Mục lục

Chương 1: Nữ Hoàng Thị Phi (1)
Chương 2: Nữ Hoàng Thị Phi (2)
Chương 3: Nữ Hoàng Thị Phi (3)
Chương 4: Nữ Hoàng Thị Phi (4)
Chương 5: Nữ Hoàng Thị Phi (5)
Chương 6: Nữ Hoàng Thị Phi (6)
Chương 7: Nữ Hoàng Thị Phi (7)
Chương 8: Nữ Hoàng Thị Phi (8)
Chương 9: Nữ Hoàng Thị Phi (9)
Chương 10: Nữ Hoàng Thị Phi (10)
Chương 11: Nữ Hoàng Thị Phi (11)
Chương 12: Nữ Hoàng Thị Phi (12)
Chương 13: Nữ Hoàng Thị Phi (13)
Chương 14: Nữ Hoàng Thị Phi (14)
Chương 15: Nữ Hoàng Thị Phi (15)
Chương 16: Nữ Hoàng Thị Phi (16)
Chương 17: Nữ Hoàng Thị Phi (17)
Chương 18: Nữ Hoàng Thị Phi (18)
Chương 19: Nữ Hoàng Thị Phi (19)
Chương 20: Nữ Hoàng Thị Phi (20)
Chương 21: Nữ Hoàng Thị Phi (21)
Chương 22: Nữ Hoàng Thị Phi (22)
Chương 23: Nữ Hoàng Thị Phi (Hết)
Chương 24: Đồng Minh Học Sinh Cá Biệt (1)
Chương 25: Đồng Minh Học Sinh Cá Biệt (2)
Chương 26: Đồng Minh Học Sinh Cá Biệt (3)
Chương 27: Đồng Minh Học Sinh Cá Biệt (4)
Chương 28: Đồng Minh Học Sinh Cá Biệt (5)
Chương 29: Đồng Minh Học Sinh Cá Biệt (6)
Chương 30: Đồng Minh Học Sinh Cá Biệt (7)
Chương 31: Đồng Minh Học Sinh Cá Biệt (8)
Chương 32: Đồng Minh Học Sinh Cá Biệt (9)
Chương 33: Đồng Minh Học Sinh Cá Biệt (10)
Chương 34: Đồng Minh Học Sinh Cá Biệt (11)
Chương 35: Đồng Minh Học Sinh Cá Biệt (12)
Chương 36: Đồng Minh Học Sinh Cá Biệt (13)
Chương 37: Đồng Minh Học Sinh Cá Biệt (14)
Chương 38: Đồng Minh Học Sinh Cá Biệt (15)
Chương 39: Đồng Minh Học Sinh Cá Biệt (16)
Chương 40: Đồng Minh Học Sinh Cá Biệt (17)
Chương 41: Đồng Minh Học Sinh Cá Biệt (18)
Chương 42: Đồng Minh Học Sinh Cá Biệt (19)
Chương 43: Đồng Minh Học Sinh Cá Biệt (20)
Chương 44: Đồng Minh Học Sinh Cá Biệt (21)
Chương 45: Đồng Minh Học Sinh Cá Biệt (22)
Chương 46: Đồng Minh Học Sinh Cá Biệt (23)

Chương 47: Đồng Minh Học Sinh Cá Biệt (24)
Chương 48: Đồng Minh Học Sinh Cá Biệt (25)
Chương 49: Đồng Minh Học Sinh Cá Biệt (26)
Chương 50: Đồng Minh Học Sinh Cá Biệt (27)
Chương 51: Đồng Minh Học Sinh Cá Biệt (28)
Chương 52: Đồng Minh Học Sinh Cá Biệt (29)
Chương 53: Đồng Minh Học Sinh Cá Biệt (Hết)
Chương 54: Thần Y Khuynh Thành (1)
Chương 55: Thần Y Khuynh Thành (2)
Chương 56: Thần Y Khuynh Thành (3)
Chương 57: Thần Y Khuynh Thành (4)
Chương 58: Thần Y Khuynh Thành (5)
Chương 59: Thần Y Khuynh Thành (6)
Chương 60: Thần Y Khuynh Thành (7)
Chương 61: Thần Y Khuynh Thành (8)
Chương 62: Thần Y Khuynh Thành (9)
Chương 63: Thần Y Khuynh Thành (10)
Chương 64: Thần Y Khuynh Thành (11)
Chương 65: Thần Y Khuynh Thành (12)
Chương 66: Thần Y Khuynh Thành (13)
Chương 67: Thần Y Khuynh Thành (14)
Chương 68: Thần Y Khuynh Thành (15)
Chương 69: Thần Y Khuynh Thành (16)
Chương 70: Thần Y Khuynh Thành (17)
Chương 71: Thần Y Khuynh Thành (18)
Chương 72: Thần Y Khuynh Thành (19)
Chương 73: Thần Y Khuynh Thành (20)
Chương 74: Thần Y Khuynh Thành (21)
Chương 75: Thần Y Khuynh Thành (22)
Chương 76: Thần Y Khuynh Thành (24)
Chương 77: Thần Y Khuynh Thành (25)
Chương 78: Thần Y Khuynh Thành (26)
Chương 79: Thần Y Khuynh Thành (27)
Chương 80: Thần Y Khuynh Thành (28)
Chương 82: Thần Y Khuynh Thành (29)
Chương 83: Thần Y Khuynh Thành (30)
Chương 84: Thần Y Khuynh Thành (31)
Chương 85: Thần Y Khuynh Thành (32)
Chương 86: Thần Y Khuynh Thành (33)
Chương 87: Thần Y Khuynh Thành (34)
Chương 88: Thần Y Khuynh Thành (35)
Chương 89: Thần Y Khuynh Thành (36)
Chương 90: Thần Y Khuynh Thành (37)
Chương 91: Thần Y Khuynh Thành (38)
Chương 92: Thần Y Khuynh Thành (39)
Chương 93: Thần Y Khuynh Thành (40)
Chương 94: Thần Y Khuynh Thành (Hết)
Chương 95: Công Chúa Trấn Quốc (1)
Chương 96: Công Chúa Trấn Quốc (2)
Chương 97: Công Chúa Trấn Quốc (3)

Chương 98: Công Chúa Trấn Quốc (4)
Chương 99: Công Chúa Trấn Quốc (5)
Chương 100: Công Chúa Trấn Quốc (6)
Chương 101: Công Chúa Trấn Quốc (7)
Chương 102: Công Chúa Trấn Quốc (8)
Chương 103: Công Chúa Trấn Quốc (9)
Chương 104: Công Chúa Trấn Quốc (10)
Chương 105: Công Chúa Trấn Quốc (11)
Chương 106: Công Chúa Trấn Quốc (12)
Chương 107: Công Chúa Trấn Quốc (13)
Chương 108: Công Chúa Trấn Quốc (14)
Chương 109: Công Chúa Trấn Quốc (15)
Chương 110: Công Chúa Trấn Quốc (16)
Chương 111: Công Chúa Trấn Quốc (17)
Chương 112: Công Chúa Trấn Quốc (18)
Chương 113: Công Chúa Trấn Quốc (19)
Chương 114: Công Chúa Trấn Quốc (20)
Chương 115: Công Chúa Trấn Quốc (21)
Chương 116: Công Chúa Trấn Quốc (22)
Chương 117: Công Chúa Trấn Quốc (23)
Chương 118: Công Chúa Trấn Quốc (24)
Chương 119: Công Chúa Trấn Quốc (25)
Chương 120: Công Chúa Trấn Quốc (26)
Chương 121: Công Chúa Trấn Quốc (27)
Chương 122: Công Chúa Trấn Quốc (28)
Chương 123: Công Chúa Trấn Quốc (29)
Chương 124: Công Chúa Trấn Quốc (30)
Chương 125: Công Chúa Trấn Quốc (31)
Chương 126: Công Chúa Trấn Quốc (32)
Chương 127: Công Chúa Trấn Quốc (33)
Chương 128: Công Chúa Trấn Quốc (34)
Chương 129: Công Chúa Trấn Quốc (35)
Chương 130: Công Chúa Trấn Quốc (36)
Chương 131: Công Chúa Trấn Quốc (Hết)
Chương 132: Bút Ký Zombie (1)
Chương 133: Bút Ký Zombie (2)
Chương 134: Bút Ký Zombie (3)
Chương 135: Bút Ký Zombie (4)
Chương 136: Bút Ký Zombie (5)
Chương 137: Bút Ký Zombie (6)
Chương 138: Bút Ký Zombie (7)
Chương 139: Bút Ký Zombie (8)
Chương 140: Bút Ký Zombie (9)
Chương 141: Bút Ký Zombie (10)
Chương 142: Bút Ký Zombie (11)
Chương 143: Bút Ký Zombie (12)
Chương 144: Bút Ký Zombie (13)
Chương 145: Bút Ký Zombie (14)
Chương 146: Bút Ký Zombie (15)
Chương 147: Bút Ký Zombie (16)

Chương 148: Bút Ký Zombie (17)
Chương 149: Bút Ký Zombie (18)
Chương 150: Bút Ký Zombie (19)
Chương 151: Bút Ký Zombie (20)
Chương 152: Bút Ký Zombie (21)
Chương 153: Bút Ký Zombie (22)
Chương 154: Bút Ký Zombie (23)
Chương 155: Bút Ký Zombie (24)
Chương 156: Bút Ký Zombie (25)
Chương 157: Bút Ký Zombie (26)
Chương 158: Bút Ký Zombie (27)
Chương 159: Bút Ký Zombie (28)
Chương 160: Bút Ký Zombie (29)
Chương 161: Bút Ký Zombie (30)
Chương 162: Bút Ký Zombie (31)
Chương 163: Bút Ký Zombie (32)
Chương 164: Bút Ký Zombie (33)
Chương 165: Bút Ký Zombie (34)
Chương 166: Bút Ký Zombie (35)
Chương 167: Bút Ký Zombie (Hết)
Chương 168: Cầu Cưới Thiên Kim (1)
Chương 169: Cầu Cưới Thiên Kim (2)
Chương 170: Cầu Cưới Thiên Kim (3)
Chương 171: Cầu Cưới Thiên Kim (4)
Chương 172: Cầu Cưới Thiên Kim (5)
Chương 173: Cầu Cưới Thiên Kim (6)
Chương 174: Cầu Cưới Thiên Kim (7)
Chương 175: Cầu Cưới Thiên Kim (8)
Chương 176: Cầu Cưới Thiên Kim (9)
Chương 177: Cầu Cưới Thiên Kim (10)
Chương 178: Cầu Cưới Thiên Kim (11)
Chương 179: Cầu Cưới Thiên Kim (12)
Chương 180: Cầu Cưới Thiên Kim (13)
Chương 181: Cầu Cưới Thiên Kim (14)
Chương 182: Cầu Cưới Thiên Kim (15)
Chương 183: Cầu Cưới Thiên Kim (16)
Chương 184: Cầu Cưới Thiên Kim (17)
Chương 185: Cầu Cưới Thiên Kim (18)
Chương 186: Cầu Cưới Thiên Kim (19)
Chương 187: Cầu Cưới Thiên Kim (20)
Chương 188: Cầu Cưới Thiên Kim (21)
Chương 189: Cầu Cưới Thiên Kim (22)
Chương 190: Cầu Cưới Thiên Kim (23)
Chương 191: Cầu Cưới Thiên Kim (24)
Chương 192: Cầu Cưới Thiên Kim (25)
Chương 193: Cầu Cưới Thiên Kim (26)
Chương 194: Cầu Cưới Thiên Kim (27)
Chương 195: Cầu Cưới Thiên Kim (28)
Chương 196: Cầu Cưới Thiên Kim (29)
Chương 197: Cầu Cưới Thiên Kim (30)

Chương 198: Cầu Cưới Thiên Kim (31)
Chương 199: Cầu Cưới Thiên Kim (32)
Chương 200: Cầu Cưới Thiên Kim (Hết)
Chương 201: Tụ Chúng Tu Tiên (1)
Chương 202: Tụ Chúng Tu Tiên (2)
Chương 203: Tụ Chúng Tu Tiên (3)
Chương 204: Tụ Chúng Tu Tiên (4)
Chương 205: Tụ Chúng Tu Tiên (5)
Chương 206: Tụ Chúng Tu Tiên (6)
Chương 207: Tụ Chúng Tu Tiên (7)
Chương 208: Tụ Chúng Tu Tiên (8)
Chương 209: Tụ Chúng Tu Tiên (9)
Chương 210: Tụ Chúng Tu Tiên (10)
Chương 211: Tụ Chúng Tu Tiên (11)
Chương 212: Tụ Chúng Tu Tiên (12)
Chương 213: Tụ Chúng Tu Tiên (13)
Chương 214: Tụ Chúng Tu Tiên (14)
Chương 215: Tụ Chúng Tu Tiên (15)
Chương 216: Tụ Chúng Tu Tiên (16)
Chương 217: Tụ Chúng Tu Tiên (17)
Chương 218: Tụ Chúng Tu Tiên (18)
Chương 219: Tụ Chúng Tu Tiên (19)
Chương 220: Tụ Chúng Tu Tiên (20)
Chương 221: Tụ Chúng Tu Tiên (21)
Chương 222: Tụ Chúng Tu Tiên (22)
Chương 223: Tụ Chúng Tu Tiên (23)
Chương 224: Tụ Chúng Tu Tiên (24)
Chương 225: Tụ Chúng Tu Tiên (25)
Chương 226: Tụ Chúng Tu Tiên (26)
Chương 227: Tụ Chúng Tu Tiên (27)
Chương 228: Tụ Chúng Tu Tiên (28)
Chương 229: Tụ Chúng Tu Tiên (29)
Chương 230: Tụ Chúng Tu Tiên (30)
Chương 231: Tụ Chúng Tu Tiên (31)
Chương 232: Tụ Chúng Tu Tiên (32)
Chương 233: Tụ Chúng Tu Tiên (33)
Chương 234: Tụ Chúng Tu Tiên (34)
Chương 235: Tụ Chúng Tu Tiên (35)
Chương 236: Tụ Chúng Tu Tiên (36)
Chương 237: Tụ Chúng Tu Tiên (37)
Chương 238: Tụ Chúng Tu Tiên (38)
Chương 239: Tụ Chúng Tu Tiên (39)
Chương 240: Tụ Chúng Tu Tiên (Hết)
Chương 241: Kiến Tập Tự Dưỡng (1)
Chương 242: Kiến Tập Tự Dưỡng (2)
Chương 243: Kiến Tập Tự Dưỡng (3)
Chương 244: Kiến Tập Tự Dưỡng (4)
Chương 245: Kiến Tập Tự Dưỡng (5)
Chương 246: Kiến Tập Tự Dưỡng (6)
Chương 247: Kiến Tập Tự Dưỡng (7)

Chương 248: Kiến Tập Tự Dưỡng (8)
Chương 249: Kiến Tập Tự Dưỡng (9)
Chương 250: Kiến Tập Tự Dưỡng (10)
Chương 251: Kiến Tập Tự Dưỡng (11)
Chương 252: Kiến Tập Tự Dưỡng (12)
Chương 253: Kiến Tập Tự Dưỡng (13)
Chương 254: Kiến Tập Tự Dưỡng (14)
Chương 255: Kiến Tập Tự Dưỡng (15)
Chương 256: Kiến Tập Tự Dưỡng (16)
Chương 257: Kiến Tập Tự Dưỡng (17)
Chương 258: Kiến Tập Tự Dưỡng (18)
Chương 259: Kiến Tập Tự Dưỡng (19)
Chương 260: Kiến Tập Tự Dưỡng (20)
Chương 261: Kiến Tập Tự Dưỡng (21)
Chương 262: Kiến Tập Tự Dưỡng (22)
Chương 263: Kiến Tập Tự Dưỡng (23)
Chương 264: Kiến Tập Tự Dưỡng (24)
Chương 265: Kiến Tập Tự Dưỡng (25)
Chương 266: Kiến Tập Tự Dưỡng (26)
Chương 267: Kiến Tập Tự Dưỡng (27)
Chương 268: Kiến Tập Tự Dưỡng (28)
Chương 269: Kiến Tập Tự Dưỡng (29)
Chương 270: Kiến Tập Tự Dưỡng (30)
Chương 271: Kiến Tập Tự Dưỡng (31)
Chương 272: Kiến Tập Tự Dưỡng (32)
Chương 273: Kiến Tập Tự Dưỡng (33)
Chương 274: Kiến Tập Tự Dưỡng (34)
Chương 275: Kiến Tập Tự Dưỡng (35)
Chương 276: Kiến Tập Tự Dưỡng (36)
Chương 277: Kiến Tập Tự Dưỡng (37)
Chương 278: Kiến Tập Tự Dưỡng (38)
Chương 279: Kiến Tập Tự Dưỡng (39)
Chương 280: Phiên Ngoại Vân Sách (Hết)
Chương 281: Hắc Liêu Võng Hồng (1)
Chương 282: Hắc Liêu Võng Hồng (2)
Chương 283: Hắc Liêu Võng Hồng (3)
Chương 284: Hắc Liêu Võng Hồng (4)
Chương 285: Hắc Liêu Võng Hồng (5)
Chương 286: Hắc Liêu Võng Hồng (6)
Chương 287: Hắc Liêu Võng Hồng (7)
Chương 288: Hắc Liêu Võng Hồng (8)
Chương 289: Hắc Liêu Võng Hồng (9)
Chương 290: Hắc Liêu Võng Hồng (10)
Chương 291: Hắc Liêu Võng Hồng (11)
Chương 292: Hắc Liêu Võng Hồng (12)
Chương 293: Hắc Liêu Võng Hồng (13)
Chương 294: Hắc Liêu Võng Hồng (14)
Chương 295: Hắc Liêu Võng Hồng (15)
Chương 296: Hắc Liêu Võng Hồng (16)
Chương 297: Hắc Liêu Võng Hồng (17)

Chương 298: Hắc Liêu Võng Hồng (18)
Chương 299: Hắc Liêu Võng Hồng (19)
Chương 300: Hắc Liêu Võng Hồng (20)
Chương 301: Hắc Liêu Võng Hồng (21)
Chương 302: Hắc Liêu Võng Hồng (22)
Chương 303: Hắc Liêu Võng Hồng (23)
Chương 304: Hắc Liêu Võng Hồng (24)
Chương 305: Hắc Liêu Võng Hồng (25)
Chương 306: Hắc Liêu Võng Hồng (26)
Chương 307: Hắc Liêu Võng Hồng (27)
Chương 308: Hắc Liêu Võng Hồng (28)
Chương 309: Hắc Liêu Võng Hồng (29)
Chương 310: Hắc Liêu Võng Hồng (30)
Chương 311: Hắc Liêu Võng Hồng (31)
Chương 312: Hắc Liêu Võng Hồng (32)
Chương 313: Hắc Liêu Võng Hồng (33)
Chương 314: Hắc Liêu Võng Hồng (34)
Chương 315: Hắc Liêu Võng Hồng (35)
Chương 316: Hắc Liêu Võng Hồng (36)
Chương 317: Phiên Ngoại Lâm Vy (Hết)
Chương 318: Hoàn Lương Hằng Ngày (1)
Chương 319: Hoàn Lương Hằng Ngày (2)
Chương 320: Hoàn Lương Hằng Ngày (3)
Chương 321: Hoàn Lương Hằng Ngày (4)
Chương 322: Hoàn Lương Hằng Ngày (5)
Chương 323: Hoàn Lương Hằng Ngày (6)
Chương 324: Hoàn Lương Hằng Ngày (7)
Chương 325: Hoàn Lương Hằng Ngày (8)
Chương 326: Hoàn Lương Hằng Ngày (9)
Chương 327: Hoàn Lương Hằng Ngày (10)
Chương 328: Hoàn Lương Hằng Ngày (11)
Chương 329: Hoàn Lương Hằng Ngày (12)
Chương 330: Hoàn Lương Hằng Ngày (13)
Chương 331: Hoàn Lương Hằng Ngày (14)
Chương 332: Hoàn Lương Hằng Ngày (15)
Chương 333: Hoàn Lương Hằng Ngày (16)
Chương 334: Hoàn Lương Hằng Ngày (17)
Chương 335: Hoàn Lương Hằng Ngày (18)
Chương 336: Hoàn Lương Hằng Ngày (19)
Chương 337: Hoàn Lương Hằng Ngày (20)
Chương 338: Hoàn Lương Hằng Ngày (21)
Chương 339: Hoàn Lương Hằng Ngày (22)
Chương 340: Hoàn Lương Hằng Ngày (23)
Chương 341: Hoàn Lương Hằng Ngày (24)
Chương 342: Hoàn Lương Hằng Ngày (25)
Chương 343: Hoàn Lương Hằng Ngày (26)
Chương 344: Hoàn Lương Hằng Ngày (27)
Chương 345: Hoàn Lương Hằng Ngày (28)
Chương 346: Hoàn Lương Hằng Ngày (29)
Chương 347: Hoàn Lương Hằng Ngày (30)

Chương 348: Hoàn Lương Hằng Ngày (31)
Chương 349: Hoàn Lương Hằng Ngày (32)
Chương 350: Hoàn Lương Hằng Ngày (33)
Chương 351: Hoàn Lương Hằng Ngày (34)
Chương 352: Hoàn Lương Hằng Ngày (35)
Chương 353: Hoàn Lương Hằng Ngày (Hết)
Chương 354: Toàn Chức Gian Thương (1)
Chương 355: Toàn Chức Gian Thương (2)
Chương 356: Toàn Chức Gian Thương (3)
Chương 357: Toàn Chức Gian Thương (4)
Chương 358: Toàn Chức Gian Thương (5)
Chương 359: Toàn Chức Gian Thương (6)
Chương 360: Toàn Chức Gian Thương (7)
Chương 361: Toàn Chức Gian Thương (8)
Chương 362: Toàn Chức Gian Thương (9)
Chương 363: Toàn Chức Gian Thương (10)
Chương 364: Toàn Chức Gian Thương (11)
Chương 365: Toàn Chức Gian Thương (12)
Chương 366: Toàn Chức Gian Thương (13)
Chương 367: Toàn Chức Gian Thương (14)
Chương 368: Toàn Chức Gian Thương (15)
Chương 369: Toàn Chức Gian Thương (16)
Chương 370: Toàn Chức Gian Thương (17)
Chương 371: Toàn Chức Gian Thương (18)
Chương 372: Toàn Chức Gian Thương (19)
Chương 373: Toàn Chức Gian Thương (20)
Chương 374: Toàn Chức Gian Thương (21)
Chương 375: Toàn Chức Gian Thương (22)
Chương 376: Toàn Chức Gian Thương (23)
Chương 377: Toàn Chức Gian Thương (24)
Chương 378: Toàn Chức Gian Thương (25)
Chương 379: Toàn Chức Gian Thương (26)
Chương 380: Toàn Chức Gian Thương (27)
Chương 381: Toàn Chức Gian Thương (28)
Chương 382: Toàn Chức Gian Thương (29)
Chương 383: Toàn Chức Gian Thương (30)
Chương 384: Toàn Chức Gian Thương (31)
Chương 385: Toàn Chức Gian Thương (32)
Chương 386: Toàn Chức Gian Thương (33)
Chương 387: Toàn Chức Gian Thương (34)
Chương 388: Toàn Chức Gian Thương (35)
Chương 389: Toàn Chức Gian Thương (36)
Chương 390: Toàn Chức Gian Thương (37)
Chương 391: Toàn Chức Gian Thương (38)
Chương 392: Toàn Chức Gian Thương (39)
Chương 393: Toàn Chức Gian Thương (40)
Chương 394: Toàn Chức Gian Thương (Hết)
Chương 395: Chuyển Phát Nhanh Âm Dương (1)
Chương 396: Chuyển Phát Nhanh Âm Dương (2)
Chương 397: Chuyển Phát Nhanh Âm Dương (3)

Chương 398: Chuyển Phát Nhanh Âm Dương (4)
Chương 399: Chuyển Phát Nhanh Âm Dương (5)
Chương 400: Chuyển Phát Nhanh Âm Dương (6)
Chương 401: Chuyển Phát Nhanh Âm Dương (7)
Chương 402: Chuyển Phát Nhanh Âm Dương (8)
Chương 403: Chuyển Phát Nhanh Âm Dương (9)
Chương 404: Chuyển Phát Nhanh Âm Dương (10)
Chương 405: Chuyển Phát Nhanh Âm Dương (11)
Chương 406: Chuyển Phát Nhanh Âm Dương (12)
Chương 407: Chuyển Phát Nhanh Âm Dương (13)
Chương 408: Chuyển Phát Nhanh Âm Dương (14)
Chương 409: Chuyển Phát Nhanh Âm Dương (15)
Chương 410: Chuyển Phát Nhanh Âm Dương (16)
Chương 411: Chuyển Phát Nhanh Âm Dương (17)
Chương 412: Chuyển Phát Nhanh Âm Dương (18)
Chương 413: Chuyển Phát Nhanh Âm Dương (19)
Chương 414: Chuyển Phát Nhanh Âm Dương (20)
Chương 415: Chuyển Phát Nhanh Âm Dương (21)
Chương 416: Chuyển Phát Nhanh Âm Dương (22)
Chương 417: Chuyển Phát Nhanh Âm Dương (23)
Chương 418: Chuyển Phát Nhanh Âm Dương (24)
Chương 419: Chuyển Phát Nhanh Âm Dương (25)
Chương 420: Chuyển Phát Nhanh Âm Dương (26)
Chương 421: Chuyển Phát Nhanh Âm Dương (27)
Chương 422: Chuyển Phát Nhanh Âm Dương (28)
Chương 423: Chuyển Phát Nhanh Âm Dương (29)
Chương 424: Chuyển Phát Nhanh Âm Dương (30)
Chương 425: Chuyển Phát Nhanh Âm Dương (31)
Chương 426: Chuyển Phát Nhanh Âm Dương (32)
Chương 427: Chuyển Phát Nhanh Âm Dương (33)
Chương 428: Chuyển Phát Nhanh Âm Dương (34)
Chương 429: Chuyển Phát Nhanh Âm Dương (35)
Chương 430: Chuyển Phát Nhanh Âm Dương (36)
Chương 431: Chuyển Phát Nhanh Âm Dương (37)
Chương 432: Phiên Ngoại Hàm Nguyệt (38)
Chương 433: Phiên Ngoại Hàm Nguyệt (39)
Chương 434: An Ca Linh Yển (40)
Chương 435: An Ca Linh Yển (Hết)
Chương 436: Tiên Tôn Đừng Lo Lắng (1)
Chương 437: Tiên Tôn Đừng Lo Lắng (2)
Chương 438: Tiên Tôn Đừng Lo Lắng (3)
Chương 439: Tiên Tôn Đừng Lo Lắng (4)
Chương 440: Tiên Tôn Đừng Lo Lắng (5)
Chương 441: Tiên Tôn Đừng Lo Lắng (6)
Chương 442: Tiên Tôn Đừng Lo Lắng (7)
Chương 443: Tiên Tôn Đừng Lo Lắng (8)
Chương 444: Tiên Tôn Đừng Lo Lắng (9)
Chương 445: Tiên Tôn Đừng Lo Lắng (10)
Chương 446: Tiên Tôn Đừng Lo Lắng (11)
Chương 447: Tiên Tôn Đừng Lo Lắng (12)

Chương 448: Tiên Tôn Đừng Lo Lắng (13)
Chương 449: Tiên Tôn Đừng Lo Lắng (14)
Chương 450: Tiên Tôn Đừng Lo Lắng (15)
Chương 451: Tiên Tôn Đừng Lo Lắng (16)
Chương 452: Tiên Tôn Đừng Lo Lắng (17)
Chương 453: Tiên Tôn Đừng Lo Lắng (18)
Chương 454: Tiên Tôn Đừng Lo Lắng (19)
Chương 455: Tiên Tôn Đừng Lo Lắng (20)
Chương 456: Tiên Tôn Đừng Lo Lắng (21)
Chương 457: Tiên Tôn Đừng Lo Lắng (22)
Chương 458: Tiên Tôn Đừng Lo Lắng (23)
Chương 459: Tiên Tôn Đừng Lo Lắng (24)
Chương 460: Tiên Tôn Đừng Lo Lắng (25)
Chương 461: Tiên Tôn Đừng Lo Lắng (26)
Chương 462: Tiên Tôn Đừng Lo Lắng (27)
Chương 463: Tiên Tôn Đừng Lo Lắng (28)
Chương 464: Tiên Tôn Đừng Lo Lắng (29)
Chương 465: Tiên Tôn Đừng Lo Lắng (30)
Chương 466: Tiên Tôn Đừng Lo Lắng (31)
Chương 467: Tiên Tôn Đừng Lo Lắng (32)
Chương 468: Tiên Tôn Đừng Lo Lắng (33)
Chương 469: Tiên Tôn Đừng Lo Lắng (34)
Chương 470: Tiên Tôn Đừng Lo Lắng (35)
Chương 471: Tiên Tôn Đừng Lo Lắng (36)
Chương 472: Tiên Tôn Đừng Lo Lắng (37)
Chương 473: Tiên Tôn Đừng Lo Lắng (Hết)
Chương 474: Vương Miện Bóng Đêm (1)
Chương 475: Vương Miện Bóng Đêm (2)
Chương 476: Vương Miện Bóng Đêm (3)
Chương 477: Vương Miện Bóng Đêm (4)
Chương 478: Vương Miện Bóng Đêm (5)
Chương 479: Vương Miện Bóng Đêm (6)
Chương 480: Vương Miện Bóng Đêm (7)
Chương 481: Vương Miện Bóng Đêm (8)
Chương 482: Vương Miện Bóng Đêm (9)
Chương 483: Vương Miện Bóng Đêm (10)
Chương 484: Vương Miện Bóng Đêm (11)
Chương 485: Vương Miện Bóng Đêm (12)
Chương 486: Vương Miện Bóng Đêm (13)
Chương 487: Vương Miện Bóng Đêm (14)
Chương 488: Vương Miện Bóng Đêm (15)
Chương 489: Vương Miện Bóng Đêm (16)
Chương 490: Vương Miện Bóng Đêm (17)
Chương 491: Vương Miện Bóng Đêm (18)
Chương 492: Vương Miện Bóng Đêm (19)
Chương 493: Vương Miện Bóng Đêm (20)
Chương 494: Vương Miện Bóng Đêm (21)
Chương 495: Vương Miện Bóng Đêm (22)
Chương 496: Vương Miện Bóng Đêm (23)
Chương 497: Vương Miện Bóng Đêm (24)

Chương 498: Vương Miện Bóng Đêm (25)
Chương 499: Vương Miện Bóng Đêm (26)
Chương 500: Vương Miện Bóng Đêm (27)
Chương 501: Vương Miện Bóng Đêm (28)
Chương 502: Vương Miện Bóng Đêm (29)
Chương 503: Vương Miện Bóng Đêm (30)
Chương 504: Vương Miện Bóng Đêm (31)
Chương 505: Vương Miện Bóng Đêm (32)
Chương 506: Vương Miện Bóng Đêm (33)
Chương 507: Vương Miện Bóng Đêm (34)
Chương 508: Vương Miện Bóng Đêm (35)
Chương 509: Vương Miện Bóng Đêm (36)
Chương 510: Vương Miện Bóng Đêm (37)
Chương 511: Vương Miện Bóng Đêm (Hết)
Chương 512: Đào Hoa Tiễn (1)
Chương 513: Đào Hoa Tiễn (2)
Chương 514: Đào Hoa Tiễn (3)
Chương 515: Đào Hoa Tiễn (4)
Chương 516: Đào Hoa Tiễn (5)
Chương 517: Đào Hoa Tiễn (6)
Chương 518: Đào Hoa Tiễn (7)
Chương 519: Đào Hoa Tiễn (8)
Chương 520: Đào Hoa Tiễn (9)
Chương 521: Đào Hoa Tiễn (10)
Chương 522: Đào Hoa Tiễn (11)
Chương 523: Đào Hoa Tiễn (12)
Chương 524: Đào Hoa Tiễn (13)
Chương 525: Đào Hoa Tiễn (14)
Chương 526: Đào Hoa Tiễn (15)
Chương 527: Đào Hoa Tiễn (16)
Chương 528: Đào Hoa Tiễn (17)
Chương 529: Đào Hoa Tiễn (18)
Chương 530: Đào Hoa Tiễn (19)
Chương 531: Đào Hoa Tiễn (20)
Chương 532: Đào Hoa Tiễn (21)
Chương 533: Đào Hoa Tiễn (22)
Chương 534: Đào Hoa Tiễn (23)
Chương 535: Đào Hoa Tiễn (24)
Chương 536: Đào Hoa Tiễn (25)
Chương 537: Đào Hoa Tiễn (26)
Chương 538: Đào Hoa Tiễn (27)
Chương 539: Đào Hoa Tiễn (28)
Chương 540: Đào Hoa Tiễn (29)
Chương 541: Đào Hoa Tiễn (30)
Chương 542: Đào Hoa Tiễn (31)
Chương 543: Đào Hoa Tiễn (32)
Chương 544: Đào Hoa Tiễn (33)
Chương 545: Đào Hoa Tiễn (Hết)
Chương 546: Hầu Hạ Ngô Hoàng (1)
Chương 547: Hầu Hạ Ngô Hoàng (2)

Chương 548: Hầu Hạ Ngô Hoàng (3)
Chương 549: Hầu Hạ Ngô Hoàng (4)
Chương 550: Hầu Hạ Ngô Hoàng (5)
Chương 551: Hầu Hạ Ngô Hoàng (6)
Chương 552: Hầu Hạ Ngô Hoàng (7)
Chương 553: Hầu Hạ Ngô Hoàng (8)
Chương 554: Hầu Hạ Ngô Hoàng (9)
Chương 555: Hầu Hạ Ngô Hoàng (10)
Chương 556: Hầu Hạ Ngô Hoàng (11)
Chương 557: Hầu Hạ Ngô Hoàng (12)
Chương 558: Hầu Hạ Ngô Hoàng (13)
Chương 559: Hầu Hạ Ngô Hoàng (14)
Chương 560: Hầu Hạ Ngô Hoàng (15)
Chương 561: Hầu Hạ Ngô Hoàng (16)
Chương 562: Hầu Hạ Ngô Hoàng (17)
Chương 563: Hầu Hạ Ngô Hoàng (18)
Chương 564: Hầu Hạ Ngô Hoàng (19)
Chương 565: Hầu Hạ Ngô Hoàng (20)
Chương 566: Hầu Hạ Ngô Hoàng (21)
Chương 567: Hầu Hạ Ngô Hoàng (22)
Chương 568: Hầu Hạ Ngô Hoàng (23)
Chương 569: Hầu Hạ Ngô Hoàng (24)
Chương 570: Hầu Hạ Ngô Hoàng (25)
Chương 571: Hầu Hạ Ngô Hoàng (26)
Chương 572: Hầu Hạ Ngô Hoàng (27)
Chương 573: Hầu Hạ Ngô Hoàng (28)
Chương 574: Hầu Hạ Ngô Hoàng (29)
Chương 575: Hầu Hạ Ngô Hoàng (30)
Chương 576: Hầu Hạ Ngô Hoàng (31)
Chương 577: Hầu Hạ Ngô Hoàng (Hết)
Chương 578: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (1)
Chương 579: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (2
Chương 580: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (3)
Chương 581: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (4)
Chương 582: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (5)
Chương 583: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (6)
Chương 584: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (7)
Chương 585: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (8)
Chương 586: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (9)
Chương 587: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (10)
Chương 588: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (11)
Chương 589: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (12)
Chương 590: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (13)
Chương 591: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (14)
Chương 592: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (15)
Chương 593: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (16)
Chương 594: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (17)
Chương 595: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (18)
Chương 596: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (19)
Chương 597: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (20)

Chương 598: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (21)
Chương 599: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (22)
Chương 600: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (23)
Chương 601: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (24)
Chương 602: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (25)
Chương 603: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (26)
Chương 604: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (27)
Chương 605: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (28)
Chương 606: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (29)
Chương 607: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (30)
Chương 608: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (31)
Chương 609: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (32)
Chương 610: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (33)
Chương 611: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (34)
Chương 612: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (35)
Chương 613: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (36)
Chương 614: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (37)
Chương 615: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (38)
Chương 616: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (39)
Chương 617: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (40)
Chương 618: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (Hết)
Chương 619: Tuyệt Địa Cầu Sinh (1)
Chương 620: Tuyệt Địa Cầu Sinh (2)
Chương 621: Tuyệt Địa Cầu Sinh (3)
Chương 622: Tuyệt Địa Cầu Sinh (4)
Chương 623: Tuyệt Địa Cầu Sinh (5)
Chương 624: Tuyệt Địa Cầu Sinh (6)
Chương 625: Tuyệt Địa Cầu Sinh (7)
Chương 626: Tuyệt Địa Cầu Sinh (8)
Chương 627: Tuyệt Địa Cầu Sinh (9)
Chương 628: Tuyệt Địa Cầu Sinh (10)
Chương 629: Tuyệt Địa Cầu Sinh (11)
Chương 630: Tuyệt Địa Cầu Sinh (12)
Chương 631: Tuyệt Địa Cầu Sinh (13)
Chương 632: Tuyệt Địa Cầu Sinh (14)
Chương 633: Tuyệt Địa Cầu Sinh (15)
Chương 634: Tuyệt Địa Cầu Sinh (16)
Chương 635: Tuyệt Địa Cầu Sinh (17)
Chương 636: Tuyệt Địa Cầu Sinh (18)
Chương 637: Tuyệt Địa Cầu Sinh (19)
Chương 638: Tuyệt Địa Cầu Sinh (20)
Chương 639: Tuyệt Địa Cầu Sinh (21)
Chương 640: Tuyệt Địa Cầu Sinh (22)
Chương 641: Tuyệt Địa Cầu Sinh (23)
Chương 642: Tuyệt Địa Cầu Sinh (24)
Chương 643: Tuyệt Địa Cầu Sinh (25)
Chương 644: Tuyệt Địa Cầu Sinh (26)
Chương 645: Tuyệt Địa Cầu Sinh (27)
Chương 646: Tuyệt Địa Cầu Sinh (28)
Chương 647: Tuyệt Địa Cầu Sinh (29)

Chương 648: Tuyệt Địa Cầu Sinh (30)
Chương 649: Tuyệt Địa Cầu Sinh (31)
Chương 650: Tuyệt Địa Cầu Sinh (32)
Chương 651: Tuyệt Địa Cầu Sinh (33)
Chương 652: Tuyệt Địa Cầu Sinh (34)
Chương 653: Phiên Ngoại Đề Nha (Hết)
Chương 654: Khinh Nhược Trình Quy (1)
Chương 655: Khinh Nhược Trình Quy (2)
Chương 656: Khinh Nhược Trình Quy (3)
Chương 657: Khinh Nhược Trình Quy (4)
Chương 658: Khinh Nhược Trình Quy (5)
Chương 659: Khinh Nhược Trình Quy (6)
Chương 660: Khinh Nhược Trình Quy (7)
Chương 661: Khinh Nhược Trình Quy (8)
Chương 662: Khinh Nhược Trình Quy (9)
Chương 663: Khinh Nhược Trình Quy (10)
Chương 664: Khinh Nhược Trình Quy (11)
Chương 665: Khinh Nhược Trình Quy (12)
Chương 666: Khinh Nhược Trình Quy (13)
Chương 667: Khinh Nhược Trình Quy (14)
Chương 668: Khinh Nhược Trình Quy (15)
Chương 669: Khinh Nhược Trình Quy (16)
Chương 670: Khinh Nhược Trình Quy (17)
Chương 671: Khinh Nhược Trình Quy (18)
Chương 672: Khinh Nhược Trình Quy (19)
Chương 673: Khinh Nhược Trình Quy (20)
Chương 674: Khinh Nhược Trình Quy (21)
Chương 675: Khinh Nhược Trình Quy (22)
Chương 676: Khinh Nhược Trình Quy (23)
Chương 677: Khinh Nhược Trình Quy (24)
Chương 678: Khinh Nhược Trình Quy (25)
Chương 679: Khinh Nhược Trình Quy (26)
Chương 680: Khinh Nhược Trình Quy (27)
Chương 681: Khinh Nhược Trình Quy (28)
Chương 682: Khinh Nhược Trình Quy (Hết)
Chương 683: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (1)
Chương 684: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (2)
Chương 685: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (3)
Chương 686: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (4)
Chương 687: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (5)
Chương 688: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (6)
Chương 689: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (7)
Chương 690: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (8)
Chương 691: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (9)
Chương 692: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (10)
Chương 693: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (11)
Chương 694: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (12)
Chương 695: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (13)
Chương 696: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (14)
Chương 697: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (15)

Chương 698: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (16)
Chương 699: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (17)
Chương 700: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (18)
Chương 701: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (19)
Chương 702: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (20)
Chương 703: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (21)
Chương 704: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (22)
Chương 705: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (23)
Chương 706: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (24)
Chương 707: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (25)
Chương 708: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (26)
Chương 709: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (27)
Chương 710: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (28)
Chương 711: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (29)
Chương 712: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (30)
Chương 713: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (31)
Chương 714: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (32)
Chương 715: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (33)
Chương 716: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (34)
Chương 717: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (35)
Chương 718: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (36)
Chương 719: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (37)
Chương 720: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (38)
Chương 721: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (39)
Chương 722: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (40)
Chương 723: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (Hết)
Chương 724: Nhiếp Ảnh Gia (1)
Chương 725: Nhiếp Ảnh Gia (2)
Chương 726: Nhiếp Ảnh Gia (3)
Chương 727: Nhiếp Ảnh Gia (4)
Chương 728: Nhiếp Ảnh Gia (5)
Chương 729: Nhiếp Ảnh Gia (6)
Chương 730: Nhiếp Ảnh Gia (7)
Chương 731: Nhiếp Ảnh Gia (8)
Chương 732: Nhiếp Ảnh Gia (9)
Chương 733: Nhiếp Ảnh Gia (10)
Chương 734: Nhiếp Ảnh Gia (11)
Chương 735: Nhiếp Ảnh Gia (12)
Chương 736: Nhiếp Ảnh Gia (13)
Chương 737: Nhiếp Ảnh Gia (14)
Chương 738: Nhiếp Ảnh Gia (15)
Chương 739: Nhiếp Ảnh Gia (16)
Chương 740: Nhiếp Ảnh Gia (17)
Chương 741: Nhiếp Ảnh Gia (18)
Chương 742: Nhiếp Ảnh Gia (19)
Chương 743: Nhiếp Ảnh Gia (20)
Chương 744: Nhiếp Ảnh Gia (21)
Chương 745: Nhiếp Ảnh Gia (22)
Chương 746: Nhiếp Ảnh Gia (23)
Chương 747: Nhiếp Ảnh Gia (24)

Chương 748: Nhiếp Ảnh Gia (25)
Chương 749: Nhiếp Ảnh Gia (26)
Chương 750: Nhiếp Ảnh Gia (27)
Chương 751: Nhiếp Ảnh Gia (Hết)
Chương 752: Thế Tử Sắp Khỏe (1)
Chương 753: Thế Tử Sắp Khỏe (2)
Chương 754: Thế Tử Sắp Khỏe (3)
Chương 755: Thế Tử Sắp Khỏe (4)
Chương 756: Thế Tử Sắp Khỏe (5)
Chương 757: Thế Tử Sắp Khỏe (6)
Chương 758: Thế Tử Sắp Khỏe (7)
Chương 759: Thế Tử Sắp Khỏe (8)
Chương 760: Thế Tử Sắp Khỏe (9)
Chương 761: Thế Tử Sắp Khỏe (10)
Chương 762: Thế Tử Sắp Khỏe (11)
Chương 763: Thế Tử Sắp Khỏe (12)
Chương 764: Thế Tử Sắp Khỏe (13)
Chương 765: Thế Tử Sắp Khỏe (14)
Chương 766: Thế Tử Sắp Khỏe (15)
Chương 767: Thế Tử Sắp Khỏe (16)
Chương 768: Thế Tử Sắp Khỏe (17)
Chương 769: Thế Tử Sắp Khỏe (18)
Chương 770: Thế Tử Sắp Khỏe (19)
Chương 771: Thế Tử Sắp Khỏe (20)
Chương 772: Thế Tử Sắp Khỏe (21)
Chương 773: Thế Tử Sắp Khỏe (22)
Chương 774: Thế Tử Sắp Khỏe (23)
Chương 775: Thế Tử Sắp Khỏe (24)
Chương 776: Thế Tử Sắp Khỏe (25)
Chương 777: Thế Tử Sắp Khỏe (26)
Chương 778: Thế Tử Sắp Khỏe (27)
Chương 779: Thế Tử Sắp Khỏe (28)
Chương 780: Thế Tử Sắp Khỏe (29)
Chương 781: Thế Tử Sắp Khỏe (30)
Chương 782: Thế Tử Sắp Khỏe (31)
Chương 783: Thế Tử Sắp Khỏe (32)
Chương 784: Thế Tử Sắp Khỏe (Hết)
Chương 785: Chuyến Săn Hừng Đông (1)
Chương 786: Chuyến Săn Hừng Đông (2)
Chương 787: Chuyến Săn Hừng Đông (3)
Chương 788: Chuyến Săn Hừng Đông (4)
Chương 789: Chuyến Săn Hừng Đông (5)
Chương 790: Chuyến Săn Hừng Đông (6)
Chương 791: Chuyến Săn Hừng Đông (7)
Chương 792: Chuyến Săn Hừng Đông (8)
Chương 793: Chuyến Săn Hừng Đông (9)
Chương 794: Chuyến Săn Hừng Đông (10)
Chương 795: Chuyến Săn Hừng Đông (11)
Chương 796: Chuyến Săn Hừng Đông (12)
Chương 797: Chuyến Săn Hừng Đông (13)

Chương 798: Chuyến Săn Hừng Đông (14)
Chương 799: Chuyến Săn Hừng Đông (15)
Chương 800: Chuyến Săn Hừng Đông (16)
Chương 801: Chuyến Săn Hừng Đông (17)
Chương 802: Chuyến Săn Hừng Đông (18)
Chương 803: Chuyến Săn Hừng Đông (19)
Chương 804: Chuyến Săn Hừng Đông (20)
Chương 805: Chuyến Săn Hừng Đông (21)
Chương 806: Chuyến Săn Hừng Đông (22)
Chương 807: Chuyến Săn Hừng Đông (23)
Chương 808: Chuyến Săn Hừng Đông (24)
Chương 809: Chuyến Săn Hừng Đông (25)
Chương 810: Chuyến Săn Hừng Đông (26)
Chương 811: Chuyến Săn Hừng Đông (27)
Chương 812: Chuyến Săn Hừng Đông (28)
Chương 813: Chuyến Săn Hừng Đông (29)
Chương 814: Chuyến Săn Hừng Đông (30)
Chương 815: Chuyến Săn Hừng Đông (31)
Chương 816: Chuyến Săn Hừng Đông (32)
Chương 817: Chuyến Săn Hừng Đông (33)
Chương 818: Chuyến Săn Hừng Đông (34)
Chương 819: Chuyến Săn Hừng Đông (35)
Chương 820: Chuyến Săn Hừng Đông (36)
Chương 821: Chuyến Săn Hừng Đông (37)
Chương 822: Chuyến Săn Hừng Đông (Hết)
Chương 823: Kỷ Nguyên Tinh Hệ (1)
Chương 824: Kỷ Nguyên Tinh Hệ (2)
Chương 825: Kỷ Nguyên Tinh Hệ (3)
Chương 826: Kỷ Nguyên Tinh Hệ (4)
Chương 827: Kỷ Nguyên Tinh Hệ (5)
Chương 828: Kỷ Nguyên Tinh Hệ (6)
Chương 829: Kỷ Nguyên Tinh Hệ (7)
Chương 830: Kỷ Nguyên Tinh Hệ (8)
Chương 831: Kỷ Nguyên Tinh Hệ (9)
Chương 832: Kỷ Nguyên Tinh Hệ (10)
Chương 833: Kỷ Nguyên Tinh Hệ (11)
Chương 834: Kỷ Nguyên Tinh Hệ (12)
Chương 835: Kỷ Nguyên Tinh Hệ (13)
Chương 836: Kỷ Nguyên Tinh Hệ (14)
Chương 837: Kỷ Nguyên Tinh Hệ (15)
Chương 838: Kỷ Nguyên Tinh Hệ (16)
Chương 839: Kỷ Nguyên Tinh Hệ (17)
Chương 840: Kỷ Nguyên Tinh Hệ (18)
Chương 841: Kỷ Nguyên Tinh Hệ (19)
Chương 842: Kỷ Nguyên Tinh Hệ (20)
Chương 843: Kỷ Nguyên Tinh Hệ (21)
Chương 844: Kỷ Nguyên Tinh Hệ (22)
Chương 845: Kỷ Nguyên Tinh Hệ (23)
Chương 846: Kỷ Nguyên Tinh Hệ (24)
Chương 847: Kỷ Nguyên Tinh Hệ (25)

Chương 848: Kỷ Nguyên Tinh Hệ (26)
Chương 849: Kỷ Nguyên Tinh Hệ (27)
Chương 850: Kỷ Nguyên Tinh Hệ (28)
Chương 851: Kỷ Nguyên Tinh Hệ (29)
Chương 852: Kỷ Nguyên Tinh Hệ (30)
Chương 853: Kỷ Nguyên Tinh Hệ (31)
Chương 854: Kỷ Nguyên Tinh Hệ (32)
Chương 855: Kỷ Nguyên Tinh Hệ (33)
Chương 856: Kỷ Nguyên Tinh Hệ (34)
Chương 857: Phiên Ngoại Tiểu Trục (35)
Chương 858: Phiên Ngoại Tiểu Trục (Hết)
Chương 859: Kiếm Phá Thương Khung (1)
Chương 860: Kiếm Phá Thương Khung (2)
Chương 861: Kiếm Phá Thương Khung (3)
Chương 862: Kiếm Phá Thương Khung (4)
Chương 863: Kiếm Phá Thương Khung (5)
Chương 864: Kiếm Phá Thương Khung (6)
Chương 865: Kiếm Phá Thương Khung (7)
Chương 866: Kiếm Phá Thương Khung (8)
Chương 867: Kiếm Phá Thương Khung (9)
Chương 868: Kiếm Phá Thương Khung (10)
Chương 869: Kiếm Phá Thương Khung (11)
Chương 870: Kiếm Phá Thương Khung (12)
Chương 871: Kiếm Phá Thương Khung (13)
Chương 872: Kiếm Phá Thương Khung (14)
Chương 873: Kiếm Phá Thương Khung (15)
Chương 874: Kiếm Phá Thương Khung (16)
Chương 875: Kiếm Phá Thương Khung (17)
Chương 876: Kiếm Phá Thương Khung (18)
Chương 877: Kiếm Phá Thương Khung (19)
Chương 878: Kiếm Phá Thương Khung (20)
Chương 879: Kiếm Phá Thương Khung (21)
Chương 880: Kiếm Phá Thương Khung (22)
Chương 881: Kếm Phá Thương Khung (23)
Chương 882: Kiếm Phá Thương Khung (24)
Chương 883: Kiếm Phá Thương Khung (25)
Chương 884: Kiếm Phá Thương Khung (26)
Chương 885: Kiếm Phá Thương Khung (27)
Chương 886: Kiếm Phá Thương Khung (28)
Chương 887: Kiếm Phá Thương Khung (29)
Chương 888: Kiếm Phá Thương Khung (30)
Chương 889: Kiếm Phá Thương Khung (31)
Chương 890: Kiếm Phá Thương Khung (Hết)
Chương 891: Thập Kỷ Chín Mươi (1)
Chương 892: Thập Kỷ Chín Mươi (2)
Chương 893: Thập Kỷ Chín Mươi (3)
Chương 894: Thập Kỷ Chín Mươi (4)
Chương 895: Thập Kỷ Chín Mươi (5)
Chương 896: Thập Kỷ Chín Mươi (6)
Chương 897: Thập Kỷ Chín Mươi (7)

Chương 898: Thập Kỷ Chín Mươi (8)
Chương 899: Thập Kỷ Chín Mươi (9)
Chương 900: Thập Kỷ Chín Mươi (10)
Chương 901: Thập Kỷ Chín Mươi (11)
Chương 902: Thập Kỷ Chín Mươi (12)
Chương 903: Thập Kỷ Chín Mươi (13)
Chương 904: Thập Kỷ Chín Mươi (14)
Chương 905: Thập Kỷ Chín Mươi (15)
Chương 906: Thập Kỷ Chín Mươi (16)
Chương 907: Thập Kỷ Chín Mươi (17)
Chương 908: Thập Kỷ Chín Mươi (18)
Chương 909: Thập Kỷ Chín Mươi (19)
Chương 910: Thập Kỷ Chín Mươi (20)
Chương 911: Thập Kỷ Chín Mươi (21)
Chương 912: Thập Kỷ Chín Mươi (22)
Chương 913: Thập Kỷ Chín Mươi (23)
Chương 914: Thập Kỷ Chín Mươi (24)
Chương 915: Thập Kỷ Chín Mươi (25)
Chương 916: Thập Kỷ Chín Mươi (26)
Chương 917: Thập Kỷ Chín Mươi (27)
Chương 918: Thập Kỷ Chín Mươi (28)
Chương 919: Phiên Ngoại Tây Phong (29)
Chương 920: Phiên Ngoại Tây Phong (Hết)
Chương 921: Thần Thám Thấy Quỷ (1)
Chương 922: Thần Thám Thấy Quỷ (2)
Chương 923: Thần Thám Thấy Quỷ (3)
Chương 924: Thần Thám Thấy Quỷ (4)
Chương 925: Thần Thám Thấy Quỷ (5)
Chương 926: Thần Thám Thấy Quỷ (6)
Chương 927: Thần Thám Thấy Quỷ (7)
Chương 928: Thần Thám Thấy Quỷ (8)
Chương 929: Thần Thám Thấy Quỷ (9)
Chương 930: Thần Thám Thấy Quỷ (10)
Chương 931: Thần Thám Thấy Quỷ (11)
Chương 932: Thần Thám Thấy Quỷ (12)
Chương 933: Thần Thám Thấy Quỷ (13)
Chương 934: Thần Thám Thấy Quỷ (14)
Chương 935: Thần Thám Thấy Quỷ (15)
Chương 936: Thần Thám Thấy Quỷ (16)
Chương 937: Thần Thám Thấy Quỷ (17)
Chương 938: Thần Thám Thấy Quỷ (18)
Chương 939: Thần Thám Thấy Quỷ (19)
Chương 940: Thần Thám Thấy Quỷ (20)
Chương 941: Thần Thám Thấy Quỷ (21)
Chương 942: Thần Thám Thấy Quỷ (22)
Chương 943: Thần Thám Thấy Quỷ (23)
Chương 944: Thần Thám Thấy Quỷ (24)
Chương 945: Thần Thám Thấy Quỷ (25)
Chương 946: Thần Thám Thấy Quỷ (26)
Chương 947: Thần Thám Thấy Quỷ (27)

Chương 948: Thần Thám Thấy Quỷ (28)
Chương 949: Thần Thám Thấy Quỷ (29)
Chương 950: Thần Thám Thấy Quỷ (30)
Chương 951: Thần Thám Thấy Quỷ (31)
Chương 952: Thần Thám Thấy Quỷ (32)
Chương 953: Thần Thám Thấy Quỷ (33)
Chương 954: Thần Thám Thấy Quỷ (34)
Chương 955: Thần Thám Thấy Quỷ (Hết)
Chương 956: Minh Chủ Chỉ Giáo (1)
Chương 957: Minh Chủ Chỉ Giáo (2)
Chương 958: Minh Chủ Chỉ Giáo (3)
Chương 959: Minh Chủ Chỉ Giáo (4)
Chương 960: Minh Chủ Chỉ Giáo (5)
Chương 961: Minh Chủ Chỉ Giáo (6)
Chương 962: Minh Chủ Chỉ Giáo (7)
Chương 963: Minh Chủ Chỉ Giáo (8)
Chương 964: Minh Chủ Chỉ Giáo (9)
Chương 965: Minh Chủ Chỉ Giáo (10)
Chương 966: Minh Chủ Chỉ Giáo (11)
Chương 967: Minh Chủ Chỉ Giáo (12)
Chương 968: Minh Chủ Chỉ Giáo (13)
Chương 969: Minh Chủ Chỉ Giáo (14)
Chương 970: Minh Chủ Chỉ Giáo (15)
Chương 971: Minh Chủ Chỉ Giáo (16)
Chương 972: Minh Chủ Chỉ Giáo (17)
Chương 973: Minh Chủ Chỉ Giáo (18)
Chương 974: Minh Chủ Chỉ Giáo (19)
Chương 975: Minh Chủ Chỉ Giáo (20)
Chương 976: Minh Chủ Chỉ Giáo (21)
Chương 977: Minh Chủ Chỉ Giáo (22)
Chương 978: Minh Chủ Chỉ Giáo (23)
Chương 979: Minh Chủ Chỉ Giáo (24)
Chương 980: Minh Chủ Chỉ Giáo (25)
Chương 981: Minh Chủ Chỉ Giáo (26)
Chương 982: Minh Chủ Chỉ Giáo (27)
Chương 983: Minh Chủ Chỉ Giáo (28)
Chương 984: Minh Chủ Chỉ Giáo (Hết)
Chương 985: Đại Thần Kiêm Chức (1)
Chương 986: Đại Thần Kiêm Chức (2)
Chương 987: Đại Thần Kiêm Chức (3)
Chương 988: Đại Thần Kiêm Chức (4)
Chương 989: Đại Thần Kiêm Chức (5)
Chương 990: Đại Thần Kiêm Chức (6)
Chương 991: Đại Thần Kiêm Chức (7)
Chương 992: Đại Thần Kiêm Chức (8)
Chương 993: Đại Thần Kiêm Chức (9)
Chương 994: Đại Thần Kiêm Chức (10)
Chương 995: Đại Thần Kiêm Chức (11)
Chương 996: Đại Thần Kiêm Chức (12)
Chương 997: Đại Thần Kiêm Chức (13)

Chương 998: Đại Thần Kiêm Chức (14)
Chương 999: Đại Thần Kiêm Chức (15)
Chương 1000: Đại Thần Kiêm Chức (16)
Chương 1001: Đại Thần Kiêm Chức (17)
Chương 1002: Đại Thần Kiêm Chức (18)
Chương 1003: Đại Thần Kiêm Chức (19)
Chương 1004: Đại Thần Kiêm Chức (20)
Chương 1005: Đại Thần Kiêm Chức (21)
Chương 1006: Đại Thần Kiêm Chức (22)
Chương 1007: Đại Thần Kiêm Chức (23)
Chương 1008: Đại Thần Kiêm Chức (24)
Chương 1009: Đại Thần Kiêm Chức (25)
Chương 1010: Đại Thần Kiêm Chức (26)
Chương 1011: Đại Thần Kiêm Chức (27)
Chương 1012: Đại Thần Kiêm Chức (28)
Chương 1013: Đại Thần Kiêm Chức (29)
Chương 1014: Đại Thần Kiêm Chức (30)
Chương 1015: Đại Thần Kiêm Chức (31)
Chương 1016: Đại Thần Kiêm Chức (32)
Chương 1017: Đại Thần Kiêm Chức (33)
Chương 1018: Đại Thần Kiêm Chức (34)
Chương 1019: Đại Thần Kiêm Chức (35)
Chương 1020: Đại Thần Kiêm Chức (36)
Chương 1021: Đại Thần Kiêm Chức (37)
Chương 1022: Tư Trầm Phiên Ngoại (Hết)
Chương 1023: Úy Nhiên Hồi Phong (1)
Chương 1024: Úy Nhiên Hồi Phong (2)
Chương 1025: Úy Nhiên Hồi Phong (3)
Chương 1026: Úy Nhiên Hồi Phong (4)
Chương 1027: Úy Nhiên Hồi Phong (5)
Chương 1028: Úy Nhiên Hồi Phong (6)
Chương 1029: Úy Nhiên Hồi Phong (7)
Chương 1030: Úy Nhiên Hồi Phong (8)
Chương 1031: Úy Nhiên Hồi Phong (9)
Chương 1032: Úy Nhiên Hồi Phong (10)
Chương 1033: Úy Nhiên Hồi Phong (11)
Chương 1034: Úy Nhiên Hồi Phong (12)
Chương 1035: Úy Nhiên Hồi Phong (13)
Chương 1036: Úy Nhiên Hồi Phong (14)
Chương 1037: Úy Nhiên Hồi Phong (15)
Chương 1038: Úy Nhiên Hồi Phong (16)
Chương 1039: Úy Nhiên Hồi Phong (17)
Chương 1040: Úy Nhiên Hồi Phong (18)
Chương 1041: Úy Nhiên Hồi Phong (19)
Chương 1042: Úy Nhiên Hồi Phong (20)
Chương 1043: Úy Nhiên Hồi Phong (21)
Chương 1044: Úy Nhiên Hồi Phong (22)
Chương 1045: Úy Nhiên Hồi Phong (23)
Chương 1046: Úy Nhiên Hồi Phong (24)
Chương 1047: Úy Nhiên Hồi Phong (25)

Chương 1048: Úy Nhiên Hồi Phong (26)
Chương 1049: Úy Nhiên Hồi Phong (27)
Chương 1050: Úy Nhiên Hồi Phong (28)
Chương 1051: Úy Nhiên Hồi Phong (Hết)
Chương 1052: Thủ Lĩnh Tại Thượng (1)
Chương 1053: Thủ Lĩnh Tại Thượng (2)
Chương 1054: Thủ Lĩnh Tại Thượng (3)
Chương 1055: Thủ Lĩnh Tại Thượng (4)
Chương 1056: Thủ Lĩnh Tại Thượng (5)
Chương 1057: Thủ Lĩnh Tại Thượng (6)
Chương 1058: Thủ Lĩnh Tại Thượng (7)
Chương 1059: Thủ Lĩnh Tại Thượng (8)
Chương 1060: Thủ Lĩnh Tại Thượng (9)
Chương 1061: Thủ Lĩnh Tại Thượng (10)
Chương 1062: Thủ Lĩnh Tại Thượng (11)
Chương 1063: Thủ Lĩnh Tại Thượng (12)
Chương 1064: Thủ Lĩnh Tại Thượng (13)
Chương 1065: Thủ Lĩnh Tại Thượng (14)
Chương 1066: Thủ Lĩnh Tại Thượng (15)
Chương 1067: Thủ Lĩnh Tại Thượng (16)
Chương 1068: Thủ Lĩnh Tại Thượng (17)
Chương 1069: Thủ Lĩnh Tại Thượng (18)
Chương 1070: Thủ Lĩnh Tại Thượng (19)
Chương 1071: Thủ Lĩnh Tại Thượng (20)
Chương 1072: Thủ Lĩnh Tại Thượng (21)
Chương 1073: Thủ Lĩnh Tại Thượng (22)
Chương 1074: Thủ Lĩnh Tại Thượng (23)
Chương 1075: Thủ Lĩnh Tại Thượng (24)
Chương 1076: Thủ Lĩnh Tại Thượng (25)
Chương 1077: Thủ Lĩnh Tại Thượng (26)
Chương 1078: Thủ Lĩnh Tại Thượng (27)
Chương 1079: Thủ Lĩnh Tại Thượng (28)
Chương 1080: Thủ Lĩnh Tại Thượng (29)
Chương 1081: Thủ Lĩnh Tại Thượng (30)
Chương 1082: Thủ Lĩnh Tại Thượng (31)
Chương 1083: Thủ Lĩnh Tại Thượng (32)
Chương 1084: Thủ Lĩnh Tại Thượng (33)
Chương 1085: Thủ Lĩnh Tại Thượng (34)
Chương 1086: Thủ Lĩnh Tại Thượng (35)
Chương 1087: Thủ Lĩnh Tại Thượng (36)
Chương 1088: Thủ Lĩnh Tại Thượng (37)
Chương 1089: Thủ Lĩnh Tại Thượng (38)
Chương 1090: Thủ Lĩnh Tại Thượng (Hết)
Chương 1091: Tường Vy Cấm Khúc (1)
Chương 1092: Tường Vy Cấm Khúc (2)
Chương 1093: Tường Vy Cấm Khúc (3)
Chương 1094: Tường Vy Cấm Khúc (4)
Chương 1095: Tường Vy Cấm Khúc (5)
Chương 1096: Tường Vy Cấm Khúc (6)
Chương 1097: Tường Vy Cấm Khúc (7)

Chương 1098: Tường Vy Cẩm Khúc (8)
Chương 1099: Tường Vy Cẩm Khúc (9)
Chương 1100: Tường Vy Cẩm Khúc (10)
Chương 1101: Tường Vy Cẩm Khúc (11)
Chương 1102: Tường Vy Cẩm Khúc (12)
Chương 1103: Tường Vy Cẩm Khúc (13)
Chương 1104: Tường Vy Cẩm Khúc (14)
Chương 1105: Tường Vy Cẩm Khúc (15)
Chương 1106: Tường Vy Cẩm Khúc (16)
Chương 1107: Tường Vy Cẩm Khúc (17)
Chương 1108: Tường Vy Cẩm Khúc (18)
Chương 1109: Tường Vy Cẩm Khúc (19)
Chương 1110: Tường Vy Cẩm Khúc (20)
Chương 1111: Tường Vy Cẩm Khúc (21)
Chương 1112: Tường Vy Cẩm Khúc (22)
Chương 1113: Tường Vy Cẩm Khúc (23)
Chương 1114: Tường Vy Cẩm Khúc (24)
Chương 1115: Tường Vy Cẩm Khúc (25)
Chương 1116: Tường Vy Cẩm Khúc (26)
Chương 1117: Tường Vy Cẩm Khúc (27)
Chương 1118: Tường Vy Cẩm Khúc (28)
Chương 1119: Tường Vy Cẩm Khúc (29)
Chương 1120: Tường Vy Cẩm Khúc (30)
Chương 1121: Tường Vy Cẩm Khúc (31)
Chương 1122: Tường Vy Cẩm Khúc (32)
Chương 1123: Tường Vy Cẩm Khúc (33)
Chương 1124: Tường Vy Cẩm Khúc (34)
Chương 1125: Tường Vy Cẩm Khúc (35)
Chương 1126: Tường Vy Cẩm Khúc (36)
Chương 1127: Tường Vy Cẩm Khúc (37)
Chương 1128: Tường Vy Cẩm Khúc (38)
Chương 1129: Tường Vy Cẩm Khúc (39)
Chương 1130: Tường Vy Cẩm Khúc (40)
Chương 1131: Tường Vy Cẩm Khúc (41)
Chương 1132: Tường Vy Cẩm Khúc (Hết)
Chương 1133: Lão Bản Không Hẹn (1)
Chương 1134: Lão Bản Không Hẹn (2)
Chương 1135: Lão Bản Không Hẹn (3)
Chương 1136: Lão Bản Không Hẹn (4)
Chương 1137: Lão Bản Không Hẹn (5)
Chương 1138: Lão Bản Không Hẹn (6)
Chương 1139: Lão Bản Không Hẹn (7)
Chương 1140: Lão Bản Không Hẹn (8)
Chương 1141: Lão Bản Không Hẹn (9)
Chương 1142: Lão Bản Không Hẹn (10)
Chương 1143: Lão Bản Không Hẹn (11)
Chương 1144: Lão Bản Không Hẹn (12)
Chương 1145: Lão Bản Không Hẹn (13)
Chương 1146: Lão Bản Không Hẹn (14)
Chương 1147: Lão Bản Không Hẹn (15)

Chương 1148: Lão Bản Không Hẹn (16)
Chương 1149: Lão Bản Không Hẹn (17)
Chương 1150: Lão Bản Không Hẹn (18)
Chương 1151: Lão Bản Không Hẹn (19)
Chương 1152: Lão Bản Không Hẹn (20)
Chương 1153: Lão Bản Không Hẹn (21)
Chương 1154: Lão Bản Không Hẹn (22)
Chương 1155: Lão Bản Không Hẹn (23)
Chương 1156: Lão Bản Không Hẹn (24)
Chương 1157: Lão Bản Không Hẹn (25)
Chương 1158: Lão Bản Không Hẹn (26)
Chương 1159: Lão Bản Không Hẹn (27)
Chương 1160: Lão Bản Không Hẹn (28)
Chương 1161: Lão Bản Không Hẹn (29)
Chương 1162: Lão Bản Không Hẹn (30)
Chương 1163: Lão Bản Không Hẹn (31)
Chương 1164: Lão Bản Không Hẹn (32)
Chương 1165: Lão Bản Không Hẹn (33)
Chương 1166: Lão Bản Không Hẹn (34)
Chương 1167: Lão Bản Không Hẹn (35)
Chương 1168: Lão Bản Không Hẹn (36)
Chương 1169: Lão Bản Không Hẹn (37)
Chương 1170: Lão Bản Không Hẹn (Hết)
Chương 1171: Gian Hùng Giữa Đường (1)
Chương 1172: Gian Hùng Giữa Đường (2)
Chương 1173: Gian Hùng Giữa Đường (3)
Chương 1174: Gian Hùng Giữa Đường (4)
Chương 1175: Gian Hùng Giữa Đường (5)
Chương 1176: Gian Hùng Giữa Đường (6)
Chương 1177: Gian Hùng Giữa Đường (7)
Chương 1178: Gian Hùng Giữa Đường (8)
Chương 1179: Gian Hùng Giữa Đường (9)
Chương 1180: Gian Hùng Giữa Đường (10)
Chương 1181: Gian Hùng Giữa Đường (11)
Chương 1182: Gian Hùng Giữa Đường (12)
Chương 1183: Gian Hùng Giữa Đường (13)
Chương 1184: Gian Hùng Giữa Đường (14)
Chương 1185: Gian Hùng Giữa Đường (15)
Chương 1186: Gian Hùng Giữa Đường (16)
Chương 1187: Gian Hùng Giữa Đường (17)
Chương 1188: Gian Hùng Giữa Đường (18)
Chương 1189: Gian Hùng Giữa Đường (19)
Chương 1190: Gian Hùng Giữa Đường (20)
Chương 1191: Gian Hùng Giữa Đường (21)
Chương 1192: Gian Hùng Giữa Đường (22)
Chương 1193: Gian Hùng Giữa Đường (23)
Chương 1194: Gian Hùng Giữa Đường (24)
Chương 1195: Gian Hùng Giữa Đường (25)
Chương 1196: Gian Hùng Giữa Đường (26)
Chương 1197: Gian Hùng Giữa Đường (27)

Chương 1198: Gian Hùng Giữa Đường (28)
Chương 1199: Gian Hùng Giữa Đường (29)
Chương 1200: Gian Hùng Giữa Đường (30)
Chương 1201: Gian Hùng Giữa Đường (31)
Chương 1202: Gian Hùng Giữa Đường (32)
Chương 1203: Gian Hùng Giữa Đường (Xong)
Chương 1204: Dư Âm Còn Văng Vẳng(1)
Chương 1205: Dư Âm Còn Văng Vẳng (2)
Chương 1206: Dư Âm Còn Văng Vẳng (3)
Chương 1207: Dư Âm Còn Văng Vẳng (4)
Chương 1208: Dư Âm Còn Văng Vẳng (5)
Chương 1209: Dư Âm Còn Văng Vẳng (6)
Chương 1210: Dư Âm Còn Văng Văng (7)
Chương 1211: Dư Âm Còn Văng Vẳng (8)
Chương 1212: Dư Âm Còn Văng Vẳng (9)
Chương 1213: Dư Âm Còn Văng Vẳng (10)
Chương 1214: Dư Âm Còn Văng Vẳng (11)
Chương 1215: Dư Âm Còn Văng Vẳng (12)
Chương 1216: Dư Âm Còn Văng Vẳng (13)
Chương 1217: Dư Âm Còn Văng Vẳng (14)
Chương 1218: Dư Âm Còn Văng Vẳng (15)
Chương 1219: Dư Âm Còn Văng Vẳng (16)
Chương 1220: Dư Âm Còn Văng Vẳng (17)
Chương 1221: Dư Âm Còn Văng Vẳng (18)
Chương 1222: Dư Âm Còn Văng Vẳng (19)
Chương 1223: Dư Âm Còn Văng Vẳng(20)
Chương 1224: Dư Âm Còn Văng Vẳng (21)
Chương 1225: Dư Âm Còn Văng Vẳng (22)
Chương 1226: Dư Âm Còn Văng Vẳng (23)
Chương 1227: Dư Âm Còn Văng Vẳng (24)
Chương 1228: Dư Âm Còn Văng Vẳng (25)
Chương 1229: Dư Âm Còn Văng Vẳng (26)
Chương 1230: Dư Âm Còn Văng Vẳng (27)
Chương 1231: Dư Âm Còn Văng Vẳng (28)
Chương 1232: Dư Âm Còn Văng Vẳng (29)
Chương 1233: Dư Âm Còn Văng Vẳng (30)
Chương 1234: Dư Âm Còn Văng Vẳng (31)
Chương 1235: Dư Âm Còn Văng Vẳng (32)
Chương 1236: Dư Âm Còn Văng Vẳng (33)
Chương 1237: Dư Âm Còn Văng Vẳng (34)
Chương 1238: Dư Âm Còn Văng Vẳng (35)
Chương 1239: Dư Âm Còn Văng Vẳng (36)
Chương 1240: Dư Âm Còn Văng Vẳng (37)
Chương 1241: Dư Âm Còn Văng Vẳng (38)
Chương 1242: Dư Âm Còn Văng Vẳng (39)
Chương 1243: Phiên Ngoại Lục Chiến (Xong)
Chương 1244: Tuân Lệnh Darling (1)
Chương 1245: Tuân Lệnh Darling (2)
Chương 1246: Tuân Lệnh Darling (3)
Chương 1247: Tuân Lệnh Darling (4)

Chương 1248: Tuân Lệnh Darling (5)
Chương 1249: Tuân Lệnh Darling (6)
Chương 1250: Tuân Lệnh Darling (7)
Chương 1251: Tuân Lệnh Darling (8)
Chương 1252: Tuân Lệnh Darling (9)
Chương 1253: Tuân Lệnh Darling (10)
Chương 1254: Tuân Lệnh Darling (11)
Chương 1255: Tuân Lệnh Darling (12)
Chương 1256: Tuân Lệnh Darling (13)
Chương 1257: Tuân Lệnh Darling (14)
Chương 1258: Tuân Lệnh Darling (15)
Chương 1259: Tuân Lệnh Darling (16)
Chương 1260: Tuân Lệnh Darling (17)
Chương 1261: Tuân Lệnh Darling (18)
Chương 1262: Tuân Lệnh Darling (19)
Chương 1263: Tuân Lệnh Darling(20)
Chương 1264: Tuân Lệnh Darling (21)
Chương 1265: Tuân Lệnh Darling (22)
Chương 1266: Tuân Lệnh Darling (23)
Chương 1267: Tuân Lệnh Darling (24)
Chương 1268: Tuân Lệnh Darling (25)
Chương 1269: Tuân Lệnh Darling (26)
Chương 1270: Tuân Lệnh Darling (27)
Chương 1271: Tuân Lệnh Darling (28)
Chương 1272: Tuân Lệnh Darling (29)
Chương 1273: Tuân Lệnh Darling (30)
Chương 1274: Tuân Lệnh Darling (31)
Chương 1275: Tuân Lệnh Darling (32)
Chương 1276: Tuân Lệnh Darling (33)
Chương 1277: Phiên Ngoại Lục Ngưng (Xong)
Chương 1278: Thiên Khải Chi Đạo (1)
Chương 1279: Thiên Khải Chi Đạo (2)
Chương 1280: Thiên Khải Chi Đạo (3)
Chương 1281: Thiên Khải Chi Đạo (4)
Chương 1282: Thiên Khải Chi Đạo (5)
Chương 1283: Thiên Khải Chi Đạo (6)
Chương 1284: Thiên Khải Chi Đạo (7)
Chương 1285: Thiên Khải Chi Đạo (8)
Chương 1286: Thiên Khải Chi Đạo (9)
Chương 1287: Thiên Khải Chi Đạo (10)
Chương 1288: Thiên Khải Chi Đạo (11)
Chương 1289: Thiên Khải Chi Đạo (12)
Chương 1290: Thiên Khải Chi Đạo (13)
Chương 1291: Thiên Khải Chi Đạo (14)
Chương 1292: Thiên Khải Chi Đạo (15)
Chương 1293: Thiên Khải Chi Đạo (16)
Chương 1294: Thiên Khải Chi Đạo (17)
Chương 1295: Thiên Khải Chi Đạo (18)
Chương 1296: Thiên Khải Chi Đạo (19)
Chương 1297: Thiên Khải Chi Đạo (20)

Chương 1298: Thiên Khải Chi Đạo (21)
Chương 1299: Thiên Khải Chi Đạo (22)
Chương 1300: Thiên Khải Chi Đạo (23)
Chương 1301: Thiên Khải Chi Đạo (24)
Chương 1302: Thiên Khải Chi Đạo (25)
Chương 1303: Thiên Khải Chi Đạo (26)
Chương 1304: Thiên Khải Chi Đạo (27)
Chương 1305: Thiên Khải Chi Đạo (28)
Chương 1306: Thiên Khải Chi Đạo (29)
Chương 1307: Thiên Khải Chi Đạo (30)
Chương 1308: Thiên Khải Chi Đạo (31)
Chương 1309: Thiên Khải Chi Đạo (32)
Chương 1310: Thiên Khải Chi Đạo (33)
Chương 1311: Thiên Khải Chi Đạo (34)
Chương 1312: Thiên Khảo Chi Đạo (35)
Chương 1313: Thiên Khải Chi Đạo (36)
Chương 1314: Thiên Khải Chi Đạo (37)
Chương 1315: Thiên Khải Chi Đạo (38)
Chương 1316: Thiên Khải Chi Đạo (39)
Chương 1317: Thiên Khải Chi Đạo (40)
Chương 1318: Thiên Khải Chi Đạo (41)
Chương 1319: Thiên Khải Chi Đạo (42)
Chương 1320: Thiên Khải Chi Đạo (43)
Chương 1321: Thiên Khải Chi Đạo (44)
Chương 1322: Thiên Khải Chi Đạo (45)
Chương 1323: Thiên Khải Chi Đạo (46)
Chương 1324: Thiên Khải Chi Đạo (Xong)
Chương 1325: Phản Quang Mà Đi (1)
Chương 1326: Phản Quang Mà Đi (2)
Chương 1327: Phản Quang Mà Đi (3)
Chương 1328: Phản Quang Mà Đi (4)
Chương 1329: Phản Quang Mà Đi (5)
Chương 1330: Phản Quang Mà Đi (6)
Chương 1331: Phản Quang Mà Đi (7)
Chương 1332: Phản Quang Mà Đi (8)
Chương 1333: Phản Quang Mà Đi (9)
Chương 1334: Phản Quang Mà Đi (10)
Chương 1335: Phản Quang Mà Đi (11)
Chương 1336: Phản Quang Mà Đi (12)
Chương 1337: Phản Quang Mà Đi (13)
Chương 1338: Phản Quang Mà Đi (14)
Chương 1339: Phản Quang Mà Đi (15)
Chương 1340: Phản Quang Mà Đi (16)
Chương 1341: Phản Quang Mà Đi (17)
Chương 1342: Phản Quang Mà Đi (18)
Chương 1343: Phản Quang Mà Đi (19)
Chương 1344: Phản Quang Mà Đi (20)
Chương 1345: Phản Quang Mà Đi (21)
Chương 1346: Phản Quang Mà Đi (22)
Chương 1347: Phản Quang Mà Đi (23)

Chương 1348: Phản Quang Mà Đi (24)
Chương 1349: Phản Quang Mà Đi (25)
Chương 1350: Phản Quang Mà Đi (26)
Chương 1351: Phản Quang Mà Đi (27)
Chương 1352: Phản Quang Mà Đi (28)
Chương 1353: Phản Quang Mà Đi (29)
Chương 1354: Phản Quang Mà Đi (30)
Chương 1355: Phản Quang Mà Đi (31)
Chương 1356: Phản Quang Mà Đi (Xong)
Chương 1357: Sát Thủ Tối Thượng (1)
Chương 1358: Sát Thủ Tối Thượng (2)
Chương 1359: Sát Thủ Tối Thượng (3)
Chương 1360: Sát Thủ Tối Thượng (4)
Chương 1361: Sát Thủ Tối Thượng (5)
Chương 1362: Sát Thủ Tối Thượng (6)
Chương 1363: Sát Thủ Tối Thượng (7)
Chương 1364: Sát Thủ Tối Thượng (8)
Chương 1365: Sát Thủ Tối Thượng (9)
Chương 1366: Sát Thủ Tối Thượng (10)
Chương 1367: Sát Thủ Tối Thượng (11)
Chương 1368: Sát Thủ Tối Thượng (12)
Chương 1369: Sát Thủ Tối Thượng (13)
Chương 1370: Sát Thủ Tối Thượng (14)
Chương 1371: Sát Thủ Tối Thượng (15)
Chương 1372: Sát Thủ Tối Thượng (16)
Chương 1373: Sát Thủ Tối Thượng (17)
Chương 1374: Sát Thủ Tối Thượng (18)
Chương 1375: Sát Thủ Tối Thượng (19)
Chương 1376: Sát Thủ Tối Thượng (20)
Chương 1377: Sát Thủ Tối Thượng (21)
Chương 1378: Sát Thủ Tối Thượng (22)
Chương 1379: Sát Thủ Tối Thượng (23)
Chương 1380: Sát Thủ Tối Thượng (24)
Chương 1381: Sát Thủ Tối Thượng (25)
Chương 1382: Sát Thủ Tối Thượng (26)
Chương 1383: Sát Thủ Tối Thượng (27)
Chương 1384: Sát Thủ Tối Thượng (28)
Chương 1385: Sát Thủ Tối Thượng (29)
Chương 1386: Sát Thủ Tối Thượng (30)
Chương 1387: Sát Thủ Tối Thượng (Xong)
Chương 1388: Tinh Linh Thị Chủ (1)
Chương 1389: Tinh Linh Thị Chủ (2)
Chương 1390: Tinh Linh Thị Chủ (3)
Chương 1391: Tinh Linh Thị Chủ (4)
Chương 1392: Tinh Linh Thị Chủ (5)
Chương 1393: Tinh Linh Thị Chủ (6)
Chương 1394: Tinh Linh Thị Chủ (7)
Chương 1395: Tinh Linh Thị Chủ (8)
Chương 1396: Tinh Linh Thị Chủ (9)
Chương 1397: Tinh Linh Thị Chủ (10)

Chương 1398: Tinh Linh Thị Chủ (11)
Chương 1399: Tinh Linh Thị Chủ (12)
Chương 1400: Tinh Linh Thị Chủ (13)
Chương 1401: Tinh Linh Thị Chủ (14)
Chương 1402: Tinh Linh Thị Chủ (15)
Chương 1403: Tinh Linh Thị Chủ (16)
Chương 1404: Tinh Linh Thị Chủ (17)
Chương 1405: Tinh Linh Thị Chủ (18)
Chương 1406: Tinh Linh Thị Chủ (19)
Chương 1407: Tinh Linh Thị Chủ (20)
Chương 1408: Tinh Linh Thị Chủ (21)
Chương 1409: Tinh Linh Thị Chủ (22)
Chương 1410: Tinh Linh Thị Chủ (23)
Chương 1411: Tinh Linh Thị Chủ (24)
Chương 1412: Tinh Linh Thị Chủ (25)
Chương 1413: Tinh Linh Thị Chủ (26)
Chương 1414: Tinh Linh Thị Chủ (27)
Chương 1415: Tinh Linh Thị Chủ (28)
Chương 1416: Tinh Linh Thị Chủ (29)
Chương 1417: Tinh Linh Thị Chủ (30)
Chương 1418: Tinh Linh Thị Chủ (31)
Chương 1419: Tinh Linh Thị Chủ (32)
Chương 1420: Tinh Linh Thị Chủ (33)
Chương 1421: Tinh Linh Thị Chủ (34)
Chương 1422: Tinh Linh Thị Chủ (35)
Chương 1423: Tinh Linh Thị Chủ (36)
Chương 1424: Phiên Ngoại Cửu U (Xong)
Chương 1425: Quy Tắc Cương Thi (1)
Chương 1426: Quy Tắc Cương Thi (2)
Chương 1427: Quy Tắc Cương Thi (3)
Chương 1428: Quy Tắc Cương Thi (4)
Chương 1429: Quy Tắc Cương Thi (5)
Chương 1430: Quy Tắc Cương Thi (6)
Chương 1431: Quy Tắc Cương Thi (7)
Chương 1432: Quy Tắc Cương Thi (8)
Chương 1433: Quy Tắc Cương Thi (9)
Chương 1434: Quy Tắc Cương Thi (10)
Chương 1435: Quy Tắc Cương Thi (11)
Chương 1436: Quy Tắc Cương Thi (12)
Chương 1437: Quy Tắc Cương Thi (13)
Chương 1438: Quy Tắc Cương Thi (14)
Chương 1439: Quy Tắc Cương Thi (15)
Chương 1440: Quy Tắc Cương Thi (16)
Chương 1441: Quy Tắc Cương Thi (17)
Chương 1442: Quy Tắc Cương Thi (18)
Chương 1443: Quy Tắc Cương Thi (19)
Chương 1444: Quy Tắc Cương Thi (20)
Chương 1445: Quy Tắc Cương Thi (21)
Chương 1446: Quy Tắc Cương Thi (22)
Chương 1447: Quy Tắc Cương Thi (23)

Chương 1448: Quy Tắc Cương Thi (24)
Chương 1449: Quy Tắc Cương Thi (25)
Chương 1450: Quy Tắc Cương Thi (26)
Chương 1451: Quy Tắc Cương Thi (27)
Chương 1452: Quy Tắc Cương Thi (28)
Chương 1453: Phiên Ngoại Độ Khâm (29)
Chương 1454: Phiên Ngoại Độ Khâm (Xong)
Chương 1455: Truyền Thuyết Người Cá (1)
Chương 1456: Truyền Thuyết Người Cá (2)
Chương 1457: Truyền Thuyết Người Cá (3)
Chương 1458: Truyền Thuyết Người Cá (4)
Chương 1459: Truyền Thuyết Người Cá (5)
Chương 1460: Truyền Thuyết Người Cá (6)
Chương 1461: Truyền Thuyết Người Cá (7)
Chương 1462: Truyền Thuyết Người Cá (8)
Chương 1463: Truyền Thuyết Người Cá (9)
Chương 1464: Truyền Thuyết Người Cá (10)
Chương 1465: Truyền Thuyết Người Cá (11)
Chương 1466: Truyền Thuyết Người Cá (12)
Chương 1467: Truyền Thuyết Người Cá (13)
Chương 1468: Truyền Thuyết Người Cá (14)
Chương 1469: Truyền Thuyết Người Cá (15)
Chương 1470: Truyền Thuyết Người Cá (16)
Chương 1471: Truyền Thuyết Người Cá (17)
Chương 1472: Truyền Thuyết Người Cá (18)
Chương 1473: Truyền Thuyết Người Cá (19)
Chương 1474: Truyền Thuyết Người Cá (20)
Chương 1475: Truyền Thuyết Người Cá (21)
Chương 1476: Truyền Thuyết Người Cá (22)
Chương 1477: Truyền Thuyết Người Cá (23)
Chương 1478: Truyền Thuyết Người Cá (24)
Chương 1479: Truyền Thuyết Người Cá (25)
Chương 1480: Truyền Thuyết Người Cá (26)
Chương 1481: Truyền Thuyết Người Cá (27)
Chương 1482: Truyền Thuyết Người Cá (28)
Chương 1483: Truyền Thuyết Người Cá (29)
Chương 1484: Truyền Thuyết Người Cá (30)
Chương 1485: Truyền Thuyết Người Cá (31)
Chương 1486: Truyền Thuyết Người Cá (32)
Chương 1487: Truyền Thuyết Người Cá (33)
Chương 1488: Truyền Thuyết Người Cá (34)
Chương 1489: Truyền Thuyết Người Cá (35)
Chương 1490: Truyền Thuyết Người Cá (36)
Chương 1491: Truyền Thuyết Người Cá (37)
Chương 1492: Truyền Thuyết Người Cá (38)
Chương 1493: Truyền Thuyết Người Cá (39)
Chương 1494: Truyền Thuyết Người Cá (40)
Chương 1495: Truyền Thuyết Người Cá (41)
Chương 1496: Truyền Thuyết Người Cá (42)
Chương 1497: Truyền Thuyết Người Cá (Xong)

Chương 1498: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (1)
Chương 1499: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (2)
Chương 1500: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (3)
Chương 1501: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (4)
Chương 1502: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (5)
Chương 1503: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (6)
Chương 1504: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (7)
Chương 1505: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (8)
Chương 1506: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (9)
Chương 1507: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (10)
Chương 1508: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (11)
Chương 1509: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (12)
Chương 1510: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (13)
Chương 1511: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (14)
Chương 1512: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (15)
Chương 1513: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (16)
Chương 1514: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (17)
Chương 1515: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (18)
Chương 1516: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (19)
Chương 1517: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (20)
Chương 1518: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (21)
Chương 1519: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (22)
Chương 1520: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (23)
Chương 1521: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (24)
Chương 1522: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (25)
Chương 1523: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (26)
Chương 1524: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (27)
Chương 1525: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (28)
Chương 1526: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (29)
Chương 1527: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (30)
Chương 1528: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (31)
Chương 1529: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (32)
Chương 1530: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (33)
Chương 1531: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (34)
Chương 1532: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (35)
Chương 1533: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (36)
Chương 1534: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (37)
Chương 1535: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (38)
Chương 1536: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (39)
Chương 1537: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (40)
Chương 1538: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (Xong)
Chương 1539: Cuối Cùng Đã Gặp Tri Diệp (1)
Chương 1540: Cuối Cùng Đã Gặp Tri Diệp (2)
Chương 1541: Cuối Cùng Đã Gặp Tri Diệp (3)
Chương 1542: Cuối Cùng Đã Gặp Tri Diệp (4)
Chương 1543: Cuối Cùng Đã Gặp Tri Diệp (5)
Chương 1544: Cuối Cùng Đã Gặp Tri Diệp (6)
Chương 1545: Cuối Cùng Đã Gặp Tri Diệp (7)
Chương 1546: Cuối Cùng Đã Gặp Tri Diệp (8)
Chương 1547: Cuối Cùng Đã Gặp Tri Diệp (9)

Chương 1548: Cuối Cùng Đã Gặp Tri Diệp (10)
Chương 1549: Cuối Cùng Đã Gặp Tri Diệp (11)
Chương 1550: Cuối Cùng Đã Gặp Tri Diệp (12)
Chương 1551: Cuối Cùng Đã Gặp Tri Diệp (13)
Chương 1552: Cuối Cùng Đã Gặp Tri Diệp (14)
Chương 1553: Cuối Cùng Đã Gặp Tri Diệp (15)
Chương 1554: Cuối Cùng Đã Gặp Tri Diệp (16)
Chương 1555: Cuối Cùng Đã Gặp Tri Diệp (17)
Chương 1556: Cuối Cùng Đã Gặp Tri Diệp (18)
Chương 1557: Cuối Cùng Đã Gặp Tri Diệp (19)
Chương 1558: Cuối Cùng Đã Gặp Tri Diệp (20)
Chương 1559: Cuối Cùng Đã Gặp Tri Diệp (21)
Chương 1560: Cuối Cùng Đã Gặp Tri Diệp (22)
Chương 1561: Cuối Cùng Đã Gặp Tri Diệp (23)
Chương 1562: Cuối Cùng Đã Gặp Tri Diệp (24)
Chương 1563: Cuối Cùng Đã Gặp Tri Diệp (25)
Chương 1564: Cuối Cùng Đã Gặp Tri Diệp (26)
Chương 1565: Cuối Cùng Đã Gặp Tri Diệp (27)
Chương 1566: Cuối Cùng Đã Gặp Tri Diệp (28)
Chương 1567: Cuối Cùng Đã Gặp Tri Diệp (29)
Chương 1568: Cuối Cùng Đã Gặp Tri Diệp (Xong)
Chương 1569: Thành Thị Giết Chóc (1)
Chương 1570: Thành Thị Giết Chóc (2)
Chương 1571: Thành Thị Giết Chóc (3)
Chương 1572: Thành Thị Giết Chóc (4)
Chương 1573: Thành Thị Giết Chóc (5)
Chương 1574: Thành Thị Giết Chóc (6)
Chương 1575: Thành Thị Giết Chóc (7)
Chương 1576: Thành Thị Giết Chóc (8)
Chương 1577: Thành Thị Giết Chóc (9)
Chương 1578: Thành Thị Giết Chóc (10)
Chương 1579: Thành Thị Giết Chóc (11)
Chương 1580: Thành Thị Giết Chóc (12)
Chương 1581: Thành Thị Giết Chóc (13)
Chương 1582: Thành Thị Giết Chóc (14)
Chương 1583: Thành Thị Giết Chóc (15)
Chương 1584: Thành Thị Giết Chóc (16)
Chương 1585: Thành Thị Giết Chóc (17)
Chương 1586: Thành Thị Giết Chóc (18)
Chương 1587: Thành Thị Giết Chóc (19)
Chương 1588: Thành Thị Giết Chóc (20)
Chương 1589: Thành Thị Giết Chóc (21)
Chương 1590: Thành Thị Giết Chóc (22)
Chương 1591: Thành Thị Giết Chóc (23)
Chương 1592: Thành Thị Giết Chóc (24)
Chương 1593: Thành Thị Giết Chóc (25)
Chương 1594: Thành Thị Giết Chóc (26)
Chương 1595: Thành Thị Giết Chóc (27)
Chương 1596: Thành Thị Giết Chóc (28)
Chương 1597: Thành Thị Giết Chóc (29)

Chương 1598: Thành Thị Giết Chóc (30)
Chương 1599: Thành Thị Giết Chóc (Xong)
Chương 1600: Điện Hạ Nuông Chiều (1)
Chương 1601: Điện Hạ Nuông Chiều (2)
Chương 1602: Điện Hạ Nuông Chiều (3)
Chương 1603: Điện Hạ Nuông Chiều (4)
Chương 1604: Điện Hạ Nuông Chiều (5)
Chương 1605: Điện Hạ Nuông Chiều (6)
Chương 1606: Điện Hạ Nuông Chiều (7)
Chương 1607: Điện Hạ Nuông Chiều (8)
Chương 1608: Điện Hạ Nuông Chiều (9)
Chương 1609: Điện Hạ Nuông Chiều (10)
Chương 1610: Điện Hạ Nuông Chiều (11)
Chương 1611: Điện Hạ Nuông Chiều (12)
Chương 1612: Điện Hạ Nuông Chiều (13)
Chương 1613: Điện Hạ Nuông Chiều (14)
Chương 1614: Điện Hạ Nuông Chiều (15)
Chương 1615: Điện Hạ Nuông Chiều (16)
Chương 1616: Điện Hạ Nuông Chiều (17)
Chương 1617: Điện Hạ Nuông Chiều (18)
Chương 1618: Điện Hạ Nuông Chiều (19)
Chương 1619: Điện Hạ Nuông Chiều (20)
Chương 1620: Điện Hạ Nuông Chiều (21)
Chương 1621: Điện Hạ Nuông Chiều (22)
Chương 1622: Điện Hạ Nuông Chiều (23)
Chương 1623: Điện Hạ Nuông Chiều (24)
Chương 1624: Điện Hạ Nuông Chiều (25)
Chương 1625: Điện Hạ Nuông Chiều (26)
Chương 1626: Điện Hạ Nuông Chiều (27)
Chương 1627: Điện Hạ Nuông Chiều (28)
Chương 1628: Điện Hạ Nuông Chiều (29)
Chương 1629: Điện Hạ Nuông Chiều (Xong)
Chương 1630: Vạn Kính Thù Ngự (1)
Chương 1631: Vạn Kính Thù Ngự (2)
Chương 1632: Vạn Kính Thù Ngự (3)
Chương 1633: Vạn Kính Thù Ngự (4)
Chương 1634: Vạn Kính Thù Ngự (5)
Chương 1635: Vạn Kính Thù Ngự (6)
Chương 1636: Vạn Kính Thù Ngự (7)
Chương 1637: Vạn Kính Thù Ngự (8)
Chương 1638: Vạn Kính Thù Ngự (9)
Chương 1639: Vạn Kính Thù Ngự (10)
Chương 1640: Vạn Kính Thù Ngự (11)
Chương 1641: Vạn Kính Thù Ngự (12)
Chương 1642: Vạn Kính Thù Ngự (13)
Chương 1643: Vạn Kính Thù Ngự (14)
Chương 1644: Vạn Kính Thù Ngự (15)
Chương 1645: Vạn Kính Thù Ngự (16)
Chương 1646: Vạn Kính Thù Ngự (17)
Chương 1647: Vạn Kính Thù Ngự (18)

Chương 1648: Vạn Kính Thù Ngự (19)
Chương 1649: Vạn Kính Thù Ngự (20)
Chương 1650: Vạn Kính Thù Ngự (Xong)
Chương 1651: Thù Dương Công Chúa (1)
Chương 1652: Thù Dương Công Chúa (2)
Chương 1653: Thù Dương Công Chúa (3)
Chương 1654: Thù Dương Công Chúa (4)
Chương 1655: Thù Dương Công Chúa (5)
Chương 1656: Thù Dương Công Chúa (6)
Chương 1657: Thù Dương Công Chúa (7)
Chương 1658: Thù Dương Công Chúa (8)
Chương 1659: Thù Dương Công Chúa (9)
Chương 1660: Thù Dương Công Chúa (10)
Chương 1661: Thù Dương Công Chúa (11)
Chương 1662: Thù Dương Công Chúa (12)
Chương 1663: Thù Dương Công Chúa (13)
Chương 1664: Thù Dương Công Chúa (14)
Chương 1665: Thù Dương Công Chúa (15)
Chương 1666: Toàn Văn Kết Chuyện (Xong)

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1: Nữ Hoàng Thị Phi (1)

Tin hot ngành giải trí: Nữ hoàng thị phi Khương Niệm là một diễn viên xuất sắc.

"Bốp!"

Minh Thù vừa mở mắt ra đã bị âm thanh này làm cho thót tim. Cô nhìn theo hướng âm thanh vang tới theo bản năng, lọt vào trong tầm mắt là cảnh tượng ngập hương vị cổ xưa, hai người mặc trang phục cổ trang đang đứng ở chính giữa.

Phía ngoài khung cảnh cổ xưa đó có vô số máy móc đang vây quanh họ.

Đóng phim à!

Trong đầu Minh Thù đột nhiên nảy ra mấy từ này.

"Đạo diễn, thật ngại quá, có thể làm lại lần nữa được không?" Âm thanh nũng nịu vang lên, là cô gái mặc trang phục đỏ thẫm lên tiếng, cô ta có chút đắc ý nhìn người vừa rồi bị mình đánh.

"Làm lại lần nữa." Đạo diễn chẳng tỏ vẻ gì là mất kiên nhẫn hô quay lại.

Mọi người không còn cách nào khác đành phải làm lại.

Minh Thù nhìn quanh bốn phía,trên người cô cũng mặc phục trang dày nặng giống như thế.

Cô có chút mơ hồ.

Tôi là ai?

Tôi đang ở đâu?

Tôi đang làm gì?

"Chị Khương Niệm, có vẻ bọn họ vẫn còn phải quay thêm một lúc nữa, hay là chị quay về phòng nghỉ đi khi nào đến lượt chị em sẽ gọi?" Đột nhiên có một người ghé sát vào cô, nhỏ giọng đề nghị.

Là một cô gáikhuôn mặt trắng trẻo, giọng nói êm tai, trên người mặc một bộ quần áo thể thao, trên tay đang cầm ly nước, kịch bản và điện thoại.

Minh Thù bưng trán, khẽ gật đầu.

Tình hình có chút phức tạp, phải bình tĩnh.

Minh Thù theo cô gái quay về phòng nghỉ sau đóđi ra ngoài cài cửa lại. Trong phòng không có ai ngoài cô, Minh Thù nhìn quanh bốn phía, nhớ lại chuyện lúc nãy.

Phải rồi, lúc cô đang bị một đám tiểu yêu truy đuổi, đột nhiên bị một hệ thống tự xưng là Hài Hòa Hiệu gì đó kéo vào một không gian tràn đầy mây trắng, bla bla giảng cho cô một đống thứ không thể hiểu được.

Nói tóm lại là vì một nguyên do nào đó mà thế giới tiểu thuyết đột nhiên xuất hiện vai chính giả, là những người được hồi sinh xuyên không có ý đồ muốn thay đổi vận mệnh. Nhiệm vụ của cô là đi đến các thế giới khác nhau để thu thập giá trịhận thù của những người này, khi giá trịhận thùcủa họ đạt tiêu chuẩn sẽ khiến cho những kẻgiả làm vai chính này trở thành người thường, trả lại trạng thái bình thường cho thế giới tiểu thuyết.

Nghe thì có vẻ rất cao siêunhưng có liên quan gì đến cô cơ chứ?

Những lúc như thếnày cô thà chết chứ không chịu đồng ýnhưng Hài Hòa Hiệu vẫn cứ mặt dày lấy lýdo cô có thể chạy vào thế giới tiểu thuyết để trốn lũ tiểu yêu kia thuyết phục được cô.

Đương nhiên đây không phải là nguyên nhân chủ yếu để cô thỏa hiệp, chủ yếu là bởi vì cô nghĩ có thể trải nghiệm nhiều cuộc sống khác nhau, nghe có vẻ rất ngầu, rất kích thích và cũng hết sức vui nhộn.

Cho nên cô đã tới.

[Kýchủ, có tiếp nhận cốt truyện không?] Âm thanh lúc trước lại đột nhiên chậm rãi vang lên, nghe không rõ là nam hay nữ.

Minh Thù đưa mắt nhìn xung quanh, âm thanh kia vang lên trong đầu cô, dường như bản thân cô nhận được một kỹ năng rất lợi hại nào đó.

Cô tìm một chỗ trống trong phòng rồi ngồi xuống: "Bắt đầu đi."

Cuộc sống đầy sự kích thích sắp bắt đầu rồi.

Đây là một quyển tiểu thuyết lấy bối cảnh giới giải trí.

Nữ chính giả tên là Ninh Khả Thanh, cô ta được hồi sinh. Kiếp trước Ninh Khả Thanh bước chân vào giới giải trí đã được đại gia bao,đại gia của cô ta có địa vị rất lớn, cũng rất hào phóng với cô ta.

Thế nhưng Ninh Khả Thanh lại không thích những ông lớn có tiền có thế, mà lại thích một minh tinh mới nổi tên là Tưởng Tư. Vì Tưởng Tư mà Khả Thanh đắc tội với kim chủ của mình, cuối cùng Tưởng Tư lại đi theo một người khác.

Sau khi hồi sinh Ninh Khả Thanh quyết tâm bám lấy kim chủ, từ đó bước vào con đường trả thù dữ dội của mình.

Thân thể này của cô tên làKhương Niệm, là chị đại nổi danh tai tiếng trong giới giải trí.

Đúng vậy, chính là chị đại tai tiếng.

Scandal tình ái của cô cứ ba ngày lại có một chuyện nhỏ, năm ngày lại có một chuyện lớn. Đại đa số minh tinh nam trong giới đều dính scandal với cô, tuy nhiên những tin đồn này cuối cùng cũng tự biến mất.

Lúc mười lăm tuổi, nguyên chủ bước vào giới giải trí, cô biết thế nào là vừa phải, tuy rằng có chút tin đồn tình cảm với các minh tinh namnhưng cô chưa từng làm chuyện gì quá giới hạn cho nên người ta cũng chỉ biết dựa trên những tin đồn đó mà viết về cô. Nhưng tin đồn về cô quá nhiều, ngược lại làm hoa mắt người xem, làm cho họ không biết tin ai, cuối cùng cũng chỉ coi như mấy tin tức thường ngày mà thôi.

Nguyên chủ là người nhanh nhẹn xử sự rất khôn khéo, cho nên trong tay cô có rất nhiều biện pháp xử lý rắc rối.

Ninh Khả Thanh trước khi hồi sinh không hề có mối liên quan gì đến nguyên chủnhưng sau khi Ninh Khả Thanh hồi sinh dường như tràn đầy sự hận thù với giới giải trí. Nguyên chủ chẳng qua mới chỉ chụp ảnh chung với kim chủ của cô ta, cô ta đã cảm thấy nguyên chủ muốn cướp kim chủ của mình.

Sau đó nguyên chủ liền bị chèn ép khắp mọi mặt.

Nơi nào có nguyên chủ tham dự Ninh Khả Thanh nhất định sẽ tham dự, sau đó cố tỏ ra xinh đẹp hơn người nhằm thu hút mọi sự chú ý vào cô ta.

Ninh Khả Thanh trước mặt kim chủ một kiểu, sau lưng kim chủ lại một kiểu khác. Lần nào cô ta cũng canh lúc có mặt phóng viên hoặc người khác để giở trò hãm hại khiến cho nguyên chủ không ít lần chịu thiệt.

Cuối cùng cô ta trở thành người bị hại, còn nguyên chủ trở thành đối tượng bịmọi người thóa mạ.

Kiếp này cô ta có kim chủ bảo vệ, nguyên chủ không đấu lại được cô ta, từ một nữ hoàng thị phi rơi xuống thành một ả diễn viên tầm thường không biết xấu hổ.

Nguyên chủ không nhận được kịch bản nào, còn bị mọi người chửi rủa, ra khỏi cửa là gặp phải anti-fan sỉ nhục. Cô dần dần ít ra ngoài, mắc bệnh trầm cảm, cuối cùng tự sát mà chết.

Trong giới giải trí muôn màu muôn sắc này thông tin thay đổi nhanh đếnchóng mặt, cơ bản không ai nhớ đến nguyên chủ. Mà Ninh Khả Thanh lạimột đường thuận lợi, trở thành người chiến thắng, gặt hái được cả sự nghiệp lẫn tình yêukhiến cho người ngoài ao ước.

Nhưngbởi vì Ninh Khả Thanh mà toàn bộ nội dung tiểu thuyết đã thay đổi, lệch khỏi quỹ đạo vốn có của nó.

Minh Thù tiếp thu xong ký ức, day day thái dương đau nhức vì lượng tin tức quá nhiều, đôi mắt vẫn không ngừng đảo qua đảo lại.

Cuộc sống của người khác...

Bắt đầu rồi sao?

Quả thật rất khiến người ta mong đợi.

Hiện tại Ninh Khả Thanh mới vừa hồi sinh, nguyên chủ và cô ta bắt đầu quen biết từ bộ phim này.

Hai người bên ngoài lúc nãy đều không phải là Ninh Khả Thanh, cô tađược kim chủ đưa vào đoàn bằng cách đi cửa saunhưng kỹ thuật diễn của cô ta rất bìnhthường, sau khi hồi sinh mới bắt đầu rèn luyện. Lúc này hẳn là đang ở chỗ nào đó tập luyện kỹ thuật diễn rồi.

Dựa theo cốt truyện, cảnh phim tiếp theo là cảnh mà cô và Ninh Khả Thanh diễn với nhau.

Minh Thù quay đầu đối diện với hình bóng trong gương. Đó là một khuôn mặt cực kỳ diễm lệ, chỉ cần đứng một chỗlà có thể làm cho người ta không rời mắt được, mọi ánh sáng như tập trung toàn bộ về phía cô. Vẻ đẹp khi cô mỉm cười lại càng khuynh quốckhuynh thành thêm nữa.

Đây là Khương Niệm, nữ hoàng thị phi giới giải trí, đồng thời cũng là nữ thần giới giải trí.

Mỹ nhân như vậy, ai nhìn mà không rung động chứ?

Minh Thù tự hào sờ sờ mặt một lúc rồi đứng dậy cởi bỏ bộ phục trang dày cộp.

"Cốc cốc." Ai đó gõ cửa phòng nghỉ.

"Vào đi." Minh Thù mặc áo khoác vào, khóe miệng hơi nhếch lênmỉm cười. Gương mặt đó càng thêm xinh đẹp tươi tắnnhư hoa đào tháng basáng rực lóa mắt.

"Chị Khương Niệm, ơ sao chị đã thay thường phục rồi?" Người đi vào là cô gái vừa nãy, là trợ lý của nguyên chủ -Điền Viên.

Người đại diện không thể đi theo cô, cho nên bình thường đều là trợ lý Điền Viên đi theo Khương Niệm.

"Chị đói bụng." Minh Thù cuốn một lọn tóc, cầm túi trên bàn lên, nói:

"Chúng ta ra ngoài ăn cái gì đi."

"Nhưng..." Điền Viên hơi do dự:

"Chị Khương Niệm, lát nữa là tới cảnh diễn của chị rồi, đi ra ngoài bây giờ không hợp lý lắm! Hay là em ra ngoài mua cho chị? Chị muốn ăn gì?"

"Hơn nữa, chị Ái Lâm nói dạo này chị không được ăn nhiều, chị phải khống chế cân nặng chuẩn bị cho buổi thử vai phim Phiếu Miểu Sơn Trang vào tháng sau nữa".Điền Viên nhỏ giọng nhắc nhở.

Minh Thù cơ bản không để ý đến lời nói của trợ lý, đi thẳng ra ngoài, cười cười nói: "Cảnh quay hôm nay không quay đâu, em cũng đừng quan tâm."

"Hả? Tại sao ạ?" Điền Viên lập tức ngây ra:

"Nãy giờ em đều ở chỗ đạo diễn có thấy nói gì về việc không quay đâu, chị Khương Niệm, chậm thôi..."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 2: Nữ Hoàng Thị Phi (2)

Điền Viên cảm thấy thật khó hiểu, hôm nay chị Khương Niệm là lạ thế nào ấy.

Điền Viên và Minh Thù ra ngoài dạo một vòng, sau đó cô trợ lý nhỏ mới phát hiện chị đại của mình dường như không giống trước đây. Chị Khương Niệm thực sự rất dễ gần,nhưng chỉ khi ở chỗ đông người mới nở nụ cười chứ đâu kỳ lạ như bây giờ, lúc nào trên mặt cũng ẩn hiện nét cười tươi tắn.

Tuy rằng nhìn thoáng qua thấy rất bình dị gần gũi, nhưng…

Đáng sợ hơn là Minh Thù ăn rất nhiềukhiến cho Điền Viên vô cùng hoảng sợ, cô nhất quyết ngăn Minh Thù lại: "Chị Khương Niệm, chị đừng ăn nữa, chị Ái Lâm mà biết sẽ đánh em chết mất!"

Điền Viên muốn giật lại chiếc bánh gato trên tay Minh Thùnhưng khổ nỗi cô lại thấp hơn rất nhiều, không tài nào chạm tay được vào chiếc bánh.Điền Viên tức đến phát khóc.

Người qua đường tò mò nhìn hai người.

Một cô gái nhỏ nhắn đang nhảy lên muốn giành lại chiếc bánh trong tay một cô gái khí chất rạng ngời, còn cô gái kia tay giơ thật cao mỉm cười nhìn cô bé nhỏ nhắn, không biết có phải là ảo giác hay không mà bọn họ lại cảm thấy hai người giống như một đôi tình nhân đang đùa giỡn.

Khi nãy dưới sự yêu cầu mạnh mẽ của Điền Viên, Minh Thù mới mang kínhrâm nhưng không đeo khẩu trang vì cô còn phải ăn.

Cũng có một vài người có vẻ đã nhận ra cô.

"Không ăn thì chị sẽ chết mất." Minh Thù giữ đầu Điền Viên không cho cô bé nhảy lên nữa:

"Chỉ cần em không nói cho chị Ái Lâm biết là được, chị ăn nốt miếng cuối cùng này thôi. Em đừng ồn ào nữa không chút nữa mọi người kéo hết đến bây giờ.”

Điền Viên lập tức quay đầu nhìn bốn phía, thấy không ít người đều đang quan sát hai người, thậm chí có người rục rịch dự định bước tới.

Điền Viên khóc không thành tiếng, vẻ mặt ai oán: "Chị Khương Niệm, chị đã nói miếng cuối cùng rất nhiều lần rồi!"

Cuối cùng Điền Viên đành nản lòng đi theo Minh Thù đã ăn uống no nê quay về phim trường, cô đã đoán trước được cảnh tượng chị Ái Lâm sẽ trừng phạt mình như thế nào, thật đáng sợ!

Vừa bước vào phim trường đã thấy chỗ cảnh quay lúc nãy tụ tập rất nhiều người, Minh Thù miệng cắn một cây kem chẳng mảy may quan tâm đến sự việc gì ở bên đó, dường như sự việc náo nhiệt bên kia còn không bằng cây kem của cô.

Điền Viên rất sợ hình ảnh này bị người khác chụp lại vội vàng giật lấy cây kem trong tay cô, nghiêm túc nói: "Chị Khương Niệm, chị đừng ăn nữa! Chị mà ăn nữa là em gọi ngay cho chị Ái Lâm đấy."

Minh Thù nhìn cây kem chỉ còn một nửa, nỗ lực thuyết phục Điền Viên: "Nhà nước bây giờ đang khởi xướng chính sách tiết kiệm không thể lãng phí được, chị đã ăn một nửa rồi ăn thêm một nửa nữa cũng không sao đâu."

Hiển nhiên Điền Viên biết tổng Minh Thù, nhanh chóng quăng que kem vào thùng rác.

Điền Viên làm xong mới phát hiện mình có hơi quá, sợ hãi nhìn về phíaMinh Thùnhưng mà ánh mắt Minh Thù chỉ nhìn vào thùng rác, căn bản không để ý đến Điền Viên.

Điền Viên siết chặt điện thoại, cảm thấy chị Khương Niệm thật sự rất kỳ quái.

Có nên gọi cho chị Ái Lâm không nhỉ?

"Chuyện này không xong với tôi đâu."Vòng vây phía trước tản ra hai bên. Sau âm thanh bén nhọn đó, người phụ nữ đánh người lúc nãy từ bên trong đi ra, lửa giận ngút trời, trên người cô tabị dính bẩn trông có vẻ hơi nhếch nhác.

Ngay sau khi cô ta ra ngoài, một cô gái mặc váy trắng từ bên trong chạy ra đuổi theo, vẻmặt rấtoan ức: "Chị Mạn Mạn, em không có cố ý."

Tống Mạn đột ngột dừng bước, xoay người lại chỉ vào cô gái kia, thần sắc hung dữ: "Ninh Khả Thanh, đừng tưởng là tôi không biết cô vào đây như thế nào, ai mà biết được cô có cởi sạch quần áo bò lên giường của ai đóhay không, tôi sẽ không để cô yên đâu."

Chính là nữ chính giả Ninh Khả Thanh.

Sau khi hồi sinh, Ninh Khả Thanh luôn giả vờ là một bông hoa sen thanh khiết, giả vờ ngây thơ ngấm ngầm xử lý những người kiếp trước đã đắc tội với cô ta.

"Chị Mạn Mạn, sao chị lại có thể nói như vậy chứ, em chỉ là lỡ tay làm bẩn phục trang của chị thôi mà." Ninh Khả Thanh oan ức giải thích:

"Vừa nãy mọi người cũng thấy rõ, em không có cố ý, em xin lỗi, em xin lỗi."

"Cô không cố ý ư?" Tống Mạn tức giận ngút trời:

"Ninh Khả Thanh, cô giả bộ vô tội làm gì, giả vờ cho ai xem?"

Tuy rằng trên mặt Ninh Khả Thanh hiện rõ vẻ vô tộinhưng đáy mắt lại tỏ ra ý xem thường khinh miệt.Tống Mạn nhìn thấy rất rõ, cô vô cùng tức giận bước tới định đánh Ninh Khả Thanh.

Người phụ nữ đáng ghét nàykhiến cô tức chết đi được.

Ninh Khả Thanh giả vờ yếu ớt mong manhnhưng rõ ràng cô ta cố ý đi tới để Tống Mạn đánh, mọi người xung quanh nhất định sẽ trách móc Tống Mạn mà thương xót cho Ninh Khả Thanh.

Quả là nham hiểm!

Cuối cùng Minh Thù cũng buông tha cho thùng rác, bước tới chỗ chiến trường hỗn loạn bên kia.

"Chị Khương Niệm, chị Khương Niệm!" Điền Viên sợ hãi run rẩy:

"Lúc này chị qua đó làm gì?"

Minh Thù híp mắt cười khẽ, đương nhiên là trẫm đi thêm dầu vào lửa rồi.

Cô thuận tay cầm một chai nước ép hoa quả chưa khui ở gần đó vặn nắp, còn thong thả uống một ngụm. Sau đó trong lúc hỗn loạn nắm vai Tống Mạnnhẹ nhàng đẩy sang một bên, hất chai nước ép lên người Ninh Khả Thanh.

Không khí đột nhiên im lặng lạ thường.

Mùi nước cam tràn ngập xung quanh, váy trắng của Ninh Khả Thanh ướt sũng lộ ra bộ đồ lót bằng ren bên trong.

Ninh Khả Thanh bị hất nước đột ngột ngây người ra một lúc lâu mới phản ứngkhoanh tay che ngực.

Minh Thù còn dư nửa chai nước nhét vào tay của Tống Mạn cũng đang hóa đá, khóe miệng khẽ cười: "Cô ta làm bẩn đồ của cô phải không, cô làm bẩn lại đồ của cô ta là xong, cãi vã ồn ào làm gì."

Cái này...

Đúng là rất đơn giản nhưng hơi thô bạo.

Thế nhưngKhương Niệm lão đại, chuyện này thì có liên quan gì đến cô chứ?

Mọi người xung quanh đều không dám thở mạnh, đây vốn dĩ là tranh chấp của Tống Mạn và Ninh Khả Thanh. Tống Mạn là diễn viên hạng một, Ninh Khả Thanh chỉ là diễn viên hạng banhưng sau lưng cô ta có người chống đỡ, cho nên tất cả mọi người đều không muốn đắc tội.

Hai người kia cãi nhau, bọn họ cũng chỉ có thể can ngăn mang tính tượng trưng.

Nhưng Khương Niệm thì khác, cô hiện tại đã là lão đại trên cả diễn viên hạng một, tùy tiện nói một câu sẽ có vô số kịch bản đưa tới tay cô. Một lão đại như thế tại sao lại nhúng tay vào chuyện này chứ?

Rõ ràng là cố ý làm lớn chuyện!

"Chị Khương Niệm, em đâu có đắc tội với chị chứ?" Ninh Khả Thanh cắn môi dưới, nước mắt trong suốt đọng ở khóe mắt, cô ta tỏ ra hết sức đáng thương.

Quả thật Ninh Khả Thanh không nhớ mình đã đắc tội với cô gái này lúc nào, kể cả kiếp trước cũng không có qua lại gì mấy.

Người phụ nữ này khéo léo, làm việc khôn ngoan.Khương Niệm không bao giờ kiếm chuyện với người khác dù chỉ là một tiểu minh tinh.

Ninh Khả Thanh không biết tại sao hôm nay cô ta đột nhiên lại lấy nước hắt vào mình.

"Cô làm phiền đến tôi." Minh Thù mỉm cười trả lời câu hỏi của Ninh Khả Thanh, rất nhanh diễn xuất của một diễn viên gạo cội được bộc lộ:

"Với lại cô có biết một giờ của tôi là bao nhiêu tiền không? Các người ở chỗ này cãi nhau làm lãng phí thời gian, lãng phí bao nhiêu tiền của tôi? Tiền tài là thời gian, thời gian là sinh mạng, các người đang lãng phí sinh mạng của tôi."

Mọi người: "..."

Không nghiêm trọng đến mức như vậy chứ.

Hiển nhiên Minh Thù còn muốn nói nghiêm trọng hơn nhưng Ninh Khả Thanh đã nhanh hơn cô một bước: "Xin lỗi chị Khương Niệm, làm phiền đến chị em thật sự xin lỗi, em không có cố ý."

Việc này vốn là Minh Thù động thủ trước, giờ Ninh Khả Thanh lại chủ động xin lỗi, đặt mình ở thế yếu như vậy thìngười khác sẽ nghĩ Minh Thù ỷ thế hiếp người.

Rất lợi hại, sau khi hồi sinh cô ta rõ ràng là thông minh hơn nhiều.

Minh Thù nở một nụ cười tươi hơn nữa, vỗ vỗ Tống Mạn còn đang ngẩn ngơ, đổ thêm một ít dầu sôi vào lửa: "Đừng có nói mấy lời hung dữ, vô ích thôi. Có thù thì phải đáp trả thích đáng, không trả được thì chờ đến lần sau."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 3: Nữ Hoàng Thị Phi (3)

Minh Thù mỉm cười rời đi, như thể người hắt nước vừa rồi không phải là cô vậy.

Mọi người đều cảm thánkhông hổ danh làlão đại.

Tống Mạn ngơ ngác nhìn,cô ấy vừa làm gì vậy?

Lúc Minh Thù trở về phòng nghỉ, nụ cười trênmôi tuy có chút phai nhạt nhưng vẫn nhìn thấy được nét tươi vui trên khuôn mặt. Điền Viên không dám thở mạnhcàng không dámchất vấnMinh Thù, chỉ có thể len lén gửi tin nhắn cho chị Ái Lâm.

Ngày hôm nay chị Khương Niệm vô cùng kỳ lạ.

Còn Minh Thù thì đang cùng hệ thống nói chuyện: "Biểu hiện vừa rồi của ta thế nào?"

[Cô đáng nhẽ phải hắt thẳng vào mặt cô ta mới phải] Hài Hòa Hiệu hưng phấn cho ý kiến.

Ánh mắt Minh Thù thay đổi, một lát sau mới cất tiếng: "Hóa ra ngươi là cái kiểu hệ thống này à."

Hài Hòa Hiệu ư?

Hài hòa cái mốc gì?

[Nhiệm vụ của tôilà giúp đỡ cô thu hoạch giá trị hận thù, đương nhiên là phải đưa ra ý kiến làm sao cho đối phương vô cùng hận cô rồi.]

Minh Thù dùng ngón trỏ chà chà môi, lúc này đến lông mày cũng cóý cười dịu dàng. Cả người toát lên vẻ cực kỳ nhu hòa làm cho người ta cảm thấy thân thiếtvô hại.

Nhưng mà Hài Hòa Hiệucũng biếtcô gái này không hề vô hại như thế, vì dù là lúc cô giết người, tâm tình cô cũng không chút dao động, luôn luôn duy trì nụ cười vô hại này.

Ninh Khả Thanhtrở vềphòng nghỉ, trong lòngtràn đầy hoài nghi u uất.Cô ta dùng chung phòng nghỉ với một người khác nữa, lúc Ninh Khả Thanh nhếch nhác quay về bị người chung phòng bóng gió châm chọc mấy câu,Ninh Khả Thanh liếc nhìn người kia một cái, nén cái nhìn âm u xuống đáy mắtlặng lẽ vào phòng thay đồ thay một bộ mới sạch sẽ hơn.

Cô ta nhìn người trong gương, sắc mặt hơi trầm xuống.

Chuyện ngày hôm nay nằm ngoài dự kiến của Ninh Khả Thanh, tại sao Khương Niệm lại muốn nhắm vào mình? Đối với ai Khương Niệm cũng luôn tươi cười,đóng phim đã được một thời giancũng không thấy cô ta và Tống Mạn thân thiết, ngày hôm nay tại sao lại ra mặt giúp Tống Mạn?

Không sai, lúc này Ninh Khả Thanh nghĩ Minh Thù ra mặt là vì muốngiúp đỡ Tống Mạn.

Chuyện này hôm nay không hề liên quan chút nào đến Khương Niệm, theo như hiểu biết của Ninh Khả Thanh về Khương Niệm đáng lẽcô ta chỉkhoanh tay đứng nhìn mới đúng.

Ninh Khả Thanh vỗ vỗ lên mặt, kiếp trước cuộc đời cô thê thảm như thế, kiếp này cô quyết sẽ không để mình như thế.

Mặc kệ Khương Niệm có phải là vì Tống Mạn mà ra mặt hay không, món nợ ngày hôm nay cô ta quyết không quên.

Rồi sẽ có một ngày.

Cô ta sẽ đứng ở vị trí đó.

Ninh Khả Thanh kiên định với mục tiêu đặt ra bước khỏi phòng thay đồ, không để ý tới sựchâm chọc của bạn cùng phòng, bắt đầu nghiên cứu kịch bản.

Do sự việcồn ào khi nãy nên các vai chính tạm ngưng quay, đạo diễn chỉ có thể gọi những người khác đóng trước.

Phim Minh Thù đang đóng cótên là Trường Minh Đăng. Phimcó một chút yếu tố thần bí, cốt truyện được phát triển dựa theo nội dungđèn Trường Minh có thể khiến người ta trường sinh bất lão, lấy bối cảnh là cuộc sống trong cung.

Vai diễn của Minh Thù là vai phụ,một quý phi rất được sủng ái, tần suất xuất hiện khá nhiều.

Với thân phận của Khương Niệm nhận vai chính là lẽ đương nhiên,nhưng người đại diện và đạo diễn biên kịch đều nhất trí bởi hình tượng của Khương Niệm diễn vai phụ đó là vô cùng hợp lý.

Phân cảnh kế tiếp là phân cảnhMinh Thù đóng cùng vớiNinh Khả Thanh.

Ninh Khả Thanh đóng vai một tân mỹ nhân mới tiến cung,hoàng thượng có chút sủng áiđối với nàng ta, danh vọng cũng có chút tăng lên. Vì vậy nàng đã bị quý phi gọi đến"giáo huấn" một phen.

Minh Thù có vẻ rất hứng thú với việc đóng phim. Cô chủ động nghiên cứukịch bản, cộng với diễn xuấtvà kiến thức của Khương Niệm lúc quay chắc chắn sẽ rấtthuận lợi.

Khả năng đóng kịch của cô còn khiến chính mình phát sợ, đóng phim mà làm khó cô được sao?

Hình như đạo diễn sợ đắc tội với Minh Thù, ngay sáng sớm ngày hôm sau lập tức cho quay phân cảnh của Minh Thù và Ninh Khả Thanh.

Nữ tử ăn diện lộng lẫy được cung nữ dẫn đến đại điện sáng rực. Ởđây tất cả mọi thứ đều xa hoa, cung nữ cung kính đứng ở hai bên, trong cung điện thoang thoảng hương thơm, dường như thực sự bước chân đến thời đại đó.

Nhưng mà...

"Cắt!" Đạo diễn đứng dậy, nhìn về người đang ngồi trên ghế đàn hương chạm trổ hoa văn, nén giận nói: "Khương tiểu thư, cô sắp ănhết chỗ đạo cụ rồi, đó không phải là để cô ăn đâu."

"Tôi không nhịn được." Minh Thù bất đắc dĩ buông taymặt hiện ý cười, đưa ra ý kiến:

"Hay là ông kêu họ dọn hếtđi?"

Đạo diễn: "..."

Cô ăn như thế, người đại diện nhà cô có biết không?

Tục ngữ nói không ai nỡ đánh khuôn mặttươi cười, đạo diễn im lặng để cho tổ đạo cụ đem mấy thứ đó đi, đổi thành những thứ khác không ăn được.

Không bị đồ ăn làm phân tâm, cuối cùng Minh Thù cũng tập trung vào diễn xuất.

"Lại lần nữa."

Mọi người nhanh chóng quay về vị trí, chuẩn bị quay phim.

Mỹ nhân mới được sắc phong được cung nữdẫn vào đại điện, nàng tuy sợ hãi nhưng vẫn tò mò len lén quan sát đại điện của quý phi, mà người ngồi ở phía trước nàng kia chính là người phụ nữ được sủng ái nhất hoàng cung.

Lòng bàn tay nàng toát đầy mồ hôi, càng lại gần lại càng khiến nàng căng thẳng. Nàng nắm chặt vạt áo không muốn cho người khác nhìn thấy cảm xúc thật lúc này.

Người cung nữ trước mặt dừng lạilui sang một bên, tân mỹ nhân dừng lạiquỳ xuống hành lễ: "Thần thiếp tham kiến quý phi nương nương."

Âm thanhcủa nàng hơi run, thể hiện sự căng thẳng kèm chút sợ hãi hoặc có thể là hơikích động.

Quý phi không thèm đếm xỉa tới, chỉ chăm chú vào ngón tay được sơn sửa kỹ càng của mình, vờ như chưa nghe thấy lời nói của tân mỹ nhân. Đại điện rơi vào im ắng, không khí ngột ngạt như bao trùm khắp nơi.

"Hôm qua bệ hạ qua đêm ở chỗ muội sao?" Quý phi nhẹ nhàng hỏi, nàng chỉ dùng khóe mắt liếc nhìn người đang quỳ trên mặt đất, diễn một quý phi cao ngạo và tự phụ vô cùng nhuần nhuyễn.

"Dạ… dạ." Tân mỹ nhân run run trả lời, giọng nói đã đượckiềm chế hết sức.

Quý phi hạ tay xuống: "Gần đây bệ hạ bận rộn quốc sự, còn không quên đến chỗ muội muội, muội muội phải hầu hạ đàng hoàng đó. Hôm nay bổn cung sẽ cho người dạy muộicách hầu hạ bệ hạ làm sao cho đúng, muội muội có bằng lòng học không?"

Tân mỹ nhânnghe được những lời này có gì đó không ổn, cả người bất an. Nàng mạnh dạn ngẩng đầuvừa lúc đối diện với ánh mắt của quý phi.

Ánh mắt của Ninh Khả Thanh và Minh Thù chạm nhau, đáy lòng Ninh Khả Thanh không hiểu vì sao lại thấyhồi hộp. Trong nháy mắt cô ta thấy ý cười nơi đáy mắt của Minh Thù, Ninh Khả Thanh hơi kinh ngạcnhanh chóng cúi đầutránh mất tập trung.

Đạo diễn ngưng thở, nhìn chằm chằm hình ảnh này, đây chính là cảnh tượng mà ông muốn quay.

Vừa nãy Ninh Khả Thanh cúi đầu tuy không giống kịch bản lắmnhưng hiệu quả cực kỳ tốtcho nên ôngcũng không yêu cầu dừng.

Khương Niệm thì không cần nghi ngờ, cô ấy diễn kịch nhiều năm nên diễn xuất không chê vào đâu được. Nhưng người đi cửa sau nàyvẫn được xưng là bình hoa di độnglại có thể diễn tốt như vậy.

Phân cảnh này quá thuận lợi, đạo diễn cười toe toét: "Vất vả cho Khương tiểu thư rồi, chuẩn bị cho phân cảnh tiếp theo."

Minh Thù cũng không có cảm giác gì lạ, đóng vai người khác đối với cô cũng không khó. Hiện tại cô chỉ để ý đến việc tìm chỗ nào đó để ăn thôi.

Sáng sớm đã phải quay phimcô còn chưa kịp ăn cái gì, dạ dày đang biểu tình kịch liệt.

"Chị Khương Niệm." Ninh Khả Thanh xách váy đi tới, cô ta dịu dàng cười:

"Chuyện ngày hôm quathực sự là xin lỗi, lát nữa quay phim xongem mời chị Khương Niệm đi ăn được không? Mong chị Khương Niệm cho em cơ hội xin lỗi này, nếu không em sẽ rất áy náy."

Ánh mắt Minh Thù nhìn chằm chằm vàotổ đạo cụ, tùy tiện trả lời: "Vậy cô cứ áy náy đi."

Ninh Khả Thanh trònmắt, dường như không nghĩ tới mình sẽ bị cự tuyệt như vậy.Khương Niệm quả thật có thành kiến với mình. Ninh Khả Thanh cố gắng nhớ lạirốt cuộc mình đắc tội với người này khi nào.

Mà trước khi quay bộ phim nàyhai người cũng chưa từng xuất hiện cùng nhau,sau khi vào đoàn làm phimhai người cũng không có xung đột gì.

Minh Thù điđược vài bước thì dừng lại.

Hình như vừa nãycó người mời mình đi ăn?

Đi ăn à, haiz! Có chút dao động rồi.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 4: Nữ Hoàng Thị Phi (4)

Cuối cùng Minh Thù vẫn kiên định đi về phía tổ đạo cụ.

Thân là nhân vật phản diện đối nghịch với vai chính giảlàm sao có thể cùng vai chính giả đi ăn chứ! Cô là một người có đạo đức nghề nghiệp, dù cho cô ta mời đi ăn cô cũng không đi.

Ừm, không đi.

"Chị Khương Niệm."Điền Viên giữ chặt gói đồ ăn hấp dẫn mà Minh Thù đang chuẩn bị cướp của tổ đạo cụ, nói:

"Chị Ái Lâm gọi điện thoại tới bảo chị gây chuyện rồi!"

"Hả?" Gây chuyện gì? Trẫm có thể gây chuyện gì? Trẫm còn chưa ăn no cơ mà! Thật là đói quá, thật muốn ăn cái gì đó.

Điền Viên cảm thán một tiếngkéo Minh Thù trở về phòng nghỉ, chỉ còn Ninh Khả Thanh ở lại,thần sắc cổ quái.

Điền Viên lén lút đưa di động cho Minh Thù, Minh Thù liếc mắt nhìn Điền Viên đang canh ở cửa, bất đắc dĩ cầm điện thoại lên: "Alo!"

Người ở đầu dây bên kia đang chờ cô. Cô vừa cất lời, bên kia liền vang lên một giọng nữ nói một tràng không dứt: "Khương Niệm, chị mới không thấy em có một ngày một đêm mà em đã gây chuyện rồi. Ngày hôm qua em bị khùng hả? Ở phim trường ức hiếp người mới, em biết truyền thông viết về em như thế nào không? Em thấy chính mình chưa đủ hot phải không?"

"Lần sau em không ức hiếp cô ta ở phim trường là được chứ gì."

"..."

Nói như vậy tức là đổi địa điểm khác em còn muốn tiếp tục ức hiếp người ta phải không?

Đại khái là Ái Lâm bị tức đến không thở nổi, điều kiện của bản thân Khương Niệm vô cùng tốt, thời điểm ra mắt cũng là chị dẫn dắt. Đúng như chị dự đoán, Khương Niệm nhanh chóng trở nênnổi tiếng,công ty cũng dồn sức chăm lo cho cô.

Công ty vốn dĩ muốn xây dựng cho cô hình tượng ngọc nữ băng thanh ngọc khiết cho nên ngay từ ban đầu đã phát triển Khương Niệm theo hướng đó, nhưng mà không biết bắt đầu từ lúc nào cô bắt đầu có những tin đồn với các nam minh tinh khác.

Lần thứ nhất thì coi là trùng hợp, lần thứ hai coi như là duyên phận, nhưng hết lần này đến lần khác.

Nghệ sĩ nhà chị thường xuyên có tin đồn. Lúc mới bắt đầu xử lý những chuyện này khiến chị hết sức đau đầu, chị cũng nói với Khương Niệm rất nhiều lần làsẽ ảnh hưởng không tốtnhưng cô vẫn cứ làm theo ý mình.

Sau đó Khương Niệm có luôn danh hiệu nữ hoàng thị phi, chỉ cần không có bức ảnh không đẹp nào truyền ra ngoài thìbộ phận truyền thông của Khương Niệm cũng không để ý mấy, dù sao thì mấy ngày nữa cũng bị tin đồn khác của cô dập đi thôi.

Còn bây giờ thì sao?

Cô không tiếp tục có tin đồn nữa, chuyển sang ức hiếp người mới rồi đấy.

Cô quyết tâm kiếm cho mình một chỗ trên trang nhất các mặt báo sao?

"Khương Niệm, em nói thật cho chị biết đi, có phải em gặp chuyện gì rồi không?" Ái Lâm nén giận hỏi, bình thường Khương Niệm đối nhân xử thế cực kỳ khéo léosẽ không chủ động đắc tội với người khác, cònai đắc tội với Khương Niệmthì càng không cần côtự ra tay, công ty sẽ giúp cô đòi lại công bằng.

Chuyện ức hiếp người mới ở phim trường ngày hôm quacũng không giống cách làm của cô.

Minh Thù cầm điện thoại di động, tìm một chỗ ngồi xuống: "Gặp chuyện lớn rồi chị ạ."

Trong lòng Ái Lâm hơi lo lắng: "Chuyện gì vậy em?"

"Em sắp chết đói rồi."

Ái Lâm: "..."

Chị đang chuẩn bị tâm lý để nghe bí mật cô sắp chia sẻ, trong đầu thoáng qua các kiểu như "có bạn trai", "mang thai", "giết người" hay đại loại vậy. Kết quả cô ấy nói một câu như vậy, có còn nói chuyện tử tế với nhau được nữa không đây!

"Khương Niệm, em đừng có mà đánh trống lảng! Trả lời câu hỏi của chị, tại sao lại muốn ức hiếp Ninh Khả Thanh?" Ái Lâm tức giận đến nỗi giọng chị run lên:

"Em có biết hiện tại báo chí viết thế nào về em không? Nói em ỷ thế hiếp người, khinhthường người mớikhông có chút gì là tố chất của một ngôi sao lớn. Đó chỉ là một diễn viên mới thôi. Cho dù cô ta có đắc tội đến em, em cũng có nhất thiết phải tự tay dạy dỗ cô ta không?

"Ức hiếp là ức hiếp còn cần lý do gì chứ." Minh Thù chống cằm, khóe miệng hơi nhếch lên:

"Em cứ ức hiếp cô ta đó, không những hôm qua ức hiếp cô ta, ngày mai, ngày kia và cả sau này em đều ức hiếp cô ta."

Ái Lâm: "..."

Ái Lâm cảm thấy sự tình có chút nghiêm trọng, không biết nghệ sĩ nhà mình xảy ra chuyện gì đây? Chị im lặng một lúc rồi kêu Minh Thù đưa di động cho Điền Viênsau khi dặn dò một hồi thì cúp máy.

Ánh mắt của Điền Viên nhìn Minh Thù cũng thay đổi.

Minh Thù mở di độngxem qua tin tức mà Ái Lâm nói, có ảnh chụp ngày hôm qua cô hắt nước Ninh Khả Thanh. Nhìn góc độ chắc là người đứng sau lưng Ninh Khả Thanh chụp lại.

Tấm ảnh chụp chính diện Ninh Khả Thanh cógóc chụp rất tốt, nhìn vào là có thể thấy được đúng là đang bị bắt nạt.

"Ai chụp ảnh này vậy?" Minh Thù chỉ vào ảnh chụp đầu tiên.

"Em không biết." Điền Viên lắc đầu, ngày hôm qua có nhiều người như vậykhông biết là ai chụp.

"Em đi hỏi người giám sát của đoàn phim hộ chị."Minh Thù tắt di động:

"Tiện thể mang chút đồ ăn về cho chị nhé."

"Chị Khương Niệm, chị...", vẫn ăn?

Chị vẫn còn có tâm trạng ăn à?

Minh Thù mỉm cười nhìn Điền Viên, ánh mắt cô trong trẻolong lanh tựa như hồ nước mùa thu tuyệt đẹp. Nhưng chả hiểu sao Điền Viên lại thấy có gì đó trong ánh mắt ấy, lập tức xìu xuống che mặt rời khỏi phòng.

Chuyện này có vẻ tương đối ồn ào, mọi người trong đoàn đều xì xào bàn tán. Lúc cô đi qua, bọn họ ngay lập tức im bặt. Người ta là sao lớn, nói một câu thôi cũng đủ khiếncho bọn họ mất việc rồi.

Trong đoàn làm phim, chuyện sao lớn ức hiếp người mới là chuyện không còn mới mẻ, mọi người cũng coi đó là chuyện hết sức bình thường. Sở dĩ lần này ồn ào như vậy là do người bắt nạt người mới lại là Khương Niệm, một minh tinh trước giờ chỉ có tin đồn tình ái chứ chưa bao giờ có những tai tiếng không tốt.

"Chị Khương Niệm." Ninh Khả Thanh mặc một bộ váy trắngchặn đường Khương Niệm, vẻ mặt chực khóc, nói: "Em không biết là ai đã đưa tin như vậy, nhưng em sẽ đứng ra giải thích rõ ràng."

Vẻ mặt Minh Thù đầy vẻ nghi vấn

Cô ta làm cái gì vậychứ?

Chả phải cô ta thông minh hơn rồi sao? Chỉ số thông minh bị gián đoạn à? Hay là đang ủ mưu tính kế gì nữa đây?

Hôm qua đúng là cô ức hiếp người mới thật màcô cũng có phủ nhận đâu, cô ta đi giải thích cái quỷ gì thế?

Minh Thù mỉm cườinói: "Xin lỗi cho tôi qua!"

"Chị Khương Niệm, em..." Ninh Khả Thanh tỏ ra đáng thương nhìn Minh Thù:

"Em không có cố ý, chị đừng giận em, em sẽ đi giải thích với truyền thông."

"Vậy cô mau đi đi, không là tin tức lại hết hot bây giờ." Nụ cười trên mặt Minh Thù vẫn không thay đổikhông nhìn ra được chút sơ hở nào.

Trong lòng Ninh Khả Thanh bỗng trầm xuống, cô ta tiến lên đưa tay muốn kéo Minh Thù. Ngay lúc cô ta còn chưa đụng tới Minh Thù thì cơ thể đột nhiên ngã xuống.

Giây tiếp theo Minh Thù có cảm giác có gió vụt qualạnh lẽo.

Ninh Khả Thanh được một người đàn ông ôm lấy.

Xuất sắc, người đàn ông này chân có gắn cánh à? Thế mà cũng đỡ được? Có thiên phú vậy mà không làm vận động viên điền kinh quả thật là quá đáng tiếc.

Người đàn ông có vóc dáng cao ráo, toàn thân toát ra khí chất của một đại gia.

Đứng bên cạnh anh ta thôi đã thấy có chút bức bối rồi, anh ta đỡ Ninh Khả Thanh đứng dậy, hướng ánh mắt sắc bén về phía Minh Thù.

Người đàn ông này chính là đại gia đỡ đầu của Ninh Khả Thanh - Lệ Thiếu Nam.

Đẹp traicó quyền có thế, đây đúng là người tình trong mộng của biết bao cô gái.

Anh ta vừa xuất hiện, toàn bộ phim trường như bị ấn nút tạm dừng vậy, an tĩnh lạthường.

Minh Thù mỉm cười nhìn Lệ Thiếu Nam, anh ta chưa kịp mở miệng cô đã cất tiếng:

"Ninh tiểu thư, lần sau mà có hãm hại người khác thì đừng ngã như thế. Tôi khuyên cô nên ngã đập mặt xuống sànmới dễ dàng được người khác thương xót, cũng không dễ bị nhìn ra sơ hở. Hãm hại người khác mà còn tiếc mặt mình thì hãm hại làm sao đượccơ chứ, tôi nói cóđúng không?"

Giọng của Minh Thù nghe không ra châm chọc hay phẫn nộ, chỉ có nụ cười thản nhiêngiống như là thật lòng đề nghị.

"Chị Khương Niệm, em không có." Ninh Khả Thanh oan ức phản bác.

"Khương Niệm?" Nam nhân ôm vai Ninh Khả Thanh, giọng nóitrầm thấp, đáy mắt hiện lên nét u ám:

"Ngày hôm qua là cô hắt nước vào cô ấy?"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh

dtv-ebook.com

Chương 5: Nữ Hoàng Thị Phi (5)

"Đúng vậy, anh muốn hắt lại sao?" Minh Thù thản nhiênthừa nhận.

Lệ Thiếu Nam không biết phải nói sao.

Anh ta đã gặp qua vô số kiểu vô cớ làm ầm ĩ hoặc ra sức bao biện, nhưng kiểu thản nhiên thừa nhận lại còn tươi cườihỏi anh ta có phải muốn hắt lại không thì chưa thấy bao giờ.

Nếu anh ta thực sự muốn hắt lại thì đómới là tự hạ thấp bản thân.

"Không hắt lại thì tôi đi đây." Trẫm đang vội.

Minh Thù lướt qua bọn họ, đi tới chỗ một cô nhân viên ở đằngsau đang nhìn về phía họ, giơ điện thoại lên: "Đây là cô chụp phải không?"

Cô nhân viên đang ngẩn người vì đại gia đẹp trai giàu có thì giật mình ngơ ngácnhìn ảnh chụp trong tay Minh Thù, sắc mặt khẽ đổi: "Không...không phải."

Minh Thù lướt lướt ngón tay,một hình ảnh có hơi mờxuất hiện trước mặt cô gái,là camera của phim trường.

"Căn cứ vào bức ảnh nàylúc đó có thể chụp ảnh ởgóc độ này chỉ có hai người, nhưng rất rõ ràngngười kia khôngcầm điện thoại, như vậy chỉ còn một mình cô thôi."

Cô nhân viênsắc mặt trắng bệch, nỗ lực giải thích: "Tôi... tôi chỉ gửicho một người bạn, tôi không có cố ý. Chị Khương Niệm, tôi biết sai rồi, chị đừng truy cứu trách nhiệm của tôi, tôi không thể mất công việc này."

Trong đoàn phim cóquy địnhkhông cho phép người khác truyền hình ảnhcủa đoàn phim ra ngoài, tuy rằng đây không phải là quy định cứng nhắcnhưng nếu Minh Thù muốn truy cứu trách nhiệm, nhân viên này cũng không thể nói gì.

Minh Thù cất điện thoại đi, mỉm cười, ngữ điệu mềm mại: "Cô nghĩhơi xa rồi, tôi chỉtới đểnói cho cô biếtlần sau có chụp thì chụp tôi đẹp hơn một chút, cô xem chụp làm biến dạng mặt tôi rồi này, thật uổng phí khuôn mặt xinh đẹp này."

Mọi người đều ngơ ngác,sao chuyển biến thần kỳ vậy?

Cô mất công xem lại camera củađoàn phim, còn phân tích tỉ mỉ như vậychỉ là để muốnnói vớingười chụp hìnhlần sau chụp mình đẹp một chút thôi hả?

WTF?

Đầu óc cô có vấn đề hả?

Minh Thù quay trở về, thời gian cô tìm cô nhân viên kia nói chuyện đến lúc quay về không quá một phút, Lệ Thiếu Nam và Ninh Khả Thanh vẫn đứng đó. Không biết có phải là bị màn vừa rồi của cô làm cho chấn động không, hay là đang đợi cô quay lại để kiếm chuyện.

MinhThù không ngần ngại thản nhiên đi tới, Ninh Khả Thanh tỏ vẻ sợ sệt, toàn thân run lên nhè nhẹ.

Minh Thù trong lòng hết sức cảm thán, đây mới đúng là diễn viên xuất sắc, có thể diễn mọi lúc mọi nơi.

Minh Thù dừng lạiđối diện với ánh mắt âm trầm của Lệ Thiếu Nam, chuyển hướng nhìn về Ninh Khả Thanh, môi đỏ mọng khẽ mở: "Ninh tiểu thư, cô run cái gì thế? Có bệnh thì nên đi bệnh viện khám đi, đừng có cố chịu, không cẩn thận mắc bệnh nặng hơn là tiêu đấy."

Minh Thù vui sướng kéo thù kết hận.

Ái Lâm đến đúng lúc nghe thấy những lời này. Lúc chị nhìn thấy Minh Thù đứng đối diện với người đàn ông đó, chỉ cảm thấy máu như đang dồn ngược lên não, chỉ muốn dồn hết sức bình sinh đánh cho nghệ sĩ nhà mình một trận.

Bàn tay Lệ Thiếu Nam hơi dồn lực, Ninh Khả Thanh định nói gì đó nhưng bị hành động này của Lệ Thiếu Nam làm cho im bặt, cô ta cúi đầu xuốnglàm tốt bổn phận của một người mới bị một vị tai to mặt lớn ức hiếp.

"Khương tiểu thư." Giọng nói của Lệ Thiếu Nam khiến cho Ái Lâm đang chạy tới bị chấn động, chấn động đến cả những người xung quanh, ánh mắt anh ta nhìn chằm chằm vào Minh Thù:

"Cô ở ngoài có vẻ hơi khác so với tin đồn."

"Anh sẽ càng ngày càng thấy tôi khác đấy." Tôi sẽ tiếp tục ức hiếp cô bé dễ thương nhà anh, rồichọc cho anh tức giận đến phát điên, đã thấy sợ chưa!

Nụ cười trên mặt Minh Thù ngọt ngào, ánh mắt long lanh rực sángdường như chẳng có chút e sợ gì.

Lệ Thiếu Nam hơi nheo mắt, khóe miệng cong lên một nụ cười lạnh nguy hiểm, ôm Ninh Khả Thanh rời đi.

Khi anh ta đến không khí nặng nề lạ thường, chỉ đến khi anh ta đi khuất mọi người mới dám thở mạnh.

"Nghenói phía sau Ninh Khả Thanh có người nâng đỡ, không ngờ lại là anh ta."

"Ôi trời, Ninh Khả Thanh được anh ta nâng đỡ, sau này trong giới còn ai dám động đến cô ta nữa chứ?"

"May là trước đó mình không đắc tội vớicô ta."

Ái Lâm đi qua những lời bàn tán đó, tiến về phía Minh Thù. Bước chân chịlúc nàynhư đang đi trên than hồng, phải hết sức kìm nén mới không tát mạnh Minh Thù một cái.

"Chị Ái Lâm." Minh Thù dịu dàng gọi.

Em còn dám cười à!

Còn cười được à!

Biết vừa đắc tội với ai không!

Ôi, phát điên mất!

Ái Lâm nghĩkhông có bất kỳngôn từ nào có thể diễn tả được tâm trạng của chị lúc này!

Dưới hàng trăm con mắt tò mò, Ái Lâm kéo Minh Thù đi về phòng nghỉ.

Đóng cửa lại, Ái Lâm ngay lậptức bừng nổ: "Khương Niệm, em có biết người đàn ông vừa rồi là ai không?" Em biết không? Em biết không? Em biết không?

Trong lòng Ái Lâmđang gào thét.

Chỉ cần anh ta nói một câu thôi là em không thể tồn tại trong giới được nữa biết không?

Không cần biết em có mối quan hệ rộng đến thế nào, trước mặt người đàn ông đó đều là vô dụng.

"Là Lệ Thiếu Nam." Minh Thù không thèm để ý ngồi xuống.

"Em đã biết là Lệ Thiếu Nam sao em còn đắc tội với anh ta hả?"

Em điên rồi sao, Ái Lâm chỉ thiếu nước nhéo tai Minh Thù mà gào lên: "Em có biết là vì chuyện ngày hôm nay rất có thể sự nghiệp của em sẽ dừng bước tại đây, từ nay về sau cái giới này em sẽ không còn chỗ đứng nữa không hả?"

Lệ Thiếu Namtrong cái giới này nổi danh là ôngtrùm giải trí, tính tình hơi cổ quái, là một đại gia còn độc thân cũngcó không biết bao nhiêu phụ nữ muốn tìm cáchleo lên giường nhà anh ta.

"Vậy thì đổi ngành khác đi, Lệ Thiếu Nam có thể bao thầu cả thế giới sao?"

Ái Lâm bị làm choá khẩu.

Đổi sang ngành khác nói thì dễ lắm.

Nghệ sĩ nhà chị quả thật bịđiên rồi.

Ái Lâm đưa tay sờ trán Minh Thù, Minh Thù ngơ ngác nhìn lại.

Ái Lâm là một phụ nữ trạc tầm ba lămtuổi, có thể do nhiều năm lăn lộn làm việc khiến chị lúc nào cũng toát lênvẻ là một phụ nữ mạnh mẽ năng động tài giỏi.

"Không thấy sốt." Ái Lâm nắm lấy vai Minh Thù, hỏi:

"Bà cô của tôi ơi, mấy ngày nay có chuyện gì với em vậy?" Khiến em trở nênbất chấp như thế. Ông lớn trong giới em cũng thản nhiên đắc tội, sao em không lên trờimà sống đi!

Minh Thù gỡ nhẹ tay Ái Lâm ra, nhún vai lắc đầu, có trời mới biết trẫm đã trải qua những gì.

Cho trẫm đến đây chả phải là để trẫm được tự do bất chấp muốn làm gì thì làm sao?

[Kýchủ, tôi khuyên cô nên chú ý giữ nguyên tính cách của nguyên chủ tránh lộ ra nhiều sơ hở sẽ rắc rối, cũng giúp cho cô hoàn thành nhiệm vụ tốt hơn.]

Minh Thù biết mình có thể dùng ý nghĩ để liên lạc với Hài Hòa Hiệu, cô hừ một tiếng, trước khi đến đây ngươi đã đồng ý với ta, là ta thích làm gì thì tùy ta cơ mà.

[Đây chỉ là góp ý.]

Thế thì ngươi im đi cho ta.

Hài Hòa cũng á khẩu.

Ái Lâm không tài nào hiểu đượccô ấy đang bình thường sao đột nhiên lại thay đổi như thế, vẫn là khuôn mặt thân thuộc củaKhương Niệm, đến nốt ruồi sau gáy cũng y chang.

Sự việc đã đến nước này chị có tức giận cũng chẳng thay đổi được gì, bây giờ quan trọng nhất là tìm cách làm dịu chuyện này đi nếu không sự nghiệp của Khương Niệm đến đây là chấm dứt.

Những người đắc tội với Lệ Thiếu Nam đều không có kết quảtốt.

Ái Lâm dần dần bình tĩnh lại, hỏi: "Người đàn ông đứng sau Ninh Khả Thanh là Lệ Thiếu Nam, chuyện này em có biết không?"

Chuyện này trong giới cũng chưa từng đồn đại, ai mà ngờ được bình hoa di động như Ninh Khả Thanh lại có quan hệ với Lệ Thiếu Nam.

"Em biết chứ." Cho dù người đứng sau cô ta có là Ngọc Hoàng đi chăng nữa trẫm cũng không tha.

Trẫm biết làm sao được giờ, trẫm cũng là bất đắc dĩ thôi.

Hài Hòa Hiệu biết tỏng cô, bất đắc dĩ mà hớn hở thế à.

Sắc mặt Ái Lâm hết sức mâu thuẫn, thôi thì kệ cô ấy vậy.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 6: Nữ Hoàng Thị Phi (6)

Cuối cùng Ái Lâmbị Minh Thù làm cho tức chết mà bỏ đi.Minh Thù nằm dài ôm điện thoại online bình luận, trong tay cầm một ly trà và một túi đồ ăn vặt nhỏ.

"Chị Khương Niệm, chị lấy đồ ăn vặt ở đâu?" Điền Viên tiễn Ái Lâmvề, liếc mắt thấy đồ ăn vặt trong tay Minh Thù, tiến lên che lại: "Chị đừng ăn, béo phì thì làm sao bây giờ?"

Điền Viên quả thực khóc không ra nước mắt, chị Ái Lâmđã đáng sợ, tại sao hiện tại chị Khương Niệm cũng trở nên kỳ quái như thế?

Minh Thù túm túi đồ ăn, ôn nhu nhìn Điền Viên: "Tiểu Viên, bỏ tay ra."

"Không được, chị Ái Lâmnói, hiện tại chị không thể ăn bất kỳ đồ ăn vặt nào." Điền Viên bọc lại túi đồ ăn, lui về phía sau.

Lúc này chị Khương Niệm còn có tâm tình ăn uống, chẳng lẽ hóa buồn phiềnthành thèm ăn sao?

Trước kia chị Khương Niệm đâucó kỹ năng này...

Chẳng lẽ là gần đây mới học được?

Điền Viên hạ giọng, thoải mái nhìn Minh Thù: "Chị Khương Niệm, thực racũng không có chuyện gì, chị đừng lo lắng, chị Ái Lâmnhất định sẽ thay chị giải quyết."

Tuy rằng chính bản thân Điền Viên cũng không tin những lời này.

"Ừ, chị lúcnàyrất lo lắng."

Điền Viên nghe thấythế thì thở phào.Vừa nãy phát sinh chuyện như vậy, chị Khương Niệm lo lắng cũng là điều không thể tránh khỏi. Điền Viên hít một hơi, cẩn thận nói: "Chị Khương Niệm, chị..."

"Chị lo lắng em không cho chị đồ ăn vặt, chị sẽ chết đói." Minh Thù mỉm cười xòe tay ra.

Điền Viên: "..."

Cô dậm chân, mặt nhăn thành cái bánh bao, chị Khương Niệm chỉ biết bắt nạtmình.

Điền Viên ra vẻ lên án, ôm đồ ăn ra khỏi phòng nghỉ.

"Ôi, để đồ ăn lại đi!"

Đồ ăn vặt bị cướp mất, Minh Thù hơi buồn phiền, cô chống tay, nhoài người về phía trước.

Thật là đói.

Đói bụng đến mức không còn sức mỉm cười.

Đi ra ngoài kiếm đồ ăn vậy.

...

Lúc chạng vạng Ninh Khả Thanh quay về, buổi tối cô ta còn có một phân cảnh.

Hiện tại người trong phim trường đều biết cô ta là người của Lệ Thiếu Nam, chỉ hận không thể cung phụng cô ta.

Nhưng Ninh Khả Thanh cũng khôngvì chỗ dựa là Lệ Thiếu Nam mà diễu võ dương oai, vẫn luôn tỏ vẻ ngoan hiền.

Trong lúc đó, nhờ diễn xuất giả tạo này của cô ta mà thu được không ít thiện cảm.

Minh Thù cho rằng Ninh Khả Thanh sẽ làm cho Lệ Thiếu Nam trả thù lại cho cô ta.Thật không ngờ cô đợi mấy ngày, đợi đến lúc tin tức mình bắt nạtngười mới sắp hết hot, Lệ Thiếu Nam cũng không có động tĩnh gì.

Giữ được bình tĩnh như vậy, xem ra chỉ số IQ đã tăng lên rồi.

Thật thú vị, tìm cơ hội gia tăng thù hận vậy.

"Chị Khương Niệm, tối hôm nay có một tiệc rượu, chị Ái Lâmbảo chị đi." Điền Viên giơ diđộng báo cho Minh Thù.

Tiệc rượu...

Ánh mắt Minh Thù hơi đổi, tràn đầy tươi cười trả lời: "Được."

Tiệc rượu chính là ăn.

Trẫm không thể không đi.

Điền Viên nhìn một vòng khắp người Minh Thù, sau khi chắc chắnxung quanh không có đồ ăn vặt thìxoay người đi nghe điện thoại của Ái Lâm...

Minh Thù chờ Điền Viên rời khỏi, từ dưới trang phục được đặt ở bên cạnh rút ra một hộp bánh Khúc Kỳ.

"Chị Khương Niệm!"

Minh Thù bình tĩnhđem hộp bánh Khúc Kỳ bỏ vào lại, giả bộ cầm lấy kịch bản bên cạnh: "Không biết ai lại để hộp bánh bích quy ở chỗ này, lần sau em nhớ nói người thu dọn chỗ này sạch sẽ một chút, để đồ lung tung bị người khác ăn thì làm sao."

Điền Viên: "..."

Chị Khương Niệm, chị còn đang diễn xuất sao?

Điền Viên phát hiện chị Khương Niệm nhà mình có tâm ma với đồ ăn, bất kỳ chỗ nào, bất kì nơi đâu cô đều có thể ăn. Thậm chí ngay cả tổ đạo cụ cũng không buông tha, hiện tại cả tổ đạo cụ đều sợ chị Khương Niệm.

Đạo cụ người ta cô cũng ăn xong rồi, còn đóng cái gì nữa!

...

Bởi vì có tiệc tối, Minh Thù xin nghỉ với đạo diễn, từ chiều đã xuất phát. Điền Viên đưa cô đi thửquần áo và làm tóc mất hơn hai giờ.

Ái Lâmở bên ngoài bữa tiệc chờ cô.

Xe Minh Thù vừa dừng bên ngoài hội trường khách sạn nơi tổ chức, Ái Lâmliền căng thẳng, bước nhanh tới.

Mà ký giả xung quanh cũng sôi trào, những người này đối với xe của các đại minh tinhcòn quen thuộc hơn so với bản thân.

Mấy ngày nay Minh Thù cũng không xuất hiện trước mắt công chúng, lúc này xuất hiện, những người này có thể không điên cuồng sao?

Cửa xe mở ra, một thân hìnhmàu tímbước xuống.

Một bộlễ phục trễ ngực màu tím nhạt, trước ngực được thiết kế một nụ hoa, vừa đáng yêu vừa gợi cảm. Thắt lưng được thiết kế nhiều lớp, được buộc chặt quanh eo của cô, làn váy trước ngắn sau dàicàng tôn lên hai chân thon dài trắng nõn của cô.

Tóc được cô buông xuống, mái tóc vốn dĩ khá dài, chỉ là hơi xoăn, vừa chạm đếnvai, phủ bờ vai tuyết trắng và lưng gầy trong tóc,như ẩn như hiện.

Các phóng viên đầu tiên là bị gương mặt thần hồn điên đảo kia làm cho đứng hìnhmột hồi, sau đó phản ứng kịp, nhanh chóng chạy về hướng Minh Thù, các câu hỏi sắc bén liên tiếp đập tới.

"Khương Niệm tiểu thư, xin hỏi trước đây tin tức đề cập tới chị ở phim trường bắt nạtngười mới có phải thật hay không?"

"Xin hỏi Khương tiểu thư, trước đây trong chuyệnbê bối của chị cùng Chu tiên sinh, các người có đến bước kia không? Có phải là bạn trai hiện tạicủa chị không?"

Ái Lâmdìu tay Minh Thù, nhắc nhở: "Đừng nói chuyện."

Người của khách sạn đã đi qua để duy trì trật tự, tạo ra một con đườngđể Minh Thù đi qua.

"Xin hỏi Khương tiểu thư, chị cùng Ninh tiểu thư có ân oán cá nhân gì sao?" Có người đột nhiên hỏi.

Ân oán cá nhân?

Không có.

Trẫmchính là muốn làm gì thì làm.

Ngay tại thời điểm Minh Thù muốn nói chuyện, phía sau đột nhiên có một trận huyên náo ngăn cản cô.

Một chiếc Bentley dừng ngay bên cạnh xe họ, đây là xe riêng của Lệ Thiếu Nam. Trong giới rất nhiều người biết điều này, bọn họ hưng phấn cũng không có gì kỳ quái.

Đây chính là lão đại của giới giải trí.

Người xuống đầu tiên là Lệ Thiếu Nam, tầm nhìn sắc bén của hắn đảo qua xung quanh, không khí lạnh đi vài phần, đoàn người náo nhiệt cũng yêntĩnh một chút. Hắn đi vòng qua bên kia, mở cửa xe, vươn tay vào bên trong xe.

Ninh Khả Thanh đặt tay lên tay hắn, trang phụcthuần một màu trắngcàng tôn lên làn da trắng như tuyết. Tóc buộc lên, để lại hai sợi tóc mai rủxuống bên tai. Gương mặt ửng hồng, đôi mắtbất an nhìn xung quanh, cực kỳ làm người khác thương tiếc, như tinh linh rơi xuống trần thế.

"OMG! Lệ tổng tới kìa!"

"Nữ nhânbên cạnh hắn là ai?"

Ký giả cũng không dám vây quanh Lệ Thiếu Nam, chỉ có thể chụp ảnh từ xa. Lệ Thiếu Nam giống như hoàng đế, nắm tay Ninh Khả Thanh, dẫn cô ta đi vào khách sạn.

Minh Thù đứng ở cửa phía trước hắn, muốn vào khách sạn, nhất định phải đi ngang qua Minh Thù.

"Chị Khương Niệm." Ninh Khả Thanh uấtứcchủ động chào hỏi Minh Thù.

Minh Thù: "..." Làm cái gì vậy trời! Còn chưa bắt đầu bắt nạtcô, cô đã uất ức rồi.

Bởi vì Ninh Khả Thanh bị ép dừng lại, ánh mắt sắc như dao của Lệ Thiếu Nam rơi trên người Minh Thù, tay Ái Lâmkéo Minh Thù đổ đầy mồ hôi lạnh.Chuyện lần trước, Lệ Thiếu Nam không truy cứunhưng chị cũng không cho rằng hắn sẽ không truy cứu.

Đáy mắt Lệ Thiếu Nam hiện lên một tia lạnh lùng: "Lá gan Khương tiểu thư rất lớn."

"Thật ư?" Ngữ điệu Minh Thù tăng cao, dưới sự liều mạng véo tay cô của Ái Lâm, cô vẫn duy trì mỉm cười:

"Lúc gan tôi to, tôi cũng sợ hãi lắm."

Áp suất xung quanh Lệ Thiếu Nam thấp đến cực điểm: "Tôi đây rất mong đợi."

"Lệ tổng, chuyện lần trước là em sai, xin anhđừng trách chị Khương Niệm." Ninh Khả Thanh kéo kéo Lệ Thiếu Nam, bộ dạng cầu xin.

Thời điểmmọingười không chú ý, ném mấy hạt châu xuống dưới chân Minh Thù.

Mọi người đều mặc váy dài, hạt châu và mặt thảm cực kỳ tương đồng, ít người thấy được, ngay cả Ái Lâm cũng không phát hiện ra.

Nhưng Minh Thù thấy được, cô nhanh chóng nâng váy lui về sau, im lặng mỉm cười, sau đó mới vang lên âm thanh thâmthúy: "Ôi chao, Ninh tiểu thư, hạt châu quý giá như vậy đừng có vứt lung tung, có thể mua được nhiều đồăn ngon lắm đó!"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 7: Nữ Hoàng Thị Phi (7)

Minh Thù lùi lại, khoảng cách giữa hai bọn họ, mọi người còn có thể thấy cánh tay đang rút về của Ninh Khả Thanh.

Mà bên chân Minh Thù, có vài viên hạt châu nằm trên mặt thảm, có ký giả đã chụp Ninh Khả Thanh lúc xuống xe, trên cổ tay quả thực đeo một vòng tay được kết từ những hạt châu màu đỏ nhạt.

Ninh Khả Thanh thấy hành động này của Minh Thù thìhơi sửng sốt, sau đó điều chỉnh biểu cảmrất nhanh, xin lỗi Minh Thù: "Xin lỗi chị Khương Niệm, em không để ý nó đã bị đứt khi nào nữa."

Khóe miệng Minh Thù nở nụ cười sâu xa: "Ninh tiểu thư, lần sauđừng mua vòng tay ở nơi đó nữa, dễ đứt quá.Ngày hôm nay là văng tới tôi, lỡ đâu lần sau văng tới người khác, Ninh tiểu thư muốn được bỏ qua cũng khó."

Ký giả xung quanh ồ lên, lời này thật thẳng thắn.

Đại minh tinh như các cô ấy, chắc chắn sẽ không mua hàng giả, mà hàng thật không thể nào nói đứt là đứt, vậy cũng chỉ có thể là chủ nhân vòng tay tự làm đứt.

Ninh Khả Thanh cảm nhận được nhữngánh mắt khác thường thầm hận, trừng mắt Minh Thù.Ninh Khả Thanh tuyệt đối không thích nụ cười của Khương Niệm, nhìn qua rất nhu hòa thân thiết, nhưng trong mắt cô ta đều biến thànhchế giễu.

Ninh Khả Thanh ngăn chặn tâm tình cuộn trào dưới đáy lòng, uất ứcnói xin lỗi: "Chị Khương Niệm, em cũng không biết vì sao nó đứt, em xin lỗi."

"Được rồi!" Lệ Thiếu Nam đột nhiên bước ra, ôm eo thon nhỏ của Ninh Khả Thanh, hắn nhìn về Minh Thù, lạnh lùng nói:

"Khương tiểu thư, cô nhiều lần không tôn trọng người của tôi, cô biết sẽ có hậu quả gì không?"

Chuyện vừa rồi, Lệ Thiếu Nam cũng biết Ninh Khả Thanh cố ý, hắn cũng chỉ là muốn bảo vệ Ninh Khả Thanh.

Minh Thù vuốt vuốt tóc, ánh mắtkhẽ chuyển: "Hậu quả gì, nói nghe thử xem?" Trẫm sóng to giólớn gì cũng đã thấy qua, há lại sợ một tổng tài bá đạo?

Thực sự là muốn hù chết trẫm, muốn thừa kế đồ ăn vặt của trẫm sao?

Đối diện với áp lực lớn như thế, ngay cả một người đại diện dày dặn kinh nghiệm như Ái Lâmcũnglạnh hết cả người.

Trên mặt Ái Lâmlộ ra hàng chữ lớn "Sống không còn gì luyến tiếc", nếu không phải ở đây nhiều ký giả như vậy, chị sẽ trực tiếp vả vào miệng nghệ sĩ nhà chị. Lúc ở phim trường khiêu khích còn chưa đủ hay sao, hiện tại làm trò trước mặt ký giả. Em ấy còn muốn làm thêm một lần, thật sự không muốn đứng trong giới giải trí nữa phải không?

Ái Lâmdùng sức nhéo Minh Thù, cố gắng để cô câm miệngnhưng Minh Thù lại không có hề có cảm giác đau, độ cong khóe miệng chưa từng thay đổi chút nào.

Nghệ sĩ nhà chị bị quỷ quấn thân hay là đầu óc bị hư rồi?

Lệ Thiếu Nam cùng Minh Thù đấu mắt vài giây, đột nhiên hắn"A" lên một tiếng.

Minh Thù chặn họng Lệ Thiếu Nam: "Lệ tổng, mong anh đừng nói, cô kia, cô đã làm tôi chú ý."

Kịch bản tổng tài bá đạo, trẫm cự tuyệt.

Lệ Thiếu Nam: "..."

Lần đầu tiên phát hiện một người phụ nữ cũng có thể khiến cho hắn tức giận đến mức này.

So với thời điểm trước đây Ninh Khả Thanh không nghe lời càng tức giận hơn!

"Khương tiểu thư quả nhiên gan dạ sáng suốt hơn người, cũng không biết Khương tiểu thư còn có thể cười được bao lâu." Người phụ nữ này triệt để chọc giận hắn, nếu như lần trước không phải Ninh Khả Thanh cầu xin, hắn đã sớm ra tay.

"Dù sao cũng lâu hơn anh." Khuôn mặt tươi cười của Minh Thù và sắc mặt đen thui của Ái Lâmđứng bên cạnh hình thành hai thế đối lập.

Lúc này Ái Lâmthầm nghĩ tìm một chỗ chết quách luôn cho rồi.Dù sao hiện tại chưa chết, sau đó không lâu cũng sẽ chết, hơn nữa so với chết còn khó coi hơn.

"A!" Lệ Thiếu Nam lạnh lùng a một tiếng, ôm Ninh Khả Thanh vào khách sạn. Tranh cãi với một phụ nữkhông phải tác phong của hắn, hắn chỉ dùng thực lực nói chuyện.

Minh Thù cười tủm tỉm nhìn Lệ Thiếu Nam, khi Lệ Thiếu Nam đi ngang qua mình, đột nhiên đưa chân ra.

Phù phù...

Lệ Thiếu Nam bất ngờ không kịp đề phòng, bị vấp chân của Minh Thù,thân thể cao to ngã trên mặt thảm. Ninh Khả Thanh bị hắn ôm, đương nhiên cũng không tránh khỏi, hai người dùng một tư thế cực kỳ chướng mắt ngã trên mặt đất.

Hiện trường yên tĩnhđến kỳ lạ, thời khắc này giống như bị người nhấn nút "pause"(tạm dừng), thời gian dường như ngưng đọng.

Vài giây ngắn ngủi trôi qua, lại dài như một thế kỷ. Chờ những người này phản ứng kịp, đầu tiên tiếng hô nhỏ, sau đó là các loại âm thanh chụp hình, đèn flash lóe lên.

Răng rắc răng rắc...

Ái Lâmhóa đá tại chỗ, các loại biểu cảmđều không thể biểu đạt nội tâm gào thét của chị.

Vừa nãy mình không có nhìn lầm, là nghệ sĩ nhà mình đưa chân ra?

Mình nhất định là mùrồi.

Không đúng, mình nhất định là chưa có tỉnh ngủ, nhất định là mình còn nằm trên giường, mau tỉnh, mau tỉnh lại...

Vệ sĩcủa Lệ Thiếu Nam đợi ở bên cạnh xe, khi Lệ Thiếu Nam ngã sấp xuống liền tiến lên, đỡ hắn dậy, cũng nhanh chóng tới gần ký giả, ép buộc bọn họ giao ảnh chụp ra.

Lệ Thiếu Nam phủi phủi quần áo, sắc mặt âm trầm nhìn Minh Thù. Minh Thù mỉm cười, nhẹ nhàng đi ngang qua hắn: "Ai đến trước đi trước,Lệ tổng vẫn là đi sau đi."

Ái Lâmnhìn nghệ sĩ nhà mình đi, cắn răng một cái, cũng đi theo cô.

Cho đến khi vào khách sạn, hoàn toàn biến mất khỏi tầm nhìn của Lệ Thiếu Nam, Ái Lâmmới có cảm giác máu lưu thông, Lệ Thiếu Nam thật là đáng sợ.

Mà bây giờ, các cô đắc tội với một người đáng sợ như vậy, còn có người nào đáng sợ hơn người này sao?

Không có!

[Ký chủ, cô không cần thu hoạch giá trị thùhận của Lệ Thiếu Nam.] Hài Hòa Hiệunhắc nhở Minh Thù.

"Thêm một người cũng không sợ nhiều, thiếu một người cũng không sợ ít." Trẫm không sợ hãi.

[...] Đến một nhóm cô cũng không ngại có đúng không?

...

Lệ Thiếu Nam xảy ra chuyện mất mặt lớn như vậy ởbên ngoài khách sạn, không còn mặt mũi vào đó, liền cùng Ninh Khả Thanh rời đi.

Ngăn được miệng ký giả, nhưng Lệ Thiếu Nam không thể ngăn được miệng của mọi người trên thế giới này.

Một số người qua đường vây xem không sợ cường quyền đem chuyện phát sinh bên ngoài khách sạn nói ra ngoài, các nhà truyền thông lớn bắt đầu đưa tin.

#Ức hiếp người mới thành nghiện, đắc tội với kim chủ của người mới bằng vận tốc ánh sáng, bước đường tương lai của Khương Niệm sẽ như thế nào#

#Vạch trần kim chủ bí mật của người mớiNinh Khả Thanh, ở hiện tường cùng Khương Niệm vung tay đánh nhau#

#Khương Niệm Ninh Khả Thanh#

#Khương Niệm đắc tội lão đại#

#Khương Niệm ức hiếp người mới#

#Ninh Khả Thanh Lệ Thiếu Nam#

Những hot search này cũng được người đẩy lên, mức độ hot này giống như có người mua hot search.

Đáng tiếc dù cho tin tức còn là hot search, cũng không có tin về chuyện Lệ Thiếu Nam ngã sấp mặt trước cửa khách sạn. Tuy rằng có người truyền ra ngoàinhưng bị ép xuống rất nhanh, căn bản là không có khuấy động được gì.

Hot search náo động vô cùnglớn làm dân mạng nghĩra câu chuyện tam giác tình yêu cẩu huyết, tiếp theo một đám người viết đoản văn, vô cùng náo nhiệt.

Mà lúc này vai chínhđang cùng Điền Viên tranh giành túi khoai tây chiên cuối cùng.Khuôn mặt nhỏ nhắn của Điền Viên đỏ bừng lên, liều mạng giật túi khoai tây chiên: "Chị Khương Niệm, chị Ái Lâmđã rất tức giận, lát nữachị ấy về thấy chị còn đang ăn sẽ đánhchết em mất."

"Không phải chị ấy chưa về sao?" Minh Thù vừa nói xong, Ái Lâmliền đẩy cửa vào.

"Khụ." Minh Thù buông tay ra, cười híp mắt:

"Tiểu Viên, buổi tối em đừng ăn nhiều vậy, sẽ béo đó."

Điền Viên cầm túi khoai tây chiên, vẻ mặt ngơ ngác: "..." Mình tạo cái nghiệt gì đây.

Ái Lâmliếc mắt nhìn Điền Viên, trực tiếp quăng điện thoại đến trước mặt Minh Thù.Lửa giận dồn ép mấy ngày bùngphát: "Mấy ngày nay em quậy cái gì, bắt nạtNinh Khả Thanh, đắc tội Lệ Thiếu

Nam. Hôm nay em còn trực tiếp động tay, ngày mai có phải em muốn giết người không?"

***

[Hài Hòa Hiệu]

Tiểu tiên nữ: Mấy người không bình chọn, tôi sẽ giết người.

Minh Thù: Giết người phạm pháp.

Tiểu tiên nữ: Ui, cô cũng biết hả?

Minh Thù: Bình thường tôi không giết người.

Tiểu tiên nữ: Lúc nàothì không bình thường?

Minh Thù: (mỉm cười) Khikhông bình chọn.

Tiểu tiên nữ:...

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 8: Nữ Hoàng Thị Phi (8)

"Em không có động tay." Minh Thù cười, sửa lại lời:

"Em chỉ động chân."

Ái Lâm: "..."

Sao nghe muốn giết người vậy?

Lồng ngực Ái Lâmphập phồng tức giận, chị kéo một cái ghế qua ngồi xuống, tát một phát trên mặt Minh Thù. Âm thanh kia làm Điền Viên đang đứng một góc phải run rẩy, càng muốn giấu đi tối đa sự tồn tại của mình.

Thật là dọa người!

Trên mặt Ái Lâmnở nụ cười có thể nói là kinh khủng: "Em nói chị ngherốt cuộc em muốn làm gì?"

"Bắt nạtNinh Khả Thanh." Trẫm không phải vì điều này mà tới sao? Còn có thể làm gì?

Nhất thời nụ cười trên mặt Ái Lâmbiến mất, mặt lạnh lùngnhìn Minh Thù, thật lâu mới nói: "Em đang nói đùa với chị chắc? Em có thù gì với Ninh Khả Thanh? Cô ta đâu có chọc tới em?"

Chị đã hỏi Điền Viên, Ninh Khả Thanh cùng em ấy căn bản là chưa từngtiếp xúc, em ấy lại chẳng biết tại sao chạy đi bắt nạt người ta, có bệnh à!

"Chỗ nào cũng trêu chọc em."

Đừng trách trẫm, đều là tại Hài Hòa Hiệu chết giẫm.

Ái Lâm: "..."

Vẫn là nên đi khám bác sĩ đi.

...

Ngày thứ hai Minh Thù liền nhận được điện thoại của đạo diễn, nhắc khéo sau này cô không cần đến phim trường.Tuy rằng đạo diễn không nói nguyên do gìnhưng ngoại trừ rùavàng Lệ Thiếu Nam kia, ai còn có thể chèn ép cô như vậy.

"Hèn hạ." Minh Thù cúp điện thoại, phun ra hai chữ, bỏ vào miệng một miếng bánh đậu đỏ.

Điền Viên: "..."

Hèn hạ gì cơ? Chị đắc tội với người của Lệ tổng, thủ đoạn này không phải thường thấy sao? Tiếp theo là bị cấm cửa, bị đóng băng lịch trình, những chuyện này đều có khả năng xảy ra.

Đương nhiên Điền Viên không dám nói ra những lời này.Bên chị Ái Lâmcòn chưa biết tin, nếu biết tin, mình nhất định phải trải qua một hồi mưa rền gió dữ, mình phải nghỉ ngơi dưỡng sức mới được.

Sau khi Minh Thù thong dong ăn hết bánh đậu đỏ, lúc này mới trượt lên trượt xuống tìm kiếm trong danh bạ điện thoại, tìm được một dãy số bị ẩn đi thông tin ghi chép.

Reng...

Reng...

Reo vài tiếng, đầu dây bên kia có người nhận, mang theo chút vui mừng:

"Tiểu thư, sao người lại gọi điện về?"

Thân thế của nguyên chủ không tệ, chỉ là người nhà Khương Niệm vẫn không đồng ý cho cô tiến vào giới giải trí, cho rằng chuyện xuất đầu lộ diện là làm mất thể diện Khương gia.

Khương Niệm lén lút vào giới giải trí, sau đólại nổi danh, không giấu được, người nhà dùng mọi biện pháp ngăn chặn cô.

Nguyên chủ làm ầm ĩmột trận rất lớn, quan hệ căng thẳng, cuối cùng người Khương gia mặc kệ Khương Niệm.Nguyên chủ cũng ít khi quay về Khương gia, dù cho gặp mặt, cũng là nói không tới hai câu sẽ bởi vì chuyện cô tiến vào giới giải trí mà cãi vã.

Từ lúc nguyên chủ trở nên nổi tiếng, chạy tới chạy lui nơi xa xôi cách trở, đã hai năm không gặp mặt bố mẹ Khương gia.

Lại nói tiếp, khinổ ra tai tiếng của nguyên chủ với người khác, cũng chính là thời điểm quan hệ của cô và Khương gia trở nên căng thẳng nhất.Đại khái là một sựphản kháng chăng?

Cuối cùng có thể là vì nguyên nhân này mà nguyên chủ trong cốt truyện bị Ninh Khả Thanh chèn ép như vậy, nhưng chưa từng quay về Khương gia xin giúp đỡ.

Nắm thần binh lợi khí mà không biết dùng... Thật là, nếu như dùng, vai chính có thể gặp xui xẻocho nênđây là cốt truyện tiểu thuyết yêu cầu?

"Khương..." Minh Thù hắng giọngmột cái, sửa lại xưng hô: "À, mẹ tôi có ở đó không?"

"Phu nhân mới ra ngoài, tiểu thư có chuyện gì không?"

Nghe điện thoại chính là người làm của Khương gia, người kia thử hỏi:

"Đã lâu tiểu thư chưa về nhà, ngày hôm qua phu nhân cùng đại thiếu gia đều nhắc tới cô, nếu như côkhông bận gì, về nhà ăn một bữa cơm được không?"

Nhắc tới mình?

Tin tức ngày hôm qua lớn như vậy, khẳng định người Khương gia nhất định biết.

"Buổi tối tôi sẽ quay về."

"Gần đây thân thể phu nhân không được tốt lắm, người... Ô? Tối nay tiểu thư trở về? Thật tốt quá, tôi sẽ làm món cá trích nấu bơ và thịt chưng cách thủy mà tiểu thư thích ăn nhất."

Vừa nghe được ăn, Minh Thù đáp ứng ngay lập tức.

Cúp điện thoại, hai mắt cô liền tỏa sáng, căn cứ theo ký ức nguyên chủ, đầu bếp của Khương gia nấu ăn ngon lắm.

[Ký chủ, có một nhiệm vụ phụ cần cô hoàn thành.] Hài Hòa Hiệu bất ngờ lên tiếng.

Lúc này tâm tình của Minh Thù rất tốt: "Nhiệm vụ gì?"

[Phá hoại Khương Tầm thích Ninh Khả Thanh.]

Khương Tầm?

Minh Thù nhớ lại một chút cốt truyện, hình như là anh traihờ của nguyên chủ... Tại sao lại nói là anh traihờ, đó là bởi vì hắn là con nuôi Khương gia.

Lúc nguyên chủ còn chưa sinh ra, ông bà Khương đi ra ngoài du lịch, ở bên bờ biển gặp được Khương Tầm bị bỏ rơi. BàKhương cố ý muốn thu dưỡng Khương Tầm. Vì vậy Khương Tầm trở thành anh traihờ của nguyên chủ.

Nguyên chủ và người anh trainày từ nhỏ đã không hợp nhau, về sau nguyên chủ quậy một trận ầm ĩ, hai người này cả đời cũng không tiếp xúc với nhau.

Trong cốt truyện Khương Tầm hình như thật sự... thích Ninh Khả Thanh.

Trong kịch bản phim nhiều thêm một nam phụ, chỉ là kết cục đều không tốt đẹp gì.

Phá hoại Khương Tầm và Ninh Khả Thanh, kéo thù hận trá hình.

Xong xuôi, đều đổ trên người trẫm.

...

Minh Thù dựa theo trí nhớ trở về biệt thự Khương gia ở tiểu khu. Tiểu khu này không tính là đặc biệt xa hoa, nhưng hoàn cảnh tốt, nguyên chủ rất thích ở đâycho nên Khương gia vẫn chưa chuyển đi.

Bởi vậy có thể thấy được, ở Khương gia, kỳ thật nguyên chủ rất được cưng chiều, chỉ là nguyên chủ muốn kiên trì bước trên con đường của mình, mà người Khương gia cũng không ủng hộ cô.Tuổi trẻ chíkhí caomới có thể huyên náo làm cho quan hệ căng thẳng như thế.

Minh Thù đỗ xe bên ngoài biệt thự, mang túi xuống xe, ấn chuông cửa.

Dường như là trong nháy mắt sau khi cô ấn chuông, cửa lớn mở ra. Thân hìnhcao lớn đứng ở cửa chính, mặt lạnh lùng tuấn mỹ, ánh mắt dừngtrên người côhơi âm trầm.

Đây là anh trai nguyên chủ - Khương Tầm.

Khương Tầm không nói chuyện, hắn mở cửa, nghiêng người đứng ở cửa.

E rằng đã lâu hắn chưa thấy qua người em gái này, bình thường đều chỉ có thể thấy trên ti vi hoặc qua báo chí, chúng tinh phủng nguyệt (*), hàoquangbắn ra bốn phía như một nữ vương.

Lúc này thấy được người thật, hắn phát hiện người em gái này xinh đẹp hơn rất nhiều so với trên ti vi.

Minh Thù chu môitiến vào biệt thự, Khương Tầm tiện tay đóng cửa lại, cầm túi nhỏ trên tay Minh Thù: "Ba mẹ đang đợi."

Giọng nóicủa Khương Tầm rất trong trẻo, nghe rất thoải mái, thật không tương xứng vớikhí thế âm trầm của anh ta.

Khương Tầm thấy mình thành công cầm được túi trong tay Minh Thù, đáy mắt hiện lên một tia vô cùng kinh ngạc, trước đây nếu hắn cầm đồ của cô, cô sẽ lập tức tức giận.

Khương Tầm ngẩng đầu nhìn lên, Minh Thù đã vào biệt thự, chẳng biết tại sao, hắn lại nghĩ bóng dáng cô có chút hoạt bát, dường như không giống với trước đây.

...

Bố Khương và mẹ Khương đều ngồi ở phòng khách. ÔngKhương đang đọc báo, bàKhương nhìn chằm chằm ông, bầu không khí có chút áp lực.

Huyền quan (**) truyền đến âm thanh của người làm ân cần hỏi thăm. BàKhương từ từ đứng dậy, quay đầu lại nhìn về phía huyền quan.

Người con gái cười tủm tỉm từ huyền quan đi vào, cả người lộ ra cảm giác mềm mại, bàKhương tự nhiênđỏ cả vành mắt, bước nhanh qua ôm lấy Minh Thù:

"Niệm Niệm, Niệm Niệm của mẹ."

Không có cha mẹ nào không đau, không yêu con của mình.

Ông Khương bỏ tờ báo xuống, qua thấu kính nhìn hai người bên kia, trên gương mặt nghiêm nghị lộ ra một tia nhu hòa khó phát hiện.

Đột nhiên bị người khác ôm lấy, Minh Thù không có gì không thoải mái, cô nhẹ nhàng vỗ vỗ vai bàKhương, cười tủm tỉm nói: "Mẹ, sao lại khócnhư vậy? Con đói lắm, có thể ăn cơm trước được không?"

"..."

Khương Tầm vừa vào tới, kỳ quái.

...

***

(*)Chúng tinh phủng nguyệt: Chữ trong Luận ngữ; phủng có nghĩa là bưng, nâng, bế, ôm;đại loại là mộtđám sao tôn lên ánh trănggiống như mộtđám người vây quanh ủng hộ một aiđómà họ tôn kính quý trọng.

(**) Huyền quan: Là khu vực nghỉđược tính từ cửa chính vào phòng khách.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh

dtv-ebook.com

Chương 9: Nữ Hoàng Thị Phi (9)

Nhà ăn.

Ngoại trừ đôi đũa va chạm phát ra âm thanh rất nhỏ, trên bàn cơmcũng không có ai nói chuyện. Minh Thù chuyên tâm ăn cơm, cũng không ảnh hưởng gì tới côđối với ánh mắt quan sát quét tới.

"Khụ..." Bố Khương hắng giọngmột cái, nghiêm mặt hỏi:

"Khương Niệm, con quay về làm gì?"

"Ăn đó." Minh Thù nói không rõ ràng, trả lời một tiếng.

Bố Khương: "..."

Mẹ Khương âm thầm đạp bố Khương một đạp, cười cười gắp rau cho Minh Thù: "Con gái vất vả lắm mới quay về ăn bữa cơm, ông muốn nói gì lát nữa hẵng nói. Đến đây, Niệm Niệm, ăn món cá trích nấu bơ con thích nhất này."

Trước đây mỗi khi con bé quay về đềucãi nhau,sao có thể an tĩnh ăn cơm như vậy?

Khương Tầm ngồi bên cạnh Minh Thù,dường như hắnkhông động đũa, mặt lạnh nhạt không biết đang nghĩ cái gì.

Một bàn đồ ăn hầu như đều bị một mình Minh Thù càn quét, mẹ Khương cực kỳ đau lòng, mình nuôi con gái bảo bối mấy chục năm, vậy mà không biếtcon gái cưng chịu biếtbao nhiêu khổ cực ở

ngoài.

"Niệm Niệm, con về nhà ở đi, con xem một mình con ở bên ngoàigầy thành dáng vẻgì rồi." Giọng nóimẹ Khương nghẹn ngào, rưng rưng nhìn con gái bảo bối nhà mình.

Minh Thù buông đũa, cầm lấy khăn bên cạnh lau miệng: "Hơn bốn mươi lăm ký, không gầy."

Minh Thù vừa nói ra lời nàytức khắc không còn không khí gì nữa.

Bố Khương vỗ bàn, hỏi câu hỏiđã muốn sớm hỏi: "Tin tức trên mạng là như thế nào?"

"Lệ Thiếu Nam ỷ thế hiếp người!" Minh Thù nhìn vào mắt bố Khương, cườp híp mắt nói.

Khương Tầm: "..."

Vì sao mình lại có cảm giác em gái có gì đó sai sai?

Bố Khương cũng cảm thấy rất kỳ lạ,sao thái độ lại chuyển biến ba trăm sáu mươiđộ vậy? Nếu làtrước đây,con bé không phải hất tung bàn ăn sao?

"Ỷ thế hiếp người?" Mẹ Khương thì không nghĩ nhiều như vậy, trong lòng chỉ biết con gái nhà mình bị bắt nạt:

"Xảy ra chuyện gì? Niệm Niệm, con nói cho mẹ biết, con là hòn ngọc quý trên tay Khương gia,vẫnchưa đến lượt người ngoài ức hiếp."

Minh Thù dựa lưng vào ghế: "Lệ Thiếu Nam đổi vai của con, còn muốn chèn épcon."

"Cái gì?" Mẹ Khương bao che cho con gái, nghe đến đó cũng không nén được lửa giận trong lòng.

Bố Khương tỉnh táo lại: "Đúng lúccon về nhà đi, đừng lăn lộn trong đó nữa, làm tốt vai trò tiểu thư của con, Khương gia không phải là không nuôi nổi con."

Bố Khương đã chuẩn bị tốt để tranh cãinhưng thiếu nữ đối diện chỉ cười sâu xa, giọng nói mềm mại:

"Ba, con là con gái Khương gia,sao có thể để cho người khác áp chế như vậy. Sau này để cho người khác biết con là tiểu thư Khương gia, đây không phải là tạo cơ hội cho người khác chế nhạo hay sao?"

"Ba, người nói con nên trả thù lại, đúng không ba?"

"Ừ, đúng." Bố Khương gật đầu nhưng cảm thấy có gì đó sai sai, cứ như lời thoại trong kịch bản.

Đang muốn phản bác, đứacon gái ngồi đối diện lại lên tiếng: "Cho nênbagiao giải trí Tinh Quang của nhà chúng ta cho con đi."

"Khụ..." Khương Tầm sặc một cái.

Ngay cả bố Khương và mẹ Khương đều mang vẻ mặt gặp quỷ.

Minh Thù tranh luận cùng bố Khương không được hòa thuận, thực ra bố Khương cũngthật sựdễ nói chuyện. Hơn nữa Minh Thù lừa hai câu, cuối cùng bố Khương lơ mơ hồ đồ liền đồng ýgiao giải trí Tinh Quang cho Minh Thù.

Lúc trước nguyên chủ cùng bố Khương huyên náo đến căng thẳng như vậy, cũng bởi vì tính cách hai người giống nhau, ba không phục, con cũng không phục, không ai chịu thua ai.

Nếu như nguyên chủ nói vài câu dịu dàng, bố Khương nhất định sẽ đồng ý, không chừng còn có thể cưng chiều cô, dù sao cô cũng là tiểu thư duy nhất của Khương gia.

Giải trí Tinh Quang vốndo Khương Tầm quản lý, bố Khương lo lắng đểcông ty cho một người không có bất kỳ kinh nghiệm nào quản lý sẽ không tốtnên liền để Khương Tầm qua giúp đỡ con gái mình.

Mẹ Khương muốn Minh Thù ở lại một đêm, Minh Thù nghĩ ngày mai còn có thể ăn ngonliền đồng ý ngủ lại.

Cũng là vì ăn.

Aiz!

Trẫm dễ dàng vậy sao?

"Niệm Niệm."

Tay Minh Thù đang đóng cửa liền dừng lại, Khương Tầm từ chỗ ngoặt bước qua đây. Người đàn ông này ngày thường rất đẹp traikhông thua kémLệ Thiếu Nam, hành động phóng khoáng, ánh mắt trầm lặnglàm cho người ta có cảm giác lễ độ, xa cách.

Nhưng lại làm Minh Thù có cảm giác âm trầm.

Khương Tầm cầm trong tay một ly sữa bò tươi đưa cho cô, ánh mắt rơi trên khuôn mặt cô:

"Mẹ nói buổi tối uống một ly sữa sẽ dễ ngủ hơn."

Minh Thù chớp mắt, cầm lấy ly sữa, môi cong cong: "Cám ơn."

Khương Tầm thu ánh mắt lại,thoáng chốcliền khôi phục bình thường: "Nghỉ ngơi cho tốt."

Sau khi mang ly sữa vào phòngliền để ly lên đầu giường, cô tắm rửa xong đi rangồi xếp bằng trên giường lau tóc, ánh mắt liếc qua ly sữa tươi, thay đổiđộ cong khóe miệng.

Ném khăn xuống, Minh Thù ôm chăn qua, đầu lưỡi ở trên môi liếm một vòng.

Cuối cùng thở dàinhìn xung quanh căn phòng, trên bệ cửa sổ có vài chậucây.

Cô đứng dậy đổhếtsữa tươivào chậuhoa, đặt ly lại lên đầu giường, sau đó tắt đèn ngủ.

Không phải ai đưa đồ trẫm đều ăn, hừ!

...

Tin tức Minh Thù bị đoàn phim đổi vailan khắp giới giải trí ngày hôm sau, chiếm các đầu đề lớn.

Người tai to mặt lớn như vậychỉ có cô đổi vai người khác, sao có thểđến phiên người khác đổi vai côcho nên đầu đề này là tin tức lớn, vô số truyền thông tranh nhau đưatin, ắt hẳn muốn làm lớn chuyện này.

Thế Giới Chỉ Vì Người: Đây không phải là Khương Niệmbị chèn épsao?

Cái Bóng Bên Trái: Nói bậy gì đó, sao Niệm Niệm của chúng talạibị chèn épđược, không biết thì đừng có nói lung tung. Niệm Niệm cố lên, chúng em lúc nào cũng ủng hộ chị.

Mỉm Cười Tựa Đầu Heo: Lúc trước cô ta khi dễ Ninh Khả Thanh, bây giờ còn khi dễ kim chủ của Ninh Khả Thanh, đây không phải là chèn épthì là gì? Một đám não tàn các người, não đi du lịch cung trăng rồi hả?

Linh 222: Đáng đời, người phụ nữ này trong giới giải trí,ai cũng có thể ngủ với cô ta @￥%￥%, người như thế nên đuổi ra khỏi giới, miễn làm bẩn mắt người khác.

Thanh Phong Minh Nguyệt: Niệm Niệm ngay thẳng không phải sợ, cố gắng lên, cho dùxảy ra chuyện gì, chúng em đều ở bên cạnh chị.

Fan và anti-fan trên mạng đã chiến tranh với nhau.Minh Thù ăn sáng,tiện thể trượt lên trượt xuống xem bình luận, xem đến mức vui vẻ cười.

Thật thú vị, còn thú vị hơn trước kia.

Khương Tầm nhìn cô gái bị ánh mặt trời bao phủ, khóe miệng cô hơi nâng, nụ cười ngọt ngào, ánh mắtdường như cũng sáng lấp lánh, cả người tràn trề sức sốnglàm người kháckhông rời mắt được.

"Em định làm như thế nào?"

Chẳngbiết từ khi nào Khương Tầm đã ngồi đối diện Minh Thù, bố Khương và mẹ Khương đều ra ngoài, trong biệt thự lúc này chỉ còn hai người bọn họ.

Minh Thù liếc nhìn anh trai hờcủa mình, tắt di động, vùi đầu vào bát cháo.

Trong miệng tràn đầy hương vị thơm mềm của cháo, vẻ mặtcủa cô càng thêm nhu hòa.

Ăn sạch cháo trong bát, Minh Thù đứng dậychống tay lên bàn, nghiêng người nhìn Khương Tầm, im lặng cười cười:

"Đương nhiên là ăn miếng trả miếng."

Cô không phải là loại người nhân từ nương tay.

Dám động vào một sợi tóc của cô, cô sẽ để cho tên kia phải cạo trọc gặp người.

Nụ cười kia của Minh Thù làm Khương Tầm hơi thất thần.

Lẩn quẩn một mùi thơm xung quanh chóp mũi, đó là hương thơmcủa cô, thanh nhã như trúc, vờn quanh mũi thật lâu không tiêu tan.

Khương Tầm lấy lại tinh thần, Minh Thù đã mang túi đi tới cạnh cửa. Hắn đứng dậy đi qua, trầm giọng nói:

"Lệ Thiếu Nam khó đối phó."

Lĩnh vực kinh doanh của Lệ gia và Khương gia không giống nhau. Tuy rằng ít tiếp xúcnhưng cũng từngchạm mặtmột vài trường hợp.

Ấn tượng của Khương Tầm về Lệ Thiếu Nam cũng không có gì tốt.

Minh Thù vuốt vuốt một lọn tóc rơi ở trước người: "Vậy em rất mong chờhắn khó đối phó bao nhiêu."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 10: Nữ Hoàng Thị Phi (10)

Cao ốc nào đó.

"Lệ tổng, xảy ra chuyện rồi." Trợ lý vội vã chạy đến.

Lệ Thiếu Nam ngẩng đầu, ý bảo hắn nói.

Trợ lý trực tiếp mở tin tức cho Lệ Thiếu Nam xem.

#Minh tinh đang nổi Khương Niệm từ sân khấu chuyển về hậu trường, bắt đầu tiếp nhận giải trí Tinh Quang#

Tin tức này do truyền thông lớn nhất hiện naytuyên bố. Tin tức vừa phát ralập tức thu hút sự chú ý, bê bối của cô lập tức bị đè xuống.

Người ta phải tiếp quản giải trí Tinh Quang, còn thèm một vai diễn của ngươi sao?

Lệ Thiếu Nam nhìn tin tức, mắt tối sầm.Trên hình là người phụ nữmặc một bộ lễ phục đơn giản, cười ôn nhu dường như có thể thu hút sự chú ý của tất cả mọi người, trong đôi mắtánh lên thần sắc nhu hòa.

Nhưng mà Lệ Thiếu Nam biết, tất cả đều là giả. Việc cô làm, cùng với sự ôn nhu hoàn toàn là giả vờ.

Y ghét nhất phụ nữ như vậy, độc ác đầy toan tính.

"Khương gia, Khương Niệm?"

Lệ Thiếu Nam đặt điện thoại xuống, hừ lạnh: "Điều tra cô ta cho tôi."

Vậy mà có quan hệ với Khương gia.

Trợ lý vâng một tiếng, rời khỏi phòng làm việc. Chỉ sau một giờ, trợ lý liền quay lại.

"Lệ tổng, Khương Niệm có hậu thuẫn." Trợ lý đem một phần tài liệu đưa tới trước mặt Lệ Thiếu Nam:

"Cô ấy là tiểu thư Khương gia."

"Tiểu thư Khương gia?"

Lệ Thiếu Nam ngẩng đầu, trong đôi mắtthăm thẳm hiện lên một tia u ám:

"Trước đó sao Khương gia không nâng đỡ cô ta?"

"Nghe nói là Khương gia không đồng ý cho cô ấy vào giới giải trí, lúc trước cũng từng ngăn cảnKhương Niệm. Nhưng mà sau này mặc kệ cô ấy ở trong giới lăn lộn,Khương gia không cung cấp bất kỳ trợ giúp nào." Trợ lý dựa theo trí nhớ nói cho Lệ Thiếu Nam.

Khương Niệm có thể đạt được vị trí như hiện tại, có thể nói hoàn toàn dựa vào năng lực bản thân.

Đương nhiên, cũng có khôngít người biết thân phận của Khương Niệm nêntạo cơ hội cho cô, chẳng qua trong lòng hiểu rõ mà không nói ra mà thôi.

Lệ Thiếu Nam đặt bút xuống, cầm tài liệu lật xem hai trang: "Khương gia..."

Lệ Thiếu Nam nhìn cô gái tươi cười thản nhiên trong tài liệu, đột nhiên đóng tàiliệu lại, hừ lạnh một tiếng, dù cho có Khương gia làm chỗ dựa vững chắc thì có thể muốn làm gì thì làm sao?

Ngây thơ!

Giới giải trílà do Lệ Thiếu Nam hắn định đoạt.

...

Lúc này biểu cảmcủa Ái Lâmnhư bị chó cắn, phải nhéo vào mặt vài cái, nghệ sĩ nhà mình làm thế nào mà sau một buổi tối liền thay đổi thân phận vậy?

Còn là thân phận rất lớn nữa.

Ái Lâmchỉ biết là nghệ sĩ nhà mình có chút hậu thuẫnnhưng chị cũng không biết cô là con cái nhà nào, cho nên lúc trước truyền ra tai tiếng của cô trong giới, chị cũng không lo lắng lắm.

Khương gia không phân cao thấp vớiLệ gia. Ngoại trừ mảng giải trí, ở những lĩnh vực khác đều nắm vị trí quan trọng, nếu không phải bởi vì mảng giải trí này, Khương gia đã sớm vượt lên Lệ gia.

Ai mà ngờ rằngKhương Niệm lại là tiểu thư Khương gia.

Minh Thù ăn mứt hoa quả, ném mộtvăn kiện cho Ái Lâm: "Chị Ái Lâm, chị xem hợp đồng này đi, có hứng thú đi qua giải trí Tinh Quang làm việc không?"

"Em muốn chị ăn cháo đá bát?" Ái Lâmhoàn hồnnhìn về phía Minh Thù.

Minh tinh Minh Thù mỉm cười giải thích:

"Chị Ái Lâm, có câu "Chim khôn chọn cành mà đậu, người khôn chọn chủ mà hầu", cũng không phải là ăn cháo đá bát. Cái này gọi là chọn cho mình một tương lai tốt hơn thôi."

Ái Lâmtrầm mặc, Khương gia nhà lớn nghiệp lớn, dù cho công ty này bị Khương Niệm chơi đến không còn gì, Khương gia cũng sẽ không có tổn thất gì lớn.

Cô có thểrời đi bất cứ lúc nàonhưng chị thì không giống vậy.

Nhưng là theo như lời cô nói, công ty hiện thời của chịđã không còn cơ hội nào phát triển. Nếu như chị không tìm một con đường nào tốt hơn, cũng chỉ có thể giậm chân tại chỗ mà thôi.

"Em..." Ái Lâmnhìn nghệ sĩ mình dẫn dắt nhiều năm, cau mày:

"Khương Niệm, hôm nay chúng ta nói chuyện thoải mái một chút, em muốn lênvõ đài cùng Lệ Thiếu Nam?"

Lệ Thiếu Nam vừa mới ra tay, cô liền tiếp nhận công ty giải trí thuộc quyền Khương gia, mục đích này cũng quá rõ ràng rồi.

"Chị có dũng khí theo em không?" Minh Thù nháy mắt với Ái Lâm.

"Em để chị suy nghĩ đã." Ái Lâmôm trán. Chuyện lớn như vậynhất thời chị không thể đưa ra quyết định được.

Minh Thù nhún vai, ánh mắt mang theo ý cười:

"Tinh Quang lúc nào cũng chào đón chị Ái Lâm."

...

Tân chủ nhân lên đài, giải trí Tinh Quang liền tổ chức tiệc rượu, có ông Khương ngầm đồng ý. Bữatiệc này do Khương Tầm lo liệu, trong ngoài giới giải trí đều tới.

Trong trường hợp này cũng mặc kệ các ngươi có thù oán gì, dựa theo quy địnhđều phải mời hết, cho nên Lệ Thiếu Namdắt Ninh Khả Thanh tới.

Ninh Khả Thanh gần đây rất được chú ý, mà Lệ Thiếu Nam dường như cũng không giấu giếm quan hệ của hai người, đã nhiều lần đưacô ta cùng xuất hiện trước công chúng.

Bọn họ vừa xuất hiệnlập tức trở thành tiêu điểm.

"Xin hỏi Lệ tổng, tiểu thư Ninh Khả Thanh là bạn gái của ngài sao?"

"Lệ tổng, ngài và Ninh tiểu thư cóquan hệ như thế nào? Ngài mang cô ấy tham dự tiệc như vậy, có đúng là công khai thừa nhận mối quan hệ của hai người không?"

Lệ Thiếu Nam che chở cho Ninh Khả Thanh, đẩy ký giả đang không ngừng hỏi kia sang một bên, đi vào trong hội trường.

Ninh Khả Thanh vẫn mặc đầm trắngthanh thuần khả ái, sắc mặc cô ta ửng hồng kéo Lệ Thiếu Nam, cũng không biết là nóng hay thẹn thùng.

Cô ta nhìn quanh hội trường, cảm thán nói: "Thật là không ngờ chị Khương Niệm là tiểu thư Khương gia, thảo nào lợi hại như vậy."

Cô ta đến chếtcũng không biết được chuyện này.

Lệ Thiếu Nam cười nhạt: "Khương Niệm chèn ép em như vậy, sao em còn nói giúp cô ta?"

Ninh Khả Thanh chu chu cái miệng anh đào nhỏ nhắn:

"Không phải... Chị Khương Niệm kỳ thực cũng không có làm gì, em không có trách chị ấy."

Cô ta biếtnếu mình nói như thế, Lệ Thiếu Nam sẽ tức giận.

Mà tức giận, hắn sẽ trút giận lên người Khương Niệm.

Khương Niệm, là cô trêu chọc tôi trước, đừng trách tôi.

Tổng tài bá đạo cười lạnh: "Người của tôi không phải muốn bắt nạt là bắt nạt."

"Vậy cũng chỉ có thể trách anh, tôi lại thích bắt nạt người của anh." Giọng nóitrong trẻo tươi vui từ bên cạnh vang lên.

Người con gái dung mạo tinh xảotừ trong đám đông bước tới. Cô mặc một bộ váy đỏ như lửalàm cho cô càng trở nên kiều diễm, như hoa hồng nở rộ trong vườn, còn là đóa hồng xinh đẹp nhất.

Con ngươi Lệ Thiếu Nam híp lại, hạ giọng:

"Khương Niệm, cô cho là có Khương gia làm chỗ dựathì tôi không thể làm khó cô sao?"

"Anh có thể làm khó tôi như thế nào, đánh tôi?" Minh Thù đứng yên, cười khanh khách nói.

Tuy rằng cô cười rấtôn nhu, song ai cũng nhìn ra hiện tại cô rất kiêu ngạo. Sựkiêu ngạo này không cần cố thể hiện ra ngoài, kiêu ngạo từ trong xương tủy phát ra.

Lệ Thiếu Nam giận ra mặt, đã lâu không có ai chống đối hắn như vậy.

Nhưng hắn không còn là thanh niên tuổi trẻ bồng bột xốc nổi, nhanh chóng ép lửa giận xuống:

"Tôi đây mỏi mắt mong chờ."

Minh Thù liếc nhìn Ninh Khả Thanh, ôn nhu cười cười: "Mỏi mắt mong chờ."

Ninh Khả Thanh bỗng cảm thấy có khí lạnh xông vào gáy, ánh mắtkhông dám đối diện với Minh Thù. Cô ta nhìn sang nơi khác, nắm chặt váy, nhích lại gần Lệ Thiếu Nam.

Lệ Thiếu Nam giống như là lôi Ninh Khả Thanh đi, Minh Thù đứng tại chỗ nhìn bóng dáng bọn họ hòa vào đám đôngcho đến khi bên cạnh có người đến gần, cô mới thu hồi tầm nhìn.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 11: Nữ Hoàng Thị Phi (11)

Sau khi Minh Thù đối phó xong với bọn họ,cuối cùng cũng tìm được cơ hội chạy đi ăn.

Lát nữa cô còn có việc hệ trọngphải làm, ăn no mới có sức.

Lúc Khương Tầm tìm được em gái nhà mình chính là lúc Minh Thù đang trốn một góc ăn uống vui vẻ.

Hắn nhìn xung quanh, thấy không ai chú ý về hướng này bènđi đến, để tay lên môi hắng giọngmột cái, trầm giọng nhắc nhở: "Niệm Niệm, em phải chú ý hình tượng."

"Đói bụng." Minh Thù trả lời qua loa.

"Sáng sớm em đã ăn nhiều như vậy, vẫn đói bụng?"

Khương Tầm nghi ngờ nhìn cô, hắn nhớ rõ sáng sớm cô ăn bao nhiêu đồ ăn, bộ dạ dày không đáy hả?

Trước đây lúc ở nhà, cũng không thấy Niệm Niệm ăn nhiều như vậy.

Thân là nghệ sĩ chẳng lẽ không sợ béo phì sao?

Minh Thù ăn xong miếng bánh ngọt cuối cùng trong đĩa, cầm đĩa trống không quơ quơ:

"Anh cũng không phải là em, em chính là đói bụng, vậy thì làm

sao?"

Trẫm ăn thức ăn cũng không yên nữa.

Khương Tầm: "..."

Hắn liếc mắt nhìn: "Lát nữa em còn phải đi phát biểu, đừng ăn nhiều, cẩn thận béo phì."

Minh Thù tiếp tục mỉm cười: "Có mập cũng không phải anh mập."

Khương Tầm: "..."

Trước kia có cảm giác em ấy thay đổi chỉ là ảo giác, em ấy chỉ thay đổiphương thức cãi nhau với hắn mà thôi.

Nhiệt độ quanh thân Khương Tầm giảm xuống, sắc mặt âm trầm.

Minh Thù hơi lui về phía sau, người đàn ông này muốn nổi điênsao?

Trẫm có nên tiên hạ thủ vi cường, đánh trước cho chắc ăn?

Minh Thù đang suy xét tính khả thi của chuyện này, Khương Tầm đã xoay người đi, cả người đều toát ra hơi thở "Người lạ chớ tới gần, người quen chớ quấy rầy". Hắn đi ngang qua nơi nào, đoàn người nơi đó cũng tự độngtránh qua một bên.

Minh Thù cầm đĩa không quạt gió, anh trai hờcó tật xấu gì hả?

A, mặc kệ, thật đói.

...

"Tiếp theo xin mời nhân vật chính của chúng ta hôm nay Khương tiểu thư lên phát biểu. Các bạn ký giả, một lát nữa có thể đặt câu hỏi, nhưng hiện tại xin ổn định chớ ồn ào nha!" MC có giọng nóingọt ngào, theo lời của cô ấy, ánh đèn liền chiếu lên người Minh Thù.

Trong nháy mắt Minh Thù đem cái đĩa giấu ra sau lưng, để sang một bên, mỉm cười đi về phía khán đài.

Nội dung phát biểu trước đó Khương Tầm đã đưa cho cô, cô chỉ cần đọc lênlàđượcrồi.

Nói xong, tiếp theo chính là trả lời câu hỏi của phóng viên.

Minh Thù tiện tay chỉ một người.

"Xin hỏi Khương tiểu thư, bê bối lúc trước của côvà Chu tiên sinh, haingườicó mối quan hệ yêu đương gì không ạ?"

"Chu tiên sinh?" Là ai? Mình quen sao? Nguyên chủ có nhiều đối tượng tai tiếng như vậy, còn coi trọng họ, cô làm sao biết ai là ai:

"Câu hỏi tiếp theo."

"..." Phóng viên nghẹn khuất: "Khương tiểu thư, mời côtrả lờicó được không?"

"Ở đâu quy địnhtôi nhất định phải trả lời?"

Trẫm sẽ khôngtrả lời, ngươi làm gì được trẫm?

"Hơn nữa, đối tượng tai tiếng với tôi nhiều như vậy, tôi làm sao có thể nhớ kỹ ai với ai được, cô có thể hỏi câu nào chuyên nghiệp hơn không?"

Phóng viên: "..."

Đối tượng tai tiếng của cô nhiều, cô còn rất đắc ý?

Không đúng, vấn đề này không phải là không chuyên nghiệp, là côđang chất vấn tôi không chuyên nghiệp sao?

Phóng viên bên cạnh nhân cơ hội đưa ra một câu hỏi có chuyên môn:

"Khương tiểu thư, xin hỏi côvà Ninh tiểu thư có ân oán gì?"

Minh Thù nhướng mày: "Cái này nói ra rất dài."

Phóng viên phía dưới liền tỉnh táo, thần kinh căng thẳng nhìn cô gái đang đứng trên khán đài ánh sáng soi rọi xung quanh, sợ mình bỏ lỡ cái gì.

"Tôi nói ngắn gọn, nhìn không vừa mắt."

Không có?

Vậy làxong rồi?

Không phải nói là rất dài sao?

Dài của cô là như thế này hả?

"Không phải các người còn muốn nghe cái gì ân oán tình thùsao, tôi cũng có thể viết cho các người một bản."

Nhìn không vừa mắt, lý do này còn chưa đủ mạnh, chưa đủ thành thật sao?

Có bao nhiêu ân oán tình thù, đều bắt đầu từ bốn chữ này. Lại có bao nhiêu ân oán tình thù, đều kết thúc bằng bốn chữ này. Bốn chữ này vĩ đại đến nhường nào, đám tiểu yêu tinh các người còn muốn gì nữa?

Phóng viên: "..."

#Phong cách của lão đại hơi sai sai, là ảo giác của tôi sao?#

Đột nhiên ký giả có chút lo lắng không yên, tuy rằng bọn họ cũng không biết mình lo lắng cái quỷ gì.

"Xin hỏi Khương tiểu thư, việc đoàn phim Trường Minh Đăng thay vai của cô, cô có muốn nói gì không? Có phải là do cô và Lệ tổng bất hòa từ trước mới thành như vậy? Đây là đại biểu cho giải trí Tinh Quang đối đầu với giải trí Kim Ngung sao?"

Giải trí Kim Ngung chính là công ty của Lệ Thiếu Nam.

Có thể nói đó là công ty lớn nhất trong giới giải tríđào tạo ra ảnh đế, ảnh hậu không có một xe thì cũng có một tá.

Minh Thù mỉm cười: "Đúng vậy."

Phóng viên cho rằng Minh Thù sẽ tiếp tục nói lung tung, nhưng ai ngờ rằng cô chỉnói một câu "đúng vậy", không che giấu liền thừa nhận.

Cô cứ như vậy màthừa nhận!

Ánh mắt phóng viên phát sáng, tiếp tục hỏi: "Vậy xin hỏi Khương tiểu thư, là bởi vì ân oán cá nhân hay là vì giải trí Tinh Quang muốn mở rộng trong giới?"

Giải trí Kim Ngung là cái gì?

Dê đầu đàn giới giải trí, bây giờ lại có người muốn khiêu chiến dê đầu đàn, tin tức lớn!

Phóng viên hỏi hai vấn đề, nhìn qua không có chuyện gìnhưng mà bên trong là cáibẫy. Nếu như Minh Thù trả lời là Tinh Quang muốn khuếch trương, chứng tỏkhông phải là cô, mà là Khương gia.

Mà nếu cô trả lời ân oán cá nhân, không biết chừng những phóng viên này sẽ viết thành cái gì nữa, nói cô không để ý tới lợi ích gia tộc, phá sản vân vân các loại khẳng định không thể thiếu.

"Nguyên nhân gì, các người có thể đi hỏi Lệ Thiếu Nam, tôi tin hắn sẽ nóiđàng hoàng hơn tôi, tiếp theo."

Phóng viên: "..."

Cho nên cô là ngay cả lý do đàng hoàng cũng lười nói sao?

"Khương tiểu thư tự tin có năng lực quản lý tốt giải trí Tinh Quang để chống lại giải trí Kim Ngung sao?"

Ký giả có tinh thần bất khuất, kiên nhẫn hỏi tiếp.

Minh Thù bình tĩnhứng phó những vấn đề của phóng viên gian trá. Ngươi càng hỏi gian trá, cô cũng trả lời gian trá, thỉnh thoảng cho mình thêm chút diễn xuất.

Có lẽnhững ký giả này trong thời gian ngắn sẽ không muốn gặp Minh Thù, nghe cô nói đến đau đầu.

Minh Thù đi xuống đài, từ trong đám người bước ra phòng nghỉ phía sau. Lúc cô trả lời câu hỏi của phóng viên thấy Ninh Khả Thanh đi vào hậu trường, bây giờ còn chưa đi ra.

Đáng sợ hơn là Khương Tầm cũng không có mặt ở đây. Cô còn có một nhiệm vụ, chính là ngăn cản Khương Tầm không thể thích Ninh Khả Thanh, phải nânggiá trị hận thù.

Minh Thù cắn một miếng táo, thắt lại làn váy dài của mình, đôimắt lưu chuyển quan sát bốn phía.

"Thật sự xin lỗi..." Giọng nóinũng nịu từ ngã rẽ truyền tới, âm thanh này ngoại trừ là của Ninh Khả Thanh thì có thể là ai.

Minh Thù dừng chân, ánh mắt lóe sáng, tìm được rồi.

Nữ chính, ta tới đây!

Minh Thù đi về nơi truyền ra giọng nói, cô dời chân qua chỗ ngoặt, chỉ thấy Ninh Khả Thanhđang nỗ lực mò mẫm trên người Khương Tầm.Khương Tầm lấy tay ngăn cô ta, thần sắc âm trầm.

"Răng rắc."

Minh Thù cắn thêm một miếng táo, âm thanh kia kinh động hai người bên đó, đồng thời nhìn qua.Ninh Khả Thanh luống cuống nhanh chóng rútlui. Khương Tầm cởi trang phục, thuận taynném qua một bên, đi về phía Minh Thù.

Minh Thù cười híp mắt mở miệng: "Ai da, Ninh tiểu thư, cô định đổi kim chủ sao? Kim chủ Lệ Thiếu Nam nhà cô hẳn phải đau lònglắm."

"Niệm Niệm, lúc nãy..." Khương Tầm mở miệng giải thích.

"Chị Khương Niệm, em không có gì vớiKhương tổng."

Ninh Khả Thanh cắt lời Khương Tầm, mặt mày oan ức: "Xin chịđừng hiểu lầm."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 12: Nữ Hoàng Thị Phi (12)

Ninh Khả Thanh giải thích cho cô tin rằng cô ta không có tâm tư gì, quả thực chính là hiểu lầm.

Minh Thù gặm hết quả táo, ném hộttáo xuống đất, vỗ vỗ taynhìn về phía Khương Tầm:

"Anhcó thể ra ngoài giúp em giải quyết phiền phức ngoài kia không?"

Khương Tầm nhíu mày: "Em muốn làm gì?"

"Đánh cô ta." Minh Thù chỉ vào Ninh Khả Thanh còn đang giả vờ đáng thương.

Ninh Khả Thanh bị chỉ đích danh trợn to mắt, Khương Niệm muốn đánh mình ở đây? Còn để cho Khương Tầm canh chừng giúp cô ta? Cô ta điên rồi sao?

"..."

Khương Tầm cũng không biết phải nói gì, câukia hắn cũng yên lặng nuốt trở về, trầm giọng dặn dò một câu: "Cẩn thận."

Minh Thù mỉm cười.

Khương Tầm liếc mắt nhìn Ninh Khả Thanh, xoay người rời đi, tiếng bước chân dần dần biến mất.

Minh Thù sờ sờ cằm, Khương Tầm này... hình như là thích nguyên chủ, đáng tiếc nguyên chủ không biết, còn nhiều lần giẫm đạp lên tình yêu của Khương Tầm.

Mà lúc nàycô tới đây, Khương Tầm mới gặp gỡ Ninh Khả Thanh, có vẻKhương Tầm rất khó mà thích Ninh Khả Thanh.

Aiz, thùhận này ngay cả một chút chuyên nghiệp cũng không có.

"Khương Niệm, chị muốn làm gì?"

Ninh Khả Thanh dựa vào tường, trên mặt cũng mất đi vài phầnngụy trang, ánh mắt lộ ra phẫn nộ và hận ý mơ hồ.

Ninh Khả Thanh thật sự không nhớ mình đã đắc tội Khương Niệm khi nào.

"Gì là gì? Tôi không làm gì hết."

Minh Thù nở nụ cười xấu xa, ánh mắt sáng ngời:

"Tôi chỉ muốn cùng Ninh tiểu thư nói chút đạo lý, dù sao tôi cũng là người hiểu lý lẽ."

Ninh Khả Thanh: "..."

Người hiểu lý lẽ như cô mà để cho Khương Tầm đi canh chừng, có quỷ mới tin cô! Mới vừa rồi còn muốn đánh mình! Cho rằng mình mất tríhay bị điếc vậy?

"Khương Niệm." Ninh Khả Thanh giữ bình tĩnh, bản thânsống hai kiếpcũngkhông thể để cô ta hù dọa được:

"Tôi rốt cuộc đắc tội gì cô?"

Ban đầu cô ta đột nhiên hắt nước vào mình, có thể giải thích vì cô ta ra mặt cho Tống Mạn, nhưng còn bây giờ?

Không hề có lý do gì nhằm vào cô.

"Kiếp trước đi." Lời nói này xác thực không có gì băn khoăn, đời trước Ninh Khả Thanh xác thực hại nguyên chủ rất thảm.

Minh Thù thờ ơ nói, nhưng người có bí mật như Ninh Khả Thanh cũng hoảng sợ ramồ hôi lạnh. Nhưng mà suy nghĩ một chút, kiếp trước Khả Thanh vốn dĩkhôngchạm mặt Khương Niệm, vậy kết thù kiểu gì?

"Khương Niệm, chị muốn nhắm vào tôi cũng phải cho tôi một lý do chứ?"

Minh Thù nghi hoặc: "Gì, cô không giả làm Bạch Liên Hoa nữa à?"

Lệ Thiếu Nam và Khương Tầm không ở đây, nữ chínhngay cả diễn cũng lười, quá không chuyên nghiệp! Nhỡ đâu bị người khác thấy được thì làm sao bây giờ!

Ninh Khả Thanh: "..."

Minh Thù mỉm cười bước từng bước về phía Ninh Khả Thanh. Ninh Khả Thanh không thể lui được nữa, trán toát mồ hôi, cô ta cũng không học qua võ thuậtnhưng cô ta biết người trước mặt này biết một chút.

Ninh Khả Thanh cắn răng, mở miệng uy hiếp: "Khương Niệm, bên ngoài đều là phóng viên, nếu như cô động tay động chân với tôi, ngày mai tôi sẽ phơi bày mọi việc ra ánh sáng."

Minh Thù nắm cánh tay Ninh Khả Thanh,mỉm cười: "Không quan trọng, dù sao người xấu mặt cũng không phải tôi."

Ninh Khả Thanh nhìn khuôn mặt tươi cười rực rỡ, trợn mắt nhìn.

Sau một khắc.

Đau đớn kéo tới.

…

Minh Thù xoa tay đi ra ngoài, Khương Tầm dựa lưng trên tường, trong miệng ngậm thuốc lá, lại không hút. Đèn tường mờ ảo soi chiếutrên người hắn, bao phủ một tầng hiu quạnh. Nửa khuôn mặt chìm trong bóng tối, không rõ tâm tình hiện tại của hắn.

Hắn bỗng nhiên quay đầu, đôi mắtsâu lắng nhìn Minh Thù. Khóe miệng Minh Thù nâng lên, thể hiện một nụ cười hoàn mỹ.

Bóng hình cô gái đứng giữa chỗ tiếp giáp ánh sáng, phía sau là hào quang chói mắt, phía trước lại là bóng đenvô tận.

Khương Tầm hơi sững sờ, vứt điếu thuốc chưa châm vào thùng rác, đứng thẳnghỏi:

"Xong rồi?"

"Ừ." Minh Thù bước vào trong bóng đêm, hào quang phía sau dường như bị cô vứt bỏ.

Đáy mắt Khương Tầm bỗng chốc xuất hiện tia mờ ám, hắn đưa taykéo Minh Thù đang đi bên cạnh qua, đè cô lên tường.

Khoảng cách của hai người quá gần, thậm chí cô có thể nghe được tiếng tim đập trong lồng ngực Khương Tầm, rất nhanh, cũng rất dồn dập.

Minh Thù không phản khángngẩng đầu nhìn hắn, nụ cười không mất đi mà còn rực rỡ hơn:

"Anh trai, anh muốn làm gì?"

Một tiếng "anh trai"thanh thúy làm Khương Tầm hoàn hồn. Hắn cúi đầu che giấu, buông Minh Thù ra, giọng khàn khàn: "Không có gì."

Minh Thù chỉnh sửalại trangphục, làn váy bị thắt cũng được gỡ ra, tung bay chập chờn về phía trước.

Quả nhiên là Khương Tầm thích nguyên chủ.

Đáng tiếc.

Nguyên chủ vĩnh viễn cũng không biết.

Aiz... Người có tình sẽ thành anh em.

[Ký chủ, cô có thể thử cônglược (*) Khương Tầm.] Hài Hòa Hiệu lên tiếng.

"Vì sao?"

[Công lược xong rồi bỏ rơi hắn, có thể thu được giá trị hận thù.]

Làm cho người ta thích ngươi, sau lại bỏ rơi người ta, con mẹ nó không phải là tra nữ (**) sao?

Hài Hòa Hiệu à, ngươi cũng thậthài hòa!

Loại đề nghị này cũng nói ra được.

Không biết xấu hổ!

[Ký chủ, xin đừng quên, nhiệm vụ của cô chỉ là thu hoạch giá trị hận thù. Cô có thể khiếnnhững người này trở thành nhân vật trong trò chơi. Hơn nữa ký chủ, côlúc ban đầu, so với hiện tại còn ác liệt hơn nhiều.]

Minh Thù mỉm cười: "Tacoi đây là một lời khen."

[...]

"Tacự tuyệt."

[Vì sao?]

"Mắt cậu bị mù à? Không thấy bộ dạng âm trầm của Khương Tầm sao, vừa nhìn là biếtngười không dễ chọc. Tôi sợ đến lúc đó thu không được gì, tôi còn phải ra taygiết hắn."

Trẫm cũng không muốn trêu chọc một tên điên đâu.

[Như vậy giá trị hận thùcàng nhiều.]

"..."

Gần đây cô đọc thêm nhiều tiểu thuyết, những loại hệ thống này nếu không phải là chân thiện mỹ, thánh mẫu Bạch Liên Hoa thì cũng là tồn tại cứu vớt người đời. Vì sao hệ thống của cô toàn giật dây để cô làm tra nữ, còn giật dây cô giết người?

Có thể là gặp phải một hệ thống giả: "Không phải, hệ thống như cậu, sao lại không bị tiêu hủy?"

[Nhiệm vụ của chúng ta chỉ là thu hoạch giá trị hận thù.]

Ý nghĩa chính là, mặc kệ sống chết, chỉ cần giá trị hận thù.

Ngươi xấu xa như vậy, sao ngươi không trực tiếp hủy diệt thế giới luôn đi?

"Hừm!"

Minh Thù không để ý tới Hài Hòa Hiệu, hệ thống nhà cô có thể cần một cái hệ thống chân thiện mỹ tẩy não, chứ sau này cả ngày giật dây cô làm chuyện xấu thì sao đây. Dù cho cô là người không ai giật dây được.

Khương Tầm đi theo phía sau cô, không xa không gần, cô có thể cảm nhận được ánh mắt của hắn thỉnh thoảng nhìn trên người côgiống như bị rắn độc nhìn chằm chằm, rợn cả tóc gáy.

Khương Tầm muốn hù chết trẫm phải không, hay muốn chiếm đồ ăn vặtcủa trẫm?

Vì đồ ăn vặt của trẫm, lúc cần thiết, trẫm cũng chỉ có thể xấu xamột phen.

"Khương Niệm!"

Một tiếng gầm vang lênlàm Minh Thù sợ thiếu chút nữa không duy trìđược nụcười.

Hình dángcao lớn xông tới trước mặt, đồng thời còn có cảm giác áp bứcmạnh mẽ. Suy nghĩ một chút, không cần nhìn cũng biết là cái người muốn hù chết cô, chiếm đồ ăn vặt Lệ Thiếu Nam.

Âm hồn không tan!

Người, bảo vệ đồ ăn vặt của trẫm!

"Khả Thanh ở đâu?" Lệ Thiếu Namchắn đường Minh Thù, ỷ mình cao lớn, đức cao vọng trọngkiêu ngạo nhìn Minh Thù. Trong mắt hừng hừng lửa giậngiống như muốn băm nát Minh Thù.

"Lệ tổng." Khương Tầmtừ phía sau ôm Minh Thùvào trong lòng, mặt lạnh lùng trừng mắt Lệ Thiếu Nam:

"Anh dọa em gái tôi."

Minh Thù bình tĩnh đẩy Khương Tầm ra, ánh mắt nhìn xung quanh, trên hành lang có một dãy ghế. Cô trực tiếp đi tới bên dãy ghế, giẫmlên một cái ghế, trong nháy mắt cô lại cao hơn Lệ Thiếu Nam.Cô nở nụ cườinói:

"Lệ tổng, anh làm mất chim hoàng yến nhà mình, có thể đến sở thú mà tìm, hỏi tôi làm gì. Tôi cũng không phải nhân viên chăm sóc động vật."

Chỉ có ngươi mới cao sao!

Trẫm cao lên cũng làm bản thân sợ hãi này.

Lệ Thiếu Nam: "..."

Người phụ nữ này điên rồi sao?

Khương Tầm: "..." Phong cách của em gái nhà mình quả thực không giống trước.

***

(*) Công lược: Tại trò chơi yêu đương cùng vai nữ chính hoàn thành good ending/happy ending thì được gọi là đã “công lược” hoàn thành. Bởi vì có một số trò yêu đương có độ khó nhiều, cần mượn dùng bí tịch (hệ thống) mới có thể hoàn thành good ending/ happy ending, cho nên quá trình độ hảo cảm từ 0 phát triển đến lúc hoàn thành GE/HE được gọi là “công lược/tiến công chiếm đóng”. Từ nay ban đầu áp dụng cho các trò game xã hội (ví dụ như TheSim ý), rồi chuyển qua dùng cho thể loại ngôn tình mang theo “hệ thống”.

(**) Tra nữ: Người phụ nữ tồi, không ra gì.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 13: Nữ Hoàng Thị Phi (13)

Lệ Thiếu Nam vốn muốn tranh cãi với Minh Thù một phen, nhưng hắnnghe tiếng thét chói tai đằng sau nên bùng lên tức giận, ánh mắt biến thành dao nhọn phóng tới găm trên người Minh Thù.

Vẻ mặt Minh Thù tươi cười, ngươi cho là trẫm sợ ngươi à!

Lệ Thiếu Nam tự chủ nhiều năm như vậy, lúc này lại hơi không khống chế được. Hắnhận không thể xông lên xé rách khuôn mặt tươi cười ấy nhưng âm thanh từ phía kia truyền đến làm hắnbỏ đi ý nghĩ này, nhanh chóng đi ra phía sau.

Minh Thù nhảy xuống ghế, Khương Tầm đưa tay đỡ côtheo quán tính, Minh Thù né người sang một bên, dễ dàng nhảy xuống.

Khương Tầm thích nguyên chủ nhưng cô không phải là nguyên chủ nên vẫn tránh làm người ta hiểu lầm thì hơn.

Thứ tình cảm này...

Phức tạp nha!

Trẫm chỉ nên yêu thíchđồ ăn vặt là tốt rồi.

Ánh mắt Khương Tầm tối sầm, thu tay vềnói:

"Em hà tất gì chọc giận Lệ Thiếu Nam?"

"Em đánh bảo bối trong lòng của hắn, làm hắntức giận một chút thì tính là gì?"

Không làm hắntức giận, làm sao tănggiá trị hận thùđây!

Lúc này Khương Tầm còn chưa có khái niệm gìđối với hành động đánh người của Minh Thù, chỉ nghĩ cô gái nhỏ thích đánh người quậy phá chút thôi, không đáng nhắc đến.

Nhưng mà Khương Tầm liền biết mình nghĩ sai rồi, hơn nữa còn cực kỳ sai.

Cái gì mà đùa vui chút thôi!

Khắp nơi trên người Ninh Khả Thanh đều là vết bầm tím, duy chỉ có gương mặt còn lành lặn nhưng chính bởi vì như vậy mà bị phóng viên chụp lại, mới có chút mập mờ không rõ.

Tiêu đề trên tin tức đều tràn ngập các loại ám chỉ, kết hợp với hình ảnh, quả thực chính là hiện trường vụ án.

Bởi vì Ninh Khả Thanh đi cùng Lệ Thiếu Nam nên vị kim chủ Lệ Thiếu Nam này cũng theo lên đầu đề. Phóng viên là loại sinh vật kỳ lạ, không có cũng có thể bịa đặt thành có. Tin tức viết được ấy giống như bọn họ thấy Ninh Khả Thanh và Lệ Thiếu Nam thế này thế kiaở tại hiện trường.

Ninh Khả Thanh bị tin tức xấu vây quanh, dù cho có Lệ Thiếu Nam bảo vệ cũng không tránh khỏi bị người ta mắng chửi.

Mọi người chỉ trích Ninh Khả Thanh không biết xấu hổ, lại làm ra chuyện nàyở tiệc nhà người ta.

Lệ Thiếu Nam ngược lại chẳng có bao nhiêu người mắng.

Trên thế giới này có một hiện tượng kỳ quái, đàn ông và phụ nữ bùng phát ra tin xấu gì thì người bị mắng thảm nhất vĩnh viễn là phụ nữ.

Hơn nữa, đa số người mắng chửi chính là phụ nữ.

Lệ Thiếu Nam chưa từng dính tin xấu như vậy, tâm trạng vô cùng tệ, người bên cạnh hắn đều nơm nớp lo sợ.

"Lệ tổng, xin lỗi, có phóng viên và truyền thông của Tinh Quang, chúng ta không ngăn được." Trợ lý dè dặt nói.

Lúc này, Lệ tổng thực sự rất đáng sợ.

"Khương Niệm!" Lệ Thiếu Nam cầm bút, đầu ngón tay vì dùng sức mà trắng bệch, trong mắt đầy phẫn nộ:

"Chuyển lời của tôi xuống dưới, nếu ai còn dám đụng đến cô tachính là làm khó Kim Ngung tôi."

"Lệ tổng, chúng ta có thể cấm nhưng bên Tinh Quang ấy muốn nâng lên..."

Ánh mắt sắc bén của Lệ Thiếu Nam đảo qua, trợ lý nuốt nước bọtlập tức khom lưng dạ vâng, nhanh chóng rời khỏi phòng làm việc.

Lệ Thiếu Nam ném bút trong tay, cơ sở của Khương gia không có trong giới giải trí. Nếu hắnmuốn dằn mặt giải trí Tinh Quang cũng không có gì khó.

Khương Niệm, tôi cũng muốn xem cô có thể kiêu ngạo đến khi nào.

Lệ Thiếu Nam chèn épMinh Thù trên mọi mặt, sau khi tan làm liền trở về biệt thự, biệt thự hoàn toàn yên tĩnh. Hắnmở đèn, đập vào mắt là một đống hỗn loạn. Lệ Thiếu Nam nhíu mày, nhìn xung quanh cũng không kiếm được người nên hắnnhấc chân lên lầu.

Ở trên phòng ngủ hắn tìm được Ninh Khả Thanh tóc tai rối bời, viền mắt Ninh Khả Thanh đỏ bừng, quần áo xốc xếch cuộn thành một đống trên mặt đất, đặt một máy vi tínhtrước mặt.

Lệ Thiếu Nam tiến lên đóng máy vi tính lại, mắt Ninh Khả Thanh đầy tia máu nhìn hắn, trong nháy mắt rơi lệ: "Lệ tổng..."

Một tiếng nghẹn ngào mang theo uất ức và mạnh mẽ, Lệ Thiếu Nam nghe thấy, tim như muốn nhũn ra. Hắn tiến đến ôm lấy Ninh Khả Thanh:

"Đừng lo lắng, có anh ở đây."

"Lệ tổng, xin lỗi."

Ninh Khả Thanh khóc lóc nắm lấy áo Lệ Thiếu Nam: "Là em làm hại anh cũng bị mắng, xin lỗi."

Lệ Thiếu Nam bị tiếng khóc ấy của Ninh Khả Thanh làm cho khó chịu, hắnnỗ lực trấn an cônhưng mặc kệ hắnnói gì, Ninh Khả Thanh đều nói xin lỗi, dường như không nghe thấy hắnnói.

Cuối cùng, Lệ Thiếu Nam chỉ có thể dùng miệng ngăn lại miệng của Ninh Khả Thanh.

Trong thoáng chốc không thể đón nhận, biểu hiện Ninh Khả Thanh mâu thuẫn với trái tim, hai người nhanh chóng quấn lấy nhau.

Nói đến cũng buồn cười, kiếp trước Ninh Khả Thanh và Lệ Thiếu Nam ở bên nhau trong khoảng thời gian rất dài. Lệ Thiếu Nam cùng lắm cũng chỉ hôn cô. Trước khi hắngiận dữ với côcũng chỉ chạm quacô một lần, chưa từng thực sự đụngđến cô.

Cả đêm này, có người mất ngủ, lại có người ngủ ngon.

Ví dụ như Minh Thù.

Hiện tại Ái Lâmvẫn là người quản lý của cô, từ khi Ái Lâmnhận được điện thoại của từng người gọi đến để hủy hợp đồnghay thông báo đổi vai thì không ngừng gọi điện thoại cho Minh Thù. Lúc đầu còn bắt máy nhưng sau đó liền tắt điện thoại.

Trước khi tắt máy, Ái Lâmcòn nhận được một tin nhắn ngắn củaminh tinh.

"Trẫm muốn đi ngủ, có việc thì ngày mai bẩm tấu."

Ái Lâm: "???" Cái quái gì vậy?

Nếu không phải biết Minh Thù đang ở Khương gia, Ái Lâmthực sự sẽ chạy đến trước mặt Minh Thùtrong tối nay, lắc mạnh vai cô, thuậntiện hỏi cô đã làm chuyện điên rồ gì khiến cho Lệ Thiếu Nam chèn épcô.

Mặc dù chuyện cô làm trước đây đã đủ cho Lệ Thiếu Nam chèn ép.

...

Đầu đề ngày thứ hai đã không còn là Ninh Khả Thanh mà là tin tức Minh Thù bị chèn épchiếm chỗ nổi bật.

Minh Thù cầm tờ báothở dài, sao nữ chính lại không còn trên trang đầu như lúc trước nữa?

"Niệm Niệm, sao lại thế này?"

Bà Khương chỉ vào tờ báo, tinh thần kích động:

"Có phải là Lệ Thiếu Nam làm không? Nó không để Khương gia chúng ta vào mắt à?"

"Không có."

Trong mắt Lệ kim chủ người ta chỉ có nữ chính, sau này còn muốn đi lên đỉnh núi thế giới, làm sao có thể để một cục đá kê chân như Khương gia vào mắt.

Bà Khương chụp lấy tờ báo, nhìn Khương Tầm đang chuẩn bị ra khỏi cửa:

"Tầm nhi, con cứ nhìn em gái mình bị bắt nạt như thế hả?"

"Mẹ, Niệm Niệm nói không cho con nhúng tay."

Khương Tầm cúi đầu, âm thanh hơi thấp. Hôm qua hắn đã hỏi Minh Thù nhưng Minh Thù bảo hắn đừng ra tay.

"Con bé nói không cho, con liền mặc kệ?"

Bà Khương tiếc không rèn sắt thành thép: "Đáng đời con lớn như vậy mà còn chưa có bạn gái, mẹ đã nói với con chuyện này con phải giải quyết tốt, cũng không thể để cho người ngoài khi dễ Niệm Niệm."

Khương Tầm: "..."

Chuyện này với chuyện bạn gái của hắn có liên quan gì?

Còn nữa mẹ à, lúc trước ai là người phản đối Niệm Niệm gia nhập giới giải trí?

"Trước khi ba con quay về, việc này phải giải quyết tốt."

Nếu ông ấy quay về, nói không chừng lại tranh cãi một trận với Niệm Niệm, khó khăn lắm con bé mới chịu quay về, cũng không thể cho lão già kia phá hoại. Nghĩ như vậy, đáy lòng mẹ Khương càng sốt ruột. Bà liên tục vỗ bàn, nâng cao âm lượng:

"Tầm nhi, con có nghe hay không?!"

Khương Tầm có chút bất đắc dĩ nhưng gương mặt vẫn giữ nguyên vẻ lạnh lùng, hắn gật đầu:

"Đã biết."

"Mẹ..." Minh Thù yếu ớt kêu lên.

"Con đừng nói cái gì cũng không cần, chúng ta là người một nhà, anh trai con ở đây.Lệ Thiếu Nam cũng không qua nổi ông trời, con đừng sợ."

Minh Thù mỉm cười, đưa cái chén trống không: "Mẹ, có thể cho con thêm một chén cháo nữa không?"

"..."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 14: Nữ Hoàng Thị Phi (14)

Điện thoại đòi mạng của Ái Lâm liên tục gọi đến.

Minh Thù ngồi trên xe Khương Tầm, cố gắng lắm mới có thể có được một chút tinh thần nghe điện thoại của Ái Lâmtừ trong sự mê hoặc của thức ăn.

"Khương Niệm, em có biết là chị gọi bao nhiêu cuộc cho em không?" Ái Lâm rít gào ởđầu dây bên kianhư gặp bão, rất mãnh liệt.

Mới một buổi tối, chị ấy đã muốn bùng nổ.

"Khôngbiết, để em xem đã."

Minh Thù lấy di động, quả thực mở ra xem một cái, sau đó thành thật trả lời:

"Năm mươi sáu cuộc, còn chưa đủ một trăm."

Ái Lâm: "..."

Còn chưa đủ một trăm!

Còn chưa đủ!

Đoánchừng là Ái Lâm muốn giết người, rít gào ở đầu dây bên kia, không bật loa cũng có thể khiến người khác nghe thấy giọng nói.

Khương Tầm ghé mắt nhìn em gái nhà mình. Cánh tay cô đặt trên cửa xe, hai chân bắt chéo, làn váy xẻ tà để lộ đôi chân thon dài trắng nõn, đường cong tuyệt đẹp.

Khương Tầm dời tầm mắt, nghiêng người đi qua.

Hơi thở xa lạ lại quen thuộc vương quanh mũi, tay Minh Thù cầm bình sữa bò rụt lại, trừng mắt nhìn Khương Tầm.

Muốn làm gì, cướp sữa bò của trẫm à!

Khương Tầm đột nhiên nở nụ cười, có thể không muốn để Minh Thù thấy, khóe miệng anh ta nhếch lên nhưng rất nhanh sau đó liền hạ xuống, đưa tay thắt dây an toàn cho cô:

"Dây an toàn."

Minh Thù nhìn gương mặt nghiêngđang cúi xuống của Khương Tầm.

Chờ Khương Tầm quay về chỗ ngồi, cô giải quyết sạch sẽ hai chai sữa bò, Khương Tầm càng nhìn càng thấy đáng yêu, đáng yêu hơn cả lúc trước.

"Khương Niệm, em có nghe chị nói hay không?"

Ái Lâm gào thét hơn nửa ngày, kết quả người ở đầu dây bên kiakhông nói tiếng nào, chị ấy chỉ có thể tiếp tục công phu gào thét của sư tử Hà Đông.

"Nghe mà."

Minh Thù đưa di động sát bên tai, yếu ớt nói:

"Không phải là hủy hợp đồng sao? Chị để cho bọn họ dựa theo hợp đồng mà bồi thường là được. Nghe nói hợp đồng của em đều kéo dài đến sang năm phải không? Được một khoản tiền lớn như vậy, đừng có từ chối."

Có thể mua cho trẫm nhiều đồ ăn nha!

"Không phải là em điên rồi chứ?"

Ái Lâm phát điên: "Em có hiểu ý nghĩa của những hợp đồng này không? Nếu vậy em còn vị trígiờ trong giới giải trí?"

"Chị Ái Lâm, em không định đóng phim nữa. Trước khi giải nghệ còn có thể thu về một khoản bồi thường, có gì không tốt?"

Trẫm là người có lý tưởng đó.

"Cái gì?"

Ái Lâm hốt hoảng kêu một tiếngở đầu dây bên kia, không biết chuyện gì đang xảy ra, một lúc lâu mới nói:

"Đầu em có phải chứa bã haykhông vậy? Hiện tại là thời điểm em đang được săn đón, em muốn giải nghệ? Em không phải tiểu thư Khương gia sao? Tuy là Lệ Thiếu Nam có năng lực kêu gọitrong giới giải trínhưng tiềmlực của Khương gia cũng không kém mà. Khương Niệm, em đừng tự mình hủy đicon đường phía trước."

Nói đến vế sau, giọng của Ái Lâm nhỏ dần, chị ấy thật tình chỉ muốn tốt cho cô, hy vọng cô tiến xa trên con đường này.

"Chị Ái Lâm, em mệt rồi."

Giọng của Minh Thù hơi thấp, nghe vào có chút mệt mỏi rã rời.

Nhưng mà...

"Khương Niệm, em lại đang ăn cái gì vậy hả?"

...

"Thật sự không đóng phim nữa?" Khương Tầm ngập ngừng:

"Nếu em muốn đóng phim, anh có thể giúp em loại bỏ những cản trở này."

Minh Thù xoay đầu nhìn về phía Khương Tầm:

"Anh, em định giành gia sản với anh."

Giành gia sản là có thể mua đồ ăn mãi mãi!

Mặt Khương Tầm lạnh lùng:

"Khương gia vốn là của em, anh chỉ giữ thay em."

Minh Thù: "..."

Không thú vị, một mình cô đoạt thì có gì vui.

Lúc xuống xe, Minh Thù nói: "Anh, nhanh tìm một người bạn gái đi."

Đừng lại nhớ thương trẫm nữa!

Trẫm không phải người ngươi có thể nhớ thương!

Đồ ăn vặt của trẫm sẽ ghen!

Khương Tầm nhìn thân hình của cô gái bị phóng viên vây quanh. Cô lại có thể mang theo nụ cười tươi tắn, độc miệng làm những phóng viên đó đều hỏi không ra một câu, cuối cùng dùng phong thái nữ vương ung dung bước vào giải trí Tinh Quang.

Khương Tầm xiết chặt tay lái, hơi thở âm u lan tràn trong khoang xe.

Trong mắt cô, rốt cuộc phải thế nào mới có thể nhìn đến hắn?

Một lúc sau, Khương Tầm chán chường ôm mặt. Bởi vì bọn họ là anh em, có lẽ vĩnh viễn cô cũng sẽ không nhìn đến hắn.

Hắnchán ghét cái thân phận thiếu gia Khương gia.

Nhưng hắnkhông thể vứt bỏ thân phận này, không có thân phận này thì ngay cả lý do ở bên cạnh cô, hắncũng không có.

…

Dù cho Ái Lâm có nói thế nào đi nữa, cô cũng không nghe. Minh Thù đã quyết định rồi, cô sẽ không tiếp tục đóng phim nữa.

Cô không đóng phim, Ái Lâm cũng không thể trói buộc cô chứ?

Ái Lâm khó nhịn tức giận trong lòng. Ái Lâm cũng không khách sáo với những người tới hủy hợp đồng này, thét cái giá trên trời. Có người sẽ mặc cả giá với Ái Lâm, Ái Lâm trực tiếp đập hợp đồng vào mặt đối phương.

Chịchỉ là dựa theo hợp đồng mà làm việc, không trả tiền thì cũng đừng mong hủy, còn không thì gặp nhau trên tòa.

Người muốn hủy hợp đồng cũng không phải là Ái Lâm và Minh Thù. Đối phương không chiếm được lợi ích gì chỉ có thể bực bội thanh toán tiền hủy hợp đồng.

Đắc tội Lệ Thiếu Nam còn đáng sợ hơn bồi thường tiền.

Về phần tại sao hắn không sợ Khương gia, có lẽ bởi vì cách nghề như cách núi (*), Khương gia muốn làm cái gì còn phải tìm người hỗ trợ trong giới giải trí nên quan hệ lợi hay hại, bọn họ phải suy tính rõ ràng.

Sau khi hủy hết hợp đồng, Minh Thù mở buổi họp báo tuyên bố tin tức Khương Niệm giải nghệ.

Chỉ là giải nghệ, cũng không phải là rời khỏi giới giải trí.

Trong buổi họp báo, có người hỏi Minh Thù có phải là do sợ Lệ Thiếu Nam hay không.

"Sợ? Tôi còn chưa biết cái chữ này viết thế nào đâu!"

Minh Thù cười nói ra những lời này, rõ ràng là giọng nói dịu dàng như nước sông Giang Nam nhưng lại làm người ta nghe được mùi vị kiêu ngạo:

"Trong cái vòng luẩnquẩn này, sau này dù ai có nói gì, điều đó cũng chưa chắc đúng, phải nhìn xem mới biết được."

Có chút đói bụng, không biết khi nào mới xong, những tiểu yêu tinh này cứ hỏi tới hỏi lui không dứt.

Có phóng viên lại hỏi: "Đã như vậy tại sao Khương tiểu thư phải giải nghệ. Với giải trí Tinh Quang, cô hoàn toàn có thể tiếp tục đóng phim."

Minh Thù mỉm cười, cả người tràn đầy sức sống, ánh mắt lóe sáng:

"Sống trên đời phải can đảm theo đuổi lý tưởng của chính mình."

Đói quá!

Trẫm muốn theo đuổi lý tưởng của chính mình.

Mọi người: "..."

Lý tưởng của minh tinh không phải là nổi tiếng sao? Còn muốn thế nào? Lên trời hả?

Lý tưởng của Minh Thù có lẽ chính là... ăn.

Đóng phim làm trì hoãn cô ăn cho nên không đóng phim.

Lệ Thiếu Nam vừa ra tay, đừng nói là làm Minh Thù tức giận, quả thật là cho một cái gối khi buồn ngủ, cô không tìm được lý do để hủy hợp đồng. Bây giờ không những không vi phạm hợp đồng, còn có thể kiếm thêm một khoản.

Cái này thì hay rồi, Lệ Thiếu Nam lại đấm một quyền vào gối. Người ta căn bản không quan tâm có thể đóng phim hay không, trái lại nhờ vào việc này lại kiếm được một chút lợi nhuận.

Bây giờ người ta là nữ tổng tài của giải trí Tinh Quang.

Chuyện này chắc là chuyện buồn cười nhất năm nay.

Cũng có người suy đoán sau đó Lệ Thiếu Nam sẽ đối phó với giải trí Tinh Quang.

Cơ sở của giải trí Tinh Quang quả thực yếu hơn giải trí Kim Ngung, đây chính là điểm chếtcủa giải trí Tinh Quang.

Nhưng dường như Minh Thù cũng không sợ, cả ngày kiêu ngạo đến... cáckhách sạn, cửa hàng đồ ăn vặt.

Mà Khương Tầm không bỏchút sức lực gìtại sự kiện này, tất cả đều do Minh Thù tự sắp xếp. Ông Khương biết Minh Thù không đóng phim nữa, vô cùng vui mừng. Chỉ cần cô không đóng phim, công ty giải trí Tinh Quang để cô chơi đến phá sản kiểu nào cũng được, hoàn toàn không quan tâm.

Minh Thù: "..." Có tiền thật tùy hứng.

#Nữ minh tinh nổi tiếng một tay che trời ngày xưa sau khi giải nghệ không nỗ lực kinh doanh công ty, ngượclại đi khắp con đường ngõ hẻm, vậy là muốn đổi nghề rồi?#

Cái tin tức này chẳng qua là khái quát hành trình từ sau khi Minh Thù tuyên bố giải nghệ.

Sáng sớm chín giờ cô đến công ty, đúng mười hai giờ tan làm, mỗi ngày đổiđịa điểm ăn cơmmột lần.

Một giờ cô quay về công ty, đúng sáu giờ tan làm.

Thời gian làm việc quy củ sáng đi chiều về, thời gian làm việc không khác gì thực tập sinh, còn giống bộ dạng tổng tài chút nào không?

Phía dưới có một vài bức ảnh chụp trộm. Tuyở trong hìnhMinh Thù căn bản đang ăn nhưng người trên ảnh chụp vẫn đẹp đến điên cuồng. Bất kỳ lúc nào cô cũng duy trì nụ cười cùng lễ độ nên có, ăn cái gì cũng ăn thành dung mạo tuyệt mỹ, ba trăm sáu mươiđộ đẹp không góc chết.

Chỉ bằng cái tin tức này ở trên mạng, Minh Thù lại có thêm một đống fan tham ăn.

#Thì ra ăn hàng cũng có thể đẹp như vậy, là cách ăn của ta không đúng sao? Trực tiếp, siêu hot#

***

(*) Cách nghề như cách núi: Không phải người trong ngành thì không thể hiểu được đường lối trong ngành.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 15: Nữ Hoàng Thị Phi (15)

"Khương tổng."

Minh Thù vội vàng để bánh pudding sang một bên, còn cầm tờ giấy che lại, vùi đầu xem văn kiệnlàm bộ thực nghiêm túc.

Trợ lý tiến vào thấy cảnh này thì co khóe miệng, cô cho rằng tôi không phát hiện cô ăn cái gì sao? Giấu cái gì mà giấu? Còn có thời gian giấu bánh ngọt nữa hả?

Phong cách đặc sắc của tổng tài mới nhậm chức, bọn họ đã được thấyđủ.

"Khụ... Khương tổng, bên giải trí Kim Ngung kia đã giành trước một bước ký hợp đồng cùng tác giả kia."

"Ừ."

Minh Thù ngẩng đầu, tiện tay ký tên lên văn kiện kia.

Chắc là thuận tay viết tên mình nên cô viết sai, Minh Thù trực tiếp vò trang giấy kia thành một cục ném đi, mỉm cười nhìn về phíatrợ lý:

"Có thể giúp tôi đóng dấu một bảnnữa không?"

Trợ lý im lặng nhìn trời, choáng vángnhẫn nhịn không chửi thề:

"Khương tổng, cái IP kia chúng ta đã thương lượng mấy tháng, công ty rất coi trọng. Hiện tại Kim Ngung lại ngáng chân..."

Nội tâm Minh Thù đangđiên cuồng gào thét...

Sao còn chưa beep beep xong.

Rốt cuộc lúc nào mới có thể beep beep xong?

Beep beep xong chưa?

Bánh pudding của trẫm còn đang chờ trẫm kia kìa!

Minh Thù lục lọi trên bàn, tìm được điện thoại bị văn kiện đè lên, gọi đường dây nội bộ:

"Điền Viên, em vào đây một chút."

Điền Viên mù mờ bước vào. Lúc nãy không phải mình mới mua bánh pudding xong sao? Ăn xong rồi? Nhanh vậy á?

Bước vào mới phát hiện trợ lý đang đứng đó, trước đây Điền Viên cũng là trợ lý, bây giờ...

Ha ha.

Nhận tiền lương trợ lý, làm chân sai vặt.

"Chị Khương Niệm?"

"Chuyện chị giao cho em làm xong chưa?"

"Dạ... làm, làm xong rồi." Không phải là mua đồ ăn.

"Đưa cho cô ấy." Minh Thù chỉ vào trợ lý đang đứng một bên.

"Dạ."

Điền Viên chạy ra ngoài, ôm mấy văn kiện vào giao toàn bộ cho trợ lý.

"Reng..." Tiếng chuông đồng hồ vang lên.

"Tan việc."

Minh Thù đứng dậymang theo túi đi về, vẫn không quên cầm theo bánh pudding chưa ăn hết của mình.

"..."

Trợ lý ôm một xấp văn kiện trơ mắt nhìn tổng tài nhà mình giống như cuồng phong bước ra khỏi phòng làm việc.

Cô ấy còn chưa nói xong đâu, tổng tài cô quay lại đi!

Rốt cuộc đồ ăncó chỗ nào hấp dẫn, cô mau quay về làm việc đi mà!

...

Giải trí Tinh Quang cùng giải trí Kim Ngung tranh giành tài nguyên. Chỉ cần nơi nào có giải trí Tinh Quang, Kim Ngung nhất định sẽ cắm một chân, mà giải trí Tinh Quang nhất định giành không lại.

Nhưng giải trí Tinh Quang không chút sợ hãi, rất ỷ lại vào tài đại khí thô (*) của Khương gia, có hao tổn cũng chỉ hao tổn danh dự Kim Ngung.

Người trong giới hoặc ngó lơ không liên quan đến mình, hoặc sẽ lấy lòng Kim Ngung.

Người trong giải trí Tinh Quang cũng rời đi khá nhiều nhưng năng lực của Minh Thù cũng được thể hiện ra. Dù cho vấn đề lớn hơn nữa, cô cũng có năng lực xử lý tốt. Điều kiện quan trọng là không làm trì hoãn cô ăn.

Ung thư ăn uống thời kỳ cuối, không thể cứu.

"Tôi thấy giải trí Tinh Quang đuối sức rồi. Nhóc con kia còn dám kêu gào Lệ tổng trên buổi họp báo. Kết quả thì sao? Đến bây giờ ngay cả một chút động tĩnh cũng không có, trái lại bị Kim Ngung chèn ép thành dáng vẻ này."

Một người đàn ông lắc đầu khinh thường, rất chướng mắt bộ dạng của Minh Thù.

"Thời điểm Lệ tổng người ta xông pha, cô ta còn đang mặc tã. Người trẻ tuổi bây giờ chỉ nói được cái miệng, đúng là vứt hết mặt mũi của Khương gia." Người đàn ông bên cạnh phụ họa.

"Một tiểu nha đầu chỉ biết quanh quẩn việc nhà, sớm muộn gì Tinh Quang cũng xong đời. Không biết Khương gia xảy ra chuyện gì lại để một công ty đang phát đạt cho cô ta chơi đến phá sản."

"Có tiền tùy hứng, không được sao?"

Giọng nói của một cô gái xen vào, dịu dàng như gió, chậm rãi lướt qua đáy lòng bọn họ.

Mấy người bọn họ nói xấu người khác đến hưng phấn, cùng quay đầu nhìn nơi phát ra giọng nói. Một cô gái có dáng người cao gầy, mặc lễ phục bằng lụa mỏng màu tím nhạt, lễ phục kiểu dáng ôm eovừa đúng làm nổi bật dáng người của cô.

Cô thướt tha, duyên dáng đứng dưới ánh đèn mỉm cười nhìn họ:

"Nói xấu sau lưng người khác, cẩn thận về sau xuống địa ngục bị cắt lưỡi đó."

Mọi người không khỏi rùng mình.

"Hừ, chúng tôi đều chỉ nói thật."

Cũng có người nhanh chóng lấy lại tinh thần, kinh thường hừ lạnh:

"Khương tổng không có bản lĩnhnày, cũng không cần phải làm bình hoa di động."

Minh Thù hất một lọn tóc bên tai ra phía sau, cười nhạt nói tiếp:

"Đương nhiên tôi sẽ không làm bình hoa di động, nhà của tôi không làm ngành nghề này. Tôi thấy giá trị con người của vị lão tổng này không tồi, có thể làm bình hoa di động thử xem, có khi còn sinh lời nữa nhỉ? Cầu phú quý trong hiểm nguy, đúng không?"

Mọi người: "..."

Mọi người cũng không biết là cô nghe không hiểu hay là châm chọc!

Hơn nữa còn dùng cái thái độ cười tủm tỉm này.

Làm người ta tức giận, rồi lại không thể nào trút giận được.

"Khương tổng tuổi trẻ khí thịnh, nói năng nên chú ý một chút, giới giải trí này không có đơn giản như cô thấy đâu." Một người đàn ông khác nói, sắc mặt không tốt lắm.

"Trương tổng muốn em gái tôi chú ý cái gì?"

Người đàn ông chợt nhìn về phía người đang nói, sắc mặt càng khó coi. Vài người khác cũng im lặng cho đến khi người đó đến gần, bọn họ mới chào hỏi.

"Khương tổng."

"Khương tổng."

"Trương tổng, có câu gọi là họa từ miệng mà ra."

Khi nào đến phiên người ngoài giảng đạo lý với em gái nhà hắn.

Càng không nên để hắn nghe thấy.

"Khương tổng."

Người vừa mới nói ấy mỉmcười làm lành:

"Chúng ta chỉ là đùa một chút với Khương tiểu thư thôi, không có ý gì khác."

Tuy rằng Khương Tầm này không phải người trong giới giải trí nhưng trước đó hắn quản lý giải trí Tinh Quang, thỉnh thoảng cũng có thể thấy.

Mà trong cái giới này, vị này cũng không phải là hạng người có thể trêu chọc.

Nhưng bọn họ lại nghe nói vị này bất hòa với tiểu thư Khương gia mà.

Nhưng sao bây giờ lại khác với tin đồn vậy?

Khương Tầm lạnh lùng liếc mắt nhìn Trương tổng: "Trò đùa của Trương tổng, tôi ghi nhớ rồi."

Trương tổng: "?"

Cái gì?

Ghi nhớ cái gì?

Khương Tầm không để ý đến ánh mắt Trương tổng vừa lo lắng vừa khó hiểu, cúi đầu nhìn em gái nhà mình:

"Niệm Niệm, anh dẫn em đi gặp vài người được không?"

"Vội làm gì, không gặp."

Minh Thù giơ ngón tay giữa cho Trương tổng, cười khanh khách đi qua mặt hắn ta:

"Trương tổng, tuổi trẻ khí thịnh thường sẽ tiến xa hơn. Bây giờ ôngnhư vậy sợ là không có tuổi trẻ khí thịnh gì đâu nhỉ!"

Khương Tầm nhíu mày: "Niệm Niệm."

Minh Thù nhanh chóng lẩn vào trong đám người, bỏ rơi Khương Tầm.

Cô cũng không muốn có liên quan gì đến Khương Tầm, đặc biệt là hành vi làm Khương Tầm hiểu lầm.

Minh Thù bỏ rơi Khương Tầm, tìm một chỗ ăn.

"Chị Khương Niệm."

Tay cầm chocolate của Minh Thù run lên, hít sâu một hơinhét chocolate vào miệng.

Trước khi tănggiá trị thù hận, cô phải ăn no.

Cô xoay ngườithấy rõ người phía sau, lộ ra nụ cười tiêu chuẩn:

"Ninh tiểu thư, cô hóa trang thành người chim để làm gì vậy? Hôm nay tôi cũng không nghe nói có vũ hội hóa trang, hay là Lệ Thiếu Nam nuôi cô thành chim Hoàng Yến?"

Lễ phục Ninh Khả Thanh mặc trên người là lễ phục lông vũ thịnh hành nhất năm nay.Ninh Khả Thanh vốn cũng xinh đẹp, mặc trang phục này vào càng thêm thanh thuần động lòng người, thu hútkhông ít sự chú ý.

Lúc này lại bị Minh Thù không lưu tình nói thành người chim, sắc mặt Ninh Khả Thanh liền thay đổi.

Ninh Khả Thanh đè ý hận xuống, giọng mềm mại nói:

"Chị Khương Niệm, em có thể nói chuyện với chị không?"

Minh Thù giơ tay tự chỉ mình: "Nói chuyện với tôi? Một mình?"

Ninh Khả Thanh gật đầu, trái lại nở nụ cười: "Chị Khương Niệm sợ nói chuyện với em sao?"

Minh Thù cong môi, ý cười nhộn nhạo trong con ngươi hoàn toàn không nhìn ra suy nghĩ của cô.

"Cô cho mình là thần tiên à?"

Muốn nói chuyện với trẫm là trẫm phải nói chuyện với cô tasao?

***

(*) Tài đại khí thô: Giàu nứt đố đổ vách, tiền bạc xài không hết.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 16: Nữ Hoàng Thị Phi (16)

Hẹn nói chuyện với một mình trẫm, không biếtsẽ có kịch bản gì chờ trẫm đây.

Gần đây cô có nghiên cứu những kịch bản này qua một lần. Theo thông thường, nếu như đi theo cô ta, nếu không phải là trẫmbị hãm hạicũng là nữ chính như cô taxảy ra chuyện. Dù sao cuối cùng người xui xẻo đều là trẫm.

Cho nên...

Tại sao trẫm phải đi?

Không đi!

Ninh Khả Thanh nghẹn họng trân trối, nói những lời này, mình phải làm như thế nào đây?

"Chị Khương Niệm, em chỉ muốn nói chuyện bình thường với chị thôi, không có ý gì khác."

Ninh Khả Thanh giọng điệumềm mỏngđể cho bản thân nhìn có vẻ như rất vô hại.

"Tôi không muốn nói chuyện với cô." Minh Thù mỉm cười:

"Đừng có xuất hiện trước mặt tôi, cẩn thận tôi đánh cô đó!"

Có thể là những lời này gợi ra hồi ức không tốtlúc trước của

Ninh Khả Thanh, sắc mặt cô ta trắng bệch. Chuyện đó đãảnh hưởng rất lớn đến cô ta, Lệ Thiếu Nam phải tốn nhiều công sức mới làm cho sự việc kia lắngxuống.

"Chị Khương Niệm, chị sợ cái gì?"

Ninh Khả Thanh không nghe lọt cảnh cáo. Ngày hôm nay cô ta phải cho Khương Niệm biết, đắc tội với cô ta thì sẽ không sống được yên lành.

"Tôi sợ sắc đẹp của mình làm cô sợ."

Ninh Khả Thanh: "..."

Cách thức nói chuyện phiếm ông nói gà bà nói vịt này thật sự không phải là cô cố ý chứ?

Ninh Khả Thanh đảo mắt, thấy không ai chú ý bên này. Cô ta bước hai bước qua chỗ Minh Thù, hận thùchợt lóe lên ở đáy mắt. Cô ta ra vẻbị vấp chân, cả người nhào qua chỗ Minh Thù.

Ninh Khả Thanh đã tính toán kỹ rồi.Minh Thù mang giày cao gót đang đứng xoay lưng về cầu thang, cô ta chỉ cần ổn định thân thể phù hợp, nhào lên người Minh Thù, cô ta sẽ té xuống.

Nhưng mà suy nghĩvà hiện thực hoàn toàn khác nhau. Trong nháy mắt khi cô ta nhào qua, thân thể linh hoạt của Minh Thù nghiêng sang một bên, bước vào bên trong cách cầu thang hai bước.

Phía trước Ninh Khả Thanh là khoảng không, cô ta nhào đầu về phía trước hoàn toàn không trụlại được. Minh Thù ở phía sau còn đẩy thêm, theo quán tính cô tatừ trên cầu thang té xuống.

Tuy nói cầu thang này chỉ có ba bậcnhưng cú ngãnày cũng đủ thảm.

Người trong hội trường đồng loạt nhìn sang.

Đầu gối và khuỷu tay của Ninh Khả Thanh cà lên mặt đất chảy máunhưng đau đớn lúc này không sánh bằng thù hậncủa cô ta với Minh Thù. Nó như dây mâyquấn quanh trái tim cô ta, không ngừng siết chặt.

Cô ta vậy mà lại ở trước mặt công chúng gây ra chuyện xấu như vậy.

"Ai da, Ninh tiểu thư, lễ mừng năm mới còn cách một khoảng thời gian rất dài, sao lại chúc mừng tôi sớm vậy?"

Trong đám người có một cô gái cười hì hì nói, đoán chừng là đối thủ một mất một còn của Ninh Khả Thanh.

Lúc này Lệ Thiếu Nam không ở đây, đám người ấy liền thoải mái cười nhạo, cho rằng bám lấy Lệ Thiếu Namlà muốn làm gì thì làm sao?

Giọng của cô gái ấy không nhỏ, một số người đều cười vang, cũng thu hút được sự chú ý của người khác.

Ninh Khả Thanh quỳ rạp trên mặt đất không dám ngẩng đầu lên, sao Lệ Thiếu Nam còn chưa xuất hiện?

Trước đây xảy ra chuyện này, Lệ Thiếu Nam sẽ xuất hiện đúng lúcnhưngsao bây giờ Lệ Thiếu Nam còn chưa xuất hiện?

Ninh Khả Thanh xiết chặt nắm tay, cuối cùng chỉ có thể tự mình đứng lên, đầu gối bị trầy chảy máu. Trong nháy mắt khi cô ta ngẩng đầu lên, gương mặt thanh thuần động lòng người đã đong đầy nước mắt, âm thanh tràn đầy uất ứclên án:

"Chị Khương Niệm, tại sao chị lại đẩy em?"

Mọi người ồ lên, ánh mắt chuyển hướng nhìn về cô gái đứng trên cầu thangbị đèn thủy tinh chiếu vào, ánh sáng tỏara bốn phía.

Minh Thù cười khẽ: "Đẩy là đẩy, cần lý do gì chứ, cô có bản lĩnh thì đẩy lại đi."

Ninh Khả Thanh: "..."

Minh Thù trả lời không như trong dự liệu của cô ta.

Mọi người: "..."

Không hổ danh là tổng tài, rất khí phách.

Minh Thù đạp giày cao gótđi xuống bậc thang, hai tay chắp sau lưng, thân thể hơi nghiêng về phía trướcdừng lại trước mặt Ninh Khả Thanh:

"Tất cả mọi người đều biết tôi với cô bất hòa, cô còn đứng trước mặt tôi, đây không phải là tạo cơ hội để tôi đẩy cô sao?"

Đẩy côlà nhẹ rồi đấy.

Nếu không phải ngày hôm nay thời tiết không tốt, không thích hợp giết người thì trẫm đã ra tay rồi.

Ánh mắt Ninh Khả Thanh đảo qua những người xung quanh, biểu cảmcủa những người đó lúc này cũng không khác khi nãy lắm.

Lạnh nhạt, trào phúng, châm biếm...

Bọn họ dựa vào cái gì!

Thù hậndưới đáy lòng Ninh Khả Thanh càng sâu, tất cả đều do người phụ nữ này gây ra. Nếu không phải do cô ta, bản thâncăn bản sẽ không phải trải qua những chuyện này.

Các khuôn mặt ở xung quanh không ngừng chồng chéo lên nhau, có chút mơ hồ.

Thân thể Ninh Khả Thanh khẽ lung lay, yếu ớt ngã trên mặt đất, ngất đi.

...

Bữa tiệc do chủ nhà giải trí Tinh Quang cùng Ninh Khả Thanh nảy sinh va chạm, tin tức Ninh Khả Thanh ngất trong bữa tiệc sau một giây liền thu hút sự chú ý.

Trên mạng bình luận rất hăng say.

Có người cho rằng là Minh Thù ỷ thế hiếp ngườibắt nạtNinh Khả Thanh, có tiền án lúc trước, không thể tha thứ. Loại người này là fan của Ninh Khả Thanh hoặc là anti-fan ghét Minh Thù.

Tất cả mọi người đều biết cô và Ninh Khả Thanh bất hòa.Ninh Khả Thanh còn đứng trước mặtcô, đó không phải là dụng tâm xấu xa thì là gì? Loại người này là fan tham ăn của Minh Thù hoặc là fan trung thành từ trước.

Mặc kệ nói như thế nào, đẩy người là không đúng. Nhưng chân tướng chuyện này như thế nàocũng không ai biết, các người làm dữ dội như vậy để làm gì? Loại người này thuộc lớp người xem tương đối lý trí.

Việc này chẳng ảnh hưởng gì đến Minh Thù, hiện tại cô lại khôngđóng phim, không có gì phải sợ!

Đương nhiên cũng có người đặt vấn đề thân là người của công chúng lại không làm gương tốt, dạy hư người khác.

Minh Thù trực tiếp phản pháo:

"Người của công chúng thì làm sao? Người của công chúng thì không được có cảm xúc? Tôi chỉ muốn làm một tổng tài bá đạo, ai cho các người chú ý đến tôi. Chính tự các người biếntôi thành người của công chúng lại cònmuốn quản tôi không được làm cái này, không được làm cái kia, các ngườicho mình là thần tiên chắc!"

Những lời này một chút cũng không sai, cô đã giải nghệkhông đóng phim. Ra ngoài coi như là điệu thấp (*), những paparazzi này không nên chụp cônhưng lại cứ chụp cô.

Bị paparazzi thổi phồng thành người của công chúng, người có lý trí đều cho rằng lời của cô đều là nói đúng.

Dù cho minh tinh thì cũng là người, cũng có người ghét, cũng có đối thủ một mất một còn.

Bây giờ những paparazzi này chỗ nào cũng chen chânlàm cho người ta phiền chán.

Do Minh Thù khí phách đáp trả, làm không ít minh tinh đều cực kỳ cảm động, tán dương cô.

Có rất nhiều minh tinh quyết định giải nghệ, muốn quay lại cuộc sống bình thường. Nhưng những paparazzi như âm hồn không tan, cứ một khoảngthời gian lạituôn ra một ít tin tứclàm bọn họ lại xuất hiện trước công chúng thêm lần nữa.

Ai mà không muốn để bản thân dừng lại trong khoảng thời gian đẹp nhất?

Nhưng mà những nguyện vọng này, vì paparazzi mà tan biến, làm những fan đã từng thích bọn họ, thấy được bọn họ ở phương diện hoàn toàn khác.

Dư luận trên mạng thấy bên kia người ủng hộ tương đối nhiều, lúc này đổi hướngqua bên Minh Thù. Ninh Khả Thanh coi như là xui xẻo.

Tuy rằng Lệ Thiếu Nam ở phía sau giúp đỡ Ninh Khả

Thanhnhưng dã tâmcủa Ninh Khả Thanh đã bị mọi người nhìn ra, chỉ trích không ngớt.

"Hômđó anh đã làm gì?"

Ninh Khả Thanh chất vấn Lệ Thiếu Nam. Nếu như hômđó hắnxuất hiện sớm một chút, làm sao có thểxảy ra chuyện như vậy.

"Ra ngoài nghe điện thoại." Lệ Thiếu Nam nhíu mày:

"Em đang tra hỏi anh?"

Hắnlàm việc chưa bao giờ bị người ta tra hỏi, dù cho người phụ nữ này là Ninh Khả Thanh cũng không được.

"Em..."

Ninh Khả Thanh nhất thời chảy nước mắt, cô ta che giấu,cúiđầu xuống:

"Em không có, em chỉ là không được thoải mái."

Lệ Thiếu Nam là kim chủ của mình, mình không thể chọc giận hắn.

***

(*) Điệu thấp: Giấu mình, không bộc lộ tài năng, khả năng củabản thân.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 17: Nữ Hoàng Thị Phi (17)

Ninh Khả Thanh phát hiện từ sau hômđó, Lệ Thiếu Nam có điểm gì đó không đúng lắm, tuy rằng hắnvẫn đối xử tốt với cônhưng cô nhận thấy rõ, hắncó chút lo lắng không yên.

Ninh Khả Thanh nỗ lực tìm hiểu nguyên nhânnhưng quan sátmấy ngày cũng không phát hiện ra điểm khác thường nào.

Buổi tối, sau khi Ninh Khả Thanh và Lệ Thiếu Nam chiến đấu kịch liệt, Lệ Thiếu Nam đi tắm,còn cô nằm trên giường. Cô quay đầu thấy Lệ Thiếu Nam vứt điện thoại trên đầu giường, ma xui quỷ khiến, cô cầm di động lên.

Di động bị khóa, là điện thoại công việc của Lệ Thiếu Nam.

Cô nhớ rõ điện thoại cá nhân của hắnkhông có khóa.

Ninh Khả Thanh đặt điện thoại xuốngnhưng khi đặt xuống lại thấy có gì đó không đúng, điện thoại di động này là điện thoại cá nhân của hắn.

Khi hắn về nhà, điện thoại công việc đều giao cho trợ lý, mang về chắc chắnlà điện thoại cá nhân.

Lần thứ hai, Ninh Khả Thanh cầm điện thoại lênthử mở khóanhưng mà yêu cầu dấu vân tay hoặc là mật mã.

Thử một vài mật mã mà Lệ Thiếu Nam thường dùngđều bị báo sai, Ninh Khả Thanh không dám thử lại, trả di động về chỗ cũ.

Nội tâm của Ninh Khả Thanh cực kỳ lo lắng, nằm ở trên giườngtrong đầu suy nghĩ miên man, có phải là Lệ Thiếu Nam ở bên ngoài có người khác?

Hắn ưu tú như vậy, cho dù có người khác cũng không có gì lạ.

Tới bây giờ, cô cũng không biết tại sao mình lại lọt vào mắt Lệ Thiếu Nam.

Cô có phải là không muốn mất đi hắn?

Tuy rằng ngay từ đầucô chỉ coi Lệ Thiếu Nam làkim chủ để bảo vệ mìnhnhưng Lệ Thiếu Nam đối xử với cô rất tốt, để cho cô dần dần mê mẩn, tận đáy lòng đã sớm thích Lệ Thiếu Nam.

Cho nên khi Lệ Thiếu Nam đi ra, Ninh Khả Thanh cũng không rụt rè, chủ động dán tới.Lệ Thiếu Nam hơi mệt, không có đáp lại cô,ôm cô vào lòng:

"Đừng quậy phá, mau ngủ đi, ngày mai dẫn em đi thử vai."

Ninh Khả Thanh nghe được thử vai, suy nghĩ một chút rồi nghe lời, không tiếp tục bám lấy Lệ Thiếu Nam.

...

Ninh Khả Thanh thử vai không phải bộ phim nào xa lạ, chính là lúcMinh Thù mới đến, Điền Viên đã đề cập qua. Thử vai vốn đã kết thúc, cũng đã chọn xong nữ chính, nhưng vì một chút rắc rốicho nên phải chọn lại nữ chính.

Phim điện ảnh này, đạo diễn cókhông ít giải thưởng, bộ phim này rồi cũng sẽ đạt giải thưởngcho nên vai chính này rất được chào đón.

Mà Ninh Khả Thanh nhớ rõ, kiếp trước vai chính bộ phim này do Khương Niệm thể hiện, cũng chính nhờ vai nàymà Khương

Niệm nâng cao địa vị.

Ban đầu, Ninh Khả Thanh vốn có dự định đi thử vainhưng sau này xảy ra nhiều chuyện nênđành bỏthử vai trong phimMiểu Sơn Trang, ít nhiều vẫn còn chút tiếc nuối.Ai ngờ hiện tại lại có một cơ hội nữa để chọn nữ chính.

Lệ Thiếu Nam tự mình đưacô đi, đoàn phim nể mặt Lệ Thiếu Namnên đểNinh Khả Thanh thử vai trước.

Dường như đạo diễn rất hài lòng với diễn xuất và hình tượng của cônhưng không có tỏ thái độ ngay lập tức. Nữ chính rất quan trọng, đương nhiên muốn chọn một người phù hợp nhất.

"Ninh tiểu thư, mời cô quay về chờ thông báo." Nhân viên công tác tiễn cô ra ngoài cửa.

"Cám ơn."

Ninh Khả Thanh cảm giác vai diễn chín phần mười sẽ về tay mình, trong lòngcó chút vui vẻ.

Nhưng mà cô ta vừa ra khỏi cửa, nụ cười trên mặt còn chưa hếtliền thấy Minh Thù cùng với ÁiLâmvà Điền Viên đi về bên này.

Minh Thù ôm trong tay một túi su kem vừa đi vừa ăn, Điền Viên và Ái Lâmđều không đành lòng nhìn thẳng, tỏ vẻ không quen biết Minh Thù.

Kẻ thù gặp nhau đỏ mắt, tế bào chiến đấu của Ninh Khả Thanh kêu gào, cảnh giác nhìn Minh Thù.

Kiếp trước chính là Khương Niệm thủ vai, dù cho xảy ra sự cố, hiện tại vẫnmuốn phát triển theo quỹ đạo ban đầu sao?

Không...

Mình tuyệt đối không thể để cho Khương Niệm nhận bộ phim này.

"Chị Khương Niệm, không phải chị đã giải nghệ rồi sao?"

Ninh Khả Thanh đến gần Minh Thù: "Lẽ nào giờ lại muốn quay lại?"

Minh Thù bỏ một cái bánh su kem vào miệng, hơi kinh ngạc:

"Ninh tiểu thư quan tâm tôi? Thích tôi à?"

Khóe miệng Ninh Khả Thanh giật giật, có biết xấu hổ hay không, ai mà thích cô:

"Chị đừng có tự mình đa tình."

"Nếu Ninh tiểu thư không thích tôi, sao lại quan tâm tôi như vậy? Có thời gian quan tâm tôi, chi bằng Ninh tiểu thư quan tâm người đàn ông của mìnhmột chút đi, cẩn thận nội bộ lục đục."

Ninh Khả Thanh căng thẳng trong lòng: "Có ý gì?"

Minh Thù mỉm cười, lưu manh phun ra hai chữ: "Đoán xem."

"Có phải là chị nói cái gì với Lệ Thiếu Nam?"

Ninh Khả Thanh đưa tayngăn cản Minh Thù rời đi. Gần đây, Lệ Thiếu Nam không được bình thường, bây giờ Minh Thù còn nói một câu như vậy, không phải là để cho mình hiểu lầm gì sao?

"Làm sao có thể chứ."Minh Thù cười nhạt:

"Kim chủ nhà cô đứng trên đỉnh kim tự tháp, tôi đây còn chưa lên đến đỉnh, làm sao có thể nói gì với hắn."

"Vậy câu kia của chị làcó ý gì?"

"Hù dọa cô."

"Chị..."

Ninh Khả Thanh đưa tayđánh vào túi su kem trên tay Minh Thù, ngón tay móc vào miệng túilàm túi su kem trong tay Minh Thù toàn bộ rớt xuống đất.

Điền Viên và Ái Lâm run rẩy.

Đều lui về phía sau vài bước.

Nụ cười trên mặt Minh Thù gần như không thay đổinhưng không khí xung quanh dường như lạnh xuốnggiá buốt, làm cho lòng người run rẩy.

Ninh Khả Thanh cũng sợ hãi, phía sau lưng toát mồ hôi, làm sao Khương Niệm có thể cười đến đáng sợ như vậy.

Minh Thù thật nhanh nắmlấy tay chưa kịp thu lại của Ninh Khả Thanh, nắm lấy vai của Ninh Khả Thanh quăng ngã một cái thật đẹplàm cô ta ngã lăntrên mặt đất.

"A!"

Ninh Khả Thanh kêu đau thành tiếng, lục phủ ngũ tạng dường như muốn rớt ra, tay bị Minh Thù nắm,cô ta tức giận hét to:

"Khương Niệm, chị làm gì vậy!"

Ninh Khả Thanh muốn giết người phụ nữ này!

"Lãng phí thức ănchính là đang lãng phí sinh mệnh, biết không?"

Giọng Minh Thù vẫn mềm nhẹ như cũ, nếu như không phải cô đang đè lên người côta, Ninh Khả Thanh còn tưởng là bản thân cùngcô đang nói chuyện phiếm.

"Tính mạng của tôi là thứ mà cô có thể lãng phí sao?"

Mồ hôi Ninh Khả Thanh túa ra, cắn răng nói:

"Vậy chị muốn thế nào?"

Minh Thù mỉm cười, đôi mắt nhìn cô ta chằm chằm.

Lông tơ cả người Ninh Khả Thanh dựng đứng, loại cảm giác rợn tóc gáy này lại đến nữa rồi.

...

Mười phút sau.

Mặt Ninh Khả Thanh tái nhợt, đỡ thắt lưng đứng ở trước cửa hàngnhìn Minh Thù ôm bánh su kem rời đi, cả người đều thấy không khỏe.

Khương Niệm bị thần kinhsao?

Đánh mình xong, sau đó để mình mua su kem bồi thường?

Đau nhức trên người Ninh Khả Thanh truyền đến, trong nháy mắt ý nghĩkỳ quái này bị xua tan, thù hận lại xông tới.

Coi như là Ninh Khả Thanh bị đánhnhưng kết quả thử vai càng ngoài dự tínhcủa cô ta. Cuối cùng người được chọn không phải cô ta, đương nhiên cũng không phải Minh Thù, mà là một người mới được Minh Thù mang tới.

Người đạo diễn này không thể so sánh với những người khác, dù Lệ Thiếu Nam có quyền có thếcũng không thể thay đổi quyết định của ông ta, ông ta muốn một nữ chính phù hợp với bộ phim.

Ninh Khả Thanh bị rớt, hơn nữa người trúng tuyển lại thuộc công ty của Minh Thù, chuyện này không hề nghi ngờ gìmà đổlên đầu của Minh Thù. Ninh Khả Thanh chỉ còn kém tiểu nhân đi nguyền rủa Minh Thù nữa thôi.

Huống chi gần đây Lệ Thiếu Nam là lạ, mỗi lần tìm anh takhông phải nói bận, cũng là để trợ lý làm việc cho mình, hiện tại một tuần cũng không thấy anh ta được một lần.

***

[Hài Hòa Hiệu]

Minh Thù: Ai động vào đồ ăn vặt của tacũng giết hết.

Tiểu thiên sứ: Dùng lượt vote để đổi đồ ăn vặt cho cô được không?

Minh Thù: Không đổi.

Tiểu tiên nữ: Đổi đi đổi đi, con gáiđổi đi, ta sẽ mua nhiều đồ ăn vặt cho con.

Minh Thù: Thật không?

Tiểu tiên nữ: Thật, thật, thật! Ta là mẹ ruột của con mà.

Minh Thù: Vậy được.

Tiểu tiên nữ: Quả nhiên vẫn là con gáikhi còn nhỏ sẽ đáng yêu.

Tiểu thiên sứ: Giống như nhìn thấy hiện trường vụ án cô gái nhỏbị lừa.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 18: Nữ Hoàng Thị Phi (18)

Kết quả tuyển chọn nữ chính phim được công bốlàm cho người ta rất bất ngờ. Không phải là minh tinh đang nổi, cũng không phải là tiểu hoa đán có người nâng đỡmà là một người mới.

Tìm kiếm trên mạngcũng không có chút thông tin gì về người mới này.

Sau lại có dân mạng đào ra, cô gái này thuộc giải trí Tinh Quang, tốt nghiệp học viện truyền thông nổi tiếng, thành tích nổi bật, khuôn mặtxinh đẹp, khí chất xuất sắc. Nhưng nghiệp diễn của cô ấy không thuận lợi, dường nhưvì tính cách mà đắc tội rất nhiều người, cho đến lúc tốt nghiệp còn chưa nhận được vai nào.

Ninh Khả Thanh không đoạt được vai nữ chính trong phim.

Còn thuộc giải trí Tinh Quang.

Điều này làm cho Ninh Khả Thanh không thể nào nuốt trôi cơn giậnnày.

Cô ta trực tiếp chạy đi tìm Lệ Thiếu Namnhưng mà gần đây Lệ Thiếu Nam tránh né cô ta. Ởcông ty, cô ta cũng không đợi được ngườinênNinh Khả Thanhđến nhà riêng của Lệ Thiếu Nam.

Nhưng vẫn như cũ, không có gì, Lệ Thiếu Nam không có ở nhà riêng.

Ninh Khả Thanh ngồi trước cửa nhà đợi, ngày hôm nay nhất định phải gặp được Lệ Thiếu Nam.

Đến gần nửa đêm, Ninh Khả Thanh chờ đến ngủ gục, nghe được tiếng xe bên ngoàilập tức tỉnh táo lại, đứng lên đi ra ngoài.

Nhưng đi được hai bước, cô ta lại nấp vào một bên.

Người xuống xe không phải là Lệ Thiếu Nam, mà là một phụ nữ, Lệ Thiếu Nam giống như say rượu, cô gái kia dìu hắn xuốngđi vào nhà riêng.

Lệ Thiếu Nam mặc dù hơi saynhưng không phải không có ý thức. Hắnvà người phụ nữ kia dựa nhau rấtgần, hai người thấp giọng nói chuyệncó vẻcực kỳ thân mật.

Lệ Thiếu Nam...

Quả nhiên là có người khác?

Trong đầu Ninh Khả Thanh trống rỗng, một lúc lâu mới phản ứng được. Cô ta xông ra đẩy người kia ra, giận dữ chất vấn:

"Lệ Thiếu Nam, cô ta là ai?"

Cô gái kia đột nhiên bị đẩy ra, lui lại phía sau mấy bước, đồng thờilàm Ninh Khả Thanh thấy rõ khuôn mặtnhưng cũng làm Ninh Khả Thanh đầy kinh ngạc.

Gương mặt đó...

Có vài phần giống cô ta.

Khí chất và cách ăn mặccủa cô gái đó, Ninh Khả Thanh không thể sánh bằng, vừa nhìn là biết ai mới là chính phẩm.

Đột nhiênNinh Khả Thanh nhớ tới Lệ Thiếu Nam có một căn phòng cấm cô ta vào, thậm chí khi cô ta đến gần, Lệ Thiếu Nam liền giận tím mặt.

Ở trong phòngLệ Thiếu Nam, côphát hiện cóbảng chữ mẫu, trên trang sách có dòng ghi chú xinh đẹp, trên bức tranh có một chữ ký rất nhỏ...

Cô gáiđối diện sửa sang lại trang phục, cười châm chọc:

"Lệ Thiếu Nam, anh còn làm kim chủ bao nuôi kiều nữ à? Nhiều năm không gặp, anh cũng thay đổi không ít nhỉ?"

Nói xong, cô gái xoay người bỏ đi.Lệ Thiếu Nam cào tóc, đuổi theo nhưngkhôngbắt được tay người ta. Cô gái kia đi rất nhanh.

"Lệ tổng..."

Khithấy Lệ Thiếu Nam không chút do dự đuổi theo cô gái kia, cơthể của Ninh Khả Thanh phản ứng nhanh hơn đại não, kéo tay Lệ Thiếu Nam.

Bị ngăn một lát, cô gáikia đã lên xe, nổ máybiến mất cực nhanh trong tầm mắt của hắn.

Ánh mắt nguy hiểm của Lệ Thiếu Nam nheo lại, giọng nóilạnh lùng vang bên tai Ninh Khả Thanh:

"Ninh Khả Thanh, ai cho cô đến đây?"

"Em..."

Đầu óc Ninh Khả Thanh rối thành một cục, lúc này ở đây làm gìngay chính cô ta cũng không rõ.

Khi thấy người phụ nữ kia, cô ta có cảm giác không còn là bản thân mình nữa.

Cô ta giống như một búp bê không có linh hồn.

"Cô ta là ai?"

Ninh Khả Thanh lẩm bẩm hỏi, trái tim hơi đau nhói.

"Đây không phải là chuyện cô nên hỏi."

Lệ Thiếu Nam không để ý Ninh Khả Thanh, ánh mắt có chút phiền muộn.

"Cô ta... códáng dấp giống em như vậy, vì sao em không thể hỏi?"

Đột nhiên tâm tình Ninh Khả Thanh suy sụp, âm thanh chói tai:

"Anh xem em là cái gì? Thế thân sao?"

Lệ Thiếu Nam say rượu, hơn nữa người phụ nữ đó vừa bỏ đi làm hắncàng thêm bực bội, không suy nghĩ liền thốt ra:

"Cô đã biết mình là thế thânthìlàm tốt nhiệm vụcủa thế thân đi. Nếu cô dám xuất hiện trước mặt cô ấy một lần nữa, đừng trách tôi không nểtình xưa."

Ninh Khả Thanh lui về sau hai bước, gương mặt trắng bệch.

Mình chỉ là thế thân?

...

Minh Thù phát hiện gần đây Ninh Khả Thanh không tìm mình gây sự, nghĩ đi nghĩ lại, cô suy đoán nhất định là đã phát hiện Lệ Thiếu Nam có mối tình đầu.

Mối tình đầu nàythường sẽ chiếm vị trí rất quan trọng. Mối tình đầu của Lệ Thiếu Nam và hắnlà thanh mai trúc mã, gia đình hai bên cũng tán thành, bọn họ bàn bạctốt nghiệp đại học xongsẽ tổ chứchôn lễ.

Nhưng mà người tính không bằng trời tính, phát sinh gió lốc ngoài ý muốn càn quét hết tất cả.

Sắp tốt nghiệp, đôi tình nhân kiểu mẫu chia tay.

Bọn họ chia tay không phải vì ngoại tình cẩu huyết gì, càng không phải là mối tình đầu bị bệnh nan y không thểcứu chữamàLệ Thiếu Nam rời đi. Mối tình đầu thích nước ngoài nênmuốn Lệ Thiếu Nam ra nước ngoàicùng mìnhnhưng Lệ Thiếu Nam không thích nước ngoài, muốn mối tình đầu ở lại trong nước.

Lúc mới bắt đầu, hai người còn thương lượngnhưng sau đó tranh cãi ầm ĩ, cuối cùng ý kiến không hợp, mỗi người đi một ngả.

Giống như ngươi thích bánh chưng ngọtmà ta thích bánh chưng mặn, quan điểmkhông hợplàm sao có thể ở cùng nhau?

Tuy rằng hai người chia taynhưng sâu trong thâm tâm, Lệ Thiếu Nam vẫn yêu mối tình đầu, chưa từng quên mối tình đầu.

Hắnđể Ninh Khả Thanh bên cạnh mìnhcũng bởi vì cô takhá giống mối tình đầu.

Trong cốt truyện, đâychính là một điểm ngượcnhưng cuối cùng Lệ Thiếu Nam vẫn chọn Ninh Khả Thanh.

Hiện tại...

Chưa chắcnhư vậy.

Ninh Khả Thanh bị Minh Thù làm cho tức giận, không thể giữ vững lý trí. Kim chủ của mình lại bị người khác cướp đi, cô ta làm sao còn có thể giống như trong cốt truyện, còn lý trí đi đối phó mối tình đầu.

Tìm một cơ hội tănggiá trịthù hậnhẳn là không khó lắm đâu.

"Niệm Niệm, đi thôi." Giọngcủa Khương Tầm từ cửa truyền đến.

Minh Thù tắt di động, đứng dậy ra ngoài.

Ngày hôm nay là sinh nhật Khương Tầm. Theo lý thuyếtthân là thiếu gia Khương giaphải tổ chức sinh nhật thật lớnnhưng Khương Tầmrất quái lạ, mỗi lần sinh nhật đều chỉ dùng bữa cùng bố mẹ Khương gia.

Mấy năm trước, quan hệ của nguyên chủ cùng bọn họ căng thẳngđương nhiên sẽ không tham gia, lần này cô cũng chạy không thoát.

Ông bà Khươngđều chuẩn bị xong, Minh Thù đi xuống tiến đến bên cạnh bàKhương:

"Mẹ, chúng ta ăngì?"

"Con chỉ có biết ăn thôi." Bà Khương buồn cười nhéo nhẹ chóp mũi cô.

"Có thể ăn được là phúc."

Hiện giờ trẫm đã ăn được bao nhiêu đâu? Trẫm đã rất tiết kiệm!

BàKhương bất đắc dĩ lắc đầu: "Hôm nay là sinh nhật anh con, con hỏi anh đi."

Minh Thù hơi không cam tâm tình nguyện nói chuyện cùng Khương Tầm có khuynh hướng phát điên này, chỉ yếu ớt nhìn anh trai một cái.

Khương Tầm cúi đầuthấy không rõ sắc mặt, giọng nóitrầm thấp:

"Niệm Niệm nói ăn ở đâu thìăn ở đó, con đi lấy xe."

"Đứa nhỏ này..."

BàKhương thở dài, quay đầu dạy dỗMinh Thù:

"Anh con đó, kỳ thực rất cưng chiều con. Con đừng có không biết tốt xấutoàn khiến anh con mất mặt, thật không biết tại sao con với anh con lại không hợp, nhìn anh em người tatình cảm thật tốt!"

Minh Thù: "..."

Nếu trẫm không làm hắn mất mặt, hắn có thể biến con gái cô thành thế nàythế nọ rồi!

Trẫm đang bảo vệ sự thuần khiết của con gái cô đó!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 19: Nữ Hoàng Thị Phi (19)

Cuối cùng, nhà hàng là do ôngKhương chọn, người như bọn họkhẳng định sẽđếnnhà hàngcó độ riêng tư cao.

Ý kiến của Minh Thù chính là chỉ cần được ăn, chỗ nào cũng không thành vấn đề.

"Niệm Niệm, gần đây công ty thế nào?"

ÔngKhương chú ý đến công ty giải trí nhà ôngcó bị con gái làm cho phá sản hay chưa.

"Vẫn vậy thôi."

Minh Thùnhìnmóng heo đang bốc hơi nóng trên bàn với đôi mắt chờmong.

Tốc độ mang thức ăn lên quá chậm, trẫm đói muốn chết.

Thái độ qua loa của Minh Thùrõ ràng làm ôngKhương bất mãn, ông nhìn về Khương Tầm vẫn đang cúi thấp đầu:

"Tầm nhi, con nói xem."

Bị gọi tên, Khương Tầm ngẩng đầu, vẻ mặt lạnh tanh:

"Niệm Niệm quản lý công ty rấttốt."

"Con đừng nói đỡ cho nó, với tính tình này của nó làm sao có thể quản lý tốt công ty? Ba nghe nói thời gian trước có không ít người bỏ đi, đúng không?"

Con gái ông, sao ông còn không biết?

"Thực sự Niệm Niệm quản lý rất khá, cũng đã tìm người bổ sung vàothế cho những người rời đi, công ty hoạt độngbình thường."

Ngoại trừ bị Kim Ngung chèn ép hơi gay gắt.

Đương nhiênnhững lời này Khương Tầm sẽ không nói, nếu như ôngKhương muốn biết, khẳng định ông cũng sẽ có đáp án.

Nói ngay trước mặt Niệm Niệm, hắn sợ cô tức giận.

"Được rồi hai cha con ông, khó khăn lắm mới ra ngoài ăn được bữa cơm, hai người còn nói những thứ này."

BàKhương nhéo ôngKhương một cái, ông Khươngkhông thể không ngậm miệng:

"Tầm nhi, mẹ nói con nghe, con năm nay cũng không nhỏ nữa, có muốn tìm một cô gáiđỡ đầncon không?"

Đột nhiên trọng tâm câu chuyện chuyển sangmình, Khương Tầm hơisửng sốt, theo bản năng nhìn về phía Minh Thùnhưng người ta đang nhìn chằm chằm móng heo, căn bản không nhìn hắn.

Giọng nói Khương Tầm gượng gạo, nhẹ giọng nói với bàKhương:

"Mẹ, con tạm thời còn chưa muốn nói đến chuyện này."

"Cái gì mà chưa muốn nói, con cũng trưởng thành rồi, thích cô bé nào cứ dắtvề ra mắt.Khương gia chúng ta không giống như những người khác, chỉ cần đối phương phẩm hạnh tốt, gia thế có như thế nào cũng không sao, chỉ cần con thích là được." ÔngKhương cũng chen một câu.

Khương Tầm: "..."

Vì sao sinh nhật hằngnămđều nói cùng một câu chuyện vậy, đổi tiết mục mới không được sao?

Ánh mắt Khương Tầm nhìn về phía Minh Thù, hắn thử thăm dò:

"Niệm Niệm, em có thích ai không?"

"Móng heo." Minh Thù thốt ra.

"Phụt!"

BàKhương nhịn không được bật cười ra tiếng, ngay cả ôngKhương cũng tỏ ra buồn cười. Sắc mặt Khương Tầm hơi tối lại, cũng may lúc bàKhương nhìn qua, hắn đã thulại.

"Niệm Niệm, đói thì ăn trước đi." Khương Tầm ân cầnnói.

"Ăn đi ăn đi."

Ở đây không có người ngoài, ôngKhương bất đắc dĩ phất tay, cũng không để ý nhiều như vậy.

Nghe được có thể ăn, hai mắt Minh Thù đều phát sáng. Côđưa tay cầm lấy móng heonhưng còn chưa cầm được thìđã bị một cái tay khác lấy mất, đôi mắtliền trừng lớn.

Giành móng heo của trẫm làm gì!

Trả móng heo lại cho trẫm!

"Anh gỡ giúp em."

Khương Tầm mang găng tay dùng một lần, cắt toàn bộ thịt trên móng heobỏ vào đĩa sạch, hơn phân nửa đưa cho Minh Thù, phần còn lại đưa cho ông bàKhương.

Minh Thù: "..."

Cóthể ăn móng heo như vậy sao?

Cách ăn của người có tiềnthực sự là đặc biệt.

Trước đây trẫm đều là gặm một cái!

Khương Tầm phát hiện ánh mắt của em gái nhà mìnhcòn có chút địch ý mơ hồ, hắn cũng rất tuyệt vọng, còn muốn hắn phải làm thế nào?

"Tầm nhi, những lời mẹ nói vừa rồi con có nghe được không?"

BàKhương ăn còn không quên chuyện vừa rồi, bà chính là vì Khương Tầm mà còn bận tâm trong lòng.

"Mẹ, tạm thời con chưa muốn..."

"Con không phải là muốn học mấy cái thứ bên ngoài đi tìm đàn ông chứ?"

Ông Khương tiếp tục xen vào: "Được gọi là cái gì nhỉ? Come cái gì nhỉ?"

"Come out (*)." BàKhương bổ sung.

"Đúng đúng đúng, chính là come out!"

"Tầm nhi nhiều năm nay bên người cũng không có người phụ nữ nào, Tầm nhi à, con không phải là thích đàn ông chứ?" BàKhương lo lắng nhìn Khương Tầm.

Khương Tầm: "..."

Có thể đổi cha mẹ không?

Khương Tầm đứng dậy: "Con đi nhà vệ sinhmột chút."

Ông bà Khươngliếc nhau, mỗi người đều thấy kết luận trong mắt nhau.

Khương Tầm đi rất lâu, bàKhương nhờ Minh Thù - người hoàn toàn chú tâm vào ăn uống,không hề nghe thấy bọn họ nói chuyện, đi xem có chuyện gì.

Minh Thù yên lặng ghi nợ lên đầu Khương Tầm một khoản.

Quấy rầy trẫm ăn làkhông thể tha thứ.

Ra khỏi phòng, Minh Thù đi về phía nhà vệ sinh, còn chưa đi tới đãthấy vài người vây xung quanh cửa nhà vệ sinh.

Bên trong có người tranh cãi ầm ĩ, Minh Thù đến gầnliền thấy rõ người bên trong.

Bên trong không phải ai khác, chính là Ninh Khả Thanh và mối tình đầu của Lệ Thiếu Nam.

Mối tình đầu của Lệ Thiếu Nam dựa vào tường, dường như hơi khó chịu, mà Ninh Khả Thanh tóc tai rối bời, trên mặt hằn một bạt tai rõ ràng.Cô ta chỉ vào mối tình đầu của Lệ Thiếu Nam, nói gì đó.

Mối tình đầu càng ngày càng khó chịu, thân thể đã nhịn không được muốn trượt xuống mặt đất, trên trán chảy từng lớpmồ hôi.

"Cô giả bộ cái gì? Khi đánh tôi không phải là rất dùng sức sao?"

Giọng nóicủa Ninh Khả Thanh bén nhọnhợp với khuôn mặt của cô ta, nhìn kiểu gìcũng có chút dữ tợn.

Mối tình đầu cùng thế thân đánh nhau,trong kịch bản đều là thế thân làm cho người khác thương cảmnhưng hiện giờtựa nhưmối tình đầu càng làm cho người ta đồng tình.

Lệ Thiếu Nam xuất hiện rất đúng lúc.Khi Ninh Khả Thanh muốn ra tay, hắn xuất hiện giống như thiên thầnbảo vệ mối tình đầu, cảnh cáo Ninh Khả Thanh, sau đó ôm mối tình đầu nhanh chóng rời đi.

Ninh Khả Thanh đuổi theo Lệ Thiếu Nam, lại bị trợ lý vô tình ngăn cản.

"Lệ Thiếu Nam!"

Ninh Khả Thanh mắt đỏ ngầu rống to.

Người trước mặt cũng không quay đầu lại, sau khi trợ lý không còn thấy bóng dáng của Lệ Thiếu Nam thìcũng rời đi. Người khác thấy không còn trò hay để xem, nói thầm với Ninh Khả Thanh mấytiếngrồitự tản ra, cuối cùng chỉ còn lại một mình Ninh Khả Thanh.

Ninh Khả Thanh lại cảm thấy cái cảm giác tuyệt vọng vàbất lực ở kiếp trước.

Tại sao có thể...

Tại sao anh ta có thể đối xử như vậy với mình?

Rõ ràng anh tađã từng nói...

Ninh Khả Thanh sửng sốt, lúc này cô ta mới nhớcho đến bây giờ Lệ Thiếu Nam cũng chưa từng nói thích cô ta hay là yêu cô ta, chỉ là đáp ứng yêu cầu của cô ta mà thôi.

"Ha ha ha..."

Mình tự mình đa tình lâu như vậy, thực sự là buồn cười.

Sống lại một kiếprốt cuộc có ý nghĩa gì?

Ninh Khả Thanh cười lớn, nước mắt lăn xuống gò má, ánh mắt mơ hồ. Cô ta tựa hồ thấy được gương mặt tươi cười mà cô ta vĩnh viễn không quên được.

Đáy mắt cô ta tuôn trào thù hậnmãnh liệt: "Khương Niệm!"

Giết chị ta!

Giết chị ta!

Trong đầu Ninh Khả Thanh đều làâm thanh này, người cũng đi về phía Minh Thù.

Minh Thù không cho cô ta cơ hội tới gần, đá một cước vào bụng cô ta. Vốn gần đây Ninh Khả Thanh sống không tốt, thân thể suy yếu, bị Minh Thù đạp một cáiliền ngã xuống đất không dậy nổi.

"Ôi chao, tôi còn chưa dùng sức đâu."

Minh Thù mỉm cười nhìn người nằm trên đất.

"Khụ..."

Ninh Khả Thanh ôm bụng đang co thắtđau đớn kịch liệt, mặt trắng bệch như tờ giấy, tràn đầy thù hận:

"Khương Niệm... Khương Niệm... tao phảigiết mày."

Minh Thù mỉm cười giang hai tay: "Đến đây."

Ninh Khả Thanh cắn môi dướibò dậy, xiêu vẹo đi về phía Minh Thù.

Mình phải giết chị ta.

Đều là do chị ta, do chị ta cướp đi tất cả của mình.

Sự nghiệp, tình yêu, tất cả đều mất hết.

Đều tại chị ta!

Giết chị ta, mình sẽ trở thành ngôi sao sáng được mến mộ, vô số người theo đuổi.

Giết chị ta, Lệ Thiếu Nam sẽ thích mình, không, sẽ yêu mình.

Giết chị ta...

Tất cả đều sẽ khôi phục bình thường.

***

(*) Come out: Công khai thiên hướng tình dục hay gọi ngắn là công khai, chỉ việc một người đồng tính, song tính hoặc hoán tính tự nguyện tiết lộ hoặc nhận dạng giới tính của mình.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh

dtv-ebook.com

Chương 20: Nữ Hoàng Thị Phi (20)

Ninh Khả Thanh không phải là đối thủ của Minh Thù, bị Minh Thù đè xuống đánh cho một trận.

Nếu không phải người của nhà hàng đến kịp, không biết còn loạnđến mức nào nữa. Ninh Khả Thanh quần áo xộc xệch, tâm tìnhkích động rống giận kêu to, nhìn sẽ tưởng làthần kinh không bình thường.

Dù cho Minh Thù ra tay đánh người,cũng có khả năng là phòng vệ chính đángcho nên không ai hỏi cô vì sao đánh người.

Ninh Khả Thanh bị người khác ép buộcmang ra khỏi nhà hàng.Lúcđầu cô ta còn gào thétnhưng khi rời khỏi tầm mắt Minh Thù, bỗng dưng cô ta yên tĩnh lại.

Một đôi mắt tràn đầy hận thùnhư rắn độc nhìn chằm chằm Minh Thù.

Minh Thù nhếch môi, vẫy tay với cô ta.

"A!"

Ninh Khả Thanh không kiềm chế mà kích độngthét chói tai.

[Giá trị thù hậnđã đầy, hoàn thành nhiệm vụ.]

Hài Hòa Hiệu xuất hiện, sau khi bóng dáng của Ninh Khả Thanh biến mất.

[Cô có thể lựa chọn ở lại thế giới nàycho đến khi tuổi thọcủa cô kết thúc. Cũng có thể lựa chọn bây giờ trở về không gian hệ thống, tiến hành nhiệm vụ tiếp theo.]

Trở lại?

Trở lại làm gì?

Trẫm còn chưa ăn đủ đâu!

Không quay về!

Minh Thù từ chốiquay lại, Hài Hòa Hiệu cũng không nói gì nhiều.

Minh Thù đi một vòng cũng không tìm được Khương Tầm, cô chỉ có thể trở về phòng.

"Anh con đâu?" Bà Khương thấy Minh Thù quay về một mình,lên tiếng hỏi.

"Không biết, không thấy anh ấy."

Minh Thù nhún vai, ngồi xuống tiếp tục ăn.

BàKhương lắc đầu, đang muốn đứng dậy tự mình đi tìm thìcửa phòng đột nhiên bị đẩy ra.Khương Tầm từ bên ngoài tiến vào, hắn đút tay trong túi, sau khi vào trực tiếp nhìn về phía bàKhương.

"Mẹ, ba, con có lời muốn nói với hai người."

Ông bà Khương nhìn nhau, cuối cùng ôngKhương gật đầu:

"Nói đi."

Khương Tầm nhìn về phía Minh Thù vẫn chăm chú ăn, hoàn toàn không ngẩng đầu lên, hắn gọi:

"Niệm Niệm."

Minh Thù ngẩng đầu, đáy mắt có chút mê man. Các người nói chuyện, gọicô làm gì?

Trên gương mặt lạnh lùng của Khương Tầmlộ ra vài phần dịu dàng, ánh mắt mong mỏi đập vào trong mắt cô:

"Niệm Niệm, anh thích em."

Minh Thù cũng không có nghe ý gì ngoài dự liệunhưng ông bà Khươngbị giật mình. Biểu cảmhai người không khác nhau lắm, kinh ngạc, không thể tin được.

"Tầm nhi..."

"Ba mẹ, con biết con không phải là con ruột hai người, cho nên con thích Niệm Niệmlà hoàn toàn có thể."

Khương Tầm nói trước: "Con cùng Niệm Niệm sống chung lâu như vậy, sau này con chăm sóc em ấy, so với người ngoài chăm sóc em ấy thì con không phải làtốt hơn sao?"

Dưới cái nhìn của ông bàKhương, Khương Tầm đi về phía Minh Thù, tay đút trong túi quần vươn ra, một chiếc hộp tinh xảoxuất hiện. Hắn mở ra trước mặt Minh Thù, bên trong là một chiếc nhẫn.

Khương Tầm được ăn cả ngã về không, hắn quỳ một gối, trong đôi mắtánh lên tình yêu cố chấp cùng sâu lắng:

"Niệm Niệm, em có đồng ý làm bạn gái của anh không?"

"Khương Tầm!"

ÔngKhương độtnhiên đậpbàn đứng dậy: "Con là anh trai con bé, con đang làm gì đấy?"

Trước đây, Khương Niệm không nghe lời, một hai phải làm minh tinh. Hiện tại cô không đóng phim, làm một đứa con nghe lời, lại xảy ra chuyện như vậy.

"Hai đứa muốn làm ta tức chết phải không?"

ÔngKhương tức giận không nhẹ: "Chuyện này không được nói tiếp, con đứng lên cho ba."

"Ba nó à, kỳ thực..."

BàKhương khổ sở nhìn Khương Tầm và ôngKhương:

"Nếu như Niệm Niệm thích Tầm nhi cũng không phải không được, hai đứa cũng không phải anh em ruột, anh đừng tức giận quá."

BàKhương rất thích Khương Tầm, nếu như Khương Tầm và Niệm Niệm thích nhau, bà cũng sẽ ủng hộ.

"Em thì biết cái gì!"

ÔngKhương giận tái mặt quát lớn: "Khương Tầm, con còn coi ba là bathì mau đứng lên, nhanh!"

"Niệm Niệm."

Khương Tầm không để ý tới ôngKhương, đôi mắtthâm thúythẳng thừng nhìn chằm chằm Minh Thù.

Hắn chịu đựngnhư vậy để có thể nhìn thấy cô, lại hoàn toàn không có cách nào để ở chung với cô.

Ngày hôm nay, hắn nhất định phải nghe được đáp án.

Minh Thù liếm liếm ngón tay, lấy khăn giấy lau tay rồitừ từ đứng dậy, gương mặt tươi cười:

"Anh à, em không thích anh."

Không có bất cứcái gì mơ hồ không nói rõ, gọn gàng dứt khoát.

Ánh mắt Khương Tầm liền ảm đạm. Hắn siết chặt hộp nhẫn, gục đầu xuống yên lặng, một lúc lâu mới đứng lên:

"Anh biết rồi."

Khương Tầm đem nhẫn bỏ vào trong túi:

"Ba, mẹ, con xin lỗi."

Hắn quay đầu rời khỏi phòng, Minh Thù dường như không có việc gì, tiếp tục ngồi xuống ăn. BàKhương đấu tranh trong chốc lát, cuối cùng đuổi theo Khương Tầm đi ra ngoài.

Ông Khương nén lại lửa giận trong lòng, bình tĩnh hỏi:

"Niệm Niệm, đừng nói là con đã sớm biết?"

"Cũng không tính là sớm biết, gần đây mới biết." Minh Thù nhanh chóngtrả lời.

"Thật là..."

ÔngKhương chưa nói xong câu kế tiếp, đại khái là ông cũng không biết nên nói gìđể biểu đạt tâm tình của mình lúc này.

Nếu như Khương Tầm không phải là con trai mà ông nuôi dưỡng nhiều năm như vậy, nó thích Niệm Niệm, ông sẽ không nói hai lời liền đồng ý lập tức.

Quan trọng là nó chính là đứa con ông nuôi nhiều năm, trong giới biết nó là con nuôi cũng không nhiều. Nó thực sự muốn ởcùng Niệm Niệm, ông phải ăn nói với bọn họ như thế nào?

Chỗ đứng của hai đứa nó sẽ như thế nào?

....

Từ ngày tỏ tình thất bại, Khương Tầm cũng không xuất hiện, nghe ông Khương nóihắn ở công ty, không hềrời đi.

BàKhương lo đến không chịu được, di động không ai nhận, nhà riêng cũng không có ai.

"Niệm Niệm, con gọi điện thoại cho anh đi."

BàKhương thật sự tìm không được ngườimới cầu cứu Minh Thù:

"Nó tốt xấu gì cũng là anh hai con, con không thể nhìn anh con xảy ra chuyện được."

"Mẹ, mẹ bật GPS tìm di động anh con là được mà."

Di động của Khương Tầm không có ai nghenhưng khôngkhóa máy.Nhất định là hắn mang trên người, đúng là ngốc!

"Đúng, đúng, đúng, sao mẹ lại không nghĩ ra."

BàKhương lo lắng không yên rời đi, tìm ngườiđịnh vị di động Khương Tầm.

Minh Thù thở dài, xảy ra chuyệnlại làm trì hoãn trẫm ăn uống.

Minh Thù cho rằng phải sau một thời gian dài Khương Tầm mới xuất hiện, ai ngờđến tối hắn đãxuất hiện, có vẻkhông có gì khác thường.

"Mẹ, xin lỗi đãlàm mẹ lo lắng." Trước tiên Khương Tầm xin lỗi bàKhương.

"Trở về là tốt rồi." BàKhương đỏ mắt nói.

Ông Khương yên lặngkhông nói chuyệnnhưng thấy Khương

Tầm trở vềchắc cũng thở phào nhẹ nhõm.

Khương Tầm đi về phía Minh Thù, hạ giọng:

"Niệm Niệm, xin lỗi, gây phiền phức cho em rồi. Thế nhưng tìnhcảm nàyanh cũng không khống chế được, anh chỉ muốn nói cho em biết."

"Dạ dạ." Trẫm đã biết.

Nhưng trẫm biếtcũng có ích lợi gì đâu!

Em gái bảo bối nhà ngươi đã sớm chết rồi.

Khương Tầm trở vềdường như không có gì khác với trước đây, đi làm như ngày thường, duy trì khoảng cách với Minh Thù. Ông bà Khươngđều cho là hắn muốn bắt đầu lại, thu xếp giới thiệu đối tượng cho hắn.

Khương Tầmkhông từ chốinhưng cũng không quá quan tâm đến kết quả.

...

Gần đây, Minh Thù rất bận, bận đến nỗi không có thời gian ăn gìcho nên cô rất nóng nảy. Lúccàng nóng nảy, cô càng tươi cười xán lạn, nhìn đến da đầu tê dại, hoàn toàn không có ai dám đi đến tìm cái chết.

"Khương tổng, giải trí Kim Ngung công chiếu cùng một ngày với chúng ta, bọn họ chắc chắn làcố ý."

Trợ lý rất áp lực: "Hơn nữa bọn họ tuyên truyền tốt hơn chúng ta, đến lúc đó rating..."

"Đừng sợ, chúng ta chính là hắc mã."

Trợ lý: "..."

Ai cho côtự tin nói mình là hắc mã?

Minh Thù vân vê cằm, nói sâu xa:

"Cô đi liên lạc cho đoàn phim, hỏi bọn họ có muốn tuyên truyền miễn phí hay không. Ngoài ra, kêu Điền Viên đi mua đồ ăn cho tôi."

Trợ lý: "..."

Hai ba câu lại nhắc đến ăn, Khương tổng, cô mắc ung thư đói khátthời kỳ cuối sao?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 21: Nữ Hoàng Thị Phi (21)

Phim của Minh Thù và Kim Ngungđều được dự kiến phát sóngvào khung giờ vàng của kỳ nghỉ đông.Kim Ngung đã sớm làm các hoạt động quảng bá phim, kịch bản chuyển thể từ tiểu thuyết cũngđược rấtnhiều người quan tâm, lại thêm có diễn viên nổi tiếng tham gia.

Phim chưa chiếumà đã giành được sự yêu thích và mong đợi của mọi người.

Còn bên Minh Thù, từ lúc khởi quay cho đến bây giờ sắp phát sóngvẫn chưa bắt đầu tuyên truyền, nhân viên công ty không biết tổng tài nhà họ nghĩ gì, chỉ có thể âm thầm sốt ruột.

Đến lúc mọi người đều sốt ruột đến mức cực hạn, weibo chính thức của phim Phiếu Miểu Sơn Trang đột nhiên chia sẻ một trailer, đặc biệt chú thích đây là bộ phim đầu tay của nữ diên viên thủ vai chính trong Phiếu Miểu Sơn Trang.

Ban đầu, khi đoàn làm phim Phiếu Miểu Sơn Trang tuyển chọn nữ chính là một diễn viên mới, một diễn viên chưa có một tác phẩm nàomà lại được chọn vào làm nữ chínhkhiến cho không ít người ngạc nhiên sửng sốt.

Thế mà bây giờ lại xuất hiện một đoạn trailer, nói đó là phim mà cô ấy đã đóng?

Vô số người ùa vào trang chủ, phát trailer bên dưới là weibo chính thức của phim truyền hình Ngự Phượng Lục.

Đại đa số dân mạng đều cảm thấy mờ mịt, có bộ phim truyền hình này sao?

Sao lại chưa nghe thấy bao giờ vậy?

Đại đa số bình luận của mọi ngườiđều monghy vọng có người giải đáp.

Chờ lượng dân mạng xem xong trailer yêu cầu được giải đáp tăng vọt, rất nhanh sau đó có người lập tức xuất hiệnphổ cập kiến thức về bộ phim này.

Một hot blogger đưa ra giải thích: Ngự Phượng Lục được cải biên từ tiểu thuyết dài tập Đế Hậu Vô Cươngcủa nhà văn Thanh Thủy Vô Uyên ở một diễn đàn nào đó,nhưng vì lí do chờ viết tiếpnên trong diễn đàn quyển tiểu thuyết này cũng không phải quá nổi, trên bảng xếp hạng cũng không thấy.

Trời sinh vưu vật: Xem trailer cảm thấy là quay rất có tâm, không biết cả bộ phim có quay có tâm thế này không nữa.

Có gió đột kích: Tôi biết tác giả Thanh Thủy Vô Uyên, trước kia cô ấy có viết một bộ tiểu thuyếtnhưng mà ngưng giữa chừng, thế nhưng cốt truyện cực kỳ thú vị. Đế Hậu Vô Cương thì tôi chưa xem, bởi vì tôi không thích tiểu thuyết cung đấu cho lắm. Nếu là chuyển thểtiểu thuyết của cô ấy thì kiểu gì cũng phải xem, đángchờ đợi!

Sau vài ba cái phổ cậpkiểu này, đa phần dân mạng cũng biết được thông tin cơ bản về phim truyền hình đó.

Phim về đề tài cung đấu, chuyển thểtừ tiểu thuyếtdo công ty giải trí Tinh Quang sản xuất, được đạo diễn bởi một vị nổi tiếngnào đó. Tác giả bản gốc tuy không phải rất nổi tiếngnhưng lối hành văn rất tốt.Biên kịch là một vị nào đó, nữ chính của phimlà nữ chính của Phiếu Miểu Sơn Trang, nam chính là một nam minh tinh của giải trí Tinh Quang.

Các công ty giải trí đều muốn có các tiểu thuyết nổi tiếng, luôn muốn đem tất cả các tiểu thuyết nổi tiếngthu nạp về công ty mình.

Thời điểm này, công ty giải trí Tinh Quang lại chọn một tiểu thuyết không tiếng tăm gì để quay phimkhiến người trong giới đều bàytỏ không xem trọng.

Nhưng mà Minh Thù lại nghĩnhững người này hết sức nông cạn.

Trước kia tiểu thuyết còn chưa nổi tiếngnhư thế này, phim truyền hình sao lại nổi tiếngđến thế?

Dựa vào cốt truyện và tình tiếtchứ không phải dựa vào sự nổi tiếng của tiểu thuyết và sự nổi tiếng của diễn viên. Một bộ phim truyền hình tốtchắc chắn sẽ nổi danh.

Là kim cương thì kiểu gì cũng sẽ tỏa sáng.

So với các phim cung đấu hiện giờ, cho dù là bối cảnh,trang phục hay lối trang điểmcủa diễn viên trong trailer Ngự Phượng Lục, tuy rằng không đạt đến trình độ diễm lệ chói mắtnhưng vẫn có thể làm cho mọi người kinh ngạc.

Mà đạo diễn Phiếu Miểu Sơn Trang là ai?

Không sợ cường quyền, chỉ làm phim hay.

Chia sẻcông khai trailer như vậy, nhất định phải được đạo diễn cho phép. Điều này có nghĩa làđạo diễn cũng công nhận bộ phim truyền hình này, đại đa số dân mạng cũng bắt đầu mong đợi.

Trailer vừa ra, Minh Thù huy động nhân viên công tybắt đầu chính thức tuyên truyền.

Có đoàn phim Phiếu Miểu Sơn Trang dẫn đầu làm công tác tuyên truyền, đến lúc này tuyên truyền sẽ không vất vả như vậynhưng Minh Thù dường như là không muốn tuyên truyền tận lực, giữ sự thần bí cho bộ phim, muốn kích thích sự tò mò của khán giả.

Đến thời điểm phát sóng, độ nóngcủa Ngự Phượng Lục cùng phim của giải trí Kim Ngung bên kia cũng không chênh lệch lắm. Bên giải trí Kim Ngung đã tiết lộ gần như hết thông tinnhưng bên này của Minh Thù chỉ biết được một góc nhỏ.

Bắt đầu phát sóngcùng một ngày, cùng phát trong khung giờ vàng tám giờ tối.

Kênh phát sóngphim của Minh Thù không tốt bằng Kim Ngung, mới bắt đầu chiếu có đôi chút yếu thếnhưng sau khi phát sóng hai mươi phút rating bắt đầu tăng lên, kết thúc tập một đã ngang hàng với Kim Ngung.

Nhưng bắt đầu tập thứ hai, rating tăng vọt bỏ Kim Ngung ở phía sau.

Cốt truyện hay, diễn xuất của diễn viên trong Ngự Phượng Lụckhông phải là không có chỗ chê, tuy nhiên so với việckhoe cáchdiễn xuấtthái quá của các diễn viên trẻthì tốt hơn gấp ngànlần.

Kết hợp với khung cảnh khác biệt rất nhiềuso với các bộ phim cung đấu trước kiakhiến cho mọi người vô cùng thích thú. Đạodiễn sử dụng kỹ thuật quay xuất sắckhiến cho những nhược điểm của diễn viên được che đi khéo léo, cả tổng thểbộ phim đều đem đến cảm giác rất tự nhiên, thoải mái.

Chính xác như lời Minh Thù nói, bộ phim truyền hình nàyđúng là một bộ phim làm nên bất ngờ.

Mấy ngày tiếp theo, Ngự Phượng Lục vẫn tiếp tục vượt qua phim của bên Kim Ngung, không ngừng lập kỷ lục về rating.

Lời khen ngợi như thủy triều vọt tới, những người bình luậnban đầu không coi trọng bộ phim truyền hình này đã tự xóa bỏ bình luận, chuyển sang khen ngợitới tấp.

Mà nữ chính của Ngự Phượng Lục bỗng nhiên nổi tiếng, phim Phiếu Miểu Sơn Trang nhân cơ hội này tung ra poster của phim. Nữ chính đang được chú ý của Phiếu Miểu Sơn Trang, tạo hình trên poster là một cô gái nhỏ, xinh đẹp đáng yêu, lanh lợi hoạt bát, hoàn toàn phù hợp với hình tượng của nữ chính trong Phiếu Miểu Sơn Trang.

Phim truyền hình của Kim Ngung thất bại nặng nề, vốn định chờ đến đợt phim tết giành lại thế thắngnhưng mà bên giải trí Tinh Quang lại không có phim nào chiếu dịp đó.

Ngươi muốn đấu với ngườita, người ta lại không thèm đấu với ngươi, có tức không?

...

Minh Thù đánh một quyền đẹp mắtkhắc phục được khó khăn, người trong giới giải trí tự nhiên không dám xem thường cô gái nhỏ này nữa. Dưới sự chèn ép của Lệ Thiếu Nam cô có thể âm thầm chuẩn bị lâu như vậy, tính nhẫn nại nàykhông phải người bình thường nào cũng có được.

"Niệm Niệm, chúc mừng em."

Minh Thù xuống lầu thấy Khương Tầm ngồi một mình ở phòng khách, cô chuyển hướng nhìn qua nhà ăn, mẹ cô không có ở đây?

"Ba mẹ ra nước ngoài rồi."

Khương Tầm không chờ Minh Thù hỏi, trực tiếp giải thích.

Sự việc tỏ tình ngày đó, hắn giống như là đãquên đi, ở nhà chạm mặt côcũng không thấy hắn lúng túng.

Khương Tầm cũng không xấu hổ, Minh Thù là người từ nơi khác đếnlại càng không xấu hổ, cô dựa vào lan can đi xuống lầu:

"Thím Chu đâu?"

Mẹ ra nước ngoài, chắc không đem theo thím Chu đi nấu ăn đâu nhỉ?

"Trong nhà thím Chu có chuyện, xin nghỉ rồi."

"Nghỉ bao lâu?"

Minh Thù cầm táo trên bàncắn một miếng:

"Không có thím Chu thì ai làm cơm?"

"Chắc là khoảng vài ngày, gần đây anh không bận gì, em muốn ăn gìcứ nói anh biết là được."

"Đây là cái gì?"

Minh Thù chỉ vào nén hươngđã cháy hơn phân nửa trên bàn.

"Để thư giãn ấy mà."

Khương Tầm tỏ ra hết sức bình thường:

"Gần đây tinh thần anh không được tốtnên nhờ người mua về."

Minh Thù cầm táo lui về phía sau, ánh mắt nhìn về phía cửa chính, sau đó lập tức chạy ra phía cửa chính. Cửa chính bị khóa.

Minh Thù quay đầu lại.Khương Tầm từ trên ghếđứng dậy, ánh mắt thâm trầm nhìn cô, sự điên cuồng từ trong lònghắncuồn cuộn dâng trào.

Khỉ thật!

Biết ngay là hắn ta có mưu đồ không tốt.

Minh Thù từ bỏ việc mở cửa, dựa cửa cắn vài miếng táo:

"Anh muốn làm gì? Giam giữem?"

"Niệm Niệm..."

Trên mặt Khương Tầm có chút khổ sở, trong giọng nói có vài phần chua xót:

"Vì sao... em không thích anh? Anh có gì không tốt, em nói anh biếtanh thay đổiđược không?"

"Em không thích anh thích em, anh có thể thay đổi sao?"

Cô là người từ chỗ khác đến, cái từ thích này không thể chịu đựng nổi.

"Niệm Niệm, đừng ép anh."

Khương Tầm dường như đang kiềm chế cái gì đó.

Ánh mắt Minh Thù nhìn vào nén hương sắp cháy hết, trên khóe miệng ẩn hiện nụ cười:

"Em ép anh đấy thì sao?"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 22: Nữ Hoàng Thị Phi (22)

Minh Thù nhìn chiếc còng trên tay mình, trong lòng không khỏi cảm thán, đúng là người có tiền có khác, đến thứ đạo cụ này của công an cũng có nữa.

Cảnh vậtvụt qua ngoài cửa sổcàng ngày càng hẻo lánh, cô không biết Khương Tầm muốn đưa mình đi đâu.

Hương kia chắc là một loại có thuốc mê, ngửi nhiều có thể khiến người nhũn ra không có sức lực.

Trong lòng Minh Thù hết sức bình tĩnh, thậm chí cô còn có ý nghĩ muốn ăn một cái gì đó.

"Niệm Niệm, em có thể cho anh một cơ hội không?"

Ánh mắt Khương Tầm nhìn thẳng phía trước, giọng nói mang theo chút khẩn cầu.Khương Tầm cũng không muốn đối xử như vậy với cô, nhưng vì bị cô từ chối nên hắn không khống chế được.

Minh Thù ngồi trên ghế phụ mơ mơ màng màng, nghe thấy tiếng nói của Khương Tầm, cô xoay đầu lại:

"Anh trai à, trên đời này thiếu gì những cô gái tốt, anh đâu nhất thiết cứ phải thích một mình em?"

Trẫm thật sự không phải ngườimà ngươi có thể thích!

Trên mu bàn tay Khương Tầm nổi đầy gân xanh, hắn đang hết sức kiềm chế dục vọng trong cơ thể, ánh mắt nhìn xa xăm như đang chìm trong ký ức:

"Em có còn nhớ lúc còn nhỏ, em như cục bột trắng đáng yêu, giọng nói trong trẻo luôn miệng gọi anh, anh ơi, anh ơi..."

Những chuyện Khương Tầm nói, trong trí nhớ của nguyên chủ Minh Thù hầu như là không tìm thấy, có lẽ lúc đó nguyên chủ còn quá nhỏnên đã sớm quên mất những chuyện đó rồi.

Thế nhưng Khương Tầm lại nhớ rất rõ.

Thật là đáng sợ!

Mau cho trẫm nửa ký đồ ăn vặtđể bìnhtĩnh lại nào.

"Không biết tại sao, sau khi lên cấp hai em bắt đầu xa cách anh, luôn luôn cãi nhau với anh..."

Sắc mặt Khương Tầm đầy vẻ đau khổ:

"Anh không muốn cãi nhau với em, thế nhưng mỗi lần em gặp anh, em đều tỏ ra lạnh nhạt với anh.Niệm Niệm, em có biết anh đau khổ đến chừng nào không?"

Minh Thù nghịch nghịch chiếc còng tay, mái tóc rũ xuống che khuất mặt cô, cô chậm rãi nói:

"Bởi vì anh quản quá nhiều."

Từ sau khi nguyên chủ lên cấp hai, Khương Tầm quản đông quản tây. Ngay cả cô kết bạn với ai, đi chỗ nào, ăn cái gì hắn cũng đều muốn quản.

Mười mấy tuổi là thời điểm bắt đầu nổi loạn, đến bố mẹ cũng không hề quản cô như vậy, hơn nữa đúng lúc cô biết Khương Tầm không phải anh ruột của mìnhmà lại đòi quản cô như thế, cô sao có thể không nổi giậncơ chứ.

Khương Tầm ngập ngừng một chút nói:

"Anh chỉ không muốn em bị người ngoài tổn thương."

Minh Thù cong môi: "Cho nênanh mới mất đi cô em gái thân yêu của mình."

Két!

Lốp xe ma sát với mặt đườngphát ra âm thanh chói tai. Xe đột nhiên dừng lại, cả người Minh Thù chúi về phía trướcrồi lại bị dây an toàn lôi lạikhiến cho đầu cô bị đập đau đến choáng váng.

Vai Minh Thù bị một bàn tay ấn xuống, hơi thở quen thuộc bao phủ xung quanh:

"Niệm Niệm, anh sẽ không để đánh mất em."

"Anh đã đánh mất rồi."

Minh Thù lắc lắc đầu, cô cảm thấy thật choáng váng.

"Sẽ không!"

Ánh mắt Khương Tầm kiên định, đáy mắt dâng lên sự điên cuồng.

Khương Tầm buông Minh Thù ra, tiếp tục nổ máy, hắn tuyệt đối sẽ không đánhmất cô.

Thuốc mê còn chưa hết tác dụng, Minh Thù chỉ có thể mềm nhũnvùi mình trên ghế phụ, cảm nhận luồng khí giận dữtỏa ra từ người bên cạnh.

Cô bị đưa đến một căn biệt thự ở thành phố lân cận, nơi này được bày trítheo sở thích của nguyên chủ nhưng cả cửa sổ và cửa lớn của biệt thự đều là hàng công nghệ cao, phải dùng vân tay mới mở được khóa.

"Niệm Niệm ngoan, sau này em sẽ sống ở đây, sẽ không có ai làm phiền đến chúng ta."

Trên mặt Khương Tầm hiện ra vài phần vui sướng:

"Toàn bộ trong ngôi nhà này đều là anh tự tay bày trí, em có thích không?"

Khương Tầm sẽ cùng Niệm Niệm của mình mãi mãi ở nơi này.

Niệm Niệm sẽ mãi mãi thuộc về hắn.

Hắn tin tưởngmột ngày nào đó Niệm Niệm sẽ thích hắn, tiếp nhận hắn.

"Em hơi đói."

Minh Thù với bộ dạng bình chân như vại, khẽ lên tiếng.

Ánh mắt Khương Tầm sáng lên:

"Anh sẽ đi làm đồ ăn cho em.Niệm Niệm ở yên chờ anh, đừng chạy nha, không là anh sẽ giận đó."

Minh Thù mỉm cười, sau đó ngã vào ghế sofagiả chết.

Ngươi phải để trẫm ăn no chứ!

Không ăn no, trẫm lấy đâu ra sức mà chạy!

Hành động ngoan ngoãn, thuận theo của Minh Thùlàm ánh mắt Khương Tầm dịu dàng trở lại, ngập tràn yêu thương, hắn không cần phải che giấu tình yêu của mình với cô nữa.

Khương Tầm nhanh chóng nấu xong thức ăn, hắn bưngđến trước mặt Minh Thù, nửa quỳ trước ghế sofa:

"Niệm Niệm, anh đút em ăn nhé?"

Minh Thù ngồi dậy, giật lấy chén đũa trong tay Khương Tầm:

"Đừng quấy rầy em ăn, tránh ra."

Khương Tầm: "..."

Cảm giác sự tồn tại của mình còn không quan trọng bằng đồ ăn.

Minh Thù ăn uống no nê, "cạch" một tiếng đặt chén lên bàn, còng tay cũng theo đó mà rơi ra.

Khuôn mặt dịu dàng của Khương Tầm đột nhiên trầm xuống.

Nhiệt độ trong không khídường như cũng lạnh lẽo vài phần.

Tình hình có chút căng thẳng.

Minh Thù cười cười đeo lại còng tay:

"Anh à, cái này chất lượng kém quá, lần sau nhớ mua loại tốt hơn nhá, loại vàng nạm kim cương thì càng tốt.”

"Niệm Niệm thích như vậy sao?"

Giọng nói của Khương Tầm trầm thấp, có chút nguy hiểm.

"Thích."

Có thể đổi được rất nhiều đồ ăn vặt.

"Anh sẽ đi đặt cho Niệm Niệm một cái."

Giọng nói của Khương Tầm lại dịu dàng trở lại.

Minh Thù cười híp mắt, sau đó lại vùi mình vào ghế sofa, không đếm xỉa đến Khương Tầm.

Khương Tầm đứng bên cạnh một lúcrồi thu dọn chén đũa đi vào bếp.

Minh Thù cứ như vậy bị sắp đặt ở lại biệt thự, cô vẫn có thể xem tin tức trên ti vinhưng không được dùng di động và máy vi tính.

Cô không ngờ là Khương Tầm đặt làm một chiếc còng tay bằng vàng nạm kim cương thật mang về, có điều hắn không đeo vào tay cô, đêm đó Minh Thù dùng cách vờ chạy trốn cuối cùng cũng khiến hắn đeo chiếc còng đó vào tay mình.

"Niệm Niệm, sao em lại không nghe lời thế chứ?"

Khương Tầm còng tay Minh Thù trên giường, ánh mắt rất thất vọng:

"Anh tốt với em như vậy, vì sao em lại muốn rời khỏi anh?"

"Lui ra đi, trẫm muốn đi ngủ."

Minh Thù ra lệnh như một vị hoàng đế.

"Niệm Niệm..."

Khương Tầm đột nhiên cúi người, tay ôm lấy mặt Minh Thù. Trong đáy mắt hắn, dục vọng muốn chiếm hữu điên cuồng nổi lên:

"Em là của anh, em không thể rời khỏi anh."

Ánh đèn trên đỉnh đầu chiếu vào đáy mắt Minh Thù, vỡ vụn thành vô số luồng sáng long lanh, chuyển động theo nụ cười của côcàng thêm say đắm lòng người:

"Em muốn đithì không ai ngăn cản được."

Đột nhiên Minh Thù co chân, Khương Tầm theo bản năng nắm chặt chân cô. Thân thể Minh Thù lắc một cái, từ dưới thân hắn xoay người, chiếc còng trên tay cô rớt xuống, "rắc" một tiếng chiếc còng khóa trên tay Khương Tầm.

Tay kia của Khương Tầm bắt lấy cô, Minh Thù thuận thế nghiêng người về phía đầu giường, vươn về phía tay Khương Tầm, thành công còng luôn tay còn lại của hắn.

Minh Thù nhảy xuống giường, nhìn Khương Tầm giãy giụa.

Khương Tầm không ngờ tớimình sẽ không phải là đối thủ của Minh Thù.

"Niệm Niệm..."

Khương Tầm dùng sức tháo còng tay ranhưng cái còng này do chính hắn tự thiết kế, rất chắc chắn, rất khó mở:

"Niệm Niệm, em muốn đi đâu?"

"Đi xuống ăn cái gì đã."

Minh Thù không quay đầu lại, đáp.

Phải dùng sức quả thật rất mệt.

Khương Tầm: "..."

Khương Tầm dùng chìa khóa trên người mở còng taychạy xuống dưới. Cửa biệt thự bị mở toang, bên ngoài truyền đến tiếng khởi động ô tô.

Hắn đuổi theo ra ngoài cổng biệt thự, cánh tay Minh Thù đặt trên cửa sổ xegiống như đang chờ hắn đi ra.

Cô vẫy vẫy tay với hắn, cười tủm tỉm nói:

"Khương Tầm, hẹn không gặp lại."

Xe lăn bánh ra khỏi biệt thự.

Khương Tầm đứng im tại chỗ, tuyệt vọng gào lên:

"Khương Niệm!"

Qua kính chiếu hậu Minh Thù nhìn bóng dáng của Khương Tầm, ánh đèn đường phác họa lên hình dáng cao lớn nhưng gầy gò của hắn.

Ngón tay cô gõ gõ lên cửa xe, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Xe chạy càng ngày càng xa, khuất dần rồi chìm vào bóng đêm.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 23: Nữ Hoàng Thị Phi (Hết)

Trước khi rời đi, Minh Thù còn qua nhà Lệ Thiếu Nam đánh cho hắn một trận, đáng đời hắn trước kia hống hách với cô. Đằng nào thì cũng sắp rời khỏi rồi, không đánh thì thật là uổng phí.

Ra khỏi nhà Lệ Thiếu Nam, Minh Thù cảm thấy toàn thân không còn chút sức lực, muốn được ăn cái gì đó để hồi sức.

[Ký chủ muốn quay về không gian hệ thống chứ?]

"Ai nói với ngươi là trẫm muốn quay về."

Trẫm không quay về.

[...]

Cô trước khi đi còn đánh người ta một trận, không phải là muốn về sao? Lẽ nào là nó hiểu sai rồi?

Dĩ nhiên là Hài Hòa Hiệu đã hiểu sai ý cô, cô khôngnghĩ rằng cứ như vậy mà rời đi. Cô nói đi là muốn rời xa nơi này, rời xa nơi có Khương Tầm.

Cô tìm mua vé máy baytrongđêm, đổi qua nhiều chặng bay, sau đó thông qua dịch vụ làm giả chứng minh thư và hộ chiếu trên một tờ rơi, cuối cùng cũng đặt chân đến một đấtnước khác.

Minh Thù nhìn đoàn người xa lạ.

May mà lúc trước trẫm thông minh để lại một chút tiền, dựa thêmkhuôn mặt xinh đẹp của trẫm, ăn khắp thế giới cũng chỉ là chuyện nhỏ.

Tiếc chiếc còng tay bằng vàng nạm kim cương kia quá.

Minh Thù thỉnh thoảng cũng có quan tâm đến tin tức trong nước, Ninh Khả Thanh không ít lần đến nhà Lệ Thiếu Nam làm loạn. Tình đầu của hắn tỏ ra cao quý rộng lượng bao nhiêu, Ninh Khả Thanh càng giống như một mụ đàn bà ghê gớm bấy nhiêu.

Sau cùng, vì Ninh Khả Thanh ra tay đánh tình đầu của hắnnên đã chính thức chọc giận hắn.

Ninh Khả Thanh mất đi Lệ Thiếu Nam làm chỗ dựa, lại cộng thêm cô ta trong lòng chỉ toàn là oán hận nên sự nghiệp càng ngày càng thảm.

Ninh Khả Thanh vì không muốn rời khỏi giới giải trí, để nhận được vai diễn cô ta tìm cách dây dưa với một số nhà đầu tưnhưng chưa kịp tiến thân thì chuyện đã bị khui ra.

Tin tức bê bối lan rộng, nhà đầu tư vì để bảo vệ bản thân nênđẩy Ninh Khả Thanh ra ngoài làm tấm chắn.

Nghe nói cuối cùng Ninh Khả Thanh tự sát, cũng có người nói bị đưa vào bệnh viện tâm thần, cụ thể ra saotrên mạng cũng không ai chắc chắn.

Về phần Khương Tầm, hắn vẫn không ngừng tìm kiếm cô.

Cho nênmỗi một nơi Minh Thù đi qua đều giống như đang đi chạy loạn, còn chưa ăn được một miếng đàng hoàngđã bị hắn tóm được.

Khương Tầm bắt đầu chơi trò bao vây cô lập.

Thân phận trẫm tôn quý như thế, ngươi muốn cô lậplà cô lậpđược sao?

Không có vàng nạm kim cương, trẫm sẽ không đi.

Chỉ cần Khương Tầm không quấy rầy Minh Thù lúc ănthì cô hầu như là không để ý đến hắn, hắn đuổi thì cô chạy, không chạy được thì đánh.

Nhưng Khương Tầm cứ dính lấy cô như keo, không tài nào dứt ra được.

Thật là phiền phức!

Minh Thù quay đầu lại nhìn người đi theoluôn giữ một khoảng cách nhất định, trong lòng thở dài ngao ngán. Khương Niệm ơi là Khương Niệm, cô tạo nghiệt gì thế không biết, tự dưng lại chọc vào cái tên biến tháivừa đáng sợ lại vừa cố chấp này làm gì.

Trẫm chỉ muốn yên bìnhăn một bữa tử tế thôi màlàm sao lại khó khăn đến vậy chứ!

Cô xoay người quay lại, đứng trước mặt Khương Tầm:

"Anh đừng đi theo em nữa, anh cũng thử nhiều lần như vậy rồi, còn chưa bỏ cuộc sao?"

Trò bao vây cô lậpcô chơi đến phát ngán rồi, không có tiết mục gì mới hơn sao?

Chả có chút sáng tạo gì, cóthế mà cũng muốn theo đuổi người ta, chả trách độc thân cả đời!

"Lần này nhất định là được."

Khương Tầm cố chấp nói.

"..." Thần kinh.

"Lần nàyanh muốn bắt em như thế nào?"

Khương Tầm im lặng, Minh Thù đợi một lúc lâu vẫn không nghe được đáp án, đoán chừng cái tên tâm thần này lại muốn làm chuyện động trờigì đây.

Sự cố chấp của Khương Tầm đối với côdường như đã ăn sâu đến tận xương tủy, hắn nhất quyết phải có được cô mới cam tâm.

Minh Thù bỏ lại Khương Tầm, chuẩn bị rời khỏi chỗ nàyđi tìm một nơi lý tưởng khác.

Nhưng mà bi kịch thay, lên máy bay cô lại gặp ngay Khương Tầm. Cô nghiến răng cười, đợi xuống máy bay rồi sẽ tìm một nơi vắng người xử lý hắn. Thật là phiền phức, quá phiền phức.

Minh Thù ngồi phía trước Khương Tầm, mặc dù cách nhau bởi chiếc ghếnhưng Minh Thù vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt âm trầm của Khương Tầmnhư muốn bắt cô lại nhốt vào một nơi riêng biệt.

Hắn đúng là bị tâm thần rồi!

Muốn chia cáchtrẫm với đồ ăn sao!

Nằm mơ!

Máy bay cất cánh, tai côcó chút ong ong, đây là phản ứng bình thường. Nhưng có lẽ do thể chất của Khương Niệm mỗi lần lên máy bay, Minh Thù đều có cảm giác tai muốn điếc luôn. Cô có chút khó chịu vùi mình trong ghế, lơ đãngnhìn mây trắng bên ngoài.

Người bên cạnh đột nhiên đứng dậy.Minh Thù nghiêng đầu qua, chỉ thấy Khương Tầm và người kia đổi ghế. Hắn khom lưng đeo một cái chụp tai màu trắng lên tai cô, mím môi ngồi xuốngthắt dây an toàn, ánh mắt nhìn về phía trước.

Từ đầu đến cuối không nói một câu nào.

Minh Thù vuốt vuốt cái chụp tai lông mềmđẩy ra một bên, nghiêng người quay sang Khương Tầm:

"Anh nói cho em biết, anh thích em ở điểm nào?"

Trẫm sẽ sửa!

"Không biết."

Khương Tầm ngồi thẳng, ngữ khí hơi lạnh:

"Thích đơn giản chỉ là thích."

Minh Thù mang lại chụp tai, một lát sau lại gỡ ra:

"Anh đã xem phim Viên Đường Cuối Cùng chưa?"

Khương Tầm liếc mắtgiống như muốn nhìn Minh Thù, nhưng hắn ngay lập tức lại nhìn thẳng:

"Chưa xem."

"Trong phim đó có một nhân vật giống như anh vậy, cứ nhất quyết phải có được người không thích mình. Anh biết cuối cùng anh ta có kết cục thế nào không?”

"..."

"Cuối cùng hắn bức chết người hắn thích, quãng đời còn lại không gặp được nữa."

Ánh mắt Khương Tầm lóe lên một chút, kiên định nhìn xuống:

"Anh sẽ không như thế."

Minh Thù: "..."

Có điên mới tin anh!

Minh Thù kéo mũ ở phía sauche cả đầu lại, nói chuyện với loại biến thái cố chấp này thìnói cỡ nào cũng không thông được.

Minh Thù vừa định chợp mắt, máy bay đột nhiên lắc lư dữ dội, trong nháy mắt cơn buồn ngủ của cô tiêu tan. Trên máy bay cóvài tiếng kêu, tiếp viên thông báo trên loa, do máy bay gặp phải khí lưu nên có chút xóc.

Máy bay gặp phải khí lưu xóc nảy là chuyện rất bình thườngnhưng hiện tại có chút bất thường.

"Anh sẽ không điên đến mứcmuốn khiến mọi người trên máy bay chôn cùng chúng ta chứ?"

Minh Thù kéo mũ xuốngnhìn Khương Tầm ở bên cạnh.

Khương Tầm cau mày: "Đừng nói bậy, anh sẽ không tổn thương em."

"Nhưng sao máy bay lại rơi xuống!"

"Á!"

Hành khách ở phía sau sợ hãi thét lên, tốc độ rơi xuống của máy bay cực nhanhgiống như đột nhiên bị ai đó ném lên không trung.

Máy bay rơi càng nhanh, tiếng hét bên trong càng trở nên dữ dội.

Minh Thù nắm chặt tay vịn, nét mặt không mấy thayđổi.

Trẫm còn chưaăn hết thế giới nàymà đã phải chết thế này rồi sao.

Đột nhiên Khương Tầm nghiêng người ôm lấy Minh Thù nói:

"Niệm Niệm, anh thích em."

Đây là âm thanh cuối cùng Minh Thù nghe được, đến khi tỉnh lại thì cô đã đứng trong một căn phòng đầy mây trắng.

Đây là nơi mà lúc trước hệ thống kéo cô vào.

Cô đã quay về rồi sao?

Chẳng phải cô sẽ được dùng thân thể kia đến lúc chết sao?

[Trong quỹ đạo bình thường, tuổi của Khương Niệm chỉ đến ngày đó.]

Minh Thù: "..."

Tên lừa gạt.

Một màn hình mây trắng bay đến trước mặt Minh Thù hiện vài dòng chữ.

Họ tên: Minh Thù

Giá trị thù hận: 3000

Nhiệm vụ phụ: Hoàn thành.

Một mẩutư liệu ngắn rất đơn giản, so với lúc cho cô xem giới thiệu về hệ thốngthì cái nàyđúng là còn ngắn gọn hơn cả ngắn gọn.

Minh Thù đưa tay quơ quơ trên màn hình, màn hình mây trắng giống như mây mù tản ra, một lát saulại xuất hiện một lần nữa bên cạnh cô.

Đồ công nghệ cao cơ đấy!

"Khương Tầm chết rồi sao?" Minh Thù đột nhiên hỏi.

[Chưa chết]

Hài Hòa Hiệu trả lời.

[Nhưng mà hai chân hắn bị gãy, cả đời chỉ có thể ngồi trên xe lăn.]

"Ồ!"

Minh Thù không hề tỏ ra là đang quan tâm đến tình trạng của Khương Tầm hỏi:

"Không giantiếp theođược ăn cái gì thế?"

[...]

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 24: Đồng Minh Học Sinh Cá Biệt (1)

#Tin đầu trong trường học: Con đường trở thành học sinh cá biệt của Lộc Manhđược tu luyện như thế nào?#

Ầm ầm!

Sấm sét tựa hồ muốn xé toang bầu trời, tia chớp lóe lên trong đêm tối, lúc sáng lúc tối phản chiếu một dãy phòng học cũ nátnhư một dãy nhà ma.

Một cô gái mặc đồng phục học sinh nằm trên mặt đất, trong một phòng học nào đó. Cô yên lặng nằm ở nơi đó, không một tiếng động như một xác chết.

Hạt mưa to chừng hạtđậu đánh vào mặt kính cửa sổ, vang lên tiếng lộp độp.

Cô gái đột nhiên động đậy, chậm rãi chống tay ngồi dậy, mê man nhìn khung cảnh xa lạ xung quanh.

Đầu đau...

Ngực đau...

Chỗ nào cũng đau...

Minh Thù ho vài tiếng, ngực giống như bị tảng đá lớn đè lênngạtthở, rất khó chịu.

Đến một lúc sau, cô mới cảm giác tốt hơn một chút.

Minh Thù chật vật từ dưới đất bò dậy, ngồi vào cái ghế bên cạnh, chiếc ghế "rắc" lên một tiếng.

Nơi này giống như một phòng học bị bỏ hoang, bàn ghế đều rất cũ nát, trên mặt đất còn có một vài đồ vật bẩn thỉu.

Cái nơi quái quỷ gì vậy?

Đây là một thế giới tiểu thuyết lấy trường học làm bối cảnh.

Nữ chính giả tên Kim Vũ Kỳ, xuyên sáchđến thế giới này. Trong sáchKim Vũ Kỳlà một nữ phụ ác độc, bởi vì tranh giành đàn ông với nữ chính, cuối cùng rơi vào cảnh tan cửa nát nhà.

Xuyên sáchđến đây, Kim Vũ Kỳ thề phải thay đổi kết cục nàycho nên cô ta bắt đầu tranh giành nam chính với nữ chính, vốn chỉ giành nam chính rồi xong, ai ngờ Kim Vũ Kỳ không chịu dừng tay, các nam phụ cũng không buông tha.

Cuối cùng cứ tiếp diễn như thế, Kim Vũ Kỳ thành công, cùng mấy người đàn ông trải qua cuộc sống hạnh phúc.

Không sai!

Chính là kiểu một vợ nhiều chồng!

Nguyên chủ tên là Lộc Manh, là một học sinh xuất sắc, hàng năm đều giành lấy vị trí đầu bảngcủa các học sinh xuất sắc của trường, sở trường cũng giống như tênđáng yêu chết người.

Ở trường cũng coi như có tiếng tăm, vốn dĩ cô gái này cũng không có quan hệ gì với Kim Vũ Kỳ, thế nhưng…

Trong những người đàn ông của Kim Vũ Kỳ, có một nam sinh là thanh mai trúc mã của nguyên chủ. Nguyên chủ rất thích người này, mà trúc mã dường như cũng có ý với cô, trước khi Kim Vũ Kỳ xuất hiện, quan hệ của nguyên chủ và trúc mã vẫn rất tốt.

Thế nhưng, sau khi Kim Vũ Kỳ xuất hiện, trong mắt trúc mã cũng không cònnguyên chủ nữa, còn nói là chỉ xem cô như em gái.

Nguyên chủ vì để níu kéo trúc mãvẫn luôn nhẫn nhịn, nhưng mà trúc mã quyết tâm muốn cùng cô mỗi người một ngả.

Kim Vũ Kỳ vì muốn đoạt được trúc mã, thường xuyên tỏ ra thân mật trước mặt nguyên chủ. Thấy nguyên chủ vẫn lưu luyến không buông, Kim Vũ Kỳ giả danh cậu bạn trúcmã, hẹn nguyên chủ đến dãy phòng học cũ nátrồi nhốt cô lại trong một căn phòng.

Nguyên chủ ở một mình trong căn phòng tối, trời mưa giông bão, ngày hôm sau khi tìm được nguyên chủ thì cô đã mê man bất tỉnh. Sau khi đưa đến bệnh viện, nguyên chủ bắt đầu mê sảng, tinh thần hoảng hốt,không được bình thường, bác sĩ nói là do quá sợ hãidẫn đến tâm lý không ổn định.

Không bao lâu, nguyên chủ thừa dịp y tá không chú ý, nhảy lầu tự sát.

Sau khi nguyên chủ tự sát, trúc mã kia cũng chỉ thương tâm vài ngày, sau đó cùng Kim Vũ Kỳ càng ngày càng thân mật. Hắn biết được Kim Vũ Kỳ không chỉ có một người đàn ông là hắnnhưng hắn vẫn chấp nhận vì được Kim Vũ Kỳ ngon ngọt thuyết phục.

Tình huống truyện lúc này, có lẽ là lúc mà nguyên chủ bị Kim Vũ Kỳ lừa đến dãy phòng học cũrồi bị nhốt trong căn phòng bẩn thỉunày.

Trong trí nhớ củanguyên chủ, cô ấy thấy có vài bóng đen bên ngoài phòng họcgiống như bóng ma, còn có nhiều âm thanh kỳ quái.

Nguyên chủ vốn bị yếu tim, không chịu nổi kích thíchcho nên đã bị dọa cho hoảng sợ mà ngất đi.

Sau đó khi bị đưa đến bệnh viện, vì không quên đượccảnh đáng sợ đó nên đã phát điên.

"Aiz."

Minh Thù thở dài, sau khi tiếp thu toàn bộ câu chuyện, thật là một cô gái đáng thương.

Nếu Kim Vũ Kỳ không xuất hiện thay đổi cốt truyện, nguyên chủ cũng sẽ không bị dọa đến điên, cũng sẽ không tự sát.

Hmm... Chỗ nào có đồ ăn vậy, đói quá!

Thân thể này đã bị nhốt từ chiều, lúc tan học đến bây giờ, giờ chắc cũng nửa đêm rồi, bị nhốt lâu như vậy ai mà không đói chứ.

Minh Thù quay đầu nhìn xung quanh, không có bất kỳ cái gì có thể ăn được. Cô đứng dậy khởi động tay chân, đi tới thử mở cửa.

Rầm rầm.

Cửa bị khóa từ bên ngoài, không thể mở ra được.

Minh Thù nhìn qua cửa sổ, cửa sổ của kiểu phòng học cũ không cao lắmnhưng có song sắt, trừ phi cô có bảy mươi hai phép thần thôngbằng không đừng hòng thoát ra ngoài.

Minh Thù nhìn cửa sổ phòng ở bên kia, cửa sổ bên đó không có song sắtnhưng đây là tầng banhảy xuống không chết cũng tàn phế.

Trời muốn diệt trẫm!

[Hài Hòa Hiệu này, lúc trước ngươi nói là có cái cửahàng gì đó, có đồ gì để ta dùng được không?]

Minh Thù tựa vào bàn, mệt mỏi hỏi hệ thống.

[Xin lỗi, giá trị thù hận của ký chủ không đủ để mở cửa hàng, không thể cung cấp đạo cụ.]

"Giá trị thùhận đạt bao nhiêu mới có thể mở ra?"

Còn đặt ra cái này sao? Sao trẫm không biết?

[Một triệu.]

Minh Thù: "..."

Đồ lừa đảo!

Hình như trẫm bị lừa rồi, phải làm sao giờ?

Lúc trước nói ngon nói ngọt, có đạo cụ có thể dùng, giờ lại nói với trẫm phải có một triệu điểm thù hận mới có thể mở ra? Giá trị thù hận của trẫm mới có ba nghìn, chờ đến mùa quýt mới mở được à? Đến lúc đấy quýt có khi cũng hóa thạch mất rồi.

Cái hệ thống lừa đảo này, không biết là do cái đứa não tàn nào phát minh ra nữa.

Trẫm phải kiện.

[Ký chủ nếu muốn khiếu nại, trước tiên mời viết xong nội dung khiếu nạisố lượng từ phải trên mười ngàn chữ, tôi sẽ thay ký chủ chuyển giao.]

Minh Thù: "..."

Hệ thống thật là có lương tâm đấy.

Mười ngànchữ, sao ngươi không đi chết đi!

Biết một chữ của trẫm bao nhiêu tiền không?

Vô giá!

Vô giá có hiểu hay không!

Trẫm không thèmđến đạo cụ của ngươi!

Minh Thù xắn tay áođi tới bên cửa sổ, chuẩn bị trèo từ lầu ba xuống. Dựa vào khả năngcủa cô, dù cho nguyên chủ là cọng bún, sức chiến đấu kém cỏi đi chăng nữathì vẫn có thể nhảyxuống.

Ừm, chắc là không có vấn đề gì đâu.

Cùng lắm thì ngã chết, bớt ăn một không gian.

Có chết cũng không phải cô chết, không sợ.

Minh Thù tìm được một đường ống nước ở bên cạnh phòng học, cô đẩy cửa sổ ra. Nước mưa lẫn gió lạnh lập tức ùa vàotáp lên người cô, bộ quần áo mỏng trong chốc lát đã ướt đẫm.

Đưa tay vuốt mặt, Minh Thù đạp bệ cửa sổ, cẩn thận nắm lấy đường ống nước. Lúc này mưa rơi, đường ống rất trơn trượt,hơn nữa thỉnh thoảng còn có tiếng sấm vang lên trên đỉnh đầulàm trái tim Minh Thù dường như muốn nhảy ra ngoài lồng ngực.

Khó khăn lắm mới xuống được, Minh Thù nhanh chóng ômngực, ổn định lại nhịp tim đang nhảy loạn xạ.

Thỉnh thoảng, sấm sét đánh xuống ánh sáng chiếu lên mặt của Minh Thù, lúc sáng lúc tối, ý cười trên khóe miệng cô lúc này trông như ác quỷ đòi mạng.

Không có chết.

Minh Thù dầm mưa, đi ra khỏi dãy phòng cũ. Mưa rơi càng ngày càng lớn, tầm nhìn dường như đều bị màn mưa ngăn cách, hoàn toàn không thấy rõ phía trước.

Cô đói đến muốn xỉu, bước đi đều lắc lư lắc lư.

"Rầm!"

Ngã rẽ bên cạnh đột nhiên xuất hiện một bóng đentông vào Minh Thù.

Cả người Minh Thù ngã xuống bụi cây bên cạnh, cái bóng đen kia giống như muốn kéo cô dậynhưng bởi vì bên này quanh năm không có ai đi qua, trên mặt đất đóng từng mảng rêu xanh, bóng đen kia cũng đứng không vững, té về phía Minh Thù.

Đôi mắtMinh Thù hơi trợn lên, nhanh nhẹn nắm lấy thân cây bên cạnhgiữ vững được cơ thể.

Cái bóng đen kia thật xui xẻo va vào bụi cây rậm rạp, kêu lên một tiếng thất thanh.

Minh Thù tựa vào thân cây thở dốc, tim vừa bình ổn lại bắt đầu đập nhanh kinh hoàng.

Mẹơi!

Muốn hù chết trẫm rồi thừa hưởng đồ ăn của trẫm sao?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 25: Đồng Minh Học Sinh Cá Biệt (2)

Cái bóng đen kia từ trong bụi cây rậm rạp đứng lên, mặc trên người đồng phục học sinh cũng giống cô, là một nam sinh.

Ánh sáng quá mờ, Minh Thù cũng không thấy rõ khuôn mặt cậu tanhưng cảm thấy người này cao hơn cô rất nhiều.

[Vào một đêm mưa to tầm tã, nữ sinh của một trường nào đó, trong đêm gặp phải kẻ giết người điên cuồng, chết tại nơi hoang vu.]

Đó là tiêu đề trên trang nhất ngày mai, Minh Thù soạn sẵn trong đầu.

Ôi, đói quá!

Minh Thù ôm bụng đi qua cậu bạn đó, cậu ta đang giũ giũ quần áobẩn. Thấy Minh Thù bỏ đi, cậu ta ngước mắt lên nhìn cô, đột nhiên gọi tên cô:

“Bạn Lộc Manh!”

Xuyên qua màn mưa, Minh Thù cảnh giác nhìn cậu ta, trên người cô không có đồ ăn vặt đâu mà định cướp.

Giọng nói nam sinh trong trẻo, nhẹ nhàng:

"Sao trễ như vậy rồi cậu còn ở đây?"

"Mộng du."

Minh Thù thuận miệng bịa chuyện.

Nam sinh: "..."

Mộng du mà có thể mộng du đến dãy phòng học cũ này à?

Nam sinh duỗi tay chỉnh chỉnh cổ áo, nhẹ nhàng buông một câu:

"Về sớm đi."

Nam sinh nhanh chóng lướt qua người Minh Thù, cũng không có ý dừng lại.

Minh Thù nhìn bóng lưng của cậu ta biến mất trong màn mưa, đưa tay lau mặt, bị điên à!

Lúc này trường học đã đóng cửa, Minh Thù chỉ có thể tìm một chỗ nhảy ra, tường bao quanh của trường hơi cao, Minh Thù trèo một lúc lâu mới leo lên được, cô ngồi trên bức tường hứng mưa nghỉ ngơi một chút.

Mệt chết đi được.

Không có đồ ăn bổ sung thể lực, có thể trẫm sẽ phải bỏ mạng nơi này.

Minh Thù nghênh ngang ngồi trên tường, sau khi mắt đã thích ứng với ánh sáng mập mờ ban đêm, cô dường như thấy một người đang đứng sau một thân cây dưới chân cô.

Minh Thù di chuyển cơ thể, điều chỉnh tầm nhìn, một lúc sau cô nằm úp trên tườngnhìn về phía bên kia, gọi:

"Này, cậu kia, cậu đi theo tôi làm gì?"

Buổi tối bám đuôi một nữ sinh xinh đẹp, định làm cái gì?

Người đứng sau thân cây thấy bị phát hiện, từ từ đi tới, chính là cậu bạn lúc nãy.

Nam sinh đi tới bên tường, ngửa đầu nhìn Minh Thù nằm sấp trên tường, mở miệng:

"Cổng trường đóng rồi."

Bốn chữ đó giải thích lí do vì sao cậu talại xuất hiện ở đây, bởi vì hắn cũng muốn trèo tường ra ngoài.

Tiếng mưa rơi xào xạc át đi các âm thanh khác, không khí có chút yên lặng.

Một lát sau, Minh Thù lên tiếng phá vỡim lặng:

"Cậu có đồ ăn không?"

"Hả?"

Cậu bạn bị câu hỏi đó làm cho kinh ngạc.

"Đồ ăn ấy." Minh Thù lặp lại.

"Không..."

Cậu ta là một đứa con trai, trên người có cái gì để ăn cơ chứ?

Minh Thù ngồi thẳng người, mặc kệ cái tên bám đuôi không có đồ ăn vặt này, nhảy xuống dưới đất. Bên ngoài là một ngõ nhỏ tối đen như mực, ngay cả một trụ đèn đường cũng không có.

Nam sinh cũng từ bên trong nhảy ra, cậu ta nhìn Minh Thù thở dốc, chần chừmở miệng:

"Lộc Manh, cậu có cần tôi đưa về không?"

Mặc dù biết đối phương không nhìn thấynhưng Minh Thù vẫn nở nụ cười tiêu chuẩn, giọng mang theo ý cười, lễ phép từ chối:

"Không cần, cám ơn."

"Vậy cậu đi đường cẩn thận."

Có thể là nam sinh xuất phát từ sự quan tâm với bạn cùng lớp, dù sao trong giọng nói của cậu ta cũng không có ý gì đặc biệt.

Nam sinh đi về phía ngõ nhỏ, cậu ta vừa rời đi Minh Thù liền tựa vào tườngnghỉ ngơi trong chốc lát, cũng chuẩn bị rời đi.

Nhấc chân lên cô cảm giác đạp phải vật gì đó, Minh Thù khom lưng xuống nhặt vật rơi trên đất lên.

Ầm ầm.

Trên trời xuất hiện một vệt sáng, vừa lúc để Minh Thù thấy rõ đồ vật trong tay.

Là thẻ học sinh, phía trên dánảnh nam sinh khuôn mặtgọn gàng thanh khiếtgiống nhưthiếu niên bướcra từ truyện tranh.

Không ăn được thì có ích gì chứ.

Ngay cả tên Minh Thù cũng không thèm xem, ném xuống,theo hướng ngõ nhỏ đi vào bóng tối.

Minh Thù dầm mưa cả đêm, ngày hôm sau bị cảm nặng, lúc cô đến trườngcả người đều trong trạng thái mê man choáng váng.

"Manh Manh, cậu làm sao vậy?"

Minh Thù ngồi vào chỗ của nguyên chủ, nữ sinh tóc ngắn bên cạnh lại gần:

"Sao mặt đỏ như vậy?"

Nữ sinh tóc ngắn đưa tay sờ trán Minh Thù, liền kêu một tiếng:

"Ôi, Manh Manh, cậu nóng quá."

"Ừ." Chỉ là sốt một chút thôi, có gì nghiêm trọng đâu.

Minh Thù gạt tay của nữ sinh tóc ngắn, lộ ra nụ cười mỉm trên gương mặt tái nhợt:

"Không sao, ăn cái gì đó là khỏe ngay thôi."

"Cậu sốt rồi đó, ăn cái gì mà ăn, phải uống thuốc."

Nữ sinh tóc ngắn sốt ruột: "Cậu bị sốt đến ngu người rồi hả? Thật là, tớ dẫn cậu đến phòng y tế."

Nữ sinh tóc ngắn không nói gìliền lôi Minh Thù ra ngoài.

Kim Vũ Kỳ và một nam sinh vừa lúc đi vào phòng học, hai bên cứ thế người nọ tránh người kia đứng ở cửa phòng học.

Kim Vũ Kỳ quan sát trên dưới Minh Thù, cực kỳ ân cần hỏi:

"Lộc Manh bạn làm sao vậy?"

Minh Thù nhướng mày, ánh mắt đảo qua người đối diệntốc độ cực nhanh, ngay cả dừng lại cũng không dừng, quét xong liền rũ mắt xuống, trên mặt mặc dù vẫn là nụ cười thân thiệnnhưng cô hoàn toàn không thèm để ý đến họ.

"Tránh ra!"

Nữ sinh tóc ngắn kéo Minh Thù đi, dường như rất ghét Kim Vũ Kỳ, trong lời nói cũng tỏ ra vô cùng chán ghét. Kim Vũ Kỳ vốn là nữ phụ, gia thế nhan sắc nói chung đều không có chỗ chê, có thể được gọi là tiểu thư nhà giàu xinh xắn.

Trên mặt cô ta lộ ra vẻ lo lắng, nhìn về nam sinh bên cạnh:

"A Phong, mình thấy Lộc Manh có vẻ không khỏe, hay là cậu đưa cậu ấy đến phòng y tế đi.”

Cậu bạn kia còn chưa lên tiếng, nữ sinh tóc ngắn đã tức giận, khuôn mặt nhỏ nhắn tức đến đỏ bừng lên:

"Kim Vũ Kỳ, cậu đừng có quá đáng!"

Nam sinh này chính là trúc mã của nguyên chủ, Thượng Quan Phong.

"Diệp Miểu Miểu, tớ chỉ muốn A Phong đưa Lộc Manh đến phòng y tế, có gì là quá đáng chứ?"

Kim Vũ Kỳ nói như bản thân rất vô tội.

Các học sinh khác trong lớp đều bị âm thanh ở cửa phòng làm chú ý, mọi người đều nhìn ra phía cửa.

"Cậu biết rõ là..."

Nữ sinh tóc ngắn tức đến run người, nhưng lúc này có người nhìn, Diệp Miểu Miểu chỉ có thể nuốt những lời này về.

Kim Vũ Kỳ biết rõ Lộc Manh thích Quan Phong, còn ở trước mặt Manh Manh tỏ ra mình là bạn gái của cậu ta, không phải là muốn chọc giận Manh Manh sao?

Thượng Quan Phong bị Kim Vũ Kỳ dối gạt, lúcnày cũng đã không còn cảm tình gì với Lộc Manh, nghe thấy đề nghị của Kim Vũ Kỳcậu ta khôngnói tiếng nào, kéo Kim Vũ Kỳ đi thẳng vào trong.

"A Phong, đưa Lộc Manh đến phòng y tế đi mà."

Giọng nói Kim Vũ Kỳ dịu dàng, bộ dạnglo lắng:

"Dù sao thì cô ấy cũng lớn lên từ nhỏ với cậu, không thể mặc kệ được."

"Không cần các người lo."

Nữ sinh tóc ngắn mắng một tiếng, nói rất nhỏ, đa số mọi người không nghe thấy, nhưng Thượng Quan Phong nghe rất rõ ràng.

Sắc mặt cậu ta liền trầm xuống:

"Cậu mắng ai?"

"Mắng người nào, người đó tự hiểu."

Nữ sinh tóc ngắn cũng không sợ hãi, ngẩng đầu chống lại Thượng Quan Phong:

"Thượng Quan Phong, cậu là một tên cặn bã."

"Lục Thủy, cậu nói chuyện với mấy con thú ấychúng nghe không hiểu đâu, đừng lãng phí thời gian. Đi thôi." Minh Thù cười cười.

Diệp Miểu Miểu bất ngờ nhìn Minh Thù.

Lời này chính là do Lộc Manh thích Thượng Quan Phong đến rối tinh rối mù nói ra sao?

Hôm nay bạn ấy chưa tỉnh ngủ hả?

Thượng Quan Phong vốn đang bị Diệp Miểu Miểu làm cho tức giậnlúc này Minh Thù bồi thêm một câu, bùng lên lửa giận:

"Lộc Manh, cậu lặp lại lần nữa coi."

Minh Thù lúc nào cũng cười, khuôn mặt vô hại:

"Aiz, bây giờ đến cả tiếng người cũng nghe không hiểu. Nếu không muốn làm người, vậy cũng không cần cố gắng học làm người đâu."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 26: Đồng Minh Học Sinh Cá Biệt (3)

"Lộc Manh, sao cậu lại mắng người khác!"

Kim Vũ Kỳ cau mày, dường như rất bất mãn với hành vicủa Minh Thù. Nhưng cô ta cố nén tức giận, không muốn tình huốngnày làm mất đi hình tượng cao quý nhã nhặn.

KimVũ Kỳ âm thầm quan sát Minh Thù, trực giác của phụ nữ cho cô ta biết, người con gái trước mặt này, so với trước đây rất khác biệt.

Trước đây, nếu thấy mình và A Phong ở chung một chỗ, cô sẽ sớm không chịu được, người như sắp ngã, nhưng ngày hôm nay thái độ thờ ơ như vậy, rất khả nghi.

Hơn nữa đêm qua bị giam ở dãy phòng cũ, cô ta cũng chỉ bị cảm.

"Mắng cô sao?"

Bởi vì phát sốt, mặt Minh Thù cũng đỏ ửng, gương mặt của cô vốn đáng yêu, đến cặp lông mày cũng biết cười, đáng yêuđến nỗilàm người ta muốn véomá.

"Mắng người là không đúng."

Kim Vũ Kỳ đè nén nghi ngờtrong lòng, trên mặt lộ ra oan ức:

"Tớ thấy cơthể cậu khó chịu, có lòng tốt muốn để A Phong đưa cậu đến phòng y tế. Cậu không biết phải trái cũng không sao, nhưng còn mắng người khác, Lộc Manh, cha mẹ của cậu lẽ nào không dạycậu sao?"

Biểu tình Kim Vũ Kỳ rất hợp tình hợp lý, giống như là vô tình nói ra, sẽ không làm người khác nghĩ là cô ta cố ý.

Vô tình làm cho người khác đứng về phía cô ta.

Minh thù khẽ cười, thanh âm mềm mại vang lên:

"Cô muốn nói tôi là người không có giáo dục?"

Kim Vũ Kỳ không ngờ Minh Thù sẽ gọn gàng dứt khoát nói ra, sắc mặt biến đổi, tay để bên người nắm chặt vạt áo. Cô ta hít sâu một hơi, giải thích:

"Tớ không có ý này, Lộc Manh,cậu không cần hiểu saiý của tớ."

"Vũ Kỳ, em đừng nói gì với cô tanữa, cô ta chỉ biết cố tình gây sự, sinh sự không đâu. Lộc Manh, cô mau xin lỗi Vũ Kỳ, chuyện này coi như bỏ qua."

Thượng Quan Phong kéo Kim Vũ Kỳ về phía mình, mặt lạnh nhìn chằm chằm Minh Thù.

Không thể không nói, Thượng Quan Phong rất đẹp trai, nếu không cũng sẽ không bị Kim Vũ Kỳ để mắt đến, tìm cách chiếm đoạt.

"Xin lỗi? Tôi không xin lỗi cầm thú."

Xin lỗi cái con khỉ, Kim Vũ Kỳ cố ý ra vẻtrước mặt cô, nếu không làm tăng giá trị thù hận, quả thực phải xin lỗi bản thân.

"Lộc Manh, những gì cô đã được dạy dỗ đâu hết rồi?"

Khuôn mặt Thượng Quan Phong thất vọng. Trước kia Lộc

Manh không như thế, sao lại có thể biến thành như thế này?

Thiếu chút nữa Minh Thù cười ra tiếng, tại sao Thượng Quan Phong lại lộ ra cái vẻ mặt thất vọng này?

Nếu như không phải trước khi gặp Kim Vũ Kỳ, Thượng Quan Phong cứ mập mờ không rõ với nguyên chủ, nguyên chủ sẽ lún sâu sao?

Diệp Miểu Miểu nói không sai, Thượng Quan Phong chính là một tên cặn bã.

"Cho chó ăn rồi!"

Minh Thù hơi nghiêng đầu, hỏi Quan Phong:

"Ăn ngon không?"

"..."

Thượng Quan Phong khó nén giận, nghiến răng nghiến lợi:

"Cô thật sự không xin lỗi? Đừng cho là tôi không dám làm gì cô?"

Hắnđã nói rất rõ ràng với cô, từ trước đến nayvẫn xem cô là em gái, hắncho là cô hiểu chuyện, không nghĩ tới lại trở thành như thế này.

Nữ sinh đáng yêu năm đó, sao lại trở thành như thế này?Thực sự làm hắnquá thất vọng.

"Tôi không xin lỗi đấy, rồi sao, cậu dám đánh tôi? Đến đây, đánh đi!"

Minh Thùhướng khuôn mặt nhỏ nhắn, đang cười tủm tỉm về phía Thượng Quan Phong.

Thượng Quan Phong thực sựvì giận màmất đi lýtrí, giơ tay định đánh Minh Thù, ý cười trong mắt Minh Thù càng đậm.Thượng Quan Phong nhìn đôi mắt kia của cô, chẳng biết tại sao trong lòng sợ hãi, muốn thu tay.

Nhưng lúc này, hắnđã không dừng lại được, đành tát Minh Thù thật.

"Manh Manh!"

Diệp Miểu Miểu hét một tiếng thật to. Mọi người còn chưa thấy rõ, Thượng Quan Phong đã nằm dài trên đất. Bàn học bên cạnh ngã xuống, không biết bữa sáng của người nào, toàn bộ rơi trên người Thượng Quan Phong.

Trong phòng học yên lặngđến kỳ lạ, trong không khí nồng nặc mùi thịt bò kho.

Trong không khí cực kỳ quái dị, Minh Thù tự nhiên thu lại tư thế vung tay, mỉm cười vỗ vỗ tay, giống như trên tay dính thứ gì bẩn thỉu lắm.

Cô không lộ ra biểu cảm ghét bỏ, nhưng màhành độngcủa cô so với sự ghét bỏ, biểu cảm trên gương mặt, càng làm cho người khác cảm nhận rõ ràng.

Đói bụng quá, trẫm không còn sức lực đánh người.

Diệp Miểu Miểu: "..."

Trời đất! Tổn thọ luôn rồi! Mới qua một buổi tối, Manh Manh nhà mình đã xảy ra chuyện gì vậy?

Vậy màdám ra tay đánh Quan Phong.

Con mẹ nó thậtkhông khoa học!

Mọi người khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, ngay cả thở mạnh cũng không dám. Sáng sớm hôm nay đã được xem phim, thật là ngoài dự kiến rồi!

"A Phong."

Kim Vũ Kỳ hoàn hồn đầu tiên, chạy đến bên cạnh Thượng Quan Phong đang thê thảm, đỡ lấy hắn:

"Cậukhông sao chứ? Lộc Manh, côđiên rồi sao, sao lại đột nhiên đánh người?"

Thượng Quan Phong bị ngã có hơi choáng, đau đớn trên người làm sắc mặt hắnkhó coi, giùng giằng đứng lên, ánh mắt nhìn Minh Thù như nhìn kẻ thù.

Minh Thù liếc Kim Vũ Kỳ:

"Đánh làđánh, không phục thì cô thay hắn đánh lại đi."

Trẫm đánh hắnthì làm sao? Nếu không phải không có sức lực, ngay cả cô tacũng đánh một cái, mua một tặng một, kéo giá trị thùhận cho đủ cặp luôn.

Kim Vũ Kỳ chần chừ, nụ cười trên mặt hơi khó coi, mình là thiên kim tiểu thư, đánh nhau thì làm sao lấy chồng.

Minh Thù cười lạnh, ánh mắt đảo qua gương mặt âm u của Thượng Quan Phong:

"Đi, Lục Thủy, đi ăn gì đi, đói quá."

Diệp Miểu Miểu nghe Minh Thù gọi mình, từ trong khiếp sợ lấy lại tinh thần, nhìn Minh Thù đi ra ngoài, nhanh chóng đuổi theo:

"Manh Manh, ăn cái gì chứ, cậu bị bệnh, phải uống thuốc đó!"

Manh Manh nhà mình nhất định là bệnh đến lú lẫn rồi.

Nhưng mà không hiểu sao cảm thấy thoải mái thế nhỉ?

Thượng Quan Phong đối xử như vậy với Manh Manh, đáng đời.

...

Minh Thù vốn định đi ăn gì đó, nhưng lại bị Diệp Miểu Miểu kéo đến phòng y tếkẹp nhiệt độ, làm cho bácsỹ bị dọagiật mình:

"Sốt cao như thế, sao còn đi học?"

Minh Thù: "..."

Cơthể này thật yếu đuối.

Bácsỹ truyền dịch cho Minh Thù, Diệp Miểu Miểu xin nghỉ cho cô. Bácsỹ bận rộn một hồi. Trong chốc lát,phòng y tế chỉ còn lại một mình cô.

Minh Thù nhàm chán nằm ở trên giường, có lẽ là trong nước truyền dịch có chất gây mê, cô có hơi buồn ngủ.

Cảm nặng làm cô thấy thân thể cực kỳ nặng nhọc, lúcngủ cảm giác có cái gì đó đè nặng, giống như thở không nổi.

Bên tai có âm thanh rất nhỏ vang lên, Minh Thù ý thức mơ hồ, trong nháy mắt liền tỉnh lại, cô hé mắt nhìn sang bên trái, một nam sinh mặc đồng phục đang đứng trước tủ thuốc của bácsỹ, tìm kiếm.

Minh Thù lắc lắc đầu còn đang mơ màng, chống tay ngồi dậy:

"Này."

Người nam sinh kia quay đầu lại, gương mặt đẹp trai thu vào trong mắt Minh Thù, như minh tinh trên màn ảnh, phát sáng.

Còn có vài phần quen thuộc, hình như gặp qua ở đâurồi?

Ừ, đúng rồi, là cái thẻ học sinh không thể ăn đêm qua.

Chính là người nam sinh này.

Nam sinh như không có chuyện gì xảy ra quay đầu lại, cầm hai cái chai bỏ vào trong ba lô của hắn, đóng cửa tủ lại, bước từng bước dàivề phía Minh Thù, chống tay lên mép giường, kề sát người Minh Thù. Hắn hạ người xuống, hơi thở xa lạ bao phủ xung quanh Minh Thù:

"Lộc Manh, vừa nãy cậu thấy gì rồi?"

"Trộm đồ."

Nam sinh chaumôi, nhất thời gương mặt đó vô cùngtà khí:

"Lộc Manh, cậu chắc chắn chứ?"

Minh Thù quay sang cười với hắn, sau đó xê dịch thân thể, nháy mắt hỏi:

"Cậu có đồ ăn không?"

Khóe miệng nam sinh co quắp một chút.

Lần thứ hai.

"Không có."

Nam sinh đứng dậy, ômlấy ba lô,thái độcao ngạoliếc nhìn Minh Thù:

"Chuyện vừa rồi, Lộc Manh, nếu cậu dám nói cho người khác biết..."

Ánh mắt hắnsâu xa nhìn Minh Thù, đạp bệ cửa sổ bên cạnh nhảy ra, biến mất khỏi tầm mắt Minh Thù.

Minh Thù: "..."

Không có đồ ăn ôm cái gì mà ôm!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 27: Đồng Minh Học Sinh Cá Biệt (4)

Sau khi nam sinh rời đi, cuối cùng Minh Thù cũng động não, nghĩ xem nam sinh này là thứ quái gì.

Hình như hắn quen biết nguyên chủ?

Nhưng nguyên chủ cũng không nhận ra người này...

Nguyên chủ là học sinh giỏi, người nam sinh lúc nãy nhìn là biếthọc sinh cá biệt, đại kháikhông cùng một thế giới với nguyên chủ, học chung một trường, dù cho chưa từng thấy,cũng không có gì kỳ lạ.

Quên đi, đi ăn trước.

Minh Thù phát sốt, đương nhiên phải nghỉ ngơi mấy ngày mới khỏi. Trong thời gian này, chuyện Minh Thù đánh Thượng Quan Phong, có thể nói là náo loạncả trường ai cũng biết.

Cái gì tam giác tình yêu.

Cái gì hoành đao đoạt ái(*).

Những học sinh thích buôn chuyện này, não tự nghĩ rakịch bản mấy triệu chữ yêu hận tình thù.

Minh Thù cũng không thể không báiphục Kim Vũ Kỳ, có thể vừa có hành động mờ ám vớirất nhiều nam sinh, lại vừakhông để người khác phát ra tin tứckhông tốt.

Cao thủ!

Minh Thù khỏi bệnh đến trường, vừa vào cổng trường đã bị mọi người chỉ trỏ, còn có vài nam sinh dáng vẻ lưu manh huýt sáo với cô.

"Thực sự là không biết xấu hổ, tuổi còn nhỏ lại dùng loại thủ đoạn này để quyến rũngười khác, thật may Thượng Quan lúctrước đã thấy rõ bộ mặt thật của cô ta, bằng khôngcô ta có thể thực hiện thành công âm mưurồi."

"Trước đây nhìn không ra cô ta lại là người như thế, thực sự là biết người biết mặt nhưng không biết lòng."

"Không biết xấu hổ..."

"Ghê tởm..."

Minh Thù cắn bánh bao, nhìn người khác chỉ chỉ trỏ trỏ mình, hơi nghi hoặc.

Thỉnh thoảng nghe được vài câu, cô lấy ra di động của nguyên chủ, tìm được trang chủ trang webcủa trường, đăng nhậpvào.

#Thật sốc! Mặt trái của học bá(**) không muốn ai biết...#

Tiêu đề rất hấp dẫn người xem, phía dưới bổ sung thêm bức ảnh nguyên chủ ngồi trong lớp học làm bài tập, một bên mặt rất dễ thương, bên kia có chút ánh sáng lóe lên, chắc là chụp lén.

Ảnh chụp cho thấy, bài đăngnói nhân vật chính là ai.

Lợi hại, trẫm vậy mà có thể lên đầu đề.

Sau khi Minh Thù nhét miếng bánh bao cuối cùng vào miệng, liếm liếm ngón tay, mở bài đăngkia rađọc.

Người đăng bài là acc mới đăng ký, tự xưng là học sinh lớp nào đó, không có nói gì vô nghĩa, trực tiếp chỉ trích.

Minh Thù lướttrang thứ nhất, hiện ra chính là ảnh ở tiêu đề trong lớp làm bài tập, trang thứ hai cũng không có gì bất thường, là nguyên chủ đi ngang qua hành lang.

Tiếp tục lướtxuống, phong cách đột nhiên thay đổi, khung cảnhhẳn là một quán bar nào đó, xa hoa trụy lạc, một nữ sinh bị người lôi kéo, nhìn từ góc độ của ảnh chụp, giống như là bị cưỡng hôn.

Đôi mắtMinh Thù sáng lên, trong đầu hiện lên khung cảnhcủa tấm ảnh này.

Đây cũng là chuyện của một tháng trước, nguyên chủ phát hiện Thượng Quan Phong và Kim Vũ Kỳ vào quán bar, liền theo đuôi đi vào. Quán bar ánh sáng lờ mờ, nguyên chủ vừa đi vào đãmất dấu họ.

Quán bar thác loạn, nguyên chủ bị mấy tên côn đồ chặn đường, nguyên chủ sợ hãi, lúc sau dường như xảy ra ẩu đả, nhưng cụ thể như thế nào thì nguyên chủ không nhớ rõ.

Cô chỉ nhớ lúcmình tỉnh táo lại, nằm trên ghế bên ngoài trường học. Xung quanh không có ai, cô cũng không nhớ rõ tại sao mình đến đây, cũng không nhớ đã xảy ra chuyện gì.

Ảnh chụp phía dưới, góc độ của camera cũng cực kỳ mập mờ. Dưới ánh sáng mờ ảo, thần sắc trên mặt nguyên chủ không rõ, nhìn qua chính là nguyên chủ cùng người trong hình đang làm gì đó.

Phía dưới bình luậnđủ loại, Minh Thù tò mò nhìn xuống.

Hải tiên sinh: Thật sự không ngờ, học bá phóng khoáng như vậy, bọn người phàmcác người không thể so sánh được.

Quỷ điện báo: Ta đã nói bộ dạng trong sángcủa Lộc Manh là giả vờ, vừa nhìn đã biết không phải thứ gì tốt.

Cây xoài cây xoài: Không thể nào... Ở trường, học bá chính là trò ngoan,sao có thể làmra loại chuyện này, ảnh chụp này không chừng là bị ai hãmhại?

Màu lam tình yêu: Trò ngoan cái gì, khẳng định là cô ta giả bộ. Nhưng mà cô ta ngụy trang tốt thật, chúng ta cũng không phát hiện, bị cô ta lừa lâu như vậy. Còn tưởng rằng, thật sự là học sinh ngoan, đây mới là biết người biết mặt không biết lòng, đáng sợ.

Những bình luận này tính ra còn tương đối nhẹ nhàng, phía dưới cũng không ít người chỉ tríchnhững lờikhói coi.

"Manh Manh."

Diệp Miểu Miểu đột nhiên xuất hiện từ phía sau, ôm vai Minh Thù:

"Khỏi chưa? Còn khó chịu ở đâu không?"

"Ừ."

Minh Thù cất điện thoại di động, theothói quen cong môi mỉm cười:

"Cậu ăn sáng chưa?"

"Chưa ăn."

Diệp Miểu Miểu lắc đầu.

"Tớ mời cậu ăn sáng."

Mới ăn bánh bao xong, Minh Thù tiếp tục mời Diệp Miểu Miểu ăn sáng, đôi mắt lòe lòe chiếu sáng.

Khuôn mặt cô mang theo ý cười, giọng nói dịu dàng ôn nhu, Diệp Miểu Miểu dường như cảm thấy trên người cô mang theo ánh sáng thuầnkhiết có thể chữa lành tâm trạng, tìm cảm cực kỳ ấm áp.

Diệp Miểu Miểu nhìn đến ngẩnngười, một lúc sau mới ho khan một tiếng:

"Được. Thật may,gần đây kinh tế eo hẹp, vốn còn muốn nhịn đói vài ngày, ha ha, ăn chực Manh Manh vài bữa sáng vậy. Chờ tới lúc bố tớ cho tiền tiêu vặt, tớ mời cậu ăn lại nha."

Diệp Miểu Miểu cũng không phải là người có tính ngại ngùng õng ẹo, vô cùng sảng khoái đồng ý.

"Đi thôi."

Bữa sáng, trẫm tới đây.

Dường như Diệp Miểu Miểu còn không biết chuyện trên diễn đàn, trên đường đi đến nhà ăn, gặp người chỉ trỏ Minh Thù, cô ấy nóng nảy tóm một người lại hỏi, mới biết chuyện trên diễn đàn.

Diệp Miểu Miểu đưa điện thoại di động đến trước mặt Minh Thù, tức giận bừng bừng:

"Còn dùng acc mới đăng bài, vừa nhìn là biết chột dạ. Tốt nhất đừng để tớ biết là ai làm, bằng không tớ tuyệt đối không tha cho hắn, quá đáng, dám viết bài đăng nói xấu cậu."

Những người này đúng là ăn no rửng mỡ, chỉ bằng tấm ảnh chụp mà dám nói lung tung.

Tức chết mà!

"Manh Manh, cậu đừng lo lắng, tớ sẽ nhờ bạn gỡbài đăngnày xuống."

Diệp Miểu Miểu vừa nói vừa cầm điện thoại lên, gõ bùm bùm một trận.

"Cháo sắp nguội."

Minh Thù đẩy tô cháo ở trước mặt Diệp Miểu Miểu:

"Nguội rồi sẽ ăn không ngon đâu."

"Manh Manh!"

Diệp Miểu Miểu chỉ tiếc không rèn sắt thành thép:

"Cậu không tức giận sao? Bọn họ dám nói xấucậu như vậy."

Phía trên mắng có bao nhiêu khó nghe, Diệp Miểu Miểu không dám nhìn.

Thật không biết vì sao thân là học sinh, có thể mắng ra những lời khó nghe như vậy.

Minh Thù cúi đầu ăn hết cháo, rútkhăn tay ra lau miệng, ánh mắt nhìn đến Diệp Miểu Miểu vừa lo lắng, vừa nghi hoặc, nhẹ giọng nói:

"Chịu đựng khó khăn, sẽ nhận được vinh quang."

"..."

Dường như Manh Manh không giống trước kia, chẳng lẽlà nghĩ thông suốt rồi, nên không thích Thượng Quan Phong, tính cách cũng thay đổi? Hay là bị kích thích? Tâm tư Diệp Miểu Miểu xoay vòng vòng, cuối cùng cẩn thận hỏi:

"Manh Manh, tớ hỏi cậu, cậu và Thượng Quan Phong... Tớ muốn hỏi, cậu còn, ừm... Thích cậu ta không?"

Ánh mắt Minh Thù hơi đổi, khẽ cười:

"Tớ còn chưa muốn yêu đương khác giống loài đâu."

Diệp Miểu Miểu: "..."

Tại sao lúc này Manh Manh có thể nói chuyện thú vị như vậy?

"Lộc Manh, sao cậucó thể làm ra chuyện này?"

Đột nhiên Thượng Quan Phong xông vào, đầy lửa giận, lớn tiếng chất vấn:

"Cậu còn có rụt rè và tự trọng của một cô gái không?"

Học sinhăn cơm trong căn tin vì Thượng Quan Phong đột nhiên xuất hiện, lạilớn tiếng chất vấn như vậy, đều nhìn sang bên này, ánh mắt nhìn Minh Thù ít nhiều có chút khinh thường.

Minh Thù chống cằm nghiêng đầu, ánh mắt nhìn Thượng Quan Phong làm trò, giống như đang phẫn nộ vì bắt quả tang bạn gái mình làm bậyở bên ngoài.

Giờ chạy đến chỗ mình biểu diễn thiểu năng trí tuệ?

"Bang!"

Âm thanh thanh thúy vang vọng khắp nhà ăn, Minh Thù đập bàn đứng dậy:

"Thượng Quan, xin hỏi, cậu đang dùng thân phận gì để chất vấn tôi? Cậu là ba tôi hay là mẹ tôi?"

***

(*)Hoành đao đoạt ái:cầm ngang đao đoạt ái tình –là chỉ người thứ bavô duyên nhảy vào cướp đoạttình yêu của người khác.

(**)Học Bá:là một từ trên mạng, dùng để chỉ người vừa thông minh, vừa chăm chỉ và có thành tích học tập vô cùng xuất sắc.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 28: Đồng Minh Học Sinh Cá Biệt (5)

Thượng Quan Phong bị hỏi như vậy.

Hắn và cô không phải là bạn bè, cũng không phải là người yêu. Hắncó tư cách gì, có quyền gì đến chất vấn cô?

Nhưng khi nhìn thấy ảnh chụp, trong lòng hắnlại thấy tức giận.

"Lộc Manh, tuy rằng tớ không thích cậu, nhưng tớ vẫn xem cậu như em gái, sao cậu có thể làm ra chuyện như vậy?"

Đúng, tuy rằng bọn họ không phải là bạn bè gì, nhưng là thanh mai trúc mã, chơi với nhau từ nhỏ tới lớn, hắn xem nhưlà anh trai cô.

Thượng Quan Phong xác định vị trícủa mình, liền tỏ vẻ hùng hồn chính trực.

"Lúc trước cậu cố tình gây sự, cậu không hiểu chuyện, tớ cũng không tính toán với cậu, nhưng cậu xem mình làm ra chuyện gì đi? Hơn nửa đêm, lêu lổng trong quán bar cùng người khác, cậu có còn biết xấu hổ hay không?"

Ôi, thì ra nguyên chủ lêu lổng ở quán bar hơn nửa đêm, có liên quan gì đến cậu?

Mẹ nó, cậu tựcho mình là thần tiên à? Mặt mũi lớn nhỉ!

"Tô không dám nhận, cậu đừng có nhận tôi làm em gái, sợ làm cậu tức chết đó."

Xem nguyên chủ như em gái, vậy sao trước kialại mập mờ với nguyên chủ?

Trong tình huốngnày,lạichạy tới chất vấn cô trước mặt bàn dân thiên hạ, còn thẳng thừng nói cô không biết xấu hổ, cũng không cảm thấy Thượng Quan Phong xem nguyên chủ là em gái ở chỗ nào.

Nếu trẫm có một người anhnhư thế, chôn xuống đất luôn cho rồi.

"Lộc Manh, tớ quá thất vọng về cậu."

Thượng Quan Phong thất vọng cúi đầu.

Hắnvốn tưởng rằng, cô sẽ giải thích cho mình về chuyện vừa xảy ra, nhưng cô lại ra vẻ điếc không sợ súng.

Minh Thù lắc lắc cổ tay, hỏi:

"Nói xong chưa?"

Thượng Quan Phong theo bản năng lui về phía sao:

"Cậu muốn làm gì?"

Nữ sinh đối diện cười khanh khách trả lời:

"Ăn sáng xong, vận động một chút."

...

Lần thứ hai bị Minh Thù đánh làm Thượng Quan Phong xác định, Lộc Manh hiện tại đã không phải là Lộc Manh hắnbiết trước kia, có thể Lộc Manh bị điên rồi.

"Sao lại đánh nhau?"

Thầy chủ nhiệm cầm giáo án, nghiêm mặt hỏi.

Sáng sớm đánh nhau trong căn tin, đối tượng đánh nhau còn là một học bá nổi danh trong trường.

"Chủ nhiệm, em không đánh nhau."

Minh Thù đưa tay phản bác.

"Thầy tận mắt nhìn thấy, em còn nói dối?"

Rầm một tiếng, thầy chủ nhiệm đập bàn, tức giận ngùn ngụt:

"Lộc Manh, thầy vẫn choem là học sinh ngoan."

"Đó là thầy nghĩ thế thôi."

Minh Thù ho một cái, cười nhạt: "Chủ nhiệm, thực sự em không đánh nhau."

Thầy chủ nhiệm tức đến cơ mặt run run:

"Vậy em nói xem, em ở đó làm gì?"

"Đánh người."

Trẫm đơn phương ẩu đả, sao có thể nói thành đánh nhau, tổn hại uy danhcủa trẫm, phải sửa lại.

"Đánh nhau và đánh người có cái gì khác nhau?"

Thầy chủ nhiệm lớn giọng rống lên, tức chết mà!

"Em đánh người còn mồm mép, còn cười hả, cười cái gì mà cười?"

Cười cũng phạm pháp?

Cứ cười đấy!

Cuối cùng, Minh Thù và Thượng Quan Phong bị thầy giáo đang nổi điên, phạt quét sân thể dục một tuần, bên cạnh đó còn phải viết bản kiểm điểm.

Minh Thù và Thượng Quan Phong đi từ phòng giáo vụ ra, Thượng Quan Phong ôm mặt, thanh âm nặng nề:

"Hài lòng chưa? Lộc Manh, mặc kệ cậu làm cái gì, tôi cũng sẽ không thích cậu, chết tâm đi."

"Thật may, tôi cũng không thích cậu."

Trẫm đâu có thích đồ con trai xấu tính, còn kém xa đồ ăn vặt của trẫm.

Thượng Quan Phong cho rằng Minh Thù mạnh miệng.

Trước đây hắncòn nghi ngờ, sao cô lại thay đổi nhiều đến vậy? Bây giờ mới hiểu rõ, cô làm như vậy, không phải là muốn hắnchú ý tới sao?

Minh Thù nhẹ nhàng lướt qua người Thượng Quan Phong.

...

Diệp Miểu Miểu tìm bạn gỡbài đăngkia xuống, nhưng rất nhiều người đã thấy, hơn nữa nhờ hành độngcủa Thượng Quan Phong ở nhà ăn, chuyện này được truyền khắp trường.

Minh Thù -nhân vật chính trong câu chuyện này, đi học dường như không có chuyện gì xảy ra. Đối mặt với chỉ trỏ của người khác, cô còn có thể mỉm cười đáp lại. Rõ ràng nụ cười tỏa nắng kia rất ôn hòa, nhưng không biết tại sao trong lòng họ lại thấy sợ hãi, không dám bàn tán trước mặt cô.

"Manh Manh, cậu nghĩ việc này ai làm?"

Lúc thầy giáo xoay người ghi chép lên bảng, Diệp Miểu Miểu hạ giọng hỏi Minh Thù, cô ấy luôn cảm thấy chuyện này rất kỳ quái, còn có ảnh chụp.

Nhưng Minh Thù ngậm miệng không đề cập đến chuyện này, mình còn có thể làm sao?

Thực sự là hoàng đế không vội thái giám đã gấp.

"Ngoại trừ Kim Vũ Kỳ thì còn có thể là ai?"

Sáng hôm nay Thượng Quan Phong chạy tới chất vấn cô, rất rõ ràng không phải là chủ mưu. Ngoại trừ Thượng Quan Phong, cũng chỉ có Kim Vũ Kỳ.

"Kim Vũ Kỳ?"

Âm điệu của Diệp Miểu Miểu nhất thời thay đổi:

"Manh Manh, làm sao cậu biết?"

Minh Thù quay sang Diệp Miểu Miểu, mỉm cười:

"Cậu đoán xem."

Trẫm chỉ đoán, làm sao trẫm biết là như thế nào chứ.

Buổi chiều tan học, Minh Thù phải đi quét sân thể dục, Diệp Miểu Miểu muốn đi giúp nhưng bị Minh Thù cự tuyệt, Diệp Miểu Miểu chậm rãi rời đi.

Sân thể dục rất lớn, Minh Thù căn bản không có ý định quét dọn. Cô đi qua sân thể dục đến một chỗ khác, bên cạnh có một khu rừng nhỏ. Mỗi ngày tan học Kim Vũ Kỳ sẽ hẹn hò cùng một nam chính ở chỗ này.

Minh Thù định đi xem bọn họthế nào, có cơ hội cũng có thể phá hư buổi hẹn hò của bọn họ, nânggiá trị thùhận.

[Ký chủ, cô có thể trói Kim Vũ Kỳ lại, nhốt cô ta vào cái phòng mà cô bị nhốt lúc trước, việc thu được giá trị thù hận hoàn toàn không khó, mặt khác cũng có thể xả giận cho nguyên chủ.]

Minh Thù: "..."

Hài Hòa Hiệu lại đang xúi giục trẫm.

Trẫm đã nói là không muốn bị xúi giục rồi.

Ngươi không thấy có lỗi với tên của ngươi sao?

Lương tâm của ngươi sẽ không cắn rứt hả?

Đôi mắtMinh Thù đảo đảo: "Cậu cung cấp cho tôi đạo cụ gì sao?"

[Tôi có thể trông chừng cho cô.]

Minh Thù ghét bỏ:

"Có ích gì, câm miệng lại đi."

Hệ thống tồi, ngoại trừ xúi giục cô, rốt cuộc còn có gì xài được?

[...]

Minh Thù đi qua rừng cây nhỏ, trong rừng có một hồ nước nhỏ, nước trong hồ trong vắt, có thể thấy được bèo rong dưới đáy hồ.

Có vài con cá bơi qua bơi lại, tạo ra vài con sóng lăn tăn.

Minh Thù thấy hai người ngồi bên hồ, nữ sinh nghiêng đầu, thần sắc nhu hòa, tâm sự cùng nam sinh bên cạnh, nam sinh kia cầm bút, đang vẽ cái gì đó.

Vị nam chính này không thể nói chuyện, thích vẽ, thường xuyên đến đây, cho nên mỗi khi tan học, Kim Vũ Kỳ đều đến nơi này nói chuyện với tên đó, dần dần khiến gã mở trái tim, thích Kim Vũ Kỳ.

Minh Thù ngồi xổm sau hàng cây, hơi ảo não suy nghĩ về lời đề nghị của Hài Hòa Hiệu.

Nếu cô trói Kim Vũ Kỳlại, tống qua bên kia, chắc tiêu hao không ít sức lực, ăn bao nhiêu mới có thể bù lại?

"Lộc Manh, cậu ở đây nhìn cái gì?"

Bên cạnh Minh Thù đột nhiên có một bóng người ngồi xuống, âm thanh quen thuộc vang lên.

Minh Thù quay đầu, nhìn ánh mắt tò mò của nam sinh, nam sinh không mặc đồng phục, chỉ mặc áo thun, mặt trước in hình đầu lâu, nhìn qua có chút dữ tợn.

"Tại sao lại là cậu?"

Vô tình gặp một lần là trùng hợp, vô tình gặp hai lần là duyên phận, gặp ba lần:

"Cậu có mục đích gì? Coi trọng tài hoa của trẫm hay là gương mặt đẹp của trẫm?"

Hay là muốn mưu hại trẫm, lấy đồ ăn vặt của trẫm?

Nam sinh tựa vào thân cây bên cạnh, cười như không cườinhìn Minh Thù:

"Bạn Lộc Manh hình như rất tự tin."

"Do trời sinh."

Chính là tự tin đó, không phục thì nhào vô!

Nam sinh: "..."

Chưa từng thấy ai tự tin như người này.

Nam sinh ngồi xổm xuống: "Cậu xem cái gì ở đây?"

Minh Thù dịch sang một bên: "Cậu có mục đích gì?"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 29: Đồng Minh Học Sinh Cá Biệt (6)

Nam sinh thuận thế ngồi dưới đất:

"Tôi còn tưởng, bạnLộc Manh không biết đề phòng là gì."

Bất kể là lần gặp mặt đầu tiên, hay là lần gặp mặt thứ hai, cô đều có dáng vẻvô hại, duy chỉ có lần này, ở cô thấy được một thứ.

Nhưng không rõ ràng, bị cô che giấu dưới nụ cười, không quan sát tỉ mỉ tuyệt đối không phát hiện được.

"Chó ngoan không cắn người."

Minh Thù cười khẽ, thứ này trên người biến mất không còn dấu vết, làm người ta cảm thấy vô cùng ôn hòa.

Minh Thù lấy ra một bịch chả giò, mở ra bắt đầu ăn.

Nam sinh quan sát cô, nghiêng người về phía Minh Thù:

"Lộc Manh đang nói bản thân sẽ cắn người sao?"

Khoảng cách của hai người được rút ngắn, Minh Thù theo bản năng ôm chặt chả giò, đến gần như vậy làm gì, muốn cướp đồ ăn của trẫm sao?

Nam sinh phì cười, cô gái này sao lại giống mèo con bảo vệ thức ăn vậy nhỉ?

Minh Thù dịch sang một bên:

"Tôi với cậu rất quen thuộc sao?"

"Nhiều lần gặp nhau thành bạn bè, bây giờ chúng ta đã gặp nhau ba lần rồi?"

"Bạn bè? Ai muốn làm bạn bè với cậu, cậu cho mình là thầntiên à?"

Minh Thù né ra chỗ xa hơn, ý tứ ghét bỏ rõ mồn một, trẫm không muốn cùng người không rõ lai lịch làm bạn bè.

Nam sinh cũng không giận, nhắc nhở một tiếng:

"Lộc Manh, cậu xem người đi rồi."

Minh Thù nhìn sang bên hồ, quả nhiên Kim Vũ Kỳ đã đi, chỉ còn nam sinh kia.

Minh Thù ôm cuốn chả đứng dậy, nhanh chóng đuổi theo Kim Vũ Kỳ vào rừng cây. Nam sinh đứng tại chỗ đợi một lúc, nhìn người nam sinh bên hồ kia, khóe miệng hơi cong lên, nụ cười kỳ lạ.

Khi lần thứ hai tìm được Minh Thù,chính là khi côđang ngồi xổm bên cạnh Kim Vũ Kỳ đã ngất đi, ăn chả giò.

Nghe được tiếng bước chân, cô ngẩng đầu nhìn lên:

"Cậu chơi đủ chưa, âm hồn không tan."

"Lộc Manh giết người?"

Nam sinh dừng chân, nhìn chằm chằm Kim Vũ Kỳ nằm trên mặt đất.

"Cậu nhìn tôi cógiống người mang tội giết người không?"

Minh Thù dùng cuốn chả chỉ chỉ bản thân, sau đó bỏ vào miệng, nhai mấy miếng rôm rốp.

Nam sinh buồn cười, hất cằm về phía Kim Vũ Kỳ:

"Lộc Manh đang chuẩn bị làm gì đó?"

"Tôi chuẩn bị làm cái gì, có liên quan gì đến cậu sao?"

Sao người này phiền phức vậy.

"Giờ tôi cũng xem như là nhân chứng, Lộc Manh không sợ tôi báo cảnh sát sao?"

"Ừm."

Trẫm không giết người, muốn báo thì báo đi, cùng lắm là trẫm ẩu đả bạn học, bị tạm giam vài ngày, ra ngoài trẫm lại là hảo hán, sợ cái rắm.

Nam sinh: "..."

Phản ứng này hình như sai sai!

Cô ấy không phải nên thương lượng điều kiện các kiểu vớimình sao?

Vì sao bình tĩnh như vậy, lại ăn?

Lần đầu tiên nam sinh thấy đau đầu, người này dường như không chỉ thú vị, còn có chút khó chơi.

"Lộc Manh, cậu có thù gì với cô ta à?"

Nam sinh thử tới gần Minh Thù.

Nữ sinh bên kia chỉ liếc nhìn hắn, khóe môi nhếch lên nụ cười thản nhiên:

"Tôi với cô ta mà không kết thù, vậy chẳng lẽ giờ cùng cô ta ăn tiệc hả?"

Người này thực sự phiền chết.

Lại beep beep nữa trẫm sẽ trói chung hai người luôn.

Rõ ràng là âm thanh rất dịu dàng, nhưng nam sinh lại nghe ra ý tứ châm chọc.

"Lộc Manh, thực ra tôi cũng có thể giúp cô."

"Tự nhiên lại ân cần như vậy? Không phải chuyện gian trá thì cũng là chuyện trộm cắp, cậu có mục đích gì?"

Mẹ nó, người này nhất định không có ý tốt, nhất định là muốn hại chết trẫm, rồi kế thừa đồ ăn vặt của trẫm.

Nam sinh cười nhẹ, thanh âm trong khu rừng u tịch truyền ra:

"Lộc Manh, tôi không có mục đích gì, chẳng qua là cảm thấy chơi cùng cậurất vui, muốn giúp cậumột tay. Ừ, Lộc Manh hẳn là rất cần giúp đỡ nhỉ?"

Chơi thật vui?

WTF?

Trẫm là để cho ngươi chơi vui sao?

Bệnh thần kinh!

"Cậu có đi hay không?"

Minh Thù đưa cuốn chả chỉ vào nam sinh, một giây sau liền bỏ cuốn chả vào miệng, dùng tay chỉ nam sinh:

"Cậu không đi tôi báo cảnh sát."

Làm trì hoãn việc quan trọngcủa trẫm, phiền chết.

Nam sinh đầu đầy sương mù, cô báo cảnh sát cái gì?

Trong ánh mắt nghi ngờ của nam sinh, Minh Thù lấy di động của Kim Vũ Kỳ, nhanh chóng bấm bấm, mỉm cười với nam sinh:

"Alô, tôi muốn báo án, có người muốn hành hungtôi, tôi ở..."

Nam sinh nhanh chóng cướp điện thoại trong tay Minh Thù, đang chuẩn bị cúp máy, lại phát hiện căn bản không hềgọi.

"..."

Trong không khí, tiếng gió xào xạc, chân thon dài xẹt qua, đá về phía hạ thân nam sinh, tốc độ mau đến nỗi nam sinh không phản ứng kịp, một cước trúng đích.

Theo bản năng, nam sinh chenơi nào đó, trên gương mặt đẹp traihiện ra vẻ thống khổ không che giấu được, hắn cắn răng:

"Lộc Manh, cậu không đi đóng phim thật là đáng tiếc."

Cô thật ra chỉ muốn dụdỗ hắn qua đó, mà hắn hoàn toàn không hoài nghi.

"Lần sau còn dám cản trở tôi, kết quả không chỉ là như vậy đâu."

Minh Thù khom lưng, nhìn vào mắt nam sinh, cười:

"Tôi mặc kệ cậu có mục đích gì, nhưng mà tốt nhất đừng làmtôi tức giận, tôi tức giận, rất đáng sợ đó."

Náo nhiệt một chút cô cảm thấy không có cái gì là không tốt, cũng không sợ âm mưu quỷ kế gì, càng náo nhiệt cô càng thích.

Thế nhưng khi cô làm việc, có người ở bên cạnh càn rỡ beep

beep, bị đánh là nhẹ rồi.

Minh Thù cầm lại di động của Kim Vũ Kỳ, còn muốn đạp nam sinh một cước, lại bị nam sinh bắt được mắt cá chân. Trên trán nam sinh toát một lớp mồ hôi, ánh mắt lạnh lùng cảnh cáo:

"Lộc Manh, đừng quá đáng quá."

Minh Thù dùng sức rút chân về, lôi Kim Vũ Kỳ rời đi.

Lúc này cho thêm chút âm nhạc, sẽ không ai hoài nghi đâylà đang đóng phim kinh dị.

Nam sinh nhìn bóng lưng Minh Thù, khóe miệng không nhịn được mà co quắp, hắn biết Lộc Manh, trước đây không phải là dáng vẻnàymà là học bá, cô gái ngoan ngoãn, chưa từng tranh chấp gì với ai.

Nhưng mà cô gái này quả thực chính là một diễn viên, trước đây không chừng đều là cô ấy giả vờ.

...

Bị trì hoãn trong rừng cây một lúc, sắc trời dần dần tối, Minh Thù lôi Kim Vũ Kỳ đến dãy phòng bỏ hoang, dọc đường không gặp học sinh nào, cô ném Kim Vũ Kỳ vào một gian phòng, tìm thứ gì đó khóa cửa lại.

Cô không vội rời đi, mà là dựa vào cửa sổ bên ngoài ăn gì đó.

Sắc trời dầndầntối đen, bên trong cũng có tiếng động, đầu tiên là Kim Vũ Kỳ than đau, bị kéo lê trên mặt đất thời gian dài như vậy, không đau mới là lạ.

Tiếp theo là tiếng bàn ghế kêu kẽo kẹt.

Kim Vũ Kỳ nhớ lúc đó mình rời khỏi rừng cây, nhưng có người từ phía sau đánh ngất mình, tiếp theo cái gì cũng không biết, đến khi tỉnh dậy đã ở chỗ này.

Nơi này là chỗ nào mình rất rõ ràng, dãy phòng bỏ hoang.

Lần trước là mình lừa Lộc Manh đến chỗ này, nhưng sao mình ở đây?

Là ai?

Ai đem mình đến đây?

Kim Vũ Kỳ duỗi tay sờ sờ trên người, tìm điện thoại di động, tìm tới tìm lui.

Điện thoại di động đâu?

Không thấy?

Kim Vũ Kỳ chống tay lên bàn, quan sát xung quanh. Ngoài cửa sổ rất tối, chỉ có thể thấy hình ảnh bàn ghế lộn xộn trong phòng.

Cửa bị khóa, cô ta kéo một lúc lâu cũng không mở được. Cô ta nhìn sang cửa sổ, phát hiện bên kia dường như có bóng người.

"Ai ở bên ngoài?"

Kim Vũ Kỳ la một tiếng, người vọt tới bên cửa, thông qua thủy tinh nhìn ra bên ngoài:

"Tại sao muốn bắt cóc tôi? Cậu là ai?"

Người bên ngoài thong thả xoay lưng, màn hình điện thoại di động chiếu sáng mặt cô, xuất hiện gương mặt tái nhợt.

"A!"

Kim Vũ Kỳ bị dọa ngã nhào trên mặt đất, nhưngcô ta nhanh chóng thấy rõ người bên ngoài, trong ánh mắt lóe lên phẫn nộ:

"Lộc Manh, cậu làm gì, thả tôi ra ngoài!"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 30: Đồng Minh Học Sinh Cá Biệt (7)

Minh Thù mở pin điện thoại di độngchiếu vào bên trong. Đột nhiên có ánh đènkhiến Kim Vũ Kỳ không kịp thích ứng, lấy tay che mắt lại. Cô ta sờ soạng đứng lên, bất chấp hình tượng:

"Lộc Manh, rốt cục cô muốn làm gì, mau thả tôi ra."

"Thả cô ra ngoài?"

Minh Thù cười cười:"Như thế thì không được, tôi phí bao công sức mới nhốt được cô vào đây đấy!"

Lãng phí đồ ăn là đáng xấu hổ.

Kim Vũ Kỳ bổ nhào về phíacửa sổ, ánh sáng di động chiếu rõ khuôn mặt vặn vẹo dữ tợn của cô ta:

"Cô làm như vậy là trái pháp luật. Lộc Manh, cô mau thả tôi ra ngoài, tôi sẽ không nói chuyện này cho người khác."

"Ồ." Minh Thù tỏ vẻ kinh ngạc:

"Cô còn biết làm như vậy là trái pháp luật?"

Đáy lòng Kim Vũ Kỳ hơi xao động, dự cảm xấu xuất hiện trong thâm tâm.

Tầm mắt Kim Vũ Kỳ chuyển động quanh căn phòng. Lúc trước, cô ta lừa Lộc Manh tới đây là dùng danh nghĩa Thượng Quan

Phong, cô ta chưa từng xuất hiện, hẳn là Lộc Manh không biết mình làm.

Nhưng bây giờ, Lộc Manh nhốt cô ta ở đây chứng tỏ cô ấy đã biết rồi!

Không được.

Kim Vũ Kỳ nắm chặt lấy thanh sắt cửa sổ, hốc mắt đỏ cả lên, nghẹn ngào nói:

"Lộc Manh, mình biết cậu không thích mình, cho rằng mình đã đoạt A Phong. Nhưng tình cảm này không thể miễn cưỡng, A Phong không thích cậu, cho dù hai người đến với nhau cũng sẽ khônghạnh phúc."

Lợi hại, còn diễn tốt hơn cả cô nữa kìa.

"Có liên quan gì tới tôi chứ."

Thượng Quan Phong thích ai chả liên quan gì đến cô cả, Minh Thù gõ gõ song sắt:

"Cô tốt nhất là ngoan ngoãn ở bên trong đi, chưa biết chừng lại có bạn trai nào đó đến cứu cô."

Minh Thù chuẩn bị rời đikhiến Kim Vũ Kỳ nóng nảy hô to một tiếng.

"Lộc Manh!"

Vì dùng hết sức, nên âm thanh củacô ta giữa khu phòng học trống trải nghe như quỷ gọi.

Minh Thù quay đầu lại, cầm di động chiếu vào mặt mình:

"Sao?"

Kim Vũ Kỳ: "..."

Vừa mới kêu một tiếng mà Minh Thù đã đứng lại rồi, chuyệnnày không hề giống trong tiểu thuyết chút nào. Kim Vũ Kỳ nghẹn mất vài giây rồi nắm chặt lấy song cửa, cắn răng nói:

"Lộc Manh, cô nhốt tôi ở đây, nếu A Phong biết, cô cảm thấy cậu ấy có thể thích cô sao?"

"Vậy chắc tôi phải giết cậu mới đúng."

Kim Vũ Kỳ: "..."

Chuyện này có liên quan gì sao? Sao cô nghe mà không hiểu gì hết!

"Tiếc làhôm nay ăn không no, không có sức lực."

Minh Thù có chút phiền muộn, thân thể yếu ớt vô dụng.

Kim Vũ Kỳ: "..."

Lộc Manh thế màmuốn giết mình?

Kim Vũ Kỳ bị câu nóinày doạ sợ, đột nhiên buông song sắt lui vào bên trong, nhìn bóng người bên ngoài giốngnhư nhìn thấy quỷ. Cô gái này thật là Lộc Manh sao?

"Lộc Manh... mau thả tôi ra."

Kim Vũ Kỳ thấy Lộc Manh rờiđi thì lại liều mạng vỗ song sắt:

"Lộc Manh, mau thả tôi ra, cho tôi về!"

Nhưng mà bất kể cô ta gào thét thế nào, người bên ngoài cũng không đáp lại một câu, nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt Kim Vũ Kỳ.

Lộc Manh...

Cô ta cũng dám như vậy đối với cô.

"Đúng rồi."

Bên cửa sổ đột nhiên xuất hiện một bóng đen, thanh âm của Minh Thù vang lên lần nữa.

"A!"

Kim Vũ Kỳ sợ tới mức hét lên một tiếng, trái tim hoảng sợ, lưng toát đầy mồ hôi lạnh.

Người dọa người, dọa chết người.

"Lộc Manh, rốt cuộc cô muốn thế nào?"

Kim Vũ Kỳ tức muốn hộc máu, tức giận rống lên.

"Tôi chỉ muốn hỏi cô một vấn đề, đừng kích động, bình tĩnh."

Âm thanh của Minh Thù trong trẻo, có ý trấn an. Nhưng lúc này truyền đến tai Kim Vũ Kỳ chỉ toàn ý giễu cợt. Cô ta ở bên ngoài cười cợt mình, mà cón muốn mình bình tĩnh?

Ai có thể bình tĩnh được?

"Bài đăngtrên diễn đàn chắc là do cô đăng nhỉ?"

"Bài viết nào? Tôi không hiểu cô nói gì cả!"

Kim Vũ Kỳ nhanh chóng phủ nhận.

"Lộc Manh, cô mau thả tôi ra ngoài, nếu không tôi mà ra được nhất định sẽ không tha cho cô."

Giọng của Kim Vũ Kỳ mang chút uy hiếp.

"Cô nói cứ như kiểu, tôi thả cô ra thì cô sẽ tha cho tôi ấy." Minh Thù cười khẽ:

"Kim Vũ Kỳ, cậu cho tôi là kẻ ngốc đấy à?"

Định coi cô là đứa trẻ lên ba dễ lừa đấy à?

"Lộc Manh, dù cho cô có làm gì, A Phong cũng sẽ không thích cô, người hắn thích sẽ luôn là tôi."

Lộc Manh quan tâm nhất chính là Thượng Quan Phong, dù cô ta có thay đổi tính tình, thì cũng không thể nói không thích là không thích, chắc chắn cô ta đang giả vờ.

Minh Thù tủm tỉm:

"Kim Vũ Kỳ, lần sau đăng bài nhớ chú ý một chút. Thứ nhất, ảnh chụp mờ ảonhư vậy, tôi hoàn toàn có thể phủ nhận đó là tôi. Thứ hai, văn vẻ không đủ trau chuốt mượt mà, không khiến người khác ấn tượng chút nào, cô mà làm paparazzihẳn là chết đói đến nơi rồi. Thứ ba, hất nước bẩn thì nhớ, đừng có dùng di động của chínhmình."

Minh Thù lắc lắc điện thoại trước mặt Kim Vũ Kỳ, rõ ràng đó là di động của cô ta, trên đó là acc mà cô ta chưa kịp thoát ra.

Khuôn mặt Kim Vũ Kỳ có chút khó coi, cô ta giơtay muốn cướp lại di động, nhưng Minh Thù nào có thể cho cô ta vừa ý.

"Là tôi làm thì sao?"

Kim Vũ Kỳ cười lạnh một tiếng:

"Nếu không phải cô ở quán bar, thì sao tôi chụp được. Việc này cô cũng đã làm, hiện tại còn không thừa nhận. Tôi chẳng qua chỉ đem sự thật nói ra, sao cô lại bảo tôi hắt nước bẩn?"

Kim Vũ Kỳ ghé sát vào song sắt, giọng nói có chút ác ý:

"Lộc Manh, cô cũng chẳng phải thứ tốt gì, giả vờtrong sáng thuần khiết, trong tâm chẳng phải cũng dơ bẩn đấy thôi."

Minh Thù tắt điện thoại rồi ném đi, khuôn mặt mỉa mai:

"Chỉ những người có nội tâm dơ bẩn, mới cảm thấy người khác cũng dơ bẩn.Kim Vũ Kỳ, tôi khuyên cônên đi gặp bác sĩ tâm lý, may ra có thể chữa được bệnh."

Nếu đã xé rách da mặt, lại không có người ngoài ở đây, Kim Vũ Kỳ cũng ngại đóng kịch:

"Lộc Manh, tôi sẽ không bỏ qua cho cô."

"Tới đi,mau đánh tôi đi này!"

Minh Thù giang hai tay khiêu khích:

"Nhưng mà,cô phải ra ngoài trước mới được, nếu không hay là,bạn Kim Vũ Kỳ thử nhảy lầu xem, nơi này là tầng năm, cô nhảyxuống cũng chỉ thiếu tay thiếu chân thôi, không chết được."

Thiếu tay chân còn không nghiêm trọng, thì cái gì mới gọi là nghiêm trọng?

Kim Vũ Kỳ tức đến hộc máu, nhưng cô ta kìm nén tức giậntrong lòng, không thể chọc giận Lộc Manh, giờ cô ta đang ở thế yếu.Nếu thật sự chọc giận người này, không chừng cô tasẽ giết mình, như vậy mất nhiều hơn được.

Chờ cô tara ngoài,nhất định sẽ tìm biện pháp dạydỗLộc Manh.

Cô cũng không tin mình nắm giữ cốt truyệntrong tay, mà còn không đấu lại được Lộc Manh.

Kim Vũ Kỳ im lặng, Minh Thù hừ lạnh một tiếng rồi nhấc chân rời đi.

Có chút đói bụng, phải đi ăn cái gì đấy mới được.

Minh Thù đi cầu thang bộ xuống dưới, chỗ này không có đèn, nhờ ánh đèn bên ngoài cô chỉ có thể lờ mờ thấy bậc cầu thang, xuống đến tần ba, một bàn tay từ trong bóng đêm túm lấy cô lôi đi.

Phía sau lưng là mặt tường lạnh lẽo, phía trước thì bị một thân thể ấm áp dán sát vào.

Minh Thù theo bản năng muốn phản kích.

"Đừng nhúc nhích, là tôi."

"Sao lại là cậu?" Thật là phiền! Dây dưa mãi thôi!

"Suỵt!"

Nam sinh vươn ngón tay ra đè ở trên môi Minh Thù, thân hìnhcàng nhích lại gần cô hơn.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 31: Đồng Minh Học Sinh Cá Biệt (8)

Lúc này bọn họ đang ở một ngã rẽ chật hẹp, khoảng cách giữa hai người rất gần, thậm chí Minh Thù có thể nghe được nhịp tim của hắn, vững vàng mạnh mẽ, cũng không hoảng loạn.

Minh Thù đẩy tay nam sinh ra, thuận tiện đạp hắn một cước.

Tiện nghi của trẫm không phải là thứ ngươi có thể chiếm!

"Cậu..."

Nam sinh hơi giận dữ.

Cộc cộc cộc...

Ở cầu thang vang lên tiếng giày cao gót, là từ dưới lầu đi lên. Âm thanh ấy truyền ra từ nơi cầu thang vắng vẻ, thật làkinh dị.

Nam sinh ngừng thở, không dám nói tiếp.

"Gần đây ở trên kiểm tra chặt chẽ, tôi thấy hay là dừng taymột thời gian, tránh nơi đầu sóng ngọn gió."

Âm thanhphụ nữ vang lên, tiếp theolà tiếng bước chân của một người khác, nghe chừngla một người đàn ông.

"Sợ cái gì? Chúng ta xảy ra chuyện, những người ởtrên cũng chạy không thoát, cho nênbọn họ sẽ bảo vệchúng ta."

Giọngcủa nam nhân rất trầm, không có sợ hãi mà nói.

Cô gái có chút lo lắng:

"Gần đây lòngtôi không yên, không biết là có chuyện gì xảy ra không?"

"Cô bình thường hay nghĩ quá nhiều, chớ suy nghĩ lung tung."

Tiếng bước chân của hai người hướng lên lầu, tiếng nói chuyện cũng dần dần nhỏ đi, cho đến khi biến mất.

Nam sinh đợi một lát, lui ra vài bước, trong bóng tối hắn không thấy rõ thần sắc của nữ sinh đứng bên trong. Hắn dangtay chống lên tường, vây Minh Thù trên tường:

"Lộc Manh, cậu tới nơi này làm gì?"

"Vứt xác."

Minh Thùkhông khách khí đánh vào tay hắn, tay nhỏ chân nhỏ kia nhìn qua không có sức lực gì, nhưng đánh vào người lại như sứccủa một người đàn ông, làm nam sinh đau đến nhíu mày.

Là do cô ấyăn nhiều rau chân vịt sao?

Nam sinh không tin Minh Thù sẽ giết người, cô hẳn là nhốt người ta ở nơi này:

"Cậu nhốt người ở lầu mấy?"

"Mắc mớ gì tới cậu, cậu muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân?"

Minh Thù nhấc chân đi xuống lầu, giọng mang theo ý cười:

"Muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân, vậy cậu tự tìm hiểu đi, hỏi tôi nhiều không có thành ý đâu."

Nam sinh liếc mắt nhìn lầu trên, đuổi theo Minh Thù xuống lầu:

"Vừa nãy cậu có nghe hai người kia nói chuyện không?"

"Không nghe được."

Nam sinh: "..."

Có thể nói chuyện nghiêm túcđược không?

"Cậu không cảm thấy giọng hai người kia nghe rất quen sao?" Nam sinh tiếp tục hỏi.

"Ừm."

Quen thuộc thì thế nào, cũng chẳng ăn được.

Nam sinh không nói gì, hắn đúttay trong túi đi bên cạnh Minh Thù:

"Hôm nay cậu thật may mắn khi gặp được tôi. Nếu như gặp phải bọn họ, cậu chết thế nào cũng không biết."

"Còn chưa đến lúc chết, lo lắngcái gì?"

Lát nữa phải đi ăn khuya thôi, hơi đói rồi.

"..."

Hình nhưcô hoàn toàn không nghe, là ảo giác của hắn sao?

"Tôi khuyên Lộc Manh một câu, về sau đừng tới dãy phòng bỏ hoang này, nơi này rất nguy hiểm."

Nguy hiểm?

Trẫm còn chưa biết viết hai chữ nguy hiểm này đâu!

...

Minh Thù leo tường rời khỏi trường học, tìm một chỗ ăn khuya. Cô nhìn nam sinh đối diện, đôimắt hơi nheo lại, cười hỏi:

"Cậu theo tôi làm gì?"

Hơn nửa đêm theo đuôi bạnnữ, muốn giếtngười hả?

"Lộc Manh, cậu không cảm thấy chúng ta nêntâm sự một chút hả?"

Nam sinh nhướngmày với Minh Thù.

"Không."

Nam sinh cúi người, gương mặt đẹp trai phóng totrướcmắt Minh Thù:

"Lộc Manh, tôi chứng kiến cậu đánh nhaucùng bạn học, còn gián tiếp cứu cậu một mạng, lẽ nào cậu không thể mời tôi ăn khuya để tỏ lòngbiết ơn?"

"Tôi bắt cậu chứng kiến à? Cậu không biết nhắm mắt lại sao?" Minh Thù mỉm cười.

"..."

Còn có hành động này?

Không phải, côgái này sao không trả lời giống như người bình thường vậy?

Minh Thù đem thức ăn ông chủ bưng lên đặt trước mặt mình, không để lại cái gì cho nam sinh.

Nam sinh buồn cười nhìn hành động của cô, sao cô lại thích bảo vệ thức ăn như vậy?

Nam sinh đứng dậy, đột nhiên rời khỏi chỗ ngồi.

Minh Thù cho rằng cái tên đáng ghét này cuối cùng cũng đi. Ai ngờmột lát sau hắn lại quay lại, trong tay còn cầm bánh bông lan, hắn đưa bông lanđến trước mặt Minh Thù:

"Mời cậu ăn."

Minh Thù nhìn bánh bông lan, lại nhìn nam sinh.

Nam sinh thu lại vẻtà khí, mỉm cười nhìn cô.

Minh Thù đưa tay nắm lấy mép đĩa, từ từcầm đĩa bánh hướng về phía mình, đôi mắtlóesáng lấp lánh.

Khuôn mặtnam sinh tựa như cóý cười, thực sự rất đáng yêu.

Mắt thấy bánh bông lancàng ngày càng gần, Minh Thù đột nhiên lại đẩy ra:

"Tự nhiên lại tốt như thế, phi gian tức đạo (*). Đừng tưởng rằng chỉ cần một cái bánh bông lanlà có thể mua được tôi."

Ít ra phải hai cái!

Không không! Hai cái cũng không được!

Nam sinh: "..."

Nam sinh lần thứ hai rời khỏi chỗ, mua vài cái bánh bông lanhương vị khác nhau, đưa đến trước mặt Minh Thù, cũng không tin cô có thể từ chối.

Minh Thù chép chép miệng, hương vị bánhlan tỏatrong không khí, khiếncho bụng cô kêu gào.

Đấu tranh một lúc lâu, cuối cùng vẫn nhịn đau từ chối.

Trẫm là người có nguyên tắc.

Nam sinh: "..."

Rõ ràng rất muốn ăn, nhưng cuối cùng vẫn từ chối, đến bộ dạng chịu đựng cũng rất đáng yêu.

[Ký chủ, vì sao không tiếp nhận?] Nó còn tưởng cô sẽ tiếp nhận.

Minh Thù nói trong lòng: "Làm sao có thể vì đồ ăn vặt mà bán đứng linh hồn mình được?"

[Nói tiếng người được không?] Để ý đến cảm thụ của hệ thống như nó đi.

Người này có mục đích với trẫm.

Đừng hỏi trẫm vì sao biết.

Bị đám tiểu yêu tinh kia truy đuổi lâu như vậy. Nếu như điểm này cònkhông phân biệt được, chẳng thể lăn lộn được nữa.

Nghĩ đến đám cáo già bên ngoài muốn ăn tiểu yêu tinh như mình, Minh Thù có chút đau dạ dày.

Trẫm cũng không phải là bé hồ lô.

[...]

Ký chủ này không phải ai cho đều ăn, giống như Khương Tầm cho cô thì không ăn, thế nhưng người khác cho, cô lại ăn.

Giống như ở thế giới này, Diệp Miểu Miểu đưa đồthì cô ăn, thế nhưng đến nam sinh này, bất luận đưa cái gì, cô cũng không ăn.

[Thế nhưng lúc trước ký chủ còn hỏi người ta đồ ăn?]

Hài Hòa Hiệuđột nhiên nghĩ đến một vấn đề.

[Có thể là đói đến choáng váng chăng?]

Lần đầu tiên là lúc tỉnh lại ở dãy phòng bỏ hoang, khi đó cô đói bụng đến nỗi muốn ăn thịt người.

Lần thứ hai là ở phòng y tế, cũngđói đến đòi mạng.

Quan trọng là khi đó, cô không cảm giác được đối phương có mục đích gì với cô, đến lần thứ ba gặp mặt, cô mới cảm giác được.

[...]

Ký chủ đã nói như vậy, nó còn có thể nói cái gì?

[Ký chủ, nhiệm vụ nhánh: "Vạch trần tội ác trường học."]

Phát một nhiệm vụ để an ủi.

Vạch trần tội ác trường học?

Không phải là làm tăng giá trị thùhận sao? Làm sao giờlại muốn làm chuyện này?

Trường học không phải là giáo dục con người sao? Có thể có tội ác gì?

Đáng sợ.

Nhưng mà...

[Mỗi người đều có giá trị thùhận.] Hài Hòa Hiệubổ sung thêm một câu.

[Nhưng ký chủ không cần phải đắc tội người lung tung, chỉ có tôi đưa ranhiệm vụ mới có thể thu hoạch giá trị thùhận, giá trị thùhận bình thường thì không được tính.]

Một câu nói làm dập tắt hưng phấn của Minh Thù.

Cô vùi đầu ăn, không muốn để ý đến Hài Hòa Hiệu, cũng không trả lời có tiếp nhận nhiệm vụ nhánh hay không.

Hài Hòa Hiệu đợi một hồi, chưa thấy Minh Thù trả lờimình.

[Ký chủ, nếu như hoàn thành nhiệm vụ, tôi có thể phát cho cô nhiều nhiệm vụ nhánh để thu hoạch giá trị thùhận.]

Đánh một cái tát, rồi tặng một viên kẹo.

"Ha ha..."

Ngươi không thấy có lỗi với cái tên Hài Hòa Hiệu của ngươi sao?

Xúi giục trẫm làm chuyện trái vớilương tâm này.

Trẫm là loại người cặn bã như vậy sao?

[Trước kia, tôi đã từng nóivới ký chủ, cô có thể xem những người trước mắtlà trò chơi, bọn họ chẳng qua chỉ là nhân vật hư cấu mà thôi.]

Ký chủ, cặn bã thì không phải là người.

***

(*) Phi gian tức đạo:Khi không mà tỏ ra ân cần, không phải chuyện gian trá thì cũng là chuyện trộm cắp.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 32: Đồng Minh Học Sinh Cá Biệt (9)

Vạch trần tội ác trường học, Minh Thù không cần suy nghĩ, lập tức nghĩ đến câu chuyện được nghe ở dãy phòng bỏ hoang.

Tin tứckhông có tác dụng nhiều lắm, nhưng ít ra cho thấybọn họ có mờ ám.

Bỏ đi, vẫncòn thời gian, từ từ xem xét.

Minh Thù nhìn nam sinh đối diện chưa đi, hỏi:

"Cậu tên gì?"

"Tôi còn tưởng Lộc Manh sẽ không hỏi chứ?"

Lâu như vậy rồi còn chưa hỏi tên của hắn, cũng không gọi tên của hắn, nhìn ánh mắt xa lạ kia, tất nhiên là không biết hắn.

Nói lời vô ích, không muốn thì bỏđi.

Minh Thù đứng dậy tính tiền, đi thẳng đến quầy bán bánh bông lan, nam sinh đầu đầy vạch đenđi theo cô.

Hắn lại một lần nữa, nảy sinhnhận thức mới đối với cô gái nhỏ này.

"Tôi là Trình Diễn, Trình trong quy trình, Diễn trong diễn biếntrình bày."

Trong trường học, tên của hắn cũng coi như là nhân vật truyền thuyết, cho nên Trình Diễn vẫn rấttự tin.

Nhưng mà...

Minh Thù liếc mắt, dùng ánh mắtkỳ lạquan sát Trình Diễn.

Người này vừa nhìn đã biếtlà thuộc nhómcá biệt, làm sao có thể dùng cách thức nho nhã như thế, để giới thiệu tên của hắn nhỉ?

Đáng sợ.

Thật là đáng sợ.

Trình Diễn không biết Minh Thù đang nghĩ cái gì, nhưng ánh mắt này nhìn có chút quáidị, hắn ho khan:

"Cậu không tự giới thiệu về mình một chút sao?"

Minh Thù thu hồi ánh mắt: "Cậu không phải biết tên tôi rồisao?"

Bệnh thần kinh, biết còn hỏi.

"Chúng ta có thể làm quen một lần nữa."

"Cậu thật phiền."

Bị Minh Thù dán cái mác phiền phức, vẻ mặt Trình Diễn mù mịt, sao lại thấy hắn phiền phức?

Trình Diễn và Minh Thù cùng đi trên đường, chứng kiến Minh Thù ăn hếtcái này sang cái khác, rốt cuộc hắn nhịn không được mà nói:

"Lộc Manh, dạ dày cậu là động không đáy hả?"

Ăn nhiều như vậy, bụng còn chưa thấy căng lên, thức ăn đi đâu rồi?

Minh Thù nở nụ cười:

"Không ăn đồ của cậu, cậu quan tâm làm gì? Để ýtôi rồi hả?"

Ánh mắt Trình Diễn hơi đổi, nói tiếp:

"Cũng không biết Lộc Manh có cho tôi cơ hộihay không?"

Cái gì vậy? Để ý thật á?

"Không."

"Vì sao?"

"Cậu nuôi không nổi tôi."

Trình Diễn: "..."

Cậu ăn như vậy, người thường đúng là nuôi không nổi.

...

Minh Thù quay về tiểu khu, phát hiện Trình Diễn còn đi theo mình, cô thật muốn đánh người:

"Cậu không để tôi yên có phải không?"

Trình Diễn tỏ ravô tội, chỉ chỉ phía trước:

"Nhà của tôi cũng ở đây."

Mình Thù: "..."

Trình Diễn dán sát vào người Minh Thù:

"Cho nênLộc Manh, cậu có muốn suy nghĩ lại không,tôi hoàn toàncó thể nuôi cậu."

"Không cần nghĩ."

Trẫm không có hứng thú với người không đáng tin.

Trình Diễn theo Minh Thù vào tiểu khu, nơi này là khu của người giàu. Nhà nguyên chủ mặc dù không tính là giàu nhất nhì, nhưng là danh môn vọng tộc. Nhưng Trình Diễn cũng ở đây, nhà hắn rất giàu cósao?

Chuyện này thật sự là không biết, cốt truyện không có đề cập qua, trong trí nhớ của nguyên chủ cũng không nhắc đến chuyện này.

Chỉ là tên Trình Diễn này nghe hơi quen tai, chắc là nguyên chủ từng nghe qua.

Trình Diễn theo Minh Thù đến trước cửa nhà:

"Lộc Manh, nếu như cậu thay đổi ý kiến, tôi lúc nào cũng hoan nghênh."

Minh Thù: "..."

Đồ tâm thần.

Minh Thù vào nhà, rầm một tiếng đóng cửa lại.

Nụ cười trên mặt Trình Diễn thu lại, ánh mắt trở nên sâu thẳm. Khung cảnhbốn phía đan xen, làm hình ảnhcủa hắn lúc ẩn lúc hiện ở một nơi tối tăm.

...

Hôm sau.

Minh Thù mở cửa, liền thấy Trình Diễn giương gương mặthuênh hoang, xuất hiện trong tầm mắt. Hôm nay hắn mặc đồng phục, mặc dù là đồng phục thông thường, nhưng mặc trên người nam sinh này, cũng giống như là có thêm một tầng hàoquang, lòe lòe chiếu sáng.

"Sao cậu lại ở đây?"

Minh Thù cắn sandwich, nụ cười sớm đã biến mất, hắn còn đi theo cô?

"Lộc Manh, chào buổi sáng."

Trình Diễn làm ảo thuật biến ra một đóa hồng, tặng cho Minh Thù.

Chả ăn được, có ích gì.

Minh Thù lười chẳng muốn phản ứng lạiTrình Diễn, cắn sandwich đi ra ngoài.

Bất cứ lúc nào, trên mặtcô cũngcó thể nhìn ra ba phần ý cười, ngay cả khi ăn vẫn luôn duy trì nụ cười, làm cho người ta sinh ra cảm tình.

Trình Diễn hơi thất thần, chờ Minh Thù đi qua, mới hoàn hồnkhông có chút xấu hổ nào thu tay về, xoay người đuổi theo Minh Thù, cong khóe môi:

"Lộc Manh, như vậy thậtkhông lễ phép."

Minh Thù quay đầu lại, cười giòn tan nói:

"Trình Diễn, chào buổi sáng."

Trình Diễn: "..."

Em gái sao không làm theo kịch bản vậy?

Từ tiểu khu đến trường học, Trình Diễn phát hiện nữ sinh nàytính tình rất cổ quái. Nụ cười của cô lúc mềm nhẹ, lúc thì rực rỡ, nhưng từ nụ cười hoàn toàn không nhìn ra tâm tình của cô như thế nào.

Tóm lại, điều duy nhất không thay đổi là côcười từ đầu đến cuối.

Cô giống như một cô bé vô tâm vô tư, cả người toát ra thanh xuân vô hạn.

Trẻ conđi học, thành phần trí thức bận rộn, mua thức ăn cho bà cụ, mỗi người đều có vẻ bận rộn như vậy, vội vàng đi về phía trước hoặc là đi thoáng qua nhau. Duy chỉ có cô là nhàn nhã như đi chơi, trên conđường ồn ào tản bộ như trên sân vắng.

Trong lòng Trình Diễn có chút quái lạ,cho đến khi đến trường cũng chẳng nói thêm với cô câu nào.

"Lộc Manh, cậu đừng đến dãy phòng bỏ hoang nữa, lần sau sẽ không may mắn như đêm qua đâu."

Trước khi vào trường Trình Diễn nhắc lại những lời này, sau đó nhanh chóng đi một hướng khác, không đi vào trường cùng Minh Thù.

Dãy phòng bỏ hoang...

Nơi đó có cái gì?

Trong trí nhớ nguyên chủ, cô ấy thấy quỷ trong dãy phòng bỏ hoang, là quỷ thật sao?

Minh Thù suy tư đi về lớp học, còn chưa đến lớp, thầy chủ nhiệm đột nhiên xuất hiện, trầm mặt gọi cô lại:

"Vì sao không có quét sân thể dục?"

Thầy chủ nhiệm cực kỳ tức giận:

"Lộc Manh, em đừng tưởng rằng có thành tích tốtmuốn làm gì thì làm ở trường này."

"Em..."

"Thầy cho em biết, em phạm lỗi phải chịu phạt, trường học có quy định của trường học, thân là học sinh phải nghe theo. Bây giờnghiêm khắc với em, cũng chỉ muốn tốt cho em, sau này bước chân ra xã hội, đều là kinh nghiệm xương máu, ai còn sẽ quản em, giảng đạo lý cho em như bây giờ?"

"Em..."

"Ngày hôm nay, tan học thầy sẽ đích thân giám sát, em còn dám không quét, xem thầy xử lý em như thế nào."

Thầy chủ nhiệm triệt để bùng nổ, đùng đùng nói xong, hừ lạnh một tiếng phất tay rời đi.

Minh Thù: "..."

Ngươi con mẹ nó, sao không nghe trẫm nói một câu chứ.

"Chủ nhiệm, ai lại chọc giận thầy rồi."

"Những học sinh này,càng ngày càng khó quản, một khi không chú ý liền gây không biết bao nhiêu chuyện."

"Còn không phải sao, nhưng bọn nó vẫn còn nhỏ, vẫn cònnghịch ngợm, thầy cũng đừng để ý quá."

Minh Thù nhìn sang bên kia, một phụ nữ mặc váy liền màu kem, đang nói chuyện cùng thầy chủ nhiệm, tóc uốn lượn sóng, nhìn qua rất trẻ.

Cái âm thanh này.

Giống y hệt giọng của người phụ nữ đêm qua.

"Manh Manh!"

Diệp Miểu Miểu không biết từ đâu lao tới ôm cánh tay Minh Thù:

"Nhìn gì vậy?"

Minh Thù gạt tay bạn mình, hất cằm về phía thầy chủ nhiệm:

"Cô gái kia là ai?"

Diệp Miểu Miểu nhìn sang, nói:

"Hình như là giáo viên môn tiếng anh cấp 2, sao thế?"

"Không có gì, tò mò thôi."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 33: Đồng Minh Học Sinh Cá Biệt (10)

Kim Vũ Kỳ khôngđi học, nhưng cũng không gây ra tin tức gì, mọi người vẫn tiếp tục công việc của mình. Vấn đề được thảo luận nhiều nhất, vẫn là vấn đề liên quan đến mấy bức ảnh, bị đăng lên trang web trường của Minh Thù.

Mặc dù bài đăngđã được gỡ xuống, nhưng không thể cản được hiếu kỳ của mọi người, thậm chí có nam sinh cònchạy tới chỗ Minh Thù hỏi lung tung này nọ.

"Học bá, cậu ở bên ngoài thật sự có kết giao với mấy người trong ảnh hả?"

"Cậu nói cái gì đó?"

Diệp Miểu Miểu đứng cạnh Minh Thù, nhìn nam sinh không có ý tốt kia, lạnh lùng nói:

"Tôi nói cho cậu biết, để tôi nghe thấy các cậu nói những lời này, đừng trách tôi không nể mặt!"

Trong lớp, Diệp Miểu Miểu nổi danh cọp mẹ, một số nam sinh cũng không dám chọc cô.

"Mẹ nó, đều bị phơira ánh sáng rồi, còn không cho nói? Có gan làm thì có gan nhận, giả bộ cái gì, không biết xấu hổ."

Một nữ sinh đứng phía trước hừ lạnh.

"Cô lặp lại lần nữa!"

"Lục Thủy."

Minh Thù cản Diệp Miểu Miểu đang chuẩn bị tiến lên.

"Manh Manh, tớ giúp cậu dạy dỗ bọn họ."

Diệp Miểu Miểu không phục, những người này chỉ biết khua môi múa mép, Manh Manh nhà mình căn bản không phải loại người như vậy.

"Dạy dỗtụi tao? Diệp Miểu Miểu mày là cái thá gì, tụi tao nói sai gì sao?"

"Đúng vậy, nếu cô ta không làm ra chuyện đó thìtụi tao nói làm gì? Là cô ta không biết xấu hổ! Đồ ti tiện!"

Trước đây trong lớp, Lộc Manh là học bá, trong trường bộ dạng thanh thuần khả ái, có không ít người theo đuổi, đương nhiên làm người khác đố kỵ. Hôm nay xảy ra chuyện như vậy, những nữ sinh này bắt được điểm yếu, làm sao lại không liều mạng công kích.

Đố kỵ khiến con người ta phát rồ phát dại.

Diệp Miểu Miểu bùng nổ lửa giận, cầm sách trên bàn ném qua:

"Ai không biết xấu hổ, mắng ai là đồ ti tiện!"

"Mẹ nó."

Hành vi ném sách của Diệp Miểu Miểu, làm những nữ sinh bên này tức giận, không nói lời nào liền ném sách lại.

Trong phòng học xảy ra một trậnhỗn chiến.

Minh Thù: "..."

Làm gì đấy? Nghe trẫm nói một câu không được sao? Vì sao các người đều thích cấp thêm đất diễn cho bản thân vậy?

"Bang..."

Một quyển sách từ bên cạnh bay tới, vừa lúc quét một túi quả hạch, để ở bàn bên cạnh Minh Thù rớt xuống đất, toàn bộ quả hạch bị đổ ra, rơi đầy đất, tiếp theo là bị người khác vô tình đạp phải.

Minh Thù: "..."

Minh Thù là kiểu ngườicó thể động tới cô, thế nhưng động tới đồ ăn vặt của cô, tuyệt đối không thể tha thứ.

...

Mười phút sau.

Các nữ sinh kia nằm đầy đất, Minh Thù cũng mặc kệ đối phương là nam hay nữ, dù sao người động đến đồ ăn vặt của cô, đều phải đánh cho nằm bẹp.

Diệp Miểu Miểu cùng quần chúng vây xem, đều trợn mắt há mồm, cằm rớt đầy đất.

Khả năng vũ lựccủa Manh Manh nhà mình, từ lúc nào trâu bò như vậy?

Minh Thù đứng trên ghế, nhìn người nằm dưới đất:

"Xin lỗi Lục Thủy."

"Cô ta ra tay trước, dựa vào cái gì muốn tụi tao xin lỗi."

Một nữ sinh hung dữ trừng mắt với Minh Thù, Lộc Manh ngày nào sao lại lợi hại như vậy, đau quá.

Minh Thù mỉm cười giơ giơ nắm đấm, nhất thời nữ sinh kia sắc mặt trắng bệch. Cô ta cắn cắn môi, nước mắt lưng tròng:

"Thực... Thực xin lỗi."

"Xin lỗi."

"Xin lỗi."

Dưới sự uy hiếp từnắm đấm của Minh Thù, những nữ sinh khác mặc dù không tình nguyện, vẫn phải nói xin lỗi.

Diệp Miểu Miểu cảm động một phen, Manh Manh nhà mình đúng là yêu mình nhất.

"Còn vấn đề thứ hai."

Nắm tay Minh Thù xòe ra, vươn ra hai ngón tay trắng nõn, ánh mắt đảo qua mấy nữ sinh:

"Vừa nãy là ai đánh rớt quả hạch của tôi?"

Nữ sinh nằm trên đất: "..."

Cái gì?

Quả hạch?

Hoàn cảnh hỗn loạn lúc nãy, ai còn quan tâm quả hạch gì chứ.

Những nữ sinh kia muốn trả lời không biết, nhưng nhìn bộ dạng Minh Thù cười tủm tỉm, không biết tại sao có hơi sợ hãi, lời đến bên miệng lại không dám nói ra.

Ngay lúc bọn họ chần chừ, ngoài cửa ồn ào, tiếp theo là tiếng gầm lên giận dữ.

"Lộc Manh, em làm gì vậy?"

Tiếng hét phẫn nộ của thầy chủ nhiệm, phá tan bầu không khí quỷ dị trong phòng:

"Em xuống đây cho thầy."

Chuyện lúc trước còn chưa tính sổ, bây giờ lại dám ẩu đả trong lớp, phản nghịch.

Minh Thù bị kêu lên văn phòng, bị phê bình một trận, đám học sinh bị đánh yêu cầu phạt nặng Minh Thù. Minh Thù dửng dưng nhìn thầy chủ nhiệm.

Thầy chủ nhiệm nghĩ Minh Thù là một học bá, có thể làm vẻ vang trường học, vốn còn muốn nói đỡ cho cô hai câu, nhưng nhìn thái độ của cô, làm thầy chủ nhiệm bùng nổ tức giận, ghi cho Minh Thù một tội nữa.

Thời gian quét sân thể dục tăng lên gấp đôi.

Các nữ sinh âm thầm đắc ý, dám đánh người, đáng đời.

Nhưng mà bọn họ nhanh chóng hiểu ra, việc này căn bản không có kết thúc dễ dàng như vậy. Vừa tan học, bọn họ đã bị Minh Thù chặn đường.

"Lộc Manh, mày dám động vào tụi tao, tụi tao lập tức nói cho thầy chủ nhiệm, mày sẽ bị đuổi học."

Một nữ sinh trong đó bạo dạn nói.

Một tay Minh Thù chống lên khung cửa, hất hất tóc mái, cong cong khóe miệng:

"Đừng lo lắng, tôi chỉ nói lý lẽ thôi."

Các nữ sinh: "..."

Người này chẳng giống đi nói lý lẽ chút nào.

...

Cửa hàng bán quả hạch.

Minh Thù ôm quả hạch ra ngoài, mấy người phía sau nhìn nhau, thần sắc cổ quái. Cô xoay người nhìn mấy nữ sinh kia, các nữ sinh đồng thời lui về phía sau một bước, cảnh giác nói:

"Mày còn muốn gì nữa?"

Minh Thù mỉm cười:

"Lần sau đừng lãng phí thức ăn."

Các nữ sinh nhìn Minh Thù rời đi, cho đến khi bóng dáng của cô biến mất ở đầu đường, một nữ sinh trong đó khó khăn nuốt nước bọt, nói:

"Các cậucó thấy Lộc Manh như kiểu bị trúng tà không?"

"Không chỉ cóvậy, lúc trước đã cảm thấy là lạ. Trước đây Lộc Manh sẽ không cười như vậy, tôi nhìn cô ta cười thôi đã cảm thấy khiếp sợ."

"Ừ, tôi cũng có cảm giác như vậy. Hành vi gần đây của Lộc Manh quá khác thường..."

Cô gây ra chuyện, bắtbọn họ bồi thường quả hạch, mà chuyện cô đánh người cũng vì quả hạch bị làm rớt. Đây là chuyện người bình thường có thể làm ra sao? Con mẹ nó không phải là trúng tà sao?

"Tôi hơi sợ."

Mấy nữ sinh kia nhìn nhau, mỗi người đều xoa xoa cánh tay, hiển nhiên đều hơi sợ hãi.

...

Lộc Manh đánh người trong lớp, lần thứ hai leo lên tiêuđề của trường. Không ít người suy đoán có phải Lộc Manh trúng tà hay không, nếu không thì làm sao sẽ làm ra loại chuyện này, rõ ràng không hợp với hình tượng của Lộc Manh.

Cũng có người nói Minh Thù điên rồi, có thể là bởi vì chuyện ảnh phát tán lúc trước.

Nhưng mà ý kiến này nhanh chóng bị phủ định, nhìn qua là biếtkhông phải bị điên, ăn nói rõ ràng, rất bình thường, chỉlàthỉnh thoảng cười làm lòng người khiếp sợ.

Mấy nữ sinh bị Minh Thù dạy dỗ, thấy Minh Thù cũng không dám khiêu khích nữa, hình như xem cô giống sinh vật đáng sợ nào đó, hoàn toàn không dám đến gần.

Mà chuyện Minh Thù quét sân thể dục, lại làm thầy chủ nhiệm đau đầu, hoàn toàn không chờ được người, vừa tan học cô đã biến mất không thấy tăm hơi.

Thầy chủ nhiệm hết cách, chỉ có thể canh giữ cửa lớp lúc tan học.

"Chủ nhiệm, sao thầy không thể buông tha em?"

Trẫm làm sao có thể đi quét sân thể dục gì đó, quá hạ thấp đẳng cấp của trẫm.

Thầy chủ nhiệm nghiêm mặt:

"Lộc Manh, em đừng có đùa giỡnvới thầy."

Ai da!

Bây giờcười cũng phạm pháp.

"Đứng đó làm gì, còn không mau đi? Ngày hôm nay em quét không xong, thầy cũng không đi."

Mấy đứa nhóc bây giờ, càng ngày càng phản nghịch, trước kia là một học bá chăm ngoan, sao lại biến thành thế này, phảigiáo dục thật tốt để trở lại như xưa mới được.

Cũng không thể để phát triển sai đường được.

Minh Thù đảo đảo mắt: "Hiệu trưởng, chào thầy."

Thầy chủ nhiệm không nhúc nhích.

Minh Thù: "..."

Chủ nhiệm à, chúng ta hà cớ gì phải tổn thươngnhau?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 34: Đồng Minh Học Sinh Cá Biệt (11)

Sao Minh Thù có thể làm chuyện quét sân thể dục này được, kì kèo cả nửa ngày cũng chưa quét được ba mét.

Aiz, thật là đói!

"Bạn học Lộc Manh, quét rác hả?"

Trình Diễn dẫn theo hai bạn học từ bên phía thầy chủ nhiệm đi đến, nhướng mày nhìn Minh Thù:

"Cậu quét như vậy, quét đến khi nào mới xong?"

Hai đàn em bên cạnh Trình Diễn liếc nhau, có chút ngạc nhiên đánh giá nữ sinh trước mặt, hình như gần đây lão đại rất quan tâm đến học bá...

Chẳng lẽ là coi trọng học bá?

Đại ca, hai người không phải cùng thế giới đâu!

Minh Thù rất muốn dùng chổi quét cái tên đáng ghét này đi cho khuất mắt.

"Chủ nhiệm, cậu ta quấy rối em quét rác."

Minh Thù rống giận nói với thầy chủ nhiệm, đang đứng bên kia vọc điện thoại.

Chủ nhiệm ngẩng đầu, thấy Trình Diễn dẫn theo hai đàn em, đứng trước mặt Minh Thùdiễu võ dương oai, sắc mặt trầm xuống, vừa gắt vừa đi về bên ấy:

"Trình Diễn, em làm gì?"

Trình Diễn: "..."

Cậu nói một lời không hợp thì mách thầyà?

Minh Thù chống cây chổi, cười tủm tỉm nhìn hắn, ai bảo ngươi quấy rối trẫm hoài niệm đồ ăn vặt.

"Chủ nhiệm, em giúp đỡ bạn học Lộc Manh quét sân."

Chủ nhiệm sắp bước đến, Trình Diễn lên tiếng.

Lời này chẳng những làm thầy chủ nhiệm kinh ngạc, còn làm hai tên đàn em sợ hãi.

Hôm nayđại ca ra cửa quên uống thuốc sao?

Từ lúc nào mà bàn tay tôn quý của đại cahắn đã cầm cái chổi tầm thường như vậy?

"Trình Diễn, em làm cái gì vậy?"

Thầy chủ nhiệm hoài nghi: "Tháng này em đến trường chỉ vài lần, thầy cho em biết, em tiếp tục như vậy nữa, sớm muộn gì trường học cũng đuổi em."

"Không phải em đã tới rồi sao?"

Trình Diễn nói: "Chủ nhiệm, thầy xem trời sắp tối rồi, một cô gái như bạn học Lộc Manh lát nữa đi về rất nguy hiểm, em tới giúp bạn ấy không được sao?"

Thầy chủ nhiệm ngẩng đầu nhìn trời, rồinhìn đến Minh Thù quét còn chưa được ba mét, lại nhìn Trình Diễn đột nhiên tự tiến cử bản thân, trầm ngâm chỉ trong chốclát:

"Quét nhanh lên đi."

Trình Diễn chớp mắt với Minh Thù, sau đó chỉ huy hai đàn em sau lưng:

"Hai người các cậu, quét."

Hai tiểu đệ: "..."

Đã nói đại ca làm sao có thể quét rác.

Minh Thù kéo cái chổi đi dọc sân thể dục, Trình Diễn bám theo đuôi:

"Bạn học Lộc Manh, cậu không cảm ơntôi sao?"

"Có mục đích gì? Nói đi."

Không chuyện lại ân cần, nhất định có âm mưu, cô phải bảo vệ đồ ăn vặt thật tốt.

Điều kiện tiên quyết là hiện tại cô có đồ ăn vặt.

Thật là đói.

"Bạn học Lộc Manh đừng lạnh lùng như thế, tôi chỉ là giúp đỡ bạn học mà thôi."

Minh Thù ngẩng đầu nhìn hắn, tràn đầy một dòng sông thu sâu thẳmtrong đôi mắt,hiện lên ánh sáng nhu hòa ấm áp, nhưng mà ánh mắt kia nhìn Trình Diễn khiến hắn chột dạ.

Không phải, hắn chột dạ cái gì? Hắn không có làm gì hết!

Hắn ho khan một cái:

"Bạn học Lộc Manh, tôi nghĩ cậu thiếu bạn trai, cậu xem chuyện ngày hôm nay, có một người bạn trai có thể giải quyết giúp cậu, cậu có muốn suy xét một chút hay không?"

"Ừ."

Minh Thù nhìn về phía sân thể thao:

"Là thiếu một đàn em, cậu muốn làm đàn em của tôi?"

Trình Diễn: "..."

Đàn em cái gì? Hắn nói là bạn trai! Bạn trai!

Bình tĩnh!

Không thể tức giận.

Trình Diễn cúi người, biểu hiện trên gương mặt hắn nghiêm chỉnh không ít:

"Bạn học Lộc Manh, cậu không cần lảngtránh câu hỏi của tôi. Tôi nói chuyện với cậu rất nghiêm túc."

Minh Thù duỗi tay chống lại ngực hắn, mỉm cười:

"Đáng tiếc là tôi không thích cậu."

Trình Diễn này tuyệt đối có vấn đề.

Trẫm mới không mắc mưu.

"Hiện tại không thích, không có nghĩa là sau này cũng không thích."

Khóe miệng Trình Diễn cong lên nụ cười kỳ lạ, rất tự tin:

"Tôi tin tưởng cậu sẽ thích tôi."

Minh Thù cười lắc đầu:

"Tự tin là tốt, nhưng tuyệt đối đừng tự tin quá mức, sau này sẽ có hại."

"Cũng chưa thử một chút, thì làm sao biết sẽ không được? Bạn học Lộc Manh sợ hãi?"

Nụ cười của Minh Thù tăng thêm vài phần:

"Sợ? Còn chưa có thứ gì làm tôi sợ đâu."

"Vì sao không dám đồng ý với tôi?"

Trình Diễn cho rằng phép khích tướng hữu dụng, tới gần Minh Thù:

"Vậy thì cậu sợ cái gì?"

Dưới ánh mắt áp bách của Trình Diễn, trong mắt Minh Thù lóe lên ý cười:

"Phép khích tướng đối với tôi cũng vô dụng, tôi nói không thích chính là không thích."

Trẫm mới không phải là người dễ dàng bị người khác ảnh hưởng.

[Ký chủ, cô có thể đồng ý với hắn.]Hài Hòa Hiệu lại bắt đầu xúi bậy Minh Thù.

[Chỉ cần đồng ý với hắn, đợi đến thời cơ thích hợp liền bỏ rơi hắn, có thể thu được giá trị thù hận của hắn, ký chủ không nên bỏ qua cơ hội tốt như vậy.]

Hừ, trẫm là cái loại con gái xấu xa này sao?

Có thời gian lượn quanh hắn cũng không bằng để trẫm ăn thêm đồ ăn vặt chứ.

[...]

Trong lòng ký chủ ngoại trừ đồ ăn vặt ra, thì còn có cái gì quan trọng không? Hiện tại nó trả hàng lại còn kịp sao?

Nó chỉ là muốn giá trị thù hận thôi mà.

Vì sao khó khăn như vậy?

Đối với người có mục đích phá rối mình, từ trước đến giờ Minh Thù đều không nhẹ dạ. Nhân thời điểm thầy chủ nhiệm gọi điện thoại, Minh Thù ném chổi chạy mất.

Trình Diễn muốn quét thì để hắn quét đi, trẫm muốn theođuổi lý tưởng của mình.

Thái độ Minh Thù từ chốirõ ràng, làm Trình Diễn có hơi thất bại.

Không phải hắn trông đẹp trai sao? Đối với vẻ ngoàicủa mình, hắn vẫn rất có tự tin, nữ sinh trong trường nhìn thấy hắn không phải đều si mê mà thét chói tai sao?

Sao học bá lại khôngtiếp nhận hắn?

...

Từ ngày Kim Vũ Kỳ bị Minh Thù nhốt trong dãy phòng bỏ hoang, ba ngày sau mới đi học, nhìn qua có chút suy yếu, ánh mắt cô ta nhìn Minh Thù càng ngày càng tối sầm. Nếu ánh mắt có thể giết người, không biết Minh Thù đã chết bao nhiêu lần.

Minh Thù không để ý, lộ ra nụ cười khiêu khích, cười khanh khách nhìn cô ta.

Có tức hay không? Có hận hay không?

Hận là đúng rồi.

Cho đến khi thầy chủ nhiệm vào lớp, Kim Vũ Kỳ mới thu ánh mắt lại, mặt tối sầm ngồi tại chỗ, cô bạn ngồi cùng bàn cũng không dám bắt chuyện.

Chủ nhiệm lớp gõ bàn, nói:

"Mọi người yên lặng. Lễ văn hóa của trường, mỗi lớp đều phải đăng ký một tiết mục, lần này lớp chúng ta chuẩn bị vở kịch "Công chúa ngủ trong rừng". Ủy viên văn hóa phụ trách chuyện này, mọi người phải nhiệt tình tham gia đó."

"A...Lại là kịch." Bạn học nào đó kêu than.

"Không thể không tham gia sao? Thật là nhàm chán." Bạn học nào đó oán giận.

"Thầy ơi, chúng em không tham gia được không?"

Chủ nhiệm lớp đenmặt vỗ bàn, giải quyết dứt khoát:

"Không được, mỗi lớp đều phải chuẩn bị tiết mục, mọi người tranh thủ thời gian chuẩn bị."

Một đám học sinh cực kỳ không vui, lớp này của Minh Thù toàn là học bá, đa số mọi người chỉ thích học tập.

Cho nên, đến thời điểm ủy viên văn hóa ghi tênlên danh sách, mọi người đều giả chết từ chối.

Quậy một trận ầm ĩ, dưới sự dụ dỗ cưỡng ép của ủy viên văn hóa, cuối cùng cũng tìm đủ người.

Chuyện này vốn không có liên quan gì với Minh Thù, cũng không biết vì sao đến thời gian tập luyện, ủy viên văn hóa kêu tên cô.

Minh Thù ngơ ngẩn nhìn ủy viên văn hóa: "Tớ?"

"Manh Manh, cậu báo danh khi nào thế?"

Diệp Miểu Miểu cũng thấy kỳ lạ, cô ấy ở bên cạnh Minh Thù, sao lại không biết khi nào cô báo danh.

"..."

Trẫm đâu biết, có lẽ là thời điểm trẫm mộng du chăng?

Ủy viên văn hóa bên kia gật đầu xác nhận:

"Đúng vậy, chính là cậu."

Minh Thù nhìn về phía Kim Vũ Kỳ, cô ta không cười, mà giống như cười nhìn cô,ác ý dưới đáy mắt rõ ràng không thể nghi ngờ.

Đầu lưỡi Minh Thù liếm môi trên, hơi hút khí, lộ ra nụ cười, hỏi ủy viên văn hóa:

"Tớ diễn cái gì?"

"Ừm...Phù thủy nguyền rủa công chúa." Ủy viên văn hóa có chút khó hiểu:

"Lộc Manh, không phải là cậu điền phiếu báo danh sao? Trước đây kêu cậu tham gia hoạt động cậu cũng không tham gia, không ngờ lần này cậu chủ động như vậy."

Gần đây phong thái của học bákhông được bình thường, bây giờ còn báo danh tham gia diễn kịch. Không biết có phải vì chuyện trên trang chủ trường học,kích thích học bá không nữa.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 35: Đồng Minh Học Sinh Cá Biệt (12)

Diễn kịch là cái gì?

Minh Thù hoàn toàn không hiểu, ở trong ấn tượng của cô chính là một phương thức biểu diễn cực kỳ phù phiếm.

Kim Vũ Kỳ lại mạo danh đăng ký cho cô, không biết muốn làm gì nhưng nhất định không phải chuyện gì tốt lành.

Muốn làm chuyện gì, tưởng cô sợ sao?

Chơi đến càng náo nhiệt càng tốt.

Diệp Miểu Miểu không hiểu, tại sao Minh Thù lại đồng ý với ủy viên văn hóa, cô ấy kéo tay Minh Thù:

"Manh Manh, không phải cậu báo danh, tại sao phải đồng ý?"

"Diễn một vở kịch mà thôi, có gì phải sợ."

Minh Thù xé túi khoai, ngữ khí nhẹ nhàng khoan thai lại kiêu ngạo:

"Tớ là diễn viên, diễn kịch với tớ ngược cho mấy người kia không biết Đông Tây Nam Bắc."

"Manh Manh, trước kia cậu chưa từng diễn kịch."

Diệp Miểu Miểu khẩn trương nói: "Diễn kịch không có đơn giản như cậu tưởng đâu."

Minh Thù vươn tay vỗ vai Diệp Miểu Miểu, trên mặt tràn đầy ý cười:

"Yên tâm, còn chưa có chuyện nào mà tớ không giải quyết được."

Diệp Miểu Miểu: "..."

Cô đây là hoàng đế chưa vội mà thái giám đã gấp.

Diệp Miểu Miểu đỡ trán, cuối cùng thở dài, lấy ra dũng khí lên Lương Sơn, cũng đi ghi danh.

Cô ấy cũng không thể nhìn Manh Manh nhà cô ấy bị bắt nạt chứ?

...

Sau khi tan học, Minh Thù đi một vòng quanh sân thể dục, phát hiện hai tên đàn em của Trình Diễn đã ở đó.

Thấy cô sang đây, bọn họ tung ta tung tăng chạy đến, gương mặt nịnh nọt:

"Chị dâu, chuyện quét rác để chúng em lo, sau này chị không cần đến, chúng em nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ."

"Ai là chị dâu của mấy người?"

Minh Thù mỉm cười: "Còn dám gọi lung tung, tôi đánh các người."

"..."

Được đại ca coi trọng, không phải chị dâu thì là cái gì? Chị hai?

Minh Thù nhìn hai đứa đàn em vài lần, bọn họ gục đầu xuống, cô nói không phải thì không phải, dù sao bọn họ nghe đại ca.

...

Kịch bản Minh Thù diễn là phù thủy nguyền rủa công chúa, thời gian cô lên sân khấu không nhiều lắm, đa số thời gian đều là ngồi phía dưới ăn.

Kim Vũ Kỳ cũng tham gia, nhưng rất kỳ lạlà cô ta không làm phiền đến Minh Thù, mà là nghiêm túc luyện tập.

Có lẽ Kim Vũ Kỳ cố ý dẫn dắt tất cả mọi người, đều có ý cô lập Minh Thù, may là có Diệp Miểu Miểu, làm Minh Thù không buồn chán đến mức đi tìm những người đó giảng đạo lý.

"Chào mẫu hậu, mẫu hậu, người đang làm gì vậy?"

"Ta đang xe chỉ. Con xem, thật thú vị, con muốn thử một chút không?"

Màn luyện tập lúc này chính là sinh nhật 15 tuổi của công chúa, cô ấy sắp bị con thoi đâm cho ngủ say.

Đóng vai công chúa chính là Kim Vũ Kỳ, tuy rằng không phải diễn viên chuyên nghiệp, nhưng động tác của Kim Vũ Kỳ cũng không cần cố gắng học, diễn thật sự không tồi.

Ngay cả giáo viên đến quan sát cũng âm thầm gật đầu, tỏ vẻ hài lòng với Kim Vũ Kỳ.

Ngay thời điểm Kim Vũ Kỳ đang cầm đạo cụ con thoi, có một người từ bên ngoài đột nhiên xông vào, đi thẳng đến chỗ Kim Vũ Kỳ, khuôn mặt tức giận:

"Kim Vũ Kỳ, cô dựa vào cái gì mà giành phòng học của chúng tôi?"

Tập luyện bị cắt ngang, tất cả mọi người nhìn nữ sinh xông vào kia.

"Đây không phải là Tiền Đa Đa của ban F sao? Tại sao đến gây chuyện với Vũ Kỳ, lúc trước đồng phục của Vũ Kỳ bị làm hư, Vũ Kỳ chưa từng tính toán với cô ta, thật không biết cô ta lấy dũng khí ở đâu ra nữa."

"Ây da, loại vịt con xấu xí như cô ta lại tưởng mình là thiên nga, có thể bay lên trời."

"Cũng không biết lấy tự tin ở đâu ra, da mặt thật dày, còn mơ ước Giang học trưởng của chúng ta, Giang học trưởng và Vũ Kỳ của chúng ta mới là một đôi trai tài gái sắc..."

Có trò hay để xem.

Minh Thù đổi một tư thế để ăn, ánh mắt rơi vào trên người nữ sinh kia, cô nữ sinh này hẳn là nữ chính thật.

Kim Vũ Kỳ là nữ chính giả, cô ta muốn đổi vị trí, đương nhiên sẽ có một nữ chính thật.

Chỉ là nữ chính thật lại còn đang online?

Cô tưởng rằng đã sớm bị Kim Vũ Kỳ làm cho offline luôn rồi chứ.

Nữ sinh bị tiếng bànluận xung quanh làm cho có chút xấu hổ, nhưng cô vẫn ưỡn ngực nhìn Kim Vũ Kỳ:

"Lúc trước căn phòng này vẫn do chúng ta dùng, Kim Vũ Kỳ, cô dựa vào đâu mà giành?"

Kim Vũ Kỳ cầm con thoi, nụ cười nhẹ nhàng:

"Bạn học Tiền Đa Đa, phòng là của trường học. Thời điểm chúng tớ tới cũng không có ai, cậu cũng không xin phép trường học,chỉcác cậu mới có thể sử dụng, vì sao chúng tớ không được dùng?"

"Đúng vậy, đây là phòng học công cộng, vì sao chúng tớ không thể dùng?"

Gần đây tất cả mọi người đều muốn luyện tập, thực sự rất thiếu sân, bọn người Tiền Đa Đa vốn vẫn dùng căn phòng này, nhưng bây giờ bị Kim Vũ Kỳ dẫn người chiếm lấy, Tiền Đa Đa sẽ tìm Kim Vũ Kỳ nói lý.

"Thế nhưng lúc trước vẫn là chúng tôi dùng." Tiền Đa Đa đỏ mặt.

"Do các cậu dùng chính là của các cậu sao?"

Kim Vũ Kỳ mân mê con thoi: "Sao tớ không biết trường học có quy định này?"

"Vậy...Các người cũng không thể không nói một tiếng với chúng tôi!" Tiền Đa Đa nói muốn hụt hơi.

Hai bên nói lý với nhau, Tiền Đa Đa và Kim Vũ Kỳ tôi một lời, cô một lời, bên nào cũng cho mình là đúng. Cuối cùng không biết lúc nào lại động tay động chân, Tiền Đa Đa đẩy Kim Vũ Kỳ một cái.

Kim Vũ Kỳ "Oạch" một tiếng ngã trên mặt đất, con thoi trong tay đâm vào tay cô ta.

Nhìn từ góc độ của người bên kia, Kim Vũ Kỳ là bị Tiền Đa Đa đẩy nhưng từ góc độ của Minh Thù, có thể thấy được Kim Vũ Kỳ tự lui ra sau, sau đó ngã trên mặt đất.

Minh Thù: "..."

Bây giờ mọi người thích chơi cái loại kịch bản này sao? Thật độc!

"Vũ Kỳ."

Thời điểm mọi người ở đây la lên, một nam sinh từ bên ngoài chạyđến, khẩn trương đỡ Kim Vũ Kỳ dậy:

"Không sao chứ?"

Kim Vũ Kỳ cố ý giấu tay ra sau lưng, dường như không muốn nam sinh thấy nhưng động tác này của cô ta càng làm nam sinh chú ý:

"Tay bị thương?"

"Không sao."

Kim Vũ Kỳ lắc đầu, sắc mặt cô ta rất bình thường, cố gắng giữ khoảng cách với nam sinh.

"Giang học trưởng, là cô ta đẩy Vũ Kỳ." Nữ sinh bên cạnh nhanh trí mách tội.

Giang học trưởng nhìn Tiền Đa Đa, sắc mặt lạnh nhạt.

Tiền Đa Đa lắc đầu, dưới cái nhìn chằm chằm của Giang học trưởng, ấp úng giải thích:

"Không phải... Mình..."

Mới vừa rồi cô còn không có dùng sức, chính Kim Vũ Kỳ tự té xuống mà.

Tiền Đa Đa nhìn Kim Vũ Kỳ, vừa đúng lúc thấy sự nhạo báng trên gương mặt cô ta, Tiền Đa Đa suy nghĩ, chỉ vào mặt Kim Vũ Kỳ, tức giận nói:

"Cô hãm hại tôi!"

Chuyện đồng phục lúc trước rõ ràng cũng là cô ta hãm hại mình, nhưng tất cả mọi người đều nói là lỗi của mình, tin tưởng Kim Vũ Kỳ.

"Chúng ta nhiều người như vậy đều nhìn thấy cô đẩy Vũ Kỳ, sao lại là hãm hại cô?"

Kim Vũ Kỳ không cần lên tiếng, tự nhiên có người bên cạnh ra mặt cho cô ta.

"Tôi không có."

Tiền Đa Đa gấp đến đỏ bừng cả mặt, oan ức khổ sở đan xen, ánh mắt của Giang học trưởng nhìn cô, cùng với những chỉ trích của những người này, càng làm cô khó chịu.

"Tiền Đa Đa, xin lỗi Vũ Kỳ." Giang học trưởng trầm giọng nói.

Sắc mặt Tiền Đa Đa liền trắng bệch, anh ấy cũng không tin tưởng mình.

"Khụ khụ!"

Minh Thù ho khan hai tiếng, sau khi thành công hấp dẫn lực chú ý, cô từ trên ghế đứng dậy, dưới cái nhìn soi mói của mọi người mà đi tới.

Sao vị này lại muốn chen chân vào?

Minh Thù vừa bước ra, Kim Vũ Kỳ lại căng thẳng.

Không biết vì sao, rõ ràng Tiền Đa Đa mới là vai chính của quyển sách mà cô ta xem qua, nhưng bây giờ nhìn thấy Minh Thù, cô ta lại có dự cảm xấu.

"Lúc nãy buồn chán, ghi lại một video ngắn, mọi người cùng nhau xem đi."

Minh Thù cười híp mắt, giơ điện thoại di động lên.

Kim Vũ Kỳ quét mắt qua chỗ lúc nãy Minh Thù đến đây, cái hướng kia...

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 36: Đồng Minh Học Sinh Cá Biệt (13)

Sắc mặc cô ta nhất thời trắng bệch, nhanh chóng đè xuống hoảng loạn trong lòng, trấn định nói:

"Bạn học Lộc Manh, bây giờ xem video không thích hợp cho lắm."

Minh Thù mặc kệ Kim Vũ Kỳ, cúi đầu loay hoay lướt lướt di động, âm thanh trong điện thoại lập tức truyền ra chính là âm thanh vừa lúc nãy.

Nghe được giọng nói của mình, quần chúng liền xúm lại vây xem.

Từ góc quay của Minh Thù có thể thấy rõ ràng Kim Vũ Kỳ.

Kim Vũ Kỳ và Tiền Đa Đa nổi lên xung đột, lúc hai người động tay động chân, tay của Tiền Đa Đa chỉ yếu ớt đẩy Kim Vũ Kỳ một chút, dường như cũng chưa đụng đến cô ta.

Mọi người ngậm miệng không nói gì.

Ngay cả Giang học trưởng cũng dùng ánh mắt phức tạp, đầy nghi ngờ nhìn Kim Vũ Kỳ.

Kim Vũ Kỳ cắn chặt môi, móng tay bấm sâu vào trong lòng bàn tay, giống như muốn bấm ra máu.

"Vũ Kỳ?"

Giang học trưởng cất tiếng, có lẽ còn muốn nghe Kim Vũ Kỳ giải thích:

"Thế này là sao?"

"Tớ..."

Đối mặt với chứng cứ rành rành, Kim Vũ Kỳ còn có thể nói gì, cô cũng không thể nói mình vừa mộng du chứ?

Lộc Manh, tiện nhân này cũng dám phá hư chuyện của mình.

Đáng giận!

"Tôi đã nói là không có đẩy cô ta."

Tiền Đa Đa nhỏ giọng nói một tiếng, dường như còn chút oan ức, lau mắt, xoay người bỏ chạy.

Giang học trưởng chần chừ, phức tạp nhìn Kim Vũ Kỳ, chạy ra ngoài đuổi theo Tiền Đa Đa.

"Giang..."

Kim Vũ Kỳ mấp máy miệng lại không phát ra tiếng, cô ta quét mắt nhìn sắc mặt phức tạp của mọi người xung quanh, trong cơn giận dữ hét lên:

"Nhìn cái gì mà nhìn, còn không đi luyện tập!"

Mọi người: "..."

Thét bọntôi làm gì!

Vừa rồi bọntôi còn nói giúp đó!

Aiz, ai bảo người ta là bạch phú mỹ(*), giải tán đi, giải tán đi.

Đoàn người vây quanh tản ra, Kim Vũ Kỳ hung tợn trừng mắt

Minh Thù:

"Bây giờ cô hài lòng chưa?"

"Cô tức giận, thì tôi liền thỏa mãn."

Ngươi không tức giận, sao trẫm kéo giá trị thù hận chứ! Cũng là vì công việc thôi!

"Có tức hay không?"

Minh Thù đi hai vòng quanh người Kim Vũ Kỳ, trên khuôn mặt dễ thương tràn ngập ý cười:

"Tức là được rồi, càng tức giận càng hấp dẫn nha."

"Lộc Manh!"

Kim Vũ Kỳ tức đến nổi gân xanh trên tay, đôi mắtđầy tơ máu, cô ta nghiến răng nghiến lợi rít ra:

"Tôi sẽ không để yên cho cô."

"Ôi, đến đây nào!"

Minh Thù cố gắng hết sức hoàn thành bổn phận kéo giá trị thù hận.

Kim Vũ Kỳ phẫn nộ trừng hai mắt nhìn cô, giẫm giày cao gót rời đi, cô ta tuyệt đối sẽ không buông tha cho Minh Thù.

Nụ cười của Minh Thù nhạt dần, dường như không có chuyện gì, quay lại ngồi xuống tiếp tục ăn.

Lấy gì giải sầu đây, chỉ có đồ ăn vặt...

Có thể là bởi vì lực ảnh hưởng của Kim Vũ Kỳ, tất cả mọi người đều im lặng không hó héchuyện hôm đó, trở thành chuyện như chưa từng xảy ra.

Kịch bản đều được luyện tập đâu vào đó. Mỗi ngày, Minh Thù đều dạo một vòng trong sân thể dục, thấy đều là đàn emcủa Trình Diễn, Trình Diễn hoàn toàn không xuất hiện, ở trường lại càng không thấy người.

Trình Diễn này là học sinh làm cho người khác đau đầu, am hiểumọi thứ, gây chuyệnđánh nhau ẩu đả, lưu manh ở phố này không ai là không biết hắn.

Số lần hắn đi học mỗi tháng, đều ngang bằng với số lần trường nghỉ học.

Nhưng mà bởi vì người ta trông đẹp trai, trong trường có không ít nữ sinh vẫn rất thích hắn, tuy rằng khí chấtkhông cao như vị nam chính thật Giang học trưởng, nhưng có thể xếp trong top 3.

Nhân vật nổi tiếngvườn trường, lấy giá trị nhan sắc giành thắng lợi.

Aiz, phong lưu như vậy còn muốn theo đuổi trẫm, OUT!

Minh Thù ngồi bên cạnh sân thể dục, ôm túi kẹo lớn nhai nhai.

"Lộc Manh."

Thượng Quan Phong khoác áo màu mây, lửa giận trên mặt giống như nắng chiều rực rỡ, lớn tiếng chất vấn:

"Tại sao cô lại bắt nạt Vũ Kỳ?"

"Cậu cản trở tôi xem nắng chiều."

Minh Thù nghiêng đầu, cảm thấy nhìn như vậy, Thượng Quan Phong có hơi vất vả. Cô đứng lên, vẫn có chút thấp...Cô lui về phía sau một bước, đứng trên bậc thang, vừa ngồi thì cao hơn Thượng

Quan Phong một cái đầu, nói sâu xa:

"Bạn học Thượng Quan vẫn cảm thấy bản thân đẹp hơn nắng chiều sao?"

"..."

Đây là cái gì với cái gì? Thượng Quan Phong không muốn lãng phí thời gian với Minh Thù:

"Tôi hỏi cô tại sao lại bắt nạt Vũ Kỳ? Lộc Manh, cô có chuyện gì thì tìm tôi, là tôi thích Vũ Kỳ trước, cô nhắm vào cô ấy làm gì? Cô cứ như vậy chỉ có thể khiến tôi càng khinh thường cô!"

Minh Thù nghiêng đầu, Kim Vũ Kỳ lại thổi gió bên tai Thượng Quan Phong?

Cô ta lấy tự tin ở đâu nghĩ Thượng Quan Phong còn có thể ảnh hưởng đến trẫm?

Trẫm là người nông cạn như vậy sao?

"Thượng Quan Phong, cậu đừng tùy tiện cho bản thân thêm đất diễn, tôi nhắm vào cô ta cũng chẳng có cọng lông liên quan nào đến cậu."

Luôn có người thích cho mình thêm suất diễn thì làm sao bây giờ.

Thượng Quan Phong có chút không thể tin, hắncười lạnh:

"Nếu không có liên quan với tôi, sao cô cứ nhắm vào Vũ Kỳ? Lộc Manh, bây giờ cô cũng học được thói nói dối? Trước đây cô không có như thế!"

"Trước đây tôi là dáng vẻ gì?" Minh Thù nháy mắt.

"Cô..."

Thượng Quan Phong nghẹn họng, cuối cùng tức ói máu nói:

"Nói chung trước đây cô không có như thế. Lộc Manh, đây là cơ hội cuối cùng tôi cho cô, nếu cô còn dám nhắm vào Vũ Kỳ, đừng trách tôi trở mặt, đến lúc đó không còn là chuyện của tôi và cô, mà là chuyện nhà tôi với nhà cô."

Lợi hại, còn dám uy hiếp trẫm.

"Tôi nhắm vào, nhắm vào đấy, giỏi thì đánh đi!"

Không nhắm vào Kim Vũ Kỳ, sao trẫm hoàn thành nhiệm vụ, sao thu được giá trị thù hận?

Thượng Quan Phong bùng lên ngọn lửa không tên, dưới sự xúcđộng thật sự đưa tay muốn đánh Minh Thù.

Trong mắt Minh Thù xẹt qua chút hưng phấn, nhanh chóng nhấc chân đá vào người Thượng Quan Phong.

Thượng Quan Phong lui về sau vài bước, còn chưa kịp đứng vững, đầu gối cảm thấy đau nhức, "Oạch" một tiếng quỵ trên mặt đất, hai tên nam sinh cầm chổi đứng trước mặt hắn:

"Dám bắt nạt chị dâu, chán sống?"

"Các người là ai?" Thượng Quan Phong có chút chật vật:

"Đừng quản chuyện bao đồng!"

"Quản chuyện bao đồng? Cậu đụng đến chị dâu của bọn tôi, còn nói tụi tôi quản chuyện bao đồng, may mà đại cakhông ở đây, bằng không đánh chết cậu!"

Tên đàn emđập chổi xuống chân Thượng Quan Phong: "Cút mau!"

Đáy lòng Thượng Quan Phong nghẹn uất, cắn răng thét giận:

"Các cậu biết tôi là ai không?"

"Cần gì biết cậu là ai, tìm chết đúng không?"

Tên đàn emkhông nể mặtđập chổi vào người Thượng Quan Phong.

Thượng Quan Phong bị đánh, nên nổi trận lôi đình nhưng hoàn toàn không có năng lực chống đỡ, hắnchỉ có thể đứng lên, nhanh chóng bỏ đi.

Trước khi đi, còn không quên liếc mắt nhìn Minh Thù, ánh mắt kia không khác gì của Kim Vũ Kỳ, đan xen ý hận.

Minh Thù còn thiếu vẫy tay với hắn.

[Nhiệm vụ phụ: Khiến Thượng Quan Phong bị chúng bạn xa lánh.]

Hài Hòa Hiệu đột nhiên tuyên bố nhiệm vụ.

Minh Thù: "..."

Đây là kết cục của việc cản trở trẫm, Hài Hòa Hiệu muốn chỉnh chết ngươi.

Không phải Hài Hòa Hiệu, ngươi đây là lấy công trả thù riêng nha!

Không ngờ Hài Hòa Hiệu này là Hài Hòa Hiệu như vậy.

Vì giá trị thù hận, thật sự là cái gì cũng làm ra được, ngươi xác định cốt truyện còn có thể phát triển bình thường sao? Không phải là ngươi đang trêu chọc ta đó chứ?

[Chỉ cần vai chính không bị ảnh hưởng, một ít sai lệch nhỏ không có gì đáng ngại, ký chủ không cần lo lắng, cô chỉ cần nhớ kỹ nhiệm vụ của mình, là thu hoạch giá trị thù hận là được.]

Hài Hòa Hiệu tiếp tục dùng lý luận của bản thân để tẩy não Minh Thù.

Minh Thù nhướng mày, Hài Hòa Hiệu của ta thật lợi hại.

***

[Hài Hòa Hiệu]

Trình Diễn: Vì sao bây giờ ta không được ra sân?

Minh Thù: Có thể là ngươi cấp không đủ kinh phí.

Trình Diễn: Ngươi cho?

Minh Thù: (đắc ý) Đương nhiên, mỗi ngày đều có Tiểu Mê Muội cấp cho ta.

Trình Diễn: Vì sao ta không có?

Minh Thù: Ngươi để bọn họ vote cho ngươi là được.

Trình Diễn: (hoài nghi) Mê Muội của ta ở nơi nào? Mau giúp ta đầu tư kinh phí.

Hài Hòa Hiệu: Nhu cầu cầu vote của tiểu tiên nữ ngày càng cao.

***

(*)Bạch phú mỹ:người dẹp da dẻ trắng mịn, tướng mạo xinh đẹp, gia cảnh tốt.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 37: Đồng Minh Học Sinh Cá Biệt (14)

Thời điểm lễ hội văn hóa sắp được tổ chức, thời hạnthực hiệnhình phạt dọn dẹp sân thể dục sắp hết, mà trong thời gian nàyngoại trừ hai tên đàn em ra, Trình Diễn chưa từng xuất hiệndù chỉ một lần, cậu ta giống như hoàn toàn mất tích vậy.

"Cuối cùng cũng diễn tập xong."

"Đi thôi đi thôi, ăn gì đi, đói quá!"

"Các bạn có thấy hồi hộp không?"

"Hồi hộp gì thế..."

Học sinh tham gia diễn tập lần lượt rời đi, bên lớpcủa Minh Thù bởi vì có người tới trễ nên dời lượt duyệt xuống cuối, bây giờ vẫn còn đang diễn tập.

Lúc bọn họ diễn tập xong, mọi người đã đi gần hết.

"Manh Manh, nhanh lên, tớmời cậu đi ăn."

Diệp Miểu Miểu lôi Minh Thù còn chưa kịp cởi áo phù thủy, kéo ra bên ngoài.

Ăn!

Đôi mắtMinh Thù sáng lên, nhưng vẫn kéo Diệp Miểu Miểu lại, đợi mình cởi phục trang ra, mặc như vậy đi ra ngoài, cô sợ bị người ta tống vào bệnh viện tâm thần mất.

Diệp Miểu Miểu phát hiện gần trường có một tiệm lẩu, nên dẫn Minh Thù đi ăn.

Lần đầu tiên đến chỗ này ăn, Diệp Miểu Miểu không biết hương vị của họ như thế nào, cô bé gọi một nồi đặc biệt cay, khiến cô bị cay đến mức bốc khói.

"Phù phù phù..."

Diệp Miểu Miểu quạt đầu lưỡi, cay đến chảy cả nước mắt:

"Manh Manh, cậu không thấy cay sao?"

Ôi cay quá!

Sao Manh Manh ăn mà mặt không đổi sắc nhỉ, ngay cả mồ hôi cũng không có.

"Ừ,cũng tạm."

Minh Thù gắp một đũa thịt: "Cay đến thế à?"

"Không cay sao?"

Diệp Miểu Miểu uống ừng ực hai ngụm nước:

"Manh Manh, trước đây cậu không có ăn cay như vậy."

"Trước đây, tớ cũng không biết tớ có thể ăn cay như vậy."

Minh Thù lại gắp thêm một đũa thịt.

Diệp Miểu Miểu: "..."

Diệp Miểu Miểu nhanh chóng buông thức uống cùng Minh Thù ăn thịt, tuy hơi cay một chút nhưng đồ ăn rất ngon, hai người ăn đến quên trời đất.

Ăn xong nồi lẩuhai người từ trong tiệm đi ra, Diệp Miểu Miểu nhận điện thoại của gia đình, cùng Minh Thù mỗi người đi một ngả.

Minh Thù điqua đilại, rồi chạy tới tiệm bánh ngọt mua một túi lớn đồ ăn, vừacầm túi ra khỏi cửa, nụ cười trên mặtcô giảm bớt mấy phần khi nhìn thấy hắn.

Tại sao lại là hắn.

Lại là hắn!

Lại là hắn!

Tên đáng ghét!

Trình Diễn dẫn theo rất nhiều người, dường như muốn đi đâu đó, thấy cô hắn cũng sửng sốt đôi chút.

Sau đó, hơi nhếch môinói nhỏ mấy câu với hai tên đàn em giúp Minh Thù quét rác trước đó, tên đàn emnhìn sang phía Minh Thù, nháy mắt với cô một cái rồidẫn theo đám người kia hò hét ầm ĩ rời đi.

Trình Diễn đút một tay vào túi đi qua dòng người đến trước mặt Minh Thù:

"Lộc Manh, đã lâu không gặp."

"Có việc gì không?"

"Tôi tiễn cậu về nhà."

Trình Diễn cố gắng lấy cái túi trong tay Minh Thù, Minh Thù lại nỗ lực giấu sau lưng, dùng một loại ánh mắt cảnh giác nhìn hắn chằm chằm, giống như hắn muốn cướp đồ trong tay cô.

Trình Diễn: "..."

Lúc hắn xuất hiện cô cũng không cảnh giác như thế.

Nghĩ đến thói quen giữ đồ ăn của cô, Trình Diễn thu tay, nắm lại đặt gần miệngho khan một cái để chữa ngượng:

"Muộn thế này rồi, vừa hay tôi cũng đang về nhà, tiện đường tiễn cậu về luôn."

Hắn thực sự là thông minh, nếu như nói tiễn cô nhất định sẽ bị từ chối, thế nhưng hắn cũng về nhà thì khác, tiện đường mà!

Quả nhiên, Minh Thù nhìn hắn chằm chằm vài giây, xách túi đi trước, không từ chốiđề nghị của Trình Diễn.

Lúc này sắc trời còn sớm, dưới ánh đèn đường, rất nhiều nam thanh nữ tú đang cười đùa náo nhiệt.

Ánh mắt Trình Diễn lướt qua những người đó, dừng lại trên người Minh Thù, hạ giọng mở miệng:

"Tôi nghe nói cậu tham gia diễn kịch?"

"Sao cậu có ý kiến à?"

Minh Thù cắn muỗng kem, quay đầu trả lời.

"Không có, nào dám nào dám."

Trình Diễn cười nói, hắn dừng một chútđột nhiên ghé sát vào người Minh Thù:

"Lộc Manh, cậu không thể cho tôi một cơ hội sao?"

"Tôi nói không cho, cậu có thể biến mất trước mắt tôi sao?"

"Không."

Minh Thù kéo kéo khóe miệng:

"Vậy cậu còn hỏi cái gì?"

Trình Diễn cười khẽ một tiếng:

"Lộc Manh, tôi phát hiện cậu càng ngày càng thú vị."

"Tôi cũng phát hiện cậu càng ngày càng thú vị."

Trong giọng nói Minh Thù còn pha một chút ý cười mơ hồ.

"Thú vị chỗ nào?" Trình Diễn truy hỏi.

Minh Thù chỉa chỉa ngón tay vào đầu:

"Không nên từ bỏ điều trị, may ra còn có thể chữa khỏi đấy."

Trình Diễn: "..."

Vậy là ý gì?

Mắng hắn đầu óc có vấn đề?

Chẳng lẽ thích cô ấy cũng là đầu óc có vấn đề sao?

Trình Diễn có chút phát điên, sao cô lại lạnh lùng như khúc gỗ vậy, lúc trước hắn cố ý lạnh nhạt với cô, nhưng cô ngay cả một chút phản ứng cũng không có, hoàn toàn không giống với mấy tên đần độnkia đã nói.

Theo đuổi người khác sao lại khó như vậy?

"Ding!"

Di động của Minh Thù nhận một tin nhắn, thấy tên Diệp Miểu Miểu cô mở tin nhắn ngó qua.

"Manh Manh, hình như tớ quên cặp rồi, cậu vào trường tìm giúp tớ với, bên trong có thẻ học sinh tớ sợ làm mất sẽ phiền phức, giờ tớ lại bận không đi được nên nhờ cậu nhé.”

Minh Thù nhìn đi nhìn lại hai lần, trực tiếp gọi điện thoại xác nhận.

Điện thoại gọi đến bên kia rất ồn ào, âm thanh nghe không rõ ràng:

"Manh Manh, chỗ tớ có chút ồn, cậu có thấy tin nhắn tớ gửikhông?"

"Ừ, thấy rồi."

Minh Thù ném hộp kem xuống, xoay người đi về phía trường học:

"Cậu để cặp ở đâu?"

"Chắc là để trong hội trường, hôm nay tập luyện tớ mang đi, tớ cũng nhớ không rõ lắm, cậu giúp tớ đến chỗ hội trường với phòng luyện tập tìm nhé."

"Ừ."

Bởi vì ngày mai là lễ hội văn hóa, lúc này trong trường vẫn còn có người, Minh Thù từ cổng đi vào, đến phòng luyện tập tìm trước, không thấy cặp của Diệp Miểu Miểu, cô chỉ có thể đi sang hội trường bên kia.

Nhưng mà cái đuôi phía sau này...

Minh Thù suy tư vài giây, dừng chân trên hành lang hội trường, ngoắc ngón tay với Trình Diễn.

Trình Diễn không nghi ngờ gìđi nhanh tới phía trước:

"Có chuyện gì có thể cống hiến sức lực cho bạn sao?"

Minh Thù cong cong môi bất ngờ vươn tay đẩy hắn, Trình Diễn không đề phòng ngã vào phòng ở sau lưng, Minh Thù nhanh chóng kéo cửa, bên ngoài vang lên âm thanh khóa cửa.

Trình Diễn: "..."

Theo đuổi người ta khó khăn quá.

Bị đánh đã đành, lại còn bị nhốt!

Cậu như vậy sớm muộn gì cũng thành bà giàcô độc!

Trình Diễn mò lấy công tắc bật đèn lên. Ở đây hình như là phòng dụng cụ, khắp phòng thấy rất nhiều các loại dụng cụ, hắn quan sát căn phòng một lượt, có một cửa sổ có thể đi ra ngoài.

Thế này mà đòi nhốt hắn sao, sao dễ thế được.

Trình Diễn nhảy cửa sổ ra ngoài, từ một căn phòng khác quay lại hội trường, đi đến sân khấu ngày mai sẽ diễn kịch.

Còn chưa đến gần chợt nghe âm thanh có người nói chuyện.

"Lộc Manh, trễ như vậy sao còn chưa về nhà, ở chỗ này làm gì?"

Thầy chủ nhiệm lớn giọng quen thuộc.

"Diệp Miểu Miểu để quên cặp, em giúp cậu ấy đến lấy."

Mặc dù không thấy mặt của cô, nhưng từ trong thanh âm cũng có thể nghe được ý cười.

"Vậy em đi đi, lúc đi nhớ tắt đèn, rồi về nhà sớm đấy!"

Nghe tiếng bước chân của thầy chủ nhiệm chuẩn bị đi qua Trình Diễn, hắn nhanh chóng núp vào một chỗ tối.

Trình Diễn chờ thầy chủ nhiệm đi, từ trong góc tối bước ra, vừa lúc Minh Thù cũng cầm cặp đi ra, thấy hắn trên khuôn mặt xinh đẹpdường như hiện lên sát khí.

Nhưng đến khi Trình Diễn nhìn kỹ lại, trên khuôn mặt cô vẫn là nụ cười ngây thơ thân thiện đó, ánh chiều tà chiếu lên người cô, ôm lấy cô khiến cho cả người cô tỏa ra ấm áp.

Trình Diễn nheo nheo mắt, lẽ nào vừa nãy là hắn nhìn nhầm sao.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 38: Đồng Minh Học Sinh Cá Biệt (15)

Trình Diễn biết Minh Thù không thích mình, có thể tưởng tượng muốn theo đuổi được người đẹp,thìđương nhiên phảimặt dày.

Cho nên Trình Diễn không biết xấu hổ, vẫntiễn Minh Thù về nhà.

Xung quanh trường học đều là kiểu ngõ nhỏ hơi tối, mặc dù là đường lớncũng không thấy có bao nhiêu xe qua lại, chỉ thỉnh thoảng có vài chiếc xe hoặc người đi bộ.

Khung cảnh này, vốn là cực kỳ thích hợp cho các đôi tình nhân hẹn hò, nhưng mà người trước mặt dường như chỉ quan tâm đến ăn. Trình Diễn muốn bắt chuyện với cô, nhưng nói chưa được hai câu, thì đã không biết nói gì nữa, không tài nào có thể nói chuyện được.

Bọn họ giống như là hai người sống ở hai hành tinh khác nhau vậy.

Hơn nữa cái người thánh ănkia, lúc nào cũng có cái kiểu kiêu kỳ raoai.

Thực sự là conngười ta không thể nhìn bề ngoài, bị bề ngoài của cô lừa dối, cuối cùng chết như thế nào có thể cũng không biết.

Nội tâm Trình Diễn tuyệt vọng, cô ấy như thế này phải làm thế nào mới có thể theo đuổi được đây.

Ông trời đang trêuhắn sao?

Tiếng bước chân lộn xộn ở phía trước truyền đến, theo bản năng Trình Diễn nhìn sangmột đám người mang theo gậy gộc, khí thế hung hãn hướng về phía này.

"Trình Diễn!" Có người gọi tên hắn.

"Mẹ kiếp!"

Trình Diễn chửi thề trong miệng, đi nhanh vài bướckéo Minh Thù còn đang tiến về phía trước.

Minh Thù ngẩng đầu, trong mắt có chút mơ hồliếc hắn một cái, sau đó nhìn về phía đám người đang tiến đến.

Ô! Dẫn theonhiều người như vậy muốn hù chết trẫm, sau đó thừa kế đồ ăn vặt của trẫm sao?

Minh Thù nhanh chóng bỏ qua Trình Diễn, ôm đồ ăn vặt cấp tốc lui sang một bên:

"Tôi và hắn không có quan hệ gì, tôi không biết hắn."

Trình Diễn: "..."

Làm người ai làm thế chứ!

Minh Thù mỉm cười, quay người sang bên kia nói:

"Các người có thù gì thì tìm hắn, tôi chỉ là đi ngang qua đây thôi."

"Ha ha ha ha, Trình Diễn, đây là cô nàngmày thích à?"

Đối phương cười to mấytiếng, trong giọng nói chứa đầy sự coi thường và châm chọc.

Khi gã đến gần, Minh Thù thấy rõ vẻ ngoàingười kia, tuy là khuôn mặtcó kém hơnTrình Diễn, nhưng cũng được coi là đẹp trai, thân hình cao ráo, mặc một bộ đồ đen trônghơi hung dữ.

"Đi trước đi." Trình Diễn nói với Minh Thù.

"Ừm." Minh Thù ôm đồ ăn vặt chuẩn bị rời đi.

Người đối diện lập tức cản đường Minh Thù:

"Trình Diễn, cơ hội tốt như vậylàm sao có thể để cho cô ấyđi, tốt xấu gì cũng phải cho cô ấy xem bộ dạng anh hùng của mày chứ, không phải sao?"

"Tôi không có hứng xem đâu."

Trẫm rất bận rộn, đồ ăn vặt vẫn chờ trẫm yêu thương nóđó.

Tên đócười lạnh một tiếng, đôi mắt âm uliếc nhìn Minh Thù:

"Trình Diễn, mày đi đâu tìm được một đứa con gái nhát gan sợ phiền phức vậy? Thật không xứng với thân phận của mày."

"Chuyện giữa chúng ta, không có liên quan gì đến cô ấy, để cho cô ấyđi." Trình Diễn nhíu mày.

"Thế nào là không có liên quan?"

Gãcười đến điên cuồng: "Cô ta không phải bạn gái mày sao?"

"Này, đừng có đặt điều." Minh Thù nhấc tay:

"Tôi không phảibạn gái của hắn."

"Không phải?"

Gã hoài nghiquan sát Minh thù, đột nhiên cười to:

"Trình Diễn, mày thật là ha ha ha, tìm loại con gái gì vậy, ngay cả lời như vậy cũng nói ra được."

Bên cạnh Trình Diễn trước giờ, đều không có bóng dáng người phụ nữnào,tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng nếu đi trên con đường này cần khoe khoang, vẫn cứ phải khoe khoang. Thế nhưng ở bên ngoài, Trình Diễn vẫn là một người độc thân.

Nhưng hôm nay, bên cạnh hắn đột nhiên xuất hiện một nữ sinh, hắn còn có kiên nhẫn đi theo như vậy, không phải bạn gái thì là cái gì?

Còn tưởng rằng là một người lợi hại, không nghĩ rằng lại là đứa con gái sợ chết nhát gan.

Đàn em bên người tên kiađột nhiên tiến lên, một trái một phải nắm cánh tay Minh Thù.

"Làm cái gì vậy?"

Mặc dù bị giữ chặt, trên mặt Minh Thù vẫn duy trì nụ cười:

"Tôi nóitôi và hắn không quen, các người có thùoán gì thì tìm hắn giải quyết, không cần liên lụy người vô tội, hiểu không?"

Trẫm chỉ đi kiếm đồ ăn, làm sao lại bị cuốn vào thế lực đen tốivậy?

Để trẫm bình yên, ăn chút đồ ănkhông được sao?

Đều là tại cái tên đáng ghét kia.

Tên đáng ghét Trình Diễn: "..."

Trừng hắn làm gì, hắn làm sao biết nơi này lạibị người ta chặn đường.

"Con nhỏ kiadínhphải người không nên dính dángvào, thìphải chuẩn bị sẵn sàng, mày cho là ngày hôm nay mày nói không biết, là có thể an toàn rời đi sao?"

Khuôn mặttên kia vặn vẹo đầy tàn nhẫn:

"Trình Diễn, bây giờ mày chỉ có một lựa chọn,theo taochúng ta có thể bỏ qua chuyện lần trước."

Lời qua tiếng lại mãi không dứt.

"Nếu như tao không chọn?"

"Vậy cũng chỉ có thể thiệt thòi cho côbạn gái, như hoa như ngọc này của mày một chút thôi."

Vẫn chưa lảmnhảm xong.

Nội tâm Minh Thù đã muốn bùng nổ, thời điểm Trình Diễn và tên kiacòn đang nói chuyện, ngay lúc gãvà Trình Diễn không thể giải quyết được mâu thuẫn, một tiếng kêu rên đột ngột vang lên.

Hai người bên cạnh Minh Thù đều ngãxuống đất.

Một cô gái nhỏthân hình gầy yếu, đạp một người trong đó:

"Ai cho mày đụng tới đồ ăn của tao!"

Mọi người: "..."

Nhìn cô bé đó, làm sao lại có được lực tấn công thế chứ!

Tại sao lại có thể trâu bò đến trình độ này chứ!

Trình Diễn đỡ trán, thoáng nhìnthì cô ấykhông có lực tấn cônggì, nhưng nếu ngươi động vào đồ ăn vặt của cô ấy, cô ấy nhất định sẽ giống như võ thần, bạo lực tăng lên theo cấp số lũy thừa.

"Nhìn cái gì?"

Minh Thù quay đầu nhìn gãnói chuyện với Trình Diễn:

"Muốn ăn đòn sao?"

"..."

Vốn tưởng rằng là một con cừu nhỏ, không ngờ rằng lại là một con hổ cái. Trong lòng gã cười nhạt, chỉ có chút công phu mèo cào, không biết trời cao đất dày là gì:

"Tụi mày lo lắng cái gì, bắt lấy nó."

Minh Thù nở nụ cười quái lạ, đánh nhau rất tốt, rất náo nhiệt.

Cô quật cườngném đồ ăn vặt sang một bên, xắn tay áo xông lên.

Đánh không chết các ngươi, ngày mai trẫm ăn một trăm túi đồ ăn vặt.

Nhìn tình hìnhphía trước, một cô gái bé nhỏchiến đấu với một đám đán ông to lớn, nội tâm Trình Diễn hết sứcphức tạp.

Này! Cốt truyện anh hùng cứu mỹ nhân đâu?

Cái này không giống với kịch bản bình thường đó!

Một đêm yên tĩnh, bầu trời tối đen như mực, không thấy ngôi sao nào.

Gió mát từ đầu tường thổi tới, phất qua không khíđan vào ánh đèn, một đám người ôm đầu, ngồi xổm trên lối đi bộ, đau khổ đối mặt với nghi vấn của cảnh sát.

Minh Thù ngồi xổm trước đồ ăn vặt của mìnhbổ sung thể lực, mơ hồ không rõ, hoài nghimà hỏi Trình Diễn:

"Cậu báo cảnh sát à?"

Trình Diễn giật giật khóe miệng: "Cậu nghĩ tôi sẽ báo sao?"

Cậu ta cũng là một tên lưu manh, điên mà đi báo cảnh sát.

"Không phải cậu báo sao?"

Trình Diễn nghĩ khả năng này lớn hơn, lần trước cô chả nói lời nàolập tứcbáo cảnh sát.

Minh Thù mỉm cười: "Tôi đâu có điên"

Cô đánh người, báo cảnh sát làm gì?

"Hai cô cậunói gì đó? Không được chụm đầu ghé tai với nhau!"

Đột nhiên cảnh sátquát lớn một tiếng, làm Minh Thù sợ đến tay run, miếng khoai tâysuýt chút nữa rớt trên mặt đất.

Cô nhanh chóng nhét miếng khoai tâyvào miệng, cảnh sátđi đến:

"Cô ở đây làm gì?"

Minh Thù trấn định buông miếng khoai tây xuống:

"Báo cáo chú cảnh sát, con kể lại sự thật."

Cảnh sát nghe thấy vậy, cũng không để ý đến cô đang ăn nữa, nhìn sang bên cạnh các đồngnghiệp còn đang bận, anh rút trong túi ra một quyển sổ tay:

"Nói."

"Chuyện là thế này ạ, bla bla...bla bla... Đó là họ đánh cháu trước, cháu chỉ là tự vệ thôi."

Diễn viên gạo cội lại có đất diễn, cô miêu tả đám người kia như một đám thanh niên lưu manh, đêm tối muốn ức hiếp con gái nhà lành, còn cô thì chỉ là một cô bé yếu ớt đáng thương ra tay vì tự vệ.

Anh cảnh sát trên mặt biểu cảm khó hiểu, lúc họ đến, trước mắt họ là đám người kia đang bị cô bé này đánh.

Diễn viên gạo cội tiếp tục diễn:

"Chẳng qua là cháu có chút võ, chứ nếu mà vàomột cô bé trói gà không chặt, thì khi các chú đến có khi đã thấy xác nằm đó rồi."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 39: Đồng Minh Học Sinh Cá Biệt (16)

Nửa đêm, giáo viên chủ nhiệm nhận được điện thoại, gọi đến đồn cảnh sát đón người.

Một học sinh ưu tú, một học sinh cá biệt, hai người này sao lại cùng nhau vào đồn cảnh sát chứ, tâm trạng của giáo viên chủ nhiệm, sau khi nghe được câu chuyện như cổ tích của Minh Thù, y hệt như tâm trạng của cảnh sát, đều không biết phải nói sao.

Giáo viên chủ nhiệm sau khi làm xong các thủ tục bảo lãnh, đưa cả hai ra ngoài, sắc mặt rất nặng nề,cho đến khi đi ra khỏi đồn cảnh sát mới bùng nổ:

"Manh Manh, Trình Diễn, các em đêm hôm không về nhà mà làm cái gì vậy hả?"

Vấn đề ở chỗ là sao lại gọi anh đến đón người chứ, mất mặt quá!

Mình Thù chỉ vào Trình Diễn nói:

"Thầy chủ nhiệm, bọn họ đến tìm Trình Diễn không liên quan gì đến em."

"Không liên quan đến em? Thế sao em lại đánh người ta?"

Thầy chủ nhiệm tức tớimuốn nổ tung.

Đánh đến nỗi người ta báo cảnh sát, sao em không lên trời luôn đi?

Trước đây, sao không ai phát hiện ra học sinh ưu tú này của họ, lại có bản lĩnh này chứ!

"Thầy chủ nhiệm, chuyện này là lỗi của em không liên quan gì đến bạn Lộc Manh."

Trình Diễn thân là con trai, lúc này mà không đứng ra nhận trách nhiệm, chỉ sợ sẽ vĩnh viễn bị Minh Thù cho vào danh sách đen mất.

"Trình Diễn!"

Thầy chủ nhiệm dường như gằn từng chữ một:

"Em không chịu học hành đàng hoàngthì thôi, lại còn làm hư Lộc Manh."

Trình Diễn định nói cái gì đó, ngay lập tức bị thầy chủ nhiệm chặn lại:

"Được rồi, Lộc Manh từ giờ em phải hạn chế qua lại với Trình Diễn, ngày mai viết bản kiểm điểm cho tôi, còn em nữa Trình Diễn, em mà còn để tôi phát hiện ra làm hư bạn, tôi sẽ nói với nhà trường đuổi học em. Bây giờ tôi đưa hai em về!"

Ánh mắt Minh Thù đảo thật nhanh:

"Thầy ơi, em cũng đâu có muốn dây dưa với cậu ta, là cậu ta cứ bám lấy em, ảnh hưởng đến việc học của em, em thấy thấy cứ đuổi học cậu ta đi ạ.”

"Hừ."

Thầy chủ nhiệm hừ lạnh một tiếng, cũng không trực tiếp trả lời Minh Thù:

"Đi thôi!"

Trình Diễn tiện thể đi sát canh Minh Thù:

"Lộc Manh à, không cần thiết phải phũ phàngthế chứ?"

Minh Thù ôm chặt túi đồ ăn, không thèm để ý đến cái tên đáng ghét này, đi theo thầy chủ nhiệm lên xe.

Thầy chủ nhiệm đưa hai người bọn họ về đến cổng chung cư, nhìn hai người đi vào trong lòng anh đột nhiên cảm thấy thật khó tả, phải có bao nhiêu duyên phậnmới khiến cho một học sinh ưu tú và một học sinh cá biệt ở trong cùng một khu?

Trình Diễn tiễn Minh Thù đến cửa, lúc chuẩn bị rời đi, hắn cười gian tránói:

"Thầy chủ nhiệm là chú hai của tôi, cậu nghĩ chú ấy sẽ nghe lời cậu sao? Lộc Manh à, sau này còn nhờ cậu chỉ bảonhiều."

Minh Thù: "..."

Còn có cái thể loạinày nữa?

Nội tình đen tối!

Tục ngữ có câu họa vô đơn chí, ngày hôm sau khi Minh Thù đến trường thì lại gặp phải chuyện lớn.

Sự việc bắt đầu do có một số học sinh đến hội trường sớmđể chuẩn bị, thì phát hiện phục trang của các lớp để tại hội trường đã bị hắt sơn lên, không thể nào mặc được.

Lễ hội văn hóa sắp bắt đầu rồi, mà lúc này phục trang bị thành ra như vậy làm sao mà biểu diễn đây?

Không phải là chỉ một lớp bị hắt sơn, mà là toàn bộ quần áo trong hội trường đều bị.

Và Minh Thù không biết vì sao lại bị coi là kẻ tình nghi.

Minh Thù đứng giữa vòng tròn người vây quanh,suy ngẫm đầu đuôi câu chuyện, cô nhìnqua đống quần áo bị dính đầy sơn góc đằng kia, trong không khí tràn ngập mùi sơn đến nhức mũi.

Minh Thù chau mày, điềm tĩnh rút ra một cái kẹo mút, giọng nói kéo dài:

"Sự thật chỉ có một."

Bốn phía đột nhiên im lặng, mọi người đều chăm chú nhìn kẻ bị tình nghi.

Sự thật?

Cậu ta biết sự thật sao?

Bây giờ kẻbị tình nghi lớn nhất là cậu ta, để xem cậu ta nói ra được sự thật gì.

Minh Thù đột nhiên chuyển chủ đề:"Các cậu nói là do tôi làm, chứng cứ đâu?"

"..."

Nói chuyện có thểkhông chuyển ngoắt như thế được không.

"Hôm qua khi trời tối, có bạn nhìn thấy cậu đến hội trường."

Một học sinh trong đám người lên tiếng.

"Tôi tận mắt nhìn thấy cậu vào trong hội trường, ở trong đó một lúc mới đi ra."

"Lúc chúng tôi về, trong hội trường đã không có ai, có mấy bạn về muộn đều nhìn thấy cậu đi vào hội trường, không phải cậu thì là ai?"

"Lộc Manh, chúng tôi có thù gì với cậu chứ, sao cậu lại làm vậy với chúng tôi, khiến cho chúng tôi không biểu diễn được."

"Ngheđồn là Lộc Manh điên rồi... Cậu ta không phải là điên thật rồi chứ?"

Mỗi người một câu, người nọ tiếp người kia, tất cả chỉ trích đều nhằm vào Minh Thù.

"Các cậu nói đủ rồi đấy, hôm qua là tôi nhờ Manh Manh đến hội trường tìm cặp cho tôi, các cậu tận mắt nhìn thấy cậu ấy hắt sơn chưa? Nếu không tận mắt nhìn thấy, thì đừng có mà nói linh tinh."

Diệp Miểu Miểu chen lên từ đám người đó, không cần biết ra sao, cứ bảo vệ Manh Manh trước đã.

Sáng sớmbiết được tin này, Diệp Miểu Miểu đã tức đến điên người.

"Tối qua, khi mọi người đều rờihội trường rồi, có nhiều người nhìn thấy cậu ta là người cuối cùng vào hội trường, nghi ngờ cậu ta thì có gì là sai."

Kim Vũ Kỳ từ trong đám người bước ra, nhìn thẳng vào Minh Thù:

"Nếu cậu ta không làm, thì cậu ta có gì đểchứng minh không?"

Minh Thù nhướnlông mày, càng cười tươi hơn.

Đáy mắt Kim Vũ Kỳ có phần kinh ngạc, đến lúc này mà cậu ta còn cười được.

"Gọi giáo viên đến đi!"Không biết là ai nói lên.

"Đúng rồi, gọi giáo viên đến, xem là chúng ta có vuoan cho cậu ấy không."

Diệp Miểu Miểu nhìn đám người đang kích động, lại nhìn sang Kim Vũ Kỳ đang đắc ý, chọc nhẹ Minh Thù:

"Manh Manh, dạo này cậu chạmsao thái tuế à? Sao chuyện gì xui xẻo cậu cũng dính vào thế?"

Minh Thù cười với Diệp Miểu Miểu, vẻmặt không chút lo lắng nói:

"Cần gọi, thì cứ gọi đi."

Trẫm sợ chắc, đến lúc không khống chế được lại có kịch hay để xem.

Nghe Minh Thù nói vậy, học sinh đứng vòng ngoài lập tức chạy đi gọi giáo viên.

Kim Vũ Kỳ có chút lo sợ, nhưng lại không dám ngăn lại, không lại dễ bị nghi ngờ. Khiến cô ta không ngờ đến là, hôm qua cô ta chỉ chọn một lớp để hắt, sao lại có nhiều phục trang bị hắt sơn đến như vậy, không thể hiểu nổi sao lại như thế.

Chuyện đã đến mức này, đâm lao chỉ có thể theo lao.

Giáo viên phụ trách lễ hội văn hóa và giáo viên chủ nhiệm cùng đi tới, học sinh lập tức vây lấy họ, không ngừng kể tội.

"Chủ nhiệm, Lộc Manh thật quá đáng, hắt hết sơn lên phục trang của chúng em, bây giờ không thể nào mặc được, lễ hội văn hóa phải làm sao bây giờ ạ?"

"Thầy ơi, bọn em có người nhìn thấy bạn ấy rời hội trường sau cùng, vậy mà bạn ấy còn không nhận."

Mọi người tranh nhau không ngừng nói.

Giáo viên chủ nhiệm đau đầu nhìn đám người phía sau, suy nghĩ mông lung, không để ý gì đến những lời kể tội.

Dạo này cô học sinh ưu tú này đang làm gì thế không biết?

Đầu tiên là đánh nhau, sau đó là lại cùng với đám lưu manh đánh nhau bên ngoài trường, bây giờ lại bị bao nhiêu người tố cáo làm bẩn phục trang của mọi người.

Không phải là do học hành áp lực quá nên đầu óc có vấn đề rồi chứ?

"Im lặng!"

Giáo viên chủ nhiệm quát lớn một tiếng, bình thường học sinh rất sợ giáo viên chủ nhiệm, bị thầy quát một câu, tất cả đều im lặng, nhưng trên mặt ai cũng đầy phẫn nộ.

Giáo viên chủ nhiệm sau khi tìm hiểu rõ sự tình, nhíu mày day trán:

"Lộc Manh. Hôm qua lúc tôi đi kiểm tra đúng là có thấy em là người cuối cùng rời đi, em có giải thích gì không?"

Sau khi nghe xong câu này của thấy chủ nhiệm, tất cả mọi người ồ lên chuyển hướng nhìn về Minh Thù.

Kim Vũ Kỳ trong lòng thở mạnh, trên mặt có nét mừng thầm, xem ra ông trời cũng giúp cô ta, đến thấy chủ nhiệm cũng nhìn thấy Minh Thù.

Để không bị phái hiện, Kim Vũ Kỳ nhanh chóng cúi đầu, thu lại nét mừng thầm mới ngẩng đầu lên, cùng những người khác nhìn về phía Minh Thù.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 40: Đồng Minh Học Sinh Cá Biệt (17)

"Đã nói là cậu talàm mà."

"Cũng không biết làcó âm mưugì nữa, đúng là điên rồi. Chúng ta luyện tập lâu như vậy, sẽ không vì cậu ta làm loạn, mà công sức đổ sông đổ biểnhết chứ?

"Chủ nhiệm, thầy phải bắt cậu ấy chịu trách nhiệm."

"Tất cả im lặng!"

Thầy chủ nhiệm gia tăngâm lượng, hiện tại thầy chủ nhiệmnói cũng không cótác dụng đúng không?

"Không phải tôi làm."

Minh Thù buông tay: "Tin hay không thì tùy."

"Manh Manh không có ân oán gì với các người, nhất định là có người hãm hại Manh Manh."

Diệp Miểu Miểu lập tức nói tiếp:

"Chủ nhiệm, chuyện này phải điềutra rõ ràng, trả lại trong sạch cho Manh Manh. Manh Manh không phải loại người,làm mấy trò nhàm chán như vậy."

Thầy chủ nhiệm nhìn về phía Minh Thù, Minh Thù nghiêng đầucắn ống hút, gương mặt ngây thơvô hại, thậm chí còn mang theo nụ cười thản nhiên. Lúc này cô còn cười được, không biết nên nói là cô điên rồi, hay là quá bình tĩnh.

"Chủ nhiệm."

Minh Thù nhả ống hút ra, giọng nóithanh thúy vang vọng cả phòng:

"Thầy có ngửi thấy trong phòng có mùi máu tươi không?"

"Mùi máu tươi?"

Thầy chủ nhiệm theo bản năng ngửitrong không khí, nhưng mà trong không khí chỉ có phần lớn mùi sơn gay gắt, ở đâu ra mùi máu.

"Lộc Manh, cậuđừng lảng sang chuyện khác."

Có học sinh chỉ vào Minh Thù:

"Nhất định là cậu làm chotrang phục của chúng tôi thành ra như thếnày, bây giờ còn nói vu vơ sang chuyện khác, đây là hội trườngmùi máu tươi từ đâu ra?

"Đúng!"

"Chủ nhiệm, đừng nghe cậu ấynói bậy nói bạ."

Minh Thù vẫn chỉ mỉm cười, không nhanh không chậm nói:

"Thầy chủ nhiệm, em nghĩthầy nên báo cảnh sát đi, bất kể có phải là em làm hay không có mùi máu hay không,cảnh sát tớitự nhiên sẽ điều tra ra được."

Minh Thù cố ý nhìn thoáng qua Kim Vũ Kỳ, nhìn dáng vẻ Kim Vũ Kỳđoán chừng cô tacũng không biết, thấy đột nhiên có nhiều sơn như vậy cũng cảm thấy nghi ngờ.

Chủ nhiệm suy nghĩ trong chốc lát:

"Lộc Manh, trong phòng đều là mùi sơn, em làm sao ngửi ra mùi máu?"

Mùi sơn quá nồng, bọn họ không thể ngửithấy những mùi khác, Lộc Manh là một cô bé, làm sao có thể phân biệt đượcmùi máu tươi với mùi sơn chứ?

"Em nói là có."

Minh Thù tự tin, vẫn duy trì nụ cười thản nhiên.

"..."

Hành vi của học sinh ưu túkhông giống người bình thường? Ngẫm lại dù saocô bé cũnglà học sinh ưu tú, cuối cùng thầy chủ nhiệm nhờ giáo viên bên cạnh đibáo cảnh sát.

Nghe thấy giáo viên báo cảnh sát, Kim Vũ Kỳ có chút luống cuống, cô ta vốn tưởng rằng chuyện này rất dễ giải quyết, ai ngờ lại đi báo cảnh sát.

Còn chỗ sơn được hắt nhiều hơn với cả...

Kim Vũ Kỳ vân vê vạt áonỗ lực bình tĩnh, nhưng rốt cuộc trong lòng rất lo lắng, không thể bình tĩnh như những người khác.

Cảnh sát đến rất nhanh, có những người ngày hôm qua ở đồn cảnh sát đã gặpMinh Thù, nhìn thấy cô liền nhíu mày, biểu hiện trên mặt kiểu như sao lại gặp cô học sinh ngỗ nghịch, nói toàn lời bốc phét ở đây chứ.

Cảnh sátvà thầy chủ nhiệm nhìn tình hình trước mặt, thầy chủ nhiệm cũng hiểu trong căn phòng đầy sơn có chút kỳ lạ, nói với cảnh sát chuyện Minh Thù nói có mùi máu tươi.

Cảnh sát để những người còn lại đira ngoài chờ, sau đó cho tiến hành kiểm tra hiện trường.

Mọi người đứng bên ngoài chờ, đứnglên nhìn vào bên trongnhưng chẳng nhìn thấy gì, tụmnăm tụmba, tụ lại một chỗ nói chuyện.

"Sao lâu như vậy mà không thấyra chứ?"

"Đừng nói là có máu gì đó thật đấychứ?"

"Sơn này cũng kỳ lạ, ngoại trừ dính trên trang phục củachúng ta, trên mặt đất cũng có rất nhiều, bây giờ ngẫm lại một chúthình như có gì đó không bình thường."

Minh Thù và Diệp Miểu Miểu đứng hai bên thầy chủ nhiệm, dù sao cũng là đương sựđương nhiên phải đứng ởtrung tâm cơn bão.

Thầy chủ nhiệm nhíu chặt chân mày, ánh mắt đóng đinh trong gian phòng, anh thân là chủ nhiệm, đương nhiên không hy vọng trường học phát sinh chuyện gì không tốt, ảnh hưởng đến uy tín của trường.

Cảnh sát từ trong phòng đi ra, sắc mặt hơi căng thẳng, rõ ràng không phải là chuyện gì tốt. Rất nhanh sau đócó những người khác đến hiện trường, cảnh sát bắt đầu phong tỏa khu vực, tất cả mọi người không được rời đi.

Thế này có nghĩa là xảy ra chuyện lớn rồi sao?

Đầu tiên cảnh sát gọi thầy chủ nhiệm, chủ nhiệm rất nhanh quay về, gương mặt u ám kêu Minh Thù đến.

Bầu không khí đột nhiên trở nên căng thẳng, mọi người hầu như đều thấp thỏm không yên. Ngoại trừ Minh Thùnhững học sinh khác đều bị cách ly,bị đưađi thẩm tra.

"Lộc Manh, cháulà người đầu tiên nói về mùi máu trong phòng?"

Cảnh sát cầm sổ ghi chép: "Trong phòng có mùi sơn nồng như vậy, làm sao cháuphân biệt được bên trong có mùi máu tươi?"

Minh Thù dựa vào tườngthái độ cực kỳ thờ ơ:

"Con đoán mò."

Cảnh sát nhíu mày:

"Lộc Manh, hãythành thật trả lời câu hỏi của tôi."

"Lộc Manh, ănnói đàng hoàng với cảnh sát đi."

Thầy chủ nhiệm giận dữquát lớn, lúc nàycòn đùa giỡn,có biết sự việcnghiêm trọng lắm hay không.

Minh Thù lấy ra hai viên sô cô la, vừa lột vừa nói:

"Lúccon vào phòng liền phát hiện trên mặt đất có vết máu, chú cảnh sát rất hiểu rõ sơn sẽ không đổi màu, nhưng vết máu sẽ đổi. Hơn nữa... Con có thể ngửi thấy mùi máu tươi đậm đặc."

Cảnh sát gật đầu, đúngthậtmáu sẽ đổi màu, màu sắc cũng khác với màu sơn, bọn họ cũng phát hiện có vài chỗ vết máu không bị sơn che lại.

Thế nhưng...

"Ngửi được?"

Hiện trường toàn là mùi sơn, bọn họ gặp qua nhiều hiện trường như vậy, đều ngửi không thấy mùi máu tươi, cô bé này có thể ngửi thấy?

Minh Thù cắn sô cô la, mỉm cười:

"Bẩm sinh."

Có người trời sinhthật sựcó năng lực trên phương diện này, có thể khá mẫn cảm với mùi máu, nhưng không thể loại trừ hoàinghi.

Cảnh sátquan sát nữ sinh đối diện vài lần, từ khi được gọiđếncô bé này biểu hiện rất bìnhtĩnh, có lẽ không nên nói là bìnhtĩnh, mà là rất tùy ý.

Hiện trường xuất hiện người như thếcó hai khả năng, một là cô bé này hoàn toàn không liên quan đến vụ án, cho nên mới bình tĩnh như vậy,hai làcô bé là người gây án, cố ý giả vờ gạt bọn họ.

Cảnh sátho khan một cái, nói:

"Hiện trường có lượng lớn vết máuhòa vào trong sơn, cháulà người đầu tiên phát hiện ra, có chút vấn đềcần phối hợp điều tra."

Minh Thù cười trả lời: "Vâng ạ."

Hiện trường phát hiện một lượng lớn vết máu, trải qua kiểm tra thẩm định là máu người, nhiều máu như vậyđủ để cảnh sát thấy nghiêm trọng.

Hiện tại, tất cả phục trangđều bị như thế này, lễ hội văn hóa cũng không thể tiếp tục diễn ra,thầy chủ nhiệm chogiáo viên các lớp,thông báo đến học sinhhoãn lễ hội văn hóa, đi học bình thường.

Còncác học sinh đang ở hiện trường, đều phải tiếp nhận điều tra.

Vấn đề của cảnh sátlà từ thời điểmđó đến giờ, ai là người đầu tiên phát hiện ra, vì sao phát sinh tranh chấp, có phát hiện nhân vật khả nghi không gì gì đó...

Trên thế giới, không có bức tường nào không lọt gió, tuy rằng thầy chủ nhiệm yêu cầugiữ bí mật chuyện này, tuy nhiên không hiểu sao vẫn bị truyền ra ngoài. Tâm trạng các học sinh trong trường đều rất lo lắng, áp lực của nhà trường là vô cùng lớn, nên đã yêu cầu phía cảnh sát phải nhanh chóng điều tra ra sự việc, để học sinh có thể yêntâm học tập.

Cảnh sát ngoại trừ phát hiện ra vết máu, cũng không phát hiện thêm được manh mối nào, giống như có ai đócố ý hất máu vào, rồi dùng sơn để phủ lên giấu đi.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 41: Đồng Minh Học Sinh Cá Biệt (18)

Khi cảnh sát kiểm tra sơn, phát hiện sơn là hỗn hợp hai loại, mặc dù màu sắc giống nhau, nhưng cũng không phải cùng mộtnhãn hiệu, thành phần bên trong có hơi khác nhau.

Trải qua phân tích, đầu tiên chắc là có người hắt sơn một lần, sau lại có người hắt thêm lần nữa.

"Căn cứ vào bằng chứnghiện nay chúng ta có được, chắc là có học sinh làm việc xấu hắt sơn lên, thế nhưng không ngờ tới lại thuận tiệncho thủ phạm tương kế tựu kế."

Cảnh sát đang ở trong phòng họp thảo luận vụ án.

"Lớp sơn bị đổ đầu tiên có thể là học sinh, sau đó làkẻ tình nghi hắt lên, việc hiện tại là tìm ra học sinh nào hắt sơn".

"Lộc Manh có khả năng tình nghi tương đối lớn."

"Tôi thấy không giống, tốiqua cô bémới đến đồn cảnh sát."

Có người phản bác:

"Lúc đó còn có thầy chủ nhiệm của trường đến bảo lãnh, chủ nhiệm nói là tự mình đưa cô bévề nhà, chúng tôi cũng đã điều tra rồi, sau khi Lộc Manh quay vềthì không đi đâu cả. Cô giúp việc nhà cô bécó thể làm chứng, người giúp việc đêm nào cũng phải rời giường đi toilet vài lần, đều thấy Lộc Manh ngủ trên sô pha phòng khách."

"Cô béở đồn cảnh sát?"

"Ừ... Đánh nhau."

Người cảnh sát kia gật đầu:

"Đừng xem cô bé ấybộ dạng gầy yếu, có thể đánh nhau đấy."

Đám cảnh sát liếc nhau.

"Lộc Manh vẫn phải tiếp nhận điều ra, bây giờ cô bélà kẻ bị tìnhnghi lớn nhất. Thầy chủ nhiệm nói thời điểm anh ấyrời khỏi hội trường, cô bé ấylại vào đó."

"Ừ... Thế nhưng lúc đó cô bécũng không mang gì vào, hơn nữa lại rời đi rất nhanh, căn cứ theo bảo vệ của trường thấy Lộc Manh rời đi, theo tính toán thời gianLộc Manh ở hội trường, cũng chỉ có vài phút, thời gian gây án không đủ. Sau đó cũng bởi vì đánh nhau, vào đồn cảnh sát đượcthầy chủ nhiệm đưa về nhà."

"Điều tra lại cẩn thận một chút."

Cuối cùng cấp trên đưa ra kết luận không rõ ràng.

Ngay thời điểm cảnh sát đangđiều tra ai là người hắt sơn đầu tiên, thìcó học sinh đến nhận tộinói là mình hắt, bởi vì lúc trước muốn tham gia tiết mục của lớp, nhưng bị từ chốinên đãghi hận trong lòng, cho nên đợi đến tối hôm đó đổ sơn lên.

Cô bé cũng không nghĩ được là lại phát sinh chuyện như vậy, càng không biết sao trong sơn lại có máu nên vô cùng sợ hãi, sau khi đấu tranh tư tưởng một hồi thì quyết định đi nhận tội.

Lúc học sinh đó đến,vừa lúc Minh Thù đượccảnh sát gọi đến điều tra, nghe xong lời khai của học sinh đó, côhơi nhướng mày, tranh hỏi trước cảnh sát:

"Cậu hắt? Cậu vào hội trường từ chỗ nào, tôi nhớ lúc tôi đi ra tôiđã khóa cửa lại rồi."

Cửa hội trường là cửa tự động, lúcMinh Thù đi vào bởi vì thầy chủ nhiệm ở bên trong,cho nên cửa mới mở.

Thếnhưng cửahội trường một khi đã đóng, thìcần phải cóchìa khóa mới có thể mở được, lúc Minh Thù rời đi đã đóng cửa cẩn thận rồi.

"Tôi..."

Sắc mặt học sinh kia liền tái nhợt:

"Tôi có chìa khóa."

"Tôi nhớ cái chìa khóa của hội trường, ngày hôm qua giáo viên đã giao cho hội trưởng và hội phó hội học sinh, cậu lấy chìa khóa ở đâu?"

Minh Thù chống cằm cười khẽ:

"Hay là cậu trộm?"

"Không có, không có, không phải là tôi trộm?"

Học sinh kia phản bác theo bản năng.

Bị người khácchỉ đích danh là ăn trộm, nếu như khôngtrộm đồ sẽ lập tức phản bác vô ý thức, người học sinh này cũng không ngoại lệnhưng sau đó lại đổi ý:

"Đúng, là tôi trộm."

Minh Thù nhìn cảnh sát bên cạnh: "Cậu tanói dối."

"Tôi không nói dối, thựcsự là tôi hắt."

Học sinh đó vội vã nói: "Chuyện này thựcsự là tôi làm."

Hạng người gì mà cảnh sát chưa từng thấy qua:

"Mấy cậu đưacô bé ấyđi thẩm vấn đi, Lộc Manhbây giờ cháulà người bị tình nghi, không nên nói chuyện lung tung."

"Aiz, chẳngphải là cháu đãnói xong hết rồi sao."

Minh Thù lắc đầu: "Các chúcũng không tin."

"Trước khi bắt được hung thủ, bất kể làai cũng đều bị nghi ngờ."

Cảnh sát mặt nghiêm túc: "Bây giờ cháucòn chưa có thoát khỏi bịtình nghibla bla bla..."

"Được rồi, được rồi, chúcảnh sát, cháu có thể ăn cái bánh mì kia không? Bình thường các chú thẩm vấnđều không cho cơm ăn hả?

Cảnh sát: "..."

Nghiêm túc nghe anh tanói một lúckhông được sao?

Cảnh sát cũng không phải bọn tay mơ,bởi vì câu kia của Minh Thù chỉ điểm đến hội học sinhgiữ chìa khóa hội trường, nhanh chóng tra ra được Kim Vũ Kỳ từ học sinh nhận tộikia.

Kim Vũ Kỳ không phải là người của hội học sinh, nhưng cô ta đúng thật cótìm hội trưởng mượn chìa khóa, hơn nữa vẫn chưa trả.

Kim Vũ Kỳ sợ cảnh sát tra ra được cô ta, tuy rằng vết máukhông có liên quan gì đến cô ta, nhưng vẫn là do cô ta làm bẩn phục trang, chuyện này nếu như bị tra rahình tượng của Kim Vũ Kỳ sẽ bị hủy.

Để không cho những người khác biết, Kim Vũ Kỳ chỉ có thể dùng tiền mua chuộc một học sinh thay cô ta đi nhận tội.

Vốn tưởng rằng tai qua nạn khỏi, không nghĩ tới ở đồn cảnh sát gặp lại Minh Thù, trước kia Minh Thù đã sớm xác định là do Kim Vũ Kỳ làm, tiện thểkéo thêm một loạtgiá trị thùhận.

Dù cho Minh Thù không nhìn ra điểm này, sớm muộn gì cảnh sát cũng biết.

Trước khi Kim Vũ Kỳ xuyên thưcũng chỉ là một học sinh,những người đó luôn nói là sống hai đời, cộng thêm được bao nhiêu tuổi, nhưng kinh nghiệm và IQ cũng không nânglên như tuổi tác.

Bối cảnh của Kim Vũ Kỳ là trường học, so vớibạn cùng lứa luôn có cảm giác vượt trội,cô ta chỉ cần đấu với những học sinh kia, là có thể đạt được đỉnh cao trong cuộc sống, cứ thế mà hưởng thụ đàn ông. Nhưng trước mặt cảnh sát, Kim Vũ Kỳ cũng chỉ là một học sinh thôi.

Kim Vũ Kỳ chỉ đổ sơnkhông tính là phạm tội hình sự, nhưng mà chờ đến khi cô ta quay về trường, phát hiện ánh mắt của mọi ngườinhìn cô ta rất quái lạ.

Tựa như ánh mắt trước kia mà bọn họ nhìn Lộc Manh.

Kim Vũ Kỳ âm thầm cắn răng, Lộc Manhlại là mày.

Cô ta vốn muốn cho Lộc Manhtrở thành kẻ thù của toàn trường, ai biết được là gậy ông đập lưng ông.

"Nhìn cái gì mà nhìn!"

Kim Vũ Kỳ hung tợn, trừng mắt vớihọc sinh bên cạnh đang liếc mắt nhìn mình.

Bị dọa, học sinh rụt cổ một cái,nhanh chóng kéo tay bạn mình chạy xa.

Kim Vũ Kỳ bây giờ trôngrất đáng sợ, đâu còn hiền lànhnhonhã, bình dị gần gũi như ban đầu.

Kim Vũ Kỳ không để ý đến những học sinh đang chỉ chỉ trỏ trỏ, lòng đầy oán giậnđi tìm Thượng Quang Phong.

Cô ta nhất định phải để cho Lộc Manh thân bại danh liệt.

Cảnh sát ngoại trừ tìm được lớp sơn đầu tiênlà doKim Vũ Kỳ hắt, vẫn chưa điều tra ra đượcngười hắt máu là ai, hơn nữa trong trườngcũng khôngphát hiện được thi thể nào. Minh Thù mặc dù bị tìnhnghi, cuối cùng cũng đượcloại trừ, cô không có thời gian và động cơ gây án.

Chuyện này chỉ có thể đặt qua một bên.

Trường học sợ xảy ra chuyện, tự ý phát thông báo nói là có người đang cố ý bày trò, máu người cũng là mua từ bệnh viện.

Bởi vì không có thi thể, nên lí donày được đa số học sinh chấp nhận, cũng coi như trấn an được mọi người, bên cảnh sát cũng chỉ có thể tán thành lý donàyâm thầm điều tra.

Cuộc thi giữa kỳ càng ngày càng gần, học sinh cũng không còn để tâm đến chuyện này, người bàntán cũng ngày một ít đi.

Kỳ thi giữa kỳ vô cùngnghiêm ngặt, Minh Thù nằm dài trên bànnhìn bài thi, một chữ cũng không muốn viết.

Đến khi gần hết giờ cô mới cầm bút hý hoáy viết một hồi, viết xong thì vừa kịp lúc chuông báo nộp bài vang lên.

Mấy ngày héo mòn trong thi cử, thi xong tất cả các môn Minh Thù mới như được tiếp máu hồi sinh, kéo Diệp Miểu Miểu mua đồ ăn, cuối cùng cũngcó thể thoải mái mà ăn rồi.

Vừa mới đến siêu thị gần trường, liền thấy Trình Diễn mang theo một túi rất nhiều đồ ăn, Diệp Miểu Miểu huých nhẹ Minh

Thù, bây giờ khắp trường đều đồn lên Trình Diễn đang theo đuổi Manh Manh.

"Thi xong rồi hả, mua cho cậu này."

Trình Diễn giơ túi đồ ăn trước mặt Minh Thù, trên miệng nở nụ cười có chút xấu xa, lãng tử thường thấy của cậu ta, khiến cho các nữ sinh xung quanh phải ồ lên không ngớt.

Minh Thù: "..."

Cái đồ đàn ông cứ đến lúc quan trọng là biến mất, đây không cần!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 42: Đồng Minh Học Sinh Cá Biệt (19)

Bị Minh Thù làm ngơ, khóe miệng Trình Diễn giật một cái, cô lại làm lơ hắn! Lại làm lơ hắn! Lại làm lơ hắn!

Trông hắntầm thường như vậy sao?

Lần nào cũngđều làm lơ hắn!

Trình Diễn tiện tay ném đồ ăn vặt cho một nữ sinh đứng bên cạnh, không để ý nữ sinh kia hét lên sung sướng, đuổi theo Minh Thù vào siêu thị.

"Trình Diễn kìa!"

"Trời ạ, hôm nay ở trường lại có thể nhìn thấy Trình Diễn!"

Các nữ sinh khẽ hô khi Trình Diễn tiến vào, hết đợt này đến đợt khác.

Minh Thù cầm giỏ xáchnhanh chóng đi vào bên trong bày biện đồ ăn, Trình Diễn nhìn một lúc, tiến lên giành giỏ trong tay cô:

"Tôi xách giúp cậu, được không?"

"Không cần."

Minh Thù mỉm cười cầm giỏ, quyết không buông tay.

Đồ ăn vặt của trẫmngươi cũng muốn giành, đánh chết ngươi cái đồ thiểu năng trí tuệ này.

"Có thể vì Lộc Manh mà cống hiến sức lực, là vinh hạnh của tôi."

Trình Diễn cũng kiên quyếtcầm lấy không buông tay.

"Bên kia có rất nhiều người chờ cậu cống hiến sức lực."

Minh Thù ý bảo hắn nhìn bên kia, nhiều nữ sinh như vậyđang nhìn hắn, nghe được lời này của Minh Thùai cũngmong đợi.

"Thế nhưng, tôi chỉ muốn cống hiến sức lực cho bạn thôi."

Trình Diễn chăm chú:

"Lộc Manh bạnkhông thể nghiêm túc xem xét đề nghị của tôi sao?"

Minh Thù nhanh chóng buông tay ra:

"Lục thủy, giúp tớ lấy thêm một cái giỏ."

"Được rồi!"

Diệp Miểu Miểu ở gian hàng bên kia trả lời.

Minh Thù khéo léo nở nụ cười đúng mực, xoay người rời đi.

Nếu ngươi muốn lấy, trẫm cho ngươi.

Trình Diễn: "..."

Kiểu người lúc nào cũng một mình một kiểu, thì theo đuổi thế nào đây? Có cách nào không, có hướng dẫn nào không?

Trình Diễn không dám đi giành với Minh Thù, im lặng theo sau cô:

"Lộc Manh, vụ án hắt sơn ởtrườngcậu có ý kiến gì không?"

"Không có ý kiến gì."

Minh Thù bỏ vài hộp sữa chua vào giỏ.

"Lộc Manh."

Trình Diễn cúi người kề sát Minh Thù:

"Dù gì thì cậu cũng đã dính dáng đến chuyện này, mặc dù bây giờ đã loại bỏ được tình nghi, nhưng chuyện này vẫn chưa xong, cậu cảm thấy mình có thể an toàn ở ngoài cuộc sao?"

"Bốp!"

Trình Diễn che mắt, đúng là đau khổ thật, không nói không rằng đánh người ngay được, còn nói chuyện tử tế với nhau được nữa không đây.

Minh Thù thu hồi nắm tay, cười dịu dàng:

"Lần saucòn dám đến gần tôi, tôi sẽ xử đẹp cậu."

Nhưng câu nói ấy lại chẳng dịu dàng chút nào.

Trình Diễn nhìn Minh Thù và Diệp Miểu Miểu đi tính tiền, Diệp Miểu Miểu vừa nói vừa cười, còn thường quay đầu lại nhìn hắn, dường như đề tài mà hai người đang nói là về hắn.

Nụ cười của người kia, nhìn không ra là vui hay buồn, thỉnh thoảng thêm vào một câu, chọc Diệp Miểu Miểu cười nghiêng cười ngả.

Nhìn từ xa thì thấy như một học sinh bình thường,nhưng khi tiếp xúc gần gũilại đáng sợ như vậy?

Aiz...

Thất bại lần thứ n+ 1.

Phải đổi phương án khác.

Thành tích giữa kỳ nhanh chóng có kết quả, làm người khác ngạc nhiênlà học sinhxuất sắccủa bọn họ, mỗi môn đều đạt điểm tuyệt đối, lại thi trượt quốc ngữ, chính trị, lịch sử.

Không qua môn!

Cậu talàm sao vậy?

Minh Thù từ vị trí học bá bị rớt hạng, nhưng Kim Vũ Kỳ lại tiến lên, đứng hạng nhất.

Trước đây, thành tích của Kim Vũ Kỳ không tính là tệ, nhưng cũng không được tốt lắm, xếp hạng không khác lắm với Minh Thù bây giờ, nhưng hiện tại lại nhảy lên hạng nhất.

Kim Vũ Kỳ và Lộc Manh đổi tên cho nhau hay sao thế?

"Trước đây, tớ còn tưởng rằng Kim Vũ Kỳ thay đổi tốt hơn, ai dè chả khác gì lúc trước, mấy ngày này còn giả vờ cái gì? Cái gì mà không thích Giang sư huynh, đều là vờ thả để bắt."

"Đúng đúng, trước đây nó thích Giang sư huynhnhư vậy, quấn quýtlấy người ta không buông, đột nhiên ngừng dây dưa với Giang sư huynh, ngược lại đi thân thiết với Thượng Quan Phong.Thượng Quan Phong người ta là thanh mai trúc mã với Lộc Manh, nếu không vì nó, quan hệ của Thượng Quan Phong và Lộc Manh cũng không tệ đến vậy, đúng là quá nhamhiểm."

"Các cậu nói lần này nó thi tốt như vậy, không biết có gian lận gì không? Thành tích của nó đâu có tốt đến vậy?"

"Đúng đúng..."

Bởi vì vụ án hắt sơn lần trước, làm học sinh rất bất mãn với

Kim Vũ Kỳ, lời đồn đại trong trường cũng không ít, lần này cô ta còn thi hạng nhất, không phải là đang kéo giá trị thùhận sao?"

"Các người nói cái gì?"

Các học sinh đang bàn tánđồng thời nhìn về phía sau, Kim Vũ Kỳ sắc mặt tái xanh nhìn họ,bọn họ liếc nhaucúi đầu tản ra.

Kim Vũ Kỳ cắn răng nhìn thông báo trên phiếu điểm, cái tên Lộc Manh dường như bị người ta phóng to, cực kỳ bắt mắt.

Cô ta móc di động ra, lướt đến tên Thượng Quan Phong, nhấn gọi.

"A Phong, chuyện lần trước em nói, anh suy nghĩ kỹ chưa?"

"E rằng không tốt lắm..."

Thượng Quan Phong ở đầu dây bên kia có chút do dự.

"A Phong, chẳng phảilà anh nói có thể vì em làm bất cứ chuyện gì sao?"

"Anh..."

Thượng Quan Phong chần chừmột lúc, khi Kim Vũ Kỳ uy hiếp muốn cúp điện thoại mới đồng ý:

"Được, anh đồng ý vớiem."

...

Minh Thù thi không được bao nhiêu điểm, bị giáo viên và thầy chủ nhiệm thay phiên nhau gọi đếnnói chuyện.

Thầy chủ nhiệm tự thuyết phụcrằng, Minh Thù bị vụ án hắt sơn lúc trước làm ảnh hưởng, nói với Minh Thù đừng suy nghĩ quá nhiều, kỳ thi lần sau nhất định phải phát huy thật tốt, những chuyện khác không có liên quan đến học sinh, nhiệm vụ chínhcủa học sinhlà học tập.

Minh Thù thuận miệng vâng dạ, trong lòng thìtoàn nghĩ đếnđồ ăn, đâu có tâm trí nghe thầy chủ nhiệm nói gì đó.

"Được rồi, được rồi, quay về lớp đi."

Thầy chủ nhiệm phất tay.

"Chủ nhiệm, hẹn gặp lại."

Minh Thù từ phòng làm việc đi ra, một phụ nữxinh đẹp đitới, cô tanở nụ cười dịu dàng với Minh Thù, gõ cửa vào phòng làm việc của thầy chủ nhiệm.

Người phụ nữ này tên Thi Nhã Hân, giáo viên tiếng Anh cấp hai, một người rất dịu dàng, thường xuyên lên tiếng vì học sinh, rất có uy tín với học sinh.

Minh Thù suy tư trong chốc lát, tìm một góc ngồi chồm hổm ăn đồ ăn vặt.

Thi Nhã Hân nói chuyện thật lâu với thầy chủ nhiệm mới ra ngoài, lúc cô ấy rời đi cũng là khi tan học.

Minh Thù theo Thi Nhã Hân quay về khu cấp hai, học sinh cấp hai bên này nhìn qua đều có chút tinh thần sa sút, bầu không khí rất áp lực.

Ánh mắt củaMinh Thù từ những học sinh tụ tập thành nhóm, chuyển qua những học sinh đơn độc, so với học sinh có bạn bè đi chung, những học sinh nàytinh thần có vẻcàng sa sút.

Cô nhìn những học sinh này một lúc, phát hiện Thi Nhã Hân đã đi mất.

Minh Thù kỳ quái đứng tại chỗ nhìn xung quanh một hồi.

Hôm nay là thời điểm công bố kết quả kỳ thi giữa kỳ, trên hành lang có bảng thành tích của học sinh cấp hai, thành tíchvô cùng thê thảm, chỉ có số ít học sinh có thành tích không tệ lắm.

"Chị ơi?"

Minh Thù liếc mắt, một nữ sinh gầy yếu đứng trước mặt cô, rụt rè nhìn cô. Màu sắc đồng phục cấp hai và cấp ba không giống nhau, cho nên nữ sinh này chỉ cần nhìn qua làcó thể nhận ra cô là đàn chịhọc cấp ba.

Minh Thù mỉm cười: "Có việc gì không?"

Có lẽ là nụ cười của Minh Thù vô cùng dịu dànglại vô hại, nữ sinh có chút thả lỏng, cô bé nhìn quanh bốn phíanuốt nước bọt:

"Chị tới khu cấp hai làm gì?"

Minh Thù bịa một lý do:

"Chị đi nhầm đường."

"À, chịđi từ bên này này, đi một lúc là có thể trở về khu cấp ba bên kia, đã tan học rất lâu rồi, chịđi nhanh đi."

Nữ sinh chỉ một con đường cho Minh Thù.

Minh Thù nhìn theo tay nữ sinh chỉ, một con đường nhỏ rất hẻo lánh, hướng sang khu cấp ba, nhưng cụ thể không biết thông đi đâu, hoàn toàn khác với lối mà cô đi đến.

"Hay là em dẫn chị đi nhé?"

Nữ sinh thấy Minh Thù không nói lời nào, quay đầu đề nghị.

"Lộc Manh."

Trình Diễn không biết từ xó nào chui ra, hơi dùng sức kéo tay cô, hắn quay sang nữ sinh kia nói:

"Cám ơn emnhé, chúng tôi cùng nhau quay về là được rồi."

Thấy có nam sinh xuất hiện, nữ sinh kinh ngạc một chútnhìn Trình Diễn vài lần, cuối cùng quay đầu chạy đi.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 43: Đồng Minh Học Sinh Cá Biệt (20)

Minh Thù làm lơ Trình Diễn, nụ cười có chút dữ tợn:

"Cậu có thôi đi không hả?"

Ở đâu cũng gặp cái tên thiểu năng này, âm hồn không tan.

Trình Diễn nhìn xung quanh một chút, lần thứ hai kéo tay Minh Thùđi qua khu cấp ba, hắn đi rất nhanh, tay dùng lực tương đối mạnh, Minh Thù không giãy ra được.

Lúc này, Minh Thù mới phát hiện Trình Diễn này,trước đây dường như giấu giếm thực lực.

Nói theomột cách khác làhắn nhường cô?

Cái ý nghĩ này quảthật là không thực tế chút nào.

Rời khỏi khu cấp hai, đi tới một nơi tương đối hẻo lánh, Trình Diễn ấn Minh Thù lên tường, hai tay đè bên cạnh cô, dùng tư thế hoàn toàn bao vây lấy cô, hỏi:

"Cậu đếnkhu cấp hailàm gì?"

"Vậy cậu đếnkhu cấp hai làm gì?"

Hướnghắn đến cũng không phải từ khu cấp ba đi ra, chứng tỏtrước khi cô tớihắn đã ở sẵn ở đó.

"Sau này không được đến đó nữa!"

Trong giọng nói Trình Diễn tràn đầy nghiêm túc, như ngày trước hắnnói vớicô không được đến dãy phòng bỏ hoang.

"Lộc Manh, tôi sẽ không hại cậu."

"Ở khu cấp hai cất giấu bí mật gì vậy?"

Minh Thù đứng sát vào Trình Diễn, trong mắt đầy ý cười:

"Đáng giá để cậu cảnh cáo tôi sao?"

Trình Diễn đè vai Minh Thùấn cô vào tường, ánh mắt nhìn thẳng vào đôi mắtMinh Thù:

"Lộc Manh, vì sao luôn luôn làm lơ tôi? Luôn cảm thấy tôi có mục đích sao?"

"Cậu không có mục đích sao?"

Minh Thù hất tay hắn, hơi ngửa đầu.

"Tôi không có, tôi chỉ là muốn cùng cậu đi hết quãng đời còn lại."

Thần sắc Trình Diễn cực kỳ nghiêm túc: "Cậu tin tôi một lần, có được không?"

Minh Thù lắc đầu: "Không."

Trình Diễn có hơi suy sụp:

"Mặc kệ cậu tin hay không, tôi cũng sẽ không từ bỏ."

"Tùy cậu."

Minh Thù đẩy hắn ra, phủi phủi đồng phục.

Trình Diễn mãnh mẽ kéo cô trở lại:

"Lộc Manh, tôi lặp lại một lần nữa, không được đến khu cấp hai."

"Cậu phiền chết đi được."

Minh Thù tung một quyền về phía Trình Diễn, Trình Diễn theo bản năng nghiêng đầu, nắm tay lướt qua mặt hắn, thân thể theo phản xạtính đánh trả lại, nhưng lại bị hắnkìm lại, chỉ là tách ra xa không cho Minh Thù đánh đến mặt mình.

"Trình Diễn, cậu còn nói cậu không có mục đích."

Minh Thù xô Trình Diễn ngã trên mặt đất, lúc này ngồi xổm bên cạnh hắn, dùng ngón tay dài chọt chọt ngực hắn:

"Thực lực hiện tại của cậu, lợi hại hơnnhững gì cậu biểu hiện ra, đúng không? Vì sao không đánh trả?"

Trình Diễn nắm tay Minh Thù, chống thân thể ngồi dậy:

"Động thủ với người con gái mình thích, không phải là chuyện một người đàn ông có thể làm được."

Minh Thù cố sức rút tay về, nụ cười trên mặt có chút lạnh lẽo:

"Trình Diễn, bớt lừa mình dối người đi, xem tôi là đứa trẻba tuổi dễ gạt à?"

Trình Diễn nói thích cô, nhưng biểu hiện của hắn có chút như là cố ý biểu hiện như vậy, không cảm thấy chân thực.

Phải giống như ánh mắt củaKhương Tầm, khi đối diện với cô đómới gọi là thích... Tuy rằng ngườihắn thích không phải mình.

Minh Thù nhặt cặpdưới đất lên, mỉm cườivới Trình Diễn:

"Trình Diễn, không có việc gì thì đừng có lượn qua lượn lại trước mặt tôi, chọc tôi tức giận, tôi sẽ phế cậu thật đấy."

Không phải là uy hiếp không đâu.

Kể từ sau ngày đó, Trình Diễn cũng không thấy xuất hiện, mất tích như những lần trước, nhưng mà đàn em của hắn vẫn lượn trước mặt Minh Thù lúc thìđưa bữa sáng, lúc thìđưa đồ ăn vặt.

"Manh Manh, cậu và Trình Diễn sao rồi?"

Diệp Miểu Miểu cực kỳ thích tò mò.

"Chẳng ra sao cả."

Trẫm cùng người ý đồ đen tối có thể thế nào? Đừng đùa được không?

"Cậu không thích hắn sao?"

Diệp Miểu Miểu nháy mắt với Minh Thù:

"Trình Diễn đẹp trai như vậy, tuy rằng thành tích không tốt lắm, nhưng nghe nóinhà hắn không tồi, thành tích không tốt cũng chả sao."

"Không thích."

Diệp Miểu Miểu hoài nghi:

"Tớ thấy Trình Diễn rất tận tâm, mỗi ngày đều mua bữa sáng, đồ ăn vặt. Trước đây, hắn cũng không có đối xửnhư thế với bất kỳ nữ sinh nào đâu. Manh Manh, cậu không thích hắn? Đừng nói là cậu miệng nói một đằng, trong lòng một kiểunha, nói với tớ đi mà, tớ không nói với người khác đâu, đảm bảo không nói đâu."

"Tận tâm?"

Minh Thù hừ một tiếng: "Lục Thủy, cậu có hiểu sai vềchuyện con trai thích một người con gái như thế nào không đấy?"

"Không hề."

Diệp Miểu Miểu lắc đầu.

"Hắn tặng mấy thứ này, có tự tay đưa không? Chỉ phái hai người đến, thế mà được coi là tận tâm à?"

Tận tâmnhư vậy, trẫm chả dám nhận.

Diệp Miểu Miểu nghĩ nghĩ, nói:

"Thế nhưng mỗi lần người ta xuất hiện, chẳng phải là cậu đánh người ta đến cha mẹ nhìn không ra sao? Như vậy mà hắn còn không từ bỏ cậu, tình yêu chân thậtđó!"

Minh Thù: "..."

Không nói nữa,toàn là ông nói gà, bà nói vịt.

Quan trọng nhất là... trẫm không thích hắn,không thích một tí nào.

"Lộc Manh, có người nhờ tôi đưa cái này cho cậu."

Một bạn đưa thư đặt trên bàn trước mặt Minh Thù.

Diệp Miểu Miểu lại gần xem: "Ai viết thư tình cho cậu vậy?"

Minh Thù cầm baothưlật qua lật lại, mặt trên không viết gì. Cô mở baothư ra, bên trong hé ra giấy viết tay, nhìn chữ viết cũng biết là ai rồi.

Là cái tên đáng ghét Thượng Quan Phong kia.

Hắnhẹn Minh Thù đến dãy phòng bỏ hoang, nói là có chuyện muốn nói với cô.

Thượng Quan Phong...

Tên khốnnày lại muốn làm cái trògì đây.

"Manh Manh, cậu không định đi chứ?"

Diệp Miểu Miểu nhìn Manh Manh thu dọn đồ đạc, liền sốt ruột:

"Khẳng định Thượng Quan Phong không có ý gì tốt, trước kia cậu làm hắn bẽ mặt như vậy, cậu không thể đi."

"Tớ đi ăn."

"Đi ăn à". Diệp Miểu Miểu thở phào.

Không phải đi gặp Thượng Quan Phong là tốt rồi, hẹn ở cái nơinhư chỗ đó, vừa nhìn đã biết không yên tâm nổi.

"Này Manh Manh, vừa nãy khi đến lớp cậuđã ăn rồi, sao giờ lạimuốn ăn nữa?"

Diệp Miểu Miểu gọi với theo bóng dáng dần khuất của Minh Thù.

Gần đây, Manh Manh nhà chúng taăn nhiều lắm, sao cũng không thấy mập lên nhỉ, đống thức ăn ấyđi đâu hếtrồi?

Những người ăn mãi mà không mập, quả nhiên rất dễ khiến người khác ganh tị.

Diệp Miểu Miểu sờ sờ eo thon nhỏ của mình, nuốt một ngụm nước bọtngăn chặn mong muốnchạy theo Minh Thù ăn gì đó, không đượcăn nữa, ăn nữa mình sẽ phát phì.

Nghe mấy câu than thở củaDiệp miểu Miểu, Minh Thù nhẹ nhàng cong môi thong thả xuống lầu, sau khi đã ăn no nê cô nhìn lá thư trên tay hồi lâu, cuối cùng vẫn quyết địnhđi đếndãy phòng họcbỏ hoang bên kia.

Lúc này là giờ học, trường học không có ai đi lung tung. Minh Thù đi đến nơi đó, bỗngdưng cảm thấytòa nhànày có chút u ám.

Cô đi lên cầu thang, tòa nhà này nằm ởgiữa khu cấp hai và cấp ba

Lúcđầu nhà trường không có khu cấp hai, dãy nhà học của khu cấp hai bây giờ là sau này mới được xây dựng, dãy nhà này được coi là ranh giới giữa hai khu, đứng ở đây có thể nhìn thấy được khu cấp hai bên kia.

Hai lần trước đều đến vào buổi tối, không nhìn kỹ được tổng quan của tòa nhà.

Minh Thù đi lên cầu thang, phát hiện trên tườngcó không ít vết cào, nếu như một hai vết còn có thể nói là người cố ý chọc phá, nhưng trên cầu thang xuất hiện rất nhiều vết cào, hơn nữa mức độ cũ mới không giống nhau.

Cô vươn tayso sánh các vết cào, hơi đứng lên ngồi xuống xem xétgóc độ và độ cao nhận thấycó vẻkhông được bình thường.

Một lát sau, Minh Thù thu tay, nụ cười trên mặt càng rực rỡ:

"Ngôi trường này quả nhiên rất thú vị."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 44: Đồng Minh Học Sinh Cá Biệt (21)

Thượng Quan Phong hẹn cô ở đây,nhấtđịnh là có ý đồ. Do đó,Minh Thù đến trướctìm một chỗ, ngồi chồm hỗm, chuẩn bị xem sắp cókịch gì.

Thượng Quan Phong hẹn ở lớp học lầu ba, Minh Thù tìm một nơi tương đối gần, lén lút rình xem.

Đợi khoảng chừng một tiếng, có tiếng bước chân từ chỗ cầu thang vang lên, nghe có chút do dự, đi rất chậm.

Minh Thù nghiêng ngườinhìn ra ngoài, bóng dángThượng Quan Phong xuất hiện trước cửa cầu thang, hắndáo dác nhìn xung quanh, vẻmặt có chút phức tạpđứng đấy một lúc mới đẩy cửa phòng đi vào.

Minh Thù ngồi trong góc không nhúc nhích, tiếp tục ăn đồ ăn vặt của mình, chỉ trong chốc lát liền có tiếng từ trong phòng truyền ra.

"Ừ, anh đến rồi, cô ta còn chưa đến... Vũ Kỳ, thực sự phải làm như vậy sao?"

Không biết đối phương nói cái gì, Thượng Quan Phong lại khẩn trương dỗ dành.

Cúp điện thoại, Thượng Quan Phong nặng nề thở dài, dựa vào cái bàn cũ nát hút thuốc, hắnkhông biết làm như vậy có đúng không, tuy nhiênnghĩ đến Kim Vũ Kỳ tức giận, hắn cũng không muốn nghĩ nhiều như vậy.

Chỉ cần Kim Vũ Kỳ vui vẻ, bảo hắnlàm cái gì cũng được.

Minh Thù đợi một lúc, đi đến cửa phòngsửa sang lại quần áo, đột nhiên nhấc chân đá mạnh vào cửa phòng. Cửa phòng biến dạng, Minh Thù trực tiếp đạp cánh cửa sang một bên.

Nện một tiếng rầm trên mặt đất, bụi bặm bay tán loạn trong không khí.

"Thượng Quan Phong, tìm tôi làm gì?"

Âm thanh uyển chuyển của con gái vang lên, không nghe ra vẻtức giận, chỉ thấynụ cười thản nhiên.

Đại khái là Thượng Quan Phong bị hành động nhưlên võ đài của Minh Thù dọa sợ, biểu tình trên mặt vô cùngđặc sắc. Nghe thấy giọng Minh Thù, hắnnhanh chóng hoàn hồn, nặn ra một nụ cười:

"Manh Manh, cậu đã đến rồi."

Má ơi!

Thượng Quan Phong lại kêu trẫm như vậy, là muốn hù chết trẫm hay muốn thừa kế đồ ăn vặt của trẫm đây?

Minh Thù chưa tiến vào, mỉm cười đứng ở cửa, mởmiệng nói:

"Nói nhanh đi, thời gian của tôi rất quý giá, lãng phí thìgiờ của tôi chính là lãng phí tínhmạng của tôi, trách nhiệm này cậu không gánh vácnổi đâu."

"..."

Nếu không vì Vũ Kỳ, hiện tại hắn cũng lười, chẳng muốn nói chuyện với cô dù chỉ một câu. Thượng Quan Phong cố nhịn:

"Manh Manh, chúng taphải căng thẳng như vậysao?"

Minh Thù hướng ánh mắt còn mang theo ý cười về phía Quan Phong, môi đỏ mọng hé mở, giọng nói vang lên trong căn phòng đầy bụi bặm:

"Rất cần đấy."

Thượng Quan Phong: "..."

Nên nói tiếp như thế nào đây?

Thượng Quan Phong hít một hơi sâu:

"Manh Manh, hôm nay hẹn cậu đến là muốn cùng nhau hòa giải? Tớ biết gần đây cậu chịu oan ức, đều là tớ không tốt."

"Hòa giải?"

Minh Thù nhướng cặp mày liễu, ý cười trong mắt càng lộ rõ:

"Cậu đang kể chuyện cười à? Chúng ta có thù lớn như vậy, sao có thể nói hòa giải là hòa giải?"

Trẫm tin là đầu ngươi nhét đầy móng heo mất rồi.

"Manh Manh, tớ biết cậu tức giận, cậu muốn đánh, muốn chửi, tớ đều chịu.Cậu tha thứ cho tớ có được không? Sau này tớ nhất định sẽ đối tốt với cậu."

Thượng Quan Phong dựa theo lời kịch đã tính trướcmà nóira, câutừ tha thiết, có vẻ như thật sựhối hận.

Nụ cười Minh Thù càng sâu thêm:

"Được, trước hết để tôi đánh một trận đã, được chứ?"

Thượng Quan Phong: "..."

Hắn đến không phải là để cho cô đánh.

Nhìn biểu hiện của cô dường như không phải nói đùa, lẽ nào hắn thực sự phải để cô đánh cho một trận?

"Manh Manh..."

"Cậu vừanói muốn đánh, muốn mắng gì tùy tôi."

Minh Thù cười tủm tỉm, cắt ngang lời Thượng Quan Phong:

"Bạn Thượng Quan không phải vừa tự nói ra đã quên chứ? Tôi đây cũng không dám tin tưởng cậu."

Thượng Quan Phong nhìn nụ cười kia của Minh Thù, luôn cảm thấy sống lưng lạnh toát, giống như bị cô nhìn thấu nội tâm.

"Được!"

Thượng Quan Phong cắn răng đồng ý:

"Chỉ cần cậu có thể tha thứ cho tớ, tớ đồng ýcho cậu trút giận."

Không phải chỉ là bị đánh hay sao, mình là một người đàn ông, chút việc ấy còn không chịu nổi thì còn gì là đàn ông.

Minh thù bóp bóp cổ tay, Kim Vũ Kỳ cho hắnuống bùa mê thuốc lú gì, chẳng lẽ hào quang của nữ chính giả, cũng có thể so với hào quang của nữ chính thậtsao?

[Hào quang của vai chính giả và vai chính thật giống nhau, ký chủ không nên xem thường.] Hài Hòa Hiệutỉ mỉgiải thích.

Đáy mắt Minh Thù lộ ra hưng phấn, thật sự thú vị.

[...]

Thú vị chỗ nào chứ?

...

Gầndãy lầu bỏ hoang.

Kim Vũ Kỳ cùng mấy bạn học đi sang bên này, bọn họ dò xét xung quanh, dường như đang tìm thứ gì đó.

"Vừa nãy thấy con chókia chạy qua bên này, sao mới đấyđã không thấy tăm hơi. Đó là của ba đưa cho tớ, tớ không thể đánh mất."

Một nữ sinh trong đó lo lắng nói.

"Đừng lo, chúng ta đang tìm, hẳn là ở gần đây."

Kim Vũ Kỳ nói thoải mái, ánh mắt lại nhìn về phíadãy phòng cũ nát phía trên cách đó không xa:

"Dãy lầu cũ bên kia không có ai, có khisẽ trở thành hang ổ của con chó, con mèo hoang nào đó, chúng ta qua đó xem thử đi."

"Tòa lầu..."

Có nữ sinh nhát gan sợ hãi nói: "Cảm giác âm u quá."

"Chúng ta nhiều người như vậy, sợ cái gì, đừng tách ra là được."

Kim Vũ Kỳ an ủi.

Nhiều người, tất cả mọi người có cảm giác an toàn, mọi người đi về phía dãy phòng bỏ hoang.

Từ lầu một đến lầu hai không thấy có gì, Kim Vũ Kỳ đề nghị tiếp tục đi lên,đã lên kiểm tra hết lầu hai, lên lầu ba cũng không ảnh hưởng gì. Một đám người theo cô ta bước lên.

Lần này Kim Vũ Kỳ đi phía trước, đi đến phòng học đãhẹn trước, thế nhưng cô ta chỉthấy cửa phòng nằm ngổn ngang trên mặt đất, bên trong không có một bóng người.

Đáy lòng Kim Vũ Kỳ hơi xao động, xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì sao?

Ngay khi Kim Vũ Kỳ nghi ngờ, chuẩn bị gọi điện thoại để trong hộp đựng thức ăn cho Thượng Quan Phong, phòng học bên cạnh đột nhiên truyền đến âm thanh, giống như là tiếng thở dài, có vẻ như rên rỉ đau đớn.

Sắc mặt Kim Vũ Kỳ vui vẻ, nhưng cô ta nhanh chóng bình tĩnh lại, cố gắng hạ giọng hỏi người bên cạnh:

"Các cậu có nghe thấy âm thanh kỳ lạ gìkhông?"

Tất cả mọi người gật đầu, bọn họ đều nghe thấy.

"Đi xem..."

"Bỏ đi, nhỡ lại là thứ không sạch sẽ gì."

"Ban ngày, ở đâu ra thứ gì không sạch sẽ, cậu đừng nói mò."

Kim Vũ Kỳ phản bác: "Các cậu không đi, tớ đi."

Kim Vũ Kỳ đi về phía phòng học phát ra âm thanh, học sinh phía sau nhìn nhau, trong chốc lát liền đuổi theo Kim Vũ Kỳ. Kim Vũ Kỳ đi ở phía trước chậm rãi cong môi, Lộc Manh, lần này mày nhất định phải chết.

"Răng rắc."

"Kẽo kẹt..."

Cửa phòng mở phát ra âm thanh chói tai.

"A!"

Sau khi cửa phòng họcmở ra, nữ sinh phía sau thét chói tai, sau đó đỏ bừng cả mặt, nhanh chóng che mắt quay người đi.

Mấy nam sinh còn lại khiếp sợ nhìn tình cảnh trong phòng.

Kim Vũ Kỳ dường như bị đứng hình, xảy ra chuyện gì?

Tại saochỉ có mình Thượng Quan Phong, con khốnLộc Manh kia đâu?

Hình nhưlà có người xuất hiện,Thượng Quan Phong hơi lấy lại ý thức, hắnmiễn cưỡng mở hai mắt. Thấy rõ người đúng ở cửa,liền như bị sét đánh.

Cô ấy mang theo nhiều người đến như vậy?

Theo bản năng, Thượng Quan Phong muốn che cơ thểlại. Quần áo của hắnđều đã bị Minh Thù cầm đi, lúc nàytrần như nhộng, lại bị Kim Vũ Kỳ cùng nhiều người như thế vây xem.

Nhục nhã và phẫn nộ đánh thẳng vào thần kinh hắn.

Nhưng mà càng tức giận, hắn lại càng khó chịu, muốn tìm một chỗ trút giận.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 45: Đồng Minh Học Sinh Cá Biệt (22)

Côấy đem theo nhiều người như vậy, nếu như…

Tại sao cô ấy có thể đối xử như thế với mình?

Mình thật lòng với côấy như vậy, mà Vũ Kỳ lại lợi dụng mình.

Kim Vũ Kỳ bảo hắn nghĩ cáchđể Minh Thù uống một chai nước. Cô ta chỉ nói chai nước có thể khiến người khác xấu mặt, nhưng chưa từng nói bên trong là thứgì. Hắntin tưởng cô ta, cho nên cũng không hỏi nhiều.

Thế nhưng, đến bây giờ hắnmới biết bên trong chai nước là thứ gì.

Hắnkhông uống nước, mà đã có phản ứng như thế.Lúc hắn và Kim Vũ Kỳ tách ra, cóăn đồcô ta đưa, nhất định là dính thuốckhi đó.

Cô ấy muốn mình cũng phải xấu mặt theo, bị nhiều người thấy hắncùng người khác buông thảtrong dãy lầu cũ nát, hắnlàm sao còn chỗ đứng trong trường? Làm sao gặp người khác?

Kim Vũ Kỳ chỉ ngây người trong chốc lát, sau đó xoay người, ra vẻ không biết gì cả.

Thượng Quan Phong thấy vậy, càng thêm tức giận, không biết lấy sức lực từ đâu,từ dưới đất đứng dậy, lắc lư đi ra cửa.

"Thượng Quan, cậu không sao chứ?"

Nam sinh này đương nhiên là quen biết Thượng Quan Phong, cũng không phòng bị, chỉ là hơi quan tâm hỏi một câu, muốn tiến lên che cho hắn.

Hai mắt Thượng Quan Phong đỏ ngầu, lúchai nam sinh không cảnh giác, kéo Kim Vũ Kỳ qua, ném vào trong phòng, thuận tay đóng cửa lại, khóa chốt.

Người bên ngoài hoảng sợ, nhào lên đập cửa phòng:

"Thượng Quan Phong cậu muốn làm gì, mở cửa!"

"Thượng Quan Phong mở cửa."

"Vũ Kỳ."

"Thượng Quan Phong, cậumuốn làm gì, buông ra, a!"

Bên trong truyền ra tiếng thét chói tai của Kim Vũ Kỳ:

"Có ai không, cứu mạng."

"Mau phá cửa."

Tiếng thét chói tai trong phòng và tiếng phá cửa bên ngoài đan xen, không ngừng hỗn loạn.

Cửa phòng đã cũ, cũng không chịu đựng được bao lâu đã bị bọn họ hợp lực phá ra. Trong phòng, Kim Vũ Kỳ bị Thượng Quan Phong đè trên mặt đất, bọn họ hợp lực kéo Thượng Quan Phong có chút điên cuồng ra.

Kim Vũ Kỳ hốt hoảng kéo váy che lại bắp đùi, ôm đầu gối dịch sang một bên.Cơthể không ngừng run rẩy, mặt vô cùnghoảng loạn, ánh mắt nhìn chằm chằm Thượng Quan Phong, không ngừng giãy giụa rống giận.

Mà trên mặt đất đầy bụi bặm có vài giọt máu. Mấy nữ sinh nhìn nhìn, mang theo tâm tình nghi ngờ tiến tớiquan tâm Kim Vũ Kỳ.

Nam sinhkhông ngăn được Thượng Quan Phong, không có biện pháp, đành phảigọi điện thoại cho thầy giáo.

Giáo viên vội vàng chạy đến, thấy cảnh tượng như vậy, cũng choáng hết cả đầu, nhanh chóng để mấy học sinh kéo Thượng Quan Phong đang phát điênđến phòng y tế.

Đoàn người vội vã xuống lầu, khi bọn họ rời khỏi dãy lầu cũ, một bóng đen từ phía trên rơi xuống, rầm một tiếng đập xuống mặt đất. Máu tươi ấm áp vẩy lên người bọn họ.

"A..."

...

Kim Vũ Kỳ trải qua hai lần kinh hoảng, người vẫn còn ngây dại, Thượng Quan Phong vẫn còn đang trong cơn hôn mê.

Giáo viên có ý địnhgiấu diếm chuyện phát sinh trong dãy lầu, nhưng khi xảy ra chuyệnnhảy lầu, chuyện của Kim Vũ Kỳ và Thượng Quan Phong cũng không giấu nổi.

Lúc đó những học sinh này cũng không nói rõ rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Nguyên nhân chính làchiếc khăn lụa của một em học sinh bị con chó tha đi, bởi vì khá quý trọng, nữ sinh năn nỉ bọn họ giúp đỡ tìm kiếm.

Sau đó, bọn họ tìm được ở gầndãy lầu bỏ hoang, lại gặp Thượng Quan Phong đang trần như nhộng trong phòng, Thượng Quan Phong như phát điên lôi Kim Vũ Kỳ vào phòng.

Tiếp theo đó, mọi chuyện xảy ranhư vậy.

Bọn họ ra ngoài thìbắt gặp sự kiệnnhảy lầu.

Theo điều tra, nhảy lầu là một nữ sinh cấp 2.Cảnh sát phát hiện trên người nữ sinh này có rất nhiều vết thương, có vết còn mới, có vết nhìn như đã lâu rồi.

Lần này cảnh sát nhanh chóng tra ra chân tướng.

Mỗi trường học đều có bạo lực học đường, nữ sinh này cũng vì không thể chịu nổi bạo lực học đường nên nhảy lầu. Trường học đưa những học sinh phạm lỗi kia đi, chuyện này chìm xuống trong yên lặng,chỉ còn lại sự việcvề Kim Vũ Kỳ và Thượng Quan Phong trong dãy phòng cũ truyền đi như này, như nọ...

May mà Thượng Quan Phong và Kim Vũ Kỳ đều đã nghỉ học, nếu không nghe những lời đồn đại trong trường này chắc tức chết.

Diệp Miểu Miểu luôn cảm thấy rất không phùhợp, suy tư một lúc lâu, rốt cuộc không nhịn được tò mò trong lòng:

"Manh Manh, tại sao Thượng Quan Phong và Kim Vũ Kỳ lại làm loại chuyện đó ở dãy lầu bỏ hoang vậy?"

Minh Thù ngừng ăn sô cô la, quay đầu lại cười khẽ: "Làm sao tớ biết."

"Manh Manh."

Diệp Miểu Miểu bước đến trước mặt Minh Thù, cười gian xảo:

"Hôm ấy khixảy ra chuyện, cậu không ở đây. Trước đó, Thượng Quan Phong còn hẹn cậu, lúc sau xảy rachuyện như vậy, cậu còn không biết?"

Tuy rằng không biết vì sao, nhưng Diệp Miểu Miểu có trực giác, nhất định là Minh Thù biết chuyện xảy ra.

"Biết quá nhiều, sẽ bị..."

Minh Thù làm động tác cắt cổ.

Diệp Miểu Miểu liền đưa hai tay lên, bảo vệ cổ của mình, cánh môi giật giật, đôi mắtđảo đảo, hỏi:

"Manh Manh, cậu biết nữ sinh nhảy lầu kia sao?"

Không cho hỏi về Quan Phong, vậy mình hỏi những thứ khác được chứ?

"Không biết."

"Ôi chao, tớ nghe được một chút tin tức."

Diệp Miểu Miểu ngồi bên cạnh Minh Thù, thuận lợi lấy đi viên sô cô la, Minh Thù nhìn tay bạn mình, cố nhịn, không ngăn cản.

Diệp Miểu Miểu vừa ăn vừa nói:

"Cậu biết sau khi khu cấp hai được xây nên, cực kỳ khác với khu cấp batrọng điểm của trường. Nghe nói bên kia tuyển chọn học sinh, phần lớn thành tích không tệ, nhưng điều kiện gia đình không được tốt cho lắm. Nữ sinh kia là đến từ nông thôn, có lời đồn nói cô bé ấy có quan hệ bất chính với một giáo viên. Lần này nhảy lầukhông phải là tự sát, cũng không phải là bạo lực học đường gì đó, mà làcó người tung tin đồn chuyện của cô ấy với giáo viên kia, dẫn đến cô bé không chịu được áp lực màtự sát.

"Ừm." Minh Thù phản ứng bình thường, không quá hứng thú.

"Này, Manh Manh, cậu không bất ngờ sao?"

Diệp Miểu Miểu chọt Minh Thù:

"Bây giờlời đồn này đãtruyền đến khu cấp bachúng ta, có rất nhiều người bàn tán đó."

Diệp Miểu Miểu cũng không hiểu nổi, gần đây Manh Manh rất kỳ lạ. Đôi khi đối với một việc cảm thấy rất hứng thú, thậm chí là lộ ra hưng phấn quái lạ, muốn xen vào. Có đôi khi một chút hứng thú cũngkhông có.

Ừ, hình như lúckhông có hứng thú, đều đang ăn cái gì đó.

Diệp Miểu Miểu cướp viên sô cô latrong tay Minh Thù:

"Manh Manh, cậu có nghe tớ nói không?"

Tay Minh Thù trống rỗng. Đầu tiên là cô nhìn chằm chằm hai tay, không có cái gì của mình hai giây, sau đó đảo mắt dừng trên người Diệp Miểu Miểu.

Ánh mắt vẫn mang theo ý cười như ban đầu, nhưng nụ cười kia như là đang ẩn chứa điềugì đó đáng sợ.

Diệp Miểu Miểu bị nhìn chòng chọc, đến lúc hơi sợ hãi, theo bản năng muốn trả viên sô cô lacho Minh Thù.

Minh Thù rũ mắt, bình tĩnh từ trong bàn học lấy ra một túi xoài.

Tay nắm viên sô cô lacủa Diệp Miểu Miểu toát mồ hôi, vừa nãy cô cho rằng Manh Manh muốn đánh mình. Minh Thù xé miệng túi, thanh âm mỉm cười êm ái vang lên:

"Hội trường có sơn trộn lẫn với máu, nhảy lầu tự sát ở dãy phòng cũ, hai chuyện này nhất định có liên quan. Lục Thủy, tớ khuyên cậu một câukhông nên dính vào chuyện này, có thể sẽ gây họa sát thân đó."

Tay cầm túi sô cô lacủa Diệp Miểu Miểu hơi siết chặt, cônuốt một ngụm nước bọt:

"Manh Manh, có phải cậu biết chuyện gì không?"

Minh Thù mỉm cười, không nói.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 46: Đồng Minh Học Sinh Cá Biệt (23)

Nữ sinh nhảy lầu tự sát.

Minh Thù đứng phía dưới tòa nhà bỏ hoang ăn đồ ăn vặt.

Vết máu dưới đất đã được xử lý sạch sẽ, nếu như không phải có giăng dây hiện trường, hoàn toàn không nhìn ra ở đây đã từng xảy raán mạng.

Minh Thù lướt qua cảnh báo hiện trường, bước lên sân thượng khu phòng học cũ.

Dãy phòng cũ có tổng cộng sáu tầng, cũng không phải cao lắm, trên sân thượng bẩn không chịu được, đồ linh tinh chất đống.

Minh Thù đi đến vị trí nữ sinh nhảy xuống, cúi người nhìn xuống phía dưới.

Áo đột nhiên bị kéo căng, một nguồn lực kéo cô về phía sau. Vừa quay đầu nhìn liền thấy gương mặt tuấn tú gợiđòn của Trình Diễn.

Nụ cười trên mặt Minh Thù có chút dữ tợn. Cô hất tay Trình Diễn, nhanh chóngra quyền, hướng về phía bụng Trình Diễn. Trình Diễn hơi nghiêng người, tránh quả đấm của Minh Thù, lại đơn giản nắm lấy nắm đấm của cô.

"Lộc Manh, vừa gặp đã nhiệt tình như vậy, không tốt lắm đâu?"

"Nếu cậu không giống âm hồn không tan, tôi sẽ không nhiệt tình như vậy."

Minh Thù cố gắng giãy khỏi khống chế của hắn, kéo cánh tay hắn quăng qua vai.

Trình Diễn: "..."

Sao Lộc Manh lại thích cái tư thế này.

Minh Thù đạp lên ngực Trình Diễn, thân thể uốn cong, tay chống đầu gối, nói cười an nhàn:

"Trình Diễn, năm lần bảy lượt không nghe khuyên bảo, cậu đang khiêu khíchgiới hạn của tôi sao?"

Giọng nói nhẹ nhàng chậm rãi như gió, nhẹ phất qua gò má hắn, mang theo hơi thở say lòng người.

"Lộc Manh, tôi nhớ từng nói với cậu, không nên tớichỗ này?"

Trình Diễn nhìn vào mắt Minh Thù, đôi mắtkia luôn luôn chứa đựng ý cười, hoàn toànkhông nhìn ra tâm tình cùng suy nghĩ chân thật của cô.

"Cậu cho cậu là ai, lời cậu nói tôi phải nghe?"

Tự cho mình là thần tiên?

Nói gì phải nghe đó?

"Tôi cũng chỉ muốn tốt cho cậu."

"Cậu biết tôi muốn cái gì không?"

Trình Diễn chưa từng hỏicô muốn cái gì, muốnlàm gì, chỉ toàntự làm việc theo ý mình. Đánh vì cô muốn cho hắn thấy, gây trở ngại cho cô sẽ có hậu quả như thế, người như vậy thật làphiền.

Trình Diễn nhíu mày, im lặngtrong chốc lát, hỏi:

"Cậu muốn làm gì?"

"Dựa vào cái gì mà muốn tôi nói cậu biết."

Minh Thù thu chân: "Trình Diễn, nếu không có chuyện gì, mau đi nhanh đi, đừng quấy rầy tôi ăn."

Trình Diễn: "..."

Ăn cái gì? Hắn không nghe lầm chứ?

Chạy đến hiện trường ăn gì đó, đây cũng là lần đầu tiên hắn nghe thấy.

Trình Diễn từ dưới đất đứng dậy, vỗ vỗ đồng phục có chút bẩn, nhìn Minh Thù thực sự lấy đồ ăn ra bắt đầu ăn. Khóe miệng hắn co rút, hít thở một hơi thật sau, đi đến sát lan can sân thượng:

"Nữ sinh kia chính là nhảy từ đây xuống, bên cảnh sát nói là tự sát, cậu nghĩ là tự sát sao?"

Nếu con đường này không đi được, hắn sẽ đi con đường khác. Hắn không tin không đuổi được cô!

Nhưng Minh Thù chỉ liếc hắn một cái, căn bản không quan tâm hắn. Cho đến khi cô ăn xong một túi đồ ăn vặt, nói thầm:

"Cô ấy tự sát."

Trình Diễn nhíu mày thật chặt: "Làm sao cậu biết?"

Cô nói quá mức chắc chắn, giống như đã sớm biết đáp án.

"Bởi vì..."

Minh Thù ngừng một chút, ý cười bên môi càng sâu:

"Tôi tận mắt thấy."

Cái gì?

Quay về thời gian cùng ngày xảy ra chuyện. Sau khi Minh Thù đánh Thượng Quan Phong một trận, lột sạch hắn ném trong phòng học. Sau đó,lên sân thượng tìm chỗ ăn gì đó, tiện thểchờ kịch hay mở màn.

Cô đang ăn ngon, đột nhiên có người khóc lóc chạy đến sát lan can sân thượng. Lúc đó, Minh Thù ngồi ở phía bên kia sân thượng, bị vài thứ lặt vặt che lại nên người chạy đến không nhìn thấy cô.

Cô gái kia đứng ở lan can sân thượng khóc lóc, khóc đến mức Minh Thù ăn không trôi. Cô đứng dậy, đi đến lan can sân thượng, nở nụ cườitiêu chuẩn:

"Đừng khóc được không? Làm phiền người khác ăn là rất mất lịch sự."

Dường như sự xuất hiện của cô dọa nữ sinh giật mình, hai mắt đầy nước mắtmông lung nhìn cô.

Minh Thù còn chút ấn tượng với gương mặt đó, là nữ sinh đã chỉ đường cho cô ở khu cấp 2 ngày đó.

"Là em."

Minh Thù vững vàng, từ sát bên lan can sân thượng đi đến trước mặt nữ sinh, dường như trong ánh mắt ẩn chứa nắng ấm ngày xuân:

"Em khóc cái gì?"

"Em..."

Nữ sinh giương mắt, giọng nói lí nhí:

"Chị... Em không sao."

Minh Thù xoay người quay trở về:

"Không có việc gì thì đừng khóc lóc, quấy rầychị ăn."

Nữ sinh đứng tại chỗ, nhìn Minh Thù biến mất trong đống đồ linh tinh. Cô bé cầm lấy vạt áo, cẩn thận đi qua bên kia. Bước qua đống đồ cũ, cô gái nhìn thấy Minh Thù ngồi bên trong góc sân thượng, bên cạnh bày không ít đồ ăn.

"Chị..."

Nữ sinh thận trọng hỏi: "Chị ở nơi này làm gì?"

"Ăn." Minh Thù trả lời.

Nữ sinh nhìn đống đồ ăn vặt trước mặt mình, không biết đang suy nghĩ gì, rất lâuvẫn không cử động.

"Nếu không muốn chết, quay về đi, đừng đứng ở đây. Chị không cho em đồ ăn đâu."

Không hiểu tại sao nữ sinh lại nở nụ cười:

"Chị, em không hềmuốn ăn đồ của chị."

"Em muốn ăn chịcũng không cho." Minh Thù bảo vệ đồ ăn.

Lần thứ hai nữ sinh bị chọc cười, nhưng nụ cười trên mặt cô bé nhanh chóng trở nên gượng gạo,bi thương. Nữ sinh nhìn mây trắng phía xa xa:

"Chị, chị biết cảm giác sống không bằng chết không?"

Minh Thù đưa mắt nhìn cô bé. Nữ sinh yên lặng rơi nước mắt, cặp mắt kia vốn nên phấn chấn tươi sáng, lúc này mịt mờ đầy tuyệt vọng và đau khổ.

Nữ sinh đưa tay lau nước mắt, âm thanhnghẹn ngào:

"Chị, em thực sự rất hâm mộ khu cấp bacủa các chị."

"Cấp haicủa các em có chuyện gì? Hay là nói với chị, không chừng chị có thể giúp được em."

Khu cấp hairốt cuộc có bí mật gì màlàm học sinh muốn nhảy lầu?

Nữ sinh lắc đầu, cúi người chín mươiđộ với Minh Thù:

"Cámơn chị."

Sau khi nữ sinh nói xong câu đó, xoay người rời đi, trở về chỗ đứng khi nãy, ánh mắt vẫn nhìn về phía khu dạy học cấp hai.

Minh Thù ăn xong liền đi xuống, nữ sinh vẫn còn đứng ở nơi đó, chờ cô xem xong phim, nữ sinh liền từ trên lầu nhảy xuống.

Cô xác định, lúc rời đi trên sân thượng, chỉ có một mình nữ sinh. Nữ sinh kia tuy rằng có chútdao động, nhưng trong lòng cô bé đã quyết tâm muốn chết. Cho nên không phải mưu sát, mà là tự sát.

Ánh mắt Trình Diễn phức tạp, giọngcó chút trầm thấp:

"Nếu cậu biết cô bé muốn tự sát, vì sao không ngăn cản?"

Minh Thù quay đầu cười yếu ớt: "Tôi không biết."

Lúc cô đi, nữ sinh chỉ là đứng trên sân thượng, không cóbất kỳ biểu hiện nào muốn tự sát, cho nên cô không chút băn khoăn nói không biết.

"..."

Thực sự không biết phải hình dung cô nữ sinh này như thế nào nữa.

Trình Diễn hít sâu một hơi: "Bên cấp haitôi tra được một vài vấn đề, cậu muốn biết không?"

"Cậu sẽ tốt bụngmà nói cho tôi biết?"

Trình Diễn bất đắc dĩ: "Dù cho tôi không nói cậu biết, cậu cũng tự mình đi thăm dò. Như thế thà rằng, tôi nói với cậu để cậu đỡ gặp nguy hiểm."

Trong lòng Minh Thù suy xét một hồi, cười đáp ứng: "Tốt."

Trình Diễn thở phào nhẹ nhõm, trước đây chưa từng như thế. Đôi khi cô không phản ứng giống người bình thường, thật sợ cô sẽ từ chối.

Nhưng mà...

Bây giờ,đáp ứng rồi, trong lòng hắn lại canh cánh không yên.

"Khụ... Thếgiờ chúng ta là quan hệ hợp tác?" Trình Diễn cẩn thận hỏi.

"Cậu nghĩ gì, thì là cái đó." MinhThù lơ đãng nói.

Trình Diễn: "..."

Sao theo đuổi con gái lại mệt thế cơ chứ!

Ai nói, bạch mã hoàngtử cầm hoa tươi là có thể nắm được trái timđối phương?

Ai nói, anh hùng cứu mỹ nhân là có thể lấy thân báo đáp?

Lừangười!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 47: Đồng Minh Học Sinh Cá Biệt (24)

"Khu cấp haimỗi tuần đến thứ sáu, sau khi tan học sẽ có học sinh ở lại học bù. Nhưng màtôi phát hiện, học sinh rất bài xích chuyện này, thậm chí còn sợ hãi. Có người vô ý nhắc đến hai chữ học bù này, cũng có thể làm cho một số người mặt mày tái mét."

Trình Diễn dẫn Minh Thù qua khu cấp hai:

"Người phụ trách khu cấp haitên là Phan Chí Quốc và Thi Nhã Hân có quan hệ yêu đương. Tôi theo dõi gã vài lần, lúc trước cậu thấy tôi ở đây, chính là tôi đang theo dõi gã. Còn lần thứ hai cậu nghe được hai giọng nói, chính là của Phan Chí Quốc và Thi Nhã Hân."

Trình Diễn nói xong, phát hiện Minh Thù đang chuyên tâm ăn vặt, về cơ bản không hề nghe.

"Đừng ăn nữa, phía trước là khu cấp hai." Trình Diễn lên tiếng nhắc nhở.

Lúc này Minh Thù mới ngẩng đầu nhìn, cấtlại đồ ăn vặt:

"Cậu có tra ra được bọn họ đang làm chuyện mờ ám gì không?"

"Vẫn chưa."

Mặc dù khi có thời gian, Phan Chí Quốc và Thi Nhã Hân sẽ đến dãy phòng cũ, nhưng hắn phát hiện hai người bọn họ chỉ đi hẹn hò.

Ánh mắtmang ý cười nhìn qua, Trình Diễn không hiểu tại sao thấy hơi xấu hổ. Hắn điều tra chuyện này đã được một thời gian, nhưng không có chút tiến triển lớn nào.

Hôm nay là thứ sáu, trường học đã nghỉ. Cửa khu cấp haiđã khóa, Minh Thù và Trình Diễn trèo tường đi vào.

Bảo anbên này có vẻcao hơn khu cấp ba, đi không được bao xa thìgặp phải hai bảo vệ trường, đi xung quanh tuần tra.

Đã hết giờ học, bảo vệ còn đi tuần tra, điều này cũng thật không khoa học.

"Bên kia." Trình Diễn chỉ chỉ một dãy lầu, học sinh học bù đều ở đây.

"Đó không phải thư viện sao?"

Phòng học thì không dùng, đến thư viện học bù, đầu óc chứa gì vậy?

"Ừ, mỗi tuần đều học bùở thư viện, chỉ có một cửa vào, có người trông coi, tôi chưa đi vào đó được."

Trình Diễn nhỏ giọng giải thích.

Học sinh học bù đến trời tối mịt cũng chưa đi ra, Minh Thù ngồi xổm trong bụi hoa, ăn bánh bao Vượng Tử, có chút không nhịn được, đói thật.

Đồ ăn vặt đều ăn hếtrồi.

Không ngồi chồm hỗm nữa, trẫm muốn đi ăn.

Minh Thù đứng dậy rời đi, Trình Diễn kéo cổ tay cô trở lại:

"Suỵt!"

Bên phía thư viện có học sinh đi ra, tất cả gần nhưđềutrầm mặc ít nói đi về ký túc xá, bầu không khí cực kỳ áp lực.

Sau khi học sinh rời đi, Thi Nhã Hân ôm một xấp giáo án từ thư viện đi ra. Học sinh đi chậm thấy cô ta, giống như chuột thấy mèo, đa số đều hoảng sợchạy trước.

"Đuổi theo cô ta."

Minh Thù nhìn tay Trình Diễn đang cầm tay mình:

"Buông tay."

Trình Diễn trấn tĩnhthả tay ra:

"Tôi từng theo dõi cô ấy, không phát hiện được gì."

"Đó là do cậu ngu ngốc."

"..."

Trình Diễn cảm giác, mình đồng ýcùng Minh Thù hành động là một sai lầm. Hắn cho là cô muốn theo dõi Thi Nhã Hân tìm manh mối, cô lại làm ngược lại.

Trình Diễn nhìn Minh Thù trong một ngõ nhỏ mờ tối, ép Thi Nhã Hân vào góc. Không biết tìm một cái vớ che mặt mình lại cókịp không nữa?

"Các em là học sinh cấp 3?"

Được rồi, không kịp rồi.

"Các em muốn làm gì?"

Thi Nhã Hân xem như bình tĩnh:

"Buổi tối chặn đường giáo viên, bị trường học biết, các em biết hậu quả thế nàokhông?"

"Không biết."

Ánh mắt Minh Thù lướt một vòng trên người Thi Nhã Hân, trong giọng nói còn mang theo ý cười:

"Cô giáo Thi không cần lo lắng, dù sao cô cũng không phải người tốt lành gì."

Không phải người tốt lành gì...

"Bạn học sinh này... Em là Lộc Manh bên cấp baphải không?"

Thi Nhã Hân có chút ấn tượng với cô bé này, khuôn mặt xinh xắn, là học bá bên khu cấp 3:

"Lời nói của emlà có ý gì?"

"Trong lòng cô Thi không phải rất rõ sao?"

Nụ cười trên mặt Minh Thù quá mức chói mắt, trong lòng Thi Nhã Hân hơi bối rối, cô bé này sẽ không biết gì chứ?

Minh Thù vươn tay, giật lấy túi xách của Thi Nhã Hân.

"Lộc Manh, em làm gì đấy?"

Thi Nhã Hân cầm túi xách không buông:

"Em là học sinh ngoan, sao lạicó thể làm chuyện cướp giật này?"

"Cô giáo cũng có thể làm chuyện xấu, vì sao em không thể?"

Minh Thù cũng không biết Thi Nhã Hân đã làm gì, thế nhưng nói mò chính là sở trường của cô.

"Em..."

Đáy lòng Thi Nhã Hân hoảng hốt, tay níu túi xách cũng thoáng buông lỏng.

Minh Thù dùng sức, giật được túi xách của Thi Nhã Hân.

Thi Nhã Hân giật mình, muốn cướp túi về nhưng đã muộn.

Minh Thù lấy điện thoại di động từ trong túi xách ra, điện thoại di động có khóa vân tay, Minh Thù bạo lực đè tay Thi Nhã Hân mở khóa.

Trong di động của Thi Nhã Hân không có gì đặc biệt, thế nhưng có rất nhiều cuộc gọi, đều là gọi đi sau khi tan học.

Minh Thù gọi cho một số điện thoại trong đó.

"Alo? Cô giáo Thi à, con tôi đã về nhà, cám ơn cô giáo quan tâm."

Thi Nhã Hân tựa lưng vào tường, giữ chặttrái tim đang đập loạn nhịp. Cô không biết, nữ sinh có nụ cười thân thiệnđứng trước mặt mình muốn làm gì, nhưng lúc này cô có dự cảm cực kỳ tồi tệ.

Nghe được âm thanhđầu dây bên kia, Thi Nhã Hân thở phào.

Minh Thù liên tục gọi ba cuộc điện thoại, đều là điện thoại của phụ huynh, dường như Thi Nhã Hân đang xác nhận học sinh có về nhà hay không.

Khi Minh Thù muốn gọi cuộc thứ tư, điện thoại di động vang lên một tiếng, một tin nhắn đến.

"Lộc Manh, các em muốn làm gì?"

Thi Nhã Hân hét lớn một tiếng: "Tuy tôi không phải giáo viên của các em, nhưng là giáo viên của trường, các em không sợ tôi nói vớicho thầy chủ nhiệm sao?"

"Cô giáo Thi phải có gan đi nói mới được."

Minh Thù mỉm cười, đưa điện thoại di động lên trước mặt Thi Nhã Hân.

Trên màn hình có một tấm ảnh, là một cô bé, đứng ở chỗ khuất bóng, phía dưới có ghi một dòng...

Hôm nay hàng không tệ, tiền đã gửi qua, cuối tuần không làm tôithất vọng.

Thi Nhã Hân đang cố lấy dũng khí, khi thấy dòng chữkia liền mềm nhũn, trong nháy mắt sắc mặttái nhợt.

"Tôi không biết đó là cái gì, chắc là gửi nhầm rồi."

Thi Nhã Hân tái mét tự biện minhcho mình.

"Ừ, chắc là thế, vừa hay cô bé đó mặc đồng phục trường chúng ta, lại cũngở thư viện trường chúng ta."

GiọngMinh Thù nhẹ nhàng, chậm rãi:

"Cô Thi, cô có tin không?"

Hai tia sáng mờ tối chiếu lên thân hình Thi Nhã Hân, nửa bên mặt cô ta ẩn trong bóng đêm. Đối mặt với câu hỏi của Minh Thù, ban đầulà im lặng, sau đó ôm đầu khóc rống.

"Cô Thi, cô đau khổ sao? Cô có thể tự tay kết thúc sự đau khổ này đấy."

Tiếng nói êm ái, dường như mang theo mê hoặc, mềm mại rót vào nội tâm, sinh sôi dây leo chằng chịt.

Thi Nhã Hân ngẩng đầu, nhìn nữ sinhđối diện. Đôi mắtmang ý cười tươi tắn kia, dường như chống đỡ bí mật đè nặng trong lòng của Thi Nhã Hân.

…

Thi Nhã Hân xuất thân từ nông thôn,vì gia đình không có điều kiện nên thi sư phạm, sau khi thi đỗ, vì người em trai mà nhập học một trường sư phạm.

Sau khi tốt nghiệp, lúc đầulà cô đi dạy ở một trường tiểu học. Tiền lương giáo viên tiểu học rất thấp, mà hiệu trưởng lạilà một tên lưu manh, nămlần bảylượt quấy rầy cô. Rốt cuộc trong một lần nhân viên liên hoan, hiệu trưởng chuốc say cô, mạnh bạochiếm đoạt cô.

Cô muốn tố cáo hiệu trưởng, nhưng hiệu trưởng kia có chỗ dựa, tố cáo không thành công, còn bị nói xấu là cô không biết xấu hổ, quyến rũ hiệu trưởng, xung quanh chửi rủa, bao vây cô.

Ngay khi cô muốn tự sát, thìgặp Phan Chí Quốc, bước vàocon đường đáng sợ hơn.

Ngay từ đầu, Phan Chí Quốc đối xử với cô rất tốt, cũng không so đo chuyện xảy ra với cô, sắp xếp cho cô đến làm giáo viên cấp 2 của trường. Lúc đầu, cô cũng cho là mình gặp được một người đàn ông tốt, trong lòng còn vui vẻ, muốn quên đi quá khứ, cùng Phan Chí Quốc sống một cuộc sống tốt đẹp.

Nhưng mà cuộc sống lại cho cô một trò đùa còn lớn hơn.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 48: Đồng Minh Học Sinh Cá Biệt (25)

Khu cấp haituyển chọn học sinh, đại đa số đều là học sinh nghèo khó. Những học sinh này thành tích không tệ, nhưngvì không có tiền vào trường tốt hơn, mà lại cómột trường cấp hai, chi nhánh danh tiếng đồng ýmiễn giảm học phí, còn phụ cấp thêm cho học sinh, nên dĩ nhiên thành lựa chọn hàng đầu.

Những học sinh này mang theo khát khao với học tập, với tương lai hào hứng tiến vào trường, nhưng không ngờ lại rơi vào một hang quái vật.

Phan Chí Quốc sẽ lựa chọn cáchọc sinh có gia cảnh nghèo khó lại dễ bắt chẹt, sau đó để Thi Nhã Hân tiếp cận những học sinh này, dùng đủ cáccớ, để Thi Nhã Hân giữ chúng lại học bù.

Ban đầu, Phan Chí Quốc để Thi Nhã Hân vào trường, cũng là vì Thi Nhã Hân khá ưanhìn, ai nhìn cô cũngcảm thấy thân thiết.

Phan Chí Quốc biếnnhững học sinh kia trở thành hàng hóa, cung cấp cho những kẻthối nát ở tầng lớp trên lựa chọn.

Lần đầu tiên, Thi Nhã Hân thấy giao dịch đó, cô cũng bị dọa không hề nhẹ, ác mộng vài đêm, mỗi lần ở trường thấy những học sinh kia, cô lại thấy khiếp sợ.

Nhưng Phan Chí Quốc nói cô đã không còn đường lui. Phan Chí Quốc còn uy hiếp cô, nếu như cô không làm, cô sẽ trở thành hàng hóa như bọn chúng.

Cô phụ trách giữ những học sinh kia ở lạihọc bù. Có lần đầu tiên, sẽ dễ dàng có lần thứ hai. Nếu có người quậy, Phan Chí Quốc sẽ đem giam vào dãy phòng học cũ. Vì buổi tối ở dãy phòng cũ rất kinh khủng, nên thường thìnhững học sinh kia bị giam một buổi tối liền sợ không chịu được.

Phan Chí Quốc vừa uy hiếp, vừa dụ dỗ, những học sinh kia không dám không nghe theo.

"Tôi thực sự không muốn..."

Thi Nhã Hân khóc không thở nổi, nói ngắt quãng:

"Xin lỗi, xin lỗi, là tôi có lỗi với các em ấy."

Minh Thù vuốt ve di động, nghe xong chuyệnnhư thế, trên mặt cô hiện nụ cười thản nhiên:

"Cô biết Phan Chí Quốc lui tới với ai không?"

Thi Nhã Hân lắc đầu: "Thứ sáu mỗi tuần tôi chỉ phụ trách mang người đến thư viện. Nếu như bị nhắmtrúng, học sinh sẽ bị gọi đi riêng, còntôi sẽ ở lại trôngnhững học sinh không bị nhắmtrúng. Những chuyện sau đó đều là Phan Chí Quốc tự mình phụ trách, tôi không biết."

"Cô không tò mò sao?"

"Tôi..."

Dường nhưThi Nhã Hân nhớ đến chuyện gì đáng sợ, sắc mặt càng tái nhợt:

"Tôi cũng từng thử đi theo hắn, nhưng bị hắn phát hiện, sau này... Tôi cũng không dám đi."

Phan Chí Quốc đều nắm trong tay nhược điểm của những học sinh này, tuổi còn nhỏ, lại bị Phan Chí Quốc đe dọa, rất dễ khống chế.

Theo lời Thi Nhã Hân, từ lúc tới đây chuyện này đã duy trì liên tục hơn hai năm, cũng không biết là bắt đầu từ lúc nào nữa.

Có học sinh sau khi tốt nghiệp,lạivào làm việc chỗ ăn chơi của Phan Chí Quốc. Trong lúc vô tình,Thi Nhã Hân nghe được Phan Chí Quốc nói chuyện cùng ai đó biết được, những đứa không nghe lờiđều bị bán đi.

"Mất tích như thế, mà không có ai tra ra sao?"

Cuối cùng Trình Diễn cũng tìm được cơ hội xen vào.

Một người sống sờ sờ biến mất, lẽ nào không có ai báo cảnh sát?

"Phan Chí Quốc có chỗ dựa..."

Thi Nhã Hân nói: "Hơn nữa hắn sẽ tra rõ thông tintừng học sinh, sẽ không bắt nạthọc sinh có giacảnh hoặc là học sinh địa phương, đại đa số đều đến từ nông thôn."

...

Sau khi Minh Thù và Thi Nhã Hân nói riêng một lúc, liềnđể Thi Nhã Hân rời đi.

"Lộc Manh, cậu biết như vậy nguy hiểm biết bao nhiêukhông hả?"

Trình Diễn không đồng ýđể Thi Nhã Hân chạy:

"Lỡ đâu cô ta nói cho Phan Chí Quốc, tôi và cậu đều gặp nguy hiểm."

Phan Chí Quốc không lo lắng, sợ hãi, chỗ dựa của gã là ai? Nếu như bọn họ đánh rắn động cỏ, ai biết những người này, sẽ làm ra chuyện gì để bảo vệ bản thân.

"Tiền tài và mạo hiểmđều có quan hệ trực tiếp, không muốn trải qua nguy hiểm, sẽ không có phú quý."

Minh Thù xoay người rời đi: "Mà tôi, thích mạo hiểm."

Trò chơi chính là kích thích.

Trình Diễn cảm giác, mình vĩnh viễn không theo kịp tư duy đó của cô. Thường người khác còn đang suy nghĩ bước này đi như thế nào, cô đã nhảy qua bước này, đến vị trí cao hơn.

Không hiểu tại sao hắn có ảo giác chênh lệch giữa người phàm tụcvới thần tiên.

"Giờcậu định thế nào?"

"Đương nhiên là xử lý gã!"

Không làm gì Phan Chí Quốc, cô làm sao hoàn thành nhiệm vụ, làm sao tích lũy được giá trị thù hận?

"..."

Hắn hỏi là làm như thế nào chị hai à, không phải hỏi có xử lý Phan Chí Quốc hay không!

"Xử lý gã như thế nào?"

Nếu nói trên phương diệnyêu đương mà nói, không thể phủ nhận là dù cho cô nói sai, cũng là đúng.

Minh Thù gãi đầu, có chút phiền muộn. Một lát sau ánh mắt Minh Thù như kẻ trộm nhìn Trình Diễn:

"Báo cảnh sát?" Biện pháp này ít vất vả nhất.

"Theo lời Thi Nhã Hân, Phan Chí Quốc có chống lưng, báo cảnh sát không phù hợp với thực tế."

Nếu quả thật Phan Chí Quốc có chỗ dựa, bọn họ báo cảnh sát càng khó xử lý.

"Trói người." Báo cảnh sát không được, vậy tự mình ra tay.

Tự mình động thủ, cơm no áo ấm.

Cô có thể cung cấp biện pháp khoa học một chút được không? Đây không phải là báo cảnh sát hay trói người, cô cho là đồn cảnh sát là do nhà cô mở ra chắc?

"Tôi đang suy nghĩ, cậu phải nghe theo tôi, đừng làm loạn."

Trình Diễn căn dặn Minh Thù, chỉ sợ cô sẽ chạy đi trói người lại.

Hắn cũng không nghĩ cô đang nói đùa, cô nhất định là sẽ làm như thế.

...

Trình Diễn còn chưa nghĩ ra biện pháp gì hữu dụng, trường học lại có người tự sát. Lần này là cắt cổ tay chết trong nhà vệ sinh, nghe nói khiphát hiện, trong nhà vệ sinhtoàn là máu, hiện trường cực kỳ chấn động.

Mà trên mặt đất còn dùng máu viết hai chữ báo ứng.

Chuyện này là Minh Thù nghe được trong miệng Trình Diễn, bên trường học đã phong tỏa tin tức. Trình Diễn dựa vào quan hệ của thầy chủ nhiệm, mới biết được một ít thông tin.

"Những học sinh kia..."

Trình Diễn có chút chần chừ.

"Bọn họnỗ lực khiến mọi người chú ý."

Minh Thù sờ cằm, gằn từng chữ một:

"Hội trường trường học có máu lẫn sơn. Dù cho lúc đó tôi không đứng ra, cũng sẽ có người đứng ra chỉ dẫn mọi người phát hiện bên trong sơn có máu. Vụ án hắt sơn, cũng không có xảy ra sóng to gió lớn gì, cứ như vậy cho qua."

"Mấy cô bé ấy biết, nếu như không xảy ra án mạng, nhất địnhkhông có hiệu quả, cho nên mới có nữ sinh nhảy lầu tự sát, giờ lại lànữ sinh tự sát trong nhà vệ sinh."

"Sao cậu biết rõ ràng vậy?" Trình Diễn nghi ngờ.

Minh Thù dùng đầu ngón tay chỉ chỉ đầu mình: "Tôi thông minh."

Trong hội trường có máu sơn, bọn họcho rằng chỉ cần cảnh sát nhúng tay, nhất định tra ra được, có thể lưu lại chứng cứ.Nhưng không biết vì sao, cảnh sát lại không tra được chuyện gì.

Tiếp theo là nữ sinh trên sân thượng kia, cô ấy không biết cái chết của mình, có khiến cho mọi người chú ý hay không, hay là sẽ bị người kia lấy thúng úp voi dìm xuống, cho nên mới do dựnhư vậy.

Giờ là nữ sinh tự sát trong nhà vệ sinh.

Các cô ấy dùng máu, để diễn đạt sự tuyệt vọng, khiến cho xã hội chú ý, mong có người cứu vớt mình.

Nếu như, lần này còn không có người tham gia, chắc chắn sẽ có người tiếp theotìm cái chết.

Phan Chí Quốc có thể uy hiếp học sinh, nhưng không thể ngăn cản chúngtìm cái chết.

"Vậy thì hãygiúp bọn họmột tay."

"Tôi còn tưởng rằng, cậu sẽ thờ ơ lạnh nhạt."

Trình Diễn vô cùng kinh ngạc. Cô có thể nhìn một nữ sinh nhảy lầukhông ngăn cản, nhưnglúc này lại nói phải giúp mấy cô bé kia.

Đột nhiên Minh Thù đứng dậy, cô cúi thấp đầu, tóc mái che đi ánh mắt của cô. Một lát sau, cô khẽ ngẩng đầu, mang theo nụ cười quen thuộc:

"Cậu vốn chẳng hiểu tôi."

Trình Diễn có chút sửng sốt, quả thực hắn không hiểu cô.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 49: Đồng Minh Học Sinh Cá Biệt (26)

Gần đây, Phan Chí Quốc rất bực bội, học sinh liên tục gây chuyện tự sát. Mặc dù gã ỷ vào chỗ dựakhông chút sợ hãi, nhưng do phát sinh chuyện như vậy, sớm muộn gì cũng khiến người khác chú ý.

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Côlàm công tác tư tưởng cho tụi nó như thế nào?"

Phan Chí Quốc không nénđược lửa giận, gầm nhẹ với Thi Nhã Hân.

Tay Thi Nhã Hân để trước ngực nắm chặt, trong lòng bàn tay chảy đầy mồ hôi, giọngrun rẩy:

"Em đã cố hết sức."

Đôi mắtPhan Chí Quốc nổi đầy các mạch máu,trừng lên. Gã bóp cổ Thi Nhã Hân, nghiến răng nghiến lợi nói:

"Điều tôimuốn không phải là cố gắng hết sức, tôi giữ cô lại để làm cái gì hả? Ngay cả việccủa mình, côcũng làm không xong, tôi giữ cô lại có ích gì nữa?"

Dường như Thi Nhã Hân bị dọa sợ, ôm tay Phan Chí Quốc, âm thanh khô khốc cầu xin:

"Xin lỗi, em biết sai rồi, là em không làm tốt công tác cho mấy em ấy, em đảm bảo lần sau nhất định sẽ khuyên bảo tốt, sẽ không để các em lại làm ra chuyện..."

"Được rồi."

Phan Chí Quốc cắt ngang lời Thi Nhã Hân, dường như thay đổi thành người khác, đỡ cô đứng vững, sửa lại áo cho cô, giọng nói dịu dàng:

"Tiểu Nhã, tôiđã nói với em bao nhiêu lần rồi, không được sơ ý như thế, sao em lại không nghe lời? Tôinói em phải chú ý, chú ý..."

"Chát!"

Tiếng bạt tai thanh thúy vang lên, Thi Nhã Hân lệch đầu sang một bên, trên gương mặt nhanh chóng hiện lên vết hằn năm ngón tay.

"Xin lỗi..."

Thi Nhã Hân không dám phản kháng, thấp giọng áy náy.

Lần thứ hai, Phan Chí Quốc kéo cổ áo Thi Nhã Hân, lôi cô đến trước mặt, uy hiếp:

"Thi Nhã Hân, tôicho côbiết, nếu côdám làm gì mờ ám sau lưng tôi, đợi xem tôi sẽxử lý cônhư thế nào!"

Thi Nhã Hân nắm trái tim đang nhảy lên, thân thể run run, lắc đầu liên tục:

"Không, em sẽ không như thế."

"Vậy thì tốt."

Phan Chí Quốc đẩy Thi Nhã Hân ra: "Cút."

Thi Nhã Hân kéo kéo đồngphục, nhanh chóng chạy khỏi phòng, mãi đến khi chạy đến một nơi rất xa, Thi Nhã Hân mới dám thở dốc.

Cô cẩn thận lấy bút ghi âm trong ngực ra tắt đi, nhìn màn hình di động một lúc lâu, viết một tin nhắn ngắn gửi đi.

…

"Choang!"

Minh Thù nghiêng đầu nhìn điện thoại di động, thả đĩa ăn xuống, mở tin nhắn.

Ánh sáng màn hình phản chiếu nụ cười yếu ớt của hắn.

"Nhìn xem, thất bại chưa?"

Minh Thù đem tin nhắn Thi Nhã Hân gửi đến, đưa tới trước mặt Trình Diễn:

"Phan Chí Quốc dám làm chuyện này trong trường, cậu nghĩ gã là thằng ngu sao? Trình Diễn, cậu đang trốn thuế à?"

"Trốn thuế cái gì mà trốn thuế?" Trình Diễn theo bản năng hỏi.

"Thuế IQ."

Trình Diễn: "..."

Nói chuyện đàng hoàng sẽ chết à?

Minh Thù lấy di động lại, nhanh chóng trả lời tin nhắn, sau đó cầm nĩa tiếp tục ăn mì trong đĩa.

"Cậu trả lời thế nào?"

Trình Diễn vội vàng cầm di động xem.

Giao diện tin nhắn trống rỗng, ngay cả tin nhắn Thi Nhã Hân gửi đến cũng không có.

"Cậu muốn làm cái gì? Lộc Manh, cậu đừng làmbậy."

"Đã cho cậu cơ hội, nhưng biện pháp của cậu không được, đương nhiên phải theo biện pháp của tôi."

Lãng phí nhiều thời gian như vậy, một chút hiệu quả cũng không có.

Lãng phí thời gian chính là lãng phí sinh mệnh.

"Biện pháp của cậu là gì?"

Cái biện pháp kiểutrói người này của cô, nghĩ đi nghĩ lạithì chẳngphải là biện pháp tốt gì.

Minh Thù vùi đầu ăn, không muốn phản ứng lại tên Trình Diễn đáng ghét này.

Đang ăn không có làm phiền, chơi đùa beep beep gì đâu.

"Lộc Manh, rốt cuộc cậu muốn làm gì?"

Trình Diễn cảm giác hình tượng của mình đã sụp đổ, nhưng hắn nào có biện pháp, ai bảo côkhó theo đuổi như vậy.

"Lộc Manh, Phan Chí Quốc thủ đoạn độc ác, nếu bị gã phát hiện, gã sẽ không nương tay."

"Cậu không cần phải dấn thân mạo hiểm, chúng ta suy nghĩ biện pháp khác."

Minh Thù buông nĩa ăn, cạch một tiếng nhỏ, thành công làm Trình Diễn câm miệng, trợn to mắt nhìn cô, cô lại muốn làm gì?

Người kia chỉ mỉm cười, gọi phục vụ tính tiền.

Trình Diễn chỉ cảm thấy lưng phát lạnh, lạnh như trờitháng ba đột nhiên thổi tới một luồng khí lạnh, lạnh đến thấuxương.

...

Trình Diễn phát hiện Minh Thù không có hành động gì đặc biệt, cả ngày đúng giờ lên lớp, nhưng trong lòng hắn bồn chồn không yên. Chiều nào tan học cũng đúng giờ đưa cô về nhà, chỉ sợ cô một mình đi tìm nguy hiểm.

"Trình Diễn lại thếrồi."

"Ôi chao ôi chao, rốt cuộc quan hệ của Trình Diễn và Lộc Manh là thế nào? Sao mỗi ngày đều tới đón cô ấy?"

"A a a, tại sao Trình Diễn không đến đón mình chứ?"

Các ánh mắt hâm mộ của nữ sinh, không ngừng lướt lên người Minh Thù, ngay cả Diệp Miểu Miểu cũngmờ ám chọt chọt cánh tay cô, liếc mắt đầy thâm ý nhìn Minh Thù.

Lúc trước không phải nói người ta không tự mình đến, không xem là quan tâm sao?

Bây giờ người ta đích thân đến, đã đủ đểtâm chưa?

Minh Thù nhìn ra ngoài cửa sổ, Trình Diễn dựa vào hành lang ngoài phòng học, cúi đầu nhìn điện thoại.

Nắng chiều chiếu trên người hắn, cả người dường như phủ lên một tầng sáng ấm áp, ảo mộng hư vônhư mỹ namtrong truyện tranh bước ra.

"Reng reng reng..."

Chuông tan học vang lên, lớp học trở nên ầm ĩ, các nữ sinh vây quanh trước cửa sổ, nhìn Trình Diễn đầy si mê.

Minh Thù không nhanh không chậm thu dọn đồ đạc, chủ yếu là đồ ăn vặt.

Xách theo túi xách phồng lên rất đặc biệt, dưới ánh mắt hâm mộ của vô số nữ sinh, đi ra khỏi phòng.

Trình Diễn tiến lên phía trước nói chuyện với Minh Thù, dáng vẻ lạnh lùng của Minh Thù, làm đám nữ sinh tức giận đến cào tường.

Thực là cóphúc mà không biết hưởng.

"Cậu có thể đừng đi theo tôi được không?"

Minh Thù cảm thấy người này thật phiền phức, cả ngày không có việc gì làm làtheo đuôi cô. Theo cái gì mà theo, cô là tùnhân sao?

"Cậu không nói cho tôi cậu muốn làm gì, tôi vẫn sẽ theo cậu."

Trình Diễn kiên định: "Tôi sẽ không để cậu làm chuyện nguy hiểm."

Minh Thù liếm môi trên, hít sâu: "Tôi muốn đi thả bom, cậu muốn đi sao?"

Trình Diễn: "..."

Bom ở đâu, đang giỡn vớihắn à?

Hiển nhiên, Minh Thù không phải nói chơi. Không biết từ lúc nào, cô lại lấy được một bộ đồng phục học sinh cấp 2, thay đồng phục mang túi xách vào thư viện.

Lúc này, đang nghỉ trưa trong thư viện có người.

Trình Diễn ngây ngốc đi theo cô, trong lòngđang chửi thầm.

Tại sao lạimuốn theo?

Hắn không theo, làm sao biết còn có cái gì cô không làm được.

Trong thư viện chỉ có mấy người quản lý, góc chết rất nhiều. Trình Diễn nhìn cô lấy ra thiếtbị bom hẹn giờ, hư hư thực thực trong đống đồ ăn, đặt vào một góc thư viện, đặt thời gian là mười tiếng đồng hồ.

Trình Diễn trông chừng cho cô, có quỷ mới biết tại sao phải trông chừng cho Lộc Manh.

Từ thư viện đi ra, Trình Diễn cảm giác phía sau lưng mình chảy một tầng mồ hôi lạnh.

Lá gan của cô cũng lớn thật!

"Cậu không phải muốn nổ banh thư viện chứ?"

Mười tiếng đồng hồ, khi đó thư viện đã không còn ai, cô chưa từng muốn mạng người:

"Cảnh sát tra được cậu thì làm sao bây giờ? Như vậylàphạm pháp."

"Hôm nay là thứ sáu." Minh Thù cười khanh khách, nói một câu.

Thứ sáu thì làm sao? Thứ sáu thích hợp nổ tan tành thư viện?

Thứ sáu...

Phan Chí Quốc phải tổ chức hoạt động, không ai phát hiện trong thư viện cóhọc sinh.

Không đúng.

Trình Diễn bị hành vi của Minh Thù, làm sốc đến mức IQ cũng bị ảnh hưởng.

Gần đây ngoại trừ đi học, hầu như Trình Diễn đều dõi theo cô, cô sao lại có thời gian làm thiếtbị bom hẹn giờ này?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 50: Đồng Minh Học Sinh Cá Biệt (27)

Tối thứ sáu chín giờ, phòng chống khủng bố nhận được thư nặc danh tố cáo, có người gài bom ở thư viện trường cấp hainào đó, thời gian phát nổ là mười giờ tối.

Đơn vị liên quan đến phòng chống khủng bố, nhanh chóng ra quân vây quanh thư viện.

Trong thư viện có không ít học sinh, chúng lập tức bị cảnh sát đưa đi. Cảnh sát lục tung toàn bộ thư viện, tìm ra một quả bom hẹn giờ, tuy nhiên trong thư nặc danh nói là có hai cái, còn có một quảchưa tìm ra.

Trong lúc lục soát, một cảnh sátphát hiện một đường hầm ngầm trong thư viện, tầng hầm ngầm xây dựng quy mô vượt xa tưởng tượng của cảnh sát, nhanh chóng được báo lên.

Trong hầm ngầm không chỉ có học sinh, còn có một vài nhân vậtcó tiếng trong xã hội, áo quần xộc xệch. Cảnh tượng cực kỳ xa hoa lãng phí, làm khiếp sợ mọi người ở đây.

Phòng chống khủng bố biết sự tình nghiêm trọng, báo cáo chuyện này cho thủ trưởng cấp cao, thành án vị thành niên. Gần đây, tổ tuần tra thủ đô còn chưa xuống, nghe báo chuyện đó,khẩn cấp thành lập tổ chuyên án, điều cảnh viên đứng đầutra rõ chuyện này.

Trình Diễn đứng trên sân thượng dãy phòng cũ, nhìn khungcảnh hỗn loạn bên khu cấp 2, trong lòngphức tạp.

Con mẹ nó, còn có hành động như thế này sao?

Phan Chí Quốc có chỗ dựa, nhưng cũng không thể nhảy qua, nhúng tay vào phòng chống khủng bố của người ta, lúc này đánh cho Phan Chí Quốc trở tay không kịp. Có vẻ nhưbản thân gã ta, cũng không ngờ sẽ xảy ra cơsự này.

Xin lỗi, thứ cho kẻ phàm phu như hắn, không nghĩ ra biện pháp đi chệch kịch bản này.

Cô không nghĩ tới, việc này tuy rằng có thể khiến cho thư viện bị phơi bày ánh sáng, nhưng đồng thờicũng sẽ đặt mình vào nguy hiểm. Đến lúc ban phòng chống khủng bố tìm tới cửa, hắn nên cứungười như thế nào?

"Nhỡ đâu không tìm được hầm ngầm hay Phan Chí Quốc được báo tin, làm gã chạy mất thì sao?"

Phan Chí Quốc cẩn thận như vậy, dù cho lúc này bị vạch trần sự thật, gã cũng có biện pháp thoát thân.

Minh Thù hất tóc mái: "Sợ cái gì, cùng lắm thì xử gã thêm lần nữa."

"..."

Cậu coi hắn là rau cải trắng sao, nói xử làxử.

Trình Diễn muốn mở đầu Minh Thù ra xem, rốt cuộc cô nghĩ cái gì.

Minh Thù từ trên sân thượng nhảy xuống, lười biếng vươn vai:

"Về nhà ăn đã."

Cậu còn nuốt trôi cơm, làm ra chuyện lớn như vậy rồi phủi mông bỏ đi,có nghĩđến nhóm bị bắt lên sân khấu không?

Trình Diễn phát điên.

Vì sao mình lại thích một người như vậy?

Trả lại hàng có kịp không?

…

Ngày hôm sau.

Tất cả tin tức đều nói về sự kiện thư viện kia.

Mà căn cứ theo thông tin cảnh sát để lộ, bom hẹn giờ lúc đó khitháo dỡ phát hiện bên trong không có thuốc nổ gì, chỉ có một ít vật chất trạng thái kết tinh. Sau khi kiểm nghiệm, xác định thành phần chính là đường mía - cũng chính là đường cát trắng.

Mục đích của người đặt bom hẹn giờ, hẳn là để bọn họ phát hiện chuyện của thư viện.

Theo như lời Trình Diễn, Phan Chí Quốc phủ nhận toàn bộ việc làm của gã, gã vô tội, đổ hết mọi tội danh lên người Thi Nhã Hân. Phan Chí Quốc không lưu lại bất kỳ chứng cứ nào bất lợi cho gã.

Nhưng Thi Nhã Hân cũng đã báo án ba ngày trước, vạch trần tội ác của Phan Chí Quốc, Thi Nhã Hân thuyết phục mấy học sinh đứng ra chỉ điểm xác nhận Phan Chí Quốc.

Luật sư Phan Chí Quốc cho rằng học sinh bị hoảng sợ, trạng thái tinh thần có vấn đề, lại có Thi Nhã Hân hướng dẫn, không thể làm chứng.

Ngay khi Phan Chí Quốc cho là mình có thể rửa sạch tội danh, lại xuất hiện vấn đềngoài ý muốn.

Đối phương không chỉ xác nhận, điểm mặt chỉ tên Phan Chí Quốc là đầu sỏ gây tội, còn có chứng cứ.

Phan Chí Quốc bất hòa với quá nhiều học sinh, thế nhưng với kim chủ của gã đâu thể không lộ mặt, mà họ đâu dễ gạt như những học sinh kia, sớm đã lưu giữ chứng cứ.

Phan Chí Quốc không biết vì sao xuất hiện người chỉ ra và xác nhận gã, chuyện này đối với bất cứ người nào cũng không tốt.

Phan Chí Quốc ngã ngựa, loại người như gãtuyệt đối không hy sinh bản thân bảo vệngười khác. Sau khi biết mình không có bất kỳ cơ hội nào trở mình, nhanh chóng phản bội, lập công chuộc tội để được khoan hồng, đem thần linh cao ba thước cùng kéo vào vũng bùn.

Sản nghiệp của Phan Chí Quốc bị niêm phong toàn bộ, bức bách học sinh làm chuyện ghê tởm này đều là việc nhỏ, gã còn mang tội danh buôn lậulàm hạimạng người. Mặc dù là lập công chuộc tội, cũng chỉ có thể trải qua tuổi già trong tù.

Về phía tổ điều tra,căn cứ vào tố cáo của Phan Chí Quốc, tra ra một con cá lớn, quan chức và những người có địa vịxã hội bị liên lụy, trên dưới toàn thành phố nhiều vô kể.

Tính toán này của Minh Thù thành công, chủ yếu là do Phan Chí Quốc đụng vào họng súng tổ điềutra, hơn nữa bất ngờ bị bắt quả tang và bị kim chủ phản bội, nếu không có thể sẽ không làm gì được gã.

Đây là sự kết hợp giữa may mắn và thực lực.

Điều Trình Diễn lo lắng nhất không phải là Phan Chí Quốc, mà là chuyện Minh Thù gài bom trong thư viện gây ra khủng hoảng, cũng là phạm pháp, nếu bị người ta điều tra thìtoi đời.

Thế nhưng mấy ngày tiếp theo cũng không thấy có ngườitìm

Minh Thù.

Dần dần Trình Diễn mới an tâm được.

…

Phan Chí Quốc bị xử tù chung thân, còn những người kia hầu như đều bị nghiêm trị. Thi Nhã Hân có công tố giác, trong lúc bị ép buộc mới làm ra những chuyện kia, cân nhắc mức hình phạt tuyên vài năm tù giam.

Về phần những đứa trẻ kia, đều cần tiến hành điều trịtâm lý, khu cấp haitạm thời nghỉ học.

Chuyện này sôi sùng sục, cho đến khi kỳ thi cuối năm mới lắng xuống.

Mà cuộc thi cuối kỳ lại khiến mọi người shock bể mắt kính, học bá lại thi thành kết quả nhưlần trước.

Một lần là ngoài ý muốn, nhưng hai lần thì chỉ có thể là có chuyện.

Đối mặt với chất vấn của mọi người, cùng ánh mắt của các thầy cô điên cuồng oanh tạc, học bá đều dùng khuôn mặt tươi cười ứng phó, tuyệt không để tâm.

Đến kỳ nghỉ hè thìbiến mất không còn thấy tăm hơi, Trình Diễn cắm cọc nhà cô ba ngày mới thấyngười.

Đương nhiên là Minh Thù đi ăn, Trình Diễn xung phong nhận việc, đưacô đi ăn gì đó.

Minh Thù vốn không vui, nhưng không biết từ lúc nào, Trình Diễn đã lấy lòngvợ chồng Lộc gia, đối với cha mẹ quanh năm không thấy mặt, cứ như vậy mà yên tâm giaocô cho Trình Diễn.

Con ruột sao?

Là ruột thịt thật sao?

Rốt cuộc, tiểu yêu tinh Trình Diễn kia cho các ngườilợi ích gì? Hay là sắp phá sản cần bán con gái?

"Manh Manh."

Sáng sớm Trình Diễn kéo valy đến trước cửa, ngay cả xưng hô cũng sửa lại:

"Sau này xin chỉ giáo thêm."

Minh Thù đóng sầm cửa, đem gương mặt đẹp trai kia nhốt ngoài cửa.

Chỉ giáo thêm cái đầu ngươi.

"Manh Manh! Để anh vào đi, sao em lại nhốt anh bên ngoài, bác trai bác gái mà biết sẽ trừ tiền tiêu vặt của em đó."

Mặt Trình Diễn xuất hiện bên cửa sổ.

Minh Thù chống nạnh nhìn người bên ngoài, hít sâu hai cái, mỉm cười đi đến cửa sổ, lạch cạch kéo rèm cửa sổ lại.

Tức giận, cần ăn cái gì đó để bình tĩnh.

"Rắc rắc..."

Ở cửa có tiếng chìa khóa mở, cửa bảo vệ bị người đẩy ra. Đầu tiên là rương hành lý, tiếp theo là gương mặt gợi đòncủa Trình Diễn:

"Manh Manh, em xem!"

Trong tay Trình Diễn rõ ràng là chìa khóa nhà cô.

Minh Thù ném cái gối đầu trên ghế sô pha qua, nụ cười hơi hung dữ:

"Cậu mới là con ruột của bọn họ phải không?"

Ngay cả chìa khóa cũng cho, rốt cuộc bọn họ làm giao dịch bí mật gì?

Trình Diễn dễ dàng ôm lấy cái gối:

"Manh Manh, chấp nhận đi. Được rồi, bác gái nói cho người làmnghỉ, cho nên sau này ở đây chỉ có hai người chúng ta, thế giới hai người nha."

Minh Thù còn cười hung hãn:

"Tôi nhất định cho cậu một thế giới hai người khó quên!"

"Anh đây rất chờ mong."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 51: Đồng Minh Học Sinh Cá Biệt (28)

"Không ăn."

"Không ăn."

"Không ăn."

Minh Thù đẩy đồ ăn trên bàn ra, vớidáng vẻcủa một đại tiểu thư ra lệnh:

"Mua lại đi."

Trình Diễn hít sâu một hơi:

"Manh Manh, bụng em đã réo rồi đó, muốn dằn vặt anh cũng không cần ngược đãi dạ dày mình chứ?"

Đích thân hắn xuống bếp, cô tuyệt đối không động vào chút gì, gọi mua bên ngoài thì côyêu cầu cả buổi, sau khi mua lần thứ n,cô thực sự đói bụng đến không chịu nổi mới động đũa, tính tình quái lạ đến cùng cực.

Hắn biết làm sao bây giờ.

Đương nhiên chỉ có thể cưng chiều thôi!

Minh Thù đưa tay sờ sờ bụng, nhìn chằm chằm đồ ăn trên bànliếm liếm môi, cuối cùng cầm đũa bắt đầu ăn.

Đợt nghỉ hè này, Trình Diễn bị hành hạđến mứcchoài nghi bản thân, thế nhưng hắn sẽ không bỏ cuộc, làm một người đàn ông, nhất định phải kiên trì với điều mình muốn.

"Mấy ngày nữa phải đi học, em có thứ gì muốn mua không?"

"Không?"

"Chúng ta ra ngoài mua sắmđi, nói không chừng em muốn mua gì thì sao?"

Trình Diễn cố gắng không ngừng.

"Không đi."

Trình Diễn hoàn toàn thất bại, nhưng hắn không thể bỏ cuộcnhư vậy, suy xét một lúcliền gọi điện thoại cho Diệp Miểu Miểu.

Điện thoại của Diệp Miểu Miểu gọi đến, đúng lúc Minh Thù vừa ăn xong, Minh Thù còn chưa kịplên tiếng, bên kia đã vội vã kêu lên:

"Manh Manh, Cảnh Phúc Lâu ở gần đây mới ra món mới, chúng ta đi ăn đi."

Minh Thù nuốt hai chữ không đi xuống: "Lúc nào?"

"Lát nữa tớ đến nhà tìm cậu."

"Ừ."

Minh Thù vừa cúp điện thoại, điện thoại di động của Trình Diễn liền nhận được tin nhắn:

"Đã xong."

Trình Diễn im lặng, biện pháp nàyhắn không tài nào sửdụng được, hắn đã tìm không biết bao nhiều là đồ ăn ngon để dụ Minh Thù, nhưng khả năngkiềmchế của cô trước đồ ăn mà hắn đưa, quả thực rất đáng kinh ngạc.

Rốt cuộc hắn cóchỗ nào khiến cô không vừa lòng chứ?

Diệp Miểu Miểu và Minh Thù ra ngoài, Trình Diễn mặt dày đòiđi theo.

"Manh Manh, vẫncòn sớm, chúng ta đi dạo phố chút đi?"

Trên đường đến Cảnh Phúc Lâu, Diệp Miểu Miểu đưa ra ý kiến:

"Cậu ở nhà cả ngày cũng không tốt, ra ngoài đểcảm nhận không khí trong lành chứ, cứ quyết định vậy đi."

Minh Thù liếc ánh mắt có nét cười, Diệp Miểu Miểu đột nhiên có chút sợ, cười lấy lòng:

"Thôi không đi nữa, không đi nữa."

Bây giờ, Manh Manh cười càng ngày càng khiến người khác cảm thấy sợ hãi.

"Nghe nói gần đây ra phim mới, hay là chúng ta đi xem đi?"

Trình Diễn nhân cơ hội tiếp lời: "Được đấy!"

Diệp Miểu Miểu lập tức đồng ý: "Manh Manh, cậu đi không?"

"Không đi!"

Minh Thù từ chối, ánh mắt lơđãngnhìn ra đường, bên ngoài cửa sổ, rạp chiếu phim cái nơi đó chỉ dành cho các cặp đôi yêu nhauthôi, cô đi làm gì, ai mà biết được cái tên tiểu yêuTrình Diễn kia, định giở trò gì với cô.

Trình Diễn liếc mắt nhìn Diệp Miểu Miểu, Diệp Miểu Miểu ôm cánh tay Minh Thù lắc lắc:

"Đi đi mà, lâu rồitớ chưa đi xem phm, Manh Manh đi xem với tớ đi."

"Không đi."

Ai mà chưa xem phim bao giờ chứ, phim ăn được sao?

"Tớ mua đồ ăn ngon cho cậu."

Có đồ ăn à...

Minh Thù giả vờ ngại ngùng: "Suy nghĩ đã."

Có quỷ mới biết, vì sao Manh Manh nhà mình lại biếnthành nô lệ của đồ ăn.

Đúng! Không phải là ham ăn, cô đã tăng lên cấp cao hơn.

Diệp Miểu Miểu xuất ra vũ khí cuối cùng, mê hoặc Minh Thù:

"Tớ mời cậu đi ăn tôm hùm, đặc biệt nha, bình thường không được ăn đâu."

Tôm hùm! Đặc biệt!

Minh Thù congmôi khẽ cười, ánh sáng trong mắt nhẹ chuyển:

"Tuy rằng phim chẳng có gì thú vị, nhưng thỉnh thoảng đi xem cũng không tệ."

Diệp Miểu Miểu: "..."

Quả nhiên vì miếng ăn, cái gì cũng làm được.

Trình Diễn: "..."

Vì sao mình sử dụng chiêu này lại không có tácdụng? Hoài nghi bản thân.

Trình Diễn vốn tưởng, có thể cùng cô bình yênxem phim, ai mà biết được cô lạikhông ngồi với hắn. Diệp Miểu Miểu muốn đổi ghế với cô, bị cô dùngánh mắt làm cho ngậm miệng. Phim nói cái gì, Trình Diễn hoàn toàn không nghe thấy, tâm tư chỉ lo suy tính, làm thế nào mới có thể theo đuổi người đẹp.

Món mới của Cảnh Phúc Lâu rất hợp khẩu vị Minh Thù,Diệp Miểu Miểu sợ có người vây đếnxem dạ dày không đáycủa Minh Thù nên ngăn cản cô, sợ rằng cô sẽ ăn đến lúcCảnh Phúc Lâu đóng cửa.

"Manh Manh chút nữa tớ tự về, cậu không cần tiễn tớ đâu, cậu với... Ôi."

Diệp Miểu Miểu đụng vào một người, thiếu chút nữa té xuống mặt đất:

"Đi đường kiểu gì vậy, không có mắt..."

Âm thanh phía sau bị Diệp Miểu Miểu nuốt trở về, cô nhìn người trước mặt, biểu cảmcó chút phức tạp.

"Diệp Miểu Miểu, mày nói ai không có mắt?"

Giọng nói Kim Vũ Kỳ có chút bén nhọn, đặc biệt sau khi thấy Minh Thù, sự hận thù trong mắt cô ta càng dâng lên dữ dội.

Từ sau khi xảy rasự việc kia, Kim Vũ Kỳ không thấy đến trường, nghe nói cô ta và Thượng Quan Phong đãđính hôn.

"Cô đụng tôi trước."

Diệp Miểu Miểu không yếu thế phản bác:

"Vừa nãy trước mặt tôi rõ ràng không có ai, tôi quay đầu liền đụng vàocô, chẳng lẽ là tôi đụng cô trước?"

"Diệp Miểu Miểu, là mày đụng người trước còn nói năng xấc láo?"

Hiển nhiên là Kim Vũ Kỳ muốn gây rắc rối:

"Mày chơi với một số người quen rồi, đến phép lịch sự tối thiểu cũng không biết hả?"

[Ký chủ, cô kéo thêm một lần giá trị thùhận nữa lànhiệm vụ này sẽhoàn thành.]

Ở thời khắc quyết định Hài Hòa Hiệulại xuất hiện, xúi dại Minh Thù.

Minh Thù thở dài trong lòng, cứ bị xúi giục như vậysớm muộn gì cũng xảy ra chuyện!

Bình tĩnh.

"Kim Vũ Kỳ, cô..."

Minh Thù kéo Diệp Miểu Miểu, Miểu Miểuliếc cô một cái, hừ một tiếng, lui về phía sau. Minh Thù bước lên trước vài bước, đứng trước mặt Kim Vũ Kỳ.

Nữ sinh cười tươi như hoa, trong đôi mắtđen nhánh, phản chiếu ánh sáng đầy màu sắc của đèn đường, rạng rỡ long lanh, làm cho người khác có cảm giác thân thiện, cực kỳ thoải mái.

Chính là chủ nhân của gương mặt này, khiến cho Kim Vũ Kỳ trở thành bộ dạng như ngày hôm nay. Nhưng cô tađứng trước mặt Lộc Manh, lại luôn có cảm giác thấp kém hơn.

Kim Vũ Kỳ ưỡn ngực, nỗ lực khắc chế cảm giác này:

"Lộc Manh, mày muốn làm gì?"

"Muốn cùng cô nói chuyệnmột chút."

Kim Vũ Kỳ vô cùng kinh ngạc: "Cái gì?"

Minh Thù kéo khóe miệng, cười cười, kéo cổ tay Kim Vũ Kỳlôi cô ta vào một nơihẻo lánh bên cạnh.

Trình Diễn và Diệp Miểu Miểu nhìn nhau, cô ấymuốn làm gì?

Kim Vũ Kỳ bị Minh Thù lôi đi, hoàn toàn giãy không ra, trong lòng có hơi hoảng hốt:

"Lộc Manh mày buông ra, mày địnhlàm gì!"

"Lộc Manh đồ khốn,mày buông ra, nếu không buông, tao báo cảnh sát."

"Có ai không, cứu mạng..."

Người qua đường nhìn sang bọn họ, Kim Vũ Kỳ lập tức cầu cứu, hành động của Minh Thù hoàn toàn ngoài dự tínhcủa cô ta, nguy hiểm không đoán trước được, mới khiến người ta kinh sợ.

Nhưng mà người qua đường còn chưa kịp hiểulà đang xảy rachuyện gì, cô gái hô cứu mạng kia, đã bị dắt vào khúc cua, biến mất trong tầm mắt mọi người.

Mọi người nhìn nhau trong chốc lát, sau đóxem như không có chuyện gì, tiếp tục làm việc của mình.

Kim Vũ Kỳ bị kéo đến nơi tối tămkhông đèn, Minh Thù hoàn toàn không để cho Kim Vũ Kỳ có cơ hội mở miệng, đánh cho một trận nhừ tử.

Kim Vũ Kỳ vô duyên vô cớ bị đánh, sự đau đớn trên cơ thể, không thể nào so được vớisự đau đớn trong lòng cô ta.

Vì sao, mình lại gặp đồ khốnLộc Manh này?

Vì sao, Lộc Manh cứ một hai phải đối đầu với mình.

Vì sao, mỗi lần cô ta đều không như mình tưởng tượng, làm chuyện mình không kịp trở tay.

Mình hận!

[Giá trị thù hận đã đầy, nhiệm vụ hoàn thành.]

Hài Hòa Hiệubiết rõ, cái đồ ham ăn như Minh Thù, sẽ không dễ dàng gìtừ bỏ thế giới này, nên các chương trình sau đóđều được cắt bỏ.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 52: Đồng Minh Học Sinh Cá Biệt (29)

Kim Vũ Kỳ bị đánh đến thảm hại, Minh Thù không hề nói một câu, chỉ cười với cô ta thong thả ung dung rời đi, hình như người vừa đánh người lúc nãykhông phải là cô.

Kim Vũ Kỳ quỳ rạp trên mặt đất, nhìn Minh Thùbiến mất trong bóng đêm, lửa hận ngập tràn trong lòng, hừng hực thiêu đốt.

"Lộc Manh... Tao muốn mày chết không được tử tế."

Dựa vào cái gì, mà mình phải chịu đựng tất cả mọi chuyện, mình mới là người được đứng trên đỉnh hàoquang.

Nằm úp sấp trên mặt đất một lúc, Kim Vũ Kỳ chật vật đứng lên, lần mò tường đi về phía cửa chính Cảnh Phúc Lâu, cô ta định tìm người giúp mình báo cảnh sát, nhưng vừa đi ra liền nhìn thấy Thượng Quan Phongđang cùng một cô gái, chuẩn bị lên xe.

Thượng Quan Phong...

Kim Vũ Kỳ không để ý đến thân thể đau đớn đầy vết thương, xông ra đẩy cô gái kia lên cửa xe, lớn tiếng chất vấn:

"Thượng Quan Phong, cô ta là ai? Vì sao anh ở cùng cô ta? Các người đang làm gì?"

Cô gái sợ hãi, trốn sau lưng Thượng Quan Phong, giọng nhõng nhẽo tức giận hỏi:

"Phong thiếu, chị ta là ai thế, thật là hung dữ, làm người ta sợ hết hồn."

Thượng Quan Phong bảo vệ cô gái phía sau, giễu cợt nhìn về phía Kim Vũ Kỳ cả người nhếch nhác, nâng cằm cô ta lên nói:

"Cô ấy là ai, thì liên quan gì đến cô."

"Anh là vị hôn phu của em, anh nói xem có liên quan gì!"

Kim Vũ Kỳ giận dữ: "Thượng Quan Phong, là ai nói thích em, tình nguyện chăm sóc em cả đời? Chúng ta mới đính hôn chưa bao lâu, anh đã làm cái trò này, anh có biết xấu hổ hay không?"

"Kim Vũ Kỳ, lúc trướccô lợi dụng tôi, sao cô lại làm được những chuyện như thế?"

Thượng Quan Phong cười nhạt: "Cô coi Thượng Quan Phong tôi thành cái gì hả?"

Hắn vĩnh viễn không quên được, ánh mắt của những người trong trường nhìn hắn.

Đây đều là do Kim Vũ Kỳ ban tặng, hắn làm sao dễ dàng bỏ qua cho cô như vậy.

"Chuyện đó đều là do con khốnLộc Manh sắp đặt, cô ta muốn phá hoạihai chúng ta, anh trách em làm gì, có bản lĩnh thì tìm cô ta tính sổ đi!"

Kim Vũ Kỳ đổ toàn bộ tội lỗi lên đầu Minh Thù.

"Thật sao?"

Thượng Quan Phong đưa tay bóp mặt Kim Vũ Kỳ, từ từ kéo sát vào, lúc Kim Vũ Kỳ gật đầu,hắn hất mạnh ra, thân thể Kim Vũ Kỳ lảo đảo, ngã trên mặt đất, giọng nóilạnh lùng đầy giễu cợt của Thượng Quan Phongtừ trên đỉnh đầu vang lên:

"Cô còn coi tôi là Thượng Quan Phong trước kia, dễ lừa như vậy sao?"

Trước đây không biết mình ăn phải bùa mê thuốc lú gì, lại nghe lời cô ta đến vậy.

Thượng Quan Phong ôm cô gái kia, đứng trên caonhìn xuống:

"Kim Vũ Kỳ, đừng gây chuyện vớitôi, hiện tại Kim gia cũng không có thời gian bảo vệ cô đâu."

Gần đây, Kim gia dính dáng đến án tham nhũng, nổi tiếngcả một vùng, cô ta bây giờ bản thân khó thoát nạn,cho nên Thượng Quan Phong mới dám lớn lối như vậy.

"Phong thiếu, đừng tứcgiận chúng ta đi chơi đi."

Cô gái õng ẹo vuốt ngực Thượng Quan Phong, đắc ý liếc mắt nhìn Kim Vũ Kỳ.

Kim Vũ Kỳ tức giận như muốn nổ tung, bây giờ một cô gái không biết ở đâu chạy đến, cũng dám dùng ánh mắt này nhìn mình.

Thượng Quan Phong hừ lạnh một tiếng, ôm cô gái kia lên xe nghênh ngang rời đi, để lại Kim Vũ Kỳ một mình chật vật ngồi dưới đất, bị người khác chỉ trỏ.

"Các người nhìn cái gì! Nhìn cái gì, ai cho các người nhìn, cút, đều cút hết cho tôi."

Kim Vũ Kỳ từ dưới đất bò dậy, tựa như người điên rống giận xung quanh.

Không biết có phải do bộ dạng của Kim Vũ Kỳ quá mức đáng sợ hay không, mà những người vây xem lập tức giải tán.

Kim Vũ Kỳ thất tha thất thểu rời đi, cái thành thị phồn hoa náo nhiệt này dường như không có chỗ dành cho cô ta, cô ta cảm nhận được sự lạnh lùng trước nay chưa từng có.

"Đi đứng kiểu gì vậy?"

"Mẹ kiếp, mắt mù à!"

Dọc đường Kim Vũ Kỳ đụng vào không ít người, đại đa số mọi người đều chửi rủa.

"Aiz..."

"Không sao chứ?"

Lần thứ hai Kim Vũ Kỳ đụng người, tiếng kinh hô của cô gái và âm thanhlo lắng của chàng trai hòa cùng một chỗ.

"Không sao..."

Cô gái ngẩng đầu nhìn về phía Kim Vũ Kỳ, dường như thấy hình ảnhgì khó tin, một lúc lâu cô mới gọi thử:

"Kim Vũ Kỳ?"

Kim Vũ Kỳ thấy rõ người trước mặt, trong lòng dâng lên cảm xúc xấu hổ và hoảng sợ, sao lại đụng phải Tiền Đa Đa.

Cô ta gục đầu xuống dùng tóc mái che mặt, nhanh chóng nói một câu: "Nhận nhầm người rồi."

Vội vã bỏ đi.

"Nhận lầm sao?"

"Chắc là vậy rồi, không phải vừa nãy em nói đói bụng sao? Đi nhanh đi."

"Thế nhưng..."

"Được rồi, buổi tối còn phải phụ đạo cho em nữa."

Tiếng nói của hai người kia, càng lúc càng xa, Kim Vũ Kỳ quay đầu lại nhìn bóng dáng thân mật của hai người, móng tay hung hăng bấu vào lòng bàn tay, máu tươi chảy ra cũng không có cảm giác.

...

Ba tháng sau.

Kim Vũ Kỳ làm loạn lên với Kim gia, cuối cùng bị đuổi khỏi nhà, giống y như trong cốt truyện.

Trong cốt truyện mà Tiền Đa Đa là nữ chính kia, cuối cùng Kim Vũ Kỳ cũng bị đuổi khỏi nhà.

Cô ta muốn thay đổi kết cục này, nhưng sau cùng lại rơi vào kết cục như cũ, trước đây những người đàn ông thích cô ta lúc này, đều tránh như tránh tà.

Kim Vũ Kỳ hận đến phát điên.

Cô ta muốn báo thù.

Người thứ nhất Kim Vũ Kỳ muốn báo thù là Minh Thù, đáng tiếc sau khi bị Minh Thù đánh một trận, cô ta báo cảnh sát, nhưng lại bị nhốt vào đồn. Chờ đến khi Minh Thù nghe được tin tức của cô ta, đã là một tháng sau.

Kim Vũ Kỳ lái xe tông Thượng Quan Phong.

Còn đâm cả Tiền Đa Đa, nhưng mà Tiền Đa Đa không có gì đáng ngại, chỉ bị thương nhẹ. Lúc sau, Kim Vũ Kỳ điên cuồng tông thêm một vài người nữa mới bị bắt.

Khi Giang học trưởng đâm đơn kiện Kim Vũ Kỳ, tinh thần cô ta bất thườngbị đưa vào bệnh viện tâm thần.

Mà Thượng Quan Phong thành người sống đời thực vật, đời này tỷ lệ tỉnh lạirất nhỏ.

Tốt nghiệp trung học, Minh Thù từ học sinh ưu tú thành học sinh yếu kém, thi đậu một trường đại học thường thường.

Bởi vì liên quan đến Trình Diễn, cuộc sống đại học của cô đều bị đảo lộn, Minh Thù không muốn thấy Trình Diễn, mà Trình Diễn lại lượn tới lượn lui trước mặt Minh Thù.

Mọi người trong trường đều biết hai người này là "oan gia ngõ hẹp".

Hai học sinh cá biệt tụm lại, tỷ lệ gặp vận xui tăng nhanh, trốn học, đánh nhau, rớt môn, không có chuyện gì mà hai người không dám làm.

Minh Thù đánh nhau chỉ vì miếng ăn.

Trình Diễn đánh nhau chỉ vì Minh Thù.

Cuối cùng cũng sống sót đến khi tốt nghiệp, Trình Diễn vẫn không buông tha cho cô, hai người chơi trò người đuổi, ta chạy đã nhiều năm, khoảng thời gian đó,cũng không có thiếu người giới thiệu đối tượng cho Trình Diễn, nhưng Trình Diễn đều cảm thấy chướng mắt, lại chỉ chăm chăm theo đuổi Minh Thù.

Lại chỉ chăm chăm theo đuổi cô!

Trong mắt lại chỉ có cô!

Rất nhiều năm sau, gương mặt Minh Thù vẫn là gương mặt trẻ con đó, còn Trình Diễn đã trưởng thành, thành một người đàn ông chân chính, cả hai người đều toát ra dáng vẻ không màng đến yêu đương.

"Trình Diễn đã nhiều năm như vậy rồi, cậu buông tha tôi được chưa!"

Cô chỉ muốn cùng đồ ăn vặt của mình bên nhau trọn đời thôi, tại sao có người luôn muốn chia rẽ cô và chúng chứ.

Nham hiểm quá!

"Em thích anh một chút khó như vậy sao?" Trình Diễn đau khổ.

"Cậu không thích tôi một chút khó như vậy sao?"

Minh Thù hừ một tiếng: "Cậu không theo đuổi tôi, tha cho tôi không được sao?"

Hắn vốn dĩ đâu có thích mình.

Có câu nói như thế nào nhỉ?

Càng không có được, thì lại càng muốn?

Nhiều năm như vậy, không ai biết vì sao Trình Diễn lại theo đuổi cô không buông, quả thực như tên thần kinh.

Đánh vô ích, mắng cũng vô ích, chạy không thoát, cô chịu đủ rồi!

Trình Diễn hít sâu một hơi, vươn tay về phía Minh Thù:

"Manh Manh, trước tiên em xuống đi đã, có gì chúng ta từ từ nói."

Minh Thù nắm lan can, thần sắc quái lạ khác thường:

"Trình Diễn, là do cậu bức chết tôi."

Dứt lời, thân thể Minh Thù nghiêng ra bên ngoài.

Đôi mắtTrình Diễn trừng lớn, nhanh chóng chạy qua nỗ lực nắm lấy cô, góc áo mềm mại phất qua đầu ngón tay hắn.

Hắn chỉ bắt được gió mát cùng ánh mặt trời.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 53: Đồng Minh Học Sinh Cá Biệt (Hết)

Trình Diễn nhìn phía dưới có nệm hơi, biểu cảm hết sức đau khổ, không hề nghĩ ngợi cũng nhảy xuống theo.

Minh Thù vừa đứng lên, bên cạnh liền lún xuống, cô lại ngã lần nữa. Bàn tay ấm áp nắm lấy cổ tay cô, bóng đen bao trùm, Trình Diễn đè lên người cô, đôi mắthiệnlênánh sáng u ám.

Hai người nhìn nhau một lúc lâu.

"Lộc Manh, em thắng rồi."

Trình Diễn nói xong câu đó, đứng dậy bước ra khỏi nệm hơi.

Minh Thù ngồi trên nệm hơi, nhìn bóng dáng của hắn biến mất trong dòng người.

"Manh Manh, không phải cậu hơi quá đáng sao?"

Diệp Miểu Miểu kéo Minh Thù, từ nệm hơi ra ngoài:

"Tớ thấy lúc Trình Diễn rời đi, sắc mặt không được tốt, còn nữa vừa nãy hắn còn theo cậu nhảy xuống."

"Phía dưới này, chẳng phải là có nệm hơi sao?"

Minh Thù phủi phủi quần áo, là cô cô cũng dám nhảy theo.

Diệp Miểu Miểu khinh bỉ:

"Cậu cho là ai cũng có dũng khí nhảy xuống à? Manh Manh, cậu đúng là có phúc mà không biết hưởng, Trình Diễn tốt như vậytheo đuổi cậu nhiều năm, không biết từ chối bao nhiêu người, cậu còn không quý trọng,tớ thấy thật không đáng cho Trình Diễn."

"Vậy cậu gả cho hắn đi, vừa hay lại không gây tai họa cho tớ."

Trong lòng trẫm chỉ có đồ ăn vặt, làm sao có thể tùy tiện thay lòng đổi dạ chứ.

Diệp Miểu Miểu nhéo tay Minh Thù:

"Cậu tỉnh lại đi, bị ngườikia nhà tớ nghe được, lại chả đánh chết tớ."

"Người đã có gia đình thật sự đáng thương."

Minh Thù rung đùi đắc ý, đợi nhân viên nhà hàng tính tiền.

"Tớ không hiểu vì sao cậu không thích Trình Diễn."

Đã nhiều năm như vậy, dù cho ban đầu không có tiếng sét ái tình, thì lâu ngày cũng phải sinh tình chứ?

Trước kia, Trình Diễn là học sinh cá biệt, nhưng mấy năm gần đây người ta thay đổi rất lớn, đã sớm không còn là học sinh cá biệt, làm người khác đau đầu nữa.

Bởi vì Trình Diễn “khăng khăng một mực” thích cô nhiều năm như vậy mà cô thờ ơ, cho nên tất cả mọi người đều nói cô vô tình, giẫm đạp lên tấm lòng của người khác.

Thậm chí có người còn nói cô trói buộc Trình Diễn, nếu không thích nên sớm nói rõ ràng, đừng làm lãng phí thời gian của người khác, toàn những lý luận kỳ lạ.

Cô đâu có làm gì chứ!

Từ lúc mới bắt đầu cô đã thể hiện rất rõ ràng, không thích Trình Diễn.

Không thích!

Cuối cùng lại thành lỗi của cô!

Trẫm rất oan ức, trẫm đã nói gì sai?

Diệp Miểu Miểu vò vò tóc: "Được được được cậu không thích, vậy cậu thích dạng gì? Mấy năm nay bên cạnh cậu cũng có không ít đàn ông theo đuổi, nhưng cậu có nhìn vừa mắt ai đâu?"

Bọn họvì cô mà buồnthúi ruột, nhưng một chút tự giác cô cũng không có.

"Bọn họ không xứng với trẫm."

"Còn xưng trẫm? Cậu không phải là trời đâu."

Diệp Miểu Miểu trợn trắng mắt nhìn Minh Thù:

"Sau này tớ xem cậu gả đi như thế nào, cậu xem hiện tại ngoại trừ ăn, cả ngày cửa chính không ra, cửa phòng không bước, không khác gì tiểu thư đài các thời cổ đại, cậu là người sống ở thế kỷ hai mươi mốtsao?"

Minh Thù cầm dao nĩa, hơi nhướng mày: "Ai nói phụ nữ phải lập gia đình?"

Diệp Miểu Miểu bất đắc dĩ: "Cậu không cảm thấy một mình rất cô đơnsao? Trên thế giới này có đàn ông và phụ nữ đó là quy luật tự nhiên, cậu như thế này là làm trái quy luật tự nhiên."

"Quy luật tự nhiên? Có thể ăn sao?"

"Ha ha, ăn ăn, cậu chỉ biết có ăn thôi."

Diệp Miểu Miểu mặc kệ Minh Thù: "Tớ mặc kệ cậu, sau này Trình Diễn cũng sẽ không để ý cậu, tớ xem sau đó cậu sống làm sao!"

Minh Thù nhún vai, tỏ ý không sao cả.

Cùng đồ ăn vặt sống qua ngày, còn có thể sống như thế nào nữa.

Cô đơn thì tìm người chơi, thế giới này nhộn nhịp như vậy, ở đâu cũng có thể xem trò hay, cô đơn làm sao được?

Diệp Miểu Miểu tức giận đến muốn xách túi đi, Minh Thù kéo lại, khóe miệng câu ra độ cong say lòng người:

"Lục Thủy, buổi tối chúng ta đi ăn hải sản đi."

Diệp Miểu Miểu cúi đầu nhìn cô gái đang kéo tay mình, im lặngmấy giây mới nổi khùng:

"Tớ muốn điên rồi."

...

Theo như lời Diệp Miểu Miểu, Trình Diễn thật sự không tới tìm cô, cuộc sống của bọn họ dường như đã không còn xuất hiện cùng nhau.

Thỉnhthoảng, Diệp Miểu Miểu có nói cho Minh Thù, tình hình gần đây của Trình Diễn.

Bên ngoài cũng xôn xao, suy đoán cô và Trình Diễn xảy ra chuyện gì, sau cùng Minh Thù rời thành phố kia, cô muốn đi nơi khác tìm kiếm đồ ăn ngon.

Lúc rời đi, Trình Diễn gửi cho cô một láthư màu sắc chói mắt.

Nội dung có chút bất ngờ, là một khu nhà ở có chút cũ kỹ, như là chụp từ trên ảnh, nhưng cô cũng không biết cái khu kia là ở nơi nào.

Nhiều năm sau đó, Minh Thù lại quay về thành phố này, trong lúc vô tình bố cô thấy được ảnh chụp vẫn còn giữ lại kia, ông chỉ vào khu nhà ngạc nhiên hỏi:

"Đây không phải là chỗ ở lúc trước của chúng ta sao? Con gái, con lấy ảnh này ở đâu?"

Minh Thù nhìn về phía tấm hình kia: "Trước đây chúng ta ở nơi này sao?"

"Đúng vậy, hồi ông bà ngoại còn sống, chúng ta ở đây. Sau khi ông bà qua đời, chúng ta mới chuyển nhà, khi đó con nghịch ngợm chạy khắp nơi..."

Ông rơi vào trong hồi ức, miệng nói liên tục.

Từ trong lời kểcủa bố, Minh Thù nắm được vài từ then chốt.

"Ba, có phải từ rất lâu trước đây ba đã biết Trình Diễn?"

Không có tình tiết cẩu huyết con ruột gì gì đó chứ?

"Ừ, nếu không chúng ta nào dám tùy tiện, đem con giao cho thằng nhóckia chứ."

Bố Lộc đứng dậy tìm tìm trong thư phòng, đưa một quyển album cho Minh Thù:

"Vốn nghĩ rằng hai đứa sẽ ở bên nhau, nào ngờ..."

Trong album có rất nhiều ảnh chụp, đa số là ảnh chụp nguyên chủ khi còn bé, thỉnh thoảng sẽ xuất hiện một bé trai, đó là Trình Diễn.

"Ba, cô ấy là ai?"

Minh Thù chỉ vào cô bé mặc váy công chúa trong hình, người này rõ ràng không phải Lộc Manh.

"Đó là chị họ con, lúc tám tuổi mắc bệnh qua đời." Ông nuối tiếc thở dài.

Căn cứ vào hồi ức của bố cô, lúc chị họ qua đời, cô cũng lâm bệnh nặng, sau đó ông bà ngoại qua đời theo, bọn họ sợ nơi này xui xẻo, sau khi lo xong đám tang, liền mang theo Lộc Manh còn mang bệnh rời đi.

Khi Lộc Manh khỏi bệnh, ký ức có chút hỗn loạn nhớ không rõ lắm, càng lớn càng quên nhiều chuyện lúc bé.

"Nếu như tớ chết, cậu phải bảo vệ Manh Manh, chăm sóc Manh Manh, cậu nhất định phải hứa với tớ."

"Thế nhưng..."

"Tớ mặc kệ, cậu không hứavới tớ, sau này tớ cũng sẽ không gặp cậu."

"Được, tớ hứa."

"So với tớ, Manh Manh khỏe mạnh hơn, em ấy nhất định sẽ sống lâu hơn tớ, tớ mong em ấy có thể sống thay tớ, thay tớ đi xem thế giới mình chưa kịp thấy."

"Em ấy sẽ."

Đêm đó, Minh Thù mơ một giấc mơ không hiểu được, trong mơ dường như cô trở lại khu nhà kia, gặp được chị họ.

Minh Thù từ trong mộng tỉnh lại, ôm chăn nhìn ngoài cửa sổ.

Cho nên, đây là lý do vì sao Trình Diễn bám theo cô không tha? Chỉ là vì hoàn thành lời hứa hẹncủa một người bạn khi còn bé?

Đúng, Trình Diễn cho cô cảm giác giống như đang hoàn thành sứ mệnh gì đó, mà không phải thực sự thích.

Ngay từ đầu hờ hững, nhưng lúc sau không hiểu vì sao lại theo đuổi cô.

Thế nhưng, từ lúc nào Trình Diễn biết cô là Lộc Manh lúc bé kia?

Quên đi, dù sao cũng không phải chuyện của mình, Lộc Manh đã sớm không còn.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 54: Thần Y Khuynh Thành (1)

#Tiêu đề đại lục: Chức Phách điên lên, toàn bộ đại lục đều sợ hãi.#

Sau đó, Minh Thù và Trình Diễn tồn tạinhư hai đường thẳng song song không giao nhau. Trình Diễn cả đời không lập gia đình, cũng không tính là cả đờinhưng chí ítkhi cô rời khỏi thế giới này, bên cạnh Trình Diễn vẫn chưa có ai cả.

Minh Thù ở thế giới kia chết vì tai nạn giao thông, tai nạn giao thông liên hoàn. Cô vốn có khả năng tránh được, nhưng tạithời điểm mấu chốt, cô lại rơi và một vùng ánh sáng, sau đó trở về không gian mây trắng.

Có tức không cơ chứ?

[Vốn dĩ tuổi thọcủa Lộc Manh đã hết.] Hài Hòa Hiệu giải thích.

Ý cười trong mắt Minh Thù chợt lóe lên:

"Nhân vật saungươi có thể đừng cho ta toàn đi chếtđược không?"

Quan trọng là số chếtấy còn chẳng phải là của cô.

Trẫm đang làm gì đây? Thu gom phế phẩm sao?

[Chuyện này tôi không khống chế được.]

Mỗi người mỗi vật đều có một sân khấu, có quỹ đạo nhân sinh, nó không thể thay đổi những thứ này.

Màn ảnh mây trắng xuất hiện trước mặt Minh Thù.

Họ tên: Minh Thù

Giá trị thùhận: 8000

Nhiệm vụ nhánh: Hoàn thành

Lần này lại có 5000 giá trị thùhận.

Quả nhiên là thu giá trị thùhận tập thể tương đối có lời nhỉ?

"Nhân vật tiếp theo, nhân vật tiếp theo."

Cô đã thèm ăn đến không đợi được rồi.

[...]

Mạch não ký chủ, ngươi đừng đoán.

...

"Tiểu thư, chúng ta phải đi về phía trước sao? Trời sắp tối, cứ đi về phía trước sẽgặp nguy hiểm, Bạch tiểu thư thật quá đáng..."

Bên tai Minh Thù chợt vang lên giọng nữ mềm mại, gió nhẹ lướt qua gò má, mang theo một tia khô nóng và mùi thối rữa nhàn nhạt.

Minh Thù nhanh chóng mở mắt ra, phát hiện mình đang đứng trong rừng rậm, khuất bóng mặt trời, ánh sáng hơi yếu, từ trong tán lá rậm rạp chiếu xuống, lá cây vang lên xào xạc, thỉnh thoảng còn nghe được tiếng côn trùng, chim chóc.

Bên cạnh côcóhai người, một cô gáicúi đầu đứng bên cạnh, hình như người vừa nóilà côấy. Cònmột chàng traiđứng ở phíaxa xa, cảnh giác quan sát xung quanh.

Minh Thù cong môi: "Tìm nơinghỉ ngơi."

"Vâng."

Lúc này Minh Thù chưa biết cốt truyện, không dám tùy tiện nói chuyện. Cô đi theo hai người kia,chờ đến khi bọn họ tìm được nơi nghỉ ngơimới, tiếp thu cốt truyện Hài Hòa Hiệu truyền tải đến.

Đây là một thế giới huyền huyễn.

Nữ chính giảTiêu Như Phong, trước kia là một sát thủ.Vì chấp hành nhiệm vụ mà bị người khác phản bội, xuyên đến đại lục Huyền Nguyên, trở thành Thất tiểu thư không được yêu mến.

Vị Thất tiểu thư này là một phế vật, không biết cha là ai, mẹ mất sớm. Khuôn mặtxấu xí, thân thể mập mạpcòn si tình, ở trong Tiêu gia bị làm khó dễ, xa lánh, cuộc sống khó khăn.

Còn sau khi Tiêu Như Phong xuyên qua, mở ra không gian, thay đổi vận mệnh.

Từ đógiảm béo, giảiđộc khôi phục khuôn mặt đẹp, luyện tậpvẽ mặt, trả thùkhông sót một ai.

Là loại kịch bản có cốt truyện, tiểu thư phế vật trả thùđiển hình.

Nguyên chủ tên Chức Phách, đệ tử thân truyền duy nhất của cốc chủ Tuyệt Hồn cốc.

Cái tên này chỉ bàn tay huyền diệu, cải tử hoàn sinh,dù hồn phách bị nghiền nát, cũng có thể làm hồn phách phục hồi như cũ.

Chức Phách tiếp nhận di nguyện của sư phụ, rời cốc tìm kiếm con gái của bằng hữu năm xưa, bảo vệ nàng một đời hạnh phúc, không lo thái bình an khang.

Nguyên chủ đã tìm thấy người này, nhưng đâykhông phải là người hiền lành gì. Sau khi nguyên chủ nói rõ ý định, ép buộc nguyên chủ ức hiếp nữ chính giảvà những người khác. Cuối cùng, kẻ gian trá nàyăn gan hùm mật gấu, nhắm trúngnam nhân của Tiêu Như Phong, quấy nhiễubuộcnguyên chủ hỗ trợ giành lấy nam nhân kia.

Nguyên chủ có hơi ngây thơ, trước khi sư phụ qua đời, nàng đãlập lời thề. Mặc dù trong lòng có chút không muốn, nhưng mỗi lần đều làm theo lời ngườikia, cùng Tiêu Như Phong không đội trời chung.

Tiêu Như Phong xemtrọngngân châm tương truyền nhiều thế hệ Tuyệt Hồn cốctrong tay nguyên chủ, lên kế hoạch cướp đi ngân châm, khiến nguyên chủ chết thảm.

Sau khi nguyên chủ chết, người con gái của bằng hữu kia, không hề tỏ ra buồn phiền, trái lại oán hận nguyên chủ vô dụng, ném hài cốtnguyên chủ cho linh thú cấp thấp nhất.

Đương nhiên, cô ta cuối cùng cũng chẳng có kết quả tốt đẹp gì.

Dám cùng nữ chính giả tranh giànhđàn ông, không phải là đi tìm cái chết sao?

Thân phận tốt như thế, mà lại rơi vào kết cục như thế này.

Nữ chính muốn lên trời mà!

Minh Thù tiếp thu xong cốt truyện, suy tư trong chốc lát liền biết hiện tại đang ở đâu - sơn mạch Ma Phong.

Đại lục Huyền Nguyên tràn đầy linh khí nồng đậm. Người nơi này chủ yếu tu luyện linh khí, lấy vũ lực làm đạo, quả đấm của ai cứng, người đó có quyền phát biểu.

Sơn mạch Ma Phong là một khu rừngrộng mênh mông vô hạn, không biết tận cùng của cánh rừng này là đâu. Có người nói là thông đến thế giới khác, cũng có người nói là tận cùng của thế giới.

Đủ cách nói khác nhau. Bởi vì không có ai đến nơi tận cùng của sơn mạch Ma Phong, cho nên không ai có thể chứng thực, tận cùng sơn mạch là cái gì.

Sơn mạch Ma Phong nguy hiểm trùng trùng, linh thú phân bố khắp nơi, cùng kỳ trân dị bảo, trở thành một trong những nơi rèn luyện quan trọng nhất trên đại lục.

Lần này nguyên chủ theocon gái của vị bằng hữu kia - Bạch Yên Nhiên đến nơi này.

Trước đó, bọn họ gặp phải linh thú khó đối phó, vì bảo vệ bản thân, Bạch Yên Nhiên đểnguyên chủ ngăn cản linh thú, bản thân chạy trước.

Hiện tại chính là cốt truyện sau khi nguyên chủ giải quyết linh thú, chuẩn bị đi tìm Bạch Yên Nhiên.

Nguyên chủ không phải nhân vật chính, chính kịch đương nhiên không liên quan tớinàng. Những cảnh này cũng sẽ không xuất hiện trong cốt truyện.

"Tiểu thư, người đừngtrách em lắm miệng, tính cáchcủa Bạch tiểu thư căn bản không đáng giá để người nhường nhịnnhư vậy. Người là cốc chủ Tuyệt Hồn cốc, trên đại lục này ai thấy người cũngphải dùng lễ đối đãi. Bạch tiểu thư thì hay rồi, xem người là hạ nhân mà sai bảo, dù cho lão cốc chủ ở đây, cũng sẽ không để người chịu thiệt thòi như thế..."

Minh Thù nhìn nữ tử nói chuyện, mỉm cười:

"Hồi Tuyết, ngươi cũng thấy Bạch Yên Nhiên phiền phức?"

Nữ tử được gọilà Hồi Tuyết kinh ngạc ngẩng đầu, dường như nghe được câu này từmiệng Minh Thù rất khó tin:

"Tiểu thư? Người..." Không có chuyệngì chứ?

Lại gọi thẳng tên Bạch tiểu thư, còn nói nàng ta phiền phức?

Đâu chỉ phiền, quả thực chính là người không biết tốt xấu.

Nếu côta không phải người Bạch gia, đã chết không biết bao nhiêu lần.

"Tiểu thư, là Hồi Tuyết lắm miệng, không nên nói trắng ra với tiểu thư."

Hồi Tuyết gục đầu xuống, tiểu thư đây là đang nói ngược phải không? Gần đây tính tình tiểu thư có chút thay đổi thất thường, mình tốt nhấtđừng lắm miệng.

"Không sao."

Minh Thù không thèm để ý phất tay một cái:

"Ta cũng biết cô ta rất phiền."

Nguyên chủ làm theo di nguyện, bảo vệ Bạch Yên Nhiên một đời bình an, nhưng Bạch Yên Nhiên lại lấy đó làm lợi thế, sai bảo nguyên chủ. Nếu như nguyên chủ không phải là người thật thà, đổi thành người khác, đã sớm phủi tay không làm.

Đôi mắtHồi Tuyết hơi trợn to:

"Vậy người vì cái gì?" Phải nhường nhịnnàng ta như vậy?

"Sau này sẽ không như thế nữa."

Minh Thù cong môi cười khẽ. Nguyên chủ nhường nhịnngười khác, đó là chuyện của nguyên chủ. Nếu côđã đến đây, vậy cũng đừng mong côsẽ nhường nhịnbất kỳ kẻ nào.

Trong lòng Hồi Tuyết tràn đầy nghi hoặc, nghĩ đến chuyện hôm nay, cho rằng tiểu thư nhà mình quá thất vọng với Bạch Yên Nhiên nên mới có ý nghĩ như vậy.

"Tiểu thư nghĩ thông suốt là tốt rồi."

Mặc kệ thế nào, không còn gì tốt hơn việc tiểu thư không để ý đến vị Bạch tiểu thư kia:

"Tiểu thư thân phận tôn quý, đâu thể tùy tiện để ai đó sai bảo."

Mỗi một cốc chủ đương nhiệm của Tuyệt Hồn cốc đều là thần y.

Trên đại lục có một câu nói hầu như không ai không biết...

Không có bệnh nào Tuyệt Hồn cốc không chữa khỏi, không có ai không thể cứu sống, chỉ có Tuyệt Hồn cốc không muốn trị bệnh, không muốn cứu người.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 55: Thần Y Khuynh Thành (2)

Trên đại lục này có rất nhiều người lợi hại, nhưng người lợi hại có thể chữa bệnh chỉ có Tuyệt Hồn cốc.

Hiện tại, tiểu thư đã là cốc chủ, cũng xem nhưlà chủ của đại thế gia trên đại lục này, người khác cũng không dám tùy tiện đắc tội với tiểu thư. Thế mà vị Bạch tiểu thư kia, lại dám như thế với tiểu thư, nghĩ tới là thấy tức giận, trước đây đều là tiểu thư tốt bụng, không để cô ta phải tức giận.

"Có gì ăn không?"

Minh Thù cầm nhánh cây khều khềuđống lửa, ánh lửa bập bùng trong mắt cô, lóe ra ánh sáng linh động.

Thế giới này chắc chắncó rất nhiều đồ ăn ngon

"Tiểu thư đợi một chút."

Hồi Tuyết vội vàng nói:

"Lưu Phong, tiểu thư đói bụng, ngươi mau đi kiếm chút đồ ăn về đi."

Nam nhânở xa xa xoay người lại, lạnh lùng nhìn Minh Thù, sau đó trong nháy mắt đãbiến mất trước mặt Minh Thù. Sâu trong rừng vang lên tiếng lá cây xào xạc, kinh động đến chim chóc nơi đây, chúng vỗ cánh bay cao lên trời, rồi lại chìm vào imlặng.

Từ lúc nhỏ, Lưu Phong và Hồi Tuyết đã theo nguyên chủ. Hồi Tuyết tương đối hoạt bát, tâm tư nhạy bén, cẩn thận,phụ trách chăm lo việc ăn uốngcũng nhưsinh hoạt hàng ngày cho nguyên chủ. Lưu Phong cả ngày mặt lạnh tanh, có chút cẩu thả, qua loa nhưng lại có võ nghệ cao cường, cũng không nhiều lời, bảo gì làm đó có nhiệm vụ bảo vệ cốc chủ.

Sau này, vì Bạch Yên Nhiên nên nguyên chủ bảo họ về Tuyệt Hồn cốc, vậy nên sau khi nguyên chủ gặp chuyện không may, không có ai giúp nàng.

Dưới hào quang vai chính, bất kểlà tình tiết có vô lý thế nào, thì cũng là chuyện bình thường.

Nguyên chủ rơi vào hoàncảnh thê thảm như vậy, Bạch Yên Nhiên phải chịu trách nhiệm chính, nguyên chủ chỉ là trách nhiệm thứ yếu. Nếu nguyên chủ có thể hiểu sự tìnhmột chút, làm sao có thể rơi vào tình cảnh như vậy được, thật đáng tiếc.

Đương nhiên chuyện này chẳng liên quan đến cô, côđến là đểgây phiền phức cho Tiêu Như Phong, phải tiếp tục đảm nhận vai phản diện chứ.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại.

Nguyên chủ trong cốt truyện chắc chắnlà nhân vật phản diện không hơn không kém, thế nhưng trên phương diện từ góc nhìn của nguyên chủ,nàng chỉ vì hoàn thành di mệnh của sư phụ, nàng đã sai ở đâu chứ?

Lập trường bất đồng, chính tà cũng khác.

...

Lưu Phong bắt hai con thỏ rừng về. Có lẽ vì thế giới này có linh khí, thỏ rừng lớn gấp đôi so với thỏ ở thế giới bình thường, rất nhiều thịt.

Ăn xong thỏ rừng, Minh Thù dựa vào thân cây nghỉ ngơi, Hồi Tuyết ngồi bên đống lửa thêm lửa, thỉnh thoảng ghé mắt nhìn Minh Thù.

"Nhìn cái gì?"

Hồi Tuyết kinh ngạc một chút, lén lút thu hồi ánh mắt, lắp bắp trả lời:

"Khôngcó nhìn gì đâu ạ."

Minh Thù kéo kéo áo khoác trên người, nghiêng nửa người về phía Hồi Tuyết, trên mặt lộ rõ ý cười:

"Hồi Tuyết, nói dối sẽ trở nên xấu xí đấy."

Hồi Tuyết không che giấu được vẻ mặt kinh ngạc. Lúc trước, tiểu thư không đi tìm Bạch Yên Nhiên có lẽ là vìnghĩ thông suốt, nhưng bây giờ tính tình tiểu thư đột nhiên trở nên khác lạ, thì giải thích như thế nào đây? Từ nhỏ đến lớn nàng đều đi theo tiểu thư, tính cách tiểu thư như thế nào, nàng rất rõ.

Bây giờ tiểu thư thật sự kỳ lạ. Tuy nhiên, ngoại trừ tính cách làm nàng thấy khác lạ, khí chất đâu có gì thay đổi, vẫn là tiểu thư nhà nàng.

"Tiểu thư..."

Hồi Tuyết nuốt một ngụm nước bọt, cẩn thận nói:

"Người không sao chứ?" Tiểu thư không phải là trúng tà gì rồi đấy chứ?

"Ta vẫn khỏe."

Một hơi là ăn hết thịt của cả một con thỏ rừng.

Hồi Tuyết chần chừ:

"Nhưng mà lúc trước, tiểu thư rất ít khi cười như vậy."

Từ khi rời Tuyệt Hồn cốc, cho đến khi tìm được Bạch Yên Nhiên kia, nàng chưa từng thấy tiểu thư cười.

Nhưng hôm nay, từ khi tiểu thư nói không tìm Bạch Yên Nhiên, ý cười trên môi tiểu thư chưa từng biến mất.

"Trước kia là trước kia, hiện tại là hiện tại."

Minh Thù dựa vào thân cây phía sau, thả lỏng thân thể:

"Ý nghĩa sự tồn tại của người sống là ở đâu? Ở chỗ vui vẻ, nếu như chính mình không vui, sống cũng chỉkhổ mà thôi, còn không bằng chết trăm lần."

"..."

Tiểu thư đã giác ngộ cái gì đây? Nói chuyện kiểugì mà nghe chẳng hiểu nổi?

"Vậy nếu như điều kiện khó khăn, không vui vẻ được thì sao?"

Trên thế giới này, có nhiều nhân tố không thể khống chế lắm, bất kỳ nhân tốnào cũng có thể dẫn đến bi kịch, không có nhiều chuyện thuận buồm xuôi giónhư vậy.

"Người vui vẻ, ở đâu cũng đều vui vẻ."

Minh Thù đưa tay vén tóc mai: "Mà ta..."

Sẽ nghĩ hết mọi cáchđể bản thân vui vẻ.

Hồi Tuyết nghiêng đầu, chờ Minh Thù nói câu tiếp theo, nhưng Minh Thù lại dời mắt, không địnhnói tiếp.

Trong lòng Hồi Tuyết có chút nghi hoặc, nhưng lại nghĩtiểu thư thông minh nhất, những điều tiểu thư nói nhấtđịnh là đúng.

"Tiểu thư, người vui vẻ là tốt rồi. Hồi Tuyết mong người luôn vui vẻ."

Một kẻmê muội sùng bái mù quáng.

...

Trong sơn mạch Ma Phong cái gì nhiều nhất?

Kỳ hoa dị thảo và linh thú.

Linh thú đại lục này có hai cách sử dụng, bị người khế ước thành khế ước thú, dùng trong chiến đấu. Còn có một loại bị người chém giết, bán thú tinh, đổi lấy những thứ đồ khác.

Thế nhưng Minh Thù ở nơi này...

"Nócó thể ăn, bắt về đây."

Minh Thù chỉ vào một con linh thú, cùng loại với bò ở cách đó không xa, ánh mắt sángrực, bảoLưu Phong đuổi theo.

Chạy trên mặt đất đều toàn là đồ ăn.

Trẫm muốn nhận thầu nơi này!

Lưu Phong dùng tốc độ cực nhanh chạy ra ngoài, linh thú bị kinh động, xoay người chạy vào cánh rừng. Trong rừng truyền ra vài tiếng kêu quái lạ, kinh động chim chóctrên cao, tiếng kêu la nhanh chóng biến mất, Lưu Phong kéo linh thú lớn gấp đôi hắn trở về.

Lưu Phong ném linh thú, xoay người đứng một bên.

"Tiểu thư... Người còn ăn sao?"

Hồi Tuyết co giật khóe miệng, nhìn linh thú đã chết. Bọn họ đi chưa được mấy dặm, tiểu thư đã ăn ba con linh thú!

Thịt linh thú cũng ẩn chứa linh khí, nhưng chỉ có rất ít người, có thể chuyển hóa linh khí này, cho nên linh thú cấp caothường không phải dùng để ăn.

"Đói."

Minh Thù nhìn Hồi Tuyết, trên tránviết rõ chữ đói.

Hồi Tuyết rất lo lắng, nói:

"Tiểu thư, emlo cơ thể người chịu không nổi, nhiều thịt linh thú như vậy, người có thể tiêu hóa hết đống linh khí này sao? Linh khí không thể chuyển hóa sử dụng, chồng chất trong thân thể sẽ xảy ra vấn đề. Hơn nữa tiểu thư sao lại luôn thấy đói thế?"

Đúng, đây mới là trọng điểm.

Người tu luyện như bọn họ, giống nhau ởchỗ, dù cho hai ba tháng không ăn, cũng sẽ không chết.

"Có thể..."

Đôi mắtMinh Thù đảo đảo tròng mắt

"Có thể do ta phải lêncấp nên đói, đúng, chính là như vậy."

Hồi Tuyết: "..."

Câu nói sau cùng kia, người nói cho chính mình nghe sao?

Khi tăng cấp, quả thực cần rất nhiều linh khí,Hồi Tuyết bắt mạch cho Minh Thù, xác định linh khí trong cơ thể nàng vận chuyển bình thường. Chần chừ một lúc, dưới ánh mắt đầy công kích của Minh Thù, lòng đầy nghi ngờ, nổi lửa nướng thịt.

Vị thịt nướng lan tỏatrong cánh rừng, ánh mắt trông mong của Minh Thù như con thú nhỏchờ ăn, cực kỳ đáng yêu.

"Tiểu thư, có người đánh nhau." Lưu Phong nhắc nhở một tiếng.

Mặc kệ mặc kệ, có bị đánh chết cũng là người khác.

Minh Thù không lên tiếng, Hồi Tuyết và Lưu Phong cũng không có biện pháp, chỉ có thể tiếp tụcnướng thịt.

"Tiểu thư, đang đến gần chúng ta."

Mới vừa rồi tiếng động còn ở rất xa, lúc này đã tiếp cận bọn họ.

"Tới thì tới thôi, để người tatự do phát huy, đừng để ảnh hưởng đến họ."

Thịt nướng của trẫm còn chưa chín.

Lưu Phong: "..."

"Tiểu thư!"

Hồi Tuyết chụp lấy tay Minh Thù: "Còn chưa chín đâu. Tiểu thư, bọn họ rất nhanh sẽ đánh tới đây."

Hồi Tuyết còn chưa nói xong, tay Minh Thù còn chưa có rút về, một bóng đen từ bên trái bay tới.

Nhất thời đóm lửa văng lên, thịt nướng bị đánh bay đến cây khô bên cạnh, rơi vào bụi cỏ.

Minh Thù trơ mắt nhìn thịt nướng ục ục lăn hai vòng trong bụi cỏ, chìm trong đất bùn, dính một thân "gia vị".

Thịt...Nướng... Của... Trẫm.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 56: Thần Y Khuynh Thành (3)

Tiểu yêu tinh từ đâu tới dám đánh bay thịt nướng của trẫm!

Kéo ra ngoài cho trẫm, đánh gần chết mới thôi.

Minh Thù nhìn thoáng qua bóng đenđập vào cây khô, trong đầu cônhanh chóng hiện lên vài thông tin, đây là đồng phục học sinh học viện Đế Quốc.

Bọn họ đều là học sinh học viện Đế Quốc.

Đừng hỏi vì sao thế giới huyền huyễn lại có cái từ đồng phục học sinh này, dù là có, có hợp lýhay không thì mặc kệ, cốt truyện cần là được.

Bạch Yên Nhiên cũng học trong học viện Đế Quốc, lần này tới sơn mạch Ma Phong, chính là hoạt động rèn luyện do học viện Đế Quốc tổ chức.

"Dương Thư Phong, giao đồ ra đây!"

Mấy người mặc đồng phục học sinh giống như thế, từ trong rừng nhảy ra, nam nữ đều có.

Thét xong mới phát hiện bên này có người, tất cả mọi người như bị cố định tại chỗ, bầu không khí đột nhiên yên tĩnh lại.

Trước tiên, Lưu Phong và Hồi Tuyết quay trở lại bên người Minh Thù, mà ánh mắt Minh Thù vẫn nhìn chằm chằm thịt nướng chưa xuất sư đã bỏ mạng.

"Đây không phải là người của Bạch Yên Nhiên sao? Tại sao lại ở chỗ này?"

Có người nhận ra nhóm người Minh Thù.

"Bạch gia không dễ chọc, chúng ta vẫn là đừng đắc tội bọn họ."

Một nam sinh trong đó đứng ra, ôm quyền nói với Minh Thù:

"Chúng ta giải quyết ân oán cá nhân, không liên quan gì với các người, nếu có điều mạo phạm xin thứ lỗi."

Minh Thù còn đang nhìn thịt nướng, không lên tiếng trả lời.

Hồi Tuyết và Lưu Phong cũng không dám mở miệng, chỉ nhìn người bên kia.

Người bên kia chần chừ một hồi, cho là bọn họ đồng ý rồi, phóng ánh mắt tới trên người Dương Thư Phong.

Dương Thư Phong tựa vào thân cây từ từ đứng lên, hắn cố nén đau đớn, tràn đầy tức giận mở miệng:

"Các ngươi đừng có khinh người quá đáng, đồ là ta tìm thấy trước, dựa vào cái gì giao cho các ngươi."

"Ha ha, ngươi tìm được? Ai có thể chứng minh là ngươi tìm được?"

Nam sinh đối diện cười khẽ: "Giao đồ ra đây, tránh bị ta đánh trọng thương."

"Các ngươi chính là một đám cường đạo!"

Dương Thư Phong tức giận đến phun một ngụm máu ra ngoài, không biết xui xẻo gì, vừa hay phun lên miếng thịt nướng.

"Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, Dương Thư Phong là ngươi tự tìm đường chết."

Nam sinh nói chuyện nháy mắt với đồng bọn,liền lập tức từ hai bên đánh tới Dương Thư Phong.

"Đợi một chút!"

Giọng nóiphá vỡ bầu không khí như trân châu giã ngọc, trong trẻo vui tai, dễ nghelạ thường.

Người đối diện bị ép ngừng lại, đều nhìn về phíavừa ra mệnh lệnhkia.

"Chức Phách cô nương phải không?"

Nam sinh tiến lên hai bước:

"Cô là người của Bạch gia, chúng ta không muốn đối địch với cô, thế nhưng nếu cô muốn bảo vệ Dương Thư Phong, vậy cũng đừng trách chúng ta không khách sáo. Mỗi một người trong chúng ta có thể không sánh bằng Bạch gia, nhưng cộng lạigánh nặng cũng không nhẹ."

"Chớ khẩn trương, ta là một người nói đạo lý."

Minh Thù đẩy Hồi Tuyết, trên mặt mang nụ cười yếu ớt, váy dài lay động theo bước đi của cô, tạo thành độ cong duyên dáng, côvươn ngón tay hướng về phía Dương Thư Phong:

"Lưu Phong, bắt hắn lại."

Dương Thư Phong trợn to mắt, hiển nhiên không biết lúc nào hắn đắc tội với nữ tử trước mặt này.

Còn đối với người nghe Minh Thù muốn bắt Dương Thư Phong, trong lúc nhất thời không hề có động tác.

"Còn có bọn họ."

Minh Thù vừa chuyển tay, ngón tay hướng sang người đối diện.

Người đối diện kinh ngạc: "Chức Phách cô nương, cô có ý gì?"

Minh Thùcong môi cười khẽ:

"Lãng phí đồ ăn là hành vi đáng xấu hổ, đặc biệt là... Lãng phí thức ăn của ta."

Cái gì?

Sao lại nhắc đến thức ăn vậy?

Sức chiến đấu của Lưu Phong, đám học sinh này làm sao có thể so sánh, nhanh chóng ném toàn bộ người đến trước mặt Minh Thù, mặt tê liệt lui sang một bên.

"ChứcPhách cô nương, chúng ta đắc tội cô chỗ nào?"

Bị vứt trên mặt đất, đám học sinh này rất mờ mịt, đều chất vấn Minh Thù.

"Có phải Bạch Yên Nhiên bảo ngươi đối phó bọn ta?"

"Bạch Yên Nhiên ở đâu?"

Dương Thư Phong ở một bên cười nhạt, bây giờ bọn hắn ai cũng chạy không thoát.

Minh Thù chắp hai tay sau lưng bước đi, ánh mắt rơi vào trên người Dương Thư Phong và một học sinh khác:

"Hai người các ngươi đi bắt linh thú về cho ta, việc này coi như qua. Nếu như không quay trở lại, ta liền giết chết các ngươi."

Hồi Tuyết: "..."

Tiểu thư chơi trò gì vậy?

Lưu Phong: "..."

Nội tâm yên tĩnh, không biết nói cái gì.

Mà trong lòng mọi người có một ngàncon ngựa chạy qua, đây là cái trò đùa gì vậy?

Tuy rằng không hiểu là tình huống gì, nhưng bây giờ sinh mạngbị người khác nắm giữ, bọn họ phải đi bắt linh thú. Dương Thư Phong vốn có thương tích trong người, đi theolà một nữ nhân, lúc trở lại Dương Thư Phong càng suy yếu, mà người kia cũng bị thương máu tươi lênh láng,nhìn qua thực thảm.

Linh thú được kéo về, Minh Thù nói chuyện giữ lời, nhanh nhẹn thả người, ngồi xuống nướng thịt.

Mọi người: "..."

Có độc nha!

"Ầm!"

Mọi người còn chưa kịp thở phào, xa xa đột nhiên vang lên âm thanh kỳ lạ, tiếp theo là tiếng thét chói tai của mọi người, hướng về phía bọn họ bên này.

"Xảy ra chuyện gì?"

Ai biết được chuyện gì đang xảy ra, thần sắc mọi người khẩn trương, nhìn phương hướng truyền đến âm thanh, nhanh chóng nhìn thấy người. Người đó lảo đảo chạy tới, khuôn mặt hoảng sợ, dường như phía sau có thứ gì đó đáng sợ, một làn khói thổi qua cạnh bọn họ.

Tiếp theo là người thứ hai.

Người thứ ba.

Có người níu một người lại, lớn tiếng hỏi:

"Xảy ra chuyện gì?"

"Chạy mau đi, có linh thú cấp sáu."

Người đó giãy ra, khuôn mặt đầy sợ hãi: "Đừng kéo ta, ngươi muốn chết nhưng ta thì không."

Linh thú được chia làm mườicấp, bình thường là đến cấp bốn, cấp nămthuộc về loại không thường gặp, mà cấp sáulà thuộc về loại hiếm gặp, những học sinh như bọn họ hợp lực đối phó đến cấp bốncòn có khả năng, thế nhưng linh thú cấp sáu...

Đây không phải là muốn chết sao?

"Chạy mau."

"Hắn thì làm sao bây giờ?" Có người chỉ vào Dương Thư Phong đang dựa trên cây khô.

Người dẫn đầu cắn răng: "Dương Thư Phong, giao Túy Vân Tiên Thảo ra đây."

"Nằm mơ!"

Dương Thư Phong phun một ngụm nước bọt:

"Ta tuyệt đối sẽ không giao đồ cho đám cường đạo các ngươi."

"Sột sột soạt soạt..."

"Soạt soạt soạt..."

Thời điểm hai người giằng co, đột nhiên trong bụi cỏ phát ra âm thanh, hấp dẫn sự chú ý của mọi người, khẩn trương nhìn chằm chằm bụi cỏ.

Hai thân hình từ trong bụi cỏ đi ra, phát hiện có người cũng lập tức đề phòng, phía sau liên tục xuất hiện vài người, đều mặc đồngphục học việnđều là học sinh.

"Chức Phách."

Giọng của nữ nhânphá vỡ sự trầm mặc, nàng từ trong đám người đi đến chỗ Minh Thù:

"Cô chạy đi đâu, vì sao không đến tìm ta? Suýt chút nữa ta đã chết, cô biết không?"

Minh Thù ngẩng đầu liếc mắt nhìn nàng ta, người này chính là Bạch Yên Nhiên, gương mặt thanh tú diễm lệ, hẳn là dung mạo rất được ngưỡng mộ.

"Cô chết là chuyện của cô, liên quan gì đến ta?"

Bạch Yên Nhiên trợn to mắt, tính khí tiểu thư tức khắc hiện rõ:

"Không phải cô đến bảo vệ ta sao? Cô cũng dám tranh cãi, cô mau đi giết con thúkia đi, bằng không cô đừng mong sống dễ dàng. Cô nhìn cái gì, còn không đi mau!"

"Bạch tiểu thư, thứ cho ta nhắc nhở người một câu, trước tiên người chỉnh sửa thái độ với tiểu thư nhà ta."

Hồi Tuyết nhìn không thuận mắt, huống hồ tiểu thư đã nói sau này sẽ không dung túng Bạch Yên Nhiên, mình cũng không cần thiết phải nén giận.

Bạch Yên Nhiên giọng nói rít gào:

"Ngươi thì tính là cái thứ gì, ta nói chuyện với cô ta đến phiên ngươi xen vào sao?"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 57: Thần Y Khuynh Thành (4)

Minh Thù đứng dậy, nhánh cây trong tay đánh lên mu bàn tay Bạch Yên Nhiên:

"Lời cô ấy nói đại diện lời của ta, ai cho cô chỉ tay vào người của ta?"

Bạch Yên Nhiên bị đau la lên, mu bàn tay trắng nõn theo mắt thường có thể thấy sưng đỏ lên, Bạch Yên Nhiên ôm tay, lửa giận trong mắt bùng lên:

"Cô dám đánh ta."

Nữ nhân này xảy ra chuyện gì vậy? Trước đây nàng nói cái gì cũng sẽ làm theo ý nàng, tại sao lần này trở nên kỳ lạ như vậy.

"Đánh cô thì làm sao?"

Minh Thù cười khẽ: "Cô cho cô là thầntiên, ta không dám đánh?"

Trước kia Chức Phách nhẫn nhịn ngươi, nhưng trẫm thì không tốt tính như thế.

"Chức Phách, cô nhớ rõ thân phận bản thân là gì sao?"

Nàng còn dám cười, có cái gì hay mà cười.

Ngực Bạch Yên Nhiên phập phồng, tức giận không nhẹ.

Minh Thù nhướng mày: "Cô nói thử xem ta là thân phận gì?"

"Cô là người bảo vệ ta, cô chính là một hạ nhân, cô nói cô là thân phận gì?"

Có thể là Bạch Yên Nhiên tức giận, nên có chút không kiểm soát được lời nói.

Nói xong, nàng cũng có chút hối hận, nhưng ngẫm lại nàng nói cũng không sai, nàng ta vốn là đến bảo vệ mình, bình thường nàng cũng sai khiến nàng ta, không phải hạ nhân thì là cái gì?

"Bạch Yên Nhiên, đầu cô có phải bị ngâm nước hay không, tiểu thư nhà ta làm hạ nhân cho cô, cô nhận nổi sao?"

Cuối cùng, Hồi Tuyết cũng có thể bùng nổ một phen, Bạch Yên Nhiên thật đúng là tự cho mình là đại nhân, trước kia nếu không phải tiểu thư chịu đựng nàng ta, không biết đã bị Lưu Phong đánh chết bao nhiêu lần.

"Ta đường đường là tiểu thư Bạch gia, có cái gì không nhận nổi."

Bạch Yên Nhiên ưỡn thẳng lưng: "Chức Phách, hiện tại ta ra lệnh cho cô mang con linh thúkia trở về."

"Cô..."

Hồi Tuyết bị hành vi không biết xấu hổ của Bạch Yên Nhiên kia, làm cho khiếp sợ.

Minh Thù mỉm cười với Bạch Yên Nhiên: "Vậy cô chờ đó, ngàn vạn lần đừng rời đi."

"Tiểu thư!"

Lúc trước không phải tiểu thư đã nói mặc kệ Bạch Yên Nhiên sao? Sao bây giờ lại nghe theo lời Bạch Yên Nhiên?

"Đừng đi theo ta, để ý thịt nướng cho ta."

Minh Thù chỉ chỉ thịt nướng đã bắt đầu vàng ruộm, xắn tay áo, từ trong đám người đang xem trò vui đi vào bụi cỏ.

Bạch Yên Nhiên đắc ý trừng Hồi Tuyết, hừ lạnh:

"Chờ cô ta trở lại, ta để cho cô ta xử lý ngươi."

Dám tranh cãicùng mình, chán sốnglần này phải dạy dỗcon nha đầu này thật tốt, nếu không nó không biết nơi này ai làchủ.

"Được rồi, mọi người đừng sợ hãi, Chức Phách sẽ giết chết con linh thú kia."

Bạch Yên Nhiên tự tin xoay người, nói với những người khác.

Mọi người có hơi do dự, có người lựa chọn rời đi, có người trung thành với Bạch Yên Nhiênlựa chọn ở lại.

Những học sinh lúc trước có thể không ưa Bạch Yên Nhiên, kéo Dương Thư Phong nửa sống nửa chết rời đi.

Cuối cùng, còn dư lại không nhiều người lắm.

Dễ thấy nhất chính là một nam tử áo đen, tướng mạo, thầnthái đó, khí thế đó vừa nhìn chính là không phải người... À không, vừa nhìn chính là không phải người thường.

Bên người nam nhân, cómấy người ăn mặc như hộ vệ, trong đó có một người ôm một nữ nhân, nữ nhânsắc mặt tái nhợt, dường như bị trọng thương.

Ánh mắt Bạch Yên Nhiên rơi vào trên người nam nhân, đáy lòng nàng khẩn trương một chút, vừa rồi bị giận điên lên đã quên hắn ở đây.

Nhanh chóng sửa sang lại tóc, trên mặt Bạch Yên Nhiên lộ ra nụ cười xinh đẹp, lắc lắc eo thon nhỏ đi tới, giọng nói dịu dàng:

"Thất vương gia, người đừng lo lắng, Chức Phách biết y thuật, chờ nàng ta trở lại, ta sẽ để cho nàng xem bệnh cho Phỉ Nhi muội muội."

Trong mắt Bạch Yên Nhiên đều là yêu thích, nhưng ánh mắt quét sang cô gái kia, trong mắt liền lóe lên hận ý.

"Vậy sao?"

Nam tử lạnh nhạt lên tiếng, lễ độ nhưng xa cách nói:

"Vậy làm phiền Bạch tiểu thư."

"Đây là vinh hạnh của Yên Nhiên." Đột nhiên Bạch Yên Nhiên e thẹn.

...

Sau nửa canh giờ, Minh Thù từ trong bụi cỏ đi ra, Hồi Tuyết lập tức nghênh đón, đến gần, Hồi Tuyết nhìn thấy thứ theo phía sau, da đầu nàng tê dạimột trận, muốn gọi Lưu Phongtheo bản năng.

"Suỵt."

Ngón tay mang theo vài phần ấm áp đặt lên môi Hồi Tuyết, Hồi Tuyết nhìn đôi mắt mang theo ý cười nồng đậm, khó khăn nuốt một ngụm nước bọt.

Ánh mắt liếc về phía sau, linh thú phía sau nghiêng đầu nhìn nàng, đôi mắtnhư lưu ly lại không thấy hung hãn, trái lại có vài phần nghi hoặc và sợ hãi. Nó nhếch miệng về phía Hồi Tuyết, lộ ra hàm răng trắng xóa.

Hồi Tuyết: "..."

Tiểu thư muốn làm chuyện gì đây!

"Chức Phách, linh thú đâu?"

Bạch Yên Nhiên đứng cách đó không xa, nhìn các nàng bên này, bộ dáng kiêu căng ngạo mạn, Hồi Tuyết hận không thể tát chết nàng ta.

Minh Thù nghiêng người, duỗi tay đẩy cỏ dại ngăn trở tầm mắt bọn họ:

"Này, linh thú của cô."

Cỏ dại bị đẩy ra lộ ra linh thú phía sau, linh thú há mồmhung hãn nhìn chằm chằm mọi người, trong nháy mắt khi Minh Thù đẩy cỏ ra, nhanh chóng nhảy đến, lao về phía Bạch Yên Nhiên.

Đột nhiên xảy ra sự việc, không biết có phải Bạch Yên Nhiên bị giật mình hay không, đứng cứng ngắc tại chỗ, trơ mắt nhìn linh thú đang nhào về phía mình.

Trong tình huống mành chỉ treo chuông, bên cạnh có người nhào về phía nàng, hai người lăn vài vòng trên mặt đất, linh thú vồ hụt. Mà hộ vệ bên cạnh Thất vương gia kia nhân cơ hội ra tay, hấp dẫn lực chú ý của linh thú, linh thú buông tha Bạch Yên Nhiên, quyếtđấu với những người khác.

"Không muốn chết thì đến hỗ trợ!"

Linh thú cấp sáukhông dễ đối phó như vậy, hộ vệ lui về phía bên cạnh, hét lớn một tiếng.

Xuyên qua đám người hỗn loạn, Thất vương gia nhìn về phía nữ nhânngồi trước đống lửa, nàng chống cằm, mỉm cười nhìn hỗn chiến. Một thân y phục trắng, mặc thêm một chiếc áo khoác màu đỏ.

Ánh lửa chập chờn, cả người nữ tửnhư phủ một tầng ánh sáng ấm áp, nhu hòa.

Nhưng mà chính nữ nhân này mang về một con linh thú công kích bọn họ, lúc này còn xem như không có chuyện gì xảy ra, ngồi ở đó xem kịch.

Lần thứ hai, ánh mắt Thất vương gia rơi vào áo khoác Minh Thù, hình ảnh thêu trên đó hình như có chút quen thuộc, giống như là đã thấy ở đâu.

"Vương gia, cẩn thận."

Chẳng biết lúc nào linh thú đã đến gần Thất vương gia, lúc này giương miệng to như chậu máu, chuẩn bị cắn hắn.

Đôi mắtThất vương gia híp lại, vung tay lên, tay áo tung bay, luồng khí mạnh mẽtừ trong tay áo hắn bắn ra, đánh vào bụng linh thú, linh thú gào một tiếng, thân hình bay tới cây khô cách đó không xa.

Sắc mặt Thất vương gia vài phần khó coi, huyết khí cuồn cuộn trong cơ thể, vết thương lúc trước càng trầm trọng thêm. Hắn ổn định hơi thở, khí thế không giảm chút nào.

Trực giác của linh thúnói cho nó biếtrằng, nam nhân này không dễ chọc.

Linh thú nhìn về phía Minh Thù kêu ngao ngao hai tiếng, Minh Thù phất phất cành cây trong tay:

"Đồ ngốc, chạy mau."

Linh thú gầm lên một tiếng, hung tợn trừng mắt Thất vương gia đả thương nó, cong người nhảy vào bụi cỏ, biến mất trong rừng sâu.

"Chức Phách, cô có ý gì!"

Bạch Yên Nhiên tránh người đỡ nàng, vọt tới trước mặt Minh Thù, giọng nói sắc nhọn:

"Tại sao cô lại dẫn linh thú đến tấn côngchúng ta?"

Minh Thù xoay xoay cành cây trong tay, mỉm cười:

"Nói đạo lý được không? Là cô bảo ta mang về, cô lại không nói muốn nó sống hay chết. Ta đây không phải là theo mệnh lệnhcủa cô làm việc sao? Muốn nói sao ta tàn độc, nên hỏi bản thân cô đi?"

"Ta..."

Lúc nào mình cho cô ta mang về? Bạch Yên Nhiên thở phì phò:

"Ta bảo cô đi giết nó, giết nó, cô nghe không hiểu sao?"

"Người ta không dễ dàng gì mới trưởng thành được như vậy, giết thì đáng tiếc biết bao, ta không ra tay được."

Mọi người im lặng trợnmắt, trước khi nói dối, phiền ngươi giấu thịt nướng trước mặt đi được không?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 58: Thần Y Khuynh Thành (5)

"Chức Phách, cô điên rồi đúng không?"

Bạch Yên Nhiên không muốn mất mặt trước mặt Thất vương gia, nhưng thật sự là không thể nhịn được tức giận. Rốt cuộc Chức Phách này xảy ra chuyện gì, mới có vài ngày không gặp mà thôi, sao thái độ đối với mình khác nhau một trời một vực?

"Không điên." Trẫm rất khỏe.

"Vậy rốt cuộc cô muốn làm gì? Để linh thú tấn công..."

Đang nói, đột nhiên Bạch Yên Nhiên im bặt, trong đôi mắt xinh đẹpdần dần nảy lên sự thật không thể tin nổi:

"Cô, cô biết chế ngự thú?"

Tất cả mọi người ở đây, bao gồm cả Thất vương gia đồng thời nhìn về phía Minh Thù.

Đại Lục Huyền Nguyên có rất nhiều ngành nghề, phổ biến nhất đó là linh sư, chỉ cần có linh mạch bất luận kẻ nào cũng có thể trở thành linh sư, khác nhau ở cấp bậc cao thấp.

Mà ngoại trừ linh sư - là nghề nghiệp phổ biến, còn có dược sư, luyện khí sư, trận pháp sư, ngự thú sư một đống nghề nghiệp như thế.

Trong đó, dược sư và ngự thú sư là tôn quý nhất.

Tầm quan trọng của dược sư không cần phải nhiều lời, ai chẳng có lúc sinh bệnh hay bị thương?

Còn ngự thú sư lại có thể thuần hóa linh thú, dễ dàng khế ước với linh thú hơn, phải biết rằng nguy hiểm khi khế ước một con linh thú đã thuần hóa, giảm xuống đến chín mươi phần trăm,so với một con linh thú chưa thuần hóa.

Linh thú hung tàn dũng mãnh, sau khi khế ước chính là vũ khí lợi hại, linh thú càng cao cấp khế ước càng khó, lúc này ngự thú sư có thể phát huy tác dụng quan trọng.

"Chế ngự thú?"

Nụ cười Minh Thù càng sâu thêm: "Kỹ năng này hình như rất lợi hại, đáng tiếc ta không có."

Bạch Yên Nhiên đương nhiên không tin: "Cô không chế ngự thú, tại sao linh thú lại nghe lời cô?"

Chỉ có ngự thú sư mới có thể sai khiến linh thú, nàng nhất định biết ngự thú thuật.

Ngự thú thuật...

Lần này đến sơn mạch Ma Phong, chính là vì bắt một con linh thú lợi hại khế ước, nếu như nàng ta biết ngự thú thuật, mình khế ước một con linh thú lợi hại không phải dễ dàng sao Nội tâm Bạch Yên Nhiên mơ hồ nhảy nhót.

Sớm biết nàng ta biết ngự thú thuật, mình sẽ không đối xử với nàng ta như thế.

Ngươi có bản lãnh này cũng không nói sớm, bây giờxảy ra cục diện này, cũng không thể khiến mình nói xin lỗi nàng chứ?

"Là nó tự nguyện nghe lời ta, ta có thể có biện pháp gì, cô không phục thì đi bảo nó nghe lời cô đi."

Minh Thù vươn tay kéo một khối thịt bên ngoài cháy sém, bên trong mềm mịn, hương vị lan tỏa khắp nơi.

Bạch Yên Nhiên còn đang rối rắm không muốn nói xin lỗi, người vẫn được hộ vệ Thất vương gia ôm đột nhiên rên khẽ, nàng dường như không có ý thức, chỉ cào loạn y phục và da thịt mình, trong chốc lát da thịt non mịn bị cào nát, từ từ hiện lên từng vết xước nhỏ.

Minh Thù cắn thịt linh thú thơm ngon, nhìn tình cảnh hỗn loạn bên kia.

Thất vương gia chắp tay đứng trong đám người, cũng không thấy lo lắng, thậm chí vẻ mặt không thay đổi. Minh Thù liếm liếm đầu ngón tay, hỏi:

"Đó là ai?"

Hồi Tuyết nhìn theo ánh mắt Minh Thù:

"Thất vương gia của hoàng thất, Phượng Thành. Nữ nhânphát bệnh kia là Thất vương phi tương lai, Tiêu Như Phỉ."

Tiêu Như Phỉ?

Nữ chính giả tên Tiêu Như Phong. Tiêu Như Phỉ này hình như là tiểu thư con vợ cả Tiêu gia, nữ chính chính thức của vị này vốn nên xuôi chèo mát mái, sống hết một đờicùng nam chính Phượng Thành.

Kết quả Tiêu Như Phong bị người xuyên vào, Tiêu Như Phỉ liền sống khổ sở, bị Tiêu Như Phong cướp giật người yêukhông nói, cuối cùng còn rơi vào tình cảnh cửa nát nhà tan.

Nữ chính giả quá hung tàn.

Sợ đến mức, trẫm phải ăn một con linh thú an ủi tâm hồn.

[Nhiệm vụ nhánh: Thu hoạch giá trị thù hận của Bạch Yên Nhiên.]

Bạch Yên Nhiên? Đây không phải là chuyện dễ dàng sao? Quá không có kỹ xảo cao siêu, không biểu hiện được uy mãnh của trẫm, có thể đổi cái khác hay không?

[Không thể.]

Đây là nhiệm vụ nghiêm chỉnh, sao có thể nói đổi liền đổi?

Vậy... Hay là ngươi phát một cái hàm lượng tương đối có kĩ thuật?

[Chưa đạt đến điều kiện kích hoạt, không thể tuyên bố.]

Hài Hòa Hiệu tiếp tục cự tuyệt, nó cũng là hệ thống có nguyên tắc, làm sao sẽ vì ký chủ nói xằng nói bậy mà thỏa hiệp?

[Phượng Thành là người phát động nhiệm vụ nhánh, cô có thể đắc tội hắn vài lần.]

Ê này!

Mới nói không tùy tiện thỏa hiệp mà?

[...]Thỏa hiệp không phải người.

Thời điểm Minh Thù cùng "bạn tốt" Hài Hòa Hiệu trao đổi, Bạch Yên Nhiên vui sướng từ bên kia chạy tới,trong giọng nóicó hơi gượng gạo, nhưng vẫn không thể đổi cái tính tiểu thư cao cao tại thượng:

"Chức Phách, cô đi xem bệnh cho cô ấy."

"Không đi."

Bạch Yên Nhiên liếc sang bên kia, nhỏ giọng:

"Hắn là Thất vương gia, cô đừng đắc tội hắn, cô đi xem thử xem, nói là trị không hết là được."

Cho là nàng muốn cứu Tiêu Như Phỉ kia sao?

Nàng ước gì Tiêu Như Phỉ chết đi, nàng và Thất vương gia mới là trời đất tạo nên một đôi, con tiện nhân kia dựa vào cái gì mà chiếm lấy danh hiệu Thất vương phi tương lai.

"Không rảnh."

"Chức Phách!"

Bạch Yên Nhiên bị cự tuyệt hai lần, không nhịn được mà nổi điên, giọng nói sắc nhọn chói tai, có thể sợ là bị những người khác nghe, lại tận lực hạ giọng, nghe vào vô cùng kỳ lạ:

"Cô đi hay không?"

Minh Thù cong môi nở nụ cười, môi mỏng hé ra hợp lại:

"Không đi, cô có bản lĩnh thì tự mình đi đi."

"Nếu ta có thể đi, còn gọi cô?"

Bạch Yên Nhiên hừ lạnh: "Ta bảo cô đi là để mắt đến cô. Chức Phách, cô đừng rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt. Không có Bạch gia bảo vệ, cô cho là cô biết ngự thú thuật thì có thể sống sót trên Đại Lục này sao?"

Nói đến phần sau, Bạch Yên Nhiên có vẻ như đang uy hiếp.

Nghề nghiệp tôn quý này đương nhiên là cũng có nguy hiểm.

Có câu ăn không được thì đạp đổ, tất cả mọi người đều đừng mong có.

"Những lời này của cô..."

Trong giọng nói Minh Thù giương cao thêm vài phần, Bạch Yên Nhiên cho là uy hiếp của mình có hiệu quả, nhưng khóe miệng còn chưa kịp cong lên, câu nói tiếp theo của Minh Thù liền đâm vào tim cô ta:

"Ta nhất định sống tốt ở Đại Lục này, nhưng mà có thể là cô không nhìn thấy được."

Nói chuyện đừng đứt ngang giữa chừng được không!

Cái gì gọi là có thể cô ta không nhìn thấy được? Là rủa cô ta sẽ chết sao?

"Chức Phách, cô đừng có quá đáng!"

Minh Thù ném xương trong tay xuống, rút một cái khăn tay ra lau lau:

"Thứ nhất ta không bán mình cho cô, thứ hai không thiếu cô tiền, từ chốilà quyền lợi của ta, xin hỏi quá đáng chỗ nào?"

Đừng nói nàng không có nghĩa vụ cứu người, dù cho có, Tuyệt Hồn cốc cứu người cũng là có quy củ, không phải tùy tiện người nào cũng cứu.

Lúc trước nguyên chủ ngu xuẩn, cũng có thể là vì cốt truyện yêu cầu, cho nên mới bao dung Bạch Yên Nhiên, để cô ta sai khiến mình như hạ nhân.

Cốt truyện thật lợi hại.

Ăn chút đồ ăn an ủi.

Bạch Yên Nhiên cắn răng, ánh mắt cô ta hướng sang bên Phượng Thành, thu lại biểu hiện dữ tợn trên mặt, nước mắt đong đầytrong nháy mắt, lã chã chực khóc nói:

"Chỉ là bảo cô đi xem Như Phỉ muội muội, ta biết lúc trước ta saitình huống của Như Phỉ muội muội nguy hiểm, Chức Phách cô giúp đỡ xem một chút đi, ta sẽ trả tiền xem bệnh cho cô."

Ô!

Toàn bộ Đại Lục đều thiếu nợ ngươi nha!

Diễn xuất như thế sao không đi diễn kịch luôn đi?

Phượng Thành mang theo nhiều hộ vệ, đúng lúc nghe Bạch Yên Nhiên nói thế, hắn nhàn nhạt đảo qua Bạch Yên Nhiên, cũng không biết có nghe đoạn đối thoại lúc trước của các nàng hay không.

Hắn không nói chuyện, hộ vệ ôm quyền với Minh Thù:

"Chức Phách cô nương, làm phiền ngài xem bệnh cho Tiêu tiểu thư."

Minh Thù mỉm cười, ánh mắt nhìn sang Phượng Thành, ngón tay trắng nõn chỉ Bạch Yên Nhiên:

"Muốn ta xem bệnh cũng được, các ngươi đánh cô ta một trận đi."

"Chức Phách, cô..."

Bạch Yên Nhiên đã không thể dùng từkhiếp sợ để hình dung.

Biểu hiện trên mặt Phượng Thành biến hóa vi diệu, hộ vệ trực tiếp ngẩn người.

Hắn nghe lầm?

Hộ vệ che giấu sự thất lễ của mình, nói:

"Thứ cho ta mạo muội, lúc trước Chức Phách cô nương và

Bạch tiểu thư là ở cạnh nhau đó."

"Có muốn xem bệnh hay không?"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 59: Thần Y Khuynh Thành (6)

Lúc này Tiêu Như Phong đã xuyên đến, từng gặp mặt nam chính một lần? Hay là vài lần duyên phận? Cái này không quan trọng...

Quan trọng là Tiêu Như Phong đã để Phượng Thành phát hiện nàng không giống trong tin đồn, thành công hấp dẫn sự chú ý của hắn.

Nhưng mà hiện tại, Tiêu Như Phỉ còn mang danh Thất vương phi tương lai. Dù cho Phượng Thành không thích Tiêu Như Phỉ, vì Tiêu gia, hắn cũng sẽ không mặc kệ sống chết của Tiêu Như Phỉ.

Thế nhưng, đề nghị của Minh Thù sẽ làm hắn đắc tội Bạch gia.

Đừng thấy hắn là hoàng thất, trên thực tế khoảng cách giữa hoàng thất và những gia tộc này rất lớn, chọc tới ai cũng sẽ không sống nổi.

"Chức Phách cô nương, cô đổi một yêu cầu khác đi."

Hộ vệ nhìn chủ tử nhà mình không nói lời nào, chủ động nói:

"Kỳ trân dị bảo, chỉ cần cô có thể nói ra, hoàng thất và Tiêu gia cũng sẽ đều đáp ứng."

Câu nói đầu tiên kéo Tiêu gia xuống nước, mặc kệ Minh Thù đưa ra yêu cầu gì, Tiêu gia cũng phải gánh chịu phân nửa.

Những người này thực sự khôn khéo, một chút thiệt thòi cũng chịu không được.

"Không thể trách ta." Minh Thù cười tiễn khách:

"Thất vương gia, mời quay về."

Tốt xấu gì Phượng Thành cũng là một nam chính, trong lòng có suy tính của mình. Hắn có thâm ý khác liếc nhìn Minh Thù, không biết tại sao lại rơi vào hình vẽ trên chiếc áo khoác của nàng.

Rốt cuộc đã thấy ở đâu?

Bạch Yên Nhiên thấy Phượng Thành rời đi, nhất thời thở phào, hù chết nàng.

"Chức Phách, cô đợi cho ta."

Bạch Yên Nhiên tức giận hét lên, cũng dám dùng chiêu độc ác như vậy đối phó nàng, may là Thất vương gia không đồng ý.

"Chờ thì chờ, cô còn có thể ăn ta à?" Minh Thù không sợ hãi.

Bạch Yên Nhiên tức đến đỏ hai mắt, nàng liếc sang Phượng Thành bên kia, khôngtranh cãivới Minh Thù, chạy qua bên kia.

Minh Thù cười nhẹ một tiếng, cầm thịt nướng tiếp tục ăn.

...

"Vương gia, tình huống của Tiêu tiểu thư có chút nghiêm trọng, chúng ta phải nhanh chóng đi ra ngoài."

Hộ vệ đưa ra lời đề nghị cho Phượng Thành.

Phượng Thành như có điều suy nghĩ,nhìn nữ nhânphát ra âm thanh vì đau đớn, hắn chống cằm, trầm giọng nói:

"Nàng trúng độc Hắc Nhãn Kim Khuê, cần Túy Vân Tiên Thảo giải độc, dù cho chúng ta ra ngoài cũng vô dụng."

"Túy Vân Tiên Thảo thứ này rất khó tìm, chờ lúc chúng ta tìm được, sợ là Tiêu tiểu thư..."

Túy Vân Tiên Thảo là thảo dược cực kỳ trân quý, có thể giải bách độc.

"Túy Vân Tiên Thảo? Lúc trước ta có nghe được có người bảo ai đó giao Túy Vân Tiên Thảo ra."

Tuy Bạch Yên Nhiên không hề muốn cứu Tiêu Như Phỉ, nhưng đây là thời cơ tốt nhất để nàng rửa oantrước mặt Phượng Thành.

"Ai?" Hộ vệ lập tức truy vấn.

Bạch Yên Nhiên nhìn xung quanh một lần, không phát hiện người kia:

"Hình như chạy rồi..."

"Hẳn là chạy không xa, ta đuổi theo."

Hộ vệ lập tức nói, nhưng ánh mắt lại nhìn về Phượng Thành, cần Phượng Thành gật đầu, hắn mới có thể chấp hành.

Phượng Thành dừng ba giây, gật đầu.

Hộ vệ lập tức tuânmệnh rời khỏi, đuổi theo đám người Dương Thư Phong.

Hộ vệ ở lại nhìn Tiêu Như Phỉ khó chịu, có chút không đành lòng, đề nghị:

"Vương gia, nếu không ta bắt nữ nhân kia đến đây, trước hết để nàng làm Tiêu tiểu thư giảm bớt chút đau đớn?"

Phượng Thành không nói chuyện, chỉ là nhìn vạt áo đỏ,cháy rũ trên mặt đất của Minh Thù.

"Vương gia?"

Phượng Thành thu hồi tầm nhìn, phân phó:

"Trước tiên tìm chỗ nghỉ ngơi đã."

Hộ vệ có chút không cam lòng, liếc nhìn Minh Thù, nhưng nghĩ nàng có thể biết ngự thú thuật, Vương gia không dễ dàng xung đột với nàng, cũng là hành động sáng suốt.

...

Hộ vệ Phượng Thành cũng không đuổi kịp đám người Dương Thư Phong, tình huống của Tiêu Như Phỉ càng ngày càng nghiêm trọng, Bạch Yên Nhiên là nữ nhânlại xung phong nhận việc, cho nên để nàng chăm sóc Tiêu Như Phỉ.

Lúc này một đám ngườinghỉ ngơiở một mảnh đất khá trống trải.

Minh Thù ăn thịt nướng xong, mang theo Hồi Tuyết Lưu Phong, chậm rãi đến nơi lân cận, bọn họ dừng chân, nàng cũng không tới gần, lượn qua lượn lạiở cách đó không xa.

Những người khác thấy đầu đầy sương mù, không biết nàng muốn làm gì.

Thế nhưng phân rõ hai bên Ngụy Tấn, nàng không tới, mọi ngườicũng không tiện tra xét.

Bạch Yên Nhiên có thể biết, hiện tại Minh Thù sẽ không nghe lời mình nữa, cũng không đi qua tìm được, đang nghĩ biện pháp dạy dỗMinh Thù, để báo thù ngày hôm nay.

Buổi chiều, mọi người phát hiện Minh Thùbắt đầu nướng thịtở cách đây không xa.

Mùi thịt nướng bay qua, làm cơn thèm ăn trong bụng bọn họ kêu réo.

Nhưng mọi người đều là thiên kim thiếu gia, ai cũng không muốn đi săn thú. Thời điểm chủ yếu, ban ngày bị con linh thú cấp sáukia đuổi theo, bọn họ đã sớm sức cùng lực kiệt, ai cũng không muốn nhúc nhích.

"Yên Nhiên, Chức Phách kia có phải trúng tà hay không?"

Có người tiến đến bên cạnh Bạch Yên Nhiên nói, cũng bất mãn trừng mắt với Minh Thù bên kia.

Lúc trước Chức Phách này theo bọn họ, bọn họ đâu cần quan tâm thức ăn, hai người kia bên cạnh nàng sẽ giải quyết giúp bọn hắn.

"Ai biết."

Bạch Yên Nhiên phẫn hận: "Cũng không phải ta xin nàng tatới, bây giờ làm mặt cau có, làm như mình hay lắm."

"Yên Nhiên, nếu trước kia cô đối tốt với nàng ta một chút, bây giờ chúng ta cũng không cần ăn uống kham khổ như vậy." Một cô nương đối diện Bạch Yên Nhiên, khuôn mặt khó chịu,nói.

Vừa nghe lời này, Bạch Yên Nhiên liền nổi nóng:

"Cô có ý gì? Đây là cô đang trách ta?"

"Ta không có nói thế, Yên Nhiên cô đừng vu oan ta."

Cô nương kia lập tức phủ nhận, nhưng giọng nói còn rất kỳ lạ:

"Nhưng mà ta nghe nói, cô ấy chủ động tới bảo vệ cô à? Người ta cũng không phải nô tỳ của cô, cô còn vênh mặt hất hàm, sai khiến người ta."

Bạch Yên Nhiên đang muốn nổi điên, ánh mắt liếc sang Phượng Thành, nàng hung tợn trừng mắt cô nương kia, chợt thay bằng nụ cười đón Phượng Thành đi qua.

Cô nương kia liếc một cái, nhỏ giọng thầm thì:

"Nếu không có chỗ dựa Bạch gia, ai thèm phản ứng với cô, còn muốn trèo lênThất vương gia, cũng không xem thử bản thân là nhan sắcgì."

Những người khác nhìn vài lần, nhanh chóng dời tầm mắt.

Đối với Bạch Yên Nhiên, bọn họ đương nhiên là không thích, động một chút là sai khiến bọn họ, tự cao tự đại, nhưng ai biểungười ta đầu thai tốt chứ.

Vào đêm, khu đất trốngyên tĩnh.

Minh Thù ngậm xương, nhìn đống lửa trước mặt, sáng mai ăn cái gì mới tốt đây?

Hồi Tuyết ngồi bên người Minh Thù, đầu gục từng chút, từng chút.

Minh Thù đưa tay giữ được Hồi Tuyết, đang chậm rãi gục đầu xuống, phòng ngừa Hồi Tuyết dập đầu đến đầu rơi máu chảy, thuận thế để nàng dựa vào thân cây phía sau.

Lưu Phong đứng trên cây nhìn động tác Minh Thù, đôi mắtđen tĩnh lặng như nước lóe lên, dường như tiểu thư trở nên bình dị gần gũi, cũng cười nhiều hơn.

Thế nhưng nụ cười kia, cũng không giống lúcở Tuyệt Hồn cốc, cụ thể không giống chỗ nàoLưu Phong cũng không nói ra được.

"Sột sột soạt soạt..."

Cánh rừng sau lưngđột nhiên vang lên âm thanh, Minh Thù quay đầu nhìn về bóng tối phía sau, nàng chống người đứng lên, hoạt động tay chân. Người Phượng Thành cũng nghe đượcnhưng bọn họ thấy Minh Thù đứng dậy, tưởng nàng tạo ra tiếng động, nhìn chằm chằm nàng vài giâykhông nghe được âm thanh kỳ lạ, hộ vệ từ từ dời tầm nhìn.

Hộ vệ suy nghĩ có gì không đúng, nhìn về phía bên kialần thứ hai.

Nơi đó chỉ còn lại đống lửa bị gió đêm thổi chập chờn bất định, ánh lửa chập chờn, đâu còn bóng người.

Ngay cả người đứng trên cây cũng không thấy.

"Grào!"

Có vài bóng đen từ trong bóng tối xông ra, trong đó dẫn đầu chính là con linh thú cấp sáuban ngày truy đuổi bọn họ.

"Có linh thú tấn công!"

"A!"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 60: Thần Y Khuynh Thành (7)

Minh Thù ngồi xổm trên một cây đại thụ, đưa mắt nhìn hỗn chiến phía dưới:

"Hồi Tuyết, đây là học sinh lợi hại nhất từ học viện Đế Quốctrên Đại Lục?"

Bị mấy con linh thú đuổi đánh?

Đang chơi đùa cái trò gì à?

"Tiểu thư, đều là linh thú cấp sáu, Lưu Phong xuống dưới cũng không chắc chắncó thể thắng."

Trong lá cây bên cạnh lộ ra một gương mặt: "Hơn nữa, bên trong học viện Đế Quốc, cũng không nhất định đều là ngườitài, con cháunhững đại gia tộc này, đều trực tiếp thông qua danh tiếng đi vào."

"Đó không phải là đi cửa sau sao?"

Hồi Tuyết nghẹn họng, không thể phản bác: "Có thể nói như thế."

Minh Thù có chút buồn chán:

"Không thú vị, đi."

"Đi chỗ nào?"

"Ăn khuya."

Hồi Tuyết: "..."

Tiểu thư càng ngày càng thích ăn làm sao bây giờ? Trực tiếp, rất cấp bách.

Minh Thù ăn xong bữa khuya quay trở về, phát hiện đám người kia còn bị linh thú bao vây.

"Đây cũng đủ kéo dài nha." Cầmthú thật lợi hại.

Minh Thù để Hồi Tuyết ở tại chỗ, nàng từ trong bụi cỏ đi vào, linh thú cấp sáunghe được âm thanh lập tức đề phòng nhìn qua, phát ra tiếng gầm tức giậntrong lỗ mũi, cảnh cáo nàng tới gần.

Những linh thú này như mèo phóng đại, thân hìnhkhông khác cọp lắm, mi mắtcó nhúm lông như tia chớp, đuôi thật dàicho nên người trên Đại Lụcgọi chúng nó là Lôi Vân Miêu.

Đừng hỏi nàng vì sao có một nhúm lông tia chớp, tại sao lại gọi là Lôi Vân Miêu, nàng cũng không hiểu mạch não bất thường của những người này.

"Grào!"

Con linh thú ban ngày kia gầm nhẹ một tiếng, linh thú khác có chút không cam lòng rút lui, nhường đường cho Minh Thù.

"Chức Phách, cô muốn làm gì?"

Người sống sót thấy Minh Thù xuất hiện, nổi giận hét lên một tiếng:

"Tại sao cô phải sai khiến linh thú công kích chúng ta? Cô có mục đích gì?"

"Nói có thể nói bậy, đồ không thể ăn bậy."

Người đối diện trợn to mắt, Minh Thù cười xua tay:

"Nói sai rồi, lời không thể nói bậy, đồ cũng không thể ăn bậy, lúc nào thì ngươi thấy ta sai khiến linh thú tấn côngcác ngươi?"

"Cái này cũng cần chứng cứ sao?"

Cô đứng trước mặt linh thú còn không tính là chứng cứ sao?

"Ta sai khiến các ngươi công kích bọn họ?"

Minh Thù tiến đến dò hỏi một con Lôi Vân Miêu gần nhất.

Lôi Vân Miêu ngao một tiếng, lắc đầu.

"Nhìn đi, không phải ta."

Minh Thù buông tay vô tội: "Không chừng là các ngươi có ai làm chuyện gì mờ ámtrêu chọc chúng nó,không thì tại sao chúng nó lại nhìn chằm chằm các ngươi không tha?"

"Cô là ngự thú sư, đương nhiên là chúng nó nghe lời cô nói."

Có người không tin.

[Ký chủ thích hợp gánh trách nhiệm, giá trị thù hận đang vẫy tay với cô nha.]

Minh Thù: "..."

Thực sự ta phải nói chuyện đàng hoàng với ngươi.

Lúc trước xúi bậy côgiết người thì thôi đi, bây giờ còn giựt dây cônhận tội.

Ngươi có thể để cho trẫm làm chút chuyện có phong độ được không?

"Đúng, chính là ta làm, rồi sao?"

Minh Thù khí phách phất tay:

"Mấy thằng nhóc con, lên cho tagiết chết bọn họ, đều là của các ngươi."

Lôi Vân Miêu: "..."

Người này không phải là đứa ngu đó chứ?

Tất cả mọi người đều căng thẳng, kết quả phát hiện Lôi Vân Miêu dùng ánh mắtđang nhìn người thiểu năng trí tuệmà nhìn Minh Thù, chỉ có con Lôi Vân Miêu dẫn đầu kia hơi kiêng kỵ nhìn Minh Thù.

Bầu không khí hết sức khó xử.

Tình cảnh cực kỳ áp lực.

Minh Thù giơ tay lên, sờ sờ tóc mình, cười nói:

"Các ngươi tiếp tục, ta đi ăn chút gì đã."

Đều nói những Lôi Vân Miêu này không liên quan gì đến nàng, một hai bắt nàng phải giả bộ, lộ tẩy rồi chứ?

[...]

Ký chủ giống như đang diễn hài.

Không đúng, là ký chủ đang chơi đùa với bọn họ.

"Ầm ầm..."

Trong nháy mắt khi Minh Thù xoay người, trong bóng đêm đột nhiên bùng nổ một đường linh lực va chạm hình thành pháo hoa, thời điểm Lôi Vân Miêu và tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn linh lực nổ thành pháo hoa, một bóng người đột nhiên xuất hiện trong đám người.

Phía sau nàng dường như có thứ gì đi theo, cây cối trong bóng đêm ngã xuống, thân thể cao lớn từ từ lộ ra.

Là một con gấu.

Thân thể con gấu có thể so với một tòa núi nhỏ, nó tùy tiện vỗ lên những đại thụ che trời này, ầm ầm ngã xuống, không tốn chút sức nào.

Lôi Vân Miêu thấy gấu xuất hiện, kêu nhỏ một tiếng lui về phía sau, nhưng trong đôi mắtlại tràn đầy không cam lòng.

"Linh thú cấp bảy, linh thú cấp bảy!"

Trong đoàn người yên lặng, đột nhiên phát ra tiếng kêu sợ hãi.

"Tại sao linh thú cấp bảy, có thể xuất hiện ở nơi này?"

"Chức Phách, nhất định là nữ nhân ác độc Chức Phách kia, cô ta muốn đẩy chúng ta vào chỗ chết."

Đoàn người hoảng sợ, chưa kịp phân xửliền đổ tội lên đầu Minh Thù.

Minh Thù chỉ người vừa xuất hiện:

"Cái thứ trên cổ các người chỉ dùng trang trí thôi hả? Rất rõ ràng con gấu này là theo chân cô ấy tới, có quan hệ gì đến ta?"

Hài Hòa Hiệu để cho nàng gánh tội thì thôi đi, các ngươi thật đúng là to gan, cái tội gì cũng dám đổ lên người nàng?

Mọi người nhìn theo phương hướng Minh Thù chỉ, lúc này mới phát hiện trong đội ngũ bọn họ có thêm một người, mà người kia còn đang lùi đến sát mép, chuẩn bị chạy đi.

"Tiêu Như Phong!"

Bạch Yên Nhiên nhận ra người này, đôi mắt đẹp trợn to:

"Tại sao cô ở chỗ này? Không phải là cô..."

Đã chết rồi sao?

Bạch Yên Nhiên dừng lại đúng lúc, không nói ra câu tiếp theo.

Bóng người kia bị người phát hiện, ngừng lui về phía sau, thân thể đứng thẳng, đối diện bọn họ. Trên gương mặt phì nộn có một cái bớt màu đen, nhìn qua hơi dữ tợn.

Đây là nữ chính giả Tiêu Như Phong.

Là Tiêu Như Phong chưa bắt đầu lột xác.

Ánh mắt Tiêu Như Phong lạnh lùng, cười nhạo:

"Làm Bạch đại tiểu thư thất vọng rồi, ta vẫn chưa chết."

Ánh mắt bén nhọn của nàng vừa dichuyển, rơi vào trên người Minh Thù đứng phía sau Lôi Vân Miêu, có chút kỳ lạ sao Chức Phách lại không ở cùng với Bạch Yên Nhiên, trái lại cô độc đứng trong bóng đêm.

Ánh sáng vừa đúng chiếu vào bên chân Minh Thù, không thấy rõ thần sắc của nàng, cũng không cảm thấy có chút hơi thở nào trên người nàng, nàng giống như một cái bóng đứng sừng sững bên kia.

"Cô nói bậy bạ gì đó, cô chết hay không có liên quan gì đến ta."

Không ngờ hoa si này mệnh lớn như vậy, bị đẩy vào đàn linh thú cũng không chết.

Tiêu Như Phong rất nổi danh, người ở đây đều biết nàng, ánh mắt nhìn nàng rất khinh thường:

"Tiêu Như Phong, con gấu này là cô mang đến?"

"Đúng thì sao, mà không đúng thì sao?"

Tiêu Như Phong lặng lẽ thu lạitầm nhìn, vẻ mặt kiêu ngạo.

Con gấu càng ngày càng gần, tâm mọi người đều nhảy lên cuống họng:

"Tiêu Như Phong, chính cô trêu chọc thì tự đi giải quyết, đừng hại chúng ta."

"Đẩy cô ta ra ngoài."

"Nói không sai, nếu cô ta đưa tới, để chính cô ta dẫn đi."

Có người vừa nói vừa nhìn Tiêu Như Phong, đáy mắt Tiêu Như Phong hiện lên một luồng hàn ý, tay đặt sau lưng.

"Hiện tại chúng ta trước có hổ sau có sói, có chuyện gì chờ rời đi rồi tính."

Hộ vệ Phượng Thành bước ra quát lớn.

Lời của hộ vệ chính là đại diện cho lời của Phượng Thành, mặc dù những người này không cam lòng, nhưng rốt cuộc không dám đối nghịch Phượng Thành, tức giận trừng mắt Tiêu Như Phong.

Minh Thù chuẩn bị rời đi, đột nhiên Lôi Vân Miêu cản đường nàng, dùng đầu cọ bắp đùi nàng, phát ra vài tiếng rên rỉ.

"Đại ca, có gấu đó."

Minh Thù chỉ vào núi nhỏ cách đó không xa:

"Nhìn thấy không? Gấu, sẽ chết người, để ta đi thôi."

"Ô, ô..."

Lôi Vân Miêu quay sang ngao ngao hai tiếng với Lôi Vân Miêu bên cạnh, mấy con Lôi Vân Miêu liều chết xông vào bóng đêm, chạy đến bên con gấu kia.

Rất nhanh thì nghe thấy tiếng gào giận dữ của con gấu, con gấu kia bị dụ rời đi, lệch hướng.

Lôi Vân Miêu mong đợi, lại sợ hãi nhìn Minh Thù.

Minh Thù: "..."

Ai bảo ngươi dẫn nó rời đi!

Đồ ngốc!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 61: Thần Y Khuynh Thành (8)

Minh Thù tức giận muốn rời đi, Lôi Vân Miêu cắn vạt áo nàng:

"Ô ô ô..."

Minh Thù kéo hai cái, không kéo được, nàng xoay người nhìn Lôi Vân Miêu, thở dài, nhìn về bên đám người ngơ ngác không biết xảy ra chuyện gì ấy.

"Các người ai lấy trứng của nó, mau ăn... À không, trả lại cho nó."

Không biết trứng Lôi Vân Miêu có ăn được hay không.

"Trứng gì?"

"Không biết, ta không có lấy."

"Ta cũng không có, chưa từng thấy qua trứng gì cả."

"LôiVân Miêu đẻ trứng sao?"

Lời vừa nói ra, không khí đột nhiên yêntĩnh lại, hình như Lôi Vân Miêu đẻ con, không phải đẻ trứng, nó có thể có trứng gì?

"Ta hỏi giúp ngươi, bọn họ có trả hay không là chuyện của bọn họ, nhả ra."

Minh Thù kéo vạt áo.

Lôi Vân Miêu ô ô hai tiếng, bất đắc dĩ buông ra, xoay người qua bên kia gầm nhẹ, ý đại khái chính là không giao trứng ra, giết.

Minh Thù rất muốn nói, nam nữ chính cùng nữ chính giả đều ở đây, dù cho ngươi gọi đến linh thú cấp mườicũng không giết được người ta, chấp nhận số mệnh đi không chừng trứng của ngươi sớm đã bị ăn sạch.

[...]

Cô cho là ai cũng giống cô, chỉ biết ăn thôi sao.

Tuy rằng, Lôi Vân Miêu có vài con rời đi, nhưng số lượng vẫn chiếm ưu thế, người đối diện không dám hành động thiếu suy nghĩ.

"Ai lấy?"

Ánh mắt bén nhọn của Phượng Thành đảo qua mọi người, đa số mọi người mờ mịt, cũng không biết.

"Thất vương gia, đây là âm mưu của Chức Phách, nàng muốn tìm cớ động thủ, Lôi Vân Miêu căn bản không đẻ trứng."

Có người to gan tự đưa ra nhận định.

Phượng Thành nhìn về phía người nọ nói chuyện.

"Ta... Ta không có nói sai."

Người nọ có chút không dám nhìn thẳng Phượng Thành, nhỏ giọng đến không thể nghe thấy.

"Là ai lấy thì mau giao ra đây, bằng không tất cả mọi người đừng mong rời khỏi."

Hộ vệ của Phượng Thành tiếp tục nói: "Bất kể là trứng gì đều giao ra đây."

Sau khi hộ vệ Phượng Thành nói xong, chỉ vào một người, giọng nói khẳng định:

"Giao ra đây."

Sắc mặt người kia đỏ lên: "Ta... Ta không có lấy."

Đôi mắtPhượng Thành híp lại, không khí xung quanh dường như cũng giảm đi vài độ, thân thể người nọ run rẩy, còn muốn nói dối:

"Ta thực sự không lấy."

"Lục soát."

Cuối cùng, hộ vệ lục soát trên người người này lấy ra một cái trứng, chỉ lớn chừng nắm tay,sọc dọc nhiều màu sắc trải rộng trênthân trứng. Đây là cái trứnggì, ở đây không ai biết, ngay cả Phượng Thành cũng mang vẻ mặt nghi hoặc.

Hộ vệ cầm trứng, cẩn thận tới gần Lôi Vân Miêu, đặt trứng trên mặt đất rồi nhanh chóng lui về chỗ cũ.

Lôi Vân Miêu chạy ra ngoài ngậm trứng, nhìn chằm chằm người bên kia một lúc. Gầmmột tiếng, Lôi Vân Miêu lập tức chạy vào bụi cây xung quanh, biến mất không tung tích.

Minh Thù: "..."

Không có lương tâm.

Sau khi Lôi Vân Miêu rời đi trong chốc lát, con gấu kia lại nhảy nhót quay lại. Đám người hoảng sợ chạy trốichếtcho đến hừng đông, mọi người mới cắt đuôi được con gấu kia.

Không biết Tiêu Như Phong xuất phát từ mục đích gì, cũng không có thừa dịp hỗn loạn rời đi.

"Đây là đâu?"

Sau khi mọi người thở dốc nghỉ ngơi, đột nhiên phát hiện bọn họ đã sớm lệch khỏi qũy đạo, theo lộ tuyến trên bảnđồ, hoàn toàn không biết lúc này đang ở đâu.

"Nhìn bản đồ."

"Không được, không nhìn ra đây là đâu."

"Đều tại Tiêu Như Phong."

Phía trước cãi nhau, Minh Thù ở rất xa đi theo bọn họ, đi hơi chậm.

Hồi Tuyết cầm một tấm bản đồ đang xác định phương hướng, nàng cau mày, một lúc lâu mới lo lắng nói:

"Tiểu thư, hình như ở đây là khu lân cận Long Cốt Sơn."

"Em thấy qua trứng đủ màu sắc chưa?"

Minh Thù vuốt cằm, khóe miệng mang theo ba phần ý cười.

"Cái gì?"

Minh Thù tự dưng hỏi, trong nhất thời Hồi Tuyết không phản ứng kịp:

"Gì mà trứng đủ màu sắc?"

"Không biết có thể ăn được hay không."

"..."

Căn bản là tiểu thư không nghe nàng nói chuyện, Hồi Tuyết hít sâu một hơi:

"Tiểu thư, chúng ta sắp đến Long Cốt Sơn."

Long?

"Có thể ăn sao?"

Hồi Tuyết cố gắng nặn ra một nụ cười:

"Không thể, Long Cốt Sơn rất nguy hiểm."

Bởi vì Tuyệt Hồn cốc cần các loại kỳ trân dị thảo, bình thường ra vào sơn mạch Ma Phong, truyền qua nhiều thế hệ, về phần bản đồ sơn mạch Ma Phong, Tuyệt Hồn cốc hẳn là tường tận nhất trên Đại Lục.

Long Cốt Sơn...

"Vị cô nương này, ngươi vừa mới nói Long Cốt Sơn?"

Hộ vệ Phượng Thành không biết ở đâu chui ra, sắc mặt có chút khó coi nhìn bọn họ:

"Tại sao các người biết nơi này là Long Cốt Sơn?"

Lưu Phong nhanh chóng xuất hiện, mặt lạnh, che trước người Minh Thù và Hồi Tuyết.

Hộ vệ biết thực lực Lưu Phong, cũng không cảm thấy kinh ngạc:

"Chức Phách cô nương, ta không có ác ý, chỉ là tình cờnghe các ngươi nói Long Cốt Sơn."

Hồi Tuyết nhanh chóng cất bản đồ, đề phòng theo dõi hắn.

Ánh mắt hộ vệ lóe lên, bọn họ có bản đồ.

Đến cả bản đồ của Trương Hoàng Thất, trải qua vô số người vẽ bổ sungtrong tay Vương gia, đến nơi này cũng không cách nào cung cấp tin tức hữu dụng.

Nhưng dường như, bản đồ của ba người này còn có thể dùng, còn nhắc đến Long Cốt Sơn...

Bọn họ rốt cuộc là ai?

"Aiz, nên ăn cơm rồi."

Bất thình lình Minh Thù nói ra một câu, ánh mắt vừa chuyển, dường như mới nhìn đến người đứng trước mặt mình, nàng kinh ngạc một chút:

"Làm gì vậy?"

"Chức Phách cô nương, vừa nãy vị cô nương này nói nơi này là Long Cốt Sơn."

Hộ vệ đè nén sự khác thường xuống dưới đáy lòng:

"Chẳng hay có phải sự thật?"

"Thật vậy chăng?" Minh Thù quay đầu hỏi Hồi Tuyết.

Hồi Tuyết che ngực, vẻ mặt một lời khó nói hết, nàng nên trả lời thế nào. Hay là câm miệng, lỡ đâu nói sai, tiểu thư lại nổi giận.

Hộ vệ không có được đáp án mong muốncòn bị đuổi đi, hắn lộ vẻ tức giận quay về bên kia Phượng thành.

"Thật là đói, Lưu Phong đi kiếm thức ăn."

Minh Thù tìm một chỗ ngồi xuống, chống cằm, nhìn đội ngũ bên kia Phượng Thành:

"Long Cốt Sơn là nơi nào?"

"Long Cốt Sơn là một trong những nơi nguy hiểm nhất của sơn mạch Ma Phong, nghe đồn ở đây chôn cất xương rồng, oán khí rồng chết không tan, nhập vào người của Long Cốt Sơn, đều không thể sống mà rời khỏi. Người trong cốc đều sẽ đi vòng qua nơi này."

Hồi Tuyết nhanh chóng đáp, trong lòng nói thầm, việc này tiểu thư hẳn phải biết chứ?

"Thật lợi hại."

"Tiểu thư, quan trọng là hình như bây giờ chúng ta đang ở khu lân cận Long Cốt Sơn."

"Ừ."

Hồi Tuyết phát điên, tiểu thư, người có thể lo lắng một chút hay không?

...

"Thần nghe cô ấy nói là Long Cốt Sơn."

Hộ vệ bẩm báo điều mình nghe được cho Phượng Thành:

"Trên tay dường như còn có bản đồ, nhưng mà thần không thấy rõ, bọn bọ rốt cuộc là ai?"

Phượng Thành liếc mắt nhìn sang Minh Thù bên kia, hắn cũng muốn biết rốt cuộc bọn họ là ai.

"Đi gọi Bạch Yên Nhiên đến đây."

"Vâng."

Bạch Yên Nhiên còn tưởng, Phượng Thành gọi mình có chuyện gì tốt, vẻ mặt thẹn thùng đi qua, ai biết Phượng Thành chỉ hỏi nàng việc liên quan đến Minh Thù.

Đáy lòng Bạch Yên Nhiên thầm hận, ngoài mặt không dám biểu lộ, lén lút nói xấu Minh Thù, thêm mắm dặm muối nói chuyện có chuyện không.

"Ban đầu nàng tatự mình tìm đến cửa, bây giờ nghĩ lạinhất định là nàng tatâm địa xấu xa, may mà nàng tasớm bị lật tẩy, nếu không thiếp vẫn không hay biết gì."

Bạch Yên Nhiên bi thương:

"Thiếp đối với nàng tacũng không tệ, nàng talại lợi dụng thiếp. Vương gia, xin lỗi, đều là Yên Nhiên nhìn người không rõ."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 62: Thần Y Khuynh Thành (9)

Phượng Thành phất tay: "Đi xuống đi."

Bạch Yên Nhiên kinh ngạc, có chút không cam lòng:

"Vương gia, Yên Nhiên kỳ thực đối với ngài..."

"Tiêu Như Phong cái đồ tiện nhân, mày là cái đồ tạpchủng có mẹ sinh mà không có mẹ nuôi, cũng không nhìn xem mình là bộ dạng gì màdám so sánh với Như Phỉ."

Tiếng hét phẫn nộ cắt ngang lời Bạch Yên Nhiên sắp nói ra.

Phượng Thành ngẩng đầu nhìn về phía bên kia, một cô nương trongđộibước ramang theo người chặn đường Tiêu Như Phong, trên mặt đất có chút đồ ăn rơi lả tả. Tiêu Như Phong cúi thấp đầu, không thấy rõ cảm xúc.

Cô nương kia mắng xong còn muốn ra tay, Tiêu Như Phong cố gắng nhịn nhưngkhông thể nhịn được nữa.

Một hồi đại chiến chuẩn bị được vén màn.

Nhân vật chính: Tiêu Như Phong, cô nương nào đó, Phượng Thành, Bạch Yên Nhiên.

Khán giả: Ba người thuộcTuyệt Hồn cốc.

Ờ... Còn có con Lôi Vân Miêu.

Bên kia ồn ào không dứt, Lôi Vân Miêu gục đầu từ trong bụi cỏ chui ra, đem trứng đang ngậm trong miệng nhả ra, dùng mũi đẩy đẩy đến trước mặt Minh Thù.

"Cho ta ăn hả?"

Minh Thù nhặt trứng lên, hưng phấn địnhném vào trong lửa.

Lôi Vân Miêu lập tức cắn ống tay áo nàng, dùng sức lắc đầukhông phải cho người ăn đâu.

"Không để cho ta ăn, ngươi cho ta làm gì?"

Minh Thù ghét bỏ ném sang một bên.

Lôi Vân Miêu gầm hai tiếng, dáng vẻ rất tuyệt vọnglấy móng vuốt khều khều trứng, đến trước chânmũi hung hăng đẩy đẩy dường như muốn lay tỉnh cái trứng.

"Không còn hơi thở, nó chết rồi."

Hồi Tuyết có chút không đành lòng, bộ dạng này của Lôi Vân Miêu thật đáng thương.

Lôi Vân Miêu nghe thấy lại càng tuyệt vọng, ôm lấy quả trứng kia bật khóc thật to.

Minh Thù: "..."

Không phải chứ, ngươi là một con linh thú, có cần phải khóc lóc nhiệt tình thế không?

"Tiểu thư, người xem một chút đi xem còn cứu được không?"

Hồi Tuyết quên mất bộ dạng hung dữ của Lôi Vân Miêu, vẻ mặt khẩn cầu nhìn Minh Thù, hoàn toàn không có sức chống cự với mấy con vật lông xùnày.

"Ta đâu phải là bác sỹ thú y."

Đường đường là cốc chủ Tuyệt Hồn cốc, chỉ dùng để khám bệnh linh cho thú sao?

"Hu hu..."

Lôi Vân Miêu không ngừng lấy móng vuốt khều khều vạt áo Minh Thù.

Minh Thù kéo vạt áo lại, không thèm để ý Lôi Vân Miêu.

Lôi Vân Miêu nhìn Minh Thù, trong đôi mắt kia có mong đợi, có mê man, cũng có sợ hãi.

Nó khóc một hồi, để lại trứng rời đi, nhưng rất nhanh sau đó nó quay lại, đặt một chùm quả đỏ tươi trước mặt Minh Thù.

"Là Hỏa Vân Quả."

Hồi Tuyết kinh hô một tiếng: "Nhiều như vậy, trong kho dự trữ của cốc cũng không có nhiều vậy đâu."

Minh Thù vươn tay cầm lên nhìn một chút, trên một nhánh cây có chừng bốn quảto cỡ quảnho, nàng gỡ xuống một quả bỏ vào miệng.

"Tiểu thư người..."

Hồi Tuyết khiếp sợ đoạt lấy chỗ còn lại trên tay Minh Thù:

"Người mau nhổ raHỏa Vân Quả không thể ăn như vậy, xảy ra án mạng đó. Hỏa Vân Quả thuộc tính quá mạnh, cần luyện chế mới có thể dùng."

Minh Thù nghiêng sang một bên, nhanh chóng gỡ mấyHỏa Vân Quả còn thừa, nhét toàn bộ vào trong miệng.

Hồi Tuyết: "..."

Toi rồi.

"Lưu Phong!"

Hồi Tuyết quát to một tiếng, âm thanhnày làm mọi người bên kia còn đang cấu xé nhau giật mình, yên tĩnh lại.

Lưu Phong từ trên cây nhảy xuống, yên lặng nhìn Minh Thù, Minh Thù ném cành cây xuống, cười tủm tỉm:

"Có thể là Hỏa Vân Quả giả, ta không có vấn đề gì cả các ngươi xem."

Nước mắt Hồi Tuyết đảo quanh, nàng tiến lên cầm tay Minh Thù bắt mạch, khí tức rất ổn.

"Sao lại thế..."

Nàng không hề nhìn sai, đó chính là Hỏa Vân Quả.

Lôi Vân Miêu nhân cơ hộilại tha một chùm Hỏa Vân Quả đến, Minh Thù vừa định nhận lấy lại bị Hồi Tuyết đoạt mất:

"Tiểu thư, dù cho người ăn vào không bị sao, cũng không thể ăn nữa."

Tuy rằng không biết vì sao tiểu thư ăn rồi vẫn bình thường, nhưng lỡ đâu có di chứng thì sao?

Không thể để tiểu thư ăn.

Minh Thù cảm giác mình có hơi no, cân nhắc một chút, không tranh với Hồi Tuyết nữa, thong thả ngồi trở lại nhặt cái trứng kia lên. Nàng thoáng ghé mắt, thình lình có vô số ánh mắt nhìn sang.

Nàng cong môi khẽ cười:

"Có phải bị khuôn mặt đẹp của ta quyến rũkhông? Nhìn ta như vậyta sẽ kiêu ngạo đó."

Mọi người: "..."

Đúng là đồ thần kinh.

Tiếp tục cãinhau.

Một màntranh đấu mà Tiêu Như Phong làm trung tâm, cuối cùng vì một câu nói của Phượng Thành mà hạ màn.

Tiêu Như Phi mắc bệnh, vốn Tiêu Như Phong không muốn cứu Tiêu Như Phi, Phượng Thành mang nàng ta đikhông biết hai người làm giao dịch gì, Tiêu Như Phong lạnh lùng cho Tiêu Như Phi uống một viên thuốc

Sau khi uống thuốc, tình trạng của Tiêu Như Phi rõ ràng có chuyển biến tốt hơn không ít, nhưng vẫn không giải được độc.

Bọn họ phải nhanh chóng rời khỏi chỗ này.

Đoàn người tiếp tục đi về phía trước, nhưng mà đi mãi đi mãibọn họ phát hiện quay lại về chỗ cũ. Nữ nhântên Chức Phách kia vẫn ngồi dưới tán cây, trong tay cầm một quả trứng đủ màu sắc.

Lôi Vân Miêu nằm bên cạnhánh mắt chuyển động theo quả trứng kia, hình ảnhcực kỳ hài hòa.

Hài hòa cái mốc ấy.

Cũng bởi vì quả trứng kia, bọn họ bị Lôi Vân Miêu truy sát tấn công, hiện tại quả trứng kia lại bị nữ nhân đó tung lên tung xuống như đang tung hứng, đạo lý ở đâu!

"Thất vương gia nghĩ đó là quả trứng gì?"

Tiêu Như Phong khoanh tay đứng bên cạnh Phượng Thành, nhìn người ở xa xa.

"Không biết." Phượng Thành ngôn từ ngắn gọn.

“Tiêu thất tiểu thư biết không?" Hộ vệ lên tiếng.

"Ta chỉ là một kẻ bất tài, làm sao sẽ biết mấy thứ này chứ." Tiêu Như Phong khẽ nhún vai tự chê mình.

Khóe miệng hộ vệ giật một cái, vị Thất tiểu thư Tiêu gia này mới là một nhân tài ẩn mình.

Trong lòng Tiêu Như Phong và Phượng Thành đều biết, nữ nhân bên kia không dễ gì động đến, mặc kệ chuyện bọn họ trải qua lúc trước có liên quan đến nàng hay không, hiện tại cũng không thể đắc tội với nàng.

Có chuyện gì rời khỏi nơi này rồi tính.

Cho nên hai người không tiếp tục vấn đề cái trứng kia.

Hộ vệ do dự mở miệng:

"Vương gia, chúng ta hẳn là bị vây ở chỗ này, Chức Phách có bản đồ, nếu không còn cách nào khác thì hỏi nàng ấy mượn một chút."

Bạch Yên Nhiên thấy Tiêu Như Phong và Phượng Thành đứng gần nhau nên muốn lại gần, ai ngờ nghe được Minh Thù có bản đồ, đôi mắt đẹp của nàng ta như sáng lên, lập tức tự tiến cử:

"Vương gia, hãy để ta đi hỏi Chức Phách, dù gì trước đây nàng ấy cũng đi theo ta."

Chỉ cần mình có được bản đồ, nhất định Thất vương gia sẽ xem trọng mình.

Tiêu Như Phong liếc nhìn ánh mắt si mê của Bạch Yên Nhiên.

"Tiêu Như Phong, ánh mắt đó của ngươi là sao?"

"Là ánh mắt chúc Bạch tiểu thư mã đáo thành công."

Giọng nói Tiêu Như Phong mang theo chút châm chọc.

"Ngươi chờ đi!"

Bạch Yên Nhiên chính là người không chịu nổi kích thích, ai dám nói nàng một câu không phải, nàng có thể lập tức xù lông.

Bạch Yên Nhiên không đợi ý kiến của Phượng Thành, hầm hừ đi sang bên phía Minh Thù.

Minh Thù vứt trứng cho Lôi Vân Miêu, sửa sang y phục:

"Có kẻ đần đang muốn đến để khoe trí thông minh đấy."

"Hả!"

Kẻ đần ở đâu đến đấy? Người ta đến ngươi chỉnh trangphục làm gì?

Nữ phụngu xuẩn như vậy, cũng rất hiếm gặp.

Cơ hội khó có được, phải hóng xem vài lần mới được.

"Chức Phách."

Bạch Yên Nhiên đứng trước mặt Minh Thù, đi thẳng vào vấn đề:

"Cô có bản đồ phải không? Đưa ta mượn một chút."

Minh Thù mỉm cười: "Ai nói cho cô biết ta có bản đồ?"

Bạch Yên Nhiên nhăn mày:

"Cô cũng đừng vòng vo với ta, ta biết cô có, như vậy đi cô đưa bản đồ cho ta, ta và cô coi như hết nợ, sau này ta cũng không tìm cô gây phiền toái nữa."

Minh Thù đặt tay lên môi, trong ngực rung lên tiếng cười khẽ.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 63: Thần Y Khuynh Thành (10)

"Bạch tiểu thư, cô coi trọng bản thân như vậy à?"

Minh Thù đưa tay rút một cành cây khô bên cạnh ra, chậm rãi đứng dậy, ánh sáng uyển chuyển trong mắt tràn đầy ý cười:

"Giữa ta với cô, hình như không tồn tạimấy từ gọi là không ai nợ ai."

Ngươi là thầntiên hay là mặt còn lớn hơn mặt trăng.

"Chát!"

"Chát!"

Cành cây khô mang theo khí thế bén nhọn đánh vào người Bạch Yên Nhiên, đau đến mức Bạch Yên Nhiên thét chói tai, ôm chỗvừa mới bị đánh.

Cành cây không ngừng hạ xuống, đó không phải là lực đánh thông thường, mà giống như đượctruyền thêm linh lực, mỗi khi đánh xuống khiến cô ta có cảm giác rách da rách thịt.

Minh Thù từ đầu tớicuối đềumỉm cười, khi nàng giơ lên đánh xuống, nhánh cây kia dường như cũng biến thành vũkhí sắc bén.

Bạch Yên Nhiên vận linh lựcchuẩn bị phản đòn,nhưng mỗi lần đều bị Minh Thù cắt ngang, hoàn toàn không có cách gì phản kích.

"Chức Phách, đồđiên này, mau dừng tay lại!"

Bạch Yên Nhiên quát lớn, ôm cánh tay lui về phíaxa, hai mắt đỏ ngầu trừng trừng nhìn người ra tay.

Nữ nhânđáng ghét này, lại dám đánh mình trước mặt bao nhiêu người khác.

Minh Thù giơ nhánh cây lên: "Còn muốn lấy bản đồ không?"

"...."

Ngực Bạch Yên Nhiên phập phồng một hồi, mặt cô ta đỏ lên, hận ý trong mắt như thủy triều tuôn ra, nghiến răng nghiến lợi nói:

"Chức Phách, ngươi sẽ vì hành động này mà phải trả giá thật lớn."

Nàng nhất định phải để cho người này sống không bằng chết.

Minh Thù huơ huơ nhánh cây trong tay, cười nhạt không nói.

Cái bộ dạng này của nàng, còn khiến người khác tức giận hơnkhi bị nàng nói những lời cao ngạo.

Bạch Yên Nhiên tức tối giậm chân, xoay người chạy đi, người bên kia muốn tiến lên hỏi đều bị nàng ta ngó lơ, như một làn khói chạy khỏi tầm mắt mọi người.

"Tiểu thư, sao người lại làm Bạch Yên Nhiên tức giận."

Sau khi bóng dángcủa Bạch Yên Nhiên biến mất, Hồi Tuyết mới lo lắng nói:

"Bạch Yên Nhiên bụng dạ hẹp hòi, thích nhất là giở trò."

Tục ngữ nói không sợ quang minh chính đại, chỉ sợ âm mưu quỷ kế sau lưng, khó lòng phòng bị.

"Hồi Tuyết, nơi này chính là sơn mạch Ma Phong."

"Sơn mạch Ma Phong thì sao..."

Hồi Tuyết sửng sốt một chút, sau đó liền yêntâm.

Bạch Yên Nhiên không thể mang Bạch gia bên người, sơn mạch Ma Phong và Bạch gia cách nhau ngàndặm, người Bạch Yên Nhiên mang theohoặc là chết hoặc là thất lạc, nàng ta muốn làm chuyện gì, cũng không dễ dàng như vậy.

Minh Thù im lặng, ý của mình là nơi này là sơn mạch Ma Phong chết một người là chuyện rất bình thường.

Hiển nhiên là Hồi Tuyết hiểu lầm ý của nàng, nhưng Minh Thù cũng không giải thích.

"Chức Phách cô nương, phải như thế nào thì cô mới có thể đưa ra bản đồ?"

Hộ vệ của Phượng Thành, theo mệnh lệnh của Phượng Thành tiến lên đàm phán với Minh Thù.

Minh Thù ngồi trên lưng Lôi Vân Miêuđang phủ phục trên mặt đất, tư thế ngồi cực kỳ hào sảng khí phách. Nàng đang nghịch quả trứng đủ màu kia, nghe vậy thoáng ngẩng đầuliếc mắt nhìn hộ vệ, nhẹ nhàng nói:

"Thật muốn biết sao?"

Hộ vệ nghiêm túc gật đầu: "Nếu đúng như cô nương nói, ở đây thật sự là Long Cốt Sơn, chúng ta đều rất nguy hiểm, thoát ra ngoài sớm một chút đối với Chức Phách cô nương mà nói cũng là chuyện tốt."

"Thế nhưng ta có bản đồ, tự ta đi là được tại sao phải cho các ngươi?"

"..."

Cho nên ta mới hỏi ngươi muốn điều kiện gì mới có thể chia sẻ bản đồ đó!

"Chức Phách cô nương có yêu cầu gì cứ việc nói."

"Đơn giản."

Minh Thù hất cằm về phía Phượng Thành, cười nói:

"Khi nào Vương gia nhà các ngươi chết, ta sẽ đem bản đồ ra."

Hộ vệ: "..."

Đây mà là điều đơn giản gì chứ?

Hắn muốn chém nữ nhân này.

Còn dám nguyền rủa Vương gia!

Thời điểm hộ vệ quay về bẩm báo Vương gia, cũng không dám ngẩng đầu nhìn Vương gia nhà hắn. Từ sau khi hắn trở thành người hầu bên cạnh Vương gia, còn chưa gặp qua nữ nhân nào lớn lối như thế, to gan khiêu khích Vương gia.

Ánh mắt Phượng Thành âmtrầm nhìn sang Minh Thù bên kia:

"Có chút thú vị."

Hộ vệ: "..."

Thú vị gì chứ! Người bất kính như thế, ở kinh thành sớm đã bị xẻ thành tám khúc cho sói ăn rồi.

Tiêu Như Phong dựa vào thân cây, ánh mắt chuyển động qua lại giữa Minh Thù và Phượng Thành, không biết đang suy nghĩ gì.

...

Minh Thù từ chốikhông đưa ra bản đồ, Phượng Thành cũng không có cách nào thoát ra, bọn họ thử vài lần, sau khi xác định không thể thoát ra, nên quyết định tiến vào sâu hơn.

Dù sao thì cũng không ra được chi bằng đi sâu vào bên trong.

Đề nghị này là Tiêu Như Phong nói ra, đương nhiên gặp không ít nghi vấn của mọi người, cuối cùng Phượng Thành cũng quyết định dứt khoát, những người này mới không dám dị nghị khác thường.

Dưới Long Cốt Sơn có chôn long cốt hay không, không ai rõ nhưng mọi người đều biết Long Cốt Sơn rất nguy hiểm. Những người đó vừa nghe nói nơi này có thể là Long Cốt Sơn, đều sợ đến chân tay run rẩy, nếu không phải có Phượng Thành dẫn đầu, không chừng đã sớm sợ hãiquay đầu bỏ chạy.

Cây cối trong Long Cốt Sơn cũng không cao, ánh mặt trời dễ dàng chiếu từ tán cây xuống,chiếu lên đám lá rụng phủ kín mặt đất, đạp lên kêu sột xoạt.

Ánh mặt trời có hơi nóng, chiếu lên da nóng rực, có cảm giác da như muốn nứt ra.

Càng đi về phía trước, cảm giác nóng cháy càng mạnh.

Càng về sau càng nóng không chịu nổi

"Ta không đi được nữa rồi, vừa nóng vừa khát."

"Ta cũng mệt quá, đi không nổi rồi có thể nghỉ ngơi một lát được không?"

Những tiếng than vãnphát ra liên tiếp, người trước mặt phải dừng lại, Tiêu Như Phong bởi vì thân thể mập mạp, nên trên mặt chảy đầy mồ hôi, nhưng thần sắc của cô ta cũng không có nhiều thay đổi, so với những người mệt đến thở dốc kia khá hơn rất nhiều lần.

"Nơi này giống như lò lửa vậy, cái nơi gì mà quỷ quái, ta không đi nữa đâu!"

Bạch Yên Nhiên bắt đầu bùng phát tính tiểu thư, cũng không quản đang ở trong hoàn cảnh gì, cứ thế ngồi xuống một bên.

"Cẩn thận!"

Giọng nóihoảng sợ vang lên.

Phía sau Bạch Yên Nhiên xuất hiện một cái đầu, lá rụng mặt đất tung bay, đuôi rắn từ trong lá rụng rút ra, quấn lấy thân thể Bạch Yên Nhiên, Bạch Yên Nhiên sợ đến thét chói tai hoàn toàn quên phản ứng.

Chờ nàng ta kịp phản ứng, tay chân đã bị thân rắn quấn lấy, không thể động đậy. Bởi vì thân rắn dùng sức, khiến nàng ta cảm giác lục phủ ngũ tạng đều bị ép thành một khối, không khí không ngừng bị thiếu hụt, nàng ta phải há mồm hô hấp.

Cả thân rắn đều là một màu vàng óng ánh, dưới ánh mặt trời vảy rắn rực rỡ lóa mắt. Thân thể khổng lồ độ dài không rõ, còn có một đoạn thân rắn thật dài giấu dưới lá rụng.

Hai mắt rắn đều là màu vàng óng ánh, không lẫn thêm chút màu nào khác.

"Cứu mạng! Cứu ta..."

Giọng nói Bạch Yên Nhiên run rẩy kêu đám người bên kia:

"Các ngươi còn đứng đó làm gì, cứu ta. Thất vương gia, cứu mạng!"

"Haiz."

Giọng nói lanh lảnh từ đằng xa vang lên: "Tiêutiểu thư không dưng đi quấy rối người ta nghỉ ngơi làm gì?"

Mọi người đồng thời nhìn về phía người nói chuyện.

Bao gồm cả con rắnvàng óng ánh kia.

Nữ nhânđạp một tảng đá đứng trêncao, áo ngoài màu đỏ tung bay, bay lên thành một vòng cung, nổi bậtlên váy trắng bên trong vô cùng thuần khiết. Trong tay nàng cầm trái cây không biết ở đâu mà có, khóe miệng cong lên một độ cong hoàn mỹ. Tỳ nữcủa nàng đứng phía dưới, còn có một thị vệ không rõ lai lịch.

Bởi vì câu này,mà đồng tửcủaTiêu Như Phong hơi co lại, nhưng nétmặt không hề thay đổi.

Nữ chính giảnày không hổ danh là sát thủ, sự bình tĩnh như vậyngay cả nữ chính thật cũng làm không được.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 64: Thần Y Khuynh Thành (11)

Ánh mắt Phượng Thành nhìn về phía Tiêu Như Phong.

Tiêu Như Phỉvẫn còn đang hôn mê, họ Tiêu ở đây cũng chỉ có mình Tiêu Như Phong. Ánh mắt Phượng Thành nhìn về phía cô ta, Tiêu Như Phong liền trở thành tiêu điểm của mọi người, ngay cả con rắn và Bạch Yên Nhiên bị con rắn"bắt cóc"kia không hề được quan tâm.

Bàn tay Tiêu Như Phong rút vào ống tay áo, ho khan một cái, bình thản nói:

"Vị cô nương này, cô có ý gì? Ta vừa nãy là người đứng xa nhất, làm sao có thể quấy rối đến nó?"

Lúc trước, Bạch Yên Nhiên ức hiếp mình, nữ nhân này cũng góp tay không ít. Tuy rằng không biết vì sao nàng ta lại trở mặt với Bạch Yên Nhiên, nhưng thù này mình sẽ thay Tiêu Như Phong trước kia nhớ kỹ.

"Mau cứu ta..."

Bạch Yên Nhiên tuyệt vọng, côta đã bị như thế này rồi mà những người này còn nhìn nữ nhân kia, cứu cô tatrước đã được không...

Cũng vẫn không ai để ý đến Bạch Yên Nhiên.

"Tiêu Như Phong, tại sao ngươi muốn kinh động con rắn?"

Người không thích Tiêu Như Phong lập tức tận dụng cơ hội.

Tiêu Như Phong cười lạnh một tiếng: "Các ngươi đi ra ngoài không đem theo não sao?"

Mọi người đang muốn nổi điên, chợt nghe giọng nói củacô gái bên kia truyền đến.

"Ta cũng thấy họ không đem não đi theo."

Minh Thù bỏ một trái cây vào miệng: "Các ngươi nhìn ta làm gì? Lời này là Tiêu tiểu thư nói, ta chỉ phụ họa một câu thôi, tội chính vẫn là cô ta."

"Cứu ta..."

"Tiêu Như Phong biết ngay cô không có ý tốt mà, có phải cô muốn đẩy mọi người vào chỗ chết phải không?"

"Tiêu Như Phong là cái đồ xui xẻo, đáng nhẽ không nên mang cô ta đi cùng mới phải.”

Minh Thù xung đột chủ yếu ở Bạch Yên Nhiên, lúc này đồ ngốc Bạch Yên Nhiên không ở đây, những người này càng có ý quay sang làm khó dễ Tiêu Như Phong.

Minh Thù còn đang cân nhắc một chút, nghĩ không phải là vì cô ta cùng bọn họ xung đột không lớn, mà là vì Tiêu Như Phong là nữ chính giả.

Có hào quang của vai chính, đều tự động thu hút sự chú ý về mình.

Tiêu Như Phong có chút tức giận, nhưng lại không thể biểu hiện ra bên ngoài, chỉ có thể nín nhịntrong lòng oán hận những người kia.

"Mau cứu ta..."

Sắc mặt Bạch Yên Nhiên bắt đầu tái xanh, giọng nói cũng ngày càng yếu.

Hình như con rắnchưa từng thấy qua cảnh này, người nó "bắt cóc" dường như không có tác dụng gì.

Những tên loài người đáng ghét này, dám coi nó như không tồn tại.

Con rắnvẫy đuôi một cái hất Bạch Yên Nhiên văng ra, đuôi vàng óng ánh lủi qua phía Tiêu Như Phongđang đứng, quấn lấy mắt cá chân cô ta hung hãn kéo sang bên nó.

Tiêu Như Phong ngã trên mặt đất, trong nháy mắt bị kéo ra vài mét. Tiêu Như Phong nhanh chóng trấn định, lật tay đánh ra một đạo linh lực vào đuôi con rắn.

Nó bị đautức giận phát ra tiếng rít, nhưng nó cũng không buông Tiêu Như Phong, ngượclại dùng tốc độ nhanh hơn kéo cô ta về phía mình.

Thân thể to lớn của con rắn,quấn thêm một vòng trên người Tiêu Như Phong.

Đuôi nhọn sắc bén như đao kiếm đặt lên cổ Tiêu Như Phong, chỉ cần nó thoáng dùng sức là có thể xuyên qua.

Tất cả xảy ra trong vòng vài giây ngắn ngủi, mọi người còn chưa kịp phản ứng từ trận tranh luận với Tiêu Như Phong, Tiêu Như Phong đã bị con rắnquấn chặt.

"Loài người các ngươi mau cút khỏi đây."

Đôi mắt con rắnvàng óng nhìn chằm chằm.

"Bằng không ta sẽ giết cô ta trước, sau đógiết các ngươi."

Khung cảnh đột nhiên im lặng một cách quái dị.

Ngay cả Tiêu Như Phong bị trói cũngthở nhẹ, trong mắt hiện lên tia sắc bén.

"Nó nói được à..."

Minh Thù nhìn Hồi Tuyết: "Đây là thánh thú hay thần thú?"

Cấp bậc linh thú càng cao càng thông minh, cũng có thể nói chuyệnvới conngười, thế nhưng miệng phun ra ngôn ngữ của conngười, thì phải là thánh thú hoặc thần thú.

"Tiểu thư, suỵt." Hồi Tuyết lắc đầu với Minh Thù.

Lưu Phong cũng từ trên cây bên cạnh nhảy xuống, mặt cứng đờ nhìn con rắnbên kia, cả cơ thể đang gồng lên trạng thái chuẩn bị chiến đấu.

"Làm sao thế, nó lợi hại lắm à?"

Thấy tư thế căng thẳng của hai người bọn họ, Minh Thù cảm thấy thật sự rất khó hiểu.

Hồi Tuyết hạ giọng: "Nếu quả thật là thánh thú thì chúng ta không phải là đối thủ của nó đâu, Lưu Phong cũng không đối phó được nó."

"Trâu bò vậy à?"

Hồi Tuyết có chút ngẩn ra khi nghe thấy từ trâu bò này, kết hợp với câu trên câu dưới thì miễn cưỡng có thể hiểu được: "Cho dù là mấy vị thánh linh sư lợi hại nhất trên đại lục tới, cũng không chắc có thể đánh thắng thánh thú, sự tồn tại của bọn chúng rất gần với thần thú."

Trên đại lục này thánh linh sư là người lợi hại nhất, thánh linh sư trên toàn bộ đại lục chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Về phần thần thú...

Đã gần nghìn năm qua, không ai thấy bóng dáng thần thú.

"Thế thì đúng là lợi hại thật."

Minh Thù không hề có thành ý khen một tiếng.

Trong lúc Minh Thù và Hồi Tuyết nói chuyện với nhau, bên kia Phượng Thành cùng con rắncũng đàm phán xong, ánh mắt con rắnkhông biết sao lại rơi trên người Minh Thù.

Minh Thù: "..."

Nhìn trẫm làm gì?

Con rắnphun cái lưỡi đỏ: "Chỉ cần đem trứng trên người cô ta cho ta, ta sẽ đưa các ngươi rời khỏi Long Cốt Sơn."

Trứng?

Tại sao lại muốn lấy trứng?

Minh Thù lấy quả trứng đủ màu từ trong người ra, mấy ngày nay nàng dùng linh lực cẩn thậnchăm sóc nóđã có một chút hơi thở, nhưng vẫn có thể suy yếu chết bất cứ lúc nào.

Phượng Thành liếc mắt nhìn Tiêu Như Phong vẫn bình tĩnh như cũ:

"Cô ta không cùng một đội với bọn ta."

"Hừ, không phải chuyện của ta, hoặc đưa trứng cho ta hoặc các ngươi đều chết ở đây."

Ánh mắt con rắnđầy thâm độc: "Trong Long Cốt Sơn chôn rất nhiều thi thể, thêm các ngươi cũng không sao."

Phượng Thành nhíu mày quay đầu nhìn Minh Thù, nữ nhân này và con rắnai cũng không động đến được.

Nếu như không phải lúc trước hắn bị thương, thì còn có cơ hội cùng con rắn này quyết đấu một trận...

"Chức Phách, cô mau đưa quả trứng kia cho nó đi, ta không muốnở chỗ này, ta phải rời khỏi đây."

"Chức Phách cô nương, cô đưa trứng cho nó đi, nó là thánh thú không phải linh thú thông thường đâu."

Phượng Thành còn chưa mở miệng,những người khác đã nói trước.

Những người này thấy thánh thú, phản ứng đầu tiên là muốn rời khỏi nơi nàymà không phải bắt thánh thú, có thể thấy sự tồn tại của thánh thú kinh khủng cỡ nào.

"Ngao..."

Lôi Vân Miêu dụi đầu vào chân Minh thù, trong mắt tràn đầy khẩn cầu, không thể đưa cho con rắn kia, nó sẽ nuốt luôn trứng mất.

"Thật sự có thể ăn à?" Đôi mắtMinh Thù hơi sáng.

"Ngao..."

Không thể ăn, không thể ăn, thực sự không thể ăn.

Nếu như Lôi Vân Miêu có thể khóc lúc này, nhất định sẽ gào khóc thảm thiết. Vất vả lắm mới tìm được trứng trở về, kết quả là phát hiện được trứng sắp chết, bây giờ đã có chút hơi thở lại bị con rắn này để ý, bị con rắn kia ngắm trúng đã đành, cái người trước mặt này cũng muốn ăn nữa.

Thật sự không thể ăn nó!

"Chức Phách cô nương, quả trứng kia có thể cứu nhiều người chúng ta như vậy, cô đem trứng cho nó đi."

Tuy rằng không biết quả trứng kia là cái gì, nhưng có thể được thánh thú coi trọng hẳn không phải thứbình thường.

Nhưng bây giờ, ngay cả tự bảo vệ mình còn khó khăn, bọn họ càng không có cách nào giữ quả trứng kia.

Minh Thù cong môi cười cười, dưới cái nhìn soi mói của con rắnvà Lôi Vân Miêu, chậm rãi buông tay.

Trứng màu từ trong tay nàng rơi xuống, Lôi Vân Miêu và con rắncùng lúc nhảy ra. Nhưng bởi vì Lôi Vân Miêu đứng gần Minh Thù nhất, nên đã cắn lấy trứng màu ngậm trong miệng, lắc mông một cái nhảy vào rừng rậm phía sau.

Con rắncuốn theo Tiêu Như Phong nhanh chóng đuổi theo, lá rụng trên mặt đất không ngừng xào xạc, lúc này mọi người mới phát hiện phần vừa thấy chỉ là đầu và đuôi con rắn, thân mình nó hoàn toàn giấu trong lá rụng.

Nóchuyển động dấy lên cuồng phong, làm những người khác phải nghiêng ngả còn có người bị thân thể con rắnđụng vào, đầu óc choáng váng.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 65: Thần Y Khuynh Thành (12)

"Xem kìa, ta giải quyết phiền phức cho các ngươi, các ngươi không cám ơn ta một câu sao?"

Đã nói trẫm không thể nào là người xấu mà.

[...]

Trước tiên cất quả trứng trong tay cô đi rồi hẵng nói câu đó.

Mọi người từ dưới đất bò dậy, nhìn Minh Thù đang nói chuyện, khuôn mặt tươi cười của nàng nhìn kiểu gì cũng chướng mắt. Khi thấy trứng màu trong tay nàng, mọi cảm kích đều tan thành mây khói.

"Ngươi..."

Quả trứng kia sao lại còn trên tay nữ nhân này? Vừa nãy Lôi Vân Miêu đem đi là cái gì?

Rõ ràng là bọn họ tận mắt nhìn thấy nàng ném trứng xuống!

Con rắn đómuốn quả trứng này, nếu như nó phát hiện bị gạt, thì hậu quả thật sự không thể tưởng tượng nổi.

"Vương gia, phải làm gì bây giờ?"

Tiêu Như Phong đã bị con rắnmang đi. Nhưng những người này cũng không có ý đi cứu người, Vương gia định làm như thế nào?

"Mấy người các ngươi ở lại, những người còn lại đi theo ta."

Phượng Thành liếc nhìn Minh Thù đầy thâm sâu.

"Vương gia, con rắn kia rất khó đối phó, chúng ta đuổi theo có vẻ không ổn."

Hộ vệ nỗ lực khuyên can Phượng Thành.

Phượng Thành liếc mắt nhìn, hộ vệ kia liền ngậm miệng.

Phượng Thành mang người đuổi theo con rắn, Minh Thù cầm trứng nhảy xuống tảng đá, kêu Hồi Tuyết nhóm lửa nàng muốn nướng quả trứng này.

Mọi người nghi ngờnhìn khói xanh lượn lờ bên kia, rốt cuộc nàng muốn làm gì?

"Yên Nhiên, trước đây cô không phát hiện ra nàng ta... Đầu óc có vấn đề sao?"

Bạch Yên Nhiên được con rắn thả ra, lúc này đã quay trở lại với mọi người, bộ dạng có chút thê thảm, đối mặt với nghi hoặc của mọi người, cô ta hừ lạnh:

"Ta làm sao biết được."

Có quỷ mới biết con tiện nhân Chức Phách kia có trúng tà hay không.

Đám người kia lúc nãy không chú ý đến mình, bây giờ còn dám đến trước mặt mình.

Vẻ mặt đó của Bạch Yên Nhiên, làm người xung quanh có chút xấu hổ, nỗ lực biện minh cho mình:

"Yên Nhiên, con rắn đó là thánh thú, chúng ta cũng không có cách nào khác..."

"Chúng tôi đâu phải là đối thủ của thánh thú, Yên Nhiên cô đừng tức giận chúng tôi, cô có vận may như vậy, cho dù có xảy ra chuyện gì đều sẽ gặp dữ hóa lành."

Thấy mọi người đều a dua nịnh hót, Bạch Yên Nhiên giễu cợt hừ một tiếng. Cô ta vốn dĩ hơi chướng mắt những người này, nếu như không phải còn cần đến họ, cô cũng chẳng thèm bắt chuyện, lần này lại xảy rachuyện này, Bạch Yên Nhiên càng không thể tỏ ra thân thiện với họ.

Nhưng Yên Nhiên đã quên mất đây là sơn mạch Ma Phong nơi mà nguy hiểm tứ phía, là cao thủ xuất hiện cũng phải bỏ mạng nơi đây.

Đây không phải học viện Đế Quốc, cũng không phải địa bàn Bạch gia.

Mấy người kia nói một hồi, thấy Bạch Yên Nhiên không thèm để ý, mặt vênh lên trời cũng không lên tiếng nữa, mỗi người đứngmột chỗ chìm trong suy tư.

"Tiểu thư, hình như cónội chiến."

Hồi Tuyết ngồi xổm bên cạnh Minh Thù, biểu cảm mang theo vài phần miệt thị:

"Tính tình Bạch Yên Nhiên trước đây ở học viện Đế Quốcđắc tội không ít người, lần này đến sơn mạch Ma Phong cũng không biết khống chế một chút, nếu thực sự gặp phải ai đó thủ đoạn ác độc, khiến cô ta chết lặng lẽ ở chỗ này cũng là điều rất bình thường."

"Ừm."

Ánh mắt Minh Thù nhìn chằm chằm trứng trong tay, không hề quan tâm đến người khác, nàng nhìn ngọn lửa đang bùng lên, cầm trứng đặt lên phía trên ngọn lửa, ngón tay từ từ buông ra.

"Tiểu thư!"

Giọng nói của Lưu Phong có chút khàn nhưng cũng không khó nghe, số lần Minh Thù nghe hắn nói có thể đếm trên đầu ngón tay, lúc này lại đột nhiên gọi nàng, Minh Thù rất phối hợp nhìn hắn.

Trước mặt nàng đột nhiên tối sầm, chỉ cảm thấy có một bóng người đứng trước mặt mình, mùi thơm kỳ lạbay đến chóp mũi nàng, sau đó lập tức cướp trứng trong tay nàng.

Minh Thù sửng sốt một chút, sau đó nhanh chóng phản ứng kịp.

Lại có người dám chạy đến cướp đồ ăn trên tay trẫm!Chán sống rồi sao?

Minh Thù xoay ngón tay bắt được tay của đối phương, song trong nháy mắt khi nàng vừa tiếp xúc với da đối phương, mới vừa rồi còn là bóng người giờ chỉ còn lại một luồng khói xanh, nhanh như tia chớp bay tới bên kia.

Khói xanh kéo ngọn lửa nghiêng về một phía, ngọn lửa châm cỏ khô xung quanh bùng lên cao,cháy thành một vành đai cách ly tự nhiên.

Khói xanh ở ngọn lửa bên kia chậm rãi ngưng tụ thành hình.

Hiện ra một người mặc áo trắngthêu hoa văn màu vàng nhạt, vạt áo rộng mở, mái tóc đen nửa buộc nửa thảtùy ý rơi lả tả sau gáy và trước ngực, xương quai xanh tinh xảo như ẩn như hiện sau làn tóc đen.

Hỏa hoạn gào thét trong đôi mắtđen như mực của nam nhânkia, hình thành mộtcảnh sắc mênh mông.

Sắc mặt nam nhânhơi tái nhợt, nhưng gương mặt đó vẫn như cũđẹp đến say đắm lòng người, khóe miệng conglên một độ cong hoàn hảo, giống như một sinh mệnh thuần khiết không bị nhiễm chút bụi trần.

Trứng màu được hắn nhẹ nhàng nắm trong bàn tay nổi lên xương gân rõ rệt, giống như bàn tay kia chỉ cần thoáng dùng sức trứng màu sẽ nát vụn.

Hô hấp của Minh Thù như dừng lại.

Không khí yêntĩnh quáidị, chỉ có âm thanh thiêu đốt của lửa.

Khí chất toát ra trên người nam nhân này quá mức mê hoặc, như yêu tinh chuyên khiến người khác hồn xiêu phách lạc, nhưng lại mang theo vài phần thanh thuần không dễ phát hiện, như sinh linh tinh khiết nhất của thời hồng hoang, không nhiễm chút vẩn đục.

Hai thái cực khác nhau xuất hiện trên cùng một người.

Minh Thù rũ mắt, giọng nói mang theo tiếng cười đánh tan sự im lặng:

"Hồi Tuyết, ở đâu ra cái tên đần này vậy?"

Hồi Tuyết bị Minh Thù làm giật mình tỉnh giấc, cố gắng dời ánh mắt khỏi người nam nhân, giọng nói có chút khó khăn:

"Hình như là... Các chủ Túy Hoa các."

"Túy Hoa các Túy Thảo các cái gì, em không thấy hắn cướp đồ ăn của ta sao?"

Minh Thù chỉ vào người đối diện, nụ cười hơi dữ tợn.

Đồ ăn vặt của trẫm cũng dám cướp!

Đánh cho cha mẹ hắn cũng nhận không ra luôn.

Minh Thù muốn xắn tay áo lên, Hồi Tuyết nhanh tay níu Minh Thù lại:

"Tiểu thư, người bình tĩnh một chút, các chủ Túy Hoa các kỳ quáilắm."

"Kỳ quáichỗ nào?" Còn có người kỳ quáihơn trẫm sao?

Ừ... Hình như...

Quên đi không quan trọng, cướp trứng về mới quan trọng.

Minh Thù tránh khỏi Hồi Tuyết, nhảy qua tường lửa trong tiếng kinh hô của Hồi Tuyết, đánh thẳng vào điểmyếu của đối phương. Giống như lần đầu tiên, tay Minh Thù còn chưa đụng tới hắn, thân hình nam nhântrong nháy mắt biến thành khói xanh, chạy khỏi đầu ngón tay Minh Thù.

"Tuyệt Hồn cốc đúng là đời này càng tệ hơn đời trước."

Giọng nói réo rắt của nam nhânxuyên qua ngọn lửa, lọt vào tai Minh Thù, vừa châm chọc lại vừa khinh miệt.

Minh Thù vung ống tay áo, cười nói: "Ngươi trâu bò, ngươi lợi hại."

Lông mày nam nhânkhẽ nhếch, dường như không hiểu đột nhiên Minh Thù khen hắn làm gì.

Ngay khi hắn đang quan sát người đối diện, thì sau lưng đột nhiên thấy lạnh, một lực đạo từ phía sau đánh tới hắn, nghiêng người tách ra, tiếng gió thổi gào thétxẹt qua bên tai, cánh tay mang theo độ ấm nắm cánh tay hắn, cảnh sắc xung quanh điên đảo, trên người hắn đột nhiên chấn động mạnh.

Một nữ nhânxuất hiện phía trên hắn, mang theo nụ cười dữ tợn.

Minh Thù đạp một cước lên thân người nằm trên đất, sau đó đạp lên ngực hắn, mỉm cười cúi người chống đầu gối:

"Tiểu tử, trứng của ta mà ngươi cũng dám cướp, ai cho ngươi lá gan đó?"

Nam nhânbình tĩnh nhìn nàng vài giây, đột nhiên mở miệng:

"Cô nương, lộ hết rồi kìa."

Minh Thù không dao động.

Biểu cảmnam nhântrong nháy mắt cứng ngắc, chỉ cảm thấy nữ nhânphía trên tươi cười quá mức quáidị.

Rõ ràng là nụ cười như gió xuân tháng ba, lại làm hắn cảm thấy tràn ngập sự lạnh lùng và sắc bén như dao, nụ cười ôn hòađó có thể sẽ đâm vào người hắn bất cứ lúc nào.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 66: Thần Y Khuynh Thành (13)

Minh Thù duỗi tay đoạt lại trứng trong tay nam nhân, vừa cầm vào tay liền phát hiện có gì đó không ổn.

Chết rồi?

Trứng chết có ăn được nữa không?

[…]

Vấn đề bây giờ, là trứng chết có ăn được nữa hay không à? Đừng có nói với nó là mấy ngày nay nàng ân cần săn sóc cho quả trứng này là vì nuôi lớn rồi thịt đấy nhá?

Tuy rằng cái ý nghĩ này rất đáng sợ, nhưng không biết vì sao Hài Hòa Hiệu lại nghĩ đây mới là sự thật, một sự thật khiến người ta cảm thấy khó thở.

Nam nhânthừa dịp Minh Thù đang xem xétquả trứng hóa thành khói xanh. Dưới chân Minh Thù không có thực thểthân thể lảo đảo một chút, suýt chút nữa té trên mặt đất.

Minh Thù: "..."

Cái tên chết tiệt này là dạng yêu tinh gì vậy?

Giết chết trứng của nàng rồi định phủi mông rời đi sao?

Không! Được! Phép!

Nam nhâncũng không có ý định chạy, hắn ở trên không, một lần nữa hiện ra, ngón tay thon dài phủi phủi quần áo không thấy bụi:

"Cốc chủ có biết vật trong tay là vật gì không?"

"Đồ ăn."

Vốn vẫn đang sốngbây giờ lại bị hại chết.

Trong lòng Minh Thù hết sức tức giận, nàng cất trứng màu đi, túm lấy một cành cây bên cạnh còn đang cháy đỏ, đánh nhanh về người đối diện, cành cây giống như hỏa tinh có thể làm không khí bốc cháy, khiến cho vô số ngọn lửa bay ra.

Nam nhânhíp mắt lại, khẽ nhảy vài cái né khỏi những ngọn lửa này.

Ngọn lửa được Minh Thù điều khiển giống như có ý thức, vây lấy nam nhântừ bốnphía, ngọn lửa không ngừng cuốn lấy cỏ cây như đang nỗ lực vươn cao, lan toảlớn hơn nữa...

"Loài người đáng ghét, dám gạt ta!"

Âm thanh rống giận của con rắnvang vọng phía chân trời, ánh vàng từ trong rừng thoát ra, một giây sau con rắnđột nhiên dừng lại, thân thể cao lớn đánh gãy cây cối xung quanh, ầm ầm đổ xuống.

Đôi mắtmàu vàng của con rắnbốc lên ánh lửa, cùng với ánh lửa chập chờn trong không trung nhìn hai bóng người lúc gần lúc xa, mà mỗi lần bọn họ giao đấu, dườngnhư cũng có thể khiến cho ngọn lửa xung quanh cao lên lớn lên.

Góc bên kia đám cháy có không ít người đang đứng xem trận đấu.

Lửa giận trong mắt con rắngiống như đám lửa bên ngoài, nó mới rời đi có một lúc mà ở đây lại biến thành biển lửa, vất vả lắm nó mới tìm được một chỗ ở như thế!

Con rắnrất phẫn nộ, đầu ngẩng cao đánh vào phía trong ngọn lửa.

Nó xông vào rất mạnh mẽ, thân rắn vàng óng đi qua ngọn lửakhông lưu lại vết tích gì. Hai người đang chuyên tâm đánh nhau bên kia, dường như không có chú ý đến nó.Trong lòng con rắntràn đầy oán hận, loài người đáng hận dám lừa nó, còn thiêu cháy nơi ở của nó, nó muốn ăn bọn họ.

Thấy được con rắnsắp đánh lénhai người, con rắnmở miệng to chuẩn bị nuốt trọn Minh Thù. Nhưngkhi nó tiến lên hai người mới vừa rồi còn ở trước mặt nó, đồng thời tránh ra nó xuyên qua giữa hai người.

Minh Thù xoay người tiếnđến, bànchân đạp lên lưng con rắn, nhẹ nhàng nhảy đến phía đối diện, cầm cành cây sắc như kiếm chém về phía nam nhân.

Nam nhânvốn định tránh khỏi, nào ngờ con rắn ngu xuẩn kia vòng trở lại, ngăn cản hắn tránh né cành cây đánh vào đầu vai hắn.

Khi nhìn vào thấy khí thế rất mạnh, cành cây rất sắc bén nhưng khi đánh vào người thì ngoại trừ có chút đau ra, kỳ thực cũng không có tác dụng gì.

Trêunhau sao…

Làm cho hắn lúc trước còn cố ý tránh khỏi cành cây đó.

Nữ nhânđối diện dường như có chút thất vọng, nụ cười nhanh chóng thu lại, nhưng một khắc sau nàng lại cong khóe môi, ánh sáng trong mắt chất chứa đầy sự nham hiểm khó lường.

Nam nhânbất giác run lên một cái, thân thể nhảy lên né tránh, con rắnvừa định đánh lén hắn chỉ ngậm được khoảng không, nó tức giận điên cuồng gào lên, thân rắn đè ép ngọn lửa kéo Minh Thù và nam nhânvào trong vòng vây của nó.

Hai người không ngừng trao đổi vị trí dẫm đạp lên con rắn, con rắnđuổi theo hai người vòng tới vòng lui, cuối cùng tự khiến mình xoắn lại như quẩy không thể động đậy, nó tức giận giãy giụa kêu lên.

Nam nhânđạp đầu con rắn, đứngcòn chưa vững, lưng bỗng nhói lên, cả người đều rơi xuống, bổ nhàotrên lưngcon rắn.

Sau đócành cây khô đặt trên gáy hắn.

Mặc dù biết cành cây chỉ là trêu đùa hù dọa, nhưng lúc này hắn vẫn nghĩ nó có thể đâm thủng gáy mình.

"Cốc chủ muốn như thế nào?"

Nam nhânbất lực đành nằm xuống nhìn Minh Thù.

Minh Thù chọt cành cây vào gáy hắn, nhấn mạnh từng chữ: "Đền trứng."

"..."

Khóe miệng nam tử giật một cái: "Cốc chủ cho rằng đó là trứng gì?"

Dù cho hắn lật cả sơn mạch Ma Phong cũng đền không được.

Minh Thù ngồi chồm hỗm, níu vạt áo hắnkéo lại gần:

"Không đền trứng, ta giết chết ngươi."

Nam nhânvươn tay, cầm lấy tay Minh Thù nghiêng người sát vào Minh Thù, mùi thơm kỳ lạ phả vào mặt:

"Trứng này ta không đền được, chi bằng ta lấy thân này báo đáp, đền cho nàng cái tốt hơn được không?"

Minh Thù không gọi được tên đó là mùi hương gì, rất nhạt không gay mũi, lúc ngửi thấy rất thoải mái, còn có chút muốn đáp ứng bất kỳ yêu cầu gì của hắn.

Minh Thù nhíu mày, ánh mắt liếc nhìn nam nhângần như sắp dựa hẳn vào nàng, thậm chí nàng có thể cảm giác được lông mi dài rợp bóng của nam nhân này, quét qua cằm thật ngứa.

Trong đôi mắtđen nhánh của nam nhân,giống như có một vò rượu được ủ lâu năm làm người say mê, ánh mắt song sánh làm người ta mê muội.

"Dám giở trò đùa giỡnta à?"

Đột nhiên, Minh Thù đánh một cái lên đầu nam nhân.

Lúc trẫm biết đùa giỡn người khác, ngươi còn không biết đang chết ở xó xỉnh nào ấy chứ.

Nam nhânbị đánh đến lệch đầu, nàng lại dám đánh vào đầu hắn!

Minh Thù nhanh chóng dạydỗcho hắn thêm một chân lý, đó là nàng không chỉ đánh vào đầu hắncòn muốn đánh hắn nhừ tử, nắm đấmđánh vào người hắn vô cùng mạnh mẽso với cành cây khô còn đau hơn.

Nam nhânnhanh chóng hóa thành khói xanh bỏ chạy.

Một lần nữa, hắn xuất hiện không thấy chút nhếch nhác nào, dường như người vừa rồi bị đánh không phải hắn. Trên gương mặt tái nhợt mang theo vài phầnkhác thường:

"Là ta xem thường Tuyệt Hồn cốc rồi."

Vừa rồi, nàng không ảnh hưởng một chút gì, cặp mắt kia từ đầu đến cuối đều mang theo ý cười, không có nét gì là mệt mỏi. Không phải là hắn chưa từnggặp người như vậy, chỉ là chưa từng gặp nữ nhân nàocó sức chống cự với hắn lớn đến như vậy.

Minh Thù ném cành cây xuống, đứng dậy liếc nhìn người xa xa:

"Đánh không lại liền bỏ chạy, ngươi là người sao..."

Khỉ thật, cái tên ngốc này lại có kỹ năng này, trẫm không xử lý được hắn phải làm saođợi thế này sốt ruột quá.

Nam nhân: "..."

Lời này hình như không nên nói như thế?

Đáng nhẽ phải nói là "Ngươi không phải nam nhân sao?", nàng sao lại bỏ bớt một chữ rồi?

Từ có phải nam nhân hay không nhảy luôn qua vấn đề chủng tộc!

Nam nhânmặt không thay đổi, đầu lưỡi hồng nhạt khẽ liếm bờ môi tái nhợt:

"Quả trứng kia đã không cứu được nữa, nếu cốc chủ đồng ýta có thể bồi thường những thứ khác cho cô. Đương nhiên, nếu cốc chủ đồng ý, ta cũng tình nguyện lấy bản thân ta ra bồi thường."

"Ta chỉ muốn trứng của ta."

Lời này luôn cảm thấy kỳ lạ, là ảo giác của nàng sao?

Con rắnrít lên, hai tên loài người đáng ghét các ngươi, đứng trên người nó có nghĩ đến cảm giác của nó không?

Nam nhâncòn muốn nói điều gì đó, ánh mắt lại đảo quanhthấy ở xa xa có người đi đến, thân hình hắn từ từ hóa thành khói xanh, gió nhẹ thoảng quabiến mất trước mặt Minh Thù.

Chỉ có âm thanh réo rắt của gió rơi bên tai Minh Thù, âm cuối đầy mờ ám:

"Muốn thì tìm ta, Túy Hoa các quét dọn giường chiếu cung nghênh cốc chủ."

Minh Thù: "..."

Trẫm không thích con gái.

Khoan đã, ngươi có bản lĩnh thì đừng có chạy.

Ôi tức, tức chết đi đượcđồ ăn vặt của trẫm đâu, đem ra đây để trẫm giảm căng thẳng nào.

Con rắnlại rít lên, con ngườingu xuẩn mau cút xuống khỏi người nó!

Minh Thù liếc mắt nhìn con rắn ngu xuẩn, tự biến mình thành cái quẩy, đưa tay sờ soạng thân rắn bên cạnh, thầm thì:

"Cái này hẳn là có thể ăn, nhưng ăn thứ ngu xuẩn như thế, có ảnh hưởng chỉ số thông minh không nhỉ?"

Con rắn: "..."

Nó đường đường là thánh thú, loài người này ăn phải gan hùm mật gấu hay sao mà dám ăn nó?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 67: Thần Y Khuynh Thành (14)

Nhìn con rắnkia bị xoắn thành quẩy,còn không gỡ ra được, tròng mắt của những người quay về đều muốn rớt ra.

Khoảng thời gian bọn họ rời đi, rốt cuộc đãxảy ra chuyện gì?

Người trở về là hộ vệ của Phượng Thành, cũng không thấy tung tích của Tiêu Như Phong và Phượng Thành đâu, hai người họ biến mất ở một nơi kỳ quái, bọn họ tìm một vòng không thấy người, đành quay về gọi hỗ trợ.

Mạng của Phượng Thành đương nhiên quan trọng hơn con rắn ngu xuẩn kia, nên hộ vệ hấp tấp rời đi, đám người Bạch Yên Nhiên không nhúc nhích, đứng cách con rắn ngu xuẩn này rất xa.

Đám lửa càng lúc càng lớn đã tràn ra sát rìa, mọi người phải rời khỏi chỗ này tiếp tục đi về phía trước.

Cũng có người muốn ra tay với con rắn ngu xuẩn này, nhưng vừa mới tiến lại gần đã bị nó dọa cho chạy về.

Tuy nó có hơi ngu nhưng thực lực vẫn còn, người bình thường đi tới không phải là muốn chết sao?

"Phì phì!"

Đám con người ngu xuẩn các ngươi, quay lại cho ta không được đi.

Minh Thù chờ những người đó rời khỏi, lúc này mới cầm trứng màu đã không còn hơi thở đến gần con rắn:

"Ta hỏi ngươi một chuyện, nếu ngươi trả lời được ta sẽ thả ngươi ra."

"Hừ, loài người chẳng tốt đẹp gì, ngươi nghĩ rằng ta sẽ tin lời ngươi sao?"

Con rắncực kỳ nghi ngờ.

Minh Thù không để ý cười cười: "Vậy ngươi cứ tiếp tục vậy đi."

Con rắnthấy Minh Thù xoay người rời đi, có chút nghi hoặc, sau đó vội vã gọi:

"Ngươi đứng lại."

Minh Thù xoay người nhìn nó.

Đôi mắtcon rắnvàng óng típthành đường thẳng, nó thè lưỡi rắn đỏ tươi:

"Ngươi muốn hỏi gì?"

Nó tuyệt không muốn người này giúp đỡ, nhưng cái trứng kia nó muốn lấy.

Loài người gian xảo, rắn cũng gian xảo.

Minh Thù đưa trứng màu trong tay lên: "Đây là trứng gì?"

"Ngươi đưa cho ta, ta sẽ nói cho ngươi biết."

Minh Thù cân nhắc một chút vứt trứng cho nó, con rắndùng đuôi còn có thể hoạt động cuốn lấy, nó còn chưa kịp biểu lộ ra tâm trạng vui mừng, đã bị tạt một xô nước lạnh:

"Nó đã chết, sao nó lại chết? Ngươi đã làm cái gì?"

Nó bị ngu hả? Đối thoại của mình và các chủ Túy Hoa các kia nó không nghe thấy sao?

"Ngươi cũng không nói ngươi muốn sống hay chết."

Minh Thù vô tội buông tay, ý cười dịu dàng.

"A!"

Con rắnnổi giận gầm lên một tiếng, thân thể bị xoắn lại dường như quay cuồng, thân thể khổng lồ như núi chuyển động khiến mặt đất đều rung theo.

"Này này ngươi bình tĩnh, trứng này cũng không phải ta hại chết, là tiểu yêu tinh lúc nãy, ngươi tìm hắn đi."

Minh Thù nhìn con rắnđang phát cuồng, nhanh chóng đổ hết tội lên đầu nam nhânkia.

Chỉ số thông minh của con rắnđúng là đáng lo ngại, vừa nghe Minh Thù nóiđãvẫy đuôi một cái, hung hăng vứt trứng màu cho Minh Thù, lửa giận ngút trời nói:

"Đây là trứng của thần thú, ăn nó là ta có thể lên cấp, thật đáng nguyền rủatên kia ở đâu ta muốn tìm hắn tính sổ."

Trứng thần thú?

Thứ đồ chơi này là chuẩn bị cho nữ chính sao?

Minh Thù nhớ lại cốt truyện, hình như nữ chính giả thực sự có được một con thần thú trong sơn mạch Ma Phong, khi đó không có nàng xen vào, cốt truyện phát triển rất tuần tự,nữ chính giả cứ thế, lội ngược dòng có được những bảo bối quý giá, thăng cấp vô cùng nhanh.

Sao trẫm lại giỏi như vậy chứ.

[...]

Cái kiểu gì vậy, sao đang tự dưng từ hồi ức, lại nhảy sang tự khen mình thế?

Minh Thù cầm trứng thần thú đã chết ra ngoài, con rắnliền vội vàng:

"Này, loài người ngươi nói cởi trói giúp ta cơ mà."

"Ta có nói sao?"

Minh Thù quay đầu lại mỉm cười, một lát sau chợt thốt lên:

"À, có nói, thế nhưng lúc đó là ta nói điều kiện trao đổi, thế nhưng ngươi lại sửa lại điều kiện, cho nên... Ta không thể giúp ngươi..."

Thả ngươi, rồi ngươi lại làm khó dễ ta thì sao, ta mới không ngu như thế.

Minh Thù có chút tiếc hận liếc mắt nhìn con rắn, gật gù nhảy ra khỏi đám lửa.

Con rắn: "..."

Ánh mắt cuối cùng kia của nàng là có ý gì?

Tiếc hận cái gì?

Tiếc vì không ăn được nó sao?

Vì sao nó lại có ý nghĩ đáng sợ này.

A! Tức giận!

Con rắnvô vùng bực tức, loài người xấu xa quả nhiên gian xảo.

Tiến vào Long Cốt Sơn chân như giẫm trên lò luyện đơn, trong không khí bốc lên hơi nóng cuồn cuộn, tiếng da bị nứt khô kêu lên tanh tách.

"Đây rốt cuộc là cái nơiquái quỷ gì thế?"

Bạch Yên Nhiên đưa tay quạt quạt, nhưng phả tới chỉ toàn là hơi nóng, cô taho một cái rồi nhanh chóng thả tay xuống.

"Sao chúng ta không chờ đám người Thất vương gia chứ? Chúng ta đi như thế này có thể ra được ngoài không?"

"Chúng ta chờ nơi đó cũng không an toàn."

Lửa lớn như vậycó thể đốt tới bọn họ bất cứ lúc nào, còn có con rắn kia.

"Chức Phách đâu?"

Mọi người quay đầu lạiphát hiện, người lúc trước còn theo sau họ, lúc này lại không thấy đâu nữa. Bọn họ có thể đi xa như vậy cũng là bởi vì Chức Phách đi theo sau, nhưng bây giờ không thấy người đâu?

Có người quay lại tìm, một lát sau trở lại sắc mặt quái lạ: "Ở phía sau... Đang ăn."

Mọi người: "..."

Lúc này, nàng còn có tâm trí ăn gì sao.

Sao nàng không ăn cho chết luôn đi!

"Yên Nhiên, cô đi hỏi xem rốt cuộc phải thế nào mới ra ngoài được, chẳng phải cô ta có bản đồ sao?"

Một nữ nhânnhìn vào Bạch Yên Nhiên.

Bạch Yên Nhiên bị Minh Thù đánh cho tơi tả, cho dù có ngốc đến thế nào đi nữa thì cũng phảibiết suy nghĩ, đối với đề nghị của người này cô ta chỉ hừ một tiếng:

"Muốn thì ngươi đi mà hỏi."

"Chả phải cô ta rất thân thiết với cô sao? Yên Nhiên, chúng ta đều muốn thoát khỏi chỗ này, tiếp tục đi như vậy sớm muộn gì chúng ta cũng phải bỏ mạng nơi đây."

Bạch Yên Nhiên tiếp tục hừ lạnh, cô ta sẽ không đi tìm con tiện nhân trúng tà kia.

Mọi người nhìn nhau: "Nghỉ ngơi tại chỗ một lúc đi."

Rất nóng, tất cả mọi người chỉ có thể đứng. Độ nóng cao như vậy bốn phía lại xanh ươm tươi tốt, không có chút gì héo rụi, khung cảnh quái lạnày càng làm cho người ta ớn lạnh.

Rốt cuộc bọn họ ở chỗ nào?

"Bạch Yên Nhiên cô làm gì vậy, trả lại cho ta!"

"Đương nhiên là ta uống trước."

Bạch Yên Nhiên cầm bình nước, vẫn cái dáng vẻ tiểu thư kiêu ngạo ra lệnh:

"Ngươi buông tay cho ta."

"Bạch Yên Nhiên, cô đừng có quá đángđây là nước của ta."

Trong hoàn cảnh nàynước rất quan trọng, đương nhiên không muốn đưa cho cái cô tiểu thư đỏng đảnh Bạch Yêu Nhiên này.

"Cái gì là của ngươi, ngươi chỉ là con chó của bổn tiểu thư thôi."

Bạch Yên Nhiên trực tiếp ra tay, hận ý đan xen trong mắt, lúc cô ta bị con rắnbắt, cầu cứu nhưng những người này dường như đều không nghe thấy.

"Bạch Yên Nhiên cô đủ rồi đấy!"

Có người thấy chướng mắt, tiến lên giật lại bình nước trong tay Bạch Yên Nhiên.

"Cô đừng có quá đáng, cô còn tưởng bây giờ đang ở Bạch gia sao?"

Lúc trước, mọi người đều nhịn cô ta là vì Bạch gia, còn lúc khó khăn này có thể sống hay không còn khó nói, trong lòng mọi người vốn đã đầy oán giận, Bạch Yên Nhiên lúc này không khác gì ngòi nổ, khiến cho mọi mũi dùi đều nhắm vào Bạch Yên Nhiên.

Bạch Yên Nhiên nhìn đám người đối diệngiận đến mức cười lớn, chỉ ngón tay vào bọn họ:

"Các người giỏi lắm đều muốn tạo phản đúng không? Trước kia là ai năn nỉ để đi theo ta hả?"

Sắc mặt mọi người càng lúc càng khó coi.

"Nếu cô không phải tiểu thư của Bạch gia, sẽ chẳng ai thân thiện với cô, tính tình của cô ai chịu nổi?"

Người mới vừa bị giành nước tức giận nói lại.

Bạch Yên Nhiên nắm chặt bàn tay lại, thần sắc dữ tợn:

"Chờ ta ra ngoài rồi... Sẽ cho các ngươi biết tay."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 68: Thần Y Khuynh Thành (15)

"Bạch Yên Nhiên có thể được làm nữ phụ ác độc, chắc là dựa vào ngực bự."

Chỉ số thông minh này cũng có thể làm nữ phụ, coi như là để làm nổi bật vai chính cũng hơi quá đáng...

Rốt cuộc nguyên chủ làm sao mà lại bị cái người đó khiến cho như vậy chứ?

Chắc cũng là đồ ngốc.

Một loạt nhân vật phản diện, chỉ số thông minh đều thật thảm hại.

"Tiểu thư, người nói cái gì thế?"

Hồi Tuyết nghi ngờ nhìn người bên cạnh, tiểu thư lầm bầm một mình gì vậy?"

"Không có gì."

Minh Thù cười cười: "Trứng nướng xong rồi sao?"

Hồi Tuyết nhìn trứng vùi trong lửa, hơi thấp thỏm:

"Tiểu thư, đây là trứng của thần thú, chúng ta cứ nướng như vậy hình như không tốt lắm."

"Có cái gì không tốt, dù sao cũngđã chết. Muốn cho nó chết có ý nghĩa chútthôi mà."

Minh Thù thản nhiên nói những lời đó.

Hồi Tuyết: "..."

Là trứng thần thú đó tiểu thư!

Cũng không phải trứng gà trứng vịt gì đâu!

Nướng trứng thần thú cả buổi chả có chút phản ứng nào, đừng nói thay đổi màu sắc một chút, khói bụi cũng không thấy dính vào.

Minh Thù lấy trứng rađưa tay sờ sờ lạnh như băng, tức là nướng lâu như vậy lửa cũng không hề bắt vào.

"Tiểu thư, lửa sắp lan đến đây rồi hay là chúng ta đi trước đi."

Hồi Tuyết nhìn xa xa lửa lớn đang đến gần bên này, lửa cháy gần đến nơi rồi.

Minh Thù ném trứng vào trong lửa, mắt không chớp nhìn chằm chằm.

Hồi Tuyết: "..." Còn nướng sao?

Lửa càng ngày càng gần, Hồi Tuyết vội vàng đi đi lại lại, ngoắc Lưu Phong qua đâychuẩn bị cưỡng ép kéo Minh Thù rời khỏi. Nhưng ngay lúc này, ngọn lửa cách bọn họ ba thước bỗng nhiên như bị cái gì đó ngăn lại, tất cả đều dừng lại trên mặt đất.

Minh Thù liếc mắt nhìn, đưa tay lấy trứng ra, phủi phủi quần áo đứng lên: "Đi thôi."

Hồi Tuyết: "..."

Ôi chao?

Cứ thế là đi à?

Không phải mới vừa sống chết không đi sao?

"Tiểu thư, lửa này..."

"Có nhân vật lớn sắp xuất hiện rồi."

Minh Thù congmôi: "Chạy mau đi, không thì lát nữa chạy không kịp đâu."

Khóe miệng Hồi Tuyết giật giật một lúc, nàng còn tưởng rằng tiểu thư cười tự tin như vậylà phải nắm chắc cái gì đó, kết quả nàng lại muốn chạy trốn.

Minh Thù nói chạy, trên thực tế cũng chỉ là tìm một chỗ để xem trò vui.

Hồi Tuyết vô cùng oán giận, bây giờ tiểu thư nói dối cũng không đỏ mặt.

"Quả thật có rồng..."

Hồi Tuyết trợn to mắt, vô cùng kinh ngạc.

Minh Thù đang ăn trái cây không biết lấy ở đâu ra, nói mơ hồ không rõ:

"Long Cốt có gì đáng kinh ngạc?" Không có thịt, chả hứng thú.

Bọn họ đứng ở trên cao nhìn xuống phía dưới, có một bộ xương rồng đang từ từ đội đất nổi lên, tiếng gầm của rồng vang lên, luồng khí toát ra từ thần thú trấn áp bốnphía, mọi vật đều bị khuất phục.

"Đó cũng là rồng mà!"

Hồi Tuyết vẫn kích động như cũ: "Rồng đã sớm biến mất ở đại lục Huyền Nguyên, giờ chúng ta lại được thấy Long Cốt."

Xét thấy Hồi Tuyết quá mức kích động, Minh Thù tập trung chú ý, nhìn chằm chằm vào khung xương trắng kia, hỏi:

"Có ăn được không?"

"..."

Trứng thần thú còn trên tay tiểu thư đó, người định nấu canh Long Cốt uống sao?

Không, rồng là thần thú đứng đầu, ăn cái gì mà ăn, không thể ăn.

Đầu tiểu thư là bị lửa hun tới ngốc luôn à?

"Ầm ầm..."

Long Cốt vô cùng khổng lồ, trong nháy mắt nó đã từ dưới đất chui lên, xung quanh núi bắt đầu sụp đổ, chỗ Minh Thù cũng lung lay lắc lắc, nhưng vẫn chưa đến mức nứt vỡ.

"Tiểu thư, người xem có người."

Hồi Tuyết chỉ vào phần đuôi Long Cốt, một bóng người nhanh chóng chạy lên lưng Long Cốt.

Không phải Tiêu Như Phong thì là ai.

Tiêu Như Phong cùng Long Cốt giao đấu, núi đá sụp đổ cây cối ngã xuống, rồng gầm lên từng tiếng phẫn nộ. Vài lần Tiêu Như Phong bị Long Cốt ném xuống đất, nhưng mỗi lần cô ta đều đứng dậy, tiếp tục cùng Long Cốt chiến đấu.

"Các ngươi ở đây đợi, không được qua đó." Minh Thù chuẩn bị đi xuống.

Hồi Tuyết trợn to mắt: "Tiểu thư người đi làm gì?"

Không phải định đem Long Cốt bắt về nấu canh uống thật chứ?

Minh Thù cười đưa ngón tay đưa lên môi: "Suỵt."

"Tiểu thư..."

Minh Thù nhảy lên biến mất trong rừng.

Minh Thù đi vòng qua chiến trường hỗn loạn, men theo phía ngoài, tìm một chỗ kín đáo ngồi xuống.

Tiêu Như Phong bên kia đánh nửa ngày không xong, Minh Thù cảm thấy buồn ngủ, nàng ngáp một cái:

"Sao vẫn chưa xong? Cô ta có đánh được không vậy?"

[Quá trình đạt bàn tay vàng đều gian khổ.]

[Làm gì có chuyện dễ dàng có được, đại chiến ba ngày ba đêmcũng không chừng.]

[Có điều, ký chủ cô trốn ở chỗ này có dự định gì?]

[Cứ có cảm giác ký chủ không có ý tốt.]

[Mỗi lần ký chủ kéo giá trị thù hận đều có điệu bộ như vậy... Rất nóng lòng chờ mong là chuyện gì xảy ra?]

Minh Thù rảnh rỗi lấy trứng màu ra chơi, sau khi Lôi Vân Miêu dẫn dụ con rắnrời đi, cũng không biết đã chết hay còn sống, lâu như vậy cũng chưa thấy trở về.

"Ôi?"

Minh Thù buông trứng ra, xung quanh trứng có linh khí xoay tròn bao lấy nó từ từ bay lên...

Minh Thù một tay lôi nó trở lại, linh khí vừa mới tích tụ được liền phân tán. Minh Thù vuốt trứng màu ánh mắt sáng lấp lánh:

"Còn chưa chết hả?"

Trứng run run, muốn tránh khỏi Minh Thù.

"Buông ra!"

Giọng nói trẻ con non nớt vang lên.

"Này, nó còn biết nói chuyện."

Minh Thù nhẹ buông taytrứng màu liền rơi xuống, cạch một tiếng giòn vang.

"A, đồ loài người đáng sợ."

Giọng trẻ con non nớt phát điên.

Minh Thù dùng ngón tay chọt nó: "Ngươi bảo ta buông ngươi, sao ngươi còn tức giận ngươi là giống cái hả, giỏi thay đổi thế... Ôi chao, lúc trước là ngươi giả chết sao?"

Trứng màu lộc cộc tránhsang một bên, oán giận nói:

"Các ngươi là loài người xấu xa, đều muốn hấp thu năng lượng của ta, ta không giả chết màđược sao?"

Minh Thù đè trứng màu như đè một đứa trẻ ngỗ ngược: "Nói chút đạo lý đi, ta chỉ là muốn ăn ngươi thôi, chứ không muốn hấp thu nặng lượng của ngươi..."

Cho nên, lúc trước tên ngốc Túy Hoa các là muốn hấp thu năng lượng trứng màu, nên mới cướp sao?

Năng lượng của trứng thần thú cũng dám tùy tiện hấp thu...

"Ăn ta và muốn hấp thu năng lượng của ta có cái gì khác nhau chứ?" Trứng màu tức giận.

"Bản chất khác nhau."

Minh Thù cười nói: "Hơn nữa lúc trước muốn ăn ngươi còn có con rắn kia, tại sao chỉ mắng loài người bọn ta? Ngươi kỳ thị chủng tộc?"

Trứng màu động đậynhưng không thoát ra được, nó càng phẫn nộ: "Các ngươi đều không phải thứ tốt, cá mè một lứa."

"Cái đồ còn chưa nở nhà ngươi cũng biết cái từ cá mè một lứa à?" Minh Thù nhướng mày.

"Hừ, bọn ta đều được di truyền lại."

Trứng màu vừa phẫn nộ vừa đắc ý, phẫn nộ vì nó bị Minh Thù đè xuống không thể động đậy, đắc ý vì thấy bản thân rất có văn hóa.

"Các ngươi? Ngươi còn có huynh đệ tỷ muội à, ở đâu vậy?"

Trứng màu: "..."

Cái điều nàng quan tâm đến thật kì quái? Nó mà nói ra thì chẳng phải sẽ bị nàng tìm được ăn mất sao?

Loài người thật đáng sợ.

Trứng màu im lặngtrong chốc lát, đột nhiên "Oa" lên một tiếng khóc lớn, hoàn cảnh đột nhiên thay đổi:

"Ngươi đừng ăn ta, không ngon đâu, ta vất vả lắm mới sống lớn đến như vậy..."

Minh Thù: "..."

Minh Thù phiền toái buông tay: "Đừng khóc, phiền quá. Ta sẽ không ăn đồ chơi có thể nói."

Vật có thể nói là vật có linh trí, đối với những vật này Minh Thù phần lớn đều cảm thấy trân trọng.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 69: Thần Y Khuynh Thành (16)

Trứng biết được Minh Thù không ăn thứ biết nói, nó thở phàocẩn thận bắt đầu hấp thu linh khí xung quanh, bổ sung sức lực vừa bị cái tên loài người đáng ghétkia hút đi.

Nếu như không phải nó giả chết đúng lúc, bây giờ chắc chắn đã trở thành một quả trứng đã chết.

Con người đúng là đáng sợ.

Không đúng... Là thế giới này thật đáng sợ, nó muốn về nhà!

Hấp thu linh khí, về nhà.

Hấp thu linh khí, về nhà.

Minh Thù chống cằm, nhìn linh khí xung quanh trứng màu càng ngày càng nhiều, nhiều như vậykhông sợ chết vì no sao? Minh Thù đưatay muốn chọt nó, dường như trứng màu cảm nhận đượcnhanh chónglăn sang bên cạnh, linh khí cũng linh hoạt di chuyển theo nó, không ngừng tiến vào vỏ trứng.

Trứng màu hấp thu linh khí một cách rất vui vẻ, trận chiến của Tiêu Như Phong bên kia cũng sắp đến kết thúc. Kết quả không bất ngờ chút nào, Tiêu Như Phong đương nhiên là thắng. Long Cốt lớn như vậy biến mất trong hư không, Tiêu Như Phong cũng bởi vì tiêu hao sức lựcngã xuống đất. Trong dãy núi lớn như vậy, vắng vẻ không một tiếng động.

Minh Thù từ từ đứng dậy.

Trứng màu bị Minh Thù làm cho giật mìnhđến mức quên hấp thu linh khí, có chút sợ hãingước lênnhìn nàng.

Làm gì đó!

Làm trứng sợ hết hồn.

Minh Thù xắn tay áo đi đến chỗ vừa có trận chiến, dồn khí xuống đan điền, làm việc thôi.

Trứng màucó chút thắc mắc, vừa hấp thu linh khívừa lăn theo Minh Thù.

"Cô làm gì vậy?"

Trứng màukhó hiểu nhìn Minh Thù đang kéo người trên đất đi.

"Nhặt xác."

Chờ lâu như vậy cũng chính là vì giờ phút này, đỡ tốn sức lực. Minh Thù dùng chân đá đá nó:

"Đừng chắn đường ta, trẹo chân ngươi đền nổi sao?"

Trứng màu lộc cộc lăn đi, ngẫm lại thấy không đúng lạilăn về:

"Linh khí trên người này thật đậm, thoải mái quá."

Minh Thù liếc mắt nhìn nó, trứng màu sợ sệt lăn đi: "Ta không cần là được chứ gì, cho cô đấy."

"Chức Phách..."

Tiêu Như Phong vẫn chưa hoàn toàn mất đi ý thức, cô ta bị kéo lê trên mặt đất, nỗ lực ngẩng đầu lên nhìn người trước mặt:

"Ngươi... Muốn làm gì?"

Minh Thù quay đầu lại mỉm cười: "Mang ngươi quay về, không cần cảm ơn ta, ta sẽ kiêu ngạo đấy."

Nụ cười kia vạn phần quái dị, trong lòng Tiêu Như Phong sinh ra dự cảm không tốt:

"Ngươi buông ra..."

"Không được, ôi chao ta có nhiệm vụ phải làm."

"Nhiệm vụ? Nhiệm vụ gì?"

Nữ nhân này đang nói cái gì vậy?

Nhiệm vụ đương nhiên làkéo giá trị thù hận!

Minh Thù buông chân Tiêu Như Phong ra, quay lạigiơ tay đánh ngất Tiêu Như Phong.

Trứng màu lộc cộc lănra xa vài mét, nữ nhân này thật đáng sợ.

Minh Thù kéo Tiêu Như Phong tiếp tục đi về phía trước, trứng màu lại từ từ lăn đến bên chân Minh Thù:

"Cái kia, có thể đểcho ta một ngụm không? Ta thật là muốn linh khí trên người cô ta..."

Linh khí này rất thoải mái, giống như là được mẹ ôm vào lòng.

Muốn, muốn.

"Một ngụm thôi."

Trứng màu lăn qua lăn lại vòng quanh MinhThù: "Cho ta một ngụm là được, những thứ khác đều cho cô."

Minh Thù nhấc chânđá một cước vào trứng màu, trứng màu bay lên rơi vào tận sâu trong rừng rậm.

...

Gần đây trên đại lục lưu truyền rộng rãi nhất chính là có trứng thần thú xuất thế, tin đồn không biết từ đâu truyền ra, lại tương đối nhiềucũng chẳng ai biết rõ là thật hay là giả, tuy nhiên có rất nhiều người tin vào điều này.

Không lâu sau liền truyền ra có người ở sơn mạch Ma Phong nghe được tiếng rồng gầm, có Thần Long xuất thế.

"Thần Long, nếu như ta có thể có một con Thần Longxưng bá đại lục cũng không còn là giấc mơ."

"Ngươi nằm mơ đi, tin tức thật hay giả còn không biết. Rồng đã sớm biến mất trên đại lục Huyền Nguyên, sao lại đột nhiên xuất hiện rồng được chứ."

Người bên cạnh dội cho gáo nước lạnh.

"Vậy lỡđâu là thật thì sao."

"Vậy cũng không thể nào là của ngươi."

"Hừ, ngươi muốn đối nghịch với ta đúng không?"

"Các ngươi cãi nhau làm gì, các ngươi biết tin tức mới nhất không?"

Thấy hai người sắp xảy raxung đột, những người còn lại vội vàng tách hai người bọn họ ra.

"Tin tức gì? Còn có thể chấn động hơn Thần Long xuất thế sao?"

Người nọ tự tin cười nói: "Biết Túy Hoa các không?"

"Thanh lâu lớn nhất đại lụcngười nào không biết, sao lại có mỹ nhân nào à?"

Mỹ nhân trong Túy Hoa các chẳng những có thể nâng cao thực lực còn có thể trải nghiệm... Mùi vịtuyệt vời vô cùng, song đôi khi khiến rất nhiều người đi một lần cũng khuynhgiabại sản (*).

"Hai ngày trước..."

Người nọ cố ý kéo dài âm: "Túy Hoa các mấy ngày trước có người đến làm loạn đấy."

"Cái gì?"

"Đến làm loạn á? Ai to gan vậy, dám đi làm loạn Túy Hoa các?"

Ngườilàm loạn Túy Hoa các đang ngồi đối diện với hắn, cắn bánh bao nhìn trứng lăn qua lăn lại trên bàn.

Ăn xong bánh bao, nàng cầm trứng quăng ra ngoài cửa sổ.

"Ôi."

Ngoài cửa sổ vang lên một tiếng thét đầy sợ hãi: "Ai lại thất đức như vậy, quăng đá lung tung."

Người bị đập trúng tức giận nhìn xung quanh không thấy hung thủ, một cước đá phải trứng màu, trứng màu đập vào tườnglộc cộc lăn về một hướng, một đôi giày thêu màu ngáng đường nó.

Cái cảm xúcnày...

Trứng màu liền cứng đờ, trong nháy mắt giả chết.

Một bàn tay thon dài nhặt trứng màu lên, y phục trắng tung bay, nam nhâncongmôi cười khẽ, giốngnhư một khắcxuân về hoa nở khiến khung cảnh xung quang trở nên mờ ảo.

"Công tử, trứng này sao lại còn sống được?"

"Ta cũng tò mò."

Nam nhânnắm chặt trứng màu nỗ lực hấp thu lần nữa, nhưng mà giống như lần trước,không cảm nhận được chút sức lực nào, là một vật đã chết.

Thế nhưng, vừa nãynó rõ ràng còn sống.

"Công tử."

Một bóng người vội chạy đến, nắm tay hành lễ: "Tìm được người rồi, ở bên trong tửu lâu này."

"Người này là tân cốc chủ của Tuyệt Hồn cốc trước đó vài ngày đến sơn mạch Ma Phong, sau khi ra ngoài liền đến Tiêu gia mang Tiêu Như Phong quay về, lúc sau liền đi thẳng đến Túy Hoa các."

Nam nhânhơi nângmắt nhìn về phía tửu lâu. Hắn chỉ là đi ra ngoài một chuyến, trở về toàn bộ Túy Hoa các đã bị đập cho tan tành. Mặc dù, Túy Hoa các chỉ là một cái xác trống rỗng, thế nhưng bị pháhủynhư thế, thân làm các chủ hắn không thể không tức giận.

"Công tử, chúng ta còn có việc phải đến nhờ Tuyệt Hồn cốc, nhưng cốc chủ Tuyệt Hồn cốc chẳng hiểu vì sao muốn đối địch với chúng ta, trong này có phải có hiểu lầm hay không?"

Nam nhânđứng chắp tay, kiên quyết không thừa nhận là vì lúc trước ở Long Cốt Sơn hắn cướp trứng của nàng, trêu chọc nàng khiến nàng trả thù.

Thật đúng là có thù ắt phải báo.

Hắn bình tĩnh nói: "Trước tiên theo dõi nàng ta, có gì khác thường thì quay về bẩm báo."

"Vâng."

...

Minh Thù đem Tiêu Như Phong còn nguyênvẹn về Tiêu gia.

Nàng thật sự chỉ là hộ tống Tiêu Như Phong về nhà.

Có điều trên đường trở về, có đánh cho Tiêu Như Phong một trận.

Tiêu Như Phong có về lại Tiêu gia, cũng không được sống yên ổn.

Vai chính chính thức được yêu thíchTiêu Như Phỉcùng với những học viên khác đều chưa về ngay, cả Thất vương gia cũng còn chưa quay về, cô ta lại một mình quay về trước, người của Tiêu gia không buông tha cô ta là một chuyện, những gia tộc khác cũng đều tới cửa yêu cầu giải thích rõ ràng.

"Ta nói không biết, không biết."

Tiêu Như Phong buồn bực gay gắt với những người này.

Đây là nguyên nhân mà nữ nhân kia mang mình về nhà?

Để cho mình trở thành cái bia bị mọi người mắng chửi?

Tiêu Như Phong nhanh chóng tỉnh táo lại, không thể nhắc đến nữ nhân kia.

"Sao cô lại không biết được chứ, các người cùng nhau đi vào, tại sao chỉ có thứphế vật nhưcô lạikhông hao tổn gì mà quay về?"

Người đang nói là cha của Bạch Yên Nhiên.

"Đúng rồi ta là phế vật, vậy có thể làm gì được con gái cưng của các người chứ?"

Tiêu Như Phong hùatheo ý của Bạch lão gia đối đáp lại.

***

(*) Khuynhgiabại sản: Phá hết tiền của, tan cửa nát nhà.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 70: Thần Y Khuynh Thành (17)

Tiêu Như Phong biết bản thân cô ta không được yêu thương, nhưngcũng không nghĩ đến bị ghét bỏ tới mức này.Người của Tiêu gia không hề nói đỡ cho cô ta một chút nào, ngượclại còn kết hợpvới người ngoài ép hỏi tung tích củaTiêu Như Phỉ.

Cô ta là được nữ nhân tên Chức Phách kia mang về, Tiêu Như Phỉ và những người đó rốt cuộc đi đâu cô ta thực sự không biết.

Cuối cùng, Tiêu Như Phong bị giam vào nhà giamTiêu gia, người của Tiêu gia tuyên bốnếu như cô ta không nói ra tung tích của Tiêu Như Phỉ, thì đừng mong được ra ngoài.

Nhà giamđược sắp xếp trận pháp, muốn chạy trốn cũng không dễ dàng như vậy.

Tiêu Như Phong còn chưa nghĩ ra cách để chạy trốn, thì chợt nghe nói Tiêu Như Phỉvà Thất vương gia đã quay về, nhưng mà Tiêu Như Phỉbịthương nặngtính mạng đang bị đe dọa.

Dưới sự nỗ lực tìm kiếm của Học viện đế quốc cùng các đại gia tộc, những người còn lại đều lục đục trở về.

Tiêu Như Phỉhôn mê bất tỉnh, Tiêu gia mời toàn bộ thầy thuốcnổi danh đại lục về trị bệnh cũng không có ai chữa khỏi được cho Tiêu Như Phỉ.

Mẹcủa Tiêu Như Phi hết sức oán giận, đem mọi sự trút lên

Tiêu Như Phong. Tiêu Như Phong bị ép uống thuốc áp chế linh lực không có năng lực phản kháng, mỗi lần đều bị hành hạ đến thừa sống thiếu chết.

Tiêu Như Phong cảm giác mình đường đường là một sát thủ, mang theo tư tưởng tiên tiến hơn đám người kia đến đây, lại bị đám người đó ngược đãi, trong lòng trỗi lên sự không cam lòng mãnh liệt, luôn muốn tìm cơ hội thoát thân.

Nhưng mà mỗi lần cô ta còn chưa chạy được khỏi Tiêu gia, đều bị người của Tiêu gia bắt lại.

"Tiêu Như Phong ngươi còn dám chạy ta sẽchặt chân ngươi."

Mẹcủa Tiêu Như Phỉmang theo người hầuđứng ở bên ngoài nhà giam,nhìn Tiêu Như Phong thê thảm nằm bên trong.

"Hiện tạiNhư Phỉ đã quay về, thế nhưng nếu con ta xảy ra chuyệngì ta muốn ngươi đền mạng."

Nghĩ đến tình trạng hiện tại của Tiêu Như Phỉ, bà ta không nhịn được căm hận đối với người trước mắt:

"Tất cả là do cái đồ xui xẻo nhà ngươi, khắc chết cha mẹ mìnhcòn muốn khắc chết Như Phỉnhà ta."

Trên người Tiêu Như Phong toàn là vết thương, cô ta ngẩng đầu nhìn Tiêu phu nhân, khóe miệng hiện lên nụ cười nhạt, sâu trong đáy mắt hiện lên ánh nhìn đầy hàm ý.

Thù này, Tiêu Như Phong nhớ kỹ.

Tiêu phu nhân nhìn ánh mắt của cô ta, tim nảy lên đề phònglui về phía sau một bước. Bà ta lập tức phản ứng:

"Cái đồ giếtmẹ giết cha nhà ngươicòn không an phận à, người đâu đánh nó cho ta, đánh mạnh vào. Xem ngươi còn dám chạy không, ngươicho rằng Tiêu gia là nơi nào muốn đi thì đi sao? Lần sau còn để nó chạy ra ngoài nữa, các ngươi cũng đừng mong sống yên ổn."

Những lời này là nói với đám người hầu.

Tiêu phu nhânnhìn trên người Tiêu Như Phong tăngthêm nhiềuvết thương, tức giậntrong lòng bớt đi phân nửa, bà hừ lạnh một tiếng mang theo người làmrời khỏi nhà giambẩn thỉu.

Tiêu Như Phong cả người đầy vết thương quỳ rạp trên mặt đất, bấu chặt cỏ khô trên đất, thù hận trong mắt bùng lên mạnh mẽ chưa từng có.

Tiêu gia, Chức Phách...

Cứ đợi đó.

Minh Thù ở trong thành vài ngày, nàng cũng không che giấu thân phận, luôn có người nhận ra nàng là người của Tuyệt Hồn cốc.

Như trong dự tínhTiêu gia tìm tới cửa nhà Minh Thù, chỉ là nàng không nghĩ tới Bạch gia cũng tìm tới cửa.

"Tiểu thư, Bạch gia chủ tự mình dẫn người tới có gặp không?"

Hồi Tuyết đứng bên cạnh Minh Thù, tuy rằng nàng rất không muốn nhìn thấy người Bạch gia, nhưng nàng không thể làm chủ thay tiểu thư.

"Người của Tiêu gia đi rồi sao?"

"Không đâu, đều ở bên ngoài."

Hồi Tuyết ra ngoài nhìn: "Hiện tại toàn bộ Tây Lăng thành đều biết người đang ở trong thành, chắc không bao lâu nữa những người tìm thầy chữa bệnh sẽ chen chúc tới."

Danh tiếng của Tuyệt Hồn cốc tuyệt đối không phải chỉ là hư danh, người muốn được người của Tuyệt Hồn cốc chữa bệnh có thể vòng quanh Tây Lăng thành vài vòng.

"Người của Bạch gia muốn chữa cho ai?"

"Họ chưa nói."

Hồi Tuyết lắc đầu đồng từnàng chuyển chuyển, suy đoán nói:

"Có phải là Bạch Yên Nhiên xảy ra chuyện gì không?"

Người được yêu thíchnhất Bạch gia là Bạch Yên Nhiên, Bạch gia chủ tự mình tới cửa ngoại trừ Bạch Yên Nhiên còn có ai có thể có đãi ngộ như thế?

Đầu ngón tay Minh Thù lướt qua môi: "Có thể..."

Cho nên tiểu thư gặp hay không gặp vậy?

Những người này đều đứng bên ngoài khách điếm, nàng nghi ngờ một lát nữa chủ khách điếm sẽ đi lên đuổi người.

Minh Thù chưa nói có gặp hay không, Hồi Tuyết cũng không dám hỏi tiếp, ngoại trừ lúc trước xử lý chuyện của Bạch Yên Nhiên có chút kỳ lạ,tiểu thư ngày thường đều là người rất lý trí nói đạo lý.

Gần đây, mặc dù tiểu thư có hơi là lạthích ăn thích cười không ít, nhưng ít nhất thì cô tiểu thư lý trí có chính kiến đã quay lại.

Tin rằng tiểu thư có quyết định gì sẽ nói mình biết.

Hồi Tuyết vẫn tiếp tục làm một cô nàng ngu ngơ, không nghi ngờtiểu thư nhà nàng đã sớm bị thay đổi linh hồn.

"Đúng rồi, tiểu thư đây là thiếp mời củaTúy Hoa các đưa tới."

Hồi Tuyết nhớ tới một việc, lấy trong tay áo ra thiệp mời khắc hoa thiếp vàng đưa tới trước mặt Minh Thù.

Trên thiệp mời Túy Hoa các có ba chữ cực kỳ hútmắt.

Túy Hoa các?

Cho mình?

Làm gì? Còn muốn cướp đồ ăn vặt của trẫm sao?

Ngón trỏ nàng rút thiệp mời ra, mặt trên cũng không viết cái gì kỳ quái chỉ là hẹn Minh Thù mười ngày sau tham dự lễ khai trương Túy Hoa các.

Mới vừa bị nàng hủy một cái, không lâu sau lại mở một cái?

Bây giờ kẻ có tiền đều chơi như vậy sao?

Âm mưu thâm sâu.

Minh Thù lật đi lật lại cái thiếp mời, nó chỉ là một tấm thiệp mời, Minh Thù có chút nghi ngờ hỏi Hồi Tuyết:

"Hắn mời ta đến để bị phá sao."

Hồi Tuyết bị sặc một cái, cẩn thận nói:

"Em thấy giống như là khoe khoang hơn."

Dĩ nhiên là như thế rồi, người vất vả phá một cái, người ta nháy mắt là có thể mở một cái khác, còn phát thiệp mời cho tiểu thư không phải là khoe khoang thì là cái gì.

Minh Thù im lặngmột lúc: "Tuyệt Hồn cốc và Túy Hoa các có ân oán gì không?"

Nam nhân kia cướp trứng của nàng có thể là trùng hợp, hắn chỉ cần năng lượng của trứng màu. Nhưng lúc đó giọng nói miệt thị của hắn và sự khiêu khích hôm nay, không phải có thù oán thì chính là ăn no rửng mỡ.

Hồi Tuyết cau mày nhớ lại: "Theo em được biết chắc là không có, nhưng mà trong cốc có rất nhiều chuyện em cũng không rõ. Mọi người đều biết Túy Hoa các là thanh lâu nhưng nó còn có rất nhiều sản nghiệp, là một thế lực cực kỳ to lớn, không ai dám tùy ý đụng đến."

"Hắn rất lợi hại sao?"

Lúc trước khi bọn họ giao đấu, nam nhân kia quả thực ở thế yếu, không giống như thủ đoạn che giấu.

"Cũng không phải nghe nói thực lực của hắn cũng không mạnh. Chỉ là tu luyện một môn tà thuật, có thể kiểm soát tâm trí, hắn muốn ta làm cái gì thì phải làm cái đó, hoàn toàn không có biện pháp phản kháng, rất đáng sợ."

Minh Thù nhớ tới dáng vẻ lúc trước của nam nhân kia, liền nổi da gà toàn thân.

Cái thế lực Túy Hoa các này trong cốt truyện đề cập qua vài lần, nhưng không phải là chính, lúc sau càng không xuất hiện, đương nhiên Túy Hoa các và vị các chủ kia không phải là nhân vật chính.

"Tên hắn là gì?"

"Thanh Trần, mọi người gọi hắn là Thanh Trần công tử hoặc Thanh Trần các chủ."

"Tên và hình tượng của hắn hoàn toàn không hợp nhau."

Nam nhân kia sao có thể sử dụng cái tên Thanh Trần này phí phạm của trời.Minh Thù đẩy thiệp mời sang bàn bên cạnh đầu ngón tay hơi buông ra, thiệp mời rớt xuống đất khóe môi Minh Thù cong lên:

"Hồng Môn Yếnăn không ngon, không đi."

Náo nhiệt nàng rất thích, thế nhưng lúc trước nam nhân kia giành đồ ăn vặt với vàng, nàng không đi.

Phải nhịn mới được.

Đầu có thể rơi máu có thể đổ, nhưng đồ ăn vặt thì ko thể mất.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 71: Thần Y Khuynh Thành (18)

Bạch lão gia và người của Tiêu gia đợi đã hai ngày, trước sau khách điếm đều có người canh gác, nhưng mà vẫn không thấy được người.

Trong lòng Bạch lão gia rất lo lắng đi qua đi lại trước cửa khách điếm, người Tiêu gia đứng bên cạnh hai bên, nước sông không phạm nước giếng đều tự phân chia ranh giới.

Bạch lão giavà người đối diện đấu mắt ghét bỏ xoay đi.

Hai nhà là đối thủ đối đầu với nhau một mất một còn đã nhiều năm, lần này họp chunglại chỗ này đúng là nghiệt duyên.

"Lão gia, lão gia không ổn rồi, tiểu thư đang bắt đầu quậy phá!"

Người hầu của Bạch gia vô cùng lo lắng chạy tới, ngay cả thở cũng không kịp thở, trên mặt vẫn còn chút khiếp sợ, chắc chắn tiểu thư nhà họ quậy phá rất nghiêm trọng.

Sắc mặt Bạch lão gia tốixuống, ông nhìn về phía khách điếm cắn răng phất tay:

"Đi, chúng ta đích thân lên đó mời."

Ông không tin ngày hôm nay không thấy được người của Tuyệt Hồn cốc, Bạch gia cũng không phải thế lực nhỏ bégì, nhưng hiện tại ngay cả bóng dáng người của Tuyệt Hồn cốc cũng chưa từng nhìn thấy, không nghĩ người của Tuyệt Hồn cốc kiêu ngạo đến mức này.

"Lão gia..."

Người của Bạch gia ngăn cản: "Đắc tội vớingười của Tuyệt Hồn cốc, tiểu thư có thể sẽ không còn cách nào chữa khỏi được đâu."

Trong lòng Bạch lão gia lúc này tức giậnvà lo lắng đan xen, không thèm để ý đến lời ngăn cản đi thẳng lên lầu.

Người của Tiêu gia thấy vậy cũng đi theo, cửacủa khách điếm tương đối rộng rãi, tuy nhiên sau khi mấy người này đứng đóbỗng trở lên chật chội vô cùng.

Lưu Phong giữ cửa bên ngoài thấy nhiều người khí thế hung hãn như vậy, trực tiếp rút kiếmtuy trên gương mặt cứng đờ không có chút biểu cảm nào, nhưng đã hiện lên ý rất rõ ràngcác người còn dám tới gần ta sẽ không nểmặt.

Bạch lão gia đè nén sự tức giận xuống, ôm quyền hô to một tiếng:

"Bạch mỗ đến để chào hỏi."

Người củaTiêu gia ở phía sau không hề có tiếng độnggì, có người đứng ra mặt trước bọn họ đương nhiên là rất vui mừng.

Lưu Phong không hề động đậy, đứng như một bức tượng điêu khắc nhìn bọn họ.

Bạch lão gia chỉ là làm dáng, đến ngay cả thắt lưng cũng không thấy cong chút nào, con mắt chăm chú nhìn chằm chằm vào cửa phòng đóng chặt.

Thời gian dường như có âm thanh tích tắc tích tắc kêu lên.

Mỗi một âm thanh đều đánh vào tim ông.

"Kẽo kẹt."

Không biết bao lâu sau cửa phòng mớichậm rãi mởra, ngườitừ bên trong đi ra hai tay đặt trước người, bước nhẹ nhàng đến phía trước Lưu Phong, Lưu Phong thu lại vũ khí lui ra phía sau vài bước.

Hồi Tuyết hơi cúi người: "Bạch lão gia, tiểu thư không ở đây không thể gặp ngươi."

"Sao lại thế được, người của ta đều không hề thấy nàng ấy đi ra."

Bạch lão gia thốt lên, giọng rất lớn: "Có phải tiểu thư nhà các người không muốn gặp ta phải không? Nàng ấy có yêu cầu gì cứ việc nói ra, chỉ cần có thể chữalành cho con gái củata, Bạch gia tuyệt không đối xử tệ vớitiểu thư nhà ngươi."

Chỉ cần có thể dùngđiều kiện để trao đổi mua chuộc thì đều không khó đối phó.

Có điều lần này Bạch lão gia gặp phải đối tượng khó đối đầu.

"Bạch lão gia, ngài cũng biết quy định của Tuyệt Hồn cốc."

Hồi Tuyết mỉm cười, giọng nói dịu dàng lễ độ: "Tùytâm mà trị."

Bạch phụ: "..."

Tùytâm mà trị cái khỉ mốc ấy.

Quy định của Tuyệt Hồn cốc vẫn luôn là kỳ lạ nhất trong các thế lực lớn trên đại lục.

Tùytâm mà trị chính là tùy tâm tìnhmà thôi, có nghĩa là đệ tử của Tuyệt Hồn cốc khám bệnh, thích thì chữa không thích thì thôi.

Nói một cách đơn giản là tùy tâm trạng.

Có thấy ngang tàngkhông?

Chính là ngang tàng như thế đấy!

"Để ta gặp tiểu thư nhà ngươi."

Người của ông ta canh giữ trước sau, làm sao nàng có thể ra ngoài chứ? Nhất định là nàng kiếm cớ.

"Xin lỗi Bạch lão gia, tiểu thư thực sự không có ở đây."

Có trời mớibiết tiểu thư nhà nàng đi tới chỗnào rồi, nàng chỉ là ra ngoài nói vài câu với Lưu Phong chớp mắt một cái quay trở về tiểu thư nhà nàng đã không thấy tăm hơi đâu cả.

Nàng phải làm sao đây? Đương nhiên là chỉ có thể mạnh mẽ bình tĩnh, không thể để cho đám người kia biết nàng không biết tiểu thư đi đâu, chẳng chuyên nghiệp tí nào.

"Ngày hôm nay, ta nhất định phải gặp được nàng ấy, nàng ấy thân là thầy thuốclẽ nào không có một chút tấm lòng của thầy thuốc sao?"

Bạch lão gia hết sức kích động, chuẩn bị mạnh mẽ xông cửa vào.

Lưu Phong lần thứ hai rút ra vũ khí đã thu lại.

"Ôi, nhờ một chút, làm phiền cho đi nhờ một chút."

"Ở đây tạm thời không đi qua được."

"Vì sao không được?"

"Không được là không được."

"Hừ, các ngươi mua cả cái khách điếm này đấy à? Dựa vào cái gì không cho ta đi qua, với lại các ngươi chặn cửa phòng ta làm gì? Chuẩn bị cướp sao?"

Mang nhiều người vậy muốn ra oai phủ đầu à.

Nham hiểm.

May mà phòng trẫm không có trữ thức ăn.

"Tiểu thư."

Hồi Tuyết kích động kêu một tiếng, lại bình tĩnh trở lại: "Người đã về."

Mọi người theo bản năng quay đầu lại nhìn về nơi phát ra tiếng nói, người phía sau lục đục nhường đường, cuối lối đi một nữ nhânváy đỏ đang đứng mỉm cười nhìn bọn họ.

Ánh sáng mờ nhạt phía sau chiếu trên người nàng, tạothành một vòng ánh sáng ấm áp, bao phủ thân thể của nàng.

"Là cô sao!"

Bạch lão gia từng gặp mặt nguyên chủ ở Bạch gia, nhưng không hề có tiếp xúc, lúc này thấy MinhThù liền trợn to mắt:

"Cô là người của Tuyệt Hồn cốc?"

Minh Thù nhấc chân đi vào, tay áo đỏ rực theo giọng của nàng vung lên:

"Ta không phải người của Tuyệt Hồn cốc, thì chẳng lẽ là Bạch lão gia sao?"

"Cô quen biết với con gáicủa ta sao?"

Bạch phụ đột nhiên kích động, ông thấy nàng ở chỗ của Bạch Yên Nhiên, Yên Nhiên lại quen người của Tuyệt Hồn cốc thật tốt quá. Bạch Phụ bình tĩnhlại tâm trạng đang kích động:

"Nếu đã là người quenvới Yên Nhiên, Bạch mỗ xin nói thẳng. Yên Nhiên bị chút kích động không biết cô nương có thể đến xem bệnhcho Yên Nhiên không?"

Người của Tiêu gia nghe vậy đều thay đổi sắc mặt cố gắng tiến lên nói.

Nhưng Minh Thù cũng không cho bọn họ cơ hội nói chuyện, nụ cười hiềnhòa vô hạiđi qua hàng người, đứng trước mặt cách Bạch lão gia năm mét:

"Ta phát hiện ra một việc."

Bạch lão gia lòng đầy nghi vấn: "Chuyện gì?"

"Bạch gia các ngươi có phải có năng lựcđặc biệthạng nhất không?"

Bạch phụ càng nghi hoặc, đây là ý gì?

Minh Thù tiếp tục đi về phía trước, sau khi quay về bên người Hồi Tuyết mới mỉm cười:

"Đều tự cho mình là đúng."

Bạch phụ: "..."

"Còn nữa ta không ăn thịt người..."

Minh Thù ho khan một cái,ánh mắt quáidị của Bạch lão gia nhìn theonụ cười không thay đổi:

"Ta và con gáicủa ôngcó quen biết sao? Rất thân thiết sao? Hay là nàng ta đẹp như thần tiên cần ta đi thắp hương cúng tế, cho nên ta phải đi xem?"

Bạch Yên Nhiên càng hận nàng mới tốt, nàng còn đến chữa bệnhcho Bạch Yên Nhiên, trừ khi đói đến điên rồi.

[Kýchủ người nên đến thăm Bạch Yên Nhiên đi, sau đó thì làm thế này, thế này càng khiến cô ta hận người hơn, là có thể sắp hoàn thành nhiệm vụ rồi.]

Trong lòng Minh Thù lặng lẽ chán ghét, thao tác khiến người ta khó chịuthật là đủ lắm rồi.

Hài Hòa Hiệuđại nhân phiền ngươi mỗi khi làm chuyện gì, thì úp mặt vào tường nhẩm tên của ngươi mười phút, ngươi không làm thất vọng tên của ngươi sao?

Trẫm đây không phải là cái loại nghe dụ dỗ vài câu là sẽ thỏa hiệp làm theo đâu?

[Nhiệm vụ của chúng ta chính là thu thập giá trị thù hận, thủ đoạn gì cũng không quan trọng. Hơn nữa Bạch Yên Nhiên cũng không phải người tốt lành gì, người suy nghĩ đi, nếu như không phải do nàng ta thì nguyên chủ sẽ rơivào tình cảnh kia sao? Đương nhiên, tôicũng chỉ là cung cấp phương án dễ dàng nhất thu giá trị thù hận cho côthôi, côquyết định thế nào tôikhông có quyền can thiệp.]

Hài Hòa hiệu chỉ hứng thú với giá trị thù hận, những thứ khác không đáng khiến nó phải để tâm.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 72: Thần Y Khuynh Thành (19)

Thái độ ngang ngượccủa Minh Thù, thành công làm nổilên lửa giận trong lòng Bạch lão gia, ông hừ lạnh một tiếnglạnh lùng nói:

"Tiểu cô nương, nói chuyện đừng có ngạo mạn như thế, thế giới này lớn hơn cô nghĩ, Tuyệt Hồn cốc cũng không phải thiên hạ vô địch."

Minh Thù không để tâm cười cười, không chút nào tức giận:

"Vậy người đi tìm thiên hạ vô địch chữabệnh cho con gái ngươiđi."

Bạch lão gia: "..."

Cảm giác này giống như là nắm tay đánh vào bông, không có tác dụng gì.

Nếu như không thể khiến người đó tức giận, thì người như vậy nếu không phải là một kẻ ngốc, thì đó là một kẻ thông minh nhất trong những kẻ thông minh.

Hiển nhiên, nữ nhânđối diện không phải là kẻ ngốc.

Bầu không khí hai bên có chút căng thẳng.

"Cô nương."

Người của Tiêu gia đứngđó xem kịch cũng đã lâu, cuối cùng cũng đứng ra lên tiếng, thái độ so với Bạch lão giathì tốt hơn nhiều:

"Xin cô nương đến Tiêu gia một chuyến, xem bệnh cho tiểu thư chúng tôi, về phần thù laocô nương cứ yên tâm."

Minh Thù quay sang cười nhạt với người củaTiêu gia, ngay lúcbọn họ cho rằng có hy vọng, nữ nhânlông mày nhướng lên, phun ra chữ:

"Không."

"Vì sao? Dù sao cô nương cũng phải cho một lý do chứ?"

Người của Tiêu gia không tức giận, chưa từ bỏ ý định tiếp tụchỏi rõ ràng. Nếu như không mời được người của Tuyệt Hồn cốc, tiểu thư nhà bọn họ có thể sẽ không cứu được.

Lúc đi, lão giađã ra lệnh bằngbất cứ giá nàocũng phải mời được người củaTuyệt Hồn cốc.

Minh Thù suy xét một chút đưa ra lý do chiêu bài của Tuyệt Hồn cốc:

"Tâm trạng không tốt."

Tiêu gia đưa ra các loại điều kiện nỗ lực dụ dỗMinh Thù, nhưng mà Minh Thù đều không hứng thú lắm, không khí chẳng biết vì sao yêntĩnh lại.

"Ở đây có chuyện gì thế?"

Âm thanh réo rắt từ bên kia vang lên, đánh vỡ bầu không khí quáidị.

Nam nhânmột thân y phục hoa lệ, khuôn mặtkinh người chỉ cần liếc mắt là có thể làm người ta chìm đắm say mê, hắn còn dựa vào khung cửa liếcmắt sang bên này, ánh mắt chăm chú nhìn sang

Minh Thù đỏ rực ở phía bên kia.

Như lửa thiêu đốt sáng quắc lóa mắt, bên trong con ngươi đen như mực của hắn là vũ trụ mênh mông.

Ánh mắt Minh Thù chỉ dừng trên người hắn một giây, nhanh chóng rời mắt đi, lại gặp phải tú bà mở thanh lâu này.

"Thanh Trần..."

Sắc mặt Bạch lão gia khẽ biến sắc: "Tại sao ngươi ở đây?"

Ở đây không phải địa bàn Túy Hoa các, yêu nghiệt Thanh Trần này tại sao lại xuất hiện ở chỗ này? Hắn có mục đích gì?

"Vì sao ta không thể ở đây?"

Thanh Trần từ bên kia đi qua, vạt áo dài kéo lê trên mặt đất:

"Cho phép Bạch gia chủ tìm thầy trị bệnh, còn ta thì không được ư?"

"Ngươi có bệnh?" Bạch phụ thốt ra.

Ánh mắt Thanh Trần hơi đổi, âm thanh réo rắt mang theo vài phần trào phúng:

"Ta còn tưởng rằng chuyện này người trên đại lục đều biết, xem ra là gia chủ kiến thức hạn hẹp."

Ánh sángtrong đầu Bạch phụ vừa lóe, nhớ đến một tin đồn trên đại lục.

Nghe đồn các chủ Túy Hoa các sống không quá hai mươi sáu tuổi.

Mà Túy Hoa các dường như cũng đangnỗ lực tìm kiếm thầy thuốc cónăng lực siêu phàm, điểm này dường như đúng nhưtin đồn kia, người của Túy Hoa các cũng không phủ nhận.

Cho nên hắn thật sự sống không quá hai sáu tuổi sao?

"Bạch gia chủ,Tiêu gia chủ, nếu cô nương ấy đều từ chối,các ngươicũng không cần phải bám riết lấy người ta, làm tất cả mọi người đều khó xử."

Thanh Trần tiếp tục nói: "Là ta mời các ngươi ra ngoài, hay là..."

Câu nói kế tiếp Thanh Trần chưa nói ra, thoáng mỉm cười nhìn Bạch lão gia.

Đáy mắt Bạch lão gia tràn đầy phức tạp, vừa muốn tranh giành nhưng lại sợ rắc rối.

"Tuyệt Hồn cốc không chỉ có mình ngươi, chúng ta đi."

Bạch phụ mạnh mẽ tìm cho mình một lí do rời đi.

Đệ tử Tuyệt Hồn cốc nhiều ngườinhư vậy, ông cũng không tin không tìm được người chữa trị cho con gái ông, thế nhưng thù ngày hôm nay nhất định không bỏ qua.

Minh Thù hơi nhướng mày, chỉ cười không nói.

Vẻ mặt của Hồi Tuyết có chút buồn cười, nếu ông ta biết người Tuyệt Hồn cốc đều nghe tiểu thư không biết có bị tức chết hay không.

Người Tiêu gia nhìn Minh Thù lại nhìn Thanh Trần giống như yêu nghiệt, cuối cùng chỉ có thể dẫn người rời đi.

Hai nhóm người vừa đi hành lang liền trống trải, không khí được lưu thông không ít.

Khóe miệng Thanh Trần đầy ý cười: "Chức Phách cô nương, ta giải quyết cho nàng hai đám phiền phức đó, nàng dự định cảm ơn ta như thế nào đây?"

Minh Thù giơ nắm tay: "Cái này thì sao?"

"Chức Phách cô nương có chút thô lỗ."

Thanh Trần mặt không thay đổi: "Lúc trước, Chức Phách cô nương phá hủy địa bàncủa ta, ta còn chưa kịp cám ơncô nương."

Hắn là tên ngốc hả?

Hủy nhà còn muốn cám ơntrẫm?

Chơi trò gì vậy?

"Không cần cám ơn, dễ như trở bàn tay."

Diễn viên xuất sắc Minh Thù lại xuất hiện.

"Nơi đó thực ra ta đã muốn đổi từ lâu rồi, nhưng mà có cảmtình lâu năm với nó, nên vẫn không ra tay lần này Chức Phách cô nương quyết định giúp ta về tình về lý ta đều phải cám ơncô nương."

Khóe miệng minh Thù cong ra độ cong đẹp mắt: "Vậy làm phiền ngươi thanh toán chi phí phá dỡ."

"..."

Nói đến không biết xấu hổ thì vị này lợi hại hơn.

Thanh Trần hít sâu một hơi: "Chức Phách cô nương, giả dối qua giả dối lại thú vị lắm sao?"

"Là ta bắt đầuà?"

"..."

"Được rồi, là ta."

Thanh Trần tự nhiên chuyển đổi nội dung chính củacâu chuyện:

"Chẳng hay có thể mời Chức Phách cô nương ăn một bữa cơm?"

"Ta với ngươi rất thân thiết sao?"

Tự dưng mời ăn cơm, quan trọng là lúc trước còn đánh nhau, có thể có ý gì tốt chứ? Không đi không đi, cho dù ăn ngon cũng không đi.

Ánh mắt Thanh Trần có chút mờ ám: "Chúng ta từng có quan hệ xác thịt."

Ta khinh! Ai có quan hệ xác thịt với cái tên ngốc như ngươi, đánh nhau thôi đừng nói nghe "dâm đãng"như vậy, trẫm là người đứng đắn.

Minh Thù vẫn mỉm cười bình tĩnh: "Chạm ngươi một chút thì làm sao? Ngươi là tiểu cô nương à, sờ một cái là mang thai?"

Trong lòng Thanh Trần như muốn phát điên, nhưng trên mặt lại không có biểu hiện gì, nén cảm giác muốn xù lông giương nanh múavuốt, hắn đi thẳng vào vấn đề:

"Chức Phách cô nương, vừa nãy cô cũng nghe thấyta có chuyện nghiêm túc tìm cô."

"Chữa bệnh à?"

Minh Thù mỉm cười: "Ta không biết chữa bệnh, mời tìm ngườikhác."

"Mẹ kiếp!"

Thanh Trần nhịn không được chửi thề.

Minh Thù vừa định dời mắt lại nhìn chằm chằm Thanh Trần, biểu cảm trở nên quái dị.

Thanh Trần nhanh chóng che giấu, nhìn ánh mắt nghiên cứu tìm tòi của Minh Thù bình tĩnhnói:

"Chức Phách cô nương là cốc chủ Tuyệt Hồn cốc, nếu cô không biết chữa bệnhtrên thế giới này còn có người nào biết chữa bệnh sao?"

Phải nhịn.

Nhất định phải nhịn, không thể bùng phát lúc này!

Có mà nhịn được cái khỉ mốc ấy.

Hắn chỉ muốn một phút bóp chết nữ nhân đối diện.

"Ta thực sự không biết chữa bệnh, không tiễn."

Minh Thù phất tay với Thanh Trần, bộ dạng tạm biệt không tiễn.

Nàng không có hứng thú với cứu người, kỹ năng nhạt nhẽo vô cùng.

"Chức Phách..."

Thật là phiền phức, bám dai như đỉa.

Trẫm đã nói không biết chữabệnh mà.

Không biết!

Thanh Trần còn chưa nói xong, Minh Thù đã như tên rời cung đánh về phía Thanh Trần.

"Bịch!"

"Rầm!"

Thân thể Thanh Trần bị đánh bay đụng vào bồn hoa trên hành lang, bồn hoa vỡ vụnrơi đầy đất.

Trên người Thanh Trần dính không ít bùn, trên tóc còn dính vài miếng lá cây, có chút thê thảm.

Muốn giết người làm sao bây giờ?

Thế nhưng, không được làm chết người.

Rốt cụclà tên khốnnào đưa ra cái quy định này thế không biết.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 73: Thần Y Khuynh Thành (20)

Minh Thù đánh người xongung dung quay về phòng, nhốt Thanh Trần ở ngoài cửa.

Nàng vừa về đến phòng đã nhìn thấy cái trứng màu bắt mắtđanglăn qua lăn lại trên bàn.

Cái thứnày, còn có thể tự mình lăntrở về sao?

Trứng màu phát hiện ra Minh Thù bướcđến, lăn lông lốc đếncạnh cái bàn nhảy lên nhảy xuống:

"Hù chết trứng, nam nhân kia thật đáng sợ."

Minh Thù kéo cái ghế ngồi xuống: "Ngươi tới chỗ ta làm gì?"

Trứng màu giống như một đứa trẻ làm nũng, lăn lăn hai vòngtrong giọng trẻ con non nớt tràn đầy tủi thân:

"Thế giới bên ngoài thật đáng sợ, thật đáng sợ."

Khóe miệng Minh Thù giật một cái, đưa tay chỉ chính mình: "Còn ta thì không đáng sợ sao?"

Trứng màu lắc lắc thân trứng: "Vẫn còn tạm... Ngươinóikhông ăn thứ có thể nói."

Nếu không vì những lời này, sau khi trốn người nam nhân kia, nó cũng không đến chỗ nàng.

"Ta không ăn, nhưng..."

Minh Thù cười nhamhiểm, kéo dài âm cuối: "Không có nghĩa là người bên cạnh ta không ăn."

Trứng ngây thơ như vậy cũng hiếm gặp.

Trứng màu: "!!!"

Còn có thể loại này sao?

Mạng của nó sao lại khổ như vậy!

Ô ô ô, nó phải về nhà.

"Chắc là người chỉ đang dọa ta thôi."

Trứng màu thử thăm dò, cực kỳ tủi thân.

Nó thông minh đáng yêu như vậy, vì sao có nhiều người muốn ăn nó chứ, thực sự là nó không thể ăn.

"Ta không hù dọa ngươi đâu."

Minh Thù kéo đĩa trái cây bên bàn, cầm trái cây khẽ cắn một miếng:

"Lát nữa, ta bảo Hồi Tuyết nấu ngươi."

Trứng màu ở trên bàn nhảy nhótphát ra tiếng kêu giòn giã, giống như một đứa trẻ đang tức giậnlên vì một việc không hài lòng nào đó.

Sau cùng nó hét lớn một tiếng: "Ngươi cũng là một người xấu, con ngườicác ngươi đều là người xấu."

Trứng màu dỗi lăn xuống bàn, từ cửa sổ nhảy ra ngoài, biến mất trong tầm mắt Minh Thù.

Minh Thù xem như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục ăn trái cây.

Nàng phun hột đang chuẩn bị ăn tiếp một trái nữa, thì trứng màu lại từ bên ngoài nhảy vào, dáng vẻ cực kỳ sợ hãi cả quả trứng đều đang run rẩy.

Minh Thù nghi hoặc: "Ngươi lại quay về làm gì? Không sợ bị nấu à?"

Hay là sự hấp dẫn của trẫm quá lớn?

Trứng màu trong lòng liếc Minh Thù một cái, vô cùng gấp gáp nói: "Con rắn kia tới."

Rắn?

Trong đầu Minh Thù hiện lên con rắn ngu xuẩn kia trong sơn mạch Ma Phong.

"A!"

Bên ngoài vang lên một trận thét chói tai, có vật ngã xuống ầm ầm.

Minh Thù đứng dậy nhìn ra bên ngoài cửa sổ, trên đường hỗn loạn nhìn xa hơn một chút một quái vật khổng lồ màu vàng óng, đang qua di chuyển qua bên này.

Tất cả những nơi nó đi qua, đều bị phá hủy.

"Nó tới, nó tới."

Trứng màu nhảy nhảy trong tay Minh Thù: "Nó muốn tới ăn ta."

"Ngươi không phải là trứng thần thú sao?"

Minh Thù nhìn trứng màu: "Còn sợ nó?"

Trứng màu nhảy càng mạnh hơn:

"Bây giờ, ta còn là kỳ ấu niên, chưa trưởng thành... Theo như con ngườicác ngươi mà nói chính là một đứa trẻ, ngươi bảo một đứa con nít như ta so với người trưởng thành, có thể so sánh được sao?"

Minh Thù tổng kết một câu: "Tại vì ngươi yếu."

"Ta rất lợi hại!"

Trứng màu có chút không phục.

Minh Thù câu môi: "Vậy ngươi đi đánh nó, sợ cái gì?"

"Ta..."

Trứng màu chần chừ, tìm cho mình một lý do tốt hơn:

"Bây giờ, ta còn chưa sinh ra, đánh với nó như thế nào? Chờ ta sinh ra, sẽ lợi hại hơn nó gấp trăm lần."

Hừ, nó không hề yếu chút nào.

Nó chỉ là chưa sinh ra thôi.

"Thế chả phải là yếu thì là gì?"

Trứng màu: "..."

Nó không hề yếu, không yếu!

Thấy con rắn đi về bên này, Hồi Tuyết và Lưu Phong đẩy cửa vào, Hồi Tuyết sợ hãinhìn con rắn giục Minh Thù:

"Tiểu thư, nó tới rồi chúng ta rời khỏi đây trước đi."

"Cũng không phải là tới tìm ta, sợ cái gì?"

Khóe miệng Minh Thù vẫn như cũ, hiện ý cười nhàn nhạt.

"Không phải tìm người?"

Hồi Tuyết rõ ràng không tin, lúc trước ở sơn mạch Ma Phong đánhnó như thế, nó không phải báo thù thì tới làm gì?

Minh Thù chỉ chỉ trứng màu ở bên cạnh đang nhảy tưng tưng:

"Đương nhiên là tìm nó, chỉ cần đem giao nó ra là được rồi."

Trong nháy mắt trứng màu lui về sau vài mét nấp trong góc phòng, uất ức lên án Minh Thù:

"Sao người lại máu lạnh vô tình như vậy."

Minh Thù gật đầu mỉm, cười đưa mắt nhìn trứng màu, nghiêm túc hỏi:

"Ừ, ta chính là máu lạnh vô tình như thế đấy, thì sao nào?"

Có máu lạnh hay không, có vô tình hay không thì liên quangì tới người ngoài?

Trứng màu lại càng điên cuồng hơn.

Thì sao nào!

Nàng lại hỏi nó thì sao nào! Máu lạnh vô tình đáng kiêu ngạo lắm à? Ngươi kiêu ngạo cái con khỉ ấy!

Còn có, nó đáng yêu lợi hại như vậy, thế mà nàng lại không thèm đoái hoài đến, nàng có phải là phụ nữ không? Có phải là con người không?

Không bằng cầm thú!

"Tiểu thư, nó tới rồi."

Hồi Tuyết vừa dứt lời thì con rắnđã nhanh nhẹn lướt tới, sau khi đập nát một tòa nhà thì nó đã thành công đứngtrước của sổ phòng Minh Thù.

Đầu con rắn kia lớn gần bằng cáicửa sổ.

Đôi mắt vàng óng như chuông đồngnhìn chằm chằm Minh Thù, thâmtrầm lại biến đổikỳ lạ.

"Chào."

Minh Thù vẫy tay chào hỏi con rắn.

Con rắnphun ra lưỡi rắn đỏ tươi, dữ tợn nói:

"Loài người kia, đem trứng thần thú giao cho ta, ta tha cho ngươi một mạng."

"Ngươi ngu như thế, còn đòi tha ta một mạng sao?"

Minh Thù cười khẽ: "Ngươi tự lo lắng cho mình đi."

Nàng chỉ ngón tay, con rắnnhìn theo ánh mắt Minh Thù, vài bóng người bao vây muốn chạy qua bên này. Hận ý trongmắt con rắncàng đậm, đuôi rắn vung lên nhà cửa ầm ầm bị chém thành hai. Đuôi sáng bóng giơ lên đồ trên mặt đất đồng thời bay lên lơ lửng giữa trời, sắc bén bay về phía những người đang chạy qua.

Phần phật.

Đuôi rắn chuyểnđộng, đồ vật lộn xộn mang theo sức mạnhbén nhọnbắn ra xung quanh.

Lưu Phong tiến lên ngăn cản đồ vật bay đến. Hồi Tuyết nhân cơ hội nắm cổ tay Minh Thù:

"Tiểu thư, đi mau."

Hồi Tuyết kéo Minh Thù từ cửa chính rời khỏi khách điếm, khách điếm sau lưng rầm một tiếng bị phá nát, bụi mù cuồn cuộn hình ảnh con rắn đều trở nên mù mịt.

"Khụ..."

Hồi Tuyết phất tay gạt bụi, mang theo Minh Thù đến nơi an toàn. Một giây sau, cổ tay Hồi Tuyết chợt thấy bị siết, nàng bị Minh Thù kéo về sau vài bước, một vật màu đen từ trên trời đập xuốngvừa lúc rơi trước mặt nàng.

"Cẩn thận một chút."

Khí nóng dồn lên tai Hồi Tuyết, nàng nuốt một ngụm nước bọt:

"Cámơn... Tiểu thư."

Nếu như lúc nãy tiểu thư không kéo nàng, có thể sẽ đập trúng nàng.

"Chức Phách cô nương, lại gặp mặt rồi."

Minh Thù buông Hồi Tuyết ra hơi liếc mắt, Thanh Trần đứng ở một chỗ cách nàng vài bước, trên người đã thay một bộ y phục càng xinh đẹp lộng lẫy, giống như một con bướm rực rỡ.

Mặc dù làbụi bay mù mịt cuồn cuộn, cũng không ngăn được vẻ nhãnhặntuyệt sắc của hắn.

Đúnglàtú bà.

Minh Thù mỉm cười: "Sao ngươi cứ theo dõi ta vậy, yêu ta sao?"

"..."

Tên nào mà yêu được nàng vậy, còn có muốn giữ thể diện không đây. Thanh Trần cười hừ một tiếng, trực tiếp đáp lại:

"Chức Phách cô nương vẫn luôn tự khen như thế sao?"

Minh Thù khiêm tốn tiếp thu: "Cũng bình thường mà."

Ai đang khen nàng chứ!

Thanh Trần kiềm chế khôngnổi điên, ngoài cười nhưng trong không cười:

"Thật hy vọng y thuật và da mặt của Chức Phách cô nương đều tốt như nhau."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 74: Thần Y Khuynh Thành (21)

"Ngươi yên tâm cái khác ta không dám chắc chắn, nhưng chữa chết ngươi không thành vấn đề."

Nguyên chủ có thể trở thành truyền nhân của Tuyệt Hồn cốc, đương nhiên y thuật không hề kém. Nhưng mà làm cái việc chữa bệnh vừa lãng phí thời gian vừalãng phí sức lực này, nàng từ chối.

Nữ nhânđối diện lộ ra nụ cười nhẹ nhàng, cả khuôn mặt nàng cũng nhuốm ý cười không nhìn ra có bất kỳ ác ý nào, nhưng sau khi nghe nàng nói, một giây sau lại muốn bóp chết nàng.

Thanh Trần hít sâu một hơi: "Chức Phách cô nương, đừng có nói là cô chỉ là hữu danh vô thực (*) nhé?"

"Ngươi thử là biết ngay ta có phải hữu danh vô thực không ấy mà?"

Bệnh thì nàng không trị được, nhưng hại chết người thì nàng lại tương đối có kinh nghiệm.

"Tiểu thư, đừng nói chuyệnnữa."

Hồi Tuyết nhìn dáng vẻ hai người, có vẻ đang nói chuyện dông dài dữ lắm nên nhanh chóng đi tới cắt ngang bọn họ:

"Nó tới rồi."

Con rắnlướt qua đống đổ nát,kéo thân thể to lớn hướng về phíabọn họ, phía saumột số người đang chạy theo tấn côngnó. Đáng tiếc linh lực đánh vào người nó chỉ như gãi ngứa, không có chút hiệu quả nào.

Con rắnxác định mục tiêu, xông thẳng vào Minh Thù.

Con ngươi màu vàng ánh lên hai thân hìnhnhỏ bé trên mặt đất, hai người kia lại không nhìn nó, lần trước như thế lần này cũng vậy.

"A!"

Nó đường đường là thánh thú, từ khi nào lại bị con ngườinhỏ bélàm lơ như vậy. Đây là khinh thường nó, bất kính với nó, nhất địnhphải đánh một trận.

Đuôi con rắntừ bên cạnh quét quaMinh Thù và Thanh Trần, cùng nhau di chuyển hai người lần lượt tách ra, đuôi con rắntừ phía dưới đảo qua, hai người traođổi phương hướng đứng ở vị trí của đối phương, ngay cả góc áo của bọn họ đuôi rắn cũng chưa hề động tới.

Thanh Trần ổn định thân thể phủi phủi vạt áo, chậm rãi nói:

"Thực lực của Chức Phách cô nương không tệ."

"Ngươi cũng vậy."

Thực lực nam nhân này tuy rằng không tốt lắm, nhưng bản lĩnh chạy thoát thân của hắn cũng không đến nỗi nào.

Hai người lại giả vờ khách sáo, tiếp tục ngólơ con rắn.

Con rắnnổi giận, đuôi thay đổi phương hướng mang theo tiếng gió rít gào cuốn về phía Minh Thù.

Minh Thù tiện tay bẻ một nhánh cây bên cạnh, vung tay đánh xuống đuôi rắn, con rắnnhìn nhánh cây thông thường thì chẳng thèm quan tậm, nhưngkhi nhánh cây đánh vào trên đuôi, nó đau đớn như kim châm từ đuôi tràn lên, đau đến tận xương.

"Rít rít."

Con rắnđau đến gào thét.

Loài người đáng hận.

"Chạy mau."

Minh Thù vọt tới bên người Hồi Tuyết kéo nàng chạy ra xa.

Hồi Tuyết vẻ mặt ngây ngẩn, tiểu thư lúc nãy người mạnh mẽnhư vậy đều là giả vờ sao?

Minh Thù chạy khiến Thanh Trần còn không phản ứng kịp.

Hành độngcủa nữ nhân này sao lại kỳ quái như thế? Còn tưởng rằng nàng muốn đánh một trận cùng thánh thú, nào ngờ nàng mới đánh một chút đã bỏ chạy, thế này thì khác quái nào vuốt đuôi cọp rồi chạy chứ?

Không được, hắn cũng phải chạy.

Thanh Trần vừa chạy hai bước liền dừng lại, hai tay kéo vạt áo mình. Hắn không thể chạy, hắn là các chủ Túy Hoa các, chạy trốn không phải là chuyện các chủ có thể làm.

Không được chạy.

Không được chạy.

Kết quả của không được chạy chính là Thanh Trần và con rắnđánh nhau qua vài con phố, sau khi hủy hoại vô số nhà cửa trong thành khi người của Túy Hoa các xuất hiện, hắn mới miễn cưỡng giữ hình tượng.

Mà đầu sỏ gây chuyện đã sớm không biết chạy đi đâu.

Thanh Trần tức giận thiếu chút nữa chửilời thô tục.

Con rắnở Tây Lăng Thành xưng vương xưng bá, người ta là thánh thú cực kì lợi hạingười của các gia tộc lớn không làm gì được nó. Nghe nói Phượng Thành xuất quân chưa từng thành công, con rắngiống như nổi điên, ở Tây Lăng thành ra sức phá hoại.

Tiếp tục như vậy cũng không phải là cách hay, các gia tộc lớn bắt đầu thương lượng kế hoạch,không đánh chết được con rắnthì phải để nó rời đi.

Đương nhiên cũng có người có ý muốn bắtcon rắn cho bản thân. Nhưng mà thánh thú nào dễ đối phó như vậy, tất cả mọi người ra tay chưa kịp thắng thì đã chết rồi.

Hành độngcủa những người này làm con rắntức giận, con rắntức giận hủy diệt hơn phân nửa Tây Lăng thành, thương vong vô cùng nặng nề.

"Tiểu thư, Phượng Thành và con rắnđang nói chuyện với nhau."

Hồi Tuyết vội vàng mang về tin tức mới nhất: "Con rắnyêu cầu bọn họ giao người và Thanh Trần công tử, còn có Tiêu Như Phong, nếu không giao liền giết hết ngườidân trong thành."

"Tiêu Như Phong?"

Nàng không nghe lầm chứ?

Hồi Tuyết gật đầu, không sai chính là Tiêu Như Phong, là Tiêu Như Phong được tiểu thư đưa về Tiêu gia.

Minh Thù: "..."

Giao nàng và Thanh Trần thì còn có thể hiểu, còn giao Tiêu Như Phong nữa là thế nào? Từ bỏ trứng màu mà nó hằng ngày mong muốn sao?

Con rắnvà Tiêu Như Phong có giao dịch gì không thể cho ai biết sao?

Minh Thù suy nghĩ sờ sờ cổ tay, một tin tức lộn xộnhiện lên trong đầu nàng,cuối cùng tổng kết ra kết luận.

Con rắn mang Tiêu Như Phong đi,trong lúc đó phát sinh chút chuyện, cũng không phải không có khả năng...

Con rắnlà bàn tay vàng của nữ chính giả Tiêu Như Phong sao?

Khỉthật trong cốt truyện không thấy xuất hiện con rắn ngu xuẩn kia!

Đạo diễn, có rắn tựdưng chạy vào này!

Hình như trứng màu mới là bàn tay vàng của Tiêu Như Phong.

Trứng màu là Tiêu Như Phong cướp từ trên tay Tiêu Như Phỉ, nhưng bây giờ trứng màu cũng không xuất hiện cùng với Tiêu Như Phỉ.Tiêu Như Phong muốn cướp cũng không có cơ hội,cho nên Thiên Đạo mới cung cấp bàn tay vàng mới cho Tiêu Như Phong sao?

Đúng là được trời ưu ái không cần sợ hãi.

Một bàn tay vàng không có, không sao còn có bàn tay vàng thứ hai, thứ ba.

Không được, phải ăn chút đồ ăn an ủi.

"Sau đó thì sao?"

Phượng Thành thân là nam chính, không thể chỉ nói chuyệnđến đó là đồng ý được.

Hồi Tuyết nuốt một ngụm nước bọt: "Trải qua cuộc nói chuyện, cuối cùng chỉ cần giao người và Tiêu Như Phong ra."

Đứng sau Thanh Trần là Túy Hoa các, lực lượng của Túy Hoa các Phượng Thành vẫn còn cần cân nhắc một chút.

Cho nên cuối cùng, chỉ còn lại đệ tử Tuyệt Hồn cốc là nàng và Tiêu Như Phong không được yêu thíchở Tiêu gia trở thành vật hy sinh.

"Tiểu thư, nếu bọn họ biết thân phận của người, cũng không dám tùy tiện giao người ra, người... Âydangười đừng ăn nữa. Bọn họ muốn đem tiểu thư giao ra đổi lấy bình an của Tây Lăng thành đấy!"

Hồi Tuyết gấp gáp lo lắng.

"Bọn họ nói giao là giao được chắc?"

Minh Thù ôm đồ ăn vặt không buông tay:

"Tiểu thư nhà em là người dễ nói chuyện như vậy?"

"Tiểu thư, cao thủ trong Tây Lăng thành rất nhiều, chúng ta không đánh thắng nhiều người như vậy được."

Tây Lăng thành giống như thủ đô đại lục Huyền Nguyên, ở đây ẩn chứa vô số cao thủ.

Để Tây Lăng thành không gặp tai ương ngập đầu rất có thể sẽ mời những tiền bối này xuống núi.

Những lão quái vật kia bọn họ không thể đối phó,đến lúc đó tiểu thư sẽ gặp nguy hiểm.

Minh Thù quay đầu: "Nếu lợi hại như vậy,vì sao bọn họ lại không trực tiếp đánh bạicon rắn?"

Hồi Tuyết nghẹn một chút không biết trả lời như thế nào.

"Hồi Tuyết, biết vì sao không?"

Minh Thù chống cằm nhìn nàng.

Hồi Tuyết gật đầu, rồi nhanh chóng lắc đầu.

"Bởi vì kẻ yếu dễ dàng đối phó hơn. Bắt nạt kẻ yếu chính là tâm lý của tất cả mọi người."

Minh Thù vẽ vẽ vòng tròn, đôi mắtđảo quanh một vòng:

"Nhưng có một số người không muốn ủng hộ chính nghĩađứng ra làm người quan trọng,vì chỉ cần phản đối sẽ bị rất nhiều người chửi mắng, quycho họ một tội danh nặng nềép họ vào đường cùng."

***

(*) Hữu danh vô thực:Chỉ có tiếng nhưng trong thực tế không có gì.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 75: Thần Y Khuynh Thành (22)

Người đến mời Minh Thù nhanh chóng tới, Minh Thù đứng ở hành lang khách điếm nhìn phía dưới giàn trậntâm tình rất tốt:

"Lực lượng hùng hậu như vậy, coi trọng ta quá."

Hồi Tuyết im lặng liếc mắt, nhìn Lưu Phong đang ngồi xổm trên xà nhà xem tình hình, tiểu thư à,bọn họ không phải mời người đi dự tiệc bọn họ là đến mời người đi chịu chết đó.

Làm phiền người nghiêm túc một chút.

"Tiểu thư."

Hồi Tuyết níu chặt Minh Thù, không cho nàng đi xuống dưới:

"Người đừng xuống phía dưới."

Minh Thù vỗ nhẹ tay Hồi Tuyết, mỉm cười:

"Người ta đã phô trương lớn như vậy mời ta, làm sao có thể không đi."

Nhất định sẽ có trò vui xem, không đi thật lãng phí.

"Tiểu thư!"

Hồi Tuyết gấp đến độ giậm chân: "Bọn họ không hề có ý tốt gì, đến lúc đó xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì làm sao bây giờ?

Người là cốc chủ Tuyệt Hồn cốc, người không thể xảy ra chuyện gì."

Mỗi cốc chủ đương nhiệm của Tuyệt Hồn cốc chỉ có một vị đệ tử, hiện tại lão cốc chủ đã đi về cõi tiên,tiểu thư còn chưa có đệ tử, nếu thực sự xảy ra chuyện gì Tuyệt Hồn cốc phải làm sao?

Tiểu thư như vậy là không có trách nhiệm với bản thân, cũng chính là không có trách nhiệm với Tuyệt Hồn cốc.

"Yên tâm, ta mạng lớn."

Minh Thù giọng điệuđànghoàng: "Chỉ có những người này, còn chưa làm gì được ta."

Nàng không muốn chết, ai có thể bắt nàng?

Đương nhiên là Hồi Tuyết không khuyênđược Minh Thù, bọn họđược hàng ngàn người đưa đến một mảnh đất trống trong trung tâm Tây Lăng thành.

Lúc này trên mảnh đất trống là lớp lớp người vây quanh,các gia tộc lớn đều về tụ họpđông đủ, thân thể con rắnchiếm một dãy nhà,đầu rắn ngẩng cao, kiêu ngạo nhìn người phía dưới.

Phượng Thành đứng trong đám người, đứng xung quanh hắn là một vài vị lão tiền bối, mỗi người mặt mày từ bi không có chấp niệm.

Hình như những người này là những bậc cao nhân.

Minh Thù mỉm cười đi vào vòng vây, áo ngoài màu đỏ bay trong giókhông một chút luống cuống sợ sệt, ánh mắt nàng nhìn mọi người tràn ngập sự ấm áp.

Trên người nàng không có khí thếbén nhọn, không khí xung quanh hoàn toàn yên ắngtheo sự xuất hiện của nàng.

Một người rõ ràng không có khí thế áp đảo, nhưng sự tồn tại của nàng lúc này lại mạnh hơn bất kỳ kẻ nào.

Ánh mắt mọi người di chuyển theo bóng ngườimàu đỏ rực rỡ, có phức tạp có thương tiếc cũng có lạnh lùng căm hận đố kỵ.

"Chức Phách cô nương."

Một nam nhân đứng tuổitrong đám người Tiêu gia đứng ra, gọi Minh Thù lại.

Minh Thù dừng chân: "Có việc gì sao?"

Ánh mắt Tiêu gia chủ yên lặng quan sát Minh Thù, cô gái này trong tình huống như vậy lại vẫn có thể thong dong bình tĩnhnhư thế.

Tiêu gia chủ đi về phía trước vài bước, hạ giọng:

"Chỉ cần cô đồng ý chữa bệnh cho Như Phỉ, chuyện ngày hôm nay Tiêu gia sẽ giải quyết giúp cô, điều kiện trao đổi như vậy Chức Phách cô nương cảm thấy thế nào?"

Nếu Phượng Thành có thể cùng con rắnđàm phán điều kiện, Tiêu gia cũng có thể.

Ngón tay Minh Thù vân vê tóc trước ngực:

"Nếu không thì sao, tự ta có thể giải quyết, tại sao lại muốn ngươigiúp đỡ chứ?"

Nếu không thể dùng nắm đấm để giải quyết vậy thì sẽ nói đạo lý.

Đối với cáchnói đạo lý và dùng nắm đấm là ngang nhau, cho nên những lời này có cái gì khác nhau chứ.

Lúc trước, Tiêu gia chủ cũng đã nghe người hầu nóiqua, Minh

Thù rất khó nói chuyện, hơn nữa lại cực kỳ tự cao.

Người Tuyệt Hồn cốc đều có y thuật người thường không theo kịp, tự caomột chút có thể hiểu được, nhưng ông không nghĩ tới người này có thể tự caolại lớn lối như thế.

"Chức Phách cô nương, cách nói chuyệnlớn lối như vậy xem ra là nắm chắc mười phần."

Tiêu gia chủ thay đổi giọng điệu.

Minh Thù đưa tay che miệng hà một hơi một lát sau đóbuông ra, mỉm cười:

"Làm gì có bản lĩnhđó chứ, Tiêu gia chủ người đừng nói lung tung oan uổng cho một tiểu cô nương như thế, như vậy quả thực là không lịch sự chút nào."

Tiêu gia chủ: "..."

Kẻ đần cũng hiểu được câu nói kia của ông, nàng xuyên tạc lung tung cái quỷ gì vậy?

Vốn còn muốn cứu nàng một mạng.

Nếu rượu mời không muốn chỉ muốn uống rượu phạt, vậy cũng chỉ có thể trách chính nàng ta số không may.

"Các ngươi đừng nói nhảm nữa, còn một người nữa mau giao ra đây."

Con rắn không chờ được,cái đầu lớn mạnh mẽ hạ xuống vài mét, cảm giác áp bách cũng theo đó đè xuống, đoàn người liền rút lui về sau vài bước.

Tiêu gia chủ liếc mắt nhìn Minh Thù, phất tay lui về sau, Tiêu Như Phong được người khiêng ra.

Y phục trên người dơ bẩn,vết máu loang lổ, hơi thở yếu ớt giống như sẽ chết bất cứ lúc nào.

Minh Thù lấymấy miếng thịt khô từ trong tay áo ra, nhai thịt khô nhìn Tiêu Như Phong bị kéo đến bên cạnh mình.

Tiêu Như Phong còn chưa tắt thở, cô ta nhấc mí mắt,ánh mắt nhìn vàoMinh Thùhận thù chợt lóe sáng,thân thể cô ta run lên đôi môi khô nứt giật giật:

"Chức Phách..."

"Ừ. Là ta đây."

Minh Thù nhẹ nhàng đáp một tiếng: "Ngươi còn chưa chết à, thật tốt quá."

Thân thể Tiêu Như Phong càng run lên dữ dội hơn, từ trong kẽ răng rít ra:

"Chức Phách, ngươi đừng đắc ý quá sớm, ai thắng ai thua còn chưa xác định đâu."

"Ừm."

Minh Thù nhai thịt khô, mặt mày cong cong:

"Ai thắng ai thua không quan trọng, quan trọng là... Ngươi có hận ta hay không mà thôi."

Trẫm không tới thi tài với ngươi, trẫm là tới kéo giá trị thù hận.

Hai tay Tiêu Như Phong nắm chặt thành quyền, trong con mắt đỏ ngầutràn ngập hơi lạnh.

Hận.

Sao lại không hận.

Nữ nhân này năm lần bảy lượt gây phiền phức cho mình,còn khiến mình rơi vào tình cảnh hôm nay, đương nhiên mình hận.

Nếu như hôm nay cô ta đại nạn không chết,nhất định phải khiến nữ nhân này sống không bằng chết, làm sát thủ nhiều năm như vậy cũng không phải để chưng chơi.

"Dựa theo giao ước, chúng ta giao người cho ngươi, còn ngươi rời khỏi Tây Lăng thành, quay về sơn mạch Ma Phong không được đến Tây Lăng thành nữa."

Phượng Thành đại diệnđứng ra đàm phán với con rắn.

"Hừ, yên tâm, ta không phải là loài người các ngươi, nói không giữ lời." Con rắnhừ lạnh.

Loài người âm hiểm giả dối, lật lọng.

Còn không giữ chữ tín bằng loài thú bọn chúng.

Phượng Thành liếc nhìn Minh Thù và Tiêu Như Phong trong ánh mắt có chút âm u, Tiêu Như Phong tuyệt đối không phải là phế vật như bên ngoài thểhiện, về phần Chức Phách kia...

Khung cảnh yên lặng mấy giây, sau đó Phượng Thành phất tay kéo các nàng sang bên con rắn.

Tiêu Như Phong congmôi cười quáidị với Minh Thù.

Chờ xem.

Minh Thù bình tĩnhnhét miếng thịt khô cuối cùng vào miệng phủi phủi tay, hỏi:

"Các ngươi thực sự muốn giao ta cho con rắn ngu xuẩn này sao?"

"Phì phì."

Nói ai là con rắn ngu xuẩn, nói ai đó!

Con rắn rống lên vài tiếng với Minh Thù, cũng không nhúc nhích miệng. Những người khác thấy vậy, lúc này mới đứng ra:

"Chức Phách vốn là do cô gây họa, đừng cho là ta không biết chuyện xảy raở sơn mạch Ma Phong, cô gặp rắc rối chẳng lẽ muốn người dânvô tội của Tây Lăng thành chôn cùng cô?"

"Các ngươi nói chút đạo lý đi."

Ngón tay trắng nõn của Minh Thù chỉ vào Bạch gia: "Lúc đó người gây chuyện rõ ràng là tiểu thư Bạch gia, như thế nào lại biến thành ta?"

Nếu không phải Bạch Yên Nhiên muốn dùng cái mông đẹpđi tiếp xúc thân mật với con rắn, làm sao lại kinh động đến con rắnchứ.

"Ngươi nói bậy cái gì, sao Yên Nhiên sẽ trêu chọc nó, ngươi đừng hòng trốn tránh trách nhiệm."Bạch gia chủ nói lớn.

Minh Thù dùng ngón tay ngoáy ngoáy lỗ tai, nói: "Người gào cái gì thế, có tật giật mình à?"

"Ai giật mình chứ?"

"Không giật mình thì ông gào cái gì thế, hay là uống nhầm thuốc rồi?"

"Ngươi đổ oan cho Yên Nhiên nhà ta,lại còn không cho ta lên tiếng, ngươi đừng hòng liên lụy đến Yên Nhiên nhà ta."

Bạch gia chủ gào đến đỏ cả mặt.

Có cô mới là người uống nhầm thuốcấy!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 76: Thần Y Khuynh Thành (24)

"Ôi chao, ta không cho ngươi lên tiếnglúc nào chứ, ta chỉ hỏi ngươigào cái gì?"

Minh Thù vô tội buông tay: "Muốn chứng tỏ ngươito họng hay là thế nào? Sứclựccủa Bạch gia chủ có thể giữ lại về nhà lên giường từ từ thể hiện, không cần phô ra cho chúng ta xem."

Mọi người: "..."

Làm bộ nghe không hiểu nàng đang nói cái gì.

Sắc mặt Bạch gia chủ hếtxanh rồi lạitrắng, cuối cùng vung tay lên dồn khí xuống đan điền:

"Chức Phách, ngươi bớt nói xàmở đây đi, bắt cô tacho ta. Dù cho hôm nay cốc chủ Tuyệt Hồn cốc ở đây, cũng sẽ vì dân chúng vô tội Tây Lăng thành mà giao ngươi ra."

Minh Thù buồn cười: "Ngươi là cốc chủ Tuyệt Hồn cốc sao? Sao ngươi biết cốc chủ sẽ giao ta ra"

Tự mình đem mình giao ra, đây là cái trò chơi gì.

"Tuyệt Hồn cốcy đứcvang danh, tấm lòng thầy thuốccứu vớt thế gianlà việc bọn họ phải làm."

Bạch gia chủ làm ra bộ dạng đương nhiên.

Minh Thù cười rạng rỡvới Bạch gia chủ: "Vậy ngươi thật sự đã đoán sai rồi,vìta sẽ không giao chính mình ra."

"Cái gì?"

Trong lúc đó nhất thời Bạch gia chủ ngây ngẩn, một lúc lâu mới phản ứng được:

"Ngươi còn dám giả mạo cốc chủ Tuyệt Hồn cốc? Ai cho ngươi lá gan đó?"

"Ta chính là cốc chủ, vì sao phải giả mạo?"

Đương nhiên là Hài Hòa Hiệucho ta lá gan đó.

[...]

Liên quan gì đến ta.

"Ha ha ha ha, nếu như ngươi là cốc chủ Tuyệt Hồn cốc, thìta chính là lão tổ tông Tuyệt Hồn cốc."

Trong đám người có người cười to, tiếp theolà từng tràng cười liên tiếp.

"Nữ nhân này điên rồi sao, lạidám giả mạo cốc chủ Tuyệt Hồn cốc, sợ rằng thân phận đệ tử Tuyệt Hồn cốc của nàng đều là nói láo?"

"Thảo nào không dám khámbệnh cho người ta, khámbệnh không phảisẽ lộ tẩy sao?"

"Tuyệt Hồn cốc cũng không truyền ra tin tức đổi cốc chủ, làm sao cốc chủ có thể đột nhiên biến thành một tiểu cô nương, tưởng chúng ta là người ngu chắc?"

Phượng Thành mím môi, ánh mắt rơi trên hình thêutrên ao ngoàimàu đỏ của Minh Thù, hắn đã từng nói hình thêukia có chút quen mắtđó là hình thêuchỉ cốc chủ Tuyệt Hồn cốc mới có thể sử dụng, nhưng mà nội dung hình thêu đólà gìkhông ai biết rõ.

Nhìn qua có chút giống như cây cỏ,nhưng cẩn thận nhìn lại thì giống hoa.

Dù cho như vậy, rốt cuộc thân phận nàng có phải là cốc chủ hay không,lúc này còn chưanóichính xác được.

Bạch gia chủ phất tay, ý bảo mọi người im lặng:

"Chức Phách, ngươi đừng hấp hối giãy giụa, cốc chủ Tuyệt Hồn cốc không dễ giả mạo như vậy."

"Tiểu thư vốn là cốc chủ Tuyệt Hồn cốc, giả mạo cái gì."

Hồi Tuyết chen vào đoàn người, chạy đến trước mặt Minh Thù: "Các ngươi muốn đối địch với toàn bộ Tuyệt Hồn cốc sao?"

Trước đây, tiểu thư rất ít xuất cốc, xuất cốc cũng không để lộ thân phận đệ tử quan môn của Tuyệt Hồn cốc, lão cốc chủ mất đột ngột, tiểu thư lo liệu mai tángcho lão cốc chủ xong, liền rời cốcchưa kịp công bố tin tức thay đổi cốc chủ Tuyệt Hồn cốc.

"Tiểu cô nương, không thể cứ nói như vậy làđược, phải đưa ra chứng cứ."

Nếu như ai nói mình là cốc chủ Tuyệt Hồn cốc bọn họ đều tin,như vậy cốc chủ không phải đầy đường đều có à?

Hồi Tuyết nhắc nhở Minh Thù: "Tiểu thư, tín vật."

Minh Thù chớp mắt, tín vật gì?

Nàng còn có đồ chơi gì sao?

Khóe miệng Hồi Tuyết giật một cái, hạ giọng: "Trên người của người có một miếng ngọc bội, người quên rồi sao?"

Minh Thù suy nghĩ một chút, có sao? Hình như có.

Nàng sờ sờ trong ống tay áo rộng, ngoại trừ lấy ra một đống thịt khônơi đó đâu có ngọc bội gì.

Mọi người: "..."

Rốt cuộc trong tay áo nàng có bao nhiêu thịt khô.

"Ha ha ha, còn muốn diễn trò? Không lấy ra được phải không?"

"Mệt cho ngay cả đạo cụ cũng không chuẩn bị, lá gan của ngươi cũng khá lớn nha."

"Ha ha..."

Tiếng cười nhạo càng lúc càng lớn.

"Tiểu thư, người để ngọc bội ở đâu?"

Hồi Tuyết có chút nóng nảy: "Người tìm nhanh lên, trăm ngànlần người đừng có ăn."

"Còn có thể ăn?"

"Không thể!"

Hồi Tuyết trừng nàng, Hồi Tuyết sợ trên người tiểu thư toàn đồ ăn, cái gì cũng ăn.

Minh Thù an ủiHồi Tuyết: "Đừng nóng, đừng nóng,ta tìm thử xem."

Không thể ăn, vậy khẳng định ở đây.

Tìm ngọc bội trong đống đồ ăn quả thật chỉ có Minh Thù mới làm được.

"Các ngươi đừng cười."

Minh Thù vui vẻ cười đến rực rỡ nhìn đám người kia: "Giữ sức lát khóc nha."

Mọi người: "..."

Chả nhẽ cô ta là một kẻ ngốc?

Hồi Tuyết hận tìm không được cái lỗ chui xuống, người khác lên võ đài hoặc là đẹp không thể tả, hoặc là khí phách chấn động bốnphương.

Tại sao phong cách của tiểu thư nhà nàng lại mới mẻ như vậy?

Có ai thấy lúc cần oai phong, lại lôitrong đống đồ ăn vặt tìm tín vật sao?

Không có chứ gì!

Nàng cũng không có.

Minh Thù mò mẫm nửa ngày, cuối cùng cũng sờ được một khối ngọc bội, đôi mắthơi sáng:

"A, tìm được rồi."

Nàng lấy ngọc bội ra đưa cho Hồi Tuyết.

Hồi Tuyết lật qua lật lại, thở phàomay mà tiểu thư không làm mất.

Mọi người nhìn Minh Thù thật sự lấy ra một khối đạo cụđều ngừng cười nhạo, thật sự có?

Thiệt hay giả?

Hồi Tuyết hừ lạnh, ngón tay buông lỏngngọc bội rũ xuống:

"Thấy rõ chưa, nhìn xem đây có phải là tín vật Tuyệt Hồn cốc hay không."

Ngọc bội dao động trong không khí, trên dương chi bạch ngọc có khắc một chữ đỏ như máu, xung quanh dùng ám quang bao lạigiống như có hào quang màu đỏ đang di chuyển, trông rất chân thực.

Mỗi một đệ tử Tuyệt Hồn cốc đều có một miếng ngọc bội, nhưng miếng ngọc bội này rõ ràng cao cấp hơn ngọc bội thông thường rất nhiều, hơn nữa phía trên có linh khí nồng đậm, không phải vật bình thường.

Không khí đột nhiên yêntĩnh lại.

"Nói không chừng là giả đó? Ai biết có phải ngươi làm giảhay không."

Trong đám người vẫn có người cố chấp không tin.

Nhìn kiểu gì cũng thấynữ nhân kiagiống như giả mạo.

Hồi Tuyết nắm chặt ngọc bội, đôi mắt đẹp trừng người nói chuyện:

"Mọi người đều biết, ngọc bội của cốc chủ Tuyệt Hồn cốc được chế tác từ cổ ngọc ngàn năm, trên đại lục chỉ có một cáitiểu thư của chúng ta dù có năng lực mạnh đến đâu cũng khôngcó thể làm ra một miếng giống như đúc"

"Có thể cho bản vương xem không?"

Phượng Thành đứng ra.

Hồi Tuyết chần chừquay đầu lại nhìn tiểu thư nhà mình, Minh Thù không phản đối, đưa ngọc bội ra.

Phượng Thành kiểm tra ngọc bội một lầnnhíu mày càng sâu, cuối cùng trả lại cho Hồi Tuyết:

"Đúng là cổ ngọc ngàn năm, không phải giả mạo."

Lời này vừa nói ra, không thể nghi ngờ chính là xác nhận thân phận thực sựcủa Minh Thù.

"Không thể nào..."

Bạch gia chủ hoàn toàn không tin.

Cốc chủ Tuyệt Hồn cốc,tại sao lại là một tiểu cô nương còn trẻ như vậy.

Hồi Tuyết đeo ngọc bội bên hông Minh Thù, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy lạnh lùng:

"Có cái gì gọi là không thể?"

Chắc chắn là không thể!

Thế nhưng,Thất vương gia đã nói ngọc bội kia là thật...

Minh Thù chạmngọc bội một cái, nói với Hồi Tuyết:

"Cho nên, hiện tại các ngươi muốn đưa ta cho con rắn ngốc này hả?"

Đắc tội một đệ tử Tuyệt Hồn cốc bình thường và đắc tội cốc chủ Tuyệt Hồn cốc, hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

"Nhưng là tại ngươi chọc..."

Có thanh âm yếu ớt nói.

"Đúng vậy, dù cho ngươi là cốc chủ Tuyệt Hồn cốccũng không thể làm liên lụy chúng ta."

Nói thật hay!

Ban đầu là Bạch Yên Nhiên chọc phải con rắn ngu xuẩn này.

Sau này, con rắn ngốc kia xem trọng trứng thần thú, muốn cướp.

Trẫm đã làm gì?

Trẫm! Đã! Làm! Gì!

"Các chủ Túy Thảocác cũng chọc giận nó đó, sao các người ko đem hắn ra giao cho nó?"

Việc này đâu phải mình trẫm gây rasao lại đổ hết tội lên đầu trẫm, trông trẫm dễ bắt nạt thế à.

Túy Thảocác?

Túy Hoa các đổi tên thành Túy Thảo các từ bao giờ thế, Thanh Trần biết chuyện này không?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 77: Thần Y Khuynh Thành (25)

Con rắn ngu xuẩn bị bỏ quên nên tỏ vẻrất tức giận, người này đã ngólơ nó thì thôi, còn dám làm cho những người khác ngólơ nó.

Con rắn giận tím mặt, đuôi rắn như dây leo trườn tới đánh thẳng vào Minh Thù và Tiêu Như Phong, nỗ lực quấn lấy các nàng.

Thân thể Minh Thù hơi hơi nghiêng dễ dàng tránh xa đuôi rắn, nhưng người giữ Tiêu Như Phong lại bị đuôi rắn hù dọa đã buông nàng ta ra chạy đi. Tiêu Như Phong thành công bị đuôi rắn cuốn lấy.

"Phì phì."

Con ngườighê tởm, nó muốn xé nát bọn họ.

Đặc biệt là nữ nhân đáng hận kia.

Con rắnnâng thân thể lên muốn tấn côngMinh Thù, nhưng một giây sau thân thể nó cứng ngắc trong nháy mắt, chớp mắt một cái nó nhanh chóng lui về phía sau.

Trong bụi mù cơ thểvàng óng của con rắntừ từ biến mất. Nếu như không phải ở đây có một trận hỗn loạn thì con rắn có vẻ giống như chưa từng xuất hiện.

Cứ thế mà đi à?

"Chuyện gì đã xảy ra vậy?"

"Nó đi như vậy? Chúng ta không sao rồi chứ?"

"Nó mang Tiêu Như Phong đi rồi."

Nhắc đến ba chữ Tiêu Như Phong mọi người ngậm miệng không nói. Trong lòng những người nàyTiêu Như Phong chính là một phế vật một kẻ xui xẻo, nhưng lúc này con rắnmang Tiêu Như Phong đi, ngay cả Minh Thù cũng không cần, điều này khiến họ không khỏi có nghi ngờtrong lòng.

Minh Thù dùng ngón tay chống cằm, trong đôi mắt mang theo nụ cười. Đúng thậtconrắn là bàn tay vàng của Tiêu Như Phong.

Một lát sau, nàng lấy thịt khô trong tay áo ra nhai, xoay người nhìn về phía mọi người.

Trong ánh mắt của nàng không có bất kỳ trách móc hay phẫn nộ gì, ý cười vẫn dịu dàng ấm áp, càng như vậy càng làm cho người khác ớn lạnhrợn tóc gáy.

Sắc mặt của Tiêu gia và Bạch gia là khó coi nhất, bọn họ vừa đắc tội với nàng, bây giờ muốn mời nàng ra tay chữa trị thì khả năng chỉ là con số không.

"Các ngươi..."

Minh Thù đặt hai tay ra phía sau, kéo dài giọngđiệu:

"Có muốn đóng gói ta, đưa qua cho con rắn ngu xuẩn kia nữa không?"

Mọi người: "..."

"Hồi Tuyết em hãy nhớ kỹ những người ở đây ngày hôm nay, người của Tuyệt Hồn cốc đều không được chữa trị cho họ trong vòng mười tám đời."

Hồi Tuyết hơi líu lưỡi, ác như vậy? Nhưng những người này cũng đáng đời, dám đổi tiểu thư lấy sựan toàn.

Minh Thù định ra một cốc quy mới, sau đómang theo Hồi Tuyết và Lưu Phong thản nhiên rời đi, ở phía xa xa còn nghe âm thanh của nàng truyền tới.

"Lát nữa đi ăn vịt nướng."

"Tiểu thư, người còn có thể nuốt trôi sao."

"Ngày hôm nay ta bị làm cho sợhãi, ta phải ăn nhiều một chút để an ủi."

Mọi người: "..."

Ngươi thì bị sợhãi gì chứ, bọn ta mới bị làm cho hết hồn đây này.

"Vương gia... Nàng ta thật sự là cốc chủ Tuyệt Hồn cốc sao?"

Hộ vệ Phượng Thành vẫn giữ thái độ nghi ngờ:

"Lúc trước nàng ấy sao lại đi theo tiểu thư Bạch gia."

Ánh mắt Phượng Thành tối xuốngnhìn theo phương hướng Minh Thù rời đi, vạt áo màu đỏ biến mất ở khúc cua:

"Đi điều tra mau."

Chuyện Tuyệt Hồn cốc đổi cốc chủ lớn như vậy, luôn sẽ có tin đồn.

"Vâng."

"Vương gia, thánh thú... Tiêu Như Phong bị nó mang đi, thuộc hạ thấy nó không giống muốn làm hại Tiêu Như Phong, trong này có cái gì mờ ám không?"

Ngay cả hộ vệ cũng nhìn ra được điều không bình thường,đương nhiên Phượng Thành cũng thấy được sự kỳ lạ đó.

Nhưng tâm tư lúc này của Phượng Thành đang vô cùng rốiloạn, hắn suy nghĩmột lúc:

"Trước tiên dọn dẹp mọi chuyện,còn lại để sau rồitính."

"Vâng."

Sau khi con rắnnáo loạnTây Lăng thành, toàn bộ thành trì đều rơi vào một bầu không khí quáidị. Mà trong tình hìnhnhư vậy, thường thấy nhất chính là hình ảnhcủa cốc chủ Tuyệt Hồn cốc ra vào cáctửu lâu lớn.

Quá đáng hơn là thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy hộ vệ bên cạnh nàng,kéo linh thú nghênh ngang trở về thành.

Tiếp theo sẽ ở nơi nào đó bay lên khói bếp.

"Tiểu thư, chính là chỗ này."

Nha hoàn chỉ vào khói bếp cách đó không xa, nhỏ giọng khuyên can:

"Tiểu thư, lão gia cũng không mời được nàng ta người thực sự muốn đi sao?"

Bạch Yên Nhiên mang khăn che mặt, đôi mắtâm u nhìn màn sương cách đó không xa:

"Mặt của ta có phải chỉ có người Tuyệt Hồn cốc mới có thể chữa trị phải không?"

Nha hoàn hơi cúi đầu, có vẻ hơi sợ:

"Vâng..."

Lão gia đã tìm rất nhiều cách, nhưng mọi người nói chỉ có người Tuyệt Hồn cốc mới có thể trị khỏi.

Bạch Yên Nhiên nắm chặt vạt áo, ổn định tâm trạng:

"Đi."

"Tiểu thư..."

Nha hoàn đuổi theo Bạch Yên Nhiên đi đến nơi bốc lên khói bếp.

Đây là một tứ hợp viện, trong viện rất nhộn nhịptiếng trẻ nhỏ vui đùa ầm ĩ bên tai không dứt.

Bạch Yên Nhiên đẩy cửa bước vào, khung cảnh bên trong trái hẳn với suy nghĩ, yên bình đến lạ.

Vài đứa bé nhảy nhót xung quanh lửa trại ở giữa đang nướng thịt, miếng thịt bên ngoài vàng rụm, bên trong thơm mềmmùi thịt tỏa ra xung quanh.

Nữ nhân áo đỏmang theo nụ cười tựnhiên, đang dựa lưng vào hành lang cách đó không xa, gặm thịt nướng nhìn trẻ nhỏ vui đùa.

Trước mặt Bạch Yên Nhiên đột nhiên tối lại,không khí lạnh lẽo đậpvào mặt, tóc gáy đều dựng lên.

Lưu Phong ngăn cản hướng nhìncủa cô ta, đôi mắtlạnh như băng nhìn chằm chằm vào Bạch Yên Nhiên, thể hiệný tứ rất rõ ràng ở đây không chào đón cô, mời cô ra ngoài.

Bạch Yên Nhiên nuốt nước miếng, ngẩng đầu:

"Ta đến tìm Chức Phách."

"Tiểu thư không tiếp khách."

Hồi Tuyết từ bên cạnh ló ra, chớp mắt đi ra:

"Bạch Yên Nhiên?"

Nữ nhân này vẫn dám tìm đến đây sao?

Không sợ tiểu thư bóp chết nàng sao?

"Ngươi tới làm gì?" Hồi Tuyết chống nạnh.

"Ta muốn tìm Chức Phách."

Bạch Yên Nhiên chỉ vào Minh Thù, nha hoàn ở phía sau kéo kéo nàng, trong mắt Bạch Yên Nhiên có chút không kiên nhẫn, nhưng thái độ lại mềm mỏng:

"Ta tìm cốc chủ nhà các ngươi."

Hồi Tuyết hừ lạnh: "Tiểu thư không tiếp khách, lúc nãy ta đã nói rồi, Bạch tiểu thư mời về."

Hại tiểu thư thảm như vậy còn dám tới tìm tiểu thư, ai cho nàng ta lá gan đó.

Đương nhiên, Bạch Yên Nhiên không chịu, ánh mắt nàng lướt qua Hồi Tuyếtnhìn Minh Thù đứng bên trong, nói lớn:

"Ta biết ban đầu tại sao ngươi lại muốn đến bên ta, là sư phụ ngươi bảo ngươi tới đúng không? Ông ta còn bảo ngươi bảo vệ ta đúng không, là dosư phụ ngươi mắc nợ mẹta, Chức Phách ngươi muốn vi phạm mệnh lệnh của sư phụ ngươisao?"

Minh Thù khẽ ngẩng đầu, mấy đứa nhỏ trong sân chợt ngừng chơi, mở to đôi mắt ngây thơ nhìn Minh Thù. Minh Thù mỉm cười, vẫy tay với bọn nhỏ:

"Các em phải về đi học rồi, tỷ tỷ phải xử lý một chút việc."

Bọn nhỏ che miệng chạy đến cửa nhỏ bên cạnh, đứa bé chạy chậm quay đầu lại:

"Tỷ tỷ đừng nói cho thầy giáo biết chúng em tới nơi này của tỷ nha."

"Được." Minh Thù cười đồng ý.

Những đứa bé này đều là học sinh tư thục ở sát vách, bên cạnh có cửa thông với bên kia, hương vị thịt nướng hấp dẫn bọn nó sang đây.

Minh Thù không đuổi bọn nhỏ đi, đám trẻ này thỉnh thoảng lại lén sang đây ăn thịt.

Khi bọn trẻ đã đi hết, Minh Thù ném xương trên tay xuống, rút khăn thong thả lau tay:

"Ngươi nói không sai."

Bạch Yên Nhiên liền thở phào, bí mật nàynàng ta phát hiện được là từ vậtđể lạicủa mẹ nàng,nhưng ngay từ đầu nàng ta cũng không chắc chắn, đến khi nghe Minh Thù chính miệng thừa nhận, nàng ta mới hoàn toàn yên tâm.

Mặt của nàng ta được cứu rồi.

Nhưng mà câu nói tiếp theo của Minh Thù, đã dập tắt hy vọng mới nhen nhóm của Bạch Yên Nhiên.

Nàng cất bước xuống cầu thang, ý cười trên môi cực kỳ nhu hòa:

"Thế nhưng, điều đó là thật thì sao nào?"

Đó là sứ mệnh Chức Phách cần hoàn thành, không phải nàng.

Nàng là Minh Thù không phải là Chức Phách, nàng đến đây để thu thập giá trị thù hận.

"Ngươi..."

Bạch Yên Nhiên trừng mắt nói lớn: "Ngươi phải bảovệ ta, đây là giao ước giữa sư phụ ngươi và mẹta, ngươi không được phá bỏ giao ước."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 78: Thần Y Khuynh Thành (26)

"Lúc mà ta làm theo giao ước, ngươi sai ta như người hầu, bây giờ còn muốn ta làm đúng nhưgiao ước sao, Bạch tiểu thư, ngươi thật biết suy nghĩ."

Nguyên chủ ngốc nên nàng cũng phải ngốc sao? Cái đồ không có não!

"Đây vốn là sư phụ ngươi nợ mẹta."

Bạch Yên Nhiên không phục: "Nếu như không nhờ mẹta, sư phụ ngươi đã sớm chết rồi."

"Đó cũng là chuyện của sư phụ ta và mẹ ngươi, có liên quan gì đến ta?"

Minh Thù nhướng mày cười khẽ: "Ngươi có bản lĩnh thì tìm sư phụ ta đi, ta lại không cách nào nhắn cho sư phụ ta được."

"Ngươi..."

Bạch Yên Nhiên không ngờ rằng nàng sẽvô tình đến thế. Càng không nghĩ tới nàng sẽ đại nghịch bất đạo (1)như vậy.

Bạch Yên Nhiên vò mẻ không sợ sứt:

"Ngươi không muốn bị ngànngười chê tráchlà vong ân phụ nghĩa thì nhanh chóng chữa trị cho ta, bằng không ta sẽ khiến ngươi thân bại danh liệt."

"Haiz, ta đã đắc tội với quá nhiều người, thêm mấy người nữa cũng chẳng sao, ngươi đi đi."

Loại giá trị thù hận này, kéo tới kéo lui thành quen, ít hay nhiều gì đều giống nhau.

Khăn che mặt giấu đi khuôn mặt dữ tợn của Bạch Yên Nhiên, nghiến răng nghiến lợi:

"Chức Phách, được lắm ngươi chờ đó cho ta."

Nàng xoay người muốn đi, Lưu Phong lại rút kiếm cản đường nàng.

"Chức Phách, ngươi muốn làm gì?"

Bạch Yên Nhiên cảnh giác nhìn Minh Thù.

Làm gì ư?Đương nhiên là đánh ngươi rồi.

Chứ chẳng lẽcòn phải mời ngươi ăn cơm à?

Xem chỗ của trẫm là nơi nào, muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, ngươi đang đi chợ chắc?

Quan trọng là còn quấy rầy trẫm lúc đang ăn.

Minh Thù xắn tay áo: "Ngươi muốn tung tin đồn về ta, ta đương nhiên phải giúp ngươi một tay rồi, có chứng cứ thì sẽ càng có sức thuyết phục không phải sao? Cho nên, hiện tại ta cho ngươi một chút chứng cứ, không cần cám ơn ta, ta chỉ là giúp người làm niềm vui thôi."

Cái gì?

Bạch Yên Nhiên vô thức lui về phía sau, nha hoàn bên người nàng ta đã sớm sợ đến mềm nhũn, cũng không dám thở mạnh, nha hoàn đã nói là không nên đến đây.

"Ngươi đừng tới đây..."

"Đừng sợ, chớp mắt một cái là xong ấy mà."

"Chức Phách ngươi dám động vào ta, cha ta sẽ không bỏ qua cho ngươi."

Bạch Yên Nhiên lôi Bạch gia chủ ra, quát lên. Lần này nàng ta cảm nhận được sự kinh khủng của nữ nhântrước mặt, một cách vô cùng chân thật.

Minh Thù cười tươi.

Hồi Tuyết và Lưu Phong nhìn thấymột trận tra tấn.

Hồi Tuyết có chút không đành lòng, tiểu thư ra tay cực kỳ mạnh bạo, đối với nữ nhân cũng không có chút gì là giơ cao đánh khẽ.

Lưu Phong mặt không đổi sắc, thậm chí có chút ý muốn đi đến góp một tay.

Bạch Yên Nhiên bị Minh Thù đánh một trận, Hài Hòa Hiệu lập tức nói cho nàng biết giá trị thù hận đã đầy.

Minh Thù vẫn còn suy nghĩ một lúc,cụ thể nghĩ gì thì Hài Hòa Hiệu cũng không chắc, dù sao những thứ mà nàng suy nghĩ, khẳng định cũng không phải thứ gì tốt.

Hiện tại, chỉ còn giá trị thù hận của nữ chính giả còn chưa đầy.

Nhưng mà không biết Tiêu Như Phong đi đâu, làm sao để kéo giá trị thù hận đây?

Cho nên...

Nàng vẫn nên đi ăn thì hơn.

Vài ngày sau, Minh Thù nghe nói Phượng Thành mang Tiêu Như Phỉrời Tây Lăng thành đi cầu thần y, không có Tiêu Như Phong phá rối, Phượng Thành và Tiêu Như Phỉtiến triển tuy rằng không tốt lắm, nhưng không đến nỗi bị phá hoại.

Có nên đi chọc tức Phượng Thành không nhỉ, tiếp nhận thêm một nhiệm vụ nhánh gì đó?

Nhưng mà nàng chưa kịp thực hiện, đã bị bao phủ trong tin đồn củacả thành.

Bạch Yên Nhiên trả thù.

Không biết Bạch Yên Nhiên làm sao có thể kích động những người đắc tội nàng lúc đó, liên hợp lại chê trách nàng vong ân phụ nghĩa thấy chết không cứu, là một thầy thuốckhông có lương tâm, người như vậy chính là cặn bã là bại hoại không xứng làm cốc chủ Tuyệt Hồn cốc gì đó.

Nói chung, hiện tại người dân toàn thành đều nghĩ nàng đáng chết.

Minh Thù như đang xem cuộc vui, xem náo nhiệt như chuyện không liên quan gì đến mình.

Nhưng Hồi Tuyết lo lắng, hận không thể xông ra cùng những người đó đại chiến ba trăm hiệp.

"Tiểu thư, xảy ra chuyện rồi."

Vài ngày sau, Hồi Tuyết vội vã bước đến, phía sau nàng có một cái đuôi nhỏ vừa nhảy ra, Minh Thù nhìn nó, nó lập tức nhanh như chớp lăn ra sau cửa trốn.

Hồi Tuyết tựa nhưkhông chú ý mình đã dẫn theo một thứ trở về, mở miệngliến thoắng:

"Tuyệt Hồn cốc có người làm phản."

"Bạch Yên Nhiên lợi hại như vậy cơ à?"

Người Tuyệt Hồn cốc mà cũng có thể bị kích động, cũng tương đối ghê gớm đấy.

"Có người kích động đệ tử Tuyệt Hồn cốc, chuẩn bị trục xuất người khỏi Tuyệt Hồn cốc."

Hồi Tuyết tức giận,khó kiềm chế:

"Lúclão cốc chủ còn sốngđã có vài người không yên phận. Lần này, sau khi người kế thừa vị trí cốc chủ lập tức rời khỏi cốc, lá gan những người đó cũng lớn lên theo."

Nói cho cùng là do địa vị của tiểu thư chưa đủ chắc chắn.

Đại đa số mọi người trong Tuyệt Hồn cốc đều không phục tiểu thư, tiểu thư lại không lập uy kịp thời.

"Tiểu thư, chúng ta có nên quay về cốc không?"

"Trở về làm gì?"

"Đương nhiên là trở về giải quyết những kẻ tạo phản."

Những kẻ phản bội này, Tuyệt Hồn cốc sẽ không tha cho bọn họ, tiểu thư mới là chủ nhân duy nhất của Tuyệt Hồn cốc.

"Trở lại tự chui đầu vào lưới chịu chết hả?"

Người ta muốn tạo phản, bên trong Tuyệt Hồn cốc cũng không thể không sắp xếpthiên la địa võng (2) chờ nàng quay về.

Hồi Tuyết: "..."

Hình như cũng có lý.

"Em nghĩ Bạch Yên Nhiên có bản lĩnh lớn như vậy không?"

Người của Tuyệt Hồn cốc xuất quỷ nhập thần, người bình thường cũng không tìm được họ, chứ đừngnói chi là khuyến khích bọn họ tạo phản.

Bạch Yên Nhiên thiếu hụt chỉ số thông minh saocó thể có bản lĩnh lớn vậy, nàng ta chỉ là vai phụ mà thôi.

"Tiểu thư, ý của người..."

Có người ở phía sau thao túng?

Minh Thù cười cười, có người thao túng hay không thì nàng không biết, nhưng mà kế tiếp sẽ rất náo nhiệt...

Làm cho người ta chờ mong.

Bên trong Tuyệt Hồn cốc hỗn loạn, không ít người đều lựa chọn đi theo kẻ tạo phản. Mà Minh Thù ở bên ngoài bị người khác hợp lựclên án công khai, đuổi nàng ra khỏi Tây Lăng thành.

Nàng ở bên ngoài cả ngày đều bị người khác vây lại hô khẩu hiệu, khẩu hiệu cũng không thèm đổi một cái mới, cứ như vậy truyền ra xung quanh một tin lặp đi lặp lại.

"Khẩu hiệu này cũng không thèm đổi mới."

Minh Thù cũng nghe không nổi nữa.

Trong tay Minh Thù có một con thú nhỏđủ màu sắc, đang nằm úp sấp trông như một chú chó con, cái đuôi ngắn đong đưa liên tục, đôi mắt phiếm sương, đáng yêu đến mức tâm muốn tan chảy.

Tiểu móng vuốt đầy lông của nó lay trứng màu, màu sắc trứng màu nhàn nhạt đã mất đi độ sáng.

Hồi Tuyết đứng một bên nhìnrất muốn đi tới sờ sờ, nhưng thú nhỏnày rất hung dữ không cho bất kỳ kẻ nào sờ, ngay cả tiểu thư cũng không cho sờ.

Nàng không biết thú nhỏ nàytừ đâu mà tới, một buổi sáng nào đó đột nhiên cùng tiểu thư đi ra, nhưng mà màu sắc của nó và quả trứng màu đã mất đi sức sống, hơn nữa sau khi nó xuất hiện trứng màu cũng không có động đậy gì nữa.

Hồi Tuyết nghi ngờ nó là thần thútừ bên trứng màu nở ra.

Không biết là thuộc giống gì.

Minh Thù nghe đến mất kiên nhẫn, liếc mắt ghét bỏ nhìn thú nhỏ đang chơi với cáitrứng không còn tý dấu hiệu sống nào.

Đôi mắthắc bảo thạch của thú nhỏ trừng trở lại, nhìn cái gì?

Minh Thù vươn tay muốn bắt thú nhỏ, lông mao trên người thú nhỏxù lên, trong cổ họng gầm nhẹ.

Minh Thù chụp một cáitát xuống, thân thể thú nhỏquá nhỏ, ôm trứng màu té xuống bụi cỏcả người nó được bụi cỏ che khuất.

Thú nhỏ nhảy lên khỏi bụi cỏ phản kháng, tuy chỉ là mấy tiếng kêu nhỏ, nhưng Minh Thù đều hiểu hết.

Lại đánh ta!

Tay chân nhỏ xinh lại đầy lông xù nhảy lên nhảy xuống, khiến nó lại càng đáng yêu hơn.

Minh Thù hừ một cái, xắntay áo lên chuẩn bị đi ra ngoài đánh nhau một trận giải sầu.

Nàng vừa xắn tay áo lên, có một luồng gió nhẹ phất qua, mùi hương kỳ lạ bay tới.

***

(1) Đại nghịch bất đạo: Vốn chỉ những lời nói cùng hành vi phạm thượng tác loạn, phá hoại trật tự phong kiến. Hiện dùng để hình dung tội to ác lớn.

(2) Thiên la địa võng: Lưới giăng khắp trên trời dưới đất,ví sự bủa vây khắp mọi nơi, mọi phía không thể nào thoát ra được.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 79: Thần Y Khuynh Thành (27)

"Chức Phách cô nương, dạo gần đây có vẻ sống không được yên ổn nhỉ."

Thanh Trần vẫn như cũ, một thân y phụctú bà hoa lệ, trong tay giờ có thêm một cái quạt gấp, giống như các người đẹpcầm quạt nhẹ nhàng phe phẩy.

"Lần trước ăn đòn chưa đủ hả?"

Minh Thù mang nụ cười tiêu chuẩn: "Còn muốn ăn một bữa xa hoa nữa không?"

"Chức Phách cô nương..."

Thanh Trần lui về sau một bước: "Ta không có tới tìm nàng đánh nhau."

Ánh mắt Thanh Trần rơi vào thú nhỏ đang chật vật bò ra khỏi bụi cỏ, hắn híp mắt một cái đây là trứng thần thú nở ra phải không? Trông có vẻ hơi sành điệunhỉ.

"Không đến đánh nhau, ngươi tới làm gì?"

Còn muốn cướp đồ ăn của trẫm?

Thanh Trần thu lạiánhnhìn, khóe miệng cong lênđộ cong mê người:

"Hiện tại, Chức Phách cô nương đang bị phiền phức vây quanh, ta đương nhiên đến thay cô nương giải quyết phiền toái rồi."

"..."

Minh Thù dùng ánh mắt đang quan sát quái vật nhìn Thanh Trần:

"Đầu ngươi bị cửa kẹp à? Hay là não bị quái thú ăn rồi?"

Đừng tưởng rằng ngươi chưng ra khuôn mặt có tính lừa dối kia, là có thể thuận miệng nói bừa.

Trẫm không dễ gạt thế đâu!

Thanh Trần kiềm chế tâm tìnhphát điên:

"Chức Phách cô nương, ta giúp nàng giải quyết chuyện này, nàng chỉ cần giúp ta trị bệnh là được rồi, nàng tuyệt đối không bị thiệt thòi đâu."

"Ngươi đi chết đi." Mệt mỏi quá độ.

Thanh Trần: "..."

Hắn có thể đánh chết nàng không?

Ai nói với lão tử có gương mặt này, thì nhiệm vụ gì cũng cực kỳ đơn giản?

Đơn giản cái con khỉ!

Minh Thù nhấc chân đi ra ngoài cửa, thú nhỏ ôm trứng màu tròn vo đuổi theo Minh Thù.

Thanh Trần ngứa chânchìa chân ra cản đường thú nhỏ.

Cả người đầy lông đủ mọi màu sắc của thú nhỏtrong nháy mắtphồng lên như con nhím, dữtợn trừng mắt nhìn chân dài trước mặt, móng vuốt nhỏ ôm trứng màu thật chặt, giống như có người muốn cướp trứng của nó.

Thanh Trần nghĩ thú nhỏnày rất thú vị, chợt nghe giọng nói của Minh Thù từ xa xa truyền tới.

"Ta khuyên ngươi tốt nhất là đừng có chọc nó."

Trẫm sờ một cái đã xù lông, tên ngốcnày còn dám tùy tiện đưa chân ngáng nó, lá gan cũng to gớm.

"Đây là trứng thần thú nở ra sao?"

Thanh Trần không thu chân, tiếp tục cản đường thú nhỏ, tò mò hỏi:

"Nó là giống loài gì?"

Hắn chỉ biết đây là trứng thần thú, nhưng lại không biết là cái giống gì.

Đến bây giờ, tất cả các thần thú được nở ra chưa hề thấy qua loài nào giống vậy.

"Ngươi hỏi nó đi." Trẫm làm sao biết nó là giống gì.

Nụ cười Minh Thù có vài phần quái dị, trong lúc không rõcó thể thấy có chút chờ mong, nàng chờ mong cái gì không biết?

Thanh Trần có chút suy tư, theo bản năng thu chân lại.

Dường như là cùng với lúc hắn thu chân, chỉ thấy nữ nhânđối diện lộ ra biểu cảm tiếc nuối.

Quả nhiên là có bẫy...

May mà lão tử kịp thu chân lại.

Thú nhỏ trừng mắt nhìn Thanh Trần, lông trên người xẹp xuống, nó ôm trứng màu lắc lư đuổi theo Minh Thù như cục bánh trôi lăn trên đất.

Thanh Trần nhìn chằm chằm thú nhỏtheo Minh Thù rời đi, rất nhanh bên ngoài liền vang lên từng hồi từng hồi kêu la mắng chửi.

Thanh Trần với y phục sặc sỡ đi ra khỏi cửa viện.

Khung cảnh bên ngoài rất nhức mắt.

Nữ nhânmặc áo khoác đỏ như lửa cầm cái chổi quét ngang chiến trường. Cái chổi vốn hết sức tầm thường, lúc này lại như một thần binh lợi khí đánh cho những người này kêu rên không ngừng, không còn sức đánh trả đều quỳ dưới cái chổi.

Chuyện gì thế này, cái chổi được hòa thượng khai sáng sao?

Thanh Trần ôm tay, trong lòng phức tạp mọi tâm trạng đan xen. Lại chỉ có thế giữ nguyên nụ cười mê hoặc lòng người, làm ra vẻ như một đại trượng phu cao ngạo.

Mặt cứng đờ.

Lần đầu tiên phát hiện thấy cứ phải diễn thật mệt mỏi quá.

Rốt cuộc tại sao lão tử phải chịu cái tội này.

Minh Thù oai phong uyển chuyển vung chổi lênđập một cái trên mặt đất, thở ra một hơi mặt mỉm cười:

"Ngày mai, các ngươi còn dám chạy đến chỗ ta hô khẩu hiệu phiền nhiễu dân chúng, ta cam đoan các ngươi có thể sẽ được thoải mái còn hơn ngày hôm nay. Có bản lĩnh thì lên đây đối đầu, coi như là các ngươi đánh chết ta cũng không sao."

Mọi người ôm ngực sợ hãinhìn chằm chằm vào cái chổi của Minh Thù.

Bầu không khí yên tĩnh lạ thường.

Không biết là ai hét lớn lên một tiếng đi, người trên đất đều đứng lên tự dìu nhau rời đi.

Thanh Trần khoanh tay đi xuống bậc thang, nhìn Minh Thù:

"Chức Phách cô nương cứ buông tha cho bọn họ như thế sao?"

"Chẳng lẽ còn phải chữa thương cho bọn họ sao?

Minh Thù ném chổi, phủi tay: "Ta khám bệnh phí rất đắt, người bình thường không trả nổi."

"Đắt bao nhiêu? Ta đều có thể trả được."

Minh Thù nhếch miệng hởra hàm răng trắng: "Trả bằng mạng sống."

Thanh Trần "..."

Trị cho đến chết.

Bốn chữ này khắc sâu ấn tượng.

Từ ngày đó, sau khi Minh Thù đánh những người công khai lên án một trận, người đến làm phiền không giảmmà còn tăng lên. Minh Thù đánh người không thấy máu, nhưng người bị nàng đánh lúc đó thì không thấy gì, vài ngày sau thì cảm thấy không ổn, cả người mệt mỏi tay chânnặng trĩu như mang chì, nằm trên giường không thể động đậy mời ai đến xem cũng không có tác dụng gì,

"Công tử, nữ nhân này rất tà môn. Những người bị nàng ta đánh, không một ai may mắn tránh khỏi, ngay cả người của Tuyệt Hồn cốc cũng không khám ra được bệnh."

Thanh Trần nằm trên ghế tựa, có một chút nhìnqua: "Người của Tuyệt Hồn cốc xuất hiện rồi sao?"

"Nàng ta không quay về, người của Tuyệt Hồn cốc đứng ngồi không yên nên phải xuất hiện."

Người bẩm báo dừng một chút: "Công tử, chúng ta có nên đổi người khác, không những người khác của Tuyệt Hồn cốccũng có y thuật tốt, hay là..."

Thanh Trần mở quạt xoẹt một cái, che nửa mặt khuôn màycong cong:

"Không, ta chỉ muốn nàng ta chữa trị cho ta."

"Công tử, không phải là người thích nàng ta rồi chứ?"

Nữ nhân kia tự caolại kiêu ngạo, ngoại trừ có thân phận cốc chủ Tuyệt Hồn cốc, cũng có vẻ hơi dễ nhìn ra, rốt cuộc có cái gì khiến công tử giữmãi không buông thế.

"Hừ." Ai sẽ thích cái người điên kia.

Hộ vệ kinh ngạc nhìn Thanh Trần.

Thanh Trần nhanh chóng dùng quạt che mặt, đi về phía trước:

"Ta tự có dự định của mình không cần hỏi nhiều, đi xuống đi."

"Vâng." Hộ vệ cẩn thận từng bước rời đi.

Sao lại thấy gần đây, hành vi công tử có chút khác thường.

Đừng nói là công tử thực sự xem trọng nữ nhân kia?

Hộ vệ rùng mình, thật đáng sợ.

Vào đêm, Minh Thù bụng đói cồn cào không tài nào ngủ được.

Thú nhỏ đang ôm trứng ngủ bên cạnh, bị Minh Thù tát một cái té xuống phía dưới, thú nhỏ giật mình tỉnh giấc, xù lông nhe răng trợn mắt trừng Minh Thù.

Làm gì đấy!

Lại đánh nó!

Sau này nó không lớn nổi, đều là tại nàng.

Minh Thù ung dung nhìn nó, trong họng thú nhỏ rầm rì vài tiếng, tiểu móng vuốt ôm trứng màu xê dịch sang bên cạnh, chừa chỗ cho nàng.

"Nói cũng không nói, ngươi tiến hóa thất bại à?"

Minh Thù mặt ghét bỏ.

Thú nhỏ tiếp tục nhếch miệng trừng Minh Thù, hung ác kháng nghị.

"Dữ dằn làm gì, ngươi cũng không biết nói."

Còn dám hung hãn trừng nàng, bé không dạy lớn sinh hư.

Thú nhỏ: "..."

Đáng ghét, chờ đó rồi nó sẽ biết nói.

Chọc thú nhỏ xong, Minh Thù xuống giường đi tìm đồ ăn, đi được nửa đường thì thấy Lưu Phong đang đứng im như cái cột trong góc tối.

Hắn dường như không cần ngủ, mà cũng chẳng bao giờ Minh Thù thấy hắn ngủ, nửa đêm tỉnh dậy cũng thấy hắn đứng ở chỗ gần nàng, có thể xem xét thưởng cho hắn bằng khen vệ sĩ của năm rồi.

Minh Thù ăn xong quay lại thì thấy Lưu Phong không còn ở chỗ đó nữa, nàng đang cảm thấy kỳ lạ thì nghe thấy một tiếng động giống như một vật to lớn nào đó vừa rơi xuống.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 80: Thần Y Khuynh Thành (28)

Thanh Trần như ruồi nhặng, chỗ nào cũng nhúng tay vào.

Lúc này, Thanh Trần đang đứng trước mấy thi thể, ánh trắng chiếu lên mặt hắnphủ một tầng sángbạcnhưtinh linh trong đêm, càng làmcho hồn phách điên đảo, tâm hồn mê mẫn.

Minh Thù lại cảm thấy xuất hiện một luồng khí thuần khiết lạ kỳ.

Chỉ là ngắn ngủi trong nháy mắt liền biến mất, chỉ còn lại tú bà mỗi một cáigiơ tay nhấc chân đều mê người, tú bà cười câu hồn, âm cuối đầy trêu ghẹo:

"Chức Phách cô nương, nàng thật là không cẩn thận chút gì, nhiều người xâm nhập như vậy cũng không biết."

Ánh mắt minh Thù đảo qua thi thể: "Lưu Phong đâu?"

"Ta để hắn nghỉ ngơi rồi."

Thanh Trần kéo y phục dài chấm đất đi quađến trước mặt Minh Thù, hơi cúi ngườimùi thơm kỳ lạdần dần nồng nặc:

"Chức Phách cô nương, ta thấy đêm nay ánh trăng rất đẹp, rấtthích hợp chữa bệnh nàng thấy sao?"

Mẹ nó, bệnh tâm thần à!

Trăng tròn với chữa bệnh thì có liên quan cái khỉ gì tới nhau

Minh Thù xoa xoa cổ tay, trong ánh mắt chờ mong của Thanh Trần, cong môi:

"Ta nghĩ thích hợp đánh người hơn."

Một giây sau nàng nắm cổ áo Thanh Trần quăng qua vai, gomcùng mấy thi thể cùng lúc ném văng ra.

Thanh Trần sống mà như đã chết ngãvào đám thi thể.

Là nữ nhân sao?

Là nữ nhân sao?

Ngươi cho là Thanh Trần sẽ buông tha như vậy sao?

Không!

Hắn là một người cố chấp, Minh Thù một ngày không chữa bệnh cho hắn, hắn vẫn sẽ quấn lấy nàng.

Nhưng Thanh Trần cũng là một người thông minh, mỗi lần hắn xuất hiện đều sẽ chọn đúng thời cơsẽ không chọc giận Minh Thù, thậm chí còn có thể giúp Minh Thù một tay. Nhưng Minh Thù không cảm kích, mỗi lần không phải là bị đá văng ra, thì là bị đánh đến thảm hại,thể diệncủa toàn bộ Túy Hoa các đều bị hắn vứt sạch.

Thanh Trần vô cùnghoài nghi bản thân.

Mùng chín tháng năm.

Thọ thần đế quânmở tiệc chiêu đãi bốn phương.

Không biết tại sao Minh Thù lại được mời. Sau khi truyền đi thủ đoạn hung hãncủa nàng, trong khoảng thời gian này, ngoại trừ

Thanh Trần còn dám táo tợn quấy rầy nàng, những người khác đều yên lặng không dám ho he.

Ngay cả kẻ phản bội của Tuyệt Hồn cốc đều không ló đầu.

Cái này cũng không trách được ngườicủa Tuyệt Hồn cốc, nếu như người khác bị tạo phản, đã sớm vội vàngđến không chịu được. Nhưng Minh Thù này, ngay cả một phản ứng cũng không có, luôn làm ra vẻcác ngươi thích phản thì phản, đừng quấy rầy ta ăn là được.

Khiếnngười của Tuyệt Hồn cốc nghĩ không thông, nào dám tùy tiện xuất hiện.

"Tiểu thư, chúng ta phải vào thật sao?"

Hồi Tuyết nhìn cửa cung nguy nga người đến người đi, có hơi do dự.

Minh Thù không để ý đến thú nhỏđang phản kháng, đem nó vàcả trứng màu nhét vào tay áo:

"Đã tới cửa rồi mà lúc này lại quay về, hình như không hay lắm."

Nói không chừng còn rất náo nhiệt ấy chứ.

"Thế nhưng..."

Hồi Tuyết còn muốn khuyên Minh Thù: "Ôi chao, tiểu thư người đợi em với."

Minh Thù cầm thiệp mời đi vào hoàng cung.

Còn chưa đi được hai bước, Bạch Yên Nhiên mang theo người cản đường.Mặt Bạch Yên Nhiên đã đượcchữa lành, đứng bên cạnh cô talà một đệ tử củaTuyệt Hồn cốc, thấy Minh Thù, người đệ tử kia sợ hãigục đầu xuống.

"Nhất Minh, ngươi..."

Hồi Tuyết chỉ vào đệ tử kiacó chút không thể tin.

Bạch Yên Nhiên cao quý ngẩng đầu: "Chức Phách, gần đây ngươi không được ngủ ngon phải không? Ngươi sớm giao Tuyệt Hồn cốc ra cũng là chuyện tốt, miễn cho chịu nhiều đau khổ hơn."

Minh Thù mỉm cười, đôi mắtngạo nghễ liếc nàng.

Mấy giây sau

"A!"

Tiếng kêu thảm thiết của Bạch Yên Nhiên dẫnnhững người nghỉ chân xung quanh chạy tới.

Minh Thù phủi tay một cái, không nhanh không chậm nói:

"Chặn đường rồi."

Bạch Yên Nhiên chật vật ngã trên đất, nhận thấy các loại ánh mắt dò xét xung quanh, cái loại ánh mắt nàyđối với Bạch Yên Nhiên mà nói, giống như là lửa nóng thiêu cháy nội tâm của nàng ta.

Sắc mặt nàng ta tái xanh nhìn Minh Thù, hận ý trong lòng cuồn cuộn như thủy triều, rõ ràng người toàn bộ đại lục đều mắng nàng ta, nàng ta hẳn là rơi vào đường cùng, người nên khóc là nàng ta mới phải, vì sao nàng ta lại còn có bộ dạng làm người khác hận đến nghiến răng như vậy,ung dungtự tại một cách quá đáng.

"Nàng ta chính là Chức Phách sao? Sao nàng ta lại vào cung, hiện tại Tuyệt Hồn cốc đangrối loạn, saocũng không thấy nàng ta sốt ruột. Giao Tuyệt Hồn cốc cho nàng tathật đúng là đáng tiếc, ngay cả biển hiệu của cốc cũng tựmình đạp bỏ."

Có người nói xấuMinh Thù.

"Là do nàng ta vô dụng..."

"Nàng ta thật lợi hại, nhiều người như vậy đều đánh không lại."

"Lợi hại có ích gì, thời gian dài như vậy, có khi nào thấy nàng tathể hiện y thuật đâu? Tuyệt Hồn cốc là nơi nào chứ, y thuật vô song, thực lực của nàng lợi hại thế nào đi nữa, không có y thuậtlúc đó chẳng phải là vô dụng sao."

"Nói cũng phải..."

"Các ngươi nói cái gì đó?"

"Còn có thể nói cái gì, không phải là Tuyệt Hồn cốc kia..."

Âm thanh đáp lời ngập ngừng, trong lòng thình thịchkinh hoảng, hắn cẩn thận quay đầu lại, sắc mặt liền trở nên khó coi, ngữ khí lắp bắp:

"Thanh... Thanh Trần công tử."

Hắn, hắn hắn hắn sao lại ở chỗ này!

Tất cả âm thanh dường như biến mất trong lúc đó, Thanh Trần ung dung từ trong bọn họ đi qua,mỗi một bước giống như đều trải qua cả một thế kỷdài dằng dặc.

Thấy Thanh Trần đangđi vào gần trung tâm sự việc, đột nhiên cảm thấy có cái gì đó lạ thường.

"Chát!"

Bạch Yên Nhiên từ dưới đất nhảy lên, ánh sángtrong tay lóe lên, roi da được khảm gai ngược sắc bén đột nhiên xuất hiệnđánh một tiếng chátvào mặt đất.

Thần sắc Bạch Yên Nhiên dữ tợn, roi theo nàng ta vung rađánh về phía Minh Thù.

Ngón tay Minh Thù hươ hươ trên không,Lưu Phong ngừng tiến lên.

Dưới chân Minh Thù chuyển động, tránh khỏi roi da. Bạch Yên Nhiên vận dụng linh lực, trên roi mang theo linh lực bén nhọn,không khí dường như cũng trở nên căng thẳng.

Giết Chức Phách.

Mình muốn giết Chức Phách.

Bạch Yên Nhiên vung vẩy chiếc roi trong tay, linh lực được truyền vào trong roi, chiếc roitừ trên khônghạ xuống, Minh Thù không thể nào tránh được.

Thấy chiếc roi sẽ đánh xuống người Minh Thù, Minh Thù tay không bắt roihung hăng kéo xuống một cái roibị kéo căng.

Máu tươi từ bàn tay Minh Thù chảy ra, khóe miệng nàng lại lộ ra ba phần ý cười. Cố sức kéo căng, làm choBạch Yên Nhiên lảo đảo cả người chúi về phía trước.

Minh Thù kéo roibắt Bạch Yên Nhiên lại, quấn một vòng roi, trói chặt nàng ta.

Bạch Yên Nhiên giãy giụa, roi damang gai ngược ghim vào thân thể, đau đến mức rút cạn sinh lựckhông để ý đến hình tượng rống to:

"Chức Phách, ngươi là con khốn, buông ra."

"Ngươi lặplại lần nữa?"

Minh Thù dường như không nghe thấy, ngoáy ngoáy lỗ tai.

"Con khốnbuông ta ra, ta là tiểu thư Bạch gia, ngươi dám đối xử như thế với ta, ta phải cho ngươi chết không được tử tế. Ngươi là đầu gỗ saocòn không mau cứu ta!" Những lời này là gào với Nhất Minh.

Nhất Minh muốn tiến lên, lại sợMinh Thù và Lưu Phong nên có chút do dự.

"Đừng nói ngươi là tiểu thư Bạch gia, dù cho ngươi là thần tiên, hôm nay ta cũng dám động vào ngươi."

Trẫm cũng sẽ không thương hoatiếc ngọc.

Bạch Yên Nhiên bởi vì đau đớn, giọng nói như lạc đi:

"Ngươi dám?"

"Ngươi nói xem ta có dám không?"

Minh Thù cười nhẹ siết mạnh roi hơn nữa, Bạch Yên Nhiên đau đến mức không phát ra tiếng.

Trẫm không thèm để ý đến ngươi, coi trẫm dễ bị bắt nạt thế sao?

"Chức Phách, ngươi dừng tay lại."

Bạch lão gia đem theo người chạy đến, mọi người đều dạt sang hai bên, Bạch lão gia tức giận hét lớn:

"Buông Yên Nhiên ra."

"Ngươi bảo ta buông là ta sẽ buông sao, thế thì ta làm gì cònthể diện chứ?"

"Vậy ngươi muốn thế nào?"

Bạch Yên Nhiên đang bị tra tấn trong tay Minh Thù, Bạch lão gia tuy tức giận nhưng cũng không giám đắc tội với Minh Thù.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 82: Thần Y Khuynh Thành (29)

Minh Thù thừa dịplúctất cả mọi người nhìn lão tú bà lẳng lơ, lén lút rút bội kiếm của người ở bên cạnh, đánh về phía Tứ vương gianhư một trận gió.

Thực lực Tứ vương gia không kém, nhận thấy nguy cơ,lập tức vươn tay xuất ra linh lực, ngăn cản bội kiếm.

Bội kiếm chém vào lá chắn linh lực không nhìn thấy, lóe lên vài tia lửa, mọi người đều lui về phía saunhư con thú nhỏ hoảng sợ, nhường chỗ cho chiến trường.

Minh Thù kéo bội kiếm trượt xuống, lóe ra tia lửa chói mắttrên lá chắn linh lực.

Tứ vương gia chỉ cảm thấy, bội kiếm đặt trước mặt mình như nặng ngàn cân, chỉ cần sơ sẩy một cáilá chắn linh lực sẽ vỡ nát, bội kiếm ngàncân chém vào người mình khiến hắn vỡ thành hai mảnh.

Nữ nhân này sao lại có khí lực lớn như vậy?

Kỳ lạhơn chính làhắn lại nhìn không thấu thực lực của nàng.

"Ầm..."

"Phịch!"

Tứ vương gia không thể không lấy vũ khí của mình ra đánh với Minh Thù, vũ khí của hắn là linh khí cao cấp, thứ Minh Thù cầm trong tay chỉ là bội kiếm thông thường, nhưng giao chiến với hắn lại không rơi xuống Hạ Phong.

"Keng..."

Bội kiếm và vũ khí của Tứ vương gia va vào nhau, phát ra âm thanh chói tai.

Minh Thù kéo bội kiếm trượt ra sau, không biết tại sao cổ tay Tứ vương gia tê rần, vũ khí rớt xuống, bị bội kiếm đánh bay ra ngoài. Tứ vương gia kinh ngạc,đã không kịplấy tay xuất ra linh lực, khó khăn lắm mới ngăn cản được bội kiếm, thân thể bị lực quen thuộc đụng phải văng ra ngoài.

Bội kiếm chỉ là kiếm thông thường nhưng trong mắt bọn họ, bội kiếm giống như có một tầng ánh sáng, lợi hại đến không chịu được.

Ngay cả chủ nhân bội kiếm cũng ngây ngẩn, kiếm của hắn lợi hại như vậy sao.

Minh Thù dùng tư thế, sét đánh không kịp che tai khống chế Tứ vương gia, ấn hắn trên mặt đất:

"Tốt nhất là các ngươi đừng cử động, đao kiếm không có mắt, tổn hại chỗ nào của Vương gia các ngươi thì rất khó coi đó."

Giọng nói của Minh Thù thành công, làm người xung quanh đứng cứng ngắc tại chỗ.

Nàng lắc tóc mái, cúi người xuống, chống tay lên đầu gối, tư thế mạnh mẽnhư cầm đầu thổ phỉ, tiến vào thôn càn quét. Gương mặt không trang điểm phấn son, khóa giữ đôi mắtcủa Tứ vương gia, nàng dùng bội kiếmvỗ vỗ mặt Tứ vương gia:

"Có phải là ngươi xúi giục người Tuyệt Hồn cốc tạo phản

không?"

Tứ vương gia hoàn toàn không thể động đậy, linh lực không thể sử dụng.

"Không phải."

Tứ vương gia phủ nhận: "Chức Phách cô nương tập kích thành viên hoàng thất, cô đang tuyên chiến với hoàng thất chúng ta sao?"

Nụ cười Minh Thù càng sâu.

Tuyên chiến cái đầu ngươi.

Tứ vương gia có cảm giác da đầu tê dại, như rất nhiều năm trước hắn phạm sai lầm, bị phụ hoàng nhốt vào phòng tối, dường như sinh sôi ra quái vật gì đáng sợ, cắn nuốt hắntrong bóng tối.

Nữ nhân này muốn làm gì...

Tứ vương gia và quần chúngvây xem, rất nhanh liền biết Minh Thù muốn làm gì.

Đánh Bạch Yên Nhiên còn chưa đủ, nàng còn muốn đánh Tứ vương gia.

"Có phải là ngươi xúi giục người Tuyệt Hồn cốc tạo phản không?"

"Không... Phải."

Minh Thù đánh một trận liền hỏi một câu, sau khi nghe xong đáp án phủ nhận, tiếp tục đánh.

Tứ vương gia có khi nào bị đánh như thế đâu, cho dùtrước mặt Phượng Thành,hắn cũng chưa từng thê thảm như vậy.

"Lưu Phong... Bây giờ chúng ta kéo tiểu thư sẽ bị đánh chứ?"

Hai tay Hồi Tuyết nắm chặt, khó khăn hỏi Lưu Phong đứng bên cạnh, như bức tượng điêu khắc.

Mặt Lưu Phong tê liệt, trên mặt không hề có gợn sóng:

"Sẽ."

Hồi Tuyết khóc không ra nước mắt, nói tới tham gia yến hội, vì sao bữa tiệc còn chưa bắt đầu, tiểu thư đã đánh hai người. Bạch Yên Nhiên thì bỏ đi, đó là nàng tađáng đời.

Nhưng còn Tứ vương gia...

Tiểu thư nói hắn xúi giục người Tuyệt Hồn cốc tạo phản, có chứng cứ hay không? Không có chứng cứ, cứ như vậy đánh người, bọn họ nhất định sẽ bị đuổi giết!

Tứ vương gia thực không muốn thừa nhận.

Nhưng hắn hoài nghi, mình bị đánh như thế sẽ bị đánh chết.

Mà người của hắn lại không ai dám tiến lên.

"Bắt nàng ấycho ta!"

Giọng khàn khàn của Tứ vương gia rống giận với người bên kia:

"Các ngươi là người chết sao?"

Những tên ngu xuẩn này, hắn bị người ta đánh thành dáng vẻ này, vẫn cứ đứng một bên, nuôi bọn họ để làm gì!

Một tiếng quát lớn này của Tứ vương gia, giống như làm những người kia giật mình tỉnh giấc, đều cầm vũ khí tiến lên.

Hồi Tuyết và Lưu Phong cũng đồng thời nhập cuộc, hỗn chiến vừa dịu xuống lại bắt đầu nổ ra.

Dường như khí lực Minh Thù vô hạn, hơn nữa tốc độ của nàng cũng rất nhanh, ai cũng không làm gì được nàng, một vòng người ngã xuống, một vòng khác tiến lên, chưa từng có ai có thể đánh thắng nàng.

Thật là đói.

Tứ vương gia bị Minh Thù níu còn chưa kịp "lăn" ra vòng hỗnchiến, thì một đoản đao lạnh như băng đã đặt trên cổ hắn:

"Muốn đi đâu đấy?"

Tứ vương gia sợ hãi quay đầu, biểu hiện trên mặt cực kỳ phong phú, rõ ràng vừa rồi nàng tabị vây bên kia, tại sao lại đột nhiên xuất hiện bên cạnh hắn?

Vì! Sao! Chứ!

"Nào, Tứ vương gia, làm phiền phối hợp một chút."

Phối hợp cái gì?

Tứ vương gia nhìn đao trên cổ mình, ánh mắt đảo qua xung quanh, nỗ lực phản kháng, nhưng Minh Thù có thể dễ dàng bắt hắn lại một lần nữa.

Lúc này, Tứ vương gia nhìn nữ nhânđối diện, trên mặt nữ nhâncó ba phần ý cười, thấy thế nào cũng là chế giễu.

Tứ vương gia vì mạng nhỏ nên đành phải phối hợp với Minh Thù.

"Này."

Minh Thù bắt giữ Tứ vương gia, hét lên một tiếng với những người ở đằng xa:

"Dừng tay, bằng không ta sẽ biểu diễn tạp kĩ đầu phân thân."

Tạp kĩ đầu phân thân?

Đó không phải là...

Con mẹ gì thế!

Mọi người bị ép dừng lại, nhìn chằm chằm Minh Thù.

Lưu Phong và Hồi Tuyết nhanh chóng trở lại bên người Minh Thù, đứng một trái một phải.

Hiện trường giống như hiện trường hôn lễ, đột nhiên xuất hiện một nam nhân cướp tân nương, tên cướp lại là tân lang, bầu không khíấy thậtkhó xử và không thể nghĩ đến.

Ngay cả tú bà xem cuộc vui đều thay đổi tư thế thoải mái hơn, dù bận vẫn ung dung chờ đón tuồng hay.

Minh Thù mạnh mẽ ấn Tứ vương gia đang tức nghẹn ngồi xuống, sau khi để nàng dễ dàng chống thân thể hơn, ánh mắt sâu kín nhìn về phía Lưu Phong:

"Lưu Phong, đi mua chút đồ ăn về cho ta."

Tay cầm vũ khí của Lưu Phong run lên, vừa rồi là hắn nghe lầm sao?

Hồi Tuyết tuyệt vọng, không đành lòng nhìn thẳng, ngươi không nghe lầm, tiểu thư chính là bảo ngươi đi mua đồ ăn.

Mười ngànvẻ mặt của mọi người ngây ra.

Tình huống gì vậy?

Đang đánh ngon lành, tại sao muốn ăn?

Có thể có chút tinh thần chiến đấu không?

Có thể tôn trọng bọn họ một chút không?

Tứ vương gia bị Minh Thù bắt giữ, những người còn lại lúc này cũng không dám thở mạnh, chỉ có thể than thở điên cuồng trong lòng.

Lưu Phong sẽ không phản bác mệnh lệnh của Minh Thù, nhanh chóng đi mua một đống đồ ăn quay về, nếu như không phải điều kiện không cho phép, hắnthậm chícó thể biểu diễn nướng heo, dê nguyên conở tại chỗ.

Minh Thù bị một vòng người bao vây, vẫn có thể thong dong bình tĩnhnhư cũ đoan trang nhã nhặn. Số lượng người xem thèm ăn tăng lên, hận không thể qua đó ăn cùng nàng.

Trên chiến trường lan tỏa mùi thịt.

Đây có lẽ là chuyện quáidị nhất, mà bọn họ trải qua trong năm nay.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 83: Thần Y Khuynh Thành (30)

Minh Thù cứ ăn xong đồ ănnhư vậy, trước mặt bàndân thiên hạ.

Minh Thù sống lại tràn đầy sức sống, không để cho quần chúng vây xem phản ứng kịp, kéo Tứ vương gia cho ăn thêm một trận đòn.

Quần chúng vây xem tiếp tục ngây ra.

Mẹ nó!

Nói đánh là đánh!

Không chơi như vậy mà.

"Nào, Tứ vương gia, nói ta biết, có phải là ngươi xúi giục người Tuyệt Hồn cốc tạo phản không?"

Tứ vương gia che khuôn mặt tuấn tú của mình, trong lòngnhư núi cao sụp đổ, đập đến đầu hắn ngây ngất choáng váng:

"Bổn vương... Nghe không hiểu cô đang... A..."

Hai tay Tứ vương gia bị bắt chéo ra sau lưng, trên trán hắn đầy mồ hôi lạnh.

"Có phải là ngươi làm hay không?"

"Ngươi..."

Tứ vương gia thở hổn hển, sắc mặt tái nhợt: "Ngươi, ngươimuốn, ngươimuốn vu oan giá họa?"

Ngay cả một chứng cứ nàng cũng không có, lại một mực chắc chắn là hắn làm, trong lòng Tứ vương gia vừa nghẹn uất vừa phẫn nộ, vẫn chưa có ai dám đối xử với hắn như thế!

Minh Thù lật hắn lại, đạp lên ngực hắn, bội kiếm đẩy y phục bên hông hắn ra, chỉ vào dấu vếtnào đó ở bên hông:

"Hoa Phất La trong Tây Lăng thành chỉ có Tứ vương phủ có."

Tứ vương gia liếc mắt nhìn bên hông mình, chẳng biết từ khi nào dính phấn hoa. Thế nhưng:

"Vậy thì sao?"

Minh Thù hất cằm về phía Nhất Minh bên kia: "Rất không may, trên người hắn cũng có."

Tứ vương gia theo bản năng nhìn về phía Nhất Minh bên kia, Nhất Minh cúi đầu kiểm tra mình, tìm được phấn hoa Phất Latrong tay áo, sắc mặt hắn liền tái nhợt.

Hoa Phất La là một loại hoa rất khó trồng, đến từ nước khác, cách Tây Lăng thành cả ngàndặm. Có chút không cẩn thận,hoa nàysẽhéo chết, chỉ cần đem hoa Phất La đến Tây Lăng thành sẽ tốn rất nhiều công sức.

Hơn nữa, hoa Phất La không có giá trị làm thuốc gì, bởi vậy tuy mọi người biết hoa Phất La cực kỳ đẹp, cũng sẽ không phí sức đi trồng nó.

Chỉ có Tứ vương gia thích thú, nuôi trồnghoa Phất La khó chiều này.

Ánh mắt sắc bén của Hồi Tuyết rơi vào trên người Nhất Minh, hắn càng như chim sợ cành cong, thân thể run rẩy liên tục, nắm tay áo thật chặt, không dám nói chuyện.

"Như vậy có thể chứng minh cái gì?"

Tứ vương gia khản cổ giải thích: "Dù cho trên người hắn có, cũng chỉ có thể chứng minh hắn đã từng tới Tứ vương phủ, cô có thể chứng minh bổn vương xúi giục hắn làm cái gì sao?"

Ánh mắt Minh Thù chuyển sang người Nhất Minh, mỉm cười:

"Theo ta được biết, mỗi khi một vị đệ tử gia nhập Tuyệt Hồn cốc sẽ dùng một vị thuốc. Thuốc này không màu không vị, có thể cường thân mạnh thể, nâng cao tu vi nhưng..."

Nhất Minh kinh ngạc ngẩng đầu, dường như không hiểu Minh Thù đang nói cái gì.

Ngay cả Hồi Tuyết, cũng không biết xảy ra chuyện gì.

Nàng hoàn toàn không biết chuyện này...

Minh Thù dừng mấy giây, nói: "Nhưng đồng thời có chứa kịch độc, chỉ có cốc chủ mới biết cách giải độc. Mỗi tháng Tuyệt Hồn cốc sẽ cho các ngươi dùng đan dược, chính là giải dược. Ngươi cảm thấy kết cục ngươi tạo phản là gì?"

"Không..."

Tại sao có thể có chuyện như vậy, sao Tuyệt Hồn cốc lại cho đệ tử dùng vật như vậy?

Nhất Minh lắc đầu, hắn không tin.

"Bây giờ có phải ngươi cảm thấy cả người nóng lên, bụng dưới căng đau, ù ù lỗ tai..."

Giọng Minh thù nhẹ nhàng chậm rãi, còn mang theo nụ cười.

Sắc mặt Nhất Minh dần dần căng lên đến đỏ bừng, dường như cả người thực sự nóng lên, bụng dưới căng đau, bên tai không thể nghe âm thanh xung quanh, tất cả bệnh trạng đều giống như Minh Thù nói.

Lẽ nào đây là sự thật?

Tuyệt Hồn cốc có rất nhiều đệ tử bình thườngkhông biết chuyệnnhư bọn họ, mà mỗi tháng quả thật sẽ phát đan dược cho bọn họ, còn ra lệnhcưỡng chế phải dùng.

Nhất Minh càng nghĩ càng sợ, mồ hôi lạnh trên trán chảy ra ròng ròng, hắn phịch một tiếng quỳ xuống, than thở khóc lóc:

"Cốc chủ, là Hoành Diên ép chúng tôi, đều là hắn ép buộcchúng tôi."

"Hoành Diên là ai?" Minh Thù quay đầu hỏi Hồi Tuyết.

Tên này nghe hơi quen tai.

Lười nghĩ, trực tiếp hỏi Hồi Tuyết sẽ dễ dàng hơn.

Hồi Tuyết lấy lại tinh thần, nuốt một ngụm nước bọt, nhỏ giọng nói:

"Hoành Diên là đệ tử trong cốc, vào cốc cùng lượt với người. Hắn vốn có hy vọng trở thành đệ tử quan môn của lão cốc chủ. Sau này, lại có chút ngoài ý muốn, chưa được sự đồng ý của cốc chủ, Hoành Diên tự ý ra tay cứu người, dẫn đến người đó suýt chút nữa chết đi, nên mất đi tư cách này. Ba năm trước, Hoành Diên lại gặp rắc rối, bị cốc chủ... đuổi khỏi cốc, lúc đó người đang bế quan nên không biết việc này."

Minh Thù hiểu chuyện sau vài giây.

Cho nên, Hoành Diên này cảm thấy là nguyên chủ cướp đi thứ hắn vốn nên có, bây giờ muốn đoạt đồ của mình trở lại.

Đều là kịch bản cẩu huyết.

"Nói xem các ngươi muốn làm gì đây?"

Nhất Minh cảm thấy mình càng lúc càng khó chịu, không dám giấu giếm,nói ra tất cả chuyện mình biết.

Hoành Diên bí mật liên hệ với Tuyệt Hồn cốc, biết tin lão cốc chủ qua đời, cốc chủ tân nhiệm không ở trong cốcHoành Diênlập tức triển khai kế hoạch của mình. Đầu tiên là thuyết phục một số người Tuyệt Hồn cốc, không thuyết phục được liền cưỡng épdụ dỗ, nói chung chỉ cần có thể kéo người Tuyệt Hồn cốc về phe mình, Hoành Diên mặc kệ biện pháp gì cũng đều dùng.

Hoành Diên rời khỏi Tuyệt Hồn cốc ba năm, trở nên cực kỳ xa lạ, thậm chí có lúcbọn họ nghĩ, Hoành Diên không phải người.

Sau khi liên hệ người xong, Hoành Diên liên thủ với Tứ vương gia, cụ thể bọn họ làm gì thì Nhất Minh cũng không biết, bây giờ một bộ phận Tuyệt Hồn cốc đều nghe lệnh Tứ vương gia mà hành sự.

Hắn không ngờ sẽ gặp Minh Thù, càng không ngờ Minh thù sẽ không làm theo lẽ thường, ra tay trực tiếp như thếở cung môn.

Càng không ngờ tới hơn nữa chính là toàn bộ đệ tử Tuyệt Hồn cốc, đều nằm trong sự khống chế của nàng...

"Hoành Diên ở đâu?"

Minh Thù cắt đứt phần tự thuật phía sau của Nhất Minh.

"Ta... Ta không biết."

Nhất Minh lắc đầu: "Ta thực sự không biết, mỗi khi có mệnh lệnh mới, đều là hắn liên lạc với chúng ta, chúng ta chỉ theo lệnh hành sự."

Minh Thù chống cằm, mày nhướng cao, liếc Tứ vương gia.

Nam nhân mà!

Không nằmngoài sự tài phú,nữ nhân và quyền lực.

Bây giờ đế quân lớn tuổi, lại chậm chạp chưa định ra thái tử đương triều, mà mọi người đều biết Phượng Thành có hy vọng trở thành thái tử đương triều nhất, nên Tứ vương gia có chút tâm tư gì đó cũng không kỳ lạ.

Hoành Diên muốn Tuyệt Hồn cốc, Tứ vương gia muốn ngai vàng đế quân, nếu như hai người hợp tác...

Nói không chừng còn có dã tâm lớn hơn.

"Hắn là người Tuyệt Hồn cốc của ngươi."

Tứ vương gia cắn răng, mạnh mẽ phản bác: "Ngươi muốn hắn nói cái gì đương nhiên sẽ nói cái đó, ngươi vu oan ta rốt cuộc có mục đích gì?"

"Ta còn chưa nói chuyện, ngươi gấp cái gì, chột dạ à?"

Nụ cười Minh Thù có chút chói mắt.

"..."

Tứ vương gia nghẹn họng, ý hận sinh sôi trong lòng.

"Đế quân đến... "

Tiếng hô sắc nhọn phía sau vang lên, minh hoàng từ từ loan giá đến gần. Nam nhân mặc long bào, bị mọi người vây quanh đi vào trong, dáng người cao ngất, tuổi trên dưới 50, không thể nhìn ra chút tâm tưnào trên gương mặt uy nghiêm.Ngay cả khi người thấy Tứ vương gia bị Minh Thù đánh thành đầu heo, thần sắc cũng không chút nào gợn sóng, cả người lộ ra khí chất đế vương.

Tình cảnh này, đột nhiên giống như bị người ta kìm hãm chậm lại.

"Các ngươi làm loạn gì ở đây?"

Giọng đế quân vô cùng vang dội, đánh vỡ gông xiềng thời gian: "Các ngươi xem trong cung thành chỗ nào? Là nơi các ngươi chơi đùa sao?"

Ngày thọ thần yên ổn, lại có người cầm đầu gây sự ở cung môn, khiến cho tất cả mọi người đều tụ tập ở chỗ này, người chờ nửa ngày ở hậu diện cũng không có ai vào trong.

Lửa giận trong lòng đế quân có thể nói đã đạt đến cực hạn, nếu như không phải chú ý hình tượng của mình, đế quân có thể phải nổi bão ngay tại chỗ.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh

dtv-ebook.com

Chương 84: Thần Y Khuynh Thành (31)

Đế quân xuất hiện, làm sự tình phát sinh chuyển biến.

Tốt xấu gì Tứ vương gia cũng là con của người, bị người ta đánh thành dáng vẻ này, thế nào đế quân cũng phải lấy lại công bằng cho con mình.

Trước khi tới, ông đã hiểu qua sự việc, cốc chủ Tuyệt Hồn cốc làm người khác kiêng kỵ, nhưng hoàng thất cũng khôngthể để cho người khác tùy tiện xem thường.

Nhưng mà đế quân còn chưa kịp bày tỏsự tức giận, đột nhiên Thanh Trần đứng trên lưng sư tử đá, trong nháy mắt đứng cao hơn mọi người, thành công hấp dẫn lực chú ý của mọi người.

Trong đám người dường như có tiếng hít khí.

Bất kể lúc nào, Thanh Trần đều có thể làm cho người khác cảm thấy kinh ngạc.

Hắn giống như kính vạn hoa, mỗi một lần đều có vẻ đẹp khác biệt.

Đối với lần này,Thanh Trần rất hài lòng, nở nụ cười nhạt: "Đế quân, ta đến cáo trạng."

Đế quân liền nhíu mày, sao Túy Hoa các cũng ở đây?

Vừa nãy, Thanh Trần nằm trên đá sư tử, đế quân chỉ chú ý

Minh Thùcăn bản sẽ không thấy hắn.

"Thanh Trần công tử có lời gì muốn nói?" Đế quân trầm ngâm nói.

Tuyệt Hồn cốc, Túy Hoa các... Đều không phải dạng hiền lành.

Đôi mắttàmị của Thanh Trần, đảo qua người ở chỗ này, từng chữ rõ ràng dễ nghe:

"Tứ vương gia giấu giếm binh lính riêng, ý đồ tạo phản."

Lời này vừa ra, mọi người ồ lên.

Sắc mặt đế quân dù không thay đổi, nhưng trong mắt cũng lóe lên tiasáng lạnh.

Điều mà một đế vương không cho phép tồn tạinhất, chính là tạo phản.

"Thanh Trần, ngươi nói bậy gì đó?"

Tứ vương gia nổi điêntrước tiên, nhưng hắn bị Minh Thù đè xuống, không thể động đậy, chỉ có thể gào to hơn:

"Bổn vương và ngươi không oán không thù, vì sao ngươi phải vu oan bổn vương? Phụ hoàng, nhi thần tuyệt đối không hai lòng, người đừng nghe người ngoài gây xích mích."

Ánh mắt đế quân tối sầm, nhìn Tứ vương gianói với Thanh Trần, ẩn chứa uy hiếp:

"Thanh Trần công tử biết mình đang nói cái gì không?"

Lão già này còn muốn uy hiếp lão tử.

Thanh Trần đè nén kích động muốn mắng người xuống, tiếp tục nói:

"Đương nhiên, nếu đế quân muốn chứng cứ, Túy Hoa các cũng có thể cung cấp."

Đế quân nháy mắt với người bên cạnh, đối phương lập tức hiểu rõ, bắt đầu đi điều tra.

Bạch gia chủ dẫn Bạch Yên Nhiên theo, đi cũng không được, không đi cũng không được. Rõ ràng là người lấy lại công đạo cho Yên Nhiên, sao cuối cùng lại phát triển thành Tứ vương gia tạo phản?

Sư phát triển này... Cũng quá nhanh rồi.

"Bạch gia chủ và Tiêu gia chủ dừng bước." Đế quân mở miệng.

Bạch gia chủ và Tiêu gia chủ liếc nhau, lại nhanh chóng rời tầm mắt. Trước tiên, Bạch gia chủ cho người mang Yên Nhiên về trịthương, sau đó đứng sang một bên với Tiêu gia chủ.

Mọi người nhanh chóng tản đi, chỉ còn mấy người.

"Lão Tứ, con có lời gì muốn nói sao?"

Đế quân nhìn Tứ vương gia chật vật, giọng uy nghiêm vang bên tai, không nghe ra tâm tìnhgì.

"Phụ hoàng, người tin tưởng con, con tuyệt đối không có mưu đồ."

Tứ vương gia lên tiếng giải thích.

Phụ hoàng của bọn họ là người thế nào, trong lòng Tứ vương gia hiểu rõ nhất. Hôm nay nếu như không thể xóa bỏ nghi ngờ trong lòng phụ hoàng, e là kết cục của hắn...

"Thanh Trần công tử có chứng cứ gì, bây giờ có thể lấy ra."

Đế quân không để ý đến nhi tử nhà mình, trái lại hỏi rõ chứng cứ của Thanh Trần:

"Trẫm nhắc nhở Thanh Trần công tử một câu,hậu quảkhiêu khích hoàng thất rất nghiêm trọng."

"Không nhọc lòng đế quân nhắc nhở."

Thanh Trần từ bên hông lấy ra một cái còi nhỏ cỡ cái xương, đặt bên môi thổi một cái, không có âm thanh gì phát ra,nhưng rất nhanh thì có người dùng khinh công đi đến, đưa mấy thứ đồ cho Thanh Trần.

Có người xông vào cung môn, người bên ngoài lại không hề phát hiện, trái tim đế quân cũng trĩu nặng.

Túy Hoa các này, càng ngày càng làm người ta khó có thể nắm bắt.

Túy Hoa các của Thanh Trần treo bảng thanh lâu, cũng thu thập một chút tin tức cướp của giết người. Không phải hắn khoác lác, mấy chuyện mờ ám của các thế lực lớn trên thế gian, ít nhiều gì hắn cũng biết đôi chút.

Thanh Trần giao chứng cứ cho đế quân, Tứ vương gia vẫn bị Minh Thù ấn xuống, không thấy rõ rốt cuộc Thanh Trần giao cái gì cho đế quân, rướn cổ lên nhìn, trong lòng vừa lo lắng, vừa phẫn nộ.

Cái tên yêu tinhThanh Trần này, vì sao cũng muốn chen một chân.

"Người đâu!"

Đột nhiên đế quân hét một tiếng, ý đồkhông rõ liếc Tứ vương gia, hạ lệnh:

"Lục soát Tứ vương phủ."

"Phụ hoàng..."

Rốt cuộc Thanh Trần đưa cái gì cho đế quân: "Phụ hoàng, nhi thần không có mưu phản, người phải tin tưởng nhi thần, đều là bọn họ hãm hại nhi thần."

Đế quân hừ lạnh một tiếng, không để ý Tứ vương gia.

Thanh Trần lấy quạt che mặt, chỉ lộ ra đôi mắt gian xảonhư hồ ly, liếc nhìn về phía Minh Thù.

Minh Thù mỉm cười theo thói quen, lập lòe ánh nắng nhạt nhòatrong ánh mắt, linh động lại vui vẻ.

Nhưng mà ngoại trừ chút tâm tình ấy ra, cũng không thể thấy tâm tình khác của nàng.

Minh Thù lấy ra một túi đồ ănchưa ăn xong, để Lưu Phong giữ Tứ vương gia, bản thân đi sang một bên ăn, trong lúc đế quân liếc mắt nhìn nàng, hình như có chút bất mãn,nhưng cuối cùng không lên tiếng, khoanh tay đứng ở bên kia trầm lặngnhìn cung môn.

So với một người chỉ biết ngăn cản trở ngại cho bản thân mình, hành vi trợ Trụ vi ngược (*) này của Thanh Trần, hiển nhiên càng được lòng Minh Thù.

Người đế quân phái đi nhanh chóng trở về. Lần này mang về hơi nhiều đồ, chẳng những có long bào đã được làm tốt, còn có mấy thuộc hạ bị bắt, dưới hình tượng uy nghiêm của đế quân, cúi đầu nhậntội.

Tứ vương gia có ý đồ ngăn cản, nhưng sự thực trước mắt, bất luận hắn ngăn cản hay giải thích thế nào, chắc chắn cũng đều vô dụng, cuối cùng tức giận đến ngất đi.

"Lão Tứ, ngươi làm trẫm quá thất vọng."

Đế quân lắc đầu,gương mặt uy nghiêm của ngườilộ ra chút đau xót, chợt bị phẫn nộ thay thế: "Giam Tứ vương gia lại."

Đế quân như có như không, liếc nhìn Bạch gia chủ một cái.

Bạch gia chủ chợt như đối mặt với đại dịch.

Hôm nay, đế quân giữ hắn cùng lão bất tử Tiêu gia kia lại là vì gõ núi dọa hổ... Tuy Đế quân lớn tuổi, nhưng trong lòng người lại sáng như gương.

Người cũng có thể mắt không chớp xử lý Tứ vương gia, đương nhiên cũng sẽ nghĩ biện pháp đối phó mấy gia tộc, nhiều năm nay đãcó ý muốn vượt lên trước hoàng thất.

Lưu Phong bắt Tứ vương gia không có ý muốn buông tay, mắt thấy hai bên sắp đánh nhau, Thanh Trần nhanh chóng cất tiếng:

"Đế quân, tại hạ còn có một thỉnh cầu."

Ngoài miệng Thanh Trần nói thỉnh cầu, giọng nói kia lại không có chút ý thỉnh cầu nào.

Trong lòng đế quân không kiên nhẫn, nhưng ngoài mặt không thể xé rách da:

"Thanh Trần công tử, mời nói."

"Mong đế quân giao Hoành Diên cho Chức Phách cô nương xử lý, tốt xấu gì hắn đã từng là người Tuyệt Hồn cốc, giao cho cốc chủ Tuyệt Hồn cốc xử lýlà hợp tình hợp lý."

Người bên cạnh đế quân ghé vào tai người thì thầm hai câu.

"Trẫm có thể đồng ý với ngươi, bắt người này giao cho... Cốc chủ Tuyệt Hồn cốc xử lý. Thế nhưng, trẫm mong sau này Thanh Trần công tử không nên nhúng tay vào chuyện hoàng thất."

"Người cho là ta rất rảnh rỗi sao?" Thanh Trần không nhịn được liếc một cái.

"Thanh Trần công tử nói cái gì?"

Thanh Trần lập tức nâng khóe môi: "Không có gì, chuyện hoàng thất đế quân yên tâm, ta không có hứng thú."

"Thanh Trần công tử hãy ghi nhớ lời hôm nay."

Đế quân liếc mắt nhìn Minh Thù còn đang ăn, hừ lạnh một tiếng dẫn người rời đi.

Lưu Phong nhận được mệnh lệnh của Minh Thù, buông Tứ vương gia nhưng Minh Thù lại đứng dậy, đánh rụng một cái răng cửa của Tứ vương giatrước mặt những người này. Nàng lắc lắc nắm tay, vẫy tay:

"Dẫn đi đi."

Mọi người: "..."

Đế quân người mau trở lại, nữ nhân này muốn lên trời rồi!

Trên mặt tê liệt của Lưu Phong cũng có chút xúc động, nếu tiểu thư cùng vị các chủ Túy Hoa các này liên thủ, hắn sẽ không hoài nghi, toàn bộ Đại Lục cũng không đủ cho bọn họ chơi.

Bạch gia chủ và Tiêu gia chủ mỗi người mang theo tâm tư riêng, không có ai muốn ở lại, cũng xoay người rời đi. Lúc đi gần Minh Thù, ánh mắt Bạch gia chủ có chút không tốt.

(*) Trợ Trụ vi ngược: Giúp Trụ Vương làm càn.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 85: Thần Y Khuynh Thành (32)

Mọi người tản ra, không còn náo nhiệt để xem nữa, sự tình giải quyết xong, Minh Thù ôm đồ ănchuẩn bị rút lui.

Thanh Trần bất ngờ xuất hiện trước mắt nàng, mùi thơm quáidị xông vào mũi.

Mùi hương trên người một đại nam nhân thành thế này, có cần chút mặt mũi không.

Minh Thù ôm chặt túi đồ ăntheo bản năng, lui về phía sau một bước, cảnh giác nhìn chằm chằm con bướm hoa đó:

"Làm gì?"

Đột nhiên xông ra, muốn cướp đồ ăn vặt của trẫm à?

Thanh Trần buồn cười: "Sao cô lại giống conthú nhỏkia vậy?"

Đều bảo vệ thức ăn như thế.

Minh Thù muốn phản bác gì đó, nhưng lời đến bên miệng thì nuốt vào:

"Không có việc gì, thì đừng cản đường."

Thanh Trần bước sang một bên, nhường đường cho Minh Thù:

"Chức Phách cô nương, hôm nay ta giúp cô vài chuyện, cô thực sự không cân nhắc trị bệnh cho ta sao?"

"Ta lại không xin ngươi."

Chính mình cũng có thể giải quyết, ai bảo đột nhiên hắn ra tay, cản trẫm giả ngây giả dại.

"Bất kể như thế nào, kết quả đều là ta giúp cô, không phải sao?"

Thanh Trần không biết xấu hổ, nhận hết công lao về mình.

MinhThù liếc hắn một cái, hiếm thấy không phản bác.

Bởi vì Thanh Trần nói đều là sự thật.

Minh Thù không thích nợ ântình, dù choântình này không phải là nàng muốn, nhưng đối phương cho cũng đã cho rồi.

Thế nhưng...

Nàng thực sự, không muốn chữa bệnh cho bướm hoa giành đồ ăn với nàng.

Minh Thù không hé răng, cúi đầu đi về phía trước.

Thanh Trần nghiến răng nghiến lợi, chịu đựng sự kích động muốn sụp đổ, đuổi theo Minh Thù.

"Chức Phách cô nương, rốt cuộc cô muốn thế nào mới bằng lòng xem bệnh cho ta?"

Thanh Trần níu giữMinh Thù: "Xem bệnh khó khăn như vậy sao?"

Hắn chỉ là muốn xem bệnh.

Chỉ đơn giản như vậy!

"Rốt cuộc ngươi muốn thế nào mới bằng lòng buông tha ta, trên thế giới này có nhiều người xem bệnh như vậy, ngươi tìm người khác rất khó sao?"

Minh Thù kéo y phục của mình lại.

Thanh Trần tiếp tục níu: "Thế nhưng bệnh của ta chỉ có cô mới có thể trị."

Minh Thù kéo lại: "Bệnh gì?"

"Bệnh tương tư."

"..."

Thanh Trần thốt ra, cuối cùng cảm thấy sai sai, nhưng lời cũng nói ra rồi, hắn chỉ có thể nở một nụ cười, cố gắng giữ bình tĩnh nói:

"Cho nên cái bệnh này,chỉ Chức Phách cô nương có thể trị."

Đuổi nàng tới tay, còn sợ nàng không chữa bệnh cho mình sao?

Lão tử thực sự là thiên tài mà!

"Hay ngươi quay về chờ chết đi." Minh Thù kéotheo y phụccủa mình rời đi.

Bệnh tương tư ông nội ngươi!

Hắn có bệnh muốn chết mới đúng!

Thanh Trần: "..."

Có câu chửichẳng biết có nên nói hay không.

Thanh Trần điều chỉnh tốt tâm tình, lộ ra nụ cười yêu mịdụ dỗ:

"Chức Phách cô nương muốn vong ân phụ nghĩa?"

Vong! Ân! Phụ! Nghĩa!

Minh Thù rất muốn ném vẻ mặt vong ân phụ nghĩa của hắn.

Minh Thù bỏ hai miếng điểm tâm vào miệng: "Có thể trị bệnh cho ngươi, sau khi chữa lànhkhông được xuất hiện trước mặt ta, đời này cũng không cho phép."

"Được thôi." Thanh Trần mỉm cười, đồng ý một tiếng.

Cho rằng lão tử muốn nhìn thấy ngươi sao?

Nếu không phải vì nhiệm vụ này, hắn đã sớm ra tay bóp chết nàng.

...

Minh Thù lấy dụng cụ sớm đã phủitro bụi ra, ngồi trong việnnhư tượng đá, rất có khí chấtthần y.

Thanh Trần ngồi đối diện nàng, bầu không khí giữa hai người kỳ lạ, không ai phá vỡ sự yên lặng, giống như là so xem ai có thể cười lâu hơn.

Hồi Tuyết đứng bên cạnh, nhìn tiểu thư nhà mình, rồi lạinhìn sang Thanh Trần.

Đây là đang làm gì?

So xem ai cười đẹp hơn à?

Không cần phải nói, khẳng định là tiểu thư đẹp!

"Chức Phách cô nương."

Thanh Trần không nhịn được phá vỡ sự yên lặng, cười thêm chút nữa, mặt hắn cũng cứng đờ luôn: "Bắt đầu đi."

Tính toán gì với bệnh thần kinh, hắn phải rộng lượng.

Nghe vậy, Minh Thù từ túi tiền bên cạnh, lấy một viên mứt hoa quả bỏ vào miệng, mạnh mẽphất tay áo, ý bảo Thanh Trần đưa tay ra.

Thanh Trần đột nhiên có hơi lo lắng, cẩn thận đưa tay qua.

Tay Minh Thù thật ấm áp, cảm giác nàng cho người khác cũng giống vậy.

Trên người nàng toát ra một tầng ánh sáng, thân hình bị bao phủ trong mông lung mê ly.

Ấm áp biến mấtrất nhanh, Thanh Trần ngẩng đầu nhìn về phía nữ nhânđối diện, nữ nhânmỉm cười, hỏi:

"Ngươi cảm thấy mình bị bệnh gì?"

Thanh Trần: "..."

Rốt cuộc ai mới là người bệnh?

Có đại phu hỏi người bệnh, ngươi cảm thấy mình bị bệnh gì sao?!

Có sao?

Nếu hắn biết mình bị bệnh gì, còn cần tới đại phulàm gì?

Có chút đạo đức nghề nghiệp được không?

"Gia tộc di truyền."

Cha hắn không sống quá hai mươi sáu, năm đó hắn mới năm tuổi, trơ mắt nhìn ông ấy chết trước mặt mình. Bây giờ hắn tựa nhưcòn có thể thấy bộ dạng đau đớn của ông ấy.

Nghe nói gia giacủahắn, cũng chết lúc hai mươi sáu tuổi, cho nên nhà bọn họ có một quy định bất thành văn, sau khi thành niên bắt buộc phải thành thân, để đảm bảo sự nối dõi huyết mạch.

Nhưng mà hắn nghĩ sự đau đớn như vậy, kéo dài đến đời sau không nên tồn tại, cho nên vi phạm quy định, vẫn chưa thành thân.

"Chức Phách cô nương có cao kiến gì?"

Cănbệnh này của hắn cũng mời không biết bao người xem bệnh, nhưng mà phần lớn mọi người đều nói hắn không thể cứu.

"Không có cao kiến gì."

Minh Thù chống cằm: "Có lẽ là ngươi trúng độc."

Thanh Trần suýt chút nữa phun một ngụm nước muối lên người Minh Thù, tin tưởng vững chắc gia tộc di truyền nhiều năm như vậy cũng chỉ là trúng độc? Còn có lẽ, có thể có chút đáng tin cậy hay không?

Đây không phải là lang băm? Hay là nàng muốn thừa dịp giết mình?

"Độc gì?" Hắn cũng muốn xem thử nàng có thể nói ra cái gì.

Minh Thù nhếch miệng cười: "Không biết."

"Phụt..."

Đừng cản lão tử, lão tử muốn bóp chết tên bệnh thần kinh này.

"Chức Phách cô nương!"

Thanh Trần giống như nghiến răng, một lát sau mới trở lại bình thường, không có ý tốt cười nói:

"Xem ra Chức Phách cô nương rất muốn nhìn thấy ta, không phải là thích ta chứ?"

"Không thích."

Minh Thù cười đến xán lạn: "Suy cho cùng thân thể ngươi mảnh mai yếu ớt, có thể không lăn lộn được."

Cả người Thanh Trần dựng tóc gáy.

Thanh Trần nỗ lực ngăn chặn tâm tình hung bạo: "Thật sự là ta trúng độc?"

Gia tộc di truyền mấy đời, đột nhiên biến thành trúng độc, cảm thấy tộc nhân của hắn đều sống uổng phí.

Còn có độc gì trâu bò như vậy, từng đời từng đời truyền nối, tự cho mình là bảo vật gia truyền à?

"Có lẽ thế."

Thanh Trần nhìn chằm chằm vài giây, đột nhiên đứng dậy, chống bànnghiêng người tới gần Minh Thù: "Côtrị được?"

"Chắc được." Giọng nói không phải rất chắc chắn.

Trẫm cũng là lần đầu tiên làm thần y, nghiệp vụ còn không thạo, có sai lầm gì đó cũng có thể lý giải.

Một bệnh nhân hỏi đại phu ta mắc bệnh gì.

Đại phu nói chắc là ngươi trúng độc.

Bệnh nhân nhịn.

Bệnh nhân lại hỏi đại phu, bệnh của ta có thể trị hay không.

Sau đó đại phu ung dung trả lời chắc là được.

Chắc là... Được?

Có nghĩ tới bóng ma tâm lý của bệnh nhân không? Trách nhiệmcủa thầy thuốc đâu?

Khỉ thật, gặp đúnglang băm.

Thanh Trần cònở bên kiacân nhắc trong chốclát, vỗ bàn nói: "Trị."

Hắn ngoại trừ trị, căn bản cũng không có lựa chọn khác.

"Trị thì trị, ngươi đập bàn làm gì."

Minh Thù cầm túi mứt hoa quả vào tay, thiếu chút nữa làm đồ ăn vặt của trẫm rớt xuống:

"Ngươi đừng quá kích động, sẽ chết đó."

Ngươi mới sẽ chết đó!

Thanh Trần giữ bình tĩnh thu tay về, khôi phục bộ dạng mỹ nhân tú bà bướm hoa:

"Khi nào chúng ta bắt đầu trị?"

Trị không hết, liền bóp chết tên lang băm này.

Minh Thù ngẩng đầu nhìn trời: "Mấy ngày nữa đi."

"Vì sao?" Nhìn trời làm gì?

Minh Thù chỉ cười híp mắt liếc hắn một cái, ôm đồ ăn vặt đứng dậy rời đi.

Một viên bánh trôi đủ mọi màu sắc từ trong tay áo nàng rơi ra, bánh trôi lăn vài vòng trên mặt đất, đẩy ra trứng màu xù lông đi theo Minh Thù, dường như đang kháng nghị.

"..."

Để hắn chết đi.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 86: Thần Y Khuynh Thành (33)

"Tiểu thư, người thực sự khám bệnh cho các chủ Túy Hoa các sao?"

Hồi Tuyết nghi ngờhỏi Minh Thù, dườngnhư có lời gì muốn nói.

"Ừ, thì sao?"

"Hắn..."

Hồi Tuyết không biết nên nói hay không, Minh Thù quay đầu lạinhìn nàng. Lúc này, Hồi Tuyết mới nói:

"Lúc trước, khi tiểu thư bế quan, hắn đã đến Tuyệt Hồn cốc, lão cốc chủ có xem quacho hắn, sau đó không nói gìđể đệ tử tiễn khách."

Tênnày đã từng đếnTuyệt Hồn cốc, sư phụ của nguyên chủ còn không có cách gì chữa trị, hắn dựa vào cái gìmà thấymình có thể cứu đượcchứ?

Chẳng lẽ là do ta đẹp hơn sư phụ củanguyên chủ sao?

Hồi Tuyết đảo mắt nhìn xung quanh, bộ dạng nhưkẻ trộm:

"Sau chuyện này, lão cốc chủ thường xuyên như người mất hồn, cókhi như vậycả một buổi chiều, khoảngthời gian đó mọi người trong cốc không ai dám nói to. Sau này lại có một lần, em nghe được lão cốc chủ ở trong phòng cùng người khác nói chuyện, ông ấy nhắc tới Thanh Trần còn có sơn mạch Ma Phong, Long Cốt Sơn gì đó. Em còn chưa nghe rõ,đã bị lão cốc chủ phát hiện, tiểu thư đoán xem kết quả thế nào?"

"Thế nào?"

"Trong phòng lão cốc chủ không có một ai." Hồi Tuyết nói.

"Có thể là sư phụ ta đang tự nói chuyện với mình."

Hồi Tuyết nhức đầu: "Cũng có thể, nhưng khi đó sắc mặt lão cốc chủ rất kém, ông ấy ra lệnh cho em bất luận là nghe được gì cũng không được nói cho ai biết. Tiểu thư, em thấy bệnh của Thanh Trần công tử thực sự rất khó chữa trị, người vẫn là không nên nhúng tay thì hơn."

"Ta đã đồng ý chữa trị cho hắn rồi."

Đã hứa vớingười ta, làm sao có thể đổi ý được, trừ khi... Hắn chết.

Hồi Tuyết hơi mím môi: "Tiểu thư, người đã biết Thanh Trần công tử bị làm sao chưa?"

"Nghe em vừa nói, ta lại có chút không chắc chắn."

Thanh Trần dường như liên quan đến chuyện gì đó, nếu như vậy, khẳng định "bệnh"của hắn không đơn giản như vậy.

"Hả?"

Vừa rồi nàng nói có chỗ nào không đúng sao?

"Cứ xem qua trước đã." Có vẻ là rất thú vị đấy.

Sơn mạch Ma Phong, Long Cốt Sơn.

Vừa hay,con rắnđã mang Tiêu NhưPhong đi vào Long Cốt,mà Tiêu Như Phong đã giao đấu đều xuất hiện từ Long Cốt Sơn.

Hồi Tuyết chớp mắt, có chút nghi ngờ.

Nhưng sự nghi ngờ của Hồi Tuyết tiêu tan rất nhanh, tiểu thư làm như vậy nhất định là có lý của nàngấy.

"Tiểu thư, người chờ em một chút."

Hồi Tuyết đuổi theo Minh Thù: "Tiểu thư, em còn có chuyện muốn hỏi người."

"Ừ."

"Tiểu thư, lúc trước người nói người ở Tuyệt Hồn cốc đều dùng... Có phải là thật không?"

"Cái gì?"

"Lúc trước là người nói với Nhất Minh người ở Tuyệt Hồn cốc đều dùng thuốc, thuốc giải chỉ có cốc chủ có."

"Vậy em cũng tin?"

Nàng chỉ thuận miệng nói, mỗi tháng Tuyệt Hồn cốc phát thuốc là dùng để cường thân kiện thể, tĩnh tâm ngưng thần, phòng ngừa đệ tử tâm không ổn định, tẩu hỏa nhập ma.

"Thế nhưng Nhất Minh..."

Các triệu chứng trên người của hắn, quả thực giống như tiểu thư nói.

"Là ta cho hắn dùng chút thuốc thôi, khi thuốc hết tác dụng thì sẽ bình thường trở lại. Đúng rồi, đã xử lý Nhất Minh chưa?"

Dù gìthân thể này cũng là thần y, trên người có những thứ thuốc khác, cũng không có gì lạ.

Hồi Tuyết nghe được, sửng sốt một chút:

"Lưu Phong đã dựa theo quy định trong cốc xử trí hắn rồi. Thế nhưng, vẫn không có tin tức gì của Hoành Diên, hắn mang đi hơn phân nửa đệ tử của Tuyệt Hồn cốc, phải mau chóng tìm được hắn."

Đệ tử không đi theo Hoành Diênđã liên lạc với Lưu Phong, lúc này đang bốn phương tám hướng đuổi bắt Hoành Diên.

"Nếu hắn muốn Tuyệt Hồn cốcnhất định sẽ ra mặt, không cần vội."

Địch trong tối, ta ngoài sáng, đương nhiên phải bình tĩnh.

Hồi Tuyết im lặng nhìn trời, có thể không gấp sao?

Ai biết Hoành Diênsẽ làm ra chuyện gì, đến lúc đó có nói gì nữa thì cũng đã trễ rồi.

"Tiểu thư..."

Hồi Tuyết luôn miệngphân tích lợi và hại cho Minh Thù một lúc, nhưng mà người kia hết ăn rồi lại ngủ, thậm chí đến một dấu câu cũng chẳng lọt vào tai.

Tây Lăng thành xảy ra náo loạn, dân chúng vô cùng thấp thỏm lo âu.

Đế quân thanh tẩytriều chính, vây cánh có liên quan đến Tứ vương gia đều bị bắt, lúc này mọi người mới chợt hiểu thực raĐế quân tất cả đều biết, ông ta chỉ đang chờ đợi cơ hội mà thôi.

Chờ một cơ hội, có thể một mẻ bắt hết vây cánh của Tứ vương gia.

Thanh Trần dựa vào một cây cổ thụ trong vườn, có chút cảm thán:

"Xưa nay đế vương vẫn vô tình."

Lần này hắn vì cái tên thần kinh đó mà phải làm cái chuyện "may áo cho người xuất giá".

Làm ăn lỗ vốn quá!

Không phải Minh Thù đang ăn, mà là cúi đầu giã thuốc, bên cạnh đặt mấy quyển sách cổ. Nàng hơi mím môi, từ góc nhìn của Thanh Trầntrông nàng có vẻ như đang mỉm cười.

Thanh Trần yên lặng lướt đến đối diện Minh Thù, vươn tay lấy một quyển sách cổ lật qua lật lại.

"Chức Phách cô nương, cô đang học vội y thuật sao?"

Thanh Trần ném sách cổ, không biết nên nói sao.

"Không muốn chữa thì ngươi có thể đi."

Chê cái mốc, trẫm đây giữa đường mới nhảy ra, lại chưa chữa bệnh bao giờ, bây giờ học tạm chút thì có sao!

Minh Thù giã nát toàn bộ thảo dược, bỏ vào một cái khăn tay sạch sẽ:

"Tay."

"Làm..." cái gì thế.

Nắm tay Thanh Trần đặt trên môi mỏng: "Chức Phách cô nương,muốn tay của ta làm gì?"

"Trong lúc chữa bệnh, tất cả nghe ta."

Minh Thù ngẩng đầu nhìn người đàn ông đẹp một cách quá đáng:

"Ngươi không phải là quên chuyện đã hứa với ta rồi chứ?"

"..."

Là hắn đã hứa không sai, nhưng... Hắn nhìn chiếc khăn tay, rụt rè xắn tay áo vươn tay ra, không yên lòng nói:

"Chức Phách cô nương, đừng tự phá hủydanh tiếng của mình."

Có cảm giác lão tử tìm không phải là một thần y.

Mà là một lang băm.

Mà hắn chính là một con chuột bạch nhỏ...

Tay Thanh Trần rất trắng, trắng đến bất thường, có thể thấy rõ ràng mạch máu và gân xanh.

Minh Thù ấn vài cái trên tay hắn, có vẻ như đang xác định cái gì đó, sau đó rút dao ra...

Khỉ thật!

Thanh Trần mạnh mẽ lui về phía sau vài thước:

"Chức Phách cô nương, có chuyện gì từ từ nói, cô lấy dao làm gì?"

"Lại đây."

Trên mặt Minh Thù mang theo nụ cười bất thường.

"..." Ta không.

Cuối cùng, trên cánh tay Thanh Trần vẫn bị rạch một đường, mà chỗ nàng rạch chính là mạch máu.

Nhìn máu của mình chảy ra như bão táp, Thanh Trần có cảm giác muốn chết.

"Hung thủ" cũng rất bình tĩnhđem thảo dược đã đập nát đắp lên mạch máu, bên trong thảo dược không biết có cái gì mát mát lạnh lạnh, không chỉ cầm máu mà ngay cả đau đớn cũng biến mất.

Sau đó...

Cánh tay hắn trở lên tê cứng.

Hoàn toàn không cảm giác được đó là tay hắn.

Từng giây từng phút trôi qua, Thanh Trần thấy miệng vết thương bắt đầu tràn ra máu đen, màu đen này đặc quánh như mực, còn mang theo mùi vị kỳ quái.

Thanh Trần cúi gần quan sát.

Hắn dường như thấy được thứ gì đó rất đáng sợ, đột nhiên ngồi thẳng dậy, nhìn Minh Thù ở đối diện đang ăn:

"Chức Phách... Cô... Cô thả cái gì trong cơ thể ta vậy?"

"Đừng có nói lung tung, thứ đó vỗn dĩ đã ở trong thân thể của ngươi."

"Trong thân thể ta... Có trùng?"

"Ồ."

Minh Thù nhìn sát vào mấy cái thứ màu đen, toàn bộ đều là sâu rất nhỏ, nàng vuốt cằm nói thầm một tiếng:

"Thì ra là trùng..."

Thanh Trần: "..."

Khỉ thật cô rốt cuộc có phải là thần y không đây!

Minh Thù lật một quyển sách cổ, tiếng lật sách kêu roẹt roẹt, cũng không biết đang tìm cái gì.

Thú nhỏ ghé vào túi đồ ăn vặt ở bên cạnh Minh Thù, một tay đè chặt quả trứng, một tay khác đang mò tìm đồ ăn vặt trong túi.

Minh Thù liếc mắt nhìnthú nhỏ, thú nhỏxù lông trừng trở lại.

Sao chứ không cho ta ăn sao, sao lại ngược đãi động vật nhỏ chứ?

Không cho ăn ta lớn làm sao được!

Nó vừa ôm túi đồ ăn vặt, vừa ôm trứng màu lầm bầm một chút, lăn trên mặt đấtchui vào bụi cỏ bên cạnh.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 87: Thần Y Khuynh Thành (34)

Minh Thù bị cướp mất đồ ăn, cả người bỗng nhiên như đang tăng áp, khiến cho Thanh Trần đang ngập trong suy nghĩ, trong thân thể mình có trùngchuyện không thể tin được như thế lại phát sinh trên người mình, giật mình bừng tỉnh.

"Cô định đi đâu đó?"

Thanh Trần kéo Minh Thù lại: "Mau chóng nghĩ cách, bắt trùng ra cho ta đi."

Vừa nghĩ tới trong thân thể mình có trùng, Thanh Trần cảm giác cả người ngứa ngáy.

Nàng bị Thanh Trần cản lại, khiến thú nhỏ biến mất trong bụi cỏ mất tăm mất tích.

Khỉ thật, cái tên ngốc này bắt tayvới con thú ngu xuẩn kia, lừa gạt đồ ăn vặt của trẫm à?

Minh Thù dừng lại vài giây, rồi lại quay về chỗ ngồi.

"Đã từng nghe về ma cổ chưa?"

"Ta từng nghe về nấm rồi."

Thanh Trần thành thật trả lời, sau đó hắn đã bị Minh Thù cười khinh bỉ.

Tất cả tâm trạng,cô đều có thể dùng nụ cười để diễn đạt, Thanh Trần vô cùng bội phục.

"Ma cổ là một loại cổ trùng có thể ký sinh trên cơ thể người, có thể hút năng lượng và sức sống của thân thể, thân thể bị ký sinh thỉnhthoảng sẽ xuất hiện hiện tượng tim đập nhanh, khó thở, thọ nhất cũng chỉ có thể sống đến ba mươi tuổi."

"Người bị ký sinh có thể hấp thu tất cả linh khí trong trời đất, sau khi hấp thu có thể khiến các triệu chứng mà ký sinh mang tới thuyên giảm, nhưng những linh khí này lại không có bất cứ tác dụng gì với bản thân người hấp thu."

Lúc trước, Thanh Trần cướp trứng màu, chính là vì linh khí nồng nặc của trứng màu.

Thanh Trần nhănmày, vẻ mặthơi nghiêm túc, hiển nhiên là Minh Thù nói đều đúng.

Tim đập nhanh, khó thở, hắn vẫn nghĩ là do cơ thể hắn không được khỏe, không hề nghĩ đến những nguyên do khác.

"Có thể giải cổ không?"

Cổ -cái từ này không hẳn là quen thuộc nhưng cũng không xa lạ gì.

Nơi đầu tiên nó xuất hiện chắc là ở một nước khác.

"Giải được."

Đôi mắtThanh Trần sáng lên: "Giải như thế nào?"

Minh Thù quay sang nở nụ cười quái dịvới Thanh Trần, đáy lòng Thanh Trần hơi giật mình, có chút dự cảm không tốt.

Ma cổ có thể giải được. Nhưng đó là thời xa xưa, khi đó còn có rồng, nhưng bây giờ thì lại không có rồng.

Phương pháp giải cổ rất đơn giản, đó là uống máu rồng, máu rồng là vật chí dương chí cương, còn ma cổ là vật chí âm chí nhu.

Điều thú vị ở chỗ, ban đầu ma cổ được sinh ra chính từ long cốt bị nhiễm tà.

Hai thứ này có thể nói là tương sinh tương khắc.

"Trên thế giới này còn rồng sao?"

Thanh Trần có chút tuyệt vọng, rồng đã không xuất hiện từ mấy trăm năm trước, có thể nói là đã tuyệt chủng, hắn đi nơi nào kiếm rồng đây?

Ông trời đang đùa với hắn sao?

Nhiệm vụ này cơ bản, không có khả năng hoàn thành!

"Có."

Sau này,nữ chính giả sẽ có rồng, nhưng mà có được từ đâu thì không ai rõ, câu chuyện về việc cô ta có được rồng đều đã bị giảnlược, rất nhiều chi tiết không rõ ràng lắm.

Nếu như nữ chính giả có được rồng, thì chứng tỏ ở thế giới này, khẳng định có rồng tồn tại, chỉ là mọi người không biết mà thôi.

Thanh Trần quay đầu nhìn về phía Minh Thù:

"Thật sao?"

"Là giả đấy."

Thanh Trần: "..."

Người đâu mau giết cái đồ thần kinh này cho ta.

Cuối cùng, Minh Thù không chịu được các kiểu làm phiền của Thanh Trần, đành phải nói cho hắn biết có thể đến Long Sơn Cốt để thử vận may.

Long Cốt Sơn là nơi an táng rồng, muốn nói ở đâu có rồng, cũng chỉ có nơi này là có khả năng nhất.

Thế nhưng...

"Vì sao ta cũng phải đi?"

Nàng không muốn cảnh màn trời chiếu đất, nàng muốn yêntĩnh ăn.

"Chức Phách cô nương, cô đồng ý chữa bệnh cho ta, hiện tại bệnh ta còn chưa hết, đương nhiên cô phải đi cùng ta."

Thanh Trần dựa rất sát Minh Thù, hương thơm thoang thoảng phảng phất quanh nàng.

"Ta không đi."

"Chức Phách cô nương, đi đi mà."

Thanh Trần nháy mắt mấy cái với Minh Thù: "Sơn mạch Ma Phong có thể có không ít đồ ăn ngon, Chức Phách cô nương không muốn ăn sao?"

Hiển nhiên, Thanh Trần đã nắm được phương pháp tốt nhất để quyến rũMinh Thù.

Không cần kim ngân tài bảo, cũng không cần phải có lời lẽ ngon ngọt thuyết phục.

Có ăn là được.

Minh Thù im lặng một lát.

Có ăn à.

Minh Thù nghĩ đến lúc trước ở sơn mạch Ma Phong, ăn thịt linh thú ngon hơn rất nhiều so với thịt thông thường, nên có chút muốn đi.

"Để ta suy nghĩ chút đã."

"..."

Bánh trôi đủ mọi màu sắc níu níu váy Minh Thù, đôi mắt như bảo thạch xoay tròn.

Đi mà đi mà!

"Tránh ra."

Minh Thù đá văng thú nhỏ: "Lần trước ta còn chưa tính sổ với ngươi."

Tính cái gì mà tính, đều là người một nhà, ta ăn không phải cũng giống như người ăn sao? Đừng nhỏ mọn vậy chứ!

Thú nhỏtiếp tục năn nỉ.

"Ai là người một nhà với ngươi, ta cho ngươi biết..."

Đột nhiên, Minh Thù dừng lại, nàng nhìn Thanh Trần đang nhìn nàng vàthú nhỏ có chút suy tư, tự nhiên đổi đề tài:

"Ngày mai xuất phát."

"Được. Chức Phách cô nương yên tâm, ta sẽ chuẩn bị tốt tất cả, không để cô phải lo lắng gì cả."

Thanh Trần lập tức nói, cuối cùng còn không quên bồi một câu:

"Nhất định sẽ chuẩn bị tốt đồ ăn ngon.”

Thanh Trần chỉnh sửa y phục, nàng ấy có thể cùng con thần thú này nói chuyện, nhưng... Dường như nàng không chỉ có thể nói chuyện với thần thú, mà còn có thể nói chuyện với tất cả các loài thú.

Sơn mạch Ma Phong.

Ánh nắng bỏng rát, trong không khí tựa hồ cũng thấy được ngọn lửa đang cháy, oi bức vô cùng.

Một đám người đi trong rừng, dễ thấy nhất đó là một thân hoa hồ điệp trang điểm lộng lẫy, hắn đi phía trước cầm một cây quạt phe phẩy, người theo phía sau đều đầu đầy mồ hôi, duy chỉ có hắn là trông bình thường nhất.

"Công tử, phía trước chính là Long Cốt Sơn." Hộ vệ nhìn xuống bản đồ, nói.

"Ừ."

Thanh Trần dừng chân, quay đầu nhìn về phía sau, ngay lập tức hắn cảm thấy không ổn: "Chức Phách đâu?"

Bọn hộ vệ quay đầu lại, đội ngũ chỉ còn lại người của bọn họ.

Ba người Minh Thù không thấy.

"Mới vừa rồi còn ở phía sau..."

Hộ vệ cũng có chút ngơ ngác.

"Ta bảo các ngươi canh chừng nàng, các ngươi..."

Thanh Trần thiếu chút nữa nổi điên, cũng may hắn nén lại đúng lúc:

"Quay lại đường cũ tìm."

Đây là sơn mạch Ma Phong, tùy tiện đi một phương hướng sẽ lạc đường.

Lúc Thanh Trần tìm được Minh Thù,nàng đang đạp lên một thân cây, hái trái cây phía trên. Hồi Tuyết và Lưu Phong đứng phía dưới ngửa đầu nhìn nàng, biểu cảm của hai người đều có chút khó diễn tả.

Minh Thù ôm trái cây nhảy xuống.

"Chức Phách cô nương."

Thanh Trần cắn răng: "Những việc này, lần sau cô nói cho ta biết là được rồi, đừng tự mình làm như thế."

"Thanh Trần công tử, vẫn nên tự chăm sóc tốt cho mình đi thì hơn."

Minh Thù cười khẽ, đem trái cây bỏ vào túi, thú nhỏ nằm bên cạnh,hung hăng dùng móng vuốt khẩy trái cây bỏ vào miệng.

Minh Thù trừng nó, nó lại lấy nhanh hơn, khi thấy Minh Thù muốn ra tay,nó liền nhét luôn một lúc mấy trái vào miệng, cả người xù lông như nhím, lănsang một bên, dùng ánh mắt tức giận lên án nàng.

Thanh Trần: "..."

Đúng là chủ nào thú nấy.

Ngươi là thần thú đó.

Có thể có chút oai phong của thần thú không!

Một giây sau,Thanh Trần đã thu lại cảm xúc, ngồi xổm xuống bên cạnh, giúp Minh Thù xếp trái cây:

"Vì sao, nó vẫn ôm vỏ trứng của nó vậy?"

Có loại thú nở ra từ trứng, rất thích giữ lại vỏ trứng của mình, nhưng con thần thú này... Sau khi nở, vỏ trứng không những không sứt sát gì,mà nó còn luôn ôm vỏ trứng bên mình nữa.

Minh Thù liếc nhìn tiểu thú bên kia, hai cái móng vuốt của thú nhỏ ôm trứng màu, nhìn chằm chằm Minh Thù và Thanh Trần.

Đây là của nó!

Minh Thù thu hồi ánh mắt, mỉm cười với Thanh Trần:

"Không biết."

Thanh Trần hoàn toàn không tin, khẳng định là nàng ấy biết.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 88: Thần Y Khuynh Thành (35)

Thanh Trần phát hiện cách sống chung của Minh Thù và thú nhỏcực kỳ cổquái, nàng rất không thích thú nhỏ, thú nhỏcó vẻ cũng rất không thích nàng.

Hai bên gặp nhau, nếu không phải mắt lớn trừng mắt nhỏ, thì là thú nhỏăn vụng bị ném bay, đạp bay, chôn trong đất, treo trên cây...

Quan hệ không giống bình thường.

Đám người lăn lộnthật vất vả, mới đến được vùng gần Long Cốt Sơn.

Trên Long Cốt Sơn bị phá hủy không ít, có thể thấy núi lở cùng cây ngã sập. Thế nhưng, nhiệt độ không giảm, vẫn thiêu đốt như muốn nướng cháy tất cả, hai chân không phải dẫm trên mặt đất mà là trên bếp lò, nóng đến nỗi một số người phải corúm lại.

Đối mặt với hoàncảnh này, Thanh Trần cảm thấy không ngoài dự đoán, chân không chạm đất lướt đi như một Hoa tiên tử.

"Làm thế nào mới tìm được rồng?"

Thanh Trần bay đến bên người Minh Thù: "Long Cốt Sơn rất lớn, chẳng lẽ chúng ta phải đi qua nơi này?"

"Không thì ngươi gọi lên mấy tiếng, xem nó có ra không?"

Minh Thù nhướng mày với Thanh Trần.

Thanh Trần: "..."

Trên một ngọn núi cách đó không xa, nữ nhânngồi xếp bằng trên chỗ cao nhất, nhìn khung cảnh phía dưới, là mắt thường thì sẽ không thể nhìn thấy được gì hết,nhưng nàngtalại như là nhìn thấy cái gì đó, đáy mắt cuộn lên sự thù hận.

"Bọn họ tới."

Giọng nam nhân từ phía sauvang lên, tiếp theo cả người nàngtađều được ôm lấy, hơi lạnh thổi tới bên tai:

"Nàng có thể báo thù."

"Ta muốn cho nàng tasống không bằng chết." Hai tay nữ nhânnắm chặt thành quyền.

"Ta sẽ giúp nàng."

Nam tử vô cùng thân thiết nói.

Đáy mắt nữ nhântràn ngập sự hận thù.

Nữ nhânkhông phải ai khác, chính là Tiêu Như Phong.

Ban đầu, nàng tabị con rắncuốn đi, nàng tađể lại kýhiệu trên người con rắnlà muốn chờ sau khi cùng Phượng Thành tách ra, thì tìm cơ hội gặp lại con rắn.

Nàng takhông hề nghĩ rằng, mìnhlại bị mang về Tây Lăng thành trước, tưởng rằng đã bỏ lỡ cơ hội này, cũng may sau này con rắnxuất hiện,cho nàng tacơ hội trốn thoát.

Sau khi nàng ta bị con rắnmang đi, đã một mạch trở lại Long Cốt Sơn.

Nàng tamuốn hoàn thành khế ước, nhưng thời hạn khế ước lại xảy ra rắc rối.

Lúc đó, Long Cốt bị nàng tathu phục đột nhiên xuất hiện, nàng tabị ảnh hưởnghôn mê bất tỉnh, đến khitỉnh lại thì không thấy con rắnđâu nữa, thay vào đó là nam nhântrước mặt này.

Hắn nuốt con rắn, cướp đi thân thể con rắnthay thành Long Cốt, nàng tacũng không rõ nam nhânnày là thứ gì.

Mà nàng tacùng nam nhânnày có khế ước.

Nàng tanỗ lực khống chế hắn, nhưng mà kết quả sau cùng là nàng tabị trừng phạt. Nói là mình trói buộc hắn, nhưng lại giống như hắn đang trói buộc mình.

Nam nhânrất mạnh, mạnh đến mức Tiêu Như Phong không dám phản kháng, cũng may chỉ cầnnghe lời nam nhâncũng không làm khó nàng ta,thậm chí còn đồng ý giúp nàng tabáo thù.

Cơ thể Tiêu Như Phong chợt cứng đờ.

"Làm sao vậy?"

Nam nhânquan tâm hỏi.

"Nàngta..."

Tiêu Như Phong chỉ vào phía dưới: "Hình như thấy ta."

Nam nhânnhìn theo phương hướng Tiêu Như Phong chỉ, thân ảnh như lửa đỏ đứng trên tảng đá, ngẩng đầu nhìn bên này, cảm xúctrên mặt nàng, nam nhâncó thể thấy được rõ ràng, ý cười ngày càng đậm, tựanhư đã phát hiện ra chuyện gì thú vị.

Minh Thù vuốt cằmnhư có điều suy nghĩ, nhìn ngọn núi cây cối tươi tốt bên kia, kỳ thực nàng chẳng nhìn thấy cái gì, chẳng qua là cảm thấy có một luồng khí thù hậnđang nhắm vào mình.

Thú nhỏdựa vào bên chân nàng, không hứng thú lắm chơi trứng màu.

Thứ không sạch sẽ như vậy, có cái gì đáng nhìn chứ, ngươicó đói bụng hay không?

"Không sạch sẽ?"

Minh Thù nói thầm một tiếng: "Ngươi biết phía bên kia là cái gì sao?"

"Cô nói gì vậy?" Thanh Trần ló đầu ra.

"Không nói chuyện với ngươi."

Thanh Trần chớp chớp mắtnhảy tới bên cạnh Minh thù, trong nháy mắt đã thấy thú nhỏôm trứng màu lăn sang bên kia, điệu bộ cảnh giác của nó hết sức đáng yêu.

Thú nhỏvẫy móng vuốt, ra điều kiện với Minh Thù.

Ngươicho ta ăn, ta sẽnói cho ngươibiết đó là cái gì.

Minh Thù nắn nắn cái túi trong tay, sau khi đấu tranh tư tưởng một lúc, liền ném túi qua cho nó. Đôi mắtđen nhánh của thú nhỏhiện lên một tia đắc ý, chui đầu vào túi, một lát sau cả người tròn xoe lăn ra ngoài, đồ trong túi bị ăn sạch sẽ,ngay cả cái lá cây cũng khôngsót lại.

Ăn uống no đủ, thú nhỏ bò ra ngoài.

Là long xà, cái hơi thở đáng ghét.

"Long xà? Đời sau của rồng và rắn?"

Xà tộc có huyết mạch của rồng, trải qua tu luyện có thể lên cấp thành rồng. Mà đời sau của rồng rắn càng dễ dàng tiến hóa hơn, làm sao lại khiến cái con thú ngu xuẩn này cảm thấy đáng ghét chứ?

Hắn cũng không phải đời sau của rồng và rắn,là đoạt lấy thân con rắn ngu xuẩnkiathay Long Cốt, dung hợp thành long xà.

Long Cốt...

Minh Thù im lặngtrong giây lát, bỗng nhiên nhìn Thanh Trần bên cạnh:

"Ngươi biết ở đây an táng cái gì không?"

"Rồng."

Thanh Trần liếc một cái, trong lòng xem thường: "Cũng là bởi vì an táng rồng, mới gọi là Long Cốt Sơn."

Nụ cười Minh Thù quái lạ: "Thế nhưng, an táng con rồng kia... Là mai táng sao?"

Rồng chết, oánkhí chưa tiêu tan, thật sự là oán khí sao?

Nếu như, Long Cốt Sơn không phải nơi mai táng, mà là nơi trấn áp hoặc phong ấn thì sao?

Con rắnmang Tiêu Như Phong đi, hiện tạiđã bị giết chết,Tiêu Như Phong...

Chết thì nhất định không chết được, cô ta rất có thể là ở một chỗ với long xà.

Ôi ôi ôi, thế thì thật thú vị!

Thanh Trần đảo mắt: "Chức Phách, dường như nàngrất hưng phấn."

Coi như không phải mai táng thì sao nào, nàng ấy hưng phấn cái gì vậy, đôi mắt phát sáng làm người khác thấy sợ.

Quả nhiên, không thể dùng tư duy của người bình thường để so sánh với đồ thần kinh.

"Có sao?"

Thanh Trần gật đầu, rất rõ ràng!

Minh Thù nhảy khỏi phiến đá.

"Nànglàm gì thế?"

"Lên núi đánh rồng."

Giọng nói Minh Thù nhẹ nhàng, chậm rãi truyền ra khắp núi.

Đi xem thử Tiêu Như Phong có ở đây hay không.

Nếu có thì lại kéo thêm được ít giá trị thù hận.

Trẫm là người tôn trọng nghề nghiệp.

[...] Nói nghe thì hay lắm, chẳng phải cô cũng thích kiếm chuyện để làm sao.

Thanh Trần ngây người, lên núi đánh rồng? Nàng tưởng rồng là giun à, thích đánh là đánh! Khỉ thật, nàng mau đứng lại!

Tiêu Như Phong không ngờ tới, Minh Thù sẽ mang theo người cứ thế hung hăng đi lên, nhất thời lại có hơi lúng túng, không biết phải làm sao.

"Chào."

Minh Thù giống như gặp lại bạn cũ, phất tay với Tiêu Như Phong:

"Đã lâu không gặp."

Nụ cười quen thuộc, giọngđiệu quen thuộc.Đều làm cho người ta chán ghét, lại căm hận.

Nam nhânsau lưng nhẹ nhàng vỗ vai nàngta, sự căng thẳng của Tiêu Như Phongbỗng nhiên tiêu tan thành mây khói, cô ta thở mạnh,cười lạnh:

"Đúng vậy, lâu rồi mới gặp, Chức Phách."

"Ngươi mới tìm được một chỗ dựa mới vững chắc à? Trông có vẻ... Haiz, hơi bị xúc phạm người nhìn nhỉ. Toàn thân bọc kín đen như than, ngay cả một cọng tóc đều không thấy."

Thần chếtđến lễ hội hóa trangà?

"Người nào gặp ta đều chết hết."

Giọng nam bình tĩnh như nước.

Minh Thù có thể cảm giác được, một ánh mắt lạnh như băng nhìn chăm chằmmình, mang theo cảm giác áp bứcbén nhọnquả thực càng làm cho người ta khó chịu.

"Lợi hại như vậy à?"

Nụ cười Minh Thù không thay đổi, dường như cũng không chịu ảnh hưởng bởi sát khí của hắn, không hề có thành ý khen ngợi một câu.

Nam nhân: "..."

Nam nhândi chuyển dường như muốn ra tay, lại bị Tiêu Như Phong níu lại. Cô ta nhìn ánh mắt của Minh Thù, hai người đối diện nhau:

"Chức Phách, ta có câu hỏi, không biết ngươi có thể trả lời cho ta hay không?"

"Ngươi phải hỏi, ta mới biết được có thể trả lời ngươi hay không chứ."

Ai biết ngươi muốn hỏi cái gì, trẫm làm sao có thể tùy tiện đồng ý chứ, đồ đần.

"Tại sao ngươi phải nhằm vào ta?"

Nàng vẫn không rõ vấn đề này.

Lúc trước, nàng ta là nghe theo mệnh lệnh của Bạch Yên Nhiên nhắm vào mình. Thế nhưng sau này, nàng lại xảy ra xích mích với Bạch Yên Nhiên, nàng ta vẫn muốn nhắm vào mình, không nhắc đến Bạch Yên Nhiên,thì lúc trước giữa bọn họ cũng không có thù hận gì nhiều.

Vì sao, nàng ta cần phải gây khó dễ cho mình?

"Vấn đề này... Ta nghĩ đã."

Minh Thù chống cằm tự hỏi.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 89: Thần Y Khuynh Thành (36)

"Đại khái là trông ngươi quá chướng mắt?"

Minh Thù cười híp mắt: "Lí do này được không?Không được,ta soạn lại cho ngươi một lí do khác."

Thanh Trần liền đỡ trán, hắn không muốn cùng cái đồ thần kinh này đứng chung một chỗ, sẽ bị người ta tưởng là bị điên, tống vào trại điênmất.

Tiêu Như Phong: "..."

Câu nói kia của Minh Thù, không biết chọc đến chỗ nào của long xà, hắn hừ lạnh một tiếng,sau đó cúi người nói nhỏ bên tai Tiêu Như Phong. Minh Thù không nghe được bọn họ nói gì, nhưng từ biểu cảm biến hóa trên mặt Tiêu Như Phong, có thể đoán ra được chả phải là chuyện tốt đẹp gì.

Minh Thù tiện tay,bẻ một nhánh cây ven đường, giống như gọi hồn, vẫy vẫy trong không khí, lá cây ma sátvang lên sàn sạt.

Hai người đối diện cùng nhau nhìn lại.

Lá cây xanh biếc, giống như vũ khí sắc bén từ trong không khí phóng tới, trong nháy mắt ngăn trở tầm mắt của bọn họ.

Long xà đẩy Tiêu Như Phong sang một bên, sau đó vung tay lên, tất cả lá cây bị lựcvô hình đánh nát, rơi xuống mặt đất.

Vẻ mặt nữ nhânđối diện đầy vẻ tiếc nuối.

"Đánh lén thì có bản lĩnh gì!"

Tiêu Như Phong ổn định thân hình.

Nhánh cây trụi lủi trên tay Minh Thù, nàng giống như nhạc trưởng, chỉ huy dàn nhạcnhẹ nhàng huơ huơ:

"Cái gì gọi là đánh lén? Ta đứng phía trước các ngươi, tại các ngươi không nhìn tacòn trách ta đánh lén? Mắt các ngươi để trang trí à."

"Hành động này của ngươi, có khác gì với đánh lén chứ?"

Minh Thù mím môi cười khẽ, trong đôi mắthiện lên ánh sáng nhỏ vụn, giống như mặt hồ tĩnh lặng bị người khuấy động, tầng tầng rung độngsóng nước dồn dập.

Tiêu Như Phong sinh lòng cảnh giác.

Dạng ngườinham hiểm, nàngta đã gặp không ít, người như thế là khó đối phó nhất,bởi vì nàng ta vĩnh viễn cũng không biết, đằng sau nụ cười kia là cạm bẫy gì sắp được giăng ra.

"Ngươi..."

"Vút!"

Cành cây xẹt qua không khí, mang theo âm thanh xơ xác tiêu điều.

Trước mặt Tiêu Như Phong xẹt qua một bóng đen, trong gió dường như có daotạt vào da thịt, lộ ra bên ngoài, đaunhư bị dao cắt. Tiếp theo đó, thân thể nàngta bị người khác kéo lại, cả người xoay một vòng,cảm thấy trời đất điên đảo, phía sau lưng đụng vào tảng đá lạnh như băng.

Tiếng nói, mang theo giọng cười vang vọngtừ trên đầu Tiêu Như Phong cất lên:

"Đây mới gọi là đánh lén."

Minh Thù hất tay Tiêu Như Phong, dùng cành cây vờ ấn ấn ngực nàngta, cành cây mềm nhũn rũ xuống, hoàn toàn không cảm thấy có lực sát thương.

Nhưng Tiêu Như Phong lại cótrực giác, chỉ cần thoáng dùng sức,cành cây mềm nhũn không hề có lực sát thương kia, sẽ đâm vào cổ họng mình, trong nháy mắt lấy mạng của mình.

Tiêu Như Phong theo bản năng ngưng thở.

"Vèo vèo!"

Mấy lá cây từ một bên phóng tới, Minh Thù nghiêng người tránh ra, nâng cành cây lên đánh rớt vài miếng, những mảnh lá cây không đánh trúng mục tiêu,bay trên không trung, chuyển hướng tiếp tục phóng tới bên người Minh Thù.

Minh Thù: "..."

Lại còn được cài hệ thống định vị nữa cơ à.

Long xà thừa dịp Minh Thù đang tránh né lá cây, nhanh chóng cứu Tiêu Như Phong nằm trên mặt đất.

"Không sao chứ?"

Giọng nói long xà hơi quan tâm.

Tiêu Như Phong thở hổn hển: "Không sao. Cô ta..."

"Ta sẽ giúp nàng giết cô ta."

Dường như long xà biết Tiêu Như Phong nghĩ gì, bổ sung một câu:

"Yên tâm, khi cô ta còn hơi thở cuối cùng, ta sẽ để cho nàng tự tay giết."

"Ngươi chưa từng hỏi qua ý kiến của ta, làm sao có thể tự mình quyết định như thế?"

Hơi thở cuối cùng của trẫm, ngươi muốn là được sao?

Long xà hung hăng quay đầu, Minh Thù vác nhánh cây như vác đại đao, một chân đạp trên tảng đá nhô ra, áo choàng đỏ rực phủ trên đùi, tư thế rất phóng khoáng.

Hắn vung tay lên trong không khí, chụm tay thành móng vuốt, lá cây xung quanh lay động điên cuồng. Chớp mắt sau đó, vô số lá cây rời khỏi thân cây, ùn ùn kéo đến chỗ Minh Thù.

Mỗi một phiến lá cây,đều được tiếp thêm sức mạnh, sắc bén như dao.

Minh Thù huơ huơ nhánh cây, nhìn như đơn giản đánh rớt lá cây, nhưng mà trên thực tế không nhẹ nhàng như vậy, nàng chỉ giả vờ thể hiện bộ dáng thoải mái.

Nàng dường như đang nhìn thấy vạch máu của mình, đang rớt một cách thảm hại.

Đau quá.

Long xà khống chế lá cây thành một hàng dài như rồng,chiến đấu với Minh Thù, Minh Thù đánh tan một mảnh, lập tức có mảnh lá cây mới bổ sung.

Thứ trên sơn mạch Ma Phong không thiếu nhất là... lá cây.

Đuôi rồng quét về phía Minh Thù, phía sau nàng là vách núi, Minh Thù đạp đá nhảy lên,không ngờ một nhánh lá cây tạo thành rồng, từ trên trời đè xuốngngăn chặn lối thoát của Minh Thù, bất kểtrên hay dưới, thì Minh Thù cũng sẽbị lá cây cắm lên như gai nhím.

Má nó muốn giếttrẫm, để kế thừađồ ăn vặt của trẫm sao?

Minh Thù dùng cành cây mở ra một con đườngthoát khỏi vòng vây. Long xà có hơi bất ngờ, điều khiển hai con rồng đuổi theo Minh Thù,muốn đưa nàng vào chỗ chết.

Minh Thù bị một con rồng cuốn lấy, một con rồng khác từ phía sau đánh tới.

Ánh mắt Minh Thù nhìn lướt qua, đang chuẩn bị thoát thân, thìbên hông đột nhiên xuất hiện một đôi tay lạnh như băng, ôm nàng xoay một vòngnhẹ nhàng, rơi xuống bên trên nhánh cây.

Thanh Trần đạp nhẹvài mảnh lá cây, đứng vững như trên đất bằng phẳng.

Ngoại trừ việc hắn đánh nhau không tốt lắm, không thể tu luyện công pháp lợi hại cao siêu, nhưng những phương diện khác có thể nói tương đối lợi hại.

"Ngươi làm cái gì thế?"

Nàng vừa muốn cùng hai con rồng quyết chiến sống còn, cái tên này đột nhiên kéo nàng khỏi cuộc chiến, muốn làm gì!

Cô chết lấy ai chữa bệnh cho lão tử!

Thanh Trần tức giậnoán thầm trong lòng, trên thực tế hắn chỉ có thể nghẹn khuất nói:

"Bây giờ chúng ta chung một thuyền, làm sao có thể để Chức Phách cô nương, một mình chiến đấu chứ."

Minh Thù mỉm cười: "Ngươi không làm vướng chân ta, thì ta đã cảm tạ trời đất lắm rồi, buông ra!"

"Đây là tự cô nói đó nhé."

Thanh Trần đột ngột buông tay, Minh Thù không đề phòngcả người mất trọng tâm, từ giữa không trung ngã xuống.

Mẹ nó hắn bị đần à? Không sợ đối thủ dữ như hổ,chỉ sợ đồng đội ngu như heo, những lời này đúng là không sai.

Thanh Trần chính là tên đồng đội ngu như heo.

Minh Thù nhanh chóng ổn định thân thể trên không trung, men theo thân cây bên cạnh, một lần nữa bay lên không trung, mang theo cành cây đi qua chỗ Thanh Trần.

"Chức Phách cô nương, nó tới rồi."

Thanh Trần sợ sệt lùi về sau một khoảng, chỉ vào phía sau Minh Thù.

Hai con rồng một trước một sau đuổi đến gần Minh Thù.

Ý cười trên khóe môi Minh Thù càng sâu, vẫy cành cây đánh vài cái vào đầu rồng,thừa dịp rồng né tránh, xoay người nhảy lên trực tiếp, đạp trên lưng rồng, hai tay cầm cành cây đâm vào lưng rồng.

Thân rồng vặn vẹo vài cái, các lá cây hội tụ, tan rã rơi khắp bầu trời.

Minh Thù nhanh chóng xử lý tiếp con rồng thứ hai, lá cây lại lả tả rơi xuống đất.

Nàng thở phào một hơi, may mà nguyên chủ nỗ lực tu luyện, thực lực đủ cho nàng dùng, nếu mà là cái kiểu yếu ớt, thì giờ phút này nàng đã bỏ mạng ở đây rồi.

Phần mềm có lợi hại như thế nào, mà phần cứng không ổn, thìcũng không xài được.

"Có vài phần bản lĩnh."

Long xà đứng trên bầu trời đầy lá xanh:

"Thế nhưng thật đáng tiếc..."

"Ngày hôm nay ngươi phải chết ở chỗ này phải không?" Minh Thù nói tiếp hộ Long xà.

Long xà ngây ngẩn, sau đó hừ lạnh: "Ngươi biết thì tốt."

Minh Thù mím môi cười nhạt: "Nếu như ta chết, ngươi sẽ hối hậnlà đã đến cái thế giới này."

"Ta chưa từng biết hối hận là gì."

"Ta đây cho ngươi hối hận một lần."

Minh Thù bất ngờ ném cành cây xuống, chỉ vào vị trí trái tim:

"Đến đi, đâm vào đây này."

Trẫm chính là người,lấy việc giúp người khác làm niềm vui.

Long xà: "..."

Thanh Trần: "..."

Tổ tông à, ngươi lại đang phát bệnh khùng đấy à, không muốn sống nữa sao!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 90: Thần Y Khuynh Thành (37)

Đã từng thấy kẻ điên, nhưng chưa gặp qua kẻ nào điên thành như vậy, rộng lòng để người khác thỏa thích đâm chém.

Thanh Trần nhịn không được chửi thề một tiếng, đột nhiên hiểu ra, nàng để lại Hồi Tuyết và Lưu Phong ở phía dưới, là để không có người ngăn cản nàng phát rồ phát dại.

Ý cười nơi khóe miệng Minh Thù cong lên độ cong quáidị, nàng nói với long xà bên kia:

"Thế nào, không dám sao? Không phải ngươi nói,không có chuyện gìlàm cho ngươi hối hận sao, mới vừa bắt đầu đã hối hận rồi sao?"

"Cô đang nghĩ cái gì vậy?"

Thanh Trần lướt đến trước mặt Minh Thù, ngăn cản nàng tiến về phía trước, lông mày cau lại.

Còn chưa chữa lành bệnh cho lão tử đâu!

Mẹ nó,ngươi chữa hết bệnh cho lão tử đã, rồi hãy chết!

Minh Thù liếc mắt nhìn hắn, lướt qua người hắn,tiếp tục đến gần Long xà:

"Cơ hội chỉ có một lần, bỏ qua cơ hội lần này, ngươi có thể không trải nghiệm được cái gì gọi là hối hận, đi qua lượn qua nhất định không được bỏ qua, bỏ qua lần này không còn lần khác nữa đâu."

Long xà bị Minh Thù bức lui về phía sau vài bước, nắm tay âm thầm siết chặt:

"Ngươi thật sự cho rằng ta không dám giết ngươi sao?"

"Vậy thì đến đi."

Minh Thù mỉmcười sâu xa, tiếp tục khiêu khích Long xà.

Thú nhỏôm trứng màu dựa vào tảng đá cách đó không xa, đôi mắtthạch bảo màu đen uể oải nhìn, dường như không chút hứng thú với tình huống lúc này, chỉ đến khi Minh Thù khiêu khích long xà tìm đường chết, mới nâng móng vuốt xù lông lên.

Nhưng mà bởi vì trứng màu có vẻ muốn rơi xuống, nó lại thu móng vuốt lại,ôm trứng của mình.

Sau đó mới mở mắt, ánh mắt khinh thường nhìn về phương hướng Minh Thù đang đứng.

"Chức Phách!"

Long xà không ra tay, Tiêu Như Phong động thủ trước, chẳng biết cô ta lấy đâu ra vũ khí sắc bén, hét lớn một tiếng chạy về phía Minh Thù.

Minh Thù không hề nhúc nhích,bình tĩnh đứng tại chỗnhìn Tiêu Như Phong xông tới.

Thú nhỏnhảy dựng lên, Minh Thù liếc qua khóe mắt, mũi thú nhỏphập phồng mấy cái, hừ một tiếng lại nằm xuống.

Dường như là cùng một lúc, vũ khí của Tiêu Như Phong đâm vào ngực Minh Thù.

Thuận lợi đến mức,làm Tiêu Như Phong cũng sợ đến ngây người.

Lúc ban đầu, Thanh Trần cũng cho rằng Minh Thù chỉ gạt người đối diện, tuy rằng lúc trước có cản nàng một chút, nhưng nói thật hắn căn bản không để tâm mấy.

Cho nên, khi Minh Thù đối mặt với sự tấn côngcủa Tiêu Như Phong mà không hề né tránh, cả người hắn như chết đứng.

Đợi đến lúc hắn kịp phản ứng chạy tới, thì vũ khí của Tiêu Như Phong đã rất gần Minh Thù, hắn bắt lấy vũ khí,nhưng không thể ngăn cản vũ khí đâm vào cơ thể Minh Thù.

Thanh Trần một chưởngđánh bay Tiêu Như Phong, ôm lấy Minh Thùnói năng lắp bắp:

"Cô cô... Cô không sao chứ?"

Nữ nhân này thật sự điên rồi sao?

Lại thực sự để Tiêu Như Phong đâm trúng người.

Sắc mặt Minh Thù dần tái nhợt, nhưng nàng lại cong cong khóe miệng, một tay giữ lấy vũ khí, tay kia hất tay của Thanh Trần ranhìn thẳng Tiêu Như Phong:

"Ta nói để hắn làm, ngươi giành cái gì?"

Tiêu Như Phong nhìn Minh Thù rút vũ khí ra.

Loảng xoảng.

Vũ khí dính máu rơi trên đất, vẩy máu lên cây cỏ xung quanh, chiếc áo trắng trên người nàng, phía trước ngực thấm đẫm máu,đỏ sẫm một màu.

Mắt Minh Thù nhìn chằm chằm vũ khí, cười nhẹ một tiếng:

"Nhưng mà cũng không sao, dù sao kết quả đều giống nhau."

Trong không khí, thoang thoảng mùi máu tươi và cảm giác quáidị.

Trong lòng Tiêu Như Phong thực sợ hãi, cô ta theo bản năng đến gần long xà bên kia.

LúcTiêu Như Phong đâm vũ khí vào trong người Minh Thù, cô ta cảm giác người đối diện dường như thay đổi thành người khác. Cảm giáccâm u vô tận,cộng với máu tanh trào ra,làm người ta cảm thấy vô vọng, giống như ánh sáng nơi chân trời kia đang dần vụt tắt.

Nhưng cô ta biết, cảnh vật xung quanh không hề có bất kì thay đổinào,mà là sâu trong lòngcủa cô ta đang sợ hãi.

Minh Thù cong môi cười rực rỡ, đáy mắt một mảnh trong suốt, môi đỏ mọng khẽ nhếch, quay sang nói với Thanh Trần:

"Đứng xa một chút nha, đả thươngngươita sẽ không chịu trách nhiệm."

Những lời này đúngthực là, một chút trách nhiệm cũng không chịu, bởi vì nàng nói xong câu đó liền lập tức ra tay. Thanh Trần bị gió hất bay đụng vào cây gầnthú nhỏ, vừa lúc cùng thú nhỏmắt lớn trừng mắt nhỏ.

Thú nhỏôm trứng màu lộc cộc lăn vào bụi cỏ, chỉ lộ ra đôi mắt nhìn chằm chằm bên kia.

Thanh Trần ôm đầu đang choáng váng ngồi xuống.

Linh khí xung quanh ở trạng thái rất không ổn định, linh khí trong không khí hình thành gió xoáy, điên cuồng hướng về phía Minh Thù bên kia, nhanh chóng chui vào cơ thể nàng.

Một luồng áp lực vô hình, từ bốn phương tám hướng bao phủ, Thanh Trần thiếu chút nữa bị ép nằm trên mặt đất, giờ khắc này trời đất lặng im.

Cũng may luồng áp lực này chỉ trong nháy mắt.

Thanh Trần chetim đang đập nhanh, trừng mắt nhìn ngọn lửa đỏ xa xa, đáy lòng các loại chửi thềcuồn cuộn.

"Khỉ thật!"

Mạnh lên?

Đột nhiên mạnh lên?

Không ai nói cho hắn biết, trong này còn có một đại hiệpđang ẩn mình!

Chiến trường phía trước...

Minh Thù tay không, cùng Tiêu Như Phong, long xà giao đấu, hắn mới thở hổn hển, thở vài cái Tiêu Như Phong đã bị đánh không còn sức chống trả, bị treo lơ lửng trên cành cây.

Đến khi hắn thở xong,thì long xà cũng từ không trung rớt xuống.

"Ầm!"

Một tiếng đập xuống đất, bùn đất văng lên, tạora một cái hố lớn.

Thời gian chỉ có vài giây.

Dưới chân Minh Thù như có gì đó, nàng từ không trung từng bước từng bước đi xuống, váy đỏ tung bay, ngoại trừ lúc ban đầu, trong nháy mắt làm mọi người cảm thấy khiếp sợ,vì ngoại trừ khung cảnh âm u ngập tràn giết chóc ra, lúc này cả người nàng đều toát lên vẻ dịu dàngđến vô hại.

Nàng đi đến trước mặt long xà, đầu ngón chân nhẹ nhàng đạp trên ngực hắn, phòng ngừa hắn đứng dậy.

"Hối hận không?"

Mũ trên đầu long xà rơi xuống, lộ ra gương mặt tạm coi là dễ nhìn.

Nhưng mà lúc này, trên gương mặt đó trắng bệch, khóe miệng còn có vết máu, trong đôi mắt tràn ngập một cảm xúc,mang tên sợ hãi.

Vừa trong nháy mắt, chỉ có người trải qua mới biết nó kinh khủng cỡ nào.

Long xà lắc đầu: "Ngươi không phải người."

"Ta không phải người, ngươi là người à?"

Minh Thù vươn tay sờ một mảngmáu trước ngực, đưa đến trước mặt long xà:

"Nhìn cho rõ đi, đây không phải máu người thì là gì? Làm ơn đừng có tùy tiện đổi giống loài của ta."

Máu người và máu giống khác không giống nhau, chỉ cần có chút kiến thứcliếc mắt là có thể nhận ra.

Máu chảy trong cơ thể Minh Thù, tuyệt đối là máu người chính thống.

Thế nhưng...

"Không... Không thể nào."

Nàng làm sao có thể trong nháy mắt, biến hóa năng lực đến trình độ này, không phải là hắn thổi phồng năng lực của người khác, vừa nãy có cảm giác nàng chỉ cần một chiêu,là có thể giết chết hắn.

Phải biết rằng,hắn là rồng...

Huyết mạch long tộc là mạnh nhất.

Mặc dù, hiện tại hắnphải chịu nhục,sống nhờ thân thể của con rắn kia, người trên đại lục muốn thắng hắn, cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

"Ngươi tuyệt đối không phải người?"

Loài người không thể có năng lực mạnh mẽ như vậy, long xà không tin hô to:

"Rốt cuộc ngươi là cái thứ gì?Không cần phải giả thần giả quỷ!"

"Vậy ngươi có thể xem ta là thần."

Con ngươi long xà co rútlại, lớn tiếng phản bác:

"Trên thế giới này đã sớm không còn tồn tại thần tộc, sao ngươi có thể là tộc nhân thần tộc được?"

Hừ! Tiểu yêu tinh này muốn gây chuyện!

Trẫm nói là người thì không tin, nói là thần cũng không tin, muốn đánh nhau à!

Cái tên long xà nói gì cũng không tin,bị Minh Thù đánh cho một trận, nhưng hắn phát hiện lúcMinh Thù đánh hắn, sức chiến đấu khôi phục lại bình thường.Tâm tư long xà muốn phản kháng, nhưng khi hắn vận dụng năng lượng trong cơ thể, gân mạch toàn thân như bị chặt đứt,trong nháy mắtđau đến mức hắn không đứng thẳng được, chứ đừng nói là phản kháng.

Minh Thù khoanh tay, từ trên caogiươngmắt nhìn hắn:

"Quên nói cho ngươi biết, năng lượng chạy vào cơ thể ngươi lúc trước,có chút tác dụng phụ, sau này ngươi có thể không có cách nào sử dụng linh lực được nữa. À mà, sử dụng cũng không sao, chỉlà hơi đaunếu ngươi có thể chịu được, tùy ngươi dùngdù sao ta cũng không đau."

Trẫm đã nói,muốn cho ngươi hối hận vì đã đến thế giới này, cũng không phải là chỉ nói suông.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 91: Thần Y Khuynh Thành (38)

Minh Thù kéo long xà về phía vách núi.

"Ngươi muốn làm gì?" Long xà khó khănlên tiếng.

Cơthể không thể nhúc nhích, hắn chỉ có thể trừng mắt nhìn Minh Thù.

"Mời ngươi chơi thử trò cảm giác mạnh."

Minh Thù kéo long xà đến sát mép vách núi, lôi y phục của hắn, nửa người long xà treo lơ lửng trên không trung. Hắn liếc mắt xuống dưới, phía dưới đều là cây cối xanh um, tươi tốt và đá nhô ra sắc nhọn.

"Ngươi cho rằng cứ như vậy... Ném ta xuống, ta sẽ chết chắc?"

Hắnlà long tộc, nhất định không dễ chếtnhư vậy.

Minh Thù vỗ vỗ vai long xà, nụ cười tươi như hoa:

"Ngươi nghĩ nhiều rồi, ta cũng không muốn giết ngươi. Đi mạnh khỏe nhé!"

Minh Thù buông tay.

Long xà mất thăng bằng, sau đó nhanh chóng rơi xuống, thỉnh thoảng có thể nghe thấy âm thanh nặng nề của vật nặng va vào đá.

Minh Thù đạp tảng đá, cúi người nhìn xuống.

Trẫm không tùy tiện giết người.

Nhưng không có nghĩa, làmặc kệ tiểu yêu tinhcó ý đồ gây nguy hiểm cho bản thân, ở ngoài tung tăng nhảy nhót.

Kẻ này... Miễn cưỡng cho là người đi.

"Ngươi cứ như vậy, mà đẩy hắn xuống sao?"

Thanh Trần đứng ở phía sau, cáchMinh Thù một thước, nhìn phía dưới vách núi. Trong ánh mắt là sự tìm tòi, nghiên cứu hòa cùng với nghi ngờ.

"Chẳng lẽta phải nuôi hắn sao?"

Không ăn được nên mới chẳng nuôi.

"Không sợ hắn trả thù ngươi?"

Long xà kia không phải thứ gì hiền lành, để hắn sống chính là một phiền phức,phải giết mới đúng.

"Ngươi cho rằng, ta bảo hắn phải hối hận vì đến thế giới này, chỉ là nói đùa thôi sao?"

Minh Thù xoay người, trong tiếng cười còn mang theo vài phầnnghiêm túc:

"Muốn báo thù ta, cũng phải có tinh lực mới được."

Thanh Trần: "..."

Rốt cuộc ai cho ngươi tự tin như vậy?

Thanh Trần đột nhiên nhớ đến luồng khíkỳ quái lúc trước, liếc mắt nhìn ngực Minh Thù, vết máu đã bắt đầu khô:

"Thương thế của ngươi..."

Cái đó... Chắc phải đâm tới tim mất?

Nàng chỉ có lúc đầu,sắc mặt hơi tái nhợt một chút, lúc này đãgiống người bình thường, nhảy nhót lung tung.

Minh Thù vỗ vỗ ngực, nói: "Không sao."

Lực lớn như vậy, trong quần áo lại không có bất kỳ vết máu nào chảy ra, cũng không thấy nàng có phản ứng gì, có thể thấy nàng cơ bản không hề hấn gì.

"Ngươi... Lừa hắn ta?" Thanh Trần cao giọng.

Mệt cho hắn còn lo lắng, nàng lại làm bộ! Khỉ thật,chẳng những là một lang băm, còn là một kẻ lừa gạt, thực là quỷ mới tin nàng.

Kẻ lừa gạt và lang băm hình như là người một nhà, không có gì khác nhau nhỉ?

Nghĩ như vậy... Đột nhiên có chút nhẹ nhõm,đã xảy ra chuyện gì?

"Vậy năng lựclúc trước của ngươi là sao?"

Nguồn năng lực ấyquá mức lợi hại. Dù gì,người từng trải qua sóng to gió lớn như hắn, cũng còncảm thấy mạnh mẽ, là có thể hiểu đáng sợ đến mức nào.

"Là ta lợi hại, không được sao?"

"Nguồn năng lượng kia rất không bình thường, nó khiến người khác thấy khó chịu..."

"Rồi sao?"

Thanh Trần đột nhiên nghẹn lời.

Đúng vậy, thế thì sao chứ.

Mắc mớ gì tới hắn? Hắn chỉ muốn nàng, giúp mìnhchữa bệnh mà thôi.

Thanh Trần liếc mắt nhìn Minh Thù, lùisang dựa vào một thân cây khô, không cần phải nói nhiều.

Minh Thù đem Tiêu Như Phong từ trên cây xuống, trói chặt.

Tình trạng của Tiêu Như Phong nghiêm trọng hơn long xà nhiều, lúc này đã không thể nói chuyện.

"Ngại quá, lúc nãy không khống chế được lực đạo. Ta không biết ngươi lại yếu ớt vậy, chỉ một chút như thế,cũng không chịu được."

Minh Thù buộc Tiêu Như Phong vào thân cây, vô tìnhbuộc thành một khối.

Tiêu Như Phong thở phì phò, hai mắt đỏ ngầu, gắt gao nhìn chằm chằm Minh Thù. Ánh mắt như muốn xé Minh Thù thành tám mảnh.

Minh Thù lui về sau hai bước, dường như bị dọa: "Đừng hung dữ như vậy, sẽ rất xấu đó."

Vết sẹo trên mặt Tiêu Như Phong, vẫn chưa hoàn toàn bị xóa, lúc này hai mắt đỏ ngầu, tóc lại còn rối bù, đúng là rất dọa người mà.

Tiêu Như Phong: "..."

A a a, nàngmuốn giết kẻđiên này.

Minh Thù không để ý đến Tiêu Như Phong la hét gọi mình, chống cằmhỏi Hài Hòa Hiệu.

Giá trị thù hận vẫnchưa đầy?

[Vẫn thiếu.] Hài Hòa Hiệu nói, rồi lại bắt đầu đưa ra ý tưởng xúi dại Minh Thù.

[Ký chủ, hay làđuổi cô tavề Tiêu gia, sau đó nói với người Tiêu gia,việc cô ta lậpkhế ước với rồng?]

Minh Thù nhịn không được phun ra, ngươi còn có thể đưa ra ý tưởng ngu xuẩn này sao?

Nàng không muốn cùng hệ thống Hài Hòa Hiệu, nhưng không hề hài hòa này nói chuyện tiếp.Hệ thống nhà nàng hơn một nửa là đồ bỏ đi.

[Có rồi, có cần ta nói cho ký chủ nghe không?]

Làm sao nó có thể chỉ có một phương án, đương nhiên phải có phương án dự bị, các loại phương án cần là có.

Ngươi câm miệng!

Đôi mắtMinh Thù đảo một vòng, đột nhiên hỏi, ta có thể giết nàng sao?

[Trên lý thuyết là không thể, bởi vì cô giết cô ta,cuối cùng sẽ không thu được giá trị thùhận của nữ chính giả. Giá trị thùhận của thế giới này,bao gồm cả giá trị thù hận của nhiệm vụ nhánh đều sẽ bị xóa,thậm chí sẽ bị trừ thêm, chẳng được gì.]

Hài Hòa Hiệu nói chẳngthở dốc.

[Hơn nữa ở thế giới này, ký chủ không thể tùy tiện giết vai chính, vai chính giả cũng không được.]

Minh Thù im lặng.

Bỏđi, dù sao ta cũng không muốn giết người.

Thế là cô hỏi cái gì?

Ký chủ không giết người, Hài Hòa Hiệu cũng cảm thấy rất kỳ lạ. Khi gặp cô,côchính làđang đánh nhau. Tuy đối phương không phải muốn đẩy côvào chỗ chết, nhưng tâm tưhiểm ác đáng sợ. Nếu nhưlà một người bình thường, có cơ hội cũng sẽ giết đối phương để diệt trừ hậu họa.

Nhưng cô chỉ đánh họ thành sống dở chết dở.

Thời gian sau, theo quan sát của nó, cô cũng chẳng hề giếtmột ai.

Tuy rằng, kết cục cuối cùng của những kẻ đó, không phải là bị những người khác giết, thì cũng là phải lo lắng vì các loại di chứng ngoài ý muốn.Nhưng quả thực, nàng không tự tay giết ai.

Nhưng mà ký chủ nhà nó nhìn thế nào, cũng chẳng phải người tốt đẹp gì, thiết lập không giết người chẳng phù hợp với cô tẹo nào.

Chẳng lẽ ký chủ nhà nó là một người tốt giấu mình?

Hài Hòa Hiệu thấy suy nghĩ của mìnhhơi kỳ lạ. Theo như nhận thức, tư tưởng và cách hành sự củaký chủ, nếu cô là người tốt chắc có lẽ người trên thế giới này đều chết hết rồi.

Không được, nó phải cân nhắc, phảicân nhắc.

"Chức Phách."

Minh Thù vẫn đang suy nghĩ nênlàm thế nào để tăng giá trị thù hận, đột nhiên Thanh Trần nhảy ra:

"Máu của long xà vừa nãy,không dùng được sao?"

Long xà cũng có huyết mạch của rồng!

Vừa nãy bị lang băm dọa sợ, suýt quên mất chuyện này.

"Nếu ngươi muốn chết sớm, thì cứ nhảy xuống mà cắn nó một miếng."

Minh Thù nhanh chóng chỉ xuống phía dưới vách đá.

Thanh Trần: "..."

Lời này nghe làbiết, máu không thể dùng, nhưng mẹ nó, nàngkhông thể trong ngoài như một được sao? Cười dễ nhìn như vậy, lời nói lại đáng sợ như vậy, dối trá!

"Ngươi đừng quấy rầy ta suy nghĩ."

Minh Thù phất tay, ý bảo Thanh Trần đứng xa một chút.

Thanh Trần nghiến răng nhìn Minh Thù, một giây sau liền lấy lại tinh thần, lộ ra nụ cười gian xảo, còn mang chút phongcách tú bà quyến rũ người khác:

"Ngươi đangnghĩ gì đó?"

"Ta đang suy nghĩ,làm sao để nàng ta hận ta hơn."

"..."

Thanh Trần nhìn Tiêu Như Phong đang sắp tắt thở, nàng ta lúc này chẳng phải hận đến chết nàng sao?Còn muốn hận hơn nữa? Trong đầu nàng rốt cục là chứa thứ gì vậy?

"Ta nói, ngươi..."

"Có rồi."

Minh Thù vỗ tay một cái, nhanh chóng kéo Tiêu Như Phong xuống núi.

Thanh Trần: "..."

Khỉ thật!

Ngươi, muốn làm gì?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 92: Thần Y Khuynh Thành (39)

Trên người Minh Thù có máu, hơn nữa không hề ít, y phục gần như đều nhuốm đỏ.Khi xuống núi, làm Hồi Tuyết sợ gần chết.

Sau đó, xác định trên người Minh Thù không bị thương, tảng đá lớn treo trên cuống họng, mới chậm rãi hạ xuống.

Minh Thù thay quần áo sạch mà Hồi Tuyết mang theo, kéo Tiêu Như Phong ném vào trong đám linh thú.

Mỗi lần như thế, Tiêu Như Phong đềudùng đủ cácphương pháptránh né, công kích của linh thú, may mắn nhặt lại mạng.

Mỗi lần đến thời điểm ấy, Minh Thù lại phải nhặt nàng ta về. Nàngkhông để ý ánh mắt phẫn nộ, oán hận của Tiêu Như Phong, mà tiếp tục ném nàng ta tới chỗ khác.

Lặp đi lặp lại vài lần, cuối cùng Minh Thù cũng nghe được Hài Hòa Hiệu báo với mình,giá trị thùhận đã đầy.

Hoàn thành nhiệm vụ, Minh Thù xoay người, bỏ nàng ta tại chỗ, đưa bệnh nhân cùng điăn.

Haizzz, không đúng, tìm rồng.

Rồng đâu códễ tìm như vậy.Minh Thù hầu như đãtìm khắp Long Cốt Sơn, cũng không tìm thấy tung tích của rồng, ngược lạinàng đã nếm thử một lượt đồ ăn, trong phạm vi một trăm dặm,xung quanh Long Cốt Sơn.

Thanh Trần tuyệt vọng đến mức muốn giết nàng, từ bỏnhiệm vụ này.

...

Tiêu Như Phong không chết.

Tu vi của nàng ta vẫn còn, cũng không biết vì sao, tu vi theo thời gian không ngừng giáng cấp, cuối cùng nàng ta lại trở thành phế vậtmới chuyển kiếp tới.

Mà khế ước với long xà, khi nàng ta trở lại thành phế vật, liền biến mất một cách kỳ quái.

Nàng ta muốn đi tìm long xà, nhưng sơn mạch Ma Phong quá lớn, linh thú khắp nơi. Nàng ta hoàn toàn không có tu vi, muốn tìm người trong sơn mạch Ma Phong, tìm cách đàm phán.

Tiêu Như Phong trăm phương ngàn kế tìm cách rời sơn mạch Ma Phong, đâu ngờra ngoài liền gặp phải Tiêu Như Phỉ và Phượng Thành.

Dường như,Tiêu Như Phỉ không biết chuyện lúc trướcxảy raở sơn mạch Ma Phong, không để ý đến nguyện vọngcủa Tiêu Như Phong, muốnđưanàng ta về Tiêu gia. Phượng Thành có ý định ngăn cản, nhưng cuối cùng không lay chuyển được Tiêu Như Phỉ làm nũng, lạnh lùng đưa Tiêu Như Phong về Tiêu gia.

Trên đường, Tiêu Như Phong trốn được vài lần, đều bị Tiêu Như Phỉ tốt bụng tìm lại được.

Tiêu gialà cảng tránh gió của Tiêu Như Phỉ, nhưng là địa ngục của nàng ta.

Không có thực lực, không ai che chở nàng ta.Tiêu Như Phong có lợi hại hơn nữa, có kiên định hơn nữa, lâu ngàycũng sẽ suy sụp, huống hồ lạicòn một Tiêu Như Phỉ đối lập ở trước mắt.

Một người từ mạnhmẽ trở thành yếu ớt, cũng chỉ là chuyện trong chớp mắt.

Lúcđầu, Tiêu Như Phỉ còn lấy danh nghĩa đại tiểu thư,che chở nàng ta một chút.Tuy nhiên sau này, vì Tiêu Như Phỉ và Phượng Thành ngày càng có nhiều chuyện để làm, nên hầu nhưkhông ở Tây Lăng thành, không có thời gian quan tâm nàng ta.

Tiêu Như Phong bị Tiêu gia xem như công cụ hôn nhân, gả cho một người làm thiếp.

Khi Tiêu Như Phỉ biết tin, Tiêu Như Phong đã bị gả đi. Nàng đến thăm nàng ta.Lúc ấy,Tiêu Như Phong đã có chút không bình thường, suýt chút nữa đâm Tiêu Như Phỉ bị thương.

Phượng Thành giận dữ, nổi trận lôi đình. Nếu không phải Tiêu Như Phỉ cầu xin, Tiêu Như Phong sớm đã bị Phượng Thành xử tử.

Ban đêm, Tiêu Như Phong bị nhốt lại.

Ngày đại hôn của Tiêu Như Phỉ và Phượng Thành, không biết bằng cách nàoTiêu Như Phong lại ra ngoài được, quậy pháhôn lễ của bọn họ. Vì hôn lễ không nên có máu, Tiêu Như Phong tránh được một kiếp, nhưng tuổi già bị giam trong một căn phòng nhỏ, cả ngày chỉ có thể làm bạn cùng xích sắt.

"Ồn ào ồn ào..."

Nữ nhân tóc rối bù đờ đẫn nhìn xuống mặt đất, nàng ta cắn ngón tay, thỉnh thoảng cười khúc khích.

"Của ta. Của ta... Hắc hắc, của ta, đều là của ta, đều là của ta, hắc hắc..."

Nha hoàn bên ngoàiđi ngang qua, nghe được những âm thanh bên trong truyền ra, càng nhanh chânrời khỏi nơi này.

Về phần Bạch gia,vì Bạch gia chọn sai đường, sai người, nên cuối cùng bị Phượng Thành làm cho nhà tan cửa nát.Bạch Yên Nhiên còn sốngkhó khăn hơn Tiêu Như Phong, bị đày đi biên cương.

...

Minh Thù và Thanh Trần hai kẻcãi nhau ầm ĩ, ngươi lừa ta, ta lừa ngươi, chơi không biết mệt. Cuộc sống hàng ngày, cũng coi như náo nhiệt.

Ban đầu, nhìn nhau không vừa mắt, nhưng sau này tâm tình Thanh Trần tốt, sẽ chủ động tìm đồ ăn ngon cho Minh Thù. Tuy rằng còn cãi nhau, nhưng hiển nhiên là Minh Thù đã không còn đối chọi với hắn.

Minh Thù và Thanh Trần ở sơn mạch Ma Phong,đợi thời gian rất dài, xung quanh dường như đều bị bọn họ lục tung, chủ yếu là ăn.

Trong thời gian đó,Minh Thù có nhìn thấy long xà, nhưng như nàng đã nói, long xà chỉ cần sử dụng chút sức lực,kinh mạch sẽ đứt gãy, không thể sử dụng linh lực, không khác gì người bình thường.

Nhưng ở đây, không thể sử dụng linh lực,chỉ có thể bị đánh.Có thểnói, long xàsống rất uất ức.

"Tiểu thư, thế giới này chính là không có rồng, chúng ta cứ tìm như thế, tìm đến khi nào?"

Hồi Tuyết khuyên Minh Thù, nàng ta nhìn hoa hồ điệp nào đó,đang ngồi cách đó không xa:

"Để Thanh Trần công tử tự tìm đi, hắn tìm được rồi, người trị cho hắn, như thế không được sao?"

Minh Thù gặm cá nướng: "Rồng có thể nói không?"

"Có thể, long tộc từ nhỏ có thể nói tiếng người, hóa hình người."

Đây không phải là chuyện thườngsao? Sao đột nhiên tiểu thư hỏi chuyện này?

"Đáng tiếc." Không biết thịt rồng có mùi vị gì.

Khóe miệng Hồi Tuyết giật giật.

Chỉ cần tiểu thư nói đáng tiếc, là nàng ta biết ngay tiểu thư đang nghĩ gì.

Lá gan tiểu thư thật sự làm bằng vàng sao? Ngay cả rồng, mà cũng dám nghĩ tới chuyện đó!

Có lẽ thú nhỏnhận ra ý tưởng của Minh Thù, mắt phát sángxù lông, móng vuốtkéo mạnh ống tay áo Minh Thù.

Ngươi không ăn thì ta ăn.

"Ngươi ăn cái gì, quên đi."

Minh Thù đá thú nhỏvàtrứng màu văng ra.

Hồi Tuyết: "..."

Động vật nhỏ đáng yêu như vậy, sao tiểu thư có thể ra tay được, thật muốn nhặt về.

"Chức Phách, chúng ta qua bên kia xem đi."

Thanh Trần chỉ vào một ngọn núi cách đó không xa. Lúc này, bọn họ đã ở rất sâu bên trong sơn mạch Ma Phong, đã gặp rất nhiều thứ không rõ nguồn gốc, lai lịch.

"Không đi, đói."

"Nói không chừng, bên đócó đồ ăn ngon."

"..."

Minh Thù lưỡng lự, đắn đo một lúc,cuối cùng đứng dậy,theo Thanh Trần qua ngọn núi bên kia.

Ngọn núi này không tính là cao, nhưng trong sơn mạch Ma Phong có thể xem là hùngvĩ, cao ngất, hơn nữa rất dốc, muốn leo lên cũng không dễ dàng.

"Chức Phách, chúng ta thi xem ai leo lên trước chứ?"

Thanh Trần nóng lòng muốn thử.

"Tại sao phải thi với ngươi?"

Minh Thù không thấy hứng thú, đôi mắtkhông ngừng tìm kiếm xung quanh, rõ ràng là đangtìm thứ gì có thể ăn.

"Dù sao cũng đang nhàm chán, so tài một chút thôi."

Thanh Trần nháy mắt với Minh Thù: "Hay là ngươi không dám, sợ thua."

"Cách khích tướng, không có tác dụng với ta đâu."

Trẫm là loại người tùy tiện khích tướng là cắn câu chắc?

"Nếu ngươi thắng, ta hái vô căn quả cho ngươi."

"Thỏa thuận thế nhé."

Minh Thù nhảy người lên, cầm lấy dây leo trên vách đá, chớp mắt đã leo được hơn mười mét.

Vừa có ăn, ngươi liền kích động đúng không?

Kiếp trướclà quỷ chết đói đầu thai sao?

Tâm tình cẩu beep của Thanh Trần đều có, nhanh chóng đuổi theo Minh Thù.

Đỉnh núi ngoại trừ cây và tảng đá, ngay cả con muỗi cũng không có.

Thiếu chút nữa, Minh Thù đá Thanh Trần xuống dưới.

"Đừng thô lỗ như thế, ngươi xem phong cảnh này thật đẹp!"

Thanh Trần chỉ vào sơn mạch xa xa, từ chỗ cao nhìn sơn mạch Ma Phong, quả thực tâm trạng cũng khác.

"Hay là ngươi sốngở đây luôn đi?"

Minh Thù vòng tay cười khẽ.

"..."

Ai muốn sốngvùng núi hoang vu này, mệt thật, thế mà nàng cũng nghĩ ra được.

"Chức Phách cô nươngnếu đồngý ở cùng ta, ta thấy sốngở đây cũng được đấy chứ, Chức Phách cô nương ngươi nghĩ... Ôi chao, ngươi đừng đi mà!"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 93: Thần Y Khuynh Thành (40)

Một buổi trưa nào đó.

"Chức Phách."

Y phụchoa lệ của Thanh Trần tung bay, hắn bay đến trước mặt Minh Thù, tâm tình hơi chùng xuống:

"Chúng ta quay về thànhTây Lăng đi."

"Không tìm nữa sao?"

Minh Thù vô cùng kinh ngạc.

Thanh Trần lắc đầu: "Hồi Tuyết nói đúng, trên thế giới này, vốn dĩ đã chẳng có rồng..."

Hồi Tuyết không nghĩ, những lời nói lúc trước của mình lại bị Thanh Trần nghe thấy, có hơi xấu hổ, nàng mượn cớ tránh đi.

"Tiêu cực như thế, không giống ngươi."

Tâm tình Minh Thù có vẻ không tệ, thuận miệng hỏi: "Xảy ra chuyện gì rồi?"

Thanh Trần vén y phục ngồi xuống, hắn nhìn chằm chằm đống lửa, phía trên còn có cá nướng.

"Còn ba tháng nữa là đến sinh thần của ta."

Thanh Trần dừng một lúc: "Sinh thần hai mươi sáu tuổi."

Hắn cảm thấy, mấy ngày gần đây,cơthể có sự thay đổi.

"Nhanh thế sao?"

Thanh Trần liếc mắt, xem thường nhìn Minh Thù. Nàng cả ngày chỉ biết ăn thôi, làm sao biết thời gian trôi qua như thế nào.

Huống hồsơn mạch Ma Phong, vốn là nơi có thể làm người takhông để ý đến thời gian.

"Vậy ngươi quay về chờ chết sao?"

Rồng không tìm được, cũng không có biện pháp chữa trị khác, cũng chỉ có thể chờ chết.

Thanh Trần nghiêng người về phía Minh Thù, cười mêhoặc:

"Thế nào, luyến tiếc ta à?"

Luyến tiếc ta chết,thìmau nhanh nghĩ biện pháp trị bệnhcho ta!

"Ta sẽ không quay về với ngươi."

Minh Thù kéo giãn khoảng cách với Thanh Trần, lý tưởng của nàng làăn hết toàn bộ sơn mạch Ma Phong, nàng còn chưa ăn xong mà.

"Này."

Bàn tay Thanh Trần chụp lên vai Minh Thù, kéo nàng đến trước mặt mình, hai người liền mặt đối mặt. Ánh mắt Thanh Trần không hề phòng bị,nhìn sâu trong mắt Minh Thù, rơi vào trong một mảnh mềm mại. Dường như, hắn thấy được vô số ánh sáng rực rỡ,ầm ầm nổ tungđẹp không sao tả xiết.

Minh Thù chớp mắt, cảnh đẹpnhư kính hoa thủy nguyệt biến mất, Thanh Trần có hơi mất tự nhiên dời tầm mắt:

"Tốt xấu gì,chúng ta đã ở cùng nhau lâu như vậy, ngươi không theo ta trở về sao?"

Minh Thù mỉm cười, hất tay hắn ra: "Đừng đùa, ngươi nên tự về đi."

Thanh Trần bám riết không tha: "Ban đầu ngươi đồng ýchữa hết bệnh cho ta, kết quả thì sao? Ta mặc kệ, ngươi phải quay về cùng ta."

"Ta tìm được biện pháp, là ngươi không tìm được thuốc, đâu có liên quan gì đến ta?"

Loàivật như rồng này, nàng cũng chẳngphải vai chính,biết đi nơi nào tìm!

"Tìm thuốc, không phải là trách nhiệmcủa người hành ynhư ngươi sao?"

Thanh Trần ngang ngược không nói lý.

"Ngươi lại còn ăn vạ ta?"

"Ta ăn vạ ngươi đấy, thì sao nào?"

Thanh Trần khiêu khích, kéo kéo y phục hoa lệ của hắn.

"Hừ, cho ngươi chút mặt mũi, liền muốn bò lên đầu?"

Tên ngốcnày, càng ngày càng khoa trương, xem ra đã lâu chưa cho hắn khóa giáo dục tư tưởng.

Thanh Trần mê mị hất tóc: "Đúng vậy, ngươi cho, ta đương nhiên phải trèo lên, không thì thật là mất mặt ngươi."

Tốt xấu gì, cũng đi theo Minh Thù được một thời gian,tuy rằng không phải hiểu rất rõ tính tình Minh Thù, nhưng cũng có chút hiểu biết.

Minh Thù nhìn hắn không nói.

"Nói thật đấy, ngươi cùng ta quay về đi."

Thanh Trần ho khan một cái, tránh ánh mắt Minh Thù: "Tìm không được rồng, ta thực sự phải chờ chết, coi như là tiễn ta đoạn đường cuối cùng."

Điên mất, sao hắn lại mời kẻđiên này, tiễn hắn đoạn đường cuối cùng.

Đoạn đường cuối cùng cái đầu ngươi!

Thanh Trần sắp bị bản thânlàm cho cảm động phát khóc, hắn sao lại có thể diễn hay như vậy!

Nhưng Minh Thù hiển nhiên, không hề cảm động chút nào:

"Túy Hoa các của ngươi nhiều người như vậy, người đưa tiễn ngươi rất nhiều, đâu cầnmột người như ta."

"Bọn họ sao có thể so với ngươi."

Ngươi điên lên, toàn bộ người Túy Hoa các cũng không sánh bằng:

"Ngươi là cốc chủ Tuyệt Hồn cốc, có thể để cho cốc chủ Tuyệt Hồn cốc tiễn đưa ta, ta cũng có chút mặt mũi."

"Giờta đã không còn là cốc chủ nữa."

Không lâu trước đótruyền ra tin tức, Hoành Diênđemngười bị giết vào Tuyệt Hồn cốc, còn truyền tin đồn nói nàng đã chết. Vì vậy,chủ nhânhiện tại của Tuyệt Hồn cốc là Hoành Diên.

Thanh Trần hiển nhiên cũng nghĩ tới chuyện này:

"Ngươi theo ta quay về, ta giúp ngươi đoạt lại Tuyệt Hồn cốc."

Minh Thùxem thường hắn, nói: "Nếuta muốn, liệu cócần ngươi ra tay?"

Do nàng hoàntoàn mặc kệ, Tuyệt Hồn cốc mới trở thành như thế này. Nếu như nàng muốn lấy lại Tuyệt Hồn cốc, cũng chỉ là kiếm thêm chút chuyện.

Thanh Trần: "..."

Đừng tưởng rằng, ngươi có chút thực lực, là có thể lớn lối như vậy!

Cuối cùng, Thanh Trần khônglay chuyển được Minh Thù. Trước khi tạm biệt, hai ngườicòn cãi nhau một trận lớn hơn. Nguyên nhân là lúc Thanh Trần đi, mang theo một chùm trái cây Minh Thù hái hôm trước.

"Chức Phách, rốt cuộc ngươi có tim không?"

Thanh Trần ném chùm trái cây đến trước mặt Minh Thù, phủi tay rời đi, không quay đầu lại nhìn.

Minh Thù nhìn chằm chằm trái cây đỏ tươi trên mặt đất, hồi lâu mới cúi người xuống. Nàng nhặt trái cây lên, phủi phủi bụi phía trên, nhẹ giọng nỉ non:

"Ta không có mà."

Này!

Thú nhỏdùng móng vuốt,vỗ vỗ chân Minh Thù.

Minh Thù ngước mắt nhìn nó.

Tiểu thú dùng móng vuốt vỗ vỗ ngực mình, trong đôi mắthắc bảo thạch đầy vẻ nghiêm túc, nhưng mà bộ dáng của nó thật sự rất buồn cười.

Một người một thú không tiếng động nhìn nhau, không ai biết bọn họ trao đổi cái gì. Cuối cùng, Minh Thù khẽ cười, khom lưng đem thú nhỏvà trứng màu ôm lên:

"Ngươi ăn ít một chút, ta sẽvui vẻ."

Thú nhỏrầm rì.

Đều là người một nhà, ai ăn cũng có khác nhau đâu.

"Tiểu thư..."

Hồi Tuyết chầm chậm đến bên người Minh Thù: "Người có khỏe không?"

"Vẫn khỏe, vừa ăn vừa bò cũng không thành vấn đề." Minh Thù ném thú nhỏxuống.

Thú nhỏôm trứng màu, lăn lông lốc xuống sườn núi. Cảm giáckia, như là vừa mới bị đối tượng thầm mến thổ lộ. Kết quả, đối tượng thầm mến đảo mắt liền cho nó biết, thật ra lời nói thật lòng là một mạo hiểm lớn, lựa chọn cũng tuyệt vọng như sự mạo hiểm vậy.

...

Lá thu rơi xuống, gió lạnh xào xạc.

Nam nhânthân hình cô đơnđứng trong viện, chắp tay nhìn một gốc cây khô.

"Khụ..."

Hắn dùng tay che môi, khi xòe tay ra, trong lòng bàn tay toàn là máu.

"Công tử, trời càng ngày càng lạnh, ngài mặc thêm trang phục đi."

Hộ vệ khoác áo choàng trên người Thanh Trần.

"Bên Tuyệt Hồn cốc giải quyết sao rồi?"

Thanh Trần rút khăn, lau máu trong lòng bàn tay, khép áo choàng đi về phòng.

"Đều giải quyết xong, Chức Phách tiểu thư...Sau khi trở về, vẫn là cốc chủ Tuyệt Hồn cốc."

Hộ vệ nói: "Công tử, thuộc hạ không hiểu, ngài không phải vẫn không vừa mắt với Chức Phách tiểu thư, vì sao..."

Phải giúp nàng quét sạch,kẻ phản bội của Tuyệt Hồn cốc?

Thanh Trần lắc đầu, có thể là hắn điên rồi chăng?

Nhiệm vụ đã thất bại, nhưng nguyên nhân thất bại của nhiệm vụ này, thực sự không phải tại nàng, coi như... Là bồi thường cho khoảngthời gian, nàng cùng mình lăn lộn vậy.

Cách sinh thần Thanh Trầncàng gần, tình trạng của hắn cũng càng ngày càng xấu đi, không thể rờigiường.

Năm nay, tuyết đầu mùa tới rất sớm, Thanh Trần nhìn cửa sổ bay đầy hoa tuyết, tâm tư có chút bay xa.

"Công tử."

Cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, gió lạnh lùa vào, lạnh đến nỗi Thanh Trần run lên một cái.

"Vội vàng cái gì?"

Thanh Trần tựa vào đầu giường, nửa khuôn mặt ẩn trong bóng tối, thấy không rõ thần sắc.

Hộ vệ nhanh tiến đến: "Công tử, Hồi Tuyết cô nương... Muốn gặp ngài."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 94: Thần Y Khuynh Thành (Hết)

"Hồi Tuyết?"

Thanh Trần hơi kinh ngạc, nàng và kẻđiên kia một tấckhông rời, sao lại đếntìm mình?

"Sao nàng ta lại tới? Nàng ta đang ở đâu?"

"Hồi Tuyết cô nương, nhìn qua hình như bị thương, thuộc hạ an bài nàng ta ở Tây sương phòng. Vốn định chữa thương cho nàng trước, nhưng nàng khăng khăng muốn gặp ngài."

Thanh Trần vén chăn lên, đi xuống: "Khụ... Đi."

"Công tử, ngài..."

Lời định nói ra, hộ vệ nuốt trở về, lấy y phục bên cạnh,khoác lên người Thanh Trần.

Hồi Tuyết nằm trên giường, trên mặt đầy máu, hầu như không thấy rõ khuôn mặtcủa nàng.

Thanh Trần đi đến trước giường, trong lòng hơi kinh ngạc:

"Ngươi sao lại..." Biến thành thếnày?

Kẻđiên kia không sao chứ?

Hồi Tuyết khó khăn lắm mới thấy người trước mặt, lục lọi trước ngực một hồi lâu, đưa cho hắn một bình sứ, dùng âm thanh nhỏ đến không thể nghe rõ nói:

"Tiểu thư bảo ta đưa tới cho ngươi, tiểu thư nóiđã làm xong chuyện thỏa thuận vớingươi, ân oán thanh toán xong."

Bình sứ trong suốt, bên trong là chất lỏng màu đỏ, Thanh Trần nhìn chằm chằm bình sứ vài giây:

"Nàng ấy đâu?"

Hồi Tuyết lắc đầu, chống thân thể ngồi dậy, thở gấp nói:

"Thanh Trần công tử, bảo trọng."

"Nàng ấy ở nơi nào?"

Thanh Trần ấn người ngồi lại, trong giọng nói có vài phần vội vàng,không phát hiện được:

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Kẻđiên đólợi hại như vậy, cũng sẽ không gặp chuyện không may.

Thế nhưng, trong lòng hắn lại thấy lo lắngnhư thế...

Hồi Tuyết vốn không còn sức lực, đâu thể chống lại Thanh Trần.

Viền mắt nàng càng ngày càng hồng: "Tiểu thư..."

Sau khiThanh Trần rời đi, Minh Thù có vẻmục đích chỉ là ở sơn mạch Ma Phong ăn uống, nhưng càng ngày nàng càng đến gần nơi ở của rồng. Hồi Tuyết chỉ nhớ rõ hômđó, Minh Thù tiến vào long tộc, Minh Thù mỉm cười dặn nàng và Lưu Phong nướng thịt ngon chờ mình trở lại.

Thế nhưng...

Hồi Tuyết chờ, chỉ có thú nhỏtrở về, cầm một lọ máu rồng và một bức huyết thư.

Sau đó, ngay cả thú nhỏ cũng biến mất.

Minh Thù dặn Hồi Tuyết giao máu rồng, cùng câu nói kia cho Thanh Trần.

Còn nói nàng đi sẽ không quay về, đừng tìm nàng. Bảo Hồi Tuyết và Lưu Phong quay về Tuyệt Hồn cốc, sẽ có người liên hệ với bọn họ giải quyếtkẻ phản bộilấy lại Tuyệt Hồn cốc không khó.

Hồi Tuyết không chấp nhậnđược, xông vào long tộc.

Nhưng mà long tộc không dễ xông vào như vậy, vết thương trên người nàng chính là lưu lại khi ấy. Sau đó, nàngđànhchọn manglọ máu rồngđến cho Thanh Trần. Vì thời gian không đủ, nàng không thể để cho đồ vật tiểu thư đưa ra,lãng phí trên tay nàng.

Lưu Phong còn ở lại nơi đó, nàng phải trở về đi tìm tiểu thư.

Nàng tin tưởng rằng, tiểu thư nhất định không có việc gì.

Hồi Tuyết cạn kiệt sức lực, ngất đi. Thanh Trần nắm bình sứ chứa máu rồng trong tay, một lát mới nói:

"Chữa trị tốt cho nàng ta, đừng để nàng ta rời khỏi đây."

"Vâng."

Thanh Trần rời phòng, bên ngoài tuyết bay tán loạn, một mảnh trắng phau phau. Hoa tuyết rơi trên mặt hắn, chóp mũi, khóe môi, lạnh đến xương tủy.

"Kẻ điên này."

Cửu thiếu, uống xong máu rồng nhiệm vụ của ngươi liền hoàn thành. Nhiệm vụ lần này rất kỳ quái, nhất định có người giở trò quỷ. Nhưng cũng may, nhiệm vụ vẫn được hoàn thành, chúng ta có thể rời khỏi nơi này.

Ánh mắt Thanh Trần,nhìn máu rồng trong tay mình. Nữ nhân kia phí hết tâm tư,lấy máu rồng về cho hắn, nhưng chỉ là để hoàn thành chuyện nàng đã hứa, căn bản là không có ý nghĩ khác.

Hắn có được máu rồng, nhiệm vụ hoàn thành, cũng nên vui vẻ.

Thế nhưng, tạisao trong lòng luôn cảm thấy có chút không thoải mái?

"Cửu thiếu, ngài đừng do dự, chỉ là một đối tượng của nhiệm vụ."

Giọng nóitrong đầu còn đang kêu gào.

"Ngươi không cảm thấy nàng có điềugì khác lạ sao?"

Thanh Trần đứng trong tuyết, thanh âm réo rắt xuyên qua bông tuyết đang rơi, lạnh lẽo.

"Vâng... Có chút kỳ lạ. Nhưng mà bản thân thế giới này đã có vấn đề, nhân vật bên trong phát sinh biến hóa cũng không kỳ lạ."

Không kỳ lạsao?

Nữ nhân kia,rõ ràng kỳ lạnhư vậy.

Luôn cảm thấy, có chỗ nào không đúng.

Hay là... Là hắn suy nghĩ nhiều.

Đây chỉ là một nhiệm vụ mà thôi.

Một lúc lâu, Thanh Trần mở bình sứ, nhìn hướng sơn mạch Ma

Phong xa xa, cuối cùng một hơi uống cạn bình sứ chứa máu.

Một giọt máu rồng, từ khóe môi hắn rơi xuống, lướt qua cằm, nhỏ trên nền tuyết trắng tinhnhư hồng mai nở rộsáng rực lóa mắt.

...

Minh Thù trở lại căn phòng mây trắng của hệ thống, cả người vẫn còn trong trạng thái thẫn thờ.

"Đám điêu long kia dám hại trẫm."

Máu nàng cũng dám đổ, nhất địnhlà đánh thắng đám điêu long kia. Nhưng giống như những nhân vậttrước, đến cuối cùng, con mẹ nó lại không được!

Vừa đến thời khắc mấu chốt,liền rớt mắcxích!

Được chưa?

Lần trước bị tai nạn xe cộ chết thì thôi đi, lần này...

Bỏ đi, tình cảnh quá hung tàn, vẫn là thôi không nói nữa, miễn là đừng để trẫm mất hình tượng.

Thật mong chờ,không biết lần tới sẽ chết thế nào.

[Ký chủ đừng kích động, tuổi thọnguyên chủ đã cạn, ngay cảcô trâu bòcũng không có cáchtiếp tục ở thế giới đó.]Hài Hòa Hiệu nhanh chóng an ủi.

[Nhưngsau khi ký chủ mở ra hệ thống thương thành, có thể dùng đạo cụ đổi tuổi thọ.]

Nhớ đến một trăm ngàngiá trị thùhận, Minh Thù nghĩ vẫn là chết hơi sớm.

Dù sao nhân vật này, được ăn cũng không tệ, nhân vật tớiăn ngon là được.

Quả nhiên, nó đã suy nghĩ quá nhiều, ký chủ chỉ quan tâm có ăn được hay không, chứ chẳngquan tâm chính mình có chết hay không.

"Được rồi, tên ngốcThanh Trần kia cuối cùng như thế nào?"

Đây chính là trẫm chiến đấu quên mình đổi lấy!Mua bán kiểu này mệt chết đi được!

Đám mây trong phòng bắt đầu khởi động, ngưng tụ thành màn hình.

Trên màn ảnh xuất hiện toàn cảnh đại lục Huyền Nguyên, cảnh sắc không ngừng kéo gần, cuối cùng dừng lại trong một đại viện.

Trong làn tuyết trắng xóa, nam nhânmột thân áo lông xinh đẹp, mặt mày như tranh, môi mỏng khẽ cong, nhếch lên độ cong hoàn mỹ, cũng như lúc ban đầu, đẹp đến kinh tâm động phách.

"Xuất phát."

Thanh Trần hạ màn xe xuống, ngồi trong xe ngựa.

Thời gian dường như bị tua nhanh, hình ảnh dừng lại ở sơn mạch Ma Phong.

Thanh Trần cởi áo lông cáo, một thân trangphục xa xỉchậm rãi tiến vào rừng, hắn là màu sắc bắt mắt nhất trong một biển xanh lá.

Cuối cùng, Thanh Trần đứng ở nơinăm đó,nàng tiến vào long tộc. Hồi Tuyết và Lưu Phong còn đang đứng tại chỗ, nhìn có vẻ hai ngườichắc làđợi ở gần đó rất lâu.

"Thanh Trần công tử, ngài?"

Sau khi Hồi Tuyết hồi phục vết thương,liền trở lại nơi đây, cùng Lưu Phong nghĩ biện pháp tiến vào long tộc, nhưng tiến triển của bọn họ không được tốt.

"Nàng ấy chính là vào từ nơi này?" Thanh Trần hỏi.

"Ừ..."

Hồi Tuyết gật đầu, Lưu Phong mặt không biểu cảmnhìn Thanh Trần.

Thanh Trần vòng quanh chỗ đó hồi lâu: "Các ngươi không tìm được cáchđi vào sao?"

Hồi Tuyết lắc đầu, tâm tình trầm xuống: "Ban đầu thông đạo là tiểu thư mở, chúng ta không biết, tiểu thư mở thông đạo như thế nào..."

Bọn họ biết thông đạo ngay trước mặt, nhưng bọn họ không biết cách mở ra.

Kết quả xông vàobị hàngphòng ngự bảo hộ thông đạo, đánh cho trọng thương.

Ban đầu, Thanh Trần cũng không có cách, ở bên ngoài đợi thêm một thời gian. Để tiết kiệm thời gian, lần thứ hai chuyển hình ảnh đến khi Thanh Trần đã mở thông đạo.

Hồi Tuyết và Lưu Phong muốn theo hắn đi vàonhưngbị hắn từ chối.

Thanh Trần bước vào thông đạo.

Bóng đen kéo đến, một lát sau chính là non xanh nước biếc, núi sông bao la hùng vĩ, phía trên là các loại rồng đang bay lượn.

Minh Thù chống cằm nhìn một hồi, ánh mắt tối lạivài giây, nàng phất tay: "Đóng đi."

Hài Hòa Hiệu ngay cả lý do cũng không hỏi, trực tiếp tắt đi, sau đó hiện ra tư liệu của Minh Thù.

Họ tên: Minh Thù

Giá trị thùhận: 14000

Nhiệm vụ nhánh: Hoàn thành.

Mới thêm có sáu ngàn giá trị thùhận. Quả nhiên,mở ra hệ thống thương thành chỉ là mơ mà thôi!

Đi đi đi đi, lập tức đến quán ăn thôi.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 95: Công Chúa Trấn Quốc (1)

"Ào ào!"

Hạt mưa to như hạt đậu, đánh vào cửa sổ xe ngựa, ầm ầm như một hành khúc. Tiếng chém giết bên ngoàivang vọng trong đêm mưa, mùi máu tươi tràn ngập, nước mưa đều nhuộm thành màu đỏ tươi.

"Công chúa, công chúa..."

Tiếng kêu nhẹ nhàng, vang lên bên tai Minh Thù.

Ý thức Minh Thù mơ hồ, một lúc sau mới tỉnh.

"Công chúa, người không sao chứ?"

Giọngnói run rẩy không ngừng,trong tiếng mưa rơi ầm ầm, càng tăng thêm điểm tuyệt vọng.

Trên người Minh Thù đau nhức. Nàng chống cơthể ngồi dậy, còn chưa ngồi vững, cơthể nhào về phía trước, đụng đầu vào thanh gỗ lạnh như băng.

Đau quá!

Khỉ thật,không cần tặng quà gặp mặt lớn nhưthế chứ!

"Công chúa!"

Tiểu nha đầu lập tức hoảng sợ lên tiếng.

Một đôi tay run rẩy đỡ lấy nàng, lòng bàn tay chảy đầy mồ hôi lạnh, có thể thấychủ nhân của đôi tay này đang rất sợ. Minh Thù ngẩng đầu,nhưng chỉ thấy được một thân hìnhmỏng manh, gầy yếu.

Minh Thù ôm nơibị đụng phải, chống vách xe ngồi vững, cúi người nghe tiếng độngbên ngoài.

Ngoàitiếng mưa rơi, còn có tiếng bước chân lộn xộn và âm thanh va chạm của binh khí.

Vừa tới đã gặp đánh nhau, có cần kích thích thếkhông?

"Mau đưacông chúa đi."

Bên ngoài, không biết ai hét lớn một tiếng, xe ngựa đột nhiên chuyểnđộng. Minh Thù bị ngã về phía sau, tiếp đếnlà một trận long trời lở đất, xe chạy như điênso với ngồi xe nhún còn mệt hơn nhiều.

Minh Thù lắc lư đến cả người cũng không ổn, nàng nắm lấy nơicó thể giữ được, miễn cưỡng ổn định thân thể.

Hừ, đi cái đầu nhà ngươi ấy.

Khỉ thật,lái xe sát thủ đường phố sẽ bị tịch thu, hủy giấy phép đấy biết không hả?

Xe ngựa chạymột quãng dài, xung quanh ngoàitiếng mưa rơi đã không còn tiếng chém giết. Xóc nảy dần giảm bớt, dường như lên đường lớn, lại một trận xe chạy như điên,rồidừng lại.

Bên ngoài chỉ có tiếng mưa rơi, không ai mở cửa xe, cũng không một người nói chuyện.

Tiểu nha đầu ở cùng nàngđã sớmlắc đến ngất xỉu, trông cậy vào nàng ta là không có khả năng. Minh Thù chỉ có thể tự mình, thử đẩy cửa xe ra, tay chân mềm nhũn. Khí lực nhỏ đến mức,có thể xem như không đáng kể.

Phải mất rất nhiều thời gian,nàng mới đẩy đượccửa xe ra. Cửa xe vừa mở, nước mưa liền xốivào, nửa người bị tạt ướt đẫm. Mưa gió quá to, Minh Thù đưa tay che chắnđôi mắt, đẩy ra cửa xe bị kẹt, khom lưng ra ngoài.

Nước mưa làmnàng lạnh thấu tim, y phục nặng trĩu,dán chặt trên người, chặt đến khó chịu.

Xung quanh tối như mực, từng tầng mưa cảntrở tầm mắt, chỉ có thể nhìn ra một ít bóng cây,cùng hình dáng của núihoàn toàn không nhận ra đây là đâu.

Vừa mệt vừa đói, trước tiên tìm chút đồ ăn vậy.

Minh Thù xoay người, chuẩn bị quay vàobên trong xe ngựa, xuất hiện ánh sáng của lưỡi kiếmcản đường Minh Thù. Giọng nói kỳ quáixuyên qua màn đêm:

"Công chúa điện hạ, muốn đi đâu thế?"

"Trở lại ngủ, ngươi có tin không?"

Minh Thù không quay đầu lại, giọng nói nhẹ nhàng chậm rãi tiếp lời.

Chủ nhân giọng nóiim lặng, một lát sau lưỡi kiếmlóe lên, hoàn toàn phá hỏng con đường quay về xe ngựa của Minh Thù:

"Công chúa điện hạ, hay là cùng ta tìm nơi khác ngủ đi, đảm bảo không ai quấy rầy công chúa."

"Ngươi muốn giết ta?"

Minh Thù bình tĩnhxoay người, nàng đứng trên xe ngựa, thân hình so với đối phương thì cao hơn, từ trên caonhìn người toàn thân là đồ đen,chỉ chừa đôi mắt, khóe miệng chậm rãi cong lên:

"Ai cho ngươi lá gan đấy?"

Kẻ mặc đồ đencười lạnh: "Công chúa điện hạ, muốn trách thì trách ngươi sinh không đúngthời, cản đường."

Cản đường?

Cản đường ai?

Khỉ thật, trẫm không có kịch bản, không thể đưa cho trẫm kịch bản sao? Ăn chút gì rồi hãy nói đi.

Hiển nhiên đối phương không đồng ý.

Kẻ mặc đồ đennhảy lên, mưa gió đan xen, mũi kiếm bén nhọn xé rách không khí, khí thế hung hăng chémxuống, đánh thẳng vào mặt Minh Thù.

Chết rồi, chết rồi!

Đói quá, không có sứcđể mà đánh nhau.

Mấu chốt là cơthể này vốn dĩkhông có võ công. Thân thể mảnh mai, công phu mèo ba chân xem chừng cũng không có. Nàng thậm chí nghi ngờ,động tác mạnhmột chút có thể làm thân thể này nát luôn.

Trẫm muốn chết, muốn chết.

"Ầm ầm!"

Tia sét trên bầu trời đánh xuống, dường như muốn xé rách bầu trời, trời đất đều hơi run rẩy.

Mũi kiếm hạ xuống.

"Phụt!"

Một kiếmđâm vào cơthể, thời gian như thoáng dừng lại tại hình ảnh này.

Kiếm thành công đâm vào ngực Minh Thù, máu tươi tràn ra, nữ nhândường như không thấy đau. Sấm sét lóe lên, hắn thấy nữ nhân đối diện, nở nụ cười kỳquái.

Nàng chậm rãi vươn tay, cầm mũi kiếm.

Sau đó, kẻ mặc đồ đendường nhưthấy thứ gì đáng sợ, trong đôi mắtdần bị kinh hoàng và sợ hãi thay thế.

"Ào ào!"

Trời mưa càng lúc càng lớn.

...

"Khụ khụ..."

Minh Thù sặc nước bọt, đẩy kẻ mặc đồ đenđang đè nặng chân nàng. Nàng đưa tay sờ sờ ngực, tay ướt đẫm, cũng không biết là máu hay nước mưa.

Minh Thùđứng lên,nhìn chằm chằm màn mưa đến ngây ra một lúc, trong đôi mắthoàn toàn là bóng đêm tĩnh lặng.

Một lúc lâu,nàng mới thở dài, tùy tiện túm túm y phục, từ dưới đất đứng dậy, dùng cả tay chân leo lên xe ngựa.

Thật là đói quá!

Cần đồ ăn vặt, mới có thể thỏa mãn tâm hồn bị thương của trẫm.

Đừng hỏi nàng sao lạicó thể giết chết người áo đen kia, nàng nói hắn tự sát chết, có tin không?

[Kỹ năng bảo mệnh của ký chủ rất đặc biệt.]Nhân vậttrước nó đã muốn nói, nhưng đối với chuyện này ký chủ có chút qua loa và làm liều.

Chẳng trách nàng vẫn luôn không sợ hãi, không sợ chết.

Ban đầu, chẳng qua là nó chỉ cảm thấy ký chủ rất lợi hại, hơn nữa có thể làm được việc, tập hợphơn một ngàn người, côchỉ vì một câu nói, phù hợp với tiêu chuẩn nhận người của nó.

Thế nhưng, gần đây ở chung, Hài Hòa Hiệu mới phát hiện, ký chủ ngày càng bất ngờ.

"Chẳng có cách nào, đây là kỹ năng bị động."

Minh Thù hơi tiếc hận: "Ai là ngườikhông có việc gì, lại chơi trò tự sát chứ."

Tuy rằng trước kia, nàng từng trải qua thời gian não tàn, nhưng bây giờ nàng không não tàn.

[...]

Trước kia cô chưa từng chơi trò tự sát?

[Kỹ năng bị động? Cô có thể sử dụng vài lần?]

Đây không phảilà tương đương với người chơicó đượchồi mạng tuần hoàn, tự do tàn sát, cuồng bạo lũy thừa bão táp, qua ải cũng chỉ là chuyện vài phút sao?

"Ta biết nói sao với ngươi đây, câm miệng."

Ngoại trừ sẽ xúi dại trẫm, hệ thống cũng không có tác dụnggì, xui xẻo.

Minh Thù không hề phản ứng Hài Hòa Hiệu, nguyên nhân chủ yếu là nói nhiềutiêu hao tinh lực, thứ yếu là nàng quá đói.

Minh Thù ôm ngực dựa vào thành xe thở dốc, ở trong xe ngựa lục lọi trong chốc lát, mò lấy túi giông giống thức ăn được bọc giấy dầu. Minh Thù mở ra ngửi ngửi, xác định là thức ăn, cũng không quản là có độc hay không, ăn trước hẵng hay.

Chút điểm tâm này, nhét kẽ răng cho Minh Thù cũng không đủ. Chút sức lực cuối cùng, đãdùng để giết người áo đenlúc nãy, lúc này nàng thầm nghĩ, muốn tìm một chỗ an tĩnh ăn một bữa.

Để trẫm chết trên đồ ăn vặt.

Mẹ kiếp,đừng cản trẫm.

Minh Thù đói bụng đến ngay cả cốt truyện cũng không muốn biết, nhưng không ngăn đượccốt truyệntruyền vào đầu nàng.

Đây là thế giới cổ đại.

Nữ chính giả Trình Cẩm Vân, trước khi trọng sinh bởi vì đã có người mình thích, không muốn gả cho Thái tử ngốc. Dựtính để muội muội thứTrình Cẩm Tú, cũng chính là nữ chính của thế giới này, gả thay mình.

Kết quả Trình Cẩm Vân thật lònggửi gắmcho tên nam nhân xấu xa, đối phương chỉ là nhìn trúng quyền lực Trình gia của nàng ta. Dưới sự giúp đỡ của Trình gia, tên nam nhân xấu xatừng bước thăng tiến, ở bên ngoài ăn chơi đàn đúm, lời thề non hẹn biển ban đầuđều trở thành trò cười.

Trong lúc này, tình hìnhtrong triều chuyển biến. Thái tử ngốc xoay người làm chủ, khiến một đám quần chúng đang cắnhạt dưa,kinh ngạc đến ngây người, trở thành người thắng cuối cùng.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh

dtv-ebook.com

Chương 96: Công Chúa Trấn Quốc (2)

Mà Trình Cẩm Tú không rời không bỏThái tử ngốc, hai người trải qua rất nhiều chuyện. Cuối cùng, Thái tử ngốc chấpnhận Trình Cẩm Tú, xem người này như ngọc quý, chém giết người ngoài.

Thái tử ngốc này, dĩ nhiên chính là nam chính.Bởi vì Trình gia đứng sai đội, nên nữ chính giảTrình Cẩm Vân phải chịu liên lụy, đầu tiên là nam nhân xấu xaphân rõ quan hệ vớiTrình gia.

Trình Cẩm Tú thân là nữ chính, bệnh lương thiệnlại phát tác, tỏtình với Thái tử ngốc, Trình gia mới không bị tịch thugia sản, chém đầu. Nhưng bị giánglàm thứ dân, từ đóvề sau Trình gia suy tàn.

Trình giađổ sai lầm lên người Trình Cẩm Vân, nghĩ cũng là bởi vì ban đầu, nàng ta không lấy Thái tử ngốc, nêngiờTrình gia mới rơi vào kết cục này.

Trình Cẩm Vân bị Trình gia đay nghiến, trong lòng đố kỵ căm hận Trình Cẩm Tú, cố chấp nghĩ là Trình Cẩm Tú cướp đồ của nàng ta.

Nhưng nàng ta không còn cách nào khác, ngay cả cơm áo của nàng tacũng là vấn đề.

Cuối cùng,Trình Cẩm Vân phát hiện mình mang thai đứa bé, cùng đường mới đến cửa tìm nam nhân xấu xa kia, lại bị vợ mớicủa nam nhân xấu xađánh chết, cả mẹ và bào thai trong bụng chết tức tưởi, cuối cùng vẫn là Trình Cẩm Tú nhặt xác cho nàng ta.

Sau này, Trình Cẩm Vân ômnỗi hận trọng sinh.

Khi trọng sinh, nghĩ đến lúc trướcTrình Cẩm Túxuất giá thay nàng ta, nàng ta không có chút tỉnh ngộ nào. Trái lại, cònnghĩ là vì Trình Cẩm Tú, nàng ta mới có thể rơi vào kết cục này, cuối cùng còn giả mù sa mưa nhặt xác cho mình.

Lần này,nàng ta không để Trình Cẩm Tú xuất giá thay mình nữa, mà là tựmình gả cho Thái tử ngốc. Từng bước một, trả thù tên nam nhân xấu xa, hành hạ Trình Cẩm Tú, cuối cùng còn giải quyết Thái tử ngốc, ôm đứa trẻcòn nằm trong tã lót nắm giữ triều chính. Cuối cùng,dễ dàng tự mình đăng cơ, trở thành một đại nữ hoàng.

Cốt truyện xoay ngược đến rất nhanh.

Bỏ qua cốt truyện trọng sinh phía trước, chính là một bộ kịch bản nữ hoàng miệt mài với ngai vàng.

Nữ nhân ngoan độc, toàn thế giới run rẩy.

Nguyên chủ tên Thẩm Từ.

Trong thế giới này, vương triều Võ Thương thống trị thiên hạ.Thần Thiên Từ là do một tay hoàng đế sáng lập, vương triều Võ Thươnglập nên, chuyênthu nhận nhữngngườikỳ lạ có năng lực khác thường, phục vụ cho hoàng thất.

Có thể nói, vương triều Võ Thương có thể tồn tại mấy trăm năm không sụp đổ, không thể không tính đến công lao của Thần Thiên Từ.

Mà trong Thần Thiên Từ, có một loại người cực kỳ được tôn kính, cho dùlà Từ chủ cũng không được thất lễ.

Đó chính là nhà tiên tri.

Nguyên chủ là nhà tiên tri.

Nàng là người nhỏ tuổi nhất trong Thần Thiên Từ, địa vị cũng cao nhất. Nhưng cuộc sốngcủa nguyên chủ, cũng không dễ dàng, bất kể là thi từ ca phú hay thiên văn địa lý, đều cần phải học tập.

Không biết vì sao, cái gì nguyên chủ cũng biết, duy chỉkhông biết võ công, nàng giống như chim hoàng yến bị nuôi nhốt trong lồng, yêu kiềuyếu ớt, chỉ có thể nhìn từ xa, không thể khinh thường.

Không chỉ mình nàng, mỗi một đời nhà tiên tri, đều là như vậy. Tất cả mọi thứ đều biết, chỉkhông biết võ, cần vô số ngườibảo vệ.

Không phải là nói hoàng đế e dè, nhà tiên tri không được học võ, mà là thân thể bọn họ không thể tập võ.

Nhà tiên trichính là đoán trước được thiên cơ, thay đổi thiên mệnh. Dùng mệnh đểtiên đoán, có thểkhông yếu đuối sao.

Những hoàng đế này, vì cảm tạnhà tiên tri đã cống hiến cho vương triều Võ Thương, phong nữ nhânlàm Trấn Quốc công chúa, nam nhânlà Trấn Quốc vương, thân phận dưới Hoàng đế, dướimột người mà trên vạn người.

Nhưng cũng không có thực quyền.Quan hệ của nguyên chủ và Thái tử ngốc không tệ.

Nguyên chủ nhẹ dạ, trong cung thấyngười khi dễ Thái tử ngốc,thường giúp hắn nói chuyện, dần dần Thái tử ngốc liền thân thiết với nguyên chủ, thường xuyên trốn đến Thần Thiên Từ.

Nguyên chủ cũng không đuổi hắn, có đôi khi hai người ngồi cảmột buổi chiều, nguyên chủ học tập, Thái tử ngốcthẫn thờ ở bên

cạnh.

Trình Cẩm Vân nhìn ra, dường như Thái tử ngốc thích nguyên chủ, kế hoạch của nàng talà trở thành người tôn quý nhất vương triều Võ Thương, không cho phép xuất hiện việcngoài ý muốn như vậy, cho nên dựtính hãm hại nguyên chủ mấy lần, dẫn đến thân thể nguyên chủ ngày càng suy yếu.

Mâu thuẫn bùng nổ,khi nguyên chủ tiên đoán Trình Cẩm Vân mang mệnh hung thần, sẽ đem đến tai ương diệt vong cho vương triều Võ Thương.

Trình Cẩm Vân biết việc này, thừa dịp nguyên chủ vẫn chưa nói cho những người khác, muốn tìm nàng bịt miệng, trong lúc hai người tranh chấp, Trình Cẩm Vân lỡ tay giết chết nguyên chủ.

Lúc đó, Trình Cẩm Vânkhôngmuốn giết nguyên chủ, nhưng sau đónàng ta vẫn nhẫn tâm xử lý thi thể của nguyên chủ, bắt chướctheo nét bút củanguyên chủ để lại một láthư, giả vờ nhưnguyên chủ tựmình rời khỏi Thần Thiên Từ.

Lúc đó, nguyên chủ mất tích, Thần Thiên Từ tìm đến muốn lật tung trời đất, cũng không thấyngười đâu, từ đóvề sau cũng không ai thấynàng nữa.

Tuyến thời gian bây giờ,hẳn là nguyên chủ theo hoàng đế xuất hành, đi Quy Ninh Tự cầu phúc vì nước, ai biết trên đường trở về gặp thích khách.

Lúc này, Trình Cẩm Vân mới sống lại, thời điểmcầu phúc chính là hôn lễcủa nàng ta và Thái tử ngốc. Trong sự kiện lần này, Trình Cẩm Vân sẽ cứu Thái tử ngốc một mạng, chính là tiền đềđể sau này Thái tử ngốc tiếp nhậnnàng ta.

Mà nguyên chủ dường nhưlà mục tiêu chủ yếu của thích khách, tuy rằng cuối cùng không sao, nhưng lại bị dọa hoảngsợ không ít, sau khi trở về vẫn luôn bị bệnh.

Về phần thích khách nói chặn đường gì đó, Minh Thù thật không tìm thấymanh mối gì từ trong cốt truyện.

...

Các loại hình ảnh, không thể miêu tả trong đầu Minh Thù hiện lên, thanh âm ưm ưm a a làm người ta đỏ mặt tía tai.

Minh Thù đau đầu trở mình, nhưng những hình ảnh kia vẫn không biến mất.

Ban đầu, côcòn tưởng mình đang nằm mơ, nhưng vừa nhìn liền thấy không thích hợp, khỉ chứ,tùy ý chuyển đổi hình ảnh, căn bản cũng không phải là nằm mơ.

"Hài Hòa Hiệu, hệ thống ngươi hỏng rồi à?" Minh Thù chợt ngồi xuống.

"Ầm"

Một tiếng đánh vào vách xe, đầu choáng váng một trận,nhưng những hình ảnh không thể miêu tả này, vẫn còn truyền đến một cáchtuần hoàn, khóe miệng côco quắp:

"Ngươi dừng lại cho ta!"

Có lẽ, Hài Hòa Hiệunhấn tạm dừng, hình ảnh dừng lại trong đầu Minh Thù.

Minh Thù ôm đầu, nghiến răng nghiến lợi cười hung dữ: "Sáng sớm ngươi nổi điên cái gì?"

Nhìn thấyhệ thống cho ký chủ và tiểu yêu tinh đánh nhau trên giường chưa?

Hài Hòa Hiệu!

KHỉ thật,Hài Hòa Hiệu!

Tại sao không đánh chếtHài Hòa Hiệu!

[Gọi cô dậy.] Hài Hòa Hiệu giải thích.

"Gọi tôi dậy... Chế độ phục vụ gọi dậycủa ngươi thật đúng là đặc biệt."

Nụ cười trên mặt Minh Thù càng dữ tợn, trẫm là loại người vô dụngsao?

"Khỉ chứ,nó có bản lĩnh thì đừng có đánh ngựa!"

Đánh ngựa chính là lưu manh đùa giỡn.

[Lần sau, tôithử xem có thể xóa hay không.]Hài Hòa Hiệurất chân thành tiếp thu sự trách cứcủa Minh Thù.

Minh Thù nhất thời không thể giận nổi.

Côkhông so đo vớimộthệ thống bất thường.

Trong lòng thoải mái một phen,loại hệ thống xúi giục người ta kéo thùhận, lại thả tiểu yêu tinh ra đánh nhau, đúng là đốt đuốccũng không tìm được, nếu như nó có thể thay đổi thành đồ ăn ngon, vậy thì càng tốt hơn.

[Ký chủ nỗ lực kiếm giá trị thùhận, cửa hàng của hệ thốngcó đồ ăn vặt của các loại, tha hồ chọn, ăn no.]

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 97: Công Chúa Trấn Quốc (3)

Minh Thù chui vào xe ngựa, ôm hai chân lạnh run.

Thật là đói!

Thân thể yếu ớt như gà, bảonàng sao có thểchạy ra ngoài đánh một đám sói?

Nhiệm vụ cóđộ khó cao như vậy, lại giao chomột thân thể yếu đuối thế này, quả thực là muốn mạng củatrẫm.

"Sột xoạt..."

Minh Thù kéo rèmxe,nhìn ra bên ngoài, vừa nãy có thể bầy sói đã thấy mình, lúc này đang đi qua chỗ của mình. Một đôi mắthiện lên tiaâm u, ban ngày nhìn cũng thấy kinh sợ.

"Công... Công chúa."

Tiểu nha đầu mơ màng, xoa xoa cánh tay đau nhức tỉnh dậy, lo lắng nhìn Minh thù dựa vào cửa sổ xe:

"Công chúa, người..."

"Suỵt."

Minh Thù đưa ngón tay lênmôi.

Tiểu nha đầu liền im bặt, nhìn ra ngoài theo hướngnhìn của

Minh Thù, nhìn thấy vậy khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, muốn thét chói tai, nhưng một giây tiếp theo nàng ta đưatay bịt miệng mình, đề phòngphát ra âm thanh.

Sói... Có sói.

Làm sao lạigặp sói.

Tiểu nha đầu tới gần Minh Thù, nắm thật chặt cánh tay Minh Thù, giọng nóirun rẩy hỏi:

"Công chúa, chúng ta phảilàm sao bây giờ?"

Nhiều sói như vậy, các nàng chạy thế nào cũng không thoát.

"Chờ anh hùng cứu mỹ nhân."

Đây không phải là cốt truyện thông thường sao, nhưng mà nàng không phải vai chính, không biết có thể có anh hùng đến cứu mỹ nhân không nữa.

"Hả?"

Ai muốn làm anh hùng đến cứu mỹ nhân?

Công chúa không phải là bị dọa đến ngốc chứ?

Tiểu nha đầu khẽ cắn môi, hai mắt đẫm sương nói:

"Công chúa, nô tỳ dẫn sói rời khỏinơi này, người nhân cơ hội chạy, đừngquay đầu lại. Bệ hạ nhất định sẽ phái người tìm công chúa, người đừng sợ."

Hiện tại,chỉ có cáchnày mới có thể cứu đượccông chúa.

Minh Thù kéo tiểu nha đầu lại: "Ngươi xuống dưới, ta cũng không chạy thoát được."

"Công chúa..."

Tiểu nha đầu rơi nước mắt càng nhiều: "Đều là lỗi của nô tỳ, khôngbảo vệ tốt công chúa..."

"Có đồ ăn hay không?" Để trẫm bổ sung chút thể lực.

"Hả?"

Tiểu nha đầu tưởng mình nghe lầm, đột nhiên Minh Thù nói một câu, sau khi nàng ta sửng sốt một chút, gật đầu:

"Có... Có."

"Đưata."

Tiểu nha đầu liên tục lật dướinệm giường, lấy ra mấy gói từ phíadưới, bêntrong tất cả đều là lương khô dễ mang theo.

Minh Thù còn kích động hơn cả so với nhìn thấy người thân.

Ăn hơn phân nửa lương khô, tuy Minh Thù còn đói, nhưng đãkhông đói đến mức muốn chết.

"Ngao u..."

Bầy sói bên ngoài gầm nhẹ, tiếp theo chính là xe ngựa bị nhấnxuống, có sói bắt đầu nhảy lên.

Tiểu nha đầu sợ đến mức hét lên một tiếng, bầy sói bên ngoài càng nhốn nháo, tiếp đólà con thứ hai thứ ba nhảy lên xe ngựa.

Minh Thù bình tĩnhthả lương khô vào miệng, ánh mắt nhìn chằm chằm cửa xe, thuận tay cầm kiếm của thích khách tối qua:

"Một lát nữa, ngươi ở phía sau chạy trước, có thể chạy được bao xa thì chạy."

"Công chúa..."

Tiểu nha đầu lạnh run.

Khóe miệng Minh Thù cong lên, tràn đầy ý cười:

"Nghe lời ta mới có mạng để sống."

Sau khi, Minh Thù giải quyết mấy miếnglương khô, bọn sóibên ngoài xe cũng nhanh chóng trèo lên cửa xe, nàng đẩy tiểu nha đầu về phía sau một phen, thuận thế đá văng cửa xe, bầy sói bên ngoài hưng phấn gầm lên một tiếng.

Sau đó, cửa xe đóng mạnh lại, tiểu nha đầu chỉ kịp thấy kiếm trong tay Minh Thù, lóe lên tia sáng lạnh.

Nàng ta đạp lên bầy sói đang gào rống, lảo đảo nghiêng ngảchạy ra thật xa.

...

Khe núi nào đó.

Một tiểu cô nương mệt lã,ôm thân cây, hái quả trám trên nhánh cây, bởi vì thân cây caonàng thử vài lần cũng không với tới. Tiểu cô nương ôm thân cây thở dốc, một lát sau tiếp tục vươn tay hái quả trám.

Đầu gón tay cách quả trám càng ngày càng gần, càng ngày càng gần...

Cố sức, thành công nắm đượcquả trám, nhưng dưới chân nàng trượt, cả người té xuống dưới đất.

"Ai ui."

Trên mặt đất là cỏ xanh, kỳ thực cũng không đau gì. Minh Thù phủi phủi mông ngồi xuống, tùy tiệnlau lau trái cây, bỏ vào miệng mình.

Minh Thù ngẩng đầu nhìn quả trám trên cao, có hơi thèm ăn, nhưng nàng với không tới.

Tức thật!

Đợi lát nữa... Năng lực nguyên chủ là gì nhỉ?

Tiên đoán!

Minh Thù lập tức vui mừng, hai tay tạo thành hình chữ thập, miệng lẩm bẩm nói:

"Trái cây trên cây,sẽ đồng thời rơi xuống."

Nàng mở to mắt mong đợi, nhìn trái cây trên cây, rơi xuống đi, mau rơi xuống.

Một phút đồng hồ trôi qua, trái cây không rơi.

Ba phút đồng hồ trôi qua, trái cây không rơi.

Mười phút đồng hồ trôi qua, trái cây vẫn không rơi.

Một giờ đồng hồ trôi qua...

Bà nội nhà ngươi, kỹ năng này không dùng được.

[Ký chủ, tiên đoán không phải dùng như cô.]

Kỹ năng người ta lớn lao như vậy, cô dùng để hái trái cây, thìlàm sao...

"Rào rào!"

"Bịch bịch..."

Hài Hòa Hiệu còn chưa nóixong, trái cây trên cây rớtxuống rối tinh rối mù,không thừa trái nào.

Không! Thừa! Trái! Nào!

[...]

Có thể là nó quá xem trọng kỹ năng tiên đoán này.

À không.

Tiên đoán không phải là nói linh như thế!

Minh Thù cheđầu vừa bị trái cây đập xuống: "Lúcrơi xuống cũng không báo trước sao? Đau chết trẫm."

Minh Thù cầm mấy quảtrái cây, bỏ vào miệng mình.

Dám đập trẫm, ăn sốngngươi luôn.

...

Một bóng râm trên đường nhỏ, cách đó không xa.

Một nam nhâncưỡi ngựa, dẫntheo một đội người ngựa nhỏdừng ở đây, xuyên qua lá cây, quan sáttiểu cô nương gặm trái cây trên bãi cỏ bên kia.

"Vương gia, hình như là Trấn Quốc công chúa."

Thuộc hạ ởsau lưng tiến lên hai bước, cung kính nói:

"Nghe nói mấy ngày trước đội ngũ đi tuần của bệ hạ bị tập kích, Trấn Quốc công chúa mất tích, hiện tại bệ hạ đang phái người đi tìm nàng khắp nơi, cần thuộc hạ đưanàng đến không?"

"Không cần."

Nam nhânlạnh lùng nhìn bên kia.

"Vương gia, cứu Trấn Quốc công chúa trở về, lần này trở lại, cũng sẽ bớtđi một chút việc đối mặt với những người gâykhó dễ, điều nàyđối với chúng ta mà nói lợi nhiều hơn hại."

Trấn Quốc công chúa chính là vương bài.

"Không cần."

Nam nhânbỏ lại những lời lạnh như băng này, chuẩn bị thúcngựa rời đi.

"Hoàng thúc, đưata đi một đoạn đi."

Đi nhờ xe, không trả lời không đáp lại, nàng không muốn bôn bavì đồ ăn ở vùng dã ngoại hoang vu này, thân thể này không chịu đựng đượcgian khổ.

Giọng nóilinh động vang lên phía sau, tiểu cô nương mới vừa rồi còn ngồi dưới táncây, lúc này ôm mấy viên trái cây, đứng ở cách đó không xa, cười khanh khách nhìn hắn.

Nam nhânnhíu mày, sao nàng tới đây nhanh vậy?

"Nhận lầm người rồi."

Minh Thù: "..."

Làm sao có thể nhận lầm người, ký hiệu Hoài vương phủ nổi bậtnhư vậy, nàng lại không bị mù.

Minh Thù cũng không cưỡng ép, ôm trái cây xoay người rời đi.

Không đi nhờ xe được, nàng vẫn phải tiến quân thần tốc trong mưa gió... Trởvề thôi.

"Vương gia, đi lúc này cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy, ngài nói lời này không thích hợp."

Có thuộc hạ nói bên tai nam nhân: "Ngài đã nhiều năm không trở về, Trấn Quốc công chúa vẫn nhận ra ngài, vị công chúa này không ngốc. Vương gia, chúng ta nên cẩn thận một chút, chớ đểngười khác bắt được nhược điểm. Hơn nữa, đắc tội với nàng, cũng không có lợi ích gì."

Vị này chính là cục cưng bảo bối của Thần Thiên Từ.

Bọn họ không gặp nhau thì thôi, nhưng vị này cố tình phát hiện bọn họ, nếu như bởi vì bọn họ bỏ mặcnàng màcuối cùng xảy ra chuyện gì, đến lúc đósẽ có người hắt nước bẩn lên người Vương gia.

Dường như nam nhâncó chút không kiên nhẫn, đenmặt nói:

"Các ngươi hộ tống nàng quay về."

"Vâng."

Thuộc hạ thở phào, thật sợ Vương gia cố chấp không chịu.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 98: Công Chúa Trấn Quốc (4)

"Công chúa điện hạ, thuộc hạ xin lỗi vì đã thất lễ với người, gần đây Vương gia đi đường suốt đêm, thể xác tinh thần đều uể oải, tâm tình không được tốt lắm, có chỗ nào đắc tội với ngườimong người thông cảm cho."

Minh Thù không để ý lắm, phất tay một cái: "Cámơn các ngươi hộ tống ta quay về."

Nàng có gì đáng để ý, người ta không đưanàng quay về, vậy cũng là chuyện của người ta.

Diệp Tùng hơi kinh ngạc, hắn còn tưởng rằng nàng sẽ giận dữ, vì thái độ của Vương giacơ đấy.

Cho dùkhông nổi trận lôi đình, thì ít ra cũng phải nói vài ba câu tức giận chứ?

Ít nhất, hắn khi tiếp xúc với công chúa haythiên kim tiểu thư đều là kiểu tính tìnhnày.

Nhưng nàng lại coi như không để bụng, còn khách khí nói lời cảm ơn, thế nàycũng không giống như một công chúa, huống chi thân phận của nàng còn tôn quý hơn nhiều so với công chúa.

Người nàyxuất thân từ Thần Thiên Từ...Diệp Từ thu lại tâm tư, vội vàng nói:

"Đây là chuyện nên làm, nhưng mà phải để công chúachịu thiệt thòi, xung quanh không tìm được xe ngựa, công chúacưỡi ngựa không thành vấn đề chứ?"

"Ừ."

Diệp Tùng nhanh chóng cho người dẫn ngựađến, đỡ Minh Thù đi lên:

"Nơi này cách kinh thành còn một đoạn đường xa lắm, công chúa chịu đựngmột chút, thuộc hạ đã phái người thông báo cho bệ hạ, hẳn là rất nhanh sẽcó người tới đón công chúa."

Minh Thù mỉm cười: "Ừ, đi nhanh thôi."

Trở về ăn gì đó.

Thật là đói!

...

Minh Thù vốn tưởng rằng, dựa vào kỹ thuật cưỡi ngựa trâu bò của mình, hoàn toàn không thành vấn đề, thế nhưng không nghĩ đến thân thể này chịu không nổi, loại cảm giác thiếu dưỡng khí này,khiếnMinh Thù rất bất đắc dĩ, chỉ có thể thả chậm tốc độ.

Minh Thù đi chậm rãi, đám người Diệp Tùng cũng chỉ có thể thả chậm tốc độ.

Lộc cộc lộc cộc...

Tiếng vó ngựa dồn dập từ phía trước truyền đến, Diệp Tùng đề phòng, người phía trước nhanh chóng xuất hiệnlà người của mình, Diệp Tùng thở phảo nghênh đón.

"Xảy ra chuyện gì?"

"Diệp thị vệ, phía trước đất lún không qua được, Vương gia dự định đi một con đường khác."

"Đất lún?"

"Mấy ngày hôm trước mưa to, chắc là lún khi đó."

Ngay khi bọn họ đang nói chuyện, Hoài vương cùng mấy người khác cưỡi ngựa xuất hiện.

Ánh mắt Hoài vương lạnh như băng, liếc Minh Thù ngồi trên ngựa đang gặm trái cây, trực tiếp thúc ngựa vụt qua người nàng.

"Vương gia..."

Ngài chờ thuộc hạ một chút.

Minh Thù vẫn như cũ, xem như không có gì xảy ra gặm trái cây.

Lún không thể đi, chỉ có thể đổi đường theo Hoài vương, thế nhưng đổi đường lại lòng vòng rất xa, vốn trước khi trời tối có thể vào thành, nhưng bây giờ trời đãtối đen, chỉ có thể ở ngoại ô qua đêm.

Hoài vương và Minh Thù đều tự chiếm một bên, ranh giới rõ ràng.

Chỗbọn họ qua đêm gần bờ sông, Diệp Tùng dẫn người đi bắt cá, Minh Thù ngồi xổm bên bờ sôngchống cằm nhìn Diệp Tùng bắt cá, nhưngcá nơi này tương đối thông minh, Diệp Tùng bắt nửa ngày không được con nào.

"Các ngươi xong chưa?" Trẫm sắp chết đói.

Diệp Tùng xấu hổ: "Công chúa điện hạ, hay làchúng tôiđi chuẩn bị món ăn thôn quê đemvề."

Minh Thù gật đầu, Diệp Tùng nhanh chóng dẫnngười đi làm món ăn thôn quê, vốn cho rằng cá dễ bắt, ai biết được cá ở nơi này khó bắt như vậy.

Lính tuần tra tản rathật nhanh, Diệp Tùng vừa đi, toàn bộ khu đấtđều có vẻ trống trải.

Hoài vương dựa vào thân cây, thỉnh thoảng đảo ánh mắt qua bờsông.

Cô gáirửa mặt xong, nâng váy xuống nước.

Một lát sau, nàng lui về bên bờ, nghiêng đầu nhìn chằm chằm mặt sông, ánh trăng sáng trong rơi xuốngmặt sôngsóng nước lóng lánh, cô gáichợt chắp tay trước ngực.

Hoài vương bình tĩnh,nhìn một đám cá chen lấn nhảy lên bờ.Cùng vài chùmtrái cây, đồng thời rớt xuống, giống hệt trước kia.

Điều nàycó chút sai lệchso vớitiên đoán màhắn biết.

Tiên đoán... Là thời gian tớinhất định sẽ có chuyện xảy ra, nhà tiên tri chỉ nói rathời gian xảy rachuyện đó,chứ không phải làloại tiên đoán thay đổi thời gian xảy rachuyện đó.

Minh Thù mang theo mấy con cátrở lại bên đống lửa, tất cả nội tạng đều được xử lý sạch sẽ, nàng thuần thục nướng cá trên lửa.

Minh Thù liếc mắt, khóe môi cong lên: "Hoàng thúc, ngươi nhìn ta như vậy làm gì?"

Muốn cướp cá nhỏ của trẫm chứ gì?

Hoài vương nhíu mày, dời mắt, nói một tiếng lạnh như băng: "Mặc trang phục đàng hoàng."

Minh Thù rửa sạch vết bẩn trên người, trên người ướt nhẹp, mới vừa nãy xuống sông, giàycũng không mang, chân ngọc tinh tế lộ ra bên ngoài, bị ánh lửa chiếu vào trắng nõn xinh đẹp.

Thời cổ đại tương đối bảo thủ, chân ngọckhông thể để người khác nhìn thấy.

Minh Thù lấy giày mang vào, thuận tiện sửa sang trangphục... Tiếp tục nướng cá.

Hai người không nói thêm câu nào nữa.

Diệp Tùng trở về, Minh Thù đã ăn xong, Vương gia nhà hắn tựa vào cây, ánh mắt lạnh bănglại sâu thẳm nhìn hắn. Diệp Tùng nuốt một ngụm nước bọt, nhanh chóng cho người chuẩn bị thức ăn.

"Công chúa điện hạ, người còn muốn ăn không?"

Hắn cũngkhông bắt được cá, tại sao nàng có thể bắt được?

Còn nữa, kỹ thuật nướng cá này, có phải có chút không thích hợp vớithân phận của nàng, đúng không? Ngươi gặp qua vị công chúa nào được nuông chiều từ bé, mà lại biếtnướng cá chưa?

Minh Thù phun xương cá, lắc đầu cười.

Diệp Tùng đem phần đồ ăn ngonnhất cho Hoài vương, chỗ còn lại thìcho những người khác, bọn họ nuốt cả quả táo, dự địnhlấp đầy bụng.

Hoài vương ăn nhã nhặn hơn nhiều, nhai kỹ nuốt chậm, tư thế nho nhã quý phái.

Minh Thù chọt chọt đống lửa, tay khẽ nâng cằm.

Hiện tại,hoàng đế đăng cơ, anh em của hắn chết hếthoặc là bị giáng chức, còn giữ được danh hiệuVương gia cũng chỉ có vị Hoài vương này.

Hoài vương là con trai lúc tiên hoàng tuổi già mới có được, nhỏ tuổi nhất, lúchoàng đế đăng cơhắn chỉ là một đứa trẻ, hiện giờ nếu như ngay cả hắnhoàng đế cũng không buông tha, thì có vẻhơi tàn bạo.

Sau khi,hoàng đế đăng cơ, Hoài vương còn là đứa trẻ, liền chủđộng chờ lệnh rời kinh thành,đếnbiên cương rèn luyện.

Không cầu công lao, không cầu khen thưởng.

Nhưngkhi hắn thành niên, hoàng đế vẫn phong hiệuvà cấp đất phong cho hắn.

Lần duy nhất nguyên chủ thấy Hoài vương là trên quốcyến, một năm kia là quốc yến trăm năm của vương triều Võ Thương, Hoài vương phải hồi kinh, Hoài vương vẫn là thiếu niên, cũng không kém xa lắm so vớiHoài vương hiện tại, đều là bộ dạng lạnh như băng, người sống chớ lạigần.

Ấn tượng nguyên chủ khắc sâu là ký hiệu phủ Hoài vương.

Đây cũng là nguyên nhân Minh Thù liếc mắt liền nhận ra hắn.

Nghe người Thần Thiên Từ nói, bởi vì mấy năm nay Hoài vương ở biên cương, danh tiếng ngày càng tốt, hoàng đế kiêng dèHoài vương, lần này Hoài vương hồi kinh, có lẽlà hoàng đế bày mưu đặt kế.

Nguyên chủ có thể tiếp xúc với tin tức trung tâm, nhưng đối với việc này, nguyên chủ không cảm thấy hứng thú, đại đa số tin tức đều là nghe người của Thần Thiên Từ bàn tán, trong lúc vô tình ghi nhớ.

Hoài vương...

Chỉ cần không gây trở ngại nàng ăn và kéo giá trị thùhận, tất cả đềuđược.

Minh Thù tìm một chỗthoải mái nằm xuống.

Suốt đêm không nói chuyện.

Sáng sớm hôm sau, Minh Thù bị tiếng vó ngựa đánh thức.

Nàng mở mắt,liền thấy Hoài vương thúc ngựa rời đi, chỉ còn lại Diệp Tùng dẫn ngườichờ nàng ở một bên.

Minh Thù kéo tóc hai cái, ngáp ngủ đứng dậy.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 99: Công Chúa Trấn Quốc (5)

Minh Thù trở lại hoàng cung đã là buổi chiều, Thần Thiên Từ và người của hoàng đế cũng đang chờ nàng, nàng vừa xuất hiện đã bị đám người tiền hô hậu ủng (*) đưa về Thần Thiên Từ.

Thần Thiên Từ ở phía bắc hoàng cung, vài tòa cung điện cực kỳ đẹp đẽ, nối dàithành một mảng, ở đó có chiếc cầu nhỏ bắc ngang, hành lang khúc khuỷu,tựabồng lai tiên cảnh. Bên ngoài, trồng hàng trúc xanh, bên trong nóđều là địa bàn Thần Thiên Từ.

"Tiểu Từ đã trở về rồi à, không sao chứ?"

Minh Thù vừa vào Thần Thiên Từ, đượcmột lão nhângương mặt hiền lành nghênh đón.

"Không sao cả." Minh Thù lắc đầu.

Lão nhân này là Từ chủ đương nhiệm của Thần Thiên Từ, có thể nói nguyên chủ là do một tay ông dạy dỗ trưởng thành, nói là nửa cha cũng không quá.

Nhưng bởi vì thân phận nguyên chủ, lão đầu không dám coi thường nguyên chủ.

"Không sao là tốt rồi."

Lão nhânvỗ vỗ vai Minh Thù, dẫn nàng vào bên trong Thần Thiên Từ:

"Lần ngoài ý muốn này, bệ hạ sẽ cho ngươi công đạo, ngươi ở bên ngoài chịu khổ sẽ không chịu thiệt."

Minh Thù vểnhmôicười cười, giọng nóinhẹ nhàng: "Làm ngườilo lắng."

Lão nhânthan thở: "Tất cả mọi người rất lo lắng cho ngươi. Được rồi, ta nghe nói là Hoài Vương hộ tống ngươi về?"

"Ừm, coi như vậy đi."

"Tại sao, ngươigặp được Hoài Vương?"

"Nửa đường gặp phải."

"Chuyện này ngươi đừng nhúng tay vào, ta sẽ nghĩ cách cho ngươi, sau này đừng cùng qua lại với Hoài Vương nữa, biết không?"

Lão nhânnghiêm túc dặn dò Minh Thù.

Đương kim bệ hạ nghi ngờ Hoài Vương, tiểu Từ qua lại với hắn không ổn. Nếu như, hắn là con củabệ hạ thì còn dễ nói, nhưng hắn lại là huynh đệ bệ hạ, lỡ đâu xảy ra chuyện gì, thật không hay.

Hơn nữa,Hoài Vương làm saolại vừa khéo như vậy, gặp được Tiểu Từ?

Cólẽlà hắn có âm mưu, phải để tiểu Từ cách xa Hoài Vương một chút thì tốt hơn.

Lão nhânlại căn dặn Minh Thù hai câu, chongười đưa nàng về phòng nghỉ ngơi.

Lúcđi ngang qua một đại điện, thấy tiểu nha đầu lúc trước đang quỳ gối trong đại điện, Minh Thù hỏi người bên cạnh:

"Nàng ta đang làm gì?"

"Bẩmcông chúa, Tri Kỳ bị phạt."

Tri Kỳ bỏ chủ của mình chạy trốn, mặc dù là do Minh Thù bày mưu đặt kế, nhưng không phù hợp với quy tắc ở thời đại này, bị phạt thế này là nhẹ.

Minh Thù gật đầu, không nói đỡ cho Tri Kỳ, đi thẳng về phòng, nàng nói có ý sâu xa:

"Ta hơi đói, ngươi bảo Tri Kỳ làm chút đồ ăn đưa qua cho ta."

"Chuyện này..."

Người nọ chần chờ chỉ trong chốc lát: "Vâng, nô tỳ liền đi."

Trong lòng nàng thở dài, Tri Kỳ cũng tốt số đi theo một người chủ như thế, vòng vo một hồi để miễn phạt cho Tri Kỳ.

...

Minh Thù bên này vừa thay trang phục sạch sẽ, thánh chỉ hoàng đế đã đến.

Thân là Trấn Quốc công chúa, tất cả đại lễ đều có thể miễn trừ, chỉ cần cúi thấp đầu nghe thánh chỉ là được.

Thánh chỉ đại ý là nàng ở bên ngoài thiệt thòi,chịu nhiềusợ hãi, ban cho các loại kỳ trân dị bảo, tỏ vẻ an ủi.

"Công chúa điện hạ, đêm mai bệ hạ thiết yến trong cung, điện hạmời người tham dự."

Tuyên xong thánh chỉ, thái giám liền tuyên khẩu dụ.

Tiệc tối = Ăn.

Ăn!

Minh Thù lập tức giãn mặt, mỉm cười: "Ta sẽ đi."

Thái giám nói vài câu xã giao, khom lưng cáo lui: "Nô tài không quấy rầy công chúanghỉ ngơi, xincáo lui."

Minh Thù cho người đưa bọn họ ra ngoài, đi vòng quanh mấy cái rương lớn, tiện tay mở một cái ra, ngoài vàng bạc châu báu, tơ lụa mềm mại ra cũng không có gì khác.

Một cái rương cuối cùng, chứa đồ không giống với những cái còn lại, là vài bức tranh chữ.

Tri Kỳ viền mắt đỏ bừng, tinh thần không tốt lắm, nhưng nhìn đến tranh chữ trong rương, lại đột nhiên tinh thần tỉnh táo.

"Công chúa, là tranh Mạc Bạch Thăng."

Tri Kỳ cẩn thận mở tranh: "Bệ hạ vậy mà đem "Tứ Hải Thăng Bình" tặng cho người."

Mạc Bạch Thăng?

Nguyên chủ tựa hồ rất thích những bức tranh chữ này, mà Mạc Bạch Thăng là một họa sĩ nguyên chủ rất thích, là người thuộc về thời kỳ khai triều vương triều Võ Thương, cách đây đã mấy trăm nămthi họa vô số, là tiền bối được văn nhân mặc sĩ tranh nhau truy lùng.

"Tứ Hải Thăng Bình" là bức tranh nổi tiếngnhất của Mạc Bạch Thăng, vẫn đượchoàng thất cất giấu.

Hoàng đế đem bức tranhnày ra tặng, có thể thấy được thành ý.

"Đem chúng treo lên đi." Nhìn cũng thật đẹp mắt, đáng tiếc không thể ăn.

"Vâng."

Tri Kỳ sai người treo bức tranh lên: "Công chúa, mấy thứ này..."

"Để lại một ít, còn lại giao cho Từ chủ xử lý."

Phải chừa chút tiền mua đồ ăn, bằng không ngày nào đó trẫm chết đói thì sao.

Dọn rương ra ngoài xong, không gian rộng rãi hơnnhiều, Minh Thù nằm trên mỹ nhân tháp,ăn điểm tâm mới làm.

"Công chúa."

Tri Kỳ vù vù một tiếng quỳ xuống, nước mắt ào ào rớt ra.

"Làm gì, ta còn chưa chết, ngươi khóc cái gì mà khóc."

Minh Thù phất tay một cái: "Ta biết ngươi muốn nói gì, lúc đó là ta bảongươi đi, chuyện không liên quan tới ngươi."

Nghĩ đến đám sói kia, Minh Thù lại nghiến răng nghiến lợi, để thoát khỏi chúng nàng phải lao lực không ít.

"Nhưng mà..."

Nàng làm sao có thể bỏ lại chủ nhânchạy trốn?

"Ngươi lại khóc, thì hãytrở về quỳ đi."

Tri Kỳ cũng thiểu năng trí tuệ, lau nước mắt trở lại quỳ, dù cho công chúa tha thứ cho nàng, nàng cũng không có biện pháp tha thứ cho chính mình.

"..." Đúng làthiểu năng trí tuệ.

...

Tiệctốitrong cung, được tổ chức ởcung điện riêng.

Minh Thù lắc lư liêu xiêu, một khắc trước khi cung yến bắt đầu mới đến nơi. Vì tối hôm quaquỳ hơi lâu nên Tri Kỳ bị cảm, cho nên bên người Minh Thù không có cung nữ bên mình hầu hạ, những người còn lại chỉ có thể ở bên ngoài cung điện, chỉ một mình nàng đi vào.

"Công chúa, công chúa, người chậm một chút."

"Hoàng thúc đã trở về, huynh ấy ở đâu?"

Cô nương xinh xắn,vui sướng chạy vào trong, cung nữ ở phía sau lo sợcăn dặn.

Cung nữ thoáng nhìn qua Minh Thù đứng ở phía trước, nhanh chân ngăn cản công chúa nhà mình, thận trọng nhắc nhở:

"Công chúa, Trấn Quốc công chúa ở đây."

Người này là Vinh Hoa công chúa đương triều, bởi vì nguyên chủ được phong Trấn Quốc công chúa, phẩm cấp cao hơn nàng một bậc, vị này vẫn luôn không vừa mắt với nguyên chủ.

"Nàng ta ở đây thì thế nào, còn muốn bản công chúa hành lễ với nàng ta sao?"

Vinh Hoa công chúa xem thường, kiêu ngạo liếc nhìn Minh Thù: "Còn không phải là ỷ vào Thần Thiên Từ sao? Nếu không có Thần Thiên Từ, nàng ta là cái gì?"

"Sao lại không chết ở bên ngoài luôn đi."

Vinh Hoa công chúa lại không cam lòng nói thầm.

Minh Thù nhếch miệngnói: "Vinh Hoa công chúa còn chưa chết, sao ta có thể chết được."

Vinh Hoa công chúa bị dọa giật mình, rõ ràng nàng nói nhỏ như vậy...

Nàng khẽ cắn môi dưới, sau mấy giây mới hừ lạnh một tiếng, chạy chậm qua từ bên người Minh Thù.

Ngày hôm nay, không chấp nhặt vớinàng ta.

Cung nữ khẩn trương hành lễ với Minh Thù, sau đó đuổi theo Vinh Hoa công chúa đi vào.

"Chát!"

Âm thanh vang lênở cửa điện.

Tiếp theo, chính là âm thanh rống giận sắcnhọn của Vinh Hoa công chúa:

"Ngươi dám đánh ta, bắt hắn lại cho ta."

Ở cửa điện, có một thân ảnh loạng choạng chạy ra, Vinh Hoa nâng váy đuổi theo, khí thế hung hăn chỉ vào hắn, dường như muốn mắng hắn, nhưng ánh mắt vừa nhìn thấy nhiều người, lập tức nén lạinói:

"Thái tử ca ca, ngày hôm nay ngươi lại không uống thuốc sao? Vinh Hoa mang chongươi."

***

(*) Tiền hô hậu ủng: Tả cảnh vua quan đi, có đoàn người đi trước dẹp đường, theo sau hộ vệ, uy nghi.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 100: Công Chúa Trấn Quốc (6)

"Vinh Hoa công chúa, không biết thần nữ đưa điện hạ trở về có được không?"

Nhìnthấy Vinh Hoa công chúa sắp bắt được Mộ Trạch, đột nhiên một giọng nữ nhẹ nhàngở bên cạnh chen vào, thân ảnh xinh đẹp xuất hiện bên người Mộ Trạch.

"Trình Cẩm Vân, ngươi không cần xen vào chuyện người khác!"

Vinh Hoa công chúa khó nén lửa giận.

Tênngốcnày, dựa vào cái gì mà chiếm lấy vị trí thái tử.

"Vinh Hoa công chúa nói thế sai rồi, thần nữ là thái tử phi tương lai, đưa điện hạ quay về sao có thể xem là xen vào chuyện người khác?"

Trình Cẩm Vân không kiêu ngạo, không xu nịnh, không hề có chút luống cuống.

Trình Cẩm Vân mặc một thân trang phụcđơn giản, nhưng nàng lớn lên xinh đẹp, mặc dù không có trangsức lấp lánhkèm theo, nhưng khi đứng trong đám người vẫn rất nổi bật.

"Không ngờ rằng, tiểu thư Trình gia không biết xấu hổ như thế, còn chưa bước vào phủ thái tửliền tự cho mình là đương gia."

Vinh Hoa công chúa không chút khách khí châm chọc.

"Bảo vệ vị hôn phu của mình, thần nữ không cảm thấy có gì không thích hợp."

Trình Cẩm Vân hất cằm, giọng điệu kiên định.

Mọi người đều biết thái tử là kẻ ngốc, lúc này Trình Cẩm Vân bảo vệ thái tử như vậy, người vây xem lập trường không rõ, nhưng sâu trong lòngcảm thấy Trình Cẩm Vân là một nữ nhâncó tình có nghĩa.

Về phần Vinh Hoa công chúa...

Nàng quen thói ngang ngược, nếu như không vì thân phận công chúa của nàng, e làtrong cung sẽ không ai nhường nhịn nàng ta.

Minh Thù nâng váy đi lên bậc thang.

Người bên ngoài kinh ngạc, khom lưng hành lễ: "Bái kiến Trấn Quốc công chúa."

Một tiếng này, không thể nghi ngờ là một viên đáquăng vào mặt hồ tĩnh lặng, tầng tầng rung động, mọi người đều nhường ra một lối đi, đủ để người đi qua, khom lưng hô Trấn Quốc công chúa vạn phúc.

"Vây quanh cửa điện làm gì?"

Minh Thù thong dong bướcqua, ánh mắt mang theo ý cười rơi vào người mấy người đứng giữa: "Vinh Hoa công chúa đang trông ngóng ai chết?"

Sắc mặt Vinh Hoa công chúa biến hóa: "Ta không có, ngươi đừng nói mò."

Người trước mặt, dù gì cũng là thái tử điện hạ chính thống, dù cho trong lòng nàng hận không thể để hắn chết đi, nhưng không thể trước mặt nhiều người như vậy nói ra.

"Không có, thì ngươi dẫn người chặn ở đây làm gì?"

Chặn đường không phải làthiếu nữ đâu!

Vinh Hoa công chúa lúng túng cắn môi dưới, không nói gì.

Một lúc sau, Vinh Hoa công chúa phất tay áo hừ lạnh: "Chúng ta đi."

Kẻ ngốc này không biết lấy vận khí ở đâu, có quan hệ tốtvới Thẩm Từ, lần nào cũng bảo vệ hắn.

Nàng sẽ không cứ như vậy, mà từ bỏ ý đồ.

Những người còn lại cứ nhìn nhau, Trấn Quốc công chúa này...

Ngày hôm nay, sao trở nên mạnh mẽnhư vậy?

Trình Cẩm Vân âm thầm quan sát Minh Thù vài lần, đó là Trấn Quốc công chúa, kiếp trước nàng chỉ có thể nhìn từ xa vài lần, hơn nữa nàng ấyxuất hiện luôn tiền hô hậu ủng, hầu như không nhìn thấy bộ dạng của nàng ấy.

Đây là lần đầu tiên nàng tiếp xúc ở khoảng cách gần như vậy, không nghĩ tới lại nhỏ tuổinhư thế...

Tuổi cũng không chênh lệch lắm với nàng nhỉ?

Minh Thù mỉm cười, lướt qua người Trình Cẩm Vân, đượccác đại thần vây quanh đi đến cửa chính đại điện.

Mộ Trạch len lén nhìn trộm Minh Thù, hắn vừa định đi qua, Trình Cẩm Vân chợt tiến lên trước ngăn cản:

"Điện hạ, thần nữđưa ngài trở về thay quần áo trước đã nhé?

Mộ Trạch nhíu mày, lại chỉ có thể đờ đẫn gật đầu.

...

Minh Thù ngồi ở đầu bàn tiệc, bên tay phải hoàng đế, trên bàn để không ít điểm tâm ngon miệng, hương trà lượn lờ.

Minh Thù không chút khách khí bắt đầu ăn.

Trình Cẩm Vân và thái tử đồng thời tiến vào khi yến hội sắp bắt đầu.

Thái tử ngồi đối diện Minh Thù, Trình Cẩm Vân ngồi ở phía sau xa xa, chịunhiềuánh mắt khinh bỉ và xem thường, tỉ mỉ an bàicho thái tử xong, thong thả trở về chỗ của mình.

Trong lòng Trình Cẩm Vân cười nhạt, đám ngu ngốc các ngươi biết cái gì, người thắng lớn nhất ở đây là kẻ ngốc trong mắt các ngươi đó.

Trình Cẩm Vân vừa ngồi xuống, bên ngoài bỗng hô to một tiếng.

"Hoài Vương đến..."

Toàn bộ đại điện tức khắc lặng ngắt như tờ, giống như bị người ấn nút tạm dừng.

Nam nhân mặc một thân vương phục màu đen, từ bên ngoài tiến vào, thần sắc hắn nghiêm nghị, nhìn không chớp mắt, đi lại thong dong.

Độ ấm trong đại điện theo hắn giảm xuống vài độ, lộ ra bầu không khí lạnh lẽo.

Cho đến khi Hoài Vương đi vào đại điện, quần thần mới hoàn hồn vàđều hành lễ.

"Miễn."

Thanh âm giống như người của hắn, lạnh đến không có độ ấm, cũng không muốn nóinhiều lời.

Hắn trực tiếp đi đến chỗ Minh Thù, vì Minh Thù vừa mới ngồi xuống, Hoài Vương từ trên cao nhìn xuống nàng, ánh mắt kia không mang theo bất kỳ độ ấm nào, nhìn Minh Thù lạnh đến rùng mình.

Minh Thù cầm đĩa điểm tâm lui về phía sau.

Làm gì, muốn cướp đồ ăn vặt của trẫm sao?

Đại điện yên tĩnh đến mức, có thể nghe thấy tiếng kim rơi, tất cả mọi người ngừng thở.

Nghe nói Trấn Quốc công chúa là được Hoài Vương đưa về, hai người này sẽ không phát sinh cái gì chứ?

Có thể được Trấn Quốc công chúa miệng vàng lời ngọc, tử tù cũng có thể sống.

Những lời này ở vương triều Võ Thương, có thể coilà mọi người đều biết.

Lúcmọi người suy đoán không ngừng, Hoài Vương thu hồi tầm mắt, ngồi xuống bên cạnh Minh Thù.

Vị trí hai bên trung tâm, một bên là thái tử, một bên là Minh Thù, Hoài Vương đương nhiên chỉ có thể chọn vị trí thứ hai, vừa khéo ngồi đối diện Vinh Hoa công chúa.

Biểu hiện của Vinh Hoa công chúa có hơi sợ hãi, nhưng lại nhịn không được vui vẻ,sau khi Hoài Vương ngồi xuống, luôn không ngẩng đầu nhìn côở chỗ này, một mình uống rượu ngon trên bàn, Vinh Hoa công chúa lại thất vọng.

Sau khi,Hoài Vương xuất hiện, hầu như không ai dám nói chuyện lớn tiếng, không khí ngột ngạt.

Vất vả chịu đựng đến khi hoàng đế lên điện.

"Chư vị ái khanh, ngày hôm nay chúng ta không nói chuyện quốc sự, hôm nay là vì an ủi Trấn Quốc công chúa, mọi người không cần câu nệ, cứ tự nhiên."

Hoàng đế vừa đến liền cười ha ha, bảo mọi người ăn uống thỏa thích.

Mọi người cũng ngạcnhiênmột chút.

Không phải là cho Hoài Vương... Đón gió tẩy trần sao?

Mộ Trạch bưng chén trà, như là cẩnthậnvùi đầu uống, nhân cơ hội che khuất tầm mắt của hắn.

Hoài Vương lại không phản ứng gì màchỉ uống rượu, những lời hoàng đế nói, hắn một chữ cũng không nghe, chuyện không liên quan đến mình.

Minh Thù nghiêng người, tay cầm đĩa điểm tâm, ánh mắt trong sáng đong đầy ý cười, giọng điệunhẹ nhàng: "Vậy đa tạ bệ hạ."

Cáo già cũng dám lợi dụng trẫm, không muốn sáu tháng cuối năm quốc thái dân an sao.

Theo lý thuyết, tiệctối nay nên làđón gió tẩy trần cho Hoài vương, nhưng hoàng đế cố tình đổ lên người nàng, chính là muốn cho nàng có khoảng cách vớiHoài Vương.

"Trấn Quốc công chúa bị sợ hãi, trong lòng trẫm thực áy náy."

Hoàng đế tiếp tục cười ha ha, cũng không để ý thái độ bất kính của Minh Thù:

"Nếu Trấn Quốc công chúa có yêu cầu gì, cứ nói với trẫm, trẫm đều đáp ứng ngươi."

Trẫm sợ nói ra hù chết ngươi.

Minh Thù mỉm cười: "Bệ hạ cho ta vài bàn thức ăn là được."

Mọi người: "..."

Cơ hội tốt như vậy lại chỉ nói một yêu cầu như thế, có ngốc hay không?

Được rồi, Thần Thiên Từ muốn gì lại không có, nàng quả thực không có yêu cầu gì.

"Ha ha, được được."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 101: Công Chúa Trấn Quốc (7)

Minh Thù ăn từ đầu đến cuối ở yến tiệc, ăn đến mức có không ít người đều chú ý đến nàng.

Nàng mất tích vài ngày, đãbị người ta ngược đãi sao? Quan trọng hơn là bụng nàng như thế kia, sao có thể chứa nhiều đồ ăn như vậy?

Trấn Quốc công chúa, tốt xấu gì cũng phải chú ý hình tượng chứ!

"Hoàng thúc."

Vinh Hoa công chúa bưng ly rượu, bước yểu điệuđến bên cạnh Minh Thù, giọng nói dịu dàngnhư có thể hóa thành một vũng nước mùa xuân:

"Vinh Hoa mời ngài một chén, giảixuicho người."

Dáng vẻkia của Vinh Hoa công chúa, Minh Thù nghĩ chỉ cần ai không bị mù,đều nhìn ra chút tâm tư này của Vinh Hoa công chúa.

Minh Thù gối cánh tay, ghé vào trên bàn, cong môi nhìn hai người bên cạnh.

Vinh Hoa công chúa và Hoài Vương là thân thích đi?

Dù cho cổ đại không để ý đến huyết thống, nhưng không có tiền lệ đem công chúa gả cho thân vương. Thế giới này thật đáng sợ, hay là Vinh Hoa công chúa thật đáng sợ.

Đối với hành độngcủa Vinh Hoa công chúa, Hoài vương vẫn ngồi bất động, máy móc uống rượu, giống như tất cả xung quanh, đều không có liên quan gì đến hắn.

Sự ethẹn trên mặt công chúabị thay bằng uất ứcvà lúng túng, nàng cắn môi dưới,tay bưng ly rượu không ngừng siết chặt:

"Hoàng thúc..."

"Hoàng đệ đây là có ý gì, Vinh Hoa mời rượu ngươi, ngươi còn bày cái vẻ trưởng bối làm gì?"

Hoàng đế nhìn bên này, vẫn cười ha ha như cũ, giọng nói cũng không nghe ra vui giận, làm cho người khác nắm bắtkhông được.

Các vị đại thần nghe vậy, cũng không dám thở mạnh.

[Nhiệm vụ nhánh: Thu hoạch giá trị thùhận của Vinh Hoa công chúa.]

Ôi chao?

Minh Thù chớp mắt, tuyến nhiệm vụ phụnàygửi đến thật kịp lúc, càng giống như là mức độ cảm tìnhgiữa hai người, nếu là khôngchính là hai người xa lạ không có quan hệ, nếu làâm, vậy có thể trở thành đối tượng ẩn giấu thu hoạch giá trị thùhận.

Trước khi giá trị âm đến số không, Hài Hòa Hiệusẽ tuyên bố nhiệm vụ.

Đây là hình thức gửinhiệm vụ nhánhMinh Thù tự cân nhắc, hẳn là tám chín phần, còncon sốcụ thểchỉ có Hài Hòa Hiệumới biết.

Nhưng mà, vừa nãy trẫm chưa làm gì, làm sao đểkéo giá trị thùhận của Vinh Hoa công chúa? Thật là kỳ cục!

Nhưng mà chẳng sao cả, vì đồ ăn vặt của trẫm, chỉ có thể khiến Vinh Hoa công chúa chịuuất ức thôi.

"Vinh Hoa công chúa, hoàng thúc không muốn uống cùng ngươi, vậy ta bằng lòng uống với ngươi." Minh Thù giơ ly rượu lên, mặt đầy ý cười.

Thẩm Từ lớn lên vốn xinh đẹp, da trắng nõn, khuôn mặtsắc sảo, điển hình của kiểu nữ nhânGiang Nam, dịu dàng như nước. Lúc này cười, hiện ra cả sự dịu dàng, làm cho người khác luyến tiếc,khi nói chuyện lớn tiếng với nàng.

Lời này của Minh Thù, Vinh Hoa công chúa nếu đủthông minh, sẽ theo bậc thang leo xuống, ai cũng không xấu hổ, nhưng Vinh Hoa công chúa vốn không thích Minh Thù, nghe Minh Thù nóibất kể điều gì, cũngtrực tiếp từ chối.

"Ai muốn uống cùng ngươi, ta và hoàng thúc nói chuyện, đến phiên ngươi chen vào sao?"

"Vinh Hoa."

Hoàng đế gọi Vinh Hoa công chúa một tiếng, giả vờ tức giận:

"Sao lại nói với Trấn Quốc công chúa như vậy, quy củ ngày thường học được đi đâu rồi."

"Phụ hoàng!"

Bị hoàng đế nói như vậy, Vinh Hoa công chúa nhất thời đỏ hốc mắt:

"Ta mới là nữ nhi của người, sao mỗi lần ngườiđều thiênvị người ngoài như nàng ta?"

Nàng takhông hiểu, dù cho Thẩm Từ lợi hại thì như thế nào, cũng chỉ là dựa vào hoàng thất mà sống thôi, dựa vào cái gì mà công chúa chính thống như nàng, lại thấp kém hơn nàng ta...

Sắc mặt hoàng đế tốixuống, mới vừa rồi tức giận là giả, bây giờ nổi giận là thật:

"Vinh Hoa, có phải ngày thường trẫm quá cưng chiều ngươihay không?"

Vinh Hoa công chúanghe được giọng nói hoàng đế có chút thay đổi, không dám tiếp tục chống đối hoàng đế, nhưng trong tâmcực kỳ không cam lòng.

Trong lòng Vinh Hoa công chúa không phục cũng bình thường, dù sao nàng mới là nữ nhi ruột của hoàng đế, mỗi lần đều là nàng bị mắng, chẳngthể nào hiểu được.

Nhưng mà nếu không phải nàng chủ động khiêu khích, bất kể là nguyên chủ hay Minh Thù, cũng không muốndiễn kịch với nàng ta.

Hoàng đế lo lắng Thần Thiên Từ, cùng với năng lực tiên đoán cần dùng này, mới có thể cho nguyên chủ loại đãi ngộ này, có vài phần thật sựđã rấtkhó nói.

Thực tế ngườiđược sủng ái là Vinh Hoa công chúa, chỉ là chính nàng ta không nghĩ thế mà thôi.

"Vinh Hoa công chúa là sợ uống không bằng ta?"

Phép khích tướng trẫm cũng sẽ dùng.

"Ai sợ ngươi?"

Vinh Hoa công chúa nghiến răng, khẩu khí tranh giành:

"Uống thì uống. Cứ uống như vậy thì có ý nghĩa gì, không bằng chúng ta đặt cược?"

"Vinh Hoa."

Hoàng đế nhíu mày: "Đây không phải nơi ngươi có thể càn quấy. Trấn Quốc công chúa, Vinh Hoa tuổi còn nhỏnuông chiều thành hư, ngươi đừng so đo với nó."

Đắc tội Trấn Quốc công chúa, chính là đắc tội toàn bộ Thần Thiên Từ.

Thần Thiên Từ chính là con dao hai lưỡi, không dùng tốt, sẽ làmchính mình bị thương. Hoàng đế những đờitrước, muốn làm suy yếu Thần Thiên Từ, nhưng kết quả không chiều lòng người, hoàng thất đã không thể tùy tiện khống chế nơi đó.

Mỗi lần hắn quát lớn Vinh Hoa, cũng là vì không cho sự tình phát triển đến tình trạng không thể cứu vãn, trở thành đắc tội Thần Thiên Từ, Vinh Hoa lại không hiểu nỗi khổ tâm của hắn.

Minh Thù im lặng cười cười, sau đó nói: "Bệ hạ quá lời, ta cũng còn nhỏ, chi bằng đánh cượccùng Vinh Hoa công chúa một ván?"

Tuổi của nguyên chủ và Vinh Hoa công chúa chỉ kém có vài tháng, không thể nói ai lớn ai nhỏ.

"Chuyện này..."

Lần này trở về, sao nàng trở nên khiếnngười ta nhìn không thấu.

Lẽ nào...

Hoài Vương đã ngừng uống rượu, ánh mắt hắnlắng đọngnhìn Minh Thù, tỏa ra sự lạnh lùngxa lạ, không giống như là nhìn người quen.

Là hắn suy nghĩ nhiều sao?

"Phụ hoàng, chỉ là uống rượu thôi mà, cũng không phải động đao động kiếm, sợ gì chứ."

Vinh Hoa công chúa tự làm chủ,phất tay:

"Mang rượu lên. Đây là bổn cung đặt cược."

Vinh Hoa công chúa đưara một thứ được phủ kín.

Nhìn sắc mặt mọi người ở đây, phỏng chừng thứ được che kín này có lai lịch bất phàm.

Hoàng đế không tiếp tục phản bác, ngầm đồng ý lần so đấu này.

"Còn ngươi?"

"Chỗ ta có cái gì, ngươi tùy tiện chọn."

Dù sao cũng không phải của trẫm, không đau lòng.

Hơn nữa trẫm làm sao có thể thất bại.

Mấy năm nay, trẫm toàn ăn chùa đồ ăn vặt không phải sao?

"Được, đây chính là ngươi nói, không được đổi ý."

Vinh Hoa công chúa tự tin, tự nhiên như nắm chắc phần thắng. Từ nhỏ nàng đã thích uống rượu, nói ngàn chén không say có chút khoa trương, nhưng không phải nữ nhânnào cũng có thể so sánh.

Đây cũng là nguyên nhân, hoàng đế không tiếp tục phản đối.

Quan trọng hơn là...

Thẩm Từ dường nhưhơi kỳ lạ.

Mùi rượu nồng đậm tản ra, không khí đều mang hương vị say lòng người.

Trước mặt hai cô nương được bày rượu giống nhau, mỗi một chén đều là rượu mạnh.

"Ta cũng muốn uống, ta cũng muốn uống."

Đột nhiên, Mộ Trạch đứng dậy, đáy mắt mơ hồ có chút cấp bách, la lối ồn ào:

"Ta cũng muốn uống."

Minh Thù ngẩng đầu liếc mắt nhìn hắn, Mộ Trạch không ngừng lắc đầu với nàng, đừng uống.

Nhưng trong mắt người ngoài, hắn chỉ đang phát điên. Minh Thùlúc này, mím môi cười khẽ vớithái tử.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 102: Công Chúa Trấn Quốc (8)

Vinh Hoa công chúa uống rất nhanh, nhưng rượu ngấm cũng nhanh, nên trên mặt đã ửng đỏ, hoàng đế có chút lo lắngnhìn nhinữ nhà mình.

Mà nữ nhânở đối diện, một tay cầm chén rượu, mỉm cười ôn hòa, mỗi một chén đều uống không nhanh không chậm, giống như lúc này nàng không phải đang tranh đấu, mà là đang thưởng thứcrượu.

Thế nhưng, mọi người phát hiện chén rượu không trước mặt nàng, cũng không ít hơn Vinh Hoa công chúa.

Vinh Hóa công chúa và Trấn Quốc công chúa so rượu, chuyện này chưa từng xảy ra trong lịch sử, ngày hôm nay bọn họ mới xem được vở kịch lớn này.

"Cạch cạch..."

Chén rượu va chạm với mặt bàn, phát sinh tiếng vang nhẹ.

"Lấy... Bút tới!"

Thân thể Vinh Hoa công chúa hơimềm nhũn ra, nhưng ý thức rõ ràng mình đượcbọn họ dìu loạng choạng đứng lên, đi tới trải giấy tuyên ratrên án thư.

Múa bút vẩy mực, nét chữ xinh đẹp, nhưng không kém phầnkhí thế nhảy ra trên giấy.

"Chữ Vinh Hoa công chúa thật không tệđấy."

"Đúng, không tệkhông tệ."

Các đại thần đứng bên cạnh, nhìnVinh Hoa công chúa viết chữ đều trầm trồkhen ngợi, không hẹn mà cùng xúm lại về phía Vinh Hoa công chúa.

Con nối dòng hoàng thất, yêu cầu tinh thông mọi thứ cầm kỳ thư họa, dù cho không tinh thông, cũng phải hiểu sơ một chút. Chữ của Vinh Hoa công chúa, là chữ viết đẹp nhất trong hoàng tự, hoàng đế từng khen nàng.

Cho nên nghe được các đại thần bàn tán, Vinh Hoa công chúa thẳng lưng, dường như đã nhìn thấy ánh sáng chiến thắng.

Cuối cùng, Vinh Hoa công chúa uống nhiều rượu quá, nên lúcviết chữxong,một lát sauthì thân thể nàng đột nhiên mềm nhũn ra, ngã vào cung nữ phía sau.

Nàng nhìn sang Minh Thù bên kia, Minh Thù vẫn như cũ ngồi tại chỗ uống rượu, tư thế chưa từng thay đổi, chỉ mỉm cười nhìn nàng.

Nàng cười cái gì?

Cócái gì hay mà cười, cười đến thật khó nhìn, xấu xí như chính Thẩm Từ.

Vinh Hoa công chúa đẩy cung nữ ra, loạng choạng đi đến gần, trong tay Minh Thù cầm một chén rượu chưa uống xong, Vinh Hoa công chúa vui mừng hân hoan:

"Ngươi thua."

"Vinh Hoa." Hoàng đế cắt ngang lời nàng.

"Phụ hoàng, nàng ta thua!"

Nụ cười trên mặt Vinh Hoa công chúa không che giấu đượcmàtràn đầy hưng phấn, nàng biết mình nhất định sẽ thắng.

"Vinh Hoa, Trấn Quốc công chúa thắng."

Hoàng đế trầm giọng nói: "Ngươi thua cuộc, đừng càn quấy nữa."

Nụ cười trên gương mặt Vinh Hoa công chúa cứng đờ:

"Phụ hoàng... Ngườinói cái gì?"

Làm sao nàng ta có thể thắng, đến rượu nàng ta còn chưa uống xong.

"Công chúa, đúng là Trấn Quốc công chúa thắng người... Nàng ta viết xong trước."

Cung nữ nói nhỏ bên tai Vinh Hoa công chúa.

"Rượu nàng chưa uống xong, sao nàng có thể viết xong trước ta?" Vinh Hoa công chúa chỉ vào rượu trên bàn.

Cung nữ lần thứ hai thấp giọng nói: "Đây là rượu Trấn Quốc công chúa viết xong mới rót."

Vừa nãy, Vinh Hoa công chúa bị các đại thần vây quanh chắn tầm nhìn, lúcVinh Hoa công chúa viết, Minh Thù cũng uống xong rượu, đứng dậy viết chữ, hơn nữa còn viết nhanh hơn so với Vinh Hoa công chúa.

Chén rượu kia, là nàng viết xong mới ngồi xuống rót một lần nữa.

"Đa tạ quà đặt cược của Vinh Hoa công chúa."

Minh Thù giơ ly rượu, mỉm cười.

Vinh Hoa công chúa không thể tin,trừng mắt nhìn Minh Thù, nhưng Vinh Hoa cũng không làm ồn, im lặngmột hồi rồixoay người bỏchạy.

"Công chúa..."

Bọn họ đuổi theo nàng ra ngoài.

"Ôi, đứa trẻ này, Trấn Quốc công chúa chớ so đo cùng nàng ta, chủy thủ này Trấn Quốc công chúa cất đi."

Hoàng đế hòa giải, để cung nữ đưa chủy thủ qua cho Minh Thù, tiếp tục nói: "Nếu đã mở đầu, chư vị ái khanh cũng viết một chữ đi, hôm nay ai viết tốt, trẫm có thưởng."

Trong lòng các đại thần kêu khổ, bọn họ chính là xem diễn, vì cái gì phải kết thúc cụcdiện cho hai nha đầu rách việc này.

Nhưng mà trong lòng có nhiều không muốn đi chăng nữa, bọn họ cũng không thể biểu hiện ra ngoài.

Các đại thần lần lượt đi viếtchữ, tình cảnh dịu đikhông ít.

"Vì sao lạigiúp ta?"

"Hả?"

Minh Thù quay đầu, nam nhân bên cạnh ngồi thẳng lưng, chỉ để lộ phía bên mặt. Minh Thù nhìn hai bên, hỏi:

"Hoàng thúc đang nói chuyện với ta à?"

Hoài Vương không lên tiếng.

Minh Thù chống cằm, đầu ngón tay xoay xoay chén rượu trắng, rượu dao động khiếnánh sángtản ra trong ánhmắtnàng, trở thành vầng sáng dịu dàng:

"Ta chỉ muốn Vinh Hoa công chúa hận ta thôi."

Hoài Vương hơi liếc mắt.

Nữ nhânvới chân mày thanh tú cười nhạt, giọng nóitinh tế như nước chảy róc rách, thanh thúy linh hoạt, lại nói ra những câu không thể tưởng tượng nổi.

"Có thù oán sao?"

"Không có."

Dùng cách nói của Hài Hòa Hiệu, chính là nhân vật trong trò chơicó thể có thù oán gì vớinàng.

Chỉ là vì đồ ăn vặt của trẫm, nên phải kéo giá trị thùhận mà thôi.

"Vì sao?"

Hoài Vương có lẽ hơi khó hiểu,nênhỏi thêmmột câu.

Minh Thù mím môi cười khẽ: "Hoàng thúc không giống người xen vào việc người khác, cái đó không có liên quan gì đến hoàng thúc, cần gìphải biết?"

Nghe vậy, Hoài Vương sửng sốt, chợt lạnh lùnggật đầu: "Ừm."

Lúc sau, liền không có tiếng động.

Bữa tiệc dùng phương thức quái lạkết thúc, sau khi hoàng đế rời đi, Minh Thù phủi phủi váy đứng dậy, các đại thần không dám làm càn, đợi nàng đi trước.

Không khí ngoài đại điện tốt hơn trong đại điện nhiều, Minh Thù hít thở sâu, vươnngười một cái, nhẹ nhàng đi xuống dưới, bóng dáng vui sướng như chim nhỏ mới ra khỏi lồng.

Đi tìm đồ ăn vặt.

Đồ ăn vặt.

Đồ ăn vặt.

"Trấn Quốc công chúa xin dừng chân." Thái giám chậm chạp chạy đến: "Công chúa điện hạ, bệ hạ cho mời ngườiđến Ngự Thư phòng."

Ngự Thư phòng? Lúc này? Muốn làm gì?

"Buổi tối, cô nam quả nữ không thích hợp, ngày mai lạivào đi." Minh Thù nói dịu dàng.

Cáo già vừa nhìn thì biết không phải dạng hiền lành, lợi dụng nàng gây khó xử cho Hoài Vương, lại để Vinh Hoa công chúa cùng mình thi tài...

Người hoàng gia quả nhiênai ai cũng đều âm hiểm.

Buổi tối,ai có sức lựcđọ sức vớingười âm hiểm như vậy.

Trẫm muốn đi ăn đồ ăn vặt.

Ôi chao?

Thái giám mặt mày ngơ ngác.

"Trấn Quốc công chúa..."

Minh Thù phất tay một cái, lên kiệu đỗ ngoài điện.

"... Bệ hạ đang đợi người."

Thái giám ngây người nhìn cỗ kiệu đi xa, lúc lâu mới phản ứng lại, hắn làm sao trở về báo lại kết quả này đây!

...

Hoài Vương chắp tay đứng ở chỗ tối, nhìn cỗ kiệu của Minh Thù rời đi.

"Vương gia, chuyện ngày hôm nay, rõ ràng hoàng đế cố ý."

Diệp Tùng đứng bên cạnh Hoài Vương, khuôn mặt oán giận: "Nếu không phải có Trấn Quốc công chúa đứng ra, không biếtcòn có thể xảy ra chuyện gì khác."

Hoài Vương thu lại ánhnhìn: "Ngươi nghĩ hắn sẽ nghĩ cái gì?"

Diệp Tùng nhất thời không phản ứng kịp,những lời này là cóý gì, một lúc sau mới đảo mắt, cẩn thận trả lời:

"Có lẽ sẽ cho rằng Vương gia và Trấn Quốc công chúa có tư tình."

"Ừm."

Trên yến tiệc, mặc kệ Trấn Quốc công chúa xuất phát từ mục đích gì, giúp mình giải vâysẽ làm hoành huynh, trời sinh tính đa nghi càng thêm nghi ngờ.

"Vương gia, chuyện này cũng không xấu."

Diệp Tùng nói: "Bên Thần Thiên Từ, thế nào hắn cũng phải kiêng kỵ. Hơn nữa... Thuộc hạ thấy Trấn Quốc công chúa là một người rất dễ gần."

Dễ gần?

Hoài Vương không biết vì sao, Diệp Tùng lại có thể đưa ra kết luận này.

Hắn thấy cô nương kiakhông hề có vẻ gần gũi như vậy. Ngược lại thì đúng hơn.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 103: Công Chúa Trấn Quốc (9)

Đông Cung.

Mộ Trạch chờ thái giám hầu hạ hắn rời đi,rồivẻ ngâyngốc trong nháy mắt mới biến mất:

"Tình hìnhbên kia thế nào rồi."

"Bẩmđiện hạ, Trấn Quốc công chúa đã an toàn rời đi."

Gian phòng không có ai, nhưng có giọng nóitruyền ra.

"Vậy thì tốt." Mộ Trạch thở phào.

"Điện hạ, ngườicó nghĩ Trấn Quốc công chúa không giống so với trước đây hay không."

Giọng nóikia chần chờ: "Trấn Quốc công chúa trước kia, tuyệt đối sẽ không giao đấu cùng Vinh Hoa công chúa trước mặt mọi người như vậy."

Mộ Trạch nhíu mày: "Ngươi muốn nói cái gì?"

"Chẳng qua là thuộc hạ cảm thấy có hơi kỳ lạ."

"Nàng ấy ở bên ngoài bị sợ hãi, tính tình có hơi thay đổi cũng không thể trách nàng ấy được."

Đương nhiên là Mộ Trạch phát hiện Minh Thù thay đổi, nhưng hắn tình nguyện lừa mình dối người,tìm cho mình một lý do.

Giọng nóikia không nói tiếp.

Mộ Trạch tiếp tục hỏi: "Biết hắn cho mờivị hoàng thúc kia của ta vềlàm cái gì không?"

"Tạm thời thì không, nhưngbệ hạ làm việc này chắc chắn có mưu đồ. Hoài Vương quanh năm đóng quân biên cương, tính tình khó nắm bắt, hắn và bệ hạ xảy ra tranh đấu, triều cục chắc chắn biến động, điện hạ phải thậtcẩn thận."

Ánh mắt Mộ Trạch trầmxuống: "Lui xuống đi."

Gian phòng lại trở nên yên tĩnh, rơi vào một mảngtĩnh mịch. Toàn bộ hoàng cung,dần dần rơi vào bóng tối, yên tĩnh lại.

Mộ Trạch đẩy cửa sổ nhảy ra ngoài, dùngkhinh công tránh khỏi thị vệ tuần ra, đi đến Thần Thiên Từ.

Hắn rất quen thuộc Thần Thiên Từ, dễ dàng đã tìm được gian phòng mình muốn đến. Trong phòng vẫn còn ánh sáng, thân ảnh mảnh khảnh tựa sát trên cửa sổ.

Xác định căn phòng chỉ có một người, Mộ Trạch cẩn thận đến gần cửa sổ, hắn đưa tay ra một lát rồi lại hạ tay xuống.

Hắn muốn tận mắt nhìn xem, thật sự nàng cóxảy ra chuyện gì hay không.

Mộ Trạch hít sâu, hạ quyết tâm gõ cửa sổ.

Cái bóng trên cửa sổ đếngần, hắn nghe được tiếng bước chân, Mộ Trạch lập tức khôi phục bộ dạng ngốc nghếchban ngày kia.

Cửa sổ bị đẩy ra, nữ nhânchỉ khoác một chiếcáo bào đứng bên trong, mỉm cười nhìn hắn, không cảm thấyngoài ý muốn chút nào:

"Thái tử điện hạ."

Đáy lòng Mộ Trạch chùnxuốngvài phần, nàng thực sự rất kỳ lạ...

Như thay đổi thành người khác.

Mộ Trạch cười ngây ngốc: "Ta, ta tìm A Từ."

Hai người cách cửa sổ, một cười đến dịu dàngấm áp, một cười đến hồn nhiên ngây thơ.

Minh Thù cúi người, khoảng cáchgiữa hai người trong nháy mắt đượcrút ngắn. Mộ Trạch dường như thấy được hìnhảnh mình phản chiếutừ đáy mắt nàng, thực sự vừa ngu vừa ngốc, nhìn không ra kẽ hở nào.

"Trễ như thế, thái tử điện hạ đếntìm ta đi ăn khuya sao?"

Mộ Trạch sửng sốt tại chỗ, nhưng cũng may hắn là một kẻ ngốc nghếch,nêncũng không sợ bị nhìn ra sơ hở gì.

Điều chỉnh tốt tâm tình, Mộ Trạch mới nhếch miệng cười khúc khích:

"Ăn, ăn, cùng nhau ăn với A Từ."

Nam chính này, thật sự còn có thể giả bộ sao, nàng không tin hắn không nghi ngờ mình.

Khác lạ so vớinguyên chủ, dường nhưHoài Vương nhiều năm chưa gặpnguyên chủ,cũng đãnghi ngờ, chứđừng nói đếnMộ Trạch thường xuyên lượn qua lượn lại trước mặt nguyên chủ.

Diễn kịch sao!

Ai mà không biết.

Trẫm màdiễn xuất, chính mình cũng sợ.

"Thái tử điện hạ, thế nhưng không có bữa khuya, chibằng ngươi đến Ngự Thiện phòng để bọn họ làm chút đồ ăn mang đến đây?"

"Ừm."

Mộ Trạch ngoan ngoãn gật đầu, còn rất thân tìnhhỏi:

"A Từ muốn ăn cái gì?"

"Hồng Tảo Huyết Yến, Hoa Khai Phú Quý, Hà Ngư Kỳ Tử, Bát Bồi Kê... Ngũ Ti Thái Quyển, Bách Tử Đông Qua, bấy nhiêu đó đi."

Minh Thù nói liềnmột danh sách tên đồ ăn, hầu như đem tên các món ăn chínhmà mình biết, nói ra.

Mộ Trạch vẻ mặt đờ đẫn nhìn Minh Thù.

"Ta..."

Mộ Trạch dường như rất oan ức nói: "Ta không nhớ được."

"Chúng takhông ăn nữa." Toàn thế giới đều thiếu nợ trẫm một tượng vàng.

Dường như, Mộ Trạch bị những lời này hù dọa, vội vàng nói: "Ta đây đi ngay, A Từ đừng đuổi ta."

Hắn như một làn khói chạy vào trong bóng đêm, Minh Thù chống bệ cửa sổ, chậm rãi lấy trái cây ra gặm. Hắn tìm đến mình làm gì chứ? Muốn nhìn xem nàng,có phải là bị người ta đánh tráo hay không sao?

[Ký chủ, có muốn đấu vớiMộ Trạch một chút không?]

"Ngươi lại muốn giựt dây, để Mộ Trạch thích tasau đó đến tiết mục bỏ rơi hắn à?" Minh Thù hừ nhẹ.

[Ký chủ, hoàn thành mộtnhiệm vụ như vậy, giá trị thùhận rất khả quan, còn hời hơn so với cô làm nhiệm vụ nhánh.] Hài Hòa Hiệuthuyết phục.

[Hơn nữa, nhiệm vụ như vậy, không phải lúc nàonào cũng có, ký chủ phải quý trọng.]

"Yêu cầu mục tiêu nhiệm vụ, thích sử dụng thân thể ta, điều kiện này quả thực không phải aicũng có."

[...]

"Ta không làm loại chuyện này." Minh Thù từ chối.

Trẫm không làm người xấu xa.

[Cô vốn chính là như vậy mà.]

"Ngươi không nói, không ai bảo ngươi câm đâu." Cái trò chơi beep beep gì đó, ảnh hưởng đến tâm tình ăn vặt.

[...]

Minh Thù cắn xong hai miếngtrái cây, lại thương xuân bi thu ngắm trăng trong chốc lát, Mộ Trạch mồ hôi nhễ nhại, mang theo hai hộp thức ăn đầy:

"A Từ."

"Thái tử điện hạ, cần thiếtphải như vậy sao?"

"A Từ?"

Dường như Mộ Trạch nghe không hiểu lời của nàng, hoang mang nhìn nàng.

"Không có việc gì, thái tử điện hạ cùng ăn không?"

Minh Thù mời theo lễ phép, nhưng trong lòngđiên cuồng gào thét, từ chốiđi! Nhất định phải từ chối!

"Ừm ừm ừm, cùng A Từ ăn."

Mộ Trạch gật đầu liên tục, kiểukia như là chó nhỏđược chủ nhân khích lệ, còn thiếu mỗicái đuôi ở phía sau ngoe nguẩy.

Mộ Trạch cảm giác, trong khoảnh khắckhi mình đồng ý, trên người cô nương trong phòng tỏa ra hàn khí nồng đậm, nhưng đến lúc hắn nhìn kỹ lại, cảm giác kia lại biến mất.

Minh Thù mang theo hộp đựng thức ăn, nhảy ra cửa sổ, Mộ Trạch nhìn đến trợn mắt há mồm, trong lòng lại càng âm trầm, người nữ nhân trước mặt này không phải A Từ của hắn.

Bên ngoài phòng Minh Thù có một cánh rừng, Minh Thù và Mộ Trạch ăn khuya ở chỗ này.

Đồ ăn còn nóng, rõ ràng cho thấy mới làm, về phần Mộ Trạch lấy được từ đâu, không phải là chuyện Minh Thù quan tâm.

"A Từ, ta muốn ăn."

Mộ Trạch tội nghiệp nhìn đồ ăn ngon trước mặt Minh Thù.

Minh Thù đem hộp thức ăn kéo đến trước mặt mình, che ở trước người, bỏ thức ăn vào miệng, quai hàm phình lênkhá đáng yêu.

Hiện tại,Mộ Trạchcó thể khẳng định, nữ nhân này không phải A Từ của hắn, A Từ sao có thể làm ra chuyện như vậy? Vậy nàng là ai? A Từ ở đâu?

A Từ sẽ không...

Nghĩ đến khả năng đã xảy ra chuyện, vẻ mặt Mộ Trạch có chút không nhịn được.

Mộ Trạch thiếu chút nữa gây khó dễ tại trận, nhưng cuối cùng hắn nhịn xuống.

Hắn không thể hành động thiếu suy nghĩ.

"A Từ, ta phải trở về, bằng không sẽ bị mắng."

Mộ Trạch "ngốc"thu dọn đồ, lại sợ Minh Thù nhìn ra cái gì, nhẫn nại nói lời kịch trước kia:

"A Từ, ngươi nghỉ ngơi sớm một chút, bằng không sẽ xấu đi đấy."

"Thái tử điện hạ."

Giọng nói yếu ớt, Minh Thù gọi hắn lại.

"A Từ?"

Mộ Trạch nghiêng đầu, trên mặt hơi vội vàng: "Còn có chuyện gì sao? Khuya lắm rồi, ta phải về."

Hai tay Minh Thù bưng mặt, đôi mắtẩn trong bóng đêm, làm người khác không nhìn thấu cảm xúc trong đó:

"Ta không phải Thẩm Từ, nói chính xác thì không phải là linh hồn củaThẩm Từ."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 104: Công Chúa Trấn Quốc (10)

Lúc Mộ Trạch rời đi, cả người hốt hoảng, không thể tin được là chính mình nghe được sự việcly kỳ đến vậy.

Minh Thù mỉm cười nhìn hắn rời đi.

[Ký chủ, cô chưa từng nói cho Khương Tầmtrước kia biết chuyện này, vì sao đến giờcô lại nói cho Mộ Trạch biết?] Hài Hòa Hiệutương đối hiếu kỳ điểm này.

Đừng nói lý do, là doKhương Tầm chưa mua đồ ăn cho côđấy?

Vì sao đến Mộ Trạch,thì côlạichọn trực tiếp nói cho hắn biết?

"Ai biết được, ngươi cho ta ăn đi." Chính là muốn nói cho hắn biết, không có lý do.

Đại đa số con người ta, dùlàm chuyện gì cũngđều thích tìm cho mình lý do, như vậy có vẻ hợp tình hợp lý.

Có thể thời điểm làm một chuyện, chỉ là ý niệm bộcphát trong đầu, có lẽ là trong lúc vô ý tâm huyết dâng trào, nên cũng không có nhiều lý do như vậy, chỉ là muốn nói rachuyệnly kỳ mà thôi.

Nàng muốn nói cho Mộ Trạch.

Muốn nói cho hắn biết thì làm sao?

[Cô không cảm thấy như vậy đối với hắn quá tàn nhẫn sao?]

Đột nhiên, phát hiện người mình thích bị một người xa lạ chiếm thân thể, vàngười hắn thíchđã chết.

"Nếu như ngay cả người mình thích, chết đi cũng không biết, đó không phải là càng tàn nhẫn hơn sao?"

Minh Thù cười khẽ: "Còn ngươi nữa, một hệ thống xúi dại ta giết người phóng hỏa, có tư cách gì nói ra những lời này?"

[Cũng đúng.]

Hài Hòa Hiệuvô cùngđồng ýcách nói của Minh Thù.

[Bằng không ký chủ lại đốt thêm lửa, nói là cô giết chết Thẩm Từ, làm Mộ Trạch hận cô, thấy thế nào?]

"..."

Trẫm phải đổi hệ thống!

Ngaylập tức!

...

Sáng sớm hôm sau, hoàng đế liền sai người đến, truyền Minh Thù đếnngự thư phòng yết kiến.

Minh Thù dưới ánh mắt thúc giục của thái giám, bình tĩnhdùng xong bữa sáng, lại đang ăn điểm tâm mà Tri Kỳ làm, xong lúc này mới chậm rãi theo thái giám đến Ngự Thư phòng yết kiến.

Trong Ngự Thư phòng, không chỉ có hoàng đế, còn có Hoài Vương và một đại thần xa lạ.

Trên mặt đất đầy mảnh sứ vụn, vừa lúc vỡ bên chân Hoài Vương. Đại thần kia quỳ trên mặt đất lạnh run, Hoài Vương cúi thấp đầu, chỉ có thể nhìn bênmặt của hắn. Hoàng đế ngồi sau long án, gương mặt bình tĩnh, không khí vô cùngáp lực.

Xem ra vừa rồi có tuồng kịch đã trình diễn qua.

"Bệ hạ." Minh Thù phá vỡ sự im lặngtrong phòng.

Hoàng đế dường như mới nhìn đến người vào, thu lạithần sắc, nhuhòa nói:

"Trấn Quốc công chúa tới rồi sao, ban ghế."

Tiểu thái giám bên cạnh, lập tức đưa đến cho Minh Thù ghế gỗ đànkhắc hoa.

"Lôi hắn ra cho trẫm, đánh tám mươi trượng, lưu đày biên ải, cả đời không được hồi kinh."

Hoàng đế thay đổi sắc mặt, dáng dấp âm trầm.

Đại thần sợ đến cả người xụi lơ trên mặt đất, ngay cả cơ hội tự giải thích cũng không có, bị người kéo ra ngoài.

"Để Trấn Quốc công chúa và Hoài Vương chê cười... Đại thần này luôn cho là trẫm già dễ gạt, cả gan lừa trên gạt dưới."

Hoàng đế mệt mỏi xoa xoa hai bên tráncủa mình.

Minh Thù mím môi cười cười, không nói.

Cáo già ra oai phủ đầu.

Hoài Vương vẫn cúi thấp đầu như cũ, cũng không nói tiếp lạicàng thêm căng thẳng, tỏ vẻ hắn nghe được hoàng đế nói chuyện.

Minh Thù và Hoài Vương không lên tiếng, hoàng đế có hơi xấu hổ, kịch một vai này bảo hoàng đế như hắn ta xướng như thế nào?

"Bệ hạ đừng tức giận, long thể quan trọng."

Tổng quản thái giámđỡ hoàng đế từ bậc thang bướcxuống.

"Ôi."

Hoàng đế thở dài nặng nề: "Trấn Quốc công chúa, ngày hôm nay trẫm mời ngươi tới có hai việc."

Minh Thù mỉm cười: "Bệ hạ mời nói."

"Chuyện thứ nhất, là muốn hỏi chuyện lần trước Trấn Quốc công chúa bị đâm, trong lúc đó có xảy rachuyện gì đặc biệt? Đến bây giờ trẫm còn chưa bắt được hung thủ, mong Trấn Quốc công chúa có thể cung cấp một chút manh mối, sớm ngày bắt hung thủ quy án. Đợi trẫm bắt được hung thủ, chắc chắn sẽ cho Trấn Quốc công chúa một cái công đạo."

Ánh mắt Minh Thù quét về phía trên.

Hoàng đế nhìn như rất chân thành, dường như thực sự muốn bắt thích khách, lấy lại công bằngcho nàng. Nhưng mà, hắn làm sao có thể tốt bụng như vậy, hắn muốn hỏi... Hẳn là nàng và Hoài Vương xảy ra chuyện gì mà thôi.

Hắn đang nghi ngờmình và Hoài Vương. Nghĩ đi nghĩ lại cũng đúng, nàng là cục cưng bảo bối của Thần Thiên Từ, mà Thần Thiên Từ là nơi cực kỳ đoàn kết. Nếu như nàng đứng về phe Hoài Vương, vị bệ hạ này sẽ lo lắngmuốn chết.

Dưới cái nhìn soi mói của hoàng đế, Minh Thù khẽ hé đôi môi đỏ mọng: "Bị bỏ đói."

Hoàng đế chờ Minh Thù nói tiếp, nhưng khóe miệng Minh Thù mang theo ba phần ý cười, ngậm miệng không nói.

Không có?

Sau đó cũng không?

Một lúc sau, hoàng đế phá vỡ sựxấu hổ: "Thiệt thòi choTrấn Quốc công chúa rồi, nhưng xin Trấn Quốc công chúa cố nhớ lại một chút, bất luận dấu vết gì cũng không được bỏ sót."

Im lặng.

Nhìn thấy cuộc nói chuyện tiếp tục tẻ nhạt, hoàng đế không thể làm gì khác hơn là buông tha vấn đề này.

"Khụ, chuyện thứ hai, là chuyện chung thân đại sự của Hoài Vương. Hoài Vương cũng đã trưởng thành, nên thành gia lập thất, phải mời Trấn Quốc công chúa xemthử thiên kim nhà ai phù hợp."

Hoài Vương này, không giả vờ thành cây cột hình người được nữa, cuối cùng cũng ngẩng đầu nhìn về phía hoàng đế, hắn còn chưa nói, Minh Thù giành trước:

"Bệ hạ, việc nàykhông thuộc quản lý của ta?"

Nàng đoán chắc có chút liên quan đến Hồng Nương?

Kẻ ngu này, không phải là muốn trẫm tiên đoán vương phi tương lai của Hoài Vương cho hắn là ai sao?

Hay là...

Hắn nghi ngờmình và Hoài Vương có tình cảm.Hình như khả năng này lớn hơn.

Xem ra hoàng đế kiêng kỵ Hoài Vương rất nhiều.

"Ti lễ xin nghỉ về quê, bây giờ còn chưa quay về."

Hoàng đế thở dài: "Trong khoảng thời gian ngắn, trẫm không tìm được người có thể đảm nhiệmcông việc này. Người duy nhất trẫm tin tưởnglà Trấn Quốc công chúa, tuy nói công chúa tuổi còn nhỏ, nhưng công chúa là người có năng lực, trẫm tin tưởngngươi nhất định có thể vì Hoài Vương,mà chọn một Hoài Vương phi hiền lành, công chúa thấy sao?"

Minh Thù thầm nghĩ, muốn dâng tặng kẻ ngu si hai chữ... Ha ha.

"Hôn sự thần đệ, không nhọc lòng quan tâm."

Giọng nói Hoài Vương lạnh như băng xen vào.

Hoàng đế không chút nào buồn rầu, vô cùngvui sướng tiếp nối câu chuyện:

"Ừm? Hoàng đệ có nữ nhân trong lòng rồi sao? Là con cáinhà ai, nói nghe rồitrẫm làm chủ cho ngươi."

"Thần đệ chưa từng có người trong lòng, cũng chưa tính chuyệnthành hôn."

"Trẫm thấy con gáiTrình gia không tệ."

Hoàng đế hoàn toàn không nghe, tự mình nói: "Nhưng đại tiểu thư Trình gia đã gả cho thái tử, nhị tiểu thư thật ra cũng là khuê nữ, nghe nói cũng là mỹ nhân tài sắc vẹn toàn. Trấn Quốc công chúa thấy vị nhị tiểu thư này như thế nào?"

"Bệ hạ, Hoài Vương nói hắn không muốn thành hôn."

Minh Thù chống cằm, cười phá lên: "Dưa xanh hái không ngọt."

Nhị tiểu thư Trình gia là Trình Cẩm Tú, đây là nữ chính, có gan đem nữ chính gả cho người này của nhà ngươi... Đệ đệ không rõ thuộc tính, đem nam chính để ở đâu!

Hoàng đế: "..."

Hai người này quả nhiên có mờ ám.

Còn Thẩm Từ này, lại càng ngày càng làm càn, dám nói chuyện như thế với hắn, bị ám sát một lầnlá gan cũng lớn hơn sao?

"Thần đệ không tính chuyện thành hôn." Giọng nói Hoài Vương vẫnkhông xao động.

Hoàng đế suy nghĩ trăm mối, tái mặt hơi giận, tỏ vẻ huynh trưởng: "Ngươi bao nhiêu tuổi rồi? Người khác lớn bằng tuổingươi, con cáiđã chạy đầy nhà. Giờtrẫm chỉ có một đệ đệ là ngươi, trẫm không vất vả vì ngươi, ai sẽ vất vả vì ngươi hả."

"Không dám."

Thái độ Hoài Vương không lạnh không nóng, cúi đầu xuốngkhông thèm nhìn ai.

Hoàng đế "rầm"một cái vỗ vào long án: "Trẫm không phải trưng cầu ý kiến của ngươi, thân là người hoàng thất, hôn nhân đại sự không đến phiên ngươi làm chủ."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 105: Công Chúa Trấn Quốc (11)

Chuyện thứ hai,nói là để tham khảo ý kiến Minh Thù, cuối cùng cũng do hoàng đế tự quyết định.

Hoặc là Trình Cẩm Tú, hoặc là Hoài Vương tự mình tìm một người, nói chung hắn phải thành hôn trong vòngmột tháng.

Hoài vương không đồng ýcũng không phản đối, chỉ im lặng đáp trả, hoàng đế coi như là hắn đồng ý, rồicho bọn họ lui ra.

Cho nên, hoàng đếnói với ngươi "ta với ngươi thương lượng""ngươi tới góp ýmột chút", nhưng thật ratrong lòng hắn ta đã có đáp án.

Cho nên...

Rốt cuộc, gọi trẫm tới làm gì chứ?

Hoài Vương đi trước Minh Thù một bước,nhưng lúc Minh Thù đi ra, hắn còn đứng ở cửa.

"Vì sao liên tục giúp ta?" Hắn hỏi.

Minh Thù lấy ra một túi đường, lắc lư đi qua, giọng điệunhẹ nhàng:

"Cảm tạ hoàng thúc đưa ta về, ta là người có ân báo ân."

Khuôn mặtnàng tràn đầy ý cười, dịu dànglưu luyến như gió xuân tháng ba thổi qua mặt hồ, sóng nước lăn tăn.

Đó không phải là vô tâm vô tư đơn thuầnhay ấu trĩ,ngược lại, nàng rất thông minh.

"Đưa ngươi về là chủ ýcủa Diệp Tùng, về sau không cần nhập nhằngvới chuyện bản vương."

Hoài Vương đè nénnghi ngờ trong lòng với nàng, chắp tay đi trước.

Minh Thù cắn cục đường, nghiêng đầu, ném thật hay đấy!

Ném trẫm cái gì mà ném, có bản lĩnh thì đi tạo phản đi.

Đồ ăn vặt của trẫm!

Trênđường đi từ Ngự Thư phòng ra, Minh Thù chỉ có thể vừa ăn vừa đi theo sau Hoài Vương, nhưng mà trên đường nàng nhìn thấy hoa sen trong Ngự Hoa viên, nên liềnchạy đến hái hạt sen, đường ai nấy đi với Hoài Vương.

Đài sen mọcở giữa hồ nước, không có thuyền và dụngcụ, Minh Thù chỉ có thể dùng tiên đoán.

[...]

Tiền bối giới tiên đoán biết ký chủ dùng tiên đoán để lấy đồ ăn, sẽ từ trong đất nhảy ra đánh chết nàng.

"Đồ chơi này, ngoại trừ có thể làm đồ ăn thì còn có thể làm gì?"

Nàng thử qua cái loại tiên đoán vĩ đại,như làm hoàng đế băng hà, hoàng cung biến mất, nhưng mà cũng không có tác dụng gì, tất cả đều là khoác lác.

[Thuật tiên đoán và ngôn linh thuật có phân chia rõ ràng, cô không cần lấy thuật tiên đoán làm thành ngôn linh thuật.]

Hài Hòa Hiệunhọc lòng, hoàn toàn không hiểu sao ký chủ có thể đem thuật tiên đoán dùng thành ngôn linh thuật.

[Ký chủ đổi mới cách dùng kỹ năng]

"Không sao cả."

Đồ ăn vặt tức là chính nghĩa.

Chỉ một điểm này, kỹ năng đó vẫn còn dùng tốt, nếu như thời gian rút ngắn một chút thì tốt rồi.

Minh Thù ăn hạt sen, bên chân lại có một đống Cẩm Lý (tên một loại cá) màu sắc xinh đẹp, mùi vị cá kiểng cũng không ngon, nhưng nó cứ bơi qua bơi lại trước mặt Minh Thù, bơi làm bụngnàng ngứa ngáy, nhìn Cẩm Lýcó chút nóng lòng muốn thử.

Minh Thù xắn tay áo, thực hiện kế hoạch bắt cá.

"Tõm tõm..."

Vật nặng rơi xuống nước, bọt nước văng khắp nơi, toàn bộ mặt hồ đều daođộng mãnh liệt.

Minh Thù trơ mắt nhìn Cẩm Lý bị dọa chìm sâu xuống nước, ngay cả vẩy cá cũng không thấy.

Dạ dày Minh Thù kêu réo lên.

Cá của trẫm!

Bà nội nhà ngươi, người nào thiếu não đâm đầu xuống hồ tự sát!

Không biết đổi chỗ khác sao?

Bóng râm che bên kia, Vinh Hoa công chúa một thân cung trang, lượn lờ duyên dáng đứng bên bờ, nhìn thứ đập đập trong nước.

Là một người.

Mà cung nữ thân cận của Vinh Hoa công chúa,đè người kia không cho nàng ta từ trong hồ đứng lên, còn hung hăng đè đầu người kia trong nước, đây là muốn người ta chết đuối mà.

Hoàng cung thật đáng sợ.

Minh Thù lấy lá sen, bọc lại hạt sen còn chưa ăn xong đứng dậy, đi đến gần Vinh Hoa công chúa bên kia.

"Vinh Hoa công chúa, cung nữ này phạm vào tội gì mà ngươi phải phạt nàng nghiêm trọng như thế?"

Giọng nóicủa Trình Cẩm Vân từ trong bóng cây truyền ra, nghe còn rất có chúttrọng tình nghĩa.

Coi như là một nữ chính giảđen tối, cũng nhịn không được mà xen vào việc của người khác, đều là kịch bản tồi cả.

"Bản công chúa phạt một cung nữ, đến phiên Trình Cẩm Vân ngươi khoa tay múa chân sao?"

"Công chúa đây là muốn làm nàng chết đuối, phạt đâu mà phạt?"

"Ai bảo nàng ta không có mắt,cản đường bản công chúa, hơn nữa bản công chúa làm chết đuối một cung nữ thì làm sao, nếu đã vào cung, mạng này cũng không thuộc về chính nàng nữa."

Đối với hành vi của mình, Vinh Hoa công chúa không chút nào hối cải, trái lại còn cho rằng là mình làm đúng, hừ lạnh cảnh cáo Trình Cẩm Vân:

"Ngươi ít xen vào việc của người khác, đừngtưởng rằng ngươi có cái danh Thái tử phi tương lai là lên mặt, thái tử tương lai là ai,còn chưa xác định đâu."

Dù phụ hoàng thật sự giao ngôi vị hoàng đế cho thằng ngốc kia, văn võ đương triều cũng sẽ không đồng ý.

Nó rồisớm muộn cũng bị phế truất.

"Thật sự không nghĩ tới, công chúa còn nhỏ tuổi,lại ác độc như vậy."

Giọng nói Trình Cẩm Vân có vài phần nâng cao.

"Ngươi nói ai ác độc?"

Nàng cũng dám nói mình ác độc, Vinh Hoa công chúa trong cơn giận dữ, chỉ một ngón tay:

"Các ngươi bắt nàng cho ta."

Tính cả nợ ngày hôm qua, hôm nay thanh toán một lượt.

Trình Cẩm Vân không biết võ công, người Vinh Hoa công chúa có chút công phu, Trình Cẩm Vân nhanh chóng đã bị bắt lại.

Minh Thù lượn nửa vòng, lúcđếnvừa khéo thấy Trình Cẩm Vân bị Vinh Hoa công chúa ấn trên đất.

Ừm, hai mục tiêu kéo thù hận, kéo người nào trước thì tốt đây?

Để không nặng bên này, nhẹ bên kia,Minh Thù quyết định chọn cả hai người.

Minh Thù sờ loạn một trận trong tay áo, tóm lấy một cục bánh trôi đủ màu sắc, cầm trên tay tựa như cục bột, mềm mềm nằm úp sấp, không xương.

Thú nhỏmê man mở mắt, sau đó chân ngắn quơ quơmóng vuốt lông xù xù, dùng sức đánh tay Minh Thù.

Buông ra, quấy rối ta làm gì!

Ta đang ngủ!

Thú nhỏtức đến xù lông, nhưng mà Minh Thù xoa xoa sờ sờ một hồi, thú nhỏtức giận đến không chịu được, lông trên người rối tung cả lên, càng giống một cái bánh trôi bảy màu.

Dừng tay dừng tay, ngươi dừng tay cho ta.

[Ký chủ, ta có thể hỏi một câu, nó... Tại sao lại ở chỗ này?]

Lúc quay về, nó cũng không có kiểm tra ra,có thể cóý thức khác.

Tại sao lại xuất hiện ở đây nhỉ!

Minh Thù hất hất: "Ngươi đi mà hỏi nó."

Hài Hòa Hiệu không nói gì, nó không cócáchgiao lưu cùng một con "động vật".

Quên đi, dù sao sức chiến đấu của ký chủ càng cao, lại càng dễ thu thập giá trị thùhận, lợi nhiều hơn hại.

Trong nháy mắt, khi thú nhỏhá mồm muốn cắn mình, Minh Thù ném nó xuống đất:

"Xôngười bên kia xuống nước đi."

Thú nhỏrun rẩy lông, cực kỳ tức giận, trong lòngrít gào.

Sao ngươi không tự đi.

Dựa vào cái gì muốn ta đi!

Ta không đi!

"Nếu ta có năng lực kia, cần ngươi sao?"

Bên kia nhiều người như vậy, thân thể gà rù này đánh một cái cũng khó khăn, nàng lại không ngốc, đương nhiên là không thể tự đi.

Minh Thù lấy chân đá nó: "Chạy nhanh đi, bằng không..."

Thú nhỏtức khắc cảnh giác, đôi mắtđen nhánh như hắc bảo thạch kia,nhìn chằm chằm Minh Thù.

Minh Thù tươi cười nhợt nhạt: "Trừ thức ăn."

Thú nhỏvừa phục tùng, một giây sau liền dựng đứng lông mao, ở trên mặt đất dùng sức nhảy lên.

Ngươi lại bắt nạt ta, lại bắt nạt ta, ngươi dựa vào cái gì mà bắt nạt ta!

"Không được ăn đồ của ta."

Thú nhỏtức khắc ỉu xìu, rầm rì đem chân ngắn thu lại, co thành một cục bánh trôi, nhanh như chớp lăn qua bên hồ.

Thú nhỏlàm việc hiệu suất rất nhanh, Trình Cẩm Vân và Vinh Hoa công chúa bị một trận "gió lốc"đẩyxuống dướinước.

Nó buồn bực chạy trở về, vừa định bò lại trên người Minh Thù tiếp tục ngủ, ai biết lại nhào vào khoảng không, ăn một miệng bùn.

Thú nhỏ: "..."

Lão tử phải đổi chủ nhân!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 106: Công Chúa Trấn Quốc (12)

Bị đẩy xuốnghồ một cách kỳ lạ, Trình Cẩm Vân và Vinh Hoa công chúa đều ngơ ngác giống nhau.

Vinh Hoa công chúa vừa la to, vừa đạp nước, nhiều lần Trình Cẩm Vân sắp đứng lên, lại bị Vinh Hoa công chúa đè xuống dưới.

Hai người giằng co qua lạinửa ngày, cuối cùng dưới sự trợ giúp của cung nữ và thái giám, mới trèo lên được chỗtương đối cạn.

"Khụ khụ..."

Vinh Hoa công chúa che ngực ho khan, nàng ta ngẩng đầu, hai mắt đỏ ngầu:

"Trình Cẩm Vân, ngươi muốn mưu hại ta phải không?"

Trình Cẩm Vân cũngthê thảm như vậy, mới vừa rồi bị Vinh Hoa công chúa đè uống vài ngụm nước, lúc này cũng tức giận:

"Ta muốnhại ngươi, ngay cả mình cũng nhảy xuống hả?"

Gió lạnh thổi qua, Vinh Hoa công chúa lạnh đến run người, lý trí thoáng bình tĩnh vài phần.

Nhiều người như vậy, sao Trình Cẩm Vân có thể có bản lĩnh kia, vậy là ai?

"Công chúa..."

Tiểu nha hoàn bên cạnh, kéo tay áo của Vinh Hoa:

"Trấn Quốc công chúa."

Vinh Hoa tức giận, rống to hơn: "Cái gì Trấn Quốc,Trấn Bắc công..."

Phía sau, một chữ cũng không nói ra, bởi vì ánh mắt nàng nhìn thấy một người mình cực kỳ chán ghét, đang đứng cách đó không xa,mặt mày tươi cười nhìn các nàng bên này.

Dáng đứngnhư đangxem cuộc vui.

"Vinh Hoa công chúa, Trình tiểu thư, ở trong nước thú vị sao?"

Giọng nóilinh hoạttheo gió bay đi.

"Là ngươi!"

Vinh Hoa công chúa nghiến răng, bập bõm lên bờ: "Là ngươi làm?"

Trình Cẩm Vân cau mày,theo Vinh Hoa công chúa lên bờ, Trấn Quốc công chúa này... Có ý gì?

"Là ta đấy." Minh Thù cười thừa nhận.

"Tại sao Trấn Quốc công chúa muốn làm vậy?"

Trình Cẩm Vân giành trước Vinh Hoa, không tiếp tục để nàng rít gào, một chút tác dụng đều không có.

"Ừ..."

Đương nhiên là kéo giá trị thùhận của các ngươi.

"Đợi lát nữa, chờ ta nghĩ cái lý do đã."

Trình Cẩm Vân: "..."

Vinh Hoa công chúa: "..."

Cái gì gọi là nghĩ xong lý do?

Còn chờ một chút?

Ngươi sắp xếphiện trường sao!

"Ngươi cố ý."

Vinh Hoa công chúa trợn tròn mắt, ngón tay chỉ vào Minh Thù, giọng nóirống giận bén nhọn:

"Thẩm Từ, ngươi dám mưu hại bản công chúa, bản công chúa đường đường là công chúa một nước, ngươi biết mưu hại công chúa tội danh gì sao?"

Vừa nghĩ tới chuyện tối hôm qua, trong lòng Vinh Hoa công chúa giống như là bị đốt pháo, oanh tạc liên tục, khiếnnàng ta muốn đi tới bóp chết Minh thù.

Minh Thù cười gật đầu, giọng nói nhẹ nhàng chậm rãi thừa nhận:

"Đúng vậy, ta cố ý, ngươi có ý kiến gì không? Có ýkiến có thể nói nha."

Vinh Hoa công chúa nổi trận lôi đình.

Nàng ta đẩy mình xuống dướinước, giờ còn dám hỏi mình có ý kiến gì không.

Đương nhiên là mình có ý kiến.

Trình Cẩm Vân im lặngquan sát, nàng không xác định Trấn Quốc công chúa này, là nhắm vào mình, hay là nhắm vàoVinh Hoa công chúa.

Nếu như lúc này, mình chỉ là bị liên lụy,nàng lên tiếng sẽkhông tránh được,màđắc tội với Trấn Quốc công chúa.

Nếu như nàng nhắm vào mình, lúc này mình cũng thuộc thế bị động. Có Vinh Hoa công chúakhông có đầu óc chống đỡ ở phía trước, nàng cũng không cần thiết phải ra mặtquá nhiều, xem trước một chút thì hơn.

"Thẩm Từ, đừng tưởng rằng ngươi là Trấn Quốc công chúa, bản công chúa liền không làm gì được ngươi."

"Ngươi có thể làm gì ta?"

Minh Thù buông hai tay, khóe miệng cong lên nhợt nhạt: "Đánh ta sao?"

Vinh Hoa công chúa nắm chặt hai tay: "Ngươi cho là bản công chúa không dám sao?"

Minh Thù giang hai tay ra mời: "Đến đây đi!"

"Người đâu."

Vinh Hoa công chúa bị kích thích, càng rống giận to hơn:

"Bắt nàng lại cho bản công chúa."

"Công chúa, chuyện này... đó là Trấn Quốc công chúa."

Thái giám bên cạnh nhắc nhở.

Đôi mắt đẹp của Vinh Hoa công chúa trừng qua: "Trấn Quốc công chúa thì làm sao, nàng muốn mưu hại bản công chúa, các ngươi mù hết rồi à? Bắt nàng cho bản công chúa, nhanh lên, muốn chết có đúng hay không?"

Câu nói phía sau rất có lực uy hiếp, đối với những cung nữ thái giám này, Vinh Hoa công chúa cũng không có tấm lòng thương hại gì, động tí là đánh chửi, người chết càng là chuyện bình thường.

Bọn thái giám thấy chết liền sợ, nên đànhđi về phía Minh Thù.

"Trấn Quốc công chúa, đắc tội rồi."

Bọn họ cũng là bị ép buộc, chỉ hy vọng sau đó Trấn Quốc công chúa đừng truy cứu trách nhiệm của bọn họ.

"Làm gì!"

Một tiếng gầm, từ đường nhỏ phía sau Minh Thù truyền đến, thái giám tổng quản bước nhanh chóng, đẩy những thái giám đã thành vòng vây, nắm tay thành lan hoa chỉ, âm thanh the thé nói:

"Các ngươi đang làm gì, bất kính với Trấn Quốc công chúa sao, tạophản à?"

Bọn thái giám bị quát lớn, đồng loạt mềm chân, khụy trên mặt đất lạnh run:

"Lý công công tha mạng."

Vinh Hoa công chúa đi về phía trước vài bước: "Lý công công, ngươi tới thật tốt. Trấn Quốc công chúa vô duyên vô cớ, đẩy bản công chúa vào hồ, ngươi mau gọi phụ hoàng đến phân xử."

"Công chúa điện hạ..."

Ánh mắt Lý công công dừng trên người Vinh Hoa công chúa trong chốc lát, nhanh chóng gục đầu xuống, vẫy tay với người bên cạnh:

"Còn không lấy áo choàng cho công chúa."

Vinh Hoa công chúa vì quá tức giận, đều quên mất bộ dạng lúc này của mình, Lý công công vừa nói vậy, Vinh Hoa công chúa mới phản ứng kịp, kinh hô một tiếng ôm lấy thân thể mình.

Hoàng đế ở gần đó, cũng nghe âm thanh này,mới để Lý công công qua nhìn một cái, ai biết lại nhìn ra chuyện lớn vậy.

Lý công công nhanh chóngcho người đưa Vinh Hoa công chúa, và Trình Cẩm Vân lui xuống dưới thay quần áo, hắn đưaMinh Thù đi gặp hoàng đế trước.

Mặc dù chỉ là nghe nửa vời, nhưng Lý công công nghĩ việc ngày hôm nay...

Nghiêm trọng.

Ngự Hoa viên.

Vinh Hoa công chúa và Trình Cẩm Vân đều thay một bộ y phục khác, hai người đứng thành một hàng.

Trình Cẩm Vân khépmi, Vinh Hoa công chúa bị kích động vì chuyện vừa rồi, thêm mắm dặm muối nói lại một lần ở trước mặt hoàng đế.

Minh Thù ngồi bên cạnh hoàng đế ăn gì đó, cũng cảm thấy có vịngon.

Hoàng đế liếc mắt vài lần nhìn nàng, Minh Thù đều có thể chuẩn xác bắt được, lại không ngần ngại chút nào, quay sang mỉm cười vớihoàng đế, khiến cho hoàng đế cuối cùng cũng không dám nhìn nàng.

"Phụ hoàng, ngườiphải làm chủ cho Vinh Hoa!"

Nước mắt Vinh Hoa công chúa lả tả rơi xuống: "Nhi thần không trêu chọc nàng ta, nàng ta dựa vào cái gì mà khi dễ nhi thần."

Hoàng đế biết nữ nhi này nhà mình, trong này nhất định là có chuyện kỳ lạ.

"Trình gia tiểu thư, ngươi cũng nói một chút đi."

"Phụ hoàng..."

Vinh Hoa công chúa giậm chân, nàng là nói sự thật, vì sao còn phải để Trình Cẩm Vân nói lại.

Vinh Hoa công chúa kháng nghị, dưới ánh mắt lạnh lùng của hoàng đế chợt cứng đờ, nàng đành phải hung hăng trừng Minh Thù, sau đó đứng sát vào Trình Cẩm Vân:

"Trình Cẩm Vân, ngươi dám nói lung tung, bản công chúa sẽ không bỏ qua cho ngươi."

"Bẩmbệ hạ, thần nữ phụng mệnh Quý phi nương nương tiến cung, lúcđi ngang qua Ngự Hoa viên, gặp được Vinh Hoa công chúa. Vinh Hoa công chúa ngăn cản thần nữ, lúc thần nữ và Vinh Hoa công chúa nói chuyện, không biết tại sao lại nổi lên một cơn gió kỳ quái, đẩythần nữ và Vinh Hoa công chúa rơixuống hồ."

Trình Cẩm Vân bỏ bớt phần Vinh Hoa công chúa thêu dệt thêm, đơn giản kể lạichuyệnvừa rồi rõ ràng.

"Gió kỳ quái?"

Hoàng đế nắm trọng điểm: "Gió kỳ quái gì, nói rõ ràng."

Trình Cẩm Vân lắc đầu: "Thần nữ cũng không biết."

Nên nói đã nói, không nên nói cũng không nói, nữ chính giảTrình Cẩm Vân này thật thông minh, thảo nào cuối cùng có thể leo lên vị trí nữ hoàng.

Chỉ cần ngươi không phải vai chính, mặc kệ ngươi có bao nhiêu bản lĩnh, cuối cùng sẽ trở thànhhòn đá kê chân cho vai chính.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 107: Công Chúa Trấn Quốc (13)

"Trấn Quốc công chúa, ngươi có cái gì muốn nói không?"

Hoàng đế nhìn về người ngồi bên cạnh không ngừng ăn, sao giờnàng ta lại thích ăn như thế?

Minh Thù cắn một miếng bánh hoa quế, ưm một tiếng, nuốt điểm tâm xuống, lúc này mới nói:

"Không có gì để nói, chính là ta làm."

Hoàng đế liền nhíu mày: "Vì sao Trấn Quốc công chúa làm như vậy?"

Giọng nói kia rõ ràng hơimất hứng.

Hắn là hoàng đế, nàng vô duyên vô cớ làm hại nhi nữ nhà hắn, đây chẳng phải là đang gây hấn với hắn sao?

Là bởi vì ngày hôm qua và hôm nay hắn thử nàng nên muốn phản kích sao?

Nếu Minh Thù biết suy nghĩ trong lòng hoàng đế, không biết sẽ cười đến mức nào.

Nàng chưa từng nghĩ nhiều như vậy! Chỉđơn thuần làkéo giá trị thùhận, không muốntùy tiện buộc mình diễn xuất.

Minh Thù bắt đầu nói bừa:"Gần đây,Vinh Hoa công chúa mệnh phạm hỏa, ta giúp nàng trừ hỏa."

Ánh mắt hoàng đế tốixuống: "Như vậy à, vậy không biết Trấn Quốc công chúa có phương pháp gì hóa giải cái này?"

"À?"

Đến phiên Minh Thù bối rối.

Hắn thật đúng là tin lời nói bừa củatrẫm sao!

Minh Thù nói là hỏa khí quá lớn, nhưng hoàng đế lý giải thành hỏa hoạn, rất trùng hợp là trước đó vài ngày, cung điện của Vinh Hoa công chúa thực sự bị cháy một lần.

Bởi vì có sự tồn tại của Thần Thiên Từ, hoàng đế tin tưởng thứđồ vật phong thủy siêu hình này.

Màtiên tri học trong Thần Thiên Từ, sẽ đoán mệnh xem tướng,nên chuyện này không kỳ lạ, bởi vậy hắn mới hỏi như thế.

Minh Thù bấm bấm tay, đặt tay lên môi: "Vinh Hoa công chúa mỗi ngày ở trong hồ ngâm một canh giờ, bảy bảy bốn mươi chín ngày là được."

"Cái gì?"

Vinh Hoa công chúa kinh hãi: "Phụ hoàng, ngài đừng nghe nàng ta nói bậy, nàng ta căn bản là cố ý hạnhục ta."

Ở trong hồ ngâm một canh giờ, điều này sao có thể, nàng nhất định là nói vớ vẩn, cố ý hại mình.

Minh Thù vắt hết óc tiếp tục xàm ngôn: "Hồ nước cùng thổ giáp giới, mà thổ và thủy đều có thể áp lửa."

Nghe qua thì rất có đạo lý, nhưng trên thực tế cơbản không có căn cứ.

"Được rồi, hay là Trình tiểu thư cũng cùng Vinh Hoa công chúa ngâm luôn đi."

Minh Thù vô cùngdịu dàngnói một câu.

Trình Cẩm Vân: "..."

Căn bản không hiểu là nàng ta cố ý nhắm vào mình,hay là bởi vì Vinh Hoa công chúa liên lụy mình.

Như đã nói qua, Trấn Quốc công chúa ở kiếp trước cũng mang vẻ nàysao?

Hình như... Cũng không phải.

Lẽ nào bởi vì mình sống lại, làm những người khác cũng phát sinh thay đổi.

"Đưa Trấn Quốc công chúavề Thần Thiên Từ nghỉ ngơi."

Sau một hồi im lặng, hoàng đế sai bảoLý công công bên cạnh.

"Phụ hoàng, ngườithật sự tin lời nàng ta nói sao?"

Vinh Hoa công chúa không phục, lời Minh Thù nói, một chữ Vinh Hoa cũng không tin.

Hoàng đế dùng ánh mắt, áp chếVinh Hoa công chúa lại, ý bảo nàng chớ nói lung tung.

Minh Thù đứng dậy, phủi phủi vạt áo theo Lý công công rời đi:

"À, đúng rồi."

Nàng chợt xoay người,lấy lásen gói kỹ hạt sen mang đi.

Hoàng đế: "..."

Vinh Hoa công chúa trừng mắt nhìn Minh Thù, hận không thể trừng ra cái lỗ thủng ở trên người nàng ta.

"Vinh Hoa công chúa, ánh mắt quá sắc nhọn, trừng coi chừng rớt ra luôn đấy."

"Ngươi..."

Minh Thù mỉm cười, tay cầm hạt sen chậm rãi rời đi.

"Phụ hoàng, rõ ràng nàng tanói vậy, căn bản không thể tin."

Minh Thù vừa đi, Vinh Hoa công chúa liền xù lông, vừa oan ứcvừa phẫn nộ:

"Ngườibằng lòngtin tưởng nàng ta, cũng không muốntin nhi thần sao?"

"Trình tiểu thư cũng về nghỉ ngơi trước đi." Hoàng đế nhìn Trình Cẩm Vân.

Trình Cẩm Vân đoan trang nhã nhặn hành lễ: "Thần nữ xin cáo lui."

Hoàng đế cho những người khác lui xuống, nghiêng đầu ngoắc Vinh Hoa công chúa đến:

"Vinh Hoa, ngươi không hiểu."

"Phụ hoàng, ngườiluôn nói nhi thần không hiểu, nhưng ngườichưa từng nói với nhi thần, ngườikhông nói với nhi thầnlàm sao nhi thầnhiểu được?"

Vinh Hoa công chúa uất ức: "Tại sao ngườiphải nhường nhịn Thẩm Từ kia, chuyện ngày hôm nay, rõ ràng chính là nàng ta gây rối với nhi thần, nàng takhi dễ nhi thần, lúc đó chẳng phải là làm ngườikhó xử, không coi hoàng thất chúng ta ra gì sao."

Hoàng đế xoa đầu Vinh Hoa công chúa, hạgiọng nói:

"Thần Thiên Từ chỗ đó, không đơn giản như ngươi tưởng, Thẩm Từ là nhà tiên tri của Thần Thiên Từ, dù cho nàng muốn... Giết ngươi, phụ hoàng có lẽ cũng bất lực."

Không phải hắn muốn nhân nhượng Thẩm Từ, căn bản là giờ hắn không có cách nào.

Hắn phải nhịn.

Vinh Hoa công chúa không thể tin, nhìn hoàng đế.

Hoàng đế thở dài: "Ngươi biết bây giờ là thế cục gì không?"

Vinh Hoa công chúa ngơ ngác lắc đầu, tim đập thình thịch liên tục.

Gần trăm năm nay không có chiến sự gì lớn, không cần Thần Thiên Từ thể hiện bản lĩnh thông thiên. Mà người Thần Thiên Từ càng khúm númvô tình bị người nạt nộ, những người đó cũng chỉ cúi đầu đứng yên, sẽ không phản bác.

Cho nên những hoàng tử, công chúa như bọn họ đều nghĩ những người đó chỉ là dựa vào hoàng thất, bởi vì hoàng thất tồn tạibọn họ mới có giá trị.

Trước nay, không nghĩ tới, Thần Thiên Từ lớn mạnh đến mức, phụ hoàng nàng phải nhân nhượng như vậy.

"Thiên hạ vốn là phân rồi hợp, hợp rồi phân, vương triều Võ Thương thống nhất đã lâu, những chư hầu phía dưới sắp chịu không nổi, nếu lúc này đắc tội Thần Thiên Từ, phụ hoàng không biết còn có thể bảo vệ cho ngôi vị hoàng đế này không nữa."

Thử thì thử, thật sự để hoàng đế trực tiếp đắc tội Minh Thù, hiện tại hắn còn chưa có gan đó.

"Phụ hoàng..."

Vinh Hoa công chúa kêu lên: "Không... Nghiêm trọng như vậy chứ."

"Sau này, đừng trên chọc nàng ta nữa, ngoan ngoãn làm Vinh Hoa công chúa của ngươi, ngươi phải nhớ kỹ, nàng là ranh giới phòng thủ của Mộ gia chúng ta."

Nàng là ranh giới phòng thủ của Mộ gia chúng ta.

...

"Công chúa, người đã quay về."

Minh Thù một bước tiến vào Thần Thiên Từ, Tri Kỳ ra đón, cách đó không xa còn có Từ chủ vuốt râu cười hiền hòa.

"Bệ hạ không làm khó dễ ngươi chứ?"

Giọng nói hiền hòacủa Từ chủ có chút lo lắng.

"Không có."

Lão hồ ly kia muốn làm khó trẫm, cũng phải có bản lãnh mới được.

Từ chủ gật đầu: "Ngươi theo ta, ta có việc nói với ngươi."

Minh Thù giao hạt sen cho Tri Kỳ, mỉm cười:

"Giúp ta làm thành canh hạt sen được chứ?"

"Vâng, công chúa."

Công chúa cười lên thật đẹp mắt.

Không đúng, công chúa lấy hạt sen ở đâu?

Từ chủ mang theo Minh Thù, đến phòng nghị sự của Thần Thiên Từ, đóng cửa lại, ngoài cửa còn có người canh chừng, thần bí vô cùng.

Xác định hoàn cảnh an toàn, Từ chủ mới nói: "Về chuyện ám sát, ngươi biết bao nhiêu?"

Minh Thù phủi ghế ngồi xuốngchốngcằm:

"Có một thích khách nói,ta cản đường gì đó."

Ánh mắt Từ chủ hạxuống: "Còn những thứ khác thì sao?"

Minh Thù lắc đầu, manh mối nàng biết cũng chỉ có thể.

"Chỗ ta tra được một ít tin tức."

Từ chủ đưa một phong thư, đến trước mặt Minh Thù.

Minh Thù mở thư, mặt không đổi sắc đọc nó.

"Những người này muốn làm gì? Tạo phản sao?"

Từ chủ âm trầm: "Thiên hạ phân rồi hợp, hợp rồi phân, mà cản trở lớn nhất của bọn họ chính là Thần Thiên Từ chúng ta. Nếu thật sự ngươi gặp chuyện không may, Thần Thiên Từ nhất định sẽ không ngồi yênđứng nhìn, đến lúc đó xảy ra chút gì ngoài ý muốn, gây xích mích quan hệ của Thần Thiên Từ và hoàng thất..."

Minh Thù nhướng lông mày: "Nói như vậy, ta thật sự chính là hòn đá cản đường, vậy thật ngượng ngùng đó."

Năng lực tiên đoán của nàng và Thần Thiên Từ, đều là những thứ những người này muốn diệt trừ.

"Những người đó sẽ không từ bỏ ý đồ, khoảng thời gian gần đây ngươi phải cẩn thận."

"Ừ, tabiết rồi."

Minh Thù nhìn Từ chủ đứng một bên, cười tủm tỉm hỏi:

"Từ chủ, có phải Thần Thiên Từ đã không cần hoàng thất?"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 108: Công Chúa Trấn Quốc (14)

Câu hỏi kia của Minh Thù, Từ chủ cũng khôngtrực tiếp trả lời nàng.

Chỉ nói cho nàng, Thần Thiên Từ tồn tại vì hoàng thất, không thể tách rời vớihoàng thất.

Minh Thù vừa ăn canh hạt sen, vừa suy nghĩ những lời này.

Thần Thiên Từ và hoàng thất...

Buổi tối đi đánh Vinh Hoa công chúa.

[...]

Vì sao, từ tự hỏi quan hệ của Thần Thiên Từ và hoàng thất, có thể nhảy đến chuyện đánh Vinh Hoa công chúa.

...

Vào ban đêm, thú nhỏcủa Minh Thùcùng với Hài Hòa Hiệu, không ngừng xúi dại nàng làmVinh Hoa công chúa như vậy, như vậy lại như vậy như vậy, đánhcho Vinh Hoa công chúa một trận.

Đánh xong người, Minh Thù trèo tường ra.

Thú nhỏrơi xuống mặt đất đầu tiên, còn chưa kịp lăn rađã bị Minh Thù đè lên, thú nhỏmắt đầy tia chớp, thật choáng váng...

Đứng lên đi, ngươi nặng chết.

Thú nhỏtức giận kháng nghị.

"Lúcvừa đi vào, tường này hình như không cao như vậy mà."

Minh Thù nói thầm, đứng lên.

Thú nhỏlộn vòng lăn đi.

Không bao giờ đi chơi cùng nàng nữa, đau muốn chết, về sau không cao đượcthì biết làm như thế nào!

"A!"

Thú nhỏbị một tiếng khẽ hô này, khiến cho lông mao toàn thân đều dựng đứng, tức giận trừng đầu sỏ gây chuyện.

Kêu la cái gì!

Nửa đêmnửa hômhù chết thú!

Đôi mắt thú nhỏdựng thẳng thành một đường, hơi đề phòng nhìn bóng đen ở bên kia.

"Trấn Quốc công chúa..."

Giọng nói này có vài phần quen thuộc: "Người ở chỗ này làm gì?"

Minh Thù vỗ ngực, vẻ mặt "sợ hãi" lui về phía sau:

"Đêm hôm khuya khoắt, các ngươi bước đi cũng không có tiếng là sao? Làm ta sợ muốn chết."

Diệp Tùng: "..."

Hù chết ngươi, ngươi còn cười được.

Hơn nữa, bọn họ đứng ở chỗ này trước mà.

Thú nhỏlộn vòng, trốn vào bụi cỏ.

Hoài Vương dường như hòa vào bóng đêm, mặt lạnh lùng thoáng nhìn về phía nó, một giây sau liền thu lạitầm nhìn, dường nhưcũng không cảm thấy hứng thú.

Diệp Tùng cẩn thậnhỏi: "Công chúa điện hạ, người ở chỗ này là?"

Vừa nãy, hắn và Vương gia đến đây, bên trong liền nhảyra một người, muốn tránh cũng tránh không kịp.

Minh Thù buông tay vỗ ngực, vuốt vuốt tóc mai rũ xuống bên tai:

"Các ngươi ở chỗ này làm gì? Theo như ta biết, Hoài Vương cũng không ở trong cung."

Tốt xấu gì, nàng cũng ở trong cung, dù cho hơn nửa đêm xuất hiện ở chỗ này, tùy tiện lấymột lý do cũng có thể cho qua. Nhưng mà vị Hoài Vương này, lạikhông phải là ở trong cung.

Diệp Tùng không dám tự chủ trương trả lời, đưa mắt nhìn về phía Vương gia nhà mình.

Ánh mắt Hoài Vương rơi trên người Minh Thù, bóng đêm che giấu tâm tình trong đáy mắt hắn.

"Thôi quên đi, các ngươi làm gì cũng không liên quan đến ta."

Minh Thù khoát khoát tay: "Chúng ta coi như chưa gặp nhau, hẹn gặp lại."

Mọi người đều là nhân dịp trời tối làm việc, cũng không cần làm khó nhau, làm chậm trễtrẫm ăn đồ ăn vặt.Cho nênăn đồ ăn vặt mới quan trọng.

Diệp Tùng gọi nàng: "Trấn Quốc..."

Hoài Vương đưatay ngăn cản Diệp Tùng, phầnsau câunóibiến mất trong bóng đêm.

Minh Thù liếc mắt nhìn hắn, mím môi cười khẽ, nâng làn váy lay động thoáng chốcrời đi.

"Vương gia?"

Diệp Tùng không hiểu nhìn Vương gia nhà mình, lỡ đâu Trấn Quốc công chúa đem chuyện ngày hôm nay nói ra làm sao bây giờ?

"Nàng sẽ không nói lung tung."

Giọng điệu Hoài Vương lạnh lùng, tràn đầy chắc chắn.

Diệp Tùng càng nghi hoặc, sao Vương gia khẳng định được như vậy?

Diệp Tùng nhìn bóng đen đã đi xa, trong lòng bất đắc dĩ thở dài, thực sự là chuyện này chưa xong, chuyện khác lại tới.

"Đi thôi."

"Vâng."

Gió đêm thổiqua bụi cỏ ngoài tường, thân thể yếu ớt chập chờn bất định. Trăng tròn giấu mình trong tầng mây, trời đất tối sầm,không nhìn thấy ánh sáng.

Mưa gió sắp kéo đến.

...

Minh Thù chậm rãi đi về phía Thần Thiên Từ, lúcđi ngang qua ngã ba, nàng đột nhiên dừng lại, nhìn bên trái một chút, lại nhìn bên phải một chút.

Bên phải, bên phải, bên phải!

Thú nhỏtừ trong bụi cỏ lăn ra, nhắm thẳng bên phải nhảy ra.

Minh Thù dường như quyết định, nhảy sang bên phải đường.

Thú nhỏvui sướng cuộn thành cụcbánh trôi, nhanh như chớp lăn theo chân nàng.

Đi qua hai nhánh đường nhỏ, kiến trúc phía trước dần dần xuất hiện trong tầm mắt Minh Thù, mấy hàng chữ lớn Ngự Thiện phòng cách thật xa vẫncó thể nhìn thấy.

Minh Thù liếm liếm khóe môi, con ngươi trong mắt dường nhưlóe sáng.

Nguyên liệu nấu ăn của Ngự Thiện phòng đều là chuẩn bị cho ngày hôm sau, nhưng rất nhiều thứ đều là chưa chế biến, có thể ăn cũng chỉ còn lại... Bánh màn thầu không nhân.

Minh Thù và thú nhỏngồi xổm trong Ngự Thiện phòng, cầm bánh màn thầu gặm, thú nhỏ gặm cực kỳ nhanh, chớp mắt liền ăn hết nửa cái bánh màn thầu.

Một người, một thú gặm đến hăng say, bên cạnh đột nhiên truyền đến tiếng vang nhỏ, cửa sổ xuất hiện một cái lỗ, Minh Thù và thú nhỏđồng thời ngừng gặmbánh màn thầu, cùng nhau nhìn về phía cửa sổ.

Cửa sổ bị đẩy ra, một người toàn thân đen kịt từ bên ngoài nhảy vào.

Hắc y nhân toàn thân một màuđen, khăn trùm đầu đen, mặt nạ đen.Hoàn toàn xứng danh hiệp khách dạ hành.

Hiển nhiên, hắc y nhân không ngờ hơn nửa đêm còn có người ngồi xổm trong Ngự Thiện phòng gặm bánh màn thầu, sững sờ tại chỗ, trợn tròn mắt nhìnMinh Thù.

Bầu không khí hết sức quái dị.

"Ha ha, ta đi nhầm, đi nhầm, các ngươi tiếp tục, tiếp tục."

Hắc y nhân cười lúng túng.

Cái cục tròn tròn bên cạnh đủ loại màu sắc là cái quáigì? Thú nuôisao?

Lúc thú nhỏ không cuộn thành cục, nhìn bên ngoài giống như chó con, thân hình cũng chỉ lớn hơn nắm đấm một chút, là cái loại tát một phát chết luôn.

Hành tẩu giang hồ nhiều, còn chưa từnggặp qua... Thú nuôikỳ quái như thế.

Minh Thù và thú nhỏđồng thời gục đầu xuống, tiếp tục gặm bánh màn thầu.

Hắc y nhân cũng không có ý rời đi, hắn hơi tò mò quan sát nữ nhânngồi xổm dưới đất vài lần, cách ăn mặc này... Không phải là cung nữ mà.

Chẳng lẽ, là cung tần phi tử sao?

"Này."

Hắc y nhân ngồi xổm trước mặt Minh Thù.

Động tác của Minh Thù và thú nhỏhầu như cùng lúc, ôm bánh màn thầu lui về phía sau, cảnh giác nhìn chằm chằm hắc y nhân, Minh Thù và thú nhỏbảo vệ thức ăn.

Hắc y nhân đầu đầy vạch đen, lúchắn xuất hiện, cũng không thấy nàng đề phòng như thế.

"Đừng sợ, ta sẽ không hại ngươi."

Hắc y nhân cố gắngcho giọng nóimình nghe tương đối hiền hòa dễ gần, nỗ lực kéo gần khoảng cách:

"Ôi chao, con thú nuôinày là của ngươi sao? Thật nhỏ... Đây là chủng loại gì vậy?"

Thú nhỏliếc mắt, trừng hắc y nhân, ôm bánh màn thầu còn chưa ăn xong lăn một vòng sang bên cạnh, chui xuống dưới bàn.

"... Loại."

Đột nhiên cảm thấy hôm nay thật quáidị.

Minh Thù đem bánh màn thầu nhanh chóng nhét vào miệng, khóe miệng cong lên thành độ cong tiêu chuẩn:

"Ngươi muốn làm gì?"

"Ngươi không sợ ta sao?"

Hắn mặc thành như vậy, đột nhiên xuất hiện ở nơi này, là một người bình thường hẳn phải thét chói tai bắt thích khách.

Tiểu cô nương này không sợ còn chưa tính, có thể cười nhạt hỏi hắn đến làm gì?

Phản ứng này không đúng.

"Ngươi làm gì mà ta phải sợ dữ vậy?"

Minh Thù đưa tay giở lồng tre,lấy ra một cái bánh bao, mỉm cười:

"Ngươi lớn lên ba đầu sáu tay, hay là quỷ nhập vào người?"

"Ta là thích khách đấy!"

Cái này ngươi sợ rồi chứ!

"À, thích khách à."

Minh Thù hiểu rõ gật đầu, một giây sau bất ngờ nói: "Ngươi muốn ám sát ai, ta chỉ đường cho ngươi."

Hắc y nhân mặt mờ mịt, chuyện quái gì vậy?

Chỉ đường cho hắn?

Hắn là thích khách, thích khách đấy!

Hắc y nhân nghi ngờquan sát Minh Thù vài lần, ăn mặc hợp cách, mặt mũi tinh tế, vải vóc là đồ ởtrong cung.

Hắc y nhân bình tĩnh nói: "Vinh Hoa công chúa."

Minh Thù ngẩng đầu liếc mắt nhìn hắn, hắc y nhân nhìn như không phản ứng gì, thả lỏng ngồi trước mặt nàng. Nhưng mà cả cơ thể hắn cứng ngắc, chỉ cần Minh Thù có chút động thái khác thường, là có thể lập tức giết chết Minh Thù.

"Không cần lo lắng, ta không ra tay."

Nụ cười trên mặt Minh Thù càng sâu: "Tẩm cung của Vinh Hoa công chúa không ở bên này, ngươi đi nhầm rồi."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh

dtv-ebook.com

Chương 109: Công Chúa Trấn Quốc (15)

Hắc y nhân nhìn phía trước lung lay, bóng lưng mảnh mai không hề phòng bị, cũng là vẻ mặt ngây ngẩn.

Vì sao, mình lại đi theo nàng ta?

Đây là vì sao!

Vì sao chứ!

Hắc y nhân gặm bánh màn thầu hoài nghi bản thân, hắn vốn là có hơi đói, tình cờ thấy... Hắn xin thề thật đúng là tình cờ thấy Ngự Thiện phòng, cho nên chuẩn bị đi xem Ngự Thiện phòng trong truyền thuyết, có thể có sơn hào hải vị gì, ăn no làm nhiệm vụ không.

Không ngờ rằng sơn hào hải vị không có, chỉ có bánh màn thầu.

"Đây, chính là chỗ này."

Minh Thù chỉ vào nơimình mới leo tường ra ngoài.

Hắc y nhân nhanh chóng kéo khăn che lên, buồn bực hỏi:

"Vì sao ngươi lại giúp ta?"

"Có người giúp ngươi còn không tốt ư?"

Trẫm vô tư không vụ lợi giúp người làm niềm vui, thế còn không được khen.

"Ta sợ ngươi bán đứng ta."

Có câu như thế này, vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo!

Minh Thù cười khẽ: "Không cầnđen tốinhư thế đâuthiếu niên, chúng ta là người chính nghĩa, tươi sáng như ánh mặt trời có được hay không. Ngươi đáng giá mấy đồng tiền."

Hắc y nhân: "..."

Ngươi thêm câu sau cùng kia, một chút ánh mặt trời đều không dậy nổi.

"Nếu ngươi không vào, trời sẽ sáng nha." Minh Thù có lòng tốtnhắc nhở.

Hắc y nhân không cảm thấy sát ý trên người Minh Thù, thậm chí một chút địch ý cũng không có, mềm mạinhư một luồng ánh sáng ấm áp.

Hắn có chút chần chờ, nơi này không có cạm bẫy gì chờ đợi mình chứ?

Vào hay không vào?

Mặc kệ.

Hắn khẽ cắn môi, thả người nhảy vào tường.

Hắc y nhân nhanh chóng khiêng Vinh Hoa công chúa đi ra, Minh Thù còn đứng tại chỗ gặm bánh màn thầu, hắc ynhân sợ đến suýt chút nữa từ trên tường ngãxuống.

Bánh màn thầu của Ngự Thiện phòng tuy ăn ngon hơn bánh màn thầu bên ngoài, nhưng cũng không cần gặm liên tục đi, có bao nhiêu đói vậy!

"Sao ngươi còn ở đây?" Hắc y nhân hạ giọng.

"Ta muốn hỏi ngươi một chút, bắt Vinh Hoa công chúa để làm gì?"

Mất công chạy vào hoàng cung bắt người, không phải ăn no rửng mỡ,thì chính là cóâm mưu lớn.

"Ta không thể nói cho ngươi biết."

Hắc y nhân khiêng Vinh Hoa công chúa nhảy xuống:

"Chuyện ngày hôm nay, nếu ngươi dám nói cho người khác biết, dù cho đến chân trời góc biển ta cũng sẽ giết ngươi diệt khẩu."

"Thiếu niên, chỉ số thông minh cần bổ sung thêm."

Minh Thù vuốt ve bánh màn thầu trên tay, ánh mắt liếc hắc y nhân: "Ta đã nói cho người khác biết, ngươi còn giết ta diệt khẩu làm gì?"

"Cũng đúng..."

Hắc y nhân lắc đầu, kiên định nói: "Ngươi đừng lừa ta."

Nữ nhân trước mặt này, luôn mang theo ba phần ý cười, để lộ cảm giác vô hại cả người lẫn vật, làm cho người ta dễ dàng khôngphòng bị.

"Ngươi nói với ta một chút, bắt nàng để làm gì. Yên tâm, ta cam đoan không nói cho người khác biết."

"Nếu như ta không nói?"

Minh Thù buông tay: "Ta đây chỉ có thể giúp ngươi giết chết

Vinh Hoa công chúa, hoặc kéo ngươi đi lĩnh thưởng, ngươi muốn chọn cái nào?"

Hắc y nhân: "..."

Đại gia nhà hắn, còn có hành độngnày!

Mới vừa rồi là ai chỉ đường!

Biết ngay nữ nhân này không có lòng tốt.

"Tay ngươi trói gà không chặt, ngươi cho là có thể đánh thắng ta?"

Hắn vô cùngtự tinvới võ công của mình,nếu không hôm nay cũng không tới phiên hắn vào hoàng cung bắtngười, àkhông, cướp người.

Nữ nhân này bước đi mềm mại vô lực, vừa nhìn là không có võ công, nếu không hắn đã sớm động thủ giết chết nàng.

"Ta không thể, nhưng..."

Minh Thù có thể: "Bọn họ có thể."

"Cái gì..."

Minh Thù phất phất tay, trong bóng tối mơ hồ xuất hiện vài bóng người, những người này đều là Từ chủ phái tới bảo vệnàng,sau lần trước bị truy sát khi ra cung.

Hắc y nhân khóc không ra nước mắt, hắn chỉ muốn cướp người, vì sao lại trêu chọc tới nữ nhân thần kinh này vậy.

"Ngươi rốt cuộc là ai?"

"Ta là ai không quan trọng, ta chỉ là muốn biết ngươi trộm nàng để làm gì, nói cho ta biết, ta để ngươi đira cung miễn phí."

Minh Thù chớp mắt với hắc y nhân: "Mua bán không lỗ vốn."

"Ta làm sao biết..."

"Ngươi còn có lựa chọn khác sao?"

"..."

Bóng đen bên kia đứng lặng yênkhông tiếng động, hắn không cảm giác bất kỳ khí tức gì, hắn không biết chính xác thực lực những người này, nhưng có thể không một tiếng động xuất hiện, thực lực không thể khinh thường.

"Ta cho ngươi biết, ngươi có thể đồng ý vớita, không nói cho người khác, và phảiđưa ta ra ngoài?" Hắc y nhân cảnh giác hỏi.

"Ừ." Minh Thù gật đầu.

"Tốt lắm." Dù sao nhiệm vụ này chỉ nói hắn trộm người, cũng chưa nói nhất định phải bảo mật:

"Ta chỉ là nhận treo thưởng đến đây trộm... Cướp người, còn lại ta không rõ lắm."

"Người..." Minh Thù làm bộ muốn la.

"Này này, ta còn chưa nói xong, ngươi đừng rống lên chứ!"

Hắc y nhân khẩn trương cắt ngang Minh Thù.

Minh Thù bảo hắn tiếp tục nói.

Hắc y nhân xoắn xuýt, chỉ trong chốc lát:

"Đây cũng là ta nghe trộm, có phải thật hay không thì ta không dám đảm bảo, ngươi đừng trách ta nói lung tung."

Trước tiên, hắn đề cập yêu cầu, sau khi Minh Thù gật đầu, hắn tiếp tục nói:

"Bắt cóc Vinh Hoa công chúa, là vì hãm hại vị Trấn Quốc công chúa của Thần Thiên Từ."

Hãm hại... Vị Trấn Quốc công chúa của Thần Thiên Từ...

Trấn Quốc công chúa = Thẩm Từ.

Thẩm Từ = trẫm?

Có người muốn hãm hại trẫm?

"Vì sao?"

Lần trước là ám sát, ám sát không được liền hãm hại, thật đúng là muốn đẩy Trấn Quốc công chúa vào chỗ chết.

"Làm sao ta biết, ta chỉlà nhậntiền làm việc."

Hắc y nhân nói: "Nhưng ta suy đoán chắc là có liên quan đến tình hình triều đìnhgần đây, nghe nói Hoài Vương điện hạ hồi kinh, trò hay liền sắp mở màn rồi. Trấn Quốc công chúa kia cũng xui xẻo, sinh ra không đúng lúc, tình hìnhhiện tại..."

Có thể hắc y nhân cảm giác mình nói quá nhiều, chuyển sang chuyện khác:

"Ta chỉ biết đến đó, bây giờ ngươi thả ta đi được không?"

"Đi đi."

Minh Thù phất tay một cái.

Hắc y nhân thở phào, khiêng Vinh Hoa công chúa nhanh chóng rời khỏi chỗ thị phi này, hắn cũng không dám để nàng đưa ra ngoài, lát nữa có đưa mình vào miệng hổ hay không hắn cũng không biết.

"Công chúa, cứ để hắn đi như vậy?"

Có người tiến lên hỏi.

Minh Thù vuốt cằm, im lặngtrong chốc lát:

"Cácngươi đi vào xem có cái gì... Có chứng cứ gì chỉ ra là chúng ta không làm, mặc khác phái hai người theo sau, xem hắn đưa người cho ai."

Tối hôm nay,thật đúng là thu hoạch ngoài ý muốn.

Người bên cạnh nàng vâng một tiếng liền biến mất, người ở nơi xa cũng ẩn vào bóng tối, thú nhỏ từ trong đống cỏ ló đầu ra.

Này này này, có người hãm hại ngươi nha.

"Như vậy, mới chơi vui chứ."

Thú nhỏchân ngắn chật vật bò ra ngoài bụi cỏ, lông mao trên người run run.

Chơi thật vui gì đó, ngươi yếu ớt như thế, cẩn thận đem mình chơi ngủm.

"Không phải còn ngươi sao."

Minh Thù khom lưng, xách thú nhỏlên: "Ngươi sẽ bảo vệ ta đúng không?"

Ai muốn bảo vệ ngươi, ta mới sẽ không bảo vệ ngươi, cả ngày chỉ biết ngược đãi ta, hừ.

Minh Thù chỉ cười, ấn đầu thú nhỏ.

Thú nhỏđau đầu, cái đức hạnh này còn muốn nó bảo vệnàng, nằm mơ đi!

A a a a, ngươi buông ra.

Đầu muốn rớt ra rồi.

"Bắt thích khách..."

"Có thích khách, bắt thích khách, người đâu!"

Xa xa đột nhiên vang lên tiếng rống to hơn, tiếp theo là vô số ánh lửa.

Minh Thù lắc đầu thở dài, tên trộm ngu xuẩn kia, rốt cuộc là người nào phái kẻ ngốc này đi chứ.

Sau đó, Minh Thù mới biết tại sao lại phái tên ngốckia đến trộm, khinh công và võ công hắn cũng không tệ, chính là chưa quen thuộc với hoàng cung, nhưng cuối cùng cũng không bị bắt.

Bởi vì thích khách làm ồn như thế, toàn bộ hoàng cung cảnh giới nghiêm, cấm vệ quân lục soát từng cung điện.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 110: Công Chúa Trấn Quốc (16)

Minh Thù ngầm chọc chọc vài cáimới về Thần Thiên Từ.

"Tiểu Từ."

Tay Minh Thù vừa chạm vào cửa phòng, giọng nóihiền hòa của Từ chủ vang lên từ đằng sau.

Minh Thù để lộkhuôn mặt tươi cười, xoay người:

"Từ chủ, trễ như thế này còn chưa ngủ sao?"

Từ chủ lắc đầu thở dài, rất không đồng ýnói: "Ngươi làm loạn quátiểu Từ, trước đây ngươi không như thế."

Nếu Thần Thiên Từ sắp xếpngười bảo vệnàng, khẳng định biết nhất cử nhất động của nàng.

"Người sẽ thay đổi mà."

Minh Thù cười: "Ta không thể vĩnh viễn sống như trước đây."

Từ chủ đương nhiên biết con người sẽ thay đổi, nhưng thay đổi nàycủa nàng cũng quá lớn.

Luôn cảm thấy...

Như thay đổi thành người khác.

Từ chủ mệt mỏi phất tay: "Chuyện bên Vinh Hoa công chúa đã xử lý tốt, đi vào nghỉ ngơi, nếu bệ hạ phái người đến điều tra, ngươi không nên nói bậyphối hợp một chút, người hãm hại ngươi, ta sẽ xử lý."

"Được."

Minh Thù nhanh chóng đồng ý.

Nàng đẩy cửa phòng đi vào, Từ chủ đứng bên ngoài một lúc mới rời đi.

Gian phòng không có gì khác vớilúc nàngrời đi, nhưng Minh Thù đứng ở cửa một lát không nhúc nhích, ánh mắt nhìn chằm chằm sau tấm bình phong trong phòng.

"Nửa đêm,vào khuê phòng cô nương nhà người ta, chuyện này cũng không giống chuyện Vương gia có thể làm ra."

Sau tấm bình phong không có tiếng động, Minh Thù rất có kiên nhẫn chờ.

Trẫm có, chính là thời gian và kiên trì.

Sau thời gian uống cạn một chén trà, người sau tấm bình phongcuối cùng cũng nhịn không được, xoay người đi ra.

Một thân vương phục màu đen, ngoại trừ Hoài Vương còn có thể là ai.

Diệp Tùng cũng ra theo, ánh mắt không dám tùy tiện nhìn loạn, tận lực giảm bớt sự tồn tại của mình.

"Trấn Quốc công chúa, cấu kết thích khách cướp công chúa một nước."

Hoài Vương đi ra,chính là ra oai phủ đầu, đem quyền chủ đạo nắm ở trong tay.

Minh Thù nhướng mày: "Ừm, ngươi muốn thế nào?"

"Mượn phòng công chúa trốn một chút."

Lúc này trong cung, khắp nơi đều là cấm vệ quân, cũng chỉ có Thần Thiên Từ là an toàn.

Nụ cười Minh Thù càng sâu, giọng nói càng lộ vẻ hiềnhòa:

"Hoài Vương cho rằng, lúc này ta hô phi lễ, ngươi sẽ thế nào?"

"Lưỡng bại câu thương (*), không phải là cục diện Trấn Quốc công chúa muốn."

Hoài Vương vẫn bình tĩnhnhư cũ, ánh mắt vô ý rơi vào nơi nào đó trong gian phòng, con ngươi hơi rụt lại, một lát sau liền khôi phục bình thường.

Diệp Tùng ở bên cạnh sốt ruột, Vương gia à, ngài nói như vậy, căn bản là không nói cái gì tốt đẹp cả?

"Con người ta..."

Minh Thù kéo dài âm: "Kỳ thực không quan tâm tình hìnhnhư thế nào, chỉ cần ta vui là được rồi."

Hoài Vương mặt lạnh như băng,cuối cùng cũng có vài phần cảm xúc, nhưng giọng nói không có gì thay đổi:

"Ngươi có thể thử xem."

Diệp Tùng: "..."

Cứcảm giác,muốn đánh nhau rồi.

Vương gia à, bây giờ chúng ta là có việc cầu người, không thể uyển chuyển một chút sao?

Uyển chuyển một chút?

"Hừ."

Minh Thù cười lạnh một tiếng, đi tới bàn ở phía trước chân trà:

"Thử thìthử thôi,chúng ta xem vị kia sẽ tin tưởng ai."

Minh Thù uống một hơi,cạn sạch nước trà trong chén, ý cười dịu dàng trong mắt.

Hoài Vương đương nhiên biết, nếu thật sự làm ồnra ngoài, không cần đoán, vị kia cũng sẽ tin tưởng Thần Thiên Từ mượn cơ hội diệt trừ mình.

"Trấn Quốc công chúa, người đừng..."

Diệp Tùng nhanh chóng níu Hoài Vương lại, vì nếu vậy sẽtiếp tục làm xấu quan hệ, nỗ lực giải thích:

"Chúng ta cũng không có ác ý, chỉ là mượn chỗ người trốn một lát. Chúng ta không có xung đột lợi ích trực tiếp gì với người, không cần phải làm quan hệ trở nên khó chịu, không phải sao?"

Câu nói này ngầm đại khái là... Chúng ta đều nắm nhược điểm của đối phương, quan hệ chuyển biến xấu, đối với người nào cũng không tốt cả.

"Không phải là ta muốn quan hệ chuyển biến xấu, là vị Vương gia nhà ngươi."

Hơn nửa đêm, vào khuê phòng nhà người ta, muốn trốn còn giả vờ uy phong lẫm liệt, cho rằng trẫm đây là chợ bán thức ăn à?

Diệp Tùng cùng Hoài Vương nói nhỏ hai câu, hắn đi đến trước mặt Minh Thù, thấp giọng nói:

"Tính tình này của Vương gia, kỳ thực cũng không có ý gì khác, người đừng để trong lòng, thuộc hạ xin lỗi người, xin công chúa điện hạ để chúng ta ở chỗ này trốn một lát."

Minh Thù mỉm cười, nói rõ ràng từng chữ:

"Ở đây không chào đón các người, không đita la lên đấy."

"Trấn Quốc công chúa..."

"Chúng ta kẻ tám lạng người nửa cân, trong tay cũng không sạch sẽ, nếu để mọi người biết, ai xui xẻo còn chưa biết đâu."

Minh Thù dừng một chút: "Huống chi, ta còn có Thần Thiên Từ làm hậu thuẫn, ngài cảm thấy thế nào, hoàng thúc?"

Nàng chỉ đường cho thích kháchbắt cóc Vinh Hoa công chúa, nhưng Hoài Vương đêm hôm khuya khoắt xuất hiện trong hoàng cung, ý đồ không rõ ràng.

"Đi."

"Vương gia..."

"Đi."

Giọng nói Hoài Vương không có chút cảm xúc nào.

Diệp Tùng không còn cách nào, theo Hoài Vương rời phòng.

Thần Thiên Từ rất yêntĩnh, nhưng bên ngoài Thần Thiên Từ, tuyệt không yêntĩnh như bên trong, khắp nơi đều là âm thanh của cấm vệ quân.

"Vương gia, bây giờ chúng ta không đi ra ngoài được, bên ngoài tất cả đều là cấm vệ quân."

Diệp Tùng lo lắng, nếu như không phải Vương gia ra oai phủ đầu người ta, bây giờ bọn họ cũng không bị đuổi ra ngoài.

"Ngươi thấy bức tranhkia không?"

Hoài Vương không đáp mà tiếp tục hỏi.

"Bức tranh?"

Diệp Tùng có chút mờ mịt.

Lúc đó,Diệp Tùng cũng không dám nhìn loạn, đó chính là khuê phòng của Trấn Quốc công chúa. Dùcho nàng không phải Trấn Quốc công chúa, cũng là một cô nương, hắn là một người nam nhân, làm sao có thể tùy tiện mở to mắt nhìn lung tung, cho nên căn bản không chú ý tới có bức tranh gì.

Nhưng Diệp Tùng nhanh chóng phản ứng kịp, hắn hơi khiếp sợ:

"Tại sao bức tranh đó,ở trong tay Trấn Quốc công chúa?"

Ánh mắt Hoài Vương thâm trầm, nhìn về phía tẩm cung hoàng đế:

"Ngoại trừ vị kia cho, còn có thể là ai?"

Diệp Tùng kinh hồn bạt vía, lẩm bẩm nói:

"Bệ hạ cũng quá lớn mật, lại đem bức tranh cho Trấn Quốc công chúa."

Hoài Vương cười nhạt: "Thần Thiên Từ, mới là nơi an toàn nhất."

Thần Thiên Từ cất giấu bao nhiêu bí mật, lại cất giấu bao nhiêu cao thủ.

Vị kia đem bức họa đặt ở Thần Thiên Từ, hành động thông minh.

"Hoài Vương điện hạ."

Giọng nóibithương, ở trong bóng tối vang lên.

Diệp Tùng dựng cả tóc gáy, trong lòng ảo não, hắn lại không cảm nhận được có người đến gần.

"Hoài Vương không cần lo lắng."

Từ chủ trong chỗ tối đi tới, trên mặt mang theo ý cười hiền lành:

"Hoài Vương đêm khuya đến chơi, lão phu đã không nghênh đón từ xa."

"Là bản vương thất lễ."

Ngoài miệng nói thất lễ, nhưng giọng nói và hành động kia, cũng không có phân nửa tư thái thất lễ.

"Ha ha."

Từ chủ cười nhẹ hai tiếng: "Năm đó, Hoài Vương điện hạ rời đi, vẫn còn là trẻ con, không ngờ thoáng cái đã nhiều năm trôi qua như vậy."

Hoài Vương im lặng.

Từ chủ vuốt râu mình, tiếp tục nói: "Thần Thiên Từ không muốn dính dáng đến những tranh đấu vô vị này."

Hoài Vương nói: "Đếnbây giờ,Thần Thiên Từ không thể không quan tâm."

Từ chủ thở dài: "Thần Thiên Từ bảo vệ hoàng thất qua nhiều triều đại, đây là số mệnh không thể tránh thoát. Thế nhưng tiểu

Từ, lão phu muốn nàng an ổn sống đời này."

"Nàng thân là nhà tiên tri, không thể sống yên ổn qua ngày."

"Cho nên lão phucó chuyện muốn nhờ." Từ chủ đổi đề tài.

Hoài Vương bỗng dưng không lên tiếng.

Trong lòng có tia sáng điên cuồng xẹt qua, hắn chỉ muốn duy trì thiết lập cố định, vì sao luôn có người muốn pháthiết lập của người khác.

Để hắn làm Vương gia cao ngạo lạnh lùngkhông tốt sao?

***

(*) Lưỡng bại câu thương: Ýcủa câu thành ngữ này là chỉ trong cuộc giành giật, cả hai bên đều bị tổn thương, chẳng có bên nào được lợi cả.Câu thành ngữ này có xuất xứ từ "Sử ký - Truyện Trương Nghi Liệt".

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 111: Công Chúa Trấn Quốc (17)

Mộ Hoài hít sâu một hơi vàolòng, sau khi ổn địnhtâm lý,lạnh lùng nói:

"Thân bản vương khó bảo toàn, Từ chủ tìm nhầm người rồi."

"Hoài Vương điện hạ, ngài quá đã coi thường năng lực của Thần Thiên Từ."

Mộ Hoài: "..."

Nếu các ngươi lợi hại như vậy, còn tìm lão tử để làm gì! Có bệnh sao!

...

Minh Thù nằm trên giường,đếm dê nướng nguyên con, nhưng toàn bộ dê nướng nguyên con, đột nhiên biến thành gương mặt âm trầm. Râu ria xồm xoàm, mí mắt thâm đen, trong ánh mắt đầy tơ máu, như yêu quái.

Minh Thù trừng mắt qua lại với đối phương.

Đột nhiên xuất hiện, muốn hù chết trẫm để kế thừa đồ ăn vặt của trẫm à?

Hoài Vương dễ dàng tiến vào thì thôi, vị nam chính đại nhân này cũng dễ dàng vào được, lẽ nào bởi vì hắn là nam chính, dùphòng bịgì cũng không có hiệu quả với hắn sao?

Có cần phải bất công như vậy không. Thần Thiên Từ là chỗ an toàn nhất trong hoàng cung, an toàn chỗ nào? Cho nên chỗ an toàn nhất, chỉ là nói cho mình nghe thôi sao?

Bình tĩnh.

Mỉmcười.

Không đúng, Hoài Vương không phải nam chính, hắn vào bằng cách nào?

Lỗi hệ thống!

Minh Thù bình tĩnhmỉm cười: "Mấy ngày hôm nay, sao đều chạy đến chỗ ta?"

Mộ Trạch chống tay lên giường, cúi người nhìn Minh Thù, đôi môi khô nứt của hắn khẽ nhếch, chật vật phun ra vài từ:

"Thẩm Từ... Thực sự đã mất rồi sao?"

Minh Thù nhanh chóng đứng dậy, từ khe hở chui qua, nhảy xuống giường, kéo áo khoác quamặc lên người:

"Ta đã nói rất rõ ràng với điện hạ, Thẩm Từ đã không còn."

Phản ứngnày của thái tử điện hạ, có phải hơi dông dài quá rồi không?

Mộ Trạch xiết chặt nắm tay, chịu đựng đau đớncực lớn:

"Nhưng rõ ràng ngươi đứng trước mặt ta, là ngươi gạt ta đúng không?"

Minh Thù tựa vào giường:

"Ta không phải Thẩm Từ, thái tử điện hạ hiểu rõ nhất. Cần gìphải lừa mình dối người."

Nàng không phải A Từ.

Mặc dù khuôn mặt, giọng nói, hơi thở giống nhau, nhưng ánh mắt của nàng và cách nói chuyện, hoàn toàn không giống.

Nàng không phải A Từ, không phải A Từ của hắn.

Hai ngày nay, Mộ Trạch sống như trong địa ngục, vô số hình ảnhthay phiên nhau xuất hiện trong đầu hắn, kích thích tinh thần của hắn, từ đaukhổ đến chết lặngcũng không muốntin tưởng, sau cùng liền phủ nhận.

"Vậy ngươi là ai? Ngươi là ai?"

A Từ của hắn làm sao chết.

"Ta ư? Ta cũng không biết mình là ai, có thể ta mất trí nhớ."

Minh Thù nghiêm túc,nói mò: "Ừ, nhất định là ta mất trí nhớ."

Mộ Trạch chợt lách người,kề sát Minh Thù, bóp cổ Minh Thù:

"Nói cho ta biết, ngươi là ai?"

"Này này này, thân thể này là của Thẩm Từ, ngươi bóp hư thân thể này,thì đừng có trách ta."

Minh Thù nói có chút khó khăn, nhưng sắc mặtkhông chút nào hoảng loạn, thậm chí còn mang theo nụ cười thản nhiên.

Mộ Trạch nghe vậy, bỗng dưng buông Minh Thù ra, thấy chiếccổ trắng nõn của Minh Thù hằn lên vết đỏ, trong lòngáy náy không thôi, giọng nóirun rẩy xin lỗi:

"A Từ, xin lỗi, ta không phải cố ý, ta không phải cố ý..."

"Thái tử điện hạ, bỏ lỡ chính là bỏ lỡ."

Minh Thù xoa xoa cổ mình, lui về phía sau một khoảng cách.

"Ngươi trả lạiA Từcho ta, chỉ cần ngươi mang nàng trả lại cho ta, ta có thể làm mọichuyện giúp ngươi."

Mộ Trạch dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn Minh Thù.

Hắn sai rồi, hắn không nên không nói tâm ý của mình cho A Từ, hắn luôn chờ có một ngày có thể đàng hoàngnói cho nàng biết, luôn muốn... A Từ nhất định sẽ chờ hắn.

Hắn thật sự rất hối hận.

Minh Thù im lặng hai giây, lắc đầu:

"Xin lỗi, ta làm không được."

"..."

Bỗng nhiên, Mộ Trạch ôm đầu ngồi xổm xuống, khóc không thành tiếng.

Minh Thù nhìn hắn khóc, nụ cười biến mất từ lúc nào chẳng biết, cả người nhìn qua như ngọc chìm trong hàn băng, sáng rực trong suốt, lại hiệnra lạnh lẽo.

Một lúc sau, Mộ Trạch đứng dậy, hắn cúi thấp đầu, buồn bực nói:

"Bảo vệ thân thể của nàng cho tốt, nếu có chuyệngì xảy ra, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi."

...

Vinh Hoa công chúa mất tích, hoàng đế giận tái mặt.

Từ chủ nói đã xử lý sạch sẽ chứng cứ, nhưng ngày hôm sau Minh Thù vẫn bị hoàng đế cho người gọi.

Nếu người ta đã hạ quyết tâm muốn hãm hại nàng, làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cơ hội lần này như vậy.

Trong Ngự Thư phòng, lần này Minh Thù không có được đãi ngộ tốt như lần trước, một vòng người chen lấn trong Ngự Thư phòng.

Minh Thù đi vào, hoàng đế liền không nhịn được chất vấn: "Trấn Quốc công chúa, xin hỏi vật của ngươi tại sao lại xuất hiện trong tẩm cung Vinh Hoa?"

Minh Thù chớp mắt: "Thứ gì?"

Thái giám đưa một vật cho Minh Thù xem, là một cây trâm, dường nhưlà hoàng đế ban thưởng, toàn bộ hoàng cung chỉ mình nàng có.

Trước đây, nguyên chủ thường mang theo, nhưng sau này Minh Thù đến đây, nàng nghĩ cắm đồ vật kim quang lấp lánh trên đầu quá nặng, liền không đeo, để Tri Kỳ cất giữ.

"Không biết, có thể là Vinh Hoa công chúa thấy đẹp, cầm đi từchỗ ta."

Tối hôm qua, nàng đến đánh Vinh Hoa công chúa, mặc quần áo đơn giản ra trận, cái gì cũng không mang theo.

Vật ở chỗ này, chỉ có thể nói...

Có thể có nội gián.

Sắc mặt hoàng đế tái xanh: "Trấn Quốc công chúa, Vinh Hoa mất tích, có quan hệ gì đến ngươi không?"

"Ta nói không liên quan, ngươi cũng không tin sao."

Minh Thù nói năng tùy tiện, không hề có tôn kính.

"Trấn Quốc công chúa, ngươi tỏthái độ gì đó!"

Hoàng đế nổi giậntrong lòng, Minh Thù kỳ quáinhư thế, lửa này tựa như đụng phải xăng, càng không thể cứu vãn.

Minh Thù nhướng mày,cười khẽ:

"Bệ hạ muốn ta có thái độ gì?"

Chẳng lẽ phải quỳ xuống, hô to mới chứng minh được à?

Hoàng đế tứcgiận, nói: "Cây trâm nàynày là trẫm ban thưởng, nó xuất hiện trong tẩm cung Vinh Hoa, ngươi còn nói không liên quan đến ngươi, rốt cuộc Vinh Hoa ở đâu, Thần Thiên Từ các ngươi muốn làm gì?"

Nghĩ đến Thần Thiên Từ, hoàng đế càng nghẹn họng, dường như muốn phát tiết lửa giận ra ngoài.

"Ta nào biết."

Minh Thù lại cười nói: "Lúc này bệ hạ hỏi ta, còn không bằng nhanh chóng phái người đi tìm, bọn bắt cóc có thể còn hung tàn hơn ta, đến lúc đó cụt tay cụt chân thì làm sao."

"Làm càn!"

Hoàng đế vỗ bàn: "Thẩm Từ, trong mắt ngươi còn có trẫm hay không!"

Nụ cười Minh Thù không biến mất:

"Bệ hạ, tuổi người quá lớn, chúng ta không thích hợp, trong mắt ta đương nhiên không có người."

Mọi người: "..."

Trấn Quốc công chúa, đây là muốn lên trời!

"Ngươi ngươi..."

Sắc mặt hoàng đế xấu đi, nếu như có thể, hắn muốn lập tức gọi người tiến đến,lôi nàng ra chém.

"Bệ hạ, bớt giận."

Thái giám tổng quản thấy sự tình phát triển có điểm không đúng, nhanh chóng đứng ra khuyên giảihoàng đế:

"Chuyện này còn chưa điều tra rõ ràng, có lẽ thật sự không liên quan đến Trấn Quốc công chúa."

"Chứng cứ vô cùng xác thực, nếu như không phải Trấn Quốc công chúa làm, vật quan trọng như vậy, tại sao lại xuất hiện trong tẩm cung của Vinh Hoa công chúa?"

"Huống hồ ban ngày, Vinh Hoa công chúa và Trấn Quốc công chúa mới xảy raxung đột, Trấn Quốc công chúa có lý do để bắt cóc."

"Đêm qua chúng ta lục soát, Thần Thiên Từ không cho chúng ta đi vào tìm người, chẳng lẽ có điều giấu giếm?"

Người ở chỗ này đều là thân tín của hoàng đế, ra sức chứng thực tội danh của Minh Thù.

Minh Thù nhấc tay: "Bệ hạ, ta hoài nghi người sai khiến bọn họ đẩy ta vào chỗ chết, cho nên Vinh Hoa công chúa là do người bảo bọn họ bắt, để dồn ta vào chỗ chết, vì vậy công chúa Vinh Hoa có thể là do người bắt?"

Ngự Thư phòng đột nhiên yên lặng.

Công chúa Trấn Quốc không phải muốn lên trời, mà là điên rồi.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 112: Công Chúa Trấn Quốc (18)

Ngự Thư phòng xảy ramột trận hỗn loạn, long án và lư hương ngã xuống đất, tấu chươngcông văn rơi lả tả xung quanh.

Tại sao lại trở nên như vậy?

Chuyện là như vậy...

Minh Thù nghi ngờ hoàng đế tự mình bắt cóc nhi nữ, vừa ăn cướp vừa la làng, là hắn tự giấu Vinh Hoa công chúa đi, sau đó vu oan giá họa cho mình.

Đương nhiên, hoàng đế không phục, quát Minh Thù nói bậy, không xem vương pháp ra gì.

Cuối cùng, hai người ngươi một câu, ta một câu, biếnthành hành động.

Minh Thù nhìn người bên hoàng đế nhiềunhư vậy, tình cảnh như vậykhông nói hai lời,gọi ám vệ Thần Thiên Từ bảo vệ, vì vậy...

Đôi bênđánh nhau một trận, Ngự Thư phòng liền biến thành đống hỗn loạnnhư bây giờ.

Minh Thù ngồi trên bậc thang ở Ngự Thư phòng, không biết cầm bánh đậu xanh ở đâu, tư thếnhàn nhã như đi ăn tiệc trà.

Cấm vệ quân cầm vũ khí chỉa vào Minh Thù, tùy lúcsẽ tiến lên bắt nàng lại. Những người còn lại đều đứng sau cấm vệ quân, che tay che chân, nhìn qua có vài phần thê thảm.

Hoàng đế được Lý công công dìu, tức đến muốn ngất đi.

Nhưng hoàng đế không muốn thua: "Thẩm Từ, ngươi dám ngang nhiên tấn côngtrẫm... Tốt, cuối cùngđếnhôm nay trẫm cũng thấy rõ bộ mặt thật của ngươi. Mạo phạm thánh thượng, ngươi phạm là tội chết, Thần Thiên Từ cũng không thể nào cứu được ngươi."

"Vậy ngươi giết ta đi."

"Ngươi cho là trẫm không dám sao?"

Minh Thù chợt nhìn về phía hoàng đế, hoàng đế và Lý công công đồng thời lui về sau vài bước, khó khăn nuốt nước bọt.

"Có thể quay lại lấy đĩa bánh đậu xanh không?"

Chút đồ ăn này còn không đủ cho trẫm lót dạ, đám tiểu yêu tinh này còn ăn nói ồn ào.

Hử?

Bọn họ lo lắngmột hồi, nàng tachỉ nói một câu như vậy?

Đang trêu đùa bọn họ sao?

Xung quanhlập tứccăng thẳng.

"Tiểu Từ."

Từ chủ nhận được tin tức vội vã từ ngoài tiến đến: "Bệ hạ."

"Ngươi tới thật đúng lúc."

Hoàng đế không biết ở đâu, tìm về vài phần tự tin, đứng thẳng lưng, lớn tiếng chất vấn:

"Thẩm Từ không xem vương pháp ra gì, sai người đánh trẫm và đại thần, trẫm tự hỏi đối xử với Thần Thiên Từ các ngươi không tệ, các ngươi có ý gì?"

Lúc này, suy nghĩhoàng đế càng vững vàng, một ngày Thần Thiên Từ chưa bị tiêu diệt, hoàng thất lại thêmmột ngày chịu trói buộc.

"Bệ hạ, có tin tức Vinh Hoa công chúa mất tích?"

Từ chủ tránh đi vấn đề của hoàng đế.

"Nàng là mốinghi ngờ lớn nhất." Hoàng đế hừ lạnh.

Từ chủ hơi nhíu mày, nhìn Minh Thù vẫn ngồi trên bậc thang, hạgiọng nói:

"Bệ hạ, ngài chỉ dựa vào một cây trâm, liềnnghi ngờ Vinh Hoa công chúa mất tíchcó liên quan đến tiểu Từ, có phải có chút qua loa hay không. Hơn nữa, tiểu Từ không cần thiết bắt cóc Vinh Hoa công chúa, hiện tại điều quan trọng nhấtlà tìm Vinh Hoa công chúa về."

Hoàng đế thoáng bình tĩnh, nhưng cũng không tin tưởng bao nhiêu.

Hắn im lặngmột lúc: "Từ chủ có cao kiến gì?"

Trong lòng mọi người đều rõ, vừa nãy xảy ra chuyện gì, hoàng đế tin tưởng Từ chủ bao nhiêu,cũng hiểu rõ ràng.

Từ chủ nói: "Tiểu Từ có phải có liên quan đến chuyện Vinh Hoa công chúa mất tích hay không, tìm được Vinh Hoa công chúa, tất cả sẽ rõ ràng chân tướng."

Hoàng đế hừ lạnh: "Thẩm Từ mạo phạm thánh thượng, theo ý của Từ chủ, cứ bỏ qua như vậy?"

Hắn thân là hoàng đế, cũng có tôn nghiêm của hoàng đế, bị một con nhóc trêu đùa như thếhá có thể nuốt xuống cơn giận này.

"Việc này sau khi tìm được Vinh Hoa công chúa, hoàng thượng hãy truy cứu."

Từ chủ phân tích đâu vào đấy: "Ta tin rằng, tiểu Từ đãbị bệ hạ hàm oan, mới tức giận làm nên chuyện đó, nói cho cùng tiểu Từ và Vinh Hoa công chúa đều giống nhaucũng chỉ là một đứa trẻ, xin bệ hạ thông cảm."

"Nàng là nhà tiên tri, thân mang trọng trách, áp lực cũng không nhỏ. Sau này, cũngdốc sứcvì hoàng thất, tính tình trẻ con, nếu ảnh hưởng đến chuyện sau nàysợ rằng bệ hạ có hối hận cũng không kịp. Về phần ám vệ, Thần Thiên Từ sẽ xử phạt, ý bệ hạ thế nào?"

Từ chủ nhìn như cùng hoàng đế thương lượng, nhưng mà giọng điệucứng rắn,chothấychuyện ngày hôm nay, nếu hoàng đế muốn truy cứuvậy Thần Thiên Từ sẽ không để yên.

Thậm chí, dùng tiên đoán uy hiếpngươi muốn truy cứu, tốt thôi, sau này tiên đoán xảy ra vấn đề, dẫn đến vương triều Võ Thương xảy ra vấn đề, xem ai tổn thất lớn hơn.

Hoàng đế nghẹn họng.

Hiện tại,Thần Thiên Từ đều muốn leo lên đầu hắn, nhưng hắn lại không có biện pháp nào.

Nhưng mà tiên đoán đúng là kỹ năng tốt, cho dùlà thiên tai điềm xấu gì đó, cũng có thể dựa vào tiên đoánmà nhắc nhở phòng tránhgiải quyết.

Dù cho không thể giải quyết triệt để, cũng có thể giảm thương tổn đến tối đa.

Đây là vũ khí giúp vương triều Võ Thương có thể đi đến ngày hôm nay, mất đi vũ khí này, mọi việc của vương triều Võ Thương còn có thể thuận lợi sao?

Hoàng đế không biết.

"Chuyện Vinh Hoa công chúa mất tích, giao cho Thần Thiên Từ các ngươi đi thăm dò, trong vòng ba ngày phải đem Vinh Hoa công chúa trở về, Vinh Hoa công chúa có bất kỳ sơ xuất gì, ta sẽ hỏi tội các ngươi."

Từ chủ biết đây là nhượng bộ lớn nhất của hoàng đế.

"Tuân mệnh."

Từ chủ kéo Minh Thù rời Ngự Thư phòng, tránh khỏi phạm vi của Ngự Thư Phòng, Từ chủ mới buông nàng ra:

"Tiểu Từ, gần đây ngươi đang làm cái gì? Càng ngày càng không giống ngươi."

Dám náo loạnNgự Thư phòng, còn đánh người.

Lúcông nghe tin tức này, thiếu chút nữa nghẹt thở đến chết. Từ ngoài cung trở về, tiểu Từ liền trở nên kỳ lạ, cả ngày như ăn không đủ no, miệng nhai không ngừng, qua vài ngày quan hệ của hoàng đế và Thần Thiên Từ lại chuyển biến xấu.

"Bọn họ ra taytrước."

"Rốt cuộc hắn vẫn là hoàng đế, là thiên tử vương triều Võ Thương. Hắn là quân, chúng ta là thần, đây là quy tắc."

"Từ chủ..."

"Ngươi đừng giải thích, ta mặc kệ bây giờ ngươi nghĩ như thế nào, sau khi trở về tự kiểm điểm cho ta. Thần Thiên Từ có thể chống lưng cho ngươi, nhưng không thể để cho ngươi gây chuyện rắc rối."

Chuyện ngày hôm nay, nếu không phải có chuyện Vinh Hoa công chúa mất tích từ trước, có giải quyết xong việc hay ông không cũng không biết.

Minh Thù chớp chớp đôi mắt to long lanh: "Không phải, chúng ta có thể về ăn cơm trước được không?"

Vừa nãy chưa ăn no, thật là đói.

Từ chủ: "..."

...

Thực ra việc này cũng không cần điều tra gì cả, Từ chủ vẫn cho người theo dõi kẻ bắt cóc Vinh Hoa, phát hiện người liên hệ với hắn chính là người lần trước ám sát Minh Thù.

Nhưng không để cho hoàng đế tiếp tục sinh ra nghi ngờ, Từ chủ khônglập tức đi cứu người, mà làm bộ giả vờ tìm người.

Từ chủ vốn định chờ đến kỳ hạn cuối cùng, mới mang Vinh Hoa công chúa về, nhưng có chuyện xảy ra làm Từ chủ trở tay không kịp.

Bọn cướp đưa tin đến, yêu cầu lấy bức tranh"Tứ Hải Thăng Bình" trao đổi với Vinh Hoa công chúa, hai canh giờ sau đem bức tranh đến bến phà Võ Nam, quá hạn liền trả thi thể Vinh Hoa công chúa về.

Đương nhiên, tin tức này người thường không biết, Minh Thù biết từ bên phíacủa Từ chủ.

Từ chủ dẫn người đánh úp địa bàn củabọn họ, phát hiện nơi đó chỉ là một cái bẫy, Vinh Hoa công chúa và bọn cướp không biết ở nơi nào.

Có thể lừa Thần Thiên Từ, năng lực đối phương cũng không tệ.

"Thật kỳ lạ, tại sao bọn cướp lại muốn bức tranhcủa Mạc Bạch Thăng?"

Tri Kỳ vô cùng khóhiểu: "Tuy rằng Mạc Bạch Thăng đáng tiền, có giá trịnhưng cũng không đến mức... Bắt cóc người để đổi lấy?"

"Mục đích của bọn họ vốn là bức tranh, chỉ e là luôntiện hãm hại ta mà thôi."

Có thể khiêu khích thì làm, không thì cũng khôngsao.

Thế màtùy tiện đối đãi với trẫm như vậy!

Minh Thù bướcđến xem bức "Tứ Hải Thăng Bình", bức tranhnày có điều gì đặc biệt?

"Lấy nó xuống."

Tri Kỳ không dám chậm trễ, nhanh chóng lấy bức tranhxuống bàn.

Minh Thù vừa ăn đồ ăn vặt, vừa nhìn bức tranh, cứ như một đại sư vậy.

"Tiểu thư, người nhìn ra được gì sao?"

"Không có."

Tri Kỳ: "..."

Thế mà nhìn chăm chú vậy làm gì?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 113: Công Chúa Trấn Quốc (19)

Lạ là hoàng đế cũng không phái người tới lấy bức tranh, Từ chủ cùng hoàng đế đột nhiên vứt bỏ ngăn cách, nhốt mình trong phòng "mưu đồ bí mật". Lúc sau, dường nhưnghĩ cách cứuVinh Hoa công chúa, người ngựakhắp nơi quay về cung, tăng cườngphòng vệhoàng cung.

Ngay cả Thần Thiên Từ, dường nhưcũng canh giữ nghiêm ngặt.

Minh Thù vô cùng kinh ngạc, tranh này còn quan trọng hơn mạng sống của Vinh Hoa công chúa?

Nếu thật quan trọng như vậy, tại sao hoàng đế lại đưa bức tranh cho nàng?

Có chút mờ mịt.

"Lấy cho ta chút đồ ăn."

Cần bồi bổ não bộ.

Tri Kỳ vội vàng đem đồ ăn ngon tới.

Khoan đã!

Nếu như Vinh Hoa công chúa chết, trẫm kéo giá trị thù hận kiểu gì?

Cho nên, bây giờcần nhờ trẫm đi cứu?

Cái phát triển này, hình như có chút không đúng.

Muốn kéo giá trị thù hận,phải đi cứu người dùng đểkéo giá trị thù hận, còn có loại thao tácnày nữa?

Minh Thù đứng dậy, cuộn tròn bức tranh:

"Tri Kỳ, một lát nữa Từ chủ hỏi ta đi đâu, ngươi cứ nói ta mang theo tranh bỏ trốn."

"A? Công chúa... Người muốn?"

Đầu tiên là Tri Kỳ ngây ra, sau đó khẩn trương nói:

"Hiện tại, người không thể rời Thần Thiên Từ, bên ngoài rất nguy hiểm."

Minh Thù mỉm cười với Tri Kỳ: "Yên tâm, sao ta có thể chết dễ dàng vậy."

Đồ ăn vặt vẫn đang chờ trẫm yêu thương, làm sao có thể tùy tiện chết được.

Tri Kỳ bị nụ cười kia làm cho đầu óc mù mờ,khi lấy lại tinh thần,Minh Thù đã chạy ra khỏi phòng.

Tri Kỳ nhanh chóng đuổi theo ra ngoài: "Công chúa, người trở về đi. Ngăn cản công chúa, mau ngăn cản công chúa!"

...

"Phùphùphù!"

Minh Thù phủi cỏ dại trên người, lúc này nàng đứng ở một góc tường vắng vẻ, lộnvòng từ bên cạnh điqua.

Đã nói, mãn hán toàn tịch (1), mãn hán toàn tịch, mãn hán toàn tịch!

"Ngươi đừng phun nữa, đi thôi."

Thú nhỏ không lăn, giống như viên đạn, nhảy nhảy theo sau Minh Thù.

Ngươi lại muốn quỵt nợ!

"Ôi, cũng không phải lần đầu tiên, kích động cái gì."

Thú nhỏ: "..."

Ta không còn lời gì để nói.

Mỗi lần giúp nàng, nàng liền quỵt nợ các kiểu!

Tại sao lại có chủ nhân như vậy, tự nghi ngờbản thân!

Vì sao lập trường của mình lần nào cũngkhông thể kiên định một chút, chỉ cần một chút...

Tức giận nha!

Tức đến muốn đồng quy vu tận (2)!

Thú nhỏxù lông thành con nhím, nhắm vào Minh Thù, mượn lựcchạy lấy đà, nhảy lên đánh tới, cố sức đập vào người Minh Thù, thân thể Minh Thù lảo đảo một chút, thiếu chút nữa té xuống như chó gặm bùn.

Thú nhỏmen theo trangphục Minh Thù, như làn khói chui vào tay áo nàng.

"Lá gan lớn rồi?"

Minh Thù bóp nó, thú nhỏco lại thành một cục, gầm gừ đứt quãng.

Minh Thù cười khẽ một tiếng, ác độcdùng sức nhéo nhéo thú nhỏ, sau khi thú nhỏkháng nghị giãy giụa xong, nàng mới cười đi về nơi phát ra âm thanh họp chợ.

…

Minh Thù hỏi vị trí bến phà Võ Nam, sau đó nghênh ngang đi đến, trong tay cầm "Tứ Hải Thăng Bình".

Ngay khi,nàng sắp đến gần bến phà Võ Nam, lúcđi ngang qua ngã rẽ, cổ tay đột nhiên bị người nắm, lôi vào hẻm nhỏ bên cạnh.

Hơi lạnhxa lạ như băng, bao phủ Minh Thù, nàng vừa liếc mắt, liền thấy Mộ Hoài mặt lạnh đến rét buốt.

Má ơi!

Nửa đường bắt cóc thiếu nữ xinh đẹp, cướp đồ ăn vặt sao?

Minh Thù cắnmôi dưới, đang muốn nói, ánh mắt Mộ Hoài lạnh lẽo, ngón tay lạnh băng nhanh chóng đặt trên môi nàng:

"Đừng nói chuyện."

Phía ngoài ngõ nhỏ,vang lên tiếng bước chân vội vàng, đứng đầu ngõ một hồi, sau đó bỏ đi.

"Ngươi tới nơi này làm gì?"

Mộ Hoài buông Minh Thù ra, gương mặt cứng ngắc.

Minh Thù lộ ra nụ cười ấm áp: "Hoàng thúc ở chỗ này làm gì?"

Hoài vương nhíu mày, ánh mắt hắn rơi vào vậtdài dài trong tay Minh Thù:

"Trên tay ngươi cầm cái gì?"

"Ừ... Người không mù đều có thể nhìn ra đây là bức tranh."

Nàng đây là chửi xéo mình mắt mù?

Nếu không phải không thể, bản vương đã tát một cái lệch mặt.

"Tứ Hải Thăng Bình?"

Minh Thù ngay tức khắc nói tiếp: "Ngũ mã phanh thây?"

Mộ Hoài: "..."

Ai cùng ngươi ngũ mã phanh thây, ai cùng ngươi ngũ mã phanh thây, là nữ nhicó thể nho nhã thục nữ một chút hay không.

Luôn có người muốn phá thiết lập của lão tử, làm sao bây giờ!

"Ngươi đem bức tranhđến nơi này làm gì?"

Mộ Hoài vươn tay đè Minh Thù lên tường, không hề dự liệuđượcảnh ngược trong ánh mắt lạnh băng càng khắc họa rõ ràng gương mặt Minh Thù, như nhiễm một tầng sương lạnh, mông lung như ngắm hoa trong sương mù.

"Hoàng thúc quản được sao?"

Minh Thù khom lưng từ bên cạnh đi ra: "Tranh này là của ta, ta giải quyếtthế nào, là tự do của ta."

Mộ Hoài phát điên, muốn đoạt lấy bức tranhkia, nhưng hiện tại hắn không thể làm như vậy.

"Tranh này rất quan trọng, mang theo bức tranhquay về Thần Thiên Từ đi."

"Như vậy sao được, ta cũng đã đi ra rồi."

Minh Thù từ chối: "Bây giờ đi về đó, không phải là lãng phí biết bao nhiêu sứclực của ta sao?"

"Vương gia, bọn họ..."

Giọng nóiDiệp Tùng ngừng lại, hơi giật mình: "Trấn Quốc công chúa, người... Sao người cũng ở đây?"

Mộ Hoài hỏi: "Tình huống như thế nào?"

Diệp Tùng liếc mắt nhìn Minh Thù, thấy Vương gia nhà mình không có ý lo lắng, nói thẳng: "Người mai phục bến phà, Thích Hồng Vệ hẳn đích thân đến."

Thích Hồng Vệ, nàng nhớ kỹ tên này.

Lá thư Từ chủ cho nàng nhìn qua, tên này đã từng xuất hiện.

Hình như là người dẫn đầutiến hành công cuộc tạo phản.

"Lần này lá gan hắn thật lớn, Thích Hồng Vệ cẩn thận kín đáo, Vinh Hoa cũng không ở đây."

"Vậy chúng ta làm gì bây giờ? Trong cung còn không có tin tức, khôngthể lấy bức tranh đi đổi với Vinh Hoa công chúa, với sự yêu thươngcủa bệ hạ đối với Vinh Hoa công chúa, cũng không phải là không thể."

"Bức tranh."

Mộ Hoài nhìn Minh Thù đứng bên cạnh.

Diệp Tùng nhìn sang, lúc này mới phát hiện Minh Thù cầm bức tranhtrong tay, nhất thời hắn trợn to mắt.

Người hoàng đế không tới, Trấn Quốc công chúa từng có thù với Vinh Hoa công chúa chạy đến là thế nào? Đừng nói là tới cứu Vinh Hoa công chúa?

"Vương gia, có người tới."

Diệp Tùng nhìn ngoài ngõ nhỏ, thấp giọng nhắc nhở.

Dường như khihắn vừa dứt lời, một bóng người ở bên ngoài xông vào ngỏ nhõ.

Trong nháy mắt Diệp Tùng ra tay, đối phương có thể không ngờ có người ở đây, sửng sốt một chút, nhưng phản ứng nhanh nhạy, trước tiên tránh khỏi công kích Diệp Tùng, nhảy sang nơi khác trong ngõ hẻm.

"Là ai!"

Diệp Tùng thấp giọng hô một tiếng.

"Đi ngang qua."

Đối phương giảm tông giọngxuống, nghe giọng khàn khàn vài phần, đầu cũng hơi cúi thấp, hiển nhiên là không muốn người nhận ra nàng.

Minh Thù đột nhiên nói: "Trình Cẩm Vân."

Đối phương theo bản năng nhìn về phía Minh Thù, trong ánh mắt chợt lóe lên sự khiếp sợ.

"Thật đúng là ngươi."

Minh Thù cười, lúc nàymặc thành như vậy, lại là cô nương, xuất hiện ở nơi nàylàm sao không phải là nữ chính giảđược?

"Nhận lầm người."

"Phải không? Thế nhưng Trình tiểu thư, vật trên người ngươi bị rơi kìa, ngọc bội Tường Vân kia không phải của ngươi sao?"

Ngọc bội Tường Vân... Đối phương vô thức theo ánh mắt Minh

Thù nhìn trên mặt đất, nhưng trên mặt đất không có gì.

"Nhìn xem, ngươi còn không thừa nhận."

Lần trước ở ngự hoa viên, nhìn thấy Trình Cẩm Vân đeo bên hông, nàng tự nhiên biết đó là hoa văn gì.

Trình Cẩm Vân nghiến răng: “Ngươi lừa ta.”

"Lừa ngươi thì sao? Ngươi không phải là tiểu thư Trình gia mà?"

"..."

Trình Cẩm Vân không thể cãi lại.

Sao nàng ta lại ở đây?

Minh Thù cầm bức tranhtrong tay nói: "Hôm nay thật kịp lúc, đều là tới vì bức tranhsao?"

Vật quý như vậy ở trong tay trẫm, nhất định đổi được rất nhiều đồ ăn

Mà khoan...

Trẫm đến để làm việc, bình tĩnh, không thể bị đồ ăn vặt dụ dỗ.

***

(1)Mãn Hán Toàn Tịch: Hay tiệc triều đìnhHán Thanh, là một trong những đợt tiệc lớn nhất được ghi chép ở Mãn Châu và lịch sử Trung Hoa. Đợt tiệc này bao gồm 108 món độc đáo từ nhà Thanh và văn hóa người Hán.

(2) Đồng quy vô tận: Nguyện cùng nhau chết.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 114: Công Chúa Trấn Quốc (20)

Nàng cũng không nghĩ,vị nữ chính giảTrình Cẩm Vân này cũng sẽ xuất hiện vì bức tranh, lực thu hútcủa bức tranhnàythật đúng là lớn.

Chậc chậc.

Mạc Bạch Thăng là cứu vớt hệ ngân hà hay là vũ trụ vậy.

Minh Thù cầm bức tranhlùi lại sang mép đường, sau khi đảm bảo người nơi này không thể bắt mình, lúc này mới cười nói:

"Rất may mắn, hôm nay các ngươi có thể tận mắt chứng kiến kỳ tích."

Phản ứng đầu tiên của Mộ Hoài là nàng muốn làm chuyện gì đó.

Trình CẩmVân có vài phần không rõ, lông mày nhíu lại nhìn bức tranh trong tay Minh Thù.

Kiếp trước Trình Cẩm Vân chỉ là nữ phụ, cũng không biết vai chính đã từng xảy rachuyện gì, thế nhưng bây giờ nàng là nữ chính giả, nàng biết bên trong bức tranhnày cất giấu bí mật gì, cho nên nàng mới không tiếc mạo hiểm đến nơi này.

Ai ngờ Minh Thù liếc mắt đã nhận ra nàng.

"Ngăn cản nàng."

Mộ Hoài hạ mệnh lệnh cho Diệp Tùng.

Diệp Tùng ra tay theo phản xạ có điều kiện, nhưng Minh Thù đã đứng đầu hẻm, chỉ cần nàng xoay người, chạy vài bước ra ngoài sẽ xuất hiệndướitầm mắt mọi người.

Diệp Tùng chậm một nhịp.

Quơ vào khoảng không.

Minh Thù đứng đầu ngõ, mím môi cười khẽ, hoàng đế đặt thứ này ở chỗ nàng, dùng Thần Thiên Từ và nàng làm bia đỡ đạn.

Lợi dụng Thần Thiên Từ nàng không ý kiến, thế nhưng lợi dụng nàng...

Dám lợi dụng trẫm, còn không bày đồ ăn vặt cúng bái, tất cả đều là lưu manh cả.

"Vương gia... Đuổi theo sao?"

Diệp Tùng không dám đuổi theo ra ngoài, bên ngoài đều là người Thích Hồng Vệ, chỉ có thể hỏi ý kiến Mộ Hoài.

Đuổi theo?

Đuổi theo cái gì?

Lão tử muốn bóp chết nàng.

Mộ Hoài nín nhịn tức giận trơ mắt nhìn Minh Thù cầm bức tranh, bướcnhanhđến bến phà, nhìn qua còn rất vui vẻ.

Nàng vui vẻ? Vui vẻ cái gì!Có cái gì vui vẻ hả!

Nàng biết mình đang làm gì sao?

Mộ Hoài siết chặt nắm tay, hít sâu vài cái mới không bùng nổ.

Làm sao bây giờ?

Có thể làm sao?

Tìm vị trí tốt nhất xem cuộc vui, yên lặng theo dõi diễnbiến.

...

Minh Thù đi đến bến phà, những người ăn mặc trang phục nhân công xung quanh xúm về phía nàng, trên dưới trái phảihận không thể nhìn nàng từ trong ra ngoài kỹ càng một lần.

"Đồ các ngươi muốn."

Minh Thù lắc vật trong tay.

Minh Thù đến một mình, ngoài dự tínhnhững người này,bởi vậy nhìn nàng hơi cẩn thận, nghi ngờcó mai phục hay cạm bẫy gì không.

Tiểu cô nương đối diện cười nhạt, như là đoán ra họ sợcái gì:

"Yên tâm, chỉ có một mình ta."

"Chonàng ta lên đây."

Xa xa vang lên một giọng nói, Minh Thù nhìn sang, một người nam nhân chắp tay đứng trên boongthuyền.

Minh Thù mạnh mẽgiấu bức tranhsau lưng, váy bay phấp phới, cất bước lên thuyền. Những người chặn trước mặt nàngđến lúcnàng sắp đến gần, mới nhường ra một lối đi để nàng qua.

Minh Thù leo lên boong thuyền, đối phương gật đầu chào hỏi, giọng nói bình thản:

"Mời đi theo ta."

Minh Thù đứng im không nhúc nhích, mỉm cười: "Các ngươi cũng thấy ta đến một mình, để người có tư cách phát ngôn ra nói chuyện với ta."

Đối phương nhíu mày, hiển nhiên không hài lòng đề nghị của Minh Thù.

Cuối cùng, hắn liếc mắt nhìn Minh Thù, chuẩn bị đi vào xin chỉ thị.

"Được rồi, chuẩn bị chút đồ ăn, đừng hạ độc."

"..."

Người này là đến tìm sự ngược đãisao?

"Ha ha, Trấn Quốc công chúa thật thú vị hơn ta nghĩ."

Tiếng cười sang sảng từ trong khoang thuyền truyền ra, nam nhân được người vây quanh đi ra.

Nam nhân mặt mày thanh tú, trangphục hoa hòe, không có gì khác với công tử nhà giàu.

"Ngươi cũng đẹp hơn trong tưởng tượng của ta."

Nàng còn tưởng rằngsẽ là một tênhung thần ác sát, không nghĩ tới là một tiểu công tửmặt mày xinh đẹp.

"Thật đúng với câulời đồn không thể tin."

Thích Hồng Vệ phất áo ngồi xuống:

"Đi chuẩn bị thức ăn, đừng làm Trấn Quốc công chúa nói chúng ta chậm trễkhông biết phép tắc."

"Vâng."

Có người đưa đến một cái ghế cho Minh Thù, Minh Thù cũng không khách khítrực tiếp ngồi xuống, đem bức tranh thành gậy chống, chọc chọc người phía trước, thấy ánh mắt Thích Hồng Vệ tối sầm.

Thích Hồng Vệ cong môi: "Xem ra Trấn Quốc công chúa là một người phóng khoáng, ta cũng thích nói chuyện cùng người phóng khoáng."

Minh Thù không lên tiếng, nhìn chằm chằmbàn thức ănnhỏ bày trước mặt.

Sắc mặt Thích Hồng Vệ không thay đổi, trong lòngnghi ngờ.

Cho đến khi món ănđược bưng lên, Minh Thù vươn tay gắp.

"Trấn Quốc công chúa không sợ ta hạ độc?"

Ở địa bàn người khác, ăn đồ người khác chuẩn bị, chính là hành động không sáng suốt.

"Không quan trọng, dù sao độc chết cũng tính lên đầu ngươi."

Minh Thù cắn một miếng thức ăn: "Ừ, cũng không tệ lắm, cho ta thêm hai phần."

Thích Hồng Vệ: "..."

Trong hoàng cung khắt khe vớinàng ta sao?

Thích Hồng Vệ phất tay, chongười chuẩn bị thêm hai phần:

"Hôm nay,Trấn Quốc công chúa thật đúng là làm ta mở rộng tầm mắt."

"Đừng hoảng hốt, mở rộng tầm mắt còn ở phía sau."

Lúc này, trẫm vừa mới bắt đầu ngươi liền mở rộng tầm mắt, lát nữa ngươi đừng bị dọa mà tèra quần đó.

"Phải không? Vậy ta thực sự mong chờ."

Trong lòng Thích Hồng Vệ nghi ngờ càng lúc càng lớn, không hiểu Minh Thù muốn làm cái gì.

Minh Thù ăn lót dạ, bỏbớt thời gianhỏi:

"Vinh Hoa công chúa đâu?"

Thích Hồng Vệ khoanh tay trước người:

"Theo tin tức của ta, Vinh Hoa công chúa và Trấn Quốc công chúa không hợp, vì sao lần này lại để Trấn Quốc công chúa đưa tranh đến?"

"Tóm lạilà bởi vì ta lớn lên xinhđẹp."

Minh Thù không biết xấu hổ tự kỷ.

Thích Hồng Vệ: "..."

Hôm nay, sợ rằng không thuận lợi như hắn nghĩ.

"Ngươi đem Vinh Hoa công chúa ra cho ta xem một chút."

Thích Hồng Vệ ngoài cười, nhưng trong không cười:

"Trấn Quốc công chúa cho rằng, ta sẽ để Vinh Hoa công chúa ở nơi này?"

Minh Thù cười chân thành: "Cho nên ta mới để cho ngươi gọi thêm hai bàn thức ănnữa, để thời gian cho ngươi sai người mang tới."

"..."

Là nàng mắc chứng ảotưởng hay mình mới mắc chứng ảotưởng?

"Yêu cầu này của Trấn Quốc công chúa, tại hạ làm không được..."

"Rầm..."

Tay Minh Thù nắm ở giữa bức tranh, chỉ cần thoáng dùng sức, bức tranh sẽ bị xé thành hai mảnh, nàng cong cong mắt:

"Ừm? Giờ thì sao?"

Thích Hồng Vệ cả kinh từ trên ghế đứng lên, dùng một loại ánh mắt cực kỳ quáidị nhìn Minh Thù.

"Các ngươi quan tâm bức tranhnày, nhưng takhông quan tâm, ta ra taytuyệt đối sẽ không nương tay, đảm bảo các ngươi ngay cả tro của bức tranh này cũng không đoạt được. Giờcó muốn đem Vinh Hoa công chúa đếncho ta nhìn một cái không?"

Thích Hồng vệ nhìn chằm chằm tay Minh Thù, rất sợ nàng xé tranh. Hắn bình ổn tâm lý, nói:

"Trấn Quốc công chúa đừng quên, xung quanh đều là người của ta, tay ngươi nhanh hay là người của ta nhanh, Trấn Quốc công chúa nên nghĩ rõ ràng, không nêntự nạp mạng."

"Oa! Vậy ngươi thật sự lợi hại, ta có nên ban cho ngươi một tượng vàng, thêm một mãn hán toàn tịch khen ngợingươi không?"

Thích Hồng Vệ: "..."

Lời này nói tiếpnhư thế nào đây?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 115: Công Chúa Trấn Quốc (21)

Thích Hồng Vệ không hiểu vì saoMinh Thù không thíchVinh Hoa công chúa,nhưngphải một mực muốn nhìn thấy Vinh Hoa công chúa, nếu không chonhìnmột giây sau bức tranhkia liền bị hủy đi.

Tuy rằng,hắn cảm giác mình có tám mươi phần trăm nắm chắc, có thể giành lại bức tranh,nhưng lỡ đâu...

Thích Hồng Vệ cho người mang Vinh Hoa công chúa đến, Minh Thù tùy ý cuộn tròn bức tranh lại, cúi mặt tiếp tục ăn món ăn:

"Nhắc nhở ngươi một chút, ta ăn xong mấy thứ nàynếu ngươi còn không mang người đến, ta liền xé tranh. Cho ta chút trà, cảm tạ."

Thích Hồng Vệ: "..."

Rõ ràng,ngay từ đầu quyền chủ đạo nằm trên tay hắn, làm sao xoay người một cái liền đổi rồi?

Thích Hồng Vệ đột nhiên nghĩ đến trước đây thật lâu, có người nói cho hắn nghe một câu.

Không có gì quan tâm, liền không kiêng dè gì. Không kiêng dègì, sẽ không sợ hãi.Không sợ hãi, mới có thể kiêu ngạo trướcquần hùng, làm chúa tể trời đất.

Nàng tựa như loại người như vậy.

Dường như, không có thứ gì quan tâm, thậm chí là tính mạngmìnhnàng ta cũng không để ý, nàng không hề phòng bị, ở đâu cũng có kẽ hở, tùy tiện một người cũng có thể đưa nàng vào chỗ chết.

Nhưng thật sự, sâu trong lònghắn ngăn cản chính mình, không nên tự ý hành động.

Thích Hồng Vệ rất thông minh, lúc Minh Thù sắp ăn xongmà vẫn chưa mang Vinh Hoa công chúa đến, hắn tiếp tục cho người làm thêm hai bàn thức ăn. Minh Thù chỉ liếc hắn một cái, nhưng không phản đối.

Thích Hồng Vệ: "..."

Sợ là nàng tới chỉ để ăn đồ của hắn.

Vinh Hoa công chúa bị người trùm đầu dẫn tới, cả người không có sức lựccần người dìumới có thể đứng vững.

Thích Hồng vệ kéo miếng vải đenche Vinh Hoa công chúa xuống, đột nhiên ánh sáng mạnh chiếu đến, làm Vinh Hoa công chúa hơi không thích ứng, nước mắt lả tả rơi xuống.

Một lúc sau, Vinh Hoa công chúa mới thích ứng,còn không biết mình ở nơinào, liếc mắt nhìn thấy Minh Thù nhàn nhã ngồi đối diện, đôi mắtVinh Hoa công chúa trừng lớn.Thế nhưng miệng bị nhét vải, không thể nói chuyện, chỉ có thể phát ra âm thanh từ cổ họng.

"Ô ô ô..."

Lại là nàng ta.

Nàng lại cấu kết với những người này bắt cóc mình, sao phụ hoàng còn chưa tới cứu mình.

Minh Thù giương mắt quan sát Vinh Hoa công chúa một phen, ngoại trừ trang phục có hơi bẩn, nhìn qua cũng không bị ngược đãi gì.

Người Thích Hồng Vệ ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ hai câu, hắn nhìn về phía bên bờ:

"Trấn Quốc công chúa không ngại ta lái thuyền đi?"

"Người hoàng đế đến rồi?" Minh Thù hỏi.

"Ta cho rằng hắn và Trấn Quốc công chúa đến cùng nhau."

Ban đầu là hắn nghĩ vậy, nhưng từ tin tức mới nghe nàng là một mình tới, hoàng đế biết nàng tới,cho nên mới phái người đến.

"Ta với ai đó không phải chung một phe."

Thuyền lớn xa hoa nạm vàng của trẫm, không phải ai cũng có thể lên.

"Takhông ngại."

Thích Hồng Vệ tự động lý giải, phất tay ý bảo lái thuyền.

Thuyền chậm rãi rời bến, cấm vệ quân từ những đường khác nhau lao tới, Vinh Hoa công chúa tức khắc giãy giụa:

"Ô ô ô..."

Cứu ta, mau cứu ta.

Ta ở chỗ này!

Nhưng mà cấm vệ quân bên kia,chỉ đứng nhìnvào thuyền đang rời bến.

Thích Hồng Vệ nhìn về phía Minh Thù:

"Tại hạ có đề nghị, chẳng hay Trấn Quốc công chúa muốn nghe không?"

Minh Thù vỗ vỗ tay, đặt bức tranh nằm ngang trên đầu gối, nâng cằm cười nhạt:

"Dù ta không nghe, ngươi cũng không nói sao? Nói nghe một chút."

"Ô ô ô..."

Bị người làm lơ, Vinh Hoa công chúa dùng sức giãy giụa, nhưng người phía sau mạnh mẽ giữ nàng, nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn mình và cấm vệ quân trên bờcách nhau ngày càng xa.

Cứu ta!

Vì sao không cứu ta!

Thích Hồng Vệ liếc mắt nhìn Vinh Hoa công chúa, nói:

"Hiện tại hoàng thất kiêng kỵ Thần Thiên Từ, cũng không dám làm gì. Tuy các ngươi có bản lĩnh thông thiên, nhưng cũng không dùng được, cả ngày chỉ có thể ở trong Thần Thiên Từ. Chỉ cần Trấn Quốc công chúa bằng lòng, ta ởbên nàylúc nào cũng hoan nghênh,đảm bảo các ngươi ở bên tacó thể tự do tự tại hơn nhiều."

Cuối cùng, hắn bổ sung một câu: "Đương nhiên, nếu Trấn Quốc công chúa có yêu cầu gì,cũng có thể nói ra."

Nếu như có thể mượn hơi Thần Thiên Từ, hà tất đối địch cùng Thần Thiên Từ?

"Yêu cầu của ta rất đơn giản, ngươi đem ngôi vị hoàng đế cho ta, thế nào?"

"Phụt..."

Mọi ngườivây xem trợn to mắt, cái này gọi là đơn giản? Ngôi vị hoàng đế cho ngươi ngồi, vậy bọn họ lăn lộn lâu như vậy,tranh đấu giành thiên hạ không phải uổng phí sao, vậy chẳng phảilà làm áo cướicho người khác sao?

Nữ nhân này đúng là điên rồi.

Thích Hồng Vệ có thể làm đến bướcnày, hẳnkhông phải kẻ ngốc, biết Minh Thù đây là ám chỉ từ chốimình.

"Đã như vậy, chúng ta liền đàm phán trao đổi?"

Vốn ngay từ đầu không có ý định mượn hơi, bị từ chốicũng là trong dự liệu của Thích Hồng Vệ.

"Ai nói ta muốn trao đổi con tin."

Minh Thù buồn cười nhìn hắn: "Từ lúc ta xuất hiện đến giờ, ta cũng không nói qualà tới trao đổi con tin."

"..."

Vậy là ngươi đến ăn đồ ăncủa ta sao? Thích Hồng Vệ sắp bị tức đến bật cười, hắn đưa tay đỡ trán, hít sâu:

"Trấn Quốc công chúa không phải tới trao đổi Vinh Hoa công chúa, vậy ngươi tới nơi này có gì phải làm sao?"

"Tới nhìn Vinh Hoa công chúa như thế nào, thấy nàng không được tốt, ta an tâm."

"Ô ô ô..."

Đôi mắt đẹp của Vinh Hoa công chúa trừng đến muốn rớt ra ngoài, khuôn mặt có vẻ hơi dữ tợn.

Minh Thù xoay về phía nàng,cười xán lạn: "Nếu Thích công tử vứt nàng vào trong nước, ta có thể suy nghĩ đem tranh cho ngươi."

Thích Hồng Vệ tối mắtnhìn nàng, cũng không trả lời lập tức, từ lúc nàng xuất hiện, hắnkhông tài nào hiểu được,cô nương nàylà dạng người gì.

Tin tức trong tay hắn, dường nhưđều không giống vớingười trước mặt.

Là nàng đóng kịchquá tốt, tất cả mọi người đều bị nàng lừa, hay là...

"Ta làm sao tin tưởng ngươi?"

Đầu ngón tay Minh Thù lướt qua bức tranh, nước sông đập vào mạn thuyền, làm giọng nóicủa nàng cũng hạxuống:

"Dù sao hoàng đế cũng đã từ bỏ nữ nhi này, nàng ta cũng không có tác dụng gì, sống hay chết cũng không quan trọng. Hiện tại,tranh trên tay talàm theo lời ta bảo, cơ hội lấy được tranh càng lớn, không phải sao?"

"Ô ô ô..."

Nói bậy, phụ hoàng sẽ không bỏ ta, ngươi nói bậy!

Phụ hoàng đã phái người tới, phụ hoàng nhất định sẽ cứu mình, nàng ta không tin tưởng lời nữ nhânnày.

Trên boong thuyền, ngoại trừ âm thanh nức nở không cam lòng của Vinh Hoa công chúa, cũng không có âm thanh khác vang lên.

Minh Thù kiên nhẫn, chờ Thích Hồng Vệhạ quyết định.

"Thích công tử, người của ngươi không cần đến nữa."

Bỗng nhiên, Minh Thù ngẩng đầu, từ trong tay lấy ra quẹt diêm, đặt bên môi nhẹ nhàng thổi một cái, lửabốc lên, ngọn lửa sáng rực tiến vào trong mắt Thích Hồng Vệ, như lửa cháy lan thành từng chấm nhỏ trên đồng cỏ, trong nháy mắt thiêu đốt thành một biển lửa mênh mông.

Trong lòng Thích Hồng Vệ sợ hãi, lập tức giơ tay lên không trung, người xung quanh nhìn vài lần, lui về phía sau.

Trấn Quốc công chúa này, cũng không hề phòng bị như ban đầu nhìn thấy.

"Người đâu."

Sắc mặt Thích Hồng Vệ không tốt: "Làm theo lời nàng."

"Ô ô ô..."

Vinh Hoa công chúa mạnh mẽlắc đầu.

Minh Thù nghiêng đầu, chờ âm thanh nhắc nhở của hệ thống, sau đó Vinh Hoa công chúa giận không nói được gì nữa mà bị người ta mang đến bên mạn thuyền, lúc chuẩn bị đẩy xuống không hề có tín hiệunào.

"Tõm."

[Vẫn chưa đủ.]

Hài Hòa Hiệu không phân biệt được âm thanh điện tử đó là nam hay nữ, nhân tiện đưa ra chủ ý tồi cho Minh Thù.

[Ký chủ nên để cho bọn họ lột sạch đồ nàng ta rồi vứt xuống, giá trị thù hận sẽ đủ.]

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 116: Công Chúa Trấn Quốc (22)

Vinh Hoa công chúa giãy giụa ở trong nước,một lúc sauliền chìm vào đáy sông, không có tiếng động.

"Ta đã làm theo yêu cầu của Trấn Quốc công chúa, Trấn Quốc công chúa có thể đưa tranh cho ta?"

"Có thể chứ."

Minh Thù sảng khoái đáp ứng.

Minh Thù đưa bức tranh tới, Thích Hồng Vệ vội vã đưa tay ra, nhưng hắn chưakịp cầm tranh,thìdưới mặt nước trồi lên vài bóng đenxông lên buồng nhỏ trên tàu, dốc toàn lựccướp tranh.

Thích Hồng Vệ phải buông bức tranh trong tay Minh Thù ra, cùng mấy bóng đen đógiao chiến. Minh Thù cầm tranh lui đến sát mép, phía sau có tiếng gió vang lên, Minh Thù theo bản năng cúi người xuống.

Trình Cẩm Vân không biết từ đâu xuất hiện, lần thứ nhất nhào vào khoảng không, xoay người nhảyxuống đối diện Minh Thù, ánh mắt lạnh lùng nhìn Minh Thù:

"Đưa tranh cho ta."

"Dựa vào cái gì?"

Minh Thù cười, cuối cùng còn khiêu khích nói: "Ta sẽ không đưa chongươi."

Trình Cẩm Vân không có võ mới đúng, nàng ta chạy lên thuyền này làmgì? Lên thuyền không nhất định cần võ công, nhưng nhìn thân thủ của nàngdường như cũng không phải không biết võ công, cho nên trước đây đều là giả bộ?

Cốt truyện này có chút không đúng!

[Bản thân nữ chính giả chính là một biến số, ký chủ không cần ngạc nhiên, kéo giá trị thù hận cho tốt là được rồi.]

Tay chuyên nghiệpphổ cập khoa học Hài Hòa Hiệu online.

Minh Thù: "..."

Cảm tình của ngươi, ngoại trừ giá trị thù hận, những thứ khác đều là mây bay phải không?

[Nhiệm vụ của chúng ta, vốn chính là giá trị thù hận.]

[Luôn luônghi nhớ nhiệm vụ của mình, chính là một hệ thống có đạo đức.]

Minh Thù: "..."

Trẫm lại có chút cạn lời.

"Thẩm Từ, ngươi cầm bức tranhchỉ có một con đường chết."

Trình Cẩm Vân hạ giọng cảnh cáo: "Ngươi không thấy được, hiện tại có bao nhiêu người muốn có được bức tranhnày sao?"

"Thì tính sao?"

Minh Thù hoàn hồn: "Các ngươi muốn, ta phải đưa sao? Ta không có đầu óc, hay là ngươi không có đầu óc."

Trẫm không phải là đứa ngu, muốn là đưa.

"Với năng lực của ngươi, ngươi cảm thấy ngươi có thể bảo vệ tốt bức tranhdưới tình huống này sao?"

Trình Cẩm Vân thấy người bên kia muốn đi qua, có chút nóng vội: "Đưa tranh cho ta!"

"Ta không đưa."

Trình Cẩm Vân cắn răng, cũng không quan tâmtới cái khác, trực tiếp xuất chưởngbén nhọn quét về phía Minh Thù.

Đôi mắt Minh Thù híp lại, cũng không né tránh, chờ đợi mình bị chưởng đó đánhtrúng.

Nhưng mà bóng đen thoáng xuất hiện trước mặt nàng, chưởng đóbị hóa giải đơn giản, biến mất trong không khí.

Mộ Hoài đưa tay kéo Minh Thù, ôm nàng vào ngực, cánh tay còn lại vòng quanh eo nàng, vận khinh công cực nhanh rời khỏi phạm vi tấn côngcủa Trình Cẩm Vân.

Hai người rơi xuống lầu hai trên thuyền, Mộ Hoài buông Minh Thù, lạnh lùng nhìn nàng:

"Lần sau, sẽ không may mắn như vậy."

Giọng nói Mộ Hoài không tốt lắm.

Minh Thù càng tức giận, nụ cười đều có hơi dữ tợn: "Ta cũng không nhờ ngươi cứu!"

Cản trẫm tự sát làm gì!

"Trấn Quốc công chúa nghĩ bản vương xen vào việc của người khác?"

Mộ Hoàinghiến răng, hắn cứu nàng, nàng không biết ơnthì thôi, còn dám nói lời như vậy.

"Nhiều lời vô ích."

"Nếu không có bản vương, bây giờ ngươi có khác gì những thi thể kia."

"Ta đây cũng là vui vẻ bằng lòng, mắc mớ gì tới ngươi?"

"Nếu tranh không ở trên tay ngươi, ngươi cho là bản vương sẽ cứu ngươi?"

Trong lòng Mộ Hoài sắp nổ tung, tại sao có thể có người không biết tốt xấu như thế.

Đôi mắt Minh Thù híp lại, khóe miệng cong lên:

"Ta đã nói, ngươi làm sao lại có lòng tốt như vậy."

Cũng là vì bức tranhnày.

Mộ Hoài không lên tiếng, lát sau hắn đưa tay ra: "Đưa bức tranhcho ta."

"Không đưa."

Minh Thù lấy quẹt diêm trong ống tay áo, không nói hai lời liền đốt lửa. Nếu đều muốn như vậy, vậy ai cũng đừng hòng có.

Nàng ở tại chỗ lăn một vòng, đứng ở góc dướimở bức tranh, dùng quẹt diêm châm vào giữa bức tranh.

Lúc ánh lửa chạm đếnbức tranh, mặt trên hình như có hoa văn màu vàng thoáng hiện ra.

"Dừng tay!"

Thích Hồng Vệ rống giận, giết người cản đườngchạy tới chỗ Minh Thù.

Minh Thù nhanh chóng ở nơikhác châm lửa, Thích Hồng Vệ tức giận đến hai mắt đỏ bừng, hắn muốn giết nữ nhân này.

Minh Thù cười tươi, đem bức tranh đang bốc cháy huơ qua huơ lại trước mặt Thích Hồng Vệ, sau đó dùng sức ném ra ngoài thuyền.

Có hắc y nhân bay ra ngoài, chụplấy bức tranh, nhanh chóng dập lửa phía trên, nhưng mà bức tranhđã bị cháyhai phần ba, lại còn cháyđến nham nhở như chó gặm này.

Mọi người: "..."

Nữ nhân này sợ là điên rồi.

Đám người áo đen nhìn nhau vài lần, cầm bức tranhbị cháy lộn xộn:

"Lui."

"Bắt bọn hắn lại!"

Thích Hồng Vệ cao giọngrống giận.

Hắc y nhân liên tiếp nhảy vào nước, mặt nước dao động vài lần liền biến mất không dấu vết.

Trình Cẩm Vân không thấy tung tích, không biết là đihay còn ẩn nấp.

Thích Hồng Vệchống tay lên lan can thuyền, ngón tay bấu chặt lan can gỗ, đầu ngón tay trắng bạch, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên, hắn nhìn chằm chằm mặt nước muốn nứt mắt ra.

Thẩm Từ...

"Thẩm Từ!"

Thích Hồng Vệ lửa giận ngập trời, trên gương mặt thanh tú,chỉ còn lại sựphẫn nộ và ác liệt:

"Bắt nàng cho ta!"

Mộ Hoài từ lầu hai nhảy xuống, tay áo tung bayche trước người Minh Thù.

"Hoài Vương, ngươi muốn làm gì?"

Thích Hồng Vệ hẳn là tức đến điên rồi, giọng nóiđều mang theo sựrun rẩy.

"Dù ngươi giết nàng, bức tranhcũng không còn."

Giọng điệuMộ Hoài âm lãnh, nói rasự thật.

"Ta đây cũng có ý này, nhưng việc này không liên quan gì đến ngươi, ngươi tránh ra!"

Hắn sắp xếp lâu như vậy, vì bức tranhnày hiện tại cái gì cũng không, bảo hắn nuốt trôi cơn giận này thế nào đây?

Mộ Hoài cũng không nhường nhịn, gằn từng chữ:

"Muốn động vào nàng, bước qua ta trước đã."

Thích Hồng Vệ liên tục cười lạnh:

"Ta cũng không ngờ Hoài Vương điện hạ,có ngày lạivì một nữ nhân mànói ra những lời này."

Nói thật thì Thích Hồng Vệ cũng không quá hiểu vị Vương gia này, hắn dườngnhưkhông có nhược điểm. Lúcở biên cương, ngoại trừ luyện binh cũng không yêu thích gì.

Mộ Hoài im lặng nhìn Thích Hồng Vệ, giả vờ cao ngạo, lạnh lùngcực kỳ thành công.

Thích Hồng Vệ nghiến răng: "Hoài Vương điện hạ cũng là để ý đến long mạch nên mới tới, hôm nay không ai có được bức tranh, cũng không ai tìm được long mạchlẽ nào ngươi không tức giận?"

"Long mạch? Có thể ăn sao?"

Minh Thù từ phía sau Mộ Hoài ló đầu ra.

Thích Hồng Vệ thấy khuôn mặt tươi cười của Minh Thù liền muốn xé nát, nghiến răng nghiến lợi nói:

"Long mạch là căn cơ của vương triều Võ Thương, chỉ cần tìm được long mạch, số mệnh của vương triều Võ Thương liền hết."

"Vậy là không thể ăn, thứ không thể ăn, các ngươi tranh nhau đến đầu rơi máu chảycó ý nghĩa gì?"

Mưu sự tại nhân thành sự tại thiên (*), thật sự cho mình to lớnđến mứccó thể thay đổi mệnh trời?

ĐặtThiên Đạo ở chỗ nào?

Cẩn thận Thiên Đạo đánh chết các ngươi nha.

Thích Hồng Vệ: "..."

Ngoại trừ ăn ra ngươi còn biết cái gì? Nàng ta rốt cuộc là làm thế nào để trèo lên làm Trấn Quốc công chúa, dựa vào ăn sao?

Mộ Hoài đưatay đè đầu Minh Thù trở lại:

"Bản vương và ngươi mục đích không giống nhau, chỉ cần không rơi vào tay ngươibức tranh hủy hay không, cũng không quan trọng."

"Không ngờ, hoàng đế đối xử với ngươi như vậy, người còn bán mạng cho hắn như thế." Thích Hồng Vệ chế giễu.

"Không liên quan gì đến ông ta."

Lão tử chỉ làmđể hoàn thành nhiệm vụthôi, chẳng liên quan gì đến tên hoàng đế kia.

***

(*) Mưu sự tại nhân thành sự tại thiên: Có nghĩa là"người tính chuyện, nhưng trời cho thành". Tức là, tính việc và làm việc là do ta, thànhhay bại làdo trời.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 117: Công Chúa Trấn Quốc (23)

"Chibằng Hoài Vương liên thủ cùng ta, sau này chúng ta có được thiên hạ, địa vị ngang hàng không được sao?"

Thích Hồng Vệ đưa ra điều kiện hấp dẫn.

"Không có hứng thú."

Một núi không thể có hai hổ, lời này cũng chỉ có thể lừa những kẻchỉ số thông minh dưới mức tiêu chuẩn, ngốc ngếch quá độ, lão tử nhìn qua dễ lừa như vậy sao?

"Hôm nay, Hoài Vương điện hạ quyết tâm đối địch cùng ta?"

"Các ngươi nói xong chưa."

Minh Thù tiếp tục ló đầu ra: "Không bằng, ngồi xuống vừa ăn vừa nói chuyện."

Nóigì mãikhông dứt, trẫm sắp chết đói rồi.

Hoài Vương nhức đầu,ấn đầu Minh Thù trở lại.

Lần này, Minh Thù không vui, ngươi ấn trẫm một lần thì thôi, trẫm rộng lòngkhông tính toán với ngươi. Còn ấn trẫm lần thứ hai, ấn đến nghiện rồi phải không!

Minh Thù đập trên mu bàn tay Mộ Hoài một cái.

"Bốp."

Một tiếng vang rất nhỏ.

Không khí đột nhiên yêntĩnh.

Minh Thù dùng lực không hề nhẹ, mu bàn tay Mộ Hoài đỏ một mảng. Ngực Mộ Hoài phập phồng hai cái rất mạnh, năm ngón tay co lại muốn bóp cổ Minh Thù.

Nínnhịn!

Không thể bóp chết nàng.

Mộ Hoài tay phải cầm tay trái, đặt lại trước người:

"Hôm nay,bản vương nhất định phải mang nàng đi."

"Vậy phải xem,Hoài Vương điện hạ có bản lĩnh đó hay không."

Thích Hồng vệ lấy ra vũ khí: "Đã sớm nghe nói,Hoài Vương điện hạ võ công cao cường, hôm nay vừa đúng lúc có thể so tài."

Mộ Hoài không muốn đánh nhau, hắn sợ tư thế đẹp trai oai hùng của mình bị người đố kị, thế nhưng không đánh lạikhông đi được.

Sau khi cân nhắc, Mộ Hoài nghĩ mình chỉ có thể hy sinh một chút.

Đầu sỏ gây tộilà nữ nhân thần kinh kia, đem bức tranhgiao cho hắn thì tốt rồi, lạidám đốt tranh.

Cũng chỉ có hắn tốt tính như vậy, gặp phải Thích Hồng Vệ và hoàng đế,còn không phải đem nàng chặtthành tám khúc hay sao.

Đáng giận nhất chính là nàng lại không cám ơnmình, một chút cũng không.

Tức giận quá!

Dựa vào cái gì lão tử lại vì nàng ta đánh nhau, nàng ta lại ở một bên... Ăn!

Trong lòng Mộ Hoài tức giận, nhưng nét mặt vẫn duy trì hình tượng caongạo lạnh lùng, đấu võ cùng Thích Hồng Vệ.

Võ công Thích Hồng Vệ ngang ngược, mỗi một chiêu thức đều mang theo sức mạnhbén nhọntấn côngrất mạnh,ít để cho Mộ Hoài có cơ hội phản kích.

Nhưng chiêu thức của Mộ Hoài không theo trật tự, như là một đống võ công kết hợpcùng một chỗ, chiêu thức chẳng ra đâu vào đâu, tuy nói có chút ngờ nghệch, nhưng vừa hay có thểkhắc chế Thích Hồng Vệ.

Hai người,ngươi tới ta lui, trong thời gian ngắnkhông thể phân thắng bại.

Minh Thù phiền muộn chống cằm, muốn đánh tới khi nào đây?

Cơm tối của trẫm,còn chưa có người nấuđâu!

Ăn cái gì mới ngon?

Thịt giò kho tàu, sườn heo chưng...

...

Trong tửu lâu kín hết chỗ, Minh Thù ngồi trước một bàn đồ ăn, vừa nghe sát vách kể chuyệnđặc sắc, vừa ăn đến vui vẻ.

"Trấn Quốc công chúa này, nói thì chậm mà làmthì nhanh, một cây đuốc đốt bức tranhkia, tất cả mọi người nhìn đến ngây người."

"Bức tranhđó có cái gì,mà đáng giá để nhiều người tốn công phí sức chém giết như vậy?"

"Ta đây cũng không biết, nhưng nghe nói bức tranhkia là "Tứ Hải Thăng Bình" của Mạc Bạch Thăng, đây chính là một bức tranh rất nổi tiếng."

"Dù nổi tiếngcũng không thể khiếnnhiều người chém giết như vậy?"

Có người nghi vấn: "Ngươi không biết,hay là lừa gạtchúng ta đây?"

Nhân sĩnhiều như vậy, danh họa cũng không ít, người nổi danh hơn Mạc Bạch Thăng có khối người.

"Hừ, ta lừa ngươi làm gì..."

"Trấn Quốc công chúa thật sự đốt tranh?"

"Chuyệnnày còn có thể giả sao."

"Lợi hại, khí phách này thật không hổ là Trấn Quốc công chúa."

Minh Thù nghe người khác khen mình đến hăng say, trước mặt chợt tối lại, nàng cắn miếnggiònghiêng đầu nhìn một cái, mở miệng:

"Đánh xong rồi?"

Cả người Mộ Hoài bốc lên khí lạnh, ngồi xuống bên cạnh nàng, hừ lạnh:

"Trấn Quốc công chúa chuồn rất nhanh."

Hắn và Thích Hồng Vệ đánh xong, vừa quay đầu lạibóng người đã không còn.

Cho nên, tại sao bọn họ phải ở đó đánh nhau?

"Một lúc không ăn, đói đến choáng."

Minh Thù vùi đầu tiếp tục gặm chân giò, trẫm cũng chỉ yêu thích chuyện này.

Mộ Hoài rất không nể mặt,bảo tiểu nhị thêm chén đũa.

"Nhìn cái gì?"

Mộ Hoài đón ánh mắt,không cóthiện ý của Minh Thù:

"Bản vương thay ngươi đánh nhau, ngay cả bữa cơm ngươi cũng không mời?"

"Ta lại không bảo ngươi đánh."

Minh Thù kéo đồ ăn về phía mình: "Muốn ăn thì tự mình gọi."

Mộ Hoài: "..."

Mộ Hoài tức muốn no rồi, sao còn có thể nuốt trôi thức ăn, hắn nhìn chằm chằm dáng vẻ tham ăn, không được coilà xấu xí, hạ giọng nói:

"Ngươi biết ngươi hủy bức tranhkia, có hậu quả gì không?"

"Biết, giỏi lắm sẽ bị diệt khẩu, ngươi đừng nói ta biết, ta không muốn biết."

Minh Thù từ chối.

"Lúc trước, lá gan ngươi không phải lớn lắm sao?

"Lá gan ta đặc biệt nhỏ."

"Tranh cũng dám đốt, còn dám khiêu khích Thích Hồng Vệ, cònnói nhát gan?"

Khi đónàng trưng ra khuôn mặt kiêu ngạo, nhát gan chỗ nào? Lừa lão tử à?

Minh Thù mỉm cười: "Ra bên ngoài, phải thận trọng."

Khóe miệng Mộ Hoài giật một cái, hắn đưa tay lên môi, che giấu chút không tự nhiên.

Hắn ho khan một cái, cũng không quản Minh Thù từ chốilúc nãy:

"Mạc Bạch Thăng có tổng cộng bốn bức tranhnổi danh nhất đó là "Nhất Diệp Tri Thu", "Nhị Long Hí Châu", "Tam Tinh Cao Chiếu", "Tứ Hải Thăng Bình", bốn bức tranhnàymỗi một bức đều ẩn giấu bản đồ, ghép tất cả lại, đó chính là long mạch."

Minh Thù cười, lầm bầmmột tiếng.

"Ngươi cười cái gì?"

"Muốn cười thìcười thôi, ngươi còn quản chuyệnta cười hay không cười sao?"

"Ngươi hủy đi một bức tranh, không thể ghép được hoàn chỉnh bản đồ, Thích Hồng Vệ rất có khả năng sẽ không bỏ qua cho ngươi."

Thích Hồng Vệ kia, không phải người có thể nhẫn nhịn như vậy.

"Hoài Vương điện hạ."

Minh Thù lau tay, ngước mắt nhìn vào mắt Mộ Hoài:

"Hôm nay ngươi nói rất nhiều, uống lộn thuốc à?"

Mộ Hoài tránh né ánh mắt Minh Thù: "Không chỉ là Thích Hồng Vệ, còn có hoàng đế, ngươi phải cẩn thận."

Hắn đứng dậy, mặt đối diện Minh Thù: "Nếu cần gì, có thể tới Hoài Vương phủ tìm bản vương."

Mộ Hoài xoay người rời đi.

"Đột nhiên lấy lòng ta, hoàng thúckhông phải là ngươi có mục đích gì không để cho ai biết chứ?"

Minh Thùđuổi theo Mộ Hoài, giọng mang ý cười:

"Coitrọng khuôn mặt đẹp của ta,hay coi trọng tài hoa của ta?"

"..."

Sau này,ai dám nói hắn tự kỷ, hắn tát chết người đó.

"Tùy ngươi, nghĩ thế nào cũng được."

Không muốn để ý nàng.

Minh Thù ở phía sau Mộ Hoài,hai người đi ra tửu lâu, trên đường cái tấp nập nhộn nhịp, sạp nhỏ hàng rong bán các loại đồ ăn vặt, vô cùng phồn hoa.

Minh Thù mua suốt dọc đường.

Thấy thế, Mộ Hoài không biết nói gì, vừa nãy ăn nhiều như vậy, bây giờ còn muốn ăn... Là heo sao?

Heo cũng không ăn như thế.

"Trấn Quốc công chúa,cẩn thận phát phìđấy."

Mộ Hoài thực sự không nhịn được nữa,nói với Minh Thù một câu.

Minh Thù xoay đầu lại cười yếu ớt: "Hoàng thúc, không phải hoàng đế bảongươi tìm một thê tử trong một tháng sao, ngươi không tìm à?"

Đến đây, cho nhau thương tổn đi!

Ai sợ ai!

"..."

Mộ Hoài hừ lạnh: "Hay Trấn Quốc công chúa tìm giúp bản vương đi."

"Ta dám tìm, hoàng thúc dám nhận sao?"

Giọng nóinữ nhânnhẹ nhàng, mặc dù ở gần chợ nhiều tạp âm như vậy,nhưngđều có thể dễ dàng rơi vào tai hắn, một đường chạy đến tim.

Mộ Hoài không hề nghi ngờ, nàngcó thể xách mộtthi thể đến cho hắn.

"Bản vương..."

Mộ Hoài nhìn bên cạnh, người ở đâu rồi?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 118: Công Chúa Trấn Quốc (24)

Mộ Hoài đứng ở ngõ nhỏ bên cạnh nhìn người.

Ngõ nhỏ tối mờyên tĩnh, tiểu cô nương im lặngđứng dưới bóng cây, thành kính chăm chú nhìn trái cây hấp dẫnẩn trong tán lá xanh.

Cuối ngõ thổi tới gió lạnh, phất qua váy tiểu cônương, thoáng như tiên nữcưỡi gió quay về.

"Xào xạc..."

Lá cây đong đưa.

Trong không khíphảng phất mùi hương trái cây.

Mộ Hoài phát hiện,thực ra nàng nhìn rất đẹp mắt.

Thời gian như dừng lại. Cho người ta một loại cảm giácyên lặng tinh tế, dịu dànglưu luyến.

Nhưng nghĩ đến nàng nói lời kiakhiến hắn tức giận, tâm tư gì của Mộ Hoàicũng không còn.

Ừ... Trái cây có thể ăn sao?

Minh Thù bọc trái cây từ ngõ hẻm đi ra, thấy Mộ Hoài đứng ở chỗ này, hơi giật mình, càng ôm chặt trái cây:

"Hoàng thúc, sao ngươicòn chưa đi?"

Mộ Hoài không nói một lời nào.

Minh Thù: "..."

Làm gì vậy?

Sợidây thần kinh nào bị đứt rồi?

Mộ Hoài đi không nhanh, dường như cố ý chờ Minh Thù, Hoài vương phủ và hoàng cung là hai phương hướng ngược nhau, Mộ Hoài có ý định đưa Minh Thù trở về.

Cho đến khi thấy bóng dáng hoàng cung nguy nga, hắn dừng lại, đưa lưng về phía Minh Thù nói:

"Không có việc gì thì đừng xuất cung."

Minh Thù có chút kỳ lạ.

Vị hoàng thúc này hôm nay rất khác thường.

Không biết là bởi vì mình đốt tranh nên hắn tức đến hỏng não hay không?

"Hoàng thúc, hôm nay ngươikhông phải là chịu kích thích chứ? Có muốn... Ôi chao, hoàng thúc đừng đi."

Minh Thù còn chưa nói xong, Mộ Hoài đã rời đi trước, hắn sợ lát nữa mình nghe được cái gì không nên nghe lại muốn bóp chết nàng.Minh Thù nhức đầu, nhìn nhìn bọc trái cây, mặt mày lập tức rạng rỡvứt Mộ Hoài qua một bên.

Minh Thù về Thần Thiên Từ bị Từ chủ mắng một trận, Minh Thù còn trưng ra bộ dạng không sao cả, làm Từ chủ tức giận đến mức ra lệnh nhốt nàng lại.

Minh Thù ở trong phòng tối nhỏ, buồn bực không thôi. Bức tranhlà hoàng đế ban cho nàng không phải sao? Đó chính là của nàng không phải sao? Nàng có đốt có xé có tặng ai, tự mình không thể quyết định?

"Không được ta cho phép, không ai được thả nàng ra."

Giọng nóitức giậncủa Từ chủ từ bên ngoài vang lên, tiếp theo là tiếng bước chân càng ngày càng xa.

Một lúc sau, giọng nóicủa Tri Kỳ mới xuyên qua cửa phòng vang lên:

"Công chúa... Người không sao chứ?"

"Tri Kỳ à, ở đây thật tối, ngươi làm cho ta chút đồ ăn an ủi đi."

"..."

Tối và ăn có quan hệ gì sao?

Tri Kỳ bối rối: "Công chúa, Từ chủ nói, không thể đưa đồ ăn cho người."

"Ngươi len lén đưa, ta sẽ không nói với người khác."

Tri Kỳ vẫn chưa trả lời, đã bị người cắt ngang:

"Tri Kỳ, Từ chủ gọi ngươi, ở đây giao cho ta trông."

"A, thế nhưng..."

"Mau đi đi, Từ chủ chờ ngươi đấy."

Tri Kỳ và người bên ngoài dây dưa một hồi, nhưng hiệu quả không tốt, Tri Kỳ chỉ có thể áy náy để Minh Thù kiểm điểm xong xuôi, nàng sẽ cầu xin Từ chủ mau thả công chúa ra.

Minh Thù sống không còn gì luyến tiếc dựa vào cửa, chờ lúc nàng được thả rađã sớm chết đói.

"Công chúa, Từ chủ giam người cũng là vì để cho người tránh sóng gió, bệ hạ đang nổi trận lôi đình. Tạm thời người chịu thiệt thòimột chút, chờ mọi chuyện qua đi,Từ chủ sẽ thả người ra ngoài."

Cáo già thật khó hầu hạ.

Trong phòng tối chỉ có một cái cửa sổ nhỏcực kỳ cao được mở, nhưng Minh Thù không thểvới tới, chớ nói chi là bây giờ nàng còn không có bảy mươi hai phép thần thông, không bay ra ngoài được.

Minh Thù ngồi xếp bằng, từng giây từng phút trôi qua, không biết qua bao lâu, tia sáng bên ngoài càng ngày càng mờ.

Phòng tối nhỏ càng tối hơn.

Minh Thù vuốt cái bụng xẹp, thật là đói.

Nàng chắp tay trước ngược, sẽ có người đưa đồ ăn đến cho trẫm, sẽ có người đưa đồ ăn đến cho trẫm, sẽ có người đưa đồ ăn đến cho trẫm.

"Cạch."

Có người ném cục đá từ cửa sổ nhỏ vào, nện trên sàn nhà trước mặt Minh Thù.

Minh Thù chớp mắt, hiện tại tiên đoán đều xảy ra nhanh đến như vậy?

"Ngươi ở trong này sao?"

Giọngnói được hạ thấpxuống, từ bên ngoài cửa sổ vang lên.

Thái tử?

Sao hắn lại tới...

Minh Thù tới gần cửa sổ nhỏ bên kia: "Thái tử có việc?"

Bên ngoài có tiếng độngquái lạ, Minh Thù chỉ thấy trước cửa sổ nhỏ xuất hiện một bóng đen, giọng nóithái tử rõ ràng:

"Không phải là ta bảo ngươi bảo vệ thân thể này hay sao, hôm nay ngươi chạy đi làm cái gì? Xảy ra chuyện gì ai chịu trách nhiệm?"

Minh Thù: "..."

Hơn nửa đêm,trèo tường đến giáo dục trẫm, thái tử này sợ là có vấn đề rồi.

"Ta mặc kệ ngươi muốn làm gì, nhưng ngươi không thể để thân thể này của nàng ấy có một chút tổn thương nào, thân thể này không phải của ngươi."

"Thái tử, hiện tại có một vấn đề thực nghiêm trọng."

Minh Thù cắt ngang Mộ Trạch.

"Ngươi bị thương?"

Người bên ngoài liền khẩn trương: "Bị thương chỗ nào? Có nghiêm trọng hay không?"

"Ta đói bụng."

"..."

Sau một hồiim lặng quáidị, Mộ Trạch ném lại một chữ chờ, sau đó biến mất rất nhanh.

Một lúc sau, Mộ Trạch quay lại, từ bên cửa sổ nhỏ đưa đồ vào. Bởi vì Minh Thù với không tới, hắn liền tìm một cái rổ, bỏ đồ ăn vào đó, lấy dây thừng đưa xuống.

Chuyển xong đồ ăn, Mộ Trạch đột nhiên nói:

"Ta đối tốt với ngươi, không phải vì ngươi, là vì A Từ, ngươi đừng hiểu lầm."

Minh Thù oán thầm, ta cũng không tự mình đa tình, nghĩ ngươi đến là vì trẫm đâu!

Trẫm không phải loại người tự mình đa tình.

"Chuyện ngày hôm nay, ta đã biết, bức tranhkia... Ngươi thực sự đốt?"

Dường như,Mộ Trạch dựa vào tường, so với lúc nãy, giọng nóinhỏ đi không ít.

"Ngươi đều biết, thì còn hỏi cái gì."

"Ta muốn xác nhận một chút."

Mộ Trạch nói: "Lá gan ngươi cũng thậtlớn, ai ai cũng nhìn chằm chằm bức tranhkia, ngươi nói đốt liền đốt."

"Nếu không, giờ ta cũng không bị giam ở chỗ này, ngay cả cơm cũng không được ăn."

"..."

Minh Thù giải quyết đống đồ ăn, không biết Mộ Trạch ở bên ngoài làm gì, một lúc lâu cũng không thấy nói chuyện.

"Có người tới, ta đi trước."

Mộ Trạch đột nhiên nói: "Nhớ kỹ lời ta bảo vệ tốt thân thể A Từ, nếu không ta sẽ không tha cho ngươi."

Ánh trăng lần thứ hai chiếu vào cửa sổ nhỏ, người tuần tra bên ngoài cẩn thận kiểm tra xung quanh, không phát hiện khác thường mới rời đi, toàn bộ thế giới đều khôi phục sự yên lặng.

…

Tí tách.

Giọt nước rơi trên mặt hồ, rung động khuếch tán, ảnh phản chiếutrên mặt nước bắt đầu vỡ tan, giống như cái thế giới trong ảnh ngược kia sắp sụp đổ.

Máu.

Chém giết.

Thi thể.

Đan xen thành một cảnh tượng đau lòng.

Núi non dường như cũng nhuộm thành màu đỏ như máu, trong trời đất này ngoại trừ màu đỏ, cũng không còn những màu sắc khác.

Minh Thù giật mình mở mắt, thở dốc từng ngụm.

Trong đầu cứ lẩn quẩn cảnh tượng quáidị kia.

Đó là chuyệngì?

Minh Thù thử ngồi xuống, nhưng phát hiện tay chânmình không có sức, cử động một chút cũng khó khăn. Khó chịu như người chưa từng vận động, mà phải chạymột hơi năm cây số.

Ánh sáng lóe lên trong đầu Minh Thù.

Tiên đoán.

Đây mới thực sự là tiên đoán...

Nhưng điềuđólà có ý nghĩa gì? Nàng chỉ nhìn thấy hình ảnh rất mờ ảo,không nhìn thấy bất cứ cảnh tượng rõ rànggì.

Nguyên chủ làm sao phân tích,những hình ảnh mờ ảonày vậy?

Minh Thù nỗ lực nhớ lại trí nhớcủa nguyên chủ, mặc dù nàng có thể nhanh chóng kế thừa kỹ năng của nguyên chủ, nhưng không có cách nào đồng bộ vớitư duy nguyên chủ.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 119: Công Chúa Trấn Quốc (25)

Minh Thù đốt bức tranh, hoàng đế tức giận, hơn nữa lúc trướcMinh Thù mạo phạm thánh thượng, hoàng đế muốn truy cứu trách nhiệm.

Không biết Từ chủ và hoàng đế có thỏa thuậngì, cuối cùng chuyện này cũng chìm xuống.

Minh Thù bị giam,ba ngày sau mới được thả ra, gặp lại thức ăn cảm giác vô cùng tuyệt diệu.

Nhưng mà,nàng cũng không cảm thấy tốt đẹp được bao lâu, Từ chủ thay đổi bộ dạng hiền lànhthường thấy, nghiêm mặt đi đến:

"Các ngươi đi xuống trước."

Đám người Tri Kỳ hơi sợ hãi, cúi người hành lễ, nhanh chóng rời đi, lưu lại nơi cho Từ chủ và Minh Thù.

"Vừa hay có Từ chủ ở đây, ta có việc muốn nói với ngài."

Minh Thù giành trước, lời Từ chủ sắp nói đến miệng lại nuốt trở về.

"Chuyện gì?"

"Lúcở bên trong, ta thấy được một số hình ảnh."

Minh Thù đem tiên đoán được vài thứ trong phòng tốinói cho Từ chủ.

Từ chủ dùng một loại ánh mắtđầy sựdò xét nhìn nàng.

Nếu nàng không phải Thẩm Từ, tại sao lại có thể tiên đoán.

Không phải ai cũng có thuật tiên đoán, vương triều Võ Thương ngườivô số, nhưng chỉ có một mình Thẩm Từ.

Thật sự là mình đã nghĩ nhiều? Bởi vì, gần đây phát sinh quá nhiều việc, tiểu Từ mới trở nên khó hiểunhư vậy?

Vấn đề Từ chủ dự định hỏi Minh Thù ban đầu,liền đè xuống: "Ngoại trừ những thứ này, còn gì nữa không?"

Minh Thù lắc đầu: "Chỉ có nhiêu đó."

Từ chủ im lặngtrong chốc lát: "Vậy ngươi nghĩ đây là ý gì?"

"..."

Nếu ta biết còn hỏi ngươi làm gì? Minh Thù mím môi, khóe miệng kéolên độ cong nhợt nhạt:

"Có chiến loạn."

Tình cảnh đódễ giải thích nhất chính là chiến loạn.

Từ chủ từ chối cho ý kiến, cũng không biết là đồng ý với ý kiến của Minh Thù, hay là phản đối.

Ông liếc mắt nhìn Minh Thù, trong lòng thở dài, nói: "Nếu như còn có tiên đoán gì, nhớ nói với ta trước."

Có đôi khi,tiên đoán cũng không phải là một lần liền tiên đoán xong, có lẽ sẽ có nhiều lần.

"Được."

"Được rồi."

Minh Thù nhớ đến một chuyện tương đối quan trọng: "Sợ rằng Thần Thiên Từ có nội gián, cây trâmlần trướcTừ chủ nên kiểm tramột chút."

Ánh mắt Từ chủ tốixuống: "Ta đã biết."

Từ chủ bụng đầy tâm sự rời đi, Minh Thù chống cằm thở dài.

Cảm giác lúcTừ chủ nghe nàng nói tiên đoán, biểu hiện có chút kỳ lạ.

...

Thích Hồng Vệ biến mất không tung tích, hoàng đế không bắt được người, sau khi hoàng đế nổi giận mắng một đám phế vật, cũng không có tiến triển gì.

Hai chuyện này tạm thời bị gác lại, chuyện Mộ Hoài lựa chọn Vương phi lại bị đưa trên nghị sự.

Minh Thù nghe người ta bàn luận, cả ngày trên triều đình cũng là các đại thần ca ngợi thiên kim nhà nào tốt, nhưng chính là không đề cập đến nhinữ nhà mình.

Bọn họ biết khi bị gả qua, có thể rơi vào cảnh tan cửa nát nhà.

Hoàng đế nghe liền phiền, liền điểm danh nhị tiểu thư Trình gia,cũng chính là nữ chính tiêu chuẩn Trình Cẩm Tú.

Trình Cẩm Tú là thứ nữ, lại không được yêu thích, nhưng Trình gia cũng xem nàng như một quân cờ có thể lợi dụng. Hôm nay,bất ngờ bị hoàng đế phong làm Hoài vương phi, Trình gia đáp ứng thì không được, mà không đáp ứng cũng không được.

Hiện tại, Hoài vương có thân phận, có địa vịnhưng hoàng đế kiêng kỵ hắn, ai biết lúc nào hoàng đế sẽ ra taytiêu diệt hắn? Gần vua như gần cọp, đi nhầm một bước cũng không được.

Trong lúcngười người đều có tâm tư thăm dònghi ngờ, cũng chỉ có một mình Minh Thù vì ăn mà buồn rầu.

Trong cung, không phải ngươi muốn ăn liền ăn, đồ ăn trong cung đều có hạn. Để bảo đảm nguyên liệu nấu ăn tươi mới, cho nên thức ăn trong Ngự Thiện phòng,đều chỉ dư ra có hai phần, căn bản cũng không có nhiều.

Hơn nữa, bây giờ nàng còn không thể tùy tiện xuất cung.

Ngươi nói có tức hay không?

"Công chúa, cá này có thể ăn sao?"

Tri Kỳ nhìn Minh Thù vớt cá lên, lộ vẻ nghi ngờ: "Công chúa, đây là cá trong Ngự Hoa viên, chúng ta vớt lên ăn như thế, bị người thấy thì làm sao?

"Yên tâm, xảy ra chuyện một mình ta gánh, đi nhóm lửa."

"Công chúa..."

Minh Thù cười với Tri Kỳ, Tri Kỳ lập tức nghe lời đi nhóm lửa.

Tuy rằng, công chúa cười rất dịu dàng, nhưng nàng luôn cảm thấy da đầu tê dại, có loại cảm giác không làm theo lời công chúa, mình cũng sẽ chìm trong hồ.

Bên hoàng đế, mỗi ngày đều nhận được tin báonhư thế này...

Trấn Quốc công chúa, lại đang vớt cá trong Ngự Hoa viên.

Trấn Quốc công chúa lại đang hái đào.

Trấn Quốc công chúa ngắt hoatrong Ngự Hoa viên làm bánh.

Trấn Quốc công chúa lại đang ngắt hoa trong Ngự Hoa viên.

Trấn Quốc công chúa...

Hoàng đế tức giận đến đỉnh đầu bốc khóc, nàng không thể buông tha cho Ngự Hoa viên sao?

Ngự Hoa viên đang tốt,bị nàng quậy cho rốitung lên!

"Công chúa, có người tới."

Tri Kỳ chỉ vào đường nhỏ bên cạnh.

Trình Cẩm Vân một mình đi đến, nàng tựa nhưcũng thấy Minh Thù, ánh mắt nhìn xung quanhxác định không có ai, mới đi qua chỗ Minh Thù.

Nàng đứng cách Minh Thù một đoạn, giọng nói cũng không có bất cứkính ngữ gì, vào thẳng chủ đề:

"Ta có lời muốn nói với ngươi."

Minh Thù lật cá: "Ngươi nói đi."

Trình Cẩm Vân nhìn Tri Kỳ khẩn trươngđứng bên cạnh: "Nói với một mình ngươi."

Minh Thù tùy ý nói: "Vậy ngươi đừng xem nàng ấy là người."

Tri Kỳ: "..."

Vậy ta là cái gì?

Minh Thù xoa đầu Tri Kỳ, mặt mày tươi cười:

"Là tiên nữ."

Tri Kỳ: "..."

Trái tim đột nhiên đập thình thịch, như là có chuyện gì xảy ra?

Lúc này, Trình Cẩm Vân có hơi nghẹn lại, Trấn Quốc công chúa này, thật đúng làm cho người ta không đoán được.

Nàng nhìn Tri Kỳ lúc này đang thơ thơ thẩn thẩn, hít sâu một hơi:

"Chuyện lần trước, mong Trấn Quốc công chúa giữ bímật giúp ta."

Bây giờ, nàng không thể bị người khác pháthiện, mấy ngày nay lo lắng Trấn Quốc công chúa đem chuyện này nói ra. Hôm nay,khó khăn lắm mới tiến cung, phải cùng nàng thương lượng chotốt.

"Chuyện gì?"

Minh Thù vô tội hỏi lại, giống như thực sự không biết chuyện gì xảy ra.

"Trấn Quốc công chúa, không cần biết rõ mà còn hỏi."

Nàng rõ ràng biết chuyện mình nói là việc gì.

Minh Thù chợt thốt: "A, hoàng thúc cũng biết, ngươi có thể bịt miệng ta, vậy ngươi làm sao bịt miệng hắn?"

"Cái này không nhọc lòng Trấn Quốc công chúa quan tâm, chỉ hy vọng ngươicó thể giữ bímật giúp ta là tốt rồi."

Có lẽlà nàng sống lại trở về, mang theo cảm giác tự tin và tốt hơn hẳn,làm nàng nói chuyện thực tự tin, giống như người khác sẽ làm theo lời nàng.

"Tại sao ta phải giữ bí mậtthay ngươi, trên tay ngươi có nhược điểm của ta?"

Minh Thù nhướng mày cười khẽ: "Nếu như không có, thái độ cầu người của tiểu thư Trình giathật khiến cho ta mở rộng tầm mắt, ngươi cho mình là thầntiên sao?"

Ngươi muốn trẫm thay ngươi giữ bímật, trẫm phải thay ngươi giữ?

Trẫm lại không thầm mến ngươi.

Trình Cẩm Vân cũng không ngốc: "Vậy nếu như ta có?"

Không có nắm chắc, nàng cũng sẽ không tùy tiện đến đây đàm phán.

"Nha, là cái gì nha, nói nghe một chút, xem có thể hù dọa được ta hay không, hù được ta, ta giúp ngươi giữ bímật, thế nào?"

Tiểu cô nương đối diện tươi cười nhợt nhạt, giống như bất cứ chuyện gìcũng không thể thay đổi nụ cười trên mặt nàng, cũng không thể nhìn thấu con người thậtcủa nàng.

Đôi mắt đẹp của Trình Cẩm Vân hơi nheo lại:

"Trấn Quốc công chúa thật sự muốn ta nói?"

"Nói đi."

Nàng liếc mắt nhìn Tri Kỳ đã lấy lại tinh thần, nhưng sắc mặt vẫn ửng đỏ, nàng đã không sợnàngta là gì.

"Tốimấy hôm trước, Trấn Quốc công chúa và ngườibắt Vinh Hoa công chúa đã gặp nhau, không biết bệ hạ biết chuyện này thì ngươi sẽ thế nào?"

"Chuyện này sao?"

Nói vậy là có ý gì? Chuyện này còn chưa đủ lớn sao? Thông đồng với thích khách bắt cóc công chúa Vinh Hoa là chuyện nhỏ

sao?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 120: Công Chúa Trấn Quốc (26)

"Việc này hoàng thúc cũng biết, thêm một người biết cũng không khác gì nhiều, nếu ngươi muốn nói cho bệ hạ, liền đi nói đi, ta không ngại."

Bị một người biết bí mật là nhược điểm, nhưng bị vài người biết đượcbí mật liền không còn là nhược điểm, nói không chừng sẽ biến thành một lợi thế.

Trình Cẩm Vân giật mình, Hoài Vương cũng biết?

Tại sao hắn lại biết? Là đi cùng Trấn Quốc công chúa, hay là...

Mặc kệ Hoài Vương làm sao biết được, hiện tại nàng phải đối mặt với hai vấn đề.

Nếu như Thẩm Từ và Hoài Vương không cùng một phe, nàng cũng nói cho bệ hạ thành công, đối với sự hiểu biết của nàng với nữ nhân này, nhất định nàng ta sẽ kéo theo Hoài Vương, bệ hạ sẽ nghi ngờlúc đó Hoài Vương đã ở trong cung.Hoài Vương sẽ ghi nhớ một khoản nợ lên đầu mình, đắc tội Hoài Vươngđối với mình không có lợi.

Nếu nàng ta và Hoài Vương cùng một phe,thì đến mặt mũi bệ hạ nàng cũng không gặp được và cũng đắc tội với HoàiVương.

Đương nhiên đây hoàn toàn là Trình Cẩm Vân nghĩ nhiều, Minh Thù muốn nói cho nàng biết kỳ thật rất đơn giản... Bao nhiêu người biết cũng chẳng sao, trẫm không sợ.

"Nói xong chưa?"

Minh Thù nhìn Trình Cẩm Vân yên lặng đứng đó, bắt đầu đuổi người:

"Đừng che ánh mặt trời của ta, phiền tránh ra một chút."

Trình Cẩm Vân: "..."

Sống lại lâu như vậy, đây là lần đầu tiên nàng có loại cảm xúcmuốn đánh người trước mặt này.

Rốt cuộc là ai cho nàng ta tự tin, cùng dũng khí lớn như vậy.

...

Trình Cẩm Vân rời đi, giận dữ trong lòng càng lớn. Kiếp trước nàng nghẹn khuất như vậy, dựa vào cái gì nàng sống lại một đời, vẫn còn phải nghẹn khuất như thế.

Nếu như,ông Trời cho nàng cơ hội sống lại một lần,mànàng vẫncòn sống giốngnhư đời trước, vậy nàng sống lại làm gì?

Không...

Nàng không thể sống như vậy, nàng muốn trở thành người chiến thắng sau cùng, mặc kệ phải trả lớn kiểugì.

Trong lòng Trình Cẩm Vân quyết định như thế, xoay người đi về.

Minh Thù một mình ngồi đó, không thấy bóng dáng Tri Kỳ. Trình Cẩm Vân đứngsau một cây đại thụ, móng tay nắm chặt thân cây.

Một lát sau, nàng thả tay xuốngâm thầm vận công, ngay thời điểm nàng chuẩn bị ra taythái tử đột nhiên lao tới, chạy đến chỗ Minh Thùcũng ngăn cản tầm nhìncủa nàng.

Trình Cẩm Vân nhanh chóng thu tay lại.

Thái tử đưa lưng về phía nàng, Minh Thù lại hoàn toàn được che chắn, Trình Cẩm Vân ổn định tâm tìnhnghe bọn họ nói chuyện, nhưng mà chỉ nghe thái tử ngốc rầm rì rầm rì, không có tin tức gì dùng được.

Trong đầu Trình Cẩm Vân hiện lên một số chi tiết, dường như thái tử rất thích nữ nhân kia.

Không phải chỉ làthích.

Mà thái tử yêu nàngta thì đúng hơn.

Trình Cẩm Vân kéo lá cây bên cạnh, không khống chế tốt lực kéo, làm kêu rắc một tiếng rõ to.

Nàng nhanh chóng xoay người chạy đicho khuất hẵng, nàng mới dừng lại.

Nàng mới là lựa chọn tốt nhất của thái tử, nàng không thể để cho thái tử yêu Thẩm Từ.

Trình Cẩm Vân trở lại Trình phủ, còn chưa vào cửathì thấy lần lượt nhiềurương đỏ thẫm đưa vào phủ.

"Làm gì vậy?" Trình Cẩm Vân kéo một người làm trong phủ.

"Tiểu thư, đây là bệ hạ ban cho nhị tiểu thư." Người làmnhanh chóng trả lời.

Trình Cẩm Vân caumày: "Vì sao?"

"Hôm nay lâm triều, bệ hạ đã hạ chỉ gả nhị tiểu thư cho Hoài Vương điện hạ,làm Hoài Vương phi."

"Cái gì?"

Trình Cẩm Vân không nghĩ tới hôn kỳ của mình và thái tử còn chưa tới, Trình Cẩm Tú lại được gả cho Hoài Vương.

Hoài Vương...

Trong lòng Trình Cẩm Vân tràn đầy buồn bực về phòng, nàng cũng không thể nhìn Trình Cẩm Tú cứ như vậy mà lập gia đình, đời trước nàng thê thảm như vậy, Trình Cẩm Tú cũng phải nếm thử mùivị kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay.

"Cẩm Vân."

Đột nhiên, giọng nóitruyền đến làm Trình Cẩm Vângiật mình, nhưng nàng nhanh chóngvui mừng, xoay người nhìn tấm bình phong phía sau:

"Sư phụ, ngài tới như thế nào vậy?"

"Lâu như vậy mà ngươi còn chưa có tiến triển gì, ta tới thăm ngươi một chút."

Một lão giàbước ra từtấm bình phong.

Trình Cẩm Vân vội nói: "Sư phụkhông cần lo lắng, ngài đem nghiệp họccả đời truyền cho ta, ta nhất định sẽ hoàn thành yêu cầu của sư phụ."

"Nhưng gần đây xảy ra chuyện,ngài cũng biết đấy, bên Thần Thiên Từ vẫn giới nghiêm."

"Ngươi nhớ là tốt rồi."

Lão giàgật đầu, hung quang lóe lên trong mắt: "Lão phu đợi nhiều năm như vậy, cũng không quan tâm phải đợi thêm một lúc, ngươi cẩn thận."

Trình Cẩm Vân cúi đầu xưng vâng.

Lão giàdặn dò Trình Cẩm Vân hai câu, rồi lặng lẽ rời đinhư lúc tới.

...

Nhị tiểu thư Trình giatrần như nhộngbị người ném trước đại môn Trình gia, tin tức này như mọc cánh, chỉ một buổi sáng liền truyền khắp toàn thành.

Hôm qua, hoàng đế mới hạ chỉ, hôm nay nhị tiểu thư Trình gia đã bị người làm nhục, đây quả thực là đánh vào mặt hoàng đế.

Lâm triều Mộ Hoài không hiểu vì sao bị mắng một trận, dẫn đến tâm tình Mộ Hoài cũng thật không tốt, quanh thân tản ra khí lạnhngười lạ chớ tớigần.

Sau khi hạ triều, Mộ Hoài một mình rời cung.

"Hoàng thúc, chiêu này của ngươi đủ tàn nhẫn!"

Mộ Hoài xoay người, thấy Minh Thù dựa vào tường, khóe miệng mỉm cười, đôi mắt trong suốt ánh lên tường hồng ngói xanh.Cung trang rườm rà bị nàng tùy ý xắn lên, lộ ra cánh tay trắng nõn, vừa nhìn cũng không biết là đã đi ăn chỗ nào nữa.

Nhưng chính là hình tượng như thế,lạisinh ra điểm sinh động hoạt bát, không giống như nữ nhânkhuôn mẫu trong cung,luôn thểhiện bộ dạng đoan trang nho nhãkhông hề có sức sống.

Tri Kỳ cúi đầu đứng bên cạnh, bộ dáng vừa thấp thỏm, vừa khẩn trương.

"Không phải ta làm."

Mộ Hoài thu lạiánhmắt, giọng nóihơi trầm.

Minh Thù phủitay áo, nhẹ giọng nói: "Nghĩ cũng phải, hoàng thúc không giống loại người mất hết tính người."

"Ngươi tin ta?"

Cái này đến phiên Mộ Hoài kinh ngạc, trên triều đình cũng khôngnhiêu người tin làhắn khônglàm.

Bởi vì trên triều hắn đã từng từchốihôn sự, cho nên một vài đại thần đều nghĩ hắn vì từchối, mới làm ra loại chuyện này.

"Người có chút đầu óc đều có thể phân tích được." Minh Thù cười khẽ.

Mặc dù là được ban hôn, nhưng muốn từchốivẫn có rất nhiều biện pháp, không nhất thiết phảidùng loại phương pháp đắc tội người khác, lại chịu trách mócnày?

Hoài Vương cũng không giống kẻ ngốc.

Đột nhiên, Mộ Hoài cảm thấy mình có thể cân nhắc điều kiện của Từ chủ.

Kỳ thực có đôi khinàng cũng rất đáng yêu.

Bậy!

Lão tử đang nghĩ vớ vẩn gì vậy.

Mộ Hoài nhanh chóng vứt bỏ suy nghĩquái lạ trong đầu.

"Hoàng thúc, nếu ta nói cho ngươi biếtlà ai làm, ngươi giúp ta làm một chuyệnđược không?"

Nụ cười Minh Thùbỗng nhiên trở nên chói mắt.

Mộ Hoài bỗng sinh lòng cảnh giác, phản ứng đầu tiên không phải là quái lạtại sao nàng biết ai làmmà là...

"Vội cái gì?"

Ha ha, quả nhiên đáng yêu gì đó,đều là có âm mưu.

"Hơi vội mà thôi."

"Ngươi nói trước đi."

"Hoàng thúc, làm người phải rộng lượng một chút!"

Hoài vương bề ngoài lạnh lùng cao ngạo, nội tâm lại vô cùngphong phú.

Xin lỗi nha, lão tử rộng lượng không nổi.

Minh Thù ho khan một cái: "Mang ta xuất cung."

"Chỉ việc này?"

"Rất đơn giản đúng không?" Minh Thù híp mắt cười.

Khỉ thật, ở nơi nào cũng có người Từ chủ an bài, chỉ cần côcó ý địnhxuất cung, lập tứcsẽ cóngười ngăn lại.

Thú nhỏ?

Thú nhỏchỉ có một con, côlại không thể phân thân dẫn dắtđể đánh lạc hướng những người đó.

Trẫm có thể làm sao đây?

Trẫm cũng rất tuyệt vọng mà!

Mộ Hoài nhìn nàng từ trên xuống dưới, thẳng mặt hỏi: "Ngươi xuất cung làm gì?"

Trải qua chuyện lần trước, hắn chẳng muốn gặp lại lần thứ hai.

"Đi ăn."

"Đồ trong cung còn không đủ ăn à?"

Minh Thù thành thật lắc đầu.

Không đủ thật mà!

Đồ trong cung làm tỉ mỉ thật, nhưng số lượng thì... Một lời khó nói hết.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 121: Công Chúa Trấn Quốc (27)

Lần thứ hai nhìn thấy chợ, Minh Thù vui vẻ đến hận không thể lên trời,một lúc sau liền có mục tiêu mới, ăn hết toàn thành.

Mộ Hoài chắp tay đi theo Minh Thù, nhìn bóng lưng của nàng như có điều suy nghĩ. Không biết vì saocảm giác bóng dáng của nàng rất quen thuộc.

Nhưng hắn nghĩ thế nàocũng không nhớ nổi.

Chẳng lẽ là trước đây, ở nơinào đó gặp qua người có hình dángtương tự?

Ừ... Chắc là như vậy.

Lúc này, Mộ Hoài mới tận mắtthấy được sức chiến đấu của Minh Thù, đừng xem nàng ăn gì cũng nhã nhặn từ tốn, động tác ăn chậm nhai kỹ,dường như không có bao nhiêu đồ ănnhưng nàng ăn cũng không ít.

"Giờcó thể nói cho ta biết, là ai làm?"

Mộ Hoài kéo Minh Thù còn muốn đi về phía trước lại.

Minh Thù mở miệng: "Trình Cẩm Vân làm."

Có thù lớn với Trình Cẩm Tú như vậy, còn làm chuyện không bị phát hiện, ngoại trừ Trình Cẩm Vân có hào quang vai chính, trùng sinh trở về thì còn có thể là ai?

"Nàng ta?" Mộ Hoài nghi hoặc:

"Nhưng ta và nàng ấykhôngchạm mặt qua..."

"Hoàng thúc, không cần nghĩ quá nhiều."

Minh Thù rút cánh tay về, giống như người từng trải vỗ vỗ vai hắn:

"Người ta là muốn dạy dỗTrình Cẩm Tú, không có quan hệ gì vớingươi."

"Nữ nhân đều ác độc như vậy?"

Mộ Hoài nói thầm một tiếng.

Quả nhiên,rời xa nữ nhân là lựa chọn chính xác.

Minh Thù quay đầu nhìn Mộ Hoài.

Mộ Hoài mặt đứng đắn, từchốikhông nhận chính mình vừa nói thầm.

Nhìn cái gì? Chưa thấy qua người đẹp trai như lão tử đúng không?

Đáy mắt trong suốt mang theo ý cười dịu dàng, cũng không mang theo cường ngạnhnhưng Minh Thù cứ nhìn chằm chằm hắn như vậy, trái lại càng làm cho lòng người sợ hãi.

"Ta mời ngươi ăn sủi cảo."

Bị Minh Thù nhìn chằm chằm đến không được tự nhiên, Mộ Hoài cúiánh mắt quét đến sạp trước mặt,lập tức nói sang chuyện khác.

"Đi."

"Phù..."

Mộ Hoài âm thầm thở phào, giống như đạt được kỹ năng mới.

Quán sủi cảo làm ăn rấttốt. Mộ Hoài lấy thân phận tôn quý làm lý do không ngồi cùng bàn với người khác, hai người chờ nửa ngày mới được ăn.

Sủi cảo vừa lên, Minh Thù vội vàng ăn một miệng, nhưng sủi cảo mới ra lò quá nóng, dù bị bỏngkhông nhẹ, nhưng Minh Thù nhất quyết không nhổ ra.

Bộ dạng thật là buồn cười.

Lại có chút đáng yêu.

Mộ Hoài lấy tay đỡ trán,che gương mặt không nhịn được, liền cười phì.

Có phải vì ăn, cái gì nàng cũng làm được?

Minh Thù nhanh chónggiải quyết chén sủi cảo của mình. Mộ Hoài chưa động một cái, hắn đẩy chén của mình qua:

"Ăn đi."

Minh Thù liếc mắt, nhìnbộ dạng do dự của cô, lại chọc Mộ Hoài không biết nên nói gì.

Mộ Hoài chuyển ánh mắt đi: "Nếu có cơ hội, ngươi có thể rời đi nơi này, ngươi có đồngý không?"

"Lúc nào muốn, ta đều có thể đi." Minh Thù vô cùngtự tin.

"Ngay cả cửa cung ngươi cũng không ra được." Mộ Hoài không nểmặtđả kích.

"Đó là ta không muốn cùng bọn họ giao đấu."

Cùng những người râu ria này,tiêu hao sức lựcthật lãng phí, tiết kiệm chính là truyền thống tốt đẹp.

Mộ Hoài: "..."

So với lão tử còn kiêu ngạo hơn.

Minh Thù ăn xong sủi cảo, còn chưa đã thèm, nhìn chằm chằm chén của người ta.

Mộ Hoài đưa tiền, lôi nàng đi ra: "Trời tối, ta đưa ngươi về."

"Còn sớm như vậy..."

"Nếu ngươi biết tốt xấu, đừng gây chuyện cho Hoài vương phủ ta."

"Aiz, cái kia..."

Đừng túm trẫm, trẫm còn có thể ăn.

...

Ngày hôm sau, Trình Cẩm Tú đã bị Trình gia tiễn đi, gièm pha lớn như vậy, ai dám để nàng trong phủ để nghe chế giễu.

Đương nhiên, hôn sự này cũng không thành.

Mộ Hoài thu dọn đồ đạc, chuẩn bị rời đi, nhưng hoàng đế lấy lý dothái tử sắp cử hành đại hôn nêngiữ hắn lại.Mộ Hoài còn chưa nghĩ ra cách để từ chối,bên thái tử liền nổi điên muốn từ hôn.

Lý do của thái tử rất kỳ lạ, cũng không ai dám phản bác.

Bởi vì hắn nói nằm mơ thấy tiên hoàng, tiên hoàng nói hắn không thể cưới phi, nếu không sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Thái tử là một kẻ ngốc, nhiều năm như vậy chưa từng bị phế bỏ, đương nhiên là có chỗ dựa.

Phía sau hắn, còn có một nhà ngoại chống lưng, mà hoàng đế không dám động đến nhà ngoại này.

Đương nhiên, trong đó còn có một chút bí ẩnnhưng không có ai biết rõ đó là gì, nói chung thái tử này chính là không bị phế bỏ.

Thái tửmuốn từ hôn, hoàng đế dường nhưkhông muốnđể tiểu thư được yêu thíchở Trình gia gả cho thái tử, liền thuận nước đẩy thuyền đồng ýgiải trừ hôn ước.

Trình Cẩm Vân làm sao đoán được sẽ xảy ra như vậy, cả người đều hốt hoảng.

Lẽ nào, cũng bởi vì nàng không phải là Trình Cẩm Tú, cho nên thái tử muốn từ hôn sao?

Mặc dù,Trình Cẩm Tú đã bị đưa đi, tất cả xảy raở kiếp trướcnàng còn không thay đổi được sao?

Thái tử giải trừ hôn ước xong liền mất tích.

Đúng vậy, mất tích.

Không ai biết thái tử đi đâu, ngay cả hoàng đế cũng không biết. Thế nhưng,hoàng đế lo lắng sự cố ngoài ý muốn, để người đi khắp nơi truy tìm tung tích thái tử.

Trình Cẩm Vân không đoạt được danh hiệu Thái tử phi, hiện tại ngay cả tiến cung nàng cũng khó mà làm được, chớ nói chi là làm chuyện khác.

Trước khi thái tử mất tích, người duy nhất hắn liên lạcđó là Minh Thù.

Hắn để lại một phong thư, vẻn vẹncómột câu... Bảo vệ thân thể Thẩm Từ.

Cảm giác thái tử đangchơi một ván cờ rất lớn.

Thái tử mất tích, dường nhưlàm cả Hoàng Thành đều đề phòng, hiệnra một vẻquái lạ.

"Tiểu Từ, ngươi thu dọn đồ đạc cùng Hoài Vương rời hoàng cung."

Từ chủ hơn nửa đêm,mang theo vài người xông vào phòng Minh Thù, không nói gì bảo Minh Thù rời đi.

Người phía sau, trực tiếp thudọnđồ đạctrong phòng, Minh Thù ngơ ngác nhìn bọn họ:

"Xảy ra chuyện gì?"

Từ chủ bảo Minh Thù đi qua bên kia rồi nói.

Ông giống như trưởng bối xoa xoa đầu Minh Thù, giọng nói nặng nề sâu xa:

"Tiểu Từ, sau này hãy làm một người thường, mặc kệ xảy ra chuyện gìcũng đừng trở lại nữa. Từ nay về sau, Thần Thiên Từ không liên quan gì đến ngươi."

"Xảy ra chuyện gì?"

Minh Thù khẽ nhíu mày.

Từ chủ lắc đầu: "Không liên quan đến ngươi. Ta nuôi ngươi nhiều năm như vậy, đã sớm xem ngươi như con của mình, nghetakhông cần quay về nữa."

"Ta..."

Tình huống gì vậy?

Nam chính không ở đây, toàn thế giới đềuđiên rồi sao?

"Từ chủ, đã đến giờ rồi."

Mộ Hoài cầm đèn lồng, đứng ở hành lang phía dưới, bóng dáng cao lớn của hắnđổ bóng dài sau lưng.

Từ chủ vỗ vai Minh Thù, mang nàng đi về phía Mộ Hoài: "Tiểu Từ liền dựa vào Hoài Vương."

"Giao dịch công bằng."

Mộ Hoài vẫn giả vờ lạnh lùng.

Từ chủ hiểu ý, tiếp nhận một hộp gỗ hình chữ nhật trong tay người khác, từ bên trong lấy ra một bức tranh:

"Thần Thiên Từ bảo quản bức tranhnày nhiều năm, chuyện Hoài Vương đã đồng ý với ta, thìcần phải làm được, không thể để cho bức tranhnày rơi vào tay người ngoài."

Đây là điều kiện ban đầu ông bàn với Mộ Hoài, nhưng khi đó Mộ Hoài không đồng ý.

"Tứ Hải Thăng Bình đã bị hủy, tranh này tác dụng không lớn, Từ chủ đừng đểtâm."

"Không phải, nàycác ngươi làm giao dịch gì sau lưng ta? Bán người còn tặng kèm tranh?"

Đây là mua bán lỗ vốn đó.

Các ngươi hỏi qua ý kiến của trẫm sao?

"Tiểu Từ, đi thôi, đi xem thế giới bên ngoài, ngươi không nên cả đời đều bị nhốt trong này, sau này phải tự chăm sóc bản thân cho tốt..."

Có lẽ là sợ nhìn Minh Thù rời đi sẽ thương tâm, Từ chủ liền xoay ngườithoángmột cái biến mất trong bóng đêm. Tri Kỳ đứng từ xa, ánh mắtmơ hồ nhìn qua bên này, cuối cùng quay người đi về phía tối tăm.

Minh Thù quay đầu nhìn Mộ Hoài, mỉm cười: "Hoàng thúc có thể nói với ta, chuyện gì đang xảy ra không?"

Vì sao, đột nhiên muốn trẫm rời đi?

Trước kia, Mộ Hoài có hỏi qua nàng, nếu có cơ hội rời đinàng có bằng lòng hay không. Vậy chứng minh hắn biết chuyện gì đó.

"Ra khỏi thành,ta sẽ nói cho ngươi biết."

"Ta không đi."

Trẫm còn chưa kéo xong giá trị thù hận.

Minh Thù suy nghĩ, đột nhiên đi ra khỏi Thần Thiên Từ, Mộ Hoài cho rằng nàng đã nghĩ thông suốt nên căn dặn người khác chuyển hành lý nàng đi, trời sáng sẽ gặp ở cổng thành.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 122: Công Chúa Trấn Quốc (28)

Minh Thù đi thẳng đến tẩm cung của Vinh Hoa công chúa.

"Ngươi tới đây làm gì?" Mộ Hoài không hiểu.

"Đánh người."

Minh Thù kéo đồ bên cạnh ra, bắt đầu trèo tường, trong khoảng thời gian này không gặp Vinh Hoa công chúa, không kéo được giá trị thù hậnnàng làm sao có thể đi?

"Ngươi có thù hận với nàng ta sao?"

Trước khi đi, còn muốn đánh nàng ta một trận.

"Không thù."

"Không thù, thì ngươi hung hăng đánh người ta làm gì?"

Mộ Hoài không tin.

"Để ăn."

"..."

Ăn có liên quan gì đến Vinh Hoa công chúa?

Mộ Hoài thấy Minh Thù trèo tường khổ sở, phi thân nhảy lênđứng trên thànhtường, vươn tay về phía nàng.

Minh Thù hướng theo ánh trăng nhìn hắn.

Mộ Hoài giải thích: "Chúng ta không có nhiều thời gian, trước khi trời sáng phải đến cổngthành tập trung."

Minh Thù chần chừ đưa tay ra, Mộ Hoài nhẹ nhàng kéo nàng lên, ôm nàng nhảy vào bên trong

Tẩm cung của Vinh Hoa công chúa vẫn có không ít người như cũ, có lẽ Mộ Hoài muốn tiết kiệm thời gian, thay Minh Thù giải quyết những người đó.

Minh Thù cũng không băn khoăn là ai giúp một tay, xông thẳng đến tẩm điện Vinh Hoa công chúa.

"Cút ra ngoài hếtcho bổn cung!"

Tiếng la sắcnhọn của Vinh Hoa công chúatừ trong tẩm điện truyền ra, tiếp theo là một đám cung nữ thái giám,vì bị đồ sứ đập trúng nên lui ra ngoài.

"A a...!"

Vinh Hoa công chúa ôm đầu kêu to, tóc tai bù xùgiống như người đàn bà chanh chua.

Minh Thù nhảy cửa sổ đi vào, có lẽ Vinh Hoa công chúa nghe được tiếng động, nổi giận gầm lên một tiếng,rất không có hình tượng:

"Không phải ta bảo các ngươi cút ra ngoài sao, nghe không hiểu bổn cung nói à?"

Rống xong, Vinh Hoa công chúa mới phát hiện không đúng.

Phương hướng truyền đến âm thanh không đúng.

Nàng tức khắc xoay người,nhìn về phía cửa sổ.

Minh Thù đứng bên cửa sổ, cười khẽ đầy dịu dàng, cả người lộ ra sự hiền hòavô hại.

Chính là như vậy.

Cảnh tượng trong đầu Vinh Hoa công chúa xuất hiện, chồng lên cảnh tượng Minh Thù lúc trước.

"Tại sao ngươi đến đây? Ngươi đừng qua đây."

Vinh Hoa công chúa cũng không biết là sợ hay là sao, từng bước từng bước lui về phía sau.

Nước mắt còn đọng trên mặt, có chút chật vật:

"Thẩm Từ, ta hận ngươi, ngươi dựa vào cái gì mà làm Trấn Quốc công chúa, ngươi dựa vào cái gì?"

Dựa vào cái gì?

Chuyện này Thẩm Từ không để tâm, nàng cũng không để tâm.

Bởi cái danh hiệu này,là nhờ thân thể này mới có được.

Không ai hỏi qua Thẩm Từ có bằng lòng không?

Không aiquan tâm tới nàng nghĩ cái gì?

Đôi mắt Minh Thù cong thành vầng trăng khuyết, giọng nóilinh động chậm rãi vang lên:

"Hận ta là được rồi."

Không hận trẫm mới khó làm.

Minh Thù đi về phía Vinh Hoa công chúa.

"Ngươi muốn làm gì? Ngươi đừng sang đây, đây là tẩm cung của ta, ngươi đừng sang đây."

Minh Thù xoa bóp cổ tay: "Lần trước ta có thể đánh ngươi, đương nhiên lần này cũng có thể, ngươi yên tâm kêu la, có người đến tính ngươi thắng."

Câu nói của Minh Thù,khơi gợi ký ức không mấy tốt đẹp lần trước của Vinh Hoa công chúa, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

...

Vinh Hoa công chúa chật vật quỳ rạp trên mặt đất, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, giọng nóikhàn khàn:

"Tại sao ngươi muốn nhằm vào ta?"

"Nếu như ngươi không nhằm vào ta trước, ta làm sao muốn xử lýngươi?"

Nếu nàng ta không gây chuyện trước, làm sao hệ thốngtuyên bố tin tức, còn trách trẫm?

"Hoàng thúc... Hoàng thúc cứu ta."

Bỗng nhiên Vinh Hoa công chúa bừng tỉnhnhư thấy cứu tinh, trong đôi mắtlóe lên ánh sáng.

Minh Thù quay đầu lại, chẳng biết từ lúc nào mà Mộ Hoài đã đứng bên cửa sổ, lạnh lùng nhìn vào bên trong.

"Xong chưa?" Hắn hỏi.

"Ừ... Đợi lát nữa." Minh Thù đáp.

"Hoàng thúc..."

Vinh Hoa công chúa như bị sét đánh, không thể tin nhìn Mộ Hoài:

"Ngươi..."

Đi cùng nữ nhân này?

Vì sao?

Minh Thù liền thấy kỳ quái, ta đánh công chúa thành cái dạng này, làm sao giá trị thù hận của Vinh Hoa công chúa còn chưa đầy.

Ngay lúc, Minh Thù lo lắng có nên đánh một trận nữa hay không, Hài Hòa Hiệu đột nhiên nhắc nhở giá trị thù hận đã đầy.

Minh Thù nhìn Vinh Hoa công chúa, nằm trên mặt đất tràn đầy tuyệt vọng, lại nhìn Mộ Hoài lạnh lùng bên ngoài cửa sổ, nhịn không được tối sầm mặt lại, giá trị đầy rồi sao.

"Đi thôi đi thôi."

Giá trị thù hận đã đầy, Minh Thù lập tức lui lại, không muốn lãng phí một phút một giây nào.

Kết thúc rồi!

"Thẩm Từ, ngươi sẽ chết không được tử tế!"

Giọng nóihung ác của Vinh Hoa công chúatừ sau lưng Minh Thù vang lên.

Minh Thù quay đầu, khóe miệng cong lênnhợt nhạt: "Ừm."

Vinh Hoa công chúa tức giận đến co rúm người, nhưng cũng chỉ có thể giương mắt nhìn Mộ Hoài và Minh Thù rời đi, từ đầu đến cuốiMộ Hoài không nhìn đến nàng ta.

Vì sao...

Vì sao...

...

"Chúng ta tới đây làm gì?"

Mộ Hoài nhìn đại môn Trình phủ, trong lòngxuất hiệnbão táp, hắn muốn ân cần thăm hỏi tổ tông mười tám đời nhà nàng ta.

"ThămTrình Cẩm Vân." Minh Thù nói.

Mộ Hoài nhịn không được châm chọc:

"A...Trấn Quốc công chúa đã quên, Trình Cẩm Vân có võ công, ngươi cứ đi vào như thế, còn chưa đến gần nàng tađã bị phát hiện."

"Đúng vậy..."

Trình Cẩm Vân không hiểu sao có võ công, sao trẫm không có vận khí tốt như vậy? Minh Thù phiền muộn hỏi Mộ Hoài:

"Hoàng thúc, làm sao có thể nhanh chóng trở thành cao thủ?"

Mộ Hoài ỷ vào thân thủ mình giỏi, liếc nhìn Minh Thù: "Tìm một người cực lợi hại, bảo hắn đem công lực truyền hết cho ngươi."

"Đơn giản như vậy?"

"Đơn giản?"

Mộ Hoài cười lạnh: "Biện pháp này có thể cho người thường, trong thời gian cực ngắntrở thành cao thủ, nhưng sống không quá hai năm."

Có chút võ công cơ bảncòn tốt, có thể đem những công lực này hóa thành của bản thân để mình sử dụng, tung tăng nhảy nhót không thành vấn đề. Nhưng người không có võ công cơ bản, đều giống nhau không sống quá hai năm.

Một rổvốn chỉ có thể chứa một cân hoa quả, nhưng ngươi muốn chứa hai cân hoa quả, cuối cùng cái rổ kia chỉ có thể nát bét.

Người thường đột nhiên đạt được công lực cao siêu, tựa như cái rổ chỉ có thể chứa một cân hoa quả.

Minh Thù vuốt cằm nghĩ sâu xa.

"Ngươi đừng có ý tưởng không làm mà hưởng, dù cho ngươi bằng lòng chỉ sống hai năm, cũng không ai muốnđem nghiệphọc cả đời truyền cho ngươi."

Mộ Hoài cho rằng Minh Thù đang cân nhắc chuyện này, nhịn không được cảnh cáo.

Minh Thù căn bản không nghe, nàng sâu kín nói:

"Ta đi phóng hỏa."

"Ừ."

Khoan đã.

Phóng hỏa làm gì?

Nói phóng hỏa,liền phóng hỏa.

Minh Thù đốt phòng của Trình Cẩm Vân, lưu lại tờ giấy cho Trình Cẩm Vân, cứ nhưsợ nàng ta không biết mình làm.

Có đủ khiêu khích hay không?

Có đủ tìm chết hay không?

Minh Thù khiến cách nhìn củaMộ Hoài đổi mới liên tục, hắn thật sự quá coi thường nữ nhân hay gây sự này.

Hiện tại, đem nàng trả lại cho Thần Thiên Từ còn kịp không.

Mộ Hoài hít sâu vài hơi,mới không ném Minh Thù đi.

"Trời sắp sáng, cần phải đi."

Mộ Hoài thấy đêm nay, hắn đã nói rất nhiều lời kịch rồi.

"Đi thôi."

Mộ Hoài đã chuẩn bị tốt lời kịch khuyên nhủ, nhưng hắn không nghĩ tới lần nàyMinh Thù lại sảng khoái đáp ứng.

Minh Thù đã đáp ứng, Mộ Hoài cũng không dám dừng lại, nhanh chóng đưanàng đến cửa thành họp mặtvới đám người Diệp Tùng.

Mộ Hoài hồi kinh không mang theo nhiều người lắm, đồ cũng ítnhưng bởi vì mang thêm một người,vì vậy đã thêm một xe ngựa.

Bầu trời sáng dần, cổng thành nặng nề từ từ mở ra, âm thanh phát ra dường như mang theo mùi vị lịch sử lâu đời.

Bọn người Mộ Hoài sau khi ra khỏi thành,liền chạy đến biên cương.

Minh Thù đang ngồi lắc lư trên xe ngựa, nhìn tòa thành từ từ nhỏ đi ở phía sau, một hoàng thành bị vương triều Võ Thương chiếm đóngmấy trăm năm, dường như đã bắt đầu sụp đổ.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 123: Công Chúa Trấn Quốc (29)

"Bây giờcó thể nói cho ta biết,đãxảy ra chuyện gì không?"

Minh Thù thu lạitầm mắt, nhìn nam nhân ngồi đối diện.

Mộ Hoài đang xem "Tam Tinh Cao Chiếu" mà Từ chủ đưa cho hắn, kỳ thực bức tranhkhông có gì để xem, bức tranh phải gặp lửa mới lộ ra hoa văn.

Đóchính là bản đồ long mạch vương triều Võ Thương.

Mộ Hoài cuộn tròn bức tranh cất đi, hai tay khoanh trước ngực:

"Mấy ngày trước, ngươi từng tiên đoán một lần đúng không?"

Minh Thù mỉm cười: "Giao dịch của Từ chủ và hoàng thúc thực thâm sâu nha."

Mộ Hoài nhìn chằm chằm Minh Thù, nói:

"Tiên đoán kia của ngươi, trước đây rấtlâu có một người đã tiên đoán qua, nhưng lần này của ngươi càng rõ rànghơn."

Minh Thù nhướng mày.

"Hai mươi hai năm trước, nhà tiên tri đời trướctiên đoán lần cuối cùng, đó là chiến loạn thiên hạ nổi lên khắp nơi, yêu nghiệt hoành hành, vương triều Võ Thương bị diệt. Mà người được tiên đoán đếnchínhlà thái tử lúc đó mới sinh ra."

"Bởi vì lần tiên đoán kia, thái tử bị coi là yêu nghiệt chuyển thế, hoàng đế kiêng kỵlại không đành lòng."

Mộ Hoài liếc mắt nhìn Minh Thù, thấy nàng cũng không có phản ứng gì kỳ lạ, chủ động nói thêm một câu:

"Hổ dữ không ăn thịt con, khi đó hắn rất chờ mong thái tử chào đời, nhưng không ngờ sẽ có kết cục như thế."

Nhiều năm như thế, hoàng đế không phế bỏ thái tử, cũng là có nguyên do.

Nhà tiên tri đời trước vì phá hủy tình thếnày, liềnnhìn trộm thiên cơ, lấy vị trí thái tử đặt điều kiện cho hoàng đếmới có ba phần cứu vãn.

Mà cũng vì chuyện này, nhà tiên tri đời trướcliền chết oan uổng.

"Vì sao, không trực tiếp giết chết thái tử?"

Phương pháp này không phải đơn giản hơn sao, cần gìphiền phức như vậy.

Hình như giết nam chính không được...

Mộ Hoài lắc đầu: "Hẳn là giết không được."

Nếu như có thể giết, mặc dù là lúc đó hoàng đế không đành lòng, vì ngôi vị hoàng đế và thiên hạ, cũng sẽ bỏ qua đứa con trai này.

Nhưng mà hắn không làm.

Vậy cũng chỉ có một khả năng.

Giết không được.

"Vương gia, ngườimau ra đây xem."

Giọng nóicủa Diệp Tùng từ bên ngoài vang lên, dường như thấy chuyện gì khó tin.

Mộ Hoài vén màn xe lên, xa xa một mảngđỏ tươinhư bị máu nhuộm đỏtừ phía xa tràn tới, nhanh chóng bao phủ khắp bầu trời.

Bằng mắt thường có thể nhìn thấy, tất cả đều màu đỏ.

Tình cảnh nàyvới cảnhtiên đoán của Minh Thù, giống nhau như đúc.

Cảnh thứ nhất trong tiên đoán ứng nghiệm.

"Chuyện gì xảy ra?"

"Sao trời lại biến thành màu đỏ?"

"Vương gia, trời sinh hiện tượng lạ, sợ là sắp xảy ra chuyện."

Diệp Tùng cau mày, bọn họ còn chưa từng gặp qua cảnh tượng quáidị như vậy.

Có gió nổi lên.

"Xào xạc..."

Tán cây lay động về phía trướckhông khíđầy bụi bặm, ngựa giống như bị kinh hoảng, không an phận hí lên, mặc cho người quát lớn như thế nào đều không thể bìnhtĩnh, cuối cùng giương móng, chạy tứ tung.

Người cưỡi ngựa không khống chế được, chỉ có thể bỏ ngựanhảy xuống.

Minh Thù ngồi trongxe ngựa cũng không ngoại lệ, Mộ Hoài phản ứng nhanh nhạy ôm Minh Thù nhảy xuống xe ngựa đang phát điên.

"Đều điên rồi sao?"

Diệp Tùng hít phảimột ngụmbụi, mang theo những người còn lại đi về phía Mộ Hoài:

"Vương gia, làm sao bây giờ?"

Diệp Tùng nhìn Trấn Quốc công chúavà Vương gia nhà mình một lần, tuy rằng nghĩ có hơi kỳ quái, nhưng hai người đứng chung một chỗlại rất xứng đôi...

Đôi mắt đen nhánh của Minh Thù, nhìn bầu trời bị nhuộm sắc đỏ như máu. Dường nhưkhông chú ý tới lúc nàymình còn bị Mộ Hoài ôm, nàng vuốt vuốt tóc đen lộn xộn:

"Xảy ra chuyện không bình thường, tất có yêu."

Minh Thù cúi nhìn, cảm giác độ ấm bên hông mình sai sai, một cánh tay trắng nõn thon dài đang vòng quanh eo của mình.

Minh Thù đẩy tay Mộ Hoài: "Hoàng thúc, ôm đến nghiện sao?"

Diệp Tùng: "..."

Mộ Hoài bình tĩnhliếc mắt nhìn nàng, hai tay chắp lại phía sau, trong lòngbắt đầu phun trào.

Lão tử cũng không phải cố ý.

Tình huống lúc nãyhắn chỉ chú ý nhìn lên bầu trời, ai còn để ý xem mình có còn ôm người hay không.

Cho rằng lão tử muốnôm ngươi sao?

Hừ!

Tức chết hắn!

Cứu nàng vài lần, đều không chiếm được chỗ tốt nào, sao mạng lão tử khổ như vậy.

"Vương gia, bây giờ chúng ta phải làm sao?"

Ngựa đều chạy sạch, cảnh tượng bầu trời kỳ lạnhư thế, Diệp Tùng hiện tại hắn rất mờ mịt.

Ánh mắt Mộ Hoài hơi trầm nhìn bầu trời:

"Trước tiên tìm chỗ dừng chân."

Sắp xảy ra chuyện.

...

Bầu trời nhuốmđỏduy trì liên tục một khoảng thời gian rất dài mới biến mất, trong thời gian này, các loại động vật giống như bị điêntập thể, xao động không ngừng.

Minh Thù ngồi trong cái sântồi tàn, cầm một túi bánh ăn, Diệp Tùng và Mộ Hoài đứng ở cửa viện nói chuyện mơ hồ có thể nghe được vài câu.

Đây là một thôn xómcách hoàng thành rất gần, Diệp Tùng hỏi thôn dân muốn một ngôi nhà làm điểm dừng chân.

Thú nhỏtừ trong tay áo Minh Thù chui ra ngoài, dùng miệng cắn cổ tay Minh Thù.

Cho ta một miếng!

Minh Thù dường nhưkhông nghe thấy, thú nhỏcố sức cắn một cái, tay Minh Thù run lên, suýt chút nữa bánh bột ngô rơi xuống đất.

Cho ta một miếng, nhanh lên, ta cũng muốn ăn.

Minh Thù một tay ấn thú nhỏvào lại, ngươi ăn cái rắm!

Thú nhỏ: "..."

A a a! Ta phải đổi chủ nhân, lập tức đổi, một giâycũng không muốn ở với nàng ta.

"Bên hoàng thành rất loạn."

Mộ Hoài quay vào, giọng nói nhàn nhạt: "Tạm thời ở đây chờ một lát."

"Ngươi nghĩ đó là cái gì?" Minh Thù hỏi hắn.

Mộ Hoài im lặngmột lúc, ngồi đối diện Minh Thù:

"Ngươi nghe qua yêu chưa?"

Minh Thù ngừng động tác cắn bánh bột ngô: "Yêu?"

Không giống giọng mỉm cười trước đây, nhưng không phải lạnh lùng và nghi ngờ, càng giống như là tìm tòi nghiên cứu.

Mộ Hoài chưa kịp suy nghĩ sâu xa, tại sao nàng lại nói giọng như vậy, nói tiếp:

"Mấy trăm năm trước, vương triều Võ Thương còn chưa có thành lập, khi đó yêu còn tồn tại. Bọn họ lấy con ngườilàm thức ăn, săn bắt con người, dẫn đến dân chúng lầm than, tai họa nổi lên bốn phía."

Hoàng đế khai triều vương triều Võ Thương,không đành lòng nhìn người dântrong thiên hạ chịu khổ, tập hợp dũng sĩ bắt đầu đem quân đánhyêu tộc, cứu vớt sinh linh.

Đội quâncủa bọn họ ngày càng lớn mạnh, từ lúc mới bắt đầu liên tục thắng trận, đến áp chếyêu rời khỏi phạm vi của con người.

Để phòng ngừa yêu tiếp tục đi ra gây họa, hoàng đế khai triều tập hợp kỵ sĩ có khảnăng đặc biệttrong thiên hạ, đem tất cả yêu trấn áp ở một chỗ.

Chỗ đó...

Nơi đóđược gọi là long mạch vương triều Võ Thương.

Thần Thiên Từ, đó là nơi hoàng đế khai triều,năm đó thành lập những kỵ sĩ có khả năng đặc biệtcùng đánh bạiyêu, bày mưu lập kế.

Ngoại trừ bảo vệ hoàng thất, bọn họ còn có nhiệm vụ quan trọng hơn, canh giữ long mạch trấn áp yêu thú.

Mà nhiệm vụ của Mộ Hoài, cũng là bảo vệ long mạch, không cho người phá hưvốn là một nhiệm vụ rất đơn giản.

Nhưng mà...

Hiện tại thất bại.

Không hề dự liệu được thất bại.

Ngươi nói có tức hay không!

"Nói như vậy có người tìm được long mạch?"

Còn thả ra một đám tiểu yêu tinh, thật làphá phách quá.

Mộ Hoài cũng nghĩ không hiểuđiểm này.

Bốn bức tranhtạo thành bản đồ long mạch đã bị hủy một bức, một bức hiện tại đang nằm trên tay hắn, còn có một bức không rõ đang nằm ở đâu, long mạch là được tìm thấy như thế nào?

"Thái tử."

Minh Thù đột nhiên nói: "Ngươi chắc chắn nhà tiên tri đời trước, vào năm đócó nhắc đến cụm từ yêu nghiệt hoành hành chứ?"

Mộ Hoài suy nghĩ gật đầu.

"Chắc chắn thái tử là mấu chốt."

Trong cốt truyện trước kia là Thẩm Từ mất tích, chứ không phải chết. Còn lúc Thẩm Từ mất tíchcó Trình Cẩm Vân theo cô, vì vậy thái tử không làm chuyện gì khác thường.

Nhưng lần này...

Thì khó nói rồi.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 124: Công Chúa Trấn Quốc (30)

Sau khi bầu trời nhuộm đỏ, toàn bộbị mây đen che phủ, bầu trờinhư muốn sậpxuống.

Trong không khílơ lửng những ẩnsố làm người ta bất an, dường nhưrất dễ kích động vàtức giận.

"Nữ nhân thối này, lão tử bảo ngươi làm cơm, thời gian lâu như vậy sao bàcòn chưa làm? Muốn bỏ đói ta phải không?"

"Lão nương hầu hạ ông nhiều năm như vậy, chăm sóccái nhà này, ôngtrừ ăn ra còn biết làm cái gì? Bây giờ còn dám đánh ta, hôm nay lão nương liều mạng với ông."

"Được lắm đồ thối tha, gan lớn nhỉ..."

Minh Thù nhìnmột gia đình đang diễn ra trận đại chiến gia đình, thôn dân vây xem không dám đến quá gần, chỉ chỉ trỏ trỏ gia đình kia. Minh Thù không chú ý lắm, ngẩngcằm ngáp một cái.

"A..."

Một tiếng thét vang tận trời xanh.

Minh Thù giật mình, thôn dân vây xem phía trước, lúc này sắc mặt trắng bệch lui về phía sau. Trong sân đối diện, nam nhân vùi đầu vào cắn cổ nữ nhân, nữ nhân ô ô giãy giụa, nhưng không có tác dụng gì.

Âm thanh uống máu truyền ra rõ ràng.

"Ăn thịt người!"

"Ăn thịt người, chạy mau!"

Thôn dân từ trong khiếp sợ lấy lạitinh thần chạy tán loạn, nam nhân bị kinh độngném nữ nhân đã tắt thở, dùng một loại tư thế kỳ quái nhảy ra, rơi xuống mảnh đất trống bên ngoài.

Mộ Hoài và Diệp Tùng từ trong phòng đi ra, ngoại trừ Mộ Hoài biểu hiện mặt lạnhcó thể rơi vụn băng, những người khác đều khiếp sợ nhìn tình cảnh trước mặt.

Nam nhân tay chânchạm đất, nửa khuôn mặt đều là máu, hàm răng dường như còn ngậm một khối thịt.

Thân thể hắn hơi co lại, trong họng vang lêntiếng rít gào như dã thú.

"Grào!"

Nam nhân xông vào trong viện, mục tiêu là Minh Thù.

Diệp Tùng và mấy người bên cạnh nhảy lên, ngăn cản nam nhân.

"Đi."

Mộ Hoài tiến lên túm Minh Thù không chút sứt mẻ đi ra bên ngoài.

"Này, không giết hắn sao?" Tiểu yêu tinh đó.

"Diệp Tùng sẽ xử lý."

Mộ Hoài đi cực nhanh, đi ngang qua một số nhà dâncó thể thấy cảnh tượng giống nhau, người thân thuộc đềulộ ra răng nanh sắc bén.

Tiếng thét chói tailiên tiếp vang lên.

Minh Thù nỗ lực rút tay mình về, nhưng Mộ Hoài nắm rất chặt:

"Hoàng thúc, phiền ngươi buông tay đừng lợi dụng cầm tayta."

Mộ Hoài ghét bỏ buông tay nàng: "Theo sát."

Mộ Hoài đi một đoạn, phía sau không biết lúc nào đã không có tiếng động. Hắn vừa quay đầu lại, chỉ thấy Minh Thù đi một hướng khác.

Mà bên kia...

Dường như có một giàn nho.

Khóe miệng Mộ Hoài giật một cái, nhẫn nhịn xúcđộng muốn đập chết nàng, xoay người trở lạimột tay ngăn nàng:

"Có thể đừng nghĩ đến đồ ăn không, muốn chết sao?"

Nhưng mà người hắn ngăn cảnlộ ra nụ cười quáidị, trong khoảng khắc móng tay sắc bén dài ra, chụp vào ngực hắn.

Trong lòng Mộ Hoài kinh hãi, đưa tay ngăn cản cặp móng vuốt kia, chủ nhân móng vuốt nở nụ cười giả tạo, làm Mộ hoài sinh ra chút phản cảm.

Cười đến thật khó nhìn.

Mộ Hoài sử dụngnội lực, một giây sau sắc mặt liền biến đổi.

Nguy rồi.

Lại không sử dụng được nội lực.

Trúng chiêu lúc nào?

Mộ Hoài không nghĩ ra, tựa như hắn không chú ý tới Minh Thù ở sau lưng hắn biến mất khi nào.

Khỉ thật!

Đám yêu này bị trấn áp lâu như vậy, vừa ra liền có sức mạnh như vậy, hắn đã xem thường chúng.

Không có nội lực, Mộ Hoài chỉ có thể dựa vào đánhlộn.

Cặp móng vuốt kia như lưỡi dao, dễ dàng ở trên người hắn vẽvài đường, máu tươi giàn giụa.

Máu tươi làm đối phương hưng phấn, mặt trở nên dữ tợn, trong đôi mắtlộ ra ánh sáng hưng phấn.

"Đã lâu không nghe thấy mùi máu tươi mới như thế, cho ta đi!"

Móng vuốt từ phía trên cào xuống, lúcMộ Hoài xác định mình sẽ bị hủy khuôn mặt, yêu trước mặt đột nhiên cứng đờ, gáy bị một thanh khảm đao chém thành hai nửa.

Mà bàn tay cầm khảm đao tinh tế trắng thuần, dường nhưmang theo vẻ yêu kiều trong sáng, không nói ra được đẹp đến nhường nào.

Mộ Hoài theo bản năng quay đầu, Minh Thù đứng phía sau hắn, đầu rũ xuống tóc đen che đi mặt nàng, không thấy rõ thần sắc, khí lựcquanh thân cực thấp.

Lúc này Mộ Hoài có một loại...

Sợ hãi.

Như người du hànhtrong bóng đêm, gặp phải sinh vật lạnhìn không thấy, sờ không được, trong lòng cực kỳ sợ hãi.

Bỗng nhiên, Minh Thù ngẩng đầu lên, gió nhẹ lướt qua tóc đen của nàng, lộ ra gương mặt nhỏ nhắnkhông tỳ vết, khóe miệng cong lên độ cong hoàn hảo:

"Hoàng thúc, cẩn thận chút nha."

Vẫn là dáng ngườiôn hòa rực rỡ, thanhkhiết không nhiễm bụi trần, giống như vừa rồi chỉ là ảo giác của hắn.

"Ta không thể lần nào cũngcứu ngươi được."

Minh Thù buông khảm đao trong tay không biết chém cái gì, chọt chọt mặt yêu đang nghiêng ngả sau lưng nàng.

Mộ Hoài lau mồ hôi lạnh không tồn tại, càng rơi sâu vào nghingờ vừa nãy chỉ là ảo giác của hắn thôi sao?

Không...

Không đúng.

Sức mạnh người thường, không thể giết chết yêu.

Mộ Hoài nhìn yêu nằm trên đất, tròng mắt còn có thể chuyển, chưa chết.

"Nhìn thật giống."

Minh Thù khom lưng nhìn một chút, cũng không biết là đang khen hay châm chọc, sau một giâynàng ôm bụng nhìn trời:

"Thật là đói."

Mộ Hoài: "..."

Lúc nào cũng than đói, nếu ai lấy về có thể nuôi nổi sao?

Không đúng, lão tử nghĩ cái này làm gì?

"Ngươi vừa..."

Mộ Hoài muốn hỏi một chút, nàng như lúc nãy là có vấn đề gì, nhưng Minh Thù nghiêng đầu, ánh mắt trong suốt hiểu rõ đầy vô tội, hắn đem vấn đề nuốt trở về.

Ánh mắt rơi vào y phụcnhuốm máu của nàng, trong lòng liền lo lắng:

"Ngươi bị thương?"

Minh Thù phủi phủi y phục: "Không có nha."

Mộ Hoài ngẩn ra, nàng mỏng manh như vậy, nếu bị thương nhất định sẽ không chịu đựng nổi.

Mộ Hoài thở phào, sau dó liếc mắt nhìn, Diệp Tùng bọn họ sẽ không có chuyện...

"Ta đưa ngươi rời khỏi đây đã."

"Tìm đồ ăn trước."

Trẫm rất đói,máu cạn sắp thấy đáy, bây giờ trẫm có thể vừa ăn vừa bò.

"Rời nơi này trước, ở đây không an toàn."

"Tìm đồ ăn trước."

Minh Thù cố chấp không buông.

Không có đồ ăn trẫm không đi!

Mộ Hoài thực sự không có biện pháp với nàng, đem tiểu yêu tinh trên mặt đất giết chết. Đi qua nhà bên cạnh không người vơ vét một phen, hy vọng có thể tìm được chút thức ăn.

Cho tới bây giờ,không nghĩ đồ ăn lại quan trọng như vậy.

Minh Thù ngồi xổm bên cạnh tiểu yêu tinh đã tắt thở, nhìn vết thương Mộ Hoài làm ra. Vết thương rất cạn, một chiêumất mạng.

"Hài Hòa Hiệu, người thường có thể giết yêu?"

[Có tỷ lệ nhất định.]

Mặc dù yêu mạnhhơn người thường, nhưng cũng chỉ là một chủng loài. Chỉ cần là chủng loài, cũng sẽ không vô địch, người thường có thể làm bị thương yêu, thậm chí giết yêu.

Minh Thù suy xét một chút, lấy lá cây đắp lên mặt tiểu yêu tinh, nhìn nónằm trên mặt đất, thực không chịu được.

"Chỉ có những thứ này, ngươi ăn trước một ít đi."

Mộ Hoài tìm được đồ ăn, đưa cho Minh Thù.

Minh Thù cũng không ghét bỏ: "Đi thôi."

Mộ Hoài: "..."

Quả nhiên có cái ăn, nói gì cũng được.

Mộ Hoài dẫn đường phía trước, hai người nhanh chóng rời khỏi thôn. Từ bên ngoài nhìn vào thôn, toàn bộ thôn đều bao phủ lớp sương kỳ quái.

Mộ Hoài thử một chút nội lực, phát hiện có thể sử dụng, vừa nãy không thể sử dụng nội lực, e rằng có liên quanđến những sương mù này.

Mộ Hoài không hỏi lúchai bọn họ tách ra đã xảy ra chuyện gì, bởi vì hắn biết rõdù hắn hỏi, chỉ sợ cũng không có được thông tingì.

"Ngươi đứng đây đợi ta, ta đi chút rồi về."

Mộ Hoài không yên tâm với bọn Diệp Tùng, sương mù ở đây kỳ lạ quá.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 125: Công Chúa Trấn Quốc (31)

Mộ Hoài lại đi vào trong thôn, Minh Thù ngồi bên ngoài chờ hắn, khoảng chừng một tiếngsau, hắn mang Diệp Tùng từ bên trong sương mù đi ra.

Phía sau có vài người thất tha thất thểu theo sau, xem chừng bị thương không nhẹ.

Có thể sống sót trong tay những tiểu yêu tinh này, thực lực của những người này cũng không tệ.

"Vương gia, mấy thứ này chính là yêu sao?"

Diệp Tùng vừa tự băng bó cho mình, vừa bớt chút thời gianhỏi Mộ Hoài.

Loàinhư yêu này... Hắn thật sự không quen thuộc.

Có thể nói, hắn chỉ nghe qua trong mấy câu chuyện trongdân gian.

"Ừ."

Đây là yêu, yêu mà mấy trăm năm trước hoàng đế khai triều vương triều Võ Thương trấn áp.

Diệp Tùng nuốt một ngụm nước bọt, trong lòng vẫn còn sợ hãi nhìn trong thôn, sương mù ngày càng dày, giống như muốn bao phủ cả thôn này.

Vừa nãy, nếu như không phải Vương gia kịp thờixuất hiện, bọn họ đã bị chôn vùi bên trong.

…

Yêu quái xuất hiện, bắt đầu trong vòng một ngày tàn sát con người, giống như nhiệm vụ của bọn họ là ăn sạch con ngườivậy.

Người dân khủng khoảng, chạy trốn bốnphía, nhưng số lượng yêu quá nhiều dùđi tới chỗ nàođều có thể gặp yêu tàn ác cắn xé.

Không có nhạc dạo cũng không có nghỉ ngơi, trong một đêm đãnổ ra chiến tranh giữa con ngườivà yêu.

Nơi đi qua đều là máu tươi cùng xác người.

Mộ Hoài muốn đi tìm long mạch, cũng là long mạch năm đó trấn áp yêu.

Hắn có ý cho người hộ tống Minh Thù quay về hoàng thành, tình hìnhhiện tạikhông thể đi biên quan, còn không bằng cho nàng quay lại trong phạm vi bảo vệ của Thần Thiên Từ.

Ban đầu, Minh Thù cũng không có ý định đi cùng hắn, nhưng bọn họ đi được một đoạn đột nhiên phát hiện nàng theo sau.

Minh Thù đi theo, là bởi vì nàng nhìn thấy Trình Cẩm Vân. Dường nhưnữ chính giả đã tìm thấy long mạch, để kéo giá trị thù hận, nàng chỉ có thể hy sinh cơ hội quay về hoành thành ăn ngon uống ngon rồi.

Trình Cẩm Vân không gặp đội ngũ của Mộ Hoài, nhưng phương hướng bọn họ đi đềugiống nhau.

Càng đi về phía trước, cảnh sắccây cối héo rũ càng nhiềuđến cuối cùng từng mảng lớn thực vật héo rũ, cả ngọn núiđều không thấy tí màu xanh nào, giống như bọn họ ở thế giới không có sức sống.

"Cũng sắp đến."

Mộ Hoài nhìn nơi xa, mắt thường có thể thấy thảm thực vật khô héo, không khí chết chóc.

Yêu khí bao quanhlàm những thực vật này không thể sống nổi.

"Dù cho tìm được, ngươi có thể làm gì?"

Minh Thù khoanh tay đứng bên cạnh Mộ Hoài, khóe miệng cong lên nụ cười thản nhiên.

Mộ Hoài lắc đầu, hắn không biết mình có thể làm gì, đi một bước tính một bước, tới rồi nói tiếp.

"Vậy ngươi đi, có thể làm gì sao?"

Minh Thù cười: "Ta chỉlà đi xem, lại không làm cái gì."

Mộ Hoài mặt lạnh: "Phương pháp tìm đến cái chết của ngươi rất độc đáo."

"Chẳng lẽ hoàng thúc không đi tìm chỗ chết?"

Nhiều yêu tinh như vậy, hắn còn đến nơi yêu tinh xuất hiện, nơi đó không phải có nhiều yêu tinh hơn sao?

Mộ Hoài liếc mắt nhìn nàng, môi mấp máy nhưng không phát ra âm thanh.

Hắn cất tiếng: "Tiếp tục đi về phía trước."

Minh Thù im lặng, đuổi nhanh theo Mộ Hoài: "Hoàng thúc, ngươi nói ăn yêu có ngon hay không?"

Trên gương mặt lạnh lùng của Mộ Hoài, có vài vết rạn:

"Ngươi còn muốn ăn yêu?"

Ngươi nha, có phải muốn ăn qua một lần,tất cả sinh vật trên thế giới hay không? Có ăn người không?

Minh Thù lắc đầu: "Không muốn."

Mộ Hoài hết cách: "Không muốn thì ngươi hỏi cái này làm gì?"

Minh Thù thành thật: "Ta chỉ muốn biết yêu có ăn ngon hay không."

Dù sao trẫm chưa từng ăn qua.

Khóe miệng Mộ Hoài giật giật: "Ngươi lại không ăn, hỏi nhiều như vậy làm gì."

"Rốt cuộc yêu có ăn ngon hay không?"

"Không biết."

Xa xa phía sau Minh Thù và Mộ Hoàicó mấy con yêu tinh, lúc này tụi nó kinh hoảnglại nghe được có người nói muốn ăn yêu.

Chỉ có yêu ăn thịt người, lúc nào đến phiên người ăn yêu.

Không được, phải mau đem tin tức này nói cho Yêu Vương.

...

Cây cối héo rũ khắp núi, toàn bộ thế giới đều chìm trong màu xám ảm đạm, nhìn không thấy sự sốngvàhy vọng.

Một đám tiểu yêu tinh vây quanh trước một sơn động, mồm năm miệng mười nói chuyện.

"Nàng ta nói như vậy sao."

"Nàng còn nói yêu chúng ta ăn không ngon."

"Đúng đúng đúng, người này ăn gan hùng mật gấu mới dám ăn chúng ta, còn chê baichúng ta ăn không ngon."

Một nam nhân ngồi trên ghế đá giữa sơn động, nam nhân tóc tai bù xù, khuôn mặt tối tăm, không phân biệt được nam nữ, cả người đầy yêu khí.

Nghe tiểu yêu tinh kểxong, đôi môi đỏ mọng rực lửa của nam nhân hơi cong lên:

"Con ngườikia thực sự nói như vậy?"

"Đúng vậy đúng vậy, chính tai chúng ta nghe."

Tiểu yêu tinh lập tức gật đầu.

"Đi bắt nàng về."

Dám ăn yêu, thú vị đấy.

"Bắt về,bắt về."

"Đi các huynh đệ, đi bắt con ngườito gan lớn mật đó về."

Một đám tiểu yêu tinhphấn khởiđi ra ngoài, nhưng rất nhanhâm thanhcủa bọn họ liền biến mất, như bị người ấn nút tạm dừng, toàn bộ sơn động thậm chí toàn bộ núi rừng đều không một tiếng động.

Nam nhân như nhận thấy cái gì, nhanh chóng đứng dậy ra ngoài.

Phía bên ngoài sơn động, giữa núi rừng chẳng biết lúc nào xuất hiện một đám ngườinhìn chằm chằm hắn,mà ở gần đó có một ít yêu nằm trên mặt đất, không rõ sống chết.

"A."

Nam nhân che miệng,cười khẽ: "Các ngươi tới thật nhanh."

Những người này chính là người của Thần Thiên Từ, bọn họ nhanh chóng tìm được nơingập tràn yêu khí, không nghĩ tới vận khí tốt như vậy, trực tiếp tìm được hang ổ của yêu.

"Yêu nghiệt! Buông taychịu trói, ta sẽ tha chết cho ngươi!"

Mộtnam nhân bước đếnphía trước, hét lớn một tiếng, giọng nói chấn độnggiữa núi rừng vắng vẻ.

"Ai chà, lời này mấy trăm năm trước nghe đến tai mọc kén rồi, con ngườicác ngươi cũng không đổi câu khác sao?"

Tiếng cười nam nhân không phảinam không phảinữ, nghe vào rất chói tai:

"Nhóm người ban đầu kia đã sớm chết rồi, nhưng chúng ta còn sống, chẳng lẽ các ngươi không thấy yêu chúng ta mới là chúa tể sao?"

"Yêu Vương muôn năm."

"Yêu Vương muôn năm."

Đám tiểu yêu tinh kích động hô khẩu hiệu.

Minh Thù khẩy một cái cây, nhìn tình cảnh bên kia, nhưng mà đôi bên đấu võ mồm nửa ngàycũng không đánh.

Có đánh hay không!

Trẫm đói bụng.

"Chủ nhân hiện tại của các ngươi là ai? Không xuất hiện? Không nghĩ tới mấy trăm năm không gặp, con ngườiđều như rùa đen rụtđầu, ha ha."

Nam nhân cười đến tự mãn.

"Hỏa Hồ."

Giọng nói tang thương từ phía chân trời xa xa truyền đến.

Nam nhânchợt ngẩng đầu nhìn lại.

Lão nhâncưỡi mâyđến, hạ xuống trước mặt mọi người.

Hỏa Hồ nhìn chằm chằm lão nhânmột lúc, che miệng cười:

"Ngươi biết được tên ta, xem ra ngươi chính là chủ nhân?"

Sắc mặt Từ chủ nghiêm trọng: "Sao các ngươi có thể đi ra ngoài?"

"Đi ra ngoài như thế nào không quan trọng, quan trọng là... Bây giờ chúng ta đã ra ngoài."

Gương mặt âm hiểmcủa Hỏa Hồ tốixuống, giọng nóibén nhọn xuyên qua không khí:

"Thù năm đó, chúng ta phải cho con ngườinợ máu trả bằng máu."

"Tiểu yêu nghe lệnh, giết bọn họ cho ta."

Hỏa Hồ ngửa mặt lên trời cười to: "Hãydùng máu đám người kia, mở ra thời đại hưng thịnh cho chúng ta."

Thiên hạ này, sẽ chỉ là của yêu tộc bọn họ.

Bầy yêu sôi trào, cầm vũ khí tiến lên.

Lão nhânphất tay đẩy yêu tinh xông tới, thân hình lóe lên, nhắm đến Hỏa Hồ.

Hỏa Hồ vẫn cười đến điên cuồng: "Lão già, nếu không phải năm đó bị con ngườicác ngươi lừa gạt, ngươi cho rằng thật sự có thể trấn áp bọn ta được sao, lần này các ngươi không còn may mắn như vậy nữa đâu."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 126: Công Chúa Trấn Quốc (32)

"Ầm!"

Lòng bàn tay Từ chủ và Hỏa Hồ va chạm, phát sinh tiếng nổ kịch liệt. Hỏa Hồ nhân cơ hội đánh lén Từ chủ, một chưởng đập sau lưng Từ chủ.

Từ chủ lảo đảo một chút, từ trên khôngrơi xuống.

Người Thần Thiên Từ tiến lên đỡ Từ chủ dậy, Hỏa Hồ đứng giữa không trung, che miệng cười châm chọc:

"Con ngườicác ngươi càng ngày càng không được."

"Khụ khụ..."

Từ chủ cũng không nghĩ tới, thực lực của Hỏa Hồ còn lợi hại hơn so với trong ghi chép.

Hỏa Hồ đang muốn tiếp tục châm chọc, chợt ngửitrong không khí có mùi hươngkỳ lạ, rất giống mùi thơm thức ăn của thế giới con người.

Đôi mắt hắn nheo lại một chút, nhanh chóng xuất chưởngđánh vào một gốc cây cổ thụ không xa.

Cổ thụ ầm một tiếng ngã xuống, héra dáng ngườiphía sau.

Mọi người: "..."

Chúng ta ở chỗ này đánh nhau, ngươi ở bên đó nướng cá, lương tâm không thấy cắn rứt sao?

"Tiểu Từ..."

Sắc mặt Từ chủ càng khó coi hơn: "Tại sao,ngươi ở chỗ này?"

"Là nàng ta, chính là nàng ta, chính là nàng ta nói muốn ăn chúng ta."

Tiểu yêu tinh thứ hai nhảy ra,chỉ tay xác nhận Minh Thù.

Minh Thù cầm cá nướng suýt chút nữa "bỏ mạng", chậm rãi đứng lên, khóe miệng cong lên:

"Ta nói như thế khi nào?"

Trẫm không ăn yêu đó, có được không?

Truyền tin đồn bậy cái gì!

"Lúc trước, chính tai chúng ta nghe thấy."

Đám tiểu yêu tinh chắc chắn: "Con người rất dối trá, ngươicòn không thừa nhận."

Hừ! Đám tiểu yêu tinh các ngươi, dám nói xấutrẫm!

"Ôi, còn tự mình đưa đến cửa."

Dường như Hỏa Hồ rất tò mò đánh giá Minh Thù:

"Lá gan rất lớn, nhưng kế tiếp chính là ác mộng của ngươi."

Nhìnbiểu hiện của nàng, tiểu cô nương da thịt trắng nõn hình như chung một phe với bọn họ.

Hỏa Hồ lộ ra móng vuốt sắc bén, đưa đầu lưỡi đỏ sẫm như máu liếm môi.

Dùng nàng ta làm món khai vị trước vậy.

"Tiểu Từ, đi mau!"

Từ chủ hét lớn một tiếng, lần thứ hai baylên, ngăn cản Hỏa Hồ.

Hỏa Hồ xoay người chưởng một cái, yêu khí như gió lốc thổi qua, lá rụng trên đất bay lênche thân ảnh hai người.

"Ầm..."

Giữa lưng Hỏa Hồ chợt phát lạnh, bản năng nhận thấy nguy hiểm.

Hắn lui lại phía sau, chân đạp cành khôtránh xa vài mét.

Chỗ đứng lúc nãy, xuất hiện một nam nhânáo đen, khuôn mặtlạnh lùngxa lạ. Nhưng xuất hiện trong nháy mắt, làm Hỏa Hồ không dám xem thường.

"Hoài Vương điện hạ..."

Từ chủ ôm ngực rơi xuống đất: "Đa tạ."

Vừa nãy nếu hắn không xuất hiện bất ngờ, làm Hỏa Hồ buông lỏngtấn công, sợ rằng lúc này ông đã cáchcái chết không xa.

Mộ Hoài cực kỳ kiêu ngạo,lạnh lùngliếc nhìn Từ chủ, ánh mắt quét sang Minh Thù ở sát bên ăn cá nướng, khóe miệng co rút, cao ngạo làm gì, đều gặp phải quỷ rồi.

Nàng dám thu hút sựchú ý của Hỏa Hồ, nàng thật đúng là lớn mật.

"Lên cho ta!"

Hỏa Hồ bị chọc giận, vươn tay phát động tất cả tiểu yêu tinh.

Chiến trường càng thêm hỗn loạn.

Lúc này, Trình Cẩm Vân xuất hiện, nàng xen lẫn vào đám người cùng yêu chiến đấu, nhanh chóng tới gần Từ chủ.

Bộ dạng lén la lén lútnhư quỷ kia của Trình Cẩm Vân, Minh Thù không muốn phát hiện cũng khó.

Cắn xương cá, tránh công kích của vài tiểu yêu tinh, ánh mắt Minh Thù dõi theo Trình Cẩm Vân một lúc. Minh Thù chợt phun xương cá ra, túm vũ khí của một yêu tinh bên cạnh.

Tiểu yêu tinh trừng mắt, túm một đầu khác không buông.

"Cho ta mượn dùng chút." Minh Thù mỉm cười.

Tiểu yêu tinh giận dữ, con ngườingươi thật hay nhỉ, muốn cướp đồ trên tay chúng ta!

Giết nàng ta!

Tiểu yêu tinh kêu to nhắm vào Minh Thù, trên mặt đột nhiên xuất hiện một cục mềm mại, tầm nhìn bị ngăn cản, trong tay không còn gì.

Tiểu yêu tinh còn chưa thấy rõ trên mặt mình là cái gì, trong đầu đột nhiên trống không, màu đenkéo đến.

Thú nhỏtừ trên mặt tiểu yêu tinh nhảy xuống, ghét bỏ giũ giũ lông.

Thế nhưng lấy nó làm vũ khí ném đi, nó nhỏ như vậy, có lòng thương cảm hay không.

Thú nhỏnhìn yêu tinh đã mất ý thức, cuộn thành một nắm, nhanh như chớp lăn về phía Minh Thù.

Ai bảo nó làthú nhỏ thiện lương như vậy chứ. Liền tha thứ cho nàng.

...

Trình Cẩm Vân đã rất gần trung tâm trận chiến, Mộ Hoài cùng Hỏa Hồ giao đấu, trong nhất thời nàng không dám ra tay.

Âm thầm quan sát một lúc lâu, rốt cuộc Trình Cẩm Vân tìm được cơ hội, từ bên hông lấy ra ám khí, nhắm vào Từ chủ đang rời khỏi vòng chiến.

Ám khí bắn ra.

"Vù vù..."

Trình Cẩm Vân tự tinrằng,nàng tanhất định có thể phóng trúng Từ chủ.

"Choang..."

Nhưng mà một màn xuất hiện,làm Trình Cẩm Vân giật mình, ám khí đụng vào vật kim loạithay đổi phương hướng, vọt tới cây bên cạnhghim sâu vào thân cây.

Sắc mặt Trình Cẩm Vân nhất thời thayđổi, trong mắt lộ ra căm hận, lại là nàng ta!

Trình Cẩm Vân không cam lòng buông tha, lần thứ hai lấy ám khí phóng ra.

Vài mũi ám khí đồng thời phóng tới, nhưng Từ chủ đã bị kinh động, hắn mạnh mẽ vận khí đánh rớt hai miếng, túm Minh Thù ở bên cạnh tránh ra.

"Sao vậy?"

Từ chủ không nghĩ tới sẽ có người đánh lén.

Minh Thù vừa ngăn cản một chút, tay đã tê rầnlúc này chỉ là hơi không dùng sức được, không phải chuyện gì lớn.

Nàng ngẩng đầu nhìn Trình Cẩm Vân, ánh mắt của nàng và Trình Cẩm Vân chạm nhau trên không. Trình Cẩm Vân nghiến răng, đáy mắt tràn đầy oán hận, Trấn Quốc công chúa này nhiều lần phá hư chuyện tốt của nàng.

Chuyện thái tử từ hôn, nói không chừng cũng có liênquan đến nàng ta.

Những người chặnđường mình đều đáng chết.

Khóe môi Minh Thù nhếch lên, quay sang Trình Cẩm Vân cười xánlạn.

Không phá hư chuyện tốt của ngươi, trẫm kéo thù hận kiểu gì?

Đương nhiên,Từ chủ cũng thấy Trình Cẩm Vân, ông kéo đến chỗ người Thần Thiên Từ, sắp xếp Minh Thù ở bên cạnh:

"Bảo vệ tốt cho nàng."

Có lẽ Trình Cẩm Vân nghĩ Từ chủ bị thương, thừa dịp hỗn loạn đến giết ông chính là cơ hội tốt. Cho nên Từ chủ phóng qua, nàng cũng không né tránh, lấy ra vũ khíchính diện nghênh đón.

Cùng Trình Cẩm Vân giao đấumột lúc, trong lòngTừ chủ tức khắc trầm xuống, lớn tiếng hỏi:

"Ngươi là ai?"

Trình Cẩm Vân hừ lạnh: "Người lấy mạng ngươi."

Nhìn kỹ, sẽ phát hiện chiêu thức của Trình Cẩm Vân và Từ chủ có chút tương tự, nhưng so với Từ chủ càng thêm tàn nhẫn, từng chiêu đều đưa người vào chỗ chết.

Từ chủ rất quen thuộc bộ công pháp này, bởi vì đó chính là công pháp mà ông họcnhưng đã được thay đổi.

Mỗi một chiêu, mỗi một thức của Trình Cẩm Vân dường như đềucó thể khắc chế mình, Từ chủ không nghĩ tới nhiều năm như vậy, người kia đã nghiên cứu ra.

Thế nhưng.

Ông cũng không phải không có tiến bộ.Từ chủ đột nhiên thay đổi tấn công, lùi sauphòng thủ.

Trong mắt Trình Cẩm Vân lộ ra châm chọc, dường nhưhiểu rõ tại sao Từ chủ đột nhiên phòng thủ.

Cổ tay nàng vừa chuyển, nội lực ở trên không khí uốn khúc thành vòng tròn, theo bàn tay nàng đẩy mạnh, nhanh chóng lao về Từ chủ.

Nội lực đảo qua xung quanh, núi đá nứt vỡ, bụi bặm ngập tràn. Trình Cẩm Vân đột nhiên biến mất.

Từ chủ tức thì giật mình, khí lưu quét ngang đến ông tránh cũng không thể tránh, ông phải toàn lực phòng thủ.

Nhưng vào lúc này, Trình Cẩm Vân đột nhiên xuất hiện bên trái ông, mũi kiếm hiện lên hàn quăng đâm thẳng về phía ngực ông.

Đồng tử Từ chủ giãn rộng, kiếm quang hội tụ trong mắt ông.

Càng ngày càng mạnh...

Tình huống ngàncân treo sợi tóc, cơ thể Trình Cẩm Vân nhanh chóng nghiêng đi.

Lưỡi kiếm rời khỏi quỹ đạo, lướt qua người Từ chủ.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 127: Công Chúa Trấn Quốc (33)

Trình Cẩm Vân bị sức mạnhvô hình đè trên mặt đất, có cáigì đó hung hăng đè nặng nàng, khiến nàng không thể xoay người, không thể nhúc nhích.

Dường như thời gian dừnglại, chỉ còn suy nghĩ của nàng có thể hoạt động.

Cảm giác này giống như lúc còn trong cung, bị ném vào hồ.

Minh Thù cầm dây mây xuất hiện, trong ánh mắt quáidị của Từ chủđá rớt vũ khí trong tay Trình Cẩm Vân, mặt mỉm cười trói nàng lại đánh một trận.

Lại thiếu một bàn mãn hán toàn tịch.

Không đánh một trận sao được.

Cả người Trình Cẩm Vân đau nhức, chỉ có thể dùng mắt trừng nữ nhân trước mặt, trùng sinh về xui xẻo nhất là gặp phải Minh Thù.Nàng ta cứnhư khắc tinh của mình.

Chuyện mình làm, chỉ cần có nàng ta xuất hiện, sẽ trở nên không suôn sẻ.

"Thẩm Từ, ngươi có bản lĩnh thì một mìnhđấu với ta!"

Trình Cẩm Vân giãy giụa cố thoát khỏi dây mây trên người, tức giận rống với Minh Thù:

"Đánh lén thì cóbản lĩnh gì."

Vừa rồi suýt chút nữa là có thể giết chết Từ chủ, hoàn thành giao phó của sư phụ.

"Không dám."

Minh Thù lắc đầu, cười nói: "Hiện tại ta không lợi hại như ngươi, ta nào dám cùng ngươi đơn đấu. Về phần đánh lén... Chẳng phải là ta học theo ngươi sao? Trình tiểu thư nói vậylà nóichính mình không có bản lĩnh sao."

Trình Cẩm Vân nghẹn họng.

"Tiểu Từ..."

Từ chủ thấy Minh Thù như vậy rất xa lạ, ông không quen nàng, không phải tiểu cô nương trong trí nhớ của ông.

Minh Thù ngẩng đầu, mỉm cười: "Từ chủ, cẩn thận phía sau."

Khuôn mặt quen thuộc lại xa lạ, làm Từ chủ có chút hoảng hốt, dường như không nghe thấy Minh Thù nhắc nhở.

Đám tiểu yêu tinh phá tan phòng tuyến của Thần Thiên Từ, giơ các loại vũ khí, ùn ùn kéo qua bên này.

Sát khí bốnphía.

Minh Thù chống trán, xem ra phải tự sát một lần.

"Dừng tay!"

Đám tiểu yêu tinh nghe âm thanh này, đồng thời dừng lại.

Mọi người lần lượt dừng động tác, vây quanh Hỏa Hồ.

Hỏa Hồ nhanh chóng lui về trước sơn động, quỳ một gối, cung kính sợ sệt:

"Vương."

Tiếp theo tất cả tiểu yêu tinh quỳ xuống gọi Vương, giọng nóisợ hãi.

Sơn động rất yên tĩnh, cũng không có yêu xuất hiện. Nhưng trong sơn động phát ra khí tức, làm lòng người sợ hãi.

Bọn họ đều cho rằng Hỏa Hồ là Vương, ai biết trong sơn động còn có một đại yêu tinh.

Hơn nữa giọng nói của đại yêu tinh...

Rất quen thuộc!

"Thái tử điện hạ?"

Từ chủ cùng Minh Thù đồng thanh, âm thanh trong sơn động truyền tới, không phải ai khác, chính là thái tử mất tích.

Thái tử không chịu làm, chạy tới đây làm đại yêu tinh.

Nam tử khoác áo choàng màu đỏ thong thả trong bóng tối đi ra, mỗi một bước đi của hắn dường như xuất hiện xích đỏ, yêu khí nồng nặcđập vào mặt.

Sắc mặt hắn như bình thường, không nhiều biến đổilắm, duy chỉ có đôi mắt kia, biến thành màu vàng óng ánh yêu nghiệt.

"Thật sự là thái tử sao..." Có người thì thào.

"Xảy ra chuyện gì?" Có người mê man.

"Tại sao thái tử ở chỗ này? Cùng yêu..." Có người nghi vấn.

Người Thần Thiên Từ bối rối.

"Sư đệ, đã lâu không gặp."

Lão nhânmột thân áođen,từ phía sau thái tử đi ra:

"Có bất ngờ hay không?"

Đột nhiên xuất hiện một lão nhân, làm mọi người càng thêm mờ mịt.

Nhưng những lão nhân của Thần Thiên Từ, kinh hãi nhìn người này.

"Sư phụ..."

Trình Cẩm Vân thì thào một tiếng, sau đó hô to: "Sư phụ, cứu đệ tử."

Lão nhânhơi ghét bỏ nhìn Trình Cẩm Vân: "Phế vật, thành sự không có bại sự có thừa."

Sắc mặt Trình Cẩm Vân tức khắc trắng bệch, giải thích:

"Sư phụ, ta chỉ thiếu chút nữa đãthành công."

Nếu không phải nữ nhân kia phá rối, nàng đã sớm hoàn thành.

Lão nhânhừ lạnh một tiếng, không để ý Trình Cẩm Vân nữa:

"Sư đệ, ta cho ngươi cơ hội lựa chọn, đầu hàng hoặc chết, ngươi chọn cái nào?"

Mọi người càng ngây ra, đây là cái tình huống gì.

Duy chỉ có Từ chủ không cảm thấy ngoài ý muốn, từ khi ông phát hiện võ công của Trình Cẩm Vân hết sức quen thuộc, lúc trước nghĩ không ra một số chuyện, giờ đều đãthông suốt.

"Sư huynh, đã lâu không gặp."

Giọng nói củaTừ chủ nặng nề: "Ta không ngờ..."

"Không ngờ ta còn sống phải không?"

Lão nhâncười ha ha: "Lúcđầu các ngươi đuổi ta khỏi Thần Thiên Từ, nhưng lại không nghĩ tới sẽ có ngày hôm nay?"

"Quả thực không nghĩ tới."

Biểu cảmTừ chủ đauthương: "Không nghĩ tới sư huynh sẽ thả những yêu này ra ngoài, ngươi biết chúng nó sẽ biến thiên hạ này thành thế nào không? Sư huynh, đại nghĩa trước kia của ngươi đi đâu rồi?"

Ông cho rằng năm đó sư huynh đã chết, cho nên long mạch bị hủy, yêu tộc xuất hiện, chưa từng nghĩ là do sư huynh làm.

"Đại nghĩa? Ha ha, nếu không có yêu hỗtrợ, năm đó ta đã chết. Những người dối trá các ngươicòn không bằng yêu."

Sắc mặt lão nhânâm hiểm: "Sư đệ, không phải ngươi vẫn muốn thiên hạ thái bình sao? Ta sẽ không thực hiện như ý nguyện của ngươi, ta muốn ngươi nhìn thiên hạ này sụp đổ, núi non này nhuốm máu."

Lời nói hùng hồn của nhân vật phản diện, luôn đặc biệt nhiều.

Minh Thù ngáp một cái, lát nữa có tán gẫu hay không thì không biết, nàng chuẩn bị tìm một chỗ ngồi xuống.

Dường như thái tử phát hiện, liếc mắt nhìn nàng. Hai tiểu yêu không biết từ đâu,xách ra một khối đá đặt trước mặt Minh Thù, tiếp theo là cái bàn, đồ ăn vặt, nước chè xanh.

Đầy đủ mọi thứ.

Đương nhiên lúc này phần lớn mọi ngườiđều chú ý lão nhânvà Từ chủ, Minh Thù liền đứng ở vòng ngoài, ngoại trừ Trình Cẩm

Vân bị trói thành bánh chưng, không bao nhiêu người chú ý điều khác thường bên này.

Mộ Hoài mặt lạnh đứng đối diện Minh Thù, lạnh như băng hỏi: "Ngươi có quan hệ như thế nào với hắn?"

Tình cảnh như vậy, lại chuẩn bị mấy thứ này cho nàng, quan hệ có thể kém sao?

"Ta nghĩ là..."

Minh Thù cầm điểm tâm trên bàn, suy nghĩ sâu xa: "Có thể thái tử muốn hại ta."

Mộ Hoài đè tay nàng: "Muốn hại ngươi, ngươi còn dám ăn?"

"Loại thủ đoạn hạ độc này, ngươi nghĩ đường đường một thái tử kiêm Yêu Vương sẽ dùng sao?"

Nàng chết, Thẩm Từ cũng không còn, mặc kệ thái tử muốn gì, hắn cũng không thể hạ độc.

"Không được ăn."

Mộ Hoài cướp điểm tâm trong tay Minh Thù, có thể là cảm giác hành động củamình có chút không thích hợp, hắn nhanh chóng giải thích:

"Ta đã đồng ý vớiTừ chủ bảo vệ ngươi."

Minh Thù nhìn tay Mộ Hoài, ánh mắt kia làm trong lòng Mộ Hoài sợ hãi, dường như hắn thấy tay của mình bị các loại cực hình tra tấn.

"Mộ Hoài, ngươi muốn chết sao?"

Minh Thù vỗ bàn đứng dậy.

Âm thanhrất lớn, đám người còn đang chú ýbên kia đều nhìn lại, biểu cảmrất quáidị.

"Ngươi nhỏ giọng một chút, quấy rầy bọn họ nói chuyện."

Mộ Hoài nhịn không được nói một câu, nhưng nói xong mới nhớ, thiết lập của người này không giống như người khác, kiểu mất bò mới lo làm chuồng, nỗ lực cứu vớt lại hình tượng của hắn.

"Đưa cho ta."

Minh Thù căn bản không chú ý hành độngcủa hắn, trong lòng đều là đồ ăn vặt.

Mộ Hoài thở phào, đồng thời muốn tìm cái lỗ chui xuống, tại sao có thể có người như thế.

Hắn nhanh chóng lục tìm trên người, lấy một túi ăn vặt đưa tới: "Cho ngươi."

Minh Thù chần chừ, nhận lấy đồ ăn vặt của Mộ Hoài.

Lúclên núi tìm đồ ăn vặt, quả nhiên là quyết định chính xác.

Mộ Hoài liếc mắt nhìn mọi người,cùng yêu đang nhìn sang bên này, bình tĩnhnói:

"Các ngươi cứ tiếp tục."

Lại nhìn nữa, thiết lập của lão tử sẽ hỏng đó!

Bình tĩnh, bình tĩnh.

Lão tử chỉ là kẻ tầm thường thôi.

Chuyện nhỏ nhặt này vẫn có thể xử trí được.

Mọi người: "..."

Từ khi nào,Trấn Quốc công chúa đến ngồi vàobàn đồ ăn này? Còndám ăn đồ ăn ở đó, đùa sao?

Chúng yêu: "..."

Con ngườithật dễ lừa gạt, nhưng Vương không cho phép ăn nàng ta.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 128: Công Chúa Trấn Quốc (34)

Năm đó,Thần Thiên Từ có tổng cộng hai vị đệ tử có khả năng trờiphú cực tốt, hai người cùng vào Thần Thiên Từ, sớm chiều ở chung tình cảmnhư anh em.

Nhưng theo năm tháng trôi qua, quan điểm của hai người dần dần xuất hiệnthay đổi.

Sư huynh nghĩ, bọn họ vất vả giúp hoàng thất bảo vệ giang sơn không có ý nghĩa gì.Thần Thiên Từ đã sớm không cần cùng hoàng thất làm bạn. Hắn muốn thoát khỏihoàng thất, tự lập môn pháphoặc là muốn lật đổ hoàng thất,bá chiếm một phương.

Nhưng sư đệ nghĩ như vậy là không đúng.

Cho nên quan hệ của hai người càng ngày càng kém, từ bắt đầu không có gì giấu nhau đến càng về sau không nói chuyện với nhau, gặp mặt như kẻ thù.

Rốt cuộc có một ngày, sư huynh không nhịn được, hắn thuyết phục được một số người ở Thần Thiên Từ không cam lòng, nỗ lực tạo phản.

Đương nhiên, cuối cùng bị sư đệ dẫn người giải quyết, sư huynh thua trận chạy trốn, sư đệ dẫn người đuổi theo. Cuối cùng, đuổi đến vách núisư huynh thân chịu trọng thươngkhông thể phản kháng, từ trên vách núi nhảy xuống.

Người thường nhảy vực chỉ có chết, nhưng vai chính hoặc nhân vật phản diện nhảy vực, sẽ có các loại kì tíchsống sót.

Thông thường,vai chính sống sót nhận được may mắn, vô tình gặp được lão gia gia gì đó nhặt được tuyệt thế bảo kiếm, thu được bí tịch võ công...

Nhân vật phản diện nhảy xuống, cũng chỉ có thể gặp thứ gì đó tà ác hơn.

Sư huynh ở đáy vực gặp một con yêu, hắn làđối tượng bồi dưỡng của Thần Thiên Từ, biết lúc ban đầu Thần Thiên Từ được thành lập là để trừ yêu, cho nên hắn phải gặp yêu, cũng không thấy có gì kỳ quái.

Con yêu này chính là Yêu Vương mấy trăm năm trước, thời điểm trấn áp ban đầu nó may mắn chạy thoát.Nhưng vì để cho người Thần Thiên Từ cho là nó đã chết, phải tổn thất tu vi.

Dẫn đến thực lực của nó vẫn không thể khôi phục, chỉ có thể trốn tránh ở nơihoang tàn vắng vẻ.

Sư huynh vì báo thù, thỏa thuận cùng vớiyêu, hắn thả yêu bị trấn áp ở long mạch ra, mà yêu đồng ý vớihắn chính làvề sau thiên hạ này do hắn làm chủ.

Bởi vì không biết ban đầu Thần Thiên Từ trấn áp yêu ở nơi nào, vì vậy sư huynh bắt đầu bày mưu, trước tiên đem Yêu Vương suy yếu đưa vào trong cơ thể hoàng hậu đang mang thai, dùng chung một thân thể vớithái tử, để không cho người phát hiện, sư huynh bèn phong ấn yêu lại.

Vì vậy, liền có nhà tiên tri tiên đoán thái tử là yêu nghiệt chuyển thế.

Yêu Vương vốn định chờ thời cơ chín muồi chiếm thân thể thái tử, nhưng mà nó phát hiện thân thể thái tử không dễ chiếm như vậy, mà thái tử tâm tính kiên định, căn bản không có cơ hội ra tay.

Yêu Vương chỉ có thể tiếp tục chờ đợi, đợi một thời cơ thích hợp.

Và sư huynh vẫn tìm kiếm long mạch.

Cho đến khi Minh Thù nói cho thái tử tin tức Thẩm Từ đã chết, yêu vương mới có cơ hộinhưng sự tình không đơn giản như Yêu Vương nghĩ. Nó không có biện pháp hoàn toàn chiếm lấythân thể thái tử, chỉ có thể cùng hắn xài chung một thể.

Để tranh đoạt thân thể, hai người có thể nói là lưỡng bại câu thương.

Thái tử muốn cứu sống Thẩm Từ, yêu vương liền nói cho thái tử có một biện pháp có thể làm Thẩm Từ trở về, nó có thể giúp hắn, nhưng trước hết thái tử phải giúp nó làm việc.

Sư huynh mất nhiều năm như vậy, đã tìm được nơi trấn áp. Vốn dĩ phong ấn cũng không dễ dàng như vậy, nhưng một ngày nọ phong ấn bắt đầu buông lỏng, nhưng vớisức mạnh của một mình sư huynh vẫn không có biện pháp mở phong ấn.

Vì vậy, hắn liên hệ Yêu Vương.

Thái tử từ hôn rời khỏi hoàng thành, về phần tại sao muốn từ hôn, chuyện này là sự kiên trì của thái tử. Sau khi thái tử rời hoàng thành, liền cùng sư huynh họp mặt.

Bọn họ hợp lực phá vỡ phong ấn trấn áp yêu tộc, thả rabầy yêu.

Chuyện về sau, mọi người đều biết.

Người sư đệ kia là Từ chủ, mà sư huynh là lão nhânđối diện.

Từ chủ kinh ngạc nhất hẳn là chuyện Thẩm Từ đã chết, nàng rõ ràng...

Nhưng nghĩ tới mấy ngày gần đây,ThẩmTừbiểu hiện quái lạ, ông lại bắt đầu dao độngchính là Thẩm Từ thật đã chết rồi, hiện tại người trong thân thể Thẩm Từ kia, căn bản cũng không phải là Thẩm Từ.

Vậy nàng ta là ai!

"Ngươi..."

Mộ Hoài nhìn Minh Thùđang ởphía trước mặt không đổi sắc, đôi mắthơi nheo lại:

"Là ai?"

Nàng không phải Thẩm Từ, Thẩm Từ đâu?

Lúc trước đã cảm thấy nàng không phải, tuy rằng hắn cũngnghi ngờ, nhưng rốt cuộc hắn không thường ở kinh thành, người ở trong hoàng cung sốnghai mặt cũng không kỳ lạ gì.

"Haiz, nếu bị ngươi phát hiện rồi, ta đây sẽ không ngại nói cho ngươi biết."

Minh Thù hắng giọng, trang nghiêm nói mò: "Kỳ thực ta là từ ngoài không gian tới, bởi vì tìm không được đường về, cho nên ta cũng là bị buộcbất đắc dĩ mà thôi."

Mộ Hoài: "..."

Xuyên không?

Mộ Hoài hiểu rõ, có vài thế giới có thể bị người từ ngoài xuyên vào, lẽ nào nữ nhân này cũng là xuyên không?

Tính cách nàng không giống trước kia, quả thực có thể giải thích.

"Ngươi rốt cuộc là ai?"

Từ chủ cũng tiến tới, vìbị lừa dối nên cũngphẫn nộ, cũng có tự trách và hối hận:

"Tại sao muốn giả mạo Thẩm Từ, Thẩm Từ ở đâu?"

"Từ chủ, ngươi nghĩ bây giờ có thời gian tra hỏi ta là ai sao?"

Minh Thù bảo ông nhìn đối diện, nụ cười say lòng người, thanh âm càng mềm nhẹ:

"Quả thực ta không phải Thẩm Từ, nhưng ta cũng không tính phá vỡ thiên hạ, ngài xử lý đám tiểu yêu tinh kia trước đã vẫn tốt hơn."

Từ chủ bị Minh Thù nói cho tỉnh, tức khắc hoàn hồn.

Nhìn sâu vào mắt Minh Thù, sau đó xoay người đối mặt với bầy yêu.

Ông nhìn về phía sư huynh: "Ngươi cho là chúng nó sẽ thực hiện lời hứa? Ngươi có biết chúng nó ngoại trừ bản năng giết chóc ra, căn bản cũng không biết cái khác?"

Thần Thiên Từ cũng không biết lai lịch những thứ được xưng là yêu này, thật giống như một ngày nào đó, chúng nó đột nhiên xuất hiện.

Bắt đầu tàn sát con người, lấy con ngườilàm thức ăn, làm yêu tộc lớn mạnh.

"Cái gì chỉ biết giết chóc, chúng ta nhiều năm như vậy đã tiến hóa có biết hay không?"

Có yêu phản bác, hiện tại bọn họ không giống như ban đầu chỉ biết giết chóc, hiện tại bọn họ là yêu có lý trí.

"Đúng vậy, chúng ta không phải chỉ biết giết chóc." Đàn yêu phụ họa.

"Con ngườivốn đáng chết, nhốt chúng ta ở đây lâu như vậy, nếu không tại các ngươinói không chừng chúng ta có thể tiến hóa đến lợi hại hơn."

"Giết sạch con người, Yêu Vương muôn năm!"

"Giết sạch con người, Yêu Vương muôn năm!"

Đàn yêu hôkhẩu hiệu đau hết cả đầu.

Từ chủ sắc mặt âm trầm, nhìn về phía thái tử: "Thái tử, ngươi cũng muốn mắc thêm lỗi lầm nữa?"

Thái tử nhìn Minh Thù, trong mắt kiên định, hắn nhất định phải để cho A Từ của hắn trở về, mặc kệ phải trả cái giá thế nào.

Minh Thù cười cười.

Đến lúc mất đi mới biết quý trọng.

"Sư đệ, nhận mệnh đi, hiện tại khắp nơi đều là yêu, dù cho Thần Thiên Từ có năng lực thu phục yêu, nhưng không có năng lực cứu vớt thiên hạ này."

Sư huynh cười ha ha: "Vốn dĩ, nghĩ giết ngươi trước, nhưng cũng không sao, vừa lúc ta có thể tự tay báo thù."

Ban đầu,đuổi cùnggiết tậnhắn, thù này hắn nhớ kỹ.

Vốn định để Trịnh Cẩm Vân dựa vào quan hệ với thái tử, để tiếp cận Thần Thiên Từ, tìm cơ hội giết chết hắn, không nghĩ tới Trình Cẩm Vân ngu xuẩn như vậy, vẫn không ra tay được.

"Huynh hận ta như vậy sao?" Từ chủ hạgiọng hỏi.

"Tất nhiên hận, lúc đó ngươi đối xử với ta thế nào?"

"Ta... Cũng muốn cứu mạng huynh."

Lúc đó, vốn muốn tha cho hắn một con đường sống, nhưng hắn lại cứmuốn đâm đầu xuống vực.

"Vậy giờ ta phải cám ơn sư đệ, năm đó đã không cho ta con đường sống, nếu không đâu được như ngày hôm nay ha ha."

"Sư huynh đừng cố chấp mê mụinữa."

Từ chủ thử khuyên can: "Bọn chúng sẽ không thực hiện lời hứa đâu, chẳng qua là lợi dụng huynh thôi."

Lời của yêu làm sao có thể tin được?

"Sư đệ mới là người cố chấp không chịu tỉnh, ngươi nhìn cục diện xem, người thắng là ta, là ta!"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 129: Công Chúa Trấn Quốc (35)

Lời nói không hợp nhau, nửa câu cũng ngại nhiều.

Từ chủ nói không được với sư huynh nữa, vậy đánh đi.

Tình hình yêu ma hoành hành, Minh Thù bắt đầu tự hỏi nàng tới làm gì?

Giống như không dính dáng gì đến nàng!

Đi kéo giá trị thù hận trước.

Minh Thù đứng dậy lôi Trình Cẩm Vân còn đang bị trói ra xa xa.

Mộ Hoài muốn đi cùng, lại bị mấy con tiểu yêu tinh cản đường, chờ hắn giải quyết tiểu yêu tinh xong, nhìn sang bên kia đã không còn thấy bóng người.

...

"Ngươi muốn làm gì?"

Trình Cẩm Vân giãy giụa, tay chânma sát trên mặt đất đến chảy máu, nàng lại hoàn toàn không phát hiện rachỉ tức giận rống lên:

"Ngươi căn bản cũng không phải là Thẩm Từ, ngươi rốt cuộc là ai? Tại sao muốn nhằm vào ta?"

"Ta là Trình Cẩm Tú bị ngươi hại chết."

Minh Thù thuận miệng trả lời.

Trình Cẩm Vân lập tứctrợn trừng mắt, lạc giọngphản bác: "Không có khả năngnàng ta còn sống."

"Ừ... Ta là Trình Cẩm Tú sau này bị ngươi hại chết, người ngươi thấy hiện tạichính là ta."

Ừm, trẫm thiếu chút nữa cũng tin.

Minh Thù ném Trình Cẩm Vân vào một thân cây, cúi người đối diện với nàng, một lát sau cười nói:

"Ngươi, không phải là cũng trùng sinh trở về sao?"

Trình Cẩm Vân mở to mắt, sau đó trong mắt nàng bắn ra hận ý khắc cốt ghi tâm: "Là ngươi hại chết ta trước, ta chỉ vềlấy thứ thuộc về ta."

"Ối."

Minh Thù xoa xoa cổ tay: "Ban đầu, chẳng phải là ngươi hại Trình Cẩm Tú,để không được gả cho thái tử sao? Tự chọn nhầm đường, còn trách người khác?"

Dù cho,ban đầu nàng ta có đượcgả cho thái tử, vớitính tình này, thái tử cũng không thể tiếp nhậnnàng ta.

Đường tự mình chọn, mặc kệ con đường phía trước gian nguy hay hòa bình, cũng phải đi hết. Trời sinhkhông có đường lui.

"Ngươi không phải Trình Cẩm Tú."

Trình Cẩm Vân đột nhiên la to, nào có ai tự mình xưng hô têncủa mình.

Nhưng nàng ta làm sao biết mình trùng sinh trở về?

Nàng ta cũng không phải Thẩm Từ.

Rốt cuộc nàng ta là ai?

Nàng ta là ai?

Là ai!

Trong lòng Trình Cẩm Vân dâng lên khủng hoảng.

"Ai da, bị ngươi phát hiện rồi."

Minh Thù nghiêng đầu, nụ cười rực rỡ hồn nhiên: "Ta đây chỉ có thể bịt miệng ngươi."

Đáy mắt Trình Cẩm Vân chậm rãi hiện lên hoảng sợ đầy hoang mang.

Không cần...

[Giá trị thù hận đã đầy.]

Minh Thù đánh đến đau đớn, Hài Hòa Hiệu mới nhảy thông báo.

Giá trị thùhận đã đầy, Minh Thù có đánh thêm cũng không hứng thú, phủi phủi tay đứng dậy.

[Ký chủ, cô không thể đổi phương thức kéo thù hận sao?]

Đánh người nhiều lần như vậy, có thể nhã nhặnmột chút hay không?

Minh Thù nắneo thở dốc: "Ta kéo giá trị thù hận thế nào là chuyện của ta, ngươi ít ý kiếncho ta."

Hài Hòa Hiệu thối.

Một chút cũng không hài hòa.

Lại xúi trẫm làm chuyện xấu.

Trẫm không phải người như vậy.

[...]

Vì sao ký chủ không thích nó cho ý kiến? Chẳng lẽ là không tốt? Xem ra nó phải nghĩ ra biện pháp tốt hơn.

Minh Thù hoàn toàn không biết, Hài Hòa Hiệu của côlại ngầm tự hỏi suy xét ý kiếnly kỳ hơn.

Gió lạnh từ phía sau thổi tới, thổi đến cả người nàng nổi đầy da gà.

Toàn bộ không gian dường như chậm lại, mang theo đè nén nặng nề và lạnh lẽo.

Minh Thù quay đầu lại.

Thái tử đứng cách đó không xa nhìn nàng.

Minh Thù đưa tay vén tóc qua tai: "Thế nào, muốn lấy lại thân thể Thẩm Từ?"

Trong đôi mắtmàu vàng của thái tử, phản chiếu hìnhảnh của nàng:

"Ngươi sẽ trả lại cho ta đúng không?"

Trả lại A Từ cho hắn.

"Nếu như ta không đồng ý?"

Trẫm chưa từng đồng ý sẽ đem thân thể Thẩm Từ trả lại cho thái tử, Thẩm Từ thật sự quay về, trẫm phải chếtsao?

"Ta đây chỉ có thể tự mình ra tay."

Thái tử nói: "Thế nhưng ta sợ làm bị thương A Từ, cho nên vẫn là xin ngươi phối hợp một chút. Chỉ cần ngươi đem A Từ trả lại cho ta, ta có thể tìm cho ngươi một thân thể khác."

Kẻ ngốc này, có phải có hiểu lầm gì với chuyện dung hợp thân thể và linh hồn sao?

Cho rằng, tùy tiện lấy một thân thể làcó thể dung hợp sao?

Nàng đi từng nơi, thân thể nàng sở hữu đều có độ phù hợp vô cùng cao, rất thoải mái, nàng mới có thể thích ứng trong thời gian ngắn nhất vàđiều khiểnđược thân thể hoàn toàn xa lạ đó.

Hài Hòa Hiệuchọn ký chủ, cũng không phải là lựa chọn ngẫu nhiên.

Thẩm Từ còn có thể trở về?

Minh Thù ở trong lòng hỏi Hài Hòa Hiệu.

[Không thể.]

Hài Hòa Hiệuchưa từng giải thích thêm vì sao không thể.

Minh Thù cũng lười hỏi.

Không liên quan đến nàng.

"Ta tạm thời còn không có dự định tìm cái chết."

Minh Thù buông tay: "Cho nên rất xin lỗi, không thể trả lại cho ngươi."

Tiếng gió thổi tựa nhưtrở nên lớn hơn.

Lá cây mục nát trên mặt đất bay lên không trung, hình ảnhthái tử trở nên hư ảo, giống như kính vạn hoa, không chân thật.

Tiếp theo một cái chớp mắt, thái tử xuất hiện trước mặt Minh Thù.

Đồng tử màu vàng nhìn thẳng sâu trong mắt nàng, giống như muốn tiến vào linh hồn nàng, đầu độc nàng làm ra chút chuyện đáng sợ.

Lông mi dài mà cong vút như cánh bướm run rẩy, đuôi lông mày Minh Thù nhướng lên:

"Thái tử điện hạ, bất luận mê hoặc gì cũng vô hiệu với ta."

Giọng nóimềm mại,nhẹ nhàng của thiếu nữ bay bổng khắp bầu trời, hóa thành bột mịn bị gió thổi một cái liền biến mất không thấy tăm hơi.

Trên mặt thái tử chậm rãi lộ ra nụ cười quái dị, giọng nóicũng hạ xuống:

"Thú vị đấy, ngươi là con ngườiđầu tiên không phản ứng chút nào với mathuật của ta."

Minh Thù mỉm cười: "Thế nào, cái này khiến cho ngươi chú ý?"

Nữ nhân ngươi đã thành công khiến cho ta chú ý.

Đây là câu trong văn tổng tài bá đạo thường dùng nha.

Ừ! Trẫm đẹp vàkhí chất không giống gười thường, khiến cho một con đại yêu tinh chú ýcũng thực bình thường.

Thái tử, àkhông đúng, lúc này hẳn là Yêu Vương, dùng một loại ánh mắt quan sát đánh giá Minh Thù.

Nhưng rất nhanh Yêu Vương liền im lặng, một lần nữa thay đổi thành thái tử.

Sựlật mặt nhanh chóng này, Minh Thù xem đến cảm thán không thôi.

Người bệnh tâm thần phân liệt,chuyển hoán nhân cách cũng không làm nhanh như thế.

Nam chính thật trâu bò!

"Không sao cả, ngươi sẽ trả lại cho ta."

Giọng nói thái tử ôn hòa hơn Yêu Vương rấtnhiều, trên mặt hắn cũng không có quá nhiều biểu cảm, nhưng trong giọng nói vẫn có thể nghe ra sự dịu dàng:

"A Từ, rất nhanh đãcó thể trở về rồi."

Thái tử điên rồi.

Minh Thù nhìn xung quanh một chút, tìm đường tốt đểchạy trốn.

Thái tử chậm rãi giơ tay lên, bốn phía xuất hiện một đám tiểu yêu tinh, nhanh chóng vây Minh Thù vào giữa.

Trong tay bọn họ kết ấn, bắt đầu lẩm bẩm trong miệng, ánh sáng hơi yếu từ đầu ngón tay bọn họ toát ra, từ từ mở rộng, hình thành một dải ánh sáng.

Luồng sáng như chỉ bạc từ trong dải ánh sángbay ra, bay lên không trung, nhanh chóng tạo thànhmột cái lưới, thành nửa vòng tròn bao phủ Minh Thù ở chính giữa.

Minh Thù ngửa đầu nhìn lưới ánh sáng, hình nửa vòng tròn bao phủ mình, đồ chơi này nhìn qua hình như rất lợi hại.

Đám tiểu yêu tinh chạm vào lưới ánh sáng, sau đó liền cắn nát đầu ngón tay của mình, nhanh chóng đem lưới ánh sáng trắng nhuộm thành màu đỏ như máu, trong không khí tràn đầy mùi máu tươi,khiến ngườikhác buồn nôn.

Mặt đất giống như có người vẽ máu tươi lan tràn, đan xen dưới lòng bàn chân Minh Thù, từ từ hình thành một trận pháp phức tạp.

Thái tử đứng bên ngoài, vừa chờ mong vừa khẩn trương nhìn trước mắt.

Minh Thù nhìn trận pháp hoàn thành, cũng không lộ vẻ sợ hãi. Hài Hòa Hiệu đã nói, Thẩm Từ không về được,nên cơ thể này không xảy ra vấn đề gì được.

Vì vậy, đứng yên tại chỗ đợi trận pháp kết thúc, sau đó...

Thất bại là xong.

Này này, không bảo ngươi ăn mà!

Minh Thù cảm thấy đứng hơi mệtnên liền ngồi xuống, cầm thứ vừa rồi chưa ăn xong ăn tiếp.

Tiểu yêu tinh xung quanh: "..."

Tuy nữ nhântrong đó đang cười, nhưng cảm thấy bọn chúng đang bị khinh thường.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 130: Công Chúa Trấn Quốc (36)

Minh Thù cũng không phảikhông hoàn toàn cảnh giác, lúctrận pháp bắt đầuthân thể nàng có chút khôngkhống chế được, hình như có cái thứ gì đómuốn đem nàng từ trong thân thể này thoátra ngoài.

Linh hồn và thân thể bị giằng co, cảm giác đóvô cùng khó chịu.

Ánh sáng trận pháp, càng ngày càng mạnh lên.

Hình ảnhcủa Minh Thù dường nhưbị ánh sáng che khuất, chỉ có thể thấy một bóng dáng mờ ảo.

Mộ Hoài từ trong rừng lao ra, vừa lúc thấy toàn thânMinh Thù bị ánh sáng nuốtlấy. Mộ Hoài cũng không hiểu ra được cảm giác lúc đó là gì, không phải là khổ sở, cũng không phải tức giận.

Là một sựbình tĩnh kỳ lạ.

Lưới ánh sáng trên bầu trời đè xuống, cùng trận pháp ở mặt đất phối hợp chặt chẽ. Mộ Hoài bất chấp cảm giác kỳ lạtrong lòng, thân thể theo gió chuyển động, ra tayđánh về phía thái tử.

Thái tử thay đổi thành yêu vương, cũng không ngăn cản Mộ Hoài tới gần trận pháp, con ngươiánhvànglóe lênánh sáng quáidị, âm u nói:

"Ngươi tới chậm."

Mộ Hoài nhìn trận pháptrước mặt, có chút chần chừ. Hắn có thể cắt ngang trận pháp, nhưng có thể làm tổn thươngngười bên trong.

Quan trọng nhất là...

Đáng giá không?

Nhiệm vụ của hắn là bảo vệ long mạch không bị người phá hỏng, nói cách khác chính là không cho những tiểu yêu tinh này chạy ra.

Nhưng bây giờ nhiệm vụthất bại.

Hắn lãng phí sứclực đi cứu người, chính là ra sứccòn không được cám ơn.

Cứu?

Không cứu?

Hắn đã đồng ý vớiTừ chủ, sẽ bảo vệ nàng chu đáotuy nói nhiệm vụ thất bại, nhưng đồng ýchuyện người khác phải hoàn thành.

Cho nên, cứu đi.

Trong lòng, Mộ Hoài tự viện cớ cho mình, hít thở sâu một hơi, chuẩn bị cắt ngang trận pháp.

Hắn vừa thủthế, còn chưa bắt đầu, ánh sáng trận pháp đột nhiên tản ranhư mây bị gió thổi bay đi, chỉ trong nháy mắtánh sáng liền biến mất.

Bọn yêu đứng bên ngoài vẫn duy trì trận pháp, khi ánh sáng dần yếu đi,biến thành một chấm sáng rồi biến mất.

Mộ Hoài: "..."

Làm cái gì?

Hắn còn chưa ra tay, thì mọichuyện đãkết thúc?

Lão tử làm anh hùng cứu mỹ nhân bị thất bại?

Không đúng, vì sao lão tử phải nói là...

Ở trung tâm trận pháp, thiếu nữ ngồi xếp bằng, ánh sáng bên dưới đang dần biến mất.

Thái tử hoảng hốtchạy đến: "A Từ, A Từ..."

Thiếu nữ ngẩng đầu, khuôn mặt như tranh vẽ, khóe môi cong cong, đáy mắt gợn sóng.

"Thái tử điện hạ, xin lỗi... Là ta."

Xin lỗi không hề có thành ý, làmsắc mặt thái tử thay đổi.

"Tại sao..."

Tay chân hắn có hơi luống cuống, như đứa trẻkhông tìm được nhà, sự yếu đuối hiện rõ trong mắt:

"A Từ đâu? Tại sao lại là ngươi, A Từ của ta đâu?"

Hắn bắt đầu gào lêntrong vô vọng: "Vì sao, A Từ không trở về?"

Một giây sau thái tử liền thay đổi sắc mặt, lạnh lùng nói:

"Ta đã cảnh báo ngươi, tất nhiên phải có mạo hiểm."

"Hắn gạt ngươi."

Minh Thù từ dưới đất đứng dậy: "Cam kếtđể cho một người sống lại, chỉ đơn giản là thân thể của ngươi sao?"

Trao đổi không có lợinày có thiếu não mới làm.

"Vậy nhất định có biện pháp sống lại phải không?"

Thái tử không quan tâm mình có bị lừa hay không?

Hắn chỉ nghĩ đến A Từ của hắn có thể sống lại.

"Ngươi hỏi ta?"

Minh Thù đưa tay chỉ chính mình, cười nói: "Thái tử điện hạ nghĩ ta sẽ nói cho ngươi biết, sau đó để ngươi giết ta sao?"

Nhìn qua trẫmrất chí công vô tư sao?

Không có khả năng!

Đừng hòng mơ tưởng!

Thái tử bi thương: "Đây vốn chính là thân thể A Từ, ta cầu ngươingươi để A Từ trở về được không?"

"Ngươi muốn cái gì ta đều đáp ứng ngươi."

"Ta chỉ muốn sống như thế này."

Thái tử: "..."

Nàng sống, thì Thẩm Từ không thể trở về.

"Nếu ngươi có thể dùng thân thể này, liền nhất định có thể dùng những thân thể khác, ngươi đổi thân thể khác không được sao?"

Tại sao phải là A Từ.

Minh Thù cười nhạt: "Thái tử điện hạ cho rằng thân thể là trangphục, nói đổi làđổi?"

"Được rồi."

Thái tử đột nhiên nghiêm mặt nói một tiếng, chuyển đổi thành yêu vương:

"Hiện tại nên đi hoàn thành chuyện của ta."

Hắn chờ đã đủ lâu, hiện tại hắn muốn con ngườiphải trả giá thật đắt.

"Không được, A Từ còn chưa trở lại."

Thái tử nắm chặt tay mình, như là níu kéoyêu vương.

"Chuyện ta đồng ý vớingươi đã làm xong, thất bại cũng không phải tại ta, ta còn tổn thất nhiều yêu như vậy."

"Ngươi lừa ta."

"Ta đã sớm nói với ngươi, không có chuyện chắc chắn thành công."

Thái tử và yêu vương tranh đoạt thân thể, thần sắc trên gương mặt thái tử lần lượt thay đổi, lúc thìbi thương không cam lòng, lúc thì dữ tợn hung hãn, biến dạngcả khuôn mặt.

"Ầm!"

Biểu cảmtrên gương mặt thái tử cứng đờ.

Minh Thù vừa một gậy đánh xuống, hungquangtrong mắt thái tử tăng vọt, vung tay đánh tới.

Mắt thấy sắp đánh trúng Minh Thù, một giây kế tiếp thái tử chớp mắt, cả người bổ nhào trên mặt đất.

Minh Thù yên lặng,dựng thẳng ngón cái ở sau lưng Mộ Hoài, làm thật đẹp.

Mộ Hoài: "..."

Có quỷ mới biết vì sao lão tử lại giúp nàng.

Hai người ngồi xổm bên người thái tử, im lặng không nói.

Một lát Minh Thù lấy ra một khối đường, đặt ở trong miệng cắn hai ba cái, hỏi:

"Làm sao bây giờ?"

Tiểu yêu tinh bên dưới và Thần Thiên Từ vẫn còn đang đánh nhau.

Bọn họ đánh ngất xỉu thái tử,kiêm chức yêu vương.

"Ta thử xem có thể đuổiyêu vương ra hay không."

Tuy rằng nhiệm vụ thất bại, nhưng nếu như tiêu diệt tên đứng đầuyêu tộc, hẳn cũng là có thể thêm điểm.

"Hoàng thúc còn có thể làm cái này?"

"Lúcở biên ảicó gặp một vài người có khả năng khác thường, theo chân bọn họ học qua một ít."

Mộ Hoài nghiêm mặt, đầy vẻ nghiêm túc.

Thiếu chút nữa liền lộ tẩy.

May mà lão tử thông minh.

"Nha."

Minh Thù không hỏi thêm, lui ra phía sau: "Hoàng thúc đến đi."

Bị Minh Thù nhìn như vậy, Mộ Hoài nào dám làm. Giả vờ giả vịt một hồi, để Minh Thù đi ra xa coi chừng, phòng ngừa có người đến đây ảnh hưởng đến hắn.

"Hoàng thúc, ta là cô nương yếu đuối tay trói gà cònkhông chặt."

Để trẫm một mình đi đối mặt tiểu yêu tinh, đây là điều nam nhân có thể làm sao?

"Lúcngươi đánh hắn, không phải làtay trói gà không chặt như vậy."

Mộ Hoài liếc Minh Thù.

Hiện tại, trong lòng mọi người đều rõ như ban ngày, mắc gìdối trá như vậy.

Thẩm Từ là tay trói gà không chặt.

Nhưng nàng không phải Thẩm Từ.

Minh Thù gãi gãi cằm, mím môi cười: "Hoàng thúc nhanh lên chút."

"Ngươi nhìn kỹ cho ta, đừng chạy tìm đồ ăn."

Mộ Hoài rất không yên tâm nói thêm một câu.

Minh Thù khoát khoát tay, Mộ Hoài nhìn cũng rất không đáng tin cậy.

Chờ Minh Thù đi xa, Mộ Hoài lập tức cùng hệ thống đổi một đạo cụ bắt yêu, cũng không có phí nhiều sức lực đã đem yêu vương tách khỏi thái tử.

Nhìn qua yêu vương trôngrất mạnh, trên thực tế chỉ là hù người, thực lực của hắn nếu thật sự lợi hại, cần gìphải cùng thái tử xài chung thân thể.

Yêu vương rời khỏi thân thể thái tử, mái tóc đen của thái tửtrong nháy mắttrở thành màu trắng bạcnhư sương tuyết.

Mộ Hoài liếc mắt nhìn thái tử vẫn đang hôn mê, thở dài.

Yêu vương ở trong thân thể hắn quá dài, sợ rằng sau này thái tử...

"Ngươi là ai?"

Yêu vương có vẻ không thể tin, hắn không nghĩ tớimình sẽ bị người lấy ra khỏi thân thể này.

Mộ Hoài nhét yêu vương vào một bình sứ, nghiến răng nghiến lợi lắc lắc cái bình:

"Các ngươi thoátra, làm ta tổn thất rất lớn biết không?"

"Thả ta ra ngoài!"

Yêu vương nỗ lực phá tanbình sứ, nhưng chiếc bình sứ nhìn có vẻ bình thường nàylại không thể xông ra được.

"Đừng hao phí sức lực nữa, thứ này không thể phá vỡ được đâu."

Xem hệ thống của lão tử là thứ ăn chay sao?

[Cửu thiếu, ta... không ăn đồ ăn.]

Hệ thống yếu ớt nói.

Mộ Hoài: "..."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 131: Công Chúa Trấn Quốc (Hết)

Mộ Hoài và Minh Thù, hai người âm thầm thu phục yêu vương.

Không có đại chiến ba trăm hiệp, cũng không có sinh ly tử biệt, cứ như vậy yên lặngkhông một tiếng động.

Thậm chí ngay cả một tiểu yêu tinh, cũng chưa từng đụng đến.

Yêu vương được giải quyết rồi, nhưng còn một người làm cho nhức đầu.

Thái tử.

"Hoàng thúc, nếu không chúng ta làm hắn mất trí nhớ đi?"

Minh Thù đưa ra ý kiến, thái tử cứ như ông già túm chặt mình không buông, chuyện này cũng không nên.

Cứ như vậy làm trẫm ăn kiểu gì!

Ban đầu, nếu như nàng biết thái tử sẽhóa thành cái dạng cố chấp này, làm ra nhiều chuyện như vậy, ngay cả tiểu yêu tinh cũng thả ra, đánh chết nàng nàng cũng sẽ không tùy tiện nói cho thái tử biết Thẩm Từ không còn.

"Ngươi tới."

Mộ Hoài bảo Minh Thù lên.

Minh Thù nhìn chằm chằm thái tử,đầu đầy tóc trắng một lúc lâu, cuối cùng không xuống tay.

"Tại sao không ra tay?"

"Không phải."

Minh Thù vuốt bụng: "Đói bụng đến không còn sức, ta phải đi ăn bồi bổ."

Nói xong Minh Thù liền đứng dậy, cũng không quay đầu lại rời đi.

Minh Thù ăn xong cũng không quay lạiđánh thái tử mất trí nhớ, giống như nàng đã quên, ngồi cách chiến trường không xa nhìn chuyện không liên quan đến mình.

Mộ Hoài mang theo yêu vương đi đến chiến trường, cùng Từ chủ giải quyết Hỏa Hồ, phụ tá đắc lực của yêu vương.

Sư huynh Từ chủ thấy tình huống không đúng, ý nghĩ hận thùđan xen, điên cuồng tấn côngTừ chủ và Mộ Hoài.

Cuối cùng, Từ chủ cùng hắn đồng quy vu tận (*).

Mà sau khi sư huynh Từ chủ chết, thân thể Trình Cẩm Vân xuất hiện thay đổiquái lạ, đầu tiên là thân thể gầy đi một vòng, tiếp theo là tay chânco quắp không ngừng, giống như trải qua đau đớn nhất trên thế gian này.

Ánh mắt nàng chằm chằm nhìn Minh Thù, một mìnhngồi xa xa.

Vì sao mình sống lại, kết quả vẫn giống như kiếp trước.

Vìsao?

Ta không cam lòng!

...

Tiểu yêu tinh mất đi yêu vương, sau đó mất đi Hỏa Hồ, toàn bộ yêu sinh u ám, người Thần Thiên Từ gặp một cái đánh một cái.

Yêu tộc không có dũng khí chiến đấu mãnh liệt, rút lui về nơi đã từng trấn áp bọn nó, Thần Thiên Từ ở phía sau đuổi theo không tha.

Đám tiểu yêu tinh bị truy đuổi, cuối cùng nghĩ sẽ cùngcon ngườiđồng quy vu tận.

Long mạch sụp đổ, nhưng chuyện làm cho đám tiểu yêu tinh tức giận đến phun máu, bọn họ không cùng con ngườiđồng quy vu tận. Ngượclại,mở ra thứ gì đó, toàn bộ long mạch bắt đầu chuyển động, một tòa cung điện vàng son lộng lẫy, xuất hiện giữa núi rừng.

Lúccung điện xuất hiện, Mộ Hoài là người đàu tiênphát hiện thế giới cósự thay đổi. Trước đây, trong không khí chỉ có linh khí rất yếu, nhưng bây giờ linh khí đã trở nên mạnh mẽ hơn.

Như mở một cánh cửa đã phủ đầy bụi từ lâu.

[Cửu thiếu, chúc mừng cậu, đã vượt qua kỷ lục đứng đầu, nâng cao đẳng cấp bản thế giới.]

"Đây là ngươi đang châm chọc ta?"

Từng thế giới đều phân chia đẳng cấp, từ một sao đến mười sao.

Những thế giới này theo thời gian sẽ tiến hóa, có đẳng cấp sẽ tăng lên, mà có đẳng cấp sẽ rơi xuống. Thế giới này vốn là thế giới cấp thấp, trung bình không vượt quá hai sao, nhưng bây giờ...

Haha, dường nhưbiến thành thế giới tu chân, đẳng cấp nhảy lên đến bốn sao đi.

[Cửu thiếu.]

Hệ thống nói lời sâu xa.

[Đừng lo lắng, dù sao cậu có kỷ lục mới cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, không phải chỉ là nâng cao đẳng cấp một chút thôi sao, trở lại cũng chịu chút trừng phạt, ra ngoài cậu lại là anh hùng.]

Mộ Hoài: "..."

Để lão tử yên tĩnh.

...

Thích Hồng Vệ thừa dịp Thần Thiên Từ và tiểu yêu tinh đánh nhau, tiến hành tạo phản. Không có Thần Thiên Từ bảo vệ, vương triều Võ Thương kiên trì không bao lâu liền bại trận.

Hoàng đế dẫn người lui về phía nam, Thích Hồng Vệ đuổi theo không tha, cuối cùng bị bắt sống, nhưng chưa kịp mang vềhoàng đế liền tự sát.

Thích Hồng Vệ vốn cho rằng mình có thể đăng cơ xưng hoàng, ngànngười hành lễ. Ai biết kim điện xuất hiện, thiên hạ tạolên làn sóng tu chân, có ai không muốn trở thành thầnchúa tể trời đất đâu?

Tất cả mọi người chạy về phía kim điện, ai còn để ý đến Thích Hồng Vệ vừa mới tạo phản thành công, mới nhậm chức hoàng đế.

Thích Hồng Vệ: "?"

Hắn bỏ cônglâu như vậy, rốt cuộc là để làm gì?

Thích Hồng Vệ ở trong hoàng cung trống rỗng tràn đầy uất ức,không có chỗ phát tiết, nghe nói tình hìnhởbên phía kim điệnnhanh chóng cho người đi đến kim điện trước.

Mộ Hoài dùng thời gian rất dài, mới giải quyết xong tiểu yêu tinh còn thừa, chuẩn bị đi tìm Minh Thù.

Nhưng mà hắn vừa mới xoay người, chỉ thấy thái tử ôm một người từ đằng xa đi đến, sắc mặthắn không biết nên nói là bi thương hay là tuyệt vọng, chỉ có một đầu trắng xóa như sương tuyết chói mắt.

"Nàng..."

Giọng nóiMộ Hoài có chút khô khốc, đêm qua nhìn thấy nàng còn tốt mà.

"Lúcta tìm được nàng, nàng đã chết."

Giọng nói thái tử khàn khàn.

Mộ Hoài sửng sốt một chút.

Sau đó nghĩ, chắc hẳn là nàng tìm được phương pháp trở về.

Thế nhưng,ngay cả câu chào cũng không nói, có phải hơi quá đáng không.

Thái tử ôm người rời đi, kiên định đi về phía xa xa trong ánh sáng bao phủ, hìnhảnh đơnđộc.

Mộ Hoài im lặngnhìn thái tử biến mất trong ánh sáng.

Trong lòng cực kỳ bình tĩnh.

Nhưng mà...

Không hiểu sao có chút lạnh.

...

Minh Thù trở lại căn phòng mây trắng, trước tiên dùng sức lắc đầu.

Tuyệt đối không phải nàng đi tìm cái chết, là thọ mệnh thân thể này đã hết mà thôi.

Chết như thế nào?

Nàng chỉ là ở trên núi bắt một con gà, rõ ràng đã xác định không có độc, nhưng cuối cùng vẫn là bị độc chết.

Trẫm yêu cầu giải phẫu!

Thế này không khoa học!

[Ký chủ, cô có ổn không?]

Mấy ngày nay ký chủ biểu hiện quá mức kỳ lạ.

"Tốt vô cùng nha."

Giọng nói Minh Thù nhẹ nhàng.

"Hài Hòa Hiệu, vì sao ngươi chọn thân thể cho tađều sẽ chết sớm?"

Không thể để trẫm sống lâu thêm một giây sao?

[Trời đố kịanh tài.]

Minh Thù: "..."

Trẫm không còn lời nào để nói.

Vài đám mây bay đến trước mặt Minh Thù tạo thành màn hình, mặt trên chậm rãi quét tư liệu của nàng.

Họ tên: Minh Thù

Giá trị thù hận: 22000

Nhiệm vụ nhánh: Hoàn thành

Lại tăng thêm một phần.

Nhưng khoảng cáchtrăm ngànđại quân còn rất xa xôi.

[Ký chủ không cần nghỉ ngơi sao?]

Hài Hòa Hiệu hơi sợ Minh Thù bị kích thích gì, chủ động hỏi.

"Nghỉ cái gì mà nghỉ, không giantiếp theo."

...

Cùnglà gian phòng màu trắng, thiếu niên từ trong khoang thuyền trong suốt tỉnh lại, vừa mở mắt liền thấy ba gương mặt quen thuộc chen chen trước mặt hắn.

Hai nam một nữ.

"Ta trở lại các người liền trưngmặt mình ra? Muốn bán à?"

Thiếu niên trêu tức.

"Ngươi nhất định phải chết."

Người vây xem số một,nhìn có chút hả hê.

"Lần này ngươi gây họa, không thể tùy tiện cho qua."

Người vây xem số hai, tiếp tục nhìn có chút hả hê.

"Ai nha, không cần nói như vậy mà, để hắn khóc một chút, nếu không một lúc nữakhông có chỗ mà khóc."

Người vây xem số ba,không có ý tốt.

Thiếu niên từ trong khoang thuyền trong suốt,xoay người đứng lên, chỉnh sửa quần áo trắng tinh trên người:

"Ngại quá, tiền thưởng tháng này của các ngươi sợ rằng phải như ném đá trên sông rồi."

Đoàn ngườivây xem: "..."

Bọn họ là chung đội, nhiệm vụ hắn thất bại,đội ngũ của bọn họcũng phải chịu liên lụy.

Cũng là bởi vì hắn, dẫn dắt nhóm của họ đến cuối tháng.

Tháng nào cũng chót! Tháng nào cũng chót! Trừ khi, hắnkhông có một nhiệm vụ, tiền thưởng không bị ràng buộc với họ.

"Tôi sẽ cố gắng hết sức, để giúp mọi ngườikhông có tiền thưởng mỗi tháng."

Thiếu niên cười rất kém.

Người xemsố mộtnghiến răng:"Tên khốn nào đặt ra luật lệ?"

Người xem đột nhiên nhìn vào cánh cửa.

Ngườiđến là một người đàn ông mặc một bộ com-lê,hắncó mái tóc vàng dài và đượcbuộc bởi một sợi dây màu đỏ.

Vào lúc này,người đàn ông đẹp trainhìn họmột cách trống rỗng.

Đội ngũ người xem đã nuốt nước miếng một cáchkhó khăn.

"Cục... Thư ký, làm thế nào anhđến?"

"Cậukhông hài lòng với các quy định mà tôi đặt ra?"

Những người xem đã hợp sức và vẫy tay với nhau.

Trân trọng và khen ngợi: "Không, không, nó rất tốt. Quy địnhcủa anhlà hoàn hảo."

Cô gái tóc vàng xinh đẹp vẫy tay chào họvà đám đông lao ra vẫyđuôi.

Sợ hãi đến chết.

Người thiếuniên dựa vào cabin trong suốt. Người đàn ông xinh đẹp tóc vàng đóng cửa lại, nhìn vào cậu thiếu niên và đi thẳng đến chủ đề:

"Có một nhiệm vụ đòi hỏi cậuphải làm điều đó."

Cậuthiếu niên chớp mắt, hơi ngạc nhiên:"Anh không trừng phạt tôi sao? Dải ngân hàđã nổ tung?"

"Nó chưa xong à?"

"Cậukhông sợ rằngtôi đã làm công việc của tôi. Tôi không quan tâm."

Thiếu niên huýt sáo.

"Mang theo hệ thống của cậuđể nâng cấp, quay lại và cung cấp cho cậuthông tin."

Người đàn ông tóc vàng quay lại và dừng lại ở cửa.

"Cậuchỉ có hai lựa chọn cho nhiệm vụ này. Giết mục tiêu nhiệm vụ hoặc để cho mục tiêu nhiệm vụ rơi vào tình yêu với cậu."

"Này, anhcó chắc anhkhông chơitôi?"

Cậuthiếu niên hét vào người đàn ôngtóc vàng.

Giết mục tiêu nhiệm vụ hoặc để chomục tiêu nhiệm vụ rơi vào tình yêu với anh ta. Đây không phải là nhiệm vụ của Bộ sửa chữa hay Bộ di chuyểnsao?

Khuôn mặt tóc vàng hơi lệch sang một bên, để lại thiếu niên một bênkhuôn mặt.

Thiếu niên đứng bênhông. Thật tuyệt!

Mặt phẳng thứ tư kết thúc.

Tiểu Tiên Nữ: "Chiến lược thực sự chỉ mới bắt đầu, ha ha. Có ngoại truyện về hoàng tử, không viết không viết..."

***

(*) Đồng quy vô tận: cùng nhau chết.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh

dtv-ebook.com

Chương 132: Bút Ký Zombie (1)

#Tiêuđề mạt thế: Diệp Miểu nói chuyệnkhông hợp liền đánh người.#

"Phải làm sao đây, bên ngoài tất cả đều là zombie, anh mau nghĩ cách đi, nếu không chúng ta sẽ chết ở đây mất."

Cô gái trẻ đội mũ lưỡi trainíu cánh tay nam sinh bên cạnh, móng tay bấu vào da thịt cậu tacó thể thấy được tơ máu.

"Khỉ thật, anhbiết làm sao được, buông ra."

Nam sinh tức giận,đập vào mũ lưỡi trai của nữ sinhchỉ tay vào mặt cô, mắng lớn:

"Em muốn hại chết chúng ta đấy à?Bọnđồ chơi này ngửi thấymùi máu,có khác nào uống thuốc kích thích đâu."

Nữ sinh chưa từng bị mắng như thế, ngẩn người tại chỗ.

Chỗ này có không ít người, khoảng mười mấy ngườiđều mặcđồng phục của một trường học, trên mặt mỗi người đều toát lên vẻ bi thương, tuyệt vọng.

Không lâu trước đó,mạt thế buông xuống.

Con người bỗng biến thànhkhông khác gì mấy con zombie có xác không hồn trên ti vi, gặp người làcắn, người bị cắn sẽ biến thành zombie tiếp tục cắn người, tạo thành một vòng luẩnquẩn như vậy.

Nhưngcó người bị cắn, sẽ không biến thành zombie, mà sẽ có những dị năng riêng.

Mọi chuyện diễn ra y như trong tiểu thuyết, trên ti vi vậy.

Toàn bộ trật tự của thế giới văn minh bắt đầu sụp đổ.

Bọn họđều là học sinh của một trường cấp ba, lúc đầu trốn ở căn tin trường. Tuy nhiên, khimạt thế bắt đầu là cuối tuần, đồ ăn trong căn tin không còn nhiều lắmnhanh chóng hao hết. Họphải nghĩ cách để ra được bên ngoàitrường.

Vốn dĩ khi bắt đầurời trường vẫn cònhơn hai mươi người, sau khi rời trườngmột mạch chạy đi nơi khác, cuối cùng cũng chỉ còn lại mười hai người.

Còn thành phố này, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủithoáng chốcđã biến thành hoang tàn.

Nam sinh tứcgiận kia, trước khi mạt thế là một người có tiếngtrong trường, hiện tạicũng là người đứng đầu đội ngũ này. Nữ sinh mũ lưỡi trai bị la, chính là bạn gái của hắn.

Vì tìm đồ dùng, bọn họ bị nhốt tại một siêu thị, đã bị cướp sạch đồ đạc.

Trên lầu bị phá hỏng, dưới lầu tụ tập hơn mười zombie, ngăn cản zombie chỉ có một cánh cửa sắt có thể bị phá hủy bất cứ lúc nào.

"Tôi không muốn chết ở đây."

"Mẹ kiếp, ai muốn chết ở đây chứ,mạt thế chết tiệt, rốt cuộc sao lại xảy ra chuyện này chứ."

"Tôi muốn về nhà."

Mọi người trong nhóm đều có chút suy sụp.Mấy ngày nay, mỗi một giâythần kinh bọn họ đều phải căng ra, nằm trong tình trạng lo lắng cao độ,không cóđược cảm giác thư giãn dù chỉ một phút. Rất nhiều người đã đạt đến giới hạn chịu đựng..

"Được rồi!"

Nam sinh hét lớn: "Khóc lóc thì có ích gì, khóc thì có thể ra ngoài được sao? Mẹ kiếp, muốn sống thì im lặngđi."

Không gian dần dần yên tĩnh lại, tất cả mọi người đều nhìn về phía nam sinh.

Nam sinh hétxong cũng suy yếu, dựa vào tường hút thuốc:

"Mọi người tiết kiệm chút sức lực đi."

Trong nhóm, một nữ sinh mang ba lô đi đến bên cửa sổ siêu thị, lạnh lùng nói:

"Từ chỗ này có thể đi ra được, nhìn thấy không?"

Mọi người theo bản năng,nhìn sang hướng nữ sinh kia chỉ.

Đối diện dường như đang thi công, có một loạt giàn giáo chưa dỡ bỏ, cách chỗ bọn họ chỉ xa hơn một mét.

"Ninh Nhạc cậu nói nghe dễ thật đấy, cậu có giỏi thì nhảy qua cho chúng tôixem."

Người đội mũ lưỡi trai cầm đầu các nữ sinh,bắt nạtcô gái mang ba lô:

"Còn nữa,ở đây là A Thần dẫn đầu,từ lúc nào đã đến lượtcậu nói?"

Ninh Nhạc liếc mắt nhìn nữ sinh kia, sắc mặtlạnhlùng: "Tôi chỉmuốnnói cho các cậu biết, là có cáchrời khỏi nơi này, còn cónghe hay không lại là chuyện của các cậu."

"Cậu..."

"Các người đừng ồn ào nữa, lúc này còn ầm ĩ cái gì. Ở đây cách xa như vậy, nam sinh chúng ta có thể nhảy qua, nhưng nữ sinh thì..."

Các nam sinh nhíu mày: "Anh Thần, anh thấy sao?"

"Có thể nhảy qua thì nhảy trước, sau đó dựng một cái cầu đơn giản, chắclà có thể đi qua."

Thần nhanh chóng chóng lên tiếng: "Đi qua thì may ra còn sống, ở lại sẽ chỉ có đường chết mà thôi!"

"Chuyện này..."

"Liều mạng thôi!"

Trong nhóm,ngoài nam sinh ra, còn có không ít nữ sinh. Nhìn khoảng cách gần một mét,bọn họôm nhau run rẩy, khoảng cách xa như vậy, làm sao mà qua được chứ.

Nam sinh có sức bật tương đối tốt, nênnhảy qua trước. Khoảng cách một métnày, đối với nam sinh mà nói không thành vấn đề, vấn đề chủ yếu vẫn là các nữ sinh.

Thần bảobọn họ phá hủy các giá trong siêu thị, mắc sang đối diện. Nam sinh ở đối diện đỡ giá cho các nữ sinh đi qua. Lúcđầu, các nữ sinh rất sợ, nhưng cuối cùng dưới sự uy hiếp của Thần, tất cả mọi người đều đã qua được.

Cuối cùng chỉ còn lại mình Ninh Nhạc.

Ninh Nhạc mới vừa leo lên trên cửa sổ, chuẩn bị đạp lên cái giá để điqua.

Một nữ sinh ở đối diệnđột nhiên một cước đá văng cái giá của siêu thị, giá siêu thị lật nghiêng, lăn xuống, đập xuống đất tạo tiếng độngrất lớn.

"A."

Nữ sinh vừa mới đạp kia sợ hãi, lắp bắp giải thích: "Tôi... Tôi không cố ý."

"Đồ ở trên cao rơixuống sẽ làm chết người đó, cho dù không đập trúng người, rơi vào cỏ cây cũng không tốt chút nào."

Ninh Nhạc còn chưa nói gì, phía dưới liền vang lên giọn nóithanh thúy, trong lúc mơ hồ còn có thể nghe ra trong tiếng nói,còn có ý cười.

Mọi người đồng thời nhìn xuống.Chỉ thấy ở phía dưới là một chiếc xe bẩn thỉu.

Trong xe,có người vươn đầu ra, là một cô gái tóc ngắn, mặc một chiếcáo da, phíatrên còn có vật kim loại chói mắtrũ xuống. Nhìn là biết cách ăn mặc của kiểu con gái ăn chơi.

Nhưng gương mặt đó rất gọn gàng, mắt ngọc mày ngài, có thể gọilà một mỹ nữ.

Cô gái ghé qua cửa sổ xe, hơi ngửa đầu nhìn bọn họ, đôi mắtnhấp nháy tươi sáng, khiến người ta thấy như là một convật hiền lành,vô hại.

Chiếc xe rõ ràng là vẫn đậu ở đó,cửa sổ xe mở, có thể nhìn thấy bên trong có không ít đồ ăn vặt,đủ màu sắc.

Nữ sinh lấy một túi khoai nằm bên cạnh mở ra, nói xa xôi: "Chỗnày cũng chỉ cách ba mét, phía dưới còn có lều bạt, tôi nói chứ, các người dựng cầu làm cái gì, nhảy luôn xuống đâycó phải tốt hơn không?"

"Cô là ai?"

Ba mét caonhư thế, cô nói nhảy là nhảy được chắc!

Người này không phải là ai khác, chính là Minh Thù.

"Chạy nạn đã khó khăn như thế, còn ra vẻ đấng cứu thế.Có mơ mộng hão huyền,cũng chẳng làm giống như các người được."

Nếu nói đến "chúa cứu thế" thì chính là Ninh Nhạc ở đối diện.

Nữ chính giảlầnnày chính là Ninh Nhạc.

Cô ta không phải sống lại, cũng chẳng phải xuyên qua, lại càng không phải xuyên sách.

Cô ta chính là đến từ hành tinh khác.

Cao thật sao?

Ninh Nhạc là một người ngoài hành tinh, chiếm lấythân thể của người có tênNinh Nhạc.

Ở hành tinh củamình,thân phận của cô ta cực kỳ thấp, bị người khác ức hiếp. Thế nhưng, ở nơi nàyso với con người yếu ớt, cô ta chính là kẻ mạnh.

Là người ngoài hành tinh bị bắt nạt đã lâu, đột nhiên trở thành ngườiđược mọi người tôn kính, sựtự tin càng gia tăng, đồng thời cũng mang theo một chút dã tâm (*).

Cô ta lung lạc lòng người, xây dựng đội ngũ cho mình, từng bước ở mạt thế xưng vương xưng bá.

Người không phục cô ta, không phải bị ném cho zombiethì cũng là bịgiết chết.

Bởi vì sự xuất hiện của cô ta,màcốt truyện của toàn bộ thế giới xảy ra thay đổilong trời lở đất, cuối cùng nam nữ chính, người chết, kẻ tàn tật.

Người ngoài hành tinh trở thành kẻ chiến thắng cuối cùng ở mạt thế.Có thể đại khái tổng kết bằng một câu là...Lịch sử trưởng thành của vai chính đen tối.

Mà cơthể này của Minh Thù tênlà Diệp Miểu.

Cha Diệp Miểu là thủ trưởng quân khu nào đó. Tuy mẹ mất sớm, cha quanh năm không thấy mặt,nhưng quan hệ cha con cũng không căng thẳng lắm. Trước khi mạt thế tới, Diệp Miểu cùng đám bạn hư đốn uống rượu say mèm ở khách sạn, lúc tỉnh lại mạt thế đã bắt đầu.

Diệp Miểu thức tỉnh dị năng. Tuy rằng không phải dị năng đặc biệt, nhưng lại là dị năng hệ hỏa,có lực sát thương rất lớn.

Diệp Miểu đến căn cứ tìm cha. Dựa vào uy tín của cha ở căn cứ, Diệp Miểu ở mạt thế lăn lê bò trườn, tạo ra được một chút thành tích.

***

(*) Dã tâm:Lòng dạ hiểm độc, chuyên mưu việc hại người để hưởng lợi.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 133: Bút Ký Zombie (2)

Diệp Miểu xuất hiệntương đối muộn.Khi cô gặp Ninh Nhạc, Diệp Miểu đã có chút tiếng tăm trong căn cứ.

Ninh Nhạc vừa vào căn cứ,đãcó vài lần nhắm vào Diệp Miểu, đã có mấy nhiệm vụ làmDiệp Miểu tổn thất nghiêm trọng.

Bởi vì ôngDiệp yêu thương con gái, ông luôn che chở cho Diệp Miểu, nênquan hệ giữa ông Diệp và Ninh Nhạc ngày càng xấu đi, dẫn đến Ninh Nhạc bị đuổi khỏi căn cứ.

Ninh Nhạc tức giận, sau khi rời đitính toántìm cách để zombie tấn công căn cứ, cha Diệp Miểu chết thảm trong miệng zombie.

Diệp Miểu biết Ninh Nhạc gây nên, muốn tìm Ninh Nhạc báo thù. Nhưng lúc này, trong căn cứthừa dịp cha cô qua đời, đột nhiên có kẻ phản bội, mang theo lượng lớn vũ khí và vật tư rời khỏi căn cứ, khiến căn cứ rơi vào nguy hiểm.

Diệp Miểu biết là do Ninh Nhạc làm dao động những người đó, nhưng cô không có cách nào đểngăn cản. Trong lòng tràn ngập hận thù, cô chỉ còn cách cầm vũ khí chiến đấu với lần tấn công thứ hai của lũ zombie.

Trong tình trạng zombie thì nhiều mà tài nguyên thì thiếu thốn, lại không có người tiếp viện,nên căn cứ của Diệp Miểu bị tiêu diệt toàn quân.

Diệp Miểu bị zombie cắn nhưng lại không bị biến thành zombie, cô phát hiện mình có năng lực khống chế zombie. Dooán hận Ninh Nhạc, đãtổ chức zombie vây hãmtấn công Ninh Nhạc.

Có thể nói Diệp Miểu chính là trùm phảndiện sau cùng.

Đương nhiên,cuối cùng vẫnlà Ninh Nhạc đánh bại Diệp Miểu, thành lập trật tự mới, trở thành vua nơimạt thế.

Cốt truyện này cũng là bay lên tận tầng sáu.

Người ngoài hành tinh như Ninh Nhạc, có thể sánh ngang vớithủ đoạn độc ác củanữ chính giả sống lại, xuyên qua.

Cốt truyện có tính khiêu chiến, thật thú vị!

...

"Grào!"

"Loảng xoảng!"

"A..."

Giá siêu thị rơi xuống, tạo nên âm thanhrất lớn, đã khiến các zombie chú ývây quanh cửa chính.

Minh Thù đỗ xe ở một ngõ nhỏ, một phíacó một cánh cửa sắt lung lay sắp bị phá hỏng, một phíacó thể lái ra ngoài, nhưng lúc này đã có zombie chạy tới.

Mà ở cửa sắt bên kia cũng đã có zombie đang phá cửa.

Từ trong khe cửa, có thể thấy zombie với lànda xám xanh,cùng với các vết máu khiến cho người khác phải buồn nôn.

"Các người còn không mau chạy đi."

Minh Thù chống cằm nhìn nhóm người ở phíatrên.

"Cô không phải còn nguy hiểm hơn bọn tôi sao?"

Tốt xấu gì bọn họ cũng đang ở phía trên, hiện tạikhả năngleo trèo của zombie rất kém, bọn họ tạm thời coi như an toàn.

Minh Thù nhún nhún vai, mỉm cười đóng cửa xe lại.

Nhóm ngườiở phía trên không thấy cô lái xe đi, zombie nhào lên xe, nhưng bọn chúng lại nhanh chóng bỏ mặc chiếc xe ở phía sau, rống giận với nhóm người ở phía trên.

"Chuyện gì... Thế này?"

Tại sao, zombie lại không có hứng thú với xe của cô ta?

Minh Thù gục trên tay lái, ăn miếng khoai, nhìn nhóm người phía trên vì sợ hãi mà co thành một cục.

Dựa theo cốt truyện, nguyên chủ lẽ ra phảiđi thủ đôtìm ông Diệp, lúc Minh Thù tỉnh lại, Diệp Miểu cũng thật là đang từ ngoại thành đi tìm cha.

Nhưng cô lại quay trở lại.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Đi kiếm đồ ăn.

Giai đoạn đầu mạt thế đi kiếmđồ đạcdễ dàng hơn nhiều,so với khi cuối mạt thế. Vậy nên, nếu bây giờ không nỗ lực đi kiếmđồ ăn, sau này chỉ có nước chết đói.

Đêm qua,cô dừng xe ở chỗ này, vốn dự định vào trong siêu thị này xem, không ngờ là bên trong đã có người, hơn nữa còn là nữ chính giả, cho nên cô liềnở bên ngoài chờxem náo nhiệt.

"Không được, chúng ta phải quay lại, bên này không đi xuống được."

Thần qua bên kia xem xét,đột nhiên quay lại.

Vừa nãy,bọn họ đứng ở siêu thị bên kia nhìn thì không thấy, bây giờ liếc mắt làthấy đường đi qua bên kia đã bị sụp, bề ngang quá lớn, không thể nhảy qua. Muốn đi xuống phía dưới, chỉ có thể nhảy xuống. Nhưng ở phía dưới toàn là zombie, nhảy xuốngkhông cần nghi ngờ gì, chính là tự tìm chỗ chết.

Hơn nữa ngoài những zombie đang khua chân múa tay bên dưới,mấy cái giá này không ổn định, có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

"Sao mà qua được đây!"

Nữ sinh đội mũ lưỡi trai kêu to: "Ninh Nhạc, cậu còn đứng đó làm gì, nhanh bắc cầu qua đi, để chúng tớquay lại."

Ninh Nhạc lạnh lùng nhìn, nếu như nhìn kỹcó thể phát hiện ra hàm ý trong mắt cô ta.

Đừng nói lànữ chính giả Ninh Nhạc không giúp đỡ, nếu nhưmột người thường mà bị đối xử như vừa rồi, xem ra đối mặt với tình huống này cũng phải đắn đo, xem xét một chút.

"Ninh Nhạc, cậu đứng đó làm gì, nhanh lên chút đi!"

"A!"

Zombie gây tác độngquá mạnh, cái giá lay động, một số người sợ đến thét chói tai.

"Ninh Nhạc!"

"Các người đừng ồn ào, cô ta chắc chắn sẽ không giúp các người đâu, sức lực ấythà rằng để nghĩ xem nên chạy thoát như thế nào còn hơn."

Giọngnói của Minh Thù truyền ra từ loa xe, kèm theo âm thanh răngrắc kỳ quái.

Lúc này, mọi người mới phát hiện, xe cô lái là xe quân sự.

Vì cô đột nhiên xuất hiện,nên thu hútmột số zombie đi về phía chiếc xe, nhưng các zombie lại nhanh chóng tản ra lần thứ hai, chúng không hề có chút hứng thú nào với chiếc xe ấy.

Tà môn mà.

Nhưng Ninh Nhạc nhìn ra chút manh mối, thứ bẩn thỉu dính trên xe, chắc là máu zombie, zombiechỉ có thính giác và khứu giác.

Nữ sinh đang ngồi ở trong xe bên dưới kia, có lẽ cũng đáng để lôi kéo một chút...

Thần khẽ cắn môi, nhìn Ninh Nhạc bên kia vẫn không có hành độnggì, lớn tiếng hét:

"Nhảy!"

Các nam sinh khá nhanh nhảy về chỗ cũ. Ninh Nhạc đilui vài bước, không ngăn cản bọn họ, thế nhưng nam sinh thứ hai bởi vì thao tác sai sót, rớt xuống.

Rơi trực tiếp vào lũ zombie, nháy mắt đã bị phân thây.

Nhìn cảnh tượng ấy, người phía trên sợ hãi cực độ, bản năng sinh tồn chi phối bọn họ tiếp tục nhảy trở lại, các nữ sinh không dám nhảy, chỉ có thể chờ những nam sinh một lần nữa bắc "cầu".

Nhưng lần này không giống lần trước, độ khó cao hơnvì "cầu"lắc lư, các nữ sinh thét chói tai, càng làm zombie phía dưới không ngừng hưng phấn,nỗ lực lắc cái giá, do đódao động càng mạnh hơn.

"Tôi không dám..."

Nữ sinh mang mũ lưỡi trai khóc lóc,lắc đầu, ôm cái giá bên cạnh không buông tay:

"Tôi không muốn, tôi không muốn qua như thế này."

"Không xong rồi, cửa lầu dưới cũng bị phá hủy." Người bên siêu thị hét lớn.

Tất cả mọi người hoảng hốt.

Tầng dưới siêu thị có hơn mười con zombie, mấy con này mà xông lên, liệu họ sống được sao?

Trong lúc nguy cấp, một tiếng súng vang lên.

Tiếp theo là tiếng nổ mạnh kịch liệt.

Đám zombie nghe được âm thanh lớn hơn, một số đã chạy sang nơi phát ra âm thanh, nhưng vẫn còn có rất nhiều zombie vây quanh chỗ này.

"Suỵt, đừng lên tiếng."

Thần bảo nữ sinh im lặng.

Tiếng nổ mạnh ở xa xa vẫn còn tiếp tục, đám zombie chần chừ, không nghe được âm thanh ở phíanày, cuối cùng đa số đều chạy đi, chỉ còn rải rác vài con không đi.

Minh Thù từ kính chiếu hậu, thấy zombie đi về phía sau, có một chiếc xe tiến lại gần.

Haizz, vẫn còn có quân đội.

Giai đoạn đầu mạt thế, quân nhân còn tương đối tin cậy, đặc biệt lúcvừa mới bùngphát, quân đội sẽ phái người đi tìm kiếm người còn sống sót.

Quân đội được huấn luyện nghiêm chỉnh, giải quyếtthi thể còn sót lại.

"Mau xuống, nắm bắtthời gian rời khỏi chỗ này." Người đàn ôngmặc đồ rằn ri tiến lênngoắc tay.

Có lẽ là do khí thế đặc biệt của quân nhân, đám học sinh này không dám nhiều lời, làmtheo sự chỉ huyngồi vào trong xe, sống sót sau tai nạn, ôm đầu bật khóc.Ninh Nhạc bình tĩnh lên xe.

"Các người có còn ai sống sót nữa không?"

Người đàn ôngvừa chỉ huy hỏi Ninh Nhạc là người lên xe sau cùng. Nói chung, nhìn côta có vẻ khá bình tĩnh, cònnhững người khác hiện tại không phải đang khóc rống lên, thìcũng là sợ run bần bật.

Ninh Nhạc chần chừ, chỉ về phía Minh Thù.

Người đàn ôngliếc mắt nhìn chiếcxe, lập tứcnhíu mày, chuẩn bị vũ khí xong xuôiđi về phíaxe của Minh Thù.

Mùi trên xe rất khó ngửi, người đàn ông quan sát một lát, xác định bên trong là người sống mới gõ cửa xe.

Minh Thù mởkính xe xuống, lộ ra gương mặt trắng nõn, cười tủm tỉm chào hỏi:

"Xin chào."

Nhìn khuôn mặt tươi cười ấy, thiếu chút nữa người đàn ông đã cho cô một phát súng.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 134: Bút Ký Zombie (3)

Trong tình hìnhnhư hiện nay, đột nhiên lại gặpmột khuôn mặt tươi cười, thật sự là đáng sợ không khác gì gặp phải zombie.

Người đàn ôngliếc mắt nhìn Minh Thù trong xe. Đâylà một xe quân dụng, không biết cô lấy từ đâu ra. Bên trong rất sạch sẽ, thậm chí còn thoang thoảng hương thơmnhàn nhạt, bên cạnh ghế lái còn bày ra một ít đồăn vặt.

"Có láixe được không?"

Người đàn ôngthu lạiánhnhìn, giắt lại súng vềbên hông, không nói một câu lãng phí nào:

"Không cần xuống xe, đemtheo đồ của cô, đi vào giữa đoàn xe của chúng tôi."

"Được, không làm phiền đội trưởngnữa."

"Đi, lái xe ra giữa."

Người đàn ôngchỉ chỉ đoàn xe của bọn họ, để bọn họ nhường một vị trí cho Minh Thù.

Minh Thù nhìnNinh Nhạc trên chiếc xe kia, muốn lấygiá trị thù hận từnữ chính giả, cô không thể chơi một mình, nênkhông từ chốiđề nghị của người đàn ông đó.

Trước khi người đàn ôngrời khỏi xe của Minh Thù, dường như nhìn thấy bên cạnh ghế láicócục gì đó động đậy. Đợi đến khi hắn muốn nhìn kỹ, cửa xe đã đóng, ngăn cản tầm nhìn.

Minh Thù lái xe đi vào phía đoàn xe. Đội quânnày hình như là ởthành phố bên cạnh. Bọn họ nhậnlệnh đi tìm kiếm người còn sống sót, nhưng đi tới đây hầu như không ai dám đi về phía trước nữa.

Bọn họ đưa người sống sótđến một tòa nhà tương đối an toàn. Ởđây, không có chướng ngại gì, khi xuất hiện tình huống bất ngờ, rất dễ chạy trốn.

Minh Thù ở trong xe không nhúc nhích, thú nhỏ cuộn thành một cụcngồi xổm bên túi khoai, giống như chuột giữ gạo khư khư, không ngừng đem khoai bỏ vào miệng, âm thanh rômrốp không ngừng vang lên bên tai.

Ngon quá, ngon quá, ngon quá!

Thú nhỏmải mê ăn, không chú ý trênđỉnh đầu có một bàn tay to bao phủ.

Minh Thù đánh thú nhỏ một trận tơi bời.

Đánh ta làm gì?

Ngươi điên rồi!

Quai hàm thú nhỏ phình to, nó đang ăn ngon tự dưng bị đánh một trận, thật tức mà.

"Cốc cốc."

Ngoài cửa xe có người đứng.

Thú nhỏnhân cơ hội trốn khỏi tay Minh Thù, lăn vào đống đồ ăn, ngay cả một cọng lông cũng không lộ ra.Nó muốn ăn sạch đồ ăn vặt của cô.

Mình Thù liếc mắt nhìn, hạ kính xe xuống, nụ cười xuất hiện trong nháy mắt:

"Có việc gì sao?"

"Cô không xuống xe à?"

Người nàylà người đàn ôngkhi nãy, ánh mắt hắn đảo qua trong xe, túi khoai ghế bên cạnh tay lái đãkhông thấy cái cục động đậy,mà khi nãy hắn thấy đâu nữa.

Chắc là nhìn nhầm.

Minh Thù cong môi: "Xuống xe làm gì?"

"Tối nay phải nghỉ ngơi ở chỗ này, tất cả mọi người sẽ ở cùng một chỗ, cô ở trong xe không an toàn."

Người đàn ôngnhanh chóng nói: "Thu dọnđồ đạccủa cô, đitheo mọi người vào trong.Nếu không, gặp chuyện không may chúng tôikhông chịu trách nhiệm."

"Ừm."

Người đàn ông nhíu chặt lông mày, cô gái này nhìn thì có vẻchưa tới hai mươi, nhưng lại giống như ngườilăn lộn xã hội nhiều năm, khi nhìn người khác luôn có ý cười, không nhìn ra được suy nghĩcủa cô.Quả thật là rất quái lạ.

"Nhanh vào đi."

Người đàn ôngnói xongnhững lời này, xoay người cùng những người khác nói chuyện.

Minh Thù gục trên tay lái, nhìn bóng lưng người đànông. Nghe ý địnhcủa bọn họ, chắc là muốn tập hợp một tiểu đội để trở về thành phố đây mà.

Bọn họ còn có nhiệm vụ, phải nghĩ cách cứu viện mấy nhân vật quan trọng.Ban ngày đã cứu ra mấy người thuộc mục tiêu nhiệm vụ, nhưng vẫn còn thiếu hai người. Vìtới gần trung tâm thành phố, đa phần bộ đội đi qua đều rất dễ gặp zombie cản đường, nên bọn họ quyết định phái một tiểu đội đi.

Đội quânnày nhìn là biết ngay là những thành viênchủ chốt. Người tênlà Phàn đội trưởng kia, chính là người tự mình dẫn dắt cả đội.

"Tôi đi cùng các anh."

Ninh Nhạc không biết ở đâu nhảy ra, không đợi người đàn ôngtrả lời, nhanh chóng giới thiệu ưu thế của mình:

"Nơicác anh muốn đi tôi rất quen thuộc, có tôi dẫn đườngcác anh sẽ nhanh hơn nhiều."

"Cô gái, chúng tôi không phải làđi chơi đâu."

"Đúng vậy, chúng tôi đi đều không quan tâm tớisống chết, một cô gái như cô đừng nhúng tay vào."

"Tôi có khả năng tự bảovệ mình."

Ninh Nhạc rấttự tin, cô ta nhỏgiọng: "Tôi có dị năng."

Hai chữ dị năng tựa như sét đánh, nổ tung trên đầu mấy người đó. Phàn đội trưởng cẩn thận hỏi:

"Dị năng? Cô thức tỉnh dị năng rồi ư? Cô có thể khống chế được không?"

Ninh Nhạc gật đầu, cô ta dùgì cũng đến từ nơi văn minh cấp cao, dị năng của cô ta vốn đã có sẵn, dù cho thân thể này không thức tỉnh, cô ta cũng có cáchnhận thức được dị năng này.

Hơn nữa mạt thế mới bắt đầu, vẫn còn rất nhiều người đang tìm cáchsử dụng dị năng.

Ninh Nhạc xòe tay, một cột nước xuất hiện trong tay cô ta, chớp mắt liền biến mất, trở lại như bình thường.

"Cô khống chế dị năng như thế nào?"

Một người trong nhóm lập tứchưng phấn: "Tôi và Phàn đội trưởng tìm rất lâu, cũng chưa tìm ra cách, ngoại trừ ngẫu nhiên có thể sử dụng, bình thường không khác gì không có dị năng. Dùng để đối phó với zombie lại càng là chuyện không thể."

Giai đoạn đầu, mọi người ẩn giấu dị năng tương đối kín đáo. Hiện nay, trong đội ngũ của bọn họ, biết người có dị năng cũng chỉ có hắn và đội trưởng. Để nghiên cứu dị năng, bọn họ hao tổnkhông ít tâm tư, nhưng kết quả cũng không được như ý.

"Thế bây giờ, tôi có thể đi cùng các anh không?"

Ninh Nhạc không trả lời ngay, mà nhìn về phía Phàn đội trưởng.

Phàn đội trưởng im lặngtrong chốc lát, gật đầu:

"Nhưng cô phải nói cho chúng tôi biết, làm sao để khống chế dị năng."

"Được thôi."

Ninh Nhạc sảng khoái đồng ý.

"Phàn đội trưởng, thêm tôi nữa nhé."

Minh Thù ấn còi, nói với người bên kia.

Phàn đội trưởng quay đầu nhìn cô gái nhỏ trong xe, khuôn mặt tươi cười thực chói mắt, làm cho người ta không thể rời mắt.

"Ô, hôm nay là ngày gì... Mà mấy cô gái này lá gan đều lớn như vậy?"

Đàn ông trong đội trêu đùa.

Mấy ngày nay họ gặp mấy đứa bé,đứa nào cũng khóc lóc sướt mướt. Đám người trẻ tuổi bọn họ vừa cứu về,cũng như vậy đấy thôi.

Duy chỉ có hai cô gái này, một lạnh lùng lại biết khống chế dị năng, một thiếu nữ ăn chơimặt tươi cười... Tạm thời không biết cô nàng có kỹ năng gì, nhưng nhìn thì có vẻ là người cũng biết mình biết ta.

Hôm nay quả là một ngày kỳ lạ.

Phàn đội trưởng hỏi: "Cô có thể làm được gì?"

Minh Thù cười đáp: "Thế anh muốn tôi làm gì?"

Phàn đội trưởng coi trọng chiếc xe của Minh Thù. Đây là xe chống đạn, hơn nữa đã được sửa chữa đặc biệt, có thể thích ứng với rất nhiều môi trường địa hìnhkhốcliệt.

Trong thành phố lúc này? Khắp nơi đều bịbỏ hoang, xe thông thường cũng không chạy được nữa rồi.

"Để chỗ ngồi cho mấy người đấy,nhưng màđồ ăn vặt của tôi để ở đây thì không được động vào, động một cái đền một cái."

Minh Thù quyết đoán từ chối.

Mọi người: "..."

"Cô cứ để ở đây đi, cô yên tâm, không ai cướp đồ đạccủa cô đâu."

Phàn đội trưởng bảo đảm.

"Không không không, tôi chẳng đi nữa đâu."

Phải bảo vệ đồ ăn vặt, không đượcđể xảy ra chuyện.

Phàn đội trưởng nghẹn lời, lùi một bậc thương lượng: "Vậy cô lái xe theo đi."

Cô gái này cho hắn cảm giác thậtkỳ lạ. Hắn muốn xem xem, cô gái này định làm gì. Nếu cô có mục đích gì, sớm lộ ra cũng tốt.

"Thế thì được."

Không giành đồ ăn vặt là được.

Ninh Nhạc nhìn về phía Minh Thù, Minh Thù phóng khoáng mỉm cười với cô ta.

Ninh Nhạc lại khẽ vuốt vuốt cằm, chào hỏi qua loa.

Hửm!

Nữ chính giả định làm gì đây?

Lúc trước, Ninh Nhạc luônmượn hơi người có năng lực, để làm lớn mạnh đội ngũ của mình.

Bây giờ,mạt thế mới bắt đầu, Ninh Nhạc đương nhiên không biếtcôlà đại bosstrongtương lai... Vậy mà còn không biết đường coi trọng trẫm đi?

Tư duy của người ngoài hành tinh thật đáng sợ.

Để đồăn vặt của trẫm, không bị người khác hưởng mất, phải nhanh chóng làm cho Ninh Nhạc hận mình thôi.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 135: Bút Ký Zombie (4)

"Đoàng! Đoàng! Đoàng!..."

Trong tiếng súng nổ ra liên tiếp, những chiếc xe mạnh mẽđè lên những đốngvụn vặt trên đường mà chạy,rồi rẽ sang một con đường lớnrộng rãi hơn.

Zombie phía sau gầm gừ đuổi theo.

"Đừng lãng phí đạn."

"Biết rồi."

Tiếng súng phía sau ngưng lại, ba chiếc xe nhanh chóng phóng vụt qua, biến mất trong bóng tối nơi cuối đường.

Đoàn người chính là mấy người nhómMinh Thù.

Tiểu đội của Phàn đội trưởng gồmbốn người, thêm cô và Ninh Nhạc nữa là nhómsáu người.

Minh Thù tự đi xe củamình, phíađội trưởng Phàn cóhai chiếc thìNinh Nhạc và Phàn đội trưởng một xe,còn lại ba người khác cùng đi một xe.

Buổi tối zombie yếu ớt, chậm chạp hơn ban ngày nhiều. Nguyên nhân không rõ là do quang hợp hay làvì những nguyên nhân khác nữa.

Ban đầu, bọn họ sắp xếp để Minh Thù đi giữa, nhưng lúc sau không biết vì sao Minh Thù lại bị lùi lạiphía sau. Khi gặp zombiekhông có thời gian điều chỉnh đội ngũ, nên lúc này xe Minh Thù lại đisau cùng.

Minh Thù nhìn trong kính chiếu hậu tầng tầng lớp lớp thi thể,hơi phiền muộn thở dài:

"Mấy thứ này,khẳng định rất khó ăn."

Thú nhỏngã chổng vó trên ghế cạnh tay lái, đè lên đống đồ ăn vặt, rầm rì.

Chẳng lẽ,cứ đồ ăn ngon là ngươi sẽ ăn sao?

"Sau này có lẽ... Chúng ta thật sự sẽ phải ăn zombie."

Mạt thế chẳng đủ nguồn thức ăn cho cô.

Ta không ăn, muốn ăn thì ngươi đi mà ăn, ta không ăn mấy thứ buồn nôn đó.

Thú nhỏyếu ớt từ chối.

Minh Thù liếc mắt nhìn nó: "Khi nào ngươi mới nói chuyện được đây?"

Mẹ nó, thú nhỏcứ lẩm bẩm một mình, trôngthật ngu xuẩn.

Thú nhỏdùng móng vuốt, xoa xoa bụng nhỏ của mình.

Ta làm sao biết lúc nào sẽ nói chuyện được chứ.

"Ôi, đây là lần đầu tiên ta thấy tiến hóa ngược đấy."

Lúc trước, còn thấy nó nói chuyện, bây giờ một lời cũng chẳng buồn nói.

Thú nhỏtiếp tục rầm rì.

Làm sao mà có thể so sánh ta với thứ khác được chứ? Ta đây là độc nhất vô nhị đấy, hiểu không hả?

Minh Thù cong môi nở nụ cười, đột nhiên cua thật nhanh, lấy thú nhỏném nó đập vào cửa xe kêu "bụp" một tiếng.

Thú nhỏ: "..."

Thú nhỏtuyệt vọng.

Xe phía trước giảm dần tốc độ, cuối cùng dừng lại.

Hìnhnhư có cái gì đó,ngăn cản ở phía trước.

Phàn đội trưởng xuống xe trướccảnh giác nhìn xung quanh, xác định an toànphất tay bảonhững người còn lại xuống xe.

Minh Thù nắmthú nhỏđang giãy giụa cuộn thành một cục rồi nhét vào túi áo, mở cửa xuống xe. Để nó ở trong xechỉ sợ nó lại ăn vụng.

Thú nhỏ: "..."

Muốn cắn chủ.

"Phía trước không đi qua được, có người làm nổ đường."

"Nổ lớn thật đấy."

Minh Thù lui về phía sau nhón chân lên nhìn, bên kia đường xuất hiện một cái hố, xe thật sự là không thể điqua được.

Phàn đội trưởng liếc nhìn Minh Thù, rồi quay đầu hỏi Ninh Nhạc đang đứng dựavào cửa xe:

"Có còn con đường nào có thể đi đến phố Chu Tước nữa

không?"

"Đây là đường gần nhất, phía trước chính là phố Chu Tước rồi."

Ninh Nhạc lãnh đạmnói: "Tôi tìm được đường đi rồi, đi bộ qua đường tắt chỉ mất năm phút thôi. Phố Chu Tước là phố cổ, đường hẹp đi đường vòng sẽ mất thời gian."

Phố Chu Tước?

"Các người muốn đếnphố Chu Tước sao?"

Phàn đội trưởng và những người còn lại đều nhìn Minh Thù, ánh mắt như đang nhìn kẻ ngốc. Lúc lên đường,bọn họ đã nói sẽ đếnphố Chu Tước, cô không để ý bọn họ nói gì sao?

"Người mà chúng tôi muốn tìm có thể đang ở phố Chu Tước."

Phàn đội trưởng hít một hơi thật sâu: "Nhưng cũng có thể là không có ở đó."

"Đừng làm mất thời gian thêm nữa, lát nữa zombie sẽ đến,trước tiên phải quyết định xem đi như thế nào đây?"

Phàn đội trưởng im lặngmột lúc,rồi đề ra phương án:

"Trịnh Diệp, cậu ở lại đây đi, tìm lấy một chỗ bí mật. Những người còn lại theo tôi đi bộ qua."

Phàn đội trưởng nhìn Minh Thù, dường như hỏi cô có đi không.

Minh Thù cười lắc đầu

Phàn đội trưởng cũng không ép buộc cô. Để cô đi theo,chẳng qua làvì trong lúc quan trọng chiếc xe kia có thể ngăn cản zombie, tuy nhiên hiện tại là đi bộ qua bên đó nên xe cũng chẳng dùng

được.

Minh Thù và người tênTrịnh Diệp kia cùng ở lại đây.

"Vậy, trước tiên, trước tiên hãy tìm một chỗ... Nấp đi thôi."

Trịnh Diệp có vẻ không biết cáchgiao tiếp, hơn nữa còn cóchút nhát gan.

Minh Thù nhìn nhìn xung quanh: "Anh tự tìm chỗ nấp đi, tôi đi xung quanh xem thế nào."

"Nhưng mà..."

Minh Thù nhấc chân, đi ngay về phía siêu thị lớn gần đó.

Trịnh Diệp đắn đo một hồi, cuối cùng vẫn theo Minh Thù đi vào.

Siêu thị đã bị cướp qua, nhưng vẫn còn rấtnhiều đồ. Minh Thù tìm một cái túi đeo sau lưng, lấy những thứ có thể ăn, bỏ vào trong đó.

Minh Thù đi thẳng một mạch đến hếtsiêu thị, đến cuối cùng có cánh cửa. Trên cửa dán hai chữ nhà kho, cửa vẫn đóng kínkhông hề bị phá hư tẹo nào.

Nhưng mà không chừng, trong đó lại đang giam giữ một lũ zombie cũng nên.

Minh Thù đưa tay gõ cửa, âm thanhvang lên trong siêu thị hoang vắng thậtchói tai. Trịnh Diệp sợ đến nỗi mồ hôi lạnh túa ra, thấy rõ Minh Thù gõ cửa ở phía sau, hắn ta mới từ từ thở phào.

Nhưng cảm giác này còn chưa dịuxuống, thì lạichợt nghe trong cánh cửa kia truyền ra tiếng gầm nhẹ, tiếp theo là tiếngmóng tay cào cửa.

"Có... Có có có có có có... Zombie."

Trịnh Diệp sợ đến nói lắp bắp.

"Có cửa ngăn rồi, sợ gì nữa."

Minh Thù liếc mắt nhìn hắn, thấy hơi lạ: "Anh không phải là quân nhân sao, vẫn sợ á?"

"Tôi... Tôi chỉ là người trong quân đội, lại lại lại chẳng phải người giết zombie."

Trước mạt thế là thời kỳ hòa bình, không có đánh giết cái gì. Những người như bọn họ, ngoài việcdiễn tập ra vềbản chất chưa từng trải qua chiến trường. Hơn nữa những zombie này kỳ lạ như vậy, dù cho là quân nhân cũng sẽ thấy sợ.

"Giết zombie rất dễ."

"Những thứnày, đánh đánh đánh đánh... Đánh cũng không chết."

Trịnh Diệp khó khăn nuốt một ngụm nước bọt:

"Trừ phiđem bọn chúng nổ tung, nhưng nào nào nào... Có dễ dàng như vậy?"

Quãngthời gian này cũng là do sử dụngthuốc nổ, nếu không về cơ bản, họ chẳng thểđi được đến đây.

Minh Thù lấy tay làm súng, chỉ lên đầu mình, khóe miệng cong lên: "Bắn vào đây này."

Lúc trước, người đàn ôngkia bắn rất thuần thục, không giống với không biết bắn trúng đầu... Sao tên ngốc này lại không biết chứ?

Chắc là ngốc quá đây mà.

Nhưng mà ở giai đoạn đầu mạt thếcó rất nhiều quy luật chưa được tìm ra,màkhông phải ai cũng xem tiểu thuyết,thế nêncó vài người không biết cũng là điều bình thường.

Trịnh Diệp sờ sờ đầu mình, không khỏi nghi ngờ.

Làm nổ đầu? Làm nổ đầu là được thật sao?

Minh Thù bảo Trịnh Diệp lui về phía sau, cô mở cửa kho hàng. Cửa vừa mở lập tức có mùi khó chịu bay ra ngoài. Cùng lúc, có một zombie mặc trang phục quản kho đi ra ngoài.

Zombie gầm nhẹ nhằm về phía Minh Thù.

Súng trong tay Trịnh Diệp nhắm vào đầu zombie. Hắn còn chưa kịp bóp cò, zombie đã lăn đùng ra đất.

Trên đầu nó bất ngờ bị cắm một chiếc đũa, trên đũa vẫn cònnhãn mác hơi lắc lư.

Trịnh Diệp há hốc mồm, thật là lợi hại.

Ngay cả đội trưởng, cũng không thể ở vị tríxa như thếmà có thể phóng đũa cắm vào óc zombie như vậy! Đây chính là võ công trong truyền thuyết rồi!

Minh Thù lấy đèn pin từ trên kệ siêu thị, đá văng zombie ra chỗ khác, bật đèn pinđi vào trong kho hàng.

Trịnh Diệp đuổi sát theo.

"Trời ạ."

Trịnh Diệp vừa đi vào, đã bị dọa cho ngây người.Trong kho, từng kiện hàng xếp thành từng đống. Trước lúc mạt thế, siêu thị này ắt hẳn mới nhập hàng.

Minh Thù hơi suy nghĩ, bóp bóp thú nhỏđang nằm trong túi.

Nhiều đồ ăn vặt như vậy, mà không mang đi được thì thật lãng phí.

Tại sao dị năng mà nguyên chủ thức tỉnh lạilà dị năng hệ hỏa,mà không phải là dị năng không gian cơ chứ!

Mạt thế mà lại không có không gian, thật là khó sống mà!

Khó chịu quá đi.

Minh Thù phiền muộn hồi lâu, đi về phía mấy gian đồ ăn. Mấy thứ này đều chưa bị mở ra, từng thùng từng thùng một được bảo quản thật hoàn hảo.

Minh Thù càng thêm phiền muộn, càng hăng say bóp bóp thú nhỏ.

Ngươi lại còn bóp đến nghiện như thế nữa!

Buôngtay, buôngtay, buông ngay tay ra cho ta!

Thú nhỏxù lông gào thét.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 136: Bút Ký Zombie (5)

"Nhiều đồ như vậy, chúng ta làm sao mang hết được chứ."

So với Minh Thù, Trình Diệp càng thêm phần rối rắm.

Minh Thù đang ngồi trên một cái thùng ăn bánh quy, bớt chútthời gian trả lời Trình Diệp:

"Bảo Ninh Nhạc mang giúp các người đi."

Trịnh Diệp nghi ngờ, nhìn Minh Thù:

"Vì... Vì sao?"

Ninh Nhạc là một cô gái, làm sao giúp họ mang đi được chứ?

Minh Thù cắn một miếng bánh: "Bởi vì cô ta có không gian."

"Không... Không gian?"

Trịnh Diệp hơi sửng sốt, ánh sáng lóe lên trong đầu: "Là là thứ trong tiểu thuyết... Thứ không gian có thể đựng được bất kỳ thứ gì sao?"

Minh Thù nghiêng đầu, một lát sau gật gật: "Ừ."

Ninh Nhạc lànữ chính giả,làm sao có thể không có không gian - một thứ tiêu biểu ở mạt thế chứ.

Nếu không có, thì cô ta không phải lànữ chính giả!

Trịnh Diệp giống như mở ra mười vạn câu hỏi vì sao:

"Đây... Đây cũng là một loại dị năng sao?"

"Có thể xem là như vậy."

"Bên trong cái gì... Cái gì cũng có thể chứa được sao?"

"Không biết."

"Không gian đó lớn lớn... Lớn nhường nào?"

"Không biết."

Trong kho hàng, nữ sinh ăn chơingồi trên thùng hàng ngấu nghiến ăn bánh quy, một người đàn ông bên cạnh lải nhải hỏi tùm lum.

Dù cho nhận được đáp án hay không, cũng chẳng làm hắn ngừng đặtcâu hỏi.

Một tiếng trôi qua, bên ngoài không có bất kỳ động tĩnh gì.

Hai tiếng đồng hồ...

Ba tiếng...

Trước mặt Minh Thù đã chất đống rất nhiều túi thức ăn, bên ngoài vẫn không có động tĩnh gì.

"Tôi... Tôi đi ra ngoài... Đi ra xem thế nào."

Đương nhiên, Trịnh Diệp không dám để một cô gái như Minh Thù ra ngoài, hắn cầm súng ra ngoài kho hàng.

Thế giới bên ngoài là một màuđen kịt vắng vẻ. Trịnh Diệp cẩn thận đi ra ngoài siêu thị, so với lúc họ vào siêu thị không có gì khác cả.

Bọn họ vẫnchưa trở lại.

Trịnh Diệp ở bên ngoài đợi một lúc, sau đó quay lạikho hàngquay sang nói với Minh Thù còn đang ăn:

"Tôi... Chúng ta đợi thêm một giờ, nếu như đội trưởng còn chưa quay trở lại...Tôi...Chúng ta phải đi tìm bọn họ."

"Tùy thôi."

"Chuyện này... Tôi tôi tôi còn chưa hỏi tên cô?"

Trịnh Diệp có chút ngượng ngùng nhìn Minh Thù.

Đèn pin trong tay Minh Thù chiếu về phía hắn, Trịnh Diệp theo bản năng dùng tay cheánh sáng. Minh Thù kéo cánh tay hắn, mạnh mẽ ném hắn vào kệ hàng bên cạnh, hàng trên kệ ầm ầm rớt xuống.

Trịnh Diệp không hề phòng bị, bị thùng hàng đè phía dưới lòng tràn đầy nghi hoặc, không hiểu vì sao Minh Thù lại ra tay.

Nhưngkhi hắn nhìn qua mấy cái thùng, thì thấy zombie đã bị ngã trên mặt đấtlưng hắn toát mồ hôi lạnh.

"Rầm."

Thùng hàng trên người được nhấc ra, thiếu nữ từ trên cao nhìn xuốnghắn, giọng điệunhẹ nhàng không có vẻtức giận:

"Lần sau có muốn chết,cũng xin đừng có kéotôi chết chung."

Gương mặt Trịnh Diệp đỏ bừng, tay chân luống cuống đứng lên, ánhmắt nhìn đến zombie mặc trang phục quản kho, áy náy nói:

"Xin lỗi, tôi không biết nó theo từ lúc nào."

Trịnh Diệp như đứa nhỏ phạm lỗi, không dám nhìn Minh Thù.

Minh Thù ném cái chảo làm vũ khí trong tay, nhẹ nhàng cười cười ngồi xuống tiếp tục ănvặt,cũng không thèm để ý chuyện vừa rồi.

Trịnh Diệp lén nhìnMinh Thù rồi lạinhìn zombie trên đất, tiến lên kéo thi thể ra ngoài kho hàng. Lần này hắn vào kho hàng lấyđồ chặn cửa lại, như vậy zombie sẽ không vào được.

Bọn họ ở kho hàng đợi thêm một giờ, bên ngoài vẫn yên tĩnhkhông một tiếng động.

Trịnh Diệp quyết định, đi tìm nhómngười Phàn đội trưởng.

Minh Thù ôm một đống đồ ăn vặt đứng dậy: "Đi thôi."

"Chúng ta bây giờ không không... Không cần mang nhiều đồ đồ... Đồ như vậy."

Trịnh Diệp thấy Minh Thù mang nhiều đồ ăn vặt như vậy, nhỏ giọng nói:

"Đến khi quay lại, chúng ta có thể đến đây lấy mà."

Minh Thù không để ý đến hắn, ôm đồ ăn vặt nhanh chóng rời kho hàng.

Đừng có mơ đến chuyện làm trẫm và đồ ăn phải xa nhau.

...

Đối với nguyên chủ mà nóiphố Chu Tước không hềxa lạ, đương nhiên Minh Thù cũng không xa lạ gì, nguyên chủ sốngtrên con phố này.

Tiến vào phố Chu Tướcchình như có nhiều zombie hơn, Minh Thù cầm theo chảoai tiến tới làđập một phát, đập rất chuẩn.

Trịnh Diệp ở phía sau nuốt nước bọt.

Lần đầu tiên thấy đánh zombietùy tiện như vậy...

Đúng là ném củ cải mà!

Nếu zombie dễ đánh như vậy, họ còn sợ gì chứ.

Đương nhiên, cô chỉ phụ trách đập zombiebay rachứ khôngđập chết, thế nên Trịnh Diệp đi phía sau nhặt đầu zombie.

"Grào!"

Lại một con zombie từ bên cạnh lao tới, vung chảo qua đầu zombie rắc một cái, xoay một góc chín mươi độvù vù ngã xuống đất.

Ném xong zombie, Minh Thù một cước dẫm nátlưng zombie đang nằm dưới đất. Tay chânzombie vùng vẫy,chỉ có thể phát ra âm thanh "grào grào"chốngcự.

"Anh xác định là bọn họ đến chỗ này chứ?"

Trịnh Diệp dùng sức gật đầu, hắn nhìn số nhà bên cạnh: "308. Chính, chính, chính là căn nhà thứ hai ở phía trước."

308...

Căn thứ hai phía trước?

Đó không phải là 310 sao?

Đợi đã.

Hình như có chỗ nào đó không hợp lý.

Minh Thù bình tĩnhđi đến căn thứ hai phía trước, biển số trước nhà quả nhiên là 310.

Mà nơi đây cô vô cùng quen thuộc.

Nguyên nhân không phải là hắn, mà là nguyên chủ ở nơi này.

Minh Thù hít một hơi thật sâu, gương mặtcười cười: "Các người tới nhà tôi làm gì?"

"A?"

Trịnh Diệp mờ mịt, có chút không biết phảilàm sao: "Cô... Nhà của cô?"

"Cha tôi bảo các người tới sao?"

Minh Thù không đợi Trịnh Diệp phản ứng, chợt thông suốt điểm mấu chốt ở đây. Có thể điều động quân đội đi tìm người,cũng chỉ có người chahay la hét của nguyên chủ mà thôi.

Trong cốt truyện, lúc này nguyên chủ đã sớm rời đi rồi căn bản không gặp được những người này, đương nhiên là sẽ không biết cha cô cũngphái người tới tìm cô.

Nhìn Trình Diệp còn đang ngơ ngẩn, Minh Thù nói: "Tôi là Diệp Miểu, cha tôi là Diệp Kỷ An."

"Diệp thủ trưởng..."

Lúc này Trịnh Diệp mới phản ứng kịp, lắp ba lắp bắp không thể tin: "Cô cô cô... Là là Diệp Miểu."

"Cần xem chứng minh thư không?"

Minh Thù mỉm cười, tuy rằng trên người cô căn bản không hề có chứng minh thư.

"Không... Không không cần."

Trịnh Diệp nhanh chóng lắc đầu.

Diệp Kỷ An ở căn cứ bên thủ đô, mệnh lệnh là truyền xuống từng cấp, từng cấp mộtcòn chưa kịp đưa ảnh chụp thìinternet đã bị cắt đứt.

Thếnên bọn họ chỉ có địa chỉ vớimột cái tên, cũng không biết người bọn họ phải tìm dáng dấp ra sao.

Kết quả, người bọn họ mất bao nhiêu thời gian tìm kiếm, lại đã sớm ở bên cạnh họ từ lâu rồi.

Chuyện này thật là kinh khủng mà.

Trịnh Diệp khôi phụctâm tình: "Cô, cô là Diệp Miểu, cô ở đây rồi, vậy đội trưởng, bọn họ đang nơi đâu?"

Xung quanh đây không có vẻ giống có người đang sinh sống.

Khóa nhà 310 vẫn còn nguyên, xem ra đám người Phàn đội trưởng cũng chưa tớiđây.

Ninh Nhạc sẽ không âm thầm xử đẹp hết bọn họ đấy chứ?

"Vào nhàtrước đã."

Minh Thù mở cửa, để Trịnh Diệp vào trước.

Mẹ nguyên chủ lúc trẻ mắc bệnh qua đời,nên sau khi Diệp Kỷ An đi thủ đô nhậm chức,nhà này chỉ có một mình nguyên chủ ở.

Đối với con gái, Diệp Kỷ An cũng không phải không quan tâm, nhưng với nguyên chủ mà nói chủ yếu là tình trạng "nuôi thả".

Chỉ cần nguyên chủ không làm chuyện bất chính,hoặc làm cường hào ác bá ỷ thế hiếp người, thìông cũng không can thiệp vào chuyện của nguyên chủ.

Sắp xếptrong phòng, so vớitrí nhớ của nguyên chủ lúc sắp rời đi là hoàn toàn giống nhau.

Trịnh Diệp ở phòng khách, thấy tấm ảnh Minh Thù và Diệp Kỷ An chụp chung, hắn không nhận ra Diệp Miểu nhưng Diệp Kỷ An thì hắn nhận ra.

Cái này, không còn phải nghi ngờ gì nữa. Cô chính làDiệp Miểu mà bọn họ đang đi tìm.

Minh Thù tìm thấy trong phòng nguyên chủ một số đồ hữu dụng, tùy tiện nhét vào ba lô lúc trước lấy ở siêu thị. Cô thay một bộ đồ thể thao tương đối bình thườngđi ra ngoài.

"Chúng ta... Bây giờ làm thế nào đây?"

Trịnh Diệp không nghĩ ra được ý gì, chỉ có thể ngồi nhìn Minh Thù.

Minh Thù làmổ trên ghế sô pha: "Chờ thôi. Nếu bọn họ đi tìm tôi, nhất định sẽ tới chỗ này."

"Nhưng mà..."

Đội trưởng, bọn họ sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 137: Bút Ký Zombie (6)

Minh Thù thì ở đó ăn rôm rốp, còn Trình Diệp lạivô cùng lo lắngcứđi qua đi lại trong phòng, thỉnh thoảng lại nhìn ra bên ngoài.

"Anh không thể đứng yênmột chút được sao?Ảnh hưởng đến việc ăn của tôi đấy."

"Tôi... Sốt ruột."

Trịnh Diệp nói: "Đội đội đội... Trưởng bọn họ nhất định là đã xảy ra chuyện, tôi phải đi đi đi... Đi tìm bọn họ."

Trịnh Diệp lấy đồ,đi ra ngoài cửa.

Hắn đi tới cửa, đột nhiên quay đầu lại: "Cô không ngăn tôi à?"

Minh Thù ngậm miếng khoai, từ trên ghế sô pha ngẩng đầu lên: "Nhớ đóng cửa."

Trịnh Diệp: "..."

Cô gái này sao lại... Có chút không diễn tả được.

Hắn quay đầu qua chỗ khácđang chuẩn bị kéo cửa, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng súng. Trịnh Diệp tức tốc tới cửa sổ nhìn ra ngoài, tiếng súng hơi xamột lúc lâu sau Trịnh Diệp mới thấy người.

"Là, là nhóm người của đội trưởng."

Trịnh Diệp nhanh chóng mở cửa: "Đội... Đội trưởng, bên này."

Minh Thù ôm đồ ăn vặt đứng dậy, đứng bên cửa sổ nhìn ra ngoài. Không thấy tung tích Ninh Nhạc, chỉ còn lại mấy người của Phàn đội trưởng. Phía sau bọn họcó không ít zombie đuổi theo, không chịu buông tha.

Đám người Phàn đội trưởng gần nhưlà chạy nước rút một trăm mét. Những zombie này, vềhành động hay tốc độ so với lúc mới bắt đầu của hai hôm trước,đã nhanh lên khá nhiều.

Phố Chu Tước đều là nhà cổ, hơi giống cácbiệt thự nhỏ. Đám người Phàn đội trưởng thấy Trịnh Diệp, thì để hai người kia vào nhà trước còn Phàm đội trưởngvào sau.

Có Trịnh Diệp hỗtrợ, Phàn đội trưởng an toàn vào nhà, zombie bên ngoài nhìn miếng thịt đến miệng còn bị mất tức giận rít gào một hồi, látsaukhông cam tâm mà rời đi tìm thức ăn mới.

Sống sót sau tai nạn, Phàn đội trưởng dựa vào tường thở dốc: "Hai người sao lại tới nơi này, không phải đã bảo là chờ tại chỗ đó sao?"

"Đội trưởng, cô ấy, cô ấy chính là Diệp Miểu." Trịnh Diệp chỉ Minh Thù.

"Cái gì?"

Người phản ứng đầu tiên không phải là Phàn đội trưởng, màlà một thanh niên có nốt ruồi trên mặt:

"Chúng ta đặc biệt đến đây là đểtìm người, giờ cậu lại nói cô ta là Diệp Miểu? Vậy lúc trước chúng talàm cái gì vậy? Tìm chết sao?"

Khi Trịnh Diệp biết Minh Thù là Diệp Miểu, thì chỉ thấy khiếp sợ chứ không hềtức giận.

Hắn không ngờ đồng đội của mình sẽ phản ứng mãnh liệtnhư vậy.

Phàn đội trưởng ngăn cản thanh niên có nốt ruồi nổi giận, nhìn về cô gái đang vùi mình trên sô pha:

"Cô là Diệp Miểu?"

"Ừ."

Trịnh Diệp đưa ảnh chụp trong phòng cho Phàn đội trưởng. Phàn đội trưởng chiếu đèn pin qua, cô gái trong hình tuy rằng nhỏ hơn bây giờ, nhưng dáng dấp ấycùng với cô gái trước mặt như một khuôn đúc ra, không phải là giả.

Gương mặt Phàn đội trưởng thay đổi: "Lúc trước, tại sao cô không nói cho chúng tôi?"

Minh Thù liếc mắt nhìn hắn: "Anh có hỏi tôi đâu, tôi cũng không biết các anh đang tìm tôi, sao lại trách tôi chứ?"

Từ đầu đến cuối, Phàn đội trưởng chưa hềhỏi tên cô, cô lại càng không biết người bọn họ muốn tìm tên gì, thì làm sao mà nói cho họ biết được chứ?

"Thế tại sao lúc đầu cô không nói tên mình? Đây là lễ phépcơ bản mà? Cô biết chúng tôi đã phải mạo hiểm như thế nào để đến được đây không?"

Thanh niên coa nốt ruồi khó mà nén nổi tức giận: "Cô cho là bây giờ vẫn giống trước đây sao? Vẫn giữ cái tính tình tiểu thư con nhà giàu, thích đùa giỡn nhỉ?"

Minh Thù mím môi: "Làm gì có ai tự nói tên mình là gì, đầu óc anh có vấn đề à?"

"Cô biết..."

Phàn đội trưởng tiến lên ngăn cản thanh niên kia.

"Đội trưởng, cô ta.."

Phàn đội trưởng liếc mắt sangthanh niên dáng vẻ bệ vệ liền xìu xuống, hắn phẫn nộ khó chịuhừ một tiếngđi tới một bên ngồi xuống, trừng mắt nhìn Minh Thù.

Minh Thù quay sang mỉm cười với hắn, vẫn còn trách tôi?

Thanh niên nốt ruồi suýt chút nữa bùng cháy, người bên cạnh kéo hắn mới làm hắn bình tĩnh lại.

"Là do anh không hỏi tên cô ấy."

Phàn đội trưởng nói: "Chuyện này anh sẽ chịu trách nhiệm, nhất định sẽ đưa đượcmọi người ra ngoài."

"Cũng... Không nghiêm trọng đến thếchứ?"

Trịnh Diệp nhỏ giọng nói: "Chúng ta... Chúng ta không phải vẫn phải tìm thêm một người nữa sao? Dù cho không có Diệp... Diệp...Diệp Miểu tiểu thư, chúng ta vẫn phải... Tiến tiến đến..."

"Nếu như không phải vì cô ta, chúng ta cũng sẽ không tới chỗ này, làm hại Ninh Nhạc..."

Lúc này Trịnh Diệp mới phát hiện trong đội ngũ thiếu một người: "Ninh Nhạc... Làm sao vậy?"

"Lúc chúng ta tiến vào gặp phải zombiebị zombie đuổi chạy một vòng, cuối cùng còn bị vây hãm. Vì giúp chúng ta mà Ninh Nhạc đột phá vòng vây, thu hút zombiegiờ không rõ tung tích."

Phàn đội trưởng lời ít ý nhiều,lên tiếng giải thích.

"Nhiều zombie như vậy, Ninh Nhạc..."

Làm sao có thể sống sót.

Thanh niên nốt ruồi trừng mắt nhìn Minh Thù, đều tại cô ta. Nếu như cô ta sớm nói mình là Diệp Miểu, bọn họ sẽ không đến phố Chu Tước. Không ở đây, cũng sẽ không gặp zombie, màkhông gặp zombie, Ninh Nhạc cũng sẽ không vì dụ zombie đi chỗ khácmà không rõ sống chết.

Bị trừng mắt hai lần, cũng chẳng mắt đi miếng thịt nào,nên Minh Thù không thèm để ý.

Ninh Nhạc mất tích...

Với năng lực hiện tại của cô ta, mất tích chắc chắnlà đi làm chuyện khác. Khoảng thời gian này, cũng chỉ có thể thu thập đồ đạcvàdược phẩm. Có lẽ,mục đích ban đầu của Ninh Nhạc cũng chính là tới đây thu thập đồ đạc.

Mấy tênnày còn tưởng rằng Ninh Nhạc là vì bọn họ, còn ở đấy màmang ơn, thật ngây thơ.

Có vẻPhàn đội trưởng cũng lo lắng: "Anh trở lại tìm xem, cáccậu cứ ở đây đi."

"Đội trưởng, em đi với anh."

Thanh niên nốt ruồi đứng lên.

"Một mình anh đi cho tiện, các cậu mau nghỉ ngơi chút đi." Phàn đội trưởng từ chốihắn.

Phàn đội trưởng ra ngoài tìm Ninh Nhạc, không giantứckhắc yên tĩnh.

Trịnh Diệp muốn nói chuyện, phá vỡ sự im lặngnhưnglại sợ xảy ra cãi nhaugì, nêncuối cùng cũng nấp một góc im lặng.

Bọn họ chờ đợi suốtmột đêm, sáng hôm sau Phàn đội trưởng mới quay về, đương nhiên là không tìm được Ninh Nhạc.

Để không làm lãng phíthời gian, Phàn đội trưởng quyết định đi tìm người,mà họ được giao nhiệm vụtrước.

Bọn họ trở lại chỗđỗ xe lúc trước, Trịnh Diệp nóichuyện kho hàng siêu thị có vật phẩmvớiPhàn đội trưởng, lúc này chẳng có ai lạingại có nhiều vật phẩm.

Phàn đội trưởng và mọi người vào xem, nhưng bọn họ lại bước ra với vẻ mặt kỳ quái.

"Đội trưởng, sao sao... Thế?"

Trịnh Diệp chưa đi vào, thấy sắc mặt Phàn đội trưởng không đúng lắm, lắp ba lắp bắp hỏi.

"Cậu khẳngđịnh là bên trong có vật phẩm chứ?" Phàn đội trưởng nghi hoặc hỏi.

Trịnh Diệp gật đầu, hắn và Diệp Miểu tận mắt thấy, hơn nữa Diệp Miểu còn ăn nữa mà.

Phàn đội trưởng lắc đầu: "Bên trong trống không."

"Sao có thể như thế chứ?"

Trịnh Diệp gật đầu, tự mình chạy vào xem. Nhưng mà sự thậtchính là như vậy. Bên trong trống không, ngay cả mì gói cũng không có, chỉ còn lại một số đồ không dùng được.

"Có khi nào có người nào đó sống sót đến đây lấy không?"

Cái thành phố này hẳn là phải còn người sống.

Phàn đội trưởng cau mày. Theo lời Trịnh Diệp, trong kho chứa đầy hàng, cứ coi như là việc dỡ hàng hàng hóa chuyên chở bình thường thì kho hàng lớn như vậy cũng phải cần rất nhiều thời gian.

Làm sao mà trong tình huống bị zombieuy hiếp, người còn sống sót đó,lại có thể dọn sạch trong khoảng thời gian ngắn như vậy?

Tất cả mọi người đều mù mịt, nhưng nhất thời cũng không nghĩ ra đượcmanh mối nào.

Phàn đội trưởng là người cuối cùng lên xe, hạ giọng nói chuyện với một người đàn ôngnào đó:

"Trông chừng cô gáiđó."

Hắn luôn cảm thấy cô gáinàycó chút kỳ lạ.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 138: Bút Ký Zombie (7)

Đội bọn họ xuất phát lần thứ hai, đi tớiđịa điểm tiếp theo - đại học Đằng Giang, cách phố Chu Tước cả "Hệ ngân hà".

Đại học Đằng Giang đứng đầu danh sách toàn quốc, bồi dưỡng nhân tài trên khắpcác ngành nghề, dễ dàng nắm trong tay đủ các loại giải thưởng.

Có câu lưu truyền trên mạng - từ đại học Đằng Giang đi ra ngoài, không phải người tài thì chính là thiên tài.

Nguyên chủ học ở trường cấp ba trực thuộc đại học Đằng Giang.

Minh Thù lái xe đi theo xe Phàn đội trưởng. Trên đường không thấy bóng người nào, chỉ thấymột đống hỗn loạn. Mặt đất trải dài vết máu và phần còn lại của tay chân bị cụt đứt.

Tủ kính thủy tinh của cửa hàng hai bên đường bị người đánh vỡ, từng mónđồ trang sức đắt tiền rơi lả tả trên mặt đấtkhông ai thèm động tới.

Điều khiến người khác không thểtưởng tượng nổi,chính làkhông lâu trước đónơi này vẫn còn hòa bình êm ấm.

Minh Thù thu lạiánhnhìn, yêntĩnh lái xe. Cô vớitay lục lọi một lúc,mở nhạc.

Vùng lên! Vùng lên! Vùng lên!

Chúng ta trên dưới một lòng.

Mạo hiểm đạn bom kẻ thù, đi tới!

Mạo hiểm đạn bom kẻ thù, đi tới!

Đi tới! Đi tới, đi!

Minh Thù giật mình, suýt chút nữa lái xe lên vỉa hè. Cô nhanh chóng vớitay vặn nhỏ âm lượng.

Khỉ thật,sắp điếc cả lỗ tai rồi.

Cô đang làm gì vậy!

Thú nhỏló đầu ra từ trong đống đồ ăn vặt,mê man nhìn Minh Thù. Đột nhiên lớn tiếng như vậy, ảnh hưởng tới giấc ngủ của nó.

Trong xe còn văng vẳng tiếng ca sục sôi, Minh Thù bình tĩnhcười cười:

"Hâm nóng tình cảm cho thêm sâu đậm."

Tình cảm sâu đậm của côở đâu ra vậy, không phải là côchỉ biết ăn thôi sao?

Thú nhỏnhịn không nổi, oán hận Minh Thù.

"Két!"

Thú nhỏlăn hai vòng trong đống đồ ăn vặt, xù lông tứcgiận.

Có biết lái xe không, có biết lái xe hay không vậy?

Minh Thù không để ý đếnthú nhỏ, ngưng mắt nhìn về phía trước. Không phải là xe của cô đụng vàothứ gì, mà là xe trước mặt đụng phải thứ gì đó.

"Grào!"

Một con zombie cụt tay từ sau xe bên cạnh đi ra, rồi đến con thứ hai, con thứ ba...

Zombie từ các nơi liên tục không ngừng xuất hiện, hình thành vòng vây bao quanh xe bọn họ.

Minh Thù ngay tức khắc quyết địnhlui về phía sau. Zombie ởphía sau không nhiều lắm đều bị đánh bay, cô thành công lui về đường lớn.

Minh Thù vừa lui, Phàn đội trưởng lập tức lui theo. Hắn và thanh niên nốt ruồi kia cùng vớiTrịnh Diệp một xe. Người đàn ôngít nói phía trước đơn độc một xe.

Hắn vốn dĩchỉ cáchxe của Phàn đội trưởng một đoạn, sau khi xe Phàn đội trưởng theo Minh Thù rời khỏi, xe của hắnliền bị zombie điên cuồng nhào lên tạo thành bức tường zombie cản đường.

Phàn đội trưởng ở phía sau nổ súng bắn chết zombie, một số zombie bị thu hút về phíađó, nhưng đa sốvẫn vây hãmxe của người đànôngkia.

"Đội trưởng, càng ngày càng nhiều zombie tiến tới, phải làm sao đây?"

Người đàn ôngcó nốt ruồi rất lo lắng: "Chúng ta phải giúp hắn."

Xe của người đàn ôngít nói nhanh chóng bị zombie bao phủ, cũngcó không ít zombienhào qua phíabọn họ cản đường. Vớikhả năng hiện tạicủa bọn họ, rất khó để giết chúngcứu người.

Người đàn ông cónốt ruồi và Phàn đội trưởng trong lúc nhất thời đầu như bị kẹp cửa, không nghĩ ra biện pháp cứu người.

"Diệp Miểu, cô có cáchgì không?"

Phàn đội trưởng lái xe đến đối diện Minh Thù hỏi, thêmngười làthêm một phần sức lựckhông chừng cô lại có cách gì đó cũng nên.

Tiếng Phàn đội trưởng nghe thấy đầu tiên,chính là tiếng hát từ trong xeMinh Thù vang ra.

Vùng lên! Không muốn làm thân nô lệ!

Đem máu thịt củachúng ta xây nên Trường Thành!

Minh Thù cắn một miếng khoai, nhai nhai rồi nuốt, vặn nhỏnhạc, nói:

"Hắn chết hoặc là các anh chết, anh muốn chọn cái nào?"

"Sao cô có thể nói như thế!"

Người đàn ông có nốt ruồi tức đến xóc ruột, thẳng thừngđấu khẩu với Minh Thù:

"Chúng tôi tới tìm cô đấy, cô có chút lương tâm nào không vậy?"

Nếu như không phải vì nhiệm vụ này,thì lúc nàybọn họ đã cùng quân đội rời đi, chứ đâu phải ở đây đánh zombie chứ.

"Diệp Diệp Diệp Miểu, cô thật thật... Thật sự không có cách gì sao?"

Trịnh Diệp kéo người đàn ông cónốt ruồi kia: "Hắn là đồng đội của chúng tôi, xin cô nhanh... Cứu hắn."

Minh Thù cười lắc đầu.

"Bây giờ chúng ta là một đội, lúc này nếu cô còn có lòng dạ hẹp hòi, đùa giỡn chúng tôi thì cũng là đang hại chính mình đấy."

Phàn đội trưởng thúc giục: "Nếu cô có cáchgì thì mau nói đi, đừng giấu."

Nói chuyện nhưng vẫn cảnh giác. Hắn nhắm vào một zombie đang chạy tới, một con một phát, nhưng số lượng zombie rất nhiều,vượt xa dự đoán của hắn.

Vô số zombie từ đầu đường nhào đến. Đây là lần đầu tiên, từ lúc bọn họ đi vàogặp nhiều zombie như vậy.

Minh Thù đặt tay lên vô lăng, cười nhạt:

"Các anh chỉ có hai lựa chọn như vậy, nhưng rồi rất nhanh...Các anh sẽ chỉ còn một lựa chọn mà thôi."

Phàn đội trưởng trán nổi gân xanh, hắn không nên hỏi cô mới phải.

Nếu không phải cách xa, người đàn ông cónốt ruồi kia có lẽ đãnhảy xuống đánh cô.

Phàn đội trưởng liếc nhìn xe, gần như không còn thấy gì đangbị vùi trong đàn zombie, trong mắt hiện lên đủloại tâm tình. Hắn cắn răng nhấn ga, xe chạy về phía đường có ít zombie.

Xe lao ra khỏi vòng vây,bỏ đám zombie lạiphía sau. Tuy nhiên,trên đường thỉnh thoảng vẫn thấy có zombie chạy ra. Đột ngột đụng vàozombie cũng không có gì đáng kinh ngạc.

Xung quanh đại học Đằng Giang giờ đã là buổi tối, bầu trời đen kịt như mực, nửa chấm nhỏ cũng không nhìn thấy nữa.

Cửa chính đại học Đằng Giang rộng mở, mặt đất loang lổ vết máu mờ mờ, thiết bị ở nơi này đều không còn hoạt động. Đại học Đằng Giang giống như một con quái vật ẩn nấp trong bóng đêm.

Phàn đội trưởng tìm một nơi tương đối an toàn đỗ xe.

"Trịnh Diệp ở lại, chúng ta đi tìm người."

Phàn đội trưởng cũng không để ý đến xe Minh Thù.

Tuy rằng hắn biết lời của Minh Thù đều là sự thật, nếu lúc đó bọn họ không đi, cũng chỉ có thể chếtdưới đám zombie đó. Nhưng hắn vẫn không thể hiểu nổi một cô nhóc còn nhỏ như thế, mà lại có tính tình lạnh lùng một cáchđáng sợ như vậy.

Phàn đội trưởng cùng người đàn ôngcó nốt ruồi rời đi. Trịnh Diệp ngồi trong xe một lúc, hắn cẩn thận mở cửa xe đi tới xe Minh Thù, đưa tay gõ cửa xe.

Minh Thù hạ kínhxe xuống: "Thế nào, lại muốn giảng giá trị lòng tốtcủa chế độ khoa học xã hội chủ nghĩa sao?"

Bóng đêm che khuất mặt cô, nhìn không thấy ánh mắt, nhưng từ âm thanh có thể nhận thấycô đang cười.

"Không không không..."

Trịnh Diệp lắc đầu: "Trong tình huống đó, ngay cả Phàn đội trưởng cũng không có cách,huống chi là cô."

Đoạn đường này, đồng độichết trước mặt bọn họ nhiều lắm. Phàn đội trưởng tức giận, là giận bản thân hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn họ ngã xuống. Lại đúng lúc Minh Thù nói mấy lời không dễ nghe ấy.

"Cái cái... Cái này cho cô."

Trịnh Diệp nhét túi thức ănvào trong xe Minh Thù: "Cả ngày hôm nay vất vả rồi, cô mau nghỉ ngơi đi, tôi tôi tôi trông chừng cho."

Trịnh Diệp đưa đồ xong, như một làn khói chạy về xe.

Minh Thù ôm túi còn âm ấmcó chút ngây người, một lát sau liền mở túi ra.

…

"Đùng đùng…"

Tiếng súng trong bóng tối vang lên, phá vỡ im lặng.

Trịnh Diệp xuống xe trướcnhìn xung quanh, phíabên kia truyền tới tiếng súng. Nhưng trong bóng đêm lan tràn, hắn chẳng nhìn được gì cả.

"Đùng đùng đùng…"

Hai ba tiếng súng vang lên liên tiếp, lúc sau càng vang lên liên tục, không hề gián đoạn.

Đội trưởng gặp rắc rối rồi, bọn họ lại chỉ có hai người, hắn nhất định phải tới hỗ trợbọn họ.

Trịnh Diệp nhanh chóng quay lại xe, lấy vũ khí mang đi.

"Anh đi làm gì đấy?"

Minh Thù nhoài mình trên cửa xe, ra vẻ lười nhác hỏi.

"Tôi tôi… Tôi phải đi đi đi…Đi tìm nhóm người Phàn đội trưởng." Trịnh Diệp lên sẵn đạn súng.

"Anh sẽ ổn chứ?"

Minh Thù cười nhẹ, nhưng lại không phải là nụ cười mang ý giễu cợt.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 139: Bút Ký Zombie (8)

Tiếng súng càng ngày càng dày đặc, không hề có dấu hiệu ngừng lại.

Minh Thù mở cửa xe đi xuống, dựa vào cửa xe, quay sang vẫy vẫy tay với Trình Diệp:

"Lên xe."

"Cô cô cô... Cũng muốn đi?"

Trịnh Diệp vô cùng kinh ngạc, nhưng hắn lắc đầu:

"Cô ở đây chờ... Chờ, chúng tôirất... Rất nhanhsẽ quay lại."

"Lên xe." Minh Thù lặp lạilần nữa.

Trịnh Diệp không hiểu sao lại thấyhơi sợ hãi, chuẩn bị lùi về phía sau,ai ngờ Minh Thù kéo hắnnhét vào ghế lái "rầm" một tiếng đóng cửa xe lại.

"Giúp tôi trông đồ ăn trong xe, nếu thiếu đi túi nào dùng đầu của anh mà đền."

Cửa sổ xe tự động đóng lại.

Răng rắc.

Cửa xe bị khóa.

Trịnh Diệp mở cửa, không cách nào mở được cửa xe.

...

Minh Thù đi theo tiếng súng,trên đường rất an toàn, không hề gặp zombie.

Cô tự nhiên sao lại tốt bụng thế? Lại muốn đi cứu người?

Thú nhỏnằm trên vai Minh Thù, hiếu kỳ dùng móng vuốtxùlông chọt chọt vào mặt cô.

Côkhông phải loại người thích xen vào chuyện của người khác.

"Hôm nay ta muốn xen vào chuyện của người khác đấy, thìsao nào? Không được à?"

Trẫm mà vui vẻ, đừng nói là cứu người, cứu vớt cả thế giới này cũng không thànhvấn đề.

Chưa uống thuốc mà.

Thú nhỏliếc một cái, men theo trangphục của Minh Thùbò vào trong túi cô, cuộn thành một đống. Cô muốn chơi thì chơi đi, nó buồn ngủ rồi.

Tìm vị trí đám người Phàn đội trưởng rấtdễ dàng, nơi nào có tiếng súng thìđi về nơi đó.

Trường học này xây dựng cũng kỳ lạ thật, từng kiến trúc đều xây thành hình chữ. Tuy rằng Minh Thù có thể nghe tiếng súng, nhưng hoàn toàn không nhìn thấy nửa tia lửa đạn bắn ra.

"Ầm!"

Vật nặng rơi xuống mặt đất, một mùi hôi khó ngửi xông vào mũi.

Minh Thù dùng đèn pin chiếu chiếu, zombie từ trên lầu ngã xuống, đang uốn éo chuẩn bị đứng lên.

"Đừng nổ súng, là người." Trong bóngtối, có người khẽ hô.

Tiếp theo là một tiếng la.

"Tắt đèn đi."

Hành lang bên cạnh tiếng bước chân dồn dập. Đèn pin bị người che kín ánh sáng, vài bóng người đứng xung quanh Minh Thù.

Minh Thù đưa đèn pin, mặc dù trong bóng tối, cô vẫn cong môi cười cười: "Cho cô đấy."

Đối phương rõ ràng có chút sửng sốt.

"Là cô..."

Ninh Nhạc đưa tay tắt đèn, quay sang những người còn lại nói: "Lúc trước tôi với cô ấy chung đội, người một nhà."

"Tôi không quen cô, đừng có ăn nói lung tung."

Vì đồ ăn vặt, trẫm không thể làm bạn với ngươi được.

Minh Thù lại lấy ra một cái đèn pin khác, chiếu lên đám người kia. Đều là học sinh, bao gồm cả Ninh Nhạc, gồmba nữ năm nam. Xem ralà người còn sống sót của đại học Đằng Giang.

Đại học Đằng Giang được xưng là cái nôi của thiên tài, cho nên những người nàynhất định là thiên tài, cũng như tràn đầy vận khí may mắn.

"Đừng bật đèn."

Người vừa che ánh đèn của Minh Thù lần thứ hai tiến tới, Minh Thù hơi nâng tay lên. Không cướp được đèn pin, người đórất tức giận, hạgiọng rống giận:

"Cô muốn chết, thì đừng kéo theo chúng tôi."

"Mau tắt đèn đi."

"Đúng vậy, mau tắt đi."

Minh Thù vẫn không động đậy.

"Cô có phải không hiểu tiếng người không vậy?Tắtngay đèn cho tôi."

Một nữ sinh trong đó không nhịn được gằn giọng.

"Ninh Nhạc, bảobạn của cô tắt đèncho tôi."

Ninh Nhạc hạgiọng nói: "Ở trường này có một tên giết người, nguồn sáng sẽ làm vị trí của chúng ta bị phát hiện, cô tắt đèn trước đi đã."

Giết người?

Minh Thù chiếu đèn nhìn một lượt,không thấy Phàn đội trưởng và người đàn ôngcó nốt ruồi kia, nghĩa làbọn họ khôngở cùng đám người này?

"Thình thịch thình thịch..."

Tiếng súng đang ở phíaxa hơn.

"Đừng đứng đây nữa, trước tiên đi xem xét một chútkhông chừng có cứu viện."

Trong đội ngũ có người bước ra: "Ninh Nhạc, nếu bạn cô không nghe theo chỉ huy,chúng ta sẽ không để cô ta đi cùng."

Minh Thù chiếu đèn lên người đang nói chuyện kia: "Dẹp đi, đừng có tự mình đa tình. Tôi cũng không nói muốn đi cùng các người."

Người đótheo bản năng giơtay che ánh sáng, sắc mặt xanh mét: "Sao cô không biết tốt xấu gì thế nhỉ!"

"Một mình cô rất nguy hiểm."

Ninh Nhạc vội vàng nói: "Nên đi cùng chúng tôi thì hơn."

Trực giác nói cho Ninh Nhạc biết cô gáinày rất lợi hại, nếu như có thể mượn sức cô ấyđối với cô ta mà nói sẽ rất có lợi.

"Keng... "

Từ một phía,hành lang truyền đến tiếng kim loại đánh tới.

"Hắn tới."

Âm thanh của các nữ sinh run rẩy.

"Ở bên nào?"

"Bên kia bên kia, mau mau, hắn tới rồi..."

Một đám ngườikhông thèm để ýtới Minh Thù nữa, nhanh chóng bỏ chạy.

Minh Thù chiếu đèn về phía phát ra âm thanh, chỉ thấy ở chỗ ngoặt xuất hiện một người đàn ôngvai u thịt bắp, trong tay hắn cầm một cái búatrên búa loang lổ vết máu, không biết là của zombie hay con người.

Trên mặt cũng loang lổ vết máu, mang theo biểu cảmđiên cuồngthấy ngườicàng hưng phấn giơ búa xông tới.

"Đi mau."

Ninh Nhạc hét lớn với Minh Thù.

Hiện tại,bọn họ chỉ có một đường để chạy, Minh Thù phải theo đám người kia.

Bọn họ từ một khu dạy học này chạy đến một khu dạy học khác, tên sát nhânở phía sau đuổi theo không tha.

"Tớ... Tớ mệt quá."

"Mình cũng mệt quá, nghỉthở cái đã."

Hai nữ sinh trong đội kêu mệt, các nam sinh vừa dìu, vừa lo lắng nói:

"Không được, bị hắn đuổi kịp nhất định sẽchết."

"Tớ chạy hết nổi rồi."

Nữ sinhGiáp thở hổn hển, bắt đầu oán trách: "Tớ đã nói đừng có ra, các cậu không nên đi ra. Chúng ta làm sao có thể đánh thắng tên sát nhân kia chứ."

Thiên tài về mặttrí óc,chứ không phải thiên tài về mặtthể lực.

"Ninh Nhạc, không phải cô nói là có cách hạhắn sao?"

Nữ sinh Ất, đột nhiên chất vấn Ninh Nhạc: "Bọn tôivìnghe lời cô nên mớichạy ra ngoài, cô phải chịu trách nhiệm."

Ninh Nhạc nhìn Minh Thù, lông mày cau lại: "Trước tiên tìm chỗ trốn đã, để tôi nghĩ cách."

Tên sát nhânlì lợm kia, chắc là đã thức tỉnh dị năng.

Biện pháp thông thường, chắc chắn không thể đối phó với hắn.

Một nam sinh chỉ vào hành lang cách đó không xa: "Phía trước là phòng thí nghiệm, phòng thí nghiệm là nơi tốt nhất trường, rất chắc chắn."

"Qua bên đótrước đi." Ninh Nhạc gật đầu.

"Grào!"

Ninh Nhạc vừa nói xong, một con zombie đột nhiên từ cầu thang bên cạnh nhào đến. Đúng lúc Ninh Nhạc lạibị bổ nhào, té xuống đấtlấy tay đặt lên cằm zombie, đề phòngnó cắn mình.

Zombie dùng sức gầm gừ.

"A!"

Hai nữ sinh đồng thời hét chói tai.

Nam sinh phản ứng nhanh hơn một chút, tiến lên giúp Ninh Nhạc giết chết zombie kia.

Vừa rồi,Ninh Nhạc bị bổ nhào đến trở tay không kịp,tim có chút loạn nhịp. Ánh mắt cô ta lia xuống, là zombie mới từ cầu thang bên cạnh nhào đến.

Mà lúc này ở trên cầu thang có người đứng, cô ta một tayvung radùng vật gì đập một con zombie, zombie tay chânvô lực rũ xuống, không giãy giụa.

Đã chết.

Minh Thù thu tay về, zombie từ trên lầu lăn xuốngđúnglúc dừng trước mặt Ninh Nhạc, máu lẫn vớióc chảy đầy đất.

Mấy học sinh còn lại đều ngây cả người.

Tấtnhiên, không nghĩ tới Minh Thù lợi hại như vậy, yên lặng giết chết một con zombie.

Xa xa truyền đến tiếng cười và âm thanh chạy băng băng của tên giết người.

Càng ngày càng gần...

Đôi mắt Ninh Nhạc thu lại, từ mặt đất bò dậy.

"Đi mau!"

Mấy học sinh nuốt nuốt nước miếng trong cổ họng, hỗ trợ nhau chạy về hướng phòng thí nghiệm.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 140: Bút Ký Zombie (9)

Trước khi mạt thế đến, thiết bị trong phòng thí nghiệm đã được thay đổi toàn bộmới tinh. Đương nhiên tư liệu bên trong cũng đầy đủ.

Minh Thù nhìn thấythiên tài làm sao đểlợi dụng những thứ không hề liên quan, tạo thànhthuốc nổ với uy lực to lớn.

Cho bọn họ một phòng thí nghiệm, mãi mãi chẳng thể biếtrốt cụcbọn họ có thể tạo ra cái gì.

Đếmtừ miệt thị thiên tài.

Nếu đã giỏi giang như thế, sao lại không hạ được một tên giết người?

Đám thiên tài này,đều bị kỹ năng đao kiếm không thể đụng đếncủa tên sát nhânkia dọa sợ. Bọn họ không phải không lên kế hoạch giết hắn, chỉ làkết quả đều thất bại.

Hơn nữa,khi đó ở chỗ họ đồ có thể chế tạo gì đó đều quá ít, không phải ở phòng thí nghiệm. Nếu như là ở phòng thí nghiệm, bọn họ có lòng tin có thể hạ tên sát nhân kia.

Lần này có Ninh Nhạc gia nhập liên minh, xem chừng số mệnh của tên sát nhâncó chút mong manh.

"Lát nữa nếu tôi không quay về, các người cứ đi về phía có tiếng súng."

Ninh Nhạc cầm đồnói với những học sinh kia.

Cuối cùng,nhìn về phía Minh Thù. Vốn muốn Minh Thù hỗ trợ đưabọn họ đi qua, nhưng nghĩ đến tác phong trước giờ của cô, Ninh Nhạc đành bỏ kế hoạch này.

"Hay làtôi đi với cậu?"

Có một bạn nam hơi áy náy, đề nghị.

"Không cần đâu."

Ninh Nhạc thẳng thắn từ chối.

Ninh Nhạc đương nhiên phải từchối. Cô ta có chút mánh khóe, cũng không thể để người ngoài nhìn thấy, hơn nữa một mình cô hành động dễ dàng hơn.

Ninh Nhạc cầm đồ vật bọn họ làm, rời khỏi phòng thí nghiệm.

Một đám người đứng trong phòng thí nghiệm, ngay cả mí mắt cũng không dám chớprất sợ bỏ sót động tĩnh bên ngoài.

Tiếng rống giận của tên sát nhântừ xa đến gần, rồi từ gần đến xa. Âm thanhlách cách, lanh canh truyền đến gián đoạn, sau đó biến mất.

Tiếng súng xa xa cũng dần dần nhỏ xuống.

Minh Thù tính toánđạn dược mà Phàn đội trưởng mang theo. Vừa mới đánh một trận như vậy, cho dù có quân đội khác việntrợ, xem chừng cũngdùng sắp hết rồi.

Cô chuẩn bị ra ngoài tìm người.

"Cô làm gì đấy?"

Minh Thù vừa cầm nắm cửa, đã bị nữ sinh Giáp đẩy ra: "Bây giờmở cửa, cô muốn hại chết chúng tôi sao?"

Dù cho lúc trước, Minh Thù giúp một tay, nhưng thù đã kết, không thểhòa giải đơn giản.

"Bên ngoài rất an toàn."

Không xác định bên ngoài có an toàn hay không, trẫm sẽ tùy tiện mở cửa chắc? Trẫm đâu có ngu.

"Cô nói an toàn làan toàn chắc?"

Nữ sinh Giáp hoàn toàn không tin.

Minh Thù chiếu đèn vào mặt mình, nhếch miệng lộ ra hàm răng trắng. Âm thanhtrong trẻo, chậm rãi như gió lành trên núi:

"Cô giơ cao đánh khẽ, để tôi ra ngoài chịu chết, được chưa?"

Nữ sinh Giáp tức khắc câm miệng.

Minh Thù đẩy nữ sinh Giáp ra, mở cửa phòng thí nghiệm nghênh ngang bước ra ngoài. Bên ngoài, quả thực rất an toànkhông thấy tên sát nhân, ngay cả tiếng súng cũng không có, chỉ còn lại tiếng bước chân của cô.

Phóng khoáng bước đi xa.

...

Khu dạy học rấtlớn, thỉnh thoảng còn có zombie xông ra. Minh Thù đi thẳng một đườngcó thể nói là gặp không ít.

Phía sau cô còn có mấy học sinh đi theo, bọn họkhông nói chuyện vớiMinh Thù,giữ khoảng cách đi theo phía sau.

Ở trong một phòng dụng cụ, Minh Thù tìm được một vũ khí thuận tay - cây giáo.

Dụng cụnày đâm zombie rất thuận lợi, khônglo bị bẩnđồ.

"Phụt..."

Lần thứ hai giải quyết một con zombie, Minh Thù đá zombie xuống lầu, tiếp tục đi về phía trước. Tiếng súng không ngừng khi nãy, ắt hẳn là ở gần đây.

Minh Thù men theo hành lang đi xuống dưới khua khua, một mảnh đen kịt, không nhìn thấy gì cả.

"Grào!"

"A, cẩn thận!"

Học sinh phía sau,theo bản năng kinh hô một tiếng.

Minh Thù cũng chẳng thèmquay đầu lại, lật tayđâm vào giữa gáy zombie.

Đámhọc sinh: "..."

Thật là lợi hại.

Không nhìn cũng đâm trúng.

Xung quanh không ngừng vang lên từng tiếng rít gào nhỏ của zombie. Chúng cách không xanhưng chậm chạpkhông tiếnđến gần, hơn nữa số lượng khá nhiều.

Minh Thù rút giáo về lấy đèn pin soi soi bốn phía, nhưng những nơi đèn pin chiếu qua, toàn là zombiebị một cánh cửa sắt ngăn lại.

"Thật... Thật nhiều zombie."

"Đừng sợ, chúng bị giam rồi, chúng ta đi qua đã."

Các nam sinh đỡ nữ sinh, đi về phía Minh Thù.

Vốn bọn họ cũng muốn ở phòng thí nghiệm chờ Ninh Nhạc, thế nhưng lại nghĩnhỡ đâu Ninh Nhạc không quay về thì sao? Bọn họ không thể trông chờ vàoNinh Nhạc tới cứu bọn họ.

Cho nên đi theo cô gái có năng lựcnày tìm cứu viện, so với việc bọn họ ở nơi đó thì vẫn tốt hơn.

Minh Thù cầm đèn pin soi bọn họ, mấy học sinh cũng không dám hé răng, cọ qua cọ lại đi tới.

"Grào!"

"Rầm!"

Zombienghe thấy mùivị của con người, đập mạnh lên cửa sắt, cửa sắt bị khóa lung lay sắp đổ.

"A!"

"Đừng kêu." Nam sinh che miệng nữ sinh sắp kêu lên, kéo nữ sinh tránh khỏi cửa sắt, đứng chung chỗ với Minh Thù.

"Đùng đùng đùng... "

Tiếng súng vang lên lần nữa, từ bên cạnh Minh Thù truyền đến, tiếp theo là mấy bóng người từ hành lang chạy đến. Thấy có bóng đen đứng ở đầu này, tức khắc giương súng lên.

"Đừng nổ súng." Một học sinh nhanh chóng nói.

Nếu như không nói, rất có thể đối phương cho rằng bọn họ là zombie mà giết chết.

Một đám người nhanh chóng chạy tới, nói với những học sinh này: "Đi, đi mau."

"Sao cô lại ở đây?"

Phàn đội trưởng cũng ở trong đám người này, nhìn thấy Minh Thùkhông hiểu sao có chút giật mình, nhưng cũng không kịp nói thêm gì:

"Rút lui trước."

Không biết bọn họ chọc một đám zombie ở đâu ra, lúc này từ hàng lang bên kia chen qua, một đống đen ngòm nhìn thậtdọa người.

Một đám người chạy lên lầu, lợi dụng cửa sắt cầu thang tạm thời ngăn cản zombie.

Bọn họ đi thẳnglên sân thượng, dùng mấy đồ linh tinh trên sân thượng chặn cửa, mọi người mới thở dốc.

Đội ngũ phân chia rất rõ ràng, những học sinh kia tụ thành một đoàn lạnh run, Phàn đội trưởng và Minh Thù đứng một bên, bốn người còn lại đứng một bên.

Minh Thù không thấy người đàn ôngcó nốt ruồi kia, xem chừng lành ít dữ nhiều.

Bốn người kia là ở quân khu khác, lúc Phàn đội trưởng tiến vàogặp đám người kia đụng phải zombie,không thể làm gì khác ngoàikề vai chiến đấu.

"Sao cô lại tới đây?"

Phàn đội trưởng vừa kiểm tra đạn dược, vừa hỏi Minh Thù.

Minh Thù cúi đầu, nhìn đèn pin soi trên mặt đất ra thành quầng sáng, giọng mang ý cười:

"Ban đêm không tệ, thích hợp tản bộ."

Phàn đội trưởng: "..."

Ban đêm không tệ, còn tản bộ, cô cho những zombie này là thú cưng nhà cô nuôi đấy à?

Đội trưởng độibên cạnh, rầu rĩ đi tới: "Phàn đội trưởng, anh còn đạn dược không? Đạn dược bên chúng tôi hết sạch rồi."

Phàn đội trưởng chỉ đồ trên tay mình, cũng cười khổ: "Chỉ còn lại nhiêu đây."

Đội trưởng bên cạnh thở dài: "Thật là muốn ép chúng ta đến đường cùng mà."

"Trước tiên phải khôi phục thể lực, rồi thương lượng đối sách. Trời không tuyệt đường người, sẽ có biện pháp thôi." Phàn đội trưởng nói.

Đội trưởng đội bên cạnh gật đầu, trở về độicủa mình, đem chút đồ ăn còn sót lạicủa bọn họ phân một ít cho đám học sinh.

"Ầm ầm... "

Tiếng nổ mạnh vang lên kịch liệt, làm cả khu đều run rẩy.

Xa xa dâng lên ánh lửa, chùm sáng nhanh chóng biến mất.

Xung quanh trong nháy mắt yên tĩnh trở lại, tiếp đó là tiếng gầm của đám zombie.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 141: Bút Ký Zombie (10)

Vụ nổ đột ngộtđã hấp dẫn một nhóm zombie,khiến chúng rời đi.

Phàn đội trưởng thương lượng với bốn người khácnhâncơ hội này xông ra, chứđến khi zombie tụ tập lại nhiều bọn họ muốn xông ra cũng sẽ rất khó khăn.

Theo lời bọn họ, vốn dĩ việcxông ra không khónhưng hiện tạibọn họ còn dẫn theo một đám IQ cao, là thiên tài nhưng lại không có thể lực, độ khó vì thế mà tăng lên rất nhiều.

Minh Thù tựa trên lan can sân thượng hóng gió, tiện thể nghe bọn họ thảo luận đối sách.

"Diệp Miểu, lát nữa cô đừng tụt lại phía sau, tôi không có thời gian bảo vệ mình cô đâu."

Lần thứ hai Phàn đội trưởng đi đến, nói rất nhanh.

Minh Thù cười nhạt, không lên tiếng trả lời.

Phàn đội trưởng chờ trong giây lát, coi như là cô đã đồng ý.

Tất cả đã chuẩn bị xong xuôi, các học sinh được bảo vệ ở chính giữa, ba người dò đường, Phàn đội trưởng và một người khác canh chừng phía sau.

Minh Thù đi ở phía trước Phàn đội trưởng.

Vì đề phòng đột nhiênlại tông trúng zombie, nên tốc độ đi xuống lầu rất chậm. Có lẽ là vụ nổ khi nãyđãthực sự hấp dẫn zombie, nên zombie ở hành lang không nhiều.

Điều khiến mọi người khá thất vọngđólà cầu thang này thiết kế rất kỳ lạ, các lầu không phải nối liên tiếp với nhau, mà xuống dưới lầucần phải đi qua một hành lang khoảng chừng mười mét.

Trước mạt thế, hành lang mười métchẳng phải vấn đề, nhưng sau mạt thế... Đó chính là điểm giết người.

"Đi."

Người dò đường phía trước, nhìn chằm chằm zombie lượn lờ cách đó không xa, để học sinh phía sau đi trước.

Tất cả mọi người che miệng, cẩn thận đi về phía trước. Còn ba tầng mới có thể xuống đến lầu trệt, mọi người không ai dám thư giãn một giây nào.

"Rầm..."

Tất cả mọi người hoảng sợ, dựng cả tóc gáy. Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng ra bên ngoài. Cònhọc sinh tạora âm thanh kia, lúc này đã sợ đến mềm nhũn cả chân.

Zombie trong hành lang bị kinh động, giương nanh múa vuốt nhào về phíanày. Zombie lượn lờ trong phòng học nghe được động tĩnh, cũng điên cuồng nhào ra. Mới khi nãyhành lang còn trống rỗng, lúc này đã lạitràn ngập zombie.

"Chạy!"

Đám học sinh chạy xuống dưới lầu, nhưng mấy giây sau bọn họ lại quay lại,nức nở nói:

"Phía dưới toàn là zombie."

Phàn đội trưởng và đội trưởng bên cạnh nhìn nhau, trước tiên giải quyết đám zombie trước mặt.

"A!"

Một con zombie từ cửa phòng khép hờ, vươn tayôm học sinh tựa cửa cắn một cái lên cổ hắn.

"Cứu mạng, cứu..."

Tiếng kêu thảm thiết, thê lương vang vọng trong hành lang.

Phàn đội trưởng đá bay một con zombie, dồn đám học sinh lại một chỗ. Vẫn còn một nữ sinh bị dọa đến chân mềm nhũn, tựa vào tường không đi qua nổi.

Phàn đội trưởng không thể làm gì khác hơn là tiến tới kéo nữ sinh đó đi. Ngay lúc hắn kéo nữ sinh đó, một cơn gió phất qua tóc mái hắn, thân thể nữ sinh mềm nhũn gục xuống.

Phàn đội trưởng nhìn Minh Thù thu hồi cây thương, lửa giận trong mắt hắn bốc lên:

"Cô làm gì đấy?"

"Phàn đội trưởng, không cần cámơn."

Minh Thù mỉm cười.

Cámơn?

Cámơn cô giết người sao?

"Bạn ấy... Bạn ấy bị cắn."

Một nữ sinh may mắn sống sót,chỉ vào nữ sinh trên mặt đất đã thay đổi khí sắc, âm thanhrun rẩy nói.

Phàn đội trưởng cúi đầu nhìn, sau lưng liền lạnh toát. Hắn nuốt một ngụm nước bọt, zombie bên cạnh nhào tớilàm hắn không rảnh lo nghĩ, lần thứ hai gia nhập cuộc chiến.

...

"Phàn đội trưởng, bên này."

Ninh Nhạc đứng ở hành lang vẫy tay với Phàn đội trưởng, cô ta nhanh chóng giải quyết zombie đang lượn lờ bên kia.

Phàn đội trưởng bất chấp Ninh Nhạc đến nơi này bằng cách nào, mang theo chút may mắn còn sót lại đi xuống dưới phía Ninh Nhạc.

Phía sau Ninh Nhạc là một cánh cửa, Phàn đội trưởng để đámhọc sinh đi vào trước, nhanh chóng xoay người tiếp ứng người phía sau:

"Anh em, nhanh lên..."

"Tôi bị cắn, anh..."

Người kia còn chưa lên tiếng đã bị một con zombie đánh gục, sau đóvô số zombie bao phủ lênthân thể người đó.

Trong mắt Phàn đội trưởng lóe lên ý hận, nhanh chóng lui vào bên trongđóng cửa.

Zombie bên ngoài chạy đến, không ngừng tông vào cửa, cửa cũng không chắc chắn, trong tình cảnhzombie nhào lên, lung lay sắp đổ.

"Chạy đi từ chỗ này."

Ninh Nhạc đập bể một cửa sổ.

Mọi người nhanh chóng nhảy ra ngoài cửa sổ, từ hành lang này chạy đi. Không biết bọn họ chạy bao lâu, đêm tối bao trùmdường như thời gian đều ngưng đọng.

Bọn họ chỉ biết là phải chạy.

Không chạy sẽ mất mạng.

Xung quanh dần dần yên tĩnh, không có âm thanh gầm nhẹ hay tiếngbước đi của zombie.

"Được rồi, chắc là đã cắt đuôi bọn chúng rồi."

Ninh Nhạc dừng lại trước, cô ta nhanh chóng quan sát bốn phíasắp xếp đâu ra đó, nói:

"Mọi người tìm chỗ có thể nghỉ ngơi đi, tôi đi kiểm tra xung quanh xem có zombie không."

Có lẽlà do Ninh Nhạc đãcứu bọn họ nên tất cả mọi người đều không ý kiến gì, cứ theo lời Ninh Nhạc nói mà hành động.

"Chuyệnnày, cô đi cùng tôi nhé."

Đột nhiên,Ninh Nhạc nhắc tớiMinh Thù.

Minh Thù dựa vào tường, so với mọi người đang thở hổn hểncô có vẻ quá mức bình tĩnh, ngay cả hô hấp cũng không thay đổi gì.

Đột nhiên bị nhắc tới, Minh Thù mỉm cười:

"Không đi."

Ninh Nhạc: "..."

Ninh Nhạc có hơi xấu hổ nhất thời không biết nên nói gì mới phải.

Phàn đội trưởng muốn nói gì đó, nhưng nghĩ đến thân phận của cônên đànhngậm miệng.

"Tôi đi cùng cô."

Đội trưởng của độikia xung phongphátan không khí xấu hổ quáidị này:

"Phàn đội trưởng, anh dẫn mọi người tìm nơi an toàn trước đi."

Ninh Nhạc gật đầu.

Hai người nhanh chóng rời đi. Phàn đội trưởng đưanhững người còn lại,tìm nơi an toàn nghỉ ngơi. Cuối cùng,họ lựa chọn một phòng học vì phòng này xung quanh không có cửa sổ, sẽ không dễ dàng xuất hiện zombie. Trước sau lại có hai cánh cửa, gặp nguy hiểm có thể chạy trốn.

Có lẽ vì xác nhận đãan toàn, tất cả mọi người đều xụi lơ trên mặt đất.

"Người gì màrõ ràng là có năng lựcnhưng lạikhông góp sức."

Nữ sinh trong nhómmay mắn sống sót đột nhiên nói thầm.

"Bớt nói đi."

Nam sinh bên cạnh nhắc nhở.

"Có gì không thể nói chứ, khi nãychúng ta đi xuốngcô ta cũng chẳnglàm gì. Cô ta lợi hại như thế mà lại chẳng chịu bỏ ra chút sức lực nào, nếu như..."

Nữ sinh đột nhiên rơi lệ: "Nếu như cô ta giúp đỡ, có khiKỳ Kỳ cũng sẽ không bị cắn."

Minh Thù ngồi trên bàn học, một chân gập lại, tay đặt trên đầu gối, gõ gõ.

Nghe thấy nữ sinh chỉ trích vô lý, cô không nhịn được cười khẽ:

"Tôi không giúp sứcthì có liên quan gì đến các người? Tôi ăn đồ ăn nhàcô à? Hay lấy mất đồ đạc của cô? À, hay tôi là bảo vệ của cô?"

Thứ nhấtcô không cùng nhóm vớibọn họ, thứ hai cô cũng chẳng hứa với ai sẽ chăm sóc bọn họ. Thế thì dựa vào cái gì, màcô phải ra tay chứ?

"Cô nói chuyện kiểu gì vậy?"

Nữ sinh vô cùng oán trách: "Cô có chút lương tâm nào không vậy?Cô cứ mở to mắt như thế, nhìn chúng ta nhiều người bị zombie truy đuổi như thế,mà không giúp chút sức nàotrong khi rõ ràng là cô rất lợi hại."

"Tôi lợi hại là chuyện của tôi, lại còn phải nộp thuế cho cô sao?"

Minh Thù cười cười: "Ngay cả lúc đất nước hòa bình,cũng chẳng thấy có ai ngang ngược như thế đâu."

Cô yếu thì là cô có lý, còn tôi mạnh thì bắt buộc phải giúp sức?

Đây là đạo lý gì vậy?

"Thếlúc trước, không phải là cô cũng còn phải nhờ người khác bảo vệ sao?"

Nữ sinh giận đến mức,mặt đỏ đến tận mang tai, ầm ĩ:

"Bản thâncó bản lĩnh mà còn muốn người khác bảo vệ, cô có biết hai chữ xấu hổ viết thế nào không vậy?"

Minh Thù giương mắt, theo ánh sáng mờ mờ quét khắp bốn phía: "Vậy xin hỏi người anh em nào đã từng giúp đỡ tôi thế?"

Không ai trả lời!

Ngay cả Phàn đội trưởng cũng không có tiếng độnggì.

Vì cô gái nàytừ đầu tớicuối luôn nằm ngoài vòng bảo vệ của bọn họ.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 142: Bút Ký Zombie (11)

"Được rồi, đừng cãi nhaunữa."

Phàn đội trưởng nghe đến đau cả đầu. Hắn lại không biết phải làm cách nào để giao tiếp với mấy cô gái này, chỉ có thể quát lớn một tiếng:

"Mấy cô cậu tranh thủ thời gian nghỉ ngơi, rời khỏi trường học này không phải chuyện dễ dàng gì đâu."

Nữ sinh cảm thấy mình nói không sai, nhưng cuối cùng lại là người bị mắngnhất thời cảm thấy vô cùng uất ức.

Nhưng trong tình huống này,cô ta lại không tìm được người giúp mình lên tiếng chỉ còn biết ngồi xổm xuống,khócnấc lên.

Nam sinh bên cạnhnhanh chóng an ủi.

Minh Thù cười khẽ, đầu ngón tay nhẹ nhàng gõ đầu gối.

Phàn đội trưởng im lặng một lúc, tới gần Minh Thù:

"Chuyện khi đó, cámơn."

"Không cần khách sáo."

Minh Thù quay đầu: "Dù sao các người cũng là vì tới tìm tôi.Rời khỏi nơi nàychúng ta sẽ xem như thanh toán xong. Chúng ta tách ra, mỗi người tự đi đường của mình."

Nếu như bọn họ không phải đến tìm cô, cô cũng lười chẳng muốn tới đây.

[...]

Chắc chắn làkhông phải vì Trịnh Diệp cho cô đồ ăn vặt đấy chứ?

Tóm lại, nguyên nhân khiến Minh Thù tới đây là có chút liên quan tới hai người này.

Trong lòng Phàn đội trưởng hơi kinh ngạc, hắn không nghĩMinh Thù sẽ nói như vậy.

Hắn im lặngmột lúc, nói: "Tôi còn phải đưa cô về thủ đô."

"Không làm phiền Phàn đội trưởng, tự tôi đi được."

Trong bóng tối, Phàn đội trưởng nhìn không rõ lắmbiểu cảmcủa cô gái ở đối diện này, nhưng hắn có thể thấy đượcsự thoải mái trong giọng nói của cô.

Cô không sợ mạt thế, cũng không oán hận mạt thế, giống như mạt thế hay hòa bình cũng chẳng khác gì nhau.

Những người trẻ tuổi nhưcôđều có thể bình tĩnhnhư thế sao?

Không lâu sau đó, Phàn đội trưởng mới biết đượccũng có những ngườikinh sợ đến không chịu được, chứ không phải ai cũng có thể bình tĩnhđượcnhư Minh Thù.

"Đây là nhiệm vụ của tôi."

Phàn đội trưởng cố chấp, thiên chức của quân nhân là tuân theo mệnh lệnh. Nếu hắn đã nhận nhiệm vụ nàythìchỉ cần còn sống, hắn sẽ hoàn thành nhiệm vụ.

Minh Thù chẳng thèm ý kiến gì thêm.Ninh Nhạc và đội trưởng kianửa giờ sau quay về, vừa trở về liền cùng bọn họ thương lượng đối sách.

"Tôi không thể rời đi, tôi vẫn còn phải ở nơi nàyphiền Triệu đội trưởng đưanhững học sinh này rời đi trước."

Phàn đội trưởng từ chốiphương án thoát ra ngoài của đội trưởng kia.

"Nhiệm vụ của các anh cũng là phòng nghiên cứu ngầm sao?"

Đến lúc này, Triệu đội trưởng cũng không giấu nữa: "Chúng tôi đã đi qua,chỗ đó bị phá hỏng rồikhông vào được đâutrừ khi dùng bom."

Nhiệm vụ của nhóm Triệu đội trưởng là đến phòng nghiên cứu mang thành quả nghiên cứu quan trọng đi. Nếu phòng nghiên cứu có người, thì luôntiện nghĩ cách cứu viện cho người bên trong.

Nhưng mà, nhiệm vụ của Phàn đội trưởng chỉ là tìm người.

"Tôi vẫn là phải đi xem xem thế nào."

Phàn đội trưởng kiên định.

"Nếuvậy mọi người cùng nhau hành động, đi bên này. Vốn dĩ đạn cũng chẳngcòn nhiều, tách ra dễ xảy ra chuyện."

Triệu đội trưởngtổn thất quá nhiều, hơn nữa cũngkhông cònđạn dược để sử dụng. Lúc này tách ra hành động,hắn cũng không nắm chắc sẽ thành công.

"Cái đó..."

Một nam sinh tóc mái bằng yếu ớt nhấc tay: "Thật ra,phòng nghiên cứu kia còn có một cửa vào khác."

"Thật sao?"

Phàn đội trưởng và Triệu đội trưởng đồng thanh nói.

Học sinh kia sợ sệt gật đầu. Cậu ta nhìn xung quanh một vòng, hỏi bạn học bên cạnh:

"Hình như đây là Bắc viện phải không?"

Người bạn học kia cũng quan sát xung quanh, cuối cùng gật đầu xác nhận:

"Là Bắc viện, ở đây ắt hẳnlà viện âm nhạc."

Nam sinh mái bằng gật đầu: "Cửa vào ở viện y học Bắc viện, tôi từng theo giáo viên đi qua hai lần."

"Viện y học cách chỗnày có xa không?" Phàn đội trưởng hỏi.

"Chắc tầmmười mấy phút..."

Đại học Đằng Giang rất lớn, các họcviện cách nhau rất xa.

...

Cuối cùng, bọn họ xác định đi vào phòng thí nghiệm ngầm từ cửa viện y học, thời gian dự địnhlà hừng đông ngày hôm sau.

Phân bốxong người gác đêm, những người còn lạitự đi tìm chỗ nghỉ ngơi.

Ninh Nhạc ngồi một bên quan sát Minh Thù vài lần. Cuối cùng, đứng dậyđi đến chỗ đối diện Minh Thù ngồi xuống.

"Cô hình nhưkhông thích tôi?"

Minh Thù từ túi su kem ngẩng đầu, giây tiếp theo liền giấu túi su kem ra phía sau, mặt đề phòng:

"Tại sao tôi phải thích cô? Tôi không phải đồng tính."

Thích cô để chia đồ ăn vặt cho cô sao?

Đừngmơ!

"Tôi chắc chắnchưa từng đắc tội với cô."

Ninh Nhạc tiếp tục nói: "Tôi chỉ muốn kết bạn với cô, cô rất lợi hại."

"Cô chỉ kết bạn với người lợi hại thôi sao?"

"Tôi không có ý đó."

Trong lòng Ninh Nhạc có chút dao động, con ngườinày có vẻ khác xa với những người kia, cô ta không đoán ra được Minh Thù đang nghĩ gì:

"Tình hìnhhiện giờkết bạn có vẻ sẽ kháan toàn, cô nghĩ sao?"

"Tôi rất sợ sự dụdỗ của cô đấy."

Nữ chính giả nàychính là kiểu theo ta thì sống, chốngta thì chết, trẫm rất sợ.

Ninh Nhạc nhíu chặt mày, lạnh lùng nói:

"Nếu cô thay đổi chủ ý, lúc nào cũng hoan nghênh cô tham gia vào độicủa tôi."

Nếu không phải nữ sinh này rất lợi hại, cô ta cũngchẳng nói những lời vô ích như thế với Minh Thù.

"Yên tâm, tôi tuyệt đối không thay đổi chủ ý."

Minh Thù giọng điệukiên định.

Làm bạn với ngươi, đồ ăn vặt của trẫm, àkhông đúng, giá trị thù hận của trẫm phải làm sao đây chứ?

Ninh Nhạc: "..."

Ninh Nhạc nghĩ có thể làm layđộng Minh Thù,nên cố nén sự thiếu kiên nhẫn trong lòngchẳng đôi co với Minh Thù nữa, đứng dậy rời đi.

[Ký chủ, hay làbây giờ cô ném Ninh Nhạc ra ngoài, lấy trước một chútgiá trị thù hận đi.]

Hài Hòa Hiệu có lẽ là cảm thấygiá trị thù hận này rất khó kéo,nên không nhịn được mà đề raý kiến với Minh Thù.

Minh Thù bỏ hai miếng su kem vào miệng nhai nhai, ngươi còn nghĩ raý kiến nào tồi hơn nữa không vậy?

[Ví dụ như đánh cô ta một trận?]

Minh Thù: "..."

Câm miệng!

[...]

Phương pháp của nó không tốt sao? Với hoàn cảnh hiện nay, nó có đề raý kiến cao cấp hơn cũng không thể thực hiện, ký chủ không thể tiếp thu được chút nào sao?

...

Ngày hôm sau,trời vừa sáng, Phàn đội trưởng và Triệu đội trưởng đã gọi đám học sinh đang ngủthức dậychuẩn bị xuất phát.

Minh Thù đã sớmtới chỗbàn ăn, trước mặt bàykhông ít túi đồ ăn vặt. Người không biết còn tưởng cô ngồi ở đóăn suốtđêm.

Nữ sinh mắt sưng đỏ ngồi dậy. Tối hôm qua đã chết một người bạnlại còn cãi nhau với Minh Thù một trận, tâm trạng không tốtchưa ăn gì cả.

Lúc này cảm giác rất đói, nhưng Phàn đội trưởng và mấy người Triệu đội trưởng thương lượng về đường đi, cơ bản không hề có ý cung cấpthức ăn.

Chủ yếu là trên người bọn họcũng chẳng cònbao nhiêu đồ ăn.

Nữ sinh trực tiếp đi tới trước mặt Minh Thù cầm lấy một túi đồ ăn vặt.

Đột nhiên có người tới lấy đồ ăn vặt, còn là ngang nhiên trước mặt, Minh Thù liền ném nữ sinh qua vainằm quay đơ trên mặt đất.

"Cô..."

Nữ sinh bị ném đến mắt nổ đom đóm: "Cô điên rồi!"

"Ai bảo cô đụng đến đồ ăn vặt của tôi?"

Minh Thù từ trên caonhìn nữ sinh kia, khóe miệng cong lênlộ ra ba phần ý cười.

Động vào đồ ăn vặt của trẫm, giết không tha!

"Của cô?"

Nữ sinh từ dưới đất bò dậy, mặt tức giận: "Hôm qua, tôi đâu có thấy cô mang nhiều đồ ăn vặt như vậy, cô không phải là muốn chiếm đồ ăn của mọi người thành của riêng đấy chứ?"

Dù hôm qua rất tối, nhưng nhiều đồ ăn vặt như vậycô cũng đâu thể giấu đồ ăn đi được chứ?

"Hôm qua không có, không có nghĩa là hôm nay không có."

Minh Thù đem đồ ăn vặt bỏ vào ba lô bên cạnh.

"Trần Duy,là tối qua cô ấy ra ngoài tìm đấy."

Nam sinh mái bằng kéo nữ sinh kia.

Tối hôm qua lúc hắn thức dậy, vừa khéo lạithấy cô mang đồ ăn từ bên ngoài đi vào.

Nữ sinh sắc mặt trắng bệch đi mấy phần, nhưng lại càng không muốn rơi vào tình cảnh mất mặt như vậy, lớntiếng:

"Ừ,thì cứ cho là của cô đi thì sao chứ, chúng ta hiện tại là người một đội, cô không phải là nên lấy ra để mọi người cùng ăn sao?"

Minh Thù liền đeo ba lô ra sau lưngnhìn nữ sinh kia, cười cườinói:

"Muốn ăn hả? Tự đi tìm lấy mà ăn!"

Kiểu gì cũng nói được.

Là đồ ăn vặt, thì không cần phải thương lượng gì hết.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 143: Bút Ký Zombie (12)

Cuối cùng,trận chiến giữa các nữ sinhkết thúckhi Ninh Nhạc đưa đồ ăn cho Trần Duy.

Tấtnhiên, Ninh Nhạc đã đạt được cảm tình tốt từ phíaTrần Duy, sau đó luôn ở cùng một chỗ vớiNinh Nhạc.

Từ viện âm nhạc đến viện y họcđường đingắn ngủi chỉ hơn mười phút, thế màbọn họ đi hết hai tiếng đồng hồ.

"Chính là chỗ đó."

Nam sinh mái bằng hưng phấnchỉ vào văn phòng cách đó không xa. Đi lâu như vậy, cuối cùng cũng đến rồi.

Phàn đội trưởng nháy mắt với Triệu đội trưởng, Triệu đội trưởng gật đầu từ phía bên cạnh mò mẫmqua trước.

Xung quanh rất yên tĩnh, không có dấu vếtzombie hoạt động.

Triệu đội trưởng kiểm tra bên ngoài văn phòng, xác định an toànngoắc ngoắc tay với bọn họ.

Hắn vàPhàn đội trưởng lập tức đưamọi người qua đó.

Trong văn phòng vết máu loang lổ, sách vở vàgiấy rớt đầy đất. Giá sách bị người đẩy nghiêng mơ hồ có thể thấy cánh cửa kim loại phía sau.

Cánh cửa nàylà cố ý chừa lại cho học sinh viện y học, thuận tiện vào phòng nghiên cứu.

"Chính là trong này."

Nam sinh mái bằng có lẽ là kích độngbước mấy bước về phía sau giá sách. Phàn đội trưởng kéo nam sinh lại theo bản năng, nhưng lạikhông giữ chặt.

"Grào!"

Nam sinh mái bằng bị zombie từ phía sau giá sáchđột nhiên xông ra, đánh gụccắn một cái vào cổ.

Triệu đội trưởng và đồng độinhanh chóng khống chếzombie, kéo nam sinh ra nhưng vẫn muộn mất rồi.

Nam sinh kia đã tắt thở.

Triệu đội trưởng quay sanglắc đầu với Phàn đội trưởng.

Trần Duy ôm chặt cánh tay Ninh Nhạc, nước mắt đảo quanh hốc mắt. Hai nam sinh khác đi cùng với bọn họ, sắc mặt cũng tái nhợt nhìn chằm chằm nam sinh mái bằng.

Bọn họ nhiều người như thếmà lúc này chỉ còn lại có ba người.

Để phòng ngừa nam sinh mái bằng bị zombie hóa, Triệu đội trưởng chỉ có thể vặn gãy cổ hắn.

Tuy rằng, người đã chếtnhưng Trần Duy vẫn kìm nén khóc nấc. Cô ta gắt gao che miệng, âm thanh ấycàng khiến người ta khắc khoải.

"Bất luận xảy ra chuyện gìcũng không được đi trước chúng tôi, biết chưa?"

Phàn đội trưởng cảnh cáo ba học sinh còn lại.

Cuối cùng, hắn liếc mắt nhìn Minh Thùdường như muốn nóivớicô rằngđừng chạy lung tung.

"Yên tâm, tôi sẽ không đi ở phía trước."

Minh Thù cười híp mắt.

Tuy rằng, Phàn đội trưởng thấynụ cười của cô vào lúc nàycó chút không thích hợp, nhưng mình cũng không có quyền nói gìchỉ có thể dời mắt làm bộ không thấy.

Hiện tại, toàn độichỉ còn lại hắn và Triệu đội trưởng, một chiến hữu của Triệu đội trưởng, Ninh Nhạc,Minh Thù, cùng ba học sinh kia.

"Đây là cửa mật mã, hình như có kết nối điện..."

Trước tiên,Triệu đội trưởng kiểm tra cửa phía sau giá sách:

"Phòng thí nghiệm ngầm có thể có máy phát điện có lẽ có người sống sót."

"Các cậu ai biết mật mã không?"

Phàn đội trưởng hỏi ba học sinh kia.

Ba người đều lắc đầu, bọn họ không phải học sinh của viện này.

Nếu như không phải nam sinh mái bằng nói, bọn họ cũngkhông biết nơi này có cửathậm chí còn không biết có phòng nghiên cứu ngầm gì đó.

"Để tôi thử xem."

Chiến hữu của Triệu đội trưởng tiến lên: "Nhưng chưa chắc sẽ mở được."

"Cố gắng hết sức là được."

Triệu đội trưởng vỗ vỗ vai hắn.

"Ừ."

Khóa mật mã đâu dễ mở như thế, hơn nữa lại không có dụng cụ chuyên biệt lại thêm niềm hi vọng của mọi người ở đâyđều đặt cả lên hắn, nên chiến hữu này khi mở khóa cũng có chút hồi hộp, cố gắng mãi cũng không mở được cửa.

"Không sao đâu, cứ từ từ cũng được.Mọingười chú ý cảnh giác xung quanh một chút."

Phàn đội trưởng nhậnra hắn hồi hộpnên bảo mọi người tản ra.

Ninh Nhạc xoay đầu, chỉ thấy Minh Thù đang ngồi trên một chiếc bàn làm việc rất lộn xộn, trước mặt đặt một văn kiện.

Tầm nhìncủa Minh Thù vừa như đang nhìn vào văn kiện, lạivừa như khôngcó chút không rõ.

Minh Thù ăn xong đồ ăn vặt, từ trên bàn làm việc nhảy xuốngđi về phía còn lại.

Ninh Nhạc do dự một chút đi đến bàn làm việc. Bảnvăn kiện được mở ra đặt trênbàn, hìnhnhư có liên quan đến phòng nghiên cứu ngầm.

Ninh Nhạc cầm văn kiện lên lật lật xem xét, đi tới phíaPhàn đội trưởngrồichỉ vào ký hiệu đỏ ở giữa văn kiện:

"Đây liệu có phải là mật mã không nhỉ?"

Ký hiệu màu đỏ nàyrõ ràng không phải do chủ nhân của văn kiện viết lên, lại càng giống như là ai đó trong lúc hoảng loạnđã dùng máu viếtlên.

Có tám chữ số, mà mật mã của cánh cửa này cũng có tám số.

Phàn đội trưởng nhìn lướt qua văn kiện, nói: "Thử xem thế nào."

Nhập từng số từng số vào.

"Cạch..."

Một âm thanh rất nhỏ vang lên.

Khóa mật mã mở.

"Thật tốt quá, may mà có Ninh Nhạc."

Triệu đội trưởng vui mừng, vỗ vai Ninh Nhạc.

Ninh Nhạc vốn định giải thích, cô thấy Minh Thù xem tập tài liệu nàynênmới phát hiện ra.

Nhưng cô ta liếc thấy Minh Thù không chú ý tới bên nàynên cuối cùng cũng không giải thích.

"Tôi vào trước, Phàn đội trưởng phòngthủ phía sau."

Triệu đội trưởng chuẩn bị xong vũ khí, giật cửa kim loạitiến vào đường hầm.

...

Trong đường hầm có ánh sáng, tuy không sắng lắmnhưng cũng đủ để cho bọn họ nhìn thấy.

Mặt đất cũng không sạch sẽchỗ nào cũngloang lổ vếtmáu, còn có cả vết tích kéo lê. Rõ ràng nơi này đã bị thất thủ.

Trong lòng Phàn đội trưởng đã xác định,có lẽ mục tiêucuối cùng hắn muốn tìm đã chết.

Phòng nghiên cứu ngầm rất lớnchia thành vài khu. Nhưng điều kỳ lạlà bọn họ đã đi lâu như thế, nhưng không hề thấy zombie.

Đương nhiên, cũng không thấyngười sống.

"Lạnh quá..."

Trần Duy ôm cánh tay, dưới chân chẳng biết đạp phảicái gì, thân thể có chút lảo đảo nhào vào vách tường bên cạnh.

"Răng rắc..."

Mặt kim loại phía sau đột nhiên tách ra, tiếng zombie rống giận ở bên trong truyền ra.

Mọi người đều thay đổi sắc mặt.

Lúc này, Minh Thù đang đứng bên kia miếng kim loại, zombie từ lỗhổng điên cuồng nhào radữ tợn đánh về phía Minh Thù.

Minh Thù đá văng một con zombie thiếu nửa bên mặt, dễ dàng lấy bình chữa cháy vung vẩy về phía mấy con zombie.

Đường hầmnhỏ hẹp chớp mắt chật kín zombie.Phàn đội trưởng muốn quay lại giúp Minh Thù, lại bị Trần Duy hét lên một tiếng cắt ngang. Sau đó, đám zombiecàng nhào tới ngăn cản bọn họ.

Minh Thù mở bình chữa cháyphun về phía zombie, nhân cơ hội đi ra từ trong đám zombiehoàn hảokhông tổn thương gì tiến đến trước mặt Trần Duy.

Cô túm lấy ba lô dẫn đầu chạy về phía trước.Phía trước đường có một cánh cửa, bằng thép tinh chếbị khóavật dụngthông thường căn bản là không mở được.

Zombie phía sau điên cuồng đuổi theo.

"A, chết tiệt!"

Triệu đội trưởng đá một cước vào cửa.

Tiếng báo độngđột nhiên vang lên,làm Triệu đội trưởng sợ đến suýt chút nữa không thu được chân lại. Đám zombienày cũng bị âm thanh đó hấp dẫnđứng ngẩn ngơ tại chỗ.

Sau đó, lại điên cuồng nhào lên.

Hai mươi mét...

Minh Thù xoay ngườithừa dịp tìm kiếm công cụnhưng lại nhìn thấy một đôi mắt không hề gợn sóng.

Chủ nhân đôi mắt giấu nửa người sau một đống thùng hàng, mặc áo blouse bác sĩhai tay cắm trong túi.

Hắn chậm rãi vươn tayấn vào tường bên.

"Loảng xoảng..."

Cửa sắt ở trên trời rơi xuốngvừa lúc làm bọn họ và zombie cách xa nhau. Zombie nhào vào cửa sắt, vươn móng vuốt không ngừng càocố gắng bắt bọn họ lại.

"Phù..."

Mấy học sinh thở phào may mắn.

Ninh Nhạc và đám người Phàn đội trưởng cũng cảnh giác xoay người nhìn về phía sau.

Là một thanh niêntóc không dài, cao khoảng một mét tám bảy, mặt lạnh lùng,không biết là học sinh hay nhân viên phòng thí nghiệm.

Phàn đội trưởng thử hỏi: "Xin chào, cậu là người sống sót ở phòng thí nghiệm?"

Nam sinh chậm rãi đến gần mắt không chớp nhìn chằm chằm bọn họ, cuối cùng lại chầm chậm nhìn về phía Minh Thù.

Nếu như anh ta cũng xanh xanh, xám xám giống như lũ zombie kia,thì mọi người đều sẽ nghĩ chàng trai trước mặt nàyđích thực là một zombie rồi.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 144: Bút Ký Zombie (13)

"Kia cóphải là học trưởng Quý Nam không?"

Trần Duy kề sát một nam sinh, trong giọng nói có chút kỳ vọng.

Bên đóhơi tối, hơn nữa lại vừa bị hoảng sợ.

Trần Duy cũng không rõ là có phảimình hoa mắt hay không.

Nam sinh không chút do dự nói: "Trừ hắn ra, còn có ai có gương mặt lạnh lùng như vậy."

Phàn đội trưởng liếc mắtnhìn ba học sinh đang nói thầm kia, học chung một trườngquen biết cũng không có gì là lạ.

Ninh Nhạc tiến lên hai bước, nói với nam sinh đứng bên trong:

"Chúng tôi đến cứu giúp những người còn sống sót,có thể mở cửa cho chúng tôi vào đượckhông?"

Quý Nam hỏi: "Các người bị cắn rồi à?"

"Không đâu, không đâu."

Trần Duy lập tức xua tay: "Học trưởng Quý Namchúng em không hề bị cắn."

Quý Nam vốn chẳng thèm tiếp thu lời nói này: "Quan sát ba tiếng đồng hồ."

Nói xong hắn xoay người rời đi.

"Học trưởng Quý Nam..."

Trần Duy ai oánnhưng nghĩlại mình ở chỗ này có thể gặp được học trưởng Quý Nam, quả thực chính là trời ban lương duyên.

Quý Nam làthiên tài đại học Đằng Giang, vì vóc dángđẹp trai được vô số nữ sinh theo đuổi, hơn nữa cũng đã lấy về cho trường học không ít giải thưởng.

Mà người nàytrong kịch bản cũng có không ít đất diễn.

Đương nhiên với loại tính cách theo ta thì sống, chống ta thì chếtcủa Ninh Nhạc, loại vừa mạnh mẽ lạivừa có chủ kiến như Quý Nam này, cuối cùng nhất định sẽ bị biến thành bia đỡ đạn.

...

Đối mặt với zombie giương nanh múa vuốt, Minh Thù ôm túi khoai ăn rômrốpnghe cực rõ ràng.

Đương nhiên, chuyện này khiến Trần Duy bất mãn, nhịn không được mà cãi nhau mấy câu với Minh Thù. Minh Thù cười híp mắt làm cô ta oán giận quay về, Trần Duy tức đến đỏ mặt.

Nhưng vào lúc này, cửa sắt phía sau ngăn cản zombieđột nhiên nâng lên.

"Chuyện gì thế này."

Trần Duy không để ý cãi nhau với Minh Thù, la lớn:

"A! Chúngsắp vào, mau ngăn chúng lại."

Đám zombie lúc đầu hơi mù mờ, không hiểu cái thứ chắn trước mặt chúng saolại nâng lên, nhưng chúng rất nhanh biết được rằng có thể ăn thức ăn tươi mới rồi.

"Grào!"

Zombie xông vào từ cửa sắt đã được nâng lên phân nửa,chia làm mấy đợt đánh về phía bọn họ.

Minh Thù: "..."

Khỉ thật, ănvặt thôi màcũng không yên, phiền quá!

Các ngươi đói, trẫm còn đói hơn!

"Grào!"

Zombievươn móng vuốt bẩn thỉu cào Minh Thù.

Grào cái gì mà grào?

Minh Thù đá một cước lên bụng zombie, thô lỗ nhét đồ ăn vặt vào balô, từ bên cạnh cầm lấy một cây sắt không biết có tác dụng gì,nhưng rất bén nhọn, không do dự đâm vào đầu zombie đối diện.

Có lẽ là bị quấy rầy khi đang ăn uống, hơn nữa gần đây lại không được ăn uống thoải máiMinh Thù bộc lộ vẻ bạo lực, zombie không ngừng ngã xuống cạnhcô.

Rốt cuộcđám người Phàn đội trưởng đã không còn tác dụng gì, đứng một bên nhìn Minh Thù nhanh nhẹn tràn đầy khí lựchạ gục zombie.

Nếu không phải vì lúc nàykhông thích hợp, bọn họ rất muốn vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Lúc trước, Minh Thù chủ động giếtzombienhưng động tác của cô rất nhanh,về cơ bản chưa nhìn rõ cô đã hạ xong bọn zombie.

Con zombie cuối cùng ngã xuống. Minh Thù ném cây sắt,rất cókhí thế một kẻ làm quan cả họ được nhờ.

Đói quá.

Minh Thù kéo ba lô lôi đồ ăn vặt từ trong ba lô ra,tiếp tục ăn.

Giống như người vừa giết zombie kia, không phải cô.

Mọi người: "..."

Đối mặt với hoàncảnh hiệntạitàn nhẫn như vậy, cô vẫncó thể mặt không biếnsắc mà ăn đồ ăn vặt. Đây là tố chất tâm lý của bậc pháp y lão luyện sao?

Ba giờ sau, Quý Nam đến thả người, thấy zombie đầy đất, mọingười yên lặng không nói nhìn cô gái ở đối diện ăn vặt.

"Sao cửa lại mở?" Quý Nam hỏi.

"Đây không phải là điều chúng tôi nên hỏi sao?"

Chiến hữu của Triệu đội trưởng nổi khùng.

"Anh nghi ngờ tôi?"

Quý Nam mặt vẫn lạnh như cũ, nhưng trong giọng nói không có vẻ trách cứ:

"Nếu tôi muốn giết các người,thì việc gì lúc đầu còn giúp các người ngăn cản zombie?"

Triệu đội trưởng kéo tay ngườichiến hữu: "Bạn học sinh này, chúng tôi chưa cần biết tại sao cửa lại mở.Giờ có thể mở cửa cho chúng tôi đivào được không?"

Quý Nam im lặngmột lúc, mở cửa cho bọn họ đivào.

Trần Duy vừa vào liền bám lấy Quý Nam, líu ríu nói không ngừng, dường như quên mất việc bọn họ mới bị zombie tấn công.

Quý Nam mặt không cảm xúc đưabọn họ đếnmột phòng thí nghiệm cùng loại, bên trong chứa không ít thức ăn cùng các đồlinh tinh.

Trêntường hiện đầy máy theo dõi, có máy có zombie, có máy không có.

"Có phải là cậu làm không?"

Quý Nam bước vài bước đến trước máy theo dõi, xoay cái ghế lại.

Trên ghế có một nam sinh đang nằm, nghe được âm thanhhắn như bị đánh thức mở nửa mắt, mê man hỏi:

"Sao cơ?"

"Có phải là cậu mở cửa không?"

"Mở cửa gì, tôi đang ngủ mà."

Nam sinh ngáp, ánh mắt bỗng dưng dừng lại trên người đứng ở cửa. Trong đôi mắtmê man có ánh sáng kỳ lạlóe lên, mang theo vài phần hưng phấn quái dị:

"Cậu đưa được người sống quay lại sao?"

"Ngày hôm qua là cậu phụ trách kiểm tra, nếu như không phải do cậu mở cửanghĩa là khi kiểm tra cậu đã lơ là. Cậu biết như thếsẽ hại chết chúng ta không hả?"

Quý Nam nói lớn.

"Không phải là chưa chết sao?"

Nam sinh có chút thiếu kiên nhẫn: "Phòng nghiên cứu này lớn như vậy, một mình tôi sao kiểm tra hết được."

Quý Nam tức giận đến nói không ra lời, nhưng trên mặt hắn vẫn không có biểu cảm gì.

Một lúc lâu sau, hắn quay sang đám người Minh Thù, nói: "Mọi người tìm chỗ nghỉ ngơi, bên kia có đồ ăn và quần áocó thể tắm rửa, súc miệng."

Nghe được có thể tắm rửasúc miệng, người vui vẻ nhất chính là Trần Duy.

"Quý Nam, cậu đừng có quá đángđã hỏi ý kiến của tôi chưa?" Nam sinh đột nhiên lên tiếngrất không kiên nhẫn.

Quý Nam từ trên caoliếc nhìn nam sinh: "Hứa Sóc, tôi khuyên cậu đừng có suy nghĩ điên khùng. Nếu cậu dám động đến những người này, đừng trách tôi không khách khí."

Nam sinh từ từ đứng lên: "Tôi là vì sựtiến bộ khoa học, cậu thìbiết cái gì!"

Nam sinh đá văng ghế, nhanh chóng rời phòng thí nghiệm.

Lúcđi ngang qua Minh Thù, nam sinh nhìn côsau đó hừ lạnh một tiếng, nhanh chóng bỏ đi.

Minh Thù: "..."

Thần kinh à?

Trẫm trêu chọc ngươi sao?

Quay sang trẫm, hừ hừ cái gì chứ?

Đồ con lợn!

"Bạn Qúy Nam, nam sinh vừa nãy tênlà Hứa Sóc sao?"

Mục tiêu cuối cùngnhiệm vụ của Phàn đội trưởng chính là Hứa Sóc.

Quý Nam dựng ghế lên, có chút cảnh giác: "Các người cũng tới tìm hắn?"

"Ách..."

Lẽ nào trước đó còn có người tới tìm cậu ta?

"Hứa Sóc sẽ không đi cùng bất cứ ai đâu, hắn có vấn đề..."

"Quý Nam cậu mới có vấn đề."

Âm thanh của Hứa Sóc từ máy phátthanh truyền tới.

Quý Nam gõ gõ trên bàn, tiếp tục nói: "Nếu như các người muốn tìm hắn, làm việc cho các ngườithì đừng phí sức làm gì. Nếu như muốn dùng vũ lực dẫn hắn đi, zombie mà các người vừa giết chết,chính là kết cục của các người đấy."

Những zombie bị giết?

Nói mới thấy, những zombie này ăn mặc rất giống nhau, rất giống...

"Tôi chỉ làm theo lệnh,tới đưa hắn đến căn cứ ở thủ đô."

Trong lòng Phàn đội trưởng lạnhxuống, người mà cấp trênmuốn hắn đónrốt cuộc làngười như thế nào?

"Quân đội?"

Dường như Quý Nam vô cùng kinh ngạc, giọngcủa hắn còn có chút phập phồng, nhưng mặt của hắn thì vẫn không hề có thay đổigì.

Mặt tê liệt.

"Ừ."

Phàn đội trưởng gật đầu.

Quý Nam im lặngmột lúc: "Các người mau nghỉ ngơi một chút đi, lát nữa sẽ tiếp tục bàn chuyện này."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 145: Bút Ký Zombie (14)

"Đó là Hứa Sóc..."

Trần Duy tắm rửa xongngồi một góc với Ninh Nhạc, trên khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo một chút sợ hãi.

"Hứa Sóc?"

Ninh Nhạc có chút mờ mịt, Hứa Sóc thìsao?

Trần Duy nắm tay Ninh Nhạc, lạnh run: "Cậu không biết... Hắn rất đáng sợ."

"Đáng sợ?"

Ninh Nhạc có hơi hiếu kỳ. Nam sinh kia nhìn có vẻkhông đáng sợ, trái lại có chút đáng yêu...

"Hắn đã từng giết người..."

Trần Duy nói đứt quãng lý lịch người tên là Hứa Sóc này, chỉ hai mươi tuổinhưng lý lịch còn phong phú hơn người trưởng thành.

Hắn mới là toàn tài của đại học Đằng Giang.

Nhưng hắn lại càng giốngngười điênmà toàn bộ đại học Đằng Giang đều sợ hãi.

Minh Thù xem qua cốt truyện. Người này cơ bản không hề xuất hiện.Khi Quý Nam và nữ chính gặp nhau là khi hắnlẻ loi một mình, khi đó cũng không phải là ở phòng thí nghiệm này.

Cho nên trong cốt truyện rấtcó khả năng Phàn đội trưởng không tìm được Hứa Sóc, Hứa Sóc vì lý do nào đóđã chết hoặc là hắn vớiQuý Nam đã mỗi người một ngả, nói chung làkhông nhắc đến chuyện của hắn.

...

Minh Thù đi rửa mặt sau cùng. Lúc cô đi ra, trong phòng thí nghiệm chỉ còn lại ba học sinh kiavà chiến hữu của Triệu đội trưởng, những người còn lại không thấy đâu.

Trần Duy thấy Minh Thù đi ralập tức mở chế độcay nghiệt, hừ lạnh liên tục.

Minh Thù nghĩ cô gái này cũng thật ngạo mạn.

Khi gặp zombie thìhoảng sợ vô cùng,nhưng khi không có zombie lạilập tức liền biến thành một công chúa kiêu ngạo.

Minh Thù mặc kệ cô ta, cầm ba lô của mình rời khỏi phòng thí nghiệm.

Phòng nghiên cứu ngầm lớn như vậy, người sống bên trong cũng chỉ có hai người Quý Nam và Hứa Sóc, cả một đoạn đườnglạnh lẽo đến run người.

Minh Thù men theo đường đi được một lúc, đột nhiên nhìn thấy phía trước có ánh sáng.Cửa không khóa, nam sinh mặc áo blouse trắngđứng trước bàn mổ im lặng suy nghĩ.

Zombie nằm trên bàn mổ, tay chân bị giam cầmtức giận rít gào.

Dường như Hứa Sóc nhận thấy có người nhìn mìnhhắn quay đầu nhìn lại, sau hai giây:

"Nhìn cái gì mà nhìn? Muốn biến thành giống như nó à?"

Hắn tiến lên vài bước, rầm một cái đóng cửa lại.

Minh Thù: "..."

Đồ thần kinh.

Ngươi không đóng cửacòn trách trẫm?

Minh Thù đang chuẩn bị đithì cửa đột nhiên lại mở, gương mặt Hứa Sóc từ bên trong nhô ra: "Cô cũng là học sinh Đằng Giang sao?"

"Tôi là giảng viên của Đằng Giang." Minh Thù cười.

Hứa Sóc hừ một tiếng: "Giảng viên của Đằng Giang tôi biết hết, cô không phải."

Hắn dừng một lúc, kéo cửa ra chỉ vào zombie trên bàn mổ: "Các người là từ bên ngoài tới à? Zombie ởbên ngoàivới ở đây có gì khác nhau không?"

"Tại sao tôi phải nói với cậu?"

Trẫm không chơi với đồthần kinh, sợ lắm.

"Cô không phải giảng viên của Đằng Giang sao? Giải đáp thắc mắccủa tôi không phải là điều dĩ nhiên sao? Mặc dù bây giờ là mạt thế nhưng thân là giảng viên, phải có tâm."

"Ừm, ngại quá. Tôi mới vừa được thông báocòn chưa nhậm chức, đương nhiên không tính. Hơn nữavới tình hìnhhiện nay, nhân tính còn phải nghi ngờ,chứ đừng nói đến đạo đức nghề giáo gì đó."

Đào hố cho mình nhảymay mà trẫm thông minh.

Hứa Sóc không lên tiếng, hắn nhìn chằm chằm Minh Thù một lát, rầm một cái đóng cửa lại.

Lần thứ hai Minh Thù bị nhốt ngoài cửa.

Cảm giác đau đớn tới chừng nào.

"Diệp Miểu, cô ở đây làm gì?"

Ninh Nhạc từ phía khácđi tới, ánh mắt đảo qua người Minh Thùkhông dừng lại lâu lắm.

"Tôi ở đây làm gìthì liên quan gì tới cô?"

"Tôi chỉ hỏi cô một chút, cô việc gì phải nói chuyệngay gắt như thế?"

Ninh Nhạc không thích giọng điệu của Minh Thù. Suy nghĩmuốn mượn sức Minh Thù của cô ta cũng phai nhạt dần. Cô gái này lợi hại thì lợi hại, nhưng không thể khống chế,không dễ lợi dụng.

Minh Thù mím môi cười, đột nhiên vươn tay nắm cánh tay Ninh Nhạc.

Một giây sau.

Ninh Nhạc cảm thấy trời đất chao đảo,cả người ngã trên mặt đất.

Minh Thù đột nhiên ra tay, hơn nữa lực và tốc độ đều cực nhanh. Ninh Nhạc cơ bản không kịpphản kháng, bị ném xuống mặt đất mới phản ứng kịp.

Trong lòng cô ta tràolên lửa giận, đứng dậy đánh tớira quyền đánh về phía mặt Minh Thù.

Minh Thù bắt lấy tay Ninh Nhạc, đè xuốngchân dài đá vào bụng của cô ta. Cơthể Ninh Nhạc ngã về phía sau, Minh Thù đá vào khoảng không.

Hai người ở trên lối đi đánh nhau.

Minh Thù bắt lấy đồ vật bên cạnh nhảy lên, Ninh Nhạc theo bản năng muốn tránh ranhưng mà động tác rút lui của cô ta đột nhiên dừng lại, mạnh mẽ nhậncú đá của Minh Thù.

Cơthể không khống chế ngã ngửa về phía sau, được một người đỡ lấy.

"Các ngườiđang làm gì vậy?" Phàn đội trưởng cau mày hỏi.

Quý Nam mặt không thay đổi,nhìn cửa chậm rãi đẩy ra.

"Các người ở bên ngoài ồn ào cái gì đấy?"

Biểu cảmHứa Sóc rất khó coi:

"Quý Namđây là địa bàn của tôi, ai cho cậu đưanhững người này đến đây?"

Đối mặt với chất vấn của Hứa Sóc, ánh mắt Quý Nam dừng trênngười Ninh Nhạc.

"Phàn đội trưởng, cô ấy đột nhiên ra tay..." Ninh Nhạc bình tĩnh giải thích.

"Diệp Miểu, cô lại làm gì vậy?"

Đang yên đang lànhđánh nhau với người ta. Bây giờ vẫn đang ở địa bàn của người khác, cô còn không biết giữ mình một chút nào.

Minh Thù túm ba lô của mìnhhơi hất cằm, cười khẽ: "Đánh nhau."

"Bây giờ chúng ta là một đội, cô có cái gì không hài lòng đến nỗi phải đánh người?"

Trước đó, Phàn đội trưởng rất cảm kích lần đóMinh Thù cứu hắn, nhưng khi Minh Thù cùng Trần Duy gây sựkhiếnPhàn đội trưởng cảm thấy Minh Thù rất tồi.

Tóm lại, yếu tố quan trọng hơn là thân phận củaMinh Thù.

"Đến mức phải đánhđó." Minh Thù gật đầu.

Không ra tay, làm sao có thể làmnữ chính giảkhắc sâunhớ kỹ trẫm?

Cũng là vì sự nghiệp!

"Tuy rằng tôi không biết đắc tội chỗ nào với cô, nhưng tôi chỉ hỏi một chútsao cô lạiở chỗ này, cô một câu cũng không nói lạira tay với tôi?"

Ninh Nhạc như là bình tĩnh kểlại sự việc.

Phòng nghiên cứu này là địa bàn của người khác, cô đột nhiên xuất hiện ở nơi nàybị người khác phát hiện liền ra tayđánh người. Đầu óc những người này sẽ suy diễn ra bao nhiêu chuyện?

Không hổlà người ngoài hành tinh.Nói chuyện nghệ thuật như vậy.

Ánh mắt QuýNam có chút nghi ngờnhìnMinh Thù.

"Quý Namnếu cậu không bảo bọn họ cút đi, tôi sẽ ra tay đấy."

Hứa Sóc đột nhiên không nhịn được nói.

"Phàn đội trưởng có lời muốn nói với cậu."

"Không nghe."

Hứa Sóc trực tiếp từ chối: "Mau cút đi."

Quý Nam: "..."

Quý Nam thì thầm vàicâu với Phàn đội trưởng, nói hiện tại tâm tình Hứa Sóc không tốt, ai nói cũng không nghe.

"Rời khỏi chỗnày trước rồi hãy nói." Quý Nam nói.

Xét thấy đây là chỗ của người khác Phàn đội trưởng không phản đối, để Ninh Nhạc rời khỏi nơi này trước,quay vềgiải quyết chuyện hai người kia đánh nhau.

"Đợi đã."

Hứa Sóc đột nhiên gọi bọn họ lại, chỉ vào Minh Thù:

"Cô ấy ở lại."

Đáy mắt Quý Nam có chút không vui.

Người là hắn mang vào, những người này và những người trước chẳng khác gì nhauđều là bất kỳ giá nàocũng muốntrói Hứa Sóc mang đi.

Hứa Sóc không cho hắn cơ hội nói chuyện, hừ một tiếng:

"Yên tâm, tôi sẽ không làm gì cô ấy."

Quý Nam cũng không rõ, lời này của Hứa Sóc tin cậy được đến đâu. Hắn cũng không thân thiết gì với Hứa Sóc, chỉ là trong khoảng thời gian này, chỉ có bọn họ bị vây ở đây sống với nhau mới có chút quen biết.

Chỉ có thể nói là hắn biết một số thói quen của Hứa Sóc, Hứa Sóc vốn chẳng coi hắn ra gì. Chỉ khi nào cần tới, Hứa Sóc mới để ý đến hắn.

Một kẻ thật cao ngạo.

Nhưng mà Hứa Sóc thật sự rất có bản lĩnh.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 146: Bút Ký Zombie (15)

Quý Nam đưa đám người Phàn đội trưởng rời đi. Ninh Nhạc đi cuối cùng, cô ta quay đầu liếc mắt nhìn Minh Thù, trong mắt có chút phức tạpkhông biết nghĩ gì.

Hứa Sóc tựa cửa: "Lại đây giúp tôi một việc."

Khuôn mặt nam sinh nhìn khônglớn, không có khí thế sắc bénvênh váo hung hăng,mà giống nhưmột học sinh cấp bachưa trải sự đời.

Biểu cảmcóchút bất mãn và phiền muộn, làm tăng thêm chút đáng yêu.

Nếu hắn họccấp ba, chắc chắnlà một nam thần được nhiều người người theo đuổi.

Minh Thù ôm ba lô của mình: "Tại sao?"

"Vừa nãy nếu không có tôi, cô nghĩ xem bây giờ cô đã bị thế nào rồi?"

Hứa Sóc hừ lạnh: "Trong phòng nghiên cứu này có rấtnhiều thành quả nghiên cứu. Tên Quý Nam mặt than kianhìn có vẻ lạnh lùng vô tình,nhưngthực tế rất có tinh thần trọng nghĩa. Nếu hắn nghi ngờ côtới nơi này mục đích không chính đáng, cũng sẽ không nương tay mà đuổi cô ra ngoài."

"Nói thế, nghĩa là tôi phải cámơn cậu sao?"

Cậu cũng chẳng phải người tốt lành gì, có tư cách gì nói người khác.

"Cô gái kia,nhìn là biếtkhông phải dạng hiền lành gì."

Hứa sóc nói một tiếng: "Giữa con gái các cậuluôn vô vị thế à?"

Nguyên nhân gây ra chiến tranh giữa đám con gái vốn rất tẻ nhạt, nhưng quá trình chắc chắnđặc sắc.

Nhưng mà...

"Tôi ra tay trước, sao cậu lại không cholà tôi gây sự?"

"Vốn dĩ là do cô ta xen vào chuyện của người khác mà. Tôi chẳngcảm thấy cô có lỗi gì. Trên thế giới này,chính là có quá nhiều người tự cho mình là đúng."

Hắn ở bên trong nhìn rất rõ ràng, cô gái tên Ninh Nhạc kia rõ ràng có cơ hội tránh được nhưng mà cô ta lại không tránh.

Minh Thù có hơi kỳ quái nhìn Hứa Sóc vài lần.

"Có vào không?"

Hứa Sóc cảm giác mình nói quá nhiều, có chút không nhịn được: "Có thù lao đấy."

Minh Thùvốn địnhnói không vàonhưng nghe đến có thù lao, không thể không hỏi một câu:

"Thù lao gì?"

"Tôi có thể làm dị năng của cô thăng cấp."

Hứa Sóc hơi đắc ý, trong giọng nói đầy kiêu ngạo.

Minh Thù cười ha ha, xoay người muốn chạy.

Đối với dị năng, trẫm không hề có chút hứng thú nào.

Nói chung, Hứa Sóc không ngờ Minh Thù lại không có hứng thúđối với việc thăng cấp dị năng, hắn bổ sung một câu:

"Thế cô muốn cái gì?"

Minh Thù quay đầu: "Có đồ ăn không?"

"Đồ ăn?"

Dị năng không cần lại muốn đồ ăn, có phải đầu óc có vấn đề không vậy?

"Không có?"

Không có,thì cùng trẫm chơi beep beep cái gì chứ.

"Có."

Hứa Sóc xoay người đi vào bên trong: "Đóng cửa vào."

Đây là một gian phòng giải phẫu. Ngoại trừ bàn mổ,chính là cácdụng cụ y học chỉ có vài cái thùng trong góc.

Cả phòng đều toát ra hơi lạnhhơn nữa trên bàn mổ trói một zombie, toàn bộ phòng giải phẫu đều cực kỳ âm u.

Hứa Sóc tìm một ít đồ ăn từ cái thùng trong góc, đa sốđều là bánh quy khôcũng có vài đồ ăn vặt khác.

"Các ngươi vẫn luôn bị kẹt ở chỗ này sao?"

"Nếu không thì sao?"

Sau khi,Hứa Sóc đem đồ ăn vặt cho Minh Thù, đi đến trước bàn mổ:

"Không lẽcô nghĩlà cái tên mặt than Quý Nam kia,còn có thể dạo một vòng ở ngoài kia sao?"

"Vậy các người lấy ở đâu ra nhiều đồ đạc như vậy chứ? Lẽ nào mạt thế là do các người gây nên?"

Phòng thí nghiệm trước đó, đồ dùng ăn uống hầu như mọi thứ đều đầy đủ.

Kiểu này rất giống như là có chuẩn bị từ trước.

Hứa Sóc xoay người, cầm đèn chiếu vào Minh Thù: "Vị tiểu thư này, suy đoán này của cô thật là to gan, có cần bây giờtôi giết người diệt khẩu để tăng độ chân thật không hả?"

"Thế thì không cần đâu, nếu thật là do các ngươi làm ra, tôi cũng có thể gia nhập." Minh Thù khẽ cười.

Hứa Sóc nghẹn họng, buông đèn, nói: "Đây là phòng nghiên cứu. Có đôi khi vì một nghiên cứu nào đó,mà ở trong nàykhông phải mấy tháng thì cũng nửa năm, ăn mặc ngủ nghỉ đều ở đây."

Cũng là bọn họ may mắn, trước khi mạt thế đến, phòng nghiên cứu vừa khéo lại bổ sung thêm đồ.

Minh Thù từ chối cho ý kiến: "Cậumuốn tôi giúp cái gì?"

Hứa Sóc đứng ở bàn mổ, zombie lập tức kêu gào với Minh Thù.

"Dùng dị năng hệ hỏa tấn côngnó."

Ánh mắt Minh Thù rời khỏicơ thể zombie:

"Làm sao anh biết tôi có dị năng hệ hỏa?"

Đoạn đường này, Minh Thù chưa từng sử dụng dị năng, có lẽ ngay cả Ninh Nhạc cũng chưa từng sử dụng qua.

Ninh Nhạc không biết vì sao lại không dùng, nhưng dị năng của những người khác lúc này còn quá yếu, dùng cũng không hiệu quả gì.

Nam sinh này không chỉ biết cô có dị năng, hơn nữa còn là hệ hỏa...

Có quỷ mà!

"Tôi có thể thấy."

Hứa Sóc chỉ chỉ mắt mình.

Có thể thấy?

"Ninh Nhạc là hệ gì?" Minh Thù hỏi.

"Hệ thủy và hệ mộc, nhưng mà..."

Hứa Sóc dừng một chút: "Haihệ này là rõ ràng nhất, còn lại rất yếunhưng cô ta hẳn là cónăm hệ."

Đôi mắt Hứa Sóc hơi nheo lại, lộ ra một tia điên cuồng: "Rất có giá trị nghiên cứu."

Rất có giá trị nghiên cứu sao?

Ngươi đó,dám đi nghiên cứunữ chính giả, trẫm tặng bằng khen cho ngươi.

"Cô nhanh một chút đi!"

Hứa Sóc nhanh chóng khôi phục bình thường, chỉ vào zombie đang kêu gàođòi ăn:

"Tôi không phải tới đểtrả lời câu hỏi cho cô đâu."

Minh Thù buông đồ ăn vặt trong tay xuống, đi đến chỗ zombieđối diện.

Trong tay tạora một cầu lửanhỏ ném vào zombie.

Cầu lửa nhỏ đánh vào cơ thể zombie, két két hai tiếng liền biến mất. Gãi ngứa zombie cũng không đủ, zombie càng kêu gào kinh hơn.

"Cô chưa ăn à? Mạnh hơn chút đi."

Hứa Sócđứng một bên ghi lại gì đó, nhưng tất nhiên việc tấn côngcủa Minh Thù không đạt được kết quả như kỳ vọng của hắn.

"Chưa ăn mà."

Đã lâu trẫm không ăn cơm.

Minh Thù thu tay về, đột nhiên cười thànhtiếng:

"Cậu làm gì mà lại chọn tôi? Ở đây không phải có mình tôi là có dị năng mà."

"Tôi thấynhững người đó không vừa mắt."

Khi Hứa Sóc trả lời cũng không hềsuy nghĩ, rất tự nhiên.

[Nhiệm vụ nhánh: Thu hoạch giá trị thù hận của Hứa Sóc.]

Đôi mắt Minh Thù híp lại, Hứa Sóc này quả nhiên chẳng có ý tốt gì với cô.

Thế thì hắn cũng che đậy quá giỏi đi.

Hứa Sóc hối thúcMinh Thù: "Đừng như thế nữa, thời gian của tôi rất quý báu, nhanh lên!"

Minh Thù chà chà tay, lui về phía sau vài bước, hít sâu một hơi, lửatoát ra trong tay cô, trên không khí tạothành lưỡi đao sắc bén. Khi phất tay áo, lưỡi đao sắc bén xuyên qua thân thể zombie.

"Grào!"

Zombie bị đau ngửa đầu kêu to, kim loại giam cầm tay chân zombie bị ngọn lửa nung chảy, dần dần hòa tan. Zombie cố sức, từ trên bàn mổ lănxuống đất.

Hứa Sóc đứng bên cạnh zombie, lựa chọn đầu tiên của zombie là vươn tay cào Hứa Sóc.

Thức ăn mỹ vị đang ở trước mắt.

Ha ha ăn...

"Grào!"

Hứa Sóc bình tĩnhlấy súng trong người ra, bắn một phát vào óc zombie.

Zombie ngã vào bàn mổ, bàn mổ loảng xoảng một tiếng đập xuống đấtcác dụngcụ rơi vung vãi.

Không gian trong nháy mắt im lặng.

Nam sinh chậm rãi chuyển động súng, họng súng hướng vào Minh Thù:

"Cô cố ý đấy à?"

"Đúng vậy." Minh Thù cười.

"Vì sao?"

"Nhìn cậu thấy khó chịu."

Hứa Sóc: "..."

Rõ ràng lúc trước còn tốt đẹp, thế nào mà đột nhiên lại nhìn hắn thấy khó chịu?

Không thể tin được, không thể tin được, không thể tin được!

Hứa Sóc mặc niệm nhiều lần trong lòng,mới miễn cưỡng đè nén bức xúc.

Mẹ nó, con gái chính là dễ thay đổi như vậy, ta làm sao có thể trở tayđược đây.

Quả nhiên, vẫn là lựa chọn giết cô ta cho nhanh.

Cứ làm như vậy đi!

Hứa Sóc nhắm họng súng ngay đầu Minh Thù, trên mặt lộ ra vài phần điên cuồng:

"Tôi chưa từng giết người có dị năng đâu đấy."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 147: Bút Ký Zombie (16)

Quý Nam đẩy cửa ra.

Trên gương mặt tê liệtkhông có chút biểu cảm nàonhưng giọng nói đãbán đứng hắn, tràn đầy quáidị:

"Các người đang làm gì vậy?"

Trong phòng giải phẫu nát bét. Trên mặt đất có một zombie nằm bất động. Khắp nơi đều có vết tích lửa cháy sém, súng bị đá vào góc, đạn và súng mỗi thứ một nơi.

Mà cách zombie không xa, Minh Thù đang đè Hứa Sóc, hai tay đè cổ tay Hứa Sóc. Từ góc nhìn của Quý Nam, càng giống như là Minh Thù làm gì đóvới Hứa Sóc, tư thế vô cùng mờ ám.

Minh Thù túm cổ áo Hứa Sóc, vỗ vỗ mặt hắn: "Nhóc con, lông còn chưa đủ dàiđã muốn đấu với tôi? Về lò đào tạolại đi."

Cô từ trên người Hứa Sóc đứng lên, ung dung chỉnh chỉnh quần áo, sau đó lấy một túi đồ ăn vặtmở ra ăn.

Hứa Sóc sắc mặtkhó coi nằm trên mặt đất, hắn đánh không lại...

Đánh không lại!

Sỉ nhục.

Đây là sỉ nhục.

"Cút!"

Hứa Sóc từ dưới đất bò dậy, chỉ ra cửa đuổi người: "Cút ra ngoài."

"Tức giận là đúng, càng tức càng đẹp trai đấy."

Minh Thù cười tủm tỉm, ra dấu cố lên với Hứa Sóc.

Minh Thù nhẹ nhàng rời phòng giải phẫu. Quý Nam dùng ánh mắt rất quáidị nhìn côcho đến khi bóng lưng cô biến mất, Quý Nam mới thu lạiánh mắt.

"Cậu với cô ta xảy ra chuyện gì vậy?"

"Liên quan gì tới cậu."

Hứa Sóc đá một cước vào bàn mổ trên mặt đất.

Quý Nam cũng không muốn quản chuyện của hắn, giải thích mục đích mình đến:

"Phàn đội trưởng là ngườiquân đội cử tới đón cậu, thành phố này đã thất thủ, sớm muộn gì vật tư trong phòng nghiên cứu cũng sẽhết, cậu suy nghĩ kỹ xem có muốn đi cùng bọn người Phàn đội trưởng không."

Hứa Sóc phiền muộn hừ lạnh: "Nhanh như thế đã về phe bọn họ rồi?"

Quý Nam không nói gì.

"Cái gì nên nói với cậu tôi cũng nói rồi,lúc Phàn đội trưởng đi, tôi cũng sẽ đi."

"Tùy cậu."

Hứa Sóc nhốt Quý Nam ngoài cửa.

Đóng cửa lại, biểu cảmtrên mặt Hứa Sóc liền trở nên dữ tợn. Trong phòng giải phẫu yên lặng phát tiết một lúc, hít sâu một hơi tỉnh táo lại.

Ta là thiên tài, làm sao có thể bị chút chuyện này làm khó.

...

Minh Thù trở lại phòng thí nghiệm, Ninh Nhạc tự mình hướng dẫn Phàn đội trưởng luyện tập dị năng. Điều bất ngờ là Trần Duy thức tỉnh dị năng.

Hơn nữa còn là hệ băng biến dị.

Lúc trước,cô ta cũng không biết mình là dị năng hệ băng, nhưng cũng không biết sử dụng thế nào.

Thế nhưng, sau khi Ninh Nhạc nói cho cô ta biết phương pháp, cô ta lập tức nắm giữ được phương pháp.

Thiên tài chính là thiên tài.

Lúc này đã có thể ngưng tụ ra nhũ băng.

Minh Thù bước vào phòng thí nghiệm, Trần Duy vốn đang tập trung luyện tậpđột nhiên không khống chế, nhũ băng mới ngưng tụ trong tay bắn về phía Minh Thù.

"Cẩn thận..."

Cũng không biết là ai la lên.Minh Thù giơ tay lênngọn lửatrong tay cô bay ra. Nhũ băng đụng vào lửa, trong nháy mắt hòa tan bốc hơi.

Theo sau đó, mấy quả cầu lửatừ trong tay Minh Thù bay ra, hướng về phía Trần Duy.

Trần Duy chỉ có thể tạora nhũ băng, còn hoàn toàn không biết tác chiến như thế nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn quả cầu lửabay tới mặt lộ vẻ hoảngsợ.

Ninh Nhạc có hơi chần chờ, nhưng cuối cùng vẫn giúp nữ sinh ngăn cản. Bóng nước chạm vào quả cầu lửa, quả cầu lửagiảm bớt nhưng không biến mất, nhưng bóng nước không còn.

Ninh Nhạc đánh ra bóng nước lần hai. Bóng nước cùng quả cầu lửaở trong không khí va chạm lóe lên ánh lửa. Ngọn lửavàbóng nước quấn lấy nhau, cuối cùng đồng thời biến mất trong không trung.

Cô ta không nghĩ tới Minh Thù có dị năng, hơn nữa còn là hệ hỏa có lực công kích cực mạnh.

Hiển nhiên,ngoại trừ Ninh Nhạcnhững người còn lại không hề nghĩ tới chuyệnMinh Thù có dị năng, lúc này đều trợn mắthá mồm nhìn.

Ninh Nhạc phá tan sựim lặng quáidị trong phòng thí nghiệm:

"Diệp Miểu, Trần Duy chỉ không cẩn thận, cô không cần phải tận diệt như thế chứ?"

"Tôi cũng không cẩn thận thôi."

Minh Thù cười: "Mọi người đều là lần đầu tiên dùng dị năng, không tránh khỏi không khống chế đượclực đạo."

Trần Duy hiển nhiên là bị giật mình, lúc này trốn sau lưng Ninh Nhạc không dám hó hé.

Cô ta thế màlại có dị năng.

"Cô dùng dị năng rất thành thạo, không thể nào là lần đầu tiên."

Ninh Nhạc vạch trần Minh Thù. Dị năng của cô rất mạnh, lẽ nào cô biết phải rèn luyệndị năng như thế nào?

"Rồi sao nào?"

"Cô suýtchút nữa đã làm bị thương Trần Duy. Đây là người, không phải zombie."

Ninh Nhạc vì duy trì hình tượng của mìnhđể những người khác bán mạng cho mình, trước mặt người ngoàivẫn rất có tinh thần trọng nghĩa.

"Suýtchút nữa cô ta cũng làm tôi bị thương, như nhau thôi."

Minh Thù buông tay: "Lẽ nào cho cô ta ra tay, lại không cho tôi phóng hỏa? Làm phiền cô nói rõ ràng, ai ra tay trước."

"Trần Duy là lần đầu sử dụng dị năng, cô ấy cũng không cố ý."

Trọng tâm câu chuyện lại quay trở về.

Lần đầu tiênnên được tha thứ sao?

Lẽ nào,người mang tội giết người là lần đầu giết ngườinên được tha thứ? Pháp luật cũng không dám viết như thế, mặt cô cũng lớn thậttự cho mình là thầntiên à!

Nếu như cô không có dị năng, không có thân thủ tốt như vậy, có phải bởi vì đã chết, bởi vì hung thủ không cố ý, thật không thể nghĩ làmọi người liền tha thứ cho hung thủ, còn cô cứ chết như thế?

Minh Thù lộ ra nụ cười tiêu chuẩn: "Tôi đây cũng không cố ý."

Lời từ miệng mà ra, không liên quan đến trẫm.

"Nhiều người thấy như vậy, vừa nãy là cô cố ý. Cô còn nói là lần đầu sử dụng dị năng, rõ ràng không phải là như thế. Diệp

Miểu, rốt cuộc là cô có ý định gì?"

Nếu không thể sử dụng Diệp Miểu, vậy cũng đừng trách bị cô ta gạt ra.

Minh Thù đi vào phòng thí nghiệm, kéo cái ghế ngồi xuống:

"Tôi không biết dùng dị năng, dùng thành thạo hay khôngcó liên quan gì đến Ninh Nhạc tiểu thư? Cô oai phong lẫm liệt như thế, tại sao không ra ngoài giết nhiều thêm vàizombie cống hiến cho nhân loại, có cần phải lần nào cũng bêu xấutôi không? Cô lập tôi cũng không cần phiền toái như vậy, nào. Cứ trực tiếp đi."

Không nói nhiều lời vô nghĩa!

Chúng ta trực tiếp đánh!

Ai thắng người đó xưng vương!

Ninh Nhạc: "..."

Cô gái này điên rồi sao.

Nhiều người như vậy, Ninh Nhạc nào dám thừa nhận mình cô lập Minh Thù, vốn còn muốn nói chuyện đánh nhau lúc trướcnhưng cuối cùng Ninh Nhạc bỏ suy nghĩ này.

Cô gái này cũng không dễ đối phó như những người khác.

Minh Thù nhìn Ninh Nhạc cười cười, cười làm trong lòng Ninh Nhạc rất khó chịu. Cô ta khẽ cắn môi, xoay người hỏi han Trần Duy.

Trần Duy cũng không biết là thật sự bị hù dọahay là giả bộ, bộ dạng yếu đuối ngất đi.

Ninh Nhạc nhân cơ hội mang Trần Duy rời đi.

Những người còn lại đều suy nghĩ, hai bên tan rã không vui.

Mà Minh Thù rõ ràng bị cô lập.

Cô vẫn luôn bị cô lập.

Không sao cả.

...

Hơn mười giờ tối.

Hứa Sóc hai tay xỏ trong túithảnh thơi tiến vào phòng thí nghiệm. Tiếp theo là Quý Nam, hai người một trước một sau, nhưng phương hướng đi đến khác nhau.

Ánh mắt Hứa Sóc đảo qua người ở đây, ngồi phía trước máy giám sát hai chân đặt lên bàn:

"Cũng không phải là tôi không thể cùng đi với các người."

Phàn đội trưởng vừa nghe liền chú ý, lập tức tinh thần tỉnh táo:

"Cậu có điều kiện gì?"

Hắn từ chỗ Quý Nam biết không ít chuyện của Hứa Sóc, hiện tại cũng không dám xem thường thiếu niên này.

"Phòng nghiên cứu có tổng cộng mười gian phòng chứa zombie, các người cử nămđại diện đi giết những zombie này,để chứng minh các người có thể bảo vệ tôi. "

Hứa Sóc không biết nhấn vào đâu,mà tất cả các camera giám sát,đều chuyển tới phòng có zombie.

Phòng lớn, phòng nhỏ, có phòng nhốt mười mấy con zombie, có phòng nhốt vài con.

Nhìn trang phục, có lẽ đều là người của phòng thí nghiệm.

Thiếu niên này,thế mà lại bảo họ đi giết những zombieđã từng cùng cậu làm việc, thậm chí có khi đó còn từng là giáo viên của cậu ta sao?

"Hứa Sóc!"

Qúy Nam bác bỏ: "Họ là tới cứu cậu đấy. Cậu hơi quá đáng rồi đấy!"

Hứa Sóc xoay ghế qua, thành thật mà vô tội hỏi:" Nhưng nếu như bọn họ một chút năng lực như thế cũng không có,thì làm sao mà bảo vệ tôi đây?"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 148: Bút Ký Zombie (17)

Yêu cầu của Hứa Sóc có chút vô lý, nhưng cuối cùng Phàn đội trưởng và Triệu đội trưởng cũngđồng ý.

Phàn đội rưởng là vì muốn mang Hứa Sóc đi, còn Triệu đội trưởng thì là vì cần mấy tư liệu trong phòng thí nghiệm.

Thế nhưng,cần nămngười mà tính cảNinh Nhạc và chiến hữu kia của Triệu đội trưởng thìcũng mới chỉ có bốn người. Ba học sinh kia, không cần xét đến.

Cho nên không đủ số người.

"Tôi không đi, đừng nhìn tôi." Minh Thù chối bỏ.

Phàn đội trưởng cũng không hy vọng Minh Thù đồng ý,nên ngay từ đầuđã không tính cô.

Côkhông gây ra chuyệnlà hắn đã phải cảm ơn trời đất rồi.

Hứa Sóc liếc mắt nhìn cô, hừ một tiếng.

Minh Thù: "..."

Đồthần kinh.

Hiện tại,không tìm đủ năm người, bọn họ chỉ có thể đi bốnngười.Bọn họ bàn bạc với Hứa Sóc,xem có thể đi bốnngười hay không. Hứa Sóc suy nghĩ trong chốc látrồigật đầu đồng ý.

Hứa Sóc còn chưa đến mức táng tận lương tâm, cung cấp vũ khí cho bọn họ, nghe nói là do mấy nhóm người lúc trước đến "bắt"hắn để lại.

Có vũ khí,khiến cho đám người Ninh Nhạc yên tâm hơn rất nhiều. Những zombie nàyđều đangbị giam giữ, chỉ cần phối hợp tốt, tiêu diệt bọn chúng không phải là vấn đề.

Đợi mấy người kia đi rồi, Quý Nam đứng trước máy giám sát, nhìn mấy phòng thí nghiệm đầy zombie, trong mắt ẩn chứalửa giận:

"Cậu đã cố ý đặt zombie ở mấy phòng thí nghiệm này?"

Sao lại khéo thế chứ, tư liệu Triệu đội trưởng muốnđều nằmtrong mấy phòng thí nghiệm này?

Hứa Sóc ngáp miệng, lười biếng nói: "Lúc đó,cậu cũng đồng ý rồi, giờ còn tức giận gì với tôi chứ."

Hứa Sóc có thể tùy tiện ra vào phòng nghiên cứu, nhưng Quý Nam thì không. Có một vài phòng thí nghiệm hắnkhông vào được, cũng không biết bên trong đang nghiên cứu cái gì, chứa cái gì.

Nhưng rõ ràng Hứa Sóc...

Hắn biết trong phòng thí nghiệm nào chứa thứquan trọng, lúc ấy hắn đã tính toán hết rồi.

Trong lòng Quý Nam nổi lên một luồngkhí lạnh, không biết nên kinh ngạc năng lực của hắn hay là nên sợ hãi nữa.

"Cậu là đồ điên."

Quý Nam nổi giận gầm lên một tiếng, xoay người rời phòng thí nghiệm.

Trần Duy và hai nam sinh khác không biết xảy ra chuyện gì, nhưng Quý Nam đibọn họ không muốn ở chung với Hứa Sóc, nêncũngđuổi theo ra ngoài.

"Ôi,chúng bạn xa lánh kìa."

"Cô cũng không khác gì đâu." Hứa Sóc phản bác.

Hai người liếc nhau, giống nhưtrong mắt hai người đều lóe lên ánh lửa, khuấy thành vòng trên không trungsau đó nhanh chóng tách rờilui về phòng thủ.

Đương nhiên, Minh Thù không có gì phải sợ, cô cảm thấy Hứa Sóc hơi kỳ quái. Cô không thấy Hứa Sóc có ý thù địch với mình, nhưng Hài Hòa Hiệu lại đưa ranhiệm vụ.

Rõ ràng so với Hứa Sóc, Trần Duy thích hợp hơn.

Kỳ lạ thật!

Nhất định là có quỷ mà.

Hai người đắm chìm trong suy nghĩ của bản thân, chẳngnói gì.

...

Từng tầng mây trôi lững lờ trên thành phố u ám này, bất cứ nơi nào cũngcó thể thấy vết máu, trên mặt đất ngổn ngang các phương tiện giao thông cùng đủ các loại túi nhựa.

Yên tĩnh như chết.

Không người sống sót.

Không có hy vọng.

Đây là mạt thế.

Minh Thù đi phía sau cùng. Tối hôm qua,đám người Ninh Nhạc đã thành công giết chết zombie mà Hứa Sóc yêu cầu.

Sáng hôm nay,bọn họ liền rời khỏi phòng thí nghiệmđi khỏi trường học này.

Đi qua viện y học, đến viện âm nhạccòn hai viện nữa đến nơi bọn họ từng đivào. Phàn đội trưởng bảo tất cả mọi người chuẩn bịtinh thần, tránh bị zombie tập kích bất ngờ.

Hứa Sóc có hơi thờ ơ. Gặp zombie hắn cũng chỉ đứng nhìn, mặc dù trong tay có súnghắn cũng lười nổ súng.

Đến buổi chiều, bọn họ mới ra khỏi đại học Đằng Giang.

Trịnh Diệp ở trong xe chờ rất nôn nóng. Ban đêm, hắnchỉ chợp mắt một chút, sợ rằng khi đội trưởng mình đi ra hắn lại không nhìn thấy.

Lúc này, thấy người trở về, hắn vui mừngđập đập cửa sổ.

Dưới ánh mắt hơi kinh ngạc của Phàn đội trưởng, Minh Thù mở cửa xe kéo Trịnh Diệp ra ngoài, lên xe đóng cửa.

"Phàn đội trưởng, chúng ta từ biệt ở đây." Minh Thù hạ cửaxe xuống, vẫytay cười.

"A? Diệp Miểu tiểu thư, chúng tôi phải phải phải... Đưa cô quay về mà."

Trịnh Diệp lắp ba lắp bắp nói.

"Không cần, tự tôi đi, các người cũng không bị xem là làm trái mệnh lệnh."

Dù sao,cuối cùng Ninh Nhạc cũng muốn tớithủ đô, cô tớiđó chờ là được rồi.

Vai chính phải trải qua muôn vàn nguy hiểm, trẫm không tham dự nữa vậy.

Phàn đội trưởng còn muốn nói gì đó nhưng Minh Thù đã đóng cửa sổ, nổ máy.

Ngay trong nháy mắt khi xe cô chuẩn bị đi, Hứa Sóc mở cửa xe nhảy lên.

Mà Minh Thù chẳngcó thời gian phanh lại,vì phía sau có zombie tới.

Minh Thù liếc Hứa Sóc: "Tính toán giỏi đấy."

Vừa nãy không nhìn thấyhắn, chắc là hắn đã dụ zombieđến.

"Quá khen."

Hứa Sóc hất toàn bộ đồ ăn vặt sang một bên: "Đi với bọn họ, chẳngthà tôi tình nguyện đi cùng cô."

Ngay từ đầu,hắn đã không có ý định đi theo những người đó.

"Vẫn muốn tìm cơ hội giết tôi sao?"

Hứa Sóc kiêu ngạo hừ một tiếng: "Bọn họ quá ngu ngốc, không xứng đi cùng với một thiên tài như tôi."

Thiên tài?

Tên ngốc mới đúng.

Minh Thù sau khi cắt đuôi zombie,liền dừng lại ở một khu phố thương mại:

"Xuống xe."

Hứa Sóc mờ mịt nhìn về phía Minh Thù, vươn ngón tay thon dài chỉ mình.

"Trên xe còn ngườithứ ba sao?" Minh Thù cười hỏi.

Hứa Sóc lập tức ôm chặt dây an toàn: "Cô biết có bao nhiêu người muốn tôi không? Có biết tôi trị giá bao nhiêu tiền không hả?"

"Với tình hìnhhiện nay, cậu nghĩ tiền còn dùng được sao?"

Bây giờ,tiền là thứ không đáng giá nhất.

Hứa Sóc đổi giọng: "Thế cô có biết, tôi trị giá bằng bao nhiêu vật tưkhông?"

Minh Thù: "..."

Có vẻ hơi khó đạt được giá trị thù hận này đây.

Mẹ kiếp, hắn không làm theo kịch bản mà!

Minh Thù có chút dao động, vật tư, vật tư.

Cuối cùng? Minh Thù vẫn quyết địnhđuổiHứa Sóc xuống, mặc dù Hứa Sóc đã rất mất mặtôm lấy cửa xe, cố làm tăng thêm giá trị của bản thânnhưngMinh Thù cũng không động lòng.

Tên Hứa Sóc này không có ý tốt.

Phải ném hắn xuống.

"Buông tay!"

Minh Thù kéo Hứa Sóc, Hứa Sóc gắt gao ôm cửa xe.

"Cô vất một người đàn ông đẹp trainhư tôi trên đường cái,mà lương tâm không thấy cắn rứt à?"

Hứa Sóc ầm ĩ.

Nếu nhưkhông phải lúc trước đã biết bộ mặt không từ thủ đoạn của hắn, không chừng giờ cô đã bị hắn lừa.

"Không đâu."

Minh Thù cong môi tươi cười.

"Tôi thực sự rất đáng giá đấy."

Hứa Sóc nỗ lực nhấn mạnh giá trị bản thân.

Minh Thù không dao động, khom lưng từ trên xe lấy ra một con dao, nhanh chóng đâm trên tay Hứa Sóc.

Ban đầu Hứa Sóc không buông.

Hắn muốn đánh cược một phen.

"Crắc..."

Dao nhỏ đâm lên cửa xe, Hứa Sóc chật vật ngã xuống, hơi đờ đẫn nhìn con dao.

Một lát sau,hắn phì phò đứng lên: "Cô đâm thật sao?"

Khỉ thật,cô gái này thật đáng sợ mà.

Minh Thù rút dao nhỏ ném vào trong xe, mỉm cười:

"Bằng không cậunghĩ là tôi giỡn chắc?"

Minh Thù ngồi vào xe, Hứa Sóc đứng tại chỗ nhìn Minh Thù lái xe rời đi.

Minh Thù từ kính chiếu hậu nhìn Hứa Sóc.

Nam sinh nghiêng đầu, lộ ra một nụ cười vừa ngây thơ lại vừa quáidị, nhàn nhã vẫy vẫy tay với cô.

Minh Thù: "..."

Mẹ ơi!

Tên ngốc này, muốn hù chết trẫm,rồi kế thừa đồ ăn vặt của trẫm sao?

"Két..."

Chiếc xenhanh chóng dừng lại.

Hứa Sóc nghi ngờ,chẳng lẽ là đã nghĩ thông suốtmuốn cho hắn theo sao?

Minh Thù xuống xe, xông tới đánh Hứa Sóc một trận.

Hứa Sóc: "..."

Đây là cái kiểu gì vậy?

Không hợp ý một cái là động tay động chân!

"Cô... Cô..."

Hứa Sóc chỉ Minh Thùsuýt chút nữa buông lời thô tục.

Minh Thù cười cười: "Bảo trọng nha ngài vật tư quan trọng."

Minh Thù nghênh ngang rời đi, để lại một Hứa Sóc bất lực.

Hứa Sóc: "..."

Cô quay lại đây!

Có bản lĩnh thì quay lại cho tôi!

Tôi đấu với cô!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 149: Bút Ký Zombie (18)

Mạt thế ban đêm, không có tiếng côn trùng kêu vangcũng chẳngcó tiếng ếch ồm ộp.

Chỉ có bóng đêm tĩnh mịch.

Trên bầu trời,cũng không lấp lánh ánh sao. Trong bóng tối,giơtay không nhìn rõ năm ngón, ẩn giấu những zombie khiến con người ta tuyệt vọng.

Minh Thù đã đi được nửa tháng, nhưng vẫn chưa đi nổi được nửa chặng đường.Đường phần lớn,không phải là bị phá hỏng thì lạilà bị nổ hư, muốn đi thủ đô phải tìm đường khác.

Thỉnh thoảng,còn có thể gặp phải người sống sót chặn đường cướp bóc. Đương nhiên, dám giành đồ ăn trên tay Minh Thù, những người này đều không sống nổi.

Minh Thù mở bản đồ, thú nhỏ từ bên cạnh nhảy lên bản đồ, lăn qua lăn lại.

Minh Thù vươn tay đẩy nó ra: "Đi chỗ khác."

Thú nhỏlại quay trở lại chỗ cũ, đôi mắthắc bảo thạch nhìn chằm chằm cô, bắt đầu lầm bầm.

Đừng trách ta không nhắc nhở ngươi, phía sau đã có xe đi theo ngươi từ lâu.

Bên ngoài đen như mựckhông nhìn thấy gì cả.

Minh Thù không khỏi hoài nghi liếc nhìn thú nhỏ. Cô cất bản đồ, cấtthú nhỏ vào trong áo, đẩy cửa xe đi xuống.

Nhiệt độ buổi tối so với ban ngày không khác nhau là mấy, vừa oi vừa nóng. Minh Thù tìm được đèn pinchất lượng không tốt, lắc lắc vài cái mới có ánh sáng, ánh sáng xua tan đi bóng tối.

Cầm đèn pin, men theo đường lớn bước đi.

Gần đâyđều là vùng hoang vu, tỷ lệ gặp zombierất nhỏ.

Ở một ngã rẽ, quả nhiên có xe đậu hơn nữa không chỉ một chiếc. Đèn xe đều bật, rất yên tĩnh dườngnhư không có ai.

Cẩn thận tới gần xe, cửa xe mở rộng bên trong không bóng người.

Minh Thù ra phía sau xem xét một chút. Vòng qua chiếc xe đầu tiên, chiếc xe thứ hai rất lớn, bên trong còn có thức ăn vàmột số đồ lung tung, nhưng giống như chiếc xe đầu tiêntrống không không có ai.

Phía sau còn hai chiếc xe.

Minh Thù tiếp tục đi về phía sau, chiếc xe thứ ba có vết máucòn rất mới, chắc là vừa mới xảy ra không lâu.

Chiếc xe cuối cùng,đột nhiên bật đèn, chiếu thẳng vào Minh Thù.

"Hi, lại gặp mặt."

Người trong xe ló đầu ra, dường như rất vui khigặp được Minh Thù.

Hứa Sóc mở cửa xe đi xuống. So với nửa tháng trước, quần áo trên người Hứa Sóc bẩn hơn rất nhiều, nhưng vẫn rất có tinh thần.

Hắn chào hỏi Minh Thù: "Thật khéo, cô cũng đi đường này sao?"

Khéo cáirắm!

Minh Thù xắn tay áo địnhđánh người.

Hứa Sóc nhanh chóng lui về phía sau:

"Này này, tôi thừa nhận lúc trước có hơi bất lịch sự, nhưng cô không cần phải thù dai thế chứ?"

Tôinhượng bộ, cô còn muốn thế nào nữa?

Còn muốn thế nào hả?

"Tôi là người thù rất dai."

Minh Thù cười.

"Khoan đã..."

Hứa Sóc hô ngừng: "Cô biết người trong xe là ai không?"

"Không phải là bị anh giết sao?"

Khi cô đi qua đây,không có xe cho thấynhững xe này đisau cô.

Ở đây chỉ có Hứa Sóc.

Hắn không phải kẻtình nghithì ai mới là kẻtình nghi.

Đừng có nói với cô mấy câu kiểu như Hứa Sóc sẽ không giết người.

Cái tên bệnh thần kinh này.

Đối với hắn, giết người cũng chỉ như việcăn ngủ bình thường thôi.

Dù sao, thế giới của người điêncũngchính là như vậy.

"Cô coi trọngtôi như thế, tôi rất vui nhưng thật sự không phải do tôi làm."

Hứa Sóc vừa nói xong,thìnhìn thấy phía trước có một đóm lửa đỏ lập lòe trong rừng, đoán là có người có dị năng, lúc đómới tắt máy yên lặng chờ phía sau.

Ai biết người tới lại là Minh Thù.

Hắn hỏi: "Chẳng lẽ không phải cô làm sao?"

"Tôi không giết người."

Không phải hắn?

Vậy là ai?

"Xào xạc..."

Ngọn gió phất qua cây cối xung quanh, oi bức cùng mùi máu tươi từ trong rừng truyền đến.

Minh Thù giật mình, chạy đi.

"Này, cô chạy cái gì chứ?"

Hứa Sóc vô thức chạy theo Minh Thù.

"Vụt..."

Có cái gì đó vọt khỏi rừng cây.

Hứa Sóc nghe được âm thanh vật thể xẹt qua không khí.

Rất nhanh ở phía sau hắn.

Hắn quay đầu lại nhìn, con ngươi mạnh mẽ co rút.

Rút súng bên hôngquay về phía sau nổ súng, tiếng súng vang vọng trên đường.

Một tiếng rít gào chói tai vang lên.

Vật nặng đập trúng xe, xe lõm hẳn một mảng.

Phía sau là một con tinh tinh, so với tinh tinh bình thường thì to gấp mấy lần.

Nhưng rõ ràng nó đã bị zombie hóa, da đều đã tróc hếtgần như không còn gì,trôngcực kỳ ghê tởm.

Tốc độ tinh tinh nhanh đến dọa người, Hứa Sóc xuất ra toàn lực từ lúc bú sữa mẹ, miễn cưỡng đuổi theo Minh Thù.

Minh Thù chạy một mạch về xe của mình, đóng cửa, nổ máy.

Hứa Sóc không đuổi kịp, nhưng hắn nắm được cửa xe. Xe chạy đi, cả người Hứa Sóc đều bay trên không, gió nóng như dao nhỏ cứa trên mặt, trên người hắn.

Tinh tinh phía sau cách hắn chỉ có vài mét, hắn níu cửa xedùng sức đập đập cửa.

Mở cửa sổ để tôi vào với!

Minh Thù chuyên tâm lái xe, căn bản không để ý đến hắn.

Khỉ thật!

Hứa Sóc thầm mắng một câu, níu cửa xe bò lên trên trần xe.

May mà cô đi xe quân dụng, trần xe có chỗ cầm được. Hứa Sóc miễn cưỡng ổn định cơthể. Tinh tinh phía sau đuổi theo không buông, mặc dù trong đêm tối,cũng có thể thấy rõ mặt mày dữ tợn và răng nanh sắc nhọn của tinh tinh.

Hứa Sóc lấy một số đồ trên người ra bắt đầu lắp ráp, sau đó đem đồ vật đặt lên súng nhắm vào tinh tinh phía sau.

Tài xếđẳng cấp hàngđầu, vài lần tinh tinh muốn tiếp cận gầnvới xenhưng đều bị Minh Thù thoát được.

Nhưng điều này cũng làm Hứa Sóc ngắm bắn tinh tinh không chính xác, thiếu chút nữa còn văng khỏi xe.

"Đùng... "

Tinh tinh bị bắn trúng vai, tốc độ củanó chậm lạinhưng liền đảo mắtđuổi theo, so với lúc trước còn cuồng bạo hơn.

Boss nổi điên rồi này!

Một mình ta đánh quái vật,áp lực rất lớn đấy!

Hứa Sóc ổn định tâm lý,bắn liền ba phát. Trên người tinh tinh mang vài vết thương, nhưng nó không dừng lại.

Viên đạn cuối cùng, Hứa Sóc cố gắng nhắm vào đầu tinh tinh.

"Đùng... "

Tiếng súng xuyên qua bóng đêm.

Thân thể tinh tinh từ không trung rớt xuống, đập một tiếng nặng nề xuống mặt đất.

Hứa Sóc còn chưa kịp thở phào, cơthể đột nhiên mất thăng bằnglăn từ kính chắn gió xuống đất. Bánh xe nghiền áp tới, Hứa Sóc phản ứng nhanh lăn một vòng sang bên cạnhmay mắn thoát nạn.

Hứa Sóc nuốt một ngụm nước bọt, từ dưới đất đứng dậy, cầm súng gõ cửa sổ xe, lửa giận ngập trời:

"Này!"

Minh Thù hạ kính xe, vẻ mặt kinh ngạc tiếc hận:

"Cậuvẫnchưa chết à?"

Hứa Sóc: "..."

Cô muốn tôi chết nhiều thế sao?

Tôi sẽ không chết, còn muốn mỗi ngày sẽ lượn lờtrước mặt cô, cô có thể làm gì tôi chứ?

"Chút kỹ xảo này, thiên tài như tôi làm sao có thể không ứng phó được chứ?"

Hứa Sóc cao ngạo hừ lạnh.

"Thiên tài bị tinh tinh truy đuổi? Thiên tài điên? Rất thích hợp với cậunha."

"Làm như cô không bị tinh tinh truy đuổi vậy."

"Tôi chưa nói tôi là thiên tài."

Hứa Sóc: "..."

Tôi không làm thiên tài nữa!

Sau khi,Hứa Sóc bãi công các kiểu trong lòng, ngẩng đầu bình tĩnh hỏi:

"Đi xem con tinh tinh kia không? Biến dị lợi hại như vậy, không chừng lại có thứ gì tốt."

Minh Thù: "..."

Không tức giận sao?

Bà nội nó, trẫm đụng phải hộ gia đình không chịu di dời à?

***

[Hài Hòa Hiệu]

Sau này, hình thức của nam nữ chính đại loạilà...

Minh Thù: Ngươi hận ta một chút thì chết à?

Nam chính: Vậyngươi yêu ta một chút thì chết à?

Minh Thù: Muốn đánhnhau có phải không?

Nam chính: Tới thì tới, tôi sợ côchắc!

Minh Thù: Tới đây tới đây, ai sợ người đó làm cháu nội.

Nam chính: (Vù vù ôm đùi) Tổ tiên xin người hãy yêu con một lần.

Minh Thù: Tổ tiên chết rồi, có gì cần thì đốt hương,đừng có đào mộ!

Nam chính:...

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 150: Bút Ký Zombie (19)

Zombie tinh tinh nằm trên đường, không còn động đậy. Nó đã chết hẳn, chẳng thể chết thêm được nữa.

Một phát súng của Hứa Sóc vừa hay bắn trúng đầu zombie tinh tinh. Bất kể là zombie con ngườihay zombie động vật, điểmtrí mạng đều là đầu.

Hứa Sóc không hềghét bỏzombie tinh tinh đáng ghê tởm,trái lại còn có chút hưng phấn ngồi xổm bên cạnh, lấy găng tay trong người ra bắt đầu gạt gạt.

Thật ra thì hắn cũng ghê tởm đến phát ói rồi.

Không bao giờ muốn động tới cái thứ như thế nữa.

Minh Thù: "..."

Hắn đúng là một tên điên.

"Cô xem, trong đầu nó có thứ nàynày."

Khi Minh Thù còn đangngây người, Hứa Sóc đã mở đầu zombie tinh tinh ra chỉ vào thứ màu vàng rất nhạt bên trong, gần giống với bảo thạch.

Minh Thù rọi đèn pin vào, nở nụ cười ẩn chứahàm ý: "Anhcó vẻ rấthiểu về nóđấy."

Vừa bắt đầuđã mổ đầu nó ra, rõ ràng là biết bên trong có tinh thể.

Khi mới biến thành zombie, có thể gọi là zombiecấp không, nhưng nếutrong đầu zombie đãcó tinh thể đủ màu sắcnhư thế này, nghĩalà đã thăng cấp thành zombie cấp mộtrồi.

Trong đầu zombie cấp mộtsẽ có loại tinh thểtrong suốt này.

Tinh thể càng nhỏ, màu sắc càng đẹp hơn độ tinh khiết lại càng cao. Đẳng cấp của zombiecũng tỉ lệ thuận theo đó.

Giống như chơi game trực tuyến vậy.

Giốngnhư khi mới bắt đầu game, con người và quái vậtđều làsơ đẳng, đều là cấp không. Nhưng bây giờquái vậtbắt đầu thăng cấp.

Hứa Sóc bị nóinhư vậy, hắn dừng lạimột chút,bắt đầu nói bừa một cách tự nhiên:

"Mấy hôm trước tôi gặp một con zombie, ngứa tay liềngiải phẫu nóthấy bên trong cóthứnày. Tốc độ của con zombie đó nhanh hơn zombie khác rất nhiều, hơn nữa biếtsử dụng dị năng tấn công từ dưới đất. Để kiểm tra suy đoán của tôi, tôi phảigiải phẫu những con zombie khác đểso sánh. Đại đa số zombie không có tinh thể trong đầu, cho nên tôinghi ngờnhững con zombie này đã thăngcấp."

"Giống như dị năng của con người có thể thăng cấp, zombie cũng có thể thăng cấp như vậy."

Hứa Sóc nói xong nhìn Minh Thù: "Cô có vẻ như không thấy có gìkỳ lạ, khitrong đầu chúng chứa mấythứ này?"

Minh Thù và Hứa Sóc liếc nhau.

Hứa Sóc nói rất hợp lý, hoàn toàn tìm không được lỗ hổng. Hứa Sóckẻ điênnày nửa đường chạy đi giải phẫu zombie, cũng không phải là không có khả năng.

Có lẽ là do cô đa nghi.

Nhưng Hứa Sóc cho cô cảm giác hơi kỳ lạ vẫn nênđề phòng thì hơn.

"Tôi vốn đã biết." Minh Thù lười nghĩ lý do.

"Làm sao cô biết?" Hứa Sóc rất nghi ngờ.

Minh Thù cười: "Trong tiểu thuyết đều viết thế."

Hứa Sóc: "..."

Tiểu thuyết viết có thể tin được sao?

Được rồi, có một số việc viết trong tiểu thuyết thật sự đúng với tình hìnhhiện tại.

Tuy rằng không phải rất chính xácnhưng cơ bảnlà đúng.

"Thứ này chắc là sẽ có ích."

Hứa Sóc không tiếp tục truy hỏi,cúi đầu nhìn tinh thể trong óc zombie tinh tinh, suy nghĩ sâu xa:

"Nhưng không biết có lợi ích gì, vẫn phải nghiên cứu thêm."

Cho dùhắn biết thứ này có lợi ích gì, lúc này cũng không thể nói cho cô biết.

Sẽ khiến cho cô nghi ngờ.

Tinh thể có thể để cho người có dịnăng hấp thụtu luyện dị năng. Sau này sẽ càng trở thành tài liệugiao dịch quan trọng.

Nhưng Minh Thù không có hứng thú với tinh thể kia.

Dùng tinh thể để thăng cấp dị năng, tốc độ rất nhanhnhưng sau này gặp phải tai họa ngầm rất lớn.

Mà hiện tại tinh thể chỉ toàn là cấp thấp, đến khi zombie thăng cấp một cách phổ biến, những tinh thể ban đầu chắc chắn sẽkhông đáng giá.

Cho nên không cần lãng phí thời gian đi thu thập.

"Này, cô đừng đi!"

Hứa Sóc không ngờ tới Minh Thù lại rời đi, không có chútthứng thú nào.Hắn ném tinh thể vào một cái túi, vội vãđuổi theo Minh Thù:

"Tôi sẽ nghiên cứu ra kếtquả khiến cả nhân loại khiếp sợ đấy, cô không kỳ vọng gìsao?"

"Vậy anhcố gắng lên nhé."

Minh Thù lên xe, đóng cửa, động tác liền mạch dứt khoát.

Hứa Sóc đứng ngoài cửa xe, đoán ra ý định của Minh Thù,lập tức thò hai tayvào bámcửa xe:

"Xe tôi cũng mất rồi, côkhông thể bỏtôi ở đây được, cô có biết nếu thiên tài như tôi ngã xuốngsẽ có bao nhiêu tổn thất không?"

Lần trước ở trong thành phố, hắn còn có thể tìm được xe. Nhưng trong vùng hoang dã này, hắn biết tìm xe ở đâu đây?

Nhất định không thể bị vứt lạiở đây.

"Trời thường đố kỵ nhântài."

Minh Thù dùng câu nói của Hài Hòa Hiệutrả lời Hứa Sóc:

"Thiên tài nhất định là sẽ sống không lâu, cố nén bi thương đi."

Nén bi thương cái gì!

Lúc này hắn thật sự muốn đánh người!

Được rồi, hắn đánh không lại.

"Tôi mặc kệ, cô không đưatôi theo, cô cũng đừng hòng đi."

Hứa Sóc bắt đầu ăn vạ, may mắn làhình tượngcủa người này không phải là loại lạnh lùng kiêng dè.

Minh Thù bắt đầu tìm dao.

"Chuyện gì cũng phải từ từ, cô đừng phóng dao..."

Hứa Sóc nhanh chóng lui về phía sau, xù lông trừng mắt với Minh Thù:

"Saocô chẳng có tí lòng tốt nàovậy?Thiên tài như tôi, cô có đốt đèn lồng đi tìm khắp nơi cũng không có đâu!"

"Đốt đèn lồng tìm phân ấy."

Trong lòng Minh Thù viết cho hắn chữ "lạnh lùng" to đùng.

Khỉ chứ, ngươi mau tức giận đi chứ, không tức giận thìtrẫm kéo giá trị thù hận kiểu gì.

Cuộc sống này thật quá khó khăn.

Đồ ăn vặt của trẫm nữa chứ!

Trẫm muốn được an ủi.

Minh Thù nổ máy xe, nhưng xe cũng không có phản ứng gì.

Hứa Sóc đứng bên ngoài, hả hê lầm bầm: "Báo ứng."

Đây là báo ứng vì đã đắc tội với hắn.

Không đi được phải không?

Thật tốtha ha!

"..."

...

"Bên kia có zombie, đi qua đó."

Xe đi lướt qua bên cạnh thi thể zombie, Hứa Sóc dựa vào cửa sổ xe, gương mặt thất vọng.

"Cô không thể nghe lời tôi sao?"

"Thế anh không câm miệng được à?" Minh Thù cắn que kẹo.

Cô muốn tìm cơ hội chỉnh chết tên điên này.

"Tôi nói cho cô biết cô đang được lợilắm đấy.Cô biết trước đây tôi mà nói chuyện phiếm với người khác, bao nhiêu tiền một giờ không? À nhầm, một phút đồng hồ không?"

Hứa Sóc lại bắt đầu khoác lác.

Cũng không tính là khoác lác, bản thân hắn rất có giá trị. Trước đây phí trò chuyện với người khác quả thực rất đắt.

"Nếu anh muốn xuống xe thì cứ nói tiếp đi." Minh Thù nghiêng đầu, nở nụ cười.

Hứa Sóc nhépmiệng, nhưng vẫn im lặng, không biết lấy sách ở đâumở raxem.

Xem được một lúcHứa Sóc liền ngủ.

Chờ đến khi hắn tỉnh lại, sắc trời đã tối, cảnh sắc ngoài cửa sổ lướt nhanh về phía sau.

Là thành phố.

Trong xe lạibật bài "Nhân dân vùng lên đừnglàm nô lệ", hắn nghe bài này đã mấy ngày rồi.

"Có thể đổi bài không?"

Trong giọng nói còn mang theo vài phần mê man mới tỉnh ngủ.

"Không đổi." Minh Thù lời ít ý nhiều.

"Tôi nghe nói ba cô là người của quân đội? Kiểungười như các người không phải chỉ biết say xỉn mơ màngăn tạpchờ chết sao, cô còn thích cái này, làm bộ mình rất yêu nước sao?"

Hứa Sóc độc miệnglập tức bật chế độonline.

Lúc này gương mặt Minh Thù cũng rất dịu dàng, giọng nói mềm nhẹ như gió xuân:

"Bởi vì anh không muốn nghe, cho nên tôi liền mở cho anh nghe."

Mau! Không nên lơ là, mau hận trẫm đi!

Vốn tưởng rằng Hứa Sóc sẽ tức giận, nhưng hắn chỉ im lặng tự mình đổi bài hát. Nhưng ấn nửa ngày, cũng chỉ có bài này.

Hứa Sóc: "..."

Căn bản cũng chỉ có một ca khúc, đổi cái con khỉ.

Xe đi qua một thành phốvắng vẻ, thỉnh thoảng có thể gặp phải vài con zombie đi lạc đàn. Hứa Sóc không biết là buồn chán hay là mất não, cầm súng bắn đầu mấy con zombienày, cuối cùng chọc cho một đám zoombieđuổi theo sau xe hắn.

Minh Thù đoạt súng trong tay hắn, cười cảnh cáo: "Anh còn dám gây rắc rối một lần nữa, tôi liền ném anh ra ngoài làm zombie."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 151: Bút Ký Zombie (20)

Zombiebùng nổ đã ba tháng.

Dị năng và tinh thể của zombieđã bị mọi người biết rõ, mà biện pháp thăng cấp dị năng cũng bị người ta truyền ra ngoài.

Dị năng lúc đầu bị người ta cảm thấy yếu ớt, dần dần bắt đầu tỏa sáng rực rỡ, trong cuộc chiến với zombieđã thể hiện ưu thế rõ ràng hơn.

Thế cục hiện tại, ngươi có tiền có quyền cũng không dùng được, ngươi có súng có dị năng, người như vậy mới có thể sinh tồn trong mạt thế.

Căn cứ thủ đô là trụ sở lớn nhất tính tới hiện tại, mỗi ngày đều có người từ bốn phương tám hướng đến đây tìm kiếm cứu trợ.

Vô số lưới sắt vây bên ngoài trụ sở, ngăn cách những người chờ đợi tiến vào căn cứ, còn có vài người đứng bên ngoàibộ dạng tuyệt vọng.

Để giảm bớt áp lực nhân khẩu của căn cứ, muốn vào căn cứ thì phải giao nộp một lượng tinh thể zombienhất định.

Đương nhiên để lôi kéo dị năng, có ưu đãi cho dị năng, chỉ cần gia nhập quân độikhông cần nộp bất kỳ tinh thể zombie nào, là có thể đưabạn bè thân thích của mình đi vào.

Cái này gọilà một người đắc đạo gà chó lên mây.

Minh Thù lái xe, từ hàng dài phía sau chen ngang lên trước, khiến một số người bất mãn, chửi ầm lên.

Minh Thù xem như không thấy, lái xe tiến vào lối đi đặc biệt màu xanh.

Bởi vì là xe quân dụng, người giữ cửa không trực tiếp đuổingười, mà ngăn cô lại: "Mờilấy giấy thông hành ra."

"Quét mặt được không?" Minh Thù chỉ chỉ mặt mình.

Bảo vệ chấp pháp công bằng, mặt lạnh lùng: "Ở đây không phải nơi gây sự, mờilấy giấy thông hành ra."

Trẫm lấy giấy thông hành gì đó ở đâu ra.

Trẫm chỉ có gương mặt này.

Minh Thù gãi gãi đầu, cười dịu dàng: "Diệp Kỷ An có ở đây không? Có thể giúp tôi liên lạc với ông ấy không?"

Bảovệ quan sát Minh Thù, nghi ngờcômuốn trà trộn vào căn cứ, trực tiếp từ chối: "Căn cứ trưởng bề bộn nhiều việc."

Trên đường có xe đi ra, bảovệ lập tức đuổi người: "Không có giấy thông hànhkhông ai được vào, nếu các người muốn vào, qua bên kia xếp hàng. Mau lái xe ra ngoài, có xe sắp đira."

"Xem ra gương mặt này của cô không thể sử dụng rồi." Hứa Sóc ở bên cạnh nhìn có chút hả hê.

Minh Thù: "..."

Cô cũng không phải người nổi tiếng, dù là một vài thân tín của Diệp Kỷ An cũng không chắcđãbiết mặt cô.

Hắn đột nhiên nghiêng người, đưa cho bảo vệ tấm thẻ gì đó.

Đầu tiên bảovệnghi ngờ, sau đó tiếp nhận lật ra xem, không thấygì, một lát sau thay đổi sắc mặt, đứng thẳng hành lễ:

"Xin chờ một chút."

Bảovệ cầm đồchạy về phía trước xe đangchuẩn bị đi ra.

"Anh đưa cái gì vậy?" Minh Thù hỏi.

"Thiên tài như tôiquốc gia đãđăng ký từ lâu, đương nhiên là thẻ chứng minh thân phận."

Hứa Sóc hất cằm, sùng bái đi, mau sùng bái hắn đi.

Minh Thù tiện tay lấy một túi đồ ăn vặt bắt đầu ăn, mặc kệ tên ngốcnày.

Người bên trong xe kia tự mình đi xuống, đến trước xe, cầm tấm thẻ kia so sánh một lúc:

"Hứa Sóc tiên sinh của đại học Đằng Giang?"

"Trôngkhông giống sao?"

Hứa Sóc chỉ chỉ tấm thẻ, rồi chỉ chỉ mặt mình.

"Không chừng là càng lớn càng xấu."

Hứa Sóc trừng Minh Thù.

Đối phương liếc mắt nhìn hai người, trả thẻ lại cho Hứa Sóc: "Tôisẽ phái người đưa ngài vào, nhưng vị này là?"

Nhìn có hơi quen, nhưng nhất thời không nghĩ ra đã gặp ở đâu.

"Diệp Miểu."

"Diệp Miểu?"

Đối phương nhíu mày, một lát sau trợn to mắt: "Con gái nhà lão Diệp?"

Minh Thù nhướng mày: "Ôngbiết tôi?"

"Ha ha." Đối phương đột nhiên cười to:

"Ta là chú Đinh của con, không nhớ à? Trước đây ta còn đi ghi danh cho con."

Ký ức lâu như vậy Minh Thù làm sao nhớ được, đoánchừng nguyên chủ ở đây cũng chưa chắc đãnhớ rõ.

Nhưng cũng không cản trởMinh Thù mỉm cười tâm sựmột trận, Hứa Sóc nhìn đến trợn trắng mắt.

Dối trá!

"Đi đi, ta dẫn hai ngườivào."

Đinh Thu Dịch bảođoàn xe phía sau rời khỏi căn cứtrước.

"Vậy cám ơn chú Đinh."

"Ôi chao, không có gì, nếu ba con thấy con trở vềhẳn phải vui đến phátđiên."

Nhiều năm không gặp, cô nhóc năm đó đã lớn đến như vậy,suýt chút nữa không nhận ra.

Đinh Thu Dịch tràn đầy cảm thán.

Có Đinh Thu Dịch dẫn đường, cách ly cũngđược giảm bớt, nhưngvẫn không thể tránh khỏi kiểm tra.

"Sao con lạiđi chung với Hứa Sóc?"

Thời điểm Hứa Sóc đi kiểm tra, Đinh Thu Dịch len lén hỏi

Minh Thù: "Không phải là ba con cho người đi đón con sao? Những người đó đâu?"

"Bọn họ đi quá chậm, con tự tới."

Minh Thù cười nói: "Về phần Hứa Sóc, hắn lì lợm lèo nhèomột hai phải theo con, con cũng không thể giết hắn."

Đinh Thu Dịch: "..."

Sao lại cảm thấynụ cười của cô nhóc kia có chút lạnh người?

"Hứa Sóc là một nhântài, nhưng có chút quái lạ. Chắc làthiên tài đều như vậy, tư tưởngvà hành động không giống như người bình thường. Dọc đường không xảy ra chuyện gì chứ?"

Trong danh sách quan trọng của căn cứ, có têncủa Hứa Sóc. Ai biết hắn lại theo con gáibảo bối của căn cứ trưởng cùng đếncăn cứ.

Đinh Thu Dịch nghĩ lại đã cảm thấy sau lưng phát lạnh, người khác có thể không hiểu Hứa Sóc, nhưng trong tay bọn họ có toàn bộ tư liệu của người này.

Người này nhìn qua là thiếu niên sống tình cảm, trên thực tế lại lạnh lùng vô tình hơn so với bất kỳ ai.

"Nếu như không tính vài lần cô ấy cố ném tôi xuống đám zombie, rồilạinhiều lần quẳng tôi xuống đường, cùng vớiđánh tôi mấy lần thìquả thậtkhông có chuyện gì lớn."

Hứa Sóc đút tay vào túi, thờ ơđi ra.

Đinh Thu Dịch: "..."

Dọc đường rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Minh Thù mỉm cười: "Anh không để zombieđuổi theo tôi, tôi cómuốn ném anh xuống không?"

Hứa Sóc tỏ vẻchính trực: "Tôi là vì khoa học, mỗi người đều phải có giác ngộ hiến thân vì khoa học."

Giác ngộ khoa học bà nội nó.

Nụ cười củaMinh Thù càng ngày càng dịu dàng: "Bây giờanh có muốn hiến thân vì khoa học nữakhông?"

Hứa Sóc cũng không muốn chọc Minh Thù, nhưng hắn không khống chế được sự oán hận cô.

"Thế thì không cần đâu."

Trong khoảng thời gian ở chung này, cùng với xác suất lần thứ n bị ném ở nơi hoang vu, rấtcó khả năng là cái gì cô cũng làm được.

Đinh Thu Dịch nhìn qua nhìn lại hai người, có chút ngây ngẩnhình như phương thức hai người này ở chung có chút quái dị.

"Khụ khụ, Hứa Sóc tiên sinh, tôiphái người đưa ngài về chỗ nghỉtrước."

Đinh Thu Dịch cắt ngang hai người vẫn đang đấu võ mồm.

Mặc kệ quan hệ của hai người này thế nào, trước tiên phảitách bọn họ ra mới an toàn.

Minh Thù phất tay với Hứa Sóc, cái này ngươi cần phải đi đi.

"Tôi muốn ở chung với cô ấy."

Hứa Sóc vươn tay chỉ Minh Thù: "Bằng không hiện tại tôi liền rời khỏi căn cứ, về phần sau này tôi ra sứccho ai, vậy phải xem tâm tình."

Đinh Thu Dịch nhìn Minh Thù, rốt cuộc hai người nàylà như thế nào?

Đối mặt với ánh mắt tò mòcủa Đinh Thu Dịch, Minh Thù cũng rất bất đắc dĩ, cô chỉ là muốn kéo giá trị thù hận mà thôi.

Ai ngờkhông kéo được giá trị thù hận, ngượclại cònchọc tới một tênngốc.

Minh Thù xoa xoa thái dương, khóe miệng cong lên độ cong hoàn hảo: "Đầu óc hắn có vấn đề, chú đừng để ý hắn, tìm một chỗ nhốt lại là được."

"Đầu cô mới có vấn đề!"

"Bình thường người có vấn đềđều sẽ phủ nhận mình có vấn đề, bệnh của anhcũng không nhẹ."

"Cô có bệnh không?"

"Có chứ."

Hứa Sóc: "..."

Khỉ thật! Cô gái này không làm theo kịch bản!

Đinh Thu Dịch: "..."

Tôiđang ở đâu, tôilà ai, tôiđang làm gì?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 152: Bút Ký Zombie (21)

Không còn cách nào khác, cuối cùng Đinh Thu Dịch đành dẫnhai người đi gặp Diệp Kỷ An trước.

Chuyện phiền toái như vậy, vẫn là để căn cứ trưởng giải quyết thì hơn.

Diệp Kỷ An đang họp, Đinh Thu Dịch sắp xếphai người ở trong một phòng họp, lấy lý do phải ra ngoài tìm vật tư, Đinh Thu Dịch chạy mất.

Thế giới củangười trẻ tuổi,thực sự ông ta không hiểu được.

Đinh Thu Dịch vừa đi, phòng họp liền xảy ra đại chiến.

"Cô cứphải đối nghịch với tôi sao?" Hứa Sóc nhìn Minh Thù, nghiêm túc hỏi.

Minh Thù bắt đầu ăn: "Ai bảo anh đi theo tôi."

"Tôi theo cô... Đó là vinh hạnh của cô."

"Ôi chao, vậy ngài mau đem vinh hạnh này cho người khác đi, trẫm không khao khátgì."

"Trẫm? Sáng sớm đãúng não rồi à, ngai vị của cô vẫn còn à?" Hứa Sóc nhịn không được dè bỉu.

Minh Thù ngẩng đầu, giữ nguyênnụ cười.

Một giây sau, Minh Thù cầm đồ trang trí trên bàn đập hắn.

"Này, tại sao cô cứmột lời không hợp ý liền đánh người thế!"

"Tôi cứ đánhanh đấy."

"Cô đừng quá đáng, tôi sẽ tứcgiận đấy."

Đáp lại Hứa Sóc chính là nắm đấm của Minh Thù.

Trò hề của hai người kết thúc khi Diệp Kỷ An họp xong, kích động chạy đến phòng họp.

Hứa Sóc đượcDiệp Kỷ An mời đi, nhìn thấy con gái yêu quýnhà mìnhDiệp Kỷ An rất kích động.

Diệp Kỷ An trôngcao lớn thô kệch, vóc người cường tráng, hơn nữa giữ cương vị quan trọng lại càngdọa người.

Nhưng lúc ông nói chuyện với Minh Thù, bộ dạngcủa người cha mẫu mựckhiến người ta bỏ qua dáng vẻ dọa người của ông.

Diệp Kỷ An ân cần hỏi vài câu, cuối cùng vội vàng đưaMinh Thù về phòngcủa mình.

Bởi vì nhân khẩu củacăn cứ có hạn, Diệp Kỷ An thân là căn cứ trưởng, cũng chỉ ở một tòa nhà cư dân thông thường, nhưng độc chiếm cả một tầng.

"Căn cứ trưởng."

"Căn cứ trưởng."

Từ trên hành lang đi qua, thỉnh thoảng gặp một số người, đều chào hỏi Diệp Kỷ Anlại có người tò mò nhìnMinh Thù.

"Cô gái bên cạnh căn cứ trưởng là ai?"

"Không biết, chưa từng thấy qua..."

"Tôi vừa nghe người ta nói là con gáicủa căn cứ trưởng, hôm nay mới tới."

"Con gái củacăn cứ trưởng? Không phải là căn cứ trưởng không có đối tượngsao?"

"Nghe nói trước khi căn cứ trưởng đến thủ đô nhậm chức, cũng đã kết hôn,có con gái cũng không phải chuyện gì kỳ lạ? Chỉ là không biết vì sao, nhiều năm như vậy, mà căn cứ trưởng cũngchưa từng đón con gáiông ấy đến thủ đô."

Tiếng bàn tán bị bỏ lại xa ởphía sau, Diệp Kỷ An lên tầng cao nhất.

"Diệp tiên sinh đã trở về."

Một người phụ nữ nghe được tiếng mở cửa, cười ra đón.

"Ừ, ngày hôm nay làm thêm hai phần." Diệp Kỷ An gật đầu.

Người phụ nữ thấy Minh Thù, hơi kinh ngạc: "Cô gái này là?"

"Con gáicủa ta."

Lúc nói vậy, Diệp Kỷ An có vẻ rất tự hào: "Đây là dì Ninh."

Ninh?

Cùng họ với nữ chính giả,họ này cũng không phải rất phổ biến.

Không biết có quan hệ thế nào đây?

Dì Ninh vô cùng kinh ngạc, trong mắt lại có cảm xúc khác, bà xoa xoa tay trên tạp dề, hơi thấp thỏm chào hỏi:

"Thì ra là Diệp tiểu thư."

Minh Thù mím môi, khẽ vuốt cằm, tần suấtcũng không lớn, dì Ninh chỉ có thể cười ngượng ngùng:

"Tôi đi chuẩn bị."

"Cô ấy là do bọn họ sắp xếp tới nấu ăn cho ta."

Diệp Kỷ An dẫn Minh Thù vào thư phòng, giọng nói có chút mệt mỏi: "Thật raphần lớnthời gian ta cũng không quay về, bận rộn cả một ngày."

"Hiện tại áp lực của căn cứ rất lớn sao?"

Minh Thù tiện tay đóng cửa lại, ánh mắt vừa khéo nhìn dì Ninh ở cửa phòng bếp, dì Ninh như bị kim châm hútlùi vào phòng bếp.

Minh Thù đóng cửa lại, ngồi đối diện Diệp Kỷ An.

Nguyên chủ thấy Diệp Kỷ An là vào hai năm trước, lúc thi cuối cấp. Diệp Kỷ An đưa nguyên chủ đến trường thi, nhưng khi nguyên chủ thi xong đi ra, Diệp Kỷ An đã đi rồi.

Hai năm không gặp, so với trong ấn tượng của cô, Diệp Kỷ An đã già hơn nhiều lắm.

Diệp Kỷ An đắn đo lựa lời: "Một tháng gần đây, càng ngày càng nhiều người sống sót đến căn cứ, nhân số chợt tăng, phụ tải căn cứ quá lớn, không thể chứa nhiều người như vậy. Chúng ta cũng không thể mặc kệ những người sống sót ở bên ngoài, bọn họ cũng là một sinh mệnh."

Minh Thù ngẩng đầu nhìn Diệp Kỷ An, ông dường như không biết vào căn cứ phải nộp vật tư.

Cái này ở mạt thế là điều bình thường, vật tư thiếu thốn, căn cứ không nuôi nổi.

Thế nhưng, nghe giọng của Diệp Kỷ An, không giống như là quyết định của ông ấy.

Diệp Kỷ An là căn cứ trưởng, cả ngày bận rộn như con quay, việc này ông không biết cũng bình thường.

Minh Thù cũng không có ý định nói cho ông biết.

"Không nói những chuyện này."

Diệp Kỷ An khoát khoát tay: "Nói cho ba nghe, dọc đường con như thế nào, chịu không ít cực khổ phải không?"

Chịu khổ?

Không có Hứa Sóc, cô cũng coi như tạm ổn.

Hai người ở trong thư phòng nói chuyện một lúc, dì Ninh liền gọi bọn họ ra ăn cơm.

Cơn nước không đặc biệt phong phú, nhưng cũng có cá có thịt.

Dì Ninh bới cơm xong, tháo tạp dề trực tiếp ngồi đối diện Minh Thù.

Minh Thù liếc mắt nhìn bà, Diệp Kỷ An không phản đối, đoánchừng trước đây bà cũng hay ăn cơm cùng với Diệp Kỷ An.

"Hôm nay không biết Diệp tiểu thư trở về, cho nên không chuẩn bị cái gì, Diệp tiểu thư thử xem những thứ này hợp khẩu vị không? Buổi tối, tôi làm đồ ngon cho Diệp tiểu thư ăn."

"Tôi không kén chọn." Minh Thù mỉm cười.

Dì Ninh thở phào, quan tâm Minh Thù dùng bữa, lại không ngừng gắp thức ăn cho Diệp Kỷ An.

Diệp Kỷ An chỉ lo nói chuyện với Minh Thù, để cho bà gắp thức ăn, không nói gì với dì Ninh.

Lúc ăn cơm Minh Thù rất nghiêm túc, không nói lời nào, chỉ chuyên tâm ăn.

Đồ ăn là sinh mệnh.

Phải đối xử cẩn thận.

Nhưng hành động này của Minh Thù lại làm Diệp Kỷ An cực kỳ hổn thẹn, nếu như ông sớm mang cô đến thủ đô, cũng không khiến cho cô một mình chạy khắp nơi ở mạt thế này, lặn lội đường xa đến đây.

Là một người cha, lúc này ông rất đau lòng.

"Ăn nhiều một chút, ăn nhiều một chút..." Vành mắt Diệp Kỷ An hơi đỏ lên.

"Diệp tiên sinh ngài cũng ăn đi, Diệp tiểu thư còn ở đây mà."

"Ừm."

Một bàn đồ ăn, được xử lý sạch sẽ, Minh Thù chưa đã thèm vuốt bụng.

"Dì Ninh, cô dọn dẹp phòng cho Miểu Miểu, rồi đi lấymột ít đồ dùng vệ sinh cá nhân về,xem Miểu Miểu còn cần cái gì, chuẩn bị đầy đủ cho con bé."

Cơm nước xong, Diệp Kỷ An phải đi, bên kia còn rất nhiều chuyện cần ông xử lý.

"Được, Diệp tiên sinh, tôi sẽ làm tốt."

"Miểu Miểu, tối ba sẽ quay về, con nghỉ ngơi trước đi."

"Ừm."

Minh Thù vẫy tay với Diệp Kỷ An, nhìn ông ấy đi ra ngoài.

"Tôi ở phòng nào?"

"Phòng này, ở phòng này."

Dì Ninh dẫn Minh Thù đi xem phòng: "Ở đây bình thường hay để đồ, có chút lộn xộn, nhưng có cả giường và đồ dùng."

Phòng không lớn lắm, còn chất một đống đồ đạcnhưng cũng đủ cho cô ở.

Hơn nữa phòng bên cạnh hình như là thư phòng của Diệp Kỷ An.

Dì Ninh dọn dẹp qua loa, trải drap giường mới.

Minh Thù nhìn chằm chằm bóng dáng của bà, nửa ngày mới từ trong trí nhớ nhớ ra dì Ninh.

Ban đầu nguyên chủ đến căn cứ, dì Ninh này đã ở đây, ban đầu nguyên chủ và dì Ninh ở chung cũng khá hòa hợp.

Nhưng lúc sau nguyên chủ nhìn ra dì Ninh có tâm tư khác với Diệp Kỷ An, liền tìm cách đuổi dì Ninh đi.

Sau khi dì Ninh đi không bao lâu thì chết, mà lúc này Ninh Nhạc tới, dì Ninh là mẹ ruột Ninh Nhạc, Ninh Nhạc nghĩ nguyên chủ hại chết dì Ninh.

Sau đó là ân oán tình thù, tranh đấuđối lập.

Cuối cùng căn cứ bị hủy diệt.

Dì Ninh như một ngòi nổ...

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 153: Bút Ký Zombie (22)

[Ký chủ, cô có thể bắt cóc bàNinh, sau đó dùng bà ta uy hiếp Ninh Nhạc bla bla...]

Hài Hòa nghĩ ra một đống ý kiến "kỳ quái".

Ý tưởng điên khùng.

[Nếu không thì ký chủ tìm vài người bla bla...] Hài Hòa tiếp tục đề nghị.

Ý tưởng điên khùng x2.

[Ký chủ, cô có thể...] Hài Hòa chưa từ bỏ ý định.

Ý tưởng điên khùng x3.

Càng lúccàng quá trớn, đừng nói Ninh Nhạc, ngay cả ta cũng muốn hủy diệt Hài Hòa Hiệu.

Loại hệ thống này tồn tạithực sự rất không khoa học.

"Ngươi thật sự không phải là hệ thống làm phản sao?" Minh Thù rất hoài nghi.

[Nhiệm vụ của chúng ta là giá trị thù hận, giá trị thù hận, giá trị thù hận.]

Chuyện quan trọng phải nói ba lần.

[Lúc trước ta đã nhắc nhở ký chủ, cô chỉ cần xem nơi này là thế giới trò chơi, những người đó đều là nhân vật trong trò chơihình thành từ số liệu. Cô đang làm nhiệm vụ, không cần có áp lực tâm lý.]

"Chỉ cần ngươi không cho ta chủ ý ngu ngốc nào, thì sẽ chẳng có chút áp lực tâmlý nào hết, thật đó."

Ngươi đó, đềra chủ ý ngu ngốc nào, trẫm cũng cảm thấy là sắp xảy ra chuyện lớn.

[...]

Cô là một kẻxấu xa, đuôi sói gian manh, dựa vào cái gì mà khinh bỉ chủ ý của tôi?

Minh Thù nằmtrong phòng ngủ một giấc. Buổi chiều mới tỉnh lại, bên ngoài rất náo nhiệt, dường như có rất nhiều người.

Minh Thù mở cửa ra ngoài, thư phòng Diệp Kỷ An mở ra, bên trong không dưới mười người.

Còntrên ghế sô pha ở phòng khác, Hứa Sóc cầm dao mổ ghim một khúc ngón tay của zombie nàođó, toàn bộ bàn trà đều biến thành bàn mổ của hắn.

Tại sao hắn lại ở chỗ này?

Tại sao tên ngốcnày phải ở chỗ này?

Hoàn toàn biến nơi này thành phòng mổ!

Không ai quản hắn sao?

"Cậuở đây làm gì?"

Tay Hứa Sóc run một cái, dao mổ ghim trúng khúc "ngón tay"va chạm với bàn trà, tạo raâm thanh hơi chói tai.

Hứa Sóc quay đầu lại, trên gương mặt thiếu niên mang theo nụ cười yếu ớt: "Sau này xin chỉ giáo thêm, tôi muốn ở đây."

"Cậunói cái gì?" Chắclà trẫm nghe lầm.

"Tôi muốn ở đây." Hứa Sóc lặp lại từng chữ từng chữ.

Người đâu, lôi tên ngốcnày ra chém cho trẫm.

Sau khi Diệp Kỷ An đuổi những người đó đi, Minh Thù cũng chứng thực đượctin dữ này từmiệng ông.

Vì Hứa Sóc đưa ra điều kiện phải ở chỗ này, thìmới có thể nghiên cứu cho bọn họ.

Mà đáng sợ hơn làMinh Thù còn phải làm trợ thủ cho hắn.

Vì nhân loại, vì hy vọng, Diệp Kỷ An phải đồng ý vớiHứa Sóc.

Minh Thù thấy thật kỳ lạ, Hứa Sóc này tại sao được coi trọng như thế. Trên thế giới này không thiếu thiên tài, dù cho Hứa Sóc là thiên tài hiếm gặp, cũng không cần phải được coi trọng như thế chứ? Người ở khắp nơi đều muốn hắn.

Lúc này, Diệp Kỷ An chỉ có thể đáp ứng loại yêu cầu "Nỗi nhục mất nước, bán nữ cầu toàn" này của hắn.

"Miểu Miểu, con phải chịu uất ức rồi." Diệp Kỷ An nói.

Trẫm uất ức đến muốn khóc.

Trẫm chỉmuốn giá trị thù hận thôi mà sao lại khó khăn đến thế.

Hứa Sóc ở bên cạnh cười đến mức muốn ăn đòn, giờ thì biết tôi đáng giá thế nào rồi chứ?

...

Hứa Sóc cứ như vậy mà ở đây, hắn vốn cũng không cóđồ đạc gì, nhanh chóng có người đưa tới các loại đồ vật, đại đa số đều dùng cho thí nghiệm.

Nhưng ban ngày Hứa Sóc không làm việc ở đây, hắn phải đến phòng thí nghiệm của căn cứ.

Minh Thù làm người hỗ trợ, đương nhiên cũng phải đi.

Trong phòng thí nghiệm, đa số đều là người lớn tuổi. Minh Thù và Hứa Sóc là hai tiểu thịt tươi (1), tươi đến không thể tươi hơn ở trong này, cực kỳ khiếnngười khác chú ý.

Hứa Sóc là người duy nhất có phòng thí nghiệm riêng, lại còn rất lớn.

Nhưng mà Hứa Sóc lại còn không hài lòng: "Những thứ này đều đã cũ, hơn nữanhững thứ này cũng không đồng bộ. Tôi muốn dùng hàng mới nhất."

Nhân viên công tác co quắp miệng, nhưng vẫn chuyên nghiệp giải thích: "Hứa tiên sinh, điều kiện hiện nay chỉ đáp ứng được như thế này thôi."

Những thiết bị này đều là mọi người liều mạng mang về, hắn còn ghét bỏ, có còn hơn không mà.

Có biết bây giờ là mạt thế không?

Không phải xã hội văn minh hòa bình đâu.

Hứa Sóc càng thêm ghét bỏ: "Thiết bị như vậy, bảo tôi phải làm việc thế nào đây?"

Thiên tài rất xoi mói.

Mọi người: "..."

"Đừng để ý đến hắn, đầu óc hắn có vấn đề."

Minh Thù cười với nhân viên công tác: "Các người đi làm việc đi."

Nhân viên công tác thấy Minh Thù mỉm cười, tâm đều mềm nhũn.

Tiểu thư này thật dịu dàng.

Nói thật là dễ nghe.

"Diệp Miểu, đây là phòng thí nghiệm của tôi!" Hứa Sóc hơi tức giận.

"Vậy anh có bản lĩnh thì để tôi đi đi."

Minh Thù không sợ hãi, lấy việc Hứa Sóc tức chết làm nhiệm vụ của mình.

Hắn không tức chết sẽ không có giá trị thù hận.

Không có giá trị thù hận, sẽkhông mở được thương thành hệ thống.

Không mở được thương thành hệ thống, sẽ không có đồ ăn vặt.

Không có đồ ăn vặt, sẽ không có mạng sống.

Hứa Sóc quả nhiên nghẹn họng. Hắn trừng mắt nhìn nhân viên công tác kia, nhân viên công tác vừa xấu hổ vừa căng thẳng, chuyện gì đây?

Hắn chỉ phụ trách đến nói cho bọn họ biết hoàn cảnh nơi này, tại sao phải gánh chịu áp lực như vậy, nhất định phải đòi tăng lương!

"Biến!"

Cuối cùng, Hứa Sóc hét lớn một tiếng.

"Không nói cô, ngồi xuống cho tôi!"

Minh Thù vừa đứng lên liền ngồi trở lại. Nhân viên công tác tức giận chạy mất, hù chết người khác.

Người này rốt cuộc có bản lĩnh gì màkhiến cấp trên phải đãi ngộ hắn như thế?

Hứa Sóc la người xong, đóng mạnh cửa, sau đó tự mình sờ mó những thiết bị này, cũng không nói chuyện với Minh Thù.

Phòng thí nghiệm dần dần có âm thanh, nhưng chỉ là âm thanh thiết bị vận chuyển, sau đó chính là âm thanh của các túi đồ ăn vặt.

Hứa Sóc quay đầu lại trừng mắt với Minh Thù.

Ăn ăn ăn ăn, chỉ có biết ăn thôi, là heo chắc!

Sao cô vẫn chưa chết vì no nhỉ?

"Làm gì đó?"

Minh Thù cảnh giác nhìn Hứa Sóc, che chở đồ ăn vặt.

Nhìn trẫm làm gì, muốn cướp đồ ăn vặt của trẫm sao?

"Hừ."

Hứa Sóc quay đầu lại, tiếp tục sờ mó thiết bị.

[Cửu thiếu, ngươi như vậy không công lược (2) được cô ấy đâu.]

Tôi đâykhông nói muốn công lược cô ta.

[Ngài vẫn muốn giết cô ấy sao? Ngài đánh không lại người ta, vẫn nên chọn conđường dễ dàng hơn đi.] Hệ thống khuyên nhủ.

Nói đến chuyện đánh không lại Minh Thù, đây là nỗi đau trong lòng Hứa Sóc, hắn hừ lạnh một tiếng, không để ý hệ thống.

[...]

Cửu thiếu là bị lây bệnh từ cái cơ thể này sao? Kiêu ngạo như vậy...

Chờ hắn chuẩn bị xong thiết bị, Minh Thù đã ăn xong một đống đồ ăn vặt trên bàn, nằm dài ở đó, nhìn cảnh bận rộn bên ngoài phòng thí nghiệm.

Phòng thí nghiệm tất cả đều là thủy tinh trong suốt, có thể từ bên trong nhìn ra bên ngoài, thế nhưng từ bên ngoài không nhìn thấy bên trong.

Công lược cô ấy?

Còn không bằng giết ta đi.

Hứa Sóc nghĩ như thế.

"Ăn no rồi đi bắt vài zombie cho tôi." Hứa Sóc chỉ huy Minh Thù.

Minh Thù không hề nghĩ ngợi, từ chối: "Không đi."

"Nếu hôm nay tôi mà không gọi người đưa cơm chiều, thìcô sẽkhông có cơm ăn đâu đấy."

Hứa Sóc cười gian trá: "Thế nhưng, nếu cô đi, trưa nay tôi sẽ cho cô thêm thịt."

"Thịt zombie chắc?"

Dùgì trẫm cũng là con gáicủa căn cứ trưởng, muốn ăn thịt cũng chẳng có khó khăn như vậy. Tên ngốc này muốn biến trẫm thành nô dịch, đừng có mơ.

Hứa Sóc: "..."

Hắn gãi gãi đầu, chẳng lẽ hắnthật sự phảicông lược cô ta?

Hứa Sóc cân nhắc giữa giết chết cô cùng công lược cô, rốt cuộc cái nào dễ hơn.

Quên đi, hắnliều mạng, không phải chỉ là công lược phụ nữ thôisao? Hắnlà thiên tài vừa đẹp trai lại tài hoa, chẳng có gì là không làm được cả.

***

(1) Tiểu thịt tươi:Là tên mà truyền thông dùng để gọi các bạn nam thần trẻ tuổi đẹp trai và đang nổi tiếng.

(2) Công lược:Tại trò chơi yêu đương cùng vai nữ chính hoàn thành good ending/happy ending thì được gọi là đã "công lược"hoàn thành.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 154: Bút Ký Zombie (23)

Hứa Sóc rời phòng thí nghiệm, một lát sau ôm một cái rương đi vào, trực tiếp đặt trước mặt Minh Thù.

Hắn vỗ vỗ cái rương: "Có đi không?"

Minh Thù liếc mắt nhìn cái rương, vốn muốn từ chối, lời vừa đến miệng, cô liền đổi đề tài:

"Thành giao."

Hứa Sóc: "..."

Không có chuyện một túi đồ ăn vặt có thể thuyết phục đượcDiệp Miểu.

Vậy thì hai túi.

...

Phòng thí nghiệm có lưu trữ một vài zombie. Đây là để cho những người này nghiên cứu, dễ dàng tìm ra biện pháp giải quyết zombie.

Dưới sự hướng dẫn của nhân viên, Minh Thù đến nơi chứa zombie. Mỗi một con zombie đều bị giam riêng, tay chân bị trói, bên ngoài còn có cửa sắt, phòng ngừa chúng chạy ra ngoài.

"Bắtcon này đi."

Minh Thù chỉ chỉ với nhân viên phụ trách chế ngự zombie.

Bọn họ lập tức đi lấy dụng cụ.

"Không cần phiền phức như vậy." Minh Thù lấy súng trên người, bắn vào đầu zombie.

Nhân viên công tác mê man nhìn Minh Thù, không phải muốn zombie sống sao?

Bắnchết còn dùng sao được?

Minh Thù đem thi thể ném lên bàn mổ, cứ như vậy mà đem một con zombie chết đến phòng thí nghiệm.

Minh Thù đẩy cửa phòng thí nghiệm, vươn tay đẩy mạnh lên bàn: "Zombie của anh đến rồi, ăn ngay đi cho nóng."

Hứa Sóc: "..."

Ăn cho nóng là cái quáigì? Hắn không ăn zombie.

Chờ tới khi hắn thấy trên bàn mổ, zombie không còn nhúc nhích, hơi đấu tranh hỏi nhân viên phía sau:

"Các ngươi nghiên cứu thuốc gây mê tạm thời cho zombie sao?"

"Hứa tiên sinh... Nó chết rồi." Nhân viên công tác căng thẳng trả lời.

"Tôi không cần đồ chết." Hứa Sóc nghiến răng nghiến lợi.

"Là, là Diệp tiểu thư bắnchết." Chuyện này thực sự không thể trách hắn.

"Anh đâu có nói làmuốn nó sống hay chết."

Minh Thù cười tỏa nắng: "Đương nhiên tôi phải lựa chọn biện pháp an toàn hơn rồi."

Hứa Sóc: "..."

Đừng cản hắn, hắnphải bóp chết cô ta.

Công lược cái gì nữa.

Nhiệm vụ cái gì nữa chứ!

[Cửu thiếu đừng kíchđộng, cậu tỉnh táo một chút. Nghĩ đến đám người bên ngoài đang chuẩn bị chê cười mình, có phải là cậu nên bình tĩnh hơn chút không.]

Bình tĩnh hơn nhiều rồi.

[Cậubuông dao xuống trước đã.] Cửu thiếu không bình tĩnh chút nào.

Hứa Sóc cắm một dao trên cánh tay zombie, tức giận rống:

"Vđi."

Nhân viên công tác nhanh chóng đẩy zombie ra ngoài, tính tình thật tệ, hù chết người khác.

Hứa Sóc gần như là giằng co với Minh Thù, tiếp tục để cô đi lấy zombie, nhấn mạnh rõ là muốn còn sống.

Lần này là sống thật, nhưng ngoại trừ một cái đầu, còn lại đều mất hết.

Hứa Sóc nhịn.

Tiếp tục gia tăng điều kiện, muốn một zombie sống hoàn chỉnh.

Cả một con nguyên vẹn.

Còn sống.

Được thôi, sống nguyên vẹn. Cô cho hắn một zombie chó, nguyên con, còn sống.

"..."

Đánh chết hắn đi.

Minh Thù luôn luôn có biện pháp làm Hứa Sóc tức đến đau dạ dày. Nhưng hắn vẫn không thể tức giận, hắn phải "dung túng" cô, đây là bước công lược đầu tiên.

Hắn "dung túng" được Minh Thù, nhưng người của phòng thí nghiệm không dung túng cô được.Vốn dĩ zombie bắt đượccũng không nhiều, lại bị Minh Thù phá hoại như thế, càng lúc càng ít.

Phòng thí nghiệm từ chốicung cấp zombie thí nghiệm cho Hứa Sóc. Hắn về cơ bản không phải đến làm việc, mà làđến lãng phí tài nguyên củaphòng thí nghiệm.

Vốn có vài người bất mãn với việc thằng nhóc Hứa Sóc này, gần đây được đãi ngộ tốt như thế. Vậy nên,tập thể phòng thí nghiệm kháng nghị, ai tới nói cũng không được.

"Xem xem, không có zombie, cậucòn nghiên cứu cái gì nữa, về nhà tắm rửa, đingủ đi."

"Ai nói không có zombie, không phải bên ngoài có rất nhiều sao?" Hứa Sóc lạnh nhạt.

"Ồ."

Minh Thù nhướn mày: "Cậucòn muốn ra ngoài bắt zombie à, vậy chúc may mắn."

Hứa Sóc khom lưng, nắm tay chống lên mặt bàn trước mặt Minh Thù, ghé sát vào tai cô, nghiến răng nghiến lợi nói:

"Làm trợ thủ, côcó thể không đi sao?"

Trẫm không đi ngươi còn có thể trói trẫm sao?

Minh Thù liếc một cái. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, đikhông phải là có thể tìm một cơ hội tốt hơn kéo thù hận sao?

Ném hắn vào đống zombie là được rồi,

Cứ vui vẻ mà quyết định như vậy.

...

Minh Thù cùng Hứa Sóc ra khỏi căn cứ. Cô không biết Hứa Sóc nói như thế nào với Diệp Kỷ An, cuối cùng Diệp Kỷ An phái một tiểu đội đi theo bọn họ.

So với lúc bọn họ tiến vào, ngoài căn cứ người sống sót càng nhiều. Tùy ý có thể thấy được người sống sót tuyệt vọng, nằm trên mặt đất không nhúc nhích.

Cũng có người sống sót thấy xe liền nhào lên, cố kiếm chút đồ ăn.

"Các người thật vô nhân đạo, bọn họ đều là người sống, sao không cho bọn họ vào?"

Xung quanh căn cứ đều là người, xe tiến lên thong thả, âm thanhcách đó không xa truyền đến.

"Ngu xuẩn."

Hứa Sóc cúi đầu vuốt ve dao mổ, hừ nhẹ một tiếng, hắn hỏi Minh Thù: "Cô thấy có đúng không?"

Minh Thù ăn đồ ăn vặt: "Sao cơ?"

Hứa Sóc nhịn kíchđộng, trợn trắng mắt: "Nhìn bên kia đi."

"Bởi vì bọn họ không giao nộp vật tư, các người không cho bọn họ vào, các người là sát nhân trá hình. Các người vẫn là người bảo vệ nhân dân sao?"

Giọng nói khí phách của mộtcô gái truyền đến.

Minh Thù nhìn cô gái đứng trên mui xe phóng khoáng nói, thật giống nữ chính chân chính mà...

Cũng chỉ có nữ chính mới có thể ở mạt thế, nói ra những lời không có trách nhiệm này.

Mỗi ngày căn cứ đều có rất nhiều đội ngũ ra ngoài tìm kiếm vật tư, chỉ cần bọn họ tình nguyện, có thể thêm vào đội ngũ. Dù là theo sau đội ngũ nhặt đồ thừa, đều có thể kiếm đủ vật tư vào thành.

Nhưng những người này lại không muốn.

Người có thể đi vào căn cứ, đã sớm nghĩ biện pháp đi vào, những người này chính là chờ bố thí, chờ có người mở lòng từ bi cho bọn họ vào. Người khác không muốn còn có thể chửi ầm lên là không cóđạo đức, ức hiếp người các kiểu.

Có lẽ trong những người này có người thật sự đáng thương, nhưng như thế thì sao, thế cục này chính là như vậy.

Ngoại trừ vai chính, ai cũng không phải chúa cứu thế.

Minh Thù làm lơ tiếp tục ăn đồ ăn vặt, xe dần dần rời đi. Âm thanh củacô gái kia bị gió thổitán loại, từ từ nhỏ xuống.

"Hừ, thật là máu lạnh. Cô lại là con gái của căn cứ trưởng, thấy tình cảnh như thếkhông có chút cảm xúc gì sao?"

"Đây là mạt thế, mạt thế có quy tắc của mạt thế."

Minh Thù liếc Hứa Sóc: "Ngay cả anh cũng máu lạnh, có tư cách gì nói tôi."

"Mọi người cũng vậy."

"Tôi không giống vớithú vật."

"Sao cô chửi tôi?"

"Tôi chửi lúc nào?"

"Cô nói tôi là thú vật."

"Tôi nói sao?"

"Nói..."

Tài xế lái xe đằng trước: "..."

Từ lúc ra khỏi thành đến bây giờ, bọn họ cãi không dưới ba lần, con đường phía trước thật gian nan!

...

Zombie ở gần căn cứ vì có đội ngũ ra ngoài tìm kiếm vật tư xử lý, cũng không còn nhiều.

Nhưng vừa khéo phù hợp với điều kiện muốn bắt zombie của Hứa Sóc.

Zombie nhiều quá, cũng khó đối phó.

Hứa Sóc bắt zombie, Minh Thù căn bản không xuống xe, ngồi trong xe với tài xế.

Trên đường đi, Minh Thù có ý đồ ném Hứa Sóc vào đám zombie, nhưng không thành công nên cô từ bỏ ý định này.

Lãng phí thể lực.

Hứa Sóc tức giận đến xù lông, lại không biết làm sao, phiền não tiếp tục bắt zombie.

Đội ngũ Diệp Kỷ An phái đi, lúc trước hay giúp phòng thí nghiệm bắt zombie. Trước đây mỗi lần bọn họ bắt zombie, sẽ có thương vong. Nhưng lần này Hứa Sóc ra tay, đừng nói thương vong, căn bản là không tốn bao nhiêu sức lực.

Bắt zombie cũng có thể làm dễ dàng như vậy.

"Cũng kha khá rồi, quay về thôi."

Hứa Sóc nhìn một xe zombie đã bắt được, chắc là đủ để cô phá hoại trong một thời gian.

Không đúng, là đủ để hắn nghiên cứu trong một thời gian.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 155: Bút Ký Zombie (24)

Khi xe trở lại căn cứ đã là buổi tối, căn cứ đèn đuốc sáng trưng. Đèn pha không ngừng quét xung quanh căn cứ, chỉ sợ buổi tối có zombiexông đến.

Ngoài căn cứ rất ồn ào, Minh Thù không biết có phải buổi tối căn cứ sẽ là tình trạng này hay không, nhưng tài xế hiển nhiên biết.

"Có chuyện gì vậy?"

Tài xế ló mặt nhìn phía trước: "Đường bị phá hỏng hết rồi, những người này muốn làm gì đây..."

"Ồn ào như thế, không sợ dụ zombie đến sao?"

Tài xế nói thầm một tiếng, trực tiếp dùng bộ đàm liên hệ người trong căn cứ: "Để bọn họ nhường đường, Diệp Miểu tiểu thư và Hứa tiên sinh phải vào căn cứ."

Nhưng mà bên trong bận tối mắt tối mũi, dù có người chú ý, cũng không có biện pháp mở đườngđểbọn họ vào.

Bọn họ có thể không cho những người may mắn còn sống này vào, nhưng không thể bắn chết đám người này.

Nhất thời tài xế cũng không có cách, chỉ có thể chờ người trong căn cứ giải quyết.

Minh Thù tựa trên cửa sổ, muốn tìm người hỏi thăm.

Nhưng đại đa số mọi người đều thờ ơ, không thì lại muốn đồ đạc.

Cuối cùng, Minh Thù tìm được một cô bé, ước chừng mười bảy mười tám tuổi.

Cô bé có chút sợ hãi, nhưng nhìn nụ cười ôn hòa đẹp mắt của Minh Thù, trong lòng an tâm rấtnhiều, đánh bạo trả lời Minh Thù.

"Lúc xế chiều, có một chị dẫn đầu những người này, nói không có vật tư không vào được căn cứ là sai, bảo người căn cứ cho chúng ta vào. Nhưng người trong căn cứ không cho, sau đó chính lànhư thế này đây..."

"Bọn họ muốn xông vào sao?" Minh Thù hỏi.

Cô bé gật đầu.

"Tại sao em không vào?"

Cô gái nhỏ lắc đầu, có chút sợ hãi: "Bọn họ rất đáng sợ."

Những người đó bộ dạng hung dữ, so với những zombiecô bé nhìnthấy không khác gì nhau.

Minh Thù cười cười, cởi áo khoác trên người choàng lên cho cô gái: "Cám ơn em trả lời câu hỏi của chị, người tốt sẽ được báo đáp."

Trên người cô bé ấm áp, dường như còn mang theo một mùi hương như có như không.

Cửa sổ xe dần dần đóng lại, cô bé chỉ thấy nụ cười chói mắt của Minh Thù.

Như trong vực sâu tuyệt vọng mọc ra một bông hoa của niềm hy vọng khát khao.

Nắng ấm áp.

Cô bé ôm trang phục thật chặt, không dám buông tay.

Mấy người ở đằng xa vốn định tiến lên kiếm chác, thấy người trong xe chỉ cho một cái áo không đáng tiền, không tiến lên, tiếp tục ngồi xổm.

Cô bé túm túm áo khoác, bên trong có một cái túi, cô sờ thấy vật cưng cứng.

Tuy rằng không biết là cái gì, nhưng cô biết chị gái kia nhất định là cố ý bỏ vào. Hơn nữa cô biết không thể để người ngoài nhìn thấy, nếu không sẽ bị cướp.

...

"Cô có thể lương thiện đến thế ư?"

Đóng cửa sổ xe, Hứa Sócnhịn không được ai oán hỏiMinh Thù.

"Cho tới bây giờ tôi chưa từng nói làtôi không lương thiện."

Minh Thù dựa vào cửa sổ xe, nhìn cô bé đứng cô độc bên ngoài.

Hứa Sóc nhìn chằm chằm gò má Minh Thù, khóe môi cong lên độ cong tiêu chuẩn như đã đong đếm qua.

Hắn vẫn cảm thấy cô gái này máu lạnh từ trong xương. Mặc dù là khi đối mặt với Diệp Kỷ An, nụ cười đẹp mắtnhưng không cách nào thấy chút thật tâm, đa số là lấy lệ, giả dối.

Không, phải nói là nụ cười trong sáng rực rỡ của cô, cho tới bây giờ không hềthật lòng.

"Đưa tôi túi đồ ăn." Minh Thù vươn tay.

Hứa Sóc: "..."

Máu lạnh gì đó, trước mặt đồ ăn vặt đều là đồ vứt đi.

Hứa Sóc lục lọi ở phía sau, lấy một túi bánh mì nhỏ đưa qua.

Nhưng đưa xong mới phát hiện có gì đó sai sai.

Tại sao hắn lại nghe lời như thế?

"Ăn nhiều như vậy, sau này ai dám lấy cô?"

Hứa Sóc lầm bầm: "Cũng may gặptính tình tôitốt,làngười kháckhông biết cô bị đánh bao nhiêu lần rồi."

"Tính tình tốt?"

Minh Thù buồn cười: "Anh tự tin quá rồi."

Vương bà còn không tự tin như thế.

Nếu tính tình Hứa Sóc có thể tốt, cô sẽ truyền hình trực tiếpăn một trăm cái bánh bao.

"Tôi tính tình không tốt, làm sao có thể dung túng cô?"

"Đó là do anh đánh không lại tôi."

Hứa Sóc: "..."

Không đề cập đến chuyện thương tâm này, chúng ta còn có thể nhìn mặtnhau.

Nói đến chuyện thương tâm này, cũng chỉ có thể xông lên đánh người.

Đương nhiên xét thấy vấn đề không gian, Hứa Sóc "từ bi"không so đo hành vi khiêu khích của Minh Thù.

…

Người sống sót càng lúc càng ồn ào. Cuối cùng căn cứ phải dùng vũ lực trấn áp. Dưới sự trấn áp của vũ khí, những người này không dám la lối nữa.

Đường chậm rãi được dọn dẹp, xe tiếp tục đi về phía trước.

Thời điểm đi ngang qua phía trước, Minh Thù thấy nữ chính phát vật tư cho những người sống sót, để bọn họ tiến vào căn cứ.

Nhưng có người lấy được vật tư liền ăn tại chỗ, sau đó xòe tay yêu cầu nữ chính cung cấp tiếp.

Tình cảnh liền hỗn loạn, nếu không phải bên người nữ chính có người che chở, đoánchừng nữ chính cũng sẽbị những người may mắn sống sót này xé nát.

"May mà cô không phải người như thế."

Hứa Sóc cảm thán, hắn tình nguyện gặp phải nữ nhân khó đối phó như Minh Thù, cũng không muốn gặp phải cái loại không biết phân biệt người tốt kẻ xấu như thế.

Đặt mình và người bên cạnh vào tình thế nguy hiểm.

Đó không phải là thiện lương, đó là ngu ngốc.

Minh Thù nở nụ cười, cũng không biết có ý tứ gì, sau đó liền vùi đầu ăn.

…

Minh Thù ngồi bên ngoài chờ Hứa Sóc đang kiểm tra. Để căn cứ an toàn, bất kểngười nào, sau khi rời khỏi đây trở về đều cần kiểm tra.

Nữ chính cùng đám người kia của cô ta cũng vào đây. Bởi vì là người có dị năng nêntốc độ thông qua rất nhanh.

"Xin lỗi, tôi cũng không biết sẽ thành ra như vậy." Cô gái hổ thẹn nói.

"Hừ, chúng ta thật vất vả mới thu thập được vật tư, cứ như vậy bị cô phá hết, bây giờ nói xin lỗi có ích lợi gì."

Âm thanh này có hơi quen tai, Minh Thù nghiêng đầu nhìn thoáng qua.

Quả nhiên là người quen.

Trần Duy và Ninh Nhạc đứng chung một chỗ.

Ninh Nhạc không thay đổi gì, vẫn như trước, ánh mắt lạnh lùng, không nói gì nhiều, có cảm giác giỏi giang lại thành thục.

Đối tượng kéo giá trị thù hận cuối cùng cũng tới.

Trần Duy không ngừng trách mắngnữ chính vẻ mặt áy náy kia, nữ chính chỉ có thể nói xin lỗi.

Nữ chính gọi là gì nhỉ...

Hình như tên Bạch Tuyết Vy.

"Tuyết Vy cũng không biết sự việcsẽ thành ra như vậy, lúc trước các người cũng đâu có ngăn cản, không phải sao?"

Người ủng hộ Bạch Tuyết Vy không chịu được, đứng ra nói giúp: "Bây giờ nói điên khùngcái gì."

"Chúng ta không ngăn? Ninh Nhạc đã nói với các người rất nhiều lần, các người có nghe không?"

Trần Duy cười nhạt: "Một đám não tàn."

"Trần Duy, cô nói chuyện chú ý một chút."

"Tôi nói không sai, hiện tại vật tư hết sạch, sau này mọi người ăn không khí sao?"

"Cô không cần ăn không khí, không gian của tiểu thư Ninh Nhạc bên cạnh cô còn có rất nhiều vật tư đấy."

Giọngnói êm ái xen vào. Mọi người sửng sốt, đều quay đầu nhìn nơi phát ra tiếng nói.

Cô gái ngồi trên khu ghế chờ, một chiếc áomàu trắng, giống như trước mạt thế, trắng tinh không nhiễm chút bụi. Mặc dù trên người Ninh Nhạc có chút bẩn, nhưng trên người Minh Thù lại không có chút vết dơ nào.

Cô gái cười cười nhìn sang bên này, hơi thởôn hòa, hoàn toàn vô hại.

"Diệp Miểu?"

Trần Duy hét lên một tiếng: "Sao cô lại ở đây?"

"Ồn ào cái gì chứ?"

Người đứng bên cạnh Minh Thù hét lớn một tiếng: "Tất cả im lặng cho tôi."

"La tôi làm gì, sao lại không la cô ta?" Trần Duy không phục.

Đối phương trừng mắt nhìn Trần Duy, nếu hắn dám la Diệp Miểu, trừ phi không muốn làm việc nữa.

Trần Duy: "..."

Ninh Nhạc kéo người Trần Duy lại, cười cười gật đầu. Lúc trước, từ chỗ Phàn đội trưởng đã biết thân phận của Diệp Miểu không hề đơn giản. Hôm nay có thể thấy rõ cô là con gái của một vị lãnh đạocấp cao nào đó của căn cứ.

"Thật phiền phức."

Hứa Sóckhông hề tỏ ra khó chịu chút nào, thấy không khí có chút không đúng, hỏi:

"Cô lại lộn xộn gì đấy?"

"Có gì đâu." Minh Thù cười, "Gặp người quen cũ, chào hỏi chút thôi mà."

"Đi thôi."

Hứa Sóc càng khôngkiên nhẫn nhìn người đối diện, dường như đã quên bọn họ rồi.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 156: Bút Ký Zombie (25)

"Bọn họ là ai?"

Sau khi Minh Thù và Hứa Sóc rời đi, Bạch Tuyết Vy nhỏ giọng hỏi.

"Hẳn là căn cứ cao cấp." Chàng trai bên cạnh Bạch Tuyết Vy nói.

Phía sau bọn họ chính là quân đội trong căn cứ, ngoại trừ người có quyền thế trong căn cứ, còn người nào có được đãi ngộ này.

"Ừm."

Bạch Tuyết Vy không có suy nghĩ gì khác: "Hiện tại chúng ta nên tìm chỗ nghỉ chân đã, về phần tổn thất, tôi sẽ nghĩ biện pháp bồi thường cho mọi người."

"Cô bồi thường thế nào?" Trần Duy khinh thường hừ lạnh.

Ninh Nhạc âm thầm thở phào, những người này dường như không chú ý lời của Diệp Miểu.

Nhưng làm sao Diệp Miểu biết mình có không gian?

Lời lúc nãy của cô ta hẳn là có ý này...

Chẳng lẽ thời điểm mình sử dụng không gian, bị Diệp Miểu phát hiện.

Tình hìnhhiện tại, dị năng của không gian rất quý, cô gặp nhiều người như vậyngoại trừ Bạch Tuyết Vy này ra, hầu như không thấy ai có dị năng giống mình.

Mình phải thật cẩn thận.

"Trước tiên tìm chỗ nghỉ chân đã."

Chàng trai bênh cạnh Bạch Tuyết Vy lạnh nhạt hạ mắt: "Trong căn cứ không thể so với bên ngoài, có chuyện gì, tìm chỗ nghỉ ngơi đã."

Có người nhìn Ninh Nhạc, Ninh Nhạc gật đầu, đồng ý lời nói của chàng trai.

Lúc này mọi người mới nhất trí, trước tiên tìm chỗ nghỉ ngơi đã.

...

Hứa Sóc dẫn theo nhiều zombie trở về như vậy, làm người trong phòng thí nghiệm sợ hãi.

Đám zombie này, có thể nói đánh chết dễ dàng hơn bắt sống. Không nghĩ tới Hứa Sóc chỉ ra ngoài một buổi chiều mà đã bắt nhiều như vậy.

"Thật là lợi hại..."

"Có thể được cấp cao coi trọng như vậy, làm sao không có chút bản lĩnh này."

"Ai biết những zombie này có phải có người bắt giúp hắn không." Cũng có người chua chát nói.

Đối với những lời xì xào này, Hứa Sóc lạnh nhạt không quan tâm, bộ dạng kiêu ngạo muốn lên trời, nhốt tất cả mọi người ở bên ngoài phòng thí nghiệm.

"Thật không biết một thằng nhóc tự phụ như thế, có thể nghiên cứu ra cái gì."

"Anh chưa từng nghe qua Hứa Sóc? À, đúng rồi, trước mạt thế không lâu anh mới về nước, Hứa Sóc này bla bla..."

Người biết chuyệnđem lai lịch Hứa Sóc phổ cập cho mọi người. Người ở chỗ này nghe được đều kinh ngạc.

"Dù hắn là thiên tài như vậy, cũng không chắc có khả năng nghiên cứu biện pháp giải quyết zombie?"

Mặc dù nghe xong công tích vĩ đại của Hứa Sóc, nhưng cũng có người không phục.

Bọn họ nhiều người hợp lực cũng không có tiến triển gì, một mình hắn nghiên cứu ra cái gì?

"Người phía trên cũng không biết nghĩ như thế nào..."

Bọn họ ở nơi này ai cũng có địa vị, nhưng không có đãi ngộ tốt như Hứa Sóc.

"Anh thực sự không cùng ba tôi làm giao dịch bí mật gì chứ?"

Minh Thù đứng trước thủy tinh trong suốt, nhìn mọi người bàn luận hăng say, nhịn không được hỏi Hứa Sóc đang mân mê zombie.

"Thiên tài đều bị người khác ghen ty." Hứa Sóc kiêu căng trả lời.

"Đáng tiếc chết sớm."

"Cô không thể nói lời nào dễ nghe sao?"

Mỗi ngày nguyền rủa lão tử, lão tử sẽ không chết.

"Không thể."

"Ăn nhiều như thế còn không chặn nổi miệng cô." Hứa Sóc trừng Minh Thù.

Minh Thù quay sang mỉm cười với hắn.

Hứa Sóc tức giận đến muốn nhào qua bóp chết cô, thế nhưng hắn nhanh chóng bình tĩnh, không thể so đo với cô, không thể.

Vì bản thân không chết sớm lúc tráng niên, Hứa Sóc bắt đầu làm việc, kỳ thực hắn không thích những công việc này, nhưng vì duy trì thiết lập không bị hủy, hắn không làm không được.

Số khổ.

Tuy nói là Minh Thù đến làm trợ thủ cho Hứa Sóc, nhưng thực tế là cô ngồi một bên cầm đồ ăn vặt nhìn Hứa Sóc làm zombie đến gào khóc.

Thỉnh thoảng, Hứa Sóc sẽ bảo cô dùng dị năng công kích zombie, nhưng kết quả đều là zombie làm phòng thí nghiệm nát bét.

Toàn bộ phòng thí nghiệm, đối với phòng thí nghiệm của bọn họ, ý kiến càng lúc càng nhiều. Mặc dù Minh Thù bảo đảm zombie sẽ không chạy ra ngoài, nhưng màmỗi lần nghe động tĩnh bên trong, người bên ngoài sợ đến lạnh run, bọn họ không muốn biến thành zombie!

Nhóm nghiên cứu viên giỏi thì càng tức, vất vả lắm mới có chút ý tưởng, kết quả một trận ầm ĩ, cái gì cũng mất.

Ban đầu Diệp Kỷ An nhận được khiếu nại, nhóm nghiên cứu viên trực tiếp tìm đến cửa tố cáo.

Có phải phòng thí nghiệm chỉ cần một mình Hứa Sóc không, nếu như chỉ cần hắn, vậy bọn họ sẽ rời đi.

Diệp Kỷ An biết con gái nhà mình và Hứa Sóc ở chung, sẽ xảy ra phản ứng hóa học lớn như vậy, nhưng Hứa Sóc một hai khẳng định, không nhìn thấy con gái nhà ông sẽ không làm việc.

Cuối cùng, Diệp Kỷ An đành cách ly phòng thí nghiệm riêng của Hứa Sóc, hơn nữa cách âm bằng kính chống đạn, người phòng thí nghiệm mới biết hai chữ an toàn viết như thế nào.

"Lão Diệp, ta vẫn không rõ, Hứa Sóc kiasao hắn nói gì ông cũng nghe theo vậy?"

Đinh Thu Dịch thực sự nghĩ không ra: "Ta biết hắn rất lợi hại, nhưng cũng không lợi hại đến mức để ông đối xử với hắn như thế?"

Diệp Kỷ An dùng ngón trỏ gõ trên bàn một cái: "Ông có biết vì sao nhiều người muốn tìm hắn mà không tiếc giá không?"

Đinh Thu Dịch lắc đầu, không hiểu: "Giá trị của hắn thật sự lớn như vậy?"

Diệp Kỷ An cười khổ: "Đúng vậy, hắn thực sự có thể cứu vớt nhân loại."

Đinh Thu Dịch trợn to mắt: "Một mình hắn?"

Đinh Thu Dịch quen biết lão Diệp không phải chỉ là ngày một ngày hai, biết ông sẽ không nói mò, nhưng Đinh Thu Dịch vẫn không thể tin được.

"Còn nhớ hai năm trước lúc tôi tham gia huấn luyện bí mật không?"

Đột nhiên Diệp Kỷ An đề cập đến chuyện cũ.

Đinh Thu Dịch gật đầu, sự kiện kia hắn khắc sâu trong ký ức, bởi vì ngày đó đúng lúc Diệp Miểu thi cuối cấp.

Diệp Kỷ An đặc biệt xin nghỉ, muốn chờ Diệp Miểu thi xong, ai ngờ trên đường nhận được mệnh lệnh tham gia huấn luyện đặc biệt, hơn nữa còn được trực thăng trực tiếp tới đón.

"Hứa Sóc đã ở đó."

Diệp Kỷ An trầm tư: "Đó là một hội nghị nghiên cứu rất kỳ quái, chủ đề là sự phát triển kéo dài của nhân loại trong tương lai. Hứa Sóc ở nơi đó đưa ra lý luận tiến hóa. Nhưng hắn nói chỉ là lý thuyết, cũng không có trải qua thực tế. Thế nhưng hai năm sau... Zombie xuất hiện."

Mà khi đó, Hứa Sóc cũng chỉ mới mười tám tuổi.

Là một đứa bé mới thành niên.

Trên mặt còn mang theo vẻ non nớt.

Ông không biết một đứa trẻ, làm sao có thể lạnh lùng thậm chí mang theo một chút thú vị ác ý đưa ra lý luận như thế.

Cũng chính khi đó, ông biết Hứa Sóc là người như thế nào.

Lý luận tiến hóa của Hứa Sóc đề cập đến con người, lúc ấy ông nghe người ta ngầm suy đoán, trên tay Hứa Sóc có thể có thành phẩm.

Đương nhiên đây chỉ là suy đoán.

Tuy lúc đó Hứa Sóc hơi điên cuồng, nhưng tuyệt đối không có khuynh hướng phản xã hội, thậm chí tham dự không ít hạng mục quốc gia, đều tạo ra cống hiến rất lớn.

"Như vậy, zombie..."

Đinh Thu Dịch nghe đến túa mồ hôi lạnh: "Không biết có phải hắn làm ra không?"

“Diệp Miểu vẫn ở chung với hắn, lỡ xảy ra chuyện gì thì sao?"

Diệp Kỷ An lắc đầu: "Thành phố khởi đầu zombie là bên thành phố Y, cách hắn quá xa. Hơn nữa một năm cuối cùng trước khi zombie bùng nổ, hắn đang tham dự một hạng mục quốc gia, để bảo mật, dù liên lạc gì ra bên ngoài đều cần kiểm tra, hắn không có thời gian đi nghiên cứu zombie gì đó."

"Lúc đó hắn trình bàylý luận cực kỳ tường tận, giống như hắn đã làm thực nghiệm, không loại trừ khả năng bị người khác ghi lại, lợi dụng lý luận đó để nghiên cứu. Hắn có thể đưa ra lý luận như thế, chắc cũng có khả năng tìm ra biện pháp giải quyết."

Mạt thế bịnổ như thế nào, đến bây giờ bọn họ vẫn chưa rõ, chỉ biết bắt đầu ở thành phố Y, bên đó cũng không có người may mắn sống sót, không ai biết rốt cuộc tại sao thành phố Y phát nổ.

Đợi đến lúc mọi người biết, zombie đã tràn lan khắp các tỉnh thành rồi.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 157: Bút Ký Zombie (26)

"Nói cách khác, mạt thế chính là bởi vì anh mà dựng nên?"

Minh Thù từ trong miệng Hứa Sóc biết vì sao Diệp Kỷ An coi trọng hắn như vậy.

"Tôi chỉ đưa ra lý luận, zombie cũng không phải tôi làm ra, có liên quan gì đến tôi?"

Hứa Sóc bất mãn.

"Anh không đề cập đến lý luận, cũng sẽ không có zombie xuất hiện."

Hứa Sóc cười ha ha hai tiếng, đặt nửa thanh sô cô latrong tay vào tay Minh Thù:

"Vậy có phải muốn tôi lấy cái chết tạ tội không."

"Có thể."

Trẫm không có ý kiến, nhưng trước khi lấy cái chết tạ tội, đừng quên hận trẫm một lần.

Hứa Sóc trừng mắt nhìn Minh Thù.

"Trừng tôi làm gì, tự xử đi."

"..."

Hứa Sóc đem zombie đã chết vứt ra ngoài, bắt một con zombie khác vào, tiêm một ít thứkỳ quái vào thân thể con zombie đang gào thét kia.

Minh Thù chống cằm: "Rảnh rỗi hay sao mà đề cập đến lý luận tiến hóa làm gì?"

"Tôi cam tâm tình nguyện."

"Anh ở không gây sự à."

"Ăn đồ của cô đi, đừng làm phiềntôi."

"Này, anh nói xem, có phải cần máu của anh gì gì đó, mới có thể chế tạo thuốc giải?"

"Cô xem quá nhiều tiểu thuyết rồi."

Minh Thù tùy ýkhông rõ cười hai tiếng, ném rác đầy bàn: "Tôi đi."

Hứa Sóc ồn ào: "Chờ tôi đi chung!"

Minh Thù rời phòng thí nghiệm, mấy ngày gần đây đều mưa, trong căn cứ khá lộn xộn, sợ những bệnh độc khác lây lan trong căn cứ, trong không khí tràn đầy vị thuốc đông y khó ngửi.

Ôi, không mang dù rồi.

Minh Thù đang nghĩ có nên quay lại hay không, trên đỉnh đầu đột nhiên xuất hiện một cây dùngăn cản mưa phùn.

Hứa Sóc một tay cắm vào túi quần, lầm bầm: "Nhìn tôi làm gì, dù lớn như vậy, có lòng tốt cho cô che một chút."

Minh Thù đi vào trong mưa, Hứa Sóc cất bước đuổi theo.

Xung quanh khu này là trung tâm căn cứ, rất yên tĩnh, thỉnh thoảng chỉ có đội ngũ tuần tra.

"Hứa Sóc, tôi rất tò mò, rốt cuộc anh có mục đích gì."

Giọng nói Minh Thù hòa vào màn mưa.

Cô chọc tức hắn như vậy mà hắn vẫn để cô ở chung.

Người này không biết có phải thích tự ngượckhông?

"Mục đích?"

Hứa Sóc nghiêng đầu, khóe môi nở nụ cười ngạo nghễ: "Cô cảm thấy cô có cái gìđể tôi cướp? Tôi là thiên tài, có cái gì tôi không có."

"Tôi."

Hứa Sóc: "..."

Được rồi được rồi chính là cô, hài lòng chưa?

Ha ha, lão tử sẽ thừa nhận sao?

Tuyệt đối không!

"Cô? Muốn ngực không ngực, muốn mông không mông, cô dựa vào cái gì nghĩ tôi để ý cô?"

Ai cho cô dũng khí, điên cuồng giống như những zombie bên ngoài kia?

"Dựa vào mặt." Minh Thù tự tin.

Hứa Sóc: "..."

Khỉ thật, có chút tự tôn nào hay không vậy.

"Tôi thấy gần đây cô ăn quá nhiều, sau này ăn ít một chút."

Hứa Sóc dùng ánh mắt "Trẻ em thiểu năng" trìu mến nhìn Minh Thù, thương tiếc vỗ vỗ đầu Minh Thù, cầm dù đi nhanh về phía trước.

Minh Thù: "..."

Minh Thù vẩy vẩy tóc, một đầu đầy nước mưa, bình tĩnhđi về phía trước.

Hai người về đến nhà đã là tám giờ tối, nguyên nhân là Minh Thù tức giận, trong màn mưa đánh một trận với Hứa Sóc.

Ừ, uốn nắn một chút.

Là Minh Thù đánh Hứa Sóc một trận.

Hứa Sóc về nhà liền giam mình trong phòng, nói không muốn nhìn thấy Minh Thù.

Người ta ân ái trong mưa, hắn lại bị đánh giữa cơn mưa phùn, mất mặt không chứ!

Công lược cái rắm!

Không công lược!

Lão tử phải về nhà.

"Đây là sao vậy?"

Diệp Kỷ An cầm vài phần văn kiện từ thư phòng đi ra, dường như chuẩn bị ra ngoài:

"Lại cãi nhau?"

Minh Thù nở nụ cười: "Không có, hôm nay hắn không uống thuốc, bị bệnh."

"Cô mới không uống thuốc."

Cửa phòng nhanh chóng mở ra, lại nhanh chóng đóng lại.

Diệp Kỷ An: "..."

"Hôm nay có khách?"

Minh Thù nhìn bàn ăn nhiều hơn ngày thường, nghi ngờ hỏi.

"Con gái dì Ninh tới, dù sao ở đây cũng nhiều phòng, ta để dì Ninh sắp xếp một phòng cho con bé. Con mau về phòng thay quần áo, tránh bị cảm."

Diệp Kỷ An nhìn Minh Thù cả người ướt nhẹp, bảo cô nhanh đi thay quần áo.

"Rắc rắc."

Phòng vệ sinh bị mở ra.

Ninh Nhạc từ phòng vệ sinh đi ra, thấy Diệp Kỷ An đứng ở phòng khách, lễ phép nói một tiếng:

"Chú Diệp."

"Ừ."

Diệp Kỷ An gật đầu: "Miểu Miểu với cháu tuổi cũng ngang ngang nhau, hai đứa có thể tâm sự, ta còn có việckhông cùng hai đứa ăn cơm."

"Chú Diệp đi thong thả." Ninh Nhạc gật đầu.

[Ký chủ, cơ hội tới, mau đuổi Ninh Nhạc ra ngoài.] Giá trị thù hận bay tới.

Hài Hòa Hiệu nóng vội bắt đầu đưa ra ý tưởng điên khùng.

Minh Thù cũng rất mất kiên nhẫn.

#Hệ thống nhà ta luôn nhịn không được đưa ra ý tưởng tồi thì làm sao, online chờ, rất cấp bách.#

Diệp Kỷ An vội vã rời đi, Minh Thù liếc mắt nhìn Ninh Nhạc, trực tiếp ngồi xuống ăn.

Dì Ninh từ phòng bếp đi ra, thấy vậy có hơi xấu hổ: "Nhạc Nhạc, ngồi. Diệp Miểu tiểu thư, Hứa Sóc tiên sinh..."

Bà cũng không dám gọi thiếu niên kia.

"Hắn không ăn."

"Ai nói tôi không ăn."

Hứa Sóc từ trong phòng đi ra, kéo cái ghế ngồi đối diện Minh Thù. Hắn liếc mắt nhìn Ninh Nhạc, nhíu mày:

"Sao cô ta ở đây?"

Dì Ninh nhìn ra Hứa Sóc không vui, vội vàng giải thích: "Hứa Sóc tiên sinh, Diệp tiên sinh kêu Nhạc Nhạc tạm thời ở đây..."

Dì Ninh cẩn thận khép nép, khiến Ninh Nhạc nhăn mày, cô dùngthân thể này, nếu đã gặp mẹ của thân thể này, đương nhiên không thể ngồi đó mặc kệ không quan tâm.

"Mẹ không cần nói chuyện với bọn họ." Ninh Nhạc kéo dì Ninh.

Minh Thù hạ mắt, lúc Diệp Kỷ An ở đây, không phải rất lễ phép sao?

Tại sao Diệp Kỷ An vừa đi, lễ phép của cô bị chó ăn rồi?

Minh Thù cúi đầu bới cơm.

"Hứa Sóc tiên sinh, xin lỗi, Nhạc Nhạc không hiểu chuyện."

Dì Ninh xin lỗi Hứa Sóc, nhỏ giọng gọi Ninh Nhạc: "Hai người ăn trước, tôi đi xem canh đã."

Dì Ninh kéo Ninh Nhạc rời đi.

"Nhạc Nhạc, là nhờ Diệp tiên sinh giữ mẹ lại, bây giờ con mới có thể thấy mẹ. Hứa Sóc tiên sinh rất quan trọng với Diệp tiên sinh, con đừng xung đột với bọn họ."

"Mẹ theo con đi."

Hiện tại cô có đã năng lực, dù ở bên ngoài cũng có thể cho bà một cuộc sống sung túc.

"Nhạc Nhạc, mẹ không có bản lãnh gì, thế nhưng ở chỗ này, con không cần giống như những cô gái khác ra ngoài chém giết gì đó. Nhạc Nhạc, con nghe mẹ đi."

Dì Ninh không biết bản lĩnh hiện tại của Ninh Nhạc, đương nhiên muốn bảo vệ Ninh Nhạc.

Ninh Nhạc muốn khuyên dì Ninh đi cùng cô, nhưng nói thế nào dì Ninh cũng không chịu, cuối cùng Ninh Nhạc sợ dì Ninh ở chỗ này không yên ổn, nên đã ở lại.

Trong lúc đó, Minh Thù không nói gì với Ninh Nhạc dù chỉ là một câu, giống như cô ta không tồn tại.

Ninh Nhạc đến thế giới này lâu như vậy, cô ta còn chưa từng bị người khác làm lơ như thế.

Trong lòng không khỏi có chút uất ức.

"Diệp Miểu."

Ninh Nhạc cản Minh Thù, lúc này dì Ninh ở phòng bếp, không nhìn thấy bên này, cô ta hạ giọng cảnh cáo:

"Cô còn dám sai bảo bà ấy, đừng trách tôi không nể mặt."

Minh Thù nhướng mày cười khẽ: "Ninh Nhạc tiểu thư, xin hỏi tôi sai bảo mẹ cô khi nào? Nấu cơm vốn là trách nhiệmcủa bà ấy ở đây, cô muốn tôi phải cúng bái bà ta sao?"

Dừng một chút, Minh Thù tiếp tục nói: "Chỉ có bài vị mới cúng bái, cô muốn tôi làm thế sao?"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 158: Bút Ký Zombie (27)

Trong cốt truyện, cũng là bởi vì nguyên chủ đuổi dì Ninh ra ngoàidẫn đến dì Ninh mất mạng, cho nên Ninh Nhạc luôn nhắmvào nguyên chủ.

Nhưng bây giờ dì Ninh còn khỏe, Ninh Nhạc không tìm được lý do nhắmvào cô.

Cho nên dù không có điều kiện, cũng phải cưỡng ép sáng tạo ra điều kiện sao?

Ninh Nhạc lạnh mặt: "Sau này còn để tôi thấy cô sai bảo bà ấy, tự gánh lấy hậu quả."

Trong lòng Ninh Nhạc, phú nhị đại (1)như vậy, sẽ có một chút tính tình tiểu thư quan gia. Hơn nữa cô gái này, tính tình còn cổ quái như vậy.

Nếu không phải dì Ninh không muốn đi, Ninh Nhạc cũng không muốn ở chỗ này một phút nào.

Trong mắt Minh Thù lóe lên ý cười, đột nhiên kéo tay Ninh Nhạcđẩy cô ta vào phòng.

Ninh Nhạc giật mình, nhanh chóng giãy khỏi Minh Thù: "Cô muốn làm gì?"

Minh Thù đóng cửa lại, bóng tối phủ trên mặt cô, có chút áp lực. Giọng nói rõ ràng lại mềm mại vang vọng trong phòng:

"Đóng cửa đánh chó."

Ninh Nhạc: "..."

Cô dám chửi mình là chó.

Trong mắt Ninh Nhạc lóe lên lệ khí (2), ra tay nhanh như sét đánh.

...

"Trong phòng Diệp Miểu tiểu thư sao lại có âm thanh lớn như vậy?"

Dì Ninh nghe tiếng động, từ phòng bếp đi ra, vẻ mặt nghi ngờ.

Vừa định đi qua gõ cửa, cửa bên cạnh đột nhiên mở ra, Hứa Sóc ló mặt:

"Dì Ninh, qua phòng thí nghiệm lấy mấy thứ này giúp tôi, cần dùng gấp."

Hứa Sóc đưa một tờ giấy.

Dì Ninh "Vâng"một tiếng, nhanh chóng nhận tờ giấy, lại nhìn về căn phòng xảy ra tiếng độnglớn.

Bà nhìn xung quanh một lần, không thấy Ninh Nhạc. Bị Hứa Sóc nhìn chằm chằm, dì Ninh cũng không dám chậm trễ, gỡ tạp dề chạy ra ngoài.

Hứa Sóc đứng ở cửa, trong lòng thầm oán Minh Thù, đánh nhau sao lại chọntrong phòng, cũng không biết tìm chỗ không người sao?

Minh Thù ném Ninh Nhạc ra khỏi cửa, suýt chút nữa đập trúng Hứa Sóc, hắn liền xù lông:

"Ném đồ không biết nhìn bên ngoài, mắt để trang trí hả?"

Phía sau Minh Thù là một trận hỗn loạn, cô tựa cửa, cong môi: "Anh lén lút đứng trước cửa phòng tôi làm gì?"

Hứa Sóc lập tức đáp trả: "Tôi đây quang minh chính đại đứng ở nơi này, sao gọi là lén lút? Cô chưa tốt nghiệp tiểu học sao?"

Ninh Nhạc từ dưới đất bò dậy, trong mắt đầy ý thù hậntrừng Minh Thù.

Trong lúc hai người bọn họ tách ra, không ngờ thực lực của Minh Thù lại tăng nhiều như vậy.

"Nhìn cái gì, còn muốn bị đánh sao?"

Minh Thù nhìn lướt qua Hứa Sóc, rơi trên người Ninh Nhạc.

Lần này chắc hẳn kéo không ít giá trị thù hận.

Trên mặt Ninh Nhạc không có vết thương gì, nhưng sắc mặt cô ta tái nhợt, mồ hôi lạnh đầy đầu, đoánchừng trên người bị đánh vô cùng thảm hại.

"Diệp Miểu, cô sẽ vì chuyện này mà trả giá thật đắt."

Trước đây Ninh Nhạc bị ức hiếp, nhưng bây giờ cô ta tuyệt đối không thể lại bị ức hiếp.

"Đáng sợ quá."

Minh Thù không có thành ý nói một tiếng.

Ninh Nhạc cắn răng, khập khiễng trở về phòng dì Ninh chuẩn bị cho cô ta.

Hứa Sóc và Minh Thù mắt to trừng mắt nhỏ.

"Nếu không phải tôi giúp cô đuổi dì Ninh đi, hiện tại chuyện cô đánh con gái nhà người ta đã bị phát hiện."

Hứa Sóc hừ một tiếng.

"Anh tốt bụng như vậy sao? Có âm mưu gì?"

Nếu dám đánh ở chỗ này, sẽ không sợ bị phát hiện.

"Không biết tấm lòng người tốt sao!"

Có âm mưu là sao? Có âm mưu là sao?

Cô không phải nên cảm động đến rối tinh rối mù, sau đó lấy thân báo đáp sao?

Trong kịch bản không phải đều viết thế sao?

Đúng là kịch bản giả! Xui xẻo!

[...]

Hệ thống yên lặng lục lọi các loại thương phẩm xui xẻo của Cửu thiếu nhà nó, lập tức bình tĩnh tiếp thu thêm một sự xui xẻo.

Hệ thống ơi! Lạc quan một chút!

Nó nhất định có thể thu thập sự xui xẻo, nhận được danh hiệu vinh dự "Tiểu vương tử xui xẻo".

"Anh không phải người tốt, lòng tốt ở đâu ra?"

Minh Thù buồn cười chọc chọc ngực Hứa Sóc: "Chẳng lẽ ở sau lưng tôi, anh đổi một trái tim zombie?"

Hứa Sóc muốn đẩy tay Minh Thù ra, chọc cái gì mà chọc, ngực lão tử cô có thể chọc sao?

Những nghĩ tới mình dùng nhiều tiền đổi "Một trăm lẻ mộtcách theo đuổi phụ nữ", mạnh mẽ thay đổi tư thế Minh Thù, đổi thành cầm cổ tay cô:

"Nếu tôi thay đổi trái tim zombie, cô cho là bây giờ cô còn có thể đứng ở chỗ này?"

"Ừ. Đúng rồi, tôi nhất định sẽ đánh chết anh."

Minh Thù gật đầu đồng ý: "Tôi giết zombie cũng khá lợi hại đấy."

Hứa Sóc: "..."

Cái gì phấn hồng bay bay đều là gạt người, gạt người.

Tức đến mức bùng nổ tại chỗ.

...

Dì Ninh cũng không nhìn ra Ninh Nhạc bị đánh, hôm sau Ninh Nhạc bỏ đi.

Minh Thù vẫn như cũ, lăn lộn ăn rồi chờ chết, tùy thời tùy chỗ chuẩn bị kéo giá trị thù hận, có lẽ Hứa Sóc nghiên cứu có tiến triển, cả ngày ở phòng thí nghiệm bận bịu, thời gian oán hận Minh Thù cũng giảm bớt.

Hiện tại, Minh Thù đã ăn uống no nê, híp mắt nghỉ ngơi, Hứa Sóc không biết tốt xấu lay tỉnh cô:

"Đi, ra căn cứ."

"Ra căn cứ bắt zombie à?"

Minh Thù đổi một thế ngồi, không muốn nhúc nhích.

"Có một zombie rất lợi hại, tôi muốn bắt về." Hứa Sóc đến trước mặt Minh Thù.

Mấy hôm trước có người thành phố bên cạnh đang thu thập vật liệu phát hiện một con zombie, con zombie kia lợi hại hơn zombie bình thường nhiều, dường như có thể chỉ huy zombie khác.

Hứa Sóc nghiên cứu đến thời khắc quan trọng, hắn cần con zombie kia.

"Anh đi bắt đi, có liên quan gì đến tôi, tôi không đi." Minh Thù ôm đồ ăn vặt từ chối.

"Đi mà." Hứa Sóc từ cái rương bên cạnh lấy đồ ăn vặt ra.

"Không đi."

"Đi đi." Hứa Sóc tiếp tục thêm đồ ăn vặt.

Minh Thù nhìn đồ ăn vặt chất đống trước mặt, cán cân đang từ từ nghiêng đi.

Hứa Sóc tiếp tục lấy ra thêm.

Minh Thù gom đồ ăn vặt lại, kéo về phía mình, nói một câu: "Có chút đồ ăn vặt đã muốn thu mua tôi? Cho tôi cả rương đi."

"Hiện tại vật tư rất khó tìm, cô không cần công phu sư tử ngoạm (3)."

Để lấy những đồ ăn vặt này, hắn dễ dàng sao!

Đôi mắttrong veo của Minh Thù nhìn Hứa Sóc, vẻ mặt không nhịn được nói: "Cho anh cho anh."

...

Hứa Sóc và Minh Thù muốn ra ngoài, Diệp Kỷ An có hơi lo lắng, nhưng Diệp Kỷ An cũng không phải loại người bảo vệ con gái đến không cho lộ mặt.

Ông biết thế giới như bây giờ, không biết còn tồn tại được bao lâu, lúc ông còn sống, còn có thể bảo vệ an toàn cho cô.

Nhưng khi ông mất thì sao?

Cho nên Minh Thù muốn đi ra ngoài, Diệp Kỷ An cũng chỉ là lải nhải không ngớt kêu cô chú ý an toàn, cũng không hề ngăn cản.

Chuẩn bị xong xuôi, đội ngũ xuất phát đến địa điểm tập hợp được chỉ định, lần này đi không chỉ có chính phủ trong căn cứ, còn có những đội ngũ khác.

Lúc ban đầu nhìn thấy con zombie kia, đội ngũ thiếu chút nữa bị diệt toàn quân, người trốn về báo cáo chuyện này cho căn cứ.

Căn cứ phái một số người đi qua, nhưng kết quả không phải toàn quân bị diệt thì cũng là bị thương nghiêmtrọng.

Căn cứ có một phòng nhiệm vụ, người căn cứ cấp cao công bố nhiệm vụ, chỉ cần ba người một đội, là có thể nhận những nhiệm vụ này.

Hiện tại căn cứ công bố nhiệm vụ này trên bảng nhiệm vụ, cảm thấy mình có năng lực, có thể nhận nhiệm vụ, không giới hạn số người.

Lúc Minh Thù đến, đã có rất nhiều người chờ trên đại sảnh phòng nhiệm vụ, rỉ tai thì thầm nói chuyện.

Mà Minh Thù nhìn thấy là nữ chính thu hút ánh mắt mọi người Bạch Tuyết Vy và nữ chính giả Ninh Nhạc.

Bọn họ hẳn là một đội, người dẫn đầu là nam nhân bên cạnh Bạch Tuyết Vy.

Đoán chừng là nam chính.

Ninh Nhạc yên lặng đứng chung với Trần Duy, không hề tham gia cuộc thảo luận của đội ngũ.

***

(1) Phú nhị đại: Nhà giàu đời thứ hai.

(2) Lệ khí: Là sự u ám, ác độc, gần giống như âm khí.

(3) Công phu sư tử ngoạm: Tham lam muốn giành hết đồ vật.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 159: Bút Ký Zombie (28)

"Hiện tại nói lần cuối cùng, nhiệm vụ lần này nguy hiểm, mọi người tự nguyện tham gia nhiệm vụ, đến địa điểm nghe theo chỉ huy, sống chếttùy mệnh."

Đinh Thu Dịch cầm kèn đồng rống với người đứng trên đất.

Không sai, lần này là Đinh Thu Dịch dẫn đội.

"Vâng."

"Được, hiện tại phải nhanh chóng rời khỏi, không muốn rút lui thì lên xe phía sau, lập tức xuất phát."

Đa số đội ngũ sau khi nghe xong, trực tiếp ra xe vận tải phía sau, chỉ có số ít người đang do dự.

Xác định những người còn lại không lên xe, Đinh Thu Dịch cho mọi người xuất phát.

Một chiếc lại một chiếc đi ra căn cứ, người sống sót bên ngoàicàng nhiều, chi chít người và người.

Đội ngũ Ninh Nhạc ở trên xe tải thứ hai đếm ngược, Bạch Tuyết Vy ngồi sát chàng trai cao lớn.

"Hạ Diễm, anh nói trên chiếc xe việt dã màu xám tro là ai ngồi?"

Bạch Tuyết Vy có hơi ngạc nhiên hỏi: "Em thấy vừa nãy ngừng lại một lúc, thì có người bảo vệ cho chiếc xe đó."

Hạ Diễm lắc đầu: "Không biết."

"Còn có thể là ai, không phải là cấp cao trong căn cứ này sao? Nghe nói zombie lần này có thể là cấp ba, những người đó đi xem cũng không có gì kỳ lạmà?"

Trần Duy như đoán ra mọi chuyện, bộ dạng kiêu ngạo.

"Chúng ta đi giết zombie, còn phải hao phí nhiều sức lực như vậy để bảo vệ bọn họ, những người này cũng không biết là có phải tới thêm phiền toái không."

Một dị năngđi cùng xe bất mãn lên tiếng.

"Ngồi bên trong là Diệp Miểu."

Ninh Nhạc thản nhiên nói: "Con gái căn cứ trưởng."

Ninh Nhạc vừa nói ra, người trên xe cười lạnh: "Những thiên kim tiểu thư này chỉ lo chơi đùa, thực sự không thấy cuộc sống khó khăn."

"Ai bảo người ta có người cha tốt."

Trên xe nói dăm ba câu liền châm chọc, một câu nói của Ninh Nhạc khiến cho Minh Thù còn chưa xuất hiện, đã bị những người này bài xích.

...

Đội ngũ đi ban ngàygặp zombie vài lần, nhưng số lượng cũng không nhiều, không thương vong đến thành phố bên cạnh.

Đinh Thu Dịch để mọi người nghỉ ngơi tại chỗ, sáng mai mới đi vào.

Ninh Nhạc ăn vật tư được phân phát, nhìn chằm chằm xe việt dã màu xám tro, trong mắt u ámchỉ cô ta mới hiểu.

Lần này phải để Minh Thù chết ở đây.

Đêm nay rất yêntĩnh, cũng không có xảyra chuyệngì ngoài ý muốn. Sáng sớm hôm sau vào thành, Đinh Thu Dịch phân tổ, như vậy mới dễ chỉ huy.

Tổng cộng có hai tổ lớn, một tổ do Đinh Thu Dịch dẫn, một tổ do Minh Thù và Hứa Sóc dẫn, trùng hợp chính là Ninh Nhạc ở trong tổ Minh Thù.

Sau khi vào thành hai tổ tách ra, tự tìm kiếm trong thành, tìm con zombie kia đồng thời thu thập một ít vật tư.

"Đằng trước không đi được, đổi đường khác."

Lúc đi tới đầu đường, phía trước có nhà bị sập, cả con đường cái đều bị phá hỏng.

Trinh sát nói điều này cho Minh Thù, để cho cô quyết định.

Những người khác trên xe cũng xuống, xúm lại phía Minh Thù.

Bọn họ đi lâu như vậy, còn chưa gặp qua người trong xe.

Xe chậm rãi mở ra, thiếu nữ từ trên xe bước xuống, "Rầm"một tiếng đóng cửa lại, mơ hồ có thể thấy bên trong còn có người.

Đúng thậtlà một thiên kim tiểu thư.

Da thịt non mịn, ăn mặc sạch sẽ, đâu giống như người trong mạt thế.

Minh Thù ngậm một miếng bánh bao, cô nhận lấybản đồ, đầu ngón tay xẹt qua mặt bản đồ, chọn một con đường:

"Đi bên này."

"Được."

"Khoan đã. Cô không biết thì đừng chỉ bạy bạ."

Một chàng trai bên cạnh đột nhiên lên tiếng: "Một lát nữa đưa chúng ta vào miệng zombie, cô chịu trách nhiệm không?"

"Chúng tôi không muốn chết chung với cô."

"Đúng."

"Một tiểu thư cái gì cũng không biết, cũng dám chỉ đường lung tung, thực sự là không xem chúng tôi vào mắt phải không?"

Minh Thù tựa vào xe, xoay người nhìn mọi người đang nhìn mình, đem bản đồ trinh sát chuẩn bị thu lại ném qua:

"Cậu xem đi."

Người nọ sửng sốt một chút, không nghĩ tới Minh Thù không chút tức giận, còn để mình xem.

Xem thì mình xem.

Chàng trai cúi đầu nhìn bản đồ, thế nhưng nhìn nửa ngày, hắn cũng không biết con đường kia như thế nào. Ánh mắt liếc Ninh Nhạc, hắn và Ninh Nhạc chung một xe, nghĩ Ninh Nhạc bình tĩnh hiểu biết, tựa nhưbiết rất nhiều.

Vì vậy không hề nghĩ ngợi, hắn đưa bản đồ cho Ninh Nhạc: "Ninh Nhạc, cô xem đi."

Bạch Tuyết Vy nhỏ giọng phản bác: "Cái này không được đâu, trước đó chúng ta đã đồng ýphải nghe chỉ huy."

Chàng trai hừ lạnh một tiếng: "Có cái gì không được, cô ta là một thiên kim tiểu thư biết cái gì, chỉ đường lộn xộn sẽ hại chúng ta."

Hiển nhiên, đại đa số mọi người tán thành lời nói này.

Bọn họ cũng không tín nhiệm Minh Thù.

Nghĩ cô đến chỉ để vui chơi, hoàn toàn không để ý đến tính mạng bọn họ.

Bạch Tuyết Vy lúng túng: "Thế nhưng..."

"Không có việc gì, để bọn họ chọn." Minh Thù cười nói.

Minh Thùcũng không để ý, Bạch Tuyết Vy cũng không tiện nói.

Ninh Nhạc không biết Minh Thù muốn làm cái gì, đối mặt nhiều người như vậy, cô ta chần chờ, vẫn là cúi đầu chọn đường.

Ninh Nhạc nhanh chóng chọn một con đường, trái ngược Minh Thù.

"Đi đường này." Chàng trai chỉ vào bản đồ.

"Đi."

Minh Thù sảng khoái đồng ý, trả bản đồ lại cho trinh sát, cười tủm tỉm nói:

"Các người đi đi, chúc may mắn."

Này?

Này này?

Cô không đi?

Minh Thù mở cửa lên xe, tiếng đóng cửa không lớn không nhỏ, nhưng làm mọi người giật mình.

Xe mở đường phía trước đi theo hướng Minh Thù chỉ, xe phía sau thong thả chạy theo, vứt bọn họ ở nơi này.

Đừng nói vật tư, ngay cả xe cũng không có để lại.

Lúc này, mọi người mới phát hiệncó cái gì không đúng.

Không có xe và vật tư, tất cả đều không được.

Chàng trai nhanh chóng ngăn cản xe Minh Thù, rống giận với người bên trong:

"Cô có ý gì? Trêuđùa chúng tôi à?"

Minh Thù hạ cửa sổ, khẽ cười: "Các điều chú ý khi rời căn cứ, các ngươi không nghe rõ sao? Nghe theo chỉ huy, hiện tại đội ngũ này là do tôi chỉ huy."

"Cô có tư cách gì chỉ huy?"

Chàng trai không phục cắt ngang: "Chỉ là một thiên kim tiểu thư, cô giết qua zombie sao?"

Minh Thù nói tiếp: "Hiện tại đội ngũ này là do tôi chỉ huy, tùy các người thích nghe hay không nghe, không nghe có thể đi, không ai cản."

Chàng trai tiếp tục rống to hơn: "Dù sao cô cũng phải để xe và vật tư lại cho chúng tôi!"

Minh Thù nâng cằm cười: "Các người nhận nhiệm vụ cam đoan nghe theo chỉ huy, xe và vật tư mới có thể để các người sử dụng, hiện tại các người muốn tách khỏi đội ngũ đường ai nấy đi, tại sao phải đưa vật tư cho các người? Nghĩ tôi làm từ thiện à? Cậu thật sự ngây thơ thế sao, vẫn nên quay về nhà trẻ zombie của cậu đi."

Chàng trai bị nghẹn nói không nên lời.

Mọi người: "..."

Dường như thiên kim đại tiểu thư này không vô dụng như vậy.

Thực rabọn họ không biết Minh Thù, chỉ là trên đường đinghe một số người bàn tán, ấn tượng đầu tiên với cô rất kém.

Có người thông minh, lập tức xoay người lên xe. Xe và vật tư đều là của căn cứ, nếu như bây giờ bọn họ rời đi, cái gì cũng không có.

Chàng trai không nghĩ tới cuối cùng mình lại bị chèn ép như vậy, xấu hổ vô cùng.

Ninh Nhạc càng phiền muộn, chính mình làm như vô tình khiến những người này có ấn tượng không tốt với cô, không nghĩ tới chỉ trong một hiệp, những người này lại không dám xem thường Minh Thù.

Thông thường, thiên kim tiểu thư gặp phải chuyện này, chỉ biết tức giận kêu to, để người bên cạnh giúp đỡ xử lý.

Nhưng cô ta chỉ từ tốn nói vài câu, liền làm thay đổi suy nghĩ của những người này, khiến mọi người cảmthấy cô cũng không dễ bị bắt nạt như vậy.

Quả nhiên không dễ đối phó.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 160: Bút Ký Zombie (29)

"Khuyên mọi ngườimột câu, ít nghe lời Ninh Nhạc nói đi, chỉ số thông minh các người cũng bị bắn nát thôi, bị người bán còn đếm tiền giúp."

Kéo xong một đợt giá trị thù hận tập thể, Minh Thù thở dài lắc đầu, dưới ánh mắt sắc bén của Ninh Nhạc, mở cửa lên xe.

Mọi người: "..."

Chỉ số thông minh của bọn họ như thế nào?

Người tâm tư linh hoạt nhìn về phía Minh Thù, ước chừng đoán được Ninh Nhạc và Minh Thù từng có xích mích.

Mà lúc trước đúng là Ninh Nhạc nói ra thân phận Minh Thù, nhưng ngoại trừ thân phận, Ninh Nhạc cũng không nói thêm một câu nào, làm cho bọn họ hiểu lầm Minh Thù cái gì cũng không biết, còn muốn chiếm dụng tài nguyên của thiên kim đại tiểu thư.

Trong lòng Ninh Nhạc tức đến nghiến răng, nhưng không dám biểu hiện ra ngoài, hít sâu một hơi, bĩnh tĩnhxoay người đi về phía bên kia.

Hai tay cô ta nắm chặt thành quyền, Diệp Miểu, tôi với cô không đội trời chung.

Những người còn lại thấy xe đã đi, nếu không đi tới sẽ không kịp. Đểlại sự nghi ngờtrong lòng, nhanh chóng lên xe.

...

Con đường Minh Thù chỉ rất bình thường, cũng không gặp số lượng lớn zombie tụ tập, làm mấy người lúc trước kêu gào đến lợi hại bị vả mặt, xấu hổ không thôi.

Ngày tìm kiếm đầu tiên kết thúc rất nhanh, ngoại trừ một số zombie rải rác, không có thu hoạch gì. Lúc trời sắp tối, Minh Thù chỉ một chỗ làm nơi nghỉ ngơi.

Có vài người vẫn còn muốn tìm ngược.

Nhưng nhìn lên kiến trúc, hệ số an toàn cao, có thể thấy bốn phíadễ chạy trốn, ngay cả vị trí đỗ xe đều cực kỳ chuyên nghiệp, người tìm ngược không có lời nào để nói.

Thiếu niên đón hoàng hôn xuống xe, ánh sáng nhạt nhòa bao phủ người hắn một tầng sáng màu cam ấm áp. Mặc dù mặt đất rất bẩn, nhưng chỗ hắn vừa đứngvẫn đẹp như một bức tranh.

Có một vài nữ dị năng trong đội ngũnhìn thấy thiếu niên, không nói đến có bao nhiêu kinh diễm (1), chỉ là trong hoàn cảnh mạt thế, đột nhiên thấy một thiếu niên vừa sạch sẽ vừa mảnh mai như thế, có chút ngoài ý muốn.

Thiếu niên ngắm nghía dao mổ trong taynhìn cốp xe, trong đôi mắttựa nhưcũng có một tầng ánh sáng ấm áp.

Minh Thù từ trong cốp xe ôm một cái rương đi ra, thiếu niên cất dao mổcố gắng nhận rương.

Minh Thù lui về phía sau vài bước, cảnh giác: "Làm gì?"

Khi không lại ân cần như vậy, muốn cướp đồ ăn vặt của trẫm sao!

"..."

Lão tử lại không giành với cô.

Đè nén tức giận bùng nổ, Hứa Sóc nói: "Tôi cầm giúp cô."

"Không cần."

Minh Thù ôm rương vòng qua Hứa Sóc: "Tôi sợ anh đổi đồ ăn vặt thành zombie."

Khóe miệng Hứa Sóc giật một cái: "Tôi không phát điênnhư thế."

"Khó nói được."

Ai biết, bệnh thần kinh phát điênlênsẽ làm ra chuyện gì.

Trẫm phải cẩn thận một chút.

Thật đáng sợ.

"Chó cắn Lã Động Tân(2), đúng là không phân biệt tốt xấu."

Hứa Sóc hừ một tiếng, rống với người vây xem: "Nhìn cái gì mà nhìn, chưa thấy qua người đẹp trai sao?"

Trong không khí dường như có tiếng cõi lòng tan nát.

Hứa Sóc đuổi theo Minh Thù, không biết hai người nói gì đó, mọi người chợt nghe Minh Thù dùng âm thanh trong trẻo hỏi:

"Zombie ăn ngon không?"

"Cô muốn ăn? Tôi bắt cho cô, hấp hầm nướng than, cô muốn ăn kiểu nào?"

Hứa Sóc nóng lòng trả lời.

"Để lại cho anh ăn, zombie trên toàn thế giới đều là của anh."

Trẫm không ăn thứ đồ chơi gào khóc kiểu này.

"Thứ tốt phải chia sẻ, tôi nguyện ý chia sẻ với cô."

Hứa Sóc nói xong tự mình ghê tởm chính mình, hắn lại có thể nói ra lời như vậy sao. Quả nhiên là chỉ cần đủ tàn nhẫn, không gì không làm được.

"Không chấp nhận sự chia sẻ vượt giống loài."

"Cô lại mắng tôi."

"Không có."

"Cô có mà."

Tiếng hai người dần dần biến mất trong tòa nhà, lần thứ hai mọi người được thay đổi nhận thức về Minh Thù và Hứa Sóc.

Hai người này mặt không đổi sắc thảo luận vấn đề ăn zombie, bọn họ không ghê tởm sao?

Biến thái!

...

Zombie trong tòa nhà đã được xử lý sạch sẽ, ngoạitrừ trinh sát và người trông chừng, tất cả mọi người tụ tập lại một chỗ.

Hứa Sóc thừa dịp Minh Thù không chú ý, một mình chạy ra ngoàibắt lấy một con zombie về, làm mọi ngườisợ đến hỗn loạn.

Có người ngăn cản Hứa Sóc, không cho hắn đi qua, zombie trong tay Hứa Sóc kêu gào muốn bổ nhào về phía bọn họ, thật hung mãnh.

Cơ thể bọn họ cứng ngắc, rất sợ zombie giãy khỏi tay Hứa Sóc. Có người gào lên với Hứa Sóc:

"Ở đây nhiều người như vậy, cậu mang zombie về làm gì? Điên rồi sao?"

Zombie này, chỉ cần một người bị cắn, thì có khả năng toàn quân bị diệt.

"Nghiên cứu."

Hứa Sóc trả lời tự nhiên: "Các người làm sao hiểu được thiên tài như tôi, mau tránh đường."

Người ngăn cản không cho: "Nếu nó cắn người thì sao?"

Hứa Sóc nghiêm túc trả lời: "Bị zombie cắn có hai khả năng, chết hoặc trở thành dị năng."

Mọi người: "..."

Đương nhiên bọn họ biết.

Ý bọn họ là nếu zombie cắn thì ai chịu trách nhiệm!

"Ở đây nhiều người như vậy, chúng ta không thể để cậu mang nó vào."

Không quan tâm hắn là ai, mạng bọn họ quan trọng hơn.

Hứa Sóc đột nhiên buông lỏng đồ trong tay, zombie lập tức nhào lên phía trước hai mét.

"A!"

Đoàn người nhanh chóng lui về sau.

Hứa Sóc níu zombie lại, nói: "Làm sao bây giờ, nó rất muốn đi vào."

Mọi người: "..."

Tên điên, cái tên điên này.

"Diệp Miểu, cô mặc kệ sao?"

Có người quát với Minh Thù đứng phía sau.

"Tôi không ở đây."

Minh Thù sợ thiên hạ chưa đủ loạn, nói một tiếng.

Khỉ thật!

Không ở đây cô còn lên tiếng!

"Cô là chỉ huy đội, cô phải phụ trách an toàn của chúng tôi, không thể để hắn mang zombie vào."

"Cô phải bảo hắn ném zombie đi."

"Các người có thể chọn ra ngoài." Lời nói vô trách nhiệm thốt lên.

Lúc này trong đầu mọi người chỉ có một suy nghĩ...Muốn giếtngười.

"Đùng!"

Một tiếng súng vang lên, zombie trong tay Hứa Sóc mềm oặt ngã xuống. Mọi người nhìn lại, Ninh Nhạc lạnh lùngthu súng.

"Tốt!"

Có người ủng hộ Ninh Nhạc.

"Đây là nơi công cộng, mạng của nhiều người như vậy, không phải để các ngươi muốn làm gì thì làm."

Tiếng Ninh Nhạc cắt ngang người kia, từng lời giống như đứng ở góc nhìn của nhân loại.

"Nếu như để bảo vệ sự an toàn của mọi người, tôi không có lời nào để nói."

Ninh Nhạc làm ra bộ dạng bất đắc dĩ.

Lý do thoái thác này của Ninh Nhạc, làm mọi người nghĩ Minh Thù và Hứa Sóc không để ý an nguy của mọi người.

Hứa Sóc chính là không để ý, nhưng với kinh nghiệm Minh Thù không ngừng thả zombie chạy trong phòng thí nghiệm của hắn, hắn phải nắm chắc mới mang zombie về.

"Ngu xuẩn."

Hứa Sóc rất tức giận: "Tội nhân của nhân loại."

Không khí đột nhiên yêntĩnh lại.

Một lát sau, có một tiếng cười không nhịn được vang lên, nếu không để ýHứa Sóc là người căn cứ, đoánchừng không ít người trực tiếp bật cười.

Tất cả là tội nhân nhân loại.

Hắn là bệnh ngốc thời kỳ cuối sao?

"Vù vù..."

Lúc mọi người nín cười, một tiếng động vang lên, ngẩng đầu nhìn, không biết Ninh Nhạc tại sao lại nằm trên mặt đất.

"Ngại quá, chặn đường."

Minh Thù phủi phủi tay, từ bên cạnh Ninh Nhạc bước qua, mỉm cười nhìn mọi người.

"Diệp Miểu, cô có bệnh sao!"

Trần Duy mặt mũi tái mét đỡ Ninh Nhạc dậy, trợn mắt căm tức nhìn Minh Thù, bênh vực cho Ninh Nhạc.

"Có lẽ là có, cô có thuốc?"

Trong mắt người bình thường, không chừng trẫm đã bệnh nguy kịch, vô phương cứu chữa.

Trần Duy: "..."

***

(1) Kinh diễm:Bị làm cho kinh ngạc bởi cái gì đó quá đẹp.

(2) Chó cắn Lã Động Tân: Không biết lòng tốt của người.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 161: Bút Ký Zombie (30)

Minh Thù nhìn mọi ngườisắc mặt khác nhau, mỉm cười: "Nếu các người có ý kiến gì... Có thể đi ra ngoài nói."

Mọi người: "..."

Đi ra ngoài nói cho zombie sao?

Minh Thù không phân rõ trắng đen như thế, đám người đều có chút oán hận, nhưng bọn họ thực sự không dám ra ngoài.

Buổi tối, không có súng đạn, không có xe và vật tư, dù cho hiện tại bọn họ có dị năng có thể giết zombie, nhưng không thể để cho bọn họ ở nơi zombie chạy đầy đất, nhìn đến hỏng cả mắt.

Cô dự đoán được bọn họ không dám rời đi, mới có thể lớn tiếng như vậy.

Ninh Nhạc mơ mơ hồ hồ bị Minh Thù ném trên mặt đất, lúc này trong lòng tràn đầy lệ khí. Thế nhưng, lúc này khắp nơi đều là người của Minh Thù, cô ta thông minh nên không có hành động thiếu suy nghĩ.

Đôi mắtlạnh lẽo nhìn Minh Thù, kéo Trần Duy sang bên cạnh.

Trần Duy tức giận, liên tục mắng Minh Thù, nhưng lại kiêng kỵ Minh Thùkhông dám mắng trước mặt.

Hứa Sóc đuổi mọi người tản ra, ghé sát vào tai Minh Thù: "Sao vậy, đột nhiên nói giúp tôi?"

"Chẳng lẽ muốn nhìn bọn họ ném anh ra? Hay là muốn nhìn anh thả zombie cắn bọn họ?"

Trẫm không ném nổi người này.

"Không phải là cô thích tôi chứ?"

Hứa Sóc cười gian trá: "Nhìn cô hung hăng như vậy, đoánchừng sau này không ai thèm lấy. Nếu như cô coi trọng tôi, nể tình chúng ta ở chung lâu như vậy, tôi cũng có thể cân nhắc một chút."

"Ầm!"

Xung quanh yên tĩnh.

Hứa Sóc nằm trên mặt đất hoài nghi cuộc đời.

Không thích thì không thích, động tay động chânlàm cái gì!

[Cửu thiếu, đây là ngươi đáng đời.] Bổn hệ thống cũng không đồng tình với ngươi.

Không bị đánh chết đã vô cùng may mắn.

Hứa Sóc: "..."

Thế nào là đáng đời? Không phải ta dựa theo kịch bản sao?

Chuyện này lão tử làm không được.

Lão tử không làm.

[Cửu thiếu, kiên trì nhất định sẽ thắng lợi.] Hệ thống nhanh chóng an ủi.

[Nghĩ lại mấy tên thấp kémdiêm dúa bên ngoài, có phải cả người tràn ngập sức mạnh, vùng lên không muốn làm thân nô lệ, phía trước chính là ánh sáng chiến thắng.]

Canh gà có độc của hệ thống, Hứa Sóc không muốn uống một chút nào, cho nên hắn chỉ có thể ném hệ thống ồn ào vào phòng tối, bên tai lập tức yên tĩnh.

...

Nửa giờ sau, Hứa Sóc bắt một con zombie trở về.

Hắn chấp nhất zombie như thế cũng không phải hắn tự nguyện, ngoại trừ nhiệm vụ công lược, hắn còn có nhiệm vụ cứu vớt thế giới, nghiên cứu thuốc giải zombie.

Tuy rằng nhiệm vụ của hắn đều thất bại hết chín mươi phần trăm, nhưng mỗi nhiệm vụ hắn đều làm rất nghiêm túc, thất bại đều là lỗi của thế giới này, không có liên quan đến hắn.

Zombie kêu gào.

Khiến cho người ở chỗ này kinh hồn bạt vía (*), sợ con zombie kia đột nhiên nhào ra cắn người.

Cũng may ngoại trừ quá trình hơi đáng sợ, zombie cũng không có cơ hội nhào ra.

Hứa Sóc lăn qua lăn lại đến mệt, cuối cùng cũng buông tha zombie, để người ném con zombie bị chơi đùa thảm hại ra ngoài.

Lúc này mọi người mới thôi lo lắng đề phòng, yên tâm nghỉ ngơi.

Ban đêm tất cả mọi người ngủ say, chỉ còn tiếng hít thở nhẹ không giống nhau.

Đột nhiên thú nhỏtừ trong túi Minh Thù bò ra ngoài, bò qua người Minh Thù, tiến quân đến đồ ăn vặt.

Lúc chân ngắn của nó sắp đụng đến túi đồ ăn vặt, đột nhiên dừng lại, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên nhìn về nơi nào đó.

Hai bóng người ở bên kia đang chầm chậm di chuyển.

Thú nhỏtúm quần áo Minh Thù, thở hổn hển leo lên mặt cô, dùng chân ngắn của nó vỗ vỗ má Minh Thù.

Tỉnh tỉnh.

Đừng có ngủ!

Ngủ đến mất cảnh giác, mau dậy, nhanh!

Minh Thù tát một cái ngăn đượcthú nhỏ, nắm nó trong tay, hơn nửa đêm làm gì? Ăn vụng còn muốn gọi ta bắt trộm sao?

Tay chânngắn ngủn của thú nhỏkhông ngừng quơ quơ, lông cả người xù lên, giốngnhư con nhím.

Có người ăn trộm.

Ngươi buông ra cho ta, buông ra!

Minh Thù ngáp một cái, trộm thì trộm, ngươi còn muốn theo dõi à?

Tiểu thú rầm rì nói: "Trộm chính là Ninh Nhạc."

Ninh Nhạc?

Minh Thù chống tay ngồi dậy, đèn pin chiếu về phía Ninh Nhạc, quả nhiên không thấy người.

Đồng thời cũng không thấy Trần Duy.

Minh Thù ngáp, thật là đói.

Ăn đồ ăn trước đi.

Minh Thù mở túi bánh quy bỏ vào miệng, trong đầu tự hỏi nữ chính giả Ninh Nhạc này đang làm gì.

Sưu tầmvật tư sao?

Cũng không phải không có khả năng.

Dù sao không gian của cô ta tạm thời vẫn chưa bị phát hiện... Hơn nữa, không thấy đám người Phàn đội trưởng, không biết là phát hiện không gian nữ chính giả nên bị diệt khẩu, hay là tách khỏi cô ta tự hành động rồi đây.

Cho ta ăn, cho ta ăn!

Thú nhỏnhảy nhảy đòi ăn.

"Không phải là ngươi có rồi sao?"

Minh Thù đè đầu thú nhỏ, không cho nó nhảy: "Đừng nói với ta, nhà kho lớn như vậy, ngươi đã ăn xong rồi?"

Cái kho hàng lúc trước cùng Trịnh Diệp phát hiện, không phải do Ninh Nhạc làm.

Thú nhỏcó một không gian, lớn thế nào thì cô không rõ lắm, nhưng có thể chứa đồ.

Cô nhớ rất rõ lần đầu tiên nó khoe khoang để lộ chính nó có không gian, nó có lòng tốt có thể giúp Minh Thù đem đồ ăn theo.

Khi đó Minh Thù còn rất "ngây thơ".

Nhưng mà từ lần đó, cô sẽ không bao giờ muốn để đồ ăn vặt trong không gian của nó nữa.

Cất vào thì không còn gì nữa!

Không!

Là không còn chút liên quan gì.

Nếu không, sao mấy ngày nay thú nhỏngoan như vậy, không nhảy không ồn ào đòi ăn.

Thú nhỏ nghe vậy, không nhảy nữa, có hơi chột dạnhưng nó vẫn còn già mồm.

Vài món kia ăn không ngon, khó ăn muốn chết, ta là vì không muốn ngươi ăn đồ khó ăn như thế, mới miễn cưỡng giúp ngươi giải quyết hết.

"Đồ ta ăn với mấy món kia giống nhau, khó ăn như vậy, vậy không chia cho ngươi."

Minh Thù vỗ vỗ đầu thú nhỏ, cười đến dịu dàng.

Thú nhỏ: "..."

Khỉ thật!

Tự đào hố chôn mình.

Chú cảnh sát, ta muốn báo án, nơi này có người ngược đãi động vật nhỏ, ô ô ô...

Nước Tây Hồ, nước mắt của ta...

Cải thìa nha, vàng trong đất nha, không có đồ ăn nha...

Thú nhỏbuồn bực nằm trên quần áo Minh Thù, bộ dạng chết không luyến tiếc.

Minh Thù đạp Hứa Sóc bên cạnh một cước.

Hứa Sóc từ từ ngồi dậy, một giây sau lại ngã xuống.

Minh Thù tiếp tục đạp một đạp.

Hứa Sóc buồn ngủ, nói thầm: "Hơn nửa đêm không ngủ, đạp tôi làm gì? Chân bị chuột rút thì chặt đi."

“Zombie đạp anh.”

Zombie!

Hứa Sóc chầm chậm ngồi dậy, nhìn bên cạnh chỉ có Minh Thù, làm gì có zombie nào.

Hắn gãi đầu, sau đó hơi bùng nổ: "Diệp Miểu, cô không cần trả thù tôi thế chứ?"

Minh Thù đứng lên, cầm đèn pin chiếu bốn phía, giương giọng quấy nhiễu: "Đều tỉnh dậy hết đi."

Hứa Sóc ngây ngẩn nhìn Minh Thù, hơn nửa đêm cô lại muốn lăn lộn làm chuyện xấu gì đây?

Có để người ta...

Trong túi cô là đồ chơi gì?

Con mẹ nó, động đậy.

Còn bảy màu...

Hứa Sóc vươn tay lấy thú nhỏtrong túi Minh Thù ra, thú nhỏco quắp như chó chết, bất động không giãy giụa.

Chó sao? Cô ấy lấy ở đâu ra?

Hứa Sóc lật qua lật lại xem thú nhỏ, sao giống như không có xương cốt vậy... Còn bảy màu nữa, quá chói mắt.

Đột nhiên, bên cạnh có cánh tay đưa qua, giành lại thú nhỏ, nhét vào túi như nhét giẻ rách.

Hứa Sóc: "..."

Nếu đồ chơi kia không có độ ấm, hắn cũng nghi ngờđó là một món đồ chơi.

"Hơn nửa đêm làm gì vậy?"

Mọi người ngủ không dễ dàng gì, lúc này lại bị Minh Thù đánh thức, đương nhiên vô cùng oán giận.

"Làm ta sợ muốn chết, còn tưởng có zombie hay gì!"

"Thật sự điên rồi, tôi còn đang mơ ăn móng heo đó!"

***

(*) Kinh hồn bạt vía: hết hồn, khiếp vía.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 162: Bút Ký Zombie (31)

Mọi người bị đánh thức bất mãn nhìn Minh Thù, không biết cô muốn làm gì.

"Không thấy Ninh Nhạc đâu, mọingười có ai thấy cô ta không?"

Cho dùNinh Nhạc muốn làm gì, trước tiên phải chặt đứt đường lui của cô ta.

Trẫm chính là thông minh như vậy.

Mọi người nhìn nhau, sau đó nhìn xung quanh, thực sựkhông thấy Ninh Nhạc đâu.

"Kỳ lạ, Ninh Nhạc đi đâu?"

"Không biết có phải làđi vệ sinh không?"

Tốt xấu gì Ninh Nhạc cũng thuộc đội của Bạch Tuyết Vy, nghe nói không thấy Ninh Nhạc đâu, Bạch Tuyết Vy lập tức điều người đi tìm.

"Trần Duy cũng không thấy."

"Tôira ngoài xemxem có phải hai người đó đi vệ sinhkhông."

Bạch Tuyết Vy và Hạ Diễm ra ngoài tìm, những người còn lại chỉ bàn tán, cũng không có ý đi tìm.

Cho dùlúc trước bọn họ có giao tình tốt với Ninh Nhạc, lúc này cũng sẽ không mạo hiểm đi tìm bọn họ.

Mạt thế, phải bảo về tínhmạng củabản thân.

Bạch Tuyết Vy và Hạ Diễm nhanh chóng trở về, bọn họ đều đã hỏituần tra bên ngoài, không ai thấy Ninh Nhạc.

"Lúc tốitôi xem thiên văn, thấy chúng ta ở chỗ này không thích hợp, chuẩn bị lên đường."

Minh Thù cười đến bí hiểm.

Giống như cô thực sự đã xem qua thiên văn địa lý vậy.

Mọi người ồ lên.

Bên ngoài là một mảnh đen kịt, ngay cả chấm nhỏ cũng nhìn không thấy, bà nội nó chứ, côđi đâuxem thiên văn.

Minh Thù xốc túi lên, ra dấu với quân đội bên kia, quân nhân lập tức thu dọn đồ đạc, theo Minh Thù ra ngoài.

"Khỉ thật!"

Cô không có nói giỡn.

Là thật sự đi.

Bạch Tuyết Vy đuổi theo Minh Thù: "Cái này, Ninh Nhạc còn chưa quay về, chúng ta vẫnnên đitìm cô ấy."

"Vậy cô ở đây chờ cô ta."

Cô ta ở đây trẫm còn đi làm quái gì!

Khỉ chứ, ai biết Ninh Nhạc đi làm gì, lỡ đâu cô ta có âm mưu gì thì sao?

Để đồ ăn vặt của trẫm được an toàn, đương nhiên phải đi.

"Tại sao cô có thể như thế?"

Bạch Tuyết Vy không thể tin: "Không thấy cô ấy, cô phải phái người đi tìm, không thể bỏ lại như vậy."

"Ừm."

Minh Thù chiếu đèn pin vào mặt Bạch Tuyết Vy, tia sáng chói mắt, Bạch Tuyết Vy đưa tay ngăn cản, giọng nóitrong trẻo bên kia phát ra:

"Cô đã quan tâm cô ta như thế, vậy tự cô đi tìm đi, tôi sẽ không cản, trọng trách này giao cho cô, cố lên."

Bạch Tuyết Vy: "..."

"Muốn lên xe thì nhanh chân lên, không lên thì tùy."

Minh Thù quát một tiếng, trong nháy mắt rời đi cùngquân đội, động cơ xe ầm ĩ.

Mọi người còn đang chần chờ liền nhanh chóng đứng dậy, đi ra ngoài lên xe.

Chỉ có một vài người ở lại.

Trong đó có độicủa Bạch Tuyết Vy.

Thực ra,Minh Thù cũng đi không bao xa, tìm một chỗở gần đó.

Bị làm ồn như thế, những người này cũng ngủ không được, tụm lại một chỗ nói chuyện.

Sau khoảng hai tiếng đồng hồ, nơibọn họ trú lúc trước, đột nhiên vang lên tiếng gầm nhỏ của zombie.

Âm thanh kia cũng không phải chỉ có một hai con.

Mọi người đều nhào đến cửa sổ nhìn tòa nhà bên kia.

Ánh sáng quá mờ, không thấy được gì cả. Nhưng rất nhanhthì ánh sáng của dị năng thoáng hiện, soi sáng cảnh tượng bên kia.

Chi chít, tất cả đều là zombie.

Da đầu mọi người tê dại.

Nếu như bọn họ không đi cùng cô, bây giờ không phải làsẽ bị nhiều zombienhư vậy vây quanh tấncông sao.

"Cô... Làm sao cô biết sẽ có zombie?"

Có người hỏi Minh Thù đang tựa vàocửa sổ ăn gì đó.

"Không biết."

"Không biết thì tại sao cô bảo chúng tôi rời đi?"

"Bởi vì không thấy Ninh Nhạc."

Không thấy Ninh Nhạc... Có liên quan gì đến zombie?

Lẽ nào những con zombie này là do Ninh Nhạc dẫn tới?

"Không chừng là cô cố ý tìm người làm đấy chứ?"

Có người nghi ngờ, tại sao lại có chuyện trùng hợp như vậy, bọn họ vừa đi, zombieliền tới.

Vừa khéo lúc trước cô có thù vớiNinh Nhạc.

Đối mặt với nghi vấn, Minh Thù chỉ cười: "Nếu như tôi làm, bây giờ mấyngười đều ở đó tương ái tương sát (*)với zombie rồi."

"Có lẽ là cô còn cần dùng chúng tôi."

Đa số bọn họ là dị năng, làm sao cô có thể bỏ mặc nhiều dị năng chết như thế.

"Các ngươi nghĩ nhiều rồi."

Nếu không phải Đinh Thu Dịch phân người cho cô, căn bản cô không muốn dẫnnhững người này đi cùng.

Thái độ củaMinh Thù không giận không nóng nảy, mọi người hoàn toàn không đoánra được.

Chuyện tối nay rốt cuộc là sao?

Cuộc chiến bên kia vẫnđang duy trì liên tục, không ai muốn đi ra cứu người, cũng không ai nói, yên lặng nhìn sang bên kia.

Nhưng rất nhanh, ánh sáng củadị năng biến mất, chỉ còn tiếng rống giận dữ của zombie.

Trong lòng mọi người sinh ra một trận lạnh lẽo.

Đều chết hết rồi sao?

...

Không biết qua bao lâu, ánh mặt trờilóe lên ở chân trời, xua tan bóng tối.

Bọn họ có thể thấy cảnh tượng bên kia, cũng không ít zombie loanh quanh một chỗ.

Lúcbọn họ đang sững sờ, một dãy nhà cách đó không xa đột nhiên hiệnra bóng người, có người nhanh chóng cầm súng, nhắm vào bên kia.

Ngắm bắn vào trong kính, phân biệt được đó là người sống, hắn lập tức kích động nói:

"Còn có người sống."

...

Người sống là Bạch Tuyết Vy và Hạ Diễm, cùng với Ninh Nhạc và Trần Duy, còn có ba người đàn ôngkhác. Về phần những người còn lại, không biết cònsống hay đã chết, tách rakhỏi bọn họ.

Dường như Bạch Tuyết Vy bị thương, Hạ Diễm cũng chật vật cả người.

"Mọingươi thế nào rồi..."

Sau khi Ninh Nhạc đi vào, thấy tất cả mọi người ở chỗ này, có chút mê man.

Cô ta là sau khi bị zombiebao vây được một lúc mới đến gần đây, Ninh Nhạc không đivào, nhưng vận maykhông tốt, đụng phảiđám người củaBạch Tuyết Vy đang lao ra.

Cô ta chỉ có thể hỗ trợ giết zombie, lúc đó cũng thấy kỳ lạ, nhiều người như vậy tại sao lại chỉ còn có vài người.

Hơn nữa Diệp Miểu vàngười của cô cũng không thấy đâu, nhưng số lượng zombiequá nhiều, cô ta cũng không có thời gian hỏi những người kia đã xảy ra chuyện gì.

"Ninh Nhạc, tại sao cô lạidẫn zombieđến?"

Người đàn ôngtrốn ra cùng vớiNinh Nhạc lớn tiếng chất vấn.

Hiện tại hắn rất hối hận, lúc đó không đi với Minh Thù.

Nhưng hối hận cũng không có tác dụng gì.

Trong lòng Ninh Nhạc có chútthoảng, nhưng vẫn tỉnh táo phủ nhận:

"Tôi không có, anh đang nói gì vậy? Vì sao tôi phải dẫn zombieđến?"

Người đàn ôngtiếp tục hỏi: 'Vậy vì sao nửa đêm không thấy cô?"

Ninh Nhạc đã sớm nghĩ ra lý do thoái thác, lúc này dựa theo suy nghĩ có sẵn nói ra:

"Tôi thấy bên ngoài có gì đó, đuổi theo ra ngoài."

"Vậy cô đuổi được thứ gì?"

Ninh Nhạc lắc đầu.

"Hừ, sau khi cô đi, đột nhiên có nhiều zombienhư vậy bao vây nơi này. Cô còn nói không liên quan?"

"Ninh Nhạc, cô giải thích rõ, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Trần Duy nhịn không được, quay sang quát Minh Thù: "Sao các côkhông nghi ngờ là Diệp Miểu làm. Buổi tối là người của cô ta tuần tra, hơn nữa lúc trước cô ta còn nhắm vào chúng ta, cô ta là đáng nghinhất."

"Làm ơn, tôi có thù vớiNinh Nhạc, cô ta không ở đó, tôi dẫn zombieđến đểlàm gì? Chơi tự sát à?"

Minh Thù buồn cười nhìn Trần Duy.

"Cô chính là không thích nhìn thấy mọi người."

Trần Duy già mồm cãi bừa: "Bây giờ còn muốn vu oan cho Ninh Nhạc, sao cô độc ác vậy?"

Ninh Nhạc vốn là muốn Diệp Miểu bị zombie tấncông,cho dù cô may mắn không chết, người còn sống cũng sẽ chỉ trích cô, đến lúc đó Ninh Nhạc làm tiếp chút gì đó, cũng dễ dàng hơn.

Ninh Nhạc tỉnh táo lại: "Tôi không biết chuyện gì xảy ra, nhưng tôi tuyệt đối không làm chuyện gì nguy hại tới mọi người."

Mục đích của cô ta chỉ là nhằm vào Minh Thù, những người còn lại quả thực cô ta không để vào mắt, bọn họ chỉ là bị liên lụy.

Cho nên Ninh Nhạc nói những lời này không có chút chột dạnào.

Minh Thù hất hàm cười nhạt, Ninh Nhạc bình tĩnhthong dong.

Trong lúc nhất thời mọi ngườikhông phân biệt rõ, rốt cuộc nên tin tưởng ai.

***

(*) Tương ái tương sát: Là yêu nhau lắm cắn nhau đau.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 163: Bút Ký Zombie (32)

Hiện tại,vì Ninh Nhạc mất tích, bọn họ bị zombiebao vây tấncông.

Vì Minh Thù đột nhiên quyết định rời khỏi chỗ đó, nhiều người mới được cứu như vậy.

Cho nên cuối cùng cán cân vẫn nghiêng về phíaMinh Thù.

Có đôi khi quyết định một việc, thực rakhông cần chứng cứ gì cả, chỉ cần đại đa số người cho là như vậy, thì chuyệnsẽ thực sự là như vậy.

Minh Thù chỉ đơn thuần nghĩ Ninh Nhạc muốn làm gì đó, cần dời sang chỗ khác bảo vệ đồ ăn vặt, không nghĩ tới sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn.

Có điềucó thể kéo giá trị thù hận, không sao.

"Ninh Nhạc, thựcsự là cô..."

Bạch Tuyết Vy bi thương: "Vì sao?"

"Không phải tôi." Ninh Nhạc vẫn chối đây đẩy.

Ninh Nhạc không thể thừa nhận.

Chỉ cần cô ta một mực khăng khăng, những người này không có chứng cứ, cho dùnghi ngờ cô ta thìcũng không có cách nào.

"Nhạc Nhạc..."

Đột nhiên Trần Duy run run gọi Ninh Nhạc một tiếng.

Trong lòng Ninh Nhạc run lên, trực giác nói cho cô ta biết không tốt.

Nhưng cô ta không kịp ngăn cản, Trần Duy run giọng nói: "Nhạc Nhạc, tới nước này rồi cậu liền thừa nhận đi, tối hôm qua làcậu đánh thức mình, sau đó dẫn zombieđến."

Người bên cạnh lập tức hét lớngiận dữ: "Ninh Nhạc, cô còn gì để nói không?"

Trần Duy là người của Ninh Nhạc, hai người đồng thời mất tích, lúc này Trần Duy nói ra những lời này, gần như là chứng thực Ninh Nhạc dẫn zombie đến.

"Cậu nói mê sảng cái gì vậy?"

Ninh Nhạc sắc mặt hơi thay đổi, cao giọng.

Trần Duy co rúm, tiếp tục nói: "Cậu nói là muốn cho Diệp Miểu sống không bằng chết, cậu còn nói là cô ta không chết thìcũng phải khiếncô ta trở thành tội nhân."

Ấn đường (1) của Ninh Nhạc giật mạnh.

Trạng thái của Trần Duy có chútkhông thích hợp, cô ta chỉ nói liên miên không dứt, không nhìn Ninh Nhạc, cũng không nhìn người khác.

Minh Thù nhìn về phía Hứa Sóc, hắn không nhanh không chậm lau chùi dao mổ sáng bóng trên tay. Dao mổ sáng như gương phản chiếu gương mặt của hắn, có vài phần kỳ lạ.

Dường như Hứa Sóc đã phát hiện.

Mặt mày nhẹ nâng, cười hời hợt, không tiếng động nhếch môi: "Không cần cảm ơn."

Minh Thù: "..."

"Trần Duy, cậu nói bậy bạ gì đó, tôi nói với cậu lúc nào?"

Ninh Nhạc căn bản không nghĩ tới Trần Duy lại đột nhiên phản bội.

Trần Duy giống như bị hù dọa, giậtlùira phía sau, lắc đầu nói: "Nhạc Nhạc, bọn họ cũng đã biết, cậu thừa nhận đi, bây giờnói dối cũng không có ý nghĩa gì."

Ninh Nhạc tức giận đến mức thiếu chút nữa phun ra máu.

"Ninh Nhạc, đồng bọn cô cũngchỉ ra cô, cô còn muốn nói dối?"

"Tôi không nghĩ tới cô lạiác độc như vậy."

"Lại muốn ném chúng tôicho zombie, ban đầu tôi thực sự là mắt mù rồi."

Đối mặt với sự tức giận của mọi người, Ninh Nhạc giải thích, khuôn mặttái nhợt yếu ớt.

Ngay cả Bạch Tuyết Vy lương thiệnđến có thể làm chị em với zombie cũngnhìn cô tavới vẻ mặt thất vọng.

Ninh Nhạc nghiến răng, xuyên qua đám người nhìn về Minh Thù ở phía sau.

Nhất định là Diệp Miểu giở trò quỷ.

Minh Thù cười càng rực rỡ, hận thì tốtrồi, dường nhưthấy giá trị thù hận đang lần lượttăng lên.

"Đuổi cô ta ra ngoài, đuổi ra ngoài!"

"Giết cô ta, nếu không có Diệp Miểu, nói không chừng chúng ta đã chết hết, phải giết cô ta."

"Đuổi ra ngoài là được, dù sao một mình cô taở mạt thế đoánchừng cũng sống không được bao lâu."

"Phải giết cô ta, người phụ nữ ác độc nhưrắn rếtvậy, làm sao biết cô ta có trả thù chúng ta hay không?"

Mọi người mồm năm miệng mười nói ra biện pháp xử lýNinh Nhạc.

Ninh Nhạc vừa tức vừa hận, biết mình không thể ở đây nữa. Lấy súng bên hông ra, nổ hai phát súngvề phíađám người, nhanh chóng đẩy người bên cạnh ra, bước mấy bước vọt đến bên cửa sổ nhảy xuống.

Có người nổ súng, nhưng thân thủ củaNinh Nhạc quá nhanh, cũng khôngtạo thành thương tổn gì cho cô ta.

Ninh Nhạc nhanh chóng biến mất khỏi tòa nhà.

Mọi người quay đầu lại, đã thấy Trần Duy ngã trên mặt đất, trên ngực làmáu tươi giàn giụa.

Vừa nãy Ninh Nhạc nổ súng, là nhắm bắn vào Trần Duy.

Trần Duy vẫn chưa tắt thở, vẻ đờ đẫntrong mắt cô ta chậm rãi rút đi, biến thành mê man đaukhổ.

Cô ta không nhớ rõ tại sao mình lại nằm trên mặt đất.

Đau quá...

Mau cứu tôi...

...

Ninh Nhạc bỏchạy, bên ngoài đều là zombie, khẳng định mọi người không có khả năng đuổi theo, tức giậnmắng vài tiếng đầy tứcgiận.

Minh Thù tựa vào cây cột, nhìn Hứa Sóc đang xoa xoa giữa trán:

"Sao anh có thể khống chế cô ta?"

Dị năng của hắn không phải chỉ có thể xác nhận được dị năng của người khác là gì sao?

Sao có thểkhống chế đượcTrần Duy.

Hứa Sóc buông tay xoa trán: "Đây chẳng qua là một dị năng của tôi, là một loại dị năng có thể lợi dụng sức lực tinh thần, khống chế người khác."

Một người đồng thờicó hai dị năng không có gì kỳ lạ,nữ chính giả còn là toàn hệ cơ mà.

Nhưng người đàn ông trước mặt này, lại đồng thời có hai dị năng hiếm gặp.

"Có phải đangsùng bái (2) tôi không?" Hứa Sóc nháy mắt quyến rũ Minh Thù.

Sùng bái cái con khỉ.

Minh Thù xoay người bước đi.

"Này, tôi giúp cô chuyện lớn như vậy, cô không báo đáp tôi sao?"

Hứa Sóc bùng nổ đuổi theo Minh Thù: "Nếu không có tôi, người bị đánh đuổi bây giờ nói không chừng sẽlà cô."

Hắn dễ lắmsao!

Cô gái này chẳng có lấy một chút tình cảm.

Minh Thù không chút lưu tình cười nhạo: "Độinày là của tôi, người bị đánh đuổi chỉ có thể là bọn họ, saolạilàtôi, chỉ số thông minh bị thiếu mất à."

Hứa Sóc: "..."

Không còn lời nào để nói.

...

Chuyện của Ninh Nhạc, làm mọi người không còn bất mãn với Diệp Miểu như trước, cho nên sau đócông việc thu xếpcũng coi như thuận lợi.

Nhưng mà bọn họ cũng không tìm được con zombiekia.

Bên phíaĐinh Thu Dịch cũng không có động tĩnh gì, phỏng chừng cũng không tìm được con zombiekia.

Vài ngày sau, Hứa Sóc liền nhịn không được, cả ngày hô to gọi nhỏ vớiMinh Thù, cuối cùng kẻ bị đánh không phải chính là hắn sao.

"Con chó kia của cô đâu?"

Hứa Sóc đến trước mặt Minh Thù, hơi tò mò hỏi.

Minh Thù liếc nhìn hắn, cười: "Không phải nó đang ngồi xổm ở đây sao?"

Hứa Sóc lúc đầu còn không phản ứng kịp, chờ đến khi phản ứng kịp, lập tức nổi khùng:

"Cô không chọc tôi liền khó chịu?"

"Ừ, cả người khó chịu."

Khỉ chứ,không chọc ngươi, trẫm kéo giá trị thù hận thế nào?

Ngươi nha mau hận trẫm một chút đi.

Trẫm buồn đến nỗi phải ăn thêm hai túi đồ ăn vặt, thứ nàycũng không thèm hận trẫm.

Hứa Sóc nhanh chóng dập tắt lửa giận, lão tử không tính toán với kẻ bị bệnh thần kinh.

Phải có trách nhiệm yêu thương bệnh nhân thần kinh.

Hắn chọt chọt Minh Thù: "Đem con chó bảy màu kia ra đâycho tôinhìn một cái."

Mấy ngày nay hắn một mực đi tìm, nhưng ngay cả cọng lông cũng chưa từng thấy.

"Tôi không có con chó bảy màu nào cả."

Chó bảy màu, đột nhiên thật tức cười.

Chó bảy màu xù lông ở trong túi Minh Thù mài móng vuốt.

Hắn mới là chó, cả nhà hắn đều là chó.

Mặc kệ Hứa Sóc ầm ĩ thế nào, Minh Thù cũng không lấy thú nhỏ ra.

Thú nhỏlên sân khấu chính làMãn Hán Toàn Tịch.

Mời không nổi, mời không nổi, mời không nổi.

...

Năm ngày sau.

Minh Thù và Đinh Thu Dịch hội họp, Đinh Thu Dịch thu hoạch được nhiều hơn sovới Minh Thù, tìm được một thi thể zombienhìn qua có hơi đặc biệt, tinh thể thìđã bị người kháclấy đi.

Nhưng có phải là con zombiecấp 3 hay không thìcũng không biết.

Cuối cùng, đương nhiên cũng không tìm được con zombiecấp 3 kia.

Tổn thất của đội quálớn,nhưng đến thì cũng đến rồi, không thể đến uổng phí.

Sau khi hội họp, Đinh Thu Dịch tổ chức mọi người thu thập một đợt vật tư, lúc này mới khởi hành về căn cứ.

Hứa Sóc vừa về đến căn cứ liền nghiên cứu thi thể kia, Minh Thù về nhà phát hiện không thấy dì Ninh đâu, vừa hỏi mới biết được mấy hôm trước Diệp Kỷ An đã sa thải dì Ninh. Đến nỗi tất cả mọi người đều không biết nguyên nhân.

Cho dù là cô không đuổi dì Ninh đi, cuối cùng dì Ninh cũng đã đi rồi.

Cho nên cốt truyện này đều sẽ đi theo quỹ đạo.

Vậy tiếp theo hẳn chính là Ninh Nhạc lập mưuđể zombie tấn công căn cứ?

***

(1) Ấn đường: Làbộ vị nằm giữa hai đầu lông mày và là nơi tiếp giáp với phần trán, biểu hiện chủ yếu cho vận mệnh của con người.

(2) Sùng bái: Kính phục đến mức như tôn thờ.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 164: Bút Ký Zombie (33)

Hai tháng sau.

Hứa Sóc giao cho Diệp Kỷ Anhai lọ thủy tinh chứa chất lỏng xanh biếc.

Diệp Kỷ An kích động không thôi: "Đây... Là thuốc giải?"

Ông đãbiết, Hứa Sóc nhất định có thể nghiên cứu ra thuốc giải.

"Không phải."

Hai chữ "không phải" của Hứa Sóc dập tắt đi nhiệt tình của Diệp Kỷ An trong nháy mắt:

"Đây là?"

"Thuốc có thể tăng sức mạnh dị năng." Hứa Sóc lười biếng ngáo ngơ.

Diệp Kỷ An căng thẳng, không tự chủ nắm chặt lọ thủy tinh trong tay.

Hai tháng này, thực lực củadị năngđã được thăng cấp trên diện rộng, thế nhưng tốc độ tiến hóa của zombie nhanh hơn bọn họ.

"Chừng nào thì cậu mới có thể nghiên cứu ra thuốc giải?"

Diệp Kỷ An vẫn rất quan tâm đến vấn đề này.

Chỉ cần có thuốc giải, zombiesẽ không còn tồn tại.

"Thuốc giải thì tôi đã có đầu mối. Muốn tôi giúp ông nghiên cứu ra thuốc giải thìcũng có thể, nhưng ông phải đáp ứng với tôi một điều kiện."

Tâm tình kích động của Diệp Kỷ An tăng vọt lần hai: "Cậu nói đi, điều kiện gì."

"Tôi muốn kết hôn với Diệp Miểu."

"Cái gì?" Diệp Kỷ An cho là mình nghe lầm.

"Tôi muốn kết hôn với Diệp Miểu." Hứa Sóc lặp lại một lần nữa.

"Miểu Miểu?"

Diệp Kỷ An dùng ánh mắt nhìn bệnh nhântâm thần đểnhìn Hứa Sóc, hắn điên rồi sao?Không phải Miểu Miểu và hắn không hợp nhau sao? Gặp mặt là có thể gây gỗđến long trời lở đất.

"Nếu như cậu sợ sau này không có gì bảo đảm, điểm này cậu có thể yêntâm, năng lực của cậu chính là con át chủ bài, chodù tôikhông còncũng không ai dám làm gì cậu."

Càng nghĩDiệp Kỷ An chỉ có thể nghĩ, Hứa Sóc không yên tâm về sự an toàn của mình.

"Tôi đương nhiên biết."

Hứa thiên tài làm như đương nhiên: "Hiện tại tôi đang bàn với ông chuyện thuốc giải."

"Nhưng cậu và Miểu Miểu..."

Tuy rằng hằngngày ông ta bề bộn nhiều việc, nhưng thỉnh thoảng trở về, thứ nhìn thấy đượcchính là hiện trường hai người đánh nhau đến lung tung lộn xộn.

Nhiều lần không ngừng.

"Diệp tiên sinh không cảm thấy đây cũng là một cách thể hiện tình cảm sao? Ông đã từng thấycô ấy thân thiết vớingười đàn ông khácnhư vậy chưa? Cô ấy chỉ mạnh miệng, không muốn thừa nhận, kỳ thực trong lòng Diệp Miểu có tôi."

Hứa Sóc bắt đầu xằng bậy, tuy rằng chính hắn cũng không tin.

Diệp Kỷ An: "..."

Cũng không!

Ông nghĩ con gái nhà mình rất ghét người con trai trước mặt này.

"Hứa Sóc tiên sinh, thuốc giải là vì toàn bộ nhân loại..."

"Không cưới được Diệp Miểu, tất cả không bàn nữa."

Hứa Sóc giải quyết dứt khoát.

Không có tình cảm cũngkhông sao, trước tiên cứtrói bên người hắn, từ từbồi dưỡng!

Hắn đẹp trai như vậy, phóng khoáng như vậy, sẽcó một ngày kẻthần kinh sẽ thích hắn.

Diệp Kỷ An im lặnghồi lâu, đáp ứng Hứa Sóc hỏi ý kiến Minh Thù.

Không cần suy nghiĩ, Minh Thù không đợi Diệp Kỷ An nói xong đã từ chối.

Lúc trước Diệp Kỷ An có thể để Minh Thù làm phụ tá cho Hứa Sóc, đó là bởi vì chuyện đó không hại gì đến con gái yêunhà ông.

Nhưng bây giờ là gả con gái yêunhà mình cho Hứa Sóc...

Chuyện này trăm triệu lần không thể ép buộc con gáinhà mình.

Minh Thù từ chối, bảoDiệp Kỷ An tìm một lý do từ chối Hứa Sóc.

Nhưng Diệp Kỷ An còn chưa kịp nói thế nào với Hứa Sóc cho tốt, Minh Thù đã đổi ý, đồng ýgả cho Hứa Sóc.

Diệp Kỷ An: "..."

Hai kẻbệnh thần kinh mang ý xấu, cứ như vậy định ra lễ kết hôn.

Tuy nói là mạt thế, nhưng cũng không thể tùy tùy tiện tiện làm, cho nên vẫn cần thời gian chuẩn bị.

"Chuyện gì náo nhiệt vậy?" Có người tò mò hỏi.

"Mới vào à? Căn cứ trưởng của chúng ta gả con gái." Người trả lời hơi khinh thường.

"Thế cục hiện tại, còn có tâm tư gả con gái?" Người nọ bất mãn.

"Anh thìbiết cái gì, mọi người cả ngày sống trong lo âu, khó khăn lắm mới có việc vui như thế, mọi người có thể thả lỏng một chút."

"À..."

Người nọ rời khỏi đoàn người, che mặt bỏ đi.

Người này chính là Ninh Nhạc lén lút vào căn cứ, cô ta là về tìm dì Ninh.

Cô ta muốn đưa dì Ninh đi.

Thừa dịp Minh Thù và Hứa Sóc không ở nhà, Ninh Nhạc đi lên lầu tìm dì Ninh.

Nhưng cô ta tìm một vòng cũng không thấy dì Ninh, phòng củadì Ninh đãđược dọn dẹp sạch sẽ, đồ của bà ấy cũng không thấy.

Ninh Nhạc có dự cảm không tốt.

Cô ta hỏi người xung quanh, không có kết quả gì. Hỏi thăm nhiều người, cuối cùng mới biết được tin tức dì Ninh đã chết.

Ninh Nhạc không biết chân tướng, đương nhiên là nghĩ Minh Thù trở về làm ra chuyện này, không chút do dự đem khoản nợ này ghi lên đầu Minh Thù.

Loại sự tình thay người khác chịu tiếng xấu, dù Minh Thù không muốn nhận, Hài Hòa Hiệucũng sẽ khuyên cô nhận -giá trị thù hận chính là chính nghĩa.

...

Lễ kết hôn được cửhànhmột tháng sau đó.

Làm căn cứ trưởng, khách được mời cũng không ít.

Hơn nữa người trong căn cứ đều biết, hôn lễ này có thể nói là náo nhiệt đến cực điểm.

Hứa Sóc với thân phận chú rể, lái xe đến nhà Diệp Kỷ An, chuẩn bị đón dâu.

Xe của hắn vừa dừng, chỉ thấy một người vội vã chạy xuống.

"Không thấy cô dâu."

Người nọ chạy đến trước mặt Hứa Sóc: "Hứa tiên sinh, không thấy cô dâu."

Hứa Sóc không tức giận, thậm chí có chút buồn cười.

Gần đây hắn luôn đề phòng cô, dù sao cô đồng ý quá kỳ lạ. Nhưng mấy ngày gần đây Minh Thù biểu hiện rất bình thường, không phải ăn thì cũng chính là ăn.

Căn bản không định làm gì.

Ai biết đến ngày tổ chức hôn lễ, lại không thấy cô.

Thật đúng là một nước cờ hay.

Khỉ chứ,lão tử muốn chém chết cô.

Diệp Kỷ An nhận được tin tức, nhanh chóng từ trong đám người đi ra: "Xảy ra chuyện gì? Sao không thấy Miểu Miểu?"

Người nọ run rẩy: "Sáng hôm nay, chúng tôi đến trang điểm cho Diệp tiểu thư, cô ấy nói đi vệ sinh, sau đó... Không quay về."

Chờ đến khi bọn họ đến nhà vệ sinh xem, trong nhà vệ sinhngay cả một bóng ngườicũng không có.

"Tìm khắp nơi chưa?"

"Tìm rồi, không có."

Diệp Kỷ An nhíu mày, vì sao lúc này Miểu Miểu lạiđào hôn?

Ông nhìn Hứa Sóc đang đứng một bên như bị dọa ngốc, kỳ thực tức giận đến muốn nổ tung.

"Tôi không cãi nhau với cô ấy, đã nhiều ngày tôi chưa gặp cô ấy."

Hứa Sóc biết Diệp Kỷ An đang nghĩ gì, trực tiếp giải thích.

"Miểu Miểu sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?" Diệp Kỷ An lo lắng.

"Cô ấy đào hôn."

Hứa Sóc cực kỳ khẳng định: "Muốn làm tôi khó chịu."

Người khác không xảy ra chuyện đã cám ơntrời đất, ai dám làm gì cô?

Muốn lão tử tức giận.

Lão tử sẽ không.

Chút kỹ xảo, lão tử không thèmtrúng kế.

Không tức giận.

Không tức giận.

[Cửu thiếu, đừng lấy dao]

Nói không tức giận cơ mà? Ngươi buông dao đi rồi nói.

Diệp Miểu ở đâu?

Hứa Sóc nghiến răng nghiến lợi hỏi hệ thống.

[Cửu thiếu, cái này... Ta cũng không biết.]

Sao ngươi lại không biết? Không phải ngươi được xưng là hệ thống siêu cấp toànvũ trụ không gì không biết, không gì không làm được sao?

[Cái này... Nhiệm vụ này không giống vớinhiệm vụ trước, ta không có cách định vị mục tiêu nhiệm vụ. Cửu thiếu, cố lên.]

Hệ thống yếu ớt nói, trực tiếp tắt liên lạc với Hứa Sóc.

Hứa Sóc: "..."

Tốt lắm, hiện tại ngay cả hệ thống cũng dám đối nghịch với lão tử.

Một đám phản bội.

Hứa Sóc che mặt, yên tĩnh đè xuống tức giậnmuốn chém người.

Một lát sau ngẩng đầu: "Diệp tiên sinh, nếu Diệp Miểu đào hôn, vậy dời hôn lễ lại, tôi sẽ đợi."

Muốn đào hôn ư, đừng có mơ.

Diệp Kỷ An còn tưởng rằng Hứa Sóc muốn từ hôn, ai ngờhắn chỉ "thân thiện"dời lại hôn lễ.

Tuổi trẻ bây giờ, ông thật sự không hiểu nổi.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 165: Bút Ký Zombie (34)

Lúc này, Minh Thù đang ngồi xổm trên tường thành căn cứ. Cô nghĩ lần này nếu không kéo được giá trị thù hận của Hứa Sóc, thì nhiệm vụ lần này của cô thậtchẳngcần làm nữa.

Như thế này, cũng chẳng thu được giá trị thù hận mà Hứa Sóc hơn phân nửa cũng là phế vật rồi.

Đánh cũng chẳng hay ho gì.

Minh Thù nhìn về phương xa, vẻ mặt bi thương, cô chỉ vì giá trị thù hận, dễ lắm mà!

Đồ ăn vặt của trẫm nữa!

Đường chân trời ở xa xa xuất hiện chấm đen, càng ngày càng nhiều.

Minh Thù nháy mắt mấy cái, còn tưởng rằng mình nhìn nhầm.

Điểm đen càng ngày càng nhiều, đang đi qua bên này.

Zombie...

Bà nội nó, Ninh Nhạc lại chọn hôm nay cấu kết với zombie tấn côngcăn cứ.

Nhiều zombie như vậy, không liều một phen, đánh không lại.

Không nghĩ lại phải bắt đầu nghề cũ.

Nghĩ thôi đãrất hưng phấn rồi.

Minh Thù bỏđồ ăn vặt vào miệng, từ trong túi lấy ra một con dao, đâm vào ngực mình.

Không chút do dự, tùy tiện đâm như đâmcủ cải trắng.

Thân thể cô từ trên tường căn cứ ngã xuống, mắt thấy sắp rơi xuống mặt đất.

Một trận gió kỳ quái từ mặt đất xuất hiện, nhẹ nhàng nâng thân thể cô lên.

Minh Thù nhắm mắt một chút rồimở ra. Ngoại trừ không thấy ý cười trong mắt, ánh mắt vẫn trong suốt như cũ, không vướng chút bụi bẩn.

Cô nhảy xuống đất, bụi bặm khuếch tán xung quanh. Minh Thù nghiêng nghiêng đầu sang bên cạnh, khóe miệng chậm rãi cong lên.

Zombie ở phíaxa dường như thấy được gì đó, dừng bước chân, không muốn tiến lên.

Minh Thù vươn tay nhổ một cây trúc cắm trên mặt đất, vác lên vai, thân hình lóe lên, trong không khí chỉ còn tàn ảnh.

Đến khi cô xuất hiện, đã ở đối diện đại quân zombie.

Đại quân zombie đồng loạt lui về phía sau.

Cây trúc dường như có sức mạnh của thiên quân vạn mã, quét ngang đại quân zombie.

Zombie ở hàng trước bị quét bay ra ngoài, gậy trúc đập vào đại quân zombie.

Đội hình bị phá hư, đại quân zombie nhất thời hỗn loạn.

Minh Thù mang theo gậy trúc, hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang chạy ào vào đại quân zombie,quơ quơ gậy trúc, bụi bặm bay lên. Zombiegiống như lúa mạch, ào ào ngã xuống.

Zombie nào đã gặp qua tình cảnh này, gào thét bắt đầu lui về sau.

"Chuyện gì vậy?"

Ninh Nhạc vẫn quan tâm đến tốc độ của zombie. Đột nhiên zombie không đi, hơn nữa lạibắt đầu lui về phía sau, cô ta lập tức cảnh giác.

Ninh Nhạc từ bên cạnh đi tới phía trước, liếc mắt liền thấy người vung vẩy gậy trúc trong đám zombie.

Diệp Miểu...

Không phải giờ này đang ở trong căn cứ kết hôn sao? Tại sao lại ở đây?

Cô ta cố ý chọn ngày hôm nay, cũng bởi vì hôm nay những người đó nhất định sẽ buông lỏng, đánh cho bọn họ không kịp trở tay.

Nhưng vốn nên làm cô dâu, lúc này Diệp Miểu một mình ở chỗ này - giết zombie.

Không kết hôn sao?

Ninh Nhạc hoàn toàn không hiểu nổi đây là kiểu gì.

Grào grào, không đánh không đánh, thật đáng sợ.

Grào grào, người này thật hung tàn.

Grào, chạy mau.

Tập thể zombiechạy trốn. Zombie cao cấp vốnở phía sau điều khiển ra trậncũng há hốc mồm, chạy cái gì? Không đánh nữa à?

Nhưng mà tất cả zombieđều chạy nênnó cũng chạy.

Thế là zombie đềuquay đầu bỏ chạy, cảnh tượng này có thể nói là một kỳ quan.

Minh Thù chống gậy trúc, nhìn đám zombie chạy mất xác, bình tĩnhđem đồ ăn bỏ vào miệng.

Thật là đói.

Vất vả lắm mới tích cóp đủ máu, trong nháy mắt lại trở về không.

Giả ngu không dễ, phải quý trọng diễn xuất giả vờ này.

"Diệp Miểu, đi chết đi!"

Ninh Nhạc ôm mối hận, giọng nói từ phía sau vang lên, tiếp theo là hai tiếng súng.

Một tiếng súng là từ Ninh Nhạc, một tiếng súng là từ nơi khác truyền tới.

Cổ tay Ninh Nhạc trúng phát đạn trước, cho nên khi cô ta bắn phát súng kia, họng súng quay xuống đất, đạn bắn vào trong bùn.

Ninh Nhạc ôm tay, tức giận nhìn về phía hướng đạn bắn.

Ai dám làm hỏngchuyện tốt của mình?

Đáng hận.

Trong cỏ hoang, vài người lần lượt đi ra.

Ngườidẫn đầu không phải là ai khác, chính là Phàn đội trưởng đã lâu không gặp. Chỉ có mấy tháng, Phàn đội trưởng dườngnhư già thêm mười tuổi, cánh tay trái trống rỗng, hìnhnhư bị chặt đứt.

Tay phải cầm súng, hiển nhiên phát súng kia là hắn bắn.

Người phía sau đều là khuôn mặt xa lạ, Minh Thù không biết, Ninh Nhạc cũng không quen.

"Là anh."

Đồng tử Ninh Nhạc co rút, hắn thế mà lạichưachết.

Trên gương mặt tang thương của Phàn đội trưởng đầy hận thù: "Ninh Nhạc, côgiúp tôihiểu ra một đạo lý, không thể chỉ dựa vào hành vi của một người để đánh giá phẩm hạnh (*)của người đó."

Ninh Nhạc ômtay không ngừng chảy máu, lui về phía sau: "Là các người mơ ước không gian của tôi trước, không thể trách tôi."

Phàn đội trưởng lắc đầu: "Ninh Nhạc, cho đến tận lúc này, chẳngai mơ ước không gian của cô,là côquá ích kỷ thôi."

Cô ta giết Trịnh Diệp, lại làm hắn bị zombie cắn mấttay. Nếu như hắn không phải là người dị năng, xem chừng lúc này cũng đã sớm thành zombie.

Tất cả chuyện này, đều bởi vì Ninh Nhạc để lộkhông gian. Khi Trịnh Diệp vô tình nói một câu hâm mộ, Ninh Nhạc lại nghĩ bọn họ muốn cướp không gian của cô ta.

Bọn họ từ trước đến giờ không hề nghĩ đến.

Nghĩ đến cái chết của Trịnh Diệp, trong lòng Phàn đội trưởng dâng lên thù hận. Hắnhận bản thânkhông phát hiện ra hung thủ chính là Ninh Nhạc, còn che chở cô ta đi xa như vậy, dọc đường đi còn giúp cô ta cản đạn.

Phàn đội trưởng nhắm súng vào Ninh Nhạc, hôm nay hắn phải báo thù cho Trịnh Diệp.

Ninh Nhạc sao có thể dễ dàng bị con người giết chết. Trong nháy mắt khi Phàn đội trưởng nổ súng, sương mù trên mặt đất bùng phát, tiếng súng dày đặc, nhưng không trúng mục tiêu.

"A!"

Tiếng kêu thảm thiết từ trong cỏ dại vang lên.

Phàn đội trưởng lập tức đuổi theo.

Thấy thiếu nữ quăng ngã Ninh Nhạc trên mặt đất, dễ dàng đoạt lấy súng, đặt ngay đầu Ninh Nhạc.

Mắt Ninh Nhạc đỏ đậm, thanh âm rống giận chói tai: "Diệp Miểu, tôiphải giết cô."

"Ôi ôi,đừng kích động, muốn giết tôi cô cũng chẳng giết nổi đâu."

Giọng nói Minh Thù vô cùng gợi đòn.

"Côcó bản lĩnh thì buông ra!"

Minh Thù thở dài, mỗi người bị bắt đều nói chuyện y chang kẻ ngốc, không thể đổi lời kịch khác sao?

Trẫm khó khăn lắm mới bắt được, làm sao có thể buông ra dễ dàng chứ.

Ngây thơ.

"Tôi không buông đấy."

Đánh đi, đánh đi!

Ninh Nhạc tức đến đỏ cả mặt, im lặng một lúc, cô ta đột nhiên rống lên:

"Sao cô lại biết được kế hoạch ngày hôm nay của tôi?"

Kế hoạch hôm nay kín đáokhông chỗ hở, làm sao Diệp Miểu biết?

"Tôi không biết."

Minh Thù mỉm cười: "Tôi đào hôn, ai biết sẽ gặp trò hay như thế này."

Sự thực chứng minh đào hôn là việccần thiết.

Ninh Nhạc nghẹn họng không nói nên lời, thật không hềtính tới chuyệnMinh Thù lại đào hôn.

Càng không tính đến... Minh Thù có thể đẩy lùi đại quân zombie.

"Muốn giết muốn chém, cứ việc." Ninh Nhạc hiên ngang, cũng không giãy giụa.

Người thắng làm vua kẻ thua làm giặc.

Minh Thù nhẹ giọng nói: "Từ trước đến nay tôi chỉ nói đạo lý, không giết người."

Ninh Nhạc trợn tròn mắt, cho rằng Minh Thù có mục đích khác:

"Cômuốn thế nào?"

Minh Thù nghiêng đầu nhìn Phàn đội trưởng đứng không xa: "Phàn đội trưởng, không phải anh muốn báo thù sao?"

Trong mắt Ninh Nhạc lóe lên hận ý, Minh Thù coi rẻ mình như vậy?

[Giá trị thù hận đã đầy.]

Con mắt Minh Thù híp lại thành trăng khuyết, rốt cuộc cũng đầy rồi.

Đi, đi, đi, mau đi ăn thôi.

Phàn đội trưởng cũng chẳng nhiều lời, trực tiếp tiến tới phía trước: "Cô chịu để tôi báo thù sao?"

"Tất nhiên."

Minh Thù giao Ninh Nhạc cho Phàn đội trưởng "Báo thù cho tốt đấy, tôi quay về đây."

"..."

Vẫn đúng là nói đi là đi.

Phàn đội trưởng hoàn toàn không biết phải hình dung cô gái này như thế nào, những chuyện trước đây, dường như cô chẳng để tâm chút nào.

"Xin lỗi."

Giọng nóicủa Phàn đội trưởng từ xa truyền tới.

Minh Thù chỉ vẫy vẫy tay, nhẹ nhàng đi nhanh về phía căn cứ.

***

(*) Phẩm hạnh: Tính nết, đạo đức tốt, biểu hiện phẩm giá con người (thường nói về phụ nữ).

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 166: Bút Ký Zombie (35)

Người trong căn cứ hoàn toàn không biết đượclúc trước bọn họ lẽ ra phải đối mặt với nguy hiểm lớn đến nhường nào, không hề cảm kích mà vẫn bàn tánvề chuyện Minh Thù đào hôn.

Minh Thù không nghe thấytin Hứa Sóc giận dữ, chỉ nghe được tin dữ là Hứa Sóc dời hôn lễ.

Lại còn không phải tin dữ sao?

Như vậy mà hắn cũng không tức giận, hắn thành tinh rồi sao?

Sau khi lập quốc không thể thành tinh!

Trẫm vẫn nên chạy đi thôi.

Nhiệm vụ?

Ha ha, không có khả năng hoàn thành nhiệm vụ.

Trẫm không làm nữa.

Minh Thù thừa dịp mọi người không chú ý, lái chiếc xe vang bài ca không muốn làm thân nô lệ lúc trước, mang theo thú nhỏ như một làn khói rời căn cứ.

...

Một năm sau.

Hứa Sóc nghiên cứu ra thuốc giải sơ cấp, mấu chốt trong đó là máu Bạch Tuyết Vy, đây mới là tác dụng chính của nữ chính.

Chỉ làcó thể thuyết phục Bạch Tuyết Vy dâng hiếncho thế giới này hay không thôi. Đây chẳng phải chuyện của hắn.

Hứa Sóc để lại thuốcmẫu, chỉ cần thuyết phục Bạch Tuyết Vy, có thể bắt đầu chế tạothuốc giải. Những người còn lại dựa theo mẫuhắn để lại chế tạo theo hướng dẫn là được.

Hứa Sóc muốn theo đuổi Minh Thù.

Hiện tại, khắp thế giới đều là zombie, vật tư rất khó tìm, Hứa Sóc nghĩ Minh Thù chắc là tới nơicónhiều vật tư.

Cô vì ăn, cái gì cũng làm được.

Hứa Sóc hỏi thăm nhiều nơi, cuối cùng cũng tìm một nơi ở vùng giáp ranh, men theo tung tích Minh Thù, từng chút từng chút kéo gần khoảng cách giữa bọn họ.

...

Thôn nào đó.

Minh Thù ngồi trên đống cỏ khô, nhìn zombiephía dưới gào khóc, có chút nhàm chán ném đá xuống, chọc zombie gào khóc càng dữ dội hơn.

Âm thanh liên tục, truyền đi thật xa.

[Ký chủ, cô không phải là nên làm chuyện lớn hơn sao?]

Hài Hòa thấykhông vừa mắt với loại hành vi ăn no chờ chết này của Minh Thù.

Minh Thù hỏi ngược lại: "Giết người hay phóng hỏa?"

[Cô dùng thân thể này, tốt xấu gì cũng từng là bá chủ một phương, cô không thể lại làm chuyện thấp kém hơn nguyên chủ chứ?]

Minh Thù đứng dậy, chợt vung tay hô to: "Zombie phía dưới, xin chào!"

"Grào grào!"

Vô số zombie kêu gào, lấy đống cỏ khô của Minh Thù làm trung tâm, khuếch tán ra ngoài vài trăm mét, zombie tụchung một chỗ dầy đặc.

Minh Thù quân lâm thiên hạ phất tay: "Nhìn đi, người hâm mộcủa ta nhiều như vậy cơ mà."

[...]

Hâm mộcon khỉ, cô cho là mình mở buổi diễn âm nhạcà?

Ngoại trừ trêu chọc zombie, cô không thể làm chuyện gì bình thường sao?

Không nói đến cứu vớt thế giới gì đó, tốt xấu gì cũng phải tranh bá chủ gì đó chứ?

"Lý tưởng của ta không hạn hẹp như thế đâu nhé."

Minh Thù xem thường.

[...] Ha ha, lý tưởng của cô chính là ăn, quả nhiên không hạn hẹp.

"Ăn hàng để cứu vớt thế giới, nghe qua chưa?"

[Chưa hề nghe qua.]

"Thiếu kiến thức."

[...]

Minh Thù lười nhác vươn vai, đạp đống cỏ khô, nhảy lên mui xe. Đám zombie như gặp phải dịch bệnh, xầm xì lui về phía sau.

Kêu gào thật lớn, cũng không dám tiến lên.

Minh Thù mở cửa xe bước lên, hành khúc vang lên rõ ràng.

Xe khởi động, đám zombie rất thần kỳ tránh đường cho Minh Thù, sau khi cô đi qua, liền gào khóc đuổi theo.

Minh Thù mang theo một zombie, nhanh chóng đến thành phốkế tiếp.

Đám zombie lớn như vậy, làm zombie trong thành sợ hãi, núp trong gócngay cả gào khóc cũng không dám.

Như vậy Minh Thù tìm vật tư cũng dễ dàng hơn.

Đương nhiên, cũng không phải tất cả zombie đều sợ cô.

Thỉnh thoảng sẽ có zombie muốnăn thịt người đến mức vô cùng liều mạng, một hai muốn cùng Minh Thù liều mạng.Minh Thù dùng dị năng hệ hỏa đốtchúng, zombie gào khóc chạy trốn, cũng không dám tự tìm ngược đãi nữa.

Tin tức có người mang theo đàn zombie, chạy lung tung khắp thế giới nhanh chóng được người sống sót truyền ra.

Ban đầu, bọn họ còn tưởng rằng là zombie cao cấp.

Nhưng mà bọn họ phát hiện một người ở phía trước mở đường, zombie đều là đi theo sau xe.

Zombie và người trong xe cũng không hòa hợp, chuyện thường thấy chính là cảnh đánh nhau.

Zombie muốn ăn người trong xe, nhưng lại không làm được. Vì vậy đội ngũ này bắt đầu như quả cầu tuyết, càng lăn càng lớn.

Hình thành kỳ quan mạt thế.

"Ầm!"

Xe Minh Thù dừng gấp, zombie phía sau "bịch bịch" đụng vào đuôi xe, tạo thành tai nạn "xe" liên hoàn.

Phía trước, Hứa Sóc đứng ở trên một đống xe bỏ hoang, vẫn là bộ dạng thiếu niên, từ xa xa nhìn sang bên này.

Minh Thù: "..."

Đồthần kinh đã đuổi đến.

Mẹơi!

Chạy mau!

Zombie sợ bị đốt, không dám tấn côngMinh Thù. Nhưng Hứa Sóc thì khác, chúng nó rất đói, cho nên đám zombie kêu gào nhào về phía Hứa Sóc.

Cóăn, các anh em nhào lên!

Hài Hòa Hiệu vô cùng cảm thán, nguyên nhân chủ yếu zombie và ký chủ nhà nó coi như "hòa hợp" ở cùng đại khái đều là vì ăn sao?

Hứa Sóc: "..."

Gặp mặt đưa đại lễ như thế, thực sự muốn... Lập tức bóp chết cô.

...

Bốn mươi phút sau.

Hứa Sóc mặt dày còn hơn tường thành, thành công ngồi trên xe Minh Thù,lắc lắc đầu tóc bị zombie đuổi đến rối tung:

"Diệp Miểu tiểu thư, cô đã đào hôn một năm lẻ ba tháng, xin hỏi chừng nào thì trở về cùng tôi hoàn thành hôn lễ?"

Nụ cười Minh Thù dữ tợn: "Đừng có mơ."

Hứa Sóc cũng không giận: "Vậy xem ra sau này Diệp Miểu tiểu thư chỉ có thể đem tôi theo cùng lưu lạc."

Đồ thần kinh này vẫn không tức giận.

Hạ thấp thân phận của hắn.

"Ừm."

Hứa Sóc nhìn Minh Thù, một năm không gặp, cô có vẻcũng không thay đổi gì, vẫn lười nhác như cũ cộng thêm ba phần ý cười.

"Rốt cuộc cô suy nghĩ cái gì?"

Hứa Sóc không tự chủ lên tiếng hỏi.

Suy nghĩ củacô, cho tới bây giờ hắn vẫn không hiểu.

"Đang nghĩ, lát nữa ăn gì."

Vì ăn, trẫm cũng rất ưu sầu.

Hứa Sóc giật giật khóe miệng: "Phía sau có rất nhiều zombie, đủ để cô ăn."

Xin lỗi, hắn thật sự là không nhịn nổi.

Dù sao nhiệm vụ này chắccũng không làm được, cam chịu thôi.

Hai người cam chịu liếc nhau.

Hứa Sóc theo Minh Thù đi rất nhiều nơi. Trong lúc căn cứ nghiên cứu ra thuốc giải, lại xảy ra các tranh chấp,chờ đến khi thuốc giải thật sựđược phân phát khắp nơi thì đã là chuyện của năm năm sau.

Từng nhóm, từng nhóm zombie chết đi, đại quân zombie phía sau Minh Thù đã thưa thớt không còn lại bao nhiêu.

Dù cho đã tìm được thuốc giải nhưng cũng không thể để zombie khôi phục thành con người, chỉ có thể giết chết bọn họ.

Hứa Sóc hơi cảm thán: "Cũng có chút luyến tiếc bọn chúng."

Nhìn một zombie thi gào khóc đuổi theo bọn họ, nhưng lạikhông làm gì được bọn họ, kỳ thực cũng rất thú vị.

Minh Thù mím môi khẽ cười: "Nếu không cậuđể chúng nó cắn một cái, bổ sung thêm một con zombie đuổi theo xe nha."

"Không cần."

Hứa Sóc cười gượng.

...

Zombie đã chết, người sống sót cuối cùng cũng có thể yên tâm hít thở ở bên ngoài.

Nhưng cải tạosau mạt thế cũng là một vấn đề.

Hiện tại vớisố người sống sót, làm sao có thể khôi phục văn minh cũng nhưxây dựng như trước mạt thế?

Vậy nên vì tương lai, nhân loại bắt đầu vận động sinh sản.

Trong mạt thế, phụ nữ sống sót vốn không nhiều lắm. Những người cònsống sót này, nếu không phải người dị năng mạnh mẽ thìlà có đàn ôngbảo vệ.

Cho nên bây giờ vì một người phụ nữ, có thể nói là vung tay đánh nhau cũng không quá.

Cũng may hiện tại con gái khan hiếm, nênnếu có người dám đánh con gái, sẽ bị ăn đòn tập thể.

Cho nên hiện tại độc thân và phụ nữ mang thai là dễ sống nhất.

"Diệp tiểu thư, hay là chúng ta cũng thử xem thế nào?"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 167: Bút Ký Zombie (Hết)

Minh Thù ôm bánh quydựa sát tay lái, nhìn phía trước mọi người đangđánh nhau vì một đứa con gái.

Chợt nghe Hứa Sóc nói một câu như vậy, cô chẹp chẹp miệng: "Tôi cũng không phải đàn ông."

"Đừng giả vờ nghe không hiểu."

Hứa Sóc trừng mắt vớicô: "Sáu năm trước chúng ta nên kết hôn rồi, nếu như không phải cô đào hôn, hiện tại con cũng đãcó thể chạy đầy đất."

"Đáng tiếctôi đào hôn."

Cô còn đắc ý vậy sao? Đắc ý cái gì mà đắc ý.

Hứa Sóc bắt đầu giảng đạo: "Thân là ngườimay mắn sống sót, chúng ta vừa khéo có tài nguyên, nêncống hiến cho nhân loại mới phải, cô cảm thấy thế nào?"

"Không cảm thấy gì cả."

Trẫm rất bận. Ai muốn sinh con với ngươi chứ?

"Cô không cảm thấy chúng ta sinh con sẽ rất thông minh sao? Sau đó nói không chừng là chúa tể của thời đại mới thì sao?"

"Chính là ngu xuẩn giống anh."

Lão tử đã hy sinh đến nước này mà cô vẫn luôn ghét bỏ ta. Ta vẫn nêntìm thanh đao giết cô mới được.

Cho dùHứa Sóc nói như thế nào, Minh Thù đều kiên trì từ chối.

...

Minh Thù không dừng lại màvẫn lái xe đi khắp thế giới, nơi nào có đồ ăn liền đếnnơi đó.

Toàn bộ thế giới tuy rằng vẫn còn ảm đạm, nhưng có hy vọng có thể thay đổi.

Minh Thù trở về nhìn qua Diệp Kỷ Annhưng Diệp Kỷ An cũng rất bận, thấy Minh Thù không có chuyện gì, trực tiếp tống cổ cô đi chơi.

Vì vậy, Minh Thù tiếp tục lái xe lưu lạc.

Một ngày nào đó, Hứa Sóc ngồi trong xe, hơi nghi hoặc hỏi: "Cô mang theo nhiều zombie như vậy chạy khắp nơi, nhưng tôi biết cô tránh một vài thành phố, chừa lại cho người sống sót nhiều không gian sinh tồn. Diệp Miểu, tôi thực sự không hiểu được cô."

Vấn đề này hắn đãsuy nghĩ rất lâu, nhưng vẫnkhông nghĩ ra.

Minh Thù sửng sốt, cúi đầu cười: "Anh không cần phải hiểu tôi."

Cô ngẩng đầu nhìn về phương xa, kiêu ngạolại tùy ý đáp: "Vương giả đã định trước là cô độc."

Hứa Sóc chưa kịp tìm đao thìliền có động đất. Động đất không hề có dấu hiệu gì báo trước. Toàn bộ thế giới dường như rung lên, núi đá văng tung tóe, mặt đất nứt ra một cái khe lớn.

Xe rơi vào trong khekhông thể đi thêm nửa tấc. Hứa Sóc nhìn

Minh Thù xuống xe, hình ảnh một bên mặt tươi cười của cô dừng lại trong mắt hắn. Cửa xe khép lại, gương mặt của cô dần dần biến mất.

Trong nháy mắt, trong lòng Hứa Sóc có cảm giác không nói rõ thành lời. Hắn nhanh chóng đẩy cửa xe, chân đạp trên mặt đất. Thật yên tĩnh... Giống như thời gian ngừng trôi.

...

Mười ngày sau cơn động đất.

Hứa Sóc lái xechạy trên con đường rạn nứt.

Trên ghế phó lái đặt một hộp vuông, trên hộp đặt một bông hoa nhỏ màu trắng và vài túi đồ ăn vặtđã phai màu. Hứa Sóc liếc mắt, lẳng lặng nhìn kỹ cái hộp kia.

Có đôi khi hắn sẽ nghĩngày đó nếu người xuống xe trước là hắn, có phải cô ấy cũng sẽ không chết. Hắn hẳn là rất ghét cô. Nhưng vì sao khi nhìn thấy thi thể Minh Thù toàn máu thìchính mình lại khó chịu chứ? Không còn thấy cô gái luôn luôn cógương mặt mang ba phần ý cười, không còn thấy cô gái rất thích cãi nhau với hắn...

Đối thoại sau cùng của bọn họ là gì? Đúng, vương giả đã định trước là cô độc, nhưng cô không phải vương giả.

Hứa Sóc nhớ lại năm năm này của hắn và cô mànhư mớihôm qua, âm thanh mỉm cười ôn hòacủa cô lưu chuyển trong gió.

Hứa Sóc nháy mắt mấy cái liềnhạ kínhxe xuống, vươn tay cảm nhận làngió ngoài cửa sổ.

Rất lạnh. Lạnh đến thấuxương. Hắn không biết là do gió lạnhhay còn donhững thứ khác nữa.

...

Xe dừng dưới sườn núi, vùng lân cận non xanh nước biếckhông giống như từngbị mạt thế tấn côngqua.

Hứa Sóc ngồi trước ngôi mộ mới được đắp,lẩm bẩm: "Hiện tại thứ này cũng không dễ tìm, cô mau tỉnh rồi đến ăn đi."

"Nhưng cũng không sao, tôi trồng cây ăn quả xung quanh đây cho cô, rất nhanh thì sẽ đơm hoa kết trái."

"Rất nhanh..."

[Cửu thiếu, ngươi thích cô ấy sao?] Hệ thống cẩn thận hỏi.

"Thích cô ấy sao? Làm sao có thể chứ..."

Hứa Sóc lập tức phản bác: "Ta nhớ rõ quy định, làm sao lạithích mục tiêu nhiệm vụ được..."

[Thế nhưng, ngài đang trưng ra vẻ mặt thất tình kìa.]

Hứa Sóc nói: "Tốt xấu gì ta và cô ấy cũng ở chung lâu đến vậy, dù nuôi con chó cũng có tình cảm chứ."

Lão tử đâu thèmthích cô ấy. Tuyệt đối không thích. Hừ!

Hệ thống có thể giao lưu tâm linh vớiHứa Sóc, nhưng không có cách nàobiết được rốt cuộc Hứa Sóc đang suy nghĩ cái gì. Cho nên đáp án này hệ thống cũng không chắc lắm.

Nhưng cũng không quan trọng, để đảm bảo tính an toàn và ổn định cho nhiệm vụ, sau khi trở về ký ức sẽ bị xóa.

Cho dùở phương diệnnào, yêu nhau oanhliệt cỡ nào thì sau khi trở về sẽlập tứcquên sạch sẽ.

Hứa Sóc nhìn chằm chằm mộ bia không có khắc chữ gì đếnxuất thần. Gió núi nổi lên phất qua chồi non nhô ra trên sườn núi, phất qua cây cối trong khe núi. Rất nhanhhắn sẽ quên tất cả mọi người giống như chưa từng trải qua.

Một thời gian rất lâu sau này hắn mới có thể lấy lại đượcký ức lúc xưa. Khi đó nhìn lại... Cũng chỉ là một cuộc du lịch dài đằng đẵng của người xa lạ.

Hứa Sóc vươn tay vuốt ve bia mộ, một lúc lâu cười ra tiếng: "Hẹn gặp lại, Diệp Miểu."

Gió thổi mạnhcuốn vài chiếc lá bay lên không trung. Mộ bia trên sườn núi tĩnh lặng.

...

Minh Thù trở lại căn phòng mây trắng, trước mắt dường như chỉcòn bóng tối.

Cô lạnh run run: "Lần sau sắp chết có thể nói trước cho ta không? Hù chết người."

[Như vậy càng vui.]

Giọng điệukhông ra nam không ra nữ của Hài Hòa Hiệu, bình tĩnh trước sau như một.

Vui vẻ cái đầu nhà ngươi. Màn hình mây trắng bay đến trước mặt Minh Thù. Tư liệu lần lượt hiện lên.

Họ tên: Minh Thù

Giá trị thù hận: 26000

Nhiệm vụ nhánh:Chưa hoàn thành.

"Chỉ có chút điểm này thôi à?"

[Bởi vì nhiệm vụ nhánh chưa hoàn thành.] Hài Hòa Hiệu giải thích.

Minh Thù chống cằm: "Hài Hòa Hiệu, ngươi thấy Hứa Sóc kia có kỳ quái không?"

[Kỳ quái chỗ nào?]

"Ta chọc tức hắn như vậy, hắn cũngkhông hận ta, đây không phải làkỳ quái sao?"

[Thế giới thiên biến vạn hóa (*), cô sẽ gặpvô số người có tính cách khác nhau, cái này không có gì kỳ quái, không cần để trong lòng, hắn chỉ là một vị khách qua đường.]

"Thật không?"

[Đúng vậy.]

Hài Hòa Hiệudừng một chút: [Nếu như ký chủ nghĩ những ký ức này mang lại cho cô phiền phức, thì ta có thể giúp cô xóa đi ký ức.]

Minh Thù nhướng mày: "Ngươi còn có kỹ thuật này sao?"

[Xin ký chủ đừngxem thường ta.] Bổn hệ thống có rất nhiều.

"Ta không thể để ngươi xóa bỏ ký ức của ta, vẫn là quên đi."

Hài Hòa Hiệukhông bắt buộc Minh Thù.

Minh Thù chắp tay đi lại trong phòng mây trắng một lúc, mím môicũng không biết đang nghĩ gì.

"Ta có thể gọi món không?"

[Xin lỗi, tạm thời không thể.]

"Vậy sau này có thể không?"

[Đúng vậy, chờ giá trị thù hận của ký chủ đủ một trămvạnmở ra thương thành, có thể tự lựa chọn.]

Minh Thù yên lặng nhìn haivạn giá trị thù hận mà chỉ muốn quát vào mặt Hài Hòa Hiệu.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 168: Cầu Cưới Thiên Kim (1)

"Sau đây,xin mời nhân vật chính ngày hôm nay của chúng ta,tiểu thư Nam Ưu Ưu."

Bên tai Minh Thù chợt yên tĩnh, cô chậm rãi mở mắt, xung quanh đều là người, tia sáng hơi mờ, tất cả ánh sáng đều tập trung lên khán đài phía trước.

Một cô gáimặc trang phục lộng lẫy chậm rãi đi lên bục, cô gái vừa xuất hiện thìphía dưới liền vang lên âm thanh hít hà. Mọi người đều bị cô gái trên sân khấu làm cho kinh ngạc.

Người trên sân khấu quả thực rất đẹp, giống nhưcông chúa từ trong lâu đàiđi ra.

"Cảm ơn mọi người đã tới tham gia sinh nhật của tôi."

Môi đỏ mọng khẽ mở, giọng nói phát ra như chim hoàng oanh:

"Ngày hôm nay thật vui vẻ..."

Minh Thù híp mắt một cái, hiện tại cô đứng trong đám người hỗn loạnnênđương nhiên không thể nào đóng vai quan trọng gì. Cô từ bên cạnh chen ra ngoàihỏi phục vụ bên cạnh, cần một căn phòng yên tĩnh đểtiếp thu cốt truyện.

Đây là chuyệntình yêu của tổng tài bá đạo.

Nữ chính giả tên là Nam Ưu Ưu, trùng sinh.

Nam Ưu Ưu và nam chính là thanh mai trúc mã, thân thế tương xứng, gia thế tương xứng. Tất cả mọi người đều cho rằng bọn họ sẽ ở bên nhau nhưng mà nữ chính xuất hiện, Nam Ưu Ưu này muốn nhan sắc có nhan sắc, muốn gia thế có gia thế thì thành vai phụ. Nam chính thích nữ chính, Nam Ưu Ưu sinh lòng đố kỵ, năm lần bảy lượt gây khó khăn cho nữ chính.

Điều càng cẩu huyết hơnchính là,nữ chính mới là tiểu thưNam gia. Năm đó, bởi vì có vài nguyên nhân nên hai người bị đánh tráo. Nữ chính được quay về Nam gia, địa vị của Nam Ưu Ưu liền bị suy giảm. Vốn cô ta an phận, Nam gia vẫn có thể đối xử như tiểu thư, dù sao nuôi nhiều năm như vậy, nhưng Nam Ưu Ưu lại cố tình tìm đường chết.

Cuối cùng, Nam Ưu Ưu bị đuổi khỏiNam gia,lưu lạc phong trần, hít thuốc phiện quá liều mà chết. Sau đó,cô ta sống lại đến thời điểm chưa xảy ra chuyện gì. Sau khi sống lại, Nam Ưu Ưu thềnhất định phải có được nam chính.

Vì vậy,lợi dụng tin tức kiếp trước bản thân biết được,ngăn cản nữ chính và Nam gia quen biết nhau, cuối cùng chẳng những có được nam chính thanh mai trúc mã,còn để nam chính cực kỳ ghét nữ chính, để nữ chính trở thành kiếp trước của cô ta.

Nguyên chủ gọi là Nguyễn Ly. Vì vài nguyên nhân,sau khi tốt nghiệp đến thành phố nàythì vào làm công ty của nam chính.

Lúc Nam Ưu Ưu hãm hại nữ chính, không cẩn thận liên lụy đến Nguyễn Ly. Tự dưng bị liên lụy, cô tự nhiên muốn tìm chứng cứ trả lại công bằng. Tuy rằng, cuối cùng không tra đến Nam Ưu Ưu, nhưng Nam Ưu Ưu lại ghi hận Nguyễn Ly.

Vì vậy,Nguyễn Ly từ người qua đường tăng cấp lên làm nữ phụ phản diện, ba lần bốn lượt giúp nữ chính chèn ép Nam Ưu Ưu. Đáng tiếc Nam Ưu Ưu có trí nhớ của kiếp trước, mỗi lần đều là cầm đá đập chân mình.

Nguyễn Ly nhảy nhót không được bao lâu, đã bị đuổikhỏi công ty. Nam Ưu Ưu còn không bỏ qua cho cô, không có mộtcông ty nào chịuthuê cô. Nguyễn Ly bị chọc giận, xoay người lôi kéo đại nghiệp Nguyễn gia làm hậu phương, đối nghịch với Nam Ưu Ưu.

Đương nhiên, cuối cùng vẫn là bị hào quang vai chính của nữ chính giảkhiến cho tan cửa nát nhà.

Tiến độ bây giờ đã đếnNam Ưu Ưu hãm hại nữ chính một lần, lúc sau Nguyễn Ly hỗ trợ nữ chính,xóa bỏnghi ngờ cùng mình.

Mà ngày hôm naylà tiệc sinh nhật Nam Ưu Ưu. Trong cốt truyện, bữa tiệc đột nhiên bị cúp điện, nam chính cùng nữ chính bị giam cùng một phòng. Điều rất không trùng hợp là nam chính bị bỏ thuốc.

Nam nữ độc thân ở chung một phòng, dù cho không xảy ra chuyện gì,cũng sẽ xuất hiện một chút thay đổikhác thường.

Thuốc kia không phải là người khác bỏ vào, mà chính là Nam Ưu Ưu.

Nam Ưu Ưu trùng sinh, đương nhiên sẽ không làm thế,nhưng vẫn có thể lợi dụngcúp điện.

Minh Thù tiếp thu xong cốt truyện, đèn phòng đã tắt, bị cúp...

Thật là đói!

Minh Thù sờ sờ bụng, rầu rĩ không biết tìm đồ ăn trước,hay là kéo giá trị thù hận trước.

Dựa theo thời gian trong cốt truyện, cúp điện sẽ kéo dài một lúc,cho nên Minh Thù quyết định tìm đồ ăn trước. Bổ sung thể lực rất quan trọng.

Hành lang rất yên tĩnh, cô theo phương hướng đi lên,xuống dướihội trường có chút hỗnloạn, nhưng vẫn có thể coi như khá trật tựđều đứngở giữa chờ đợi.

Minh Thù mò tới đồ ăn bên kia, thấy bên đó có người.

Đối phương thấy có người đi qua, còn là người quen nên có hơi ngượng ngùng:

"Tiểu Ly, cậu cũng đói sao?"

Có tình địch?

Nên giết hay là bóp chết đây?

Minh Thù nhìn nữ chính mặt bánh bao, khuôn mặtnày thật sự kém hơn Nam Ưu Ưu vài phần.

Nhưng thói quen của tổng tài là nhìn mấy kiểu ngốc ngốc đáng yêu, nói không chừng là thích bánh bao này.

Bộ dạng trắng trắng mềm mềmthật muốn cắn một cái.

Có lẽ nam chính tổng tài cũng nghĩ như vậy?

"Mau ăn đi, tớ sắp chết đói rồi, vừa rồi cũng không dám ăn."

Giang Đóa mangmột đĩa thức ăncho Minh Thù, nhỏ giọng thì thầm với Minh Thù:

"Nhiều đồ ăn ngon như vậybọn họ cũng không ăn, không hiểu mấy kẻ có tiền này."

Nể mặt Giang Đóa cho mình một đĩa thức ăn, Minh Thù quyết định không bóp chết tình địch này.

Giang Đóa mangtoàn bộ đồ phía sau cho Minh Thù, gương mặt đầy yêu thương:

"Tiểu Ly, bao lâu rồi cậu chưa ăn vậy?"

"Không nhớ."

Minh Thù nghiêng đầu suy nghĩ: "Dù sao cũng lâu rồi."

Hình như nguyên chủ chưa ăn trưa, sau đó đến đâyđương nhiên cũng không có cơ hội ăn.

"Vậy cậu mau ăn."

Giang Đóa đưa cho Minh Thùvài món bánh ngọt khác nhau. Cô rất thích nữ chính như vậy. Cho trẫm một vài nữ chính như vậy đi.

[Có sữa chính là mẹ, ký chủ cô có chút khí phách được không?]

Khí phách sao?Xin lỗi trẫmkhông có.Đồ ăn vặt mới là khí phách của trẫm.

"Trông giúp tớ, lát nữa tớ quay lại ăn."

"Ừ, được."

Giang Đóa cho rằng Minh Thù muốn đi vệ sinh,nêncũng không hỏi nhiều, trực tiếp đồng ý.

Minh Thù chạy lên lầu, cô cũng không biết Nam Ưu Ưu và nam chính ở phòng nào,nênchỉ có thể tìm từng phòng.

Cửa nơi này đều là khóa cao cấp, sau khi cúp điện sẽ tự động khóa, từ bên trong mở không ra, nhưng có thể mở từ bên ngoài.

"Cót két..."

Không có.

"Cót két..."

Không có.

Còn hai phòng cuối cùng.

Minh Thù đi tới bên trái, để tay trên tay cầmấn xuống.

Cửa phòng kêumột tiếng, tia sáng men theo khe cửa chiếu vào trong, vừa đúng thấy gương mặt hơi lạnh lùng.

Ôi mẹ ơi!

Tổng tài đều đi con đường này sao?

"Thẩm tổng, thì ra anh ở đây."

Minh Thù kêu một tiếng,biết lẽ phải: "Tôi đến cứu giúp anh."

Thẩm Viễn Chiêu hờ hững nhìn cô, không có tí độ ấmtrong mắt,giống như không quen cô.

Minh Thù không thèm để ý lấy di động chiếu sang bên cạnh, vừa khéo thấy Nam Ưu Ưu chưa kịp thu ý giận trên mặt.

Khó khăn lắm mới có cơ hội ở chung với nam chính, kết quả còn chưa kịp nói hai câu đã bị Minh Thù phá hủy, Nam Ưu Ưu sao lại không tức giận được.

Thẩm Viễn Chiêu không nói chuyện, màtrực tiếp ra ngoài.

Cả người Thẩm Viễn Chiêu bao phủ khí thế kiềm chế, không biết trong phòng hai người nói cái gì,nhưng lén nhìn bộ dạng Thẩm Viễn Chiêu đoánchừng Nam Ưu Ưu còn chưa nói xong.

Nam Ưu Ưu đứng tại chỗ, không đuổi theo. Cô ta biết mình càng bám đuôi, ThẩmViễn Chiêu sẽ càng ghét mình.

Nguyễn Ly.

Rất tốt.

Lần trước giúp Giang Đóa, hôm nay thì phá hư chuyện tốt của mình.

Minh Thù thấy Thẩm Viễn Chiêu đi xa, quay đầu lại cố ý khiêu khích:

"Tôi chính là cố ý đấy, có tức hay không?"

"Cô..."

Nam Ưu Ưu trừng mắt nhìn Minh Thù.

"Tức là được rồi."

Minh Thù chậm rãi nói: "Tức giận sẽ đẹp."

Minh Thù vẫy vẫy tay với Nam Ưu Ưu, thuận tay đóng cửa lại.

Nam Ưu Ưu há hốc mồmtiến lên vài bước, mặc kệ cô ta dùng sức thế nào,đều mở không ra.

Cô ta đập một cái vào cửa nói: "Nguyễn Ly, chờ đó cho tôi!"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 169: Cầu Cưới Thiên Kim (2)

Trước khi Minh Thù đi, khóa cửa đã bị hỏng, lúc nào có thể ra ngoài phải xem vận may của nữ chính giả.

Minh Thù nhẹ nhàng đi xuống dưới, vừa lúc có điệnphòng khách sáng trưng, âm nhạc dễ nghe phát raxua tan bóng tối.

Minh Thù trở về bên bàn tiệc, Giang Đóa còn đứng ở nơi đónhưng có hơi lo lắng.

Thấy Minh Thù trở về, Giang Đóa lập tức chạy tới, giọng nói gấp gáp:

"Tiểu Ly, Thẩm tổng tìm tớ, tớ đi trước."

Minh Thù mỉm cười phất tay.

Trong lòng Giang Đóa có chút kỳ lạ, nhưng nhất thời không nói ra được, cô gật đầu dặn dò một tiếng:

"Vậy cậu đi đường cẩn thận."

Giang Đóa vội vàng chạy ra ngoài, lúc đó có đụng phải người nêncô không ngừng cúi người xin lỗi.

...

Bữa tiệc sinh nhật nữ chính giả chỉ mời bạn bè, không có người lớn còn lại chính là đồng nghiệp công ty, tất cả mọi người không e dè,chơi đến trời đất quay cuồng.

Minh Thù rời khỏi bữa tiệc đã là mười một giờ đêm, lúc này đanglà tháng ba nên rấtoi bức.

Mới ở bên ngoài một lúc,mà mồ hôi trên người côđã chảy ra.

Cô đi tới nơikhông người, nhanh tayliền xé làn váy dài, cuối cùng hai chân cũng có thể hít thở không khí, thật mát mẻ.

Minh Thù dựa theo ký ức nguyên chủ về nhà.

Biệt thự Hạo Vân.

Minh Thù nhìn xem tên trên cao cùng cửa lớn, nguyên chủ thực sự rất có tiền.

Minh Thù từ cửa chính vào nhà, thuận tiện xem qua nhànguyên chủ.

Minh Thù vừa mới đặt tay lên chốt cửa, thì cửa đã bị người mở ra. Dáng ngườicao lớn đứng dưới đèn, người đàn ông liếc nhìn Minh Thù, sau đó nghiêng người ra, một chiếc xe chạy đếndừng trước mặt hắn.

Hắn mở cửa lên xe, xe lập tức chạy ra ngoài.

Thời gian không vượt quá ba mươigiây.

Nguyên chủ không phải người nơi này,màở tỉnh lân cận là tiểu thưhọ Nguyễn.

Họ Nguyễn có một truyền thống, làcon cháu trong nhà không thể thực tập tại công ty nhà mình. Bởi vậy, nên Nguyễn Ly từ tỉnh bên cạnhđến bên này thực tập.

Từ chối mẹ Nguyễn đi cửa sau, đi khắp nơi nộp hồ sơlý lịch, vừa khéo bị công ty Thẩm Viễn Chiêu nhìn trúng nên cô đến công ty Thẩm Viễn Chiêu thực tập.

Vừa rồi người đó là Tần Triệt, là anh trai khác cha khác mẹ của cô, và cũng chính là con trai của chồng hiện tại của mẹ Nguyễn.

Vốn dĩNguyễn Ly không ở Tần gia, nhưng mẹ Nguyễn sống chết năn nỉ ỉ ôi. Nguyễn Ly không có biện pháp với mẹ của mình,nên đành đến Tần gia ở.

Ngày thường Tần Triệt rất ít khi trở về, dù cho trở về cũng lập tức đi ngay. Nguyễn Ly hoặc là đi làmhoặc là ở trong phòng, cơ hội hai người chạm mặt có thể đếm trên đầu ngón tay, khi nói chuyện cũngkhông quá ba câu.

Đối với người anhnày, nguyên chủ không nói rõ là thích hay không thích, giống nhưngười xa lạcó quan hệ đặc biệt.

"Tiểu thư đã trở về."

Người hầu Tần gia vội đến chào hỏi.

"Ừ, dì Hà, giúp con làm chút đồ ăn."

Minh Thù vừa đổi giày vừa nói.

"Được, tiểu thư muốn ăn cái gì?"

Dì Hà lập tức đi vào phòng bếp, hỏi: "Vừa nãy thiếu gia ăn một ít cháocòn dư một chút,tiểu thư muốn ăn trước một chút không?"

"Chỉ cần ăn được đều có thể."

Minh Thù nói nhẹ nhàng chậm rãi.

Dì Hà bật cười: "Chắc tiểu thư đói lắm phải không? Hôm nay công việc rất bận sao?"

"Cũng ổn."

Minh Thù rửa tay ngồi trên bàn cơm, dì Hà đúng lúc lấy bát cháo ra.

"Dù sao công việc lúc nào cũng như vậy."

"Ôi, bà chủ muốn cho tiểu thư thực tập ở công ty của thiếu gia, cô lại không nghe."

Dì Hà là người làmở Tần gia, nhưng đối xử với nguyên chủ và mẹ Nguyễn đều rất tốt, không giống cái loạiỷ vào quyền hạnmà bắt nạt hai mẹ con côtrong truyền thuyết.

"Cũng không khác nhau lắm."

Minh Thù và dì Hà trò chuyện câu được câu không.

Dì Hà cười cười: "Tiểu thư ăn lót dạ trước, lát nữa tôi làm cho tiểu thư mấy món khác."

Minh Thù nghe mùi thơm, đôi mắt phát sáng: "Cảm ơn dì Hà."

"Đừng khách sáo, mau ăn điđừng để đói."

Dì Hà cười muốn nở hoa.

Thiếu gia ở nhà, cả một ngày cũng nói không quá mười câurất lạnh lẽo, vẫn là tiểu thư tốtthích nói chuyện.

...

Ngày thứ hai Minh Thù đi làm, nghe được có người nói tối hôm quaNam Ưu Ưu bị nhốt trong phòng mấy tiếng.

Sự thực chứng minh là cửa quá tốt cũng không hay.

"Tiểu Ly cậu đã đến rồi."

Giang Đóa tung ta tung tăng chạy tới:

"Hôm nay tớ có làm bánh bao, tự tớ làmcậu ăn không?"

Vừa nghe có đồăn, Minh Thần lập tức tỉnh táo: "Được."

Giang Đóa mở hộp, mỗi một cái bánh baođều làm rất đáng yêu, lạicòn bốc hơi nóng.

"Ăn ngon không?"

"Ăn ngon."

"Tớ còn sợ cậu không thích."

Giang Đóa thở phào: "Vậy cậu ăn đi, tớ đi chuẩn bị công việclát nữa đại ma vương sắp tới."

Nhắc Tào TháoTào Tháo đến, Thẩm Viễn Chiêu dẫn theo vệ sĩtừ thang máy đi ra.

Giang Đóa thè lưỡi với Minh Thù, cô trở lại chỗ ngồinhanh như làn khói.

"Giang Đóa, theo tôivào."

Lúc Thẩm Viễn Chiêu đi ngang qua Giang Đóa,liền kêu cô một tiếng.

Giang Đóa suy sụp, chần chừ đi vào văn phòng.

"Giang Đóa này cũng không biết gặp vận gì, Thẩm tổng coi trọng cô ta như vậy."

Giang Đóa vừa đi khỏi, phòng làm việc liền nhộn nhịplên.

"Này, các người nói xem, không phải là Thẩm tổng nhìn trúngcô ta chứ?"

Người kia vừa dứt lời, phòng làm việc đột nhiên yên tĩnh lại. Nam Ưu Ưu mang túi, giẫmgiày cao gót cộp cộp tiến vào, khí chất nhonhã như bước trên thảm đỏ.

Mọi người đều biết, Nam Ưu Ưu là vì Thẩm Viễn Chiêu mới hạ thấp địa vị,đi làm ở chỗ này.

Trước đây, nghe được Thẩm Viễn Chiêu và Giang Đóa dính líu đến nhauđã sớm nổi giận,nhưng gần đây không biết xảy ra chuyện gì, Nam Ưu Ưu đột nhiên trở nên không để ý chút nào.

Mọi người nhìn nhau,đều tự giác quay về vị trí của mìnhbắt đầu công việc.

"Trong phòng làm việc,không được ăn."

Nam Ưu Ưu đi ngang qua Minh Thù, đột nhiên nói một tiếng.

"Quy định công ty có viết sao?"

Minh Thù bỏ một cái bánh bao vào miệng, cười hỏi.

Nam Ưu Ưu nghẹn họng, trên quy định công ty quả thực không viết.

"Mọi người đều biết cái quy định bất thành văn này."

"Tôi mất trí nhớ rồi sao?"

Nam Ưu Ưu: "..."

Một đêm không gặp, da mặt của Nguyễn Ly sao lại dày thêm rồi?

"Muốn ăn thì ra ngoài ăn, đừng ở chỗ này ảnh hưởng công việc của người khác."

"Công việc của cô sao?"

Minh Thù tiếp tục ăn, hất cằm về phía đồng hồ treo tường:

"Bây giờ cách thời gian làm việc còn mườiphút, thời gian này thuộc về tôi,cho nên làm chuyện gìlà chuyện của tôi, cô quản được sao?"

Nam Ưu Ưu không nói được gì.

Xung quanh dường như có ánh mắt nhìnđến.

Nam Ưu Ưu không nghĩ Minh Thù đột nhiên có thể nói như thế, cô ta có hơi tức giận, đôi mắt đẹp trừng Minh Thù.

"Đừng trừng tôi, rất sợ đó."

Minh Thù sợ hãi không hề có thành ý, tiếp tục ăn bánhbao.

"Nguyễn Ly, ăn trong phòng làm việc vốn chính là cô sai, Ưu Ưu có lòng nhắc nhở cô,cô còn có thái độ nàysao cô không biết tốt xấu vậy?"

"Cô thì không ăn à?"

Minh Thù liếc mắt nhìn người phụ nữ kia: "Hôm qua, không phải cô ăn bánhtrong phòng làm việc sao?"

Người phụ nữ: "..."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 170: Cầu Cưới Thiên Kim (3)

Nam Ưu Ưu cầm vũ khí này, vốn dĩ chính là lựa chọn sai lầm, người ăn hàng trong phòng làm việc mười người có chín, ai cũng chạy không thoát.

Thấy Minh Thù, cô ta liền nghĩ đến chuyện tối hôm qua, sau đó liền không khống chế được bản thân.

Trong lòng Nam Ưu Ưu liền kiên định,nhưng bây giờ mình phải xuống sân khấu như thế nào đây?

"Ưu Ưu, em qua đây nhìn cái bảng này giúp chị với." Có người giải vây cho Nam Ưu Ưu.

Nam Ưu Ưu thở phào,lập tức đi qua bên kia.

...

Giang Đóa gục đầu từ phòng làm việc đi ra, Nam Ưu Ưu làm như vô tình ngẩng đầu nhìn Giang Đóa, đáy mắt lóe lên ý thù hậnchỉ cô ta mới biết.

Giang Đóa không chú ý đến ánh mắt Nam Ưu Ưu, nhưng Minh Thù thấy được. Nam Ưu Ưu vừa quay đầu, thì thấy Minh Thù cười tủm tỉm. Nụ cười ấy rất dịu dàng, nhưng Nam Ưu Ưu nghĩ nụ cười ấy như một cây kimghim vào trong lòng cô ta, sợ hãitừ trước đến nay chưa từng có.

Cũng may Giang Đóa che giữa hai người, vừa lúc ngăn cảnánh mắt hai người chạm nhau.

...

Chuyện nguyên chủ cần làm không nhiều lắm, dù sao vẫn còn đang thực tập, việc quan trọng không thể nào giao cho cô.

Minh Thù nhớ lại nguyên chủ trước đây làm gì, ăn xong bánh bao liền bắt đầu công việc.

Công việc hiện tại của cô rất buồn chán, chính là làm vài cái bảnghoặc là giúp người khác sửa tư liệu gì đó.

So sánh tới so sánh lui, Giang Đóa bận rộn hơn nhiều, thân hình không ngừng di chuyển từ chỗ ngồi đến phòng làm việc của Thẩm Viễn Chiêu.

Những người còn lại hoặc đố kỵ hoặc ước ao, Nam Ưu Ưu như có điều suy nghĩ nhìn thân hình Giang Đóa.

Chờ Thẩm Viễn Chiêu rời đi, Giang Đóa mới có thời gian nghỉ ngơi mệt mỏi nằm trên bàn thở dốc.

Minh Thù ngồi đối diện bàn Giang Đóa, có thể thấy gương mặt tuyệt vọng của bánh bao Giang Đóa.

"Tiểu Ly, cậu nói đại ma vương cố ý chỉnh tớ phải không?"

Trong máy tính Minh Thù,đột nhiên bật ra một khung đối thoại.

Chủ nhân đang ở đối diện.

Minh Thù nghĩ ngợi một chút, một tay gõ chữ.

Nguyễn Ly: "Đánh là thương, mắng là yêu, có lẽ Thẩm tổng yêu thích cậu."

Giang Đóa run rẩy ngẩng đầu nhìn Minh Thù, sau đó cúi đầu đánh chữ, bàn phím bị cô gõ lách cách.

Giang Đóa: "Cậu có từng thấy thích một người lại giày vò người ta không? Hắn thích ngượcsao?"

Nguyễn Ly: "Tổng tài mà. Buổi trưa ăn cái gì?"

Nói nửa ngày, Minh Thù cuối cùng cũng hỏi ra suy nghĩ trong lòng.

Giang Đóa: "Căn tin công ty hôm nay có thịt kho tàu, sườn lợn và gà Cung Bảo. Tớ rấtđói."

Nguyễn Ly: "Đi, đi ăn."

Giang Đóa: "Còn chưa tan làm... Còn năm phút nữa, kiên trì!"

Minh Thù dừng gõ chữ, ngẩng đầu nhìn Giang Đóa. Giang Đóa cũng nhìn Minh Thù với vẻ mặt u ám.

"Giang Đóa, cô làm cái này, sau đó đưa mấy phần tài liệu này xuống phía dưới."

Một phụ nữ đột nhiên đập một xấp tài liệu đến bàn Giang Đóa. Không đợi Giang Đóa phản ứng, người phụ nữ kia lại mangvài phần tài liệu đập lên bàn Minh Thù:

"Đây là tài liệu ngày mai cần, sửa lại cho tôi trước hai giờ."

Đồng hồ điểm mười haigiờ.

Cô gái lập tức xoay người,nói với những người khác: "Mấy chị em, đi ăn cơm."

Giang Đóa dường như đã quen bị người khác sai bảo, khuôn mặt nhỏ nhắn tuy rằng rất khó chịu,nhưng vẫn cầm tài liệu lên bắt đầu xem.

Bé con uất ức nhưng bé con không nói. Cái phòng làm việc này tổng cộng có ba thực tập sinh, Giang Đóa, Nguyễn Ly và Nam Ưu Ưu. Nam Ưu Ưu là thiên kim tiểu thư thì ai dám sai bảo cô ta chứ?

Cho nên người bình thường hay bị sailà Nguyễn Ly và Giang Đóa.

Nguyễn Ly tốt xấu gì cũng có người chống lưng, tính tình caongạocũng không dễ bắt nạt như vậy,cho nên cuối cùng cũng chỉ còn lại Giang Đóa.

Có đôi khi bởi vì công việc đột nhiên tới, không kịp ăn cơm.

Những người này rõ ràng cố ý, buổi sáng dài như vậy không đưa,lại cứ đèlúc sắp tan làm giao việc tới.

Minh Thù cũng không thèm nhìn tài liệu này, đứng dậy duỗi người chống hông. Xét thấy biểu hiện Giang Đóa mang bữa sáng cho mình, Minh Thù gõ bàn đối diện một cái:

"Đi ăn cơm."

Giang Đóa nhìn Minh Thù:

"Nhưng còn nhiều công việc như vậy..."

"Đây không phải công việc của cậu."

Minh Thù ném đồ trong tay Giang Đóa nói:

"Mấy người đó cố ý làm khó dễ cậu mà thôi."

"Thế nhưng..."

Giang Đóa đương nhiên biết mấy người kia cố ý, thếnhưng cô muốn giữ việc, phải nhẫn nhịn.

Cô chỉ là một thực tập sinh, không có chống lưng gìbây giờ tìm việc rất khó khăn.

"Có đi không?"

Minh Thù lười nghe Giang Đóa nói nhảm.

"Tớ... tớ không đi, cậu đi đi. Đưa xấp tài liệu kia cho tớ, tớ làm giúp cậu."

Giang Đóa nhỏ giọng nói.

Minh Thù mặc kệ Giang Đóa, thoáng một cái rời đi. Giang Đóa hít sâu một hơi,bắt đầu làm việc.

Chế độ công ty rất tốt, buổi trưa có hai giờ nghỉ ngơi, hai giờ mới bắt đầu làm việc. Giang Đóa làm xong, nhìn tài liệu trên bàn còn chưa đưa đi,thì vội vàng cầm văn kiện xuống lầu.

Thang máy mở, Giang Đóa nhào tới, cô không cẩn thận đụng vào một người.

"Xin lỗi,xin lỗi."

"Làm gì đó, phía sau có quỷ đuổi cậu à?"

Giọng nói dịu dàngcủa Minh Thù vang lên trong thang máy.

Giang Đóa nghe được giọng nói quen thuộc, thở phào:

"Không, tớ vội đi đưa cái này."

"Tớ đi giúp cậu."

Giang Đóa ngơ ngẩn cầm hộp, lẩm bẩm:

"Không có việc gì, tớ sẽ nhanh trở lại."

Minh Thù lấy tài liệu trong tay nữ chính:

"Đừng lãng phí đồ ăn."

Giang Đóa đấu tranh, quả thực cô đói đến không chịu nổi, dạ dày quặn đau từng cơn.

"Vậy làm phiền Tiểu Ly, hôm nay tan làmtớ mời cậu về nhà tớ ăn."

Minh Thù đồng ý.

Nữ chính đại nhân làm đồ ăn ngon, thảo nào tổng tài này thích loại cô gái nhỏ biết nấu cơm.

Mình cũng thích.

Minh Thù mang tài liệu đưa đến phòng được chỉ định, đối phương yêu cầu ký tênMinh Thù cầm bút chuẩn bị ký, một giây sau dừng lại:

"Trước đây đưa tài liệu cũng không cần ký tên, hôm nay tại sao phải ký tên?"

Người phụ trách giải thích: "Phần tài liệu cần giao lại cho những bộ phận khác, nếu như xảy ra vấn đề, đến lúc đó dễ dàng tìm thấy người phụ tráchcho nên cần ký tên."

Minh Thù đặt bút xuống: "Anh đưa tài liệu cho tôi xem."

Người phụ trách nhìn cô đầy nghi ngờ,nhưng vẫn trả tài liệu lại cho cô.

Minh Thù mở tài liệu đọc nhanh như gió.

"Tài liệu này có vấn đề, tôi mang về trước."

Dường như người phụ trách biết gì đó, tranh đấu trong công sở vốn kịch liệt, hắn nói một tiếng:

"Vậy trước khi tan làm,cô phải đưa cho tôi."

Minh Thù mỉm cười, vỗ vỗ tài liệu: "Đây không phải công việc của tôi, tôi chỉ là chân chạy vặt. Vì vậy,anh có vấn đề gìtìm người phụ trách của tập tài liệu này nhé."

Thời gian Minh Thù lên lầu, đúng lúc gặp Thẩm Viễn Chiêuở trong thang máy.

Minh Thù không chút kiêng dèquan sát hắn vài lần, quả thực dáng vẻcũng đẹp trai.

Minh Thùnhếch môi: "Sao tổng tài lại chen thang máy cùng chúng tôi vậy?"

Thẩm Viễn Chiêu có thang máy chuyên dụng.

Mà khoan... Nếu bây giờ không phải cô đến đưa tài liệu, thì người đó chính là Giang Đóa.

Hừ, đều là kịch bản.

Thẩm Viễn Chiêu có ấn tượng không sâu với cô gái ở đối diện này, nhưng tối hôm qua hắn vẫn nhớ rất rõ.

"Thang máy hỏng."

Thẩm Viễn Chiêu hờ hữnglên tiếng.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 171: Cầu Cưới Thiên Kim (4)

Minh Thù và Thẩm Viễn Chiêu cùng lúctừ thang máy đi ra.

Đối mặt vớiNam Ưu Ưu, đáy mắt cô ta không giấu được kinh ngạc, cô tanhìn chằm chằm Minh Thù vài lần, sau đó nói:

"Thẩm tổng, những tài liệu này cần anh ký tên."

"Giao cho thư ký Chu."

Thẩm Viễn Chiêu giống nhưkhông muốngặp Nam Ưu Ưu, giọng nói có chút lạnh.

Sau đó anh đi nhanh vào phòng làm việc.

Nam Ưu Ưu nhìn về phía Minh Thù, nghi ngờhỏi:

"Sao cô lại đi chungcùng anh ấy?"

Minh Thù cười: "Cô đi mà hỏi Thẩm tổng, tại sao muốn chen một thang máycùng tôiấy."

Nam Ưu Ưu cảnh cáo Minh Thù:

"Tôi khuyên cô đừng có tâm tư gì khác."

Thẩm Viễn Chiêu chỉ có thể là của mình.

"Vậy nếu tôi có, cô còn moi tim tôi ra? Giết người là phạm pháp đấy."

Vẻ mặt Nam Ưu Ưu tức tối, cười nhạo:

"Tôi còn tưởng rằng cô và Giang Đóa thân như vậy là chị em thân thiết, không ngờ cũng chỉ là giả dối, chỉ là lợi dụng nó để tiếp cận Thẩm tổng."

"Thẩm tổng tính là cái gì? Có thể đổi bao nhiêu đồ ăn vặt chứ?"

Nam Ưu Ưu: "..."

Giang Đóa phía sau: "..."

"Nguyễn Ly, cô cẩn thận cho tôi."

Nam Ưu Ưu tức giận, lắc eo nhỏ rời đi.

Giang Đóa ở phía sau nhô đầu ra, dường như cũng không thèm để ý Nam Ưu Ưu nói.

"Tiểu Ly, cậu và Nam Ưu Ưu có chuyện gì à?"

Đối mặt với sự xuất hiện đột ngột của Giang Đóa, Minh Thù cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, hất hất tóc mái:

"Không có việc gì, thích trêu chọc cô ta thôi."

"Vì sao?"

Giang Đóa nghi ngờ: "Tớ nghe nói nhà cô ta rất có tiền, hơn nữa còn là thanh mai trúc mã với Thẩm tổng."

Minh Thù mỉm cười, đương nhiên là vì giá trị thù hận.

"Vậy cậu thấy Thẩm tổng thích cô ta sao?"

Giang Đóa nghĩ lại: "Tớ từng thấy bọn họ cùng lên xe, còn từng thấy bọn họ cùng ăn cơm."

Trong mắt nữ chínhđã tiến triển nhiều như vậy sao?

Hèn gì bây giờ Giang Đóa còn chưa cảm nắng Thẩm Viễn Chiêu.

...

Trước khi tan làm, Minh Thù nằm dài trên mặt bànmặc sức tưởng tượng ăn hàng.Bên cạnh đột nhiên phát ra tiếng la, cắt đứt suy nghĩ của Minh Thù.

"Giang Đóa, tôiđưa cô tài liệu màsao côcòn chưa đưa đi vậy?"

Người phụ nữmangtài liệu cho Giang Đóa lúc trước,nhận điện thoại hối thúc bên kia, nổi giận đùng đùng tìm Giang Đóa.

Giang Đóa mờ mịt nhìn về phía Minh Thù, tài liệu không phải là đã đưa đi sao?

"Giang Đóa, cô làm ảnh hưởng công việc, cô chịu trách nhiệm được sao?"

"Tôi..."

"Tôi cái gì mà tôi, tài liệu đâu? Còn không đưa qua, chẳng lẽ muốn tôi dạy cô phải làm thế nào?"

"Ồn ào cái gì chứ?" Minh Thù ngẩng đầu.

Người phụ nữ kialập tức thét với Minh Thù: "Tôivà Giang Đóa nói chuyện, đến phiên cô xen vào sao?"

Minh Thù ngáp ngáp, môi cong lên độ cong đẹp mắt: "Tôi muốn nói cho cô biết, tài liệu của côkhông cẩn thận bị tôi ném vào thùng rác, bây giờ cô đi tìm đi, không chừng còn có thể tìm được."

"Cái gì?"

Giọng của người phụ nữ kiacất cao: "Cô biết phần tài liệu ấy quan trọng cỡ nào không?"

"Không biết."

Minh Thù cười, hồn nhiên không để tâmnói: "Tôi chỉ là một thực tập sinh, tại sao phải biết những chuyện này?"

Người phụ nữ dường như nghĩ đến cái gì, sau lưng phát lạnh:

"Cô để ở chỗ nào?"

"A, tôi nghĩ xem."

Minh Thù trầm tư: "Tôi không nhớ."

"Tìm về cho tôi!"

Người phụ nữ vươn tay muốn đẩy Minh Thù: "Hôm nay cô không tìm về, tôi cho cô đẹp mặt."

Minh Thù dễ dàng tránh khỏi móng vuốt người phụ nữ, tựa vào bàn làm việc phía sau nói:

"Tìm về cô cũng phải làm lại, vậy thì khỏi tìm đi. Tài liệu của cô nhiều lỗ hổng như vậy,sẽ bị người khác nghi ngờcô chưa tốt nghiệp. Lại nói tiếp, cô còn phải cám ơntôigiúp cô giữ danh tiếng."

Người phụ nữ kiađỏ cả mặt, nói:

"Cô nói bậy gì đó?"

Một thực tập sinh như cô... sao lại biết nhiều như vậy?

"Tôi không phải nói bậy, trong lòng cô không hiểu sao?"

Minh Thù nâng cằm nhìn đồng hồ: "Còn nửa giờ mới tan làm, tôi nghe bên kia nói trước khi tan sở phải giao qua. Cô nóitrách nhiệm này là cô phụ tráchhay là tôi đây? Tôi là thực tập sinh, không nhận trách nhiệm lớn như vậy."

Nếu như tài liệu này giao qua xảy ra vấn đề, cô ta còn có thể trốn tránh trách nhiệm, nhưng vấn đề bây giờ là tài liệu chưa giao qua.

"Chặn ở đây làm gì?"

Sắc mặt một người đàn ông cao gầy, mang mắt kính không tốt nhìn sang bên này.

"Thư ký Chu."

Người phụ nữ như thấy cứu tinh, lập tức báo cáo tội trạng:

"Thư ký Chu, hôm nay tôigiao một phần tài liệu cho Giang Đóa,để cô ta đưa cho bộ thị trường. Kết quả không biết vì sao Nguyễn Ly vứt tài liệu, bây giờ còn trốn tránh trách nhiệm."

Thư ký Chu đẩy mắt kính trên sóng mũi: "Tại sao công việc của cô, lại đưa Giang Đóa làm giúp chứ?"

"Này... Không phải là cô ta không có chuyện gì làm sao? Để cô ta hỗ trợ chạy vặt một chút, ai biết chút chuyện này cũng không làm được." Người phụ nữ kiahơi chột dạ.

Trong công sở bắt nạt thực tập sinh cũng là bình thường, cô ta không nghĩ có cái gì sai, chỉ là đối mặt với thư ký Chuthì cô ta có hơi chột dạ.

"Quy định Thẩm tổng là chuyện ai nấy làm, các người nhận bao nhiêu tiền lươngphải làm bấy nhiêu chuyện. Thực tập sinh có công việc của thực tập sinh, không phải chạy vặt cho các người. Hơn nữa tiền lương của thực tập sinh cao hơn các người sao? Hay là các người tự nguyện mangtiền lương của mình cho các cô ấy?"

Giọng của thư ký Chu không lớn,nhưnglại làm người khác không dám đáp lại.

Đặc biệt câu nói cuối cùng kiacàng làm cho lòng người run sợ.

Người phụ nữ kiacó chút ngơ ngác, từ lúc nào Thẩm tổng có quy định này chứ?

Cô ta đột nhiên nhớ tới gì đó, thầmtrừng mắt Giang Đóa, nhất định là vì con khốnnày. Vốn định hãm hại Giang Đóa, ai biết chuyện không thành, ngượclại rước lấy phiền phức.

"Còn không giải tán đilàm việc đi."

Mọi người không dám ý kiến, người phụ nữkiakhông cam lòng, trừng mắt vớiGiang Đóa và Minh Thù. Sau đó,giận dữ trở lại chỗ ngồi của mình, bắt đầu làm lại tài liệu.

Thư ký Chu vươn tay xoa mắt,rồi xoay người vào phòng làm việc Thẩm Viễn Chiêu.

"Thẩm tổng, đã xử lý tốt."

"Nguyễn Ly kialúc trước biểu hiện thế nào?"Thẩm Viễn Chiêu đột nhiên hỏi.

Hôm nay ở thang máy, cô ta lại thẳng thắn cầm tài liệu tố cáo với mình.

Hơn nữa, chuyện tối hôm qua khiến Thẩm Viễn Chiêu có ấn tượng sâu sắc với Minh Thù.

"Rất tốt, là người đứng đầu trong nhóm thực tập sinh. Tôi tra xét tư liệu cô ấy, không phải người nơi này, tốt nghiệp đại học Hằng Tinh, thành tích xuất sắc nhất,là học sinh tiêu biểu."

"Đại học Hằng Tinh sao?"

Thẩm Viễn Chiêu khẽ ngẩng đầu.

"Vâng, nổi danh là đại học quý tộcở nước ngoài, người bình thường không theo nổi. Tin tức cụ thểcòn phải tra hộ khẩu của cô ấy."

Thẩm Viễn Chiêu trầm ngâm: "Đi điều tra."

Một người vô cùng ưu tú, lặng lẽ xuất hiện trong công ty hắn,không thể có chuyện tốt như vậy.

"Thẩm tổng, cô ấy cũng không che giấu. Nếu quả thật có chuyện gì,thì đáng lẽ cô ấy phải làm thân phận giả. Lúcnộp đơn xin vào, thìcô ấy cũng trả lời là vì người nhà ở đây, nên muốn đến nơi này làm việc."

"Điều tra một chút." Thẩm Viễn Chiêu kiên trì.

Bọn họ là thương nhân, phải cẩn thận lái thuyền vạn năm(*).

***

(*) Cẩn thận lái thuyền vạnnăm: Nguyên văn là ngư ông cẩn thận cầm bánh lái mới có thể lái thuyền vạn năm. Ý chỉ làm việc gì cũng phải thận trọng, cảnh giác mới có thể giữ cục diện thành công nhất định.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 172: Cầu Cưới Thiên Kim (5)

Tan làm,Giang Đóa mời Minh Thù về nhà căn cơm. Nhà Giang Đóa không lớn nhưng rất ấm cúng.

"Hôm nay thật sự làm tớ sợ muốn chết."

Ngồi vào bàn cơm, Giang Đóa vẫn còn sợ hãi nói:

"May là thư ký Chu xuất hiện đúng lúc, nói không chừng chúng ta chết chắc."

Minh Thù chuyên tâm chiến đấu với đồ ăn.

Một lúc lâu mới rảnhtrả lời: "Cậu cho là thư ký Chu rất rảnh sao?"

Trên gương mặt bánh bao của Giang Đóa hơi hoang mang.

"Sau này,cậu cho tớ đồ ăn ngon, tớ sẽ bảo vệ cậu." Minh Thù chớp mắt với Giang Đóa.

Đã lâu rồi chưa ăn ngon như vậy. Kỹ năng làm bếp của cô gái nhỏcó hào quang nữ chính, đều tốt hơn người bình thường.

Giang Đóa trợn mắt, gương mặt hiếu kỳ:

"Sao cậu có thể làm được?"

Minh Thù không để ý đến Giang Đóa.

Giang Đóa nhìn Minh Thù ăn gần hết đĩa cá chua ngọt, ngạc nhiên hô một tiếng rồi lập tức dùngđũagiành ăncùng Minh Thù.

Cuối cùng, Minh Thù dùng ánh mắt mong đợi lấp lánh, khiến Giang Đóa lại phải dùng đống nguyên liệu còn lại nấu thêm một mâm đồ ăn.

Minh Thù ăn đến thỏa thích. Đây mới gọi là mỹ thực và cuộc sống.

...

Mấy ngày kế tiếp,phòng làm việc thật bình yên.

Hình như Nam Ưu Ưu xin nghỉ, không biết là đi làm gì. Quan hệ của Thẩm Viễn Chiêu và Giang Đóa vẫn như vậy, nhưng thật ra thỉnh thoảng ánh mắt Thẩm Viễn Chiêu nhìn Giang Đóa có hơi kỳ lạ.

Hôm nay,đột nhiên Minh Thù nhận được điện thoại của thư ký Chu bảo cô xuống dưới lầu. Thẩm Viễn Chiêu đứng xa xa dưới lầu, sau khi lên xeMinh Thù phát hiện Nam Ưu Ưu đã ở đó.

Thế này là xảy ra chuyện gì vậy? Sao Nam Ưu Ưu mất tích vài ngày,giống như là ở cùng vớiThẩm Viễn Chiêuvậy?

"Thẩm tổng, anh tính dẫn tôi đi đâu?"

Minh Thù từ tốn uống sữa chua tiện tay mua, nhìn đèn giao thông phía trước, thuận miệng hỏi một câu.

Dự định cùng Nam Ưu Ưu giết trẫm, kế thừa đồ ăn vặt của trẫm sao?

Thẩm Viễn Chiêu nhắm mắt dưỡng thần, Nam Ưu Ưu khẽ cười một tiếng:

"Nghe nói Nguyễn tiểu thư tốt nghiệp đại học Hằng Tinh nhỉ?"

"Hình như là vậy."

Nguyên chủ tốt nghiệp chỗ nào, Minh Thù cũng chả quan tâm.

"Học phí đại học Hằng Tinh cao ngất ngưởng, có thể học ở đại học Hằng Tinh đều là giàu có."

Minh Thù nhìn Nam Ưu Ưu cười cười:

"Cô muốn nói cái gì? Nhà của tôi có tiền sao? Lẽ nào tôi không thể dựa vào tài năngcủa mình?"

Ánh mắt hai người chạm nhau. Nam Ưu Ưu siết chặt tay. Đời này mình sẽ không tặng Thẩm Viễn Chiêu cho bất kỳ kẻ nào.

"Thẩm tổng, đến rồi."

Từ đầu đến cuối, Thẩm Viễn Chiêu chưa nói câu nào, tài xế nhắc nhở thì hắn lập tức xuống xe.

Nam Ưu Ưu quay sang nở nụ cười với Minh Thù, nâng váy xuống xe tự nhiên khoác tay Thẩm Viễn Chiêu. Thẩm Viễn Chiêu lạnh nhạt nhưng không từ chối.

Tuấn nam, mỹ nữ đi qua khiến người hai bên đều xôn xao bàn luận. Minh Thù ăn mặc quần áo bình thường, đứng trong dàntiểu yêu tinh mặc lễ phục lại có vẻ không thích hợp.

Minh Thù không chút để ý, trực tiếp đuổi theo Nam Ưu Ưu và Thẩm Viễn Chiêu.

"Tiểu thư, ngại quá, quần áo không phù hợp không thể vào."

Sau khi vào cửa, phục vụ ngăn cản Minh Thù nhắc nhở.

Minh Thù: "..."

Nam Ưu Ưu cố ý sao?

"Trời ạ... Thiếugia tập đoàn Tần thị tới."

Cửa đột nhiên ầm ĩ một trận, ngay cả Thẩm Viễn Chiêu và Nam Ưu Ưu ở phía trướccũng đều dừng lại quay đầu nhìn.

Người đàn ông mặctây phục màu lam đậmđi đến trong vòng vây vệ sĩ.

Cả người người đàn ông như mang theo ánh sáng, chói mắt đến không thể mở mắt ra được.

Tần Triệt nhìn qua thực sự cũng không lạnh lùng, cũng không phải mặt không biểu cảm, khóe miệng có chút cong lên nhưng lại không cười, có chút khôn khéo khiến người khác không nắm bắt được, giống nhưgiây tiếp theo đều sẽ bị hắn tính kế.

Không sai.

Chính là khôn khéo nham hiểm.

Mặc dù hắn có một gương mặt xinh đẹp như hoa,nhưng cũng không vớt vát được độ nham hiểm của hắn.

Người như thế quả thực chính là ông chủ phản diện ở trên sân khấu.

Từ khi cô vào Tần gia, cơ hội gặp mặt Tần Triệt chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, đêm đó Minh Thù cũng không nhìn rõ mặt hắn, rốt cuộc hôm nay có thể thấy rõ ràng rồi.

Tần Triệt đứng trước mặt Minh Thù, lạnh nhạt hỏi:

"Đến nơi này để mất thể diện à?"

Minh Thù có thể cảm nhận thấy sự châm biếm trong mắt hắn.

Vô cùng rõ ràng.

Minh Thù: "..."

Cái gì mà đến nơi này để mất thể diện?

Rất thân với anh sao?

[Nhiệm vụ nhánh: Thu hoạch giá trị thù hận của Tần Triệt.]

Minh Thù: "Hài Hòa Hiệu, ngươi nhảy ra thậtđúng lúc."

[Cũng tạm.]

Minh Thù cong môi: "Có mất cũng là mặt của anh, em lại không thấy mất mặt, đúng không anh trai?"

Đến đây đi, kéo nhiều giá trị thù hận một chút.

Anh trai sao? Mọi người xôn xao. Cô gái này là thiên kim tiểu thư tập đoàn Tần thị sao? Chưa từng nghe qua Tần gia có một tiểu thư.

Chẳng lẽ là...

Châm biếm trong đáy mắt Tần Triệt càng nồng đậm:

"Tôi không có em gái như cô."

"Thế nào, chẳng lẽ anh trai còn có suy nghĩ không an phận với em sao? Haizz, đáng tiếc, bây giờ chúng ta là người một nhà, anh..."

Sắc mặt Tần Triệt tối sầm, kéo Minh Thù đi.

Người bên ngoài trợn mắt há mồm, vừa rồi có phải bọn họ nghe được bí mật gì không nên nghe không? Tần Triệt có bạn gái sao? Còn chơi trò chơi này nữa à?

Có Tần Triệt kéo đi,nên phục vụ cũng không dám cản.

Nam Ưu Ưu và Thẩm Viễn Chiêu nhìn Minh Thù bị lôi đi, con mắt cô ta đầy nghi ngờ, sao Nguyễn Ly lại có quan hệ với Tần gia chứ?

Bên trong là một hội trường, lúc này không ít người thấy Tần Triệt lôi kéo một cô gáithì đều hiếu kỳ nhìn qua. Nhưng Tần Triệt nhanh chóng dẫn Minh Thù ra phía sau, ngăn cản ánh mắt của những người đó.

"Anh muốn làm gì?"

Tần Triệt kéo cô vào phòng, nhanh chóng đè cô trên tường, ngón tay lạnh lẽo bóp cằm Minh Thù:

"Không phải cô nói tôi có ý nghĩ khác thường với cô sao? Đương nhiên là tôi muốn chứng thực cái tội danh này, em gái thân ái của tôi, nói thử xem."

Tần Triệt tiến sát Minh Thù, hơi thở xa lạ đập vào mặt.

Minh Thù không né tránh, ngửa đầu nhìn Tần Triệt, khóe miệng cong lên:

"Được thôi, dù sao chúng ta cũng không chung huyết thống, sau này sinh một đứa thừa kế Tần gia, anh trai cảm thấy thế nào?"

Ngón tay Tần Triệt nắm thật chặt, hắn nhìn chằm chằm Minh Thù.

Một phút sau thì buông cô ra, đẩy cô qua một bên, mở cửa quay ra bên ngoài kêu một tiếng:

"Đồ."

Người bên ngoài bước đến, đưa một túi màu xanh nhạt, Tần Triệt nhét vào tay Minh Thù:

"Nếu cô là người Tần gia, phải chú ý thân phận mìnhđừng làm tôi mất mặt."

Minh Thù nhìn lễ phục trong túi, nói:

"Ngay cả quần áo anh trai cũng chuẩn bị xong, không phải là anh mơ ước em từ rất lâu rồi chứ?"

Quần áo phía sau...

Phía sau...

"Không biết anh trai có chuẩn bị cho chính mình hay không."

Minh Thù nghiêng đầu, nụ cười ôn hòa dịu dàng.

Tần Triệt khẽ nhíu mày. Hắn còn chưa cẩn thận suy nghĩ câu nói kia, đột nhiên Minh Thù đánh tới.

Một cái qua vai đánh ngã hắn té trên đất, kiềm chặthành động của hắn.

Để ngươi bóp trẫm này!

Để ngươi nham hiểm này!

Để ngươi giành đồ ăn vặt của trẫm này!

Hình như đã xông vào cái gì rồi...

Bỏ đi, không quan tâm nữa.

Trẫm cũng không đánh chết ngươi!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 173: Cầu Cưới Thiên Kim (6)

Không ít người trong hội trườngdò hỏi quan hệ của Minh Thù và Tần Triệt,nhưng không ai biết được.

Ban đầu, ông Tần và bà Nguyễn kết hôn rất kín đáo, sau khi kết hôn hai người dắt tay nhau du lịch thế giới, bây giờ còn chưa trở về. Hiện tại, những người này vẫn còn cho rằng ông Tần độc thân.

"Thẩm tổng, em đã giúp anh hẹn xong, lát nữa Joseph tiên sinh sẽ cho anh một giờ đồng hồ, có thể thuyết phục hắn hay không phải dựa vào anh."

Nam Ưu Ưu đứng bên cạnh Thẩm Viễn Chiêu, những si mê trước đây đều bị phóng ra, ngụy trang bản thân thành một người không kiêu ngạo không nóng nảy, dường như không để ý tiểu thư xung quanh của Thẩm Viễn Chiêu.

"Ừ." Thẩm Viễn Chiêu đáp một tiếng.

"Thẩm tổng, em có một câu hỏi." Nam Ưu Ưu nhân cơ hội hỏi.

"Cái gì?"

"Quan hệ của Nguyễn Ly và Tần Triệt là như thế nào?"

Không biết vì saocô ta luôn cảm thấy Thẩm Viễn Chiêu biết quan hệ của cô gáikia và Tần Triệt.

Tần Triệt à...

Thiếu gia của tập đoàn Tần thị...

Thẩm Viễn Chiêu liếc mắt nhìn Nam Ưu Ưu, đáy mắt hờ hữngý nghĩ không rõ, khiến người khác không thể nắm bắt.

Nam Ưu Ưu cười, lấy lui làm tiến: "Nếu Thẩm tổng không tiện nói, vậy thì bỏ đi."

Thẩm Viễn Chiêu nhìn về nơi nào đó, lạnh nhạt nói: "Tôicũng không biết."

Trong lòng Nam Ưu Ưu vô cùng kinh ngạc, hắncũng không biết, vậy rốt cuộc quan hệ của Nguyễn Ly và Tần Triệt là như thế nào?

...

Hôm nay, Thẩm Viễn Chiêu tới đây là vì một người, người này đang tìm người hợp tác trong nước.

Hôm nay,người có mặtở đây đa số đều là vì vị Joseph tiên sinh này.

Nam Ưu Ưu không biết là quen biết Joseph tiên sinh như thế nào,nhưng có thể tranh thủ một giờ cho Thẩm Viễn Chiêu, làm Thẩm Viễn Chiêu thay đổi cách nhìn với Nam Ưu Ưu không ít.

Nam Ưu Ưu dẫn Thẩm Viễn Chiêu đi gặp Joseph tiên sinh.

Minh Thù thay một bộlễ phục màu trắng, váy lụa vừa khéo che lại đầu gối của cô, lộ ra chân nhỏ duyên dáng.

Bộ lễ phục này...

Nam Ưu Ưu có thấy qua, khi đó cô ta muốn mua để hôm nay mặc. Tuy nhiên,cô lại được báo rằng bộ trang phục này đã bị người khác đặt trước, mà cái này chỉ có một bộ không sản xuất nữa.

Minh Thù và Tần Triệt ngồi một bên, bầu không khí có chút kỳ lạ. Bên kia là một người tóc xoăn mũi két,đang cười ha ha ngồi bắt chuyện với bọn họ.

"Joseph tiên sinh, tôinghĩ hôm nay ngài chỉ hẹn một mình tôi."

Ánh mắt Tần Triệt rơi trên người Thẩm Viễn Chiêu, vẻ mặt châm chọc.

"Tần tiên sinh, đừng tức giận, cậu cũng biết thời gian của tôirất quý giá, hai nhà đều có ý định, vậy thì xem xem hai người ai có ưu thế hơn, không phải sao?"

Người mũi kétdùng tiếng Trung bập bẹ nói.

Nam Ưu Ưu cũng không ngờ sẽ như vậy: "Joseph tiên sinh, ngài đã đồng ý với tôicho Thẩm tổng một giờ đồng hồ."

"Nam tiểu thư, tôilà một thương nhân."

Mặt Joseph áy náy: "Hơn nữa tôi đồng ý cho Thẩm tổng một giờ, cũng không nói gặp riêng Thẩm tổng một giờ. Hai vị đều là nhà kinh doanh tuổi trẻ tài cao, có thể gặp mặthai vịcũng là vinh hạnh của tôi."

Joseph nói lời hay ý đẹp, Nam Ưu Ưu không tìm ra lời phản bác lại.

Minh Thù chống cằm, đột nhiên nói:

"Nói trắng ra làhắn muốn xem trong hai ngườicác anh,ai ra giá cao hơn thì hắn lấy. Anh, nhà chúng ta không thiếu tiền, anh tặng cho Thẩm tổng đi."

Tần Triệt trừng mắt nhìn Minh Thù.

Joseph vỗ tay: "Mặc dù lời này của Nguyễn tiểu thư thẳng thắn, nhưng mọi người đều là thương nhân, thương nhân cầulợi ích, đạo lý này mọi người chắc đều hiểu, cũng không cần phải giấu giếm."

Thẩm Viễn Chiêu và Tần Triệt im lặng, Joseph nhìn bên nàylại nhìn bên kia, đột nhiên có chút không thể suy đoán. Giao thiệp với người Trung Quốc thực sự cũng rất mệt mỏi, không hiểu bọn họ đang nghĩ gì.

Minh Thù tiếp cận Joseph: "Joseph tiên sinh, nói một chút đi..."

Hai mắt Joseph nhìn Minh Thù, không biết vì sao trong mấy người ở đây, hắn lại cảm thấy cô gái nhỏ cười vui vẻ nhất này có chút...

Thân thiết?

Sao có thể.

Hắn cảm thấy có chút khiến người khác sợ hãi.

Tần Triệt và Thẩm Viễn Chiêu đều muốn bắt lấy Joseph,nhưng Joseph đâu dễ nói chuyện như vậy, lúc này bọn họ đều không rõ lá bàicủa đối phươngnênnhất thời chưa mở miệng.

"Nguyễn tiểu thư có thể làm chủ sao?"

"Tôi có thể lập tức gọi điện cho ông."

"Được được được."

Joseph đột nhiên kích động, làm người bên cạnh ngơ ngác.

Tình huống gì vậy?

Minh Thù bỏ đồ ăn vặt vào miệng, vấn đề có thể sử dụng đồ ăn vặt giải quyết, cũng không phải là vấn đề.

Đương nhiên, Joseph không nông cạn như thế, đồ ăn vặt khẳng định là không giải quyết được hắn.

Minh Thù kiêu ngạo nói cho hắn về tài sản của Nguyễn gia,cùng ưu thế của Nguyễn gia bên kia. Đồng thời... đồng ý với hắn,nhượng lợi nhuận ba phần trăm.

Joseph vừa nghe Minh Thù nhắc đến Nguyễn giathì đã lên tinh thần.

Trong lòng hắn, đối tượng hợp tác tốt nhất chính là Nguyễn gia, nhưng Nguyễn gia... có hơi kỳ lạ. Bọn họ kinh doanh đều là bộ dạng lạnh nhạt, muốn làm thì làm không muốn làm thì không làm.

Đặc biệt, xí nghiệp nước ngoàithì chín mươi phần trăm,chưa từng có cơ hội hợp tác với Nguyễn gia.

Có tiền nên ngang ngược.

Dưới con mắt ngơ ngác của mọi người, Minh Thù lấy di động, ấn ấn vài cái gọi điện thoại.

"A lô, ông ngoại, đúng đúng đúng, con vẫn khỏe. Ôi, không biết mẹ con đi chỗ nào rồi...Ông ngoại, con muốn nói với ông một cuộc làm ăn. Ông biết Joseph tiên sinh không? Đúng, con giúp ông đàm phán xong rồi..."

Joseph tiên sinh nhìn Minh Thù, ánh mắt phát sánggiống như hận không thể lập tức ký hợp đồng.

Minh Thù cúp điện thoạiquay sang Joseph tiên sinh, mỉm cười: "Rất nhanh sẽ có người bên Nguyễn gia đến đây, tới lúc đó Joseph tiên sinh nói chuyện hợp đồng là được."

"Vậy phiền Nguyễn tiểu thư."

"Đừng khách sáo."

Trong lòng Thẩm Viễn Chiêu và Tần Triệt đều là mưa rền gió dữ, bọn họ còn chưa bắt đầu thì côđãnhảy lên ký hợp đồng.

Hôm nay rốt cuộc là ai tới bàn chuyện làm ăn chứ?

Nam Ưu Ưu có chút khó coi nhìn chằm chằm Minh Thù, hôm nay vốn muốn thay đổi cách nhìn của Thẩm Viễn Chiêu với mình, không ngờ ngược lại còn bắc cầu cho Minh Thù.

"Joseph tiên sinh, thật sự không suy nghĩ lại sao?"

Thẩm Viễn Chiêu không nhịn được, lêntiếng: "Giá cả của Nguyễn gia, tôi cũng có thể đồng ý."

Vẻ mặt Joseph nghiêm túc: "Rất xin lỗi Thẩm tiên sinh, tôi cho rằng hợp tác với Nguyễn gia thích hợp hơn."

Thẩm Viễn Chiêu liếc mắt nhìn Minh Thù, không biết là tình cảm gì,nhưng nhìn có chút khiến người khác phát lạnh.

Minh Thù chống cằm nhìn hắn, nhìn gì mà nhìn, chưa thấy qua đoạt mối làm ăn bao giờ à?

Hài Hòa Hiệu, tôi thuận tiện kéo giá trị thù hận nam chính được không?

[Cô có thể thửxem, chờ giá trị thù hận đạt đến giá trị giới hạn, tôi có thể tuyên bố nhiệm vụ cho cô.]Hài Hòa Hiệu không chút suy nghĩ đồng ý.

Hài Hòa Hiệu này có độc.

Joseph tiên sinhnói chuyện điện thoạivới người khác, sau đó nhìn Minh Thù:

"Không biết có vinh hạnh mời Nguyễn tiểu thư cùng đi ăn tối không?"

"Đương nhiên."

Đồ ăn vặt, trẫm đến đây.

Joseph tiên sinh nhìn mấy người còn lại: "Tuy nói lần này không thể hợp tác, Trung Quốc các người có câu mua bán khôngthành còn nhân nghĩa, không biết ba vị có nể mặt không?"

"Không cần đâu."

Thẩm Viễn Chiêu đứng dậy: "Xin phép."

Chuyện ngày hôm nay, hắn không biết là Tần Triệt sắp xếpcho mìnhhay là trùng hợp,nhưng Nguyễn Ly này...

Thẩm Viễn Chiêu đứng dậy rời đi.

Nam Ưu Ưu thầm trừng mắt nhìn Minh Thù, mau chóng đuổi theo Thẩm Viễn Chiêu.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 174: Cầu Cưới Thiên Kim (7)

"Tần tiên sinh, ngài thì sao?"

Hai tayTần Triệt để ngang ngực,không chút nào che giấuchâm chọc trong mắt:

"Em gái thân yêucủa tôi cũng đi, tôiđây làm anh trai đương nhiên phải đi, Joseph tiên sinh không để ý mới được."

"Không để ý, không để ý."

Joseph tiên sinh cười ha ha đứng dậy: "Tần tiên sinh và Nguyễn tiểu thư là anh em, điểm này thật đúng là nhìn không ra."

"Đúng, anh ấy là nhặt về." Minh Thù gật đầu.

"Ha ha ha, Nguyễn tiểu thư thật hài hước, bên này, mời."

...

Joseph tiên sinh rất thích đồ ăn Trung Quốc, hơn nữa đặc biệt thích món ăn cay Tứ Xuyên.

Tần Triệt từ đầu đến cuốiđềubưng ly rượu vang đỏ, chưa từng động đũa.

"Dùng cơm cùng Nguyễn tiểu thư thật sự sảng khoái, có thời gian tôilại mời Nguyễn tiểu thư dùng bữa, Nguyễn tiểu thư nhất định phải nể mặt tôi."

Joseph chưa hết hứngđưa tiễn Minh Thù ra khách sạn.

"Có đồ ăn ngon nhất định gọi tôi."

Minh Thù và Tần Triệt rời khách sạn.

Đèn trên đường lập lòetựa như ảo mộng.

"Đoạt mối làm ăn cho nhà mình, em gái thật bản lĩnh."

Tần Triệt nín nhịn cả đêm, cuối cùng cũng có thể châm chọc.

Cô gái quay đầu lại, đènsau lưng đột nhiên sáng lên, giọng nói mềm mỏng vang lên:

"Em tùy tiện nói hai câu với hắn, ai biết hắn dễ nói chuyện như vậy."

"Tùy tiện sao?"

Tần Triệt châm chọc càng sâu: "Không phải là cô có chuẩn bị mà đến sao?"

Minh Thù nhún vai, gương mặt vô hạimỉm cười nhìn Tần Triệt:

"Dù cho em không giành, chưa chắc anh đàm phán được mối kinh doanh này."

Không để anh làm mối kinh doanh này, có tức không?

Mau bộc phát vũ trụ nhỏ của anh đi!

Quanh thân Tần Triệt hiệnra lạnh lẽo: "Cô nghĩ tôi không tranh lại Thẩm Viễn Chiêu sao?"

Nhiệm vụ của Minh Thù là chọc giận Tần Triệt.

Minh Thù lấy việc chọc tức Tần Triệt làm nhiệm vụ của mình:

"Không phải là em nghĩ, màanh vốn không tranh lại."

"Hơ, dựa vào hắn?"

Tần Triệt cười nhạo một tiếng.

Xe Tần Triệt dừng lại, hắn mở cửa xe, chợt quay đầu nhìn Minh Thù: "Lễ phục thoải mái không?"

Minh Thù nâng làn váy: "Thoải mái."

"Xóa cho cô một số lẻ làmột triệu, tiền gửi vào thẻ của tôi."

Minh Thù chớp mắt.

Hắn nói cái gì? Trẫm không nghe.

"Anh mới vừa nói cái gì?"

"Xóa cho cô một số lẻ làmột triệu, tiền gửi thẻ của tôi."

"Câu trước."

Tần Triệt khẽ nhíu mày: "Lễ phục thoải mái không?"

Minh Thù cười cong cong mắt: "Không thoải mái."

Tần Triệt châm chọc: "Cô cho là không thoải mái thì không cần đưa tiền? Không thoải mái cũng phải đưa. Nguyễn gia của cô không thiếu tiền, lợi nhuận ba phần trămcũng tùy tiện nhường,lại trả không nổi mộttriệu sao?"

"Anh lừa em."

"Đúng, người bị lừa chính là cô."

Đánh hắn, giành mối làm ăn của hắn, hắn mới lừa mộttriệu đã là nể mặt lắm rồi.

Minh Thù: "..."

Trẫm muốn đánh chết ngươi.

Tần Triệt cười châm biếm, khom lưng ngồi vào xe. Minh Thù bước lên vài bước, cũng ngồi vào trong xe.

"Hôm nay anh cố ý chờ em đúng không?"

Minh Thù nhìn Tần Triệt: "Bằng không sao anh lại chuẩn bị tốt lễ phục, kích cỡ còn vừa vặn với em chứ?"

Đừng có nói với cô đây là trùng hợp, cô không tin có chuyện trùng hợp đến vậy.

"Chỉ là vừa khéo có người tặng một bộ lễ phục cho tôi, đặt trong xe còn chưa kịp lấy ra."

Tần Triệt liếc mắt nhìn Minh Thù: "Thể diện Tần gia, tôikhông cho phép cô làm mất."

Minh Thù chống cằm, giọng nói yếu ớt: "Thế nhưng,người khác cũng không biết em có quan hệ với Tần gia mà."

Nếu không phải hắn đột nhiên xuất hiện, ai biết cô có quan hệ với Tần gia chứ?

Tần Triệt như là châm chọc Minh Thù ngu ngốc:

"Cô cho là cái vòng tròn này rất lớn sao? Đừng tưởng rằng cô không gặp mặt bọn họ, bọn họ không biết cô."

"Anh cố ý!"

Trực giác nói cho cô biết việc này có mờ ám, nhiệm vụ nói cho cô biết chắc chắn là hắn làm.

Tần Triệt dùng ánh mắt ngu ngốc nhìn cô một cái:

"Xuống xe."

"Không xuống."

Trẫm không đi, tức chết ngươi.

Tần Triệt nhẹ nhàng gọimột tiếng, ra lệnhngười phía trước:

"Mời Nguyễn tiểu thư xuống."

Từ "mời" nghe đến nặng nề.

Minh Thù rụt vào bên trongmột cái:

"Anh không cần khốn kiếpnhư thế, không chừng đầu đề ngày mai chính là thiếugia Tần thị bạo lực với em gái nhà mình."

Vệ sĩ bên ngoài không dám đi tới, Tần Triệt nhìn bọn họ:

"Lo lắng cái gì? Còn muốn chờ tôi ra taysao?"

Vệ sĩ: "..."

Minh Thù nhìn vệ sĩ: "Các người ai dám đụng vào tôi, tôi lập tức báo cảnh sát."

"Cô ấy không dám." Tần Triệt chắc chắn: "Đuổi xuống cho tôi."

Minh Thù tìm di động, nhanh chóngbáo cảnh sát: "A lô, nơi này có người bắt cóc thiếu nữ nhà lành, đúng đúng đúng, các người mau tới cứu tôi, tôi ở..."

Tần Triệt đoạt lấy điện thoại của Minh Thù, cắt đứt cuộc trò chuyện.

Cô còn thựcsự dám báo cảnh sátsao?

Minh Thù nheo mắt cười, hỏi anh có tức không.

Tần Triệt cũng khôngtức giận mấy, hắn ném di động cho Minh Thù, thả lỏng thân thể dựa vào xe:

"Lái xe."

Trung tâm báo án nhanh chóng gọi lại cho Minh Thù, Minh Thù có chút buồn bực.

Sự chế nhạo như cười mà không của Tần Triệt: "Bắt máy đi, sao không bắt, có cần tôi bắt máy giúp cô không?"

Minh Thù: "..."

"A lô..."

Minh Thù bịa đại mộtcái lý do cho qua.

Vừa quay đầu thì thấy Tần Triệt cúi đầu loay hoay với di động, dường như đang xem tài liệu, cuộc sống củatổng tài chính là mệt mỏi.

Xe chạy trong bóng đêm, Minh Thù nhìn cảnh đêm không biết nghĩ cái gì.

Tần Triệt gửi xong mail, quay đầu vừa khéo nhìn thấy một bên má Minh Thù.

Khóe miệng hắn có chút cong, mặt mày ôn hòa.

Đèn neon ngoài cửa sổ ngẫu nhiên lóe qua, chiếu vàomặt cô, cực kỳ yên tĩnh.

Cảnh sắc càng ngày càng hẻo lánh, Minh Thù hít hít mũi:

"Đây không phải là đường về nhà."

Tần Triệt liếc cô: "Tôicũng không nói muốn đưa cô về nhà."

"Ừm."

Tần Triệt: "..."

Chỉ có phản ứng này sao?

Chẳng lẽ cô không lo lắng cho bản thân à?

Đợi một chút, hình như thật sự không cần lo lắng. Nếu cô thật sự xảy ra chuyện gì, ông Tần sẽ không bỏ qua cho hắn.

Hắn vẫn phải nghĩ biện pháp mới được.

"Thiếu gia, phía sau hình như có xe theo chúng ta." Vệ sĩ đột nhiên nói.

Tần Triệt nhìn từ kính chiếu hậu, phía sau có xe đang theo dõi bọn họ. Vệ sĩ cố ý thả chậm tốc độ, xe phía sau cũng thả chậm tốc độ.

"Tìm cô sao?" Tần Triệt hỏi Minh Thù.

"Chẳng lẽ không phải kẻ thù của anh trai sao?"

"Trước đây, tôi cũng không bị người khác theo dõi, hôm nay cô vừa lên xe thì tôiđã bị theo đuôi."

Tần Triệt châm chọc: "Sao chổi."

Minh Thù đột nhiên thâm tình, cười híp mắt nói:

"Em chỉ muốn làm sao chổi của anh."

Tần Triệt buồn nôn, từ vẻ mặt của hắn cũng có thể nhìn ra được.

Đoán chừng đang cốnén giận, mới không mộtháttát chết cô.

"Thiếu gia, bọn họ tăng tốc, hẳn là muốn tiến đánh chúng ta."

"Cắt đuôi bọn họ."

Minh Thù ôm mặt: "Bằng không anh trai đuổi em xuống, xem bọn họ có nhặt em hay không?"

Những người này tới vì ai,còn chưa xác định đâu.

Người bây giờ trẫm đang đắc tội chỉ có Nam Ưu Ưu, cô ta cũng không đến nỗi nhanh như vậy đã mướn hung thủ giết người.

"Câm miệng."

Tần Triệt túm cổ áo cô, chỉnh cô ngay ngắn:

"Cài dây an toàn chắc vào."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 175: Cầu Cưới Thiên Kim (8)

Minh Thù cúi đầu tìm dây an toàn, xe lại đột nhiên tăng tốc, thoáng cái thân thể Minh Thù nhào về phía trước.

Tần Triệttúm lấy cô, ôm Minh Thù vào ngực, gắt gao buộc chặt cô.

"Đừng lộn xộn."

Xe phía sau càng lúc càng tiến gần, bọn họ bắt đầu dùng xe đụng đến, thân xe lắc lư không ổn định.

"Thiếu gia, ngồi cho vững."

Vệ sĩ tăng tốc độ xe đến tối đa.

Tần Triệt hô hấp đều đặn, Minh Thù bị hắn nhét vào lòng, thậm chí có thể nghe thấy nhịp tim của hắn, mỗi một âm thanh đều rất chậm rãi.

Minh Thù có chút suy tư.

"Sợ rồi?"

Tần Triệt không cảm thấyngười trong lòng có động tĩnh gìnên hỏi.

"Sợ? Làm sao mà sợ được chứ? Em thấy thế này càng kích thích."

Giọng Minh Thù tựa nhưchồng lên nhịp tim của hắn:

"Để em lái xe thì tốt hơn."

Tần Triệt: "..."

Quả nhiên là hắn nghĩ nhiều.

"Ầm!"

Lại là một lần va chạm, xe cũng đãbị đụng đến biến dạng.

Vào lúc này, một chùm ánh sáng phía trước chiếu đến, toàn bộ thế giới bị bao phủ bởi tầng ánh sáng trắng.

Ầm.

...

Minh Thù bị một đôi móng vuốt lông xùtát tỉnh, cô nhìnthúnhỏ ngồi xổm trên mặt cô, đầu cô vô cùng đau.

"Đi xuống."

Minh Thù nói một tiếng có khí mà không có lực.

Thú nhỏ dùng sức, lấy móng vuốt đè mặt Minh Thù.

Đi xuống thì đi xuống, hung hăng cái gì chứ, sớm biết vậy sẽ không đánh thức cô.

Tiếp theo đó, thân thể thúnhỏ cuộn thành hình tròn, lăn qua một bênnhanh như chớp.

Minh Thù phát hiện mình nằm trong lòng Tần Triệt, trong thời khắc cuối cùng ấy, dường như Tần Triệt ôm cô vào lòng.

Cô còn có thể nghe tiếng tim đập của Tần Triệt, vẫn chậm rãi như cũ, chưa chết.

Vệ sĩ trước mặt không biết sống chết thế nào.

"Tình huống bên ngoài thế nào?"

Minh Thù hỏi thúnhỏ. Dáng vẻ rung rung lắc lắc của chiếc xe này thật kích thích.

Thú nhỏ thì thầm: "Tựcô nhìn đi."

Minh Thù trừng mắt với thúnhỏ.

Thú nhỏ "ngao" một tiếng, buồn bã tức giậnbò ra ngoài cửa sổ xe thủy tinh đã bể nát.

Bên ngoài là vách núi, cô đi về phía trước một bước liền sẽ rơi xuống.

Minh Thù: "..."

Minh Thù thử vỗ vỗ mặt Tần Triệt, nhưng vỗ nửa ngày cũng không có phản ứng.

Muốn chết.

Muốn chết.

Đói quá.

Minh Thù đểthú nhỏ trông cho mình, cô từ từ tìm được cân bằng, từ trong xe đi ra.

Sau đó lại chuyển hòn đá vào trong, ấn xe trở lại.

Xác định xe không ngã xuống, Minh Thù mới đưa Tần Triệt và vệ sĩ từ trong xe ra ngoài.

Lúc này,bọn họ ở trên một sườn dốc, bùn đất ẩm ướt, côn trùng nhỏ gọi không hết tên,bò tới bò lui xung quanh.

Minh Thù hít thở, tìm điện thoại báo án, nhưng tìm nửa ngày cũng không thấy. Điện thoạicủa của Tần Triệt còn hay hơn, trực tiếp bị vỡ nát.

Cái này không khoa học mà.

Điện thoạicủa vệ sĩ nhìn bên ngoài vẫn còn tốt, tiếc là làm thế nào cũng không mở được máy, không biết có phải đụng hỏng bên trong rồi không.

Trời muốn diệt trẫm!

Bỏ đi.

Đi tìm chút đồ ăn đã.

Minh Thù ném hai người không biết sống chết ra sao lên phía trên, tìm được vài quả dạiở gần đó.

Hương vị một lời khó nói hết, nên đành chỉ có thể lót dạ. Miễn cưỡng khôi phục một ít thể lực, Minh Thù lại quay về.

"Này, Tần Triệt tỉnh lại đi, cháy nhà rồi, giết người rồi!"

Mặc kệ Minh Thù vỗ thế nào, Tần Triệt cũng không phản ứng, ngoại trừ đầu hắn chảy chút máu cũng không có chuyện gì lớn...

Chảy chút máu sao? Đâylà một chút sao? Đây là máu đầy mặt đó tổ tông ơi!

[Hắn chảy máu đầy mặt, cô có thể băng bó lại trước đượckhông?]

"Ta không phải đang kéo giá trị thù hận hay sao? Tại sao phải cứu hắn chứ?"

[Cô không cứu hắn, hắn sẽchết, cô đi đâu mà kéogiá trị thù hận chứ?] Hài Hòa Hiệu nói sâu xa.

Thao tác này, trẫm cũng bội phục.

Minh Thù xé váy trị giá hàng triệu trên người mình,bắt đầu băng bó cho Tần Triệt.

Băng bó xong, tay Minh Thù đầy máu, xung quanh lại không có chỗ đểrửa, cô nhìn quần áo của Tần Triệt, không chút ngần ngại mà lau sạch trên đó.

[Ký chủ, đề nghị cô nên đưa hắn đi bệnh viện, nếu không hắn rất có thể sẽ xong đời.]

Minh Thù run đùi, xong đời thì xong đời thôi. Trẫm đói quá.

[Giá trị thù hận.]

Minh Thù: "..."

...

Cót két cót két...

Hương vị thuốc sát trùng nồng nặc,làm Tần Triệt yếu ớt tỉnh dậy.

Đây là đâu?

Quạt điện kiểu cũ dính đầy bụi quay trên đỉnh đầu, âm thanh cót két khó nghechính là từ quạt điện truyền tới.

Ánh sáng ngoài cửa sổ hắt vào, Tần Triệt dường như nghe thấy tiếnggà bay chó sủa. Có nhiều mùi vị hỗn loạn khó diễn tả trong không khí.

Hắn thử chuyển động đầu, đầu đau muốn vỡ ra.

"A, anh tỉnh rồi."

Có giọng nói xa lạ vang lên, sau đó hắn nhìn thấy một cô gái mặt đầy đồi mồi, mặc đồng phục y tá dơ bẩn đi đến, ngượng ngùng hỏi hắn:

"Anh cảm thấy thế nào? Có chỗ nào không thoải mái không? Đầu còn đau không?"

Tần Triệt che đầu: "Đây là đâu?"

"Viện vệ sinh." Y tá nói.

Viện vệ sinh?

Trong trí nhớ Tần Triệt, hắn căn bản không biết viện vệ sinh làkhái niệm gì.

"Sao tôi lại ở chỗ này?" Tần Triệt tiếp tục hỏi.

"Anh bị tai nạn giao thông, bạn gái anh đưa anh qua đây."

Nói đến đây, y tá có chút buồn bã, người đàn ông đẹp như vậylại có bạn gái rồi, hu hu hu.

Tần Triệt: "..."

Bạn gái hắn ở đâu ra vậy?

Minh Thù cầm đồ ăn vặt đivào, chỉ thấy y táđộng chân động tay với Tần Triệt, trong miệng nói muốn kiểm tra thân thể.

Đầu Tần Triệt vô cùng đau,nhưng hết sức từ chối y tá tới gần.

Minh Thù bình tĩnhgặm hai cái bánh bao, mới mẻ nha!

Nếu như bán tin nàycho đám phóng viên, cô có thể lấy thật nhiều bánh bao.

À không, giò heo!

Tần Triệt đang giãy giụa, chợt thấy người đứng ngoài cửa, y tá có thể cũng thấy có người tới nên nhanh chóng đixuống.

Y tá đỏ mặt giải thích:

"Cô... Cô đã về sao? Tôi thay vị tiên sinh này kiểm tra thân thể một chút, không làm gì cả."

Nói xong y tá bụm mặt chạy ra ngoài. Minh Thù tiếp tục gặm hai cái bánh bao.

Tần Triệt mang chăn che mình, nhưng nhìn thấy chăn bẩn liềnbỏ xuống, hắn khàn tiếng hỏi:

"Cô là ai?"

Minh Thù ngẩn người một lát: "Em là em gái anh."

Giọng Tần Triệt yếu ớt: "Tôikhông có em gái."

Giọng nói kia rất nghiêm túc, không giống như nói giỡn.

Minh Thù nhìn vào mắt Tần Triệt, giọng điệu kỳ lạ:

"Anh còn nhớ rõ anh là ai không?"

Chắc không phải mất trí nhớ rồi chứ?

"Tần Triệt."

Tần Triệt khinh thường nhìn Minh Thù:

"Rốt cuộc côlà ai? Sao tôilại xảy ra tai nạn giao thông?"

Ừ...

Biết mình tên gì... Vậy khẳng định là ngã đến ngốc rồi.

Minh Thù nghi ngờ hỏi: "Anh thật sự không biết em sao?"

Chắc không phải giả vờ chứ?

Tần Triệt tỉ mỉ quan sát cô vài lần, chậm rãi lắc đầu, ảnh hưởng từvết thương trên đầu làm hắn đau đến không dám cử động.

Chỉ là không biết cô, nhưng nhớ kỹ tên mình...

Mất trí nhớ có chọn lọc sao?

Mẹ nó,thực sự mất trí nhớ hay là giả vờ mất trí nhớ?

Mặc kệ, trẫm không tin.

Minh Thù tiếp tục hỏi: "Hiện tại là năm mấy tháng mấy anh biết không?"

Tần Triệt không hề nghĩ ngợi, thốt ra: "Ngày 25, tháng 3, năm 2016. Cô còn chưa nói cho tôibiếttại sao tôilại xảy ra tai nạn giao thông? Tôinhớ... Tôi đangtham gia một cuộc hội nghị."

Tháng 3 năm 2016, lúc đó bà Nguyễn và ông Tần chưa kết hôn.

Minh Thù chống cằm suy tư, xem ra thật sự là mất trí nhớ:

"Bây giờ đã là tháng 7, năm 2017."

Minh Thù chỉ vào lịch ở bên cạnh: "Có ấn tượng không?"

Tần Triệt nhìn chằm chằm số 2017 to lớn trên lịch ngày, có chút mờ mịt.

"Tôi... Không nhớ nữa."

Hắn nhìn về phía Minh Thù, nghi ngờ càng sâu:

"Rốt cuộc cô là ai? Vừa nãy y tá kia nói cô là bạn gái tôi?"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 176: Cầu Cưới Thiên Kim (9)

Bạn gái sao?

Tên ngốc này chỉ sợ là ngã đến hỏng đầu óc rồi.

Minh Thù cười cười, đôi mắtđảo vài vòng, chẹp chẹp miệng:

"Thựcra, tôi là kẻ thù của anh."

Mặc kệ là mất trí nhớ thật hay mất trí nhớ giả, trước tiên phải làm hắntức chết mới được.

"A, là cô?"

Mặc dù Tần Triệt rất hỗn loạn vì mất trí nhớ,nhưng vẻ mặt châm chọc và giọng nói đều không hề thay đổi.

Là cô thì thế nào?

Khinh thường hay thế nào đây?

Chó xem thường người mà!

"Đúng, tôi dự định sẽgiết anh."

Minh Thù híp mắt cười, khiêu khích nhìn hắn.

"Vậy vì sao cô đưa tôi đến nơi này?"

Tần Triệt nhìn quần áo bị lấm bẩn của cô, dường như vừa nhìn là biết cô đang nói dối.

Minh Thù tự nhiên giải thích: "Sau này tôi lại nghĩ khác, để anh chết như vậy quá dễ dàng rồi,cho nên tôi không thể để anh chết như vậy."

Dường như thấy giá trị thù hận đang vẫy tay nha.

"Không phải." Tần Triệt chắc chắn.

"Hừ, tôi nói tôi chính là như vậy, sao anh không tin vậy?"

Chỉ cần hận trẫm là được rồi.

Tần Triệt châm chọc: "Nếu như ngay cả bản thân mình có kẻ thù nào tôi cũng không rõ, làm sao đi lên được vị trí ngày hôm nay?"

Từng thấy qua kẻ mạo danh ân nhân cứu người, nhưng chưa từng thấy qua người mạo danh kẻ thù.

"Có phải là cô sợ tôixảy ra chuyện gì, muốn dùng cách này chia tay với tôi đúng không?"

Tần Triệt đột nhiên nói: "Cô đã là bạn gái của tôi, cô yên tâm, dù cho tôicó chuyện gì cũng sẽ không liên lụy cô."

Ai là bạn gái của ngươi chứ?

Trẫm chính là em gái ngươi!

"Tôi nói với anh này, chính là một năm anh mất đi ký ức này,thực ra chúng ta có ân oán rất sâu. Tôi trước đây đối với anh như thế này thế kia..."

Tần Triệt nghiêm túc hỏi: "Có phải trước đây,tôivì công việc màbỏ quên cô không?"

Minh Thù phát điên: "Anh phải hận tôi, biết không? Chúng ta là kẻ thù! Kẻ thù đó, biết không?"

"Tuy rằng,tôi không nhớ rõ chúng ta bên cạnh thế nàonhưng cô yên tâm, cô là bạn gái tôi, tôisẽ chịu trách nhiệm với cô."

Ai là bạn gái của ngươi cơ chứ?

Ai cần ngươi chịu trách nhiệm?

Sau khi mất trí nhớ còn thần kinh hơn chưa mất trí nhớ. Minh Thù nhanh chóng gặm hai cái bánh bao an ủi.

[Ký chủ, hay là trước hết cô để hắn thích cô, sau đó sẽ ngoại tình.]Hài Hòa Hiệu thay đổi ý kiến tồi, đã ra khỏi quỹ đạo bình thường của điều mục này.

"Hay là để y tá simê hắn lúc nãy, làm như vậy với hắn?"

Minh Thù đưa ra một đề nghị hèn hạ hơn.

[Ý kiến hay.]

Hài Hòa Hiệu không có ý ngăn cản, thậm chí xúi giục Minh Thù.

[Thừa dịp hắn còn suy yếu, ký chủ hãy nắm chặt cơ hội.]

Minh Thù quyết định đi tìm y tá kia.

"Em đi đâu vậy?"

Tần Triệt đột nhiên vươn tay kéo giữ Minh Thù.

"Em đi tìm y tá cho anh, kiểm tra xem đầu có phải bị hư hỏng hay không."

Minh Thù giật tay mình trở về.

Mẹ ơi, sức mạnh đột nhiên lớn như vậy.

"Anh không muốn thấy cô ta."

Tần Triệt túm chặt hơn: "Quá tổn hại mắt rồi."

"Buông tay."

"Em không đi, tôiliền buông tay."

Bình tĩnh, bình tĩnh, không thể đánh chết hắn. Trẫm không giết người. Giết người không có giá trị thù hận.

"Được." Minh Thù đồng ý.

Tần Triệt có chút chần chừ, từ từ buông tay ra.

Minh Thù liền rút chân bỏ chạy.

"Rầm!"

Minh Thù vừa chạy đến cửa, chợt nghe phía sau vang lên một tiếng nặng nề, cô theo bản năng quay đầu liếc mắt nhìn.

Tần Triệt từ trên giường té xuống, giá treo bình truyền dịch rớt trên mặt đất, bình thủy tinh vỡ vụn, nước thuốc chảy đầy đất.

Đôi tay Minh Thù chống nạnh, thấy Tần Triệt muốn đứng dậy,nhưng lại là bộ dạng ngốc nghếch không đứng dậy được.

Một lúc sau, cô mới thở dài, trở lại ôm Tần Triệt lên giường.

Tần Triệt thuận thế ôm Minh Thù: "Em ghét tôinhư vậy, muốn chia tay với tôi sao?"

Minh Thù đẩy tay hắn, đè vai hắn: "Anh trai, anh trai thân yêu, em không phải bạn gái anh, chia tay cái gì chứ?"

Tần Triệt nhìn quần áo Minh Thù: "Thế nhưng,bộ quần áo này trên người em là tôimuốn tặngcho bạn gái tương lai. Em không phải bạn gái tôi,thìvì sao lại mặc nó chứ?"

"..."

Còn có sự sắp xếpnày nữa?Minh Thù nhanh chóng đưa ra mộtlý do:

"Cái này là em trộm..."

Minh Thù còn chưa nói hết, bác sĩ từ bên ngoài tiến vào: "Tôi nói cậu xảy ra chuyện gì vậy? Bệnh nhân cần nghỉ ngơi, sao cô lại cãi nhau với cậu tachứ? Tuổi trẻ bây giờ động chút là chia tay, cô kích thích cậu tasẽ làm bệnh tình cậu ta nặng hơn đấy. Có biết không?"

"Mau tránh ra, đừng cản trở tôi."

Bác sĩ không nhịn được bảo Minh Thù tránh ra, tự tay xử lý máu trên tay Tần Triệt chảy ngược vào dây truyền dịch.

"Bác sĩ, tôicó những ký ức không nhớ nổi, tôithực sự mất trí nhớ sao?" Tần Triệt hỏi.

"Đầu bị va chạm có thể dẫn đến mất trí nhớ gián tiếpnhưng ở đây thiết bị không được đầy đủ, đề nghị các người đi bệnh viện lớn kiểm tra." Bác sĩ cực kỳ không có trách nhiệm nói.

Tần Triệt không thèm nói gì nữa.

Bác sĩ một lần nữa lo nghĩ cho Tần Triệt, cảnh cáo Minh Thù:

"Không được cãi nhau nữa, thật là..."

Minh Thù: "..."

Ai cãi nhau chứ.

"Em gọi điện về nhà rồi sao?"

Giọng Tần Triệt bình thản, có chút mệt mỏi hỏi Minh Thù.

"Không."

Không biết vì sao, Minh Thù trả lời theo bản năng, sau đó lại phủ nhận:

"Không, em đâu có quen biết người nhà của anh."

"Đừng nói với bọn họ." Dường như Tần Triệt không nghe thấy câu sau của cô.

Minh Thù: "..."

Muốn nói cũng nói không được, ba anh và mẹ tôi còn không biết đang ở đâu đây.

...

Trong phòng bệnh yêntĩnh, Minh Thù còn đang cân nhắc kế hoạch kia,nhưng chỉ cần Tần Triệt tỉnh táosẽ dùng đủ mọi cách giữ cô ở phòng bệnh.

Bởi vì quá ồnnên bọn họ bị bác sĩ đuổi ra ngoài, để cho bọn họ nhanh chóng chuyển vào bệnh viện lớn trong thành phố, bằng không người vệ sĩ kia có thể nguy hiểm tính mạng.

Vệ sĩ vẫn còn hôn mê, Minh Thù chỉ có thể tìm một xeđưa bọn họ vào thành phố.

Trên xe, Tần Triệt sắc mặt tái nhợt, dường như lúc này hắn ngồi trên xe rất khó chịu.

"Tôimuốn uống nước."

Tần Triệt nói với Minh Thù.

"Không có nước."

"Tôithấy em mua rồi."

Trong giọng nói Tần Triệt vừa tự nhiên vừa mang theo châm chọc.

Hắn dường như muốn kiềm chế, gằn từng câu từng chữ:

"Tôimuốn uống nước."

"Ôi cô gái, bạn trai cô trông rất khó chịu, cô mau cho người ta uống nước đi."

Chú lái xe phía trước nhiệt tình mở miệng.

"Hắn không phải bạn trai tôi." Minh Thù giải thích.

Bạn trai thần kinh thì có.

"Vợ chồng trẻ cãi một chút cũng được,nhưng đừng mang sinh mạng ra nói đùa." Chú tài xế nghiêm túc.

A!

Minh Thù lấy nước ở bên cạnh cho Tần Triệt, Tần Triệt mở nắp uống một ngụm, khẽ nhíu mày: "Em mua nước gì?"

"Từ ống dẫn nước."

Có sợ chưa?

"Phụt..."

Một miệng nước của Tần Triệt đều phun hết ra ngoài.

Minh Thù còn khoanh tay trước ngực nhìn hắn cười, Tần Triệt lặng lẽ đậy nắp bình, sau đó đột nhiên ngã lên vai Minh Thù, đầu đặt trên vai cô, một tay vắt ngang eo cô:

"Tôimệt quá."

Minh Thù muốn bùng nổ rồi. Sau đó, chỗ ngồi trước mặt vốn chật hẹp, phía sau lạibị cả người vệ sĩ chiếm. Cho dù Minh Thù đẩy thế nào, thì Tần Triệt vẫnbám dính trên người cô.

Minh Thù đẩy mệt rồi, trong tiếng rầm rì của ông chú trước mặt, cô đã từ bỏ ý nghĩ trong đầu này.

Tần Triệt yên tâm chiếm hếtvòng ôm của Minh Thù, nhắm mắtthậtsâu.

Minh Thù hận không thể dùng dao đâm chết hắn.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 177: Cầu Cưới Thiên Kim (10)

"Tiểu Ly, sao cậu còn chưa đi làm?"

Minh Thù ký tên quẹt thẻ trả tiền viện phí, sau đó thì nhận được điện thoại của Giang Đóa.

"Cậu xin nghỉ giúp tớ đi."

"À, thế nhưng thực tập sinh xin nghỉsẽ có ảnh hưởng đó."

Giọng Giang Đóa cực nhỏ, nhất định là lén gọi điện thoại cho cô.

"Sắc mặt Thẩm tổng hôm nay tới đây cực kỳ không tốt, hành hạ tớ pha cà phê chạy tới chạy lui ba lần. Thẩm tổng còn cố ý hỏi cậu..."

Giang Đóa nuốt một ngụm nước bọt: "Tiểu Ly, không phải là cậu đắc tội Thẩm tổng chứ?"

"Ừ."

Không phải là đắc tội rồi sao?

Tranh mối làm ăn của hắn, còn không làm hắn tức chết cũng uổng.

Giang Đóa giật mình: "Cậu đã làm gì?"

"Cũng không làm cái gì,chỉ đoạt một hợp đồng với hắn..."

Giang Đóa khẽ hô một trận bên kia, sau đó liền truyền đến một giọng namtrong điện thoại:

"Cô không cần tới làm nữa."

Tút tút tút...

Minh Thù nhìn điện thoại di động, không đi thì không đi. Nếu không phải Nam Ưu Ưu ở đó,thì trẫm đã sớm từ chức rồi.

Gửi một tin nhắn cho Giang Đóa, Minh Thù đi vào phòng bệnh, ném một xấp tài liệu lên người Tần Triệt:

"Nhớ trả lại phí ở viện cho em."

Sắc mặt Tần Triệt vẫn trắng như cũ, hắn để xấp giấy sang một bên:

"Điện thoại di động của anh đâu?"

"Em nào biết."

Tần Triệt lại lộ ra vẻ mặt châm chọc: "Em là bạn gái tôi, sao lại không biết?"

Minh Thù cãi lại: "Ai yêu thì người đó yêu, không phải em."

"Xin lỗi, tôichỉ là theo thói quen..."

Tần Triệt đột nhiên xin lỗi.

Biểu cảm của Minh Thù như gặp quỷ.

"Có lẽ nào là trước đây tôinhư vậy,cho nên em mới muốn chia tay tôi?" Tần Triệt nghiêm túc hỏi.

Minh Thù chống tay lên giường bệnh, cúi người đối diện với

Tần Triệt:

"Anh, anh thật sự mất trí nhớ hay là giả vờ mất trí nhớ vậy? Em là em gái anh, tuy rằng không phải ruột thịt,nhưng xin anh cũng không cần cầm thú như thế, được không?"

"Tôikhông có em gái." Tần Triệt lắc đầu.

Minh Thù nhẫn nhịn giải thích: "Mẹ em gả cho ba anh, sau đó là mẹ mang em đến, cho nên trên lý thuyết anh là anh trai em."

"Ba tôikhông kết hôn."

"Đó là vì anh mất trí nhớ! Trong đoạn thời gian anh mất trí nhớba anh kết hôn, hiểu chưa?"

"Ồ."

Tần Triệt gật đầu: "Nhưng điều này cũng không thể phủ nhận em là bạn gái tôi, dù cho như lời em nói thì chúng ta không có quan hệ máu mủ,cũng có thể bên cạnh nhau."

Minh Thù: "..."

"Tôi có thể nhìn ra được em thích tôi, trước đây chúng ta nhất định rất yêu nhau." Giọng điệu Tần Triệt nghiêm túc.

Minh Thù: "..."

Mẹ nó, mắt ngươi mù à, chỗ nào ngươi nhìn ra được ta thích ngươi vậy?

Cô ăn đồ ăn vặt đè nén ngạc nhiên.

Tần Triệt nhận định Minh Thù chính là bạn gái của hắn, mặc kệ Minh Thù nói gì hắn đều không nghe.

Trạng thái của hắn đều là "Tôi không nghe, tôi không quan tâm, em chính là bạn gái của tôi, tôi không chia tay".

Thế này còn làm thế nào để kéo giá trị thù hận nữa?

Làm sao kéo?

Phải đâm chết hắn thôi.

...

Khoảng hai giờ chiều, người của Tần Triệt đến bệnh viện.

Biết tin tức Tần Triệt mất trí nhớ, một đám người như bị sét đánh, đứng trước mặt Tần Triệt thật lâu không nói.

May là Tần Triệt chỉ mất ký ức của hơn một năm trước, mà không phải là toàn bộ. Bọn họ nhanh chóng bù lại tin tức một năm này cho Tần Triệt, IQ Tần Triệt không bị giảm bớt,nênnhanh chónghiểu gần hết chuyện xảy ra trong một năm này và tình trạng của công ty hắn.

Cuối cùng, hắn chỉ vào Minh Thù hỏi: "Cô ấy là bạn gái tôiđúng không?"

Tất cả mọingười bên cạnh Tần Triệt đều sửng sốt một lúc, Tần tổng có bạn gái khi nào?

Bọn họ đều là người trong công ty Tần Triệt, ngày thường đâu có gặp được Minh Thù, đương nhiên không quen biết.

"Tần tổng, cô ấy..."

Tần Triệt ôm đầu, nỗ lực nhớ lại: "Trước kia chúng tôirất yêu nhau đúng không? Em ấy nói không phải bạn gái tôi, muốn chia tay với tôi, không phải là cô ấy đang gạt tôichứ?"

Nội tâm Minh Thù vô cùng thờ ơ.

Mời bắt đầu sự biểu diễn của ngươi.

Tần Triệt ở bên đó nói với đám người Minh Thù là bạn gái của hắn, Minh Thù muốn chia tay với hắn, hắn không muốn chia tay cùng cô.

Hắn có thể cảm giác được hắn rất thích cô.

Mọi người lo lắng không thôi, nhớ đến bác sĩ nói hiện tại không thể kích thích Tần tổng nên họliên tục gật đầu, chứng thực thân phận của Minh Thù:

"Đúng đúng đúng, cô ấy chính là bạn gái của ngài."

Minh Thù: "..."

Ngươi thật sự thông qua những kẻ đó chơi trẫm?

Sau đó, Minh Thù đã bị người khác kéo ra khỏi cửa.

"Vị tiểu thư này, tình huống hiện tại của Tần tổng cô cũng thấy đấy. Làmphiền cô giúp ngài ấy một chuyện..."

"Các ngươi thật sự không phải là đoàn diễn năm mươiđồng một ngày chứ?"

Minh Thù cắt ngang lời người kia.

"Hả?"

Người nọ sửng sốt một chút, sau đó nhanh chóng lấy danh thiếp của mình ra:

"Đây là danh thiếp của tôi."

Chức vị trên danh thiếp cũng rất cao.

"Vừa nãy chúng tôi đã hỏi bác sĩ, bác sĩ nói Tần tổng không thể chịu kích thích, hiện tại ngài ấy nhận định cô là bạn gái, chúng tôi nói không phảisợ sẽ kích thích Tần tổng."

"Yên tâm, chắc chắn sẽ không để cô giúp không công, đến lúc đó sẽ có trả thù lao. Chỉ cần chờ Tần tổng khôi phục lại, cô có thể rời đi. Sau này, cô muốn ra nước ngoàihay muốn làm gì đó, chỉ cần hợp lý thìchúng ta đều có thể thương lượng."

Minh Thù nghe người trước mặt lải nhải, càng cảm thấy bọn họ chính là đoàn đội diễn viên năm mươiđồng một ngày.

[Ký chủ, tôi có một cách nghĩ lớn mật.]

Lúc nào ngươi không có cách nghĩ lớn mật đâu?

[Hiện tại, không phải là Tần Triệt nhận định cô là bạn gái hắn hay sao? Vậy cô hãy mượn cơ hội phá nát Tần gia là được rồi, chờ hắn khôi phục ký ức, giá trị thù hận sẽ đến tay.]

Minh Thù im lặng.

[Thế nào, ý kiếnnày không tệ đúng không?]

"Miễn cưỡng cũng có thể coi như có tiến bộ. Nhưng mà Hài Hòa Hiệu à, ngươi xúi ta phá sụp Tần gia coi như một nửa gia đình ta, được không?"

Ngươi sẽ bị về lò chế tạo lại, có biết không?

[...]

Vì giá trị thù hận, không cách nào cản trởbất kì nguy hiểm cản trở nào.

"Cô gái, cô suy nghĩ kĩ chưa?"

Minh Thù nhìn vào hai mắt hắn: "Anh cho tôi haitriệutrước."

Đối phương có chút chần chờ: "Hai triệucó phải nhiều quá rồi không?"

"Vậy tôi đi đây, tự các người hầu hạ hắn."

"Được, nhưng số tiền này tôi cũng không thể cứ như vậy mà cho cô, chờ Tần tổng khôi phục..."

"Tôi nghĩ anh đã hiểu sai ý tôi."

Dưới ánh mắt nghi ngờ của đối phương, cô mỉm cười: "Hai triệuchỉ là để tôi ở lại chứ không phải thù lao, thù lao tính khoản khác."

Người đó hiển nhiên không ngờ đến Minh Thù được đà lấn tới, mới đây đã muốn hai triệu.

"Cô à, cô cũng đừng được đà lấn tới chứ..." Mặt người đó tối sầm lại.

"Tôi đã mở rồi, thế nào? Nếu không tôi đi được rồi. Dù sao tổng tài ở bên trong cũng không phải tổng tài của tôi." Minh Thù cười thờ ơ.

"Cô..."

Hai triệuchứ không phải là hai ngànđồng đâu, hắn im lặng một lúc: "Tôi phải xin phép một chút đã."

"Được thôi."

Người đó đi sang bên cạnh gọi điện thoại, Minh Thù tựa bên ngoài phòng bệnh,nhìn Tần Triệt nói chuyện với người khácở bên trong.

Lông mày hắn nhướng lên cóchút ý chế nhạo rất nhẹ, nói chuyện cũng không khách sáo,người đứng bênngoài cũng có thể cảm thấy bầu không khí đè nén bên trong.

Nếu như không phải bác sĩ cầm bệnh án đứng trước mặt cô,thì hoàn toàn không nhìn ra là hắn mất trí nhớ.

Ba phút sau, người đó cầm điện thoại quay lại,nhưng thái độ đã không tốt như trước nữa.

"Hai triệu, ngày mai sẽ đưa chi phiếu cho cô. Cô hãy làm tốt bổn phận của mình, nếu như dám gây rắc rối hoặc có tâm tư gì khác, vậy thì đừng trách chúng tôi không khách sáo."

Minh Thù quơ danh thiếp trong tay, cười mờ ám, đẩy cửa phòng bệnh đi vào.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 178: Cầu Cưới Thiên Kim (11)

Đám người kia trò chuyệnthêm một trận, cuối cùng cũng rời đi, phòng bệnh yên tĩnh.

Minh Thù kéo cái ghếngồi bên cạnh Tần Triệt.

Tần Triệt ấp ủ cảm xúc: "Làm sao vậy?"

"Anh không mất trí nhớ."

Minh Thù cười nhạt: "Rốt cuộc anh muốn chơi trò gì?"

Đâu có người nào dễ dàng mang hai triệucho người khác chứ?

Tần Triệt đưa tập bệnh án qua choMinh Thù: "Giấy trắng mực đen, chẳng lẽ là tôi..."

Tần Triệt nuốt câu sau vào trong, hệ thống lại câu chữmột lần nữa:

"Bác sĩ viết bệnh án, em còn chưa tin sao?"

Minh Thù đặt bệnh án xuống, mỉm cười: "Không sao, em chơicùng anh."

Tần Triệt liếc mắt nhìn cô một cái: "Em có phải là... Thực sự muốn chia tay với tôi không? Ở chung với tôigây rắc rối rất lớn cho em sao?"

Minh Thù cười: "Đúng vậy, ở cùng anh quả thực là sống không bằng chết."

"Tôikhông biết trước kia tôiđối xử thế nào với emthế nào, nhưng sau nàynhất định sẽ đối tốt với em."

Tần Triệt cầm tay Minh Thù, dùng lực một chút, khuôn mặt nghiêm túc.

"Được thôi, trước tiên cho em năm triệu."

Minh Thù thầm đếm trong lòng, đếm đến ba, Tần Triệt mới gật đầu:

"Được. Chỉ cần em không chia tay với tôi."

Vậy cũng đồng ý?

Đầu óc bị hư hỏng rồi sao?

Tần Triệt nhanh chóng cho người đưa chi phiếu tới. Tần Triệt ký tên mình lên, đưa chi phiếu cho Minh Thù.

Minh Thù nhìn mấy số khôngphía trên, trong lòngcảm thán, phong thủy thay đổiông bà nói không sai. Đêm qua, hắn vẫn không đội trời chung với mình, vậy mà ngày hôm nay lại đưa tiền cho mình.

...

Minh Thù ra bệnh viện mua đồ ăn vặt, vừa khéo đụng Giang Đóa ở cửa.

Trên người Giang Đóa dính máu, sắc mặt tái nhợt, hoang mang lo sợ chạy đến bệnh viện.

Minh Thù nhanh chóng túmGiang đầu bếp lại: "Sao cậu lại thành dáng vẻ này?"

Ai động tới nữ đầu bếp di động của trẫm vậy?

Giang Đóa bị người ngăn cản, tiêu cự dần dần hội tụ trên mặt Minh Thù.

Thấy rõ người, Giang Đóa như người chết đuối nắm được sợi dây cứu mạng, nước mắt tí tách rơi xuống, lời nói không rõ ràng:

"Tiểu Ly, không phải tớ, thật sự không phải tớ làm."

Minh Thù nhìn trời nắng gắt bên ngoài, nên dìu Giang Đóa vào bệnh viện.

Buổi trưa hôm nay, Giang Đóa và một nhân viên xảy ra tranh cãi. Ăn cơm trưa xong, nhân viên kia đi làm việc bởi vì có người tìm cô ta có việc, lại rời khỏi phòng làm việc.

Kết quả Nam Ưu Ưu muốn tìm một phần tài liệu, đến bên bàn của nhân viên kia, cái kệ chất đống đồ linh tinh ở bên cạnh không biết tại sao lại rớt xuống.

Bên trong có một lưỡi dao lam, liền rách một đường thật dàitrên cánh tay của Nam Ưu Ưu. Thẩm Viễn Chiêu vừa đúng từ bên ngoài trở về, đưa Nam Ưu Ưuvào bệnh viện.

Vấn đề bây giờcó người xác nhận Giang Đóa là kẻphá hư cái kệ, vìmuốn trả thù nhân viên tranh cãi với cô, nhưng không ngờ Nam Ưu Ưu lại chịu tội thay nhân viên kia.

"Tiểu Ly, cậu phải tin tưởng tớ, thật sự không phải tớ làm." Giang Đóa khóc rối tinh rối mù.

Tất cả mọi người không tin cô. Cô không biết nên làm gì bây giờ. Minh Thù kiên nhẫnlấy viên kẹo cuối cùng trong túi ra,bỏ vào miệng Giang Đóa. Hương vị đắng trong miệng giảm bớt.

"Ngọt không?"

Giang Đóa gật đầu.

"Vậy cười một cái."

Giang Đóa không cười nổi.

Minh Thù ôm vai Giang Đóa: "Ừm, chuyện đã xảy ra, khóc cũngkhông thể khiến bất kì người nào đồng cảm cho cậu, tin tưởng cậu, cũng không thể giải quyết chuyện này."

Giang Đóa nức nở hỏi: "Cậu tin tưởng tớ sao?"

"Cậu làm đồ ăn ngon như vậy, tớ đương nhiên tin tưởng cậu."

Trong lòng Giang Đóa không biết vì sao lại thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều, chính vì vẫn có người bằng lòng tin tưởng cô.

Tuy rằng cái lý dokia... Hơi kỳ quái.

"Tớ nên làm gì bây giờ?" Giang Đóa hỏi Minh Thù.

"Có hai biện pháp."

Minh Thù lắc lắc ngón tay: "Báo cảnh sáthoặc là tự bản thân cậu chứng minh trong sạch."

"Báo cảnh sát..." Giang Đóa nỉ non một tiếng.

Báo cảnh sátcó ích lợi gì? Lúc đó phòng làm việc chỉ có mình cô, trong phòng lại không có camera. Cái kệ kia có rất nhiều nhứ linh tinh, cô cũng từng sờ qua đồ trên đó.

Lúc trước cô còn tranh cãi với người khác, cái kệ kia lại ở vị trí trùng hợp đến vậy, cuối cùng chỉ có thể chứng minh là cô làm.

Minh Thù nhìn Giang Đóa, đoán chừng là nghĩ đến biện pháp báo cảnh sát.

Nam Ưu Ưu nỡ bỏ vốn lớn như vậy, làm sao có thể để Giang Đóa bình an vô sự.

"Tớ... Làm sao mới có thể chứng minh bản thân trong sạch được?" Giang Đóa nhìn về phía Minh Thù.

"Không thể."

Giang Đóa oan ức trông mong nhìn Minh Thù.

"Bởi vì cậu không có nhân chứng." Minh Thù tiếp tục nói.

Đúng vậy, Giang Đóa không có nhân chứng.

Đoạn thời gian buổi trưa đó, cô vẫn một mình trong phòng làm việc.

Chuyện này bất kể là báo cảnh sát hay là giải quyết riêng, thua thiệt đều là Giang Đóa.

Giang Đóa như quả bóng xì hơi, ôm mặt nức nở.

"Đến đây, khóc một chút rồi ăn."

Minh Thù mangbánh bao nóng hổi cho Giang Đóa.

Hóa tủi thânthành thèm ăn, Giang Đóa ăn một miếngnhét phình hai má, đôi mắt đỏ rựckhông khác gì con thỏ.

...

Giang Đóa ăn no xong cũng ngừng khóc, cô muốn đi xem Nam Ưu Ưu.

Bởi vì là phòng bệnh VIP, người thường không thể đi lên nên Minh Thù chỉ có thể dẫn Giang Đóa theo.

Lúcđi ngang phòng bệnh Tần Triệt, Tần Triệt kêu Minh Thù một tiếng.

"Làm gì?" Minh Thù chỉ ló đầu vào.

"Em mua đồ..." Đến Thái Bình Dương mua đồ luôn rồi? Tần Triệt nuốt lời trở lại:

"Tôiđói rồi, đồ ăn em mua đâu?"

"Em ăn rồi." Minh Thù xấu xa vỗ vỗ bụng.

Tần Triệt: "..."

Minh Thù khép cửa lại, dẫn theo Giang Đóa đang thất hồn lạc phách đi về phía phòng bệnh của Nam Ưu Ưu.

Trong phòng bệnh của Nam Ưu Ưu chỉ có mình Thẩm Viễn Chiêu, màng cửa không buông nêncó thể thấy bên trong.

Nam Ưu Ưu và Thẩm Viễn Chiêu nói gì đó, Thẩm Viễn Chiêu đột nhiên vươn tay ôm lấy Nam Ưu Ưu, từ chỗ này có thể thấy khuôn mặt đầy nước mắt của Nam Ưu Ưugiống như rất đau lòng. Thẩm Viễn Chiêu chần chừ vỗ đầu Nam Ưu Ưu, bộ dáng rất dịu dàng.

Giang Đóa vốn sắc mặt tái nhợt, thấy hai người ôm nhau thìsắc mặt càng trắng hơn.

"Tiểu Ly... Chúng ta đi thôi."

"Không vào sao?"

Giang Đóa lắc đầu, giục Minh Thù: "Đi thôi."

Minh Thù cười hỏi: "Thích Thẩm Viễn Chiêu sao?"

Giang Đóa như nai con hoảng sợ, rụt rè nhìn Minh Thù. Giang Đóa cắn môi, nhỏ giọng phủ nhận: "Không phải."

Người như Thẩm Viễn Chiêu, làm sao cô dám thích, có tư cách gì mà thích.

Minh Thù từ chối cho ý kiến, dẫn theo Giang Đóa đến phòng bệnh Tần Triệt.

Giang Đóa thấy người trên giường bệnh thì hơisửng sốt một chút. Dường như lâu như vậy mới phảnứng lại, cô ấy gặp được Tiểu Ly ở bệnh viện.

Người đàn ông trên giường bệnhđẹp trai như Thẩm Viễn Chiêu... Nhưng là hai kiểu đẹp trai hoàn toàn khác nhau. Người có thể ở chỗ này thì không phú cũng quý. Tiểu Ly lại có thể quen biết người lợi hại như thế sao?

Tần Triệt dường như sợ mình nói ra lời nào không dễ nghe,nênngậm miệng không nói, cuối đầu xem điện thoại vừa nãy mang đến.

"Tiểu Ly, anh ấy là..." Ai vậy?

"Anh tớ." Minh Thù nói một tiếng.

"Bạn trai." Tần Triệt ngẩng đầu sửa lời.

Giang Đóa có chút ngơ ngác, rốt cuộc là anh trai hay bạn trai?

"Đừng để ý đến hắn, đầu óc bị đụng hỏng rồi." Minh Thù chỉ chỉ vào đầu.

Giang Đóa thấy đầu Tần Triệt quấn đầy băng gạc, gật đầu biểu thị đã hiểu. Thật đáng thương, đẹp trai như vậynhưng đầu óc lại khôngbình thường.

Tần Triệt: "..."

Tùytiện dẫn người khác về,còn nói hắn như vậy, đã thếkhông thèmmua đồ ăn cho hắn nữa.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 179: Cầu Cưới Thiên Kim (12)

"Tôi muốn uống nước."

Tần Triệt cắt ngang câu chuyện của Minh Thù và Giang Đóa.

Minh Thù quay đầu liếc mắt nhìn hắn: "Tự mình rót."

Tần Triệt chỉ kim trên tay: "Không thể xuống giường."

"Nhịn uống đi."

Tần Triệt không khống chế đượcchâm chọc: "Thân là bạn gái, em đối xử với bạn trai như vậy sao?"

Minh Thù có ý tốtđề nghị: "Vậy anh đổi người khác đi!"

Tần Triệt: "..."

Hắn tức giậncầm di động gọi vệ sĩ bên ngoài đivào rót nước.

"Tiểu Ly, sao cậucó thể đối xử với bệnh nhân như thế..."

"Trước hết nghĩ xem cậu nên làm gì đi."

Vẻ mặt Giang Đóa trở nênảm đạm, mình nên làm gì bây giờ? Ngay cả ngườihại mình là ai cũng không biết. Nam Ưu Ưu còn bị thương, nếu có chuyện gì thìmình phải nhận trách nhiệm này như thế nào.

Giang Đóa vốn định chờ sau khi Thẩm Viễn Chiêu rời đi, đi xem Nam Ưu Ưu nhưng mà Thẩm Viễn Chiêu vẫn luôn ở phòng bệnh cùng Nam Ưu Ưu. Trong lòngGiang Đóa khó chịu, cuối cùng nói lời tạm biệt với Minh Thù, tinh thần sa sút bỏ đi.

Minh Thù dựa vào cửa sổ, dùng di động mới lướt xem danh sách tin tức, Tần Triệt liếc cô vài lầnnhịn không được nói:

"Em qua đây một chút."

"Không rảnh."

"Tôicó lời muốn nói với em."

"Không muốn nghe."

"Tôigọi bác sĩ rồi."

Minh Thù để di động xuống, ý cười đôi mắtmơ hồ hiệnra không tốt. Cô cất điện thoại vào túi, nhấc bước chân đi qua, cao ngạo nhìn Tần Triệt.

"Em nói cho tôi nghe xem, trước đây chúng ta ở chung thế nào?"

Tần Triệt để Minh Thù ngồi xuống.

Trước đây...

Chúng ta thực sự không quen.

Tuy rằng không quen, nhưng Minh Thù vẫnhá miệng nói:

"Trước đây à, em đặc biệt khốn nạn, hút thuốc uống rượu, đánh nhau cờ bạc, còn ở bên ngoài cho anh đội nón xanh, nuôi một vài người yêunhỏ..."

Sắc mặt Tần Triệt có chút biến đổikỳ diệu, giống như là không thể tin, lại giống như nghẹn họng không nói gì.

"Em chính là cặn bã, trước đây anh hận em chết được. Bây giờ tiếp tục hận em đi, chúng ta ở chung không có kết quả tốt đâu."

Vừa dứt lời, tay cô đã bị Tần Triệt nắm, hắn nói:

"Em không nên gạt tôi, em không phải người như thế, tôi có thể cảm nhậnđược."

"Em thực sự chính là người như vậy."

Trẫm bôi đen chính mình như vậy, xin ngươi hận trẫm một chútđi!

"Tôinhất định là chọc em tức giận,nên em mới giận dỗi tôinhư thế."

Tần Triệt đảm bảo: "Sau này, tôikhông bao giờ làm em tức giận nữa, em nói cái gì chính là cái đó."

"..."

Tôi cho anh đi chết, anh có đi không? Phương thức kéo giá trị thù hận của trẫm,có vấn đề sao?

Nghi ngờ bản thân.

Hay là đánh một trận trước?

Nhận được điện thoại đúng lúc,nên Tần Triệt tránh được một trận đòn, Minh Thù lấy điện thoại ra nghe.

Joseph nói liên tụcở bên kia,bảo hôm nay đàm phán hợp đồngcùng Nguyễn thị, cũng xác định thời gian ăn cơmcùng Minh Thù.

Chờ Minh Thù nói xong, Tần Triệt đã dựa vào cô ngủ.

Ngón tay thon dài của hắnnắm lấy tay cô, hơi siết chặt.

Tóc bù xù xõara hai bên sườn mặt,hiện ra khuôn mặtđẹp mắt, ánh sáng nhạt phớt qua lông mi hắn, tạo thànhbóng hình quạt dưới mí mắt.

Thu lại sự châm chọc quen thuộc, gương mặt đó trông cực kỳ thoải mái.

Nhưng đẹp lại không thể như đồ ăn vặt. Ăn đồ ăn vặt đã. Minh Thù rút tay mình ra, không chút do dự rời khỏi phòng bệnh.

...

Thẩm Viễn Chiêu ở phòng bệnh chờ Nam Ưu Ưu ngủ mới rời đi.

Thư ký Chu chờ ở bên ngoài, thấy tổng tài mình ra ngoài thì nhanh chóng nghênh đón.

"Thẩm tổng, Tần Triệt cũng ở đây."

"Tần Triệt?"

Thẩm Viễn Chiêu nhíu mày: "Hắn làm sao?"

Thư ký Chu nói tin tức mình nghe được cho Thẩm Viễn Chiêu:

"Nghe nói là xảy ra tai nạn giao thông, nhưng không có gì đáng ngại."

Tai nạn giao thông?

"Ngoài ý muốn?"

Thư ký Chu lắc đầu: "Không rõ."

Tin tức của Tần Triệt không dễ hỏi thăm, hắn có thể nghe được mấy tin nàyđã tốn không ít sức lực.

"Điều trađược quan hệ của Tần Triệt và Nguyễn Ly không?"

Chuyện tối hôm qua, hắn càng nghĩ càng thấy là do Nguyễn Ly và Tần Triệt sắp xếp bẫyhắn.

Hắn dẫn Nguyễn Ly theolà muốn thử xem thân phận của cô, không ngờ lại bị cô ta làm cho bất ngờ lớn đến vậy.

Tiểu thưNguyễn thị...

Thư ký Chu nói: "Điều trađược Nguyễn Ly đứng tên một căn nhà và một chiếc xe, chiếc xe kia hay ra vào Tần gia,nhưng cô ấy là tiểu thưNguyễn thị, có nhà có xe cũng không có gì kỳ lạ. Chỉ là quan hệ thế nào với Tần gia tạm thời còn chưa có tin tức, phải chờ tin tức bên kia đưatới."

Thẩm Viễn Chiêu gật đầu: "Nguyễn thị chỉ có mình cô ta là người thừa kế, nếu như quan hệ của cô ta và Tần Triệt không thân thiết, đối với sự phát triển sau này của chúng ta cũng không quá tốt."

Thư ký Chu thận trọng hỏi: "Ý của Thẩm tổng là..."

Thẩm Viễn Chiêu im lặng một lúc: "Chờ tin tức đi."

"Vâng."

"Chuyện ngày hôm nay đã điều tra xong sao?" Thẩm Viễn Chiêu lại hỏi.

"Hiện tại, người trong phòng đều xác nhận là Giang Đóa, tôi đã xem qua camera, lúc đó trong phòng làm việc đúng làchỉ có mình Giang Đóa, cô ấy là đối tượng nghi ngờlớn nhất. Thế nhưng, tôi nghĩ Giang Đóa không giống người sẽ làm ra chuyện này."

Thư ký Chu chủ động giải vây cho Giang Đóa.

Cô gái kiahoạt bát như con thỏ trắng nhỏ, tâm tínhlươngthiện, nhìn không giống người làm ra chuyện này.

Tuy nhiên, hắn cũng không biết vì sao.

Trong lòng Thẩm Viễn Chiêu có chút mâu thuẫn, hắn cảm thấy mình hẳn là thích Giang Đóa, cũng không biết vì saomỗi lần ở chung với Nam Ưu Ưu thì hắn lại cảm thấy người mình thích là Nam Ưu Ưu.

Đặc biệt khi Nam Ưu Ưu bị thương, vẻ mặt nhẫn nhịn lại quật cường.

Thẩm Viễn Chiêu đè tâm tình hỗn loạn trong lòng xuống: "Mau chóng cho ra kết luận, đừng cho chuyện này mở rộng ảnh hưởng."

Thư ký Chu có hơi mù mờkhông hiểu ý tổng tài nhà mình là gì. Là để Giang Đóa gánh trách nhiệm này hay là...

...

Ngày hôm sau, Minh Thù nghe nói Giang Đóa phải gánh trách nhiệm này, tuy rằng không bị đuổi việc,nhưng bị chuyển sang ban khác làm hậu cần không có chút tương lainào.

Nam Ưu Ưu hành hạ nữ chính như vậy, đoán chừng là sợ nữ chính bị nhận ra quay về Nam gia. Bây giờ cách lúcnữ chính và Nam gia quen biết nhau,còn có một khoảngthời gian. Minh Thù đứng dậy đi ra ngoài.

Giọng nói của Tần Triệt vang lên phía sau:

"Em đi đâu vậy?"

"Đánh nhau."

"Đánh..."

Đánh gì chứ, con gái nhà lành, không có chút thùy mịsao?

"Cần gọi vệ sĩ không?"

"Không cần."

Tần Triệt cảm thấy mình đúngchính là bạn trai hai mươi tưđạo hiếu. Muốn tiền cho tiền, muốn đánh cho vệ sĩ. Đời này của hắn, cũng chưa từng thấy ai tốt như vậy.

Minh Thù trực tiếp đi về phía phòng bệnh của Nam Ưu Ưu, Thẩm Viễn Chiêu không ở đây, lúc này Nam Ưu Ưu một mình trong phòng bệnh.

Minh Thù đột nhiên xông tới, Nam Ưu Ưu có hơi ngạc nhiên, sau đó cảnh giác ngồi dậy:

"Cô tới làm gì?"

"Tay có đau không?"

Minh Thù đóng cửa lại, hỏi với giọng điệu dịu dàng.

Nam Ưu Ưu lại nghe ra được không có sự quan tâmtrong đó.

"Cô muốn làm gì?"

Trực giác nói cho cô ta biết có gì đó không thích hợp.

"Cô cũng rất liều mạng đó, vì hãm hại Giang Đóa mà không tiếc để bản thân nguy hiểm, cũng không sợ rách mặt nhỉ?"

Minh Thù hơi tò mòhỏi.

Trong lòng Nam Ưu Ưu hoảng loạn, tay ở dưới chăn nắm chặt góc áo, giả vờ bình tĩnh:

"Tôi nghe không hiểu cô đang nói cái gì."

"Chỗ cô bị thương là ởcánh tay, chứ không phải đầu."

"Nguyễn Ly, tóm lạicô tới làm gì?"

Nam Ưu Ưu nổi giận: "Nếu như chỉ tới xỏ xiên, vậy thì mời cô rời khỏi, ở đây không hoan nghênh cô."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 180: Cầu Cưới Thiên Kim (13)

"Tôi chính là đến làm cái này."

Minh Thù phủi phủi taynhảy xuống giường bệnh, quay sang cười với Nam Ưu Ưu bị trói thành cái bánh chưng trên giường.

"Này..."

"Nguyễn Ly, con khốn,cô lại còn dám đánh tôi."

"Đúnglà trực tiếp đánh, giá trị thù hận tới cũng nhanh, nhưng biện pháp nàysao lại không có tác dụngtrên người Tần Triệt chứ?"

Minh Thù lầm bầm đi ra phòng bệnh, vừa khéo đụng phải Thẩm Viễn Chiêu.

"Cô ở đây làm gì?"

Thẩm Viễn Chiêu nhíu mày, giọng điệu không tốt.

"À, giao lưu hữu nghị một chút vớitiểu thanh mai nhà anh."

Minh Thù vừa trả lời vừa đi về phía trước.

Giao lưu hữu nghị sao?

Thẩm Viễn Chiêu nhanh chóng đi vào phòng bệnh, thấy Nam Ưu Ưu như vậy, nhất thời giận dữ.

Hắn nhanh chóng đuổi theo muốn ngăn Minh Thù,nhưng trên hành lang đã không còn ai.

Thẩm Viễn Chiêu cởi trói choNam Ưu Ưu trước. Hắnhung hăng dẫn người đi đến phòng Tần Triệt bắt người.

Phòng Tần Triệt không có ai, y tá nóibọn họ vừa mới hoàn thành thủ tục xuất viện, đoánchừnghiện tạiđã rời khỏi bệnh viện rồi.

Thẩm Viễn Chiêu: "..."

Đã lâu rồi, hắn không bị người khác khiêu khích đến tức giận như vậy.

"Thẩm tổng, có tin tức."

Thư ký Chu vội vã chạy đến: "Tháng mười năm ngoái, mẹ Nguyễn Ly kết hôncùng bố Tần Triệt, Nguyễn Ly là em gái trên giấy tờ của Tần Triệt."

Em gái...

Ngày đó cô ta không phải nói lung tung, cho nên tất cả đều là Tần Triệt sắp đặt sao? Đầu tiên xếp Nguyễn Ly vào công ty của hắn trước, cướp đi cơ hội hợp tác với Joseph tiên sinh...

Thẩm Viễn Chiêu cười lạnh lẽo: "Tần Triệt cũng dùng thủ đoạn bẩn thỉunhư vậy, trước đây là tôi đánh giá cao hắn rồi."

Thư ký Chu không dám nói chuyện. Thẩm tổng lúc nàycó chút đáng sợ.

...

[Nhiệm vụ nhánh: Thu hoạch giá trị thù hận của Thẩm Viễn Chiêu.]

Minh Thù đột nhiên nhận được nhiệm vụ, vẫn có chút ngây ngốc.

Hả?Cuối cùng làgiận đến có thể kéo giá trị thù hận sao?

Đến đây đi... Để chúng ta làm một trận lớn!

Minh Thù nhìn bàn đồ ăn ngon trước mặt, hạnh phúc đến chụp bong bóng màu hồng, đây mới là thế giới cô thích.

[...]

Nói là làm một trận thật lớn đâu?

Thú nhỏ: "..."

Cho ta ăn với!

Minh Thù đè thúnhỏ trở lại, một mình ăn hết.

Sau khi Tần Triệt xuất viện, còn phải nghĩdưỡng. Bên dì Hà cũng không biết Tần Triệt nói với dì ấy thế nào, nói chung là bà đối với chuyện Tần Triệt nóiMinh Thù là bạn gái hắn, bà không hề có ý kiến, thậm chí còn có chút... lạ lùng.

Cũng may hắn không thể lúc nào cũng làm phiềnMinh Thù, hắn cònphải đến công ty làm việc.

Mỗi ngày lúc tan làm,hắn đều bám lấyMinh Thù, nhưng đa số thời gian Minh Thù đều ở bên ngoài phá của, Tần Triệt tìm cả nửa thành phố mới tóm được người.

Không thể đánh mắng Tần Triệt được, hắn không phản ứng.

Minh Thù chỉ có thể lựa chọn phá của.

Vì vậy,mỗi ngày Tần Triệt đều có thể nhận được vô số thông báo trừ tiền từ ngân hàng. Trong lònghắn bắt đầu có chút suy sụp,nhưng lý trí nói cho hắn biếtkhông thể ngừng lại.

Khó khăn lắm mới lợi dụng lỗ hổnglàm ra chuyện mất trí nhớ, để bản thân thay đổi quyết định sẽ không bị phát hiện.

Kết quả thì sao?

Không có tác dụng!

Bình tĩnh, lão tử có thể thắng.

"Ding..."

(Ngân hàng nọ) Tài khoản của ngài số đuôi là 1839, 15:32 ngày 2 tháng 8 chi ra 25000 nhân dân tệ, số dư nhân dân tệ...

(Ngân hàng nọ) Tài khoản của ngài số đuôi là 1839, 15:40 ngày 2 tháng 8 chi ra 40900 nhân dân tệ, số dư nhân dân tệ...

Tần Triệt: "..."

Không phải tiền của mình,nên tiêu xài rất vui vẻ cóđúng không?

Tần Triệt nghiến răng nghiến lợi cầm di động lên, gõ chữ lạch cạch rồi gửi đi. Điện thoại vang một tiếng "keng" trên bàn.

Chỉ thấy có một tin nhắn ngắntrên màn hình Minh Thù.

"Mua nhiều đồ như vậy, có cần tôi lái xe đón em không?"

Tần Triệt khóc không ra nước mắt, nhiệm vụ của bộ hướng dẫn đều khó như vậy sao? Sau này, hắn sẽ không bao giờ cười nhạo bọn họ nữa.

"Tần tổng."

Tần Triệt lập tức ngồi nghiêm chỉnh, mắc liếc nhìn người tiến vào. Lão tử chính là cao quý, lạnh lùng như thế.

"Tần tổng, mời ngài xem quacái này." Người đó đưa một phần tài liệu tớitrước mặt Tần Triệt.

Tần Triệt lật xem vài lần, cầm tài liệu đập lên thân người đối diện: "Hiệu suất làm việc gần đây của các người,thật làm người khác ngạc nhiên, có phải tôi nên chuẩn bị khen thưởng cho các người không?"

Người đó toát mồ hôi lạnh, không phải nói Tần tổng mất trí nhớ sao? Làm sao vẫn... Khó hầu hạ như thế. Được thôi, mất trí nhớ không phải sẽ phải thay đổi tính cách.

"Cho rằng tôi mất trí nhớ là có thể lừa gạt tôi sao?"

Dường như Tần Triệt biết hắn đang nghĩ gì: "Tôi chỉ là mất trí nhớ gián tiếp, không phải quên toàn bộ. Trước khi tan làm, tôi muốn nhìn thấy hồ sơ kế hoạch mới."

"A!"

Người nọ hoảng hốt, còn hai tiếng nữa là tan làm rồi.

Tần Triệt nhướng mày, dùng vẻ mặt châm chọc ngầm hỏi:

"Có ý kiến gì?"

Người nọ nuốt một ngụm nước bọt:

"Vâng, Tần tổng, tôi đi ngay đây."

Trước khi tan làm, Tần Triệt chưa kịp nhìn hồ sơ kế hoạch mới, hắn có việc phải xử lý nên vội vã rời khỏi công ty.

Nhân viên phụ trách hồ sơ kế hoạch thở phào nhẹ nhõm, hắn có thêm một buổi tối rồi.

Thập Lí Lang Nhai.

Đây là thành phố, con đường phồn hoa và xa xỉ nhất, có hàng loạt trung tâm mua sắm xếp cạnh nhau.

Người quá đông, Tần Triệt chỉ có thể xuống xe tự mình đi qua đó.

Người như Tần Triệt vừa xuất hiện ở chỗ nàyđã bị không ít người nhận ra, nhưng hắn vẫn bước đi về phía trước. Không có bất kì người nào hay vật gì có thể níugiữ được ánh mắt của hắn.

"Đụng trúng anh thôi, anh còn muốn thế nào? Không phải chỉ là một chiếc xe nát sao, đền cho anh là được, anh còn bám theo không tha, có phải bị bệnh không?"

Giọng nói sắc bén truyền đến.

"Xe cùi sao? Anh biết xe tôi dùngbao nhiêu tiền cải tiến không? Anh hiểu không, lại dám nói xe tôi là xe nát..."

Tiếng nói hai bên bất hòa, động chân động tay.

"Dừng tay!"

Tần Triệt lo lắng trong lòng, nhanh chóng quát lớn một tiếng.

Vệ sĩ thay hắn tách đám người ra, hắn đivào mấy bước.

"Anh là ai?"

"Người này anh cũng không biết, Thiếu giaTần gia, Tần Triệt."

"Woa! Mà hắn tới đây làm gì?"

"Ai biết..."

Tần Triệt nhìn xung quanh,nhưng cũng không phát hiện ra Minh Thù. Mà Minh Thù thì...

Cô đang ngồi trên chiếc xe nát kiaăn kem, xem đánh nhau đến đầy hứng thú.

Chỉ còn thiếu người dựng dù cho cô, mangthêm kính râm nữa.

Tần Triệt: "..."

Không phải nói cô đang gây chuyện sao?

Vì sao,côở chỗ nàyăn kem chứ?

Vệ sĩ theo dõi Minh Thù chạy đến trước mặt Tần Triệt:

"Thiếu gia... Tiểu thư đã đánh nhau, vừa nãy có người đụng rớt kem của tiểu thư, tiểu thư buộc người ta mua lại cho mình."

Lão tử đều chuẩn bị tốt làm anh hùng cứu mỹ nhân, ngươi lại nói cái này cho lão tử?

Tần Triệt thiếu chút nữa nổi khùng. Luôn có người muốn phá kế hoạchcủa lão tử, lão tử phải bình tĩnh.

Tần Triệt để vệ sĩ mua thêm kem, hắn cầm kem đến trước mặt Minh Thù:

"Còn ăn sao?"

Minh Thù nhìn hắn, ánh mắt rơi trên cây kem màu sắc tươi sáng.

"Em xuống trước, mui xe rất nóng."

Tần Triệt vươn tay về phía cô, chậm rãi nói.

Minh Thù cân nhắc, đưa tay đặt vào lòng bàn tay hắn, nhảyxuống đất thật ngầu.

Tần Triệt đưa kem cho Minh Thù, hỏi:

"Về nhà ăn nhé!"

Minh Thù rút tay về, trong đôi mắtngập tràn ý cười:

"Tự anh về đi, em muốn đi tìm trai bao."

Tần Triệt: "..."

Đi tìm trai bao mẹ nó.

Lão tử còn không sánh bằng một gã trai baosao?

Mắt côbị mù sao?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 181: Cầu Cưới Thiên Kim (14)

Dưới cái nhìn soi mói của mọi người xung quanh, Minh Thù ăn kem rồi rời đi. Tần Triệt đương nhiên không thể để Minh Thù đi tìm trai bao, nênđuổi theo một tấc không rời.

"Trời ạ, thật đẹp trai, thật dịu dàng, bọn họ là một cặp sao? Hu hu hu hu, tôi cũng muốn bạn trai vừa đẹp, lại vừa dịu dàng như thế."

"Tần Triệt có bạn gái ở đâu ra vậy?"

Người quen biết Tần Triệt hỏi.

Cái vòng này lớn như vậy,nhưng nếu như người như Tần Triệt có bạn gái thìđã sớm truyền khắp nơi rồi.

"Cậu không nghe gì sao? Gần đây Tần tổng đặc biệt cưng chiều một cô gái, bình thường nửa đêm còn đi đón cô ấy, không phải bạn gái thì là cái gì?"

"Vậy sao?"

"Tôicũng nghe nói như vậy, cũng rất lãng mạn, nếu tôilà cô gái đó thì tốt rồi."

Tiếng bàn tándần dần nhỏ xuống.

Tần Triệt oán thầm, cưng chiềucái rắm, như vậy hắn còn chưa giết chết cô, kết quả lại bồi thường bản thân vào.

Bồi cũng bồi thường rồi, không thể cứ mãi thiệt thòi chứ?

Vậy thì chỉ có thể cướp đoạt thôi.

Minh Thù để cho Tần Triệt biết một chút về cấp kỹ năng tổ sưmua đồ của phụ nữ,Tần Triệt không chỉ ở phía sau cầm đồ,mà còn phải hỗ trợ quẹt thẻ.

"Hay là chúng ta muatrung tâm mua sắmnày về đi."

Cuối cùng,Tần Triệtkhông chịu được nữa, bắt đầu suy tính mua cả trung tâm mua sắm.

Minh Thù: "..."

Chuyện này còn không tức? Còn mua trung tâm mua sắm?

Mẹ nó, đối tượng giá trị thù hận này cũng có độc.

Minh Thù suy nghĩ rốt cuộc như thế nào mới có thể kéo giá trị thù hận, lúc đi ngang qua một cửa tiệm, liếc thấy Nam Ưu Ưu ở bên trong.

Cô lập tức dừng lại.

Nam Ưu Ưu và một phụ nữ ăn mặc tinh tế đứng đối diện nhau, nhân viên cửa hàng ở bên cạnh nâng một bộ lễ phục trong tay, vẻ mặt áy náy xin lỗi phụ nữ kia.

"Dựa vào cái gì mà cho cô ta?"

Cô gáikiakhông phục.

Nhân viên cửa hàng hết sức áy náy: "Thật sự xin lỗi tiểu thư, cô có thểxem kiểu dáng khác được không?"

Người phụ nữ không đồng ý:"Nhưng mấy hôm trước tôiđã đặt hàng chỗ các cô, sao các côcòn bán cho người khác chứ? Không được, gọi giám đốc tới đây."

Nhân viên cửa hàng khó xử: "Cái này..."

Cô gáikia vô cùng tức giận, trừng mắt nhìn nhân viên cửa hàng:

"Cái này cái gì mà cái này, nhanh đi, đắc tội với tôi cô gánh vác được sao?"

Nhân viên cửa hàng sợ dính líu, chạy đi gọi điện thoại tìm giám đốcnhanh như chớp.

Chờ lúc giám đốc đến, cô gáikia đã soi mói Nam Ưu Ưu từ đầu đến đuôi một lần, Nam Ưu Ưu chỉ nho nhãđứng đó không nói một lời.

Giám đốc rất nhanh đến đó, nghe nhân viên cửa hàng giải thích xong, lập tức hiểu chuyện gì đang xảy ra.

"Rất xin lỗi, vị tiểu thư này, chúng tôi đồng ý cho côquyền ưu tiên chọn mua trong quý tiếp theo. Hy vọng côcó thể bớt giận, nhường bộ quần áo này cho Nam tiểu thư."

Cửa hàng này, đương nhiên sẽ không xuất hiện giảm giá. Quyền ưu tiên chọn mua đối với một số tiểu thư, quý bàmà nói vẫn rất mê người.

Rất nhiều quần áo đều chỉ có giới hạn duy nhất một bộ, không mua được thì thế nào cũng không mua được. Mà thường đồ tốt nhất đều bị người có quyền ưu tiên chọn mua mất.

Người phụ nữ đánh giá một chút, có chút động lòng nhưng lại không muốn cứ bỏ vậy, cô ta cắn cắn răng:

“Vậy không được, bộ quần áo này là tôi nhìn thấy trước.”

Giám đốc không ngờquyền ưu tiên chọn mua,cũng không thể khiến người phụ nữ kia nhường lại.

Nam Ưu Ưu đợi lâu như vậy, cuối cùng cũng lêntiếng, lấy thẻ đưa cho nhân viên cửa hàng:

"Tính tiền đi."

Nhân viên cửa hàng liếc mắt nhìn giám đốc, giám đốc đồng ý nên côvội nhận thẻ.

Người phụ nữ nhất thời nóng nảy:

"Các ngươi làm gì vậy? Các người muốn đắc tội với tôisao?"

"Chị gái, cô xé quần áo đó đi, dù sao cũng không phải là cô không mua nổi, đồ bản thânkhông có được,thà phá hủycũng không để lại cho người khác."

Bên tai cô gái kiađột nhiên vang lên giọng nói dễ nghe, cô ta bỗng dưng quay đầu lại.Không hề đề phòngđối mặt với một đôi mắttrong suốt, đáy mắt dâng lênchút ý cười, người hiền lành dịu dàng.

"Nguyễn Ly!"

Nam Ưu Ưu vừa thấy Minh Thù, thì có chút không giữ được hình tượng đoan trang.

Minh Thù vội nói: "Nam tiểu thư, cao quý nhonhã, tuyệt đối đừng nóng giận, bình tĩnh."

Nam Ưu Ưu suýt chút nữa phun một ngụm máu ra ngoài. Thấy Nguyễn Ly là tức giận, vậy mà cô ta còn dám cười tủm tỉm bảo mình đừng nóng giận.

Lúc này mới càng tức giận hơn.Có lẽ người phụ nữ hiểu được, cô gái này cũng có mâu thuẫnvới cô gáiđối diện kia.

Minh Thù lại hỏi: "Chị gái, cô xé hay không xé?"

Người phụ nữưỡn ngực lên, dũng cảm nói: "Xé!"

Cô ta giậtlấy trangphục trong tay nhân viên cửa hàng, vào tay liền xéchất liệu không tệ, chị gái xé có chút phí sức.

Bên cạnh đột nhiên xuất hiện một cây kéo.

Người phụ nữkhông chút suy nghĩ, quả quyết lấy kéo cắt bỏ "soàn soạt".

Minh Thù đưakéo cực kỳ nhanh, hình như đã sớm chuẩn bị, nhân viên cửa hàng và giám đốc không kịp ngăn cản, chỉ có thể trợn mắt há mồm nhìn.

Cắt xong quần áo, người phụ nữvứt quần áo rách rưới lên người Nam Ưu Ưu, nâng cằmliếc giám đốc:

"Bây giờ các người còn muốn bán cho cô ta không?"

Giám đốc: "..."

Trải qua nhiều chuyện, cũng chưa từng thấy hành động nào khiến người ta ngạt thở như vậy.

Hắn theo bản năng nhìn Minh Thù đột nhiên xông ra, đây là tiểu thư nhà nào, đập phá quán à? Có cần báo cảnh sát trước không?

Nam Ưu Ưu nhìn quần áo không còn hình dạng nằm trên đất, cắn răng, đôi mắt đẹp trừng Minh Thù:

"Nguyễn Ly, cô cứ muốn gây khó dễ với tôi?"

Minh Thù gật đầu: "Ừ ừ, đúng."

Nam Ưu Ưu: "..."

Cứ thừa nhận như vậy sao? Một chút cũng không che giấu? Cô rốt cuộc muốn làm gì?

Nhân viên cửa hàng run rẩy:

"Giám đốc, làm sao bây giờ?"

"Cung đấu" của các bà hoàngthật khủng khiếp.

Giám đốc cũng lạnh run, âm thầm lau mồ hôi:

"Tôi cũng không biết... Cứ quan sát đã."

Ba người phụ nữ, một sân khấu, bọn họ chỉ là binh lính, không chen vào chiến tranh của các bà hoàng.

"Sao vậy?"

Thẩm Viễn Chiêu từ bên ngoài đi vào, mặt lạnh lùng nhìn không ra cảm xúc.

Đôi mắt cô gái kialiền sáng lên, vẻ đẹp của Thẩm Viễn Chiêu làm cho cô tachoáng váng,nhưng sau đó mặt cô ta có hơi biến sắc.

Thẩm Viễn Chiêu...

Người phụ nữ này và Thẩm Viễn Chiêu có quan hệ gì?

Trong cái vòng trònnày, không ai không biết hắn.

Nam Ưu Ưu cắnmôi dưới, thu lại ý hận dần dần hiện lên trong mắt:

"Thẩm tổng."

Dường như Thẩm Viễn Chiêu bất mãn với xưng hô của Nam Ưu Ưu, nhưng không nói nhiều.

Ánh mắt của hắn rơi vào Minh Thù và người phụ nữxé quần áo, lạnh như băng hỏi:

"Nguyễn tiểu thư, sao cô lại ở chỗ này?"

Minh Thù hừ cười: "Vì sao tôi không thể ở đây, nhà anh mở sao?"

Đôi mắt Thẩm Viễn Chiêu híp lại, giọng điệu lạnh hơn:

"Ưu Ưu đắc tội với cô sao?"

Nguyễn Ly này... Còn chưa tìm cô ta tính sổ chuyện lúc trước, cô ta còn dám xuất hiện trước mặt mình.

Minh Thù cười vô tội:

"Không có, tôi chỉ đi ngang qua."Thuận tiện kéo giá trị thù hận thôi.

"Đi ngang qua?"

Thẩm Viễn Chiêu rõ ràng không tin.

"Thẩm tổng, không liên quan đến tôi, là cô ta bảo tôicắt bỏ quần áo, đều là chủ ý của cô ta."

Chị gáixé quần áo đột nhiên bước ra, trực tiếp đẩy tội cho Minh Thù.

Có người có thể đắc tội, có người tuyệt đối không thể đắc tội. Đối với việc cô gái kiađột nhiên đẩy tội cho mình, Minh Thù không hề tức giận.

Cô nhìn đầu ngón tay của mình, giọng nói nhẹ nhàng chậm rãi:

"Tôi chỉ cho cô một đề nghị, cô không nghe tôi thìchẳng lẽ tôi còn có thể nắm tay cô bắt cô cắt sao? Nói chuyện cũng phạm pháp sao?"

"Cô..."

Chị gái kia trừng mắt vớiMinh Thù, cố hết sức lựccắt đứt quan hệ với Minh Thù:

"Thẩm tổng, thực sự không liên quan đến tôi, đều là cô ta bla bla bla..."

"Thẩm tổng, chuyện là như vậy..."

Giám đốc sợ Thẩm Viễn Chiêu giận lây, vội vàng kể lại sự tình một lần nữa.

Từ khi Thẩm Viễn Chiêu xuất hiện, Nam Ưu Ưu không nói dù chỉ một câu, nhưng vẻ mặt mang theo chút oan ức, im lặng còn tác dụng hơn lên tiếng.

Hay cho một đóa hoa Bạch Liên xinh đẹp.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 182: Cầu Cưới Thiên Kim (15)

Ánh mắt Thẩm Viễn Chiêu rơi trên người Minh Thù, có nghiên cứu và xem xét.

"Thế nào, muốn đánh nhau sao?"

Minh Thù nhướng mày cười khẽ, ý khiêu khích rõ ràng:

"Đến đây."

"Tôikhông đánh phụ nữ."

Thân là tổng tài, cho dù không thích một người thế nào, phong độnên cóvẫn phải có, không thể ném thân phận đi, để cho người khác nắmgiữ biến thành tiêuđề câu chuyện.

"Vậy anh đừng xem tôi là phụ nữ."

Trẫm không ngại.

Thật đó.

Đến đây đi.

Đánh nhau.

Khóc thua.

Thẩm Viễn Chiêu: "..."

Trong không khí áp lực đến lạ lùng. Một lúc sau,Thẩm Viễn Chiêu mới mở miệng:

"Nguyễn tiểu thư vì Tần tổng, tình nguyệntới công ty nằm vùng, không ngờ tình cảmcủa Nguyễn tiểu thư và Tần tổng tốt như vậy."

"Lời có thể nói lung tung... À không phải, lời không thể nói lung tung. Tôi đến công ty,chả có cọng lông quan hệ nàovới Tần Triệt."

Đừng chuyện gì cũng kéo lên trên người Tần Triệt.

Tất nhiên, Thẩm Viễn Chiêu không tin:

"Vậy xin hỏi vì sao Nguyễn tiểu thư phải đến công ty tôi làm việc?"

Minh Thù ra vẻ đương nhiên: "Thực tập, nếu không thì đến công ty nhà anh ăn cơm à? Tuy rằng, cơm nhà ăn của công ty anh cũng không tệ lắm."

Thẩm Viễn Chiêu cười lạnh: "Cô thân là người thừa kế Nguyễn thị,còncần đến công ty tôithực tập sao? Nguyễn tiểu thư nói lời này thì ai tin."

"Cô ta thân là tiểu thư Nam gia cũng không phải thực tậpở công ty anhsao?"

Minh Thù hất cằm về phía Nam Ưu Ưu: "Sao tôi lại không thể đến chứ?"

Nam Ưu Ưu âm thầm trừng mắt nhìn Minh Thù, lúc này lại kéo theo mình làm gì, có bệnh sao?

Thẩm Viễn Chiêu nhìn Nam Ưu Ưu, nói thay cô ta:

"Ưu Ưu và tôiquen biết từ nhỏ, cô ấy thực tậpở công ty tôivà cô ở công ty tôi,hoàn toàn là hai chuyện khác nhau."

[Ký chủ, cô không cần giải thích, cô cứ để hắn nghĩ cô đi nằm vùng là được, giá trị thù hận bắt đến tay rồi. Gánh tội như vậycũngcó điểmtốt.]

Minh Thù: "..."

Hệ thống đang khuyên ta nghĩa hiệp gánh tội sao? Trẫm cũng chưa từng thấy qua hệ thống nào như vậy.

"Được rồi, vậy coi như anh nói là thật đi, tôi nằm vùngở công ty anh, anh muốn thế nào?"

Nằm vùng mà thôi, công tynhà nàokhông có.Thứ nhất cô không bán đứng công ty, thứ hai không lấy thứ gì của công ty. Dưới tình huống này, Thẩm Viễn Chiêu không có bất kỳ bằng chứngnào, thì có thể làm gì cô chứ? Cùng lắm thì tìm người trùm bao tải đánh cô thôi.

Không sợ hãi mà!

Thẩm Viễn Chiêu: "..."

Cô thật đúng là dám thừa nhận.

Ai cho cô can đảm đó.

Cô đúngthật cũng dám thừa nhận.

"Nguyễn tiểu thư, chờ đó, chúng ta tranhđua so tài thử xem."

Chuyện Joseph tiên sinh, hắn sẽ không quên. Chuyện của Nam Ưu Ưu, hắn cũng nhớ kỹ.

"Xin lỗi nhé, tôi ở phía trước chờ anh. Thẩm tổng phải nỗ lực đuổi theo, phân cao thấp với tôi nhé."

Minh Thù mỉm cười, ánh mắt kiêu ngạo đầy tự tin.

Thẩm Viễn Chiêu suýt chút nữa tức đến bật cười. Lăn lộn trên thương trường nhiều năm như vậy, dù cho là người đứng trên đỉnh kim tự tháp cũng không dám nói lời như vậy.

"Nguyễn tiểu thư, một người quá mức ngông cuồngtự phụsẽ bị thua thiệt."

"Thua thiệt cũng là phúc mà."

"..."

Thực sự là nóichuyện không nổi nữa. Thẩm Viễn Chiêu hừ lạnh:

"Chúng ta cứ chờ xem."

Hắn nhanh chóngkéo Nam Ưu Ưu bỏ đi.

Minh Thù vẫy tayở phía sau: "Thẩm tổng đi cẩn thận kẻo ngã."

Nam Ưu Ưu có chút mùmịt, cứ như vậy mà đi sao? Không đòicông bằng cho mình sao?

Thẩm Viễn Chiêu bị Minh Thù chọc cho tức đến muốn mổ bụng, thìlàm sao còn để ý đến nguyên nhân ban đầu nữa.

Nam Ưu Ưu sợ sụp đổ hình tượng mình vất vả mới dựng nên, đương nhiên cũng không dám gây sự đòi Minh Thù xin lỗi gì nữa, nhịn uất ức bị Thẩm Viễn Chiêu kéo đi, mắng Minh Thù một trận trong lòng.

Hai người kia vừa đi, không khí trong cửa hàng bớt đi áp lực.

Người phụ nữphản bộiđứng yên,mặt đỏ tới mang tai, không biết nên làm gì.Cô ta cẩn thận nhìn Minh Thù.

Ánh mắt Minh Thù bỗng rơi trên người cô ta, nụ cười trên môi không thay đổi chút nào:

"Chị gái, trả tiền nhé."

Sau lưng chị gáitoát mồ hôi lạnh, không dám nói một chữ nào. Đây là ai mà ngay cả Thẩm tổng cũng dám chọc? Giám đốc và cô gái kia cóchung mộtsuy nghĩ như thế.

Đây là ai vậy?

...

"Anh có thể đừng đi theo không?"

Minh Thù bị Tần Triệt làm phiền. Hắn là một tổng tài, dù cho mất trí nhớ cũng không thể rảnh rỗi như vậy chứ.

"Em là bạn gái tôi, vì sao tôikhông thể đi theo em chứ?"

Tần Triệt nhấn mạnh hai chữ bạn gái.

Ai là bạn gái ngươi?Ai?Trẫm không phải!

Muốn Trẫm nói bao nhiêu lần đây? Nghe không hiểu tiếng người hay sao?

Không kéo được giá trị thù hận,còn khiến mình tức giận như vậy, không được!

Minh Thù hít sâu một hơi, xoay ngườimỉm cười:

"Anh, anh biết thời xưa yêu đương cấm kỵsẽ bị thế nào không?"

"Không biết."

Tần Triệt nhanh chóng trả lời: "Thế nhưng, tôi biếtbây giờ không phải thời xưa."

Minh Thù: "..."

Minh Thù quay đầu tiếp tục đi về phía trước, vẫn nghĩ biện pháp nhằm kéo giá trị thù hận.

Lúc Minh Thù xoay người,khóe miệng Tần Triệt lộ ra một nụ cười đắc ý, cũng nói theo đuổi theo phụ nữ nhất định phải mặt dày.

"Lúc nãy,trong cửa hàng em nói chuyện gì với Thẩm Viễn Chiêu vậy?"

Tần Triệt đi bên cạnh Minh Thù, yếu ớt giúp cô ngăn cản dòng người.

"Nói chuyện yêu đương."

Trong giọng nói Tần Triệt không nhịn được châm chọc: "Hai ngườigiương cung bạt kiếm,nói chuyện yêu đương sao?"

Tuy hắn không đi vào, nhưng có thể hiểu một số việc.

"Tiểu tam và tiểu tứ gặp mặt, khẳng định phải ầm ĩ."

Tiểu tam, tiểu tứ?

Cô và Nam Ưu Ưu? Hay là Nam Ưu Ưu và người phụ nữ kia.

Tần Triệt hơi nghi ngờ: "Ai là vợ cả?"

Minh Thù bỏ thịt viên vào miệng: "Sao em biết được."

Minh Thù còn chưa nói hết, thì nhìn thấy Giang Đóa và Nam Ưu Ưu vừa khéo đụng nhau.

Trà sữa trong tay Giang Đóa ngoài ý muốn,hắt trên người Nam

Ưu Ưu.

Âm mưu, âm mưu, âm mưu.

Minh Thù mở ra xem hình thức phim, âm mưu được lòng người, phải xem.

Ban đầu, Thẩm Viễn Chiêu không thấy rõ người, nênvươn tay đẩy Giang Đóa. Sau đó,nhanh chóng cởi áo khoác khoác lên người Nam Ưu Ưu, ngăn lại trangphục bị trà sữa thấm ướt.

Giang Đóa bị đẩy, thân thể lung layngã nhào trên đất, trà sữa cũng đổ tung tóe.

"Giang Đóa..."

Thẩm Viễn Chiêu cau mày nhìn Giang Đóa:

"Cô làm gì vậy?"

"Xin lỗi... Tôi không cố ý."

Giang Đóa không dám nhìn Thẩm Viễn Chiêu.

"Không cố ý, mỗi lần cô đều không cố ý, cô không thể làm chuyện gì cẩn thận chút sao?"

Thẩm Viễn Chiêu hơi tức giận.

Trước đây, không biết tại sao hắn lại nghĩ bộ dạng lóng nga lóng ngóng của cô thật đáng yêu. Bây giờ nghĩlại mỗi lần Giang Đóa phạm sai lầm, thìmình toàn gặp chuyện rắc rối.

"Xin lỗi..."

"Thẩm tổng, em về trước thay quần áo."

Nam Ưu Ưu không có ý truy cứu, cô ta thấp giọng nói với

Thẩm Viễn Chiêu một tiếng chuẩn bị đi.

Thẩm Viễn Chiêu kéo cô ta lại, tay vòng qua eo: "Tôiđưa em về."

Dường như Nam Ưu Ưu muốn nói gì đó,nhưng cuối cùng cắn môi không lên tiếng.

Giang Đóa nhìn Thẩm Viễn Chiêu và Nam Ưu Ưu rời đi, không biết là khổ sở hay gì khác, trái tim đau một trậncô cố nén mới không bật khóc.

Người đi ngang qua chỉ trỏ cô, cả người Giang Đóa phát lạnh, có một cảm giác như bị toàn thế giới vứt bỏ.

"Sao lại đi không cẩnthận vậy."

Trước mặt có người ngồi xổm xuống hỏi:

"Té ngã chỗ nào rồi?"

Giang Đóa nhìn người trước mặt, mắt chợt đỏ lên: "Tiểu Ly..."

"Khóc cái gì chứ?"

Minh Thù kéo nữ chính đại nhân đứng dậy: "Không phải chỉ té một chút thôi sao, đi, mời cậu ăn."

Giang Đóa nhất thời không nhịn đượcmỉm cười.

Không biết tại sao, lúc nhìn thấy tiểu Ly nói ăn, đôi mắtấylấp lánh, cô ta cảm thấy đáy lòng ấm áp.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 183: Cầu Cưới Thiên Kim (16)

Cửa hàng bánh ngọt.

Tần Triệt và vệ sĩ của hắn ngồi trong gócnhìn chằm chằm một bàn bên cạnh, trong lòngđều có câukhông biết có nên nói hay không.

"Ngươi nói cho ta biết, cô ấy thực sự thích đàn ông sao?" Tần Triệt hỏi hệ thống.

[Cửu thiếu, dù cho cô ấy không thích đàn ông,thì cậucũng phải làm cô ấy thích đàn ông.]

"Ta giết cô ấyđược không?"

Hệ thống im lặngmột lúc lâu rồi nói.

[Cửu thiếu cố lên.]

Tần Triệt nghe ra hệ thống khinh thườngcàng tức giận.

Ta cũng không tin,không giết chết cô ấy được.

Chờ lão tử cóđược sự tin tưởngcủa cô,talại nghĩ biện pháp.

Ta quả là thiên tài. Ha ha ha.

[...]Cửu thiếu e không phải là ngốc chứ.

Vệ sĩ: "..."

Thiếu gia nhìnqua thật kỳ lạ.

Minh Thù đưa Giang Đóa trở về, có lẽ là Minh Thù cùng Giang Đóa ăn uống vui vẻ, Giang Đóa trông cũng không khổ sở như trước nữa.

"Quả nhiên ăn một bữa, tâm trạng tốt hơn nhiều."

Giang Đóa duỗi người một cái: "Cảm ơn cậu, Tiểu Ly."

"Có thời gian rảnh, làm đồ ăn cho tớ là được."

Đều là đồ tham ăn, Giang Đóa nháy mắt đã hiểu:

"Cuối tuần đến nhà tớ."

"Được, lên đi."

Giang Đóa nhìn xe ở xa xa, cô không phải rất rành về xe, nhưng cái nhãn hiệu xe này Thẩm Viễn Chiêu cũng có một chiếc, chỉ là màu sắc và kiểu dáng hơi khác.

Cô nghe nói nhãn hiệu xe nàyít nhất cũng phải ba trăm vạn. Thì ra nhà Tiểu Ly có tiền như vậy.

Giang Đóa lắc đầu, thở một hơi: "Vậy tớ lên đây."

Minh Thù vẫy tay.

...

Chờ đến khi Giang Đóa đi không thấy bóng dáng, Minh Thù mới chậm rãi quay về mở cửa xe đi lên.

Tần Triệt đang gọi điện thoại, trực tiếp ra hiệu vệ sĩ lái xe. Minh Thù ngáp ngáp, dựa lưng vào ghế nghỉ ngơi.

"Mệt quá."

Tần Triệt cúp điện thoại, nghiêng đầu qua bên Minh Thù:

"Cho tôidựa một chút."

Minh Thù đẩy hắn: "Cút."

"Tôicòn là bệnh nhân,sao em có thể bảo tôicút?"

Hai tay Tần Triệt trực tiếp ôm lấy Minh Thù:

"Hơn nữa đây là xe tôi."

"Có tin đánh anh tàn phế không?"

Minh Thù quay đầu, lộ ra nụ cười ấm áp.

"Em đánh đi, dù sao tàn phế thìem phải chăm sóc tôicả đời."

Tần Triệt ngẩng đầu đưa mặt tới.

Tần Triệt nghĩdựa theo kịch bản lúc này, phải có chút ngoài ý muốn, sau này mới có thể thân thiết. Nói không chừng sau này cô thích hắn.

Hiển hiên là hắn nghĩ nhiều.

Tần Triệt bị Minh Thù vô tình đạp sang một bên, dao nhỏ sáng loáng hoàn toàn không cho hắn cơ hội đến gần.

Tần Triệt thừa dịp Minh Thù không để ýhung tợn trừng cô, chỉnh sửa quần áo ngồi ngay ngắn. Người đanh đá vừa nãy, tuyệt đối không phải là hắn.

...

"Thiếu gia, tiểu thưđến rồi."

Vệ sĩ mở cửa xe, Tần Triệt xuống xe trước, tự mình mở cửa cho Minh Thù.

Minh Thù liếc mắt nhìn thấy khách sạn lộng lẫy,cách đó không xacực kỳ náo nhiệt. Cô vẫn ngồi không nhúc nhích.

Tần Triệt đưa tay đến mệt, hắn chuyểnánh mắt xuống:

"Xuống xe."

"Em phải về nhà."

"Đợi lát nữa rồi về."

Tần Triệt cảm thấy có người nhìn sang bên này: "Nhanh xuống xe."

"Không đi."

Ai cho hắn cái quyền đưa trẫm đến tham gia tiệc không rõ này chứ?

Giọng nói Tần Triệt khẽ đổi, không hề có áp lực mà châm cọc:

"Thẩm Viễn Chiêu ở đây, thật sự em không vào sao?"

Thẩm Viễn Chiêu.

Nam Ưu Ưu khẳng định cũng ở đây.

Minh Thù nâng làn váy xuống xe, Tần Triệt thở phào, nhưng chợt nghĩ tớikhông phải là cô thích Thẩm Viễn Chiêu rồichứ?

Quả nhiên vẫn phải giết chết.

Chuyện tấn công chiếm tình cảmnày, không thích hợp với hắn.

"Anh, anh đangsuy nghĩ gì vậy?"

Minh Thù đột nhiên lại gần, Tần Triệt bị dọa giật mình, có chút hoảng hốt:

"Không có gì."

Ánh sáng mờ nhạt bao phủ thân hình hai người, có hơi chúthuyền ảo.

Trên gương mặt gần trong gang tấc, dường nhưkhông có chút tỳ vết nào, tinh tếnhư sứ trắngtrong tủ pha lê, nâng niu trong lòng bàn tay cũng sợ bể nát.

Đôi mắt trong trẻo như suối nước, trừng trừng nhìn lấy hắn. NhịptimTần Triệtchợt có chút không theo quy luật.

"Không có gì?"

Minh Thù có chút nghi ngờ,cô cũng không xác định vừa rồi có phải là ảo giác hay không, nhìn chằm chằm Tần Triệt một lúclâu, chậm rãi nói:

"Vậy là tốt nhất."

Minh Thù rời khỏi, không khí trước mặt bắt đầu thoáng mát. Tần Triệt hít sâu một hơi, hắn đưa tay sờ sờ ngực,cũng không thấy có gì khácthường. Khẳng định là bị dọa thấy ảo giác.

...

Khách sạn tổ chức đấu giá từ thiện, trước tiên Tần Triệt dẫn Minh Thù thay một bộ quần áo, lúc sau mới đi vào phòng đấu giá.

Thẩm Viễn Chiêu và Nam Ưu Ưu quả nhiên ở đây, hôm nay Nam Ưu Ưu mua lễ phục, đoánchừng cũng vì hội đấu giá bây giờ.

Cũng không biết là tình cờhay chủ trìcố ý sắp xếp,màMinh Thù và Tần Triệt ngồi bên cạnh nhau.

"Tần tổng."

Một lão tổng bên cạnh Thẩm Viễn Chiêu chào hỏi Tần Triệt:

"Đã lâu không gặp."

Tần Triệt trưng ra bộ dạng "mắt chó coi thường người khác", nhếch miệng cong lên châm chọc:

"Không phải tuần trước mới gặp sao?Trí nhớ Thái tổng kém như vậy?"

"À, đúng đúng đúng, đã gặp qua."

Thái tổng chợt gật đầuxin lỗi: "Bận quákhông nhớ được, không nhớ được. Ha ha ha, Tần tổng đừngtrách."

Thẩm Viễn Chiêu thấy có chútkỳ lạ trong lòng, không phải nói hắn mất trí nhớ rồi sao?

Bộ dạng này không giống mất trí nhớ...

Chuyện Tần Triệt mất trí nhớ cũng không dám truyền ra ngoài, thậm chí còn phải giấu. Trong công ty cũng chỉ có thành viên cấp cao mới biết, không thể để người ngoài biết hắn mất trí nhớ.

Đương nhiên là có người vẫn có thể biết từ những nguồn khác.

Liên tục có người qua chào hỏi, từng người bị Tần Triệt chế nhạo quay đi. Đoán chừng những người này ít nhiều gì đều nhận được tin tức, nghe nói hắn xảy ra chuyện mất trí nhớ nên đến tìm hiểu.

"Tần tổng, vị này là..."

Có người chú ý đến Minh Thù.

"Tôi..."

"Bạn gái tôi."

Tần Triệt giành trả lời trước mặt Minh Thù, hơi cảnh cáo:

"Không nên nhìn thì đừng nhìn."

Minh Thù nghĩ đến mình nhận được hai triệunên không sửa lời Tần Triệt.

Người đó không thể tin nổi, Tần Triệt bí mậtcó bạn gái rồi?

Ngày hôm nay, mặt trời mọc phía Tây à?

Hắn nhanh chóng chuyểnánhmắt, cười theo:

"Chúc mừng Tầntổng, bạn gái nhỏ và Tần tổng quả thực là một đôi trời đất tạonên, không biết lúc nào mới có thể uống rượu mừng của Tần tổng đây?"

Dù cho lúc này Minh Thù là kẻ xấu xí, bọn họ cũng phải trái lương tâm mà khen cô đẹp. Đây là lời xã giao.

"Lúcnên uống, tự nhiên có thể uống."

"Đó là đương nhiên, đó là đương nhiên..."

Chờ những người này tản ra, Tần Triệt mới dẫn Minh Thù vào vị trí ngồi.

"Thẩm tổng, Nam tiểu thư, lại gặp mặt rồi, gặp được tôi có vui không?"

Minh Thù ra lời khiêu khích đối tượng nhiệm vụ.

"Ha..."

Nam Ưu Ưu chỉ cười một tiếng, không tiếp lời.

Gặp được Minh Thù có thể vui vẻ?

Nhưng trong lúc này, cô ta cũng không muốnvì Minh Thù mà tạo ra chuyện cười.

Thẩm Viễn Chiêu vững như núi Thái Sơn, ý nghĩ không rõ nói:

"Thì ra Nguyễn tiểu thư và Tần tổng là quan hệ này."

Trong lòng Minh Thù hiểu rõ, hắn biết quan hệ của cô và Tần gia là gì.

Cũng không có gì kỳ lạ, dù sao người ta là nam chính lấy thúng úp voi. Minh Thù vốn ngồi cạnh Thẩm Viễn Chiêu, Tần Triệt nghe Thẩm Viễn Chiêu nói thế liềnđỡ eo Minh Thù:

"Thẩm tổng, nói chuyện với người của tôi nể mặtmột chút."

"Người của cậu?"

Thẩm Viễn Chiêu nhướng mày: "Khẩu vị Tần tổng rất đặc biệt."

Ánh mắt Tần Triệt lạnh lẽo: "Khẩu vị đặc biệt cũng không có gì không tốt, tôithích là được rồi."

Giữa Thẩm Viễn Chiêu và Tần Triệt có một khí thếvô hình va chạm, người xung quanh cũng không dám thở mạnh. Thật muốn đổi chỗ mà.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 184: Cầu Cưới Thiên Kim (17)

Chiến trường vô hình của hai người, mãi tậnđến khi chủ trìlên sân khấu đọc diễn văn mới kết thúc.

"Anh không cảm thấy anh ta không có ý tốt sao?"

Minh Thù nói với Tần Triệt.

Thẩm Viễn Chiêu nói mấy câu hẳn là có dụng ý khác.

"Em cướp đi cơ hộihợp tác với Joseph, hắn lại nghĩ em là do tôiphái đến nằm vùng, em nghĩ hắn sẽ có ý tốt sao?"

Vẻ mặtTần Triệt châm chọc nhìn về phía trước.

"Vậy anh sai rồi, hắn đang nghĩ cách đối phó hai chúng ta như thế nào?"

Bọn họ giờ đều là kẻ thù của nam chính, là con châu chấu cùng trên sợi dây thừng.

Tần Triệt tự hỏi một lúc: "Hắn không đụng được Nguyễn thị, bên kia không phải địa bàn của hắn. Hơn nữa Nguyễn thị cũng không phải dễ chơi. Khả năng mua hung thủ giết người,vàtạo ra chuyện ngoài ý muốn tương đối lớn."

Minh Thù: "..."

Người ta là nhân vật nam chính, sao có thể làm chuyện này?

"Anh bình thường đều làm như vậy?"

Nói lưu loát như thế, vừa nhìn là biết kẻ phạm tội thường xuyên.

"Tôi cần phải mua hung thủ giết người?" Tần Triệt hỏi lại.

Người đi đườngngồi phía sau: "..."

Tôi đã nghe được rồi nhé!

Các người muốn mua hung thủ giết ai?

"Khó nói."

Nụ cười Minh Thù có vài phần quái lạ:

"Chuyện lần trước anh thực sự không định giải thích với em sao?"

Bắp thịt cả người Tần Triệt căng thẳng.

Dựa theo thân thể nóng rực, miệngcười tủm tỉm:

"Anh không mất trí nhớ."

Tần Triệt đưa tay ôm eo Minh Thù, hơi dùng sức ngăn lạikhông cho cô rời đi, thấp giọng châm chọc:

"Tôiđây có nên diệt khẩu không, em gái thân yêu của tôi?"

"Vậy cũng không cần, đối với chuyện anh có mất trí nhớ hay không thì em cũngkhông hứng thú."

Trẫm chỉ quan tâm giá trị thù hận thôi. Ngươi hận ta một lần là đủ rồi.

Tần Triệt nhìn cô, cô và hắn ngồi rất sát nhau, hai tay đặt trước người, tư thế thả lỏngcũng không có cảnh giác. Ngón tay đặt ở nơi đótừng chút từng chút nóng lên.

Hắn buông Minh Thù ra: "Trở về rồi nói."

Minh Thù lấy trong túi hắn một gói kẹo nhỏ, ném hai viên vào miệng.

Tần Triệt: "..."

Cô bỏ lúc nào?

Đồ tham ăn này.

Tần Triệt có chút thất thần, đầu ngón tay dường như còn vương lại độ ấm của cô.

Rất kỳ lạ.

Bộ dạng tham ăn của côcho hắn một cảm giác rất quen thuộc.

"Ba mươi lămvạn."

Ba mươi lămvạn làmTần Triệt thoát khỏi thất thần, hắn theo bản năng nhìn lên trên sân khấu. Đâylà một bộ tranh, giới thiệu nói là tác phẩmcủa một vị đại sư.

Nhìn phương hướng người chủ trì đấu giá thìhình như là ngườibên cạnh hắn.

"Em mua cái này làm gì?"

Tần Triệt quay đầu, bất lựctrong lòng, trông cô không giống như một người văn hóa.

"Tiêu tiền của anh."

Phá của mà.

Tần Triệt chợt hiểu ra, cô giơ thẻ bài của hắn.Tần Triệt không nhịn được co rút khóe miệng, hình thức rác thải chửi thềmở ra.

Được thôi!

Xem tiền của hắn như nước chảy hoa trôi, hắn kiếm tiền không mệt mỏi sao? Tức chết lão tử mất.

"Ba mươi sáuvạn."

Nam Ưu Ưu giơ thẻ bài, người dẫn chương trìnhphía trênkêu giá.Cô ta bỏ qua Thẩm Viễn Chiêu ở giữa,nhìn về phía Minh Thù, đáy mắt giấu giếm khiêu khích.

Minh Thù nhai kẹo, tiếp tục giơ thẻ bài.

"Ba mươi bảyvạn."

"Ba mươi támvạn."

"Ba mươi chínvạn."

"Bốn mươivạn."

Dường như, Nam Ưu Ưu đang đấu đácùng Minh Thù, Minh Thù giơ thẻcô ta cũng giơ. Minh Thù vốn là muốn phá sập nhà Tần Triệt, tự nhiên vui vẻ để Nam Ưu Ưu giúp cô tăng giá.

Cuối cùng, bức tranh vốn chỉ có ba mươivạn lại bị Nam Ưu Ưu và Minh Thù tăng đến năm mươivạn.

Bất kểlà đồ vật gì tiếp theo, chỉ cần Nam Ưu Ưu giơ thẻ bài, giá sau cùngđều cao hơn giá ban đầu rất nhiều.

Nam Ưu Ưu có chút tức giận,nhưng tiền trên tay cô tathật không có nhiều như vậy, không bướng bỉnh bằng Minh Thù.

Minh Thù thấy Nam Ưu Ưu tức giậnthì càng dốc sức phá sản. Tần Triệt đỡ tránkhông muốn nhìn Minh Thù ở bên cạnh.

Nhìn cô tiêu tiền như thế, đoánchừng không bao lâu Tần gia cũng sẽ bị phá sản.

"Được, vật đấu giá từ thiện cuối cùng là đĩa sứ hình rồng thời Thanh Hoa, vật cá nhân của Trương lão tiên sinh, giá quy định một trămvạn."

Lời vừa nói ra, phía dưới yên lặng một lúc.

Đùng nói đĩa sứ hình rồng Thanh Hoa này đáng giá bao nhiêu tiền, chỉ cần bốn chữ Trương lão tiên sinh này thì những doanh nhân xem trò vui phía dướiđều tỉnh táo tinh thần.

"Một trăm hai mươivạn."

Rất nhanh có người trực tiếp kêu giá, bắt đầu đã tăng lên hai mươi vạn.

"Một trăm ba mươivạn."

"Một trăm năm mươivạn."

Phía sau liên tục có giọng nói vang lên, chỉ vài phút, đột phá lên hai trămvạn, tiếp tục tăng lên cao.

Đương nhiên,Minh Thù hiểu những người này khẳng định không đến vì vật đấu giá,mà là chủ nhân vật đấu giá.

Trương lão giakiacó lýlịch như thế nào?

"Ngôi sao sáng trong giới thương gia, hắc bạch đều dính dáng, tất cả mọi người đều nể mặt."

Dường như, Tần Triệt biết Minh Thù suy nghĩ gì, nhẹ giọng giải thíchở bên tai cô.

Minh Thù nhìn vật đấu giá trên sân khấu. Sau khi kêu giá đến ba trămvạn, người giơ thẻ ít đi, chỉ có vài người đấu giá.

"Ba trăm hai mươivạn."

Sau khi kêu giá này, khung cảnh đột nhiên yên lặng, người dẫn chương trìnhbắt đầu đếm.

"Ba trăm hai mươivạn lần thứ nhất."

"Ba trăm hai mươi vạnlần thứ hai."

"Ba trăm hai mươivạn..."

"Ba trăm hai mươi lămvạn."

Người dẫn chương trình đổi đề tài: "Vị tiểu thư này ra giá ba trăm hai mươi lămvạn, còn ai ra giá cao hơn vị tiểu thư này không?"

Nam Ưu Ưu giơ thẻ, Minh Thù đương nhiên phải bắt đầu phá của.

Minh Thù lặng lẽ ra tiếng: "Ba trăm năm mươivạn."

Nam Ưu Ưu cắn răng: "Ba trăm năm mươi lămvạn."

"Ba trăm sáu mươivạn."

Giá cả tiếp tục đẩy lên, đến ba trăm tám mươi lămvạnthì ngừng.

Nam Ưu Ưu có hơi chần chừ, Thẩm Viễn Chiêu đột nhiên giơ thẻ của mình: "Bốn trămvạn."

Minh Thù nhìn Thẩm Viễn Chiêu, Thẩm Viễn Chiêu cũng đang nhìn cô, dường như muốn tiếp tục so cùng cô.

Ánh sáng ảm đạm của phòng đấu giálàm gương mặt Minh Thù mờ ảo không rõ, nhưng Thẩm Viễn Chiêu vẫn thấy rõ ý cười trong mắt cô.

Ánh sánh lấp lánh như ánh nắng, khiến người khác không thể dời mắt.

Cũng hiện ra sự kỳ lạ.

"Năm trămvạn!"

Tần Triệt: "..."

Giết hắn đi. Để lão tử đi chết đi!

Thẩm Viễn Chiêu nhíu mày: "Tần tổng để mặc cô ta quậy như vậy sao?"

Tần Triệt nhẫn nhịn nội tâm bùng nổ, nghiến răng nghiến lợi cưng chiều:

"Em ấy thích là được rồi."

Nam Ưu Ưu kéo tay Thẩm Viễn Chiêu, dường như có chút gấp:

"Thẩm tổng..."

"Năm trămvạn thành giao, chúc mừng Tần tiên sinh."

Người dẫn chương trìnhở trên kêu ba lần, sau khi không ai ra giá nữa thì giải quyết dứt khoát.

Nụ cười trên mặt người chủ trì đều kéo đến mang tai, số tiền của buổi đấu giá từ thiện năm nay cao hơn năm trước rất nhiều, tiền lương của bọn họtương ứngcũng rất khá.

Tần Triệt không cười nổi, hắn muốn tìm một chỗ bóp chết em gái thân yêu của hắn.

Người trên sân khấu đixuống, đèn phòng đấu giá dần sáng lên, chủ trìlên sân khấu:

"Thực sự năm nay hơi khác năm trước, vị khách chi tiền từ thiện nhiều nhất năm nay, sẽ đảm nhiệm đại sứtình yêu từ thiệnkỳ tiếp theo."

Người dẫn chương trình nói đến đây ngừng một chút, ánh sáng chiếu lên người Tần Triệt, giọng người dẫn chương trìnhlên cao:

"Chúc mừng Tần tiên sinh trở thành đại sứtình yêu từ thiệnnăm nay."

Người phía dưới ồ lên một trận.

Đại sứ tình yêu từ thiện không phải ai muốn làm thì làm được.

Vị trí này đại diện choZF, sẽ mang vài hạng mục ưu tiên cho công ty của đại sứ tình yêutừ thiện.

Cuối cùng,Minh Thù cũng biết tại sao Nam Ưu Ưu lại gấp như vậy, sáu tháng cuối năm có một hạng mục lớn, các công ty tranh nhau đến đầu rơi máu chảy, công ty Thẩm Viễn Chiêu cũng không ngoại lệ.

Nếu lấy được vị trí đại sứ tình yêutừ thiện, đó chính là chuyện ván đã đóng thuyền.

Nếu như cô ta có thể giúp được Thẩm Viễn Chiêu, Thẩm Viễn Chiêu còn không biết ơncô ta sao?

Dù cho Thẩm Viễn Chiêu không cần, Nam gia cũng có thể nâng cao một bước. Ây da, giá trị thù hận này quả là kéo đến quá tuyệt vời.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 185: Cầu Cưới Thiên Kim (18)

Tần Triệt không có chút hứng thú nào với đại sứ tình yêu từ thiện, chủ trìđể hắn lên sân khấu nói chuyện, hắn tùy tiện nói hai câu qua loa cho xong.

Sau trận đấu giá còn có tiệc rượu, Tần Triệt tức giận đuổi những người tiến đến hỏi thăm tin tức, vẻ mặt hơi châm chọc nhìn Minh Thù:

"Em xài nhiều tiền như vậy, chỉ vì mua một đại sứ tình yêu từ thiện vô dụng thế này?"

Đương nhiên, Tần Triệt biết đại sứ tình yêu từ thiện này có tác dụng gì,nhưng hắn cảm thấy cũng không cần thiết lắm.

Không thể mất hình tượng.

"Em cũng không biết có cái này."

Mặt Minh Thù ngây thơvô tội.

Cô thật sự không biết, chứ không phải nói dối.

Không còn cớ mất trí nhớ, Tần Triệt không thể tỏ thái độ với Minh Thù, chỉ có thể lộ ra "gương mặt nham hiểm, chế nhạo coi thường toàn nhân loại".

"Dùng tiền của tôi, dùng đến rất vui vẻ?"

"Đương nhiên."

Minh Thù chống cằm cười: "Mục tiêu của em chính là làm nhà anh phá sản."

Tần Triệt giật giật khóe miệng, bệnh thần kinh à.

"Tần gia phá sản đối với em có chỗ nào tốt?"

Nói như cô không phải một phần của Tần gia vậy.

"Đối với anh không có chỗ tốt, nhưng em rất hài lòng."

Tần Triệt nhíu mày, hắn suy nghĩ trong đầu một lúc. Theo lý thuyết, lúc trước hắn và em gái hờ này không gặp mặt nhiều lắm, hầu như chưa từng giao lưu gì, cô không thích mình như vậy.

"Dì Nguyễn gả cho bố tôi, đó là quyết định của bọn họ. Em không vui nên giận cá chém thớt tôi sao? Hay là em nghĩ tôi và bố tôi sẽ tham lam tài sản Nguyễn gia?"

Lời này của Tần Triệt không có chút nể mặt,không phải là hắn muốn nói thế, là thân thể này của hắn đã nói như vậy.

"Anh nghĩ thế nào chính là thế đó, anh vui vẻ là được rồi."

Minh Thù mím môi cười khẽ, cô cũng không hề để ý chuyện này.

Đoán sai rồi? Vậy cô ấy nhắm vào mình làm gì? Trước đây thân thể này đắc tội với cô ấy sao?

Hay là cô ấy cố ý để cho mình tưởng là đoán sai rồi.

"Nguyễn tiểu thư, Tần tổng, chúc mừng hai người."

Nam Ưu Ưu tươi cười khéo léo đi tới.

Thẩm Viễn Chiêu đứng ở xagiao lưu với người khác, dường như không chú ý đến bên này.

Minh Thù quan sát Nam Ưu Ưu, chọc tức cô ta thành như vậy mà cô ta còn qua đây chào hỏi sao? Kiểu gì cũng có bẫy.

Nam Ưu Ưu gọi phục vụ bên cạnh, tự mình đưa cho Minh Thù và Tần Triệt hai ly rượu đỏ:

"Không ngại uống một ly chứ?"

"Nếu như tôi nói ngại thì sao?"

Minh Thù không nhận.

Nữ chính giả cho đồ, không ăn không ăn không ăn!

Tần Triệt vốn định nhận, nhưng nghe Minh Thù nói thế cũng thu tay về. Tay Nam Ưu Ưu cứng đơ giữa không khí, một lúc lâu mới nói:

"Tôi chỉ chúc mừng cô và Tần tổng, lẽ nào điều này mà Nguyễn tiểu thư cũng không nhận sao?"

"Sợ cô bỏ thuốc."

Minh Thù nói tới quá mức thẳng thắn, khung cảnh vô cùng kỳ lạ.

Nam Ưu Ưu run tay một chút, nhanh chóng giận tái mặt:

"Nguyễn tiểu thư, không uống thì không uống, cô không cần nói xấu người khác như thế."

"Ồ. Khẩn trương cái gì? Chẳng lẽ là bỏ thuốc thật sao?"

Minh Thù ngăn cản cô ta bỏ ly rượu vào khay, nói thâm sâu:

"Cô dám uống thì tôi liền xin lỗi cô."

"Cô..."

Ly rượu kia đương nhiên có vấn đề, Nam Ưu Ưu nào dám uống.

"Không dám à? Chứng minh cô có tật giật mình."

Lão tử chỉ là tùy tiện thăm dò một chút, không ngờ vẫn thật sự có chuyện.

Cũng không biết bỏ thuốc gì.

Nhưng mà dựa theo tính chất, khẳng định không phải thuốc độc gì, cùng lắm là loại thuốc kia.

"Cô không có chứng cứ tùy tiện nói xấu tôi, Nguyễn tiểu thư, cô không cảm thấy quá đáng sao?"

Nam Ưu Ưu nỗ lực lảng sang chủ đề khác.

"Không cảm thấy."

Một người trước đây có mâu thuẫn với cô đột nhiên kính rượu cho cô, cho dù không có gì trong rượu, cũng có thể sẽ có mục đích khác, trẫm lại không ngu.

"Cô có thể uống. Uống xong thì biết tôi có nói xấucô hay không?"

"Nguyễn tiểu thư bảo tôi uống thì tôi phải uống sao? Dựa vào cái gì phải nghe lời cô chứ?"

"Không phải cô muốn chứng minh mình không bỏ thuốc sao?"

Nam Ưu Ưu: "..."

Tại sao cô ta phải chứng minh mình không bỏ thuốc, sự phát triển này thật giống như có chỗ nào không đúng.

"Nguyễn Ly, cô..."

Rượu trong tay Nam Ưu Ưu đột nhiên bị người khác lấy.

Cô ta lập tức ngừng câu chuyện, xoay đầu nhìn người bên cạnh.

Đôi mắt Nam Ưu Ưu mở to, cố gắng ngăn cản Thẩm Viễn Chiêu:

"Thẩm..."

Nhưng mà Thẩm Viễn Chiêu căn bản không cho cô ta cơ hội nói chuyện, uống một hơi hết sạch, lạnh mặt nhìn Minh Thù:

"Xin lỗi."

"Xin lỗi nhé."

Trên mặt Minh Thù mang nụ cười nói xin lỗi,nhưng bên trong không hề có chút áy náy.

Thẩm Viễn Chiêu nhìn về phía Tần Triệt, giọng nói cực kỳ không tốt:

"Tần Triệt, quản người của cậu cho tốt. Nếu không, chờ cô ta gặp rắc rối chọc người không nên chọc, thì hối hận đã trễ rồi."

Tần Triệt theo thói quen châm chọc: "Mặc kệ em ấy làm cái gì, thì tôi đều nguyện dọn dẹp mọi chuyệncho em ấy."

Trong lòng Minh Thù trợn trắng mắt, chuyệncủa cô thì tự cô sẽ dọn dẹp!

Ánh mắt âm u của Thẩm Viễn Chiêu chuyểnqua Minh Thù, kéo

Nam Ưu Ưu rời đi.

Đợi bọn họ đi xa, Minh Thù lập tức xách làn váy lên đi theo sau.

"Em đi làm gì?"

Tần Triệt khó hiểu nên đuổi theo Minh Thù.

"Đi tản bộ một chút."

Có lẽ có kịch hay để xem đây.

Thời điểm Minh Thù đi ra, xe của Thẩm Viễn Chiêu đúng lúc rời đi, Minh Thù lập tức vẫy một chiếc taxichuẩn bị đuổi theo.

Cô vừa mới mở cửa taxi, bên cạnh liền vang lên tiếng còi xe ầm ĩ. Xe Tần Triệt đứng đối diện.

Minh Thù không thèm để ý xe của hắn, tiến vào taxi,chỉ vào xe sắp biến mất:

"Lái xe, đuổi theo chiếc xe phía trước."

Tần Triệt tức đến đau dạ dày, hắn xuống xe ngăn cản taxi, nhanh chóng ngồi vào bên cạnh Minh Thù.

"Xe của tôi còn kém xe taxisao?"

Tần Triệt bắt đầu chế giễu.

Lái xe nhìn là biết hai người quen biết nhau nên cũng không hé răng.

"Chiếc xe kia của anh quá nổi bật. Anh sợ bọn họ không nhận ra anh à?"

Minh Thù cười đáp trở lại: "Anh, nhớ phải bổ sung thêm chỉ số thông minh nhé."

Tần Triệt: "..."

Mặc dù cảm thấy cô lại chửi hắn,nhưng hắn lại không nói ra lời phản bác.

Sư phụ taxiquả nhiên là lão tài xế, xe chạy không ngừng, sư phụ cũng không mất dấu.

Cảnh sắc xung quanh dần dần hoang vắng, sau cùng tài xế dừng trước một khu biệt thự:

"Cô ơi, nơi này tôi không thể đi vào."

Minh Thù lấy tiền đưa cho tài xế, rồi đi xuống xe.

Khu biệt thự xa hoa quản lý nghiêm ngặt, muốn từ cửa chính đi vào chính là nằm mơ.

"Em cầu xin tôi đi, tôi sẽ dẫn em đi vào."

Tần Triệt nhìn Minh Thù.

Minh Thù không hề nghĩ ngợi nũng nịu:

"Cầu xin anh trai."

Tần Triệt: "..."

Tự trọng con mẹ nóđâu rồi?

Tự trọng? Trẫm không có thứ này.

Đáy lòng Tần Triệt yên lặng mấy lần,không thể phá vỡ hình tượng, dẫn theo Minh Thù đi đến tiểu khu.

Bên an ninh tiểu khu thấy Tần Triệt đi tới có chút kỳ lạ, người ở đây ra vào đều không phải xe vào xe ra hay sao? Nhưng nhìn hắn quẹt thẻ vào cửa, an ninh liếc nhìn tên hiển thị phía trên cũng không hỏisâu. Dẫn theo một cô gái xinh đẹp như vậy, có lẽ là muốn cùng đi đường dài chứ?

Cách nghĩ của người có tiền, những binh lính như bọn họ không hiểu.

"Anh còn mua phòng ở nơi này sao? Ở chung với đối thủ mà cũng chịu được à?

Tần Triệt châm chọc: "Phòng này vốn là chuẩn bị cho em, dì Nguyễn sợ em ở đây một mình không an toàn, nên mới không nói cho em biết."

Sau này cô vào ở Tần gia, đa số thời gian Tần Triệt trở về bên này.

"Ồ, anh tham ô phòng ở của em."

Tần Triệt suýt chút nữa cắm đầu xuống đất, nghiến răng:

"Phòng này là tôi mua, do tôi đứng tên."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 186: Cầu Cưới Thiên Kim (19)

Nếu Tần Triệt ở bên này, đương nhiên cũng biết Thẩm Viễn Chiêu ở đâu. Hắn trực tiếp dẫn theo Minh Thù đi về phía bên kia.

Tiểu khu yên tĩnh, đèn đường chiếu lên thân hình hai người, kéo nhỏ dài.

Minh Thù bước đi không quá quy tắc, ngẫu nhiên sẽ nhảy về phía trước, tràn đầy sức sống, mỗi cái nhăn mày mỗi nụ cười đều là cô gái nhỏ đơn thuần tốt đẹp.

Nếu như...

Hắn không biết một mặt khác của cô.

Có lẽ là bọn họ may mắn, lúc đến biệt thự của Thẩm Viễn Chiêu, xe Thẩm Viễn Chiêu còn ở bên ngoài.

Trong biệt thự không sáng đèn, ngược lại trên xe có chút tiếng động, hiển nhiên bọn họ còn chưa xuống xe. Minh Thù tới gần,ngồi xổm trong một bụi cây rậm rạp. Có lẽ là hiệu quả cách âm của xe không tốt, vẫn có thể nghe âm thanh rất nhỏ.

Tần Triệt ở bên cạnh nhìn điện thoại di động, sắc mặt có chút tối sầm. Minh Thù tiến tới liếc mắt nhìn, trên màn hình di động là vài tấm ảnh, vừa nhìn liền biết là chụp lén. Chẳng những có ảnh chụp, ngay cả tiêu đề và nội dung đều có.

Tiêu đề: "Thiếugia Tần thị và em gái có cử chỉ thân mật, chôn vùi đạo đức hay là bóp méo nhân tính?"

Nội dung biến thân phận của cô trở nên mơ hồ, nói cô là thiên kim Tần thị, là quan hệ anh em cùng Tần Triệt. Việc chọn từ đặt câu càng tối nghĩa làm cho người khác nghĩ miên man bậy bạ. Đến lúc đó những người không biết chuyện bên trong, sẽ nghĩ như thế nào đây?

Thân là người thừa kế tập đoàn, truyền tai tiếng cũng không đáng sợ,nhưng quan hệ vi phạm luân lý này tuyệt đối có thể nói là có tính chất hủy diệt.

Đoán chừng là chuẩn bị cho đầu đề ngày mai, không ngờ Tần Triệt cao tay, đã có người báo cho hắn biết.

"Còn có paparazzi chụp ảnh anh sao?"

Minh Thù hạ giọng.

Tần Triệt liếc nhìn cô một cái, khuôn mặtcô bình thường không chút nào tức giận, giống như người trong nội dung không phải cô.

"Em nghĩ sao?"

Paparazzi thông thường đều ngồi rình minh tinh, nhưng cũng có loại paparazzi ăn no rửng mỡ không có gì làm, ngồi xổm nhìn những tổng tài như bọn họ.

Đặc biệt loại người lớn lên đẹp trai như hắn, lại có thể làm tổng tài, paparazzi ngồi xổm rình hắn cũng hết sức bình thường.

Tần Triệt nhắn tin để thư ký xử lý chuyện này.

Minh Thù đè tay hắn gửi tin đi: "Anh nghĩ ai làm việc này?"

Tay cô mềm mại, mang theo độ ấm vừa phải dán vào da của hắn, có chút nóng.

Minh Thù tiếp tục nói: "Ngày mai tin tức anh là đại sứ tình yêu từ thiện sẽ tuyên bố, anh nói xem hai tin tức đồng thời xuất hiện sẽ tạo thành tình huống như thế nào?"

Nếu chuyện này không phải Nam Ưu Ưu làm, thì chính là Thẩm Viễn Chiêu làm.

Nhưng mà cô càng nghiêng về Thẩm Viễn Chiêu, bởi vì vừa rồi Nam Ưu Ưu còn muốn bỏ thuốc cho cô, mà nội dung bản này tin tức đều do biên tập chuẩn bị cẩn thận phát hành.

"Em muốn làm gì?" Tần Triệt hỏi.

Cô bảo Tần Triệt nhìn xe cách đó không xa: "Anh hiểu mà."

Tần Triệt cũng không để ý phải dùng thủ đoạn gì, nhưng lúc này chọc giận Thẩm Viễn Chiêu với hắn mà nói cũng không phải chuyện gì tốt.

Hắn còn có nhiệm vụ khác. Thế nhưng...

Tần Triệt xóa bỏ chữ đã gõ xong, đánh chữ lại.

...

Thời gian quá muộn, hơn nữa Minh Thù cũng lười đi nên ở tạm biệt thự bên đó của Tần Triệt.

Biệt thự của Tần Triệt to lớn hơn Tần gia,nhưng biệt thự lại lộ ra vẻ lạnh lẽo hơn nhiều.

"Có thức ăn không?"

Minh Thù vào cửa liền hỏi.

Tần Triệt chỉ tủ lạnh: "Tự em xem đi, có lẽ có."

Hắn lại không ăn cơm ở nơi này, người giúp việc ba ngày mới đến một lần, ai biết bên trong còn đồ ăn hay không.

Minh Thù mở tủ lạnh, bên trong không có đồ ăn vặt, mà chỉ có một ít nguyên liệu nấu ăn.

Vẫn là gọi đồ ăn bên ngoài.

Minh Thù gọi một bàn đồ ăn bên ngoài, Tần Triệt tắm rửa xong thì thấy Minh Thù rung chân ngồi ăn. Nói thật, hắn cũng hơi đói.

Tần Triệt đi qua ngồi xuống, còn chưa giơ tay, Minh Thù chợt kéo đồ ăn trên bàn về phía mình.

"Làm gì?"

Minh Thù bảo vệ đồ ăn.

Tần Triệt giật giật khóe miệng: "Đói."

"Tự mình nấu đi."

Tần Triệt muốn trừng mắt với Minh Thù,nhưng hắn chỉ có thể chế giễu hừ lạnh một tiếng, đứng dậy đi đến tủ lạnh.

Minh Thù cho là hắn muốn làm cơm, ai biết hắn chỉ lấy một góimì gói. Minh Thù nhất thời không có hứng thú nên tiếp tục ăn.

Ăn xong, Minh Thù dọn dẹp đồ trên bàn, nhanh chóng chiếm lấy phòng ngủ của Tần Triệt.

Tần Triệt theo cô tiến vào vén chăn:

"Đứng lên cho tôi."

"Em là khách."

Minh Thù ôm chăn không buông tay.

"Đều là người Tần gia, khách cái gì mà khách, qua phòng bên cạnh ngủ."

Tần Triệt kéo một đầu chăn khác.

"Vậy không bằng chúng ta cùng ngủ đi."

Minh Thù không có ý tốt đề nghị.

Vẻ mặt Tần triệt có chút lạ thường, hắn chống tay lên giường, tới gần Minh Thù:

"Không lẽ em thích tôi rồi sao?"

Minh Thù nhướng mày: "Cho nên muốn cùng nhau ngủ sao?"

Tần Triệt nhìn chằm chằm cô vài giây, đột nhiên cúi người, giốngnhư muốn hôn cô.

Minh Thù không cử động, cuối cùng Tần Triệt dừng ở trước mặt cô:

"Tôi có lòng tốtkhông tính toán với em, cái giường này cho em."

Lão tử không tính toán với người bị bệnh thần kinh.

"Nhưng phải trả chút phí."

Tần Triệt nghiêng đầu, hôn nhẹ như chuồn chuồn lướt nước trên mặt Minh Thù.

Trên người thiếu nữ mang theo hương thơm, làn da mềm mại nhẵn nhụi trắng nõn như sữa.

Thân thể Tần Triệt cứng ngắc, khoảng cách giữa hai người chỉ có vài xentimét, thậm chí hắn có thể nghe tiếng hô hấp của cô.

Lâu dài chầm chậm, ngược lại thì nhịp tim của hắn đã có chút nhanh.

Tí tách.

Trong phòng ngoại trừ âm thanh của đồng hồ,cũng không nghe thấy bất cứ âm thanh gì.

Tần Triệt không hiểu sao có chút khẩn trương, âm thanh tim đập và đồng hồ chồng lên nhau.

Một giây sau, Tần Triệt bị đá xuống giường.

Tần Triệt chửi thềcác thứ từ dưới đất bò dậy, nằm ở mép giường giễu cợt:

"Không phải là em mời tôi ngủ chung, vừa nãy mới hôn một cái em đã ra tay?"

"Chuột rút, thật ngại quá."

Minh Thù cười: "Đi ra ngoài."

Tần Triệt nghiến răng. Lão tử nhịn!

[Cửu thiếu, rèn sắt khi còn nóng, lên xe trước mua vé bổ sung sau.]

Tần Triệt đứng dậy rời khỏi phòng, thuận tiện đóng cửa lại.

"Lão tử đối xử với cô ta như vậy,mà cô ta không chút do dự muốn làm ta đoạn tử tuyệt tôn."

[Cửu thiếu... Anh sợ sao?]

"Ai sợ chứ?"

[Tôi.]

Hệ thống nhanh chóng nịnh nọt: [Cửu thiếu anh minh thần võ, phong lưu phóng khoáng, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, tài trí hơn người, học cao tài rộng. Tôi tin tưởng Cửu thiếu nhất định có biện pháp tốt hơn.]

Tần Triệt không trả lời hệ thống, hắn vuốt ngực mình đi vào phòng kế bên. Vừa nãy nhất định là ảo giác của hắn, tim đập rất bình thường. Hắn lắc đầu, nhất định là ảo giác.

...

Bên trong phòng, Minh Thù nằm trên giường lớn, ánh mắt mờ mịt nhìn chằm chằm trần nhà.

Trong đầu không xóa được hình ảnh lúc nãy Tần Triệt kề sát vào mình.

Không có tim đập thình thịch, tiểu lộc loạn tràng(*).

Càng giống như một loại hấp dẫn.

Rất kỳ lạ...

[Ký chủ, nói chuyện yêu đương, có thể giúp cho thể xác và tinh thần khỏe mạnh.]

Minh Thù trở mình, chui vào chăn, che nửa mặt:

"Có phải ngươi đang xúi giục ta yêu đương và kéo giá trị thù hận đối tượng?"

[Ký chủ có thể nói chuyện yêu đương cùng hắn, sau đó bỏ rơi hắn.]

Hài Hòa Hiệu đương nhiên xúi giục.

[Hơn nữa, dù cho cuối cùng hai người thực sự thích nhau, đến lúc cô rời đi, tạo một chút bất ngờ thì rất dễ làm hắn hận cô.]

Nói đi nói lại vẫn là vì giá trị thù hận.

***

(*) Tiểu lộc loạn tràng: cảm giác rung động, tim đập thình thịch giữa nam nữ.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 187: Cầu Cưới Thiên Kim (20)

"Ngươi không sợ ta thực sự thích hắn rồi quên mất nhiệm vụ sao?"

Hệ thống khác của người ta rất sợ ký chủ nảy sinh tình cảm, ảnh hưởng nhiệm vụ. Nó toàn xúi cô làm ngược lại, không ngừng xúi bậy cô nói chuyện yêu đương. Từ lúc thế giới thứ nhất bắt đầu, nó đã bắt đầucó ý đồ này rồi. Cô sợ là gặp phải một hệ thống giả.

[Ký chủ, vì sao chỉ có một mình cô ở đây?]

Hài Hòa Hiệu không trực tiếp trả lời, lại hỏi ngược Minh Thù.

Minh Thù im lặngvài giây.

Căn phòng im ắngvang lên tiếng cười khẽ của cô:

"Hài Hòa Hiệu, ngươi thật sự hiểu ta sao?"

[Tôi không hiểu cô.]

Hài Hòa rất thẳng thắng thành khẩn.

[Thế nhưng,cô không giống với người khác.]

Tuy rằng không biết vì sao,nhưng Hài Hòa Hiệu biếtcô sẽ không dễ dàng thích một người như vậy. Hoặc là nói...

Nó chưa từng thấy cô thích bất kì người nào.

"Không giống..."

Minh Thù rầm rì một tiếng: "Đúng là không giống."

Cô làm sao giống người khác được chứ? Cô đẹp như vậy cơ mà.

Bàn tay đột nhiên bị lông mềm chọc một cái, thú nhỏ dùng móng vuốt chụp mu bàn tay của Minh Thù.

Đói rồi!

Ta muốn ăn đồ ăn!

Minh Thù nhét nó vào chăn: "Giảm béo!"

Thú nhỏtức giận.

Nếu cô không cho ta ăn, ta sẽ ra khỏi nhà.

"Tự nhiên."

Minh Thù ném nó xuống đất: "Đi đi, đừng trở về, dù sao ta cũng nuôi không nổi."

Thú nhỏ nhảy trên mặt đất hai cái, Minh Thù không nhìn nó, nó lại rầm rì nhảy lên.

Đồ xúc phân, ngươi còn nợ ta Mãn Hán Toàn Tịch, muốn giựt nợ cũng không có cửa đâu.

"..."

Minh Thù yên lặng:"Ngươi vừa gọi ta là gì?"

Đồ xúc phân! Thú nhỏ không sợ chết gào lên một tiếng, lông xù lên thành một bông hoa đủ màu sắc.

Trên mạng đều gọi như vậy.

Minh Thù xách thú nhỏ xuống giường, rồitrực tiếp vứt xuống cửa sổ.

Thú nhỏ biến mất trong bóng đêm.

A a a a! Đồ xúc phân! Ngươi chờ đó cho ta! Thú cũng có tôn nghiêm của thú! Ta sẽ trở về!

Tiếng gầm gừ của thú nhỏ dần dần yếu đi.

Minh Thù đóng lại cửa sổ một tiếng "đùng", quậy một trận như vậy, Minh Thù cũng lười suy nghĩ những chuyện kỳ lạ kia, ngã đầu liền ngủ.

...

Tần Triệt nằm mơ, trong mơ Minh Thù làm Tần gia phá sản, cuối cùng còn diễu võ giương oai bán hắn gán nợ. Hắn sợ đến mứcbật dậy, vừa mở mắt liền thấy một đôi mắt trong veo,đang nhìn chằm chằm hắn.

"A!"

Tần Triệt theo bản năng kêu một tiếng.

Minh Thù không biết lấy áo ngủ mới ở đâu ra,buộc lỏng lẻo trên người, bên trong chắc là mặc đồ nên không nhìn thấy bất kỳ hình ảnhgì.

Ánh nắng ban mai từ bên ngoài chiếu vào, quầng sángbao phủ cô, thoáng như tiên nữtừ trên trời giáng xuống, thanh khiết xinh đẹp.

"Sáng sớm em ngồi trên giường tôilàm gì?"

Tần Triệt dời mắt, nói giọng khó chịu.

Hù chết lão tử rồi.

Có phải là lão tử thức dậy trễhay không, cô thật sự dự định giống như trong mơ như vậy, dắt lão tử đi bán.

Người phụ nữ đáng sợ.

"Anh, hôm qua chúng ta không phải là có chuyện chưa nói xong sao?"

Minh Thù đè chăn, Tần Triệt kéo cũng không kéo được. Hắn hít sâu một hơi điều chỉnh tâm tình, tràn đầy châm biếmtrong giọng nói:

"Nói cái gì? Hôn em một chút đã muốn tôi chịu trách nhiệm sao? Hơn nữa không phải em đuổi tôisao? Hiện tại hối hận rồi à?"

Minh Thù nhìn hắn cười, đột nhiên cảm thấy thời điểm hắn giả vờ mất trí nhớ cũng rất tốt, ít nhất nói chuyện không tức giận như thế.

Tần Triệt sửng sốt một hồi, sáng sớm đầu còn chưa bắt đầu vận động. Một lát sau, bừng tỉnh hiểu được cô nói cái gì, trên buổi đấu giácô vạch trần chuyện hắn không có mất trí nhớ.

"Em thật sự muốn biết?"

"Anh nói đi?"

Minh Thù nghiêng đầu, khóe miệng vẽ ra nụ cườinhợt nhạt dưới ánh mặt trời, sáng lóa mê người làm người khác muốn âu yếm.

Tần Triệt từ bên kia xuống giường, tùy ý mặc một bộ quần áo. Hắn đưa lưng về phía Minh Thù, đắm chìm trong nắng sớm, giọng nói trầm thấp chậm rãi vang lên:

"Tần thị có kẻ phản bội."

Hắn xoay người: "Còn nhớ vụ tai nạn giao thông lúc trước không?"

Tần thị có người muốn tạo chuyện ngoài ý muốn, nhưng không phải muốn hắn chếtmà là làm hắn mất trí nhớ. Sau khi mất trí nhớ, bọn họ sẽ tìm một phụ nữ giả mạo làm bạn gái hắn, sau đó mang thai con của hắn cho nên hắn làm bộ mất trí nhớ, khẳng định Minh Thù chính là bạn gái của mình.

Minh Thù không có xoắn vào những chỗ sơ hở, chỉ hỏi mấu chốt:

"Mục đích?"

Tại sao phải để Tần Triệt mất trí nhớ, còn muốn mang thai con của hắn chứ?

"Cổ phần công ty Tần thị do ba tôikhống chế 60%, có quyền khống chế tuyệt đối. Một năm trước, ba đã mangcổ phần công ty sở hữu chuyển sang tên tôi, cho nên hiện tại tôimới là chủ nhân chân chính của Tần thị."

Tần Triệt nhìn Minh Thù: "Nếu như tôichết, con tôichính là người thừa kế thứ nhất."

"Sắp xếp âm mưulớn như vậy, định chơi trò chơi à?"

Minh Thù mỉm cười, không nghe ra châm chọc hay khen ngợi.

"Nhưng biện pháp này có khả năng."

"Người bên cạnh anh sẽ không biết anh có bạn gái hay không sao? Liệu họ sẽ để một người lạ mặt ở bên cạnh anh?"

Minh Thù đưa ra nghi vấn.

Đây cũng là nguyên nhân ban đầu,Minh Thù không tin Tần Triệt mất trí nhớ.

Lạnh lẽo trong mắt Tần Triệt càng sâu: "Bọn họ muốn tôihoàn toàn mất trí nhớ, người mất trí nhớ chính là một trang giấy trắng, bất cứ người nào vẽ bậy lên trang giấyđều sẽ được tiếp thu."

"Trước khi chuyện xảy ra, bọn họ đã chuẩn bị tốt tư liệu, chứng minh tôicó một người bạn gái, chỉ là đang quen bí mật. Chỉ cần để tôi có nhiều thời gian tiếp xúc với người được sắp xếp sẵn, chắc chắnlúc đó có lẽ phát sinh gì đó, em nghĩ người bên cạnh tôicó thể ngăn cản sao?"

"Sau đó, chính là nhổ bỏ thân tín bên cạnh tôi,xếp vào toàn bộ người của bọn họ vào."

Minh Thù ôm mặt hỏi: "Vậy nhỡ đâu anh nhớ lại thì sao?"

Ký ức con người cũng không phải đồ vật, nói cần là cần, không cần là không cần.

Có lẽ thực sự có thể để người ta mất trí nhớ,nhưng lại không cách nào khống chế có thể khôi phục ký ức hay không.

Tần Triệt liếc cô một cái: "Tôikhông biết bọn họ sẽ làm thế nào,nhưng nếu đổi lại là tôi.Tôisẽ nghĩ biện pháp để đối phương mất trí nhớ một lần, hoặc là càng không từ thủ đoạn một chút."

Không từ thủ đoạn một chút là cái gì, Minh Thù không hỏi, Tần Triệt cũng không nói.

"Cho nên sau tai nạn giao thông, anh mượn em làm tấm chắn sao?"

Tần Triệt gật đầu.

Có một nửa nguyên nhân là vì chuyện này, còn một nửa nguyên nhân khác đương nhiên là vì hắn phải tấn công cô.

Một mũi tên bắn hạ đôi đại bàng, cớ sao mà không làm.

Vẻ mặt Minh Thù không có gì thay đổi,hỏi: "Vậy anh biết là ai sao?"

Tần Triệt lắc đầu.

Nếu như biết là ai muốn hại hắn, cũng không cần phiền toái như vậy.

Minh Thù hơi thất vọng, nếu như biết là ai, cô có thể liên kếtcùng người kia làm Tần Triệt tức chết.

Nếu như biết suy nghĩ lúc này của Minh Thù, đoánchừng Tần Triệt sẽ trực tiếp bóp chết cô.

"Còn một vấn đề rất quan trọng."

"Cái gì?"

"Làm sao anh biết có người muốn hãmhại anh?"

Tần Triệt sửng sốt một chút, hắn đưa tay vén tóc trên trán, cao quý lạnh lùng hừ một tiếng:

"Tôitự nhiên có biện pháp của tôi."

Hắn chợt cúi người nói: "Cho nên, em gái thân yêucủa tôi, sau này ở bên ngoàinhớ kỹem chính là bạn gái của tôi."

Minh Thù nghiêng đầu: "Bọn họ không biết em là emgái anh sao?"

"Đương nhiên biết."

"Làm như vậy có ích lợi gì?"

"Phòng ngừa bọn họ đưa phụ nữ lai lịch không rõ ràng cho tôi."

Tần Triệt vươn tay xóc tóc Minh Thù: "Người nhà an toàn hơn, không phải sao?"

Không, một chút cũng không an toàn.

Trẫm muốnnói chuyện hợp tác,vấn đềcùng người định hại chết ngươi.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 188: Cầu Cưới Thiên Kim (21)

Lúc Minh Thù ăn sáng, thú nhỏ mới đội lông ướt nhẹp từ cửa sổ lăn vào. Nó một đường nhảy đến trên bàn Minh Thù, vừa khéo đâm vào chén cháo của Minh Thù.

Minh Thù: "..."

Tần Triệt đi ra nhìn thấy một con vậtđủ mọi màu sắc, hình dángnhư chó nhưng nhỏchừng bằngbàn tayđang tựa sát vành chén, hấp tấp húpcháo.

Minh Thù cắn bánh mì, ánh mắt khó hiểunhìn nó.

Con vậtnhỏ có đuôi như đuôi thỏ, lúc này đang lắc qua lắc lại cực kỳ đáng yêu.

Dĩ nhiên, nếu như không phải là thân lông kia của nó cay mắt như vậy.

"Đây là con gì vậy?"

Tần Triệt đến gần quan sát.

Thú nhỏ nghe tiếng độngthì liềncuộn tròn người lại lăn vào trong lòng Minh Thù,thoáng một cái đã không thấy tăm hơi.

"Chó, anh chưa thấy qua bao giờ à?"

Minh Thù cầm cái chén sạch khác múc cháo, thờ ơ nói.

Đồ xúc phân, ngươi nói ai là chó đấy?

Ai là chó? Ta mới không phải là chó!

Thú cưng nhỏkhông hiếm nhưng mà:

"Hôm qua, em không mang thú cưng đến mà."

Cho nên con chó này từ đâu tới?

"Nó từ trên trời rơixuống."

Minh Thù nói mò.

Tần Triệt: "..."

Cô cho là Lâm muội muội à, còn từ trên trời rơi xuống, tại sao không nói là cô biến ra?

Nhìn Minh Thù không định nói, hắn cũng chỉ có thể nhìn nhiều thêm một chút thôi. Minh Thù ăn sángxong, điện thoại Tần Triệt liên tục reo.

"Ừ, đã biết."

Tần Triệt cúp điện thoại, quăng đến trước mặt Minh Thù.

Báo chí sắp chữ, tựa đề chữ đỏ đậm hơn.

"Tổng tài Thẩm thị ban đêm hội họp mỹ nữ, chơi xe tốc độ caođùa giỡn trong thành phố."

Ảnh chụp hơi mờ nhưng miễn cưỡng cũng có thể nhìn ra người bên trong. Tin tức này đối mặt vớitin Tần Triệtđảm nhận đại sứ tình yêu từ thiện.

Vô cớ châm biếm.

"Sao mờ như vậy."

Chụp cũng không quá rõ, dường như cũng không chụp rõ Nam Ưu Ưu, nếu như không phải người thân thiết với cô ta thìkhẳng định không nhận ra.

"Bọn họ ở trong xe màem còn muốn chụp rõ à?"

Tần Triệt châm chọc: "Em cho là chụp chân dung à?"

Minh Thù mỉm cười: "Một paparazzi chuyên nghiệp chính là phải chụp ảnh thành ảnh chân dung."

Tần Triệt: "..."

Có kỹ thuật này, còn làmpaparazzi gì nữa.

Bệnh thần kinh.

"Tự quay về đi, tôiphải đi làm..."

"Thân là bạn trai, chẳng lẽ không đưa em về sao?"

Minh Thù nhướng mày nhìn Tần Triệt chuẩn bị ra cửa.

"Chúng ta chỉ là gặp dịp thì chơi, em thật sự xem mình là bạn gái của tôi sao?"

Tần Triệt thật muốn khóc, hắn thật sự không muốn nói như vậy,cho nêntại sao phải sắp đặt hình tượng lừa gạt cho hắn như vậy.

Cũng không thể phá vỡ hình tượng.

Hết lần này tới lần khác, còn có người nhất định phải phá vỡ hình tượng.

Còn để cho người sống hay không.

"Đúng vậy."

Minh Thù gật đầu: "Đây là trách nhiệmcủa anh. Anh không tiễn em về nhà, em đây đành phải chia tay với anh, lại nói sao anh nỡxuống taykhông bằng cầm thúvới em gái của mình."

Tần Triệt nghiến răng nghiến lợi: "Được, đưa em về."

Minh Thù thở dài trong lòng, sao lại không tức giận?

Thật tức giận.

Giận đến muốn đánh người.

Nhiệm vụ này không có cách nào làm.

...

Thẩm Viễn Chiêu nhìn tin nhắn vô cùng châm chọc, cộng thêm chút hả hê trên điện thoại di động màtức sắp chảy máu não.

Người gửi: Nguyễn Ly

Nội dung: Thẩm tổng, giúp các người lên trang nhất, không cần cảm ơn.

Rõ ràng hôm nay đầu đề hẳn là cô và Tần Triệt, bây giờ lại biến thành hắn và Nam Ưu Ưu.

Thẩm Viễn Chiêu gọi điện thoại cho thư ký Chu, bên kia rất nhanh nhận điện thoại, trực tiếp hỏi:

"Tin tức này là như thế nào?"

"Thẩm tổng, Tần Triệt sắp xếp người trong các tòa soạn báo lớn, lúctôi nhận được tin thìtin tức đã bị thay thế."

Thư ký Chu chảy mồ hôi ròng ròng giải thích.

Hắn nào biết Tần Triệt sẽ làm chuyệnnhư thế, trong các tòa soạn báo lớn đều cài người, hơn nữa chức vụ cũng không thấp.

"Đè xuống cho tôi!"

Thẩm Viễn Chiêu lạnh lùng tức giận.

"Vâng, Thẩm tổng."

Ngắt điện thoại, Thẩm Viễn Chiêu dường như là từ trong hàm răng nặn ra câu chữ.

"Được, Thẩm Tổng"

Điện thoại cắt đứt, Thẩm Viễn Chiêu bóp điện thoại di động, hồi lâu đều không có tiếng động.

Ly rượu ngày hôm qua.

Thẩm Viễn Chiêu nhức đầu xoa xoa thái dương, hắn nhìn về phía phòng tắm, thủy tinh trong suốt có thể thấy đường cong uyển chuyển bên trong.

Cạch...

Cửa phòng tắm mởkèm theo hơi nước, cô gái thong thả đi tới. Trên làn da mềm mại mơ hồ còn có thể thấy dấu vết làm tình, cô gái hơi cúi thấp đầu, trên mặt ửng hồng.

"Em... Về trước."

Nam Ưu Ưu tận lực đè thấp giọng nói, dường như sợ chọc giận Thẩm Viễn Chiêu.

Cô không khóc không quậy, làm trong lòng Thẩm Viễn Chiêu bớt nghi ngờ.

"Ưu Ưu."

Cô gái ngừng lại nói: "Anh cứxem như chuyện này chưa xảy ra đi. Em biết anh không thích em, em cũng biết mình chỉ là ảotưởng nhiều năm như vậy, cho nên... Cảm ơn Thẩm tổng đã cho em một hồi ức. Em sẽ lập tức ra nước ngoài, sẽ không xuất hiện trước mặt anh."

Nói những lời này Nam Ưu Ưu rất khẩn trương, lỡ đâu Thẩm Viễn Chiêu không như kế hoạch của cô ta, đường lui của cô ta sẽ bị phá hỏng.

Thẩm Viễn Chiêu sửng sốt một chút, hắn còn tưởng cô ta sẽ bảo mình chịu trách nhiệm.

Quả nhiên là tự mình nghĩ nhiều rồi sao?

Thẩm Viễn Chiêu nghĩ vòng vo trong lòng.

"Thẩm tổng, em đi đây."

Nam Ưu Ưu không nghe thấy giọng của Thẩm Viễn Chiêu, chỉ có thể đành lêntiếng trước.

Lúc này Thẩm Viễn Chiêu mới lấy lại tinh thần, đứng dậy ôm Nam Ưu Ưu: "Em nói mê sảng cái gì vậy, chuyện đã xảy ra làm sao có thể xem như không có gì chứ? Ưu Ưu, em bằng lòng làm bạn gái tôikhông?"

Trong lòng Nam Ưu Ưu thở phào, giọng điệu lại vô vàn khó xử:

"Anh không cần để ý chuyện này... Lần đầu tiên vốn muốnđể cho anh, em là... Tự nguyện."

"Tôithích em, Ưu Ưu."

Lúc Thẩm Viễn Chiêu nói câu này có chút hoảng hốt, giống như... Có cái gì đó thay đổinhưng hắn lại không bắt được.

"Thẩm tổng..."

Thẩm Viễn Chiêu ngăn chặn sự kỳ lạ trong lòng, vươn tay sờ sờ đầu Nam Ưu Ưu:

"Cho nênem bằng lòng làm bạn gái tôinhé!"

"Em..."

Nam Ưu Ưu hận không thể lập tức đồng ý nhưng mà cô ta vẫn không thể, cô ta không biểu hiện ra bất kỳ sự vui mừng nhảy nhót nào, cô ta chỉ có thể làm khó dễ cùng giãy giụa, lại nhất định phải để cho Thẩm Viễn Chiêu nhìn ra cô ta thật sự yêu hắn.

Thẩm Viễn Chiêu nhìn bộ dạng kia của Nam Ưu Ưu, tâm tình khẽ động, cúi người hôn cô ta.

Cuối cùng Nam Ưu Ưu thở hổn hển nằm trong ngực hắn, nhỏ giọng nói:

"Em bằng lòng."

Thẩm Viễn Chiêu an ủiNam Ưu Ưu một lúc, Nam Ưu Ưu cẩn thậnhỏi:

"Thẩm tổng..."

"Hửm? Còn gọi Thẩm tổng sao?"

Nam Ưu Ưu cười ngượng ngùng, gọi cái tênđã lâu không gọi:

"Anh Thẩm, chuyện tin tức... Là ai làm vậy?"

"Đừng lo, tôisẽ xử lý."

Trong đôi mắtThẩm Viễn Chiêu lóe lên sựtàn nhẫn.

"Em muốn biết."

Chắc cô ta đã đoán ra là ai, chẳng qua là còn muốn xác nhận một chút.

Thẩm Viễn Chiêu liếc mắt nhìn cô ta một cái:

"Nguyễn Ly và Tần Triệt."

Quả nhiên là cô. Tối hôm qua ly rượu kia vốn là chuẩn bị cho Minh Thù, không ngờ lại giúp cô ta một tay,nhưng Thẩm Viễn Chiêu sẽ không nghi ngờ ly rượu kia là cô ta động tay động chân chứ?

"Đêm qualà Nguyễn Ly cố ý sao?"

Nam Ưu Ưu lộ ra sắc mặthoảng sợ, đổ chuyện bỏ thuốc cho Minh Thù.

Thẩm Viễn Chiêu hận nhất chính là người khác lừa hắn.

Cô ta khó khăn lắm mới có được hắn, tuyệt đối không thể để hắn nghi ngờ mình.

Thẩm Viễn Chiêu khẽ nhíu mày, trong lòng có suy nghĩ khác, nhưng cuối cùngkhông biết vì sao suy nghĩ lại theo Nam Ưu Ưu:

"Hẳn là thế, chuyện này không xong như vậy đâu. Em yên tâm, tôisẽ đòicông bằnggiúp em."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 189: Cầu Cưới Thiên Kim (22)

Thẩm Viễn Chiêu dùng tin tức khác,ép tin tức của Nam Ưu Ưu và hắn xuống nhưng chuyện này đã truyền khắp trong giới.

Thân phận của Nam Ưu Ưu cũng bị khui ra, đương nhiên căn cứ theo tin tức Minh Thù có được, hẳn là Nam Ưu Ưu tự mình thả tin tức ra.

Thẩm Viễn Chiêu đành phải công khai mối quan hệcủa mình và Nam Ưu Ưu.

Gia thế hai người tương xứng, trai tài gái sắc lại còn là thanh mai trúc mã, hai nhà cũng không phản đối. Gia trưởng hai nhà dứt khoát để hai người đính hôn trước, ổn định một chút thì kết hôn.

Hai người đính hôn, đại diện cho sự liên kếtcủa Thẩm gia và Nam gia, chuyện này không chỉ là chuyện của hai người. Trên thương trường không ít người chú ý.

...

Minh Thù và Tần Triệt đều nhận được thiệp mời, trong ngày đính hôn, hai người gặp nhauở bên ngoài khách sạn.

Minh Thù ăn mặc rất tùy ýtừ trên taxi đi xuống, cô còn cười híp mắt vẫy tay với tài xế, dường như trò chuyện rấtvui vẻ.

Người khác cho cô một nụ cười, cô có thể khiến cho toàn bộ thế giới của người đó đều bừng sáng.

Nhưng mà...

Dối trá.

Tần Triệt tự dưng nghĩ tới cái này từ.

Nhưng một lúclâu hắn đều không nghĩ ra, tại sao mình biết dùng cái từ này.

Trong khoảng thời gian này, Minh Thù rất ít khi xuất hiện trước mặt Tần Triệt. Tuy nhiên, thẻ ngân hàng của hắn thìvẫn không ngừng nhậnthông báo. Cô thực sự xem chuyện phá của Tần gia thành nhiệm vụ của mình.

"Ây da, anh trai, đã lâu không gặp." Minh Thù chào hỏi Tần Triệt.

Lông mày nhướng lên, vẻ mặt tươi cười, cực kỳ gợi đòn.

Tốt xấu gì hai người cũng là người yêugiả, hơn nữahắn vẫn là mất trí nhớ trong mắt củamột số người, Tần Triệt không dám nhăn mặt với Minh Thù:

"Sao lại mặc thành như vậy?"

Diễn viên Minh Thù nhập vai trong một giây: "Anh không đi dạo phố cùng em,nênem khôngmua đượcquần áo."

"Anh mang đến cho em."

Tần Triệt sờ sờ đầu Minh Thù: "Dẫn em thay quần áo trước đã."

Minh Thù đưa tay về phía Tần Triệt, ý cười tràn ra trên khóe miệng:

"Anh, lúc nào anh cũng mang theo quần áo phụ nữ, chắc hẳn anh có thú vui giả gái phải không?"

Trán Tần Triệt nổi gân xanh, hắnquả thực muốn ném người trước mặt xuống khe núi.

Thú vui giả gái sao? Tức chết lão tử!

"Không sao, ai cũng có thú vui đặc biệt, yên tâm, em tuyệt đối sẽ không nói chuyện này cho người khác biết."

[Ký chủ, cô không bị đánh chết, quả thực làkỳ tích.]Hài Hòa Hiệu không nhịn được phun ra một câu.

Nhiệm vụ của ta không phải là muốn hắnđánh chết ta sao?

[...]

Thật giống như có đạo lý, nó có muốn cổ vũ kýchủ bị người khác đánhhay không đây?

Minh Thù kéo Tần Triệt đi vào thay lễ phục hắn mang tới, màu tím rất đẹp, phụ kiện cùng giày đều là nguyên bộ.

Kích cỡ vừa vặn với cô, đương nhiên Minh Thù biết là hắn cố ý chuẩn bị cho cô.

Minh Thù nâng váy đi ra, cười híp mắt hỏi Tần Triệt: "Anh, rốt cuộc anh bán thuốc gì trong hồ lô?"

Mỗi lần hắn lên xe đều chuẩn bị lễ phục? Sao lại không bình thường như vậy chứ?

Tần Triệt quan sát Minh Thù, dường như rất hài lòng. Đối mặt với vấn đề của Minh Thù, hắn vẫn trả lời như ban đầu:

"Không thể làm mất thể diện Tần gia,bây giờ em đã là một phần Tần gia, đại diện cho Tần gia."

"Không phải là anh thực sự nhìn trúng em chứ?"

Minh Thù dựa sát vào hắn, trong đôi mắttrong trẻo lộ ra chút hiếu kỳ.

Tần Triệt suýt chút nữa mở miệng phản bác.

Ai thích cô chứ.

Nhưng hắn nuốt kích động trở về, cong khóe môi, một tay để phía sau vách tường, kéo Minh Thù nửa vòng vào trong ngực:

"Nếu như tôi nói là phải thì sao?"

"Ồ..."

Tường phía sau lưng Minh Thù lạnh như băng, kinh ngạc đầy mặt:

"Sẽ bị trời đánh sấm bổ."

Mẹ ơi! Tên tâm thầnnày quả nhiên có mưu đồ gây rối với trẫm.

Tần Triệt cúi đầu, chậm rãi tới gần Minh Thù, nghiềnngẫm nói:

"Chúng ta không có quan hệ máu mủ, dù cho ở chung cũng không có gì không thể. Hơn nữa, hộ khẩu em cũng không ở Tần gia, cho dù đăng ký cũng có thể được."

Minh Thù đối mặt vớiTần Triệt, muốn nhìn ra ý đồtừ trên mặt hắn, nhưng sắc mặtTần Triệt chăm chúkhông giống như nói đùa.

Không thích hợp

Nhất định có chỗ gì đó không thích hợp.

"Tại saolại không cẩn thận như vậy chứ? Có bị bỏng hay không?"

Giọng người đàn ông dịu dàng thân thiết từ chỗ rẽ truyền đến.

"Không sao..."

Tần Triệt thả tay xuống, nghiêng người đứng bên cạnh Minh Thù.

Ngã rẽ có một người đàn ông dìu Giang Đóa, Giang Đóa trông có hơi thất thần, sắc mặt tái nhợt, sưng đỏ một mảng trên mu bàn tay.

"Sớm biết thế tôisẽ không dẫn em tới."

Người đàn ông rất áy náy, tràn đầy yêu thươngtrong giọng nói:

"Đóa Đóa, đều là tôikhông tốt, làm hại em bị thương, em mắng tôiđi."

"Là tự em không cẩn thận."

Giang Đóa nghe vậy, lập tức lắc đầu: "Không liên quan đến anh."

Giang Đóa nhìn thấy Minh Thù, giọng nói phía sau đều nhỏ xuống: "Tiểu Ly..."

Minh Thù híp mắt cười, âm thanh dịu dàng: "Sao rồi?"

Viền mắt Giang Đóa đỏ bừng, tránh khỏi người đàn ông kia rồinhào vào trong lòng Minh Thù.

Tiệc đính hôn, vợ chồng Nam gia cũng tới, dù Nam Ưu Ưu muốn khoe khoang với Giang Đóa,cũng không dám mời Giang Đóa tới.Lỡ như để cho Giang Đóa và vợ chồng Nam gianhận nhau, vậy cô ta làm những thứ này còn có ý nghĩa gì.

Giang Đóa có thể tớilà nhờ vào người bên cạnh cô.

Hắn là một phú nhị đại(*) điển hình, trước khi gặp Giang Đóa, là một công tử hào hoa, thay phụ nữ như thay quần áo. Sau khi gặp được Giang Đóa, lập tức trở thànhnam phụ trung khuyển thâm tình không oán không hận, không phải cô ta thì không thể là người khác.

Người đàn ông kiaquen biết Tần Triệt, trong khoảng thời gian này, chuyện có một cô gáibên cạnh Tần Triệthắncũng có nghe qua,nhưng lúc này người hắn ta thíchđột nhiên nhào vào lòng một người phụ nữ, có phải có chỗ nào không thích hợp không?

Lẽ nào, lúc này người an ủi người đẹpkhông phải hắn sao? Trong kịch bản đều là viết như thế.

Tần tổng, quản vợ của ngươi, cướp phim sẽ bị đánh đó!

"Anh ởphía dưới chờ em."

Tần Triệt nói một tiếng với Minh Thù, nhấc chân xuống dưới lầu, thuận tiện dẫntheo nam phụ đi ra ngoài luôn.

Một lúc lâu, Giang Đóa mới buông Minh Thù ra nói:

"Tiểu Ly,có phải tớ rất vô dụng không?"

Rõ ràng ban đầu còn rất chán ghét hắn, thế nhưng vì sao mình vẫn buồn như vậy chứ?

"Không có, cậu làm đồ ăn rất ngon."

Nghĩ ngợi đột nhiên cảm thấy thật là đói nha.

Giang Đóa sửng sốt, sau đó phụt một tiếng bật cười:

"Tiểu Ly, chúng ta thân thiếtcó phải là vì tớ làm cơm cho cậu ăn không?"

Minh Thù thành thật gật đầu.

Đối với đáp án như thế, Giang Đóa cũng không cảm thấy có gì khó chấp nhận, ngượclại bị chọc cười. Điều này làm cho cô cảm thấy, bản thân thật ra cũng không phải là hoàn toàn vô dụng như thế.

Thực ra,cũng không có gì ghê gớm, chỉ là cô lừa mình dối người, Thẩm tổng người ta căn bản sẽ không thích cô.

"Bôi thuốc chưa?"

Minh Thù cầm tay Giang Đóa: "Tay xinh đẹp như vậy màđể lại sẹo sẽ không đẹp."

"Không có gì đáng ngại, chỉ là hơi nóng một chút, rất nhanh sẽ khỏi." Giang Đóa lắc đầu.

Minh Thù kiên trì dẫn cô đi bôi thuốc.

Mặc dù,mục đíchlúc ban đầu của côchỉ là vì tay của Giang Đóa có thể tiếp tục làm đồ ăn,nhưng Giang Đóa vẫn cảm thấy vào lúc này, có một người như vậy bên cạnh mìnhtrong lòng dễ chịu hơn nhiều.

"Tiểu Ly, cậu và Tần tổng không phải là anh em ruột à?"

Giang Đóa tùy ý để Minh Thù bôi thuốc, đột nhiên hỏi.

Bọn họ không chung họ.

"Ừ, mẹ tớ gả cho ba hắn."

Giang Đóa bừng tỉnh, cô nhìn nhìn Minh Thù, cẩn thận hỏi:

"Vậy cậu thích Tần tổng sao?"

Minh Thù kỳ lạ nhìn Giang Đóa: "Vì sao hỏi như vậy?"

"Chính là cảm thấy giữa cậu và Tần tổngcó chút không bình thường."

***

(*) Phú nhị đại: con nhà giàu đời thứ hai.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 190: Cầu Cưới Thiên Kim (23)

"Cảm thấy giữa cậu và Tần tổng rất hòa hợp."

Lúc Tiểu Ly và Tần tổng ở chung với nhau, không hiểu sao không khí lại hòa hợp.

Hòa hợp?

Bọn họ ở chung suýt chút nữa đánh nhau, rốt cuộc ánh mắt nữ chính bị gì,mà nhìn thấybọn họ hòa hợp chứ? Đây chính là nguyên nhân ta không làm được nữ chính sao?

Minh Thù lắc đầu: "Tớ không thích hắn."

Tần Triệt cũng không thích cô.

Cônhìn thấy sự nghiêm túctừ trên mặt Tần Triệt,nhưng không thấy thích.

"Ồ."

Giang Đóa có chút thất vọng, lẩm bẩm nói: "Thực ra cậu và Tần tổng rất xứng, đứng chung một chỗ chính là trời đất tạo nên một đôi, có thể làm người khác đố kỵ. Anh ta còn là anh trai cậu, ngẫm lại thì trong lòngthiếu nữ..."

Nữ chính đại nhân tỉnh lại đi! Đầu óc ngươi suốt ngày nghĩ cái gì vậy?

Nghĩ đến tình cảnh cô và Tần Triệt nhất bái thiên địa, nhị bái cao đường, phu thê ẩu đả... Minh Thù giật mình một cái, nhanh chóng nổi da gà đầy người.

Cô và hắn? Điên rồi sao? Nghĩ cũng không dám nghĩ.

...

Giang Đóa nói muốn yên tĩnh một mình, Minh Thù liền đi xuống ăn trước.

Tần Triệt còn châm chọc khiêu khích người khác, liếc mắt nhìn thấy Minh Thù ngồi ở khu nghỉ ngơi,giống như chuột hamster không ngừng ăn.

Bên cạnh, còn có một người đàn ôngđang đứng, giốngnhư đang nói chuyệncùng Minh Thù.Lúcđầu, Minh Thù không nhìn gã, nhưng người đàn ôngkia lại động tay động chân với cô.

Tần Triệt từ chối đến tìm tổng tài nào đó chọc giận, bước chân dài qua đócòn chưa đến gần, đột nhiên cô đứng dậy, một cái ném qua vai, đá người đàn ông kia té xuống đất.

Tiếng động rất lớn, người xung quanh đều dồn dập nhìn cô.

Một lát sau, trong đám người khẽ hô:

"Đó không phải là Hà thiếu sao? Ừ, cô gái kia tiêu rồi,lại dám ra tayvới Hà thiếu."

"Có trò hay để xem rồi."

"Cô gái kia có chút quen mắt..."

Đa số người trẻ tuổi vây xem, tâm tình hiếu kỳxì xào bàn tán.

Minh Thù né người đứng yên, không thấy rõ mặt, gặp cô cũng cảm thấy có vài phần nhìn quen mắt.

"Hắn vô lễ vớitôi."

Minh Thù bình tĩnhchỉnh sửa quần áo, quay đầu mỉm cười nhìn nhân viên chạy đến:

"Phiền anh đuổi hắn ra khỏi đây."

Nhân viên đứng cứng ngắc, hôm nay toàn người có thân phận tới, bọn họ nào dám tùy tiện. Huống chilà Hà đại thiếu ăn chơi trác táng có tiếng trong cái phòng này.

"Đó không phải bạn gái của Tần tổng sao?"

Vừa quay mặt ra, lập tức có người nhỏ giọng bàn táncùng người bên cạnh:

"Tôikhông nhận sai chứ?"

"Không sai,lần trước Tần tổng dẫn theo cô ấy."

"Đây là bạn gái Tần tổng sao? Thật xinh đẹp, tiểu thưnhà ai vậy?"

"Không biết, chưa gặp quatrong giới chúng ta. Cậu xem khí chất này... Còn có thể lọt vào mắt thiếugia Tần gia, đoánchừng cũng không phải gia đình bình dân gì."

"Lần này có trò hay để xem rồi."

Không ít người nhìn có chút hả hê.

"Hà thiếu gia, ngài không sao chứ?"

Có người tiến lên đỡ hắn đứngdậy.

Hà thiếu gia bị đá đến đầu óc choáng váng, lỗ tai kêu ong ong, căn bản không nghe thấy bàn tánphía sau.

Sau một lúc lâu, hắnchỉ vào Minh Thù, mặt đầytức giận nói:

"Cho cô mặt mũi, cô lại không cần. Giả vờ thanh cao cái gì chứ? Đuổi ra ngoài cho bổn thiếu gia!"

Minh Thù nghiêng đầu:"Anh học phẫu thuật thẩm mỹ, có thể tùy tiện cho mặt mũi?:

Phụt...

Mọi người vây xem có người không nhịn được cười ra tiếng, Hà Vũ Hiên hung dữtrừng mắt qua đó, tiếng cười nhỏ xuống.

"Nhanh mồm nhanh miệng, cô..."

"A!"

Hà Vũ Hiên lần nữa bị Minh Thù đá qua một bên.

"Lần sau quấy rầy tôi ăn nữa, hậu quả sẽ không thể đơn giản như vậy đâu."

Minh Thù đứng trên caonhìn Hà Vũ Hiên, trong đôi mắtchứa đựng nụ cười phản chiếubộ dạng chật vật lúc này của hắn.

Hà Vũ Hiên nổi điên, trực tiếp rống lên:

"Các người đợicái gì chứ?Ném người phụ nữ điên này ra ngoài cho tôi!"

"Hà Vũ Hiên, em muốn ném ai?"

Giọng nói châm chọc vang lên, toàn bộ không gian chợt yên tĩnh lại, giống như bị người khác ấn nút tạm dừng.

Thân thể Hà Vũ Hiên cứng đờ, gượng gạo quay đầu. Ở ngoài mấy bước,người đàn ông ngọc thụ lâm phong(*) đứng ở bên đó, vô hình tẩy rửa áp bức mà tới.

Hà Vũ Hiên hơi trợn mắt, nói cũng không trôi chảy:

"Anh... Anh họ."

"Em muốn ném ai?"

Tần Triệt hỏi lại một lần nữa.

Hà Vũ Hiên biết anh họ nhà mình sẽ không quản chuyện của mình, chỉ tay vào Minh Thù, hùng hồn nói:

"Cô ta ra tayđánh em."

Tần triệt không nhanh không chậm đi đến bên cạnh Minh Thù:

"Cô ấy đánh em đó là vinh hạnh của em, em có ý kiến sao?"

Hà Vũ Hiên như nghe được chuyện gì rất khó tin. Tần Triệt rất ít khi quản chuyện của hắn, dù cho thấy hắn ỷ thế hiếp ngườicũng chỉ lộ ra sắc mặtgiễu cợt. Ngày hôm nay lại...

Người phụ nữ này... Vừa xem thì thấy dường như có chút quen mắt.

"Anh họ, cô ta..."

Hà Vũ Hiên ước chừng là nhớ tới tin đồn gần đây, ngừng nói, lại nghĩ đến tấm ảnh mà cha cho mình xem qua, chợt bừng tỉnh:

"Thì ra là bạn gái anh họ, người trong nhà, người trong nhà, vừa rồi là em sai..."

Hà Vũ Hiên nhanh chóng nhận lỗi, càng nhanh chóng thừa nhận sai lầm của mình.

Mọi người đều biết dù Hà Vũ Hiên kiêu ngạo như thế nào đi nữa, trước mặt Tần Triệtcũng phải thu móng vuốt lại.

"Cút."

Tần Triệt cũng không thích Hà Vũ Hiên.

"Anh họ, vậy em đi."

Hà Vũ Hiên như trút được gánh nặng, nhanh chóng lui ra ngoài, đảo mắt trútgiận sangngười vây xem:

"Nhìn cái gì? Cút ra."

Đoàn người lập tức giải tán. Minh Thù thích thú liếc mắt nhìnTần Triệt.

"Ánh mắt đó là có ýgì?" Tần Triệt không hiểu liền hỏi.

Minh Thù yếu ớt nói: "Cám ơnanh trai kiêm bạn trai bênh vực lẽ phải."

Tần Triệt cảm thấy có ý kháctrong lời nói của cô,nhưng không cản trởhắn lợi dụng thời cơ:

"Không bằng lấy thân báo đáp?"

"Cút!"

"..."

...

Tiệc đính hôn chính thức bắt đầu.

Nam Ưu Ưu mặc váy trắng lụa mỏngđứng chungvớiThẩm Viễn Chiêu, tiếp nhận sự chúc phúc và hâm mộ của mọi người.

[Ký chủ, đi cứu nữ chính.]Hài Hòa Hiệu đột nhiên nói.

Hả?

Lúc trước Hài Hòa Hiệu cũng không nhắc nhở cônhư vậy.

[Đi cứu nữ chính, làm thất bại kế hoạch của Nam Ưu Ưucó thể tăng giá trị thù hận.]

Hài Hòa Hiệu lập tức giải thích một lần.

Minh Thù nhìn quanh bốn phía một lần, quả nhiên không phát hiện Giang Đóa, nam phụ trung khuyển kia không yên lòng nhìn lên sân khấu.

"Đi đâu vậy?"

Minh Thù khẽ động, Tần Triệt túm lấy cô.

"Đi vệ sinh."

Tần Triệt liếc cô một cái, theo bản năng nghĩ không thích hợpnhưng không ngăn cô.

Phòng trên lầu rất nhiều, Minh Thù mất một lúc lâu mới tìm được căn phòng có hai người canh cửa.

Đối phương thấy cô đi qua có hơi đề phòng. Minh Thù làm như không có việc gì đi tới, toàn thân đều là kẽ hở, không hề phòng bị, điều này khiến họ bớt cảnh giác.

Lúccô đi qua, đột nhiên tung chân đá về phía người gần nhất. Một người khác phản ứng cực nhanh,lấy côn điện bên hôngnhào về phía Minh Thù.

Minh Thù vươn tay ngăn cản, lắc mình đứng một bên, nắm lấy tay hắn, côn điện bổ tới cổ của một trong hai người, người nọ trợn trắng mắtmềm nhũn ngã xuống.

Người khác còn chưa kịp phản ứng thì trước mắt tối sầm, hắn ngã trên mặt đất, không động đậy.

Minh Thù phủi phủi tay, đá văng ngườicản đường. Cô thử mở cửanhưng mà cửa khóa từ bên trong, nênkhông mở ra được.

Từ bên ngoài,hoàn toàn không nghe được tiếng độnggì ở bên trong.

***

(*) Ngọc thụ lâm phong: Chỉ sự tao nhã phóng khoáng.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 191: Cầu Cưới Thiên Kim (24)

Giang Đóa ôm cánh tay, hơi hoảng sợ nhìn người bị tróitrong phòng, trong đầu trống rỗngkhông nghĩ được gì. Sau khi Minh Thù rời đi không lâu, cô liền gặp phải những người này, họ không nói lời nào bắt cô vào phòng. Nếu như Minh Thù tới trễ một chút nữa, cô không biết sẽ thế nào.

"Không ai phái chúng tôi tới, chính là thấy cô ta cô đơn nênmuốn cùng cô ta chơi đùa một chút."

Người đàn ông còn có thể nói chuyện,một miệng khẳng định không có người sai khiến.

Minh Thù ngồi xổm bên cạnh gã, khóe miệng cong lên cười yếu ớt:

"Thật vậy sao?"

Đèn phòng lờ mờ, Minh Thù đưa lưng về phía ánh sáng, nụ cười trên mặt cô có chút u ám. Người đàn ông kiadựng đứng cả tóc gáy, có cảm giác như ác ma đang nhìn chằm chằm mình.

"Thật."

Người đàn ôngcắn răng thừa nhận, hung tợn trừng mắt vớiMinh Thù:

"Cô muốn thế nào?"

"Tôi đây muốn vui đùacùng anhmột chút."

Minh Thù túm người nọ đứng lên, ném gã lên ghế:

"Lúc muốn nói có thể tùy tiện hô ngừng."

Người đàn ông kiakhẩn trương lại lo âu, cô ta muốn làm gì chứ?

Minh Thù lắc cổ tay, phương pháp xoa bóp này rất tốt.

"A!"

Người đàn ông kiacảm thấy cánh tay mình sắp bị chặt đứt,mồ hôi lạnh phủ đầy trán, từng giọt lớn rơi xuống.

Đau quá.

Gã bẻ tay không ít người, cũng từng bị người ta bẻ tay,nhưng cho tới bây giờ chưa từng cảm thấy đau đớn như thế,dường như đau đớn bị khuếch trương lớn mấy lần.

Giang Đóa ước chừng là chưa từng thấy bộ dạngnày của Minh Thù, lúc này có chút sửng sờ, cùng người bị buộccòn lạirun lẩy bẩy.

"Tôi nói, tôi nói, tôi nói!"

Mắt thấy Minh Thù muốn tiếp tục chiến đấu trên chân của gã, người đàn ông kia không nhịn được rít gào:

"Tôi nói cô biết."

Minh Thù phủi tay: "Phối hợp sớm có phải tốt hơn không."

Thật là lãng phí sức lựccủa trẫm.

Cô xoay người ngồi trên sô pha,không biết từ đâu mà móc ra một bịch đồ ăn vặt, răng rắc răng rắc ăn:

"Nói đi."

Người đàn ông mở to miệngthở hổn hển, từng đợt sóng đau đớn tiếp nối nhau, hình ảnhrõ ràng trước mặt hắn.

Hắn cũng không muốn lại một lần nữa.

"Là..."

Người đàn ông kiakhẽ mím môi, quyết định tàn nhẫn: "Là Nam tiểu thư, là cô ta bảo chúng tôi chà đạpngười phụ nữ này, sau đó chụp ảnh lại."

Minh Thù không hề bất ngờ. Nam Ưu Ưu sợ Giang Đóa xuất hiện trong bữa tiệc,bị vợ chồng Nam gia nhận racho nên mới nghĩ ra biện pháp như thế. Như vậy, có thểngăn cản Giang Đóa xuất hiện lại vừa có thể hủy diệt Giang Đóa.

Cho dù Giang Đóa và Nam gia nhận nhau, mọi ngườisẽ nói thế nào?

Một mũi tên trúng hai đích.

Làm nữ chính thật là mệt mỏi.

Phải đốiphó các nam chính nam phụ, còn phải đối phó các nữ phụ và nhân vật phản diện.

Minh Thù nhìn về phía sắc mặt tái nhợt của Giang Đóa:

"Bây giờ cậu muốn thế nào?"

Giang Đóa ngây người nhìn Minh Thù, vô số nghi hoặctrong lòngkhông thể giải thích được, khổ sở và phẫn nộ đan xen.

Một lúc sau, Giang Đóa mới thì thào: "Nam Ưu Ưu... Tại sao cô ta phải đối xử với tớ như thế?"

"Đố kỵ."

"Đố kỵ sao?"

Giang Đóa lại càng không hiểu: "Tớ có gì đáng để cô ta đố kỵ, nhà cô ta giàu như thế, lớn lên xinh đẹp, tài hoa hơn người. Cô ta lạiđính hôncùng Thẩm... Tổng, cô ta có thể đố kỵ với tớcái gì chứ?"

"Có thứ mà cô ta không có."

Lời này của Minh Thù có chút mơ hồ, Giang Đóa không nghe hiểu.

Nam Ưu Ưu có hào quang của chính mình cũng chỉ vìcô ta trộm được. Nữ chính chân chínhchỉ có một. Chỉ cần Giang Đóa tồn tại, Nam Ưu Ưu cũng sẽ không an tâm.

Một lúc sau,Giang Đóa mới nhỏ giọng nói: "Tiểu Ly, có thể giúp tớ báo cảnh sát không?"

"Cậu xác định?"

Minh Thù nhìn Giang Đóa: "Dựa vào thế lực và tiền lực của Nam gia, có thể vứt sang chuyện này một bên."

Giang Đóa gật đầu. Cô có năng lực gì màđối đầu với Nam Ưu Ưu chứ?

Minh Thù cũng không nói nhiều, nhiệm vụ của cô chỉ là thu hoạch giá trị thù hận, càng không có nghĩa vụ giúp nữ chính đảo ngược tình thế. Cùng lắm thì sau này cô nuôi nữ chính. Ngẫm lại vẫn thấy hưng phấn.

Cảnh sát tới rất nhanh, Nam gia nhận được tin tức vừa nghi ngờ lại vừa kinh ngạc, để người dẫn bọn họ lên lầu tránh đám người, không muốn gây ra chỉ trích gì.

Xảy ra chuyện như vậy, vợ chồng Nam gia tự nhiên cũng đi lêntheo, vô cùng kinh ngạcđối với tình hình trong phòng.

"Có chuyện gì vậy?" BàNam nghi ngờ bất định.

Tiệc đính hôn đang yên đang lành, làm sao có chuyện xảy ra được chứ. Ông Nambình tĩnh hơn nhiều, đóng cửa phòng lại. Ông bậtsáng đèn, căn phòng hơi mờ tối đột nhiên sáng lên, hoàn toànthấy rõ tình cảnh trong phòng.

"Ai báo cảnh sát vậy?"

Viên cảnh sát nhìn quanh căn phòng, ánh mắt dừng lại trên mấy người bị trói, cuối cùng rơi vào Giang Đóa đang núp trong góc.

"Tôi." Minh Thù đưa tay.

"Nói tình huống cụ thể một chút."

Minh Thù kể lại ngắn gọn, khiến người khác không tìm thấy sơ hở.

Mẹ Nam nghe đến tim đập cuồng loạn, tạisao lại liên lụy đến Ưu Ưu chứ? Bà cầm tay ông Nam, dùng sức bóp.

"Sao Ưu Ưu có thểlàm ra chuyện này, cô đừng ăn nói lung tung."

Ông Nam trực tiếp cắt ngang Minh Thù, lớn tiếng chất vấn: "Không phải là cô có thù gì với Ưu Ưu nên muốn hãm hại Ưu Ưu chứ? Còn cố tình chọn ngày vui để gây chuyện."

"Đây cũng không phải tôi nói, chính miệng bọn họ thừa nhận." Minh Thù chỉ người trên đất.

Người đàn ông bán đứng Nam Ưu Ưu trước đó, lúc này đôi mắthiện lên ý cười nhẹ nhàng với Minh Thù, sau lưng phát rét, vội vàng gật đầu:

"Là tiểu thư Nam Ưu Ưu dùng tiền thuê chúng tôi làm."

Sắc mặc ông Nam tốihơn: "Cô mua những người này để hãm hại Ưu Ưu, hắn đương nhiên sẽ nói vậy. Cảnh sát, chuyện này phải trả lại trong sạch cho Ưu Ưu, con gái tôi tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện này."

Bà Nam cũng phụ họa theo.

Con gái của bọn họ, bọn họ hiểu, muốn cái gì mà không có, hôm nay lại đính hôncùng Thẩm Viễn Chiêu, tại sao phải làm chuyện này chứ?

"Chúng tôi có chứng cứ."

Trong lòng người đàn ông kiatự dưng sợ Minh Thù, gã vội vàng nói.

Trong tay những người này còn có một đoạn video, là video Nam Ưu Ưu giả trang gặp mặt bọn họnhưng không có âm thanh, không biết nói cái gì, cuối cùng Nam Ưu Ưu đưa tiền mặt cho những người này.

Đoạn video này chứng minh Nam Ưu Ưu có liên quan đến bọn họ.

Sắc mặc vợ chồng Nam gia có chút khó coi:

"Đây... Đây nhất định cũng là đồ giả."

"Tất cả mọi người theo chúng tôiđi một chuyến."

Cảnh sát cầnthiết bị chuyên nghiệpmới có thể biết video này có phải là giả hay không, không thể làm gì khác hơn là đến đồn cảnh sát.

"Cảnh sát..."

"Nam tiên sinh, bà Nam, hai người yên tâm, chúng tôi sẽ không làmngười tốt chịu oan uổng, cũng sẽ không buông tha người xấu.Tin tưởng chân tướng như thế nào, rất nhanh liền sẽ phơi bày ra ánh sáng."

"Ưu Ưu của chúng tôi tuyệt đối sẽ không làm chuyện này, vừa nhìn là biết người phụ nữ này có ý đồ xấu..."

"Đúng vậy, tôi chính là rắp tâm bất lương."

Minh Thù nói tiếp lời bà Nam: "Thế nhưng,chứng cứđâu?"

"Cảnh sát, cậu xem, cô ta cũng thừa nhận rồi."

"Tôi thừa nhận cái gì?"

Có ý đồ xấu thì sao? Cái này chứng minh cô hãm hại Nam Ưu Ưu sao? Khinh trẫm không biết luật pháp viết thế nào à?

Bà Nam: "..."

Nhân viên cảnh sát không nhìn ra nơi nào Minh Thù có ý chọc giận vợ chồngNam gia.

Ông Nam im lặng kéo bà Nam, thương lượng với nhân viên cảnh sát:

"Vẫn xin cảnh sát chờ chút, cậu cũng thấy hôm nay chúng tôi nhiều khách như vậy, đều là khách quý trong ngành nghề. Chờ chúng tôi sắp xếp xong đã, cậu thấy được không?"

Lo lắng ảnh hưởng xã hội đến nhân vật công chúng, nhân viên cảnh sát đồng ý với đề nghị của Nam tiên sinh.

"Các người theo tôiđi trước."

Minh Thù đỡ Giang Đóa còn đang hoảng loạn ngồi trên giường, tùy ý khoác quần áo cho Giang Đóaôm cô đi ra ngoài.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 192: Cầu Cưới Thiên Kim (25)

Giang Đóa một mình lấy khẩu cung.

Vặn hỏi Minh Thù chính là nhức đầu không thôi.

Minh Thù nói chuyện mạch lạc rõ ràng, cũng không bắt được chỗ sai, nhưng lại làm người khác nghĩ chuyện nàylà do cô làm.

Chính là cô! Thế nhưng không có chứng cứ nào hướng về cô.

Ngượclại tất cả chứng cứ cuối cùng đều chỉa mũi nhọn về Nam Ưu Ưu. Đương nhiên Nam Ưu Ưu cũng bị mời tới hỏi,nhưng Nam Ưu Ưu phủ nhận tất cả.

Cuối cùngnhìn thấy video, cô ta liền đổi lời, nói những người đó đếnlàm phiền cô ta, cô ta trả tiền là muốn bọn họ buông tha mình. Ai biết bây giờ lại hãm hại cô ta như thế, lời trong lời ngoài đều ám chỉ Minh Thù.

Sựnghi ngờ Minh Thù tăng lên, tạm giam hai mươi bốngiờđể hỗ trợđiều tra.

"Có người đến nộp tiền bảo lãnh cho Nguyễn Ly."

Người phụ trách vụ kiện Nhâm Húc nhíu mày:

"Ai nộp tiền bảo lãnh cô ta?"

"Ừ, tổng tài Tần thị tự mình đến, phía trên đã ký."

Đối phương giao tài liệu cho Nhâm Húc, thở dài: "Người nào cũng có địa vị lớn, vụ này khó làm."

Một khi liên lụy đến người làm tonào đó,thìrất nhiều điều kiện phải chịu giới hạn.

Có chứng cứ còn dễ nói, mấu chốt là hiện tại bọn họ không có chứng cứ trực tiếp.

Minh Thù bị người dẫn ra, Nhâm Húc đứng ở cửa nhìn cô, cô còn đặc biệt vui vẻ vẫy tay với hắn:

"Cố lên."

Sắc mặt Nhâm Húc tối sầm.

"Cứ thả cô ta đi như vậy sao?"

Vợ chồng Nam gia còn ở đó, thấy Minh Thù đi ra liền nhìn Nhâm Húc hỏi: "Dựa vào cái gì màƯu Ưu không thể nộp tiền bảo lãnh?"

"Nam Ưu Ưu bị người khác tố cáo, nên không thể nộp tiền bảo lãnh."

Nhâm Húc đau đầu giải thích.

Bọn người bên này không hề có chút chứng cứ nào, nào dám không để người ta bảo lãnh cô.

Vợ chồng Nam gia trơ mắt nhìn Minh Thù "được nước" rời đi.

...

Xe của Tần Triệt dừng ở bên ngoài,nhưng cô bắt gặp ghi âm khẩu cungở đại sảnh, Giang Đóa chuẩn bị rời đi. Cô ta là bị người ta hại, tự nhiên không có chuyện gì.

Minh Thù kéo Giang Đóa lên xe, Tần Triệt nhắm mắt nghỉ ngơicũng chưa liếc cô một cái. Xe nhanh chóng chạy đến nhà Giang Đóa.

"Tiểu Ly, cảm ơn."

Giang Đóa cẩn thận nói lời cám ơnMinh Thù.

"Không cầnkhách sáo."

Minh Thù mở cửa cho Giang Đóa, giọng điệu ôn hòa: "Nghỉ ngơi sớm một chút, sau đêm nay, cuộc sống của cậu sẽ càng náo nhiệt."

Đầu Giang Đóa đầy nghi ngờ, gần đây lời của Tiểu Ly nói càng ngày càng không hiểu.

Cô ta nghĩ tại sao,nhưng nhìn Tần Triệt tản ra hơi thởđè nén ấy, mấp máy môi, vẫy tay vớiMinh Thùmột cáixoayngười lên lầu.

Cửa xe đóng lại, Tần Triệt chậm rãi mở mắt: "Đến đồn cảnh sát rất thú vị sao?"

Mẹ nó, mới một lúc, cô đãgiày vòmình vào trong cục cảnh sát.

Sao cô không lên trời luôn?

Minh Thù nghiêng đầu suy nghĩ một chút: "Tạm được, điều kiện hơi thô sơ."

Tần Triệt hừ lạnh một tiếng: "Em xem đồn cảnh sát là khách sạn,còn có đãi ngộ cấp năm sao sao?”

Nhưng cũng không khác biệt vớitrước đâygì cả.

"Anh tức giận à?"

Minh Thù dựa sát nhìn vẻ mặt của Tần Triệt.

Hắn vẫn giữ nguyênbộ dạng nham hiểm châm chọc. Không biết là kéo hắn vào chuyện này,thìgiá trị thù hận có thể tăng vọt không nhỉ?

Tần Triệt dịch sang bên cạnhnhưng nghĩ thấy không đúng, hắn phải nói chuyện yêu đươngcùng cô. Vì vậy,hắn không nhúc nhích thân thể, giọng điệu châm chọc:

"Em biết chuyện này nếutruyền đi thìđầu đề ngày mai sẽ là cái gì không?"

"Bạn gái thiếu gia Tần thị dạo chơi một đêm trong cục cảnh sát?"

Tần Triệt: "..."

Cô còn có thểnói đến hưng phấn như thế sao? Cô hưng phấn cái rắm!

Đáng lẽ,không nên đến nộp tiền bảo lãnh cho cô.

...

Minh Thù và Tần Triệt ngôn ngữ bất hòa, không vui mà tan rã.

Ngày thứ hai?Minh Thù liền nhận được điện thoại của đồn cảnh sátbảo cô qua đó, lúc cô ra cửa thì Tần Triệt siêu bận rộn lái xe đến như linh hồn xuất hiện.

Quả nhiên,tổng tài trong tiểu thuyếtrất rảnh rỗi, sự thiết đặt này không có tật xấu gì.

Trên đường Tần Triệt bị Minh Thù chọc tức đến không muốn nói chuyện, hắn đưaMinh Thù đếncửa đồn cảnh sát rồi lái xe đi.

Giữa gian phòng nào đó trong đồn, vợ chồng Nam gia và Giang Đóa đều ở đây, Thẩm Viễn Chiêu cũng xuất hiện nhưng hắn đứng trong góc, không biết đang nghĩ gì.

"Tiểu Ly."

Giang Đóa ngủ không ngon, hai mắt sưng đỏ, tràn đầy tơ máu trong tròng mắt.

Vợ chồng Nam gia cũng không khá hơn chút nào, ra ngoài gặp chuyện ngoài ý muốn. Bà Nam giống như nghe được tin tức không thể tin được nên có chút hoảng hốt. Ông Nam lại không ngừng quan sát Giang Đóa, tâm tình hết sức phức tạp.

Nhưng vào lúc này, Nam Ưu Ưu cũng bị dẫn ra.

Nhâm Húc để những người còn lại ra ngoài rồi hỏi: "Nam tiên sinh, tuy nói đây là chuyện nhà ngài nhưng bên trong liên lụy đến vụ án, cho nên tôi không thể rời đi."

Ông Nam gật đầu, tỏ vẻ đã biết.

Minh Thù chống cằm, xem ra là thân phận của Nam Ưu Ưu và Giang Đóa đã bị phát hiện. Chuyện ngày hôm nay... Không có liên quan gì với cô, cho nên gọi cô đến xem kịch sao?

Minh Thù cho Nhâm Húc một ánh mắt cám ơn. Nhâm Húckhông hiểu ra sao cả.

Muốn Minh Thù tới là bởi vì hôm qua cô cũng là người đương sự, mà Giang Đóa cũng hỏi hắn có thể để Minh Thù đến không, lúc này hắn mới gọi cô đến.

Sắc mặt Nam Ưu Ưu có chút tiều tụy,còn mặc lễ phục ở lễ đính hôn.

Khi vào cửa ánh mắt cô tatrực tiếp rơi trên người Thẩm Viễn Chiêu gọi:

"Anh Thẩm..."

Bầu không khí có chút xấu hổ, bà Nam muốn đi tớilại bị ông

Nam níu lại,nên chỉ có thể nhìn Nam Ưu Ưu.

Thẩm Viễn Chiêu cũng chỉ là nhìn Nam Ưu Ưu nhưng không trả lời, vẻ mặt dường như lạnh lùngtrở lạinhư ban đầu.

Đáy lòngNam Ưu Ưu tất cả đều là dự cảmkhông tốt, gắng gượng mới không có biểu hiệnra, lúc ánh mắt quét qua Minh Thù, dường như nhúng độc.

Lại là cô làm hỏng việc.

Nếu như không phải cô, chuyện hôm naycăn bản sẽ không xảy ra. Giang Đóa sẽ nhanh chóng bị mình diệt trừ, mình chính là tiểu thư chân chính của Nam gia, sẽân áicùng Thẩm Viễn Chiêu đến bạc đầu.

Minh Thù híp mắt cười: "Nam tiểu thư, nhìn tôi như vậy làm gì, cũng không phải tôi tìm người hãm hại cô."

Nam Ưu Ưu siết chặt hai tay, đáy lòng tràn ngập ý hận.

Nhâm Húc sợ Minh Thù gây chuyện nên nhanh chóng đứng giữa hai cô: "Nguyễn tiểu thư, xin cô đừng gây sự, nếu không chỉ có thể mời cô ra ngoài."

"Ồ."

Không gây sự thì không gây sự, trẫm xem kịch.

"Ưu Ưu..."

Ông Nam cân nhắc lời nói một chút: "Con có lời gì muốn nói không?"

Hôm qua,sau khi Minh Thù rời đi, đám người kia nói đến một việc khác.

Ví dụ như cô ta cho người điều tra Giang Đóa, đám người kia cũng không ngốc, lúc điều tra phát hiện có mờ ám, Giang Đóa mới là tiểu thư chân chính của Nam gia. Nam Ưu Ưu thuê bọn họlà vì hủy diệt chứng cứ năm xưa. Video kia thu lạilà uy hiếp Nam Ưu Ưu, muốn lấy càng nhiều tiền hơntừ trên tay cô ta.

Nhưng mà Nam Ưu Ưu đưa ra điều kiện giúp cô ta một việc, có thể lấy được nhiều tiền hơn. Kiếm tiền, bọn họ đương nhiên đồng ý. Ai biết nửa đường nhảy ra một Trình Giảo Kim là Minh Thù.

"Con... Không biết."

Nam Ưu Ưu khăng khăng phủ nhận, cô ta kích động giải thích với vợ chồng Nam gia:

"Ba, mẹ, hai người phải tin con, những người đó muốn tiền, con không biết những chuyện bọn họ nói."

"Ba đã đem tóc ba và của Giang tiểu thư xét nghiệm DNA, rất nhanhsẽ có kết quả."

Gương mặt ông Nam bi thương, ôngcũng không muốn tin nhưng Giang Đóa... Rất giống bọn họ.

Tối hôm qua, Giang Đóa vẫn cúiđầu nênbọn họ không nhìn kỹ. Bỗng nhiên,nghe được tin Nam Ưu Ưu không phải con gái bọn họ, lại gặp được Giang Đóa, làm sao bọn họ không nghi ngờđược chứ?

"Ba..."

"Mẹ, mẹ cũng không tin con sao?"

"Anh Thẩm."

Nam Ưu Ưu đến trước mặt Thẩm Viễn Chiêu, đỏ mắt: "Anh tin em, em không có..."

Thẩm Viễn Chiêu có chút không đành lòng, cuối cùng vươn tay sờ sờ đầu cô ta:

"Chờ kết quả ra, nếu em không nói dối,sẽ tự có chứng minh."

Trong lòng Nam Ưu Ưu lạnh lẽo. Đáy lòng cô ta rất rõ, Giang Đóa mới là tiểu thư Nam gia. Thay đổi nhiều như vậy, cuối cùng vẫn quay về vạch xuất phát.

Cũng bởi vì cô ta không phải là Giang Đóa, cho nêncố gắng có được món đồ, sau khi cô ta trở lại thì có thể dễ dàng cướp đi?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 193: Cầu Cưới Thiên Kim (26)

Hai ngày sau liền có kết quả giám định DNA. Nam Ưu Ưu không có quan hệ máu mủ vớibọn họ, có quan hệ máu mủ chính là Gang Đóa.

Giang Đóa đột nhiên có ba mẹ, còn trở thành thiên kim hào môn(*), cô sợ hãi nấp sau lưng Minh Thù không dám đi gặp vợ chồng Nam gia.

Cảnh sát cũng tìm được chứng cứ xác thực, Nam Ưu Ưu bị tạm giam hình sự.

Đứa nhỏ mình nuôi nhiều năm như vậy, phát hiện không phải con ruột của mình. Hơn nữa lại ngầm sai người hạicon ruột của bọn họ, điều này làm ba mẹ Nam gia không thể nào chấp nhận được, cho nên bọn họ vẫn không thèm quan tâmNam Ưu Ưu.

Sau đó, bà Nam lén qua đó một lần nhưng vẻ mặt lúc đó của Nam Ưu Ưu dọa bà Nam sợ hãi, bà cũng không dám đến nữa.

Nam Ưu Ưu khóc lóccũng không có tác dụng gì.

"Nam Ưu Ưu, có người tới thăm cô."

Nam Ưu Ưu vui vẻ, song khi cô ta thấy người ngồi bên ngoài mặt kính, thì trái tim lạilạnh xuống.

"Cô tới làm gì?"

Nam Ưu Ưu nhào qua, hung dữtrừng mắt với người bên ngoài.

Có lẽphát hiện người bên ngoài không nghe được, cô ta cầm điện thoại lên rít gào:

"Nguyễn Ly, cô còn đến làm gì? Đến chê cười tôi sao?"

"Tới thăm cô một chút có được không?"

Giọng nói thoải mái xuyên qua điện thoại truyền vào tai, mỉm cười mơ hồ rơi vào trong tai Nam Ưu Ưu, lại vô cùng trào phúng.

"Cô hại tôi còn chưa đủ sao?"

Tâm trạng Nam Ưu Ưu kích động: "Hiện tại tôi như vậy, cô hài lòng chưa?"

Minh Thù chống cằm, cười khẽ: "Đừng kích động, cô cũng chỉ bị giam một hai năm, sẽ không lâu lắm đâu,ra ngoài lại là một đóa hoa Bạch Liên."

Trán Nam Ưu Ưu nổi gân xanh: "Nguyễn Ly, tôi sẽ không bỏ qua cho cô, cho dù thành quỷ cũng sẽ không buông tha cô."

"Vậy là tốt nhất, tôi không ngại."Càng hận càng tốt.

Hệ thống nhắc nhở giá trị thù hận đã đầy, Minh Thù gác điện thoại.

Nam Ưu Ưu nói gì đó, tâm trạng cực kỳ kích động, cô ta chỉ có thể đập đầuvào thủy tinh. Người bên trong đè Nam Ưu Ưu đang kích động xuống.

Minh Thù thoáng quay đầu lại, cho Nam Ưu Ưu một nụ cười rực rỡ.

...

Trong căn phòng mờ tối, Minh Thù bị trói trên ghế. Có người đi tới, dừng bên người cô một lúc.

"Thế nào?"

"Còn chưa tỉnh sao?"

"Trông kỹ cho tôi."

"Vâng."

Giọng nói chuyện biến mất, tiếng bước chân cũng theo đó xa dần, gian phòng yên tĩnh lại. Minh Thù mở mắt ra, đáy mắt bình tĩnhkhông hề mê man. Lúc cô đi thămNam Ưu Ưu, thì nửa đường bị một đám người trói lại.

Minh Thù đoán những người này là vì Tần Triệt mà tới, thậm chí đoán được là ai cho nên cô đành "thuận theo" bị trói.

Giãy khỏi sợi dây, Minh Thù nắm cổ tay đứng dậy quan sát nơi mình bị nhốt. Chắc là gian phòng ngầm dưới đất, cũng không quá dơ.

Minh Thù bước hai ba bước mở cửa, ngoài cửa có người canh chừng nghe tiếng độngnhìn sang, vừa lúc đối diện đôi mắtđầy ý cười của cô.

"Dẫn tôi đi gặp đại cacủa các anh."

Đối phương: "..."

Vừa nãy hắn trói không chặt sao?

Minh Thù đứng ở cửakhông hề có ý đánh nhauhay trốn chạy, người nọ đành phải hỏi người ở trêncó muốn gặp cô không.

Sau khi nhận được tin, đối phương dẫn Minh Thù đi qua một lối đi rất dàiđến một gian phòng. Minh Thù chậm rãi đi vào, nhàn nhã như cô đến đây làm khách. Trong phòng chỉ có một người đàn ông trung niên, khuôn mặt trí thức, khí chất vô cùng nho nhã nhưng ánh mắt nhìn người lúc này mang theo cảm giác áp bức,khiến người khác không quá thoải mái.

Minh Thù dời mắt khỏi người đàn ông rồitùy ý quan sát gian phòng. Căn phòng được trang tríthiên về phong cách châu Âu, nhưng lại bày biện nhiều đồ trang sức phục cổ nên trôngchẳng ra gì.

"Nguyễn tiểu thư, dùng phương thức như vậy mời cô tới, vẫn xin cô thứ lỗi cho chúng tôi."

Người đàn ôngvẫy tayđể những người còn lại lui ra ngoài: "Nhưng Nguyễn tiểu thư cũng khác so với tôi nghĩ."

"Vậy theo ông thì tôi đẹp hơn hay thông minh hơn?"

Đôi mắt người đàn ônghíp lại, cười hai tiếng quáidị: "Nghe nói Nguyễn tiểu thư tốt nghiệp đại học Hằng Tinh, trí tuệquả nhiên không bình thường."

Minh Thù ngồi xuống sô pha bên cạnh nhìn người đàn ông: "Có đồ ăn không?"

Người đàn ông suýt chút nữa không giữ được sắc mặt.

Cô bị trói đến đây lại không hỏi tại sao, cũng không hỏi bọn hắn là người nào, sau khi tự luyến còn hỏi hắn có gì ăn hay không, não không bị hỏng chứ?

"Nguyễn tiểu thư, cô biết tôi tìm cô có chuyện gì không?"

Người đàn ông ngồi đối diện Minh Thù, đôi tay đặt trước người.

"Ăn no rồi nói được không?"

Không ăn no không muốn nói chuyện đâu.

Người đàn ông: "..."

Lúcđám ngu xuẩn kia bắt người thực sự không đập đầu cô chứ? Có lẽ là Minh Thù biểu hiện quá mức bình tĩnh, ngược lại khiến người đàn ông không dám trực tiếp ra tay với Minh Thù.

...

Minh Thù và người đàn ông ngồi ở nhà hàng. Minh Thù vùi đầu ăn, người đàn ông kianhìn chằm chằm cô, hiện lên nhiều điều khó hiểutrong lòng. Hắn hoàn toàn không hiểu người phụ nữ này.

"Nguyễn tiểu thư, hiện tại chúng ta có thể nói chuyện chưa?"

Minh Thù buông dĩa ăn, dùng khăn lau sạch khóe miệng, khiến người khác ngạc nhiên:

"Tôi có thể giúp ông giải quyết Tần gia."

Lần này, người đàn ông kiatrực tiếp biểu hiện sự kinh ngạc ra ngoài.

"Hiện tại,Nguyễn tiểu thư coi như là ngườiTần gia, vì sao phải đối phó Tần gia chứ?"

Minh Thù tựa vào lưng ghế, thả lỏng thân thể: "Bởi vì tôi muốn Tần Triệt hận tôi."

Nghi ngờ trong lòng người đàn ông càng sâu: "Vì sao?"

Vốn tưởng rằng trói một nhược điểm, bây giờ xem ra hắn giống trói một trái bom hơn, còn mang thuộc tính bệnh thần kinh.

"Chuyện này không liên quan gì đến ông, ông muốn Tần gia, tôi muốn Tần Triệt hận tôi, hai chuyện này không xung đột lợi ích. Có muốn hợp tác không?"

"Tôi dựa vào cái gì đểtin tưởng cô?"

"Haizz, tôi trông đẹp như vậy, chẳng lẽ còn chưa đủ sao?"

"..."

Cô đẹp như vậy,có liên quan gì với việchắn có tin hay không? Chẳng lẽ đẹp là phải tin tưởng cô sao?

Người đàn ông hít sâu một hơi: "Nguyễn tiểu thư có biết tôi là ai không?"

"Không biết."

Minh Thù cười vô hại: "Tại sao tôi phải biết ông là ai chứ?"

Người đàn ông: "..."

Không biết mà cô cũng dám nói chuyện hợp tác sao?

Người đâu, mau đưa người điên này về bệnh viện tâm thần!

"Sao Nguyễn tiểu thư lại biếttôi sẽ đối phó vớiTần gia?"

Từ đầu đến cuối, hắn chưa từng nói qua sẽ đối phó Tần gia.

Minh Thù theo lý đương nhiên mà nói: "Vấn đề này rất khó sao? Ngoại trừ mấy khả năng, khả năng lớn nhất là giá trị Tần gia, không khó đoán."

Khóe miệng người đàn ôngcó chút cứng ngắc: "Nếu như Nguyễn tiểu thư đoán sai thì sao?"

"Vậy đoán lại thôi."

Người đàn ông lại một phen câm lặng, cô cho rằng đang chơi trò chơi à?

Khoan đã, tại sao mình lạibị cô nắm mũi dắt đi chứ? Từ lúc bọn họ gặp mặt, nhìn cô không có sức uy hiếp gì, thậm chí còn yếu thế,nhưng mình lại bất tri bất giác đi theo bước chân của cô ta.

Người phụ nữ này...

Trong lòng người đàn ông cảnh giác: "Nguyễn tiểu thư, cô đã muốn hợp tác thì cũng không phải không thể,nhưng phải xem thành ý cùng năng lực của Nguyễn tiểu thư."

"Số 1508 đường Phục Hưng có một hộp thư, đồ vật bên trongcó lẽ sẽ làmôngcảm thấy hứng thú."

Người đàn ông nhíu mày, cô cũng có chuẩn bị sao? Ai tin đây?

"Sợ rồi sao?"

Minh Thù lộ ra nụ cười tiêu chuẩn: "Hà tiên sinh, cầu phú quý trong nguy hiểm."

Sắc mặtông tathay đổi liên tục: "Nguyễn tiểu thư thật là khác người."

"Cámơn đã khen ngợi."

***

(*) Thiên kim hào môn: tiểu thư con nhà giàu.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 194: Cầu Cưới Thiên Kim (27)

"Hà tổng, lấy được đồ rồi."

Hà Thư Quốc cho người mang đồ về, hắn cũng muốn nhìn xem đồ vật này là gì. Nửa giờ sau, đồ vật đến tay Hà Thư Quốc, hắn liếc mắt nhìn cô gái đối diện rồi mở ra phong thư được dán tinh tế.

Trong nháy mắt khi phong thư mở ra, sắc mặt Hà Thư Quốc cũng theo đó mà thay đổi. Trong phong thư là ảnh chụp, không nhiều lắm nhưng mỗi một tấm cũng làm nhịp tim Hà Thư Quốc đập nhanh hơn.

Từ kinh ngạc đến tức giận, từ tức giận đến sợ hãi.

"Nguyễn tiểu thư, đây là ý gì?"

Hà Thư Quốc tức giận, ném ảnh chụp đến trước mặt Minh Thù:

"Cô làm gì Vũ Hiên rồi?"

Ảnh chụp mở ra, phía trên là một người con trai bị trói vào cột không rõ sống chết.

Minh Thù thong thả nhìnchồng ảnh: "Tại sao Hà tiên sinh phải tức giận như vậy chứ? Không phải đây là cách ông mời tôi tới sao? Tôi chỉ là trả lại cho con ông thôi."

Ngón tay cô đè chồng ảnh xuống, ngẩng đầu chậm rãi nở nụ cười: "Tôi thù rất dai."

Cả người Hà Thư Quốc ớn lạnh, rõ ràng khi bắt cóc con hắn, cô đã sớm tính đến mình sẽ bắt cóc cô sao?

Làm sao có thể...

Cả ngày người phụ nữ này không phải tiêu tiền thì chính là ăn, trông hoàn toàn không giống một người có tâm cơ.

Hà Thư Quốc ra hiệu với người bên ngoài, vài người xúm lại phía Minh Thù.

"Nguyễn tiểu thư, cô đã quên rằng bây giờcôđang ở địa bàn của tôi à?"

Sắc mặt Hà Thư Quốc tối sầm: "Bắt cô ta lại cho tôi."

Minh Thù buồn cười, côngăn cản người đầu tiên tấn công, tay côsờ hông một cái liền lôi ra một khẩu súng. Họng súng đen thui quay về phía bọn họ.

Phạm quy! Đây là phạm quy!

Hà Thư Quốc tức giận rít gào: "Không phải bảo các người xét người cô ta sao?"

Mấy người kia nuốt một ngụm nước bọt, mồ hôi lạnhrơi xuống, bọn họ có xét qua nhưng không hề thấy.

Hà Thư Quốc nghiến răng: "Đi ra ngoài."

Bọn họnhanh chóng rời khỏi phòng, thuận tiện đóng cửa lại. Dù công phu quyền cước của bọn họ lợi hại hơn nữa, cũng không lợi hại bằng súng đạn.

"Nguyễn tiểu thư thật là làm cho người ta không ngừng bất ngờ."

Hà Thư Quốc đè lửa giận trong lòngnghiến răng nghiến lợi "khen ngợi" Minh Thù.

Minh Thù xoay súng trong tay, cô ngồi lại trên ghế sô pha, gác chéo chân: "Đời người phải có bất ngờ mới đặc sắc."

Đặc sắc ông nội cô thì có.

Hà Thư Quốc thoáng bình tĩnh: "Vũ Hiên ở đâu? Cô có mục đích gì?"

"Hà tiên sinh cảm thấy thành ý này của tôi thế nào?"

"..."

Mẹ nó, đây là thành ý của bọn người sai vặt kia, đây là uy hiếp.

Hắn chỉ bắt cóc cô, ngược lại cô bắt con của hắn. Hắn chỉ có một đứa con trai như vậy... Bình thường hắn cònkhông nỡ mắng một câu...

"Nguyễn tiểu thư, chúng ta cũng đừng nên nói vòng vo, cô muốn như thế nào?"

Hà Thư Quốc thương con trai mình, tự nhiên không muốn chậm trễthời gian.

"Nếu cô muốn Tần thị thì chúng ta có thể thương lượng, chỉ cần cô thả Vũ Hiên ra."

Sự phát triển lúc này hoàn toàn thoát khỏi dự liệu của Hà Thư Quốc, giờ hắn muốn cầm lại quyền chủ đạo cũng rất khó. Hắn lại bị một người phụ nữ tính kế như vậy, thật đáng giận!

"Tôi muốn Hà tiên sinh nhớ một bài học, chính là không phải người nào cũng có thể tùy tiện trói được."

Bài học này hắn sẽ nhớ cả đời, Hà Thư Quốc hít sâu một hơi: "Nguyễn tiểu thư có điều kiện gì cứ nói."

Minh Thù mỉm cười: "Không phải tôi đã nói ngay từ đầu rồi sao?"

Hà Thư Quốc trừng mắt, nếu mục đích ban đầu là Tần thị và Tần Triệt, vậy tại sao phải trói con của hắn chứ?

Cô ta quả thực có bệnh!

"Nếu chúng ta nhất trí mục đích, Nguyễn tiểu thư không cần thiết trói Vũ Hiên."

"Tôi nói rồi, tôi thù dai."

Lửa giận của Hà Thư Quốc vọt thẳng lên não:"Trước đó, tôi cũng không bắt cóc Nguyễn tiểu thư."

Minh Thù nghiêng đầu, khuôn mặt vô tội: "Vậy vì sao tôi ở đây?"

Hà Thư Quốc nén giận: "Trước khi tôi trói Nguyễn tiểu thư đến, Vũ Hiên cũng đã bị cô trói lại mà. Sự thù dai của Nguyễn tiểu thư đến từ đâu?"

Người nên thù hậnkhông phải hắn sao?

Cô có tư cách gì mà thù dai chứ?

Minh Thù gật đầu, dường như đồng ýcách nói của Hà Thư Quốc nhưng cô lại mở miệng:

"Nhưng kết quảlà ông trói tôi lại."

Hà Thư Quốc: "..."

Lúc này không thể cứng đối cứngcùng cô, phải nhanh dẫn Vũ Hiên trở về.

"Tôi chỉ muốn hỏi một câu, tại sao Nguyễn tiểu thư biết tôi muốn trói cô?"

Chẳng lẽcó kẻ phản bộitrong đám người của hắn?

Cô gái cười tươi như hoa: "Lần sau tìm người theo dõi thì đừng tiếc tiền, tiền nào của đó cũng không phải không có đạo lý."

Tim Hà Thư Quốc đập mạnh. Có thời gian hắn phái người theo dõi cô, nhưng cô phát hiện từ lúc nào? Còn để cô điều ra cả ngọn nguồn, âm thầm điều tra được mình...

Hà Thư Quốc càng nghĩ càng sợhãi, hắn cũng không dám đánh chủ ý lên mấy cái tính toán nhỏ nhặt này.

Có người rõ ràng không làm bao nhiêu chuyện, nhưng có thể làm người ta sợ hãi.

Điều kiện Minh Thù rất đơn giản, chính là để Tần Triệt hận cô. Còn Tần thị làm sao thì cô mặc kệ, chỉ cần hoàn thành mục đích này, Hà Vũ Hiên có thể trở về.

Hà Thư Quốc tuyệt đối không ngờ tại sao hắn từ mộttướng quânphát hiệu lệnh, biến thành một tênlính quènnghe lệnh làm việc?

Té bàn!

Rốt cuộc ai là nhân vật phản diện?

Tuy rằng, Hà Thư Quốckhông vui nhưng hắn vẫn thành thực bày mưu tính kếcùng Minh Thù.

Phân đội nhỏ giá trị thù hận chính thức thành lập.

...

Minh Thù ôm một bọc lớn đồ ăn xuất hiện ở cửa biệt thự Tần gia.

Bên trong cánh cửa là thân hình cao lớn, dường như hắn đang chuẩn bị ra ngoài nên đối mặt với Minh Thù.

Tần Triệt sửng sốt một chút, vẻ mặt khẩn trương mang theo một chút lo lắng:

"Em đi đâu vậy? Em biết tôi..." Tìm em bao lâu rồi không?

"Anh quan tâm em như vậy làm gì?" Minh Thù hơi phòng bị ôm chặt cái túi trong tay.

Tần Triệt: "..."

Lão tử sẽ đoạt đồ ăn của ngươi sao? Tiền của lão tử mua đồ ănđủ để ngươi ăn mấy đời.

Tần Triệt nhìn chằm chằm Minh Thù, bộ dạng bảo vệ thức ăn này của cô...

Hình nhưcảm thấy có chút quen thuộc.

"Em là bạn gái tôi, vì sao tôikhông thể quan tâm em chứ?"

Tần Triệt đè nén sự kỳ lạ trong lòng xuống: "Không phải em gặp chuyện gì chứ?"

"Anh, anh lo cho em sao?"

Tần Triệt khẽ nhíu mày: "Ở bên ngoài em là bạn gái tôi, ở nhà em là em gái tôi, làm sao mà tôikhông lo cho em được chứ?"

"Đó cũng không phải, chỉ là..."

Minh Thù dừng một chút: "Có hơi khác vớitính cách trước kia của anh."

Trước kia, Tần Triệt nhất định sẽ châm chọc cô có phải đã ra ngoài làm chuyện xấu gì không, mà không phải như bây giờ...

Hắn sẽ không thích trẫm chứ?

Thân thểTần Triệt nhất thời cứng đờ, hình tượng của hắn mất rồi sao?

"Nếu em xảy ra chuyện gì, tôiăn nói với ba tôivà mẹ em thế nào?" Tần Triệt nhanh chóng lấp liếm.

"Ừm." Minh Thù chợt gật đầu.

Tần Triệt thở phào, cũng không dám tiếp tục hỏiMinh Thù đi đâu nữa, ném câu tiếp theo đừng đi ra ngoài làm loạn rồi vội vàng rời đi.

Minh Thù ôm đồ ăn vặt đi vàonhư có điều suy nghĩ, dì Hà đứng ở tủđưa dép cho Minh Thù:

"Tiểu thư, thực ra thiếu gia cũng rất lo lắng cho cô. Cô chưa trở về, thiếu gia đứng ngồi không yên, tôi cũng chưa bao giờthấy thiếu gia kì lạnhư thế."

Dì Hà thấy Minh Thù không đáp lời, lại nói: "Cô và thiếu gia không có quan hệ máu mủ, thực ra ở bên cạnh nhau cũng không sao. Tiên sinh và bà Nguyễnđều không phải người bảo thủ, chắc bọn họ sẽ đồng ý."

Mính Thù: "..."

Tần Triệt đã nói cái gì với dì?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 195: Cầu Cưới Thiên Kim (28)

"Dì Hà."

Minh Thù cắt ngang dì Hà đang thao thao bất tuyệt(*): "Dì cũng họ Hà, dì là theo mẹ Tần Triệt vào Tần gia sao?"

Dì Hà đang nói đến hăng say, nghe nói như thếnhất thời ngừng câu chuyện, có chút kỳ quái nhìn Minh Thù.

Sau đó mới gật đầu, xúc động nói: "Đúng vậy, Hà gia là dòng họ thư hương, tuy rằng so ra kém hào môn thế gianhưng cũng có chút tài sản. Từ khi dì có thể nhớ thì đã ở Hà gia, sau này lại theo tiểu thư vào Tần gia, trước khi tiểu thư đi đã giao cho dì chăm sóc thiếu gia, cho nên vẫn luôn ở đây."

"Tiểu thư hỏi cái nàycó chuyện gì không?"

Minh Thù kéo dì Hà vào trong: "Dì nói cho con biết chút chuyện Hà gia đi."

Tuy rằng, cô tra ra được Hà Thư Quốc sẽ đối phó Tần gia, nhưng không rõ nguyên do lắm.

"Cũng không có gì đáng nói."

Dì Hà chỉ coi như Minh Thù hiếu kỳ, ngoài miệng nói không có gì đáng nói nhưng vẫn nói những gì bà biết cho Minh Thù.

Hà Thư Quốc là cậu Tần Triệt, năm đó mẹ Tần Triệt gả đi, Hà

Thư Quốc không đồng ý, cuối cùng mẹ Tần Triệt một khóc hai quậy ba thắt cổ mới thành công gả qua.

Nhưng Hà Thư Quốc sợ em gái nhà mình gả quađó chịu uất ức, nên để dì Hà đi theo chăm sóc em gái.

Nội tình Tần gia phức tạp hơn Hàgia, mẹ Tần Triệt cũng may là sinh ra trong gia đình thư hương, có tri thức hiểu lễ nghĩa. Tuy có người chướng mắt, nhưng dưới sự bảo vệ của bố Tầncũng không chịu bao nhiêu uất ức.

Sau đó, Tần Triệt ra đời.

Tần Triệt sinh ra đại diện Tần gia có người thừa kế chính thức. Khoảng thời gian đó, dì Hà đều cảm thấy được một sự khẩn trương áp bức toàn bộ Tần gia không thở nổi.

Có một lần, Tần Triệt suýt chút nữa chết trong phòng trẻ sơ sinh, bố Tần trong cơn giận dữ đã làm vài chuyện khiếnTần gia sợ hãi, nên những người Tần gia này mới an phận.

Nhưng mẹ Tần Triệt một hai năm thì bệnh chết, để lại Tần Triệt còn nhỏ tuổi. Lúc đó, dì Hà đứng trước giường bệnh đồng ý với mẹ Tần Triệtsẽ chăm sóc Tần Triệt thật tốt.

Sau khi mẹ Tần Triệt qua đời, không biết từ lúc nào mà Hà Thư Quốc không còn lui tới Tần gia nữa. Mấy năm nay, Hà gia cũng từ từ lớn mạnh.

Việc này dì Hà cũng không biết rõ chi tiết, chỉ biếtđại khái.

"Cámơn dì Hà."

"Tiểu thư, cô hỏi cái này làm gì? Xảy ra chuyện gì sao?" Dì Hà có chút thấp thỏm.

"Tùy tiện hỏi một chút." Minh Thù cầm đồ ăn vặt lên lầu.

Dì Hà nửa tin nửa ngờ. Minh Thù ngâm nga bài hátlên lầu, Giang Đóa nằm trên giường cô, mệt mỏi nhìn di động đến thất thần.

"Thế nào, còn chưa nghĩ thông sao?" Minh Thù ném đồ ăn vặt lên giường.

Giang Đóa ăn cái gì cũng không thấy hứng thú: "Tiểu Ly, cậu không cảm thấy chuyện này rất không chân thực sao? Giống như tiểu thuyết vậy."

Sao cô có thể là tiểu thư Nam gia chứ?

Dựa theo cách nói của Hài Hòa Hiệu, bọn họ vốn chính là cốt truyện tiểu thuyết. Đương nhiên, lời này không thể nói.

"Giám định DNA đều đã làm, có có cái gì không chân thật chứ, cậu cũng không thể trốn bọn họ cả đời."

Minh Thù ngồi vào bên cạnh Giang Đóa.

"Tớ cảm thấy như đang đoạt đồ của Nam Ưu Ưu..." Giang Đóa nói thầm.

"..."

Chẳng lẽ không cảm thấy Nam Ưu Ưu đoạt đồ của cô ấy nhiều năm như vậy sao?

Tư duy của nữ chính thật sự không bình thường.

"Hơn nữa tớ đã quen một mình, đột nhiên cho tớ ba mẹ, tớ hoàn toàn không biết nên chung sống với bọn họ như thế nào."

Giang Đóa thở dài: "Tớ vẫn nêntrú ở chỗ cậu vài hôm vậy."

"Giờ cậu thành kẻ có tiền rồi!"

"Không phải tiền của tớ."

Giang Đóa lắc đầu, cô từ trên giường đứng lênnhìn Minh Thù: "Tiểu Ly, lý tưởng của cậu là gì?"

"Lý tưởng sao?"

Minh Thù nghĩ ngợi: "Cứu vớt thế giới có tính không?"

"..."

Từ lúc nào mà Tiểu Ly lại cuồng vọng như vậy?

"Tiểu Ly, cậu không nghĩ sau này làm gì sao?"

Trời cao đố kỵ anh tài, trẫm không được bao lâu sẽ ngủm, hoàn toàn không cần lo lắng lý tưởng gì hay không lý tưởng.

Minh Thù hỏi lại: "Cậu nghĩ rồi à?"

Giang Đóa quay lại giường: "Sau này, tớ muốn mở một nhà hàng, có một người yêu tớ... Có người tớ yêu, người yêu tớ làm bạn, nắng mai sớmchiều, tóc đen tóc bạc."

Cô nhìn chằm chằm Minh Thù: "Tiểu Ly, cậu không cảm thấy cuộc sống như thế rất tốt đẹp sao?"

"Không cảm thấy."

Minh Thù nhanh chóng nói: "Náo nhiệt mới là thứ tớ muốn,không hiểu cách thứctuổi trẻ của các cậu."

Nụ cười nhàn nhạttrên khuôn mặt đẹp đẽ của cô gái, giữa hai lông mày dường như cũng dập dờn ấm áp.

Giang Đóa có chút hoảng hốt, cô luôn cảm thấy nụ cười tiểu Ly quá mức chói mắt, tự dưng muốn khóc. Cô chưa từng nghĩ, sẽ có một ngàycô vì một nụ cười mà muốn khóc.

Rất nhiều năm sau, Giang Đóa mới suy nghĩ cẩn thận rằng nụ cười khiến cô muốn khóc kiaquá mức cô đơn.

Nụ cười ấy giống như bông hoa nở rộ trong vực thẳm, vĩnh viễn không cách nào rời khỏi vực thẳm, cô độc ở lại trong bóng tối phóng ra chút ánh sáng nhạt, không ai đáp lại.

Giang Đóa nghĩ lúc đó, cô nên ôm Minh Thù một cái. Lúc này, Giang Đóa còn chưa hiểu, cô chỉ hoảng hốt trong phút chốc, đổiđi chủ đề câu chuyện.

...

Gần đây, Tần Triệt rất không thuận lợi, không tìm được ai muốn gây bất lợi cho hắn. Minh Thùvà Giang Đóa đáng ghét cả ngày cùng nhau làm đồ ăn, căn bản không nhìn đến hắn.

Tần Triệt giận đến nghĩ mặc kệ không quản.

Buổi sáng hôm nay công ty tham gia đấu giá, vốn là đã mười phần chắc chíncuối cùng lại thất bại.

"Tần tổng, chuyện này rất kỳ lạ. Sao đối phương biết chúng ta báo giá chứ?"

Thư ký không dám nói thẳng có nội gián.

Tần Triệt châm chọc nhìn thư ký: "Tôi không biết có kỳ lạ à?"

Thư ký: "..."

Đây cũng không phải là tôi tiết lộ, Tần tổng nổi lửa với tôi làm gì?

Tần Triệt xoa ấn đường: "Điều tra cho tôi."

Thư ký nhanh chóng đira ngoài, điềutra rõ nhân viên liên quan đến chuyện này. Thứ báo giá nàyngoại trừ mấy thành viên cấp cao, thìkhông ai được phéptiếp xúc. Tra tới tra lui, không ai có hiềm nghi.

Kế tiếp, Tần Triệt càng không ngừng gặp xui xẻo. Nếu không phải hạng mục xảy ra vấn đề, chính là công ty có người gây sự, các chuyện phiền phức ùn ùn kéo tới. LúcTần Triệt tức giận đến sắp bùng nổ, Minh Thù lại phụ trách xuất hiện quét giá trị thù hận.

Cũng chính lúc này, tin tức bên ngoài bắt đầu phỏng đoánquan hệ của Minh Thù và Tần Triệt, thân phận Minh Thù cũng bị phơi bày. Thân là em gái Tần Triệt cũng là quan hệ người yêu. Mặc dù biết bọn họ không phải anh em ruột, nhưng một đám người vẫn không thể chấp nhận, chửi rủa không ngừng.

Lúc Tần Triệt biết tin này thìtrên mạng đã sôi sùng sục. Đa số đều là bình luận không tốt.

Phong Khinh Vân Đạm: Vòng giàu sang thật là loạn, đến cả em gái của mình cũng không buông tha.

Trực Diện Vương Giả: Bọn họ cũng không phải là anh em ruột thịt, có cái gì không thể ở cùng nhau, bọn họ đứng cùng nhau rất xứng đôi nha.

Ái Nhân Tư: Buồn nôn.

Nghịch Cảnh Trưởng Thành: Haizz, hôm nay thật là mở mang hiểu biết, thì ra em gái còn có thể làm như vậy.

Mạc Hung Đại Sư: Tôi thấy cô em gái kia cũng không phải là đồ tốt, không chừng là cô ấy XX người ta.

"Tần tổng, những tin tức nàynên xử lý thế nào?"

Thư ký không dám tự ý quyết định, cẩnthậnhỏi Tần Triệt.

Tần Triệt đã sắp tức đến không chịu nổi. Hắn liền hỏi:

"Cô ấy ở đâu?"

Thư ký không phản ứng kịptrong lúc nhất thời: "Ai? À... Tiểu thư ở khách sạn Thiên Cung."

"Em ấy vào đó làm gì?" Cô lại muốn làm bậy gì đây?

Thư ký lắc đầu, sao hắn biết vị kia vào trong đó làm gì?

Tần Triệt cầm áo khoác ra ngoài.

"Tần tổng,chuyện này..."

Anh phải cho một lời khẳng định xử lý như thế nào chứ!

Cuối cùng thư ký quyết định... Đè xuống.

***

(*) Thao thao bất tuyệt: nói liên tục, hết cái này sang cái kia, tưởng như không bao giờ ngừng.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 196: Cầu Cưới Thiên Kim (29)

Minh Thù đánh ngườiở trong khách sạn Thiên Cung. Đánh ai?

Ngoại trừ Thẩm Viễn Chiêu ra còn có thể có ai khác. Từ sau chuyện của Nam Ưu Ưu, dư luận trên mạng không ngừng, Thẩm Viễn Chiêu chưa từng xuất hiện. Lần xuất hiện này là tới gặp khách, nhưng mà khách chưa thấy, ngượclại thấy Minh Thù đang vắt chéo chân ăn kem.

Thẩm Viễn Chiêu lui ra ngoài nhìn số phòng, không sai...

"Nguyễn Ly, sao cô lại ở chỗ này?"

Nghĩ đến lần trước bị giật mối của Joseph tiên sinh, Thẩm Viễn Chiêu sẽ không nghĩ đây là trùng hợp.

Cộng thêm chuyện của Nam Ưu Ưu, Thẩm Viễn Chiêu chắc chắn sẽ không cho Minh Thù sắc mặt tốt.

"Chờ anh đó."

Minh Thù ăn xong miếng kem cuối cùng, cười hề hề nói: "A, đúng rồi. Khách của anh nhờ tôi chuyển lời cho anh không cần nói chuyện làm ăn nữa, hắn không muốn hợp tác với ngườitrễ hẹn."

Thẩm Viễn Chiêu vô thức nhìn đồng hồ, thời gian không sai...

"Cô làm gì ở đây?"

"Chỉnh lệch thời gian rất khó khăn sao?" Minh Thù không hề phủ nhận.

Đương nhiên, Thẩm Viễn Chiêu biết không khó khănnhưng đối phương sẽ nhanh chóng biết mình bị đùa giỡn,hắn chỉ yêu cầu giải thích một chút, hợp tác có một phần haicơ hội vẫn có thể thành.

Cô phí sức lớnnhư vậy, là vì muốn đùa giỡn hắn sao?

"Nguyễn Ly, cô muốnđối đầu với tôisao?"

"Không còn cách nào khác."

Minh Thù bất đắc dĩ, trẫm cũng chỉ là chấp hành nhiệm vụ.

Thẩm Viễn Chiêu tức đến phun máu.

Không có cách nào khác... Vậy là có người kề dao vào cổ cô ép cô đối đầuvới hắn sao?

[Ký chủ, hay là cô lột sạch đồ của Thẩm Viễn Chiêu, sau đómời mấy nhà báo đến, giá trị thù hận nhất định tăng vọt.]

Có thể là giá trị thù hận sắp đầy, Hài Hòa Hiệu không nhịn được bày kế cho cô.

Minh Thù trách mắng trong lòng: "Sao không để ta tìmvài chị gáicho hắn, sau đó tranh thủ chụp ảnh cùng hắn. Ngươi thấy sao?"

[Cũng được.]Hài Hòa Hiệu vui vẻ đồng ý.

Minh Thù giật khóe miệng, cũng được cái đầu ngươi ấy!

[...]

Hài Hòa Hiệu lại bị ghét bỏ.

"Cô muốn làm gì?"

Thẩm Viễn Chiêu nhìn Minh Thù ở bên kia đi tới, trong lòng liền cảnh giác.

"Thẩm tổng, chúng ta tới làm chút chuyện vui vẻ đi!" Minh Thù tươi cười quáidị.

LúcTần Triệt đến, vừa lúc nghe được câu này.

Hắn đứng ở bên ngoài một lúc lâu cũng không nghe thấy tiếng động, sắcmặtđổi tới đổi lui, khí áp quanh thân ngày càng thấp.

Bên trong truyền ra tiếng độngrất lớn, mơ hồ còn có tiếng kêu rên của Thẩm Viễn Chiêu.

Cho nên cô nhằm vào Nam Ưu Ưu là vì Thẩm Viễn Chiêu sao? Nếu như cô thích Thẩm Viễn Chiêu, vậy hắn phải làm sao bây giờ?

Bây giờ chắc là hắn đi lên nhắc nhở bọn họ đóng cửa? Hay là nên xách theo dao xông vào?

[Cửu thiếu, bình tĩnh, bỏ dao xuống!]

Hệ thống rít gào cũng không cản đượcTần Triệt, hắn đi vài bước tới cửa. Hắn vươn tay muốn mở cửa, ngón tay còn chưa đụng vào thì cửa tự động mở.

"Hả?"

Minh Thù lui về sau vài bướcnhìn dao lóe lên tia sáng lạnh trong tay Tần Triệt:

"Anh làm gì thế? Giết người diệt khẩu à?"

Tần Triệt nhìn về phía Minh Thù, Thẩm Viễn Chiêu quỳ rạp trên mặt đất, quần áo xộc xệchnhưng vẫn mặc trên người, cũng không phải khung cảnh mà hắn nghĩ.

Tần Triệt: "..."

Bây giờ nói hắn là đang mộng du thì có kịp hay không?

Bình tĩnh.

Không thể mất hình tượng.

Lão tử mới không tức giận.

Tần Triệt trấn định thu lại dao nhỏ, túm tay Minh Thù đi ra ngoài.

"Anh làm gì?"

Minh Thù thử giãy ra, Tần Triệt lại siết cực kỳ chặt, hoàn toàn không cho cô có cơ hội giãy ra.

Tần Triệt tùy tiện chọn một căn phòng trống, lôi Minh Thù đi vào.

Cửa phòng đóng lại, Tần Triệt lật tay đè Minh Thù trên tường, cả người ép qua đó, thấp giọng hỏi:

"Em chơi đủ chưa?"

"Ai chơi với anh?"

Minh Thù hơi nhíu mày, trong mắt có thêm chút kỳ lạ: "Đừng dựa sát em như vậy, nam nữ thụ thụ bất thân(*)."

Tần Triệt đưa tay bóp cằm Minh Thù, đột nhiên cúi người hôn xuống.

Trong nháy mắt khi đôi môi tiếp xúc, đầu Minh Thù ầm ầm nổ tung giống như tất cả mọi thứ đều biến mất trong nháy mắt, chỉ còn lại trống rỗng. Chỗ trống rỗng từ từ xuất hiện những màu sắc khác biệt.

Nhịp tim của thân thể này giống như ngừng đập, sau đó nảy lên thật nhanh.

Bùm.

Bùm bùm bùm.

Trước mắt Minh Thù là gương mặt rõ nét của hắn, hắn từ từ nhắm mắt, lông mi dài lướt qua da côthật ngứa.

Động tác Tần Triệt không tính là thô bạo, chỉ là chà xát trên môi cô,cũng không có làm động tác khác.

Mấy giây sau, Minh Thù mới phản ứng được, cô nhấc chân đá qua. Tần Triệt không né không tránh, tùy ý để cô đạp trên người, sau đó dễ dàng giữ chặt chân Minh Thù,càng là ép cô tới gió thổi không lọt.

Mẹ nó! Lửa giận trong lòng Minh Thù từ từ bốc lên.

LúcMinh Thù sắp bùng nổ ra ngoài, Tần Triệt rời môi Minh Thù, chóp mũi dán vào chóp mũi côthở hổn hển:

"Em muốn Tần gia tôi phá sản phải không?"

"Đúng!"

Minh Thù trừng hắn, vươn tay đẩy ra.

Mẹ nó,sao sức lực của tên ngốc này lại trở nên lớn mạnh rồi?

Đột nhiên Tần Triệt kéo Minh Thù vào lòng, thấp giọng nói:

"Nếu tôi phá sản, em sẽ nuôi tôisao?"

Minh Thù liền cứng đờ trong chớp mắt.

Không phải chứ, bây giờ ngươi hẳn là hận ta chứ!

Hận ta chứ!

Tại sao ngươi phải nghiêm túc nói chuyện phá sản, ngươi có thể yên lặng diễn theo kịch bảnhay không?

"Lời tôi nói trước đó không phải nói đùa."

Giọng Tần Triệt tiếp tục vang lên: "Tôibiết tôinói chuyện không dễ nghe, cũng không biết nên diễnđạt như thế nào với emnhưng mà... Tôi thực sự thích em."

"Em không thích anh..." Minh Thù bất lực từ chối.

"Lần tai nạn giao thông kia, tôibiết là em cứu tôi. Nếu không phải vậy thìtôicó thể đã chết."

Tần Triệt hoàn toàn không nghe Minh Thù, tự mình nói: "Tôivẫn muốn nói rõ ràngcùng em, nhưng mỗi lần em đều..."

Tần Triệt buông Minh Thù, sau đó nghiêm túc nắm vai cô nói: "Tiểu Ly, cho tôimột cơ hội, tôisẽ chăm sóc em thật tốt."

Không.

Ông lớn à, xin ngươi đừng chăm sóc ta.

Trẫm thực sự chỉ muốn một chút giá trị thù hận.

Minh Thù hít sâu một hơi, mỉm cười: "Anh sẽ không tức giận sao? Em biết là ai muốn hại anh, thậm chí liên kếtcùng hắnđối phó anh. Tất cả những điều không thuận lợi gần đâyđều có công lao của em."

Tần Triệt im lặng một hồi, hắn vẫn duy trìbộ dạng nghiêm túc: "Tuy rằng, tôikhông biết chọc giận em chỗ nào, nhưng như vậy em có thể nguôi giận thìtôikhông có ý kiến."

Minh Thù: "..."

Vô địch rồi.

"Anh bị bệnh rồi!"

Minh Thù gạt tay hắn: "Đừng vướng em, nếu không em lập tức tự sát cho anh xem."

Tần Triệt dừng bước. Minh Thù lập tức xoay người rời đi, nghĩ lại thấy không đúnglại xoay người.

Sắc mặt Tần Triệt vui vẻ: "Em..."

Minh Thù xoay người đánh Tần Triệt một trận, lúcTần Triệt không phản kháng quả là dễ đánh.

Minh Thù như có điều suy nghĩ nhìn hai tay mình, sau đó nhanh chóng rời phòng giống như phía sau có gì đó đang đuổi theocô.

Tần Triệt đỡ đồ vậtbên cạnhđứng lên.

Tỏ tình cũng bị đánh, mệnh hắn sao lại khổ như vậy chứ?

[Cửu thiếu... Anh vừa rồi...] Hệ thống rất do dự.

Tần Triệt đắc ý nhướng mày, khoe khoang với hệ thống: "Thế nào, diễn có hay không? Bùng nổ đúng không? Tượng vàng năm nay lão tử nắm chắc."

Hệ thống hiếm khi im lặng.

[Cửu thiếu, tốt nhất cậu đừng có động tình.]

Nó không xác địnhvừa rồi là Cửu thiếu diễn kịch hay là thật lòng, nhưng nó có nghĩa vụ nhắc nhở hắn.

[Người ở những vị trí này đối với anh mà nóichỉ là... Khách qua đường.]

***

(*) Nam nữ thụ thụ bất thân: Câu nói này theo quan điểm của nhà Nho, nam nữ không có quan hệ thì không được đụng chạm thân thể với nhau.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh

dtv-ebook.com

Chương 197: Cầu Cưới Thiên Kim (30)

Tần Triệt chỉnh sửa trang phục, hừ lạnh một tiếng: "Ngươi nghĩ lão tử sẽ thích một cô gái thần kinh bạo lực? Lão tử không có người theo đuổi sao?"

[...]

Tần Triệt nhìn vào khoảng không: "Hơn nữachờ ta rời khỏi vị trí này, thìký ức cũng sẽ bị xóa sạch, đâu còn nhớ gì nữa."

Hệ thống nhớ đến tính tình không tim không phổi của Cửu thiếu, vừa nãy hẳn là nó nghĩ nhiều.

Cửu thiếu chấp hành nhiệm vụ không ít. Tuy rằng không có mấy cái thành công, nhưng hắn tiếp xúc với vô số hạng người, cũng không có ít người đang làm nhiệm vụ lấy lòng hắn, nhưng hắn cũng không có động lòng.

Dường như hai chữ ấy sinh ra khoảng cách vớihắn.

Đây cũng là lí do vì sao màtỷ lệ thất bại nhiệm vụ của hắn cao như vậy, màhắn không bị đára ngoài.Rất nhiều lúc, những nhiệm vụ thất bại quá nhiều, cuối cùng cũng đều do tính tình của hắn như vậy mà vớt lại.

"A, còn phải đi thu xếp tình hìnhrối rắm cho cô ta!"

Tần Triệt ngửa mặt thở dài: "Nhưng cô ta lại biết ai muốn hại ta..."

Còn liên kết với nhaunữa! Thật tức giận mà.

...

Minh Thù tự do tùy ý đi trên đường lớn, ánh mặt trời kéo dài bóng của cô, mọi người giẫm tới giẫm lui trên cái bóng của cô. Cô xoay người đến bên cạnh cái bóng, cái bóng cũng theo đó biến mất. Cô ngoảnh đầu nhìn cái bóng qua lại không ngớt trên đường, sắc mặtcó chút ngây ngốc.

[Giá trị thù hận Thẩm Viễn Chiêu đã đầy.]

"Ngươi khóa rồi sao?"

[Ký chủ, tôi hiểu ba chữ bầu không khí viết thế nào.] Hài Hòa Hiệu rất nghiêm túc xúi giục Minh Thù.

[Thực ra ký chủ có thể đồng ý với hắn, nếu hắn thích cô thì cô lợi dụng điểm này sẽdễ dàng đạt giá trị thù hận.]

Minh Thù cúi đầu nhìn đầu ngón chân của mình, một lúc lâu cô mới đi vào dưới ánh mặt trời:

"Hài Hòa Hiệu, ngươi thật sựnên tự kiểm điểm đi, đừng thẹn với tên của ngươi, chúng ta hài hòa một chút không tốt sao?"

[...]

Ta dựa vào ngươi làm gì?

Lúc này, đầu Minh Thù đầy tiểu yêu tinh đánh nhau.

Thảthú vui nàycho cô trên đường lớn, ngươi bị động kinh hay trúng mầm độc đây?

[Chứng minh tôi rất hài hòa]Hài Hòa Hiệu mỉm cười.

Minh Thù không nói gì, đập tan ngươi thì hài hòa thôi. Ai cho ngươi mặt mũi, cục diện biết không?

[...]

Hài Hòa Hiệu tắt tiểu yêu tinh đánh nhau đi, ẩn giấu lại.

Nó cần yên tĩnh.

...

Minh Thù trở lại Tần gia đã là mười haigiờ đêm, cô nhanh chóng dừng bước nhìn về phía cửa biệt thự.

Tần Triệt dựa trên nhà xe ở cửa biệt thự. Giữa hai người chỉ cách một ngọn đèn đường, Minh Thù đứng trong bóng tối, Tần Triệt đứng dưới ánh sáng.

Tần Triệt chậm rãi đứng dậy, thả túi trong tay lên bậc thềm: "Mua cho em bánh Tô Ký, đi ngủ sớm một chút."

Hắn xoay người lên xe rồi nổ máy. Xe đi ngang qua Minh Thù hơi chậm lại, giọng của Tần Triệt từ trong xe truyền tới:

"Sáng sớm muốn ăn cái gì? Cháo của Ngự Thiện Lâu đi, vài ngày trước em rất thích, mai tôimangtới cho em."

Minh Thù đột nhiên vươn tay,Tần Triệt vốn phải tăng tốc, Minh Thù như vậy dọa đến tay hắn run rẩy, xe chợt dừng lại.

"Két..."

Hắn có chút kinh hãi nhìn tay của cô. Suýt chút nữa...

"Tần Triệt, em muốn ăn đồ anh nấu."

Minh Thù kề sát cửa sổnhìn người bên trong: "Đích thân làm."

Tần Triệt muốn nói mình không biết làm cơm, nhưng cuối cùng gật đầu: "Được."

Minh Thù thu tay, mỉm cười nói: "Ngủ ngon."

Tần Triệt hơi nghi ngờ: "Ngủ ngon."

Xe rời biệt thự, dần dần biến mất trong bóng đêm.

[Ký chủ, cô nghĩ thông rồi sao?]Hài Hòa Hiệu cuống quýt xông ra.

"Nghĩ thông cái gì?"

[Trước hết để hắn có được cô, sau đó sẽ đá hắn.]

"Ngươi nghĩ quá nhiều rồi, ta chỉ là muốn kéo giá trị thù hận mà thôi."

[...]

Cái này không phải là kéo giá trị thù hận sao?

...

Tần Triệt về đến nhà,ngã trên ghế sô phachửi rủa, cuối cùng lại vào phòng sách tìm kiếm rồi cầm lấy mấy cuốn sách đi vào phòng bếp.

Làm cơm...

Chuyện nàyquả thực nghĩ cũng không dám nghĩ.

Tần Triệt xem các bước trong sách, cảm thấy rất đơn giản thế nhưng nhìn nồi niêu trong phòng bếpvẫn có chút rụt rè.

Làm sao đây?

Đúng, trước tiênphải có nguyên liệu nấu ăn.

"Mang qua đây cho ta chút nguyên liệu nấu ăn, bây giờ đang cần."

Nhận được điện thoại, thư ký mù mờ, Tần tổng muốnlàm cái gì vậy?

Thư ký không dám chậm trễ, mua nguyên liệu nấu ăn xong gấp gáp chạy qua, bởi vì không xác định Tần Triệt muốn gì,nênhắn đành phải mua mỗi thứ một ít.

"Tần tổng, đây..."

Tần Triệt mangđồ vào nhà, sau đó "ầm" một tiếng nhốt thư ký bên ngoài.

Thư ký sờ mũi đã tránh qua được một kiếp nạn, Tần tổng vào ban đêm điên rồi sao!

"Làm cháo đi..." Cái này đơn giản nhất.

Gạo và nước là giải quyết xong.

Nhưng mà sự thực chứng minh cũng không phải dễ dàng như vậy, không phải thiếu nước thì chính là thừa nước. Tần Triệt nấu cháo khét nên phiền muộn cào tóc. Rốt cuộc tại sao lão tử phải chịu cái tội này chứ?

Hệ thống cho lão tử kỹ năng nấu ăn Mãn Hán Toàn Tịch đi!

[Cửu thiếu, anh đã quên rồi sao? Chúng ta đổi kỹ năng sinh hoạt cần rất nhiều, rất nhiều, rất nhiều điểm tích lũy.]

Hệ thống rất vô tình nói ra sự thật.

Nhiệm vụ của Cửu thiếu không liên quan gì với sinh hoạt, cho nên loại kỹ năng vô dụng này cần điểm tích lũy cực kỳ cao.

"Nghiên cứu, ngươi đi ra ngoài chính là một tên ngốc!"

Kỹ năng vô dụng còn định mức cao như vậy.

Muốn tức chết ai.

[...]

Tần Triệt chà nồi rồilàm một lần nữa. Lần này không được, thì hắn sẽ không làm nữa, ngày mai ra ngoài mua một chén cháo, nói là mình làm là được

Tuy rằng lần thực nghiệm cuối cùng có hơi miễn cưỡng, nhưng vẫn coi là khá. Tần Triệt lau mồ hôi, còn cực khổ hơn cả giết người. Hắn thậtmuốn ngã mũ kính chào cácđầu bếp.

...

Ngày hôm sau, Tần Triệt đã mang theo nồi cháo mới quay về Tần gia.

"Thiếu gia."

Dì Hà nghi ngờ nhìn vật trong tay Tần Triệt: "Thiếu gia mua bữa sáng sao?"

Tần Triệt gật đầu, sau đó hỏi: "Nguyễn Ly đâu?"

Dì Hà vội nói: "Tiểu thư... Sáng sớm liền đi ra ngoài, còn nói không trở về ăn cơm."

Không trở về ăn cơm...

Không trở về...

Không...

Mẹ nó,cô ấy có ýgì đây?

Thật tức giận mà!

Nghiên cứu cả đêm, luyện tập nhiều lầnở nhànhư vậy, cô lại cho hắn leo cây như vậy, muốn chơi hắn sao?

Lão tử muốn chém chết cô. Bình tĩnh một chút. Người đi rồi, Tần Triệt có thể làm gì được?

Dù giận thêm nữa, hắn cũng chỉ có thể tự mình ăn.

Mùi vị... Có hơi lạnhưng vẫn có thể cho vào miệng.

Lần đầu tiên làmcũng không tệ.

"Thiếu gia..."

Dì Hàkinh hồn bạt vía(*) nhìn Tần Triệt, bộ dạng thiếu gia sao đáng sợ như vậy chứ?

"Ta đi trước."

Tần Triệt thả chén xuống, đứng dậy rời đi.

Dì Hà nghi ngờ nhìn Tần Triệt ra ngoài, một lát sau bà mới đi đến trước chén cháo Tần Triệt ăn dở, ngó dáo dác quan sát một lúc.

Cháo này...

Trong lòng dì Hà có suy đoán lớn mật.

...

Từ ngày đó, Minh Thù cũng không xuất hiện trước mặt Tần Triệt, dường như đã buông tha nhiệm vụ này, thậm chí có chút tránh né Tần Triệt.

Liên hệ với Hà Thư Quốc cũng cắt đứt, Hà Vũ Hiên nguyên vẹn trở về.

Hà Thư Quốc hoàn toàn không hiểu mạch não của Minh Thù, không phải nói muốn Tần Triệt hận cô sao?

Nhưng mặc kệ Hà Thư Quốc liên hệ với Minh Thù như thế nào, cuối cùng côchỉ nói được vài chữ.

Không làm nữa, không làm nữa, giải tán.

Giải tán sao?

Cô làm cho đã rồi muốn giải tán sao?

***

Thực ra đây là sủng văn, chỉ là tình cảm sẽ không tiến triển nhanh, từng bước từng bướcnhư vậy.

Tôi không cảm thấy một người mang quá khứ không ai biết được, có thể thích một người trong thời gian cực ngắn.

Nếu như muốn lập tức xem tiểu thiên sứ ân ân ái ái thì thiết lập đổi một quyển sách.

***

(*) Kinh hồn bạt vía: Giật mình khiếp sợ.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 198: Cầu Cưới Thiên Kim (31)

Giang Đóa không muốn về Nam gia, cô vẫn trốn vợ chồng Nam gia. Sau khi bị vợ chồng Nam gia chặn đường vài lần, thìcô miễn cưỡng có thể nói chuyện với bọn họ một lúc,nhưng vẫn không muốn về sống chung với Nam gia.

Vợ chồng Nam gia không còn cách nào, nên chỉ có thể mua một căn nhà cho Giang Đóa. Con gái bọn họ yêu thương nhiều năm như vậy, lại là của nhà người khác, mà đứa con gái kia còn muốn hại chết con ruột của mình.

Bọn họ không phải thánh mẫu, đương nhiên là đau lòng cho con của mình.

Giang Đóa không lay chuyển được vợ chồng Nam gia, lại sợ bọn họ tiếp tục dây dưa với mình. Cô không biết nên ở chung với bọn họ như thế nào, nên cũng chỉ có thể nhận phòng.

Vợ chồng Nam gia có lẽ hiểu cho Giang Đóa. Nhiều năm như vậy không ai bên cạnh, đột nhiên muốn người ta thân thiết với bọn họ, điều này sao có thể chứ?

Nhưng Giang Đóa cũng không dọn vào nhà mới, màvẫn ở chỗ cũ của mình.

"Nhà này là banuôi tớ để lại, ông không có con, sau khi qua đời thì cho tớ."

Giang Đóa vừa nấu ăn vừa nói với Minh Thù đang ăn vụng bên cạnh: "Cậu đừng ăn, một lát nữa phải dùng đó."

"Ăn ngon."

Minh Thù mới ăn vụng thêm một miếng, mơ hồ nói: "Ba nuôi cậu đối tốt với cậu sao?"

"Ừ."

Giang Đóa lộ vẻ nhớ lại: "Ba đối xử với tớ rất tốt. Tổ tiên Ba nuôi đều là đầu bếp, nghe nói còn làm trong cung. Bản lĩnh của tớ đều là học từ Ba nuôi đó."

Nói đến phần sau Giang Đóa có hơi kiêu ngạo.

Lúc sau lại thở dài, nếu không phải Ba nuôi quá cố chấp, thực ra ông cũng không cần khổ sở như thế, nhưng bởi vì Ba nuôi có sự kiên trì của riêng mình, ông mới là người cô sùng bái kính nể.

Minh Thù chợt nói: "Vậy mẹ nuôi cậu đâu?"

Thức ăn ngon cũng cần phải thừa kế.

"Bà..."

Giang Đóa thở dài: "Bởi vì ghét bỏ Ba nuôi không có tiền, hơn nữa bà ấy cũng không mang thai con của ba nuôi. Sau này ba nuôi cũng không kết hôn, một mình nuôi tớ khôn lớn."

"Bà ấy cũng tới trong thời gian lễ tang ba nuôi, trông dáng vẻ rất tốt, cũng có con..."

Giang Đóa lắc đầu: "Tiểu Ly, ba mẹ cậu thì sao?"

Hình như cô ấy chưa từng nghe Minh Thù nói qua.

"Mẹ tớ gả cho ba Tần Triệt."

"Vậy ba cậu đâu?"

Minh Thù nghĩ ngợi: "Chết từ lúc tớ còn nhỏ rồi."

Nghe nói là chết ngoài ý muốn, sau này để có người thừa kế Nguyễn gia nêncô phải theo họ mẹ.

"A, tiểu Ly, cậu ăn sắp hết rồi!"

Giang Đóa la lớn, bỏ dở trọng tâm câu chuyện.

Minh Thù chạy vụt khỏi nhà bếp, để một mình Giang Đóacàm ràmtrong phòng bếp.

Minh Thù không muốn quay về Tần gia, nên trực tiếp ở nhà Giang Đóa.

Mỗi ngày ăn đồ ăn ngon của Giang Đóa, trải qua những ngày tháng ấy quả thực chính là cuộc đời của kẻ chiến thắng.

Giang Đóa cũng không đến công ty Thẩm Viễn Chiêu, không biết làm giở nhà, lúc không có tiền mới bắt đầu phát sầu.

Tuy rằng, Minh Thù cho cô phí sinh hoạt rất lớn, nhưng Giang Đóa không thể sống như thế này, cô phải tìm việc làm nhưng tìm tới tìm lui màGiang Đóa cũng không tìm được việc.

"Làm bá chủ thức ăn ngon đi."

Minh Thù chỉ vào bá chủ trên di động, hai mắt tỏa sáng: "Cậu cống hiếnvì thức ăn ngon đi, cô gái!"

Giang Đóa giật khóe miệng một cái: "Cái này không đáng tin cậy."

"Sao không đáng tin? Cậu lớn lên đáng yêu như vậy, làm đồ ăn ngon như vậy, tớ rất ít khi khen đồ ăn của người khác." Minh Thù nghiêm túc.

Phần lớn cô đều vì lấp đầy bụng, cũng không đi tìm tòi nghiên cứu ăn ngon hay không nhưng đồ ăn của Giang Đóa... Ăn ghiền luôn!

Cảm thấy thiên đường nhân gian chính là như thế.

"Làm!"

Giang Đóa lắc đầu: "Không được, tớ không được."

"Làm đi!"

"Không, không..."

"Làm mau!"

Minh Thù xúi giục Giang Đóa rất lâu, Giang Đóa mới đồng ý thử với Minh Thù. Chủ yếu là bây giờ Giang Đóa còn chưa tìm được việc, ở nhà đợi cũng lãng phí thời gian.

Con đường bá chủ đồ ăn ngon của Giang Đóa chính thức mở ra.

Cũng may cô làm đồ kiểu cách tinh xảo, tên tuổi lại đánh vào phong cách cung đình cổ xưa nên rất nhanh có chút danh tiếng trong giới bá chủ thức ăn ngon.

Thỉnh thoảng Minh Thù sẽ livestream ló mặt, với sắc đẹpcủa cô có thể nói là bắt đầu thu hút người hâm mộ.

Độ nổi tiếng của Giang Đóa từ từ tăng lên.

Rất nhiều năm sau, Giang Đóa trở thành bá chủ đồ ăn ngon hot nhất, ghi hình tiết mục cao cấp nhất, người dẫn chương trìnhhỏi cô ban đầu tại sao chọnđi con đường này, Giang Đóa mỉm cười nói:

"Bởi vì một người bạn."

Người dẫn chương trìnhcảm thán không thôi, trêu ghẹo hỏi: "Không biết là nam hay nữ?"

Giọng nói Giang Đóa tràn đầy hoài niệm: "Là một cô gái."

"Vậy không biết hiện tại người bạn này đang ở đâu?" Người dẫn chương trìnhhiếu kỳ.

"Cô ấy..."

Sắc mặtGiang Đóa ảm đạm, người dẫn chương trìnhthấy thế đã biết không ổn, nhưng cô ta cũng không lập tức nói sang chuyện khác. Có đôi khi ngoài ý muốn càng làm cho tiết mục hấp dẫn.

"Cô ấy đi rồi."

Giang Đóa vĩnh viễn nhớ kỹ ngày hômđó trời mưa như trút, cô vừa mới livestream xong chuẩn bị làm bữa khuya cho Minh Thù.

Cô vừa mới chuẩn bị xong nguyên liệu nấu ăn, chuông cửa đột nhiên vang lên.

Dồn dập mà chặt chẽ.

Minh Thù vùi vào ghế sofa, không hề có ý muốn mở cửa. Giang Đóa không thể làm gì khác hơn là đi mở cửa, đứng ngoài cửa là một người đàn ông, cả người ướt đẫmthở hổn hển.

Cô nhớ người này, là thư ký bên người Tần Triệt, thỉnh thoảng Tần Triệt sẽ để người này mang đồ qua. Cô không biết Tần Triệt và Minh Thù xảy ra chuyện gì, nhưng cô thấyMinh Thùđang trốn Tần Triệt.

"Nguyễn tiểu thư có ở đây không?" Hắn hỏi.

"Ở..."

Giang Đóa ra ngoài nhìn một chút, mưa như trút nước rơi lộp bộp trên mặt đất.

"Có chuyện gì không?"

"Tôi tìm Nguyễn tiểu thư có việc gấp." Người đàn ông kianói.

"Tiểu Ly..." Giang Đóa nhìn bên tronggọi một tiếng.

Minh Thù ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn thư ký, không có cảm xúc gì đặc biệt:

"Có việc gì?"

"Nguyễn tiểu thư, Tần tổng đã xảy ra chuyện." Thư ký nói bằng giọng đầylo lắng.

"Ồ." Minh Thù nghe xong liền gục đầu xuống.

Đây không phải là lần đầu tiên thư ký nghĩ Minh Thù quá đáng. Tần tổng đối với cô tốt vậy, cô luôn lộ ra dáng vẻ này, đang muốn tức giậnlại nghe cô nói:

"Mỗi người có số, anh ấy xảy ra chuyện có liên quan gì tới tôi, về đi."

"Nguyễn tiểu thư, Tần tổng đối xử với cô như thế nàotrong lòng cô không rõ sao?"

Thư ký không nén được lửa giận.

"Nếu như mỗi người đối tốt với tôi, tôi phải đi báo đáptừng người, tôi còn sống được hay không?"

Minh Thù lại ngẩng đầu, vẫn tươi cười như cũ: "Ý tốt không được tiếp nhận, chỉ là gánh nặng."

"Nguyễn tiểu thư, cô..."

Thư ký nghẹn họng nói không ra lời. Di động trong túi hắn vang lên, thư ký liếc mắt nhìn.

Hắn khôngnhận điện thoạimà quay sang nói từng chữ với Minh Thù:

"Nguyễn tiểu thư, cô thật máu lạnh."

"Ừm, anh không phải người đầu tiên nói tôi như vậy."

Thư ký tức không nói nổi, vừa nghe điện thoại vừa xoay người:

"Tần tổng bị Hà Thư Quốc bắt cóc. Phải cầm chân bọn họ, nhất định phải đảm bảo Tần tổng an toàn."

Câu nói phía trước là nói cho Minh Thù nghe, câu nói phía sau là phân phó người trong điện thoại.

Giang Đóa đứng ở cửa một hồi lâu, cô mới nhốt tiếng mưa rơi lộp bộp ngoài cửa.

"Tiểu Ly..."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 199: Cầu Cưới Thiên Kim (32)

Minh Thù duỗi người một cái, cười hỏi: "Đồ ăn khuya làm xong chưa? Thật là đói!"

Giang Đóa thấy Minh Thù không hề có lạ thường, không biết nên nói cái gì:

"Lập tức làm ngay."

Minh Thù ăn xong bữa khuya, sau khi về phòng cũng không ra ngoài. Giang Đóa nhìn cửa phòng đóng kín, đáy lòng có chút lo lắng.

Sao Tần Triệt lại bị bắt cóc, Tiểu Ly cô ấy...

Giang Đóa ngồi trên ghế sô pha, miên man suy nghĩ hồi lâu. Mưa bên ngoài càng lúc càng lớn, ầm ầm đánh vào lòng người.

Kít két...

Giang Đóa ngẩng đầu thấy được thân hình ngoài cửa.

"Này, cậu còn chưa ngủ?"

Minh Thù nói chuyện nhẹ nhàng: "Đi ngủ sớm chút đi."

"Tiểu Ly... Cậu muốn ra ngoài sao?" Giang Đóa nhìn Minh Thù quần áo chỉnh tề.

"Ừ."

Minh Thù cười khẽ: "Sáng mai tớ muốn ăn bánhbao, làm nhiều một chút nhé."

Giang Đóa sửng sốt một chút, tự dưng bắt đầu hốt hoảngtrong lòng. Cô ấy muốn ngăn cản Minh Thù, nhưng lời đến miệng cũng không nói ra được.

Một lát sau, cô ấy mới khô khan nói một tiếng: "Được."

Cuối cùng, Giang Đóa lại bổ sung một câu: "Tớ chờ cậu trở về."

Minh Thù mỉm cười, tia sáng rơi trên mặt côdường như dịu dàng đến có thể chảy nước.Minh Thù cầm dù ra ngoài, Giang Đóa tiễn đến cửanhìn thấy cô xuống rồi ra khỏi lầu, che ô biến mất trong mưa.

Giang Đóa bám vào lan can rỉ sắt, tự lẩm bẩm: "Cậu đi tìm anh ta sao?"

Cảnh sắc ngoài cửa sổ bay vút, bị ánh sáng cùng màn mưa tạo rađường cong sáng đẹp kỳ lạ.Chỉ có vài xe cộ qua lại trên đường phố, toàn bộ thành thị đều bao phủ trong tiếng mưa.

"Đến rồi thưa cô."

Cô gái ngồi sau xe hơi hoàn hồn lại trả tiền cho tài xế.

"Cô bé, hơn nửa đêm đến nơi hoang vắng như thế nàyphải cẩn thận."

Tài xế vừa thối tiền thừa vừa căn dặn.

"Cámơn, không cần thối lại." Cô gái đẩy cửa xuống xe, giọng điệu ôn hòa.

Lời nói tài xế vang vọng trong xe, cô gái che ô, không nhanh không chậm đến tòa kiến trúc cách đó không xa.

Nước mưa rơi xuốngtrên dù, tạothành nhịp điệudiễn tấu trong đêm mưa.

Minh Thù đạp lên bùn đất bẩn loạn, từng bước từng bước tới gần tòa nhàđen như mực.

…

Trong tòa nhà...

Hà Thư Quốc chắp tay đi qua đi lại, cuối cùng đứng ở trước mặt người đàn ông bị trói:

"Tần Triệt, con kiên trì như vậy có ý nghĩa gì?"

Miệng Tần Triệt bị dán kín, một chữ đều không nói được. Hà Thư Quốc xé băng dán miệng hắn.

Tần Triệt hừ lạnh một tiếng, ánh mắt châm chọc nhìn Hà Thư Quốccũng không nói chuyện.

Hà Thư Quốc chỉ đối diện Tần Triệt vài giây liền dời tầm mắt: "Nể mặt con là cháu ngoạicủa ta, chỉ cần con ký tên, ta sẽ đưa con ra nước ngoài, nửa đời sau không lo ăn mặc, thế nào?"

Tần Triệt không lên tiếng màchỉ nhìn chằm chằm Hà Thư Quốc.

"Đừng làm ta mất kiên nhẫn."

Hà Thư Quốc hơi nổi giận: "Bây giờ còn ai có thể cứu con? Người bên cạnh con cũng không còn, những người còn lại đều là người của ta. Con trông cậy vào những cảnh sát kia sao?"

Nếu như không phải Tần Triệt gắt gao chèn ép ông, ông cũng sẽ không đi đến bước này.

"Hà tiên sinh, đã lâu không gặp."

Giọng nói trong trẻo của cô gái từ đằng xa truyền đến. ĐôimắtTần Triệt trừng lớn, sao cô ấy lại tới đây chứ?

Cô gái mỉm cười, từ trong bóng tối đi ra.Trong tay nắm lấy ô che mưa, đầu nhọn của ô nhỏ tạo ra dòng nước chuyển động theomột đườngquanh co.

Tần Triệt thấy thân hình Minh Thù tiến đến gần, cuối cùng cũng có phản ứng, gầm nhẹ:

"Chuyện này không liên quan tới em ấy, để em ấy đi."

"Ơ, rốt cuộc cũng đồng ýnói chuyện rồi sao?"

Hà Thư Quốc kinh ngạc: "Xem ra vị cháu ngoại không có quan hệ máu mủ này, đối với con mà nói còn rất quan trọng."

"Hà Thư Quốc, ông dám đụng đến em ấy, tôisẽ làm ông hối hận cả đời." Giọng nói Tần Triệt vô cùngtàn nhẫn.

"Ha ha ha ha... Thật thú vị." Hà Thư Quốc vỗ tay cười lớn.

Ông ta quay đầu nhìn Minh Thù: "Nguyễn tiểu thư, cô còn thật sự dám đến đây sao?"

Minh Thù cười trước rồi nói: "Ông dám mời, tôi đương nhiên dám đến."

Giọng Tần Triệt có chút khàn khàn, gắt gao nhìn chằm chằm Minh Thù: "Nguyễn Ly, rời khỏi nơi này. Chuyện này không liên quan đến em."

Minh Thù lắc đầu, cười nói: "Vậy không được, người ta đã tự mình phát thiệp mời cho em, sao em có thể để bọn họ thất vọng được chứ? Anh nói đúng không, Thẩm tổng?"

Cô nhìn Hà Thư Quốc, cuối cùng lại gọi Thẩm tổng.

Hà Thư Quốc hơi kinh hãi, theo bản năng nhìn về nơi nào đó. Tần Triệt dường như đã sớm biết, cũng không lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, chỉ nhìn chằm chằm Minh Thù, dường như rất sợ cô xảy ra chuyện gì.

Thân hình thon dài từ chỗ tối đi tới, giọng nói cũng không biết là trào phúng hay là xem thường:

"Nguyễn tiểu thư, quả thật thông minh hơn người."

Minh Thù chống mũi ô xuống đất, nhẹ nhàng xoay xoay hai vòng, bọt nước rơi xuống mặt đất:

"Cámơn đã khen ngợi. Suy cho cùng anh cũng không lợi hại mấy."

"Tôi thật sự rất tò mò, sao cô lại biết được chuyện này?"

Thẩm Viễn Chiêu đứng khuất bóng, mặt giấu trong bóng tối nênkhông thấy rõ sắc mặt.

Minh Thù tiếp tục chuyển động cán dù: "Thẩm tổng, anh nghĩ người thừa kế Nguyễn gia như tôi chỉ để ngồi chơi sao?"

Mặc dù, Nguyễn thị không ở nơi này, nhưng muốn biết một chút tin tức cũng không khó.

Cô còn nhìn chằm chằm vào Hà Thư Quốc và Thẩm Viễn Chiêu. Ông ta thật sự cho là cô không làm nữa, chính là không làm gì nữa.

Hai người này làm cái gì, cô đều nắm rõ.

"Tôi suýt nữa đã quên."

Thẩm Viễn Chiêu dừng một chút: "Nguyễn tiểu thư còn dám đến một mình sao? Tôi nên nói là Nguyễn tiểu thư gan lớnhay là nói cô ngu xuẩn?"

"Bởi vì..."

Minh Thù kéo dài giọng nói, nụ cười rực rỡ: "Có chút bí mậtkhông thể để cho người khác biết."

Thẩm Viễn Chiêu có thể nhìn thấy biểu cảm trên gương mặt của Minh Thù rõ ràng.

Dường như nụ cười là tất cả biểu cảm của cô.

Khôngtức giận, khônglo lắng, không cảnh giác, không đề phòng...

Tựa như một đứa trẻ không hiểu sự đời, hay một sinh vật vô hại.

Nhưng trong lòng Thẩm Viễn Chiêu không thấy nhẹ nhõm như vậy, nếu người phụ nữ này quả thựcbiểu hiện vô hại như thế, thìhắn cũng không nhiều lần bại trên tay cô. Thẩm Viễn Chiêu giơ tay lên, lập tức tuôn ra nhiều bóng đentrong bóng tối, tất cả đều dùng súng chĩa vào Minh Thù.

Ô vẫn còn đang xoay.

Một vòng lại một vòng...

Minh Thù mím môi cười khẽ: "Xem ra người muốn lấy mạngtôi chính là Thẩm tổng."

Thẩm Viễn Chiêu cau mày, ngạo nghễ nhìn Hà Thư Quốc: "Hà tiên sinh, kế tiếp phải xem ông rồi."

Không biết Hà Thư Quốc đang nghĩ gì, Thẩm Viễn Chiêu gọi ông ta lần thứ hai, Hà Thư Quốc mới quay đầu nhìn Tần Triệt, mặt tối sầm nói:

"Tần Triệt, nếu con không đồng ý, ta đây cũng chỉ có thể để Nguyễn tiểu thư đi trước chờ con."

Thẩm Viễn Chiêu muốn Minh Thù chết, đây là điều kiện giao dịch của hắn và Hà Thư Quốc. Dù Tần Triệt đồng ý điều kiện của Hà Thư Quốc, kết cục cuối cùng của Minh Thù cũng sẽ không tốt.

Hà Thư Quốc hiểu đạo lý này, nhưng hiện tại ông ta đâm lao phải theo lao, nếu như cô gái kia có chuyện gì... Vậy cũng không thể trách ông.

Khóe môi Tần Triệt cong lên đầy châm chọc, hắn giương mắt nhìn cô gái xoay dù đầy bình tĩnh trong đám người, nghiêm túc hỏi:

"Em tới vì ai?"

Vì hắn hay là...

Ô chợt ngừng, ngón tay mảnh khảnh nắm cán ô.

Cô gái chậm rãicười: "Đương nhiên là vì tôi."

...

Sự tình phát sinh quá nhanh, Hà Thư Quốc và Thẩm Viễn Chiêu đều không phản ứng kịp.

Sau khi, Minh Thù nói xong câu kia, cô đột nhiên ra tay. Dường như trong lúc đó, ô trở nên vô cùng sắc bén đâm chính xác vào vai người gần nhất.

"Đoàng!"

Tiếng súng vang lên, vang vọng trên không trung khu nhà.

Trước mặt Tần Triệt nhiễm đầy màu máu, dường như hắn vẫn chưa kịp phản ứng với câu nói kia, thì thân thể Minh Thù đã chậm rãi ngã xuống.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 200: Cầu Cưới Thiên Kim (Hết)

Cảm giác hít thở không thông bao phủ xung quanh, suy nghĩ trong đầu đều vùi lấp theo thân hình ngã xuống.

Hắn quên thở, quên cả giãy giụa. Máu tươi chảy đầy đất, từng chút từng chút đâm vào tim hắn. Lúcmọi người ở đây đều ngây người, cô gái trên đất đột nhiên động đậy, chống ô loạng choạng đứng lên.

Người vây bắt cô không tự chủ lui về sau.

Như vậy mà vẫn chưa chết...

Đôi mắtTần Triệt mở trừng trừng nhìn cô đứng lên, từ một loại cảm xúckhông cách nào nói rõ mà bình tĩnh lại.

"Bây giờ đến lượt tôi rồi."

Minh Thù nắm ô, giọng nói trầm thấp biến hóa kỳ lạ, dường như ác quỷ từ địa ngục đến đòi mạng, khiến người khácnghe đến tê cả da đầu.

Tiếng gió đảo qua bốn phía, mọi người đồng thời rùng mình.

Cái ô bình thường trong tay cô như thần binh lợi khí không gì phá nổi. Tiếng kêu thảm thiết bị tiếng súng che giấu, chỉ có thể nhìn người không ngừng ngã xuốngnhưng những người đó cũng không chết, tất cả đều còn lại một hơi thở.

Thẩm Viễn Chiêu có chút sợ hãi,hắn chậm rãi lui về phía sau, cuối cùng chạy trốn.

Sợ hãi. Hắn cảm thấy sợ hãi.

"Thẩm tổng, muốn đi đâu đó?"

Giọng nói u ám vang lên sau lưng hắn, giốngnhư kề sát thì thầm bên tai hắn.

Thân thể Thẩm Viễn Chiêu chợt ngừng lại, hắn muốn chạy nhưng nhúc nhích thế nào cũng không được. Sau một giây, thân thể theo đường cong bay lên không trung, nặng nề đập xuống đất. Lục phủ ngũ tạng hắnnhư muốn bayra.

Hà Thư Quốc không biết có phải sợ đến choáng váng không, cho đến khi Thẩm Viễn Chiêu bị đánh ngất, ông ta mới nhớ phải chạy trốn. Mới chạy vài bước thì ông ta đã bị người xông lên vây lại. Người ông ta sắp xếp nghe tiếng độnglớn vậy cũng không xuất hiện, nhất định đã xảy ra chuyện.

Hà Thư Quốc lui về, ông ta thấy Minh Thù đứng trước mặt Tần Triệt, khom lưng cởi trói cho hắn, tóc che lại mặt Minh Thù hoàn toàn không thấy biểu cảm gì.

Nhưng hắn giống như Thẩm Viễn Chiêu, có một nỗi sợ hãi...

Đứng ở đó không phải là người.

"Anh trai, lần sau phải cẩn thận chút."

Minh Thù ngẩng đầu, miệng cười như cũ: "Bớt làm chuyện dấn thân mạo hiểm, không phải biến số nào anh cũng có thể nắm chắc trong tay."

Sợ hãi đè nén trong không khí tiêu tán trong nháy mắt. Đôi môi khô khốc của Tần Triệt giật giật:

"Giống như em sao?"

Trong kế hoạch của hắn không có cô.

Minh Thù đang muốn nói đúng vậy nhưng thân thể không nghe sai khiến, có chút thoát lực mà trượt xuống, Tần Triệtnhanh tay nhanh mắtđón lấy cô.

"Tiểu Ly..."

Đau đớn kéo đến, cô theo bản năng vuốt ngực mình... Chất lỏng ấm áp nhuộm đỏ ngón tay cô.

Tại sao lại như vậy?

Vết thương không biến mất.

[Thọ mệnh sắp hết, chuẩn bị rời khỏi không gian.] Hài Hòa Hiệu chậm rãi nói.

Dù cho ký chủ tự mang plugin(*) cũng không tác dụng, thời điểm nên chết vẫn phải chết.

Chỉ là...

Nó hẳn là muốn hỏi, rốt cuộc ký chủ mang plugin gì... Quên đi, dù sao có giá trị thù hận là đủ rồi.

"Tiểu Ly..."

Tần Triệt không dám động Minh Thù, rống lên với người phía sau: "Gọi cấp cứu!"

Biết thân thể này sống không nổi, Minh Thù cũng khôngphí sức đè vết thương, mà tùy ý để máu chảy ranhuộm đỏ quần áo của người đàn ông.

Minh Thù bình tĩnh nhìn hắn.

Đôi mắtcô bình tĩnh nhìn hắn, trong suốt trước sau như một, không có mê mang và đau khổ, không hề để ý bản thân sắp đối mặt những gì.

"Đừng sợ, bác sĩ sẽ nhanh đến, em sẽ không việc gì."

Tần Triệt che vết thương cho Minh Thù: "Tôi sẽ không để em xảy ra chuyện gì."

"Thế nhưng, em vẫn sẽ chết."

"Không đâu."

Tần Triệt giống như đang giận dỗi, nghiến răng trừng cô, viền mắt sắp đỏ: "Em sẽ không chết."

Đột nhiên, Minh Thù nở nụ cười, làn sóng gợn trong đáy mắt trong suốt dập dờn khiến người khác say lòng, cô nhẹ nhàng nói:

"Em sẽ chết."

Rất nhanh thôi.

Sắp chết rồi.

Tần Triệt không tiếp tục tranh cãimàchỉ la lối với người bên cạnh, bảo bọn họ giục bác sĩ.

Người trong ngực hô hấp càng ngày càng yếu.

Đến cuối cùng... Hoàn toàn không nghe thấy nữa.

Tần Triệt lẳng lặng nhìn người trong ngực, ngay cả lời sau cùng cô cũng chưa nói với hắn, chẳng lẽ ghét mình đến thế sao?

Bốn phía ngày càng tĩnh lặng, tiếng mưa rơi dừng lại.

Chiếc ô hư hỏng lẻ loi trơ trọi nằm trong máu tươi, chẳng biết lúc nào mà người xung quanh đều biến mất không thấy.

Tần Triệt đưa tay móc trong túi âu phục, một hồi lâu mới móc ra một cái hộp.

Hắn mở hộplấy một chiếc nhẫn đeo vào ngón áp út của Minh Thù, vừa vặn không rộng không chật. Phía trên mặt kim cương hiện lên ánh sáng, lộng lẫy tinh xảo, vô cùng xứng với ngón tay của cô.

Cái này vốnchuẩn bị vì cô. Hắn dự định kết thúc chuyện này, sẽ cầu hôn với Minh Thù mặc kệ có thành công hay không...

"Em bằng lòng lấy tôi không?"

...

"Vậy... Vị tiên sinh đó đâu?"Người dẫn chương trình tò mò hỏi Giang Đóa.

Giang Đóa xin lỗi điều chỉnh lại cảm xúc:"Không biết, tôi không thấy anh ta nữa."

Người dẫn chương trìnhthổn thức: "Người bạn của Giang tiểu thư nhất định sẽ hạnh phúc trên thiên đường."

Giang Đóa bật cười: "Chỉ cần có đồ ăn vặt, cô ấy ở đâu cũng sẽ hạnh phúc."

Trong lòngGiang Đóa, từ trước đến nay Minh Thù đều không phức tạp. Chỉ cần có đồ ăn, bảo cô hái sao xuống cho cô ấy, có lẽ cô cũng vui lòng.

...

Nhiều năm sau, Tần Triệt vô tình thấy chương trình của Giang Đóa, hắn cẩn thận nghe tự thuật trong miệng Giang Đóa.

Sau chương trình, Giang Đóa nhìn màn ảnh nói: "Bọn họ rất xứng đôi, là cặp đôi phù hợp nhất tôi từng thấy, nhưng bọn họ không thể bên nhau, có lẽ đôi khi không hoàn mỹ càng làm người ta khắc sâu ký ức."

Tần Triệt vuốt ve ngón áp út của mình, một chiếc nhẫn ở nơi đó, còn một chiếc khác ở trêndây đeocổ.

"Nguyễn Ly..."

Tần Triệt thở dàinhìn vào khoảngkhông: "Chuẩn bị rời đi."

[Cửu thiếu, rốt cuộc anh cũng đi, tôi còn tưởng anh tính dưỡng lãoở đây.]

Có sự thở phào ghét bỏtrong giọng của hệ thống.

LúcNguyễn Ly chết, trạng thái của Tần Triệt làm nó cực kỳ lo lắng, nhưng lúc sau Tần Triệt đã khôi phục bình thường, xử lý chuyện của Hà Thư Quốc và Thẩm Viễn Chiêu đâu ra đó, quét sạch tất cả chướng ngại vật của Tần gia rồi hoàn thành nhiệm vụ.

Nguyên nhân Hà Thư Quốc nhắm vào Tần giathật ra làm người ta có chút dở khóc dở cười. Năm đó, sau khi mẹ Tần Triệt qua đời, Hà Thư Quốc vẫn luôn nghi ngờ cái chết của bà.

Không biết là ai làm, vậy thì diệt gọn cho rồi, hung thủ đều sẽ ở bên trong.

Có lẽ Hà Thư Quốc giận cũng có giận lây Tần Triệt, đều tại hắn sinh ramới dẫn đến mẹ hắn bị người ta hại chết.

Hắn cũng không có ý định muốn mạng Tần Triệt, chỉ là muốn hủy diệt Tần gia rồi đưa Tần Triệt ra nước ngoài, nhưng sau đó lại xảy ra biến cố của Thẩm Viễn Chiêu này, hắn muốn Minh Thù chết.

Lúc này mới có màn sự cố kia.

Tần Triệt hồi lâu mới hừ lạnh: "Ta là người không có lý tưởngnhư vậy sao?"

[Dạ dạ dạ, Cửu thiếu cực kỳ có lý tưởng. Anh chính là vầng trăng sáng trên bầu trời kia, không ai sánh bằng.]

Lúc này hệ thống cũng không dám làm trái với Tần Triệt.

"Hừ!"

...

Minh Thù trở lại phòng mây trắng, theo thói quen nói bừa vài câu, ngáp nói:

"Tiệm ăn tiếp theo."

[Không cần nghỉ ngơi sao?]

"Không. Trẫm muốn ăn."

Hài Hòa Hiệu đành phải quét tư liệu.

Họ tên: Minh Thù.

Giá trị thù hận: 40000.

:

Nhiệm vụ nhánh: Chưa hoàn thành.

Minh Thù hơi kinhngạc: "Sao nhiều như vậy? Ngươi tính sai rồi?"

Không phải chưa hoàn thành nhiệm vụ nhánh sao?

"Còn mục phía dưới đánh số của ngươi là cái trò gì?"

Mẹ nó,còn đánh số, thật là Hài Hòa Hiệu mà!

[Giá trị thù hận đạt đến giá trị nhất định có thể kiểm tra hạng mục ẩn giấu.]Hài Hòa Hiệu chỉ giải thích chuyện đánh số.

"Ngươi nói cho ta biết giá trị nhất định kia là bao nhiêu?"

[Một trămvạn.]

Minh Thù cười ha ha.

Ngươi hài hòa, ngươi lợi hại.

Kết thúc không gianthứ sáu.

(*) Plugin: Chínhlà một module bổ sung một chức năng nào đómà bạn có thể cài vào WordPress.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 201: Tụ Chúng Tu Tiên (1)

"Có vài phần sắc đẹpliền tự cho mình là giỏi, kết quả cũng chẳng khác phế vật là bao."

"Đương nhiên là có khác nhau, trôngđẹp hơn phế vật."

"Ha ha..."

Tiếng cười nhạo như thủy triều vọt tới.

"Trước đây, nhìn nàng ta không vừa mắt, bộ dạng như là người trong thiên hạ đềuthiếu nợ nàng ta vậy, đánh cho ta."

Theo giọng nóira lệnh, trong nháy mắt Minh Thù cảm giác được đau đớn, quyền cước đấm đá như mưa rơi xuống người.

Trên người không có sức lực gì, tay chân như nhũn rabị người khácgắt gao đè trên mặt đất. Minh Thù miễn cưỡng mở mắt ra thấy rõ người đánh nàng.

Đứa trẻnàykhông lớn lắm, ước chừng mười ba mười bốn tuổi.

Có ba đứa đangđánh nàng, bên cạnh còn có thằng nhóc đang đứng,bộ dạng nghiêm chỉnh, người vừa hạ lệnh đánh nàngchính là bé trai này.

"Trừng mắt cái gì?"

Thằng nhóc kia thấy Minh Thù nhìn nó, phất tay bảo ba người kia dừng lại:

"Không phục đúng không? Hừ, ngươi chính là phế vật! Không phục thì đánh ta đi!"

Minh Thù lấy hơi, cắn răng: "Có bản lĩnh thì ngươi giết ta đi."

Thằng nhóctiến lên: "Ngươi nghĩ rằng ta không dám sao?"

Minh Thù cong môi cười: "Ngươi dám không?"

Trẫm cho ngươi vinh hạnh này, mau giết chết ta đi.

Có lẽ hắncảm giác mình bị khiêu khích, cổ tay vừa lậtmột thanh kiếm xuất hiện trong tay, mũi kiếm đặt trước ngực Minh Thù. Nó nghênh ngang khinh thườngMinh Thù:

"Cho dù hôm nay ta giết ngươi cũng không ai biết."

"Vậy ngươiphải thất vọng rồi."

Nói nhảm nhiều như vậy, ngươi cho ta một kiếm trước đi!

Thằng nhócđang muốn châm chọc Minh Thù mấycâu, đôi mắtđột nhiên trừng lớntheo bản năng muốn lui về phía sau. Mấy người đứng cùng cũng giống như thấy một màn hoảng sợ, liềnlui sang một bên.

Minh Thù tự mình đụng vào mũi kiếm, mũi kiếm đâm vào trong ngựcmáu tươi theo mũi kiếm chảy ra.

"Ngươi... Ngươi điên rồi..."

Thằng nhócnói năng lộn xộn, vừa nãy chỉ định hù họa nàng. Đây là Ẩn Tông, tàn sát đồng môn là trọng tội, nó làm sao dám giết nàng.

Minh Thù chậm rãi cười yếu ớt. Chờ đó cho trẫm.

"Thiếu gia... Nàng ta... Nàng ta sẽ không chết chứ?"

Thư đồngđi theonhìn Minh Thù không có động đậy, bắt đầu sợ.

"Ngươi, ngươiqua đây nhìn một chút."

Thằng nhócđẩy người bên cạnh,rốt cuộc cũng chỉ hơn mười tuổi, trên gương mặt non nớt không che giấu được cảm giác sợ hãi.

Thư đồngđósợ hãicũng không dám cãi lờicậu bé kia, run lẩy bẩy tiến lên:

"Thiếu gia... Không... Không thở."

Sắc mặt thằng nhóctrắng bệch, khó khăn nói:

"Lúcchúng ta tới tìm nàng ta không ai nhìn thấy, chỉ cần chúng ta không thừa nhận cũng sẽ không có ai biết."

"Thật không?"

Giọng nóicô béhơi non nớt cắt ngang lời cậu bé.

"Á!"

"Quỷ!"

Trong rừng, chim bay lên trời cao, lá khô từ trên khôngrơi xuống mặt đất.

...

Đây làthế giới tu tiên, các đại tông môn tạo thành thế chân vạc (1), người thường muốn tu tiên chỉ có hai cách, hoặc là gia nhập tông mônhoặc là gia sảnphong phú, tổ tông có người phi thăng (2)lưu giữ truyền thống.

Nữ chính giả ở thế giới này tên làVân Dao, xuyên sách màđến.

Vân Dao vốn là nữ phụ, trong nguyên tác là kiểutìm đường chết, gây xích mích cho quan hệ của nam chính vànữ chính, rồi cùng sư huynh của tông môn tình cảmkhông rõ ràng, lợi dụng sư huynh để đối phó với nữ chính. Cuối cùng âm mưu bị vạch trầnnên nàng ta bị tông môn ghét bỏ, mọi người mắng chửi.

Mà nữ chính giả xuyên sáchđếnbởi vì cũng tênlà Vân Dao, không vừa lòngđối với thân thể này.

Nàng ta xem qua toàn văn, nữ chính giảcảm giác vượt trội hơn hẳn, nghĩ mình mới là vai chính, bắt đầu lấy lý do đòilại công bằng cho nguyên chủ, không ngừng cướp giật cơ duyên của nữ chính.

Cuối cùng nữ chính chết oan uổng, nữ chính giả lại tương thân tương ái vớinam chính, cuối cùngphi thăng cùng nhau. Đây là điển hình cho nữ phụ đánh trả.

Nguyên chủ tên là Huyền Cơ. Toàn tộc của Huyền Cơ không rõ đã bị thế lực nàotiêu diệt, vì báo thù nên lựa chọn gia nhập tông môn tu tiên, nhưng bởi vì không đủlinh cănở tông môn đã bị khi dễ, dần dần Huyền Cơ ngày càng quái gở.

Vân Dao cướp đoạt cơ duyên của nữ chính ởtông môn sau núi, nhưngvì không biết trong đó còn có âm mưukhác, thả Ma tộc đã bị trấn áp ra ngoài.

Vân Dao tự biết sẽ gặp rắc rối, nàng tasợ bị phạt nênliền hãm hại Huyền Cơ đangở sau núi. Huyền Cơ bị phạt, thiếu chút nữa bị đuổi xuống núi.

Bởi vì sự kiện này, Huyền Cơ càng ngày càng không dễ dàng ở tông môn, người ức hiếp nàng ngày một nhiều. Nhiều thì châm chọc mỉa mai, ít thì quyền cước đấm đá. Sau khi đấu trí so dũng khí một phen vớinữ chính giả, đã anh dũng hy sinh, hào quang của nữ chính giảtăng thêm một nétsắc thái quan trọng.

Sao gần đây thân phận của côtoàn là đại bossnhỉ? Nhưng không sao, điềunàyvô cùng tốt. Nó rất phù hợp với thân phận của trẫm.

Tuy nhiên, giai đoạn trước của nguyên chủcó hơi thảm. Hiện tại, không thể trực tiếp đến thời kỳ đỉnh cao của nguyên chủ, đểlàm người chơi cao cấp được sao?

[Ký chủ, lúc này là thời điểm tốt để kéo thù hận.] Hài Hòa Hiệu nói.

[Chủ yếu là giá trị thù hận của cô có hạn, không đủ để ta trực tiếp kéo cô đến thời kỳ đỉnh cao của nguyên chủ, ký chủ nỗ lực thu hoạch giá trị thù hận, người chơi cao cấp sắp tới.]

Tại sao lại đổ hết tội cho trẫm? Cái hệ thống này của ngươi rốt cuộc có lợi ích gì?

Thật là đói!

Minh Thù xoa bụng, đói bụng đến choáng váng.

Hiện tại, thời giancòn sớm, mới vừa vào tông môn thành đệ tử ngoại môn.

Toàn tộc của nguyên chủ bị tiêu diệt, chôn giấu thù hận gia tộcsâu trong lònglạnh lùng với người củatông môn. Cả ngày gương mặt nguyên chủcứng nhắc, âm thầm muốn nỗ lực tu hànhđểsớm ngày điều tra ra sự thật, báo thù cho người trong tộc.

Lúc ban đầu, bởi vì thấy nàng xinh đẹp nên có rất nhiều người tình nguyện theo đuổi. Thế nhưng, sau khi tông môn kiểm tra tài năng thiên phú, phát hiện nàng chỉ là tam linh căn, những người đó liền không khách khí.

Tu tiên lấy đơn linh căn làm tiêu chuẩn tốt nhất, song linh căn cũng không được yêu thích, huống chi nàng còn là tam linh căn.

Vì sao đơn linh căn là tốt nhất? Nói cách khác, hai người đi múc nước, một người gánh một thùng nước, mà một người khác muốn gánh hai thùng hoặc thậm chí là ba thùng nước. Vậy ai nhanh hơn?

Đơn linh căn chính là một thùng nước, chỉ cần chuẩn bị đầy đủ là có thể thăngcấp. Mà song linh căn cần chuẩn bị đầy đủ hai thùng nước, tam linh căn lại cần ba thùng nước. Tấtnhiên đơn linh căn là tốt nhất.

Hôm naychính là tiết mục bị ăn hiếp.

Minh Thù xoa trán nhìn một loạt người đangnằm thẳng trên mặt đất, nàng dùng chân đạp đạp:

"Này, đừng giả chết."

Tên thiếu giabị đạp tiếp tục giả chết. Thì ra lúc trước nha đầu chết tiệt nàygiả bộ, rõ ràng nàng lợi hại như vậy.

Thật đáng sợ!

Minh Thù cúi người, mỉm cười: "Nếu không đứng lên, ta liền giết chết ngươi."

"Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?"

Hắnkhông giả bộ được nữa, mở mắt nhe răng trợn trừng nhìnMinh Thù, bộ dạng dũng cảm anh dũng hy sinh:

"Muốn chém muốn giết tùy ngươi!"

"Yên tâm, ta không giết người."

Minh Thù mỉm cười: "Đi lấyđồ ăn qua đây."

Thằng nhócnhìn nụ cười trên mặt Minh Thùcó chút kinh ngạc, dườngnhư hắn chưa từng thấy qua biểu cảmnào khác trên mặt nha đầu chết tiệt kia, cả ngày mặt cứng ngắcgiống như toàn thế giới đều thiếu nợ nàng. Nhưng hắn cũng không nghĩ tới, nàng cười rộ lên lại đẹp mắt đến vậy.

Gương mặt trong sáng, ánh mắt mỉm cười trong veo, có một dòngkhí nhẹ nhàng di chuyển quanh ngườinàng. Mặc dù vẫn chưa hết nét trẻ con, nhưng cũng đã có nhan sắckhuynh quốc khuynh thành.

Đây là... Huyền Cơ sao?

***

(1) Thế chân vạc: Thế vững chắc và ổn định do ba lực lượng ngang nhau liên kết tạo thành.

(2) Phi thăng: Là khi hồn phách của Thần Tiên đạt được mốc tương ứngthì sẽ được Phi thăng, một dạng như cường hóa thần tiên, khi đó Thần Tiên trong trận sẽ được tăng chỉ số Máu, Công, Phòng, Pháp cũng như có hiệu ứng trong trận khi chiến đấu.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 202: Tụ Chúng Tu Tiên (2)

Lâm Cẩn ôm một đống trái cây, thở hổn hển quay lại. Hắn nhìn nàngngồi xếp bằng trên mặt đấtnuốt một ngụm nước bọt, Minh Thù bảo hắn mang tới.

Lâm Cẩn hít sâu một hơi, ôm trái cây tới gần Minh Thù. Minh Thù chỉnhận lấy trái cây mà ăncũng không làm gì hắn. Lâm Cẩn không biết vì sao hắn lại không thừa dịp chạy trốn, ngượclại còn đứng bên cạnh nàng.

Lâm Cẩn thực sự không nhịn được: "Ngươi không phải làtam linh căn sao? Tại sao lại lợi hại như vậy?"

"Tam linh căn chứkhông phải phế linh căn."

Minh Thù nhếch môi lên một độ cong đẹp mắt, bờ môi hồng phấnnhư hoa dính đầy nước trái cây:

"Ta cũng không dùng pháp thuật tấn công, có liên quan gì đến linh căn chứ?"

Lâm Cẩn suy nghĩ một chút, lúc nãy mình bị đánh đúngthậtkhông phải làdùng pháp thuật, ngược lại là một loại... Bạo lực rất ngang ngược.

Nghĩ đến dáng vẻ kia của Minh Thù, Lâm Cẩn liền không nhịn được nổi da gà toàn thân, thật là đáng sợ.

"Vậy tại sao trướcđây ngươi phải giả vờ yếu đuối?"

Trong giọng nói Lâm Cẩn có chút u oán, nếu nàng không giả vờ yếu ớt sao hắn có thể bắt nạtnàng.

Đánh chết hắn cũng không dám.

Minh Thù cười mập mờ, giọng nóirất nhẹ:

"Thực sự ta rất yếu đuối."

Lâm Cẩn nghe không hiểu: "Cái gì?"

Minh Thù không nói gì thêm, chuyên tâm ăn trái cây tươi. Có lẽ là bởi vì trái cây sinh trưởng trong tông môn có linh khí, Minh Thù ăn xong cũng không đói bụng đến mức phải chém người, miễn cưỡng có thể chịu đựng. Minh Thù phủi phủi y phục đứng dậy rời đi, không thèm liếcLâm Cẩn lấy một cái.

Lâm Cẩn nhìn sưđệ đổ máu nằm trên đất, gọi với theo Minh Thù:

"Này."

Thiếu nữ thoáng quay đầu lại, gió nhẹ phất qua sườn núi,lá cây xào xạc vang lên, góc váy tung bay đổ bóng trên nền đất.

Lâm Cẩn nhìn vào mắt Minh Thù, trong nháy mắt liền di chuyểntầm nhìn:

"Ngươi... Cứ đi như vậy sao?"

Minh Thù nhướng mày: "Ngươi định thế nào? Còn muốn ta ở lạichôn xác các ngươisao?"

"Ngươi không sợ ta nói cho chấp sự trưởng lão sao?"

Minh Thù quay đầu tiếp tục đi xuống chân núi, giọng nóimỉm cười mềm mại bị gió thổi đến:

"Ngươi mách lẻomột lần ta liền đánh ngươi một lần, xem ngươi còn dám tùy tiện tố cáo không?"

Quả nhiên vẫn là bộ dạng hếch mũi lên trời.

Lâm Cẩn tin lúc trước nàng chỉ giấu nghề, tuy rằng không biết vì sao, nhưng sau này đoán chừng hắn cũng không dám bắt nạtnàng nữa. Trải qua một lần đáng sợ là đủ rồi.

...

Tông môn cứ ba năm tuyển chọn đệ tử một lần, thời điểm kiểmtra lần đầu tiên trên núi, khi đó chỉ kiểm tra có linh căn hay không, có linh căn thìcó thể tiến vào ngoại môn. Sau lần kiểm tra linh căn thứ hai, đạt được tiêu chuẩn của tông môn mới có thể trở thành đệ tử ngoại môn.

Mà không đạt tiêu chuẩn có thể lựa chọn xuống núi, cũng có thể ở lại tông mộntrở thành đệ tử bên ngoài ngoại môn, không ghi trên danh sách tông môn. Loại đệ tử này đều như là tạp dịch củatông môn, cái gì bẩn cái gì mệtcũng phải làm, cho nên cũng được gọi là đệ tử tạp dịch.

Nguyên chủ là tam linh căn không có tư cách trở thành đệ tử ngoại môn, nhưng nàng không lựa chọn xuống núicho nên hiện tại nàng là đệ tử tạp dịch.

"Này, Huyền Cơ đã trở về."

"Nếu như ta là tam linh cănđã sớm xuống núi rồi, làm gì còn mặt mũi ở chỗ này chứ?"

"Người ta da mặt dày."

Minh Thù nhảy vào sân, đứng dưới mái hiên nhìn ba thiếu nữ đang đứng nói xấu nàng. Minh Thù liếc mắt nhìn các nàng. Trong ấn tượng của nguyên chủ, tuy rằng các nàng không ra tay bắt nạtnguyên chủnhưng luôn gây xích mích ly gián, khuyến khích người khác bắt nạtnguyên chủ. Cầm đầu là Chúc Tiêu Vũ mặt trứng ngỗng đứng ở giữa.

"Ganh tị ta đẹp hơn các ngươi sao?"

Vài thiếu nữ liền sửng sốt. Nàng đang nói cái gì?

Chúc Tiêu Vũ cười nhạo, nétmặt khinh thường:

"Chúng ta mà thèm ganh tị với ngươi sao? Huyền Cơ, hôm nay đầu ngươi có bệnh à?"

Minh Thù khoanh tay: "Ganh tịcũng vô dụng, ta vẫn đẹphơn các ngươi."

Đẹp không phải lỗi của trẫm. Trẫm chính là đẹpnhư vậy đấy.

Minh Thù đi về phía phòng bếp, mặc kệbọn họ.

"Các ngươi có cảm thấy hôm nay Huyền Cơ là lạ không?"

Một lúc sau, thiếu nữ mặt trứng ngỗng nói ra.

"Nàng ta... Hình như đang cười."

Thiếu nữ bên cạnh chần chừnói: "Ta chưa từng thấy nàng ta cười bao giờ, thật quáidị."

Không hiểu sao mọi người lạirùng mình.

"Hôm nay nàng ta ra ngoài làm gì? Không phải nói làLâm Cẩn gọi nàng ta đi sao?"

Trên người ngoại trừ có hơibẩncũng không có bất kỳ vết thương gì, điều này không đúng lắm. Chúc Tiêu Vũ càng nghĩ càng thấy không đúng, nói với hai thiếu nữ khác:

"Đi, đi xem."

Nhưng các nàng tìm một vòng cũng không thấy người, không biết Minh Thù đã đi đâu.

...

"Vân Dao, côthật lợi hại."

"Vân Dao, côxem ta làmnhư vậy đúng không?"

"Cái này thật là khó..."

Minh Thù chuẩn bị trở về phòng ngủ, lúcđi ngang qua một gian phòngvừa lúc nghe được tiếng gọicủa cô gái bên trong.

Vân Dao...

Minh Thù cắn hai miếng màn thầu, là nữ chính giả.

Đivào ngoại môn cần phảitu luyện một năm, thành công vượt qua Cửu Khúc Sơn Trận mới có thể vào nội môn. Người nàokhông qua được,cần phảichờ thêm ba năm mới có cơ hội vào Cửu Khúc Sơn Trận lần nữa. Cho nên hiện tại Vân Dao và nữ chính hẳn là đều ở ngoại môn.

"Kẽo kẹt!"

Cửa phòng đột nhiên mở ra, Minh Thù đối mặt vớingười đi ra ngoài.

Tiểu cô nương đi ra ngoài đột nhiên hét lên, thấy rõ là Minh Thùliền ầm ĩ khó chịu:

"Huyền Cơ, ngươi chắn trước cửa phòng Vân Dao làm gì?"

Chuyện cực tốt vàcực xấu lan truyềnrất nhanh. Chuyện nguyên chủ là tam linh căntoàn bộ ngoại môn đều biết.

"Làm sao vậy?"

Tiếng hỏi thămnhẹ nhàngtừ bên trong truyền tới.

Một bóng dángxuất hiện ở cửa, áo choàng trên người nàng ta không giống Minh Thù, màusắc nhàn nhạt. Đây là y phục của đệ tử ngoại môn.

Vân Dao thân là nữ phụ nguyên văn, sắc đẹpsẽ không quá kém. Da trắng như tuyết, mày như trăng non, mắt như nước mùa thutỏa sáng lung linh.

"Vân Dao, không hiểu sao nàng ta đứng ngoài cửa phòng cô, ta mở cửa bị dọa giật mình."

Thiếu nữ mở cửa lập tức tố cáo vớiVân Dao.

Vân Dao quan sát trên dưới Minh Thù vài lần, lịch sựhỏi:

"Ngươi có chuyện gì không?"

Minh Thù cho nàng ta nụ cười xánlạn: "Đi ngang qua thôi."

Nữ chính giả!

Có phải nên đánh trước một trận không đây?

Minh Thù cân nhắc một lúc, vẫn là thôi đi. Minh Thù gặm màn thầu, xoay người rời đi, đểlại cho một đám người bóng lưng phóng khoáng.

"Nàng là tam linh căn, ngay cả đệ tử ngoại môn cũng không phải. Tại sao nàng ta còn vênh váo như vậy chứ? Hừ,đáng bị đánh."

"Thật không biết ai cho nàng ta dũng khí như vậy."

"Đừng nói nữa, vào đi."

Vân Dao ngắt lời những người đó.

"Vừa nãy làm ta sợ muốn chết."

"Vân Dao, cônói nàng ta đứng trước cửa phòng côlàm gì? Có phải muốn làm chuyện gì xấu không?"

Vân Dao lắc đầu, bình tĩnh nói: "Thựcsự chỉ là đi ngang qua, chúng ta không gặp nàng ta, không đến mức nàng ta gây chuyện gì đâu."

"Ai mà biết được. Ta nghe nói đầu óc nàng ta có bệnh, lỡ đâu nàng ta phát điên thì sao?

"Ta cũng từng nghe nói."

Vân Dao cắt ngang: "Được rồi, cũng không xảy ra chuyện gì, đi vào thôi."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 203: Tụ Chúng Tu Tiên (3)

Minh Thù trở lại phòng của đệ tử tạp dịch.Ởđây có năm người cùng ở, không gian nhỏ hẹp.Ánh sáng trong phòng dần dần tối lại. Tiếng bước chân nhỏ nhẹ từ xa truyền đến, có người vào phòng, rất nhanh lại đi ra ngoài. Sau đó, trong phòng lại lần nữa vang lên âm thanh, tiếng bước chân tới gần chỗ Minh Thù đang ngủ.

Nàng khẽtrở mình,mở mắt ravươn tay ngăn chậu gỗ sắp đổ xuống đỉnh đầu. Nàng nhẹ nhàng dùng sức một cái, chậu gỗ thoát khỏi tay chủ nhânrơi xuốngmặt đất.

"Rầm!"

Nước trong chậu hắt lên mặt đất.Minh Thù xoay người ngồi dậy, xốc váy che hai chân lại, vuốt vuốt mái tóc hơi rối. Nàng nâng mí mắtnhìn thiếu nữ đứng trước mặt đanglộ ra vẻkinh ngạc.

Nàng ngáp dài: "Nửa đêm nửa hôm, chuẩn bị cho ta niềm vui bất ngờ lớn như vậy, thật vất vả quá."

Thiếu nữ có chút sợ hãi nhìn hành động của Minh Thù, nhưng chợt nhớ mục đích mình tới đây, nghênh mặt lên:

"Ngươi còn chưa làm xong việc tối hôm nay, còn dám ngủ ở đây sao?Ngươi cho rằng mình là thiên kim tiểu thư sao? Không có số như vậythì cũng đừng mơ mộng viển vông. Mau đi làm việc!"

"Không đi."

"Không đi sao?"

Giọng thiếu nữbén nhọn: "Huyền Cơ, ngươi to gan thật, ngươi cho rằng mình là đệ tử ngoại môn sao? Mau đứng lên cho ta."

Minh Thù thuận tay kéo nàng ta xuốnggiường.

"A!"

Tiếng kêu thảm thiết như heo bị thọc tiết của thiếu nữ vang lên, khiến các đệ tử ở mấy phòng xung quanh chạy đến. Có người quát lớn,cũng thuận thế nhảyvào:

"Huyền Cơ, ngươi làm gì vậy? Mau buông Hương Lan tỷ ra."

"Buông ra sao?"

Minh Thù cười với người kia: "Được."

Nàng lôi Hương Lan đứng dậy,buông ra. Hương Lan bị nhấc lên trên không, một giây sau liền rơi xuống ngã trên mặt đất đầy nước. Hương Lan thở phì phò, vừa nãy nàng ta có cảm giác mình không hít thở được.

"Hương Lan tỷ."

"Hương Lan tỷ không sao chứ? Mau đứng lên."

Hương Lan được người đỡ dậy, sắc mặt tái nhợt nhìn Minh Thù, căm hận nói:

"Dạy dỗcon tiện nhânnày cho ta, dạy dỗmột ngày một đêm."

Minh Thù cong môi cười cười.

Trong đệ tử tạp dịchHương Lan này đứng đầu, trước kia thường hay bắt nạtnguyên chủ. Ban đầu nguyên chủ còn phản kháng, nhưng các nàng ta người đông thế mạnh, nguyên chủ căn bản không phản kháng lại bọn họ.

Nếu không phải bị ép làm những việc không phải của mình, thì cũng là bị người ta cắt xén cơm nước. Như đêm nay, đang ngủ bị dội nước lạnhcũng là chuyện bình thường.

Nguyên chủ ngoại trừ mặt cứng nhắc không thích giao tiếp với người khác,cũng không làm chuyện gì quá đáng, những người này lại cứ coi thường và bắt nạt nàng.

Cũng không biết là nhìn nguyên chủ dễ bị bắt nạt, hay là bởi vì nguyên chủ không nhượng bộlàm cho các nàng ta khó chịu.

"A..."

"Ôi..."

"Đau quá, đau quá, người đâu cứu mạng!"

Tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên, người nằm đầy trên mặt đất trong căn phòng nhỏ hẹp, người ngoài vây xem, biểu cảm phức tạp lại mang chút sợ hãi nhìn Minh Thù.

Sao trước đây bọn họ không phát hiện ra, Huyền Cơ này lại có công phu quyền cước lợi hại như vậy.

Hương Lan có thể làm đại tỷ ở nơi này, đương nhiên là vì nàng ta có chút công phu,nhưng bây giờ lại bị Minh Thù giẫm đạp dưới chân.

Thật quáidị.

Minh Thù cúi đầu nhìn đại tỷ dưới chân: "Còn muốn dạy dỗta sao?"

Hương Lan bị đánh đến đầu quay mòng, nàng ta hoảng hốt lắc đầu:

"Không không... Không dám."

Minh Thù mím môi cười, giọng nóinhẹ nhàngnhư đang tâm sự:

"Sau này còn ai dám đến trêu chọc ta, ta đảm bảo sẽ không lấy mạng,nhưng có cụt tay cụt chân hay không thì khó nói trước được. Nếu các ngươi không để ý thì có thể đến."

Nàng thu chân nói: "Cút!"

Trong lòng Hương Lan sinh ra sợ hãi, không dám dừng lại, được người dìu ra khỏi phòng.

Những người còn lại vây xemlập tức giải tán.

Kinh người. Chuyện Minh Thù đánh Hương Lan lập tức truyền ra, đệ tử ngoại môn đều nghe được.

Đương nhiên, Hương Lan không phục, sáng sớm hôm sau liền kéo người đếnmuốn dạy dỗMinh Thù, nhưng thật bất hạnhđúng lúc cắt ngang Minh Thù đang dùng bữa.

Một đám người bị Minh Thùđánh cho một trận,sau đó còn phải vội vàng cống hiến bữa sáng của mình mới qua chuyện.

Dần dần đệ tử tạp dịch không còn ai dám bắt nạtMinh Thù, cũng không dám kêu nàng làm việc, thấy nàng đều đi đường vòng.

...

Trên sân lớn như vậy, đệ tử ngoại mônđang luyện tập. Vân Dao xuyên sách đếnthay đổi tính tình chua ngoa lắm điều, có thiên phú lại xinh đẹp, ra tay hào phóng lại dễ nói chuyện, rất được hoan nghênh trong đệ tử ngoại môn.

Minh Thù quan sát mấy ngàyđều thấy em gái này là một nhân tài ngoại giao.

"Huyền Cơ."

Lâm Cẩn không biết ở đâu chui ra,mang theo mấy người tùy tùng mặt mũi bầm dập đi tới.

Minh Thù nhìn sang, một đám người đangrun rẩy nhìn nàng.

"Tại sao ngươi lại nhìn lén những người này? Ngươimuốn học sao?"

Minh Thù im lặng nhìn hắn, người này sau khi bị nàng đánh cho một trận, quay vềđột nhiên bắt đầu lẽo đẽo theo nàng.

Bệnh!

Lâm Cẩn này cũng không phải quá tệ, chỉ là có hơi thiếu chín chắn, bị người khác kích động một chút liền không biết phương hướng.

"Ta ngay thẳng đàng hoàngngồi nhìn bọn họ, nhìn lén chỗ nào?"

"Ngươi muốn học, ta có thể dạy ngươi."

Lâm Cẩn căn bản không nghe Minh Thù nói.

Đệ tử bên ngoài ngoại môn không được phép học cùng đệ tử ngoại môn, Lâm Cẩn bắt gặp nàng nhiều lần ngồi ở chỗ này, cho rằng Minh Thù muốn họcliền hào hứng đề cử mình.

"Tuy rằng tam linh căn kém một chút, nhưng chỉ cần sau này có linh đan tẩy đithìvẫn có cơ hội bước lên đại đạo."

Minh Thù cười như không cười nhìn hắn:

"Linh đan tẩy là đan dược cấp bảy, ngươi cho là đá trên núi mà tùy tiện lấy được sao?"

Chỉ cầnmột viên linh đan tẩy, tam linh căn sẽ biến thành song linh căn, song linh căn sẽ biến thành đơn linh căn. Một người chỉ có thể dùng một lần trong đời, không có trở ngại gì đối với tu luyện, chỉ là thời điểm chuyểncấp và phi thăngtrắc trở hơn người khác.

Lâm Cẩn nhức đầu, có chút lúng túng:

"Phải không?"

Hắn chỉ nghe đám tùy tùng kia nói, hoàn toàn quên hỏi phẩm cấp của đan dược.

Cấp bảy...

Cho dù là đệ tử nội môncũng chưa chắc có được.

"Hồng trưởng lão, Huyền Cơ lại ở đó học trộm."

Chúc Tiêu Vũ đột nhiên lớn giọng tố cáo.

Người bên trong sân luyện tập đều nhìn về phía Minh Thù.

Vân Dao đứng sát phía ngoài cũng nhìn qua theo mọi người, gần đây Minh Thù đều ngồi ở đó.

Nam nhân trung niên được gọi là Hồng trưởng lão từ tòa lầu bên cạnh đi tới thấy Lâm Cẩn trước tiên, ông ta giận tái mặt quát lớn:

"Lâm Cẩn, ngươi ngồi trên đó làm gì?Xuống đây!"

Lâm Cẩn quăng một ánh mắt cho Minh Thù, nhảy xuống như một làn khóimang theo đám tùy tùng run lẩy bẩytrở lại chỗ của mình.

"Huyền Cơ, ngươi làm việc xong rồi sao?"

Hồng trưởng lão nhìn Minh Thù, sắc mặt không nhìn ra là vui hay giận.

Gần đây, ông ta có ngheloáng thoáng về chuyện của nàng. Ban đầu, đứa trẻnày mới lên núi ông ta còn rấtcoi trọng, ai ngờ lại là tam linh căn, hơn nữa...

"Ta không phải đến làm việc." Minh Thù nhẹ giọng trả lời.

Hồng trưởng lão lại hiểu thành nàng muốn tu luyện, thở dài: "Linh căn của ngươi như vậy... Điều này là sự thật không thể thay đổi. Muốn ở lại tông môn chỉ có thể làm đệ tử tạp dịch, trở về đi."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 204: Tụ Chúng Tu Tiên (4)

"Ta không muốn học, ta đếnđây ngắm cảnh."

"Hồng trưởng lão, gần đây nàng ta toàn coi thường người khácgiống như bị điên vậy."

Chúc Tiêu Vũ tiếp tục mách lẻo với Hồng trưởng lão.

"Ngươi xuống đây trước đã, ngồi ở trên đó còn thể thống gì chứ?"

Hồng trưởng lão ngẩng đầu thấy có chút mệt.

Minh Thù đạp tường nhảy xuống, tư thế nhẹ nhàng, lúcrơi xuống đấtcàng thanh cao thoát tục.

"Gần đây, Huyền Cơ thay đổi thật lớn..."

"Đúng vậy, hình như hấp dẫn hơn trước đây nhiều, cũng không còn dáng vẻ cả thiên hạ đều thiếu nợ nàng ta. Trên mặt còn luôn tươi cười, càng nhìn càng đẹp."

Thảo luận của các đệ tử rơi vào tai Vân Dao, nàng ta hơi nghi ngờ nhìn Minh Thù, thoáng cáiđến trước mặt Hồng trưởng lão.

"Sau này đừng qua bên này, nhớ chưa?"

Hồng trưởng lão cũng không có ý trách tộiMinh Thù.

"Hồng trưởng lão, học trộm là phạm vào quy củ,phải phạt nặng."

Âm thanh vang vọng sau lưng Hồng trưởng lão.

Hồng trưởng lão mặt hơi thay đổi, hạgiọng nói:

"Từ trưởng lão, sân luyện tập này là do ta phụ tráchkhông cần ngươi dạyta phải làm thế nào."

Hồng trưởng lão cũng ngang ngang tuổivới Từ trưởng lão, nhưng dáng vẻ nhìn qua cũng không giốngnhư vậy. Ánh mắt sắc nhọn của Từ trưởng lão chuyểnqua Minh Thù, hừ lạnh:

"Đều là chấp sự trưởng lão của ngoại môn, ta không thể nhìn Hồng trưởng lão bao che. Việc này bẩm báo lên, Hồng trưởng lão biết kết quả ra sao không?"

"Ta thật sự không học trộm."

Minh Thù bào chữa cho mình: "Ta không hứng thú mấy chuyện này."

Trẫm không muốn tu tiên.

Nàng chỉ muốn nhìn nữ chính giả, thuận tiện xem nữ chính có thắp sáng kỹ năng tài nghệ hay không thôi. Kỹ năng nấu nướng của nữ chính đại đa số đều là cấp bậc tông sư, ở nhà khác tìm không ra. Nhưng hiện tại nàng không thấy nữ chính. Có loại dự cảm không tốt.

[Ký chủ cô mau tỉnh táo lại, không có việc gì thì không nên trêu chọc nữ chính. Chúng ta còn có thể miễn cưỡng trêu chọc nam chính, nhưng nữ chính thì trăm triệu lần không thể chọc.]

Một giây sau, trong đầu Minh Thù toàn là yêu tinh đánh nhau, âm thanh đặc biệt lớn. Nụ cười Minh Thù hơi gượng gạo.

"Hài Hòa Hiệu, ngươi vừa phát điên gì vậy?"

[Ký chủtỉnh táo chưa?]

Ngươi thả tiểu yêu tinh đánh nhau, trẫm có thể tỉnh táo lại sao? Không đúng, ngươi cho trẫm xem cái trògì vậy? Trẫm cần bình tĩnh sao?

Hài Hòa Hiệu tắt đi hình ảnh yêu tinh đánh nhau.

Lúc Minh Thù giao lưu với Hài Hòa Hiệu, Hồng trưởng lão và Từ trưởng lão đã cãi nhau kịch liệt vì chuyện nàng học trộm.

Chúc Tiêu Vũ cầm đầu đám đệ tử ngoại môn, kiên quyết ủng hộ Từ trưởng lãophải trừng phạt nghiêm khắc Minh Thù.

Một tên đệ tử vội vã chạy tới.

"Từ trưởng lão, không xong rồi."

Từ trưởng lão ngừng tranh cãivới Hồng trưởng lão, nhìn về người kia:

"Chuyện gì?"

Tên đệ tử kia lau mồ hôi lạnh: "Đan dược cấp cho các vị sư đệ sư muội đã không thấy."

Sắc mặtTừ trưởng lão trong nháy mắt nghiêm trọng:

"Không thấy sao? Tại sao lại không thấy được chứ?"

Người ở đâyđều nhìn về phía đệ tử báo tin. Tên đệ tử kia có chút sợ hãi.

"Nói, xảy ra chuyện gì?"

Từ trưởng lão nổi giận gầm lên một tiếng, tên đệ tử kia luống cuống trong chốc lát, dập đầu, lắp ba lắp bắp nói:

"Ngày hôm qua, ta đến Ly Hồn Phong lấy đan dược, trên đường trở về bị đau bụngliền nhờ Dương Uyển sư muộitình cờ đi ngang qua, giúp đưa đến Đan Các."

"Sau khi về, bởi vì trời sắp tốicho nên ta không qua Đan Các hỏi..."

Nói đến phần sau, âm thanh đệ tử kia càng ngày càng yếu, đến lúc sau càng như sắp khóc:

"Vừa nãy ta đến Đan Các lấy đan dược, chuẩn bị phân phát cho các sư đệ sư muội, các sư huynh bên Đan Các nói,ngày hôm qua không ai đưa đan dược đến."

Mỗi tháng, đệ tử ngoại mônđều có một viên thanh linh đanđể thanh trừ tạp chất trong cơ thể.

Hiện tại kỹ thuật luyện đan của các đại tông môn đều suy giảm, tuy rằng thanh linh đan trong đại tông môn như Ẩn Tông không phải trân quý lắm, nhưng nếu có thể bán ra ngoài thìrất đáng giá.

"Dương Uyển là ai?"

Từ trưởng lão nghe xong lời kểcủa đệ tử, trực tiếp hỏi.

Trong đám người, có một bóng dáng mảnh mai đi tới, sắc mặt trắng bệch:

"Từ trưởng lão, hôm qua ta mangđan dược giao cho Huyền Cơ, để nàng đưa đến Đan Các..."

Minh Thù nằm cũng trúng đạn. Cái quỷ gì vậy?

"Huyền Cơ, đan dược đâu?"

Từ trưởng lão nhìn Minh Thù, ánh mắt lóe lên tia không vui.

Trẫm làm sao biết đan dược ở đâu chứ! Trẫm căn bản chưa từng thấy đan dược gì.

Minh Thù cười nhìn về phía Dương Uyển: "Xin hỏi ngươi mangđan dược đưa ta bao giờ? Lúcđưa cho ta, ta mặc y phục gì, đang làm gì?"

Dương Uyên lí nhí trả lời: "Ngay lúc trời sắp tối, lúc đi qua ngã rẽ hành lang phải để đến Đan Các, ta đưa cho ngươi. Đương nhiên lúc đó ngươi mặc áo đạo sĩ."

Minh Thù hiểu rõ trong lòng. Hãm hại người cũng không có kiến thức, quá không chuyên nghiệp, ngu ngốc.

"Huyền Cơ, đan dược ở đâu? Nhanh giao ra đây, nhậntội sẽ được tha thứ."

Từ trưởng lão nghe vậy, không nói lý lẽ quát Minh Thù giao đan dược, dường như nhận định là Minh Thù cầm.

Minh Thù cười khẽ: "Ta không lấy đan dược gì đó, giao thế nào được?"

"Từ trưởng lão, nàng ta không thừa nhận thì khám xét, nhiều đan dược như vậychắc chắn là nàng ta giấu đi rồi."

Chúc Tiêu Vũ đứng ra nghĩ kế cho Từ trưởng lão.

"Nói bậy, hôm qua trời sập tối, Huyền Cơ không có mặc áo đạo sĩ. Hơn nữa nàng luôn ở chung với chúng ta, sao chúng ta chưa từng nhìn thấy ngươi chứ?"

Lâm Cẩn mang theo mấy tiểu đệ đi vào bênh vực Minh Thù.

Sắc mặt Dương Uyển trắng bệch, vô thức nhìn về phía Chúc Tiêu Vũ.

Lâm Cẩn đứng ra, sắc mặtChúc Tiêu Vũ có chút thay đổi, ngoài miệng cũng không nhận thua:

"Gần đây ngươi hay đi chung với nàng ta, ai biết có phải ngươi nói láogiúp nàng ta hay không."

Trong lòng Chúc Tiêu Vũ thầm hận, không biết Lâm Cẩn này xảy ra chuyện gì. Ngày đó sau khi trở về, đột nhiên liền chuyển hướng chơi với Huyền Cơ kia.

"Có phải nàng ta lấy hay không, xét thì sẽ biết."

Từ trưởng lão gọi người đi xét phòng.

Hồng trưởng lão cau mày nhìn Minh Thù, ánh mắt kia như đang hỏicó phải ngươi cầm không?

Minh thù cười lắc đầu.

Hồng trưởng lão gật đầu, theo một đám người đi khám xét.

Đệ tử tạp dịch thấy Minh Thù và nhiều đệ tử ngoại môn như vậy quay về,còn có hai vị chấp sự trưởng lão,đều tụ tập ở một chỗ thảo luận.

Kết quả cũng không khám xétthấy gì, đáy mắt Chúc Tiêu Vũ vô cùng kinh ngạc, nàng ta nhìn sang Dương Uyển đang tái mét mặt. Dương Uyểncũng hơi hoảng, nênkhôngtrả lời ánh mắt của Chúc Tiêu Vũ.

Chúc Tiêu Vũ đành hét lên: "Chắc chắn bị nàng ta giấu ở nơi khác. Từ trưởng lão, nhất định là nàng ta lấy, lúc trước ta còn thấy nàng ta trộm đồ trong phòng bếp, mới vừa rồi còn học lén."

"Khám xétcả viện một lần nữa." Từ trưởng lão hạ lệnh.

Minh Thù vẫn ung dung nhìn họ lăn qua lộn lại, ngườinhàn nhã ung dung tự tại.

Tất cả đều được khám xét, nhưng khôngtìmđược một viên đan dược nào.

Lúc này Hồng trưởng lão mới im lặngmở miệng: "Từ trưởng lão, ngươi không có chứng cứ xác thực chứng minh, Dương Uyển đưa đan dược cho nàng để nàng đưa qua Đan Các. Huyền Cơ đã có nhân chứng,chứng minh nàng cũng không nhận được đan dược. Ngươi khámcũng khám xétrồi, còn có nghi ngờgì nữa không?"

"Hồng trưởng lão, mất đan dược không phải chuyện nhỏ."

"Ta đương nhiên biết, nhưng không phải là ngươi có thể tùy tiện nghi ngờ những đệ tử này."

Hai vị trưởng lão dùng ánh mắt giao chiến. Trong không khí bỗng dưng yên tĩnh lại.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 205: Tụ Chúng Tu Tiên (5)

Nàng nhớ tớinguyên chủ cũng sẽ gặp tiết mục bị hãm hại trộm đan dược. Nguyên chủ hết đường chối cãi, không ai làm chứng cho nàng nên nàngbị phạt quỳ kiểm điểm. Nhưng nàng rất may mắn, ngày hôm qua đánh nhau một trận xong liềnthay đổi y phục, bằng chứng của Dương Uyểncó trăm ngàn sơ hở.

"Ta không có."

Dương Uyểnxua tay như bị hoảng sợ: "Ta thực sự đưa đan dược cho ngươi, Huyền Cơ ngươi đã lấy thì nhanh giao ra đi,đừng liên lụy ta."

Minh Thù lực bất tòng tâm (*): "Nhưng ngay cả ta mặc gì ngươi cũng không nói đúng được, nếu ngươi không mất trí nhớ chẳng lẽ là ta mộng du sao?"

Nàng nhìn các đệ tử tạp dịch đứng cách đó không xa, cười khanh khách hỏi:

"Ngày hôm qua ta mặc gì, hẳn là các ngươi nhớ chứ?"

Các đệ tử tạp dịch lui về sau, có chút sợ Minh Thù.

Hồng trưởng lão hỏi: "Ngày hôm qua Huyền Cơ mặc gì?"

Bọn họ đành phải trả lời: "Là một chiếcváy màu xanh, áo đạo sĩngày hôm qua của Huyền Cơ... Đánh nhau bị làm dơ."

Minh Thù nhìn về phía Dương Uyển: "Lần sau muốn hãm hại người khác thì nhớ kỹ phải học tập một chút."

Dương Uyển nào biết Minh Thù lại đột nhiên thay quần áo, nàng ta luống cuống đổi giọng: "Ta nhớ nhầm, nàng mặc váy màu xanh."

Minh Thù nhướng mày: "Vậy ngươi nói xem trên váy ta thêu hoa gì?"

"Ta... Ta, ta không nhớ rõ."

Thay lời rõ ràng như vậy, Hồng trưởng lão lại không ngu, ông ta phất tay:

"Được rồi, Dương Uyển, ngươi theo ta đến Giới Luật Đường, chuyện này sẽ tra rõ."

"Các ngươi ồn ào cái gì?"

Âm thanh hơi khàn khàn vang lên, nam nhânmặc áo đạo sĩmàu lam sậm dựa dưới mái hiên, ánh mắt thờ ơ nhìn bên này.

"Sư tôn."

Hồng trưởng lão và Từ trưởng lão đồng thời khom lưng hành lễ, thái độ cực kỳ cung kính.

Những đệ tử còn lại cũng không nhận ra nam nhânnày, nên đànhphải khom lưng theo:

"Sư tôn."

Minh Thù đứng không nhúc nhích, nam nhântựa nhưcũng không để ý có người chưa hành lễ, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng lười nhìn.

Hắn nhìn Hồng trưởng lão, giọng nói lười biếng: "Các ngươiầm ĩ cái gì?"

Hồng trưởng lão và Từ trưởng lão không biết tại sao vị sư tôn ít xuất hiệnnàylại chạy đến chỗ của bọn họ, nêncó hơi khẩn trương.

"Bẩm sư tôn, là một vấn đề nhỏ."

Hồng trưởng lão bẩm báo sự tình cho nam nhân.

"Vậy sao?"

Giọng nói nam nhân vẫn tùy ý như cũ.

Hắn vươn tay đỡ mặt nạ, dường như đang suy tư. Hồng trưởng lão và Từ trưởng lão cũng không dám quấy rầy, trong viện yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Một lúc sau nam nhânmới giơ tay lên, đầu ngón tay có tia sáng bắn ra, ánh sáng cỡ ngón tay bay thẳng tới tận trời, kéo thật dàibiến mất trong đám mây.

Mọi người mù mờ không rõ.

Trong đám mây chợt có ánh sáng hạ xuống. Tia sáng khắp bầu trờiphảng phất như trận mưa ánh sáng trên đỉnh đầu bọn họ, đẹp không sao tả được. Ánh sáng dần dần biến mất giống như chưa từng xuất hiện.

"Sư tôn, có thể có kết luận chưa?" Hồng trưởng lão cẩn thận hỏi.

Mọi người ngu ngơ, kết luận gì chứ?

Ngón tay xinh đẹp của nam nhânchỉ mấy chỗ: "Trên người nàng, nàng, hắn, hắn có khí tức đan dược, về phần là ai lấy thìtự các ngươi tìm hiểu."

Người bị hắn chỉ ngoại trừ Dương Uyển và nam nhânlúc ban đầu tới báo tin kia, còn có một nam một nữ. Rõ ràng Vân Dao là nữ nhânkia, nàng ta có vẻ hơi kinh ngạc, dường như không biết vì sao mình bị chỉ trúng.

"Sư tôn, trên người Huyền Cơ không có sao?"

Từ trưởng lão không cam lòng hỏi.

"Huyền Cơ sao?" Âm cuối nam nhân hơi nângcao.

Từ trưởng lão cho rằng nam nhânhỏiHuyền Cơ là ai, nhanh chóng chỉ vào Minh Thù.

Nam nhânnhìn sang, một lát sau lắc đầu: "Không có."

"Đi."

Từ trưởng lão có chút không cam lòng, cũng không dám tùy tiệntrước mặt nam nhân này:

"Cung tiễn sư tôn."

Thân hình nam nhânlóe lên liền biến mất, phảng phất như chưa từng xuất hiện.

"Vân Dao, Triệu Phong, các ngươi cũng theo ta đến Giới Luật Đường."

Hồng trưởng lão gọi tên.

Mọi người xôn xao. Bị gọi tên trước mặt nhiều người, gương mặt Vân Dao mơ hồ nóng lên, cúi đầu đi ra. Ngược lại thì nam nhântên là Triệu Phong kiatinh thần không yên, cọ tới cọ lui.

Nam nhânđược gọi là sư tôn đã nóitrên người Minh Thù không có, tất nhiên Từ trưởng lão không thể gặm mãi không tha, nhưng vẫn dựavào chuyện nàng học trộm và chuyện đánh nhaumà nghiêm phạt.

Đương nhiên, Minh Thù căn bản không để trong lòng.

Hồng trưởng lão lớn giọng: "Giải tán đi, nên làm việc thì làm việc, nên luyện tập thì luyện tập. Các ngươi chỉ có một năm, nếu một năm sau không thể đi qua Cửu Khúc Sơn Trận tiến vào nội môn, thì phải chờ thêm ba năm nữa mới có cơ hội đi vào Cửu Khúc Sơn Trận, thời gian quý giá mong các ngươi hiểu được."

"Vâng!"

Chờ Hồng trưởng lão và Từ trưởng lão đều rời đi, mọi người mới hoàn toàn yên tĩnh lại.

"Vị sư tôn ban nãy kia là ai vậy?"

"Không biết."

"Dáng vẻ nói chuyện thật mê người, ta còn tưởng rằng sư tôn đều là người có tuổi như cha ta, không ngờ sư tôn trẻ tuổi đẹp trai như vậy."

Minh Thù có hơi cạn lời, người ta đeo mặt nạ, từ đâu mà thấy được hắn dễ nhìn chứ? Lỡ đâu dưới lớp mặt nạ kia là gương mặt rất dọa người thì sao?

"Vào nội môn là có thể gặp được, ta phải cố gắng!"

"Nhanh đi tu luyện đi."

Mọi người lập tức giải tán. Minh Thù thong thả đi vào phòng. Áo đạo sĩmàu xanh nhạt. Đó là Ly Hồn Phong.

Ẩn Tông có tổng cộng bảy ngọn núi, Cửu Khúc Sơn Trận sẽquyết định đệ tử tiến vào nội môn.

Chủ phong, Vô Ảnh Phong, nơi chưởng môn sinh sống,thông thường không nhận đồ đệ, người trong Vô Ảnh Phong phát triển vô cùng ổn định. Ngọn núi thứ hai là Xích Hỏa Phong, chủ kiếm pháp, đảm đương chiêu bài của Ẩn Tông, hằng năm đều trình lên số lượng gia tăng.

Thứ ba là Kim Lan Phong, chủ trận pháp, trận pháp thịnh hành của thế giới này, đệ tử của Kim Lan Phong cũng không ít. Ngọn núi thứ tư là Tinh Tượng Phong, chủ thôi diễn, tục xưng thần côn, cái này phải nói đến thiên phúcho nên đệ tử cũng không nhiều, một năm cũng chỉ có thể thu nhận một hai người.

Ngọn núi thứ năm là Ly Hồn Phong, chủ luyện đan, kỹ thuật luyện đan siêu việt, hiện tại Ly Hồn Phong là động vật quý hiếm cần được bảo vệ của Ẩn Tông. Mỗi một vị đệ tử ở trên đóđều cócấp bậc đãi ngộ cao. Thứ sáu là Yểm Nguyệt Phong, ngọn núi này là của Quân Thanh. Không sai, chính là của nam chính đại nhân chúng ta. Thứ bảy là Linh Kiếm Phong, đệ tử thủ kiếm. Tuy nhiên nóđã bị phong bế trăm năm, không có phong chủcũng không có đệ tử.

Màu sắc đạo bào của từng ngọn núi cũng không giống nhau. Đạo bào màu xanhlà Ly Hồn Phong. Nam nhân kia hẳn là phong chủ của Ly Hồn Phong, Nhạn Dẫn.

Minh Thù bỏ hai cái bánh baovào miệng, chuyểnmắt mặc kệ luôn người ta. Chuyện mất đan dược rất nhanh đã điều tra ra manh mối.

Dương Uyển tự mình làm mất đan dược, sợ bị người khác phát hiệnliền đổ tội cho Minh Thù từng có xích mích với nàng ta. Cuối cùng, những viên đan dược đó được tìm thấy ở chỗ Triệu Phong, Vân Dao chỉ là vừa mới tiếp xúc qua với Triệu Phong, nên trong lúc vô tình đã dính khí tức đan dược.

Triệu Phong kêu oan uổng. Nhân chứng vật chứng đầy đủ, Triệu Phong kêu như thế nào cũngkhông có tác dụng, cuối cùng bị đuổi khỏi sơn môn. Dương Uyển bị phạt nặng. Minh Thù lại phát hiện sau khi Triệu Phong bị đuổi đi, Vân Dao mơ hồ thở phào.

Hừ, có quỷ.

(*) Lực bất tòng tâm: muốn làm việc gì đó nhưng lại không đủ sức.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 206: Tụ Chúng Tu Tiên (6)

Đêm đến.

Minh Thù tách khỏi những đệ tử kialén vào phòng Vân Dao. Có lẽ Vân Dao đang tắm, tiếng nước ùng ục vang lên.

Giọng nóicủa Vân Dao mơ hồ truyền đến: "Lần sau ngươi không thể như vậy, chuyện lần này thực sự làm ta sợ muốn chếtthiếu chút nữa đã bị phát hiện. Nếu như bị phát hiện, người hiện tại bị đuổi đi chính là ta."

Một giọng nóinon nớt vang lêncó chút ấm ức: "Biết rồi. Nếu không phải nam nhân kia đột nhiên xuất hiện, cô cũng sẽ không bại lộ."

Minh Thù nhướng mày, quả nhiên có liên quan đến nữ chính giả.

"Nam nhân kia là ai?"

"Không biết, ta rời khỏi Ẩn Tông đã lâu."

Giọng nóinon nớt lại tràn đầy chín chắn, nghe có vài phần không được tự nhiên:

"Khó khăn lắm mới có chút đan dược, vẫn chưa đủ, chừng nào cô mới tìm đan dược cho ta nữa?"

"Ngươi đừng ở đây xằng bậy, sau này không được trộm đan dược nữa."

Vân Dao cảnh cáo: "Sẽ hại chết ta. Ta sẽ nghĩ cách kiếm đan dược cho ngươi."

Minh Thù vén rèm đi vào.

"Ai?"

Giọng nói non nớt tràn ngập cảnh giác đề phòng.

Vân Dao che thân thểquay đầu nhìn vị trí Minh Thù đứng, mắt hiệnra kinh ngạc:

"Huyền Cơ, tại sao ngươi lại ở đây?"

Nàng vào lúc nào? Tại sao mình lại không phát hiện ra.

Minh Thù đảo mắt nhìn xung quanh, không phát hiện vật gì kỳ quáinhưng trên tay Vân Dao lại có một vòng tay, nhìn qua rất xưa cũ.

Có lẽ ánh mắt Minh Thù vô cùng trắng trợn, Vân Dao theo bản năng che vòng tay lại:

"Huyền Cơ, ngươi vào phòng ta làm gì?"

Hơi nước bốc lên cao, gương mặt mơ hồ của thiếu nữ tràn ý cười:

"Đương nhiên là đến trao đổi thân mật với ngươi một chút."

"Cái gì?"

Vân Dao nghe không hiểu ra làm sao, nàng ta cau mày nói:

"Ngươi có chuyện gì? Chờ ta mặc quần áo đàng hoàng, ngươi đi ra ngoài trước."

Tuy rằng không biết tại sao nàng có thể yên lặngkhông tiếng động xuất hiện,nhưng lúc này bản thân lại không mặc gì cả, mặc dù đều là nữnhưng Vân Dao cũng có chút không được tự nhiên.

Minh Thù không lui ra, ngượclại tới gần thùng nước tắm.

"Ngươi đứng lại!"

"Huyền Cơ, ngươi đứng lại, tới nữa ta sẽ ra tay."

Vân Dao thấy Minh Thù không có ý dừng lại, cầm lấy y phục bên cạnh bao lấy mình. Vân Dao nhanh chóng ra tay tấn công.

Minh Thù nghiêng người tách khỏi sự tấn công của pháp thuật, tốc độ nhanh đến mức Vân Dao cũng không phản ứng kịp.

Thật nhanh...

Vân Dao kinh hãi không thôi: "Ngươi..."

Nàng không phải là tam linh căn sao? Vì sao lại có thân thủ nhanh như vậy, lẽ nào học được pháp thuật lợi hại gì?

"A!"

Cổ tay Vân Dao bị siết chặt, sợ đến mức nàng ta kinh hô một tiếng, sau đó cả người bị túm lấyném vào trong nước.

Cả người Vân Dao bị ấn trong nước, cổ tay bị bóp lại, hoàn toàn không có cách nào sử dụng pháp thuật tấn công Minh Thù.

"Đan dược là do ngươi trộm sao?"

Giọng nóitrong veo từ đỉnh đầu truyền đến.

Vân Dao giãy giụa.

Minh Thù nới lỏng tay một chútđể nàng ta trồi lên mặt nước hô hấp:

"Đan dược có phải là do ngươi trộm không?"

Từ sau khi Vân Dao xuyên sách đến, vẫn chưa gặp phải tình huống đáng sợ như vậy, sắc mặt nàng ta tái nhợt lắc đầu:

"Không... Không phải."

"Vừa nãy ta đều đã nghe thấy."

Đầu ngón tay Minh Thù lướt đến cổ tay nàng ta:

"Là cái này sao? Bên trong là cái gì? Thượng cổ thần thú sao? Hay là..."

"Đây là một chiếc vòng tay, bên trong không có gì cả."

Vân Dao thét chói tai: "Ngươi buông ra, Huyền Cơ, ta và ngươi không thù không oán, tại sao ngươi làm thế với ta?"

"Nói rất có đạo lý."

Minh Thù đè nàng ta xuống dưới nước lần thứ hai: "Chúng ta không thù không oán, ngươi lấy đan dược còn xúingười khác hãm hại ta sao?"

"A a..."

Lần thứ hai Vân Dao bị kéo lên, nàng ta hít từng ngụm khí, viền mắt đỏ lên:

"Ta không biết... Ta không biết bọn họ lại hãm hại ngươi. Kẻ hãm hại ngươi là bọn họ,không liên quan đến ta, ta chỉlấy đan dược mà thôi. Ngươi tức giận thì đi tìm bọn họ."

"Đãthừa nhận rồi sao? Không phải mới vừa nãy còn không thừa nhận sao?"

Thân thể Vân Dao run lên, nàng ta rất muốn không thừa nhận, nhưng nàng ta sợ người tươi cười dịu dàng trước mặt này.

Nàng ta cảm giác mình không thừa nhận, có thể sẽ bị giết chết ở chỗ này.

"Hiện tại không phải là ngươi cũng không có chuyện gì sao?"

Vân Dao lấy hơi: "Ta cũng không cố ý, người hãm hại ngươi cũng đã bị nghiêm phạt, ngươi còn muốn thế nào?"

Minh Thù cười nói: "Đánh ngươi một trận."

"Ngươi..."

Minh Thù đánh Vân Dao mấy cái, đột nhiên cảm giác nhiệt độ không khí hạ xuống. Đồ vật xung quanh nhanh chóng đóng băng, nàng cầm lấy tay Vân Dao, lạnh đến thấu xương.

Minh Thù bắt buộc buông Vân Dao ra.

Vân Dao sắc mặt tái nhợt ôm ngực thở dốc:

"Khụ khụ..."

Hơi nước ngưng tụ thành nhũ băng bay về phía Minh Thù.

Minh Thù kéo rèm bên cạnhquấn lấy nhũ băng, rút lui ra bên ngoài.

"Ầm!"

Nhưng vào lúc này nóc nhà bị phá một lỗ to, một bóng người từ trên trời rơi xuống, vừa lúc rơi vào thùng nước tắm của Vân Dao.

Trên trời rơi xuống một "Lâm muội muội".

Vân Dao thét lên, từ trong thùng nước bò ra ngoài, quấn y phục đứng một bên. Khí lạnh tản đi, Minh Thù đoán chừnghẳn là âm thanh nàng nghe lúc nãy đã giở trò quỷ.

Dựa theo kịch bản, vai chính có bàn tay vàng sẽ không bắt đầu ở thời kỳ yên bình, nhất định là trạng thái suy yếu.

Thứ này chắc cũngđang suy yếu cho nên mới phải làm như vậy.

Người trong thùng nước tắm một thân áo trắng, dường như hắn bị thươngkêu lên một tiếng đau đớn, nướctrong thùng tắm nhanh chóng nhiễm đỏ.

Dường như Vân Dao nhận ra người ngã xuống là ai nên muốn tiến lên, nhưng ngại Minh Thù đứng bên kia. Nàng ta không dám lộn xộn, nắm thật chặt y phụcnhìn người trong thùng nước.

Vân Dao và Minh Thù không động đậy, hắn chỉ có thể tự mình đứng lên.

Còn chưa bò ra ngoài thùng nước, thân thể hắn đột nhiên bay lên trên không, không khí quanh người nam nhân trong nháy mắt trở nên sắc bén, nhưng hắn không có sức tấn công.

Tiếp theo hắn có cảm giác mình bị người khiêng đi, sau đó... Hắn bị ném ra ngoài.

"Nào nào, chúng ta tiếp tục."

Vân Dao trợn mắt há mồm nhìn cửa sổ bị đóng lại.

Nàng cứ thế... Ném hắn đi như vậy sao?

Nàng biết đó là ai sao?

Vân Dao chỉ có thể hét lên: "Người đâu cứu mạng!"

Tất cả mọi người đềuđi luyện tập nên không có ai ở dây, Vân Dao hò hét rát họng cũng không ai tới.

Minh Thù đánh xong người liền hỏi: "Có tức hay không? Tức là được rồi."

Vân Dao mắt sưng đỏ, cắn nát cả môichỉ run run không lên tiếng. Người bị Minh Thù ném đi không phải ai khác mà chínhlà nam chính.

Vân Dao cố ý ở phòng tắm chờ như vậy, chính là chờ nam chính từ trên trời rơixuống. Thế nhưng kết quả là bị Minh Thù ném đi.

Vân Dao còn bị đánh một trận, nàng ta có thể không tức sao?

Nhưng mà Vân Dao không dám nói cho người khác biết, mình bị Minh Thù biết được bí mật, nàng biết đan dược là Vân Dao lấy, biết bí mậtvòng tay của Vân Dao.

Đáng hận.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 207: Tụ Chúng Tu Tiên (7)

[Ký chủ, cô có biết vừa nãy cô giống cái gì không?]

Minh Thù từ chỗ Vân Dao đi ra, cố ý đi qua chỗ nam chính một vòng, không thấy người đâu, không biết là bị ai nhặt đi rồi.

Hài Hòa Hiệu cắt ngang suy nghĩ của cô.

Côtò mò hỏi: "Giống cái gì?"

[Phụ nữ biến thái hung bạo.]

"Hài Hòa Hiệu,ngươi nói cho ta biết,ta không phải ký chủ ruột của ngươi đúng không? Nói ký chủ của ngươi như vậy màđược à?"

Hài Hòa Hiệu lựa chọn câm miệng, không đấu võ mồm với Minh Thù nữa.

Nó muốn suy nghĩ xem làm sao đểkéo giá trị thù hận.

...

Từ khi Vân Dao bị Minh Thù đánh, nàng ta cũng không dám tìm Minh Thù, đôi khi gặp Minh Thù liền đi đường vònggiống như sợ Minh Thù đi đếnđánh nàng ta.

Minh Thù nghĩ,có thể nữ chính giả này khá sợ hãi... Cũng có thể là tích góp từng chút từng chút nănglực ở trong bóng tối. Mặc kệ như thế nào, Minh Thù đều mất đi mục tiêu giá trị thù hận, nàng cũng không thể ngày ngày đều chui vào phòng của nữ chính giả chơi đùa với người ta được.

Nàng không phải đến để tu tiênthế nhưng nếu không tu tiên, nữ chính giả chạy đến nội môn, nàng vẫn ở ngoài ngoại môn. Chính vì vậy màkhông kéo được giá trị thù hận.

Vì vậy, Minh Thù không thể làm gì khác hơn là miễn cưỡng bắt đầu tu luyện.

"Huyền Cơ, ngươi cả ngày ngồi ở chỗ này làm gì?"

Lâm Cẩn mang theo sưđệ trèolên sau núi, chống đầu gốithở hổn hển, hỏi người đang ngồi xếp bằng gặm chân thỏ trên tảng đá lớn cách đó không xa.

"Mệt chết ta."

Minh Thù trả lời một tiếng: "Hấp thu tinh hoa nhật nguyệt (*)."

Lâm Cẩn cùng các sưđệco giật khóe miệng, hấp thu tinh hoa nhật nguyệt cái gì? Nàng muốn thành tinh sao?

"Mang thức ăn không?"

Bỗng nhiên, đôi mắtMinh Thù phát sáng mong đợi nhìn Lâm Cẩn.

Lâm Cẩn không nói nổi: “Không phải ngươi vẫn đang ăn sao? Nói, ngươi lấy chân thỏ ở đâu? Ta nhớ gần đây không có động vật."

Hắn vừa nói vừa phất tay với sưđệ ở phía sau. Đám sưđệ thở hổn hển, kéo một bao tảiđể trước mặt Minh Thù. Minh Thù ném xương xuống, đi mở bao tải rồi nói:

"Bắt ở ngọn núi bên cạnh."

Ngọn núi bên cạnh.

Là ngọn núi bên cạnh hắn đang nghĩ tới sao?

Hiện tại, bọn họ đang ở bên ngoài Thất Phong, không phải là đệ tử nội môn thì không được phép bước vào phạm vi Thất Phong.

"Ngươi không bị người của Thất Phong phát hiện sao?" Lâm Cẩn tò mò hỏi.

"Ta không vào Thất Phong thìlàm sao màbị phát hiện được chứ."

"Vậy ngươi nói ngọn núi bên cạnh là ngọn núi nào?"

"Bên ngoài Ẩn Tông."

Thật sự là hắn đã nghĩ nhiều rồi. Không đúng.

"Ngươi xuống núi sao?"

Trên mặt Lâm Cẩn viết hai chữ kinh ngạc.

Minh Thù nghiêng đầu, nghi hoặc: "Không thể xuống núi sao?"

"Đệ tử ngoại môn không thể tùy tiện xuống núi, hơn nữa cửa núi có bố trí trận pháp, ngươi xuống như thế nào?"

Lâm Cẩn càng nói càng kích động.

"Đi xuống thôi."

Thật ra trẫm muốn bay xuống, nhưng nănglực có hạnkhông bay nổi.

Cho nên nàng thực sự phá trận xuống núi, đi qua ngọn núi bên cạnh một vòngvẫn không bị người trong tông môn phát hiện. Kỳ thực đây mới là cao thủ ẩn nấp trong biển người. Tam linh căn cũng không cản nổi sức mạnh của nàng.

Đột nhiên, Minh Thù nhảy xuống tảng đáđứng trước mặt Lâm Cẩn, cúi người nhìn thẳng vào mắt hắn:

"Thiếu niên, tu tiên không?"

"Cái... Cái gì?"

Nụ cười Minh Thù như làn gió mát khiến người ta không nhịn được mê mẩn.

Sắc mặt Lâm Cẩn đỏ ửng, tim đập hơi nhanh. Khó khăn lắm mới làm cho tâm trí rối loạn của mình bình tĩnh lại.

"Những người đó dạy không thú vị, ta dạy cho ngươi không giống bọn họ."

"Không giống sao?"

Minh Thù gật đầu: "Có muốn học không?"

Kỳ thực Lâm Cẩn không thích tu luyện, hắn lên núi hoàn toàn là vì trưởng bối trong tộc quyết định, hắn không phản đối được cho nên mới đến đây.

Những thứ chấp sự trưởng lão dạy cho hắn, hắn cũng chỉ là hoàn thành nhiệm vụ, cho tới bây giờ vẫn không chủ động đi tu luyện.

Hắn cũng không có ý định ở Ẩn Tông lâu dài, một năm sau không vào được nội môn liềnxuống núi làm một tênăn chơi thoải mái, tiêu phí thời gian. Thế nhưng, lúcMinh Thù hỏi ra câu kia, Lâm Cẩn đột nhiên bắt đầu sinh ra một ướcvọng. Hắn muốn tu tiên.

"Được." Lâm Cẩn đồng ý.

Nụ cười Minh Thù như tỏa nắng: "Thế nhưngcó một điều kiện, mỗi ngày ngươi phải đưa đồ ăn cho ta."

Nghĩ lại sao thấy mệt tâm vậy?

"Được, không thành vấn đề."

Mang chút đồ ăn với hắn mà nói thì không khó. Đạt đượcđiều kiện hợp tác, Minh Thù cũng không cần vì ăn mà rầu rĩ.

"Được rồi, Từ trưởng lão nhiều lần tìm ngươi, không thấy mặt ngươi, Từ trưởng lão tức đến muốn đuổi ngươi ra khỏi tông môn."

Lâm Cẩn nhớ đến mục đích mình tới đây.

"Thời kỳ mãn kinh, thông cảm điđừng để ý tới hắn ta."

Minh Thù vỗ vỗ vai Lâm Cẩn, giọngđiệu khuyên nhủ.

...

Minh Thù vẫn ở trên núi, mỗi ngày trừ ănthì chính là đờ người ra. Vài người ngồi bên cạnhđờ người ra theo nàng.

"Huyền Cơ, không phải ngươi nói dạy ta sao?"

"Ừ."

Minh Thù quay đầu lại, suy nghĩ một hồi: "Ngươi muốn học cái gì?"

Lâm Cẩn cảm giác mình lại mở ra cánh cửa của thế giới mới: "Còn có thể tự chọn sao?"

Thái độ Minh Thù thờ ơ: "Ngươi chọn đi, dù sao ta cũng không biết."

Lâm Cẩn phát điên: "Vậy ngươi muốn ta chọn cái gì?"

"Hay là ngươi chọn một cái ta vừa vặn biết đi."

Minh Thù cười: "Yên tâm chọn, chỉ cần khẩu vị không quá nặng, dù ta không biết cũng có thể nói bừa cho ngươi."

Hắn vẫn nên xuống núi tìm chấp sự trưởng lão thì hơn.

Lâm Cẩn suy tư hồi lâu, hắn nói: "Ta muốn học trận pháp."

Minh Thù gật đầu, bày tỏđã biết: "Trước tiên ta dạy ngươi trúc cơ."

Vẻ mặt Lâm Cẩn sợ hãi, biểu cảmnhư đang bị đùa giỡn.

Cấp bậc tu chân chia thành luyện khí, tụ nguyên, trúc cơ, tích cốc, kim đan, nguyên anh, xuất khiếu. Tám cấp bậc độ kiếp, độ kiếp thành công là có thể phi thăng tiên giới.

Trước khi đệ tử ngoại môn tiến vào nội môn có thể tụ nguyên đã là quá tài giỏi rồi, nàng lại bảosẽ dạy hắn trúc cơ sao?

"Huyền Cơ, không phải là ngươi đang trêu ta chứ?"

Không phải là hắn không tin, nhưng một chút lý do khiến hắn tin tưởng cũng không có.

Minh Thù cắn một viên trái cây, mơ hồ nói: "Thế giới này linh khí tràn đầy, trúc cơ là chuyện rất dễ dàng."

"Nếu quả thật dễ dàng như vậy... Đệ tử nội môn cũng không ít thế."

Minh Thù liếc hắn một cái, mỉm cười: "Các ngươi bị điềukhoản trên lý thuyết trói buộc quá nhiều, tu đạo là dựa vào lĩnh ngộ và thiên phú."

"Cho nên chàng trai trẻ, đến hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt đi."

***

(*) Tinh hoa nhật nguyệt: là linh khí của mặt trời và mặt trăng.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 208: Tụ Chúng Tu Tiên (8)

Không biết có phải là ảo giác của Lâm Cẩn hay không, dựa theo phương pháp Minh Thù nói thìcảm giác linh lực trong cơ thể mạnhhơn trước rất nhiều.

"Chờ ngày nào đó ngươi có thể thấy linh hải của chính mình, ngươi sẽ sớm thành trúc cơ."

Linh hải sao? Lâm Cẩn hoàn toàn không biết đó là cái gì, tông môn chưa từng có ai nói qua hai chữ này, nhưng hắn nỗ lực làm theo Minh Thù nói. Nếu nàng nói như vậy thìnhất định làcó.

Lâm Cẩn còn phát hiện một việc, nếu như ngồi cạnh Minh Thù, dù cho nàng chỉ đờ ra nhưnglinh khí bên người nàng càng mạnhtinh khiếthơn so với nơikhác, nó như là đã được tinh lọc tiến vào thân thể, cực kỳ thoải mái.

Tam linh căn.

Lần đầu tiên Lâm Cẩn nghi ngờ, tam linh căn thật sự là phế linh căn ư? Sao hắn lại cảm giác tam linh căn hình như rất mạnh.

Chuyểnmắt một cái đãlà nửa năm.

Minh Thù không xuất hiện ở ngoại môn, người phía dưới dường như cũng quên mất nàng. Mỗi ngày Lâm Cẩn bôn ba ở sân luyện tập và trên núi. Đệ tử bình thường đều có thể nhìn rathân thủ Lâm Cẩn càng ngày càng nhẹ nhàng. Tình huống này khiến cho

Hồng trưởng lão chú ý. Một hôm, ông ta chặn lại Lâm Cẩn đang chuẩn bị lên núi.

"Hồng trưởng lão, có chuyện gì không?"

Hồng trưởng lão nhìn xung quanh một chút, hạ giọng: "Gần đây ngươi hay ở chung với ai? Huyền Cơ sao? Nàng ta ở sau núi sao?"

Lâm Cẩn không lên tiếng, không biết trả lời thế nào. Minh Thù không có ý giấu giếmnhưng có người lên núi, nàng liền bỏ đikhông gặp mặtvới những người đó, cũng không biết nàng nghĩ như thế nào.

Hồng trưởng lão nhìn ra suy nghĩ của Lâm Cẩn, hừ một tiếng: "Tốc độ tu luyện của ngươi nhanh hơn người khác nhiều, không cùng một tuyến với tông môn dạy. Đệ tử bình thường không nhìn ra, chẳng lẽ ta không nhìn ra sao?"

"Hồng trưởng lão..."

Hồng trưởng lão khoát khoát tay: "Ta cũng không phải muốn truy cứu ngươi, ngươi nói với nha đầu kia mấy câu, còn mấy tháng nữa sẽ tiến vào Cửu Khúc Sơn Trận, ta mong nàng ta có thể vào nội môn."

"Hồng trưởng lão... Hình như người rất quan tâm Huyền Cơ thì phải."

Đáy mắt Hồng trưởng lão có gì đó lóe lên, cuối cùng thở dài xua tay:

"Đi đi."

Lâm Cẩn có chút kỳ quái, hắn nói chuyện này cho Minh Thù. Lâm Cẩn nhân cơ hội thử dò xét qua Minh Thù, xem có thể để cho sưđệ của hắn cùng tu luyện không. Minh Thù không phản đối, chỉ thừa cơ hội lên giá cố định xin thêm vài món đồ ăn vặt. Cứ như vậy một đám người tụ tậptu tiên ở chỗ này, người không biết còn tưởng làtổ chức hội tà giáo gì đó.

...

Thỉnh thoảng Hồng trưởng lão sẽ như mèo nhẹ nhàng lên núi,nhưng mỗi lần ông ta đều thấy là một đám người vây quanh ăn gì đó, nói chuyện trên trời dưới đất vô cùng náo nhiệt. Ông ta có hơi không hài lòng nhưng sau đónhìn vài lần thành quen.

Đám người kiatu tiên, trừ ăn nhiều hơn một chút,tiến bộ vẫn thần tốc.

Chính là năm nay... Sẽ rất náo nhiệt.

Hồng trưởng lão nghĩ như vậy, im lặngkhông một tiếng động xuống núi. Ngay khi ông ta rời đi không lâu, một bóng dángthong thả hiện ra trong không khí.

Hắn lười biếng dựa vào thân cây, ngửa đầu nhìn đám người tụ chúng tu tiên cách đó không xa.

Một lúc sau, nam nhânlẩm bẩm: "Diễn biến này... Có chút không đúng."

...

Vào đêm rừng núi yên tĩnh.

Minh Thù nằm trên cái ổcủa riêng mình ngắm nhìn sao trời. Một số người ngồi cách đó không xa, đã tiến vào trạng thái tu luyện. Minh Thù vươn tay, từng luồng linh khí từ đầu ngón tay nàng toát ra, kết thành các loại hình thù trong không khí.

"Thật yếu." Minh Thù thở dài.

Thú nhỏ nhảy lên tảng đá, khều khều đồ ăn vặt trong tay Minh

Thù. Minh Thù ném nó xuống. Thú nhỏ rớt xuống kẽ đárầm rì xù lông rít gào.

"Con sen, ta muốn liều mạng với ngươi, ta đây đáng yêu như thế màngươi còn dám đối xử như vậy với ta, ngươi sẽ mất đi ta."

Minh Thù nhét trái cây vào kẽ đá.

Minh Thù nằm một lát, thú nhỏdùng móng vuốt vỗ mu bàn tay Minh Thù.

"Sen, có người lên đây, có người lên đây, ngươi có nghe không?"

Minh Thù đè đầu nó, uy hiếp nói: "Kêu ta là con sennữa, giết chết ngươi."

"Con sen! Con sen!"

Thú nhỏ trả lời giống như cái máy, không ngừng lặp lại.

Minh Thù túm thú nhỏ, dùng sức ném nó xuống chân núi.

Tiếng kêu thảm thiết của thú nhỏ theo thân thể của nóhóa thành chấm đen biến mất. Tuy rằng Minh Thù khi dễ thú nhỏnhưng Minh Thù vô cùng tín nhiệm nó.Thú nhỏ quay về rất nhanh, lộc cộc đi theo bên chân nàng.

Ngọn núi này rất lớn, bọn người Minh Thù chỉ chiếm một phần nhỏ. Nàng lượn lờ một đoạn đường rất dài, mới nhìn thấy một bóng dáng lén la lén lút lên núi.

"Đó là Vân Dao sao?"

Minh Thù ngồi xổm dưới đất chọt thú nhỏ.

Thú nhỏ lăn qua lăn lại né tránh ngón tay Minh Thù.

"Không biết, không biết, không biết."

Đột nhiên, Minh Thù xốc nó lênđập về phía người bên kia. Thú nhỏ bay thành đường cong trên không.

"A!"

Giọng nóinày chính là của Vân Dao. Vân Dao bị đập vào, lúc này đang ôm đầucảnh giác nhìn hai bên xung quanh.Nàng có chút muốn quay về, nhưng cuối cùng khẽ cắn môitiếp tục đi lên. Minh Thù ngồi xổm dưới đấtnhìn bóng đêm bên kia, từng chút từng chút bao phủ khắp nơi.

Khoảng thời gian này.

Để trẫm nghĩ đã. Đâylà lúc nữ chính giả đến nơi này đoạt cơ duyên của nữ chính.

Giá trị thù hận à, trẫm tới đây!

Minh Thù cũng không biết cơ duyên kia ở chỗ nào, càng không biết cơ duyên kia là cái gì, nàng toàn nhận được loại đại cương tổng kết cốt truyện đặc biệt ngắn gọn, cho nên nàng chỉ có thể đi theo sau nữ chính giả.

"Soạt!"

Lá cây đột nhiên vang lên, Minh Thù thấy Vân Dao trốn phía sau một cái cây, bên kia không biết là vật gì, xào xạc vang lên một lúc lâu.

Vân Dao tiếp tục đi về phía trước. Đi một lúc lâu, nàng ta đứng một chỗ. Nhìn dáng vẻ của nàng ta đoánchừng cũng không biết vị trí cụ thể. Minh Thù liền ngồi chồm hổm dưới đất, nhàm chán nhìn nàng ta tìm kiếm.

"Hiện tại xông ra đánh nàng ta một trận được không?"

[Chờ một chút, chờ nàng ta tìm được cô liền giành lấy, như vậy giá trị thù hận có thể nhiều một chút.] Hài Hòa Hiệu đưa ra kiến nghị.

"Không thể ăn được thì cướp làm gì?" Đối với lần này, Minh Thù thậtkhinh thường.

Hài Hòa Hiệu có thể nghe được loại coi rẻ tất cả mọi thứ, trừ đồ ăn vặt từ giọng nói của cô.

Minh Thù chờ đếnbuồn chán, nàng liền để Hài Hòa Hiệu phóng cho mình chút nguồn gốc sự sống ở xa xưa. Hài Hòa Hiệu rất thích cống hiến sức lực cho Minh Thù, thuận tiện thuyết minh cho Minh Thù.

Khi Minh Thù sắp không chịu được, chuẩn bị đi tới kéo giá trị thù hận thì Vân Dao ở bên kia đột nhiên biến mất. Nàng ta cứ như vậy biến mất trước mặt nàng.

Minh Thù bảo Hài Hòa Hiệu thu lại, nàng chạy đến nơiVân Dao đứng, ở đây không có gì cả,linh khí dao động bình thường cũng không có khí tức gì kỳ quái.

Đó chính là trận pháp!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 209: Tụ Chúng Tu Tiên (9)

Minh Thù phá được trận pháp đã là nửa canh giờ sau, nàng bị chuyểnđến một không gian rất kỳ quái. Nơi này tràn ngập sương trắng, không nhìn thấycái gì nhưng nàng có thể cảm giác được dưới chân chính là đạp phảinham thạch.

Ở sâu trong sương trắng có âm thanhtruyền tới, Minh Thù đi tìm âm thanh đó, sương trắng dần dần biến mấttầm nhìn cũng thoáng đãng. Đúng là một không gian xây dựng trên nham thạch, trên tảng đá trơn nhẵn là từng đoạn xích sắt trói trên cổ tay.

Mà lúc này nàng nhìn thấyVân Dao đangngất xỉu trên mặt đất, có làn khí đenquanh quẩn bên người nàng ta, giốngnhư muốn tiến vào thân thể Vân Daonhưng không thành công.

Bởi vì Minh Thù đột nhiên xuất hiện, Hắc Thánđột nhiên có chút cảnh giác, màn sương đen dày đặchơn nhiều.

"Còn có người có thể xông tới sao? Ngày hôm nay thực sự may mắn."

Giọng nóiquái lạvang lên trong không khímang theo hưng phấn.

Minh Thù nhìn hai mắt nó, kéo xuống cái túitừ bên hông,lấy ra hai viên trái cây ngồi xổm đối diện Hắc Thán.

Nàng vừa ăn vừa hỏi: "Ngươi là ma sao?"

"Ngươi không sợ ta à?"

Màn sương đen ra sứcbay về phía Minh Thù.

Minh Thù dường như không thấy màn sương đen này, giọng điệumang theo nụ cười thản nhiên:

"So với những con ma khác thì ngươi thật mới mẻ. Ta thấy rất đặc sắc."

Rất đặc sắc sao?

Hắc Thán càng nghĩ càng thấy người trước mặt này rất thú vị, giọngđiệu không hề quái lạ:

"Ngươi từng gặp ma khác rồi sao?"

"Cũng không phải thứ gì quý hiếm, vì sao chưa từng thấy qua được chứ?"

Hắc Thán nghĩ lời này có chút khoe khoang nhưng mà... Đã lâu hắn không có tin tức bên ngoài.

Màn sương đen dần dần tiếp xúc với Minh Thù, phát hiện không có ngăn cản liền lập tức vây quanh, có thếnhào về phía Minh Thù.

Con sen! Mau ngăn cản mấy thứ ghê tởm này đi! Ta muốn ói!

Thú nhỏ gầm gừ vang lên, Minh Thù phất phất tay,một đạo linh khí từ trong tay áo nàng bay ra. Linh khí khuếch tán hình thành một tầng linh khí mỏng trước mặt nàng, ngăn cảnmàn sương đen lan ra.

Hắc Thán giật mình không thôi, người này rõ ràng ngay cả trúc cơ cũng chưa tới... Làm sao phất tay một cái liền ngăn cản được tấn côngcủa hắnchứ?

Giọng nóithiếu nữ êm ái chậm rãi vang lên:

"Ta trò chuyệnvới ngươi, ngươi lại ra tay với ta, có thể thân thiện văn minh một chút không?"

Hắc Thán chỉ huy màn sương đen tiếp tục tấncôngMinh Thù, nhưng kết quả không được tốt, màn sương đen hoàn toàn không tiếp xúc được với Minh Thù.

Minh Thù gặm trái câykhông để ý tới màn sương đen dao động lung tung, ánh mắt chuyểnqua người Hắc Thán, thâm sâuhỏi:

"Trong lúc tu luyện bịhỏngnên ngươi mớibiến thành bộ dạng này à?"

Ma tộc này... Thật xấu. Xấu đến nỗi trẫm nhìn cònkhông được. Ôi, ăn thêm hai trái an ủi.

"Cũng là do loài ngườicác ngươi làm!"

Có thể là đụng phải nỗi đau của Hắc Thán, nên hắn đột nhiên kích động:

"Nếu không phải tại loài ngườicác ngươi thì sao ta có thểbiến thành bộdạng này chứ?"

Minh thù gặm xong một trái, tiếp tục gặm trái thứ hai:

"Vậy khẳng định là ngươi quá ngu ngốc, mấy tên khác không bị bắtchỉ có ngươi bị bắt thôi."

[Ký chủ, kéo giá trị thù hận của nó cũng không xài được.]

Minh Thù đặc biệt thành thật: "Ta chỉ tâm sự với nó, khôngkéo giá trị thù hận."

[Cô sắp làm nó tức chết rồi.]

Cái này gọi là tâm sự sao?

"Loài ngườiđáng chết, để mạng lại!"

Hắc Thán đưa toàn bộ màn sương đen tập trung về phía Minh Thù:

"Chờ lão tử ra ngoài, loài người các ngươi đều phải xuống địa ngục."

"Oa! Ngươi thật lợi hại."

Minh Thù rất không có thành ý khen một câu, ngay sau đó dùng giọng điệu cực kỳ tùy tiện hỏi:

"Nơi này của ngươi không phải cóbảo bối sao?"

"Bảo bối gì?"

Có thể chỉ số thông minh của Hắc Thán thực sự không cao, đảo mắt đã chạy theo suy nghĩ của Minh Thù.

"Ta cũng không biết."

Minh Thù suy nghĩ một chút: "Liên quan đến vật trấn áp ngươi, ngươi suy nghĩ một chút xem nó đặt ở chỗ nào?"

Hắc Thán đang giãy giụa điên cuồng, đột nhiên bìnhtĩnh lại: "Trấn áp ta sao?"

"Thứ trấn áp taở phía dưới ta, thứ đồ chơi đó không phải bảo bối."

Hắc Thán cười lạnh: "Là một người."

"Ừm."

Nghe được thứ trấn áp Hắc Thán là một người, Minh Thù cũng không phản ứng quá lớn.

Minh Thù tiếp tục nói: "Trên người người kia khẳng định có bảo bối, ngươi có thể đào người lên không?"

Hắc Thán không chút lưu tình trào phúng: "Ha ha, nếu ta có thể đào thì còn ở nơi này sao?"

Minh Thù liếc mắt nhìn nó: "Nói cũng phải."

Hắc Thán cũng không tấn côngMinh Thù, mang theo vài phần nghi ngờ:

"Ngươi hỏi cái này làm gì?"

"Đào bảo bối."

Minh Thù trả lời đương nhiên: "Nói không chừng còn có thể thả ngươi ra ngoài đấy."

Hắc Thán thốt ra: "Ngươi không phải người sao?"

Nàng lại muốn thả mình ra ngoài, đầu bị cửa kẹp hỏng rồi sao?

"Tiện tay, không cần cám ơn."

Minh Thù mỉm cười: "Nhưng ngươi phải đào người lên trước."

"Ngươi bảo ta đào sao? Ta lấy cái gì đào chứ? Đào bằng niềm tin à?"

Ánh mắt Minh Thù rơi trên người Vân Dao, chỉ vào nữ chính giảnằm dưới đất:

"Ngươi cứu tỉnh nàng ta rồiđể nàng ta đào."

Hắc Thán hơi cảnh giác: "Sao ngươi không đào?"

Minh Thù lấy lý do vô cùngchính đáng: "Đang ăn, bẩn."

Làm ma nhiều năm, ngày hôm nay lại hoàn toàn chịu thua trước mặt nàng. Người này thoạt nhìn không giống như loài người khốn nạnbên ngoài. Có lẽ là do nụ cười Minh Thù quá mức chân thành, nênHắc Thán đồng ý với phương án của Minh Thù.

Vân Dao yếu ớt tỉnh lạiliềnnhìn thấy trước mắt chính là Minh Thù, đangngồi xổm cách đó không xa ăn trái cây.

"A!"

Nàng ta kêu một tiếng sợ hãi.

Vân Dao trong lònghỗn loạn, mình đang ở đâu?

Tại sao Huyền Cơ ở chỗ này chứ? Bảo vật còn không? Bên cạnh Huyền Cơ là cái gì?

"A!"

Vân Dao hét lên một tiếng chói tai, bổnhào ra khỏi chỗ vừa rồi.

Minh Thù quay sang Hắc Thán nói: "Ngươi hù nàngta à?"

Hắc Thán không phục: "Tại sao không nói là ngươi hù nàng ta chứ?"

"Chí ít ta còn dễ nhìn hơn ngươi."

Hắc Thán rất tức giận, nó chuyển đầunhìn Vân Dao, hung hăng quát:

"Đào chỗ này ra cho ta."

Hắc Thán dùng sương mù đánh dấu một mảnh đất dưới chân nó.

Vân Dao thoáng bình tĩnh, đột nhiên bị quátnàng có chút ngơ ngác.

"Ngươi có muốn bị ăn sống không? Làm việc đi!"

Ta là ai? Ta ở đâu? Ta đang làm gì?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 210: Tụ Chúng Tu Tiên (10)

Vân Dao vừa đàođất vừa suy tư nênlàm sao bây giờ. Cũng không biết xảy ra chuyện gì, linh lực trong cơ thể như bị phong bế, có thể cảm giác đượcnhưng không có cách nào sử dụng.

Nàng không nghĩ tới cách mình tiến vào hoàn toàn không giống với nữ chính, sau khi nữ chính đi vào không phải gặp vật kỳ quái như vậymà trực tiếp lấy được bảo vật.

Mình đi vào chẳng những không lấy được bảo vật ngượclại gặp phải thứ kỳ quái, còn gặp phảiHuyền Cơ ở nơi này. Trong lòng Vân Dao có chút suy sụp, đãi ngộ kém hơn nhiều lắm.

"Tình huống bên ngoài bây giờ là gì?"

Hắc Thán hỏi thăm tin tức bên ngoài với Minh Thù.

"Dù sao ngươi ra ngoài sẽ bị con người đuổi giết."

"Nhìn cái gì?"

Hắc Thán quát một tiếng với Vân Dao, Vân Dao lập tức gục đầu xuống thở hổn hển tiếp tục đào đất.

Sương mù bên người Hắc Thán bay bay bên cạnh Minh Thù:

"Ngươithả ta ra ngoài, ngươi không sợ bị loài người vây đánhsao?"

Minh Thù liếc nhìn Hắc Thán: "Nói có lý chút đi, ta ra tay cứu ngươisao?"

Hắc Thán im lặng liếc nhìn Vân Dao đang đào đất, một lát sau mới nói hai chữ:

"Âm hiểm."

Minh Thù từ chối cho ý kiến, vừa ăn vừa nhìn Vân Dao đào đất.

Mặt đất dần dần xuất hiện một cái hố to, Minh Thù thong thả bước đến gần cái hố. Hắc Thán lui ra phía sau, tựa như sợ Minh Thù đánh lén hắn nhưng lại sợ Minh Thù gian trá cứu Vân Dao, nênkhông dám lui quá xa.

"Huyền Cơ..."

Vân Dao thừa dịp Minh Thù đến, hạ giọng: "Đó là ma, ngươi muốn làm bạn với ma sao?"

Minh Thù ngẩng đầu liếc mắt nhìn nàng, nhếch miệng cười: "Nghĩ nhiều rồi, ta chỉ tới giành đồ với ngươi."

Biểu cảmVân Dao có chút vỡ lẽ. Nàng tới đây giành đồ với mình. Làm sao nàng biết mình đến tìm cái gì?

Vân Dao chưa kịp suy nghĩ cẩn thận, nàng ta liền đào được vật cứng. Minh Thù liếc mắt nhìn bên trongchỉ huy Vân Dao:

"Nào, phiền ngươi lấy ra."

Vân Dao trừng mắt nhìn nàng, đào lấy thứ phía dưới, hiện tại nàng ta không thể lấy cứng đối cứng.

Thứ bên dưới dần dần hiện ralà một quan tài đá, mặt trên có khắc hình vẽrất kỳ quái, phong cách cổ xưa mà rối rắm càng giống như là trận pháp nào đó.

Quan tài đá xuất hiện, Hắc Thán liền có chút kích động. Nhiều năm như vậy, nó rốt cuộc cũngthấy đượcthứ trấn áp mình. Nó muốn lôingười bên trong ra, lấy roi quất xác một trăm cái!

Hắc Thán gân cổ gào lên: "Hủy diệt nó, mau hủy diệt nó!"

"Cạy ra."

Phía trước có kẻthần kinh không thể nắm bắt, phía sau có con ma sắp hóa điên, nàng ta có thể làm gì chứ?

Vân Dao thử cạy quan tài đá.

Hình khắcphía trên quan tài đá đột nhiên như sống lại, ánh sáng hắt ra từ vết khắc. Trước tiên, Vân Dao cảm giác linh lực đang bị niêm phong dần được lưu thông.

Đáy lòng nàng ta kích động, thiếu chút nữa kêu lên. Nhưng nhìn sang người bên cạnh, nàng ta nhanh chóng kiềm chếlại tâm tình kích động.

Chỉ có khi Minh Thù không đề phòng,mới có thể để mình đánh lén thành công. Vân Dao giống như bị dọa, sắc mặt trắng bệch nhìn Hắc Thán và Minh Thù. Hắc Thán hét lên bảo Vân Dao tiếp tục. Lòng bàn tay Vân Dao chảy đầy mồ hôi lạnh, Huyền Cơ sẽ không nhìn ra chứ?

"Đừng hét, khó nghe quá."

Minh Thù chuyểnmắtquay sang Hắc Thán.

"Ta kích động, bị giam ở đây lâu như vậycuối cùng ta cũng có thể đi ra."

"Lát nữa ta sẽ mangngười bên ngoài tới."

Minh Thù thuận miệng nói: "Không sợ thì ngươi cứ hét."

"Đúng đúng đúng, phải nhỏ giọng."

Hắc Thán đột nhiên nghe lời Minh Thù.

Cái này cũng tin sao?

Con ma này hơn phân nửa là tênngốc.

Minh Thù gõ gõ quan tài đá: "Tiếp tục."

Khi tay nàng tiếp xúc với quan tài đá cũng cảm giác như có vô số kim châm nàng, thậm chí ngón tay chết lặng. Nàng lặng lẽ thu tay về, tay nắm chặt giấu trong ống tay áo, không ra tayquả nhiên là chính xác.

Vân Dao làm ra vẻ sợ hãitiếp tục cạy quan tài đá, ánh sáng trên vết khắc của quan tài lưu chuyển càng ngày càng mạnh.

Động tác Vân Dao chậm lại, nàng ta đangtìm kiếm cơ hội tốt để ra tay.

Bên trong quan tài đá cũng có ánh sáng, Vân Dao hít sâu một hơi, sau đódồn sức cạy quan tài.

Ánh sáng trong quan tài tản ra.

"A!"

Hắc Thán đột nhiên kêu thảm thiết.

Nắp quan tài bay về phía Minh Thù.

Vân Dao theo bản năng liếc mắt nhìn quan tài đá, bên trong cómột người đang nằm, trên ngực đặt một viên đá kỳ quái màu ngọc bích.

Trong lòng Vân Dao đập mạnh, nàng tađưa tay cầm viên đá sau đó xoay người rời khỏi cái hố, nhanh chóng chạy về phía xa xa trong làn sương.

Minh Thù ngăn cản nắp quan tài, nắp quan tài bay một vòng trên không nện vào vách đá bên cạnh. Sắc mặtMinh Thù không chút thay đổi nhưng toàn bộ cánh tay đều tê rần.

"Nàng ta chạy rồi!"

Sau khi ánh sáng trong quan tài đá biến mất, Hắc Thán liền ngừng kêu thảm thiết, tức giận hét với Minh Thù.

"Rất nhanh sẽ trở lại thôi."

Ánh mắt Minh Thù nhìn thi thể đang tiêu tán trong quan tài.

Xích sắt trói Hắc Thán cũng tiêu tán theo người này, chậm rãi biến mất.

Sau khi xích sắt biến mất, Hắc Thán được tự dođứng tại chỗ cười điên khùng. Vân Dao chạy trở về, sắc mặt quáidị đầy sợ hãi.

Sương mù xung quanh Hắc Thán càng nhiều, nhanh chóng lan tràn ra xa xa. Minh Thù ở trong màn sương đen, sương đen di chuyển xung quanh nàng, thân hình dần dần mơ hồ.

Cả người Vân Dao lạnh buốtnhìn xung quanh thân hình kia mang theo sương đen, từng bước một đi về phía nàng ta.

"Đồ."

"Huyền Cơ... Rốt cuộc ngươilà ai?"

Giọng nóiVân Dao run run.

Vân Dao không nghe được câu trả lời, nàng ta cảm giác tay mình bị bắt lấy, một đôi tay thật ấm ápbắt lấy cổ tay nàng ta, sau đó chính là một trận trời đất rung chuyển. Cho đến khi nằm trên mặt đất, Vân Dao mới nhớ tới phản ứng. Các loại pháp thuật tấn côngđến, đối phương chỉ giơ tay lên liền dễ dàng phá giải được.

"A!"

Vân Dao bị Minh Thù xoay người đè trên mặt đất,hai tay bắt chéo ra sau lưng. Minh Thù vươn tay tìm viên đá trên người Vân Dao.

"Đó là của ta!"

Vân Dao hét to hơn.

"Của ngươi sao?"

Minh Thù nắm viên đá, cười: "Ngươi cũng là cướp, ta chỉ là cướp của ngươi,chúng ta giống nhau."

Minh Thù thử bóp bóp viên đá, phát hiện bóp không nát, bên trong dường như ẩn chứa sức mạnh rất lớn.

"Đó là Bích Hải Thạch, sinh ra ở dưới đáy Nam Hải, một ngànnăm chỉ có thể có một viên Bích Hải Thạch xuất hiện. Loài người mang theo nó tu luyện. À, còn có một chút tác dụng khác, ta không rõ lắmnhưng đồ chơi này thuộc loại trân bảo hiếm thấy."

Hắc Thán đang vui vẻ, lúc này đứng cách Minh Thù không xa có ý tốtgiải thích.

"Làm sao mới vỡ được?"

"Vỡ vụn."

Hắc Thán giống như nghe chuyện gì không thể tin nổi:

"Tại sao ngươi muốn làm vỡ nó? Ngươi tớinơi này không phải vì nó sao?"

Minh Thù nghiêm túc gật đầu: "Đúng vậy, chính là vì phá hủynó."

Đã lâu không tiếp xúc với loài người, bây giờ loài ngườiđều đặc sắc như thế sao?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 211: Tụ Chúng Tu Tiên (11)

"Bích Hải Thạch bình thường đều vô cùng cứng rắn, trừ khi là cấp độ độ kiếp năng lực cực lớn... Bằng không, không thể làm vỡ Bích Hải Thạch."

HắcThán nói: "Ngươi dùng nó để tu luyện, không bao lâu là có thể phi thăng, tại sao phải hủy diệt nó?"

Những người bên ngoàivì vật này mà đánh nhau đến đầu rơi máu chảy.

Minh Thù nhìn viên đá trong tay, buồn rầu nói: "Ta lại không muốn tu tiên."

Vân Dao tức đến nổ phổi, không muốn mà lại giành với mìnhcó phải bị bệnh hay không?

Đầu óc bị hỏng rồi à?

Minh Thù suy tư một lúc lâu, sau đó thu lại viên đá đưa cho nữ chính.

Minh Thù khom lưng nhìn Vân Dao nằm trên mặt đất tức giận không nói nên lời, cười đến cực kỳ hài lòng:

"Tức giận là tốt rồi, nếu như hận ta thì tốt hơn."

Minh Thù trói Vân Dao lại.

"Ngươi muốn làm gì? Huyền Cơ, ngươi thả ta ra, ngươi làm vậy không sợ tông môn biết sao?"

"Sợ chứ."

Minh Thù ngoài miệng nói sợ, nhưng lại kéo nàng ta vào quan tài đá.

"Ngươi buông ra, ta coi như chuyện ngày hôm nay không xảy ra, chúng ta chưa ai thấy qua ai."

Vân Dao nhân cơ hội đặt điều kiện.

Minh Thù ném Vân Dao vào quan tài đá trống không kia,rồiđậynắp quan tài lại.

"Huyền Cơ, ngươi điên rồi! Thả ta ra ngoài!"

"Huyền Cơ!"

"Thả ta ra ngoài!"

Hắc Thán liếc mắt nhìn quan tài đá, lại lẳng lặng lui về sau vài bước.

"Ngươi còn không đi, chờ người xếp thành hàng chào đónngươirồi mangngươi nhốt lại sao?"

Minh Thù nhìn Hắc Thán chuyển động.

Hắc Thán chần chừ: "Ngươi thật sự thả ta đi sao?"

Minh Thù phủi phủi y phục dính đất: "Đừngnói xằng bậy, ta thả ngươi đi lúc nào?"

Minh Thù cất bước, Hắc Thán đuổi theo sát.

Âm thanh của Vân Dao càng ngày càng xa, cho đến khi hoàn toàn không nghe được.

Minh Thù trở về mặt đất.

"Khí lực của ngươi khôi phục chưa?"

Minh Thù đạp lên tảng đá hỏi Hắc Thán đứng bên cạnh.

"Vẫn chưa hoàn toàn khôi phục."

Hắc Thán nhìn thấyphong cảnh ở phương xa, giọng nói gấp gáp: "Bọn họ phát hiện rồi, ta phải đi."

"Đợi lát nữa."

"Sau này còn gặp lại."

Hắc Thán dần hòa nhập vào màn sương đen: "Ngươi là người tốt,có cơ hội ta sẽ báo đáp ngươi."

Nói xong câu đó, Hắc Thán liền biến mất trong bóng đêm.

Minh Thù sờ sờ trên người, vừa nãy đã ăn hết sạchcho nên hiện tại thật là đói mà!

"A."

Âm thanh rất nhỏ vang lên trên đỉnh đầu Minh Thù.

Nàng nhanh chóng ngẩng đầu nhìn lại, một bóng đen nghiêng nghiêng đứng phía trên tư thế quân lâm thiên hạ(*) nhìn nàng. Minh Thù bình tĩnh thu lạiánhnhìn, nàng quay về phương hướng cũ. Thật là đói. Trẫm phải quay về ăn!

Bóng đen nhanh nhẹn nhảyxuống, cản đường Minh Thù:

"Mới vừa rồi chính là ma nói chuyện với ngươi sao?"

Là một nam nhân, giọng điệuhơi thấpmang theo vài phần lười biếnggiống như nói rất mệt nhọc.

Giọng nóinày Minh Thù nhớ được. Là nam nhân lần trước xuất hiện.

Minh Thù mỉm cười: "Ta vừanói chuyện sao?"

"Ta nghe thấy được."

"Chứng cứđâu?"

"Lời ta nóichính là chứng cứ."

Minh Thù thản nhiên: "Vậy được rồi, dù cho ta nói chuyện với mathì thế nào?"

Nam nhânim lặngvài giây, nói: "Ngươi nghĩ tông môn sẽ xử lýngươi như thế nào?"

Minh Thù nhìn phía bầu trời, nam nhâncũng theo nàng nhìn qua có mấy người đang bay tới chỗ bọn họ.

"Gần đây có ma khí."

"Nhất định là đã xảy ra chuyện, mau vào xem."

Dường như bọn họ không nhìn thấy Minh Thù và nam nhânkia.

Minh Thù nhìn về phía nam nhân, ý cười dịu dàng: "Hiện tại ngươi là đồng phạm."

Minh Thù tách khỏi nam nhân, sau đó gạt một bụi câyđi về phía trước. Nam nhânnhìn bóng lưng nàng một lúc, không biết đang suy nghĩ gì, cho đến khiMinh Thù sắp biến mất mới theo sau. Hắn đi đến mức yên lặngkhông một tiếng động, giống như một linh hồn.

Mắt thấy sắp đến chỗ bọn Lâm Cẩn, cuối cùng nam nhâncũng nhịn không được mà nói:

"Ngươi không sợ ta nói cho bọn họ biết sao?"

Minh Thù đi ở phía trước lảo đảo, giọng nóicũng không có chút sức lực:

"Vậy ta liền khai ngươi ra, nói là ngươi sai khiến ta."

Giọng nóicủa nam nhânchậm rãi truyền đến: "Xem ra ngươi biết ta là ai, lá gan vẫn rất lớn."

Bắt tay làm chuyện xấu với Ma tộc trước mặt trưởng bối như hắn,còn có thể mặt không thay đổiuy hiếp hắn.

Minh Thù không muốn nói với người phía sau, lãng phí thể lực, nàng vùi đầu đi về phía trước.

Nam nhânnhư linh hồnđi phía sau nàng.

"Nhạn Dẫn sư tôn, ngươi không hỗ trợ bắt matheo ta làm gì?"

Sắp đến nơi, cuối cùng Minh Thù cũng quay đầu lạinhìn linh hồnphía sau.

"Ta nghĩ ngươi còn thú vị hơn so với ma."

Ánh trăng trên đỉnh đầu từ trong rừng cây chiếu xuống, rơi vào mặt nạ che nửa gương mặt của nam nhân, mờ ảohiện lên ánh sáng.

Thú vị cái con khỉ! Trẫm cũng không phải đồ chơi!

Minh Thù lui ra phía sau một bước, nấp trong bóng đêm:

"Sư tôn có muốn ngày mai cả phái đều biết người đi theo thiếunữ với ý đồ không tốtkhông?"

Nhạn Dẫn tựa nhưở nụ cười: "Thiếu nữ là nói ngươi sao?"

"Ngươi không muốn ngày mai chuyện này dính đến ngươi, thì sau này phải nghe lời ta, ta sẽ dạy ngươi tu luyện, sau khi đi qua Cửu Khúc Sơn Trận phải tiến vào Ly Hồn Phong của ta. Chuyện tối nay ta coi như không phát hiện, thế nào?"

Minh Thù đưamắt nhìn người đối diện. Đột nhiênnhảy ra muốn dạy nàng tu luyện sao? Đầu óc hắn bị hỏng à? Hay là có mục đích không thể cho ai biết.

[Nhiệm vụ phụ: Thu hoạch giá trị thù hận của Nhạn Dẫn.] Hài Hòa Hiệu đột nhiên tuyên bố nhiệm vụ.

Vừa khéo, nàng nhìn Nhạn Dẫn cũng có chút phiền.

Minh Thù nhếch môi: "Vậy làm phiền sư tôn bịt miệng một người trước."

"Cái gì?"

"Ở trong đó ta có chôn một người, nàng ta biết là ta làm, vẫn chưa có chết. Hiện tại... Đoánchừng đã bị phát hiện. Chờ nàng ta đi ra, nói không chừng sẽ chỉ rata."

Minh Thù tiếp tục nói: "Nhưng sư tôn yên tâm, nếu ta lật thuyềnkhẳng định ngươi cũng chạy không thoát. Buổi tối để sư tôn đến thăm ta, thực sự là vất vả. Coi như là lễ gặp mặt ta báo đáp cho ngươi, không cần khách khí."

Minh Thù nói xong xoay người rời đi, hiện tại nàng rất đói nên không muốn dây dưa với Nhạn Dẫn.

Nhạn Dẫn cười ha ha. Ai thèm khách khí với nàng chứ?

***

(*) Quân lâm thiên hạ: tư thế oai hùng.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 212: Tụ Chúng Tu Tiên (12)

Nhạn Dẫn đi theoMinh Thù, nhưng sau đó lại đột nhiên xoay người đi về chỗlúc trước.

Minh Thù ngồi trên tảng đá lớn ăn đồ ăn, đâychính là hàng tặng chuẩnbị cho vai chính.

Rạng sángngày hôm sau.

Lâm Cẩn từ trong trạng thái tu luyện rútra ngoài, hắn duỗi người một cáinhìn Minh Thù trên tảng đá lớn:

"Huyền Cơ, ngươi lại ngây ngốc ở đây cả đêm sao?"

Trong giọng nói Minh Thù có hơichuyênchú: "Ta đang hút tinh hoa nhật nguyệt."

Nếu không từng thấydáng vẻ buổi tối đờ ra của nàng, thiếu chút nữa hắn sẽ tin.

"Ta đi chuẩn bị đồ ăn cho ngươi."

Cho dùcó phải là đờ ra hay khôngthìbây giờ nàng cũnglà lão đại.

"Đi thôi."

Nhắc đến ăn, Minh Thù cũng rất hiền hòa.

Lâm Cẩn có chút không chịu nổi loại tương phản này, nhịn không được chà xát cánh tay.

Chờ Lâm Cẩn chuẩn bị đồ ăn xong, đám sưđệ còn lại cũng rời khỏi nơitu luyệnchào hỏi Minh Thù, cùng nhau xuống núi. Ban ngày bọn họ phải đến sân luyện tập, Minh Thù chỉ dạy bọn họ làm thế nào đểthăng cấp tu vi, cũng không dạy bọn họ pháp thuật, cho nên mấy thứ này vẫn phải đến sân luyện tập để học.

Chờ những người này rời đi hết, có người từ rừng rậm bên cạnh đi ra, dẫn đầu là một ông chútrung niên chưa từng gặpqua,khuôn mặt hơi nghiêm túc. Nhạn Dẫn mang theo mặt nạ màu trắng bạc, lười biếng đứng bên cạnh.

Bọn họ vừa xuất hiện, Minh Thù có cảm giác có người dùng linh lực nhìn quanh bốn phía, trong nháy mắt cũng quét nàng vào trong phạm vi đó. Sau khi xác định không có gì khácthường, một đám người mới đi về phía trước vài bước.

"Ngươi là người phương nào?"

Nam nhân trung niên mở miệng.

Minh Thù liếc mắt nhìn hắn, không giống nhưđệ tử bình thường hoảng sợ khi thấy trưởng bối trong tông môn, nàng chỉ cười nhạt, không kiêu ngạo, không xu nịnh, trả lời:

"Huyền Cơ."

Phía dưới chính là đệ tử ngoại môn, sáng sớmmột vài đệ tử sẽ lên núi tự tu luyện, nàng xuất hiện ở nơi đây cũng không có gì kỳ quái. Nam nhân trung niên hiển nhiên cũng khôngnghi ngờ vì sao nàng ở chỗ này, thế nhưng thái độ của nàng đối với họkhiến cho hắnkhông khỏi nhìnnàng lần nữa.

Ông ta hỏi: "Ngươi có gặp phải chuyện gì kỳ quái không?"

Minh Thù hiểu rõ, xem ra Vân Dao chưa nói cho bọn họ biết.

"Chuyện kỳ quái... Là chuyện gì chứ?"

Có lẽ Minh Thù cười đến vô cùng hiềnhòa, nam nhân trung niên cũng không nhịn được thảlỏng một chút:

"Không giống chuyện ngày thường."

"Chuyện các ngươi xuất hiện có tính không?"

Tiểu nha đầu này tranh cãi vớihắn sao?

"Ngoại trừ chúng ta." Nam nhân trung niên nói.

Ánh mắt Nhạn Dẫn dừngtrên người Minh Thùcũng không biết là có ý gì, ánh mắt kia rất nhạtgiống như là thờ ơ tùy tiệnquan sát.

Minh Thù nhếch môi: "Không có."

Nam nhân trung niên bình tĩnh nhìn nàng vài giây, nói:

"Thời gian tu luyện buổi sáng sắp bắt đầu, xuống núi đi đừng ở trên núi. Gần đây không có chuyện gìcũng không cần lên núi."

Dặn dòxong, hắn lại chongười truyền lời xuống phía dưới, cấm các đệ tử dưới chân núi lên núi.

"Sư huynh, ta đưa nàng xuống núi."

Nhạn Dẫn đột nhiên nói: "Miễn cho nàng chạy loạn."

"Sư đệ, ngươi lại muốn lười biếng sao?"

Một người bên cạnh tựa như là thốt ra, hiển nhiên làlúc trước Nhạn Dẫn đã từng làm loại chuyện này không ít lần.

Nhạn Dẫn không trả lời, im lặng thừa nhận.

"Sư huynh, huynh nhìn hắn xem,có việc liền chuồn mất!"

"Nhạn Dẫn sư đệ, chuyện này... Chuyện quan trọng, ngươi cũng là một phần của Ẩn Tông, lúc này kiểu gìcũng phải xuất lực."

"Hắn không quậy tung lên đã là tốt lắmrồi."

Những người còn lại ngươi một lời ta một lời, cực kỳ bất mãn đối với Nhạn Dẫn.

Nam nhân trung niênphất tay:"Đi thôi."

Nhạn Dẫn đi về phía Minh Thù, mặt nạ không thể che đikhóe môi conglên mộtđộ cong lười biếng:

"Tiểu nghịch ngợm, đi thôi."

Minh Thù vẫn muốn kéo giá trị thù hận, nhưng đám người kia đã xoay người rời đi nơi khác, chuyểnmắt liền biến mất. Tốc độ nhanh đến mức nàng không kịp phát huy. Tu tiên chính là tùy hứng.

Minh Thù im lặngthu lại viên đá gì đó đi xuống núi. Đường xuống núi rất yên tĩnh, hầu như không nghe được tiếng chim hót.

"Bích Hải Thạch ở chỗ của ngươi sao?"

Giọng nóicủa Nhạn Dẫn đột ngột vang lên.

"Sư tôn muốn nó à?"

Lời này chính là gián tiếp chứng minhBích Hải Thạch thực sự ở trong tay nàng. Hắn chỉ tùy tiện hỏi, không nghĩ tới thật đúng là ở chỗ nàng.

Đôi mắtNhạn Dẫn híp lại, giọng nói không thay đổi:

"Nếu ta nói muốn, ngươi sẽ đưa cho ta sao?"

"Nếu như sư tôn muốn..."

Minh Thù kéo dài âm: "Ta sẽ không đưa."

Ngươi muốn, ta phải phá hủy.

Nhạn Dẫn đột nhiên nghiêng mình ngăn cản Minh Thù, ỷ vào chiềucaobao vâylấy Minh Thù:

"Ngươi rất ghét ta sao?"

Minh Thù nghiêng đầu: "Sư tôn không phải cũng rất ghét ta sao?"

"Ta làm gì để ngươi hiểu lầm chứ?"

Nhạn Dẫn dường nhưcó chút nghi ngờ: "Tối hôm qua ta còn giúp ngươi, làm saolại là ghét ngươi chứ?"

"Vậy thì phải hỏi một chút trong lòng sư tôn đang nghĩ gì."

Minh Thù vươn tay vỗ vỗ ngực Nhạn Dẫn, nụ cười tươi như hoa.

Nhạn Dẫn cảm thấy có một loại rét lạnh quáidị, giống như bàntay kia đã cắm vào ngực hắn, nắmlấy trái tim hắn.

Hắn vươn tay nắm lấycổ tay Minh Thù, ánh mắt chuyển động.

Giọng nóilười biếng phất qua mặt hồ: "Còn nhỏ tuổi thì đừngtàn nhẫn như vậy, ngươi chính là tu tiênkhông phải tu ma."

"Ta tu cái gì thìcó liên quan gì tới ngươi sao?"

"Ta là trưởng bối của ngươi, không có quy củ như vậysẽ bị phạt."

Trưởng bối sao? Ta cho ngươi làm trưởng bối.

Đột nhiên, Minh Thù ra tayđánh thẳng vào cổ họng Nhạn Dẫn.

Đánh một trận rồi nói tiếp.

Có lẽ là Nhạn Dẫnnhường Minh Thù, không xuất toàn lựcnhưng cuối cùng hắn phát hiện, mình thật sự không thểkhông ra tay.

Tiểu nha đầu này chẳng biết học cái gì, nhìn qua không có lực tấn công, trên thực tế lại mạnh mẽtoànphần.

Lá cây sắc bén xẹt qua mặt Nhạn Dẫn, chiếc cằm trơn bóng hiện ra một vết máu.

Cànhcây rơi trước mặt hắn, nhắm thẳng vào mí mắtsau một giâyđánh trúng trên người hắn.

"Ư."

Nhạn Dẫn thở dốc kinh ngạc.

Hắn vươn tay nắm cành cây đặtxuống,nhìn thiếu nữ đối diện theo cánh tay trắng nõn. Hắn dùng sức kéo cành cây, thân thể Minh Thù nhanh chóng đánh xuống. Nhạn Dẫn thuận thế tiếp được, tay giữ lấyvòng eo củanàngáp vào ngực mình.

Gió núi chẳng biết từ đâu thổi lên.

Hắn cúi đầu nhìn Minh Thù, lẩm bẩm nói nhỏ:

"Ta nhường ngươikhông có nghĩa làta đánh không lại ngươi."

Gió nhẹ lướt qua tóc Minh Thù, ý cười trên mặt nàng càng sánglạn:

"Vậy ư?"

Sắc mặt Nhạn Dẫn đột nhiên khó coi. Ngón tay đặt bên eo

Minh Thù càng dùng sức, một lúc lâu mới nói:

"Xem như ngươi lợi hại."

"Cám ơn."

Minh Thù đẩy hắn ra, lui đến nơicao hơn.

"Chúng ta cứ chờ xem, ngươi sẽ là của ta."

Thân hình Nhạn Dẫn lóe lên, biến mất tại chỗ. Có vài giọt máu đang chậm rãi thấm xuống mặt đất. Minh Thù có chút thất thầnnhìn nơiNhạn Dẫn đã đứng.

Một lúc lâu nàng buông tay ra, dao nhỏ nhuốm máu rơi trên mặt đất. Lúcnàng dùng dao, chưa từng nghĩ tới mình thật sự có thể đâm hắn, hắncó thể tránh.

Đứng yên chotrẫm đâm... Hắn muốn làm gì? Muốn làm trẫm mất cảnh giác, sau đó đoạt đồ ăn vặt của trẫm sao? Đừng có mơ!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 213: Tụ Chúng Tu Tiên (13)

Chuyện Ma tộc chạy trốnđệ tử bình thường cũng không biết.

Cho nên dưới chân núi thực sự yên tĩnh, chỉ là Minh Thù đột nhiên xuất hiệnkhiến cho sự yên tĩnh này lại có vẻ không yên tĩnh như vậy.

"Huyền Cơ, không phải ngươi đã chết sao?"

Hương Lan dẫn theo người vây quanh Minh Thù, vẻ mặt tức giận: "Ngươi còn trở về làm gì?"

Kẻ nào tung tin đồn trẫm đã chết!

Minh Thù mỉm cười: "Ta chết đi sống lại, có sợ không?"

Hiển nhiên Hương Lan không tin: "Bớt nói hươu nói vượn (*) đi!"

Trên thế giới nàynào có chuyện chết đi sống lại.

Minh Thù vẫn tươi cười như cũ: "Ngươi nói trước đó ta đã chết, ta nói ta chết đi sống lại ngươi lại bảo ta nói hươu nói vượn, con người ngươi sao lại không nói đạo lý thế."

"Phanh!"

Dường như cùng lúc Minh Thù dứt lời, Hương Lan bị Minh Thù đè xuống mặt đất.

Tuỳ tùng của Hương Lan theo bản năng muốn tiến lên hỗ trợ, Minh Thù mỉm cườiđôi mắtđảo qua phía đó, một đám người liền bất động tại chỗ.

Mọi người: "..."

Khỉ chứ, ngươi nói đạo lý là nói như thế này ư?

Minh Thù rũ mắt nhìn về phía Hương Lan hai mắt sắp phóng lửa: "Lần sau nói có lý một chút, biết không."

Minh Thù vừa trở về đã đánh Hương Lan, mọi người bàn tánsôi nổi, có kẻ tò mò Minh Thù đã đi đâu trong khoảng thời gian này, cũng có người bàn luận Minh Thù lợi hại.

Từ trưởng lão trước đây đối phó với Minh Thù, nghe tin mà đến.

"Huyền Cơ, trong khoảng thời gian này ngươi đã đi đâu vậy?"

Từ trưởng lão đi lên liền phóng ra sức ép, ý đồ phủ đầu ra oai với Minh Thù.

Nhưng Minh Thù đứng vững vàng, ngoài vạt áo bay baynhìn như không thấy sức ép mà Từ trưởng lão tung ra.

"Tu tiên."

Minh Thù nhìn sắc mặt khó coi của Từ trưởng lão, chậm rãi cười nói: "Bằng không ta còn có thể đi cứu vớt thế giới sao?"

"Một tam linh căn như ngươitu cái gì được, còn không phải phế vật ư!"

Từ trưởng lão đập bàn, cảm thấy Minh Thù đang nói dối: "Ngươi xem nơi này là nơi nào, ngươi nói mất tích liền mất tích? Nói xuất hiện liền xuất hiện?"

"Tại sao tam linh căn thì không thể tu? Ngươi kỳ thị tam linh căn?"

"Tam linh căn muốn lên trúc cơ cũng khótương đương với phế linh căn, ngươi nói ngươi đi tu luyện, lừa ai hả!"

"Lừa ngươi."

"..."

Khi Hồng trưởng lão tới, bên trong đã ồn ào đến lộn xộn.

Đương nhiên, đại đa số là Từ trưởng lão tức đến muốn hộc máu tươi, Minh Thù mỉm cười đáp lại. Tiếp theo, chính là Từ trưởng lão càng thêm tức đến muốn hộc máu tươi, cứ lặp đi lặp lại như vậy.

Chờ Minh Thù thỏa mãn bước ra với một nụ cười, Từ trưởng lão liền ở bên trong đạpbàn muốn trục xuất Minh Thù khỏi Ẩn Tông.

"Huyền Cơ, ngươi chọc hắn làm gì? Ngươi cũng không phải không biết tính tình của Từ trưởng lão, trước đây hắn đã không thích ngươi."

Hồng trưởng lão kéo Minh Thù vào góc.

"Ông ta gây sự trước."

Minh Thù không biết Hồng trưởng lão có mục đích gì, nhưng xét thấy ông ta không giống như Từ trưởng lão, thái độ của Minh Thù vẫn xem như tạmđược.

Hồng trưởng lão thở dài: "Tốt xấu gì hiện tại hắn cũng là chấp sự trưởng lão, có thể nhịn được thì nhịn một chút, đợi khi ngươi vào được nội mônngươi lại tính sổ cũng không muộn."

Minh Thù nhướng mày: "Sao Hồng trưởng lão biết ta nhất định có thể tiến vào nội môn?"

Hồng trưởng lão thở dài: "Đứa trẻ như ngươi, ta vừa thấy liền biết không phải vật trong ao."

Khí tức trên người nàng thuần khiết, tuy rằng nhìn không được đạo tâm của nàng, nhưng ông ta cảm thấy đạo tâm của nàng hẳn là cũng là rất ổn.

Người như vậy, cho dù là tam linh căncũng sẽ một bước lên trời.

Hồng trưởng lão nói thêm mấy câu, sau đó rời đi.

Minh Thù cũng không tò mòrốt cuộc Hồng trưởng lão xuất phát từ mục đích gì.

…

Từ trưởng lão thật sự bẩm báo lên trên, lấy việc nàng không tuân theo sự dạy dỗlấy tội danh bề dưới phạm bề trên, không tôn sư trọng đạo, muốn trục xuất Minh Thù ra khỏi Ẩn Tông.

Trong lúc nhất thời,số người nhìn Minh Thù chê cười là vô kể.

Cho dù hiện tại không ai dám trêu chọc Minh Thù, cũng không chứng minh được có người yêu mến nàng.

Hồng trưởng lão dường như đang tìm cách giải quyết, nhưng kết quả cuối cùng vẫn được ban xuống.

Có điều kết quả này cũng không đến tay Minh Thù, đệ tử đến tuyên bố đi được nửa đường thì bị người cướp về, sau đó chuyện này liền rơi vào quên lãng.

Ánh mắt Từ trưởng lão nhìn Minh Thù phải gọi là vô cùng dữ tợn.

Mười ngày kể từ sau khi trở về, Vân Dao nhìn qua không có gì khácthườngnhưng im lặnghơn nhiều so với trước kia, thỉnh thoảng ánh mắt nhìn Minh Thù lộ ra ý thù hận.

Hài Hòa Hiệu chưa nhắc nhở giá trị thù hận đã đầy, hiển nhiên giá trị thù hận chưa đạt tiêu chuẩn.

Cách mạng còn chưa thành công, vẫn cần phải nỗ lực. Về phần chuyện của Ma tộc, tông môn không có động tĩnhđoánchừng không điều tra được gì.

...

Góc nào đó ở sân luyện tập.

Thiếu nữ mặc áo đạo sĩcủangoại môn đang luyện tập pháp thuật, dùng pháp thuật nângmột khối đá lớn qua đầu,nhưng nàng có vẻ hơiquá sứcmỗi lần tảng đá đều cách mặt đất không bao xa liền rớt xuống.

Thiếu nữ có chút uể oải. Một thiếu niên chạy đến trước mặt thiếu nữ, sắc mặtkhông được tốt lắm:

"Tử Lạc, ngươi đắc tội vớiHuyền Cơ sao?"

Thiếu nữ mơ hồ: "Không có..."

Nàng ta đã nghe qua đại danh Huyền Cơ, đệ tử ngoại môn là đệ tử tạp dịch, hiện tại ai cũng không dám chọc nàng.

Nhưng nàng chỉ là tam linh căn. Nghe nói hiện tại vẫnchưa từng thấy nàng dùng pháp thuật, chỉ dùngtốc độ và vật lộn màđánh thắng những người đó.

"Thậtsao?" Thiếu niên có chút không tin.

Tử Lạc gật đầu, nàng ta và Huyền Cơ chưa từng gặp nhau, làm sao có thểchọc tới Huyền Cơ chứ?

Thiếu niên nghi ngờ: "Vậy nàng ấytới tìm ngươi làm gì?"

Tử Lạc nghi ngờ hơn: "Tìm ta sao?"

Thiếu niên chau mày: "Nàng ấyở bên ngoài gọitên ngươi, cũng không biết muốn làm gì. Ta cùng đi với ngươi."

Tử Lạc suy nghĩ một chút, từ chối ý tốt của thiếu niên: "Không cần, ta không làm gì có lỗi với nàng ta, chắc là chuyện riêngtự ta đi là được rồi."

Thiếu niên có chút không yênlòng nhưng Tử Lạc kiên trì, cuối cùng hắn chỉ có thể căn dặn:

"Vậy ngươi cẩn thận chút, danh tiếng người này rất tệ. Nếu có chuyện gì, ngươi gọito một tiếng, ta dẫn người tớinàng ta cũng không dám khi dễ ngươi."

Tử Lạc gật đầu. Nàng ta ôm tâm tình thấp thỏm đi tới cửa chínhsân luyện tập.

Minh Thù ngồi trên đầu con sư tử đángoài sân luyện tậpngửa đầu nhìn trời, những người xung quanh đều cách khá xachỉ trỏ nàng. Tử Lạc nhìn tư thế kiađột nhiên sờsợ, không dám đi qua.

Nàng ta khẽ cắn môi, một lúc sauđi tới bên cạnh sư tử đádưới cái nhìn soi mói của mọi người:

"Xin chào, xin hỏi ngươi tìm ta có chuyện gì không?"

Minh Thù cúi đầu liếc mắt nhìn nữ chính, không cố gắng biểu hiện ra khí chất giống như nữ chính giả, toàn thân Tử Lạc đều lộ ra linh khítựa như một khối bảo ngọcthuần khiết không nhiễm bẩn.

Minh Thù cầm Bích Hải Thạch đếntìm nữ chính. Nàng quan sát nữ chính từ đầu đến chân. Ngoại môn có tổng cộng mấy sân luyện tập, nữ chính không cùng một sân luyện tập với Vân Dao, cho nên Minh Thùmong ngóng chạy đếnxem nữ chính vài lần.

Tử Lạc bị Minh Thù nhìn rất không tự nhiên: "Xin hỏi, ngươi có chuyện gì không?"

Minh Thù hỏi: "Ngươi biết làm cơm không?"

Tử Lạc sững sờ tại chỗ, làm cơm sao?

Tử Lạc không biết Minh Thù muốn làm gì, nhưng nhìn nàng như vậythấy có chút lạnh người, sau đó nàng ta cúi đầu lắp bắp:

"Biết... Biết một chút."

Minh Thù nhảyxuống khỏi sư tử đá, cười híp mắt: "Làm cho ta bữa cơm, ta cho ngươi đồ tốt."

"Cái... Cái gì?"

Nấu cơm cho nàng sao? Đó làyêu cầu gì vậy?

Tử Lạc nhìn xung quanh một chút, người vây xem càng ngày càng nhiều. Nàng ta suy nghĩ một chút:

"Vậy ngươi đi theo ta đi, ta sẽ làm một ít..."

Minh Thù ôm tâm tình khát khao đi theo Tử Lạc.

***

(*) Nói hươu nói vượn: nói rất nhiều và toàn là những chuyện khoác lác, không có thật, không thực tế.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 214: Tụ Chúng Tu Tiên (14)

Nhưng sự thậtchứng minh, không phải tất cả nữ chính đều thắp sáng kỹ năng nhà bếpcấp bậc tông sư. Giống như vị trước mặt này đây.

Giữ vữngtinh thần không thể lãng phí lương thực, Minh Thù miễn cưỡng giải quyết xong chỗđồ ăn, lấy viên đá từ trong tay áora nhét vào tay Tử Lạc, lúcTử Lạc chưa kịp phản ứng đã rời đi rồi.

Cái biểu cảmghét bỏ sau cùng kia là sao?

Tử Lạc nhìn viên đá trong tay,tuy rằng không biết là thứgì nhưng hẳn không phải vật bình thường. Tử Lạc không biết là cái gì, nhưng nàng ta cảm giác mình không thể giữvật quan trọng như vậy, sau đó nàng ta có đi tìm Minh Thù vài lần, nhưng ngay cả cái bóng của Minh Thù cũng không thấy đâu.

Ngượclại gặp phải mấy người thích gây sự, trong lúc tranh chấp, nàng ta không cẩn thận làm rơi vàigiọt máu lên viên đá. Viên đá giao hòavới nàng ta, nàng ta phát hiện mình có thể không ngừng hấp thu linh khí ẩn chứa bên trong viên đá, tu vi dần dần tăng lên.

"Sư muội, muộilàm gì vậy?"

Thiếu nữ ghé sát cửa sổbị âm thanh này dọa cho giật mình, nhanh chóng nhảy xuống có chút ngượng ngùng nhìn người nọ:

"Lâm... Lâm Cẩn sư huynh, ta tìm... Tìm Huyền Cơ."

Lâm Cẩn biết cô nương này, thế nhưng...

"Muộitìm nàng ta thì trèo lên cửa sổ làm gì?"

Đối mặt với ánh mắt nghi ngờcủa Lâm Cẩn, sắc mặt Tử Lạc đỏ bừng:

"Ta không tìm thấynàng, muốn ở trong phòng nàng... Chờ nàng. Ta khônglàm chuyện xấu."

Nói đến phần sau, nàng ta dùng sức khoát tay.

Lâm Cẩn vẫnđangnghi ngờ, lúcTử Lạc xấu hổ đến sắp độn thổ, hắn mới nói:

"Lúc này, hẳn là nàng ta đang ở phòng bếp gần đây. Nhưng nàng ta không thích người khác làm phiền nàng ta. Muộicó chuyện gì không?"

"Không..."

Tử Lạc lắc đầu, cắn môi, lại gật đầu: "Có... Có chút việc muốn nói với nàng ấy."

"Việc riêng sao?"

"Ừ."

"Ta đi hỏi giúp muội một chút."

Có lẽ là bởi vì trạng thái tu luyện gần đây không tệ, tính tình Lâm Cẩn cũngthay đổi tốt hơn nhiều:

"Muộiở đây chờ đi."

Tử Lạc ngạc nhiên ngẩng đầu: "Cám ơnLâm Cẩn sư huynh."

LúcLâm Cẩn tìm thấyMinh Thù, nàng đang ngồi trên ghế xếpnhỏ ở bên ngoài phòng bếpgặm bánh bao. Các đệ tử trong phòng bếp chuẩn bị cơm nước, thường đề phòng liếc nhìn nàng.

Bên chân nàng, ngồi xổm có một đĩabánh trôi bảy màu, từhướng Lâm Cẩn đi qua có thể nhìnthấy,nhưng lúchắn đến gần thì đĩabánh trôi bảy màu đã biến mất không thấy tăm hơi.

Lâm Cẩn có chút nghi ngờ, ảo giác sao?

Hẳn là không phải... Hắn đã thấy rất nhiều lần, nhưng vẫn không thấy rõ đó là thứ đồ chơi gì.

"Huyền Cơ."

Lâm Cẩn nhìn biểu cảm củaMinh Thù,lúc này hắn mới nói:

"Tử Lạc sư muội đến tìm ngươi, nhìn qua rất gấp, còn trèo lên cửa sổ phòng của ngươi."

Minh Thù cắn bánh bao, nghiêng đầu liếc nhìn hắn một cái, yếu ớt nói:

"Ngươi nói cho nàng biết, thứ kiavốn chính là của nàngkhông cần trả lại cho ta. Nếu thực sự áy náy thì luyện tập cho tốt đi."

Lâm Cẩn gãi gãi đầu, thấy lực chú ý của Minh Thù đã chuyển đến phòng bếp, hắn có chút bấtlực.

Lâm Cẩn mù mờ nói những lời này cho Tử Lạc. Cũng không biết Lâm Cẩn khuyên thế nào, nói chung lúc Minh Thù trở về thì Tử Lạc đã đi khỏi.

Nàng rửa mặtnằm trên giường. Hiện tại căn phòng này chỉ có một mình nàng ở, bên trong rất yên tĩnh. Minh Thù nằm trên giường, hô hấp đều đặn, ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu trên mặt nàng có vẻ yêntĩnh ônhòa. Mặt đất nhuốm đầysương chợt xuất hiện một cái bóng.

"Sư tôn có thói quen, xông vào phòng riêngngười khác lúcđêm hôm nhỉ?"

Giọng nóithoải mái vang lên khi cái bóng kia xuất hiện.

Nam nhânthấp giọng "a" một tiếng, tựa nhưlà kinh ngạc lại tựa nhưlà tùy tiện nói một từ, tỏ vẻ đãđáp lời.Nhạn Dẫn tìm một chỗ ngồi xuống, nửa người trên nấptrong bóng đêm, nửa người dưới đắm chìm trong ánh trăng.

"Ta chỉ thích vào phòng riêngcủa ngươi, vậy phải làm sao bây giờ?"

Minh Thù mở mắt ra, dựatheo ánh trăng nhìn về phía người trong phòng:

"Chân nào của sư tôn thích ta vậy?"

"Cả hai chân đều thích."

"Vậy thìchặt hết."

Minh Thù lấy một condao phay từ dưới gối đầuxoay người đi xuống.

Dao phay hiện lên tia sắc lạnhdưới ánh trăng.

"Lần trước đâm ta một dao, vẫn chưa đủ chứng minh ta không có ác ý với ngươi sao?"

Nhạn Dẫn ngồi không nhúc nhíchnhìn Minh Thù mang dao phay đi tới.

"Nhưng ta đối với ngươi thì có." Minh Thù cười.

"Vậy xin hỏi ta đắc tội ngươi chỗ nào?"

Tia sáng hoàn toàn bị ngăn cản.

Thiếu nữ chém dao phay vào bàn gỗ bên cạnh hắn, tiếng động cực kỳ vang dội. Nàng vừa nói vừa đạp chân lên ghế, dáng vẻ như lưu manh đùa giỡn con gái nhà lành.

Nhưng thiếu nữ cũng không hung tợn độcác, ngượclại cười nói vui vẻ:

"Chỗ nào củangươicũng có tội, từ người của ngươiđến đồ ngươi mặc."

Nhạn Dẫn không sợ chết ngẩng đầu nhìn nhau vớithiếu nữ, trong giọng nói lười biếng mang theo vài phần ngả ngớn:

"Vậy ngươi thích ta mặc trang phục gì? Ta đều có thể mặc cho ngươi xem."

Khoan đã! Hình như có chỗ nào không đúng. Đồ ăn vặt của trẫm đâu? Mau đem tới an ủi trẫm. Nơi này có bệnh nhân tâm thần.

Minh Thù rút dao phay khỏi bànđè lên cổ Nhạn Dẫn, vô thức tới gần một chút, nhìn ánh mắt của hắn hỏi:

"Lần trước ta đâm ngươi một dao, ngươi không hận ta sao?"

Lưỡi dao đặt ngay trên cổ hắn, Nhạn Dẫn không dám động: "Ta cho ngươi thấy ta không có ác ý đối với ngươi, ngươi không hài lòng sao?"

Trẫm muốn ngươi tức giận, oán hận trẫm.

"Nếu như ngươi không hài lòng, có thể đâm ta một dao nữa."

Nhạn Dẫn vừa nói vừa hướng về phía lưỡi dao.

Minh Thù nhanh nhẹn lui ra,đẩyngực hắn cười khẽ: "Ngươi cho là như vậy là có thể lấy được viên đá sao? Rất xin lỗi, ta đã tặng viên đá cho người khác, sư tôn cũng đừng uổng phí sức lực chạy tới bán đứng bản thân."

Minh Thù bị một lựchất văng ra, Nhạn Dẫn nhảy lên một cái, trong tay cóthêm một thanh kiếmđể thẳng lên ngực Minh Thù:

"Tặng người khác rồi ư? Đưa cho ai?"

Minh Thù cười cười, giọng nói vô cùng muốn ăn đánh:

"Ta sẽ không nói cho ngươi biết, tức chết ngươi."

Kiếm trong tay Nhạn Dẫn cũng không có sát ý, hắn chỉ phòng ngừa Minh Thù ra tay lần nữa hất bay mình.

Nhạn Dẫn cật lực khiếnmình bình tĩnh:

"Bích Hải Thạch tinh ngànnăm mới có một viên, ngươi biết nóquý giá cỡ nàokhông?"

"Cho nên mới tặng."

Bởi vì quý trọngcho nên mới tặng người ta.

Loại đồ vật này mà nàng lại tặng người khác, tặng người khác.

Đưa cho ai? Ai đáng để nàng chi mạnh tay như vậy? Hình như nàng không có bạn bègì, cũng không có quan hệ tốtvới trưởng bối nào. Chuyện Từ trưởng lão lần trước, nếu không có hắn đứng ra ngăn cảnthì nàng sớmđã bị trục xuất khỏi tông môn.

Đó là người nàng thích sao? Được lắm.

Quan hệ của nàng và cái người tênlà Lâm Cẩn rất thân thiết, tu vi gần đây cũngdần dần tăng lên, chẳng lẽ là đưa cho hắn sao?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 215: Tụ Chúng Tu Tiên (15)

"Huyền Cơ, ở Cửu Khúc Sơn Trậntốt nhất ngươi đừng làm ta thất vọng."

Đây là câu nói sau cùng Nhạn Dẫn để lại cho Minh Thù.

Hắn không hỏi chuyện Bích Hải Thạch rơi vào tay ai, cũng không nói gì thừa thãi. Hắn nói một câu như vậy liền biết mất khỏi gianphòng.

Minh Thù cầm lấy dao, không biết là hắn tức đến phát điênhay là không hềtức giận, dù sao giọng điệu của hắnhoàn toàn nghe không hiểu được.

Nàng chỉ muốn kéo giá trị thù hận, vì sao cứ khó khăn như vậy chứ?

...

Thời gianmở ra Cửu Khúc Sơn Trận càng ngày càng gần. Đệ tử ngoại môn ai cũngtu luyện rất khẩn trương. Lâm Cẩn và mấy tiểu đệkia vẫn tu tiên như cũ.

"Huyền Cơ, ngươi đi đâu vậy? Bên đólà địa bàn của Thất Phong..."

Lâm Cẩn nói với Minh Thù.

"Quay về với việc tu tiên của ngươi đi." Minh Thù phất tay một cái.

Lâm Cẩn nhìn Minh Thù đi vào màn sươngcách đó không xa, sắc trời dần dần tối lại.

Trong lòng không lo lắng nhiều lắm, bình thường nàng hay tìm đồ ăn ở gần đây, đôi khi hắn cũng đi theo. Lâm Cẩn quay về tiếp tục tu tiên cùng đám sưđệ của hắn, nhưng ngày hôm sauhắn lại không thấy Minh Thù.

Nếu lúc trước nàng rời đithìsáng ngày hôm sau sẽ xuất hiệnchờ hắn ở đây, nhưng hôm nay lại không có...

Lâm Cẩn ở trên núi đợi một lúc, mặt trời lên cao, Minh Thù vẫn không xuất hiệncũng không xuống núi. Lâm Cẩnhơi lo lắng, men theo con đường tối hôm qua để đi tìmđến đường ranh giới, hắn không thể đi thêm nửa bước. Lâm Cẩn không biết Minh Thùđi vào đóhay là đi sang nơi khác, hắn ra lệnhnhững người còn lại tản ra đi tìm.

"Không có ai."

"Không thấy được người."

"Không tìm được."

"Các ngươi đang tìm cái gì?"

Thân ảnh màu lam sậm đi ratừ trong rừng rậm, tư thế tùy ý nhàn nhã như đi chơi, thậm chí mang theo vài phần lười nhácgiống như là tản bộ đến nơi này. Mặt nạ bạctrên mặt càng rực rỡgiống như khảm từng mảnh kim cương.

"Sư tôn..."

Lâm Cẩn giật mình trong lòng, không tự chủ cúiđầu xuống.

Lần trước đã gặp qua một lần, nghe người ta nói sau lưngđây là Nhạn Dẫn sư tôn của Ly Hồn Phong.

Tâm trạngcủa Nhạn Dẫnđang tốt, tha cho một lần: "Các ngươi đang tìm cái gì?"

Lâm Cẩn không dám ngẩng đầu, nhưng hắn nhìn thấyánh mắt người đối diện mang theo tia lạnh lẽolàm hắn không dám nói dối.

Lâm Cẩn nuốt một ngụm nước bọt: "Huyền Cơ... Không thấy Huyền Cơ, chúng ta đang đi tìm nàng."

"Đây là địa bàn của Thất Phong, nàng là đệ tử ngoạimôntới nơi này làm gì?"

Nói nàng là đệ tử ngoại môn là nói dễ nghe đấy, nói khó nghe một chút, nàng chính là đệ tử tạp dịch.

Một đệ tử tạp dịch chạy đếnbên ngoài Thất Phong, nàng muốn làm gì?

Lời của Nhạn Dẫn bị Lâm Cẩn lý giảimột phenthành như thế.

"Sư tôn... Huyền Cơ tu luyện ở gần đó, tối hôm qua ta và nàng tách ra. Hôm nay, nàng vẫn chưa trở lạicho nên ta đến tìm nàng."

Nói như vậy sẽ không hiểu lầm chứ?

"Nàng vẫncó thể tu luyện sao?"

Lâm Cẩn không biết lời này của Nhạn Dẫn là có ý gì, hắn hoàn toàn không nghe ra cáigì cho nên không dám hé răng.

Nhạn Dẫn nhìn thêm Lâm Cẩn, cuối cùng lười biếng phất tay:

"Các ngươi trở về đi, tìm được nàng ta sẽ đưa nàng về."

"Sư tôn..."

Nhạn Dẫn quay đầu nhìn lại.

Rõ ràng không có biểu hiệngì đặc biệt, nhưng sau lưng Lâm Cẩn toát ra mồ hôi lạnh. Hắn không dám nhiều lời liền đưađám sưđệ cẩn thận rời đi.

Có sư tôn ở đây, Huyền Cơ sẽ không có chuyện gì.

"Nếu nàng thích ngươinhư vậy, quả thật làkhông có mắt nhìn người."

Nhạn Dẫn nói thầm một tiếng.

Hắn dùng pháp thuật kiểm tra xung quanh Thất Phong, cũng không phát hiện ra Minh Thù.

Nàng sẽ không tiến vào đó chứ?

Nhạn Dẫn cũng không quá tin tưởng, nhưng ngẫm lại sau này nàng là đại boss, có lẽ thật sự là đi vào rồi.

Bên cạnh dòng suốithiếu nữ ngồi xổm rửa tay, suối nước bị ánh mặt trời chiếu sáng lấp lánh, mang theo bóng nắnggợn sóng.

Trên người nàng có chút bẩn, nhìn như là mới đánh nhau xong. Bên cạnh đặtthi thể một convật, hình như là Linh Lộc của Thất Phong. Nhạn Dẫn không hiện thânchỉđứng trong tối nhìn. Nàng rửa tayxong, kéo con Linh Lộc kia ung dung ra khỏiThất Phong.

Nhạn Dẫn đứng trong phạm vi củaThất Phong nhìn theo Minh Thù rời đi.

Cái này không giống vớitài liệu hắn có! Lão tử vào nhầm truyện sao?

[Cốt truyện chỉ mang tính tham khảo, trước đây cũng từng gặpngười hoàn toàn trái ngược với cốt truyện, không có gì kỳ lạ.]

Hệ thống bình tĩnh hơn nhiều.

Lời nói như vậy cũng không sai, nhưng vẫn cảm thấy cógì đókhông ổn. Về phần không ổn cái gì, hắn cũng không thể nói rõ ra được. Chính là một loại trực giác.

[Cửu thiếu, ngươi xem thêm các bộ tổng kết chiến lược tấn côngtâm đắc, ta tin là rất nhanh thì ngươi có thể trở thành cao thủ.]

"Ha ha, lão tử cần tâm đắc của bọn họ sao?"

Lão tử là thiên tài.

...

Một tháng sau.

Cửu Khúc Sơn Trận được mở ra.

Ngoại trừ đệ tử ngoại môn, đệ tử không phải của ngoại môn cũng có thể tham gia, chỉ cần người có dũng khí đều có thể ghi danh. Tôn chỉ của tông môn là công bằng công chính. Nhưng không phải đệ tử ngoại môn, nói khó nghe là đệ tử tạp dịch thì ngay cả hệ thống học tập cũng không có.

Dù chovào được Cửu Khúc Sơn Trận thì có thểra được không?

Cửu Khúc Sơn Trận rất dễ giải thích. Nó chính là một ngọn núi, bên trong có rất nhiều trận pháp, dĩ nhiên không phải bảo ngươi phá trận, mà là đi ra ngoài từ trong những trận pháp lộn xộn đó.

Minh Thù báo danh tham gia.

Các đệ tử tạp dịch nghe thấy chuyện này đều sợ hãi. Ngànlần không nghĩ tới Minh Thù tam linh căn sẽ có dũng khí như vậy.

"Nàng ta điên rồi sao?"

"Ta thấy tám phần mười là điên rồi."

"Nghe nói ban đầu nàng ta còn đi học trộm, sau này cũng không đi nữa. Nàng ta biến mất hơn nửa năm, trở về không phải ăn thì chính là ngủ."

"Nàng ta đánh nhau rất lợi hại, nhưng Cửu Khúc Sơn Trậnphải dùng đếnpháp thuật, chậc chậc..."

Có người chờ chế giễu, có người trào phúng Minh Thù không biết tự lượng sứcmình. Từ đầu đến cuối Minh Thù đều mỉm cười, sư huynh nội môn đến đây đón nàng cũng không nhịn được nhìnthêm mấy lần. Người này thật sự bình tĩnhhơn những đệ tử ngoại môn kia rất nhiều, chỉ là...

Nội môn sư huynh lắc đầu, can đảm thìcónhưng đáng tiếc lại là tam linh căn, còn chưa từng tu luyện, làm sao có thể vượt qua được Cửu Khúc Sơn Trận chứ?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 216: Tụ Chúng Tu Tiên (16)

Bên ngoài Cửu Khúc Sơn Trận.

Mấy chấp sự trưởng lão củangoại môn đãđến từ sớm, còn có một số sư huynh củanội môn duy trì trật tự. Về phần các trưởng bối củanội môn thì cần phải đi qua Cửu Khúc Sơn Trận mới nhìn thấy được.

"Không thể chống đỡđược thìbóp nát ngọc bài, đợitại chỗsẽ có người đưacácngươira. Cửu Khúc Sơn Trận có nguy hiểm đến tính mạng, mong các ngươi hành động cẩn thận."

LúcMinh Thù đến đã có chấp sự trưởng lão liên tục nói các điểm lưuý.

"Ta gọi tên ai, người đó tiến lên nhậnngọc bài."

"Liên Thu Bình."

"Phương Hồng."

Người được gọi tên lần lượt đi lên, sau khi nhậnngọc bài, đi đến ngọn núi cách đó không xa dưới sự hướng dẫn của đệ tử nội môn.

"Huyền Cơ, ta đi trước, ngươi cẩn thận một chút."

Lâm Cẩn nói với Minh Thù một tiếng.

Minh Thù gật đầunhìn Lâm Cẩn nhậnngọc bài rời đi.

"Hồ Nghênh Bình."

"Tử Lạc."

"Vân Dao."

Vân Dao và Tử Lạc cùng nhau nhậnngọc bài, trong khoảng thời gian này Vân Dao luôn bế quan tu luyện. Nhìn qua có chút hiệu quả, chí ít có mấy người trong chấp sự trưởng lãođều gật đầu hài lòng.

Vân Dao cầm ngọc bài, lúc xoay ngườivừa lúc đối mặt với Minh Thù đứng đằng sau. Đôi mắtnàng ta tốixuống, sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt. Nàng ta bình tĩnh chuyểnmắt, cất bước đi.

"Huyền Cơ."

Vừa gọi xong tên này, chấp sự trưởng lão liền đặtdanh sách xuống, những người còn lại đều lẳng lặng nhìn về chỗ Minh Thù đang đứng.

Đây là đệ tử tạp dịch duy nhất tham gia vào Cửu Khúc Sơn Trận năm nay. Làm sao có thể không được chú ýchứ?

"Nàng ta chính là Huyền Cơ sao?"

Hiển nhiên các đệ tử nội môn rấttò mò. Trong Thất Phong, bọn họ đều nghe qua tên tuổi ngườinày, nàng là ác bá ở ngoại môn, quan trọng nhất nàng là tam linh căn.

"Nghe nói là tam linh căn, khẳng định không đi qua được Cửu Khúc Sơn Trận."

"Lỡ đâu có ngoại lệ, nàng ta có thể thông qua thì sao?"

"Năm nay, ngoại trừ hai người thiên linh căn được chú ý nhất thì không có ai nổi bật."

Đề cập đến thiên linh căn, đương nhiên là Tử Lạc và Vân Dao. Trong các loại linh căn, thiên linh căn là mạnhnhất, thân thể tu tiên trời sinh.

Vân Dao vốnkhông phải là thiên linh căn, nhưng sau khi nàng ta xuyên sáchliền biến thành thiên linh căn, có lẽchính là hào quang vai chính. Tronglúc mọi người soi mói nhìn mình khác thường, Minh Thù mỉm cười tiến lên.

Hồng trưởng lão tự mình giao ngọc bài cho Minh Thù, cũng không tỏ vẻ gìnhiều:

"Cố lên."

Minh Thù gật đầu cầm ngọc bài đến Cửu Khúc Sơn Trận.

...

Đỉnh núi.

Toàn bộ đỉnh núi đều là một vùng bình nguyên, phíabắc có bố trí một cửa núi, nơi đó chính là cửa núitừCửu Khúc Sơn Trận ra ngoài.

Trên đài cao là các trưởng bối mặc áođạo sĩkiểu giống nhauchỉkhác màu, đangđứng trên đó.

Ở bêndưới, một số người đứng rải rácđều là đệ tử thân truyền của các phong, hoặc là đệ tử tương đối được xem trọng, lúc này họ đang nhiệt tình thảo luận.

Đám người trên đài kia lấy màu đen làm màu chính, rõ nhất là nam nhân trung niên mà Minh Thù đã gặp lần trước ởtrên núi, chính là chưởng môn của Ẩn Tông.

Chưởng môn nhìn cánh cửa phía xa,không hề thay đổi, hỏi:

"Nhạn Dẫn sư đệ vẫn chưa tới sao?"

Nam nhân mặc áo đạo sĩmàu đỏ đứng bên cạnh, hừ lạnh một tiếng:

"Vừa phái người đi gọi, chắc vẫn đang ngủ. Chưởng môn sư huynh, huynhđừng dung túng hắn quá, chuyện lớn như vậyhắn cũng dám lười biếng."

Sắc mặtcủachưởng môn không thay đổi, thản nhiên nói:

"Hắn là phong chủ của Ly Hồn Phong."

Nam nhân mặc áo đạo sĩmàu đỏ ấp úng một tiếng, mặt không cam lòngrồi lại nhịnxuốngkhông nói gì nữa.

"Chưởng môn sư huynh, huynhnói ai sẽ là người đi ra đầu tiên?"

Chưởng môn suy nghĩ: "Một năm nay các ngươi đều chú ý đến Vân Dao và Tử Lạc, thực lực của các nàngcác ngươi cũng nắm rõ, hai nàng ngang tài ngang sứckhó nói trước được."

"Gần đây, thực lực củaTử Lạc tăng rất nhanh, ta nghĩ nàng có thể lấy được vị trí đầu tiên."

Sau khi đi qua Cửu Khúc Sơn Trận sẽ được các phong tuyển chọn, sau đó chính thức trở thành đệ tử của Thất Phong.

Mỗiphong đều có con đường tu luyện khác nhau, cho nên mọi người sẽ căn cứ vào thiên phú của từng người để lựa chọn đệ tử thích hợp cho mình, như vậy mới có thể đi xa hơn.

Nhưng Vân Dao và Tử Lạc thì khác, các nàng là thiên linh căn, tùy tiện học cái gì cũng nhanh.

Chưởng môn cũng có chút mong chờ: "Năm nay sẽ rất náo nhiệt."

"Chưởng môn sư huynh, huynh cũng muốn giành với chúng ta sao?"

Chưởng môn cười nhạt không nói, nhưng trong lòng mọi người đềuhiểu rõ, đây là âmthầm thừanhận.

Đệ tử ở Vô Ảnh Phong của chưởng môn vốn đã khan hiếm, lúc này thiên linh căn xuất hiện,sao có thể bảo chưởng môn không động lòngchứ? Người ta còn chưa đi ra thì một đám người đãbắt đầu âm thầm phân cao thấp.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

"Tới rồi."

Một vị phong chủ nhìn chằm chằm cửa núi.

Cửa núixuất hiện gợn sóng màmắt thường có thể thấy được.

Trên người nàng ta không có nhiềuchật vật lắm, nhìn có vẻrất dễ dàng thông qua, sắc mặtcũng rất bình tĩnh.

"Là Vân Dao."

"Tốt!"

Vân Dao vốn từng xemvai chính đi qua Cửu Khúc Sơn Trận, nàng ta biết một ít kỹ xảo đếntrước Tử Lạc, tấtnhiên là người thứ nhất thôngqua.

Đệ tử của Vô Ảnh Phong tiến lên đưa Vân Dao qua một bên nghỉ ngơi, chờ những đệ tử còn lại đi qua. Có thời gian quy định đểthông qua Cửu Khúc Sơn Trận, nếu qua hai canh giờ vẫnchưa đi qua thìtính là thất bại.

Người thứ hai không có gì bất ngờ là Tử Lạc, nhưng so với Vân Dao thì Tử Lạc có vẻ hơi chật vật. Trong lòng Vân Dao cười nhạt, mặc dù là chiếm trước tiên cơ, Tử Lạc vẫnlà người thứ hai đi qua.Lâm Cẩn đứng thứ sáu, sưđệ của hắn theo sát phía sau, họ đều đi qua Cửu Khúc Sơn Trận.

"Thời gian sắp hết."

"Còn có rất nhiều người vẫnchưa ra."

"Đừng nóng vội, vẫncòn một lúc nữa."

Tiếng bàn tánxung quanh càng làm Lâm Cẩn sốt ruột, Lâm Cẩn chỉ biết là Huyền Cơ rất lợi hại, nhưng Cửu Khúc Sơn Trận không phải làđánh nhau, mà phảidùng đến các loại pháp thuật. Huyền Cơ có thể đi qua sao?

"Chắc là bọn họkhông kịp rồi."

Nén hương trên đài đã cháy đến cuối cùng.

"Ta đã nói Huyền Cơ kia không có khả năng đi qua Cửu Khúc Sơn Trận mà!"

"Hừ, tam linh căn màcũng muốn tiến vào nội môn, hoang đường."

Chưởng môn phất tay hạ lệnh: "Đóng cửa núi."

Đệ tử của Vô Ảnh Phong đi đếnđóng cửa núi, lúcbọn họ đang thi phápbên trong cánh cửa đột nhiên dao động, một bóng người từ bên trong đi ra. Một mùi thơm kỳ lạ bay khắp nơi trong nháy mắt. Không gian liền yên tĩnh.

"Khỉ thật!"

"Nàng thật sự đuổi kịp."

Đoàn người chợt bộc phát ra tiếng bàn tán kịch liệt.

Sắc mặt Vân Dao khó coi nhìn chằm chằm người Minh Thù đứng ở cửa núi, gặm một khối thịt không biết là thịt gì.

"Ai da, đuổi kịp rồi."

Minh Thù nói nhẹ nhàng.

Nhóm người chưởng môn nhìn chằm chằm khối thịt trong tay Minh Thù, rơi vào im lặng.

So với những đệ tử khác, Minh Thù có vẻ quá mức khác thường.

Đây là Huyền Cơ sao?

"Chưởng môn sư huynh, Huyền Cơ này... Là xảy ra chuyện gì?"

Tam linh căn không sai, tu vi cũng tuyệt đối chưa lên đếntrúc cơ.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh

dtv-ebook.com

Chương 217: Tụ Chúng Tu Tiên (17)

Mặc dù là người sau cùng, nhưng rõ ràng Minh Thù được quan tâm nhiều nhất.

Mọi người đều chung một suy nghĩ: "Ngươi đi qua Cửu Khúc Sơn Trận còn ăn được, ngươi nghĩ mìnhđang dạo chơi ngoại thành sao?"

Nhóm người chưởng môn cũng nghĩ: "Trên người nàng ta chẳng lẽ cóbảo bối thần bí gì sao?"

"Đừng nhìn ta như vậy, ta ăn sẽ ngại."

Quá nhiều ánh mắt quan tâm nàng, Minh Thù cắn hai ba miếngliền hếtmiếng thịt, buông tay:

"Đừng nhìn ta, hết rồi, muốn ăn thì tự mình bắt đi."

Chưởng môn hắng giọng, người bên cạnh lập tức hiểu ngầm:

"Chúc mừng cácvị đã đi qua Cửu Khúc Sơn Trận. Bây giờ,mời đệ tử được gọi tên tiến lên."

Bắt đầu rồi bắt đầu rồi. Việc này liền quyết định bọn họ đếnphong nào. Vận khí tốtchính là có thể được phong chủ của một phong nào đó nhậnlàm đệ tử thân truyền.

"Chưởng môn, Nhạn Dẫn sư đệ vẫn chưa tới..."

Chưởng môn nhìn đệ tử của Ly Hồn Phong ở phía dưới, thở dài: "Ly Hồn Phong vốn khó nhậnđệ tử, đến lúc đó để ý một chút, có người thích hợp liền trực tiếp đưa qua cho hắn."

Người nọ tựa như hơi bất mãn, nhưng chưởng môn đã nói vậy nênkhông dám phản đối, đành phải đồng ý.

"Bên trong Cửu Khúc Sơn Trận, ngươi đã dùngkiếm pháp làm chủ sơn trận, ngươi có bằng lòng đến Xích Hỏa Phong của ta không?"

Đệ tử bình thường đều chọn lựa trưởng lão củaThất Phong.

"Nguyện ý nguyện ý." Đệ tử bên dưới kích động không thôi.

"Người tiếp theo."

Minh Thù cảm giác mình hẳn là người cuối cùng, cho nên nàng tìm một chỗ ngồi xuống tiếp tục gặm thịt. Người đứng gần nàng nhất dùng ánh mắt quái dị nhìn nàng. Không phải nói là hết rồisao?

Minh Thù có chút đề phòng nhìn sang: "Nhìn cái gì?"

Ngẫm lại sự kiện Minh Thù đánh người, hắn quyết định không tính toán với Minh Thù chuyên tâm nhìn về phía trước.

Đa sốmọi người hàng năm đều dồn nhập vào Xích Hỏa Phong, Kim Lan Phong cũng nhậnkhông ít, sau đó chính là Tinh Tượng Phong.

Về phần Ly Hồn Phong thì...

Phong chủ cũng không xuất hiện, đệ tử đại diện củaLy Hồn Phong sắc mặthờ hững, không có bất kỳ ý kiến gì.

"Ngườikế tiếp, Vân Dao."

Vân Dao được gọi tên, nàng ta hít sâu một hơi, ngẩng đầu ưỡn ngực đi tới chính giữatiếp nhận sựquan sát của mọi người. Vân Dao vừa vào sân, mọi người liền kích động.

"Vân Dao, ngươi có nguyện bái ta làm thầy không?"

Phong chủ của Kim Lan Phong lên tiếng trước: "Nếu ngươi bái ta làm thầy, ngươi chính là đệ tử quan môn của ta."

Bên dưới xôn xao, đệ tử quan môn... Không hổ là thiên linh căn.

Vân Dao đương nhiên không muốn, nàng ta là mong muốn nam chính Yểm Nguyệt Phong. Nhưng lúc này nam chính không xuất hiện, nênnàng ta chỉ có thể cười cười.

Kim Lan Phong cũng không giận, thân là thiên linh cănnàng ta có tư cách lựa chọn.

Sau Kim Lan Phong là Xích Hỏa Phong, điều kiện cũng khiến người khiếp sợ. Mấyphong còn lại đều lên tiếng, nhưng Vân Dao cũng chỉ là cười cười.

"Vân Dao, ngươi có nguyện bái ta làm thầy không?"

Chưởng môn không nói dông dài, chỉ hỏimột câu.

Vân Dao có chút lo lắng, nam chính vẫn chưa xuất hiện.

"Vân Dao, suy nghĩ kỹ chưa?"

Vân Dao khẽ cắn môi, mạnhdạn nói: "Bẩmchưởng môn, ta muốn vào Yểm Nguyệt Phong."

Khung cảnhyên tĩnh lại.

Đệ tử ngoại môn mới vừa vào còn chưa rõYểm Nguyệt Phong là nơi nào, nhưng đệ tử nội môn thìrõ ràng.

Yểm Nguyệt Phong chỉ có một người ở làQuân Thanh sư tôn. Hắnkhông nhậnđồ đệ. Hắn cóthực lực mạnh nhất ở Ẩn Tông.

Cho dù nàng ta là thiên linh căn, yêu cầu này cũng quá lớn mật.

"Không biết xấu hổ, ỷ vào thiên linh căn làmuốn đếnYểm Nguyệt Phong, làm sao sư tôn có thể thu nhận đồ đệ chứ?"

"Quân Thanh sư tôn tuyệt đối sẽ không nhậnđồ đệ."

Nữ đệ tử nội môn kích động, đây chính là Quân Thanh sư tôn, có thể bị người ta điều khiển hay sao.

Những đệ tử ngoại môn không biết Yểm Nguyệt Phong, lúc này cũng biết Yểm Nguyệt Phong là nơi nào,ánh mắt nhìn Vân Dao liền thay đổi.

"Chưởng môn sư huynh, việc này..."

Bọn họ cũng không nghĩ tới Vân Dao mở miệng muốn đếnYểm Nguyệt Phong.

Chưởng môn phất tay một cái: "Đi xin ý kiếncủa Quân Thanh sư thúc."

Thiên linh căn.

Đã lâu rồi chưa có, không biết vị kia của Yểm Nguyệt Phong có hứng thú không?

"Vâng."

Vân Dao bị đủ loại ánh mắt chĩa vào, đáy lòng cũng là dằn vặt ngànphần.

Đệ tử đitruyền tin trở về rất nhanh, biểu cảmhơi quái lạ:

"Chưởng môn, sư tôn nói ngườiđã nhậnrồi, không nhận nữa."

"Cái gì?"

Chưởng môn giật mình: "Sư thúc nhậnbao giờ?"

Làm sao hắn biết.

"Sư thúc có nói là ai không?"

Người nọ lắc đầu.

Chưởng môn im lặng trong chốc lát: "Vân Dao, Quân Thanh sư thúc không thu nhậnđồ đệ, ngươi chọn nơi khác đi."

Lời này của chưởng môn có chút ý tứ. Ý tứ này chính là bảo Vân Dao cũng đừng chọn chỗ của hắn nữa.

Có lẽlà Vân Dao cũng nghe ra ý tứ của chưởng môn, sắc mặt hơi xấu đi, móng tay hung hăng bấu chặt trong lòng bàn tay.

Đều là tại Huyền Cơ, nếu khônglần trước nàng và Quân Thanh đã từngtiếp xúc, thì tạisaolần này Quân Thanhlạikhông thu nàng ta làm đồ đệ chứ?

Vân Dao suy nghĩ, bái lạy Xích Hỏa Phong: "Bái kiến sư phụ."

Biểu cảmcủa Xích Hỏa Phong cũng có chút quái lạ, nhưng rất nhanh liềncười ha hả bảo Vân Dao đi qua. Không khícuối cùng cũng dịu lại.

"Ngườikế tiếp, Tử Lạc."

Tử Lạc tiến lên, đầu tiên là bái lạysau đócó chút thấp thỏm nói:

"Tử Lạc đã có sư phụ."

Nàng cũng vừa mới biết, nam nhân nhậnnàng làm đồ đệ kiathuộc Yểm Nguyệt Phong.

Chưởng môn hơi nhướng mày, ánh mắt đảo qua mấy phong chủ bên cạnh. Mọi người đều lắc đầu, bọn họ cũng không thu nhậnđồ đệ trước.

Trong lòngchưởng môn có chút manh mối: "Không biết là phong nào?"

Tử Lạc cắn cắn môi, nhẹ giọng nói: "Yểm Nguyệt Phong."

Lần thứ hai mọi người xôn xao.

"Nói bậy, làm sao Quân Thanh sư tôn có thể nhậnđồ đệ!"

Chưởng môn còn chưa nói gì, nữ đệ tử phía dưới đãbùng phát trước.

"Chúng ta không tin, Quân Thanh sư tôn tuyệt đối sẽ không nhận đồ đệ."

"Đúng vậy!"

"Không tin, không tin."

Tử Lạc dường nhưbị những nữ đệ tử kích động này hù dọa, sắc mặt hơi tái nhợt.

Chưởng môn giật tái mặt quát lớn: "Im lặng!"

Một tiếng này không làm mọi người ngậm miệng được, ngược lại vẫn xì xào.

Trên bầu trời có người ngự kiếm phi hành (*), một thân y phục trắng tuyết.

Hắn chắp tay nhảy xuống đài, gương mặt lạnh lẽonhìn quanhbốn phía,mọi người đồng thời cúiđầu xuống.

"Sư thúc."

Chưởng môn lấy lại tinh thần, lập tức chắp tay chào.

Quân Thanh gật đầunhìn về phía Tử Lạc.

Tử Lạc nhỏ giọng gọimột tiếng: "Sư phụ."

Quân Thanh gật đầu: "Lại đây."

Tử Lạc nuốt một ngụm nước bọttừ bên cạnh đi tới.

Quân Thanh giơ tay lên vuốt một cái trên mí mắtTử Lạc, một biểu tượngnhư hoa tuyết xuất hiện, lại biến mất cực nhanh.

Hắn khôngnói rõ, nhưng hành động lúc nàychính là khẳng định Tử Lạc là đồ đệ của hắn, là người củaYểm Nguyệt Phong.

Vân Dao nhìn Tử Lạc và Quân Thanh, trong mắt lóe lên tia thù hận.

Dườngnhư Quân Thanh phát hiệnnhìn lướt qua Vân Dao, Vân Dao nhanhchóng thu lạisự thù hận, dịu dàngbuông thõng hai tay.

Quân Thanh kéo Tử Lạc đến bên cạnh.

"Kết thúc."

Quân Thanh nói một câu không đầu không đuôi.

"Bẩm sư thúc, vẫn còn lại mấyvị cuối cùng."

"Ừ."

Chưởng môn nhìn Quân Thanh, cân nhắc một lúc.

"Người tiếp theo..."

Giọng nóingười gọi có chút run rẩy.

***

(*) Ngự kiếm phi hành: Là cảnh giới sử dụng binh khí cực cao của các bậc cao thủ mới có thể làm được.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 218: Tụ Chúng Tu Tiên (18)

Cũng không biết là vô tình hay cố ý, Minh Thù quả thực bị bỏ lạicuối cùng. Nàng vừa đi lên, phong chủ các phong cũng không lên tiếng.

Dù cho nàng đi qua Cửu Khúc Sơn Trận thìnàng cũng chỉ là một tam linh căn. Bầu không khí có chút xấu hổ.

"Không ai muốn ta sao?"

Minh Thù nghiêng đầu nhìn người trên khán đài, ý cười trên môi không giảm.

"Vậy ta..."

"Nếu không có ai muốn vậy thì ta muốn."

Thân ảnh màu lam sậmđột nhiên xuất hiện, ngữ điệu lười biếng không có lựclại thành công làm cho khungcảnh yên tĩnh lại.

Nhạn Dẫn tựa nhưkhông thấy Quân Thanh, ngay cả chào hỏi cũng không cótrực tiếp nhìn về phía Minh Thù:

"Đệ tử quan môn củaLy Hồn Phong, đến không?"

Mọi người trợn to mắt. Nàng lại có thể được phong chủ củaLy Hồn Phong ưu ái sao?

Minh Thù mỉm cười: "Không đến."

Từ chốiquáthẳng thắn.

Huyền Cơ này là muốn lên trời sao?

Nhạn Dẫn bình tĩnh hơn đám đôngvây xem phía dưới:

"Trong Ẩn Tông, ngoại trừ Ly Hồn Phong của ta racòn có ai muốn ngươi sao?"

Minh Thù cong vành mắt cười cười, trong giọng nóitrànđầy ý cườicòn mang theo kiêu ngạo:

"Thất Phong thì mớixuất hiện lục phong, chibằng gom đủ Thất Phong đi."

Yểm Nguyệt Phong, Vô Ảnh Phong, Ly Hồn Phong, Kim Lan Phong, Tinh Tượng Phong, Xích Hỏa Phong, quả thực đã đủ lục phong. Còn thiếumột phong.

Linh Kiếm Phong.

Đệ tử nội môn nghĩ người này còn quá đánghơn so với Vân Dao.

Linh Kiếm Phong còn được gọi là Kiếm Phong, một số kiếm trên Linh Kiếm Phong đã cótừ khi Ẩn Tông thành lập, một số là rèn sau này. Nói chung, tất cả trên đóđều là kiếm nhưng đã gần trăm năm nay, Linh Kiếm Phong không có phong chủ.

Từ sau khi không có phong chủ, đệ tử trên Linh Kiếm Phong cũng không ở đó. Hiện tại không ai vào được Linh Kiếm Phong, trừ phi có tân phong chủ xuất hiện.

Hiện tại, Ẩn Tông đều lấy kiếmở những nơi khác đểdùng.

"Huyền Cơ, ngươi cóbiết ngươi đang nói gì không?"

Chưởng môn phávỡ sự yên lặng: "Đã không còn đệ tử truyền thừa Linh Kiếm Phong nữa."

Minh Thù cười khẽ: "Đắc Thái Diễn, chưởng Linh Kiếm(1)."

Ánh mắt nàng di chuyển xungquanh: "Lời này ta nói không sai chứ?"

Chưởng môn nhíu mày: "Đúng. Nhưng Thái Diễn kiếm đã trăm năm không nhận chủ."

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Linh Kiếm Phong không có phong chủ.

Nhạn Dẫn có dự cảm không tốt.

Nụ cười củaMinh Thù càng sâu sắc, vươn tay lên trờiđánh một cái, sâu trong Linh Kiếm Phong phát ra tiếng vù vù.

Âm thanh thanh thúy kia vang dội, chấn động tận trời cao.

Người khác không nghe được âm thanh này, nhưng Quân Thanh và đám người chưởng môn đều quen thuộc, đây là tiếng kêu của Thái Diễn kiếm.

Minh Thù giơ tay lên, một đạo kiếm quang trong Linh Kiếm Phong lao rahóa thành vệt sáng phóng tới bên này, Thái Diễn kiếm một màu bạch kimđứng phía trước Minh Thù, âm thanh liềnbiến mất.

Minh Thù cầm Thái Diễn kiếm nhìn về phía người trên đài:

"Bây giờta có tư cách làmchủ Linh Kiếm Phong chưa?"

"Ngươi..."

"Làm sao có thể?"

Đó là Thái Diễn kiếm! Bọn họ không thể nhận lầm!

Trăm năm qua Thái Diễn kiếm chưa từng nhận chủ, làm sao lại có thể nhận một tam linh căn chứ?

Rốt cuộc đãxảy ra chuyện gì?

Nhạn Dẫn nhớ tới lúc trước tìm được nàng ở gầnLinh Kiếm Phong, chính là khi đó.

Chínhlà không phải nàng chọn trúng Thái Diễn kiếm, mà là Thái Diễn kiếm chọn trúng nàng, cho nên nàng mới có thể tự do ra vào Thất Phong.

Nhất định là như vậy!

Lão tử đặc biệt đến cứu vớt nàng, nàng đột nhiên lại ngang vai ngang vế với lão tử, còn cứu vớt cái quỷ gì chứ? Nàng có cònđể người kháclàm nhiệm vụ hay không?

"Chúc mừng Linh Kiếm Phong nghênh đón tân phong chủ."

Lời này của Quân Thanh vừa nói rachính làxác nhận thân phận của Minh Thù.

Sắc mặt củachưởng môn đổi tới đổi lui, có chút đả kíchnhưng vẫn nói:

"Chúc mừng sư muội."

Đắc Thái Diễn, chưởng Linh Kiếm.

Đây là quy củ. Những người còn lại nhìn nhau trong chốc lát, âm thanh lác đác vang lên.

"Chúc mừng sư muội."

"Chúc mừng sư thúc."

"Chúc mừng sư tôn."

Minh Thù từ đệ tử tạp dịch củangoại môn, đột nhiên liền nhảy lêncùng thế hệ với chưởng môn, điều này làm cho người chờ xem đểchê cười nàng rất lâu mới phục hồiđược.

Vân Dao tức giận đến phun máu. Nàng ta tự cho là mình nắm giữ tiên cơ, ai biết đượcTử Lạc vẫn nhận Quân Thanh làm sư phụ. Ngay cả Huyền Cơ cũng nhảy lên làm phong chủ củaLinh Kiếm Phong, cho nênrốt cuộc nàng ta biết tiên cơ thì có lợi ích gì?

Minh Thù nhìn về phía Vân Dao cười càng vui vẻ.

Có tức hay không? Có tức hay không? Tức là tốt rồi! Trẫm tồn tại đượclà nhờngươi tức giận mà.

...

Chưởng môn sắp xếpxong đệ tử mới vào, sau đó đi đếnLinh Kiếm Phong cùngvài vị phong chủ.

Quân Thanh mang theo Tử Lạc trở về Yểm Nguyệt Phong, không có ý địnhdính vào chuyện này.

Chưởng môn và Minh Thù đi phía trước, hắn tỉ mỉ quan sát người bên cạnh,đúng là tam linh căntu vi chưa lên trúc cơ.

"Huyền Cơ sư muội, sao ngươi lạicó được Thái Diễn kiếm?"

Không nhìn ravậy thìhỏi đi vậy.

Minh Thù lắc Thái Diễn kiếm trong tay: "Lúcbắt Linh Lộc gặp được."

"Ngươibắt Linh Lộc ăn sao?"

Nhạn Dẫn chẳng biết đã đi bên cạnh chưởng môn từlúc nào: "Linh Lộc khó khăn lắm mới lớn được, còn chưa mở linh tríđã bị ngươi ăn mất. Phẩm hạnh như vậysao có thể đảm đương chức phong chủ một phong được chứ?"

"Cái gì?"

Chưởng môn cho là mình nghe lầm: "Linh Lộc ở Thất Phong... Lúc trước sư muội ở ngoại môn, sao có thể tiến vào bắt Linh Lộc?"

Bắt Linh lộc ởThất Phong để ăn, hẳnlà lần đầu tiên hắnthấy.

Minh Thù mỉm cười: "Nhạn Dẫn sư thúc... Àkhông, sư huynh đưa ta vào."

Ai đưangươi vào được, ai đưangươi vào được. Hắn cònchưa làm được gì cả!

Ánh mắt chưởng môn nhìn Nhạn Dẫn đầy sâu xa.

Thật sự không phải ta mà!

Minh Thù tiếp tục kéo giá trị thù hận: "Ta là tam linh căn, nếu không có Nhạn Dẫn sư huynh thì sao có thể đi vào. Chưởng môn sư huynh, ngườinên phạt hắn thật nghiêm, may là đưa ta là ngườitâm địa hiền lành vào đó, ngộ nhỡlà những yêu ma quỷ quái thì ai chịu trách nhiệm."

Tâm địa hiền lànhư? Là nói nàng sao?

Ôi chao, nàng có biết xấu hổ hay không?

Nhạn Dẫn muốn bóp chết nàng. Nhạn Dẫn là phong chủ của Ly Hồn Phong, chưởng môn không dám đắc tội vớihắn, đan dược của cảtông môn đều trông cậy vào hắn. Cho nên chưởng môn chỉ có thể hắng giọng, nghiêm túc nói:

"Việc này coi như là thuộc về thiên mệnh chỉ dẫn ngươi cóđược Thái Diễn kiếm, quả thật là cơ duyên."

Nhạn Dẫn nhướng mày nhìn về phía Minh Thù, nhưng không dám đắc ý quá mức.

Minh Thù quay sang tặnghắn một nụ cười, ngươi cứ việc đắc ý đirồi có lúcngươi sẽ phải khóc.

"Nhưng mà... Sư muội đừng ăn Linh Lộc nữa."

Chưởng môn có lẽ làthấy được Minh Thù và Nhạn Dẫn nhìn nhau tóe lửa, nhắc nhởMinh Thù.

Linh Lộc cũng không quý trọng lắm,nhưng hiện tại Linh Lộc cũng coi như là đặc sảncủa Thất Phong.

"Đồ ăn của Ẩn Tôngăn rất ngon."

Khóe miệng chưởng môn giật một cái: "Sau khi ngươi tu đạo sẽkhông đặt nặng đam mê ăn uống nữa."

Nhạn Dẫn liếc nhìn Minh Thù, khóe miệng hơi cong, sớm muộn gì chưởng môn cũng tước chức ngươi đi.

Minh Thù không nhìn ánh mắt Nhạn Dẫn, nghiêng đầu, nụ cười hờ hững:

"Ta vẫn chưa lên đếntrúc cơ."

Sư muội vừa mới thăng chức,vẫnlà nhược kê chưa lên trúc cơ, hắn có thể làm gì?

Một Nhạn Dẫn cả ngày lười đến thần kỳ, luyện đan mà không khác gì tìm cái chết đã làm hắn đủ đau đầu, hiện tại lại thêmmột...

Hắn vẫn nên thoái vị (2) đi thì hơn.

***

(1) Đắc Thái Diễm, chưởng Linh Kiếm: Có được Thái Diễm sẽ làm chủ Linh Kiếm.

(2) Thoái vị: Từ bỏ chức tước.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 219: Tụ Chúng Tu Tiên (19)

Một đám người đưa Minh Thù đến Linh Kiếm Phong, sau khi khoe khoang các loại thương nghiệp với nhau, chưởng môn đưa người xuống núi.

Trên Linh Kiếm Phong chỉ có một đại điện lẻ loi ngoài ra không có gì cả.

"Tại sao ngươi còn chưa đi?"

Tất cả mọi người đi rồi, Nhạn Dẫn đứng yên dựa vào cột của đại điện.

Nhạn Dẫn cao ngạo nhìn Minh Thù, khóe môi khẽ nhếch:

"Ta nghĩ nơi này của sư muội không khí rất tốt, thích hợp để dưỡng sinh."

Giọng nói của hắn mang theo vài phần lười biếng, nhưng âm thanh kia cực kỳ êm tai.

Minh Thù quay sang mỉm cười: "Vậy ta đào một cái hốcho sư huynh nhé!"

Nhạn Dẫn cố gắng bình tĩnh: "Sư muội, người tu đạokhông thể có lệ khí (*) quá lớn."

Minh Thù tiếp tục mỉm cười, giọng nói ônhòa: "Sư huynh thấy ta có chỗ nào có lệ khí sao? Không phải ta đang nói chuyện nhẹ nhàng với huynh sao?”

Bình tĩnh. Lão tử không tức giận.

Nhạn Dẫn nhìn sang nơi khác: "Sư muội, ngươi xem, Linh Kiếm Phong này đã hoang phế trăm năm, một mình ngươi ở trên núi rất cô đơn. Sư huynh ở lại với ngươi, thế nào? Lỡ như lại gặp phải Ma tộc như trước đây, còn có người giúp ngươi, không phải sao?

"Ngươi uy hiếp ta sao?"

"Sư muội nói đùa, ta làm sao uy hiếp ngươi được.”

"Sư huynh chớ quên, Ma tộc chạy mất cũng có phần của ngươi."

Hai người bắt đầu tự giết lẫn nhau.

"Sư muội yên tâm, ta đã chuẩn bị ổn thỏa bằng chứng ngoại phạm."

Nhạn Dẫn tràn đầy tự tin: "Đảm bảo không ai tin ngươi."

Minh Thù lấy Thái Diễn kiếm.

Đối tượng nhiệm vụ không nghe lời, đánh một trận là xong.

Nhạn Dẫn liền đứng thẳng người, tốt bụng khuyên bảo: "Sư muội, không nên ra tay, Thái Diễn kiếm..."

Đáp lại hắn chính là Thái Diễn kiếm đã chém tới.

Thái Diễn kiếm chém vàokhông khí, thân hìnhcủa Nhạn Dẫn xuất hiện ở nơi khác:

"Sư muội, cứ như vậy ngươi sẽ không có bạn bè."

"Sư muội..."

Minh Thù kéo Thái Diễn kiếm đuổi theo chém Nhạn Dẫn khắp núi, Nhạn Dẫn vì để cho Minh Thù cảm thấy mình rất có thành ý, nên chịu đựng không phản kích.

Minh Thù quăng Nhạn Dẫn từ trên núi xuống, nói:

"Sư huynh, hoan nghênh lần sau đến chơi."

Tới một lần đánh một lần. Đánh tới khi ngươi hận trẫm mới thôi.

Nhạn Dẫn tháo mặt nạ xuống, rũ mi mắtkìm nén cảm xúc bên trong. Hắn đưa tay tùy ý phủi phủi y phục, vô cùng ra vẻ nói:

"Sư muội thành tâm mời ta như thế,đương nhiên ta sẽ đến.”

Hắn không muốn đến một chút nào. Hắn muốn về nhà. Thế nhưng là một người chuyên nghiệp, không thể bởi vì đối tượng nhiệm vụ là kẻ thần kinh liền tức giận, không thể bởi vì đối tượng nhiệm vụ là bệnh tâm thần mà bãi công.

Hắn là người đã dày công tu dưỡng nghề nghiệp. Lão tử ấm ứcnhưng lão tử không ngu. Nhạn Dẫn xoay người rời đi, bóng lưng kia thoạt nhìn vẫn có chút bi tráng.

...

Trên Linh Kiếm Phong thực sự rất vắng vẻ, ngoại trừ nàng ra không nhìn thấy một vật sống nào, ưu điểm là linh khí trên núi thực sự mạnh mẽ.

Minh Thù cố ý đi bắt mấy con Linh Lộc về nuôi lớn.

Sau khi chưởng môn biết, ý nghĩ đầu tiên chính là món ăn đặc sắc của Ẩn Tông.

Sau đó, liền chứng thực suy đoán của ông ta, Minh Thù chính là nuôi để ăn.

Nữ chính giảở Xích Hỏa Phong không biết sống như thế nào, Minh Thù cố ý lén qua Xích Hỏa Phong. Phong chủ của Xích Hỏa Phong, vốn có chút thành kiến đối với vị sư muội vừa mới nhậm chức này,nhưng mọi người là đồng môn, huống chi hiện tại Linh Kiếm Phong đã hoạt động trở lại, sau này đệ tử muốn lấy kiếm vẫn phải tìm nàng.

Xích Hỏa Phong lấy kiếm pháp làm gốc, bọn họ cần nhiều kiếm nhấtcho nên không thể đắc tội nàng. Vì vậy Minh Thù liền nghênh ngang lượn lờ ở Xích Hỏa Phong. Vì cái danhnày mànàng vẫn cần phải học tập.

Chưởng môn cũng hiểu Minh Thù quá yếu, thân là phong chủ một phong, ngay cả trúc cơ còn chưa tới, lúc này hạ lệnh cho phong chủ Xích Hỏa Phong dạy nghiêm túc một chút.

Cứ như vậy, Minh Thù và Vân Dao đi học chung.

"Sư muội, kiếm pháp của Vân Dao đã luyện vô cùng nhuần nhuyễn, ngươi cũng nên luyện qua một chút."

Phong chủ Xích Hỏa Phong nhìn người ngồi trên cọc gỗ, nhắc nhở một tiếng.

Mỗi ngày ngồi yênở chỗ này, trừ ăn ra chính là ăn, Thái Diễn kiếm mắt mù hay sao mà lại chọn nàng chứ?

Minh Thù nhìn Vân Dao đang nỗ lực luyện kiếm cách đó không xa, quay sang mỉm cười với phong chủ Xích Hỏa Phong, tự tin nói:

"Sư huynh, ta nghĩ kiếm pháp của ta vô cùng tốt."

Hắn chưa thấy nàng luyện kiếm bao giờ, ai cho nàng dũng khí tự tin như vậy.

"Tùy ngươi vậy."

Phong chủ Xích Hỏa Phong cũng không épnàng, nàng không phải đệ tử của mình.

Phong chủ Xích Hỏa Phong đi qua chỉ dẫncho Vân Dao một lúc, sau đó liền rời đi. Vân Dao luyện kiếm mỗi ngày đều bị Minh Thù nhìn, nàng ta sao có thể tĩnh tâm chứ.

Phong chủ Xích Hỏa Phong vừa đi, Vân Dao liền thu kiếm đi đến chỗ Minh Thù:

"Huyền Cơ, rốt cuộc ngươi có mục đích gì?"

"Nhìn ngươi."

"Huyền Cơ, đừng tưởng rằng bây giờ ngươi là phong chủ Linh Kiếm Phong thì ta sẽ sợ ngươi."

Vân Dao nghiến răng: "Dù cho ngươi có được Thái Diễn kiếm cũng chỉ là tam linh căn."

Đầu ngón tay Minh Thù gõ gõ đầu gối, hiệnra nụ cười cực kỳ gợi đòn:

"Ta đây cũng là phong chủ của Linh Kiếm Phong, ngươi phải gọi ta một tiếng sư thúc. Đếngọi một tiếng nghe xem."

Đương nhiên Vân Dao không chịu, hừ lạnh một tiếngmang kiếm đi về.

Nếu không phải lúc đó Huyền Cơ ngăn cản, hiện tại mình đã là đệ tử của Yểm Nguyệt Phong. Vân Dao còn chưa đi được hai bước, đột nhiên chân bị vấpcả người đều ngã nhào xuống đất.

"Ôi, đi cẩn thận một chút."

Giọng nóitừ đỉnh đầu Vân Dao vang lên. Tiếp theo đó là quyền phong sắc bén laotới, Vân Dao muốn tránh ra đương nhiên đã không kịp.

Chuyện Minh Thù đánh Vân Dao truyền đến chỗ phong chủ Xích Hỏa Phong, Vân Dao cũng tới tố cáo. Nhưng Minh Thù đánh người xong liền bỏ chạy, phong chủ Xích Hỏa Phong còn có thể làm gì? Lẽ nào đi đánh trả lại sao?

Cuối cùng cũng chỉ báo cáo cho chưởng môn, mong Minh Thù cho một lời giải thích.

Chưởng môn rất bất đắc dĩ phái người đi tìm Minh Thù. Nhưng mà tìm nửa ngày cũng không tìm được người, chưởng môn phải tự mình đi tìm.

Chưởng môn đi một vòng, đi tới gần Kim Lan Phongnghe được cách đó không xa có người nói chuyện, vô thức đi về phía bên kia.

Một vài đệ tử vây quanh cùng nhaunói nhỏkhông biết đang làm gì, còn có một mùihương vờntrong không khí.

Chưởng môn quát lớn một tiếng: "Các ngươi đang làm gì?"

Lâm Cẩn bị âm thanh này dọa cho giật mình, nhanh chóng đứng lên, mấy sưđệ cũng đứng lên.

"Chưởng... Chưởng môn."

Chưởng môn đến gầnthấy bọn họ vây quanh một người, lại còn là người ông ta tìm khắp nơi.

"Chưởng môn sư huynh."

Minh Thù vẫy tay chào hỏi ông ta: "Có việc gì sao?"

Ánh mắt chưởng môn rơi trên thịt nướng trước mặt Minh Thù, khóe miệng nhịn không được co quắp.

Nàng lại ở chỗ này ăn thịt nướng cùng đệ tử tông môn!

"Nghe nói ngươi ởXích Hỏa Phong đánh người sao?"

Chưởng môn mặt cứng ngắc hỏi.

"Không có, ta chỉ là luận bàn cùng tiểu bối." Minh Thù mở ra hình thức nói bậy.

"Sao ta lại nghe không phải như vậy?"

Hắn không cảm thấy phong chủ Xích Hỏa Phong sẽ nói dối, người nói dối nhất định là vị sư muộinày.

Minh Thù cười khẽ, tiếng nói mềm nhẹ: "Chưởng môn sư huynh, ta chỉ là một tam linh cănlàm sao có thể đánh người?"

Ngươi là một tam linh căn, hiện tại vẫn là phong chủ Linh Kiếm Phong đó!

***

(*) Lệ khí: Ởđây mang nghĩa người tu đạo không thể có lòng ác.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 220: Tụ Chúng Tu Tiên (20)

"Lúc này mới làm phong chủ được vài ngày, nàng liền đánh người. Chưởng môn sư huynh phải trừng phạt nghiêm khắc."

"Dù là phong chủcũng phải có dáng vẻ của phong chủ, ra tay với tiểu bốicòn ra thể thống gì? Chưởng môn sư huynh, ta đồng ý nghiêm khắc trị tội."

Trên Vô Ảnh Phong, Minh Thù bị chưởng môn kéo đến đây, lúc này nàng đangngồi xổm một bên gặm một nửa chân LinhLộcnhư xem kịchvui.

Nếu không phải do quy củ, Quân Thanh lại lên tiếng tán thành, đoánchừng thật đúng là không ai công nhận chức phong chủ của nàng.

"Ta nói, các ngươi nói cólý chútđi!"

Minh Thù không nghe nổi nữa, cầm chân Linh Lộc đứng lên: "Là Vân Dao bất kính với ta trước nên ta mới ra tay. Sao lại biến thành ta khi dễ tiểu bối được chứ?"

Một đám ngốc lại dám đổi trắng thay đen!

"Đây chỉ là lời nói một phía của ngươi."

Người nói là phong chủ Kim Lan Phong, có thành kiến cực kỳ lớn với Minh Thù.

"Lúc đó chẳng phải lời nói một phíacủa Vân Dao sao? Nàng ta nói ta khi dễ nàng ta thì chính là ta khi dễ nàng ta sao?"

Minh Thù đáplạiphong chủ Kim Lan Phong: "Là một tam linh căn như ta, làm sao có thể làm khó dễmột thiên linh căn như nàng ta được chứ?"

"Trong tay ngươi không phải có Thái Diễn kiếm sao?"

Không biết là phong chủ nào lên tiếng.

Thái Diễn kiếm là thần binh lợi khí.

"Có Thái Diễn kiếm là lỗi của ta sao?"

Phong chủ Xích Hỏa Phong cũng không nén được giận: "Vậy ngươi còn không thừa nhận ngươi khi dễ Vân Dao sao?"

Minh Thù đột nhiên hừ một tiếng: "Ta khi dễ đấy. Các ngươi định thế nào? Muốn đánh ta sao?"

Không khi dễ nàng ta, trẫm kéo thù hận ở đâu chứ?

Cứ như vậy liền bất ngờ thừa nhận sao? Vậy lúc nãy ngươi cố gắng phủ nhận để làm gì?

Chưởng môn đau đầu: "Được rồi, đừng ồn ào nữa."

Đại điện chợt yêntĩnh lại. Minh Thù tiếp tục gặm chân Linh Lộc.

Chưởng môn hạgiọng nói: "Huyền Cơ sư muội, cho ngươi nửa năm, nếu ngươi còn không lên trúc cơ, vậy thì ngươi giao Thái Diễn kiếm ra đây, Vô Ảnh Phongbảo quản thay ngươi, thế nào?"

"Thì ra là vì Thái Diễn kiếm." Minh Thù nhướng mày cười khẽ.

Phong chủ Kim Lan Phong cười nhạt: "Ngay cả trúc cơ ngươicũng chưa lên được, nếu Thái Diễn kiếm ở trong tay ngươi gặp phải chuyện gì thì ai chịu trách nhiệm, ngươi sao?"

"Thái Diễn kiếm nhận ngươi làm chủ, chúng ta sẽ khônggiành với ngươi. Thế nhưng thực lực của ngươi quả thực... Thái Diễn kiếm rất quan trọng với Ẩn Tông, ngươi không có thực lực bảo vệ tốt nó, chúng ta cũng chỉ có thể làm như vậy. Nếu như ngươi không muốn giaoThái Diễn kiếm ra thì phải cố gắng tu luyện."

Bên ngoài có biết bao nhiêu người mơ ước Thái Diễn kiếm, nếu như nàng thừa dịp bọn họ không chú ýmang Thái Diễn kiếm ra ngoài bị người ta đoạt mất, bọn họ biết đi đâu mà khóc đây?

Chưởng môn quả thực không có ý cướp Thái Diễn kiếm.

"Ngươi bảo một tam linh căn như talên trúc cơ trong nửa năm sao?"

Minh Thù liếc nhìn chưởng môn, giọngđiệu không chút thay đổi: "Sao ngươi không trực tiếp bảo ta giao Thái Diễn kiếm ra luôn đi?"

Nửa năm trúc cơ với nàng mà nói cũng không khó, nhưng yêu cầu này của chưởng môn không hề có căn cứ, tam linh căn vốn tu luyện chậm, không tìm được biện pháp tu luyện thìđời này cũng không thể lên trúc cơ.

Ông ta lại yêu cầu mình lêntrúc cơtrong nửa năm, đây không phải là làm khó thì là cái gì?

Chưởng môn nói: "Tam linh căn cũng có thể nhận được sựtán thànhcủa Thái Diễn kiếm, chứng minh ngươi cũng phải có chỗ lợi hại, ngươi không nỗ lực làm sao biết không thể?"

"Thái Diễn kiếm mắt mù."

Minh Thù từ chối: "Ta không tu tiên."

Ở Ẩn Tông ngươi không tu tiên, vậy ngươi tới làm gì?

Ăn Linh Lộc sao?

"Nửa năm, chuyện này cứ quyết định như vậy."

Chưởng môn không muốn tiếp tục tán dóc vớiMinh Thù, đơn phương định ra thời gian.

"Về chuyện của Vân Dao, chỉ có lần này, nếu lần sau ngươi lại như vậyliền xử trí theo quy củ của tông môn."

"Ôi chao, các ngươi còn ép mua ép bán làm ta sợ muốn chết."

Minh Thù cười nhạt, không có chút sợ hãi, ngượclại còn buông lời phách lối: "Ta sẽ không tu tiên, ngươi cho ta hai năm ta cũng không có khả năng lên trúc cơ. Không phục thì ngươi đánh ta đi!"

"Ngươi..."

Lần này chưởng môn thực sự nổi giận, vỗ ghế quátlên: "Huyền Cơ, trong mắt ngươi có còn quy củ không?"

"Quy củ có thể ăn sao? Ta không chơi với các ngươi, ta về ăn Linh Lộc của ta."

Minh Thù vẫy tay đi ra ngoài, trong miệng còn ngânngagiai điệu.

"Linh Lộc mênh mông là tình yêu của ta, thanh sơn trải rộng dưới chân, không tu tiên... LoạiLinh Lộc nàolà mỹ vị nhất nhỉ? Linh Lộc mập mạp từ bầu trời đến... Vừa đi vừa ăn Linh Lộc mới tự tại nhất, chúng ta muốn ăn thìăn đến sảng khoái, ngươi là Linh Lộc đẹp nhất phía chân trời của ta, ăn xong không tu tiên... Không tu tiên..."

Bài hát này là ý gì? Chưởng môn, có thể đánh chết nàng không?

Trước đây nghĩ Nhạn Dẫn đáng ghét nhất, bây giờ mới biếtkhông có đángghét nhấtchỉ có đáng ghét hơn.

Chỉ nửa ngày mà Minh Thù đã đắc tội với toàn bộ tầng lớp cao nhất củatông môn, đoán chừng là ngườiđầu tiên từ trước đến nay.

...

"Sư tôn, nàng chọc giận chưởng môn, hôm nay rốt cuộc ta cũng thấy được nhân vật lợi hại hơn người."

Một gã đệ tử quạt mát cho người ngồitrên xích đu, vừa nhắcđến chuyện thú vị xảy ra ngàyhôm nay, trong lời nói không che giấu được kinh ngạc.

"Bên Vô Ảnh Phong có động tĩnh gì?"

Tiếng nói lười biếng thong thả vang lên, thời gian xung quanh như chậm lại.

Đệ tử che miệng cười trộm: "Huyền Cơ sư tôn thực sự là phong chủ Linh Kiếm Phong, bọn người chưởng môn có thể làm gì? Nếu Huyền Cơ sư tôn gặp bất trắc, Linh Kiếm Phong lại bị phong bế."

Sau khi Linh Kiếm Phong phong bế trăm năm, chuyện đệ tử lấy kiếm đều là đại sự khiến Ẩn Tông nhức đầu, người phụ trách chuyện này hàng năm đều hận không thể biến mất một năm thôi cũng được.

"Nói cũng phải." Nhạn Dẫn lẩm bẩm một tiếng.

Đệ tử lại hỏi: "Sư tôn, ngườinói năm nay có phảirất náo nhiệt hay không?"

Nghĩ đến người điên trên Linh Kiếm Phong kia, Nhạn Dẫn không suy nghĩ gì, trực tiếp trả lời:

"Có." Giọng khẳng định.

"Luixuống trước đi." Nhạn Dẫn phất tay bảođệ tử lui xuống.

Đệ tử buông quạt đira ngoài, một lát lại vui vẻ trở về: "Sư tôn, sắp đến thời điểm phát đan dược, có phải người bắt đầu luyện đan không?"

Nhạn Dẫn gỡ mặt nạ, giọng nói có chút bất mãn: "Không phải mới vừa phát sao?"

Đệ tử không dám nói lớn tiếng: "Đó là tháng trước, tháng này người còn chưa bắt đầu..."

Nhạn Dẫn im lặng: "Tháng sau phát chung đi."

Đệ tử ngập ngừng vâng một tiếng: "Sư tôn, nói như thế nào với bên chưởng môn?"

"Thì nóitâm tình ta không tốt, không muốn luyện đan."

"Lý do này tháng trước người đãdùng rồi."

"Ta muốn bế quan thăngcấp."

"Dùng rồi..."

Tháng nào cũng thăngcấp, người muốn phi thăng mấy lần vậy?

"Bỏ đi."

Đột nhiên Nhạn Dẫn nhớ tới một việc, chậm rãi đứng lên: "Chuẩn bị đi."

"Hả?"

"Nếu ngươi có thể tìm ra một lý do tốt, taliền không đi."

Đệ tử lắc đầu như trống vỗ: "Đệ tử đi chuẩn bị."

Đan dược bình thườngcủa các phong, đại đa số thời gian đềudo bọn họ phụ trách là được, nhưng có vài đan dược phải là sư tôn tự mình luyện.

Vì để sư tôn có lý do chính đáng không luyện đan, công việcmỗi ngày của đệ tử ở Ly Hồn Phong chính là nghĩ lý do mới, chờ người củaVô Ảnh Phong qua thì thuận tiện lấy ra hù chết họ.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 221: Tụ Chúng Tu Tiên (21)

"Huyền Cơ sư tôn, chưởng môn bảo đệ tử đến thông báo cho người, ba ngày sau mở Linh Kiếm Phongđể các đệ tử trúc cơ đến lấy kiếm."

Sáng sớm, đệ tử của Vô Ảnh Phong đột nhiên lên Linh Kiếm Phong, truyền đạt mệnh lệnhcủa chưởng môn cho Minh Thù.

"Lấy kiếm sao?"

Minh Thù gác chéo chân, rung chân rất có quy luật.

Đệ tử không dám nhìn thẳng, cúi thấp đầu trả lời: "Đúng vậy."

"À..."

Không lâu trước vừa mới tự tiện đưa ra chủ kiến cho trẫm, bây giờ lạimuốn đến Linh Kiếm Phong lấy kiếm, cho rằngbản thân là thầntiên chắc?

Đệ tử không biết Minh Thù cười đến quái lạ như vậy là có ý gì, nhưng hắn đã truyền lời xong cho nên cũng mặc kệMinh Thù có đáp ứng hay không liền xoay người chạy đi. Phong chủ mới nhậm chức thật đáng sợ!

Đệ tử trúc cơ đếnlấy kiếm là một chuyện rất vui vẻ, hơn nữa kiếm của Linh Kiếm Phong tốt hơn đến mấy phần so với kiếm bên ngoài. Toàn bộ tông môn đều náo nhiệt.

Ngày lấy kiếm.

Đệ tử trúc cơ muốn tham gia lấy kiếmđều tập trungphía trước Linh Kiếm Phong, đệ tử vừa mới vào nội môn đứng bên ngoài vây xem.

"Hôm nay là lần đầu tiên lấy kiếm, sau trăm năm Linh Kiếm Phong phong bế. Trên Linh Kiếm Phong có thay đổigì chúng ta cũng không biết rõ, cho nên các vị hành động cẩn thận."

Có người giảng quy tắc cho người tham gia, ngoàiâm thanh này ra chỉ có tiếng suối chảy róc rách.

"Chưởng môn, có thể thông báo cho Huyền Cơ sư muội rồi."

Nhìn thấy đến giờ, có người nhắc nhở chưởng môn.

Chưởng môn đứng ở nơi đệ tử không nhìn thấy, ông tanhìn sắc trời xong liền gật đầu. Pháp thuật hóa thành linh hạc bay đến Linh Kiếm Phong. Nhưngvừa mới tiếp cận Linh Kiếm Phong, linh hạc liền hóa thành điểm sángbiến mất trong không khí.

Mọi người biến sắc.

Linh Kiếm Phong... Tại sao lại phong bế?

"Chưởng môn..."

Hiện tại, ngườicó thể phong bế Linh Kiếm Phong chỉ có Thái Diễn kiếm, mà chủ nhân Thái Diễn kiếm là Huyền Cơ, cho nên không cần nói cũng biết là ai làm. Nàng không muốn để cho những đệ tử này tới lấy kiếm.

Chưởng môn nào đoán được Minh Thù sẽ làm ra chuyện như vậy, cácđệ tử đang nhìn, bộmặt này của hắn phải giấuthế nào?

"Huyền Cơ hơi quá đáng rồi!"

Phong chủ Xích Hỏa Phong nhịn không được tức giận mắng:

"Nàng thật sự coi Linh Kiếm Phong là của nàng sao?"

"Chưởng môn, mau nói chuyện với Huyền Cơ sư muội, đừng đểcácđệ tử chế giễu như vậy."

Phong chủ Tinh Tượng Phong tốt bụngđề nghị.

Linh hạckhông vào được, chưởng môn chỉ có thể truyền âm. May là truyền âm không bị ngăn cản.

"Huyền Cơ, mau hủy phong bếLinh Kiếm Phong."

Giọng nóicủachưởng môn hơi trầm xuống: "Đại sự của tông mônkhông cho phép ngươi lấy ra làm trò đùa."

Nhưng rất nhanh thì có một ngườiđạp Thái Diễn kiếm xuất hiện trước Linh Kiếm Phong. Đệ tử phía dướinhìn thấy đương nhiêncũng không khỏi xôn xao.

"Là Huyền Cơ..."

"Trước đây, nàng còn là một đệ tử tạp dịch ngoại môn, chỉ trong một buổi chiều người ta đã biến thànhphong chủ một phong."

Nói cái gì cũng có, nhưng đa phần là hâm mộ và ganh ghét.

Giọng nóicủa thiếu nữthanhthúy truyền đến: "Chưởng môn sư huynh, ta cũng đâu đồng ýmở Linh Kiếm Phong vớingươi."

Chưởng môn nói: "Không phải là ta đã thông báo chongươi sao?"

Minh Thù cười khẽ: "Thế nhưng ta không đồng ý. Thông báo là một chuyện, ta có đồng ýhay không lạilà chuyện khác."

Tiếng bàn tánphía dưới mơ hồ truyền đến, chưởng môn nén giận:

"Ngươi muốn thế nào?"

"Không dám."

Minh Thù ra vẻdễ nói chuyện: "Mang cho ta chút đồ ăn, rồigiao phí lên núiđể bọn họ đi lên."

Đóng cửaLinh Kiếm Phong chỉ vìăn thôi sao?

Tuy rằng yêu cầu của Minh Thù có hơi quá đángnhưng cũng may không khó, chưởng môn cho người đi chuẩn bị đồ ăn, sau đó đưa qua cho Minh Thù.

Nhưng số lượng khôngnhiều lắm, đương nhiên Minh Thù không chịu. Chưởng môn tức giận đến muốn đánh chết nàng, tới lui nhiều lầnMinh Thù mới miễn cưỡng hài lòng.

Minh Thù ngồi trên Thái Diễn kiếm ăn đồ ăn vặt mới được đưa đến, Minh Thù thoải mái nhìn đệ tử phía dưới lên núi lấy kiếm.

"Đồ ăn vặt tức là chính nghĩa. Ta cũng muốn ăn!"

Thú nhỏđột nhiên chui ra lay cánh tay Minh Thù.

Minh Thù tâm tình tốt, tùy ý để thú nhỏgiành thức ăn trong tay nàng.

Chợt nghe tiếng kiếm giữa núi.

Muốn tìm kiếm thuộc về mình, cũng không dễ dàng như vậy.

"Này, sao nàng ta cũng đi vậy? Nàng ta vẫnchưa lên trúc cơ!"

"Chưa lên trúc cơ cũng đi lấy kiếm sao? Vân Dao thật to gan."

"Ôi, ai bảo người ta là thiên linh căn chứ."

Tiếng bàn tánchua chát truyền lên trên, Minh Thù đảo mắt nhìn qua, quả nhiên thấy Vân Dao đang đi lên Linh Kiếm Phong.

Khi Linh Kiếm Phong phong bế, vì sao chỉ có đệ tử trúc cơ mới có thể lấy kiếm? Bởi vì kiếm không đủ. Nhưng Linh Kiếm Phong mở lạithì khác, kiếmtrên nàyrất nhiều, hơn nữa cũng không phải ngươi cứlên núi là có thể thu kiếm vào tay.

Tiếp theo sau Vân Dao, bêndưới lại xôn xaomột trận. Quân Thanh dẫn theoTử Lạc đi qua phía bên này.

Hai người này đều đếnlấy kiếm, có chút thú vị.

Minh Thù đặtThái Diễn kiếmxuống, nhảyxuống trước mặt Vân Dao, vừa lúc chắn ngang đường đi của nàng ta.

"Huyền Cơ, ngươi làm gì vậy?"

"Muốn lên núi sao? Đưa phí mới được lên núi."

Minh Thù vươn tay.

"Cái gì?"

Vân Dao cho là mình nghe lầm.

"Phí lên núi."

Minh Thù cười híp mắt lặp lại lần nữa.

"Huyền Cơ, chớhồ đồ!"

Phong chủ Xích Hỏa Phong từ chỗ tối phóng ra: "Trước đó đã cho ngươi nhiều như vậy, ngươi vẫn chưa hài lòngsao?"

Minh Thù cười: "Ngươi cảm thấy đồ đệ củangươi, chỉ đáng giá mấy thứ đồ ăn vặt đósao?"

"Sao ngươi không ngăn cản nàng ta?"

Vân Dao chỉ về phía Tử Lạc đã lướt qua bọn họ.

Tử Lạc chú ý đến bên này, nàng ta ngừng một lúc rồi quay đầu nhìn Quân Thanh, Quân Thanh khẽ vuốt cằmlúc này Tử Lạc mới tiếp tục lên núi.

"Ta muốnđể nàng ấy đi qua, ngươi quản được sao?"

Minh Thù phất tay: "Bớt nói nhảm đi, mauđưa ra, nếu không thì ngươi cũng đừng đi lên."

"Ngươi..."

Phong chủ Xích Hỏa Phong ngăn cản Vân Dao, trừng mắt nhìn Minh Thù, gằn từng chữ một:

"Đi, ta đưa."

Hôm nay là để Vân Dao đến lấy kiếm, phong chủ Xích Hỏa Phong không muốn gây rắc rối.

Nơi tu tiên, đồ ăn vốn cũng không nhiều, phong chủ Xích Hỏa Phong mất một lúc lâu mới đưa được đồ ăn cho Minh Thù.

Minh Thù lại ngồi lênThái Diễn kiếm, quay sang Vân Dao cười rực rỡ:

"Chúc ngươi nhiều may mắn."

Thái Diễn kiếm bay lên không trung vèo một tiếng.

...

Ở Linh Kiếm Phong, càng lên cao, phẩm cấp của kiếm càng tốt, mục tiêu của Vân Dao tấtnhiên là trên cao, trên đường có nhìn thấy kiếm nàng tacũng không nhìn đến.

Tử Lạc có chút ngơ ngác đi lên núi, gặp phải kiếm đều tiến lên rút một cái, nhưng kết quả cũng chưa từng rút được thanh kiếm nào.

Không ai chú ý tới Minh Thù đãbiến mấtgiữa khoảng không, lúc này nàng kéo một thanh kiếm màu xanhtừ trên núi xuống chân núi.

Thái Diễn kiếm mang theo thú nhỏđi theo sau nàng, nơi đi quatiếng kiếm trầm thấp, mơ hồ tỏ ra sựtôn kính.

Minh Thù nghĩ chuyện này cũng không khoa học, một thanh kiếm lợi hại như Thái Diễn kiếmlại tùytiện cắm ở chân núi Linh Kiếm Phong.

Thái Diễn kiếm: "Ta cũng trăm ngànlần không nghĩ tới, sẽ có một ngày có thể đóng vai dao phay nghiệp dư."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 222: Tụ Chúng Tu Tiên (22)

Minh Thù nhìn Tử Lạc ở bêndưới cách đó không xa, nàng cầm thanh kiếm trong tay cắm xuống bùn đất, sau đó lắc mình nấp sang một bên.

Thanh kiếm rất nổi bật, Tử Lạc vừa đến liền nhìn thấy.

Thanh kiếm ong một tiếng, tự động từ trong bùn đất bay rarơi xuống trước mặt Tử Lạc.

Tử Lạc bị dọa giật mình, dọc đường nàng ta rút nhiều kiếm như vậy nhưng không có cái nào thành công, đột nhiên một thanh kiếm tự bay đến trước mặt nàng ta, bảo sao nàng ta không kinh ngạc được.

Âm thanh của kiếm rung động khiến cho kiếm xung quanh đócũng bắt đầu kêu theo.

Tử Lạc nhìn xung quanh, chỉ vàomình: "Ta sao?"

Thanh kiếm vừa rungmột trận, Tử Lạc cẩn thận vươn taycầm thanh kiếm. Thanh kiếm không phản kháng, có chút không giống với những điều sư phụ nói với nàng ta.

Tử Lạc thở phào, bất kể thế nàocuối cùng kiếm cũng vào tay rồi, có thể trở về báo cáo kết quả cho sư phụ.

Tử Lạc vừa đi khỏi, Minh Thù liền xoay người đi tìm Vân Dao.

Khi Vân Dao đọc sách đã thấy thanh kiếm kia, nhưng tìm một vòng cũng không nhìn thấy.

Nàng ta nhớ rõ Tử Lạc chính là lấy được thanh kiếm kia ở trên Linh Kiếm Phong, sao lại không có chứ? Lẽ nào đã bị Tử Lạc lấy được rồi.

Không không, mình đi nhanh hơn Tử Lạc, hiện tại chắc nàng ta còn ở phía dưới.

Vân Dao nhìn ngọn núi đã hoàn toàn chìm trong mây mù, chẳng lẽ là ở phía trên sao?

Nàng ta cắn môitiếp tục đi lên.

Tiếng kiếm bốn phía làm Vân Dao ngừng lại, nàng ta nhìn xung quanh, kiếm cắm ở xung quanhđều rung động, vô số kiếm ở dưới đất chui lên xếp thành một hàng giữa khoảng không, sắc nhọn nhắm thẳng vàoVân Dao.

Vân Dao đứng yên, không động đậyởphíaxa.

"Chạy mau!"

Giọngnói non nớt của trẻ con vang lên.

Vân Dao không hề nghĩ ngợi, nhanh chóng xoay người chạy xuống dưới.

Kiếm ở xung quanh không ngừng trồi lên mặt đấtđuổi theo sau lưng Vân Dao, ép nàng ta xuống chân núi. Vân Dao chạy xuống núi thấy Minh Thù đứng ở dưới, cuối cùng cũng hiểu là vì sao.

"Huyền Cơ!"

Vân Dao lao ra khỏiLinh Kiếm Phong, hung hăng nhắm thẳng đến Minh Thù.

Vân Dao trực tiếp tung ra pháp thuật, nỗ lực giữ nguyênMinh Thù.

Minh Thù cầm Thái Diễn kiếm ngăn cản pháp thuật, nhưng dưới chân vẫn lui về sau hai bước, hiển nhiên là sự tấn côngcủa Vân Dao rất mạnh mẽ.

Mẹơi! Trực tiếp nổi điênnhư vậy! Trẫm vẫn chưa chuẩn bị xong.

Đương nhiên, Vân Dao sẽ không cho Minh Thù thời gian chuẩn bị, pháp thuật đập lên người Minh Thù một cách mạnh mẽ. Vân Dao đột nhiên lao xuống núi đánh nhau vớiMinh Thù, đệ tử các phong rất tò mòđều tiến đến xem trò.

Quân Thanh đứng ở xa, nhưng hắn vẫn có thể nhìn thấy rõ, Minh Thù dùng Thái Diễn kiếm giống như đang dùng mộtthanh kiếm bìnhthường vậy, nàng không phải dựa vàoThái Diễn kiếm. Nàng dựa vào cái gì?

"Ùm!"

Vân Dao bị Minh Thù đạp xuốngsuối, nửa người chìm trong nước, cả người ướt đẫm trong nháy mắt, quần áo dínhchặt vào cơ thể vẽ rađường cong uyển chuyển, mượt mà.

"Dừng tay!"

Phong chủ Xích Hỏa Phong quát lớn một tiếngcản đường Minh Thù. Vân Dao đứng dậytừ trong suối nước, nhanh chóng dùng pháp thuật hong khô y phục.

Sắc mặt nàng ta đỏ ửng nhìn Minh Thù, nổi giận không thôi:

"Sư phụ, Huyền Cơ cố ý đểnhững thanhkiếm đó đuổi ta xuống núi, không cho ta lấy kiếm."

Vừa nãy có nhiều kiếm như vậy đồng thời xuất hiện bên ngoài Linh Kiếm Phong, thật sự có rất nhiều người nhìn thấy.

Phong chủ Xích Hỏa Phong nghe vậy, nổigiận trong lòng: "Huyền Cơ, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?"

"Nàng ta ra taytrước."

Thiếu nữ cầm kiếm đứng bên suối, cười ung dung bình tĩnh: "Phảihỏi nàng ta muốn làm gì chứ."

Trẫm chỉ tự vệ! Tự vệ hiểu không?

"Là ngươi sai kiếm đuổi ta xuống núi trước, ta tức giận mới ra tay."

Vân Dao hận đến nghiến răng, nhưng giọng nói lại hết sức ấm ức.

Thiếu nữ nhún vai cười khẽ: "Vậy chỉ có thể chứng minh kiếm của Linh Kiếm Phong đều không chào đónngươi."

"Rõ ràng là ngươi sai kiếm đuổi ta xuống núi!"

Vân Dao càng ấm ức: "Sư phụ, người phải làm chủ cho đệ tử."

"Huyền Cơ, ngày hôm nay ngươi phải cho ta một lời công bằng!"

Lần trước vô duyên vô cớ đánh Vân Dao, hôm nay lại chỉnh như thế, phong chủ Xích Hỏa Phong cũng không nénđược lửa giận.

"Một lời công bằngsao?"

Thiếu nữ cầm Thái Diễn kiếm đâm xuống mặt đất, cười nhạt thản nhiên: "Ta đơn giản làmuốn bắt nạtnàng ta thôi."

Thực sự là rất đơn giản.

Thì ra bắt nạt người khác còn có thể hợp tình hợp lýnhư thế, thoải máithoát tục như thế, hôm nay bọn họ đúng là được mở mang tầm mắt.

Phong chủ Xích Hỏa Phong cạn lời.

Hắn hít sâu một hơi: "Vì sao ngươi muốn bắt nạtVân Dao? Nàng ta chọc trúng chỗ nào của ngươi?"

"Đúng, bắt nạtngười khác phải có lý do."

Minh Thù phát huy kỹ năng biên tập lý do hiện trường: "Lý do là thực lực nàng ta tốt hơn ta, mặtđẹp hơn ta, cái này đã được chưa? Không được thì ta suy nghĩ lại..."

"Sao ta lại cảm thấy giống như Nhạn Dẫn sư tôn tìm lý do để không luyện đan vậy?"

Một đệ tử nhỏ giọng nói thầm với người bên cạnh.

"Nói mới để ý... Thật đúng là giống."

Hiển nhiên lời này được đại huynh đệ bên cạnh đồng ý.

Phong chủ Xích Hỏa Phong không có cáchnói chuyện với Minh Thù, trực tiếp đưachưởng môn ra: "Ngươi theo ta đi gặp chưởng môn! Hôm nay nhất định phải để chưởng môn thấy được, người như ngươi không xứng làm phong chủ Linh Kiếm Phong!"

Minh Thù cười, giọng nói kiêu ngạo: "Vậy làm sao bây giờ, ngươi còn có thể giết tađổi chủ nhân cho Thái Diễn kiếm sao? Nếu các ngươi có thể giết ta, ta cũng không ý kiến, chỉ sợ các ngươi không giết được ta."

Trẫm có thể dễ dàngbị giết chết!

Thái Diễn kiếm rất phối hợp kêu lênmột tiếng. Luồng khívô hình đảo qua bốn phía khiến cho một số đệ tử thực lực kém đứng không vững.

Phong chủ Xích Hỏa Phong có chút giật mình, Thái Diễn kiếm lại che chở cho nàng.

Chưởng môn truyền âm cho phong chủ Xích Hỏa Phong, bảo hắn đừng tranh cãi nữa.

Phong chủ Xích Hỏa Phong có chútkhông cam lòng, trách cứchưởng môn, lẽ nào cứ bỏ qua chuyện nàng bắt nạtđồ đệ của hắn sao?

Chưởng môn cũng rất miễn cưỡng, người ta có Thái Diễn kiếm bảo vệ, ngươi còn muốn thế nào? Giống như nàng nói, giết nàng, tìm một chủ nhân khác cho Thái Diễn kiếm sao? Đây căn bản là điều không thể làm.

"Huyền Cơ, ngươi chờ đấy cho ta!"

Phong chủ Xích Hỏa Phong phất tay áo rời đi.

Minh Thù cười đến cực kỳ muốn ănđánh: "Chờ thì chờ, sợ quá đi."

"Sư phụ."

Vân Dao trợn to mắt, cứ bỏ qua như vậy sao? Nàng đuổi mình xuống núi,sao có thể cứ để mặc kệ như vậy? Sư phụ không lấy lại công bằngcho mình sao?

Lúc này phong chủ Xích Hỏa Phong mới nhớ tới đồ đệ của mình, nhanh chóng an ủimột tiếng:

"Sư phụ sẽ tìm cho ngươi một thanh kiếm tốt hơn."

"Nhưng..."

"Được rồi, quay về cùng ta."

Vân Dao khẽ cắn môikhông cam lòng trừng mắt nhìn Minh Thù, sau đó nàng tatheo phong chủ Xích Hỏa Phong rời đi.

Nhưng vào lúc này, Tử Lạc lảo đảo ngã từ trên Linh Kiếm Phongxuống, trong tay nàng ta cầmmột thanh kiếm.

Vân Dao vốn đứng đối diện Linh Kiếm Phong, là người thứ nhất thấy được Tử Lạc cầm thanh kiếm trong tay.

Sắc mặt Vân Dao liền tái nhợt, nó vẫn bị Tử Lạc lấy được.

Hiển nhiên Quân Thanh rất hài lòng, tự mình tiến lên chỉnh sửa y phục cho Tử Lạc, sau đó mang Tử Lạc về Yểm Nguyệt Phong trước mặt mọi người.

Minh Thù mỉmcười, có phải nữ chính giảbị tức đến bùng cháy không?

Giá trị thù hận của trẫm cũng sắp đầy rồi đúng không?

Minh Thù: "..."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 223: Tụ Chúng Tu Tiên (23)

Đệ tử liêntục rời khỏi Linh Kiếm Phong, có người hưng phấn không thôi vì lấy kiếm thành công. Có người ủ rũ vìlấy kiếm thất bại. Mà lúc lấy kiếm, chuyện mọi người nói nhiều nhấtđó là tin đồn thú vị, Minh Thù thu phí lên núi Linh Kiếm Phong và bắt nạtVân Dao.

Mọi người sinh ra chút ý tò mòvới vị phong chủ mới nhậm chức này.

Đa số mọi người trong tông môn đều theo khuôn phép cũ, giỏi lắm cũng chỉ đánh nhau, chuyện như Minh Thù làmtuyệt đối không có.

Lúc đó, bọn họ phát hiện Minh Thù rất dễ nói chuyện, chỉ cần đưa đồ ăn vặt, ở trên núi mười ngày nửa thángnàng cũng không hỏi gì.

Đi đến nhiều,có đệ tử cảm thấyđược linh khí xung quanh Linh Kiếm Phong không giống với nơi khác. Vì vậy, luôn có đệ tử hối lộ Minh Thù lên Linh Kiếm Phong tu luyện.

Vào nội môn tu luyện, bế quan cả tháng đều là chuyện nhỏ, cho nên các phong quản lý cũng khá lơi lỏng, nhưng những người này chạy đến tụ tập ở Linh Kiếm Phong làm người khác rất chú ý.

Nhưng bọn họ chỉ chạy đến Linh Kiếm Phong chứ không làm chuyện gì xấu, Linh Kiếm Phong không có ý kiến, chưởng môn cũng không tiện xen vào.

Vì vậy mỗi ngày ở Linh Kiếm Phong có thể nói là người đến người đi, tụ chúng tu tiênvô cùng náo nhiệt.

...

Nhạn Dẫn leo lênLinh Kiếm Phong.

Dọc đường ngẫu nhiên còn có thể nghe người ta nói chuyện, ngẫu nhiên có thể thấy người ta ngồi giữa rừng tu luyện.

Trong lúc hắn bế quan luyệnđan dược, Linh Kiếm Phong này đãxảy ra chuyện gì?

Linh Lộc đi ngang qua trong núi, toàn bộ khung cảnhtịch mịch như ban đầu.

Đồ tham ăn này.

Trong đầu Nhạn Dẫn hiện lên một ýnghĩ cực nhanhnhưng hắn không chắc, hắn kỳ quái suy nghĩ một chút, lắc lắc đầuđi về phía đại điện duy nhất trên Linh Kiếm Phong.

Càng đi lên caocàng không thấy người đâu, đoánchừng những người đó không thể lên phía trên.

Người ngồi trong điện nhìn Nhạn Dẫn lười biếng đi tới, mặt lộ vẻ kinh ngạcnhanh chóng ra đón:

"Nhạn Dẫn sư tôn... Sao ngài tới đây?"

Lại là hắn! Chẳng lẽ nàng thật sự thích Lâm Cẩn này sao?

Không đẹp trai bằng hắn, vóc người không tốt bằng hắn, thực lực không mạnh bằng hắn, địa vị không cao bằng hắn, sao nàng lại thích người như vậy chứ?

Hừ!

Mắt mù!

Lâm Cẩn cảm thấy ánh mắt Nhạn Dẫn nhìn mình rất quáidị, không khỏi lo lắng.

"Sư muội ta đâu?"

Một lát sau Nhạn Dẫn mới nói ra.

"Bên kia... Ngủ."

Lâm Cẩn chỉ chỉ nơi nào đó ở đại điện.

"Ngươi ra ngoài đi."

Đối mặt với ánh mắt dưới mặt nạ của Nhạn Dẫn, Lâm Cẩn chợt cảm thấy sau lưng phát lạnh. Hắn liếc sang Minh Thù, nuốt một ngụm nước bọt, lấy can đảm la lên một tiếng:

"Sư tôn, Nhạn Dẫn sư tôn tới!"

Sau đó, hắn nhanh chóng chạy ra khỏi đại điện. Cảm giác Nhạn Dẫn sư tôn đến là khôngcó thiện chí. Sư tôn, ta chỉ có thể giúp ngươi tới đây!

Minh Thù chống tay ngồi dậynhìn Nhạn Dẫn còn đang đứng tại chỗ, nàng giống như lưu manh, huýt sáo một cái:

"Ôi, Nhạn Dẫn sư huynh lại tới đểbị đánh sao?"

"Sư muội nguyện ý đánh, ta đương nhiên tình nguyện cho ngươi đánhchỉ xót tay sư muội sẽ đau."

Nhạn Dẫn cưng chiều.

Ọe! Nói xong lão tử cũng muốn ói.

Minh Thù cũng kinh hãi nổi da gà đầy người, đầu óc người này bị cửa kẹp rồi sao?

Sao mục tiêu giá trị thù hận mà trẫm muốn kéođều muốn... Làm cho trẫm thích hắn chứ?

"Không nhìn ra sư huynh có khẩu vị nặng đến vậy."

Khẩu vị nặng sao?

Ban đầu Nhạn Dẫn còn chưa phản ứng, ánh mắt dò xét một vòng ở trên người nàng xong mới phản ứng được.

Cử chỉ của nàng, phương thức nói chuyện của nàng đều không giống trẻ conbình thường.

"Khụ... Sư muội, tatới tặng đồ cho ngươi."

Nhạn Dẫn nói sang chuyện khác.

Tay hắn vừa lật, bình ngọc liền xuất hiện: "Đan dược tháng này."

Minh Thù nhìn chằm chằm bình ngọc: "Vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo."

"Mỗi tháng sẽ phát đan dược, trước đây Linh Kiếm Phong phong bếcho nên không có của Linh Kiếm Phong."

Nhạn Dẫn nói tự nhiên: "Ta tự mình đưa đến cho sư muội, sư muội có cảm động không?"

Minh Thù bắtchéo chân, rung đùi: "Ngươi đi chết đi, ta sẽ càng cảm động."

Trong lòngNhạn Dẫn sắp bùng nổ. Dựa vào cái gì muốn lão tử đi chết chứ? Lão tử sẽ không đi!

Nhạn Dẫn tỉnh táo một chút, nở nụ cười: "Sư muội, muốn biết tại sao Huyền gia lại bị diệt tộc không?"

Huyền gia sao? Gia tộc của nguyên chủ.

Minh Thù nhướng mày: "Ngươi diệt à?"

"Dĩ nhiên không phải."

Mấy chữ này, Nhạn Dẫn cảm giác mình rít từ trong kẽ răng: "Sư muội muốn biết sao?"

"Cũng không muốn."

Ta khinh! Ngườinày không làm theo kịch bản sao? Bình tĩnh đã.

Nhạn Dẫn hít sâu vài hơimới có thể tiếp tục: "Ngươi lên núi chẳng lẽ không phải vì báo thù cho nhà ngươi sao?"

"Trước kia thì đúng..."

Minh Thù dừng một chút: "Bây giờ thì không."

"Vậy bây giờ ngươi muốn làm gì?"

Đôi mắt Minh Thù hơi lóe sáng: "Ăn món ăn đặc sảncủa Ẩn Tông."

Lật bàn, đề tài này không có cách nào tiếp tục được!

Ăn ăn ăn, chỉ biết có ăn thôi, béo chết ngươi đi!

"Nếu sư muội không muốn biết, vậy thì bỏđi."

Nhạn Dẫn đặt bình ngọc bên cạnh: "Nếu sư muội muốn biết, lúc nào cũng có thể tới tìm ta, ta rất vui lòng nói cho sư muội."

Không đợi Minh Thù nói, Nhạn Dẫn liền biến mấttránh cho mình lại bị đánh.

Minh Thù nhảy lên mặt đất, đi đến cầm lấy bình ngọc.

"Tẩy linh đan."

Chơi mạnh tay vậy? Nhưng đừng nghĩ chỉ dựa vào thứnày là đã có thểmua chuộctrẫm, đừng có mơ.

Đồ ăn vặt của trẫm đâu?

Minh Thù ra ngoài, phát hiện Lâm Cẩn và hắn đều không thấy đâu, đến tối Lâm Cẩn mới hổn hển bò lên, mặt buồn rầu.

"Rốt cuộc ta đãđắc tội Nhạn Dẫn sư tôn ở chỗ nào? Hắn lại ném ta dưới chân núi, còn nhốtta mấy canh giờ nữa."

"Ta nghe nói Vân Dao sắp đạttrúc cơ, phong chủ Xích Hỏa Phong xintrúc cơ đan dược ở Ly Hồn Phong."

Lâm Cẩn nhìn Minh Thùnói sang chuyện khác.

"Nhanh như vậy sao?"

"Không nhanh, nàng ta là thiên linh căn, ta nghe nói khi thiên linh căn bước vào con đường tu tiên, ngắn nhất là một năm đã có thể lên trúc cơ. Lúc này nàng ta mới gần nửa năm, đang chuẩn bị, đoánchừng còn một khoảngthời gian nữa, không nhanh."

"Ừ."

Lâm Cẩn tiến gần tớiMinh Thù: "Sư tôn, ngươi thật sự không định lên trúc cơ sao?"

"Sẽ bị đánh, không muốn." Minh Thù lắc đầu.

Khóe miệng Lâm Cẩn giật một cái: "Bởi vì bị sét đánh, ngươi mới không lêntrúc cơ sao?"

"Nếukhông thì sao?"

Ánh mắt Minh Thù tối sầm lại, ý cười bên trong đều giấu đi.

Thú nhỏ không biết ở đâu chui ra, dùng móng vuốt cào càotay Minh Thù.

"Con sen, mau cho ta ăn một miếng, ta sắp chết đóirồi."

Minh Thù liếc mắt, cầmtay hất nó qua một bên: "Rảnh quá thì tu luyện đi đừng có cả ngày chỉ biết ăn thôi, bây giờ vẫn không thể nói chuyện, có biết rất mất thể diện hay không?"

Thú nhỏ rầm rì hai tiếng, thái độ rất không vuinhìn nàng.

Lâm Cẩn quay đầu lại: "Ngươi nói với ta sao?"

Lâm Cẩn thoáng nhìn qua convật bảy màu trong tay Minh Thù, liền biết không phải nàng đangnói chuyện với mình.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 224: Tụ Chúng Tu Tiên (24)

"Đây là... Congì vậy?"

"Chó."

Thú nhỏ liền nhảy lên: "Ngươi mới là chó. Cả nhà ngươi đều là chó."

"Cả nhà bao gồm ngươi."

Hừ! Khôngtính toánvớinàng nữa, nó muốn làm một con thú rộng lượng.

Thú nhỏ lăn lông lốcsang Lâm Cẩn ở bên cạnh, Lâm Cẩn kinh ngạc, thấythú nhỏlăn quamuốn vươn tay sờ nó, thú nhỏđột nhiên xù lông lên, cặp mắt nhưbảo thạch đenhung tợn nhìn chằm chằm hắn.

Lâm Cẩn bị dọa giật mình.

"Đừng sờ nó."

Minh Thù nhắc nhở một tiếng: "Nó cắn người."

Lâm Cẩn nhanh chóng thu tay về, khi con thúnày xù lôngnhìn giống như kimchâm có độc.

Thú nhỏ nhảy lên, vọt tới thịt nướng bên cạnh Lâm Cẩn.

Khay thịt nướngbị đụng rớt xuống, thú nhỏ ngoạmmột miếng thịt rồi bỏ chạy.

Thịt nướng lớn như vậy, lớn hơn thú nhỏ nhiều lầnnhưng nó lại lôi đi được, trong chớp mắt đãbiến mất không vết tích.

Lâm Cẩn nhìn mà trợn mắt há mồm. Lão đạinuôi thúcũng không giống bình thường.

Minh Thù không có ý định giải thích lai lịch thú nhỏ kia. Lâm Cẩn muốn hỏinhưngcó chút không dám,cuối cùng đành lựa chọn đi tu luyện.

Tối nàoLâm Cẩn cũng ở lại Linh Kiếm Phong, ở đâydễ tu luyện hơnso với nơikhác.Hoặc nói, ở gần Minh Thù dễtu luyện hơn.

Linh khí ở đâynhưđược tinh lọc một lần, tinh khiết mạnh mẽ, sẽ không tạo bất cứgánh nặng gì cho cơthể, khithăng cảnh giới cũng không có bất kỳ sự cản trởnào.

Lâm Cẩn vẫn chạy đi chạy lại hai bênnhư cũ, sau đócó thể tự mìnhtu luyện, lựa chọn bế quan. Lâm Cẩn dứt khoát dẫntheo tiểu đệ đếnLinh Kiếm Phong ở.

Nhạn Dẫn không trở lại đâynhưngchưởng môn lại phái người tới, Minh Thù nói rõ là nhất địnhkhông tu tiên, chưởng môn tức đến sôi máu,sau đócũng không phái người đếnnữa.

Một tháng sau.

Vân Dao đạttrúc cơ.

Hômđó sấm chớp rền vang, sét đánh vào Xích Hỏa Phong cực kỳ lợi hại. Minh Thù vuốt vuốt lông thú nhỏ nhìn sấm chớp rền vang phương xa.

Trúc cơ chỉ có ba tiasấm sét nhưng bây giờ đã đánhnhữngsáu tia.

Tia thứ bảy đánhxuống. Dường như tia chớp màu tím muốn xé tan vòm trời, âm thanh đinhtai nhức ócnghe đến run rẩy lòng người.

Tia sétthứ tám theo sát tới. Nhưng vào lúc này, tia sétthứ tám bỗng nhiên chuyển hướng, nhanh chóng bị mây mù lượn quanh tiến đếnYểm Nguyệt Phong.

Trong nháy mắt, khi tia sét đánhxuống, một tia sáng hình cung từ Yểm Nguyệt Phong bay lênbao bọc Yểm Nguyệt Phong.

Vân Dao và Tử Lạc đồng thời lên trúc cơ.

Tia sétnày hẳn là của Tử Lạc, thiên linh căn của Vân Dao vốn dĩ cólai lịch không rõ ràng. Nhưng bây giờ tia sétchỉ có một nơi. Nói cách khác, hiện tại bọn họkhông chỉ gánh tia sét,còn muốn lôi kéotia sét đếnđánh mình.

Không vượt quađược số lượng tia sét chỉ định của trúc cơ, chính là lêntrúc cơ thất bại.

Điều nàythật thú vị.

"Vèo!"

Lưỡi kiếmsắc bén phá không khí mà đến, ánh mắt Minh Thù thay đổiquăngthú nhỏtới.Thú nhỏ và lưỡi kiếmsắc bén va chạm vào nhau.

Lưỡi kiếmbị gãyrơi xuống đất, biến mất trong không khí. Thú nhảy xuống mặt đất, lăn lông lốcđến cạnh tảng đá rồitrốn mất.

Tức chết ta!

Càng ngày nàng càng quá đáng, chưa nói gì đãmượn nó làm ám khí.

Minh Thù nhìn về nơi hư không nào đó, không khí dao động một trận, vô số lưỡi kiếmđồng thời phóng tới. Minh Thù phất tay áo ngăn cản lưỡi kiếm, cánh tay chấn động, lưỡi kiếmsắc bén bị bắn ngược trở lại. Bay được một nửa, lưỡi kiếmdừng lạitrôi lơ lửng trong không khí.

Trong không giancó một bóng dángchậm rãi hiện ra, cả người đều bao bọc bởiáo choàng đen, ngay cả cọng tóc cũng khônglộ ra. Minh Thù phất tayra bên ngoài, lưỡi kiếmsắc bén lần thứ hai bay qua phíangười áo đen kia. Người áo đen phất tay, lưỡi kiếmliền biến mất trong không khí.

Minh Thù gạttóc trước người, mỉm cười nhìn về phía đối diện: "Ma tộc, có gì muốn làm sao?"

"Chậc chậc..."

Người áo đen hạ xuống đất, quái lạnói: "Con cháu củaHuyền giathật là khiến người ta bất ngờ."

"Có bất ngờ mới có niềm vui."

Người áo đen cười ha ha một tiếng, sấm đánh đùng đùng trên đỉnh đầu khiếntiếng cười của hắn nghe vô cùngdữ tợn:

"Không hổ là huyết mạch củaHuyền gia, có khí phách."

Minh Thù lộ ra hàm răng trắng: "Xin lỗi, ta không cókhí phách."

Thái Diễn kiếm từ trong điện bay ravọt vào tay Minh Thù, mũi kiếm xuyên qua không khíđâm về phía người áo đen.

Người áo đen hừ khẽ một tiếng, thoải mái tránh khỏi sự tấn công củaThái Diễn kiếm, đứng trênkhông: "Thái Diễn kiếm của Ẩn Tông, quả nhiên là không bình thường."

Minh Thù điều khiểnThái Diễn kiếm vẽ vài đường kiếm khí, kiếm khí như sóng biển trào dâng vào không gian.

Thân hình người áo đen di động quái dị, không có đườngkiếm khí nào đánh trúng hắn.

Minh Thù ngửa đầu nhìn người áo đen trên nền trời, cầm kiếm chỉ vào hắn: "Ngươi xuống đây."

Hắn quan sát Minh Thù một lúc: "Tam linh căn... Hừ, thực sự là vất vả, khó trách ta tìm nhiều nơi như vậy vẫn không tìm được."

"Đừng nói nhảm, xuống đây!"

Minh Thù cầm kiếm vẫy vẫy người áo đen.

Một tiểu cô nương tam linh căn, thực lực còn chưa lên trúc cơkẻáo đen khôngđể vào mắt, hắn từ trên không hạ xuống đất.

Minh Thù ném Thái Diễn kiếm, giang hai tay: "Đến cho ta một kiếm này."

Cho nàng một kiếm sao?

"Tiểu cô nương, ta sẽ không trúng kế củangươi đâu."

Minh Thù mỉm cười: "Cho ngươi giết ta màcũng không dám sao? Bỏ lỡcơ hội này sẽ không có cơ hội khác đâu!"

Trong lòng người áo đen nghi ngờ. Tiểu cô nương đối diện không hề phòng bị, hàng trăm sơhởnhìn không ra có âm mưu gì.

"Ta không thể cứ tới giết ngươi như vậy."

Người áo đen nói: "Tiểu cô nương ngoan ngoãn một chút, đi với ta một chuyếnđến lúc đó ta có thể suy xét tha cho ngươi một mạng hay không?"

"Không phải tới giết ta sao?" Minh Thù thu tay lại.

Minh Thù khom lưng nhặt Thái Diễn kiếm lên, đặt mũi kiếm lên ngực mình chuẩn bị đâm một kiếm.

Người áo đen cả kinh: "Dừng tay!"

Minh Thù trừng mắt: "Sao vậy? Ngươi không giết ta, còn không cho ta tự sát luôn sao?"

Vừa nói liền không chậm trễ mà đâm xuống.

...

"Ầm ầm ầm!"

Tia sétvẫn còn tiếp tục, cả người Tử Lạc đầy vết thương, lúc này đang được Quân Thanh bảo vệ trong ngực, thay nàng ta ngăn cản tia sét đánhxuống.

Rõ ràng chỉ là trúc cơ cũng đã đánh đượcgần mười tia sét, chuyện này rất không bình thường...

"Sư phụ..."

"Đừng sợ." Quân Thanh xoa đầu Tử Lạc.

Một giây sau khi tia sétđánhxuống, lần nàyánh sáng hình cung trên đỉnh đầu bị tia sétbổ đôi, đánh đếnsau lưng Quân Thanh, hắn khẽ hựmột tiếng.

ĐôimắtQuân Thanh giậtmạnh, ma khí...

Tại sao lại có ma khí?

Thừa dịp tia sétvẫnchưa đánh xuống, Quân Thanh ngẩng đầu nhìn về nơi nào đó, đó là Linh Kiếm Phong.

Tại sao trên Linh Kiếm Phong có thể có ma khí lớn như vậy chứ?

Hiển nhiên không chỉ Quân Thanh chú ý tới, chưởng môn và phong chủ các phong đều chú ý. Linh Kiếm Phong ma khí đầytrời.

Rất nhanh mọi người liền thấy ánh sáng một trắng một đen bắn ra từLinh Kiếm Phong, mọi người vẫn chưa thấy rõ là thứgì, ánh sángđãtiến vào tầng mây.

"Ầm ầm ầm!"

Tiếng sấm càng lớn hơn trước, như thiên quân vạn mã (*) chạy đến.

Sấm sét trong tầng mây nổi lên bốn phía, rọi sáng nửa bầu trời.Không biết qua bao lâu, mây dần tản ra, chỉ còn lại ma khí âm trầm bao phủ lấy bầu trời Linh Kiếm Phong.

***

(*) Thiên quân vạn mã: Muôn nghìn binh mã,chỉ lực lượng quân đội rất đông đảo, hùng mạnh.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 225: Tụ Chúng Tu Tiên (25)

"Mau đến Linh Kiếm Phong!"

"Thông báo chođệ tử Ẩn Tông, cảnh giáctoàn diện."

Chưởng môn nhanh chóng dặn dò,dẫn người chạy đến Linh Kiếm Phong trước.

Quân Thanh cho Tử Lạc nuốthai viên đan dược, sau đó cũng ngự kiếm bay đến Linh Kiếm Phong.

...

Toàn bộ Linh Kiếm Phong bị bao phủ bởi ma khí, cây cối bị ma khí ăn mòn, dùng mắt thường cũngcó thể thấy chúng bắt đầu héo rũ.

Thiếu nữđứng trong ma khí quanh quẩn trước đại điện, laumáu trên thân Thái Diễn kiếm, mặt cúixuốngnhìn không ra biểu cảm. Bên chân là người áo đen đang nằm kêu rên không ngừng, sắc mặt sợ hãinhìn thiếu nữ.

Chưởng môn dẫnngười đến trước, nhìn thấy thiếu nữcầm Thái Diễn kiếmđặt trên mí mắt người áo đen, mũi kiếm đã đâm rách damang theo máu đen chảy ra ngoài.

"Huyền Cơ!"

Trongâm thanh của chưởng môn lộ ra sựlạnh lẽo.

Nàng đứng trong ma khí, càng giống Ma tộc hơn so với người trên đất.

Minh Thù ngẩng đầu, cười một cách tự nhiên: "Chưởng môn sư huynh, các ngươi tới trễ một chút rồi."

Theo lời nói của nàng, ma khí xung quanh dường như cũng tản ramột chút, quanh ngườinàng càng không có cảm giác âm hiểmnhư ban đầu.

Chưởng môn thở phào, vừa nãy chắc là ảo giác của hắn.

"Tại sao Ma tộc lại ở đây?"

Chưởng môn nhìn người áo đen trên đất: "Hắn vào bằng cách nào?"

Ẩn Tông nhiều người như vậylại không phát hiện được kẻnày.

Minh Thù đá người trên đất: "Hắn nói là vì ta mà tới."

Lúc này Quân Thanh đã chạy đến, mọi người mau chóng nhường đường cho hắn.

"Tại sao Ma tộc lạixuất hiện ở đây?"

Không ai có thể trả lời câu hỏi của Quân Thanh.

Từ trước đến nay, Ma tộc vàbọn họnước sông không phạm nước giếng. Trước đây Ma tộc bị trấn áp ở Ẩn Tônglàtừ khi Ẩn Tông thành lập, ngoại trừ những tiền bối năm đó thìkhông ai biết rõ chuyện này.

Trên mặt Quân Thanh không có bất kỳ biểu cảmgì, chỉ là đôi mắt kia giống như ẩngiấu băng lạnhngàn nămkhiếnngười ta không rét mà run.

Minh Thù lại không có chút cảm giác gì, lấy trái cây sáng sớm còn chưa ăn xong ra gặm hai miếng. Thật là đói, phải bổ sung chút thể lực.

Trên người nàng còn dính máu, màu sắc của áo đạo sĩmàu tím càng thêm âm trầm, ánh mắt củaQuân Thanh đảo qua trên người nàng. Giống như chưởng môn, lúc đầuhắn cũng thấy thiếu nữnày giốngnhư người của Ma tộc vậy.

Nhưng nhìn kỹ, quanh thân nàng đều là linh khí, khí tức ôn hòa, phúc hậuvô hại.

Chưởng môn tiến lên một bước: "Huyền Cơ sư muội, ngươi nói hắn tới vì ngươi, không biết có chuyện gì?"

Minh Thù gặm trái cây rồm rộp: "Ta nào biết, ngươi hỏi hắn đi. Nói không chừng là để ývẻ đẹpcủa ta thì sao?"

Chưởng môn xấu hổ, có thể đừng tự kiêunhư vậy không? Tuy rằng ngươi rất đẹpnhưng ngươi vẫn còn nhỏ!

"Khụ khụ... Hôm nay ta ngã xuống, các ngươi muốn giết muốn chém thì cứ tự nhiên. Nhưng các ngươi muốn moi tin từ ta, thì tuyệt đối không có khả năng."

Ma tộc nói cực kỳ có khí phách.

Hôm nay là hắn đãxem thường người nối dòngcủa Huyền gia... Không phải xem thường, mà là hắn căn bản chưa từng thấy ngườiHuyền gia như vậy. Minh Thù đứng thực sự rấtmệt, nàng ngồi xổm xuống.

"Huyền Cơ sư muội, cẩn thận..."

Phong chủ Tinh Tượng Phong kêu một tiếng, ở quá gần Ma tộccũng không an toàn.

Minh Thù nhìn phong chủ Tinh Tượng Phong cười cười, cầm

Thái Diễn kiếm chọc chọc vàongực Ma tộc:

"Chúng ta nói chuyện chútđi."

Khóe mắt Ma tộc nhìn nàng muốn nứt ra.

Minh Thù ghét bỏ: "Đừng hung hăng như vậy, quá xấu, ảnh hưởng đến tâm trạngăn uống của ta."

Chưởng môn muốn tiến lên nhưng lại bị Quân Thanh ngăn lại, một đám người chỉ có thể đứng một bên vây xem đại hội chém gió của Minh Thù và Ma tộc.

"Ta hỏi ngươi..."

Ma tộc cắn răng: "Ta sẽ không nói cho ngươi biết bất cứ chuyện gì!"

Minh Thù cười, giọng nói dịu dàng: "Không sao, ta chỉtùy tiện hỏi một chút."

Biết hắn không trả lời, nàng còn hỏi sao?

Minh Thù nhìn chằm chằm vào mặt Ma tộc: "Cóphải vìngươi để ý đến vẻ đẹpcủa ta nênmới giếtcả nhà ta đúng không?"

Ma tộc nhịn đau rít gào: "Ta nói rồi, ta không cầnmạng củangươi, ta ăn no rửng mỡ giếtcả nhà ngươi sao?"

"Nói không chừng là do ngươi ham muốn sắcđẹpcủa ta thì sao?"

"Đầu óc ngươi có bệnh không?"

"Vẫnổn." Minh Thù cười nói.

Ma tộc hừ lạnh: "Ngươi giết ta đi!"

"Ngươi đừng tưởng bở."

Minh Thù đột nhiên dùng sức ấnThái Diễn kiếm xuống, mũi kiếm cắt da trên cổ Ma tộc: "Sao ngươi tìm được ta?"

"Ha ha ha, đương nhiên là tự ta tìm tới."

Đây không phải là bí mật gì, Ma tộc trả lời rất nhanh: "Tam linh căn đãáp chế khí tức của ngươi, nhưng gần đây khí tức của ngươi đã bị lộ, vừa hayta ở gầnẨn Tông, đương nhiên có thể phát hiện ngươi."

Trong lòng chưởng môn tối xuống, tam linh căn áp chế khí tức của nàng là có ý gì? Nàng không phải tam linh căn sao?

"Thật không." Minh Thù chống cằm.

Đột nhiên Ma tộc kêu thảm một tiếng.

Ngoại trừ Quân Thanh, không ai phát hiện Minh Thù đã làm gì Ma tộc.

Ở nơi không ai nhìn thấy, có kim châm nhỏ được ngưng tụ từ không khíghim vào thân thể Ma tộc, ma khí trong ngườihắn tràn ra bên ngoài càng nhanh.

"A... Dừng tay..."

Ma tộc kêu la thảm thiết: "Ngươi giết ta đi, giết ta!"

Minh Thù rất kiên nhẫn: "Vấn đề của ta vẫnchưa hỏi xong, xin lỗikhông thể giết ngươi."

Ma tộc đau đến quặnmình, không có sức lựcrít gào với Minh Thù:

"Ngươi rốt cuộc là ai? Huyền gia không có pháp thuật tà môn như vậy."

"Huyền gia sao?"

"Hắn nói Huyền gia, là Huyền gia kia sao?"

Sắc mặt của phong chủ các phongbiếnđổi. Hơn nữa, Huyền Cơ quả thực là họ Huyền.

Minh Thù chọc chọc vào Ma tộc: "Ngươi muốn bắt ta để làm gì?"

"Không thể trả lời!"

Một giây sau, Ma tộc lại kêu la thảm thiết, tất cả mọi người đềuphát hiện ma khí xung quanh ngày càng mạnhmẽ.

Thời gian ước chừnguống cạn chung trà, tiếng kêu thảm thiết của Ma tộc yếu dần, âm thanh hắn khàn khànnói:

"Máu củaHuyền gia, thứchúng ta muốn làmáu của Huyền gia, ngươi dừng tay!"

Theo như lời hắn, Ma tộc có một kế hoạch. Ma tộc, Nhân tộc, tiên giới đều đãphân táchra, mỗi lần Ma tộc ra vàođều có hạn chế nhất định.

Bọn chúngmuốn phá bỏhạn chế kia để rất nhiều Ma tộc xuất hiện được ở Nhân giới, thử tấn công chiếm đóng Nhân giới. Ban đầu, người đặtra hạn chế nàylà Huyền gia, dùng máu vẽ trận pháp, muốn phá trận pháp này thìphải có huyết mạch của người nối dõiHuyền gia.

Trong cốt truyện,sau khi nguyên chủ hắc hóa, đúng là làm bạn với Ma tộc.

Minh Thù nghiêng đầu hỏi: "Huyền gia bị kẻ nàodiệt tộc?"

Ma tộc lắc đầu, thở hổn hển nói: "Không biết, khichúng ta tớitoàn bộ Huyền gia đã máu chảy thànhsông."

Biết cũng không nói cho ngươi!

"Huyền gia bị diệt tộc sao?"

Chưởng môn như lấy lại tinh thần, trực tiếp đi tới túm lấy Ma tộc từ dưới đất lên: "Vì sao chúng ta khôngnhận được tinnày?"

Ma tộc bị chưởng môn xách lên như xách bao tải.

"Sao ta biết được, người củaHuyền gia chết cũng thật thảm, cuối cùng ngay cả một người nhặt xác cũng không có, ha ha..."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 226: Tụ Chúng Tu Tiên (26)

Chưởng môn lớn tiếng quát: "Câm miệng."

Minh Thù từ dưới đất đứng dậy,lấy ra một thứ quảtiếp tục gặm:

"Làm sao ngươi biết ta còn sống?"

Ma tộc không muốn nói.

Ngón tay Minh Thù hơi gập lạirồi mở ra, cả người Ma tộc co quắp nói: "Người chết không cách nào dùng được, hơn nữa cần huyết mạch trực hệ, lúc ấy chúng ta mangthi thể của Huyền gia ra ngoài trời, chỉ có thi thể của ngươi không thấy đâu cho nên khẳng định ngươi còn sống."

Gân xanh trên mu bàn tay chưởng môn nổi lên, quay đầu phân phó:

"Phái người đi thăm dò."

Tin tức Huyền gia bị diệt tộc, Ẩn Tôngkhông có lấy một manh mối nào, điều này sao có thể chứ?

Quân Thanh chợt phất tay ngăn người nọ chạy đi.

Hai tay hắn kết ấn, không khí dao động một trận như đường hầm xuyên qua thời gian không gian, một lúc saucảnh sắc xuất hiện trong không khí.

Đó là một tòa nhà, bên trong có người đi lại, trên vách đá phía sau tòa nhàkhắc hai chữ "Huyền Sơn" rất lớn. Kiến trúc nhìn rất bình thường, bên trong cũng có người đi lạikhông giống như đã xảy ra chuyện.

"Ngươi nói bậy..."

Phong chủ nào đó quát lớn Ma tộc.

Quân Thanh cũng nhíu mày, lại kết một ấn, hình ảnh như nước dập dềnh, một lát sau lại hiện ra tình cảnh làm cho người ta khó tin.

Kiến trúc vẫn như vậy nhưng bên trong không có ai đi lại, chỉ cóthi thể hóa thành xương trắng cùng với vết bẩn màu đen dínhđầy đất.

Trong nháy mắt, không gian trở nên yênlặng.

...

Ma tộc và Huyền gia, chuyện trọng đại như vậy, chưởng môn cho người nhốt Ma tộc lại, sau đó xử lý chuyện ồnàotrong tông môn trước.

Vân Dao và Tử Lạc đều thất bại trong việclêntrúc cơ,nhưng chuyện này cũng không có mấyngười quan tâm.

Quân Thanh tranh thủquay về thămTử Lạc, an ủinàng ta mấycâusau đóliền vội vã rời đi.

Vân Dao càng thảm hại hơn, người lêntrúc cơ thất bại thìrất khó thành cônglên trúc cơ lần hai, cho nên người nhìn không vừa mắt nàng ta lúc trước, lúc này cũng không đến thảđá xuống giếng.

Ma khí ở Linh Kiếm Phong đã tan gần hết, không biết một số đệ tử tu luyện ở Linh Kiếm Phong có bị ma khí ảnh hưởng hay không, nhưng cũng không có gì đáng ngại.

Chưởng môn giải tán những đệ tử tụ tập ở Linh Kiếm Phong. Lúc này toàn bộ Linh Kiếm Phong đã trong trạng thái phong tỏa.

Minh Thù ngồi ngoài đại điện, xung quanh đều là các đệ tử giỏi nhấtcủa các phong, Ma tộc bị nhốt trong Linh Kiếm Phong.

"Huyền Cơ sư tôn, đó thật sự là Ma tộc sao?"

Vì Lâm Cẩn có quan hệ vớiMinh Thù nên lúc nàyở lại Linh Kiếm Phong, hắn đang tò mò nhìn đại điện ở nơi đây.

Hắn chưa từng gặp Ma tộc, trônghắn có gì khác bọn họ sao?

"Ừ."

Minh Thù lơ đãng trả lời.

"Huyền Cơ, vào đây."

Chưởng môn đứng ở cửa đại điệnlớn giọng gọimột tiếng.

Minh Thù gặm hai miếng hết cáibánh màn thầu trong tay, vỗ vỗ vai Lâm Cẩn:

"Tu luyện cho tốt, sớm ngày đạttrúc cơ."

Lần trước Vân Dao và Tử Lạc lên trúc cơ thất bại, hiện tại ai còn dám nhắcchuyện lên trúc cơ.

Trong điện.

Ngoại trừ Nhạn Dẫn của Ly Hồn Phongvà Quân Thanh của Yểm Nguyệt Phong, các phong chủ còn lại đều ở đây. Bầu không khí trong điện có hơi nghiêmtrọng, phong chủ Xích Hỏa Phong từng có thù với Minh Thù, lúc này cũng chỉ im lặngkhông hé răng.

Minh Thù tự tìm chỗ ngồi xuống, vuốt vuốt đuôi tóc: "Có việc gì?"

"Ngươi là huyết mạch của Huyền gia sao?"

Chưởng môn cũng không nói vòng vo: "Vì sao chỉ có tam linh căn thôi?"

Họ này không thường thấy nhưng Huyền gia căn bản không thể nàoxuất hiện tam linh căn, cho nên bọn họ căn bản không nghĩ Minh Thù có liên quan đến Huyền gia.

"Đúng." Minh Thù gật đầu.

Về phần tam linh căn, Minh Thù cũng không rõ. Trong trí nhớ của nguyên chủ, thời điểm diệt tộc nàng bị ngất đi một khoảng thời gian, đến khinàng tỉnh lại cũng đã là tam linh căn.

Có lẽlà người của Huyền gia vì che giấu thân phận của mình, nêncố ý thay đổi linh căn của nàng. Nhưngloại chuyện thay đổi linh căn này... Rất khó.

Chưởng môn thở dài: "Ngươi đến Ẩn Tông, vì sao không nói cho chúng ta biết chuyện Huyền gia bị diệt tộc?"

Minh Thù cong môi cười cười: "Không quen các ngươi, tại sao phải nói cho các ngươi biết chứ?"

"Huyền Cơ, chuyện Huyền gia bị diệt tộcsự việc nghiêm trọngngươi biết gì thì nên nói ra, mọi người cũng dễ xử lý."

Minh Thù đưa mắtnhìn chưởng môn: "Ma tộc kia nói làkhông phải hắn diệt môn, như vậy chưởng môn sư huynh nghĩlà do ai làm?"

Ma tộc cũng không địnhdiệt cảHuyền gia, nhưng cảHuyền gia đãbị diệtlà do kẻ nàolàm chứ?

Trong cốt truyện, đây chỉ là lời dẫn cho nguyên chủ, căn bản không có chi tiết.

"Lời Ma tộc nói không thể tin."

Phong chủ Kim Lan Phong nói: "Hắn chỉvì trốn tránh trách nhiệm, chuyện này vẫn phải điều tra."

"Ta đồng ý."

Phong chủ Tinh Tượng Phong gật đầu đồng ý.

Phong chủ Xích Hỏa Phong không lên tiếng, không biết đang nghĩ gì, lông màycó hơi chaulại.

Minh Thù nhướng mày: "Ý của các ngươi làcả nhà Huyền gia do Ma tộc diệt sao?"

Phong chủ Xích Hỏa Phongđột nhiên chất vấn Minh Thù: "Lúc đó ngươi đã trải qua, lẽ nào không có chút ấn tượng nàosao? Một chút chi tiết cũngkhông nhớ nổi sao?"

"Sư đệ."

Chưởng môn lắc đầu với phong chủ Xích Hỏa Phong.

Đây không phải là đâm vào nỗi đau của người ta sao?

Minh Thù không nói gì, nàng nhanh chóng bán đứng Nhạn Dẫn: "Gọi Nhạn Dẫn sư huynh đến nói, hắn biết kẻ nàodiệt Huyền gia."

"Cái gì?"

Mọi người nhìn nhau vài lần, tại sao lại dính dáng đến Nhạn Dẫn?

...

Nhạn Dẫn tới chậm, dáng vẻ vô cùng thongthả.

Nhạn Dẫn tùy ý lướt nhìn đại điện một vòng, nhắm ngay chỗ bên cạnh Minh Thù không có ai, liềntrực tiếp đi qua:

"Sư muội, chào buổi sáng!"

Minh Thù mỉm cười: "Buổi tối còn nói buổi sáng, ngươi chưa uống thuốc sao?"

Nhạn Dẫn nghe lời đổi giọng, lười biếng nói: "Chào buổi tối."

Nhạn Dẫn vén vạt áo ngồi bên cạnh Minh Thù, ánh mắt tùy ý nhìn chưởng môn:

"Chưởng môn sư huynh cho gọi có chuyện gì?"

Chưởng môn hắng giọng một cái: "Chuyện Ma tộc ngươi có biết không? Chuyện Huyền Cơ sư muội vừa nói."

Trong lòng Nhạn Dẫn giậtgiật một chút, dự cảm không tốt từbốn phương tám hướng trào đến.

Giọng nóicủa chưởng môn chậm rãi hạ xuống: "Ngươi biết hung thủ diệt cả nhà Huyền gia sao?"

"Chưởng môn sư huynh, sao ta biết chuyện này được."

Nhạn Dẫn duy trì dáng vẻ lười biếng không thừa nhận: "Không phải nói đã bắt được một Ma tộc sao? Chẳng lẽ không phải do Ma tộc làm à?"

Chưởng môn nheomắt một cái: "Ngươi không biết sao?Vì sao Huyền Cơ sư muội nói là ngươi biết?"

Toàn bộ thân thể Nhạn Dẫn mềm oặt dựa trên ghế: "Nàng có ý bôi xấuta."

Minh Thù liếc người bên cạnh: "Không phải lần trước chính miệng ngươi nói với ta sao? Khi nàota muốn biết thì tìm ngươi, bây giờta muốn biếtngươi nói đi."

Nhạn Dẫn tiếp tục không thừa nhận: "Elà sư muội nhớ nhầm rồi, ta chưa từng nói vậy."

"Rầm!"

Chưởng môn đột nhiên vỗ bàn, hắng giọng quát lớn: "Nhạn Dẫn, Huyền Cơ, hiện tại sự việcnghiêm trọng, các ngươi còn quấy rốisao?"

Chưởng môn nổi giận, Minh Thù và Nhạn Dẫn cũng không hé răng.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 227: Tụ Chúng Tu Tiên (27)

Nhạn Dẫn từ chối không thừa nhận mình đã từng nói làbiết hung thủ, cũng không biết chưởng môn có tin hay không, nhưng quyết định sau cùng là để hắn và Minh Thù xuống núi đến Huyền giamột chuyến.

Vốn là vì lý do an toànkhông nên mang theo Minh Thù nhưng vị trí của Huyền gia khó tìm, người bình thường căn bản không tìm được, bọn họ lại không thể đi mời Quân Thanhcho nên chỉ có thể dẫntheo Minh Thù.

Minh Thù không vui, nàng không muốn điều tra chuyện này, nàng chỉ tới kéo giá trị thù hận thôi,nhưng cuối cùng suy xét một phen, nàng vẫn đồng ý. Dường như xuống núi có thể ăn càng nhiều đồ ăn ngon.

...

Người xuống núi tấtnhiên không chỉ có Minh Thù và Nhạn Dẫn, còn có một vài đệ tửtrong đó bao gồm cả nữ chính giả.

Trong đoàncó người bất mãn với nữ chính giả, ngược lại cũng có người lấy lòng. Cho dù lêntrúc cơ thất bại, nàng ta cũng là thiên linh căn, là đệ tử củaphong chủ Xích Hỏa phong.

"Huyền Cơ sư tônlập tức sẽ xuất phát, Nhạn Dẫn sư tôn vẫnđang ngủ, ngườicó thể đến gọi sư tôn hay không?"

Một đệ tử mặc áo đạo sĩmàu đen đi tới trước mặt Minh Thù, chỉ vào bóng người màulam sậm cách đó không xa. Bọn họkhông dám đếnquấy rầy giấc ngủ củaNhạn Dẫn.

Minh Thù liếc mắt nhìn bên kia, Nhạn Dẫn nằm trên ghế bập bênh, trên mặt phủmột tàu lá cây, mặt nạ bạclộ ra một góc trong lá cây.

Minh Thù đi tớinâng váynhấc chân liền đạp.

"Dậy đi."

Ghế bập bênh thoáng cái nghiêng qua, Nhạn Dẫn suýt chút nữa thì ngã xuốngtừ trên ghế bập bênh.

Mọi người ở đằng xađều che mắt. Liệu Nhạn Dẫn sư tôn cóđánh chết Huyền Cơ sư tôn không?

Lá cây trên mặt Nhạn Dẫn rơi xuống, nhẹ nhàng rớtvào đầu vai hắn, lại từ từ rớtxuống mặt đất.

Lông mi dài trên mặt nạ khẽ rung, hắn thong thả mở mắt.

Đôi mắt hiện rõ dưới ánh mặt trời, phảng phất như mặtngọc đã lắng đọng ngàn năm, thuần một màu đen.

Hắn nhanh chóng nháy mắt mấy cái, trong tiếng nói còn mang theo chút khànkhàn của ngườivừa mới thức giấc:

"Lúc Huyền Cơ sư muội gọi người không thể dịu dàngmột chút sao?"

"Ta không dịu dàng sao?" Minh Thù mỉm cười.

Nhạn Dẫn duỗi người một cái: "Nhã nhặn lịch sự như hoa rơi xuống nước, hành động gọidậy mềm nhẹ như vậy mới gọi là dịu dàng. Huyền Cơ sư muội cảm thấymình phù hợp sao?"

Minh Thù liền đạp một cước lên ghế bập bênh.

Nhạn Dẫn thuận thế đứng dậy, trong nháy mắt đã cao hơn Minh Thù một chút, mắt liếc nhìn Minh Thù:

"Nhìn xem, chẳng dịu dàng chút nào."

Nụ cười của Minh Thù càng sáng lạn:

"Vậy ta sẽcho ngươi thử xem thế nào là dịu dàng."

Nhạn Dẫn có chút đềphòng, quả nhiên một giây sau đó tiếpchuyện vớihắn chính là Thái Diễn kiếm.

Quả nhiên đánh nhau.Đoạn đường này có thể yên bình sao?

Nhạn Dẫn sợ mất mặt trước những người nàyliền dụMinh Thù đến rừng cây bên cạnh, thành công bị đánh một trận. Hắn nằm trên mặt đất, Minh Thù chuẩn bị đứng lên, đột nhiên hắn vươn tay kéo cổ tay Minh Thù:

"Ngươi thật sự không muốn biết là kẻ nào đãdiệt cả nhà Huyền gia sao?"

"Không muốn."

Minh Thù hất tay hắn, cúi người bao hắn lạigằn từng chữ một:

"Ta chỉ muốnra ngoài đểđổi khẩu vị."

"Ngươi là heo sao?"

Nhạn Dẫn thốt ra, nói xong có chút hối hận nhưng đã không thu lại được, chỉ có thể kiên trì nhìn Minh Thù.

Nhạn Dẫn cho là mình sẽ bị đánh một trận.

Ai ngờMinh Thù chỉ cười cười: "Heo thìcũng là heo nạm vàng."

Heo nạm vàng...

Nạm vàng...

Còn dám tự kiêusao? Lão tử trao tặng cho ngươingai vàng đệ nhất tự luyến của vũ trụ.

Minh Thù xoay người rời đi, trong lòng có chút buồn bực... Đánh như vậy cũng không tức giận.

Nhạn Dẫn hoàn toàn không biết Minh Thù đang suy nghĩcái gì ở phía trước, hắn phủi vết bẩn trên y phục, dùng pháp thuật trị liệu cho mình một lần, chậm rì rì đuổi theo Minh Thù.

Hai người kéo dài như thế, thời gian xuống núi bị trễ một lúc.

...

Minh Thù xuống núi quả nhiên là để ăn, lên đường gì đó đều là gió thoảng mây bay.

Đệ tử các phong được phái tới đều có chút khó ưa,nhưng Nhạn Dẫn lười biếng không muốn quản, đệ tử như bọn họ thânphận thấp sao có thể gópýcho Minh Thù.

Ý thì có thể nói, nhưng nàng hoàn toàn không nghe.

Nhiệm vụ cụ thể bọn họ đã biết, đến Huyền gia điềutra manhmối gì đó. Nhưng địa điểm củaHuyền gia chỉ có Minh Thù và Nhạn Dẫn biết, bọn họkhông động, tấtnhiên đám đệ tử này cũng không biết nên làm gì.

Lúc này, Minh Thù đang nướng thịt. Nhạn Dẫn nằm trên tảng đá bên cạnh, đầu gối lên cánh tay, hắn nghiêng đầu nhìn Minh Thù:

"Huyền Cơ sư muội, ngươi thực sự không muốn biết sao?"

"Không muốn."

Toàn bộ thân thể Nhạn Dẫn đều nghiêng sang, mắt không chớp nhìn Minh Thù, giống như có thể nhìn ra chút gì đó từ trên mặt nàng.

"Haiz."

Nhạn Dẫn thở dài, hắn lấy ra một bình ngọc từ trong ngực, đổ một viên đan dược vào miệng.

Sau đó hắn đưa bình ngọc cho Minh Thù: "Muốn không?"

Minh Thù cắn đầu lưỡi, từ chối: "Không cần."

Nhạn Dẫn cũng không miễn cưỡng, chỉ là không đạybình ngọc lạicố ý để mùihương bay ra bên ngoài.

Minh Thù cầm thịt đến nơi khác. Chờ trẫm ăn no sẽđánhhắn.

Nhìn Minh Thù rời đi, Nhạn Dẫn đạy bình ngọc lạiđầu ngón tay hắn gõ trên bình ngọc một cái, một lát sau mới cất vào ngực.

...

"Dương Kỳ sư huynh, ngươi đến nói vớiHuyền Cơ sư tôn một chút, chúng ta đã trì hoãn nhiều ngày như vậy rồi."

Nam nhân được gọi là Dương Kỳ sư huynh mặc áo đạo sĩmàu đen, chính là đệ tử củaVô Ảnh Phong.

Hắn lộ vẻ bất đắc dĩ: "Hôm qua ta đã nói qua với Huyền Cơ sư tôn, nàng không để ý tới ta."

"Vân Dao sư tỷ, hay làtỷ đi nói đi?"

Có người nhìn Vân Dao ở bên cạnh, tốt xấu gì nàng ta cũng là đệ tử của phong chủ Xích Hỏa Phong, trọng lượng của lời nóicũng tốt hơn bọn họ.

"Ta không đi."

Vân Dao không muốn chọc giậnMinh Thù, lần này nàng ta đilà có mục đích khác, không muốn bị Minh Thù phá hỏng.

Cho nên những người này hỏi nàng ta, nàng tatrực tiếp mạnh mẽ từ chối.

"Bọn ta không sợ, các ngươi sợ cái gì? Xảy ra chuyện cũng không cần các ngươi phải chịu trách nhiệm."

Mọi người nhìn nhau, cuối cùng cũng chỉ có thể thở dàithay đổi trọng tâm câu chuyện, tiếp tục thảo luận.

Tiếng gió nổi lên.

Trên đỉnh đầu đột nhiên có mây đenbay tới, tầng mây che khuất ánh mặt trời, xuất hiện tia sáng ảm đạm.

"Có tiếng động..." Dương Kỳ cảnh giác đứng lên.

Nghe vậy, tất cả mọi người đều đứng dậytại chỗnhìn về một hướng.

Xung quanh bọn họ đều là rừng rậm, nếu có người muốn ẩn nấp trong rừng thì sẽ rất thuận tiện.

Có cái gì đótừ trong rừng phóng ra, ban đầu chỉ nghe được âm thanh, sau đó liền thấy những điểm đen chằng chịt không ngừng tới gần.

"Mau tránh ra!"

Dương Kỳ hét lớn một tiếng.

Vô số mũi tên từ xung quanh phóng tới, ngoại trừ nghênh đánh chính diện thìbọn họ căn bản không có chỗ trốn.

Tuy rằng Vân Dao lêntrúc cơ thất bại, nhưngthực lực của nàng ta không tính là kém, những mưa tên này không làm bịthương được nàng ta.

Dương Kỳ ngăn cản màn mưa tên này, ánh mắt không ngừng quan sát điểm quan trọng:

"Từ bên kiara!"

"Mọi người đừng tản ra."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 228: Tụ Chúng Tu Tiên (28)

Dương Kỳ vốn định dẫn người xông ra từ nơiđó,nhưng bọn họ vừa đi qua thì càng có nhiều mưa tên kéo tới.

"Keng!"

Mũi tên trước mặt Dương Kỳ đột nhiên bị gãy, tia sáng lạnhtừ bên ngoài chợt hiện lên, mưa tên trong không khí đều bị gãyrơi xuống đất. Cách đó không xa có một thiếu nữđang đứng.

Mưa tên mạnh như vũ bão mang theo gió lay động làn váy của nàng. Nànggiơ tay lên, kiếm quang tung bay, tất cả mũi tên bay đến đều bị chém đứt. Nhưng vào lúc này, mấymũi tên không giống bìnhthường phóng tới phía sau Minh Thù.

Minh Thù có lẽkhông nhận thấy, nàng vung kiếm ngăn cản mưa tên phía trước. Đợi đến khi nàng phát giác, mũi tên đã đến sau lưng nàng.

Minh Thù có năng lực ngăn cản, thời điểm nàng xoay người chuẩn bị chém rớt tên, ởbên trái liền có mấy mũi tên khác bay ra. Dưới sự tấn công của lực lượng không rõ, thân thể nàng lệch đi. Nàng muốn xoay người nhưng đã không kịp. Vào lúc này, cả người nàng rơivào một cái ôm ấm áp.

"Phụt!"

Âm thanh mũi tênđâm vào thân thể.

Trước mắt Minh Thù là một mảnh màu lam sậm, chóp mũi ngửi thấy mùi hương hòacùng vớimùi máu tươi thoang thoảng. Nhạn Dẫn ôm Minh Thù nhảy mấy cái rồi bay lêncànhcây bên cạnh, nhờtay Minh Thù chỉ huyThái Diễn kiếm.

Kiếm khí như thiên quân vạn mã cuộn trào mãnh liệt đảo qua rừng rậm, âm thanh rừng rậm xôn xao, vô số lá xanh bị kiếm khí cắt thành mảnh nhỏ, tán loạn phía chân trời.

Mưa tên đồng thời biến mất, bốn phía liền khôi phục sự yên tĩnh.

Một lúc sau, có đệ tử thở dốc nặng nề. Mưa tên này tớinhanh đi cũng nhanh, bọn họ không thấy ai dù chỉ một người. Minh Thù cảm giác người ôm mình vô lực ngã xuống, theo bản năng nàngvươn tay túm lấy đối phương.

Nhạn Dẫn lộ nửa gương mặt tái nhợt ra ngoài, sau lưng hắn bịmột mũi tên cắm vào. Mũi tên này không giống như mũi tên trên đất, khí đenvờn xung quanhlúc này đang chậm rãi biến mất.

Minh Thù mím môiôm hắn nhảyxuống đất, âm thanh nghe không ra điểm gìdị thường:

"Ai cho ngươi cứu ta?"

Nhạn Dẫn chớp mắt, giọng nóicó chútsuy yếu: "Còn hung hăng như vậy, không thể dịu dàng với người đang bị thương một chút sao?"

Minh Thù cười: "Takhông bảo ngươi cứu ta."

Nếu hiện tại nàng đâm thêm cho hắn một đao thì sao nhỉ?

[Ký chủ, cô cho hắn thêm một đao, hắn sẽchết.] Hài Hòa Hiệu nhắc nhở Minh Thù.

Nhạn Dẫn thở dài: "Hừ, còn không biết ơn, sớm biết thế đãkhông cứu ngươi."

"Đáng tiếc, không có thuốc hối hận."

Nhạn Dẫn hiển nhiên không tức giận, hắn dựa vào Minh Thù,sắc mặt càng ngày càng trắng bệch, dường như không có sức nói chuyện nữa. Minh Thù không cảm thấy Nhạn Dẫn suy yếu như vậy, nhưng nàng nhìn miệng vết thương đang có khí đen lảng vảng của hắn lại có chút không xác định được.

"Huyền Cơ sư tôn, Nhạn Dẫn sư tônngười ấy..."

Trước tiên Dương Kỳ chongười đi xung quanh xem xét, sau đó mới dẫncác đệ tử còn lại chạyđến. Thấy dáng vẻ kia của Nhạn Dẫn, hắnliền biến sắc:

"Là... Là ma khí."

Người phía sau vừa nghe thấy liền cùng lúcthay đổi sắc mặt.

"Dìu hắn."

Minh Thù muốn giaoNhạn Dẫncho Dương Kỳ, nhưng Nhạn Dẫn lại gắt gao túm lấy y phục nàng.

Minh Thù im lặngmột lúc: "Thôi khỏi."

Nàng vươn tay cởi y phục của Nhạn Dẫn, đểlộ ra vết thương phía sau, mũi tên kia đã hoàn toàn biến mất, giờ này chỉ còn lại vết thương sâu đến tận xương và khí đenquanh quẩn xung quanh vết thương.

Dương Kỳ thấy kinh hãivội vàng đưa tay áp lên vết thương của Nhạn Dẫn, nỗ lực épma khí ra ngoài. Nhưng không những không ép được ma khí này ra ngoài, ngượclại cònđi vào trong.

"Ưm..."

Nhạn Dẫn hừ nhẹ một tiếng, dường nhưcàng khó chịu.

Hắn khó khăn nói: "Đừng lộn xộn, đây không phải ma khí bìnhthường."

Nghe vậy, Dương Kỳ nhanh chóng thu tay về.

Dương Kỳ có chút khẩn trương: "Nhạn Dẫn sư tôn, đây là ma khí gì bây giờphải làm sao?"

Ma khí bình thường còn có thể épra được,nhưng đây không phải bình thường.

Hắn không biết giải quyết như thế nào. Mồ hôi trượt từgương mặt xuống đến cằm Nhạn Dẫn rớt trên tay Minh Thù.

"Trước tiên hãy áp xuống."

Nhạn Dẫn lấy ra một lọ thuốc trong tay áo đưa cho Minh Thù: "Tạm thời sẽ không khuếch tán nhanh như vậy."

Minh Thù im lặngbôi thuốc cho Nhạn Dẫn, thuốc bột màu trắng rắc vào miệng vết thương, cả người Nhạn Dẫn đều co lại, Minh Thù ôm hắn có thể cảm nhận rõ ràng.

Minh Thù dừng lạimột chút, chờ phản ứng Nhạn Dẫn giảm bớtmới tiếp tục bôi thuốc.

Trong lòngDương Kỳ lo lắng, nhanh chóng động nãođưa ra đềnghị:

"Huyền Cơ sư tôn, chúng ta đưaNhạn Dẫn sư tôn quay về tông mônsư phụ sẽ có cách."

Đệ tử như bọn họ không có cách nào éploại ma khí này ra. Về phần Huyền Cơ sư tôn, căn bản không cần nói đến, ngoại trừ thân phận của nàng cao hơn bọn họ, tuổi tác và kiến thức không chừng còn chẳngbằng bọn họ.

Minh Thù còn chưa lên tiếng, Nhạn Dẫn đã lắc đầu trước: "Trở lại cũng vô dụng, chưởng môn sư huynh ở đây cũng không làm gì được những ma khí này."

"Vậy làm sao bây giờ?"

Dương Kỳ gấp đến đỏ cả mắt: "Thời gian ma khí ở trong người càng dàithì càng khó thanh trừ. Nhạn Dẫn sư tôn..."

Có lẽ Nhạn Dẫnbiết ma khí trong cơ thể hắn cógì đó không giống,nhưng hắn không muốn nhiều lời:

"Các ngươi tự sắp xếpđi, ta muốn nghỉ ngơi."

"Sư tôn..."

Minh Thù phất tay, lúc này Dương Kỳ mới không lên tiếng.

Nhạn Dẫn tìm một vị trí thoải mái trong lòng Minh Thù, dựa vào nàng nhắm mắt lại.

Tay Minh Thù khoác bên hông hắn phòng khi hắn ngã xuống, nàng cúi người dán bên tai Nhạn Dẫn:

"Nhạn Dẫn, tốt nhất là ngươi đừng để lộsơ hở. Nếu để ta phát hiện ngươi cố ý bị thương, ta đảm bảo ngươi cả đời này cũng không muốn bị thương nữa."

Nhạn Dẫn không có phản ứng gì, dường như đã ngủ mất. Minh Thù vươn tay sờ mặt nạ của hắn, đầu ngón tay lạnh như băng xẹt qua mặt nạ, sau đónhẹ nhàng nâng lên.

Nhạn Dẫn thở dài đè tay Minh Thù lại,không cónói: "Sư muội, nhìn mặt của ta rồi thì sau này ngươi sẽphải chịu trách nhiệm."

Minh Thù buông tay: "Vừa nãy ta nói ngươi nghe thấy không?"

Nhạn Dẫn cười khổ: "Tình huống lúc đó nếu ta không cứu ngươi, người bị thương chính là ngươi, ta không muốn ngươi bị thương."

Hắn nghiêng gò má: "Ngươi muốn nghĩ thế nào cũng được, dù sao..."

Hắn muốn nói lại thôi, cuối cùng dứt khoát im lặng. Minh Thù nhìn lại, hơi thởcủa hắn đã ổn định, đoán chừng lần này là ngủ thật.

Minh Thù vươn tay sờ vết thương một chút, Nhạn Dẫn như bị đau nhích lại gần trong lòng nàng. Minh Thù nhìn chằm chằm Nhạn Dẫn lộ ra nửa sườn mặt, ánh mắt mơ màng. Ngay cả Hài Hòa Hiệu Hiệu cũng không rõ lúc này ký chủ nhà nó đang nghĩ gì.

Một lúc sau, Minh Thù rời mắt, nàng vươn tay xoa xoa bụngngửa đầu nhìn sắc trời dần tối.

Trẫm đói quá! Vừanãy mới ra tay, bây giờ lạicòn không có cơm ăn.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 229: Tụ Chúng Tu Tiên (29)

Lúc Nhạn Dẫn tỉnh lạiđã là nửa đêm.

Đỉnh đầu toànlà sao đêmcó thể thấy rõ ngân hà, gió đêm thổilá cây xào xạc, âm thanh dễ nghe trong sự yên lặng. Sau lưng dường nhưđã không có cảm giác đau đớn, nhưng hắn rất lạnh. Tay chânlạnh run như bị người đặt trên hàn băng.

Nhạn Dẫn không thấy Minh Thù đâu, hắn bị người ta đặt ở giữaxung quanh đều là đệ tử. Hắn đã như vậy mànàng cònvứt bỏ hắn sao? Có chút lương tâm nào hay không?

Nhạn Dẫn đang địnhđứng dậy, bên hông đột nhiên có người đỡ hắn ngồi xuống.

Nhạn Dẫn quay đầu lại, Minh Thù chẳng biết đã đứng sau mình từ lúc nào, mặt mỉm cười nhìn hắn.

"Ta còn tưởng rằng sư huynh không chống đỡ nổi qua đêm nay."

"Làm ngươi thất vọng rồi."

Nhạn Dẫn lạnh không chịu được, giọng nói có chút cứng ngắc: "Ta sẽ không chết trước sư muội."

Lão tử sẽ không chết. Không chỉ không chết màcòn phải lượn qua lượn lại trước mặt ngươi, cho đến khi ngươi thích lão tử mới thôi.

Minh Thù nở nụ cười, thuận thế ngồi xuống: "Vậy cũng khó nói lắm."

Nhạn Dẫn cảm thấy bên người có độ ấm, hắn không hề nghĩ ngợi lập tức nhào qua. Tay lạnh như băng đụng tới Minh Thù, nàng rét đến mức run một cái ghét bỏ đẩy hắn ra.

"Lạnh..." Nhạn Dẫn phun ra một chữ.

"Dương Kỳ."

Minh Thù quay về phía sau kêu một tiếng, Dương Kỳ gác đêm lập tức chạy tới, Minh Thù phân phó:

"Mang đồ chống lạnh qua đây."

"Vâng."

Dương Kỳ có túi đựng đồ, lấy ra hai cái áo khoác hơi dày, Minh Thù khoác toàn bộ lên người Nhạn Dẫn.

Có chút tìnhthương nàohay không? Được rồi, nàng không có.

Dương Kỳ có chút lo lắng trở lại vớinhóm đệ tử, có ngườivẫn chưanghỉ ngơiđều là dáng vẻ đau buồn.

"Dương Kỳ sư huynh, kẻ tập kích chúng tathật sựlà Ma tộc sao?"

"Ngoại trừ Ma tộc còn có thể là cái gì, nhìn vết thương của Nhạn Dẫn sư tôn còn chưa đủ rõ ràng sao?"

"Từ trước đến nay, Ma tộc và chúng ta nước sông không phạm nước giếng, tập kích chúng ta để làm gì?"

Dương Kỳ nén giọngxuống,thấp thỏm bất an trong lònglấy khí thế sư huynh để an ủi:

"Buổi tối sư đệ gác đêm cảnh giác một chút, những người còn lạinghỉ ngơi sớm đi."

Mọi người nhìn nhau rối bời, trong lòng đầy tâm sựđi tìm nơinghỉ ngơi. Nhưng ngủ cũng không được bao nhiêu, đa số đềulật qua lật lại tinhthần không ổn địnhđến tậnbình minh.

"Nhạn Dẫn sư tôn không sao chứ?"

"Chắclà không..."

Vân Dao ngồi một bên, ngẫu nhiên âm thanh của sư huynh đệ đồng môn nói chuyện với nhau rơi vào tai nàng ta. Ánh mắt nàng ta chuyểnqua vị trí của Minh Thù và Nhạn Dẫn, hận ý và căm thù đan xen.

"Vân Dao sư tỷ, tỷnghỉ ngơi đitagác đêm giúp tỷ."

Vân Dao thuhận ý vào mắt, từ chối đệ tử kia: "Không cần, ngươi ngủ đi."

"Được rồi."

...

Ngày hôm sau, tình hình của Nhạn Dẫn tựa nhưchuyển biến tốt lênmột chút, ngoại trừ tay chân lạnh như bănghắn có thể tự mình hành động, sắc mặt cũng không tái nhợt như vậy.

Nhạn Dẫn vốn lười biếng, hiện tại lại bị thương nêncác đệ tử liền đi tìm một chiếc xe ngựa đểhắn thoải mái nằm vào.

Dương Kỳ vốn định quay về tông mônnhưng Nhạn Dẫn nói không cần, hắn cảm thấykhá hơn nhiều, trước tiên hoàn thành nhiệm vụ tông môn giao phó cái đã.

Thân phận của Dương Kỳ không bằng Nhạn Dẫn nên không phản bác được. Hắn chỉ có thể tiếp tục đi về phía mục tiêu đã định.

"Sư muội."

Nhạn Dẫnmuốn đi vớiMinh Thù để cùng nhau bồi dưỡng cảm tình.

Nhưng Minh Thù cũng không vui: "Ở đây nhiều người như vậy, dựa vào cái gì đòi ta chứ?"

"Vì sư muội nên ta mới bị thương."

"Ha ha..."

"Sư tôn, Thái Diễn kiếm của người an toàn hơn."

Dương Kỳ nói thay cho Nhạn Dẫn, hắn cũng không dám nói Nhạn Dẫn sư tônvì cứu Minh Thù nên mới bị thương.

Hắn luôn cảm thấy quan hệ giữa hai người hơi sai sai. Cuối cùng Nhạn Dẫn vẫn leo lên Thái Diễn kiếm.

Minh Thù cũng không phải người vong ân phụ nghĩa, mặc dù trong lòng nàng nghĩ hành vi của Nhạn Dẫn có chút không thích hợp, nhưng rốt cuộc vẫn là hắn cứu mình.

Vân Dao không có kiếm, chỉ có thể được đệ tử khác đưa đi.

Thái Diễn kiếm cũng không lớn, một mình Minh Thù ngồi còntạm được, hai người thì lạikhông được cho nên phải đứng.

Nhạn Dẫn lấy lý do mình là người bệnh nên phải đứng phía trước. Minh Thù trừng mắt nhìn hắn, nàng đạp một cái trên thân Thái Diễn kiếm, trong nháy mắt Thái Diễn kiếm xông rathiếu chút nữa Nhạn Dẫn bị bỏ rơi.

"Sư muội, ta là bệnh nhân ngươi đừng đinhanh như vậy."

"Sư huynh, ngươi không cảm thấy bây giờ ngươi giống như lưu manh bắt nạtthiếu nữsao?"

Nhạn Dẫn yên tâm, thoải mái dựa vào Minh Thù: "Không cảm thấy. Chính là sư muội vóc dáng quá thấp, vẫn phải caothêm chút nữa."

Vóc dáng thấpsao? Nhìn lại đi!

Minh Thù đẩy Nhạn Dẫn, sau đólấy tay đỡ hắn đề phònghắn lại gần:

"Sư huynh, ngươi có bệnh sao? Có bệnh thì chúng ta có thể trị,đừng giấu bệnh sợ thầy nhé."

Nhạn Dẫn nghiến răng nghiến lợi cười: "Cám ơnsư muội lo lắng, ta rất khỏephương diện nào cũng tốt."

Nhấn mạnh phương diện nào cũng tốt.

"Khẩu vị sư huynh thật nặng."

Hắn vô thức liếc mắt nhìn ra sau,vì nguyên nhân tu đạo mặc dù trẻ contuổi không lớn lắm, thân thể đã phát dụcnhanh hơn người thường, lúc này Minh Thù nhìnnhư thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi.

Nhạn Dẫn hừ một tiếng: "Nếu là người bình thường, tuổi tròn mười bốn là đãcó thể thành hôn, sư muội năm nay vừa tròn mười bốn đúng không? Đã đến tuổi kết hôn, sao có thể tính là trẻ conchứ?"

"Ta đây vẫn còn là một đứa bé, cầm thú!"

Sao hắnlại biến thànhcầm thú chứ? Hắn còn chưa động tayđộng chân.

Cho rằng lão tử tự nguyện sao? Lão tử cũng bị ép buộc!

Nhạn Dẫn nói gì, Minh Thù đều nói với hắn hai chữ cầm thú, hắn tức giận đến muốn bóp chết nàng.

...

Nhạn Dẫn đứng hơi mệt: "Sư muội, có thể cho ta ngồi một chút không? Mệt quá."

Hình tượngnày của hắn thật sự là lười đến thần kỳ.

"Tốt, ta tìm cho ngươi một cái hố, ta còn có thể miễn phí lập bia mộcho ngươi."

"Sư muội ghét ta đếnvậy ư?"

"Đúng vậy."

Ghét ngươi vì ngươikhông hận trẫm!

"Chodù ta đãcứu ngươi sao?"

"Ân cứu mạngkhôngliên quanđến việcta có ghét ngươi hay không."

Ánh mắt của Nhạn Dẫn rơi trên mặt Minh Thù:

"Sư muội, đối với kẻ tấn côngchúng ta, ngươi có ý kiến gì không?"

Minh Thù ngẩng đầu nhìn hắn, khóe miệng nởnụ cười:

"Ngươi biết kẻ tập kích chúng ta là ai sao?"

Không phải là câu hỏi mà là sựkhẳng định.

"Sư muội thông minh như vậy thật đúng là rất tốt."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 230: Tụ Chúng Tu Tiên (30)

Minh Thù và Nhạn Dẫn đang nói chuyện, đột nhiên bị tấn công. Ma tộc không biết chui từ đâu ra, không nói không rằng liền tấn côngbọn họ.

Minh Thù bắt buộc phảinhảy xuống đất, người phía sau cũngbị ngã xuống dưới,lúc này đang giao chiến với Ma tộc.

"Không chơi không chơi!"

Khó khăn lắm mới bổ sung được chút máu, tự dưng không biết ở đâu ra mấy kẻ ngu này, Minh Thù vừa buồn bực vừa có chút hưng phấn không rõ ràng. Lãng phí đồ ăn vặt là đáng xấu hổ. Đánh chết đám yêu tinh này!

"Đánh tới cửa rồi ngươi còn đứng đờ ra đấy."

Nhạn Dẫn túm lấy Minh Thùđưa côné qua một bên.

Có lẽ là ảnh hưởng đến vết thương, sắc mặt Nhạn Dẫn trở nên khó coi.

"Đứng yên, đừng động đậy."

Minh Thù ấn Nhạn Dẫn đứng yên ở một bên, cầmThái Diễn kiếm tiến lêntrong nháy mắt đãgiải quyết hai Ma tộc.

Trẫm đánh chết đám yêu tinh các ngươi, dám lãng phí đồ ăn vặt. Ma tộc ngã xuống đất, trong nháy mắt biến thành vô số ma khíùn ùn kéo đến phía Nhạn Dẫn. Có một phầnvọt tới chỗ Vân Dao.

Khỉ thật!

Minh Thù không có thời gian để ý tới Vân Dao, quay về bên cạnh Nhạn Dẫndùng Thái Diễn kiếm ngăn cản ma khí xung quanh. Ma khí không tấn công được Nhạn Dẫnliền xông lên trời. Mặt trời bị mây che khuất, trời đất tối sầm lại.

Dương Kỳ tranh thủ quay sang Minh Thù nói: "Sư tôn, Ma tộc quá đông, hình như là bọn chúng ở chỗ này đợi phục kích chúng ta."

"Làm sao Ma tộc biết chúng ta sẽ đến đây..."

Có người nói một câulại làm cho cả đoànđều im lặng.

Đúng vậy! Làm sao Ma tộc biết bọn họ sẽ đi qua đây, màmai phục ở chỗ này đượcchứ?

Nhưng lúc này tất cả mọi người không có tâm tình suy nghĩ chuyện này, phải lên toàn bộ tinh thần đểứng phó với Ma tộc trước mặt. Minh Thù phải che chở cho Nhạn Dẫnđộng tácbị hạn chế. Mấy tên Ma tộctấn công cônhưng không giống nhưmuốn lấy mạng cô,mà giống nhưmuốn bắt sống hơn.

Việc này có chút không giống vớimưa tên lúc trước,cho nên có thể là hai phekhác nhau.

Thú vị!

Đôi mắtMinh Thù ngày càng sáng, đôi khi tham gianáo nhiệt cũng là trảinghiệm tốt.

Minh Thù giết chết hai Ma tộc, quay đầu liền lấy Nhạn Dẫn đột nhiên ngã khỏi vòng bảo hộ, mấy tên Ma tộc đánh về phía hắngiương nanh múa vuốt muốn xé xáchắn.

Ngay khi hắnnghi ngờnhiệm vụ củamình sẽ thất bại, mấy tên Ma tộc trước mặt đột nhiên hóa thành sương đen bay lên trên không.

Ánh sáng của Thái Diễn kiếm hiện lên trong mắt, thiếu nữ chạy về phía hắnvươn tay đỡ lấyhông hắn, xoay tròn một vòng rơi vào giữa mấy tên Ma tộc. Côlại nâng kiếm, Ma tộc dường như tản rahết.

Xa xa, càng nhiều Ma tộc hơntrànvề phía bọn họ, đông đến nỗikhông nhìn thấy giới hạn.

Bọn họ bị bao vây.

"Sư huynh, đi mau!"

Tiếng la của Vân Dao xuyên phá tầng tầng lớp lớp Ma tộcrơi vào trong vòng vây.

"Sư tôn bọn họ..."

"Ma tộc quá đông, chúng ta đi vào chỉ có chết, đi mau! Sư tôn bọn họ lợi hại như vậysẽ không saođâu."

"Nhưng mà..."

Giọng nóicủaDương Kỳ biến mất, tiếp theo là Vân Dao chỉ huy mọi người rút lui.

Vân Dao quay đầu nhìn Minh Thù và Nhạn Dẫn sắp bị Ma tộc bao phủ, trong lòng cười nhạt.

Huyền Cơ, đừng trách ta, muốn trách thì trách ngươi chọc ta trước. Lần này ngươi đi chết đi!

Nhiều Ma tộc như vậynàng ta không tinHuyền Cơ còn có thể sống sót.

...

Bị Ma tộc bao vây, biểu cảm của Minh Thù cũng không thay đổi là bao. Chỉ là thời điểm nghe được giọng nóicủa Vân Dao, cônở nụ cười sau đó vung kiếm chém giết Ma tộc.

Khi nàngvung kiếm, thú nhỏrớt xuống mặt đấtlăn lônglốcsang một bên, nhảy mấycái liền biến mất trong bụi cỏ. Nhạn Dẫn liếc mắt thấythú nhỏkhông hiểu sao lại thấy quen thuộc, nhưng không nhớ rõ mình đã gặp ở đâu.

Ma tộc bị Thái Diễn kiếm chém tớicó chút kinh hãi, không xông đến một cáchhung hăngnhư ban đầunhưng cũng không tản ra.

Tay Minh Thù hơi mỏi, máu lả tả rơi xuống. Nàng chống Thái Diễn kiếm thở dốc. Ta không muốn chém, bây giờ ta chỉ muốn ăn!

"Sư muội, ngươi còn chống đỡ được không?"

Nhạn Dẫn quan tâm hỏi một tiếng.

"Ngươi tới thay ta sao?"

Minh Thù quay đầu lại, làm bộ muốn đưa kiếm cho hắn.

"Sư muội, ta là người bị thương." Nhạn Dẫn nói rấthợp tình hợp lý.

"Vậy ngươi hỏi làmgì?"

Hỏi cũng không đượchỏi, không phải là lão tử đang quan tâm ngươi sao? Hung dữ như vậybảo sao không tìm được đối tượng.

Khi hai người đang thảo luận là ai sẽ lên, một bóng đen từ trên trời rơixuống. Nói chính xác hơnlà bị ném xuống. Không phải ai khác chính là Vân Dao.

Không thấy tung tích của những người còn lại, chỉ có một mình Vân Dao.

Minh Thù thuận tay đánh ngã một tên Ma tộc tới gần nàng, đạp cho một cước, chĩaThái Diễn kiếm vào tên Ma tộc đangnỗ lực xông lên, Ma tộc này đi qua đi lạibộ dạng muốn tiến lên nhưng không dám.

Lúc này Minh Thù mới nhướng mày nhìn Vân Dao rơi xuốngmột cách thê thảm, giọng nói nhẹ nhàng:

"Vân Dao, có nạn cùng chịungươi chạy nhanh như vậy làm gì?"

Nhạn Dẫn bị ngã ra saonàng không thấy được, nhưng lúc đó Vân Dao đứng cách Nhạn Dẫn không xa, nàng thấy Vân Dao thu tay lại. Nàng không muốn đòi công bằng gì đó cho Nhạn Dẫn, nhưng nàng ta dám tính kế mình ngaychỗ này, vậy cũng chỉ có thể đểnàng ta ở lạithuận tiện kéo một ítgiá trị thù hận.

Sắc mặt Vân Dao xấu đi, trong đôi mắt đẹp đầy thù hận,khiếnkhuôn mặt nàng ta nhìn qua có chút dữ tợn.

Bánh trôi đủ loạimàu sắc lóccóc lăn qua trước mắt nàng ta.

Chính là đồ chơi này... Nó đột nhiên xuất hiện, sau đó nàng ta đã bịquăng trở lại. Thú nhỏlóc cóclănđến bên chân Minh Thù, nhanh như chớp liềnchuivào tay áo nàng.

Minh Thù đá văng Ma tộc dưới chân, kéo Nhạn Dẫn lui về phía sau, mỉm cười quay sang nói vớiVân Dao:

"Vân Dao, Ma tộc nhiệt tình khoản đãi, hẳn là ngươi sẽ thích."

Theo sự rút lui của Minh Thù, Ma tộc tới gần Vân Dao. Đó là một loại ánh mắt tham lamgiống như Vân Dao làthức ăn mỹ vị.

Vân Dao vội vàng đứng lên, hét lớn: "Huyền Cơ, nếu ta xảy ra chuyện gì ngươiăn nói thế nàovới chưởng môn chứ?"

Minh Thù cười: "Bịa đại một lý do là được, cùng lắm ta không quay về đó nữa."

Chỉ cần giá trị thù hận đầycôquay về Ẩn Tông làm gì, ởđó ngoàimón ăn đặc sắc còn có thể chấp nhận ra, chủngloại đồ ăn vặt quá ítảnh hưởng đến sự phát triển của cô.

Minh Thù vung Thái Diễn kiếm lên, chỉ tay về phíaVân Dao hét lớn một tiếng: "Chúng tiểu nhân, lên cho ta!"

Trong nháy mắt, Vân Dao ngâyra, sau đó chính là kinh hoàng: "Ngươi, ngươi là ma..."

[Giá trị thù hận đã đầy.]

Ôi chao! Rốt cuộc cũng đầy! Phải chạy nhanh lên, trẫm sắp chết đói rồi!

Mỗi lần giá trị thù hận đầy, ký chủ liền không chơi với nữ chính giảnữa.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 231: Tụ Chúng Tu Tiên (31)

"Sột soạt!"

Không biết có thứ gì di chuyển trong bóng tối, nghe màda đầu tê dại. Minh Thù đứng trong bóngtốicó chút mơ hồ.

Ta là ai, ta ở đâu, ta đang làm gì?

Ngay khi côvừa rời khỏi đám Ma tộc, toàn bộ không gian đột nhiên bắt đầu rung động, tiếp theo côrơi vào một nơitối đen như mực.

Chỉ trong khoảnh khắcmấy giây, xảy raquá nhanh, trẫm không phản ứng kịp.

"Ưm..."

Âm thanh rên rỉ của Nhạn Dẫn khiếnMinh Thù hoàn hồn, nànglọ mọđi đến bên cạnhNhạn Dẫn.

"Chết chưa?"

Nhạn Dẫn nghiến răng: "Làm sư muội thất vọng rồi, ta chưachết."

Lão tử là thiên tài, làm sao có thể dễ dàngchết như vậy, không chết đâu...

Minh Thù đỡ hắn ngồi dậy, Nhạn Dẫn tựa nửa người qua, nàngcảm giác được nhiệt độ trên người hắn...

Lạnh! Lạnh đến thấuxương.

Trước mặt Nhạn Dẫn đột nhiên sáng lên, tia sáng đột ngột làm hắn có chút không thích ứng được.

Ánh sángđủ màu sắc, tia sángkhông chói mắtrất dịu nhẹ.

Nhạn Dẫn thở gấp nhìn thú nhỏ: "Đây là cái gì?"

Linh thúđủ màu ư? Sao hắn chưa từng thấykiểu dáng như thế này.

"Chó."

Trong nháy mắt ánh sángtắt mất, toàn bộ không gian lại rơi vào bóng tối lần nữa.

Thú nhỏđứng tại chỗ nhảy nhót rít gào, ta không phải chó, không phải chó, không phải chó.

Minh Thù bắt gọn thú nhỏ, dùng sức véo mấycái. Thú nhỏtức đến xù lôngnhưng ánh sáng trên người dần dần sáng lên.

Nó muốn rời nhà trốn đi, lão senkhi dễ nó.

Thú nhỏ lăn sang bên cạnh, yêntĩnh làm "bóng đèn".

Nhạn Dẫn quan sát thú nhỏvài lần: "Sủng vật ngươi nuôi đều có cá tính như vậy sao?"

Minh Thù đánh vàođầu hắnnhư một người mẹ già hiền lành: "Giống ngươi."

Nàng nói mình là sủng vật sao? Đừng cản lão tử, lão tử muốn bóp chết nàng.

"Đây là chỗ nào?"

Nénlửa giận xuống, Nhạn Dẫn nói sang chuyện khác.

"Hoan nghênh tới địa ngục."

Nhạn Dẫn không nói gì. Minh Thù phủi phủi váy đứng dậy: "Có thể đi được không?"

"Không thể."

Cả người Nhạn Dẫn không có chút sứclực nào.

"Vậy ta đi đây."

Nhạn Dẫn trừng mắt: "Ngươi đối xử với ân nhân cứu mạng như vậy sao?"

Lương tâm của ngươi bị chó ăn rồi sao?

"Ta cũng không bảo ngươi cứu ta, tự ngươi nhào tớisao lạitrách ta chứ?"

"Ta cứu ngươi chính là lỗi của ta sao?"

Nhạn Dẫn càng tức, không biết hắnlấy sứcở đâu ra mànắm lấy cổ tay Minh Thù: "Ngươi không quen nhìn người khác đối tốt với ngươi sao? Rốt cuộc ngươi có tim không?"

Minh Thù sửng sốt, âm thanh trầm trầm: "Mắc mớ gì tới ngươi."

"Àphải, không liên quan đến ta."

"Chúng ta từ nay mỗi người một ngả đi."

Hắn lảo đảo đứng lên, dường như toátra hơi lạnh.

Nhạn Dẫn hít sâu một hơiđi vào bóng tối, nhiệm vụ tồi tệ này lão tử không làm nữa. Cánh tay Nhạn Dẫn đột nhiên nóng lên, thân thể hắn ngã ra saunguồn sáng từ từ di chuyểnsang bên này.

Giọng nóithanh thúy của thiếu nữ vang lên: "Làm sao mới có thể thanh trừ ma khí trong cơ thể ngươi?"

"Không cần ngươi lo." Nhạn Dẫn cố gắng hất tay Minh Thù.

"Thật sự không muốn ta losao?" Minh Thù hỏi lại.

"Không cần."

"Ừm."

Minh Thù buông tay.

Hơiấm biến mất,Nhạn Dẫn cảm thấyrất khó chịu, cơn lạnhliền cuốn tớihắn cảm giác đầu óc mình đều sắp bị đông lạnhhoàn toàn, khôngcách nào suy nghĩ được.

Hắn khẽ cắn môi xoay người rời đi. Lão tử cũng có cốt khí!

...

Nhạn Dẫn nằm trên lưng Minh Thù, hai tay vòng qua người nàng, mặt dán lên cổ nàng.

Hắn nhìn chằm chằm sườn mặt củaMinh Thù: "Không phải là ngươi nói mặc kệ ta sao?"

"Lỡ đâu ta không ra ngoài được còn có thể mangngươi làm lương thực dự trữ."

Minh Thù không nhanh không chậm bước đi, thú nhỏ soi đườngở phía trước, âm thanh của nàng vang vọng trong lối đi.

Lương thực dự trữ sao?

"Hả, ngươi còn ăn thịt người sao?"

Minh Thù suy nghĩ một chút: "Điều kiện đường cùngthì phải làm thôi."

"Tại sao chúng ta lạibịtống đến nơi này?" Nhạn Dẫn lảngsang chuyện khác.

Ngoại trừ nữ chính giả làm thì còn có thể là ai. Đương nhiên, Minh Thù sẽ không nói cho Nhạn Dẫn.

"Không biết."

"Ngươi biết làm sao để ra ngoài ư?"

"Không biết."

Nhạn Dẫn không biết giận: "Ngươi biết cái gì?"

"Ngươi thật nặng."

Đừng tưởng rằng nói như vậy là có thể để lão tử xuống, lão tửkhông xuống đâu!

Không biết đi đượccbao lâu, rốt cuộc bọn họ cũng thấy ánh sáng. Cửa ra nằm ởmột sơn động, bên ngoài là rừngxa xa có thể thấy núi non ẩn trong mây mù.

"Này!"

Minh Thù gọimột tiếng.

Nhạn Dẫn không đáp lại.

Nàng nghiêng đầu nhìn về người phía sau đang gụcvào vai mình. Nhạn Dẫn cách quá gần, nàng vừa quay đầu,môi liền lướt qua mặt Nhạn Dẫn.

Nhịp thở của Minh Thù cứng lại, mặc dù chưa đụng tới nhưngchỉ thiếu một chút.

Minh Thù nghiêng đầukéo xa khoảng cách của hai ngời. Nàng như không có chuyện gì thả người xuống, sắc mặtNhạn Dẫntrắng bệchnhìn qua có chútkhổ sở.

Minh Thù kiểm tra miệng vết thương của hắn, ma khí lại bắt đầu lan ra.

Nàng tìm thuốc ở trongáo trước ngực hắn, một đống lớn chai lọ. Minh Thù tìm được cái lọlúc trước, thuốckhông còn bao nhiêu, hơn nữa không có hiệu quả gì. Minh Thù thở dài, làm sao bây giờ?

Minh Thù rối tinh rối mù thu mấy cái bình này lại, chuẩn bị bỏ vào chỗ cũ cho hắn, ánh mắt liền liếc quamột cái bình ngọc. Nàng mở bình ngọc ngửi ngửi, trong tất cả các đan dược chỉ có bình ngọc này chứa một mùihương.

"Sư muội... Nhìn thân thể của ta, không phải ngươi nên chịutrách nhiệmsao?"

Đột nhiên Nhạn Dẫn bắt lấytay nàng, giọng nóihữu khí vô lực.

Minh Thù thugợn sóng trong đáy mắt lại, đưa cái chai nhét vào tay áo hắn: "Hay làngươi cởi sạch cho ta xem, ta sẽ cân nhắc vấn đề chịu trách nhiệm vớingươi."

"Không thể khống chế được ma khí."

Minh Thù túm quần áo hắn lên: "Ngươi biết thanh trừ ma khí thế nào không?"

Nhạn Dẫn đưa tay sờ sờ sau lưng: "ĐếnHuyền gia."

Minh Thù nhìn núi non mây mù lượn quanh cách đó không xa, Huyền gia cách bọn họ rất gần.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 232: Tụ Chúng Tu Tiên (32)

Huyền sơn.

Minh Thù đạp Thái Diễn kiếm lượnxuống quan sát tòa nhà, cảnh tượng ở nơi này tái hiện lạitừng chút một trong trí nhớ củanguyên chủ.

Để Thái Diễn kiếm hạ xuống đất, ập vào mắt là thi thể đã hóa thành xương trắng. Mặt đất đọng lại vết máu xỉn màu.

Mặc dù không trải qua,nhưng nhìn thấy cảnh tượngnhư thế này,cũng có thể biết ở đây đã xảy rachuyện thảm thiết cỡ nào.

"Sau đó thì sao?"

Minh Thù quay sang hỏi Nhạn Dẫn.

Nhạn Dẫn đánh giá Minh Thù, đây chính là người nhà của nàngbiểu hiện của nàng cũng quábình thường, giống như là không quan tâm vậy.

Đây không phải biểu hiện màmột người bình thường nên có.

Nhưng sau này nàng lại là đại boss máu lạnhvô tình, hình như cũng không có gì làkhông đúng.

Nhạn Dẫn hắng giọng, yếu ớt nói: "ĐếnĐan Các, nếu như may mắn đồvẫn cònở đó."

Đan Các ở nơisâu nhất trong Huyền gia, nguyên chủ rất ít khi tới đâynhưngđại khái vẫn nhớ được đường đi.

Cửa Đan Các mở rộng, trên bậc thang loang lổ vết máu,tòa nhà bị tổn hại nghiêm trọng hiển nhiên ở đây cũng xảy ra trận chiến.

Minh Thù đi vào tìm một vòng, nhưngkhông tìm được chiếchộp Nhạn Dẫn nói.

"Vậy cũng có thể là bị cầm đi rồi."

Nhạn Dẫn dựa vào bậc thang: "Sư muội, nếu như ta chếtngươi cónhớ ta không?"

"Chết sao?"

Minh Thù chợt khom lưng: "Ngươi đừngtưởng bở."

Giá trị thù hận của trẫm còn chưa kéo được, làm sao có thể để ngươi chết chứ?

"Quả nhiên sư muội đã thích ta sao?"

Nhạn Dẫn vươn tay,xoa nhẹ mặt Minh Thù, trong đôi mắtmang theo nụ cười thản nhiên:

"Đáng tiếc, tathực sự phải chết."

"Đừng động tay động chân."

"Khụ khụ khụ!"

Thân thể Nhạn Dẫn co rút, tay cũng rũ xuống, hắn đỡ lấy ngựcdường như không thể hô hấp.

Ma khí đã xuyên qua vải vócdần dần thẩm thấu ra ngoài.

Minh Thù nhíu màytiến lên đỡ hắn, độ ấm trên người nàng truyền đến khiếnNhạn Dẫn thoải mái hơnmột chút.

"Lạnh."

Hình như Minh Thù cómắng một tiếngnhưng vẫn kéo hắn vào lòng, ma khí bắt đầu lanlên người Minh Thù.

Minh Thù nhìn ma khí của người bên cạnh mình,nàng có chút bầnthần, có cách đểcứu hắnnhưng nàng cũng không tình nguyện.

"Ở đâychờ ta một chút."

Đột nhiên Minh Thù buông tay hắn, đứng dậy đi về hướng ngược lại vớiĐan Các.

Nàng đi thẳng đến chính điện, tìm ra cơ quanmentheo bậc thang đi xuống phía dưới. Bên dưới có mật thất, trong mật thất không cóai đi vào, nóvẫn giống như trong trí nhớ của nguyên chủ.

Nàng tìm kiếm trên giá để đồ, đồ vậttrong nàyđều là vật quý hiếmqua nhiều thế hệ của Huyền gia.

Minh Thù cầm mấy cái hộp đi ra khỏi mật thất, đóng kỹ cửa mật thất, sau khi khôi phục nguyên dạng thì nàngmới quay về.

Nàng vừa mớira khỏichính điện, tiếng gầm gừ củathú nhỏliền vang lên.

"Nếu ngươi không quay về thì hắn sẽ bị người khác bắtđi!"

Minh Thù nhướng mày nhìn về phía Đan Các, sau đó dặn dòthú nhỏtrông chừnghắn.

Thú nhỏhiểnnhiên làrất bất mãn với sựphân phó này, nó là chócao quý như vậy... À nhầm, thú cao quýlàm sao có thể tùytiện bảo vệ người khác chứ?

Mặc kệ mặc kệ mặc kệ!

Minh Thù cũng sửng sốt, chợt nói: "Không cần bảo vệ, đừng cho người khác tới gần hắn là được."

"Cái đó có gì khác với bảo vệ sao?"

"Chó giữ cửa có gì khác với bảo tiêu không?"

"Này này, ngươi có tin bây giờ ta bỏ đi luôn không?"

"Mãn Hán toàn tịch (*)."

Hừ!

Thú nhỏ không lên tiếng.

Minh Thù mím môi, vẫn đang cười nhưng càng giống như là xen lẫn một ít do dự.

Tại sao nàng muốn đi cứu Nhạn Dẫn? Dựa theo tính tình lúc trước của nàng, hiện tại hẳn là thấy chết không cứu, thuận tiện quét một đợt giá trị thù hận.

Trong đầu nàng liền hiện lên thời điểm Nhạn Dẫn cứu mình. Nàng định trả lại ân cứu mạng của hắn, sau đó liền thanh toán nợ nần với hắn một lượt.

Khóe miệng Minh Thù cong lên, dường như tìm được lời giải thích cho sự khác thường của mình.

...

Bên ngoài Đan Các lúc này đang có rất nhiều người, có Ma tộc cũng có con người. Hai bên phân biệt rõ ràng, chúng lấy Nhạn Dẫn làm ranh giới.

Nhạn Dẫn rời khỏi vị trí, thú nhỏ ngồi xổm bên người Nhạn Dẫn lông trên người xù thành con nhím.

Vừa nãy những người này bị thú nhỏhành hạ nên giờkhông dám tiến lên.

"Huyền Cơ ở đâu?"

Người của Ma tộc mở miệng hỏi Nhạn Dẫn trước.

Ma khí vờn quanh ngườiNhạn Dẫn, khí đen thẩm thấu vàoda tay của hắnnhìn cực kỳ quáidị.

Hắn vẫn giữ nguyên vẻ mặt lười biếng thản nhiên: "Không biết."

"Đó là Nhạn Dẫn của Ẩn Tông... Sao hắn cũng tới, làm sao bây giờ?"

"Tìm Huyền Cơ trước đi."

"Hắn là người của Ẩn Tông, ngộ nhỡ..." Đây là tiếng thảo luận của đám người kia.

Người của Ma tộc quay sang nói với Nhạn Dẫn: "Chỉ cần ngươi nói cho ta biết Huyền Cơ ở đâu, ta đảm bảo ngươi có thể giữ được mạng."

Một kẻtrong Ma tộc nhìn chằm chằm ma khí lởn vởnphía sau Nhạn Dẫn, gương mặt suy nghĩ sâu xa.

"Ta nói rồi, không biết."

Nhạn Dẫn dùng chân đá nhẹthú nhỏmột cái, ý bảo nó đi tìm Minh Thùđừng để nàng sang đây.

"Ai cho ngươi đụng ta! Ai cho phép ngươi đụng ta!"

Thú nhỏtức giận trừng hắn, tiện thểlăn xa một chút.

"Nhiều người tìm ta như vậy, sao không đưa thiệp mời chứ?"

Mọi người đồng thời nhìn về phía phát ra âm thanh.

Thiếu nữ mặc áo đạo sĩđứng trên bậc thang cách đó không xađang mỉm cười nhìn bọn họ, kiến trúc xưa cũ phía sauvào giờ khắc này dường nhưđều tươi sáng lên.

"Huyền Cơ!"

Bên phía Ma tộc kêu một tiếng, bên đám người kiacũng đã phân phóbắt người.

"Bắt lấy nàng ta, đừng để nàng ta rơi vàotay Ma tộc."

Thái Diễn kiếm đột nhiên xuất hiện, nàng đápThái Diễn kiếmbay về bên cạnh Nhạn Dẫn.

"Cứ đánhgiếtcũng không tốt, tất cả mọi người văn minh một chút."

Minh Thù nhảy xuống khỏi Thái Diễn kiếm, xoay người lại cầm chuôi kiếm vung lên phía xa xa.

Hai têngần nhấttrực tiếp bị hất bay, nện lênnóc nhàcách đó không xa, lăn lông lốc xuống đập trên nền đấtmiệng phun ra máu tươi.

Một chiêu này của ngươi đãnhìn thấy máu, văn minh ở đâu ra?

Minh Thù quay sang mỉm cười với Ma tộc và đám người kia: "Yên tâm, ta không giết người, không chết được."

Văn minh của ngươi chính là không giết người sao?

"Lên!"

Đám người kiaphất tay: "Giết Huyền Cơ!"

"Chờ một chút!"

Minh Thù hô ngưng,nhưng những người đó căn bản sẽ không để ý tới nàng.

Minh Thù bắt buộc phảivào cuộc chiến, những kẻnàythực sự muốn nàng chết, chiêu nào chiêu nấy đềulà nhắm vào điểmtrí mạng.

Ma tộc thừa dịp cố gắng tới gần Nhạn Dẫn, đoánchừng muốn bắt hắn để uy hiếp Minh Thù. Thú nhỏngồi xổm một bên xem, không có ý muốn động thủ lần nữaMa tộc lập tức vội tiến lên.

Mắt thấy sắp bắt được Nhạn Dẫn, trước mặt bọn họ liền xuất hiện một tia sáng lạnh, trên mặt mấy tên Ma tộc đồng thời tràn ra ma khí.

Thái Diễn kiếm bay về trong tayMinh Thù, nàng buông ngón tay ra, không khí xung quanh mấy tên Ma tộc bị thắt lại, dường như cũng nớilỏng ra một chút.

Nhạn Dẫn thấy rõđó là linh khí ngưng tụ thành kim châm nhỏ. Toàn bộ kim châmghim vào thân thể Ma tộc, khivào bên trong cơ thể bọn họ, ma khí sẽ không chịu khống chế mà tản ra bốn phía.

Chiêu này... Hắn chưa từng thấy qua.

***

(*) Mãn Hán toàn tịch:hay yến tiệc của nhà Hán Thanh, là một trong những đạitiệc lớn nhất lịch sử Trung Hoa.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 233: Tụ Chúng Tu Tiên (33)

Sau khi một đám người nằm trên mặt đất kêu rên, Minh Thù mới dừng lại thở dốc. May là kẻtới không phảicấp bậc đại lão tinh anh, nếu không nànghẳn phải hao chút sức lực nữa.

Minh Thù đạp lên người gần nhất: "Đứng lên."

Người nọ lạnh runlẩy bẩyđứng lên, kinh sợ nhìn thiếu nữ trước mặt. Một mình nàng sao có thể có sức chiến đấu mạnh mẽnhư vậy, có phải là người hay không?

Mấu chốtlà nàng cũng không sử dụng pháp thuật, tất cả tấn công đều dựa vào linh khí. Nghe nói khi tu luyện tới cảnh giới cao nhất, lực lượng chủ chốtnhất chính là linh khí trong trời đất.

"Đi kiếm chút đồ ăn về cho ta."

Minh Thù hất hàmcười ngọt ngào,giọng nóicó chút vô lực: "Đi nhanh về nhanh, đừng có suy nghĩ bỏ chạy, ta muốn đuổi theongươi cũng không khó khăn gì."

Ăn sao?

Người nọ có chút mơ hồ, nhưng nghĩ tới vừa rồitrải qua chuyện đáng sợ như vậy, hắn lập tức gật đầuchạy đến tè cảra quần. Minh Thùtìm sợi dây xung quanh đó, trói toàn bộ đám người kia lại, sau đó đi đến bên cạnh Nhạn Dẫn ngồi xuống.

Hiện tại, ngay cả đầu ngón tay nàngcũng không muốn cử động.

Đói! Thật là đói quá!

Nhưng nàng vẫn lấy ra thứtìm được trong mật thất ném cho Nhạn Dẫn: "Hẳn là có thứ ngươi muốn, tự mình tìm đi."

Nhạn Dẫn nhìn chiếc hộp rơi trước mặt, vươn tay lựa một hồichọn ra một cái hộp từ bên trong.

Hộp mở ra, linh khí tản ra nồng nặcđám ngườikia đều kích động.Trước khi chưa bị diệt tộc,của cải tích trữ của Huyền giacó thể đứng ngang hàng với các đại tông môn, đương nhiên của cải tích trữở Huyền gia không phải vật bình thường.

Nhạn Dẫn ăn đan dược, cũng không để ý đám người bị trói bên kia, trực tiếp bắt đầu ngồi xuốngtrị liệu.

Minh Thù liếc mắt một cái, nói thầm một tiếng: "Cũng không sợ ta đi khỏisao?"

Người đi tìm thức ăn rất nhanh đã trở về, Minh Thù ăn thức ăn bổ sung thể lực.

"Nói một chút đi, các ngươi vất vảtìm talàm gì vậy?"

Minh Thù hất mặt về phía Ma tộc: "Các ngươi cũng không cần lên tiếng."

Bên phía loài ngườikhông ai lên tiếng. Ma tộc ăn mặc có hơi khác người,nhịn không được hừ một tiếng trào phúng.

"Này, sao không nói chuyện, các ngươi sợta biết được tâm tư xấu xa của các ngươi sao?"

Tên Ma tộc này dường như là kẻcầm đầu, áo choàng trên người hắn không phải màu đen mà có chút thiên về màuxám tro. Hắn trôngcũng không giống những tên Ma tộckhác, có thể được xem là một thiếu niênthanh tú.

Ma tộc tinh ranhnói: "Ta đã nói với ngươi..."

"Câm miệng!"

Nam nhân mặt chữ quốc (*) dẫn đầu đám người kiaquát lớn một tiếng, khuôn mặt hung ác độc địa.

"Chúng ta cũngbị bắt rồi, các ngươi không nóicho rằng người ta cũng không biết sao?"

Ma tộc tiếp tục khiêu khích.

Minh Thù cắn trái cây chuachua, nhồm nhoàmnói: "Hừ, các ngươi không nói, vậy thìchúng ta chơi mộttrò chơi. Nếu các ngươi trả lời chính xác thì ta sẽ giữ lại mạng cho các ngươi."

Tên Ma tộc tinh ranh không hé răng, nhưng hiển nhiên tiếp nhậnđề nghị củaMinh Thù, trên gương mặt thanh tú thậm chí cònlộ ra nụ cười cổ quái.

"Vấn đề thứ nhất, lần trước trong rừngcó phải các ngươi đánh lén ta không?"

Tên Ma tộc kia khẽ nhíu mày: "Đánh lén cái gì? Nếu ngươi nói lần mai phục kia, không sailà ta làmnhưng ta chỉ muốn bắt ngươi."

Đám người kiacũng phủ nhận: "Không biết ngươi nói làđánh lén gì chứ?"

Ma tộcchỉ thừa nhận mai phục lúc sau, không thừa nhận đánh lén ở cánh rừng lúc trước, nhưng lần đó Nhạn Dẫn trúng ma khí thì giải thích thế nào?

Ánh mắt Minh Thù đảo qua đội ngũ của hai bên: "Vấn đề thứ hai, mục đích các ngươi đuổi giết ta là gì?"

Tên Ma tộc kiahừ lạnh, cũng không e dè: "Không phải ở Linh Kiếm Phong ngươi đã biết rồisao? Mục đích của chúng ta chính là muốn máu của ngươi."

Minh Thù gật đầunhìn về phía đối diện. Nam nhân mặt chữ quốc không lên tiếng, biểu cảmcó chútkhông tự nhiên.

Tên Ma tộc kiahỏi: "Ta nói thay bọn họ, ngươi có thể thả ta không?"

"Có thể."

"Bọn họ là người củaBạch Hổ Tông, đã từng ngheđến Bạch Hổ Tông chưa? Cả nhà Huyền gia bị diệt chính là do Bạch Hổ Tông làm, biết vì sao bọn họ diệt cả nhà Huyền gia không?"

Tông môn của thế giới này nhiềunhư nấm,giống như dùng kim tự tháp để minh họa, Ẩn Tông chính là tông môn duy nhất đứng trên đỉnh kim tự tháp.

Bạch Hổ Tông đứng dướiẨn Tông, cũng là một tông môn có thực lực.

"Nói nghechút xem." Minh Thù đổi tư thế ngồi thoải mái hơn.

"Ha ha, đám người kia đềphòng Ma tộc chúng ta có được huyết mạch của Huyền gia, sợ chúng ta mở được cấm chếtừ ma giới ra ngoài nhiễu loạn, cho nên liền tiêu diệt toàn bộ Huyền gia, như vậy cũng sẽ không có ai xóa bỏ được cấm chế."

Ban đầu, Ma tộc cũng không biết là kẻ nàodiệt Huyền gia, nhưng bọn hắn vẫn luôn tìm Huyền Cơtrong quá trình này đã tra được một vàiviệc.

"Ngươi đừng ở đâynói hưu nói vượn!"

Nam nhân mặt chữ quốc gào thét phản bác: "Rõ ràng là Ma tộc các ngươi diệt cả nhà Huyền gia, bây giờ còn muốn vu oan hãm hại chúng ta."

"Hãm hại các ngươi sao?"

Ma tộc ranh mãnhcười: "Ma tộc ta làm việc có giấu đầu giấu đuôi bao giờ không?"

Minh Thù liếc mắt nhìn tên Ma tộc kia, hơi nghiêng đầuánh mắt rơitrên mặt nam nhân mặt chữ quốc:

"Ngươi giết ta làm gì? Chẳng lẽ không phải nên bảo vệ ta sao?"

Chỉ số thông minh củađám người kia có chút thê thảm.

Nam nhân mặt chữ quốc hừ lạnh, nói rấthợp tình hợp lý: "Có tin tức chứng minh ngươi và Ma tộc là một phe, Ma tộc dốc toàn bộ lực lượngngười chịu khổ chính là con người, vì để tất cả mọi người đềuan toàn nên cầnphải tiêu diệtmọinguy hiểm."

"Vì để tất cả mọi người an toàn cho nên Huyền gia đáng chết phải không?"

Giọng Minh Thù rất nhẹ, bên trong vẫn là ý cười như cũnhưnglọtvào tai mọi ngườitự dưng trở nênâm trầm.

"Ngươi và Ma tộc cấu kết với nhau."

Nam nhân mặt chữ quốc bị Minh Thù chụp mũ.

"Cho nên Huyền gia là do các ngươi diệt?"

"Huyền gia diệt môn không liên quan đến chúng ta."

Nam nhân mặt chữ quốc tiếp tục phủ nhận: "Chúng ta truy giếtngươilà vì ngươi cấu kết với Ma tộc."

"Cả nhà Huyền gia là do kẻ nàodiệt? Quỷ sao? Chuyện Huyền gia diệt môn lớn như vậy, các ngươi lại không chút khiếp sợ, ngược lại còn đuổi giết ta, ngươi chota là kẻ ngốc sao?"

Nhạn Dẫn bị thương, hắn cho rằng Huyền Cơ sẽ rất dễ đối phó, không thể ngờ nhiều người như vậy cũng không đối phó được nàng, nếu không hắn cũng sẽ không giấu giếm như vậy.

Khóe miệng Minh Thù hơi nhếch lên: "Ta hỏi lần cuối, Huyền gia diệt môn là do kẻ nàolàm?"

Ma tộc đồng loạt đưa mắt nhìn sang nam nhân mặt chữ quốc, không tiếng động bỏ phiếu cho bọn họ. Minh Thù quănghột xuống, trong lòng đã có đáp án.

"Vấn đề cuối cùng, các ngươi xác định hành tung của ta bằng cách nào?"

Ánh mắt tên Ma tộc trầm xuống, tựa nhưkhôngtình nguyện để nói. Nam nhân mặt chữ quốc càng không lên tiếng, đang suy nghĩxem nênphản kích như thế nào. Minh Thù thản nhiên chờ, trẫm có thời gian mà.

Một lúc sau, tên Ma tộctinh ranh mới nói: "Tìm được ngươi là ngoài ý muốn, chúng ta đang tìm ma quân, đúng lúcẨn Tông xuất hiện khí tức của ma quân. Sau đócác ngươi xuống núi, khí tức của ma quân càng nồng đậm, khi đuổi theo thìphát hiện là ngươi. Chuyện sau đóngươi đều biết."

***

(*) Chữ quốc:国

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 234: Tụ Chúng Tu Tiên (34)

Trả lời bao nhiêu vấn đề thìthả bấy nhiêu người, Minh Thù quả thật có thả mấy người bên Ma tộc nhưng tên Ma tộc kiakhông chịu đi, hắn để mấy tên Ma tộc khácđi trướcbáo tin.

Minh Thù cũng không cản. Nàng ngồi trên bậc thang ôm thú nhỏchờ Nhạn Dẫn.

Ma khí trên người Nhạn Dẫn thẩm thấu ra ngoài từng chút một, sắc mặt của tên Ma tộc kiađổi tới đổi luinhìn chằm chằm Nhạn Dẫn.

"Phụt!"

Miệng Nhạn Dẫn phun ra máu tươi, ma khí xung quanh tán loạn nhanh chóng quay trở lại trong cơ thể hắn. Thân thể hắn mềm nhũn té xuống đất.

Minh Thù cứ nhìn như vậycho đến khi hắn ngã hẳn xuống, sau đó nàng đứng dậy đỡ hắn đứng lên.

Nhạn Dẫn vươn tay lau khóe môi một cái, miễn cưỡng cười cười: "Xem ra mệnh ta đã như vậy."

Minh Thù nhíu mày.

Lúc này tên Ma tộc kianói: "Đừng uổng phí khí lực, ma khí trong cơ thể hắnthuộc về ma quân. Tuy rằng ta không biết vì sao hắn dính phải, nhưng hắn chỉ có một con đường chết, trừ phi..."

Hắn cười quái dị mấytiếng: "Trừ phi các ngươi tìm được ma quân."

Ma quân, vuacủa Ma tộc. Chính là vì vuacủa Ma tộc biến mất nên ma giới mới có thể bị người ta đặtra cấm chế, giới hạn ra vào.

...

Ban đêm, toàn bộ Huyền gia đều có vẻ âm khí thâm trầm. Đống lửa không xua tan được giá rét đêm tối.

"Sư muội, ta lạnh..." Nhạn Dẫn kéo Minh Thù.

Minh Thùđẩy hắn ra, choàngmột bộ y phục qua.

"Bẩn."

"Vậy ngươi chịu lạnh đi."

Dù sao trẫm cũng không lạnh.

Nhạn Dẫn thấp giọng nói: "Sư muội, ta cũng không biết còn có thể sống bao lâu."

Minh Thù trừng hắn, thô lỗ ôm lấy hắn: "Dám lộn xộn ta bóp chết ngươi."

Khóe miệng Nhạn Dẫn cong lênsợ Minh Thù phát hiện liềnnhanh chóng thu lại, vươn tay ôm lấythắt lưng nàng, mặt vùi trong cổ nàng.

Hương vị trên người nàng... Thật quen thuộc.

"Nếu ta chết, sư muội cùng ta đến Thiên Chi Tẫn Đầu đi."

Minh Thù phá đám: "Thiên Chi Tẫn Đầu không tồn tại."

Nhạn Dẫn thấp giọng oán giận: "Sư muội, ngươi không thể lãng mạn một chút sao?"

"Xin lỗi, lãng mạn không nổi,hiện tại ta chỉ muốn ăn đồ ăn vặt."

Lão tử thành bộ dạng này rồi ngươi còn muốn ăn, có thể quan tâm ta một chút không?

Nhạn Dẫn dựa vào Minh Thù, thu lấy độ ấm trên người nàngkhông muốn nói chuyện, hắn sợ mình tức chết.

Bàntay Minh Thù khoáclên vai hắnvỗ về.

Ánh mắt phản chiếu ngọn lửa:"Ban đầu ngươi biết ma khí trong cơ thể mình là thứgì ư?"

"Ừ."

Nhạn Dẫn dừng một chútgiải thích: "Trước đây đã từng gặp."

Vì biết ma khí trong cơ thể mình là thứgì, cho nên hắn biết dù quay về tông môn cũng không ích gì.

"Tại sao lạitới Huyền gia?"

Nhạn Dẫn im lặngmột hồi: "Nghe nói trước đây rất lâu, Huyền gia có cất một viên kimhoàn đan có công hiệu cải tử hoànsinh, tinh lọc ma khí, chắc là cũng có thể."

"Nhưng mà... Cũng không được."

Đan dược Minh Thù cho hắn cũng rất quý giá, đáng tiếc lại không có hiệu quả. Hắn cũng có thể dùng dược phẩm đổi được trong hệ thống, nhưng hắn cảm thấymình vẫn có thể cố gắng thêmmột chút.

Hắn phát hiện thái độ của Minh Thù đối với hắn có chút thay đổi, cho dùlà vì ơncứu mạng của hắnhay là vì gì khác, hắn cũng vẫn còncơ hội.

Lão tử có thể thắng!

...

Ngày hôm sau, Minh Thù tới trước mặt đám người này, muốn kéo đám tù binh này quay về Ẩn Tông.

"Ngươi muốn làm gì?"

Nam nhân mặt chữ quốc cảđêm không ngủ, lúc này hai mắt đãđỏngầu.

Minh Thù mỉm cười: "Mang bọn ngươi trở về tiếp nhận hình phạt, dù sao ta cũng không giết người."

Nam nhân mặt chữ quốc biết nàng nói "quay về"nhất định là quay về Ẩn Tông, nếu như chuyện này bị Ẩn Tông biết, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Người cứu viện sao còn chưa tới chứ?

Nhạn Dẫn lấy một pháp khí hình dạng to lớncho nàng, để nàng có thể mangmọi người quay về.

"Lên."

Minh Thù đẩy nam nhân mặt chữ quốc một chút.

"Mặt chữ quốc" lảo đảo một chút, khiến Ma tộc phía sau tức cười khoái chí.

Ma tộc có lẽkhá thoải mái,lúc này còn cười đượcnhưng có hơi kỳ quái, nghecũng không phảithoải mái lắm.

Nam nhân mặt chữ quốc trong lòng phiền muộn, tối hôm qua không biết Nhạn Dẫn cho bọn hắn ăn cái gì, một chút pháp lực cũngkhông dùng được.

"Mặt chữ quốc" đi tới,có gì đó từ trên người hắn rớt xuốngvang lên một tiếng thanh thúy.

Ánh mắt Minh Thù liền thay đổi, nàng lặng lẽ nhặt đồ lên để người phía sau theo kịp. Minh Thù nắm chặt thứ kiatrong tay, trong mắt có gì đó ngưng đọngtừ từ lạnh lại.

"Sư muội..."

Thứngưng tụ trong mắt Minh Thù liền tan ra, tán thành điểm sángrung động từng đợt, mềm mại lại ôn hòa. Nàng ngoái đầu nhìn người phía saumỉm cười, sau đó nàng dìu Nhạn Dẫn đi lên, sắcmặt không cónửa phần kỳ lạ.

Đám người tới cứu Ma tộc ở phía sau nhào vào khoảng không, tức giận đến điên cuồng đuổi theo Minh Thù. Pháp khí củaNhạn Dẫn rất nhanh đã bỏ rơi đám Ma tộc kia, cực kỳ dễ dàng.

Về đếnẨn Tông đã là vài ngày sau, một đám người lớn như vậyhù dọa một đống người của Ẩn Tông.

Minh Thù kểlại cơ bản sự việc, sau đótrực tiếp quay về Linh Kiếm Phong.

Nhạn Dẫn bị dẫnvề Ly Hồn Phong.

Minh Thù ở Linh Kiếm Phong ăn cho no, thấybên ngoài vẫnchưa tốisuy xét một chút liềnxuống núi đến Vô Ảnh Phong.

Khi Minh Thù đến, chưởng môn đang tự mình thẩm vấn đám người "mặt chữ quốc". Minh Thù không nói hai lời liềnđi tới đánh một trận, chưởng môn vội cho người giữnàng lại.

"Mặt chữ quốc" bị đánh có chút mông lung.

"Sư muội, ngươi làmgì vậy?"

Minh Thù xả giận, cười nói: "Ta có chuyện muốn hỏi riêng hắn, sư huynh có thể ra ngoài một chút không?"

"Việc này..."

Chưởng môn chần chừ, nhìn dáng vẻ không lương thiệncủa Minh Thù: "Cho ngươi một giờ, đừng ra tay."

Minh Thù khoanh tay trước ngực, cười đến vô hại: "Ta là người nói đạo lý."

...

Ngày hôm sau.

Minh Thù nướng thịt xong xuôi, Nhạn Dẫn liền thở hổn hển leo lêntheo sau còn có đệ tử Ly Hồn Phong.

"Ngươi tới làm gì vậy?"

Minh Thù chethịt nướng lại, nhìn chằm chằm đề phòng Nhạn Dẫn.

Hình như từ lúc rời khỏi Huyền gia, dáng vẻ củanàng chính là như vậy,tuy rằng bênngoài nhìn qua không có gì khác thường, nhưng ánh mắt nàng nhìn mìnhluôn mang theo sự lạnh lùng.

Nhạn Dẫn đè nénquái dị trong lòng, bảođệ tử đặtđồxuốngchờ bọn họ rời đi, hắn mới nằm trên ghế:

"Linh khí ởchỗ sư muội tốt hơn nhiều, ta muốn ở đâytu dưỡng."

"Quay về Ly Hồn Phong của ngươi đi!"

"Sư muội..."

Nhạn Dẫn nhìn Minh Thù, sắc mặt tái nhợt lạ thường, hắn nhếch môi: "Những ngày cuối cùng, ta muốn ở chung một chỗ vớisư muội."

Minh Thù cười khẽ: "Ta nghĩ mục đích ngươi đến là muốn đẩy ta vào chỗ chết."

Nhạn Dẫn sửng sốt: "Sư muội..."

"Cạch!"

Minh Thù đặt bình ngọc lên chiếc bàn bên cạnh, giọng nói rất nhạt: "Có gì muốn giải thích với ta không?"

Đó là thứ rớt xuống từtrên người "mặt chữ quốc", nó giống vớithứ Nhạn Dẫn mang theo trên người.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 235: Tụ Chúng Tu Tiên (35)

Trong không khí có chút căng thẳng. Toàn bộ không gian thời gian dường nhưđều ngừng lại.

Ánh mắt Nhạn Dẫn nhìn chằm chằm vào cái bình ngọc kia, một lúc sau âm thanhkhô khốc của hắn vang lên:

"Ngươi tin ta không?"

"Ta dựa vào cái gì để tin tưởng ngươi chứ?"

Minh Thù im lặng.

Nhạn Dẫn đứng dậy, hắn đi tới trước mặt Minh Thù: "Có một số việc ta không thể giải thích với ngươi, thế nhưng ta tuyệt đối không mật báo cho ai hết."

Minh Thù cười: "Bình ngọc nàychỉ có ngươi có, không phải ngươi chẳng lẽ lạilà ta sao?"

"Ta thừa nhận bình ngọc này quả thực chỉ có ta có."

Nhạn Dẫn hít sâu một hơi: "Thế nhưng ta tuyệt đối không cho bất kỳ kẻ nào."

Minh Thù nhìn hắn không nói.

"Sư muội."

Thân thể Nhạn Dẫn hạ thấp xuống, quỳ một chân trên đất, bàntay lạnh như băng đặt lên tay Minh Thùngửa đầu nhìn nàng:

"Ta thích muội, muốn muội sống tốt, ta tuyệt đối sẽ không hại muội."

Hắn cầm tay Minh Thù đặt lênmặt nạ của mình, cầm lấytay nàng nhẹ nhàng nhấclên. Gương mặt dần dần hiệnra.

Đó là một gương mặt cực kỳ đẹp trai, trời đất dường như đều lu mờ vàokhoảnh khắc này.

Nhạn Dẫn căng thẳngnhìn nàng: "Ta chỉ muốn cho một mình muội nhìn thấy."

Hắn hơi đứng dậy nhíchtới gần Minh Thù, giọng nóirất trầm: "Không phải ta làm."

Sau đó, đôi môi tái nhợt của hắn rơi xuốngcánh môi hồng thuậncủa Minh Thù. Môi của nàng rất mềmcũng rất ấm áp, như kẹo đường vậy,nó còn mang theo hương trái cây nhàn nhạt.

Nàng không nétránh... Nhạn Dẫnkinh ngạc, trợn to mắt nhìn thiếu nữ gần trong gang tấc, đáy mắt trong suốt của nàng phản chiếu bộ dạng khiếp sợ của hắn, tựa hồ vẫn còn rung động say lòng người, mêhoặc trầm luân.

"Thình thịch!"

Không hiểu sao tim lạiđập nhanh như vậy?

Nhạn Dẫn bạo gan nhắm mắt lạithử ôm eo nàng, thân thể hơi épqua,nhẹ nhàng hôn sâu.

Hắn không dám quá đángsợ Minh Thù đánh hắn, một lát sau liền buông nàng ra.

Không khí bị dồn nén, độ ấm còn lưu lại trên môi hắn liền biến mất, tự dưng Nhạn Dẫn có chút thất thần nhìn chằm chằm bờ môi hồng nhuận của Minh Thù. Hắnmuốn thử một lần nữa.

"Sư muội..."

Nhạn Dẫn thử gọimột tiếng.

Minh Thù thản nhiên đưa lại mặt nạ cho hắn, đẩy hắn ra đứng dậy: "Ta cho ngươi thời gian một ngàynếu không có đáp án, như vậy sau này không cần xuất hiện trước mặt ta, chúng ta coi nhưxong."

"Nếu như ta có đáp án thì sao?"

Minh Thù xoay người lại mỉm cười: "Ta có thể thử cứu ngươi một mạng."

"Ta có thể... Đổi một cái kháckhông? Ta không muốn hai chúng ta thanh toán sòng phẳng."

"Dùng mạng ngươi đổi sao?"

Nhạn Dẫn gật đầu.

"Ngươi muốn đổi cái gì?"

Nhạn Dẫn thận trọng nói: "Ta muốn ở... Ởbênngươi."

Minh Thù quay đầu đi vào trong điện, đi được mấy bước liền quay lại mang thịt nướng đi.

Minh Thù đóngcửa điện lại, biểu cảmtrên mặt đột nhiên thả lỏng.

Nàng ghét Nhạn Dẫn sao? Không!

Minh Thù cắn thịt nướng mấy phát, cuối cùng ăn sạch toàn bộ thịt Linh Lộc nướng.

[Ký chủ, có muốn yêu đương thử không?] Hài Hòa Hiệu lại giật dây Minh Thù.

Minh Thù có chút cạn lời.

Hệ thống của người khác phòng cháy phòng trộm phòng yêu đương, hệ thống nhà nàng thì hở tí là giật dây nàng làm chuyện xấu. Bây giờ còn giật dây nàng nói chuyện yêu thương với đối tượng nhiệm vụ phụ.

"Ngươi không sợ ta ở lại thế giới này sao?" Minh Thù hừ một tiếng.

[Vậy tasẽ tìm một người khác.] Hài Hòa Hiệukhông thèm để ý chút nào.

"Thì ra ta đây không quan trọng như vậy."

[Khụ... Thực raký chủ là ký chủ ta hài lòng nhất, cho nên ký chủ tùy ý chơi đùa một chút đi. Ta sẽ không can dự vào chuyện của cô.]

Thì ra còn có ký chủ khác.

Ánh mắt Minh Thù tối lại: "Cho ta một cuộn phim an ủi."

Hài Hòa Hiệukhông nói hai lời bắt đầu chiếu phim đám yêu tinh đánh nhau. Minh Thù thấy đầu hơinóng lên, vẫn có thể nhớ tới hình ảnh vừa rồi.

Nàng phiền muộn phất tay:"Tắt đi tắt đi."

Ngủ. Phiền muốn chết!

...

Nhạn Dẫn xuống khỏi Linh Kiếm Phong.

Sắc mặt hắn tái nhợt, ômngực thở dốc, hắn không nói cho chưởng môn chuyện ma khí trong cơ thể mình, nếu như nói cho bọn họ biếtcó thể hắn sẽ không thấy được nàng.

Hắn mở tay ra nhìn bình ngọc trong tay, trong đôi mắthiện một luồng lệ khí.

Nhạn Dẫn trở lại Ly Hồn Phong.

"Sư tôn, ngườiđãvề sao?"

"Nhạn Dẫn sư tôn."

Đệ tử ở các phong khác đến nhậnđan dược, cúi đầu chờ Nhạn Dẫn đi vào.

Nhạn Dẫn đi thẳng đến đại điện thường ngày vẫn đặt đan dược, trong điện không có ai. Nhạn Dẫn đi qua từng cái giá, đi tới một loạt giá bên trong cùng.

Loại bình ngọc này hắn có tổng cộng năm cái, hắn chỉ đưa một cái cho Minh Thù, trên người hắn có một cái. Cho nên trên giá hẳn còn lại ba cái,nhưng bây giờ chỉ còn lại mộtvậylà đãmất hai cái.

Đồđặt trong này người thường không dùng được, đan dược cóphẩm cấp khá cao, ngày thường cũng không ai dám đến đây.

Sắc mặt Nhạn Dẫn tốixuống, hắn chợt phất taycái giá phía sau đổ ầmxuống, chailọ rơi xuống đất vỡ nát.

Đệ tử bên ngoài nghe được âm thanh nàyđều chạy vàonhìn Nhạn Dẫn đứng giữamớ hỗn độn, sắc mặt bọn họ thay đổi:

"Sư tôn... Xảy ra chuyện gì?"

Ngày thường sư tôn rất ít khi nổi giận, luôn là dáng vẻ lười nhác dễ nói chuyện, nhưng đệ tử Ly Hồn Phong đều hiểuthời điểm sư tôn nổi giậntuyệt đối rất đáng sợ.

Nhạn Dẫn xoay người, giọng nóilạnh lùng: "Trong khoảng thời gian này có ai đi vào đây không?"

"Không... Không có."

Các đệ tử không biết chuyện gì xảy ra, dập đầu lắp ba lắp bắp trả lời: "Không có aivào cả."

Đại điện này chuyên đặt đan dược, ngoại trừ đệ tử củaLy Hồn Phongnhững người còn lại không thể tới nơi này.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

"Nghĩ kỹ cho ta, ai đãtừng đi vào đây?"

Nhạn Dẫn nhìn chằm chằm đệ tử: "Không nghĩ ra được thìđều đếnngoại môn cho ta."

"Sư tôn..." Đệ tử kinh hô.

Ánh mắt Nhạn Dẫn đảo qua, đám đệ tửliền không dám hé răng.

Đệ tử của Ly Hồn Phong đều bị gọi vào, người trông chừng ở điện này đều là cácsư huynh đã vào Ly Hồn Phong tương đối lâu, tính tìnhcủa những người này như thế nàoNhạn Dẫn đều nắm rõ.

"Sư tôn... Thật sự không có người ngoài đi vào."

Điều tra một vòng cũng không tra ra đượcgì. NhạnDẫn tựa vào cửa: "Nói như vậy thì đồ là các ngươi cầm sao?"

Cái... Cái gì?

Mọi người hoảng hốt, bọn họ cầm thứgì chứ?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 236: Tụ Chúng Tu Tiên (36)

Vân Dao toàn thânchật vật trở về, nghe nói Minh Thù đã trở lạisắc mặt nàng ta có chút khó coi. Nàng ta vừa vào đếntông môn đã bị đệ tử Vô Ảnh Phong lôi đi, mang đến Vô Ảnh Phong gặp chưởng môn.

Trên đại điện, Nhạn Dẫn lười biếng ngồi phía dướichống cằm nhìn vào khoảngkhông, nhưng trong đôi mắthắn không phản chiếu hình ảnh, căn bản chưa từng nhìn cái gì.

Ở đây còn có phong chủ củaKim Lan Phong và Tinh Tượng Phong, thế nhưng không thấy sư phụ nàng ta.

Vân Dao lấy lại tinh thần, tiến lên hành lễ: "Chưởng môn... Các vị sư thúc."

Chưởng môn nghiêm mặt: "Kể lại tình hìnhtrước cáiđã, tại sao những đệ tử còn lại không về cùng ngươi?"

Vân Dao kinh ngạc: "Các vị sư huynh đệ vẫn chưa trở về sao? Ta... Ta không biết, ta và bọn họ phân tán ra."

"Tại sao lại phân tán?"

Ánh mắt Vân Dao né tránh không dám nhìn Nhạn Dẫn, trong lòng giằng co, một lúc sau mới nói:

"Gặp phải sự tấn công của Ma tộc, Huyền Cơ sư thúc để ta lại trong vòng vây Ma tộc..."

"À." Nhạn Dẫn khẽ nóimột tiếng.

Vân Dao liền im bặt, nàng ta không biết rốt cuộc Nhạn Dẫn có biết là nàng ta đẩy hắn ra ngoài hay không, thế nhưng nàng ta bảonhững sư huynh đệ kia đi, chắc chắn là hắnbiết.

Chưởng môn liếc mắt nhìn Nhạn Dẫn, hạgiọng nói: "Nói tiếp."

Vân Dao nhắm mắt nói: "Ta khó khăn lắm mới thoát khỏi vòng vây Ma tộc đểtrốn về."

Chưởng môn híp mắtlại: "Sao ta lại nghe nói là ngươi đưanhững đệ tử kháccchạy trốn, để Huyền Cơ sư muội và Nhạn Dẫn sư đệ trong vòng vây Ma tộc chứ?"

Vân Dao vội vànglắc đầu: "Không, không có, không có."

"Vân Dao, ngươi có quan hệ gì với Bạch Hổ Tông?"

Phong chủ Kim Lan Phong nhịn không được lớn tiếng ép hỏi.

Vân Dao mờ mịt: "Không có quan hệ gì... Ta không biết người củaBạch Hổ Tông."

Biểu cảmtrên mặt nàng ta không giống như đang giả vờ.

"Không biết, vậyvì sao ngươi phải mật báo cho Bạch Hổ Tông?"

Phong chủ Kim Lan Phong hừ lạnh.

Mật báo? Nói cái gì vậy?

Vân Dao ngơ ngác, nàng ta chỉ có thể lắc đầu: "Ta khôngmật báo. Sư thúc, người nói cái gì vậy?Bạch Hổ Tông làm sao?"

Kim Lan Phong ném một vật trong tay ra, nó dừng lại bên chân Vân Dao: "Nó được tìm thấytrong phòng của ngươi, ngươi giải thích thế nào?"

Nhìn thấy bình ngọc, sắc mặt Vân Dao có chút khó coi, không phải là nàng ta đã ném đi rồi sao? Sao cònxuất hiện ở nơi này chứ?

"Ta... Ta không biết, ta chưa từng thấy thứnày."

Vân Dao cố sống cố chết không thừa nhận, trên trán dường như đang chảy mồ hôi lạnh.

Nhạn Dẫn đánh ra một luồng linh lực, luồng linh lực xông thẳng lênkhông trungsau đó hạ xuống.

Trên cơ thể mọingười ở đâyđều mang ánh sáng nhưng ánh sáng trên người Vân Dao làmạnh nhất. Không ai chú ý đến sắc mặt Nhạn Dẫn đang dần trắng hơn.

"Đan dược của Ly Hồn Phong ta, ta đều có thể phân biệt."

Nhạn Dẫn thu tay như không có chuyện gì xảy rađưa mắt nhìn Vân Dao, cũng không nghe ra giọng nói cógìkhácthường, vẫn là giọng điệu lười biếng:

"Khí tức trên người ngươi mãnh liệt như vậy, nói thế nào đây?"

Đáy lòng Vân Dao giật thótmột cái, rõ ràng nàng ta đã rất cẩn thận.

Nãonhanh chóng hoạt động, trước mắt Vân Dao sáng ngời, nói: "Khi lêntrúc cơ lần trước, sư phụ cho ta ăn trúc cơ đan."

Nhạn Dẫn cũng khẽ cười: "Trúc cơ đan chỉ có một viên."

Nàng ta vuốt ve chiếc vòngtrên cổ tay theo bản năng, trong lòng càng lo lắng, vòng tay nàyluôn thừa dịp nàng ta không chú ý màra ngoài ăn vụng đan dược, nàng ta hoàn toàn không quản được nó.

Cái bình ngọc kia nàng ta nhìn thấy không đúng, cho nên sau khi phát hiệnliền ném nó đi. Trong đầu Vân Dao rối loạn, đối mặt với nhiều ánh mắt áp lựcnhư vậycàng hoảng loạn hơn.

Cuối cùng nàng ta quỳ xuống: "Chưởng môn, các vị sư thúclà ta trộm đan dượcnhưng tuyệt đối không mật báo cho Bạch Hổ Tông."

Vẻ mặt Vân Dao đầy áy náy, nói có sách mách có chứng, chủ động thừa nhận mình trộm đan dượcnhưng tuyệt không thừa nhận đã mật báo cho Bạch Hổ Tông.

...

Minh Thù nằm trên nóc đại điện Linh Kiếm Phong, Lâm Cẩn ngồi bên cạnh nàng lải nha lải nhải chuyện xảy rahôm nay.

"Vân Dao kia cũng thật lợi hại, lại có thể chạy đến Ly Hồn Phong trộm đan dược.Sư tôn, ngươi nói nàng ta đãtrộm thế nào?"

Minh Thù bầnthần, căn bản không nghe Lâm Cẩn nói gì.

"Sư tôn..."

"Sư tôn, sư tôn..."

Lâm Cẩn kêu vài tiếng, Minh Thù mới lấy lại tinh thần: "Làm sao vậy?"

"Ta đang nói chuyện với ngươi."

"Ừ."

Minh Thù vuốt trán: "Ngươi nói cái gì?"

"Ta nói Vân Dao đến Ly Hồn Phong trộm đan dược như thế nào?"

"Nàng ta có một chiếc vòng, bên trong có thứgì đó."

Lâm Cẩn trợn to mắt: "Làm sao sư tôn biết?"

"Ta đã nhìn thấy." Minh Thù ra vẻ đương nhiên.

Lâm Cẩn cố gắng nhớ lại, trên tay Vân Dao dường nhưthực sự có một chiếc vòng tay, vòng tay kia lạirất khác biệt.

"Ngươi về trước đi, đuổi ngườiởdưới Linh Kiếm Phong đi."

Đột nhiên Minh Thù dặn dòLâm Cẩn.

"Vì sao?"

Lâm Cẩn còn đang suy nghĩ về vòng tay của Vân Dao, đột nhiên nghe mệnh lệnh của Minh Thù, có chút mơ hồ:

"Buổi tối bọn họ sẽ không quấy rầy người."

"Ta có việc phải làm."

Minh Thù vỗ vỗ vai hắn: "Trong nửa canh giờđể tất cả mọi người đi đi."

Nói xong Minh Thù liền xoay người nhảy xuống đại điện, Lâm Cẩn đuổi theo sau, hắn vẫn muốnhỏi tiếp nhưng phát hiện Nhạn Dẫn đi qua bên này. Trễ như vậy rồi sao Nhạn Dẫn sư tôn lại tới nhỉ?

Hơn nữa... Sư tôn còn đuổi tất cả mọi người.

Hai người này sẽ không làm chuyện gì không để người khác thấy chứ?

Trong đầu Lâm Cẩn suy nghĩ miên man, nhìn thấyánh mắt củaNhạn Dẫn, hắn nhịn không được run một cái, cảm giác ánh mắt của Nhạn Dẫn sư tôn nhìn mình mang theo sát khí.

"Ta đây đi..."

Lâm Cẩn nhanh chóng chuồn mất.

Minh Thù gật đầu.

Lâm Cẩn vội chạy xuống núi, tiện thể gọi tất cả người ở Linh Kiếm Phong đi cùng.

Trên núi.

Minh Thù và Nhạn Dẫn đối diện một lúc lâu.

Gió đêm thổiqua núi. Mây đen che khuất ánh trăng, chỉ còn bầu trời đầy sao lấp lánh.

"Vào đi."

Minh Thù phávỡ sự im lặng, xoay người đi vào điện.

Nhạn Dẫn cất bước đuổi theo, hắn nhẹ giọng nói: "Phong chủ Xích Hỏa Phong cấu kết vớiBạch Hổ Tông..."

Đúng là Vân Dao trộm đan dượcnhưng bình ngọc không phải nàng ta đưa cho Bạch Hổ Tông, phong chủ Xích Hỏa Phong vừa đúng lúc thấynàng ta ném bình ngọcliền nhặt bình ngọcvề.

Phong chủ Xích Hỏa Phong lo mình bịbại lộ nênliền đặtbình ngọc vào lạiphòng củaVân Dao, muốn giá họa cho Vân Dao. Đồ của Nhạn Dẫn không phải dễ lấynhư vậy, chỉ cần chạm quahắn đều có thể biết.

Tình hìnhcụ thể vẫnđang điều tra, nhưng bây giờ kết quả đã có thể chứng minhNhạn Dẫn không liên quan tới việc mật báo cho Bạch Hổ Tông.

Minh Thù đóng cửa điện, đại điện này vẫn rất trống trải. Cửa điện bên hông mở ra, đồbên trong nhiều hơn một chút, nhưng so với phòng của người bình thường vẫn rất trống trải.

Minh Thù trực tiếp vào phòng, sau khi Nhạn Dẫn tiến vào thìnàng đóng cửa lại. Trong phòng có một tấm bình phongchia phòng thành hai phần.

Tia sáng trong phòng có chút âm u, đột nhiên Nhạn Dẫn cảm thấyphòng hơinóng.

Minh Thù róttràuống liềnba chén, sau đónàng mới đặtchén trà xuống.

"Cởi ra."

Nhạn Dẫn có chút ngây người. Thẳng thắnnhư vậy sao? Vừabắt đầu đãcởi sao?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 237: Tụ Chúng Tu Tiên (37)

Nhạn Dẫn suy nghĩ mình có nên bán đứng cơthể hay không. Hắn ghét nàng sao?

Cũng không. Có thể để mình phát sinh quan hệvớinàng, hắn có nguyện ý không?

Chính là... Nguyện ý.

Nhạn Dẫn bị kết luận này dọa cho giật mình, cả người lui về sau một bước, dáng vẻ như con trai nhà lành bị nữ lưu manh cưỡng bức.

"Ngâyra làm gì? Còn muốn ta cởi giúp ngươi sao?"

Lúc này Minh Thù đã khôi phục nụ cười.

"Ta..."

Cởi thì cởi! Lão tử sợ ngươi chắc? Dù sao người thiệt thòicũng không phải lão tử.

Nhạn Dẫn nghĩ như vậy, vươn tay cởi quần áo.

Động tác của hắn cứng đờ đón ánh mắt Minh Thù nhìn qua, thấy hình phản chiếutrong mắt nàng. Nhạn Dẫn hừ một tiếng nhanh chóng cởi bỏ quần áo.

Đôi mắtMinh Thù híp lại, cười ra lệnh: "Cởi hết."

Hắn cắn răng cởi lớp y phụccuối cùng, nhưng vẫn nghiêng người che lạikhông cho Minh Thù nhìn.

Lúccởi thì hào khí cao ngấtnhưng hiện tạiđứng trước mặt nàng lại có một cảm giác xấu hổ trào dâng.

Minh Thù cười đi tới, tay khoáclên đầu vai hắn: "Sư huynh, ngươi đang nghĩ gì?"

"Không... Không có gì." Nhạn Dẫn quay đầu.

Ngón tay Minh Thù trượtlên cổ hắn, Nhạn Dẫn liềncảm thấy có cái gì đó phớtqua người hắn.

Hơi thở của nàng ập vào mặt hắn,mang theo hương vị ngọt ngào.

Ánh mắt Nhạn Dẫn liếc quathấy nàng cách mình rất gần, làn môi dường như đã dán vào mặt hắn. Hắn từ từ quay đầu, một giây sau Minh Thù lùi lại, tóc hắn buônglả tả xuống. Minh Thù mỉm cười đẩy tấm bình phong sau lưng nàng, phía sau có một thùng nước tắm rất lớn.

Nàng chỉ vào thùng nước tắm: "Vào đi thôi."

Nhạn Dẫn cócảm giác bị đùa bỡn, liếc mắt trừng Minh Thù rồi bước vào thùng nước.

Bên trong chỉ có nước, hơn nữa còn là nước lạnh. Hắn nhấc chân bướcvào, nước cũng không lạnh như vậy.

Minh Thù đứng bên cạnh thùng nước: "Ngâm mình trước đi, đừng có ngất."

Nhạn Dẫn cảm giác mình bị coi thường: "Ngâm nước lạnh thôi mà, sư muội quá coi thường ta rồi."

Minh Thù xoay người kéo tấm bình phong lại, bóng dángnàng biến mất trước mặt Nhạn Dẫn, Nhạn Dẫn tự dưng thở phào. Hắn còn tưởng...

Tại sao nướccàng ngày càng lạnh nhỉ?

Ảo giác, nhất định là ảo giác.

Không quá nửa canh giờ, Nhạn Dẫn cảm giác mình có chútkhông nhịn được, nước không có bất kỳ thay đổinàonhưng hắn cảm thấycàng ngày càng lạnh, ý thức bắt đầu mơ hồ.

Thân thể ấm áp mềm mại dán sát vào người hắn, hắn bị người ta ôm lấy, ý thức đang mơ hồdường nhưhắn thấy sườn mặt lạnh lùng của nàng.

"Sư muội..."

"Không phải nói chịu đựng được sao?"

Vẫn là âm thanh mỉm cười của nàng: "Lúc này mới qua một chút đãchịu không nổi."

"Lạnh..."

Nhạn Dẫn không có khí lực phản bác, hiện tại hắn chỉ có một cảm giác làlạnh.

Hắn nhưbị ôm chặt hơn: "Đừng ngất, ngươi mà hôn mê thìmột mình ta không làm được."

Thời điểm cả người nàng bao phủ lên, Nhạn Dẫn cảm thấykhông lạnh như vậy nữa.

"Ta sẽ dạy ngươi khẩu quyết, tập trung tinh thần niệm theo ta..."

Âm thanh của nàng có chút hư ảo phảng phất trong sương.

...

Đầu Nhạn Dẫn đau đến nứt ra, cả người vô lực, một lúc sau mới mơmàng giơ tay lên, nhưng cảm xúc ấm áp dưới bàntay làm hắn mạnh mẽ tỉnhlại.

Hắn quay đầu liền thấy Minh Thù dựa vào ngực hắn.

"Thình thịch thình thịch thình thịch!"

Tối hôm qua... Đã xảy ra chuyện gì?

"Ngươi tỉnh rồi."

Giọng nói củaMinh Thù đột nhiên vang lêndọa Nhạn Dẫn giật mình một cái.

"Sư muội, tối hôm qua chúng ta..."

Minh Thù ngẩng đầu, nụ cười nở rộ: "Ta nói chưa xảy ra chuyện gì hết, có phải sư huynh rất thất vọng không?"

"Ngươi ngủ cũngngủ rồi, chẳng lẽ còn muốn quỵt nợ sao?"

Nhạn Dẫn ôm cơthể nàng, không cho nàng rời khỏi lồng ngực mình, nơi nào đó không thể miêu tả nhanh chóng lớn lên.

Sắc mặt Minh Thù thay đổi, nụ cười lạnh lại: "Sư huynh, ngươi có tin ta khiếnngươi vĩnh viễn không thể cảm nhận hạnh phúc không?"

Nhạn Dẫn ấn Minh Thù vào lòng, chân dài đưa quachặn Minh Thù lại: "Ởmột chỗ vớisư muội thì rấthạnh phúc."

Nhạn Dẫn cũng không lộn xộn, chờ nơi nào đó bình phục lại.

Nhưng đợi nửa ngày, Nhạn Dẫn có chút xấu hổ: "Cái đó, chuyện không liên quan đến ta, là tự nó..."

"Nói như nó mọctrên người người khác vậy."

Minh Thù xoay người xuống giường: "Thậtđói quá, tìm đồ ăn đã!"

Minh Thù đi ra khỏiphòng ngay lập tức.

Lúc này, Nhạn Dẫn mới kiểm tra vết thương sau lưng mình một lần nữa, ma khí dường như đã bớt đi, mặc dù thân thể không có sứclực nhưng đãdễ chịu hơn nhiều so với trước.

Đợi Minh Thù đi vào, Nhạn Dẫn đã nằm trên giường, hắn nhướng mày nhìn Minh Thù:

"Sư muội, tối hôm qua ngươi làm gì ta?"

"Song tu, chưa từng nghe qua sao?" Minh Thù bưng một đĩa trái cây để trước mặt hắn.

Khẩu phần lương thực của trẫm hiện tại phải chia cho người này.

"Song tu sao? Song tu không phải..."

"Hả."

Minh Thù cầm một quả gặm: "Ai nói vớingươi song tu nhất định phải làm chuyện đó chứ?"

"Song tu chân chínhkhông phải là biện pháp thấp kém hạ lưunhư vậy."

Minh Thù nhìn trái cây sắp hết, quyết định để lại hai trái cho Nhạn Dẫn. Nàng chống xuống hai bên Nhạn Dẫn, từ trên caonhìn hắn:

"Ta cho ngươi biếtnếu ta lên trúc cơ, ta nhất định sẽ giết chết ngươi."

Song tu giúp nàng tăng tu vi, nàng cũng không phải tự nguyện muốn lên trúc cơ.

Trẫm thực sự không muốn tu tiên. Trẫm chỉ muốn tương thân tương ái vớiđồ ăn vặt!

"Ngươi không muốn lêntrúc cơ? Vì sao?"

Minh Thù dừng vài giây mới ghét bỏ nói: "Không muốn bị sét đánh thành than đen, ảnh hưởng đếnvẻ đẹpcủa ta."

Nhạn Dẫn thốt ra: "Ta có thể gánh giúp ngươi."

"Hả, ngươi vẫn nên lo chothân thể mình đi thì hơn."

Minh Thù đứng dậy muốn chạy đi. Nhạn Dẫn đột nhiên vươn tay ôm cổ nàng, kéo nàng đến trước mặt mình, hắn mang theo bờ môi cóphần tái nhợt dán qua.

Minh Thù không hề nghĩ ngợi tát hắnmột cái, đứng thẳng người: "Ngươi nghiện à?"

"Chỉ nghiện ngươi."

Nhạn Dẫn bị tát rớt mặt nạ, ánh mắt chăm chú nhìn Minh Thù.

Minh Thù congmôi khẽ cười, ôm trái cây còn dư lạiquyết đoán rời đi.

Nhạn Dẫn: "Ta còn chưa ăn mà."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 238: Tụ Chúng Tu Tiên (38)

Mỗi buổi tối Nhạn Dẫn sẽ bị hành hạ một trận, rõ ràng là nước lạnh, ngâm mình bên trong quả thực giống như tìm chỗchết.

Minh Thù đụng mộtcái tức giận làsẽ không cho hắn ăn, hắn chưa từnggặpngười nàongược đãi bệnh nhân như thế. Tuy rằng hắn cũng không đói nhưng vẫn cần bổ sung linh lực.

Cũng may qua vài ngày, hắn mới có thể giữ được sựtỉnh táo. Nhưng ngoại trừ mấy ngàyđầu Minh Thù cùnghắn tu luyện, sau đónàng không bao giờ tu luyện nữa, dù cho thời điểm hắn nhịn không được thì nàng cũng chỉ tiến đến ôm hắn.

Minh Thù dựa vào thùng nước tắm, nhìn vết thương sau lưng hắn: "Ma khí đã loại trừ gần hếtnhưng ngươi vẫn phải kiên trì hàng ngày, ma khí trong cơ thểmới có thể được loại trừ sạch sẽ."

Nhạn Dẫn quay đầu lại: "Sư muội, thực sự ngươi không cân nhắc chút nàovề việc ở chung với ta sao?"

Minh Thù phủ cho hắn thêm một bộ y phục, lạnh nhạt nói: "Phương pháp song tu, ngươi hiểu không?"

"Không phải là cùng nhau thăng cấp tu vi sao?"

Minh Thù nở nụ cười giễu cợt, xoay người rời đi.

Nhạn Dẫn thấy thần sắc Minh Thù có chút không thích hợp, hắn nhìn Minh Thù rời đi, các loại suy nghĩ hiện lên trong đầu.

Nhạn Dẫn ngâm xong thời gian quy định, lập tức mặc quần áo đi tìm Minh Thù. Hắn tìm cảLinh Kiếm Phong cũng không thấy người, ngược lại gặp được Lâm Cẩn đưa đồlên.

"Sư tôn đi bắt Linh Lộc."

Lâm Cẩn bị chặn lạichỉ có thể nhỏ giọng trả lời: "Gần đây hình như càng ngày sư tôn ăn càng nhiều, nhưng dáng vẻ mỗi ngày vẫnrất mệt mỏi."

Nhạn Dẫn khẽ cau mày, nàng mệt lắm sao? Mỗi ngày khi nàng gây sự với mìnhrất có tinh thần mà.

Nhạn Dẫn không đi tìm Minh Thù, ngượclại đến Tàng Thư Các của Vô Ảnh Phong, bộ dạngkhí thế dào dạt khiếncác đệ tử Tàng Thư Các sợ đến lạnh run.

"Sư tôn, người muốn tìm gì? Đệ tử tìm giúp người."

"Sư tôn, người đừng lấylung tung, chúng ta sắp xếprất phiền phức..."

"Sư tôn, cái đókhông thể động vào..."

Sau khi Nhạn Dẫn lật tung Tàng Thư Các đến hỗn loạn, hắn hỏi một câu: "Tất cả sách của Ẩn Tông đều ở đây sao?"

Đệ tử yên lặng rơi lệ: "Đúng vậy sư tôn."

"À, phải rồi, chỗ chưởng môn còn một ít sách."

Đệ tử cảm thấy áp lựcxung quanh ngày càng đáng sợ nênvội nói một tiếng.

Chưởng môn cảm thấy hành động của Nhạn Dẫn vô cùng kì quái, nhưng vẫn để hắn vào thư phòng củamình.

"Chuyện của Ma tộc đã điềutra gần như xong rồi, Bạch Hổ

Tông phát hiện Ma tộc muốn lợi dụng Huyền gia phávỡ ranh giới giữama giới và nhân giới. Bọn họ tự ý tàn sát Huyền gia, đây chỉ là viện cớ lung tung."

"Không ngờẨn Tông chúng ta còn có người cấu kết với Bạch Hổ Tông... Thực sự làai? Nhiều năm như vậy, những sư huynh đệ kia ta đềukhông nhìn ra. Lần này điều tra rõ ràng toàn bộ từ trên xuống dướiẨn Tông... Bây giờ chúng ta chuẩn bị thông báo chonhững tông môn còn lại."

Chưởng mônkể rõ cho Nhạn Dẫn những chuyện xảy ragần đây.

"Sư đệ, Linh Kiếm Phong gần đây đã phong bếnghe nói ngươi ở trên đó, Huyền Cơ thế nào?"

"Nàng là huyết mạch của Huyền gia, đến lúc đó có thể phải do nàng đứng ra."

"Sư đệ, ngươi nghe ta nói chuyện không?"

Nhạn Dẫn đang tập trung tinh thần lật một quyển sách, căn bản không nghe chưởng môn nói.

Chưởng môn liếc mắt nhìn tên quyển sách kia, nhịn không được giật giật khóe miệng một cái:

"Sư đệ, ngươi xem sách này làm gì? Ngươi muốn kết đạo lữ (*) với ai sao?"

Sư đệ này của hắn lười đến thần kỳ, sao lại đột nhiên thấy hứng thú với phương pháp song tu chứ?

Nhạn Dẫn khép sách lại, đầu ngón tay hắn chạm nhẹ vài cái trên mặt nạ, sau đó lướt xuống môi:

"Sư huynh, nếu như nàng đồng ý, ta không ngại kết đạo lữ."

"Ai?"

Nhạn Dẫn cầm sách đi ra ngoài, một lát sau giọng nóicủa hắn mới truyền đến: "Vị kia của Linh Kiếm Phong."

Chưởng môn thiếu chút nữa không đứng vững.

Hai tiểu tổ tông này làm sao kết hợp với nhauđược chứ?

...

Nhạn Dẫn ở Vô Ảnh Tông gầnmột ngày một đêm, lúclên núihoàng hôn thâm trầmráng chiều bỏng mắt.

Minh Thù đang ở ngoài đại điện ăn thịt nướng, thú nhỏngồi xổm bên cạnh nàngôm một đống xương ai oán nhìn Minh Thù. Thú nhỏ thấy Nhạn Dẫn tới, lông trênngười phồng lêndáng vẻ cực kỳ hung dữ.

"Nó rất không thích ta."

Nhạn Dẫn ngồi bên cạnh Minh Thù, ôm vai Minh Thù trước mặtthú nhỏ.

Đôi mắtnhư ngọc thạch bảođen láycủa thú nhỏhiện lên tia sáng lạnh, toàn bộ cơthể nhảy lênnện vàotay Nhạn Dẫn.

"Ư..."

Mu bàn tay Nhạn Dẫn đau nhức một trận.

Minh Thù vươn tay túmthú nhỏ nhét nó vào túi.

Thú nhỏđiên cuồng la hét.

"Sen, ngươi lại nuôi người khác! Không cho ngươi nuôi người khác! Không được nuôi người khác! Không được nuôi!"

Minh Thù đè thú nhỏnhảy loạn trong túi, ánh mắt rơi trên mu bàn tay sưng đỏ của hắn:

"Đừng trêu chọc nó, nó điên lên ta cũng ngăn không được."

"Sư muội, đau quá."

Nhạn Dẫn đưa tay đến trước mặt Minh Thù.

"Đau có chút xíucũngchịu không được, là nam nhân sao?" Minh Thù đẩy tay hắn ra.

Nhạn Dẫn thuận thế cầm tay nàng, giọng điệu ái muội: "Có phải hay không, buổi tối sư muội cảm nhận một chút liền biết mà."

Minh Thù ghét bỏ liếc hắn, giọng nói sâu xa: "Dựa vàongươi sao?"

Nhạn Dẫn chớp mắt, hắn thì làm sao? Hắn cũng rất lợi hại đó có biết không? Khinh thường người à?

"Hay là sư huynh bồi bổ chỉ số thông minh trước đi." Minh Thù rút taythu dọn đồ rời đi.

Thú nhỏló đầu khỏi tay áo, dáng vẻ đắc ý, Nhạn Dẫn chỉ muốn mang nó chôn xuống đất.

Nhạn Dẫn vào nhà, nước lạnh đã được chuẩn bị, Minh Thù ngồi ăn bên cạnh còn thú nhỏkhông thấy tung tích.

Hắn vừa cởi y phụcvừa đi về phía thùng nước.

Y phục rơi đầy đất, đợi khi hắn đi tới gần thùng nước trên người đã không còn vải vóc dư thừa, thậm chí hắn còn giơ tay lên gỡ mặt nạ xuống.

Nhạn Dẫn bước vào nước lạnh, mặc dù đã quen với nhiệt độ này nhưng đột nhiên đi vào vẫn hơi lạnh. Minh Thù phủi phủi tay, từ bên kia đi qua,trong tay bưng một chén nước.

"Uống đi."

Nhạn Dẫn ngẩng đầu nhìn Minh Thù: "Đây là cái gì?"

"Thuốc độc."

Nhạn Dẫn nhận cái chén, ngóntay cố ý cọ trên mu bàn tay củaMinh Thù: "Nếu làngươi, cho dù là độc ta cũng uống."

Minh Thù mặtkhông đổi sắc, ý bảo hắn uống nhanh lên.

Đối tượng bị trêu chọcluôn không để ý ta. Sức quyến rũcủalão tử kém như vậy sao? Không thể cho biểu cảmthẹn thùng chút sao?

Trong chén quả thực chỉ là nướcnhưng linh khí bên tronglại nồng đậm, rõ ràng không giống với nước bình thường. Hắn uống cạn một hơi, cảm giác như mình đang uống băng,lạnh thấu tim.

Môi Nhạn Dẫn khẽ hé rathở hổn hển, trước mắt hắn chợt tối sầmmiệng bị người ta ngăn lại.

Nhạn Dẫntrợn to mắtnhìn người trước mặt, đôi mắtMinh Thù hơi mở to, bên trong dường nhưcó ý cườilại dường nhưkhông có.

Nhạn Dẫn quên thở. Hơi thởấm áp trượt xuống cổ họng, cảm giác mát lạnh lan khắpthân thể, sau đó đột nhiên bắt đầu ấm áp.

***

(*) Kết đạo lữ: Kết thành cặp đôi.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 239: Tụ Chúng Tu Tiên (39)

Minh Thù khẽ gặmmôi hắn một chút, đứng dậy rời đi: "Tự mình điều hòa hơi thởđi, ta đi ngủ."

Nàng đi hơinhanh, trong nháy mắt đã xoay người, sắc mặt liền tái nhợt. Minh Thù bấm bấmngón tay, dùng thân thể người khác đểtiêu hao lực quả nhiên là quá miễn cưỡng...

Thú nhỏ ló đầu ra khỏi tay áo, trong đôi mắttràn đầy khinh bỉ.

Có bệnh!

Song nó lại nhảy ra ngoài, chớp mắt liền biến mất trong phòng. Minh Thù nằm lại trên giường, nàng muốn tìm chút đồ ănđúng lúcđồ ăn phía trên đã hết, nàng không muốn nhúc nhích, dứt khoát ôm thân thể cuộn tròntrên giường, trong chốc lát hô hấp lại bình ổn.

Thú nhỏ biến mất trong mộtlát liền quay trở lại, thân thể nho nhỏ kéo một chùm trái cây đỏ rực thật lớn. Nó mangtrái cây đặt bên môi Minh Thù.

Trái cây không lớnMinh Thù cũng không há miệng, thú nhỏđẩy không vào, nhe móng vuốtxù lông dùng sức vỗ mặt Minh Thù.

"Ngươi ngủ đến mê man rồi à?"

Mau ăn đi!

Thú nhỏkhông đút đượccó chút lo lắng, cố gắng dùng móng vuốt chọc chọc mặt Minh Thù.

"Ăn rồi ngủ tiếp có được hay không?"

Thú nhỏcảm giác có người tới gần, nó lập tức xoay người, trừng mắt nhìn Nhạn Dẫn chỉ mặc độc một cái áo, trong cổ họng phát ramột âm tiết, nó ngăn cản hắn tới gần.

"Nàng... Làm sao vậy?" Nhạn Dẫn dừng lạinhìn Minh Thù.

"Chuyện không liên quan đến ngươi, cút! Đều là tại ngươi!"

Ánh mắt thú nhỏhung ác, tỏ vẻ muốn tấn công Nhạn Dẫn.

"Ngươi không đẩy vào trong được."

Nhạn Dẫn chỉ trái cây bên môi Minh Thù nói: "Ta có thể."

Lông trên người thú nhỏdần xẹp xuống, nó nhìn Minh Thùlại nhìn Nhạn Dẫn, bất đắc dĩ nhảy sang bên cạnh.

Nhạn Dẫn tiến lênôm lấy Minh Thù. Tuy rằng đã ômrất nhiều lầnnhưng đây là lần đầu tiên Nhạn Dẫn nghĩ tiểu cô nương trong ngực cực kỳ mỏng manh.

Trái tim Nhạn Dẫn siết chặt có chút khó chịu. Móng vuốt củathú nhỏchụp mu bàn tay Nhạn Dẫn chỉ vào trái cây.

Những trái cây này đều ẩn chứa linh lực khá lớn, Nhạn Dẫn có chút chần chừ: "Linh lực khổng lồ như vậy sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?"

"Ngươi nói tào lao cái gì vậy?"

Sau đó, thú nhỏlại đi kiếm thêm một ít trái cây rồi mang về cho Minh Thù.

Một vài trái cây quá lớn, Minh Thù không nuốt được, Nhạn Dẫn trực tiếp dùng môi. Thú nhỏmuốn cào hắn, Nhạn Dẫn liền nghiêm túc nói:

"Nếu không thì ngươi tới làm đi."

Thú nhỏhậm hực lẩm bẩmdùng ánh mắt châm chọc nhìnhắn, không biết nói gìnhưng Nhạn Dẫn khẳng định không phải ngườitốt.

Thú nhỏkhông tha thêm trái cây nữa, nó ghé vào ngực Minh Thù, mắt không chớp nhìn nàng chằm chằmhình như sợ nàng xảy ra chuyện. Nhạn Dẫn cũng không dám đuổi nó xuống, tên nhócnày cực kỳ hung tàn.

Minh Thù ngủ rất sâu, Nhạn Dẫn hôn lên trán nàng rước lấy ánh mắt hung ác của thú nhỏ, hắn mỉm cười.

Thú nhỏhừ một tiếngrúc vào tay áo Minh Thù, không hé răng. Nhạn Dẫn kéo kéo chănôm Minh Thù nằm xuống.

Hắn cẩn thận dùng ngón tay chạm vào gương mặt Minh Thù, mềm mại, rất thoải mái.

...

Ngày hôm sau.

Minh Thù dần tỉnh, nàng chống tay ngồi dậyphát hiện cảm xúccó chút không đúng, nhưng không nghĩ nhiều. Mấy ngày naylà nàng ngủ cùng Nhạn Dẫn.

"Cũng không đói bụng..."

"Hừ, cũng là công lao của ta."

Thú nhỏkhông chút lưu tình tranh hết công lao về mình,không chừa chút nào cho Nhạn Dẫn.

Minh Thù nhéo nhéo thú nhỏ, khóe miệng cười khẽ: "Phải rồi. Ngươi tốt nhất!"

"Đó là đương nhiên."

Ánh mắt Minh Thù nhìn người bên cạnh, nàng cúi người sát vàomang theo vài phần tìm tòi nghiên cứu.

Bên hông đột nhiên cóthêm một cánh tay, hơi trượtxuống, âm thanh lười biếng vang lên:

"Gương mặt này sư muội thấy hài lòng không?"

"Cámơn." Minh Thù ý tứ nói một tiếng.

"Cống hiến sức lực cho sư muội làvinh hạnh của ta. Sư muội thưởng cho ta cái hôn được không?"

Nhưng không đợi Minh Thù đồng ý, hắn liền nghiêng người hôn một cái.

Khi Minh Thù sắp đánh hắn, biểu cảm củahắn chợt nghiêm túc: "Ta đãxem qua tài liệu song tu. Hiện tại ta trịnh trọng hỏi Huyền Cơ cô nương, có nguyện ý cùng ta kết thành đạo lữ không?"

Minh Thù sửng sốt, hồi lâu nàng mới nói: "Ta không tu tiên sẽ chết sớm hơn ngươi..."

Nhạn Dẫn nói: "Ngươi không tu, ta cũng không tu. Ngươi nguyện ý không?"

Minh Thù nói: "Vậy tanguyện ý."

Không biết Minh Thù nghĩ tới điềugì, nụ cười càng sáng lạn.

"Lâu ngày sinh tình mà. Một ngày nào đóngươi sẽ thích ta."

Nhạn Dẫn hạ xuống nụ hôn ở khóe môi nàng, ánhmắt chăm chú quấn quýt lấy nàng: "Một ngày nào đó ngươi sẽ thích ta."

Minh Thù gật đầu: "Vậy ngươi phải nỗ lực rồi."

Một giây sau Minh Thù liền chọc chọc hắn: "Lật qua đểta xemvết thương của ngươi một chút."

Hừ! Hắn nghe lời lật người lại, Minh Thù kéo y phục của hắn xuống, vết thương đã bắt đầu khép lại ma khí đã biến mất sạch sẽ.

"Kỳ thực trên người ta còn có rất nhiều chỗ có thể nhìn, sư muội muốn xem không?"

"Khá tốt rồi, thứhôm qua ta đưa ngươi, tốt nhất ngươi nên tiêu hóa hoàn toànmới có thể giúp ngươithăng lên một cảnh giới."

Minh Thù kéo y phục lên: "Ta đi ăn, không có chuyện gì thìđừng đến làm phiền ta, đặc biệt là thời điểm ta đang ăn. Nếu không..."

Nụ cười Minh Thù có chút âm trầm, Nhạn Dẫn run run, nhỏ giọng thầm thì: "Ta cònthuađồ ăn vặt sao? Tađẹp trai như vậy, vóc dáng đẹpnhư vậy, có thể ôm có thể sờ còn có thể..."

"Muốn so sánh với đồ ăn vặt sao? Còn phải nỗ lực rấtnhiều."

Trong lòng trẫm, đồ ăn vặt mới là quan trọng nhất! Đừng hòng aichia cách đượctrẫm và đồ ăn vặt!

Minh Thù cười cười rời khỏi phòng.

Nhạn Dẫn trừng mắt. Bình tĩnh! Nhiệm vụ này nhất định sẽ hoàn thành.

...

Trong khoảng thời gian Minh Thù và Nhạn Dẫn xác định quan hệ, bên ngoài đã sớm long trời lở đất.

Bạch Hổ Tông xúi giục mấy thế lực diệt cả nhà Huyền gia, sự việcbại lộ, những người liên quan thì lẩn trốn. Ẩn Tông triệu tập những môn phái còn lại, tiến hành truy bắt những người liên quan vớiBạch Hổ Tông.

Mà bên phía Ma tộcbởi vì kế hoạch thất bại nên đều lui về ma giớikhông hề gây sự. Người chân tu không thể tiến vào ma giới, cho nên mọi người chỉ có thể gia tăng giám sátma giới, thuận tiện bảo đảm cho nhân vật quan trọng như Minh Thù không bị bắt đi. Vân Dao bởi vì trộm đan dược, sư phụ lại cấu kếtvới Bạch Hổ Tông nên nàng ta cũng bị đuổi khỏi Ẩn Tông.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 240: Tụ Chúng Tu Tiên (Hết)

Tin tức chiếcvòng tay của Vân Dao không biết bị truyền đi như thế nào, sau khi nàng ta rời khỏi Ẩn Tôngđã bị người ta truy sát.

"Tiểu cô nương, không cần phản kháng, ngoan ngoãn giao đồ ra đâymấy người chúng ta sẽ đối tốt với ngươi."

"Chỉ cần hầu hạ chúng ta cho tốt, sau này cơm ngon rượu say cũng không phải không thể."

"Ha ha đừng chạy..."

Đáy mắt Vân Dao tràn đầy sự thù hận, nỗ lực chạy về phía trước. Nàng ta phải sống.Nàng ta phảibáo thù.

"Rầm!"

Vân Dao đụng vào mộtthứ lạnh như băng, thân thể lui về sau một bước.

Ngẩng đầu liềnthấy một nam nhânđứng trước mặt, quần áo màu đen, khuôn mặt cực kỳ xinh đẹpđang nhếch môi mỉm cười nhìn nàng.

"Kẻ nào?"

Người truy đuổi Vân Dao cũng đến trước mặt, thấy Vân Dao bị người khácchặn đường, tưởng rằng đến tranh đồvớibọn chúng chonênlập tức hét lớn một tiếng.

Nam nhân vung tay áo, mấy kẻphía sau như bị bóp chặt yết hầu, giãy giụa một lúc rồi ngã trên mặt đất.

Nam nhânkhom lưngđối diện với Vân Dao: "Tiểu cô nương, nên trả cho tađồ của ta."

Vân Dao trợn to mắt, nàng ta nhớ giọng nóinày. Mặc dù giọng nói có hơi khácnhưng điệu bộsẽ không sai. Chính là Ma tộctrongsơn động hôm đó.

"Ta không lấy đồ của ngươi, Bích Hải Thạch ở trong tay Huyền Cơ!"

Giọng nóicủaVân Dao run run.

"Ta nói chính là..."

Đầu ngón tay nam nhânđặtở chính giữa trán, một luồngkhí đen từ mi tâm Vân Dao tràn ra, theo ngón tay nam tử hoàn toàn đi vào cơ thể:

"Thứthuộc về ta."

Vân Dao có cảm giác trong cơ thể có thứ gì đó biến mất, năng lựcvà sự sốngcủa nàng ta...

Vân Dao cố gắng giãy giụa, nhưng nàng ta hoàn toàn không có cách nào nhúc nhích. Vòng tay mơ hồ nóng lên, dưới ánh nhìn hoảng sợ của nàng, vòng tay rắc một tiếnggãy rơi xuống đất.

Làm sao... Làm sao có thể như vậy?

"Nghe nói ngươi khi dễ Huyền Cơ sao?"

Nam nhânvẫn cười như cũ: "Coi như là ta trả nợ ân tình của Huyền Cơ. Tiểu cô nương, mơđẹp."

Sự sốngtrong mắt Vân Dao dần dần biến mất, hơi thở dường như bị người ta bóp lại, nàng ta chật vật hô hấp.

Nam nhânnhìn thi thể trên mặtđất rồi nhìn về phương hướng của Ẩn Tông.

"Ma quân." Mấy tên Ma tộc đột ngột xuấthiện.

Nam tử chắp tay đi về hướng ngược lại với Ẩn Tông: "Quay về ma giới."

"Ma quân, kế hoạch của chúng ta..."

"Coi như nể mặt nàng."

Nam nhâncười nói: "Mấy trăm năm còn chờ được, huống chi chỉmột chút thời gian như thế này."

...

Minh Thù và Nhạn Dẫn kết thành đạo lữ, chưởng môn Ẩn Tông và phong chủ các phong kín đáo phê bình, những đệ tử còn lại chính là ước ao đố kỵ.

Huyền Cơtừ ngoại môn thăng lênphong chủ Linh Kiếm Phong, bây giờ lại kết làm đạo lữ vớiNhạn Dẫn của Ly Hồn Phong. Nàng phải gọi là một bước lên trời. Tuy nhiên thực lực của nàng có hơi kém một chút...

Chưởng môn thảo luận chuyện này với Minh Thù, ngay cả Lâm Cẩn cũngđã lêntrúc cơ, nàng vẫn chưa lên trúc cơ khiếnchưởng môn tức đến giậm chân.

Nhạn Dẫn tỏ vẻ chẳngsao cả, nàng không lên trúc cơ thì vẫn rất lợi hại. Đặc biệt là thời điểm gây chiến với hắn...

Nhạn Dẫn vội vã chạy đến phòng Minh Thù: "Sư muội, ngươi thấy lò luyện đan của ta không? Hôm qua ta đặt trong đại điện kia."

Minh Thù ngả úptrên bànnghe được âm thanh, nàng hơi hất cằm: "Ta chuyển rangoài rồi."

Quả nhiên hắn vừa ra ngoài nhìn liền thấy trong lò luyện đan đều là tro, không biết là làm cái gì.

Nhạn Dẫn bình tĩnh. Tốt! Có lý do chính đángđể không luyện đan rồi.

...

Bây giờ, Nhạn Dẫn và Minh Thù là phu thê chính thức, đương nhiên ở chung một phòng nhưng Nhạn Dẫn vẫn có chút buồn bực. Minh Thù ngoại trừ để hắn ôm, đôi khi có thể hôn một chútchứ cũngkhông tiến thêm một bước.

Minh Thù ôm trái cây có hình dạng như dưa hấu tiến đến, thấy Nhạn Dẫn ăn mặc mát mẻ, dựa bên giường nhìn nàng một cáchthâm tình. Loáng thoángnàng có thể thấy được cảnh bên trong ngực ẩn chứavài phần mê người.

Nàng hơi nhướng mày, giọng nói mang theo ý cười: "Ngươi không lạnh sao?"

Bên ngoài còn đang có tuyết rơi!

Khóe miệng Nhạn Dẫn co lại. Lão tử mặc thành như vậy, một chút phản ứng nàng cũng không có sao?

Hắn vươn tay kéo y phụcđàng hoàng, xoay người nằm vềmép giường bên kia.

Minh Thù cũng theo lên giường.

Ngày thường đều là Nhạn Dẫn ôm Minh Thù ngủ, đột nhiên không có gối ôm cỡ lớn, Minh Thù chọt chọt hắn.

Nhạn Dẫn trở mìnhôm Minh Thù vào lòngnhưng rất quy củ, chẳnglàm gì cả.

Được một lúc, Nhạn Dẫn bắt đầu táymáy chân tay.

"Đừng lộn xộn."

Nhạn Dẫn không đáp lại Minh Thù, lấn người lên: "Sư muội, ta muốn thực hiện trách nhiệm đạo lữ."

Không đợi Minh Thù đáp lại, Nhạn Dẫn trực tiếp lấp kín môi nàng.

Hành vi của Nhạn Dẫn quábá đạothậm chí mang theo vài phần sắc bén, Minh Thù không thích loại cảm giác này. Nàng giãy giụa mấycáibị Nhạn Dẫn ép mạnh mẽ, nàng bất động:

"Ngươi cảm thấy hiện tại đã có thể tùy hứng làm bậy ở trước mặt ta sao?"

Thân thể Nhạn Dẫn cứng đờ. Trongphòng hoàn toàn yên tĩnh, chỉ còn âm thanh tuyết rơi ngoài cửa sổ.

Nhạn Dẫn xoay người lạikéo Minh Thù vào trong ngực, cúi đầu nói một tiếng: "Xin lỗi, sau này sẽ không thế nữa."

"Ta mong ngươi sẽ hỏi ý kiến của ta."

Giọng củaMinh Thù bình tĩnh: "Loại việcnày, ta nghĩ là người yêu nhau mới có thể làm. Nếu như ngươi không ngại, ta cũng không ý kiếnbởi vì chúng tabầu bạn, ta cũng không ghét ngươilàm chút chuyệnthân mật cũng được, nhưng ngươi muốn ta thích ngươi, ta tạm thời không làm được."

Nhạn Dẫn hôn một cái lên trán Minh Thù: "Chờ ngươi thích ta, chúng ta tiếp tục."

Minh Thù không lên tiếng, nàng dựa vào ngực Nhạn Dẫnnghe nhịp tim của hắn. Một lúc sau nàng nhắm mắt lại, cánh tay khoác lên hông Nhạn Dẫntìm một vị trí thoải mái ngủ.

Sau khúcnhạc đệm này, Nhạn Dẫn không còn tâm tư gì nữa, cả ngày cùng Minh Thù sinh hoạt đến gà bay chó sủa.

Nhóm đệ tử đồng lứa với Minh Thùtừ trúc cơ đến kim đan... Phi thăng một mạch,nhưng Minh Thù vẫn không lêntrúc cơ, ngược lại thì Linh Kiếm Phong trở thành nơi tu luyện màđệ tử các phong thích nhất.

Đối với lần này Nhạn Dẫn có kín đáo phê bình, nhưng lại không dám ngăn cản Minh Thù nhận hối lộ, chỉ có thể nhắm một mắt mở một mắt.

...

"Sư muội, hôm nay là đại lễTử Lạc lênkết đan, ngươi đi..."

Nhạn Dẫn đẩy cửa vàolại phát hiện trong phòng không có một bóng người.

"Nhạn Dẫn sư tôn."

Nhạn Dẫn quay đầu lạithấy Lâm Cẩn đứng cách đó không xa. Hiện tại Lâm Cẩn đã là đệ tử tinh anh, thành thụchơn không ít so với trước.

"Có việc gì sao?" Nhạn Dẫn hỏi.

"Sư tôn ở sau núingoại môn chờ ngài."

Sắc mặt Lâm Cẩn có chút không tốt, như là nhẫn nhịn gì đó.

Nhạn Dẫnkhông hề nghĩ ngợi gìchạy vội ra ngoại môn.

Bởi vì đại lễTử Lạc lên kết đan, từ trên xuống dưới Ẩn Tông đều hoan hỉ vui mừng. Nhạn Dẫn lại thấy có chút chướng mắt.

Trên một tảngđá lớn bằng phẳng ở sau núi,Minh Thù lười biếng ngồi phía trên.Nhạn Dẫn xuất hiện bên cạnh nàng, nàng cũng chỉ mỉm cười.

"Nhạn Dẫn."

Nhạn Dẫn hít sâu một hơi đi tới bên cạnh nàng: "Sao lại tới nơi này? Còn để Lâm Cẩn... Cho ta biết."

Mặc dù biết nàng và Lâm Cẩn không có gìnhưng vẫn có chút khó chịu.

Minh Thù tựa trên người hắn: "Yêu cầu Lâm Cẩn tránh đi, thời gian cuối cùng dành cho ngươicó phải rất cảm động không?"

Hắn có thể cảm giác được gần đây nàng có chút kỳ lạ,nhưng nàng không nói hắn sẽ không hỏi.

"Cảm động cái gì chứ? Thời gian của ngươi vốn thuộc về ta."

Nhạn Dẫn cầm tay Minh Thù, không tự chủ siết chặt.

Minh Thù đột nhiên đẩyhắn té nhào trên tảng đá, nàng vươn tay gỡmặt nạlộ ra gương mặt củaNhạn Dẫn.

Ánh mắt của Nhạn Dẫn nghiêng qua không nhìn Minh Thù. Minh Thù nâng cằm hắnđể hắn nhìn mình, nàng mỉm cười hôn tới.

Trong đầu Nhạn Dẫn phảng phất có pháo hoa nở rộ. Ngoại trừ lần kia... Đây là lần đầu tiên nàng chủ động như thế. Nhạn Dẫn có chút choáng váng.

"Nói cho ta biết, ngươi tên gì?"

Giọng nóicủa nàng chợt hạ xuốngkhiếnNhạn Dẫn kinh hãi.

Hắn hơihoảng, rời khỏi ánh mắt củaMinh Thù: "Nhạn Dẫn, ngay cả tên ta ngươi cũng không nhớ sao?"

Minh Thù chuyển động theo hắn, ánh mắt nhìn thẳng vào đáy mắt hắn, hiển nhiên cái tên đó không phải là tên nàng muốn. Nàng cố chấp hỏi:

"Ngươi tên gì?"

Nhạn Dẫn nuốt một ngụm nước bọt: "Vì... Vì sao lạihỏi thế?"

Trong lòng Nhạn Dẫn có chút hoảng hốt. Lần đầu tiên hắn làm nhiệm vụ lại gặp tình huống như thế này. Ngón tay Minh Thù dán vào mặt hắn, giọng nóinhẹ nhàng chậm rãi:

"Nói cho ta biết tên của ngươi có được không?"

Nhạn Dẫn nhếch môi: "Kỳ... Kỳ Ngự."

Đáp lại hắn là nụ hôn có chútcuồng dã của Minh Thù, cho đến khi hắn sắp không thở nổi, Minh Thù mới buông hắn ranằm trên người hắn, nhẹ giọng nói nhỏ:

"Tên rất êm tai."

Bàn tay nắmlấy tay Nhạn Dẫn chợt rớt xuống. Không khí tràn vào, bàn tay Nhạn Dẫn vô cùnglạnh lẽo. Cả người hắn đều cứng đờ.

"Sư... Sư muội."

Tiếng gió thổi rì rào trên núi nhưngkhông ai đáp lại hắn.

...

Minh Thù trở lại phòng mây trắng, Hài Hòa Hiệulập tức hiệnra.

[Ký chủ, vì sao cuối cùng cô lại chặn ta?]

Để có sự riêng tư, có một sốthời điểmký chủ có thể lựa chọn chặn nó.

Minh Thù nhìn về phía màn hình mây trắng thổi qua, nói sâu xa: "Làm chút chuyện riêng, chẳng lẽ còn phải cho ngươi xem sao? Hài Hòa Hiệu, ngươi là cái dạng này sao?"

...

Họ tên: Minh Thù

Giá trị thù hận: 50000

Nhiệm vụ nhánh: Chưa hoàn thành.

Nhiệm vụ nhánhlại là chưa hoàn thành. Minh Thù không có cảm giác gì, dường như Hài Hòa Hiệu cũng không để ý.

"Không giantiếp theolà gì?"

Minh Thù lắc đầu: "Ta muốn nghỉ ngơi một lúc."

Hài Hòa Hiệucàng thấy kỳ quái, nó đoán không ra tâm tư của ký chủ nênchỉ có thể để Minh Thù nghỉ ngơi.

"Ta muốn nhìn thấy cảnhtiếp theo." Minh Thù đột nhiên nói.

Màn hình mây trắng tự động chuyển đổithành hình ảnh.

Hình ảnh là Ẩn Tông. Trên đỉnh Linh Kiếm Phong, Thái Diễn kiếm lẻ loi cắm ở đó, có tiếng kiếm phát ra theo sau là toàn bộ kiếm ở Linh Kiếm Phong cũng bắt đầu đáp lại.

Dưới Linh Kiếm Phong có không ít người đứng đó, bao gồm cả chưởng môn và phong chủ các phong.

"Thái Diễn kiếm xảy ra chuyện gì?"

"Huyền Cơ đâu?"

Thanh kiếm trong tay Tử Lạc cũng có chút mất khống chế, cuối cùng Quân Thanh phải ra tay mới ngăn chặn được.

Tử Lạc nhìn vềhướng của Linh Kiếm Phongtrên người còn mặc y phục của đại lễkết đan, thần sắc nàng ta ngây ngẩn, giọng nói khô khốc:

"Sư phụ... Huyền Cơ sư tônđi rồi."

Đây là tin tức màthanh kiếm truyền lại cho nàng.

Chưởng môn hiển nhiên cũng nghe Tử Lạc nói, bấm ngón tay tính toán, biểu cảm thay đổi.

"Ừ."

Quân Thanh khôngphản ứng gì, vươn tay sờ sờ đầu Tử Lạc, âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng: "Người không nên xuất hiện, số mệnh nên như vậy."

Khi mọi người đặc biệt ở đây vây xem Linh Kiếm Phong, Nhạn Dẫn ôm một ngườitừng bước từng bước đi tới.

"Sư đệ..."

"Sư tôn..."

Dường như hắn không phát hiện ra những người này, trực tiếp đi lên Linh Kiếm Phong.

Hắn vừa lên tới, Thái Diễn kiếm liền kêu lên.

Linh Kiếm Phong phong bế lần thứ hai.

Chưởng môn thở dài. Đây có lẽlà chủ nhân có tuổi thọ ngắn nhất của Thái Diễn kiếm.

Nhạn Dẫn ở trên đócũng không làm gì, cả ngày ở Linh Kiếm

Phongtrông giữ thi thể. Minh Thù để Hài Hòa Hiệu tua nhanh, hình ảnh đột nhiên biến thành Ma tộc công phá Linh Kiếm Phong.

Tử Lạc bị thương, Quân Thanh cùng những người còn lại chống đỡ kết giới, hiển nhiên Ma tộc chiếm thế thượng phong.

Trong Ma tộc, nam tử áo đen dẫn đầu đội ngũ.

Thời điểm Ma tộc sắp phá tan Linh Kiếm Phong, thân ảnh màu lam sậm đột nhiên xuất hiện ở chân núi, mặt nạ bạc rạng rỡ tỏa sáng, lẳng lặng nhìn nam nhânáo đen một cách chăm chú.

"Ngoại trừ nơi này, những nơicòn lại tùy ý ngươi giải quyết."

Nam nhânáo đen nhìn Nhạn Dẫn: "Nàng ở trên núi sao?"

"Ừ."

Nam nhânáo đen cười: "Ân cứu mạng, ta nể mặt nàng."

Hắn phất tay, Ma tộc lui xuống.

Nam nhânáo đen nhìn Quân Thanh: "Quân Thanh, ân oán giữa chúng ta cũng nên tính một lần. Ba ngày sau, quyết chiến công bằng..."

Nhạn Dẫn không nghe tiếp, xoay người lên Linh Kiếm Phong. Quyết chiến ngày ấy, dường nhưtoàn bộ thế giới đều sụp xuống... Chỉ còn lại bóng tối vô tận.

...

Trong phòng kim loại, các loại máy móc điên cuồng kêu tích tắc.

Thiếu niên trong khoang thuyền trong suốt mở mắt ra, đôi mắtđen láy như hố đen nổi cơnlốclàm người sợ hãi.

Hắn mạnh mẽ mở cửa khoang, từ bên trong đi ra.

Cửa kim loại màu trắng đồng thời bị người khác đẩy ra, mấy nhân viên lục đục tiến đến: "Cửu thiếu, cậu..."

Thiếu niên cúi đầu: "Tôikhông sao."

Nhân viên công tác nhìn số liệu đã khôi phục bình thường, máy móc không kêu nữa, vẫn nói:

"Cửu thiếu, tâm tình của cậudao động quá lớn, cậucần phải đến phòng phụ đạo tâm lý."

"Ừ."

Thiếu niên gật đầu: "Biết rồi."

Hắn cúi thấp đầu đi ra ngoài, sau khi hắn rời khỏinhân viên kiểm tra máy.

"Nhiệm vụ lần này của Cửu thiếu lại hoàn thành phân nửa..."

Mọi người tiến tới nhìn, tiến độ nhiệm vụ quả nhiên đi tới năm mươi phần trăm.

Tỷ số nhiệm vụ thất bại cao tới chín mươi phần trăm, mà tiến độ của nhiệm vụ thất bại đó rất ít khi đạt được năm mươi phần trăm.

Nhân viên công tác nhìn vài lần, nhỏ giọng nói: "Cửu thiếu có chút không khỏe, lát nữa nhớ báo cáo cho cục trưởng."

"Tôicũng thấy có chút không thích hợp."

"Không đúng... Cửu thiếu lại phá sập thế giới."

Một nhân viên chỉ vàomàn ảnh, quang cảnh biến thành tro bụi.

Mọi người nhìn nhau, quyết định lập tức đi báo cáo.

Lực phá hoại của Cửu thiếuthật là đáng sợ. Không làm được nhiệm vụ cũng không cần phá sập thế giới chứ?

Đi vào đường hầmkim loại, thiếu niên dùng vân tay mởmột gian phòng rồiđi vào.

Lúc tỉnh, trí nhớ của hắn đã bị xóa sạch,nhưng thời điểm ký ức bị xóa, hắn cố gắng giữ lại ký ức này. Chuyện này rất không bìnhthường. Nhiệm vụ này nhất định đã xảy ra vấn đề.

Hoàn thành thế giớithứ bảy.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 241: Kiến Tập Tự Dưỡng (1)

"Tích tắc..."

Tiếng đồng hồ chuyển động qua lại, một tiếng nối tiếp một tiếng, vang lên trong căn phòng trống trải.

Minh Thù có chút chua xót mở mắt, cổ họng khô khốc đến khó chịu, trong bụng không có cái gì lót dạ khiến cô có cảm giác như sắp chết.

Cô ở một căn phòng không lớn, rèm cửa kéo lại khá tối, nhìn cách trang trí dường như là phòng của con trai. Minh Thù thử ngồi xuống, ngoài cảm giác đói bụng ra không có cảm giác gì khác nữa.

Mặc kệ đang ở đâu cứ ăn trước đã. Minh Thù xuống giường từ từ bước ra ngoài.

Bên ngoài là phòng khách, không có phòng thừa. Phòng khách cũng không có ai, cô trực tiếp bước đến tủ lạnh thì thấy bên trong có một chút đồ ăn. Minh Thù lấy đồ ra ăn rất nhanh nhưng cô phát hiện có gì đó kì lạ.

Hình như không có bất kỳ mùi vị gì, nhạt như nước ốc, sau khi ăn vào còn có chút khó chịu.

Cơ thể này.

Minh Thù nhìn chằm chằm vào bàn tay, tay rất bình thường nhưng hơi nhỏ. Chỗ cổ tay có hình xăm một đóa tường vi đỏ tươi, trông rất sống động. Màu đỏ dường như kích thích đến Minh Thù, cô có chút chật vật nuốt một ngụm nước bọt.

Trẫm có một ý nghĩ táo bạo.

Minh Thù buông đồ ăn đi tới bên cửa sổ kéo màn cửa ra, ánh mặt trời chiếu thẳng vào mắt khiến cô thấy hơi khó chịu. Da bắt đầu xuất hiện thay đổi, trời nóng như thiêu đốt, trong lòng cô chán ghét không rõ. Trời nóng như muốn thiêu đốt, cảm giác này khiến cô cảm thấy vô cùng khó chịu.

Thật sự là Huyết tộc rồi.

Đối với Huyết tộc mà nói, họ không có cách tiêu hóa đồ ăn của con người, ăn nhiều sẽ xảy ra chuyện. Dù cho cô có thể ăn, nhưng cơ thể này không tiếp nhận thức ăn, không chừng nếu ăn sẽ xảy ra vấn đề.

Thế giới này còn đáng sợ hơn cả ngày tận thế.

"Hài Hòa Hiệu, ta phải đổi nhà ăn."

Hài Hòa Hiệu không để ý tới Minh Thù, nhanh chóng bỏ chạy.

...

Nữ chính giả ở thế giới này tên Mễ Lạp, Huyết tộc thuần chủng là người tái sinh.

Theo thường lệ thì Mễ Lạp thân là nữ phụ thích nam chính, nhưng nam chính chỉ thích nữ chính, cho nên Mễ Lạp đi tìm cái chết.

Sau khi sống lại, Mễ Lạp gặp một tên Huyết tộc gian xảo, cô được tên Huyết tộc này cưng chiều đến tận trời, dù cô có làm ra chuyện tày trời gì đi nữa, thì hắn vẫn giúp cô dọn dẹp mọi chuyện.

Nguyên chủ tên gọi là Vi Hề, nữ vương Huyết tộc.

Năm 2222 công nguyên Vi Hề lãnh đạo Huyết tộc đi đánh con người. Ở trận chiến ấy, vô số người và Huyết tộc bị giết chết. Thân vương Louis cùng con người liên kết trấn áp Vi Hề.

Vi Hề trọng thương lâm vào ngủ say, đến khi cô tỉnh lại đã là ba trăm năm sau.

Cuộc đại chiến ấy đã làm xáo trộn ranh giới của Huyết tộc và con người, nên loài người và huyết tộc ký kết "hiệp ước tồn tại đồng thời của Huyết tộc và con người" nhằm chung sống hòa bình với nhau. Từ đó con người và Huyết tộc cùng tồn tại trong một thế giới lấy ban ngày làm ranh giới.

Ban ngày là thời gian của con người, ban đêm là thời gian của Huyết tộc.

Sau khi Vi Hề tỉnh lại, phát hiện thế giới thay đổi mà lực lượng của cô cũng biến mất không dấu vết. Vì muốn tìm lại thuộc hạ của cô mà Vi Hề đã ở lại thế giới con người, sau đó có cơ duyên được theo học học viện Tường Vi.

Học viện Tường Vi là trường học mà Huyết tộc và con người cùng nhau học tập.

Ba trăm năm trôi qua, dù cho cô là nữ vương Huyết tộc, nhưng cô không có sức mạnh lại không có thuộc hạ, đôi khi cô còn không bằng một Huyết tộc bình thường.

Vi Hề lẻn vào trường học không bao lâu thì Mễ Lạp lại tìm đến cửa, không biết vì sao Mễ Lạp muốn đẩy Vi Hề vào chỗ chết, đã nhiều lần muốn giết chết Vi Hề.

Vi Hề thân là nữ vương lại lãnh đạo Huyết tộc đánh con người, cô có thể bị Mễ Lạp bắt nạt như vậy sao?

Đương nhiên không cam lòng.

Vì vậy, sau vài lần Vi Hề rơi vào đường cùng, bắt đầu dùng một cách thức đã bị cấm để nâng cao sức mạnh của bản thân, từ đó đi lên con đường thênh thang của người chiến thắng cuối cùng.

Nhưng phương pháp của Vi Hề không chỉ con người khinh bỏ, mà ngay cả đồng loại Huyết tộc cũng khinh bỉ. Cuối cùng, Mễ Lạp lấy danh diệt trừ tên bại hoại của Huyết tộc, đã cho người đuổi bắt cô khiến cô chết vô cùng thảm.

Minh Thù lại thật sự chán ghét. Nữ vương trở thành như vậy thực sự không có vấn đề sao?

Trẫm rất đói!

Cô nhìn đồ ăn trên bàn, mặc kệ đi chết thì chết, dù sao không ăn cô cũng sẽ bị chết đói.

Minh Thù xé bao bì, bỏ đồ ăn vào miệng.

Không có hương vị...

Không có hương vị...

Còn thất vọng hơn cả những món đồ ăn không có hương vị.

Trời muốn diệt trẫm.

Máu...

Minh Thù bắt đầu cảm thấy khó chịu, cô muốn uống máu.

Cửa bị người khác đẩy ra.

Minh Thù hé mắt thấy người bước vào là một chàng trai, nhìn qua cũng chỉ mười bảy mười tám tuổi, trên gương mặt đẹp trai không có biểu cảm gì ngoài lạnh nhạt.

Dường như hắn phát hiện Minh Thù ngồi trên sô pha, hắn ngẩng đầu lên, nhìn qua bên này.

Ánh mắt Minh Thù nhìn chằm chằm cần cổ trắng nõn của hắn, cô dường như có thể nghe âm thanh chuyển động của huyết mạch, cô liếm liếm bờ môi hơi khô.

Thật là đói.

Máu...

Máu tươi!

Trong nháy mắt khi chàng trai đi tới, Minh Thù bổ nhào về phía hắn. Chàng trai không đề phòng bị cô tấn công ngã nhào trên ghế sô pha bên kia.

Minh Thù đè phía trên hắn, há miệng cắn cổ hắn.

Nhưng chàng trai đợi rất lâu cũng không thấy cô cắn, hắn kéo kéo áo:

"Cắn."

Càng lúc Minh Thù càng khó thở, nhưng từ từ bình tĩnh lại. Cô đứng dậy khỏi người chàng trai quay về ghế sô pha, không có sức lực hỏi:

"Ngươi là ai?"

Trong trí nhớ nguyên chủ không có người này.

Khoảng thời gian này là lúc nguyên chủ mới vào trường học, nhưng bởi vì sau mấy ngày không có đồ ăn còn bị mấy Huyết tộc khác bắt nạt nên bị ngất đi.

Chàng trai chỉnh sửa quần áo, nhặt chiếc túi vừa rơi trên mặt đất đưa đến trước mặt cô.

Bên trong là vài túi máu, không biết chàng trai lấy ở đâu ra. Hiện nay, Huyết tộc cứ vô tư sinh sống cho nên Huyết tộc và con người cũng không còn xa lạ.

Cho nên nam sinh lấy túi máu cũng không có gì kỳ lạ.

Thấy máu Minh Thù không nhịn được nuốt nước bọt, mắt phát sáng.

Thực sự là rất đói.

Minh Thù nhìn chàng trai vài lần, hắn cúi đầu sửa lại cái bàn. Minh Thù cầm lấy túi máu, hương vị máu tươi thật tuyệt vời.

Minh Thù ăn liên tục ba túi, rồi vươn tay sờ đến túi máu cuối cùng.

Đột nhiên, chàng trai đưa tay đè lại: "Tiết kiệm."

Ý này có nghĩa là hãy tiết kiệm đồ ăn.

"Đói."

Minh Thù nhìn chằm chằm túi máu.

Lúc có thể ăn no nên ăn nhiều hơn một chút, không chừng sau này lại bị bỏ đói.

Tuy rằng Huyết tộc rất nhiều, nhưng căn cứ vào hiệp ước nếu Huyết tộc tùy tiện ra tay với con người sẽ phải chịu phạt. Chàng trai nhíu mày có chút chần chờ buông tay, hắn nhìn Minh Thù giải quyết xong túi máu cuối cùng.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 242: Kiến Tập Tự Dưỡng (2)

Chàng trai ném túi máu xuống, lấy túi xách bên cạnh bắt đầu làm bài tập.

Minh Thù không gì làm cả, cô chỉ ngồi bên cạnh nhìn hắn. Quần áo hắn mặc không khác gì của cô, có vẻ nhìn qua như là đồng phục học sinh.

Người này sao lại kỳ lạ như thế?

"Là cậu cứu tôi sao?"

Chàng trai vẫn tiếp tục làm bài tập chỉ khẽ gật đầu, không trả lời Minh Thù.

"Cậu tên gì?"

Chàng trai đẩy một quyển sách đến, mặt trên viết một cái tên rất đẹp.

Hạ Phù. Khối 11 lớp 7 học viện Tường Vi.

"Cám ơn cậu."

Minh Thù nở nụ cười xán lạn với chàng trai.

Hạ Phù sửng sốt một chút, ngẩng đầu nhìn cô, một lát sau cúi đầu tiếp tục làm bài tập.

Tốc độ làm bài tập rất nhanh, vừa nhìn là biết học giỏi.

Minh Thù vùi mình trên sô pha ánh mắt nhìn xa xăm, hiện tại cô cũng là học sinh học viện Tường Vi.

Học viện Tường Vi không giống những học viện khác, không phân biệt ngày đêm, Huyết tộc và con người đều đi học ban ngày, một lớp có Huyết tộc lẫn con người.

Nguyên chủ mới vào học không lâu, bây giờ còn đang ở khu trung học cơ sở.

Khoan đã! Trung học cơ sở sao?

Tuổi của Vi Hề muốn làm tổ tiên của cô cũng không thành vấn đề, vì sao vẫn còn ở cấp hai chứ?

Minh Thù đứng lên đi tới phòng tắm.

Phòng tắm có cái gương, cô nhìn chằm chằm người trong gương... yên lặng không nói gì.

Lolita(*) ư?

Tuy rất xinh xắn nhưng tại sao là Lolita? Đã không cho ta duyên dáng, cũng phải cho ta mạnh mẽ chứ?

Ta là nữ vương mà.

Cái mặt bánh bao ư? Đã không ăn được thì thôi, còn cho trẫm một cơ thể như thế. Ta có thể tự sát không?

[Cô tự sát cũng tái sinh trở lại.]

Minh Thù: "..."

Minh Thù cảm thấy mình khá cao, còn cao hơn Lolita một chút, ít ra cũng an ủi cô được vài phần.

Nguyên chủ không phải bộ dạng này, nhưng sau khi tỉnh lại không biết vì sao lại biến thành bộ dạng Lolita thế này, có lẽ và vì năng lượng hoặc là nguyên nhân khác.

Nhưng thế này vẫn còn kém quá nhiều.

Minh Thù lẳng lặng đi ra, lười biếng nằm dài trên sopha.

Hạ Phù đã làm xong bài tập, bỏ sách vở lại vào trong cặp đang cầm trong tay.

Hắn nhìn Minh Thù: "Đi học."

"Học cái gì, không đi không đi."

Trẫm phải tưởng nhớ thanh xuân đã mất.

"Trừ điểm, không có máu."

Hạ Phù nói từng chữ nhưng giọng nói hắn rất êm tai, kết hợp với gương mặt đẹp trai lạnh lùng không khiến người khác cảm thấy nguy hiểm.

Trừ điểm đồng nghĩa với không có máu.

Huyết tộc rất khó giáo dục, cho nên vì để đám Huyết tộc này không gây chuyện, học viện đã nghĩ ra biện pháp như thế. Huyết tộc đánh nhau, trốn học, tất cả đều bị trừ điểm, trừ điểm sẽ không phát lương thực.

Không phát lương thực! Trẫm phải đi cướp bệnh viện. Đừng cản trẫm!

Minh Thù không tìm được túi sách của mình, cũng không biết là đánh mất hay là quên mang, cô từ trên sô pha đứng dậy theo Hạ Phù ra ngoài.

Bây giờ là lúc nghỉ trưa, chỗ ở của Hạ Phù là một chung cư, cửa phòng xung quanh đều đóng chặt. Hạ Phù xuống lầu hơi nhanh, khiến Minh Thù phải nhanh chóng chạy theo hắn.

Thời tiết rất nóng, Minh Thù đứng trong hành lang không muốn ra ngoài.

Cô là Huyết tộc thuần chủng, nên vô cùng chán ghét ánh mặt trời.

Hạ Phù đột nhiên quay trở lại mở dù trong tay. Minh Thù mỉm cười đi tới, Hạ Phù nghiêng dù ngăn cản ánh mặt trời.

Trên lối đi bộ có người quấn như bánh chưng, vừa nhìn đã biết chắc đây là Huyêt tộc.

"Tại sao cậu muốn cứu tôi?" Minh Thù hỏi.

"Đi ngang qua." Hạ Phù đáp.

Minh Thù hỏi vài câu, đa số Hạ Phù chỉ trả lời hai chữ, nếu như cần trả lời quá dài, hắn không phải im lặng thì sẽ gật đầu hoặc lắc đầu.

Học viện Tường Vi cách nhà Hạ Phù không xa, đi qua hai con đường là đến.

Để chăm sóc cho Huyết tộc học viện Tường Vi bỏ công sức rất lớn, mọi chỗ đều được che ánh mặt trời có thể cho Huyết tộc đi qua.

Hạ Phù học khối mười một, Minh Thù học khối bảy, hai người đi hai hướng khác nhau. Hắn đưa dù cho Minh Thù, sau đó không nói gì nhanh chóng rời đi, như vừa nãy chỉ là tiện tay giúp cô.

Khối mười một, lớp bảy.

Nữ chính giả hình như cũng học lớp đó.

Minh Thù quyết định nhảy lớp.

Không ở bên cạnh nữ chính giả, thì làm sao có thể để cho cô ta cảm nhận được sự quan tâm như gió xuân của trẫm được chứ?

Khối bảy lớp hai mươi ba, Minh Thù ung dung đi vào. Trong phòng học đã có người, ba tên Huyết tộc côn đồ đang vây bắt một người.

Người kia run rẩy, trên mặt còn rỉ máu, hoảng sợ cầu xin tha thứ.

Minh Thù ung dung đi vào đụng phải bàn, phát ra tiếng động làm cho tên Huyết tộc côn đồ bên kia lập tức nhìn sang, sau đó chán ghét hừ một tiếng, tiếp tục bắt nạt người kia.

Minh Thù đi đến chỗ cách tên côn đồ không xa, đó là chỗ ngồi của cô.

Minh Thù suy nghĩ một chút liền quyết định ra ngoài.

Đi báo với giáo viên chuyện này, có thể thêm điểm có thêm đồ ăn.

Năm phút sau, giáo viên cầm giáo án bước vào phòng học, đánh mấy tên côn đồ một trận.

"Trừ điểm!"

Sau khi giáo viên đánh xong, đẩy mắt kính, hừ lạnh: "Tất cả trừ điểm!"

Sau khi giáo viên rời đi, Minh Thù mới bước vào phòng học, vừa vào đã bị tên côn đồ chặn đường.

"Con nhỏ chết tiệt kia chán sống rồi sao? Mày dám nhiều chuyện của tụi tao, mày muốn làm bạn với tên rác rưởi thấp kém này sao?

"Làm ơn nhường đường."

Minh Thù mỉm cười: "Rác rưởi thấp kém không biết cản đường, xem ra các ngươi không bằng rác rưởi thấp kém rồi."

Khốn kiếp! Lại dám mắng bọn họ!

Tên Huyết tộc côn đồ bị chọc tức: "Hay cho con nhỏ chết tiệt dám đối nghịch với bọn tao, kéo nó lại đây cho tao! Hôm nay, tao nhất định phải dạy nó một bài học."

Minh Thù chạy ra bên ngoài hướng về phía phòng giáo viên hô to:

"Thầy ơi, có người muốn đánh em!"

Giáo viên mới vừa lên lầu lập tức chạy xuống, thấy mấy tên côn đồ chạy khỏi phòng, dáng vẻ hùng hổ muốn đánh Minh Thù, lửa giận lại bùng lên.

"Mấy người các cậu theo tôi qua đây!"

Đa số giáo viên trong trường đều do Huyết tộc đảm nhiệm, có con người nhưng cũng không phải người bình thường, cho nên những tên Huyết tộc này nào dám hỗn xược, hung tợn trừng mắt với Minh Thù vài lần, sau đó vùng vẫy theo sau giáo viên.

Giáo viên nhéo tai một người trong đó, vừa mắng vừa đi về văn phòng.

Minh Thù đi vào phòng học.

Người mới vừa bị bắt nạt ban nãy ngồi xổm ở đó nhìn Minh Thù đi qua, hắn có chút ngây người.

Hắn nhớ cô nữ sinh này là một Huyết tộc, thế nhưng trước đây cô ấy luôn tỏ ra lạnh lùng, rất ít giao tiếp với bạn trong lớp, hành vi còn có chút quái lạ, bình thường còn bị Huyết tộc khác bắt nạt.

Hắn miễn cưỡng cười cười, nhỏ giọng nói: "Cám ơn."

Minh Thù mỉm cười: "Cậu còn muốn ngồi chỗ tôi bao lâu nữa?"

Hắn nhìn xung quanh, lúc nãy mình chạy trốn không biết tại sao lại chạy xuống cuối lớp. Chỗ này là chỗ của cô gái Huyết tộc trước mặt. Hắn nhanh chóng đứng dậy, sẵn tiện dựng bàn học lên.

***

(*) Lolita: Chỉ những bé gái có ngoại hình nhỏ nhắn, xinh xắn, có suy nghĩ về tình dục sớm. (Định nghĩa dựa theo tiểu thuyết cùng tên)

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 243: Kiến Tập Tự Dưỡng (3)

Nhìn Minh Thù ngồi xuống cũng không để ý tới mình, hắn từ từ quay về chỗ ngồi.

Học sinh liên tục bước vào, có con người lẫn Huyết tộc.

Ngoại trừ những thành phần đặc biệt, thì đại đa số Huyết tộc bình thường rất an phận, giao tiếp với con người cũng rất tốt.

Nhưng khi năm tên Huyết tộc cao ngạo từ ngoài lớp đi vào, toàn bộ phòng học im lặng như tờ. Bọn họ sợ năm tên Huyết tộc này.

"Này!"

Bàn Minh Thù đột nhiên lung lay, Minh Thù ngẩng đầu lên nhìn Huyết tộc đeo kính râm đứng trước mặt cô.

"Buổi trưa nói với mày, mày cho là gió thoảng bên tai sao?"

Tên Huyết tộc kính râm dùng chân đá lên trên bàn Minh Thù: "Đồ đâu?"

Minh Thù nghĩ nghĩ một chút, đám người kia hình như định thu phí bảo kê của nguyên chủ, phí bảo kê của Huyết tộc đương nhiên là máu. Nguyên chủ ăn còn không đủ no, làm sao có lương thực dư thừa cho bọn chúng chứ?

Huyết tộc kính râm liền đá một cái, cái bàn lập tức ngã trên mặt đất.

"Tao đang nói chuyện với mày đấy. Tai điếc à? Đồ đâu?"

Minh Thù đứng dậy mỉm cười, nhấc chân đạp tới, Huyết tộc kính râm không ngờ Minh Thù dám ra tay, không phòng bị nên bị Minh Thù đạp trúng.

Huyết tộc kính râm đau đến khom người tránh ra, Minh Thù thuận thế cầm lấy tay hắn vặn lại.

Cô cúi đầu cười khẽ: "Muốn đúng không? Tôi sẽ cho các ngươi.”

Lúc này, phòng học lặng ngắt như tờ, toàn bộ phòng học chỉ có âm thanh của cô vang lên.

Chỉ vài giây sau, Huyết tộc kính râm đã ngã trên mặt đất, đám người phía sau hắn còn đang trong trạng thái ngơ ngác.

"Tụi mày đứng ngây ra đó làm cái gì vậy? Còn không kéo nó ra cho tao!"

Tên Huyết tộc kính râm rống lên với những người còn lại.

Đám Huyết tộc lúc này tiến lên muốn kéo Minh Thù ra. Minh Thù tiện tay cầm một quyển sách đập lên đầu đám Huyết tộc.

Sách như bị làm phép cứng như đá.

Mọi người trợn mắt há mồm. Vừa rồi xảy ra chuyện gì?

Đây là người vẫn bị bạn học bắt nạt sao? Cô ấy tên gì nhỉ?

Sách xoay hai vòng trên không đập xuống mặt Huyết tộc trên đất, hắn kêu rên một tiếng.

"Còn muốn nữa không?"

Minh Thù cúi người mỉm cười nhìn tên Huyết tộc kính râm.

Tên Huyết tộc kính râm bị đánh có chút mờ mịt, đáy mắt phản chiếu khuôn mặt tươi cười của Minh Thù, trong lòng dâng lên một luồng khí lạnh.

Hắn nhanh chóng lắc đầu: "Không, không cần."

Minh Thù khom lưng lấy vài túi máu lớn trong túi của hắn, mặt trên in huy hiệu của học viện Tường Vi, đây cũng là khẩu phần lương thực trường học phát.

Minh Thù không khách khí nhận lấy, cũng lấy túi máu của vài tên Huyết tộc còn lại.

"Nâng bàn dậy cho tôi."

Huyết tộc kính râm uất ức, đứng lên nâng bàn dậy cho Minh Thù.

"Mày chờ đó cho tao!"

Minh Thù nhìn sang, mỉm cười, sau đó cắn một ngụm túi máu.

Huyết tộc kính râm tự dưng run lẩy bẩy, nhanh chóng dẫn theo vài người lảo đảo rời đi.

Minh Thù hút hút...

Ừm, mùi vị không ngon bằng túi của Hạ Phù cho cô.

Khẩu phần lương thực học viện đều là máu nhân tạo. Nói cách khác thì khẩu phần lương thực của Huyết tộc đều không phải là máu người, hiệp ước không cho phép Huyết tộc hút máu loài người. Điều đó là phạm pháp.

Huyết tộc cần phải đi làm kiếm tiền mới có thể mua được túi máu nhân tạo này, mà phương thức kiếm máu của học sinh chính là học tập tốt. Chỉ cần học sinh Huyết tộc không phạm lỗi, mỗi ngày sẽ cấp đầy đủ khẩu phần lương thực tuyệt đối, sẽ không để học sinh đói bụng.

Trải qua mấy trăm năm phát triển, hiện tại huyết tộc đi học giống như con người, năm năm thi vào đại học, ba năm cao đẳng. Trong kỳ thi mọi người đều bình đẳng như nhau.

Nghe nói lúc con người và Huyết tộc học chung một khóa mới thực hiện hình thức giáo dục này, rất nhiều Huyết tộc đều bị cuộc thi này hành hạ đến khốn khổ.

Bất quá bây giờ đã khá hơn, dù sao đã phát triển hơn ba trăm năm rồi.

Buổi chiều có tổng cộng hai tiết, tiết đầu tiên là số học, Minh Thù nhìn chữ số rối loạn đã cảm thấy đau đầu.

Tiết hai là ngữ văn. Minh Thù nghe đến buồn ngủ, khó khăn lắm mới chịu đựng đến hết tiết, giáo viên còn cho một đống bài tập.

Minh Thù nhanh chóng thu dọn túi sách của nguyên chủ rồi chạy đến phòng giáo viên. Từ đằng xa đã thấy tên Huyết tộc kính râm dẫn theo vài tên Huyết tộc cường tráng, khí thế hung hăng đi qua bên này, cô chạy ào vào phòng làm việc của giáo viên.

Giáo viên số học đi ra ngoài đụng phải Minh Thù, hắn nghiêm mặt:

"Bạn này có chuyện gì sao?"

Minh Thù chỉ chỉ bên ngoài: "Thầy, Phỉ Kỳ tìm ta gây chuyện."

Phỉ Kỳ chính là Huyết tộc kính râm kia.

"Lại là hắn."

Giáo viên số học có ấn tượng sâu sắc với tên Phỉ Kỳ này: "Ở chỗ nào? Dẫn tôi đi."

"Ngay bên ngoài, em tìm chủ nhiệm lớp có chút chuyện." Minh Thù mỉm cười.

Giáo viên số học cũng không để ý mà tự mình ra cửa, trên hành lang hỗn loạn xen lẫn tiếng giáo viên số học quát lớn.

Giáo viên còn lại trong phòng làm việc cũng không phản ứng chút nào, người nào làm việc thì làm việc, người nào ăn thì ăn.

Minh Thù mang cặp sách đi tới chỗ chủ nhiệm khoa, đi thẳng vào vấn đề nói:

"Thầy, em muốn nhảy lớp."

Chủ nhiệm lớp đang vùi đầu trong đống giấy tờ, ngẩng đầu nhìn bé Lolita trước mặt.

Đây là học sinh trong lớp hắn, nhưng ngày thường rất im lặng, giống như không hề tồn tại.

Em ấy tên gì nhỉ?

Huyết tộc rất thông minh chỉ cần bọn họ tập trung vào việc học là được, cho nên ở trường này học sinh nhảy lớp rất bình thường.

Chủ nhiệm lớp quan sát cô vài lần rồi lấy bài thi trong ngăn kéo:

"Ừ, khối tám phải không?"

"Khối mười một."

Chủ nhiệm lớp cứng đơ tại chỗ, có chút không xác định hỏi:

"Em lặp lại lần nữa xem."

"Khối mười một."

Chủ nhiệm lớp nghĩ rất lâu cũng không nhớ tên của Minh Thù, hắng giọng một cái:

"Bây giờ em mới học khối lớp 7, nhảy đến 11, em thật sự muốn hay sao?"

"Dạ đúng rồi ạ."

Chủ nhiệm lớp nghẹn lại: "Vậy em chờ một chút, ở đây không có bài thi khối mười một."

Chủ nhiệm lớp điện thoại cho khối mười một đưa bài thi đến, ánh mắt nhìn Minh Thù lộ ra vẻ, giống như đã kết luận Minh Thù chắc chắn không đạt.

...

Minh Thù cũng không ở ký túc xá, ngày thường cô đều ung dung ở gần trường cho đến gần sáng, thì bước vào trường học. Nhưng Minh Thù không muốn trải qua cuộc sống như vậy, cô muốn tìm một chỗ ở.

Cô vừa mới cầm cặp đi ra ngoài trường, thì đã thấy Hạ Phù đứng trước cổng trường.

Dưới trời chiều, ánh sáng như bao phủ cơ thể chàng trai này, gương mặt tinh xảo giống như được người khác điêu khắc tỉ mỉ.

Không ít học sinh liếc mắt nhìn hắn, nhưng không ai tới gần.

Minh Thù đi ra, Hạ Phù liền chủ động đi tới bên người cô:

"Về."

Chỉ một chữ, Minh Thù suy nghĩ cẩn thận một lúc lâu mới hiểu ý của hắn.

Minh Thù theo bản năng che khẩu phần lương thực trong túi:

"Bạn học Hạ Phù, rất cảm ơn vì cậu cứu tôi, ơn cứu mạng này tôi sẽ tìm cơ hội trả cho cậu. Nhưng bây giờ chúng ta không có quan hệ gì."

Cũng không phải cứu trẫm! Nhưng nể mặt hắn cho ta lương thực, hơn nữa lại rất ngon, nên trẫm sẽ ghi nhớ ơn này.

Hạ Phù chỉ nhìn cô cũng không nói gì.

Minh Thù: "..."

Ngươi như vậy là ý gì? Trẫm không đi theo ngươi đâu! Thật sự đó.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 244: Kiến Tập Tự Dưỡng (4)

Cuối cùng, Minh Thù bị khẩu phần lương thực hấp dẫn nên đành đi theo Hạ Phù.

Cô tuyệt đối không phải vì ăn mới theo hắn.

Tuyệt đối không phải.

Cô không đồng ý thì Hạ Phù liền chặn cô ở cửa trường học. Hơn nữa lại có quá nhiều người vây quanh, thật ra cô muốn đánh Hạ Phù một trận rồi chạy trốn, nhưng còn chưa ra tay thì Hạ Phù liền lấy ra vũ khí cuối cùng.

Đồ ăn vặt sao? Không, đây không phải là đồ ăn vặt, đây là khẩu phần lương thực.

Quan trọng nhất là khẩu phần lương thực Hạ Phù cho cô vô cùng ngon, ngon hơn cả ở học viện phát. Đều là máu nhân tạo, tại sao lại khác biệt lớn như vậy chứ?

"Vì sao của cậu ăn ngon hơn?"

Minh Thù vào nhà liền nhịn không được hỏi Hạ Phù.

Hạ Phù ngẩng đầu nhìn cô, để cặp sách xuống, phun ra hai chữ: "Pha loãng."

Minh Thù lặng im: "Trường học không biết xấu hổ sao?"

Pha loãng khẩu phần lương thực của người khác. Họ làm ra chuyện điên khùng như vậy, tại sao không bị người khác vạch trần chứ?

Hạ Phù không nói lời nào lấy bài tập bắt đầu làm. Minh Thù kéo túi của mình xuống, nhìn sách vở nhăn nhúm của mình, trái ngược hoàn toàn với sách vở của Hạ Phù.

Minh Thù thở dài nằm trên sô pha.

Cô nhìn lên trần nhà giống như không nhìn gì cả, lại có vẻ như đang chăm chú nhìn gì đó.

Sau này phải làm sao bây giờ? Trẫm và những món ăn vặt hấp dẫn ấy đến khi nào mới có thể gặp lại đây?

"Kính coong!"

Hạ Phù đứng dậy đi mở cửa, Minh Thù nhìn hộp cơm hắn xách vào, lập tức từ trên ghết sô pha ngồi bật dậy nhìn chằm chằm vào hộp cơm.

Thế nhưng khi Hạ Phù mở cơm hộp, một chút mùi vị cô cũng không ngửi thấy, nụ cười có chút cứng ngắc.

Trẫm phải đi về! Minh Thù nhìn chằm chằm hộp cơm.

Hạ Phù mặt không thay đổi, nói: "Không thể."

Trẫm biết không thể ăn, trẫm chỉ nhìn, nhìn no mắt không được sao?

Hạ Phù ăn nhanh chóng, ăn xong tiếp tục làm bài tập. Minh Thù đứng lên khỏi ghế sô pha nằm úp sấp lên bàn, nghiêng đầu nhìn hắn làm bài tập:

"Tôi nói này bạn học Hạ Phù, cậu để một Huyết tộc như tôi ở nhà thực sự không có vấn đề gì sao?"

Tuy rằng, Huyết tộc và con người có thể chung sống hòa bình, nhưng một con người để một Huyết tộc xa lạ ở nhà, thì lại là chuyện khác.

Bọn họ có thể làm bạn với Huyết tộc, trở thành đồng nghiệp nhưng tuyệt đối không thể để cho Huyết tộc xa lạ tùy tiện vào nhà.

Đương nhiên, nếu như là yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên gì đó thì là chuyện khác. Cô do Hạ Phù dẫn về, hắn cứ tùy tiện để mình ở chỗ này như vậy sao?

Sẽ không có ý xấu gì chứ?

"Không, ở."

Hạ Phù nhìn Minh Thù hồi lâu cũng không hiểu ý hắn là gì, hắn viết trên giấy nháp.

"Cậu không có chỗ ở."

"Làm sao cậu biết tôi không có chỗ ở?"

Minh Thù lui ra phía sau.

"Nghe Huyết tộc kia nói."

Hắn dừng một chút lại viết: "Tên bắt nạt cô."

Tên bắt nạt cô... Phỉ Kỳ sao?

Hình như tên kia biết nguyên chủ không có chỗ ở, lúc nguyên chủ đi ở bên ngoài gặp qua hắn vài lần, sau này có lẽ Phỉ Kỳ đoán ra cô không có chỗ ở vì thế còn cố ý đến cười nhạo cô.

Hạ Phù thấy Minh Thù lơ đãng, nên tiếp tục vùi đầu làm bài tập.

Trong nhà Hạ Phù chỉ có một phòng ngủ, hắn lạnh lùng ôm chăn trải ra phòng khách ngủ, giao phòng ngủ cho Minh Thù.

Minh Thù có chút không hiểu nhưng không hỏi nhiều. Cô không cảm thấy Hạ Phù có ý xấu.

Nếu không phải là hắn giấu quá tốt, thì thật sự hắn không có mục đích gì, dù sao cô cũng không có chỗ ở. Ngày mai cô sẽ đi tìm phòng, đương nhiên đầu tiên cô phải có tiền.

...

Suốt đêm không nói chuyện.

Sáng hôm sau, Minh Thù vừa uống khẩu phần lương thực Hạ Phù cung cấp, vừa theo hắn đến trường sự việc này khiến không ít học sinh chú ý.

"Cậu ở trường học này, quan hệ rất kém sao?"

Minh Thù đi nhanh vài bước, sóng vai với Hạ Phù.

"Ừ."

Hạ Phù theo thói quen chỉ trả lời một chữ.

"Hình như bọn họ rất sợ cậu, cậu rất lợi hại sao?"

Minh Thù tiếp tục hỏi.

"Tàm tạm."

Hạ Phù dừng lại: "Cấp ba."

Cấp ba và cấp hai phân ra hai bên, hắn đi về phía khu cấp ba nhưng Minh Thù vẫn đi theo hắn, hắn nhắc nhở Minh Thù cấp hai không đi bên này.

"Tôi nhảy lớp."

Minh Thù cười: "Hiện tại học khối mười một cùng lớp với cậu."

"Ừm." Hạ Phù tiếp tục đi về phía trước.

Không hỏi, không kinh ngạc, không có gì cả, rất bình tĩnh chấp nhận chuyện cô nhảy lớp học chung với hắn.

Khối mười một lớp bảy, Hạ Phù đẩy cửa đi vào, phòng học yên tĩnh đến quái dị, tất cả mọi người đều nhìn hắn.

Hạ Phù đi tới vị trí cuối cùng, nơi đó trống một vị trí, ngồi bên cạnh hắn là một con người.

"Đứng lên."

Người này từ từ đứng lên, khẩn trương nhìn Hạ Phù. Nếu có người nhìn kỹ sẽ phát hiện hai chân hắn ta đang run lẩy bẩy.

"Thu dọn."

Người này nhìn sang liền thấy bé Lolita đi theo Hạ Phù, lập tức dọn đồ trên bàn từ từ lui ra.

Hạ Phù nhét cặp sách của Minh Thù vào trong hộc bàn:

"Ngồi."

Mọi người trợn mắt há mồm. Hôm nay Hạ Phù trúng tà sao?

Vào phòng chưa được hai phút lại nói đến năm chữ.

Năm chữ! Bình thường, cả ngày hắn đều nói không được nhiều chữ như vậy.

Hạ Phù sắp xếp cho Minh Thù xong liền ngồi cạnh cô, gục đầu ngủ.

Bầu không khí quái dị trong phòng học từ từ hài hòa, nhưng không ít người vẫn đang đánh giá Minh Thù.

"Bé Lolita kia là Huyết tộc à?"

"Không biết là em ấy phạm phải chuyện gì mà lại bị Hạ Phù bắt được?"

"Phạm tội thì đã bị bắt nộp lên rồi, chứ tại sao Hạ Phù dẫn theo bên cạnh, khẳng định có mờ ám."

"Đồng phục trên người em ấy là bên cấp hai, đi điều tra lai lịch một chút."

Tiếng bàn tán xì xào không ngừng truyền tới, Minh Thù chống cằm quan sát học sinh trong phòng. Cô không thấy được nữ chính giả đâu.

Khoảng chừng mười phút sau, một thiếu nữ tóc vàng từ bên ngoài đi vào, trong phòng liền lập tức vang lên tiếng huýt sáo. Người thiếu nữ nhìn thẳng vào lớp, ánh mắt chợt dừng lại trên người Minh Thù.

Cô ta có chút nghi ngờ quan sát vài lần, thì một người đàn ông từ bên ngoài bước vào.

Chủ nhiệm lớp 11-7.

Chủ nhiệm đi lên bục giảng, vỗ vỗ bàn: "Mọi người về chỗ."

Thiếu nữ tóc vàng thu lại ánh nhìn, trở lại chỗ ngồi của mình. Những người còn lại cũng lục đục quay về vị trí cũ. Phòng học mới vừa rồi còn trống trải lúc này cũng ngồi khá đầy đủ, chỉ còn vài vị trí trống phía sau.

"Báo cáo."

Một thân hình bé nhỏ đột ngột xuất hiện ở cửa, vẻ mặt đỏ bừng thở hổn hển hô vang lên.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 245: Kiến Tập Tự Dưỡng (5)

"Nguyên Tịch em lại đi muộn!"

Chủ nhiệm lớp không vui đẩy kính: "Đây là lần thứ mấy trong tháng này rồi?"

Nguyên Tịch nhỏ giọng thầm thì: "Em cũng không phải Huyết tộc, sẽ không biến đi được."

"Em nói cái gì đó?"

"Thưa thầy, không có gì."

Nguyên Tịch đứng thẳng lưng, thanh âm vang vang:

"Hiện tại còn chưa rung chuông, cho nên không tính là đến muộn."

Chủ nhiệm nghẹn họng, phất tay: "Vào đi."

Nguyên Tịch ngồi phía trước Minh Thù, cô vừa nhìn qua thì Minh Thù có một loại xúc động muốn cắn Nguyên Tịch, trên người cô ấy có mùi rất hấp dẫn, Minh Thù nuốt một ngụm nước bọt.

Có lẽ là nhận thấy ánh mắt của Minh Thù, Nguyên Tịch quay đầu sang Minh Thù cười cười, nhỏ giọng hỏi:

"Cậu là bạn học mới tới sao?"

"Im lặng!"

Chủ nhiệm vỗ bàn trên bục giảng.

Nguyên Tịch nghe thấy thầy lên tiếng liền quay đầu đi. Minh Thù nhìn chằm chằm cổ Nguyên Tịch.

Đây là nữ chính đó.

Hèn gì nhiều Huyết tộc thèm muốn nữ chính, cô cũng thèm nhỏ dãi đây, thực sự là một miếng bánh ngon.

Minh Thù đang thất thần, cổ tay đột nhiên bị người khác nắm, bàn tay vô cùng lạnh lẽo.

Hạ Phù vẫn duy trì tư thế như cũ, hắn chỉ vươn một tay ra nắm cổ tay cô, sau đó từ từ nắm lòng bàn tay cô.

Minh Thù rút tay ra, Hạ Phù cũng không tiếp tục chỉ gõ một cái trên lưng cô, có ý cảnh cáo cô không nên có suy nghĩ hút máu người khác.

"Hôm nay chúng ta có hai học sinh mới."

Ánh mắt chủ nhiệm rơi vào người Minh Thù: "Có một bạn học đã đến, bạn này hãy lên đây giới thiệu một chút."

Minh Thù đứng dậy đi lên bục giảng, bầu không khí phía dưới vô cùng quái dị, cô mỉm cười:

"Vi Hề, Huyết tộc."

Thiếu nữ tóc vàng kia cũng chính là nữ chính giả. Mễ Lạp kỳ quái quan sát Minh Thù.

Chủ nhiệm không hề cảm thấy lúng túng đối với màn giới thiệu như vậy, ông ta nói tiếp:

"Bạn học Vi Hề nhảy từ cấp hai lên, cho nên nếu không theo kịp chương trình học thì mọi người giúp đỡ lẫn nhau một chút. Được rồi, bạn học Vi Hề xuống đi.”

Minh Thù quay về vị trí, trước cửa lại xuất hiện một nam sinh khác.

Hắn mặc quần áo bình thường, một tay bỏ vào túi, khuôn mặt đẹp trai mang theo chút diêm dúa, một cặp mắt đào hoa không đứng đắn.

Trong phòng liền vang lên tiếng hítgió. Tiếp theo là tiếng thét chói tai của các nữ sinh.

"Thật là đẹp trai!"

"Trời ạ, đây là học sinh chuyển trường mấy hôm trước nhắc đến sao? Thật là đẹp trai, ta sắp thở không nổi rồi."

Chủ nhiệm lớp vẫy tay: "Đến đây, đến đây. Mọi người yên lặng, đây là bạn học thứ hai của chúng ta, tự giới thiệu đi."

Nam sinh dáng vẻ lưu manh huýt sáo, còn không quên đá lông nheo:

"Tôi là Vân Sách mới từ nước ngoài trở về, hy vọng có thể cùng mọi người làm bạn."

Nữ sinh phía dưới hét một trận chói tai, trong đó cũng có âm thanh ghen tỵ của những nam sinh khác, nhưng nhìn chung náo nhiệt hơn lúc Minh Thù vào rất nhiều.

"Xuống dưới tìm chỗ ngồi đi."

Chủ nhiệm lớp xoa xoa lông mày, những học sinh này thật là...

"Bạn học Vân Sách ngồi chỗ mình này."

"Ở đây, ở đây."

Ánh mắt Vân Sách đảo qua đám người kích động, mắt hắn rơi vào chỗ của Minh Thù, hắn tự tin phóng khoáng bước đến bên cạnh Minh Thù:

"Bạn này có thể nhường chỗ một chút không?"

Thực sự là đang nói với Hạ Phù, nhưng Hạ Phù không có phản ứng gì. Cả phòng đều yên lặng lại.

Minh Thù thuận thế đứng dậy: "Đến đây, cho cậu ngồi."

Trẫm ngồi ở đây, sợ không kiềm chế được lại bổ nhào hút máu nữ chính thì khổ.

Vân Sách nhướng mày, không chấp nhận lời nói của cô, chớp chớp mắt nói:

"Tôi nói bạn này, tôi thích ngồi ở cửa sổ."

Chủ nhiệm lớp nhịn không được nói: "Bạn Vân Sách, chuyện này..."

Vân Sách vẫn dáng vẻ lưu manh như vậy, nhưng trong giọng nói sinh ra chút ngang tàn không cho ai xen vào:

"Thầy, vừa nãy không phải là thầy cho em chọn chỗ ngồi sao? Hiện tại em chọn được rồi, em sẽ ngồi ở đây."

Chủ nhiệm lớp không dám kêu Hạ Phù nhường chỗ, nhưng cũng không dám đắc tội Vân Sách, hiền hòa nói:

"Vậy em và Hạ Phù trao đổi, nếu Hạ Phù đồng ý nhường em, thì em cứ ngồi."

"Không được."

Hạ Phù không thèm ngẩng đầu, trực tiếp từ chối Vân Sách.

"Vậy làm sao bây giờ, tôi rất thích ngồi ở đây."

Đột nhiên, Vân Sách đè tay lên bàn: "Nếu tôi không ngồi, thì đừng ai mong được ngồi.”

Trong nháy mắt, bàn học bị đánh tan tành.

Ngay lúc ấy thì Hạ Phù ôm Minh Thù đến khoảng cách an toàn, nhưng cũng chính trong lúc này, Minh Thù phát hiện rằng chỉ trong nháy mắt mà hai người này lại xuất hai chiêu.

Ánh mắt Minh Thù rơi vào túi khẩu phần lương thực bị bàn đè bể, máu bên trong đang từng chút từng chút chảy ra ngoài.

Cô hít sâu một hơi mỉm cười.

Minh Thù thoát khỏi Hạ Phù, khom lưng nhặt một cái chân bàn nhuộm đầy máu dưới đất, đứng dậy liền dánh người đối diện.

Vân Sách hiện vẻ kinh ngạc, thân thể lui ra sau tránh khỏi vũ khí của Minh Thù. Mặt trên tránh được, phía dưới lại không tránh được, trên bắp chân đau đến tê tái.

Trong lòng Vân Sách càng kinh ngạc, cô ra tay vừa nhanh lại vừa xảo quyệt, dùng ít sức lực nhưng lại tạo được thương tổn rất lớn. Quan trọng nhất là... hắn có thể cảm giác được áp chế như có như không. Đây là loại cảm giác khi đối mặt với Huyết tộc thuần chủng mới có.

Ngay khi hắn kinh ngạc, bé Lolita đối diện nhanh chóng tới gần hắn, cầm lấy cổ tay hắn chặn lấy.

"Rầm!"

Vân Sách muốn đứng dậy, nhưng chân bàn ấy lại đặt ngay cổ hắn ngăn hắn đứng dậy. Vân Sách còn chưa lên tiếng đã bị Minh

Thù đè xuống đánh một trận.

Ai cho cậu hủy khẩu phần lương thực của tôi! Trẫm đánh chết ngươi! Trẫm còn chưa kịp ăn một miếng!

Mẹ ơi, bé Lolita này thật hung dữ!

Đương nhiên, cũng có người bắt đầu ồn ào không cho Minh Thù đánh nam thần mới của bọn họ.

"Dừng tay!"

"Thầy, mau bảo cô ta dừng tay!"

"Mau đến ngăn lại!"

Phòng học hỗn loạn, chủ nhiệm lớp chỉ nhìn nhưng không có ý ngăn cản, ngược lại là Hạ Phù tiến lên kéo Minh Thù.

Minh Thù ngừng tay với Vân Sách, nụ cười có vài phần hung dữ:

"Đền lương thực cho tôi."

Trong không khí còn phân tán mùi máu, hắn đoán chừng đã hiểu cô nói lương thực là cái gì.

Vân Sách xoa xoa mặt: "Không phải một chút máu thôi sao? Cô muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, để tôi đứng lên trước đã."

"Đền mau lên, ngay lúc này.”

Đền đền đền, hắn đền là được chứ gì? Nhất định đã gặp phải người điên.

Vân Sách móc điện thoại ra, cũng không biết gọi cho ai, rất nhanh liền có người đem túi máu đến.

"Hài lòng chưa?"

Vân Sách đẩy chân Minh Thù, từ dưới đất đứng lên, phủi phủi bụi: "Coi như hôm nay tôi xui xẻo, hôm nay không tính toán với cô."

Trong nháy mắt Minh Thù trở nên hiền hòa, dường như người ban nãy không phải cô.

Vân Sách nhìn thêm Minh Thù một cái, sau đó cũng không giành chỗ ngồi của Hạ Phù. Hắn xoay người đến bên cạnh một bạn học gần chỗ Minh Thù, kêu người này nhường chỗ.

Bàn của Minh Thù và Hạ Phù nát bét, có học sinh tự động đưa bàn mới đến, Minh Thù mang khẩu phần lương thực Vân Sách đem đến nhét vào túi.

Hạ Phù liếc mắt nhìn Vân Sách. Vân Sách nhìn Hạ Phù đầy khiêu khích, sau đó lấy một quyển sách ra đọc.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 246: Kiến Tập Tự Dưỡng (6)

Trong giờ học Minh Thù liên tục nhìn chằm chằm Mễ Lạp.

Hạ Phù ngủ, Vân Sách đọc sách nhưng thật sự có đọc hay không cũng không biết.

Bầu không khí vô cùng quái dị.

Nhưng chỉ trong một tiết học, bọn người này đã tìm ra toàn bộ thân phận Vân Sách.

Nhị thiếu gia tập đoàn Vân thị. Vị nhị thiếu gia này không phải Huyết tộc cũng không phải con người, hắn là con lai giữa con người với Huyết tộc.

Tin tức này vừa ra, thì những cô gái xem Vân Sách như nam thần Huyết tộc liền lộ ra sự bối rối, thậm chí còn có người trực tiếp thể hiện chán ghét.

Mặc dù, bây giờ con lai giữa con người và Huyết tộc đã rất bình thường, nhưng Huyết tộc thuần khiết vẫn rất khinh thường con lai như vậy.

Vào giờ tan học, ngoại trừ những nữ sinh loài người si mê nhìn Vân Sách, thì Huyết tộc đều xa lánh Vân Sách.

Vân Sách không hề để ý, dường như đã quá quen thuộc với tình cảnh như thế này.

Chủ nhiệm lớp đi, rồi quay trở lại: "Vi Hề và Vân Sách theo tôi đi lấy sách.”

"Tôi đi."

Hạ Phù lập tức đứng dậy.

Vân Sách nhìn nữ sinh gần nhất nói: "Có thể giúp ta đi lấy sách không?"

"Có... Có thể."

Sắc mặt nữ sinh đỏ ửng, đi ra ngoài với Hạ Phù.

Hạ Phù vừa rời khỏi phòng học thì Vân Sách để sách xuống, xoay người sang Minh Thù hỏi:

"Cô tên là Vi Hề sao?"

Vi Hề... Hình như hắn đã nghe qua tên này.

"Tôi nói lớn như vậy không nghe thấy sao? Nếu tai có vấn đề, đề nghị đi khám đi."

"Tục ngữ nói không đánh không quen nhau, không cần lạnh lùng như thế."

Vân Sách tùy ý lật sách, nhưng vẫn nhìn chằm chằm Minh Thù:

"Cô rất thân thiết với tên kia sao?"

Minh Thù liếc nhìn hắn, đôi mắt híp một cái mỉm cười: "Mắc mớ gì tới cậu chứ?"

Lúc Minh Thù cười, trên mặt có hai má lúm đồng tiền rất đáng yêu.

"Tôi chỉ thuận miệng hỏi thôi..."

Vân Sách dừng lại, hắn xoay người tiếp tục đọc sách.

Ngay khi Hạ Phù ôm sách quay về, liền sắp xếp xong bỏ vào bàn học, sau đó lấy sách của tiết sau để trước mặt Minh Thù.

Nguyên Tịch dùng sách che mặt, một đôi mắt đen nhánh chuyển động trên người Hạ Phù cùng Minh Thù. Cô ta cũng không quá sợ Hạ Phù như những người khác, ít nhất cô cũng dám nhìn thẳng Hạ Phù.

"Này, Vi Hề."

Chờ Hạ Phù nằm xuống bàn ngủ, Nguyên Tịch mới lại gần:

"Cậu và Hạ Phù quan hệ rất tốt sao?"

Người thứ hai hỏi cô vấn đề này.

"Cũng khá."

Minh Thù rất tốt với cô nữ chính có thể ăn này, lúc nói chuyện giọng điệu mềm mại vài phần:

"Hắn đã cứu tôi."

Nguyên Tịch trừng mắt, dáng vẻ không tin:

"Thật hay giả? Hạ Phù cứu Huyết tộc..."

Câu phía sau là Nguyên Tịch lẩm bẩm, giọng nói rất nhỏ nhưng Minh Thù nghe thấy. Minh Thù không hỏi, chuyện này không liên quan đến mình.

"Tớ là Nguyên Tịch, con người."

Nguyên Tịch cũng không tiếp tục câu chuyện kia, bắt đầu tự giới thiệu:

"Cậu chuyển từ cấp hai qua, thì chắc chắn thành tích rất tốt.”

Minh Thù mỉm cười không đáp. Nguyên Tịch coi như Minh Thù khiêm tốn.

Đa số nữ chính đều có một đặc điểm, chính là rộng rãi phóng khoáng. Nguyên Tịch nói chuyện với cô nhiều như vậy, cô đã nắm rõ tình hình cơ bản của lớp học này.

Lớp 11-7 là lớp chuyên, về phần tại sao lớp chuyên không phải là 11-1, thì Nguyên Tịch giải thích là số bảy là số may mắn của học viện Tường Vi, cho nên lớp bảy của từng khối đều là lớp trọng điểm.

Trong lớp tổng cộng có năm mươi học sinh, hai mươi lăm Huyết tộc, hai mươi lăm con người, phải dùng thành tích quyết định xem có thể tiếp tục học lớp 11-7 hay không.

Minh Thù là Huyết tộc, cô thi đậu đã thay thế một Huyết tộc khác, cho nên đã có một Huyết tộc chuyển đi lớp thường.

Nhưng bây giờ trong lớp có năm mươi mốt người, Vân Sách đi cửa sau cho nên không tính.

Hiện tại, Huyết tộc và loài người thân ai nấy lo, phần lớn là dùng thành tích để phân chia cao thấp.

Huyết tộc chia Mễ Lạp và Tư Lạc làm hai nhóm. Tư Lạc không có trong phòng. Tư Lạc là nam chính.

"Nguyên Tịch, thầy gọi cậu."

Có bạn học gọi Nguyên Tịch.

Nguyên Tịch đáp một tiếng rời phòng học.

"Xin chào."

Chỗ Minh Thù đột nhiên xuất hiện một bóng hình xinh đẹp, Mễ Lạp mỉm cười xinh đẹp:

"Mình là Mễ Lạp, đại diện Huyết tộc lớp bảy chào đón cậu."

Minh Thù mỉm cười: "Sau này cô đừng đánh chết tôi là tốt rồi."

Mễ Lạp nghi hoặc: "Cái gì?"

Minh Thù lặp lại một lần, nụ cười chói mắt: "Tôi nói sau này cô đừng đánh chết tôi là tốt rồi."

"Tớ nghe nói cậu là từ cấp hai nhảy lên, có thể trực tiếp nhảy đến lớp 11-7, nói vậy thành tích cậu nhất định rất tốt, không biết cậu ở nhà nào?"

"Dù sao cũng không phải nhà cô, cô hỏi nhiều như vậy làm gì? Thích tôi tôi sao? Tôi không phải đồng tính."

"Này, cô nói kiểu gì đó, Mễ Lạp nói chuyện đàng hoàng với cô, đừng có không biết tốt xấu gì."

Một nữ sinh ngồi đối diện, nghiêng đầu khó chịu trừng mắt nhìn Minh Thù.

Minh Thù mỉm cười đáp lại: "Tôi bảo cô ta hỏi hay tôi xin cô ta hỏi chứ? Cô ta hỏi tôi phải trả lời sao? Cô ta cho tôi ăn hay cho tôi tiền? Cô ta cho mình là thần tiên sao?"

"Đây là lịch sự!"

Minh Thù cười: "Tôi không lịch sự thì làm sao? Định đánh tôi à?"

Nữ sinh nghẹn một chút, một lát sau cười nhạt:

"Đúng vậy, giờ cô chơi chung với Hạ Phù, có Hạ Phù làm chỗ dựa, cảm giác quậy phá nhất định rất thoải mái nhỉ?"

Hạ Phù đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt bình tĩnh quét về phía nữ sinh, nữ sinh run một cái sắc mặt tái nhợt, nhưng vẫn gắng gượng hừ lạnh một tiếng mới quay đầu đi.

"Đi ra ngoài."

Thanh âm bình tĩnh vang lên.

Nữ sinh giậm chân, động tác lại cực nhanh chóng rời phòng.

"Hạ Phù, đừng hiếp người quá đáng."

Mễ Lạp nhìn nữ sinh rời đi có chút tức giận:

"Ban đầu, chúng ta ký kết hiệp ước cũng không phải như thế này."

"Ồn."

Hạ Phù lạnh lùng nhìn Mễ Lạp: "Đánh!"

Giọng điệu của hắn có chút phập phồng. Minh Thù suy nghĩ ý của hắn, có phải là không phục thì đánh không?

Tốt! Rất có phong thái của trẫm!

"Các ngươi không phải người."

Minh Thù lợi dụng mọi thứ kéo giá trị thù hận: "Hình như cùng con người ở chung một chỗ, bị biến thành người hết rồi."

"Phụt!"

Thật sự là Vân Sách không nhịn được: "Ha ha ha ha, cô nói giống như cô không phải Huyết tộc vậy."

Các Huyết tộc còn lại liền đồng ý.

Minh Thù liếc Vân Sách, giọng nói nghiêm túc:

"Tôi không giống các người."

Trẫm là nữ vương.

"Đúng, cô lớn lên mặt Loli, ha ha ha ha ha ha! Huyết tộc trưởng thành như vậy thật sự rất hiếm gặp."

Vân Sách nói sâu xa.

"Ngay cả một Loli cũng đánh không lại cũng rất hiếm gặp." Minh Thù mỉm cười đáp lại.

Sắc mặt Vân Sách thay đổi, giọng điệu cổ quái:

"Là tôi nhường cô."

Nụ cười Minh Thù sâu thêm: "Nói cho cùng là cậu không thể đánh thắng tôi."

Không biết Vân Sách nghĩ đến cái gì, nhưng hắn không hề hé răng.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 247: Kiến Tập Tự Dưỡng (7)

"Hạ Phù, cậu đừng cho là mình có thể một tay che trời."

Cuối cùng, Mễ Lạp không đánh với Hạ Phù, nói một câu không hiểu rồi rời phòng học.

Minh Thù lập tức đi theo ra ngoài, Hạ Phù chỉ liếc cô một cái sau đó ánh mắt nhìn Vân Sách ở phía đối diện, hai người yên lặng nhìn hơn mười giây rồi đồng thời quay đi.

Minh Thù quyết định đánh Mễ Lạp một trận, tạo "cảm tình" trước, sau này kéo giá trị thù hận cũng dễ dàng hơn.

Mễ Lạp trực tiếp rời trường, Minh Thù theo phía sau cô ta,lúc đi ngang qua một ngõ nhỏ trùm bao tải đánh cô ta một trận. Trùm bao tải chỉ là vì dễ dàng đánh người, đánh xong Minh Thù thả cô ta ra.

"Cậu..."

Mễ Lạp thấy rõ người đánh mình, đôi mắt đẹp trừng Minh Thù, tức giận không thôi:

"Cô đánh tôi làm gì, điên rồi sao?"

Cô ta theo đuôi mình, còn đánh mình!

Lúc trước, con khốn Nguyên Tịch kia còn cùng cô ta cười cười nói nói. Kiếp trước bởi vì Nguyên Tịch nên mình mới chết, đời này mình chắc chắn phải khiến Nguyên Tịch trả giá thật đắt.

"Không có, tôi đây là đáp lễ việc đại biểu Huyết tộc lớp bảy ân cần hỏi thăm thôi mà."

Minh Thù cười: "Thích không?"

Mễ Lạp đột nhiên hiểu câu nói trước kia của Minh Thù.

Bây giờ, Mễ Lạp muốn đánh chết Minh Thù. Nhưng ngay cả một ngón tay của Minh Thù, Mễ Lạp cũng chưa đụng tới được, cô ta bị trói trong bao tải, mấy tiếng sau mới được người khác cứu ra.

Sắc mặt Mễ Lạp khó coi lên một chiếc xe Bentley màu đen.

Khí lực của người đàn ông trong xe vô cùng áp bức người khác, Mễ Lạp vừa lên liền bị một đôi tay nắm gáy, Mễ Lạp biết đây là thói quen của hắn, không hề phản kháng ngược lại còn ngoan ngoãn dựa vào.

"Xảy ra chuyện gì?"

Giọng nói trầm thấp vang lên.

Mễ Lạp xoa xoa cánh tay đau nhức, nhỏ giọng nói: "Hôm nay có một nữ sinh nhảy lớp đến, em thấy khí lực trên người cô ta rất kỳ quái cho nên đã thử một chút, ai ngờ cô ta ra tay với em."

Người này cúi đầu quan sát cánh tay Mễ Lạp, ngón tay phất qua phía trên, dấu vết lập tức biến mất.

Hắn hỏi: "Kỳ quái chỗ nào?"

Mễ Lạp suy nghĩ một chút: "Em cũng không biết, chính là rất kỳ quái... Như là có chung nguồn gốc với em."

Đúng, chính là có chung nguồn gốc.

Chàng trai trầm mặc một hồi: "Tên gì?"

"Vi Hề."

Mễ Lạp rõ ràng cảm nhận được sau khi nghe tên đó, một áp lực khổng lồ đảo qua xe ép cô ta thở không nổi. Cô ta túm lấy quần áo đàn ông, lạnh run.

Mặc dù ở chung với hắn một thời gian, nhưng Mễ Lạp vẫn không nắm bắt được tính tình người đàn ông này.

"Giết chết cô ta."

Mễ Lạp đứng trên đường cái người đến người đi, cơ thể còn có chút lạnh, "giết chết cô ta" là bốn chữ cuối cùng người đàn ông kia dành cho cô. Cô không biết là mình chọc giận hắn hay là... cái tên Vi Hề đó.

...

Minh Thù chưa trở về phòng học, cô ở bên ngoài dạo một vòng, đi vào ngõ nhỏ mà người thường không dám đi vào.

"Chị hai, nhìn bên kia..."

"Là Huyết tộc."

"Huyết tộc cũng được, nhìn cũng khá yếu."

"Chị hai, em có chút sợ, lần đầu tiên chúng ta làm loại chuyện này."

Huyết tộc được gọi là Đại ca nuốt một ngụm nước bọt, sau đó quát:

"Sợ cái gì? Ở đây lại không có người, có muốn ăn no hay không? Bé Loli kia nhìn qua thật ngoan ngoãn, mặc dù là Huyết tộc nhưng có thể bán giá tốt, có thể ăn no, đi!"

Bọn họ cẩn thận tới gần Minh Thù. Khóe môi Minh Thù cong lên, chợt xoay người ánh mắt nhìn chính xác nơi bọn họ đang trốn.

Chợt âm thanh thanh thúy vang lên trong ngõ hẻm: "Mấy người có muốn làm tổng giám đốc, cưới vợ giàu, bước lên đỉnh cao của cuộc đời không?"

Mấy tên Huyết tộc liền cứng ngắc. Bọn họ gặp phải kẻ lừa đảo sao?

Có chuyện tốt như vậy, thì tại sao bọn họ phải ngồi xổm ở đây cả ngày chứ?

"Đừng nghe cô ta nói láo, bắt cho ta."

Mấy tên Huyết tộc đồng thời lao tới.

Trong ngõ hẻm liền vang lên những tiếng động thảm thiết kỳ quái.

Minh Thù thu phục mấy Huyết tộc để bọn họ tìm cho mình một căn nhà.

Đám Huyết tộc khóc không ra nước mắt, nói làm tổng giám đốc, cưới vợ giàu có, đi lên đỉnh cao của cuộc đời đâu?

Cướp bóc thì cướp bóc đi, cô còn cướp người! Thật quá đáng!

Tuy bất mãn trong lòng, nhưng mấy Huyết tộc vẫn là chạy đông chạy tây tìm nhà cho Minh Thù. Hiện tại cô là chị hai.

Đối với vấn đề nhà ở, Minh Thù cũng có không ít yêu cầu, nhưng có điều làm cho Minh Thù khó chịu chính là nhà cô kế bên nhà Hạ Phù, bọn họ mở cửa sổ là có thể nhìn thấy nhau.

Minh Thù nhìn cửa sổ đối diện, ngoái đầu nhìn lại mỉm cười:

"Các ngươi cố ý sao?"

Bọn họ run rẩy giải thích: "Chị hai à, bởi vì... Chỗ này gần trường học, nhà thật sự không dễ tìm."

Ở đây rẻ! Bọn họ thật sự rất nghèo!

"Bỏ đi."

Minh Thù phất tay: "Vứt mấy thứ bừa bộn này ra."

Trong phòng có đồ chủ cũ để lại, Minh Thù nhìn chướng mắt nên bảo bọn họ vứt hết.

"Làm đi."

Mấy tên thuộc hạ thở hổn hển bắt đầu dọn đồ, căn phòng rất nhanh trở nên ngăn nắp, mấy tên thuộc hạ dùng đôi mắt trông mong nhìn Minh Thù.

"Chị hai... Có phải nên cho chút đồ ăn không?"

Cô kết nạp thuộc hạ còn phải lo ăn, đột nhiên cô không muốn kết nạp nữa.

Nhưng chắc chắn là không được, mấy Huyết tộc này nghe Minh Thù nói muốn kết nạp bọn họ làm thuộc hạ, không nói hai lời liền đồng ý. Sớm biết thế sẽ tìm một Huyết tộc giàu có để làm đại ca rồi.

Minh Thù nghĩ nghĩ: "Các ngươi biết Huyết tộc có tiền ở đâu không?"

Mấy tên thuộc hạ lạnh run: "Chị hai, người muốn làm gì?"

Minh Thù mỉm cười: "Dẫn bọn ngươi đi ăn cơm."

Minh Thù suy nghĩ liền bổ sung một câu: "Cái loại vừa giàu vừa xấu xa, chúng ta đi trừ hại vì dân."

Vì vậy, một nữ vương cùng các thuộc hạ đi cướp đám người Huyết tộc lòng dạ ác độc.

Mấy tên thuộc hạ rất sợ Huyết tộc lòng dạ hiểm độc tìm bọn họ gây phiền phức, Minh Thù lại không có cảm giác gì, chỉ cảm thấy lương thực nhà bọn họ ăn cũng rất ngon.

Khẩu phần lương thực pha loãng thật sự rất khó ăn. Minh Thù đuổi bọn họ đi, còn cô ung dung bước lên lầu.

"Bạn học Vi Hề, trễ như thế mới về sao?"

Giọng nói lưu manh ở cuối cầu thang vang lên.

Minh Thù ngẩng đầu, liền thấy Vân Sách đùa giỡn dựa cửa nhìn cô. Cửa bên cạnh hắn mở ra, hiển nhiên hắn là chủ nhân.

"Bạn học Vi Hề muốn cùng ăn tối không?"

Vân Sách mời Minh Thù.

Ăn? Người ăn hay Huyết tộc ăn vậy?

Khoan đã, trẫm không thể dễ dàng bị mua chuộc như vậy!

"Không ăn."

Minh Thù lấy chìa khóa mở cửa.

Vân Sách còn chưa nói gì, thì sắc mặt trên mặt có chút thay đổi nhìn cầu thang.

Hạ Phù tới.

Ánh mắt Vân Sách rất phức tạp, đè nén đau khổ... Còn có một chút khó hiểu.

Hạ Phù cầm túi và cặp sách của cô không nhanh không chậm bước đi, đi qua ánh sáng giao nhau ở hành lang, đứng trước mặt Minh Thù đưa túi qua nói:

"Bữa tối."

Minh Thù ngơ ngác. Vị ân nhân cứu mạng này dự định nuôi cô sao?

"Cám ơn."

Vân Sách nhìn Minh Thù nhận túi của Hạ Phù, ánh mắt hắn tối sầm lại, sau đó xoay người vào nhà.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 248: Kiến Tập Tự Dưỡng (8)

Hạ Phù vào nhà để cặp sách xuống, lấy ra khẩu phần lương thực Vân Sách cho cô.

"Đừng ăn."

"Sao?"

Minh Thù nhìn túi chứa lương thực, nhìn qua rất ngon.

"Đừng ăn."

Hạ Phù chỉ lặp lại hai chữ này.

"Có chuyện gì sao?"

Minh Thù lấy túi, cô trực tiếp mở nắp để lên mũi ngửi ngửi, biểu cảm trở nên khác thường.

Đây là... máu người. Máu người còn mới.

Hạ Phù vươn tay cản lại, để cô cách xa túi máu:

"Nghiện."

Máu nhân tạo tuy rằng không phải là đồ ngon gì với Huyết tộc, nhưng tác dụng không khác máu loài người. Mùi vị thật sự chính là máu tươi của con người.

Nếu Huyết tộc không uống qua máu con người, từ nhỏ đã uống máu nhân tạo thì sẽ không nghiện. Nhưng một khi uống máu người, những Huyết tộc có năng lực kiềm chế kém sẽ xảy ra chuyện.

Trên pháp luật đã không cho phép Huyết tộc uống máu người, bị phát hiện sẽ phải chịu trách nhiệm pháp luật.

Nhưng thật sự muốn uống mà!

Dường như Hạ Phù nhìn ra khát vọng của Minh Thù, hắn kéo áo lộ ra một đoạn cổ trắng nõn.

Mùi vị trên người Hạ Phù không mê người như Nguyên Tịch, cô có thể khống chế với mùi vị của Nguyên Tịch thì Hạ Phù không là gì cả.

"Chờ một ngày nào đó tôi nhịn không được đi."

Minh Thù xoay người.

"Tôi cũng không ngại."

Đột nhiên, Hạ Phù nói bốn chữ, chỉ là quá dài, hắn nói hơi chậm.

"Tại sao cậu lại đối xử tốt với tôi như vậy?"

Minh Thù mỉm cười xoay người.

"Nhặt, nuôi."

Bởi vì cậu ta nhặt, cho nên phụ trách nuôi.

Minh Thù nghĩ hai chữ kia đại loại có thể hiểu như vậy. Giống như nhặt một con mèo nhỏ bị thương ở ven đường, nhìn đáng thương quá nên hắn muốn nuôi.

Cho nên hắn xem mình là con chó, con mèo sao?

Minh Thù phất tay: "Tôi muốn nghỉ ngơi."

Hạ Phù rũ mắt kéo lại áo, chỉ vào khẩu phần lương thực Vân Sách đưa, căn dặn lần thứ hai:

"Đừng uống."

"Biết rồi."

Lúc này Hạ Phù mới rời khỏi phòng.

Hắn vừa xuống lầu, một ông lão bước đến cúi đầu cung kính đứng trước mặt hắn.

"Thiếu chủ, ông chủ bảo tôi tới hỏi ngài tiến triển thế nào?"

Hạ Phù nhíu mày không trả lời.

Ông ta đợi một hồi, lại nói: "Nghe nói nhị thiếu Vân gia đã trở về sao? Ông chủ bảo tôi nhắn cho ngài, nếu như không cần thiết, không nên trở mặt với Vân gia."

"Ừ."

Hạ Phù lướt qua ông ta về phòng của hắn.

Ông lão cất bước đuổi theo, tiếp tục đưa tin: "Hơn nữa, ông chủ mong thiếu chủ mau chóng hoàn thành thử luyện cảnh giới thứ năm."

Thiếu niên dừng bước vài giây, thời điểm đi xuống hắn nói:

"Được."

Hạ Phù không dừng lại, nhưng ông lão thì ngừng cho đến khi Hạ Phù biến mất khỏi hành lang, thì ông ta mới hơi thở dài xoay người rời đi.

Không ai biết, Minh Thù ở trên lầu quan sát tất cả.

Vị trí này thật thú vị, nhất định sẽ rất náo nhiệt.

Đáy mắt Minh Thù dâng lên sự hưng phấn mơ hồ, náo nhiệt thật tốt!

...

Sáng sớm hôm sau, Hạ Phù không tìm cô, cô cũng lười chờ nên chậm rãi đi đến trường.

Lúc đi ngang một ngõ nhỏ, các thuộc của cô vội vã chạy tới đưa một túi văn kiện ra.

"Chị hai, chúng ta mạo hiểm tính mạng mới có được."

Minh Thù mở mắt nhìn: "Tư liệu tầm thường, ngay cả học sinh cũng có được, sao ngươi không nói là lên sao Hỏa lấy luôn đi?”

Thuộc hạ kêu một tiếng: "Chuyện này... Chị hai, chúng tôi đi trước."

Mấy tên thuộc hạ liền hấp tấp rời đi. Minh Thù lắc đầu, cô vừa uống máu, vừa đi đến trường. Trên giấy viết tên Hạ Phù, ngay cả giấy chứng minh cũng có.

Hạ Phù. Thiếu chủ Hạ gia, ở thời đại này còn dùng xưng hô thiếu chủ đủ thấy Hạ gia không phải gia tộc bình thường. Bọn họ là thợ săn Huyết tộc nắm giữ một trăm lẻ một kỹ năng giết chết Huyết tộc.

Cái này giải thích được vì sao Huyết tộc trong trường đều rất sợ Hạ Phù. Sau khi, Huyết tộc và con người sống chung hòa bình, thợ săn Huyết tộc liền thành lập một ban giám thị Huyết tộc, chuyên môn theo dõi Huyết tộc.

Nếu có Huyết tộc dám vi phạm hiệp ước, thì họ sẽ xử lý chuyện này.

Một người như vậy lại muốn nuôi cô.

Hừ!

Minh Thù lật xem tư liệu phía dưới.

Vân Sách.

Tư liệu Vân Sách cũng rất ít, mẹ hắn là Huyết tộc, cha là người nắm quyền Vân thị, phía trên còn có một anh trai. Trước mười hai tuổi Vân Sách sống trong nước, nhưng sau đó lại ra nước ngoài, đến bây giờ về nước, tư liệu ở đoạn giữa đều trống.

[Nhiệm vụ phụ: Thu hoạch giá trị thù hận của Vân Sách.]

Minh Thù sửng sốt.

[Nhiệm vụ phụ: Thu hoạch giá trị thù hận của Louis.]

[Nhiệm vụ phụ: Mở ra bí mật đại chiến ba trăm năm trước.]

Hài Hòa Hiệu liên tiếp nhảy ra vài nhiệm vụ phụ.

"Kéo giá trị thù hận thì không nói, cái mở ra bí mật đại chiến ba trăm năm trước là nhiệm vụ gì? Có giá trị thù hận không?"

Mà nói đi cũng phải nói lại, Louis là ai?

Hài Hòa Hiệu im lặng.

[Tình hình cụ thể, mời cẩn thận tham khảo tóm tắt cốt truyện.]

Minh Thù suy nghĩ.

Ừ, đúng rồi, lúc nguyên chủ dẫn người đánh con người, thì một người tên là thân vương Louis kết hợp với con người cùng nhau tiêu diệt nguyên chủ.

"Chào."

Nguyên Tịch đột nhiên chui ra: "Vi Hề."

Minh Thù đứng trước mặt Nguyên Tịch, trên mặt tràn ra nụ cười ôn hòa: "Hôm nay nhìn cậu cũng rất ngon miệng."

Nguyên Tịch liền che cổ: "Phạm pháp."

"Cho nên tớ chỉ khen cậu."

"Có ai khen người như cậu sao? Làm tớ sợ muốn chết."

Nguyên Tịch thở phào.

"Như vậy, có vẻ tớ rất đặc biệt."

"Vừa rồi cậu nhìn gì đó, tại sao lại nghiêm túc như vậy?"

Nguyên Tịch nói sang chuyện khác.

"Tư liệu."

"Tư liệu gì?"

"Hạ Phù."

"À."

Nguyên Tịch tỏ vẻ bất ngờ: "Hắn là bùa hộ mệnh của chúng tớ ở trường này. Huyết tộc nghe tên hắn cũng không dám làm xằng bậy, bao gồm tên quỷ Tư Lạc đáng ghét kia cũng nể mặt hắn. Nhưng hắn quá khó tiếp xúc, cho nên những người bình thường như chúng tớ cũng hơi sợ hắn."

"Rất lợi hại."

Minh Thù cười nói, nhưng ý kia rốt cuộc là khen hay là gì khác thì không ai biết.

Nguyên Tịch ừ ừ gật đầu.

"Được rồi, sao chiều hôm qua cậu không đi học? Vân Sách cũng trốn tiết, chủ nhiệm sắp tức chết luôn đó."

Tôi có thể nói đi đánh người sao? Có phải chủ nhiệm tức chết tươi luôn không?

Minh Thù nghe Nguyên Tịch líu ríu không ngừng. Trên đường đến phòng học, Minh Thù theo bản năng liếc nhìn chỗ ngồi. Hạ Phù không ở đây, Vân Sách cũng vắng mặt.

Mễ Lạp ngồi trong lớp nhìn qua hoàn toàn không có vấn đề gì.

Minh Thù bước đến, Mễ Lạp liền nhìn cô bằng ánh mắt đầy tăm tối. Khác với ánh mắt tăm tia quan sát ngày hôm qua, rõ ràng hôm nay xuất hiện một tia sát ý.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 249: Kiến Tập Tự Dưỡng (9)

Quan hệ Nguyên Tịch rất tốt, không giống như những nữ chính khác luôn phải chịu bắt nạt. Có bạn là con người, cũng có bạn là Huyết tộc.

Thân phận của nữ chính Nguyên Tịch này cũng không đơn giản, thân thế không bi thảm, gia đình hạnh phúc, gia thế cũng không quá kém.

Hình như cốt truyện chủ yếu viết về tình cảm ngọt ngào nồng cháy của nữ chính Nguyên Tịch và nam chính. Đương nhiên, cũng có người không ưa Nguyên Tịch. Minh Thù và Nguyên Tịch cùng nhau vào phòng, lập tức có người to nhỏ mỉa mai.

"Đừng để ý tới mấy người đó."

Nguyên Tịch nói thầm với Minh Thù một tiếng.

Hai tiết sau Vân Sách mới từ từ đến lớp, đơn giản là vì gia thế không tầm thường, nên giáo viên cũng không nói cái gì.

Cho đến khi tan học, Hạ Phù cũng không xuất hiện.

"Vi Hề, tớ đi trước."

Nguyên Tịch vẫy tay với Minh Thù.

Minh Thù gật đầu, nhìn nữ chính xinh đẹp đi về. Vân Sách liếc chỗ ngồi của Hạ Phù, sau đó đột nhiên hắn tiến sát đến Minh Thù:

"Bạn học Vi Hề, hôm nay bạn cùng bàn của cô không tới, vậy tôi mời cô đi ăn nhé!

Minh Thù giương mắt nhìn hắn, mỉm cười:

"Không cần."

"Cùng nhau về nhà đi."

Vân Sách lùi một bước: "Cô cũng không thể không về nhà?"

"Tôi không về nhà cùng quái vật đầu đỏ."

Quái vật đầu đỏ... Nói ai vậy?

Minh Thù dọn đồ trên bàn vào cặp, sau đó thản nhiên nhìn Vân Sách.

Lúc này mặt trời chưa lặn, Minh Thù có chút ảo não đứng trong bóng râm, cô không mang dù.

Minh Thù lấy di động ra gọi thuộc hạ của mình đưa dù đến. Cô tìm một chỗ ngồi chờ, nhìn xa xa ngoài trường học, Nguyên Tịch bị Mễ Lạp chặn đường, không biết hai người nói gì nhưng Nguyên Tịch liền dè dặt đi theo Mễ Lạp.

Miếng bánh ngon này dễ bị lừa quá đi!

Minh Thù đứng lên, nhưng không nghĩ bên cạnh có người bước tới.

Minh Thù còn chưa hô đau, đối phương lại ngã xuống trước không dậy nổi.

Đụng trẫm còn ăn vạ sao? Không biết trẫm mới là tổ tiên ăn vạ sao?

Trong nháy mắt, khi Minh Thù thấy đầu tóc đỏ tung bay kia, cô không hề nghĩ ngợi gì giẫm lên chân hắn, sau đó nhanh chóng chạy ra ngoài trường học.

Vân Sách bị đạp một cước đau đớn.

Đau quá!

Minh Thù đuổi theo hướng Nguyên Tịch rời đi, ánh sáng mặt trời chiếu trên người cô, cảm giác không tốt lắm, nhưng qua một hồi lâu cô cũng cảm thấy quen dần.

Mùi thơm trên người Nguyên Tịch đã dẫn đường.

Dường như, Huyết tộc khác không ngửi thấy mùi trên người Nguyên Tịch, nhưng chỉ cần là Huyết tộc thuần chủng như nguyên chủ là có thề ngửi được.

Nếu như mọi Huyết tộc đều có thể ngửi được, thì có lẽ ngày nào Nguyên Tịch cũng phải chạy trốn.

Minh Thù đuổi theo mấy con đường, từ đường phố phồn hoa đến hẻm nhỏ xa xôi.

Trong ngõ hẻm đậu mấy chiếc xe, ở đằng sau một chiếc xe thấy bóng dáng Nguyên Tịch đứng đó đang không ngừng nhìn xung quanh.

"Nguyên Tịch."

Nguyên Tịch quay đầu lại.

Thiếu nữ đứng dưới ánh mặt trời đỏ như máu, trên khuôn mặt xinh xắn đáng yêu mang theo nụ cười nhạt, đôi mắt tựa như sóng nước dập dờn đánh vào lòng người.

Thiếu nữ kia đáng yêu đến kỳ lạ, còn cười đẹp mắt như vậy, dịu dàng khiến người muốn đắm chìm trong đó.

"Vi Hề, sao cậu ở đây?"

Nguyên Tịch chạy đến che ánh mặt trời cho Minh Thù:

"Mặt trời còn mọc đó, cậu không sợ sao?"

"Mễ Lạp không phải người tốt, cậu còn dám đi cùng cô ta, gan cậu thật lớn."

Minh Thù kéo tay Nguyên Tịch, dắt Nguyên Tịch đi về.

Lúc ấy, Mễ Lạp còn chưa hiện nguyên hình với Nguyên Tịch, vẻ mặt Nguyên Tịch mê man:

"Mễ Lạp nói có gì đó cho tớ, kêu tớ ở đây chờ."

"Bớt gặp mặt cô ta đi."

Bước chân Minh Thù hơi nhanh, Nguyên Tịch bị cô lôi chạy theo mới đuổi kịp:

"Đừng đến lúc đó, chết như thế nào cũng không biết."

Thức ăn nhỏ ngon miệng của trẫm, ăn không được cũng không cho người khác đụng vào!

"Vì sao?"

"Cô ta lớn lên rất xấu xa. Nói chung, cậu không nên tiếp xúc nhiều.”

Cũng không biết Nguyên Tịch có nghe lọt tai hay không. Minh Thù đoán chừng, cô có nghe cũng không hiểu.

Trước mặt hai người thay đổi, đột nhiên có bốn Huyết tộc nhảy ra, trên người tản ra mùi hôi hám, trông giống như những tên ăn mày mấy trăm năm không tắm.

Nguyên Tịch hơi thay đổi sắc mặt, chủ động nắm chặt tay Minh Thù:

"Là Ám Huyết tộc."

Ám Huyết tộc là Huyết tộc sa ngã. Bọn họ uống máu con người, hành hạ đồng loại đến chết, đều vi phạm pháp lệnh.

"Sao lại có hai người?"

Ám Huyết tộc số một trừng mắt với Minh Thù và Nguyên Tịch, khuôn mặt dữ tợn:

"Còn có một Huyết tộc."

"Giết sạch."

Ám Huyết tộc số hai cười nham hiểm, liếm liếm môi thâm:

"Dù sao giết một người cũng là giết, giết hai người cũng là giết."

Ám Huyết tộc số ba và số bốn đồng ý.

"Vi Hề, cậu có thể đánh thắng không? Đánh không thắng thì chúng ta chạy đi!"

Nguyên Tịch nuốt nước bọt, hạ giọng: "Trên người tớ còn có vài thứ."

Minh Thù buông tay nữ chính ra, cởi áo khoác đồng phục:

"Chạy... Tại sao phải chạy? Tớ muốn bắt chúng nó đổi khẩu phần lương thực."

Khẩu phần lương thực đưa tới cửa, có ngu mới không cần.

Nguyên Tịch bị áo khoác che đầu lại, đến khi lấy áo khoác xuống, thiếu nữ đối diện đã chạy ào vào bốn con Ám Huyết tộc kia.

Nắng chiều hạ xuống, thân thể thiếu nữ dần dần bao phủ một tầng ảm đạm, nhưng mỗi lần thấy gương mặt của thiếu nữ ấy, chút ảm đạm này đã biến mất không dấu vết, chỉ còn lại ấm áp như gió xuân.

Tiếng kêu thảm thiết của Ám Huyết tộc liên tiếp vang lên.

Minh Thù nhẹ nhàng đá ngã một Ám Huyết tộc, đạp lên ngực hắn, quay đầu nhìn Nguyên Tịch đang ngơ ngác:

"Gọi điện thoại cho cái gì đó đi, để bọn họ tới nhận."

"Gọi cho ai?"

Nguyên Tịch sững sờ hỏi.

Nhưng Minh Thù chưa kịp trả lời thì Nguyên Tịch hiểu ra, lập tức lấy điện thoại.

Bọn họ rất nhanh, mấy chiếc xe nhanh chóng đứng ngoài ngõ vây quanh hiện trường.

Sự chú ý của đối phương đều đặt trên người Nguyên Tịch, bởi vì cô là con người.

"Cái kia..."

Nguyên Tịch yếu ớt nói: "Cô ấy không liên quan với bọn họ, là cô ấy bảo tôi gọi điện thoại."

Một đám người có chút ngơ ngác, Huyết tộc này còn bán đứng đồng loại sao?

Thực sự là hiếm thấy.

Không! Không phải hiếm thấy! Người khác có thấy qua chưa thì không biết, nhưng bọn họ chưa từng thấy qua.

"Những Ám Huyết tộc này đều là cô ấy đánh sao?"

Nguyên Tịch gật mạnh: "Tôi là con người, thì sao có thể đánh thắng nhiều Huyết tộc như vậy chứ?"

Đối phương đi qua xem vài lần, phất tay một cái cho người rút lui.

Minh Thù nhướng mày nhìn bọn họ: "Giúp các người bắt Ám Huyết tộc có thưởng, đúng không?"

Người đối diện gật đầu. Người bắt được Ám Huyết tộc có thể đổi lấy phần thưởng nhất định. Nhưng... Không có Huyết tộc nào đến lãnh!

"Nhiêu đây có thể đổi bao nhiêu túi máu nhân tạo?"

Minh Thù cũng không dông dài, đi thẳng vào vấn đề.

Một đám người sửng sốt, một lúc sau mới có người nói:

"Một con có thể đổi hai túi, tổng cộng tám túi."

"Đưa đây!"

Minh Thù đưa tay.

Mọi người vô cùng kinh ngạc. Hôm nay chắc chắn gặp quỷ rồi!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 250: Kiến Tập Tự Dưỡng (10)

Minh Thù bổ sung một câu: "Tôi không muốn hàng giả."

Khóe miệng mọi người giật giật.

Bọn họ sao có thể đưa hàng giả, chỉ có bọn thương gia không đứng đắn mới làm như vậy?

Ngành bọn họ làm vô cùng đứng đắn.

Minh Thù nhìn thấy túi máu này rất quen, giống như túi máu Hạ Phù cho cô.

Minh Thù cười nói: "Cảm ơn."

"Đừng... đừng khách khí, của cô đó."

Đối phương nói năng gượng gạo.

Nếu chuyện này do người làm, thì bọn họ còn cổ vũ sau này hãy cố gắng phát huy.

Nhưng bây giờ lại là một Huyết tộc, bọn họ cũng không thể cổ vũ Huyết tộc bán đứng đồng loại của mình được.

Minh Thù cất đồ vào cặp, sau đó cầm lại đồng phục của mình kéo Nguyên Tịch đi.

Nguyên Tịch còn chút ngơ ngác, cô chỉ cảm thấy tay Minh Thù thật nóng, thế nhưng Huyết tộc không có nhiệt độ, làm sao có thể nóng như vậy?

Mễ Lạp đứng cách đó không xa, ánh mắt tối lại nhìn Minh Thù và Nguyên Tịch rời đi.

"Lũ ăn hại, chút chuyện này cũng làm không xong."

Vi Hề...

Cô ta còn chưa nghĩ ra biện pháp đối phó Minh Thù, Minh Thù đã chạy tới phá hư chuyện tốt của cô ta.

Mễ Lạp liếc nhìn những Ám Huyết tộc bị bắt, hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi.

Sau khi, cô ta rời đi không lâu, những Ám Huyết tộc bị bắt lại đột nhiên biến mất.

Đã xảy ra chuyện gì?

Sau khi trở lại trụ sở, đám người còn lại vẫn còn đang ngơ ngác.

"Chu đội trưởng, tôi cảm thấy chuyện hôm nay quá sức tưởng tượng."

"Lần đầu tiên, thấy Huyết tộc bán đứng đồng loại. Nhưng cô bé kia rất yếu, sao lại lợi hại như vậy chứ?"

"Huyết tộc không thể xem bề ngoài, không chừng người ta mấy trăm tuổi rồi."

"Nói cũng phải."

Người đi phía trước được gọi là Chu đội trưởng, hắn nhíu mày:

"Ta đi báo cáo đã, các người làm tổng kết hôm nay đi."

"Vâng!"

Trong bộ người đến người đi, Chu đội trưởng đi lên tầng phía trên, đứng trước một căn phòng đưa tay gõ cửa.

Cốc cốc!

"Vào đi."

Nghe người bên trong trả lời, Chu đội trưởng mới đẩy cửa đi vào.

Căn phòng rất lớn, nhìn cách trang trí bên trong, có thể thấy chủ nhân căn phòng là người có mắt thẩm mỹ, mỗi một chỗ đều được thiết kế tỉ mỉ. Lúc này, một người trung niên tóc bạc đang ngồi trên ghế, hắn là bộ trưởng Hạ Dận.

"Chuyện gì?"

"Bộ trưởng, hôm nay làm nhiệm vụ gặp phải một chuyện kỳ quái."

Chu đội trưởng cúi thấp, kể toàn bộ sự việc vừa rồi cho Hạ Dận.

Ngón trỏ Hạ Dận gõ trên bàn, giọng nói trầm thấp vang lên trong phòng:

"Học sinh học viện Tường Vi."

Chu đội trưởng gật đầu.

Đồng phục hai cô gái đó mặc trên người, là đồng phục học sinh của học viện Tường Vi.

"Ừ, tôi đã biết, ra ngoài đi."

Chu đội trưởng há miệng, nhưng không biết phải nói gì, cuối cùng rời khỏi căn phòng.

Chu đội trưởng trở lại phòng dưới lầu làm việc, nghe một đám người bàn tán.

"Sao hôm nay, Hạ tổng đội lại rảnh rỗi đến đây vậy? Còn ở một ngày một đêm, thật sự là kỳ tích."

"Khó khăn lắm mới nhìn thấy Hạ tổng đội, hôm nay quá hạnh phúc."

"Nhưng Hạ tổng đội trở về làm gì?"

"Tôi nghe nói anh ta muốn tiến hành thử luyện cảnh giới thứ năm, chắc là bắt đầu chuẩn bị đây."

"Cảnh giới thứ năm sao? Hạ tổng đội thật lợi hại, tôi nghe nói hắn là người có thiên phú tốt nhất ở Hạ gia trong mấy trăm năm..."

Chu đội trưởng có chút ngẩn ngơ.

Hạ gia là thợ săn Huyết tộc, có bí thuật cổ xưa, nghe đồn cảnh giới cao nhất là cảnh giới thứ chín.

Hạ Phù còn nhỏ tuổi như vậy, nhưng lại muốn tiến vào cảnh giới thứ năm.

Chu đội trưởng cảm thấy đây không phải là chuyện tốt, đè nặng quá nhiều hy vọng và chờ mong lên người Hạ Phù.

"Chu đội trưởng."

Người đàn ông ăn mặc gọn gàng, cầm một cái hộp bước vào:

"Anh có rảnh không?"

"Ừ, có."

Chu đội trưởng gật đầu: "Chuyện gì vậy?”

"Là như vậy. Thiếu chủ của chúng tôi bảo tôi mang tới một chút đồ, nhưng hiện tại tôi lại có việc, anh có thể giúp tôi đi một chuyến không?"

"Ừ, có thể, đưa đến đâu?"

"Để tôi viết cho."

Người đàn ông lấy một tờ giấy trên bàn, viết địa chỉ cho hắn: "Nhất định phải đưa tận tay cho cô bé này, nếu không thiếu chủ sẽ trách tội tôi."

"Được, tôi làm việc anh cứ an tâm."

"Anh em tốt, lần sau mời anh ăn cơm."

Chu đội trưởng nhận cái hộp, nhìn địa chỉ một chút có hơi kỳ quái, đây không phải chỗ ở của Hạ tổng đội sao?

Cái hộp được đóng kín cẩn thận, mặc dù có chút tò mò đồ bên trong, nhưng Chu đội trưởng cũng không dám mở, ôm hộp đồ đến địa điểm đã ghi. Đến rồi mới phát hiện không phải nhà của Hạ tổng đội.

Lúc hắn lên lầu gặp mấy tên Huyết tộc vội vã chạy xuống, dáng vẻ hoảng hốt giống như có thứ gì đó đuổi theo bọn họ.

Nhưng người ta không phạm tội, hắn cũng không tiện xen vào.

Chu đội trưởng tìm được bảng số trên cửa đối diện, xác định là căn này liền gõ cửa. Một lúc sau, cửa phòng mới mở ra, một cô gái đi ra gương mặt Loli quen thuộc, trong miệng ngậm túi máu lúc xế chiều hôm nay mới được phát thưởng.

Chu đội ngẩng đầu nhìn biển số nhà lần nữa.

Không đi nhầm.

Nhìn lại.

Không đi nhầm.

Hạ tổng đội quen biết cô bé này sao? Hình như hắn đã biết bí mật không nên biết.

"Khụ..."

Chu đội trưởng miễn cưỡng mỉm cười:

"Lại gặp mặt rồi cô bé."

Minh Thù đề phòng, nắm chặt khẩu phần lương thực:

"Chuyện gì?"

"Hạ tổng đội nhờ tôi đưa đồ tới."

Chu đội chỉ chỉ cái hộp.

Thiếu nữ đối diện hơi mê man:

"Ai?"

"Hạ tổng đội."

Chu đội trưởng nói xong liền đổi giọng: "Hạ Phù."

"Ừm."

Minh Thù nhìn nhìn chiếc hộp trong tay hắn, đưa tay nhận:

"Hắn ở đâu?"

"Này..."

Chu đội trưởng cũng không dám nói linh tinh, chỉ đành nói:

"Hạ tổng đội có việc."

"Ừ, thay tôi cám ơn hắn."

Minh Thù ôm cái hộp vào cửa, sau đó đóng cửa lại.

Trong hộp chứa rất nhiều khẩu phần lương thực, Minh Thù đếm đếm, dựa theo số lượng lúc trước hắn cho mình uống trong một ngày, thì nhiêu đây đủ cho một tuần.

Minh Thù ngồi xổm dưới đất, im lặng một lúc rồi mang cái rương về phòng ngủ.

Cốc cốc!

Cửa phòng bị gõ lần thứ hai.

Minh Thù nở nụ cười rồi chạy đi mở cửa.

"Chào!"

Gương mặt đẹp trai lưu manh của Vân Sách đột ngột xuất hiện.

Minh Thù tựa cửa, mỉm cười:

"Có chuyện gì sao?"

Hơn nửa đêm chạy đến tìm trẫm, nhất định không có ý tốt, phải bảo vệ khẩu phần lương thực của trẫm.

"Vừa nãy, hình như thấy có người đứng ngoài cửa nhà cô, hình như là ban giám thị Huyết tộc, cô không sao chứ?"

Vân Sách ỷ thân hình cao nhìn vào trong phòng.

"Tôi có thể có chuyện gì sao? Cậu không đến, tôi càng không có việc gì."

"Bạn học Vi Hề, lời nói này thật tổn thương. Tôi là bạn học của cô, thấy có người lạ đến, nên tôi quan tâm cô một chút thì có sao không?"

"Cậu vẫn nên quan tâm cái đầu đỏ chói của cậu đi."

Tóc đỏ thì làm sao chứ? Tóc đỏ là lỗi của hắn sao?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 251: Kiến Tập Tự Dưỡng (11)

Minh Thù nhìn xung quanh thấy không có ai, đột nhiên quay sang Vân Sách cười sáng lạng nói:

"Bạn Vân Sách, tôi có một vấn đề học tập muốn hỏi bạn một chút."

Vân Sách nhướng mày: "Cái gì?"

Vân Sách đã bị đánh qua một lần, lần này có phòng bị, lo sợ nắm đấm của Minh Thù sẽ xông về phía hắn.

Nhưng hắn chỉ đề phòng nắm đấm Minh Thù, nhưng lại không phòng chân của cô.

Vân Sách là nửa Huyết tộc, hắn có thể sử dụng một phần năng lực của Huyết tộc, nhưng loại cảm giác ở phòng học lại tới nữa.

Áp chế mạch máu.

Vân Sách không đề phòng, nên bị Minh Thù ném trên mặt đất.

Minh Thù đè đầu đánh hắn một trận, đánh xong cô còn đặc biệt phách lối bóp mặt hắn, cười tươi hỏi:

"Có tức hay không? Nên tức giận đi, lúc cậu tức giận là xinh đẹp nhất."

Có tức hay không?

Như thế phải tức, đúng không?

Hai lần liên tiếp bị cùng một người đánh.

Lúc tức giận là lúc xinh đẹp nhất!

Minh Thù kéo xong giá trị thù hận liền quay đi.

Vân Sách đứng lên, đạp một cước lên cửa nhà Minh Thù, lửa giận phừng phực. Hai viền mắt mơ hồ đỏ lên, sau đó xoay người xuống lầu, biến mất trong màn đêm.

Minh Thù dựa vào cửa sổ, nhìn bóng dáng Vân Sách biến mất trong bóng tối.

Cô cong môi, cuộc sống đặc sắc bắt đầu lúc về đêm.

Đi kéo giá trị thù hận về.

Nhưng vẫn phải ăn no trước đã!

...

Khu giải trí Thiên Đường.

Minh Thù ngửa đầu nhìn bảng hiệu cao cấp, cúi đầu đi vào bên trong.

Bảo vệ giữ cửa ngăn cản cô: "Vị thành niên không được vào."

Minh Thù: "..."

Cái từ vị thành niên này thật xa lạ với trẫm!

Đừng trông mặt mà bắt hình dong có được hay không!

Minh Thù giơ tay lên, dáng vẻ oai hùng, hình như muốn ra tay, bọn họ đều đề phòng khẩn trương nhìn cô.

Minh Thù mỉm cười từ trong túi lấy thẻ các đàn em đưa ra.

Bảo vệ: "..."

Lấy thẻ thôi mà có cần phải làm đến như vậy không?

Thẻ trong tay Minh Thù là thẻ vàng cấp thấp, đám đàn em đã liều mạng để lấy được tấm thẻ này, Minh Thù cũng không cần thẻ đen hay thẻ kim cương gì.

Bảo vệ kiểm tra không có vấn đề, phất tay: "Vào đi."

Khu giải trí Thiên Đường, tập trung các loại tiêu khiển phong hoa tuyết nguyệt(*), đầy xa hoa.

Tổng cộng có mười tầng, nằm ở mảnh đất phồn hoa nhất trung tâm.

Tám tầng dưới ứng với các loại thẻ khác nhau, chủ thẻ có thể lên tầng tương ứng, đương nhiên thẻ cao cấp cũng có thể tùy ý tiến vào những tầng dưới.

Tầng chín và tầng mười không cho phép bất kỳ ai đi vào.

Cô là thẻ vàng, thẻ thấp nhất, chỉ có thể đi tầng một.

Chỗ này là nơi kéo giá trị thù hận của Louis. Hiện nay hắn dùng tên Y Cảnh, chỗ này là một trong các sản nghiệp của hắn, người khác nói hắn ở đây khá thường xuyên.

Nhưng hôm nay Minh Thù tới đây, không phải tìm hắn, nhưng nếu có thể gặp hắn kéo giá trị thù hận, cô cũng không ngại.

Mặc dù, Minh Thù cao ráo nhưng gương mặt đó vẫn nhận ra được cô là vị thành niên, cho nên một mình cô đi trên lối đi mờ ảo, làm không ít người chú ý.

"Đây không phải là bạn học mới của chúng ta sao?"

Minh Thù bị một đám Huyết tộc cản đường, trong đó cầm đầu là nữ sinh bị Hạ Phù quát lớn ra khỏi phòng.

Hình như tên là... Na Lạp.

Lúc này Na Lạp kiêu căng nhìn Minh Thù:

"Sao Hạ Phù không đi theo bên cạnh hộ tống cho mày? Một Huyết tộc lại thân thiết với con người như vậy, còn muốn con người bảo vệ mày, mày không mất mặt sao?"

"Không mất mặt."

Hiện tại trẫm cũng không phải người, mặc kệ.

Na Lạp nghiến răng: "Hạ Phù không ở đây mày còn dám lớn lối như vậy, biết đây là nơi nào không?"

"Nếu Hạ Phù ở đây, ngươi đã phải đi ra rồi."

Minh Thù bình thản mỉm cười: "Vì cô không ra ngoài, nên hãy cám ơn vì chỉ có một mình tôi ở đây đi."

Na Lạp thay đổi sắc mặt: "Nhanh mồm dẻo miệng, thật lợi hại!"

"Cám ơn đã khen."

Na Lạp: "..."

Ai khen ngươi!

Hạ Phù không ở đây, Na Lạp cũng không sợ, cô ta hừ lạnh, phất tay dặn dò:

"Đem nó đến chỗ tao, hôm nay tao phải cùng vui đùa với nó một chút, dạy nó biết cái gì gọi là quy tắc."

"Vậy cô thật lợi hại quá."

Minh Thù không có thành ý khen.

"Hừ!"

Minh Thù không có bất kỳ phản kháng gì đi theo Na Lạp.

Na Lạp là thẻ lam, cao hơn thẻ vàng hai cấp, nhưng cũng chỉ có thể vào tầng ba.

Na Lạp mở cửa một phòng, đẩy mạnh Minh Thù vào, trong phòng đặt các loại đạo cụ, phía trên còn có thể thấy vết máu loang lổ.

Nhưng trong không khí không có mùi máu tươi, chắc chỉ là hiệu ứng.

Minh Thù nhìn xung quanh, sau khi Na Lạp đi vào, Minh Thù mỉm cười xoay người:

"Cám ơn cô đã dẫn tôi lên."

Na Lạp nói: "Cái gì dẫn mày lên, mày đừng sợ đến nỗi nói năng lung tung."

"Yên tâm, tôi nói đạo lý, vì cám ơn cô đã dẫn tôi lên, lát nữa sẽ đánh cô ít đi vài cái."

"..."

Gian phòng rơi vào im lặng như tờ.

"Loảng xoảng!"

Minh Thù kéo xích sắt bên cạnh xuống, lắc lắc trong tay, dường như đang thử đồ chơi, sau đó ném thẳng qua Na Lạp.

Hiệu quả cách âm cực kỳ tốt, Minh Thù ở bên trong chơi đùa, đám Huyết tộc phát ra tiếng kêu thảm thiết, nhưng lại không có ai vào xem.

Cho đến khi cô trói tất cả bọn họ lại, Minh Thù kéo cái ghế ngồi trước mặt Na Lạp.

Đáy mắt Na Lạp tràn đầy tức giận: "Vi Hề, mày cho là mày có thể rời khỏi nơi này? Mày đánh tao, mày sẽ chết không toàn thây!"

"Ừ."

Minh Thù tùy ý gật đầu: "Thế nhưng, trước khi tôi chết, nhất định sẽ kéo cô chết chung, đừng lo."

Na Lạp: "..."

Ánh sáng trong phòng rất tối, làm nụ cười trên mặt thiếu nữ tựa như vặn vẹo, Na Lạp rùng mình.

"Này, cho cô một cơ hội, giúp tôi lấy một tấm thẻ đen, tôi sẽ tha cho các người."

"Thẻ đen?"

Na Lạp lên giọng cười cợt, dùng ánh mắt như nhìn người điên mà nhìn Minh Thù:

"Mày điên rồi sao? Tụi ta sao có thể có thẻ đen."

Ánh mắt những người còn lại cũng giống nhau.

Những Huyết tộc như bọn họ, ngay cả thẻ cũng không có, họ có thể vào đây là do theo chân Na Lạp. Vả lại trong đám Huyết tộc, kẻ nắm thẻ cao nhất cũng chính là Na Lạp.

Thẻ đen ở tầng thứ sáu, hiện tại bọn họ ở tầng ba, kém một nửa, bọn họ làm sao có được.

"Tôi mặc kệ, cho cô hai tiếng đồng hồ, nếu cô không mang đến cho tôi, tôi sẽ giết hết các người."

Minh Thù vắt chéo chân, tràn đầy tự tin:

"Nếu đã dám đến đây nghĩa là có chỗ dựa, các cô đừng nghĩ rằng tôi không dám làm gì các cô."

Na Lạp ngồi không yên, một lúc lâu cô ta mới nói:

"Mày cột tao ở đây... Tao đi như thế nào?"

Minh Thù cầm cổ tay cô ta, Na Lạp chỉ cảm thấy một tia khí lạnh chạy vào đầu, trong lòng nhịn không được sinh ra dự cảm chẳng lành.

Minh Thù cởi trói cho Na Lạp, nụ cười ôn hòa:

"Đi nhanh về nhanh, bằng không cô sẽ rất khó chịu."

"Mày... Mày bỏ gì vào cơ thể tao?" Giọng nói Na Lạp run lên.

"Đừng sợ, chỉ cần cô đúng hẹn quay về, tôi đảm bảo cô không sao."

Dù gì Minh Thù cũng là nữ vương, dù cho không có thực lực của nữ vương, nhưng một chút năng lực đặc biệt của nữ vương cũng có thể làm.

Lúc này, Na Lạp hối hận đến xanh ruột, sao lại đi trêu chọc Minh Thù.

Cô ta nhìn thiếu nữ ngồi trong chỗ nửa tối nửa sáng, nghiến răng rời phòng.

Cô ta muốn chạy.

Cũng không biết vì sao, trong đầu thoáng hiện lên tiếng cười thâm thúy.

***

(*) Phong hoa tuyết nguyệt: Cảnh đẹp say đắm lòng người.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 252: Kiến Tập Tự Dưỡng (12)

Minh Thù muốn tìm người tên Leon, hắn là người rất trung thành với nguyên chủ, mặc dù là sau khi nguyên chủ hắc hóa, nhưng hắn vẫn luôn trung thành với nguyên chủ.

Chuyện năm đó, chắc hẳn hắn biết chút gì đó.

Đồ chơi ở tầng sáu cao cấp hơn phía dưới rất nhiều, người ra vào cũng có khí chất hơn.

Thẻ đen đương nhiên tương xứng với thân phận, nhưng từ tầng sáu trở lên sẽ không kiểm tra, chỉ cần có thẻ là có thể vào.

Cửu Long Hí Châu (*).

Minh Thù nhìn chằm chằm tên phòng, vừa nãy cô gái kia nói ở đây.

Cô đẩy cửa, cửa phòng dễ dàng mở, tình huống bên trong cực kỳ... chấn động.

Hoàn toàn không hổ danh thành ngữ Cửu Long Hí Châu.

"Khụ!"

Minh Thù hắng giọng: "Trước tiên, hãy dừng lại đã ở đây có trẻ vị thành niên.”

Tiếng động trong phòng đột nhiên biến mất.

Chàng trai trên sô pha híp mắt nhìn qua, ôm vai một cô gái, cười nói:

"Ở chỗ các em cũng thu nhận trẻ vị thành niên sao?"

"Không có, em chưa từng thấy cô ấy."

"Em gái đi nhầm chỗ sao?"

"Em gái đừng chạy loạn, mau trở về tìm người nhà em đi."

Đám phụ nữ trêu đùa.

Minh Thù mỉm cười: "Leon, đã lâu không gặp."

Đôi mắt chàng trai híp lại, hắn buông tay đang ôm cô gái ra nói:

"Các người ra ngoài trước."

"Phó thiếu..."

Bọn họ cố gắng nán lại.

"Ngoan, lát nữa đi tìm các em!"

Chàng trai cười phóng đãng vuốt mặt bọn họ.

"Vậy được rồi."

"Phó thiếu đừng quên."

"Đi thôi, đi thôi."

Bọn họ uốn éo người ra ngoài, còn rất cẩn thận đóng cửa lại.

Chàng trai ngồi xuống sô pha thuận tay chỉnh lại bộ quần áo xộc xệch, ánh mắt mang theo vài phần nguy hiểm nhìn Minh Thù:

"Cô là ai?"

Đã lâu, hắn không dùng tên Leon này.

Cô gái đối diện nhìn khá quen, nhưng hắn lại không nhớ ra.

Minh Thù khom lưng đặt một tay lên bàn, ngẩng đầu cười khẽ.

"Vi Hề, chủ của cậu.”

...

Leon dẫn Minh Thù rời khỏi phòng, sắc mặt hắn vẫn phóng đãng như cũ, lúc đi ngang qua các cô gái còn trêu đùa vài câu.

Nhưng khi nhìn Minh Thù, rõ ràng là kính trọng.

Ba trăm năm

Hắn đợi ba trăm năm.

Rốt cuộc chủ nhân của hắn cũng đã đã trở về.

Nhưng mà...

Dường như cô đã ôn hòa đi rất nhiều, không có sắc bén như trước đây, cả người đều hiện lên sự mỏng manh, sức sống vô hạn.

"Bên này..."

Leon thấy Minh Thù đi sai hướng nhanh chóng nhắc nhở.

"Ai nói tôi muốn xuống dưới?"

Minh Thù nghiêng đầu nhìn Leon.

Leon nghi hoặc.

Minh Thù nhìn lên lầu: "Đã tới rồi cũng nên có một món quà gặp mặt chứ?"

"Nơi này là địa bàn của Louis..."

Leon nhíu mày.

"Hắn thì sao, chiếm đồ của ta, còn không cho ta trả thù một chút?"

Leon tựa như biết Minh Thù nói đồ là cái gì, đôi mắt lạnh lùng:

"Ta sẽ thay chủ nhân lấy lại thứ thuộc về người."

"Chúng ta phá nhà trước."

Minh Thù khoái trá quyết định.

Leon: "..."

Ở đây canh phòng cẩn mật, không thể lên trên, phá nổ thế nào?

Minh Thù dẫn hắn đi vào nơi hẻo lánh, tách khỏi bảo vệ, tiến vào nhà vệ sinh.

Cô lấy thú nhỏ ra, Leon vô cùng hốt hoảng.

Dạo gần đây chủ nhân của hắn, đã gặp phải chuyện gì?

Con vật đủ màu sắc này là cái quái gì?

Để làm gì!

Thú nhỏ dùng móng vuốt chạm vào Minh Thù, dáng vẻ rất không thoải mái. Từ khi đến chỗ này, cô không lấy thú nhỏ ra.

Chính cô không có ăn, sao có thể cho nó ăn!

Lấy công trả thù riêng!

Bây giờ còn quấy rối nó ngủ, sẽ không tốt đâu!

Minh Thù rung rung con thú nhỏ, rất nhiều thứ rớt xuống, trong đó có một đồ vật rơi quá nhanh, Minh Thù liền nhanh chóng bỏ vào lại.

Leon: "..."

Tuy rằng chỉ liếc mắt, nhưng hắn không nhìn lầm, cái này hẳn là vũ khí hạt nhân?

Ừ, còn có đồ ăn... Bên trong có vũ khí hạt nhân còn kèm đồ ăn?

Xin lỗi, ba trăm năm không gặp, hắn có thể phải đổi mới cách nhìn với chủ nhân của mình.

Thú nhỏ giãy giụa, Minh Thù tìm được vật mình muốn, lúc này mới đem thú nhỏ thả lại trên vai, thú nhỏ nằm ngơ ngác.

Thật choáng váng.

Minh Thù ngồi xổm dưới đất mân mê một hồi, sau khi lắp ráp xong nhìn Leon, đem đồ vật đặt nơi kín đáo trong WC.

"Đi thôi."

Leon: "..."

Xong rồi?

"Không phải cậu muốn ở chỗ này, chờ bị nổ thành nhiều mảnh nhỏ, sau đó tôi nhặt xác cho cậu chứ?"

Leon lắc đầu, đương nhiên không!

Minh Thù không lập tức kích nổ, mà là ngồi xổm bên ngoài đợi đến ban ngày ở đây không kinh doanh, chờ bên ngoài cửa treo biển đóng cửa, lại đợi thêm mấy tiếng đồng hồ Minh Thù mới âm thầm kích nổ.

"Ầm!"

Khu giải trí Thiên Đường từ tầng sáu trở lên bị khói đặc bao phủ, không có đá vụn rơi xuống, cũng không có vật kỳ quái, tầng lầu phía trên cứ biến mất như vậy.

Đủ loại tiếng động vang lên.

Minh Thù dựa vào xe Leon, nhìn cửa khu giải trí bị người đẩy ra, tên bảo vệ dẫn một người đàn ông đi ra.

Minh Thù huýt sáo một tiếng.

Không biết tên này nghe thấy hay cảm nhận được, nhìn sang phía Minh Thù.

Ánh mắt tên này vô cùng sắc bén, trông như lưỡi dao.

Nhưng Minh Thù chỉ mỉm cười, thậm chí còn vẫy tay một cái, cô nhấc chân đi qua bên kia.

Cô đứng cách tên kia năm mét, giọng nói thanh thúy xuyên qua đống hỗn độn, lọt vào tai hắn:

"Louis, ta đã trở về, không chào đón ta vui vẻ một chút sao?"

Kéo giá trị thù hận, đương nhiên phải làm đến thỏa thích.

"Vi Hề."

Tên này gọi tên cô, giọng nói hạ thấp, không dao động.

Khác với vẻ lạnh lùng ngây ngô của Hạ Phù, tên này giống như trải qua vô số chiến tranh, cứng rắn cao ngạo.

Người thường đứng trước mặt hắn sẽ lạnh run.

"Cô thật sự không chết."

Minh Thù chớp mắt: "Đương nhiên không chết, ta là chủ nhân sao dễ chết vậy được. Sợ hãi không, bất ngờ không?"

Minh Thù nhìn về bầu trời cuồn cuộn bụi mù:

"Được rồi, lễ gặp mặt của ta, có thích không?"

Khí lạnh của tên này càng lúc càng lạnh.

"Tức giận là được rồi."

Thấy người đàn ông đối diện giận tái mặt, Minh Thù tiếp tục nói:

"Chỉ cần anh tức giận, ta càng hài lòng."

Louis nhìn cô gái đối diện, khóe miệng nhếch lên ý cười chán ghét:

"Nhiều năm không gặp, dáng vẻ cô thay đổi rồi."

"Rồi anh sẽ phát hiện, ta không chỉ thay đổi dáng vẻ, ta còn trở nên thông minh."

Minh Thù tự luyến gạt tóc trên trán, sau đó phất tay một cái:

"Lần sau, lễ vật ta sẽ cho anh càng tốt hơn nữa, nhưng anh nhất định phải nhớ tức giận lên nhé, càng giận sẽ càng đẹp trai."

Không hận trẫm, thì sẽ uổng phí thời gian của trẫm.

Leon lái xe ngang qua người Louis, ánh mắt hắn âm trầm nhìn bọn họ biến mất trong dòng xe.

"Chủ nhân... Người đúng là điên rồi."

Xe chạy thật xa, Leon mới nói: "Cô biết hiện tại hắn có bao nhiêu gia sản và thế lực không?"

"Sao ta phải sợ hắn."

Minh Thù cắn miệng túi máu: "Hắn có bản lĩnh thì cho nổ trường học đi, ta trao giải cho hắn."

Leon: "..."

Nói không chừng Louis làm thật.

***

(*) Cửu long hí châu: Miêu tả chín con rồng đang đùa giỡn với ngọc lửa.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 253: Kiến Tập Tự Dưỡng (13)

Leon nhìn căn phòng nhỏ hẹp của Minh Thù, sắc mặt khó coi như ăn phải một trăm con ruồi.

"Chủ nhân ngài ở nơi này sao?"

"Cung điện rực rỡ, không cho một nữ vương bị vứt bỏ như ta ở."

Minh Thù ngồi lên sô pha.

"Vậy người cũng không thể ở..."

Leon có chút không hình dung được, đây chính là chủ nhân Huyết tộc, làm sao có thể ở nơi nhỏ hẹp như vậy!

Minh Thù không để ý phất tay: "Dù cho ta ở trên đường cái, ta cũng là nữ vương."

Leon: "..."

Vì sao hắn cảm giác chủ nhân có sự tự tin tối cao nhỉ?

Leon muốn Minh Thù về chỗ ở hắn chuẩn bị, nhưng Minh Thù không muốn chuyển đi, Leon chỉ có thể sắp xếp lại gian phòng một lần nữa.

Gian phòng trống không đột nhiên được nhét vào không ít thứ xa hoa, toàn bộ căn phòng rực rỡ hẳn lên. Nhìn bên trong, còn tưởng rằng phòng của công chúa nào đó.

"Mấy năm nay trong mắt con người, Louis chính là người lãnh đạo Huyết tộc, đại bộ phận Huyết tộc đều coi hắn là người lãnh đạo, chỉ là không xưng vua."

Leon cập nhật thông tin cho Minh Thù về đối tượng thù hận của cô.

"Chuyện năm đó, cậu biết bao nhiêu?"

"Năm đó?"

Leon sửng sốt một chút: "Người nói trận đại chiến kia?"

Minh Thù gật đầu.

Leon lắc đầu, có chút tức giận: "Cụ thể ta cũng không rõ, ta chỉ theo lệnh mà làm. Nhưng thời gian trước khi ngài quyết định đánh con người, người cùng Louis gặp mặt rất bí mật."

"Sau khi chiến tranh bắt đầu... Louis liên kết với con người tấn công người, ta lại bị điều đi, chờ đến lúc ta trở lại chỉ nghe được tin ngài đã chết. Trận đại chiến kia lại khiến cho Louis trở thành anh hùng."

"Tôi không tin người sẽ chết, tôi tin tưởng nhất định người sẽ quay về, hiện tại chứng minh trực giác tôi không sai."

Nói đến đây, Leon có chút kích động.

Đối với chuyện Leon nói, Minh Thù không có chút ký ức nào, cô như có điều suy nghĩ gật đầu:

"Cậu về trước đi, có việc ta sẽ liên lạc."

"Không được, tôi phải đi theo người."

Leon thẳng thừng từ chối.

Theo tôi làm gì!

Tôi nuôi không nổi.

Leon sống chết không chịu đi, tự động đảm nhận chức quản gia cho nữ vương.

Đối với quản gia đột ngột xuất hiện này, đám thuộc hạ của Minh Thù nhiệt liệt hoan nghênh.

Minh Thù: "..."

Có trăng quên đèn.

Nhưng bọn họ cũng không được Leon cho ở lại, Leon đưa bọn họ đi nơi khác.

Bên cạnh bệ hạ, làm sao có thể có Huyết tộc không rõ lai lịch.

Tin tức giải trí Thiên Đường bị nổ truyền trong trường, Minh Thù chậm rãi vào trường, thỉnh thoảng thấy một vài học sinh kéo hành lý ra ngoài, không biết muốn đi làm gì.

Minh Thù ung dung lắc lư vào phòng, phòng học vẫn tranh cãi ầm ĩ như trước.

Ánh mắt Na Lạp tiếp xúc Minh Thù, sắc mặt liền trắng như tờ giấy.

Không biết tại sao, cô ta nghĩ giải trí Thiên Đường bị nổ có liên quan đến cô.

Sau này, vẫn đừng nên trêu chọc Minh Thù.

Cô ta thực sự sợ.

"Vi Hề, Vi Hề, sao ngày hôm qua cậu không đi học? Hạ Phù không đến, Vân Sách cũng không đến, các cậu hẹn trốn học tập thể à?"

Minh Thù vừa ngồi xuống, Nguyên Tịch vội vã chạy vào lớp, để cặp sách xuống, chuông vào học vừa vặn vang lên.

Nữ chính luôn tới sát giờ vào lớp.

Minh Thù liếc nhìn vị trí Vân Sách bên cạnh, trên bàn bày sách lung tung, giống như đã lâu chưa dọn qua.

"Hôm qua tớ đi làm việc quan trọng."

Minh Thù thu lại ánh mắt, ánh mắt rơi vào trên cổ Nguyên Tịch, không tự chủ nuốt một ngụm nước bọt.

Nguyên Tịch có chút buồn bực che cổ:

"Sao cậu không khác gì Tư Lạc vậy, lại dùng biểu cảm này nhìn tớ."

Mình ăn ngon như vậy sao?

Tư Lạc... Nam chính này, đến nay Minh Thù cũng chưa từng thấy qua.

Minh Thù đột nhiên tiến đến: "Tư Lạc có cắn cậu bao giờ chưa?"

Nguyên Tịch lắc đầu: "Phạm pháp."

Nhưng thật ra có vài lần Tư Lạc thiếu chút nữa không khống chế được cắn cô, nhưng cuối cùng hắn vẫn không cắn.

Minh Thù xoa đầu Nguyên Tịch, nở nụ cười ôn nhu:

"Không được để người khác cắn."

Nam chính cũng không được, đố kỵ sẽ làm trẫm giết chết nam chính.

Nguyên Tịch không đem những lời này của Minh Thù để trong lòng, cô hỏi:

"Cậu vừa mới nói việc quan trọng gì?"

"Lấp đầy bụng."

Nguyên Tịch: "..."

Cảm giác lúc Minh Thù nói câu này, là nhìn chằm chằm cổ Nguyên Tịch.

"Về chỗ hết đi, thầy muốn thông báo một việc.”

Chủ nhiệm lớp từ ngoài đi vào, người trong phòng liền nghiêm túc ngồi lại vị trí cũ.

Chủ nhiệm đi lên bục giảng, nhìn mấy hàng sau trống không đã thành thói quen. Nhưng khi thấy Minh Thù, ánh mắt hắn hơi dừng một chút, sau đó mở miệng:

"Hoạt động thu mộ năm nay của lớp chúng ta tổ chức cuối tuần, thời gian là một tuần, mọi người trở về chuẩn bị hành lý, thứ hai tập hợp ở cổng trường."

Chủ nhiệm vừa nói xong, phía dưới một mảnh xôn xao.

"Thầy, năm nay đi đâu vậy?"

"Năm ngoái đi biển, năm nay vẫn đi biển sao? Ta muốn đi biển!"

"Không được, ta không muốn đi biển."

Chủ nhiệm đập bàn: "Đến lúc đó các em sẽ biết địa điểm, được rồi, học đi."

Chủ nhiệm ung dung đi ra khỏi lớp.

Minh Thù chọt chọt Nguyên Tịch ở phía trước:

"Thu mộ là cái quỷ gì?"

Nghĩa địa mùa thu sao?

"Á..."

Nguyên Tịch suy nghĩ một chút: "Cậu có thể hiểu là chơi thu. Lớp nào cũng có, thời gian tùy theo từng lớp xác định, trong vòng một tuần, tóm lại là để cho học sinh được thả lỏng.

Minh Thù: "..."

Chơi thu thì nói chơi thu, nói cao siêu như vậy làm gì.

Hết tiết thứ hai, Vân Sách ung dung tự tại bước vào lớp, Minh Thù có thể ngửi thấy một luồng máu người trên người Vân Sách.

Rất nhạt.

Nhạt đến các Huyết tộc còn lại đều không ngửi thấy.

"Bạn học Vi Hề, nhìn ta như vậy làm gì? Thích ta sao?"

Vân Sách hất hất mái tóc, còn không quên nháy mắt với Minh Thù.

"Làm sao?"

Minh Thù cười: "Lời đề nghị này tôi không đáp ứng được, tôi là vị thành niên."

Vân Sách: "..."

"Bạn Vi Hề không cần tự mình đa tình, tôi cũng không để vào mắt cô bé ba vòng chưa hoàn thiện."

Vị thành niên, cô cũng dám nói.

Minh Thù nâng cằm: "Tự mình đa tình không phải cậu sao? Là ai không biết xấu hổ năn nỉ tôi?"

Vân Sách nghẹn họng, câu vừa rồi của hắn rõ ràng không có ý đó.

"Hạ Phù còn chưa quay lại sao?"

Vân Sách nói sang chuyện khác: "Sẽ không chết..."

Phía sau hắn nói rất nhỏ, Minh Thù không nghe được.

Sau khi tiếng chuông vào học vang lên, hai người liền ngưng nói chuyện.

Vài ngày sau này đều thật yên tĩnh, Vân Sách luôn đi học một nửa ngày, Mễ Lạp cũng không xảy ra xung đột gì với Minh Thù, đám học sinh còn lại đều chú ý đến thu mộ.

Trong sự chờ đợi của học sinh, rốt cuộc thứ hai cũng đã đến.

Ngày hôm nay không chỉ có lớp bọn họ, còn có lớp khác, nhưng mục đích không giống nhau.

Minh Thù đi đến vị trí lớp 11-7, phát hiện nữ chính đứng cùng một chỗ với chàng trai cao to, chàng trai này giống như một ông vua ăn chơi trác táng của phương đông.

Tay nam sinh khoát lên vai Nguyên Tịch, dường như để nữ chính không cảm thấy cô đơn.

Dáng vẻ, khí thế, vừa nhìn đã biết chính là nam chính.

Gan chó thật lớn, thức ăn nhỏ của ta cũng dám động vào.

Nguyên Tịch phất tay với Minh Thù.

Minh Thù thuận tiện đi qua, kéo thức ăn nhỏ về phía mình ôm một cái, sau đó quay sang Tư Lạc mỉm cười dắt thức ăn nhỏ đi.

Tư Lạc: "..."

Cái này của ai?

"Ối, Tư Lạc, cục cưng nhỏ nhà cậu bị bắt đi rồi."

Cậu học sinh bên cạnh Tư Lạc buồn cười chọt chọt hắn.

Ánh mắt Tư Lạc tối tăm liếc hắn một cái.

Cậu ta không chút sợ hãi, cười ha ha:

"Có người cũng dám cướp người trên tay cậu, còn vô tình hợp tình hợp lý, ha ha ha ha."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 254: Kiến Tập Tự Dưỡng (14)

Tư Lạc lên xe, thấy cô gái vừa nãy cướp đi cục cưng nhỏ nhà hắn ngồi ở hàng ghế sau.

Cục cưng nhỏ bị cô ép ở cạnh cửa sổ, hắn muốn kéo người đi cũng không thể.

Tư Lạc ỷ chân dài bước nhanh đến trước mặt Minh Thù, vẻ mặt khó chịu:

"Đứng lên."

"Không muốn."

Nếu không phải Minh Thù muốn giữ hình tượng, rất muốn ném ánh mắt xem thường cho hắn.

Ai cướp được là của người đó.

Trẫm nhờ khuôn mặt đẹp này mới cướp được, dựa vào cái gì phải nhường.

"Muốn chết?"

Nguyên Tịch kéo ống tay áo Minh Thù, khẩn trương nhìn Tư Lạc, yếu ớt nói:

"Tư Lạc, cậu ấy là bạn của tôi, tôi muốn ngồi cùng với cậu ấy."

Tư Lạc liếc sang: "Cậu lặp lại lần nữa?"

Nguyên Tịch lấy dũng khí: "Tôi nói... Tôi muốn ngồi cùng bạn mình."

"Nghe chưa, cô ấy muốn ở với tôi."

Minh Thù cười tươi rạng rỡ.

"Cô ta là Huyết tộc."

Tư Lạc nghiến răng: "Cậu muốn ngồi chung với cô ta? Cậu biết cô ta có ý định gì sao?"

"Cậu luôn hạn chế tôi kết bạn."

Nguyên Tịch nhỏ giọng thì thầm, dáng vẻ rất oan ức: "Tôi cũng muốn chơi với bạn bè mà."

"Nói như cậu không phải Huyết tộc vậy? Cậu có ý gì?"

Minh Thù liếc Tư Lạc, cô chợt đứng dậy, nghiêng người về phía Tư Lạc, dùng âm thanh chỉ có hai người nghe, nói:

"Lẽ nào ngay từ đầu cậu không phải là bị hương vị trên người cô ấy hấp dẫn?"

Sắc mặt Tư Lạc chợt thay đổi, hắn túm tay Minh Thù:

"Cô động vào Nguyên Tịch thử xem."

Minh Thù còn chưa giãy giụa, phía sau đột nhiên có một cánh tay thon dài, nhẹ nhàng nắm cổ tay Tư Lạc, tay Minh Thù liền được buông lỏng.

Trong xe không biết từ lúc nào đã yên tĩnh trở lại.

Mọi người đều nhìn thiếu niên áo đen kia.

Tư Lạc quay đầu trong cơn giận dữ: "Hạ Phù, muốn làm gì? Chuyện của tôi cậu bớt quản đi! Hạ gia các người quản không được tôi."

Hạ Phù buông Tư Lạc ra, phun hai chữ: "Ngăn cản."

Tư Lạc tựa như kinh ngạc một chút, ánh mắt chuyển động trên người Minh Thù và Hạ Phù.

"Thì ra là cô."

Tư Lạc như là suy nghĩ cẩn thận, hắn lắc lắc tay, đi đến phía sau, lúc đi ngang qua Minh Thù, hắn nói:

"Nữ vương, Vi Hề."

Tên nữ vương Huyết tộc, Huyết tộc bình thường và con người rất khó biết được, nhưng người khác không biết, không có nghĩa là hắn không biết.

Mà Hạ Phù gần đây rất để ý đến một Huyết tộc, Huyết tộc kia vừa khéo tên Vi Hề.

"Vậy cậu còn dám cướp người với tôi!"

Giọng nói Minh Thù cũng không khống chế nói.

Tư Lạc sửng sốt.

Tư Lạc: "..."

Cái gì gọi là hắn cướp người? Người kia chính là cục cưng nhỏ của hắn!

Rốt cuộc là ai cướp người!

Tư Lạc tức giận đến muốn tiến lên đánh một trận, nhưng lại bị một chàng trai khác kéo áo, ý bảo hắn đừng kích động.

"Làm sao vậy..."

Giọng nói ngả ngớn đánh vỡ bầu không khí quái dị trong xe.

Vân Sách ở bên kia, đầu tóc đỏ phá cách cực kỳ bắt mắt.

"Rác rưởi."

Sau khi Tư Lạc thấy Vân Sách, lập tức lộ ra biểu tình chán ghét.

Đáy mắt Vân Sách hiện lên một luồng tăm tối, Tư Lạc nói đến thân phận nửa người nửa Huyết tộc của hắn, hay là...

"Đương nhiên không so được với Tư Lạc điện hạ."

Tư Lạc hừ lạnh một tiếng, ngồi vị trí phía sau Nguyên Tịch, chàng trai kéo hắn lập tức ngồi bên cạnh.

"Bạn học Hạ Phù, chúc mừng."

Vân Sách quay đầu nói với dáng vẻ lưu manh.

Hạ Phù biết hắn chúc mừng cái gì, nhưng chỉ là lạnh lùng liếc hắn một cái, im lặng ngồi đối diện Minh Thù.

Vân Sách cười cười, tìm chỗ ngồi xuống.

"Mễ Lạp, Vi Hề kia không phải từ cấp hai lên sao, không có người nào đứng sau à?"

Mấy người ở phía trước, có một nữ sinh bên cạnh Mễ Lạp nhỏ giọng nói:

"Hạ Phù bảo vệ cô ta thì thôi, sao mình cảm thấy thái độ Tư Lạc và Vân Sách đối với Vi Hề có chút kì lạ vậy?"

"Đúng vậy, cô ta khiêu khích Tư Lạc như vậy, lại không bị Tư

Lạc xử lý."

Mễ Lạp từ trong gương trang điểm nhìn người phía sau, trong mắt tràn đầy tối tăm.

Mọi người nói chuyện cô ta cũng không trả lời, mấy cô gái thấy sắc mặt Mễ Lạp không tốt cũng không dám nói chuyện.

Mấy ngày gần đây Mễ Lạp luôn như vậy, nên bọn họ có chút sợ hãi.

...

Sau khi chủ nhiệm điểm danh xong, xe xuất phát.

Hạ Phù mở túi, lấy một cái bình đưa cho Minh Thù.

Minh Thù dứt khoát từ chối: "Cám ơn, không cần."

Hạ Phù trong nháy mắt ngừng lại, không hiểu vì sao Minh Thù từ chối.

Minh Thù quay đầu nhìn ngoài cửa xe, hắn đành phải cất vào túi.

Vân Sách liếc qua, sắc mặt có chút kì lạ, sau đó không giải thích được hừ một tiếng, quay đầu nhắm mắt nằm nghỉ.

Đường đi rất xa, Nguyên Tịch và Minh Thù nói chuyện không hề buồn chán.

"Đây là ra khỏi thành phố rồi sao?"

"Sao ngày càng hẻo lánh."

Mọi người nhìn ngoài cửa xe, đúng là đã ra khỏi thành phố.

Thu mộ ra khỏi thành cũng không kỳ quái, mọi người chỉ bàn tán vài tiếng, sắp đến trưa nên tốc độ xe chậm lại, lệch khỏi đường lớn chạy lên núi.

"Oa!"

"Lâu đài cổ thật lớn!"

Người trong xe đều chạy đến một bên, vây xem tòa lâu đài cổ.

Hạ Phù im lặng nhìn pháo đài, Vân Sách như có điều suy nghĩ.

Tòa lâu đài cổ này xuất hiện.

Những người này liền có chút khác lạ.

Xe dừng lại trước lâu đài, người hầu mặc áo bành tô đứng hai hàng, dường như đang chờ bọn họ.

"Đến rồi, mọi người sẽ ở đây một tuần."

Chủ nhiệm không lập tức bảo xuống xe: "Giờ mọi người xuống xe, đừng đi lạc."

Xuống xe, lâu đài cổ lớn đến nổi khiến người khác thán phục.

Minh Thù và Nguyên Tịch xuống xe, Tư Lạc tiêu sái đi qua đè vai Nguyên Tịch:

"Theo tôi."

"Thế nhưng..."

"Người ta có người đi chung rồi, còn cần cậu sao?”

Nguyên Tịch nhìn theo Tư Lạc, thấy có chàng trai áo đen đứng bên cạnh Minh Thù.

Hạ Phù cao cỡ một thước tám lăm, Minh Thù đứng trước mặt hắn, thật sự nhìn vô cùng mỏng manh nhỏ nhắn.

"Bạn học Hạ Phù, tôi không cần cậu đi theo."

Minh Thù nói với Hạ Phù.

Trên mặt cô vẫn mang theo nụ cười, nhưng làm Hạ Phù nghĩ nụ cười của cô có chút kỳ quái.

Trong lòng Hạ Phù run rẩy.

Hắn chỉ rời đi một tuần mà thôi.

Đã xảy ra chuyện gì!

"Không an toàn."

Hạ Phù chậm rãi phun vài từ.

"Vậy cũng không liên quan đến cậu."

Minh Thù mỉm cười.

Hạ Phù: "..."

Mí mắt Hạ Phù giật giật, giống như đang đè nén cái gì đó.

Minh Thù vẫn ung dung nhìn hắn, nụ cười thản nhiên khiến người khác vô cùng tức giận.

Hạ Phù hít một hơi: "Cẩn thận."

Nói xong, hắn liền xoay người rời đi.

Nhưng vào lúc này chủ nhiệm khoa vỗ tay một cái, ý bảo mọi người theo một hàng người hầu mặc áo bành tô đi vào:

"Mọi người đi theo vào, chọn phòng cho mình, hai người một phòng, cất xong đồ tập hợp ở nhà ăn."

"Mời các vị theo chúng tôi."

Đi theo những người hầu này là hai người một nhóm.

Cũng may phòng là nam sinh với nam sinh, nữ sinh với nữ sinh, cho nên Nguyên Tịch thoát khỏi Tư Lạc, đợi Minh Thù.

Tư Lạc quá mạnh mẽ ở chung với hắn Nguyên Tịch luôn có một loại cảm giác đè nén, tay chân cũng không biết để đâu.

Nhưng ở chung với Minh Thù thì hoàn toàn khác nhau, Minh Thù cười ôn hòa, ở bên cạnh cô như ôm một mặt trời nhỏ.

Đôi khi thấy nụ cười ấy, chính Nguyên Tịch cũng muốn cho Minh Thù cắn một cái.

Tư Lạc bất mãn trừng Minh Thù, Minh Thù mỉm cười:

"Không phục cậu có thể chuyển giới, hoặc mặc trang phục nữ."

Tư Lạc: "..."

"Ha ha ha ha!"

Nam sinh bên cạnh Tư Lạc cười to.

"Cậu là phe bên kia?"

"Tư Lạc đừng giận! Chờ một chút..."

Chàng trai nhanh chóng đuổi theo Tư Lạc.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 255: Kiến Tập Tự Dưỡng (15)

"Tiểu Hề, cậu nói nơi này là nơi nào? Thật lớn... Đúng thật chính là lâu đài, lần thu mộ này của chúng ta, thật sự trường đã tốn không ít tiền và công sức."

Nguyên Tịch vừa sắp xếp đồ, vừa nói với Minh Thù.

"Không biết."

Ít nhất hiện tại cô không biết.

Nguyên chủ không có học lớp này, đương nhiên không biết địa điểm bọn họ tổ chức thu mộ lần này là ở đâu.

Nhưng cô có tiếp viện bên ngoài.

Minh Thù không thấy Leon trả lời tin nhắn, nhưng lại nhận được điện thoại của hắn.

"Nữ vương, sao người lại chạy đến địa bàn Louis?"

Leon mở đầu một câu như vậy: "Ta lập tức dẫn người đến, ngài đừng hành động thiếu suy nghĩ."

"Đây là địa bàn Louis sao?"

Minh Thù nhướng mày.

Giá trị thù hận đưa tới cửa rồi!

"Đúng, nữ vương nhất định phải cẩn thận."

Leon không ngừng căn dặn: "Louis thích nhất là chơi âm mưu quỷ kế, hắn nhất định khiến người bất lợi."

Minh Thù khẽ cười một tiếng: "Đừng lo lắng, tôi có thể ứng phó."

Leon vẫn là không yên lòng, ở đầu dây bên kia vội vàng nói hai câu đã muốn dẫn người qua.

Leon ban đầu là một mãnh tướng trong những người dưới trướng của Vi Hề, ở trong thế giới con người một thời gian dài như vậy, đương nhiên không phải có ý gì khác.

Chỉ vì khiến cho Louis không bận tâm đến mình, hắn phải khiến bản thân trở thành một Huyết tộc không đàng hoàng, trầm mê sắc đẹp.

Chỉ có như vậy, Louis mới không đuổi cùng giết tận hắn.

Cuối cùng, Minh Thù ngăn cản Leon không cho hắn qua đây, thuận tiện sắp xếp cho hắn một nhiệm vụ điều tra Louis, lúc này hắn mới gạt đi ý muốn đến đây trong đầu Leon.

Sắp xếp đồ đạc trong phòng xong, mọi người đến nhà ăn tập hợp, chủ nhiệm chỉ nói vài việc cần chú ý, sau đó để mọi người dùng bữa, thời gian buổi chiều hoạt động tự do.

Nhà ăn đặc biệt lớn, Nguyên Tịch nhìn đến líu lưỡi.

Minh Thù lại nhìn chất lỏng đỏ tươi trong ly, khẽ nhíu mày.

Cô nhìn Huyết tộc bên cạnh, đó là máu nhân tạo rất bình thường.

Duy nhất chỉ có ly của cô lộ ra hương vị máu tươi, đoán chừng là để cô không phát hiện ra nên xen lẫn những hương vị khác để áp chế lại, nếu như không chú ý thật sự không phát hiện ra được.

Minh Thù nhìn chằm chằm cái ly đến ngơ ngẩn, Nguyên Tịch cắn bò bít tết, vươn tay chọt cô:

"Tiểu Hề, cậu không uống sao? Không đói bụng sao?"

Đói!

Trẫm sắp chết đói!!

Ngươi cho trẫm cắn một cái sao?

Cái ly trước mặt Minh Thù bỗng dưng bị lấy đi, gương mặt lưu manh của Vân Sách xuất hiện đối diện, hắn đẩy ly của mình tới:

"Sao ta cảm thấy ly của cô uống ngon hơn, bạn học Vi Hề không ngại đổi với ta chứ?"

Tuy Vân Sách là nửa Huyết tộc, nhưng dường như thói quen của hắn cũng có khuynh hướng của Huyết tộc, nhưng Minh Thù chưa thấy tận mắt hắn uống máu.

"Ngại."

Sẽ không cho ngươi uống!

"Bạn học Vi Hề, cô không uống cũng không chịu đổi với ta, đây là không phải là chiếm hầm cầu không ị phân sao?"

Vân Sách lớn lên rất đẹp trai, mặc dù là loại không quá mẫu mực, nhưng người khác cũng không nghĩ hắn thô tục như vậy.

"Tôi thích, cậu quản được sao?"

Minh Thù nhướng mày mỉm cười: "Tôi sẽ không đổi với cậu, nếu cậu muốn uống, qua bên kia lấy một ly đi!"

"Quá phiền phức, ta vẫn nghĩ ly của bạn học Vi Hề uống ngon hơn."

Nguyên Tịch ngơ ngẩn nhìn hai người cãi nhau, không phải chỉ là một ly máu nhân tạo sao? Có gì đáng để tranh giành? Bên kia còn rất nhiều.

Cũng chính lúc này, trong tiếng thét chói tai của các nữ sinh, Tư Lạc đến đối diện Nguyên Tịch, nhưng Vân Sách ngồi đối diện nên hắn đành phải dịch sang bên cạnh.

Sau đó, đưa miếng bít tết cắt sẵn đến trước mặt Nguyên Tịch: "Ăn ít một chút, sắp béo thành heo mất rồi."

Nguyên Tịch: "..."

Vậy cậu lấy lại phần ăn vừa đưa cho tôi đi.

Chàng trai luôn miệng cười hì hì kia, ngồi giữa Tư Lạc và Vân Sách.

"Hi, tôi là Andy."

Chàng trai vẫy tay với Minh Thù: "Trước đây chúng ta chưa từng gặp qua, tôi không ngờ tới đến trường lại gặp bạn học đáng yêu như vậy."

Minh Thù mỉm cười lễ phép.

Bên người Minh Thù xuất hiện thêm một bóng người, thiếu niên áo đen lặng lẽ ngồi bên cạnh cô.

Hạ Phù xuất hiện, bầu không khí này của bọn họ liền có chút kỳ lạ.

Minh Thù vẫn mỉm cười.

Tốt quá, nếu như Mễ Lạp và Louis cũng đã đến, thì bọn họ có thể mở hai bàn mạt chược, hơn nữa còn có thể tham gia cuộc chơi tuyển chọn sắc đẹp.

Toàn bộ người có nhan sắc trong lớp đều đã có mặt tại đây.

Minh Thù thở dài, đáng tiếc không thể ăn!

Vân Sách là người đầu tiên nói, giọng nói có chút lạ:

"Bạn học Hạ Phù đối xử với Vi Hề thật đặc biệt."

Giọng nói nhẹ nhàng bay bổng.

Minh Thù cũng không rõ ý của Vân Sách đối với Hạ Phù lắm, nhưng cô chắc chắn hai người này có mờ ám.

Tư Lạc và Andy đồng thời nhìn qua, suy nghĩ nghiên cứu.

Hạ Phù mang theo ba lô của hắn, lúc này hắn mở ba lô ra nên hoàn toàn không nghe được.

Hắn lấy gì đó trong ba lô ra, đưa đến trước mặt Minh Thù, thuận tiện muốn lấy ly của Minh Thù đi.

Minh Thù không buông tay.

"Bạn học Vi Hề không cảm kích à."

Vân Sách cười đến hả hê.

Minh Thù quyết định lát nữa tìm một chỗ không người, đánh Vân Sách một trận trước, nói nhiều như vậy thật không vui chút nào.

Hạ Phù vẫn như cũ không để ý tới Vân Sách, đôi mắt lạnh lùng không chớp nhìn chằm chằm Minh Thù, ý tứ rất rõ ràng muốn cô buông tay.

"Tôi đã nói rồi, chuyện của tôi, không cần bạn học Hạ Phù nhiều chuyện quan tâm."

Đáy mắt Hạ Phù xẹt qua một tia đau buồn, trong lòng bắt đầu khó chịu.

Cô cho rằng hắn luôn chỏ mõm vào chuyện của cô sao.

Mẹ nó, tôi đây nhịn lâu như vậy, con mẹ nó một tuần không gặp, cô đã bị kỹ nữ khác cạy đi!

Cô gái đối diện cười nhạt, ánh mắt tựa như cực kỳ chăm chú.

Hạ Phù ngăn chặn suy nghĩ quay cuồng, mặt không thay đổi nhìn cô.

Minh Thù rất ít khi chăm chú nhìn một người, nhưng lúc này Minh Thù chăm chú nhìn Hạ Phù, muốn từ trên mặt hắn nhìn ra gì đó.

Nhưng mà không có.

Hạ Phù buông tay ra, im lặng bắt đầu ăn.

Muốn cho lão tử mất kiểm soát, không có cửa đâu!

Vân Sách gác chéo chân, ngón tay vân vê cổ áo, tiếp tục nói:

"Bạn học Vi Hề, chủ nhân nơi này đối với cô đặc biệt có ác ý."

Lúc Tư Lạc và Andy tới, Minh Thù đã che cái ly lại, bọn họ cũng không phát hiện ly máu kia có gì khác thường.

Nhưng lúc này Vân Sách nói, làm bọn họ không tự chủ đưa mắt nhìn ly trên bàn.

"Có vấn đề gì không?"

Andy tò mò, hắn còn cố ý để sát vào ly ngửi ngửi, tuy rằng Minh Thù che miệng ly, cũng rất nghiêm mặt, Andy vẫn là ngửi thấy hương vị bên trong:

"Máu tươi."

Andy và Tư Lạc liếc nhau, hắn cười mỉa:

"Sao cậu lại đắc tội Louis?"

Thật sự bọn họ biết đây là địa bàn của ai.

Nếu như trước đây máu tươi là thứ tốt nhất để đãi khách, thì bây giờ đã khác rồi.

"Làm nổ khu giải trí của hắn." Minh Thù thờ ơ.

"Khụ khụ khụ..."

Andy sặc sụa.

Dáng vẻ Nguyên Tịch kinh ngạc đến ngây người.

Tư Lạc và Vân Sách đều lộ ra sắc mặt kinh ngạc, duy chỉ có Hạ Phù, mặt lạnh tanh, thật ra trong lòng của hắn đã bắt đầu lộn xộn.

Andy nhỏ giọng hỏi: "Vậy cậu còn dám tới đây, điên rồi sao?"

"Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con."

Minh Thù mỉm cười, bắt đầu phát ngôn bừa bãi:

"Tôi chuẩn bị oanh tạc nơi đây, các người nghĩ thế nào?"

"Cô oanh tạc thế nào?"

Tư Lạc cười nhạt: "Năng lực của cô hình như trở nên yếu đi? Đắc tội Louis, cho rằng có thể còn đường sống ra khỏi đây?"

Minh Thù cười nhạt không nói.

Sống không thể đi ra, vậy chết đi ra thôi.

Hơn nữa lúc ở mạt thế, cô lấy không ít thứ trong không gian, cho nổ một tòa thành hoàn toàn không thành vấn đề.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 256: Kiến Tập Tự Dưỡng (16)

Andy để Nguyên Tịch ngồi cạnh Tư Lạc, Nguyên Tịch phồng miệng nhưng vì đánh không lại Andy nên chỉ có thể tức giận đổi chỗ.

Andy hưng phấn ngồi bên cạnh Minh Thù: "Thực ra tôi không thích Louis, có phát nổ thì cho tôi đi chung với."

"Andy!"

"Tư Lạc, lần trước Louis cũng không nể mặt cậu, vậy cậu sợ hắn làm gì, không phải chúng ta đánh không lại hắn."

"Tôi sợ hắn sao?"

Tư Lạc liền không vui: "Chỉ là tôi không muốn chuốc lấy phiền phức."

Andy tiếp tục nói: "Này Tư Lạc, cậu cũng đừng quên lần trước không phải cậu gây sự trước."

Tư Lạc im lặng một lúc đưa đồ uống cho Nguyên Tịch, có vẻ đã đồng ý với lời nói của Andy.

Andy nháy mắt ra hiệu với Minh Thù, giống như đang nói rằng hãy xem đi, tôi nói giúp cô nên khi cô hãy dẫn tôi theo kích nổ hắn!

Minh Thù: "..."

Nam chính ngươi chưa xem kịch bản sao? Ngươi là nam chính! Còn có nữ chính, sao cô không ngăn cản đi, bọn họ muốn nổ người khác kìa!

Nguyên Tịch mờ mịt.

Vân Sách nhấc tay: "Tôi cũng muốn giúp bạn Vi Hề một tay."

Minh Thù mỉm cười, các người hãy lên sao Hỏa đi!

Tỉnh tỉnh!

Người duy nhất khá bình thường là Hạ Phù, anh ta đang ăn không quan tâm điều gì, dường như không nghe bọn họ nói gì.

Trong lòng Hạ Phù là như vậy...

Mẹ nó, sao các ngươi không lên trời đi!

Nổ nhà làm gì, nổ luôn cả vũ trụ đi!

Cô gái này thật là bệnh mà!

Chờ đã, vì sao anh ta phải đi?

Không được, không thể cùng bọn họ nổ nhà người ta, tôi còn nhiệm vụ bêu xấu Louis!

Hạ Phù ăn rất nhanh, sau đó thu dọn bỏ đi.

Minh Thù nhìn hắn rời nhà ăn, sau đó thì quay lại nhìn, nhìn Andy bên cạnh hưng phấn không thôi.

Cô không thích Tư Lạc, bởi vì anh ta chiếm lấy thức ăn nhỏ ngon miệng nhà cô, cho nên Minh Thù quyết định dẫn bọn họ đi cùng nhau.

Minh Thù quyết định nếu có gặp chuyện không may, liền lôi nam chính ra làm bia đỡ đạn, sau đó thức ăn nhỏ ngon miệng sẽ là của cô.

Ý này thật hay.

Nhưng cô không dẫn theo Vân Sách, Vân Sách tức giận bỏ đi theo Hạ Phù.

[Ký chủ, cô bình tĩnh đã, cô cùng nam chính giành nữ chính làm gì?]

Hài Hòa Hiệu cảm giác không khí khá ngột ngạt.

"Nữ chính là của chung, ai cướp được là bản lĩnh của người đó, dựa vào cái gì nam phụ có thể giành, tôi không thể giành?" Minh Thù hùng hồn.

Trẫm không thể cắn, tại sao nam chính có thể cắn! Không cho!

[Nhiệm vụ của cô là kéo giá trị thù hận, ai bảo cô đi kéo giá trị yêu thích.]

Phóng chút ít yêu tinh đánh nhau cho ký chủ bình tĩnh một chút.

"Tôi không làm lỡ việc kéo giá trị thù hận, ngươi xem ta kéo thù hận giúp ngươi nhiều như vậy, thật tốt!"

Hài Hòa Hiệu nghẹn họng không nói gì, dám lôi kéo nam chính giúp cô kéo giá trị thù hận, cô cũng tài thật.

[Buông tha nữ chính đi! Nữ chính không thể ăn!]

Hài Hòa Hiệu giãy giụa.

"Ai bảo không thể ăn nữ chính?"

Nếu không thể ăn nữ chính, trẫm che chở như thế làm gì?

[...]

Có phải vì có thể ăn nữ chính, cho nên cô mới che chở? Hài Hòa Hiệu nhịn không được run run, kiên quyết không để xảy ra thảm án như vậy.

...

"Rắc rắc!"

Lúc Vân Sách ra khỏi phòng, liền thấy Minh Thù tựa vào hành lang, ánh sáng trên hành lang bao phủ lấy cô, quanh thân cô tản ra một tầng ánh sáng ấm áp.

Ánh mắt trong trẻo rơi vào bức tranh trên hành lang, cũng không biết là đang nhìn bức tranh trên tường hay là đang đờ ra. Cả người không có chút nào phòng bị, dáng người vô hại.

Nếu có người đánh lén cô, nhất định có thể thành công.

"Bạn học Vi Hề thay đổi suy nghĩ sao?"

Vân Sách đóng cửa lại, đi tới chỗ Minh Thù: "Dự định dẫn tôi đi cùng sao?"

Ánh mắt Minh Thù chậm rãi chuyện động trên mặt Vân Sách.

Sau vài giây, khóe miệng cô giơ lên: "Không. Tôi tới để đánh cậu."

"Đánh tôi?"

Bước chân Vân Sách dừng lại: "Thật sự tôi không hiểu rõ, tại sao bạn học Vi Hề lại có thành kiến với tôi như vậy?"

Hắn dừng một chút, lại nói: "Cũng đúng, người là nữ vương, nhất định là chán ghét với sự tồn tại của tôi."

Vân Sách cho rằng khi nói ra thân phận của cô, cô sẽ hơi kinh ngạc hoặc có biểu cảm khác.

Nhưng mà không có.

Từ đầu đến đuôi cô vẫn mỉm cười, nụ cười hiền lành như thần thánh phổ độ chúng sinh.

"Đến đây đi, đánh xong tôi còn quay trở lại dùng bữa."

Minh Thù mỉm cười hiền lành như mẹ già.

Vân Sách: "..."

Hắn không muốn đánh.

Lúc hắn đối mặt với cô có một loại cảm giác áp chế, đó là huyết mạch áp chế của nữ vương với bọn họ.

Nữ vương... Vậy hẳn là Huyết tộc tiếp cận gần nhất với tổ tiên.

Dù bây giờ cô rất yếu, nhưng cô dùng huyết mạch áp chế, hắn làm sao đánh thắng được.

Không đánh được không.

Vân Sách muốn chạy, nhưng mà còn chưa được hai bước đã bị Minh Thù túm trở về mỉm cười ôn hòa.

...

Minh Thù đán Vân Sách xong, ung dung về phòng.

Lúc lên lầu gặp Mễ Lạp. Bên cạnh Mễ Lạp có bốn người hầu, nhìn qua rất giống phái đoàn.

Hai người mặt đối mặt, Minh Thù đứng không nhúc nhích.

Mễ Lạp cũng không nhúc nhích, đáy mắt ngập tràn hận thù: "Vi Hề, mày sẽ hối hận vì những chuyện đã làm với tao."

"Tôi làm gì cô?"

Mễ Lạp nắm chặt hai tay: "Chính mày làm, còn không rõ sao?"

Louis muốn Minh Thù chết, Minh Thù sẽ không vui vẻ được bao lâu.

"Không rõ lắm, cô giúp tôi nhớ lại chút đi."

Gương mặt Minh Thù vô tội.

Mễ Lạp cười nhạt: "Mày nên cầu xin tha thứ đi."

Minh Thù khẽ gật đầu, cong môi: "Vậy tôi đây rất mong chờ."

"Mễ Lạp tiểu thư, chủ nhân đang chờ."

Người hầu phía sau Mễ Lạp nhắc nhở.

Mễ Lạp liền hừ một tiếng, nhấc chân xuống lầu dưới.

Ngay lúc đi ngang qua Minh Thù, Minh Thù đột nhiên cầm lấy cánh tay Mễ Lạp.

Đôi mắt đẹp của Mễ Lạp trừng qua: "Vi Hề, mày muốn làm gì?"

Minh Thù mỉm cười: "Đưa cô xuống dưới! Không cần cám ơn."

Nói xong cô liền hất mạnh tay Mễ Lạp xuống.

Mễ Lạp hụt chân, cả người lăn lông lốc xuống cầu thang, có lẽ là không phản ứng kịp, ngay cả năng lực Huyết tộc cũng trở tay không kịp.

Đám người hầu: "..."

Mễ Lạp ngã trên mặt thảm, tức giận ngẩng đầu, rống với người hầu:

"Bắt nó lại cho tôi!"

"Tức giận là được rồi."

Thấy dáng vẻ cười khanh khách với Minh Thù, Mễ Lạp càng giận dữ.

Bốn gã người hầu nhìn nhau đồng thời ra tay với Minh Thù.

Minh Thù tách khỏi bọn họ, ngáp khiêu khích: "Không bắt được thì chủ nhân các ngươi cắt xén khẩu phần lương thực sao?"

"Bắt nó cho tôi!"

Mễ Lạp tức giận đỏ mặt, biểu cảm trên mặt đặc biệt dữ tợn.

Minh Thù nhảy vài bước lên bậc thang, đứng trong hành lang.

Bốn gã người hầu đồng loạt xông tới, ngay lúc bốn người tới gần Minh Thù thì bọn họ đồng lòng quỳ xuống, không phải là bọn họ tự nguyện, là bản năng thân thể.

Bản năng thân thể thần phục huyết tộc trước mắt.

"Bất kính với tôi, sẽ thua thiệt thôi."

Minh Thù xoay người rời đi, còn vẫy vẫy tay: "Lần sau chúng ta chơi tiếp."

Minh Thù không có hứng thú với phản ứng của đám người phía sau.

Bất kể làm gì cũng sẽ tiêu hao thức ăn.

Hiện tại, cô không chỉ đói còn cảm giác mệt rã rời.

Nếu như Mễ Lạp xông lên, cô cũng chỉ có thể chết một lần.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 257: Kiến Tập Tự Dưỡng (17)

Mễ Lạp đứng ngoài cửa phòng lớn, gõ cửa trước, sau khi nghe được âm thanh bên trong cô mới đẩy cửa đi vào.

Người đàn ông chỉ mặc áo, nghiêng người dựa vào ghế sô pha bằng da, ánh sáng mờ ảo làm Mễ Lạp không thấy rõ biểu cảm trên mặt người đàn ông, nhưng cô ta có thể cảm giác được sự lạnh lẽo trong phòng.

Mễ Lạp cẩn thận đi đến.

"Lại đây."

Người đàn ông gọi như gọi mèo nhỏ.

Mễ Lạp đành phải đi qua ngồi xổm xuống, khéo léo nằm trên đùi hắn, hô hấp chậm lại chờ hắn nói.

Bàn tay người đàn ông theo thói quen sờ cổ Mễ Lạp: "Cô ta đánh em hả?"

"Ừ."

Mễ Lạp ủy khuất gật đầu: "Cô ta đẩy em từ cầu thang xuống."

Người đàn ông không lên tiếng, Mễ Lạp hoàn toàn không đoán ra suy nghĩ của hắn cũng đành im lặng.

Một lúc sau, người đàn ông buông cô ta ra: "Tìm một cơ hội dẫn cô ta đến sân sau, ta sẽ để em tự tay báo thù, hiểu chưa?"

Đôi mắt Mễ Lạp sáng ngời: "Em có thể tự tay... Giết cô ta sao?"

Người đàn ông nói sâu xa: "Đương nhiên là em tự tay giết."

Trong lòng Mễ Lạp dâng lên một sự hưng phấn.

Bên eo Mễ Lạp bị một lực đụng vào, cô ta bị ôm ngồi trên đùi người đàn ông, còn chưa phản ứng kịp thì quần áo trên người đã bị lột sạch.

Thân thể Mễ Lạp run rẩy, lộ ra kinh khủng trong đáy mắt. Đây không phải giả vờ, cô ta thực sự rất sợ.

Người đàn ông tựa như rất thích nhìn dáng vẻ này của Mễ Lạp.

Mễ Lạp càng sợ, người đàn ông càng hứng thú, cho nên mỗi lần Mễ Lạp cảm thấy như đi dạo quỷ môn quan một vòng.

Khó khăn lắm mới kết thúc, cả người Mễ Lạp mềm nhũn nằm trên thân người đàn ông, người đàn ông ôm cô ta, giọng nói lạnh như băng vang bên tai.

"Em ngoan một chút, muốn cái gì ta đều có thể cho, nhưng nếu em không ngoan..."

Giọng đàn ông hạ thấp: "Kết cục còn hơn em tưởng tượng."

"Em ngoan."

Mễ Lạp run run: "Tất cả mọi chuyện em đều nghe anh."

So với người đàn ông đáng sợ này, thì Mễ Lạp càng muốn trả thù những người đời trước.

Chỉ cần nghe lời người đàn ông này, cô ta sẽ có rất nhiều thứ, quyền lực địa vị, thậm chí là sức mạnh.

Người đàn ông được lấy lòng đích thân ôm Mễ Lạp đi phòng tắm.

Tắm rửa hai tiếng đồng hồ, trong lúc đó trải qua cái gì chỉ có Mễ Lạp biết.

...

Buổi chiều đầu tiên ở lâu đài cổ rất bình yên.

Sáng hôm sau có một tiệc liên hoan nhỏ, chủ nhiệm sắp xếp mấy ngày tới để mọi người vui chơi ở lâu đài, một tuần sau chủ nhiệm khoa đến đón bọn họ.

Đi theo chủ nhiệm lớp, tất cả mọi người hào hứng.

Đồ của Minh Thù, ngoại trừ cái ly kia thì không còn bất cứ thứ gì khác nữa.

Ngày hôm qua đánh Mễ Lạp, cũng không thấy Louis tìm cô gây phiền phức, không biết đang có âm mưu gì.

Ngược lại, hôm nay thấy Mễ Lạp không có tinh thần, mặc bộ quần áo kín mít bước đi cũng khá kì lạ.

"Nhìn cái gì?"

Mễ Lạp tức giận trừng Minh Thù, theo bản năng đứng thẳng lưng.

Nhưng cô ta duỗi cổ như thế, vết hồng trên cổ liền lộ ra.

Mễ Lạp che cổ, người đàn ông kia không cho cô ta xóa những dấu vết này, cô ta lại không muốn để những người này biết.

Dù sao bây giờ cô ta vẫn là học sinh người khác sẽ dị nghị, cũng sẽ làm những người yêu thích cô ta bất mãn.

"Tối hôm qua chiến đấu kịch liệt à."

Nụ cười nhẹ nhàng của Minh Thù đầy trêu ghẹo.

Mễ Lạp cắn răng, hung dữ trừng Minh Thù xoay người đi vào trong.

"Tiểu Hề, tiểu Hề."

Nguyên Tịch đứng trong đám nữ sinh vẫy tay với cô: "Giữa trưa chúng tớ đi nướng thịt, cậu đi không?"

Minh Thù rất muốn trưng mặt lạnh lùng, nhưng cô vẫn là bày ra gương mặt tươi cười:

"Không đi!"

Trẫm không ăn được, lẽ nào nhìn các ngươi ăn sao?

Trẫm giống như một Huyết tộc tự ngược đãi bản thân sao?

Nguyên Tịch như nhớ ra gì đó,có chút áy náy nhìn Minh Thù, quay sang nói với những nữ sinh khác:

"Tớ không đi, các cậu đi đi."

Mấy nữ sinh thầm oán giận, nhưng nhìn dáng vẻ cười khanh khách của Minh Thù đáng yêu như vậy, các cô không thể nặng lời nên chỉ tức giận bỏ đi.

Buổi trưa đa số mọi người đều tham gia tiệc nướng, Huyết tộc thì tản ra không biết đi đâu.

Minh Thù ở trong phòng ăn xong cơm trưa, Nguyên Tịch bị Tư Lạc gọi đi đến bây giờ còn chưa trở về, Minh Thù chuẩn bị đi giết người.

Nhưng mà trong phòng Tư Lạc không có ai, một mình Andy đang chơi trò chơi, hắn nhiệt tình mời Minh Thù cùng chơi, sẵn tiện hỏi cô khi nào kích nổ nhà người ta.

"Tìm cơ hội thích hợp."

Minh Thù cầm điều khiển, tùy ý chém yêu quái trong màn hình.

"Cũng đúng, chuyện này không thể gấp."

Andy gật đầu: "Này này, cậu đừng đi qua bên kia, đi ở đây, đúng, nhảy! Đừng nhúc nhích, đừng nhúc nhích..."

Hạ Phù đứng ngoài phòng, nhìn từ cửa phòng khép hờ thấy bên trong hai người sóng vai ngồi với nhau, trên mặt hiện lên hai chữ lạnh lùng.

Chẳng những có người muốn phá thiết lập của hắn.

Bây giờ còn có người muốn đào góc tường của hắn.

Không thể nhẫn nhịn!

[Cửu thiếu, góc tường này của ngươi còn chưa đào được đâu.] Hệ thống yếu ớt nhắc nhở.

Vậy cũng không thể để cho người khác đến đoạt lấy!

Hừ!

Minh Thù chơi một lúc, Nguyên Tịch vẫn chưa trở về, cô liền đứng dậy rời đi.

Vừa mở cửa đã thấy Hạ Phù đứng bên ngoài, ánh mắt lạnh nhạt nhìn cô, cũng không biết đứng đây bao lâu,

"Bạn học Hạ Phù làm thần giữ cửa à?"

Nếu không phải tố chất tâm lý trẫm tốt, mở cửa thấy một người đen thui như vậy chắc chắn sẽ bị dọa chết.

Thần con mẹ nó giữ cửa.

Có thần giữ cửa nào đẹp trai như lão tử không?

"Nói chuyện?"

Âm điệu Hạ phù hơi phập phồng.

"Không nói chuyện."

Minh Thù lắc đầu, mỉm cười về phòng: "Tôi và bạn học Hạ Phù không có gì để nói."

Hạ Phù níu tay Minh Thù, kéo cô trở về, ánh mắt nhìn thẳng cô, nói từng chữ:

"Cậu, tức... giận à?"

Minh Thù giãy tay ra, nụ cười sâu thêm: "Bạn học Hạ Phù nói đùa à, tôi có gì phải tức giận, ngài là ân nhân cứu mạng của tôi, tôi cảm tạ ngài còn không hết."

Mặc dù giọng nói thiếu nữ rất bình thường, nhưng Hạ Phù luôn cảm thấy có gì đó kỳ quái.

Cọng dây nào của người này bị đứt rồi!

Bình tĩnh.

Hít sâu.

Không thể chửi thề được.

"Vậy... thì... lấy... thân... báo... đáp."

Hạ Phù lạnh mặt nói.

Hành lang đột nhiên yên tĩnh.

Dường như không nghe được tiếng trò chơi trong phòng.

Một lúc sau, Minh Thù nhướng mày cười: "Bạn học Hạ Phù, cậu đùa gì thế, tôi là Huyết tộc."

Ân cứu mạng này muốn trẫm lấy thân báo đáp?

Đầu óc ngươi bị cửa kẹp rồi!

Trẫm rẻ như vậy sao?

Phải dùng đồ ăn vặt... Không được, đồ ăn vặt ở thế giới này không xài được.

Hạ Phù mắt không chớp nhìn chằm chằm Minh Thù: "Pháp... luật... công... nhận."

Trong xã hội hiện tại, con người và Huyết tộc kết hôn rất bình thường, pháp luật đã sớm đồng ý là hôn nhân hợp pháp.

"Tôi không hiểu cậu đang nói cái gì, tôi là nữ vương Huyết tộc."

Minh Thù khoanh tay, thái độ kiêu ngạo: "Chỉ có tuyển nam sủng, không lập gia đình."

Tuy Hạ Phù vẫn chưa nói đến thân phận cô, nhưng Minh Thù nghĩ chắc chắn hắn biết. Mà ban đầu hắn cứu mình có thể cũng là có mục đích riêng.

Quả nhiên, Minh Thù nói xong câu này, Hạ Phù cũng không bị thân phận nữ vương Huyết tộc làm sợ hãi, ngược lại ánh mắt càng tối hơn.

Nam sủng...

Lão tử phải làm nam sủng của cô?

Thiên tài như hắn sẽ đi làm nam sủng?

Cái vũ trụ này là sao?

Kiên! Quyết! Không! Muốn!

"Không ai công nhận."

Hiện tại, cô lẻ loi một mình đừng tưởng hắn không biết!

"Sao cậu biết không ai công nhận?"

Thân phận nữ vương Huyết tộc của cô còn chưa bị tước bỏ, nhẫn tượng trưng cho nữ vương Huyết tộc cũng còn trong tay cô, chỉ cần đứng ra nhất định sẽ có Huyết tộc ủng hộ cô.

Cô là nữ vương Huyết tộc.

Không ai có thể thay đổi.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh

dtv-ebook.com

Chương 258: Kiến Tập Tự Dưỡng (18)

Minh Thù đến gần Hạ Phù, tay khoát lên vai hắn nửa người dựa lên người hắn.

Cô nghiêng đầu: "Bạn học Hạ Phù, nếu cậu đồng ý làm nam sủng của tôi... tôi có thể ưu tiên suy nghĩ một chút."

Hạ Phù đẩy Minh Thù ra, xoay người bỏ đi.

Đi được mấy bước hắn liền hối hận, bây giờ quay lại ôm đùi cô nói hắn đồng ý, không biết có còn được hay không.

"Nguyên Tịch!"

"Buông ra!"

"Thức ăn nhỏ của tôi, tôi còn chưa hỏi cậu ôm cô ấy làm gì, nam nữ thụ thụ bất thân (*) biết không?"

"Tư Lạc, Vi Hề... hai người buông tớ ra trước đã."

"Không được!"

"Không được!"

Hạ Phù hít sâu một hơi, không cần xoay người cũng biết sau lưng đang xảy ra chuyện gì.

Quay lại có kịp, hắn cũng không cần nữa.

Hắn muốn yên tĩnh.

...

Dường như vài ngày sau quá mức bình thường, không xảy ra chuyện gì kỳ quái, đa số học sinh ở lâu đài chơi rất vui vẻ.

Tối hôm đó có một tiệc lửa trại do chủ nhân biệt thự chuẩn bị.

Minh Thù vì lấp đầy bụng nên xuống phía dưới chậm một chút.

Nguyên Tịch bị Tư Lạc cướp đi.

Cô ngồi trong chỗ tối nhìn Tư Lạc ôm thức ăn nhỏ nhà cô khiêu vũ, cô gái nhỏ ngượng ngùng xin lỗi Minh Thù, sau đó chạy vào trong.

"Vi Hề, tao có lời muốn nói với mày, đi theo tao."

Mễ Lạp không biết từ đâu chui ra, cản đường Minh Thù.

"Tôi có việc." Minh Thù muốn lách qua Mễ Lạp.

Mễ Lạp cũng không nhường: "Thế nào, ngay cả can đảm nói chuyện riêng với tao cũng không có? Hôm qua, không phải mày rất ngang ngược sao?"

Minh Thù nhìn Tư Lạc muốn dẫn Nguyên Tịch rời đi, cô liền không vui nhướng mày cười khẽ với Mễ Lạp:

"Tôi sẽ ngang ngược cho cô xem."

"Mày..."

"A!"

Trước mặt mọi người, Mễ Lạp bị Minh Thù đẩy vai ngã trên mặt đất, tất cả mọi người đều nhìn qua.

"Lần sau cản đường tôi, tôi cũng không chắc có thể bẻ gãy một chân cô hay không."

Minh Thù ngồi xổm xuống, tự tay chỉnh sửa quần áo Mễ Lạp:

"Nhiều người nhìn như vậy, có phải rất mất mặt không? Tức không?"

Mễ Lạp hất tay Minh Thù, sắc mặt vô cùng khó coi. Phát hiện ánh mắt khác thường xung quanh, Mễ Lạp nóng mặt.

Cô ta hung hăng liếc nhìn Minh Thù, cắn chặt môi dưới, đột nhiên chạy vụt vào lâu đài.

Vi Hề, chờ tao đi, tao nhất định sẽ để mày trả giá thật đắt.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

"Không biết... Đột nhiên Vi Hề đánh Mễ Lạp ngã xuống, sau đó Mễ Lạp liền chạy đi."

"Chúng ta đi xem Mễ Lạp như thế nào."

Vài nữ sinh quan hệ tốt với Mễ Lạp chạy vào theo, mà nam sinh yêu thích Mễ Lạp đứng ra chê trách Minh Thù.

"Vi Hề, cô đừng quá đáng! Tại sao có thể đối xử với Mễ Lạp như thế?"

"Rồi sao?"

Minh Thù mặt vô tội, há miệng bắt đầu xằng bậy: "Cô ta muốn đấu với tôi, tôi đánh thắng là quá đáng? Tôi lợi hại cũng là lỗi của tôi?"

Lúc đó, Minh Thù và Mễ Lạp nói gì, không ai biết, sau đó bọn họ nghe được tiếng động quay qua thì đã thấy Mễ Lạp nằm trên đất.

Cho nên lời Minh Thù nói có phải sự thật hay không bọn họ cũng không rõ, lỡ đâu thật sự là đấu thì sao?

"Dù cho cô nói thật, nhưng sao có thể ác với Mễ Lạp như thế?"

Trẫm không ác thì kéo giá trị thù hận kiểu gì!

Hơn nữa là cô ta chặn đường trước, tại sao lại là trẫm sai!

Không công bằng!

"Đao kiếm vô tình."

Minh Thù nhìn nam sinh kia, mỉm cười: "Cậu lớn lên cao là lỗi của cậu, không bằng cậu cưa bỏ một đoạn được không?"

"Cô..."

Minh Thù mỉm cười: "Cô cái gì? Tôi biết mình lớn lên đáng yêu, không cần khen."

"..."

Có biết xấu hổ hay không!

Nam sinh còn muốn nói gì đó, Minh Thù liền xắn tay áo.

Nam sinh hơi thay đổi sắc mặt, hừ lạnh một tiếng, cùng bạn học bỏ đi, những người còn lại bàn tán một lúc cũng từ từ tản ra.

Ánh mắt Minh Thù đảo qua đám người, dừng lại nơi Nguyên Tịch và Tư Lạc đứng lúc nãy, bên đó vắng tanh.

Minh Thù: "..."

Mẹ nó, tiểu yêu tinh Tư Lạc kia lại kéo thức ăn nhỏ của trẫm chạy đi đâu rồi.

Mọi người trong lửa trại chơi vô cùng nhiệt tình, dường như thiếu vài người cũng không ảnh hưởng gì đến bọn họ. Minh Thù bị cướp thức ăn nhỏ, trong lòng không vui rời khỏi đi vào lâu đài.

"Không cần mà, lát nữa có người tới..."

"Sợ cái gì, bọn họ đều ở bên ngoài."

Minh Thù "A" một tiếng, sau đó quay sang chỗ tối nói: "Người đâu!"

Màn đêm vô cùng yên tĩnh.

Minh Thù cười khẽ cất bước lên lầu. Bên trong gặp hai người hầu đang quét dọn, ánh mắt nhìn Minh Thù có chút kì lạ.

Minh Thù đi vào phòng mình, lại nhìn màn đêm, cảm thấy có gì đó không bình thường.

Suy nghĩ một chút mới đuổi theo.

...

"A!"

Tiếng thét chói tai phá vỡ sự yên lặng trong lâu đài.

Có người từ cuối hành lang lao tới, máu tươi nồng nặc phảng phất, đó là máu con người.

"Có người chết!"

Người chạy đến hoảng sợ la hét: "Người... Có người chết, có người chết."

...

Lúc Minh Thù đến thì hiện trường đã có rất đông người vây xung quanh, cô đứng bên ngoài nhìn vào.

Người hầu đắp vải trắng lên nữ sinh đã chết.

Nữ sinh kia chính là người đã đụng trúng cô trong lửa trại.

"Là bị cắn chết."

Nói chuyện là Huyết tộc độc nhãn (**), hắn vừa xuất hiện thì nghe người hầu gọi hắn là quản gia.

"Tại sao có thể có Huyết tộc cắn người."

"Ai làm?"

"Là người trong lâu đài làm sao?"

"Không thể nào."

Tiếng bàn tán xì xào vang lên, quản gia mặt không đổi sắc quay đầu nhìn học sinh, bình tĩnh nói:

"Vì đảm bảo an toàn mọi người, hiện tại mọi người tập hợp ở nhà ăn."

Huyết tộc không sợ, nhưng con người lại sợ nên không muốn ở gần Huyết tộc.

Mở đèn toàn bộ phòng ăn.

Minh Thù tìm một chỗ ngồi xuống.

"Là ai làm?"

"Ai biết, Huyết tộc bọn họ đều có đáng nghi."

Đám Huyết tộc cũng không tình nguyện đáp lại: "Cũng chưa chắc, lỡ đâu có người bắt chước cách thức của Huyết tộc thì sao?"

Đám học sinh bắt đầu suy đoán: "Một giờ trước ta còn thấy Hà Giai Giai, thời gian ngắn như vậy chắc chắn con người không có khả năng phạm tội."

Huyết tộc cố gắng nói: "Làm sao cô biết một tiếng trước cô nhìn thấy là Hà Giai Giai? Bên ngoài tối như vậy, cô và cô ấy nói chuyện?"

Người đó không đồng ý: "Ta và Hà Giai Giai ngồi bàn trước sau, ta cũng khá thân với cô ấy nên không thể nhìn lầm."

Cảm nhận được rằng con người và Huyết tộc có thê sẽ xảy ra mâu thuẫn, nên quản gia kịp thời xuất hiện để làm rõ chuyện này.

"Mọi người xem xem có ai không tới?"

"Có Thiệu Bình, Alice, Tư Lạc, Andy, Nguyên Tịch, Hạ Phù, còn có Vân Sách và..."

Mễ Lạp đứng lên nói: "Vi Hề."

"Vi Hề không phải ở đây sao?"

Có người chỉ vào góc, Minh Thù rung chân, nửa người bị xe thức ăn chặn, phía trước cô có người nên Mễ Lạp có thể không chú ý tới.

Mễ Lạp cứng đờ, chỉ có thể nói: "Không chú ý."

Hạ Phù và Vân Sách ở trong phòng, rất nhanh thì bị gọi xuống.

Nguyên Tịch và Tư Lạc là từ bên ngoài trở về, Alice và Thiệu Bình tìm không được, Andy không thấy tung tích.

Alice là Huyết tộc, Thiệu Bình là con người.

Hạ Phù ngồi bên cạnh Minh Thù, không nói gì, mà là cầm di động đánh chữ.

"Trước khi phát hiện, tôi thấy cậu đi qua bên kia, đi làm gì?"

Hạ Phù đưa mẩu tin đã gõ xong cho cô xem.

"Cậu quan tâm tôi như thế?"

Nụ cười Minh Thù ôn hòa: "Nếu tôi nói tôi đi giết người, cậu tin không?"

"Không tin."

Minh Thù nhướng mày, cười nhạt không nói.

***

(*) Nam nữ thụ thụ bất thân: Đây là câu nói cửa miệng, quen dùng chỉ mối quan hệ nam nữ theo quan niệm của nhà nho. Nam nữ chưa kết hôn thì không được động chạm vào nhau.

(**) Độc nhãn: Một mắt.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 259: Kiến Tập Tự Dưỡng (19)

Thừa dịp bên kia đi tìm người, Minh Thù cười híp mắt hỏi Hạ Phù:

"Bạn học Hạ Phù nghĩ xong chưa, muốn làm nam sủng của tôi không?"

Hạ Phù: "..."

Mẹ nó nam sủng, ai muốn làm nam sủng của cô, cô nằm mơ! Đừng hòng!

Lão tử có tôn nghiêm!

Hạ Phù mặt lạnh lùng nghiêng đầu qua chỗ khác, không để ý tới Minh Thù. Minh Thù hừ một tiếng, lấy di động chơi trò chơi, thuận tiện báo cảnh sát.

Người chết đó!

Đương nhiên phải báo án!

Trẫm là Huyết tộc tuân thủ pháp luật, lại còn có thể đổi khẩu phần lương thực.

[...]

Phía sau mới quan trọng.

Nhận được tin báo án, Chu đội trưởng có chút kỳ quái, không phải là Hạ tổng đội ở đó sao? Sao lại có người báo án tới chỗ bọn họ?

Nhưng người ta đã báo cảnh sát, Chu đội trưởng không dám không đi, lập tức kêu lực lượng đến lâu đài cổ.

Mà lúc này người trong lâu đài cổ hoàn toàn không biết.

Quản gia kêu mọi người chứng minh mình không ở chỗ này, lúc đến phiên Minh Thù, Mễ Lạp quay sang Minh Thù cười mờ ám.

Nguyên Tịch có chút lo lắng nhìn Minh Thù, Nguyên Tịch không ở cùng cô, lỡ đâu cô ở một mình.

"Tôi và bạn học Hạ Phù ở chung một chỗ." Minh Thù hùng hồn nói dối.

Hạ Phù liếc mắt nhìn Minh Thù, phối hợp gật đầu, sắc mặt lạnh lùng làm không ai hoài nghi anh tôi nói dối.

Mễ Lạp: "..."

"Không thể có chuyện này."

Một Huyết tộc đứng ra: "Trước khi xảy ra vụ án, rõ ràng tôi thấy cô ta từ hiện trường chạy qua, không bao lâu sau thì phát hiện có người chết."

Câu nói tiếp theo, Huyết tộc kia nói rất nhỏ nhưng người xung quanh đều nghe rõ.

"Hơn nữa, trong tiệc tối lửa trại, tôi còn thấy cô tôi đụng vào Hà Giai Giai, Hà Giai Giai còn nói chuyện với cô ta."

"Tôi cũng nhìn thấy."

"Trời ạ, đừng nói hung thủ là Vi Hề nha?"

"Nhìn đáng yêu như vậy, không nghĩ tới sẽ tàn ác như thế, thật đáng sợ."

"Nhốt cô tôi lại đi, tôi sợ..."

Giọng nói của con người lẫn Huyết tộc vang lên, hiện tại con người hợp thành một nhóm, rất sợ Huyết tộc.

Một số Huyết tộc đứng đó xem trò, một số còn lại chắp vá đầu mối, chỉ điểm hung thủ là Minh Thù.

Đối mặt với việc này, Minh Thù vẫn cười nhạt như cũ, không chút nào lo lắng, dường như họ nói người khác chứ không phải là cô.

Mễ Lạp lộ vẻ đắc ý, nhưng sợ bị người nhìn thấy, cô tôi lập tức bình tĩnh, nói:

"Quản gia, chi bằng nhốt những đối tượng đáng nghi vào trước, sẽ đỡ gây ra việc ngoài ý muốn."

Chỉ cần nhốt lại, sẽ có cơ hội đem cô ta đến trước mặt người đàn ông kia.

Quản gia suy tính một chút, gật đầu: "Chỉ có thể làm như vậy."

"Bạn học Vân Sách, cậu không muốn nói lời nào giúp tôi sao?"

Ánh mắt Minh Thù lần thứ hai rơi trên người Vân Sách, đôi mắt trong vắt kia phảng phất lập lòe ánh sáng, làm người không thể trốn tránh.

Trên mặt Vân Sách hiện nụ cười lưu manh, nghiền ngẫm:

"Ở cùng cô là Hạ Phù, tôi có thể nói cái gì?"

"Vậy xem ra bạn học Vân Sách không muốn lấy lại vật này?"

Trong tay Minh Thù xuất hiện một cái di động, cô nhẹ nhàng lắc lắc:

"Không biết cái này có cái bí mật gì không, nếu không hiện tại tôi sẽ cho mọi người nhìn một cái."

Lúc nãy cô đuổi theo bóng đen trên hành lang, tuy rằng cô không thấy khuôn mặt, thế nhưng cướp được một cái điện thoại.

Đồ vật bên trong cô không biết được, nhưng cô có thể xác nhận chủ nhân di động này là ai.

Vân Sách từ từ đứng lên, ánh mắt liếc tới liếc lui, một lúc sau mới cắn răng nói:

"Tôi chứng minh bạn học Vi Hề và Hạ Phù ở chung với nhau."

Mọi người: "..."

Cho rằng bọn họ là kẻ ngu mà đùa giỡn sao?

Chẳng qua là chứng minh của Vân Sách... Dù cho bọn họn không tin hoàn toàn, nhưng cũng không có nhiều người cãi lại hắn, dù sao phía sau hắn chính là Vân gia.

Nhưng mọi người càng thêm chắc chắn, hung thủ chính là Minh Thù.

Vân Sách trừng mắt nhìn khuôn mặt tươi cười vô hại của Minh Thù, trong lòng tuôn ra nước mắt.

"Vân Sách, cậu nhất định phải nói giúp cô ta?"

Mễ Lạp đến bên cạnh Vân Sách, hạ giọng: "Cậu đừng làm chuyện khiến mình hối hận."

Vân Sách ngạo mạn nhìn Mễ Lạp, mang theo khinh miệt nhàn nhạt:

"Tôi làm chuyện gì, lúc nào đến phiên cô hỏi đến?"

Mễ Lạp siết chặt tay, mắt tràn đầy thù hận.

Khinh thường Mễ Lạp.

Một ngày nào đó, cô ta sẽ đứng trên vị trí cao hơn tất cả bọn họ.

Minh Thù được xóa bỏ nghi ngờ, Mễ Lạp vốn cũng không có kế hoạch chặt chẽ gì nên không có biện pháp nhốt Minh Thù lại.

Cuối cùng, Huyết tộc bị tình nghi đều dược nhốt lại, dù vậy nhưng con người vẫn muốn tách khỏi Huyết tộc.

Vân Sách thấy Minh Thù không có ai bên cạnh liền đứng dậy đi qua.

"Trả di động lại cho tôi."

Vân Sách nhìn Minh Thù chằm chằm, nét mặt không còn ý cười, chỉ có khuôn mặt hiện vẻ tăm tối rất không thoải mái.

Minh Thù lắc đầu: "Không trả."

Vân Sách nhìn xung quanh một chút, đột nhiên đẩy Minh Thù vào một góc:

"Cô xem qua điện thoại của tôi?"

"Xem qua một chút."

"Muốn chết sao!"

Minh Thù nhướng mày: "Đúng vậy, muốn chết, cậu dám giết tôi sao?"

Vân Sách tức giận, nói: "Cô nghĩ rằng tôi không dám sao? Cô chỉ là một nữ vương bị vứt bỏ, là tội nhân lịch sử. Giết cô, tôi chỉ lời chứ không lỗ."

Tội nhân lịch sử.

Đúng vậy.

Cô là tội nhân.

Trong cuộc chiến, tất cả tội danh đều đổ cho Vi Hề, cô bị xác định là tội nhân, cái loại không thể tha thứ.

Bị người chửi rủa, bị người chán ghét.

Tôn nghiêm duy nhất chính là tên của cô không bị nói ra.

Nếu không hiện tại cô chính là con chuột chạy qua đường.

Nhưng mà...

Như vậy thì sao?

Cô không phải Vi Hề.

"Đến đây, giết tôi."

Minh Thù lấy dao nhỏ trong xe thức ăn bên cạnh, mạnh mẽ nhét vào trong tay Vân Sách, mỉm cười giựt dây:

"Giết cho tôi xem."

Vân Sách nắm dao lạnh băng, có chút mờ mịt.

Cái này không giống phản ứng hắn dự đoán!

"Không ra tay? Hay là sợ! Lúc cậu giết người không phải lưu loát lắm sao? Giết Huyết tộc thì sợ sao?"

Minh Thù tiếp tục kích thích Vân Sách.

Sắc mặt Vân Sách ngày càng khó coi, cầm dao trong tay tới gần Minh Thù:

"Cô biết?"

Minh Thù cười: "Không biết, tôi gạt cậu."

Tay Vân Sách run một cái: "Cô..."

Rốt cuộc cô biết bao nhiêu?

Cô xem điện thoại của hắn biết được bao nhiêu.

Đáy lòng Vân Sách không yên tâm.

"Có tức hay không?"

Minh Thù cười khẽ, kéo giá trị thù hận bay lên:

"Bây giờ cậu không giết tôi, lát nữa còn có thể tức giận hơn, tin không?"

Vân Sách cầm dao nhỏ đặt trước ngực Minh Thù, chỉ cần thoáng dùng sức, là có thể xỏ xuyên qua ngực cô.

"Nói điều kiện đi."

Vân Sách để dao xuống: "Như thế nào mới có thể giúp tôi giữ bí mật?"

Minh Thù mỉm cười thản nhiên: "Hay là cậu giết tôi đi, như vậy bí mật mới có thể trở thành bí mật."

Vân Sách: "..."

Hắn không có gì để cãi lại.

Gặp phải người muốn chết, hắn có thể làm sao?

Để hắn ở trước mặt mọi người giết cô, không phải là đùa giỡn hay sao?"

"Các ngươi ở đây làm gì?"

Giọng nói hoạt bát của Andy vang bên tôi, tiếp theo là gương mặt tràn đầy hiếu kỳ của Andy:

"Len lén thương lượng cái gì? Tôi nói các người biết, kích nổ nhà người khác phải gọi tôi."

Vân Sách thừa dịp Andy không để ý, giấu dao nhỏ trong tay áo, thuận tiện khôi phục dáng vẻ gian trá:

"Tâm sự với bạn học Vi Hề."

"Anh ta muốn giết tôi."

Minh Thù mở miệng nói câu kinh người.

Vân Sách liếc mắt nhìn cô, thật sự hung ác.

Andy ngẩn ra: "Vì... Vì sao vậy?"

Minh Thù nghĩ nghĩ: "Có thể là vì tôi đáng yêu hơn hắn chăng?"

Sắc mặt Andy thả lỏng: "Đùa giỡn không vui một chút nào."

Minh Thù cũng không giải thích gì, dùng vai đẩy Vân Sách ra, nhanh chân bước ra ngoài.

Ngẩng đầu liền thấy Hạ Phù đứng cách đó xa xa, đôi mắt lạnh nhạt lẳng lặng nhìn cô bên này, cũng không biết đứng đó bao lâu nghe được bao nhiêu.

Vân Sách cũng phát hiện ra Hạ Phù, khó hiểu nhìn hắn một cái rồi rời đi.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 260: Kiến Tập Tự Dưỡng (20)

Hung thủ không tìm được, ngược lại bộ giám thị Huyết tộc tới.

Quản gia không báo cảnh sát, hắn nghi ngờ có ai đó đã báo, nhưng bọn họ đã đến rồi nên không thể cản lại được.

Phải biết rằng đám người này rất lợi hại, năng lực và quyền lợi có thể sánh bằng các tộc lớn khác.

Huyết tộc cũng không muốn đắc tội.

"Hạ tổng đội."

Chu đội vừa vào nhà ăn liền đi đến bên cạnh Hạ Phù:

"Nơi này quá đặc biệt, đây là địa bàn Huyết tộc thân vương Louis sao?"

Hắn cố gắng hạ giọng câu nói phía sau.

Hạ Phù lạnh lùng không trả lời, Chu đội sớm đã quen, xoay người hỏi quản gia:

"Nghe nói có người bị Huyết tộc cắn chết? Thi thể ở đâu? Trước hết để tôi kiểm tra sau đó đến hiện trường. Các người bảo vệ những học sinh này, thuận tiện tra hỏi tình huống lúc đó."

Câu phía sau là dặn dò thuộc hạ của hắn.

Quản gia đồng ý đưa Chu đội trưởng đi xem thi thể.

Có lẽ xuất hiện thêm nhiều người, khiến con người ở đây nhẹ nhàng hơn rất nhiều, từ tốn kể lại chuyện lúc đó.

Chắc cũng không cần hỏi Hạ Phù, anh ta ngồi đối diện Minh Thù: "Cậu... cầm... đồ... Vân Sách?"

"Cậu nghĩ như thế nào?"

Hạ Phù không gật cũng không lắc.

Minh Thù cười thản nhiên: "Tôi sẽ không cho cậu xem."

Hạ Phù: "..."

Lão tử muốn bóp chết cô!

Minh Thù cười tươi tắn.

Trong lòng Hạ Phù chửi thề, cười cái gì mà cười! Có cái gì đáng cười!

Đến khi Chu đội trưởng trở về, Minh Thù và Hạ Phù đã ngừng nói chuyện.

Kết quả là Chu đội trưởng đồng ý với quản gia là bị Huyết tộc cắn chết, mất chín mươi phần trăm lượng máu.

Nhưng đám học sinh không không nói ra được điều gì cần thiết, chỉ có Minh Thù từ hiện trường bước ra.

Chu đội trưởng nhìn cô gái nhỏ ngồi đối diện Hạ tổng đội, trực tiếp loại trừ khả năng này. Hạ tổng đội chưa từng nghi ngờ cô, vậy khẳng định không phải cô làm.

Đừng hỏi vì sao.

Sùng bái mù quáng.

"Tôi đã thông báo trường học, không tìm được hung thủ vẫn đưa bọn họ về trước."

Chu đội trưởng quay sang quản gia nói.

Quản gia rùng mình, Chu đội trưởng nghi ngờ hung thủ là người trong lâu đài.

"Cũng được, để tránh xảy ra sự cố ngoài ý muốn."

Quản gia đồng ý, hắn nhìn Minh Thù đề nghị:

"Nhưng hôm nay đã trễ, xuống núi cũng không an toàn, chờ rạng sáng rồi đi."

Chu đội trưởng nghĩ lại cũng có lý.

Những người này đều là học sinh lớp 11-7 của học viện Tường Vi, không phú cũng quý, xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, hắn gánh không nổi.

Hiện tại cách rạng sáng hai tiếng đồng hồ, mọi người hoàn toàn không ngủ được, trở về thu dọn đồ đạc.

Minh Thù không có gì dọn dẹp, nhưng Nguyên Tịch bừa bộn một đống lớn.

"Này này..."

Andy ở bên ngoài vẫy tay với Minh Thù.

Minh Thù liếc Nguyên Tịch còn đang thu dọn đồ đạc, đi ra ngoài đóng cửa:

"Chuyện gì?"

Andy như kẻ trộm nhìn quanh quất:

"Lúc nào kích nổ vậy?"

[Ký chủ, nếu ngươi không kích nổ lúc này thì không kịp nữa đâu.]

Hài Hòa Hiệu nhịn không được, đây là giá trị thù hận đó!

Minh Thù lười nói với Hài Hòa Hiệu nhà cô.

[Ký chủ, ngươi có muốn ghi cái gì đó, nổ xong đưa cho Louis, giá trị thù hận càng tăng cao.]

Ta không nhàm chán như ngươi.

[...]

Nó nhàm chán chỗ nào? Ý kiến này thật sự rất tuyệt.

Minh Thù nghĩ nghĩ: "Đi."

Andy hưng phấn: "Ngay bây giờ?"

"Có đi không?"

"Đi đi đi, tôi đi kêu Tư Lạc!"

Andy hưng phấn chạy về phòng gọi Tư Lạc, Tư Lạc không muốn điên khùng giống Andy, thế nhưng không lay chuyển được thế quấn người của Andy, đành phải bất đắc dĩ đồng ý.

"Đi thôi."

Đáy mắt Minh Thù cũng mang theo chút hưng phấn.

Chưa từng trải qua chuyện này với nam chính, có hào quang của nam chính chính chiếu rọi, có lẽ kích nổ nhà người ta cũng không quá khó khăn.

Lâu đài rất lớn nhưng mấy ngày nay Minh Thù tìm hiểu cũng khá chi tiết, khu vực hoạt động của bọn họ ở vòng ngoài bên trái.

Nơi canh giữ cẩn mật là khu đằng sau bên phải, Louis hẳn là ở bên đó.

Cô đã từng quan sát, mỗi tối Mễ Lạp sẽ qua bên kia, lúc trở lại luôn bước đi khó khăn, điều đó chứng minh Louis chắc chắn ở bên kia.

Nhưng bọn họ mỗi ngày miệt mài như vậy, thực sự ổn sao?

Không ăn không tiêu sao?

Không được, hình như có cái gì đó bậy bậy.

"Các người có thuốc nổ sao?"

Tư Lạc đột nhiên nói: "Dự định dùng đầu óc đi kích nổ sao?

"Đúng vậy."

Andy vỗ đầu một cái nhận ngay ánh mắt khinh thường của Tư Lạc:

"Vi Hề, chúng ta nổ như thế nào?"

"Bom thịt người."

Minh Thù mỉm cười: "Thoải mái không?"

Andy nghẹn họng: "Tôi... Tôi vẫn nên trở về thôi."

Minh Thù lấy hai quả rất nhỏ trong túi ra, cùng loại với lựu đạn gì đó, đưa cho Tư Lạc và Andy mỗi người một quả.

Andy liền trừng mắt: "Cậu làm sao có thể đem vào?"

Lúc vào lâu đài, hành lý của bọn họ đều phải kiểm tra, không thể mang bất kì thứ gì phạm pháp.

Minh Thù mỉm cười: "Cho phép cậu sùng bái tôi."

Andy rất nghe lời, mặt sùng bái: "Vâng vâng vâng, không uổng là nữ vương Huyết tộc."

Tư Lạc: "..."

Tôi còn chưa chết!

Phân đội đánh bom tránh né phục vụ nên đi đến bên phải lâu đài, có nhiều chỗ có người quản chế, bọn họ còn phải cẩn thận tránh né.

Hành lang khúc khuỷu quanh co, Andy đi đến choáng váng oán giận.

"Suỵt!"

Đột nhiên, Tư Lạc che miệng Andy.

Minh Thù vẫn không lên tiếng, đương nhiên không cần hắn quan tâm. Cô đứng bên tường, liếc mắt nhìn ra ngoài, nói với bọn họ một chữ số.

Có tám người trông coi hành lang.

Minh Thù nghĩ Louis có thể biết cô sẽ đến, nên cô lui về phía sau:

"Chúng ta đổi chỗ khác."

Andy khó hiểu nhìn Minh Thù.

"Đề phòng gặp chuyện."

Minh Thù bảo bọn họ lui.

Minh Thù dùng mãn hán toàn tịch sai bảo thú nhỏ đi xem Louis ở đâu, thú nhỏ ghét bỏ từ chối nhưng cuối cùng vẫn bại trận trước mãn hán toàn tịch trong miệng Minh Thù.

Thú nhỏ nhanh chóng trở về, nói cho Minh Thù Louis không ở đây.

Minh Thù không bất ngờ.

Nhưng mà chuyện này không cản trở cô kích nổ.

Nếu Louis không có ở đây, như vậy tùy tiện đi kích nổ vậy.

Minh Thù nhìn xung quanh một chút, ngón tay tùy tiện chỉ một chỗ:

"Ném ở đây cũng tốt, ném đi, rồi quay về."

Andy: "..."

Tư Lạc: "..."

Bọn họ tránh né bảo vệ, tránh Huyết tộc phục vụ trong lâu đài, vất vả lắm mới đến đây. Cô đột nhiên dừng lại, sau đó không hiểu vì sao kích nổ chỗ này?

Đầu óc có bệnh sao!

Tuy nghĩ rằng Minh Thù có bệnh nhưng Andy vẫn nghe lời ném đồ, Tư Lạc vốn bị Andy kéo tới nên chỉ hừ vài tiếng.

"Cái này sẽ nổ sao?"

"Đương nhiên."

Minh Thù cũng ném qua, tổng cộng năm cái được ném. Cô nhướng mày nhìn người phía sau:

"Muốn nhìn biểu diễn khói lửa sao? Miễn phí đó!"

Andy: "..."

Tư Lạc: "..."

...

Ở bên kia lâu đài cổ.

Louis đứng phía trước cửa sổ, từ chỗ cao quan sát ánh sáng thoáng hiện ra xa xa.

"Chủ nhân, cô ta đã đi qua đó còn dẫn theo Tư Lạc và Andy."

Quản gia ban đầu đứng ở nhà ăn lúc này đứng sau Louis, sắc mặt nghiêm túc bẩm báo.

"Tư Lạc?"

Louis như có chút kinh ngạc: "Hắn cũng tham gia?"

"Chủ nhân, lần này nhân cơ hội diệt trừ hắn, tránh để hắn phá hư chuyện quan trọng của ngài."

Quản gia nói: "Lần trước cũng vì hắn mà suýt nữa xảy ra chuyện."

"Tư Lạc thân là điện hạ của Lôi Đức, thế lực trải rộng ra ngoài nước, ngươi nghĩ rằng hắn dễ diệt trừ như vậy sao?"

Louis hạ giọng nói: "Lần trước là chuyện ngoài ý muốn, các ngươi động vào người của hắn... Hơn nữa cô gái kia đúng thật có chút đặc biệt."

Quản gia biết cô gái mà chủ nhân nói tới là ai.

Hắn đắn đo trả lời: "Người Nguyên gia vẫn luôn rất đặc biệt."

"Cô ta lại đặc biệt hơn một chút."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 261: Kiến Tập Tự Dưỡng (21)

"Bùm!"

Pháo hoa rực rỡ nổ tung trên bầu trời của lâu đài, đồng thời tòa lâu đài dường như bị lung lay.

"Bùm! Bùm!"

Pháo hoa bay cao soi rõ hình dáng Louis, thân thể to lớn lộ ra vài phần dữ tợn.

Pháo hoa tiếp tục bùng nổ trên trời tạo thành một khuôn mặt cười thật lớn, dường như cười nhạo đám người bên dưới.

Vị trí của Louis có thể thấy lâu đài bị nổ, ngọn lửa cao đến tận trời, pháo hoa không ngừng bay lên, ánh mắt mơ hồ ánh lên sát khí.

"A!"

Louis chống tay lên bệ cửa sổ: "Lại không ngu xuẩn như trước đây."

Hắn chăm chú nhìn pháo hoa, không hề liếc mắt đến tòa lâu đài đang cháy rụi.

Quản gia cẩn thận nói: "Chủ nhân, có phải ngài cảm thấy vị kia thay đổi rất nhiều không?"

"Ba trăm năm... Nên thay đổi..."

Quản gia vẫn cẩn thận như cũ: "Chủ nhân, tôi lo lắng ký ức cô ta đã khôi phục."

"Hiện tại tất cả bộ phận Huyết tộc nằm trong tay ta, dù cho cô ta khôi phục ký ức thì sao? Dựa vào Leon à?"

"Nhưng cô ta là nữ vương Huyết tộc."

Khóe miệng Louis nhìn pháo hoa tước mặt cười nhạt: "Vậy nhìn xem, chúng ta ai có thể cười đến cuối cùng."

...

Hạ Phù và một đám người đứng bên ngoài nhìn tòa lâu đài bị nổ hơn phân nửa, khóe miệng anh ta nhịn không được co quắp lại.

Cô lại ở sau lưng anh ta đi nổ lâu đài!

Một nhiệm vụ khác của Hạ Phù có liên quan đến Louis, trong lâu đài này có thứ anh ta muốn tìm.

Nhưng tình hình hiện tại có lẽ đã thất bại.

Phá thiết lập người khác, đào góc tường của hắn, phá nhiệm vụ của anh ta.

Thật giỏi quá!

Còn làm nhiệm vụ cái gì!

Không làm!

Lão tử phải đi về!

Minh Thù mang ba lô đi đến, theo một vài học sinh đang hoảng hốt từ lâu đài đi ra, thậm chí còn quay đầu nhìn kiệt tác của mình, dáng vẻ rất hài lòng.

Hạ Phù không hề nghĩ ngợi, lập tức đi tới đè vai cô.

Kéo cô sang một bên: "Cậu cho nổ ở đây, chỉ có thể chọc giận Louis, đối với cậu không có lợi."

Có lẽ là vì phẫn nộ, Hạ Phù đã quên hắn phải duy trì thiết lập nói chuyện, giọng nói vô cùng lưu loát.

"Ô, nói nhanh như vậy à? Tôi cũng không trả cậu tiền."

Minh Thù nhướng mày, để ý đến thiết lập dễ nhận thấy trên người Hạ Phù.

Hạ Phù: "..."

Xong xong, chết mẹ rồi.

Khỉ thật!

"Sinh ra trong gia tộc như Hạ gia, đôi khi cần phải ngụy trang một chút."

Hạ Phù lạnh lùng bắt đầu viết kịch bản: "Cậu cũng không giống trong tư liệu."

Hạ Phù ăn nói lưu loát, sắc mặt không thay đổi, tốt xấu gì cũng có thể sẽ sập đổ thiết lập một ít.

Minh Thù gật đầu, tựa như đồng ý cách nói này.

Hạ Phù cũng mặc kệ cô tin hay không, bất chấp nói:

"Thân là nữ vương, hành động hiện tại của cậu thật không biết suy nghĩ biết không hả?"

Trên khuôn mặt nhỏ của Minh Thù tràn đầy ý cười, giọng điệu nhẹ nhàng:

"Tôi chính là một nữ vương bị vứt bỏ, không cần lo lắng cho tôi."

Hạ Phù: "..."

Đây là hắn nói.

Tự mình tạo nghiệp, dù như thế nào cũng phải gánh.

"Hơn nữa."

Minh Thù hất tay Hạ Phù còn khoát trên vai mình ra, ngửa đầu nhìn anh ta, đôi mắt tràn đầy ý cười:

"Làm sao cậu biết là tôi làm? Cậu tận mắt thấy không? Không có chứng cứ đừng nói lung tung, cẩn thận tôi tố cáo cậu tội vu oan người khác!"

Pháo hoa trên đỉnh đầu còn đang nở rộ.

Ánh sáng lung linh huyền ảo trong đôi mắt thiếu nữ, phảng phất ánh lên toàn bộ ngân hà, óng ánh làm người không thể dời mắt.

Hạ Phù có hơi hốt hoảng.

Giống như đã gặp đôi mắt như vậy ở nơi nào đó.

Hắn có chút không dám nhìn cặp mắt kia, tận lực tránh né:

"Chính tai tôi nghe cậu nói."

Trong lâu đài này ngoại trừ bệnh thần kinh là cô ra, thì không có ai có khả năng kích nổ.

Đương nhiên, Hạ Phù không dám nói những lời này.

"Cậu nghe tôi nói nổ sao? Hay là tôi chỉ nói vui đùa? Lẽ nào tôi nói là tổ tiên của cậu, tôi thật sự là tổ tiên cậu?"

Minh Thù tiếp tục khiêu khích Hạ Phù, mục tiêu cuối cùng là làm Hạ Phù tức chết.

"Tôi không cãi với cậu."

Hạ Phù cố gắng bình tĩnh: "Chuyện này không được nói với bất kỳ ai, tôi sẽ giấu giúp cậu."

"Không phiền bạn học Hạ Phù, chuyện của tôi tự tôi có thể giải quyết."

Minh Thù đột nhiên vỗ vai anh ta, nụ cười có chút khó hiểu.

Hạ Phù có cảm giác bị cô nhìn thấu, tất cả bí mật đều lộ ra.

Thế nhưng...

Làm sao biết chứ?

Không thể nào.

Hẳn chỉ là ảo giác của anh ta.

"Cậu giải quyết như thế nào?"

Hạ Phụ sắp đi liền quay lại kéo Minh Thù, đôi mắt đen nhánh nhìn cô chằm chằm:

"Cậu chọc giận hắn, nghĩ tới hậu quả chưa?"

Cô cho rằng Louis là ai?

Dù cho cô là nữ vương Huyết tộc, nhưng mà một người không có quyền gì thì làm sao đấu lại với tên quái vật kia.

Minh Thù nghiêng đầu: "Xem ra bạn học Hạ Phù biết không ít chuyện."

Hạ Phù nghiêm túc: "Tôi biết không ít chuyện, cậu muốn biết tôi có thể nói cậu biết, thế nhưng tôi có một điều kiện."

"Điều kiện gì?"

"Sau này mọi chuyện đều phải nghe tôi."

Minh Thù ngẩng đầu nhìn trời: "Trời còn tối đấy..."

Đừng có con mẹ nó ảo tưởng!

Hạ Phù: "..."

Có thể nói chuyện đàng hoàng hay không.

Minh Thù hoàn toàn không có hứng thú với điều kiện của Hạ Phù, trực tiếp quay trở về đoàn người đứng sát Nguyên Tịch. Nguyên Tịch có hơi sợ nhìn cô, sau đó Tư Lạc bước vào, hai người kẹp hai bên bắt đầu tranh giành cướp người.

Hạ Phù: "..."

Không phải là cô thích con gái chứ?

Sao nhiệm vụ này lại ly kỳ như thế...

Khoan đã, nhiệm vụ trước là cái gì?

Lâu đài bị nổ là chuyện của Louis, quản gia nói không muốn điều tra, Chu đội trưởng cũng không tiện nói gì.

Nhưng bây giờ rõ ràng lâu đài không an toàn, học sinh càng khủng hoảng hơn. Cho nên Chu đội trưởng lập tức sắp xếp người ở lại, liên hệ trường học nhanh chóng xuất phát đón người.

Minh Thù đi theo Nguyên Tịch lên xe, lúc đi ngang qua Mễ Lạp, cô khom lưng nhẹ giọng nói:

"Pháo hoa đẹp không?"

Chuyện đẹp nhất, chính là cùng ngươi xem pháo hoa.

Cho ngươi xem một màn pháo hoa xinh đẹp.

Không làm ngươi tức chết thì trẫm thua.

Đôi mắt đẹp Mễ Lạp trợn tròn.

Là Vi Hề làm!

"Đừng trừng thế, tròng mắt đều sắp rơi rồi, thật sự dọa người."

Những lời này Minh Thù nói khá lớn tiếng, nên học sinh gần đó đều nhìn qua. Mễ Lạp chưa kịp bình tĩnh thì đã bị một vài bạn học khác nhìn thấy.

Mễ Lạp vốn là nữ thần, đột nhiên thấy vẻ tức giận hung dữ của Mễ Lạp nên mọi người có chút không quen.

Cô ta xấu hổ, nhưng rất nhanh liền điều chỉnh biểu cảm:

"Vi Hề, tao không trêu chọc mày..."

"Không có."

Minh Thù mỉm cười: "Chỉ là ghét cô mà thôi."

Vì đồ ăn vặt của trẫm nên phải tranh thủ kéo giá trị thù hận.

Mễ Lạp cắn răng: "Mày điên à!"

Minh Thù vô cùng nghiêm túc gật đầu: "Tôi phải ghét cô mới có thể tốt lên được."

Mọi người: "..."

Đồ điên.

Mặt Mễ Lạp đỏ lên, nếu trên xe không có ai, nhất định cô ta sẽ nhào qua cắn chết Minh Thù.

Thấy Mễ Lạp nói không ra lời, dáng vẻ cứng đờ muốn giận mà không dám giận, Minh Thù cười hì hì đi ra phía sau.

Phía sau có tiếng bàn tán vang lên.

"Quan hệ của Vi Hề và Mễ Lạp hình như rất tệ..."

"Không biết vì sao Vi Hề bắt nạt nữ thần của chúng ta..."

"Dáng vẻ mới vừa rồi của Mễ Lạp có chút đáng sợ."

"Không phải là bị Vi Hề chọc tức sao, nữ thần cũng phải nổi giận chứ."

Minh Thù chợt quay đầu lại: "Tôi cũng nổi giận, các người ăn nói cẩn thận một chút."

Mọi người: "..."

Minh Thù hài lòng tiếp tục đi, thấy người ngồi bên cạnh thức ăn nhỏ, tâm tình vui vẻ trong nháy mắt trở nên lạnh lùng.

Cá và tay gấu không thể hòa bình.

Tư Lạc đắc ý nhướng mắt nhìn Minh Thù, lần này xem cô giành như thế nào!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 262: Kiến Tập Tự Dưỡng (22)

Nguyên Tịch áy náy nhìn Minh Thù, cô không thể ngăn cản Tư Lạc.

Minh Thù cũng không thể đánh một trận với Tư Lạc trên xe, cho nên Minh Thù ngồi bên cạnh bọn họ.

Xe đến đón bọn họ nhỏ hơn ban đầu, còn có mấy người Chu đội trưởng ngồi, cho nên hầu như không có chỗ trống.

Hạ Phù đứng trước mặt Minh Thù, ý bảo cô nhường một chút, không nên một người chiếm hai chỗ.

"Cậu không phải là Hạ tổng đội sao, ngồi xe chuyên dụng với bọn họ đi."

Minh Thù gây gỗ với Mễ Lạp lại bắt đầu gây với Hạ Phù, khiến những người còn lại không hiểu chuyện gì, lúc trước không phải quan hệ của cô và Hạ Phù tốt lắm sao?

Hạ Phù không ngừng thôi miên bản thân, không nên tính toán với bệnh thần kinh, muốn thông cảm săn sóc bệnh thần kinh.

Hắn trực tiếp ra tay, ôm Minh Thù ném vào bên trong.

"Oa!"

Trong xe ồn ào.

Ánh mắt Hạ Phù đảo qua, những âm thanh kia liền ngừng. Mọi người nhìn nhau, nói sang chuyện khác.

Minh Thù âm thầm đạp Hạ Phù một cước, đá ngay vào bắp chân Hạ Phù, xém chút nữa Hạ Phù không nhịn được đánh lại.

Hạ Phù cắn răng, nghiêng người ngăn cản tầm nhìn bên ngoài, lúc này mới nó:

"Cậu ăn cái gì lớn lên."

Cô mạnh như vậy!

Chân lão tử tê rần rần.

Minh Thù cười sáng lạn, nhấn mạnh nói từng chữ một:

"Ăn thịt người."

Mẹ nó, cô có biết bản thân là Huyết tộc, không phải con người, ăn cái cọng lông đó!

Hạ Phù nghiêm túc: "Vậy lúc nào thì cậu ăn tôi?"

"Cậu?"

Ánh mắt Minh Thù đảo lên đảo xuống: "Lớn lên béo như vậy, tôi phải cân nhắc đã."

Hạ Phù không tin cô không nghe ra ý của mình, cố gắng nhích lại gần Minh Thù:

"Cậu biết ý tôi không phải là như vậy!"

"Ừm."

Minh Thù đè ngực hắn lại, phòng ngừa anh ta tới gần chút nữa, cô mỉm cười:

"Tôi không có cảm giác."

Hạ Phù: "..."

Lão tử chịu thua!

Không nói thì thôi, vừa mở miệng thì thật đáng sợ!

Hạ Phù nhịn một chút, hất tay cô ra ngồi thẳng: "Cậu đừng quên, ban đầu là ai cứu cậu."

Giọng nói Minh Thù nhàn nhạt, mơ hồ mang theo ý cười: "Dù cho cậu không cứu tôi, tôi cũng không chết."

Hạ Phù: "..."

Mẹ nói, hắn mới rời đi một tuần, rốt cuộc cô đã bị ai tẩy não!

Đừng để lão tử điều tra ra.

Bằng không sẽ để hắn ta sống không bằng chết.

"Có ai thấy Vân Sách không?"

Ngoài xe đột nhiên có người hỏi, mọi người nhìn quanh người trong xe, không ai thấy cái đầu đỏ kia.

"Hình như từ lúc lâu đài nổ đã không thấy hắn."

"Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?"

Lâu đài vừa có người chết, vừa bị nổ, học sinh vừa bình tĩnh lại, lại bắt đầu lo sợ.

"Xin lỗi, tôi đi vệ sinh."

Giọng nói Vân Sách từ ngoài xe vang lên, đầu tóc đỏ kia xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

"Mau lên xe ngồi đi."

Chu đội trưởng theo lên xe: "Chúng ta lập tức xuống núi, mọi người có thể nghỉ ngơi, trên xe rất an toàn."

Ánh mắt Vân Sách đảo qua Minh Thù, tìm một chỗ ngồi xuống.

Xe khởi động, chạy xuống núi.

Lúc xuống núi lại bị một chiếc xe ngăn cản.

Chu đội trưởng tối mặt xuống dưới giải quyết: "Không có việc gì cả chỉ là chủ nhân lâu đài lo lắng, đi theo chúng ta xuống núi."

Mọi người tới nơi này chưa từng gặp qua chủ nhân lâu đài, nghe nói như vậy có chút ngạc nhiên nhìn ra ngoài xe.

Nhưng cửa sổ xe đó đều đóng kín mít, hoàn toàn không nhìn thấy bên trong.

Xe khởi động lần thứ hai, chiếc xe kia đi theo sau khoảng cách nhất định. Dọc đường rất an toàn, vừa đưa bọn họ xuống chân núi, chiếc xe kia liền quay đầu đi hướng khác.

Giống như thật sự chỉ đi theo bọn họ xuống núi.

Dọc đường Minh Thù không nói chuyện với Hạ Phù, dường như Hạ Phù muốn trò chuyện nhưng bên trong xe quá yên tĩnh, nên hắn cũng không nói gì.

Đến trường đã mười giờ sáng, chủ nhiệm lớp cùng mấy giáo viên chờ ở cổng trường.

Chủ nhiệm lớp: "Mọi người đều mệt rồi, về nghỉ trước đi, thời gian đi học cụ thể tôi sẽ thông báo sau."

Đa số học sinh trở lại chỗ của mình, đều bình tĩnh lại, vây xung quanh nghe chủ nhiệm nói chuyện.

Minh Thù xuống xe, nhìn sang Chu đội trưởng đi sang bên đó.

"Chu đội trưởng."

Chu đội trưởng vừa thấy người liền nhanh chóng đứng thẳng, đây chính là Huyết tộc mà Hạ tổng đội trưởng chăm sóc:

"Sao, cô bé có chuyện gì không?"

"Giao dịch."

Chu đội trưởng nhìn sang phía Hạ Phù, Hạ Phù một tay bỏ vào túi quần, đứng dưới ánh mặt trời cúi đầu bấm điện thoại.

Ngay sau đó, di động của anh ta liền vang lên.

Chu đội trưởng nhanh chóng lấy ra xem, sau đó nhìn Minh Thù:

"Giao dịch gì?"

"Anh nhất định muốn nói ở chỗ này sao?"

Minh Thù nhướng mày.

Chu đội trưởng mở cửa xe: "Lên rồi nói."

...

Năm phút sau.

Hạ Phù nhận được tin nhắn của Chu đội trưởng.

[Cô ấy đang giữ đồ có liên quan đến Vân Sách, Hạ tổng đội, vụ án cậu theo đuổi bốn năm trước!!!]

Mấy dấu chấm than, có thể thấy Chu đội có kích động đến nhường nào.

Bốn năm trước.

Một cô gái chết trong lớp một trường nào đó, là do Huyết tộc cắn chết. Liên tiếp sau đó có vài vụ án tương tự xảy ra tại xung quanh khu vực đó, nên bọn họ có điều tra.

Khi đó hắn vừa mới gia nhập đội, người dẫn dắt hắn nhận được vụ án này, nên hắn cũng có điều tra về vụ này.

Đó là vụ án đầu tiên của hắn, cũng là vụ án duy nhất hắn không phá được.

Bởi vì khi điều tra bị rất nhiều ngăn cản, mà đối tượng bị nghi ngờ nhiều nhất là Vân Sách, nhưng hắn được đưa ra nước ngoài, nên về sau vụ án liền tạm ngừng.

Hạ Phù khẽ nhíu mày.

Hạ gia không cho hắn động vào người Vân gia... Nhưng mà, để công bằng hắn không thể không làm.

Hạ Phù trả lời.

[Dù cô ấy nói yêu cầu gì cũng đáp ứng.]

Nếu như có thể dâng tôi cho cô ấy cũng được.

Đương nhiên, những lời này Hạ Phù không nói, anh ta sợ Minh Thù xuống xe đánh hắn.

Minh Thù không nói yêu cầu gì kì lạ, chỉ yêu cầu thật nhiều khẩu phần lương thực.

Chu đội trưởng báo cáo lại cho Hạ Phù, Hạ Phù im lặng rất lâu, cô là heo sao?

Chưa thấy Huyết tộc nào lại ham ăn như cô.

Hạ Phù như bị ma nhập, nhưng đợi khi anh ta nghĩ lại thì phát hiện cái gì cũng nhớ không nổi.

Anh ta lắc đầu.

Lần trước sau khi ra khỏi phòng điều trị tâm lý, anh ta cũng có cảm giác này.

Lần sau chắc chắn không thể bị bắt đến căn phòng u ám kia, những người đó thực sự toàn những tên đáng sợ!

...

"Đinh đoong."

Minh Thù từ ghế sô pha ngẩng đầu, trễ thế rồi.

Ai vậy?

Không muốn mở cửa.

Minh Thù quyết định làm như không nghe.

Nhưng người ngoài cửa kiên nhẫn ấn chuông.

Minh Thù gãi đầu, chân trần bước ra mở cửa.

Người đứng ngoài cửa không phải ai khác chính là Hạ Phù, bên chân anh ta còn đặt vài cái rương, hơi thở hơi gấp gáp, chắc là vừa mang đồ lên.

"Trong đội các anh không có người à, cần Hạ tổng đội tự mình đưa đến sao?"

Hơn nữa lúc này là nửa đêm, anh ta muốn làm gì.

Hạ Phù mặt không đổi, nói: "Để ở đâu?"

Minh Thù cười: "Để đây là được, lát nữa có người mang vào."

Có người đến mang vào!

Là cái người thừa dịp anh ta không có ở đây, đào góc tường hắn sao?

Không được, phải xem!

Tên chết tiệt nào dám đào góc tường lão tử.

Hạ Phù cúi đầu che lại ánh mắt sắp bùng nổ.

Xách một rương đi vào bên trong. Minh Thù ngăn cản:

"Hạ tổng đội, tôi không mời cậu vào."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 263: Kiến Tập Tự Dưỡng (23)

Hạ Phù hợp tình hợp lý nói: "Khu này có không ít Huyết tộc, cậu muốn bị Huyết tộc khác mang đi thì cứ để ở bên ngoài."

"Tôi nghĩ sẽ không có ai dám cướp khẩu phần lương thực của tôi."

Ai dám lấy tôi sẽ giết người đó, tôi sẽ bảo vệ khẩu phần lương thực, đừng có trách tôi độc ác.

Minh Thù vẫn không cho: "Hạ tổng đội, mời đi về."

"Cô không muốn nghe chuyện của Louis?" Hạ Phù xuất chiêu cuối cùng.

Minh Thù im lặng, suy nghĩ một lát liền thu tay về, ý bảo hắn mang vào đi.

Hạ Phù vừa đi vào đã cảm thấy mình đến nhầm chỗ.

Vẫn là cái nhà chỉ có bốn bức tường sao?

Xa xỉ đến mức có thể làm phòng của công chúa hoàng gia!

Nữ vương nghèo túng đột nhiên có tiền.

"Cô được bao nuôi à?"

Hạ Phù nhịn không được nói.

Minh Thù kiêu ngạo: "Tôi đường đường là nữ vương Huyết tộc, chỉ có tôi bao nuôi người khác, sao đến phiên người khác bao nuôi tôi?"

Nữ vương bị vứt bỏ có cái gì để kiêu ngạo.

Hạ Phù đem toàn bộ mấy cái rương vào, đồ cô đưa tuy rằng rất có ích, nhưng không đổi được nhiều khẩu phần lương thực đến vậy, phần còn lại là Hạ Phù tự bỏ tiền túi ra mua.

Bên ngoài ngây thơ bên trong lang sói.

Lão tử sẽ liều mạng.

Mặt đất đặt một tấm thảm nhung thật dày, cái sô pha cũ nát trước đây cũng không thấy, chỉ có một bộ sô pha bằng da. Phía trên đặt không ít đồ, nhưng đa số đều là khẩu phần lương thực.

Như con chuột tích trữ lương thực.

Minh Thù mở đèn phòng khách, ngọn đèn chiếu rọi vào gian phòng rực rỡ.

Thật ra lúc Minh Thù trở lại cũng bị dọa giật mình, đoán chừng Leon thừa dịp không có cô ở đây đã đưa đồ vào.

"Cậu nói đi, nếu không có gì quan trọng thì tôi sẽ ném cậu từ đây xuống."

Minh Thù chỉ cửa sổ, cười khanh khách uy hiếp.

Ánh mắt Hạ Phù dời khỏi "Lịch sử Huyết tộc", "Nhạc phổ Huyết tộc" trên ghế sô pha, trực tiếp ngồi vào ghế, đôi mắt hạ xuống nhìn thẳng Minh Thù:

"Không phải là cô nhớ không rõ chuyện lúc trước sao?"

"Nói chung thì..."

Sô pha bị Hạ Phù chiếm, nên Minh Thù không thể là làm gì khác hơn là ôm khẩu phần lương thực ngồi ghế lắc đối diện, chống cằm khóe miệng mỉm cười:

"Nguyên nhân của trận đại chiến kia thì tôi không hề có một chút ấn tượng nào cả, nhưng mọi chuyện còn lại tôi đều nhớ rất kĩ."

Trong sách viết về cô thế nào...

Nói cô trái tính trái nết, luôn đối nghịch với con người nên có thể coi cô là phần tử hiếu chiến điển hình. Nguyên nhân cô khơi mào chiến tranh là vì muốn bao nuôi con người, thỏa mãn dục vọng gì đó của cô. Dù sao cũng không có gì tốt, hơn nữa nói có sách mách có chứng, hình như thật sự là như vậy.

Nhưng thật ra Louis lại được người ta coi là đấng cứu thế, được biết bao người yêu thích.

Nếu như cô không phải nguyên chủ chắc cũng sẽ tin chuyện này.

Hạ Phù hít một hơi thật sâu rồi chậm rãi nói:

"Nguyên nhân xảy ra đại chiến là đột nhiên cô để Huyết tộc tấn công con người, tấn công diện rộng."

"Khi đó Hạ gia là thợ săn quỷ khát máu, bị đẩy làm tiên phong dẫn đầu, đồng thời Tống gia cũng bị đẩy ra, bọn họ cũng là thợ săn Huyết tộc. Mọi người hợp sức chống lại đội ngũ tấn công của cậu."

"Không biết tại sao lần nào Tống gia cũng có vẻ như biết trước kế hoạch của cậu, cho nên đội ngũ của cậu thua tan tác. Đến thời khắc quyết định, Louis bán đứng Huyết tộc làm phản còn có đội ngũ con người đồng lòng trừng trị, ép cậu tiến vào cấm địa Huyết tộc."

"Lúc người Hạ gia đến thì đội ngũ của cậu chết toàn bộ, mà cậu cũng... mất tích. Louis và người của Tống gia đều nói cậu chết, cho nên lịch sử ghi chép cậu đã chết."

Hạ Phù lạnh lùng kể chuyện, giống như là máy móc đọc lịch sử, nhưng trong lời nói của hắn có những thứ chưa từng được ghi lại trong lịch sử.

Như là Tống gia.

Như là Hạ gia cũng không có tham dự trận chiến cuối cùng.

Minh Thù nhẹ giọng hỏi: "Người nối dõi của Tống gia ở đâu?"

Hạ Phù ngẩng đầu nhìn Minh Thù: "Mất tích."

"Sau đại chiến, Huyết tộc và con người rơi vào thời kỳ hỗn loạn nhất. Thời gian đó Tống gia nói muốn nghỉ ngơi, thế lực khắp nơi đều bận rộn điều chỉnh nên cũng không ai để ý. Cho đến khi ký kết xong hiệp ước, cần Tống gia ký tên thì mọi người mới phát hiện Tống gia không xuất hiện lâu lắm rồi."

"Bọn họ phái người đi tìm, nhưng nơi ở của Tống gia không có một bóng người, yên tĩnh không có bất kỳ âm thanh gì, tất cả mọi người đều không thấy."

Lúc đó phái người đi tìm, cũng không có bất kỳ tung tích nào, bọn họ giống như là biến mất trong không khí.

Bởi vì sự kiện này quá mức kỳ lạ, cho nên vẫn là văn kiện bảo mật, người ngoài không biết chuyện này.

Minh Thù nhướng mày hỏi: "Vậy bây giờ Hạ gia điều tra được cái gì?"

Hạ Phù nhìn chằm chằm Minh Thù: "Tôi cho cậu biết, tôi được cái gì?"

Minh Thù theo bản năng che khẩu phần lương thực trong lòng, đề phòng hỏi:

"Anh muốn cái gì?"

Khẩu phần lương thực của trẫm, tuyệt đối không cho.

Khóe miệng Hạ Phù giật một cái, ai thèm lương thực của cô, phía trên chính là ký hiệu của đội bọn họ!

"Làm người yêu của tôi."

Mặc kệ được hay không, chiếm hố trước sẽ không bị người khác thọc gậy bánh xe.

Không phải muốn khẩu phần lương thực.

Minh Thù nghiêng đầu, cười nói: "Cậu thích tôi à?"

"Không..." Thích.

Hạ Phù ngừng đúng lúc: "Không thích cậu thì tôi muốn cậu làm người yêu làm gì?"

Anh ta không hề thích tên bệnh thần kinh này.

"Nói không chừng là cậu mất não đấy. Dù sao đầu óc con người các người vẫn luôn có vấn đề."

Minh Thù dịu dàng mỉm cười.

Hạ Phù: "..."

Ỷ cô không phải là người, nên có thể mắng chửi người khác có phải không!

Đừng cản lão tử, lão tử muốn đánh chết cô ta.

[...]

[Không ai cản người, Cửu thiếu đừng diễn nữa.]

Hạ Phù bình tĩnh lại: "Vậy cậu coi như tôi não phẳng xem trọng cậu không được sao?"

Coi trọng cô thật sự là não phẳng.

"Không được, tôi không muốn yêu đương."

Yêu đương lại không thể ăn, trẫm là Huyết tộc có hoài bão ước mơ.

"Hơn nữa... Tôi là Huyết tộc."

Minh Thù cố ý kéo dài giọng nói, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu tươi cười:

"Cậu là thợ săn Huyết tộc, ở chung với Huyết tộc như tôi, tổ tiên cậu sẽ bật nắp quan tài đánh chết cậu."

Không cùng chủng tộc, làm sao yêu nhau?

Yêu đương vượt chủng tộc? Không tồn tại!

"Tôi yêu ai là chuyện của tôi."

Hạ Phù nói: "Tôi cũng không để ý việc cậu là nữ vương Huyết tộc."

"Nữ vương bị vứt bỏ." Hạ Phù bổ sung.

"..."

Người này cứng đầu đúng không?

Tại sao hắn luôn khăng khăng nói cô là Huyết tộc bị vứt bỏ.

Minh Thù hút hai túi khẩu phần lương thực, nghiêm túc đề nghị:

"Bạn học Hạ Phù, hay là cậu làm nam sủng của tôi?"

Hạ Phù từ từ đứng dậy: "Cậu đã không muốn biết thì quên đi."

Làm nam sủng của cô.

Lão tử tôi thiên tài như vậy làm sao có thể làm nam sủng cho người khác, quan trọng nhất là cô còn không phải là người.

Bị người biết, anh ta làm sao còn mặt mũi ra đường gặp người khác.

"Đi thong thả không tiễn!"

Minh Thù huơ tay nhỏ bé.

Hạ Phù nghẹn họng, âm thầm hừ một tiếng bước ra ngoài. Anh ta vừa mở cửa ra đã thấy Leon đang chuẩn bị gõ cửa, Leon lớn lên rất phong độ, ăn mặc cũng sang quý đắt tiền, mắt Hạ Phù híp lại.

Chính là cái tên chết tiệt này đào góc tường lão tử?

"Đây không phải là Hạ tổng đội trưởng sao."

Leon vỗ vai Hạ Phù, cười đùa chào hỏi: "Đã lâu không gặp, ba cậu có khỏe không?"

Hạ Phù lạnh mặt hất tay Leon, nhấn mạnh từng chữ:

"Tự đi mà hỏi."

"Vẫn không đáng yêu như thế."

Leon cũng không để ý: "Cậu ở đây làm gì?"

Câu nói phía sau của Leon đột nhiên nghiêm túc, không khí trong hành lang đột nhiên rét lạnh, hết sức căng thẳng.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 264: Kiến Tập Tự Dưỡng (24)

"Đi ngang qua."

Hạ Phù ném lại ba chữ bước xuống lầu.

"Sau này ở đây cũng không cần Hạ tổng đội quan tâm."

Leon ngăn cản Hạ Phù.

Hạ Phù ngẩng đầu nhìn hắn, trong đôi mắt đen nhánh đầy lạnh nhạt:

"Anh nói, không tính."

Hắn vươn tay bóp cổ tay Leon, nhẹ nhàng kéo ra phía sau, Leon liền đánh trả, hai người ở trong hành lang nhỏ so tài.

Nhưng chỉ hai mươi giây sau, hai người liền tách ra ngừng lại.

"Thực lực Hạ tổng đội cao hơn xưa nhiều rồi."

Leon nắm nắm cổ tay, có chút kinh hãi.

Không hổ danh là thiên tài mấy trăm năm khó gặp của Hạ gia.

Hạ Phù không để ý tới hắn, lạnh lùng xuống lầu.

"Kéo kéo cái gì..."

Leon nói thầm một tiếng, lập tức vào nhà, thấy Minh Thù an nhàn hút khẩu phần lương thực, hắn mới thở phào:

"Nữ vương sao người lại quen biết Hạ Phù?"

"Sao ngươi lại tới đây?"

Minh Thù không trả lời vấn đề về Hạ Phù: "Đồ trong đây đều là ngươi sắp xếp?"

"Ha ha, Nữ vương, đây chính là chỗ ở của người tất nhiên không thể sơ sài như vậy, như thế này mới có thể thể hiện thân phận của người."

Dù cho không có cung điện, cũng không để người khác coi thường.

Minh Thù yếu ớt nói: "Còn không bằng ngươi đổi khẩu phần lương thực cho ta."

Một phòng chỉ có thể nhìn mấy thứ không ăn được, đối với cô một chút mê hoặc cũng không có.

Leon: "..."

Không phải là hắn chuẩn bị rất nhiều sao? Còn chưa đủ cho nữ vương ăn sao?

Đây không quan trọng.

Leon nghe nói bên kia xảy ra chuyện, lo lắng cho nữ vương nên mới chạy đến đây.

Lần trước tận mắt thấy Minh Thù kích nổ khu giải trí, cho nên lần này khi Minh Thù kích nổ lâu đài hắn cũng rất bình tĩnh.

"Sợ rằng lần này Louis sẽ ra tay."

Leon rất hiểu Louis, dù gì thì bọn họ cũng từng là thuộc hạ của nữ vương.

"Hắn sẽ phái người trực tiếp tới giết ta, hoặc..."

Minh Thù mỉm cười nhìn ngoài cửa sổ: "Nói cho Huyết tộc hoặc con người biết rằng tội nhân ta đây đã xuất hiện."

"Vậy chắc chắn sẽ rất phiền toái."

Leon nhíu mày: "Người... Nếu như Huyết tộc biết người xuất hiện, nhất định sẽ tới giết người."

Trong lòng người đời thì nữ vương mang tội lớn nên đáng chết, không có Huyết tộc nào muốn thấy sự xuất hiện của cô.

"Dưới tay ngươi có bao nhiêu Huyết tộc có thể sử dụng?"

"Không nhiều lắm..."

Leon nói: "Mặc dù Louis không đuổi cùng giết tận, nhưng đề phòng ta triệu tập lực lượng nên những người ban đầu theo tôi, đa số đều đã bị Louis thu nhận."

"Vậy chờ đi."

Chờ đến đúng lúc, toàn bộ thành phố sẽ náo nhiệt lên.

Thế giới náo nhiệt mới có màu sắc rực rỡ.

Leon muốn khuyên Minh Thù hành động không nên quá gấp gáp, hoặc là rời khỏi nơi này trước, chờ tập hợp đủ lực lượng mới trở lại.

Nhưng chắc chắn Minh Thù không đồng ý.

Minh Thù không chờ được người Louis, trái lại chờ Vân Sách.

Ngay trên đường tan học.

Minh Thù đưa ra chứng cứ là vài đoạn video, nhân vật chính bên trong không phải người khác chính là Vân Sách.

Cho nên ngay sau hôm từ lâu đài cổ trở về, Vân Sách đã bị phát lệnh truy nã, tuy trường học giấu giếm tin tức, nhưng Minh Thù là người tố cáo nên cũng biết rõ tình hình.

Hiện tại, Vân Sách đã mất tích ba ngày.

Vân Sách mặc quần áo màu xám tro, mang mũ lưỡi trai, che lại đầu tóc đỏ, dường như rất sợ người khác phát hiện.

Đứng trên đường Minh Thù thường đi qua, chặn đường cô.

"Vi Hề, là cô đưa di động cho bọn họ sao?"

Giọng nói Vân Sách đè nén hết sức, cố đè nén ngọn lửa đang cháy phừng phựt trên người hắn.

"Chuyện này, đương nhiên phải giao cho người chuyên nghiệp hơn."

Minh Thù tự nhiên hút khẩu phần lương thực.

Vân Sách là tên biến thái, không chỉ hành hạ con người đến chết lại còn ghi hình lại.

Tên này đáng sợ như vậy, nên cô sợ mình ngứa tay giết chết hắn, không kéo được giá trị thù hận thì phiền lắm.

Vân Sách tức giận vô cùng, đôi mắt đỏ ngầu trừng trừng nhìn Minh Thù. Hắn nghĩ rằng cô ta chờ hắn đến đàm phán điều kiện.

Không ngờ cô lại đem chứng cứ cho người khác, giờ khiến hắn bị truy nã.

Bên Vân gia cũng gió thổi không lọt, hắn không có cơ hội liên hệ với Vân gia.

Hơn nữa Vân gia...

Lần này có thể sẽ không xen vào chuyện của hắn nữa.

Vân Sách thở dốc hai cái, tới gần Minh Thù: "Vi Hề, đây là tự cô tìm..."

"Nếu tôi là cậu, tuyệt đối sẽ không về nước."

Minh Thù vẫn đứng yên, mỉm cười nhẹ giọng nói: "Hoặc lần này cậu về nước, là muốn tìm cho mình con đường chết?"

Vân Sách đột nhiên ngừng lại, hắn cười nhạo một tiếng, tràn đầy xem thường:

"Chết? Tôi muốn biết rằng ban đầu Hạ Phù bám theo cô không tha nhưng bây giờ thì như thế nào?"

Hắn cũng không ngờ lại gặp Minh Thù trong hoàn cảnh này, nếu như không phải cô thì bây giờ hắn sẽ không bị truy nã, bí mật của hắn cũng sẽ không bị phát hiện.

Dù cho Hạ Phù nghi ngờ hắn, Hạ Phù cũng không có chứng cứ.

"Lúc có lệnh truy nã, cậu hoàn toàn có cơ hội rời đi, vì sao lại không đi? Vân Sách, cậu chính là muốn có một kết thúc đúng không? Cậu không ra tay với bản thân được, cho nên cậu muốn mượn tay Hạ Phù kết thúc cho cậu."

Giọng nói Minh Thù không nặng không nhẹ, nhưng mỗi một lời như hòn đá ngàn ký cắm vào tim Vân Sách.

Tường thành hắn xây lên đã nát be bét.

Hắn sợ hãi đồ vật từ trong tường thành bay ra, ùn ùn kéo đến bao phủ hắn.

"Cô nói bậy!"

Vân Sách rống to với Minh Thù, đầy căm hận: "Tôi chưa từng nghĩ tới cái chết, vì sao tôi muốn chết?"

"Bởi vì cậu không dám."

Minh Thù mỉm cười, ánh mắt trong trẻo, dường như có thể nhìn thấu suy nghĩ trong lòng hắn. Hắn nhìn đôi môi hồng nhạt của cô khẽ mở, nói rõ ràng từng chữ:

"Cậu chính là một người nhu nhược."

Hắn có cơ hội chạy trốn, cũng có cơ hội trở mình, nhưng hắn không làm gì.

"Không..."

Hắn không phải người nhu nhược.

"Tiểu Hề, cậu đứng chỗ này làm gì? Vừa tan học đã không nhìn thấy cậu, tớ tìm cậu..."

Tiếng thở hổn hển của Nguyên Tịch vang lên sau lưng Vân Sách, sau đó lại đột nhiên im bặt.

Vân Sách liền thay đổi phương hướng, hung hăng xẹt qua chỗ Nguyên Tịch.

Nguyên Tịch thấy người đó là ai, sửng sốt một chút sau đó lại nghĩ tới Tư Lạc nói với cô chuyện Vân Sách bị truy nã, sắc mặt thoáng chốc tái nhợt.

Minh Thù nhanh chóng đuổi theo.

Nguyên Tịch đã từng bị Huyết tộc đuổi theo, không cần Minh Thù quát liền xoay người chạy.

Minh Thù ngăn cản Vân Sách, túm cánh tay hắn, cố gắng đè ở bên tường:

"Thức ăn nhỏ của tôi, cậu có thể động sao?"

"Của cô?"

Vân Sách cười nhạt: "Trên người cô ta cũng không đề tên cô."

Vừa nói xong, Vân Sách tung quyền đánh về phía mặt Minh Thù, nhưng lúc sắp đánh tới đột nhiên lắc mình đuổi theo Nguyên Tịch ra ngoài.

Mẹ nó!

Minh Thù hút sạch khẩu phần lương thực liền vứt xuống đất, vén tay áo xông lên, túm áo Vân Sách lôi hắn trở về.

Nguyên Tịch chạy được một đoạn thì thấy Minh Thù cùng Vân Sách đánh nhau. Nguyên Tịch thở hổn hển, luống cuống tay chân mở túi sách, lục lọi một hồi rồi lấy ra một loại vũ khí như súng.

"Đạn... Đạn đâu?"

Nguyên Tịch gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, tay không ngừng tìm trong ba lô:

"Rõ ràng mình để trong ba lô, đạn... tìm được rồi!"

Nguyên Tịch lắp đạn, nhắm ngay chỗ Vân Sách nhưng Minh Thù và Vân Sách không ngừng thay đổi vị trí, Nguyên Tịch nhắm có chút không chính xác.

A a a!

"Tiểu Hề mau tránh ra!"

Nguyên Tịch hô to một tiếng, hi vọng Minh Thù có thể ăn ý phối hợp với mình.

Minh Thù ném Vân Sách qua chỗ Nguyên Tịch ngắm bắn, đè phía sau hắn.

"Đoàng!"

Một tiếng súng nổ vang lên.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 265: Kiến Tập Tự Dưỡng (25)

Dường như đạn của Nguyên Tịch chuyên dùng để đối phó Huyết tộc, sau khi Vân Sách trúng đạn, lực tấn công giảm đi khá nhiều, Minh Thù và Nguyên Tịch cùng hợp lực bắt Vân Sách.

Vân Sách ngã trên mặt đất, sắc mặt tối lại trừng Minh Thù, dù vậy cũng không làm ảnh hưởng nửa phần vẻ đẹp của hắn.

Người có giá trị nhan sắc cao thật tốt.

Giận dữ cũng có thể đẹp như vậy.

"Cậu nói cậu muốn trực tiếp tìm chết là được rồi, cong cong lượn lượn nhiều như vậy làm gì? Có mệt không?"

Giá trị thù hận còn chưa đầy, Minh Thù còn phải tiếp tục đụng chạm vào nỗi đau của Vân Sách.

Nguyên Tịch ở bên cạnh nghi hoặc, thở hổn hển hỏi:

"Hắn.. tại sao... muốn tự sát?

"Cái này phải hỏi chính hắn."

Ban đầu, cô chỉ cảm thấy tên Vân Sách có chút kỳ quái, rất khác thường.

Hiện tại, hắn bị truy nã, nhưng lại không rời đi ngược lại còn chặn đường cô. Nếu một người muốn sống, tuyệt đối sẽ không mạo hiểm như vậy.

Lúc trước, hắn còn không từ mọi cách khiêu khích Hạ Phù, thế nhưng cũng không giống như muốn quyết đấu công bằng gì đó với Hạ Phù, chỉ đơn giản là khiêu khích.

Minh Thù động vào nỗi lòng của Vân Sách, lúc này Vân Sách mới đỏ mắt trừng cô.

[Giá trị thù hận đã đầy.]

Minh Thù liền cười tươi như hoa: "Đi, đổi khẩu phần lương thực."

Nguyên Tịch ngây ngẩn, đi đâu? Đổi khẩu phần lương thực gì?

"Cô muốn dẫn tôi đi đâu?"

Vân Sách giãy giụa, nếu như ánh mắt có thể hóa thành dao găm thì không biết lúc này, Minh Thù bị chọt bao nhiêu lỗ thủng:

"Buông ra, cô buông ra. Vi Hề, cô cho rằng bây giờ hoàn cảnh của cô như thế nào? Cô có tư cách gì để bắt tôi."

"Tôi dẫn cậu đi gặp tình yêu bé nhỏ của cậu."

Minh Thù nghiêng đầu mỉm cười: "Cậu không phải nằm mơ cũng muốn chết trong tay cậu ta sao? Về phần tôi rơi vào hoàn cảnh gì cũng không cần cậu quan tâm.

Đối với cô mà nói thì hoàn cảnh gì cũng chẳng sao, dù sao có chết hay không cũng được.

Hệ thống trong tay ta, ta có thiên hạ.

"Tiểu Hề..."

"Cậu về nhà trước đi."

Minh Thù vẫy tay với thức ăn nhỏ nhà mình, sau đó túm Vân Sách chặn một chiếc xe.

Nguyên Tịch: "..."

Minh Thù dẫn Vân Sách đi thẳng đến bộ giám thị Huyết tộc, trong ánh mắt tức giận của Vân Sách, thành công đổi được khẩu phần lương thực.

"Huyết tộc bán đứng đồng loại kia lại tới nữa..."

"Nghe nói có quan hệ không bình thường với Hạ tổng đội, cũng không biết là quan hệ thế nào."

"Tôi thấy cô bé kia như Lolita, không ngờ Hạ tổng đội lại thích dạng này, nhưng thực sự rất đáng yêu."

"Suỵt..."

Hạ tổng đội trong miệng bọn họ lúc này lạnh mặt ôm một cái rương từ trên lầu đi xuống, trực tiếp đi về phía phòng khách.

Hạ Phù đẩy cửa phòng khách, thấy bên trong có người, bầu không khí vô cùng gượng gạo.

Minh Thù ngồi trên sô pha, đối diện cô là một người trung niên tóc bạc trắng, trước đó cũng không biết xảy ra chuyện gì, nhưng có chút kì lạ, không khí ngột ngạt.

Hạ Dận quay đầu lại liếc Hạ Phù, hạ giọng hỏi: "Cậu nói với cô ta sao?"

Hạ Phù khó chịu với Hạ Dận, nhưng không biểu lộ ra: "Không."

"Vậy cậu nói chuyện với cô ta đi."

Hạ Dận nói xong những lời này liền rời đi, ông ta đi tới cửa đột nhiên dừng lại:

"Tôi mặc kệ cậu dùng biện pháp gì nhưng tôi muốn báo cáo."

Cửa phòng chậm rãi khép lại, Hạ Phù cứ đứng ở đó một lúc lâu mới buông cái rương.

"Dù ông ta nói gì cậu cũng đừng quan tâm."

"A, cha con các người bất hòa sao?"

Hạ Dận vừa tiến đến chưa kịp nói thì Hạ Phù đã tới rồi, cho nên thật ra Minh Thù cũng không biết ông ta muốn nói cái gì.

Hạ Phù ngẩng đầu: "Cậu không muốn chết thì phải nghe tôi."

Minh Thù nhướng mày: "Nếu tôi muốn chết?"

Hạ Phù im lặng: "Vậy cậu nghe theo ông ta."

"Cậu không cản tôi?"

"Người muốn chết thì cản thế nào?"

Lão tử hận không thể bóp chết cô.

Minh Thù cười cười: "Đúng vậy, người muốn chết nào có cản được. Vân Sách không phải là như vậy sao."

Nói đến Vân Sách, Hạ Phù cũng có chút tò mò: "Làm sao cậu bắt được Vân Sách?"

Bọn họ nhiều người như vậy lùng bắt toàn thành phố cũng không bắt được Vân Sách, nhưng cô lại bắt được.

"Không thể nói là tôi bắt được, là tự hắn tìm tới, tôi chỉ tiện tay túm hắn tới đổi khẩu phần lương thực."

Minh Thù rũ tay: "Nói chung tôi lớn lên tương đối đáng yêu, hắn muốn bị tôi bắt, dù gì cũng vinh quang hơn bị những ông già kia bắt được."

Có vẻ như Hạ Phù không tin tưởng cô ta.

Minh Thù liếc Hạ Phù, Hạ Phù nhận thấy, nhanh chóng im lặng:

"Các người cũng được xem như là nửa đồng loại, cô nỡ lòng bán đứng đồng loại sao?"

"Đồng loại sao quan trọng bằng khẩu phần lương thực."

Hơn nữa còn là đồng loại không có ý tốt.

Hạ Phù: "..."

Không muốn nói chuyện với cô.

...

Hạ Phù tiễn Minh Thù đi, xoay người liền thấy Hạ Dẫn đứng sau lưng hắn:

"Cậu không nói với cô ta?"

Hạ Phù lạnh lùng: "Không."

Hạ Dận quan sát Hạ Phù vài lần: "Cậu thích cô ta sao?"

Hạ Phù suy nghĩ một chút, nói: "Đúng."

"Cô ta là nữ vương Huyết tộc, cậu là thợ săn Huyết tộc, cậu còn thích cô ta sao?"

Giọng nói Hạ Dận tràn đầy giận dữ.

"Đúng."

Hạ Dận cười lạnh một tiếng: "Hạ Phù, gần đây là tôi quản cậu quá ít, ngay cả tên của mình cậu cũng đã quên rồi."

Hạ Phù rất muốn đáp trả, thế nhưng thiết lập không cho phép, anh ta chỉ có thể im lặng, trong lòng rủa hàng ngàn câu chửi thề.

Tên của lão tử, lão tử biết rất rõ.

"Về cấm túc cho tôi."

Hạ Dận lửa giận khó nhịn ra lệnh: "Khi nào suy nghĩ cẩn thận thì đi ra, không nghĩ ra thì đừng ra ngoài. Người nối dõi Hạ gia không chỉ có một mình anh."

Hạ Phù nhìn Hạ Dận, nói rõ từng chữ: "Là ông ép tôi."

Lúc nào lão tử bị tức đến như vậy!

Lão tử không làm.

Hạ Phù ném thẻ trong ngực xuống trúng chân Hạ Dận, lạnh nhạt liếc ông ta một cái, xoay người rời đi.

Ban đầu, Hạ Dận không kịp phản ứng.

Cho đến khi Hạ Phù xuống cầu thang, ông tôi mới nổi giận gầm lên:

"Hạ Phù!"

Hạ Phù bước nhanh hơn.

Hạ Phù nghe được tiếng hệ thống leng keng trừ điểm của hắn, liền biết không xong rồi, kích động thật sự không tốt chút nào.

Điểm tích lũy đã trừ nên chắc chắn anh ta sẽ không quay về nữa.

[Cửu thiếu, ngươi lại phá thiết lập, sẽ bị trừ điểm tích lũy.]

Cửu thiếu vốn ít điểm tích phân, lại còn làm bậy.

"Hừ, bổn đại nhân sẽ nhanh chóng kiếm về."

Hạ Phù rất tự tin.

[...] Trở lại phải bị nghiêm phạt đó!

Hạ Phù không cãi nhau với hệ thống, đuổi theo Minh Thù.

"Tôi gây sự với Hạ gia."

Minh Thù à một tiếng, sau đó bình tĩnh hỏi: "Đâu có liên quan gì đến tôi?"

Hạ Phù nhìn chằm chằm cô: "Bởi vì cô."

Nếu như hắn tiếp tục ở Hạ gia, Hạ Dận nhất định sẽ bảo hắn làm những chuyện kia, nếu hắn làm thì làm sao có thể theo đuổi cô.

Đúng!

Anh ta cũng vì nhiệm vụ!

"Cho nên cậu tìm tôi sao?"

Minh Thù ôm chặt cái rương.

"Mọi thứ của tôi đều do Hạ gia cung cấp, tôi không có chỗ để đi."

Lão tử thực sự là thiên tài: "Tôi từng cứu cậu một mạng, chẳng lẽ bây giờ cậu không giúp tôi lại được sao.”

Mặc dù nói rất có tình có lý, nhưng sao ta luôn thấy cậu ta có ý hãm hại trẫm?

Mnh Thù tiếp tục ôm chặt cái rương, nghi ngờ:

"Hạ gia sẽ bỏ qua cho cậu sao?"

Thiên tài Hạ gia, có thể nói mặc kệ sẽ mặc kệ sao?

Ông ta mặc kệ, nhưng liệu người khác có mặc kệ không?

Đừng có đùa.

Bồi dưỡng một người tốn biết bao nhiêu thời gian và sức lực.

"Dù sao... Tôi cũng sẽ không quay về."

Biểu cảm Hạ Phù xám xịt: "Chỗ đó, tôi chịu đủ rồi."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 266: Kiến Tập Tự Dưỡng (26)

"Vậy cậu cũng không nên theo tôi chứ, cậu không có bạn bè gì cả sao?"

Minh Thù cười: "Chúng ta không cùng chủng tộc, cũng không thể quá thân thiết như vậy được."

Hạ Phù hỏi ngược lại: "Cậu nghĩ tôi có bạn bè sao?"

Không đợi Minh Thù trả lời, Hạ Phù nói: "Tôi muốn có quan hệ thân thiết với cậu."

Thân thiết cái đầu cậu đó!

"Không phải cậu có nhà sao?"

"Cái nhà đó là của Hạ gia."

Hạ Phù nhấn mạnh: "Tất cả của tôi đều do Hạ gia cung cấp."

"Rốt cuộc cậu có chịu chứa chấp tôi hay không?"

Minh Thù mím môi mỉm cười: "Miếu nhỏ nhà tôi không chứa nổi tiểu phật gia như cậu!"

Hạ Phù: "..."

Tiểu con mẹ nó phật gia, lão tử muốn bóp chết cô ta!

"Làm giao dịch đi, tôi cho cậu biết những chuyện tôi biết."

Vì nhiệm vụ, Hạ Phù cũng liều mạng: "Tất cả."

Minh Thù nghiêng đầu, cô chợt đứng lại, xoay người ngẩng đầu nhìn hắn:

"Cậu thích tôi?"

"Ừ."

Có điên mới thích cô.

"Thích tôi chỗ nào?"

"Chỗ nào cũng thích."

Thích bóp chết cô.

Đôi mắt Hạ Phù rất đen, trong đôi mắt hắn chỉ thấy được bóng dáng của cô, dường như rất chăm chú.

Minh Thù đặt cái rương lên tay Hạ Phù: "Không được ăn vụng khẩu phần lương thực của tôi, vi phạm thì cút đi."

Gánh nặng trong lòng Hạ Phù được trút xuống, chợt các câu chửi thể tràn ra.

Hắn là con người.

Sẽ ăn khẩu phần lương thực của cô sao?

Đồ điên.

Trên thực tế, Hạ Phù lại nghiêm mặt, cố gắng dùng giọng nói ôn hòa:

"Được."

Hắn thật sự cảm thấy ghê tởm bản thân!

[Cửu thiếu, kiên trì nhất định sẽ chiến thắng.] Hệ thống cổ vũ.

...

"Để chỗ nào?"

"Để đại đi."

Minh Thù lấy hai túi lương thực từ trên bàn qua, quay lại trên ghế sô pha:

"Chỉ có một phòng ngủ cho nên cậu ngủ sô pha."

Hạ Phù để rương vào góc: "Không thể ngủ chung sao?"

MInh Thù uống khẩu phần lương thực một hơi: "Nếu không tôi xin cho cậu nằm ở thiên đường?"

Lại muốn ngủ giường rồng của trẫm!

Ăn gan hùm mật gấu rồi sao?

"Trên thiên đường có người của cậu?"

Hạ Phù cảm thấy mình đã rất bình tĩnh, nhưng trước mặt cô không thể nào nhịn được.

Mẹ nó, luôn có tên điên này muốn phá thiết lập của lão tử.

"Tôi không chỉ có người trên thiên đường mà ngay cả dưới địa ngục cũng có, tôi quen biết rất rộng rãi, cậu có thể chọn một?"

Diễn viên Minh Thù rất biết lắng nghe.

Ha ha.

Không cần cô rộng rãi!

Thiên đường hay địa ngục đều phải chết hết, lão tử chọn cái rắm!

Bình tĩnh.

Hít sâu.

"Tôi chỉ muốn cô."

"Vậy cậu muốn đi."

Minh Thù dừng một chút: "Cũng không phải không thể, ví dụ như làm nam sủng..."

"Tôi ngủ sô pha."

Hạ Phù vỗ bàn quyết định.

Là một thiếu niên có hoài bão có chí khí, chắc chắn không cần chuyện làm nam sủng này.

Minh Thù tiếc hận.

Hạ Phù đi tới sô pha, vươn tay đẩy chân Minh Thù ra trực tiếp ngồi xuống. Minh Thù nhìn anh, nhột chân muốn đạp thẳng vào mặt.

Hạ Phù chính trực: "Muốn nghe hay không?"

"Cũng không phải rất muuốn."

Cho nên Hạ Phù bị đạp xuống sô pha.

Hạ Phù trán nổi gân xanh, lão tử thực sự sắp không nhịn được, tại sao lại có người ác độc như vậy.

Không đúng, Huyết tộc mới đúng.

Hạ Phù giãy giụa hồi lâu giữa tha thứ và chém cô, cuối cùng vẫn lựa chọn tha thứ cho cô.

Cô là mục tiêu nhiệm vụ, cô là chị hai.

Đừng để lão tử hoàn thành nhiệm vụ, nếu không nhìn lão tử dày vò cô thế nào.

[...] Cửu thiếu, ngươi đừng có suy nghĩ này.

Thiên tài không tính toán với người điên, hừ!

Hạ Phù ngồi xuống đất, dù sao cũng trải thảm nhung nên tuyệt không khó chịu.

"Hạ gia vẫn cảm thấy chuyện năm đó rất kỳ lạ, cho nên luôn phòng bị Louis, mấy năm nay Louis hầu như nắm toàn bộ Huyết tộc trong tay."

"Hạ gia cho rằng Louis sẽ làm cái gì đó, nhưng mà hắn không làm, dường như hắn đang đợi cái gì. Cho đến khi... một ngày Hạ gia cảm thấy hắn không giống Huyết tộc bình thường, thế nhưng khi bọn họ tới lại không có gì khác lạ cả."

Hạ Phù nhìn thiếu nữ trên sô pha: "Đó là năng lượng của cậu."

Năng lượng thuộc về nữ vương.

Lúc đó, người Hạ gia cho rằng nữ vương không chết, nhưng sau này lại phát hiện không phải, năng lượng này phát ra trên người một Huyết tộc tên Mễ Lạp, nhưng bọn họ còn chưa điều tra thì năng lượng này đã biến mất.

Giống như Huyết tộc kia chỉ là không cẩn thận bị lây nhiễm.

Cuối cùng, bọn họ suy luận nữ vương Huyết tộc có thể chưa chết.

Mễ Lạp có liên quan đến Louis, theo xâm nhập điều tra bọn họ phát hiện Louis có một kế hoạch khổng lồ.

Hắn muốn thống trị toàn bộ thế giới.

Không chỉ là Huyết tộc mà còn có con người.

Nhưng bọn hắn còn chưa điều tra được Louis muốn thực hiện kế hoạch này như thế nào, thì hắn đã đem năng lượng nữ vương truyền cho người khác, mục đích là gì?

Lúc đó, Hạ Phù cứu Vi Hề vì hắn nghe những người đó gọi cô là Vi Hề. Trong ghi chép của Hạ gia, tên của nữ vương bệ hạ cũng là Vi Hề.

Hạ gia biết Hạ Phù tìm được cô, nên muốn Hạ Phù thuyết phục cô thu hồi năng lượng chống lại Louis.

"Cho nên cậu cố ý tiết lộ tôi cho Hạ gia?" Minh Thù nhướng mày nhìn Hạ Phù.

Hạ Phù kéo khóe miệng, gương mặt lạnh lùng của hắn liền tươi tắn lên hẳn:

"Bên cạnh tôi khắp nơi đều là người Hạ gia, tôi ngủ bao lâu, ăn cái gì, làm cái gì, thậm chí đi nhà vệ sinh mấy phút bọn họ cũng đều biết."

"Hạ Dận nói là bảo vệ an toàn cho tôi, nhưng thực ra chính là giám sát, một khi tôi không nghe lời thì sẽ như bây giờ."

Hạ Phù nhìn ngoài cửa sổ, Minh Thù cũng nhìn theo.

Vài hơi thở xa lạ, hơn nữa thực lực cũng không thấp.

Minh Thù hai tay cầm khẩu phần lương thực: "Đừng làm dơ chỗ của tôi."

Hạ Phù chống sô pha đứng lên: "Ừ."

Hạ Phù rời phòng, ngoài cửa sổ nhanh chóng vang lên tiếng động rất nhỏ, có người kêu đau cùng âm thanh vật nặng rơi xuống lịch bịch.

Một lúc sau, Hạ Phù quay về, ánh mắt hắn hạ xuống cũng không biết đang nghĩ gì.

Hạ Dận muốn một con rối nghe lời, dù là thiên tài lợi hại đến đâu đi chăng nữa, nhưng nếu không nghe lời ông ta thì cũng chỉ là một công cụ vô ích.

Hiện tại, ông ta chỉ phái người bắt hắn về.

Tiếp theo không biết sẽ đối mặt với cái gì nữa.

Haiz...

Lại đi sai một bước rồi.

Dựa theo kế hoạch của hắn, hắn sẽ không cãi nhau với Hạ Dận, thế nhưng không biết vì sao khi nghe Hạ Dận bảo anh ta thuyết phục người điên này, để cô ta thu lại lực lượng của mình, đột nhiên anh ta rất tức giận.

Sự lợi dụng này còn tức hơn việc Hạ Dận lợi dụng anh ta.

Tâm tình này tới nhanh đi cũng nhanh, Hạ Phù cũng không hiểu.

Chờ đến khi anh ta phản ứng kịp, thì anh ta đã gây chuyện với Hạ Dận, điểm tích lũy cũng trừ rất nhiều.

"Chỉ là thu lại năng lượng của tôi, vì sao cậu không nghe lời ông ta?"

Minh Thù tùy ý tiếp tục.

Louis không biết làm cái gì với Mễ Lạp, cô không có cảm giác năng lượng trong cơ thể Mễ Lạp là của cô.

Thế nhưng, điều này có thể giải thích vì sao Mễ Lạp vô duyên vô cớ muốn đẩy cô vào chỗ chết.

Nghi ngờ thăm dò năng lượng không thuộc về mình, mà chủ nhân năng lượng ngay trước mặt, không giết làm sao có thể yên lòng?

Đương nhiên, cũng có thể là Louis ở sau bày mưu tính kế.

"Ông ta muốn bắt cậu dò đường trước."

Hạ Phù dừng lại bên cạnh Minh Thù, đột nhiên cúi người, ánh mắt đen nhánh tràn đầy chăm chú:

"Cậu nghĩ tôi sẽ cho phép sao?"

Minh Thù xoay đầu: "Dù là như vậy, nhưng tôi có cơ hội thu lại năng lượng của mình, có gì không tốt?"

Hạ Phù vươn tay đặt lên mặt Minh Thù: "Cậu nghĩ rằng Louis và Hạ Dận sẽ để cậu thu lại à?"

Không đợi Minh Thù ra tay thì đột nhiên anh ta cúi đầu, ngậm lấy môi Minh Thù, nhẹ nhàng hôn một chút, thấp giọng nói:

"Sẽ không, bọn họ sẽ khiến em chết."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 267: Kiến Tập Tự Dưỡng (27)

Minh Thù sửng sốt, ánh mắt rối loạn nhìn chằm chằm gương mặt gần ngay trước mắt, lông mi của hắn quét qua có chút ngứa, có chút tê dại...

Hạ Phù rời môi Minh Thù, thấy cô không có phản ứng gì, thở phào nhẹ nhõm, may không bị đánh.

Có tiến bộ.

Suy nghĩ này vừa xuất hiện, thì cả người Hạ Phù đã nằm trên mặt đất.

Hạ Phù: "..."

Không bị đánh là đang nằm mơ.

Cuồng bạo lực!

Thật tức giận!

Minh Thù chân trần đứng đó, ngạo nghễ nhìn Hạ Phù, kiêu ngạo không chút che giấu:

"Người muốn mạng tôi không chỉ có hai người bọn họ."

"Em dựa vào cái gì mà nghĩ có thể đấu thắng bọn họ?"

Hạ Phù từ dưới đất bò dậy.

Minh Thù liếc hắn một cái, ôm khẩu phần lương thực trên ghế sô pha vào lòng từ từ về phòng.

Cho đến khi cửa phòng sắp đóng, giọng của cô mới vang lên:

"Dựa vào việc tôi dám chết, nhưng bọn họ thì không."

Hạ Phù: "..."

Đồ điên!

Hạ Phù thở ra hai cái, ngón trỏ ma sát trên môi, ánh mắt sâu kín rơi vào khoảng không.

...

Sáng sớm, Minh Thù ngáp đi ra, Hạ Phù đã rót khẩu phần lương thực vào ly, thấy cô vừa ra liền đưa cho cô.

Minh Thù híp mắt, ôm cái ly uống hai ngụm, tinh thần tốt hơn một chút. Cô gác chéo chân nhìn Hạ Phù ở trong phòng đi tới đi lui.

Căn phòng lạnh lẽo trước đây giờ có chút náo nhiệt.

Chuyện tối hôm qua, dường như bọn họ đã quên tất cả, không ai nói cũng không ai xấu hổ.

Dáng vẻ thật kỳ lạ.

Minh Thù nghĩ.

"Soạn cặp sách cho em xong rồi này."

Hạ Phù đặt cặp bên cạnh cô: "Hôm nay tôi có chuyện phải làm, chiều tôi đến trường học đón em."

"Cậu không đến trường à?"

Minh Thù để ly xuống, tiếp tục mở một túi khẩu phần lương thực trên bàn.

Hạ Phù cản cô, mở túi đổ vào ly mới đưa cho Minh Thù.

Minh Thù nhận lấy, nhưng hắn không lập tức buông tay, ngược lại kề sát mặt cô:

"Em muốn tôi đi sao?"

Minh Thù mỉm cười: "Cậu đi hay không, không có liên quan đến tôi."

Hạ Phù buông tay, nói: "Em muốn tôi đi thì tôi sẽ đi."

Mặc dù sẽ rất phiền phức.

Minh Thù không hé răng, Hạ Phù không thể làm gì khác hơn là đứng dậy:

"Chiều tôi tới đón em, đừng đi lung tung."

"A..."

Trẫm không cần ngươi đón!

Hạ Phù: "..."

Lại làm sao nữa vậy.

Minh Thù nhìn cũng không biết hắn lấy ba lô ở đâu ra, xách ra khỏi cửa, đi tới cửa, hắn đột nhiên nói:

"Không phải là em nên cho tôi một cái chìa khóa sao?"

"Không có, tự mình nhảy cửa sổ đi."

Cho ngươi ở, còn phải cho ngươi chìa khóa, trẫm không phải nhà từ thiện.

"..."

Nhảy cửa sổ thì nhảy cửa sổ, cũng không phải không biết nhảy cửa sổ.

Minh Thù cũng không đến trường, cô ở nhà cả một ngày.

Cho nên lúc Hạ Phù đến trường đón người, chờ đến nửa ngày cuối cùng gặp được Nguyên Tịch mới biết được cô không đi học.

Hạ Phù nhảy cửa sổ đi vào, Minh Thù nằm trên sô pha lật sách.

Anh ta ném ba lô bước đến giật sách trong tay cô: "Em cố ý đúng không?"

Minh Thù trở mình vừa ngay giữa tầm mắt của hắn, ánh mắt trong veo như nước, cô cười chậm rãi:

"Tôi cố ý đấy, cậu đánh tôi sao?"

"..."

Tôi không đánh cô, sao tôi nỡ đánh cô.

Lão tử muốn bóp chết cô.

Hạ Phù vòng qua sô pha, đè cổ tay Minh Thù, trước khi Minh Thù nổi điên nhanh chóng hôn lên má cô một cái.

"Lần sau trêu đùa tôi thì đây sẽ là hậu quả."

Hạ Phù xoay người rời đi: "Nếu như em muốn tôi hôn nhiều hơn vậy cứ tiếp tục."

Minh Thù cũng không biết là tức đến bật cười, hay là thật sự buồn cười, cô ngồi dậy:

"Cậu đã quên đây là nhà của ai à..."

"Sớm muộn cũng là nhà tôi."

Hạ Phù không biết xấu hổ.

Nụ cười Minh Thù cực kỳ chói mắt, dường như toàn bộ thế giới tỏa sáng bao phủ quanh cô, làm người phải chú ý, thậm chí là chìm đắm...

Kết quả chính là Hạ Phù bị nhốt bên ngoài cả đêm.

Hạ Phù khóc không ra nước mắt.

...

"Vân Sách tự sát."

Minh Thù mới vừa dậy, Hạ Phù liền nói tin tức này cho cô.

"À."

Minh Thù không có phản ứng gì, lấy khẩu phần lương thực bắt đầu mở.

"Em không tò mò chút nào sao?"

Hạ Phù ấn cô lên ghế sô pha, rót vào ly đưa qua cho cô.

Minh Thù cố chấp ôm một túi không buông tay, Hạ Phù kéo không được, không thể làm gì khác hơn là buông tha. Minh Thù cắn hút hai cái, lúc này mới nói:

"Có gì để tò mò, dù sao cũng là chết."

Mục đích Vân Sách về nước đúng thật giống như lời Minh Thù nói, sâu trong nội tâm hắn không muốn sống, nhưng hắn không dám tự mình tìm chết.

Cho nên hắn nghĩ tới Hạ Phù.

Hạ Phù nhìn nụ cười trên mặt Minh Thù, trong lòng run rẩy, không rõ đau nhức chỗ nào, chớp mắt một cái.

Ôn hòa đến lạnh lẽo... Loại cực đoan này, lần đầu tiên Hạ Phù thấy.

Đột nhiên, Hạ Phù vươn tay ôm Minh Thù, Minh Thù bị sặc:

"Khụ khụ... Cậu làm gì thế?

Tính mưu hại tôi để kế thừa khẩu phần lương thực của tôi sao?

"Này..."

Minh Thù cố đẩy Hạ Phù ra, nhưng Hạ Phù ôm rất chặt.

"Sau này ở bên anh được không?"

Giọng nói chậm rãi của Hạ Phù vang lên.

Minh Thù dừng đẩy tay hắn, một lúc sau cô mới nói:

"Ở cùng tôi làm gì? Muốn chết sao? Cậu không làm nam sủng của tôi, thì dựa vào cái gì mà ở bên tôi, không cần."

Hạ Phù: "..."

Nam sủng con mẹ nó.

Hạ Phù buông Minh Thù, hạ giọng nói: "Coi như tôi chưa nói gì."

Minh Thù nhìn hắn đứng dậy, đột nhiên kéo góc áo của hắn, Hạ Phù nhìn cô gái nhỏ dịu dàng tươi cười yếu ớt trên sô pha.

Trái tim không rõ đập loạn nửa nhịp.

Hạ Phù hừ lạnh: "Làm gì? Bây giờ muốn đồng ý sao? Trễ quá rồi!"

Giá lão tử không thấp đến như vậy!

"Không phải, đền khẩu phần lương thực cho tôi."

Minh Thù lắc cái ly trong tay, vừa nãy đột nhiên anh ta ôm cô làm đổ hết phân nửa.

Hạ Phù: "..."

Hạ Phù nghiến răng nghiến lợi bỏ đi.

"Tích tích!"

Hạ Phù lấy di động ra xem, sắc mặt hơi tối xuống.

Hắn quay đầu nhìn cô gái ngồi trên sô pha, tự nói với mình chỉ vì nhiệm vụ mới bảo vệ cô.

Chuẩn bị xong tâm lý, quả nhiên Hạ Phù không khó khăn tiếp thu như vậy.

"Louis hành động."

Hạ Phù quay lại: "Thân phận của em đã bị Huyết tộc biết được, tin rằng rất nhanh sẽ có Huyết tộc đến đây, em định làm như thế nào?"

"Nhìn xem sao đã."

Trong lòng Minh Thù chậc chậc hai tiếng, quả nhiên là dùng phương pháp này, mượn đao giết trẫm, không có sáng tạo.

Hạ Phù có chút im lặng.

Để xem là như thế nào?

Lẽ nào cô chỉ xem người ta sẽ bỏ qua?

Hạ Phù nhận được tin cũng khá nhanh, nhưng Huyết tộc tới cũng không chậm, sau hai tiếng đồng hồ thì đã có Huyết tộc đến thăm.

Minh Thù vì tiện cho những Huyết tộc này tiến vào nên mở rộng cửa.

Huyết tộc số một bước đến thì thấy cô gái nhỏ đáng yêu miệng ngậm túi máu, nằm trên sô pha, sô pha cong về một phía, hướng về phía cửa sổ.

Gian phòng cũng rất xa hoa, nếu như không phải không gian quá nhỏ, hắn không chút nào nghi ngờ rằng mình đang đứng trong cung điện.

Huyết tộc số một quay đầu nhìn lại cửa sổ đã mở rộng, lại nhìn nữ vương bị vứt bỏ đang thảnh thơi uống khẩu phần lương thực, hung hăng:

"Nếu nữ vương đã chết, cần gì phải trở về?"

"Về xem đám nhãi ranh các ngươi."

Minh Thù mỉm cười: "Nhưng nhìn qua cũng không có gì tiến bộ, Louis cắt xén khẩu phần lương thực của các ngươi, không cho các ngươi ăn no sao?"

"Thân vương đối tốt với chúng tôi, cho nên nữ vương chịu thiệt rồi."

Huyết tộc số một nhào về phía Minh Thù.

Ngón tay hắn dài ra, lộ ra móng tay sắc bén.

Minh Thù hút một hơi dài.

Cái túi nhanh chóng xẹp xuống.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 268: Kiến Tập Tự Dưỡng (28)

"Lạch cạch!"

Khẩu phần lương thực rơi trên mặt đất, chạm vào đôi mắt của Huyết tộc số một.

Thiếu nữ ngồi xổm trước mặt hắn, mặt đầy ý cười, giọng nói trong trẻo lại mềm mại:

"Nếu ngươi còn gọi ta một tiếng nữ vương, sao đã quên ta là nữ vương của ngươi, người đứng đầu của ngươi?"

Thân thể Huyết tộc số một cứng ngắc.

Dường như hắn cảm nhận được đây không phải là một thiếu nữ nhu nhược hiền hòa, mà là một ác ma, một ác ma đang cười khằng khặc.

Cảnh vật rực rỡ phía sau cô bắt đầu vặn vẹo, giương nanh múa vuốt cào về phía hắn.

"Đừng sợ, đám anh em của ngươi sẽ tới nhanh thôi."

Minh Thù đá văng túi trước mặt hắn, một lần nữa lấy ra một túi khác quay về sô pha làm ổ.

Vô số Huyết tộc đến thăm, nhưng kết cục không khác gì hắn, ngã trên mặt đất không thể động đậy.

Cô là nữ vương.

Cô không bị bãi chức.

Trên tay cô nắm giữ sự sống chết của bọn họ.

Cho đến giờ phút này, thì những Huyết tộc mới hiểu ra.

...

"Chủ nhân, những Huyết tộc đều không quay trở lại."

Quản gia nhìn người đàn ông lạnh lùng như đế vương trước mặt, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Vốn tưởng rằng chuyện là ván đã đóng thuyền, không ngờ kết quả như thế này. Dù là nữ vương bị vứt bỏ cũng không dễ dàng đối phó.

Người đàn ông im lặng một lúc: "Đi mời cô gái kia đến làm khách."

Quản gia sửng sốt trong chốc lát, cẩn thận hỏi:

"Chủ nhân nói tới Nguyên Tịch?"

Người đàn ông gật đầu.

Quản gia có chút chần chừ: "Chủ nhân, không phải ngài nói đắc tội Tư Lạc không phải hành động sáng suốt sao? Nguyên Tịch... Có quan hệ với Tư Lạc, mời cô tôi tới có thể chọc giận Tư Lạc hay không?"

"Tìm chút chuyện cho Tư Lạc làm."

"Vâng."

"Mễ Lạp đâu?"

Quản gia nhanh chóng trả lời: "Mễ Lạp tiểu thư về nhà, cần gọi Mễ Lạp tiểu thư quay lại sao?"

Ánh sáng căn phòng tối xuống như phòng trống không người.

Mễ Lạp nhìn cửa sổ, cúi đầu rời đi, cô ta không biết người đàn ông kia xem mình như cái gì. Vẫy tới là tới, đuổi đi là đi. Mễ Lạp từ chối tài xế đưa cô ta về, cả người đi không có mục đích. Lúc cô ta vừa quẹo cua thì mấy Huyết tộc đột nhiên chặn đường:

"Mễ Lạp tiểu thư, xin theo chúng tôi đi một chuyến."

Mễ Lạp biết mấy Huyết tộc này, trước đây cô ta từng gặp qua bên cạnh người đàn ông kia.

Mễ Lạp nhíu mày: "Có chuyện gì không?"

"Đi theo chúng tôi thì cô sẽ biết."

Huyết tộc cũng không giải thích quá nhiều.

Mễ Lạp cho rằng Louis tìm cô ta, dù sao người đàn ông kia thay đổi thất thường, đôi khi cô ta vừa mới ra khỏi cửa lại bị gọi trở về.

Cho nên lần này, Mễ Lạp cũng không nghi ngờ.

Thế nhưng, hướng đi càng ngày càng sai, Mễ Lạp bắt đầu lo lắng:

"Các ngươi muốn dẫn tôi đi đâu?"

Không ai trả lời cô tôi.

Lúc này xe đã dừng lại, đây là một con đường rất vắng, không có giám sát, không có xe, yên tĩnh như đi vào một thế giới khác.

"Mễ Lạp tiểu thư, mời xuống xe."

Huyết tộc lái xe nói với Mễ Lạp.

Mễ Lạp có chút sợ hãi, lập tức đẩy cửa xe đi xuống.

Sau khi, cô ta bước xuống thì chiếc xe đó liền đạp ga, biến mất cuối đường, giống như phía sau có thứ gì đó đuổi theo bọn họ.

Mễ Lạp đứng lẻ loi trên đường, hơi mù mịt, dẫn cô ta tới đây làm gì?

Cách đó không xa có xe chậm rãi chạy tới, dừng lại cạnh Mễ Lạp, cửa sổ xe hạ xuống, lộ ra mặt Lolita đáng yêu. Người đàn ông lái xe thì Mễ Lạp không biết, nhưng khí chất này Mễ Lạp nghĩ thân phận của hắn không đơn giản.

Mễ Lạp đề phòng lui về phía sau: "Tại sao lại là mày?"

Là Vi Hề bảo đám Huyết tộc kia dẫn mình tới đây? Tại sao Vi Hề có thể ra lệnh cho tay sai của người đàn ông kia?

Minh Thù đẩy cửa xe bước ra, mỉm cười nhìn cô ta:

"Mễ Lạp, đồ của tôi dùng thoải mái không?"

Mễ Lạp cau mày, đề phòng nhìn cô: "Vật của mày cái gì, tao không hiểu mày đang nói gì. Mày muốn làm gì?"

Mễ Lạp nhìn như thực sự không biết, sắc mặt không phải giả vờ.

"Nữ vương, dẫn cô ta đi trước đã."

Leon cũng xuống xe, tựa cửa: "Lát nữa Louis đuổi theo, sẽ khá phiền phức đấy."

"Cũng được."

Minh Thù gật đầu đồng ý, mỉm cười nhìn Mễ Lạp:

"Cô tự mình lên xe, hay là đợi tôi ra tay?"

Mễ Lạp không hề nghĩ ngợi, trực tiếp tấn công Minh Thù sau đó xoay người chạy. Cô ta vừa chạy vừa gọi điện thoại cho Louis. Điện thoại còn chưa kết nối, Mễ Lạp liền ngã xuống đất, di động rơi một bên trực tiếp tắt máy.

Trên màn ảnh màu đen, một bóng dáng đến gần.

"Tự mình lên xe thì tốt biết bao nhiêu, khỏi cần bị đánh, lãng phí thể lực của tôi."

Giọng nói mềm mại ở phía sau vang lên, điện thoại của Mễ Lạp bị đá ra thật xa.

Trước mặt Mễ Lạp liền tối sầm.

"Nữ vương, chúng ta đi đâu?"

Minh Thù ném Mễ Lạp ra ghế sau, nghĩ nghĩ: "Dẫn cô ta đi phòng tổng thống khách sạn năm sao đi."

Khóe miệng Leon giật một cái.

Người bắt người ta còn dám nghênh ngang đi thuê phòng tổng thống năm sao.

Minh Thù nói dẫn Mễ Lạp đi phòng tổng thống năm sao xa hoa, thật sự là dẫn cô ta đi thuê phòng.

Trong thành phố này chỉ có có một khách sạn năm sao, đứng trong phòng có thể quan sát toàn cảnh đêm thành phố.

Mễ Lạp bị ném xuống đất.

Minh Thù kéo bao tải trên đầu Mễ Lạp ra, kéo ghế ngồi trước mặt Mễ Lạp.

"Tức giận như vậy sao?"

Minh Thù lấy đồ chặn miệng Mễ Lạp ra: "Tôi thực sự rất vui vẻ."

Đến đây đi, bảo bối nhỏ, hận trẫm nhanh lên.

Giá trị thù hận đầy, trẫm sẽ không chơi với ngươi nữa.

"Mày mang tao tới đây làm gì?"

Mễ Lạp tức giận không thôi.

"Cho cô nhìn cảnh đêm."

Minh Thù nhìn ngoài cửa sổ: "Có phải rất đẹp hay không? Louis có xem cùng cô qua hay chưa? Không có? Xem đi, có phải tôi tốt hơn hay không, còn cùng cô ngắm cảnh đêm."

Mễ Lạp tức giận đến ói máu, ai muốn cùng cô ta ngắm cảnh đêm.

Tên điên này.

"Mày cho là Louis biết mày bắt tao, sẽ bỏ qua cho mày? Vi Hề, đắc tội anh ta, mày biết kết cục là gì không?"

"Là gì?"

Minh Thù thật sự tò mò hỏi.

Mễ Lạp nghẹn họng, nhưng vẫn cắn răng, tràn ngập thù hận nói:

"Mày sẽ biết cái gì gọi là sống không bằng chết."

Thủ đoạn hành hạ của người đàn ông kia, Mễ Lạp vừa nghĩ đã sợ.

Hắn nhất định sẽ phát hiện mình mất tích, sau đó tới cứu mình.

Nhất định sẽ như vậy.

Minh Thù vắt chéo chân, chống cằm, tư thế đầy phóng khoáng:

"Tôi thật sự biết chính xác cái gì gọi là sống không bằng chết."

Không phải hoàn cảnh của trẫm, miêu tả chân thực nhất cái gọi là sống không bằng chết sao.

Mễ Lạp: "..."

"Được rồi, chúng ta không trò chuyện nữa, bàn chuyện quan trọng trước đi."

Tiếp tục trò chuyện thì Louis sẽ đến.

Sắc mặt Mễ Lạp tức đến đỏ bừng.

Ai trò chuyện với cô.

"Mày muốn làm gì?"

Đúng! Mình phải kéo dài thời gian.

Sau khi Mễ Lạp có ý nghĩ này, lập tức kích động:

"Vi Hề, mày muốn làm gì? Tao cho mày biết, Louis sẽ không bỏ qua cho mày, mày căn bản không phải đối thủ của anh ấy, anh ấy bóp chết mày còn dễ hơn bóp chết một con kiến"

Minh Thù cười cười: "Tôi nạm vàng đó."

Mễ Lạp: "..."

Nạm vàng cái quái gì? Con kiến nạm vàng thì không phải là con kiến sao?

"Nữ vương, người nhất định phải làm ở đây sao?"

Leon có chút lo lắng, ở đây cũng không an toàn cho lắm, lỡ đâu xảy ra chuyện gì thì phải làm sao?

"Chỉ là thu hồi năng lượng của tôi, có gì phải lo."

Minh Thù phất tay: "Ngươi ra ngoài trước đi."

Đôi mắt đẹp của Mễ Lạp trừng Minh Thù, thu hồi lực lượng của mình cái gì?

Minh Thù đang nói bậy gì đó?

Mễ Lạp suy nghĩ, nhớ tới chính mình cảm giác được hơi thở chung nguồn gốc trên người Minh Thù, cô...

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 269: Kiến Tập Tự Dưỡng (29)

Tuy nói là thu hồi năng lượng của mình, nhưng cũng không dễ dàng như vậy.

Leon ở cửa phòng đi tới đi lui, đứng ngồi không yên. Hiện tại, nữ vương quá xằng bậy, tùy ý muốn làm gì thì làm cái đó, cũng không suy nghĩ đến hậu quả.

Phía xa xa có tiếng bước chân vang lên, bởi vì dẫm trên thảm nên cực kỳ mềm nhẹ, nhưng Leon vẫn có thể nghe.

Leon cảnh giác nhìn sang.

Thiếu niên mặc bộ đồ màu đen không nhanh không chậm đi tới, hắn lắc lắc ba lô trên vai, trực tiếp qua chỗ Leon.

Thiếu niên đứng trước mặt Leon, ánh mắt lạnh nhạt hỏi:

"Cô ấy ở bên trong?"

Leon không biết nữ vương nhà mình có quan hệ như thế nào với thiên tài Hạ gia, nhưng lúc trước thấy hai người này dường như rất thân mật nên hắn cũng không tỏ thái độ gì, lỡ đâu đắc tội với nam sửng mới của nữ vương thì khổ.

"Ừ."

Hạ Phù vươn tay muốn mở cửa, Leon lập tức cản lại:

"Hiện tại, không thể quấy rầy nữ vương."

Hạ Phù biết Minh Thù muốn lấy lại năng lượng của mình, vốn Hạ Phù muốn đi cùng Minh Thù nhưng hắn chỉ không nhận một cú điện thoại, mà cô đã liều mạng làm chuyện này với Leon.

Khó khăn lắm hắn mới tìm được cô.

Bốn chữ... muốn bóp chết cô.

Hạ Phù không cố gắng đi vào, dựa vào tường hành lang cúi đầu nhìn mặt đất.

Ánh sáng hành lang mờ ảo, chiếu rọi sắc mặt mịt mờ của hắn.

Không biết đứng bao lâu, không khí đột nhiên chuyển động, vật trang trí trên hành lang bắt đầu đung đưa chấn động.

Hạ Phù ngẩng đầu nhìn chằm chằm cửa phòng, cả cơ thể căng cứng, dường như chỉ cần bên trong có tiếng động, hắn sẽ lập tức chạy vào.

Chấn động khoảng mười giây mới bình thường trở lại.

Trong phòng hoàn toàn yên lặng.

Hạ Phù càng nghĩ càng thấy kỳ lạ, anh trực tiếp mở cửa khiến Leon không cản nổi.

Cửa phòng bị đẩy ra, tình huống trong phòng đập vào tầm mắt

Minh Thù ngã trên giường, Mễ Lạp hôn mê trên mặt đất. Phòng lộn xộn, dường như xảy ra động đất tám độ richter.

"Nữ vương!"

Leon hoảng hốt kêu một tiếng.

Hạ Phù nhanh chân hơn Leon chạy đến bên giường, ôm thân thể mềm mại nằm trên giường vào ngực, giọng nói khẩn trương:

"Vi Hề?"

"Không có gì... Chỉ là có hơi không quen."

Ý thức Minh Thù đã phục hồi, cô nhẹ giọng nói.

Tuy nói những năng lượng này là thuộc về cô, nhưng đột nhiên trở lại trong thân thể, cô phải có chút thời gian thích ứng.

"Lấy cho tôi chút khẩu phần lương thực."

Trẫm chết đói!

Leon lập tức lấy khẩu phần lương thực đã chuẩn bị sẵn đưa cho Minh Thù, nhưng mà thứ Leon chuẩn bị rất nhanh đã hết, nhưng Minh Thù vẫn đói không chịu nổi.

Hạ Phù mở cặp mình, vặn nắp khẩu phần lương thực được đóng gói khéo léo, cẩn thận đưa đến bên môi Minh Thù.

Lòng bàn tay Hạ Phù chảy đầy mồ hôi, nhìn Minh Thù uống xong toàn bộ anh mới thở phào nhẹ nhõm.

Anh lau lau mồ hôi trong lòng bàn tay, nắm ngón tay Minh Thù:

"Cảm giác thế nào?"

"Không sao."

Minh Thù thử ngồi xuống, vừa nãy chỉ là cô đói bụng mà thôi.

Bởi vì, hiện tại cô cảm thấy năng lượng mãnh liệt trong cơ thể mình.

"Anh khẩn trương cái gì?"

Minh Thù đột nhiên nghiêng đầu nhìn Hạ Phù.

Hạ Phù né tránh: "Không."

Hắn không hề khẩn trương.

Minh Thù nghi ngờ, nhưng không hỏi, rời khỏi vòng tay Hạ Phù, chầm chậm ngồi bên cạnh hắn.

"Nữ vương!"

Leon từ cửa sổ bên kia vọt tới: "Phía dưới đã bị con người bao vây."

Con người.

Không phải Huyết tộc.

"Là người bộ giám thị Huyết tộc."

Lúc Leon nói lời này thì nhìn Hạ Phù, chắc hẳn là nghi ngờ anh ta.

"Không liên quan tới tôi."

Hạ Phù lạnh lùng phủ nhận.

Anh không nhận được tin tức gì cả... Có lẽ Hạ Dận đã khống chế người của anh.

Minh Thù đứng dậy đến bên cửa sổ nhìn xuống.

Phía dưới một mảnh hỗn loạn, tựa như đang sơ tán đoàn người, mà trong đám hỗn loạn kia, ký hiệu của người bộ giám thị Huyết tộc cực kỳ nổi bật.

Hừ...

Thực sự là chuyện này chưa xong, chuyện khác lại tới.

Trong đôi mắt đầy ý cười của Minh Thù lóe lên hưng phấn.

Thật sự náo nhiệt.

Minh Thù cũng không hốt hoảng, ngược lại bình tĩnh nhìn những người đó sơ tán đoàn người phía dưới.

"Nữ vương, lúc này chúng ta nên chạy thì tốt hơn?"

Phía dưới nhiều người như vậy, nếu xông lên đánh, bọn họ thế lực đơn độc chắc chắn sẽ đánh không lại.

Minh Thù không lên tiếng trả lời.

Chuông di động phá vỡ yên tĩnh, tên Tư Lạc cực kỳ rõ ràng, Minh Thù cảm thấy kỳ lạ vì sao Tư Lạc gọi điện thoại cho mình lúc này.

"Chuyện gì?"

Đối với tình địch, Minh Thù nhất định không cho nể nang gì cả.

"Nguyên Tịch ở cùng cô?"

Giọng nói Tư Lạc căng thẳng.

"Không có."

Minh Thù nhíu mày: "Làm sao vậy?"

Khuya khoắt đột nhiên hỏi Nguyên Tịch, thức ăn nhỏ của trẫm sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

"Không thấy cô ấy."

Giọng nói Tư Lạc vô cùng gấp gáp.

Minh Thù sửng sốt một chút, sau đó hỏi rõ ràng:

"Không thấy khi nào? Xuất hiện lần cuối ở đâu? Cô ấy đã gặp người nào?"

"Tôi là người cuối cùng nhận được điện thoại của cô ấy, chưa nói xong liền cúp máy. Gọi lại thì không ai nghe, lúc sau liền tắt điện thoại."

Nguyên Tịch rất ngon miệng, tuy rằng Huyết tộc thông thường có thể không phân biệt được, nhưng chỉ cần Huyết tộc thuần chủng một chút là có thể biết Nguyên Tịch rất khác, chắc chắn sẽ bị cô hấp dẫn.

Cho nên Tư Lạc lo lắng có Huyết tộc thuần chủng bắt Nguyên Tịch.

"Tôi biết rồi."

Minh Thù ấn một cái cúp điện thoại.

Sắc mặt Minh Thù vẫn như cũ, khóe miệng còn hơi cong lên.

Di động lần hai rung lên, một dãy số xa lạ gọi đến.

Một lúc sau Minh Thù mới nhấc máy.

"Các ngươi là ai, buông ra."

Giọng nói của Nguyên Tịch đột ngột phát ra.

Sợ hãi và tức giận.

Tiếng động tiếp theo hoàn toàn biến mất, bên kia hoàn toàn yên tĩnh, một lát sau đổi thành một giọng nam trầm thấp:

"Nữ vương, dạo này khỏe không?"

"Không tệ."

Minh Thù đi về phía Mễ Lạp.

Cô cứ như vậy nói hai chữ lạnh nhạt, làm người đối diện bên kia im lặng một lúc mới nói:

"Dường như nữ vương rất quan tâm cô gái này, không biết nữ vương muốn thấy người sống hay là thi thể lạnh băng?"

Minh Thù ngồi xổm, nhìn Mễ Lạp vẫn còn hôn mê:

"Ngươi muốn làm gì?"

"Chắc hẳn người của Hạ Dận đã đến rồi? Cho cô một giờ nếu cô có thể chạy đến nơi của ta chỉ định thì ta sẽ trả cô gái này cho cô, thế nào?"

Minh Thù hừ một tiếng.

Hạ Dận canh giữ phía dưới, muốn cô một giờ rời khỏi nơi này, nhất định phải đối đầu với Hạ Dận, đến lúc đó cô sẽ là nhân vật hiển hách trong sổ đen con người bị người đuổi theo đầy đường.

Không hổ là cáo già thủ đoạn mấy trăm năm.

Âm hiểm.

Minh Thù véo Mễ Lạp tỉnh: "Đề tài lựa chọn rất thú vị, không bằng ngươi cũng làm một cái, ngươi muốn chết hay sống?"

"Nữ vương có ý gì?"

"Đến đây chào hỏi ông chủ lớn của cô đi."

Minh Thù bật loa ngoài, mỉm cười nhìn Mễ Lạp.

Đầu óc Mễ Lạp còn có chút choáng váng, nhìn nụ cười kia của

Minh Thù, cô ta vô thức kêu một tiếng.

"Mễ Lạp?"

Nghe được giọng nói quen thuộc, Mễ Lạp kích động:

"Tiên sinh, tiên sinh, cứu em... Vi Hề điên rồi, cô ta điên rồi, tiên sinh cứu em."

Minh Thù tắt loa ngoài: "Đối với ngươi Mễ Lạp có quan trọng hơn Nguyên Tịch không?”

Louis ở bên kia thở gấp.

"Đã như vậy thì hẹn địa điểm gặp mặt, thế nào?" Louis hạ giọng nói.

Mẹ nó, ngươi ở bên ngoài tìm người vây bắt trẫm, còn muốn gặp mặt?

Gặp cái con khỉ!

"Muốn gặp thì gặp sao?"

Minh Thù cười một tiếng, sau đó cúp máy.

Leon trợn mắt.

Không hổ danh là nữ vương của hắn.

Thật có khí phách!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 270: Kiến Tập Tự Dưỡng (30)

"Vì sao Mễ Lạp nằm trong tay cô ta?"

Cả người Louis rét lạnh, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm quản gia phía sau.

Quản gia đứng phía sau toát mồ hôi lạnh: "Lúc Mễ Lạp tiểu thư rời đi, không cho chúng tôi đưa về..."

Lúc hắn hỏi qua chủ nhân có muốn gọi cô quay lại không, thì chủ nhân bảo không cần.

"Cô ấy không cho các ngươi đưa về, thì các ngươi không đưa à?"

Louis cầm đồ trang trí trên bàn ném quản gia: "Nghe ta hay là nghe cô ấy?"

"Mễ Lạp tiểu thư cố chấp..."

Hơn nữa ngài cũng đã nói, Mễ Lạp tiểu thư nói, bọn họ phải nghe theo.

Câu sau quản gia không nói ra, sợ chọc giận Louis.

"Là lỗi của thuộc hạ."

Lúc này, nhận sai trước thì tốt hơn.

Louis chống tay lên bàn, hô hấp phập phồng hỗn loạn, có thể thấy lúc này hắn tức giận như thế nào.

"Chủ nhân, làm sao bây giờ?"

Bọn họ đã dẫn Hạ Dận qua, cũng không thể để Hạ Dận rút lui?

Bộ giám thị Huyết tộc không phải nhà bọn họ mở, muốn Hạ Dận rút lui sợ rằng không dễ dàng như vậy.

"Nghĩ biện pháp cho Hạ Dận rút lui."

"Chủ nhân."

Ánh mắt Louis quét qua, quản gia không dám nhiều lời, lập tức đi làm.

...

Trong phòng tổng thống năm sao xa hoa.

Minh Thù ngồi trên giường, nhìn Mễ Lạp bị trói trên mặt đất, mắt đỏ bừng, cô ta hận không thể bước qua bóp chết Minh Thù.

[Ký chủ, hay là cô hẹn với Louis, sau đó để hắn thấy Mễ Lạp và Huyết tộc khác ẩy ẩy ầy ầy, giá trị thù hận tới tay không tốt sao?]

Minh Thù: "..."

Dẹp cái ý kiến tồi của ngươi đi.

[Không tốt sao?]

Hài Hòa Hiệu vì giá trị thù hận mà suy nghĩ lâu lắm mới nghĩ ra phương pháp rất khả thi này, vì sao ký chủ vẫn ghét bỏ?

"Ngươi thấy tiểu yêu tinh đánh nhau nhiều rồi à?"

Minh Thù càng ghét bỏ.

[Ký chủ muốn xem không?]

Hài Hòa Hiệu hỏi là hỏi như vậy, nhưng một giây sau cũng đã mở ra.

Minh Thù: "..."

Rốt cuộc trẫm có một cái hệ thống kiểu gì vậy.

Một lời không hợp liền để tiểu yêu tinh đánh nhau.

Hài Hòa Hiệu, mẹ ngươi gọi ngươi về nhà học hài hòa kìa.

"Tôi có thể mang em ra ngoài."

Hạ Phù ngồi bên cạnh Minh Thù, hắn nhìn Leon còn đang gọi điện thoại, thấp giọng nói:

"Thừa dịp bên dưới còn chưa sắp xếp xong, chúng ta có thể xông ra."

"Tại sao phải đi ra ngoài?"

Minh Thù hỏi ngược lại.

"Không đi ra, lẽ nào ở chỗ này mừng năm mới?"

Minh Thù cười như không cười nói: "Sẽ có người tới đưa chúng ta ra ngoài."

Hạ Phù lập tức hiểu cô nói ai.

Louis.

Minh Thù thích Nguyên Tịch, chỉ vì nhìn Nguyên Tịch rất ngon miệng, chứ không hề liên quan đến việc gì khác.

Nhưng Mễ Lạp thì khác.

Đối với Minh Thù mà nói, Mễ Lạp có cũng được không có cũng được. Louis muốn đề phòng Minh Thù phát hiện bí mật của Mễ Lạp và cả mục đích của hắn.

Cho nên Mễ Lạp giá trị hơn Nguyên Tịch nhiều.

Minh Thù chống cằm, nói: "Hắn dùng Nguyên Tịch đến uy hiếp tôi, não phát triển quá nhỉ."

"Em không biết người Nguyên gia rất đặc biệt sao?"

Hạ phù nói: "Đối với Huyết tộc mà nói thì máu Nguyên gia chính là thuốc bổ. Nguyên Tịch còn đặc biệt hơn, có lẽ Louis nghĩ em cần dùng Nguyên Tịch để khôi phục năng lượng."

Minh Thù thở dài.

Ở đâu ra loại máu thần kì như vậy.

Được rồi, cứ cho là có đi. Dù sao thì cô thật sự nghĩ máu Nguyên Tịch rất ngon, rất muốn thử.

Đúng như dự đoán của Minh Thù, không biết Louis làm cái gì, người phía dưới bỏ chạy hơn phân nửa, rất nhanh chỉ còn lại một tiểu đội.

Sau đó, tiểu đội cũng bị dẫn dụ rời đi.

Leon ngơ ngẩn: "Sao lại đi rồi? Chúng ta đã gọi xong người, nhưng giờ lại không đánh?"

Hắn còn muốn oai phong hò hét xông ra.

Kết quả người lui sạch, cả chút bã cũng không chừa.

Làm sao vậy chứ!

Có để hắn phát huy hay không!

Có Minh Thù thì ai có thể phát huy?

"Cả ngày đánh đánh giết giết, còn ra thể thống gì."

Minh Thù bình tĩnh nói.

Leon nghẹn họng không nói gì, lúc người ra tay tuyệt đối không nói như vậy, nói những lời này thực sự không sợ cắn rứt lương tâm sao?

"Cậu nói xem người Hạ gia bị Louis đùa giỡn như thế, có thể làm ầm ĩ với hắn hay không?"

Minh Thù và Hạ Phù xuống lầu, cô vừa đi vừa hỏi.

"Hạ Dận phản ứng kịp thì sẽ hành động."

Hạ Phù cho ra kết luận quan trọng.

Dừng một chút, Hạ Phù lại nói: "Nhưng có thể Louis sẽ vu oan cho người khác. Tôi thì sao?"

"Gửi tin nhắn cho Hạ bộ trưởng, cho ông ta biết nữ vương rất quan tâm ông ta."

Ngón tay Minh Thù trượt nhanh.

Hạ Phù nhìn cô gửi tin nhắn, khóe miệng giật một cái: "Em có số của ông ta khi nào?"

Đây chính là số cá nhân.

Minh Thù mỉm cười: "Trong di động của cậu."

Trong lòng Hạ Phù bùng nổ: "Em xem điện thoại của tôi?"

"Cậu không nói là không thể xem."

"Em còn xem cái gì?"

"Có chuyện không thể phơi bày ra ánh sáng sao?"

Minh Thù nhướng mày.

"Không có."

Hạ Phù lạnh lùng: "Em còn xem cái gì?"

"Cậu đoán thử đi."

"..."

Đoán cái rắm!

Không đúng, di động hắn có mật khẩu, còn là mật khẩu đặc biệt, cần vân tay mở khóa. Mẹ nó, bị cô lừa gạt, đều quên hết mấy chuyện này.

Số điện thoại Minh Thù có đương nhiên là Leon cho, cô còn chưa làm như vậy nhưng cũng dễ dàng chọc tức Hạ Phù.

Vì sao chọc tức anh ta?

Không biết, đơn giản là muốn chọc tức anh ta.

Minh Thù gửi tin nhắn cho Hạ Dận có ba ý.

Thứ nhất: Nữ vương Huyết tộc ân cần hỏi thăm.

Thứ hai: Louis lợi dụng hắn.

Thứ ba: Châm chọc ông quá ngu xuẩn.

Mặc kệ Hạ Dận có tin hay không, nhưng nếu Louis muốn vu oan cho người khác cũng không quá dễ dàng.

"Nữ vương, chủ nhân đang chờ ngài."

Quản gia đã gặp trong lâu đài cổ, lúc này đang đứng trước mặt Minh Thù.

Một tiếng nữ vương, kêu thật châm chọc.

Quản gia nhìn ra phía sau, không có Mễ Lạp, nhíu mày.

"Vậy chờ đi, tôi về thay quần áo đã."

Minh Thù phất tay, tách khỏi bọn họ, quay lại lối đi bộ.

"Nữ vương, ngài vẫn nên theo tôi thì tốt hơn."

Quản gia cản đường Minh Thù, kìm nén giọng nói:

"Sự kiên trì của chủ nhân có hạn."

"Không sao, tôi kiên trì là được."

Minh Thù mỉm cười: "Nếu hắn còn muốn thấy Mễ Lạp bình an, trăm ngàn lần đừng hối thúc tôi. Người khác hối thúc tôi, tôi sẽ ngứa tay."

Mễ Lạp không đi cùng Minh Thù, quản gia cho người lên lầu tìm trước, đương nhiên là không tìm được, xung quanh cũng không phát hiện ai tình nghi.

Lúc Minh Thù xuống lầu hấp dẫn sự chú ý của quản gia, thì Leon đã sớm trói Mễ Lạp như cái bánh chưng ở dưới gầm xe chạy đi.

"Nói cho chủ nhân nhà ngươi biết, nếu thức ăn nhỏ nhà tôi mất một sợi tóc, Mễ Lạp có cụt tay cụt chân hay không thì tôi không đảm bảo."

Quản gia không làm gì được Minh Thù, chỉ có thể trơ mắt nhìn cô và Hạ Phù rời đi.

Minh Thù về nhà thì Leon đã ở đó, Hạ Phù nhìn chìa khóa trong tay Leon, sắc mặc vô cùng khó coi.

Cô không đưa chìa khóa cho mình, lại đưa cho tên Huyết tộc này!

Minh Thù thật sự về nhà thay quần áo khác, thậm chí còn chậm rãi dùng cơm.

"Em thật sự là không vội."

Hạ Phù dựa vào bàn.

"Gấp có ích lợi gì, có thể cứu Nguyên Tịch hay giết được Louis sao?"

Cũng không thể, cho nên trẫm gấp cái gì?

Không vội!

"Em không sợ Nguyên Tịch bị giết?"

"Hắn dám sao?"

Minh Thù cười khẽ: "Hắn phải suy nghĩ đến hậu quả khi chọc giận Tư Lạc."

"Dồn ép quá, cái gì cũng có thể xảy."

Hạ Phù nhân cơ hội bày tỏ: "Tôi không muốn em rơi vào nguy hiểm."

"Cậu biết khi nào bản thân đáng yêu nhất không?"

Hạ Phù nghi hoặc.

"Lúc im lặng."

Hạ Phù: "..."

Nói trắng ra là cô không muốn nghe tôi nói chuyện có phải không?

Mẹ nó, lão tử lo lắng cho cô mà còn dám ghét bỏ!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 271: Kiến Tập Tự Dưỡng (31)

Tròn một ngày, Minh Thù không liên hệ với Louis, nhưng Louis đã thử liên hệ với Minh Thù, mà không có tác dụng gì.

Chỉ cần hắn có dấu hiệu tức giận, cô liền mượn Mễ Lạp uy hiếp hắn.

Uy hiếp rất có thành ý khiến hắn không chút nào nghi ngờ, nếu như mình làm ra hành động gì chọc giận Minh Thù, thì cô sẽ làm Mễ Lạp tàn phế tại chỗ.

"Chủ nhân."

Quản gia vội vã vào phòng: "Bên kia bảo dẫn Nguyên Tịch đến bờ sông."

"Bờ sông sao?"

Địa điểm hắn đưa ra đều bị Minh Thù bỏ qua, bây giờ cô lại quyết định địa điểm là bờ sông.

"Vâng, là nói như vậy..."

Quản gia nói: "Chủ nhân, có phải có mưu kế gì hay không?"

Louis nhíu mày, trong khoảng thời gian ngắn xảy ra quá nhiều chuyện không thuộc phạm vi khống chế của hắn.

"Chuẩn bị xe."

Quản gia thấy sắc mặt Louis không tốt, không dám nhiều lời liền xuống dưới chuẩn bị xe.

Hoàng hôn u ám, một chấm đỏ trên bầu trời cũng nhìn không thấy. Xe đi dọc theo bờ sông, đến địa điểm đã định.

Đó là một vùng nước cạn, đá lởm chởm, nước sông xa xa vang lên không dứt.

Trên chỗ nước cạn cũng không yên tĩnh, có đống lửa, có tiếng người, thậm chí có tiếng nhạc, náo nhiệt như tiệc ngoài trời.

"Chủ nhân, bọn họ thật sự khinh thường ngài."

Quản gia bực tức nói.

Mở tiệc ở nơi này.

Xe Louis dừng lại, người bên kia liền yên lặng nhìn sang bên này, trong nháy mắt đứng thành hàng.

Những kẻ đang hát đang nhảy đều là thuộc hạ của Leon, còn những Huyết tộc bị cột thành một cục không thể nhúc nhích, là do Louis phái tới giết Minh Thù.

Louis đi xuống chỗ nước cạn, ánh mắt chuyển qua người Leon:

"Chủ nhân người đi đâu?"

"Louis thân vương đừng vội, lát nữa nữ vương sẽ ra."

Leon nhã nhặn hành lễ: "Không biết thân vương có dẫn Nguyên Tịch tiểu thư đến không?"

Louis không biết Minh Thù ở đâu, hắn lạnh mặt không đáp.

Leon cũng không vội, lắc ly rượu trong tay:

"Louis thân vương muốn uống một ly không?"

"Không cần."

Louis lạnh lùng từ chối.

Leon rất hả giận, trước kia Louis đều làm người khác phải chờ, nhìn mặt hắn để làm việc, bây giờ cũng nên để Louis biết mùi vị của những người khác.

Trên chỗ nước cạn liên tục có Huyết tộc xuất hiện, mặc quần áo trang trọng, vừa nhìn liền biết là Huyết tộc có địa vị.

"Louis thân vương."

"Triệu tập chúng tôi đến đây làm gì?"

"Đúng vậy, tối như thế này, sao lại đột nhiên triệu tập chúng ta? Xảy ra chuyện gì à?"

"Huyết tộc ở bên kia là sao?"

Những Huyết tộc bị trói khiến cho đa số Huyết tộc ở đây đều chú ý.

Họ đang suy đoán có phải những Huyết tộc này phạm tội hay không, cần phải xử phạt trước mặt toàn bộ Huyết tộc.

Phần lớn Huyết tộc đều đi về phía Louis, Louis nhăn chặt mày, hắn không hề triệu tập những Huyết tộc này. Hắn là thân vương duy nhất, ngoại trừ hắn có thể trực tiếp triệu tập những Huyết tộc này, cũng chỉ có... nữ vương.

Hắn nhanh chóng nhìn về phía Leon, đang ôm hai cô gái xinh đẹp đùa giỡn.

Ánh mắt bén nhọn dường như muốn bắn thủng Leon.

Louis siết chặt tay, nghiêng người phân phó quản gia:

"Bao vây ở đây lại."

"Vâng."

Không lâu sau, có một đám Huyết tộc đi xuống chỗ nước cạn. Đám Huyết tộc kia rõ ràng không giống với Huyết tộc ở đây, màu tóc và màu mắt đều lộ ra đặc điểm của phương Tây.

Đám Huyết tộc canh gác nhìn bọn họ chằm chằm.

"Sao đám phương Tây kia cũng tới vậy?"

"Đó không phải là điện hạ gia tộc Lôi Đức sao."

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì."

Tư Lạc và Leon, Louis hình thành vị trí tam giác, bầu không khí quái dị cứng đờ.

Trong không khí, chỉ còn lại tiếng nhạc êm dịu và tiếng củi lửa lách tách.

Trong bầu không khí khẩn trương thì Minh Thù từ trong rừng bên cạnh đi ra, Hạ Phù mặc quần áo đen, mặt lạnh lùng đi theo bên người cô như là vệ sĩ.

Trong lòng Hạ Phù chửi thề liên tục.

Vệ con mẹ nó sĩ.

"Nữ vương."

Leon và các Huyết tộc hành lễ, đám Huyết tộc còn lại ngây ngốc, nữ vương gì cơ?

Thân vương duy nhất của Huyết tộc hiện tại chính là Louis thân vương, còn có nữ vương gì chứ?

Cô gái nhỏ ở đối diện mỉm cười hiền lành, đi qua Huyết tộc, đứng ở phía trước, giòn vang hỏi:

"Louis, hài lòng không?"

Lại là những lời này!

Louis: "..."

Hắn hài lòng cái rắm.

"Ngươi không vui là tốt rồi."

Ngươi không vui trẫm mới hài lòng.

"Ngươi để nhiều Huyết tộc tụ tập ở chỗ này để làm gì?"

Louis vừa nói ra thì đa số Huyết tộc càng ngơ ngác, không phải Louis triệu tập bọn họ tới sao? Sao lại đổi thành cô gái kia triệu tập bọn họ?

Đây là chuyện gì vậy!

Giải thích một chút có được hay không!

"Có chút chuyện chúng ta cũng nên tính toán không phải sao?"

Minh Thù ngồi vào ghế Leon đưa lên, giọng còn mang ý cười:

"Vừa hay, những Huyết tộc năm đó cũng tham gia sẽ có thể làm nhân chứng."

"Ngươi đã khôi phục trí nhớ!"

Không phải nghi vấn, mà là khẳng định.

Khôi phục ký ức năm đó.

Những từ này nằm cùng một chỗ, một vài Huyết tộc đã đoán ra cô gái đối diện là ai.

Nữ vương.

Minh Thù mỉm cười, không nói.

Trẫm khôi phục cái rắm!

"Ngươi nghĩ ta có nên báo thù này hay không?"

Chúng ta tới chơi lớn đi.

Thăm dò từng chút, quá phiền phức.

Huyết tộc sôi trào.

"Louis thân vương, cô ấy thật sự là nữ vương sao?"

"Nữ vương không phải đã chết sao... Hơn nữa dáng vẻ này không giống với nữ vương."

"Louis thân vương, người nói đi, rốt cuộc cô ấy có phải nữ vương hay không?"

Lửa giận trong lòng Louis càng tăng cao, nghĩ người đối diện cái gì đều biết hết, nên hắn cũng bất chấp:

"Vi Hề, ngươi cảm thấy hiện tại ngươi có tư cách gì tranh đấu với ta?"

"Dựa vào việc ta vẫn là nữ vương của ngươi.”

"Dù cho như vậy, thì ngươi cho rằng dựa vào chút Huyết tộc của Leon là có thể trở mình hay sao?"

Louis phất tay, vô số Huyết tộc từ chỗ tối nhảy ra, bao vây tất cả Huyết tộc ở đây lại.

Bọn họ ai cũng rối loạn.

"Đánh nhau à."

Minh Thù mừng rỡ, mặt mày cong cong cười nói:

"Lên, đánh trước đi."

Khóe miệng Louis giật một cái.

Hắn để những Huyết tộc này đi ra chỉ dùng để hù dọa, không phải đến đánh nhau!

"Người đâu."

Minh Thù vung tay lên: "Không được khinh thường bọn họ, đánh chết bọn họ là có thể kế thừa khẩu phần lương thực."

Kế thừa khẩu phần lương thực?

"Ya!"

"Lên!"

"Vì khẩu phần lương thực!"

Minh Thù có vẻ phấn khởi,nhưng Tư Lạc hờ hững không quan tâm, cũng không ra tay.

Bên Louis còn đang suy nghĩ nên đánh như thế nào!

Vừa nãy là bọn họ đến trễ, xem chậm một tập sao?

Này, dừng tay, bọn họ chưa nói muốn đánh mà!

Con mẹ nó!

Nói là đánh nhau, thực tế chính là bọn họ bị đánh, bọn họ căn bản không có sức phản kháng, thân là nữ vương nên qua áp chế bọn họ.

Louis thân là thân vương nhưng ảnh hưởng ít đi một chút, hành động như thường.

Louis thừa dịp hỗn loạn, để quản gia dẫn Nguyên Tịch đang mê man tới, Louis tự khống chế trong tay.

Ánh mắt Tư Lạc vẫn đang thờ ơ liền tối xuống, tiến lên vài bước:

"Louis, buông cô ấy ra."

Louis lạnh lùng quát lớn: "Không được nhúc nhích."

Ngón tay hắn đưa qua, bóp cổ Nguyên Tịch.

Chỉ cần dùng sức nhẹ thì máu tươi sẽ tràn ra.

Một khi Nguyên Tịch chảy máu, Huyết tộc sẽ phát hiện Nguyên Tịch rất đặc biệt, đến lúc đó xảy ra chuyện gì thì không ai biết.

"Vi Hề, bảo người của ngươi dừng tay!"

Louis hét lớn một tiếng về phía Minh Thù.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 272: Kiến Tập Tự Dưỡng (32)

Minh Thù híp mắt cười vô cùng dịu dàng, phảng phất như gió xuân khiến hoa đào tung bay khắp nơi.

Cô đứng trong rừng hoa đào cả người tỏa ra ánh sáng nhẹ nhàng, khiến cho mọi người có một loại cảm giác bị áp chế không thể xâm phạm được.

Dám dùng thức ăn nhỏ uy hiếp trẫm sao?

Mẹ nó, gan lớn thật!

Hắn nghĩ rằng nữ vương như cô chỉ dùng để trang trí sao?

Minh Thù phất tay ý bảo mọi người dừng lại, chiến trường hỗn loạn dần dần ngừng lại, âm thanh chậm rãi nhẹ nhàng dường như có thể xoa dịu nội tâm tàn bạo của mọi người.

Tư Lạc nóng lòng nhìn Louis, hắn không dám liều lĩnh, phải đảm bảo an toàn cho Nguyên Tịch.

Nhưng Minh Thù không quan tâm nhiều như thế, cô từng bước từng bước về phía Louis.

"Dừng lại!"

Louis quát lớn một tiếng.

Minh Thù cũng không dừng.

Louis bị ép buộc kẹp Nguyên Tịch lui về phía sau, Tư Lạc tiến lên vài bước ngăn cản Minh Thù:

"Cô muốn hại chết cô ấy sao?"

"Tôi làm sao có thể hại chết thức ăn nhỏ của tôi được?"

"Vi Hề!"

Tư Lạc rống giận khiến Louis trợn to mắt.

Tốc độ của Minh Thù cực nhanh đi đến bên cạnh Louis, vặn tay hắn một cái sau đó thuận tay đón lấy Nguyên Tịch ôm vào trong ngực.

Louis phản ứng nhanh cố giành lại Nguyên Tịch. Thế nhưng, Minh Thù tấn công vừa nhanh vừa độc, hắn không có cơ hội tiếp xúc với Nguyên Tịch.

Năng lực Louis cũng không kém, dù Minh Thù có năng lực của nữ vương, cũng không thể lập tức phân thắng bại.

Nhưng vào lúc này, nửa người dưới Louis đau xót, Minh Thù không khách khí đá vào nơi trọng yếu nào đó của Louis.

Louis thở dốc kinh ngạc, cả người run rẩy đứng lên.

Minh Thù nhân cơ hội đá Louis một cái, sau đó đạp lên ngực hắn một cước.

Động tác thô lỗ vô cùng đơn giản. Nhưng cực kỳ hữu hiệu.

Không biết Louis bị té đến ngốc hay là bị những thứ khác làm cho chấn động.

"Ngươi..."

Giọng nói Louis khàn khàn, hơi mở miệng nhưng lại không nói rõ thành câu.

Minh Thù đỡ Nguyên Tịch, mỉm cười nhìn Louis trên đất:

"Ngạc nhiên không?"

"Ngươi... Ngươi khôi phục năng lượng rồi."

Khó khăn lắm Louis mới nói đầy đủ một câu: "Làm sao ngươi khôi phục được, làm sao ngươi khôi phục được?"

"Năng lượng của ta, ta lấy lại rất khó sao?"

Đột nhiên, Louis hiểu ra mục đích Minh Thù bắt Mễ Lạp, chính là vì thu lấy năng lượng.

Chuyện xảy ra sau đó, đều là cô đánh bậy đánh bạ.

"Cô biết khi nào?"

Sắc mặt Louis tối sầm.

Khi đó, cô mang Mễ Lạp đi, điều đó chứng tỏ rằng cô đã biết lâu rồi.

"Trói những Huyết tộc đó lại cho ta."

Minh Thù không trả lời, ngược lại dặn dò với Leon đang đứng ở xa.

Chiến trường yên tĩnh lần thứ hai sôi sục.

Không biết ai đổi âm nhạc nhẹ nhàng thành sôi động, sục sôi nhiệt huyết.

Hạ Phù lạnh lùng đứng bên ngoài.

Cho nên lão tử đến đây làm gì?

Sắp xếp làm vệ sĩ cho cô sao?

Một mình cô giải quyết xong chuyện, còn kéo lão tử tới làm gì?

Nói anh hùng cứu mỹ nhân đâu?

Rốt cuộc cô có phải phụ nữ không?

Theo đuổi kiểu gì!

Theo đuổi cô như thế nào?

Hạ Phù tức giận đến muốn xù lông, như đang có hàng ngàn cảm xúc bùng phát.

Nhưng Minh Thù đã sắp kết thúc cuộc chiến, Hạ phù ủ rũ cúi đầu thở dài, sớm biết thế ngay từ đầu nên nghĩ cách bóp chết cô.

Chiến trường lần thứ hai khôi phục yên tĩnh. Minh Thù đặt Nguyên Tịch xuống, Tư Lạc nhanh chóng bước lên, Minh Thù trừng mắt nhìn hắn, nhưng cô có chuyện quan trọng hơn phải làm, nên không thể làm gì khác hơn là giao Nguyên Tịch cho Tư Lạc.

"Nữ vương, tôi không tham gia chuyện năm đó!"

"Tôi cũng không tham gia, người không nên giận chó đánh mèo được."

"Đúng đúng đúng, đều là Louis một mình làm chủ, không liên quan đến chúng tôi."

Bị bắt lại nên đám Huyết tộc nhát gan bắt đầu phản bội.

Mặc kệ là giống loài gì, cỏ đầu tường(*) vĩnh viễn đều tồn tại.

Minh Thù nghiêng đầu dặn dò giao cho Leon việc gì đó, Leon lập tức rời đi.

Hạ Phù nhìn hướng Leon rời đi, kỳ lạ hỏi: "Em kêu hắn đi làm gì?"

Vì sao không dặn dò anh?

"Mắc mớ gì tới cậu?"

Minh Thù liếc Hạ Phù: "Đây là chuyện của Huyết tộc chúng tôi, con người như cậu rãnh rỗi dính vào làm gì?"

Hạ Phù: "..."

Con người thì sao?

Con người trêu chọc cô à?

"Em không thích con người à?"

Minh Thù mỉm cười, cô nói nhỏ bên tai Hạ Phù: "Cậu biết trong mắt Huyết tộc, con người là cái gì không? Là khẩu phần lương thực để lấp đầy bụng."

Hơi thở lạnh như băng kéo tới, nửa người Minh Thù nghiêng qua, theo ánh sáng mờ nhạt hắn có thể thấy vầng sáng nhàn nhạt trên mặt cô.

Hạ Phù không tự chủ nuốt một ngụm nước bọt, ngay cả Minh Thù nói cái gì dường như hắn cũng đã quên mất.

"Hơn nữa, tôi cũng không phải không thích con người, tôi thật sự thích Nguyên Tịch, chỉ là không thích anh mà thôi!"

Tôi chỉ không thích anh mà thôi.

Mấy chữ này như sấm sét giữa trời nắng, khiến Hạ Phù cảm thấy hồn siêu phách tán.

Lão tử lớn lên đẹp mắt như vậy, tại sao không thích lão tử?

"Em không thích tôi chỗ nào, tôi sửa là được chứ gì?"

[Cửu thiếu, ngươi buông dao xuống, bình tĩnh một chút đi.] Hệ thống lạnh run.

Minh Thù nhìn Hạ phù móc dao ra huơ huơ, ngạc nhiên lui về sau một bước:

"Làm gì vậy? Không chiếm được nên giết sao?"

Tên điên này!

Trẫm còn chưa động dao, mà anh ta lại dám dùng dao.

Hạ Phù lạnh lùng thu dao lại, nhìn mặt sông xa xa, cả người hiện ra nét "u buồn".

Lão tử khó chịu nhưng lão tử không nói.

Minh Thù: "..."

Minh Thù đứng tại chỗ, Huyết tộc bị trói lại không biết cô muốn làm gì, có chút thấp thỏm không yên.

Nữ vương còn khó chơi hơn trước đây.

Sắc trời dần sáng, Leon dẫn theo một đám người khiêng máy móc chạy vội đến.

Đám người kia lập tức mở máy, quay máy về đám người Louis.

"Nữ vương, được rồi." Leon kêu một tiếng.

Lúc này Minh Thù mới đi về phía đám người của Louis.

"Nói tôi nghe một chút về chuyện năm đó."

Minh Thù tìm khối đá lớn ngồi xuống, nhìn về đám Huyết tộc:

"Nghĩ xong thì nói."

"Tôi không biết, tôi thực sự không biết."

"Đều là Louis chỉ điểm."

"Chúng tôi đều nghe Louis, nữ vương người tha cho chúng tôi đi, thật sự chúng tôi bị Louis khống chế."

Màn hình lớn trên quảng trường xa xa, phát sóng trực tiếp cảnh ở bờ sông này.

Người và Huyết tộc sáng sớm chạy bộ đều tụ tập đến màn hình lớn, nhìn hình ảnh đột nhiên xuất hiện.

"Xảy ra chuyện gì vậy? Còn chưa tới thời gian phát sóng bản tin sáng mà."

"Trên màn hình đều là Huyết tộc phải không?"

Để phân chia Huyết tộc và loài người, pháp luật quy định Huyết tộc phải mang ký hiệu, nếu phát hiện không đeo sẽ nghiêm trị không tha.

Cho nên mọi người vừa liếc mắt, là có thể nhận ra người trong màn hình là Huyết tộc hay con người.

"Xảy ra chuyện gì?"

"Tại sao..."

Giọng nói khe khẽ không ngừng vang lên, người vây xem ngày càng nhiều.

Chỉ thấy trên màn hình lớn, thiếu nữ xinh đẹp bình thản ngồi trên tảng đá, giống như đang ở trong cung điện sang trọng, cô ngồi trên ngai vàng, tay cầm quyền trượng...

Không phải, trên tay cô ta cầm khẩu phần lương thực.

Hình ảnh chuyển sang cảnh từng Huyết tộc nói chuyện.

Đa số Huyết tộc đều nói là không biết, ngoài mấy Huyết tộc bị bắt ra ngoài thì Huyết tộc trong màn ảnh dần dần trở nên sợ hãi.

Dường như ở nơi bọn họ không thấy được, có chuyện gì cực kỳ đáng sợ xảy ra.

Cách màn hình, bọn họ đều có thể cảm nhận được sự sợ hãi của những Huyết tộc này.

Đám Huyết tộc bắt đầu giải thích về một bí mật ba trăm năm trước.

Một bí mật hoàn toàn khác với ghi chép trên sách lịch sử.

***

(*) Cỏ đầu tường: Loại người gió chiều nào theo chiều ấy, a dua nịnh nọt.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 273: Kiến Tập Tự Dưỡng (33)

Năm đó, nữ vương cũng không có ý đánh con người, là Louis lừa nữ vương nói con người có ý đồ muốn tiêu diệt Huyết tộc. Hắn còn tạo ra một loạt tập kích làm nữ vương nghĩ con người làm.

Dưới cơn tức giận, nữ vương đồng ý kế hoạch của Louis, đánh con người mở rộng lãnh đại.

Nhưng Louis muốn mượn tay con người diệt trừ nữ vương, cho nên khi giao chiến cùng con người, Louis không ngừng tiết lộ kế hoạch tác chiến của Huyết tộc, khiến Huyết tộc thua hoàn toàn.

Lúc sau, Louis dùng danh nghĩa vì chính nghĩa làm phản, liên kết cùng con người đối phó Huyết tộc.

Những Huyết tộc không đứng về phe Louis đều bị hắn diệt trừ.

Sự việc lúc sau, không khác gì trong ghi chép lịch sử lắm, Louis dẫn dắt con người thắng trận.

Nữ vương "chết", hắn trở thành thân vương còn sống trong Huyết tộc, đồng thời trở thành người cầm quyền Huyết tộc. Chỉ là nhẫn tượng trưng Huyết tộc Vương không có ở đây, mà nữ vương Huyết tộc cũng chưa bị bãi bỏ, cho nên Louis không thể xưng vương.

Theo quy tắc của Huyết tộc, lúc Huyết tộc Vương lên ngôi sẽ được ban tặng năng lực nắm giữ sinh tử của toàn bộ Huyết tộc, đó là năng lượng kiểm soát toàn bộ Huyết tộc phương Đông.

Ban đầu, Vi Hề không chết, chỉ là cô đã biến mất. Không có thi thể nên đương nhiên không thể tiến hành nghi thức bãi bỏ.

Nếu như không tiến hành nghi thức bãi bỏ, thì dù cho chết đi cũng là nữ vương.

Lúc đàm phán với con người cũng là tự tay Louis làm chủ.

"Chúng tôi... Chỉ biết những thứ này, còn lại không biết."

Huyết tộc lạnh run.

Người trên quảng trường xôn xao.

"Cho nên chuyện năm đó, chủ mưu gây nên không phải nữ vương Huyết tộc sao?"

"Tôi đã nói cuộc chiến trong lịch sử rất kỳ lạ, đột nhiên đánh nhau thì ra là có người giở trò."

"Đây chính là Y Cảnh tiên sinh... Sao hắn làm ra chuyện này? Tôi không tin!"

Trong loài người, Louis tên là Y Cảnh.

"Y Cảnh tiên sinh có ở đó không? Nhiều Huyết tộc nói như vậy, hắn cũng không chối cãi nhất định là sự thật."

"Không thể nào."

Trên quảng trường dần dần ồn ào. Mà lúc này, màn ảnh còn tiếp tục.

"Tống gia xảy ra chuyện gì?"

Tống gia.

Hai chữ này vừa nói ra, có vài Huyết tộc hoảng lên, màn hình trong nháy mắt yên tĩnh, thiếu nữ cười nhạt, dường như đang nói gì đó.

Chờ đến khi có âm thanh thì có Huyết tộc bắt đầu nói.

Tống gia và Louis trong ứng ngoài hợp, sau khi sự việc kết thúc thì không biết tại sao Tống gia và Louis trở nên xích mích.

Louis phái Huyết tộc... giết cả nhà Tống gia, một người cũng không giữ.

"Louis còn có mục đích gì?" Thiếu nữ lại hỏi.

Các Huyết tộc đều lắc đầu nguầy nguậy.

"Bệ hạ, chuyện này thưc sự chúng tôi không biết."

Sau sự kiện năm đó, Louis dẫn dắt Huyết tộc tiến vào thế giới con người, giống như là lựa chọn vì sinh tồn Huyết tộc.

Lúc sau, bọn họ đều là làm theo theo mệnh lệnh của Louis, Louis chưa từng nói cho bọn họ nghe còn có kế hoạch gì.

Phía sau màn hình xuất hiện một đám người, mọi người biết đó là người bên bộ giám thị Huyết tộc, phát sóng đã bị cắt đứt.

Minh Thù nhìn Hạ Dận, khóe miệng mang theo nụ cười yếu ớt:

"Hạ bộ trưởng hùng hổ như vậy, ông hù tôi sợ đó."

"Không dám nhận lời nói này của nữ vương." Hạ Dận nghiêm mặt.

Cô đang phát sóng trước mặt toàn quốc!

Rốt cuộc ai dọa ai?

"Dẫn đi." Hạ Dận phất tay.

"Ôi, Hạ bộ trưởng, ông đừng quá đáng, tôi còn chưa hỏi xong mà."

Minh Thù cản Hạ Dận: "Đây là chuyện riêng Huyết tộc của tôi, không tới phiên con người các ngươi nhúng tay vào?"

"Hiện tại, Huyết tộc cũng phải chịu quản lý của pháp luật." Hạ Dận lạnh lùng.

"Ba trăm năm trước thì không có như vậy."

Minh Thù không đồng ý: "Các ngươi ký kết hiệp ước, nhưng tôi không ký, Louis mưu quyền cướp ngôi, hắn ký hiệp ước nên không tính."

Minh Thù mỉm cười: "Nếu ông dám dẫn bọn họ đi, tôi lập tức triệu tập toàn bộ Huyết tộc đánh lại một trận xem lần này ai có thể thắng."

"Cô uy hiếp tôi!"

"Có qua có lại thôi."

Mẹ nó, vừa rồi đồ ngu nào vừa đến đã dùng pháp luật uy hiếm trẫm!

Hạ Dận: "..."

Hạ Dận lui một bước, đồng ý để Minh Thù tiếp tục hỏi, nhưng không thể phát sóng.

Sau khi hỏi xong phải giao Huyết tộc cho bọn họ.

Minh Thù từ tốn nói chuyện: "Đổi thành khẩu phần lương thực, thân phận gì thì bấy nhiêu khẩu phần lương thực, các ngươi tự suy nghĩ, ta không quan tâm."

Hạ Dận: "..."

Vậy mà không quan tâm.

Ánh mắt của đám Huyết tộc bên kia là sao.

Chỉ sợ cô là nữ vương giả.

Sau khi, Minh Thù làm rõ những chuyện năm đó thì thực sự giữ Huyết tộc, phải dùng khẩu phần lương thực đến đổi, bằng không ai cũng đừng mong dẫn những Huyết tộc này đi, quả thực như tội phạm bắt cóc chờ tiền chuộc.

Cô dùng bản lĩnh khó khăn lắm mới bắt được, tại sao phải tặng không cho Hạ Dận?

Đừng có mơ.

Cầm khẩu phần lương thực Hạ Dận đưa tới để đổi Huyết tộc, Minh Thù liền không thèm để ý để bọn họ mang Huyết tộc đi.

Hạ Dận: "..."

May là ông không phải sinh ra ở ba trăm năm trước, không cũng bị tức đến chết.

Thấy ánh mắt của Louis lúc gần đi, Minh Thù nhìn cực kỳ muốn xắn tay áo đến đánh hắn kéo giá trị thù hận.

Đây không phải là nghĩ, cô thật sự làm như vậy.

Kéo cũng kéo không được.

"Vi Hề, kịch hay còn ở phía sau."

Louis tức giận nói: "Tôi sẽ không thua đâu."

"Thật trùng hợp, tôi cũng không chết."

Minh Thù nhìn hướng Louis đi, vẫy vẫy tay: "Chúc anh may mắn."

Luois cười lạnh.

Vốn dĩ Vi Hề cũng bị bắt đi, nhưng đợi khi Hạ Dận khôi phục lại tinh thần thì cô đã cao chạy xa bay, chỉ còn lại làn khói xe mịt mù.

Hạ Dận: "..."

"Tại sao em thả Louis đi?"

Từ ngữ Hạ Phù dùng có hơi đặc biệt, không phải giao nộp mà là thả.

Minh Thù cắn khẩu phần lương thực, chống cằm nói:

"Tôi cao quý, tôi lương thiện, tôi ngầu."

Đó là bởi vì giá trị thù hận chưa đầy.

"Ăn nhiều quá nên đầu óc có vấn đề à?"

Tôi cao quý, tôi lương thiện, tôi ngầu cũng nói ra được, thật là không biết xấu hổ.

"Đầu óc cũng không thể ăn được." Minh Thù rung chân nói.

Hạ Phù đá chân Minh Thù: "Nghĩ gì đó?"

Minh Thù vẫn rung chân: "Bạn học Hạ Phù, nhà cậu bên cạnh bờ biển sao?"

"Tôi ở nhà em."

"Nhà tôi chỉ nuôi sủng vật."

Sủng vật có nghĩa như nam sủng?

Hạ Phù vô tình nghĩ đến chuyện này.

"..." Sủng vật cái đầu cô.

Đừng cản lão tử, ta đây muốn giết chết cô ta.

"Tư Lạc và các cô đang làm cái gì?"

Hạ Dận nhìn phía sau xe, lạnh lùng hỏi.

Minh Thù giả bộ như nghe không thấy, cuối đầu ngắm phong cảnh.

Lúc Minh Thù về đến nhà, Hạ Phù thấy Minh Thù đang ở sau xe ôm Nguyên Tịch vào nhà.

Hạ Phù: "..."

Cô ta chui vào đấy lúc nào.

Hèn chi Tư Lạc cũng ở phía sau.

"Em cướp vợ người khác?"

"Cướp vợ là sao? Đây là tôi cứu đó."

Nguyên Tịch cũng chưa đồng ý quen với Tư Lạc mà. Bông còn chưa có chậu thì tại sao trẫm không theo đuổi được.

Minh Thù nhìn chiếc xe đằng sau đã ngừng, thì liền ôm Nguyên Tịch chạy lên lầu.

Tư Lạc vừa xuống xe thì nhanh như chớp đuổi theo Minh Thù.

Hạ Phù im lặng nhìn cảnh tượng này.

Thôi được rồi, bỏ hết mấy cái hộp này là được chứ gì.

Dù gì cũng không phải tôi làm.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 274: Kiến Tập Tự Dưỡng (34)

Hạ Phù nghĩ thì nghĩ như vậy nhưng cuối cùng hắn vẫn mang lên.

May mà lúc sau Leon mang theo nhiều Huyết tộc đến, giúp anh ta chuyển không ít, nếu không anh ta đã leo cầu thang đến mệt chết.

Trong phòng đứng không ít người.

Lúc này, Nguyên Tịch đỏ bừng cả mặt ngồi trên sô pha, vừa nhìn Minh Thù vừa nhìn Tư Lạc, cảm thấy hơi khó xử.

Lòng bàn tay, mu bàn tay đều là thịt.

Cuối cùng, Nguyên Tịch cắn răng một cái vén ống tay áo lộ ra cánh tay trắng nõn:

"Nếu không thì mỗi người cắn một cái nhé? Dù sao máu tớ nhiều."

Trước khi gặp được Tư Lạc thì cô cũng hay bị Huyết tộc cắn, dù sao thì máu cô rất ngon. Nhưng mỗi lần đều có thể hóa nguy hiểm thành bình an vì cũng không mất quá nhiều máu.

Lúc sau gặp được Tư Lạc, vẫn bị cắn...

Chỉ là sau mỗi lần cứu cô, người cắn đổi thành Tư Lạc.

Nhưng mà từ sau khi gặp Minh Thù, cô chưa từng bị cắn.

Tuy rằng Nguyên Tịch biết Minh Thù đối tốt với mình, như vậy chắc có lẽ cũng là nghĩ Nguyên Tịch ngon miệng, nhưng Nguyên Tịch vẫn đồng ý để Minh Thù cắn một cái.

Minh Thù cảm giác mình muốn cắn, nhưng cuối cùng vẫn đẩy tay Nguyên Tịch ra:

"Nuôi béo một chút rồi cắn."

Tư Lạc vỗ bàn gầm lên: "Cô dám!"

Minh Thù quay sang cười nhạt: "Có gì không dám?"

"Cô ấy là của tôi, cô không được đánh dấu chủ quyền lên cô ấy."

"Các người đừng tranh cãi nữa..."

"Cái gì là của cậu, trên người cô ấy viết tên cậu hay là trên hộ khẩu nhà cậu?"

"Là của tôi!"

"Đừng tranh cãi..."

Xôn xao xôn xao...

Leon và Hạ Phù yên lặng nhìn nhau.

Cuối cùng, thức ăn nhỏ của Minh Thù vẫn bị Tư Lạc dẫn đi, Minh Thù đau lòng nhìn thức ăn nhỏ của cô, nếu bị Tư Lạc cắn phải nói cho cô biết, Minh Thù còn chưa cắn qua, nếu Tư Lạc dám cắn cô lập tức triệu tập lực lượng khai chiến.

"Vì một cô gái mà dẫn đến chiến tranh."

Hạ Phù lật sách: "Em thích cô ta như vậy sao?"

Họ đều là con người, nếu thích Nguyên Tịch như vậy, không thể thích hắn một chút sao?

Đồng tính không có kết quả tốt, biết không!

"Nguyên Tịch rất ngon miệng."

Minh Thù thành thật giải thích.

Hạ Phù yên lặng để sách xuống, đứng dậy làm bữa khuya cho Minh Thù.

Trong ly thủy tinh trong suốt chứa chất lỏng đỏ tươi, đặt trước mặt Minh Thù.

Minh Thù đang nhìn tin nhắn, cô tiện tay cầm uống một ngụm, nhìn Hạ Phù đầy nghi ngờ:

"Lạ thật... Đội của cậu nhập sản phẩm mới? Sao có cảm giác uống ngon hơn trước đây?"

Trong lòng Hạ Phù hơi giật mình, nhưng vẫn tỏ ra lạnh lùng:

"Có lẽ thế."

Lão tử coi như cô nhớ thức ăn nhỏ đến nỗi sinh ra ảo giác.

Sự chú ý của Minh Thù đặt hết lên tin nhắn, một ngụm đã uống hết một ly.

Louis bị mang đến bộ giám thị Huyết tộc, không bao lâu thì nộp tiền bảo lãnh.

Dù Huyết tộc này nói sự thật, chứng cứ hiện tại của bọn họ cũng không nhiều lắm.

Hơn nữa đây là chuyện ba trăm năm trước, khi đó pháp luật Huyết tộc còn chưa được thành lập.

Tài lực và quan hệ của Louis cũng không phải muốn động là động.

Minh Thù để Leon đưa Mễ Lạp trở về, còn kèm thêm bốn chữ lớn "Vật về tay chủ" đầy khiêu khích.

"Chát!"

"Phế vật!"

Louis tát Mễ Lạp một cái.

Louis cũng không có quy tắc không đánh phụ nữ gì đó, thậm chí là bởi vì bị Minh Thù làm cho tức giận nên đá một cước vào người Mễ Lạp.

Cơ thể Mễ Lạp bay ra ngoài, đụng vào ghế sô pha.

Mễ Lạp khóc ròng, chật vật đứng lên:

"Xin lỗi, em..."

Louis bóp cằm cô ta, khiến Mễ Lạp ngẩng đầu: "Hàng giả đúng thật là hàng giả, thật làm người khác thất vọng."

Thứ hắn muốn là năng lượng nữ vương, chỉ có năng lượng này mới có thể...

"Cái..."

Mễ Lạp đong đầy nước mắt, nhìn người phía trước có chút mù mịt.

Hàng giả?

Mình... chỉ là hàng giả?

Louis vứt Mễ Lạp trên ghế sô pha, ngay cả quần áo cũng không cởi, cứ thô lỗ như vậy tiến vào thân thể cô ta.

Mễ Lạp đau đến kêu rlên nhưng lại bị Louis che miệng.

Đừng...

Buông ra...

Đau quá...

Đáy mắt Mễ Lạp có tuyệt vọng, có thù hận, có đau đớn.

Không biết qua bao lâu, Louis rời khỏi người Mễ Lạp, tùy ý sửa sang trang phục, gọi người tiến vào.

"Dẫn cô ta xuống dưới."

Quản gia không chớp mắt tiến lên.

"Đừng..."

Mễ Lạp lắc đầu, khuôn mặt hoảng sợ: "Đừng, em không muốn, em sẽ nghe lời mà, đừng dẫn em xuống dưới đó."

"Dẫn đi."

Quản gia không dám chậm trễ, gọi người một trái một phải giữ Mễ Lạp, kéo cô ta ra khỏi phòng.

Tiếng kêu của Mễ Lạp bị chặn ngoài cửa.

Louis đứng trong phòng một lúc lâu, đẩy một cánh cửa phòng ra.

Bên trong trống rỗng.

Trên tường treo đầy tranh, nhìn qua có hơi cổ.

Mọi một bức tranh đều là một người, cô gái đầu đội vương miện ngồi trên ngai vàng quấn hoa tường vi, sắc mặt nhàn nhạt liếc nhìn phía dưới.

Cô ta vô cùng xinh đẹp, thoáng như nắng sớm, đáng yêu như một đóa tường vi. Một thân váy lụa mỏng đơn giản màu đỏ, váy lụa mỏng nửa trong suốt, dường như có thể nhìn thấy đôi chân trắng nõn thon gầy trong váy lụa mỏng.

Trên mắt cá chân hiện ra một chuỗi trang sức, làm cho chân cô càng trở nên nhỏ nhắn trắng nõn.

Mỗi một bức tranh, đều là cô gái kiêu ngạo ở trên cao không thể chạm đến.

Louis vươn tay xoa mặt cô gái, sắc mặt thay đổi.

Một lúc sau, Louis mở một cái hộc ngầm phía sau bức tranh, từ bên trong lấy ra một chiếc hộp.

Hộp mở, rõ ràng đó là chuỗi lục lạc tinh xảo trên mắt cá chân của cô gái trong bức tranh.

Đinh linh linh...

...

Mễ Lạp bị trói trong một căn phòng tối, núp trong một góc không dám nhúc nhích.

Cô ta biết rất nhanh sẽ có Huyết tộc bước đến.

Giống như chuyện trước đây cô ta đã trải qua, sẽ bị đối đãi nhục nhã như vậy.

Vì sao...

Nước mắt Mễ Lạp không kiềm chế được rơi xuống, cô ta cắn chặt môi dưới, mình bị bắt đi hắn không đến cứu thì thôi đi, còn đối xử với mình như thế.

Rốt cuộc là mình làm sai chỗ nào?

Rõ ràng cái gì cũng nghe hắn.

"Ken két!'

Cửa bị mở, Mễ Lạp sợ hãi nhìn bên kia, hai bóng người cao lớn từ bên ngoài bước vào, trên người bọn họ đeo xích sắt. Lúc bước đi tiếng động rất lớn, làm rung cả màng tai cô ta.

"Đừng!"

[Giá trị thù hận của Mễ Lạp đã đầy.]

Thời điểm Hài Hòa Hiệu nói ra câu này, Minh Thù đang ngủ trong phòng.

Minh Thù trở mình, đối diện đôi mắt của Hạ Phù, cô chớp mắt:

"Cậu nhìn tôi xong chưa?"

"Nhìn em phạm pháp sao?"

Hạ Phù rất không khách khí đáp trả.

"Phạm pháp"

"Phạm pháp cái gì?"

Lão tử cũng muốn xem cô có thể tìm ra kiểu lý do gì.

"Có suy nghĩ bất chính với trẻ vị thành niên."

Trẻ vị thành niên?

Mẹ nó, cô là một bà già yêu quái không biết xấu hổ nói mình là trẻ vị thành niên, đừng tưởng rằng cô là mặt Lolita thì có thể phủ nhận cô thực sự là một bà già yêu quái.

"Ở trước mặt em, tôi mới là trẻ vị thành niên."

"Tôi không nói chuyện yêu đương với trẻ vị thành niên."

Minh Thù mỉm cười.

Hạ Phù liền xù lông.

Mẹ nó!

Tên điên này đang đào hố chờ hắn nói.

Cùng hắn nói chuyện yêu đương thì sao?

Muốn chết!

Muốn chết sao?

"Hạ Phù, Vi Hề, hai đứa đang nói thầm cái gì?"

Giáo viên đột nhiên điểm danh: "Sắp tới kỳ thi giữa kỳ, hai đứa còn không tập trung? Ra bên ngoài nghe giảng đi!"

Minh Thù cười thầm, xoay đầu nhìn Nguyên Tịch của cô, chậm rì bước ra khỏi phòng.

Hạ Phù buồn bực theo cô ra ngoài.

Hành lang bên ngoài phòng có ánh mặt trời, tuy rằng chiếu không tới, thế nhưng đứng ở nơi này gần ánh nắng, Huyết tộc vẫn rất ghét.

Minh Thù quả nhiên chán ghét đứng tuốt bên trong, có vẻ như không thể duy trì nụ cười.

Tâm trạng Hạ Phù liền tốt lên không ít.

Đây là kết quả đối nghịch với lão tử.

Ha ha ha ha!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 275: Kiến Tập Tự Dưỡng (35)

Hạ Phù mạnh miệng là thế, nhưng thực ra lại đứng trước mặt Minh Thù, cản ánh nắng thiêu cháy cô.

Từ khi nhận được cái nhiệm vụ kỳ lạ này, hắn biết sẽ không trải qua ngày nào tốt lành.

Minh Thù dựa vào tường nhìn bóng lưng Hạ Phù, ánh mắt thoáng lơ đãng.

"Em đang nghĩ gì đó?" Hạ Phù hỏi.

Minh Thù hoàn hồn, thuận miệng nói: "Tôi đang suy nghĩ, có phải anh có bệnh không."

"..."

Mẹ nó, bắt đầu tấn công bằng ngôn ngữ, nhưng anh không thể tức giận.

Bình tĩnh.

Thiên tài không tức giận.

Hạ Phù nghiến răng nghiến lợi: "Nếu thích em là có bệnh, vậy thì tôi có bệnh."

"Thật đáng tiếc."

Thở dài đầy sâu xa.

Hạ Phù quay đầu lại, thấy ý cười trong mắt thiếu nữ, mi dài khẽ run làm người cảm giác cực kỳ dịu dàng ngoan ngoãn.

Hạ Phù nhìn vào trong phòng học, đột nhiên kéo cô về phía cầu thang bên cạnh.

"Động tay động chân làm gì!"

Minh Thù giãy ra theo thói quen.

Nhưng mà cô còn chưa giãy ra, thì bóng đen trước mặt phóng to khiến cô bị đè trên tường.

Hạ Phù nồng nhiệt hôn vào môi cô, hầu như không có khoảng cách, môi răng cọ xát, thành công đoạt lấy bờ môi cô.

Trên người Minh Thù lạnh băng, hơi thở đều lạnh lẽo.

Hạ Phù không thích lắm, anh ta thích hơi thở ấm áp của cô hơn.

Đột nhiên Hạ Phù giật mình.

Hơi thở ấm áp.

Cô sao?

Hạ Phù cảm thấy tim đập có chút lạ thường, nhưng anh lại không rõ đó là cảm giác gì, nhưng thấy rất kích thích.

Minh Thù cũng không biết vì sao mình không đẩy Hạ Phù, dù sao cũng không phải là rất ghét cho nên không đẩy hắn ra.

Cô vốn định đẩy tay Hạ Phù, nhưng cuối cùng lại đổi thành nắm cổ tay anh ta.

Ánh mặt trời càng gay gắt hơn.

Xung quanh dần dần ấm lên, cơ thể Hạ Phù dán sát người Minh Thù, vô cùng ấm áp, ấm áp tận trong tim.

Một lúc sau, Hạ Phù mới buông cô ra, ma sát trên bờ môi có hơi phiếm hồng của Minh Thù, giọng nói khàn khàn:

"Em cũng không quá ghét tôi, chứng minh tôi còn có cơ hội đúng không?"

Nếu như cô muốn phản kháng, thì đã đẩy hắn ra từ lâu rồi.

Ánh mắt Minh Thù mỉm cười nhìn qua: "Bạn học Hạ Phù, cậu thực sự cần gặp bác sĩ tâm lý."

Minh Thù vươn tay đẩy anh ta ra, sự ấm áp trong mắt biến mất, đột nhiên cô hơi thích nhiệt độ trên người hắn.

"Gặp bác sĩ tâm lý làm gì?"

Hạ Phù không hiểu.

"Yêu trẻ em là có bệnh đó!”

"..."

Có biết xấu hổ không vậy, lần trước nói là vị thành niên, lần này lại trở thành trẻ em.

Minh Thù nhìn Hạ Phù rồi nhanh chóng chạy về ngoài phòng học. Dù Hạ Phù rất giận, nhưng hắn vẫn che nắng cho Minh Thù.

[Cửu thiếu thích cô ta.]

Ai thích cô ta?

Làm sao lão tử đây thích một người bệnh như cô ta.

Tính tình thất thường thì không nói đi, còn thích đánh người và thích con gái mềm mại xinh xắn!

Hạ Phù lạnh lùng phản bác hệ thống, không biết nói cho hắn hay muốn hắn quên hết đi.

[...]

Phản ứng này của Hạ Phù thật kì lạ, cần thuốc lắm rồi.

Có lẽ lời nói của hệ thống đã mỉa mai Hạ Phù, đột nhiên hắn rời khỏi khiến Minh Thù bị ánh nắng chiếu thẳng vào mặt.

Minh Thù cảm thấy Hạ Phù vô cùng kì lạ, bực bội tự lấy tay che nắng cho mình, điên khùng gì vậy, vậy mà đòi theo đuổi trẫm, xếp hàng đi.

Hạ Phù vừa dành được một ít tình cảm của cô, thì lúc này đã hoàn toàn biến mất.

Minh Thù vừa về nhà thì thấy vô cùng trống trải, Hạ Phù vẫn chưa trở về.

Cô mỉm cười chuẩn bị đi khóa cửa.

"Nữ vương."

Một giọng nói đã ngăn cản cô khóa cửa, Hạ Dận từ dưới lên nhìn chằm chằm cô nói:

"Không biết người có thời gian để nói chuyện một chút không?"

"Tôi và Hạ bộ trưởng không thân đến nỗi có chuyện để nói."

Minh Thù mỉm cười tiếp tục khóa cửa.

Nói chuyện với trẫm phải có khẩu phần lương thực.

"Tôi muốn nói về chuyện của Hạ Phù..."

Bang.

Cửa phòng đóng ngay trước mặt ông ta, ông ta thấy cả tầng bụi trên cửa phòng cô.

Cô ngang nhiên khóa cửa phòng mình, không hề muốn đón tiếp vị khách này một chút nào.

Người đâu! Bắt hắn đi nhốt lại cho ta!

Ngồi trên cao đã lâu, nên Hạ Dận đã quen với việc khống chế cảm xúc của mình, ông nhìn cửa đóng lại không biết nên rời khỏi hay tiếp tục gõ cửa.

Trong lúc Hạ Dận đang suy nghĩ thì của phòng đột nhiên mở ra, cô gái hiện cái đầu ra, trên miệng còn đang ngậm một túi máu, hỏi:

"Muốn nói gì về Hạ Phù?"

Vừa nghe đã biết có chuyện hay nên Hạ Dận lập tức hỏi:

"Lẽ nào người muốn nói chuyện ở đây sao?"

Minh Thù nói vô cùng có lý: "Tôi và ông cô nam quả nữ, mời Hạ bộ trưởng vào không hay cho lắm, không khí trong hành lang vô cùng mát mẻ, nói chuyện ngoài này cũng không tệ."

Toàn bụi không, tốt cái đầu cô!

Trước nay, Huyết tộc đều tiếp khách như vậy phải không?

Hít thở thật sâu rồi Hạ Dận mới bình tĩnh nói: "Nữ vương và Hạ Phù ở chung với nhau đúng không?"

"Đúng."

Ở cùng nhau khác hoàn toàn với ngủ cùng nhau!

Hạ Dận điên tiết lên, còn ở cùng với nhau sao?

"Cậu ta nói cậu ta thích tôi."

Giọng nói của Minh Thù vô cùng kinh ngạc, cô kiềm chế cười nói:

"Hạ tổng đến đây để nói giúp cậu ta sao? Ông thật là người cha tốt nhất trên đời."

Hạ Dận không nghe được sự cười nhạo trong lời nói của Minh Thù.

Tại sao Huyết tộc bọn họ lại có một nữ vương như cô chứ?

Hạ Dận không muốn nhìn gương mặt Lolita của cô, nhìn vào lớp bụi trên không:

"Nữ vương, Hạ Phù là con trai tôi, thân là cha tôi hy vọng nó có thể đi con đường đúng đắn"

Minh Thù cắt ngang Hạ Dận: "Ý ông là tôi là tà đạo."

Hạ Dận phủ nhận: "Ý tôi không phải vậy."

"Phải không?"

Minh Thù dựa vào cửa: "Sao tôi nghe có vẻ như ý ông là như vậy?"

"..."

Sắc mặt Hạ Dận tối xuống, ông ta nhắm mắt hạ giọng nói:

"Hạ Phù đã thông minh từ nhỏ, là người thừa kế của Hạ gia. Cô là nữ vương Huyết tộc còn nó là thợ săn Huyết tộc, thân phận các ngươi không bình thường, ở cùng với nhau sẽ không tốt."

"Ông đến để cấm cản chúng tôi sao?"

Minh Thù cười vô cùng vui vẻ, trông giống như cô nghe được chuyện cười gì đó.

Trẫm còn chưa làm gì con của ông.

"Xem ra thực sự hai người đang ở chung với nhau."

Cả người Hạ Dận phát ra tầng hơi lạnh vô cùng đáng sợ. Người thừa kế của bộ tộc chuyên đi bắt Huyết tộc lại đi thích Huyết tộc.

Minh Thù vẫn dựa cửa, cô cảm thấy vô cùng thú vị, giống như mẹ của nam chính cầm chi phiếu đến để đuổi cô gái lọ lem đi.

Nhưng trẫm là nữ vương!

Ánh mắt Minh Thù chuyển động: "Hay là ông cho tôi mấy xe..."

Khẩu phần lương thực thì tôi sẽ suy nghĩ lại.

"Em muốn gì tôi sẽ cho em."

Hạ Phù vô cùng tức giận từ cầu thang bước lên, không thèm để ý đến Hạ Dận.

"Tôi muốn mạng cậu, cậu cũng cho." Minh Thù tùy tiện nói.

"Cho."

Chỉ cần cô thích tôi.

Không thích?

Haha. Lão tử sẽ cho cô một đao.

Minh Thù nhìn anh ta đánh giá: "Cậu thật hào phóng."

Hạ Phù đẩy Minh Thù vào trong, nhẹ nhàng nói: "Chuyện này để tôi giải quyết."

Minh Thù thẳng lưng bước vào trong phòng.

Hạ Dận kinh ngạc nhìn Hạ Phù: "Con..."

Ông chưa từng nghe Hạ Phù nói nhanh như vậy, trước đây rất lâu hắn mới có thể nói ra một chữ.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 276: Kiến Tập Tự Dưỡng (36)

Minh Thù không biết Hạ Phù nói chuyện với Hạ Dận như thế nào, khi hắn bước vào, Minh Thù lười biếng nằm trên sô pha lật sách.

Hạ Phù cố giấu đi sự không vui, ngồi vào bên cạnh Minh Thù, cúi người hôn cô một cái, lúc này mới khá hơn một chút.

"Bạn học Hạ Phù, bạn hôn đến nghiện rồi à?"

"Em không từ chối."

Hạ Phù hùng hồn.

Nói xong anh nghiêng người nhìn xuống mặt đất, Minh Thù bực mình nhưng anh không quan tâm, cũng không biết đang suy nghĩ gì, nhìn qua có chút đáng thương.

Một lúc sau, Hạ Phù mới nói: "Từ nhỏ đến lớn, con đường tôi đi đều do Hạ Dận sắp xếp tốt cho tôi, đi như thế nào, làm cái gì, gặp ai, lúc nào đạt được trình độ gì... Ông ta đã sắp xếp tất cả cho tôi."

Hạ Phù hít sâu một hơi: "Tôi mệt mỏi thật sự. Thế nhưng, tôi không muốn người ở bên tôi sau này cũng do ông ta sắp xếp."

"Tôi không phải người."

Minh Thù ở bên cạnh xen vào.

Bầu không khí mà Hạ Phù mới vừa khơi lên, trong nháy mắt bị đánh nát.

Mẹ nó, lão tử giả vờ đáng thương, cô còn chọc lão tử.

Có chút đồng cảm đáng thương nào hay không?

Mặc kệ!

Hạ Phù xoay người ôm Minh Thù, đầu đặt lên vai cô: "Vi Hề, tôi thích em như vậy, chừng nào thì em mới có thể thích tôi một chút?"

"Chờ đến lúc cậu thích tôi."

Hạ Phù kinh hãi, ý cô là gì?

"Hiện tại tôi đã thích em." Hạ Phù cắn răng.

"Ừ, có lẽ vậy."

Một lát sau, Minh Thù mới mơ hồ trả lời một tiếng, tránh khỏi vòng tay ôm ấp của Hạ Phù, đứng dậy vào phòng.

Đóng cửa lại, Minh Thù nhìn cửa phòng, lặng yên cười:

"Còn xa lắm."

Thích của cô và thích trong miệng hắn hoàn toàn khác nhau.

...

Không biết Louis đang âm mưu cái gì, vẫn chưa gây phiền phức cho Minh Thù.

Cả ngày của Minh Thù ngoại trừ đi học, thì cùng Hạ Phù nói chuyện vấn đề thích hay không thích, hỏi mệt rồi thì Minh Thù sẽ bắt đầu đánh người.

Sau khi, Hạ Phù tức giận đến nổi khùng tại chỗ, vẫn phải cáu kỉnh tiếp tục thích cô.

"Tiểu Hề, hôm nay có chiếu phim, cậu đi xem không?"

Nguyên Tịch xoay người nằm sấp trên bàn Minh Thù, chờ mong hỏi cô.

"Cô ấy không đi."

Minh Thù vẫn chưa trả lời, Hạ Phù đã từ chối trước.

"Cậu không phải tiểu Hề."

Khi biết Minh Thù có thể chèn ép Hạ Phù, Nguyên Tịch cũng không quá sợ Hạ Phù, liếc một cái, lại mong đợi nhìn Minh Thù:

"Tiểu Hề, đi đi mà, tớ mua vé xong rồi, nghe nói rất hay."

Minh Thù mơ mơ màng màng: "Phim gì?"

"Khoa học viễn tưởng."

"Không đi."

Muốn ngủ, gần đây cô phải ngủ đông, vô cùng mệt.

"Tiểu Hề."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nguyên Tịch nhíu lại: "Nếu cậu không đi, tớ đi một mình, lỡ đâu bị Huyết tộc bắt đi thì làm sao?"

"Đi đi đi."

Thức ăn nhỏ nhà mình không thể bị người khác bắt đi.

Nguyên Tịch vui sướng cười thật to, xoay người tiếp tục làm bài tập.

Hạ Phù cũng không làm bài tập nổi, đề bài phía trên một câu cũng làm không ra.

Cô ấy muốn cùng người khác đi xem phim.

Cô! Ấy! Muốn! Cùng! Người! Khác! Đi! Xem! Phim!

Xem! Phim!

Đây không phải là chuyện chỉ có người yêu mới có thể làm sao?

Cô dựa vào cái gì mà đi xem phim với người khác.

Hạ Phù phiền muộn, lấy điện thoại mở ứng dụng, nhìn xem suất phim gần đây.

"Này."

Hạ Phù chọt Minh Thù, đầu cũng dựa gần: "Đi xem với anh."

"Tôi đã đồng ý với thức ăn nhỏ."

"Tôi dùng mười túi lương thực trao đổi."

Minh Thù có hơi dao động.

Tuy rằng gần đây cô có nhiều, nhưng ăn không bao lâu sẽ hết, còn phải tích trữ nữa chứ.

"Tôi không phải loại người như vậy."

Trẫm không thể vì mười túi, mà làm thức ăn nhỏ ngon miệng của mình tức giận.

"Hai mươi túi."

Hạ Phù tiếp tục tăng số lượng.

"Hứa lèo là không tốt."

"Ba mươi túi."

"Tôi đi xem với thức ăn nhỏ xong, sẽ đi xem với cậu."

Hạ Phù vẫn không thắng được thức ăn nhỏ.

Thức ăn nhỏ của cô không cho ăn lại không cho uống, cô còn phải bảo vệ cô ta, sao cô còn thích như vậy chứ!

Tình địch là con gái thì phải làm sao bây giờ!

Tức giận.

Hạ Phù tự an ủi, tốt xấu gì cô ấy cũng đồng ý rồi, không có từ chối.

Minh Thù nói là cùng điểm thức ăn xem phim trước, nhưng mà đến rạp chiếu phim lại bị Tư Lạc chặn đường.

Minh Thù tức đến thiếu chút nữa đánh nhau với Tư Lạc ở rạp, cuối cùng là Nguyên Tịch thấy sắc nổi lòng tham, vứt bỏ Minh Thù, xem phim với Tư Lạc.

Đương nhiên, trong mắt Minh Thù thì Tư Lạc không biết xấu hổ uy hiếp Nguyên Tịch.

Cánh tay đang buông xuôi bên người đột nhiên bị ai đó nắm, rất ấm:

"Đi thôi."

"Cậu cố ý à?"

Hôm nay, Tư Lạc không có đi học, làm sao biết Nguyên Tịch muốn xem phim với Minh Thù.

Hạ Phù nhìn không chớp mắt: "Cả ngày hôm nay tôi đều ở trong tầm mắt của em, em nghĩ tôi mật báo với Tư Lạc lúc nào?"

"Lúc đi vệ sinh."

"Tôi không mang điện thoại."

"Có thể cậu không tự mình liên lạc."

Hạ Phù rất bất đắc dĩ, nhưng anh có thể làm gì bây giờ, đối tượng mình theo đuổi đang cố tình gây sự, vẫn phải nhịn!

"Vậy em nói đi, phải thế nào mới tin tưởng tôi?"

"Không tin."

Hạ Phù muốn ném vé xem phim lên mặt Minh Thù, ai thích xem thì xem, lão tử không hầu hạ.

"Tôi chỉ muốn xem phim với em."

Hạ Phù mềm giọng, như đang cố tình nói ra để cô nghe.

"Năm mươi."

Minh Thù tiếp tục tăng giá.

Hạ Phù lạnh lùng, muốn một cái tát đập chết cô.

"Được."

Ánh sáng trong phòng chiếu rất tối, Hạ Phù theo bản năng nắm tay Minh Thù, sợ cô vấp ngã. Phim này không ít người xem, gần như ngồi đầy rạp.

Chờ phim mở màng, quả nhiên Minh Thù không có thái độ gì, co ro trên ghế có vẻ rất buồn ngủ.

Phim tên gì có lẽ cô cũng không biết.

Hạ Phù buồn bực, hắn nhìn chằm chằm Minh Thù, người này ngoại trừ thích ăn, còn thích gì?

Thấy Minh Thù sắp ngủ, hắn cố gắng thuyết phục bản thân là vì quan hệ nên mới để cô dựa vào mình.

Hạ Phù ôm Minh Thù, ánh mắt nhìn lên màn ảnh. Phía trước cũng là một đôi tình nhân, tựa sát vào nhau nói chuyện, ngẫu nhiên theo tia sáng lờ mờ, lén lút hôn một cái vô cùng ngọt ngào.

Hạ Phù: "..."

Sự đố kỵ làm hắn muốn giết chết bọn họ.

Đôi tình nhân phía trước cảm thấy hơi lạnh, nghi ngờ có phải điều hòa quá thấp nên hai người ôm chặt hơn.

Hạ Phù càng tức.

Sau khi nhạc phim kết thúc, thì ánh sáng sáng lên, Hạ Phù theo bản năng vươn tay che mắt Minh Thù.

Một lúc sau, Minh Thù mới tỉnh lại, ngáp: "Cuối cùng cũng xong, về nhà ăn gì đi."

Cô nói rất nhỏ, nhưng hai chữ "về nhà" vô tình lọt vào tai hắn, trong lòng Hạ Phù mềm nhũn.

Bỏ đi, không tính toán chuyện cô ngủ gục khi xem phim.

Minh Thù có lên sóng ngày hôm nay, nên khi cô bước ra ngoài có vài người nhận ra cô, vô cùng náo nhiệt.

"Là người đã hãm hại Louis của chúng ta phải không?"

"Xấu như vậy còn tự xưng mình là nữ vương, can đảm ở đâu ra vậy?"

"Đánh chết cô ta đi!"

"Giúp Louis của chúng ta trả thù."

Bọn họ chỉ nghe từ một phía, không hề nghe lời nói của Minh Thù, thế nên Minh Thù không quan tâm đi về nhà lấy khẩu phần lương thực.

Có vẻ Minh Thù đã học được kỹ năng mới, sau đó Hạ Phù phát hiện rằng Minh Thù không thích đến nơi đông người, nhưng khi về nhà lại vô cùng vui vẻ ôm lấy một đống khẩu phần lương thực.

Hạ Phù: "..."

Sao đồng loại của cô không đánh chết cô.

Lão tử đây mà có đồng loại như cô... cũng không biết làm thế nào.

Dù gì cô cũng là nữ vương.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 277: Kiến Tập Tự Dưỡng (37)

Trong trang viên.

Quản gia dẫn theo mấy Huyết tộc bước nhanh vào thư phòng, cúi đầu:

"Chủ nhân, tiến triển rất thuận lợi, chỉ là bên Hạ Dận dường như đã nhận ra."

Louis cười nhạt: "Tối hôm nay, bọn họ sẽ không còn đủ sức để gây sợ hãi."

Quản gia xưng vâng, cuối cùng lại nghĩ đến một việc: "Chủ nhân, bên Tư Lạc khó đối phó, tôi sợ hắn sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch của chúng ta."

Bắt Nguyên Tịch chính là đắc tội Tư Lạc, trong khoảng thời gian gần đây, Tư Lạc vẫn không buông tha, luôn cùng bọn họ phân cao thấp.

Nếu không, kế hoạch của bọn họ cũng sẽ không kéo dài như vậy.

"Tùy ý hắn đi."

Louis nhìn bản đồ phía trước: "Hắn không cản được tôi."

...

Ban đêm.

Tiếng kêu thảm thiết của một người vang tận mây xanh, sau đó là một tiếng lại một tiếng kêu thảm thiết.

Âm thanh còi cảnh sát, tiếng bánh xe va chạm, tiếng thét chói tai, quát lớn, tiếng mắng chửi.

"Thông báo khẩn, tin khẩn Huyết tộc toàn quốc bùng nổ cắn người, xin tất cả mọi người cách ly Huyết tộc, đóng chặt cửa nhà..."

Minh Thù nghe trong thời sự thông báo nhiều lần, khóe miệng cong lên nụ cười thản nhiên, cũng không biết châm chọc hay cười nhạo:

"Kế hoạch của Louis là chơi trò này ư?"

"Nếu như hắn có thể tiêu diệt toàn bộ con người, em biết hậu quả là gì không?"

Hạ Phù đứng bên cạnh Minh Thù.

"Thời đại Huyết tộc sắp đến ư?"

"..."

Không nên cùng một Huyết tộc thảo luận vấn đề này.

Minh Thù cảm thán: "Louis muốn giúp tôi tranh giành thiên hạ!"

"..."

Giành thiên hạ cái đầu cô.

Hạ Phù cảm giác mình cần một người khác, giúp làm nhiệm vụ điên khùng ngăn cản âm mưu của Louis.

Chuyện này nghiêm trọng vượt xa tưởng tượng của mọi người, không chỉ có Huyết tộc bùng nổ, mà ngay cả con lai của Huyết tộc và con người cũng góp phần.

Bình thường hỗn huyết không có tập tính của Huyết tộc, nhưng lúc này lại lộ ra răng nanh, hung hăng cắn đứt cổ bạn bè, bắt đầu tàn sát con người.

Đây là một âm mưu.

Âm mưu được bắt đầu từ ba trăm năm trước.

Ba trăm năm qua, ngoại trừ vài thập niên ban đầu, con người và Huyết tộc đều không xâm phạm lẫn nhau, sinh hoạt trong phạm vi của mình.

Thế hệ sau này đã chảy trong mình dòng máu Huyết tộc, họ có thể bất tử, họ có vẻ ngoài xinh đẹp. Con người kết hợp với Huyết tộc, nhiều hơn Huyết tộc với con người.

Trong mười nhà, có ít nhất sáu nhà có Huyết tộc.

Mà những Huyết tộc này xâm nhập vào các ngành nghề, thậm chí là nhân viên cấp cao.

Louis muốn Mễ Lạp... trong mấy ngày này, thức tỉnh những Huyết tộc hỗn huyết này.

Suy nghĩ cực kỳ tỉ mỉ.

Trong thời sự vẫn tiếp tục phát sóng, mà lúc này đây, một nhân viên công tác đột nhiên lộ ra răng nanh, cắn nhiếp ảnh gia bên cạnh, máu tươi phun tung tóe trên màn ảnh, máu chảy đỏ cả một góc đường.

Phát thanh viên ôm đầu thét chói tai, phòng phát sóng tạm thời trở nên hỗn loạn, cuối cùng hình ảnh biến mất.

Minh Thù tắt ti vi đi, gọi điện thoại cho Leon.

"A lô, nữ vương, chúng tôi đang qua chỗ người, người không sao chứ?"

"Không sao, các ngươi có cảm thấy chỗ nào kỳ quái không?"

Minh Thù đứng dậy đi về phòng ngủ, lúc đi ngang qua phòng Hạ Phù, thấy hắn đứng trước cửa sổ đưa lưng về phía cô, dường như đang gọi điện thoại.

"Hình như có một luồng năng lượng đang kêu gọi chúng tôi tàn sát... Và lực lượng này rất giống của ngài."

Leon hình dung cảm giác của hắn, nếu như hắn không hiểu rõ nữ vương nhà hắn không có loại hành động này, thì hắn sẽ tin tưởng đây là do nữ vương làm.

Minh Thù nói một địa điểm cho Leon, bảo hắn dẫn người qua đó tập hợp.

Minh Thù thay xong quần áo ra ngoài, Hạ Phù cũng mở cửa phòng, đối diện với ánh mắt của Minh Thù:

"Em đi đâu vậy?"

"Thân là nữ vương, cậu nghĩ tôi nên đi đâu?"

Hạ Phù chưa nói phải đi cùng cô, Minh Thù chỉ nở nụ cười, đẩy cửa ra ngoài.

Phía sau có tiếng bước chân, Hạ Phù đuổi theo.

Hắn ôm Minh Thù, đầu dụi dụi vào cổ cô, thấp giọng:

"Bảo vệ bản thân thật tốt, tôi rất nhanh sẽ tới tìm em."

Minh Thù mỉm cười hỏi Hạ Phù: "Hạ Phù, cậu đi theo tôi

không?"

"Tôi..."

"Cậu không theo tôi thì lần sau gặp mặt, chính là trên chiến trường."

Sau lần này, con người và Huyết tộc sẽ chính là kẻ thù không đội trời chung, dù cô không có tham dự cũng sẽ không được con người tha thứ.

Cho nên cô nói không sai.

Nếu như hắn không đi với cô thì lần sau gặp mặt, chính là trên chiến trường.

Hạ Phù cân nhắc một phen: "Tôi đi với em, mặc kệ em đối địch với ai, tôi đều đứng về phía em."

Minh Thù xoay người, thiếu niên đứng sau lưng nhìn ánh sáng trên hành lang lóe lên, hắn lạnh lùng, ánh mắt lại cực kỳ chăm chú.

Chăm chú như vậy, cô đã từng thấy qua.

Minh Thù rũ mắt, thấp giọng nói: "Vậy đi thôi."

Minh Thù ngồi trên xe, lại không lập tức rời đi, Hạ Phù không biết cô đang chờ cái gì. Có lẽ là vì cô là nữ vương, nên không một Huyết tộc nào dám làm bậy đến gần đây, có vẻ hơi yên tĩnh.

"Rầm!"

Xe đột nhiên chấn động, Minh Thù hạ kính xe, một viên đủ màu sắc từ bên ngoài nhảy vào, rơi vào lòng bàn tay Minh Thù.

Đôi mắt đen lay láy của thú nhỏ đối đầu với ánh mắt của Hạ Phù, nó rầm rì chui vào trong túi Minh Thù.

Ta cho ngươi biết, ngươi vẫn cứ muốn kêu đến thì đến, kêu đi thì đi, đối xử với ta như vậy, sẽ đánh mất ta!

Ngươi không ăn được, nên cũng không cho ta ăn.

Cái kiểu gì vậy?

"Lái xe."

Minh Thù đóng cửa sổ xe, dặn dò Hạ Phù.

"Đó là cái gì?"

Hạ Phù có hơi ngạc nhiên, một con vật nhỏ như vậy, nhưng khí lực lại không nhỏ.

"Chó."

Thú nhỏ ở trong túi xù lông mài móng vuốt rống giận, cả nhà ngươi ngoại trừ ta đều là chó!

"Em thích chó?"

Trước đây không thấy cô nuôi, đột nhiên liền lòi ra.

"Thật đáng yêu..."

Còn có hơi quen mắt.

Chó bảy màu rất khó gặp, nhưng anh ta hoàn toàn không nhớ nổi đã gặp ở đâu.

Rất kỳ quái.

Xe đi một đường, khắp nơi đều là máu, có Huyết tộc đuổi theo, con người hoảng sợ chạy loạn, phần lớn đường đều bị phá hỏng.

Hạ Phù lựa chọn một con đường nhỏ, nhưng cuối cùng vẫn xuống xe đi bộ.

Đến địa điểm tập hợp, đám Huyết tộc của Leon đã đến, so với lần gặp mặt trước thì số lượng đã giảm không ít.

"Nữ vương... có vài chuyện không khống chế được."

Sắc mặt Leon không tốt: "Không ngờ kế hoạch của Louis lại là như vậy. Nữ Vương, cứ tiếp tục như thế, có lẽ còn chưa qua một đêm..."

Minh Thù giơ tay lên, lòng bàn tay hướng về phía bọn họ, dường như có năng lượng vô hình bao trùm lấy, mà âm thanh luôn thúc giục tàn sát bên tai bọn họ cũng biến mất.

Minh Thù thả tay xuống: "Các ngươi đi đón Nguyên Tịch, gặp được thì đưa về Huyết tộc. Nếu như Tư Lạc ngăn cản, ngươi liền nói cho hắn biết, hiện tại chỗ ta mới là an toàn nhất, hắn mang theo cô ấy chỉ là gánh nặng."

Phải bảo vệ tốt thức ăn nhỏ của trẫm.

Leon gật đầu, lại hỏi: "Nữ Vương, người thì sao?"

Minh Thù cười nhìn dơi bay loạn trên trời đêm: "Náo nhiệt như thế, đương nhiên là đi tìm Louis tâm sự."

Thuận tiện kéo giá trị thù hận.

Giá trị thù hận của trẫm còn chưa đầy nữa mà!

Đầu đã đứt, máu đã đổ thì chắc chắn giá trị thù hận không ít!

Leon: "..."

Sau khi đã tiễn Leon, Hạ Phù hỏi cô làm sao để gặp được Louis. Minh Thù mỉm cười kêu kiếm trên đường.

Louis có nhiều sản nghiệp như vậy, ngay cả con mèo nhà hắn cũng khó kiếm được, nên chỉ đành phải kiếm trên đường.

Hạ Phù cảm giác như Minh Thù đang nói đùa.

Nhưng thật sự như một gáo nước tạt vào mặt anh ta.

Cô thật sự đã làm như vậy.

Đúng là nữ vương cũng thật khác người!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 278: Kiến Tập Tự Dưỡng (38)

Minh Thù không lập tức đi tìm Louis, mà kêu Hạ Phù chuẩn bị vài thứ.

Sau khi hoàn thành xong xuôi, mới vội đi đến nơi đó.

Trang viên vắng vẻ không một tiếng động, một vài chỗ có ánh sáng, trong đêm tối rực sáng.

Minh Thù không đi vào mà ngồi xổm ngoài trang viên, loay hoay với mấy cái rương, nhìn như pháo hoa nhưng Minh Thù loay hoay lâu như vậy, dù thế nào đều cảm thấy đây không phải là pháo hoa.

"Đi."

Minh Thù kéo Hạ Phù đi vào rừng cây phía sau.

"Ầm!"

Pháo hoa nổ tung trên bầu trời, như hoa tươi nở rộ giữa trời đêm, vô cùng xinh đẹp. Nhưng những pháo hoa này không biến mất, mà tản thành đóm lửa, như sao băng bay thẳng vào trang viên.

Tiếng kêu thảm thiết trong trang viên dần dần vang lên, lửa châm cây cối, hỏa hoạn bốc lên, toàn bộ trang viên chìm ngập trong biển lửa.

Hạ Phù: "..."

Đắc tội ai cũng không nên đắc tội với tên điên này.

Đây thật sự là lãng mạn đến chết.

Những pháo hoa này là do Hạ gia chuyên đối phó với Huyết tộc, dính vào nếu không chết cũng sẽ rớt mất nửa cái mạng.

"Đẹp không?"

Minh Thù hỏi Hạ Phù.

"Đẹp."

Không thể ngỗ nghịch với đối tượng theo đuổi, dù là cô chỉ dê nói sói, anh tôi cũng phải nói rằng đó sói.

"Sau này phóng cho anh một lần nhé?"

"..."

Mạng của lão tử có bao nhiêu lớn.

"Không cần. Sau này tôi bắn pháo hoa cho em."

Ai biết cô sẽ trộn cái gì kỳ quái bên trong chứ.

Đương nhiên, Minh Thù cũng chỉ là thuận miệng nói, rất nhanh thì đem lực chú ý tập trung tới bóng đen trong ánh lửa lập lòe ở trang viên.

Cô đi đến cửa chính, Louis vừa ra cửa chính thì thấy thiếu nữ nhàn nhã thoảng qua, trong tay cầm gậy gỗ, chớp mắt cười khẽ ân cần hỏi thăm hắn:

"Louis tiên sinh, đã lâu không gặp."

Thấy pháo hoa, trong lòng Louis đã đoán được là ai, cho nên nhìn thấy Minh Thù, hắn không hề cảm thấy bất ngờ.

"Vi Hề."

Louis đứng ở cửa lớn của trang viên, phía sau đốm lửa rơi rụng, càng làm thân hình hắn cao ngất:

"Làm sao ngươi tìm được nơi này?"

"Chỗ ngươi chôn, ta cũng biết, chớ nói chi là trang viên lớn như vậy."

Minh Thù mỉm cười: "Thấy ta, ngươi không vui sao?"

Louis không hề vui, chẳng qua là...

"Bây giờ, ngươi đến đã đến trễ rồi, không qua bao lâu nữa ta sẽ dẫn dắt Huyết tộc trở thành người chiến thắng cuối cùng."

"Ngươi thật là giỏi."

Minh Thù không hề có thành ý khen: "Ta có nên cám ơn ngươi đã gầy dựng giang sơn cho ta không?"

"A!"

Dường như Louis nghe được chuyện gì buồn cười: "Ngươi cảm giác bây giờ còn là đối thủ của ta sao?"

"Nếu ta có thể bắt ngươi một lần, đương nhiên có thể bắt ngươi lần thứ hai."

Minh Thù tỏ vẻ kiêu ngạo.

"Vậy ngươi thử xem."

Louis phất tay, Huyết tộc phía sau hắn nối đuôi nhau nhào về phía Minh Thù.

Minh Thù huơ huơ gậy gỗ, gậy gỗ nện trên đầu một Huyết tộc.

Trong khoảnh khắc, Huyết tộc như mất hết ý thức.

Đôi mắt nguy hiểm của Louis nheo lại, nhìn Minh Thù một gậy nối tiếp một gậy tiêu diệt Huyết tộc.

Hắn cởi áo choàng, mặt tối lại nói: "Vi Hề, ba trăm năm trước ta không tự tay giết ngươi, lần này ngươi cũng không may mắn như vậy."

"Phù!"

Gậy gỗ từ bên trái đánh tới, Louis vươn tay chụp lại, dùng gậy gỗ hất lại Minh Thù.

Nhưng Minh Thù không chút do dự buông tay, từ sườn mặt Louis lướt qua, níu lại gậy gỗ kéo một cái về phía sau, thân thể Louis bị kéo theo.

Minh Thù nhân cơ hội đánh một quyền vào bụng Louis, gậy gỗ lần thứ hai quay về tay Minh Thù, thô bạo nện trên người Louis, Louis nhanh chóng tách ra.

Xuất ra mấy chiêu mà Minh Thù đã phì phò, hình như năng lượng của Louis trở nên mạnh hơn.

Hơn nữa hắn là Thân vương, đoán chừng mình đánh không lại.

Louis nảy sinh ý đồ độc ác, lần thứ hai nắm gậy gỗ, móng tay dài ra, đánh úp về phía ngực Minh Thù.

Minh Thù không né không tránh.

"Vi Hề!"

Có người rống giận.

Gương mặt có vẻ dữ tợn của Louis phóng đại trước mặt cô, nhưng cô cũng nhìn thấy thân ảnh màu đen chạy vội từ trong đám Huyết tộc ra.

Cô ngã vào một vòng tay ấm áp.

"Vi Hề."

Hạ Phù không phát hiện giọng mình đang phát run.

Minh Thù nghĩ, sau này... không cần phải tự sát trước mặt người khác nữa.

Louis không biết tại sao lại đứng tại chỗ, không hề ra tay, cứ như vậy nhìn chằm chằm cô nhắm mắt.

"Ầm!"

Pháo hoa nở rộ trong đêm tối.

Trên mặt Minh Thù chợt nóng, trong nháy mắt cô trợn trừng, một màn pháo hoa nở rộ, lộng lẫy đến người khác phải nhìn theo.

Minh Thù không dám nhìn Hạ Phù, nhanh chóng dời ánh mắt, từ trong ngực Hạ Phù đứng lên, thuận tiện kéo anh ta dậy, cúi đầu nói một tiếng:

"Tôi..."

Cô nuốt lời nói trở về, cầm gậy gỗ đi về phía Louis.

Hạ Phù đột nhiên không dám tới gần Minh Thù, sự tức giận trên người cô không còn thuần khiết thần thánh, mà là áp lực đen tối vô tận, làm người không thở nổi.

Louis như là mới vừa ngây người tỉnh lại, không tự chủ lui về sau.

"Ngươi..."

"Vù!"

Gậy gỗ mang theo sức lực mạnh mẽ đánh về phía Louis.

...

Minh Thù rũ mắt trói Louis lại, Louis lộ ra vẻ kinh hãi và cổ quái trong mắt, dường như không thể tin người trước mặt là nữ vương mà hắn biết đến.

Minh Thù cúi đầu, cuối cùng đến lúc này thì ngẩng đầu lên, cười tươi như hoa nói:

"Có tức giận hay không?"

"Ngươi gạt ta!"

Giọng nói Louis hạ xuống, hắn đã dùng toàn lực mà cô ta không xảy ra bất cứ chuyện gì... không thể tin được.

"Ngươi còn có thể gạt người khác."

Minh Thù mỉm cười: "Ta lại không ngăn ngươi, phải không?"

Louis nghẹn họng: "Ngươi cho là bắt được ta, chuyện này sẽ kết thúc sao? Ha ha ha ha, Vi Hề, không thể nào, không có mệnh lệnh của ta, bọn họ vẫn sẽ tàn sát con người, vẫn..."

Minh Thù cười cười, giọng nói nhẹ tênh: "Ngươi tạo ra năng lượng giống của ta, thì đó cũng chỉ là hàng nhái."

Hàng nhái cũng chỉ là hàng nhái.

Nữ vương như trẫm còn chưa xuống đài đâu.

Đầu tiên là Louis cười nhạt, sau đó điên cuồng cười to.

Cười xong, Louis nhìn chằm chằm Minh Thù nói: "Thắng làm vua thua làm giặc, nhưng ta nguyền rủa..."

Ha ha ha thật hài hước, nguyền rủa cũng có thể nói bậy sao?

"Câm miệng đi."

Minh Thù cầm cây gậy nhét vào miệng Louis, thành công ngăn hắn nói:

"Thật là nhiều chuyện."

Louis nhìn chằm chằm Minh Thù, dường như muốn chọc thủng những mạch máu trên người cô ta.

Tại sao giá trị thù hận vẫn chưa đầy?

Thật là phiền phức!

Minh Thù lại tiếp tục đánh Louis, chỉ nhận được ánh mắt giận dữ của Louis, vẫn chưa thấy bóng dáng của Hài Hòa Hiệu đâu.

Minh Thù im lặng một lúc, cô sờ sờ má, sau đó đi về nơi Hạ Phù đứng, cô phải cúi mặt mới thấy được sắc mặt của Hạ Phù.

Hạ Phù nhếch môi, hắn cũng nghĩ như Louis, lúc nãy là cô giả bộ.

Minh Thù nhíu mày: "Khóc thì khóc đi, tôi cũng không cười nhạo cậu, dù gì thì tôi dễ thương như vậy."

"Tôi... Không... Khóc."

Hạ Phù gằn từ chữ một.

Tại sao lão tử phải khóc?

Tuyệt đối không khóc!

"Tôi nhìn thấy rồi."

Giọng nói Minh Thù vô cùng kiên quyết.

Minh Thù vẫn muốn nói nữa, nhưng Hạ Phù đứng dậy, ngăn chặn lời nói của cô.

[Giá trị thù hận của Louis đã đầy.]

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 279: Kiến Tập Tự Dưỡng (39)

Sắc mặt Hạ Phù đột nhiên vô cùng khó coi, hắn ôm Minh Thù lăn sang bên cạnh một vòng, phía sau vang lên tiếng nổ mạnh kịch liệt.

Louis lựa chọn đồng quy vu tận.

Hắn muốn Vi Hề chết.

Thứ hắn không có được, người khác cũng đừng mơ tưởng.

Sóng xung kích ùn ùn kéo đến.

Minh Thù trở mình, để Hạ Phù dưới thân, sóng xung kích trôi qua rất nhanh, trang viên xa xa bị sóng xung kích san bằng.

Bạch!

Thú nhỏ từ trong túi Minh Thù rơi ra, giống như là sắp chết.

Minh Thù vươn tay nhặt nó: "Đừng giả chết."

Ta vốn là phải chết, ta còn nhỏ như vậy, ngươi ngược đãi trẻ em, là ngược đãi trẻ em có biết không?

Nếu không phải ta giúp ngươi gánh một chút, bây giờ ngươi đã biến thành một đống bột phấn.

Mãn hán toàn tịch!

Ta muốn mãn hán toàn tịch!

Thú nhỏ rầm rì gào thét, tinh thần rất tốt, rõ ràng một chút bị thương cũng không có, thậm chí có chút phấn khởi.

Minh Thù nhét nó vào túi, chống tay nhìn người dưới thân:

"Chết chưa?"

"Có chết cũng do em đè chết."

Lão tử có cơ hội biểu hiện trọng thương gì đó thật tốt, ai bảo cô đột nhiên cản hắn.

Tức chết lão tử.

"Sao lại không đè chết cậu!"

Minh Thù từ trên người anh ta đứng dậy.

Cô vừa đứng lên đầu quay mòng mòng như say xe, giống như thể lực đột nhiên bị tiêu hao.

Hạ Phù cảm thấy thân thể Minh Thù có chút lắc lư, vươn tay đỡ cô:

"Thể hiện làm gì, để bây giờ khó chịu."

"Hạ Phù..."

Minh Thù kêu một tiếng, rồi im lặng, cắn mở khẩu phần lương thực từ trong túi.

"Làm sao vậy?"

Hạ Phù phát hiện cô hơi khác lạ, nhanh chóng đỡ cô.

Minh Thù sờ sờ túi, nhưng mà không còn dư khẩu phần lương thực nào.

Thật là đói.

Thú nhỏ cũng không thấy tăm hơi, đoán chừng là ăn vụng khẩu phần lương thực của cô, hiện tại không dám ló đầu ra.

Tốt lắm.

Thông thường, đồ cô ăn thú nhỏ cũng có thể ăn, cho nên trộm máu của cô uống, cũng không kỳ lạ.

Mùi vị máu tươi đột nhiên trở nên thật nồng, Minh Thù nuốt một ngụm nước bọt, theo bản năng nghiêng về phía bên kia.

Môi đụng đến chất lỏng ấm áp, máu tươi nhẹ nhàng thâm nhập bờ môi cô.

"Uống đi."

Minh Thù có hơi chống cự, nhưng cô đột nhiên phát hiện sự hấp dẫn này còn lớn hơn khi cô đối mặt với Nguyên Tịch, lý trí từng chút tiêu tan.

Chất lỏng hương vị ngọt ngào trượt vào yết hầu khô khốc.

Âm thanh cắn nuốt của cô, làm Hạ Phù theo bản năng ôm chặt hơn.

...

Louis đã chết.

Như hắn đã nói, dù hắn chết, Huyết tộc vẫn không dừng lại việc tàn sát con người.

Ngày đó, Minh Thù đột nhiên không khống chế được, sau này cô đã hiểu rõ chuyện gì xảy ra.

Louis lợi dụng chuyện khôi phục năng lượng của cô, muốn mượn chuyện này giết chết cô, đáng tiếc thú nhỏ giúp Minh Thù cản một chút, nhưng di chứng vẫn còn.

Cô cho những Huyết tộc bị khống chế dừng lại tấn công, tranh thủ chạy trốn.

Người ngựa khắp nơi vội đến, người ngã ngựa đổ, khó khăn lắm mới khống chế được mọi chuyện.

Như Minh Thù dự đoán, con người không thể chấp nhận Huyết tộc.

Vứt bỏ hiệp ước, thợ săn Huyết tộc cùng với đội của mình ở không nhiều năm liên minh lại, đuổi Huyết tộc ra khỏi phạm vi của con người.

Thậm chí có vài người ác độc trực tiếp đưa ra ý kiến đuổi cùng giết tận, mà ý kiến này có rất nhiều người ủng hộ.

Bọn họ chấp nhận Huyết tộc, không ngờ cuối cùng kết quả lại thành ra như vậy.

Mặc kệ những Huyết tộc này có bị khống chế hay không, bọn họ cũng không có cách chấp nhận.

Thế giới bên ngoài còn đang hỗn loạn, nhưng trong Huyết tộc lại không có chiến loạn gì, có Huyết tộc trốn về, Minh Thù không trách tội, những Huyết tộc này cũng không dám làm gì xằng bậy, ngoan ngoãn ở trong địa phận của mình.

"Tiểu Hề... Người nhà tớ..."

Nguyên Tịch ngồi trên sô pha, vô cùng lo lắng:

"Tớ phải về xem." Còn có Tư Lạc.

Minh Thù có hơi không vui: "Ở chỗ tớ không tốt sao?"

"Tiểu Hề, tớ rất cám ơn cậu bảo vệ tớ, nhưng mà..."

Nguyên Tịch khẩy ngón tay, cắn cắn môi: "Tớ là con người."

"Cậu nhất định phải đi sao?"

Nguyên Tịch gượng cười: "Tiểu Hề, sau này chúng ta vẫn là bạn."

Dù cho sau này toàn bộ con người căm hận Huyết tộc, cô cũng sẽ làm bạn với Minh Thù.

Minh Thù có chút tiếc nuối thức ăn nhỏ, cô còn chưa cắn được một cái. Cuối cùng, Minh Thù vẫn phất tay:

"Leon. Đưa cô ấy ra ngoài."

"Vâng, nữ vương."

Nguyên Tịch đứng dậy ôm Minh Thù một cái, nói bên tai Minh Thù:

"Tiểu Hề, Hạ Phù không phải còn ở bên cậu sao? Cậu sẽ hạnh phúc, sau này tới tìm tớ chơi, tớ mời cậu... uống máu."

Minh Thù vuốt tóc Nguyên Tịch hai cái: "Đi đi."

"Cậu thực sự không cắn tớ một ngụm sao?"

"Cút!"

Nguyên Tịch cười vui vẻ, vẫy tay với Minh Thù, rời khỏi Huyết tộc.

"Nữ Vương, Hạ Phù đứng bên ngoài đã nhiều ngày..."

Leon đưa người trở về xong, cẩn thận bẩm báo: "Ta nhìn hắn sắp không chịu nổi rồi."

Ánh mắt Minh Thù tối sầm, ý cười thường ngày cũng không thấy.

Dường như hiện tại, cô cũng có thể cảm nhận hương vị máu tươi của hắn lưu chuyển giữa răng môi.

Nghiện máu người.

Cô không có khả năng đột nhiên ngửi thấy mùi máu Hạ Phù, thì không chế được như vậy, giải thích duy nhất là cô uống qua máu của hắn.

Mà lúc trước, Hạ Phù tiếp xúc qua khẩu phần lương thực của cô.

Lần ở khách sạn kia, anh ta đặc biệt khẩn trương.

Hẳn là khi đó...

Cô không biết sau này anh ta che giấu hương vị máu con người như thế nào, nhưng quả thực là cô nghiện.

Minh Thù không có bất kỳ ý kiến gì, xoay người trở về phòng.

Leon thở dài, đi ra ngoài liếc mắt nhìn.

Khí trời của Huyết tộc vĩnh viễn đều là tăm tối nhìn không thấy ánh mặt trời, cho nên ban đêm cực kỳ lạnh.

Hạ Phù đứng trong sương mù dày đặc, cả người sớm đã lạnh băng.

Từ lần đầu tiên hắn trộn máu vào ly cô, hắn đã dự đoán tới kết quả này, cô không ra tay giết hắn, hắn đã cảm thấy rất may mắn.

"Khụ khụ khụ..."

Hạ Phù che ngực ho khan, đầu nóng lên, cũng không biết mình còn có thể kiên trì được bao lâu.

Anh ta nhìn cung điện trong sương mù dày đặc.

Trong sương mù hình như có bóng người đi tới, ý thức Hạ Phù càng ngày càng mờ nhạt.

"Vi... Hề..."

Có người dùng áo choàng ấm áp bọc hắn lại.

...

Lúc Hạ Phù tỉnh lại, phát hiện mình nằm trên giường mềm mại, trên bệ cửa sổ có hoa tường vi đang nở, cả phòng thơm ngát.

Cách đó không xa còn đặt một quan tài xa hoa.

"Hạ tiên sinh, người tỉnh rồi ư?"

Người hầu Huyết tộc ăn mặc đúng mực đứng bên giường, cung kính nhìn anh.

"Này..."

Giọng nói Hạ Phù khô khốc: "Nơi này là?"

"Tẩm điện của nữ vương."

Người hầu Huyết tộc nhẹ giọng trả lời: "Nữ vương, Hạ tiên sinh đã tỉnh."

Hạ Phù giật mình, tiếp theo hắn liền thấy thiếu nữ chậm rãi đi đến, khóe miệng là ý cười vô cùng quen thuộc.

Nhưng mà mở miệng lại không chút khách khí: "Tỉnh thì đứng lên cho tôi, giường của tôi ngủ rất thoải mái sao?"

Hạ Phù nhanh chóng đứng dậy.

Vừa tỉnh nên thân thể còn rất yếu ớt, hắn bước xuống lảo đảo một cái, vừa lúc nhào lên người Minh Thù.

Minh Thù ngay cả tay cũng không ôm, Hạ Phù yếu ớt ôm cô, miễn cưỡng ổn định thân thể.

Hắn khẽ cắn môi, chuẩn bị tự mình đứng lên, thắt lưng lại bị khí lạnh băng bao trùm, sau đó hắn bị ngã trên giường.

Minh Thù nghiêng đầu nhìn người hầu Huyết tộc: "Khi nào nghi thức bắt đầu?"

Người hầu Huyết tộc khéo léo trả lời: "Thưa nữ vương, còn một tiếng đồng hồ."

Minh Thù quay đầu lại, nghiêng người đối diện Hạ Phù:

"Cho nên cậu còn một tiếng đồng hồ để chuẩn bị."

"Chuẩn bị cái... gì?"

Minh Thù không trả lời anh ta, rời khỏi phòng.

Người hầu Huyết tộc ở bên cạnh cười: "Hạ tiên sinh, chúc mừng người, người chính là nam sủng đầu tiên của nữ vương, sau này nói không chừng chính là chánh cung của nữ vương."

Cái gì?

Nam sủng?

Lão tử không nghe lầm chứ?

Hạ Phù nghĩ Minh Thù cố ý trả thù hắn, cô biết hắn không thể chấp nhận cái thân phận nam sủng này, nên cô cố ý muốn hắn làm.

Hơn nữa còn là thông báo toàn bộ Huyết tộc.

Khuất nhục!

Lão tử muốn đào hôn!

Dẹp con mẹ nó nhiệm vụ!

Lão tử không làm!

Một giờ trôi qua, Hạ Phù còn chưa chạy được mấy trăm mét, đã bị bắt trở lại thay đổi trang phục lung tung, bị đưa đến chính điện.

Hạ Phù chết không còn gì luyến tiếc cúi thấp đầu.

Quần áo trên người đỏ đến gai mắt, nhưng thiếu nữ ngồi trên chỗ cao vẫn là quần áo cũ.

Đột nhiên, Hạ Phù có chút khổ sở.

Cũng không biết mình khổ sở cái gì.

[Cửu thiếu, người thích cô ấy.]

Lão tử mới không thích cô ấy.

Hạ Phù vừa tẩy não chính mình không thích Minh Thù, vừa nhận mệnh theo người hầu lên cầu thang, đứng trước mặt thiếu nữ, anh không hề ngẩng đầu nhìn cô.

Cô thực sự dự định nhục nhã hắn như thế sao?

Hay là...

Mình đối xử với cô ấy như vậy.

Nên cô tức giận.

"Nữ vương, người thực sự muốn để một con người làm vương quân?"

Huyết tộc phía dưới thấy Hạ Phù, ai nấy đều vô cùng bất mãn.

"Ngươi có ý kiến gì?" Minh Thù nhướng mày.

"Hắn là con người."

Huyết tộc đưa ra vấn đề lớn nhất, hiện tại Huyết tộc và con người cũng không hòa bình.

"Nếu không ngươi làm vương à?" Minh Thù mỉm cười.

Huyết tộc kia không lên tiếng.

Sắc mặt Hạ Phù hoảng hốt, không hề nghe bọn họ nói gì, cho đến khi người hầu Huyết tộc nhỏ giọng gọi hắn.

"Vương quân, vương quân, Nữ vương đang đợi người."

Hạ Phù chợt nhìn cô một cái: "Ngươi kêu ta là gì?"

Người hầu Huyết tộc chớp chớp mắt: "Vương quân."

Hạ Phù há hốc miệng: "Không phải hắn... là nam sủng sao?"

Người hầu Huyết tộc mỉm cười: "Nam sủng đâu cần nghi thức, vương quân thực biết nói đùa."

Vẻ mặt kinh ngạc, hình như lúc trước bàn tán ở cung điện là Vi Hề muốn cho hắn làm nam sủng, không giống như bây giờ.

Hạ Phù nhìn phía trên, thiếu nữ vẫn ngồi như cũ, chỉ là quần áo trên người đã đổi thành trang phục màu đỏ chói mắt.

Mẹ nó!

Chơi hắn!

Sau này Hạ Phù hỏi Minh Thù: "Vì sao không phải nam sủng?"

Minh Thù liếc nhìn cổ hắn: "Tôi luôn khoan dung với đồ ăn."

Đồ ăn Hạ giữ mặt lạnh lùng.

Thủ tục ly hôn của Huyết tộc ở chỗ nào?

...

Ban đêm, Hạ Phù từ trong đau đớn tỉnh lại, anh nhìn người phía trên, rất muốn đạp cô xuống dưới.

Nhưng mà trên thực tế là vươn tay ôm cô, cho cô thoải mái hơn một chút.

"Vi Hề, em không cảm thấy đói bụng liền cắn tôi là hành vi rất quá đáng sao?"

"Nếu không tôi cho cậu làm nam sủng làm gì?"

"Ấm giường."

"Không cần." Minh Thù mơ màng nói.

"Ưm."

Hạ Phù than nhẹ một tiếng, tay ôm Minh Thù siết chặt: "Vi... Vi Hề, nhẹ chút."

Hạ Phù có chút mê muội, trên cổ ngưa ngứa, cùng hơi thở cô giao hòa, có một loại trải nghiệm đặc biệt.

Minh Thù liếm liếm cổ Hạ Phù, vết thương mới xuất hiện lập tức biến mất, cô nghiêng đầu hôn Hạ Phù.

Cả người Hạ Phù nóng lên mềm nhũn, tay chân không yên phận cử động.

Nhưng hắn rất đúng mực, đây là phúc lợi của mình mỗi khi cô cắn, quá đáng sẽ bị đánh.

Hạ Phù nghẹn khuất, hắn và đồ ăn cũng không có gì khác nhau.

Nhưng hắn vẫn không thể nổi giận.

Minh Thù cũng không phải lúc nào cũng sẽ cắn hắn, chỉ khi thèm ăn không nhịn được, mới có thể dùng miệng xử hắn.

Chính hắn dùng máu làm cô nghiện trước, cho nên Hạ Phù có nghẹn nhiều hơn nữa cũng chỉ có thể nuốt vào bụng.

"Vi Hề, em đồng ý với tôi, sau này chỉ uống máu của mình tôi được không?"

Hắn sợ ngày nào đó Minh Thù đột nhiên bắt về một tên đàn ông khác.

"Tôi không quá thích máu người."

Trong bóng tối, giọng nói của thiếu nữ rất nhạt, giống như nỉ non:

"Thế nhưng lại nghiện cậu."

Câu sau rất nhẹ, nhưng phòng rất yên tĩnh, Hạ Phù vẫn nghe thấy được.

Hạ Phù ôm Minh Thù cười ngây ngô, đây không phải là nói cô ấy thích mình sao?

Dường như thấy ánh mặt trời, nhiệm vụ hoàn thành.

"Vui vẻ cái gì, đi tắm đi."

Minh Thù đạp hắn xuống dưới.

"Em đốt lửa, không phụ trách dập sao?" Hạ Phù oán giận.

Minh Thù nằm trên giường, nụ cười ôn hòa: "Cậu nghe qua người nào phóng hỏa, còn phải dập lửa không?"

Hạ Phù: "..."

Cô nói có lý.

...

Thế giới con người còn đang hỗn loạn, Minh Thù gặp qua Nguyên Tịch một lần, cô và Tư Lạc vô cùng tốt.

Minh Thù rất không thích tình địch, trước khi đi còn đánh một trận với Tư Lạc.

"Bên cạnh cô không phải có người sao, còn nhìn chằm chằm Nguyên Tịch làm gì?"

Tư Lạc rất tức giận.

Minh Thù nhìn thiếu niên mặt lạnh lùng ở cách đó không xa, mỉm cười:

"Cái này không cản trở tôi thích thức ăn nhỏ của tôi."

"Bệnh thần kinh."

Tư Lạc mắng một tiếng, nhanh chóng đến bên cạnh Nguyên Tịch, không để ý Nguyên Tịch phản đối, mạnh mẽ dẫn Nguyên Tịch rời đi.

Sau chuyện này, Minh Thù sẽ không bước ra khỏi Huyết tộc.

Hiện tại, Minh Thù và Leon thảo luận thời gian tới Huyết tộc làm ruộng hay lên núi làm cướp, Hạ Phù mặc một bộ đồ thể thao bước đến, thoáng cái đứng bên cạnh Minh Thù.

Minh Thù nhìn cổ hắn vài lần.

Hạ Phù ôm quần áo, ngẫm lại thấy không đúng nên nhanh chóng che lại cổ.

Minh Thù cười lạnh một tiếng, chuyển mắt đi.

Leon nói vài câu, rất nhanh chóng rời đi.

Hạ Phù chờ Leon đi khỏi, anh ta liền cọ cọ Minh Thù: "Tôi muốn ra ngoài phơi nắng."

Đã lâu không thấy ánh mặt trời, hắn cảm thấy rất không thoải mái.

"Không có chân à? Tự mình đi đi."

Minh Thù liếc hắn.

"Hiện tại bên ngoài loạn như vậy, em để tôi tự đi sao?"

Hạ Phù không vui.

Minh Thù ném tấm thảm lên người hắn: "Ai dám đánh thiếu chủ Hạ gia."

"Từ khi tôi đi với em, tôi đã không còn là thiếu chủ Hạ gia."

Hạ Phù ôm thảm: "Hạ Dận muốn giết tôi."

"Thật tốt, giết cậu, tôi sẽ tìm người khác."

"Em dám!"

"Có cái gì không dám? Tôi là nữ vương!"

"Không được."

"Em..."

"Hạ Phù!"

Minh Thù nổi giận rống to, khiến cho Leon bên ngoài cũng bắt đầu nhiều chuyện.

Vương quân lại chọc giận nữ vương rồi.

Minh Thù về đến căn phòng mây trắng, nhắm mắt ngủ một lát.

Lần này tại sao chết vậy?

Đúng rồi, là ngã chết.

Đường đường là nữ vương lại bị ngã chết.

Chết cũng phải sang một chút chứ?

Minh Thù vô tình nghĩ đến Hạ Phù, chết đột ngột như vậy, còn chưa kịp nói gì với Hạ Phù.

[Đây không phải là chuyện trước kia rồi sao, lúc Louis chết, cô đã bị thương lúc đó Huyết tộc chỉ phát hiện là cô bị ngã chết, đụng trúng vết thương cũ.]

Haha.

Đó không phải là té chết sao.

Hài Hòa Hiệu im lặng, mở ra tài liệu mới.

Họ Tên: Minh Thù

Giá trị thù hận: 9000

Nhiệm vụ phụ: Hoàn thành.

Minh Thù nhướng mi mắt, quả nhiên nơi này có bốn ngàn giá trị thù hận.

Không tệ!

Một trăm ngàn không còn là mơ nữa!

Minh Thù suy nghĩ: "Lần sau có phải là nhà ăn năm sao không?"

Nơi này đồ ăn khó ăn như vậy, khiến trẫm rất tuyệt vọng.

[...]

Từ chối gọi món!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 280: Phiên Ngoại Vân Sách (Hết)

Vân Sách từ nhỏ đã biết mình không giống người khác.

Cũng không giống với anh trai.

Hắn là kết quả một đêm phong lưu của cha, Huyết tộc kia vừa sinh ra hắn xong liền bỏ đi, hắn chưa từng gặp qua mẹ mình.

Phu nhân Vân gia cũng không thích hắn, cha cũng không quan tâm hắn. Ở Vân gia, hắn phải sống thật cẩn thận.

Vân Sách là hỗn huyết, phần lớn hỗn huyết có khuynh hướng của con người, chỉ có một số Hỗn huyết có khuynh hướng Huyết tộc.

Vân Sách cũng không phải có khuynh hướng Huyết tộc, mà do hắn bị ép.

Bởi vì thân phận đặc biệt, khi còn bé tính tình Vân Sách tương đối nhu nhược, hơn nữa trong nhà còn có một anh hai xuất sắc, cho nên hắn cũng không được quan tâm nhiều.

Ở trường học luôn bị người khác bắt nạt, đừng tưởng rằng có tiền sẽ không bị bắt nạt, khi ngươi có tiền, tính tình lại hèn yếu, chính là đối tượng tốt nhất bị bắt nạt.

Lúc Vân Sách mười tuổi, lần đầu tiên hắn nhiễm máu người.

Không sai, chính là máu người.

Máu một cô bé, rất nhỏ, rất gầy.

"Không cần..."

Cô bé núp trong góc dơ bẩn, đau khổ cầu xin: "Đừng, cầu xin các người buông tha tôi, không được."

Cô bé khóc đến đáng sợ.

Vân Sách đứng phía sau không dám bước lên.

Đột nhiên, cơ thể hắn bị người khác đẩy lên: "Phế vật, qua đó."

Vân Sách ngã bên cạnh cô bé, người bên cạnh không ngừng cười vang.

"Nhìn dáng vẻ của hắn kìa."

"Chậc chậc, quả nhiên là một tạp chủng."

Vân Sách ôm chân, lui vào góc với cô bé.

Một người trong đó tiến lên, kéo cánh tay Vân Sách, đè hắn xuống đất:

"Hôm nay chúng tao dạy mày một chút, cái gì gọi là Huyết tộc chân chính."

"Buông."

Vân Sách giãy giụa, nhưng mà phảng kháng chỉ nhận thêm quyền đấm cước đá.

"Kéo con nhỏ kia lại đây."

Vân Sách nhìn cô bé bị bắt đến trước mặt hắn, bọn họ cười vang bắt lấy tay cô bé, dao nhỏ đặt trên cổ tay mảnh khảnh của cô bé, rạch ra.

"Không được."

Giọng nói tuyệt vọng luẩn quẩn bên tai Vân Sách.

Hắn nhìn máu tươi chảy ra, hương vị máu làm những Huyết tộc này hưng phấn, có người trực tiếp tiến lên cắn tay cô bé.

Tiếng nuốt ừng ực, cực kỳ rõ ràng.

"Đừng, cứu mạng... Tha cho tôi, cứu mạng..."

Tiếng cô bé kêu cứu yếu ớt.

"Đừng uống!"

Huyết tộc đè cô bé giật lại người, kéo đến trước mặt Vân Sách:

"Uống máu nó cho ta."

Vân Sách lắc đầu, trong mắt hoảng sợ.

Máu như tơ từ cổ tay cô bé chảy ra, nhỏ trên mặt Vân Sách.

Ấm áp.

Hắn bị người bóp miệng, máu tươi rót vào miệng hắn, chất lỏng chảy vào họng, hương vị không giống hắn nghĩ, đó là mùi ngọt lịm...

Đừng...

Đừng mà!

Vân Sách mệt mỏi trở lại Vân gia, cô giúp việc mở cửa nhìn hắn có chút bất mãn:

"Tiểu thiếu gia, sao ngài lại thành ra như thế này? A, sao lại có vết máu, người đánh nhau với người khác?"

Máu.

Trong mắt Vân Sách hiện lên hoảng sợ, hắn đột nhiên đẩy người giúp việc, chạy vội vào phòng.

Lúc lên lầu, hắn đụng vào một người phụ nữ, cô ta đứng không vững, ngã xuống cầu thang.

Người này đang muốn làm khó dễ hắn, sắc mặt liền thay đổi, đột nhiên ôm bụng kêu:

"Ôi, bụng tôi, đau quá..."

Vân Sách ngơ ngẩn, nhìn cô ta được người hầu chạy tới đỡ dậy.

Xe cứu thương ầm ĩ đến, ầm ĩ đi.

Vân Sách không biết xảy ra chuyện gì.

Người phụ nữ kia không giữ được đứa nhỏ, dường như Vân Sách trở thành đầu sỏ gây tội.

Vân Sách chỉ lỡ đụng một chút, làm sao lại đụng đến hư thai?

Hắn không rõ, cũng không hiểu.

Khi đó hắn còn quá nhỏ.

Đối mặt người phụ nữ khóc nháo trách tội, cha bất mãn thất vọng, anh trai chán ghét, Vân Sách không dám nói chuyện ở trường cho bọn họ biết.

Bởi vì hắn không phản kháng, nên hắn không ngừng bị Huyết tộc ép uống máu, ban đầu hắn chống cự, nhưng dần dần hắn phát hiện mình say mê hương vị như vậy.

Hắn không dám tìm máu người, cũng không dám hỏi máu nhân tạo ở Vân gia, hắn chỉ có thể tìm máu một vài động vật nhỏ.

Máu động vật nhỏ uống không ngon, máu người có sức hấp dẫn với hắn hơn.

Nhưng hắn không còn cách nào khác, chỉ lúc bị Huyết tộc nhục nhã hắn mới có thể nếm được máu người.

Bởi vì bọn họ muốn thấy hình ảnh hắn bị máu tươi hấp dẫn, rồi lại không chiếm được, cuối cùng phải cầu xin bọn họ.

Không biết qua bao lâu thì Vân Sách đã hoàn toàn bị dục vọng máu tươi khống chế.

Hắn nhớ kỹ đó là một buổi chiều, hắn bị ép lưu lại trực nhật.

Khi về nhà đã khuya, bầu trời lất phất mưa phùn, có một nữ sinh bị xe đụng phải, hắn ngửi thấy hương vị mê người.

Quỷ thần xui khiến sao cho hắn đi theo nữ sinh, cũng không biết phải hắn quá mức khát vọng hương vị đó hay không, hắn lại lại tấn công cô gái ấy.

Hắn không biết mình về nhà như thế nào, ngày thứ hai phát hiện nữ sinh kia đã chết.

Vân Sách không nhớ rõ rốt cuộc mình có làm nữ sinh kia chết không, khi đó hắn rất sợ, nhưng hắn không khống chế được bản thân mình.

Sau đó, khát vọng của Vân Sách càng ngày càng mạnh, hắn trốn trong ngõ nhỏ âm u, chờ con người đi lạc.

Tấn công vài trận liên tiếp, rốt cuộc hắn bị người Vân gia phát hiện, mà khi đó đã có người điều tra ra hắn.

Vì danh dự gia tộc Vân gia, nên họ dùng hết mọi cách đưa hắn ra nước ngoài.

Ở nước ngoài hắn bị cưỡng chế giam giữ, Vân gia muốn hắn từ bỏ thói quen uống máu, khi đó hắn như đột nhiên thông suốt, không phản kháng không oán hận, thuận theo bọn họ sắp xếp.

Vì càng làm bọn họ tin tưởng, mình sẽ không bị máu tươi mê hoặc.

Sau khi để bọn họ thả lỏng cảnh giác, từng bước một đi lên đến con đường tăm tối không thể quay đầu.

Ở nước ngoài vài năm, hắn đã không phải nửa Huyết tộc mặc kệ người khác bắt nạt. Hắn học được phản kháng, học được năng lực Huyết tộc, học được giải tỏa những tâm tình này trên con người và Huyết tộc.

Giết rất nhiều con người, cũng từng giết rất nhiều Huyết tộc, thế nhưng không ai biết.

Ở nước ngoài hắn có thể tiếp tục như thế, sẽ không có ai phát hiện bí mật của hắn.

Hắn cũng không biết tại sao mình phải về nước, còn cố ý tìm Hạ Phù điều tra vụ án của hắn lúc đầu.

Hắn nghĩ, mình chỉ là muốn nhìn Hạ Phù, ban đầu Hạ Phù điều tra mình, cuối cùng mình vẫn không bị gì, nhởn nhơ ngoài pháp luật.

Hắn nhiều lần khiêu khích Hạ Phù, nhưng Hạ Phù lại không có chút phản ứng nào, ngược lại lại ân cần với một Huyết tộc như vậy.

Vân Sách cảm thấy rất buồn cười, đây chính là nữ vương Huyết tộc.

Hạ Phù thân là người thừa kế thợ săn Huyết tộc, lại hay đi chung với nữ vương Huyết tộc như vậy, quan hệ cũng rất thân thiết.

Lúc hắn bị Minh Thù vạch trần, hắn thẹn quá hóa giận không muốn mình nhu nhược nữa.

Đúng như lời Minh Thù, hắn yếu đuối.

Hắn không thể kết thúc chính mình.

Hắn chờ mong cứu rỗi, cũng không ai có thể trở thành cứu rỗi của hắn, dẫn dắt hắn rời khỏi vòng lẩn quẩn tăm tối kia.

Cho nên hắn chờ đợi sẽ có một người, có thể kết thúc đời hắn, vĩnh viễn yên nghỉ.

Song khi máu tươi đầm đìa chảy trước mặt hắn, hắn lại không chấp nhận được.

Hắn nhu nhược.

Cho nên Hạ Phù là một cây đao.

Một cây đao có thể làm hắn biến mất.

Hắn bị ép bước vào thế giới đen tối, không tránh khỏi ràng buộc hóa thành ác thú, chiếm giữ trong lòng, lấy máu tươi làm thức ăn.

Vân Sách.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 281: Hắc Liêu Võng Hồng (1)

#Đầu đề người nổi tiếng: Tô Mãn một lời không hợp liền livestream tin hot.#

"Tề Cảnh Thăng tên khốn này, tiểu Mãn,xin lỗi em, anh không biết sẽ có chuyện như vậy... Người phụ nữkia cũng dám nói xấu em. Bản thân làm tiểu tamliền cho rằng toàn thế giới đều làm tiểu tam, anh chưa gặp qua người nào không biết xấu hổ như vậy. Tiểu Mãn, em nói chuyện đi.Em đừng giận, anh sẽ giúp em lấy lại công bằng."

Giọng nam trong điện thoại xông thẳng vào tai, Minh Thù hơi bối rối liếc mắt nhìn ghi chú trên điện thoại,hoàn toàn không biết người đối diện đang nói cái gì.

Minh Thù hắng giọng một cái: "Điện thoại em có cuộc gọi, lát nữa nói."

"Alo, tiểu Mãn..."

Minh Thù bấm ngắt cuộc gọi.

Cô tắt di động bắt đầu tiếp thu cốt truyện.

Nữ chính giảtên Hứa Du Nhiên, trước kiachính là một người nổi tiếnghạng ba, vì đắc tội nữ chínhbị nam chính giết hại, tình cảnh thê thảm.

Sau khi sống lại, Hứa Du Nhiên tổng kết kinh nghiệm, chiếm trước tiên cơnhanh chóng nổi tiếng. Lại tiếp cận nữ chính, thực tế là ở sau lưng làm chuyện xấuđể nam chính hiểu lầm nữ chính.

Hứa Du Nhiên lại nhân cơ hội theo đuổi nam chính, cuối cùng thành công. Còn nữ chính rơi vào tình cảnh bị người khác cưỡng hiếp, cuối cùng chết trong đau khổ.

Nguyên chủ gọi là Tô Mãn.

Cũng là một người nổi tiếng, vì thuộc tổ trang phục truyền thống quốc gia Trung Hoa mà gặp vận may.

Không giống những người nổi tiếngkhác, công việc chínhcủa Tô Mãn cũng không phải làm người nổi tiếng, cô chỉ giúp đỡ thanh mai trúc mã kiêm bạn traichụp ảnh tuyên truyền, nhưng không ngờ lạigặp may ngoài ý muốn.

Lúc gặp may, thì có không ít người tìm ngỏ ý muốnhợp tác.

Nhưng gia thế bản thân Tô Mãn cũng không kém, cô không thiếu tiềncho nên ngoại trừ phòng làm việc của thanh mai trúc mã, hoàn toàn không tiếp nhận những thứ khác.

Yên lặng làm mỹ nhânthịnh thế (1), thỉnh thoảng nhậnchụp trang phục mới của thanh mai trúc mã.

Thời điểm nữ chính và nữ chính giảcòn chưa nổi tiếng,nguyên chủ đã là hot girl. Nhưng sau khi Hứa Du Nhiên sống lại, có mấy lần có quan hệ với nguyên chủ, dựa hơi vào sự nổi tiếng của nguyên chủ. Sau này bôi nhọ ở sau lưngnguyên chủ, làm cho tiếng tămnguyên chủ càng ngày càng kém.

Nguyên chủ không trêu chọc Hứa Du Nhiên, Hứa Du Nhiên từng bước chèn ép, nguyên chủ phải phản công. Cuối cùng, nguyên chủ biến thành Bosscuối cùngtrởmặt vớiHứa Du Nhiên.

Tô gia vì chuyệnnguyên chủ làm ra,nguyên chủ rơi vào cảnh thân bại danh liệtthiếu chút nữa liên lụy đến gia tộc. Nhà nguyên chủ rất lớn mạnh, tùy ýđều có thể ép Hứa Du Nhiên không ngóc đầu lên được. Nhưng nguyên chủ vẫn thất bại mà không hiểu vì sao... Vậy đại khái là vì hào quang vai chính?

Không làm vai phản diện cũng phải bị ép làm vai phản diện.

Nguyên chủ đáng thương.

Khoảng thời gian hiện tại cũng không khác biệt lắm, chính là đoạn thời gian gặp nữ chính giả.

Chuyện vừa nãy là có một công ty gửi thư mời cho Tô Mãn, mời cô làm người phát ngôn trang phục quý đầu tiên.

Thanh mai trúc mã nói đó là bạn hắnnhờ Tô Mãn giúp đỡ, cô liền đi ngay.

Tô Mãn cho rằng đối phương đã xác định là cô, ai ngờ đến mới biết được còn phải thi, thắng thì mới làm người phát ngôn.

Tô Mãn cho là người của công ty không tiện trực tiếp quyết định là cô, liền đồng ý cùng mấy người khác thi thố.

Không ngờ lạixảy ra chuyện.

Trong đám con gái này có người chụp lén vài tấm ảnh đăng lên mạng, nói xấu nguyên chủ làm tiểu tam của người khác, lái siêu xe, ở biệt thự cao cấp.

Rắc rối ồ ạt ậptới trên người nguyên chủ, vừa mở điện thoại người gọi tới chính là thanh mai trúc mã nói xin lỗi.

Nơi nào có người thì nơi đó có giang hồ.

Minh Thù cúi đầu nhìn trangphục trên người, là một thân sườn xám rất tinh xảo, phác họa vóc người lả lướt của cô, nhưng những nơi không nên lộ cũng không lộ chút nào.

Thật là đói.

Ăn trước đã.

Chờ Minh Thù ăn xong, lúc này mới gọi điện thoại cho thanh mai trúc mã Kiều Vũ.

"Tiểu Mãn."

Điện thoại đổ một tiếng chuông liền bắt máy, đối phương lo lắng nói: "Em làm anh sợ muốn chết, em đừng đọc báo mạngđều là Thủy Quân làm."

"Em không sao." Minh Thù nói.

"Thật sự không sao?" Hiển nhiên Kiều Vũ không tin.

"Có thể có chuyện gì, em lại không kiếm sống bằng nghềnày." Minh Thù thản nhiên nói.

Kiều Vũ thở phào: "Em không có việc gì là tốt rồi, trong cái giới này là như vậy, lục đục với nhau. Em yên tâm, chuyện này anh nhất định sẽ trả công bằng cho em."

Kiều Vũ vỗ ngực đảm bảo.

Minh Thù tùy tiện nói hai câu liền cúp điện thoại, sau đó mở di độngđăng nhập tài khoản weibo của nguyên chủ.

Vừa lên trực tiếp bị nghẽn, một lúc sau mới có phản hồi.

Tên weibo nguyên chủ là "Mãn Nguyệt", không có chứng thực, nhưng lượng người hâm mộcũng không ít, so với một số tiểu minh tinh hạng ba cònnhiều hơn.

Nhưng vào lúc này, bình luận trên weibo nguyên chủ đã có chút náo nhiệt.

[Tiện nhân còn ra vẻ.]

[Uổng cho tôicòn thích cô ta như thế, không ngờ lại làm tiểu tam củangười khác,thì ra chính là loại người như vậy, cút đi.]

[Việc này không nhất định là thật, các người không nên nói lung tung.]

[Đúng vậy, các ngườicũng không biết gì, chỉ bằng một tấm ảnh mờ liền nói xấu người khác. Bây giờ anh hùng bàn phím thiệt ghê tởm, cũng không biết sống cái kiểu ngu gì, tích chút khẩu đức đi.]

[Tiện nhân không biết xấu hổ.]

Có người bảo vệ nguyên chủ, cũng có mắng,xem ra rất náo nhiệt.

Minh Thù lật xem ảnh chụp nói xấu nguyên chủtrong trí nhớ nguyên chủ, vậy hẳn là tuần trước cô tham gia buổi biểu diễnthời trang, bởi vì giày không hợp có chút đau, bên cạnh có một người đàn ôngliền đỡcô.

Trong giới, nguyên chủ cũng không phải gương mặt mới, mọi người đều biết cô là tiểu thưTô gia, mọi người nhìn qua liền nhận ra.

Thấy nguyên chủ khó chịu liền giúp một chút, cho điân tình là bình thường. Kết quả đăng lên mạng liền thành cô dụ dỗngười có vợ, làm tiểu tam.

Minh Thù đang ăn dưanhìn trên mạng đấu khẩu qua về, Kiều Vũ có thể mua Thủy Quân,rất nhanh tình hìnhliền nghiêng về một bên, tất cả đều ủng hộ cô.

Minh Thù cho rằng còn phải đấu thêm một trận, ai ngờ nhanh chóng có đại V(2) nhảy ra.

[Điền Như V:@MãnNguyệtngày đó tacũng có mặt, căn bản không phải tình huống như các người nói, người ta chỉ là giúp đỡ Tô Mạn một chút. Lúc đó, bà xã của vị tiên sinh đó cũng có mặt, khuyên các người ăn nói cẩn thận.]

Khi đại V nhảy ra, các câumắng chửi liền nhẹlại.

Chuyện này vốn cũng không lớn, giải quyết rất nhanh, dù sao chỉ là tin đồn không xácthựcđâm một cái liền hỏng.

Nhưngsau chuyện này...

Minh Thù hỏi Kiều Vũ để lấytư liệu, khi có được tư liệu cô liền gọi một cuộcđiện thoại.

Vừa cầm tài liệu không được bao nhiêu phút, Kiều Vũ liền gọi điện thoại mời Minh Thù đi ăn xin lỗi.

Có ăn, đương nhiên Minh Thù đi.

Địa điểm là nhà hàng mới mở gần nhà cô, lúcMinh Thù đếnKiều Vũ và một người đàn ôngđang chờ.

Kiều Vũ có vẻ đẹpthiên về nhu mì, ăn mặc càng khiêu gợi, như sợ người khác không nhìn ra vẻ đàn bà của hắn.

"Tiểu Mãn."

Kiều Vũvẫy tay với Minh Thù.

Người đàn ôngkia vội vàng đứng dậy, kéo ghế cho Minh Thù.

Hắn mỉm cười áy náy: "Tô tiểu thư, thực sự xin lỗi, tôikhông ngờ lại xảy ra chuyện như vậy."

Người đàn ông này chính là Tề Cảnh Thăng, tổng tài công ty mời Minh thù kia, dường nhưcó quan hệ tốt với Kiều Vũ.

Kiều Vũ nói cũng không ẻo lả mà châm biếm: "Tề tổng, cậu biết tôi nói bao lâu tiểu Mãn mới đồng ýkhông? Cậu lại chơi tôi một trận, hại tiểu Mãn chịu ấm ứclớn như vậy."

"Xin lỗi xin lỗi, tôicũng không biết người phía dưới sẽ làm như vậy."

Tề Cảnh Thăng càng áy náy, một chút khí chất tổng tài cũng không có: "Bữa cơm hôm nay do tôimời."

"Nói thừa, không phải cậu mờichẳng lẽ còn muốn tôi mời chắc?"

"Tôimời tôimời..."

"Chúng ta có thể ăn trước không?"

Minh Thù cảm giác mình không lên tiếng, có thể phải xem hai người này tôimột lời cậu một lời đến khuya.

"Có thể có thể."

Tề Cảnh Thăng gật đầu, gọi phục vụ chọn món.

***

(1) Mỹ nhân thịnh thế: Người đẹp gặp thời.

(2) Đại V: Những tài khoản được đánh dấu xác nhận (tương tự như dấu tích xanh trên facebook).

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 282: Hắc Liêu Võng Hồng (2)

Đồ ăn được đưa lên rất nhanh, là cơm tâysố lượng đặc biệt ítnhưng mùi vị không tệ. Vào lúc Minh Thù ăn, Kiều Vũ lại mắng Tề Cảnh Thăng đến thê thảm. Tề Cảnh Thăng tự biết đuối lý, không dám đáp trả.

"Tiểu Mãn, gần đây em ăn uống nhiều thêm thì phải?"

Đột nhiên, Kiều Vũ tò mò hỏi: "Không phải nói sợ mập sao?"

"Gần đây em phát hiện, không thể phụ lòng đối với mỹ thực." Minh Thù nói như thật.

Kiều Vũnhìn cô kỳ lạ: "Vậy em ăn nhiều một chút."

"Đây chính là anh nói nha."

"Tề tổng trả tiền, không cần tiết kiệm cho cậu ta."

Nếu Kiều Vũ không làm thịt Tề Cảnh Thăng một trận, tuyệt không hết giận.

Minh Thù đương nhiên không khách khí.

Nhưng Kiều Vũ vẫn bị sức ăn của Minh Thù hù dọa, cũng may Minh Thù không ăn nhiềuquá mứccòn trong phạm vi chấp nhậncủa người thường.

Kiều Vũ nghĩ tiểu Mãn nhà hắn có thể là bị chuyện lúc trước làm cho hoảng sợ.

Từng đĩa đượcdọn xuốngthay bằng đồ uống.

Tề Cảnh Thăng từ bên dưới lấy ra một cái túi đặt trước mặt Minh Thù: "Tô tiểu thư, đây là một chút quà tặngmong cô bớtgiận."

"Tiểu Mãn nhận lấy."

Minh Thù nhìn ra là Kiều Vũ muốn nói đỡ cho Tề Cảnh Thăng, nể mặt Tề Cảnh Thăng mời mình ăn cơm, Minh Thù nhận quà.

Tề Cảnh Thăng thở phào: "Tô tiểu thư, chuyện lần nàytôithật sự xin lỗi. Lúc trước là tôicăn dặn trợ lý xác định cô là người phát ngôn, có thể trợ lý không hiểu ý tôimới gây ra chuyện như vậy."

"Chỉ cần Tô tiểu thư bằng lòng, người phát ngôn sẽ là cô, tôitự mình viết hợp đồng cho cô."

Tổng tài phải xử lý rất nhiều chuyện, Tề Cảnh Thăng đâu lo được nhiều như vậy. Rất nhiều chuyện đều là căn dặn, người phía dưới tiến hànhlàm xong liền báo cáokết quả.

Chuyện lần này là hắn sơ suất, lúc nói chuyện cũng khá uyển chuyển, ai biết người phía dưới lại dám dối trên gạt dưới như vậy.

"Không cần làm vậy đâu."

Minh Thù cười từ chối: "Vốn tôi cũng nể mặt Kiều Vũ mới đồng ý phát ngôn, hiện tại lan truyền chuyện nàyhay là thôi đi."

Kiều Vũ cũng sẽ không nói giúp Tề Cảnh Thăng.

Tề Cảnh Thăng chỉ có thể ưu sầu nói: "Khí chất của Tô tiểu thư cực kỳ phù hợp với phong cách quý này của chúng tôi, Tô tiểu thư cân nhắc thêm đi,tiền không thành vấn đề."

Minh Thù chớp mắt: "Vấn đề là tôi không thiếu tiền."

Tề Cảnh Thăng: "..." Mặt đau khổ.

Tề Cảnh Thăng không dám miễn cưỡng, đến lúc đó đắc tội không chỉ với Minh Thùmàcòn có Kiều Vũ.

Tề Cảnh Thăng rất biết ýlái sang chuyện khác.

"Em điều tra người kia sao rồi?" Kiều Vũ hỏi Minh Thù.

Minh Thù gật đầu, đem tài liệu vừa lúc mang ra đưa cho Kiều Vũ.

"Hừ..."

Kiều Vũ xem xong, gương mặt khó mà diễn tả: "Đểanhgiúp em dạy dỗcô ta, dám làm hạiem. Chán sống sao!"

Minh Thù không muốn trả thùchỉ là chuẩn bị sẵn,tránh lúc địch đánh đến cửachỉ có thể động thủ.

Động thủ lãng phí máu.

Lúcchúng ta có thể nói chuyện, vẫn nên gắng sứcgiảng đạo lý.

Hài Hòa Hiệu tỏ vẻlời này hoàn toàn không thể tin, thời điểm cô muốn ra tay, chín con rồng đều kéo không được.

Nhưng Minh Thù không nghĩ tới rất nhanh sẽ dùng phần tài liệu này.

Chờ Minh Thù ăn xong bánh ngọt, Tề Cảnh Thăng đề xuất tiễn Minh Thù về lại bị Kiều Vũ không chút nể mặttừ chối.

"Tiểu Mãn, em và Tề Cảnh Thăng ra ngoài trước, anh đi vệ sinhđã."

"Ừ."

Tề Cảnh Thăng lịch sựmời Minh Thù đi trước.

"Đây không phải là Tô Mãn sao?"

Một giọng nữ quen thuộc ở phía trước vang lên, hai cô gáitay trong tay đến: "Còn có tâm tình đến nơi này ăn."

Đoán chừng là nhìn Tề Cảnh Thăng đẹp trai, không nhắm vào Tề Cảnh Thăng.

Minh Thù chỉ nhận ramột cô gáitrong sốđó, Dư Tình -một tiểu minh tinh chuyên đóng phim 18+.

Phía sau chính là cô gáinày. Thời điểm lúc trước đến công ty Tề Cảnh Thăng, cô gáinày chính là chèn ép nguyên chủ một cách kỳ lạ.

"Thấycô, quả thực không có tâm tình tới nơi này ăn."

Minh Thù nhìn Dư Tình, cười tươi tỏa nắng.

Dư Tình: "..."

"Làm tiểu tam người khác còn lớn lối như vậy, cô cho là cô mua Thủy Quân dìm chuyện nàyxuống là có thể xóa sạch sao?"

Dư Tình hừ lạnh một tiếng, cô ta nhìn về phía Tề Cảnh Thăng: "Vị tiên sinh này, nên mở to mắt nhìn cô ta là cái loại người gì, đừng để bị lừa."

Tề Cảnh Thăng giận tái mặt: "Vị tiểu thư này, xúc phạm danh dự người khác phải chịu trách nhiệm pháp luật đấy."

"Tôi chỉ nói sự thật."

Dư Tình bày ra dáng vẻ "tôi có lý": "Trước mặt mọi người lôi lôi kéo kéo vớiđàn ông."

Minh Thù buồn cười nhìn cô ta: "Cô là từ cổ đại xuyên không về à? Bây giờ, hôn môi ngủ một đêm cũng không thể nói là vợ chồng, lôi kéo một chút thì làm sao?"

Sắc mặt Dư Tình đỏ lên: "Cô dụ dỗngười có vợ."

"Vợ người tacòn chưa tìm tôi gây phiền phức, cô kích động như vậy làm gì? Cô có quan hệ gì với vị tiên sinh kia chăng?"

Sắc mặt Dư Tình càng ngày càng khó coi: "Không có quan hệ gì, tôi chỉ không quen nhìn loại người như cô."

Không quen nhìn trẫm thì cútđi.

"Không nghĩ tới Dư tiểu thư thực sự là lòng dạ bao la, đều quản việc nhà người khác, Dư tiểu thư nênđi kiêm chức tổ trưởng tổ dân phố luôn đi? Tiểu tam khắp thiên hạ đang chờ cô đến!"

"Cô..."

Dư Tình chỉ vào Minh Thù, tức giận nói không ra lời.

Minh Thùmỉm cười xán lạn.

Cùng trẫm đấu mà không biết xấu hổ, trẫm mà đến lúcmặt dày thìchính mình cũng sợ hãi mình nữa là.

Nhà hàng này vốn có không ít người, lúc này bọn họ đang chặn giữa đườngđã có người nhìn sang.

Có thể ăn trong nhà hàng này, ít nhiều gì đều là ngườilăn lộn trong giớicũng sẽ quan tâm đủ loại tin tức,đương nhiên có người nhận ra Minh Thù.

"Trên mạng truyền cô ấy là tiểu tam này. Nhưng mà thật xinh đẹp, so với ảnh chụp thì đẹp hơn nhiều..."

"Tiểu tam cái gì, không nghe người ta nói à, nếu thật sự là tiểu tamphu nhânvị tiên sinh kia đã ồn ào đánh ghen rồi."

"Xinh đẹp như vậy làm tiểu tam cái gì? Điên rồi sao!"

"Đây không phải là Tô..."

"Dư Tình!"

Kiều Vũ hấp tấp chạy đến: "Tốt, tôi còn chưa tìm cô gây chuyện, cô lại tự tìm đến cửa."

"Anh là ai!"

Dư Tình tức giận trừng mắt Kiều Vũ, trong mắt tràn đầy chán ghét, ăn mặc ẻo lả như thế.

Kiều Vũ là một chàng trai đại gia, có phòng thiết kế thời trangđang trong bước khởi đầu.

Người trong giới ngoài mặt gọi hắn là Kiều thiếu, sau lưng lại gọi hắn là Kiều phá sản.

Kiều phá sản xoa eo, nắm rõ chuyện xấu của Dư Tình như lòng bàn tay: "Dư Tình, tốt nghiệp Trung Hí, không đúng, cô không tốt nghiệp, cô là bị đuổi học, nguyên nhân là mang thaicòn dây dưa với nhà trai. Sau này lại đu bám một đạo diễn..."

Sắc mặt Dư Tình liền tái nhợt, quát lớn: "Anh câm miệng!"

Kiều phá sản hếch mũi nhổ nước bọt: "Công khai xin lỗi tiểu Mãn nhà tôi, nếu không tôi không ngại phát tán mấy chuyện này lên mạng đâu."

Minh Thù mỉm cười bồi thêm một câu: "Lúcnói xấu người khác, khôngnghĩ tới chuyện mình cũng có thể bị đào ra sao?"

"Các ngươi... Các ngươi..."

Không biết là Dư Tình xấu hổ hay giận dữ, nhất thời cũng không nói đủ câu.

Cuối cùng, dưới sự uy hiếp của Kiều phá sản, Dư Tình khóc lóc trênweibo xin lỗi Minh Thù làm dậysóng dư luận.

Trước khi đi còn trừng mắt hung tợn nhìn Minh Thù.

Minh Thù cười khẽ: "Đây là điển hình chính mình làm chuyện xấu bị vạch trần,còn muốn hận người khác."

"Đáng đời."

Kiều Vũ đơn giản mà thô bạo.

TềCảnh Thăng im lặng không nói gì.

Sau đó không biết Kiều Vũ làm cái gì, Minh Thù cũng không thấy qua Dư Tình nữa.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh

dtv-ebook.com

Chương 283: Hắc Liêu Võng Hồng (3)

Tô Mãn học thiết kế, không phải thiết kế thời trang mà là thiết kế nội thất. Cho nên phần lớn thời gian đều vùi trong nhà, chỉ cần không mua hàng gì đặc biệt xa hoa, tiền kiếm được đủ để trang trải sinh hoạt cá nhân.

Người trong nhà tâm tình tốt sẽ cho cô tiền, tâm tình không tốt cũng cho tiền, hoàn toàn là một tiểu phú bà.

Minh Thù làm minh tinh như thếnày quả thực không xứng tầm.

Minh Thù lướt xem weibo, tin nóng của cô đã lắng xuống màthay vào đó là một tin nóng khác liên quan đến con mèo bị ngược đãi.

Cô ấnvào xem,là một videonội dung bên trong rất bạo lực, con mèo nhỏ kêu thảm thiết nghe đến lạnh da đầu.

Minh Thù ghê tởm một trận, tắt video.

"Nhiệm vụ nhánh: Hoàn thành tin nóng mang tính xã hội, ba cái trở lên."

Minh Thù nghe đến mơ hồ, đồ chơi gì vậy? Có thể nói tiếng người hay không?

[Nói đơn giản, chính là phải thu thậpgiá trị thù hận của ba tin nóng màxã hội chú ý, ví dụ như cô vừa nhìn thấy sự kiện ngược đãimèo. Đây là giá trị thù hận quầnthể, rất có lời.]

"Chẳng lẽ muốn trẫm đi ngược đãimèo sao?"

Hệ thống biến chất được xưng Hài Hòa Hiệuxúi dại trẫm làm chuyện xấu.

Còn là loại hình phát điên.

Trẫm làm không được loại chuyện này, trẫm là người có giới hạn, có khíchất.Hài HòaHiệu ngươi bớt xúi ta làm bậy đi.

Giới hạn khí chấtcủa cô, trước mặt đồ ăn vặtcũng không bằng rắm thúi.

Hài Hòa Hiệu hệ thống ngôn ngữ. [Cô có thể lựa chọn nghiêm phạt người ngược đãi mèo, ngoài người có khuynh hướng ngược đãimèo, sẽ chuyển hướng giá trị thù hận, cô đồng dạng cũng có thể thu hoạch giá trị thù hận.]

"Không đúng, giá trị thù hận quần thể của ngươi rốt cuộc là tính như thế nào? Ta tùy tiện dùng kỹ năngchâm biếm tập thể không được sao?"

Trẫm muốn làm tội nhân chỉ cần trong tích tắc!

Giá trị thù hận như nước chảy.

Trăm ngànkhông phải mơ!

"Không được, nhiệm vụ giá trị thù hận quần thể, phải có... Nói đơn giản chính là phải có cốt truyện."

Hài Hòa Hiệu, ngươi lợi hại.

Chuông điện thoại vang lên đúng lúc, Kiều Vũ gọi tới.

"Làm gì?"

Minh Thù nằm trên sô pha, uể oải hỏi.

"Tiểu Mãn, sang đây giúp anh chụp một bộhình đi."

Kiều Vũ ở bên kia ồn ào.

"Không đến."

"Không đến? Em có đơn hàng rồi à?"

Kiều Vũ cho rằng Minh Thù nhận đơn hàng thiết kế.

"Em muốn đi cứu vớt thế giới." Trẫm rất vội.

"Tiểu Mãn, bớt xem cái loại phim vô bổđi, nhanh qua đây đi. Nán lại một buổi chiều, tối mời em ăn cơm."

Không đợi Minh Thù nói, Kiều Vũ tút tút...Cúp điện thoại.

Minh Thù nghĩ đến ăn, chậm rì rì đứng lên thay quần áo ra ngoài.

Phòng làm việc của Kiều Vũ ở một thành cổ tương đối hẻo lánh, Kiều Vũ nói ở đây hơicó chút linh cảm.

Minh Thù láixe đến gầnphòng làm việc, thấy bên cạnh có bán đồ ănnấn ná chạy tới mua vài túi.

Người ở phòng làm việc của Kiều Vũ không nhiều lắm, Minh Thù là người mẫu đặc biệtcủa phòng làm việc, mọi ngườiđều quen biếtcô nên nhiệt tình chào hỏi:

"Tiểu Mãn tới."

"Tiểu Mãn, Kiều ca ở studio chờ em đấy."

Minh Thù chào hỏi đi vào, phát hiện phòng làm việc có không ít mèo: "Mọi người nuôi nhiều mèo như vậy?"

Lần trước đếnhình như không như thế.

Một cô gái tóc ngắn quay đầu lại giải thích: "Không phải, đây là mèo hoang xung quanh đây, gần đây chúng tôicho chúng nó ăn, có thể là cho ăn quen miệng. Hiện giờ, phòng làm việc vừa mở cửa, chúng nó đã tới."

"À."

Đa phần phòng làm việc của Kiều Vũ là Hán phục cải tiến, cũng có Hán phục chánh tông, loại trang phục này khá kén người mua, Kiều Vũ còn bán đặc biệt đắt, nhưng thần kỳ là bán không tệ.

Mọi người trong phòng làm việc nói là có người mẫu nổi tiếngnhư nguyên chủ làm gia tăng giá trị.

Minh Thù bị nhiếp ảnh gia xoay tới xoay lui, mặc váy được cải tiếntiên khí phiêu phiêu, sương mờ mông lung, giống như mỹ nhân từ cổ đại đi ra.

"Tiểu Mãn là mỹ nhân nóng bỏngnên chụp thế nào cũng ăn ảnh."

Nhiếp ảnh gia cho mọi người nghỉ ngơi, còn không quên khen Minh Thù:

"Mỗi lần chọn đồ, tôi đều đặc biệt bối rốikhông biết nên để chỗ nào mới tốt."

"Cho nên các người đều để lên hết ư?" Minh Thù lẳng lặng nói tiếp.

"Ha ha, mỗi lần Kiều cabối rối như vậyliền vung tayđể toàn bộ lên."

Kiều phá sản ở bên cạnh buồn bực xen vào: "Em không biết, mỗi lần tung hàng mới, có bao nhiêu người cướp đồ."

"Em có nên hỏi anh phí lưu lượng và phí tuyên truyền không?"

"Này tiểu Mãn, người yêu cũ cũng không cần nói loại tổn thương lòng người này."

"Không dám, loại chuyên hố tình nhân như anh, em vẫn nên từ bỏ." Thiếu chút nữa Minh Thù liếc mắt xem thường.

Ai là người yêu cũ của anh?

"Ha ha."

Người phòng làm việc thấy Kiều Vũ đùa giỡn như vậy cũng không trách, không ai hỏiđến cùng, dù sao hai người này quan hệ tốt đến mức có thể mặc chung một cái quần.

Còn có người nghe nói Kiều ca và tiểu Mãn là thanh mai trúc mã, từ nhỏ đã là anh em thân thiết.

"Ai bảo tiểu Mãn đẹp như vậy, nếu anh là đàn ôngđã sớm theo đuổi."

"Thôi đi, anh là đàn ông tiểu Mãn cũng chướng mắt anh..."

Lúc phòng làm việc giải lao, mọi người đều tự do vui đùa, bầu không khí cực kỳ hòa hợp.

"Miao... Miao..."

Mèo con đi tới bên chân Minh Thù, cọ cọ váy côlấy lòng rồinhìn con cá khô nhỏ trong tay cô.

Minh Thù: "..."

Đây là cá khô nhỏ của ta!

"Miao miao!" Mèo con kêu tội nghiệp.

Minh Thù rối rắm một lúc lâu, bất đắc dĩ ném cho nó một con cá khô nhỏ.

"Này, lát nữa chúng ta chụp ngoại cảnh, tiểu Mãn ôm con mèo này đi."

Nhiếp ảnh gia đột nhiên có ý tưởng mới.

Minh Thù: "..."

Chỉ sợ ngươi cũng mơ ước cá khô nhỏ của trẫm!

Vùng phụ cận ngoại cảnh được xây dựng đường phố phong cách cổ xưa, nhiếp ảnh gia để Minh Thù tùy ý đi, dù sao chụp thế nào cũng đẹp mắt.

Nhưng thời điểm chụp mèo có chút phiền phức, mèo con không nghe lời,luôn chạy loạn.

Thời điểm Minh Thù bắt mèo, một túi cá khô nhỏ rơi xuống đất.

Mèo con và Minh Thù đồng thời nhìn cá khô nhỏ, một mỹ nhân tiên khí phiêu phiêu, một mèo nhỏ đáng yêu đến bùng nổđều ngừng lại, bầu không khí đột nhiên trở nên đông cứng.

Nhiếp ảnh gia nắm lấy thời cơ chụp một hồi.

Minh Thù chân dàibước hai bướcliềnnhặt cá khô nhỏ lên.

"Miao miao!"

Mèo con ấm ứcmóng vuốt túm váy Minh Thù.

Minh Thù hơi khom ngườiđối diện với mèo con, khóe môi hơi nhếch lên:

"Không cho."

Đây là cá khô nhỏ của trẫm!

Đôi mắt nhiếp ảnh gia sáng ngờilại chụp một lúc, ảnh chụp không cần đẹp, nhiếp ảnh gia xem trọng là được, nhân vật chụp ảnh cùng cảnh sắc thể hiện raloại nghệ thuật này cũng rất quan trọng.

Sau khi kết thúc công việc, nhiếp ảnh gia ngay cả cơm cũng không ăn, như nhặt được bảo vật chạy về phòng làm việcxuấtra toàn bộ ảnh chụp buổi chiều.

Cố ý chọn vài tấm ảnh có chụp với mèo, chỉnh sửa một chút, đăngtrên weibo.

Phòng làm việc Kiều Vũ: @MãnNguyệt cá khô nhỏ dẫn đến chiến tranh.

[Ảnh] [Ảnh] [Ảnh] [Ảnh].

[Trời ạ, Mãn Nguyệt đại đại của ta ra ảnh mới, liếm màn hình.]

[Mỗi một tấm đều thật lớn, mèo và Mãn Nguyệt đại đại ở chung thật đáng yêu, không được,ta muốn cong.]

[Mẹ hỏi ta, tại sao muốn canh giữ ở dưới phòng làm việc phục trang cướp ảnh nữ thần, thuận tiện còn ôm mèo về. Ta có thể làm sao, ta cũng rất tuyệt vọng! Chỉ ở đây mới có ảnh!"]

[Người đẹpnhư nữ thần cũng quá không chuyên nghiệp.]

Đương nhiên cách nói này được đại đa số người tán thành, mỹ nhânkhác ước gì nổi tiếngnhiều một chút.

Muốn ảnh nữ thần nhà bọn họ chỉ có thể canh giữ ở phía dưới phòng làm việc bán quần áo, bọn họ có thể làm sao?

Bọn họ cũng rất tuyệt vọng!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 284: Hắc Liêu Võng Hồng (4)

Minh Thù và Kiều Vũ cơm nước xong liền tách ra, bên thành cổ kỳ thực cũng rất náo nhiệt, có nhiềuđồăn vặt, Minh Thù chơi đến quên cả trời đất.

"Miao miao!"

"Gâu gâu gâu!"

Tiếng kêu của động vật vang lên, Minh Thù từ trong mê hoặc của đồ ăn vặt tỉnh táo lại, cô còn phải đi cứu vớt thế giới.

Cô tìm một chỗ ngồi xuống, mở weibotìm video ngược đãimèo kia. Độ nóng còn chưa hạ, người yêu mèo cùng yêu động vật ở khắp nơi tức giận mắng chửi.

Bối cảnh trong video là một ngõ nhỏ, có ngườichỉ ra cái ngõ nhỏ này chính là ở khu thành cổ.

Minh Thù mở bản đồ kiểm tra, chỗ đó cách cô chỉ có một đoạn. Cô dự định đi qua xem một chút.

Đêm khuya, ban đầu cô cũng không nghĩ sẽ có thu hoạch gì, cô lượn quanhmột vòng ngõ nhỏ chuẩn bị trở về.

Ai ngờ cô mới xoay người, chợt nghe âm thanh mèo kêu thảm thiết phía sau.

Âm thanh kia thực sự đặc biệt kinh khủng.

Minh Thù cũng không nhịn được run run.

Cô lấy di động ramở livestream trên weibo, nguyên chủ ngay cả ảnh chụp cũng không cóchớ nói chi là livestream, cho nên thời điểm mởcơ bản không có ai xem.

Minh Thù suy nghĩ một chút, thoátra ngoài mởthông báo livestream trên weibo.

Chờ khi cô livestream lại, người xemlập tức dần tăng nhanh.

Minh Thù nhắm màn hình ngay ngõ nhỏ có chút mờ tối: "Mọi người yêu quý, hôm nay tôi mang mọi người đi thăm dò thế giới này một chút."

[Giọng nóicủa nữ thần thật dễ nghe!]

[A anữ thần livestream kìa, mặc dù không thấy mặt, thế nhưng có âm thanh, thật dễ nghe!]

[Cầu nhìn được mặt!]

[Thăm dò cái gì? Xung quanh thật tối, trễ như thế mà nữ thần còn ở bên ngoài, cẩn thận mộtchút!]

Đương nhiên là không thấy Minh Thù, cô đang đi đến nơi phát sinh tiếng gào thảm thiết.

Hiển nhiên mọi người đang xem livestream cũng nghe thấy, âm thanhkia thực sự rất bén nhọn, trên màn hình có vài giây trống, một lúc sau khán giả mới nhìn thấy được.

Xung quanh đây không có ai, rất yên tĩnh. Minh Thù đã chuyển qua khúc cua, đây là một đường cụt, tia sáng bên ngoài xuyên quamơ hồ có thể thấy được có một người ngồi xổm bên kia.

Mà tiếng mèo kêu thảm thiết theo sự sốt ruột của mọi người vang lên.

[Mất trí rồi!]

[Nữ thần còn đang đi phía trước, cô ấy muốn làm gì! Đây chính là biến thái, nữ thầnnên báo cảnh sát!]

Minh Thù vốn muốn tìm một thứ che mặt, vừa khéo là không có khẩu trang cũng không cókhăn lụa, cô không thể làm gì khác hơn là cứ như vậy trực tiếp đi về phía bóng tối bên kia.

Bước đi của cô rất nhẹ, có thể đối phương không nghe thấy, chuyên tâm quay clip ngược đãi thi thể mèo nhỏ cả người toàn máunằm trên mặt đất.

"Này."

Minh Thù thốt lên.

Nghe được âm thanhngười nọ lập tức quay đầu nhìn qua, theo mắt nhìnước chừng khoảng hai mươi, dáng vẻ nhìn qua rất nhã nhặn.

Nhưng vào lúc này trên mặt hắn dữ tợn còn chưa trút đi, ngượclại càng giống như cầm thú khoác một túi da nhã nhặn.

Thanh niên hốt hoảng che mèo trên đất, nói với Minh Thù:

"Cô là ai!"

"Anh ở đây làm gì?"

Minh Thù hỏi: "Hành hạ con mèo chăng?"

Ánh mắt thanh niên dao động, phủ nhận: "Tôi không có."

Minh Thù mở đèn pin trên di động, vết máu trên đất liền lộ ra: "Anh làm loại chuyện này, còn sợ bị người phát hiện sao?"

Thanh niên thấy bị vạch trần, đứng dậy bỏ chạy.

Minh Thù thả tay xuôi theo bên người, đạp một cước trên bắp chân thanh niên. Có thể thanh niên ngược đãi mèo còn tạm được, chứsức chiến đấu cực kỳ tệ, Minh Thù chỉ cần đạp vài phát đã đánh hắn ngã ra.

"Buông ra."

Thanh niên giãy giụa già mồm cãi láo: "Tôi ngược đãimèo mắc mớ gì tới cô, lại không phạm pháp, bớt xen vào việc người khác."

"Không liên quan đến tôi, tôi chỉ muốn ngược đãianh."

Thanh niên tiếp tục gào: "Cô có bệnh!"

Giọng nói Minh Thù mang ý cười: "Anh ngượcđãi mèo, tôi ngượcđãi anh. Tôi có bệnh, vậy anh chẳng phải cũng có bệnh?"

Thanh niên: "..."

Minh Thù đè thanh niên đánh một trận, sau đó cầm di động ngồi xổm trước mặt hắn: "Tôi hỏi anh, trả lời thành thật, nắm đấmtôi cũng không có mắt đâu."

Thanh niên hoảng sợ, lúc này co lại trên mặt đất run lẩy bẩy.

"Làm bao nhiêu lần?"

Thanh niên không hé răng.

Minh Thù đạp hắn một cái.

"Không... Không nhớ rõ." Thanh niên run run.

"Còn muốn ăn đòn?"

Thanh niên rụt cổ: "Tôi... Bắt đầu từ năm lớp sáu, lúc sau thực sự không nhớ rõ."

[Thật trâu nha.]

[Súc sinh! Nữ thần đánh hay lắm!]

[Trời ạ, lớp sáu, bây giờ nhìn hắn cỡ hai mươi mấy đi? Ngược đãi bao nhiêu mèo rồi? Thật đau lòng, người như thế nên bắt lại.]

[Nữ thần giáo huấn hắn thật hay!]

[Hiện tại giết mèo, nói không chừng sau này có thể là giết người.]

"Bình thường ngoại trừ ngược đãi mèo, còn làm cái gì?"

Minh Thù vốn thuận miệng hỏi, ai biết thanh niên đột nhiên khẩn trương, túm túm túi.

Minh Thù nhướng mày, mạnh mẽ lấy điện thoại trong túi hắn qua.

Giao diện di động nhìn qua thực bình thường, nhưng có nhiều thông báo WeChat chưa đọc, có một nhómbên trong thảo luận toàn chuyệnngược đãi động vật nhỏ không chút kiêng kỵ, thậm chí có người đăng các loại hình ảnh và video.

Minh Thù đưa di động lên livestream, liền gợi lên một trận sóng to gió lớn.

[Tại sao lại có thể có người như vậy, quả thực điên rồi.]

[Không được, ta muốn giết người.]

[A a đám súc sinh kia.]

Càng làm cho người tức giận, càng làm cho người phẫn nộ chính là đường dẫn trang mạngở phía sau kia, trên trang mạngkia toàn bộ là video cùng hình ảnh như vậy. Minh Thù không để khán giả thấy trang mạng, nếu không đoán chừng sẽbùng nổ.

Minh Thù ghi nhớ địa chỉ trang mạng, trả di động cho thiếu niên.

"Hôm nay phát sóng đến đây. Mọi người, lần sau gặp."

Cô không để ý mọi người ồn ào muốn xem xử lý thanh niên ra sao, tắt livestreamthuận tiện gọi điện thoại báo cảnh sát.

Cảnh sát tới, Minh Thù liền gạt cảnh sát, nói cô nhìn thấy thanh niên ngược đãi mèo liềntiến lên ngăn cản, thanh niên lại muốn đánhcô. May mắn là cô có học qua chút công phumới không xảy ra việc gì.

Trên tay thanh niên có hung khí ngược đãi mèo, còn có máu mèo.

Thanh niên giải thích hắn căn bản không có làm hại cô, rõ ràng là cô đánh hắn trước.

Thanh niên nói đến phần sau càng ngày càng phẫn nộ, bị vây trong trạng thái thần kinh bất bình thường.

Dù chuyện thanh niên ngược đãimèo không có gì lớn, nhưngsẽ làm người xung quanh phát hiện hắn không bình thường.

Chuyện Minh Thù nghiêm phạt kẻ ngược đãi mèo thoáng cái nónglên.

Khi cô về đến nhà, Kiều Vũ đã ngồi xổm bên ngoài nhà Minh Thù.

"Tiểu Mãn."

Kiều Vũ rề rà đứng lên: "Em làm cái gì đó?"

"Anh không online sao?"

Kiều Vũ chống nạnh: "Sao em phải đi quản loại chuyện này?

Lỡ đâu em bị gì nguy hiểm thì biết làm sao? Loại người như vậy nhất định là tâm lý bất thường, không biếtsẽ làmra chuyện gì nữa."

"Ngứa tay muốn đánh người, vừa hay em gặp hắnkhông đánh thật xin lỗi tay em."

Không đánh thật xin lỗi đồ ăn vặt của trẫm.

Không đánh thật xin lỗi tay em?

Đây là cái quỷ gì!

Kiều Vũ nhìn xung quanh Minh Thù: "Em không sao chứ? Anh gọi điện thoại cho em, em cũng không nhận, em thật là sắp hại chết anh."

"Không có gì."

Kiều Vũ ở bên cạnh lải nhải tới lải nhải lui, cuối cùng nói đến chuyện ngược mèo, Kiều Vũ không thích động vật nhỏ nhưng cũng không ghét, trong phòng làm việc còn có mấy con,nhìn đến những ảnh này vẫn có chútthương xót.

"Mấy tên biến thái này."

Kiều Vũ ghê tởm không thôi: "Tiểu Mãn, em muốn làm gì? Đừng nói là muốn phơi bày mấy thứ này ra ánh sáng chứ?"

"Ừ... Không được à?"

Kiều Vũ đóng trang mạng.

"Loại chuyện này... Em bắt người này còn người khác, trị ngọn không trị gốc."

Kiều Vũ bất đắc dĩ lắc đầu, giết người phạm pháp còn có người làm mà.

"Em chỉ là ngẫu nhiên nhìn thấy mà thôi."

Vốn thao tác xử lý của loại chuyện này cũng không mạnh, cô gặp liền đánh một trận thôi.

Cả nước người nhiều như vậy, cô cũng không phải thầnlàm sao có thể biết những người đó làm gì sau lưng, có thể làm cũng chỉ có thế.

Kiều Vũ hoài nghi.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 285: Hắc Liêu Võng Hồng (5)

Ngày hôm sau,Minh Thùở trên weibo phơi bày ánh sáng một vài trang mạngcùng loại, hơn nữa cùng livestream đêm qua của côsóng gió tạo rakhông hềnhỏ.

Minh Thù phát hiện có một vài đại V đều chia sẻ weibo của cô, trong đó khá được người chú ý có một blogger yêu thích thú vậttên là "Hoàng gia sạn phân quan" lại chia sẻrất nhiều.

Mà đa phần trên cái weibo này đều là chuyện thường ngày của một con mèo có tên gọi là "Bệ Hạ", số lượng người hâm mộrất khổng lồ,đã vượt qua không ít minh tinh.

Bệ Hạ là mèo có hai màu mắt, từ hình ảnh và trong videoquả thực đáng yêuđến không chịu nổi.

Hút miêu đại pháp, đáng sợ.

Một người là "Du Nhiên lòng ta", đây là nữ chính giả.

Minh Thù xắn tay áo, mở ra hình thức kéo giá trị thù hận.

Mãn Nguyệt:@DuNhiênlòngtaLoại tin nóngnày cũng dựa hơi, cô nương tự trọng!

Có thể Du Nhiên lòng ta đang online, cô ta lập tức gửi tin nhắn riêng cho Minh Thù.

Du Nhiên lòng ta: Tiền bối, chị hiểu lầm rồi em không có dựa vào sự nổi tiếngcủa chị. Em thật sự thích động vật nhỏ, không chịu được loại hành vi này.

Lúc này,Hứa Du Nhiên chưa có xung đột với nguyên chủ, cho nên thái độ cực kỳ hạ thấp.

Mãn Nguyệt: Vậy cô chia sẻ weibo của tôi làm gì? Tôi thấy weibo của cô hoàn toàn không có gì về động vật, đột nhiên bắt đầu bảo vệ động vật nhỏ?

Du Nhiên lòng ta: Tiền bối, sao chị phải hùng hổ như vậy?

Tính tình Hứa Du Nhiên vốn cũng không tốt,trùng sinhnhưng khôngcam lòng, tính tình lại càng lớn. Bị Minh Thù đáp trảmột câulập tức nổi xung.

Mãn Nguyệt: Không có biện pháp, tôi lại thích ép cô.

Du Nhiên lòng ta: Nhiều người chia sẻ weibo của chị như vậy, chị không cấm lại điểm danh cấm emchia sẻ.

Mãn Nguyệt: Cô ngực tocô có lý. Lần sau tôi sẽ điểm danh cấm cô chia sẻ.

Du Nhiên lòng ta:...

Hứa Du Nhiên nhìn màn hìnhnghĩ có chút không hiểu, mình là muốn dựa hơinổi tiếng một chút, nhưng Tô Mãn này làm sao thoáng cái liền nhảy ra?

Nhìn câu nói gần như châm chọc kia, Hứa Du Nhiên nghiến răng.

"Tích tích!"

Hứa Du Nhiên giận dữ mở thông báo.

Tử Hiên: Du Nhiên, lúc trước không phải em hỏi anh có thể lấy vé mời Đêm của sao weibo đúng không? Anh giúp em lấy được rồi.

Đôi mắt Hứa Du Nhiên sáng ngời.

Thời điểm Hứa Du Nhiên nhận được tin tức này, cũng có người gửi tin cho Minh Thù,nhưng bên cô là phía chính phủ liên lạc.

Minh Thù suy nghĩ một chút, hình như nữ chính giả muốn tới, vậy đi thôi.

...

Trong buổi gặpSao onlineđều là những ngườicực kỳ nổi tiếng, nhưng Minh Thù không biết mấy người.

Dù sao nguyên chủ cũng không lăn lộn trong giới này.

Hiện tại là lúc đi thảm đỏ, đi phía trước đều là tiền bối thâm niên, loại người đẹp mới nổinhư côcũng phải đi sát phía sau.

Minh Thù rảnh rỗi đứng phía sau ăn bánh gấu.

"Tô Mãn."

Có người gọi cô.

Minh Thù mặc váy Kiều Vũ chuẩn bị cho mình, đứng trong đám người cực kỳ dễ nhận thấy.

Người đến đây là một cô gái xinh đẹp xa lạ: "Lát nữa cậu cùng ai đi thảm đỏ?"

"Cậu không mang bạn trai theo sao?"

Cô gái xinh đẹp không đợi Minh Thù trả lời, cô ta liền tự mình nói: "Đừng nói là cậu không biết phải dẫn bạn trai theo nhé? Nhưng ở đây cũng có rất nhiều người đơn độc, nếu không cậu tìm đại một người."

Rốt cuộc Minh Thù đã hiểu, cô gái này châm chọc Minh Thù không có kiến thức, không mang theo bạn trai.

Lão tử đi một mình cũng có thể phát ra khí thế bá chủ.

Phong thái Đế Vương tỏ vẻkhông cần.

"Trước đây cô ấy chưa từng tham gia, làm sao sẽ biết."

Bên cạnh có người cười khẽ: "Ta thấy lúc nãy cô ấy là đón xe tới."

"Người ta lần đầu tiên tới, các người cũng đừng bắt nạt! Cẩn thận bị đánh."

Phát sóng kia bị người chép lại, mấy người kia đều xem qua.

"Tô Mãn đây là không đi đường thường..."

Minh Thù dựa vào bàn bên cạnh, nhìn đám đàn chịtrước mặt đẹp không khác gì nhau lắm, cười đến dịu dàng:

"Các người rảnh rỗi như vậy, còn không bằng nhìn xung quanh xem có phú nhị đại phú tam đại gì không, cũng đừng để người khác cướp đi, tình yêu không đợi người."

Một đám người đẹpđồng thời nhìn nhau, bầu không khí quáidị mơ hồ, Minh Thù bình tĩnh tiếp tục ăn bánh gấu.

"Đó không phải là Hứa Du Nhiên sao?"

Đột nhiên một người đẹpnhìn lối cửa vào.

Lúc này, Hứa Du Nhiên từ trên một chiếc xe bước xuống.

Mà người đàn ôngđẹp traicao lớn cô ta khoác tay, đoánchừng những người đẹpnày cũng quen biết, vừa đố kỵ vừahâm mộ nhìn Hứa Du Nhiên.

Hứa Du Nhiên đến gần, lập tức có người kỳ quái nói.

"Du Nhiên lại đi chung với Đường thiếu, lát nữa nên đi phía trước chúng ta đi? Làm cho người ước ao nha."

Đường Tử Hiênvẫn thíchnữ chính giả, thời điểm nữ chính giả còn chưa có gì với nam chính, Đường Tử Hiên vẫn là người gần gũinhất từ trước đến nay. Nhưng sau khi theo đuổi được nam chính,nữ chính giả liền đạp bay Đường Tử Hiên.

Hứa Du Nhiên thấy Minh Thù, đáy mắt hiện lên một tia bất ngờ, trả lời đám người đẹp: "Chỉ là trùng hợp, Đường thiếu vừa lúc thiếu một bạn gái."

Đương nhiên không ai tin lời này.

Cảm thấy Hứa Du Nhiên đu bám Đường Tử Hiên, còn tới trước mặt các cô khoe khoang.

Hứa Du Nhiên cùng đám mỹ nhânchào hỏi giả tạonói lời ẩn ý, đến chiêu nào phá chiêu đórất náo nhiệt.

Hứa Du Nhiên đột nhiên nhìn về phía Minh Thù: "Tô Mãn tiểu thư đẹp như trong ảnh, không biết Tô Mãn tiểu thư dùng đồ trang điểm gì?"

Cô ta vừa mở miệngmọi người đột nhiên nhớ tới, lúc trước trên weibohình như Minh Thù điểm danh bảo Hứa Du Nhiên tự trọng.

"Tự nhiên mà lớn lên, tất nhiên sẽđẹp mắt được như vậy."

Minh Thù cúi đầu gạt gạt bánh gấu của mìnhsắp ăn hết.

"Tô Mãn, cô nói chuyện quá đáng lắm."

Đường Tử Hiên bất mãn nhìn Minh Thù.

Nha, đúng là đã quên nói, Đường Tử Hiên quen biết Tô Mãn.

"Tôi nói lời thật."

Lớn lên xinh đẹp như thế đều là lỗi Tô Mãn, không liên quan đến trẫm.

"Tô Mãn, sao giờ cô nói lời nào cũng khó nghe như vậy?"

Đường Tử Hiên có ý bảo vệ Hứa Du Nhiên.

Nhưng lời này vừa ra, mọi người không khỏi thắc mắc, giữa hai người này có gì sao?

"Nói như chúng ta rất thân thiết lắm. Đường thiếu gia, chúng ta cũng chỉ gặp qua vài lần, tôi nói thế nàođến phiên anh phê bình?"

Đường Tử Hiên hạ giọng: "Cô nói như vậy với Du Nhiênlàm sao ta không thể nói? Lễ phép cùng sự có giáo dụccủa cô đâu?"

Minh Thù nhướng mày: "Cho chó ăn! Anh muốn ăn sao? Miễn phí nhakhông thu tiền."

Đường Tử Hiên đại khái là đầu óc không nhanh nhạy, nhất thời không nghe ra Minh Thù đang mắng hắn.

"Tử Hiên, Tô Mãn tiểu thư là trách em tự ý chia sẻweibo của cô ấy."

Hứa Du Nhiên mặt ấm ức: "Tô Mãn tiểu thư, em không biết weibo kia không thể chia sẻ. Em cũng không đắc tội gì chị,nếu như chị không vuiem xin lỗi."

Nghelời này có thể hiểutaấm ức nhưng takhông nói, nhưng các ngươi phải biếtkhông thể tùy tiện chia sẻweibo của cô ấy, bằng không chính là kết cục như ta.

Minh Thù cười cười, chỉ ra suy nghĩ trong lòng: "Hứa Du Nhiên, bớtthanh minh giải thích đi, tôi chỉ đơn thuần là ức hiếp cô mà thôi."

Hứa Du Nhiên: "..."

Mọi người: "..."

Có khí phách!

Lời như vậy mà cô cũng dám nói ra.

Chỉ cần mọi ngườikhông xé rách mặt, nhìn thấy người mình ghét không muốncũng phải tỏ ra tươi cười giả dối sao?

"TôMãn, cô..."

"Tử Hiên, đến đây."

Hứa Du Nhiên hạ giọng, lần thứ hai kéo Đường Tử Hiênthể hiện mình rộng lượng.

Ở trường hợp như vậy, cãi nhau với Tô Mãnngười khác sẽ chê cười. Bây giờ mình không chấp nhặt với chị ta, một ngày nào đó...

Đường Tử Hiên rất nghe lời Hứa Du Nhiên nói, trừng mắt với Minh Thùcùng Hứa Du Nhiên quay lại xe.

"Tô tiểu thư."

Đường Tử Hiên chân trước vừa đi, một người phụ nữtinh anh liền đứng trước mặt Minh Thù:

"Có thể nói chuyện chút không?"

Trong đầu Minh Thù lập tức đối chiếu tên với người trước mặt, cô nhìn quanh bốn phía, chuẩn bị chạy.

Người phụ nữsớm có chuẩn bịtrước, kéo Minh Thù: "Tô tiểu thư, đừng gây khó dễ cho tôi."

Minh Thù: "..."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 286: Hắc Liêu Võng Hồng (6)

Hứa Du Nhiên và Đường Tử Hiên đi lên thảm đỏ, lúc này phần lớn ký giả đã không còn gì hưng phấn, nhưng thấy Đường Tử Hiênvẫnkhiến vài người quan tâm.

Hứa Du Nhiên nghĩ, chờ sau này mình bước lên thảm đỏnhất định phải thật ấn tượng và cuốn hút mọi người.

"Oa!"

"A a! Là Trần ảnh đế."

Phía sau không ngừng thét chói tai, các phóng viên đều quay ra sau nhìn.

Bên Hứa Du Nhiên liền vắng tanh. Chỉ thấy trên thảm đỏ phía sau, một thân hìnhcao lớn đứng trước cửa xe, hắn vươn tay chờđợi người trên xe bước xuống.

Một lúc lâu bên trong xe mới có một cánhtay vươn ra, tiếp theo là một bộlễ phục tuyết trắng xuất hiện, thiếu nữ xinh xắn nhỏ nhắn đứng bên cạnh người đàn ôngnhưng trôngqua có chút không tự nhiên.

Người đàn ôngđể thiếu nữkhoác tay, bước trên thảm đỏmột đường.

Mà lúc này Minh Thù ngồi trong một chiếc xelượn một vòng, lái đến bên cạnh.

"Anh họ, anh để em đi thảm đỏ ra vẻ một chút không được sao?"

Trẫm đãnghĩ xong tư thế rồi!

"Anh cho em đi, mẹ em liền lấy dao đuổi giết anh ba dặm."

Nam nhân hừ lạnh một tiếng: "Nếu em muốn nhìn anh họ em biểu diễn máu tươi ba dặm, thì em cứđi đi."

Minh Thù: "..."

Cho nên vừa nãy nên chạy.

Trong nhà Tô Mãn không đồng ý cho nguyên chủ tiến vào giới giải trí, nếu không lấy vẻ đẹpvà giacảnhđã sớm nổi tiếng từ lâu.

Bình thường ồn ào nho nhỏ thì thôi, nhưng trong trường hợp này, tuyệt đối sẽ không cho phép cô từ cửa lớn bước vào.

"Có đồ ăn không?"

Trẫm muốn lúc chết đượctruy điệu trên thảm đỏ.

Anh họ liếc cô một cái, xe đồng thời dừng lại, hắn đẩy cửa xecũng không thèm nhìn Minh Thù,trực tiếp đi xuống trong vòng vây một đám người.

Minh Thù: "..."

Anh họ ruột!

Minh Thù buồn bực ở trên xe trở mình nửa ngày, không hiểu sao lại nhảy ra một hộp cá khô nhỏ.

Minh Thù ôm cá khô nhỏ được đặt ở phía sau chỗ anh họ, coi như anh họ có chút lương tâmđể lại cho mình hai người, miễn cho mình bị ngăn bên ngoài cửa VIP.

Minh Thù tìm được vị trí của mình,bắt đầu ăn cá khô nhỏ.

Cá khô nhỏ ăn rất ngon.

Thỉnh thoảng nghe tiếng người bàn tán bên tai, Trần ảnh đế khiến người chấn độngvà cô gái nhỏ bên cạnh hắn.

Nam chính và nữ chínhđược quan tâm là chuyện bình thường.

Trên đùi Minh Thù đột nhiên xuất hiện một vậtlông xù, cô cúi đầu nhìn,hay thậtmột con mèo ngồi xổm bên chân cô.

Là một con mèo tai cụp, nhưng làm người khác không dời mắt được là ánh mắt của con mèo này, một con màu hổ phách,một con màu xanh lam.

Con mèo này...

Minh Thù lấy di động ra, lật tới blogger yêu thú vậtkia.

Cô tìm một tấm ảnh, so sánh với mèo bên chân một chút, đôi mắtđặc biệtđúng là cùng một khuôn đúc ra.

Cho nên...

Con mèo xinh đẹpnày, cũng muốn tham gia đêm hội của Sao?

Từ sau khi lập quốc, yêu tinh không được thành tinh!

Đột nhiên Bệ Hạ đem móng vuốt đặt lên đùi Minh Thù, dùng sức ngửi tay Minh Thù: "Miao miao!"

Nó nhỏ giọng kêu một tiếng, mong đợi Minh Thù chia cá khô nhỏ cho nó.

Nhưng mà...

Minh Thù lập tức ôm chặt cá khô nhỏ: "Không đủ cho ta ăn."

Luôn có điêu miêu muốn cướp cá khô nhỏ của trẫm.

"Miao miao!"

"Đi tìm chủ nhân của mày đi."

Minh Thù gạt móng vuốt của Bệ Hạ xuống, chú mèo xinh đẹpnày không có khả năng tự mình tới được, nhất định là chủ nhân mang nó tới.

Bệ Hạ không chịu, trực tiếp nhảy sang bên cạnh không có ai, sau đó nhảy vào lòng Minh Thù.

Không cho ngườikhác ôm nó.

Thú nhỏđột nhiên xuất hiện, hướng về Bệ Hạ gào một tiếng.

Dường như Bệ Hạ bị hù dọa, đột nhiên từ trên người Minh Thù ngã xuống, ấm ức "miao miao"một tiếng.

Thú nhỏvùi trong lòng bàn tay Minh Thù, một ngụm ăn hết một con cá khô nhỏ, cuối cùng nhìn Bệ Hạ đầy khiêu khích.

Thú nhỏcòn muốn tiếp tục hù dọa Bệ Hạ,thấy có người đếnnó lập tức biến mất, trước khi đi còn không quên uy hiếp Bệ Hạ.

Minh Thù coi như không xảy ra chuyện gì, tiếp tục ăn cá khô nhỏ.

Bệ Hạ thiệt thòi "miao miao"vài tiếng.

"Miao miao!"

Bệ Hạ không thấy thú nhỏ, lại bắt đầu duỗi móng vuốtchụp lên tay Minh Thù, đôi mắt trông mong nhìn cá khô nhỏ trong lòng Minh Thù.

Đừng có làm tới.

Đừng tưởng rằng ngươi tên Bệ Hạ, là có thể giành cá khô nhỏ với trẫm.

Minh Thùgiấu cá khô nhỏ về một bên, vốn chỉ còn một chút, cô mới không cho.

Bệ Hạ không biết đi nơi nàokhông có ai đến nhận, Bệ Hạ liền ngồi xổm bên chân Minh Thù, đến khi xung quanh có người,lập tức có người bắt đầu vươn móng heo.

Bệ Hạ dường nhưsợ hãi, trực tiếptrèo lên người Minh Thù.

Từng tiếng trầm trồ cảm thán vang lên.

Những móng heo này thấy Bệ Hạ có chủ nhân, lúc này mới buông tha.

Xung quanh bốn phía đều là người, Minh Thù lại đuổi không được Bệ Hạđành phải ôm nó, bên tai đều là tiếng gầm gừ lải nhải của thú nhỏ.

Thời điểm Minh Thù mở bịch cá khô nhỏ, Bệ Hạ rất thông minh nhanh chóng liếm một miếng.

Minh Thù: "..."

Con sencủa nó là ai, đền cá khô nhỏ cho trẫm.

Minh Thù quyết định giam Bệ Hạ, không đền cá khô nhỏ tuyệt đối không trả.

Bệ Hạ nhai kỹ nuốt chậm, ăn đến nhã nhặnquý phái, vừa nhìn là biết được nuông chiều từ bé.

Một người một mèo đều nhai cá khô nhỏ nhìn sân khấu, Minh Thù nghe đến buồn ngủ, sớm biết vào đây sẽ không thể ngồi chung vớinữ chính giả thì cô sẽ không vào.

Không vào cũng sẽ không tổn thất cá khô nhỏ.

Khó khăn lắm mới kết thúc, Minh Thù lập tức đứng dậy rời đi. Sau đó móng vuốt Bệ Hạ treo trên người cô, hoàn toàn không có ý buông ra.

"Trẫm đem ngươi bán lấy cá khô nhỏ!"

Minh Thù uy hiếp Bệ Hạ.

Bệ Hạ nghiêng đầu, mềm mại kêu một tiếng: "Miao miao!"

Minh Thù: "..."

Kêu rách họng cũng không ai tới cứu ngươi!

Minh Thù mang mèo đi ra ngoài, cô dự định lợi dụng tiếng tămcủa anh họtừ lối đi khách VIP ra ngoài.

"Em đi đâu mà xách mèo theo vậy?"

Anh họ như cô hồn xuất hiện sau lưng cô.

"Anh họ, anh bước đi không có tiếng sao?"

Minh Thù lén đưa mèo cho hắn: "Không biết từ đâu tới, ăn vụng cá khô nhỏ của anh, phiền chết đi được anh cầm đi bán đi."

Anh họ quan sát hai mắt mèo, nói: "Đây là của Giang Vọng. Vừa nãy hình như Giang Vọng đang tìm mèo thì phải?"

"Giang tiên sinh đang tìm mèo, còn hỏi tôi có thấy không." Đoàn vệ sĩ phía sau nói.

Anh họ nhìn cá khô nhỏ còn chưa ăn xong trong tay Minh Thù: "Em lấy cá khô nhỏ ở đâu?"

"Tìm trong xe anh."

Minh Thù bảo vệ cá khô nhỏ, nhìn chằm chằm anh họ: "Anh sẽ không hẹp hòinhư vậy chứ."

"Đó là anh mang cho Giang Vọng."

Anh họ đưa mèo cho người phía sau, Bệ Hạ "miao miao"khen ngợi vài tiếng, dáng vẻ đáng thương kiacực kỳ có lỗi:

"Cho mèo ăn."

Minh Thù: "..."

Hiện tại mèo đều ăn cá khô nhỏ ngon như vậy?

Còn con mẹ nó là hàng nhập khẩu?

"Miao miao!"

Xem đi, rõ ràng là ngươi ăn cá khô nhỏ của trẫm.

Bệ Hạ ai oán nhìn Minh Thù.

Minh Thù: "..."

Nhưng vào lúc này, một người đàn ôngđược một đám vây quanh từ một hướng khác đi qua.

Người đàn ôngchộp Bệ Hạ qua: "Sao màylại ở đây?"

Anh họ phát điên bán đứng Minh Thù: "Không biết con bé bắt được ở đâu nữa."

Minh Thù: "..."

Không hổ là anh họ ruột thịt.

Một người đàn ôngrất tuấn tú, mặc đồ âu, giày da, sắc mặtlạnh lùng, ánh mắt có chút bén nhọn.

Nhưng... Hắn ôm một con mèo mềm mại đáng yêu, cái này nhìn saocó chút kỳ lạ.

"Em tìm được ở đâu?"

Giọng nói của người đànông nàyrất êmtainhư suối nguồn trong vắt, chảy róc ráchrồi lại mang theo sương sớm lạnh buốt.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 287: Hắc Liêu Võng Hồng (7)

Người đàn ông tên Giang Vọnglà con sencủa Bệ Hạ, nghe nói là bạn của anh họ.

Một ônganh họ chua ngoa không có tình người, lại phá lệ mang cá khô nhỏ cho mèo Giang Vọng đãthể hiện quan hệ của hai người.

Ngày đó Giang Vọng hỏi cô tìm được Bệ Hạ ở nơi nào, lúc đó có người đi qualiền mang mèo chạy trốn.

Chính là chạy trốn.

Bị người bao vây liền nhanh chóng biến mất, giống như sợ bị người khác nhìn thấy.

Minh Thù ăn cá khô nhỏ của Bệ Hạluôn cảm thấy có gì đó sai sai, hỏi anh họ địa chỉ mua cá khô nhỏ.

Nhưng mà anh họ nói hắn cũng không biết, cái hộp lần trước là hắn giúp Giang Vọng chăm sóc Bệ Hạ rồiđể quên ở chỗ của hắn.

Minh Thù: "..."

Sinh hoạt của mèo còn tốt hơn trẫm.

Minh Thù giận dữ bỏ hai viên thánh nữ quả vào miệng.

Tại sao trẫm phải mua cá khô nhỏ?

[Vì nó ăn rất ngon ư?]

Minh Thù: "..."

Chỉ ngươi hiểu ta.

Minh Thù lên mạng tìm nhãn hiệu kia, may là có người nuôi mèomua qua biết giá cả, cô trực tiếp hỏi anh họ số tài khoản của Giang Vọng chuyển khoản qua.

Thế nhưng,rất nhanh tài khoản của cô thu được một khoản chuyển khoản lớn hơn.

Đến từ Giang Vọng.

Kèm theo một ghi chú.

Ghi chú: Mong Tô Mãn tiểu thư quên chuyện đã thấy ngày đó.

Ngày đó thấy gì?

Chuyện gì?

"Nhiệm vụ nhánh: Thu hoạch giá trị thù hận của Giang Vọng."

Minh Thù nhướng mày, tìm được weibo đăngbài.

Đồ ăn vặt tức là chính nghĩa: Giang tổng, anh sợ bị người phát hiện mình là một miêu nô (*)?

Giang Vọng là ai?

Thanh niên tuổi trẻ tài cao, người thường được lên trang báo tài chính và kinh tế, là nhân vậtđược nhiều người tôn sùng.

Nhưng mà người như vậylại là một miêu nô...

Thật tương phản, đoán chừng làm một đám người bể mắt kính.

Con sen hoàng gia: Tô tiểu thư, đạo lý nhìn rõ một người không cần phải vạch trầnchẳng lẽ cô không hiểu?

Đồ ăn vặt tức là chính nghĩa: Không hiểu.

Con sen hoàng gia:...

Minh Thù đem tiền trả lại.

Đồ ăn vặt tức là chính nghĩa: Trả lại phí ngậm miệng cho anh, tôi cũng không định giữ bí mật.

Làm như trẫm thiếu tiền lắm.

Con sen hoàng gia:...

Hai người nói chuyện không hợp, Minh Thù không để ý Giang Vọng.

Hiện tại,náo nhiệt nhất trên weibo chính là các loại tin tức đêm của người nổi tiếng, Minh Thù nhìn vài lầnkhông hứng thú lắm.

Bởi vì nam nữ chính lên sàn, dù nữ chính giả có Đường Tử Hiên chống lưngcũng căn bản không nổilên được.

"Ong ong..."

Minh Thù liếc nhìn di độngthả đồ ăn vặt xuống, nghe điện thoại:

"A lô?"

"Tiểu Mãn, có một đơn hàng kêu giá rất tốt, cậu muốn nhận không?"

"Đơn hàng gì?"

Minh Thù có hơi mịt mờ, tại sao trẫm phải tiếp khách?

"Tháng này cậu chưa nhận đơn hàng nào, đến lúc khảo sát cuối nămsẽ không có thưởng!"

Minh Thù mới hiểu ra làđơn hàng thiết kế.

Nhận cái gì mà nhận, trẫm muốn từ chức.

Đối phương lại nói báo giá.

Vì có thể lấy được càng nhiều đồ ăn vặt nên Minh Thù cân nhắc, cuối cùng vẫn không từ chức:

"Nhận đi."

Minh Thù sắp xếp xongtìm được địa chỉ chuẩn bị cho cô, là một khu biệt thự mới mở, nghe nói bán giá trên trờicó tiền cũng khó mua.

"Xin hỏi là Tô tiểu thư sao?"

Minh Thù mới vừa đi tới cửa, thì có người tiến đến hỏi.

Minh Thù mỉm cười gật đầu.

Đối phương dẫn Minh Thù vào trong: "Tiên sinh chúng ta đang bận một chút việckhông thể trực tiếp sang đây, nhưng yêu cầu tôinói cho Tô tiểu thư,Tô tiểu thư nhìn bố cục trước đã."

Bố cục được bài trí đơn giản, hiển nhiên kẻ có tiền không hài lòng muốn trang trí lại.

Minh Thù nhìn xong bố cục, ghi lại số liệu, lại nhìn vài vòng, nghe xong yêu cầu đối phươngxác định không có gì bỏ sót, sau đó phủi mông rời đi:

"Thiết kế xong, tôi sẽ đưa anh xem."

"Được, Tô tiểu thư."

Loại chuyện làm việc này rất phí sứclực, Minh Thù mua đống đồ ăn vặt rất lớn.

Công ty hiện tại đềulàm ảnh ba chiều, thể nghiệm thực cảnhlàm mọi thứrất phiền phức.

Còn phải không ngừng trao đổi với khách hàng, Minh Thù làm muốn đập máy vi tính.

Cầm đồ ăn vặt an ủi trẫm.

Trời giáng sứ mệnh cho người, phải đưa đồ ăn vặt trước.

Có lẽ nhờđồ ăn khích lệ, cuối cùngMinh Thù cũng làm xong.

Trình độ nguyên chủ không cần phải nói, nhưng Minh Thù thấy mắt thẩm mỹcủa đối phương có chút kỳ lạ, thời điểm nghe được còn chưa nghĩ gì, làm xongsao lại cảm thấy không phù hợp nhỉ?

Quả nhiên đưa sản phẩm quađối phương bắt đầu không hài lòng.

"Tôi dựa theo yêu cầu của họ mà làm, chính họ muốnlàm như vậyđâu có liên quan đến tôi."

"Tiểu Mãn, cậu qua phòng bên kia, khách hàng đang chờ nói chuyện với cậu."

Nói chuyện cái con khỉ!

Nghênh đón Minh Thù vẫn là người lần trước, nhưng lần này chủ nhà cũng ở đây. Cô còn chưa đi vào, một con mèo nhìn quen mắt liền chui ra.

Minh Thù: "..."

Mèo xinh đẹpquả thực là chỗ nào cũngcó mặt.

"Miao miao!"

Bệ Hạ ngửa đầu nhìn Minh Thù, nhẹ nhẹ nhàng nhàngkêu một tiếng.

Người đàn ôngcao lớn từ bên trong đi ra, khom lưng ôm Bệ Hạánh mắt rơi trên mặt Minh Thù:

"Tô tiểu thư, lại gặp mặt."

Minh Thù mỉm cười: "Giang tiên sinh, tổng tài đều rảnh rỗi như anh khi nào cũngmang mèo theobên mìnhsao?"

Giang Vọng: "..."

Cũng không phải lão tử muốn mang!

Lão tử có thể làm sao?

Giang Vọng vuốt ve Bệ Hạ hai cái: "Nhà thiết kế của các cô đều dễ dàng đắc tội khách hàng như vậy?"

Đối tượng giá trị thù hận đưa tới cửa, đương nhiên phải hầu hạ thật tốt.

"Tàm tạm."

Minh Thù giống như được khích lệ: "Giang tiên sinh không hài lòng chỗ nào?"

Đột nhiên nhảy đến vấn đề trên, Giang Vọng nghẹn lại, hắn gọi trợ lý đưa sản phẩm ba chiều ra: "Tôimuốn thêm một cái khung cho mèo leo trèo ở đây."

"Lúc trước anh không nói, hiện tại tôi bổ sung thế nào? Thay đổi này phải đổi luôn nhiều chỗ khác, Giang tiên sinh, anh đến chơi xỏ tôi sao?"

Trong nụ cười Minh Thù có vài phần dữ tợn.

Trẫm làm rất lâu mới xong.

Tiểu yêu tinh này vừa đến liền chơi như vậy, không phải chơi trẫm thì là gì?

"Nhà thiết kế của các cô không phải hẳn là nên nghe khách hàng ư?"

Giang Vọng rất có kinh nghiệm.

"Rất xin lỗi, tôi không phải nhà thiết kế kiểu như vậy."

Minh Thù nghiêng đầu mỉm cười: "Tôi... Không... Sửa!"

Có tức hay không?

"Cô không sửa theo ý tôi, xem như cái này cô làm ra làkhông công."

Hiển nhiên, Giang Vọng có chuẩn bị mà đến, khóe miệng conglêný cười:

"Tô tiểu thư muốn bỏ phí như vậy, tôiliền tìm một nhà thiết kế khác."

"Vậy anh tìm đi."

Minh Thù không thèm để ý.

"Tô tiểu thư không muốn tiền lương sao?"

"Thưởng cho anh mua cẩu lương, Giang tiên sinh hẳn sẽ thích."

Hắn thích cái rắm!

Hắn cũng không phải chó.

Nội tâm Giang Vọng bùng nổ, nét mặt lại cốbình tĩnh:

"Tô tiểu thư, sao cô lại mắng người!"

"Tôi mắng sao?"

Minh Thù mặt vô tội, ngươi bị phê bình thẳng mặt còn trách trẫm?

Minh Thù nhìn nhìn Giang Vọng, mắt cô hơi nheo, tim đập có chút khác thường.

Một lát sau chợt bừng tỉnh.

Lại là hắn.

Thật làâm hồn không tan!

Nhưng dường nhưlại không ngoài ý muốn, không phải là cô đã ngờ ngợ vẫn muốn chứng minh chuyện này sao?

Trong bình thường lại lộ ra vài phần khác thường.

"Tôi đi đây."

Minh Thù đột nhiên đứng dậy, giọng nóiép hơi thấp: "Giang tiên sinh tìm người tàikhác đi."

Minh Thù đi rất nhanh, Giang Vọng không ngăn cản, mà hắn đâm lao cũng phải theo lao.

A a!

Sao mỗi lần bắt bẻđốitượng đều khó như vậy!

Sau khi lần trước nói chuyện, lần thứ hai hai người đàm phán không thành, Minh Thù nghênh ngang rời đi.

***

(*) Miêu nô: Nô lệ của mèo.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 288: Hắc Liêu Võng Hồng (8)

"Giang tổng, không thấy Bệ Hạ."

Giang Vọng còn đang phát điên, đột nhiên trợ lý chạy vàogương mặt hoảng hốt.

Ánh mắt sắc bén của Giang Vọng nhìn sang.

Trợ lý run run khóc không ra nước mắt: "Tôi... Tôi chỉ vừanghe xong một cú điện thoại, Bệ Hạ đã không thấy tăm hơi."

...

Minh Thù bắt Bệ Hạ, lúc này đang ngồi xe về nhà.

Dường như Bệ Hạ rất thích cô, cô ôm nó đinó cũng không hềgiãy giụa, lúc này yên tĩnh vùi trong ngực cô,đầu cọ cọ.

Minh Thù chống cằm nhìn cảnh vật vút qua ngoài cửa sổ.

Cô cố gắng muốn kiểm chứng, đột nhiên kiểm chứng xonglại không biết nên làm gì bây giờ.

Kỳ Ngự...

Cô quan tâm hắn như thế, đại khái là muốn biết hắn có mục đích gì. Dù sao có hàng chạy theo nhiều như vậycòn muốn công lược mình, côtin là hắncó mục đích.

Trẫm liền xem ngươi rốt cuộc muốn chơi cái gì.

Dù sao cô cũng không sợrắc rối.

Minh Thù nghĩ xong phương án ứng phó, thân thể căng thẳng liền thả lỏng.

Minh Thù dùng di động gửi tin cho Giang Vọng.

Đồăn vặt tức là chính nghĩa: Muốn mèo nhà anh thì đưa tiền, bằng không tôi liền bán nó gán nợ.

Con sen hoàng gia: Tô tiểu thư, cô giỏi lắm!

Đồăn vặt tức là chính nghĩa: Cám ơn đãkhích lệ, tôi cũng biết tôi giỏi.

Minh Thù nghĩ mang Bệ Hạ trở về là một sai lầm, thú nhỏrất bài xích Bệ Hạ, vừa vào phòngliền rượt Bệ Hạ chạy khắp nhà.

Bệ Hạ tội nghiệp la lên.

Minh Thù túm thú nhỏ: "Ngươi bắt nạt nó làm gì?"

Thú nhỏxù lông.

Lúc trước ngươi nuôi người thì thôi đi, bây giờ ngươi còn muốn rước thêm con thúkhác?

Ngươi tính cho ta ra rìa?Ta không cho ngươi nuôi nó!

Ánh mắt Minh Thù lóe lên, tâm tình giống như bị thú nhỏmang về Linh Kiếm Phong.

Thú nhỏvẫn đang tức giận.

Ta cho ngươi lựa chọn, hôm nay nếu ngươi không đuổi nó ra ngoài, ta liền bỏ nhà đi bụi.

Minh Thù hoàn hồn, mỉm cười bóp bóp thú nhỏ: "Ta mượn nó đổi tiền, về phần ngươi,không có tiền ta mua đồ ăn vặt thì thế nào? Ngươi muốn chết đói ư?"

Thú nhỏđại khái nghĩ Minh Thù nói rất có lý, một lúc sau mới lẩm bẩm.

Dù sao ngươi mau đuổi nó đi, nếu không ta liền ăn thịt nó.

Thú nhỏnói xong liền rúc vào túi Minh Thù, không muốn nhìn thấy tên khó coi kia.

...

Minh Thù cho rằng Giang Vọng sẽ nhanh đến chuộc Bệ Hạ, ai biết Minh Thù chờ tròn một ngày cũng không thấy động tĩnh.

Cô liền nhắn cho Giang Vọng.

Giang Vọng trả lời rất nhanh.

Con sen hoàng gia: Gần đây hơi bận, phiền Tô tiểu thư chăm sóc Bệ Hạ một khoảngthời gian.

Trời đất, đây là có ýgì vậy?

Đồăn vặt tức là chính nghĩa: Anh không sợ tôi ngược đãi nó.

Con sen hoàng gia: Cô không phải loại người như vậy.

Đồăn vặt tức là chính nghĩa: Giang tiên sinh làm sao biết tôi không phải loại người như vậy? Còn chưa chắc có phải xấu xahay không?

Dù sao trẫm nổi tính xấulêncũng rất đáng sợ.

Con sen hoàng gia: Nếu cô là loại người như vậy, cũng sẽ không livestream nghiêm phạt người ngược mèo.

Hừ!

Tênyêu tinh này muốn giằng co với trẫm đúng không?

Đồăn vặt tức là chính nghĩa: Tôi chỉ làm ra vẻ, còn chưa chắc sau đó tôi là người thế nào, anh đem tâm can bảo bối yêu quýcho tôi, xảy ra vấn đề gìđến lúc đó cũng đừng khóc.

Giang Vọng không trả lời lại, không biết là bị tức hay có chuyện gì khác không có thời gian trả lời.

Nói chung Bệ Hạ cứ như vậy ở chỗ Minh Thù, thú nhỏ tức giận đến muốn cào chết Bệ Hạ.

...

Gần đây Hứa Du Nhiên rất thân thiết với Đường Tử Hiên, cô ta không có cơ hội tiếp xúc với nam chính, chỉ có thể dựa vào Đường Tử Hiên mang cô ta tiến vàogiới giải trí.

"Tử Hiên, đây là sinh nhật bạn anh, mang em đi có ổn không?"

Hứa Du Nhiên chần chờ nhìn Đường Tử Hiên.

"Có gì không ổn, mọi người đều là bạn kèm bạn."

Gần đây thái độ Hứa Du Nhiên mập mờlàm đầu óc Đường Tử Hiên mụ mị, làm saonhận ra mục đích thật sự của Hứa Du Nhiên.

"Đường thiếu!"

"Đi thôi."

Đường Tử Hiên nghe có người gọi mình, vội vàng bảo Hứa Du Nhiên xuống xe.

Địa điểm tụ hội là một khu giải trí xa hoa, đại giavà người đẹptụ tập, tình huống mặc dù có chút hỗn loạnnhưng cũng không tính khác thường.

Đường Tử Hiên giới thiệu Hứa Du Nhiên, bề ngoàiHứa Du Nhiên thanh thuần lại có lễ phép, nhất thời làm không ít người có thiện cảm.

Hứa Du Nhiên nhìn người đàn ôngđang ngồi trong góc phòng, bên cạnh hắn là một cô gáinhìn qua cực kỳ thân mật, lại không ai dám tiến lên ép buộc cô ấy uống rượu.

"Tử Hiên, có phải Trần ảnh đếkhông?"

Hứa Du Nhiên chỉ vào người đàn ôngtrong góc, hỏi cẩn thận.

"Ừ, đúng rồi."

Đường Tử Hiên ghé sát vào Hứa Du Nhiên: "Có phải nhìn thấy hắn ở đây rất bất ngờ không? Chúng ta đều là chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, chỉ là sau này hắn vào giới giải trí, còn phát triển không tệhiện tại gọi hắn ra cũng khó. Nếu hôm nay không phải sinh nhật, đoánchừng hắn cũng không đến."

"Thế sao..."

Hứa Du Nhiên suy nghĩ muốn mượn cớ đivào nhà vệ sinh trang điểmlại.

Trong chốc lát có một cô gái đi vào, chính là người ngồi bên cạnh Trần ảnh đế.

Hứa Du Nhiên nhìn cô gái tiến vào nhà vệ sinh, Hứa Du Nhiên cẩn thận dùng ca múc nước ở một bên nhà vệ sinh, sau đó hắt toàn bộ vào nhà vệ sinhbên cạnh.

"A!"

Hứa Du Nhiên tim đập như sấm, cô gái kia sắp đi ralàm như vậy mới có thể giữ chân cô ấy một lúc.

Hứa Du Nhiên nhanh chóng rời khỏi.

Ngay khi cô ta rời đi không bao lâu, Minh Thù lắc lư tiến vào.

Cô là bị Kiều Vũ kéo tới.

"Có ai không?"

Bước chân của Minh Thù truyền âm thanh đến trước cửa nhà vệ sinh, có lẽ người bên trong phát hiện có người, khẽ hé cửa.

Một đầu ướt nhẹp, lộ ralà một cô gáilúc này đang hoảng sợ nhìn Minh Thù.

Nhưng vừa nhìn thìngạc nhiên trước nhan sắc ấy.

Cô béthật xinh đẹp.Như là trong tranh bước ra.

"Chị... Chị là Tô Mãn đúng không?"

Cô gái ấp únghỏi, cô gái kia ở trên mạng thấy qua hình của Minh Thùđơn thuần chính là tiên nữ.

"Ừ."

Minh Thù cũng không phủ nhận.

"Chị thật xinh đẹp."

"Em cũng rất đáng yêu."

"Không không... Không có."

Cô bé có chút ngượng ngùng phủ nhận, nhìn ra bên ngoài không có aimở cửa ra thêm một ít, Minh Thù phát hiện cả người cô bé ướt nhẹp.

Cô bé cẩn thận hỏi: "Có thể phiền chị cho em mượn di động dùng chút được không?"

Minh Thù nhìn cô bé một lúc lâu, thời điểm cô bé cho rằng Minh Thù không cho mượn, thì một cái di động đẹp mắt đưa tới.

"Cámơn."

Cô bé kia thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng mà một lát sau cô bé liền ủ rũ cúi đầu trả lại di động cho Minh Thù, đoán chừng là không gọi được.

"Bị người bắt nạt à?"

Cô bé không nghĩ tới Minh Thù sẽ chủ động hỏi, xấu hổ lại khẩn trương trả lời:

"Em cũng không biết, đột nhiên có người từ phía bên kiahắt nước sang, em không dám ra ngoài."

"Có người quen không?"

Cô bé đó gật đầu.

"Ai, ở phòng nào, chị chuyển lời giúp em."

Mắt cô bé liền sáng lên: "Cám ơn chị, em... Ở phòng 666, tìm..."

Đột nhiên cô bé không lên tiếng, cô không thể để người phát hiện Trần Thiệu Ninh ở đây, bằng không không biết đầu đề ngày mai sẽ viết như thế nào.

Cô quay sang Minh Thù cười cười: "Không sao, em đợi lát nữa ra ngoài cũng được, trờinóng, trangphục hẳn là rất nhanh khô."

"Trần Thiệu Ninh mang em đến?"

Minh Thù quay số di động.

"Vâng."

Cô bé theo bản năng xác nhận, sau đó liền phủ nhận: "Không, không phải. Là theo... Bạn đến."

Minh Thù ngẩng đầu mỉm cười, cô bé liền ngượng ngùng không thôi.

Điện thoại tiếp nối, bên kia một loạtâm thanh ồn ào: "Kiều Vũ, đến phòng 666 gọi Trần Thiệu Ninh đến nhà vệ sinhbên này."

"Tiểu Mãn, không phải là em hẹn Trần Thiệu Ninh chứ? Còn tới nhà vệ sinh?"

Thanh mai trúc mã trực tiếp rít gào bên kia, nhạc nền ồn ào liền biến mất.

"..."

Trẫm có thể bóp chết thanh mai trúc mã không?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 289: Hắc Liêu Võng Hồng (9)

Hứa Du Nhiên ở cửa phòng riêng gặp phải Trần Thiệu Ninh.

Trần Thiệu Ninh cúi thấp đầu, hỏi cô ta: "Thấy Hạ Tiểu Lê không?"

Có thể lo lắng Hứa Du Nhiên không biết Hạ Tiểu Lê, hắn đổi cách nói: "Thấy nữ sinh vừa rồi theo tôi không?"

Hứa Du Nhiên lắc đầu.

Trần Thiệu Ninh nhíu mày, sắc mặt càng ngày càng khó coi, thân thể dường nhưcũng đứng không vững.

"Anh không sao chứ?" Hứa Du Nhiên đỡ lấy Trần Thiệu Ninh.

Trần Thiệu Ninh đẩy cô ta ragọi điện thoại, lại phát hiện di động tắt máy.

"Không phải là anh không thoải mái sao? Tôi đưa anh đi bệnh viện?"

Hứa Du Nhiên biết thân thể Trần Thiệu Ninh không tốtkhông thể uống rượu, vừa uống rượu sẽ xảy ra chuyện.

Mà tình huống hiện tại cô ta cũng biết, đây là cơ hội duy nhất để tiếp xúc với Trần Thiệu Ninh.

Cho nên cô ta mới vây Hạ Tiểu Lê trong nhà vệ sinh.

Trần Thiệu Ninh cảm giác rất khó chịu, hắn muốn tìm Hạ Tiểu Lê,nhưng mà xung quanh người đến người đi, di động không bật được. Hắn muốn đẩy người phụ nữ đang dìu hắn, nhưng thân thể lại không có chút sức lực nào.

Chỉ có thể bị Hứa Du Nhiên dìu đi.

"Trần... Thiếu."

Kiều Vũ ẻo lả như một làn khói xông đến, đẩy Hứa Du Nhiên ralôi kéo hắn đi: "Đi với tôi."

"Này, anh làm gìkhông thấy anh ấy không khỏe sao?" Hứa Du Nhiên ngăn cản Kiều Vũ.

Dường như lúc này, Kiều Vũ mới phát hiện sắc mặt Trần Thiệu Ninh không tốt, hắn và Trần Thiệu Ninh không phải rất thân thiếtnhưng hắn cũng nghe người trong giới nói qua, thân thể Trần Thiệu Ninh hình như không tốt lắm.

Hắn nhức đầuvậy phải làm sao?

Trần Thiệu Ninh cũng không muốn đi cùng Hứa Du Nhiên, Kiều Vũ tới vừa lúc: "Phiền đưa tôi xuống dưới."

"Thế nhưng..."

Kiều Vũ tiếp tục vò đầu: "Anh, anh đợi chút."

Kiều Vũ lấy di động gọi cho Minh Thù.

"Tiểu Mãn, Trần... Thiếu hình như thân thể khó chịu, không tới được."

"Hạ Tiểu Lê là ai? Em mới vào nhà vệ sinh, sao lại nhận loạn người... Này..." Kiều Vũ còn chưa nói xong, điện thoại đã bị người cướp đi.

Hứa Du Nhiên vừa nghe tên Hạ Tiểu Lê, sắc mặt tái đi, tay xuôi bên người hung hăng siết chặt.

"Alo, tôi là Trần Thiệu Ninh, Hạ Tiểu Lê làm sao?"

Không biết Minh Thù ở bên kia nói gì đó, Trần Thiệu Ninh cúp điện thoại, cố nén khó chịutrực tiếp đi đến nhà vệ sinhbên kia.

Lúc này bên ngoài nhà vệ sinhđứng không ít người, đều là cùng Kiều Vũ sang đây xem náo nhiệt.

"Oa, thật đúng là tới..."

"Tiểu Mãn trâu bò!"

Minh Thù từ phía trongđi ra, Trần Thiệu Ninh có chút ấn tượng với gương mặt của Minh Thù:

"Hạ Tiểu Lê đâu?"

Mọi người trợn mắt há mồm.

Không phải là Tiểu Mãn hẹn Trần Thiệu Ninh sao?

Hạ Tiểu Lê là ai ai?

"Bên trong." Minh Thù hất cằm.

Trần Thiệu Ninh trực tiếp vọt vào.

Minh Thù mím môi nhìn quần chúng đang tụ tập hóng chuyện: "Các người nhìn cái gì, chưa thấy qua Lôi Phong làm chuyện tốt giấu tên à?"

"Phụt..."

Cái này gọi là làm chuyện tốt không để lại tên sao?

Hiện tại chỉ còn kém cả thế giới đều biết.

"Quay về đi, đừng ảnh hưởngngười ta."

Minh Thù phất tay, ánh mắt đảo qua phương hướng Trần Thiệu Ninh đi tới.

Hứa Du Nhiên đứng cách đó không xa, lúc này nhìn sang đây, Minh Thù cho Kiều Vũ dẫn người về trướccô đi qua chỗ Hứa Du Nhiên.

Cô kéo Hứa Du nhiên, đến phòng riêng đang mở cửa không có ai.

"Tô Mãn, cô làm gì thế!"

Hưa Du Nhiên lấy lại tinh thần, cô ta đã bị Minh Thù lôi vào phòng riêng.

"Thế nào?Không có một đêm đẹp với Trần Thiệu Ninh, có phải rất khó chịu hay không?"

Minh Thù dựa cửa, ánh mắt mỉm cười nhìn cô ta.

Hứa Du Nhiên luống cuống: "Không hiểu cô đang nói gì. Tránh ra, tôi phải đi về."

Nếu như mới vừa rồi còn chưa xác định, vậy bây giờ có thể xác địnhlà Minh Thù phá hư chuyện tốt của cô ta.

Minh Thù dễ nói chuyện, mặt đầy hàm ý: "Ừ, chờ tôi đánh cô xong, cô có thể đi."

Hứa Du Nhiên trọn tròng mát dường như không tin vào tai mình.

Không có giá trị thù hận thì làm sao?

Đánh một trận là được.

Giá trị thù hận thiếu thì làm sao?

Tiếp tục đánh, đánh tới khi nào đủ mới thôi.

Trên đường Minh Thù trở về, Kiều Vũ như uống sayhung hăng hỏi cô Trần Thiệu Ninh, không biết còn tưởng hắn đơn phương Trần Thiệu Ninh.

"Em chỉ truyền lời, ai bảo anh gọi nhiều người như vậy đến xem em?"

Minh Thù ăn trái câyKiều Vũ đưa qua.

"Bọn họ không phải là nghĩ đến em muốn tỏ tình sao?"

Kiều Vũ phiền muộn: "Ai biết em đi làm chuyện tốt, em quen với Trần Thiệu Ninh khi nào vậy?"

Cùng làmột giới, liền phân chia rất nhiều đoàn thể nhỏ.

Đoàn thểcủa Kiều Vũ cùng nhóm người kia của Trần Thiệu Ninh không phải chung một nhóm, nhìn thấy cũng chỉ chào hỏi xã giao.

Huống hồ Trần gia... Cũng không phải ai cũng so được.

"Không quen."

"Không quen em còn giúp hắn, em sẽ không thật sự coi trọng hắn chứ?"

Với vẻđiển traicủa Trần Thiệu Ninh, Kiều Vũrất lo lắng.

"Cô bé nhà người ta bị một người bắt nạt ở nhà vệ sinh, rất đáng thương.Trẫm là vì muốn chọc tức Hứa Du Nhiên."

Kiều Vũ líu ríu nói nửa ngày, cuối cùng mới nhớ đến chính sự.

"Anh muốn tham gia thi đấu nhà thiết kế mới, đến lúc đó em làm người mẫu cho anh được không?" Kiều Vũ mặt tươi như hoa.

"Không đi."

"Tiểu Mãn..."

Kiều Vũ kéo tay áo Minh Thù: "Quần áo của anh đều là chuyên thiết kế cho em, chỉ có em mặc mới có ý nghĩa. Em không đến, anh khẳng định không thắng được."

"Anh không sợ mẹ em đánh chết anh sao?"

"Thi một chút thôi mà, lên sân khấu đi hai vòng, cô sẽ không tuyệt tình như vậy đâu."

Kiều Vũ cười hì hì: "Hơn nữa cuộc tranh tài này chắc cô cũng không quan tâm."

Minh Thù vô tình bổ một đao: "Anh đã quên em có một anh họ am hiểu đâm thọc sao?"

Lông mi Kiều Vũ run lên: "Tiểu Mãn, đời trước em đoạt vợ của anh ta sao?"

Minh Thù suy nghĩ sâu xa: "Em cũng hoài nghi."

Tuy người anh họ này rất thích đâm thọc, nhưng cũng may có lúc cũng giúp đỡ, còn chưa phải hồ đồ.

"Anh mặc kệ, dù sao em phải tới làm người mẫu cho anh, nếu không sao anh có thể chấn nhiếp thiên hạ (*)."

"Tìm một người đẹplàm người mẫu cho anh, anh cũng không sợ bị chê cười."

Người mẫu người ta dù cho không phải siêumẫu thìcũng là xuất thân chuyên nghiệp.

Trẫm chính là một người đẹp, còn là một bônghoa tuyệt sắc.

"Có thể mời một người đẹp giá trị con người cao như em, không biết bao nhiêu người ước ao."

Kiều Vũ có chút đắc ý: "Bọn họ thì biết cái gì."

Kiều Vũ xuất ra đòn sát thủ: "Như vậy, em tới hỗ trợ anh mời em ăn tiệc lớn!"

"Đi."

Có tiệc lớn ăn, cái gì cũng dễ nói.

Kiều Vũ đưa Minh Thù đến tận nhà, hìnhnhư hắn còn có việc nên không vào.

Minh Thù một mình lên cầu thang, kết quả phát hiện có một pho tượng to đùng đứng trước cửa chính.

Mẹ ơi!

Muốn hù chết trẫmđểkế thừa đồ ăn vặt của trẫm sao?

"Giang tiên sinhhơn nửa đêm không về nhà,ngồi xổm trước cửa nhà một cô gái xinh đẹp, là muốn làm gì?"

Đoánchừng Giang Vọng đợi rất lâu: "Gặp Tô tiểu thư thật vất vả, sau này tôicó nên hẹn trước không?"

Minh Thù bước lên mấy bậc thang cuối cùngđứng trước mặt Giang Vọng,mím môi cười:

"Cũng được."

Cũng được cái đầu cô.

Có muốn vả mặt hay không.

Giang Vọng hít sâu một hơi, không tính toán với mục tiêu nhiệm vụ bệnh thần kinh, thiên tài phải rộng lượng.

"Tôitới đón Bệ Hạ."

"Bán."

Giang Vọng bình tĩnh nói: "Lúc tôivừa tới thấy Bệ Hạ trên cửa sổ."

"Giangtiên sinh bị đục thủy tinh thể sao?"

Giang Vọng thật sự không giữ được bình tĩnh.

Một lời không hợp liền công kích ta.

Lão tử cũng sẽ tức giận!

***

(*) Chấn nhiếp thiên hạ: Làm chủ thế giới.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 290: Hắc Liêu Võng Hồng (10)

Giang Vọng vào nhà, Bệ Hạ tung ta tung tăng chạy tớidụi dụi tay Giang Vọng vô cùng thân thiết.

Rõ ràng Bệ Hạ rất tốt, sắc mặttươi tỉnh mười phần, độ sáng của lông cũng không khác lúc trước.

Rõ ràng Minh Thù là ngườikhẩu xà tâm phật (*).

Miêu nô Giang Vọng ôm Bệ Hạ, cũng không cần Minh Thù mờitự vào phòngnhìn khắp xung quanh.

"Tô tiểu thư ở một mình à?"

"Tôi ở với quỷ."

"..."

Tôithấy cô cũng đúng là ở với quỷ.

Trong lòng Giang Vọng bùng nổ vuốt mèo hai cái.

"Giang tiên sinh, hình như tôi không mời anh vào?"

Minh Thù xoay người nhìn hắn, trên gương mặt tinh xảo mang theo ý cười.

"Cô cũng chưa nói không thể vào."

Giang Vọng bình tĩnhnhìn Minh Thù.

"Không mời mà tới chính là kẻ trộm." Minh Thù bực tức nói.

"Tôichỉ nghe qua không mời mà tới cũng là khách."

Trong mắt Minh Thù tràn đầy ý cười, ánh đèn thủy tinhbao trùm thân thể côcực kỳ dịu dàng.

Cô hé môi, giọng nóitrong trẻo: "Tôi chưa từng nghe qua."

Trong lòng Giang Vọng đột nhiên như bị nhét một đống bông, mềm nhũn có chút khó chịu.

Hắn khác thường quay mặt nhìn đi chỗ khác: "Cô còn ôm mèo của tôi."

Lão tử còn chưa tính sổ chuyện này với cô, cô còn không biết xấu hổ không cho lão tử vào cửa.

"Ai bảo anh không trả tiền cho tôi, Giang tiên sinh có phải sắp phá sản rồi không? Chút tiền ấy cũng keo kiệt à?"

Ôm một con mèo gán nợ,còn éptrở thành con sen bất đắc dĩ, thua thiệt chính là trẫm!

Giang Vọng: "..."

Nhà cô mới phá sản!

Vẫn nên lui đi!

Tương lai tái chiến!

Lão tử nhường nhịncô, không phải sợ cô!

"Khụ... Cám ơnTô tiểu thư đã chăm sóc Bệ Hạ nhiều ngày qua, hôm nào tôimời Tô tiểu thư dùng cơm. Thời gian không còn sớm, tôi đi trước."

Không đợi Minh Thù nói, Giang Vọng ôm mèo rời đi.

"Miao miao... Miao miao..."

Bệ Hạ hướng về phía Minh Thù kêu tiếc nuối.

Đi ra ngoài cửa, Giang Vọng mới tức giận vỗ Bệ Hạ: "Mới để cô ấy nuôi vài ngày,mày đã về phe cô ấy rồi à?"

"Miao miao." Bệ Hạ tỏ ra oan ức.

Giang Vọng ôm Bệ Hạ quay đầu nhìn nơiđèn sáng.

Giang Vọng không biếtMinh Thù đứng trước cửa sổ không bật đèn, sau khi nhìn hắn lên xemới kéo rèm cửa lại.

Không có thú nhỏ và Bệ Hạ náo loạn, đột nhiên có chút yên tĩnh.

Cô nhìn chương trình tiviđang lập lòe.

Vẫn là náo nhiệt tốt hơn.

...

Ngày hôm sau, sau khi Minh Thù ăn xongbắt đầu lướt weibo.

#Trần ảnh đếnửa đêm đến bệnh viện cùng người đẹpbí ẩn.#

Minh Thù đoán chừng Hứa Du Nhiên tức chết rồi.

Minh Thù liếc nhìn đống tin tức, cô cũng không muốn xemtùy tiện lướt qua.Thời điểm lướtđiện thoại, Minh Thù không cẩn thận nhấp vào một tin tức.

Vốn định rời khỏi, lại thấy mấy từ then chốt. Nội dung tin tức rất nhiều, Minh Thù lướtthật lâu mới nhìn được đầu đề.

Đầu tiên là một bức ảnh, tất cả đều là trẻ em gầy yếungồi ngay ngắn trên bàn ăn thịnh soạn, bầu không khí lại hết sức áp lực.

Tin tức nói mình là một mạnh thường quân của một cô nhi viện, không ngờ thấy có người đánh chửi trẻ em trong viện, cô nhi viện giải thích là vì mấy đứa trẻtrộm đồdạy mãi không sửa.

Sau này, người kia lại lén thực hiện vài lần, phát hiệnsinh hoạt bên trong cô nhi việnnên sự việcmới thành ra như vậy.

Dù là sống trong phòng đẹp sáng sủa, mặc quần áo mới, cũng không bỏ được sự tuyệt vọng trên mặt bọn trẻ.

Cô ấy đã chia sẻ chuyện này cho nhiều đại V, nhưng không ai để ý. Bản thân cũng đăngbàitrên weibo, cũng đều không có hiệu quả.

Minh Thù đoánchừng tin này cũng là sao chép lại.

Minh Thù tra xét tư liệu một phen, cô nhi viện này đầy đủ giấy tờhơn nữa thỉnh thoảng có người quyên tặng.

Minh Thù nhìn hình ảnh này, im lặngmột lúc lâu rồigọi một dãy số: "A lô, giúp tôi tra một chút tư liệu cô nhi viện Dương Quang, đứng phía sau có những ai, tôi muốn tất cả tư liệu, tiền không thành vấn đề."

Đối phương sảng khoái đáp ứng, hứa hẹn trong vòng ba ngày cho cô kết quả.

Ngày thứ ba Minh Thù nhận được một cái túi, bên trong là tư liệu cô nhi viện Dương Quang.

Cô nhi viện Dương Quang được thành lập dưới danh nghĩa một quỹ từ thiện, người sáng lập quỹ từ thiện đã sớm chết, nhưng hội trưởng của quỹ từ thiện là con gái người sáng lập.

Minh Thù sắp xếp một chút đi đến cô nhi viện.

Cô nhi viện xây cực kỳ hoành tráng, từ bên ngoài nhìn vàohoàn toàn không thấy gì.

Minh Thù không vội làm gì ngay lập tức, ngồi xổm bên ngoài mấy ngày.

Cô lén chạy vào xem, lúc đó đang là giờ dạy họcở cô nhi viện, số lượng khá đông nên chia làm vài lớp.

Minh Thù đứng phía sau một lớp học, từ khe cửa hơi khép hờ nhìn vào bên trong.

Một người phụ nữtuổi còn trẻ ngồi trên bục giảng, mà hai bé trai lại quỳ trên mặt đất liếm giày giáo viên, những đứa trẻ còn lại ngồi phía dưới run rẩy, khuôn mặt hoảng sợ.

Đây đều là một góc băng chìm.

Vì làm đổ cơm ở nhà ăn nên để mấy đứa nhỏ liếm cho khô, không được làm dơ sàn nhà.

Vì không giặt sạch đồ, bị phạt quỳ vài giờ.

Việc nàyso với hình ảnh trong tin tức còn nghiêm trọng hơn nhiều, chỉ làm người đứng xemcảm thấy khôngthể chấp nhận được.

Minh Thù quay một vài video, xác định chắc chắnliền livestream tin tức.

Đợi đến giờ livestream, cô mở phát sóng trực tiếp,thuận tiện bảo Kiều Vũ liên hệ ký giả.

"Hôm nay tôi mang cho mọi người đi xem chân thiện mỹ của thế giới."

Minh Thù quay bảng hiệu cô nhi viện Dương Quang.

Rõ ràng là Dương Quang soi rọi, cuối cùng lại biến thành bóng đêm lạnh lẽo.

[Nữ thần đến cô nhi viện làm gì? Quyên tiền sao?]

[Nhìn nữ thần như vậykhông giống như là muốn quyên tiền, ta có loại dự cảm xấu.]

[Cô nhi viện này ta biết, là chỗ của ta, nữ thần chung một thành phố với ta, a a..., cảm thấy hạnh phúc.]

[Nữ thần sao lại leo tường vào? Nhưng dáng vẻ thật lưu loát, màn hìnhcũng chỉ hơi rung.]

Cô từ chỗ mình trèo qua tườngtiến vào cô nhi viện, ở đây chiếm diện tích rất lớnhơn nữa còn có giám sát.

Kiến trúc cũng rải rác, lúc này bọn trẻ hẳn là đang học, Minh Thù trực tiếp đi về phía phòng học bên kia.

Minh Thù mới vừa đi tới phòng học, chợt nghe trong phòng có tiếng khóc thút thít, còn có âm thanh "chát chát".

Minh Thù đứng ở cửa sổđưa điện thoại vàongay phòng học, màn hìnhtận lực tránh mặt bọn nhỏ.

Nhìn qua màn hình, Minh Thù cũng có thể thấy rõ tình huống bên trong.

Một người phụ nữđang dùng thước thẳng dày cỡ hai ngón tay quất vào mông đứa nhỏ, mông đứa nhỏ đã sưng đỏ, thậm chí thấy vết máu.

[Ôi trời đất ơi!]

[Tình huống gì vậy? Đóng phim sao?]

[Đây là ngược đãi đó! Nữ thần phải vạch trần bọn họ!]

[Đứa bé nhỏ như vậy, người phụ nữ kia sao có thể ra tay được, nữ thần chị mau cứu đứa nhỏ kia.]

Minh Thù chưa đivào, cô đi sang mấy lớp khác, có một lớp học sinh nhỏ tuổi nhất, nhưng mọi người thấy cũng là hình ảnh càng khó chấpnhận.

Hình ảnh khó có thể miêu tả, mọi người chỉ cảm thấy cần phải làm gì đó ngay để ngăn chặn tình trạng này, giận dữbày tỏphẫn nộ.

[Vì saokhông đi cứu những đứa trẻ kia? Làm sao nhẫn tâm nhìn những đứa trẻ đó bị bạo hànhnhư vậy?]

[Côquá máu lạnh.]

[Ngươi ngốcà! Hiện tại nữ thần đi vào, không có chứng cứcòn phơi bày ánh sáng những cầm thú này thế nào. Hơn nữa một mình nữ thần, lỡ đâu bên trong có tay chân các kiểu, nữ thần bị bắt thì phải làm sao?]

[Chính làlần trước nữ thần giáo huấn tênngược mèo, lần này khẳng định cũng sẽ ra tay giáo huấn những cầm thú này.]

Minh Thù quay hết tất cả phòng học, tiếng chuông tan lớp liền vang lên, cô nhanh chóng rời khỏi phòng họctrực tiếp đi qua căn tin.

Bữa ăn hàng ngày luôn cómột tuồng kịch mới.

***

(*) Khẩu xà tâm Phật: Miệng nói lời độc ác nhưng tâm lương thiện.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 291: Hắc Liêu Võng Hồng (11)

Bọn nhỏ phải vào căn tintự bưng cơm đến chỗ ngồi, trong khi mặt đất lại rất trơn dễ ngã sấp xuống.

Đã có đứa trẻsau khi ngã bịngười phụ nữbéođứng bên cạnhxông lên,túm lấy tóc đứa béấn xuống phần cơm của nó làm rơi ra.

Mặt đứa trẻkia vừa khéo nhắm ngay phương hướng của Minh Thù, ánh mắt đầy tuyệt vọng thể hiện sự uất ức với cảnhđời giống như địa ngục.

Khuôn mặt người phụ nữbéo vừa hung dữvừaác độc, tựa như ác quỷ mặt xanh nanh vàng.

Màn hìnhcó chút rung lắc, khán giả còn chưa kịp phản ứngchỉ thấy hình ảnh lắc lư mạnhhơn.

"Rầm!"

Cửa nhà ăn bị đá văng, màn hìnhnhanh chóng tiếp cận phụ nữ béo kia, phụ nữbéo quay đầu lạicòn chưa kịp nói gì thìcả người ngã lăn quay ra.

Minh Thù kéo đứa trẻ lên, đè cáimặt béo phì của ả ta trên mặt đất: "Rất thoải mái đúng không?"

Minh Thù nhắm màn hìnhngay mặt phụ nữbéo: "Đến, chào hỏi nhân dân cả nước đi."

"Mày... Mày là ai!"

Người phụ nữbéo hô to: "Người đâu! Người đâu!"

Minh Thù đè xuốngđánh một trận, ngay lúc đó người của cô nhi viện nghe la tovội vã chạy tới.

Có giáo viên, cũng có mấy ngườiđàn ôngthân hình cao lớn.

Bọn nhỏ cũng không biết có bị ai hù dọa hay không, lúc này nấp trong góckhông hó hémột tiếng.

"Mày là ai?"

"Tôi là ai không quan trọng, quan trọng là... Các ngươi sắp xong đời." Minh Thù mỉm cười nhìn bọn họ.

"Mẹ kiếp, dám đến đây gây sựbắt nó lại cho tao!" Một giáo viên trong đó hung dữra lệnh.

"Thật sợ nha!"

Minh Thù đánh những người đó một trận trước, sau đó bỏ chạy.

Minh Thù chạy ra cửa chính cô nhi viện, người phía sau đuổi theo rao riết.

"Bắt con nhỏ đó lại cho tao, đừng để nó chạy!"

"Khỉ thật..."

Cửa chính cô nhi viện mở ra, ký giả chờ bên ngoài lập tức nhìn qua, thấy một cô gái bị rượt đuổilập tức vây quanh qua bên kia.

...

Ký giả ở đây, người cô nhi viện nào dám làm càntrước mặt bọn họ, Minh Thù phát video cho tất cả ký giả.

Nhưng rất nhanh có mấy chiếc xe lái tới, cũng không có người xuống.

Các phóng viên dường nhưlà cùng lúcnhận được điện thoại. Nghexong cuộc gọi, những ký giả này nhìn nhau vài lần, bắt đầu rút lui có trật tự.

Các phóng viên do dự một lúccuối cùng đều rút lui.

Dù là bọn họ lấy được tin tức trực tiếp, đoán chừng cũng không phát sóng được.

Người cô nhi viện đứng ở cửa, diễu võ dương oai (*) nhìn Minh Thù.

Minh Thù cũng không để ý những người này, nhưng vẫn có mộtngười thiếuniên duy nhất không bỏ đi,đoán chừng là vừa vào xã hội.Đột nhiên thấy khó chịunhư vậy, lại bị cấp trên điện thoại gọi về không cho vào bên trong,lúc này có chút khó tiếp thu.

Minh Thù nhướng mày hỏi hắn: "Muốn một bước lên trời không?"

Thiếu niênnghi hoặc nhìn cô, chần chờ nói: "Cho dù có mấy thứ này, phía trên giấu giếm không phátcũng không có ích gì."

"Cậu muốn làm người duy nhất đưa tin chuyện này không?" Minh Thù tiếp tục hỏi.

Đối diện cô gái xinh đẹpkhóe miệng ôm lấy nụ cười thản nhiên, đối mặt với tình huống như vậykhông có bất kỳ hoảng sợ, ánh nắng rơi vào tóc côthoáng như hào quang thanhkhiết.

Thiếuniên nhớ tới lý do ban đầu tại sao mình làm nhà báo.

Không phải là vì muốn mọi người đều biết sự thậthay sao?

"Tôi muốn."

Livestream của Minh Thù còn mở, lúc này trên màn ảnh tất cả đều khen ngợi thiếu niênnhà báo thật dũng cảm.

Nhưng lúc này màn hình đen xuống.

Bị khóa chặn.

Minh Thù cười nhẹ một tiếng, điện thoại cho anh họ.

"Anh họ, hiện tại livestream của em đều bị khóa, không phải là anh nên giúp em thăm hỏi sao?"

"Em sẽ gặp rắc rối."

Anh họ gãi đúng chỗ ngứa: "Khóa cũng tốt."

Minh Thù nhìn về phía bên kia còn chưa có người xuống xe, huýt sáo: "Nói không chừng em có thể giúp anh giết chết một đối thủ, anh làmngư ông đắc lợi, anh không thích?"

"Thời điểm mẹ em cầm dao chém anh, em tới gánh."

Nói xong anh họ liền cúp điện thoại, chỉ qua mấy phút, tài khoản của Minh Thù liền khôi phục bình thường, cô liền mở lại livestream.

Minh Thù quay màn hình chỉnh sửa tóc đangrối của mình, lại cười nói: "Ngại quá, hệ thống bị nhan sắc của tôi làmđến chết máy."

[Ha ha, nữ thần thật nghịch ngợm.]

Ai mà không biết mới vừa rồi là vì livestream bị khóa.

[Đột nhiên đen màn hình, ta còn tưởng rằng di động mình hết pin, kết quả phát hiện là bị đóng.]

[Nữ thần ngầu quá! Bị khóa livestream, liền khôi phục nhanh như vậy!]

[Ta nghĩ lần này có thể sẽ khônggiải quyết được gì.]

[Lão đại chống lại lão đại, ai trâu người đó thắng.]

[Ta cá là nữ thần thắng. Cầm thú này phải bị giáo huấn.]

Người trong xe đối diện cuối cùng cũng xuống xe, đám tay chân mặc đồng phụckhí thế hung hăng đi qua chỗ Minh Thù.

Minh Thù lén đưa di động cho thiếu niênbên cạnh: "Quay tôi đẹp một chút."

Thiếuniên ngơ ngác.

Minh Thù nhìn xung quanh, chỉ thấy cái chổi mà người quét dọn hay dùng.

Chính là loại dùng cành trúc cột thành một bó, sau đó phía trên cột một đám cầu hoa của đội cổ động bằng nhựa, đủ mọi màu sắc đặc biệt dễ thấy.

Khán giả toàn quốc liền thấy một thiếu nữ xinh đẹpnhư tiên, cầm chổiđiên cuồng đánh một đám đàn ôngto lớn.

Hình ảnh này so với phim ảnh còn hoành tráng hơn nhiều.

[Khụ... Nữ thần không thể cầm một vũ khí oai hùnghơn sao?]

[Ha ha...Không được, ta sắp buồn cười chết rồi, các người nhìn ánh mắt của đám tay chân này, dưới chổi "Thần khí"trông chúngthật tuyệt vọng phải không?]

[Bị người đẹp đánhcho te tua.]

[Thân thủ nữ thần thật là lợi hại.]

[Đột nhiên thật hâm mộ thiếu niênnhà báo cầm di động, có thể xem trực tiếp.]

Minh Thù đánh ngã đám người kia, cảm giác đói bụng không chịu nổi, cô đi về phía thiếu niênnhà báo.

Thiếu niên nhà báonhìn đến ngây ngốc, còn chưa lấy lại tinh thầnlại đột nhiên nghe cô hỏi:

"Cậu có gì ăn không?"

"A?"

Ngườixem livestream đều đột nhiên im lặng.

Chuyện gì đang diễn ra thế này?

"Ăn." Minh Thù lặp lại.

"Có... Sô cô la." Thiếu niênnhà báo vội vàng đem sô cô la trong ba lô cho Minh Thù.

Minh Thù giải quyết xong sô cô la của thiếu niênnhà báo, liền sai thiếu niênnhà báo đi mua đồ ăn vặt.

Chờ thiếu niênnhà báo ngơ ngác quay về, Minh Thù đã đem đám người kia của cô nhi việnđánh ngã, mà lúc này cảnh sát vừa lúc ập tới rầm rộ.

Báo cảnh sát khẳng định không phải người cô nhi viện, vậy cũng chỉ có thể là Minh Thù, hoặc là... Khán giả nhiệt tình xem livestream.

Minh Thù đánh người trướcnhưng Minh Thù đưa video cho cảnh sát xem, chuyện này liền được chú ý.

Người phía sau có thể là còn muốn dùng thế lựcgiải quyết chuyện này, nhưng Minh Thù dùng danh hiệu tiểu thư Tô gia.

Tô gia là đang làm gì?

Chính trị, thương giới đều cóquan hệ cực kỳ phức tạp, nói chung thành viên chủ chốt của Tô giađều là những người có máu mặt.

Còn có anh họ tiểu thư Tô giagiống như Giang Vọng, đều là kiểu mẫu thế hệ mới của thương giới.

Hiện tại, tiểu thư Tô gia muốn vạch trần bê bối như vậy, ai dám ngăn cản?

Ban đầu, nếu như Hứa Du Nhiên không có hào quang nữchính giả, làm sao sẽ rơi vào tình cảnh kia.

Hào quang trâu bò!

Hài Hòa Hiệu ngươi thật ghê gớm!

[...]

Tại sao lại nhảy đến trên người nó, loại hào quang dành cho vai chính như vậy, thể loạiphản diện như cô đoạt lấy làm gì?

Hơn nữa... Nhân vật phản diện cũngcó hào quang! Cô cho là người qua đường nghèo túng vất vả là có thể tùy tiện làm phản diện sao?

Nhìn hậu trường hoành trángnày, cô còn cái gì không hài lòng.

[Ta là Hài Hòa Hiệu.]Hài Hòa Hiệu là chủ.

***

(*) Diễu võ dương oai: phô trương uy thế và sức mạnh.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 292: Hắc Liêu Võng Hồng (12)

"Lo cái gì? Không muốn phát tin trực tiếp sao?"

Minh Thù nhìn về phía thiếu niênnhà báo còn đang mê man.

Thiếu niênnhà báo lúc này mới lấy lại tinh thầnnhanh chóng bắt đầu.

Nhà báo này đứng bên cạnh Minh Thù, người bên kia nhìn vài lần, cuối cùng không cản ngườidù sao chuyện này nhất định là không giấu được.

Minh Thù theo bác sĩ quay lại cô nhi viện, cô sợ có người giở trò quỷtrực tiếp gọi bác sĩ bệnh viện Nhi Đồng tới.

Bác sĩ ban đầu có chút oán hậnliếc Minh Thù.

Minh Thùmỉm cười.

Trẻ em rất nhiều, mọi người chia nhau kiểm tra cũng tốn thời gian rất lâu. Sắc mặt bác sĩ bệnh viện Nhi Đồng càng ngày càng trầm trọng, cuối cùng còn yêu cầu gọi bác sĩ tâm lý trẻ em.

Có vài đứa trẻ chấn thương tâm lýrất nặng, bọn họ vừa đi tớiđám nhỏ này liền hét to.

Khi bọn họ đang bó tay chờ bác sĩ tâm lý đến, Minh Thù vẫn đứng ở bên ngoài đi đến.

Cô ngồi xổm trước mặt bé trai đang hét lớn: "Đừng khóc, không phải người xấu đều bị chị đuổi đi rồi sao?"

Bé trai dường như nhớ ra cô, nó rụt rè nhìn cô, lại cẩn thận nhìn mặt các bác sĩ đứng sau lưng Minh Thù đang tươi cười.

Minh Thù cười, vươn tay về phía cậu bé.

Thiếu nữ cười tươi như ánh chiều tà, đẹp mắt và chói lóa, lại lộ ra sự ấm áp hiềnhòa như mùa xuân, làm đứa bé cảm thấy an tâm dần dần không còn kháng cự lại.

Cậu bé thút thít, thận trọng đặt tay lên, đó là một đôi tay thật ấm ápdường như đang nắm một mặt trời nhỏ.

Các bác sĩ tấm tắc lấy làm kỳ lạ,bọn họ dỗ thế nào cũng không được, cô gái này nói một câu liền xong.

Minh Thù vỗ vỗ sau lưng bé trai, bác sĩ phía sau rất có mắt nhìn nhanh chóng tiến lên kiểm tra.

Minh Thù chăm chúnhìn dấu vết trên người cậu bé, cậu bé nắm tay Minh Thù thật chặt, dường như sợ cô sẽ rút tay bỏ đi.

Các bác sĩ kiểm tra từng ngườitừng người, gặp phải đứa bé nào làm ầm ĩ đến lợi hại,Minh Thù sẽ đến bên an ủi. Có thể có vài đứa nhỏ thích cô, vốn là không ồn àovừa đến kiểm tra liền bắt đầu quậy tung lên.

Cô dường như rất kiên trì, hoàn thành toàn bộ kiểm tra những đứa trẻ, sau đócảcô và cácbạn nhỏ cùng ăn chung.

Kiểm tra lần cuối xong, bên ngoài ngồi một loạt các bạn nhỏ đang ăn.

Mọi người: "..."

Cảm giác quen thuộc như đang xếp hàng chia đồ ăn.

Thiếu niênnhà báo ghi chép lại những hình ảnh ấm áp này, sau đó viết một chuyên mục cho Minh Thù vô số người hâm mộtrung thành.

[Mặc dù ta không ở hiện trường, cũng có thể cảm giác được nữ thần thật tình cảm.]

[Yêu thương những đứa trẻ kia, cũng ước ao những đứa trẻ kiacó thể gặp được ngườinguyện ý ra mặt vì bọn chúng.]

[Mong xã hội có nhiều thêm những người chính nghĩa như vậy, phơi bày những xấu xanày ra ánh sáng, đừng đểnhững đứa nhỏ của chúng ta bị đối xử như vậy, hãy cho bọn trẻ một thế giới trưởng thành khỏe mạnh.]

[Nữ thần thật tốt! Ta biết ta không hâm mộ nhầm người.]

[Thành người hâm mộnữ thần.]

[Chỉ có ta nghĩ ô dùcủa nữ thầnthật lớnsao?]

[Không phải một mình bạn.]

Livestream vừa bị khóa liền mở, cảnh sát nhanh tới như vậy, báo chí đưa tin cũng là cơ sở lớn, nói sau lưng cô có thế lực mạnh cũng không có gì là quá?

Bọn họ vấp quá nhiều chuyện, bắt đầu quậy đến lợi hại cuối cùng đều là không giải quyết được gì, giống như lần nàytrực tiếp bắt nhân viên liên quan đến video livestream cũng không có ích gì.

Viện mồ côi Dương Quang thành điểm nóng tin tức, cảnh sát lập tức thành lập tổ điều tra chuyên án, những đứa trẻ kia tạm thời được sắp xếpở bệnh viện Nhi Đồng.

Minh Thù bị cha mẹ Tô gia tóm về nhà giáo dục.

Không phải là lo lắng chuyện này sẽ ảnh hưởng đến bọn họ, chỉ lo con gái của bọn họ xảy ra chuyện.

Minh Thù nghe mấy người thuyết giáo dài đến mấy tiếng đồng hồ, cuối cùng kết thúc dưới sự khen ngợi đầy kiêu ngạo của bố Tô.

"Phụ nữ Tô gia ta nên có cốt khí, có chính nghĩa như vậy."

Minh Thù cắn táoyên lặng phun trào,trẫm cũng không có chính nghĩa...

Bố Tô cười ha ha rời đi, không bao lâu liền quay trở lại: "Tiểu Mãn à, con biết Giang Vọng sao?"

Minh Thù ngẩng đầu nhìn bố Tô: "Làm sao vậy bố?"

Ánh mắt bố Tô đột nhiên sắc bén: "Con với cậu ta quen biết như thế nào?"

Minh Thù suy nghĩ một chút, quen biết thế nào...

"Mèo của hắn muốn ăn cá khô nhỏ của con."

Cuối cùng phát hiện là mình ăn cá khô nhỏ của Bệ Hạ.

"Cái gì?"

Hiển nhiên, bố Tô không biết sở thíchchăm mèocủa Giang Vọng, nhưng cũng không để ý, ông hắng giọng một cái:

"Đứa nhỏ Giang Vọng này nhìn không tệ, anh họ con cũng nói cậu ta không tệ, ta và mẹ con thương lượng rồi, con cũng trưởng thành..."

Minh Thù: "..."

Giang Vọng anh lợi hại! Cũng bắt đầu hành trình cứu nước!

Nội tâm Minh Thù mỉm cười dữ tợn, trẫm liền xem ngươi làm

gì.

"Hừ, ba nói con biết. Chuyện của contự mình làm chủ, chỉ cần đừng che dấu mọingười phảidẫn về cho chúng ta xem mặt, chớ có âm thầm trộm sổ hộ khẩu đi chứng nhận,thìba và mẹ con cũng sẽ không có ýkiến."

Bố Tô vỗ vỗ vai Minh Thù: "Kỳ thực ta nghĩ đứa bé Kiều Vũ kia cũng không tệ, đáng tiếc hai đứa chơi chung nhiều năm như vậy mà chưa từng có gì, thanh mai trúc mã không đáng tin cậy."

Bố Tô nói thầm liền đi.

Minh Thù: "..."

Nếu thanh mai trúc mã có thể đáng tin cậy, cũng sẽ không làm ra chuyện gọi người đến nhà vệ sinhvây xem chuyện của cô.

Nhưng trộm hộ khẩu đi chứng nhận là cái trò gì?

...

Chuyện cô nhi viện nhanh chóng có kết quả, người sau lưng là thân thích của chồng hội trưởngquỹ từ thiện. Sau khi xảy ra chuyện, cũng là chồng hội trưởng vận dụng quan hệtạo áp lực, không ngờ lại đụng tới cục kim cương tiểu thư Tô gianày.

Mà chồng hội trưởng cho phép chuyện như vậy xảy ra ở cô nhi viện, cũng là vì bản thân hắn có khuynh hướng trên phương diện này, bình thường chỉ là giấu quá tốt.

Hội trưởng có quá nhiều việc phải để ý, chồng hội trưởng dùng một gian nhà cô nhi viện xây dựng một cơ sởcho mình, chỉ cần đổi người trong cô nhi viện thành người của hắn, hoặc là người quen thì rất dễ giấu giếm.

Để đốiphó với những người đến nhận nuôi, bọn họ nuôi nấng đàng hoàng một vài đứa bé hơi lớn, sau đó chờ có người đến nhận nuôi, liền uy hiếp bọn nhỏkhông được đi theo những người đó.

Bọn trẻ từ nhỏ lớn lên trong ngược đãi và uy hiếp, đối với cô nhi việntạo thành một loại sợ hãi bản năng.

Cho nên có người đến nhận nuôi, chúng nó sẽ biểu hiện ra tâm tình cực kỳ mâu thuẫn. Sau đó cô nhi viện sẽ đứng ra, dùng lý do tâm lýđứa nhỏ không tốt, từ chốiđối phương nhận nuôi.

Ban đầu cũng có đứa nhỏ cầu cứu, nhưng cuối cùng đôi vợ chồng này lựa chọn phí bịt miệng của cô nhi viện, bóp chết khát vọng của đứa nhỏ.

Trẻ em của cô nhi viện lớn lên như thế?

Bọn họ sẽ tìm kiếm những người có khuynh hướng về phương diện này để nhận nuôi trẻ nhỏ, tình cảnh những đứa trẻ kia có thể tưởng tượng ra.

Hội trưởng quỹ từ thiện dường như hoàn toàn không biết chuyện, không biết là vì bảo vệ danh dự bản thân, hay là căm hận hành vi của chồng mìnhlập tức hoàn tấtthủ tục ly hôn, phân rõ giới hạn với chồng mình.

Trước mặt giới truyền thông, hội trưởng bày tỏmuốn nhận về những đứa trẻ kia, hứasẽ bồi thường thiết hại đã gây ra.

Thế nhưng quyết định này bị từ chối, sau này hội trưởng mới biết Tô thị đã bỏ tiền mua một viện mồ côi, sắp xếp bọn nhỏ đến đó ở.

Hoàn cảnh mới có giáo viên dịudàng, viện mồ côi rộng rãi lại có bạn bè hiền lành, bọn trẻ ở đó sống rất tốt.

Hội trưởng không có thời gian đi rối rắm những chuyệnnày, bởi vì quỹ từ thiệncùng cô nhi viện Dương Quang bị mời tố tụng, yêu cầu đối phương tiến hành bồi thường thương tổn cho bọn nhỏ.

Trên mạng không biết vì sao lại xuất hiện tin tức, Tô thị là vì tiềnbồi thường mới tiếp nhận mấy đứanhỏ.

Nhưng nhanh chóng có người phân tích, Tô thị liệt kê công khai các khoản bồi thường, là học phí cùng sinh hoạt phí cho đám nhỏ đi học từ lớp 1 đến đại học, cùng với một khoản bồi thường tinh thầndùng để phụ đạo tâm lý, cũng không có ai thừa dịp đào tiền.

Hơn nữa người ta bố trí những đứa trẻ này đã tốn một khoản tiền rất lớn, liệu cóthèm chút tiền ấy của ngươi không?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 293: Hắc Liêu Võng Hồng (13)

"Tiểu Mãn, em đến đâu rồi?"

Điện thoạicủa Kiều Vũ không ngừng vang lên.

Minh Thù bất đắc dĩ, nhìn hàng xe dài phía ngoài: "Trên cầu, kẹt đường."

"Em nhanh lên một chút, sắp tới không kịp mất."

Kiều Vũ ở bên kia rít gào, cuối cùng còn căn dặn: "Chú ý an toàn!"

Hôm nay là Kiều Vũ thi vòng loại cuộc thi nhà thiết kế mới, cô phải đi làm người mẫu cho Kiều Vũ.

Thế nhưng vận khí không tốt, bị tắc đường.

Minh Thù ăn xong một hộp bánh quy, uống xong một hộp sữa, nghe xong hai cuộc điện thoại của Kiều Vũ, xe trước mặt cũngchưa dịch chuyển.

Cô nhìn xe điện lục đục đi qua ngoài cửa sổ, xe bốn bánh không sánh bằng hai bánh nhà người ta.

"Này anh."

Đột nhiên Minh Thù hạ kính xe xuống, một chiếc xe điện bên cạnh nhanh chóng dừng lại.

Thiếu niênnhà báo nhìn Minh Thù cười vui vẻ: "Tô tiểu thư, cô đi đâu vậy?"

"Có thể cho tôi quá giang một đoạn không?"

"Có thể có thể."

Thiếu niênnhà báo nhanh chóng gật đầu.

Minh Thù gọi điện thoại cho người ở gần đó lái xe cô đi, cô thì ngồi trên xe điện của thiếu niênnhà báoqua cầu thành công.

"Tai nạn giao thông này, hai bên cũng không ai nhường ai, không biết chặn đến khi nào."

Thiếu niênnhà báo than thở: "Tuyệt không lo lắng cảm nhận của người khác.Được rồi, Tô tiểu thư, cô đi đâu vậy? Tôi đưa cô qua trước."

"Thủy Tinh Quán."

"Thật may quátôi cũng đến đó."

Thiếu niênnhà báo vui mừng: "Tô tiểu thư đi xem thi đấu sao?"

"Không phải, tôi đi làm người mẫu." Minh Thù thuận miệng đáp.

Lúc này thiếu niênnhà báo mới nhớ vị Tô tiểu thư này là một người đẹp, làm người mẫu cho một phòng làm việc... Hình như trong danh sách của hắn, có tênnhà thiết kế của văn phòng kia cũng dự thi.

Hắn có cái vận khí gì, tùy tiện đi trên đường cũng có thể nhặt được người mẫu thi đấu giải.

"Tôi đây có thể hẹn trước phỏng vấn Tô tiểu thư được không?"

"Mua đồ ăn vặt liền cho cậu phỏng vấn."

"Phụt..."

Hiện tại không biết bao nhiêu ký giả muốn phỏng vấn cô, hắn cũng chỉ thuận miệng hỏi căn bản không nghĩ cô sẽ đáp ứng.

Không ngờ dễ nói chuyện như vậy, có đồ ăn vặt là được rồi.

"Bây giờ cậu thế nào?"

Thiếu niênnhà báo nhanh chóng trả lời: "Nhờ phúc Tô tiểu thư, đã từ thực tập chuyển sang chính thức, hơn nữa công ty cho phép tôi một mình làm thời sự. Nhưng tôi định từ chức."

"Không phải đang tốt sao, từ chức làm gì?"

Thiếu niênnhà báo cười khổ: "Tôi phát hiện đây không phải công việc tôi vẫn luôn theo đuổi."

Lắm quy tắc ngầm, mờ ám, tránh này tránh nọ...

Ban đầu khi tiến vào cái nghề này, niềm tinsụp đổ, hắn sợ tiếp tục như thếcũng sẽ trở thành người như thế.

"Từng ngành nghề đều có mặt tối của nó, kỳ thực làm cái gì cũng giống nhau."

Minh Thù mỉm cười, giống như đang châm chọccũng tựanhư chỉ là thuận miệng nói ra.

Thiếu niênnhà báo im lặngmột lúc lâucho đến khi tới Thủy Tinh Quán, hắn mới nói:

"Thế nhưng tôikhông thể để bản thân bị bóng tối bao phủ, Tô tiểu thư, cô cũng như thế đúng không?"

Minh Thù xuống xechỉnh sửa trang phục, nhướng mày cười khẽ: "Tôi vẫn luôn ở trong bóng tối."

Thiếu niênnhà báo ngạc nhiên nhìn cô gái đối diện.

Cô như thiên sứ mang theo hào quang dưới ánh mặt trời, nụ cười khe khẽ khi nói chuyện chung quanh tràn ngập sự ôn hoà, cả người tản ra hơi thở thân thiệnlại vô hại...

Làm sao sẽ là người trong bóng tối?

"Nhưng mà kiên trì vớilý tưởng của bản thân, chung quy là tốt."

Minh Thù vươn tay, khóe miệng cười nhạt: "Mong cậu có thể giữ vững tâm hồn này, chúc nhiều may mắn."

Thiếu niênnhà báobắt tay: "Cám ơn."

Thiếu niênnhà báo nhìn Minh Thù đi về phía Thủy Tinh Quán, thời điểm cô tiến vào Thủy Tinh Quán, ánh mặt trờibao phủ trên người cô biến mất, sự u tốivây hãm cô, trong nháy mắthắn hiểu ra cô nói thân ở trong bóng tốilà có ý gì.

Nhưng đợi hắn ngẫm lại, vừa tựa như không hiểu.

"Mới vừa rồi Tô tiểu thư cùng ai cười cười nói nói vui vẻ như vậy?"

Minh Thù một bước bước vào Thủy Tinh Quán, liền thấy Giang Vọng mang theo vài người đứng trong phòng khách, dường như chờ cô vào.

Người xung quanh bị đám người của Giang Vọng làm cho hoảng sợ, không ngừng nhìn về bên nàycũng không dám tiến lên.

Giang Vọng mặc một thân quần áo bình thường, đương nhiên không phải trang phục sang trọng, cũng không biết tới nơi này làm gì.

Lúc này, đôi mắthắn trầm tối nhìn chằm chằm Minh Thù, dường như muốn thấy đáp án trên người cô.

Minh Thù đi vào Thủy Tinh Quán, cười khiêu khích: "Nói chuyệnvới ai cần báo cáo với Giang tiên sinh sao?"

"Tôi chỉ tiện hỏi vậy thôi."

Ánh mắt Minh Thù đáqua người phía sau hắn: "Hôm nay, Giang tiên sinh không mang Bệ Hạ ra ngoài, không tính toán làm..."

Minh Thù còn chưa nói xongđã bị Giang Vọng kéo đến một góc vắng vẻ: "Tô tiểu thư, chuyện này mong cô có thể giúp tôigiữ bí mật."

Một trong những thủ thuật đặc biệt: Phải cho đối tượng đặc biệtcó chung bí mật với mình.

"Tôi dựa vào cái gì phải giữ bí mật giúp anh?"

"Tô tiểu thư muốn như thế nào mới có thể giúp tôigiữ bí mật?"

Minh Thù lắc đầu: "Làm không được. Hiện tại tôi đã nghĩ nên đăng weibo nói cho nhân dân cả nước, tổng tài trứ danh là một miêu nô, nói không chừng anh sẽ hút càng nhiều người hâm mộhơn, sợ cái gì?"

Có tức hay không?

Thấy dáng vẻ Giang Vọng muốn nổi điên mà không thể nổi điên, không hiểu tại sao Minh Thù lại thấy vui vẻ.

Giang Vọng đã bùng nổ tại chỗ, trong lòng mở ra hình thức chửi rủađiên cuồng.

Cái cônày, cố ý đối nghịch với mìnhđúng không!

Bình tĩnh, lão tử có thể thắng!

"Tiểu Mãn!"

Âm thanh của Kiều Vũ từ đằng xa truyền đến, tay chân quơ quào về phía bên này, nhan sắc cũng không cứu vớt được hành vi kỳ lạ của hắn.

Minh Thù đẩy Giang Vọng, không có ý tốt cười cười: "Giang tiên sinh, tạm biệt."

Ai muốn tạm biệt với cô, tạm biệt cái gì mà tạm biệt!

Giang Vọng đuổi theo Minh Thù.

"Tiểu Mãn, đi mau đi mau."

Kiều Vũ kéo Minh Thù bỏ chạy, ánh mắt quét sang Giang Vọng ở phía sau, Kiều Vũ nhỏ giọng hỏi:

"Tiểu Mãn, em đắc tội Giang gia kia à?"

"Không có."

"Vậy hắn theo em làm gì?"

Minh Thù nghiêm túc trả lời: "Có thể coi trọng khuôn mặt xinh đẹpcủa em chăng?"

"Phụt..."

Kiều Vũ bật cười: "Đừng quậy nữa, nếu Giang Vọng thích em, anh sẽ livestream mặc đồ phụ nữ."

"Em sẽ chọn một bộ đẹp mắt cho anh."

Minh Thù mỉm cười nhìn thanh mai trúc mã nhà mình.

Kiều Vũ có hơi kinh hãi: "Tiểu Mãn... Em không phải nói thật chứ?"

"Anh không tin à?"

"Không tin." Kiều Vũ mặt kiên định.

Giang Vọng là ai?

Đó là một quân tử, dù người đẹpnằm trong ngực cũng không nhúc nhích, hiện tại bọn họ đều hoài nghi có phải hắn là đồng tínhhay không.

Tuy rằng tiểu thanh mai nhà Kiều Vũ xinh đẹp, nhưng dạng người đẹpgì mà Giang Vọng chưa thấy qua?

"Chờ đó."

Minh Thù xoay ngườinhìn Giang Vọng ở phía sau, thấy Minh Thù mỉm cười đi về phía hắn, nội tâm Giang Vọng các loại chửi thề liên tục tuôn ra.

Cô ấy muốn làm gì!

Trước công chúng, còn muốn đánh người sao?

Lão tử sẽ gọi người!

Minh Thù đứng trước mặt Giang Vọng, hơi ngửa đầu nhìn hắn: "Giang tiên sinh, anh thích tôi sao?"

Giọng nói của cô không tính là nhỏ, xung quanh đông người lui tớiđột nhiên yên tĩnh lại,đều nhìn về phía nhân vật chính.

Tỏ tình sao?

Giang Vọng! Giang Vọng lại bị người hỏi có thích mình hay không, cô gái này thật dũng mãnh!

Đây không phải là người đẹpgần đây rất nổi tiếngkia sao?

Tình huống gìđây, lần này là lão tử cầm nhầm kịch bản sao? Không phải tấn côngđối phương, màlà bị tấn côngsao?

Bây giờ hắn nói thích Minh Thù, có thể quá lộ liễu hay không?

Quá làlộ liễu, nhưng phải tận dụng thời cơmất rồi sẽ không trở lại.

"Ừ."

Giang Vọng rụt rè "ừ" một tiếng.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 294: Hắc Liêu Võng Hồng (14)

Minh Thù cười quay đầu lại, khoanh tay nhìn Kiều Vũ há to miệng đủ nhét một quả trứng:

"Em nói đúng..."

Kiều Vũ nuốt một ngụm nước bọt, Giang tổngngài một chút rụt rè cũng không có à?

Giang Vọng tỏ vẻrụt rè là cái gì? Lão tử vì việc nàyngay cả mặt cũng không cần, còn muốn rụt rè cái gì.

Nhưng cô ấy có ý gì?

Giang Vọng thấy Minh Thù cái gì cũng không biểu hiện, cứ như vậy trở về bên cạnh Kiều Vũ, liền có chút không vui.

Trước công chúng, cô hỏi một câu nàyhắn trả lờinhưng cô cứ như vậy bỏ đi?

Đùa giỡn hắn?

Giang Vọng nhìn quần chúng vây xem xung quanhchỉ có thể bực tức trong lòng, nghẹn khuất đuổi theo Minh Thù

Thỉnh thoảng Kiều Vũ quay lại nhìn Giang Vọng, ánh mắt kia như thấy giống loài gì mới.

"Giang tiên sinh, ngài không thể vào."

Giang Vọng bị ngăn lại ở ngoài hậu trường, nhìn Kiều Vũ và Minh Thù biến mất ở phía sau lưngnhân viên hậu kỳ.

Chiến lượcthật khó khăn!

[Cửu thiếu, thật sự không cần tâm đắc tổng kết chiến lượcsao?]

Nội tâm Giang Vọng lung lay hai cái, cuối cùng dồn khí đan điền: "Không cần, thiên tài không cần mấy thứ kia."

Hắn thực sự phải xem, sau khi trở về không biết sẽ bị đám người kia chế giễu như thế nào nữa.

Bổn thiên tài từ chối!

[...]

Minh Thù ở hậu trườngthấy Hứa Du Nhiêncũng không bất ngờ, Hứa Du Nhiên xuất thân người mẫu cơ hội như vậycô ta đến là điềubình thường.

Không quen biết nhà thiết kế của Hứa Du Nhiên.

"Đó là ai?"

Kiều Vũ chỉ huy người trang điểm cho Minh Thù, nghe được cô hỏinhìn sangghét bỏ hừ một tiếng.

"Thường Phong. Chó sao chép, em chú ý hắn làm gìnhìn phía trước."

"Sao chép còn có thể tới đây ư?"

"Người ta bản lĩnh lớn."

Kiều Vũ hừ hừ mũi, giọng nói có chút khác thường. Hắn ghé sát Minh Thù, nhỏ giọng thì thầm: "Tài năng rất kém cỏi, nhưng vận khí tốt đến không ngừng, phía sau có người nâng đỡ."

Minh Thù cảm thán: "Ai trong giới giải trí này đều cần gìdựa vào tài hoa."

Kiều Vũ đang muốn nói, chợt nghe tiểu thanh mai nhà hắn âm thầm bổ sung: "Mình vẫn nên dùng mặt kiếm ăn là được rồi."

Kiều Vũ: "..."

Gần đây sao tiểu thanh mai lại tự luyến đến trình độ này vậy?

Minh Thù đi thay quần áo, Hứa Du Nhiên đúng lúc từ bên trong bước ra, cô ta mặc áo khoácchỉ có thể mơ hồ thấy váy lụa mỏng bên trong, nhìn không ra cái kiểu gì.

Hứa Du Nhiên phiền muộn lại chán ghét: "Sao ở đâu cũng có chị."

"Cô ở đâu tôi ở đó."

Nếu như lúc này đổi thành một trànchửithâm tình, nhất định sẽ rất cảm động.

Đáng tiếc là không có.

Trong mắt Hứa Du Nhiên lóe lên ý thù hận: "Tô Mãn, chị không phải là có bệnh à? Có bệnh thì gặp bác sĩ, theo tôi phát điên làm gì?"

"Ai bảo cô quá đáng yêu làm chi."

Phát điên với người khác cũng không có giá trị thù hận... Phát điên với Giang Vọng kia, ngoại trừ hắn xù lông racũng không có tác dụng gì.

Cho nên chỉ có thể uy hiếpngươi một chút, để trẫm kiếm chút phí đồ ăn vặt.

Hứa Du Nhiên thiếu chút nữa tắt thở.

Mắng Minh Thù có bệnh, chẳng những không tức giậnngượclại còn khen Hứa Du Nhiên đáng yêu? Thần kinh!

"Tô Mãn, tôi nhớ chị không phải người mẫu nhỉ?"

Hứa Du Nhiên đột nhiên nói: "Đến lúc đó ở trên sàn, cũng đừng làm xấu mặt mình."

Khuôn mặtMinh Thù tràn ngập ý cười: "Yên tâm, nếu tôi xấu mặt nhất định kéo cô theo cùng."

Muốn chết cũng phải kéo đệm lưng, đạo lý này trẫm hiểu.

Đối mặt với khuôn mặt cười tủm tỉm của Minh Thù, Hứa Du Nhiên tức gần chết. Nói không lại, lại không thể ra tay ở chỗ này.

Cô ta siết chặt hai tay, ánh mắt căm phẫn. Tô Mãn, tôi nhất định phải khiến cô trả giá thật lớn.

Hứa Du Nhiên uốn éo người rời đi.

...

Minh Thù dưới sự ép buộc của Kiều Vũ, cấp tốcbổ túcmột ít kiến thức chuyên nghiệp.

Bất quá Kiều Vũ đang lải nha lải nhải nói thầm bên tai cô, một lúcphát hiện cô không đặt sự chú ý ở nơi này.

Minh Thù ném túi khoai, thờ ơ: "Vừa khéo, lúc trước anh nói nếu Giang Vọng thích em, anh sẽ livestream mặc đồ phụ nữ. Vừa hay có cơ hội tốt như vậy, anh tới đi."

Kiều Vũ liếc mắt kinh sợ, vội vàng dụ dỗ Minh Thù.

Xoay người liền nói thầm: "Giang Vọng uống lộn thuốc đấy."

Trước mặt mọi người, sao lại nói theo tiểu thanh mai nhà hắn?

Nhất định có âm mưu.

Hứa Du Nhiên lên biểu diễntrước Minh Thù, nhà thiết kế kia đoánchừng cũng bỏ rakhông ít công sức, vừa xuất hiện liền khiến cho không ít người bị thu hút.

Hứa Du Nhiên đi cực kỳ chuyên nghiệp, giám khảo nhất địnhcho điểm cao.

"Hừ, không chừng mua được bao nhiêu giám khảo, Tiểu Mãn đừng lo, đi tới làm mấy giám khảo này mở to mắt mà nhìn. Aiz, tổ tông, đừng ăn nữa, lập tức đến phiên em, son môi son môi, thoa son cho cô ấy thêm một chút."

Kiều Vũ ở bên cạnh Minh Thù nói năng lộn xộn, sau khi dặmson môi xong, thúc giục cô đến khu chờ.

Hứa Du Nhiên từ trên đài bước xuống, đôi mắt nhỏ kiagiống như nghĩ Minh Thù nhất định phải thua.

Minh Thù: "..."

Nữ chính giả đại nhân ngươi tỉnh lại đi, trẫm không tranh tài với ngươi!

"Tiếp theo cho mời Kiều Vũ..."

Người dẫn chương trìnhtrên đài đã bắt đầu, Kiều Vũ vội nói hai câu với Minh Thù, sau đó bước lên sàn trước.

Minh Thù cởi áo khoác, lộ ra trangphục bên trong.

Người chờ bên cạnh đều giật mình, trangphục trên người Minh Thù thiên về triều Minh, chú trọng vải vócnền tảng thuần trắngthêu hoa văn chìm, màu đỏ điểm xuyết.

Nền nhạc cổ điển vang lên, theo ánh đèn chiếu lên người cô, khóimờ chậm rãi bốc lêncô bước lênphía trước.

Làn khói phiêu dật, mỗi bước đi đều là liên hoa nở rộ.

Bất luận ai cũng nhìn ra đượcbước chân Minh Thù không chuyên nghiệp, nhưng lại không chút ảnh hưởng mọi người nhìn đến mê mẩn.

Thời điểm Minh Thù dừng lại phía trước, vừa lúc nhìn thấy Giang Vọng ngồi ở góc dãy trước, hai tay hắn khoanh lạitư thế ngồi khí phách, vệ sĩ trợ lý đứng thẳng phía sau, giống như nhị đại gia.

Trong mắt Giang Vọng lúc này đều là ánh sáng của Minh Thù.

Như thấy thiên giới, hắn chỉ cần vươn tayla có thể chạm đến Nam Thiên Môn.

Giang Vọng rũ mắtkhông nhìn người trên đài, cũng không quá hai giây,hắn liền nhịn không được liếc qua.

Hắn là vì công lược đối tượng mới nhìn.

Minh Thù dường nhưnở nụ cười với Giang Vọng một chút, sau đó xoay người đi trở về.

Năng lực của Kiều Vũ không thể nghi ngờ, hơn nữa cùng với giá trị nhan sắc của Minh Thùdiễm áp quần phương (*), cái từ này không ngoa chút nào.

Nhưng thời điểm giám khảo chấm điểm và khán giả bình chọn, bầu không khí lại đáng xấu hổ.

Mấy giám khảo thống nhất chấm điểm thấp, dựa theo điểm trước mặt,sợ rằng ngay cả vòng loại cũng không qua.

Mà khán giả bình chọn, ngay cả điểm tiêu chuẩn cũng chưa đạt đến.

Minh Thù: "..."

Thằng ngu nào dám giở trò như vậy?

Minh Thù bày tỏrất khôngphục.

Kiều Vũ lập tức bão nổi: "Người không mù đều có thể nhìn ra trình độ của tôi là cái gì, trò hềnày của các người đại khái là thứ hay ho nhất mà tôi từng thấy, giáo sư các người đúng là đã uổng công dạy dỗ."

Sắc mặt đám giám khảo xám xịt, bọn họ cũng biết trình độ Kiều Vũ tiến đánh quán quân hoàn toàn không thành vấn đề.

"Kế tiếp."

Giám khảo chuyên nghiệp gây áp lực, nói rõ muốn quét Kiều Vũ xuống.

Minh Thù đứng bên cạnh Kiều Vũ đang hầm hừ tức giận, mặt mỉm cườicó lòng tốt đề nghị:

"Các vị giám khảo có phải tay run hay không, nếu không tính điểm lại lần nữa?"

"Đúng! Cần phải tính lại điểm! Mở tomắt nhìn cho rõ, rốt cuộc nên cho bao nhiêu điểm."

Kiều Vũ chống nạnh, trực tiếp uy hiếp: "Tôi khuyên các người không thểvì nhỏ mất lớn."

Đoánchừng những giám khảo chuyên nghiệp này không biết lai lịch Kiều Vũ, nhưng gần đây tin tức Minh Thù bay đầy trời, bọn họ vẫn nghe thấy.

Nhưng phía trên đưa xuống, bọn họ có thể làm sao?

"Các người còn dám uy hiếp giám khảo à?"

Trong đám giám khảo có người không vui: "Tác phẩm dự thi của mấy người không hợp với chủ đề của chúng tôi. Nhanh chóng xuống dưới không nên ầm ĩ, bị đuổi ra ngoài mất mặt chính là các người."

***

(*) Diễmáp quần phương: trấn áp bốn phương.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 295: Hắc Liêu Võng Hồng (15)

Một câu nói làchủ đề dự thi không hợp liền đuổi Kiều phá sản. Kiều phá sản còn chưa trải qua tức giận dạng này.

Chủ đề là mới, hắn chỉ thêm vào một vài yếu tố phục cổ, sao lại không mới?

Kiều phá sản xắn tay áo muốn đi xuống nói lý với giám khảo.

Khán giả phía dưới cũng kích động, nhưng đa phần khán giả đoánchừng đều bị mua chuộc,lúc này thái độ chỉ im lặng không nói.

Một phần nhỏ căn bản không tạo được sóng giógì.

Minh Thù không có phản ứng, chỉ yên tĩnh mỉm cười nhìn mấy vị giám khảo, không biết tại saođối diện với ánh mắt mỉm cười của Minh Thù, một vài giám khảo đều thấy sống lưng phát lạnhgiống như bị thứ gì đáng sợ nhìn chằm chằm.

"Mau kéo bọn họ xuống."

Giám khảo ra lệnhchonhân viên công tác bên cạnh.

Nhân viên có chút khó xử, đây không phải là làm bậy sao? Dù không phải người trong nghề, cũng nhìn ra được tác phẩm Kiều Vũ như thế nào.

Nhưng hiện tại ngay cả vòng đấu loại cũng không qua được, đến lúc đó báo chí sẽ viết thành dạng gì.

"Còn đứng đó làm gì? Mau đi!" Giám khảo quát lớn một tiếng.

Nhân viên công tác nhanh chóng thông báo hậu trườngdẫn hai người kia đi.

Người dẫn chương trìnhcũng xấu hổ, nhưng cũng may là sự cốkiểuđó hắn đều gặp qua biểu hiện coi như bình tĩnh.

Ngay khi hắn chuẩn bị đi tới điều tiết bầu không khí, đột nhiên có người vội vã chạy tới.

"Khụ..."

Người dẫn chương trìnhnhanh chóng ngăn cản nhân viên này đi lên, tự mình đi tới: "Ngại quá, công tác thống kê số liệu lúc nãy của hậu trường xảy ra trục trặc, chúng tôi thống kê số phiếu một lần nữa... Chúc mừng Kiều Vũ tiên sinh đã vào vòng trong."

Người dẫn chương trìnhmỉm cười nhìn Kiều Vũ.

Đám giám khảo sửng sốt.

"Dù số phiếu người xem đủ, điểm của chúng tôicũng không đủ mà!"

Giám khảo đưa ra nghi vấn: "Cậu ta không thể vào vòng trong, tác phẩm không phù hợp với chủ đề cuộc thi."

"Xin lỗi Chu tiên sinh, có một phiếu thông qua của Giang tổng."

Người dẫn chương trìnhmỉm cười giải thích với giám khảo. Trò chơi của kẻ có tiền, hắn thực sự không muốn hiểu.

Giang tổng...

Sắc mặt giám khảo khó coi nhìn nơi nào đó ánh sáng lờ mờ.

Minh Thù nhìn theo giám khảo, Giang Vọng hơi cúi đầu xem di độngcũng không nhìn lên khán đài.

Mà thời điểm Minh Thù nhìn sang, hắn bỗng nhiên ngẩng đầu, ánh mắt hai người chạm vào nhau cách ánh đèn cùng sân khấu.

Minh Thù congmôi khẽcười.

Giang Vọng có chút hoảng hốt dời tầm mắt, thậm chí cuối cùng là đứng dậynhanh chóng bỏ đi.

Đi ra hội trường, Giang Vọng đột ngột dừng lại.

Lão tử đi làm gì?

Giúp cô như thế, làm cho mình dường như cảm thấy rất chột dạ?

Giọng nóicủa người dẫn chương trìnhvang lên: "Nếu cácvị không ý kiến, vậy bây giờ chúng ta mời nhà thiết kế kế tiếp..."

Giang Vọng lên tiếng, giám khảo có thể nói cái gì?

Kiều phá sản xuống phía dưới, gương mặt giận dữ: "Đám người kia thật gan to bằng trời, mình không hoạt động trong giới chỉ có một đoạn thời gian, bọn họ tưởng bản thiếu gia đây đã chết rồi sao?"

"Không được, chuyện hôm nay không thể bỏ qua."

"Bản thiếu gia không chỉnh bọn họ đến kêu cha gọi mẹ,sẽ không gọi là Kiều Vũ."

"Tiểu Mãn, không phải là Giang Vọng thật sự thích em chứ?"

Kiều Vũ quay ngoắt trọng tâm câu chuyện, đột nhiên nói đến trên người Giang Vọng.

"Anh nói thử xem?"

Giang Vọng có thích hay không thì cô không biết, thế nhưng Giang Vọng nhất định sẽ biểu hiện thích cô... Giống như bọn họ.

Giống như bọn họ...

Minh Thù suy nghĩ một chútđột nhiên nở nụ cười, thật thú vị.

Kiều Vũ nghẹn một cái, từ từ giơ ngón cái lên.

Trâu bò!

Thường Phong mang theo Hứa Du Nhiên từ bên cạnh đi tới, ánh mắt hắn đảo qua trên người Minh Thùgiống như đang quan sát hàng hóa.

Hứa Du Nhiên rất quy củ đứng bên cạnh hắncũng không nhìn Minh Thù,giống như là không quen biết cô.

"Thường Phong, mày nhìn cái gì?"

Kiều Vũ liền không vui, tiểu thanh mai nhà hắn có thể cho chó sao chép nhìn được sao?

"Chuyện hôm nay, là mày đang giở trò quỷ?"

"Kiều Vũ, mày đừng ngậm máu phun người, tao có thể có bản lãnh gìđộng đến Kiều đại thiếu gia như mày?"

Thường Phong châm chọc, thái độ càng ác liệtđối chọi gay gắt với Kiều Vũ.

"Lên giường với hàng tá người không phải sao, đây không phải bản lĩnh sở trường của mày ư?"

Kiều Vũ cũng không khách khí.

Sắc mặc Thường Phong hơi khó coi, nhưng chợt không biết nghĩ tới cái gì lại cười cười: "Kiều Vũ, Tề tiên sinh nói lát nữa mời tao đi ăn."

Kiều Vũ nhíu mày.

Thường Phong thoáng như chiếm thế áp đảo: "Kiều Vũ, chúng ta gặp ở chung kết."

Cho đến khi đi, Hứa Du Nhiên mới liếc mắt nhìn Minh Thù,lộ ra nụ cười cổ quái.

Minh Thù mím môi mỉm cười, Hứa Du Nhiên còn chưa phản ứng kịp, thân thể cô ta đột nhiên nhào qua Thường Phong.

Hai người ngã trong đống đạo cụ với tư thế thân mật.

Minh Thù từ từ thu chân, từ trong áo khoác lấy ra một túi kẹo, giống như người ngáng chân không phải cô.

"Tô Mãn!"

Hứa Du Nhiên giùng giằng đứng lên, lửa giận ngập trời: "Cô ngáng chân tôi muốn làm gì hả?"

Minh Thù nhìn trần nhà, bắt đầu xằng bậy: "Chân không nghe theo sai khiếnmuốn cùng cô tiếp xúc thân mật một chút, tôi cũng ngăn không được."

Mặt Hứa Du Nhiên đỏ lên: "Cô... Cô nói bậy! Chân trên người cô, làm sao cô lại không khống chế được!"

Minh Thù chính là cố ý.

Minh Thù không hề để ý tâm tư bị vạch trần: "Chắc là do chuột rút."

Muốn kéo giá trị thù hận phải nói bậy, trẫm cân nhắc lâu lắm mới nghĩ ra được.

Hứa Du Nhiên: "..."

Thường Phong cũng từ dưới đất đứng lên, sắc mặt khó coi tiếp nhận cơn tức của Hứa Du Nhiên:

"Tô tiểu thư, cô đừng cho là bản thân có chút danh tiếnglà muốn làm gì thì làm. Thứ cho tôi nói thẳng, ngay cả bên lề cái vòng này cô cũng không có cửasờ tới."

Một người đẹpdù lợi hại cũng chỉ là một người đẹp.

Minh Thù cực kỳ sảng khoái: "Đưa cho anh sờ."

Người đứng trên đỉnh kim tự tháp còn cần phải leo kim tự tháp sao?

Không cần.

...

Dường như tâm tình Kiều phá sản không tốt lắm, cho đến khi vòng đấu loại kết thúcđều thể hiệngương mặt khó chịu.

Kiều phá sản gọi điện thoại chuẩn bị giáo huấn cho đám dám giở trò với hắn, đã nói xong rồicòn chưa thấy Minh Thù đi ra, Kiều Vũ buồn bực đứng ở cửa nhìn xung quanh.

Ánh mắt quét người từ bên trong đi ra, Kiều Vũ lập tức chạy tới: "Tiểu Mãn, em làm gì thế?"

"Hoạt động tay chân một chút."

Minh Thù mỉm cười: "Đi thôi, mời em ăn đại tiệc."

"Hoạt động tay chân cái gì? Bên trong có gì hoạt động hay ho sao?" Kiều Vũ không hiểu.

Lúc này mấy giám khảo nằm kêu rên trong phòng: "..."

Chú cảnh sát, chúng tôi muốn báo án.

"Thường... Gì đó, từng có thù với anh?" Minh Thù không trả lời câu hỏi của Kiều Vũ.

"Ừ."

Đáy mắt Kiều Vũ hiện lên vài phần cămghét: "Em biết ban đầu nhà anh không muốn để anh học thiết kế thời trang nhỉ?"

Minh Thù gật đầu, Kiều Vũ là lén đi học, sau này tự mình lăn lộn không được, cha mẹ Kiều Vũ mới nhả rađưa hắn ra nước ngoài tu nghiệp.

"Chính là đoạn thời gian anh ra nước ngoài đó, anh và hắn cùng học một thầy."

Kiều phá sản "ừ" một tiếng: "Từ nhỏ anh đã lăn lộn trong giới, vẫn là lần đầu gặp phải loại người như vậy, không biết xấu hổquả thực là thiên hạ vô địch. Hắn sao chép thiết kế của anh một lần, còn cầm đi nhận giải thưởng. Nhưng sau đó anh tìm người đánh hắn một trận, về sau không biết hắn nói cái gì với thầy, thầy bắt đầu nhằm vào anh. Anh nào chịu được cơn tức này, chưa được vài ngàyliền bỏđi."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 296: Hắc Liêu Võng Hồng (16)

Kiều Vũ ra nước ngoài,không xuất hiện chung với Thường Phong. Ai biết sau khi về nướcphát hiện Thường Phong đã lăn lộn không tệ, bản lĩnh sao chép cũng không có chút xuống dốc.

Cóthể hiện như thế nàothì cũng là nhờngười nâng đỡ phía sau.

Nhà thiết kế đẳngcấp khinh thường không làm bạn, nhà thiết kế nhỏ không trêu chọc được Thường Phong, chỉ có thể bấm bụng chịu đựngthậm chí còn bị bôi xấu ngược lại.

Kiều Vũ vốn cũng không thích Thường Phong, cũng may Kiều Vũ lăn lộn trong giới này với hoàn cảnhkhác nhau, không có nhiều thời điểm gặp phải Thường Phong.

Nhưng Thường Phong dường như muốn đối chọi với Kiều Vũ, chỉ cần cùng chung một nơinhất định muốn đối đầu với hắn.

Nói chung Kiều Vũ thấy người này rất phiền.

Thậm chí có thể nói là cămghét.

Bất cứ người nào đối mặt với người sao chép tác phẩm của mình, đều sẽ căm ghét.

...

"Tích tích!"

Minh Thù và Kiều Vũ ăn xong đại tiệc về nhà, di động kết nối mạngliền kêu tích tíchliên tục.

Minh Thù phải lướt nhiều lần mới mở ra được.

Tin nổi bậtkhông phải là sự mờ ámcủa cuộc thi, mà là Giang Vọng cùng cô.

Cô hỏi Giang Vọng có phải thích mình hay không, có người quay videophát trên mạng.

[Người đàn ông kia là ai? Nữ thần lại hỏi hắn có thích mình hay không, còn phải nói saonữ thần ai không thích!]

[Người đàn ông này hình như là Giang Vọng, thường thấy trên báo tài chính kinh tế.]

[Sao nữ thần lại không hỏi ta!]

[Giang tổng cùng nữ thần thật xứng đôi, nhìn đôi mắt nhỏ thâm tình của Giang tổng kìa, ta cảm giác tìm về tâm thiếu nữ bị mất.]

Giang Vọng vốn lớn lên đẹp trai, trên báo tài chính kinh tế có không ít cô gái mua về thần tượng.

Giang Vọng cũng không thườngphỏng vấn, hoạt động gì đódù không nói lời nàohắn cũng có thể làm nổi bật tâm tư nhân vật.

Được khen là đại diện thương giới hiện nay.

Minh Thù nhìn Giang Vọng trong video, thật sự không nhìn ra thâm tình chỗ nào.

Cô cảm thấy Giang Vọng là muốn xé nát cô.

Ánh mắt quần chúng đôi khi cũng không nhìn thấy.

Minh Thù mở weibosao chép liên kếtweibo kia, cũng âm thầm đặc biệt đánh dấuđại danh sạn phân của Giang Vọng một chút.

Giá trị thù hận còn có thể vớt vát chút đỉnh.

Trẫm không thể tự buông bỏ.

Weibo này phát rangười phía dưới liền sôi trào.

[Nữ thần tại sao lại đặc biệt đánh dấucon sen của Bệ Hạ?]

[Chẳng lẽ hai người này có gian tình gì? Tình yêu tam giác? Chẳng lẽ con sen muốn vứt bỏ Bệ Hạcùng nữ thần tương ân tương ái sao?]

[Tuồng cẩu huyết sắp diễn ra, hạt dưa đậu phộng sô pha đã chuẩn bị tốt.]

[Các người không cảm thấy... Phòng làm việc của Giang tổng vớigian phòng trong vài video của Bệ Hạ rất giống nhausao?]

[...]

Đồăn vặt tức là chính nghĩa:Anh họ, đại diện thương giới hiện naycủa các anh là một miêu nô, tin tức này có đủ bùng nổ không?

Con sen Hoàng Gia:Rất bùng nổ, Tô tiểu thư hài lòng chưa?

Minh Thù "A"một tiếng.

Lúc này mới phát hiện thời điểm cô nhắn tin, đột nhiên Giang Vọng gửi tin quacho nên chọn phải hắn.

Từngchữ đều lộ ra cảm giác sát khí âm u.

Minh Thù bình tĩnhnhìn tin nhắn hắn gửi tới lúc trước.

Con Sen Hoàng Gia:Tô tiểu thư, tôi thích cô, không phải đắc tội cô.

Minh Thù còn chưa bình tĩnh, đột nhiên thu được một cái đánh dấuđặc biệt.

Con Sen Hoàng Gia:@ĐồănvặttứclàchínhnghĩaBạn gái thích @Ngươichotalàphùhoa: Thủy Tinh Quán có chuyện tìnhthần bí, ngọt muốn rụng răng [Video].

[Oa! Thì ra nữ thần và Giang tổng đã sớm chung một chỗ, Bệ Hạ là vì nữ thần thích mới nuôi, thật hạnh phúc.]

[Giang tổng nuôi Bệ Hạ thật béo tốt! Không được, ta không thể nghĩ đến hình ảnh kia, máu mũi ta sắp không ngừng được.]

[Ta thích đến tình nguyện nuôi mèo vì em.]

Vốn một đám cư dân mạng đang nghi ngờ Giang Vọng là một tổng tàilàm sao có thể nuôi mèo, trong nháy mắt bị hấp dẫn lực chú ý.

Câu "Ta thích đến tình nguyệnnuôi mèo vì em" tức khắc được chia sẻầm ầm, nhanh chóng leo lên thành tin nổi bậtđược nhiều người tìm kiếm.

#Tô Mãn, nuôi mèo.#

#Bí mật của bóng hồngvà tổng tài.#

#Nữ thần, ta có mèo, em nguyện ý gả cho ta không?#

Các loại hot search (1)ùn ùn kéo đến.

Minh Thù: "..."

Miêu nô lại đẩy lên đầu trẫm!

Thật hết chỗ nói!

Tên yêu tinh này lại không lịch sự hỏi ý trẫm, còn nói trẫm là bạn gái hắn, mặt hắn đâu? Bệ Hạ trở thành cá khô nhỏ sao?

Minh Thù cắn hai miếng khô bò, gõ chữ cực kỳ mạnh tay.

Đồăn vặt tức là chính nghĩa:Giang tổng, anh xài bao nhiêu tiền mua hot search.

Con Sen Hoàng Gia:Không bao nhiêu.

Giang Vọng cầm di động cười dữ tợn, cho cô phá hư thiết lập của lão tử, lão tử bắt nạt cô trước!

Đồăn vặt tức là chính nghĩa:...

Đi, cho nhautổn thươngđúng không?

Trẫm nào sợ tênyêu tinh như ngươi!

Đồăn vặt tức là chính nghĩa:@Consenhoanggia: Giang tổng tự trọng, tôi cũng không trả lời làthích anh, anh không cần bôi nhọ sựđộc thân quý tộc của tôi.

Hai ngườiđều đang cười dữ tợn, bóp chặt di động cầm trong tay trông như kẻ ngốc.

Trên weibo một mảnh tinh phong huyết vũ (2).

Hứa Du Nhiên vốn đang livestream, nhưng người xem livestream căn bản không thảo luận chuyện cô ta, ngượclại nhiệt tình tám chuyện khác trên weibo.

Số người xem livestream của Hứa Du Nhiên giảm mạnh, Hứa Du Nhiên ngồi không yênbực tức tắt trực tiếp.

Cô ta nhìn Minh Thù và Giang Vọngcó thể hai người là đang cấu xé lẫn nhau, nhưng một đám cư dân mạngcùng thích thú, đây càng giống một loại yêu thíchkhác.

Hứa Du Nhiên tay cầm di động nổi đầy gân xanh.

Không phải chỉ là lớn lênxinh đẹphay sao, dựa vào cái gì Minh Thù có chút động tĩnhnhân dân cả nước đều biết.

Hứa Du Nhiên quay đầu nhìn mặt mình, gương mặt này lớn lên cũng không kém.

Hứa Du Nhiên hít sâu một hơi, mình nhất định sẽ nổi tiếng,sẽ trở thành tâm điểm mọi ánh nhìn.

Hứa Du Nhiên thay đổi một bộ quần áo, một lần nữa mở livestream, lần này ăn mặc tương đối nhạy cảm, số ngườixem livestream lại một lần nữa tăng trở lại.

Hứa Du Nhiên dường nhưtìm lại được tự tin.

...

Kiều Vũ phải bận rộn thiết kế cho trận chung kết, không rảnh quan tâm đến Minh Thù. Minh Thù và Giang Vọng nhao nháomột trận, thực sự cảm thấy Giang Vọng rất phiền.

"Tôi muốn gặp tổng tài các người."

Minh Thù khí phách bước trên đá cẩm thạch phía trước sảnh lễ tân.

Người phía trướcbị dọa giật mìnhnhưng vẫn làm đầy đủ phận sự hỏi: "Quý côcó hẹn trước với Giang tổng sao?"

"Không."

Minh Thù đeo kính râm, người trước mặtcó thể không nhận ra cô, cô tháo kính râm xuốngmỉm cười:

"Tôi cần hẹn trước à?"

Có ngườikhẽ hô một tiếng: "Tô Mãn tiểu thư."

Chuyện trên weibo, toàn bộ công ty đều biết. Không ngờ Giang tổng chẳng những có một cô bạn gái là mỹ nữđẹp đến kỳ lạ, còn nuôi một con mèo đẹp không kém.

Bình thường tuy tổng tài không lạnh lùng, nhưng cũng không giống người hiền hòa.

Kết giaovới một người đẹpvà nuôi một con mèo, quả thực không phù hợp với con người của Giang tổng.

"Giang tổng đang họp."

Người đó cố nhịn quan sát Minh Thù: "Tôimang côlên trên chờ nhé?"

Phong cách công ty Giang Vọng có chút quáidị, tuy rằng nhìn qua rất hiện đạinhưng khắpnơi đều lộ ra một chút cổ kínhđáng yêu, hơn nữa rất nhiều chỗ đều có liên quan đến mèo.

Giang Vọng họp đến phân nửa, nghe nói "Bạn gái tin đồn"của mình tới, hắn thiếu chút nữa không đứng vữngkhó khăn lắm mới bình tĩnh hoàn thành hết buổi họp.Giang Vọng ở phòng họp đi lại cả buổi không ra ngoài.

Cho đến khi trợ lýtrở về nhìn hắn, Giang Vọng mới giả vờ bìnhtĩnh rời phòng họp.

"Không cần theo tôi."

Giang Vọng luôn cảm thấy lát nữa sẽ xảy ta chuyện gì, bảo trợ lý không được đi cùng hắn.

Một mình hắn đi gặp Minh Thù.

Đi tới bên ngoài phòng tiếp khách, Giang Vọng nhìn xung quanhkhông có ai gần đây. Hắn vươn tay cầm tay nắm cửa, khẽ xoay...

***

(1) Hot search: Tiêu đề được nhiều người tìm kiếm.

(2) Tinh phong huyết vũ: Nghĩa làđẫm máu tanh nồng, mưa máu gió tanh.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 297: Hắc Liêu Võng Hồng (17)

Trong phòng khách, thiếu nữngồi trên sô pha uống cà phê ăn bánh ngọt.

Bệ Hạ dựa vào bên cạnh cô, đôi mắt trông mong nhìn cô, kêu miao miao.

Giang Vọng: "..."

Sao mèo lại ở chỗ này!

"Miao..."

Bệ Hạ thấy Giang Vọng đi vào, u oán kêu với hắn một tiếng, con sen này không cho ta ăn.

"Tô tiểu thư, xin hỏi mèo của tôitại sao ở chỗ này?"

Giang Vọng đóng ở cửaphòng họp, thuận tay khóa trái.

Lát nữa có người đẩy cửa vào thấy cái hình ảnh gì kỳ quái sẽ không dễ giải thích.

Về phần cái hình ảnh kỳ quái gì thì Giang Vọng cũng không biết, chính là một loại trực giác nói cho hắn biết phải khóa cửa.

"Giang tổng không phải nói đây là nuôi cho tôi sao?"

Minh Thù nhướng mày nhìn hắn, khóe miệng conglên nụ cười thản nhiên: "Sao không thể ở chỗ của tôi?"

Cô buông tay xuốngchụp lên thân thể Bệ Hạ.

Ngón tay trắng nõn từ từ đặt dưới cổ Bệ Hạ, Bệ Hạ thoải mái khò khè cọ cọ.

Con senkhông cho ăn, sờ sờ vuốt vuốt cũng là con sen tốt.

Giang Vọng cũng không đơn thuần như Bệ Hạ,cô là muốn bóp chết Bệ Hạ chứ gì?

Từ từ...

"Vậy cô thừa nhận là bạn gái của tôià?"

Giang Vọng đột nhiên đi vào trọng tâm vấn đề, hoàn thành mục đíchquan trọng hơn.

Minh Thù mỉm cười, thừa nhận cái con khỉ!

Cô buông Bệ Hạ ra, từ sô pha đứng dậyđi tới chỗ của Giang Vọng. Mỗi một bước đi đều cực kỳ thong dong, dường như dẫm lên quả tim Giang Vọng.

Giang Vọng tim đập nhanh không hiểu.

Làm gì?

Đừng tới đây!

Tới nữa lão tử sẽ la lên!

Bình tĩnh, lão tử có thể thắng!

Cái tay lúc nãy gãi cằm cho Bệ Hạđưa về phía hắn, mang theo ấm áp cầm cánh tay hắn, rất mềm mại nhẫn nhụi.

Sau đó... Thân thể hắn đột nhiên xoay tròn dữ dội, không chút lưu tình mà bị ném vật ra trên mặt đất.

Trong nội tâm Giang Vọng, rung động gì cũng không còn, cáu kỉnh điên cuồng trong lòngnhưng mà vẫnngăn được quyết tâm đánh Minh Thù của hắn.

Minh Thù vỗ vỗ mặt Giang Vọng, nụ cười ôn nhu: "Đấu với tôi, anh không có cửathắng."

Giang Vọng: "..."

Trời đất, muốn đánh nhau thật, quân tử ai cũng đều xem thường động thủ.

Minh Thù đứng dậy, làm động tác vỗ vỗ bụi tuy chẳng có hạt nào trên người, nói sâu xa:

"Giang tổng, không muốn tôi cùng anh họ bêu xấu anh, anh an phận một chút, còn dám gây chuyệnthì không phải chỉ đơn giản là đánh một trận thôi đâu."

Giang Vọng khinh thường, hắn có cái gì mà bêu với không bêu, chuyện xấu miêu nô lớn nhất hiện tại cũng bùng nổ rồi, hắn cũng thành công giải quyết nguy cơ bị mọi người hoài nghi.

Lão tử sợ cái gì!

Chúng ta online gặp!

Minh Thù mỉm cười rời phòng họp.

"Miao miao..."

Bệ Hạ từ trên sô pha nhảy xuốngđuổi theo Minh Thù ra ngoài, khinh thường liếc Giang Vọng nằm trên đất.

Ngay cả một người phụ nữcũng đánh không thắng, theo thể loại sennhư ngươi thật không có tiền đồ.

Giang Vọng: "..."

Một con mèo cũng dám kêu gào với lão tử!

[Cửu thiếu, phóng hạ đồ đao (*).]

Hệ thống sợ Giang Vọng thực sự xông ra chém mèo, sợ hãi thốt lên.

[Ngài thiên tài như vậy, tính toán với một con mèo không phải sẽ hạ thấp thân phận của ngài sao? Chúng ta nhân từtha cho nó một mạng.]

Cửa phòng họp đang đóng bị đẩy ra, một nhân viên ánh mắt quái dị nhìn Giang Vọng còn đang cầm dao nằm trên mặt đất.

Nhân viên run lẩy bẩy: "Giang tổng... Ngài... Làm gì vậy?"

Giang Vọng bình tĩnhtừ dưới đất đứng lên, nhìn nhân viên: "Vừa nãy cậu thấy cái gì?"

"Tôi..."

Ánh mắt nhân viên rơi vào con dao nằm trên tay Giang Vọng, nhanh chóng nhìn xung quanh phòng họp, miệng lẩm bẩm:

"Kỳ quái, rõ ràng thấy Giang tổng vào đâysao lại không thấy ai, phải đi nơi khác tìm xem."

Nhân viên nhanh chóng xoay người rời khỏi phòng họp.

...

Minh Thù vừa đánh Giang Vọng xong, vừa mới bước ra cao ốc Giang gialiền nhận được điện thoại của anh họ nhà mình, cô còn tưởng rằng anh họ đến khởi binh hỏi tội, dù sao cô thấy quan hệ giữa anh họ và Giang Vọng có chút mập mờ.

Nhưng ai ngờ anh họ vừa há mồm liền nhờ cô đến ga xe lửa đón người, còn không cho cô từ chối.

Đón ai?

Không biết, anh họ chưacho cô một cái tên.

Nói là bạn hắn.

Bạn anh họ không đi máy baylại ngồi xe lửa, có bệnh chắc?

Minh Thù gọi điện thoại lại: "Anh họ, anh nghĩ em có khả năng đặc biệtcó thể liếc mắt liền nhận ra bạn anh sao? Chưa nói chuyệnem dựa vào cái gì phải đi đón người giúp anh, mua đồ ăn vặt em mới đi!"

"..."

Anh họ im lặngmột lúc: "Mua cho em, nhưng em phải giúp anh một chuyện."

Có đồ ăn, Minh Thù liền mặt mày rạng rỡcực kỳ dễ nói chuyện: "Mời anh họnói."

"Sau khi đón được người, em nói em là bạn gái anhđể cho cô ấy nhanh đi về, đừng tới tìm anh nữa."

"Anh họ, người ta lặn lội ngàn dặmanh còn cầm thú như vậy?" Minh Thù gay gắt nói.

"Có muốn đồ ăn vặt không?"

"Đi đi."

Đáng thương con gái nhàngười ta vượt ngàn dặm xa xôi.

Đương nhiên, Minh Thù sẽ không vì chút đồ ăn vặt mà bị anh họ thu mua, chủ yếu là lần trước anh họ giúp cô vụ weibo.

Minh Thù cúp điện thoại, ánh mắt nhìn con mèo xinh đẹp đãtheo cô ra ngoài.

"Màytheo ta làm gì? Sencủa mày ở bên trong, nhanh quay về đi, ta không có cá khô nhỏ cho mày ăn."

"Miao miao."

Bệ Hạ ngồi dưới đất, nghiêng đầu nhìn côánh mắt đắm đuốiđược ánh sáng tô điểm càng thêm đáng yêu:

"Miao miao."

Minh Thù: "..."

Trẫm không có cá khô nhỏ!Có cũng không cho ngươi!

Đừng tưởng rằng ngươi xinh đẹp đáng yêu, trẫm sẽchứa chấp ngươi!

Một núi không thể có hai vua biết không?

"Miao miao...miao miao..."

Dường như Bệ Hạ nghe không hiểu Minh Thù nói, dù sao Minh Thù đi một bước, nó cũng đi một bước.

Minh Thù: "..."

Trên đường xe cộ tấp nập, có thể từ mèo xinh đẹpthành một đống thịt mèo.

Cuối cùng, Minh Thù vẫn bế Bệ Hạ lênbắt cóc.

Thành phố này tổng cộng có hai trạm xe lửa, anh họ muốn cô đi trạm xe lửa là trạm phía nam có lưu lượng người lớn nhất.

Minh Thù ôm Bệ Hạ đến trạm xe lửa, thời điểm đi chính là giờ cao điểm, cô liền đến cửa ra bên kia.

Thuận tiện đến tiệm in, in một cái bảng tên -Lâm Vy.

Vừa nhìn chính là một cô gái.

Tên này còn có chút quen tai... Hình như nghe qua ở đâu.

Minh Thù suy nghĩ hồi lâu, không nhớ ra đượccuối cùng cô dứt khoát không nghĩ, dù sao anh họ đào hoakhông có liên quan đến cô.

Cửa ra có không ít người chờ,không ngừng có người đi ra, có người được người thânbạn bè đến đónvui vẻ rời đi, cũng có người một mình vội đibiến mất trong dòng người.

Minh Thù ăn bánh sô cô la, nhìn cửa ra.

"Xin hỏi..."

Một cô gái rụt rè kéo hành lý đứng trước mặt cô, dùng tiếng phổ thông không quá chuẩn hỏi: "Chị biết thành phố Đại Học nên đi thế nào không?"

Minh Thù cắn bánh sô cô lanhìn cô gái trước mặt, cầm bảng tên che nắng:

"Ngồi tàu điện ngầm số 3, xuống quảng trường trung tâm, sau đó lên xe bus, ngồi xe số 366."

"Cám ơn, cámơn, không có ý làm phiền chị, tuyến tàu điện số 3... Phải đến nơi nào mới đi được?" Cô gái kia nhìn vớiánh mắt cảm kích.

Minh Thù nhìn cô gái không như là lớn lên ở thành phố, nhìn xung quanh một lúc rồichỉ vào ký hiệu tàu điện ngầm:

"Đó, đi theo cái mũi tên kia."

Cô gái nhìn cái ký hiệu tàu điện ngầm, lần thứ hai cámơn Minh Thù, trong lòngthở phàongười thành phố cũng không phải là khó giao tiếp như vậy.

"Hì, bạn là anh Tử Khanh nhờ đến đón tôi sao?"

Giọng nữ thanh thúy ngọt ngào từ bênkia Minh Thù vang lên.

Cô gái hỏi đường kia một lần nữa nói tiếng cámơn, kéo hành lý rời đi.

Minh Thù liếc mắt nhìn Lâm Vy, khuôn mặtđáng yêu ngọt ngào, ăn mặc sành điệu, kéo một rương hành lýso với nhữngngười lui tới trạm xe lửa thì thật nổi bật khác lạ.

***

(*) Phóng hạ đồ đao: Buông giao xuống, nguyên câu theo đạo Phật là "Phóng hạ đồ đao, lập địa thành Phật".

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 298: Hắc Liêu Võng Hồng (18)

"Lâm Vy?"

Minh Thù cầm bảng tên quay sang Lâm Vy, chặn nửa khuôn mặtchỉ hiệnra một đôi mắttrong trẻo mỉm cười.

Lâm Vy gật đầu, cườihỏi: "Ừ, là tôi. Bạn là gì của anh Tử Khanh?"

"Tôi là bạn gái anh ấy."

Minh Thù ném bảng tên xuống, hiệnra gương mặt xinh đẹp: "Anh Tử Khanh gửi lời cho cô, đừng tới tìm anh ấy."

Trong nháy mắt khuôn mặtLâm Vytrắng bệch đi: "Không thể nào... Anh Tử Khanh làm sao sẽ... Tôi là... Không đúng, bạn là Tô Mãn!Bạn là em họ anh ấy, tôi đã thấy bạn, mười tám đời tổ tông nhà anh Tử Khanh tôi đều biết, bạn đừng gạt tôi!"

Gương mặt này mình sẽ không nhận sai.

Lâm Vy nói đến phần sau liền kích động.

"Anh Tử Khanh bảo bạn đến gạt mình đúng không?"

Minh Thù: "..."

Cô đã nói tại sao tên này lại nghe quen tai như vậy, hai năm trước cô và anh họ về nhà ông ngoại ở thành phố lân cận, nghe người ta bàn tánLâm Vy và anh họ ở cùng một chỗ, nhưng nguyên chủ cũng không có thấy qua Lâm Vy.

Đoán chừng là Lâm Vy thấy qua cô, dù sao trên mạng toàn là hình côkhông muốn biết cũng khó.

Anh họ, đừng trách trẫm!

Là cô gái vượt ngàn dặm tới quá lợi hại.

"Tôi chỉ là giúp anh họ."

Bị vạch trần, Minh Thù lập tức đùn đẩy tội: "Là anh họ không muốn thấy cô cho nên côđừng làm khó dễ tôi, nhanh ngồi tàuquay về đi."

"Em họ ngoan."

Lâm Vy lập tức ôm cánh tay Minh Thù: "Anh Tử Khanh mua chuộcem điềutốt gì, chị cho em gấp đôi."

"Ừ... Anh ấy nói mua cho tôi đồ ăn vặt."

"Chị cho em gấp đôi!"

Lâm Vy nháy mắt với Minh Thù: "Không, gấp ba."

Minh Thù có hơi không vui, dầu gì cũng là đáp ứng anh họ trướcvẫn nên đánh ngất rồi đưa lên xe về đi.

Lâm Vy hạ vốn ngốc: "Sau này đồ ăn vặt của em, chị bao!"

"Chốt vậy nhé!"

Đồ ăn vặt tức là chính nghĩa.

Khóe miệng Lâm Vy giật một cái, sao có cảm giác lên thuyền giặc?

Minh Thù mang theo Lâm Vy đi lấy xe, thuận tiện nghe Lâm Vy khoe khoang ân oán của anh họ và mình.

Khi còn bé anh họ vẫn sống với ông ngoại, Lâm Vy là cháu gái hàng xóm ông ngoạinhưng vì nhỏ tuổiLâm Vy còn đi nhà trẻ, anh họ đã học tiểu học. Có người nói khi còn bé anh họ đối xử với Lâm Vy khá tốt, muốn có sao trên trời tất nhiên anh ấy sẽkhông đưa trăng, muốn trăng không đưa sao,nhưng nhanh chóng Minh Thù biết Lâm Vy đang khoác lác. Anh họ nhà người ta căn bản không để ý Lâm Vy.

Lâm Vy nói sau khi lên cấp hai, anh họ liền chuyển qua chỗ của nguyên chủ. Lúc anh họ đi đã đồng ý vớiLâm Vy sẽ trở lại cưới mình, đáng tiếc anh họ càng ngày càng kỳ quáihiện tại lại lạnh nhạt với mình.

Cho nên Lâm Vy dự định tới nơi này tìmngười.

"Em hoài nghi anh họ là đồng tính."

Minh Thù cười không có ý tốt, nhìn Lâm Vy.

Lâm Vy mờ mịt: "Em... Em đừng làm chị sợ, chị không muốn đi Thái Lan chuyển giới."

Minh Thù: "..."

Phản ứng đầu tiên không phải là cái này chứ?

"Anh Tử Khanh thật sự là đồng tínhư?" Lâm Vy chưa từ bỏ ý định hỏi Minh Thù.

Không đợi Minh Thù trả lời, Lâm Vy cắn răng: "Nếu thật sự là đồng tính... Chị... Chị... đi chuyển giới là được!"

"Hắt xì..."

Xe đột nhiên dừng lại, thân thể Lâm Vy nhào ra phía trước, nếu không nhờ đai an toàn Lâm Vy phải đập vào cửa kính phía trước.

"Sao vậy..." Lâm Vy sợ đến vỗ vỗ ngực.

"Cứu mạng, cứu mạng..."

Cửa sổ xe bị đập mạnh, Lâm Vy nhìn ngoài cửa sổ, một cô bé da có hơi vàng đỏ mắt đập cửa sổ xe.

"Làm gì..."

Lâm Vy tiếp tục vỗ ngực, quay đầu nhìn Minh Thù: "Em họ, người thành phố các em thường chơi như vậy?"

"Chị không phải người thành phố ư? Từ sao Hỏa tới à?"

"Chị là người của Tử Khanh."

Há mồm ngậm mồm đều nhắc đến anh họ, Minh Thù nghĩ anh họ cùng cô ấy ở chung một chỗ quả là sự phối hợp tuyệt vời. Người chua ngoa khắc nghiệt kianên tìm người như vậy để trừng trị.

"Cứu mạng, mau cứu tôi!"

"Buông ra, tôi không biết bọn họtôi thực sự không biết bọn họ, cứu tôi với!"

Cô gái giãy giụa dữ dội, người qua đường vây xem nhiều hơn.

Người kéo cô gái giải thích: "Ngại quá, chúng tôi tìm cô ấy nhiều ngày rồi, cô gái này có vấn đề."

Cô gái khóc lắc đầu, cầu cứu người qua đường: "Tôi không bệnh, tôi thực sự không bệnh, tôi không biết bọn họ. Buông... Buông ra!"

Cô gái ngoài cửa xe đã bị mấy nam nữ mặc áo blouse trắng vây quanh, kéo tay cô muốn ném lên xetaxicách đó không xa.

Xetaxirất cũ, khắp nơi đều là bùn đất giống như là đi rất xa đến, mơ hồ có thể thấy ngoài xe taxi có in mấy chữ bệnh viện tâm thần.

Đám nam nữ mặc blouse trắng đều cỡ chừng ba mươi đến bốn mươi tuổi, hoàn toàn không nhìn ra là bác sĩ hay điều dưỡng, giống như làquần áo được ăn trộm mặc vào.

Lâm Vy nhìn chằm chằm: "Em họ... Đang làm gì? Bệnh nhân tâm thần chạy ra ngoài à?"

Minh Thù liếc mắt nhìn cô gái bên ngoài, tắt máy đi xuống: "Buôn người."

"A?"

Lâm Vy nhanh chóng xuống theo.

Sau khi Minh Thù xuống xe, không lập tức tiến lên, trái lại lấy điện thoại mở livestream.

"Hôm nay livestream cho mọi người tiếp cận khoa học."

Minh Thù đưa di động cho Lâm Vy: "Cầm chắc."

Lâm Vy nhìn giao diện livestream, một lúc sau mới phản ứngnhanh chóng đi theo Minh Thù.

Minh Thù đẩy đám người vây xem ra, níu tay của cô gái, nhấc chân đá gãđứng gần nhất.

Mấy người mặc áo blouse trắng khác thấy có người ngăn cản, không có tức giận mà là nói dịu dàng:

"Cô gái nàymắc bệnh tâm thần nênchúng tôi mang cô ấy về bệnh viện, côkhông nên ngăn cản chúng tôi làm việcđược không?"

Minh Thù đạp tới lần hai, người mặc áo blouse trắng vốn không muốn buông, nhưng lực đạp củaMinh Thù kinh người bị ép buông cô gái kia ra.

Cô gái khóc trốn sau lưng Minh Thù: "Tôi không biết bọn họ, tôi thực sự không biết bọn họ."

Mấy người mặc áo blouse trắng sắc mặc khó coi nhìn nhau vài lần.

Trước công chúng, bọn chúng không dám trực tiếp ra taycướp người, đe dọa nói: "Cô ta mắc chứng tâm thần nặng, thời điểm phát điênsẽ làm bịthương người xung quanh."

Vừa nghe phát điênlàm bị thương người, đám người xung quanh đều lùi ra phía sau, ánh mắt hờ hững nhìnthậm chí có người lấy di động ra dùng, lại không ai tình nguyện tiến lên vạch trần sự thật.

Lúc đó đột nhiên có vài người chạy ào vào, một phụ nữ trung niên bay thẳng đến chỗ Minh Thù, trong miệng không ngừng kêu khóc:

"Con gái a! Hu hu... Mấy ngày nay con chạy đi đâu, mẹ tìm con thật vất vả, con đừng sợchúng ta sẽ chữa khỏi bệnh này, con cùng mẹ quay về đi."

Minh Thù kéo cô gái sang bên cạnh, tách khỏi tiếp xúc với ngườiphụ nữ trung niên.

Người phụ nữ trung niên nhào vào khoảng không, bực bội nói: "Cô là ai, mau buông con gái chúng tôi ra! Cô muốn làm gì nó!"

"Mau buông cháu gái tôi ra."

"Đúng vậy, mau buông ra, tinh thần con bé không ổn định, lát nữa xảy ra chuyện gìcôchịu tranh nhiệmđược sao?"

Người đi cùng phụ nữ trung niênđồng loạt tới gần Minh Thù, mỗi người một câu, hoàn toàn không cho Minh Thù cơ hội nói chuyện.

Minh Thù mỉm cười nhìn bọn họ, đột nhiên đổi hướng tới người gần nhất.

Cô vừa ra taynhững người còn lại liền la hét cướp người, đánhvề phía Minh Thù muốn đoạt lại cô gái kia.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 299: Hắc Liêu Võng Hồng (19)

[Vừa nhìn đã thấy không thích hợp, những người này là bọn buôn người à?]

[Nhìn những người đóđâu giống bác sĩ.]

[Nhất định là bọn buôn người, mấy năm gần đây mấy đám buôn lậu này cũng quá đáng, trực tiếp bắt người ở trạm xe lửacòn có pháp luậtnữa hay không!]

[Nữ thần lại livestream, tư thế thật đẹp trai!]

[Mỗi lần nữ thần livestream cũng là chuyện lớn!]

Chế trụ những người này không dám tiến lên, Minh Thù mới cong môi mỉm cười:

"Bà nói cô ấy là con gái mình? Bà nói xem cô ấy tên gì, quê ở đâu, năm nay bao nhiêu tuổi, trên người có cái bớt gì có thể chứng minh thân phận?"

Người đối diện nói không ra lời, bọn họ nào biết con nhỏ chết tiệt kia tên gì.

"Con bé... tênlà Nhị Nha."

Người phụ nữtrung niên cũng bị Minh Thù đạp vài cước, lúc này sắc mặt xấu xíđã bắt đầu nhìn xung quanh, chuẩn bị chạy trốn.

Bọn họ dùng cách này đã thành công vài lần, không ngờ hôm nay lại gặp thứ dữ.

"Tôi không phảiNhị Nha."

Có lẽ là vì Minh Thù đứng phía trước, cô gái có dũng khí phản bác,lấy ra chứng minh thư của mình.

"Tôi là Chu Oánh Oánhtới nơi này nhập học, tôi không biết bọn họ.Đây là chứng minh thư, vé xe, thư thông báo trúng tuyển của trường tôi."

Ánh mắt của quần chúng vây xem trở nên có chút khác thường.

Phần lớn không phải không hiểu rõ tình huống, nhưng sợ phiền phứckhông muốn ra tay giúp đỡ.

Bọn buôn người thấy tình thế không tốt, nháy mắt với nhau rút lui.

"Các ngươi chạy cái gì, còn chưa uống trà xong đâu!"

Lời này của Minh Thù vừa nói ra, bọn buôn người chạy trốn nhanh hơn,ai muốn đi uống trà.

Bọn buôn người lao ra khỏi đoàn người chạy đến xe taxi.

Lâm Vy quát quần chúng vây xem: "Này, các người mau bắt bọn họ, không chừng sau đó người bị lừa gạt chính là con cháu các người đó!"

Lời này vừa nóira, có thể là kích thích một vài phụ huynh có con nhỏ, một đám người vùn vụt xông ra, vây xe taxilại.

Minh Thù đuổi theo mấy "bác sĩ giả" đang chạy trốn, Lâm Vy cầm di động đuổi theo ở phía saukhông ngừng ồn ào, khán giả xem livestream đều có chút không chịu nổi.

[Nữ thần tìm trợ thủ ở đâu vậy, quá ồn ào!]

[Quả thực quá ồn ào, nếu không phải muốn nghe nữ thần nói, ta sẽ tắt tiếng.]

[Nhưng lúc nãy nếu cô ấy không la như vậy, đoánchừng bằng một mình nữ thầnkhông thể bắt hết toàn bộ bọn người đó, nhưng thật sự là quá ồn ào.]

[A a, nữ thần trở về!]

Minh Thù kéo một người áo blouse trắng, chậm rãi quay lại.

Những người mặc áo blousegào khóc trên đất, cảnh sát mặc quân phục nhanh chóng tiến lên"cứu" người khỏi tay Minh Thù.

Minh Thù nhìn đám buôn lậu bị còng, cười đến dịu dàng: "Đã nói với các ngươi sẽ đượcuống trà, chạy cái gì."

Lãng phí thể lực của trẫm.

Đồ ăn vặt của trẫm đâu! Mau đến cho trẫm cắn một miếng!

Bọn buôn người: "..."

Xui xẻo tám đời mới đi uống trà.

Minh Thù và Lâm Vy đi lấy khẩu cung, chờ trở lạiđã là buổi tối.

Anh họ nhìn hai cô gái đứng trước cửa nhà, nhếch môi lạnh lùng "a" một tiếng:

"Em họ, em đi ra ngoài một chuyếnliền thành hot search, còn chưa hoàn thành nhiệm vụ anh giao phó, nhờ em có lợi ích gì?"

"Đưa cho anh một người vợ thì sao?" Minh Thù mỉm cười.

Vợ tốt biết bao nhiêu, lặn lội xa xôi đến!

Lam Tử Khanh trừng Minh Thù.

"Anh Tử Khanh!"

Lâm Vy cũng mặc kệ, trực tiếp nhào qua Lam Tử Khanhlàm bộ khóc lóc: "Hu hu, anh biết khôngchuyện hôm nay làm em sợ muốn chết."

Lam Tử Khanh ngăn cản Lâm Vy: "Không phải tôiđã nói với emkhông được sang đây sao?"

Lâm Vy uất ức: "Emđã tới rồi, chẳng lẽ anh muốn em ngủ ngoài đường?"

"Ai mang em về, em đi với người đó."

Lam Tử Khanh chặn Minh Thù và Lâm Vy ở ngoài cửa: "Đừng chặn đường."

Lâm Vy lộ ra ánh mắt đáng thương: "Anh Tử Khanh..."

Lam Tử Khanh không biết tại sao lại dừng lại một chút, Lâm Vy nhắm thời cơnhân cơ hội cúi ngườinhư một làn khói chạy vào.

Lam Tử Khanh: "..."

Minh Thù đứng ở cửa, cười cười nhìn anh họ nhà mình: "Anh họ, nếu anh thật sự không muốn chị ấy đến, cũng sẽ không bảo em đi đónkhông phải sao? Gương mặt em... Anh không sợ chị ấy biết em là em họ anh,sau đó ăn vạ em?"

"Tìm Giang Vọng của em đi."

"Rầm!"

Cửa chính bị Lam Tử Khanh thẹn quá hóa giận đóng sầm.

Tìm tiểu yêu tinh Giang Vọng kia làm gì?

Minh Thù gõ cửa, đồ ăn vặt của trẫm! Đừng nghĩ quỵt nợ! Không cho trẫm đồ ăn vặt, hôm nay trẫm ở chỗ này gõ cả đêm.

Lam Tử Khanh ném một túi đồ ăn vặt lớn cho Minh Thù, bảo cô mau mang Lâm Vy đi đi.

Lâm Vy thừa dịp Lam Tử Khanh đi làm gì đó, nhanh chóng lao tớinhét một bọc đồ ăn vặt lớn cho Minh Thù.

"Em họ, em yên tâm, chờ chị bắt được anh của em, chị mua đồ ăn vặt cho em cả đời!"

Lâm Vy tự cổ vũ chính mình, sau đó từ từ chạy về.

Minh Thù mang đồ ăn vặt lên xe, Bệ Hạ từ ghế sau nhảy lên ngồi phía trước:

"Miao miao..."

Cô nhìn nhìn Bệ Hạlại nhìn nhìn đồ ăn vặt, quyết đoán ômchặt, dựa vào cái gì mà trẫm phải lấy đồ ăn vặt của mình cho mèo nhà người khác?

Không cho không cho!

Minh Thù về đến nhà, Bệ Hạ tự mình đi tìm cá khô nhỏ, lần trước Giang Vọng đưa cá khô nhỏ đến còn chưa ăn xong.Bệ Hạ nhã nhặnngậm bịch cá khô nhỏ mở ăn.

Đương nhiên thời điểm mở túi... Tuyệt không nhã nhặnchút nào.

Minh Thù biết không kéo được giá trị thù hận, nhưng vẫn muốn nhìn Giang Vọng xù lôngcho nên quay video của Bệ Hạ rồi đăng trên weibo.

Vì vậy, mèo xinh đẹpcó một đoạn lịch sử đen tối không thể miêu tả.

[Ha ha, ta sắp cười chết. Đổi một con sen đãi ngộ cũng không giống nhau, người ta ở chỗ cũlà hoàng tử, hiện tại...]

[@Consenkhoanggia Cha ruột, mau tới, hoàng tử nhà anh bị hoàng hậu ngược đãi, lần này anh giúp hoàng tử hay là hoàng hậu?]

[Không được, nhìn một lần cười một lần, Bệ Hạ đáng yêuchết đi được.]

Minh Thù nhanh chóng nhận được tin nhắn của Giang Vọng.

Con Sen Hoàng Gia:Tô tiểu thư, cô đánh đám buôn người quen rồi thành nghiện, còn muốn ngược đãimèo nhà tôi?

Con Sen Hoàng Gia: Có chuyện gì, cô cứ tính với tôi!

Đồăn vặt tức là chính nghĩa: Giang tiên sinh, tính cái gì với anh?

Con Sen Hoàng Gia:Cái gì cũng được.

Đồăn vặt tức là chính nghĩa:Cái gì cũng được?

Con Sen Hoàng Gia:Ừ.

Đồăn vặt tức là chính nghĩa:Vậy anh lõa thể ra ngoài chạy một vòng?

Con Sen Hoàng Gia:Tô Mãn, cô đừng ỷ vào tôithích cô mà quá đáng.

Minh Thù đoán chừng Giang Vọng ở bên kia tức muốn nổ phổi, kết quả trên màn hình của cô nhảy ra một câu.

Con Sen Hoàng Gia:Tôichỉ cho một mình cô xem, cô muốn tôilõa thể chạy cho cô xem?

Minh Thù: "..."

Cầu lão đại hận ta một chút!

Con Sen Hoàng Gia:Mở cửa.

"Phụt!"

Minh Thù đi tới cửa sổ sát đất nhìn bên kia một chút, xe Giang Vọng quả nhiên đỗ ở bên ngoài, thân hìnhthon dài đứng ngoài xeđang cúi đầu loay hoay di động.

Điện thoại Minh Thù kêu tích tích liên tục, giục cô mở cửa.

Minh Thù rề rà xuống dưới mở cửa, tựa cửa liếc người đàn ôngđứng phía dưới: "Giang tiên sinh thật sự là đến chạy lõathể sao?"

Giang Vọng bước trên bậc thang, dựatheo ánh sáng trong nhà nhìn cô, mập mờ ghé sát tai Minh Thù:

"Tô tiểu thư muốn xem không?"

"Anh dám cởi, tôi dám xem."

Minh Thù hơi nghiêng đầuhiệnra nụ cười gần như hoàn mỹ, giọng nói nhẹ nhàng chậm rãi: "Giang tiên sinh dám không?"

"Có cái gì không dám!"

Giang Vọng cắn răng, thua thiệt cũng không phải lão tử.

Chờ cô thích lão tử!

Bằng không lão tử sẽ cho cô biết cái gì gọi là cầu mà không

được!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 300: Hắc Liêu Võng Hồng (20)

Giang Vọng dĩ nhiên không phải đến để chạy lõa thể, nhưng bị Minh Thù khích báckhiếnhắn cũng không thể đổi ý?

Cho nên khi Minh Thù ôm đồ ăn vặtý bảo hắn bắt đầu, Giang Vọng có chút mê man.

Vừa nãy hắn đã làm gì!

Tỉnh táo một chút.

Không phải lõa thể sao?

Đàn ônglõa thể tính là cái gì... Thế nhưng tình cảnh hiện tạilà có chuyện gì xảy ra.

Thiên tài không thể mất bình tĩnh.

Giang Vọng giả vờ rất bình tĩnh: "Tô tiểu thư, tôi..."

"Anh cởi hay không?"

Câu nói kế tiếp của Giang Vọng bị nghẹn trong cổ họng, hắn hít sâu một hơimiễn cưỡng để bản thân nhịn xuống tránh không lỡ miệng.

Hắn cởi nút tây trang, đôi mắtMinh Thù hơi nheo lại, đột nhiên nói:

"Giang tiên sinh, có phải bất cứ ai kêu anh làm như vậy, anh đều tốt bụng làm theo sao?"

Giang Vọng: "..."

Lão tử phun một vựamáu cho cô chết.

Bất cứ ai? Bản thiên tài...

Giang Vọng đột nhiên sửng sốt một chút, ánh mắt của hắn hơi sững sờ nhìn cô gái trên sô pha.

Bất cứ ai đều được sao?

Không được.

"Tô Mãn."

Giang Vọng ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt thâm thúy nhìn vào mắt cô: "Tôichỉ đối với em đặc biệt, em hiểu không?"

Khóe miệng Minh Thù hơi nhếch lên: "Vì sao đối xử với tôi đặc biệt như vậy? Coi trọng khuôn mặt đẹp của tôi hay là tài hoa? Hay là nói... Thứ khác?"

Thứ khác? Cô chỉ cái gì? Không có khả năng biết lão tử là tới "tấn công"cô đi? Không nên tự mình dọa mìnhđiều đó không có khả năng.

Khuôn mặt đẹp cùng sự tài hoa?

Khuôn mặt đẹp thì có... Tài hoa, nói chuyện đặc biệt thiếu...

Giang Vọng tự nói bình tĩnh trong lòng, hắn hạgiọng nói: "Tôixem trọng chính là em."

Minh Thù vô cùng kinh ngạc: "Nếu như tôi chướng mắt anh thì sao?"

Trẫm muốn giá trị thù hận của ngươichẳng lẽ phải coi trọng ngươi trước, sau đó vứt bỏ?

[Ký chủ, có thể nha!] Hài Hòa Hiệu tận dụng mọi thứ.

[Dù sao trước khi rời đi, cô còn có thể hưởng thụ một chút, cớ sao không làm.]

Khóe miệng Minh Thù giật một cái, câm miệng ngươi đi!

Hài Hòa Hiệu vừa mở miệng cũng không ý gì tốt đẹp.

Giang Vọng cực kỳ chăm chú: "Tôisẽ chờ đến khi nào em coi trọng tôimới thôi."

Đợi đến khi cô coi trọng lão tử, lão tử sẽ như vậy như vậy, lại như vậy như vậy, báo thù rửa hận!

"Anh không cảm thấy... Tự dưng thích một người thật kỳ quái sao?"

Thân thể Minh Thù co lại trên sô pha: "Anh xem, tôi và anh xuất hiện cùng nhau, không có bao nhiêu lần đi cùng nhau? Sao anh lại thích tôi, chỉ nhìn gương mặt này cũng quá hời hợt đi?"

Giang Vọng: "..."

Là thế này phải không?

Lẽ nào đây chính là nguyên nhân hắn tán tỉnhmãi vẫn không thành công?

Giang Vọng suy nghĩ kỹ... Mới không phải nguyên nhân của lão tử, đều là những bệnh thần kinh này không yêu lão tửlàm lão tử tán tỉnhthất bại.

Giang Vọng hít sâu, lời lẽ thẳng thắn: "Tôichính là nông cạn như vậy!"

Minh Thù: "..."

Hừ, nông cạn ư... Lờingươinói thật có lý, ai cho ngươi mặt mũi!

"Nhìn mặt không có tiền đồ (1)."

Minh Thùnhìn hắn: "Giang tổng, anh vẫn nên quay về đi."

"Nhìn nơi đó mới có tiền đồ?"

Giang Vọng khiêm tốn hỏi ý kiến: "Độ dài sao?"

Độ dài?

Hắn nghĩ độ dài cái kia sao?

Trời đất,xe này không đi nhà trẻ (2), dừng xe, trẫm muốn xuống.

Giang Vọng nhìn Minh Thù vứt bỏ đồ ăn vặtđi qua phía mình, theo bản năng lui về phía sau, bệnh thần kinh muốn làm gì!

Lão tử liều chết không theo... Đến thời điểm thích hợp cũng có thể thuận theo.

"A."

Giang Vọng khẽ hô một tiếngbị Minh Thù đè trên mặt đất, tiếp theo chính là một trận nhừ xương.

Sau đó, cùng Bệ Hạ cả haibị ném ra khỏi cửa.

Giang Vọng ôm Bệ Hạ giả vờ đáng thương, ngửa đầu nhìn bầu trời trăng sáng sao thưa, bi thương nước mắt chảy thành sông.

Lão tử dễ dàng sao, cái nhiệm vụ quái quỷ gìkhông biết, không làm nữa lão tử phải về nhà.

Giang Vọng bắt đầu ngang bướng, ngồitrên bậc thang trước cửa nhàôm Bệ Hạ nhìn xe bên ngoài.

Minh Thù đứng trước cửa sổ gặm táo xanh, ánh mắt rũ xuống nhìn ngoài cửa sổ, toàn thânbị ánh đèn lồng soi rọi mông lung.

Thú nhỏnhô ra khỏi túi Minh Thù, thừa dịp cô đang thất thầnkhông để ýăn sạch sẽ mấy quả táo trong tay cô.

Minh Thù hoàn hồn, cầm chân nó dốc ngược mở cửa sổ ném ra ngoài.

Thú nhỏ: "..."

Cái con sen này!

Ta và ngươi không đội trời chung!

...

Giang Vọng ngồi bên ngoài cả đêm cho đến khi hừng đông thì trợ lý gọi điện thoại, hắn mới ôm Bệ Hạ không cam lòng bỏ đi.

Cô lại thực sự nhẫn tâm như vậy, để hắn ngồi ngoài một buổi tối.

Lương tâmđều đút chó ăn sao?

Tức giận nha!

Thế nhưng còn phải đi làm tổng tài.

Âm thanh xe khởi động đánh thức Minh Thù đang ngủ trên sô pha, cô nhìn lên đồng hồmới hơn sáu giờ.

Minh Thù hất thú nhỏkhông biết quay về từ khi nào, thú nhỏ rơi xuống đất, lăn lộc cộc vài vòngnằm dài trên thảm không nhúc nhích.

Minh Thù liếc mắt nhìn, lại nhặt nó về ném lên sô pha.

Thú nhỏlầm bầm hai tiếng, trở mình ngủ tiếp.

Minh Thù đi tới trước cửa sổ, đúng dịp thấy xe Giang Vọng rời đi. Hẳn là Bệ Hạ đã bị hắn mang đi, bên ngoài không thấy đượcBệ Hạ.

Ngày đó sau khi Giang Vọng rời đi, cũng không trở lạinhưng trên weibo đã đăngthêm mấy video về Bệ Hạ.

Minh Thù không có chuyện gì làm, nhận một đơn hàng thiết kế.

Khách hàng yêu cầu đơn giản, Minh Thù nhanh chóng làm xongtự mua đồ ăn vặt khao mình.

Thời điểm ăn đồ ăn vặt thuận tiện lướt weibo.

[Nữ thần, chừng nào thì chị livestream? Thật là muốn nhìn nữ thần livestream, đám người xấu nên đánh chết! Khụ khụ, đương nhiên đừng đánh chết, nếu không sẽkhông được nhìn nữ thần.]

[Cùng yêu cầu.]

Minh Thù lướt hộp thư cùng bình luận, đa phần mọi người đều yêu cầu livestream, cũng có một số người thảo luận chuyện lúc trước.

Có một tin nhắn riêng của cô gái mà Minh Thù cứu ở trạm xe lửa kia gửi tới, viết tràng giang đại hải (3)nhưng ý chính là cám ơncô.

Bởi vì không tìm được địa chỉ của Minh Thù, bên cảnh sát lại không muốn nói cho cô gái biết, chỉ có thể bày tỏlòng biết ơn ở đây.

Có lẽ là Minh Thù ăn ngon, tâm tình tốtđặc biệt ôn hòahồi đáp cô gái kia vài câu.

Cô thoát ra nhìn hot search gần đây.

#Du Nhiên lòng ta.#

Danh sách hot search được cập nhậtlại xuất hiện Hứa Du Nhiên, Minh Thù click vào xem, không phải là livestream kỳ quái gìchỉlà hát một ca khúc.

Vì sao lên được hot saerch?

Bởi vì mấy phút sau, Hứa Du Nhiên nói phải đóng livestream, cũng không biết vì sao phát sóng không có đóng, sau một thời gian ngắn trên mànhình trống rỗnglúc sau có tiếng thở dốc mập mờ.

Người nghe đến đỏ mặt tới mang tai, dù không thấy được người, cũng có thể tưởng tượng hình ảnhkia.

Tuy rằng âm thanh chỉ có mấy phút, nhưng livestream này vẫn gây chú ý.

Nếu như Hứa Du Nhiên cố ý, đó chính là để hút người hâm mộ.

Nếu như không cố ý... Cô ta cùng ai đó ở chung một chỗ, Đường Tử Hiên kia là lốp xe dự phòng sao?

Minh Thù tìm kiếm hành trình nam chính, đang đóng phim ở bên ngoàicho nên khẳng định không phải nam chính.

Đường Tử Hiên thân là lốp xe dự phòng, hẳn là không dễ dàng ngồi yênnhỉ?

Nhưng cũng chưa chắc, nhỡ đâu vận khí tốt?

***

(1) Tiền đồ: Có tương lai.

(2) Đi nhà trẻ: chỉ 18+.

(3) Trànggiang đại hải: Dài dòng, lôi thôi, thiếu tính rành mạch, gọn gàng.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 301: Hắc Liêu Võng Hồng (21)

Hứa Du Nhiên lên sóng hot searchnhưng danh tiếngkhông tốt, mấy ngày sau Hứa Du Nhiên cũng không lên mạng livestream. Đoán chừng là muốn tránh đầu sóng ngọn gió, chờ trận hot search này qua đi.

Dù sao hot search cũng như đồ chơi rẻ tiền chỉ là nổi lên một thời gian, sóng gióqua đi liền trời yênbiển lặngkhông lưu lại chútgì.

"Leng keng!"

Minh Thù buôngchuột đi mở cửa, đứng ngoài cửa là nhân viên cửa hàng hoa nào đó, tay ôm một bó hoa đồng đỏ tươi.

"Tô tiểu thư, hoa của cô."

Minh Thù mỉm cười với người đưa hoa: "Tặng cho cậu."

"Tô tiểu thư."

Mặt người đưa hoa như đưa đám: "Cô đừng làm khó tôi, nếu tôi đem trở về phải bị trừ tiền lương."

"Tôi để nơi này cho cô nha!"

Người đưa hoa đặt hoatrên mặt đấtchạy biến như làn khói, nếu hắn lấy về thực sự sẽ bị trừ tiền lương.

Nụ cười của Minh Thù sắp không duy trì nổi nữa.

Tên ngu ngốc Giang Vọng kia.

Theo đuổi người khác có thể theo đuổi bằng cách nàysao?

Tám trăm năm cũngkhông thể được!

Trẫm vẫn nên kéo giá trị thù hận đi!

Cô nhìn hoa hồng một lúc lâu, cúi người ôm bó hoa vào nhà.

Tuy rằng Giang Vọng không đích thân tặng hoa, nhưng mỗi ngày đều sẽ gửi tin nhắnhỏi Minh Thù có nhận được hay không.

Đương nhiên, cuối cùng đều là Giang Vọng xù lông kết thúc công việc.

Giang Vọng: Tôimắt mù mới thích cô!

Giang Vọng tức đến không nói nổi.

Minh Thù: Đúng, anh chính là mù mắtcho nên hiện tại nhanh đi bệnh viện đi, nói không chừng còn có thể cứu vớt.

Giang Vọng: Tô Mãn cô thật quá đáng!

Minh Thù: Vậy anh có ban thưởng cho tôi không?

Giang Vọng không trả lời, đoán chừng là giận điên lên.

Gây gỗ vớiGiang Vọng xongMinh Thù duỗi người một cái, ngày hôm nay ăn... Làm chút gì vui vui đi!

Cô không cần làm việc, Kiều Vũ nhanh chóng sắp xếp nhiệm vụ cho cô.

Nghĩ cuộc so tài này hẳn là có thể nhìn thấy Hứa Du Nhiên, nhìn thấy Hứa Du Nhiên là có giá trị thù hận, Minh Thù lập tức sắp xếp đồ đạc, hí ha hí hửng chạy đến Thủy Tinh Quán.

"Tiểu Mãn, em đã đến rồi." Kiều Vũ gọi Minh Thù.

"Anh thất tình?"

Minh Thù nhìn Kiều Vũ hơi bất thường: "Hay là Thường Phong đạo tác phẩm của anh?"

Kiều Vũ trừng mắt nhìn Minh Thù: "Tiểu Mãn, em không thể nói gì tốt sao. Gần đây anh còn chưa có bạn gái, thất tình cái gì."

"Vậy anh có thể quen bạn trai!" Minh Thù nháy mắt cười.

Kiều Vũ thổi phì phì trừng mắt: "Tiểu Mãn, em cố ý chọc anh à?"

Hắn thở dài: "Trận thi đấu trước đó, thi đấu xong anh đã nói với em gần đây anh bị phiền đến sắp chết."

Minh Thù nhún vaitheo Kiều Vũ vào hậu trường, em gái trong phòng làm việc hấp tấp chạy đến, sắc mặtlo lắng:

"Kiều ca, đã xảy ra chuyện."

"Xảy ra chuyện gì?"

Hắn chỉ mới rời đi một chút, liền xảy ra chuyện?

Đoán chừng là cô gái kia không muốn nói to, kiêng kỵ xung quanh đều là người lạ, lúc này mới đè nặng âm thanhgấp đến độ giậm chân:

"Trang phục tham gia dự thi của chúng ta xảy ra vấn đề."

"Cái gì?"

Kiều Vũ nhanh chóng theo em gái kia đi quamột đám người vây xung quanh trang phục dự thi, mặt hiệnvẻ khó xử.

"Xảy ra chuyện gì?"

Kiều Vũ chen vào, nhìn trang phục: "Xảy ra vấn đề ở đâu?"

"Kiều ca, trang phục..."

"Kiều ca tự xem đi."

Bọn họ cũng không biết giải thích thế nào.

Kiều Vũ gỡ trang phục xuống kiểm tra, sắc mặt càng ngày càng khó coi, trang phục rõ ràng có người phá hưhoàn toàn không thểmặc.

"Trước khi ra khỏi cửa còn kiểm tra qua, tại sao có thể như vậy?"

Kiều Vũ kìm nén lửa giận, nhìn người trong phòng làm việc.

Hắn không phải muốn nghi ngờbọn họ, mà là căn bản không có lựa chọn. Từ phòng làm việc sang đâycó thể tiếp xúc được trangphục, cũng chỉ có bọn họ.

"Anh nghĩ biện pháp xử lý trangphục trước đã, những chuyện khác chờ kết thúc thi đấu rồi tính."

Minh Thù nhắc nhở Kiều Vũ, thi đấu sắp bắt đầu tìm trang phục thay thế là vô cùng khó khăn.

Kiều Vũ im lặnggật đầunghĩ có thể sửa trangphục hay không, nhưng trangphục bị phá hủy rất nghiêm trọng, căn bản không có cách sửa.

Kiều Vũ tức giận ném trangphục xuống, thở hổn hểncó thể thấy cực kỳ tức giận.

"Kiều Vũ, đây là thế nào?"

Thường Phong đứng bên ngoài xem kịch, mặt đắc ýchâm chọc:

"Có cần tôi giúp một tay không? Nể mặt chúng ta từng học chung một thầy, có thể giúp cứ nóitôi nhất định giúp."

"Mẹ kiếp!"

Kiều phá sản tức giận mắng một tiếng, hiện tại hắn còn không biết ai giở trò quỷ thì hắn không phải là Kiều phá sản.

Kiều Vũ xắn tay áo đi qua.

"Kiều ca đừng kích động, đánh nhau sẽ bị hủy tư cách."

Kiều phá sản hừ lạnh: "Dù sao cũng dự thi không được, hủy thì hủy. Hôm nay không đánh cho hắn răng rơi đầy đất, tôi sẽ không gọi là Kiều Vũ! Các người buông ra cho tôi!"

Người trong phòng làm việc nhìn nhau, không dám ngăn cản.

Thường Phong có thể nhìn ra Kiều Vũ thật sự nổi giận, bắt đầu lui về phía sau: "Kiều Vũ, anh đừng xằng bậy, đây là hậu trườngcòn có phóng viên ở đây."

Kiều Vũ nào nghe lọt, tiến lên vài bước túm áo Thường Phong, tung một đấmhướng về phía hắn ta.

"A! Đánh người!"

Hậu trường có người thét chói tai, tình cảnh bắt đầu hỗn loạn.

Minh Thù nhìn Hứa Du Nhiên đứng cách đó không xacô âm thầm đi qua, thừa dịp tất cả mọi người đang chú ý Kiều Vũ đánh người, nhanh chóng kéo Hứa Du Nhiên sang một bên.

"A."

Tiếng kêu đầy sợ hãi của Hứa Du Nhiên bị âm thanh của mọi người bao phủ.

Cô ta thấy bị người kéo đi, liền bốc lửa giận: "Tô Mãn, cô định làm gì?"

"Đừngkhẩn trương, tôi chỉ muốn hẹncô thôi."

Hứa Du Nhiên: "..."

Khùng chắc, mình và Tô Mãn có cái gì để hẹn.

"Buông ra."

Hứa Du Nhiên trừng Minh Thù, giọng nói dứt khoát: "Ở đây toàn là người, cô dám làm cái gì với tôi?"

Minh Thù mỉm cười: "Làm chuyện ân ái với cô..."

Hứa Du Nhiên thấy nụ cười đáng ghét trên mặt Minh Thù, nụ cười kia làm cô ta rất không thoải mái, giống như gai nhọnhung hăng đâm vào lòng cô ta.

Không đau, chính là làm người ta hoảng sợmuốn nhổ ra, hung hăng bẻ gãy.

"Tô Mãn..."

Hứa Du Nhiên lui về phía sau: "Cô đừng qua đây, hôm nay nếu cô dám động đến tôi, ta nhất định sẽ làm cô hối hận."

"Nha."

Minh Thù mỉm cười, trẫm sẽ chờ hối hận.

"Đến đây đi cục cưng."

Đánh xong trẫm còn có thể đi ra ngoài ăn đồ ăn vặt xem phim.

Cục cưngHứa Du Nhiên: "..."

Bây giờ bên ngoài hỗn loạn, ai còn quản được trong góc phát sinh cái gì.

Hứa Du Nhiên căn bản không phải đối thủ Minh Thù, bị đè đánh một trận.

Hứa Du Nhiên ngồi một góc, khóc rống như suối, nguyền rủa Minh Thù mấy trăm lần.

Người xung quanh nhìn tấm màn chelung lay, cùng với tiếng kêu rầm rì "ái muội", nổi cảda gà.

Người nào...

Đếnthời điểm này còn không biết xấu hổ như vậy.

Vì vậy thời điểm Hứa Du Nhiên lắc lư đi ra, liền nhìn thấy một vài ánh mắt quái dị.

"Hừ, chính là cô ta..."

"Chủnhân của cliprất hot trước kia, có phải là cô ta hay không?"

"Hình như thế."

"Các ngươi nói cái gì!" Hứa Du Nhiên rống với mấy ngườiđang bàn tánkia một trận.

"Thế nào, làm chuyện còn không cho người khác nói? Vậy cô đừng làm nơi công cộng, ở ngoài thì đi khách sạnnếu đói khát như vậyra ngoài thuê phòng không tốt sao? Ghê tởm."

"Đúng vậy, cũng không chú ý một chút, nơi này là vườn hoa sau nhà của cô chắc?"

Hứa Du Nhiên nghe muốn phun máu, cô ta bị con khốnTô Mãn đánh một trận,những người nàynày lại cho là cô ta...

"Là Tô Mãn đánh tôi!"

Hứa Du Nhiên tức giận gào lên: "Căn bản không phải như mấy người nghĩ."

Nhưng mà Hứa Du Nhiên nói, không ai tinlại còn bịcười nhạo.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 302: Hắc Liêu Võng Hồng (22)

Minh Thù đánh xong Hứa Du Nhiên, trò cười phía ngoài cũng đã xong. Thường Phong và Kiều Vũ đều bị mang đi, Minh Thù đi qua bên kia tìm.

"Tô tiểu thư."

Giang Vọng mang theo mấy người thư kýtừ cửa khách VIP đến, hắnbước vài bước đến trước mặt Minh Thù, chặn đường cô.

Minh Thù nhướn mày: "Giang tổng anh trị hết mắt mù rồi à?"

Làm sao đi đâu cũng gặp phải bệnh thần kinh này vậy.

Bệnh thần kinh không biết là cố ý hay vô tình tạo cơ hội gặp gỡ?

A... Minh Thù một trận run rẩy, không ngờ bệnh thần kinh này có tâm cơ như vậy.

Lúc này nội tâm Giang Vọng vặn vẹo.

Cô mới cần trịmắt mù.

Thiên tài như lão tử cô cũng chướng mắt, không phải mắt mù thì chính là hỏng tim.

Thiên tài không tính toán với bệnh thần kinh.

Không tức giận.

"Không trị."

Giang Vọng cam chịu, nghiến răng nghiến lợi: "Nếu như tôitrị, sau này còn ai để ý Tô tiểu thư?"

Đoàn trợ lý run rẩy, Giang tổng đang nói cái gìbọn họ không nghe thấy không nghe thấy.

Từ khi Giang tổng gặp Tô tiểu thư, mọingười đều thấy không thích hợp... Cái này chẳng lẽ là sức mạnh của tình yêu trong truyền thuyết?

Minh Thù: "..."

Khuôn mặt trẫm đẹp như vậy, ai sẽ không muốn? Đùa gì thế, trẫm chỉ cầnngoắc ngoắc ngón tay, đàn ôngcó thể theo đứng đầy Trường Thành đó.

"Rầm!"

Phòng bên cạnhđột nhiên vang lên một tiếng vang nhỏ, Minh Thù liếc mắt nhìn Giang Vọngnhanh chóng đẩy cửa đi vào.

Trong phòng, Kiều phá sản phách lối đứng trước mặt Thường Phong, Thường Phong nghiêng mặt, trên mặt có thể thấy bằng mắt thường một dấu bàn tay.

Phòng không có người thừa, chỉ có một Tề Cảnh Thăng lúc này đứng giữa Kiều phá sản vàThường Phong, sắc mặtcó chút không tốt nhìn chằm chằm Kiều phá sản.

"Kiều Vũ cậu..."

Kiều Vũ hất tay Tề Cảnh Thăng, giọng nói ngạo nghễ: "Tề Cảnh Thăng, chuyện tiểu Mãn lần trướctôi xem anh là bằng hữunói giúp anh, bây giờ tôi nghĩ lạithậtxin lỗi tiểu Mãn. Anh dùng thủ đoạn hạ đẳng như vậy đối phó với tôi, cần phải như thế sao?"

Tề Cảnh Thăng cũng không giận, thấp giọng nói: "Kiều Vũ, nghĩ đến Kiều gia một chút."

Giọng nói kia rõ ràng mang theo sự uy hiếp.

Kiều Vũ há miệng.

"Có Tô gia tôi ở đây, Kiều gia không gục được. Kiều Vũ, đánh hắn."

Minh Thù còn vỗ ngực, đứng ở cửa giựt dây Kiều Vũ.

Kiều Vũ quay đầu lại liếc nhìn Minh Thùăn ý cười một tiếng, phất tay áo liền nói:

"Lão tử xem anh là anh em, anhcòn muốn ngủ với lão tử."

Minh Thù: "..." Ớ!

Còn có vụ này nữa à!

Kích thích.

Minh Thù muốn xoay người lại đi đóng cửa, vừa quay đầu liền nhào vào một cái ôm ấm áp.

"Tô tiểu thư, ôm ấp yêu thươngsao?"

Giọng nóicủa Giang Vọng vang lên đỉnh đầu cô.

"Đầu hoài (1) thì tôi có, tống bãochẳng lẽ không phải là Giang tiên sinh sao?"

Aicho ngươi đứngphía sau, bệnh thần kinh trong lòngnhất định là cố ý.

Minh Thùliếc ra phía sau, cửa đã đóng,trợ lý Giang Vọng đứng bên ngoài cửa kínhhoàn toàn chặn cửa.

"Nếu không thì cho em ôm lại?"

Giang Vọng hơi giang hai tay, bình tĩnh chờ Minh Thù ôm lại.

Minh Thù lui về phía sau, ghét bỏ: "Tôi sợ bị truyền nhiễm."

Giang Vọng: "..."

Có ý gì? Truyền nhiễm là cái trò gì?

Mắng hắn có bệnh?

Cô mới có bệnh!

Cả nhà cô đều có bệnh!

"Các ngươi... Hai người có thể đừng ve vãn nhau được không? Trong mắt còn có người sống như tôi đây hay không!"

Kiều Vũ đánh người xong,lúc này cực kỳ yên lặng nhìn tiểu thanh mai nhà mình và Giang Vọng.

Hắnở chỗ này nước sôi lửa bỏng, bọn họ ở bên cạnh liếc mắt đưa tình.

Đố kỵ làm hắn muốn nổi lửa.

Minh Thù ho nhẹ một tiếng, bình tĩnhđi tớinhìn Tề Cảnh Thăng bị đánh không nhẹ:

"Anh và vị Tề tiên sinh này còn có một đoạn tình yêu không thể nói?"

"Tiểu Mãn!"

Kiều Vũ tức giận trừng cô: "Anh đã như vậy, em còn trêu anh à?"

Minh Thù nhướng nhướng mày, thay đổi trọng tâm câu chuyện: "Còn tham gia thi đấu không?"

"Tham gia cái gì, không tham giaghê tởm chết." Kiều Vũ ghét bỏ nói.

Hắn không phải ghê tởm tính hướng của Tề Cảnh Thăng, mà là cách làm của Tề Cảnh Thăng.

Lại liên kết với Thường Phong hãm hại hắn.

Biết rõ hắn và Thường Phong có thù, Thường Phong là aichẳng lẽ Tề Cảnh Thăng còn không rõ sao?

"Đi thôi."

Kiều Vũ kéo Minh Thù rời đi: "Anh phải trở về ngủ một giấc, bị gây rối cả một ngàycó thể vì tức mà anh sẽ chết."

Giang Vọng mở cửa cho Minh Thù, chờ Minh Thù và Kiều Vũ ra ngoài, Giang Vọng mới liếc mắt nhìn Tề Cảnh Thăng:

"Tề tiên sinh, chuyện hợp tác của chúng tacó thời gian bàn lại đi."

Cái có thời gian này tương đương là không đàm phán.

"Giang tổng..."

Giang tổng vốn là vì Minh Thù mà tới, chỉ trùng hợp thấy một mặt của Tề Cảnh Thăng,hiện tại đoán chừng là không còn gì để nói.

Nếu hắn dám bàn chuyện làm ăn gì với Tề Cảnh Thăng, đừng nghĩ đến chuyện cưa đổ Minh Thùgì nữa.

Mục tiêu màngười ấyghét, Giang Vọng cũng ghét.

"Giang tổng, bên ban quản trị điện thoại tới, có một cuộc họp..."

Lúc Giang Vọng đi ra, trợ lý nắm chặt thời gian báo cáo.

"Không đi." Giang Vọng lập tức từ chối.

"Thế nhưng..."

Đây là ban giám đốc, không phải hội nghị thông thường!

"Các ngươi về trước đi."

Giang Vọng nhìn bọn họ: "Không có việc gì thì đừng gọi điện cho tôi, có chuyện thì tìm phó tổng, hắn không giải quyết được thì mới nói với tôi."

"Giang tổng... Ngài muốn làm gì?" Trợ lý lạnh run.

Giang Vọng nghiến răng, lão tử muốn đi tìmcái bệnh thần kinh kia.

Giang Vọng bỏ rơi đám trợ lý không để ý Minh Thù dỗi hắn, mặt dày mày dạn theo bọn họ.

Dọc đường Kiều Vũ mắng to Tề Cảnh Thăng và Thường Phong, cuối cùng kéo Minh Thù đi quán bar.

"Anh thực sự xem hắn là bạn."

Kiều Vũ uống hơi nhiều, ôm vai Minh Thù: "Em biết không? Lúc anh mới ra nước ngoài ấy... Hức, chưa quen thuộc với nước ngoài, là hắn ta mang anh đi làm quen với cuộc sống nước ngoài..."

Giang Vọng lạnh lùng nhìn tay Kiều Vũ, thật muốn chặt rớt!

Đó là mục tiêu nhiệm vụ của hắn, dựa vào cái gì cho người khác ôm lâu như vậy!

Ánh mắt Giang Vọng quá mức lộ liễu, Minh Thù nhìn lại.

Giang Vọng trừng trở lạinhìn cái gìchưa thấy qua ai đẹp trai, chưa thấy qua cô ôm lại!

"Bạn anh rất nhiều, nhưng thật lòng làm bạn cũng chỉ có mấy người. Tề Cảnh Thăng tính là một, nếu không anh cũng sẽ không nhờ em giúp hắn... Hắn lại làm... Không được, anh không nuốt trôi cục tức này, không thể cho em chịu oan ức, anh đánh hắn một trận nữa..."

Giang Vọng nhìn Kiều Vũ say khướt, hắn uống một hơi cạn sạch ly rượu.

[Cửu thiếu, ngươi đang đố kỵ sao?]

Giang Vọng hừ lạnh, đố kỵ? Đó là cái gì?

[Tâm tình bây giờ... Của ngài.]

Giang Vọng tiếp tục hừ lạnh, talà không cam tâm bị người đàn ôngkhác lôi lôi kéo kéo mục tiêu nhiệm vụ của ta.

Đúng!

Hắn tuyệt đối không phải đố kỵ.

Giang Vọng có chết cũng không nhận mình đố kỵ, hệ thống cũng không có biện pháp,chỉ có thể nhắc nhở hắnphải tự mình chú ý.

Giang Vọng uống một ly lại một ly, hắn phải chú ý thế nào?

Hắn căn bản là không khống chế được chính mình.

Giang Vọng không biết uống bao nhiêu, trước mắt có chút hỗn loạnhình như có người rời đi.

"Giang tổng?"

"Giang Vọng?"

Giang Vọng mơ mơ hồ hồ thấy trước mặt có người, ly rượu trong tay bị người đoạt đi.

"Đừng uống nữa."

"Đưa cho tôi!"

GiangVọng lớn tiếng, rống với người mơ hồ trước mặt: "Côlà gì của tôi, mắc gì quản tôi!"

Minh Thù thiếu chút nữa tát cho một cái.

"Tôi là Tô Mãn!"

Giang Vọng giùng giằng muốn giành rượu trong tay Minh Thù, trên mặt đỏ ửng không bình thường:

"Cô... Cô đi gọi Tô Mãn đến cho tôi, tôimuốn... Hức... Tôimuốn cô ấy thị tẩm (2)."

***

(1) Đầu hoài tống bão:Ám chỉ hành động chủ động ôm ấp yêu thương nhưng vì mục đích khác

(2) Thị tẩm: Sủng hạnh, lâm hạnh đều là từ ngữ dùng để chỉ việc cung tần, mỹ nữ phục vụ chuyện chăn gối cho đế vương Trung Hoa.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 303: Hắc Liêu Võng Hồng (23)

Minh Thù: "..."

Ngươi tựcho mình là hoàng đế à! Còn thị tẩm! Trẫm còn chưa thoái vị đâu!

Minh Thù đặt rượu xa một chút, Giang Vọng với không tới: "Đưa cho tôi, cô dựa vào cái gì không cho tôiuống, cô cũng không phải Tô Mãn."

Minh Thù ngồi xổm trước mặt Giang Vọng, dụ dỗ hỏi: "Giang Vọng, vì sao anh lại thích Tô Mãn?"

Giang Vọng lầm bầm: "Tôikhông..."

Ánh mắt Minh Thù tốixuống.

[Cửu thiếu! Ngươi mau tỉnh lại, a a!] Hệ thống sắp điên rồi.

Giang Vọng đột nhiên nghiêm túc lại bướng bỉnh, nói: "Tôikhông thích cô ấy thì có thể thích ai!"

Minh Thù ngước mắt nhìn hắn, thân thể Giang Vọng lúc ẩn lúc hiệnhắn vươn tay sờ mặt Minh Thù, nói trong sựbất lực: "Thế nhưng vì sao cô ấy không thích tôi? Tôiphải làm sao cô ấy mới có thể thích tôi?"

Minh Thù đứng dậyngồi vào bên cạnh Giang Vọng, nhìn không ít rượu nằm chỏng chơ trên bàn đến hoảng hồn.

Thân thể mang theo mùi rượu đột nhiên ngã qua, Minh Thù theo bản năng đỡ lấy.

"Tô Mãn..." Giang Vọng thấp giọng nỉ non.

Minh Thù nâng cằm hắn, mặt hắn hiệnra, muốn hỏi cái gìlời vừa đến miệng lại không nói ra được.

Nếu như hắn thật sự có mục đích tiếp cận mình.

Hiện tại mình hỏi, liền rơi vàocửa dưới.

"Tô Mãn..."

Giang Vọng dụi dụi trên cổ Minh Thù: "Tôimuốn hôn hôn."

Minh Thù buông hắn ra: "Hôn cái con khỉ, về nhà."

Giang Vong không chịu: "Muốn hôn hôn."

Có lẽ là vì uống saytrên mặt Giang Vọng không có khí thế mạnh mẽ vang dội của tổng tài, gương mặt ửng đỏ,trong đôi mắttràn đầy mê man.

Minh Thù che mắthắn, nâng hắn lêndìu ra ngoài.

Giang Vọng không chịu, muốn Minh Thù hôn mới đi.

Cuối cùng, Minh Thù dứt khoát đánh ngất hắncưỡng ép mang đi.

Thân thể Giang Vọng rơi vào trạng thái ngủ say, ý thức lại rõ rànglúc này gào thét với hệ thống.

Lão tử đều giả ngây giả dại, sao cô lại không có tí nhúc nhích gì?

[Cửu thiếu... Sau này ngài vẫn nên uống ít rượu đi, vừa nãy nguy hiểm thật.] Hệ thống yếu ớt nói.

Nếu như Cửu thiếu nói ra hắn không thích Minh Thù, đoán chừng công sức trước kia đều trở nên uổng phí, tất cả quay lại điểm ban đầu.

"Ta nào biết thân thể này uống rượu không được."

Lão tử là ngàn chén không sau, bình thường thân thể này uống rượu cũng rất nhiều.

[Ngài cũng không nhìn xem Kiều Vũ kia gọi rượu gì.Cửu thiếu, ngài còn nói không phải đố kỵ!]

"Lão tử đố kỵ cái gì?"

Giang Vọng tiếp tục không thừa nhận: "Ta hỏi ngươi nói, ngươi nói sang chuyện khác làm gì?"

[Ta đây nào biết, Cửu thiếu, ta cũng không phải mục tiêu nhiệm vụ của ngài.]Rốt cuộc ai đang nói sang chuyện khác.

Giang Vọng cảm giác mình bị đặt trên giường, đắp chăn bông lên, tiếng bước chân dần dần xa.

Giang Vọng thất vọng một trận, thế này không được.

Nếu không thừa dịp uống saybày tròlưu manh?

Giang Vọng cảm thấy rất khả thinhưng hiện nay có một vấn đề, hắn phải tỉnh lại thế nào?

Ngay khi Giang Vọng tự hỏi có nên dùng điểm tích phân đổi đạo cụ hay không, tiếng bước chân liền quay trở lại.

Tiếng bước chân dừng bên giường, có người đặt khăn mặt trên trán hắn.

Giang Vọng quyết đoán đổi đạo cụ, giả vờ say kéo tay trước mặt.

"A!"

Tiếng thét chói tai xa lạ vang lên.

Không đúng...

Giang Vọng nhanh chóng buông người ra, chầm chậm từ trên giường bước xuống. Ánh sáng trong phòng hơi yếu, hắn thấy rõ một cô gái xa lạ đứng trước mặt.

Lam Tử Khanh từ bên ngoài tiến vào: "La cái gì?"

Cô gái xoay người nhào vào lòng Lam Tử Khanhtrình bày: "Anh Tử Khanh, hắn đùa giỡn lưu manh sờ tay em."

Lam Tử Khanh đẩy người ra, liếc mắc nhìn con ma men đang phanh ngực giống như bị người cường bạo.

"Hắn uống say, quay về ngủ đi."

"Ừ."

Lâm Vy liếc mắt nhìn Giang Vọng, liền nhón chân hôn trên mặt Lam Tử Khanh một cái, không đợi Lam Tử Khanh vặn hỏinhanh chóng chạy ra bên ngoài:

"Anh Tử Khanh ngủ ngon."

Giang Vọng: "..."

Nhầm người rồi.

Lam Tử Khanh xoay người đóng cửa lại, cười cười nhìn Giang Vọng: "Xảy ra chuyện gì màuống tới như vậy?"

"Cô ấy đâu?"

"Vừa hỏi xongliền quayđi."

Lam Tử Khanh đưa ly nước cho hắn: "Còn chưa tiến triển sao?"

"Ừ."

Lam Tử Khanh hừ một tiếng: "Nếu không phải con nhỏ mang cậu tới cửa liền chạy, mình còn có thể giúp cậu một tay."

Giang Vọng: "..."

Tới cửa liền chạy, có cần phải tuyệt tình như thế hay không!

Thiếu niên đẹp trainhư hắn say rượu, chẳng lẽ không phải là mang về nhà như vậy như vậy, lại như vậy như vậy sao?

"Mang rượu tới đi."

Giang Vọng nghiến răng,hôm nay lão tử không tiến triển,lão tử không sống nữa.

...

Minh Thù nhận được điện thoại của Lâm Vy là lúccô đang ăn bữa khuya, Lâm Vy bên kia hô to gọi nhỏ bảo Minh Thù nhanh qua đây, Giang Vọng nói cô không sang liền nhảy lầu.

Minh Thù bình tĩnhăn một miếng bánh kem: "Bảo hắn nhảy đi, em nhặt xác cho hắn."

"Em họ, em nhanh qua đây đi, chị không lừa em đâu anh ta thực sự muốn nhảy lầu..."

Lâm Vy ở bên kia la hét một trận, âm thanhkia làm Minh Thù sợ thiếu chút nữa nghẹn cả bánh.

Nói chuyện với Lâm Vy phải có tâm lý mạnh mẽ.

Đột nhiên có chút hiểu tâm tình anh họ, vì sao không muốn gặp cô gáinày.

Có thể Lâm Vy sợ Minh Thù không tin, cúp điện thoại, trực tiếp gửi video cho Minh Thù xem.

Giang Vọng ngồi trên cửa sổ, lúc này lung lay lắc lưlúc nào cũng có thể té xuống.

Minh Thù: "..."

Khỉ thật,báo ứng tới.

Minh Thù nhìn bánh kem trước mặt còn chưa ăn xong, cô không tin Giang Vọng sẽ nhảy. Minh Thù đoán có thể là Giang Vọng thông đồng với Lam Tử Khanh, Lam Tử Khanh lại dùng kếdụ Lâm Vy gọi điện thoại. Dù sao thời điểm Lâm Vy đối mặt với Lam Tử Khanh, giống như cô đối mặt với đồ ăn vặt, không hề có lập trường.

Cho nên, Minh Thù ăn xong mới chậm rãi đến chỗ Lam Tử Khanh.

Minh Thù vừa đến, Lam Tử Khanh liền kéo Lâm Vy đi: "Tự em mang phiền phức, tự em giải quyếtđừng làm biệt thự của anh thấy máu."

Minh Thù nhìn người ngồi trên bệ cửa sổ, cái gì mà gọi là trẫm mang tới phiền phức?

Lâm Vy chột dạ không dám nói lời nào, chạy theo Lam Tử Khanh rời đi.

Minh Thù kéo cái ghế ngồi cách Giang Vọng không xa: "Anh muốn làm gì?"

Giang Vọng ôm rèm cửa sổ, nửa người đều treo bên ngoài, lắc lư lắc lưkhông cẩn thận sẽ ngã xuống.

"Em..."

Giang Vọng nói có chút không rõ ràng lắm: "Em qua đây."

"Thế nào, còn muốn ôm tôi cùng nhảy? Tôi không có ham muốn kia."

Minh Thù ngoài miệng nói như vậy, thân thể lại đi tới.

Giang Vọng vươn tay, ôm lấy cổ Minh Thù: "Tôithực sự nhảy xuống, em... Sẽ khổ sở sao?"

"Sẽ không, tôi sẽ chọn chỗ tốt an táng cho anh."

Ánh mắt Minh Thù lập lòe ý cười nhợt nhạt: "Sau đó sẽ tiếp tục tìm người mắt mù nguyện ý thích tôi."

"Em dám!"

"Anh cũng dám nhảy lầu, tôi có gì không dám."

"Tôi..."

Giang Vọng thì thầm: "Muốn antáng, cũng không tới phiên em."

Minh Thù: "..."

Trẫm cũng không còn gì để nói.

Hai tay Giang Vọng ôm chầm, chân cuốn lấy eo Minh Thùtoàn bộ sức lực đặt trên người cô,chỉ cần Minh Thù dùng sức là có thể đẩy hắn xuống.

Minh Thù còn đang vòng tay quanh thắt lưng hắn, làm xong cô mới phản ứng được nhưng bây giờ thu tay lại có vẻ chột dạ, không thể làm gì khác hơn là ôm hắn.

"Nếu không em làm vợ tôi, như vậy em sẽ có tư cách an táng tôi."

Giang Vọng nghiêng đầu, đặc biệt nghiêm túc hỏiý kiến cho Minh Thù.

"Tôi còn có thể làm mẹkế anh."

Giang Vọng sắp khóc: "Ba tôikhông thích kiểu người như em."

Tán gáisao lại gian nan như vậy.

Bộ tán gáimỗi ngày đều khoe khoang làm sao bắt được tâm đối phương, đều là gạt người.

"Vậy tôi còn có thể làm anh em với anh..."

"Em không thích tôisao?"

Giang Vọng cắt ngang Minh Thù dùngkỹ xảo diễn viên: "Tôithích em, làm em khó chịu đếnnhư vậy saothậm chí là cămghét?"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 304: Hắc Liêu Võng Hồng (24)

Minh Thù run rẩy, siết chặt ngón tay.

"Tôi..."

Giang Vọng ỷ vào ưu thếcúi đầu hôn Minh Thù, chặn lời của cô, mùi rượu nồng đậm kéo đếnkhiếnMinh Thù cảm thấy đê mê.

Giang Vọng hôn nhẹ hai cái, nói thầm một tiếng: "Tôiđánh dấu em, em chỉ có thể là của tôi. Dù em ghét tôicũng chỉ có thể thuộc về tôi."

"Giang Vọng, sao anh lại vô lại như vậy."

Nụ cười Minh Thù sắp không giữ được.

Nhưng mà Giang Vọng dựa vào vai cô, nặng nề ngủ mất.

Minh Thù nhìn khuônmặt hắnhồi lâu mới rũ mắt xuống.

Cô chỉ là vì muốn biết vì sao hắn cần phải tán tỉnh cô bằng được.

Không phải vì những thứ khác.

Minh Thù ôm Giang Vọng xuống, đặt lên giường.

Giang Vọng ôm rất chặt, Minh Thù kéo mộtlúc vẫnkhông ra,mẹ nó giả vờ ngủ đi!

Cô thử lay tỉnh Giang Vọngnhưng Giang Vọng thực sự giống như đang ngủ, không chút phản ứng.

Minh Thù: "..."

...

Ngày hôm sau thức dậy, Giang Vọng vẫn ôm cô, sắc mặtchuyên chú lại mang theo chút cẩn thận.

Lông mi Minh Thù run rungiơ tay lên tát qua một cái, mỉm cười hỏi: "Giang tổng, sáng sớm còn điên cái gì?"

Rượu tối hôm qua còn chưa tỉnh sao?

Trẫm giúp ngươi tỉnh!

Giang Vọng bị gọi có chút mơ màng, ngây ngẩn buông Minh Thù ra, một lúcsau dùng tốc độ cực nhanh xuống giường vào nhà vệ sinh.

Minh Thù nhìn tay mình, không phải do mình mạnh tay quá nên hóakhùng chứ?

Giang Vọng dùng nước lạnh rửa mặt, hình ảnh kiều diễm trong đầu chậm rãi dờilui, ý thức dần dần rõ ràng.

Hắn ngẩng đầu nhìn gương mặt trong gương mang theo bọt nước, kéo kéo khóe miệng, thật đẹp trai.

Không phải.

Lão tử vừa làm cái gì? Thân thể này có phải có bệnh gì không?

Lại không được lão tử đồng ý, tự tiện hôn bệnh thần kinh kia!

"Giang Vọng, anh ở bên trong sinh con à?"

Đàn ôngnhư lão tử sinh con thế nào?

Giang Vọng vỗ vỗ mặt, mở cửa ra ngoài: "Vợ, chuyện sinh con này giao cho em."

"Anh gọi ai là vợ?" Minh Thù cản đường Giang Vọng.

"Em nha."

Giang Vọng nhìn thẳng Minh Thù: "Không phải chúng ta đã ngủ qua sao? Hơn nữa trên mạng ai cũng biết em là vợ tôi."

"Trên mạngnhiều người gọi tôi là bà xã như vậy, tôi phải có bao nhiêu ông xã?"

Minh Thù mỉm cười: "Trong khi tôi chưa thừa nhận anh là bạn trai tôi."

Cái weibo kia chỉ là Giang Vọng đơn phương thừa nhận.

Giang Vọng già mồm cãi láo: "Nhưng em cũng không phủ nhận, không phủ nhận chính là chấp nhận."

"Giang tổng, thói quen lừa mình dối người rất tốt, tiếp tục phát huy."

Minh Thù muốn vào nhà vệ sinh, đột nhiên Giang Vọng ngăn cản: "Tô Mãn, em thật sự ghét tôisao?"

"Tránh ra, tôi muốn đi vệ sinh." Trẫm mắc tè!

"Em trả lời tôitrước."

"Đúng, tôi ghét anh."

Đi vệ sinh cũng không cho trẫm đi.

Minh Thù xoay người ra khỏi phòng, đi qua phòng bên cạnh.

Giang Vọng đứng tại chỗkhông biết đang nghĩ gì, Minh Thù đi vệ sinhxong quay lại, hắn vẫn còn đứng đó.

Minh Thù thu dọn đồ đạc,cô liếc mắt nhìn Giang Vọng,thu dọnxonglại liếc mắt nhìn Giang Vọng.

Cô rời phòng, Giang Vọng cũng không đi ra. Minh Thù liền quay trở lại, đến trước mặt Giang Vọngngửa đầu hôn một cái lên khóe môi hắn.

Con ngươi Giang Vọng hơi co rút.

"Em... Em hôn tôilàm gì?" Giang Vọng hơi e thẹnnhìn cô.

"Nhìn một chút xem có phải ghét anh hay không." Minh Thù chăm chú.

"Em ghét tôikhông?"

"Bữa sáng không ngon."

"Cái gì?"

"..."

Ý côchính là so với đồ ăn vặt thì nụ hôn vừa rồi kém xa, nhưng cũng không phải đáng ghét như vậy.

Trẫm sẽ giải thích cho ngươi sao?

Tự mình giác ngộ ra đi.

...

"Em họ, tối hôm qua thế nào?"

Lâm Vy tung ta tung tăng kéo Minh Thù đến một góc, tách khỏi tầm nhìn của Lam Tử Khanh và Giang Vọng.

"Cũng bình thường."

Minh Thù liếc bàn cơm: "Chị cùng anh họ tiến triển đến bước nào?"

Lâm Vy liền suy sụp, khổ sởhỏi: "Em họ, anh Tử Khanh sẽ không thật sự là người đồng tínhchứ?"

Minh Thù nhìn hai người đàn ôngtrước bàn ăn.

"Cũng chưa chắc..."

Thật đúng là...

"Chẳng lẽ chị thật sự phải đi Thái Lan?"

Lâm Vy càng khổ sở: "Chị thấy phụ nữtốt vô cùng, ngực to mông cong..."

Đáng tiếc anh Tử Khanh không thích.

Lâm Vy rất khó chịu, ngay cả bữa sáng cũng không ăn, mang túi xách thất hồn lạc phách ra ngoài.

"Em nói cái gì với cô ấy?"

Lam Tử Khanh hoàn toàn không xem Minh Thù là em họ ruột thịt, giọng nói cực kỳ ác liệt.

"Anh đoán xem."

Nhìn thái độ của Tử Khanh, trẫm sẽ không nói cho ngươi biết.

Lam Tử Khanh tức giận trừng cô, chanh chua nói: "Ăn xong cút nhanh lên."

Lam Tử Khanh đuổi theo Lâm Vy, trên bàn cơm cũng chỉ còn lại Minh Thù và Giang Vọng.

Giang Vọng không yên lòng ăn cháo, di động kêu nhiều lần cũng không nghe.

"Lát nữa em đi đâu?"

"Anh quản tôi à?"

Trên mặt Giang Vọng khẽ biến sắc, chịu đựng tức giận nói nhẹ nhàng: "Tôiđưa em đi."

Nhịn một lúc sóng yên biển lặng, chờ lão tử xoay người, cô sẽ chờ khóc đi! Ha ha!

Minh Thù mím môi nở nụ cười, không phản bác.

Giang Vọng kỳ quái nhìn cô phân vân, có chút không đúng vìcô đột nhiên không dỗi mình.

Không dỗi mình không phải là vô cùng tốt sao?

Hắn cũng không phải có bệnhcuồng ngược đãi.

Vô cùng tốt, vô cùng tốt.

Minh Thù ăn bữa sáng xong, trợ lý Giang Vọng đã lái xe đến. Hắn thuận tiện đổi một bộ quần áo, chỉnh sửa thành dáng vẻ tinh anh.

"Đi đâu?"

Lên xeGiang Vọng lại hỏi một lần.

Minh Thù lướt di động, một lúc sau mới báo địa chỉ là một quán cafe.

Giang Vọng định vị xong, chuyên tâm lái xe.

Minh Thù vùi mình trên ghế phụ, ăn đồ ăn vặt tiện tay lấy trong nhà Lam Tử Khanh.

"Tô Mãn."

"Ừ?"

Minh Thù nghiêng đầu.

Ánh mắt Giang Vọng vẫn nhìn về phía trước, hắn hỏi: "Quan hệ bây giờ của chúng ta là gì?"

"Tình một đêm?"

Giang Vọng giẫm mạnh phanh, khiến cho phía sau bóp kèn la um sùm một trận.

Cái gì màtình một đêm, bọn họ căn bản không có làm qua chuyện gì xấu xa có được gọi như vậykhông?

Hắn bình ổn tâm lý, lần thứ hai nổ máy.

Xe ổn định đi phía trước, lúc này Giang Vọng mới nói: "Không phải là em có hiểu lầm gì về tình một đêm chứ?"

"Ngủ một đêm, không phải là tình một đêm thì là gì? Bằng không cho anh ít phí hao tổn nhé?"

Minh Thù dốc lòng muốn chọc giận tênyêu tinh Giang Vọng này.

"A."

Xem lão tử là tiểu bạch kiểm (*) à?

Không có cửa đâu!

Xedừng lại ởquán cà phê,Giang Vọng đỗ xe bên lềkhông mở cửa, hắn lấy thẻ ranhét vào tay Minh Thù:

"Ở đây có ba trăm vạn, mua được bao nhiêu đêm?"

Minh Thù mỉm cười: "Tôi rất đắt tiền."

Hai diễn viên cùng bật chế độ online.

Diễn viên Giang Vọng mặt lạnh hừ một tiếng: "Đắt cỡ nào tôicũng trả được."

Diễn viên Minh Thù trả thẻ lại cho Giang Vọng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy ý cười như tắm mình trong gió xuân:

"Thế nhưng tôi không thiếu tiền, tại sao phải bán mình."

Giang sơn trẫm cẩm tú ngàndặm, sao lại vì chút tiền lẻ mà bán mình, nông cạn!

Xinđemđồ ăn vặt đến!

Giang Vọng: "..."

Hình như Tô gia thực sự rất có tiền, đó là một vấn đề nan giải.

Hắn sẽ làm Tô gia phá sản, sau đó như trong kịch bảnhỗ trợ trả hết nợ nần rồiký một khế ước, cô nhất định sẽ cảm động đến rơi nước mắtsau đó lấy thân báo đáp.

Ha ha...

[Cửu thiếu, tỉnh tỉnh.]

Đừng mơ mộng hão huyền, người nàylà nhân vật phản diện boss cực lớnkhông phải nữ chính, ngươi có phải có hiểu lầm gì về phản diện hay không.

Hơi thở quen thuộc đột nhiên bay qua, Giang Vọng liền hoàn hồnnhìn gương mặt gần trong gang tấc, nói lắp bắp:

"Em... Em làm gì vậy?"

Minh Thù liếc mắt nhìn hắn, vươn tay đè nútmở cửa, cửa xe cạchmột tiếng, Minh Thù buồn cười nhếch mày:

"Anh nghĩ tôi sẽ làm gì anh?"

Có trời mớibiết cô muốn làm gì.

Bệnh thần kinh cũng chỉ như thế.

***

(*) Tiểu bạch kiểm:dùng để chỉ những chàng trai có mặt mũi thanh tú, trắng trẻo đẹp trai làm trai bao để phụ nữ bao nuôi.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 305: Hắc Liêu Võng Hồng (25)

Minh Thù xuống xe, chậm rãi tiến vào quán cà phê.

Giang Vọng muốn vào cùng cô nhưngđiện thoại như đòi mạng của trợ lý gọi đến, hắn phải nghe điện thoại.

Minh Thù ở quán cà phê đợi gần một giờ đồng hồ, Giang Vọng đã hoàn thành xong một video hội nghị, xử lý xong vài bưu kiện thuận tiện gọi điện thoại sắp xếp công tác cho mấy người.

"Sao anh còn chưa đi?"

Minh Thù cười tủm tỉm dựa vào cửa sổ xe.

"Tôiđi thìlấy ai làm tài xế cho em?"

Giang Vọng cúp điện thoại, trực tiếp dỗi trở lại.

"Hừ."

Minh Thù mở cửa xe đi vào: "Vậy phiền Giang tổng đưa tôi đến chỗ Kiều Vũ."

Giang Vọng khó chịu trong lòng: "Em và Kiều Vũ là quan hệ thế nào."

"Thanh mai trúc mã."

Thanh mai trúc mã.

Khó chịu!

Kiều Vũ vẫn đang ngủ từ tối hôm qua sau khi quay về, thời điểm Minh Thù đến hắn mặc một cái quần cộc đi ra mở cửa, thấy là Minh Thù cũng không có ý che giấu.

"Sáng sớm, em mang đàn ôngđến chỗ anh, có cần đối xử với anh nhưthế hay không?" Kiều Vũ oán giận một tiếng.

Giang Vọng vừa dâng lên lửa giận, bị những lời này của Kiều Vũ tưới tắt một ít nhưng vẫn rất giận.

"Đưa chút đồ cho anh." Minh Thù lấy USB trong túi đưa tới.

"Vật gì vậy?"

Kiều Vũ không hiểu chuyện gìquay đầu chỉ thấy Giang Vọng nhìn chằm chằm mình. Có thể là Tề Cảnh Thăng cho Kiều Vũ cảm giác nguy hiểm, hắn nhanh chóng che ngực:

"Tiểu Mãnđợi chút, anh đi thay quần áo."

"Hừ!"

Minh Thù quay đầu nhìn Giang Vọng, nhếch môi: "Giang tổng, tổng tài các anh rất rảnh rỗi sao?"

"Bận lắm."

"Nếu bậnthì anh còn theo tôi làm gì, tôi lại không phát tiền lẻ... À lương cho anh."

"Em quản được sao? Em cũng không phải người của tôi."

Giang Vọng cao giọngdùng những lời này chặn miệng cô.

Minh Thù: "..."

Giang tổng giỏi lắm, cũng dám cãi trẫm!

Trẻ nhỏ không nghe lời, đánh một trận là tốt rồi.

Giang Vọng vừa vội vàng xem video hội nghịcùng các loại email, vừa nhìn Minh Thù và Kiều Vũ làm việc.

Làm một tổng tài, dù hiện tại hắn muốn tham gia một chút cũng không được, hắn bề bộn nhiều việc.

Minh Thù ở quán cà phê không biết thấy ai, nắm được không ít chuyện xấu của Thường Phong. Thi đấu hôm qua Kiều Vũ không tham gia, tuy Thường Phong không đạt được quán quân, nhưng cũng nằm trongtốpba người dẫn đầu.

Lần này Thường Phong liên kếtvới Tề Cảnh Thăng ngáng chân Kiều Vũ, Kiều Vũ còn chưa nghĩlàm sao phản công lại, Minh Thù liền đưa chuyện xấu đến cho Kiều Vũ.

Tai tiếng trên mạng bùng nổ, weibo Minh Thù trực tiếp nghẽn mạngmà một vài người không biết Thường Phong là ai, cũng cố ý đi tìm hiểu một phen.

Minh Thù livestream mấy lần trước, người hâm mộđã sắp ngang bằngvới chú mèo xinh đẹp củaGiang Vọng.

Sự mờ ám của cuộc thi khiến không ít người quan tâm, thậm chí có người cung cấp danh sách cho Minh Thù biết Thường Phong cùng ai ai có quan hệ như thế nào.

Thường Phong quan hệ phức tạp, hắn là nam nữ không kiêng, chỉ cần có thể mang đến lợi ích cái gì cũng làm được.

...

Thường Phong mới vừa lên mặt đạt á quân cuộc thi, buổi tối cùng người chúc mừng, ngủ với một ông chủ ở khách sạn.

Sáng sớm, ông chủ tinh lực đặc biệt tốt, chơi hắn đến chết đi sống lại. Thời điểm làm đến cao trào, chuông điện thoại đột nhiên vang lên, ông chủ sợ đến suýt mềm xuống. Ông chủ không cho Thường Phong nghe điện thoại, nhưng điện thoại cứ liên tục reo, Thường Phong nịnh nọt nhìn ông chủ. Ông chủ mất hứng, để Thường Phong nghe điện thoại.

"A lô..."

Theo âm thanh đầu dây bên kia, sắc mặt Thường Phong dần trở nên khó coi, hắn hốt hoảng cúp điện thoạimở weibo.

Một tài khoản weibo tên là "Đồ ăn vặt tức là chính nghĩa" đăngmột bài,bên trong liệt kê tất cả tai tiếng từ khi hắn học đại học đến lúc tiến vào giới.

Chuyện đạo tác phẩm của người kháctức thì bị cố ý đánh dấu đưa ra.

"Tiếu tổng, em... Em có chút chuyện, đi trước."

Thường Phong không để ý sắc mặt khó coi của người đàn ôngphía sau, lúng ta lúng túng bỏ đi.

Tiếu tổng càng mất hứng, sau khi mặc quần áo ra khỏi phòng,vừa mở cửaliền thấy Hứa Du Nhiên đứng bên ngoài:

"Tiếu tổng, Thường tiên sinh có ở đây không? Tôi tìm nửa ngày cũng không thấy."

"Cô là Hứa Du Nhiên à?"

Ánh mắt Tiếu tổng không chút che giấuquan sát Hứa Du Nhiên một phen.

Ánh mắt như vậy, Hứa Du Nhiên biết là có ý gì, cô ta lui ra phía sau:

"Tôi là..."

"Theo ta vào."

Hứa Du Nhiên khiếp sợ: "Tiếu tổng, tôi..."

Người đàn ôngnày không phải thích đàn ông sao?

Tiếu tổng quay đầu lại, nhìn cô ta đầy sự dò xét: "Ta muốn nâng đỡ cô, qua tay ta không có ai là không nổi tiếng, Hứa tiểu thư có ba phút suy nghĩ."

...

Thời điểm Thường Phong bị người chửi rửa, mọi người tẩy chay, Hứa Du Nhiên đột nhiên nổilênkhông chỉ nhận được không ít vị trítrong các buổithời trang, thậm chí còn nhận được quảng cáo và một vài chương trình thực tế.

Nhưng làm Hứa Du Nhiên hận đến nghiến răng làmỗi khi cô ta có tin tức gì khá nổi,Minh Thù sẽ livestreamnhanh chóng nổi hơn.

Minh Thù livestream rất thú vị, vạch trần những âm mưuđều là các hành vilàm người ghê tởm cùng các chủ đề được quan tâm.

Trời sinh bốicảnh tốt, gia thế mạnh không ai chọc nổi, thời điểm phơi bày rangoại trừ bọn họ nắm chặt thời gian xử lýthì không có biện pháp khác.

Hiện tại trên mạng gọi Minh Thù là "Nữ thần hắc liêu".

Mà Minh Thù và Giang Vọng dỗi nhau càng làm đám người trên mạng tò mò.

[Chờ mong nữ thần và con sen kia hợp thể... Không phải cùng khuông.]

[Lầu trên, bạn bại lộ.]

[Bệ Hạ đã thất sủng, hiện tại con sen cũng không đổi mới hàng ngày choBệ Hạ, mong con sen yêu thíchBệ Hạ nhiều hơn.]

[Tổng tài con senxNgười đẹpkhí phách nữ thần, Tổng tài con sen x con mèoyếu ớt Bệ Hạ. Các người chọn kèonào?]

[Ta chọnBệ Hạ, đây chính là nguồn chính phủkhông tiếp thu phản bác.]

[Ta chọnnữ thần và tổng tài.]

Phía dưới weibo của Giang Vọng và Minh Thù, cả ngày đều là những bình luận kỳ quái này.

Giang Vọng giả miêu nô này, thật vất vả đổi mới sinh hoạt của Bệ Hạ, kết quả thu được nhiều bình luận khó hiểu như vậythiếu chút nữa ăn hết cá khô nhỏ của Bệ Hạ.

"Giang Vọng, con xem gì mà thấtthần như vậy?"

Giang Vọng nhanh chóng cất di động: "Ba."

"Ừ."

Bố Giang lật báo bắt đầu xem, ánh mắt liếc Bệ Hạ bên cạnh Giang Vọng: "Con vẫn còn nuôi con mèo này? Sau này đừng mang về đâyđể bên nhà riêng của con đi, mấy ngày nữa cháu của con muốn qua đây ở, thằng bé dị ứng lông mèo."

"Cháu ở đâu ra?"

Giang Vọng có hơi ngơ ngác, sao hắn không biết?

"Bà con xa."

Bố Giang nói một tiếng: "Bố mẹ xảy ra chút chuyện, nómới bốn tuổirất đáng thươngtạm thời không tìm được người nhận nuôi."

"Vậy cũng không thể đuổi mèo của con đi."

Lão tử là miêu nô, phải thể hiện bất bình vì Bệ Hạ.

Bố Giang lật nhẹtờ báo: "Ta nghe nói gần đây con rất thân thiết với con bé Tô gia sao? Ta và vợ chồng Tô gia quan hệ cũng không tệ."

"Ba, vậy tốt rồi."

Giang Vọng vội vàng nói: "Ba xem lúc nào thì tiện, đi hỏi cướigiúp con nhé?"

Bố Giang thở dài: "Con thật sự thích con bé kia à?"

"Thích."

Thích đến muốn giết chết cô ta sao lại không thích.

Bố Giang vừa rung rung tờ báo, vừa run rẩy lông mi: "Đứa bé kia không phải người muốn sống yên ổn, con chèn ép được sao?"

Chuyện trên mạngbố Giang cũng biết một chút.

Giang Vọng khóc không ra nước mắt, hắn chèn ép được cái gì đâu.

"Nhưng thật racũng là một đứa nhỏ lương thiện chính nghĩa, nếu con thật sự thích, ba tìm cơ hội hỏi ý bên Tô gia thế nào."

Giang Vọng thầm cười ha ha.

Lương thiện? Chính nghĩa?

Xin lỗi hắn hoàn toàn nhìn không ra.

Hắn cảm thấy bệnh thần kinh kia là một loại vô lại lạnh lùng không tình cảm.

Còn là cái loại vô tình hơn cả chữ vô tình.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 306: Hắc Liêu Võng Hồng (26)

Nhà không cho nuôi Bệ Hạ, Giang Vọng lại lấy mặt dàyđem Bệ Hạ đến chỗ Minh Thù.

Điều kiệnchính là vài rương cá khô nhỏ.

Đương nhiên chuyện này rất tiện cho hắn ra vào nhà Minh Thù, Giang Vọng có vẻ khoái chí.

Đều tiến dần từng bước, sổ hộ khẩu còn xa sao?

"Tô Mãn."

Giang Vọng chen chúc với Minh Thù ngồi trên sô pha.

Minh Thù ôm cá khô nhỏ trên taylui về góc sô pha, đề phòng nhìn chằm chằm Giang Vọng.

Làm gì đến gần như vậy.

Muốn cướp cá khô nhỏ của trẫm chứ gì?

Nội tâm Giang Vong thật sự cạn lời, ai thèm để ý đồ ăn của mèo.

"Gần đây em không có làm gìchứ?" Giang Vọng hỏi.

Minh Thù tự hỏi, ngoại trừ chụp chút ảnh tuyên truyền cho Kiều Vũhình như không có chuyện gì lớn.

"Làm gì?"

Dù không có việc gì, trẫm cũng bận trăm công nghìn việc.

Giang Vọng tiếp tục nói: "Gần đây trong nhà có một đứa nhỏ, ba bảo tôiđưa đón nó đi học, tôibận rộn như vậylàm gì có thời gian, em giúp tôiđi."

"Tôi dựa vào cái gì phải giúp anh, cũng không phải đứa nhỏ nhà tôi."

Minh Thù không vui: "Không đi, không đi."

"Đứa nhỏ nhà tôikhông phải là đứa nhỏ nhà em sao?"

Giang Vọng chồm người qua, nhìn cá khô nhỏ trong tay cô,hôn má Minh Thù: "Có được không?"

"Anh làm nũng?"

"..."

Ailàm nũng!

Lão tử không có.

Minh Thù cười đến sặc sụa: "Anh làm lại lần nữa đi."

Lão tử thiên tài như vậy... Làm thì làm!

"Giúp tôimột chút thôi nha, được không?"

"Ừ... Được." Minh Thù cười đáp ứng.

Giang Vọng thở phào, như vậy thì hắn sẽ có lý do mỗi ngày gặp mặt cô, quả thậtlà thiên tài.

"Anh qua đây."

Minh Thù ngoắc ngón tay với hắn.

Giang Vọng có hơi đề phòng: "Làm gì?"

Minh Thù nhìn hắn, ý bảo hắn nhanh lên. Nội tâm Giang Vọng giãy giụa, hắn cảm giác mình sẽ bị chỉnh.

Thế nhưng xét thấy cô là mục tiêu nhiệm vụ, Giang Vọng bị ép nhích sang bên kia.

Minh Thù thẳng người, đột nhiên hướng về phía miệng hắn. Giang Vọng hơi kích động, nhưng mà còn chưa kịp kích động xong hương vị cá khô nhỏ lập tức tràn ngập trong khoang miệng hắn.

Bệnh thần kinh này lại cho hắn ăn đồ của mèo.

"Không được nhổ."

"Miao miao."

Bệ Hạ ngồi xổm dưới sô pha, dường như không hiểu hai con sen này tại sao muốn ăn cá khô nhỏ của nó như thế.

Giang Vọng nghẹn khuất nhai nhai, mùi vị thật rarất tốtdù sao đây chính là hàng nhập khẩu, cá khô nhỏ hạng sang có thể so với sữa bột dành cho người.

Nhưng đó cũng là đồ ăn của mèo!

Nuốt hết cá khô nhỏ, Giang Vọng lập tức đứng dậy: "Công ty tôicòn có việc, lát nữa tôiđem địa chỉ trườngcùng thời gian tan học qua cho em."

"Giang Vọng."

Bước chân Giang Vọng dừng lại, trong lòngcực kỳ suy sụphắn không muốn ăn đồ ăn cho mèo!

"Lúc đi nhớ gọi cơm hộp giúp tôi."

Giang Vọng: "..."

Trời, lười thế sao!

"Đã biết."

Giang Vọng tức cườinói một tiếngnhanh chóng rời đi.

Đi ngang qua nhà hàng gần đó, hắn cố gắng mua thật nhiều đồ ăn, no chết côbệnh thần kinh.

Giang Vọng cẩn thậncăn dặn: "Không cần quá cay, thêm một phần đồ uống cùng bánh ngọt, ừ... Cái này và cái này nữa."

"Được, tiên sinh."

"Đưa đến địa chỉ này."

Giang Vọng viết xuống địa chỉ: "Tốc độ nhanh chút, đừng để nguội."

Chờ Giang Vọng đi, nhân viên nhà hàng mới say mê nói với người bên cạnh: "Thật là đẹp trai, không biết mua cho ai, ngườinhư thế nếu như là bạn gái nhất định cực kỳ hạnh phúc."

"Gọi nhiều đồ ngọt như vậy, nhất định là bạn gái. Đừng mê muội nữa, coi chừng bạn gái anh đẹp trai xử lý cậu."

"Ngao..."

...

Minh Thù ngáp đứng trước cửa nhà trẻ, xung quanh đậu không ít xe phần lớn phụ huynh đã đón đứa trẻ đi.

Minh Thù ăn bánh quy, chậm rì rì tìm được lớp mà Giang Vọng nói.

Trong lớp còn một vài bé, giáo viên đứng trước cửa phòng nghịch di động. Có người đến, giáo viên không ngẩng đầu hỏi:

"Đón ai?"

"Giang An Ngôn."

Giáo viên nghe được tênlúc này mới ngẩng đầu lên nhìn, có lẽ là vô cùng kinh ngạc Minh Thù còn trẻ đẹp như vậy:

"Cô là gì của Giang An Ngôn?"

Đứa bé đeo túi sách hớn ha hớn hở chạy đến, trong trẻo nói: "Cô ơi cô ơi, là chị dâu con."

Minh Thù: "..."

Ranh con, ai là chị dâu nhóc, trẫm còn chưa đáp ứng Giang Vọng bệnh thần kinh kia đâu!

"Không phải nói anh trai con tới đón sao?"

Giáo viên có hơi hoài nghi, nhìn Minh Thù có chút quen mắt: "Chị đó thật sự là chị dâu của con?"

"Vâng, anh trai bận, chị dâu đến đón." Cậu bénhấn mạnh từng chữ.

"Đi, đi thôi."

Giáo viên thấy Giang An Ngôn quen biết Minh Thù, trực tiếp cho đi. Chờ Minh Thù mang Giang An Ngôn đi, giáo viên còn có chút nghi hoặc, rốt cuộc gặp qua ở đâu.

Giang An Ngôn ăn nhờ ở đậubiểu hiện rất biết điều, không giống những đứa trẻ khác quấn quít người lớn muốn thứ này thứ kia.

Minh Thù bảo đi liền đi, bảo lên xe liền lên xe.

Nhưng hôm nay Minh Thù lái xe rất cao, cậu békhông lên được,phồng mặt bánh bao dùng sức đi lên.

Minh Thù vươn tay xách Giang An Ngôn lên: "Không làm được cũng đừng cố chứ."

Cậu bémặt hiền hòa: "Nhưng bà ngoại nói, không thể làm phiền người khác."

Đây không phải nhà nó, nó không thể tùy hứng.

Minh Thù nhìn thằng bé ưng ýhơn mộtchút, đưa chút đồ ăn vặt cho Giang An Ngôn:

"Không làm được chuyện còn cố làmsẽ càng gây nhiều phiền phức cho người khác hơn, hiểu không?"

Cậukhông hiểu lắm, nhưng cũng gật đầu: "Chị dâu, em đã biết."

"Không được kêu là chị dâu, gọi chị."

"Nhưng anh nói..."

"Bây giờ nghe chị."

"Vâng, chị."

Minh Thù mang Giang An Ngôn về Giang gia vừa khéo bố Giang có ở nhà, vẻ mặt ôn hòa mời cô dùng cơm.

Đối với ăn, ai mờiMinh Thù cũng không từ chối.

Bố Giang cùng Minh Thù trò chuyệnđôicâu, dường như rất hài lòng về cô, tuy rằng Minh Thù cũng không biết ông hài lòng cái quáigì.

...

Liên tục mấy ngày đều là Minh Thù đi đón Giang An Ngôn, ở lại Giang gia ăn cơm. Nhưng gần đây Giang Vọng dường nhưđặc biệt bận, thỉnh thoảng qua chỗ cô nhìn một cái rồi đi.

Ngay cả gây gỗ với hắn, cô cũng không có cơ hội.

Thật buồn bực.

Cần đồ ăn vặt an ủi.

"Chị ơi, có phải anh không thích em?"

Giang An Ngôn nắm tay Minh Thù, rụt rè hỏi cô.

"Hả?"

Minh Thù lấy túi sách của nhóc xuống: "Làm sao vậy?"

"Mỗi lần em gọi anh trai, anh ấy đều ừ một tiếng liền đi, không phải là anh ấy không thích em sao?"

Nghe bố Giang nói, đứa bé này vừa mất bố mẹ, bà ngoại cũng bệnh tật thường xuyênkhông chăm sóc đứa nhỏ này được, cho nên mới đưa đến Giang gia.

Giang An Ngôn ăn nhờ ở đậu, biểu hiện cực kỳ hiểu chuyệnlấy lòng mọi người Giang gia, trong lòngsợ là rất bất an.

"Anh trai bề bộn nhiều việc, hắn phải kiếm tiềncho em đến trường, mua cho em đồ ăn vặt."

Minh Thù vỗ hai cái lên đầu cậu bé: "Đừng nghĩ lung tung, nhanh vào đi."

"Chị... Em có hơi sợ."

Giang An Ngôn nhìn trường học, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy lo lắng.

"Sợ cái gì, không phải còn có chú Giang làm chỗ dựa cho em? Giang Vọng dám bắt nạt em à? Hắn kiêu ngạo cũng chỉ vì có ba hắn."

Minh Thù đưa Giang An Ngôn đến cửa lớp: "Ngoan, tan học chị tới đón em."

Dường như Giang An Ngôn đượcnụ cười của Minh Thù trấn ankhông ít, gật đầucẩn thận vào lớp.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 307: Hắc Liêu Võng Hồng (27)

Buổi chiều Minh Thù bị Lâm Vy quấn lấy, hỏi anh họ cô rốt cuộc có phải là người đồng tínhhay không, làm chậm mất một khoảng thời gian khiếnviệcđến nhà trẻ muộn,gần nhưsắp đóng cửa.

Minh Thù đi một đường đến phòng học, một mình Giang An Ngôn ngồi trong lớpđáng thương nhìn cửa.

Minh Thù vừa xuất hiện, cậu bé kéo túi sách chạy quaôm bắp đùi Minh Thù:

"Chị ơi."

"Giáo viên em đâu?"

"Cô nói có chút việc, bảo em ở đây chờkhông nên chạy loạn."

Minh Thù nhíu nhíu mày: "Đi thôi."

Minh Thù nắm tay Giang An Ngôn xuống lầu.

Thời điểm bọn họ xuống lầu ba, một cô bé chạy ra khỏi một phòng họcdáng vẻ cỡ bốn năm tuổi, mặc cái quần nhỏ hình ô maitay chân lộ cả ra bên ngoài.

"Mày..."

Có giáo viên trong phòng học đuổi ra theo, thấy có người trên hành langsắc mặtgiáo viên kia hơi luống cuống, sau đó tiếp tụcđuổi theo đứa bé kia:

"Cục cưng, cô thay quần áo cho con, con chạy cái gì? Lúc nãy không cho con nghịch nước con không nghe, lát nữa cảmsẽ phải uống thuốc chích thuốc biết không?"

Cô bé vừa nghe uống thuốc chích thuốc, lập tức khóc lên: "Con không uống thuốc, con không châm cứu, con muốn mẹ."

"Được được được, cô thay quần áo cho con xong, sẽ dẫn con đi tìm mẹ được không?"

Giáo viên kiên nhẫn dỗ dànhcũng bế cô bé kia lên, dường như sợ cô bé lạnh nên che lại thân thể.

Cô ta nhìn sang Minh Thù, chủ động giải thích: "Mẹ đứa nhỏ này tới trễ, tôi không chú ý để bé nghịch nướclàm ướt toàn bộ quần áo."

Minh Thù liếc cô ta một cái, không hé răngnắm tay Giang An Ngôn đi xuống dưới lầu.

Cô giáo kia dường như cũng không muốn chọc Minh Thù.Thấy Minh Thù đi, cô ta mang theo cô bé còn đang khóc lóc quay về phòng học.

Giang An Ngôn xuống đến tầng trệt, kéo tay Minh Thù: "Chị... Cô giáo kia rất đáng sợ."

"Hả? Đáng sợ thế nào? Cô giáo mọcthêm một cái đầu hay xuất hiệnthêm một con mắt."

Giang An Ngôn nhỏ giọng nói: "Không phải không phải, cô giáo rấthung dữ với bạn nhỏ lớp khácnhưng ởlớp em sẽ không như vậy, nhưng em vẫn rất sợ cô."

Tuy Giang An Ngôn không phải ruột thịt Giang gia nhưng bố Giang đối với với cậu bé rất tốt, lớp học của cậu cũng dạng tốt nhất.

Các bạn nhỏ trong lớp này đều là có tiền có thế, dù là trong trường cũng không ai dám hung dữ.

"Trẻ nhỏ đừng nghĩ nhiều như vậy, về nhà ăn cơm."

"Vâng."

...

Ngày hôm sau, Giang Vọng rảnh rỗiởtrong xe Minh Thùcùng đi đón Giang An Ngôn.

"Sao hôm nay anh rảnh rỗi vậy?"

"Vừa mới ký xong hợp đồng, gần đây em không nhớ tôisao?"

Hắn mỗi ngày mệt như chó, còn phải chạy đến trước mặt cô kiểm tra, hắn rất sợ nếu không... Không... Chú ý, sẽ bị người khác cướp mất.

Ban đầu hắn nghĩ, mỗi ngày có thể lợi dụng Giang An Ngôn cùng cô bồi dưỡng cảm tình, kết quả hắn đột nhiên bận rộn.

Cũng làm hắn bị chọc tức.

Tổng tài một chút cũng không tốt.

"Nhớ anh đi tìm chết à?"

"..."

Một lời không hợp liền nguyền rủa lão tử đi chết, lão tử muốn bóp chết cô.

Ngày hôm nay, Giang Vọng tới đónkhiến Giang An Ngôn rấtmừng rỡluôn miệng anh traianh trai.

"Lên xe."

Giang Vọng đối với cậu bécũng không có kiên nhẫn tốt như vậy.

Giang Vọng tội nghiệp bò lên xe, Minh Thù đẩy Giang Vọngmang cậu béngồi phía sau:

"Hiện tại, Giang tổng đãhọc được cách bắt nạt trẻ nhỏ?"

Giang Vọng rất vô tội.

Hắn bắt nạt trẻ nhỏ sao?

Sao cái gì cũng là lỗi của hắn!

Minh Thù đóng cửa xe thoáng nhìn về nhà trẻ, một phụ nữ nắm tay cô bé lần trước đi ra.Cô bé cúi thấp đầu, người phụ nữ dường như nói gì với bénhưng cô bé không phản ứng gì.

Người phụ nữ có chút tức giận, đột nhiên quay sang cô bé la mắng.

"Mẹkiếm nhiều tiền tạo điều kiện cho con học trường tốt, con cả ngày ra oai với mẹ. Hỏi thì con cũng không nóimuốn cái gì cũng không nói, muốn mẹ tức chết sao?"

Dưới cơn rống giận của người phụ nữ, cô bé chỉ khóc.

"Lên xe đi." Giang Vọng giục Minh Thù.

Minh Thù liếc sang bên kia, xoay người lên xe.

Thời điểm xe chạy đicòn thấy phụ nữ kia chỉ vào cô bé nói nói, nhìn qua rất phẫn nộ.

Ngày hôm sau, Minh Thù đón Giang An Ngôn liền thấy người phụ nữ và cô bé kia, sắc mặc cô bé rất kémbước đicó chút bất ổnnhưng người phụ nữkia chỉ cố gọi điện thoại, căn bản không chú ý tới bất thường của cô bé.

Mà thời điểm người phụ nữvà Minh Thù gặp thoáng qua, cô bé đột nhiên hôn mê bất tỉnh.

Người phụ nữ đi về phía trước, dường như không chú ý con mình không đuổi kịp.

"Con cô ngãkìa." Minh Thù nhắc nhở.

Người phụ nữkhông hiểu liếc Minh Thù một cái, còn rất tức giận quay sang nói một câu:

"Con cô ngãthì có. A, quản lý, không phải không phải, tôi không phải nói chuyện với anh,được được... Tôi lập tức quay về,lúc này đangkẹt xe."

Điện thoại của người phụ nữkia bị giật đi, thần sắc trên mặt cô ta từ trố mắt thành phẫn nộ:

"Cô kia, giật di động của tôi làm gì, đồ điên!"

"Con cô ngã."

Minh Thù trả di động lại, nhắc lại câu vừa rồi.

Người phụ nữnhư là nhớ tới cái gì đó, nhìn lạithấy con gái nhà mình té trên mặt đất bất tỉnh nhân sự.Phụ huynh đón con xung quanhđều nhìn sang bên này.

Người phụ nữ nhanh chóng chạy lại, ôm lấy cô bé: "Hi Hi, Hi Hi..."

Cô ta đại khái cũng không biết tại sao con mình té xỉu, lúc này có chút nôn nóngôm Hi Hi ra ngoài đường đón xe.

Nhưng chỗ này cũng không dễ bắt xe, trạm xe buýtphải đi vài phút.

Minh Thù đón Giang An Ngôn đi ra, người phụ nữcòn đứng ở ven đường đón xe.

...

Bệnh viện.

Giang Vọng vội vã chạy tới, hắn tiến lên bắt lấy Minh Thù sờ đông sờ tây, sắc mặtlo lắng.

"Em không sao chứ?"

Minh Thù mềm lòng, nhưng ngoài miệng vẫn không khách khí: "Không phải là tôi xảy ra chuyện, tôi có thể có chuyện gì, đã nói với anh rồianh dùng tai để nghe hay dùng ngón chân nghe thế?"

Giang Vọng thở phào, liền dỗi trở lại: "Tôivừa nghe em hô ở bệnh viện nào còn nghe vào những lời này. Đồ không có lương tâm, làm tôilo lắng cho em."

"Vậy anh đừng để ý tới đồ không có lương tâm như tôi."

Giang Vọng cười nhạt: "Tôikhông để ý tới em, còn ai để ý tới em? Coi như tôiban phát bố thí, thương hại em!"

Coi như lão tử xui xẻo.

Gặp gỡ bệnh thần kinh cần quan tâm như cô.

Minh Thù đột nhiên nghiêng người ôm cổ hắn, hôn trên mặt hắn một cái nhẹ.

Giang Vọng trừng cô: "Trước mặt mọi ngườihôn cái gì mà hôn, có bệnh!"

Đừng tưởng rằng như vậy lão tử sẽ tha thứ cho cô.

Giang Vọng quay mặt qua một bên khác: "Hôn lại đi."

Minh Thù mỉm cười: "Cút."

"Còn không thừa nhận em thích tôi."

Trong lòng Giang Vọng đắc ý, lão tử biết lần này có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Không thể tự cao.

Bình tĩnh, lão tử có thể thắng.

Minh Thù liếc mắt nhìn hắn, hừ hừ cười cười, cũng không tiếp thu lời của Giang Vọng nhưng chính là không thừa nhận thích hắn.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 308: Hắc Liêu Võng Hồng (28)

Lúc người phụ nữđi ra,nhìn thấyMinh Thù và Giang Vọng ở bên ngoài dỗi nhau, Giang An Ngôn ngồi một bên ăn đồ ăn vặtvẻ mặt tò mò nhìn bọn họ.

Người phụ nữvô cùng kinh ngạc với vẻ đẹpcủa Giang Vọng, nhưng nhìn tới cô gái đưa mình đến dáng vẻcũng không tệ, cũng không kỳ quái.

"Cám ơn cô."

Người phụ nữ cám ơnMinh Thù, so với lúc trước người phụ nữnhìn qua cũng không khó giao tiếp.

Người phụ nữlúng túng nói: "Đứa nhỏ còn đang kiểm tra... Bác sĩ bảo tôi ra ngoài chờ."

Người phụ nữlà người mẹ đơn thân, thời điểm cô mới sinh con cha đứa bé liền hy sinh vì nhiệm vụ.

Để lại bọn họ mẹ góa con côi, mặc dù có một khoản tiền trợ cấp nhưng vì để con gái sống tốt, mỗi ngày làm việc không biết ngày đêm, muốn cung cấp cho con một hoàn cảnh tốt.

Người phụ nữ nàyrất yêu con gái mình.

Lần trước Minh Thù thấy cô ta mắng đứa nhỏ, là vì gần đây cô ta áp lực rất lớnđứa nhỏ lại không chịu nói chuyện, khuôn mặt nhỏ nhắn cả ngày im lặng.

Một mìnhmang theo một đứa bé, có đôi khi nóng nảycũng muốn trút bực dọc.

"Đây là con cô sao?"

Người phụ nữnhìn về phía Giang An Ngôn.

Minh Thù lắc đầu: "Không phải."

Người phụ nữ"à" một tiếng, cũng không tiện hỏi lại, mơ hồ lo nghĩ nhìn bên trong, di động của cô ta vang lênvài lần.

"Được được được, tôikhông làm được chưa? Các người thích tìm ai thì tìm đi!"

Người phụ nữhét lớn một tiếng, trực tiếp tắt máy.

Chờ đợi chính là dày vò, người phụ nữ bấtan đi tới đi lui.

Giang Vọng ở bên cạnh Minh Thù để cho cô dựa vào mình, hắn cúi đầu gọi điện thoại dường như có vấn đề rắc rối gì đó, lông màykhẽ nhíu,tiếng nói chuyện ép xuống rất thấp.

"Hai người thật tốt."

Không biết người phụ nữngồi bên cạnh Minh Thù từ lúc nào, hơi hâm mộ nhìn cô.

Người bình thường cóở chỗ này chờ cũng chỉ một lúcđã sớm đi, người đàn ông kia nhìn qua bận rộnnhiều việc, điện thoại vẫn chưa ngừng gọi quanhưng hắn lại kiên nhẫn ở cùng Minh Thù.

Nếu như chồng mình...

Minh Thù còn chưa nói gì, bác sĩ gọi gia đình vào.

Cô bé ngồi trên giường, ăn kẹo điều dưỡng chonhưng sắc mặtvẫn còn chút ngây ngẩn.

"Bác sĩ, con tôi có vấn đề gì?"

"Gần đây cô bé có sinh bệnh không?"

Bác sĩ không trả lời, ngượclại đặt câu hỏi.

"Không có..."

Người phụ nữlắc đầu: "Gần đây con bé không thích nói chuyện, gọi cũng không để ý, tối còn gặp ác mộngthế nhưng không sinh bệnh."

Bác sĩ gật đầu, đứng dậy dịu dàng nói chuyện với cô bé, sau khi cô bé gật đầubác sĩ mới cuộn tay áo cô bé lên.

"Trên người bé có vài lỗ kim." Bác sĩ chỉ vào một vài chỗ trên cánh tay.

Người phụ nữkhiếp sợ không thôi:

"Làm sao có thể..."

Cô ta tiến lên cầm cánh tay cô bé, tỉ mỉ quan sát, quả thực phát hiện mấy lỗ kim.

"Tôi không mang con bé đi chích thuốc."

Người phụ nữlắc đầu: "Bác sĩ..."

"Mẹ, đau." Cô bé đột nhiên nói.

"Cục cưngxin lỗi, mẹ làm con đau."

Người phụ nữnhanh chóng thả tay, cô ta có hơi hoảngkhông biết lỗ kim trên người con mình là ở nơi nào tới.

Đương nhiên là bác sĩ không biết, hắn kiếnnghị kiểm tra tổng quát cho đứa bé.

Người phụ nữgật đầu đồng ý, chờ đến thời điểm kiểm tra, Minh Thù nói cho cô ta biếtmình từng thấy qua cô bé trần truồng từ phòng học chạy ra, sắc mặtcủa cô giáo lúc đó không bình thường.

"Ý của cô là... Con tôi là ở trường học?"

Người phụ nữcàng thêm khiếp sợ: "Nơi đó là nhà trẻ quý tộc, học phí một học kỳ hết mấy ngàn, tôi hỏi thăm rất lâu mới đưa con bé vào đó."

Người phụ nữcả người rét run, đứa nhỏ mỗi ngày ngoại trừ trong nhà thì chính là ở trường. Ở nhà cô ta tuyệt đối không có ngược đãi con bé, vậy cũng chỉ có thể là ở trường học.

Theo bác sĩ trò chuyện với cô bé, thiện ý khuyên bảo rất lâucô bé mới mở miệngnói ra chân tướng làm người khiếp sợ.

Người phụ nữtrả phí một học kỳ hết mấy ngàn, đưa con mình đến trường học tốt nhất, kết quả lấy được là trường học ngược đãi con mình, thậm chí là... Ấudâm.

Người phụ nữrất suy sụp.

"Tôi vẫn cho rằng trong ngành đã quá đủ âm mưu, vì cuộc sốngchúng ta không thể không thích ứng hoàn cảnh như vậy. Thế nhưng..."

Người phụ nữkhóc thút thít: "Thế nhưng trẻ em có lỗi gì? Con bé còn nhỏ như vậy, không phải nói trẻ em là đóa hoa của tổ quốc sao? Chính là đối xử với đóa hoa tổ quốc như thế? Tôi muốn vạch trần bọn họ!Đám súc sinh này không xứng sống trên đời."

Người phụ nữnảy sinh sự hận thù, cô ta nên vì đứa nhỏ của mình đòi lại công đạo!

Minh Thù đứng dậy, chuyển hướng sang bác sĩ: "Bác sĩ, làm phiền anh sao chépcho tôi một phần bệnh án."

Bác sĩ có hơi khó xử.

Không biết Giang Vọng gọi điện thoại cho ai, một người đàn ôngtrung niên vội vã đi qua, rất khách sáo bảo bác sĩ sao chép một phần bệnh án cho Minh Thù.

Minh Thù khuyên người phụ nữmột câu: "Cô đừng hành động thiếu suy nghĩ, bằng không thì không động được bọn họ."

"Tôi nên làm thế nào?"

Người phụ nữ nhìn Minh Thù, dường như cũng không rõ ràng bây giờ mình muốn gì.

"Cái gì cũng không làm, chờ tôi lấy được chứng cứ, tôi sẽ liên lạc đểcôra mặt."

"Cô..."

Dường như người phụ nữ vô cùng kinh ngạc, vì sao một người xa lạ nguyện ý ra mặt vì mình?

"Cô không lên weibo à?"

Người phụ nữgật đầu, mình bận rộn cả ngày đầu xoay như chong chóng, phim truyền hình cũng không xem làm gì có thời gian lướt weibo.

"Tôi tồn tại chính là vì phơi bày ánh sáng những chuyện này, trên mạng có rất nhiều truyền thuyết về tôi."

Minh Thù cất lại bệnh án, nụ cười nhẹ nhàng chậm rãi: "Tôi chỉ là cho cô đề nghị, cô có nghe hay không là chuyện của cô."

Minh Thù gọi một lớn một nhỏ bên kia: "Giang An Ngôn, Giang Vọng, đi thôi."

Người phụ nữnhìn người đàn ôngđuổi theo Minh Thù hỏi gì đó, lại bị Minh Thù tức giận đẩy ra thậm chí vươn tay muốn đánh hắn. Giang Vọng nhanh chóng né qua một bên, chọc Giang An Ngôn cười không ngừng.

Người phụ nữlấy di động ra, cô gái kia hình như gọi là Tô Mãn...

Tìm kiếm tên Tô Mãn xuất hiện không ít kết quả, có chuyên đề cũng có ảnh chụp, nhưng có liên quan lớn nhất đến Tô Mãn là một blogger có mười triệu người hâm mộ, nhưng lại không có dấu tích chứng thực.

Cô ta chọn vào xem.

Ngườiphụ nữ xemmột lúcmới cắn cắn môiôm con mình rời bệnh viện.

Cô ta quyết định nghe Minh Thù.

Tuy rằng không biết tại sao, nhưng nhìn nụ cười trên mặt Minh Thù lại cảm thấyan tâm một ít.

...

Nhà trẻ này không giống cô nhi viện, ở đây nhìn qua rất bình thường, bình thường đến mức không ai có thể hoài nghi.

Minh Thù và Giang An Ngôn ngồi xổm bên ngoài trường học, quan sát rất lâucũng không nhìn ra cái gì.

"Chị, vì sao anh traikhông đi theo chúng ta?"

"Hắn không thích ngồi xổm ở cửa lớn."

"Vì sao?"

Minh Thù suy nghĩ một chút: "Hắn ngốc."

Giang An Ngôn bênh vực anh trai nhà mình: "Anh trai rất thông minh."

"Ở chỗ chị, hắn ngốc."

Ngay cả cửa lớn cũng không muốn ngồi xổm, còn muốn theo đuổi trẫm, nằm mơ đi!

"Tô tiểu thư."

Minh Thù ngậm kẹo que, quay đầu liền thấy mẹ Hi Hi đứng phía sau mình.

"Có chuyện gì sao?" Minh Thù ngược nắng nhìn cô ta.

Mẹ Hi Hi đến trước mặt Minh Thù: "Tôi cùng Hi Hi nói chuyện qua, con bé nói lớp mìnhcòn có vài bạn nhỏ giống như con bé, không biết chuyện này có hữu dụng với cô không?"

Minh Thù phủi quần áo đứng dậy, Giang An Ngôn cũng đứng lên theonghiêng đầu nhìn mẹ Hi Hi.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 309: Hắc Liêu Võng Hồng (29)

Mẹ Hi Hi xin nghỉ cho cô bé, nói mình phải đi xaở đây không có người quen chăm sóc, để Hi Hi lại rất lo lắng.

Cô bé còn nhỏkhông có gì ham học, giáo viên không có lý do giữ đứa bé nênchỉ có thể đồng ý.

Mẹ Hi Hi nghỉ việcở nhà với Hi Hi, nói chuyện với cô bé hồi lâumới biết được một ít tình huống.

"Bọn họ lựa chọn trẻ nhỏđều có mục tiêu."

Minh Thù nghe xong tình huống mẹ Hi Hi nói, bảo Kiều Vũ hỗ trợ kiểm tra một chútcho ra kết luận: "Những đứa trẻ nàylà gia đình đơn thângiống như cô vậy, bận rộn cả ngày."

"Hoặc là không có cha mẹ bên cạnh, để người già trong nhà hoặc mời người chăm sócrất chểnh mảng với trẻ nhỏ."

Theo lý thuyết gia đình có thể bỏ ra mấy ngànmột học kỳ cũng không phải gia đình nghèo khó gì, nhưng gia đình đơn thân cùng người già sao nhãng trẻ nhỏ, chính là điều kiện trời cho tốt nhất.

Con cái gia đình như vậy, bản thân cũng sẽ có một vài vấn đề, bọn họ chỉ cần lựa chọntrẻ nhỏ nhát gan, ít nói và dễ bắt nạt.

Giáo viên đe dọa trẻ con như vậy, tuổi mấy bé còn nhỏbị hù họacăn bản cũng không nói cho người lớn.

"Cô nói có mấy đứa trẻ sẽ ở lại trường học?"

"Ừ... Nghe nói phụ huynh bề bộn nhiều việc, chỉ có cuối tuần mới đếnbình thường đều là giáo viên chăm sóc."

Mẹ Hi Hi gật đầu: "Trường học như vậy, cơ sở vật chất đều rất đầy đủ."

Minh Thù im lặngtrong chốc lát: "Buổi tối tôi nghĩ biện pháp vào xem."

"Cô vào như thế nào?"

Mẹ Hi Hi bất ngờ: "An ninh trường học rất tốt."

"Tất nhiên là trèo tường, tôi đâu thểxuyên tường." Minh Thù ra vẻ đương nhiên.

Mẹ Hi Hi dường như nghĩ đến mấy video phát sóng lúc trước, thấy thân thủ cô gái này cũng không bình thườngnên kiệm lời lại.

...

Minh Thù không biết tối sẽ khó thấy tình huống gì, nhưng vẫn livestream.

Khuya lắc khuya lơ âm thầm vào trường học người ta, phần lớn dân mạng đều có chút ngơ ngác, lần này lại là chuyện gì?

[Đây là nhà trẻ à?]

Trong livestream thỉnh thoảng lóe lên vài món đồ chơi cho trẻ nhỏ cùng tranh tường, làm khán giả nhìn ra đây là chỗ nào.

[Nữ thần đi nhà trẻ làm gì? Lẽ nào nhà trẻ có người tham ô sao?]

[Chuyện nhà trẻ tham ô có thể bao nhiêulớn, có thể làm nữ thần chúng ta ra tay sao? Nhất định là chuyện lớn!]

Một đám người bắt đầu suy đoán, cô nhi viện Dương Quang còn sờ sờ trước mắt, đã có người suy đoán về phương diện không tốt.

Nhưng mà buổi tối ở nhà trẻ căn bản là không có học sinh, bọn họ thực sự không rõ Minh Thù chạy đến chỗ này livestream là có mục đích gì.

[Có lẽ là nhà trẻ kinh dị!]

[Phía trước vốn cũng không cảm thấy có cái gì, nhưng sao bây giờ thấy âm u vậy.]

[Ha ha, thân thủ nữ thần hình như tốt hơn, lúc trước trèo tường còn phải chạy lấy đàhiện tại cũng không cần, nhảy xuống cũng cực kỳ nhẹ nhàng.]

[Hôm nay nữ thần chưa nói lời mở đầu... Các người không phát hiện sao?]

Dân mạng sôi trào, trước đây Minh Thù livestream đều sẽ nói lời mở đầunhưng hôm nay không nói gì.

Minh Thù vòng qua khu dạy họcđi đến ký túc xá phía sau, thế nhưng cô phát hiện ký túc xá không một bóng người, không có học sinh ở đây.

Nhưng trên ký túc xá còn có một giáo viên đang trực ban.

Minh Thù đột nhiên đứng trước cửa sổ, giáo viên kia sợ đến run một cáithiếu chút nữa té từ trên ghế xuống:

"Cô... Cô là ai? Vào bằng cách nào?"

Minh Thù kéo cửa đi vào, giáo viên sợ đến nhắm mắt lui về phía sau, cầm cái chổi lông gà làm vũ khí:

"Cô đừng qua đây, đây là nhà trẻ, không có cái gì có thể trộm."

Minh Thù đạp cái ghế giáo viên kia vừa ngồi, giống như lưu manh hỏi: "Mấy đứa nhỏ đâu?"

"Đứa nhỏ? Đương nhiên là về nhà, tan học lâu rồi."

Giáo viên nhìn hai mắt Minh Thù: "Cô là tới đón con? Chưa đón được?"

Minh Thù mỉm cười: "Tôi không phải hỏi cái này, là mấy đứa nhỏ ở ký túc xá."

Ánh sáng đánh vào trên người cô, phảng phất bao trùm tầng sáng ấm áp, nhưng giáo viên hoàn toàn không cảm giácđược ấm áp.

Mặc dù cô cười thật đẹp mắtrất ôn hòa,nhưng đều không cảm nhận được độ ấm của nụ cười kia.

Sống lưng giáo viên phát lạnh, run rẩy hỏi: "Cô hỏi bọn nó làm gì, cô là phụ huynh của đứa trẻ nào?"

Minh Thù đá văng cái ghế: "Trả lời câu hỏi của tôi."

Giáo viên sợ hãi: "Hôm nay là sinh nhật một đứa nhỏ, cô Hình dẫn bọn nhỏ ra ngoài chơicòn chưa trở lại."

"Đi nơi nào?"

"Tôi không biết..."

Minh Thù nhìn hắn, giáo viên khóc không ra nước mắt: "Tôi thực sự không biết, tôi chỉ phụ trách quản lý những đứa trẻ này sau khi ngủ."

Người điên này từ đâu tới, khuya lơ khuya lắc tìm trẻ conkhông phải là muốn lên báo!

Minh Thù ép giáo viên gọi điện thoại hỏi địa chỉ, giáo viên không phụ sự mong đợi của mọi người, thật sự lấy được địa chỉ.

Minh Thù trói giáo viên lại, sau đó mới đi đến địa điểm.

Địa chỉ là một biệt thự, lúc này trong biệt thự đèn đuốc sáng trưnghình như là ai tổ chức tiệc.

Minh Thù lăn qua lăn lại một phen, cầm thiệp mời quang minh chính đại tiến vào biệt thự.

Đúng là tiệc sinh nhật, nhưng không phải sinh nhật đứa nhỏmà là một người trung niên.

Minh Thù nhìn quanh biệt thự một vòng, nhưng mỗi một người đều rất hoạt bát năng động, giơ tay nhấc chân vừa nhìn thì biết không phải con em nhà bình thường.

Không phải đứa nhỏ ở nhà trẻ, cô không thấy những đứa nhỏ kiangượclại lại thấy Hứa Du Nhiên.

Cô ta ngồi dựa vào một người đàn ông, tư thế hai người rất thân mật, Minh Thù dời màn hình,thân là người kéo giá trị thù hận cô rất có trách nhiệm cho nữ chính giả nổi tiếngmột phen.

Thời điểm khi cô nhắm màn hìnhngay Hứa Du Nhiên, không biết Thường Phong ở đâu lao rahắt một lyrượu đỏ lên người Hứa Du Nhiên.

Xung quanh liền yên tĩnh lại, đại bộ phận đều là hóng xem kịch vui.

Sắc mặtThường Phong không bình thườngchỉ vào Hứa Du Nhiên mắng to: "Tiện nhân, tao đối với mày tốt vậy, mày đền ơn tao như thế à?"

Lại thừa dịp hắn gặp phiền phức, đoạt kim chủ của hắn.

Cho tới bây giờ đều chỉ có hắn giành kim chủ người khác, lần này thua trong tay một người đàn bà, Thường Phong làm sao không hận.

Hứa Du Nhiên bị hắt có chút ngây ngẩn.

"Thường Phong!"

Người đànôngngồi bên cạnh Hứa Du Nhiên nói trước: "Bắt hắn mang ra ngoài."

Phục vụ lập tức tiến lên kéo Thường Phong ra ngoài.

Thường Phong giãy giụa không được, chỉ có thể la hét về phía Hứa Du Nhiên: "Hứa Du Nhiên, mày sẽ không chết tử tế được!Mày là con điếmngàn người cưỡi vạn người kê..."

Câu mắng tiếp theo rất khó nghe, sắc mặt Hứa Du Nhiên xanh trắng liên tục, ánh mắt không biết tại sao lại thấy được Minh Thù.

Cô ta liền thắc mắc, tại sao ở chỗ này cũng có thể gặp được Minh Thù.

[Đó không phải là Hứa Du Nhiên sao? Ha ha, nữ thần rất có thành kiến với Hứa Du Nhiên!]

[Chủ đề hôm nay rốt cuộc là gì?]

[Không phải là Hứa Du Nhiên chứ?]

Cô ta thoáng nhìn di động trong tay Minh Thù,màn hìnhđúng lúc quay Hứa Du Nhiên, cô ta theo bản năng che mặtnhanh chóng bỏ đi.

Cô ta rời khỏi đoàn người, lập tức mở di độngquả nhiên thấy Minh Thù đang livestream, trên màn hình cũng không thiếu người thảo luận chuyện cô ta mới vừa bị hắt rượu.

Hứa Du Nhiên tức giậnmặt mày nhăn nhó.

Hai diễn viên đều đi, mọi người liền tản rađều tự mình đi chơi.

Minh Thù ở dưới lầu không tìm được mấy đứa trẻ, thế nhưng tìm được cô Hình kia, cô ta đang cùng ngườinói chuyện.

Minh Thù đi qua: "Cô Hình."

Cô Hình dường như không biết Minh Thù, nhưng người bên cạnh lại nhận ra: "Mặt mũi lão Lý cũng thật lớn, ngay cả Tô tiểu thư cũng có thể mời."

Không ít người muốn tiến lên làm thân, nhưng Minh Thù chỉ quay sang mọi người cười cười:

"Cô Hình, mượn nói chuyện một chút."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 310: Hắc Liêu Võng Hồng (30)

Cô Hình thấy mọi người đều biết Minh Thù, cũng không nghĩ nhiềutheo Minh Thù đến bên cạnh.

Đi tới góc, Minh Thù mỉm cười nhìn cô ta: "Cô Hình, cô mang mấy đứa nhỏ đến chỗ nào?"

Biểu hiệncô Hình khẽ thay đổi, lại cực kỳ bình tĩnhnói: "Vị Tô tiểu thư này, một mình tôi tớicũng không có mang theo đứa trẻ nào."

Dao nhỏ lạnh như băng dí sátbên hông cô Hình, thân thể cô ta cứng đờ, tim đập như sấm, cô ta không nhìn cũng biết Minh Thù đang đặt cái gì bên hông.

Cô gái đối diện cười tươi như trước: "Đứa nhỏ ở đâu?"

...

Biệt thự tầng ba trở lên rất yên tĩnh, cô Hình đầu đầy mồ hôi lạnh đi phía trước, dao nhỏ lạnh băng nối gót theo sau.

Cô ta đứng bên ngoài cửa một căn phòng, chỉ chỉ cửa: "Trong... Bên trong."

Cửa phòng khóa mật mã, Minh Thù bảo cô Hình: "Mở cửa."

Cô Hình không dám phản kháng, ấn mật mã đẩy cửa phòng ra.

Trong phòng có tiếng nhạcnghe rất tao nhã, ánh sáng chậm rãi xuất hiện, bày trước mặt Minh Thù là hình ảnh làm người ngườikhiếp sợ.

Trong phòng lớn như thế đặt một bàn tròn lớn, mấy đứa trẻ nằm thành một vòng trên bàn kính xoay, trên người trần như nhộng, trên thân đặt các loại đồ ăn khác nhau.

Mà xung quanh bàn tròn lớn, ngồi không ít ngườituổi tác chênh lệch. Có người ôm đứa trẻ trong lòng, đứa trẻ không nói một lời tùy ý để bàn tay bẩn thỉu sờ soạng trên người, giống như búp bê không có linh hồn.

Minh Thù dời màn ảnh, không quay mấy đứa trẻ kia, mà là quay một đám nhân mô cẩu dạng (1).

"Cô Hình, sao cô lại tới đây?"

Có người thấy cô Hình tiến vào, rất bực bội: "Hôm nay còn chưa kết thúc."

Cô Hình đầu đầy mồ hôi lạnh, không dám mở miệng.

Mọi người phát hiện cô Hình bất thường, đồng thời cũng thấy người phụ nữphía sau cô ta.

Minh Thù giãn mặt cười khẽ: "Các vị bệnh cũng không nhẹ."

Chuẩn mực đạo đức con người đều bị đám rác rưởinày xóa bỏ.

Đám người cặn bã mặt người dạ thú, trẫm cưỡi ngựacũngđuổi không kịp.

Người xa lạ xuất hiệncòn mang theo nụ cười quáidị như vậy, có người bối rốichất vấn cô Hình:

"Cô Hình, cô ta là ai? Sao cô có thể tùy tiện dẫn người tiến vào?"

Minh Thù đẩy cô Hình qua một bên, thuận lợi đóng cửa lại: "Tô Mãn, Tô gia tiểu thư, chưa từng nghe qua sao?"

"Chưa từng nghe qua cũng không sao, rất nhanh tên này chính là ác mộng của các người, có sợ không?"

Giọng điệu này rõ ràng cho thấy sự uy quyền, người bên kia hỗn loạncó người đứng lên, có người gọi điện thoại.

Minh Thù ung dung cố định di động xong, sau đó bóp cổ tayđi về phía bên kia.

Âm thanh nhẹ nhàng chậm rãi theo tiếng nhạc nhã nhặnxuôi dòng đến: "Bây giờ là nhạc dạo ác mộng."

Đánh chết đám chó chết kia, có giá trị thù hận!

Trẫm sẽ không khách khí.

Đến đây đi!

...

Phát sóng trong nháy mắt leo lên hot search, Minh Thù để mẹ Hi Hi đứng ra làm nhân chứng, các bên truyền thông nghe tin mà đến vây chặt nhà trẻ.

Mà một ít phụ huynh cũng nói đã từng phát hiện con trẻ bất thường. Nhưng lúc phản ánh với giáo viên, đứa nhỏ cũng chậm rãi khôi phục bình thường, bọn họ còn nghĩ giáo viên dạy dỗthật tốt.

[Thời điểm livestream có người nói là nhà trẻ kinh dị,lời này một chút cũng không sai, đây không phải là kinh dịsao?]

[Lúc trước là cô nhi viện Dương Quang, hiện tại là nhà trẻ, kế tiếp là cái gì?]

[Đám súc sinh kia sao không chết đi?]

Trên mạng các loại mắng chửidường như có người áp xuống, cuối cùng biến mất trên bảng hot search.

Minh Thù cũng không ngờ đám người kia lại ngang nhiên như vậy, xem ra hôm qua cô đánh chưa nặng tay.

Minh Thù tươi cười xắn tay áo... Mua hot search.

Tưởngtrẫm sẽ không mua sao?

Trẫm không có gì, chỉ có tiền. Ai dám áp, trẫm liền dám mua.

Độ nóng giảm rồi tăng, tăng rồi giảm, giống như ngồi tàu lượn siêu tốc.

Nhưng cuối cùng vẫn là giảm.

Minh Thù nhìn tin đã không còn xuất hiện trên bảng hot search, sắc mặtlạnh lẽo không rõ.

Điện thoại Kiều Vũ gọi đến đúng lúc.

"Tiểu Mãn, hình như là mặt trên có người..."

Kiều Vũ nói không quá rõ, nhưng ý này Minh Thù hiểu.

Có người đè xuống, không phải dùng tiền là có thể mua được.

Phải dùngquyền.

"Tiểu Mãn, nếu không em hỏi anh họ em thử xem, hắn quen không ít người."

Kiều Vũ vốn muốn Minh Thù tìm bố Tô, nhưng nghĩ đi nghĩ lại loại chuyện này vẫn là đừng nên dính dáng đến bố Tô thì tốt hơn. Nhỡ đâu có con cá lớn nào, liên lụy đến bố Tô thì phiền toái.

Minh Thù vừa cúp điện thoại, mẹ Hi Hi liền gọi điện thoại qua mang theo nức nở, nói: "Tô tiểu thư, bên ngoài nhà tôi có rất nhiều người, tôi không biết bọn họ..."

"Nhà cô ở đâu?"

Mẹ Hi Hi nhanh chóng báo tên một tiểu khu.

Thời điểm Minh Thù chạy đến, cửa nhà mẹ Hi Hi đã mở, bên trong đứng không ít ngườitrên mặt đấtđồ vỡlung tung.

Mẹ Hi Hi ôm Hi Hi, bị chặn trong góc.

"Ầm!"

Người trong phòng đồng loạt nhìn về phía cửa chính.

Cô gái ngang nhiên đứng ở cửa, hai tay cắm trong túi, trên gương mặt xinh đẹp mang theo nụ cười thản nhiên, phảng phất như Minh Thù không thấy được nguy hiểm trong phòng.

"Tô Mãn?"

Một ngườitrong đó nhìn chằm chằm cô gái trước cửa, âm trầm cười một tiếng: "Còn chưa đi tìm cưng, cưng liền đưa đến cửa, hôm nay anh sẽ dạy cho cưngkết cục của việc xen vào chuyện người khác."

Minh Thù lấy di động mở livestream: "Vừa hay, tôi cũng dạy anh một chút cái gì gọi là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên (2). Đến, nhìn màn hìnhcười một cái, đây là livestream toàn quốc nha."

"Con nhóc thật cuồng vọng."

"Quá khen."

Đại hán híp mắt một cái: "Lên cho ta."

Minh Thù đặt di động sang một bên, khom lưng nhặt gậy bóng chày trên đất,cứ như vậy chạy về phía đám người trước mặt.

Hai ba tiếng kêu thảm thiết vang lêntrong hình ảnh phát sóng, những ngườikia từng người từng người nằm liệt trên mặt đất, khán giả xem hưng phấn không thôi, số ngườixem livestream cũng dần tăng lên.

Minh Thù đánh người không đánh mặt, chuyên chọn chỗ thịt dày, đánh cho đối phương kêu cha gọi mẹcuối cùng còn không mở miệng nổi.

Ngườicầm đầu kia thấy người ngã xuống ngày càng nhiều, liều mạng một cái cũng xông lên.

Minh Thù lôi người gần nhấtngăn cản hắn, lắc mình đến bên cạnhhướng về phía người kia phan một gậy.

Người kiabị đaulại không ngã xuống, nhịn đauxoay người muốn bắt Minh Thù.

Nhưng mà tay gã vơkhoảng không, phía sau lưng phát lạnh, dưới chân cũng không vữngthân thể to lớn đập xuống mặt đất.

Gậy bóng chày đặt trên cổ gã, lực đạo không nặng không nhẹ đạp sau lưng gã hoàn toàn không đứng lên nổi.

Minh Thù chống gậy bóng chày, lấy từ trong túi hai viên sô cô lahồi máu, tùy tiện hỏi một câu:

"Ai thuê các người tới?"

Người đàn ôngkhông lên tiếng, làm nghề có quy củ nghề nghiệp.

Minh Thù cũng không vội, tiếp tục ăn sô cô labổ sung thể lực.

Minh Thù mở ra hình thức tán gẫu: "Các ngươi cũng thật không có đạo đức, mẹ góa con côi người ta chưa khổsao? Các người còn hù dọa người ta, nhiều ngườinhư vậy, cái nhà này của người ta cũng không chứa nổi mấy người. Làm contrẻ người ta bị hù dọa sinh ra bóng ma tâm lý, sau này trưởng thành sai lệch, người thứ nhất nên tìm chính là các người, dù sao hiện tại con nhà người ta chỉ thấy qua các ngươi, các ngươinói có đúng không?"

Bọn người nằm trên đất: "..."

Xem thường chúng ta ít đọc sách đi!

"Lần sau làm chuyện xấu, nhớ che mặt chút. Chỉ bằng dáng vẻcủa mấy người, vừa nhìn chính là người xấu, bạn nhỏ nhìn thấy chắc chắnsẽ bị dọa sợ."

Bọn ngườivặn vẹo trên mặt đất: "..."

Không mang thân thể ra công kích.

***

(1) Nhân mô cẩu dạng: Mặt chó thân người hay thân chó mặt người, dùngđể chỉ những người trông rất lịch sự nghiêm túc nhưng thật rađang âm mưu suy tính gìđó.

(2) Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên: Bên ngoài bầu trời có bầu trời khác, người tài có người tài hơn. Tương đương với câu tục ngữ "vỏ quít dầy có móng tay nhọn".

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 311: Hắc Liêu Võng Hồng (31)

"Các ngươi không có con sao? A, xem ra là có,đừng sợtôi không có phát rồ như mấy người đâu, ngay cả trẻ nhỏ cũng không tha. Tôi đây bla bla..."

[Ha ha,nữ thần lại đang tán gẫu sao?]

[Mỗi lần thấy nữ thần và đối thủ tán gẫu, ta cảm thấy đặc biệt kỳ lạnhưng cực kỳ thích thú với chuyện đang diễn ra.Nữ thần, có thể chừa chút tôn nghiêm cho đối phương không?]

[Đếm cảm xúctuyệt vọng của những người nằmtrên mặt đất.]

[Anh trai: Tôn nghiêm? Không thể nào!]

"Mẹ Hi Hi, có thể làm chút đồ ăn giúp tôi không?"

Minh Thù ăn xong sô cô la nhìn mẹ Hi Hi cách đó không xa: "Mới đánh nhau xong, thật là đói."

Không phải mệt, là đói.

Mẹ Hi Hi có chútngơ ngác, nhưng khán giả toàn quốc đã thành thói quen, nữ thần nhà bọn họ đánh xong sẽ đói.

Nhưng thật ra Hi Hi phản ứng nhanh, tránh khỏi ôm ấp của mẹchạy về phòngôm đồ ăn vặt của cô bé, chia sẻ cho Minh Thù.

"Chị ơi, cho chị nàyăn no mới có thể đánh người xấu."

Trên phát sóng liền"ồ" lên.

"Cái này ăn ngon."

"Dạ, mẹ mua."

"Cái này cũng ăn ngon."

"Mẹ mua."

Ngững người nằm trên đấtvặn vẹo đến biến hình trên mặt đất: "..."

Này, để ý để ý tới chúng ta!

Đừng xem chúng ta như không khí, một mình cô ở nơi đó ăn là có ý gì, đừng coi thường nhau như thế.

Mẹ Hi Hi bưng một bát mì ra, Minh Thù trực tiếp cầm một ván gỗ bằng phẳng đặt lên người nằm trên đất:

"Đừng lộn xộn, làm đổ mì thì cái mạng này của anh cũng đền không nổi đâu."

Người nằm trên đấtlạnh run, thời chiến tranh cũng không thể ngược đại tù binh.

Ta phải báo cảnh sát!

[Ha ha, nữ thầnăn cái gì cũng đều đáng yêu như vậy.]

[Nói cảnh hành động mà, vì sao biến thành mỹ thực cũngnhanh nhưvậy?]

[Hình ảnh kỳ lạnày ta cũng không nỡ nhìn thẳng.]

[Mẹ hỏi ta vì sao quỳ xem video.]

Minh Thù ăn xong, thong thả hỏi mấy người này vài câu, cô hỏi chuyện không giống bình thường.

Một lúc thì hỏi bọn họ trong nhà có mấy người, ở đâukhông biết còn tưởng rằng cô muốn đi giết người diệt khẩu.

Một lúc thìlại bảo bọn họ làm cái này có tiền đồ không, nếu làm thếkiamà có tiền đồ cô sẽ đi làm.

Một lúc thìlại hỏi bọn họ thấy minh tinh nào đẹp nhất?

EXO - M ư?

Này đều là vấn đềgì vậy?

"Trước khi các người ra ngoài làm nhiệm vụ, sẽ cúi chào quan công các kiểu như trong tivi chứ?"

Khóe miệng bọn họco quắp, dần dần chết lặng: "Sẽ không."

"Lần này ai phái các người tới."

"Triệu Tiền."

Minh Thù mỉm cười.

Bọn người nằm trên đất: "..."

Người đần ôngcầm đầu trừng một đám đàn em không nên thân.

Tụi mày có phải ngốc quáhay không!

...

Chung cư nào đó.

"Triệu tiên sinh, cám ơnngài hỗ trợ, nếu không chúng tôi thật sự không biết phải làm sao."

"Triệu tiên sinh đây là chút tâm ý nho nhỏ."

Đối phương đẩy một cái rương qua, bên trong đều là vàng thỏi sáng rực.

Người đàn ôngđược gọi là Triệu tiên sinh khoát tay, im lặngnhìn hai ngườitrước mặt:

"Chuyện này của các người ầm ĩ quá lớn, độ nóngđã bị đè xuống, nhưng vẫn phải giải quyết. Tô Mãn kia vàcó hai mẹ con kia chính là then chốt."

"Vâng vâng, Triệu tiên sinh nói đúngchúng tôi sẽ nghĩ biện pháp xử lý."

Triệu tiên sinh cười nhạt: "Chờ hai người xử lý, hoa cúc đều lạnh..."

Hai người đàn ôngliếc nhau.

Lúc này Triệu tiên sinh mới nói: "Ta đã giúp các người xử lý."

Ông ta ra hiệu cái rương trên bàn.

Đối phương rất thức thời nói: "Vậy cám ơnTriệu tiên sinh, lát nữa tôi sẽ cho người đưa đồ qua hiếu kính ngài."

"Lần sau làm việc cẩn thận một chút, ta xử lý chuyện cho các ngườicũng rất mạo hiểm."

"Vâng vâng, lần này là tại Tô Mãn kia, nếu không phải tại nócăn bản là không có việc này."

"Triệu tiên sinh, Tô Mãn... Có phải có hơi khó xử lý không?"

Người đàn ôngbên cạnh có chút lo lắng, Tô Mãn cũng không phải là người thường.

"Không sao..."

"Triệu tiên sinh, điện thoại của ngài." Thư ký bên ngoài đột nhiên gõ cửa đi vào.

Triệu tiên sinh ngừng nói, nhận điện thoại. Ngay từ đầu ông ta còn không để trong lòngnhưng nghe đến âm thanh đầu dây bên kia, ông ta từ từ đứng lên, sắc mặthốt hoảng.

Chỉ chốc lát khi ông ta cúp điện thoại, đẩy rương vàng thỏi trở lại: "Việc này ta không giúp được các ngươi."

"Triệu tiên sinh, không phải đều nói xong rồi sao?"

Triệu tiên sinh sắc mặt xấu xí: "Tiễn khách."

"Triệu tiên sinh..."

Hai người đàn ôngbị đuổi ra ngoài, cả người Triệu tiên sinh mềm nhũn trên ghế giám đốc, chuyện này làm sao sẽ bỏ qua ông ta đềutrực tiếp đến những người phíatrên?

Người Tô gia cũng không có bản lĩnh lớn như vậy...

...

Trên weibo bị áp cũng không lâu lắm, lần thứ hai bùng nổdân mạng sôi trào.

Nữ thần chính là vô địch.

Đám cặn bã này không xứng đấu với nữ thần!

Nhà trẻ đã đóng cửa, tất cả học sinh đều đượcđưa đến bệnh viện chỉ định kiểm tra.

Bố Tô không biết từ đâu mà có được tin tức, hạ lệnh tra rõ việc nàyai dám ngăn cảnđều không khách khí.

Bố Tô lên tiếng không bao lâu, người phía trên cũng lên tiếng, chuyện này nhất định sẽ cho mọi người một cái công bằng.

"Cámơntôithế nào?"

Giang Vọng ngồi nghiêm chỉnh đối diện Minh Thù, một tư thế đàm phán.

Hắn lấy được điện thoại riêngcủa vị kia, thế nhưng mất không ít sức lực.

"Tôi cũng không yêu cầu anh, là anh tự cho tôi."

Minh Thù mỉm cười, bắt đầu quỵt nợ: "Cho nên Giang tổng, tôi cũng không cần cám ơnanh?"

Giang Vọng mặt không đổi sắc, nội tâm chửi thề.

Cô thích lão tử một chút thì chết sao?

"Bạc tình!"

"Ha, nói đạo lý đi, tôi làm gì anh?"

Minh Thù không vui, cái từ bạc tình nàysao lại dùng trên người trẫm?

"Chính em làm gìtự em biết."

Giang Vọng tức giận đến nhe răng, xem Bệ Hạ như Minh Thù mà bóp, trong đầu không ngừng thôi miên chính mình.

Minh Thù nhai cá khô nhỏ, hơi kinh ngạc: "Anh sẽ không nói anh mang thai con của tôi?"

"Tôichính là mang thai con của em rồi thìsao!" Giang Vọng đột nhiên đứng lên.

Bệ Hạ hoảng sợ, "miao" một tiếng quay về tẩm cung, khiếp sợ nhìn con sennhà mình đang giận dỗi.

Lúc này, con sen hận không thể tìm khe hở chui vào.

Hắn đang nói điên cái gì vậy!

Đều tại bệnh thần kinh, làm lão tử tức giận đến mất lý trí.

Minh Thù khiếp sợ nhìn hắncá khô nhỏ đều không ăn, một lát mới mở miệng:

"Thật là lợi hại, Giang tổng phẫu thuật chuyển giới khi nào thế?"

"Tô Mãn!"

"Đứa nhỏ thật sự không phải của tôi."

Giang Vọng nhìn cô chằm chằm, áp lựcquanh thân cực thấp, hắn túm áo khoácnhanh chóng bỏ đi.

Lão tử trở về, lão tử sẽ livestream ăn thức ăn cho mèo!

Đối đãi tốt với con mèo, còn tốt hơn cái bệnh thần kinh máu lạnhvô tình này.

Giang Vọng mở cửa, phía sau đột nhiên có người ôm lấy hắn.

"Buông ra." Âm thanh Giang Vọng có hơi lạnh.

"Buông thì buông." Minh Thùbuông ra.

Giang Vọng: "..."

Lão tử bảo cô thả liền thả, sao trước kia không thấy cô nghe lời như thế.

Giang Vọng nghĩ không thể mất mặt, cho nên vì tôn nghiêmhắn vẫn mở cửa bỏ đi.

"Này."

Bước chân Giang Vọng dừng lại, không quay đầu: "Sau này tôisẽ không quấn lấy em, em thích làm gì thì làm."

Nhiệm vụ chết tiệt này lão tử không làm.

Dù sao đều thất bại nhiều lần như vậy, thêm lần nữa cũng chả sao.

Sau này không bao giờ... Để ý đến bệnh thần kinh này nữa.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 312: Hắc Liêu Võng Hồng (32)

Giọng nóichậm rãi của Minh Thù từ phía sau vang lên: "Chú Giang bảo anh vàbạn gái về nhà dùng cơm, anh xác định không mờitôi theo sao?"

Giang Vọng đột nhiên xoay người lại: "Em nói cái gì?"

"Không nghe thì thôi."

Minh Thù xoay người đivào trong.

Giang Vọng bước vài bước đuổi theo, nắm vai Minh Thù xoay người cô lại: "Em đồng ýrồi sao?"

Giang Vọng vừa nãy thề son sắt không bao giờ để ý đến Minh Thù nữa, một giây sau lại tự tát vàomặt mình.

"Thay lời cám ơn."

Minh Thù đẩy tayhắn ra: "Đừng suy nghĩ quá nhiều, với tôi mà nóicùng ai chung một chỗ cũng như nhau."

Chủ yếu là muốn nhìn xem bệnh thần kinh này muốn mưu đồ gây rối gì trẫm.

Ừ, chính là như vậy không sai.

Giang Vọng sửng sốt một chútnhưng vẫn rất cao hứng.

Lừa gạt được rồi!

Lấy thân báo đáp còn xa sao?

Ha ha!

"Em ôm tôimột cái."

Từ giờ trở đi phải được một tấc lại muốn tiến một thước bồi dưỡng cảm tình, hữu danh vô thực sẽ biến thành hữu danh hữu thực.

Ha ha, thắng lợi vàánh mặt trời đangvẫy chào.

Minh Thù từ chối: "Không ôm."

"Ôm một cái đi mà."

Minh Thù vươn tay, nhéo cánh tay hắn một cáimỉm cười nói: "Là thật, không phải mơ, cũng không phải ảo giác."

Giang Vọng đau đến nhe răng trợn mắt, lão tử đương nhiên biết đây là sự thậtai cho cô nhéo, lão tử bảo cô ôm!

Minh Thù xoay người đi vào.

Giang Vọng hoàn toàn quên lời thề, hí ha hí hửng đi theo Minh Thù vào trong.

Bất luận trắc trở nguy hiểm gì, cũng không ngăn được sự nhiệt tình của hắn với nhiệm vụ.

...

Chuyện nhà trẻ giải quyết rất nhanh chóng, tất cả người liên quan sa lưới. Có người phía trên nhìn xuống, không ai dám lén lút động tay động chânnên xử thế nào liền xử thế ấy.

Không ngờ một chuyện nàycòn kéo ra không ít tham ô cùng lũ mờ ám, cả thành phố đều bị tác động, không ít người liên tiếp sa lưới.

Trên mạng cũng hả lòng hả dạ, đây mới là thái bình thịnh thế mà bọn họ muốn nhìn thấy.

Chạy đi đâu cho trờikhỏi nắng.

Bố Tôcả ngày bận rộn không thấy bóng dáng, chờ mọi chuyệnkết thúc bốTôđã thăng quan tiếngần hơn một bước đến chính quyềntrung ương.

BốTôthăng chức, liền tổ chức tiệc thăng chức mang tính tượng trưng.

"Chúc mừng Tô tiên sinh."

"Lão Tô chúc mừng!"

Bố Tô cười đếnsắp đơ cả mặt, khó khăn lắm mới tiếp đónxong đồng nghiệp, còn có các vị lão đại thương giới đang chờ ông.

"Tô tiên sinh có một cô con gái thật tài giỏi, người trẻ tuổi chính là có lýtưởng, hiện tại đất nước rấtcần những người trẻ tuổi như vậy... Không biết Tô tiểu thư có bạn trai chưa?"

Người này nói nửa ngày, câu sau mới là trọng điểm.

Bố Tô mang nụ cười tiêu chuẩn, khiêm tốn: "Con gáihồ đồ, về phần bạn trai..."

Thật sự là ông không biết, con gái nhà ông và Giang Vọng đã đến một bước kia.

"Người trẻ tuổi vẫn là nên tiếp xúc nhiều một chút, bọn họ đề tài nhiềunói không chừng liền nói tới đâu đó? Kết giao bằng hữu là chuyện tốt, đúng không, Tô tiên sinh."

Bố Tôkhông tiện từ chối.

Người nọ thấy vậy lập tức đẩy người trẻ tuổi phía sau ra: "Đây là con trai ta,lớn hơn Tô tiểu thư một tuổi, lại nói tiếphai đứa còn học chung một trường..."

"Ba, tiểu Mãn đâu?"

Bố Tô nhìn Giang Vọng đột nhiên nhảy ra gọi ông là ba, chỉ chỉ trên lầu:

"Ở trên phòng với tiểu Vũ."

"Chúc mừng bathăng chức, con đi tìm tiểu Mãn trước."

Giang Vọng lễ phép nói một tiếng, sau đó nghênh ngang vào biệt thự.

"Giang tiên sinh..."

Người đàn ông giới thiệu con trai bối rốiđại diện thương giới gọi Tô tiên sinh là ba?

Bố Tô xấu hổ với từ "ba" ông bị biến thành kẻngốc.

Nội tâm Giang Vọng tuôn ra các loại chửi thề, luôn có người muốn phá thiết lập của lão tử, đào góc tường lão tử.

Hắn tìm được Minh Thù, Kiều Vũ không ở đó, một mình cô vùi trên sô pha ăn quà vặt xem ti vi.

Giang Vọng nhìn nhìn bên ngoài, lắc mình vào phòngkhóa trái.

Như một làn khói chạy đến bên cạnh Minh Thù, giọng nói cổ quái:

"Em còn có tâm tình xem ti vi, cũng không biết lúcnày bản thân đãnhiều thêm mấy người bạn trai."

"Hiện tại pháp luật không cho phép trùng hôn, nhưng đâu cấm việcđồng thời quen mấy bạn trai."

Giang Vọng càng tức: "Em còn muốn? Nếu không tôixuống dưới kêu vài người lên cho em nhìn, em chọn nhé?"

Minh Thù mỉm cười, đôi mắtquét về phía Giang Vọng, Giang Vọng rất có cốt khí nhìn về phía khác.

Minh Thù dùng chân đạp đạp hắn: "Giang Vọng."

Giang Vọng nắm mắt cá chân cô, tức giận: "Làm gì, đừng động tay động chân, đừng tưởng rằng em là bạn gái của tôi thì tôi không xử em."

Minh Thù giãy giụa một chút, không cựa quậycô dứt khoát bò quatrực tiếp tiến vào trong ngực hắn.

Nội tâm Giang Vọng tiếp tục chửi thề, thân thể lại hết sức thành thực ôm cô,còn rất nhanh trí cầm túi đồ ăn vặt cho Minh Thù.

"Bọn họ nhìn chung chính là tại vìgia thế củaTô gia. Bọn họ không phải là vì con người tôi mà thích tôi... Tuy rằng tôi lớn lên đẹp, nhưng bọn họ thích nhất định là cái túi da này."

"Có thể không tự khen mèo dài đuôi đượckhông?"

Nghe câu trước hắn còn mềm lòng một chút, phía sau là cái quáigì.

Minh Thù nhướng mày: "Tôi lớn lên không đẹp ư? Lúc đó chẳng phảilà anh coi trọng gương mặt của tôi sao?"

Ban đầu là tênyêu tinh nàohùng hồn nói coi trọng gương mặt đẹp của trẫm.

Giang Vọng phản bác: "Làm sao giống nhau được."

"Có cái gì khác nhau?"

"Tôiđó là..." Giang Vọng dừng lại.

Minh Thù nhìn hắn, hắn đột nhiên cúi người chặn miệng Minh Thù, thuận tiện che luôn mắt cô.

Môi Giang Vọng có chút lạnh, dán lên khóe miệng Minh Thù, ma sát chậm rãiđầu lưỡi từng chút từng chút tiến vào.

Không giantrong phòng như cô đọng lại, hơi thởhai người giao hòa với nhau, hồi lâu Giang Vọng mới nỉ non:

"Tôi thật sự thích em."

Mới là lạ, lão tử là vì nhiệm vụ mới thích cô.

Nội tâm Minh Thù hoàn toàn không tin.

Nhưng cô cũng không đẩy Giang Vọng ra.

Có lẽ là vì cô độc rất lâu rồimuốn một người bên cạnh chính mình, có lẽ là vì hắn lai lịch không rõ, nghi ngờ che giấu mục đíchlại có thểđi qua thế giới khác nhau, hoặc là cô chỉ muốn xemrốt cuộc hắn muốn làm gì hoặc là...

Bất kể là nguyên nhân gì, Minh Thù cũng không muốn buông tay.

Cô muốn hắn... Ởbên cô.

Chúng ta đều có mục đích, vậy ai cũng không nợ ai.

"Tiểu Mãn, mở cửa!"

Giọng nóicủa Kiều Vũ cắt ngang hình ảnhkiều diễm trong phòng, Giang Vọng lúng túngbuông Minh Thù ra, mím môi đứng dậy đi mở cửa.

"Giữa ban ngày ban mặt, cô nam quả nữ (*)khóa cửa làm gì chứ!"

Kiều Vũ từ bên ngoài bưng một cái bánh kem nhỏ tiến vào, ánh mắt quan sát qua lại Minh Thù và Giang Vọng.

Minh Thù tiếp tụcăn đồ ăn vặt, Giang tổng tài lạnh lùngcúi đầu loay hoay di động, ai cũng không để ý hắn.

Kiều Vũ huýt sáo một tiếng, đưa bánh kem đến trước mặt Minh Thù: "Tiểu Mãn, sinh nhật vui vẻ."

Giang Vọng có chút kinh ngạc ngẩng đầunhìn Minh Thù: "Em... Sinh nhật em?"

Minh Thù mỉm cười nhìn sang: "Tôi nghĩ anh biết chứ."

Bố Tô cố ý tổ chức tiệc thăng chức vào hôm nay, chính là vì chúc mừng sinh nhật cô.

Giang Vọng lại không biết.

Này thật đúng ngoài dự liệu của trẫm.

Giang Vọng: "..."

Lão tử làm sao biết, gần đây đều sắp bị giận điên lên.

"Bạn trai này không hợp chuẩn, Tiểu Mãnnếu không đổi người khác nhé?"

Kiều Vũ ra chủ ý cho Minh Thù.

"Ừ, em suy nghĩ một chút."

Giang Vọng túm KiềuVũ lên: "Cậu đừng có nói bậy với cô ấy, tôiném cậu ra ngoài tin không?"

Lão tử khó khăn lắm mới chạmđược tới tay, ai dám giành giết chết người đó.

Kiều phá sản chống nạnh, khuôn mặt không vui: "Hừ! Giang tổng, chính anh quên sinh nhật tiểu Mãncòn không cho tôi nói, cũng không phải tôi làm anh quên, anh tấn công tôi làm gì... A! Tiểu Mãn, cứu mạng!"

***

(*) Cô nam quả nữ: Nam nữ độc thân.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 313: Hắc Liêu Võng Hồng (33)

Giang Vọng và Kiều phá sản ồn ào một trận, đương nhiên toàn bộ sự ồn àođều là Kiều phá sản nhốn nháo, Giang Vọng lâu lâu phản bác hai câu nói lại.

Minh Thù mặc kệ bọn họ, bị bố Tô gọi xuống dưới.

Ứng phó đám yêu tinh phía dưới chờ làm bạn trai cô xong, Minh Thù đói đến mức muốn ăn cả thịtngười.

Chờ khách đi gần hết, bố Tô mới để Minh Thù ăn.

Giang Vọng và Kiều phá sản đương nhiên ở lại, Lam Tử Khanh mang theo Lâm Vy ung dung tới trễ.

"Tử Khanh, cô gái này là?" Bố Tô nhìn Lâm Vy, cười mờ ám.

"Bác, cháu là..."

"Bạn bè." Lam Tử Khanh giành trả lời trước.

Sắc mặtLâm Vy tối sầm, phụ họa nói: "Vâng... Bạn bè."

Bầu không khí có chút kỳ lạ, bố Tô hắng giọng một cái: "Mọi người đến đông đủ,nhanh ăn cơm thôi."

Minh Thù tổ chứcsinh nhật,cái bánh kem nhỏ của Kiều phá sản chỉ trưng cho Minh Thù đỡ thèm, lúc này bánh kem được đẩy lên mới là bánh sinh nhật, trên đó viết tên cô cùng dòng chữ sinh nhật vui vẻ.

Chờ mọi người đưa quà xong, tầm mắt mọi người không tự chủ rơi xuống trên người bạn trai chính thức Giang Vọng.

Giang Vọng như đứng trên đống lửa, ngồi trên đống than: "Tôi, lúc về tôimới tặng."

"Còn bímật? Giang tổng, anh không phải là chưa chuẩn bị gì!"

Kiều phá sản một giây phá đám.

Minh Thù cười mà như không cườinhìn hắn.

Ngay cả Lam Tử Khanh và Lâm Vy đều mắt không chớp dõi theo hắn.

Giang Vọng không lên tiếng, kịch liệt nói: "Tôiđưa em ấy cái gì, không cần cậu lo!"

Bố Tô nhanh chóng hòa giải: "Được rồi được rồi, không cho nhìn thì không cho nhìn, tiểu Mãn đến cắt bánh kem."

Chờ cơm nước xong, Kiều phá sản liền đề nghị ra ngoài chơi, bố Tô dặn bọn họ cẩn thậnvề sớm một chút.

Chơi một trận vui vẻ đến hơn mười mộtgiờ.

Giang Vọng đưa Minh Thù về nhà, cùng Minh Thù lôi lôi kéo kéo lằng nhằng hơn nửa ngàycuối cùng vẫn tiến vào.

Minh Thù tối sầm mặt, cài đặt nhân vật của thiếu niên bị hỏng rồi sao?

Ngày hôm nay tiếp đón, đối phóvới những người đó quá mệt mỏi, Minh Thù khốn đốn không chịu nổi, cô cũng lười quản Giang Vọnglặng lẽ vào phòng bắt đầu rửa mặt.

Minh Thù kìm nénham muốnăn uống, nhanh chóng rửa mặt xongbò lên giường.

Nhưng mà mới bò lên liền sờ thấy một mảngnóng rực.

Cô vén chăn lên, Giang Vọng khỏa thân nằm trong chăn, chăn vén đến bên hônglộ ra tuyến nhân ngư (*) và cơ bụng đẹp mắt.

Minh Thù nửa quỳ trên giường, nhìn mặt hắn: "Làm gì?"

"Quà."

Giang Vọng bình tĩnhchỉ mình: "Tặng cho em."

"A... Anh không buộc nơ bướm cho mình sao?"

"Em thích như vậy à?"

Hắn khôngkịp chuẩn bị quà, chỉ có thể đem chính mình tặng cho cô?

"Thích, anh đi buộc đi." Minh Thù nháy mắt cười.

"Khẩu vị mặn quá..."

Giang Vọng nói thầm một tiếng, ánh mắt đảo tới đảo lui trên mặt Minh Thù.

"Em không nói đùa chứ?" Hắn thử hỏi.

Sẽ không thực sự muốn lão tử đi buộc nơ bướm ẻo lả chứ?

Cô không biết xấu hổ nhưng lão tử thì biết!

Ánh mắt Minh Thù đầy ý cười: "Thân là tặng phẩm mà ngay cả nơ bướm cũng không có, tặng được sao?"

Giang Vọng còn muốn tranh thủ vì mình một chút: "Nơ con bướm là mấy bé gái mới thích, em cũng không phải bé gáicó cần phải trẻ con như thế không?"

Nụ cười Minh Thù càng ôn hòa: "Tôi chính là trẻ con như thế."

Giang Vọng nghẹn họng, do dự một hồi mới vén chăn xuống giường.

Hắn vén chăn lên mới phát hiện phía dưới mặc quần.

Minh Thù: "..."

Trẫm còn tưởng rằng cởi sạch chờ lâm trận, kết quả hắn lại mặc quần!

Giang Vọng mới vừa ra khỏi phòng, cửa phòng "rầm" một tiếng đóng cửa, Giang Vọng giật mình một cáixoay người lại gõ cửa:

"Tô Mãn, mở cửa."

Bên trong không ai trả lời.

Giang Vọng: "..."

Muốn hỏi thăm tổ tông mười tám đời nhà cô.

Bình tĩnh.

Lão tử là thiên tài, không thể tính toán với bệnh thần kinh.

Không cho lão tử vào, hôm nay cô đừng hòng ngủ.

Minh Thù tắt đèn đi ngủ, nhưng Giang Vọng liên tục ở bên ngoài gõ cửacòn không ngừng kêu cô. Âm thanhrất có quy luật, Minh Thù lật qua lật lạiôm lỗ taiđều không ngăn cản được.

"Tô Mãn... Tôikhó chịu."

Không biết gõ bao lâu giọng nóicủa Giang Vọng vang lên hơi bất thường.

Minh Thù xoay người ngồi dậy, nhìn chằm chằm cửa phòng một lát.

Cửa phòng đột nhiên mở ra, người dựa vào cửa lập tức ngãvào trong phòngtrúngngười Minh Thù.

Trên người Giang Vọng vẫn không mặc quần áo, trên đầu tóc một buộc cái nơ bướm dựng đứng, nói không nên lời là buồn cười hay là đáng yêu.

Bây giờ khí trời hơi lạnh, đợi như thếdù tố chất thân thể tốt cũng phải bị cảm.

Minh Thù đẩy Giang Vọngđể hắn đứng ngay ngắn: "Giang tổng, khổ nhục kế cũng sửdụng à?"

Giang Vọng thấp giọng nói: "Khó chịu..."

Minh Thù nghiến răng, giãy giụa hồi lâu liềnmang hắn đặt trên giường.

Minh Thù muốn lấy xuống nơ bướm trên đầu hắn, Giang Vọng lại cầm tay cô: "Quà."

"Hiện tại mở quà."

Lúc này Giang Vọng mới buông lỏng tay, nhìn chằm chằm mặt Minh Thù.

Một lúc sau, Minh Thù chống tay bên cạnh hắn, dịu dànglưu luyến nhìn Giang Vọng: "Giang tổng... Anh cột nó như thế nào vậy?"

"Không biết, nó cứ rớt ra liền lấytóc tùy tiện quấn lại."

Giọng nóiGiang Vọng có chút khàn khàn.

Tốt!

Tùy tiện quấn lại.

Cứ như vậy mà quấn tóc của ngươi, đến trẫm không mở được quả làcao thủ!

Quà không mở được thì làm sao?

Minh Thù xoay người đi lấy kéo.

"Em làm gì thế!"

Giang Vọng lui lui về một bên giường, nơ bướm không cột tốt, không cần giết người diệt khẩu chứ!

Minh Thù túm hắn trở lại, kéo thoáng qua trước mắt Giang Vọng, rơi trên đỉnh đầu hắn.

Xoẹt xoẹt hai tiếng, tóc rơi trước mắt, hắn ngơ ngác.

"Tô Mãn, em em em..."

Giọng nóiGiang Vọng run run, cô cắt ác như vậy, kiểu tóc của hắn!

Dừng tay!

Cầm thú mau dừng tay!

Giang Vọng cầm cái gương, chết không còn gì luyến tiếc nhìn kiểu tóc chó gặmtức giận!

Đầu có thể rơi máu có thể chảy nhưng kiểu tóc không thể loạn.

Hắn quay đầu nhìn người bên cạnh, Minh Thù đang đọc sách, nhận thấy ánh mắt của Giang Vọngcô ngẩng đầu mỉm cười:

"Tay nghề tôi được không?"

Giang Vọng sắp bóp nát tấm gương, hắn cắn răng: "Tốt!"

Tốt đến mức lão tử muốn bóp chết cô.

Giang Vọng "cạch" một tiếng đặt lên tủ đầu giường, xoay người lại ôm Minh Thù môi chuyển động trên gương mặt cô, cuối cùng bắt được cánh môi mềm mại của Minh Thù.

Giang Vọng vẫn hơi sợ Minh Thù đánh mình, ngừng một chút mới tiếp tục.

Hắn rút quyển sách trong tay Minh Thù, dắt tay cô ôm mình: "Tô Mãn, đáp lại tôicó được không?"

Tuy rằng Minh Thù không từ chối, nhưng cho tới bây giờ không đáp lại Giang Vọng.

Giang Vọng rất phiền muộn.

Minh Thù ngã nửa người lên gối ôm, cô hơi nghiêng đầudùng ánh mắt ôn hòalưu luyến nhìn người phía trên.

Giang Vọng bị nhìn đến cả người khó chịu.

Khẽ gọi: "Tô Mãn..."

Ngón tay Minh Thù dần lướt qua tóc hắn, kéo hắn đến trước người, trong đôi mắt cô phảng phất có vô số làn gió mềm mại, làm người trầm mê trong đó.

"Giang Vọng, anh thực sự muốn tôi sao?"

Giọng nóiMinh Thù có chút mờ mịt, phảng phất đến từ xa xôilại phảng phất đến từ sâu trong nội tâm hắn.

Giang Vọng ma xui quỷ khiến gật đầu: "Muốn."

Không phải dục vọng thân thể, là dục vọng sâu trong nội tâm.

Hắnmuốn người trước mặt này.

Từ tâm đến thân.

Minh Thù im lặng hồi lâu, tắt đèn đầu giường, chủ động đón nhận môi Giang Vọng.

"Vậy làm đi!"

Đồng hồ phòng khách điểm rạng sáng mười hai giờ.

Vòng quay mới bắt đầu chuyển động.

***

(*) Tuyến nhân ngư: Là chỉ phần cơ bụng hai bên xương chậu tạo thành vết hình chữ V.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 314: Hắc Liêu Võng Hồng (34)

Giang Vọng tỉnh lại đã là buổi trưa, hắn nhìn di độngtất cả đều là cuộc gọi của trợ lý.

Minh Thù còn đang ngủ, cánh tay ôm hông hắn, mặt dựa vào ngực hắn, hắn có thể cảm giác được dưới chăn eo mềm mại da thịt nhẵn nhụi.

Tình cảnh tối hôm qua đột nhiên tung bay trong đầu hắn.

Giang Vọng không hiểu sao tim đập rộn lên.

Lần đầu tiên...

Lần đầu tiên của hắn!

Tuy rằng thân thể này không phải của hắn, nhưng đó cũng là lần đầu tiên, thật tuyệt vọngmuốn xuất gia làm hòa thượng.

Giang Vọng làm lễ truy điệu cho lần đầu tiên đã mất của mình, một tay cầm di động bắt đầu trả lời tin nhắn của trợ lý.

Trả lời xong, Giang Vọng có chút thất thần, lát nữa hắn nên đối mặt với cô thế nào? Nếu không hiện tại chạy trốn đi...

"Giang Vọng, em đói."

Kế hoạch này của Giang Vọng còn chưa kịp thực hiện, giọng nóicủa Minh Thù liền vang lên.

"A."

Giang Vọng đáp lời một tiếng: "Tôiđi mua bữa sáng... Cơm trưa cho em."

Hắn bỏ tay Minh Thù ra, xuống giường tìm quần áo mặc vào, thuận tiện rót một ly nước đặt bên giường:

"Nước của em đây nhé."

Minh Thù vươn một tay từ trong chăn ra, da của cô trắngnõn, tối hôm qua hắn dùng lực túm tay cô, hiện tại phía trên còn có thể thấy dấu vết hồng nhạt.

Giang Vọng mất tự nhiên dời mắt, nhận mệnhđưa tới.

Cô là mục tiêu nhiệm vụ, cô là tiểu tổ tông.

Giang Vọng hầu hạ tiểu tổ tông xong, vội vã ra ngoài mua cơm trưa.

Trên đường thỉnh thoảng có người nhìn hắn.

Nhìn cái gì mà nhìn, chưa thấy qua thiếu niên đẹp traiđược chiều chuộng à?

Phi phi phi, trong đầu hắn đều nghĩ đến cái thứ gì vậy.

Cho đến khi hắn đi tới một tủ kính thủy tinh, hắn thấy một kiểu tóc rất nghệ thuật...

Tô Mãn!

Dù là ngủ qua, vẫn rất muốn bóp chết Minh Thù vì cái đầu tóc.

Giang Vọng mua mũ đội lên, che đi kiểu tóc xấu xí của hắn.

Cuối cùng cũng không có những ánh mắt đáng ghét này, Giang

Vọng mới có chút tâm tư nhớ lại chuyện tối qua, hình như hắn nhớ rõ cô nói qua cái gì...

Nói cái gì đi...

Được rồi.

Cô ấy nói...

Bước đến nước này sẽ không còn đường rút lui.

Lời này là có ý gì?

Dường như phía sau cô còn muốn nói điều gì, nhưng bị hắn cắt ngang, Giang Vọng cũng không dám đi về hỏi lúc sau cô muốn nói gì, hắn sợ bị đánh chết.

Giang Vọng mang theo cơm trưa quay về, Minh Thù đã ngồi trên sô pha ăn đồ ăn vặt, thấy hắn trở vềánhmắt nhàn nhạt liếc hắnkhông có nửa điểm xấu hổ, dáng vẻ như bình thường không có gì xảy ra.

Giang Vọng mới vừa rồi còn thấp thỏm, thấy bộ dạng kia của Minh Thù trong lòng cũng bìnhtĩnh lại:

"Đừng ăn đồ ăn vặt, tới dùng cơm."

Minh Thù buông đồ ăn vặtlắc lư đi tới, cầm đũa bắt đầu ăn.

"Rửa tay..."

"Câm miệng!"

Giang Vọng: "..."

Minh Thù nhìn đồ ăn trước mắt, rất muốn chiếm hếtnhưng nghĩ đến bây giờ người này là đối tượng của mình, gian nan phân cho hắn một phần nhỏ.

Chỉ một phần nhỏ, không nhiều thêm một chút.

"Anh phải giữ dáng, ăn ít một chút."

Giang Vọng được phân một phần nhỏ ngơ ngác.

Một người đàn ôngnhư hắn giữ dáng làm gì!

Giang Vọng cảm giác cuộc sống sau này sẽ rất gian nan.

Không!

Hiện tại hắn đã cảm giác rất khó khăn.

"Hôm nay em làm cái gì?" Giang Vọng hỏi Minh Thù.

"Không phải là họp phụ huynh của Giang An Ngôn sao?"

Minh Thù khẩy cơm: "Bảo em đi họp phụ huynh cho nó."

Bố Giang bận, Giang An Ngôn lại không dám nói cho Giang Vọngchỉ có thể đi nói với Minh Thù.

"Mấy giờ?"

"Hơn ba giờ đi."

"Vừa may tôicó cuộc họp bên kia, đưa em đihọp xong sẽ qua đón em."

Giang Vọng tùy ý nói, thực tế đã dùng di động cưỡng chế trợ lý đổi lịch trình.

Trợ lý ở bên kia kêu khổ, Giang Vọng chỉ coi như không thấy.

...

Giang An Ngôn vừa mới chuyển đến trường này không bao lâu, kỳ thực giáo viên cũng không nói gì, Minh Thù và Giang An Ngôn ngồi phía dưới ăn vụng đồ ăn vặt.

Giáo viên nói, Minh Thù nênbiết chú ý thân thể trẻ nhỏgần đây thời tiết không tốt gì đó.

"Chị, anh trai kìa."

Giang An Ngôn chỉ cách đó không xa, thân thể be nhỏ nhảy qua bên kia.

"Ôi."

Giang An Ngôn chạy quá nhanh, đụng vào người khác,thân thể của bé trực tiếp té trên mặt đất.

"Anh bạn nhỏ, không sao chứ? Xin lỗi, ngã có đau không, té có bị thương không?"

Người đụng Giang An Ngôn vội vàng đỡ nhóc dậy.

Giang An Ngôn đau đến nước mắt đều muốn rơi, nhưng bà ngoại nói con trai không thể tùy tiện khóc, nhóc chỉ có thể bẹp miệng nhìn chị gái đụng mình:

"Không... Không sao, không đau."

Chu Oánh Oánh cảm giác tội ác đầy mình.

"Đi cẩn thận một chút."

Tiếng nói ôn hòa từ phía sau vang lên, Chu Oánh Oánh quay đầu lạimừng rỡ trong nháy mắt tràn ngập trên gương mặt.

Trong mắt Chu Oánh Oánh, cô gái đi tới chính là tiên nữ tỏa ra hào quang, kích động đến nói không nên lời.

"Thì ra là cô." MinhThù ôm Giang An Ngôn.

"Vâng."

Chu Oánh Oánh kích động đến nghẹn ngào: "Là, là em, Tô... Tô tiểu thư, chuyện lần trướcem vẫn muốn gặp cám ơn chị."

"Chuyện nhỏ." Minh Thù mỉm cười.

Chu Oánh Oánh thấp thỏm: "Em mời Tô tiểu thư ăn cơm được không?"

Minh Thù có hơi dao động, ánh mắt rơi vào tờ quảng cáo trên tay Chu Oánh Oánh, cuối cùng vẫn từ chối:

"Không cần, bạn trai tôi đang chờ."

Chu Oánh Oánh không cam lòng mời lần hai, Minh Thù đều cười từ chối, cô gái có chút thất vọng lần thứ hai, cúi người:

"Đối với Tô tiểu thư là dễ như trở bàn tay, nhưng đối với em mà nói là ơn cứu mạng, em có thể không có khả năng báo đáp Tô tiểu thưnhưng sẽ khắc ghi ơnđức của Tô tiểu thư."

"Sớm trở về đi, trời sắp tối rồi."

Minh Thù ôm Giang An Ngôn rời đi, lên xe dừng ở ven đường.

Chu Oánh Oánh nhìn xe chạy đi, cô không rõ đó là hãngxe gì, nhưng hẳn là rất đắt tiền.

Cô nhất định phải nỗ lực kiếm tiền, lần sau gặp được Tô tiểu thưmời chị ấy đến nhà hàng năm sao dùng bữa.

"Chị, vì sao chị không đáp ứng chị kia?"

Giang An Ngôn ngồi trong lòng Minh Thù, tò mò hỏi: "Em biết chị gái kia, chị đã cứu chị ấy."

"Làm sao em biết?"

"Video của chị em đều xem qua." Giang An Ngôn có chút đắc ý.

Giang Vọng lái xe, sắc mặtkhó chịu liếc Giang An Ngôn.

Không có việc gì ngồi lên đùi vợ hắn làm gì!

Hắn còn chưa được ngồi!

Thằng nhócquả nhiên đáng ghét muốn chết.

"Chị muốn ăn cùng anh trai em mà." Minh Thù bóp mũi Giang An Ngôn.

Biểu cảmGiang Vọng hòa hoãn một chút: "Muốn ăn gì?"

"Đại tiệc năm sao."

"Em cũng muốn ăn!" Giang An Ngôn giơ tay.

Giang Vọng: "..."

Lại không hỏi nhóc, nhóc kích động cái gì.

Thời điểm dùng cơm, Giang An Ngôn liền yên tĩnh lại, bố Giang không quá thích nói chuyện khi ăn cơm, cho nên Giang An Ngôn đã nuôi thành thói quen.

"Nữ thần, thật sự là nữ thần!"

"Nữ thần, trời ạ, mình có thể tình cờ gặp được nữ thần!Có thể ký tên cho chúng em không ạ?"

"Nữ thần em em em... Em rất thích chị."

Mấy cô bé không biết từ đâu xuất hiện, đè thấp giọng nóihưng phấn hỏi Minh Thù, muốn xin chữ ký.

Minh Thù thoải mái ký tên còn chụp ảnh chung.

Lấy được chữ ký cùng ảnh chụp chung, một đám người hâm mộhưng phấn rời đi.

"Nữ thần thật sự thân thiện! Mình còn tưởng sẽ bị từ chối."

"Người đẹp trai đối diện nữ thần chính là tổng tài đó? A, vừa nãy quên hỏi..."

"Thật xứng đôi với nữ thần, bọn họ còn có con nữa, a a a..."

Minh Thù nghe được giật giật khóe môi một cái.

Con cái gì...

Đứa nhỏ này cũng không giống cô!

Các người không cần thêmphim lung tung đâu!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 315: Hắc Liêu Võng Hồng (35)

"Người hâm mộ nữ thần rất nhiều mà."

Giang Vọng ở đối diện chua chát nói.

"Còn khá, nhiều hơn anh một chút."

"..."

Không phải khen cô,đắc ý cái gì, không thấy hiện tại lão tử rất tức giận sao?

Minh Thù và Giang An Ngôn ngồi đối diện ăn rấtvui vẻ, quả thực không thấy được.

Tức giận nha.

Giang Vọng phiền muộn, quyết định sau này không bao giờ mang cô ra ngoài ăn nữa.

Hắn mời đầu bếp năm sao về nhà nấu ăn!

"Chát!"

Âm thanh rõ tovang lên trong nhà hàng, vốn là mọi người yên tĩnh dùng cơm, liền ngẩng đầu nhìn nơi phát ra âm thanh.

"Đồ tiện nhân không biết xấu hổ, dám câu dẫn chồng bàmày đúng là ăn phải gan hùm!"

Giọng nóibén nhọn của người phụ nữ vang lên, chỉ thấy một người phụ nữhơi mập ở bên kia đang đánh một cô gái trẻ.

"Cả ngày lên mạng lộ ngực lộ eo, không biết bị bao nhiêu người ngủ qua."

Câu nói kế tiếp quá mức dơ bẩn, người nghe xung quanh đều không đành lòng nhìn thẳng.

Cô gái trẻ kia không phải ai khácchính là Hứa Du Nhiên.

Lần đó Hứa Du Nhiên bị Minh Thù phá hỏng cơ hội tiếp xúc với nam chính, lúc sau cô ta muốn tiếp xúc với nam chính đã khó khăn hơn nhiều.

Sau này lại bị Minh Thù chọc tức đến bốc khói, một lòng chỉ muốn trèo lên đỉnh cao.

Hứa Du Nhiên đẩy vị phu nhân kia ra, cơn giận bốc lên:

"Tôi dựa vào cái gì để ngủ cùngchồng bà sao? Bà cũng không nhìn xem dáng vẻ của mình, chỉ là một bà già mặt mày nhăn nheo, chồng bà dựa vào cái gì phải ở nhà coi chừng bà?"

Phu nhân vừa nghe liền nổi điên, lần thứ hai tiến lên đánh nhau với Hứa Du Nhiên.

"Em đánh nhau đẹp hơn hai người họ nhiều." Giang Vọng bình luận một câu.

Minh Thù liếc Giang Vọng, sắc mặtGiang Vọng nghiêm túc không giống nói đùa.

Minh Thù nghiêng người qua, nụ cười có chút chói mắt, trực giác mách bảo Giang Vọng không ổn, còn chưa xây dựng phòng tuyến tâm lý xong chợt nghe cô hỏi trắng trợn:

"Anh nói là trên giường hay dưới giường?"

Giang Vọng thiếu chút nữa nghẹn họng.

Nhưng hắn nhanh chóng bình tĩnhlại: "Đều đẹp."

Bình tĩnh, lão tử là thiên tài vũ trụ cầm tượng vàng.

Minh Thù chống cằm, gương mặt đơn thuần vô hại: "Thế nhưng, em nghĩ Giang tổng trên giường lạiđẹp hơn."

Vị thếcủa Giang Vọng có chút thua Minh Thù, khí thế hơi yếu:

"Còn biết xấu hổ không?"

"Không cần, lại không thể ăngiữ làm gì? A đúng, nếu như không có gương mặt này, Giang tổng không phải sẽ nông cạn muốn tìm niềm vui mới sao?"

Giang Vọng chọt chọt miếng thịt bò trong đĩa, giọng nói hơi nhỏ:

"Đừng nói lung tung, tôichỉđể ý em thôi."

Nếu không vì nhiệm vụ, lão tử đã không thèm để mắt.

Hai diễn viên ở bên cạnh không biết xấu hổnói chuyện không thể miêu tả, bên kia Hứa Du Nhiên và người phụ nữđã đánh đến đại sảnh.

Chuyện này đã ảnh hưởng đến người khác dùng cơm, quản lý nhà hàng đứng radùng vũ lực mang hai ngườira ngoài.

Minh Thù ném Giang Vọng một bên đi ra theo, cô còn có giá trị thù hận phải kéo.

Đến bên ngoài, người phụ nữcàng ác liệt, dường như muốn tuyên bố thiên hạ Hứa Du Nhiên là kẻ thứ ba.

Minh Thù cười khanh khách đi tới: "Chịnày, tôi có thể đánh cô ta không?"

Người phụ nữhoài nghi quan sát Minh Thùxinh đẹp đứng trước mặt, túm tóc Hứa Du Nhiên không thả:

"Cô là ai?"

"Kẻ thù của cô ta."

"Nó cũng giật chồng cô?"

Người phụ nữkhông đợi Minh Thù trả lời, căm phẫn chửi: "Biết ngay con khốnnày không phải thứ tốt gì, bà đây đánh cho mà biết! Đồ khốn nạn."

Đại khái là người phụ nữcho rằng Minh Thù cũng bị cướp chồng, rất hào phóng nhường cho Minh Thù.

"Tô Mãn..."

Trên mặt Hứa Du Nhiên sưng đỏ, nhìn qua rất thê thảm. Nhìn thấy Minh Thùgương mặt càng dữ tợn:

"Có phải là mày hay không, chính là mày không muốn thấy tao sống tốtsao, mày độc ác như vậy."

"Tôi cũng không còn cách nào."

Đâylà vì đồ ăn vặt... Không phải, chỉ vì giá trị thù hận nêncô phải ác độc.

Hơn nữa làm một nhân vật phản diện, không ác độc không thể nói mình là phản diện đại boss.

Thiết lập của trẫm chính là như vậy, không phải ác độc.

Đến đây đi cục cưng!

"Tô Mãn.... A!"

Hứa Du Nhiên đột nhiên bị Minh Thù ném trên mặt đất, đám người xung quanh hô khẽ. Vừa nãy bọn họ nhìn chính là phim trong nước, hiện tại nhìn chính là phim bom tấn.

Hứa Du Nhiên trên tay Minh Thù hoàn toàn không có lực phản kháng.

"Giá trị thù hận đã đầy."

Hài Hòa Hiệu vừa báo giá trị thù hận đã đầy, Minh Thù lập tức ngừng taynhanh chóng lui xuống, đồ ăn vặt vẫn chờ trẫm.

Video Hứa Du Nhiên bị Minh Thù đánhkhông biết ai đăng lên mạng, hai người đều là người đẹpđã tạo được chấn động lớn.

Dưới sự tưởng tượngthần kỳ của cưdân mạng, Minh Thù một lúclà nữ phụ ác độc, một lúclà nữ chính khổ vì tình, một lúclại là nữ hiệp khi thấy tiểu tambất bình rút đao tương trợ.

Những điều này cũng không ảnh hưởng gì lớn đến Minh Thù.

Nhưng Hứa Du Nhiên bị cho làkẻ thứ ba lại không ổn chút nào, Minh Thù nghe nói kim chủ kia của cô tabị vợ chỉnh rất thảm, phu nhânkia còn phong tỏaHứa Du Nhiên.

Hứa Du Nhiên không còn đường để đi, chỉ có thể lên sân khấu livestream, vì thu hút người xem cô ta không thể không làm một vài phát sóng không thể miêu tả.

Hứa Du Nhiên cũng hot lên, nhưng thời điểm mọi người nhắc đến cô ta đều là chuyện không mấy tốt đẹp.

Hứa Du Nhiên cam chịu.

Thế nhưng khi cô ta thấy trong tivi, thời điểm Trần Thiệu Ninh công khai hẹn hò với Hạ Tiểu Lê, cô ta vẫnphát điên ở nhà uống rượu say mèm.

Đường Tử Hiên vừa mở cửa đã bị mùi rượu khắp phòng ámđến không thở nổi, hắn bước qua cướp rượu trong tay Hứa Du Nhiên:

"Du Nhiên, em đừng uống nữa."

"Buông ra!"

Hứa Du Nhiên hất tay Đường Tử Hiên: "Đường Tử Hiên, anh đừng có xía vàocút đi!"

"Du Nhiên..."

Tóm lại là Đường Tử Hiên thật sự thích Hứa Du Nhiên, lúc này không thể bỏ mặc cô ta:

"Em đừng như vậy."

"Tôi là cái loại gì?"

Hứa Du Nhiên đột nhiên nhìn Đường Tử Hiên: "Không phải là anh cũng chê cười tôi?"

"Anhkhông có, Du Nhiên em say rồi."

"Các người đều chê cười tôi, đám súc sinh các người... Khốn nạn... Buông, anh buông ra."

Đường Tử Hiên ôm Hứa Du Nhiên lên giườngthời điểm hắn đứng dậy, Hứa Du Nhiên đột nhiên ôm cổ hắnhôn hắn lung tung.

"Du Nhiên..."

Đường Tử Hiên đẩy cô ta ra: "Em uống say."

Hứa Du Nhiên nhìn hắn: "Anh cũng ghét bỏ em?"

"Không... Không phải."

"Vậy anh liền yêu em đi."

Đường Tử Hiên không thể từ chốiyêu cầu này của Hứa Du Nhiên.

Lúc Đường Tử Hiên cùng Hứa Du Nhiên ở chung, Đường gia rất phản đối, không cho phép loại phụ nữ như Hứa Du Nhiên tiến vào Đường gia.

Bởi vậy Đường Tử Hiên náo loạn với Đường gia.

Đường Tử Hiên là người có năng lực, đáng tiếc trong nhà muốn ép hắn chia tay Hứa Du Nhiênngăn cản hắn kiếm tiền.

Đường Tử Hiên phải vật lộn với Đường gia, còn phải thường xuyên chăm sóc Hứa Du Nhiên điên điên khùng khùng, thể xác và tinh thần uể oải.

"Choang!"

Đường Tử Hiên vừa mở cửa thiếu chút nữa bị ly thủy tinh đập phải, hắn nhìn thủy tinh trên đất, trong lòng hơi buồn bã:

"Du Nhiên, em..."

"Anh còn biết trở về? Hiện tại là mấy giờ rồi?"

Hứa Du Nhiên đứng ở phòng khách, hoài nghi: "Không phải là anh hẹn hò với ai chứ?"

"Không có, anhđi gặp một người bạn..."

Mỗi ngày về trễ, Đường Tử Hiên sẽ đối mặt với nghi vấn không dứt như vậy.

Hứa Du Nhiênkhông tin: "Bạn? Mỗi ngày anh đều đi gặp bạn, anh có bạn ở chỗ nào mà nhiều như vậy? Không phải là anh ghét bỏ tôi, ra ngoài tìm người đàn bà khác à?"

Hứa Du Nhiên càng ngày càng có tố chất thần kinh, Đường Tử Hiên vốn đang phiền, cô ta còn ầm ĩ như thế, hắntrực tiếp bỏ ra ngoài.

Hứa Du Nhiên gào to hơn: "Đi đi,đi rồi cũng đừng quay về nữa!"

Đường Tử Hiên không bỏ đi, hắn đứng bên ngoài thở dài, hắn không ở bên trongchính là sợ cãi vã với Hứa Du Nhiên.

Chờ thêm một thời gian nữa.

Du Nhiên, chờ thêm một thời gian nữa, anhsẽ nhanh chóng mang em rời khỏi nơi này.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 316: Hắc Liêu Võng Hồng (36)

Lần cuối cùng Minh Thù thấy Hứa Du Nhiên là trên thời sự.

Giết người.

Hứa Du Nhiên giết Đường Tử Hiên, giết ở nhà của bọn họ. Thời điểm cảnh sát phá cửa vào, Hứa Du Nhiên còn đang ôm thi thể đã bắt đầu hư thối của Đường Tử Hiên, tinh thần bất thườngkhông cho người mang Đường Tử Hiên đi.

"Nếu như cô ta an phận ở chung với Đường Tử Hiên, cũng sẽ không rơi vào kết cục này."

Giang Vọng đột nhiên ôm lấy Minh Thù từ phía sau.

Đoạn thời gian trước đó, khi Đường Tử Hiên không xảy ra chuyện, kỳ thực đã sắp thuyết phục được Đường gia chuẩn bị mang Hứa Du Nhiên ra nước ngoài.

Minh Thù tùy ý đổi kênh, Giang Vọng lẳng lặng ôm côđột nhiên phát hiện vợ mình rất tốt.

Ngoại trừ chấp nhất với đồ ăn, tiền quyền cô đều không để ý, đương nhiên... Dường như cũng không thường xuyênđể ý tới hắn.

Hắn mỗi ngày làm gì, ăn cơm hay khôngcó mệt hay không, lúc nào về nhàcô cũngkhông hỏi đến.

Đột nhiên Giang Vọng có chút phiền muộn, khi nào thì cô mới quan tâm hắn một chút.

"Theo tin tức mới nhất, hôm qua Trần ảnh đế cầu hôn thành công, sang năm cử hành hôn lễ cùng Hạ tiểu thư..."

Kênh giải trí phát tin tức mới nhất, Minh Thù nhìn nam nữ chính trên màn ảnhsửng sốt vài giây.

Sau đó,cô đột nhiên xoay người ôm lấy cổ Giang Vọng, thời điểm Giang Vọng kinh ngạc tự hônlên mặt hắn.

Giang Vọng còn chưa lấy lại tinh thần, Minh Thù đã đứng dậy rời đi.

Có ý gì!

Đột nhiên hôn lão tử.

Hôn xong liền chạy?

"Vợ à..."

Lúc Giang Vọng đuổi theo Minh Thù chạy vào phòng, Minh Thù ngồi trước máy vi tính làm thiết kế của cô, Giang Vọng hí ha hí hửng chạy tới:

"Vợ à, em hôn anhlàm gì?"

"Hôn anh một cái còn phải trả phí sao?"

Minh Thù ấnchuột lách cách.

Đương nhiên phải trảphí, hôn lão tử một cái đó là giá trên trời, bán cô cũng không mua nổi.

"Vậy em hôn lại đi, hai bên đối xứng."

Giang Vọng mất hết sự uy nghiêmgiơ mặt ra.

Đối xứng? Anh cho mặt anh là thiên xứng (*) à!

Minh Thù chê hắn phiền phức: "Đi ra ngoài."

"Hôn một chút anhliền đi ra."

"Không hôn."

"Vậy em đừng mong làm việc, anhcởi quần áo..."

Minh Thù mỉm cười: "Em livestream."

"Em..."

Giang Vọng hít sâu, không tính toán với bệnh thần kinh.

Cô không hôn đúng không!

Cô không hôn lão tử tự mình hôn!!

Hắn khom lưng bẹp một cáitrên môi Minh Thù, cảm thấy chưa hết giậncạy miệng Minh Thù môi lưỡi dây dưa.

Di động trên bàn đột nhiên vang lên, Giang Vọng nhìn cũng không thèm nhìn, vươn tay tắt máy cho Minh Thùôm cô ngồi lên người mình.

"Ong ong..."

"Ong ong..."

Minh Thù vươn tay sờ di động: "Đừng quấy."

Cô gỡ tay Giang Vọng ra, ôm cổ hắn nghe điện thoại:

"A lô, anh họ, chuyện gì..."

Giang Vọng tựa đầu lên vai Minh Thù, mơ hồ có thể nghe âm thanh đầu dây bên kia điện thoại.

"Mất tích? Không có, chị ấy ra nước ngoài."

"Ra nước ngoài à? Đi làm gì?"

"Xem mắt."

Lam Tử Khanh ở bên kia trực tiếp cười lạnh một tiếng:

"Xem mắt cái gì? Xem đến tận nước ngoài? Tô Mãn, em nói thật cho anh, Lâm Vy đi đâu?"

"Mua đồ ăn vặt cho em!"

Lam Tử Khanh nhanh chóng bổ sung một câu.

"Đi Thái Lan."

Minh Thù mặt mày rạng rỡ: "Chị ấy nghĩ anh thích đàn ông, nên đi Thái phẫu thuật."

Bên Lam Tử Khanh một trận âm thanh kỳ quái, điện thoại đã bị cúp.

Tối hôm qua Lâm Vy tìm đến cô khóc bù lu bù loa, Minh Thù còn chưa kịp nói, Lâm Vy liền quyết định đi Thái Lan phẫu thuật.

Cuối cùng Minh Thù khó khăn lắm mới ngừng được cái ý địnhnày của Lâm Vy, để cho Lâm Vy ra nước ngoài nhưng không phảiđi phẫu thuật, màchờ Lam Tử Khanh đi tìm.

Lam Tử Khanh không biết vì sao không nói cho Lâm Vy hắn thích cô, nhưng thấyLâm Vy thích đến cực khổ, vìtrả lại ân tình Lâm Vy mua đồ ăn cho cô. Minh Thù giúp một lần.

Lần này mà không được, cô chỉ có thể đề nghị Lâm Vy từ bỏ.

Giang Vọng hôn lên cổ Minh Thù một cái: "Tiếp tục sao?"

"Giang tổng, công ty anh phá sản à? Ban ngày ở nhà làm loại chuyện này?"

Minh Thù liếc Giang Vọng.

"Hôm nay là cuối tuần."

"Tổng tài không có cuối tuần."

Giang tổng tài bị đuổi ra khỏi nhà đi làmlòng tràn đầy phiền muộn, sao tổng tài lại không thể có cuối tuần? Tổng tài không phải người sao? Kỳ thị tổng tài là như thế nào?

"Miao miao."

Bệ Hạ ngậm cá khô nhỏ đi ngang qua hắn, nhàn rỗi đi thông đồng với quất miêu (**) sát vách mới đến.

Giang tổng: "..."

Còn không bằng một con mèo!

...

Minh Thù cho rằng lần này cũng sẽchết thật sớm, không ngờ sống tớihơn mười năm.

Bệ Hạ đã già rồinhưng trên mạng vẫn cập nhậthoạt động của nó, chỉ là bên người nó có thêm một con mèobéo.

Dân mạng kêu cha gọi mẹngay cả con mèo cũng có đối tượng, không cần ngược đãinhư thế.

Lam Tử Khanh và Lâm Vy cómấy đứa nhỏchạy đầy nhà, đuổi theo Giang An Ngôn nói phải gả cho hắn.

Lâm Vy nhéo mấy đứa nhócdạy dỗ một trận, sau đó dạy mấy đứa nhỏ cáchtrang điểmvề sau biến thành một người đẹp theo đuổi Giang An Ngôn.

Ấn tượng lúc ban đầu của Giang An Ngônchính là một thằng nhóc. Dù sau này biến thành một bé gái, hắn cũng cảm thấy giống như mình. Cho nên hắn lầm tưởng bé gái nhà người talà con trairất nhiều năm, ngay khi hắn hoài nghi mình có phải cong hay không, bỗng dưng phát hiện tên nhóc đócăn bản không phải con trai.

Thỉnh thoảng Minh Thù sẽ đi ra ngoài vạch trần bọn vô lại, chụp hình cho Kiều Vũ. Lúc không có chuyện gì làm liền trêu chọc Giang Vọng nhìn hắn xù lông, cuộc sống gà bay chó sủaở chung nhiều năm, giống như mấy đứa nhỏ mới vừa yêu đương.

"Vợ, thấy hợp đồng anhcầm về hôm qua không?"

"Không."

"Trên tay em cầm cái gì?"

Minh Thù nhìn nhìn giấy bọc hoa quả trên tay, gương mặt bình tĩnh:

"Nhặt trên đất."

"Anhđặt trên bànem lại có thể nhặt trên đất, em thậtlợi hại!"

Sao cô không nhặt vũ trụ luôn đi! Coi lão tử là kẻ ngốc mà gạt à! Giang Vọng nhặt giấy bọc trái cây bị rơi:

"Em biết hợp đồng này giá trị bao nhiêu không? Xấp xỉ một trăm triệu."

"Có thể là Bệ Hạ làm rớt."

Minh Thù vẫn mặt không đổi sắc.

"Miao miao."

Bệ Hạ ở bên cạnh phản bác yếu ớt.

Giang Vọng tức giận đến muốn đánh Minh Thù, nhưng cuối cùng cũng chỉ là lột trái cây trước mặtbỏ vào trong tay cô, lúc này mới cầm một trăm triệu dính dấu vết bỏ đi.

Cô là mục tiêu nhiệm vụ, cô được yêu thích.

Không thể tức giận.

Coi như là lão tử xuống nông thôn sưởi ấm.

Giang Vọng rời đi không bao lâu, Minh Thù thấy hắn rớt di độngnghĩ không có gì làm, đồ ăn vặt cũng sắp ăn hết đưa qua cho hắn thuận tiện mua đồ ăn vặt.

Không biết sao xui xẻo gặp cướp, vốn cô có thể cực kỳ uy phong kiểm soátđám trộm cướp, vinh quang lấy được huân chương anh hùng giới người đẹp. Nhưng mà kết quả thực thương tâm - cô bị cướp đâm chết.

Một đời hiênngangliền ngã xuống.

[Ký chủ có thể bình thường chút không?]

Ký chủ càng ngày càng không bình thường là sao? Nói chuyện yêu đương nói đến đầu óc hỏng luôn rồi?

Minh Thù ngồi trong phòng mây trắng, nhìn hình ảnh Giang Vọng cầm ô đen ôm Bệ Hạđứng trước mộ cô.

Minh Thù không nhịn được cười cười.

Hài Hòa Hiệu cảm thấy nụ cười kia kỳ quái, nó cân nhắc một chút, bên trong hệ thống không quá đủ lười đoán tâm tư ký chủđổi mới tư liệu.

Dù sao nó chỉ muốn giá trị thù hận.

Họ tên: Minh Thù

Giátrị thù hận: 130000

: *

Nhiệm vụ nhánh: Chưa hoàn thành

Không có giá trị thù hận của Giang Vọng, nhiệm vụ nhánh thất bại.

Nhưng những nhiệm vụ nhánh khác hoàn thành, giá trị thù hận coi như khả quan.

"Không giantiếp theo."

***

(*) Thiên xứng: Libra Thiên Bình, ý chỉ cán cân.

(**) Quất miêu: Bên Trung người ta gọi mèo nhà màu cam là quất miêu.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 317: Phiên Ngoại Lâm Vy (Hết)

Từ nhỏ người nhà đã sắp đặtcho Lâm Vymột vị hôn phu.

Lúc trước đến giờ, cô chưa từng thấy qua ngườigọi là vị hôn phu ấy.Lâm Vy đối vớitừ này có chút không rõ, không quá hiểu vì sao cô lại có vị hôn phu, mấy bạn nhỏ khác lạikhông có.

Lần đầu tiên nhìn thấy vị hôn phu nàylà lúc cô năm tuổi.

Đó là sinh nhật ông nội cô, cô bị những người lớn trêu chọc đẩy đến bên cạnh một bé trai so với cô cao hơn, so với cô khỏe mạnh hơn.

Phản ứng đầu tiên của Lâm Vy là nhìn thật kỹ anh bạnnày.

So với những anh bạn nhỏ mà Lâm Vy đã gặp, người này đẹp hơn.

"Tử Khanh, đây chính là vị hôn thê của con, mang cô bé đi chơi đi."

"Không được bắt nạt người ta, nếu không sau này sẽ không có vợ."

Những người lớn giao cô cho cậu bé này liền đi, Lâm Vy đứng xa xa tay chân luống cuống, len lén liếc hắn.

Cậu bé không thèm liếc cô một cáisau đó bỏ đi.

Lâm Vy suy nghĩ một chút, đi theo phía sau cậu bé. Cậu bé đi không bao xa,nhưng Lâm Vy tay ngắn chân ngắnđuổi theo có chút vất vả.

"Anh ơi..."

Lâm Vy thở phì phò: "Anh chờ em một chút."

Cậu bé dường như không nghe thấy, đi thẳng đến xích đu trong sânhắn mới dừng lại.

Lâm Vy đuổi theo, rất buồn tủi: "Anh đi nhanh quá, em theo không kịp."

"Ai bảo em theo làm gì."

Bé trai lạnh lùng nhìn cô: "Đừng có đi cùng tôi."

Lâm Vy chỉ chỉ tay: "Nhưng bọn họ bảo anh mang em đi chơi."

"Tôi sẽ không mang em đi chơi."

"Vì sao?"

"Em quá ngốc."

Lâm Vy thở phì phò trừng mắt: "Em không ngốc, em rất thông minh không tin thì anh đố em đi."

Cậu bé thật sự ra đề, không chút nào nể mặt: "3x24 bằng bao nhiêu?"

"3..." Lâm Vy ngốc ngốc, cô chưa học qua.

Lâm Vy mới năm tuổi, mẫu giáo còn chưa học xongsao có thể trả lời 3x24 bằng bao nhiêu.

Cô chỉ có thể trông mong nhìn bé traibỏ đi.

Lâm Vy khóc chạy về, kéo bố Lâm đang cùng người uống rượuvừa khóc thút thít vừa hỏi:

"Ba ba, con không phải rất ngốc chứ?"

Điều này làm bố Lâm sợ hãi: "Cục cưng làthông minh nhất, làm sao lạingốc được? Ai bắt nạt con?"

"Con thực sự không ngốc sao?"

"Đương nhiên, cục cưng nhàchúng ta thông minh nhất."

"Vậy tại sao con tính không ra 3x24 bằng bao nhiêu?"

Bố Lâm và người bên cạnh đều cười ha ha: "Con còn chưa học qua, đương nhiên không biết. Chờ con học qua rồi sẽ biết."

Lâm Vy còn đang khóc thút thít, cô dùng tay áo lau mặt: "3x24 rốt cuộc bằng bao nhiêu?"

"Bằng 72."

Lâm Vy có được đáp án, tung ta tung tăn chạy về tìm cậu bé.

Cậu bé ngồi dưới tán cây trong sân.

"Anh, em biết đáp án làbằng 72."

Cậu bé ngẩng đầu liếc mắt nhìn cô, nói lời sắc bén vạch trần:

"Em hỏi người khác thì nói làm gì."

Lâm Vy cắn môi: "Ba nói em còn chưa học qua, chờ em học qua sẽ biết. Nếu không anhhỏi câu em học qua?"

Cậu bé im lặng.

Lâm Vy cẩn thận đi qua: "Anh tên gì, em là Lâm Vy, ba mẹ nóianh là vị hôn phu của em, vị hôn phu là gì?"

"Lam Tử Khanh." Cậu bé vẫn là biểu hiệnlạnh lùng.

"Anh Tử Khanh."

Lâm Vy nhu thuận kêu một tiếng: "Anh vẫn chưa trả lời em vị hôn phu là cái gì?"

Lam Tử Khanh suy nghĩ một chút, hù dọa Lâm Vy:

"Vị hôn phu sau này sẽ ăn thịt em."

Sắc mặt Lâm Vy quả nhiên thay đổi: "AnhTử Khanhmuốn ăn em sao? Nhưng em không thể ăn... Em không có bao nhiêu thịt, nếu không chờ em mập lên chút nữa,anhTử Khanhăn em có được không?"

Lam Tử Khanh: "..."

Đó là lần gặp mặt đầu tiên của Lam Tử Khanh và Lâm Vy.

Lúc sau,Lâm Vy thường thường thấy Lam Tử Khanh ởtrong nhà, trên trường.

Nhưng bởi vì Lam Tử Khanh hù dọa, Lâm Vy sợ mình lớn lên bịLam Tử Khanh ăn tươi, làm ầm ĩ không muốn làm vị hôn thê của Lam Tử Khanh.

Bố mẹ Lâm gia nghe xong lý do Lâm Vy nói, dở khóc dở cườigiải thích cho cô cái gì gọi là vị hôn thê.

Mẹ Lâm nói cho cô biết, chỉ có cô gái ưu tú mới có thể làm hôn thê của Lam Tử Khanh.

Lâm Vy thích Lam Tử Khanh, bởi vì hắn lớn lên đẹp hơn những ngườikhác cho nên Lâm Vy rất nỗ lực, thành tích học tập luôn đầu lớp, cũng giành không ít khen thưởng.

Thế nhưng, Lam Tử Khanh vẫn không có phản ứng gì thích côlàm Lâm Vy rất chán nản.

Nhưng Lâm Vy không ngừng lượn qua lượn lại trước mặt Lam Tử Khanh, chođến khi Lam Tử Khanh chuyển trường.

Lam Tử Khanh chuyển trường, cô chỉ có thể vào cuối năm hoặc ngày nghỉ mới nhìn thấy hắn.

Theo thời gian, mọi thứ đềuthay đổinhưng cô biết tình yêu dành choLam Tử Khanhsẽ không thay đổi.

Nhưng Lam Tử Khanh đối với cô vĩnh viễn là sựhờ hững, hơn nữa hắn không thích cô là hôn thê của hắn.

Lâm Vy có đôi khi cũng muốn buông tha, nhưng vừa nghĩ tới mình thích nhiều năm như vậy, còn chưa từng nghe câu trả lời của Lam Tử Khanh. Cô cảm thấy không cam tâmcho nên Lâm Vy cốkiên trì.

Sau khi tốt nghiệp, Lâm Vy liền thu dọn hành lý, không chút do dự chạy tới thành phố của Lam Tử Khanh.

Mặt dày mày dạn ở lạinhưng cũng không tiến triển gì,thái độ của Lam Tử Khanh với cô vẫn như lúc còn bé.

Lâm Vy thử qua tất cả thủ đoạn trong ti vi, còn thiếu học Giang Vọng tự sát.

Giang Vọng được ăn cả ngã về không tự sát ép buộc Minh Thù.

Nhưng cô không biết Lam Tử Khanh nghĩ như thế nào, cô không dám thử, cô sợ Lam Tử Khanh đuổi đi.

Lam Tử Khanh đối đãi với bạn bè hắn còn tốt hơn cô.

Cô hoài nghi Lam Tử Khanh thật sự thích đàn ông.

Lâm Vy ngồi ở một con đường trên đất Thái Lan than thở.

Nhớ lại nhiều năm yêu thích như vậy, tim vẫn đập thình thịch như cũnhưng cô thật sự mệt mỏi.

Nếu như lần này Lam Tử Khanh còn không có tìm cô.

Cô liền từ bỏ.

Trong lòng Lâm Vy quyết định, đứng dậy phủi phủi váy, một đôi tình nhân từ bên cạnh đột nhiên tiến đến.

"Chị gì ơi, có thể giúp chúng tôi chụp một tấm không?"

"Được."

Lâm Vy nhận máy chụp ảnh trong tay bọn họ.

Chờ đôi tình nhân chuẩn bị tư thế xong, Lâm Vy giơ máy lên chụp.

"Mỉm cười, tới gần một chút..."

Lâm Vy đột nhiên di chuyển màn hìnhlệch sang bên, bên trong xuất hiện một người làm tim cô đập nhanh.

Cô nhanh chóng đè xuống nút chụp, nụ cười đôi tình nhân hạnh phúc, người đàn ông phía sau sắc mặtlạnh lùngnhìn bên này.

Giống như cậu bé năm đó.

Lâm Vy trả máy lại cho đôi tình nhân kia, chạy về phía người bên kia.

Lam Tử Khanh lần đầu tiên giang hai tay ra đón Lâm Vy.

"Anh Tử Khanh."

Bàn tay to của Lam Tử Khanh xoa nhẹ đầu Lâm Vy hai cái:

"Không phải nói làm phẫu thuật sao?"

Lâm Vy không chút lưỡng lự: "Nếu anh Tử Khanh thích đàn ông, em liền đi làm."

Lam Tử Khanh nghẹn họng.

Hắn ôm Lâm Vy thở dài: "Lâm Vy, anhthích em."

Chỉ thích em.

Lâm Vy kinh ngạc nhảy ra: "Anh Tử Khanh... Anh đang tỏ tỉnh em sao?"

Lam Tử Khanh bị đụng đau cằm, nội tâm cực kỳ bất đắc dĩ.

Hắn ám chỉ Lâm Vy không phải chỉ một lần,nhưng cô luôn lúc la lúc hét.Mỗi lần hắn muốn nóiLâm Vy sẽ thay đổi trọng tâm câu chuyện, hắn tức đến nói không ra hơi.

"A a...!"

Lâm Vy lần thứ hai nhào qua, cả người đều treo trên thân Lam Tử Khanh: "Anh Tử Khanh em cũng thích anh, em thích anh Tử Khanh nhất, em vĩnh viễn thích anh Tử Khanh."

Đôi tình nhân phía sau nhắm ngay bọn họ, lưu lại một tấm ảnh.

Lúc rời đi, đôi tình nhân kia đưa ảnh chụp cho bọn họ.

Trong hình, người đàn ông sắc mặt lạnh lùng, ánh mắt lại ônhòa, nâng cô gái trên ngườirất cẩn trọng và nâng niu.

Từ năm tuổi đến quãng đời còn lại, trong sinh mệnh của cô toàn bộ đều là hắn.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 318: Hoàn Lương Hằng Ngày (1)

#Tin tức giang hồ: Mộ Linh một lời không hợp liền mở khóa truyền giáo.#

"Giáo chủ không sao chứ?"

"Hộ pháp nói không có việc gì... Sẽ không sao."

"Giáo chủ lợi hại như vậy, sao có thể có chuyệncác ngươi đừng nói mò."

"Nếu giáo chủ gặp chuyện không may, chúng ta có phải dọn đồ chạy trốn hay không?"

"Cái này không được đâu, giáo chủ còn chưa có..."

Giọng nói ngoài cửa vang lên đứt quãng, Minh Thù trợn to mắt nhìn rèm giường, đámyêu tinh bên ngoài nói cái quáigì vậy?

Cơ thể có chút nặng nề, hô hấp khó khăn, Minh Thù cảm giác không tốt lắmchắc hẳn là cơ thể mới bị thương.

Minh Thù hít sâu một hơi, tiếp tục nghe câu chuyện trước.

Đây là một thế giới võ hiệp, nữ chính giả gọi là Nhiếp Sương, tiểu thư Bán Nguyệt sơn tranglà một người xuyên sách.

Trong sách, Nhiếp Sương đang tìm đường chết, hãm hại nữ chính, bắt cóc nữ chính, hành hạ nữ chính, nói chung những chuyện độc ác mà nữ phụ ác độc làmNhiếp Sương đều đã làm.

Cuối cùng, đương nhiên kết cụckhông tốt lắmlâm vào cảnhcửa nát nhà tan.

Cũng giống như những người xuyên sáchkhác, khi xuyên vào Nhiếp Sươngtuyên bố nhất định phải thay Nhiếp Sương kia báo thù, sống một cuộc sống đặc sắc.

Nhiếp Sương nói sống cuộc sống đặc sắc, chính là không ngừng thông đồng với nam nhân ưu tú bên người nữ chính, cuối cùng biến một phiên võ hiệp thành kịch trường NP (1) không thể miêu tả.

Nguyên chủ tên Mộ Linh.

Giáo chủ Ngũ Tuyệt Thần Giáo.

Danh tiếng của Ngũ Tuyệt Thần Giáo trong chốn giang hồ không tốt lắm... Ừ, là rất không tốt. Thuộc về phạm trù tà giáolàloại người người chửi mắng.

Sau này Ngũ Tuyệt Thần Giáo ẩn cư, không hề lui tới với người trong giang hồ. Người trong giang hồ mặc dù kiêng kỵ nhưng sẽ không chủ động đi đắc tội.

Nhiếp Sương người xuyên sáchnày, nàng ta biết trong sách đề cập qua Ngũ Tuyệt Thần Giáo có một loại sách quý rất lợi hại.

Cho nên giai đoạn trước Nhiếp Sương cố ý bị thương tiến vào Ngũ Tuyệt Thần Giáo, trong Ngũ Tuyệt Thần Giáo tìm loại sách quý kia.

Nhiếp Sương thật sự tìm được,nhưng khi tìm được thì lại bị người khác phát hiện.

Nàng ta mang theo cuốn sách chạy khỏi Ngũ Tuyệt Thần Giáo, sợ Ngũ Tuyệt Thần Giáo truy sát nàng ta, liền thả lời đồnnói giáo chủ Ngũ Tuyệt Thần Giáo phát điênmuốn làm chuyện không thể miêu tả với nàng ta, còn nói Ngũ Tuyệt Thần Giáo có ý đồ bất chính với giang hồ.

Ngũ Tuyệt Thần Giáo biến mất nhiều năm không để lại dấu vết đột nhiên xuất hiện, còn có ý đồ bất chính, nhất thời trên giang hồ sợ bóng sợ gió.

Nguyên chủ rất tức giận, tiếp tục cho ngườitruy sát Nhiếp Sương. Vốn tưởng rằng có thể dễ dàng cầm lại sách, nhưng kết quảlại bại trận quay về.

Nguyên chủ phải đích thân ra tay, không ngờ lại gặp thời kỳ suy yếu mỗi tháng một lần của nàng, sách thì không lấy lại được, lại còn bị thương không nhẹ.

Hiện tại bây giờ chính là chuyện này.

Tiếp theo Ngũ Tuyệt Thần Giáo sẽ phát triển theo hướng tà giáo phản diện, nữ chính giảlà một cô gái đáng thương bị bắt nạt.

Nguyên chủ chỉ muốn cầm lại quyển sách kia, nàng cần quyển sách cũng cần bảo vệ thật tốt quyển sách kia, đó là trách nhiệm của giáo chủ Ngũ Tuyệt Thần Giáo.

Sau khi cùng nữ chính giả lăn qua lộn lại, Ngũ Tuyệt Thần Giáo lần thứ hai quang vinh trèo lên đầu bảng tà giáo giang hồ người người mắng chửi.

Kết cục sau cùng chính là nguyên chủ bị nhân sĩ võ lâm chính phái vây quanh, chết trong tay nữ chính giả.

Mà nữ chính giảcùng các nam nhân của nàng ta lại ân ân ái ái tiêu dao giang hồ.

Sau khi nghe xong câu chuyện, Minh Thù chỉ muốn chửi thề, hào quang nữ chính giả là con mẹ nó hào quang!

Nếu không phải nữ chính giảchỉ ra Ngũ Tuyệt Thần Giáo, thì có lẽ trong chuyện này nguyên chủlà vai chính, Ngũ Tuyệt Thần Giáo sẽ là một truyền thuyết rất ngầu.

Cơ thể hiện tại bị thương rất nghiêm trọng, Minh Thù làm gì cũng không được, thật là đói...

Minh Thù xuống giường ra khỏi cửa.

Giáo chúng đứng ngoài cửa nghe tiếng mở cửa, đều cúi đầu xuống: "Giáo chủ."

Minh Thù dựa khung cửa, giọng nói mang ý cười nhè nhẹ: "Đi lấy chút đồ ăn cho ta."

Giáo chúng cảm thấy giọng nói của giáo chủ có chút kỳlạ, nhưng nghĩ chắc do giáo chủ bị thương, có lẽ là vì suy yếu nên cũng không ai dám hỏi gì, vội vã rời đi chuẩn bị đồ ăn.

Nhưng thức ăn bọn họ chuẩn bị đều là đồ ăn nhẹ, trong miệng Minh Thù vốn không có vị gì,lại ăn những món nàycảm giác càng ăn càng đói.

Nàng vỗ bàn một cái kêu đổi.

Bọn giáo chúng không chịu ngay từ đầu, còn nói cái gì mà hộ pháp nói chỉ có thể ăn cái này, hộ pháp làm sao làm sao, hộ pháp thế nào thế nào...

Nhưng cuối cùng giáo chúng cũng khuất phục dưới uy quyền của giáo chủ, thay đổi toàn bộ đồ ăn của giáo chủ.

Lúc Minh Thù đang ăn vô cùng vui vẻ, một nam nhân từ ngoài cửa tiến vào, giáo chúng bên ngoài gọi hắn là hộ pháp.

"Giáo chủ."

Hộ pháp ôm quyền hành lễ: "Ngài đã tỉnh rồi à, có cảm giác gì không khỏe không?"

Minh Thù cầm đùi gà: "..."

Hộ pháp này hình như rất trâu bò.

Bây giờ trẫm phải che ngực hay che đầu đây?

Cuối cùng, Minh Thù quyết định che đùi gà: "Vô cùng tốt."

Dù là bị thương nặng, cũng không thể ngăn cản quyết tâm ăn đồ ăn vặt của trẫm.

Hộ pháp có thể là phát hiện cách nói của Minh Thù và giáo chủ trước kia có chút khác, ngẩng đầu nhìn Minh Thù, mi tâm liền nhăn lại, giọng nói cứng nhắc:

"Giáo chủ, người còn bị thương, làm sao có thể ăn đồ đầy mỡ như vậy."

Minh Thù lập tức bảo vệ đồ ăn trước mặt: "Bệnh thì ăn cái gì mới có thể bổ sung dinh dưỡng?"

"Giáo chủ, vết thương của ngàikhông thể ăn mấy thứ này, thuộc hạ phái người chuẩn bị thức ăn lỏng cho ngài."

Ai muốn ăn thức ăn lỏng, không ăn!

Trẫm cũng không phải chưa mọc răng.

Hộ thực (2)Thù chỉ vào cửa: "Ngươi đi ra ngoài!"

Hộ pháp: "..."

Giáo chủ này là thế nào?

Hộ pháp dốc toàn lực hoàn thành trách nhiệm: "Giáo chủ, cơ thể của ngài..."

"Đi ra ngoài."

Trẫm ăn còn có người ở chỗ này ồn ào, tin trẫm tự sát tại chỗ sống lại cho ngươi xem không!

"..."

Hộ pháp bị Minh Thù đuổi ra ngoài, hắn đứng ở cửa ngẩn ra nhìn giáo chúng đứng hai bên cửa, hộ pháp hạgiọng hỏi:

"Giáo chủ tỉnh lại bao lâu rồi?"

"Chưa đến nửa canh giờ."

Giáo chúng cẩn thận trả lời: "Giáo chủ tỉnh lại, thuộc hạ lập tức sai người đi mời ngài."

"Ai cho ngươi đưa đồ ăn đầy mỡ như vậy cho giáo chủ?"

Giáo chúng ủy khuất: "Hộ pháp, đây là giáo chủ yêu cầu, chúng tôi ngăn không được."

Bọn họ khuyên được sao?

Nhưng giáo chủ hoàn toàn không nghe.

Bọn họ còn chưa gặp qua giáo chủ bốc đồng như vậy, quả thật như một đứa trẻthời kỳ phản nghịch.

Giáo chúng nào đó đánh bạo hỏi: "Hộ pháp, giáo chủ sẽ không... Bị đám khốn kiếpngoài kia đánh ra bệnh gì chứ?"

"Đám khốn kiếp kia không biết xấu hổ, thừa dịp giáo chủ của chúng ta gặp khó khăn nên đánh lén, chúng ta đi báo thù cho giáo chủ."

"Không thể để giáo chủ chịu đòn oan, phải giáo huấn bọn họ một chút."

"Đi đi..."

Một đám giáo chúng xắn tay áo muốn ra ngoài đánh nhau, hộ pháp lạnh lùng nhìn đám này kêu gào ồn ào, nhưng cũng khôngđi ngăn cản giáo chúng.

Giáo chúng: "..."

Hộ pháp, ngươi phải ngăn chúng tôi!

Bầu không khí hết sức khó xử.

Cuối cùng hộ pháp mở miệng, hóa giải sự ngượng ngùngnày: "Ta xuống núi bắt một đạiphu về, các ngươi hầu hạ giáo chủ cho tốt."

Bọn giáo chúng thở phào, đều đồng ý: "Tuân lệnhhộ pháp."

"Không có vấn đề, hộ pháp."

"Ngài yên tâm đi, chúng ta nhất định hầu hạ giáo chủ thật tốt."

Đối với chuyện hộ pháp nói bắt đại phumà không phải mời đại phu,bọn giáo chúng không hề phản ứng gì, dường như đây là chuyện bình thường.

Minh Thù ngồi trong phòng nhìn toàn cảnh: "..."

Ở Ngũ Tuyệt Thần Giáo này sớm muộn gì cũng phải uống thuốc.

Hộ pháp vừa đi, giáo chúng bên ngoài giống như học sinh tiểu học không có giáo viên quản, ồn ào bàn tán, đám khốn kiếp kia đánh giáo chủ của bọn họ đến ngốc đi, làm sao bây giờ.

Minh Thù: "..."

Trẫm vẫn ngồi đây này! Ngốc chỗ nào!

Tố chất làm phản diện như vậy, đây là đến chọc cười đúng không?

Được rồi.

Thế giới này vốn chính là một tiểu phẩm hài, nhân vật phản diện ngu ngốc một chút cũng không có xấu xa gì.

***

(1) NP: Mối qua hệ một nữ nhiều nam.

(2) Hộ thực: Người bảo vệ thức ăn.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 319: Hoàn Lương Hằng Ngày (2)

"Giáo chủ, uống thuốc."

Hộ pháp đem chén thuốc đen thùi lùi bốc khói đặt trước mặt Minh Thù.

Mùi vị rất khó ngửi, Minh Thù chẹp chẹp miệng, nhất định là hộ pháp bắt trúng lang băm, đây là cái thuốc quái quỷ gì vậy.

Mấy ngày nay, Minh Thù đã thấy qua thái độ cứng nhắc của hộ pháp không khác gì thầy chủ nhiệm, nàng bưng thuốc một hơiuống cạn, nhanh chóng bỏ hai viên mứt hoa quả vào miệng.

"Giáo chủ dưỡng thương cho tốt."

Hộ pháp cầm bát rời đi.

Minh Thù thực sựcần dưỡng thương, nàng không ngừng bảo giáo chúng cống hiến đồ ăn vặt, lầm bầm ôm đồ ăn vặt nằm trên giường, ăn gần hết mới bắt đầu điều dưỡng.

Minh Thù dưỡng thương hơn nửa tháng, bọn giáo chúng cho ra một kết luận, giáo chủ thật sự là bị đánh đến ngốc rồi.

Giáo chủ trước kia của bọn họ lạnh lùng cỡ nào, như trăng sáng trên cao, cao đến không thể với tới.

Giáo chủ bây giờ...

Mặt cười yếu ớt, nhìn ai cũng giống như đùi gà.

Bọn giáo chúng đều tìm hộ pháp khóc lóc kể lể: "Hộ pháp, giáo chủ ngốcrồilàm sao đây.Còn có thể trị không?"

Hộ pháp mặt nghiêm túc: "Giáo chủ chỉ bị thương, các ngươi đừng ở trước mặt giáo chủ nói bậy."

"Thật sự giáo chủ ngốcluôn sao?"

Hộ pháp tiếp tục nghiêm túc nhấn mạnh: "Giáo chủ chỉ bị thương."

"Đó chính là ngốc, chúng ta vẫn nên tìm cách giúp giáo chủ trị liệu đi, lỡ đâu có thể trị hết thì sao? Ta nhớ trong nhà kho chúng ta còn có một bụi Sâm Tuyết ba trăm năm, bảo nhà bếp hầm cho giáo chủ ăn."

"Còn có Trúc Thảo trăm năm lần trước đào được trên núi, chắc chắn sẽ có tác dụng."

"Còn có..."

Minh Thù ngồi xổm gặm đùi gà cách đó không xa: "..."

Ngũ Tuyệt Thần Giáo thật sự có tiền!

Nhưng mà mùi vị thuốc viên này có tiền cũng đỡ không nổi.

Thuốc viên thuốc viên thuốc viên.

Buổi tối, Minh Thù được ăn các loại thuốc bổ trăm năm, ăn xong mấy món nàyMinh Thù cảm thấy cơ thể dễ chịu không ít.

Nàng làm quen với võ công của nguyên chủ một lúc, tuy rằng không phải rất nhuần nhuyễn, nhưng xuống núi vài lầnkéo giá trị thù hận nữ chính giả, thì hoàn toàn không thành vấn đề.

Giáo chúng: "..."

Sao lại cảm thấy giáo chủ ăn nhưng vẫn ngốcnhỉ?

Bọn giáo chúng cũng cảm thấy phải uống thuốc.

Trong thời gian này hộ pháp không nói với nàng tình hìnhbên ngoài, nhưng Minh Thù nghe được không ít chuyện từ đám giáo chúng.

Trên giang hồ lan truyền Ngũ Tuyệt Thần Giáo ý đồ bất chính, các môn các phái phòng bị nghiêm ngặt, cũng may bọn họ không đánh tới cửa.

Hiện tại có một vấn đề rất quan trọng.

Vì sao đámyêu tinh kia trên giang hồ sẽ tin tưởng nữ chính giả, giáo chủ Ngũ Tuyệt Thần Giáo sẽ như vậy như vậy, lại như vậy như vậy với nàng ta sao?

Lẽ nào cơ thể này của Minh Thù không phải nữ nhân?

Minh Thù rất khẳng định lúc mình đi nhà xí là ngồi chồm hổm.

Nữ chính giả không phải do nguyên chủ cứu, là một giáo chúng nhặt về.

Có người nói nguyên nhân giáo chúng này nhặtnữ chính giả trở về rất phức tạp, người này nói này người kia nói kia, báo đáp ân tình, trả thù, kiếp trước kiếp này, tất cả đều có.

Thực ra giáo chúng cho rằng nữ chính giả đã chết, nhặt nàng ta là vì nhìn thấy vòng tay trên tay nàng ta rất đáng tiền.

Thế nhưng hắn không lấy ra được, trên người lại không mang đaocho nên quyết định mang về.

Lấy thế nào?

Còn có thể lấy thế nào, chặt tay thì rất thô bạo!

Dù sao cũng chết rồi, chặt một chút cũng không sao.

Kết quả không ngờ nữ chính giả chưachết, vẫn còn tỉnh. Kể về gia cảnh đáng thương cho giáo chúng nghe, giáo chúng mềm lòng nên giữ nữ chính giả ở lại.

Về phần rốt cuộc là vì vòng tay hay nhẹ dạ, cũng chỉ có giáo chúng kia mới biết.

Một người xa lạ không rõ lai lịch, đám giáo chúng này vẫn là rất phòng bị.

Nữ chính giả không có cơ hội tiếp xúc với nhân vật quan trọng như nguyên chủ, ngay cả hộ pháp cũng chỉ thấy bóng lưng xa xa, hộ pháp lại mang theo một đám người, tiền hô hậu ủng (1)rất có phong tháigiáo chủ.

Cho nên nữ chính giả cảm thấy giáo chủ Ngũ Tuyệt Thần Giáo là một người đàn ông?

Đừng nói nữ chính giả không biết giáo chủ Ngũ Tuyệt Thần Giáo là nữ nhân, ngay cả người trên giang hồ cũng không biết.

Giáo chủ lưu manh ngốc Minh Thù quyết định dẫn người xuống núi chặn đường nữ chính giả.

Nguyên chủ tu luyện cuốn sách tên là Ngũ Tuyệt Bảo Điển, đứngđầu bảng cuốn sách cao cấp giang hồ.

Nàng phải lấy lại quyển cuốn sách kia, nếu không sẽ không thể tu luyện, không thể tu luyện mỗi tháng nàng sẽ rất khó chịu, rất khó chịu thì không thể thoải mái ăn được.

Nghe nói Minh Thù muốn xuống núi, hộ pháp là người đầu tiên phản đối: "Giáo chủ, hiện tại giang hồ đều bàn tánkhông tốt về chúng ta, lúc này xuống núi không thích hợp. Về phần Ngũ Tuyệt Bảo Điển, thuộc hạ sẽ phái người đoạt về, giáo chủ yên tâm."

Quan trọng nhất là, danh tiếng Ngũ Tuyệt Thần Giáo của bọn họ vốn không tốt lắm.

"Chờ ngươi đoạt vềsợ rằng thi thể của ta đã lạnh."

Minh Thù rất không muốn đả kích hộ pháp, nhưng chuyện này là sự thật.

Giáo chúng Ngũ Tuyệt Thần Giáo này yếu đến không chịu nổi,chỗ nào cũng lộ ra mùi thuốc viên, cũng không biết người trong giang hồ kiêng kỵ cái gì của bọn họ, thật kỳlạ.

Hộ pháp không phản bác, nhưng hắn cũng chưa đồng ý.

Cuối cùng, Minh Thù cùng giáo chúng thuốc viên trói hộ pháp lại, ra lệnh cưỡng chế giáo chúng còn lại không được thả hắn ra.

Vốn Minh Thù định một mình xuống núi, nhưng giáo chúng không đồng ý, cũng uy hiếp nếu không dẫn bọn họ theo sẽ thả hộ pháp.

Cuối cùngnàng giống như hoàng đế đi tuần, một đám giáo chúng tiền hô hậu ủng.

Dùng cách nói của giáo chúng, bọn họ phải dùng người đông thế mạnh mới có thể làm đám khốn kiếp kia kinh sợ, không thể để giáo chủ bị khi dễtrở nên càng ngu hơn.

Minh Thù thầm nghĩ phải cho bọn họ thêm hai từ "ha ha" thật lớn để dễ hình dung.

Đám giáo chúng này nên uống thuốc sớm.

Xuống núi rất thuận lợi, nhưng lúc vào thành xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn. Giáo chúng chia làm hai nhóm, một nhóm cho rằng bọn họ phải quang minh chính đại đi vào, một nhóm cho rằng bọn họ nên lén vào, nói chung là bàn nên đi vào thế nào mà hai nhóm thiếu chút nữa đánh nhau.

Chờ bọn họ lấy lại tinh thần thì giáo chủ nhà mình mất tích.

Giáo chúng cũng không đoái hoài đến việc vàothành như thế nào, tràn vào trong thành tìm giáo chủ "ngốc" của bọn họ.

Lúc tìm được Minh Thùthì nàng đang ăn ở tửu lâu, một đám giáo chúng vội vã chạy vào. Chủ quán còn cho rằng đến quậy phá, sợ đến phátrun, kết quả giáo chúng vỗ bạc "cạch cạch" hào phóng bao hết.

Minh Thù: "..."

"Giáo chủ, ngài đi nhanh vậy làm gì, may mà chúng ta thông minh đuổi theo ngài."

Ngươi còn khoe khoang?

"Giáo chủ, cái này ăn ngon lắm, ngài nếm thử đi."

Buông đồ ăncủa trẫm xuống!

Minh Thù đoạt lấy thức ăn, mím môi cười: "Các ngươi sợ người giang hồ không biết giáo chủ Ngũ Tuyệt Thần Giáo xuống núi đúng không?"

"Đúng đúng đúng, hộ pháp nói phải khiêm tốn. Giáo chủ bla bla..."

Nụ cười Minh Thù càng sâu, ngươi cho là hạ giọng chính là khiêm tốn?

Ôi, đồ ăn vặt của trẫm đâu! Hãy an ủi trẫm!

Minh Thù ăn xonggõ bànlàm đám giáo chúng này xúm lại: "Các ngươi biết nữ chính... Nhiếp Sương ở đâu không?"

"Không biết."

"Không biết."

MinhThù vốn đang mong đợi một chút, nhưng mà hiện thực rất mất mặt, giáo chúng rất hùng hồn nói cho giáo chủ là nàng biết rằng bọn họ... Không biết.

Không biết các ngươi hùng hồn cái gì nữa!

Đám nhân viên như các ngươi, ở vào thời hiện đại đã bị đuổi hơn mười lần rồi.

"Giáo chủ, ngài không biết sao?"

"Chúng ta còn cho rằng giáo chủ biết."

"Hộ pháp không nói cho giáo chủ sao?"

Hộ pháp bị trói ở Ngũ Tuyệt Thần Giáo xa xa: "..."

Minh Thù quyết định, sau này sẽ không bao giờ tin tưởng đám giáo chúng, không đáng tin cậy này nữa. Nàng vẫn nên dựa vào chính mình thì hơn.

"Các ngươi về đi, tự ta đi tìm."

Bọn giáo chúng lập tức phản đối: "Vậy không được, hộ pháp bảo chúng ta bảo vệ tốt giáo chủ, không thể để giáo chủ mất một sợi tóc."

Minh Thù phá đám: "Lần trước các ngươi bảo vệ ta, ta bị thương phải nghỉ ngơi nửa tháng."

Giáo chúng cười hì hì: "Đó là ngoài ý muốn, ngoài ý muốn. Lần này chúng ta nhất định sẽ bảo vệ giáo chủ thật tốt!"

Minh Thù: "..."

Buông tha trẫm đi, trẫm sợ hài cốt không còn.

***

(*) Tiền hô hậu ủng:Đằng trước có lính hôdẹp đường, đằng sau có lính ủng hộ.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 320: Hoàn Lương Hằng Ngày (3)

Minh Thù đang suy nghĩ tìm cơ hội bỏ rơi đám giáo chúng này, sau đó đi tìm nữ chính giả tương ái tương sát (1).

Minh Thù ăn xong, kêu chủ quán lấy vài túi thịt bò khôung dung rời tửu lâu.

Chân trước vừa bước ra cửa tửu lâu, chân sau liền nghe đoàn người ầm ĩ lên.

"Bắt tiểu tử thúi kia lại, nó trộm đồ ta!"

Một tên ăn mày gầy yếu từ trong đám người lao ra, trong tay còn đang nắm một túi tiền, phía sau có một chàng trai tuấn tú đuổi theo.

Trong đám người không ai ra tay, tên ăn mày trước mặt sắp chạy mất, trong chớp nhoángtên ăn mày đột nhiên bị ai đó kéo đến giữa tửu lâu.

Tên ăn mày dùng cả tay chân, vừa đá vừa cào người bắt mình.

Nhưng mà đối phương dễ dàng xách hắn lên, ngay cả góc áo đối phương tên ăn mày cũng không đụng tới.

"Còn nhỏ tuổi không làm chuyện gì lương thiện, lại đi trộm đồ!"

Chàng trai tuấn tú chạy đến trước mặt tên ăn mày, kéo túi tiền trong tay tên ăn mày mở xem một chút, sau đó thở phào quay sang người đã bắt tên ăn mày, nói:

"Cám ơncông tử."

Người này lưng mang kiếm, tóc buộc ngay ngắnvẻ mặt nghiêm nghị, không nói gì chỉ cười.

"Có mất đồ gì không?"

"Không có, không có."

Chàng trai tuấn tú nhanh chóng lắc đầu: "Tiểu tử này, ngươi thả hắn đi."

Chàng trai dừng vài giây, sau đó buông tên ăn mày ra.

Tên ăn mày xoay người chạy thì bị chàng trai tuấn tú níu lại.

"Không phải ngươi muốn thả ta sao?" Tên ăn mày rất đề phòng.

Chàng trai tuấn tú lắc đầulấy mấy khối bạc vụn trong túi ra, dặn dò: "Sau này đừng trộm đồ, số tiền này ngươi cầm lấy."

"Giáo chủ, ngài coi trọng vị công tử kia sao? Bằng không chúng ta cướp người về làm áp giáo phu quân cho ngài?"

Minh Thù đang cắn thịt bò khô cứng ngắt, nụ cười trên môi cũng co quắp lại.

Biết đây là ai không?

Ngươi cũng dám giành, chán sống thật rồi!

Chàng trai tuấn tú kia không phải người khác mà chính là nữ chính giả Nhiếp Sương, nữ giả nam trang.

Tốt xấu gì các ngươi cũng gặp qua Nhiếp Sương, sao chỉ giả làm nam thôi mà các ngươi cũng nhận không ra? Tập thể đui mù mất trí nhớ sao?

Nên uống thuốc đi!

"Chúng ta qua bên đó."

Minh Thù cắn thịt bò khô, phất tay giống như nhị thế tổ (2).

Các sưđệ hưng phấn đuổi theo phía sau.

Lần này Minh Thù dẫn theo không ít người, ước chừng hai mươi người, nàng dẫn người hùng hổ đi qua, quần chúng vây xem đều lui về phía sau.

"Đó là ai..."

"Nhìn qua là tới tìm ngược đãi."

"Nhanh nhanh xích ra xa một chút, đừng để máu bắn lên người ta..."

Giang hồ mà,gây chuyện trên đườngđánh nhau ẩu đả thường xảy ra, tất cả mọi người thấy không thể trách.

Nhiếp Sương khó hiểu nhìn bọn họ tới gần có chút đề phòng.

"Vị cô nương này, có chuyện gì không?" Nhiếp Sương hành lễ giang hồ.

Minh Thù còn chưa lên tiếng, giáo chúng phía sau đã ra tay: "Giáo chủ, cướp người nào? Tên tiểu bạch kiểm này nhìn qua cơ thể không tốt lắm, chắc chắn thể lực không tốt, hay là chúng ta đoạt người phía sau đi."

"Đoạt cảhai người, giáo chủ có cái mà thay đổi."

"Cũng đúng!"

Quần chúng vây xem trợn to mắt: "..."

Cưỡng đoạt nam nhânsao!

Cưỡng đoạt dân nữ thì đã thấy nhiềunhưng cưỡng đoạt nam nhânkhó gặp, vậy màcòn đoạt hai người.

Nếu đã như vậy, Minh Thù dứt khoát chỉ vào Nhiếp Sương: "Đoạt tên tiểu bạch kiểm kia!"

Bọn giáo chúng dùng ánh mắt cổ quái nhìn Minh Thù, ý tứ đại khái chính là... Thì ra giáo chủ thích loại này.

Tiểu bạch kiểm Nhiếp Sương: "..."

Giang hồ đủ loại giáo phái, Nhiếp Sương không nghĩ người trước mắt chính là Ngũ Tuyệt Thần Giáo, dù sao trong tiềm thức nàng tagiáo chủ Ngũ Tuyệt Thần Giáo là một nam nhân.

Nhiếp Sương nhanh chóng bước ra, muốn giải thích mình không phải nam nhân: "Khoan đã,vị cô nương này, thực ra ta..."

Nhưng mà bọn giáo chúng rất hưng phấn, căn bản không cho nàng ta cơ hội mở miệng, như ong vỡ tổ nhào lên.

Nam nhânđeo kiếm phía sau đành phải xuất kiếm, thay Nhiếp Sương ngăn cản giáo chúng.

Lần thứ hai Minh Thù xác định thực lực của đám giáo chúng rất yếu, yếu đến mức người ta huơ huơ kiếm liền nằm trên mặt đất kêu rên.

Quần chúng vây xem nhìn với ánh mắt khinh thường, còn tưởng rằng là một vở kịchkhông ngờ chỉ là một chuyện cười.

Yếu như vậy cũng dám đi cưỡng đoạt nam nhân.

Ai cho các ngươi dũng khí đó vậy.

Minh Thù thở dài, xắn tay áo.

Bọn giáo chúng rất hiểu ý phối hợp, bọn họ quấn lấy nam nhânđể Minh Thù đi đối phó Nhiếp Sương.

Minh Thù ra taysẽ biết có được hay không.

"Vị cô nương này, thực ra ta..."

Nhiếp Sương cố gắng giải thích mình không phải nam nhân.

Minh Thù cười nhạtcầm lấy cánh tay Nhiếp Sương,trong ánh mắt kinh ngạc của nàng ta soái khí quăng qua vai,ném người xuốngmặt đất.

Minh Thù duỗi tay sờ soạng trên người Nhiếp Sương.

"Ngươi... Ngươi làm gì?" Nhiếp Sương kinh hoảng, vươn tay che ngực.

Đây là trên đường, nàng ta sẽ không ở chỗ này quấy rối mình chứ?

Đương nhiên là Nhiếp Sương nghĩ nhiều, Minh Thù chỉ đang tìm Ngũ Tuyệt Bảo Điển.

Nhưng mà nàng tìm kiếm khắp người Nhiếp Sương, vẫn không tìm được Ngũ Tuyệt Bảo Điển.

"Ký chủ, nhiều người như vậy, lột sạch quần áo nàng ta đi." Hài Hòa Hiệu nghĩ ra ý kiến không hề mới mẻ.

Minh Thù: "..."

Ngoại trừ cái này, ngươi không nghĩ ra ý kiến khác sao?

"Phương pháp này hữu hiệu nhất."

Ý kiến đơn giản hữu hiệu vốn là không có gì mới, thế nhưng có giá trị thù hận!

Có giá trị thù hận là được, quan tâm có ý mới hay không ý mới làm gì?

Minh Thù mặc kệ Hài Hòa Hiệu, Hài Hòa Hiệu rất khổ sở tiếp tục suy nghĩ ra ý kiến khác.

Minh Thù vươn tay bóp cổ Nhiếp Sương, khóe miệng cong lên độ cong tiêu chuẩn, giọng nói ôn hòa:

"Ngũ Tuyệt Bảo Điển ở đâu?"

Con ngươiNhiếp Sương hơi co lại, nàng ta nhanh chóng phủ nhận: "Ngũ Tuyệt Bảo Điển gì, ta chưa nghe qua,ngươi nhận lầm người rồi mau thả ta ra!"

Nàng ta làm sao biết mình có Ngũ Tuyệt Bảo Điển?

Nàng là ai?

Chẳng lẽ là người Ngũ Tuyệt Thần Giáo?

Người Ngũ Tuyệt Thần Giáo đã nửa tháng không xuất hiện.Dường như bọn họ đã bỏ qua, chắc hẳn không phải là người Ngũ Tuyệt Thần Giáo.

Người Ngũ Tuyệt Thần Giáo rất kỳ lạ, bọn họ không có bất kỳ ký hiệu gì, quần áo cũng không thống nhấtmuốn mặc thế nào thì mặc.

Trước đây xuất hiện người truy sát Nhiếp Sương, vừa đối mặt liền la hét các loại tuyên ngôn Ngũ Tuyệt Thần Giáo sẽ không bỏ qua, cũng không cần phân biệt là biết rồi.

Nhưng hiện tại những người này không la hét tuyên ngôn, cho nên dù Nhiếp Sương ở Ngũ Tuyệt Thần Giáo một thời gian, nhìn những người này cảm thấy hơi quen, nhưng cũng không nhận ra những người này rốt cuộc là ai.

Minh Thù dùng sứcNhiếp Sương dần trở nên khó thở, nhưng nàng ta sống chết không biết Ngũ Tuyệt Bảo Điển gì đó.

"Vù!"

Tiếng kiếm vang lêntừ bên cạnh bay tới, Minh Thù giơ tay ném một vật đánh lên thanh kiếm, một tiếng "coong" thanh thúy vang lên.

Kiếm rơi trên mặt đất, đồng thời còn rơi xuống một cục bánh trôi đủ màu sắc.

Hiện trường đột nhiên yêntĩnh lại.

Bánh trôi vươn tay chân ngắn ngủirun run lông. Đôi mắt hắc bảo thạchchuyển động hai vòng, ngậm kiếm chạy về phía Minh Thù.

Cơ thể nó nhỏ nhắn nhưng kéo một thanh kiếm lớn hơn nó rất nhiều lần, hình ảnh thật sự kỳlạ.

Thú nhỏkhoe khoang đặt kiếm trước mặt Minh Thù, nhảy nhót ồn ào.

Đổi đồ ăn! Ta không so đo chuyện ngươi ném ta! Nhất định phải là mãn hán toàn tịch!

Minh Thù tát thú nhỏđang kích động mấy cái, cầm lấy kiếm trực tiếp đặt trên cổ Nhiếp Sương, nghiêng đầu mỉm cười nhìn nam nhân bên cạnh kia:

"Đừng tới đây nha, kiếm của ngươi sắc bén hay không,ta cũng không biết."

***

(1) Tương ái tương sát: Thương nhau lắm cắn nhau đau.

(2) Nhị thế tổ: Thành ngữ chỉ con cháu những giađình giàu có, chỉ biếtăn chơi phung phí tiền cha mẹ mà không biết lo lắng cho sự nghiệp, như Tần Nhị Thếđã phá hủy cơ nghiệp nhà Tần chỉ sau banăm làm vua.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 321: Hoàn Lương Hằng Ngày (4)

Thanh kiếm kia sắc bén cỡ nàoNhạc Càn rất rõ ràng, cho nên hắn không dám tùy tiện tiến lên.

Bọn giáo chúng nằm trên đất nhanh như một làn khói chạy về phía Minh Thù, dáng vẻ hưng phấn, hình như người nằm trên đất kêu rên không phải bọn họ.

"Giáo chủ thật lợi hại."

"Ha ha, cũng không nhìn xem giáo chủ là ai, tên tiểu bạch kiểm này còn dám chạy. Giáo chủ ngài yên tâm, tối hôm nay đảm bảo hắn sẽ được tắm rửa sạch sẽ, nằm trên giường chờ ngài đến."

Minh Thù: "..."

Trẫm không có hứng thú với phụ nữ nha!

Mặt mày Nhạc Càn tốixuống: "Vị công tử kia đắc tội ngươi chỗ nào?"

"Nói ra cũng dài..."

Minh Thù cười nói: "Ta sẽ không nói."

Nhạc Càn: "..."

Lời này nên hiểu như thế nào?

Minh Thù liếc mắt nhìn Nhạc Càn, sau đó nhìn Nhiếp Sương: "Đồ ở đâu?"

"Ta còn không biết đồ ngươi nói là cái gì, làm sao ta biết ở đâu."

Nhiếp Sương quật cường trả lời.

Mọi người xôn xao, thì ra không phải cưỡng đoạt nam nhânmà là cướp đồ.

Nụ cười Minh Thù càng sâu thêm, lưỡikiếm sắc bén cắt rách làn da non mịn ở cổ Nhiếp Sương:

"Ngươi tự tay mang ra ngoài, tại sao không biết? Ngươi có muốn hỏi vị đại hiệp bên kia một chút hay không, độ sắc bén của thanh kiếm này có thể cắt đầu ngươi?"

Giọng nói của nàng không chứa chút tức giận, dường như chỉ là nói chuyện phiếm bình thường.

Nhưng rơi vào tai Nhiếp Sươngdường như có một tầng sương lạnh, ầm ầm nổ tung làm tay chân nàng ta rét lạnh.

Nhiếp Sương run run một chút, sắc mặt hơi trắng bệch nhưng vẫn phủ nhận: "Ta thực sự không biết ngươi nói cái gì."

"Không biết cô nương tìm vật gì?" Nhạc Càn hỏi lần thứ hai.

Minh Thù ngước mắt, mỉm cười.

Đôi mắtNhiếp Sương mở to, dường như muốn ngăn cản Minh Thù, nhưng lạinghe một giọng nói thanh thúy vang lên, từng chữ từng chữ:

"Ngũ Tuyệt Bảo Điển."

Ngũ Tuyệt Bảo Điển.

Nhạc Càn là người trong giang hồ, đương nhiên biết Ngũ Tuyệt Bảo Điển là cái gì. Trong lòng hắn hơi kinh ngạc, nhưng khuôn mặt lại không thể hiện chút biểu cảm gì.

Đám người xung quanh cũng có người biết Ngũ Tuyệt Bảo Điển là cái gì, lúc này tiếng bàn tán dần dần lớn lên. Mấy chữ Ngũ Tuyệt Bảo Điền này thật làm người thèm khát.

Hắn nhíu mày lạnh lùng nói: "Ngũ Tuyệt Bảo Điển thất truyền từ lâu, sao lại trong tay vị công tử này?"

Tuy Ngũ Tuyệt Bảo Điển là cuốn sách xếp hàngđầu bảng giang hồ, nhưng Ngũ Tuyệt Bảo Điển thất truyền từ lâumọi người trong giang hồ cũng biết rõ.

Không ai biết Ngũ Tuyệt Bảo Điển ở trong tay Ngũ Tuyệt Thần Giáo.

Tuy rằng đều có hai chữ Ngũ Tuyệt, nhưng lúc ban đầu trước khi Ngũ Tuyệt Bảo Điển xuất hiện thì Ngũ Tuyệt Thần Giáo đã tồn tại từ lâu.

"Nếu không, ngươi nói cho hắn biếtngươi lấy như thế nào?"

Minh Thù đưa mắt nhìn Nhiếp Sương.

Gương mặt Nhiếp Sương cứng ngắc lại trắng bệch, giọng nói đều trở nên mềm mại, lộ ra giọng nói đặc thù của con gái:

"Ta không biết, ta thực sự không biết Ngũ Tuyệt Bảo Điển gì đó, ta chưa từng nghe qua."

Nhạc Càn sửng sốt một chút, chắc là không ngờ Nhiếp Sương là một cô nương.

Minh Thù đứng dậy muốn đánh Nhiếp Sương, Nhạc Càn theo bản năng tiến lên.

Minh Thù chỉ kiếm vào hắn, mỉm cười nhắc nhở: "Thiếu niên đừng xằng bậy, đao kiếm không có mắt đâu."

Nhạc Càn: "..."

Rốt cuộc là ai xằng bậy!

Cầm kiếm của hắn nói đao kiếm không có mắt với hắn, đây là khinh thường hắn sao?

Nhạn Càn nhìn Nhiếp Sương bị đám giáo chúng đè trên mặt đất, vẫn không thể nhúc nhích:

"Dù Ngũ Tuyệt Bảo Điển thậtsự... Trong tay vị cô nương này, nhưng ngươi đoạt như vậy cũng không đúng."

Ngũ Tuyệt Bảo Điểnchỉ là thất lạc, cũng không phải bị hủy diệt, khả năng xuất hiện cũng không phải không có.

Minh Thù hơi nhướng mày: "À, ta cho rằng võ lâm tôn thờ chính là ai cướp được là của người đó, lẽ nào quy củ võ lâm không giống nhau?"

Hơn nữa đó vốn là của Ngũ Tuyệt Thần Giáo, trẫm chỉ là lấy lại đồ của mình.

Nhạc Càn nghẹn họng, võ lâm đúng là như vậy.

Nhưng người ta chỉ là ngầm đoạt, ngươi đây là cướp công khai, giống nhau sao!

Mọi người đều muốn thể diện không phải sao?

Minh Thù đánh Nhiếp Sương một trận trước mặt Nhạc Càn, nhưng Nhiếp Sương rất kiên cường,vẫn cắn răngsống chết không chịu nói ra bí tịch ở đâu.

Ngay lúc Minh Thù tức giậnthì ba nam hai nữ đột nhiên từ bên ngoài chui vào:

"Sư huynh."

"Sư huynh, xảy ra chuyện gì mà vội đưa tin cho chúng tôi như vậy."

"Đây là ai?"

Nhạc Càn gọi sư đệ sư muội của mình tới, lo lắng giảm đi không ít: "Ta khuyên ngươi thả cô nương này ra, bằng không đừng trách chúng takhông khách khí."

Minh Thù không chút kiêng kỵ bọn họ, thậm chí có phần hưng phấn: "Ỷ đông hiếp yếu? Đến đây đến đây, vừa lúc thử xem chiêu mới của ta."

Nhạc Càn: "..."

Bên ngươi hơn hai mươi người, bên bọn họ chỉ có vài người, rốt cuộc là ai ỷ đông hiếp yếu.

Có xấu hổ hay không!

Không đợi bên Nhạc Càn phản ứng, Minh Thù cầm kiếm Nhạc Càn tiến lên.

"Kiếm của sư huynh..."

"Đúng, kiếm sư huynh ngươi."

Minh Thù cười khanh khách tiếp nhận câu nói kia: "Đến đây đi, cảm nhận tình yêu sâu lắng của sư huynh đối với ngươi."

Mọi người kinh hãi, thanh kiếm kia ở trong tay cô nương đó còn lợi hại hơn trong tay sư huynh bọn họ.

Giống như kiếm trước đây sư huynh dùng là kiếm giả.

Nhưng nhìn kỹ sẽ phát hiệnvẫn là thanh kiếm kia, chẳng qua là vì người sử dụng kiếm khác nhau cho nên có cảm giác khác nhau.

Bọn giáo chúng đè Nhiếp Sương,đồng loạt ngồi xổm cách đó không xanhìn giáo chủ của mình, đánh ngã từng người từng người trong đám khốn kiếp này.

Giáo chủ thật lợi hại.

Giáo chủ ngốcnhưng vẫn rất lợi hại.

Giáo chủ vạn tuế!

Nhạc Càn không ngờ mình đánh không lại một vị cô nương, nhìn tuổi của nàng cũng chỉ mười bảy mười tám tuổi, gương mặt tinh xảo, trên mặt luôn mang theo ý cười ôn hòa, giống thiên kim tiểu thư các gia tộc lớn.

Tại sao hắn lại chưa từng nghe qua ai nói, giáo chủ nào đó là một cô nương xinh đẹp như vậy.

"Ngươi làm gì!"

"Thả ta xuống!"

"Sư huynh, cứu mạng!"

Mạng của Nhạc Càn còn khó bảo toàn, thì làm sao có thời gian đi cứu bọn họ.

Minh Thù cùng giáo chúng treo ngược từng người lên mái hiên bên cạnh, thanh kiếm kia bị nàng tùy tiện cắm trên một búp cải trắng trên mặt đất.

"Giáo chủ, tên tiểu bạch kiểm này phải làm sao?"

Giáo chúng chỉ vào Nhiếp Sương sắc mặt trắng bệch.

Còn tưởng rằng giáo chủ muốn cướp về làm áp giáo phu quân, không ngờ lại không phải.

"Treo lên."

"Tuân lệnh giáo chủ."

"Không có vấn đề giáo chủ."

Nhiếp Sương bị trói tay chân,giống đám người kiatreo ngược lên xà nhà, nhìn xa xa như treo mấy con cá muối.

Nhiếp Sương tốt xấu gì cũng là nữ chính giả, muốn từ trong miệng nàng ta đào ra Ngũ Tuyệt Bảo Điển ở đâu, Minh Thù đoán chừng có hơi khó khăn, vậy kéo giá trị thù hận trước là được.

Dù sao thời gian cũng còn dài, chúng ta cứ từ từ chơi.

Minh Thù treo người xongcũng không đi, mà ngồi bên dưới ăn gì đó.

Người qua đừng vây xem tự động lui ra một vòng nhường chỗ cho Minh Thù, rất sợ chọc đến giáo chủ lai lịch không rõ này, bọn họ cũng sẽ bị treo lên như cá muối.

Nhạc Càn cho rằng Minh Thù còn muốn làm cái gì, kết quả nàng yênvị ở phía dưới ăn một chén hoành thánh, sau đó mang theo đám ngườikiaung dung bỏ đi.

Người qua đường vây xem: "..."

Hôm nay bọn họ chưa tỉnh ngủ xem một vở kịchnhư thế này.

Đám người Nhạc Càn: "..."

Hôm nay ra cửa không xem ngày, ra cửa gặp phải một tên bệnh thần kinh thực lực rất trâu bò.

Nhiếp Sương đã nghĩ quá nhiều.

"À, đúng rồi!"

Một giáo chúng đột nhiên chạy lại, đạp lên bàn của quầy bán hoành thánh bên cạnh, đứng trên cao la lớn:

"Giáo chủ bảo ta nói cho các ngươi biết, Ngũ Tuyệt Bảo Điển trên người Nhiếp Sương của Bán Nguyệt sơn trang. Muốn cướp thì nhanh tay lên, bằng không giáo chủ ra tay các ngươi sẽ không có cơ hội."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 322: Hoàn Lương Hằng Ngày (5)

Minh Thù đi không bao lâu thì Nhạc Càn và Nhiếp Sương được cứu xuống.

Lúc này một đám người đang ở một phòng khách điếm.

Nhạc Càn đưa thuốc trị thương đến trước mặt Nhiếp Sương, hắn chần chừhỏi: "Vị cô nương này, ngươi quen người tự xưng giáo chủ kia sao?"

"Ta không biết."

Nhiếp Sương vẫn có chút tái nhợt, giọng nói rất mềm yếunghe đến tâm muốn nhũn ra.

"Ngũ Tuyệt Bảo Điển thật sự không ở trong tay ngươi?"

Nhiếp Sương lắc đầu, điềm đạm đáng yêu nói: "Ta chưa từng nghe qua Ngũ Tuyệt Bảo Điển gì đó..."

Nhạc Càn thấy Nhiếp Sương là tiểu cô nương tuổi không lớn lắm, không giống nói dối nhưng hắn vẫn rất nghi ngờ: "Vì sao nàng ta nói như vậy?"

"Ngũ Tuyệt Bảo Điển gì đó rất lợi hại phải không."

Nhiếp Sương giả vờ cái gì cũng không biết.

Nhạc Càn không nghi ngờ Nhiếp Sương, hạgiọng giải thích:

"Nghe qua bảng xếp hạng sáchquý giang hồ chưa? Nó đứng thứ nhất, nhưng đã thất truyền nhiềunăm. Nếu như Ngũ Tuyệt Bảo Điển xuất hiện,nhất định sẽ xảy ra rất nhiều chuyện."

Nhiếp Sương suy nghĩ một chút, nhỏ giọng nói: "Thật... Thật rata là người Bán Nguyệt sơn trang, không chừng là nàng ta có ân oán với Bán Nguyệt sơn trang, muốn hãm hại ta hoặc là hãm hại Bán Nguyệt sơn trang?"

"Ngươi là người Bán Nguyệt sơn trang?"

Nhạc Càn hơi kinh ngạc: "Xin hỏi quý danh cô nương là?"

"Một chữ duy nhất Sương."

"Thì ra là tiểu thư Bán Nguyệt sơn trang, ta thất lễ."

Nhiếp Sương cười gượng: "Ta còn phải cám ơn ngươi, nếu không ta không biết nàng ta sẽ làm gì."

Nhạc Càn khiêm tốn nói hắnlà người giang hồ, nhìn thấy chuyện bất bình phải ra tay giúp đỡ, Nhiếp Sương lại nói hai tiếng cám ơn, trọng tâm câu chuyện lần thứ hai quay lại chuyện Ngũ Tuyệt Bảo Điển.

"Chuyện này quả thực phải cẩn thận, hiện tại córất nhiều người đều nhận được tin tức Ngũ Tuyệt Bảo Điển trên người ngươi."

Nhiếp Sương dường như bị kinh hãi, giọng nói run run: "Thế nhưng ta không có..."

Nhạc Càn suy nghĩ một chút, phân tích: "Hiện tại khả năng lớn nhất chính là theo như lời cô nương, có thể là nàng ta có ân oán với Bán Nguyệt sơn trang. Ta và sư đệ sư muội sẽ đưa ngươi quay về Bán Nguyệt sơn trang, nói rõ ràng chuyện này với trang chủ."

Nhiếp Sương âm thầm thở phào, nhưng sau đó lại lo lắngBán Nguyệt sơn trang có thể bị liên lụy hay không?

Thực lực Bán Nguyệt sơn trang không tệ... Chắc chắn sẽ không có vấn đề gì.

"Có làm phiền mọi người quá không?"

Tin tức truyền đi nàng là người giữ Ngũ Tuyệt Bảo Điểnnhất định sẽ bị đuổi giết.

Nhạc Càn đề nghị đưa nàng quay về, đương nhiên Nhiếp Sương sẽ không từ chốinhưng lúc nên rụt rè thì phải rụt rè một chút.

Nhạc Càn nói: "Vốn chúng tôi cũng muốn sang đó nên cũng tiện đường. Hơn nữa chuyện này rất nghiêm trọng, sau này Nhiếp cô nương đừng hành động một mình."

Nhiếp Sương cũng không dám một mình rời đi, quay sang Nhạc Càn cười cười: "Vậy làm phiền mọi người rồi."

"Nhiếp cô nương bôi thuốc trước đi."

Nhạc Càn rời phòng, sư đệ sư muội đồng môn bên ngoài lập tức xúm lại ồn ào: "Sư huynh, chuyện Ngũ Tuyệt Bảo Điển là thật sao?"

"Ngũ Tuyệt Bảo Điển thựcsự xuất hiện?"

Nhạc Càn lắc đầu, sắc mặt nặng nề: "Ta không biết, báo tin cho môn phái trước đã, ta lo lắng có người lợi dụng Ngũ Tuyệt Bảo Điển đảo lộngiang hồ."

"Vâng, sư huynh."

Nhạc Càn lại hỏi: "Còn giáo chủ ngày hôm nay, các ngươi có ai quen không? Là giáo phái nào?"

"Không biết... Chỉ có cung chủ Hoa Điệp Cung và Vấn Tâm Phường là nữ nhân, thế nhưng vị cung chủ Hoa Điệp Cung đã quá năm mươi, phường chủ Vấn Tâm Phường thì sư huynh đã gặp qua. Trừ hai người đó ra không nghe giáo phái nào có nữ nhânlà giáo chủ."

Mọi người nhìn nhau.

Đột nhiên xuất hiện một giáo chủ không biết tên, còn rất lợi hại.

Nhạc Càn cũng không nghĩ ra gì, chỉ có thể chờ đầu mối bên môn phái. Nhạc Càn cho mọi người nghe chuyện Nhiếp Sương sẽ theo bọn họ, quyết định đưa Nhiếp Sương quay về Bán Nguyệt sơn trang trước.

...

"Điện chủ, ngài quay về rồi sao?"

Cuối hành lang khách điếm, một nam nhândựa vào tay vịn, rõ ràng là khí trời tháng bốn tháng năm mát mẻ, nam nhânnày lại mặc một chiếc áo choàng thật dày.

"Thiên Xu, chuyện vừa rồingươi thấy rõ chứ?" Giọng nói nam nhânréo rắt, nghe đến rung động lòng người.

"Nghe rõ." Thiên Xu cúi thấp đầu trả lời.

"Có ý kiến gì?"

"Điện chủ, Nhạc Càn nói không phải không có lý, dùng Ngũ Tuyệt Bảo Điển vu oan hãm hại, giang hồ sẽ nhanh chóng loạn lạc."

"Ngươi nghĩ Ngũ Tuyệt Bảo Điển là giả?"

Thiên Xu im lặng: "Điện chủ..."

Nam nhânnhìn đám người phía dưới hành lang khách điếm, chuyển trọng tâm câu chuyện:

"Nghe nói trước đó vài ngày, Ngũ Tuyệt Thần Giáo biến mất nhiều năm đang đuổi giết một nữ nhân."

Thiên Xu đầu tiên là sửng sốt, sau đó trong đầu lóe lên: "Điện chủ, ngài nói đó là giáo chủ Ngũ Tuyệt Thần Giáo? Tại sao lại như vậy, tại sao giáo chủ Ngũ Tuyệt Thần Giáo sao lại là nữ?"

Giọng nói nam nhânkhàn khàn: "Không ai nói giáo chủ Ngũ Tuyệt Thần Giáo là nam nhân."

"..."

Cổ họng Thiên Xu hơi khô khốc: "Ngũ Tuyệt Thần Giáo muốn làm gì?"

Nam nhânnhìn dấu vết cũ kỹ trên hành lang, hắn chậm rãi nói: "Ta nghĩ chuyện nàng ta nói là thật, Ngũ Tuyệt Bảo Điển ở trên người Nhiếp Sương."

Thiên Xu có chút không hiểu.

Không hiểu vì sao điện chủ lại tin cách nói vô lýnhư thế.

Nhưng nếu là thực sự thì sao?

...

Tin tức Nhiếp Sương đem theo Ngũ Tuyệt Bảo Điển giống như bệnh độc lan tràn, trong thời gian cực ngắn toàn bộ giang hồ đều biết Ngũ Tuyệt Bảo Điển đứng đầu bảng sách quý giang hồ xuất hiện.

Giáo chúng Ngũ Tuyệt Thần Giáo rất không hiểu: "Giáo chủ, hiện tại toàn giang hồ đều biết, nếu chúng ta cướp về rất phiền phức."

Minh Thù ném đậu phộng vào miệng: "Càng náo nhiệt hơn, không phải sao?"

Giang hồ im ắngthì làm sao là giang hồ, giang hồ gà bay chó sủa mới gọi là giang hồ.

Nhiếp Sương nếu muốn quyển sách kia như vậy, vậy để nàng ta giữ là được.

Chỉ cần nàng ta có bản lĩnh.

Giáo chúng: "..."

Giáo chủ cười rộ lên sao đáng sợ như vậy?

Nhất định là hôm nay giáo chủ ngốc không uống thuốc, nhanh bưng thuốc bổ lên!

Minh Thù giấu vài cây thuốc bổ trăm năm: "..."

Trẫm không ngốc!

Cho trẫm thêm mấy cây!

"Nhiệm vụ nhánh: Vạch trần Ngũ Tuyệt Bảo Điển hai mươi năm trước dẫn đến huyết án."

Hử?

Bây giờ nhiệm vụ của trẫm phải phá án ư?

[Tính chất của giá trị thù hận quần thể chính là giá trị, ký chủ phải quý trọng nhiệm vụ giá trị thù hận quần thể, giá trị thù hận rất khả quan.]

Minh Thù chống cằm,cắn một cây thuốc bổ trăm năm, ánh mắt có chút lơ đãng.

Hai mươi năm trước xảy ra chuyện gì?

Xin lỗi, không biết, khi đó nguyên chủ còn chưa sinh ra.

Thế nhưng, thời điểm Ngũ Tuyệt Bảo Điển thất lạc chính là hai mươi năm trước, lúc Ngũ Tuyệt Thần Giáo biến mất không dấu vết cũng là hai mươi năm trước.

"Các ngươi lại đây."

Minh Thù ngoắc ngoắc ngón tay với đám giáo chúng bên kia, đang thảo luậnrốt cuộc có trị bệnh cho nàng được hay không.

"Giáo chủ?"

"Ta hỏi các ngươi, hai mươi năm trước Ngũ Tuyệt Thần Giáo xảy ra chuyện gì phải xuống núi?"

Một giáo chúng giật mình: "Giáo chủ không biết sao?"

Giáo chúng bên cạnh chợt vỗ gáy giáo chúng thuốc viên kia: "Khi đó giáo chủ còn chưa sinh ra, làm sao biết."

"Ta quên, ngươi đánh ta làm gì."

"Kẻ ngốcnhư ngươi đừng lâybệnh cho giáo chủ, giáo chủ vốn đã bị đám khốn kiếp kia đánh cho ngốcrồi."

"Đúng, giáo chủ, khi nào chúng ta đi tìm đám khốn kiếpkia báo thù?"

Trọng tâm câu chuyện nhảy thật nhanh.

MinhThù cắn hai cây thuốc bổ trăm năm an ủi.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 323: Hoàn Lương Hằng Ngày (6)

Chờ Minh Thù cắn xong hai cây thuốc bổ trăm năm, đám giáo chúng bắt đầu ồn ào ầm ĩ, đem mọi chuyệnnăm đó Ngũ Tuyệt Thần Giáo ẩn cưnói cho Minh Thù nghe.

Ở trong mắt Minh Thù đó chính là... Nói linh tinh.

Câu chuyện chính là như vậy.

Giáo chủ tiền nhiệm lớn lên vô cùng anh tuấn tiêu sái (*), thế nhưng lại là một tên phong lưu, thấy một người yêu một người, toàn bộ giang hồ đều là tình nhân của hắn.

Ban đầu, giáo chủ tiền nhiệm cực kỳ có tâm lừa gạt từng tình nhân của hắn, khiến cho các nàng đều cho rằng mình là duy nhất, là tiểu bảo bối trong lònghắn.

Trên đời không có tường nào không lọt gió, rốt cuộc đámtình nhân phát hiện giáo chủ tiền nhiệm là một tên cặn bã.

Ngươi cho rằng một tên cặn bã có thể ôm tất cả tình nhân hát vang thiên hạ?

Đừng có mơ.

Đámtình nhân gặng hỏi giáo chủ tiền nhiệm rốt cuộc thích ai, giáo chủ tiền nhiệm rất có cốt khí nói ai cũng thích, đám tình nhân không nghe theo, bảo hắn phải chọn một.

Giáo chủ tiền nhiệm còn chưa chọn ra, đột nhiên bùng nổ tin dữ hắn là giáo chủ Ngũ Tuyệt Thần Giáo.

Khi đó Ngũ Tuyệt Thần Giáo là tà giáo thứ thiệt.

Trước đó đámtình nhân còn buộc hắn chọn vì đại nghĩa diệt thân, nhưng lúc sau quyết định diệt trừloại cặn bãgiang hồ này.

Giáo chủ tiền nhiệm bị đuổi khắp giang hồ, bên người chỉ còn lại một ngườiduy nhất không rời đi. Vì vậy giáo chủ cặn bã hoàn toàn tỉnh ngộ, mang theo nữ nhânnày quay về Ngũ Tuyệt Thần Giáo... Dọn nhà.

Trốn tránh người trong giang hồ truy sát, sau này hắn cùng nữ nhân đósống một cuộc sống bình thường, cho đến khi nữ nhân sinh ra một bé gái, còn không kịp nhìn con gái một lầnthì chết.

Giáo chủ vì quá đau lòng nên cũng đã tử sát.

Sau đó liền để lại giáo chủ đương nhiệm cha không thấy, mẹ không thương - Mộ Linh.

Cũng chính là Minh Thù.

Đây là chuyện xưa vô nghĩa nhất trẫm từng nghe qua, có một không hai.

Thế nhưng, quả thực từ khi Mộ Linh hiểu chuyện đã làm giáo chủ, trong giáo phái có trưởng bối dạy dỗ Mộ Linh, có lẽ là không có cha mẹ bên cạnh, tính tình Mộ Linh ít nhiều gì cũng có chút quái lạlạnh lùng.

Ngũ Tuyệt Thần Giáo tồn tại nhiều năm như vậy, không có mưu triều soán vị còn phát triển rất tốtcũng là kỳ tích.

"Giáo chủ, ngài đừng khổ sở, tuy rằng giáo chủ tiền nhiệm chưa từng để lại cái gì, thế nhưng hắn để lại chúng ta! Toàn bộ giáo chúng nuôi ngài lớn lên, chúng tôi rất trung thành tận tâm với giáo chủ."

"Đúng đúng, giáo chủ, ngài còn có chúng tôi."

Một đám giáo chúng vỗ ngực khoe khoang.

Minh Thù: "..."

Thấy tà giáo này như vậy, không chừng sự việc kia là sự thật.

Hỏi thăm đám giáo chúng thuốc viên này không ra được cái gì, Minh Thù phất tay để bọn họ ra ngoài.

Đám giáo chúng đi trong lưu luyến.

"Có phải tâm tình giáo chủ không tốt?"

"Nghe cha mình như vậy... Ừ, khẳng định tâm tình không tốt."

"Sớm biết như vậy sẽ không nói cho giáo chủ."

"Nếu không thì chúng ta nghĩ biện pháp làm giáo chủ quên phiền não đi?"

"Biện pháp gì?"

"Chuyện sung sướng nhất, đương nhiên là..."

Bọn giáo chúng làm mặt quỷ, tiếp thu ý kiếnsau đó hưng phấn rời đi.

Hơn nửa đêm, một đám người lắc lư trên đường, còn chỉ vào bàn tán về mấy chàng trai tuấn tú đi ngang qua, làm người qua đường sợ đến hồn phi phách tán.

"Người này không được, quá lùn."

"Người này không được, quá khỏe, bắt nạt giáo chủ thì sao?"

"Không được không được..."

"Người kia người kia... Mau xem, người kia có thể."

Giáo chúng hưng phấn chỉ vào công tử trẻ tuổi ở cách đó không xa đi tới, thân hình cao gầy cân xứng, khí thế bất phàm. Tuy rằng không thấy rõ mặt, nhưng nhìn khí thế kia, dáng vẻ kia, ổn rồi.

"Điđi!"

Một đám người nhanh chóng tiến lên, bao vây công tử trẻ tuổi lại.

Công tử trẻ tuổi bị một đám người vây quanh, có chút ngơ ngác: "Các ngươi làm gì?"

"Hì hì, vị công tử nàycó gia đình chưa?"

Buổi tối bị một đám đại hán vây bắt hỏi có gia đình chưa, công tử trẻ tuổi sợ hãi: "Ta... Ta."

Giáo chúng vung tay lên: "Có cũng không sao, ngày mai ly hôn."

"A? Các ngươi làm gì... Buông."

"Mau mau mau dẫn đi."

"Ôi, giày ta."

"Ngu xuẩn, nâng lên, mau nâng lên. Đừng bóp cổ, bóp chết thì làm sao?"

"Ngươi nâng tay đi, đừng đẩy ta."

Một đám người bịt miệng công tử trẻ tuổinhanh chóng chạy đi.

Minh Thù không biết giáo chúng của nàng lại cho nàng một phần đại lễ như thế, cho nên giáo chúng gọi nàng ra ngoài, nàng cũng không nghi ngờ, ăn xong đồ ăn vặt giáo chúng cung phụngchậm rãi đi về phòng.

Trong phòng xuất hiện một luồng hơi thở, Minh Thù vừa vào cửa liền cảm nhận được.

Tênyêu tinh nào muốn ám sát trẫm, kế thừa đồ ăn vặt của trẫm?

Ánh mắt đảo qualại không phát hiện người, cuối cùng nàng nhìn về giường đang buông rèm.

Đôi mắtMinh Thù híp lại, bước đến vén rèm lên thì thấy một công tử trẻ tuổi bị trói trong chăn, vẻ mặt ủy khuất lại tức giận nhìn nàng.

Minh Thù: "..."

Minh Thù kêu đám giáo chúng kia thả người, nhấn mạnh mình không có đammê này. Bọn giáo chúng thả người, còn bồi thường nhiều thứ, nhưng có nghe vào tai hay không thì không biết.

Sự thật chứng minh, bọn giáo chúng căn bản không nghe lọt tai.

Minh Thù đi theo sau Nhiếp Sương và Nhạc Càn, giáo chúng ở phía sau không ngừng đemnam nhân trở về cho nàng.

Bị đuổi ra thì cho rằng nhất định là giáo chủ không thích loại này, đổi người khác.

Để lại một truyền thuyết kinh khủng.

Một nữ ma đầu đoạt nam nhân luyện tà công, mọi người lớn nhỏ ra cửa đều sợ hãi.

Minh Thù: "..."

Trẫm là loại người như vậy sao?

"Vì sao các ngươi lại nóng lòng tuyển nam nhân cho ta như vậy?"

Minh Thù quyết định "bình tĩnh ôn hòa" tâm sự với đám giáo chúng này.

Giáo chúng hùng hồn: "Hộ pháp nói, tuổi như giáo chủ phải có một phu quân, cho nên chúng ta lựa chọn kỹ càng, thích thì sẽ cướp về."

Minh Thù nghẹn họng.

Không ngờ hộ pháp nghiêm túc là người như vậy.

Thực sự là nhìn lầm hắn.

Minh Thù mỉm cười: "Các ngươi còn nhớ rõ mục đích chúng ta xuống núi không?"

Chúng ta xuống để cướpnam nhân sao?

Trẫm là cái loại người tùy tiện cướpnam nhân sao?

Giáo chúng suy nghĩ một chút: "Cướp Ngũ Tuyệt Bảo Điển, thuận tiện cướp một áp giáo phu quân."

Nụ cười Minh Thù càng xán lạn: "Để ta phát hiện các ngươi làm loại chuyện này một lần nữa, chức giáo chủ này ai thích làm thì làm, ta không làm nữa."

Bọn giáo chúng rối rắm không biết làm thế nào.

Nhưng có thể là uy hiếp của Minh Thù hữu hiệu, bọn giáo chúng an phận không ít, không hề nghĩ đến việc cướpáp giáo phu quân cho nàng nữa.

"Giáo chủ giáo chủ, đánh nhau đánh nhau."

Minh Thù ăn quả dại chua chua ngọt ngọt, giọng nói thờ ơ: "Vùng núi hoang vu, ai đánh nhau?"

"Đám khốn kiếp cướp Ngũ Tuyệt Bảo Điển của ngài!"

Minh Thù nhướng mày: "Đi xem."

Có thể kéo giá trị thù hận thì thuận tiện kéo một cái, không thể kéo thì xem phim.

Một đám người vây quanh Minh Thù đi qua bên kia.

Nhiếp Sương và Nhạc Càn bị người khác bao vây, đám người vây quanh đều mặc trang phục tiêu chuẩn của thích khách.

Hiển nhiên thích khách chiếm ưu thế, thực lực tốt, số lượngnhiều.

Nhạc Càn phải bảo vệ Nhiếp Sương, có vẻ có chút bó tay bó chân, những thích khách này đoán chừng là tới vì Ngũ Tuyệt Bảo Điển, tấn côngnhắm vàoNhiếp Sương, cố gắng tách Nhiếp Sương và Nhạc Càn ra xa nhau.

Đột nhiên xuất hiện một đám người nên thích khách có hơi đề phòng, sợ bị đánh lénliền ngừng tấn công, ánh mắt chần chừ đảo qua bọn họ.

Chỉ thấy nữ nhândẫn đầu cười nhạt: "Cần giúp một tay không?"

***

(*) Anh tuấn tiêu sái: Đẹp trai.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 324: Hoàn Lương Hằng Ngày (7)

Chưa có tên thích khách nào gặp qua chuyện như thế này.

Nhiều người như vậy, thấy thế nào đều là tìm chết đâu giống như là muốn hỗ trợ? Giúp đỡ ai?

Bọn thích khách không biết thực lực Minh Thù, trong nhất thời cũng không dám khinh thường ra tay.

"Tại sao lại là nàng ta?"

Nét mặt sư đệ đồng môn của Nhạc Càn như ăn phải trăm con ruồi: "Âm hồn không tan, gần đây ta nghĩ có người theo chúng ta, không phải là bọn họ chứ?"

"Là địch không phải bạn, mọi người cẩn thận chút."

Nhạc Càn trực tiếp cho rằng Minh Thù là kẻ địch.

Nhiếp Sương níu lấy quần áo Nhạc Càn, cực kỳ sợ hãi nhìn Minh Thù như là bị dọa sợ.

Nhìn kỹ lại, có thể thấy oán giận nổi trong mắt Nhiếp Sương.

"Đừng sợ." Nhạc Càn an ủi một tiếng.

Minh Thù thấy hai nhóm người không nhúc nhích có chút không thú vị, nàng tìm một chỗ ngồi xuống, lấy thịt bò khô ra ăn:

"Tiếp tục, ta không ra tay."

Đám giáo chúng rất quy củ ngồi xổm phía sau nàng, dường như đang xem trận chiến giải trí.

Thích khách: "..."

Đám người Nhạc Càn: "..."

Bệnh thần kinh!

Một đám người như các ngươi ngồi xổm bên kia, bọn họ làm sao có thể đánh? Ngươi tính đánh lén bên nào?

Bọn thích khách đương nhiên không muốn buông tha cơ hội này, cho người canh chừng đám người Minh Thù, lần thứ hai bắt đầu tấn công Nhạc Càn và Nhiếp Sương.

Vũ khí chạm nhau, tiếng vang choang choang truyền thật xa.

"Giáo chủ, khi nào chúng ta sẽ đánh lén?"

Giáo chúng rất không có thể diện hỏi Minh Thù.

"Đánh lén làm gì?"

Minh Thù không hiểu: "Giáo phái lớn như chúng ta cần đánh lén sao?"

"Giáo chủ nói đúng, chúng ta không cần đánh lén. Khi nào chúng ta ra tay"

Giáo chúng ngoan ngoãn đổi giọng.

Giáo chủ nói đều đúng.

Minh Thù hứng thú cười cười: "Xem một chút nữa, thật đẹp mắt."

"Được, giáo chủ."

Thích khách ở bên cạnh nhìn bọn họ: "..."

Các ngươi không nên xem ta như trang trí, ta nghe thấy!

"Choang!"

Kiếm của Nhạc Càn bị một thích khách đẩy ra, vũ khí đâm thẳng về phía Nhạc Càn.

Nhiếp Sương đột nhiên bay qua cản thay Nhạc Càn, lưỡi đao sắc bén đâm vào vai Nhiếp Sương, máu tươi tràn ra, trong nháy mắt nhuộm đỏ y phục nàng ta.

Nhạc Càn dường như ngỡ ngàng một chút, sau đó tiếp lấy cơ thể mềm mại ngã xuống của Nhiếp Sương:

"Nhiếp cô nương."

"Giáo chủ, ra tay sao?"

Minh Thù còn chưa ăn xong thịt bò khô, không muốn ra tay.

Giáo chúng đợi một lúc, thấy Nhạc Càn bên kia đang che chở Nhiếp Sương bắt đầu rút lui, thích khách đuổi theo không buông.

"Giáo chủ, ra tay đi, đám khốn kiếp bọn họ muốn bỏ chạy."

Minh Thù nuốt xuống ngụm thịt bò khô cuối cùng, chậm rãi đứng dậy, thích khách đang trông chừng bọn họ lập tức cầm vũ khí lên, đề phòng nhìn nàng.

Minh Thù cười thản nhiên với thích khách.

Nữ nhân xinh đẹp trong vòng vây của mọi người, ánh mắt linh động ôn hòa, lúc nhìn người như mang gió xuân tình cảm dạt dào ấm áp.

Trong nháy mắt ngàn hoa nở rộ.

Thích khách nghe giọng nói mềm mại từ trong gió truyền ra: "Bắt hết bọn họ cho ta."

Minh Thù cầm một dây mây quấn hai vòng lên người, Nhạc Càn và Nhiếp Sương bị trói trên cây.

Bên kia bị trói chính là thích khách, lúc này đang kêu "ưm ưm a a".

Bọn giáo chúng cáo mượn oai hùm quát lớn bọn họ, không được kêu quấy rầy đến giáo chủ.

Minh Thù đứng trước mặt Nhiếp Sương, giọng nói thanh thúy: "Nhiếp cô nương, hiện tại ngươi còn không nguyện ý nói ta cho biết Ngũ Tuyệt Bảo Điển ở đâu sao?"

"Ta không có!"

Nhiếp Sương vẫn là câu nói kia, có lẽ là vì bị thương sắc mặt hơi tái nhợt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy tức giận:

"Tại sao ngươi muốn hãm hại ta, ta chưa từng thấy qua Ngũ Tuyệt Bảo Điển gì đó."

Dây mây mềm chỉ vào chóp mũi Nhiếp Sương, thân thể Nhiếp Sương co rúm lại, chợt nghe nữ nhân đối diện khẽ cười, nói:

"Ta có hãm hại ngươi hay không, trong lòng ngươi không biết sao?"

Nhiếp Sương kinh hoảng trong lòng, nàng ta thực sự biết Ngũ Tuyệt Bảo Điển trong tay mình.

Nàng ta khẽ cắn môi, cuối cùng vẫn phủ nhận: "Ta không có Ngũ Tuyệt Bảo Điển, dù ngươi giết ta cũng không có."

"Vị giáo chủ này, Nhiếp cô nương không có Ngũ Tuyệt Bảo Điển. Ta không biết tại sao ngươi cứ khăng khăng Nhiếp cô nương đang giữ, ta cũng không biết ngươi có mục đích gì, ta chỉ muốn hỏi ngươi ở môn phái nào?"

Minh Thù liếc mắt nhìn Nhạc Càn nói chuyện, ngoắc giáo chúng bịt miệng hắn lại.

Nhạc Càn: "..."

Thích khách đối diện: "..."

Cuối cùng cũng theo chân bọn họ, tâm lý cân bằng được một chút.

Minh Thù đột nhiên dựa sát vào Nhiếp Sương, gần đến mức nàng ta có thể cảm giác được hô hấp của Minh Thù.

Trong mắt nữ nhân mang theo ý cười, nhưng ngoại trừ ý cười nhạt cũng không tìm thấy bất cứ tình cảm gì khác.

"Nhiếp cô nương, ta nhắc nhở ngươi một câu. Ngươi không nói cho ta, thì không bao lâu nữa Bán Nguyệt sơn trang các ngươi cũng sẽ bị người diệt khẩu... Không phải là ta hù dọa ngươi, có vài người cặn bã chỉ có ngươi nghĩ không được, không có chuyện bọn họ làm không được."

"Ngươi đừng nói lung tung... Ta không có Ngũ Tuyệt Bảo Điển, là ngươi nói trên người ta có bọn họ mới đuổi theo ta, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?"

Nhiếp Sương có hơi suy sụp gào lên với Minh Thù.

"Hù dọa ngươi."

Minh Thù cười chói mắt: "Có tức hay không? Tức giận nhiều sẽ đẹp đó."

Nhiếp Sương: "..."

Bệnh thần kinh!

Minh Thù lăn qua lăn lại nửa ngày Nhiếp Sương cũng không chịu nói, Minh Thù không thể làm gì khác hơn là treo Nhiếp Sương lên cây.

Sau đó cho lột quần áo của nàng ta.

Lần này Nhiếp Sương thật sự bị hù dọa, đến khi nàng ta chỉ còn lại áo trong, Nhiếp Sương kêu khóc hỏng mất:

"Ở Định Vân Sơn, các ngươi dừng tay, dừng tay!"

Nhạc Càn có chút kinh ngạc nhìn Nhiếp Sương, không phải nàng ấy nói chưa từng thấy qua Ngũ Tuyệt Bảo Điển sao? Không phải nàng ấy nói cái gì cũng không biết sao?

Nhiếp Sương không dám nhìn Nhạc Càn.

Nàng ta cắn môi, nước mắt rơi rơi, có nghẹn khuất có tức giận có thù hận.

Minh Thù nâng cằm im lặng suy nghĩ, Định Vân Sơn ở nơi nào? Có ngọn núi như thế sao?

Nàng nhìn giáo chúng.

Giáo chúng mờ mịt.

Minh Thù: "..."

Thà tin tưởng heo còn hơn tin tưởng bọn họ.

Nữ chính giả này không phải là lừa gạt trẫm chứ?

Minh Thù cột chắc những người còn lại, sau đó dẫn theo

Nhiếp Sương khóc thút thít đi đến nơi gọi là Định Vân Sơn.

Nhiếp Sương bị thương trên đường nhiều lần suýt ngủm, Minh Thù còn phải đảm nhiệm chức trách cứu sống không cho nàng ta ngủm.

Nếu như ngủm thật, giá trị thù hận của trẫm phải làm sao.

Nhiếp Sương chỉ Định Vân Sơn ở phương hướng ngược lại của Bán Nguyệt sơn trang, người giang hồ có lẽ là không ngờ tới Minh Thù sẽ dẫn Nhiếp Sương ở bên cạnh trở về, cũng không có người đuổi theo bọn họ.

Dọc đường, Nhiếp Sương đều quan sát Minh Thù, nàng ta cũng mở miệng hỏi mấy câu, nhưng mỗi lần đều bị Minh Thù chọc tức đến phun máu, cuối cùng ngay cả một tin tức hữu dụng cũng không lộ ra.

Đến Định Vân Sơn đã là mấy ngày sau, có phải Định Vân Sơn hay không thì Minh Thù không biết. Nhưng phía trên có một ngôi chùa, quả thực gọi là Định Vân Tự.

Nhưng đã bỏ hoang nhiều năm.

Nhiếp Sương chỉ vào tượng Phật, yếu ớt nói: "Ta giấu ở phía sau."

Giáo chúng tung tăng chạy đến phía sau tượng Phật tìm kiếm.

"Giáo chủ, không có, nàng ta nói dối!"

Giáo chúng sờ từ dưới lên trên, không sờ thấy bất cứ cái gì.

"Không thể nào!"

Nhiếp Sương la lớn: "Ta để ở đây!"

Nàng ta giãy giụa chạy tới, vươn tay sờ bên trong, bên trong trống rỗng quả thực không có gì.

Làm sao có thể...

Nhiếp Sương ngước mắt nhìn nữ nhân đang đi về phía mình, trong lòng hơi sợ hãi: "Ta không lừa ngươi, ta thực sự để ở chỗ này."

"Nhưng bây giờ nó không có ở đây."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 325: Hoàn Lương Hằng Ngày (8)

Chuyện Nhiếp Sương nói có thể là sự thật.

Nhưng bây giờ Ngũ Tuyệt Bảo Điển không ở đây, Minh Thù im lặng một lúc lâu, trói Nhiếp Sương bên ngoài chùa hoang sau đó dẫn theo giáo chúng xuống núi... Ăn gì đó.

Giá trị thù hận của Nhiếp Sương không quét đầy được, lần sau lại kiếm thêm.

Thu thập giá trị thù hận lâu như vậy, nàng phát hiện một vài quy luật, giá trị thù hận tiến hành theo chất lượng, nàng cần phá hư việc của nữ chính giả mới có thể kéo giá trị thù hận tương ứng.

Nếu như chỉ hung hăng đánh, hoàn toàn không thể kiếm đủ giá trị thù hận.

Phải đổi thời điểm đánh.

Cho nên hiện tại đi ăn quan trọng hơn.

...

Lan Thành.

Đây là thành trì cách Định Vân Tự gần nhất, cũng là một tòa thành trì rất phồn hoa, các lữ khách qua đường và các tiểu thương buôn lớn cũng phải dừng ở chỗ này.

Vào đêm, Lan Thành cũng rất náo nhiệt, đám tiểu thương gào thét khí thế ngất trời.

"Gần đây sao nhiều người lại tới Lan Thành vậy? Còn đều hỏi thăm Định Vân Sơn, Định Vân Sơn này ở đâu? Có bảo tàng gì sao?"

"Hừ, ta cũng gặp người hỏi thăm Định Vân Sơn. Ta nghe nói, bọn họ đang tìm một quyển sách quý, là Ngũ Tuyệt Bảo Điển đầu bảng bí tịch giang hồ."

"Thật hay giả? Có được Ngũ Tuyệt Bảo Điển chẳng phải là sẽ vô địch thiên hạ sao?"

Nhiều người chưa từng nghe qua uy lực của Ngũ Tuyệt Bảo Điển, thế nhưng U Minh Kiếm Pháp đứng thứ hai thì người giang hồ lại nghe qua không ít, nghe đồn có thể lấy một địch trăm.

Uy lực của mục thứ hai đã mạnh như vậy như vậy, đầu bảng đương nhiên là vô địch thiên hạ.

"Cho nên, hiện tại người trong giang hồ đều chạy đến Lan Thành này. Nhưng Định Vân Sơn kia... Ta thật sự chưa từng nghe qua, nhưng thật ra lại có một Định Vân Tự, khi còn bé cha từng đưa ta đi qua."

"Ở đâu?" Ở bên cạnh có người hỏi.

"Cách Lan Thành không xa, ra khỏi thành đi về phía bắc mấy canh giờ là tới. Nơi đó có một ngôi chùa nhỏ, bởi vì không có nhang đèn đã sớm hoang phế."

Người hỏi nháy mắt với người nói biến mất trong dòng người, mấy người nói chuyện phiếm cũng không chú ý, người hỏi lúc nãy không phải đi cùng bọn họ.

Minh Thù đứng bên cạnh uống thuốc viên, nhìn thoáng qua phương hướng mấy người kia biến mất, sau đó liền cúi đầu tiếp tục ăn.

Thú nhỏ đu trên cổ tay nàng, giương cái miệng nhỏ nhắn, Minh Thù lấy một cái nó liền ngoạm một cái.

Có đôi khi có thể cắn được, nhưng đa phần đều cắn không được.

Thú nhỏ tức giận đến xù lông.

Cho ta ăn một miếng!

Minh Thù bóp bóp thú nhỏ nhét vào tay áo, ôm thuốc viên quay về khách điếm.

Bọn giáo chúng trong khách điếm đều tự chiếm một chỗ chơi đùa, Minh Thù tiến đến, có người hí ha hí hửng chạy đến:

"Giáo chủ, hôm nay là trăng tròn."

Minh Thù liếc mắt nhìn hắn: "Trăng tròn thì làm sao, ta lại không ngắm trăng."

"Giáo chủ ngài đã quên?"

Giáo chúng vỗ đầu một cái, nói thầm: "Đã quên gần đây giáo chủ có hơi ngốc. Giáo chủ, đêm trăng tròn, thân thể người sẽ có chút biến hóa, hộ pháp không ở đây người có thể chịu đựng được sao? Không thì như vậy đi, chúng ta tìm một nam nhân cho người, người hút dương khí của hắn nha."

Minh Thù nhớ tới thiết lập.

Ngũ Tuyệt Bảo Điển tuy lợi hại, thế nhưng giai đoạn trước kỳ tu luyện vào đêm trăng tròn, mỗi tháng cơ thể sẽ rất khó chịu.

Sau đó có thể như thế hay không thì không biết, bởi vì giáo chúng cũng không biết nguyên nhân, bọn họ chỉ biết là chuyện này là giáo chủ tiền nhiệm truyền xuống để cho nàng tu luyện.

Lão già và giáo chúng thật lừa bịp!

Ngũ Tuyệt Thần Giáo nên uống thuốc.

Nhưng mà hút dương khí là cái quái gì?

Trẫm luyện yêu pháp gì sao?

Minh Thù đẩy giáo chúng ra: "Tự ta hiểu rõ, đừng kiếm chuyện cho ta."

"Giáo chủ, nhịn không được thì nói chúng ta biết, chúng ta tìm tiểu bạch kiểm cho người."

"..." Tiểu bạch kiểm mẹ ngươi.

Vào đêm.

Lan Thành dần yên tĩnh lại.

Minh Thù đứng trước cửa sổ, cảm nhận từng chút biến hóa trong thân thể, tay chân bắt đầu nóng lên.

Dần dần như là có thứ gì thiêu đốt trong cơ thể.

Nàng kéo kéo vạt áo, quạt quạt.

Nóng quá.

Lúc ở Ngũ Tuyệt Thần Giáo, mỗi tháng xuất hiện tình huống này đều là hộ pháp dùng nội lực giúp nàng áp chế, hộ pháp nội lực thâm hậu là người duy nhất có thể tiếp xúc từ phía sau nàng.

Nóng như vậy... Phải hút dương khí mới được hả?

Minh Thù ra ngoài sai bảo chuẩn bị nước lạnh, thế nhưng giáo chúng tìm khắp nơi cũng không có, thời khắc mấu chốt tất cả đều không đáng tin cậy.

Nàng tự xuống lầu, hỏi tiểu nhị muốn nước lạnh. Chờ tiểu nhị chuẩn bị nước lạnh xong, nàng mới lên lầu.

Nhiệt độ trong phòng dường như cũng tăng cao theo cơ thể nàng, Minh Thù chống tay lên thùng gỗ, có chút khó chịu cởi quần áo.

Minh Thù đang cởi quần áo đột nhiên dừng lại, nghiêng đầu nhìn phía giường.

Nàng không cảm nhận được hơi thở, nhưng cảm thấy dương khí dìu dịu bên kia.

Minh Thù mặc quần áo xong đi về phía giường.

Giường không giống lúc nàng đi, phía trên có người.

Nhìn kiểu này, không cần nghĩ cũng biết là đám giáo chúng kia trói tới.

Minh Thù tới gần giường, thấy rõ người là một nam nhân cực kỳ trẻ tuổi, tóc đen như mực trải dài dưới thân hắn.

Nam nhân vô cùng xinh đẹp, sắc mặt hắn có chút tái nhợt, lúc này mở to mắt nhưng cũng không nhìn ra hoảng sợ, đôi mắt đen kịt như sao trời, bình tĩnh nhìn nàng.

Càng tới gần, nàng càng có thể cảm nhận được dương khí.

Lẽ nào giáo chúng nói sự thật, phải hút dương khí?

Không khoa học!

"Rời khỏi đây đi." Minh Thù lui ra sau một bước.

"Cô nương trói ta đến, vì sao để ta rời đi?"

Giọng nói nam nhân réo rắt, nhưng cũng không nghe ra ra tâm tình gì.

"Là thuộc hạ làm, không liên quan đến ta."

Có một đám giáo chúng không đáng tin cậy, nàng có thể làm sao?

"Ngươi đi đi."

"Nhìn ngươi rất khó chịu."

Nam nhân không đi, ngược lại nhìn gò má nàng.

Cơ thể khô nóng, làm gương mặt nàng ửng hồng không như bình thường.

Minh Thù nhìn hắn, cười khẽ một tiếng: "Có liên quan gì đến ngươi?"

Nam nhân im lặng: "Nếu cô nương muốn thả ta đi, vậy mời cởi trói trước."

Nam nhân đang đắp chăn trên người, Minh Thù tiến lên xốc ra mới phát hiện hắn đang bị trói.

Nàng chỉ có thể khom lưng cởi dây thừng, ngón tay nóng hổi chạm tới cơ thể nam nhân, từng luồng dương khí len lỏi trong cơ thể nàng.

Minh Thù thoải mái đến thiếu chút nữa thốt ra.

Minh Thù cởi dây rất nhanh, sau đó siết tay lui sang một bên: "Đi nhanh lên."

Nam nhân ung dung ngồi dậy, chỉnh sửa y phục hơi xốc xếch: "Cô nương, ngươi không cảm thấy nên bồi thường cho ta sao?"

Minh Thù lấy túi tiền trên người ném qua.

"Cô nương đang đuổi ăn mày à?"

Minh Thù giương mắt nhìn hắn, ngón tay thon dài của nam nhân đang ước lượng túi tiền của nàng.

"Nếu không thì ngươi để mạng lại?"

Nam nhân dừng lại, nắm chặt túi tiền: "Cái mạng này của ta, ta không thể để cho cô nương."

Hắn đứng dậy đi tới chỗ Minh Thù, lúc này Minh Thù có chút vô lực, nàng lui về phía sau một bước, nam nhân lại vươn tay cực nhanh vòng quanh eo nàng, nhẹ nhàng kéo Minh Thù vào lòng.

Ngón tay xẹt qua gương mặt nóng rực của Minh Thù, mang theo từng cơn mát lạnh, thoải mái không nói ra được.

Hắn đột nhiên cúi người, hôn lên mí mắt Minh Thù.

Một giây sau nam nhân cảm giác một vật cứng được đặt ở bụng, hắn hơi buông Minh Thù ra, nhìn lưỡi dao sắc bén trong tay Minh Thù.

"Cô nương, cô bắt cóc tôi, tôi xem như đây là bồi thường không quá đáng chứ?"

Minh Thù cười: "Không phải ta bắt ngươi, hay để ta kêu người đã bắt ngươi lại đây, ngươi muốn hôn như thế nào cũng được."

Nam nhân nghĩ đến người bắt mình... Hoàn toàn không dám tưởng tượng.

Hắn lắc tay rời đi.

Hắn đi về phía cửa sổ rời khỏi phòng, dường như hắn cười nói vô cùng rõ ràng.

"Phong Bắc, lần đầu tiên gặp, Ngũ Tuyệt giáo chủ."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 326: Hoàn Lương Hằng Ngày (9)

Phong Bắc vừa đi, Minh Thù liền không chống đỡ được, ngồi dưới đất.

Thực lực nam nhân kia tuyệt đối không phải đám giáo chúng kia có thể bắt tới, hoặc là hắn cố ý bị bắt, hoặc là hắn thay xà đổi cột (*).

Có bẫy!

Minh Thù bước vào thùng nước lạnh ngâm mình, dùng linh khí ngăn chặn sự khô nóng bạo động trong cơ thể, tuy hiệu quả không tốt lắm nhưng dễ chịu hơn trước một ít.

Minh Thù cẩn thận kiểm tra cơ thể này một lần, năng lượng đó dường như không được làm dịu đi, nóng nảy muốn tìm gì đó.

Phía chân trời nổi lên ánh sáng trắng, khô nóng trong cơ thể Minh Thù cũng dần rút đi.

Nàng đứng dậy mặc quần áo.

Kỳ thực nói đêm trăng tròn không hoàn toàn chính xác, chắc là chu kỳ tuần hoàn một tháng, có đôi khi sẽ sớm hơn trăng tròn, có đôi khi sẽ sau trăng tròn.

Nàng nghi ngờ Ngũ Tuyệt Bảo Điển không được đầy đủ.

Nói cách khác, nguyên chủ tu luyện Ngũ Tuyệt Bảo Điển chỉ là tàn quyển không trọn vẹn.

Công pháp hoàn chỉnh, sẽ không xuất hiện tình huống như vậy, trừ phi... Tẩu hỏa nhập ma.

Nhưng nguyên chủ không tẩu hỏa nhập ma.

Nguyên chủ không có xem qua toàn bộ Ngũ Tuyệt Bảo Điển, thực lực của nàng chỉ có thể nhìn đến tầng thứ tư, mở tầng thứ năm ra đều là chỗ trống.

Chờ nàng đột phá tầng thứ tư mới có thể nhìn thấy tầng thứ năm. Cho nên Minh Thù không có biện pháp xem toàn bộ công pháp, để xác nhận rốt cuộc có phải tàn quyển hay không.

Có chút buồn bực.

Đồ ăn vặt của trẫm đâu!

Minh Thù vội xuống lầu, đám giáo chúng kia bị Minh Thù xử lý thật thảm, buộc từng người thề độc không bao giờ đoạt nam nhân cho nàng nữa, bằng không sẽ độc thân cả đời.

Bọn giáo chúng rất phiền muộn.

Bọn họ đều là vì hoàn thành nhiệm vụ của hộ pháp!

Nhất định là bọn họ không tìm đúng khẩu vị của giáo chủ.

Lần sau phải tìm hàng thật tốt.

...

Minh Thù nghe nói Nhạc Càn và Nhiếp Sương bị chặn ở Định Vân Tự, cũng không biết Nhiếp Sương nói gì với bọn họ, không bao lâu sau những người này liền tản đi.

Tiếp theo bắt đầu truyền ra Ngũ Tuyệt Bảo Điển ở trên người

Minh Thù, đương nhiên những người đó không biết Minh Thù là giáo chủ giáo phái nào, chỉ có thể dùng nữ nhân kia để thay thế.

Minh Thù mang theo một đám người mục tiêu rất rõ ràng, bị một đám người đuổi đánh, muốn nàng giao ra Ngũ Tuyệt Bảo Điển.

Minh Thù thể hiện ra rằng trẫm không có.

Các ngươi đánh chết trẫm, trẫm cũng không có.

"Giáo chủ, đám khốn kiếp kia thật quá đáng, rõ ràng Ngũ Tuyệt Bảo Điển là của chúng ta, bọn họ dám đến giành."

Minh Thù ở bên cạnh gặm khoai lang, nội tâm lạnh nhạt, cũng không liên quan đến trẫm.

"Giáo chủ, chúng ta đi liều mạng với bọn họ."

Các ngươi đi đi.

"Giáo chủ bla bla..."

Minh Thù gặm khoai lang xong, giáo chúng cũng khoác lác kiêu ngạo xong, nàng phủi phủi tay, bảo đám yêu tinh này tập hợp sang đây.

Minh Thù nói lời sâu xa: "Ta nói các ngươi làm nhân vật phản diện, ánh mắt đừng nông cạn như vậy, chúng ta phải nhìn xa trông rộng."

Giáo chúng phụ họa vô điều kiện: "Giáo chủ nói đúng."

Có giáo chúng tương đối có năng lực suy nghĩ, giơ tay hỏi: "Giáo chủ, tại sao chúng ta là nhân vật phản diện?"

"..."

Vì sao? Bởi vì thiết lập chính là như vậy. Với thông minh của các ngươi, không làm chính diện nổi đâu.

Minh Thù mỉm cười nói bừa: "Nhân vật phản diện phù hợp với khí chất của chúng ta hơn."

Đoán chừng là giáo chúng đồng ý cách nói này, chờ kế hoạch lâu dài của Minh Thù.

Minh Thù khí thế kinh người, giọng nói hiên ngang: "Tìm ngọn núi, ước hẹn."

Giáo chúng: "?"

Nói nhìn xa trông rộng đâu?

"Giáo chủ, tại sao phải tìm núi, tìm chỗ khác không được sao?"

Minh Thù không hề nghĩ ngợi: "Phù hợp khí chất."

"Giáo chủ nói có lý."

"Giáo chủ nói đúng."

"..."

Có một đám giáo chúng như vậy thực sự là trải nghiệm mê người.

...

Đám giáo chúng thật sự tìm được một ngọn núi thích hợp ước hẹn, đỉnh núi rất bằng, đường lên núi chỉ có một, cực kỳ thích hợp đóng cửa thả chó.

Bọn giáo chúng dựa theo lời Minh Thù nói, phát thiệp mời cho các đại môn phái, mời bọn họ đến... Cướp Ngũ Tuyệt Bảo Điển.

Các đại môn phái nhận được thiệp mời rất mờ mịt.

Bọn họ chưa nói muốn cướp!

Tuy rằng ngoài miệng chưa nói, nhưng rốt cuộc có muốn hay không cũng chỉ trong lòng các đại môn phái mới biết.

Cho nên vào lúc thiệp mời ước định đến tay, các đại môn phái vẫn phái người đến, đương nhiên không phải thành viên đứng đầu của môn phái.

Mọi người đều liếc nhìn nhau, trong mắt đều biết rõ mục đích cũng không giao lưu, đều đứng một bên.

Người đến ngày càng nhiều, đỉnh núi rộng lớn có vẻ chật chội.

Đỉnh núi không có gì cả, chỉ có một lều nhỏ được dựng lên, Minh Thù ngồi bên trong.

Bọn giáo chúng đứng bên ngoài, bảo vệ lều ngay cả rãnh nước cũng không lộ, vừa nhìn giống như xảy ra chuyện gì vậy.

"Nhiếp cô nương, người Bán Nguyệt sơn trang có tới không?"

Nhạc Càn ở trong đám đông, hắn thấy được môn phái của mình liền hỏi Nhiếp Sương đứng bên cạnh.

Nhiếp Sương nhìn xung quanh một vòng, thất vọng lắc đầu.

"Vậy ngươi theo ta đi."

Nhạc Càn không thể vứt bỏ Nhiếp Sương.

Lần trước ở Định Vân Tự, Nhiếp Sương nói nàng ta sợ Minh Thù sẽ làm hại bọn họ, cho nên mới cố ý nói để Minh Thù rời đi.

Nhiếp Sương chân thành tha thiết, dù Nhạc Càn có hơi nghi ngờ nhưng nán lại với Nhiếp Sương lúc lâu, nghi ngờ dần tan đi.

Người phía sau chạy đến, Nhiếp Sương khó khăn lắm mới khiến bọn họ tin tưởng, Ngũ Tuyệt Bảo Điển không nằm trong tay nàng ta, là Minh Thù cố ý nói muốn hãm hại mình.

"Xin hỏi vị cô nương này là ở môn phái nào?"

Có người bước đến trước lều bên kia, chắp tay hành lễ.

Vừa hỏi ra, xung quanh liền yên tĩnh lại.

Đến bây giờ bọn họ còn chưa biết, nàng là giáo chủ giáo phái nào.

Minh Thù ngồi trong lều, ngước mắt nhìn người bên ngoài, mím môi cười khẽ: "Ngũ Tuyệt Thần Giáo."

Giọng nói thanh thúy như một cây gai, đâm vào trong lòng mọi người.

"Xào xạc xào xạc."

Ngoại trừ tiếng gió thổi, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh.

Cơ thể Nhiếp Sương cứng ngắc.

Ngũ Tuyệt Thần Giáo.

Nàng là Ngũ Tuyệt Thần Giáo.

Lúc trước Nhiếp Sương không phải không nghĩ qua, nhưng trong nhận thức của nàng ta giáo chủ Ngũ Tuyệt Thần Giáo chắc hẳn là một nam nhân, sao lại lại là nữ nhân được?

"Giáo chủ Ngũ Tuyệt Thần Giáo làm sao lại là nữ nhân."

Có người nói ra điều mọi người nghi ngờ.

Minh Thù nhướng mày cười lạnh: "Có ai từng nói giáo chủ Ngũ

Tuyệt Thần Giáo không phải nữ nhân à?"

Mọi người: "..."

Thật sự không có.

Chuyện tình Ngũ Tuyệt Thần Giáo xuất hiện, không bao lâu liền biến mất không tung tích, mọi người cho là bọn họ đã quay về.

Không ngờ giáo chủ người ta mang theo một đám người, thoắt ẩn thoắt hiện trước mặt bọn họ.

Bây giờ, bọn họ còn bị Ngũ Tuyệt Thần Giáo hẹn ở nơi hoang vu này!

"Rốt cuộc Ngũ Tuyệt Thần Giáo các ngươi muốn làm gì!"

"Theo như ngươi nói, các ngươi không phải tới vì Ngũ Tuyệt Bảo Điển? Sao nói như ta lấy dao kề cổ các ngươi ép các ngươi tới vậy?"

Việc này trẫm không cần.

"Ngũ Tuyệt Thần Giáo của các ngươi tà đạo bất chính."

"Ngươi nói ai tà đạo bất chính!"

Đám giáo chúng bắt đầu tức giận: "Ngươi nói ai! Tin ta giết ngươi không!"

"..."

Tác phong này thật sự là tà đạo bất chính.

Minh Thù là chủ nơi này, bọn họ lại không muốn gây sự với đám giáo chúng, mục đích bọn họ đến đây hôm nay không phải gây chuyện với đám tà giáo bất chính này.

Nhưng sau này...

Thì khó nói được.

"Thất tinh điện hạ đến rồi!"

Mọi người kinh ngạc hô hoán.

Mọi người đều đồng loạt nhìn về ngọn núi.

Chỉ thấy một nam nhân choàng một chiếc áo màu đen chậm chạp bước đến, trên áo choàng toàn là hoa văn sông núi, cảnh vật khác nhau theo bước đi của hắn.

Nam nhân vô cùng dễ nhìn, có thể dùng từ xinh đẹp để miêu tả. Làn da trắng bạch như một đóa bạch ngọc lan. Một nam nhân có làn da như vậy, rất dễ khiến người khác hiểu lầm là nữ nhân.

Nhưng từ lúc hắn xuất hiện chưa có ai nghĩ đó là nữ nhân.

Hắn chỉ dẫn theo một người, nhưng khí thế lấn át cả mấy chục người.

***

(*) Thay xà đổi cột: Tráo đổi người, đồ vật.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 327: Hoàn Lương Hằng Ngày (10)

"Điện chủ Thất Tinh Điện..."

"Thực lực của hắn có phải lại tăng không?"

"Thất Tinh Điện lợi hại như vậy còn muốn đến giành Ngũ Tuyệt Bảo Điển, môn chủ chúng ta không đến, lần này chắc chúng ta không có thu hoạch gì rồi."

"Nhìn đi, hắn chỉ dẫn theo một người, nói không chừng không phải tới giành Ngũ Tuyệt Bảo Điển."

Tiếng bàn tán xôn xao, nam nhân từ xa xa đi vào bên trong, đôi mắt đen như mực nhìn người trong lều.

Minh Thù liếc mắt nhìn hắn đột nhiên nở nụ cười.

Đúng.

Chính là hắn.

Chọc tức hắn, xem xem xù lông hay không xù lông.

Phong Bắc và Minh Thù yên lặng, cứ như vậy đứng xa xa nhìn nhau vài giây, sau đó dời tầm nhìn, nhìn sang hai phía khác nhau.

Sau khi Phong Bắc xuất hiện, một số môn phái nổi danh giang hồ cũng tới, vị trí phía trước đều bị những môn phái này chiếm.

Ban đầu những môn phái nhỏ cho rằng không bao nhiêu người đến, lúc này bị chen chúc ở phía sau yên lặng rơi lệ cắn tay áo.

Thiệp mời giống như một trò đùa, những môn phái này tới làm gì!

Bọn họ đều mang thái độ nửa tin nửa ngờ đến, ai biết có phải Hồng Môn yến hay không, không ngờ những đại môn phái đều đến đầy đủ.

Minh Thù phát thiệp mời cho đại môn phái khác với thiệp mời của những môn phái khác, ý tứ khiêu khích rất rõ ràng, lại có Ngũ Tuyệt Bảo Điển hấp dẫn, những đại môn phái này đều muốn tới xem một chút.

Nếu không mặt mũi biết để đâu?

Hiện tại lại nhận được tin đối tượng hẹn bọn họ là Ngũ Tuyệt Thần Giáo, đương nhiên những người này càng không thể không đi.

Hai giáo chúng đi tới, các đại môn phái đều đề phòng nắm chặt vũ khí trong tay.

Giáo chúng hừ lạnh một tiếng, giương giọng hét: "Giáo chủ nói, các ngươi đánh võ đài, ai thắng Ngũ Tuyệt Bảo Điển về tay người đó."

Mọi người hai mắt sáng ngời, Ngũ Tuyệt Bảo Điển thật sự trong tay nàng?

Thế nhưng đánh lôi đài là cái quái gì?

"Giáo chủ còn nói, muốn cướp cũng được, nhưng ai dám bước vào đây nửa bước thì đừng mơ có được Ngũ Tuyệt Bảo Điển."

Giáo chúng nghiêng người, để mọi người thấy rõ tình huống bên trong.

Chỉ thấy trước mặt Minh Thù chẳng biết từ lúc nào xuất hiện một chậu lửa than, ý tứ rất rõ ràng, ai dám vào cướp sẽ trực tiếp tiêu hủy.

Mọi người nghẹn khuất rồi lại không dám vọt vào, bên trong nhiều người như vậy, ai biết bọn họ có thể cứu quyển sách không rơi xuống chậu than hay không.

"Chúng ta làm sao có thể xác định, lời các ngươi nói là sự thật."

Nhỡ đâu chúng ta đánh ở chỗ này, các ngươi cầm sách quý chạy trốn thì sao?

Giáo chúng rất cao ngạo, có khí khái của phản diện: "Giáo chủ nói, các ngươi thích tin hay không thì tùy."

Mọi người: "..."

"Chúng ta làm sao xác định, sách kia của các ngươi là thật hay không?"

Minh Thù đứng dậy, thong dong từ trong lều đi ra, nở một nụ cười tiêu chuẩn: "Nói giống như các ngươi đã thực sự thấy qua, bây giờ ta đưa một quyển giả cho các ngươi, các ngươi có thể lập tức phân biệt được hay không?"

"..."

"Ngươi không lấy ra, làm sao biết các tiền bối ở đây không ai nhận ra?"

"Đúng vậy, ngươi lấy ra cho chúng ta phân biệt thật giả trước đi."

Minh Thù cười nói: "Ta không đưa cho các ngươi xem thì sao, cắn ta à?"

"Dù sao ngươi cũng phải làm chúng ta tin ngươi có đi chứ?"

Lần này khẩu khí nói chuyện tăng lên: "Chúng ta không thể vô duyên vô cớ lên võ đài."

Mọi người đều phụ họa theo.

"Các ngươi đánh hay không thì tùy."

Minh Thù thờ ơ: "Ta là nói đạo lý, không ép các ngươi."

Mọi người: "..."

Ngươi ép bọn họ lên võ đài còn giận dỗi!

Bây giờ bọn họ xông lên đánh chết nàng, có thể cướp được bí tịch hay không?

"Thiên Xu."

"Vâng."

Người phía sau Phong Bắc lập tức đi ra khỏi đám người, đứng ở giữa chắp tay với các vị ở đây một cái:

"Thất Tinh Điện, Thiên Xu."

Hiện trường hoàn toàn yên tĩnh.

Thất Tinh Điện đứng ra làm cái gì!

Ngay cả bìa Ngũ Tuyệt Bảo Điển bọn họ cũng chưa nhìn thấy, ai nói muốn đánh?

"Một nén hương, nếu như không ai lên đài, vậy chiến thắng thuộc về Thất Tinh Điện."

Giáo chúng tiếp tục tuyên bố quy tắc.

Thật sự không phải là các ngươi thuận miệng nói bừa sao?

Còn có bọn họ có nói muốn đánh lôi đài à?

"Thiết Ưng Phái, Lưu Khang."

Cuối cùng cũng có người không nhịn được nhảy lên, thà giết lầm không thể buông tha.

Thiên Xu xuất quyền.

Thực lực Thiên Xu thật sự là rất mạnh, nhưng hắn ở trên đài kiên trì ba chiêu sau đó cố ý thua trận, quay về phía sau Phong Bắc.

Hiện tại đánh cũng đã đánh rồi, mọi người đâm lao thì phải theo lao, chỉ có thể kiên trì đánh.

Cao thủ quyết đấu nhanh, những người này quyết đấu chính là... Lằng nhằng.

"Giáo chủ, cái này có gì hay ho? Đi thanh lâu xem hoa khôi khiêu vũ còn tốt hơn xem cái này."

Minh Thù nhàn nhã liếc đám giáo chúng: "Nói như các ngươi đánh rất giỏi."

Một đám gà mờ các ngươi rốt cuộc có tư cách gì nói người khác.

"Giáo chủ, đó là chúng tôi không phát huy thực lực, chờ chúng tôi phát huy thực lực thì những người này phải quỳ xuống gọi chúng tôi là tổ tông."

Giáo chúng không phục.

"Đúng vậy giáo chủ, ngài đừng coi thường chúng tôi, chúng tôi rất lợi hại!"

Minh Thù đỡ trán: "Lần trước là ai bị đánh nằm đất kêu rên?"

Là trẫm sao?

Bọn giáo chúng nhìn bên cạnh: "Là ngươi sao?"

"Không phải ta."

"Vậy khẳng định là ngươi."

"Sao có thể, cũng không phải ta."

Tập thể giáo chúng phủ nhận, ai cũng được, không phải bọn họ là được.

Ngón tay Minh Thù gõ lên cái bàn duy nhất trong lều: "Sau này có người động đao động kiếm với ta, các ngươi nhớ phải lên phía trước bảo vệ ta."

Giáo chúng hưng phấn: "Giáo chủ muốn chúng tôi dùng mặt chinh phục bọn họ sao?"

Minh Thù ha ha.

Đám người kia thả ra ngoài sẽ làm cho địch tức chết, khả năng này tuyệt đối là trăm phần trăm.

Nàng hiểu được người giang hồ sợ Ngũ Tuyệt Thần Giáo ở chỗ nào rồi.

Đánh lôi đài phải đánh rất lâu mới có cái để xem, các đại môn phái bắt đầu ra tay.

Minh Thù thấy quả thực quá buồn chán, nàng ngáp rời đi, chờ lúc nàng quay về phát hiện trên lôi đài chỉ còn lại Phong Bắc.

Xung quanh vắng vẻ không tiếng động, một nén hương cũng vừa cháy hết, theo tro bụi rơi xuống, sắc mặt các môn phái cũng không quá tốt.

Thiên Xu lập tức tiến lên buộc áo choàng cho Phong Bắc.

Phong Bắc kéo áo choàng đi vào lều.

Minh Thù vừa từ bên cạnh đi vào, nàng chỉ liếc mắt nhìn hắn, thản nhiên ngồi xuống.

"Ta thắng."

Giọng nói Phong Bắc vẫn dễ nghe như cũ, giống như băng tuyết hòa tan, trong không khí mát lạnh mang theo vài phần hàn ý.

"Nhiệm vụ nhánh: Thu hoạch giá trị thù hận Phong Bắc."

Minh Thù nghiêng đầu liếc hắn, khóe miệng hơi nhếch lên. Nàng thu lại đồ ăn vặt trên bàn, vung tay lên:

"Hầu hạ bút mực."

Trẫm cho ngươi bộc lộ tài năng, tức chết ngươi!

Bọn giáo chúng tung tăng mang bút mực lên.

Phong Bắc hơi nhíu mày: "Ngươi muốn làm cái gì?"

Minh Thù phất tay áo: "Ngươi không phải muốn Ngũ Tuyệt Bảo Điển sao, ta viết một quyển! Tự tay viết nha!"

Nàng nói cái quái gì vậy?

Còn có vụ này sao?

Lão tử muốn ngươi viết làm gì? Cảm nhận chữ đẹp của ngươi sao?

Lão tử không cần!

Phong Bắc cảm thấy thiết lập của hắn, vừa đụng phải mục tiêu công lược sẽ tan tành.

Mục tiêu công lược không làm theo kịch bản, làm sao bây giờ?

Ai cũng đừng mong phá thiết lập lão tử.

Bình tĩnh, lão tử có thể thắng.

Phong Bắc bình tĩnh lại, nhìn bút mực trước mặt Minh Thù, sắc mặt lạnh lùng: "Ta muốn Ngũ Tuyệt Bảo Điển không phải do ngươi viết."

"Nhưng ta không có."

Minh Thù cầm bút vô tội nhìn Phong Bắc.

Phong Bắc vô cùng yên tĩnh: "Không có mà ngươi dám để bọn họ đánh võ đài?"

Gan ngươi cũng khá lớn!

Minh Thù chớp mắt, cười tựa như hoa: "Ta có thể viết ngay cho các ngươi!"

Phong Bắc: "..."

Ai cần ngươi viết!

Còn viết ngay tại đây.

Sao ngươi không nói Ngũ Tuyệt Bảo Điền cũng do ngươi viết luôn đi!

Mọi người bên ngoài đều nghe cuộc nói chuyện của bọn họ, sắc mặt mỗi người khác nhau nhưng đa số vô cùng tức giận vì bị nàng dắt mũi.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 328: Hoàn Lương Hằng Ngày (11)

Minh Thù cúi đầu, nhanh chóng viết xuống mấy chữ "Ngũ Tuyệt Bảo Điển" thật lớn trên bìa, giả vờ như được đóng thành sách.

Từng chữ từng chữ cực kỳ phóng khoáng, hiện ra hơi thở cổ xưa thành một dòng chữ cực lớn.

Minh Thù đặt bút xuống, cầm sách thổi thổi, sau đó đưa cho Phong Bắc: "Đây, Ngũ Tuyệt Bảo Điển của ngươi."

Ánh mắt nàng dừng lại trên mặt Phong Bắc.

Tay Phong Bắc dưới áo choàng vươn ra, nhận sách: "Mộ Linh giáo chủ, trêu chọc chúng tôi như vậy, có nghĩ tới hậu quả không?"

"Không tệ lắm, ngay cả tên ta cũng biết."

Minh Thù dựa vào bàn, cười cười nhìn Phong Bắc.

Tên Mộ Linh này, ngoại trừ Ngũ Tuyệt Thần Giáo thì không ai biết.

Phong Bắc bị nàng cười có chút chột dạ.

Nhưng ngẫm lại, mình thân là điện chủ Thất Tinh Điện, biết tên nàng cũng không có gì kỳ quái lại hùng hồn lên chuẩn bị phản bác.

Còn chưa đợi Phong Bắc trả lời, Minh Thù tiếp tục nói: "Người trêu chọc chính là các ngươi, muốn có hậu quả gì? Xem các ngươi có tức hay không? Các ngươi cả ngày chạy theo ta, các ngươi không mệt nhưng ta đây chê các ngươi làm phiền ta ăn uống."

Lý do này thật sự không ai có thể phản bác.

Có quỷ mới phản bác được!

Làm phiền ngươi ăn uống so với trêu chọc toàn bộ môn phái lớn nhỏ trong giang hồ, cái nào nghiêm trọng hơn?

Minh Thù đi lướt qua người Phong Bắc, đối mặt với các đại môn phái chính đạo bên kia: "Ta không có Ngũ Tuyệt Bảo Điển, nhưng nếu các ngươi cần ta cũng có thể viết cho các ngươi, đương nhiên không phải miễn phí, phải thu lệ phí."

Ai muốn ngươi viết!

Bọn họ muốn quyển sách thật kia!

"Ta đã nói Ngũ Tuyệt Thần Giáo là tà môn ma đạo nhưng không an phận, hiện tại nàng đang dám trêu chọc chúng ta?"

"Ngũ Tuyệt Thần Giáo tà môn như vậy nên diệt trừ, tránh gây họa cho võ lâm."

"Dám xem chúng ta như khỉ mà đùa giỡn, quá ghê tởm!"

Minh Thù cười tủm tỉm nói tiếp: "Vậy các ngươi có thể làm gì ta? Hay là muốn liên minh lại giết từng người Ngũ Tuyệt Thần Giáo trút giận sao?"

Tốt lắm, tà môn ma đạo giựt dây bọn họ giết người!

Yêu cầu bỉ ổi như vậy, bọn họ có nên đáp ứng hay không?

Giọng nói thanh thúy của nữ nhân vang lên, có vài phần ý cười: "Như đã nói qua, các ngươi biết Ngũ Tuyệt Thần Giáo ở đâu sao?"

Mọi người: "..."

Bọn họ thật sự... Không biết.

Tức giận điên cuồng!

Có người không cam lòng, chỉ vào Minh Thù hét lớn: "Ngũ Tuyệt Bảo Điển có phải bị ngươi giấu rồi không? Ngươi nói Ngũ Tuyệt Bảo Điển trong tay ngươi, hiện tại tại sao lại mất?"

Minh Thù mỉm cười nhắc nhở: "Vị đại huynh đệ này, lỗ tai nào của ngươi nghe ta thừa nhận có Ngũ Tuyệt Bảo Điển?"

Chính các ngươi cường ngạnh chụp mũ lên đầu trẫm, bây giờ còn muốn ném cho trẫm, tự cho mình là thần tiên sao?

Mọi người cẩn thận nghĩ lại, dường như từ đầu đến cuối, nàng chưa từng nói qua Ngũ Tuyệt Bảo Điển trong tay nàng.

Bị gài bẫy.

"Ngũ Tuyệt Bảo Điển thực sự không ở trên người ngươi?"

Minh Thù liếc người nọ: "Nếu như ở chỗ của ta thì hiện tại ta nên bế quan luyện công, sau đó đi ra treo các ngươi lên đánh một trận xưng bá giang hồ, làm sao có thời gian ở chỗ này tán gẫu với các ngươi."

Có nghe hay không!

Nàng ta muốn xưng bá giang hồ!

"Mặc kệ có ở chỗ ngươi hay không, tà ma ngoại đạo không thể giữ, mọi người cùng nhau tiến lên diệt trừ đám bại hoại giang hồ này."

"Diệt trừ ma đạo!"

Giáo chúng giận không thể kiềm chế: "Đám khốn kiếp các ngươi nói ai bại hoại giang hồ?"

"Ta nói các ngươi đó! Bại hoại!"

Giáo chúng đồng loạt nhìn Minh Thù, hít sâu một hơi: "Giáo chủ, chúng ta lên đánh chết đám khốn kiếp này, chúng dám nói chúng ta là bại hoại giang hồ!"

"Các ngươi lên đi."

Minh Thù mời giáo chúng lên trước.

"Giáo chủ... Ngài không lên sao?"

"Ta nghỉ ngơi đã."

"Chúng ta mắng bọn họ một lúc nữa đã."

"..."

Không chỉ Minh Thù cạn lời với đám giáo chúng này, mà các đại môn phái đối diện cũng là những gương mặt không còn lời nào để nói.

"Bắt bọn chúng!"

"Cùng tiến lên!"

Cũng không biết các đại môn phái là vì Ngũ Tuyệt Bảo Điển hay là vì giang hồ chính nghĩa, nói chung là sau vài khẩu hiệu, đại đa số mọi người vọt tới.

"Ha! Đám khốn kiếp các ngươi nói ra tay liền ra tay... Ta thích nhất là quần áo, lột sạch đám khốn kiếp đó đi!"

"Không cho chạm vào tóc của ta!"

"Giày của ta!"

Minh Thù nhìn hai phe trước mặt đã đánh nhau, không biết có phải ảo giác của nàng hay không, đột nhiên phát hiện thực lực đám giáo chúng này hình như đã tốt hơn.

Nhất định là ảo giác.

Minh Thù liếc mắt nhìn Phong Bắc ở bên kia, hắn và Thiên Xu đứng ngoài lều không có ý định tham dự.

Nàng thu lại tầm mắt đứng tại chỗ tìm kiếm, tìm được thiết chùy không biết ai ném xuống đất.

Thiết chùy có hơi nặng, Minh Thù lắc lắc, thử cảm giác rồi nhanh chóng gia nhập vòng chiến.

"Giáo chủ cố lên! Dạy dỗ đám khốn kiếp một trận ra trò, để cho bọn chúng biết Ngũ Tuyệt Thần Giáo chúng ta lợi hại như thế nào!"

"Ngũ Tuyệt Thần Giáo thống nhất giang hồ!"

"Giáo chủ thiên thu vạn đại!"

Đột nhiên âm thanh hô vang khẩu hiệu chỉnh tề, Minh Thù sợ đến run tay nện lên người đối diện.

"Ngại quá tay run." Minh Thù xấu hổ.

Đám giáo chúng hô vớ vẩn cái gì, trẫm lúc nào muốn thống nhất giang hồ thiên thu vạn đại!

Xem trẫm là Đông Phương Bất Bại hay là Đinh Xuân Thu.

Người kia đầu tiên là trừng mắt nhìn Minh Thù, sau đó rống giận: "Ma đầu mau nạp mạng!"

Ma đầu Minh Thù giơ thiết chùy lên, nện lên cằm đối phương, người nọ ngã xuống đất không ngừng phun máu.

"Như thế không tao nhã, quay về ăn đồ bổ nhiều một chút."

Minh Thù cầm thiết chùy lẩm bẩm nhảy qua mặt hắn.

Minh Thù mang thiết chùy chạy vào đoàn người, tiếng kêu rên không ngừng vang lên.

Đám giáo chúng đã rời khỏi cuộc chiến, đứng bên ngoài đồng loạt hô khẩu hiệu, đổi thành váy ngắn là có thể đi thi đấu nhảy cổ động.

Minh Thù đầu đầy vạch đen ném thiết chùy đánh người, lát nữa đi đánh chết đám giáo chúng kia.

Có một đám giáo chúng như thế, nguyên chủ đi lên con đường đại boss phản diện chắc chắn không kỳ quái.

"Ma đầu, ngươi muốn đối địch toàn võ lâm phải không?"

Nam nhân trung niên chỉ kiếm vào Minh Thù.

"Ô, các ngươi muốn liên kết lại đánh chết ta, ta không thể đánh các ngươi sao?"

Minh Thù đánh tiếp một búa.

Trường kiếm bị thiết chùy đập đến ong ong, nam nhân trung niên xoay người đứng lên từ bên hông tấn công Minh Thù.

"Choang!"

Thiết chùy và trường kiếm va chạm nhau lần hai.

Minh Thù có hơi kinh ngạc, vừa nãy đập người rất dễ dàng lúc này lại có chút vất vả, dường như người này rất lợi hại.

Minh Thù đặt thiết chùy trước mặt, hai tay chà xát.

Nam nhân trung niên cho là nàng tiếp tục cầm thiết chùy, hướng trường kiếm về phía thiết chùy cố gắng đoạt vũ khí của nàng.

Nhưng Minh Thù không tiếp tục dùng thiết chùy, trong nháy mắt khi trường kiếm bay tới lập tức nhảy lên.

Đầu ngón chân đạp lên trường kiếm, thuận thế đá vào mặt nam nhân trung niên.

Đạp một cước, trường kiếm rơi xuống, nam nhân trung niên bị một lực cực kỳ mạnh đè trên mặt đất.

Trong mắt hắn vô cùng kinh ngạc, làm thế nào cũng không khống chế được cơ thể của mình.

Toàn thân Minh Thù hạ xuống, thân thể nàng mềm mại, thời điểm hạ xuống làn váy bay bay như tiên nữ giáng trần.

Nữ nhân cong môi ba phần ý cười, kéo thiết chùy qua lập tức đập xuống nam nhân trung niên.

Nam nhân trung niên không kịp né tránh, vừa khéo bị đập, chớp mắt co quắp trên mặt đất.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 329: Hoàn Lương Hằng Ngày (12)

Nguyên chủ tu luyện Ngũ Tuyệt Bảo Điển dù có chút thiếu sót, nhưng thực lực không thể nghi ngờ, để Minh Thù treo đám người kia lên đánh hoàn toàn không thành vấn đề.

Cho nên cuối cùng nhóm người này đều nằm trên đất kêu rên, tức giận trừng mắt nhìn Minh Thù. Giống như Minh Thù giết cả nhà bọn họ, hận không thể xé nát nàng.

"Phong điện chủ, mau bắt tên ma đầu này." Có người rống với Phong Bắc đang đứng đó.

Minh Thù theo tầm nhìn của mọi người nhìn Phong Bắc.

Phong Bắc khép áo choàng, lẳng lặng đứng bên cạnh: "Chư vị đều đánh không lại, một mình ta sao có thể là đối thủ của nàng."

Mọi người trợn mắt không tin nổi, dường như không tin đây là lời của Phong Bắc.

"Phong điện chủ..."

"Phong điện chủ, ngươi muốn nhìn ma đầu kia quậy phá võ lâm đến long trời lở đất phải không? Thừa dịp lúc này thế lực nàng còn chưa lớn, hãy mau giết nàng đi!"

Minh Thù hoàn toàn không có dự định xưng bá võ lâm: "..."

Đám yêu tinh các ngươi có hỏi qua ý trẫm sao?

Phong Bắc: "..."

Giết nàng, hắn công lược cái quái gì!

Mỗi lần thiết lập đều dở dở ương ương như thế, nếu không phải đối lập với mục tiêu công lược, chính là cực kỳ xa lạ với mục tiêu công lược, ngoài ra còn có nhiệm vụ cướp đoạt.

Lão tử dễ dàng như vậy sao!

Phong Bắc không lên tiếng, dù cho mọi người gào thét thế nào, hắn cũng không nhúc nhích.

May là điện chủ Thất Tinh Điện trước kia là loại người không thích xen vào việc của người khác, dù mọi người nói như vậy, nhưng không có ai cảm thấy hành vi của Phong Bắc bây giờ và trước đây khác biệt.

"Giáo chủ, hay là chúng ta giết bọn họ."

Lúc này giáo chúng đang giựt dây Minh Thù: "Đám khốn kiếp quá đáng ghét, dám nói chúng ta là tà ma ngoại đạo."

"Giáo chủ giết bọn họ, thống nhất giang hồ."

Tên kêu Minh Thù thống nhất giang hồ bị Minh Thù tát một cái: "Có thể có chút lý tưởng hay không, thống nhất giang hồ cái gì, các ngươi không ngại đói sao?"

Giáo chúng có chút mê man, thống nhất giang hồ có liên quan gì đến đói?

Minh Thù nhìn giang hồ hào kiệt trên đất: "Ta nói các ngươi nghe cho rõ, Ngũ Tuyệt Bảo Điển thật sự không ở chỗ ta, nếu các ngươi tìm được nhớ báo ta biết một tiếng."

"Ma đầu, ngươi sẽ chết không được tử tế."

"Ma đầu, ta đã báo tin cho môn phái, ngươi chờ bị tiêu diệt đi!"

Minh Thù không thèm nhìn mấy người kia, cười nhạt: "Nếu như ta chết, các ngươi sẽ biết hai chữ tuyệt vọng viết như thế nào, cho nên các ngươi hãy cầu mong ta không nên chết."

Mọi người: "..."

Bệnh thần kinh!

Minh Thù trói những người này lại cùng một chỗ, còn đặc biệt kiêu ngạo viết mấy chữ lớn Ngũ Tuyệt Thần Giáo ở phía trước.

Nhiếp Sương vốn trốn trong đám người, nhưng vẫn bị Minh Thù kéo riêng ra đánh một trận.

Mọi người không đành lòng nhìn.

Ma đầu thật sự là ma đầu, ngay cả nữ nhân cũng đánh.

Thật đáng sợ.

Phải tiêu diệt.

...

Minh Thù dẫn người xuống núi, Phong Bắc nhắm mắt theo đuôi nhưng giáo chúng vây quanh nàng quá nhiều, hắn không có biện pháp tới gần.

"Giáo chủ, ta thấy điện chủ Thất Tinh Điện kia không tệ, hay là chúng ta trói hắn về?"

Nhìn có hơi quen mắt, hình như đã gặp qua ở đâu.

Nhưng giáo chúng ngẫm lại, đây là điện chủ Thất Tinh Điện, bọn họ có thể gặp qua cũng không kỳ quái.

Hoàn toàn chưa từng nghĩ đến lúc trước bọn họ còn trói người ta.

Minh Thù liếc giáo chúng, giáo chúng cười nịnh nọt.

"Các ngươi có muốn trói hoàng đế luôn không?"

"Giáo chủ thích hoàng đế?"

Giáo chúng vô cùng kinh ngạc: "Nhưng hoàng đế đã năm sáu chục tuổi, nếu so ra thì điện chủ kia vẫn tốt hơn, đẹp trai vóc người cũng tốt."

Phong Bắc nghe không sót một chữ: "..."

Các ngươi có thể kiêng nể đương sự như ta một chút được không?

Giáo chúng và Minh Thù ồn ào nửa ngày, lúc Minh Thù sắp đánh người, bọn giáo chúng lập tức giải tán.

Phong Bắc nhìn kiểu gì cũng thấy đám giáo chúng kia cố ý.

Nhưng lúc này hắn lại có cơ hội lên phía trước.

Nhanh chân đuổi theo Minh Thù, Phong Bắc gọi nàng một tiếng: "Mộ giáo chủ."

"Chuyện gì?"

Phong Bắc suy nghĩ một chút, hỏi: "Ngũ Tuyệt Bảo Điển, thật sự ngươi không biết nó ở đâu sao?"

Minh Thù trừng mắt nói mò: "Biết."

Phong Bắc híp mắt: "Ở đâu."

Minh Thù nghiêng đầu, nụ cười chói mắt cực kỳ ngạo mạn nói:

"Sao ta phải nói cho ngươi biết, ngươi cho rằng mình là ai?"

Ta sẽ không nói ngươi biết, dù sao ta cũng không biết.

"Ta thắng, Mộ giáo chủ chưa đưa Ngũ Tuyệt Bảo Điển cho ta, nhưng báo cho ta biết Ngũ Tuyệt Bảo Điển ở đâu, cũng là chuyện nên làm?"

"Không phải là ta đã đưa ngươi sao?"

Còn là trẫm tự tay viết, không xuất bản, bao nhiêu đồ ăn vặt cũng không mua được.

"Ta nói là Ngũ Tuyệt Bảo Điển thật."

Ai muốn tự tay ngươi viết Ngũ Tuyệt Bảo Điển, chỉ có cái tên, làm giả cũng không làm như ngươi.

Minh Thù thong dong phản bác: "Ta chưa từng nói thắng lôi đài là có Ngũ Tuyệt Bảo Điển thật, ta sẽ không nói ngươi biết."

Tức chết ngươi.

"Mộ giáo chủ."

Phong Bắc đột nhiên ngăn cản Minh Thù, gương mặt lạnh lùng: "Ngươi đắc tội nhiều người như vậy, còn muốn đắc tội ta?"

Minh Thù mỉm cười: "Nhiều thêm một người không sao, ít một người cũng không vấn đề gì, thiếu ngươi thì sao?”

Lúc có thể kéo giá trị thù hận, trẫm vẫn phải liều mạng một lần.

Đến đây đi thiếu niên, hận trẫm trước đi.

Phong Bắc ngưng mắt nhìn Minh Thù, gằn từng chữ một: "Hậu quả đắc tội Thất Tinh Điện, không đơn giản như đắc tội những môn phái khác."

Ta sẽ quấn ngươi cả đời.

Minh Thù nhướng mày, mắt sáng như thần mang theo nụ cười thản nhiên: "Ngươi uy hiếp ta?"

"Chỉ có lòng nhắc nhở."

Nội tâm Phong Bắc giãy giụa, nếu không gian này không thể công lược, trực tiếp giết nàng là được rồi.

"Ta lại muốn nhìn xem, hậu quả đắc tội Thất Tinh Điện là như thế nào."

Dù sao cũng đắc tội nhiều người như vậy, không sợ!

Phong Bắc nghẹn giọng, một lúc lâu mới nói: "Ngươi cầm Ngũ Tuyệt Bảo Điển chỉ là tai họa, nó chỉ làm ngươi rước lấy càng nhiều phiền phức."

"Phiền phức cũng không sao, binh đến tướng ngăn."

Phong Bắc: "..."

Ngươi là nhân vật phản diện, ngươi lợi hại!

Nếu không đoạt lại...

Ý nghĩ này của Phong Bắc cũng chỉ là thoáng qua, không có thực thi bởi vì thiết lập của hắn không làm được loại chuyện này.

"Làm thế nào ngươi mới có thể nói ta biết Ngũ Tuyệt Bảo Điển ở đâu."

"Ngươi đi chết đi."

"..."

Tại sao ngươi không đi chết!

Phong Bắc tức muốn nổ tung tại chỗ, thiếu chút nữa một chưởng đập chết Minh Thù.

Đối tượng công lược một lời không hợp lập tức bảo hắn chết.

Nhìn hình ảnh Minh Thù đi xa, Phong Bắc nghiến răng "kèng kẹt".

"Điện chủ, ngài nghĩ Ngũ Tuyệt Bảo Điển còn ở trên người nàng không?"

Phong Bắc lập tức nghiêm túc: "Hẳn là không có..."

Hắn nghĩ... Nếu như nàng thật sự có, có lẽ sẽ lấy ra khoe khoang với hắn một phen.

Đừng hỏi vì sao hắn có ý nghĩ như vậy.

Trực giác nói cho hắn biết, nữ nhân kia nhất định làm được.

Thiên Xu không phát hiện Phong Bắc bất thường: "Chúng ta còn cần theo nàng không?"

Phong Bắc im lặng một lúc lâu, hạ lệnh: "Ngươi tiếp tục tìm, ta theo nàng."

"Điện chủ?"

Nếu Ngũ Tuyệt Bảo Điển thực sự không trong tay nàng, tiếp tục theo chính là lãng phí thời gian.

Phong Bắc có đủ lý do: "Không thể bỏ qua bất kỳ đầu mối nào."

Thiên Xu suy nghĩ một lúc cũng đồng ý, lỡ đâu ở chỗ nàng thật thì sao?

Thế nhưng điện chủ tự mình đi...

Thiên Xu có chút không yên tâm.

Phong Bắc định liệu trước: "Ta tự biết chừng mực."

Lão tử muốn đi giết chết nàng.

...

[Hài Hòa Hiệu]

Minh Thù: Nghe nói ngươi muốn giết ta?

Phong Bắc: Ai nói? Tên khốn nào nói!

Minh Thù: [Mỉm cười.]

Phong Bắc: [Khóc thút thít.] Ta không kiểm soát được suy nghĩ! Đừng trách ta, ta không nhận tội này, đều là lỗi của tiểu tiên nữ.

Tiểu tiên nữ: [Mẹ già mỉm cười hòa ái] Các ngươi tăng lượt bỏ phiếu là có thể khống chế được suy nghĩ đó nha.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 330: Hoàn Lương Hằng Ngày (13)

Tin tức Ngũ Tuyệt Thần Giáo muốn thống nhất giang hồ, nhanh chóng lan truyền khắp toàn bộ võ lâm.

Ngũ Tuyệt Thần Giáo biến mất hai mươi năm, nay lại trở về trở thành đề tài nóng hổi. Những người không biết sự tích của Ngũ Tuyệt Thần Giáo, dựa vào những lời lan truyền dân gian, đã có sự hiểu rõ nhất định với tà ma ngoại đạo Ngũ Tuyệt Thần Giáo này.

Nghe đồn Ngũ Tuyệt Thần Giáo không chuyện ác nào không làm, giết người cướp của, không có chuyện bọn họ không làm được.

Trong nháy mắt, toàn bộ võ lâm đều bàn tán nên làm gì bây giờ.

Minh Thù quá nổi bật nên đuổi đám giáo chúng dễ nhận thấy đi, một mình bỏ chạy, ai ngờ phía sau còn một Phong Bắc lẽo đẽo bám đuôi.

"Phong điện chủ, ngươi theo ta, ta cũng không nói ngươi biết Ngũ Tuyệt Bảo Điển ở chỗ nào."

Vì trẫm cũng không biết.

"Ta có thời gian."

Chúng ta liền dây dưa, xem ai dây dưa hơn ai.

Ngũ Tuyệt Bảo Điển ở trên người nàng hắn nhất định phải xem, dù không ở chỗ của nàng, nói không chừng nàng cũng sẽ đi tìm.

Phong Bắc hạ quyết tâm, kéo áo choàng không nhanh không chậm đi theo Minh Thù.

Minh Thù quay đầu lại, liếc hắn một cái: "Ngươi không nóng sao?"

Hiện tại đã là tháng năm, hắn còn mặc một áo choàng như thế.

Minh Thù đổi đề tài khá nhanh, Phong Bắc sửng sốt một chút, giây sau mới lắc đầu: "Không nóng."

"Hiện tại ta là đối tượng bị đuổi giết, ngươi theo ta sẽ xui xẻo."

Minh Thù liền quay về đề tài ban đầu.

Phong Bắc: "..."

Có thể nói chuyện phiếm đàng hoàng không!

"Theo ngươi có cơ hội lấy Ngũ Tuyệt Bảo Điển lớn hơn, không phải sao?"

Cho rằng lão tử muốn theo ngươi sao?

Một đám bệnh thần kinh, sau này hắn có bệnh gì đều tại đám bệnh thần kinh này giày vò mà ra, hắn phải xin trợ cấp lao động.

"Ngươi muốn Ngũ Tuyệt Bảo Điển đến như vậy?"

"Ừm."

Minh Thù tươi cười xán lạn: "Ta sẽ không cho ngươi."

Chờ trẫm tìm được Ngũ Tuyệt Bảo Điển sẽ hủy diệt, tức chết đám yêu tinh các ngươi.

"..."

Đến lúc đó lão tử không biết cướp sao? Ngây thơ quá!

Chạy một ngày đường nên Minh Thù dừng lại nghỉ ngơi, Phong Bắc đi dạo một vòng bên ngoài, dường như đang đảm bảo an toàn.

Hắn phát hiện Minh Thù không quan tâm hoàn cảnh xung quanh, muốn nghỉ liền nghỉ không hề phòng bị.

Dù phía trước có người đánh nhau nhưng nàng hạ quyết tâm muốn đi qua, cũng sẽ không dừng lại.

Người này quá tùy hứng.

Nói cách khác chính là quá tự phụ.

Hắn quay trở về, Minh Thù đã đốt xong lửa nướng một con gà rừng, ngọn lửa sáng ngời toát ra trong mắt nàng, chăm chú nhìn gà rừng giống như đó là bảo thạch.

Ánh mắt Phong Bắc lướt qua điểm yếu của nàng, trong đầu nghĩ một trăm phương pháp giết chết Minh Thù.

Bàn tay dưới áo choàng hắn nắm chặt, lặng lẽ bước hai bước sang bên kia.

Dường như Minh Thù không phát hiện, vẫn nhìn chằm chằm gà rừng gác trên lửa.

Phong Bắc thở ra một hơi, đi tới ngồi xuống: "Ngươi không sợ có người đánh lén ngươi?"

"Không phải là có Phong điện chủ chống đỡ sao, ta có thể chạy trước. Nếu Phong điện chủ chết trước ta sẽ nhặt xác cho ngươi, sẽ không trở thành cô hồn dã quỷ đâu, Phong điện chủ yên tâm."

Hắn yên tâm cái quái gì?

Yên tâm thế nào!

Trong lòng Phong Bắc bùng nổ muốn chém người, nét mặt lại không chút thay đổi: "Nghe như thế có vẻ ta phải cám ơn Mộ giáo chủ?"

Minh Thù nghiêng đầu, nhếch môi cười nhạt: "Đừng khách sáo."

Phong Bắc: "..."

Có câu chửi nhất định phải nói.

Minh Thù căn bản không định chia thức ăn cho Phong Bắc, Phong Bắc chỉ có thể trơ mắt nhìn: "Mộ giáo chủ, chẳng lẽ ngươi không định chia đồ ăn cho ta?"

Phong Bắc hiếm khi thấy sự đề phòng trên mặt Minh Thù, nàng che đồ ăn: "Tại sao ta phải chia cho ngươi, ngươi muốn ăn thì tự mình làm đi."

Theo trẫm chính là muốn cướp đồ ăn vặt của trẫm à?

Đừng có mơ!

Đây là của trẫm.

Phong Bắc: "..."

Lão tử ra cửa đều có người phục vụ, thiết lập của người này không có bất kỳ kỹ năng sinh tồn gì, tự mình làm con khỉ!

Tiêu rồi, lão tử có thể bị chết đó.

Phong Bắc đứng dậy ra ngoài một vòng, xung quanh càng không có gì có thể ăn, cũng không biết nàng bắt gà rừng ở chỗ nào.

Hắn tức giận quay về, ôm bụng ngồi bên cạnh.

...

Ngày hôm sau vừa tờ mờ sáng, Minh Thù tiếp tục chạy đi.

Phong Bắc cho rằng rất nhanh sẽ gặp được thành trì nhưng mà cũng không có, Minh Thù toàn đi đường núi, cực kỳ khó đi.

Không có thành trì, trấn nhỏ cũng được!

Cuối cùng, Phong Bắc hạ thấp yêu cầu xuống thôn xóm nhưng vẫn không thấy.

Bước chân Phong Bắc càng ngày càng chậm, Minh Thù nhiều lần quay đầu lại nhìn hắn: "Phong điện chủ, nếu như theo không kịp mau chóng quay về đi."

Phong Bắc kéo kéo khóe miệng không trả lời nàng, nhưng bước chân nhanh hơn đuổi theo tốc độ của nàng.

Lại đi thêm một đoạn, trước mặt Phong Bắc đột nhiên tươi sáng rộng mở, phía trước xuất hiện một thôn xóm.

Phong Bắc cho rằng Minh Thù sẽ đi tiếp về phía trước, còn nghĩ phải trộm chạy vào thôn, không ngờ nàng lại đi về hướng của thôn xóm.

Minh Thù không đi vào thôn mà ở bên ngoài nghỉ ngơi.

Phong Bắc thừa dịp nàng không chú ý, vào thôn đổi một ít đồ ăn, có thể là vì thôn này không có ai đến một người xa lạ như Phong Bắc khiến cho toàn thể thôn dân chú ý, đặc biệt là các cô nương trẻ tuổi vây xung quanh hắn nhìn chằm chằm.

Các cô nương nơi này vô cùng dũng mãnh, nhìn không hợp là muốn ra tay.

Phong Bắc có hơi chật vật từ trong thôn đi ra, Minh Thù cười như không cười nhìn hắn: "Hay là Phong điện chủ ở rể tại đây đi?"

Phong Bắc nhìn thôn dân sắp đuổi tới, bước chân nhanh hơn, lúc đi ngang qua Minh Thù nhanh chóng kéo nàng chạy.

Tay Phong Bắc thật lạnh, lòng bàn tay nhẵn nhụi không có bất kỳ vết chai nào, sờ sờ giống như tay một cô nương.

Chờ chạy ra được một khoảng, Phong Bắc buông tay Minh Thù.

Lòng bàn tay Minh Thù không còn cảm giác mát rượi như trước, nàng hơi siết chặt nhíu mày nhìn Phong Bắc: "Ngươi vào thôn làm gì?"

"Ngươi mặc kệ ta."

Có thể nói cho nàng biết mình vào thôn đổi đồ ăn sao? Đương nhiên không thể!

Lão tử có tôn nghiêm!

"Hừ. Phong điện chủ sẽ không coi trọng cô nương nhà ai chứ? Chạy cái gì, ta thấy cô nương này lớn lên cũng rất được."

"Ha ha."

Phong Bắc nhịn không được cười nhạt, cười xong liền nhanh chóng thu lại: "Ta không giống Mộ giáo chủ, không có ham muốn kia."

Tuy Phong Bắc không nói rõ, nhưng ám chỉ cái gì Minh Thù hiểu rõ.

Minh Thù cười đến thong dong: "Đêm hôm đó, xem ra ta chưa làm gì với Phong điện chủ, Phong điện chủ rất thất vọng phải không?"

Phong Bắc: "..."

Ai thất vọng!

Bình tĩnh.

Nam nhân tốt không đấu với nữ nhân!

...

Tĩnh Nguyên Thành.

Phong Bắc thấy một thành lớn, cho tới bây giờ chưa từng thấy thảm thương như thế này, hắn không bao giờ muốn chạy cùng nữ nhân kia nữa, quá ngược đãi rồi.

Chuyện đầu tiên khi Minh Thù vào thành... Tìm tửu lâu ăn gì đó.

Ăn xong, Minh Thù ngồi trong tửu lâu nghỉ ngơi một lúc, sau đó từ từ đi về một hướng trong thành.

Phong Bắc biết có người truyền tin cho nàng, từ khi bắt đầu vào thành không hề ngừng lại. Tuy rằng rất bí mật nhưng hắn vẫn phát hiện.

Nàng đang tìm cái gì đó...

Hoặc là nói.

Tìm người.

Phong Bắc nhìn đình viện trước mặt, lại nhìn nữ nhân gõ cửa.

"Kẽo kẹt."

Cửa gỗ mở ra.

Mở cửa là một bà lão mặt đầy nếp nhăn, già nua, một đôi mắt như cá chết nhìn chằm chằm Minh Thù, giọng nói khàn khàn khó nghe: "Tìm ai."

"Mua tin."

Bà lão hừ một tiếng: "Vào đi."

Phong Bắc cũng muốn vào theo lại bị bà lão ngăn cản, giọng rất hung hăng hỏi hắn:

"Ngươi làm gì?"

Minh Thù cũng không có ý nói giúp hắn, Phong Bắc không thể làm gì khác hơn là nói theo Minh Thù:

"Mua tin."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 331: Hoàn Lương Hằng Ngày (14)

Đình viện rất nhỏ, rất tồi tàn.

Bà lão dẫn bọn họ vào một gian phòng, trong phòng rất rộng bố trí cũng rất thoải mái nhưng ánh sáng âm u, ở giữa ngăn cách bằng một cái rèm, trên rèm có bóng người

Bà lão đẩy rèm đi vào, một lát sau có một giọng nói khó nghe truyền tới.

"Mua tin gì?"

Minh Thù cũng không để ý Phong Bắc: "Ngũ Tuyệt Bảo Điển."

Người phía sau rèm im lặng thật lâu.

Minh Thù kiên nhẫn chờ, Phong Bắc lại hạ giọng hỏi nàng: "Ngươi gạt ta à?"

Nàng nói nàng biết Ngũ Tuyệt Bảo Điển ở đâu, hiện tại lại đến mua tin tức.

"Lừa ngươi thì thế nào, đánh ta sao?"

"Ngươi..."

"Chỗ ta quả thật có tin tức Ngũ Tuyệt Bảo Điển, nhưng không chỉ một mình ngươi muốn, ngươi có thể ra giá bao nhiêu?"

Giọng nói phía sau rèm vang lên lần nữa.

"Ngũ Tuyệt Thần Giáo không có gì chỉ có tiền, lát nữa sẽ có người đưa đồ qua, ngươi chờ một chút."

"Ngươi là người của Ngũ Tuyệt Thần Giáo?"

Người phía sau rèm đột nhiên hỏi một vấn đề không liên quan.

"Ta cho rằng đối với những người đến đây mua tin tức, ngươi đều rõ như lòng bàn tay."

"Ta chỉ bán tin tức, đối với người nào đến mua không có hứng thú."

"Vậy ngươi hỏi làm gì."

"..."

Dường như đối phương bị nghẹn, một lát sau mới tiếp tục nói: "Vị công tử bên kia muốn mua tin tức gì?"

Làm sao giết được giáo chủ Ngũ Tuyệt Thần Giáo!

Đương nhiên Phong Bắc không dám hỏi như thế.

"Ngũ Tuyệt Bảo Điển."

"Một tin tức chỉ bán một người."

Đối phương rất không khách khí từ chối Phong Bắc.

Phong Bắc im lặng một lúc: "Ngũ Tuyệt Thần Giáo ở đâu?"

Minh Thù liếc mắt nhìn hắn, Phong Bắc hất cằm không chút sợ hãi liếc Minh Thù.

"Ba ngàn lượng."

"Không được, ngươi chỉ dùng ba ngàn lượng mà bán địa điểm Ngũ Tuyệt Thần Giáo của ta!"

Minh Thù không phục: "Tốt xấu gì cũng phải hai mươi ngàn lượng!"

Trong rèm lại một trận im lặng, đại khái chưa bao giờ gặp phải đối tượng có mạch não kỳ lạ như vậy.

Bán tin tức nhà nàng, một chút tức giận cũng không có, ngược lại chất vấn vì sao chỉ bán ba ngàn lượng.

Một lát sau, đối phương mới nghẹn nói một câu: "Địa điểm Ngũ Tuyệt Thần Giáo chỉ trị giá nhiêu đó."

"Dựa vào cái gì!"

"Bí mật thương nghiệp."

Phong Bắc cũng có chút im lặng nhìn tên thần kinh bên cạnh, muốn xắn tay áo đánh nhau, ba ngàn lượng đã rất nhiều mua cái mạng cũng không nhiều tiền như vậy.

"Mộ giáo chủ, ngươi tới đây để làm gì?"

Phong Bắc nói ra, lát nữa thực sự đánh nhau hắn còn phải can ngăn sao?

Xin lỗi, thiết lập không cho phép.

Minh Thù tỉnh táo lại, gần đây bị đám giáo chúng kia làm cho choáng váng.

Ăn đồ ăn vặt an ủi.

Bên ngoài có tiếng đập cửa vang lên, bà lão từ sau rèm đi ra, rất nhanh thì thấy giáo chúng Ngũ Tuyệt Thần Giáo hí ha hí hửng tiến đến, trong tay mỗi người ôm một cái hộp như bưng hủ tro cốt.

Đừng trách Minh Thù nghĩ như thế, thật sự là quá giống.

"Giáo chủ, đồ đều ở đây."

"Đưa bà ấy."

Minh Thù hất cằm để bọn họ đưa cho bà lão.

Bà lão đưa từng cái hộp vào trong rèm, ở bên trong một lúc không có đi ra.

Một lúc lâu sau, bà lão cầm một tờ giấy đi ra, vẫn là đôi mắt cá chết âm trầm, đưa cho Minh Thù xong liền đi thẳng đến trước mặt Phong Bắc:

"Công tử muốn địa điểm Ngũ Tuyệt Thần Giáo, ba ngàn lượng là đưa ngân phiếu hay ngân lượng?"

Phong Bắc còn chưa kịp trả tiền, chợt nghe giáo chúng bên kia liền nhao nhao lên: "Tại sao lại mua địa điểm Ngũ Tuyệt Thần Giáo chúng ta!"

Bà lão trừng mắt nhìn sang, nỗ lực dùng ánh mắt hung dữ nhìn đám giáo chúng này. Nhưng mà đám giáo chúng này ngay cả chủ nhân như Minh Thù cũng không sợ, chẳng lẽ sợ bà lão sao?

Giáo chúng lòng đầy tức giận!

"Bán địa điểm của chúng ta, được chúng ta đồng ý chưa?"

"Bán địa chỉ chúng ta lại không chia tiền! Loại gian thương này hẳn là nên đánh chết!"

"Ba ngàn lượng, phải phân cho chúng ta phân nửa, một ngàn rưỡi!"

"Giáo chủ, đồng ý, đánh chết tên gian thương này."

Đám giáo chúng một người một câu, rất nhanh thì quyết định xử trí gian thương này thế nào mới tốt.

Có vẻ gian thương sau màng bị sặc nước, ho kịch liệt vài tiếng.

Hôm nay thực sự là gặp quỷ rồi!

Giáo chủ kỳ lạ thì thôi đi, giáo chúng cũng kỳ lạ như thế, thượng bất chính hạ tắc loạn (*).

Minh Thù bình tĩnh cười, không sao, trẫm đã quen đám người kỳ lạ này.

Phong Bắc đầu đầy vạch đen vội đưa tiền cho bọn họ, bà lão viết xong tờ giấy lập tức đưa cho hắn.

"Tiễn khách."

Minh Thù không để ý đến đám giáo chúng kêu gào muốn đánh chết gian thương, nhanh chóng rời đi, nàng vừa đi, bọn giáo chúng khí thế liền héo bất đắc dĩ đi theo Minh Thù.

Minh Thù đứng bên ngoài, mở giấy ra.

Chữ viết ngoáy, chỉ có bốn chữ... Bán Nguyệt sơn trang.

Nhiếp Sương lừa trẫm?

Không nên nha!

Nếu Nhiếp Sương có thể gạt trẫm, trình độ diễn xuất của cô ta cũng rất đạt!

Hay là gian thương bán tin giả?

"Danh tiếng người này thế nào?"

Minh Thù hỏi giáo chúng ủ rũ bên cạnh, không đánh chết gian thương tâm tình bọn họ rất phiền muộn.

"Tạm được."

Giáo chúng lơ đãng: "Tin tức của hắn tám chín phần mười đều chính xác, nếu không chính xác thì hoặc là đối phương đã chết, hoặc xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn."

Minh Thù: "..."

Cái này gọi là tạm được sao?

Các ngươi có phải có hiểu lầm gì với khái niệm tạm được không?

"Giáo chúng của Mộ giáo chủ thật thú vị."

Phong Bắc đứng sau lưng Minh Thù khiêu khích.

"Quả thực so với Phong điện chủ ở trước mặt giáo chủ ta đây, mua địa điểm giáo phái của ta thì càng thú vị hơn."

Minh Thù che lại tờ giấy trong tay, không cho Phong Bắc liếc nhìn. Nàng cố ý nghiêng người sang bên kia:

"Không phải là Phong điện chủ muốn giết Ngũ Tuyệt Thần Giáo vì võ lâm trừ hại sao?"

Hơi thở Minh Thù vọt tới, hắn liếc mắt liền có thể thấy rõ ràng tâm tình trong mắt nàng, nhưng mà lại không có phân biệt được tình cảm gì, chỉ có ý cười ôn hòa.

Ấm áp.

Rất thoải mái.

Phong Bắc lui ra sau một bước, giữ một khoảng cách với Minh

Thù: "Nếu có cơ hội, ta thật sự rất muốn làm."

Có cơ hội nhất định sẽ giết chết nàng, tuyệt đối không nương tay!

Minh Thù cười khẽ, âm thanh thanh thúy dễ nghe, du dương phiêu tán trong không khí.

"Vậy chúc Phong điện chủ sớm đạt được nguyện vọng."

Phong Bắc không hiểu ý nàng.

"Mượn ý hay của Mộ giáo chủ."

Hai diễn viên nhìn nhau, đồng thời dời mắt theo đuổi tâm tư bản thân.

Minh Thù đang suy nghĩ chọc tức Phong Bắc kiểu gì để hắn sinh ý thù hận.

Phong Bắc đang rối rắm là nên giết nàng hay công lược nàng.

"Ngươi gạt ta!"

Phong Bắc đột nhiên lên án: "Ngươi nói ngươi biết Ngũ Tuyệt Bảo Điển ở đâu!"

Minh Thù cười tự nhiên: "Không phải là ta đã biết sao."

Phong Bắc: "..."

Ta lại không có lời nào phản bác.

Hắn quay đầu nhìn đình viện, cái chỗ này hắn không biết gì dù chỉ một chút.

Hắn chỉ biết là trong giang hồ, bán tin tức lợi hại nhất là Vấn Tâm Phường.

"Ở đây chỉ có tin tức không ngờ tới, không có không mua được tin tức.”

Giáo chúng nhìn ra sự nghi ngờ của Phong Bắc, bắt đầu phổ cập khoa học cho "Áp giáo phu quân tương lai".

"Đa phần tin tức giá trị của Vấn Tâm Phường, đều đến từ đây."

"Không ngờ tới sao!"

"Chỉ là gian thương, bán địa điểm chúng ta lại không chia của!"

"Chia của cái gì, người ta gọi là chia hoa hồng, không có học thức."

"Trời ơi, thì cũng như nhau thôi, dù sao cũng là chưa đưa tiền cho chúng ta."

"Đúng đúng đúng, giáo chủ, ta nghĩ chúng ta nên quay lại giết hắn!"

Phong Bắc: "..."

Đám giáo chúng này không bị đánh chết cũng là kỳ tích.

Minh Thù: "..."

Quả nhiên lúc có bọn họ thật náo nhiệt.

***

(*) Thượng bất chính hạ tắc loạn: Người đứng đầu không làm gương thì người phía dưới sẽ làm loạn.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 332: Hoàn Lương Hằng Ngày (15)

Bán Nguyệt sơn trang.

Nhiếp Sương quay về Bán Nguyệt sơn trang đã nhiều ngày.

Mặc dù nàng là tiểu thư sơn trang nhưng vì mẹ qua đời quá sớm, mẹ kế không thích nàng, nên lúc cha Nhiếp Sương không có ở đây, nàng thường bị mẹ kế cùng em gái cùng cha khác mẹ bắt nạt.

Trước đó, Nhiếp Sương chỉ có thể dựa vào việc hù dọa cha quay về, nhưng bây giờ Nhiếp Sương cũng không dễ đối phó như vậy.

"Tiểu thư, phu nhân nói có khách đến, mời tiểu thư đến phòng khách."

Người hầu thân cận cẩn thận bẩm báo với Nhiếp Sương.

"Khách của sơn trang có liên quan gì đến ta?"

Sau khi Nhiếp Sương biết mẹ kế định gả nàng ra ngoài, mấy ngày gần đây vẫn có khách đến là vì nàng ta. Đương nhiên cũng có người là tới dò la Ngũ Tuyệt Bảo Điển.

Rốt cuộc Ngũ Tuyệt Bảo Điển ở trên người ai, trên giang hồ cũng chỉ là suy đoán.

Nhiếp Sương là đương sự trong lời đồn Ngũ Tuyệt Bảo Điển, đương nhiên được người khác quan tâm.

Dù không có Ngũ Tuyệt Bảo Điển nhưng cưới được tiểu thư Bán Nguyệt sơn trang cũng rất có lời.

Mấy người trước đều bị đã nàng đuổi đi, hôm nay còn có người đến.

"Tiểu thư người là tiểu thư ở đây trang chủ không có mặt, cơ thể phu nhân không khỏe, nhị tiểu thư cũng vắng mặt chỉ có người có thể làm chủ."

"Bà ta có thể có bệnh gì."

Nhiếp Sương hừ lạnh: "Ta không đi."

Người hầu đề nghị: "Tiểu thư, thất lễ với khách như thế không tốt cho danh tiếng sơn trang chúng ta, nếu không người nhìn một cái sau đó lập tức đuổi đi?"

Tuy mẹ kế không phải người tốt, nhưng cha lại đối xử với nàng rất tốt.

Nhiếp Sương đứng dậy đến phòng khách.

Nhiếp Sương rất không kiên nhẫn giao thiệp với khách đến, đối phương ỷ vào có quan hệ không tệ với Bán Nguyệt sơn trang, lời trong lời ngoài đều muốn Nhiếp Sương gả cho bọn họ.

Nhiếp Sương vốn định đuổi người đi, nhưng đối phương nói tìm trang chủ có việc phải ở lại hai ngày.

Nàng đành phải sắp xếp người ở lại.

"Rốt cuộc Ngũ Tuyệt Bảo Điển bị ai cầm đi."

Buổi chiều, Nhiếp Sương nằm trên giường suy tư.

Có phải nữ nhân Ngũ Tuyệt Thần Giáo kia lấy Ngũ Tuyệt Bảo Điển đi, cố ý nói không có lấy được?

Nhiếp Sương suy nghĩ một chút, tự dưng ngủ mất, mơ mơ màng màng cảm giác có người tiến đến.

Nàng muốn mở mắt ra lại phát hiện trước mắt mờ mịt, cơ thể bị người đè lên, hơi thở nam nhân đập vào mặt.

Nhiếp Sương giật mình trong lòng, ý thức mơ hồ dần thanh tỉnh thấy rõ người đè trên người mình:

"Là... Là ngươi!"

Nam nhân cười nham hiểm đè cổ tay Nhiếp Sương: "Nhiếp đại tiểu thư, dáng vẻ cao ngạo ban ngày của nàng, ta thấy rất ngứa ngáy khó nhịn."

"Khốn kiếp, ngươi buông ra. Buông ra, người đâu..."

"Đừng kêu, giữ chút sức lực lát nữa hẵng kêu."

Giọng nói đứt quãng trong phòng truyền tới.

Bên ngoài phòng, Minh Thù đứng phía ngoài gặm đùi gà.

Phong Bắc dựa vào tường, cả người bao phủ trong bóng tối.

"Ham muốn của ngươi thật lớn."

Thực sự không hiểu nàng chạy tới góc tường, nghe loại chuyện này là có ý gì.

Còn nghe nghiêm túc như thế.

Người khác không biết còn tưởng rằng nàng đang nghe âm mưu quan trọng gì.

Minh Thù không chút khách khí nói: "Phong điện chủ không đi tiêu diệt Ngũ Tuyệt Thần Giáo, còn quan tâm ham muốn của ta làm gì? Lẽ nào quan tâm ham muốn của ta là có thể tiêu diệt Ngũ Tuyệt

Thần Giáo?"

"Cũng có thể sao?"

Chỉ cần bắt ngươi, đừng nói Ngũ Tuyệt Thần Giáo, Thập Tuyệt Thần Giáo cũng không thành vấn đề.

"Phơi ánh trăng nhiều vào, bớt mơ mộng hão huyền đi."

"..."

Phong Bắc ngẩng đầu nhìn hành lang phía sau, bên kia có tiếng bước chân hình như là chuẩn bị vào phòng này.

Minh Thù ném xương gà xuống, lấy khăn ra lau tay một chút sau đó ẩn mình vào bóng tối. Phong Bắc không có hứng thú cùng nàng làm gì đó, thế nhưng có hứng thú vây xem tên thần kinh này muốn làm gì.

Chỉ thấy bên kia có bóng người đi tới, đi được phân nửa đột nhiên lặng lẽ ngã xuống.

Dáng người nhỏ xinh xuất hiện bên cạnh nàng.

Minh Thù đứng đó nhìn một lúc, sau đó cúi người kéo người nọ vào một bụi cây rậm rạp bên cạnh.

Phong Bắc: "..."

Đây là thấy hiện trường giết người giấu xác sao?

Sẽ bị diệt khẩu sao?

Lão tử hẳn nên uy hiếp nàng hay là phải cùng nàng thông đồng làm bậy, hay khen nàng làm thật đẹp mắt?

Vứt xong thi thể, Minh Thù ung dung quay lại dựa vào góc tường tiếp tục nghe.

Tình hình bên trong đã từ tiếng "ô ô" của Nhiếp Sương, biến thành tiếng "hừ hừ" kỳ quái mang theo vài phần đè nén, kèm theo tiếng thở dốc không thể kiềm chế của nam nhân.

Phong Bắc nghe có chút không được tự nhiên, Minh Thù tỉnh bơ đi khắp nơi ăn đồ ăn giống như không nghe thấy.

"Ngươi và Nhiếp Sương... Có thù oán?" Phong Bắc tìm đề tài, dời đi sự chú ý của mình.

Hướng người vừa nãy đến nhất định sẽ đi ngang phòng này, nghe âm thanh này có lẽ sẽ vào xem.

Minh Thù cố ý không cho người kia đi qua.

"Nàng ta cướp Ngũ Tuyệt Bảo Điển của ta, ngươi nói có phải thù oán hay không?"

Không có thù, trẫm cũng phải làm nàng ta có thù oán với mình!

Phong Bắc nhớ tới chuyện đó, nhưng phải làm bộ không biết: "Ngũ Tuyệt Bảo Điển là của ngươi?"

"Chẳng lẽ là của ngươi? Không thấy Ngũ Tuyệt Thần Giáo và Ngũ Tuyệt Bảo Điển đều có hai chữ Ngũ Tuyệt sao? Rõ ràng là bảo vật trấn giáo của Ngũ Tuyệt Thần Giáo ta."

"..."

Ngươi khoác lác, đừng tưởng rằng lão tử ít đọc sách, Ngũ Tuyệt Bảo Điển và Ngũ Tuyệt Thần Giáo không hề liên quan gì.

...

"A!"

Tiếng thét chói tai vang vọng toàn bộ Bán Nguyệt sơn trang, Minh Thù bị dọa từ trên cây rơi xuống.

Còn chưa đứng lên, phía trên có người ngã xuống.

Minh Thù không né nên bị đập trúng.

Phong Bắc nằm ngang trên người Minh Thù, đầu suýt chút nữa đập nát tảng đá bên cạnh.

Phong Bắc phiền muộn.

Ai nói ngã từ trên cây xuống nhất định sẽ hôn môi nhỉ?

Khỉ thật, lại gạt lão tử.

Minh Thù âm thầm thu tay đặt dưới đầu hắn, thô lỗ đẩy Phong Bắc: "Phong điện chủ, ngươi nên giảm cân đi."

"Ta không nặng."

Phong Bắc nói thầm một tiếng.

"Quả thực không phải rất nặng, cũng ngang ngửa heo thôi."

"Mộ giáo chủ, ngươi mắng ai!"

"Mắng heo."

Phong Bắc lúc đầu còn chưa phản ứng kịp sau đó mới hiểu ra, một ngụm lửa giận cũng không thể phát tiết ra ngoài.

Lại mắng lão tử!

Lão tử trêu chọc ngươi sao!

Sáng sớm đã công kích bản thân.

Hơn nửa đêm cùng nàng đến góc tường nghe trộm, sáng sớm mở mắt đã đối xử như vậy với hắn!

Tức giận!

Phong Bắc đang muốn đứng dậy nói chuyện cho ra lẽ, lại phát hiện dưới đầu hắn có máu.

Hắn theo bản năng đưa tay sờ đầu, không có máu chảy.

Máu từ đâu ra?

Phong Bắc ngẩng đầu nhìn người đã đứng lên, ngời đó đứng chắp tay ra sau, nhìn mọi người vội vã chạy đến căn phòng bên kia.

Hắn không phải là...

Phong Bắc có hơi không xác định, tên bệnh thần kinh này làm sao có thể có lòng tốt giúp hắn che đầu.

Nói không chừng là máu động vật nhỏ nào đó.

Phong Bắc nhìn vệt máu dưới đất, chỉ bị dính một ít, nếu như không phải hắn đứng gần hầu như không nhìn thấy.

Nhưng vết máu rõ ràng còn rất mới, mới chảy không được bao lâu.

Hắn từ dưới đất đứng lên, kéo chặt áo choàng, bước chân xê dịch ra sau nhìn tay Minh Thù đặt sau lưng.

Tay phải của nàng đang cầm mu bàn tay trái, không nhìn thấy có vết thương hay không.

Nhất định là hắn nghĩ nhiều.

Nhất định là hắn nghĩ nhiều.

"Xảy ra chuyện gì mà mới sáng sớm ồn ào như thế?"

Phu nhân bị người vây quanh đi đến căn phòng bên này.

Minh Thù ẩn núp sau bọn họ, có thể thấy tình huống bên kia, nhưng người bên kia lại không nhìn thấy hai người bên này.

"Trời ơi..."

Phu nhân đi tới cửa, đột nhiên lấy khăn tay che mắt, cực kỳ khoa trương: "Xảy ra chuyện gì, còn không mau đưa người này ra ngoài."

"Vâng, phu nhân."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 333: Hoàn Lương Hằng Ngày (16)

"Trang chủ, trang chủ... Bên ngoài có người đến thăm."

Nhiếp trang chủ đang xử lý chuyện Nhiếp Sương, người hầu vội vội vàng chạy tới bẩm báo.

"Ai? Không phải ta đã dặn dò gần đây không tiếp khách sao?"

Nhiếp trang chủ làm gì còn tâm tình đi gặp khách.

"Trang chủ... Là.. Là giáo chủ Ngũ Tuyệt Thần Giáo." Nội tâm người hầu suy sụp.

Đôi mắt Nhiếp trang chủ híp lại: "Nàng ta tới làm gì?"

Người hầu lắc đầu nguầy nguậy. Ai mà biết nữ ma đầu gần đây gây xôn xao khắp giang hồ đến chỗ bọn họ làm gì.

Đừng nói là giết người nha?

Nhiếp trang chủ đành tạm thời gác lại chuyện Nhiếp Sương, dẫn người đến cửa chính gặp ma đầu đang đắc tội toàn bộ võ lâm.

Minh Thù đứng ở cửa, Nhiếp trang chủ đi ra nàng liền mỉm cười, giống như chào hỏi một người bạn cũ:

"Nhiếp trang chủ."

Nhiếp trang chủ quan sát Minh Thù vài lần, mi tâm nhíu lại, cô nương này nhìn qua khí chất ôn hòa cả người vô hại.

Nàng ta chính là giáo chủ Ngũ Tuyệt Thần Giáo gần đây được lưu truyền ầm ĩ sao?

Người này khác xa với tưởng tượng của hắn.

Nhưng dáng vẻ này...

Nhiếp trang chủ kìm chế sự nghi ngờ trong lòng: "Giáo chủ Ngũ Tuyệt Thần Giáo đại giá quang lâm, không biết có chuyện gì?"

"Gần đây ta xem hiện tượng thiên văn, phát hiện trong nhà Nhiếp trang chủ gặp phải chuyện lớn cho nên ta tới xem náo nhiệt."

Xem náo nhiệt ngươi còn dám nói ra, ngươi ngại mạng lớn sao?

Nhiếp trang chủ không hiểu nổi hành động này của Minh Thù, nhưng hắn biết Minh Thù không có ý tốt, quan trọng nhất là...

"Làm sao giáo chủ biết trong sơn trang xảy ra chuyện?"

"Đêm xem hiện tượng thiên văn."

"..."

Lừa người lừa đến Bán Nguyệt sơn trang, người đâu lôi ra đánh chết cho ta.

Nhiếp trang chủ hạ giọng từ chối: "Giáo chủ, Bán Nguyệt sơn trang không chào đón ngươi."

Chuyện lần trước của Nhiếp Sương, hắn có biết đến.

Cho nên Nhiếp trang chủ làm sao có thể hoan nghênh, Minh Thù không có ý tốt này vào sơn trang.

Minh Thù híp mắt: "Nếu như ta nói ta có tung tích của Ngũ Tuyệt Bảo Điển, trang chủ cũng không hoan nghênh ta?"

"..."

Hài Hòa Hiệu cảm thấy rất may mắn vì nàng không nói thẳng, là tới Bán Nguyệt sơn trang tìm Ngũ Tuyệt Bảo Điển, nếu không người ta thực sự sẽ đánh chết nàng.

"Bán Nguyệt sơn trang không có hứng thú với Ngũ Tuyệt Bảo Điển."

Nhiếp trang chủ nghiêm túc, thậm chí lúc nhắc đến bốn chữ Ngũ Tuyệt Bảo Điển còn cố ý nhấn mạnh.

"Chúng ta đổi một điều kiện khác đi."

Minh Thù không chút ngần ngại: "Ngươi cho ta vào sơn trang, sau đó thông báo đám người bên ngoài bao vây tiêu diệt ta, ta không chạy, thế nào?"

Nhiếp trang chủ: "..."

Càng ngày càng thấy giáo chủ này đầu óc có bệnh, đồng thời cũng không lương thiện cho lắm.

Phải nhanh chóng đuổi đi.

"Trang chủ, đây là lập công đó! Nếu thực sự bao vây tiêu diệt thành công, Bán Nguyệt sơn trang ngươi chính là anh hùng."

Minh Thù tiếp tục nói cho Nhiếp trang chủ nghe.

Hôm nay nàng nhất định phải vào đây.

Nhiếp Sương và Ngũ Tuyệt Bảo Điển đều ở đây.

Vì giá trị thù hận, trẫm liều mạng!

"Vì sao giáo chủ Ngũ Tuyệt Thần Giáo cứ muốn tiến vào Bán Nguyệt sơn trang?"

Trong mắt Nhiếp trang chủ có hơi đề phòng: "Bán Nguyệt sơn trang chưa từng đắc tội ngươi."

Minh Thù cong môi cười: "Nếu Nhiếp trang chủ không cho ta vào, ta lập tức ra tay đắc tội ngươi."

Nhiếp trang chủ: "..."

Ngươi còn dám uy hiếp ta!

Bên trong sơn trang của hắn có gì đáng giá, mà tên ma đầu này cứ khăng khăng muốn vào?

Tâm tư Nhiếp trang chủ xoay vòng vòng.

Chuyện trong sơn trang còn chưa giải quyết, hiện tại lại tới gặp thêm phiền phức, Nhiếp trang chủ đang nghĩ có phải gần đây hắn không may hay không.

Có nên để Minh Thù vào hay không là một vấn đề.

Nhiếp trang chủ sợ Minh Thù ra tay thật, hắn không rõ thực lực của nàng, hơn nữa lúc trước nghe đồn nàng treo các đại môn phái lên đánh, suy nghĩ mãi cuối cùng Nhiếp trang chủ đồng ý cho Minh Thù đi vào.

Sau đó theo lời nói của Minh Thù, truyền tin cho các đại môn phái.

Minh Thù cứ như vậy vào ở Bán Nguyệt sơn trang, nhưng hiển nhiên Nhiếp trang chủ có ý định khống chế phạm vi hoạt động của nàng, tìm người giám sát.

Minh Thù cũng không để ý, giống như chỉ tìm một khách điếm ở lại.

...

Nhiếp Sương bị người khác vấy bẩn, đối với Bán Nguyệt sơn trang mà nói thì chuyện này rất nhục nhã, không ai dám lan truyền lung tung.

Sau khi tỉnh lại, Nhiếp Sương như phát điên muốn giết nam nhân kia, nhưng lại bị cha nàng ngăn cản cũng nói cho nàng ta biết đã chọn ngày gả cho họ, đối phương đã trở về chuẩn bị sính lễ.

Đương nhiên Nhiếp Sương không muốn, nàng không hề thích nam nhân kia, dù thực lực không tệ nhưng gã ta thực sự quá xấu.

Nhưng mà mặc kệ Nhiếp Sương càn quấy thế nào, lần này cha nàng cũng không đồng ý. Bên cạnh còn có mẹ kế Nhiếp Sương châm dầu, quan hệ giữa Nhiếp Sương và cha đột nhiên rất căng thẳng.

Lúc Nhiếp Sương đang nhốn nháo ầm ĩ, Minh Thù thừa dịp buổi tối lật tung Bán Nguyệt sơn, trang nhưng đừng nói Ngũ Tuyệt Bảo Điển ngay cả những quyển sách đáng giá, nàng cũng không tìm được.

"Rốt cuộc ngươi đang tìm cái gì?"

Phong Bắc bước đến không làm kẻ nào phát hiện, lúc này hắn theo sau Minh Thù, nhìn nàng vô cùng tự nhiên lui tới phòng người khác tìm đồ.

"Ta tìm..."

Minh Thù ngẩng đầu, mỉm cười: "Nghe nói Bán Nguyệt sơn trang có bảo tàng, người tìm được có thể xưng bá thiên hạ."

Phong Bắc hoàn toàn không tin: "Mộ giáo chủ, sao ngươi không nói Bán Nguyệt sơn trang có tiên đơn, ăn vào có thể trường sinh bất lão?"

"Như vậy có sức thuyết phục hơn? Vậy thì Bán Nguyệt sơn trang có tiên đơn, ăn vào có thể trường sinh bất lão."

"..."

Chắc hẳn là là cố ý châm chọc hắn, không phải nói lý do cho hắn nghe!

Hít sâu.

Bình tĩnh.

"Ngươi đang tìm Ngũ Tuyệt Bảo Điển sao?"

Sau khi nàng nhận được tin tức từ nơi đó, liền chạy thẳng đến Bán Nguyệt sơn trang.

Đột nhiên Phong Bắc tới gần Minh Thù, đè nàng lên tường: "Mộ giáo chủ, chi bằng chúng ta hợp tác, thế nào?"

"Hợp tác?"

Ánh mắt Minh Thù đang tràn đầy ý cười, bỗng nhiên nghiêm lại: "Ngươi muốn Ngũ Tuyệt Bảo Điển, ta cũng muốn Ngũ Tuyệt Bảo Điển, cho hỏi hợp tác thế nào? Chia Ngũ Tuyệt Bảo Điển làm hai, chúng ta mỗi người một nửa sao?"

"Tìm được Ngũ Tuyệt Bảo Điển trước đã, về phần lúc đó Ngũ Tuyệt Bảo Điển về tay ai chúng ta nói sau."

Dù sao thì cuối cùng ngươi cũng là của ta.

"Ta từ chối."

"Vì sao?"

"Nhìn ngươi ta khó chịu."

Phong Bắc sửng sốt, nhìn hắn khó chịu?

Hắn đẹp trai như vậy, thực lực đứng đầu, gia cảnh đứng đầu, nhìn hắn khó chịu chỗ nào? Quá đẹp để ngươi nhìn?

Thiết lập lần này cũng không có gì kỳ lạ, không có ham mê kỳ quái gì, điển hình của một nam nhân tiêu chuẩn.

Khó chịu chỗ nào!

Rốt cuộc khó chịu chỗ nào!

Đẹp trai cũng không phải lỗi của hắn.

Minh Thù đang muốn đẩy Phong Bắc ra, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, hai bóng người đi đến cực nhanh sau đó lập tức đóng cửa lại.

Phong Bắc kéo Minh Thù sang bên cạnh, hai người nấp trong góc hẹp có thể ngăn trở tầm nhìn bên kia.

Thế nhưng diện tích có hạn, Minh Thù chỉ có thể bị Phong Bắc nhét vào trong ngực, dính sát hắn.

"Ca, huynh mau cứu muội, muội thật sự không muốn gả cho người kia, là hắn... Là hắn ép muội. Ca, huynh mau giúp muội giết hắn, muội không muốn nhìn thấy hắn."

Giọng nói nức nở của Nhiếp Sương vang lên.

Bán Nguyệt sơn trang có một vị thiếu gia, nhưng dường như không phải con ruột của Nhiếp trang chủ, mà là con nuôi.

Ca ca trong miệng Nhiếp Sương chính là vị con nuôi Nhiếp Bân kia... Cũng chính là người Minh Thù đánh ngất xỉu lúc trước.

"Sương Nhi, đêm hôm đó nếu không có người đánh ta ngất xỉu, cũng sẽ không làm hắn... Muội yên tâm, ca nhất định sẽ giúp muội, sẽ không để muội gả cho hắn."

Nhiếp Bân tràn đầy hổ thẹn.

"Ca, huynh giúp muội giết hắn."

Nhiếp Sương muốn giết hắn ta, nàng ta không thể để cho vết nhơ như vậy tồn tại.

"Sương nhi, ta có thể dẫn muội đi..."

Dường như Nhiếp Bân có điều gì đó khó nói, không đáp ứng Nhiếp Sương.

Mặc kệ Nhiếp Sương cầu xin hắn thế nào, hắn cũng không đồng ý, chỉ nói nhất định sẽ không để Nhiếp Sương gả cho người kia.

Nhiếp Sương không dám chọc giận Nhiếp Bân, hiện tại hắn là người duy nhất có thể giúp nàng.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 334: Hoàn Lương Hằng Ngày (17)

"Cám ơn huynh."

Nhiếp Sương lấy lui làm tiến ôm Nhiếp Bân.

Nhiếp Bân vốn dĩ đã thích Nhiếp Sương, lúc này Nhiếp Sương chủ động ôm hắn khóc đến thương tâm như vậy. Nhiếp Bân rung động, ma xui quỷ khiến hôn Nhiếp Sương.

"Ca..."

Dường như Nhiếp Sương bị hù dọa lập tức đẩy Nhiếp Bân ra, đụng vào đồ phía sau, giọng nói cũng run run theo:

"Ca... Ca làm gì vậy?"

Nhiếp Sương vội vàng giải thích: "Sương nhi, thực ra ta thích muội... Trước đây ta không dám nói cho muội biết."

Minh Thù bị Phong Bắc ôm vào trong ngực ngồi ở chân tường nghe lén, hơi thở trên người hắn luôn khiến người khác cảm thấy lạnh lẽo, nhưng kỳ lạ là tại sao nàng không hề thấy lạnh.

Hai người bên kia bắt đầu chuyện không thể miêu tả thế này lại thế này, Minh Thù cũng không chú ý, sự chú ý của nàng hoàn toàn rơi trên người Phong Bắc.

Lúc này Phong Bắc có chút không được tự nhiên, chỗ này quá nhỏ cần phải đi ra ngoài, lại không thể kinh động đến hai người kia.

Độ ấm trên người Minh Thù lan đến người hắn, nàng dán vào ngực hắn, hắn có thể thấy lông tơ rất mảnh trên mặt nàng.

Cánh môi hồng nhạt căng mọng, ánh mắt rũ xuống dáng vẻ của nàng cực kỳ dịu dàng vô hại, trông giống như động vật nhỏ nằm trong ngực hắn.

Minh Thù đột nhiên ngẩng đầu, cong môi cười cười. Đôi mắt trong trẻo sóng sánh ánh nước, làm người khác muốn bắt lấy gợn sóng này nhưng lại sợ phá hư, không dám làm bừa.

"Thình thịch thình thịch thình thịch..."

Tim đập nhanh không rõ.

Nai con chạy loạn là cái quái gì?

Là hắn công lược nàng, không phải là nàng công lược hắn.

Nhất định là do không gian quá nhỏ, hắn thở không nổi.

Nhất định là như vậy.

Âm thanh bên ngoài còn rõ ràng hơn lần nghe trước, hơn nữa từ vị trí của bọn họ có thể nhìn thấy hai thân hình giao hòa với nhau.

Nhiếp Bân là người luyện võ, thể lực vô cùng tốt. Phong Bắc cứng đờ, mắt không dám nhìn Minh Thù.

Minh Thù hạ giọng: "Thể lực của Phong điện chủ so với hắn thì thế nào?"

Phong Bắc vốn đã không được tự nhiên, đột nhiên Minh Thù hỏi câu này suýt chút nữa Phong Bắc sặc nước bọt.

Ổn định tinh thần Phong Bắc hơi cúi đầu, môi tới sát tai Minh Thù: "Không bằng ngày nào đó, Mộ giáo chủ tự mình lĩnh giáo một chút?"

"Tự mình lĩnh giáo thì thôi khỏi, nhưng ta có thể để giáo chúng thay ta lĩnh giáo một chút."

Phong Bắc cũng không di chuyển, cứ như vậy dựa vào nàng, nói: "Ta và ngươi nói lĩnh giáo là lĩnh giáo cái gì?"

Bảo giáo chúng thay thế cái gì?

Thay thế thế nào?

"Ngươi nghĩ là cái gì?"

"Ta nghĩ..."

"A..."

Nhiếp Sương đạt cao trào không nhịn được thốt lên, cắt ngang lời Phong Bắc.

Âm thanh bên ngoài dừng lại, từ chỗ bọn họ nhìn sang, dường như Nhiếp Sương đang ôm Nhiếp Bân làm gì đó.

"Ca ca, huynh giúp muội giết hắn được không?"

Nhiếp Sương mang theo vài phần ủy khuất làm nũng với Nhiếp Bân: "Sau này Nhiếp Sương đều nghe ca ca, huynh giết hắn giúp muội đi, muội không muốn nhìn thấy hắn."

Lần này Nhiếp Bân không có gì chần chừ: "Được."

"Ca ca thật tốt."

Tâm tình Nhiếp Bân vui sướng: "Sương nhi, tối mai ta đến tìm muội nữa có được không?"

Nhiếp Sương nhăn nhó một lúc, nhưng cuối cùng cũng đồng ý tối mai Nhiếp Bân đến chỗ nàng.

Nhiếp Sương không muốn gả cho nam nhân kia, chỉ có Nhiếp Bân mới có thể giúp nàng.

Hai người một trước một sau rời đi, không cần Minh Thù lên tiếng Phong Bắc lập tức buông Minh Thù ra, cầm áo choàng đứng bên cạnh.

"Phong điện chủ còn chưa nói xong câu kia là cái gì."

"Không có gì."

Minh Thù học theo Nhiếp Sương: "Phong Bắc ca ca, huynh nói muội biết đi mà."

Phong Bắc nổi da gà: "Ngươi... Ngươi nói chuyện cho đàng hoàng."

Hù chết người.

"Không phải nam nhân đều thích nữ nhân nói như vậy sao?"

"Ta không phải loại người tầm thường như vậy."

Giọng nói Minh Thù khôi phục bình thường: "Vậy ngươi là cái gì?"

Ta đương nhiên là thiên tài.

Lão tử không nói cho ngươi biết.

Phong Bắc khẽ nâng cằm, sắc mặt có chút cao ngạo: "Điện chủ Thất Tinh Điện."

Minh Thù vòng qua hắn, đi ra ngoài: "Ta là giáo chủ Ngũ Tuyệt Thần Giáo đó."

"Mộ giáo chủ, ngươi không cảm thấy Thất Tinh Điện và Ngũ Tuyệt Thần Giáo rất có duyên sao?"

"Không cảm thấy."

Phong Bắc cứng họng, bệnh thần kinh này không trả lời theo kịch bản sao? Đáng lẽ nàng nên hỏi hắn có duyên chỗ nào chứ?

Người như ngươi sẽ không có bạn bè tâm sự.

Càng không có đối tượng, hừ!

Minh Thù rời phòng, nhìn về một chỗ cuối cùng chưa tìm trong Bán Nguyệt sơn trang, im lặng suy nghĩ. Người Nhiếp trang chủ gọi tới bắt nàng có lẽ sắp đến...

Rốt cuộc Ngũ Tuyệt Bảo Điển ở chỗ nào?

Tiếng bước chân từ một hướng khác vang lên thì thấy Nhiếp Sương nhanh chóng chạy tới, nhìn qua có chút cấp bách.

Cơ thể nàng ta khựng lại, kinh hãi không thôi: "Ngươi... Sao ngươi lại ở đây?"

Nữ nhân này tại sao ở trong sơn trang?

Gần đây Nhiếp Sương bị nhốt trong phòng, hôm nay khó khăn lắm mới ra ngoài nên không hề biết Minh Thù ở sơn trang.

"Ta tới thăm ngươi." Minh Thù xoay người mỉm cười.

"Ngũ Tuyệt Bảo Điển thực sự không ở chỗ của ta."

Nhiếp Sương có hơi hốt hoảng hét lớn một tiếng, sau đó nhìn xung quanh một chút không dám la nữa.

"Chớ khẩn trương, ta chỉ tới thăm ngươi một chút." Minh Thù nói rất ôn hòa.

Thăm mình làm gì?

Đến chê cười mình sao?

Viền mắt Nhiếp Sương hơi đỏ lên, đứng cứng ngắc bên kia không dám nhúc nhích.

Minh Thù xắn tay áo, suy nghĩ có thể đánh thêm một trận nữa: "Nhiếp cô nương, nếu gặp vậy không cần lãng phí."

Không cần lãng phí cái gì?

Nhiếp Sương cứng đờ lui ra phía sau, thù hận trong mắt nổi lên: "Ngươi đừng xằng bậy, nơi này là Bán Nguyệt sơn trang, chỉ cần ta... Ta la một tiếng, ngươi sẽ bị người khác bắt ngay lập tức."

"Được."

Cứ bắt đi, trẫm không để ý.

Giết chết trẫm coi như các ngươi thua.

"Ngươi không được tới..."

"Đừng đụng vào ta..."

...

"Giáo chủ Ngũ Tuyệt."

Nhiếp trang chủ mang theo vài người vội đến cản lại Minh Thù, chất vấn: "Vì sao ngươi đánh Sương nhi!"

"Ngứa tay muốn đánh nàng ta."

Sắc mặt Nhiếp trang chủ tái xanh: "Ta mời giáo chủ Ngũ Tuyệt đến, không phải để ngươi tổn thương người nhà ta."

Minh Thù ném đồ trong tay xuống, nghiêng đầu cười cười:

"Nhiếp trang chủ, ta và ngươi nói chuyện thẳng thắn đi."

Người phía sau căng thẳng, mặt đề phòng, dường như lúc nào Minh Thù cũng có thể ra tay.

Sự thật là Minh Thù không hề có ý đánh người, nàng giơ tay lên vân vê sợi tóc bên tai: "Ta đến Bán Nguyệt sơn trang là đến tìm Ngũ Tuyệt Bảo Điển."

Nhiếp trang chủ cảm giác mình đang nghe lầm: "Tìm cái gì?"

Minh Thù rất kiên nhẫn lặp lại: "Ngũ Tuyệt Bảo Điển."

Sắc mặt Nhiếp trang chủ trong nháy mắt đanh lại, sau đó giận tím mặt.

"Tại sao Ngũ Tuyệt Bảo Điển ở Bán Nguyệt sơn trang, theo như ta biết Ngũ Tuyệt Bảo Điển hẳn là ở trên người ngươi, rốt cuộc ngươi có mục đích gì!"

"Đừng có hét!"

Minh Thù khoét khoét lỗ tai: "Hù ta sợ."

Nhiếp trang chủ: "..."

Sao hắn không thấy nàng giật mình?

"Nhiếp trang chủ, ta thật sự đến tìm Ngũ Tuyệt Bảo Điển, ngươi cầm Ngũ Tuyệt Bảo Điển sao?"

Minh Thù chân thành.

Nhiếp trang chủ: "..."

Dù ta thực sự cầm, sẽ nói ngươi biết sao? Quan trọng nhất là, hắn không có giữ!

Hít sâu một hơi, Nhiếp trang chủ nhanh chóng nói: "Ta nói rồi, Bán Nguyệt sơn trang không có hứng thú với Ngũ Tuyệt Bảo Điển, cũng không có giữ Ngũ Tuyệt Bảo Điển. Ta mặc kệ Ngũ Tuyệt Thần Giáo từ nơi nào lấy được tin tức này, ta chỉ có thể nói ngươi biết rằng tin tức của ngươi sai rồi."

Ánh mắt Minh Thù dừng vài giây trên người Nhiếp trang chủ, nàng bỗng nhiên mở miệng:

"Hình như Nhiếp trang chủ rất không thích Ngũ Tuyệt Bảo Điển?"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 335: Hoàn Lương Hằng Ngày (18)

Dường như lời Minh Thù nói làm Nhiếp trang chủ nghĩ đến cái gì, hắn thì thào một tiếng: "Ngũ Tuyệt Bảo Điển không phải thứ tốt lành gì."

Minh Thù còn chưa hiểu những lời này của hắn là ý gì, Nhiếp trang chủ đã nghiêm mặt:

"Giáo chủ Ngũ Tuyệt Thần Giáo, ngươi hãy an phận một chút nếu không thì đừng trách ta không khách khí."

Nhiếp trang chủ buông lời ngoan độc rồi lập tức xoay người đi.

"Nhiếp trang chủ, chuyện hai mươi năm trước, không phải là ngươi biết gì chứ?"

Giọng nói phía sau làm Nhiếp trang chủ dừng bước, ba giây sau, Nhiếp trang chủ lạnh nhạt phủ nhận: "Không biết."

Minh Thù nhìn bóng lưng rời đi của Nhiếp trang chủ, khóe miệng cong lên một độ cong đẹp mắt: "Chắc hẳn là biết nhỉ."

"Ngươi muốn điều tra chuyện gì của hai mươi năm trước?"

Hơi thở lạnh băng từ bên cạnh truyền đến.

"Sao ngươi không khác gì âm hồn bất tán thế?"

Lão tử là âm hồn bất tán theo ngươi, hù chết ngươi!

Hừ!

"Mộ giáo chủ nói chuyện đàng hoàng một chút, thì ta nói cho ngươi biết một việc."

Phong Bắc ghét bỏ nhìn Minh Thù nói.

"Khi đó ngươi còn tè dầm, làm sao biết cái gì mà nói?"

Nhìn thấy hắn nàng vô cùng khó chịu.

Phong Bắc: "..."

Hai mươi năm trước hắn đã bốn tuổi, làm sao có thể còn tè dầm.

"Tuy rằng ta còn nhỏ nhưng trong Thất Tinh Điện không ít sách, chuyện xảy ra trước đây ít nhiều gì ta cũng biết một ít. Mộ giáo chủ, ngươi muốn biết không?"

Minh Thù mỉm cười: "Ta muốn biết lúc còn bé, rốt cuộc ngươi có tè ra quần hay không."

"Ngươi mới..."

Bình tĩnh, không thể mắng nàng.

Phong Bắc nhìn ánh mắt Minh Thù, trong lòng có hơi sợ hãi.

Nữ nhân đối diện cười chậm rãi, nhưng trong lòng Phong Bắc vô cùng lo lắng, có sự... Quái lạ và chột dạ không nói rõ.

Hắn ổn định tinh thần, công lược đối tượng kỳ quái một chút cũng không sao cả, còn chuyện kỳ lạ nào mà hắn chưa gặp qua.

"Mộ giáo chủ thật sự không muốn biết?"

"Trên đời không có bữa cơm miễn phí, ngươi muốn lấy cái gì từ ta?"

Đồ ăn vặt của trẫm, ai cũng đừng hòng giành.

"Ngũ Tuyệt Bảo Điển và ngươi, ta đều muốn hết."

"Ta?"

Minh Thù còn tưởng lần này hắn không phải đến công lược mình: "Phong điện chủ muốn ta làm cái gì?"

"Mộ giáo chủ nghĩ ngươi có thể làm cái gì?"

"Ta rất lợi hại, xưng bá giang hồ cũng không thành vấn đề."

Xưng bá giang hồ là có thể chiếm lấy toàn bộ đồ ăn vặt giang hồ, thực ra hành động này cũng tính là... Mạnh nhất.

[Ký chủ, bình tĩnh một chút, xưng bá giang hồ đó là việc của nam chính và nữ chính, cô đừng xằng bậy.]

Vì đồ ăn vặt mà xưng bá giang hồ, Hài Hòa Hiệu mới thấy lần đầu tiên.

Mục tiêu cuối cùng của nhân vật phản diện, chẳng lẽ không phải là xưng bá giang hồ gì đó sao?

[Cũng không phải tất cả nhân vật phản diện đều muốn xưng bá giang hồ, ký chủ cô không cần như vậy.]

Nhân vật phản diện không muốn xưng bá giang hồ, thì không phải nhân vật phản diện tốt.

Vì đồ ăn vặt!

Trẫm có thể!

[...]

Ký chủ nhìn Hài Hòa Hiệu, sau đó bình tĩnh một chút.

Trong đầu Minh Thù bắt đầu truyền tin yêu tinh đánh nhau các kiểu, quả nhiên Minh Thù bình tĩnh không ít.

Hài Hòa Hiệu ngăn chặn trở nên yên tĩnh, cả thế giới đều hài hòa.

"Dựa vào đám giáo chúng kia sao?"

Phong Bắc không nhịn được châm chọc, dựa vào đám giáo chúng không đáng tin cậy kia, nàng có thể xưng bá giang hồ?

Khí thế ăn nói xằng bậy này lão tử thực sự bái phục.

"Giáo chúng làm sao? Lần trước cũng là treo những người kia lên đánh."

Cần giáo chúng làm gì, trẫm làm một mình cũng được.

"Những người lần trước đến không mang theo nhiều đệ tử tinh anh, ngươi cho rằng mấy trưởng lão đại môn phái dễ đối phó à?"

Đánh mấy tên lâu la đã cho rằng bản thân vô địch, cũng không biết ai cho nàng tự tin này.

"Ta có thể đối phó hay không, cũng không liên quan gì đến Phong điện chủ?"

Minh Thù nâng cằm.

"Ta chỉ là nhắc nhở Mộ giáo chủ, đừng mơ mấy việc không thiết thực."

Lão tử chưa từng nghĩ tới xưng bá giang hồ, ngươi lại muốn xưng bá giang hồ.

[Cửu thiếu, nàng là Boss phản diện, ý tưởng này hoàn toàn không có vấn đề.] Hệ thống yếu ớt nhắc nhở.

Phong Bắc cứng họng.

Hình như rất đúng, hắn lại không có gì phản bác.

Chẳng lẽ lão tử phải giúp nàng xưng bá giang hồ?

Không nên tự nhảy vào hố như vậy!

"Phong điện chủ có thật sự là muốn cả ta và Ngũ Tuyệt Bảo Điển không?"

"Nếu không, ngươi nghĩ hiện giờ ta ở chỗ này làm gì?"

Lão tử là thiên tài bận trăm công nghìn việc.

"Chuyện không thiết thực ngươi cũng dám, vì sao ta không thể?"

Muốn cả Ngũ Tuyệt Bảo Điển và trẫm, sao hắn không lên trời luôn đi!

Phong Bắc bị chặn họng không nói được gì, chỉ có thể chửi thầm trong lòng, nếu như có thể lão tử chỉ muốn Ngũ Tuyệt Bảo Điển, hoàn toàn không muốn tên bệnh thần kinh như ngươi.

Hắn cũng không biết phải hoàn thành nhiệm vụ này như thế nào, hắn và đối tượng công lược giành Ngũ Tuyệt Bảo Điển, vậy thì công lược thế nào!

Giải pháp duy nhất chính là hắn công lược nàng trước, sau đó dụ dỗ nàng đưa Ngũ Tuyệt Bảo Điển cho mình.

Phong Bắc đánh giá tính khả thi của biện pháp này, chỉ có hai mươi phần trăm.

"Nếu như ta và Ngũ Tuyệt Bảo Điển chỉ có thể chọn một, ngươi chọn cái gì?"

Ý niệm trong đầu Phong Bắc bị câu hỏi của Minh Thù đánh bay, hắn không hề nghĩ ngợi thốt ra:

"Đương nhiên là Ngũ Tuyệt... Thần Giáo giáo chủ."

Chọn ngươi, lão tử xui xẻo đổ máu tám đời.

"Ngươi ngập ngừng cái gì?"

Tên yêu tinh này tuyệt đối là muốn chọn Ngũ Tuyệt Bảo Điển.

"Nói lắp không được sao?" Phong Bắc hùng hồn.

"..."

Không biết xấu hổ.

"Phong điện chủ nói lắp thật thú vị, ta thấy ngươi đừng nói chuyện thì tốt hơn miễn lây cho người khác."

"Ngươi nhất định phải nói như vậy với ta sao?"

"Trước đây, ta không phải nói chuyện với ngươi như vậy sao?"

"Ngươi nghe không hiểu ý ta sao?"

Phong Bắc nghiến răng: "Ta thích ngươi, ngươi nghe không hiểu sao?"

"Người thích ta nhiều lắm, không chỉ có mình ngươi hãy tiếp tục kiên trì!"

Kiên trì cái đầu nhà ngươi!

Ngoại trừ lão tử, còn ai có thể thích ngươi?

Nhưng đó là vì nhiệm vụ mới thích.

Lão tử đây một chút cũng không thích ngươi.

Phong Bắc vốn muốn hỏi rõ rốt cuộc Minh Thù muốn điều tra chuyện gì, nhưng bị nàng dỗi thành cái dạng này, hắn không muốn nói chuyện chỉ muốn yên tĩnh.

Phong Bắc rời đi không bao lâu thì Bán Nguyệt sơn trang nghênh đón một nhóm lớn, làm toàn bộ Bán Nguyệt sơn trang toàn là người.

Minh Thù ăn Hoa quế cao mang từ phòng bếp tới, không cần Nhiếp trang chủ phái người mời, nàng tự mình tới.

Vốn hiện trường đang tranh cãi ầm ĩ, nhưng nàng vừa xuất hiện bỗng nhiên yên tĩnh lại.

Minh Thù đang cầm Hoa quế cao, trông như minh tinh đi thảm đỏ, đi qua lối đi do đoàn người tạo nên mỉm cười chào hỏi:

"Chào mọi người."

Ngay chính giữa đại đường, Nhiếp trang chủ và một đại thúc râu ria xồm xoàm đang ngồi đó.

Những người còn lại đứng hai bên, không ngồi xuống.

Tuy rằng lúc này chưa phải cấp bậc chưởng môn gì đó, nhưng có sự xuất hiện của môn phái khá mạnh.

Nơi này cực kỳ yên tĩnh, sự chú ý của mọi người đều dồn lên người Minh Thù. Mọi người nhìn nàng đi tới, đối mặt nhiều người như vậy cũng không chút luống cuống sợ hãi.

Trên mặt có ý cười nhạt, ánh mắt ôn hòa giống như hoa đào bay đầy trời, lả tả rơi xuống mặt hồ.

Minh Thù đi sang bên cạnh, người bên kia hoảng hốt đồng thời đề phòng nàng.

"Không cần khẩn trương, không đánh ngươi đâu ta chỉ đến lấy ghế."

Minh Thù mỉm cười với người nọ, tay lôi cái ghế sau lưng hắn kéo xẹt xẹt đến chính giữa, động tác không hề dịu dàng một chút nào.

"Ngươi là ai?"

Minh Thù ngồi xuống, tay cầm Hoa quế cao tư thế bàn chuyện phiếm. Nàng nhìn đại thúc râu ria xồm xoàm kia, giọng nói tùy tiện hỏi: "Trước đây chưa thấy qua, nếu không các ngươi tự giới thiệu nhé?"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 336: Hoàn Lương Hằng Ngày (19)

"Ma đầu kia sao còn trẻ như vậy? Nhìn qua cũng khá yếu, làm sao có thể một mình đánh bại nhiều giang hồ hảo hán như thế?"

"Ta không tin là một mình nàng ta, lúc đó không phải nàng mang theo giáo chúng sao, khẳng định có giáo chúng hỗ trợ."

"Nữ ma đầu bla bla..."

"Nhìn ta làm cái gì?"

Nữ ma đầu Minh Thù vươn tay sờ mặt, tự luyến nói: "Lẽ nào hôm nay ta lại đẹp hơn một chút sao?"

Mọi người lập tức ngậm miệng.

Đại thúc râu ria xồm xoàm nắm tay thành quyền ngang miệng: "Tương Tư Môn, Thân Minh. Giáo chủ Ngũ Tuyệt, rất hân hạnh được gặp cô."

Minh Thù ăn tiếp một miếng bánh: "Kế tiếp."

Sắc mặt Thân Minh lập tức tối xuống, có lẽ chưa từng gặp qua chuyện này.

"Chẳng lẽ giáo chủ Ngũ Tuyệt không tự giới thiệu sao?"

Thân Minh vừa nói chuyện, phía dưới đương nhiên không ai dám tự giới thiệu.

"Các ngươi không biết sao?"

Minh Thù vô tội hỏi lại: "Vậy nữ ma đầu trong miệng các ngươi tên gì?"

Bọn họ biết Minh Thù là giáo chủ Ngũ Tuyệt Thần Giáo, nhưng bọn họ không biết Minh Thù tên gì!

Chính là vì không biết mới gọi ngươi là nữ ma đầu, chứ hoàn toàn không có ý gì.

Thân Minh đương nhiên không thể gọi Minh Thù là nữ ma đầu: "Thật ngại quá, chẳng hay tên họ giáo chủ là gì?"

Minh Thù hơi kinh ngạc: "Chưa điều tra ra được? Các ngươi không gài nội gián vào Ngũ Tuyệt Thần Giáo ta sao?"

Ngũ Tuyệt Thần Giáo ở nơi nào bọn họ cũng không biét, hơn nữa Ngũ Tuyệt Thần Giáo đã hai mươi năm không xuất hiện, làm sao có thể gài nội gián vào?

Giọng điệu của nàng như khinh thường bọn họ, ngay cả một nội gián cũng không gài vào được?

"Các ngươi thật sự tệ quá!" Minh Thù chặc lưỡi.

"Ta họ Mộ, tên Linh. Nhưng các ngươi không cần gọi đại danh, gọi nhũ danh là được."

Minh Thù cười khanh khách, dáng vẻ đặc biệt dễ nói chuyện làm người khác nhịn không được hỏi:

"Nhũ danh của ngươi là cái gì?"

"Giáo chủ."

"..."

Dành luôn cả đất của bọn họ.

Mộ Linh.

Họ Mộ...

"Nàng là con gái của Mộ Trường Phong."

"Mộ Trường Phong..."

"Quả thực rất giống."

Tên Mộ Trường Phong này không ngừng xuất hiện, Minh Thù suy nghĩ một chút, hình như là tên cặn bã lăng nhăng trong câu chuyện kia.

So với những người lần trước thì những người lúc này có vẻ có hơi kỳ lạ.

Lúc đề cập đến Mộ Trường Phong, những người già nhíu mày, dường như rất chán ghét Mộ Trường Phong.

Thân Minh và Nhiếp trang chủ liếc nhau, biểu cảm hai người càng kỳ lạ hơn.

Nhưng những người hơi trẻ tuổi thì tràn đầy mờ mịt, dường như không biết tên Mộ Trường Phong, tại sao hắn lại khiến trưởng bối trong môn phái mình trở nên như vậy.

Thật thú vị!

"Mộ giáo chủ, không biết ngươi đến Bán Nguyệt sơn trang vì chuyện gì?"

Thân Minh khôi phục dáng vẻ bình thường, khéo léo dời sự chú ý.

Minh Thù không tiếp lời của hắn, ngược lại hỏi người bên cạnh: "Các ngươi không tự mình giới thiệu?"

Mọi người: "..."

Bọn họ không phải là đã quen biết nhau rồi sao?

Ai tới nói cho bọn họ biết vì sao chuyện này kỳ lạ như vậy!

Thân Minh im lặng, gật đầu với người phía dưới, lúc này mọi người mới tự giới thiệu cực kỳ ngắn gọn.

"Long Hổ Môn, Triệu Kiệt."

"Phi Tuyết Lâu..."

Từng tên của các môn phái được giới thiệu, Minh Thù cũng không nghe vào tai được mấy người, nhưng chờ những người này giới thiệu xong, thì Hoa quế cao của nàng cũng được ăn gần hết.

Minh Thù cầm đĩa không chống tay lên đầu gối, đầu ngón tay gõ gõ, đĩa không trên tay và đầu gối cùng chuyển động.

"Mục đích ta đến Bán Nguyệt sơn trang..." Nàng nhìn về phía Nhiếp trang chủ.

Nhiếp trang chủ lập tức đề phòng, hắn nghĩ nếu quả thật nàng đến tìm Ngũ Tuyệt Bảo Điển thì sẽ không cho quá nhiều người biết.

Ngũ Tuyệt Bảo Điển, giang hồ ai không muốn?

"Tìm Ngũ Tuyệt Bảo Điển."

"Phụt."

Nhiếp trang chủ như bị vả một cái vào mặt.

Đừng nói ở chỗ hắn không có Ngũ Tuyệt Bảo Điển, cho dù có mà nàng cứ như vậy nói cho bọn họ, điên rồi sao?

Bên dưới "ồ" lên, đoàn người hoang mang.

Nhưng đa số mọi người nghi hoặc, là vấn đề... Rốt cuộc Ngũ Tuyệt Bảo Điển ở trên tay người nào.

Minh Thù làm như không thấy sắc mặt những người đó, hơi phiền muộn đề nghị: "Đáng tiếc, ta tìm rất lâu rồi nhưng cũng không thấy. Hay là mọi người cùng nhau tìm, nhiều người nhiều sức không phải sao?"

"Mộ giáo chủ, ngươi đừng có nói bậy, Bán Nguyệt sơn trang ta không có Ngũ Tuyệt Bảo Điển."

Nhiếp trang chủ sợ những người này dời mục tiêu đến Bán Nguyệt sơn trang, lúc này lập tức đứng lên phản bác.

Đầu ngón tay Minh Thù gõ bàn: "Nếu không có, Nhiếp trang chủ sợ cái gì? Để chúng tôi tìm không được sao?"

"Mộ giáo chủ, ta cho rằng ngươi giữ Ngũ Tuyệt Bảo Điển, sau đó lại tới vu oan Nhiếp trang chủ?"

Minh Thù mỉm cười: "Ta có bệnh sao? Nơi tồi tàn như Bán Nguyệt sơn trang, đáng giá ta phí công phí sức đến vu oan hãm hại sao?"

Nhìn dáng vẻ của ngươi cũng bệnh không nhẹ.

"Vậy vì sao ngươi biết Ngũ Tuyệt Bảo Điển ở Bán Nguyệt sơn trang, còn tốt bụng nói cho chúng ta biết?"

"Ta nói cho các ngươi biết vì ta tìm không ra, muốn các ngươi hỗ trợ tìm xem. Các ngươi có tìm hay không?"

Minh Thù nhướng mày: "Nói nhảm nhiều như vậy, không chừng đã có người chuồn êm ra ngoài tìm."

Mọi người liền nhìn xung quanh, lúc tới tất cả mọi người đều không đếm đối phương dẫn theo bao nhiêu người, lúc này e rằng sẽ không nhìn ra mất bao nhiêu người.

Trong lòng mọi người bắt đầu nghi ngờ, lẽ nào Ngũ Tuyệt Bảo Điển thực sự ở Bán Nguyệt sơn trang?

Nhiếp trang chủ vội nói: "Mọi người đừng nghe ma đầu kia, nàng muốn gây xích mích ly gián. Thân Minh, ngươi biết Bán Nguyệt sơn trang ta tuyệt đối không có Ngũ Tuyệt Bảo Điển."

Nhiếp trang chủ chắc chắn Thân Minh sẽ tin tưởng hắn, hoặc là Thân Minh chắc chắn sẽ nói đỡ cho hắn.

"Ta tin tưởng Nhiếp huynh."

Quả nhiên Thân Minh phụ họa: "Mộ giáo chủ, nếu như Ngũ Tuyệt Bảo Điển thực sự trong tay ngươi, ta khuyên ngươi nhanh chóng giao ra đây."

Thân Minh lên tiếng, những người còn lại tuy còn nghi ngờ nhưng cũng không kích động như lúc nãy.

Địch không động ta động, Minh Thù đổi cách nói: "Được thôi, coi như là ta giấu ở Bán Nguyệt sơn trang đi, tự các ngươi đi tìm đi."

Khốn nạn!

Mới vừa rồi ngươi còn thề thốt nói rằng Ngũ Tuyệt Bảo Điển ở trong Bán Nguyệt sơn trang, hiện tại liền đổi giọng nói giấu trong Bán Nguyệt sơn trang?

"Lần trước ngươi gạt chúng ta, lần này ngươi còn muốn gạt chúng ta không có cửa đâu!"

"Có cửa sổ cũng được." Minh Thù mỉm cười.

"..."

Quả nhiên là gạt bọn họ.

"Ma đầu, mau giao Ngũ Tuyệt Bảo Điển ra đây, chúng ta tha cho ngươi một mạng!"

Có người la lên, sẽ có người thứ hai, người thứ ba...

"Ngũ Tuyệt Bảo Điển sao lại để cho loại tà môn ngoại đạo như ngươi chiếm lấy, nhanh giao ra đây!"

"Giao ra đây!"

"Ma đầu mau giao ra đây."

Minh Thù thở dài: "Không phải ta đã nói rồi sao, ta giấu ở Bán Nguyệt sơn trang, các ngươi muốn thì tự đi tìm."

Trẫm nói thật không ai tin, nói láo cũng không ai tin, đám yêu tinh này sao khó hầu hạ như vậy.

Trẫm muốn các ngươi hỗ trợ tìm Ngũ Tuyệt Bảo Điển!

Rất khó sao?

Ồn ào mãi không dứt.

Minh Thù nhìn hoa văn trên đĩa, tiếp tục khuyên: "Thà tin rằng là có, không nên tin là không. Lỡ đâu ta nói thật thì sao?"

Mọi người lại có chút dao động.

"Bắt nàng lại, ép nàng nói ra nơi giấu Ngũ Tuyệt Bảo Điển."

Người Long Hổ Môn đột nhiên nhào về phía Minh Thù.

"Cẩn thận..."

Câu kế tiếp còn chưa nói xong, mọi người liền thấy người vừa nhào qua đầu cắm xuống đất.

Máu tươi tràn ra, nhuộm đỏ mặt đất.

Dưới đất đầy những mảnh sứ vụn, làm mọi người không dám tiến lên, mọi người nhìn chằm chằm nữ nhân bị mảnh sứ vụn vây quanh.

Nàng mở ngón tay mới khép lại ra, từng mảnh rơi xuống đất càng vỡ vụn nhiều hơn.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 337: Hoàn Lương Hằng Ngày (20)

Toàn bộ không gian yên tĩnh vô cùng.

Bọn họ không thấy rõ nàng đập vỡ cái đĩa kia như thế nào, thậm chí ngay cả khi mảnh vỡ kia găm vào thân thể cũng không ai thấy rõ.

Thân Minh giật mình, con gái Mộ Trường Phong... Lẽ nào đã học qua Ngũ Tuyệt Bảo Điển?

Sắc mặt Nhiếp trang chủ tối xuống, hắn thì thào với Thân Minh: "Thân huynh, chuyện này phiền phức rồi."

"E rằng phiền phức còn ở phía sau."

Thân Minh có dự cảm chẳng lành.

Minh Thù đặt hai tay lên đùi, nụ cười vẫn như cũ: "Hiện tại có người nào muốn tìm không?"

Thân Minh dằn phiền muộn trong lòng xuống, tiến lên thử kiểm tra mạch đập người kia, còn sống chỉ chảy máu hơi nghiêm trọng nhưng không chết được.

Nữ nhân này...

Thân Minh cho người đưa đi chữa trị trước, sau đó cùng Nhiếp trang chủ thương lượng.

"Được, chúng ta tìm. Nhưng nếu không tìm được, thì hôm nay Mộ giáo chủ đừng mong bước ra Bán Nguyệt sơn trang."

Minh Thù cười cười, im lặng.

Nàng không đi ra được thì có thể chết đi ra.

...

Nhiếp trang chủ cho mọi người tản ra đi tìm.

Hắn dẫn Thân Minh quay về thư phòng.

"Con gái Mộ Trường Phong trở về báo thù sao?"

Nhiếp trang chủ lo lắng đi qua đi lại trong phòng: "Ta đã truyền tin cho ngươi, vì sao ngươi mang nhiều người đến thế? Hiện tại nhiều người như thế..."

Sắc mặt Thân Minh cũng không tốt: "Ta không có báo cho bọn họ, lúc ta tới bọn họ cũng đến rồi, do người sơn trang ngươi tiết lộ tin tức."

"Không thể nào, trong sơn trang ta..."

Nhiếp trang chủ đột nhiên đổi giọng: "Là bọn họ."

Người nam nhân xảy ra quan hệ với Nhiếp Sương, Nhiếp trang chủ đã bảo gã quay về chuẩn bị sính lễ, gã là người duy nhất rời khỏi sơn trang.

"Tạm thời bỏ qua chuyện tin tức truyền đi thế nào đi, không nhiều người biết sự kiện kia, tạm thời không cần lo lắng, Điều cần quan tâm bây giờ là... Ngũ Tuyệt Bảo Điển, ban đầu truyền ra tin tức này, ta nhớ là trong tay con gái ngươi? Ngươi thực sự lấy được Ngũ Tuyệt Bảo Điển?"

Nhiếp trang chủ lắc đầu: "Cả đời này ta cũng không muốn nhìn thấy Ngũ Tuyệt Bảo Điển. Về phần Sương nhi ta đã hỏi qua, nó nói bị Mộ Linh hãm hại, ngay từ đầu Mộ Linh đã nhắm tới Bán Nguyệt sơn trang, e rằng nàng ta... Đã biết."

"Bên trong sơn trang ngươi cũng không có gì, ngươi không lấy vậy cứ để bọn họ tìm."

Thân Minh nói: "Ta không tin nàng ta thật sự có Ngũ Tuyệt Bảo Điển, lại dám đặt trong sơn trang để những người này đến cướp."

Sau đó, Thân Minh vỗ vai Nhiếp trang chủ: "Dù là con gái Mộ Trường Phong thì cũng chỉ là một con nhóc."

Ánh mắt Nhiếp trang chủ tối xuống, khẽ vuốt cằm.

Thân Minh và Nhiếp trang chủ ở thư phòng nói thêm một lúc, sau đó mới rời đi.

Bên ngoài hành lang hỗn loạn, Nhiếp trang chủ tỏ vẻ không vui. Thân Minh đứng bên cạnh bảo hắn nhịn một chút, nếu như không cho những người này tìm, đến lúc đó mới phiền phức.

Trong sơn trang toàn là người, bọn người hầu đứng một bên run rẩy nhìn những người này giống hệt thổ phỉ lục tung khắp sơn trang.

"Ca... Xảy ra chuyện gì?"

Nhiếp Sương nhìn người trong phòng, mày liễu nhíu chặt.

Nhiếp Bân sờ sờ đầu Nhiếp Sương: "Không có gì, lập tức sẽ tốt thôi. Các ngươi tìm nhanh lên một chút, cơ thể muội muội ta không được tốt."

Người trong phòng nhanh chóng tìm, không phát hiện ra cái gì chỉ có thể đi ra nhìn phía trước:

"Phía trước còn có phòng?"

Nhiếp Bân gật đầu: "Đó là phòng nhị muội, gần đây nhị muội không ở sơn trang."

"Qua đó lục xét."

"Ca, bọn họ đang tìm cái gì? Sơn trang chúng ta đắc tội với người nào sao?"

Nhiếp Bân vốn không muốn nói cho Nhiếp Sương, nhưng ánh mắt kia của Nhiếp Sương làm hắn không kiềm chế được:

"Giáo chủ Ngũ Tuyệt Thần Giáo nói Ngũ Tuyệt Bảo Điển ở trong sơn trang của chúng ta, hiện tại những môn phái kia muốn tìm nó."

Tại sao Ngũ Tuyệt Bảo Điển ở trong sơn trang?

Lẽ nào nàng ta cho rằng ở trên người mình, cho nên mới tới Bán Nguyệt sơn trang?

Nhiếp Bân thấy sắc mặt Nhiếp Sương không tốt, nhanh chóng hỏi: "Sương nhi, làm sao vậy?"

"Ca..."

Nhiếp Sương cầm tay Nhiếp Bân: "Đây là một cơ hội tốt, chúng ta có thể thừa cơ hội này trốn khỏi sơn trang."

"Nhưng, nghĩa phụ..."

Chuyện lớn như vậy, hắn sao có thể đi vào lúc này.

"Ca, bỏ qua cơ hội này, cha nhất định sẽ trông chừng muội nghiêm ngặt cho đến khi người kia đến cưới muội, chẳng lẽ huynh muốn nhìn muội gả cho người khác, sau này sẽ không còn gặp lại muội nữa?"

Nhiếp Bân rối rắm: "Muội thu dọn chút đi, lát nữa gặp nhau ở cửa sau."

…

Nhiếp trang chủ và Thân Minh trở lại phòng khách, lúc này trong phòng khách chỉ có mấy người dẫn đầu của các môn phái, đều nhìn sang các hướng khác nhau, bầu không khí có hơi kỳ quái.

Khi bọn họ tiến vào, có một cái bóng chạy cực nhanh đến bên chân Minh Thù, bàn tay Minh Thù hơi mở ra, cái bóng nhảy về phía trước một chút rơi vào lòng bàn tay Minh Thù. Tay Minh Thù lật một cái, cái bóng rúc vào ống tay áo.

Thú nhỏ tìm một vị trí thoải mái trong ống tay áo Minh Thù liền nằm xuống, sau đó kể lại đoạn đối thoại nó nghe được cho Minh Thù.

Minh Thù suy tư nhìn Thân Minh và Nhiếp trang chủ.

Lật tung toàn bộ sơn trang lên vẫn không có ai tìm được Ngũ Tuyệt Bảo Điển.

Đồ ngốc, ngươi không sợ bọn họ tìm được rồi lén giấu đi sao?

"Bọn họ không biết Ngũ Tuyệt Bảo Điển thì giấu kiểu gì?"

Minh Thù thầm cười nhạt: "Ngươi cho rằng trên bìa Ngũ Tuyệt Bảo Điển viết bốn chữ Ngũ Tuyệt Bảo Điển sao?"

Thú nhỏ nghi ngờ, không phải sao? Viết cái gì?

"Ngươi đoán đi."

Ta không đoán.

Thú nhỏ rầm rì, ta biết đồ ngốc ngươi làm sao có thể yên tâm để những người này đi tìm.

Nham hiểm!

Phải nhớ mãn hán toàn tịch của ta.

Quả nhiên, những người đó không biết Ngũ Tuyệt Bảo Điển, bọn họ đem tất cả sách mà họ nghĩ là Ngũ Tuyệt Bảo Điển, đem tất cả đến cho môn phái xem qua.

Rất nhanh, phòng khách liền chất đống không ít sách.

Minh Thù vẫn ngồi như lão thần, thậm chí còn bảo Nhiếp trang chủ dâng trà cho nàng.

"Đều đã tìm qua, không có."

"Không tìm được."

Mọi người lần lượt quay về bẩm báo, không ai tìm được Ngũ Tuyệt Bảo Điển.

"Ma đầu, ngươi còn gì để nói?"

Minh Thù uống xong ngụm trà cuối cùng vân vê tách trà, nàng đứng lên đi đến chỗ chất đống sách: "Các ngươi không tìm được là tại các ngươi ngốc thôi."

Nàng vươn tay rút ra một quyển sách hơi cũ, chồng sách rớt ầm ầm xuống.

Minh Thù giơ sách trong tay lên: "Cám ơn mọi người đã hỗ trợ."

Mọi người nhìn sách trong tay nàng, trên sách ghi... Thực đơn.

Thực! Đơn!

Hai chữ thật lớn.

"Ma đầu, ngươi không biết chữ sao? Dù không biết bốn chữ Ngũ Tuyệt Bảo Điển nhưng cái này chỉ có hai chữ, ngươi gạt ai?"

"Gạt ngươi."

"Ngươi..."

Minh Thù cầm sách về chỗ ngồi, mọi người thấy chữ trên mặt bìa kia bắt đầu nhạt dần, sau đó một xuất hiện hai chữ Ngũ Tuyệt màu vàng.

Không có Bảo Điển, chỉ có hai chữ Ngũ Tuyệt.

Minh Thù cố ý giơ sách cho bọn họ nhìn: "Ta đã nói cho các ngươi biết món đồ chơi này nhất định ở đây, các ngươi không tin, đâu có gì lạ đâu."

Thật sự là Ngũ Tuyệt Bảo Điển.

Thân Minh nhìn Nhiếp trang chủ.

Nhiếp trang chủ lắc đầu, hắn thực sự không biết Ngũ Tuyệt Bảo Điển ở Bán Nguyệt sơn trang.

Có người nổi giận, đặc biệt là người tìm được quyển thực đơn này, còn từng xem qua:

"Ngươi cũng không nói chúng ta biết Ngũ Tuyệt Bảo Điển là một quyển thực đơn!"

Minh Thù cực kỳ vô tội: "Ngươi không có hỏi ta."

Mọi người: "..."

Ai đoán được Ngũ Tuyệt Bảo Điển là bản thực đơn, cho tới bây giờ không ai nói cho bọn họ biết.

Ngay cả Thân Minh và Nhiếp trang chủ cũng không biết, bọn họ từng xem qua cũng chỉ là nhìn từ xa, bên trên lóe sáng hai chữ Ngũ Tuyệt rất dễ nhận ra.

Chưa từng nghĩ rằng nó sẽ thay đổi.

"Tìm được nó ở đâu?" Có người khẽ hỏi.

"Trong phòng Nhiếp nhị tiểu thư." Người tìm được sách, trả lời với biểu cảm phức tạp.

"Tại sao lại ở trong phòng Nhiếp nhị tiểu thư?"

"..."

Làm sao bọn họ biết?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 338: Hoàn Lương Hằng Ngày (21)

"Quả nhiên là lực lượng quần chúng là lớn nhất."

Người xưa không lừa trẫm.

Người xưa mà biết ngươi dùng lực lượng quần chúng như thế, sẽ bật dậy đánh chết ngươi.

Mọi người đều tin rằng nàng thật sự lợi dụng bọn họ tìm Ngũ Tuyệt Bảo Điển, mà bọn họ họ lại đưa Ngũ Tuyệt Bảo Điển đã tìm được đến trước mặt nàng.

Có tức hay không?

Tức điên lên!

"Ma đầu, dù ngươi lấy được Ngũ Tuyệt Bảo Điển, nhưng hôm nay ngươi có thể rời khỏi đây sao?"

"Được thôi, nể mặt các ngươi giúp ta tìm được Ngũ Tuyệt Bảo Điển, ta cho phép các ngươi ra tay."

Minh Thù nhét Ngũ Tuyệt Bảo Điển vào trong áo: "Đến đây, đánh một trận."

Mọi người: "..."

Ma đầu không nói cái gì sao? Cứ như vậy mà đánh sao?

Bọn họ còn đang ngơ ngác Minh Thù đã bắt đầu đánh, nàng không lấy vũ khí gì, tay không tấc sắt xông lên.

"Cho các ngươi cảm nhận một chút sức mạnh Ngũ Tuyệt Bảo Điển mà các ngươi theo đuổi, không cần cám ơn ta đâu."

Sức mạnh Ngũ Tuyệt Bảo Điển cực kỳ mạnh mẽ, lúc Minh Thù sử dụng thì tất cả mọi người có thể cảm nhận được sức mạnh to lớn, làm người vừa run sợ vừa khát khao.

"Ma đầu, mau nộp mạng!"

Minh Thù xoay người đánh một chưởng vỗ vào ngực người đánh lén nàng, cơ thể người kia bay lên trên không rơi theo quỹ đạo đường cong, đập vào cây cột bên cạnh té xuống đất.

Người phía sau tiếp tục lên, Minh Thù chỉ đánh vài chưởng thì đã có rất nhiều người rơi bên cạnh nàng, kêu rên thảm thiết.

"Bao vây nàng ta lại."

"Ma đầu, ngươi giơ tay chịu trói đi, chúng ta nhiều người như vậy kéo dài cũng chỉ có con đường chết!"

Minh Thù bị bao vây ở chính giữa, nàng mỉm cười: "Chỉ dựa vào các ngươi cũng muốn bao vây ta?"

Nàng đi thẳng về phía người gần nhất.

Không hiểu sao người nọ hơi sợ hãi: "Ngươi muốn làm gì!"

"Tự sát cho các ngươi xem."

"Cái... Cái gì?"

Tự sát?

Điên rồi sao?

Người nọ đột nhiên cảm thấy vũ khí trong tay mình đâm rách vật gì đó, ngước mắt liền thấy ngực nữ nhân nhuộm đỏ máu tươi.

Hắn trợn mắt.

Rốt cuộc nữ nhân này đang làm gì?

Nữ ma đầu đang đánh, đột nhiên tự sát sao?

"Mau đoạt Ngũ Tuyệt Bảo Điển!"

Người nọ nghe thấy giọng nói lập tức đưa tay muốn cướp Ngũ Tuyệt Bảo Điển, tay vừa đưa tới lại bị người bóp cổ tay, một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân truyền lên giữa lưng.

Tay kia của nàng cầm lưỡi đao, từ từ rút ra.

"Lấy đồ của ta, hỏi qua ý kiến ta chưa?"

Giọng nói kia trầm thấp âm u, nếu như không phải là giọng không thay đổi, hoàn toàn không nghĩ có liên quan gì đến nụ cười khanh khách lúc nãy.

"Răng rắc."

"A!"

Người nọ ôm tay lui sang một bên, nhìn nữ nhân trước mặt với biểu cảm đầy hoảng sợ. Vẫn là Mộ Linh, nhưng phong thái lại thay đổi hoàn toàn.

Vây quanh người nàng chính là u ám và áp lực kỳ quái, làm người khác phải run sợ.

Sau khi Minh Thù tự sát, ra tay thô bạo hơn lúc trước một chút, nhưng điều duy nhất giống nhau là đều giữ lại một hơi thở.

"Sao nàng ta lại thế này..."

Người không ngừng ngã xuống, khiến Nhiếp trang chủ lạnh run: "Nàng đã luyện đến trình độ kia sao?"

"Không."

Thân Minh lắc đầu: "Tình huống bây giờ không giống lúc đấu với Mộ Trường Phong, đây là một loại sức mạnh khác."

Hắn biết sức mạnh của Ngũ Tuyệt Bảo Điển, tuy rằng mạnh mẽ nhưng không có âm u và áp lực như vậy, làm người khác muốn quy phục dưới sức mạnh của nàng.

"Sức mạnh này không giống người."

Lòng bàn tay Nhiếp trang chủ chảy đầy mồ hôi: "Ngươi cảm thấy sao?"

"Rút lui trước."

Nhiếp trang chủ và Thân Minh quyết định lui, nhưng Nhiếp trang chủ chạy chậm một bước bị Minh Thù cản lại.

"Nhiếp trang chủ đừng vội, ta còn chuyện hỏi ngươi."

Cơ thể Nhiếp trang chủ bị khống chế, bị kéo trở lại ngã ngồi trên cái ghế duy nhất còn lành lặn, lưỡi đao sắc bén mang theo máu tươi gác trên cổ hắn.

Hô hấp Nhiếp trang chủ dồn dập, ngẩng đầu nhìn nữ nhân trước mặt.

Nhưng kỳ quái là cảm giác đó đã biến mất, lúc này đứng trước mặt hắn dường như là nữ nhân vô hại trước kia.

"Ngươi... Là người sao?" Nhiếp trang chủ tò mò hỏi.

"Ta không phải người, chẳng lẽ là ma sao?"

Trẫm lớn lên xinh đẹp như vậy, đương nhiên phải là người.

"..."

Ai mà biết ngươi có phải ma hay không, tình huống vừa rồi quá quái dị, lúc này Nhiếp trang chủ vẫn còn rất sợ hãi.

"Nhiếp trang chủ, nói cho ta nghe chút chuyện về Mộ Trường Phong đi."

Nhiếp trang chủ nuốt một ngụm nước bọt, giả vờ bình tĩnh: "Mộ Trường Phong là cha ngươi, chuyện của hắn Ngũ Tuyệt Thần Giáo không nói cho ngươi sao?"

Phiên bản của Ngũ Tuyệt Thần Giáo... Thật không dám khen.

"Ta muốn nghe Nhiếp trang chủ nói."

Minh Thù không phủ nhận, rất khéo léo tránh né.

Câu trả lời này càng làm Nhiếp trang chủ không yên lòng, mồ hôi lạnh trên trán hắn chảy xuống, rơi trên lưỡi đao nhuốm máu.

"Mộ Trường Phong... Mộ Trường Phong hủy hoại trong sạch người khác, làm hại võ lâm chết cũng chưa hết tội."

Nhiếp trang chủ oai phong lẫm liệt nói: "Năm đó suýt chút nữa thì hắn giết sạch một thành, chuyện này ngươi có thể ra ngoài hỏi vài người lớn tuổi, ai cũng biết."

Giết sạch một thành.

Rất mạnh!

"Nhiếp trang chủ, ta không muốn nghe cái này."

Trong võ lâm không ai đề cập đến Mộ Trường Phong, giống như bị giang hồ quên lãng. Nàng khom lưng, tiến gần Nhiếp trang chủ: "Ta muốn biết, ngươi đang sợ cái gì? Ngươi sợ ta tìm ngươi báo thù, vì sao? Các ngươi đã làm gì Mộ Trường Phong?"

Trong mắt Nhiếp trang chủ hiện lên một tia hoảng loạn.

Hắn hít sâu một hơi: "Ngươi là con gái Mộ Trường Phong, khẳng định Ngũ Tuyệt Thần Giáo đã nói ngươi biết là danh môn chính phái chúng ta hại chết Mộ Trường Phong. Ngươi giấu mình hai mươi năm, chẳng lẽ không phải đến báo thù sao?"

"Cho nên danh môn chính phái các ngươi hại chết Mộ Trường Phong?"

"Là hắn gieo gió gặt bão!"

Giọng nói Nhiếp trang chủ đột nhiên lớn lên: "Mộ Trường Phong sống chỉ biết quậy phá, toàn bộ võ lâm không ngày bình yên, nhiều người vì hắn mà chết, lẽ nào chúng ta trơ mắt nhìn mọi người bị giết sạch?"

"Nhiếp trang chủ chỉ nói Mộ Trường Phong ác như thế nào, nhưng tại sao không nói các ngươi đã làm gì?"

Minh Thù cũng không nhúc nhích: "Ta đoán thử xem, ừ... Có phải là Ngũ Tuyệt Bảo Điển không?"

"Ngươi muốn thay Mộ Trường Phong báo thù thì tới đi, ta sống cũng đủ rồi."

Nhiếp trang chủ đột nhiên không sợ hãi.

"Ta không giết người."

Minh Thù lấy đao ra: "Nhưng ngươi không nói cho ta, có thể sẽ không được thoải mái."

"Ngươi muốn làm gì?"

"Thực ra ta không phải người."

Minh Thù nghiêm túc nói: "Ta biết một loại nhiếp hồn đại pháp, chính là đọc được suy nghĩ bên trong đầu ngươi, mặc kệ ngươi đã từng làm cái gì ta đều biết hết."

Nghe Minh Thù khoác lác như thế, Nhiếp trang chủ liền câm nín.

"Ngươi có sợ không?"

"Ngươi giết ta đi."

Nhiếp trang chủ ngẩng đầu, hiên ngang chịu chết.

Minh Thù: "..."

Ngay cả việc trẫm không phải người cũng không sợ, thực sự là muốn chết.

Minh Thù đánh Nhiếp trang chủ một trận.

Nhưng Nhiếp trang chủ hạ quyết tâm sẽ không nói cho Minh Thù, cho nên ngoại trừ chuyện lúc nãy, Minh Thù hỏi cái gì cũng không ra.

Cuối cùng, Nhiếp trang chủ bị đánh đến hôn mê bất tỉnh.

Minh Thù đạp thi thể đầy đất, gặm bánh bao.

Rốt cuộc hai mươi năm trước, Ngũ Tuyệt Bảo Điển dẫn đến huyết án gì?

Không được.

Lúc nãy hao tổn quá nhiều máu, bánh bao không đủ no.

Đi ăn một bữa trước đã.

Minh Thù trói Nhiếp trang đang chủ hôn mê lại, sau đó rời khỏi phòng khách.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 339: Hoàn Lương Hằng Ngày (22)

Minh Thù ăn xong quay về, Nhiếp trang chủ vẫn cắn chặt răng không nói, Minh Thù nghĩ Thân Minh đã mang người chết trở lại cho nên nàng mang Nhiếp trang chủ rời đi.

Vừa rời khỏi sơn trang không bao xa, thì thấy Bán Nguyệt sơn trang lửa lớn ngập trời.

"A!"

Minh Thù dừng lại nhìn hỏa hoạn bên kia.

Nhiếp trang chủ trợn to mắt, trong họng phát ra vài tiếng gầm nhẹ, trong mắt không thể tin giùng giằng muốn đi qua Bán Nguyệt sơn trang.

Minh Thù túm hắn, hắn hung tợn trừng Minh Thù.

Minh Thù vô tội: "Cũng không phải là ta phóng hỏa, lúc ta mang ngươi đi ngươi có thể nhìn. Cũng xem như là ta cứu ngươi một mạng, bằng không thì ngươi nói ta biết đi."

Nhiếp trang chủ suy nghĩ, quả thực từ khi nàng mang hắn rời khỏi sơn trang, vẫn luôn ở trong tầm mắt của hắn, nàng cũng không thể phóng hỏa từ xa?

"Đây là có người muốn giết ngươi diệt khẩu."

Minh Thù nhìn có chút hả hê: "Nhiếp trang chủ, người ta đã vứt bỏ ngươi, ngươi còn muốn giữ bí mật sao?"

Minh Thù dẫn hắn quay lại, đứng ở chỗ có thể thấy toàn bộ Bán Nguyệt sơn trang.

Lúc này, Bán Nguyệt sơn trang rơi vào biển lửa cháy sạch cực kỳ thảm, ánh lửa nhuộm đỏ nửa bầu trời.

Sắc mặt Nhiếp trang chủ dữ tợn, muốn trở về nhưng mà Minh Thù lại túm hắn, làm hắn không thể động đậy.

Vào lúc này, hy vọng duy nhất của hắn đó là Nhiếp Sương và Nhiếp Bân có thể rời khỏi sơn trang.

Không biết cháy bao lâu, ngọn lửa trong Bán Nguyệt sơn trang dần dần tắt.

"Ưm Ưm..."

Minh Thù gỡ vải rách trong miệng Nhiếp trang chủ ra.

"Ta cho ngươi biết chuyện năm đó, nhưng ngươi phải đáp ứng ta một điều kiện."

"Nhiếp trang chủ, ngươi vẫn không rõ tình cảnh của ngươi sao? Ngươi không nói, ta cũng sẽ điều tra ra thế nhưng bây giờ ngươi..."

Minh Thù nhìn Bán Nguyệt sơn trang: "Nhà ngươi có tang đó."

Dù nàng thả hắn nhưng đám người cùng phe với hắn, sẽ tin tưởng hắn không nói gì sao?

Nhiếp trang chủ lạnh cả người.

Hiện tại cả Bán Nguyệt sơn trang của hắn đều bị đốt, chỉ sợ bên trong cũng không còn ai sống sót.

Sương nhi...

Nhiếp trang chủ suy nghĩ, sắc mặt đổi tới đổi lui. Có hối hận, có oán độc, có phẫn nộ...

Hắn suy nghĩ một lúc lâu, mở miệng nói: "Năm đó, Mộ Trường Phong vang danh giang hồ, cũng không ai biết hắn là giáo chủ Ngũ Tuyệt Thần Giáo. Chỉ biết là năng lực hắn rất cao, khôi ngô tuấn tú. Mộ Trường Phong trời sinh phong lưu, miệng lưỡi trơn tru, làm nữ nhân giang hồ ai cũng si tình với hắn."

Nhiếp trang chủ liếc mắt nhìn Minh Thù, nhếch môi đầy kỳ quái: "Tin tức Ngũ Tuyệt Bảo Điển trên người hắn, chính là từ trong miệng nữ nhân của hắn truyền ra. Mọi người không dám giành công khai, người trong giang hồ biết hắn phong lưu quen rồi nên phái nữ đệ tử môn phái tiếp cận hắn."

"Nhưng mọi người không ngờ Mộ Trường Phong có bản lĩnh lớn như vậy, có thể dụ dỗ những nữ đệ tử này vì hắn mà muốn sống muốn chết, trên giang hồ liền đồn đại nhiều hơn, nói Mộ Trường Phong tu luyện công pháp tà môn, chuyên hút âm khí nữ nhân."

"Ngay lúc đó, tin tức hắn là giáo chủ Ngũ Tuyệt Thần Giáo truyền ra. Ngũ Tuyệt Thần Giáo là tà môn ngoại đạo, dường như mọi người tìm được một lý do đánh giết hắn, nhưng bất kể lúc nào cũng có người thầm báo tin cho hắn, để hắn chạy trốn."

"Để bắt được Mộ Trường Phong..."

Giọng nói của Nhiếp trang chủ đột nhiên ngừng lại, dường như hắn đang hoảng sợ nhìn Minh Thù.

Minh Thù quay đầu lại, phía sau chính là một cánh rừng, ngoại trừ mấy con côn trùng bình thường đang bay múa trong rừng thì không có gì cả.

Minh Thù dời mắt, trong cổ họng Nhiếp trang chủ phát ra vài tiếng kỳ quái, mắt mũi có máu chảy ra.

Minh Thù kinh ngạc, nhanh chóng điểm vài huyệt trên người Nhiếp trang chủ.

Nhiếp trang chủ trợn to mắt, giống như thấy cái gì đáng sợ, đột nhiên hắn nắm cổ tay Minh Thù dùng sức như muốn bóp nát cô.

"Thuốc.... Thuốc..."

Trong cổ họng hắn chỉ có thể phát ra vài từ mơ hồ như vậy.

Thuốc gì? Trẫm không có!

Nhiếp trang chủ thở gấp, không ngừng chảy máu, tay nắm tay của Minh Thù dần dần không còn sức, ánh mắt bắt đầu tan rã nhưng khóe miệng hắn lại nhếch lên đầy quái dị.

Minh Thù đưa tay kiểm tra, hắn đã tắt thở.

Nàng không phát hiện bất kỳ kẻ nào khả nghi xuất hiện.

Lại có tên yêu tinh giết người trước mặt trẫm.

Nhiếp trang chủ chết như thế nào? Hình như hắn thấy cái gì... Chẳng lẽ thế giới này có ma sao?

Để bắt được Mộ Trường Phong, bọn họ đã làm cái gì? Tại sao Mộ Trường Phong phải tàn sát hàng loạt dân trong thành?

Thật đau đầu.

Minh Thù quyết định ăn chút gì đó an ủi.

Trời dần tối xuống, Minh Thù ngồi cạnh thi thể không nhúc nhích.

Xem ra hiện tại nàng phải bắt Thân Minh.

Bóng đêm phủ xuống, Bán Nguyệt sơn trang ở xa xa còn lóe lên tia lửa, làn sương gió đêm thổi tới mang theo hương vị khó ngửi.

Minh Thù đứng dậy phủi phủi váy, chuẩn bị đi.

Quay người lại lập tức đối diện đôi mắt sâu thăm thẳm của Phong Bắc, hắn mặc áo choàng đứng trước cánh rừng giống như linh hồn.

Người này bước đi không có tiếng động, muốn hù chết trẫm kế thừa đồ ăn vặt của trẫm sao?

"Ngươi giết Nhiếp trang chủ?"

Ánh mắt Phong Bắc nhìn thi thể trên mặt đất.

Minh Thù cong môi cười khẽ, giọng nói bay bổng theo gió đêm: "Lúc này có phải ta cũng nên giết ngươi diệt khẩu?"

Giết hắn diệt khẩu?

Lão tử đẹp trai như vậy, nàng nhẫn tâm giết lão tử diệt khẩu?

"Ngoại trừ giết ta diệt khẩu, còn có một biện pháp khác có thể làm ta bảo vệ bí mật cho Mộ giáo chủ."

Lão tử nhịn.

"Người chết mới có thể vĩnh viễn giữ bí mật."

Minh Thù cất bước đi về phía hắn: "Phong điện chủ, ngươi nói đúng không?"

Phong Bắc nắm chặt áo choàng, bệnh thần kinh này sẽ không tính giết mình diệt khẩu chứ?

Không được!

"Tiền gian hậu sát (*) được không?"

Minh Thù: "..."

Tiền gian hậu sát cũng được sao?

Tên yêu tinh này thật biết cách chơi.

Lúc này, nội tâm Phong Bắc suy sụp, đoán chừng muốn bình tĩnh một chút, hôm nay hắn ra ngoài quên mang theo não mới có thể nói ra những từ như vậy.

Vừa nãy nhất định là hắn bị người khác ám.

Tuyệt đối không phải hắn nói.

Tuyệt! Đối! Không! Phải!

Diễn viên Minh Thù nhanh chóng điều chỉnh tâm tình: "Ham muốn của Phong điện chủ cũng thật đặc biệt."

Phong Bắc chết không còn gì luyến tiếc, hắn cúi mặt nhìn đầu ngón chân, giả chết.

Nghĩ lại thì thấy không đúng, thua người nhưng không thể thua trận.

Cho nên Phong Bắc đứng thẳng lưng, lấy kỹ thuật diễn mà bản thân đè nén bấy lâu: "Trước khi chết có thể trải qua một đêm đẹp với Mộ giáo chủ, cũng rất đáng giá."

Minh Thù ghét bỏ: "Ta lỗ nặng."

Phong Bắc xù lông: "Ngươi có ý gì? Cùng ta... Rất mệt sao?"

Lão tử muốn dáng người có dáng người, muốn khuôn mặt có khuôn mặt, không biết có bao nhiêu nữ nhân muốn có một đêm đẹp với hắn. Lão tử mới là người mệt, ngươi còn dám ghét bỏ.

"Ngươi biết là tốt rồi."

Phong Bắc: "..."

Biết cái gì? Lão tử không biết!

Có thể giết nàng không? Bóp cho nàng chết!

Lão tử ta không so đo với nàng!

Phong Bắc hít một hơi thật sâu nói: "Tại sao Nhiếp trang chủ chết?"

Đương nhiên, hắn biết không phải nàng giết, vừa nãy nói như vậy vì hắn muốn mỉa mai nàng, ai ngờ đâu nàng đã không bị mỉa mai mà còn khiến hắn tức giận đến như vậy.

"Do ta giết."

"Ngươi muốn giết hắn thì có cần dẫn hắn đến đây không?"

Phải nhường nàng, phải cưng chiều nàng, không được tức giận với nàng.

Minh Thù suy nghĩ: "Nơi này phong cảnh rất đẹp, thích hợp để giết người."

Phong Bắc: "..."

Hay là giết chết nàng đi!

***

(*) Tiền gian hậu sát: hiếp rồi giết.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 340: Hoàn Lương Hằng Ngày (23)

Minh Thù không nói hắn biết Nhiếp trang chủ chết như thế nào thì Phong Bắc tự tìm hiểu.

Minh Thù cũng không đi, đứng ra phía sau hắn, nhìn hắn kiểm tra thi thể Nhiếp trang chủ.

Nàng nhếch môi: "Ngươi còn có thể khám nghiệm tử thi?"

Phong Bắc đã bình tĩnh không ít, nghe Minh Thù hỏi, hắn giải thích: "Thủ pháp giết người của các môn phái không giống nhau, có thể tìm được đầu mối."

"Vậy ngươi tìm được đầu mối chưa?"

"Chưa!"

Phong Bắc đứng dậy, cẩn thận xoa tay nhìn Minh Thù: "Chết kiểu này có chút kỳ quái."

"Nếu như ngươi có thể nhìn ra, thì trên thế giới này cũng không có án mạng kỳ bí gì đâu."

"Mộ giáo chủ, ngươi cần phải nói những lời như vậy với ta sao?"

"Tức giận sao?"

Phong Bắc giật giật khóe môi: "Không tức giận."

Minh Thù chậc một tiếng lấy quả hạch ra, vừa ăn vừa đi.

Phong Bắc bám đuôi nàng: "Ngươi rất ghét ta à?"

"Ngươi có chỗ nào đáng để ta không ghét sao?"

"Mặt!"

Phong Bắc rất có tự tin.

"..."

Có biết xấu hổ hay không, Minh Thù mở mồm nói xằng nói bậy: "Vậy thật đáng tiếc, kẻ thù trước kia của ta rất giống ngươi, thấy ngươi ta lập tức nhớ tới, ta không ghét không được."

Phong Bắc đi chậm lại đứng ở phía sau, khuôn mặt lạnh lùng.

Dáng vẻ của kẻ thù ngươi giống ta là như thế nào?

Sao ngươi không nói kẻ thù của ngươi chính là ta luôn đi?

"Phong điện chủ."

Đột nhiên Minh Thù quay đầu lại.

Phong Bắc nhanh chóng thu lại lạnh lùng trên mặt, muốn hù chết lão tử!

"Thực ra trên người ngươi có thứ ta không ghét."

Trong lòng Phong Bắc vui vẻ: "Cái gì?"

"Không biết xấu hổ."

Phong Bắc: "..."

Ngươi mới không biết xấu hổ, cả nhà ngươi cũng không biết xấu hổ!

Đừng cản lão tử, lão tử phải chém chết nàng.

Có thể là Phong Bắc giận điên lên nhanh chóng biến mất trước mặt Minh Thù, ai thích hầu hạ thì hầu hạ đi, lão tử không hầu hạ.

Minh Thù nhìn phương hướng Phong Bắc biến mất, im lặng cười khẽ.

...

Phong Bắc chạy được mấy dặm, tốc độ hắn chậm lại quay đầu nhìn hướng Bán Nguyệt sơn trang.

"Thiên Xu."

Trong bóng tối, hình dáng Thiên Xu dần xuất hiện: "Điện chủ."

"Ai làm."

"Vẫn đang điều tra."

Phong Bắc "ừ" một tiếng, đi về phía trước.

"Điện chủ, Ngũ Tuyệt Bảo Điển trên người Mộ Linh, vì sao ngài không..." Đoạt lấy?

Phong Bắc không trả lời, hắn chỉ nhìn lòng bàn tay mình, đoạt lấy... Hắn phải có bản lĩnh đó mới được!

Thiên Xu cũng không biết Phong Bắc đang suy nghĩ gì, không dám quấy rầy.

Thiên Xu rời đi một lúc sắc trời dần sáng, Phong Bắc vẫn đứng tại chỗ.

"Điện chủ, có tin tức."

Sắc mặt Phong Bắc hơi thay đổi nhận tờ giấy trong tay Thiên

Xu, liếc qua một cái tờ giấy trong tay hắn lập tức tan thành tro bụi.

"Mộ Linh ở đâu."

"Đi về hướng Bắc."

...

Khi Phong Bắc đuổi kịp Minh Thù là lúc nàng đang bị người khác bao vây, một đám giáo chúng đứng bên cạnh la hét giáo chủ cố lên.

Phong Bắc không ra tay, Thiên Xu tiến lên giúp Minh Thù chặn vài người, một chiêu đã mất mạng.

Minh Thù đánh ngã người cuối cùng rồi quay sang nhìn Thiên Xu.

Thiên Xu mặt không thay đổi quay lại bên cạnh Phong Bắc.

"Bọn họ muốn mạng ngươi, ngươi còn nương tay?"

Phong Bắc nhướng mày, vừa như châm chọc vừa giống như tức giận.

Minh Thù ném vũ khí cướp được xuống, khẽ nói: "Không phải là ngươi đi rồi sao? Quay lại làm gì?"

"Ta không đến thì ai bảo vệ ngươi?"

Ta tới xem ngươi bị người khác đuổi giết.

"Ngươi không ở phía sau đâm ta vài nhát, ta đã cám ơn trời đất rồi."

"Hừ, Mộ giáo chủ nên cẩn thận."

Chọc tức hắn, ai biết hắn sẽ làm ra cái gì.

Người chết bên trong Bán Nguyệt sơn trang cũng không phải có mỗi người Nhiếp gia, còn có người các đại môn phái toàn bộ chôn thây nơi đó.

Mà hung thủ...

Không hề bất ngờ, tất cả tội đổ trên lưng Minh Thù.

Một đêm giết chết nhiều người như vậy, bức vẽ của Minh Thù dán đầy các thành trì, thế lực khắp nơi tuyên bố nhất định phải đem nàng ra công lý, an ủi vong linh Bán Nguyệt sơn trang.

Minh Thù vốn định bắt Thân Minh, nhưng kỳ lạ là Thân Minh cũng chết ở Bán Nguyệt sơn trang.

Sau đó nàng bị người khác truy sát.

Lúc Minh Thù và Phong Bắc nói chuyện, đám giáo chúng đã xử lý xong người chưa chết trên mặt đất.

Bọn giáo chúng xử lý những người đó như thế nào, Minh Thù không hỏi giáo chúng cũng không nói, nhưng Thiên Xu nhìn qua thấy đều đã được xử lý sạch sẽ.

Đám giáo chúng kia nhìn qua không đáng tin cậy, nhưng đối với an nguy của giáo chủ nhà mình cũng rất cẩn thận.

Minh Thù đi thẳng về phía Bắc, thỉnh thoảng sẽ gặp người truy sát nàng ở phía trước.

Có người tới vì Ngũ Tuyệt Bảo Điển, có người là tới báo thù cho môn phái.

Nàng cũng không có ý làm sáng tỏ, dù sao người khác tới thì sẽ đánh, đánh xong sẽ ăn.

Phong Bắc vẫn đi theo phía sau nàng, hai người nói không được mấy câu đã kết thúc câu chuyện.

Cả ngày Phong Bắc tức đến ói máu.

Người như nàng, cả đời sẽ không có đối tượng!

Phong Bắc đi bên cạnh Minh Thù, hắn liếc nàng vài giây, cuối cùng cũng không nhịn được mà hỏi: "Ngươi muốn đi đâu?"

Minh Thù ném hai viên đậu phộng vào miệng, giọng nói trong trẻo: "Tổ chức đại hội võ lâm."

Phong Bắc: "..."

Vừa nãy hắn không nghe lầm chứ?

"Tổ chức đại hội võ lâm? Ngươi cho mình là ai?"

Ngươi muốn tổ chức đại hội võ lâm là tổ chức được sao? Còn dùng giọng hùng hồn như thế, ai cho ngươi dũng khí đó vậy?

"Ta định đi bắt minh chủ võ lâm."

Phong Bắc: "..."

Tư duy nhân vật phản diện đều kỳ lạ như thế sao?

Nàng không thể tổ chức, thế nhưng minh chủ võ lâm có thể... Cho nên dẫn theo minh chủ hiệu lệnh giang hồ hào kiệt, hoàn toàn bình thường.

"Ngươi biết thực lực minh chủ võ lâm ra sao không?"

"Không biết."

Trẫm cũng không biết minh chủ võ lâm là ai, ai biết thực lực hắn ta như thế nào.

Không... Không biết.

Phong Bắc tức muốn phát bệnh tim.

Minh Thù cười cong thành vầng trăng khuyết, đột nhiên đến gần Phong Bắc: "Hay là ngươi giúp ta bắt minh chủ, ta dẫn ngươi đi xem trò vui."

Phong Bắc: "..."

Không muốn xem dù chỉ một chút, trò hay trong miệng nàng có thể là tin dữ đối với bọn họ.

"Muốn ta giúp ngươi cũng được."

Hắn không muốn thỏa hiệp chút nào, thực sự đều là lỗi của nhiệm vụ: "Ở cùng ta, ta giúp ngươi danh chính ngôn thuận."

"Ta tự đi bắt thì tốt hơn."

"Đi đi, ta giúp ngươi được chưa."

Phong Bắc buồn bực, nhỏ giọng thầm thì: "Ta mắc nợ ngươi."

Ỷ ta thích ngươi, ngươi có thể hành hạ ta sao. Chờ nhiệm vụ được hoàn thành, ta hành chết ngươi!

Sau khi tẩy não nhiều lần, Phong Bắc hỏi: "Ngươi có kế hoạch gì?"

"Kế hoạch?"

Dường như Minh Thù vừa mới nghe cái từ này lần đầu: "Còn phải có kế hoạch à?"

"Không có kế hoạch ngươi bắt như thế nào, xông vào bắt sao? Ngươi xem phủ minh chủ là vườn hoa sau nhà ngươi à?"

Minh Thù ra vẻ đương nhiên: "Cứ vậy mà vào thôi."

Bắt người còn cần kế hoạch?

Trẫm rảnh rỗi như vậy sao?

Còn nhiều đồ ăn vặt chờ trẫm yêu thích đó!

Phong Bắc: "..."

Ta đã quá xem thường cô nương này rồi!

"Phủ minh chủ bảo vệ nghiêm ngặt, có vô số cao thủ ngươi làm sao có thể vào?"

Người trong phủ minh chủ không phải những kẻ tầm thường chỉ biết khoa tay múa chân.

"Cửa chính."

Minh Thù suy nghĩ: "Lật tường vào cũng không tệ."

"..."

Nàng vẫn nên tự vào bắt đi!

Lão tử ta bắt không nổi.

Không ai có thể giúp nàng.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 341: Hoàn Lương Hằng Ngày (24)

Tửu lâu.

Một tên đại hán đang cùng đồng môn đố nhau uống rượu, bầu không khí vui vẻ trên bàn rượu âm thanh cực kì lớn.

Tiếng vó ngựa từ xa đến gần, một bóng dáng từ bên ngoài xông vào đi thẳng đến bàn rượu.

Người trên bàn rượu phát hiện có người đi qua, đều nhìn về phía người đó.

Từ trong người tên đó lấy ra một phong thư, đưa cho đại hán: "Giang hồ lệnh, mời thiếu hiệp đến phủ minh chủ."

Đưa tin xong, người đó lập tức rời đi.

"Này..."

Đại hán đuổi theo ra ngoài, nhưng cũng chỉ thấy mông ngựa đối phương.

Đại hán nhìn phong thư trong tay có ấn ký của phủ minh chủ, hoàn toàn không còn men say.

Dưới ánh nắng rực vàng tháng tám, giang hồ hào kiệt đồng thời nhận được giang hồ lệnh từ phủ minh chủ truyền tới.

Giang hồ lệnh chỉ có minh chủ có thể phát, mà chỉ khi xảy ra sự kiện quan trọng mới có.

Mọi người nghĩ đến chuyện xảy ra gần đây nhất, có lẽ là phủ minh chủ muốn liên kết mọi người cùng nhau đối phó Ngũ Tuyệt Thần Giáo.

Cũng không ai nghi ngờ, dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới phủ minh chủ.

Bên ngoài phủ minh chủ có người canh giữ, người đến đây cần phải đưa giang hồ lệnh cho bọn họ, sau khi tiến vào phủ minh chủ cũng không gặp được minh chủ, được sắp xếp ở xung quanh phủ minh chủ chờ những người còn lại đến.

Lúc này minh chủ bị trói ở thư phòng, Minh Thù vắt chéo chân ăn bánh ngọt, hất đổ hết đống sách cổ trên bàn minh chủ.

"Phong điện chủ."

Minh chủ hạ giọng gọi Phong Bắc.

Minh chủ và Minh Thù cách nhau một giá sách, Phong Bắc đứng trước cửa sổ, Minh Thù ở bên kia không nhìn thấy hắn cho nên minh chủ mới dám gọi hắn.

Phong Bắc nhìn minh chủ, minh chủ lập tức nói: "Đừng nói là ngươi cũng bị ma đầu kia uy hiếp?"

Minh chủ buồn bực!

Phải nói chuyện tối ngày hôm đó... Cũng không có gì đáng nói, từ khi nữ ma đầu kia vào đến khi hắn bị trói lại cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Bị trói xong, người phủ minh chủ mới phát hiện hắn bị trói!

"Sao minh chủ lại nói những lời này?"

Lẽ nào biểu hiện của hắn rất giống bị uy hiếp sao?

Minh chủ liếc nhìn Minh Thù, dường như nàng đang nhìn vô cùng say mê không chú ý bên này, hắn nói cực nhỏ:

"Phong điện chủ, hiện tại người các đại môn phái đều tới ngươi tìm cơ hội liên hệ với bọn họ, ma đầu kia chỉ dẫn theo vài người chắc chắn không phải đối thủ của chúng ta."

Phong Bắc cũng rất muốn đồng ý với đề nghị của minh chủ, đáng tiếc hắn không thể đồng ý.

"Minh chủ nghĩ bọn họ có thể đánh bại nàng sao?"

"Nhiều người sức lớn chúng ta đồng tâm hiệp lực, Ngũ Tuyệt Thần Giáo không ở đây, một mình nàng chiến đấu đơn độc nhất định chúng ta có thể đánh bại."

Minh chủ rất có kinh nghiệm: "Chính nghĩa luôn luôn chiến thắng tà ác."

Phong Bắc giống như gật đầu đồng ý.

Minh chủ thấy vậy, tiếp tục nói: "Chỉ cần Phong điện chủ hỗ trợ, chúng ta nhất định có thể bắt được ma đầu."

"Cạch."

Âm thanh rất nhỏ từ bên kia vang lên, minh chủ nháy mắt với Phong Bắc lời nói phía sau nuốt vào miệng.

Giọng nói trong trẻo nhanh chóng vang lên: "Ngươi và hắn nói cái gì?"

Phong Bắc xoay người lại, thành thật bán đứng minh chủ: "Minh chủ nói muốn liên lạc với người bên ngoài, một lưới bắt ngươi."

Đầu tiên là minh chủ sửng sốt, sau đó là kinh ngạc: "Phong điện chủ ngươi..."

Đoán chừng là suy nghĩ đã xảy ra chuyện gì đó, minh chủ giận tím mặt: "Nàng là ma đầu, ngươi muốn làm bạn với ma đầu? Ngươi biết mình đang làm gì sao?"

"Đương nhiên là ta biết mình đang làm gì."

Hai nhiệm vụ của hắn đều liên quan đến nàng, hắn có thể làm sao đây!

"Sao ngươi không đồng ý?"

"Ta biết mình muốn cái gì, tại sao phải đồng ý?"

Hắn không tin nàng không nghe được chút nào, nếu hắn thật sự đồng ý với đề nghị của minh chủ không chừng hiện tại đã bị đánh bầm dập, hắn cũng không muốn bị đánh.

Minh chủ ngu ngốc nhưng hắn không ngu ngốc.

Minh Thù nhìn hắn cười, loại nụ cười làm Phong Bắc có chút hoảng hốt, ma xui quỷ khiến vươn tay đầu ngón tay chạm vào mí mắt của nàng.

Ngón tay lạnh lẽo tản ra nhiệt độ ấm áp giống như hắn bị bỏng, nhanh chóng thu tay về đặt dưới lớp áo choàng.

Phong Bắc cho rằng Minh Thù sắp nổi giận, nhưng nàng chỉ rút một quyển sách trên giá xuống, xoay người quay lại bên kia tiếp tục ăn bánh đọc sách.

Phong Bắc hơi nhíu mày.

Càng ngày càng không hiểu nổi nàng.

Minh chủ cố gắng làm Phong Bắc lung lay để hắn đứng về phe mình. Nhưng Phong Bắc không yên lòng người luôn thất thần, minh chủ nói mười câu hắn chỉ có thể nghe lọt một câu.

Minh chủ vừa vội vừa hận.

...

Đến thời gian ước định, người hầu phủ minh chủ dẫn mọi người đến bãi đất trống phía sau phủ minh chủ. Nơi này vốn là dùng để tổ chức đại hội võ lâm, đã đủ chỗ tuy rằng mọi người nghi ngờ nhưng vẫn lần lượt ngồi xuống.

Mọi người ở đây bắt đầu bàn tán tại sao lâu như vậy còn chưa nhìn thấy minh chủ, minh chủ lập túc xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Nhưng hình tượng lúc này của minh chủ có hơi không ổn, bị người kèm hai bên không nói, cả người vô cùng tiều tụy chật vật.

Mà người phía sau minh chủ bọn họ đều biết, mọi người vô cùng rối loạn.

"Ma đầu, là ma đầu kia nàng cũng tới."

"Ma đầu ngươi phát điên tàn sát Bán Nguyệt sơn trang, ba trăm bảy mươi sáu mạng người còn dám tới nơi này, còn dám bắt cóc minh chủ, ngươi muốn làm gì!"

Minh Thù dẫn theo giáo chúng đi bên cạnh minh chủ lên ghế bên trên, ấn minh chủ ngồi xuống ghế, cười cười: "Có cái gì không dám, không phải là ta đã trói lại rồi sao?"

"Đúng vậy giáo chủ trói minh chủ mà thôi, có cái gì ngạc nhiên, một đám nhà quê chưa thấy qua kinh thành."

"Giáo chủ trói minh chủ các ngươi đó là vinh hạnh của hắn, ồn ào cái gì, các ngươi cũng muốn bị trói à?"

"Đến đây đến đây, trói các ngươi chung với minh chủ, các ngươi có nạn cùng chịu chia ngọt sẻ bùi."

Giáo chúng lao xuống phía dưới diễu võ dương oai, phát huy nhân vật phản diện đến tối đa.

Các đại hiệp giang hồ nhà quê: "..."

Tà ma ngoại đạo có phải quá kiêu ngạo hay không?

"Ma đầu mau thả minh chủ ra!"

Minh Thù mỉm cười, giọng hơi kiêu ngạo: "Ta không thả ngươi làm gì ta? Muốn thì lên đánh ta đi!"

"..."

Ngươi buông minh chủ ra rồi nói!

Túm minh chủ làm bia đỡ đạn, ai dám xông lên.

"Ma đầu chớ có kiêu ngạo, hào kiệt võ lâm đều ở đây. Có bản lĩnh ngươi thả minh chủ ra, chúng ta quyết đấu công bằng."

Bọn họ nhiều người như vậy, không tin không thể đánh lại người này.

"Quyết đấu công bằng? Ngươi cho là ta ít đọc sách dễ lừa à? Các ngươi nhiều người như vậy ta chỉ có vài người, công bằng chỗ nào? Đến lúc đó các ngươi nói một câu vì diệt trừ bại hoại võ lâm, mọi người cùng nhau tiến lên không phải là ta bị các ngươi đánh chết sao?"

Minh Thù sợ hãi vỗ ngực: "Sao các ngươi âm hiểm thế."

Mọi người: "..."

Ngươi còn đứng bên cạnh minh chủ chúng ta, rốt cuộc ai âm hiểm?

"Ma đầu, hôm nay sẽ là ngày tàn của ngươi đừng hòng chạy!"

"Khó khăn lắm mới gọi các ngươi tới, ta chạy cái gì."

Minh Thù vô cùng nghiêm túc hứa hẹn: "Yên tâm, ta không chạy."

Phía dưới xôn xao, cái gì gọi là nàng khó khăn lắm mới gọi bọn họ tới?

Lẽ nào giang hồ lệnh là nàng bảo minh chủ phát?

Vậy kêu bọn họ tới làm gì đó, một lưới bắt hết sao?

Bọn họ đồng loạt nhìn về phía minh chủ.

Nét mặt minh chủ già nua rối rắm, hắn ta cũng bị trói!

"A di đà phật."

Một hòa thượng mặt mày hiền hậu đứng phía trước, đột nhiên chắp hai tay thành hình chữ thập, tiếng gào xung quanh bảo Minh Thù thả minh chủ đột nhiên yên tĩnh lại, chỉ nghe hòa thượng nói: "Mộ thí chủ, ngươi bắt cóc minh chủ lại gọi mọi người tới, không biết có chuyện gì?"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 342: Hoàn Lương Hằng Ngày (25)

"Giáo chủ, mời ngồi."

"Giáo chủ, uống trà."

"Giáo chủ, ăn cơm."

Ở trước mặt mọi người giáo chúng bày bàn ghế dâng trà và thức ăn, bên cạnh còn có người quạt cho Minh Thù.

Mọi người rất mờ mịt, hoàn toàn không hiểu Minh Thù muốn làm gì.

Đại gia Minh Thù phách lối xong, nói sâu xa: "Không phải là các ngươi muốn Ngũ Tuyệt Bảo Điển sao?"

Bốn chữ Ngũ Tuyệt Bảo Điển này như độc dược, đa số người đều thể hiện ra sắc mặt tham lam.

Minh Thù lấy ra Ngũ Tuyệt Bảo Điển nhăn nhúm, phóng khoáng vỗ bàn: "Hôm nay chúng ta cùng nhau học."

"Phụt!"

Có người sợ đến mức từ trên ghế té xuống.

Có chuyện gì xảy ra vậy, cùng nhau học?

"Muốn mạnh thì mọi người cùng mạnh, nếu không sẽ quá bất công với người khác."

Minh Thù nói nghiêm túc: "Thứ tốt nên chia sẻ, các ngươi nói đúng không?"

Đúng... Cái rắm!

Người người đều có thì vật kia còn quý giá nữa sao?

"Mọi người chuẩn bị xong đi, ta bắt đầu đọc."

Minh Thù mở sách, bắt đầu đọc từng chữ từng chữ rõ ràng giống như thầy giáo dạy học trong lớp.

Mọi người phát điên, ngươi câm miệng đi!

Ai chuẩn bị xong, bọn họ không hề có chuẩn bị, bọn họ muốn Ngũ Tuyệt Bảo Điển, không muốn học cùng nhiều người như vậy.

"Mộ giáo chủ!"

Có người gầm lên, cắt ngang giọng nàng.

Minh Thù nhìn người kia, cong môi mỉm cười: "Ngươi không muốn học, có thể ra ngoài."

"Ai biết ngươi đọc là thật hay giả."

Người kia không đi ra, ngược lại là tiến lên: "Ngươi tàn sát nhiều người của Bán Nguyệt sơn trang như vậy, bây giờ còn muốn xuống tay với chúng ta phải không? Mọi người đừng bị nàng ta lừa, nhất định là ma đầu này đang có mưu đồ gì đó."

Người này vừa nói ra, lập tức có người đứng ra phụ họa.

"Ma đầu làm này làm sao tốt tính như vậy, nhất định có thủ thuật che mắt."

"Mọi người cẩn thận, đừng bị ma đầu đầu độc."

"Lôi mấy người không muốn học này ra cho ta." Minh Thù chỉ huy giáo chúng.

"Vâng, giáo chủ."

Bọn giáo chúng hí ha hí hửng xuống dưới bắt người, như thế rất tốt tất cả mọi người bắt đầu đánh nhau. Có người thừa dịp hỗn loạn xông về phía Minh Thù muốn cướp Ngũ Tuyệt Bảo Điển, cũng có người muốn nhân cơ hội cứu minh chủ.

Minh Thù nhanh chân hơn bọn họ, kèm ở bên cạnh minh chủ cất giọng nói: "Các vị vẫn nên dừng tay trước đi, đương nhiên các ngươi có thể không quan tâm minh chủ, tiếp tục đánh nhau."

Minh chủ khóc không ra nước mắt.

Nữ nhân đứng bên cạnh giữ minh chủ cười nhạt, giống như bọn họ đối mặt không phải ma đầu mà là một tiểu thư khuê các.

Mọi người đều muốn thể diện, không thể không kiêng kỵ minh chủ mà thoải mái tấn công. Minh Thù đem minh chủ ra uy hiếp bọn họ, những người này không cam lòng lui về.

"A di đà phật, Mộ thí chủ, rốt cuộc thí chủ muốn biết cái gì trực tiếp hỏi là được."

Hòa thượng lại đứng ra, hiển nhiên là một người khôn ngoan.

Minh Thù đẩy minh chủ trở về chỗ cũ ngồi lại bên cạnh, ngón tay đè lên Ngũ Tuyệt Bảo Điển nghiêng đầu mỉm cười: "Hai mươi năm trước, Mộ Trường Phong chết như thế nào?"

Phía dưới đột nhiên yên tĩnh.

Tu Di hòa thượng nhắm mắt đọc một tiếng: "A di đà phật."

"Năm đó..."

Dường như hòa thượng muốn nói nhưng ông ta đột nhiên biến sắc ngã xuống đất, tất cả mọi người ở tại chỗ lắc lư té xuống đất.

Bọn họ chỉ ngã trên đất nhưng vẫn còn ý thức.

"Ma đầu, ngươi hạ độc."

Minh Thù nhét điểm tâm vào miệng, giọng thờ ơ: "Không phải ta làm, đừng có chuyện gì cũng đổ lên người ta."

"Nếu không phải ngươi thì là ai? Chẳng lẽ chúng ta tự mình hạ độc? Hiện tại chỉ có ngươi không sao!"

"Người của ta cũng không ngã?" Minh Thù hất cằm về phía đám giáo chúng của nàng.

Mọi người nhìn lại liền thấy ở đây trừ nàng ra, giáo chúng của nàng cũng ngã trên mặt đất kêu gào giáo chủ cứu mạng.

"Sao ngươi lại không có việc gì!"

"Ta lợi hại."

Minh Thù thu lại Ngũ Tuyệt Bảo Điển: "Cho các ngươi học Ngũ Tuyệt Bảo Điển các ngươi lại không học, sao trách ta."

Đều là kịch bản, các đại môn phái giang hồ tụ tập một chỗ nhất định sẽ bị hạ độc.

Mọi người: "..."

Khỉ thật, nói giống như lúc nãy học bây giờ sẽ có thể vô địch thiên hạ.

Không phải ma đầu kia làm, vậy ai đang hãm hại bọn họ?

Nhất định là ma đầu kia!

Thế nhưng bọn họ chờ nửa ngày, Minh Thù cũng không làm gì bọn họ hình như không phải nàng làm.

Minh Thù cũng không biết được người thứ ba là ai, nhưng có thể xác định đôi chút rằng người này nhất định có liên quan đến cái chết của Mộ Trường Phong.

Mà Ngũ Tuyệt Bảo Điển trên người Minh Thù, rất có thể là thứ đối phương muốn, cho nên cách làm vừa nãy của nàng nhất định sẽ làm đối phương tức giận ra tay.

Có đôi khi giải mã trò chơi không cần làm theo trình tự.

Chúng ta có thể đến bước cuối cùng.

Lúc này, Minh Thù cũng không gấp, tư thế nhàn nhã như lão tiền bối uống trà ăn điểm tâm.

Rốt cuộc không chờ nổi người bí ẩn, nhiều người đột nhiên xuất hiện bao vây mọi người vào giữa.

Phong Bắc theo những người đó đi tới, đôi mắt Minh Thù híp lại, ánh mắt đảo qua nhìn người phía sau Phong Bắc.

Người kia rất cao, gần như xấp xỉ Phong Bắc, che mặt bằng lụa mỏng không thấy rõ khuôn mặt, nhưng có một đôi mắt rất sắc bén.

Nhưng rất rõ ràng đó là một nữ nhân.

Mọi người nhìn ra là Phong Bắc bị bắt đến. Phong Bắc sẽ bị người khác bắt được... Cũng không biết là thật hay giả.

Minh Thù xoay xoay cổ tay nhìn mọi người phía dưới không thể động đậy, nụ cười không đổi, hỏi:

"Hung thủ Bán Nguyệt sơn trang tới, các ngươi không hô khẩu hiệu phát biểu quan điểm sao?"

Mọi người: "..."

Nghe không hiểu ma đầu đang nói gì.

Bọn họ nhìn sang nữ nhân kia, dường như cũng không biết đó là ai.

Ánh mắt sắc bén của nữ nhân đảo qua người Minh Thù, cũng không phủ nhận.

Một lúc sau nữ nhân mở miệng nói: "Ta không ngờ Mộ Trường Phong có thể sinh ra con gái như ngươi."

Chuyện hôm nay là ngoài ý muốn, nàng vốn không định ra tay nhanh như vậy, nhưng nàng không ra tay nói không chừng Mộ Linh này thật sự sẽ dạy Ngũ Tuyệt Bảo Điển cho bọn họ.

Minh Thù mỉm cười: "Có phải quá thông minh dọa ngươi sợ không?"

"Vô liêm sỉ không khác gì Mộ Trường Phong."

"Vô liêm sỉ còn tốt hơn cô nương đây không dám gặp người khác."

Mắt nữ nhân lạnh lẽo sát khí quanh thân tản ra, nàng quát lớn đầy độc ác: "Ngươi thì biết cái gì."

"Chính vì ta không biết, nên ta mới cần ngươi nói ta biết."

Minh Thù lắc lắc ngón chân: "Nếu không ta ép ngươi xuất hiện làm gì, tìm ngươi uống trà sao?"

Nữ nhân hừ lạnh một tiếng: "Giao Ngũ Tuyệt Bảo Điển cho ta!"

"Ta dựa vào gì phải cho ngươi?"

Nữ nhân duỗi tay từ phía sau bóp cổ Phong Bắc: "Không đưa ta, ta sẽ giết hắn."

Phong Bắc nhìn Minh Thù trong lòng đầy khẩn trương.

"Ngươi giết đi."

Minh Thù không để ý, thậm chí còn cười cười: "Giết hắn, ta lập tức hủy diệt Ngũ Tuyệt Bảo Điển, dù sao hắn cũng muốn vừa hay chôn cùng hắn."

Nữ nhân dường như rất kinh ngạc: "Ngươi không để ý hắn?"

Minh Thù nghiêng đầu, giọng nói thanh thúy: "Dùng thứ như Ngũ Tuyệt Bảo Điển chôn cùng hắn, ta làm sao có thể không để ý hắn?"

Phong Bắc: "..."

Cũng không cảm thấy đây là quan tâm cái gì.

Nữ nhân đột nhiên cười: "Ha ha, quả nhiên là cùng một dạng với Mộ Trường Phong, đều tuyệt tình máu lạnh như vậy, họ Mộ không có tốt lành gì."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 343: Hoàn Lương Hằng Ngày (26)

Họ Mộ trêu chọc ngươi, nói gì cũng đã bị thuốc nổ banh xác.

"Tiểu nha đầu, đừng trách ta chưa cho ngươi cơ hội, hiện tại lập tức giao Ngũ Tuyệt Bảo Điển ra đây, ta còn có thể cho ngươi chết nhẹ nhàng một chút."

Minh Thù giang hai tay: "Cầu ngươi để ta chết đau đớn một chút, đến đây đi!"

Khiến ta chết đau đớn hơn đi!

[...]

Sớm muộn gì ký chủ nhà nó cũng bị đánh chết, như vậy rất tốt.

Đối với yêu cầu như vậy, nữ nhân đề phòng không lập tức tấn công Minh Thù: "Hiện tại ta khá tò mò, tại sao ngươi không xảy ra chuyện gì?"

Nàng ta phát tán thuốc vào không khí, bất kể là hô hấp hay tiếp xúc đều có hiệu quả.

"Không còn cách nào, ta lợi hại như vậy mà."

Minh Thù cười rất khí thế.

Ở trong ống tay áo Minh Thù thú nhỏ rầm rì đầy bất mãn, ngươi khoác lác, lần sau ta không giúp ngươi ta xem ngươi ba hoa thế nào!

Lúc nào thú nhỏ cũng lập lời thề son sắt nhưng đến lúc quan trọng, Minh Thù lại mở miệng hứa hẹn mãn hán toàn tịch, nó liền hí ha hí hửng không hề có một chút nhục nhã nào.

Minh Thù không để ý tới thú nhỏ, xúi nữ nhân kia giết mình: "Không tới sao? Cho ngươi cơ hội đó, ta không phản kháng"

Phong Bắc: "..."

Dáng vẻ không chút kiêng kỵ như vậy rốt cuộc là vì sao, nàng không sợ bị giết sao?

Tức giận thật sự!

Nữ nhân bị khiêu khích có hơi tức giận: "Bắt con nha đầu kia lại cho ta!"

"Vệ Vân Nhu."

Phong Bắc bất ngờ nói, hắn giơ tay lên đầy chậm rãi cầm cổ tay nữ nhân ngăn cản: "Ngươi thử động vào một sợi tóc của nàng ấy xem."

Đám người giang hồ không thể động đậy kia nghe thấy tên Vệ Vân Nhu, giống như nghe được chuyện gì khủng khiếp.

"Vệ Vân Nhu Dược Vương Cốc?"

"Không phải nàng ta đã chết rồi sao?"

"Năm đó ta tận mắt thấy Mộ Trường Phong giết nàng làm sao có thể còn sống, Phong điện chủ không nhận nhầm người chứ?"

Đương nhiên, Phong Bắc sẽ không nhận lầm người, tin tức Thiên Xu truyền đến nhất định không sai.

Vệ Vân Nhu thấy đám người bên kia bàn tán cũng không phản bác, chỉ quay sang Phong Bắc, nàng ta cười nhạt:

"Hừ, nàng ta không quan tâm ngươi, ngươi còn bảo vệ nàng ta như thế sao?"

"Sao nàng ấy lại không quan tâm ta?"

Giọng nói Phong Bắc du dương, hùng hồn: "Nàng tình nguyện chôn Ngũ Tuyệt Bảo Điển cùng ta, có bao nhiêu người có thể đem Ngũ Tuyệt Bảo Điển chôn cùng người khác?"

Phong Bắc cũng chỉ có thể lừa mình dối người như thế.

Ít ra Ngũ Tuyệt Bảo Điển rất quý, đồng nghĩa với việc hắn cũng rất quý.

Vệ Vân Nhu cứng họng sau đó giận dữ, trong mắt tràn đầy thù hận: "Nàng muốn ngươi chết, chứ không hề quan tâm đến ngươi."

"Nàng ấy quan tâm ta!"

Mặc kệ, nàng ta quan tâm lão tử!

Phong Bắc tỏ vẻ như ta không quan tâm.

"Mộ Trường Phong dụ được nữ nhân xoay quanh, con gái của hắn dụ được nam nhân xoay quanh, không hổ là chảy cùng dùng máu đều ghê tởm như nhau."

Vệ Vân Nhu không tranh cãi với Phong Bắc: "Năm đó, ta không tự tay giết hắn, hôm nay ta sẽ tự tay giết con gái hắn."

"Dược Vương Cốc."

Minh Thù cười cười từ bên trên nhảy xuống: "Thì ra Nhiếp trang chủ muốn nói cái này."

Lúc nàng đi ngang qua một đại hán, thuận tay nhặt một thanh kiếm trên người hắn: "Tự tay giết ta, ngươi có thể xem đó như là mục tiêu cả đời, nhưng ngươi có thể phải chết không nhắm mắt."

Bóng dáng Minh Thù đột nhiên biến mất, mũi kiếm xé gió đột ngột xuất hiện trước mặt Vệ Vân Nhu.

Vệ Vân Nhu kinh ngạc trong lòng, đẩy Phong Bắc đến dưới mũi kiếm Minh Thù.

Kiếm lệch một bên, chém vào không khí. Phong Bắc bị Vệ Vân Nhu kéo lại che trước người, nhưng mà một giây sau Phong Bắc choáng váng một trận, hắn bị Minh Thù ôm mũi kiếm ngăn cản lụa trắng từ trong tay áo bay ra của Vệ Vân Nhu.

Mũi kiếm hơi nghiêng, lụa trắng rách vụn từ trên không bay xuống.

Có cái bóng từ trong lụa trắng vụn nát đột ngột xông đến, Vệ Vân Nhu lại vứt lụa trắng ra đồng thời khi lụa trắng bay ra còn có một ít bột phấn.

Mũi kiếm chém vào lụa trắng, lụa trắng nát vụn thanh kiếm chém thẳng vào đầu vai Vệ Vân Nhu.

Vệ Vân Nhu ôm vai lui về sau, nhìn nữ nhân trước mặt với vẻ hoảng sợ.

Sao nàng không bị chút ảnh hưởng nào?

"Bắt nàng cho ta!"

Vệ Vân Nhu lui về phía sau, nghiến răng nghiến lợi hạ lệnh: "Mặc kệ sống chết."

Có lẽ là công phu của người Dược Vương Cốc cũng không ra gì, chỉ có khả năng dùng thuốc lợi hại nhưng Minh Thù có thú nhỏ, có thuốc cũng vô dụng cho nên Minh Thù không cần tự tay giết cũng có thể treo đám người kia lên đánh.

Lãng phí biểu diễn lúc trước của trẫm.

Còn tưởng rằng đám người kia có thể đánh.

Minh Thù đánh xong, ném vũ khí xuống đi ăn đồ ăn, ai không biết còn tưởng bàn thức ăn là bảo vật tuyệt thế gì.

"Phong điện chủ, tìm thuốc giải cho chúng tôi đi!"

Có người kêu Phong Bắc.

Phong Bắc mặc áo choàng, liếc mắt nhìn người kia lại nhìn nhìn Minh Thù cuối cùng vờ như không nghe thấy, quay về đứng bên cạnh Minh Thù.

Mọi người: "..."

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Minh chủ có cảm giác rất ưu việt, Phong Bắc và ma đầu kia là chung một phe sẽ để ý các ngươi sao?

Ngây thơ!

"Nếu thật sự là nàng muốn giết ta, ngươi có thể cứu ta hay không?"

Phong Bắc hỏi Minh Thù.

"Sẽ không cứu."

"..."

Ngươi không thể do dự một chút sao? Dù cho một chút một chút thôi!

Phong Bắc còn chưa kịp nổi bão, liền nghe Minh Thù nói: "Ngươi không cần ta cứu, ngươi mang theo không ít người mà?"

Tuy rằng nàng chỉ thấy qua một lần, nhưng ngoại trừ lần đầu Phong Bắc đi theo nàng khá vất vả, thì lúc sau rõ ràng chuyện ăn mặc của hắn có người xử lý.

Phong Bắc không phủ nhận, hắn là điện chủ Thất tinh điện, lần kia không có ai bên cạnh là vì đều chia ra đi tìm Ngũ Tuyệt Bảo Điển.

"Nếu đúng lúc không có bọn họ ở đây thì sao?"

Minh Thù ngước mắt, trong đôi mắt như có ánh sáng: "Vậy ngươi cũng có thể tự cứu mình."

Phong Bắc có võ công cao siêu còn cần nàng cứu sao? Đùa gì thế!

Phong Bắc rối rắm.

Lúc trước là hắn biểu hiện quá lợi hại, làm nàng cảm thấy mình rất lợi hại có thể tự cứu sao?

Minh Thù bổ sung thể lực xong, lôi cái ghế ra ngoài ngồi xuống với tư thế vô cùng khí phách:

"Mọi người đến đông đủ rồi, đến nói chuyện xưa cho ta nghe một chút. Nói từ chuyện hai mươi năm trước, ai nói hay ta sẽ đưa Ngũ Tuyệt Bảo Điển cho người đó! Các ngươi không nói thì cứ nằm ở nơi này, lúc nãy ta lấy được không ít thứ trên người Vệ Vân Nhu, cũng không biết là cái gì nhưng có thể để các ngươi tiếp tục nằm đây."

Mọi người: "..."

Đột nhiên hoài nghi Ngũ Tuyệt Bảo Điển chỉ là một quyển sách bình thường.

Nếu không thì vì sao chủ nó một lời không hợp, liền dạy học cho tất cả mọi người.

Dạy học không được giờ lại thành phần thưởng.

Suy nghĩ qua cảm xúc của Ngũ Tuyệt Bảo Điển chưa?

...

Phần đầu không khác lắm với lúc Nhiếp trang chủ nói, chính là bại lộ tin tức Ngũ Tuyệt Bảo Điển nằm trên người Mộ Trường Phong. Vì Ngũ Tuyệt Bảo Điển, ngày càng có nhiều nữ nhân bên người Mộ Trường Phong, nhưng không ai tìm được Ngũ Tuyệt Bảo Điển.

Thế nhưng vào một ngày, Mộ Trường Phong bắt đầu giết người. Năm đó mọi người chưa từng chứng kiến qua, chỉ thấy vết thương trên thi thể giống với chiêu thức của Mộ Trường Phong.

Mộ Trường Phong giải thích rằng hắn không giết người. Mà khi người chết ngày càng nhiều, lần nào cũng trùng hợp như vậy có thể phát hiện ra tung tích Mộ Trường Phong ở gần đó.

Vì điều tra rõ chân tướng, bọn họ cố gắng bắt Mộ Trường Phong.

Nhưng Mộ Trường Phong là người có năng lực, đừng nói bắt Mộ Trường Phong phần lớn đánh trực diện đều bị Mộ Trường Phong đánh ngã.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 344: Hoàn Lương Hằng Ngày (27)

Tuy rằng Mộ Trường Phong lợi hại nhưng vẫn có một lần bị bọn họ bao vây, Mộ Trường Phong liều mạng đột phá vòng vây, còn chưa kịp làm gì thì đột nhiên truyền ra tin tức hắn là giáo chủ Ngũ Tuyệt Thần Giáo.

Tin tức này làm những hồng nhan tri kỷ của Mộ Trường Phong bị môn phái cấm túc, không thể hỗ trợ hắn nữa. Dưới tình huống như vậy, Mộ Trường Phong được Vệ Vân Nhu cứu.

Vệ Vân Nhu là đệ tử Dược Vương Cốc lớn lên không tệ nhưng rất cao, mặc nam trang rất dễ làm người khác nhận lầm Vệ Vân Nhu là nam nhân.

Lúc Mộ Trường Phong và Vệ Vân Nhu gặp nhau, Vệ Vân Nhu mặc nam trang hắn cho rằng Vệ Vân Nhu là nam nhân, rất nhiều chuyện không cấm kỵ.

Nhưng mà Vệ Vân Nhu là nữ nhân, trong quá trình ở chung với Mộ Trường Phong, nàng dần dần thích Mộ Trường Phong.

Sau đó không lâu Mộ Trường Phong phát hiện thân phận nữ nhân của Vệ Vân Nhu, nhưng Mộ Trường Phong không thích Vệ Vân Nhu, cho nên sau khi phát hiện Vệ Vân Nhu có tình cảm khác thường với mình, hắn lặng lẽ rời khỏi Dược Vương Cốc.

Vệ Vân Nhu không cam lòng, một lòng theo đuổi Mộ Trường Phong.

Mộ Trường Phong không có tình cảm gì với Vệ Vân Nhu, mỗi lần Mộ Trường Phong ở cùng hồng nhan tri kỷ nào thì Vệ Vân Nhu sẽ bất ngờ chạy đến.

Sau này càng quá đáng hơn, trực tiếp để người giang hồ đến bao vây hắn, nhưng mà mỗi lần như vậy Vệ Vân Nhu sẽ ra tay cứu hắn.

Vệ Vân Nhu có ân cứu mạng với Mộ Trường Phong, Mộ Trường Phong cũng không thể làm gì nàng chỉ có thể tránh né.

Trải qua một đoạn thời gian rất dài, cuộc sống của Mộ Trường Phong vẫn bị giang hồ truy sát nhưng vẫn không quên liêu muội (*).

Cho đến khi...

Mộ Trường Phong gặp một cô nương.

Thân thế cô nương kia rất bình thường là thiên kim tiểu thư thương nhân.

Lúc Mộ Trường Phong gặp nàng lập tức cắt đứt liên lạc với tất cả hồng nhan tri kỷ, một lòng muốn chung sống với cô nương kia.

Có lẽ là Vệ Vân Nhu phát hiện Mộ Trường Phong khác thường, nên cực kỳ ghen tỵ cô nương kia.

Tình yêu của nàng đối với Mộ Trường Phong đã đạt đến mức độ không thể kiểm soát, hắn không thích ta cũng không thể thích người khác.

Cho nên Vệ Vân Nhu mua người giết hơn một trăm người nhà kia, cô nương kia may mắn tránh được một kiếp, lúc Mộ Trường Phong tìm được dường như nàng ta đã hoảng sợ đến tinh thần bất ổn.

Nhưng Vệ Vân Nhu không buông tha cô nương kia, nhân cơ hội Mộ Trường Phong vắng mặt cho người hành hạ cô nương kia.

Mộ Trường Phong quay về thấy thi thể lạnh lẽo của cô nương kia.

Chuyện này còn chưa hết, Vệ Vân Nhu đột nhiên bắt hết những hồng nhan tri kỷ cấu kết với Mộ Trường Phong, bảo Mộ Trường Phong một mình đi cứu người.

Không ai biết sau khi Mộ Trường Phong gặp Vệ Vân Nhu đã xảy ra chuyện gì. Lúc mọi người chạy đến, thấy Mộ Trường Phong giết chết Vệ Vân Nhu.

Sau đó, hắn bắt đầu tàn sát dân chúng vô tội trong thành, mọi người cực kỳ hoảng sợ hợp lực chống lại Mộ Trường Phong. Khó khăn lắm mới đánh hắn trọng thương, cuối cùng hắn lại được người cứu đi.

Từ đó, Mộ Trường Phong cũng không xuất hiện nữa.

Ngũ Tuyệt Thần Giáo và Ngũ Tuyệt Bảo Điển cũng mất tích.

Vệ Vân Nhu là người Dược Vương Cốc, Dược Vương Cốc là danh môn chính phái, lúc đó cốc chủ Dược Vương Cốc mong mọi người đừng truyền chuyện này ra ngoài.

Vệ Vân Nhu đã chết, có lẽ là ngại danh tiếng mặt mũi của danh môn chính phái đa số mọi người đều ngầm đồng ý.

Vì vậy, tất cả tội danh đều đổ lên người Mộ Trường Phong.

Là hắn tàn sát hàng loạt dân trong thành, vì bảo vệ võ lâm chính nghĩa bọn họ mới diệt trừ hắn.

"Tuy rằng lúc đó chúng ta không đủ bằng chứng, nhưng quả thực là Mộ thí chủ đã giết rất nhiều người." Hòa thượng niệm "A di đà phật", thở dài nói.

Minh Thù cong môi: "Các ngươi nói không đúng, nếu thật sự như thế thì vì sao Nhiếp trang chủ sợ ta như vậy? Vì sao Thân Minh bị diệt khẩu?"

Hòa thượng rất thản nhiên: "Những lời của lão nạp ta, câu nào cũng là thật."

"Hừ."

Vệ Vân Nhu đột nhiên hừ lạnh, ánh mắt sắc bén của nàng nhìn người bên cạnh hòa thượng mang theo vài phần thù hận dữ tợn: "Triệu bang chủ, chuyện các ngươi làm, bọn họ không biết nhưng ta rất rõ ràng."

Người được gọi là Triệu bang chủ hét lớn một tiếng: "Yêu nữ ngươi câm miệng!"

Gã quay đầu nhìn người xung quanh, nhấn mạnh: "Chuyện lúc lúc đó chắc hẳn tất cả mọi người đều thấy rõ ràng là Mộ Trường Phong đột nhiên không khống chế được, mọi người đừng bị yêu nữ mê hoặc."

"Người ta chưa nói, ngươi gấp cái gì?"

Minh Thù khẽ nói: "Người không chột dạ sẽ không lên tiếng, ngươi nói thì đó chính là chột dạ."

"Ta chột dạ? Ta có gì phải chột dạ!"

Triệu bang chủ lớn giọng: "Cha ngươi bị yêu nữ này hại chết, ngươi muốn báo thù phải không, tìm nàng đi."

"Ai nói với ngươi là ta muốn báo thù?"

Trong đôi mắt đầy ý cười của Minh Thù có vài phần châm chọc.

Tại sao trẫm phải báo thù? Nhiệm vụ của trẫm chỉ là nghe chuyện xưa, thuận tiện vạch trần bí mật hai mươi năm trước, báo thù lại không có giá trị thù hận lãng phí thể lực, không báo thù... Không báo thù.

Mọi người: "..."

Không báo thù vậy ngươi đang làm gì?

Theo chân bọn họ nói chuyện phiếm chơi vui sao?

Hiện tại bọn họ không thể động đậy, dù Triệu bang chủ tức giận cũng chỉ có thể trợn mắt nhìn.

Vệ Vân Nhu cười quái dị: "Đúng là năm đó ta trói những nữ nhân kia đến, nhưng các ngươi nghĩ xem dựa vào một mình ta có thể trói nhiều người như vậy sao?"

Sắc mặt mọi người trở nên phức tạp, người không chột dạ sẽ nghi ngờ to gan suy đoán. Người chột dạ sẽ quát lớn Vệ Vân Nhu, sẽ cố gắng giảm cảm giác chột dạ.

Có thể Vệ Vân Nhu đã điên rồi, lúc này mang theo tâm tình trả thù nói: "Nhờ mấy vị bang chủ hỗ trợ, không có các ngươi ta sao có thể bắt nhiều nữ nhân tới như vậy, ép Mộ Trường Phong đến."

"Chắc chắn các ngươi đang suy nghĩ, tại sao bọn họ phải làm như vậy? Ha ha... Bọn họ muốn Ngũ Tuyệt Bảo Điển, mà ta muốn Mộ Trường Phong cho nên chúng ta hợp tác với nhau."

"Yêu nữ ngươi câm miệng!"

"Câm miệng? Tại sao phải câm miệng! Đều là các ngươi hại chết Mộ Trường Phong, là các ngươi! Tất cả đều do các ngươi, là các ngươi hại chết hắn!"

Vệ Vân Nhu chưa từng muốn lấy mạng Mộ Trường Phong, nàng chỉ hạ tình cổ cho Mộ Trường Phong làm Mộ Trường Phong có thể thích nàng.

Nhưng nàng không ngờ bọn họ sẽ đổi cổ của mình, bọn họ muốn giết Mộ Trường Phong đoạt Ngũ Tuyệt Bảo Điển.

Cảnh Mộ Trường Phong giết nàng là nàng đỡ thay cho Mộ Trường Phong, vừa lúc bị người chạy tới nhìn thấy, đám người kia không dám tấn công cho nên nhìn qua nghĩ là Mộ Trường Phong giết nàng.

May là trên người nàng có cổ giả chết, đổi một cái mạng.

Minh Thù đưa ra nghi vấn: "Người thường hẳn là không thể điều khiển cổ, làm sao có thể tùy tiện đổi cổ của ngươi?"

Vệ Vân Nhu cười quái dị: "Là vì năm đó người Dược Vương Cốc cũng tham dự, nếu không ngươi cho rằng tại sao bọn họ lại đưa ra yêu cầu không truyền chuyện này ra ngoài? Ngươi cho rằng bọn họ thật sự vì ta? Không phải, bọn họ sợ truyền ra có người phát hiện bất thường sẽ đi điều tra."

"Các ngươi thật biết cách chơi!"

Minh Thù nói một câu khó hiểu, làm tất cả mọi người có chút mờ mịt.

Giọng nói của Minh Thù không có phẫn nộ cũng không có thù hận, chỉ có nụ cười thản nhiên như chỉ cảm thán một tiếng.

***

(*) Liêu muội: cưa gái.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 345: Hoàn Lương Hằng Ngày (28)

Người tham dự chuyện năm đó ngoại trừ Nhiếp trang chủ và Thân Minh, còn có Triệu bang chủ kia và người của hai môn phái khác.

Cho nên khi Dược Vương Cốc đưa ra yêu cầu không truyền việc này ra ngoài, mới có nhiều người hùa theo như vậy. Nếu người hùa theo nhiều thì sẽ có vài người sẽ mù quáng đồng ý, cuối cùng thiểu số phục tùng đa số.

Hòa thượng thở dài lắc đầu, cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài thật sâu: "A di đà phật."

"Bán Nguyệt sơn trang nhiều người như vậy, cũng do các ngươi làm?"

Có người chất vấn Triệu bang chủ.

"Các ngươi đừng nghe yêu nữ này nói bậy, ta chưa từng làm qua chuyện này các ngươi đừng bị lừa."

Triệu bang chủ cố gắng giải thích.

"Ta đoán Bán Nguyệt sơn trang và Thân Minh đều do nàng ta giết."

Minh Thù cắt ngang lời bọn họ, mỉm cười nhìn Vệ Vân Nhu: "Nàng không giết người diệt khẩu, nàng ta đang báo thù."

Dường như bị nói trúng mục đích, Vệ Vân Nhu hừ lạnh một tiếng.

Nụ cười Minh Thù càng sâu: "Vậy ngươi đối phó ta làm gì? Có bệnh sao!"

Vệ Vân Nhu cũng không che đậy, tràn đầy ác ý nói: "Tại sao Mộ Trường Phong có thể có con với nữ nhân khác, cho nên ngươi phải chết."

Minh Thù đi Bán Nguyệt sơn trang, Vệ Vân Nhu biết được nên đã không khách khí vu oan cho Minh Thù.

"Ngươi thật sự có bệnh."

Bệnh không hề nhẹ, lúc trẫm phát điên cũng có thể so sánh với ngươi.

Minh Thù liếc mắt nhìn Phong Bắc.

Phong Bắc: "..."

Nhìn lão tử làm gì, lão tử lại không có bệnh.

"Vậy ngươi giành Ngũ Tuyệt Bảo Điển làm gì?"

Vệ Vân Nhu im lặng một lúc, không trả lời.

Đó là đồ của Mộ Trường Phong... Nàng làm sao có thể để nó lưu lạc trên tay người khác, dù là trên tay con gái hắn cũng không được.

"Giá trị thù hận đã đầy."

Minh Thù thầm liếc mắt nhìn Phong Bắc, giá trị thù hận này nhất định là giá trị thù hận quần thể, lúc nào mới có thể kéo được giá trị thù hận của Phong Bắc đây.

Một vấn đề nan giải.

Hiện tại, phần lớn vấn đều được giải quyết còn có một chút điểm đáng ngờ.

Ví dụ như nếu Nhiếp trang chủ không thích Ngũ Tuyệt Bảo Điển, vậy vì sao ban đầu lại phải tham gia? Hoặc có thể nói lúc đó xảy ra cái gì, làm Nhiếp trang chủ ghét Ngũ Tuyệt Bảo Điển đến như vậy?

Có lẽ không ai có thể trả lời câu hỏi này, Nhiếp trang chủ đã chết.

...

Minh Thù đánh những người kêu gào ầm ĩ đến nửa chết nửa sống, Vệ Vân Nhu cũng không may mắn tránh thoát, không đánh chết bọn họ nhưng cũng đánh gần chết!

Đánh người xong, Minh Thù nhớ tới một chuyện rất quan trọng, nàng tự đi đến thư phòng minh chủ lấy bút mực, sau đó viết cho bọn họ mỗi người một quyển Ngũ Tuyệt Bảo Điển.

Mọi người lấy được Ngũ Tuyệt Bảo Điển giả: "..."

Ngũ Tuyệt Bảo Điển trong miệng ngươi là tự tay ngươi viết? Thà rằng ngươi đừng viết, đây là muốn bọn họ tức chết sao?

"Bảo quản cho tốt, nói không chừng sau này bản chép tay của ta rất đáng giá đó."

Ai muốn bảo quản!

Tuy rằng chữ này rất đẹp...

Nhưng bọn họ vừa nhìn thấy đã vô cùng tức tối!

Minh Thù tìm thuốc giải trên người Vệ Vân Nhu, đám giáo chúng kia tiếp tục vui vẻ. Về phần những người còn lại... Vẫn nằm đó.

Một đám người nằm trên đất, hận không thể dùng ánh mắt đâm mấy lỗ trên người Minh Thù.

"Hẹn gặp lại."

Minh Thù phất tay với bọn họ, cười cực kỳ ngọt ngào, giống như người lúc nãy đánh bọn họ không phải nàng.

"Mộ Linh!"

Vệ Vân Nhu đột nhiên gọi nàng.

Minh Thù dừng bước quay đầu lại nhìn. Vệ Vân Nhu nhếch môi cười kỳ quái, không nói gì.

...

Cuối cùng Vệ Vân Nhu và những người đó bị xử lý thế nào thì Minh Thù không biết, nhưng bọn họ đã rửa sạch tội danh Minh Thù tàn sát Bán Nguyệt sơn trang.

Nhưng vẫn có rất nhiều người giang hồ truy đuổi theo nàng, Ngũ Tuyệt Bảo Điển chính là bom hẹn giờ.

Minh Thù nhớ tới một chuyện rất quan trọng.

"Hài Hòa Hiệu, Nhiếp Sương đã chết?"

Người Bán Nguyệt sơn trang đều ngủm, Nhiếp Sương thân là nữ chính giả chắc hẳn là có thể sống lâu một chút.

[Nhiệm vụ chưa hoàn thành.]

Điều đó có nghĩa là Nhiếp Sương chưa chết.

Đi tìm Nhiếp Sương kéo giá trị thù hận.

Người tính không bằng trời tính, nàng chưa kịp tìm được Nhiếp Sương lại bị hộ pháp dùng đồ ăn vặt liên tục dụ dỗ, lừa về Ngũ Tuyệt Thần Giáo.

Đối với chuyện Minh Thù trói hộ pháp lại, nàng còn ở bên ngoài gây chuyện lớn như vậy, hắn vô cùng rất tức giận.

Kết quả là Minh Thù tự xử lý chuyện trong giáo, hộ pháp đi bế quan.

Minh Thù: "..."

Mệnh làm giáo chủ sao khổ như vậy!

"Giáo chủ, hay là chúng ta bắt một nam nhân về xử lý việc này cho ngài nhé?"

"Giáo chủ, gần đây trời chuyển lạnh có một nam nhân làm ấm giường cho ngài cũng tốt!"

"Giáo chủ, nếu ngài không ngại, thực ra cũng có thể chọn người trong giáo như ta đây này, cơ thể cực kỳ khỏe mạnh!"

"Giáo chủ ta ta ta..."

Minh Thù từ trong đám giáo chúng kỳ quái ngẩng đầu lên: "Các ngươi rất nhàn rỗi à?"

Đám giáo chúng cười hì hì: "Nhiệm vụ của chúng tôi chính là bảo vệ giáo chủ!"

Thuận tiện quan tâm sinh hoạt của giáo chủ.

Giọng điệu vô cùng hào hùng!

"Ta ở trong giáo còn cần các ngươi bảo vệ?"

Minh Thù tức giận trong lòng, trên mặt lại nở nụ cười: "Lúc đánh nhau, không phải là các ngươi đều chạy trốn nhanh hơn người khác sao?"

Nàng tuyệt đối không hoài nghi nếu có người đánh vào, đám giáo chúng này có thể vứt bỏ giáo chủ là nàng ngay lập tức để nàng tự sinh tự diệt.

"Khụ khụ... Chúng ta là vì để cho giáo chủ thể hiện bản thân mình, không đúng sao?"

"Đúng đúng đúng, giáo chủ lợi hại như vậy, không cho bọn họ nhìn một cái làm sao có thể thể hiện khí phách giáo chủ, phô trương khí thế Thần Giáo chúng ta."

Minh Thù gõ bàn, ý bảo bọn họ yên lặng: "Các ngươi đi phát lệnh truy nã đi."

"Phát lệnh truy nã ai? Điện chủ Thất Tinh Điện kia sao? Ta thấy bình thường điện chủ kia rất đẹp, nhưng trời nóng như thế còn mặc áo choàngnkhông biết có bệnh gì không? Giáo chủ, hay là chúng ta đổi người khác?"

"Giáo chủ thích thì chúng ta phải đi cướp về, ngươi quan tâm hắn có bệnh hay không làm gì. Có bệnh thì trị, trị không hết thì đổi."

"Đúng đúng đúng, giáo chủ thích là được rồi."

Giáo chủ Minh Thù: "..."

Trẫm chưa nói chữ nào, các ngươi hoang tưởng thành ra cái gì vậy.

"Đi phát lệnh truy nã Nhiếp Sương."

"Nhiếp Sương? Bán Nguyệt sơn trang? Đây không phải là nữ...

Giáo chủ, ngài đừng mù quáng như vậy!"

Minh Thù tát một cái: "Tiếp tục lảm nhảm nữa, có tin ta..."

"Vâng, giáo chủ."

"Chúng tôi đi, đảm bảo sẽ hoàn thành."

Giáo chúng nhanh như chớp đi ra ngoài, nhưng bọn họ không chút che giấu lo lắng cho giáo chủ ngốc, sau này không có ai nối nghiệp Ngũ Tuyệt Thần Giáo thì phải làm sao.

Minh Thù: "..."

Thuốc thuốc thuốc đâu!

Đuổi đám giáo chúng đi xong, Minh Thù đẩy đồ trên bàn xuống lấy hộp thức ăn ở dưới lên.

Ăn xong Minh Thù còn phải đi tu luyện, không tu luyện thì mỗi tháng nàng sẽ giống như trước đây, tuy rằng tu luyện... Cũng giống vậy.

Có người nói tu luyện lâu thì mỗi tháng sẽ không gặp chuyện như vậy nữa.

Minh Thù hoài nghi không phải như thế, nhưng nàng không tu luyện sẽ không biết sau này như thế nào, cho nên chỉ có thể bớt chút thời gian mỗi ngày tu luyện một chút.

"Giáo chủ, không xong rồi!"

"Giáo chủ giáo chủ, xảy ra chuyện lớn rồi!"

Tiếng hô bên ngoài suýt chút nữa làm Minh Thù đang luyện tập đau đến xóc hông, nàng hất thú nhỏ trên người nhảy xuống giường ra ngoài: "Mới sáng sớm các ngươi làm cái gì? Đói thì đi tìm đầu bếp nấu chút gì đó mà ăn, giáo chủ của các ngươi rất khỏe, không chết được!"

Bọn giáo chúng hấp tấp chạy đến, miệng la hét: "Giáo chủ, có người đánh lên đây."

"Đánh thì đánh, các ngươi kêu cái gì?"

Sắc mặt giáo chúng kích động không có bao nhiêu hoảng hốt, đa phần là hưng phấn: "Giáo chủ, có người đánh lên đây!"

"Ta biết."

Trẫm không có điếc, cần phải lặp lại sao?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 346: Hoàn Lương Hằng Ngày (29)

"Giáo chủ... Ngài không hỏi ai đánh lên đây sao?"

"Ngoại trừ Phong Bắc ra thì còn có thể là ai?"

Địa điểm Ngũ Tuyệt Thần Giáo rất bí mật, vẻ mặt giáo chúng hưng phấn như thấy được hy vọng thế kia, kết hợp hai cái lại chỉ có thể là tên bệnh thần kinh Phong Bắc.

Giáo chúng hô to: "Giáo chủ anh minh."

"Đừng chặn cửa phòng ta nên làm gì thì làm đi."

"Vâng, giáo chủ."

"Không thành vấn đề, giáo chủ."

Đám giáo chúng hấp tấp rời đi giống như lúc đến.

Nàng thở dài nặng nề, giáo chúng ơi giáo chúng!

Người ta đánh tới cửa, bọn họ lại không chút hoảng hốt nào sao? Kêu đi lập tức đi, không sợ người ta cạy cả hang ổ sao.

Nói Phong Bắc đánh lên đây có hơi không đúng, người ta là hiền lành đứng bên ngoài chờ, nhìn vài nhóm giáo chúng vây xem. Nhóm giáo chúng lúc ban đầu vội vàng chạy tới, cười vô cùng gian xảo.

"Công tử, mời sang bên này."

"Công tử cần rửa mặt không?"

"Công tử, chỗ ta có một quyển sách quý ngươi phải học nhanh lên biết không?"

Phong Bắc có chút mê man, hắn chỉ đến tìm tên bệnh thần kinh kia sao đám giáo chúng này kỳ lạ vậy, biểu hiện cũng quá phấn khởi?

"Giáo chủ của các ngươi..."

Sao lão tử lại thấy hơi sợ?

"Công tử đừng vội, giáo chủ sẽ đến nhanh thôi."

"Đúng đúng, chúng ta ăn cơm trước đi ăn no mới có sức."

Phong Bắc càng nghi hoặc hơn tại sao phải ăn cơm trước, có sức làm cái gì? Tại sao phải có sức, lẽ nào hắn kiếm bệnh thần kinh kia còn phải vượt qua trạm kiểm soát nào sao?

Hắn không có cơ hội lựa chọn, bị ép ăn cơm xong còn phải rửa mặt sao? Được rồi, chiều chuộng giáo chủ của các ngươi đi, gặp mặt còn phải tắm thì không nói làm gì, thế nhưng thay quần áo mới là có ý gì?

Phong Bắc ôm chặt áo choàng của mình, bình tĩnh nhìn giáo chúng: "Ta có việc tìm giáo chủ các ngươi, có thể mời nàng ra không?"

"Công tử thay quần áo này xong tự nhiên có thể gặp."

Bọn giáo chúng cực kỳ không khoan nhượng, đang cầm quần áo cho Phong Bắc thay.

Tư thế kia nghĩa là nếu ngươi không thay quần áo hôm nay đừng mong thấy giáo chủ chúng ta, cũng đừng mong bước ra cái cửa này nửa bước.

Phong Bắc nhíu mày nhìn đống quần áo gần như là trong suốt... Hắn có một ý nghĩ to gan.

Hắn đã bị bọn giáo chúng bắt một lần, tuy rằng lần đó là hắn tự mình tiếp cận nhưng lần này không khác gì lần trước.

Giống nhau như đúc.

Phong Bắc khẽ cắn môi... Thay!

Nhưng thay xong hắn vẫn dùng áo choàng bọc lại thân thể, bị một đám bệnh thần kinh nhìn chằm chằm như thế hắn rất xấu hổ, sợ vóc người quá tốt làm bọn họ tự ti.

"Công tử chờ ở đây, giáo chủ đến ngay lập tức."

Đám giáo chúng cười bỉ ổi nhìn Phong Bắc, phất tay lui lại: "Đi đi đi..."

"Bỏ nhang vào chưa?"

"Rồi rồi, ta còn thả hương đặc chế vào."

"Đảm bảo không thành vấn đề, ha ha..."

Phong Bắc đứng phía sau không nghe rõ ràng, cửa phòng đã đóng. Hắn nhìn xung quanh gian phòng thấy một cái lư đốt hương, hắn đi qua bóp gãy lư hương, lại tìm ra những vật khác mà giáo chúng đặt trong phòng.

...

Minh Thù còn tưởng rằng Phong Bắc sẽ đến tìm nàng, nhưng đợi nửa ngày cũng không thấy Phong Bắc, giáo chúng cũng không tới bẩm báo.

Đám giáo chúng kia sẽ không đuổi người đi chứ?

Đừng hỏi bọn họ có làm được hay không.

Chắc chắn bọn họ có thể làm được.

Minh Thù cũng không quan tâm, xử lý một vài chuyện nhỏ lông gà vỏ tỏi trong giáo như hôm nay ăn gì, ngày mai ăn gì, ngày mốt ăn gì, một mình ở thư phòng đợi đến tối.

Nàng nhìn sắc trời bên ngoài đã có thể thấy ánh trăng.

Hình như là đêm nay nhỉ?

Minh Thù đi từ thư phòng sang đó, dọc đường còn thấy đám giáo chúng thần kinh cười hề hề đầy giả tạo với nàng, nàng vươn tay sờ mặt không dính cái gì, vậy là bọn họ điên tập thể là sao vậy?

"Giáo chủ, hôm nay là trăng tròn hộ pháp bế quan ngài cố gắng lên!"

"Giáo chủ cố lên!"

"Tương lai Ngũ Tuyệt Thần Giáo nằm trong tay giáo chủ, đoàn tụ sum vầy giáo chủ cố lên!"

"..."

Bệnh thần kinh!

Trẫm phải đi chịu khổ, các ngươi ở đây hô cố lên?

Minh Thù đi tới phòng mình thì đám giáo chúng kia mới giải tán, Minh Thù đẩy cửa phòng đi vào trong phòng có một mùi hương nhàn nhạt.

Có bẫy!

Nàng lập tức lui về phía sau.

Đám giáo chúng kia đang làm gì vậy!

Minh Thù đứng trước cửa phòng nhìn xung quanh bên trong, thấy bên bàn có người đang nằm, áo choàng trên người rất quen mắt.

Là Phong Bắc.

Minh Thù thấy mùi thơm này nhất định có vấn đề, cho nên nàng điều chỉnh hơi thở đi vào.

"Này!"

Minh Thù đẩy Phong Bắc một cái.

Phong Bắc từ trong khuỷu tay ngẩng đầu lên mặt đỏ bừng dựa vào bàn, ánh mắt mê ly khó chịu cắn môi dưới.

Hắn khổ sở muốn hỏi thăm tổ tông mười tám đời Ngũ Tuyệt Thần Giáo, nhưng lúc này hắn không có sức làm thế.

Rõ ràng đều vứt tất cả đồ tìm được trong phòng ra, ai ngờ vẫn trúng chiêu.

Giáo chúng ở bên cạnh chống nạnh cười ha hả, làm sao chúng tôi có thể gửi gắm hy vọng vào một chỗ, thật ngây thơ!

Phong Bắc có thể là do hơi mơ màng, nhìn người trước mặt đều là bóng người chồng lên nhau: "Khó... Khó chịu."

"Không phải là ngươi rất lợi hại sao?" Minh Thù cười lạnh.

Vì tìm áp giáo phu quân cho nàng, cái gì bọn họ cũng làm được.

"Khó chịu..."

Phong Bắc nhấn từng chữ không rõ ràng, mỗi lần hắn hô hấp giống như đang giãy giụa giữa ranh giới sống chết.

Minh Thù đưa hắn ra khỏi phòng, bước vào phòng bên cạnh.

Mới vừa đưa người lên giường, Phong Bắc liền kéo nàng ngã xuống giường cánh môi lành lạnh hạ xuống cổ Minh Thù.

Ngoài cửa sổ lâm vào bóng đêm âm u, chỉ có trăng sáng trên cao.

Trong cơ thể nàng bắt đầu khô nóng, bỗng nhiên như được vỗ về. Nàng dựa vào người Phong Bắc cực kỳ thoải mái, năng lượng dao động dần bình ổn.

Giống như lần đầu tiên gặp mặt hắn, đụng chạm ở khách điếm.

Minh Thù còn chưa nghĩ kỹ xảy ra chuyện gì mặt Phong Bắc đột nhiên phóng đại trước mặt, môi của hắn rơi xuống chóp mũi nàng, dần dần đi xuống môi.

Hơi thở xa lạ xâm nhập, môi lưỡi va chạm lẫn nhau, Minh Thù bỗng không còn cảm thấy năng lượng chấn động kia làm nàng khó chịu.

Nhưng rất nhanh Minh Thù phát hiện sự khô nóng lần thứ hai vọt lên, nhưng không giống lúc trước, đó là...

Minh Thù túm áo choàng Phong Bắc, mặt trên có mùi hương vấn vương như có như không, khuôn mặt nàng hơi đanh lại.

Đám giáo chúng kia thật sự rất giỏi!

"Khó chịu..."

Trong miệng Phong Bắc tràn ra vài từ, lúc hắn cử động áo choàng đã bung ra, lộ ra một thân y phục dụ người phạm tội.

Minh Thù đỡ trán.

Ra ngoài phải dạy dỗ đám giáo chúng kia mới được.

"Phong Bắc, ngươi biết ta là ai không?"

Minh Thù ngăn cản hành động của Phong Bắc mặc dù cơ thể có chút khó chịu, nhưng lúc này nàng rất tỉnh táo, giống như những thứ thuốc kia không có hiệu quả gì với nàng.

Phong Bắc nóng lòng muốn chính mình được thoải mái, ngón tay hắn quấn quít lấy ngón tay Minh Thù, hô hấp khó khăn không trả lời câu hỏi Minh Thù.

"Ta là ai?"

Đôi mắt Phong Bắc nhìn nàng vừa mê ly lại đầy oan ức, hắn thở hổn hển vài hơi: "Mộ... Mộ Linh."

Minh Thù buông tay hắn ra ngón tay cầm lấy dây lưng áo choàng, nhẹ nhàng kéo một cái áo choàng rơi xuống.

Rèm giường nhẹ nhàng hạ xuống che lại cảnh xuân bên trong.

Ánh trăng từ ngoài cửa sổ soi rọi, cả phòng vô cùng diễm lệ.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 347: Hoàn Lương Hằng Ngày (30)

Minh Thù cảm thấy mình bị vào tròng với cái kịch bản cũ rích.

Cho nên lúc Phong Bắc thức dậy, thấy hình ảnh toàn bộ giáo phái điên cuồng viết nội quy giáo phái.

Tình cảnh cực kỳ tàn bạo... Bởi vì đa số giáo chúng chưa từng đọc sách, viết theo mẫu cũng là muốn lấy mạng bọn họ.

Đáng đời!

Phong Bắc nghiến răng kèn kẹt, hắn mơ mơ màng màng cảnh ngủ với người khác, tỉnh lại ngay cả cái bóng đối tượng ngủ với mình cũng không thấy.

Khi hắn tìm được Minh Thù, nàng ở thư phòng ôm một cục bánh trôi đủ màu sắc đờ người ra.

Phong Bắc nhìn chằm chằm bánh trôi đủ màu, thú nhỏ ngậm giấy dầu gói kỹ đồ ăn vặt nhảy xuống khỏi người Minh Thù, chớp mắt liền biến mất.

"Chết tiệt!"

Minh Thù đột ngột đứng dậy.

Dường như nàng muốn đi bắt thú nhỏ nhưng vừa thấy hắn lại đột ngột dừng động tác, chống tay lên bàn nhìn hắn: "Phong điện chủ, chào."

Phong Bắc cầm áo choàng vào cửa, thần sắc không tốt: "Nàng có ý gì?"

"Có ý gì là có ý gì?"

"Tối hôm qua..."

Ngươi hiểu mà.

Nhưng mà Minh Thù lại nghiêng đầu cười khẽ: "Phong điện chủ nói cái gì?"

Dáng vẻ ngây thơ vô tội, giống như thực sự nghe không hiểu Phong Bắc đang nói cái gì.

Phong Bắc siết chặt áo choàng trên tay, nàng muốn quỵt nợ!

Xem lão tử là cái gì? Muốn ngủ chùa! Không có cửa đâu!

Phong Bắc ngẩng đầu, tức giận không thôi: "Chi tiết chuyện tối qua, có cần ta nhắc cho Mộ giáo chủ nhớ một chút không?"

Minh Thù thản nhiên ngồi xuống: "Tối hôm qua ta và Phong điện chủ xảy ra chuyện gì?"

"Mộ Linh!"

Phong Bắc đi đến vài bước cách Minh Thù một cái bàn, hắn cúi người đối diện với nàng: "Tối hôm qua chúng ta cùng lăn trên giường."

Minh Thù vô cùng kinh ngạc: "Sao ta không nhớ rõ, không biết là Phong điện chủ ngủ với cô nương nào trong giáo chúng tôi?"

Phong Bắc: "..."

Tức giận, tức giận đến mức không có biện pháp chửi rủa.

"Mộ giáo chủ không hổ danh là chân truyền của giáo chủ tiền nhiệm."

Phong Bắc hít sâu cố gắng để bản thân tỉnh táo lại, lời có thể nói ra đều mang theo ý châm chọc.

Hắn nói xong cũng có chút hối hận nhưng nghĩ đến thái độ của nàng, trong nháy mắt liền hùng hồn lên.

Ai bảo nàng muốn ăn quỵt!

Tra nữ!

Minh Thù lại không tức giận, chỉ giơ tay lên nâng cằm hắn: "Ta tưởng tối hôm qua ngươi không nhớ một cái gì, không ngờ trong tình huống như vậy mà trí nhớ của Phong điện chủ cũng không tệ lắm."

Phong Bắc kinh ngạc, hắn lui về sau một bước, tối hôm qua... Quả thực là hắn không nhớ cái gì.

Ngón tay Minh Thù rơi vào khoảng không, nàng tự nhiên thu tay đầu ngón tay lướt qua mặt bàn dừng trên một quyển sách: "Một đêm của Phong điện chủ đắt thật, chi bằng lấy cái này đi."

Minh Thù đưa quyển sách tới.

Ánh mắt Phong Bắc nhìn bốn chữ lớn quen thuộc Ngũ Tuyệt Bảo Điển ở mặt trên, khóe miệng giật một cái.

Một đêm của hắn, đổi lấy một quyển Ngũ Tuyệt Bảo Điển viết tay của nàng?

Một đêm của lão tử rẻ như vậy sao?

"Ta không cần."

Phong Bắc hất sách ra, cực kỳ không biết xấu hổ nói: "Giờ ta là người của Mộ giáo chủ, nàng phải chịu trách nhiệm."

Ngủ cũng ngủ qua rồi, nếu không hoàn thành được nhiệm vụ này lão tử cũng không muốn sống nữa.

"Chịu trách nhiệm? Phong điện chủ, là ngươi xuất hiện trước phòng ta, tại sao ta phải chịu trách nhiệm?"

Trẫm sẽ không chịu trách nhiệm, ngươi đánh trẫm đi!

Tức chết ngươi.

Phong Bắc đột nhiên im lặng, thái độ của hắn dần suy sụp, há miệng nói: "Dù là... Chúng ta thân mật như vậy, nàng cũng không thích ta sao?"

Đôi mắt Minh Thù hơi híp lại, một lát sau nàng mới nói: "Coi như ta xui xẻo."

Phong Bắc: "..."

Lão tử mới là người xui xẻo!

Khoan đã...

"Nàng có ý gì?"

Minh Thù giải thích: "Ta chỉ thấy phiền khi đám người bên ngoài kia nhét nam nhân cho ta, đúng lúc Phong điện chủ có thể giúp đỡ ta, ngươi đừng nghĩ nhiều ta không thích ngươi."

Phong Bắc suy nghĩ, hắn hiểu ý của nàng, nàng đang thừa nhận quan hệ của bọn họ.

"Ta thích nàng là được rồi."

Thích mới lạ đó!

Minh Thù nở nụ cười, quơ quơ sách trong tay: "Thật sự không muốn sao?"

Phong Bắc trừng mắt nhìn sách trong tay Minh Thù, nhanh chóng giật lấy: "Muốn! Coi như nàng cho ta tín vật định tình đi."

Minh Thù cười ha ha hai tiếng: "Định tình cái gì? Tình một đêm sao?"

Bình tĩnh.

Lão tử không tính toán với nàng.

Phong Bắc cúi đầu lật sách, sắc mặt hắn dần thay đổi: "Mộ..."

Không biết Minh Thù đã ra ngoài từ khi nào, hắn nhanh chóng đuổi theo sau: "Đây là Ngũ Tuyệt Bảo Điển."

Nàng đưa Ngũ Tuyệt Bảo Điển thật cho hắn.

"Lúc nãy ta đã nói cho ngươi rồi, tai ngươi điếc hay năng lực nghe hiểu có vấn đề? Cần ta kêu đại phu giúp ngươi xem bệnh không?"

"Ta cho rằng... Nàng đưa ta bản viết tay của nàng."

Trên bìa là chữ của nàng, làm sao hắn biết nàng sẽ đem bản thật cho hắn.

Một đêm... Một quyển Ngũ Tuyệt Bảo Điển.

Hắn lời to rồi!

Không đúng, lời cái rắm!

"Còn nữa, nàng không thể nói chuyện đàng hoàng với ta sao? Cần phải mắng ta nàng mới thoải mái sao?"

Một lời không hợp liền dỗi lão tử, lão tử trêu chọc ngươi sao.

"Đúng vậy."

"..."

...

"Giáo chủ... Chúng tôi biết sai rồi, hu hu, có thể không chép không?"

"Giáo chủ cứu mạng!"

"Giáo chủ, chữ này sắp thành tinh rồi!"

Trong giáo, từ trên xuống dưới tất cả đều là tiếng kêu rên, bọn họ sắp chết vì phải viết giáo quy rồi. Cũng không biết là ai lập giáo quy, vừa dài vừa ác, còn có vài điều giáo quy mà bọn họ chưa từng nghe qua.

"Phong điện chủ, ngài giúp chúng tôi cầu xin giáo chủ đi!"

Xin Minh Thù cũng vô dụng, đám người kia liền bắt đầu chặn đường Phong Bắc nam nhân của Minh Thù.

Phong Bắc chưng ra dáng vẻ điện chủ: "Các ngươi tính kế ta, ta còn chưa tìm các ngươi..."

"Trời ơi, ta sắp chép xong rồi, ta đi trước đây."

"Ta nghĩ ta còn mấy lần là đủ rồi."

Bọn giáo chúng lầm bầm giải tán ngay lập tức, Phong Bắc đứng ở hành lang gió vù vù đánh vào người hắn thật lạnh.

Phong Bắc quay về phòng, Minh Thù ngồi ở ngưỡng cửa ăn mứt quả cũng không biết ai mua cho nàng, thành trấn gần Ngũ Tuyệt Thần Giáo nhất dùng khinh công cũng phải đi nửa ngày.

Mứt quả màu đỏ tôn lên cánh môi kiều diễm ướt át, nhìn rất muốn ăn.

Phong Bắc ngồi bên cạnh nàng, tiến tới cắn mứt quả.

Minh Thù xê dịch mứt quả sang chỗ khác, Phong Bắc cắn chạm khóe môi Minh Thù.

Ánh mắt hai người đối diện nhau, trong mắt Minh Thù luôn mang theo ý cười khẽ điềm đạm tinh khiết hiền lành đến hư ảo.

Dối trá!

Phong Bắc muốn cắn một cái, Minh Thù lại dịch sang bên cạnh tiếp tục cắn mứt quả, Phong Bắc liếm môi: "Giáo chủ."

"Không có, không cho, muốn ăn thì tự mua."

Phong Bắc: "..."

Ai thèm mứt quả của ngươi.

Hắn nhìn Minh Thù ăn xong mứt quả, đang muốn nói gì đó thì đột nhiên Minh Thù ngẩng đầu khẽ chạm vào môi hắn, tiếp theo thứ chua chua ngọt ngọt được đẩy vào.

Minh Thù cười cười buông hắn ra: "Cho ngươi nếm một chút."

Tim Phong Bắc đập hỗn loạn, nàng không phải là cố ý cưa cẩm hắn chứ!

Phong Bắc nhai nhai nuốt xuống, thực sự chỉ có một chút hắn chẳng nếm ra hương vị gì cả.

Đồ keo kiệt.

Phong Bắc bình tĩnh, không nhìn ra chút khác thường nào: "Ta có lời muốn nói với nàng."

"Nói đi."

"Vào phòng nói."

Minh Thù liếc hắn một cái: "Làm gì, có cái gì không thể để người khác thấy?"

Phong Bắc trực tiếp kéo nàng vào phòng, tiện tay đóng cửa.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 348: Hoàn Lương Hằng Ngày (31)

Vừa vào nhà, Phong Bắc bắt đầu cởi quần áo.

"Phong điện chủ, ban ngày ban mặt ngươi muốn làm gì?"

Minh Thù dựa vào bàn, nhướng mày nhìn hắn: "Ban ngày hoang dâm không được đâu?"

Phong Bắc không để ý tới nàng, tiếp tục cởi lộ ra lồng ngực rắn chắc.

"Sờ ta đi."

Minh Thù hoài nghi: "Bọn họ lại cho ngươi ăn thuốc tráng dương kỳ quái gì à?"

Trên trán Phong Bắc nổi đầy gân xanh.

Hắn không đôi co với nàng.

Phong Bắc tự đi qua, cầm lấy tay Minh Thù ấn lên người mình.

Ngón tay nóng hầm hập đụng tới làn da lạnh băng của hắn giống như có hiệu ứng kỳ lạ, cơ thể Phong Bắc không khống chế nổi lên phản ứng.

Hắn có hơi xấu hổ, cẩn thận lén nhìn Minh Thù, thấy nàng không có phản ứng gì trong lòng thở phào.

Hắn hắng giọng: "Nàng cũng phát hiện đúng không?"

Minh Thù đưa quần áo cho hắn mặc lên: "Quyển hạ Ngũ Tuyệt Bảo Điển ở chỗ ngươi đó."

Phong Bắc cứng đờ, trong giọng nói cực kỳ không tình nguyện: "Tại sao nàng biết?"

Hắn còn chưa nói mà.

"Rất khó đoán sao? Ngươi thiếu điều viết hẳn lên mặt, ta lại không ngốc."

Khi lần đầu cơ thể nàng xuất hiện khác thường, chạm vào hắn cũng cảm thấy dễ chịu vô cùng.

Mấy hôm trước càng rõ ràng hơn, sau khi tiếp xúc da thịt nàng không cảm thấy khó chịu, ngược lại còn cảm thấy thực lực tăng lên khá nhiều.

Lúc trước nàng đã cảm thấy Ngũ Tuyệt Bảo Điển này không được đầy đủ, lại chạm vào Phong Bắc thực sự không khó đoán.

Tự dưng bị dỗi, trong lòng Phong Bắc xù lông các kiểu.

Xả bực tức trong lòng, Phong Bắc mặc xong quần áo: "Nói chính xác thì của nàng là quyển hạ, ta là quyển thượng."

"Ngũ Tuyệt Bảo Điển phân thành âm dương, quyển thượng là âm, quyển hạ là dương, một người tu luyện nếu không sai thuộc tính sẽ không xảy ra vấn đề quá lớn, chỉ là tiến độ hơi chậm. Thế nhưng nếu sai thuộc tính... Sẽ xuất hiện tình huống giống như chúng ta lúc này. Nàng vốn nên tu luyện quyển thượng..."

Dù Minh Thù không biết gì nhưng vẫn ung dung nhìn hắn: "Cho nên?"

Phong Bắc cũng không ngượng ngùng: "Ngay từ đầu chúng ta đã sai rồi, biện pháp duy nhất vào lúc này chính là..."

Hắn tới gần Minh Thù, nói nhỏ vào tai nàng hai tiếng.

"Ngươi thật sự không phải vì muốn làm gì với ta mới biên soạn ra chứ?"

Phong Bắc lạnh nhạt, giọng nghiêm túc: "Ta không phải loại người như vậy, hơn nữa ta sẽ không dùng sinh mạng để đùa giỡn với nàng, nếu nàng không đồng ý, ta suy nghĩ biện pháp khác."

Cuối cùng hắn bổ sung một câu: "Nếu như không thể tổng hợp lực lượng trong cơ thể kịp thời, chúng ta đều phải chết."

Minh Thù cười khẽ một tiếng: "Vậy chết đi, ngươi sợ à?"

"Nàng không sợ sao?"

Minh Thù lắc đầu.

Phong Bắc nhìn nụ cười nhạt của nữ nhân, hình như hắn thực sự không biết nàng sợ cái gì, giống như trên thế giới này không có gì làm nàng sợ.

Tuy Minh Thù không đồng ý với đề nghị của Phong Bắc, nhưng buổi tối khi Phong Bắc đi qua Minh Thù chỉ đâm chọt hắn vài câu, không đá văng ra như trước.

Có tiến bộ!

Bình tĩnh, lão tử có thể thắng!

...

Cuộc sống bình thản như thế không có gì đặc sắc, rồi lại cực kỳ náo nhiệt.

Tuyết đầu mùa mùa đông bắt đầu rơi, Minh Thù nhận được tin tức đã lâu không nghe thấy.

Có người thấy Nhiếp Sương.

"Tuyết rơi dày như vậy... Nàng còn muốn ra ngoài?"

Phong Bắc thấy Minh Thù thu dọn đồ đạc, đứng cạnh cửa nhìn hắn.

"Đi ra ngoài hẹn hò."

Giá trị thù hận của trẫm, trẫm tới đây!

Phong Bắc như bị sét đánh: "Nàng muốn ra ngoài hẹn hò? Với ai?"

Gần đây không thấy nàng và tên không biết xấu hổ nào thân thiết!

Sao bây giờ nàng lại muốn ra ngoài hẹn hò!

"Dù sao cũng không phải đi với ngươi."

Ngươi không có giá trị thù hận, trẫm không hẹn hò với người không có giá trị thù hận.

Phong Bắc hoàn toàn không biết, vì không có giá trị thù hận nên bị ghét bỏ: "..."

Phong Bắc nhắm mắt theo đuôi Minh Thù.

Minh Thù hết nói nổi: "Ngươi không quay về Thất Tinh Điện của ngươi sao? Cẩn thận có người tạo phản!"

Phong Bắc không nhúc nhích, tạo phản đi làm như hắn muốn làm điện chủ không bằng.

"Đừng đi cùng ta."

Minh Thù leo lên ngựa giáo chúng dắt tới: "Hoặc là ở đây chờ, hoặc là quay về Thất Tinh Điện của ngươi."

Giáo chúng ở bên cạnh khuyên nhủ: "Giáo chủ phu quân ngài đừng lo, với vẻ ngoài của ngài, còn có thể độc sủng một năm dù giáo chủ mang tiểu bạch kiểm từ bên ngoài về, ngài cũng là giáo chủ phu quân."

Giáo chủ phu quân Phong Bắc có chút tức giận trừng giáo chúng đang nói, nếu như nàng thật sự dám mang tiểu bạch kiểm trở về, nỗ lực lúc trước của hắn sẽ uổng phí!

Các ngươi thì biết cái gì!

Còn có ai là giáo chủ phu quân của các ngươi!

Minh Thù sờ sờ đầu Phong Bắc như sờ đầu chó.

Không đợi Phong Bắc phản ứng Minh Thù quất ngựa rời đi, gió tuyết rất lớn, bóng dáng của Minh Thù liền biến mất trong thế giới trắng xóa.

Bị tuyết rơi dày cản đường thực ra Minh Thù đi cũng không nhanh, Phong Bắc rất dễ dàng đuổi kịp nàng.

Sau khi Minh Thù nghe thấy âm thanh phía sau quay đầu lại nhìn, Phong Bắc mặc áo choàng đen đứng trong gió tuyết đi lại có chút khó khăn.

Bên cạnh hắn có người nhưng hắn lại cố chấp tự đi, rõ ràng là muốn ép Minh Thù quay đầu lại.

Minh Thù không muốn để ý đến hắn rời đi với tốc độ nhanh hơn, Phong Bắc nhìn hoa tuyết trắng xóa cúi thấp đầu suy nghĩ, hắn có nên bị thương nằm trong tuyết hay không?

"Lên đây."

Phong Bắc âm thầm rút đao về ngẩng đầu nhìn người cưỡi ngựa, không chút khách sáo đặt tay vào lòng bàn tay nàng, mượn lực nhảy đến phía sau ôm Minh Thù vào lòng.

Phong Bắc nhận dây cương trong tay Minh Thù, dùng áo choàng bọc nàng lại: "Ta biết, nàng sẽ không bỏ rơi ta đi hẹn hò với người khác."

"Ta sợ ngươi chết, Thất Tinh Điện tìm ta đánh nhau." Minh Thù rúc trong ngực hắn, lầm bầm.

Khóe miệng Phong Bắc cong cong: "Đi đâu?"

"Lan Thành."

Phong Bắc quất ngựa tiến lên, gió tuyết thổi qua lạnh lẽo thấu xương, núi non bạt ngàn biến thành màu trắng xóa.

Lan Thành cách Ngũ Tuyệt Thần Giáo rất xa, Phong Bắc gấp rút lên đường, Minh Thù hầu như không bỏ chút sức lực gì nàng ôm Phong Bắc dụi dụi: "Còn xa không?"

Nàng rất đói.

"Sắp tới rồi."

Phong Bắc kéo áo choàng cản gió tuyết thổi lên mặt hắn, giảm tốc độ: "Lạnh không?"

"Lo cơ thể ngươi đi."

Thân thể nàng như một cái lò lửa, lạnh cái rắm.

"..."

Lão tử chỉ là quan tâm ngươi!

Chó cắn Lã Động Tân không nhìn thấy người tốt.

Phong Bắc bực mình tăng tốc, Minh Thù lẳng lặng ôm chặt hắn truyền hơi ấm sang người hắn.

Vừa đến Lan Thành Minh Thù liền vứt bỏ Phong Bắc, dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến tửu lâu.

Phong Bắc để khách điếm coi ngựa sau đó mới vào tửu lâu.

Trong tửu lâu rất ấm áp, Phong Bắc tìm được phòng của Minh Thù dựa vào ghế nghỉ ngơi, sắc mặt hắn hơi tái nhợt, cũng không biết là gió tuyết thổi hay là do cơ thể khó chịu.

Minh Thù liếc nhìn hắn: "Làm sao vậy?"

Phong Bắc lắc đầu, tự tay rót chén nước cho mình.

Lòng bàn tay bị nhét vào một cái chén, là cái Minh Thù đang cầm chỉ có phân nửa nàng đã uống.

Phong Bắc cũng không ghét bỏ, uống một hơi cạn sạch chén trà nóng.

Tiểu nhị nhanh chóng đem món ăn lên Minh Thù không lập tức động đũa, chờ đến khi tiểu nhị rời khỏi, nàng kéo ghế ngồi bên cạnh Phong Bắc giơ tay sờ trán hắn.

"Ta không sao."

Phong Bắc kéo tay nàng xuống.

Minh Thù nghiêng người qua dựa vào thân thể hắn, hôn hắn. Đương nhiên Phong Bắc chưa từng được hôn như thế có hơi kinh ngạc, dù sao lúc bình thường đều là hắn chủ động còn bị đánh, đa phần đều là nước mắt.

Thân thể nàng như một lò sưởi, xua tan hơi lạnh trên người hắn.

Minh Thù cảm giác hắn không lạnh như vậy nữa lập tức tách ra, múc một chén canh đặt vào trong tay hắn: "Lát nữa dẫn ngươi đi xem đại phu, ta cũng không muốn chăm sóc ngươi, lần sau còn làm càn như vậy nữa thì ngươi ngủ ngoài đường đi."

Tuy rằng không biết tại sao hắn lại bệnh nhưng Minh Thù luôn cảm thấy tên yêu tinh này cố ý, tố chất cơ thể của hắn có thể mắc bệnh sao?

Muốn gạt đồ ăn vặt của trẫm? Không có cửa đâu!

"Ừm."

Phong Bắc chóng mặt cầm chén canh.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 349: Hoàn Lương Hằng Ngày (32)

Ăn cơm xong, dường như tình trạng của Phong Bắc nghiêm trọng hơn. Minh Thù nhíu mày, không dẫn hắn ra ngoài mà trực tiếp thuê phòng.

Nàng ra ngoài tìm đại phu.

Trời tuyết lớn nhiều y quán đóng cửa, khó khăn lắm Minh Thù mới tìm được một y quán, trả giá cao mời đại phu đến tận nơi khám bệnh.

Phong Bắc nhiễm phong hàn rất nghiêm trọng, đại phu khám xong, Phong Bắc đã mê man.

Minh Thù hỏi chủ quán mượn nhà bếp sắc thuốc, sắc xong bưng lên gọi Phong Bắc uống thuốc.

Phong Bắc ngửi thấy mùi thuốc đông y, mặt không vui.

"Không uống."

Không ngờ lúc Phong Bắc bị bệnh tính tình còn rất ương bướng, Minh Thù đút hắn uống nhiều lần vẫn không được.

Dùng miệng mớm thuốc?

Nghĩ nhiều rồi, Minh Thù trực tiếp dùng bạo lực đổ vào, tuy rằng đổ ra ngoài không ít.

Nàng lại giày vò thay quần áo cho hắn, thay xong Minh Thù cũng toát hết mồ hôi.

Phong Bắc vẫn rét run, Minh Thù thực sự không còn cách nào chỉ có thể nằm ôm hắn.

...

Phong Bắc bị bệnh, vừa ấu trĩ khó chiều còn rất cáu kỉnh.

"Mộ Linh, ta muốn ăn."

"Mộ Linh, ta muốn uống nước."

"Mộ Linh ta lạnh..."

"Mộ Linh..."

"Chuyện gì!"

Minh Thù tức giận nhìn hắn.

"Ta là bệnh nhân, sao nàng hung dữ như vậy."

Phong Bắc lên án: "Có ai đối xử với bệnh nhân như nàng không?"

Minh Thù ném cái chén trong tay trực tiếp xông tới chỗ hắn, vươn tay đè ngực hắn: "Phong Bắc, ta cảnh cáo ngươi, đừng ỷ bản thân sinh bệnh mà sai ta làm cái này làm cái kia, ta sẽ bỏ ngươi ở đây."

Nàng từ từ buông tay ra, đầu ngón tay xoa xoa mặt hắn, nụ cười sáng lạn lại chói lóa: "Ngươi nên biết, ta nói được làm được."

Phong Bắc ngập ngừng "ừ" một tiếng.

Lão tử tuyệt đối không sợ, là lão tử nhường ngươi!

Minh Thù kéo chăn xuống, xoay người tiếp tục cầm chén rót thuốc, bưng thuốc tới thẳng thừng bảo hắn uống.

"Người bệnh khác đều được đút."

Phong Bắc nhìn thuốc đen thùi lùi rất không muốn uống.

"Đó là đầu có vấn đề, đây là thuốc không phải đường. Uống một hớp khó chịu, hay là một muỗng lại một muỗng khó chịu?"

Minh Thù bắt đầu tức giận. .

Phong Bắc: "..."

Thật có lý, lại không phản bác được gì.

Nhưng vì sao những người đó bị bệnh, muốn uống một muỗng đến một muỗng.

Lẽ nào sức mạnh tình yêu có thể làm thuốc ngọt lên sao?

Sự thực chứng minh không thể, chỉ có vị đắng.

Chờ khi Phong Bắc khỏe lên, tuyết bên ngoài đã ngừng rơi, toàn bộ thành trì đều là tuyết, trong tuyết lớn không khí ngày Tết càng ngày càng náo nhiệt.

Phong Bắc đứng trước cửa sổ, nhìn trẻ con vui đùa ầm ĩ bên dưới.

"Ầm!"

Cửa sổ bị đóng lại, một luồng gió lạnh thổi lên mặt hắn.

"Ngươi cố ý đến hành hạ ta phải không?"

Giọng Minh Thù ở phía sau vang lên, ý cười xen lẫn chút dữ tợn.

Phong Bắc bình tĩnh xoay người: "Ta đã khỏe rồi."

"Vậy ngươi đi ra ngoài đi! Bên ngoài có công chúa Bạch Tuyết chờ ngươi đấy!"

Công chúa Bạch Tuyết?

Nàng... Nói xạo sao?

Phong Bắc thử nhìn mặt Minh Thù xem có phát hiện cái gì không, nhưng mà không có chỗ nào kỳ quái, trùng hợp có tuyết rơi bên ngoài hẳn là nàng chỉ thuận miệng nói.

Hắn thử giải thích: "Chỉ là một chút gió thôi, ta còn chưa yếu ớt như vậy."

Minh Thù dọn đồ trên bàn lại để đồ ăn vặt nàng mang về lên.

Phong Bắc tinh mắt phát hiện trên tay áo nàng có máu, hắn bước đến: "Máu ở đâu ra? Nàng đánh nhau với người ta?"

Minh Thù nhìn tay áo, thờ ơ nói: "Giết heo."

Giết heo? Xem lão tử là tên nhóc ba tuổi dễ gạt như vậy sao?

Nhưng Minh Thù không muốn nói cho hắn biết, mặc cho Phong Bắc làm thế nào nàng cũng không nói ra một câu.

...

Vào đêm, Lan Thành cực kỳ yên tĩnh chỉ có ánh sáng lập lòe, một bóng dáng di chuyển như con thoi trong Lan Thành, nàng ta nhanh chóng nhảy vào một hộ gia đình.

"Nhiếp cô nương, người đã tới."

Trên sân có người chờ, thấy người tới cung kính kêu một tiếng.

"Gần đây có tin tức gì không?"

"Phát hiện tung tích Mộ Linh trong Lan Thành."

Trong mắt Nhiếp Sương lóe lên hận thù: "Hành động theo kế hoạch, lần này ta muốn nàng không có cơ hội quay về."

"Nhiếp cô nương, người đừng quên lời dặn dò của chủ nhân."

Có lẽ là Nhiếp Sương nghĩ đến chủ nhân trong miệng người nọ, trong mắt hiện lên thù hận:

"Ta biết rồi."

Người kia gật đầu: "Vậy tại hạ đi chuẩn bị, Nhiếp cô nương cần ở chỗ này nghỉ ngơi không?"

Nhiếp Sương xoay người rời đi: "Không cần, chuẩn bị xong lập tức hành động."

Nhiếp Sương đi trên đường phố vắng lặng, đạp trúng tuyết xốp nàng ta có chút hoảng hốt. Người Bán Nguyệt sơn trang đều chết hết, Nhiếp Bân cũng đã chết, mà nàng ta lại được một nam nhân khác cứu.

Người nam nhân kia nói cho nàng ta biết, nếu muốn báo thù nhất định phải nghe hắn.

Nhiếp Sương cảm nhận được sự sợ hãi từ trên người nam nhân kia, đó là một loại kẻ yếu sợ kẻ mạnh. Nàng sợ nam nhân kia, hoảng sợ từ sâu trong nội tâm.

Giống như khi nàng ta đối mặt với Minh Thù, cái loại sợ hãi khó diễn tả bao trùm từ đầu đến chân.

Nhiếp Sương đi chậm rãi, suy tính tiếp theo nàng ta nên làm gì bây giờ, không nhìn phía trước, lúc rẽ đường đã đụng phải một người khác.

"Nhiếp cô nương!"

Giọng nói ngạc nhiên vang lên.

Nhiếp Sương ngẩng đầu, hơi kinh ngạc: "Nhạc thiếu hiệp."

"Nhiếp cô nương, đã lâu không gặp."

Nhạc Càn vui mừng nói không nên lời: "Cô nương... Gần đây thế nào?"

Nhiếp Sương miễn cưỡng nở nụ cười, không trả lời vấn đề của hắn.

Nhạn Càn cũng biết mình hỏi không đúng lúc, chuyện Bán Nguyệt sơn trang chắc là đả kích rất lớn với Nhiếp Sương, hắn hỏi như thế không phải là đụng nỗi đau người ta sao?

Nhạc Càn hơi xấu hổ, nói chậm rãi: "Nhiếp cô nương, khuya như vậy nàng ở đây làm gì?"

Nhiếp Sương lộ vẻ bi thương: "Ngủ không được, đi dạo một chút."

Nhạc Càn lần thứ hai mắng mắng bản thân ngu ngốc, lúc nãy hỏi chuyện đó làm cái gì: "À, ta cũng không có gì làm, chi bằng đi cùng nàng một chút?"

Nhiếp Sương chần chừ, chậm rãi gật đầu.

Hai người đi dạo chầm chậm, Nhạc Càn thử tìm đề tài bắt chuyện, nhưng Nhiếp Sương luôn cúi thấp đầu không nói lời nào, Nhạc Càn dần dần cũng không nói gì.

Cuối cùng Nhạc Càn đưa Nhiếp Sương về chỗ của nàng ta, hai người nói lời từ biệt, Nhạc Càn nhìn Nhiếp Sương đi vào trong lòng thở dài, mắt tràn đầy thương tiếc.

...

"Cô nương, có người bảo ta giao cho cô nương."

Tiểu nhị giao một phong thư cho Minh Thù.

Phong Bắc đứng bên cạnh nàng, ánh mắt nhìn chằm chằm phong thư, hai chữ thư tình mờ mờ không thấy rõ.

Thư tình!

Nàng nhận thư tình!

Phong Bắc hừ lạnh một tiếng: "Còn có người viết thư tình cho nàng?"

"Tại sao không có, ta là một cô nương xinh đẹp." Minh Thù cực kỳ tự kỷ.

Phong Bắc muốn trợn trắng mắt, nếu tự kỷ là phạm pháp, nàng phải chịu tử hình hoặc là án mười năm.

Hắn nhìn lén muốn xem trong thư nói gì nhưng Minh Thù che rất kỹ, hắn không thấy dù chỉ một chữ.

Phong Bắc hơi buồn bực, giọng không tốt lắm: "Nàng thật sự nhận được thư tình sao?"

Minh Thù cười khẽ: "Ta có nhận thư tình hay không thì có liên quan gì đến ngươi?"

Phong Bắc nén giận, biểu cảm oan ức: "Nàng nhận thư tình trước nam nhân của nàng, nàng còn có thể tệ hơn chút nào nữa không?"

"Ngươi chưa từng nghe qua những lời này sao? Hữu kỳ phụ tất hữu kỳ nữ (*), ngươi không chịu được thì có thể đi, ta không cản ngươi."

Phong Bắc nghiến răng nghiến lợi, đi? Lão tử không đi!

Khó khăn lắm mới công lược đến đây, nếu đi không phải uổng phí hay sao.

Không phải chỉ là thư tình sao? Cũng không phải lão tử không viết được!

Đương nhiên đó không phải thư tình, chỉ là giáo chúng truyền tin tới, đám người kia đừng nói viết thư tình ngay cả thánh chỉ bọn họ cũng viết được.

***

(*)Hữu kỳ phụ tất hữu kỳ nữ: cha nào con đó.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 350: Hoàn Lương Hằng Ngày (33)

Minh Thù dẫn Phong Bắc đi ăn cơm, tửu lâu nhiều người tuy Minh Thù đói nhưng chỉ có thể chờ.

Khách lui lui tới tới, chợt có người nhìn sang quan sát Minh Thù và Phong Bắc, dường như nhận ra cái gì.

Tuy rằng lệnh truy nã toàn giang hồ của Minh Thù đã hạ xuống, nhưng nàng không có giết người, không có nghĩa là người khác sẽ không mơ ước Ngũ Tuyệt Bảo Điển của nàng.

Hơn nữa lúc trước nàng làm những chuyện kia, Minh Thù vẫn rất có "danh tiếng".

Món ăn của Minh Thù được mang lên, nàng chỉ lo ăn lười để ý đến những người này.

"Rầm!"

"Ngươi nổi điên cái gì, ta chỉ là nói vài câu ngươi đã nổi cáu sao?"

"Ai cho ngươi nói, ai cho ngươi nói!"

"Không phải là bán thân sao, không biết bị bao nhiêu người ngủ qua có cái gì không thể nói, ngươi còn muốn đánh nhau phải không? Đến đây! Đã sớm nhìn ngươi chướng mắt, lại muốn sống muốn chết với nữ nhân thanh lâu!"

Hai người đột nhiên đánh nhau không hề báo trước.

Tửu lâu không ít người, hai người này đánh nhau khó tránh khỏi liên lụy đến người khác, mà những người nóng nảy bị liên lụy liền cầm vũ khí xông vào cuộc chiến.

Minh Thù và Phong Bắc ngồi trong góc khá vắng, chưa bị ảnh hưởng đến.

Minh Thù vừa ăn vừa xem, nhàn nhã thong dong.

"Vụt!"

Mũi kiếm phá cửa sổ bay vào đánh thẳng về phía Minh Thù, Minh Thù nhanh chóng đứng dậy, kéo bàn đầy thức ăn lui về sau tránh khỏi mũi kiếm.

Nhạc Càn từ ngoài cửa sổ nhảy vào, cầm trường kiếm chém về phía Minh Thù.

Mũi kiếm không chém tới Minh Thù nhưng chém tới bàn ăn.

Cái bàn yếu ớt, một chia thành hai mặt bàn vỡ vụn, đồ ăn phía trên rơi lạch cạch xuống đất.

Minh Thù: "..."

Có thể động tới nàng nhưng động tới đồ ăn vặt của nàng, nàng đánh cho chết!

Minh Thù kéo cái ghế ném về phía Nhạc Càn, sau đó nhảy ra ngoài đá một cú lên bụng Nhạc Càn.

Nhạc Càn bị ép lui về phía sau, sau đó đứng vững lại chợt xông đến, mũi kiếm từ trên không đánh xuống chém vào vật cứng, Nhạc Càn gần như không thấy rõ Minh Thù đỡ như thế nào, cả người hắn bay ra ngoài cửa sổ.

Nhạc Càn nhanh chóng đứng lên, cũng không dây dưa với Minh Thù vận khinh công bay đi một hướng khác.

"Cẩn thận có bẫy."

Phong Bắc kéo Minh Thù đang chuẩn bị đuổi theo.

Nhạc Càn này bất ngờ xuất hiện lại tấn công như thế lập tức bỏ chạy, giống như là muốn dẫn nàng đi chỗ nào đó.

Minh Thù cũng không thèm để ý những thứ này, người lãng phí đồ ăn vặt của nàng dù chạy đến chân trời góc biển cũng đừng mong thoát.

Phong Bắc không cản được Minh Thù chỉ có thể theo sau.

Tốc độ Nhạc Càn rất nhanh, lượn lờ trong ngõ hẻm quanh co khúc khuỷu cuối cùng biến mất ở một nhà dân, Minh Thù nhanh chóng nhảy vào.

Không đánh chết tên yêu tinh lãng phí lương thực kia, mặt mũi trẫm biết để ở đâu!

Lên núi đao xuống biển lửa đều phải đánh chết tên yêu tinh kia.

Ừ, phải đánh!

Trong viện rất yên tĩnh đất phủ tuyết trắng, nhưng trên tuyết không có dấu chân giống như Nhạc Càn không có đi vào.

Phong Bắc chậm hơn nàng một bước, lúc này từ bên ngoài nhảy vào, kéo tay nàng nói: "Nàng đừng xúc động."

"Buông ra."

Trẫm muốn đi đánh chết tên yêu tinh lãng phí lương thực kia.

Phong Bắc: "..."

Lão tử muốn tốt cho ngươi thôi!

Cứ như vậy mà xông vào, lát nữa trúng mai phục thì ngươi đừng khóc.

Ánh mắt Minh Thù lướt qua. Phong Bắc tức giận mặc kệ nàng, lão tử tuyệt đối sẽ không cứu ngươi.

Minh Thù tiện tay bẻ cành cây bên cạnh, tuyết bám trên cành rớt xuống, nàng lắc lắc nhánh cây đi về phía trước.

Trên hành lang tiếng bước chân nhỏ nhẹ của nàng vang lên, hình như trong gió có gì đó đang di chuyển, Minh Thù nhìn thẳng đi về phía trước.

Ngay khi nàng đang đi trong hành lang, tiếng gió thổi xung quanh đột nhiên tăng thêm, ám khí từ hai bên phóng tới, mỗi một ám khí đều sắc lạnh rõ ràng có tẩm độc.

Ám khí dày đặc như mưa. Minh Thù quơ quơ cành cây, cành cây mềm mại liền trở nên vô cùng cứng rắn, giống như trong thời gian ngắn được rèn thành thần khí.

Ám khí đánh vào nhánh cây phát ra âm thanh trong trẻo, thay đổi phương phướng bắn về phía cây cột màu đỏ ở bên cạnh hàng lang.

Có ám khí bay về theo đường cũ, xa xa có từng tiếng rên rỉ vang lên.

Chỉ mới qua vài hơi thở Minh Thù đã đi qua hành lang, đứng phía cuối hành lang, ánh mắt nhìn khoảng sân cách hành lang không xa.

Trong sân Nhiếp Sương đứng giữa vài người, thấy Minh Thù xuất hiện sắc mặt hơi đổi, hai tay nắm chặt trong mắt nổi lên oán giận trùng trùng như bão tố.

Hôm nay chính là ngày tàn của Minh Thù.

Nhạc Càn đứng phía sau Nhiếp Sương, vừa nãy Minh Thù không chú ý, lúc này mới phát hiện sắc mặt hắn có chút đờ đẫn như bị người khác điều khiển.

Minh Thù ung dung đi tới, cong môi khẽ cười: "Muốn kéo bè kéo lũ đánh nhau cũng không cần phải cực khổ như vậy, ngươi đưa thiệp mời cho ta là được rồi, ta sẽ tự đi đến chỗ hẹn."

Còn tìm người dẫn trẫm đến, quan trọng nhất là hủy diệt đồ ăn vặt của trẫm, không thể tha thứ!

Nhiếp Sương cười nhạt, không đôi co với Minh Thù, nàng ta vung tay lên xung quanh sân đột nhiên xuất hiện rất nhiều người bao vây Minh Thù.

Minh Thù như không nhìn thấy những người đó, vẫn giữ nụ cười nhàn nhạt, giọng nói trong trẻo chỉ có ý cười: "Nhiều người như vậy, thật dọa người!"

"Mộ Linh, lập tức giao Ngũ Tuyệt Bảo Điển ra đây!"

"Giao cho ngươi, ngươi sẽ không muốn giết ta nữa? Cho nên tại sao ta phải giao cho ngươi."

Trẫm không ngốc.

"Vậy hôm nay ngươi đừng mong sống sót rời khỏi nơi này."

Minh Thù không để tâm: "Vậy chết đi ra ngoài thôi."

"Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt."

Nhiếp Sương rất tự tin, Minh Thù cũng không biết là ai cho nàng ta sự tự tin đấy.

Sau đó thấy Nhiếp Sương ra dấu tay, đột nhiên người đứng trên tường xung quanh sân bắt đầu giương cung.

"Vèo vèo vèo!"

Ám khí và mũi tên cùng phóng về cái bia Minh Thù.

Nụ cười Minh Thù càng rực rỡ, cơ thể di chuyển cực nhanh chạy về phía Nhiếp Sương, tới gần Nhiếp Sương tốc độ đám người bắn tên cũng chậm xuống.

Nhiếp Sương vốn định phản kích nhưng nàng ta phát hiện Minh Thù không có chạy đến chỗ nàng ta, mà là chỗ Nhạc Càn.

Gần đây Minh Thù vẫn luôn tu luyện Ngũ Tuyệt Bảo Điển với Phong Bắc, thực lực dần dần tăng lên.

Đám người Nhạc Càn chạy về đây đã bị Minh Thù quật ngã nằm trên đất, không biết là Nhiếp Sương quan tâm Nhạc Càn hay như thế nào, mà lại cho ngừng công kích.

Minh Thù lập tức đè Nhạc Càn, hung hăng đánh một trận: "Lãng phí lương thực là đáng xấu hổ biết không."

Nhiếp Sương: "?"

Nữ nhân này đang nói gì đó?

Đánh xong Nhạc Càn, Minh Thù ngẩng đầu nhìn Nhiếp Sương, lộ ra hàm răng trắng cười sáng lạn: "Bây giờ tới lượt ngươi."

Nữ nhân trong tuyết dần dần đứng dậy.

Trong lòng Nhiếp Sương kinh sợ sự sợ hãi đã mọc rễ trong lòng nàng ta, không để ý tới Nhạc Càn, la lên đầy thất thố: "Bắn cung, giết nàng ta! Giết nàng ta cho ta!"

Vô số mũi tên phóng tới, nhưng cũng chỉ có một lần mũi tên nhanh chóng biến mất.

Nhiếp Sương khiếp sợ nhìn xung quanh: "Xảy ra chuyện gì, bảo các ngươi giết..."

Giọng nói của nàng ta hơi khựng lại.

Lúc này, người bắn cung lần lượt từng người từng người một từ trên tường ngã xuống nện vào tuyết, tạo thành từng tiếng trầm vang.

Trên tường thành chỉ còn vài người, giống như sát thần thay thế vị trí của những người đó.

"Bắc Đẩu Thất Tinh... Người Thất Tinh Điện."

Người bên cạnh Nhiếp Sương nỉ non một tiếng.

Tên Thất Tinh Điện đến từ Bắc Đẩu Thất Tinh, mà trong Thất Tinh Điện ngoại trừ điện chủ ra, bảy người được mệnh danh Bắc Đẩu Thất Tinh là lợi hại nhất.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 351: Hoàn Lương Hằng Ngày (34)

Nhiếp Sương đã chuẩn bị kỹ càng, dù những người đó bị người Thất Tinh Điện giải quyết, nàng ta cũng chỉ sửng sốt trong chốc lát sau đó tiếp tục hạ lệnh.

Vô số người từ phòng bên cạnh lao ra muốn bắt lấy Minh Thù.

Trong sân máu tanh bốn phía, người ngã xuống càng ngày càng nhiều, không biết là Minh Thù đoạt kiếm của ai.

"Nàng... Tại sao lại lợi hại như vậy?"

Nhiếp Sương nhìn chằm chằm Minh Thù, nàng ta làm sao biết Minh Thù lợi hại như vậy.

Hơn nữa, cho tới bây giờ nàng ta vẫn chưa bao giờ thấy thực lực thực sự của Minh Thù.

"Nghĩ gì thế, Nhiếp cô nương."

Giọng nói của Minh Thù đột nhiên vang lên, Nhiếp Sương sợ đến run lên, nàng ta cứng đờ quay đầu.

Lúc nào thì nàng tới được đây?

Người bên cạnh mình đâu?

Nhiếp Sương không có thời gian đi tìm hiểu những vấn đề này, nàng ta nhanh chóng để bản thân bình tĩnh lại, ngón tay cuộn vào trong tay áo.

Khi Minh Thù đến gần, nàng ta chợt giơ tay lên.

Đáng tiếc chưa kịp tung đồ trong tay ra, thì cổ tay đã bị một đôi tay nóng rực bắt lấy.

Răng rắc!

"A!"

Nhiếp Sương kêu thảm thiết.

Minh Thù buông tay ra, thuận tiện quật ngã nàng ta.

Vật trong tay Nhiếp Sương rơi xuống cái gói mở ra, là một loại bột phấn rất kỳ quái, Minh Thù đến sát nhìn hình như không phải bột phấn.

Giống như một loại sâu hơn.

Bởi vì thứ này từ trong tay Nhiếp Sương rơi lả tả xuống, lúc này đang nhanh chóng bò về phía Nhiếp Sương.

Khuôn mặt Nhiếp Sương kinh hoảng, hét chói tai: "Buông ra, Mộ Linh ngươi buông ra! Vứt bọn nó đi, vứt đi, đừng cho chúng nó qua đây, buông ra, vứt bọn chúng đi."

"Đây không phải là bảo bối nhỏ của ngươi sao, sao ngươi sợ như thế?"

Minh Thù đạp Nhiếp Sương không cho nàng ta nhúc nhích, sâu nhỏ nhanh chóng bò lên lòng bàn tay Nhiếp Sương.

Sâu nhỏ biến mất trong lòng bàn tay Nhiếp Sương, như chưa từng xuất hiện.

Nhưng sự oán hận và kinh hãi trong mắt Nhiếp Sương chứng minh rằng, những thứ này từng tồn tại chỉ là hiện tại đã tiến vào cơ thể Nhiếp Sương.

Nhiếp Sương như phát điên gào to một trận, nàng ta chợt ngẩng đầu hung tợn trừng mắt nhìn nàng: "Mộ Linh, ngươi hại chết nhiều người ở Bán Nguyệt sơn trang như vậy, ngươi sẽ không chết tử tế."

"Giết người Bán Nguyệt sơn trang ngươi là Vệ Vân Nhu, liên quan gì đến ta?"

Cái tội này trẫm không gánh.

Mắt Nhiếp Sương đỏ rực như ác quỷ bò ra từ địa ngục, giọng nói sắc nhọn lại hung ác: "Ngươi không đến Bán Nguyệt sơn trang, Vệ Vân Nhu làm sao sẽ đến đó, là ngươi, là tiện nhân nhà ngươi..."

"Ngươi không đi ăn trộm Ngũ Tuyệt Bảo Điển, làm sao ta có thể đến Bán Nguyệt sơn trang? Tính tới tính lui, những người đó là do ngươi hại chết."

Minh Thù cười khẽ.

Từ lúc mới bắt đầu cũng là vì Ngũ Tuyệt Bảo Điển, nàng ta không ăn trộm Ngũ Tuyệt Bảo Điển, nguyên chủ cũng sẽ không bước ra ngoài Ngũ Tuyệt Thần Giáo, nguyên chủ không ra khỏi Ngũ Tuyệt Thần Giáo làm gì có chuyện về sau.

Cho nên nếu phải truy cứu trách nhiệm chuyện này, phải là Nhiếp Sương gánh tội.

"Giá trị thù hận của Nhiếp Sương đã đầy."

Ôi chao ôi chao, đầy rồi sao?

Minh Thù lập tức buông Nhiếp Sương ra, nhanh chóng qua cầu rút ván: "Không chơi với ngươi nữa."

Minh Thù kéo Nhạc Càn đã ngất rời đi, Nhiếp Sương như mất hết sức lực quỳ rạp trên mặt đất không nhúc nhích.

Giọng nói ác độc từ sau lưng truyền đến: "Ha ha, Mộ Linh ngươi biết có bao nhiêu người mơ ước Ngũ Tuyệt Bảo Điển không? Ngươi sẽ chết, ngươi nhất định sẽ chết."

"Giống như kẻ ngốc đứng sau lưng giúp đỡ ngươi mà không dám ra mặt, vậy cũng không có gì đáng sợ."

Có bản lĩnh thì chúng ta giao đấu chính diện, đứng phía sau giúp đỡ nữ chính giả thì có bản lĩnh gì.

Quên đi, giờ đi ăn đồ ăn vặt bổ sung thể lực quan trọng hơn.

Nhiếp Sương nhìn Minh Thù đi xa, ngón tay hung hăng bấu tuyết trên đất, băng tuyết lạnh lẽo thấu xương tập kích toàn thân.

Trước mặt nàng ta chợt tối sầm, có người đứng trước mặt Nhiếp Sương.

Nhiếp Sương ngẩng đầu đột nhiên túm lấy vạt áo người nọ, thuận thế ôm lấy đùi hắn: "Công tử... Cứu ta, công tử cứu ta, ta không muốn chết, chúng nó ở trong thân thể ta, ngài mau chưa chúng nó ra ngoài đi."

Người nọ bóp cằm Nhiếp Sương, gương mặt âm u xuất hiện trong đôi mắt Nhiếp Sương, một nửa gương mặt hoàn mỹ không tỳ vết, mà bên kia lại xanh tím giao nhau như ác quỷ, giọng nói của hắn nam không ra nam nữ không ra nữ: "Sao ngươi lại vô dụng như vậy?"

"Công tử, ngài cho ta một cơ hội nữa, ta nhất định sẽ mang Ngũ Tuyệt Bảo Điển về cho ngài."

Người nọ buông Nhiếp Sương ra, đạp nàng ta ngã trên mặt đất, gã nhìn về hướng Minh Thù rời đi: "Không cần."

"Công tử..."

...

Minh Thù cưỡng ép dùng Nhạc Càn gán nợ đổi lấy một bàn ăn ngon, chủ tửu lâu sợ hoảng hồn, Minh Thù vừa đi liền báo án.

Nhưng lúc này nghi phạm đã rời khỏi Lan Thành.

Phong Bắc dắt ngựa, Minh Thù ăn mứt quả, Lan Thành ở sau lưng càng ngày càng nhỏ cuối cùng hóa thành một chấm đen.

"Người của ngươi thật lợi hại."

"Lợi hại hơn đám người của nàng."

Thiết lập của Phong Bắc đã hỏng đến không còn gì: "Nàng không sợ người sau lưng Nhiếp Sương sẽ tính kế nàng sao?"

"Không sợ."

Minh Thù cắn mứt quả, cười híp mắt nói: "Ta đã cho minh chủ thả tin tức giúp ta, Ngũ Tuyệt Bảo Điển ở trên người Phong điện chủ."

Phong Bắc: "..."

Nàng nói cái gì?

Gió lớn quá nghe không rõ.

"Nàng lặp lại lần nữa đi."

Minh Thù thản nhiên lặp lại: "Ta đã kêu minh chủ thả tin tức giúp ta, Ngũ Tuyệt Bảo Điển ở trên người điện chủ Thất Tinh Điện."

"Nàng..."

Sao nàng có thể làm ra loại chuyện này, chẳng lẽ lão tử không phải là tâm can bảo bối của nàng sao?

Hiển nhiên là Phong Bắc đã tự cho mình quá nhiều đất diễn rồi, lúc biết tin dữ này, hắn thầm nghĩ muốn quay về như ban đầu bóp chết nàng.

Bóp cho chết!

Phong Bắc nhanh chóng nghe được tin đồn.

Phiên bản thì rất nhiều, nhưng ý đại khái là...

Giáo chủ dùng Ngũ Tuyệt Bảo Điển làm của hồi môn đưa cho điện chủ Thất Tinh Điện, nói chung hiện tại Ngũ Tuyệt Bảo Điển ở trên người điện chủ Thất Tinh Điện, có cái gì cứ tìm hắn.

Phong Bắc khóc không ra nước mắt.

Rốt cuộc là bệnh thần kinh tát mình một cái, sau đó cho thêm một quả táo ngọt sao?

Phong Bắc vừa đau nhức vừa vui sướng, từ nay về sau hắn chính là chủ nhân Ngũ Tuyệt Bảo Điển, chủ yếu là chống chọi người trong giang hồ thỉnh thoảng đến giành Ngũ Tuyệt Bảo Điển.

Phong Bắc tức giận đến xù lông, lúc bị người vây quanh nhanh chóng trả lại Ngũ Tuyệt Bảo Điển cho Minh Thù.

Của hồi môn này hắn không cầm nổi, hắn muốn từ hôn!

Đương nhiên là Minh Thù không đồng ý, trả Ngũ Tuyệt Bảo Điển lại: "Ngươi đã nhận, nào có đạo lý trả về. Ngoan, cầm đi, đây chính là bảo bối vô giá đó."

"Ta không cần."

Phong Bắc ném trở lại, lão tử không chỉ muốn từ hôn, lão tử còn muốn đào hôn!

"Không cần cũng phải lấy."

Ngũ Tuyệt Bảo Điển bị bọn họ ném tới ném lui, đám người ở bên ngoài quay đầu nhìn Ngũ Tuyệt Bảo Điển cũng sắp biến thành kẻ ngốc rồi.

"Rầm!"

Đột nhiên Ngũ Tuyệt Bảo Điển bị người nào đó chặn giữa không trung, bắt được Ngũ Tuyệt Bảo Điển người này nói đầy quái dị: "Các ngươi không cần, ta sẽ không khách khí. Nếu Mộ giáo chủ nguyện ý, ta cũng có thể cưới ngươi, cho ngươi làm tiểu thiếp phòng thứ mười ba của ta."

"Quỷ Lệ."

Không biết là người nào kêu lên một tiếng, tiếp theo những người đó như thấy ma quỷ mà đồng loạt lui về sau.

Mà người trước mặt này... Có một nửa mặt, quả thực rất giống ác quỷ.

Quỷ Lệ?

Không biết.

Cướp của hồi môn của nàng, đánh chết là được rồi.

Sắc mặt Phong Bắc có chút lạnh lẽo, mắt nhìn chằm chằm người đối diện.

Tiểu thiếp phòng thứ mười ba?

Điều này hắn cũng dám nói?

Người của lão tử phải làm tiểu thiếp cho ngươi? Sợ là ngươi không biết chữ chết viết thế nào đó!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 352: Hoàn Lương Hằng Ngày (35)

Quỷ Lệ ra oai chưa tới ba giây Minh Thù đã ra tay trước, sau đó là Phong Bắc, hắn chỉ mới sờ Ngũ Tuyệt Bảo Điển một lúc mà đã bị hai người liên kết đoạt lại.

Quỷ Lệ: "..."

Các ngươi không muốn, còn giành làm cái gì!

Mọi người: "..."

Hai tên bệnh thần kinh này lại đánh người, minh chủ mau phái binh đến tiêu diệt bọn họ đi!

Quỷ Lệ này rất có danh tiếng nhưng không phải là người Trung Nguyên, hắn là người ngoại bang, nghe nói cái mặt bên kia của hắn là do luyện công mà thành ra như vậy.

Vì Ngũ Tuyệt Bảo Điển, hắn đã vượt ngàn dặm xa xôi chạy tới đây, kết quả là không cướp được Ngũ Tuyệt Bảo Điển còn mất hết mặt mũi.

Quỷ Lệ quấn lấy Minh Thù và Phong Bắc nhiều ngày, nhưng mỗi lần đều bị đánh thê thảm. Quỷ Lệ đã bắt đầu hoài nghi cuộc đời mình, những thuộc hạ của hắn nói hắn thiên hạ vô địch thống nhất Trung Nguyên dễ như trở bàn tay, sao lúc này gã có cảm giác mình bị lừa?

Nói gã thiên hạ vô địch đâu?

Mình còn chưa bắt đầu, đã bị người ta đánh ngã.

Quỷ Lệ thuộc loại càng đánh càng hăng, càng không có được đồ thì càng muốn giành lấy.

Minh Thù cực kỳ phiền, mỗi lần ăn đều bị gã đến quấy rầy. Cuối cùng Minh Thù đóng gói hắn ném cho một đội buôn, để người ta mang hắn về quê nhà.

Nhưng mà không có Quỷ Lệ, cũng có những người khác mơ ước Ngũ Tuyệt Bảo Điển.

Phong Bắc trong cơn tức giận đã dẫn Minh Thù quay về Ngũ Tuyệt Thần Giáo.

Không phải hắn không ra ngoài là được rồi sao?

Ngũ Tuyệt Thần Giáo vẫn rất xem trọng giáo chủ phu quân - Phong Bắc, mỗi ngày họ đều giựt dây hắn và Minh Thù nhanh chóng sinh tiểu giáo chủ.

Phong Bắc kiêu ngạo không thôi.

Nội tâm cũng là các loại chửi thề.

Hắn cũng muốn sinh nhưng giáo chủ các ngươi không phối hợp, một mình hắn có thể sinh tiểu giáo chủ sao? Hắn cũng không phải loài lưỡng tính.

Giáo chúng cực kỳ quan tâm đến vấn đề cá nhân của Minh Thù, cũng không cần Minh Thù mở miệng, bọn họ đã bắt đầu chuẩn bị hôn lễ.

Hộ pháp xuất quan thấy giáo chủ nhà mình, chẳng những có người làm ấm giường còn muốn thành hôn, rất yên tâm tiếp tục bế quan.

Nhưng Minh Thù nghe đám giáo chúng bàn tán sau lưng, hộ pháp căn bản không hề bế quan. Hắn thầm mến một cô nương, lén lút xuống núi nhìn lén nhưng mà cô nương người ta không biết hộ pháp thích mình, cho nên hộ pháp đang yêu đơn phương.

Minh Thù vừa nghe, cái này còn lợi hại hơn!

Cái gì hộ pháp cũng vứt cho nàng, một mình chạy đi ung dung tự tại.

Cho nên hộ pháp chạy chưa được hai dặm đã bị túm về.

Hộ pháp trừng mắt tức giận nhìn đám giáo chúng kia.

Giáo chúng cười khúc khích, chạy đi nhanh như một làn khói.

Hộ pháp nghiêm túc, cố gắng nói chuyện với Minh Thù: "Giáo chủ, bây giờ ngài đã có thể tự mình đảm đương rồi, thuộc hạ cũng muốn có cuộc sống mình muốn."

"Hộ pháp à!"

Hộ pháp nhìn nữ nhân bên trên cười đến rực rỡ, nuốt một ngụm nước bọt: "Giáo chủ."

Minh Thù nói lời sâu xa: "Ta đã cho bọn họ xuống dưới cầu hôn, cô nương kia đồng ý gả vào Ngũ Tuyệt Thần Giáo chúng ta, hôn lễ cùng một ngày với ta, hộ pháp thấy ta sắp xếp chuyện này thế nào?"

Hộ pháp: "..."

Giáo chủ chưa hề nói cho hắn nghe.

Chủ ý này không phải của Minh Thù mà là của đám giáo chúng kia, nàng chỉ hỏi một câu, nếu hộ pháp không chịu đi thì ai sẽ thành hôn?

Sau đó đám giáo chúng kia hí ha hí hửng mang sính lễ đi cầu thân, lời nói đầy đủ của bọn họ chính là...

Nếu chúng ta không giúp hộ pháp một tay, cả đời này hộ pháp cũng đừng mong được nắm tay cô nương nhà người ta.

Bọn họ đều vì hạnh phúc cả đời của hộ pháp.

Minh Thù giải quyết dứt khoát: "Cho nên sau này hộ pháp ít bế quan lại đi, toàn bộ trên dưới giáo phái phải trông cậy vào ngươi."

Ngũ Tuyệt Thần Giáo nhiều người như vậy, chuyện phải làm cũng không ít, nếu không toàn bộ giáo phái phải cạp đất ăn.

Minh Thù vứt hết cho hộ pháp, cuối cùng cũng có thể thoải mái ăn rồi.

Đến gần hôn lễ, Minh Thù phát hiện hình như đã lâu mình không thấy Phong Bắc.

Nàng lôi một giáo chúng: "Thấy giáo chủ phu quân của các ngươi đâu không?"

Đám giáo chúng suy nghĩ một chút: "Hình như xuống núi rồi, ta nghe giáo chủ phu nhân nói ngài ấy muốn đào hôn."

Minh Thù: "..."

Đám giáo chúng lại nói: "Đã sắp ba ngày rồi, giáo chủ ngài không biết sao?"

Nội tâm Minh Thù lạnh lẽo, các ngươi không nói với trẫm làm sao trẫm biết!

"Đúng rồi, giáo chủ phu quân còn cầm theo Ngũ Tuyệt Bảo Điển."

Đám giáo chúng đột nhiên nghiêm túc: "Giáo chủ, người nói coi giáo chủ phu quân giống như ôm tiền chạy trốn không?"

Ngươi còn biết ôm tiền chạy trốn, thực sự vất vả cho ngươi.

Tuy bọn giáo chúng không nói cho Minh Thù rằng giáo chủ đào hôn, nhưng vẫn phái người theo hắn, Minh Thù muốn tìm rất dễ dàng.

Tại sao Phong Bắc muốn đào hôn?

Hắn nghe được Minh Thù và giáo chúng thảo luận ngày kết hôn muốn cho hắn mặc áo cưới, áo cưới đó! Cái loại dành cho nữ nhân! Hắn có thể không đào hôn sao?

Hắn phải về Thất Tinh Điện!

Sau đó đoạt lại Minh Thù trong tay đám bệnh thần kinh kia.

Phong Bắc cất Ngũ Tuyệt Bảo Điển, tuy hành tung bí mật nhưng vẫn bị một số người trông thấy, khiến hắn đi ba ngày vẫn chưa thể quay về Thất Tinh Điện.

"Giáo chủ phu quân..."

"Giáo chủ phu quân, ngài chờ chúng tôi một chút!"

Phía sau đột nhiên xuất hiện một đám người, Phong Bắc vội dùng khinh công chạy đi.

Đám giáo chúng đuổi theo không dứt, lần đầu tiên Phong Bắc phát hiện khinh công đám giáo chúng này lại... Trâu bò như vậy!

Giá trị vũ lực của bọn họ đều đổi thành khinh công rồi sao.

Lúc sau, Phong Bắc phát hiện đám giáo chúng này không chỉ giỏi khinh công, mà giá trị vũ lực cũng không yếu ớt như bình thường họ biểu hiện, đúng là một đám diễn viên.

"Các ngươi đừng ép ta ra tay!"

Phong Bắc cố gắng duy trì thiết lập: "Tránh ra."

"Giáo chủ phu quân, ngài đừng làm khó dễ chúng ta, giáo chủ nói nếu ngài bỏ chạy chúng ta phải đi cạp đất."

"Đất không dễ ăn chút nào."

"Cho nên chỉ có thể để giáo chủ phu quân thiệt thòi một chút."

Phong Bắc bị dẫn đến gần thành trấn, tuy rằng hắn có thể phản kháng cũng có thể chạy, nhưng Phong Bắc cảm thấy nếu mình chạy có thể sẽ chọc giận đến tên bệnh thần kinh khủng bố kia.

Vì nhiệm vụ nên hắn đành để bản thân chịu thiệt bị trói đến.

"Điện chủ cũng muốn đào hôn sao?"

Phong Bắc bị đẩy mạnh vào phòng, hắn liếc mắt liền thấy nữ nhân dựa vào cửa sổ.

Phong Bắc hít sâu một hơi, nói ra lý do thoái thác đã sớm chuẩn bị xong: "Ta về Thất Tinh Điện chuẩn bị sính lễ cho nàng, không có đào hôn."

"Thật không?"

"Đương nhiên!"

Phong Bắc nói vô cùng hùng hồn, hắn vốn cũng không có ý định đào hôn.

Hắn chỉ muốn cầm lại quyền chủ đạo, không muốn bị gả cho Ngũ Tuyệt Thần Giáo mà thôi.

Lão tử là nam nhân nghiêm túc.

"Đây cũng không phải đường đến Thất Tinh Điện."

Minh Thù nhướng mày cười: "Điện chủ gạt ta không biết đường?"

"Đám người kia đuổi theo ta không bỏ, ta có thể làm sao."

Phong Bắc cắn răng: "Còn không phải là giáo chủ tự mình đào hố sao."

Bình tĩnh! Lão tử có thể thắng!

Minh Thù suy nghĩ một chút, cũng không truy hỏi vì sao hắn đi hướng này.

"Vì sao đào hôn?"

Phong Bắc bực mình không muốn nói nhưng Minh Thù lại đi tới chỗ hắn, Phong Bắc lập tức nói ra: "Nàng nói với bọn họ, muốn cho ta mặc..."

"Mặc áo cưới, ta là điện chủ Thất Tinh Điện là thân nam nhi, làm sao có thể mặc áo cưới!"

Người giang hồ sẽ cười nhạo hắn đến chết đó?

Sau này làm sao gặp người khác đây!

Khóe miệng Minh Thù giật một cái, là vì chuyện này? Nàng còn tưởng rằng vì chuyện quan trọng gì đó mà nàng không biết, kết quả là vì những lời này?

"Ta chưa từng nói."

"Chính tai ta nghe, nàng còn chối à?"

"Lúc bọn họ thảo luận, ta không tham dự."

Lúc bọn giáo chúng thảo luận nàng thực sự có mặt, nhưng chỉ ở một bên nghe căn bản không chen vào nói.

Bọn họ kỳ lạ nhưng cũng biết chừng mực.

Chuyện như thế này cùng lắm là nói cho đã miệng, nếu bọn họ thật sự cho điện chủ Thất Tinh Điện mặc áo cưới, đoán chừng phải vứt chủ bỏ giáo.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 353: Hoàn Lương Hằng Ngày (Hết)

Nguyện vọng của Phong Bắc quay về Thất Tinh Điện, mang binh đánh Ngũ Tuyệt Thần Giáo cướp giáo chủ đã thất bại.

"Tại sao nàng tới tìm ta?"

Phong Bắc nhân cơ hội hỏi Minh Thù: "Không phải là nàng thích ta chứ?"

"Ngươi đã ngủ qua với ta thì làm sao có thể lưu lạc bên ngoài."

Minh Thù cười như không cười nhìn hắn.

Phong Bắc nhịn không được trợn trắng mắt, bị Minh Thù nhìn thấy Phong Bắc nhanh chóng đổi thành nghiêm túc: "Nếu nàng không thích ta, phái người tới bắt ta là được rồi cần gì phải tự mình đến?"

Hắn dựa sát vào Minh Thù, dùng giọng chắc chắn: "Nhất định là nàng thích ta."

"Điện chủ lấy tự tin ở đâu nghĩ ta sẽ thích ngươi?"

"Mặt!"

Phong Bắc rất tự tin với mặt của mình.

"Quả nhiên không biết xấu hổ."

Phong Bắc hừ một tiếng: "Vậy nàng không thích ta?"

Minh Thù mỉm cười: "Ta không thích ngươi, cũng không thích làm ngươi."

Phong Bắc khựng lại, nhưng Phong Bắc lão luyện rất nhanh chóng bình tĩnh "hừ" một tiếng: "Một ngày nào đó nàng sẽ thích ta."

Bệnh thần kinh hở một tí là lái xe, nếu không phải kỹ năng lái xe của lão tử tốt thì đã sớm lật xe rồi.

"Ý ngươi muốn nói ở lâu ngày sinh tình?"

"Chẳng lẽ không đúng?"

Minh Thù tươi cười tỏa nắng, trong đôi mắt như hàm chứa gió xuân, tiếng nói mềm nhẹ theo gió: "Điện chủ thử rồi sẽ biết."

Phong Bắc: "..."

Rốt cuộc là ai không biết xấu hổ.

Minh Thù dẫn Phong Bắc quay về Ngũ Tuyệt Thần Giáo, khi đi ngang qua một thành trì gặp được Nhiếp Sương.

Nàng ta đang chạy thục mạng, người đuổi theo phía sau hình như là tay chân của thanh lâu.

Nhiếp Sương bị người phía sau đuổi tới, đè trên mặt đất, nàng ta giãy giụa như điên nhưng không thoát ra nổi, cuối cùng ngay cả miệng cũng bị chặn lại.

Những người đó áp chế dẫn nàng ta về.

Ánh mắt Minh Thù và Nhiếp Sương vừa khéo chạm nhau.

Nàng nắm lấy tay nam nhân xinh đẹp đứng trong đoàn người cười nhạt đứng xem, trong nháy mắt Nhiếp Sương hiện lên thù hận mà trước đây chưa từng có.

Mình muốn giết nàng ta!

Nhưng hiện tại ngay cả cơ hội giãy giụa nàng ta cũng không có.

Con sâu nhỏ làm nàng ta không có năng lực phản kháng, nàng ta chỉ có thể mặc người khác bắt giữ.

"Ta vẫn không rõ, vì sao nàng lại nhằm vào Nhiếp Sương."

Nàng ta trộm Ngũ Tuyệt Bảo Điển, thế nhưng nàng đã cầm về rồi sao lần này vẫn đặc biệt ra ngoài vì nàng ta?

"Nhắm vào một người cần lý do sao?"

Minh Thù kéo hắn sang bên cạnh mua kẹo đường: "Ta là giáo chủ Ngũ Tuyệt Thần Giáo."

Thân là nhân vật phản diện, nhắm vào một người thì không cần lý do.

Nhân vật phản diện, nên làm chuyện nhân vật phản diện cần làm.

Ví dụ như... Ỷ thế hiếp người gì đó.

Phong Bắc vừa lấy tiền, vừa đưa kẹo đường cho nàng cầm: "Nàng đối xử với người khác đâu có ác như vậy."

Đối với người nào nàng cũng cười khanh khách, nhưng nụ cười kia không có quá nhiều ý nghĩa, như là nụ cười tiêu chuẩn đặt ra.

Minh Thù cầm kẹo đường liếm một miếng: "Có thể do nàng ta khá xinh đẹp."

"Bọn họ ở bên kia!"

"Phong Bắc và Mộ Linh, bắt hai người đó lại!"

Minh Thù cắn đứt đầu kẹo đường, nhai răng rắc hai cái, xắn tay áo muốn đi qua đó đánh một trận.

Phong Bắc lại kéo nàng bỏ chạy: "Đánh tiếp nữa sẽ không tới kịp hôn lễ."

Phong Bắc và Minh Thù thực sự không tới kịp hôn lễ.

Cuối cùng, trong hôn lễ chỉ có hộ pháp và nương tử của hắn, Minh Thù còn bị đám giáo chúng của nàng châm chọc.

Hai người cùng bỏ lỡ hôn lễ: "..."

Đánh chết đám giáo chúng này đi.

...

Một năm sau.

Phong Bắc túm đám giáo chúng hỏi giáo chủ nhà họ đã đi đâu, đám giáo chúng đang vội vàng chuẩn bị quà ra mắt cho tiểu hộ pháp, nên vừa há mồm chính là câu không biết.

Phong Bắc tức đến đau dạ dày, Ngũ Tuyệt Thần Giáo vô cùng lớn, lớn đến mức hắn tìm một người tìm hoài không ra.

"Giáo chủ phu quân, ngài lại tìm giáo chủ à?"

Phong Bắc lạnh lùng: "Thấy nàng không?"

"Hình như là xuống núi rồi."

Giáo chúng cười hì hì: "Giáo chủ nói muốn đi truyền giáo tẩy não, chắc chắn là làm chuyện xấu."

Phong Bắc: "..."

Truyền giáo tẩy não? Đám giáo chúng này đã rất kỳ lạ rồi, nàng lại đi truyền giáo tẩy não nữa, dẫn về thêm nhiều giáo chúng kỳ lạ giống vậy nữa hay sao?

Hiển nhiên, Phong Bắc và giáo chúng đều hiểu sai rồi.

Năm nay là đại hội võ lâm mười năm một lần, Minh Thù cho giang hồ hảo hán đi học.

Nội dung học?

Ngũ Tuyệt Bảo Điển đó!

Mọi người cùng nhau học!

Giang hồ hảo hán: "..."

Ai muốn cùng nhau học, huynh đệ tỉ muội đánh chết tà giáo kia cướp Ngũ Tuyệt Bảo Điển!

Minh Thù bị truy đuổi về Ngũ Tuyệt Thần Giáo, Phong Bắc ngồi trên con đường duy nhất lên Ngũ Tuyệt Thần Giáo, nhìn nàng đầy kỳ quái.

"Sao nàng không bị người ta đánh chết?"

Hiện tại toàn bộ giang hồ, không phải, người khắp thiên hạ đều biết giáo chủ Ngũ Tuyệt Thần Giáo dạy người khác học Ngũ Tuyệt Bảo Điển.

Miễn phí?

Nàng nghĩ hay thật, muốn học phải giao học phí. Chính là đồ ăn vặt đó!

Chỉ lấy đồ ăn, không cần vàng bạc của cải.

Minh Thù đi lên bậc thang: "Những người đó quá yếu, ta sẽ cố gắng dạy bọn họ, cố gắng đến ngày nào đó bọn họ có thể đánh chết ta."

Phong Bắc thiếu chút nữa nhảy dựng lên đánh chết nàng.

"Nàng có nhiều thời gian như vậy, sao không bồi dưỡng tình cảm với ta?"

Phong Bắc đứng trên cao nhìn nàng.

Minh Thù ngửa đầu nhìn hắn: "Hình như tối nào ta cũng bồi dưỡng tình cảm với ngươi không phải sao?"

"Vậy sao nàng còn chưa thích ta?"

Minh Thù nở nụ cười, nàng đi tới đặt tay lên vai Phong Bắc, dựa sát vào hà hơi bên tai: "Bởi vì... Ngươi thiếu nỗ lực."

Thiếu nỗ lực?

Hắn thiếu nỗ lực chỗ nào?

Mỗi ngày hắn đều nghĩ cách làm nàng hài lòng, muốn khoai tây không cho cà chua, muốn cà chua không cho chuối tiêu, nàng còn muốn thế nào!

Chẳng lẽ là buổi tối hắn thiếu nỗ lực?

Ban ngày phải cố gắng, buổi tối cũng phải cố gắng!

Sao nàng không bị đánh chết đi!

"Này!"

Phong Bắc lấy lại tinh thần nhưng Minh Thù đã đi thật xa, hắn nhanh chóng đuổi theo: "Lần này xuống núi sao nàng không gọi ta, nàng bị đánh chết thì ta phải làm sao?"

"Thủ tiết đi."

"Ai muốn thủ tiết cho nàng."

Giọng nói của hai người dần dần biến mất trong đỉnh núi.

Sau này Ngũ Tuyệt Thần Giáo từ một tà giáo, biến thành một học đường dạy học.

Sau này toàn bộ người giang hồ đều đến đây học Ngũ Tuyệt Bảo Điển.

Sau này giáo chủ Ngũ Tuyệt Thần Giáo bị tiểu hộ pháp vỗ một chưởng chết.

Sau này... Điện chủ Thất Tinh Điện suýt chút nữa giết tiểu hộ pháp. Sau khi bị ngăn lại, Phong Bắc rời khỏi Ngũ Tuyệt Thần Giáo, đến nay cũng chưa ai thấy qua Phong Bắc.

Sau này... Có giáo chúng phát hiện một ngôi mộ mới nằm cạnh mộ giáo chủ tiền nhiệm.

Phu quân giáo chủ Mộ Linh của Ngũ Tuyệt Thần Giáo.

...

"Hài Hòa Hiệu, ngươi có thể đi làm chút đồ lót dạ hay không? Lão đại như ta bị một đứa con nít đập chết là sao?"

Lúc chết, ít nhiều gì cũng phải cho trẫm một chút tôn nghiêm chứ!

Chứng minh tiểu hộ pháp lợi hại thì Thần Giáo mới có hy vọng nối nghiệp.

Trẫm nghe ngươi khoe khoang.

Màn hình mây trắng chậm rãi thổi đến, số liệu từ từ hiện lên.

Họ tên: Minh Thù

Giá trị thù hận: 150000

***

Nhiệm vụ nhánh: Chưa hoàn thành.

Mới gần hai vạn giá trị thù hận, nhiệm vụ nhánh còn chưa hoàn thành.

Đời này của nàng, nhiệm vụ nhánh đừng mong hoàn thành.

Có chút buồn.

Muốn ăn đồ ăn vặt an ủi.

[Ký chủ không xem phu quân của cô sao?] Hài Hòa Hiệu đột nhiên nói.

Nhìn cái gì mà nhìn, có cái gì hay so ra còn kém đùi gà của trẫm.

Minh Thù rất thờ ơ, dù sao... Sau này cũng còn cơ hội gặp lại.

Ừ, đồ ăn vặt vẫn quan trọng hơn.

Đế vương bệnh thần kinh Minh Thù phất tay: "Đồ ăn tiếp theo đi."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 354: Toàn Chức Gian Thương (1)

#Đầu đề game online: Lan Chỉ không nói lời nào đột nhiên tăng giá.#

[Thế giới] Hộ Hoa Linh: Cố Tiểu Thỏ?

[Thế giới] Nha Nha Nha: Đại thần! Chụp ảnh chung đi!

[Thế giới] Người Thứ Tám: Đại thần gọi ai đấy?

[Thế giới] Hô Mưa Gọi Gió: Ta biết ta biết, vừa nãy có một người tên Cố Tiểu Thỏ đoạt Boss của đại thần.

[Thế giới] Hôm Nay Ta Không Ăn Kẹo: Xảy ra chuyện gì? Ai đoạt Boss của đại thần?

[Thế giới] Tương Tư Niên Hoa: Ha ha, tin hot hôm nay đây, đại thần bị cướp quái. À mà Cố Tiểu Thỏ là ai mà xuất sắc thế.

[Thế giới] Cố Tiểu Thỏ: Xin lỗi tôi không cố ý, tôi không biết là sẽ đoạt được quái, đại thần người ở đâu vậy, tôi trả lại đồ cho người.

Minh Thù vừa mở mắt liền thấy đối thoại không những nhảy trong máy tính, trên màn hình máy tính là một hình ảnh cổ đại xa xưa, bên trong có một... Khu Cước Đại Hán nhếch nhác đáng ghét.

Đang ngồi trong một đống nấm có ký hiệu là nấm linh chi.

Minh Thù vươn tay sờ sờ mặt lắc lắc cổ có chút cứng ngắc, xung quanh cô là các loại túi đồ ăn vặt.

Thấy đồ ăn vặt đôi mắt Minh Thù liền sáng lên, đến cái là có đồ ăn vặt luôn.

Minh Thù cầm một túi đồ ăn chưa được mở, tiện thể quan sát gian phòng.

Ánh sáng rất mờ, gian phòng tương đối lớn nhưng trang trí quá đơn giản, trên giường có chút bừa bộn trong không khí còn xuất hiện mùi không tốt lắm.

Cô đứng dậy đi kéo rèm cửa, bên ngoài đang nắng chói chang, có lẽ đã lâu không tiếp xúc ánh sáng mạnh như vậy, mắt có chút không thích ứng.

Bên ngoài là một khu chung cư xem ra rất xa hoa.

Cô ngồi lại trên ghế tiếp thu cốt truyện.

Đây là một thế giới lấy game online làm chủ đạo.

Trước khi hồi sinh nữ chính giả là nhân viên công ty game, hồi sinh lên người Liễu Nhan và phát hiện ra Liễu Nhan đang chơi game mà bọn họ thiết kế.

Trước khi hồi sinh cô ta chỉ phụ trách thiết kế không có thời gian để chơi game, nhưng sau khi hồi sinh cô ta phát hiện ra nam thần mình thầm mến cũng đang chơi trò chơi này.

Trước khi hồi sinh nhan sắc của cô ta được coi là tầm thường còn hơi béo, có thể nói là kiểu người hết sức phổ thông.

Cho dù Tiêu Cảnh Hàn có hoàn mỹ thế nào đi nữa, cô ta cũng vẫn luôn tự ti vì nhan sắc và gia thế của mình, không dám tơ tưởng tới Tiêu Cảnh Hàn.

Nhưng sau khi hồi sinh Liễu Nhan lại là một cô gái da trắng xinh đẹp chân dài, xét về gia thế lại càng môn đăng hộ đối với nhà Tiêu Cảnh Hàn, hai nhà còn có mối quan hệ thân thiết.

Liễu Nhan nghĩ đây là ông trời cho cô ta cơ hội được một lần theo đuổi nam thần, vì vậy quyết định vào game theo đuổi Tiêu Cảnh Hàn.

Dựa vào mức quen thuộc của cô ta với trò chơi, Liễu Nhan nhanh chóng tiếp cận Tiêu Cảnh Hàn.

Thế nhưng Tiêu Cảnh Hàn đã có người mình thích, ban đầu Liễu Nhan còn muốn rút lui trong yên lặng nhưng cô ta không cam lòng, lén lút đi điều tra người Tiêu Cảnh Hàn thích là ai, sau đó phát hiện ra là một người kém mình về mọi mặt.

Liễu Nhan càng nghĩ càng khó chịu, cảm thấy mình không thể hồi sinh vô ích như vậy được, cho nên cô ta bắt đầu sắp xếp, đầu tiên là lợi dụng quan hệ của hai nhà đến ở nhà của Tiêu Cảnh Hàn.

Lúc sau phá hư quan hệ của Tiêu Cảnh Hàn và nữ chính, Liễu Nhan từng bước từng bước làm Tiêu Cảnh Hàn và nữ chính nảy sinh khoảng cách.

Cuối cùng khi Tiêu Cảnh Hàn đi tìm nữ chính, cô ta sắp đặt hãm hại cố ý để nam chính nhìn thấy nữ chính ở cùng với người đàn ông khác.

Tiêu Cảnh Hàn hết hy vọng với nữ chính, Liễu Nhan cùng Tiêu Cảnh Hàn chơi game, làm nhiệm vụ, cuối cùng thành công lên ngôi chiếm được tình yêu của nam chính.

Nguyên chủ tên là Lan Chỉ.

Một người sống độc thân mồ côi cha mẹ, cha mẹ chỉ để lại cho Lan Chỉ một căn hộ. Không bạn bè, không công việc, đam mê duy nhất chính là chơi game.

Nguồn thu nhập của cô cũng bắt nguồn từ đây, chính là kiếm tiền trong game.

Liễu Nhan chạm mặt nguyên chủ bắt đầu từ một món trang bị, Liễu Nhan muốn làm cho Tiêu Cảnh Hàn một binh khí đặc biệt hiếm nên cứ bám lấy Lan Chỉ không buông.

Liễu Nhan muốn mua nhiều thứ nhưng lại trả giá không hợp lý, nói chuyện lại khó nghe nên nguyên chủ không muốn bán cho cô ta.

Vừa hay có một người chơi cũng cần, hơn nữa ra giá không tệ Lan Chỉ liền bán cho người chơi kia.

Người chơi này lại có quan hệ khá tốt với nữ chính, Liễu Nhan lại thấy nguyên chủ và nữ chính đã từng cùng nhau đánh vài phó bản, nên cho rằng Lan Chỉ vì nữ chính mà làm khó mình.

Vì vậy, Liễu Nhan lắm chiêu trò bắt đầu nhằm vào nguyên chủ.

Ban đầu nguyên chủ không biết, sau này có một người chơi nói với cô, cô ngừng không giao dịch với Liễu Nhan nữa và cũng không có ý tìm Liễu Nhan tính sổ.

Nguyên chủ đứng đầu bảng Tài Phú, kỹ năng sống hầu như đều là cấp cao nhất, chuyên đi kiếm tiền, rất nhiều vật liệu quý giá hoặc không phát hành nữa chỉ có cô mới có.

Liễu Nhan kết ân oán với nguyên chủ, trên diễn đàn mở tài khoản ảo nói xấu nguyên chủ sau đó có người hùa theo, đăng thông tin cá nhân của nguyên chủ lên diễn đàn.

Sau khi thông tin cá nhân bị lộ, nguyên chủ nhận được không ít điện thoại quấy rầy.

Tài khoản còn bị người khác hack mất, lúc tìm lại được bên trong đã không còn gì.

Nội tâm của nguyên chủ lại rất mẫn cảm thần kinh khá yếu, sau này không còn chơi game nữa.

Nhưng mà vô tình nguyên chủ phát hiện Liễu Nhan ở sát vách nhà mình, cô tìm Liễu Nhan chất vấn nhưng Liễu Nhan lại giả ngu, nam chính đương nhiên là giúp đỡ Liễu Nhan. Sau đó, nguyên chủ có tìm thêm vài lần nữa, không biết nguyên chủ đã trải qua những âm mưu gì, cuối cùng lại tìm cách cố gắng giết Liễu Nhan.

Đương nhiên sau đó cô bị đưa vào bệnh viện tâm thần rồi tự sát.

Nguyên chủ không đắc tội gì với cô ta, chỉ vì không mua được đồ vì giá cả của cô ta đưa ra không hợp lý, cô bán cho người chơi tình nguyện trả giá hợp ý cô, có gì sai sao?

Thời điểm Minh Thù tới không sớm cũng không muộn. Liễu Nhan còn chưa làm quen được với Tiêu Cảnh Hàn, chỉ mới trà trộn được vào nhóm của Tiêu Cảnh Hàn.

Thế nhưng đã qua khoảng thời gian mà Liễu Nhan tìm cô mua đồ.

Minh Thù nhìn Khu Cước Đại Hán trong màn hình hơi tấm tắc, rốt cuộc nguyên chủ vì nguyên do gì mà lại đi chọn Khu Cước Đại Hán.

Trò chơi này tên là "Tiên Ma Đại Lục", theo như chủ đề thì người chơi chia làm hai phía tiên và ma, đương nhiên trò chơi còn chưa cập nhật đến phần phân hai trận doanh tiên và ma, cho nên hiện tại người chơi đều là con người.

Nghề nghiệp cho con người cũng chia làm rất nhiều mục: kiếm khách, cầm sư, pháp sư gì đó... Tổng cộng có mười tám loại nghề nghiệp.

Nguyên chủ chọn một loại cuối cùng, thú nhân.

Nghề nghiệp này thực ra rất mạnh, có thể duy trì hình người cũng có thể biến thành hình thú, thời điểm biến thành hình người hoặc hình thú thì cột máu không dùng chung. Nói cách khác là có hai mạng.

Thế nhưng… Thiết lập nhân vật ở nghề này lại là Khu Cước Đại Hán, một loại tạo hình vô cùng nhếch nhác, đáng ghét.

Chỉ với thiết lập nhân vật Khu Cước Đại Hán, đã thành công duy trì sự cân đối nghề nghiệp trong game, nếu như không phải vì một chút đặc biệt nào đó chắc sẽ không ai chơi loại nhân vật này.

Cũng không biết nguyên chủ nghĩ như thế nào mà lại chọn một nghề nghiệp như thế.

Tên cũng rất bình thường là tên thật của nguyên chủ.

Người chơi dùng tên thật cũng không ít, cho nên nguyên chủ dùng tên này cũng không có gì lạ, thế nhưng kết hợp với thiết lập của Khu Cước Đại Hán kia… Nhìn kiểu gì cũng không ăn nhập.

[Trò chuyện riêng] Tây Sơn Dĩ Sơn: Cậu còn Băng Tinh Thạch không?

[Trò chuyện riêng] Tây Sơn Dĩ Sơn: Sao lại đổi tên rồi, tôi còn tưởng mình tìm nhầm người.

Khung trò chuyện riêng nhảy ra, hình như là khách quen cũ của nguyên chủ, Minh Thù nhớ lại ký ức của nguyên chủ đánh máy trả lời.

[Trò chuyện riêng] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Không có Băng Tinh Thạch.

Về phần đổi tên… Đương nhiên là vì… Tên này mới phù hợp nhất với thiết lập của cô!

[Trò chuyện riêng] Tây Sơn Dĩ Sơn: Cậu kiếm giúp tôi đi, tôi cần dùng gấp.

[Trò chuyện riêng] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Ừ.

Đây là phương pháp kiếm tiền của nguyên chủ, nếu cô không làm sẽ không có tiền mua đồ ăn vặt.

Vì chính nghĩa!

Vì đồ ăn vặt!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 355: Toàn Chức Gian Thương (2)

Nguyên liệu Băng Tinh Thạch này khá hiếm, Minh Thù lướt lướt vật phẩm của nguyên chủ, sắp xếp một chút, lúc này mới bắt đầu liên hệ với người thường xuyên giao dịch thu thập Băng Tinh Thạch.

Minh Thù làm xong mới nhìn kênh thế giới, lúc nãy Minh Thù mới tới thấy trên kênh thế giới hình như là nữ chính.

Cố Tiểu Thỏ là nữ chính chơi game gà mờ, sau khi vào trò chơi trải qua không ít chuyện ngu ngốc, nhưng cuối cùng có nam chính đại thần hỗ trợ.

Hộ Hoa Linh không phải nam chính, nam chính là Tiêu Cảnh Hàn tên hình như là... Minh Thù lướt bảng xếp hạng ID tên Tiêu Tịch.

[Thế giới] Tiểu Sửu: Vừa nãy Hộ Hoa Linh đánh Boss, bị một tay mơ đoạt quái ha ha, cho tôi cười một chút.

[Thế giới] Nón Xanh Của Ngươi Rất Đẹp: Lầu trên cũng không sợ lát nữa bị đại thần truy giết à, dám cười nhạo đại thần.

[Thế giới] Tái Lai Nhất Thứ: Báo đây báo đây, đại thần và gà mờ ở Tích Thủy Uyên.

[Thế giới] Mộng Tha Thành: Tích Thủy Uyên không phải là bản đồ cấp mười sao? Đại thần đến bản đồ cấp mười đánh quái gì thế?

[Thế giới] Tái Lai Nhất Thứ: Thế giới của đại thần, bọn phàm phu các ngươi sao có thể hiểu, đại thần chỉ muốn tưởng nhớ ký ức năm đó.

[Thế giới] Tiểu Sửu: Không ngờ bị đoạt quái. Hay hay ha ha!

[Thế giới] Cửu Dương Thần Khởi: Này... Sao không thấy Lan Chỉ đại lão đâu nhỉ?

Trên kênh thế giới đột nhiên nhảy ra một câu như vậy.

[Thế giới] Nón Xanh Của Ngươi Rất Đẹp: Cái gì mà không thấy? Buổi sáng tôi còn nhìn thấy ở bên Tử Kim Sơn hái nấm.

[Thế giới] Tương Tư Niên Hoa: Lan Chỉ đại lão còn đang hái nấm? Lan Chỉ đã hái nấm mấy ngày nay rồi, nấm ở Tử Kim Sơn sắp bị hái hết rồi.

Vì linh chi ở Tử Kim Sơn khá giống nấm, cho nên người chơi đều gọi linh chi Tử Kim Sơn là nấm.

Lúc Minh Thù tới thế giới này, Khu Cước Đại Hán của cô đang ngồi trong đống nấm.

Lan Chỉ là người chơi mảng đời sống, hái nấm là vì cô tìm được một phương thuốc làm một loại nước thuốc có thể trong nháy mắt phục hồi máu hai mươi phần trăm. Chẳng qua là cần lượng nấm rất lớn, Lan Chỉ hái nấm mấy ngày cũng mới làm được có năm bình.

[Thế giới] Cửu Dương Thần Khởi: Tôi không tìm được trên bảng xếp hạng, tôi tìm cô ấy mua chút đồ, tìm nửa ngày rồi...

Nghe Cửu Dương Thần Khởi nói như vậy, mọi người mới mở bảng xếp hạng Tài Phú, đúng thật không có đại danh Lan Chỉ.

Mà tên đứng đầu đã đổi thành "Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa".

Các người chơi đều nói rằng chưa từng thấy tên người như thế, bảng dẫn đầu năm mươi cũng không có tên nào như thế.

[Thế giới] Tiểu Sửu: Đứng đầu bảng Tài Phú đổi người lúc nào thế? Sao một chút tin tức cũng không có?

[Thế giới] Nón Xanh Của Ngươi Rất Đẹp: Các người khờ quá, rõ ràng là đại lão đổi tên vào thông tin xem đi! Vẫn là người kia, mùi vị quen thuộc, cách bào chế quen thuộc.

[Thế giới] Tái Lai Nhất Thứ: Run rẩy, đại lão đi hái nấm lại còn đổi tên, định làm gì đây không biết?

[Thế giới] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Dù sao cũng không phải làm cậu.

[Thế giới] Hôm Nay Ta Không Ăn Kẹo: Mẹ ơi, đại gia đột nhiên lên kênh thế giới, sợ quá.

[Thế giới] Cửu Dương Thần Khởi: Đại lão, trò chuyện riêng với tôi.

Cửu Dương Thần Khởi vừa phát trên kênh thế giới xong, khung trò chuyện riêng của Minh Thù liền vang lên.

[Trò chuyện riêng] Cửu Dương Thần Khởi: Đại lão, tôi nghe nói cô có bộ trang phục "Đạm nguyệt vi vân" không phát hành nữa, cô có thể bán cho tôi không?

Trang phục khác với trang bị, tuy rằng cũng có thuộc tính có tác dụng, nhưng trang phục cũng chỉ để làm đẹp không có yêu cầu cấp bậc gì, có tiền là có thể mua, thuộc loại đạo cụ của người giàu.

Nhưng trang phục không phát hành nữa không hề dễ lấy, dù sao thì nó cũng là phiên bản giới hạn.

"Đạm Nguyệt Vi Vân" là bộ trang phục không phát hành nữa, nguyên chủ mới lấy được trong một phó bản ẩn, giá trị khoảng chừng hai nghìn còn chưa tìm được người mua thích hợp.

Chẳng qua là Cửu Dương Thần Khởi này...

Là người của nữ chính giả!

Hắn mua đồ chơi này chắc là đưa cho nữ chính giả.

Tăng giá tăng giá tăng giá.

[Trò chuyện riêng] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Năm nghìn.

[Trò chuyện riêng] Cửu Dương Thần Khởi: Phụt! Đại lão cô đùa gì thế, tôi từng nghe một bộ này tối đa là hai nghìn, cô tăng quá nhiều rồi.

[Trò chuyện riêng] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Tôi thích, cậu có mua hay không.

Người của nữ chính giả, phải đắt! Giá thấp làm sao có thể xứng với thân phận cao quý xinh đẹp lạnh lùng của nữ chính giả.

[Trò chuyện riêng] Cửu Dương Thần Khởi:...

Minh Thù báo giá rất cao, đương nhiên Cửu Dương Thần Khởi sẽ không mua, năm nghìn và hai nghìn là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Minh Thù nhàm chán tiếp tục hái nấm, vừa ăn đồ ăn vặt vừa nhìn tin tức trên kênh thế giới.

Có người nói Cố Tiểu Thỏ và đại thần Hộ Hoa Linh ngừng ở Tích Thủy Uyên một lúc, không biết thế nào kết quả Cố Tiểu Thỏ lại kết đôi với đại thần Hộ Hoa Linh đánh quái.

Người chơi đều đùa giỡn nói đây là cách mới nhất để tiếp cận đại thần.

Tử Kim Sơn gần Tích Thủy Uyên, Minh Thù hái nấm chưa được bao nhiêu, ID của hai người chơi Cố Tiểu Thỏ và Hộ Hoa Linh xuất hiện ở nơi cách cô không xa.

Cố Tiểu Thỏ cũng là người chơi mảng đời sống, Hộ Hoa Linh là một kiếm khách đứng hạng ba bảng xếp hạng.

Có thể là hai người đang trò chuyện riêng, Minh Thù không biết bọn họ nói cái gì, thế nhưng rất nhanh Cố Tiểu Thỏ liền tung tăng chạy đi hái thuốc.

Đại thần Hộ Hoa Linh đứng ở xa xa, nhân vật không có hành động đoán chừng là đã rời đi đâu đó.

[Phụ cận] Nhan Như Mộng: Chúng ta tới đây làm gì?

[Phụ cận] Tiêu Tịch: Đánh quái.

[Phụ cậ] Nhan Như Mộng: Nơi này là bản đồ cấp hai mươi, có quái gì mà đánh?

Minh Thù nhìn đối thoại phụ cận đột nhiên nhảy ra, khóe miệng nhếch lên, nam chính cùng nữ chính giả online mà nữ chính ở bên kia...

Có trò hay để xem rồi.

Lúc này tuy nữ chính giả còn chưa lọt vào mắt nam chính, nhưng kỹ thuật của cô ta đã được nam chính công nhận.

Minh Thù nhanh chóng nhìn thấy Tiêu Tịch và Nhan Như Mộng, trong đội còn có ba người đều là đồng đội cố định của Tiêu Tịch.

[Phụ cận] Tiêu Tịch: Tách ra tìm.

[Phụ cận] Nhan Như Mộng: Tìm cái gì?

[Phụ cận] Thiên Lý Truy Phong: Một quái tên là Mộng Yểm.

Sau đó không có đối thoại, đoán chừng là đổi kênh.

Minh Thù biết Mộng Yểm kia là một dã quái.Trò chơi này rất thú vị, dã quái này có thể chạy khỏi bản đồ hơn nữa còn không hạn chế cấp bậc, có đôi khi tìm một dã quái phải lục hết tất cả bản đồ.

Tìm loại quái này thông thường đều là do một nhiệm vụ phát động, hệ thống đặt loại nhiệm vụ này là nhiệm vụ ma quỷ.

Loại nhiệm vụ này thường thì đi hết tất cả bản đồ, người chơi mới có thể nhận nhiệm vụ này.

Có thể là Tiêu tịch nhận nhiệm vụ ma quỷ.

Mộng Yểm...

Minh Thù nhìn nữ chính đang hái thuốc cách đó không xa, hoàn toàn không biết nam chính nhà mình sắp bị người khác bắt cóc, cô điều khiển nhân vật chạy tới.

Đột nhiên có người xuất hiện, Cố Tiểu Thỏ lập tức ngừng hái thuốc.

[Phụ cận] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Thiếu nữ, tôi thấy cô khí chất hơn người, điều kiện thể chất hiếm có là kỳ tài luyện võ trăm năm mới thấy, tôi muốn cùng với cô đánh quái cô đồng ý không?

[Phụ cận] Cố Tiểu Thỏ:...

Đột nhiên xuất hiện một ông chú kỳ quái.

Sợ quá.

[Phụ cận] Hộ Hoa Linh: Lan Chỉ, cô làm gì đó?

Không biết Hộ Hoa Linh quay lại khi nào, đang từ xa đến.

[Phụ cận] Cố Tiểu Thỏ: Đại thần.

Cố Tiểu Thỏ chạy đến sau lưng đại thần Hộ Hoa Linh, xem Minh Thù là Khu Cước Đại Hán lừa bán thiếu nữ.

[Phụ cận] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Chỉ hỏi cô ấy là có muốn lập đội đánh quái hay không thôi.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 356: Toàn Chức Gian Thương (3)

[Phụ cận] Hộ Hoa Linh:...

Những lời này của cô là lập đội sao? Muốn lập đội mà không biết nói thế nào cho đàng hoàng sao? Đó là những lời thoại khi nhân vật chính rơi xuống vách núi, gặp một ông già trong mấy bộ phim cẩu huyết đấy biết không?

[Phụ cận] Hộ Hoa Linh: Hai người quen nhau à?

[Phụ cận] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Không phải bây giờ đang quen sao?

[Phụ cận] Hộ Hoa Linh: Cô đừng có hy vọng vào cô ấy.

[Phụ cận] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Đại thần, tôi thấy anh khí chất hơn người, điều kiện thể chất hiếm có là kỳ tài luyện võ trăm năm mới thấy, tôi muốn cùng với anh đánh quái, anh đồng ý không?

Ngoại trừ xưng hô ra, lời vừa nãy giống hệt như trước.

[Phụ cận] Hộ Hoa Linh: Tóm lại cô muốn làm gì?

Nếu không phải vì trong tay cô có rất nhiều thứ muốn mua cũng không được, đắc tội với cô cũng chả tốt đẹp gì thì hiện tại Hộ Hoa Linh cũng không muốn nói chuyện với cô. Những lần giao dịch trước kia, cũng không phát hiện ra Khu Cước Đại Hán này kỳ quái như thế.

[Phụ cận] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Tôi muốn lập đội, tôi nói rõ ràng như vậy rồi, trình độ đọc hiểu của các người là do người ngoài hành tinh dạy à?

[Phụ cận] Hộ Hoa Linh: Lập đội để làm gì?

[Phụ cận] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Lập đội để đánh quái.

[Phụ cận] Hộ Hoa Linh: Tôi đang có nhiệm vụ, không lập đội.

Hai đại thần Tiêu Tịch và Hộ Hoa Linh đều có nhiệm vụ? Còn đến bản đồ cấp thấp như vậy?

Minh Thù nhanh chóng suy nghĩ, Hộ Hoa Linh thấy Minh Thù không có hành động gì thì định cùng Cố Tiểu Thỏ chuẩn bị rời đi.

[Phụ cận] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Tôi biết Mộng Yểm ở đâu.

Quả nhiên Hộ Hoa Linh dừng lại, hắn đổi thành trò chuyện riêng.

[Trò chuyện riêng] Hộ Hoa Linh: Cô biết Mộng Yểm ở đâu sao?

Quả nhiên là đang tìm Mộng Yểm.

Sau đây phải giới thiệu một vài thiết lập của trò chơi.

Vì để người chơi chơi càng hứng thú hơn, nhưng thực ra là càng bị lừa đến thảm hại hơn, sau khi nhiệm vụ ma quỷ được kích hoạt, sẽ phân chia ngẫu nhiên cho hai người chơi cấp bậc tương đương.

Mà hai người chơi này ai hoàn thành nhiệm vụ trước thì người đó thắng.

Giống như một trận thi đấu khi người chơi nhận được nhiệm vụ, chỉ có thể tranh thủ nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ.

Người thua sẽ rớt kinh nghiệm rớt trang bị, còn phải chịu hình phạt giảm thuộc tính và năng lực của nhân vật, cực kỳ thảm hại.

Đương nhiên Tiêu Tịch và Hộ Hoa Linh cùng nhận một nhiệm vụ, chỉ là không biết ai kích hoạt nhiệm vụ trước.

[Trò chuyện riêng] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Lập đội đi, tôi cho anh biết miễn phí.

Người chơi [Hộ Hoa Linh] mời bạn vào đội [1111]

Đội có ba người, ngoại trừ Cố Tiểu Thỏ và Hộ Hoa Linh ra còn có một người chơi tên là Khô Lâu, cũng là đại thần trên bảng xếp hạng.

Đội trưởng [Hộ Hoa Linh] chia sẻ nhiệm vụ [Nhiệm vụ ma quỷ: cây Tương Tư] cho bạn, có tiếp nhận hay không?

Minh Thù chọn tiếp nhận.

[Đội] Khô Lâu: Ôi, đây không phải là Lan Chỉ sao? Hoa Linh cậu tìm cô ấy tới thế nào vậy, xin tài trợ sao?

[Đội] Hộ Hoa Linh: Cô ấy nói biết vị trí của Mộng Yểm.

[Đội] Khô Lâu: Thật à? Tôi lập tức tới ngay.

[Đội] Cố Tiểu Thỏ: Tôi... Vẫn còn phải đi hái thuốc sao?

Cố Tiểu Thỏ vừa mới nhắn tin xong, bên cạnh bọn họ xuất hiện một tia sáng trắng, Khô Lâu dùng kỹ năng định vị đội để dịch chuyển, dịch chuyển bản thân qua đó.

Khô Lâu là một cầm sư, cầm sư có thể công kích cũng có thể chữa trị được coi là dùng hai nghề nghiệp, chẳng qua là cột máu hơi ít chỉ có thể đánh xa, cận chiến vài phút là ngủm.

Khô Lâu hình như là người chơi có tiền, mặc một bộ trang phục có kỹ xảo phát ra ánh sáng chói mắt cực kỳ sặc sỡ.

[Đội] Khô Lâu: Tiểu Thỏ, cô còn hái thuốc làm gì, có Lan Chỉ ở đây rồi thì muốn bao nhiêu thuốc mà không được.

[Đội] Khô Lâu: À quên, có thể cô không biết Lan Chỉ là ai, cô mở bảng xếp hạng xem bảng Tài Phú đi đứng đầu chính là cô ấy.

[Đội] Cố Tiểu Thỏ: Bảng xếp hạng ở đâu.

[Đội] Khô Lâu:...

[Đội] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa:...

Đúng là gà mờ chính hiệu.

[Phụ cận] Hộ Hoa Linh: Góc trên bên phải, có một biểu tượng ghi chữ bảng mở ra là thấy bảng xếp hạng.

Một lúc lâu, cuối cùng Cố Tiểu Thỏ cũng nhắn tin lại.

[Đội] Cố Tiểu Thỏ: Thật là giỏi.

Không biết nữ chính này nấu ăn có ngon không, chơi kỹ năng đời sống thì có vẻ là nấu cơm rất ngon.

Đáng tiếc là không thấy được...

[Đội] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Đi thôi.

Minh Thù chỉ đường cho đội trưởng Hộ Hoa Linh.

Có lẽ là phát hiện Khu Cước Đại Hán cũng không đáng ghét như Khô Lâu kia, cuối cùng Cố Tiểu Thỏ cũng có can đảm nói chuyện với Minh Thù.

[Đội] Cố Tiểu Thỏ: Vì sao Khô Lâu lại gọi cô là Lan Chỉ?

[Đội] Khô Lâu: Bởi vì mấy tiếng trước, cô ấy còn tên là Lan Chỉ.

[Đội] Cố Tiểu Thỏ: A, có thể đổi tên sao?

[Đội] Khô Lâu: Đương nhiên có thể, ha ha, chỉ có điều rất đắt, đứng đầu bảng Tài Phú không thiếu tiền.

[Đội] Cố Tiểu Thỏ: Ừm.

[Đội] Khô Lâu: Lan Chỉ, tôi cứ thắc mắc mãi tại sao cô muốn chọn nghề nghiệp như vậy? Còn lấy tên có khí chất như vậy, mỗi lần thấy tôi đều mắc cười.

[Đội] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Bởi vì trước kia tôi bị người ngoài hành tinh bắt cóc, khiến cho não bị chập cho nên tôi bây giờ phải sửa ngay lập tức.

Cô chỉ kế thừa ký ức không kế thừa tính cách của nguyên chủ, có quỷ biết nguyên chủ nghĩ thế nào.

[Đội] Khô Lâu: Ha ha cô đừng đùa nữa, Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa? Cái tên này còn tệ hơn Lan Chỉ kia.

Câu phía trước bị người ngoài hành tinh bắt cóc, tất nhiên đều tưởng là vui đùa.

[Đội] Cố Tiểu Thỏ: Tôi thấy rất tốt mà.

[Đội] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Thấy chưa, con mắt của quần chúng lúc nào cũng chuẩn.

[Đội] Hộ Hoa Linh: Phía trước là đường cụt rồi.

Đại thần Hộ Hoa Linh rất ít nói, chỉ lúc cần thiết mới nói chuyện, ví dụ như hiện tại.

[Đội] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Nhảy xuống.

[Đội] Khô Lâu:...

[Đội] Hộ Hoa Linh:...

[Đội] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa:...

[Đội] Khô Lâu: Cô gõ chấm lửng làm gì?

[Đội] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Để cho đồng bộ ấy mà.

[Đội] Khô Lâu: Sao trước đây tôi không phát hiện cô lại hài hước như vậy nhỉ?

[Đội] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Có thể anh mù.

[Đội] Cố Tiểu Thỏ: Nhảy xuống có ngã chết không?

Cố Tiểu Thỏ xen vào nói yếu ớt.

Trước mặt bọn họ là vách núi, nhảy xuống là chết đó!

[Đội] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Ngã không chết đâu, không cao.

[Đội] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Cùng lắm là ngã xuống sẽ mất máu, sau đó bị quái phía dưới giết chết.

[Đội] Khô Lâu: Nói chuyện đừng có cái kiểu đổi ngoắt một cái như thế!

[Đội] Hộ Hoa Linh: Cô biết cách xuống dưới thế nào không?

Đội trưởng rất khác biệt, liếc mắt một cái liền nhìn thấu sự việc.

[Đội] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Thì nhảy xuống là biết, đây là vách núi ngoại trừ nhảy ra anh còn muốn xuống dưới kiểu gì? Anh có thể bay không? Chẳng qua là chỗ tôi có nước thuốc, có thể đảm bảo sau khi các người nhảy xuống sẽ khôi phục lại đầy máu, muốn mua không?

[Đội] Khô Lâu: Cô chờ câu này lâu lắm rồi phải không?

[Đội] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Nói ra làm gì tổn thương tình cảm.

Trẫm không kiếm tiền, mua đồ ăn vặt thế nào?

[Đội] Khô Lâu: Cô biết là tổn thương tình cảm mà còn không biết xấu hổ nói câu đó à, đúng là gian thương! Hoa Linh đã chia sẻ nhiệm vụ với cô rồi, chẳng lẽ cô không tài trợ chút sao?

[Đội] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Nói đạo lý đi, ban đầu tôi nói là dẫn đường giúp các người tìm Mộng Yểm, chứ đâu có nói nhận nhiệm vụ gì đó đâu, là đại thần tự chia sẻ cho tôi đấy chứ.

[Đội] Hộ Hoa Linh: Ừ, lúc đấy tay run.

[Đội] Khô Lâu:...

[Đội] Cố Tiểu Thỏ:...

Thế cuối cùng là bọn họ có nhảy hay không đây?

Thuốc của nguyên chủ trước giờ luôn đắt nhưng lại rất có hiệu quả, người mua lúc nào cũng tấp nập. Khô Lâu vốn tưởng rằng Minh Thù sẽ nể mặt bọn họ là đồng đội mà giảm giá.

Có giảm giá thật.

Giảm những một phẩy hai phần trăm.

Đúng là thứ gian thương tăng giá vô tội vạ.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 357: Toàn Chức Gian Thương (4)

Dựa theo Minh Thù chỉ dẫn bọn họ từ vách núi nhảy xuống quả nhiên mất máu.

Hộ Hoa Linh đỡ hơn một chút dù sao cũng là đại thần, máu nhiều rớt xuống vách núi cũng không sao.

Cố Tiểu Thỏ thì thê thảm hơn chỉ còn một chút máu, Hộ Hoa Linh nhanh chóng cho cô ta dùng thuốc mua ở chỗ Minh Thù với giá cao, mới giúp Cố Tiểu Thỏ khôi phục lại trạng thái đầy máu.

[Đội] Khô Lâu: Phía dưới thật sự có quái, đó là Băng Tinh Thạch!

Băng Tinh Thạch này nơi nào bị đào lên sẽ không sinh thêm nữa cho nên tìm rất khó khăn, thế nhưng Băng Tinh Thạch ở chỗ này thì lại khác, đào lên lại có.

Chẳng qua là người có thể xuống cũng rất ít, trong lúc vô tình nguyên chủ phát hiện ra cuối cùng là chết, lại quay về điểm hồi sinh.

[Đội] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Mộng Yểm ở bên kia.

Hộ Hoa Linh nhìn sang hướng bên kia, ở cuối đám quái nhỏ có một con quái không giống những quái nhỏ còn lại.

Nhìn xa xa như u hồn, kéo cái đuôi thật dài trên đỉnh đầu có hai chữ lớn Mộng Yểm đỏ tươi.

Hộ Hoa Linh và Khô Lâu đi đánh Mộng Yểm, Minh Thù đi đào Băng Tinh Thạch.

Cố Tiểu Thỏ đứng tại chỗ mờ mịt nhìn một đám quái nhỏ rồi lại nhìn hai đại thần dẫn đầu phía trước, Cố Tiểu Thỏ im lặng lựa chọn theo Minh Thù.

Băng Tinh Thạch rất đẹp giống như một ngôi sao, mỗi miếng Băng Tinh Thạch đều có thuộc tính không giống nhau, nếu may mắn có thể đào được Băng Tinh Thạch giá trị.

Cấp bậc của Cố Tiểu Thỏ quá thấp không thể đào Băng Tinh Thạch, chỉ có thể nhìn Khu Cước Đại Hán đào Băng Tinh Thạch.

[Đội] Cố Tiểu Thỏ: Có người tới.

Minh Thù cũng nhìn thấy, Hộ Hoa Linh và Khô Lâu đã đánh Mộng Yểm tới gần cạn máu, nhưng đột nhiên có mấy người chơi từ bên kia nhảy ra cắt ngang bọn họ tấn công Mộng Yểm.

Mộng Yểm thừa dịp khôi phục máu, trong nháy mắt chạy thật xa.

[Phụ cận] Khô Lâu: Người Trường An Minh tụi mày bây giờ đều học được kiểu đánh lén cướp quái à?

Từ giữa những hàng chữ đều có thể nhìn ra tâm trạng nóng nảy của Khô Lâu.

[Phụ cận] Thiên Lý Truy Phong: Ai đánh lén, mày đừng có nói bậy, tụi tao xuất hiện nơi này Mộng Yểm đột nhiên xông lại, tụi tao chỉ tự vệ!

[Phụ cận] Khô Lâu: Ghê quá nhỉ, tụi mày tự vệ làm Mộng Yểm đã sắp đầy máu lại rồi đấy!

[Phụ cận] Hộ Hoa Linh: Khô Lâu.

Khô Lâu không nói chuyện nữa, người chơi bên kia cũng không nói cuối cùng đều đi tới đứng sau lưng Tiêu Cảnh Hàn.

[Phụ cận] Tiêu Tịch: Tự dựa vào bản lĩnh mà đánh quái, ok?

[Phụ cận] Hộ Hoa Linh: Được.

Mộng Yểm lui vào trong đám quái nhỏ, đám quái nhỏ như nhận được mệnh lệnh đột nhiên xông về phía bọn họ.

Khô Lâu oán giận chìm ngập trong quái nhỏ, liều mạng bắt đầu đánh giết.

Minh Thù và Cố Tiểu Thỏ đứng ở đằng xa, nữ chính giả Liễu Nhan cũng ở đó. Hơn nữa theo Minh Thù quan sát, thực lực Liễu Nhan thật sự rất khá độ ăn ý với nam chính cũng không kém.

Minh Thù tiếp tục đào Băng Tinh Thạch, hai đội quân bên kia đánh tới khó hòa giải, Minh Thù đào xong Băng Tinh Thạch, Mộng Yểm còn một nửa máu.

Cầu được nhìn thấy ám ảnh tâm lý của Mộng Yểm.

[Đội] Cố Tiểu Thỏ: Này... Lan Chỉ đại thần, cô không qua hỗ trợ sao?

Đối phương có năm người, Hộ Hoa Linh và Khô Lâu hai chọi năm còn phải đối phó với Mộng Yểm lúc này đã có chút yếu thế.

[Đội] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Tôi là người chơi mảng đời sống, không đánh nhau.

[Đội] Cố Tiểu Thỏ: Nhưng đại thần Hộ Hoa Linh nói, nếu như không bắt được Mộng Yểm nhiệm vụ này sẽ thất bại.

Nhiệm vụ thất bại đồng nghĩa với việc nữ chính giả sẽ rất vui.

Nữ chính giả vui vẻ thì còn kéo thù hận kiểu gì đây?

Minh Thù bỏ hai miếng đồ ăn vặt vào miệng, lắc lắc cổ tay dồn khí xuống đan điền!

[Đội] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Đại thần Hộ Hoa Linh, đại thần Khô Lâu, mua thuốc không?

Hộ Hoa Linh và Khô Lâu không thèm đếm xỉa tới Minh Thù.

Bọn họ ở bên cạnh đánh nhau, cô ở đây bán thuốc, bị điên!

[Đội] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Tăng mười lăm phần trăm trong năm phút, có mua không?

[Đội] Khô Lâu: 1.

Minh Thù nhanh chóng đóng gói giao dịch thuốc cho Khô Lâu, tiện tay ép bán cho hắn thuốc hồi máu.

Khô Lâu nhìn bên kia nhảy ra số tiền, khóe miệng co quắp một chút, đồ gian thương.

Nhưng sự thực chứng minh, Minh Thù ép bán thuốc hồi máu cho hắn rất hiệu quả. Loại thuốc này dường như không hạn chế chỉ cần ngươi có là có thể sử dụng liên tục, nhưng rất tốn tiền cũng chỉ có dân có tiền mới chơi nổi.

Bình thường mọi người cũng không mua nhiều, thứ nhất là đắt, thứ hai là túi đồ không có nhiều chỗ trống như vậy, cho nên gian thương di động Minh Thù đứng ở phía sau bọn họ bán hàng, không khác gì được ban cho phép thần thông.

Đám người Tiêu Tịch cũng phát hiện Khô Lâu và Hộ Hoa Linh đột nhiên bất thường, lâu như vậy mà máu của bọn họ không tuột xuống phân nửa.

Chuyện này không bình thường.

[Đội] Nhan Như Mộng: Hai người này mang theo bao nhiêu thuốc hồi máu vậy?

Dân có tiền đốt tiền thấy ghê không!

[Đội] Trường Kiếm Ba Thước: Lan Chỉ trong ở trong đội bọn họ.

Trong lúc chiến đấu, không ai có thời gian đi mua đạo cụ mà đôi khi còn hạn chế không thể mua đạo cụ.

Thế nhưng đồng đội thì khác, đồng đội có thể giao dịch trực tiếp chỉ cần nhẹ nhàng chọn đồng ý là được.

Lan Chỉ là ai?

Đại lão đứng đầu bảng Tài Phú! Người chơi mảng đời sống nổi danh! Là kho đạo cụ di động!

[Đội] Tiêu Tịch: Mọi người đi đánh Mộng Yểm, Truy Phong và tôi giữ chân bọn họ.

Liễu Nhan mang người tới gần Mộng Yểm, còn Thiên Lý Truy Phong và Tiêu Cảnh Hàn cùng nhau ngăn cản Hộ Hoa Linh và Khô Lâu.

[Phụ cận] Khô Lâu: Nhiều người ỷ thế bắt nạt chúng ta ít người!

Thấy Mộng Yểm sắp bị nhóm Tiêu Cảnh Hàn bắt, Khô Lâu cũng không có cách nào khác, ai bảo bọn họ ít người.

Khô Lâu không cẩn thẩn bị Tiêu Cảnh Hàn giết chết, hắn phát hiện không thể sống lại cũng không thể đứng lên.

Khô Lâu căm hận.

[Phụ cận] Khô Lâu: Trường An Minh tụi mày chờ đó cho tao, chờ ông mày gọi người đến!

[Phụ cận] Khô Lâu: Hoa Linh, báo thù cho tôi!

[Phụ cận] Khô Lâu: Trường An Minh bla bla...

Kênh phụ cận toàn là Khô Lâu spam tin.

Đồng đội đã giết chết Boss phụ, tiến độ hoàn thành nhiệm vụ ba mươi chín phần trăm.

Trên màn hình của Hộ Hoa Linh đột nhiên nhảy ra một khung thông báo, hắn sửng sốt một chút sau đó nhân vật của hắn chuyển thành màu đen, cùng anh em tốt Khô Lâu nằm trên mặt đất.

Tiêu Cảnh Hàn nhìn về phía đồng đội của mình, Mộng Yểm bên kia đã biến mất chỉ còn lại có một ít quái nhỏ rải rác và vài người đứng bên cạnh.

[Phụ cận] Thiên Lý Truy Phong: Bị cướp rồi.

[Phụ cận] Nhan Như Mộng: Lan Chỉ bất ngờ đánh lén.

Liễu Nhan nhìn Khu Cước Đại Hán ở đối diện không giữ được bình tĩnh, lần trước tìm Lan Chỉ mua đồ lại không bán, kết quả quay ra bán cho người khác.

[Phụ cận] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Cám ơn đã nhường.

[Phụ cận] Thiên Lý Truy Phong:...

Cô đánh lén còn đắc ý là có ý gì?

[Phụ cận] Khô Lâu: Lan Chỉ đại lão làm tốt lắm!

Vì điều này, Khô Lâu quyết định không tính toán hành vi lên giá vô tội vạ của gian thương Minh Thù.

[Phụ cận] Hộ Hoa Linh:...

[Phụ cận] Hộ Hoa Linh: Tiểu thỏ, kéo chúng ta đứng lên.

Hiển nhiên Hộ Hoa Linh cũng phát hiện bọn họ không có cách đứng lên, biện pháp duy nhất chưa thử qua cũng chỉ có dược sư mới kéo dậy được.

Cố Tiểu Thỏ tung tăng chạy đến bên cạnh Khô Lâu và Hộ Hoa Linh.

[Phụ cận] Cố Tiểu Thỏ: Kéo thế nào?

Hiện tại Liễu Nhan đã biết Cố Tiểu Thỏ chính là người nam chính thích, cho nên thấy Cố Tiểu Thỏ đột nhiên xuất hiện cô ta lập tức nhìn Tiêu Cảnh Hàn.

Nhưng chỉ là một nhân vật game, Liễu Nhan hoàn toàn không biết Tiêu Cảnh Hàn đang suy nghĩ gì.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 358: Toàn Chức Gian Thương (5)

Dưới sự hướng dẫn của đại thần Hộ Hoa Linh, cuối cùng Cố Tiểu Thỏ cũng biết sử dụng kỹ năng thế nào.

[Phụ cận] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Cố Tiểu Bạch rốt cuộc là cô lớn lên thế nào vậy?

Thân là dược sư, thậm chí ngay cả kỹ năng cơ bản nhất cũng không biết.

[Phụ cận] Cố Tiểu Thỏ: Đào đào mỏ, hái thuốc gì đó...

Cố Tiểu Thỏ không phải là mới đây mới chơi game, cô ấy đã vào game từ rất lâu rồi nhưng tài khoản của cô ấy... Vẫn rất yếu.

Bình thường Cố Tiểu Thỏ đăng nhập chủ yếu là đào mỏ hái thuốc, dùng hết thể lực thì cô ấy cũng không biết làm gì.

[Phụ cận] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Bội phục bội phục.

Nữ chính quả nhiên là chịu được cô độc.

Bảo trẫm đào mỏ nhàm chán như thế, còn không bằng bảo trẫm tự sát.

Khô Lâu có thể là bị Cố Tiểu Thỏ khiến cho nói không nên lời, lúc này nằm trên mặt đất chờ được cứu rỗi.

Quả nhiên dược sư có thể kéo người lên.

[Phụ cận] Thiên Lý Truy Phong: Không phải lúc nãy nói tụi tao đánh lén sao, sao bây giờ chính mình lại dùng. Lan Chỉ, phút cuối cô nhào ra cướp quái của chúng tôi, có thấy xấu hổ không?

Có thể là bên đội của nam chính trao đổi tin tức xong, bắt đầu châm chọc.

[Phụ cận] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Nếu không thấy xấu hổ mà cướp được quái của các người, thì tôi sẵn lòng không xấu hổ.

Minh Thù nói chuyện vô cùng đứng đắn, đứng đắn đến mức Khô Lâu không ngừng gõ "ha ha".

Minh Thù muốn chặn luôn hắn.

[Phụ cận] Nhan Như Mộng: Lan Chỉ là cô cố ý phải không?

[Phụ cận] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Tôi cố ý đó, cô muốn đánh tôi sao? Đến đây đến đây, đánh tôi đi!

Minh Thù điều khiển Khu Cước Đại Hán nhảy lên nhảy xuống, dáng vẻ rất muốn ăn đòn.

Nữ chính giả không tức chết thì xem như tôi thua.

[Phụ cận] Khô Lâu: Vốn ngay từ đầu là các người ỷ thế hiếp người, không phải là Tiêu Tịch nói dựa vào bản lĩnh sao? Tụi tao giết Mộng Yểm bằng bản lĩnh!

[Phụ cận] Khô Lâu: Đệ Nhất Lâu tụi tao là ai chúng mày chẳng lẽ không rõ sao?

[Phụ cận]:...

Trên bảng bình chọn xếp hạng bang phái toàn server, Trường An Minh đứng đầu, Đệ Nhất Lâu là thứ nhất từ dưới lên.

Nói về không biết xấu hổ, Đệ Nhất Lâu có thể từ vị trí đứng đầu từ dưới lên nhảy đến đầu bảng.

Tiêu Cảnh Hàn bảo những người khác đừng nói nữa, ngay từ đầu đã nói dùng bản lĩnh của mình, bây giờ bên Hộ Hoa Linh đã bắt được Mộng Yểm, bọn họ cũng không thể đánh người ta.

Vấn đề hiện tại là, bọn họ phải rời khỏi chỗ này thế nào?

Hộ Hoa Linh và Khô Lâu dùng kinh nghiệm của mình nói cho bọn họ biết, chết không về được.

Cũng không thể từ chỗ này mà leo lên.

[Phụ cận] Trường Kiếm Ba Thước: Tôi đã xem rồi, không tìm được lối ra.

[Phụ cận] Nhan Như Mộng: Vừa nãy Truy Phong bị Mộng Yểm đánh chết một lần, không có cách nào sống lại được.

Người bên kia đang thảo luận đi ra như thế nào, Tiêu Cảnh Hàn lại quay về phía Cố Tiểu Thỏ.

[Phụ cận] Nhan Như Mộng: Tiêu đại thần, anh có cách nào sao?

Liễu Nhan thành công ngăn cản Tiêu Cảnh Hàn chuẩn bị bước qua, hắn dừng một hồi xoay người trở lại đội.

[Đội] Khô Lâu: Lan Chỉ đại lão, lúc trước chắc là cô từng xuống đây rồi, cô biết cách ra ngoài như thế nào không? Mau nói bọn tôi biết thoát ra thế nào đi, đây là cái chỗ quái gì vậy! Chết cũng không ra được!

[Đội] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Tại sao tôi phải nói anh biết?

[Đội] Khô Lâu: Tốt xấu gì bây giờ chúng ta cũng là cùng chung hoạn nạn, nói bọn tôi biết một chút không được sao?

[Đội] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Trả thù lao đây.

[Đội] Khô Lâu: Gian thương! Chúng ta có thể nói tình cảm không nói đến tiền được không?

[Đội] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Rất xin lỗi, tôi và anh không có tình cảm gì để nói.

Khô Lâu xoay quanh tại chỗ.

Cố Tiểu Thỏ ngây ngô mờ mịt như trước, đứng bên cạnh đại thần Hộ Hoa Linh làm đồ trang trí.

[Phụ cận] Thiên Lý Truy Phong: Lan Chỉ, cô biết cách ra ngoài thế nào đúng không?

Vì Lan Chỉ làm giao dịch với rất nhiều người, tin tức cũng nhiều hơn người bình thường, cho nên Thiên Lý Truy Phong nghĩ cô biết cũng không kỳ quái.

[Phụ cận] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Biết.

[Phụ cận] Thiên Lý Truy Phong: Ra ngoài như thế nào?

[Phụ cận] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Muốn biết? Trả thù lao, tôi sẽ nói cho các người biết.

Không trả tiền mà muốn tin tức, nghĩ hay thật!

[Phụ cận] Tiêu Tịch: Cô thật sự biết sao?

[Phụ cận] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Không phải là tôi khoe khoang, trong game này ngoại trừ tôi ra e rằng không ai biết, không tin thì các người lên kênh thế giới hỏi đi.

Quả nhiên Thiên Lý Truy Phong lên kênh thế giới hỏi, có điều là người chơi trên đó đều ngẩn ra, rõ ràng là còn không biết còn có một chỗ như thế.

[Phụ cận] Tiêu Tịch: Bao nhiêu?

[Phụ cận] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Năm trăm kim tệ.

Một kim tệ bằng một ngàn tiền thật.

Tương đương với năm trăm ngàn tiền thật.

[Phụ cận] Trường Kiếm Ba Thước: Cô thèm tiền đến phát điên rồi à?

[Phụ cận] Thiên Lý Truy Phong: Năm trăm kim tệ có thể mua được rất nhiều đồ, muốn mua một tin của cô mà phải trả năm trăm?

Minh Thù hơi mệt mỏi, trong game cũng không thể tặng kèm nụ cười hiền hòa của mẹ già cho bọn họ, cho nên cô đánh chữ hơi chậm một chút.

[Phụ cận] Nhan Như Mộng: Lan Chỉ cô đang chột dạ à?

[Phụ cận] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Các người không mua thì tự đi thăm dò đi kiểu gì cũng ra được, tôi tin là với tài trí thông minh của mấy người không tới mấy ngày là tìm được thôi.

[Phụ cận] Nhan Như Mộng: Vì sao cô lại nhằm vào chúng tôi?

Liễu Nhan vừa nói ra, những người còn lại cũng không nói chuyện, cẩn thận nhớ lại dường như có thể cảm nhận lờ mờ rằng bọn họ đang bị chèn ép.

[Phụ cận] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Tâm trạng không tốt.

[Phụ cận] Khô Lâu: Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha.

[Phụ cận] Thiên Lý Truy Phong:...

[Phụ cận] Trường Kiếm Ba Thước:...

Trong lúc bọn họ đang nói, Tiêu Cảnh Hàn đã giao dịch kim tệ cho cô.

Cầm tiền, Minh Thù cũng rất trách nhiệm nói.

[Phụ cận] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Tự sát.

[Phụ cận] Nhan Như Mộng: Tự sát? Chết thì không ra được, cô lừa ai đó?

Liễu Nhan không tin, đặc biệt là khi Minh Thù đứng bên phe của Cố Tiểu Thỏ... Đó là người Tiêu Cảnh Hàn thích.

[Phụ cận] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Vậy nhất định là biện pháp chết của các người không đúng, chỉ có tự sát mới có thể rời khỏi nơi này, không tin thì thử đi.

Có thể là công ty game bị điên thiết lập nhân vật tự sát, thế nhưng tự sát sẽ có một vài hình phạt, ví dụ như sẽ gặp xui xẻo mấy giờ, biến đổi thành quái vài giờ, các kiểu trừng phạt ngớ ngẩn.

[Phụ cận] Nhan Như Mộng: Nếu có thể ra ngoài, sao các người không đi?

Liễu Nhan còn đang nghi ngờ, cô ta đã từng là người nghiên cứu trò chơi này, biết trò chơi này có rất nhiều điểm kì quái, cho nên đối với chuyện tự sát rời khỏi nơi này tuy cô ta không quá tin, nhưng cũng không phải hoàn toàn không tin.

[Phụ cận] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Chúng tôi thích ở đây ngắm phong cảnh, liên quan gì đến cô?

[Phụ cận] Nhan Như Mộng:...

Ở đây, ngoại trừ đám quái nhỏ xấu xí còn chưa diệt hết ra, cũng chỉ còn lại tảng đá có cái gì đẹp mà nhìn.

Minh Thù không biết bọn họ thương lượng thế nào, nhưng không ai di chuyển.

Minh Thù đánh chủ ý lên đội nhà mình.

[Đội ngũ] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Trả thù lao, tôi nói mọi người biết ra ngoài thế nào.

[Đội ngũ] Khô Lâu: Không phải lúc nãy cô đã nói rồi sao?

[Đội ngũ] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Vậy anh thử tự sát thử xem?

Khô Lâu cảm thấy lời này của Minh Thù có ý nghĩa khác, cho nên hắn suy xét một phen, hiểu ra có thể là Minh Thù lừa bọn họ.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 359: Toàn Chức Gian Thương (6)

[Đội] Khô Lâu: Không nể tình đồng đội sao!

[Đội ngũ] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Lúc nào cần thịt thì vẫn cứ thịt thôi.

Tình đồng đội?

Có ăn được không?

Thời buổi kiếm tiền khó khăn vì đồ ăn vặt lúc có thể kiếm đương nhiên phải tận dụng rồi, người ngốc nhiều tiền vung tay quá trán cũng khó tìm lắm.

Khô Lâu - một kẻ lắm tiền ngốc nghếch, Khô Lâu hoàn toàn không biết mình đã có một cái tên như thế.

[Đội] Khô Lâu: Muốn bao nhiêu?

[Đội] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Gặp nhau là đã có duyên, một nghìn không hơn không kém.

"Phụt!"

Mới vừa rồi còn năm trăm xoay người một cái đã tăng lên một nghìn, lại còn gặp nhau chính là duyên, gian thương!

[Đội] Khô Lâu: Một nghìn kim tệ chứ không phải một nghìn ngân tệ, cô có chắc là mình không nói nhầm không? Dựa vào cái gì mà bán cho tôi đắt vậy!

[Đội] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Tin thật với tin giả có thể bằng nhau sao? Anh đưa tôi năm trăm tôi cũng có thể bán tin giả cho anh.

[Đội] Khô Lâu: Gian thương như cô sao không bị bắt vậy?

[Đội] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Có thể là do tôi đẹp.

[Đội] Khô Lâu:...

Một Khu Cước Đại Hán nhếch nhác đáng ghét mà được cô ta gọi là đẹp, Khô Lâu buồn nôn đến muốn ói cả cơm từ đêm qua.

Khô Lâu ở bên kia suy nghĩ một lúc lại cảm thấy Minh Thù nói quá hợp lý, đối với người chơi lắm tiền như hắn mà nói một nghìn này không phải là tiền.

Khô Lâu chuyển kim tệ cho Minh Thù.

Nếu như Minh Thù cho hắn tin giả, hắn sẽ truy sát cô toàn server.

[Đội] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Chờ bản đồ nơi này thay đổi, có thể tự sát.

[Đội] Bộ Xương Khô:...

[Đội] Hộ Hoa Linh:...

[Đội] Cố Tiểu Thỏ:...

Nói tới nói lui, chính là phải tự sát?

Chỉ là thời gian tự sát khác nhau thôi.

Đội ngũ Tiêu Cảnh Hàn đợi một lúc cuối cùng có người quyết định thử xem, có một người tự sát ánh sáng lóe lên xung quanh người biến mất tại chỗ.

Thấy thực sự có thể ra ngoài, những người còn lại đồng thời thở phào lại cảm thấy ngờ ngợ.

Nhan Như Mộng nhìn sang bên này, một lúc sau mới biến mất trước mặt bọn họ.

Tiêu Cảnh Hàn là người cuối cùng.

[Đội] Khô Lâu: Bọn họ bị chuyển đến chỗ nào thế?

[Đội] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Nhà tù.

[Đội] Khô Lâu:...

[Đội] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Mấy tiếng nữa là lại được chuyển lại đây.

[Đội] Khô Lâu: Phụt... Ha ha...

Ngày hôm sau, Minh Thù vừa lên game đã bị Thiên Lý Truy Phong spam điên cuồng kêu gào.

[Thế giới] Thiên Lý Truy Phong: Lan Chỉ, mày đi ra đây cho tao!

[Thế giới] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Một tối không gặp, nhớ tôi như vậy à?

[Thế giới] Thiên Lý Truy Phong: Lan Chỉ, bọn tao dùng tiền mua tin tức của mày, mày lại bán tin tức giả cho bọn tao.

[Thế giới] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Tôi bán tin giả khi nào? Tôi nói các người biết có thể rời đi, các người không hỏi tôi đi chỗ nào có đúng không. Tôi là người nói chữ tín, không phải là các người đã rời đi rồi sao? Sao có thể tính là tôi bán tin giả được.

[Thế giới] Thiên Lý Truy Phong:...

Bọn họ là rời đi, đi đến nhà tù.

Thiên Lý Truy Phong tức đến muốn đập chuột, bọn họ tốn năm trăm kim tệ để mua tai ương lao tù.

Mà bây giờ bọn họ vẫn còn ngồi xổm ở đáy vực hôm qua.

Cho dù bọn họ thử bao nhiêu cách cũng không thoát ra được, nhưng đám người Minh Thù lại ra ngoài được chứng tỏ là có cách.

[Thế giới] Tương Tư Niên Hoa: Chuyện gì vậy?

[Thế giới] Nón Xanh Của Ngươi Rất Đẹp: Không biết, vừa lên liền thấy đại gia đại lão trên kênh thế giới.

[Thế giới] Tái Lai Nhất Thứ: Đại gia đại lão chọc người của Trường An Minh à?

[Thế giới] Tương Tư Niên Hoa: Hôm qua không phải là người của Trường An Minh lên kênh thế giới hỏi, có biết đáy vực ở Tử Kim Sơn thoát ra như thế nào không? Tôi thấy chuyện hôm nay, hơn phân nửa là có liên quan đến hôm qua.

[Thế giới] Thiên Lý Truy Phong: Lan Chỉ, mày là gian thương!

Có lẽ là Thiên Lý Truy Phong chưa bao giờ mắng người, tuy rằng tức giận nhưng cũng chỉ có thể hung tợn gõ vài chữ như thế.

[Thế giới] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Làm ăn không gian không được.

[Thế giới] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Anh có thể trả nhiều tiền hơn, tôi có thể nói các người biết thoát ra như thế nào lần này thề không lừa đâu.

[Thế giới] Tái Lai Nhất Thứ: Đại lão thật đáng nể! Người của

Trường An Minh cũng dám lừa.

[Thế giới] Nón Xanh Của Ngươi Rất Đẹp: Tôi rất tò mò rốt cuộc đáy vực Trường An Minh có cái gì, lập đội đi xem không?

Trên kênh thế giới có người chơi rảnh đến phát điên, hấp tấp chạy tới Tử Kim Sơn rồi nhảy xuống vách núi, đương nhiên cũng có người chơi cẩn thận, không nhảy xuống chỉ đứng bên trên nhìn.

Nhảy xuống sau đó cùng đội của nam chính chưa đi ra mắt to trừng mắt nhỏ, trên kênh thế giới liền nổ tung.

[Thế giới] Tái Lai Nhất Thứ: Tôi sai rồi tôi không bao giờ tò mò nữa, cầu xin đại lão chỉ cách đi ra ngoài!

[Thế giới] Thiên Hạ: Thiết kế này quả thực phá vỡ khoa học, công ty game bày ra cũng không sợ tối gặp ác mộng sao!

Minh Thù đang giao dịch Băng Tinh Thạch cho Tây Sơn Dĩ Sơn thì thấy trên kênh thế giới đang kêu gào tên mình.

[Tin tức hệ thống] Cửu Dương Thần Khởi phát [Huyền Thưởng Lệnh] đối với người chơi [Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa].

Đột nhiên xuất hiện Huyền Thưởng Lệnh làm các người chơi sửng sốt, một lát sau Minh Thù liền thấy người đầu tiên đến giết mình.

Có lẽ là vì bình thường nguyên chủ chỉ toàn bán hàng, cho nên ấn tượng của mọi người đối với người đứng đầu bảng Tài Phú là có tiền nhưng yếu nhớt.

Nhưng mà Khu Cước Đại Hán thể hiện. Không hề!

Giết xong một người chơi, Minh Thù mở kênh thế giới.

[Thế giới] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Tôi không bán quần áo cho cậu, cậu liền đuổi giết tôi?

[Thế giới] Cửu Dương Thần Khởi: Gian thương, đồ giá hai nghìn cô bán cho tôi giá năm nghìn, không đuổi giết cô thì đuổi giết ai?

Đương nhiên hơn phân nửa nguyên nhân là Cửu Dương Thần Khởi cũng là người Trường An Minh, lần này lão đại của bọn họ bị gian thương này trêu chọc, hắn nuốt không trôi cơn tức này.

[Thế giới] Khô Lâu: Lão Lan à, cô không phải gian thương mà là hắc đạo gian thương.

[Thế giới] Tái Lai Nhất Thứ: Ôi, tôi lại được biết thêm về Lan Chỉ, thứ gì có thể bán giá gấp đôi vậy?

[Thế giới] Nón Xanh Của Ngươi Rất Đẹp: Quá đỉnh, quá chất chơi.

[Thế giới] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Rất rõ ràng là tôi không muốn bán cho cậu, cậu ngốc đến mức không nhìn ra à?

[Thế giới] Tải Về Em: Bị đại gia khinh bỉ kìa, ha ha.

Câu kia của Minh Thù chính là không muốn bán cho cậu ta, khiến cho một đám quần chúng vây xem trên kênh thế giới spam 666 (*) tán thưởng, có thể là Cửu Dương Thần Khởi xấu hổ lại không tìm được cách phản bác, sa sút tinh thần thoát game.

Nhưng mà Huyền Thưởng Lệnh lại không bỏ.

Vẫn có người không ngừng nhận Huyền Thưởng Lệnh, đến lấy đầu của cô.

Nhưng dần dần có người phát hiện, Lan Chỉ đại lão đứng đầu bảng Tài Phú... Cũng không yếu.

Quan trọng là cô đánh cho người ta cạn máu, sau đó rất nghiêm túc tư vấn đồ của cô cho người ta mua để tiếp tục đứng lên đánh.

[Thế giới] Tiểu Sửu: Từ khi Lan Chỉ lão đại đổi tên cả người đều thay đổi, trước kia Lan Chỉ đại lão chỉ chuyên tâm làm một người chơi mảng đời sống, bây giờ đại lão chuyên tâm làm một tên gian thương.

[Thế giới] Hoàng Lương Mỹ Mộng: Không muốn nhớ đến tình cảnh, đại lão đánh tôi xong còn ép mua đạo cụ.

[Thế giới] Tái Lai Nhất Thứ: Theo các người Lan Chỉ đại lão này không phải là đổi người rồi chứ?

Trên mạng chính là như vậy cho dù đổi người, người khác cũng chỉ bàn tán một chút cũng không cảm thấy kỳ lạ.

Cơ bản không ai để ý phía sau tài khoản kia là nam hay nữ, có phải là người hay không.

***

(*) 666: Trong game Trung Quốc có nghĩa là rất đỉnh.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 360: Toàn Chức Gian Thương (7)

Có lẽ là Tiêu Cảnh Hàn đồng ý cho người Trường An Minh đuổi giết Minh Thù, nói chung Minh Thù chỉ cần vào game sẽ bị đuổi khắp thế giới.

[Thế giới] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Vì sao các người truy đuổi tôi!

[Thế giới] Khô Lâu: Bởi vì cô có sirô.

[Thế giới] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa:...

Khắp nơi đều là diễn viên.

[Thế giới] Tái Lai Nhất Thứ: Đại lão lại bị truy đuổi à! Ha ha, ở đâu vậy? Cùng nhau qua hóng đi.

[Thế giới] Nón Xanh Của Ngươi Rất Đẹp: Chạy qua hóng? Không sợ đại lão ép cậu mua đạo cụ à.

[Thế giới] Tiểu Sửu: Thật lòng mà nói đạo cụ của đại lão rất hiệu quả, chỉ là quá đắt.

[Thế giới] Linh Hồn Đang Gào Thét: Chuyên đi lừa thiên hạ.

[Thế giới] Cara Mã Y: Một món đạo cụ mà còn đắt hơn cửa hàng, tại sao Lan Chỉ không đi cướp luôn đi!

[Thế giới] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Tôi cũng không cướp của cậu, cậu ngại đắt thì đừng mua, giận quá thì đi tố cáo tôi đi.

[Thế giới] Nón Xanh Của Ngươi Rất Đẹp: Ha ha, không hổ danh là đại lão, chất như nước cất.

[Thế giới] Khô Lâu: Gian thương, gian thương.

[Thế giới] Tái Lai Nhất Thứ: Tuy đạo cụ của đại lão đắt nhưng quả thực dùng rất tốt, mua trong cửa hàng không hơn đồ của đại lão đâu.

[Thế giới] Trường An Minh - Tiểu Lộ: Lan Chỉ, cô chơi ăn gian!

[Thế giới] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Dùng binh tất dùng thủ đoạn, giáo viên mấy người không dạy sao? Đuổi theo tôi đi, đuổi theo tôi đi! Đuổi được tôi, tôi cho các người sirô.

[Thế giới] Tái Lai Nhất Thứ: Đột nhiên cảm thấy đại lão thực sự rất gợi đòn.

[Thế giới] Tiểu Sửu: Hiện tại gian thương đều lợi hại hơn chúng ta, có còn để người ta chơi game nữa không, đại lão yên lặng làm gian thương thôi không được sao?

[Thế giới] Trường An Minh - Binh Công Hán: Lan Chỉ, cô có bản lĩnh thì đừng chạy!

[Thế giới] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Tự cho mình là thần tiên à, đến mức tôi nhìn thấy thì cậu bước không nổi?

[Thế giới] Tái Lai Nhất Thứ: Ha ha.

Lúc này Minh Thù đang bị một đám người đuổi theo như điên trên bản đồ, Khu Cước Đại Hán cũng tương đối linh hoạt, nhanh chóng giữ khoảng cách với đám truy binh phía sau.

Phía trước có điểm dịch chuyển Minh Thù nhanh chóng bước

lên.

Ánh sáng lóe lên khung cảnh trước mặt chuyển đổi, thật bất hạnh... Có người đang đánh nhau.

[Phụ cận] Tây Tử Lâm: Tôi đã nói rồi, tôi không có giành bộ trang bị của mấy người, phó bản đó là tôi đánh thắng!

[Phụ cận] Đại Mạc Phi Tuyết: Đừng có nói láo, ông đây tận mắt thấy mau giao đồ ra đây, đừng tưởng rằng cô là nữ ông đây không dám đánh!

Đính chính một chút, tạm thời còn chưa đánh nhau.

[Phụ cận] Tây Tử Lâm: Các người là quân cướp!

[Phụ cận] Đại Cục Làm Trọng: Bé à, em mau giao đồ ra đây, bằng không lát nữa tụi anh sẽ không nương tay đâu.

[Phụ cận] Tây Tử Lâm: Không bao giờ! Đây là đồ của tôi!

Minh Thù đi lướt qua bọn họ đối thoại sau đó dần dần không thấy nữa, trên thế giới có người cập nhật tọa độ của Minh Thù quẹo trái quẹo phải, người phía sau lập tức đuổi tới.

[Phụ cận] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Các người yêu thầm tôi thật sâu nặng.

[Phụ cận] Trường An Minh - Tiểu Lộ: Hôm nay là ngày chết của mày, mày dám trêu chọc lão đại bọn tao, bọn tao nhất định sẽ hành chết mày.

[Phụ cận] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Nói như kiểu hôm nay các người có thể đánh thắng tôi vậy.

Giọng nói của Minh Thù rất kiêu ngạo, người đuổi theo đột nhiên im lặng.

Kỹ năng của thú nhân không chỉ mạnh mẽ, hơn nữa trông rất ngang tài lại cộng thêm đạo cụ. Minh Thù rất hài lòng, cô cho rằng một mình đấu với người đứng thứ mười của bảng xếp hạng cũng không thành vấn đề.

Ánh lửa của kỹ năng game từ trên trời rơi xuống, từng tảng lớn bay đến chỗ Minh Thù.

Minh Thù nhanh chóng tránh né mặt đất thoáng hiện ánh sáng kỹ năng, hàn băng ngưng tụ dựng lên, nếu không nhảy nhanh chắc chắn bây giờ cô bị đông cứng trên mặt đất.

Người đối diện đồng loạt xông lên, các loại ánh sáng kỹ năng lóe lên khắp bản đồ cực kỳ chói mắt.

[Phụ cận] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Đánh không trúng sao!

[Phụ cận] Trường An Minh - Thải Hồng: Đồ không biết xấu hổ, mọi người chú ý phối hợp đừng để nó trốn thoát, hôm nay ông mày nhất định phải dạy dỗ Lan Chỉ!

[Phụ cận] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Thiếu niên rất có chí hướng, mua đạo cụ không? Có thể tăng cơ hội thành công đó! Tận dụng thời cơ, mất rồi sẽ không trở lại đâu. Gặp nhau tức là có duyên, tôi bớt giá cho cậu giảm mười lăm phần trăm thế nào!

Người chơi Trường An Minh hỗn loạn trong gió, ai muốn cô giảm giá chứ, cô giảm nhiều như vậy chả ma nào dám mua?

Chúng ta đang đánh nhau, tôn trọng chúng tôi một chút được không!

Tên gian thương đáng chết này!

Người chơi tức giận giơ đao trong tay lên, khởi động kỹ năng liều mạng tấn công Minh Thù.

Minh Thù đứng ở phía trước dùng kỹ năng tránh né tuy rằng bị tụt hơn phân nửa máu, nhưng vẫn không chết, đa số kỹ năng đều đánh vào cái cây sau lưng cô.

"Ầm!"

Đại thụ bị lửa thiêu cháy.

Ánh lửa nhuộm đỏ thân thể tất cả người chơi.

Mọi người ngơ ngác nhìn đại thụ bị thiêu cháy.

Bọn họ lần đầu nhìn thấy kỹ năng làm thiêu cháy đại thụ.

Nhưng mà lúc này bọn họ mới phát hiện, cây này không giống với cây khác lá cây um tùm, cây sinh trưởng cũng rất tốt.

Tuy rằng không biết vì sao có thể cháy, nhưng rõ ràng chuyện này không bình thường.

[Phụ cận] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Ai da, các người đã gây họa rồi!

Người chơi Trường An Minh trừng mắt nhìn Minh Thù, nói giống như không có liên quan đến cô, nếu không tại cô tránh thì cây này làm sao cháy được?

[Tin tức hệ thống] Phong ấn Ma Giới bị phá vỡ, Ma Vương sắp xuất thế, mời các người chơi toàn lực ngăn cản Ma Vương.

[Tin tức hệ thống] Phong ấn Ma Giới bị phá vỡ, Ma Vương sắp xuất thế, mời các người chơi toàn lực ngăn cản Ma Vương.

[Tin tức hệ thống] Phong ấn Ma Giới bị phá vỡ, Ma Vương sắp xuất thế, mời các người chơi toàn lực ngăn cản Ma Vương.

Tin tức hệ thống xuất hiện liên tiếp ba lần, bất kể người chơi đang ở trạng thái gì đều có thể thấy tin tức hệ thống này.

Tất cả người chơi đều bối rối, chuyện gì vậy.

Sao Ma Vương lại xuất thế?

Bản đồ còn chưa thay đổi!

Trận doanh tiên ma còn chưa có, sao Ma Vương lại xuất thế!

Chuyện này và kịch bản của các người không đồng nhất với nhau!

Kế hoạch bị người ngoài hành tinh tha đi rồi à?

[Thế giới] Tái Lai Nhất Thứ: Cuyện gì vậy!? Có vị đại huynh nào giải thích cho tôi đi!

[Thế giới] Tương Tư Niên Hoa: Tôi chỉ muốn biết là ai làm!

[Thế giới] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Người của Trường An Minh làm đấy.

[Thế giới] Nón Xanh Của Ngươi Rất Đẹp: Tuy rằng tôi nhìn không hiểu lắm, nhưng tôi biết cái đó không giống game tôi đang chơi, đây không phải là Tiên Ma Đại Lục tôi chơi.

[Thế giới] Tái Lai Nhất Thứ: Trường An Minh đã làm cái gì vậy?

[Thế giới] Trường An Minh - Thải Hồng: Lan Chỉ mày đứng có nói bậy trên kênh thế giới.

[Thế giới] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Nhìn đi, thẹn quá hóa giận.

[Thế giới] Hôm Nay Ta Không Ăn Kẹo: Tuy rằng đọc không hiểu, nhưng có vẻ hoành tráng lắm. Cho nên Ma Vương sắp ra ngoài rồi, làm sao bây giờ?

[Thế giới] Tây Sơn Dĩ Sơn: Nhìn nhiệm vụ chính đi.

[Thế giới] Mây Bay Trong Gió: Nhiệm vụ chính không thấy thay đổi.

[Thế giới] Thần Hi: Nhiệm vụ chính yêu cầu người chơi tự lập đội, trong một tháng ngăn cản Ma Vương xuất thế.

[Thế giới] Tái Lai Nhất Thứ: Đây là nhiệm vụ gì vậy.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 361: Toàn Chức Gian Thương (8)

Mười người chơi có thể hợp thành một đội, từ đại thụ bị thiêu cháy tiến vào Ma Giới, tìm kiếm Ma Vương ngăn cản hắn xuất hiện, thời gian cũng coi như thoải mái có hẳn một tháng.

Hệ thống chưa nói sau khi thất bại có hậu quả gì không, nhưng chắc là không tốt.

Tóm lại đây là một phó bản khổng lồ...

Trong kịch bản chưa có ai động tới, bởi vì chẳng có người chơi nào rảnh đến phát điên đi đốt cây.

Trên kênh thế giới đã tổng kết ra vì sao có vài người có nhiệm vụ này, có vài người không có.

Không đủ cấp.

Có thể nhận được nhiệm vụ này, đều đã hơn cấp năm mươi.

Hiện tại cấp cao nhất là sáu mươi, nói cách khác chỉ có người chơi cấp năm mươi đến sáu mươi mới nhận được nhiệm vụ chính này.

Lúc này Minh Thù vẫn đang đứng bên cây đại thụ, có thể là người Trường An Minh về báo cáo với bang phái, không có thời gian tìm cô gây chuyện.

[Thế giới] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Có ai muốn lập đội không?

[Thế giới] Khô Lâu: Tới liền.

[Thế giới] Tái Lai Nhất Thứ: Đại lão mang tôi theo, mang tôi theo

Khô Lâu là người thứ nhất chạy tới, tiếp theo là Hộ Hoa Linh, theo sau Hộ Hoa Linh là Cố Tiểu Thỏ.

Khô Lâu lập tức gửi yêu cầu vào đội.

[Đội] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Cố Tiểu Bạch cấp năm mươi sao?

Hiện tại Minh Thù gọi nữ chính là Cố Tiểu Bạch, vì Cố Tiểu Thỏ rất ngốc, Hộ Hoa Linh và Khô Lâu không có phản ứng gì, đồng ý cách gọi này của Minh Thù.

[Đội] Hộ Hoa Linh: Không phải, cô ấy nhận được nhiệm vụ.

[Đội] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa:...

[Đội] Khô Lâu:...

Ngay cả trò chơi cũng đối xử đặc biệt với nữ chính.

[Đội] Cố Tiểu Thỏ: Tôi cũng không biết vì sao lại nhận được, nhưng hình như nhiệm vụ của tôi không giống của mọi người.

Cố Tiểu Thỏ sao chép nhiệm vụ ra cho mọi người xem.

Đúng thật là không giống, nhiệm vụ của Cố Tiểu Thỏ là phong ấn.

Minh Thù mở thông tin của Cố Tiểu Thỏ, một lúc sau lặng lẽ tắt đi.

[Đội] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Trước kia là tôi xem thường cô, kỹ năng vẽ bùa của cô đã là cấp cao nhất, cô mới là đại lão.

[Đội] Khô Lâu: Sao trước kia tôi không phát hiện ra nhỉ! Ôi đại lão ẩn thân bao lâu nay.

[Đội] Cố Tiểu Thỏ: A... Là cái đó sao, bởi vì chỉ có nó là không bị hạn chế cấp độ cho nên tôi không có gì làm, nên thường xuyên luyện kỹ năng đó.

Có thể là Cố Tiểu Thỏ hoàn toàn không rõ kỹ năng vẽ bùa đạt cấp cao nhất là có ý nghĩa gì, nguyên chủ chưa từng đạt cấp cao nhất của kỹ năng này, chủ yếu là muốn đạt đến cấp cao nhất của kỹ năng này rất tốn thời gian, hầu như không thể làm gì.

Nguyên chủ cả ngày bận rộn kiếm tiền, không có nhiều thời gian đi làm cái này.

[Phụ cận] Tái Lai Nhất Thứ: Đại lão đại lão, tôi muốn vào đội!

Không biết từ lúc nào có một người chơi đứng bên cạnh bọn họ, nói muốn vào đội.

Tổ đội yêu cầu mười người, Khô Lâu gọi người của Đệ Nhất Lâu, nhưng dường như Đệ Nhất Lâu không cảm thấy hứng thú với cái này nên ít người tới, chủ yếu là do người của Đệ Nhất Lâu vốn đã ít, lại còn chưa online.

Cho nên người chơi Tái Lai Nhất Thứ được cho vào.

[Đội] Tái Lai Nhất Thứ: Được tiếp xúc gần với nơi này kích động quá, chụp ảnh chung đi.

[Đội] Khuynh Hàn: Khô Lâu anh đã lâu chưa tổ chức hoạt động tập thể rồi, chúng ta phải quay về làm nghề cũ sao?

Dần dần có thêm nhiều người vào đội, người nói chuyện cũng nhiều lên.

[Đội] Nhiễm Nhiễm: Cả ngày Khô Lâu toàn ở chung với đại thần Hoa Linh, làm sao có thời gian hoạt động tập thể với các người.

[Đội] Ly Ca: Tôi nghĩ Khô Lâu và Hoa Linh thực sự là trời sinh một đôi.

[Đội] Xuyên Bối: Tôi nói các ngươi đừng làm hủ nữ (*) nữa được không?

[Đội] Khuynh Hàn: Thế giới của hủ nữ thật đáng sợ.

[Đội] Tái Lai Nhất Thứ: Tôi nghĩ Khô Lâu nhất định là thụ.

[Đội] Nhiễm Nhiễm: Ha ha ha chân tướng!

[Đội] Khô Lâu: Trong mắt mấy người còn có bang chủ này không? Tôi và Hoa Linh là trong sáng! Trong sáng đó biết không!

[Đội] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Còn thiếu một người.

[Đội] Khô Lâu: Lát nữa tôi sẽ xử lý mấy người.

Khô Lâu có kêu người, nhưng chờ nửa ngày cũng không có ai đến.

Tây Tử Lâm được thêm vào đội.

[Đội] Tây Tử Lâm: Chào mọi nguòi.

[Đội] Nhiễm Nhiễm: Ai đây?

[Đội] Ly Ca: Khô Lâu tùy tiện kéo một mỹ nữ vào, để chứng minh anh không phải người ở phía dưới sao? Ha ha không thể nào!

[Đội] Tây Tử Lâm: Hả?

[Đội] Khô Lâu: Không phải, mỹ nữ này tự xin vào đội, dù sao chỉ là dò đường tạm thời như vậy đi.

Khô Lâu lười giải thích với đám khốn nạn kia, càng giải thích bọn họ càng phát cuồng.

[Đội] Hộ Hoa Linh: Đã đủ người, vào đi.

Đại thần Hộ Hoa Linh phát lời, mấy người đang nói hăng say liền an phận đi theo đại thần Hộ Hoa Linh.

[Đội] Tây Tử Lâm: À... Này, chúng ta đi vào để làm gì?

[Đội] Cố Tiểu Thỏ: Không biết nữa.

Minh Thù chọn đi theo, đứng dậy đi lấy đồ ăn vặt tới, chờ cô quay lại thì khung cảnh đã thay đổi, mà đối thoại trong đội là hai tiểu Bạch đang trò chuyện đầy tâm đắc.

Cảnh tượng phía dưới giống như lăng mộ, lúc này bọn họ đang đứng trên một cái bục cao, phía trước là hư không không có nối tiếp đến nơi nào.

Bục cao trôi nổi giữa hư không ở giữa là một cái cầu thang xoắn vòng đi xuống, hoàn toàn không nhìn thấy điểm cuối.

Ma trơi lơ lửng xa xa trong lăng mộ, miễn cưỡng có thể thấy hoàn cảnh xung quanh.

[Đội] Hộ Hoa Linh: Bên trái có quái.

Minh Thù mở bản đồ, quả nhiên thấy bên trái bục có quái, dáng vẻ hơi giống người Chu Nho một loại người lùn đột biến gen, đỉnh đầu có hiện chữ Thủ Vệ Lăng Mộ.

Mà Thủ Vệ Lăng Mộ đứng ở chỗ nối tiếp của bục với cầu thang, nói cách khác bọn họ phải đánh bại Thủ Vệ Lăng Mộ này mới có thể xuống bước.

Nhưng vấn đề bây giờ là...

Làm sao đi qua!

Bọn họ lại không mọc cánh.

[Độ] Một Lần Nữa: Hẹp như thế không qua được.

[Đội] Xuyên Bối: Nhảy xuống là chết đó.

[Đội] Ly Ca: Khô Lâu anh là bang chủ, thân là bang chủ phải có trách nhiệm của bang chủ, anh thử trước đi.

[Đội] Khuynh Hàn: Đồng ý.

[Đội] Khô Lâu: Muốn đi thì cậu đi đi, tôi không đi.

[Đội] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Nếu đã được thiết kế ra, nhất định sẽ có cách để đi qua.

[Đội] Hộ Hoa Linh: Ừ.

[Đội] Hộ Hoa Linh: Mọi người tìm thử xem có lối bí mật nào không.

Đại thần Hộ Hoa Linh lên tiếng, mọi người tách ra tìm lối bí mật. Cái bục này không lớn, trừ chỗ bàn chân của bọn họ đang đạp ra, chỉ còn lại ma trơi chiếu sáng lơ lửng hai bên.

Tất cả mọi người nhanh chóng sờ từng cục gạch của bục cao, căn bản không có lối bí mật nào.

[Đội] Tây Tử Lâm: Có thể kéo nó lại đây không?

Tây Tử Lâm vừa nói ra, kênh của đội im lặng một lúc.

[Đội] Nhiễm Nhiễm: Chắc là không, chúng ta không qua được, nó cũng không qua được.

[Đội] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Thử là biết mà, Khô Lâu anh lên đi.

[Đội] Khô Lâu: Tại sao lại là tôi?

[Đội] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Vì anh là thụ.

[Đội] Nhiễm Nhiễm: Ha ha, đại lão nói trúng tim đen.

[Đội] Ly Ca: Ha ha.

[Đội] Xuyên Bối: Thế giới hủ nữ quả thật đáng sợ.

[Đội] Khuynh Hàn: ＋1

[Đội] Cố Tiểu Thỏ: Thụ là cái gì?

Sự ngây thơ gà mờ của Cố Tiểu Thỏ chọc mọi người cười vang một trận, gần đây Cố Tiểu Thỏ vẫn đi theo bên người Hộ Hoa Linh, người Đệ Nhất Lâu đều rất quen thuộc với cô ấy.

[Đội] Khô Lâu: Các người chờ đó cho tôi!

[Đội] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Nhìn anh không phải là thụ sao?

Khô Lâu câm như hến, một mạch chạy đi lôi kéo Thủ Vệ Lăng Mộ đối diện.

Hắn phóng kỹ năng ra vẫn trong phạm vi tấn công, nhưng Thủ Vệ Lăng Mộ chỉ dịch qua bên cạnh một chút không hề có ý bước qua.

***

(*) Hủ nữ: là những cô nàng rất thích các cặp nam - nam yêu nhau.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 362: Toàn Chức Gian Thương (9)

Hộ Hoa Linh đi tới tiếp tục tấn công, Thủ Vệ Lăng Mộ lui lại gần ranh giới thêm vài bước, nhưng vẫn không bước tới

[Đội] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Tấn công thêm vài lần nữa thử xem.

Minh Thù đề nghị.

Sau khi Hộ Hoa Linh tấn công ba lần, dường như toàn bộ quái bên kia đều chen chúc sát ranh giới, bục bắt đầu di chuyển, nhẹ nhàng đưa bọn họ sang bên kia.

[Đội] Khô Lâu: Còn có thể chơi như vậy, mọi người cứ phát huy tự do.

Hộ Hoa Linh không có phản ứng gì với chỉ huy của Khô Lâu, đại khái đã quen với hình thức lập đội phát huy tự do của bọn họ.

Bục vừa di chuyển qua, Thủ Vệ Lăng Mộ liền xông đến, lao nhanh như một cơn gió.

[Đội] Nhiễm Nhiễm: Quái này bị động kinh à?

[Đội] Ly Ca: Có thể là bị khuôn mặt xinh đẹp của Khô Lâu hấp dẫn ha ha.

[Đội] Khuynh Hàn: Mấy người đừng nói chuyện phiếm nữa! Cho tôi một ngụm sữa đi!

[Đội] Ly Ca: Không phải cậu nói sau này muốn tự cung tự cấp sao?

[Đội] Khuynh Hàn: Bà cô ơi tôi sai rồi!

Ly Ca đi qua cho Khuynh Hàn một ngụm sữa, tiện tay cũng cho Tái Lai Nhất Thứ một ngụm sữa.

Hộ Hoa Linh mang Cố Tiểu Thỏ bên người, Minh Thù chỉ còn lại Tây Tử Lâm mơ mơ màng màng, tiểu bạch không khác gì Cố Tiểu Thỏ.

Minh Thù nhìn Tây Tử Lâm đánh quái, hình như không thành thạo lắm lần nào cũng bị quái cào, hơn nữa đi rất hỗn loạn.

[Đội] Tây Tử Lâm: Đại thần cứu mạng!

Tây Tử Lâm chạy về phía Minh Thù.

Minh Thù giơ tay lên phóng qua một kỹ năng, Thủ Vệ Lăng Mộ rớt máu phân nửa. Tây Tử Lâm nhanh chóng chạy đến sau lưng Minh Thù.

[Đội] Tây Tử Lâm: Làm tôi sợ muốn chết.

[Đội] Xuyên Bối: Tây Tử Lâm đã đến cấp năm mươi sáu rồi, làm sao lại đánh không chết quái.

[Đội] Tây Tử Lâm: Cái này... Thực ra tài khoản này không phải của tôi, đây là lần đầu tiên tôi chơi game.

[Đội] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa:...

[Đội] Khô Lâu:...

[Đội] Ly Ca:...

Phía dưới là một loạt chấm lửng im lặng.

Tây Tử Lâm có thể cũng biết mình bị chê, đoán chừng nếu không phải mình là con gái, có thể bọn họ sẽ chửi ầm lên mất.

[Đội] Tây Tử Lâm: Tôi rất thông minh, lúc nãy tôi đã học được dùng kỹ năng như thế nào.

[Đội] Cố Tiểu Thỏ: Rất đơn giản, bạn nhất định có thể.

[Đội] Tây Tử Lâm: Ừ!

[Đội] Khô Lâu:...

[Đội] Hộ Hoa Linh:...

[Đội] Ly Ca: Chậc chậc, ngay cả đại thần đều không thèm nhìn thẳng.

[Đội] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Hai con thỏ nhỏ này, kho hấp hay chiên đây, kho thì quá ngấy, hấp thì quá nhạt, chiên thì không đủ giòn chi bằng ăn sống đi, chẹp chẹp...

[Đội] Tái Lai Nhất Thứ: Đại lão... Cô đang đùa gì vậy.

[Đội] Xuyên Bối: Thỏ nhỏ đáng yêu như vậy, tại sao muốn ăn thỏ nhỏ.

[Đội] Ly Ca: Xuyên Bối đủ rồi đó!

[Đội] Tây Tử Lâm: Đại lão muốn ăn tôi sao?

[Đội] Cố Tiểu Thỏ:...

Quả nhiên là một ông chú kỳ dị.

Cố Tiểu Thỏ núp sau lưng Hộ Hoa Linh, không dám ló đầu rất sợ Minh Thù ăn mình.

Minh Thù gõ xong câu đó liền không trả lời nữa, bắt đầu chăm chú đánh quái.

Vốn dĩ cái lũ quái kia đã thử thách thẩm mỹ mọi người lắm rồi, bây giờ lại còn thêm một Khu Cước Đại Hán nữa, mọi người cảm thấy tam quan của bọn họ đã bị đả kích.

Thủ Vệ Lăng Mộ ở tầng này không tính là quá mạnh mẽ, mọi người không cần dùng quá nhiều thời gian là có thể hoàn thành, nhảy qua mấy con quái lên trên bục, bục đưa bọn họ đến chỗ cầu thang ở giữa.

Sau khi bục dừng hẳn, xuất hiện trước mặt bọn họ một đám người chơi.

Trong đó có Tiêu Cảnh Hàn và Liễu Nhan tổng cộng có hai mươi người, là hai đội.

[Đội] Khô Lâu: Xem ra có thể đồng thời chuyển dịch.

[Đội] Ly Ca: Xuất hiện kênh lăng mộ kìa.

Ly Ca nói làm tất cả mọi người nhìn kênh nói chuyện của bọn họ, quả nhiên xuất hiện kênh lăng mộ, mà bây giờ kênh thế giới và kênh bang phái đều không dùng được.

Các kênh chỉ có thể sử dụng lúc này là lăng mộ, đội ngũ và trò chuyện riêng.

[Lăng mộ] Mộng Tha Thành: Huynh đệ đối diện, sao mấy người đi qua được vậy?

[Lăng mộ] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Tỷ muội đối diện, chúng tôi đến là vào được luôn.

Khô Lâu và đồng đội hai mắt nhìn nhau, luận về việc mở mồm nói bậy bọn họ chỉ phục Lan Chỉ đại lão.

[Lăng mộ] Mộng Tha Thành:...

Hiển nhiên người đối diện không tin.

[Lăng mộ] Trương Dương: Tin tức bao nhiêu tiền, tôi mua.

[Lăng mộ] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Không dám không dám, còn cần đạo cụ hay thứ gì khác không? Nói không chừng lăng mộ này rất nguy hiểm đó, có thể giảm giá!

[Lăng mộ] Xuyên Bối:...

[Lăng mộ] Ly Ca:...

Bên kênh lăng mộ một chuỗi im lặng, trong đội ngũ đồng thanh mắng gian thương.

[Độ] Khô Lâu: Gian thương.

[Đội] Nhiễm Nhiễm: Gian thương.

[Đội] Một lần nữa: Gian thương.

[Đội] Cố Tiểu Thỏ: Sư phụ, vì sao anh ta trò chuyện riêng hỏi con?

Cố Tiểu Thỏ đột nhiên gửi ảnh, đoán chừng là Cố Tiểu Thỏ muốn gửi cho Hộ Hoa Linh, kết quả là gửi sai chỗ.

Ảnh là nam chính hỏi Cố Tiểu Thỏ làm sao mà vào được đây, phía trước còn có ghi chép nói chuyện phiếm, chỉ là Cố Tiểu Thỏ không cắt đưa ra, không biết nói cái gì.

[Đội] Cố Tiểu Thỏ: Gửi nhầm rồi.

[Đội] Hộ Hoa Linh: Đừng để ý đến hắn, tắt đi.

[Đội] Xuyên Bối: Sao Tiêu Tịch này không biết xấu hổ như vậy, dám dụ dỗ người của đội chúng ta.

[Đội] Nhiễm Nhiễm: Nham hiểm!

[Đội] Ly Ca: Tôi đã nhìn thấu Trường An Minh.

[Đội] Tái Lai Nhất Thứ:...

Người chơi Tái Lai Nhất Thứ cảm thấy đám người Đệ Nhất Lâu kia đều là diễn viên gạo cội, nếu không phải hiện tại không thể dùng kênh thế giới, chứ không thì hắn sẽ lên livestream ngay.

Minh Thù đã giao dịch xong, quay trở về liền thấy Cố Tiểu Thỏ gửi tin, cô bỏ hai miếng đồ ăn vặt vào miệng an ủi.

Nam chính đại nhân tiến triển chậm chạp quá.

Nữ chính người ta trả lời vấn đề của anh, cũng còn muốn hỏi đại thần Hộ Hoa Linh.

Hộ Hoa Linh dẫn dắt đội ngũ đi xuống dưới cầu thang phía dưới, không khác gì bên trên cầu thang không phải liền mạch, cần đánh quái mới có thể lợi dụng bục đến cầu thang kế tiếp.

Thế nhưng khi bọn họ đến tầng thứ tư thì toàn quân bị tiêu diệt.

Mọi người cùng bị chuyển dịch ra ngoài, bên ngoài có rất nhiều người chơi.

[Phụ cận] Quan Công: Có người đi ra kìa.

[Phụ cận] Mạch Thượng Hoa Khai: Là người của Đệ Nhất Lâu... Sao bọn họ hành động nhanh vậy?

[Phụ cận] Thu Sắc Vô Song: Lúc trước Lan Chỉ đại lão đã nói trên kênh thế giới, Trường An Minh còn chậm hơn bọn họ một bước, không biết bên trong tình hình thế nào. Đệ Nhất Lâu, kể chút tình hình bên trong đi?

Đệ Nhất Lâu không ai nói gì, một lần nữa lại dịch chuyển vào.

Lần này xuất hiện ở tầng thứ tư, tất cả mọi người hơi kinh ngạc còn tưởng rằng phải quay lại từ đầu, không ngờ là bắt đầu từ tầng thứ tư.

Lần này bọn họ đánh từ tầng bốn đến tầng sáu, lần thứ hai bị diệt toàn đội.

[Đội] Cố Tiểu Thỏ: Xin lỗi, đều là tôi liên lụy mọi người.

[Đội] Ly Ca: Không sao, hôm nay vốn chỉ dò đường thôi.

[Đội] Xuyên Bối: Không biết phía dưới còn có bao nhiêu tầng, hôm nay tới đây thôi, buổi tối tiếp tục lập đội.

Có thể là Hộ Hoa Linh nói với những người này tác dụng của Cố Tiểu Thỏ, nên không ai trách cứ thế nhưng đội này thực sự không phải là đội ngũ lý tưởng, hoàn toàn là chắp vá tạm thời.

[Đội] Tây Tử Lâm: Mọi người muốn đuổi tôi sao?

[Đội] Ly Ca: Tôi không muốn đả kích em đâu em gái... Nhưng kỹ thuật của em thực sự tệ, liên lụy đến chúng tôi.

[Đội] Tây Tử Lâm:...

Bản thân Tây Tử Lâm là một người chơi xa lạ, Ly Ca nói đương nhiên không khách khí, buổi tối cũng không có ý định chơi cùng Tây Tử Lâm.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 363: Toàn Chức Gian Thương (10)

Khô Lâu giải tán mọi người, buổi tối quay lại.

Hộ Hoa Linh muốn dẫn Cố Tiểu Thỏ đi thăng cấp, Khô Lâu cùng thảo luận về lăng mộ với người khác.

Minh Thù suy nghĩ rồi nhìn nhắc nhở của hệ thống, mỗi khi đánh chết một Thủ Vệ Lăng Mộ dường như cũng có điểm tích lũy, chỉ là không biết điểm tích lũy này có lợi gì.

[Trò chuyện riêng] Tây Tử Lâm: Đại thần em bái chị làm sư phụ nha!

Minh Thù tắt đi nhắc nhở của hệ thống thì thấy ngay một tin trò chuyện riêng như vậy, cô trực tiếp tắt đi.

[Trò chuyện riêng] Tây Tử Lâm: Đại thần chị ở đâu?

[Trò chuyện riêng] Tây Tử Lâm: Đại thần, đại thần, em muốn bái chị làm sư phụ! Em rất thông minh, học phát là biết liền.

[Trò chuyện riêng] Tây Tử Lâm: Đại thần chị để ý đến người ta một chút đi mà.

Minh Thù nhìn khung trò chuyện riêng nhảy tin liên tục rất muốn chửi thề, sao cô gái này lại đáng ghét như thế.

[Trò chuyện riêng] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Tôi không nhận đồ đệ.

[Trò chuyện riêng] Tây Tử Lâm: Vậy chị dạy em một chút đi, không nhận đồ đệ cũng được, em sẽ trả học phí.

[Trò chuyện riêng] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Cô gái à, mặt cô đâu?

[Trò chuyện riêng] Tây Tử Lâm: Mặt gì? Chị muốn xem mặt em sao? Nhưng chúng ta còn chưa thân mà.

Cố Tiểu Bạch là một cô nàng ngốc nghếch, nên Minh Thù đã rất quyết đoán chặn tài khoản.

Một Cố Tiểu Bạch đã đủ ngốc rồi, giờ lại thêm một nàng ngốc nữa còn để người ta sống nữa không.

Đồ ăn vặt của trẫm đâu!

Minh Thù ôm đồ ăn vặt an ủi một hồi.

Cô quay lại Tử Kim Sơn, tiếp tục hái nấm làm thuốc.

Hái nấm xong, lại làm nhiệm vụ hàng ngày, làm xong đã hết một buổi chiều.

Minh Thù ngẩng đầu nhìn kênh thế giới, trên kênh còn đang thảo luận chuyện lăng mộ.

Cô nhìn nhìn thời gian, đến giờ cơm tối rồi đi ra ngoài kiếm chút đồ ăn.

Minh Thù thay một bộ quần áo, cầm tiền, ôm túi khoai tây ra ngoài.

"Cám ơn anh đưa em qua đây, lần sau sẽ mời anh đi ăn." Giọng nữ dễ nghe từ khe cửa truyền vào.

Một cô gái đang đứng trước cửa thang máy ngoài hành lang, nói lời cảm ơn với người trong thang máy, bên chân cô ta đặt một cái vali.

Cô gái vẫy tay với người trong thang máy, chờ cửa thang máy đóng lại cô ta kéo hành lý xoay người, liếc mắt liền nhìn thấy Minh Thù ăn khoai tây chiên trước cửa.

Liễu Nhan cảm thấy sắc mặt nữ sinh kia quá tái nhợt, tuy cười rất hiền hòa nhưng lại là nụ cười khó hiểu với người xa lạ, quá cổ quái.

Cô ta nắm chặt hành lý, đi đến căn sát vách nhà Minh Thù.

Khu chung cư này chỉ có hai hộ một lầu, tầng này chỉ có Minh Thù và Tiêu Cảnh Hàn.

Minh Thù đứng dựa cửa, nhìn cô ta đi qua gõ cửa.

Đây là cảnh nữ chính giả chuyển đến nhà của Tiêu Cảnh Hàn như trong cốt truyện.

Liễu Nhan nhấn chuông cửa, không có ai mở. Cô ta thỉnh thoảng quay đầu nhìn Minh Thù, gió lạnh thổi tới sau lưng ban ngày ban mặt cô ta sẽ không gặp phải thứ gì kỳ lạ đó chứ.

Minh Thù suy nghĩ muốn đi qua đánh nữ chính giả một trận.

Cô đã dự định cất đồ ăn vặt đi rồi bắt đầu làm việc nhưng thang máy đột nhiên vang lên.

"Đinh!"

Một người đàn ông đi ra khỏi thang máy, Minh Thù đứng tựa cửa, hắn nhìn nàng hơi kỳ quái, hắn chưa từng gặp chủ nhà này bao giờ, nếu không phải thỉnh thoảng nghe thấy âm thanh vang ra ngoài của căn hộ sát vách kia, hắn cũng sẽ nghi ngờ là căn bên cạnh không có ai ở.

[Ký chủ mau lên, làm xấu mặt Liễu Nhan trước mặt nam chính, cô ta nhất định sẽ hận chết cô.]

Vì giá trị thù hận, nó phải cố gắng xúi ký chủ bị người khác hận đến chết.

Minh Thù cong cong khóe miệng: "Làm cô ta xấu mặt thế nào đây? Qua đánh cô ta một trận, hay là lột hết quần áo?"

[Cũng ổn đấy.] Hài Hoà Hiệu trả lời rất nghiêm túc.

Minh Thù: "..."

Ổn... Ổn cái đầu ngươi!

Trẫm không phải biến thái!

"Tiêu Cảnh Hàn!" Liễu Nhan vẫy tay với Tiêu Cảnh Hàn.

Tiêu Cảnh Hàn dời mắt, đi tới trước cửa nhà mình: "Sao cô lại tới đây?"

Liễu Nhan nhìn hắn đầy tội nghiệp: "Không phải hôm qua em đã nói với anh rồi sao? Xem như em đáng thương, anh chứa chấp em đi."

"Không muốn."

Tiêu Cảnh Hàn liếc mắt nhìn căn hộ sát vách, tiếng đóng cửa nhỏ nhẹ, cô gái có sắc mặt hơi tái nhợt kia đã đi đến thang máy.

"Tiêu Cảnh Hàn..."

Giọng nói của Liễu Nhan bị thang máy cắt ngang, Minh Thù cơm nước xong xuôi quay về, Liễu Nhan vẫn còn ngồi xổm trước cửa nhà Tiêu Cảnh Hàn.

Tiếng mở cửa của Minh Thù, khiến cô ta chú ý. Liễu Nhan thấy Minh Thù liền thấy sợ hãi trong lòng lạnh buốt, cô ta dựa vào cửa nhìn Minh Thù đầy cảnh giác.

Cô ta có thể hồi sinh vào thân thể Liễu Nhan, ai biết trên thế giới này có quỷ hay không.

"Tôi không phải quỷ."

Minh Thù đột nhiên quay đầu lại, lộ ra nụ cười sáng lạn: "Cô sợ cái gì?"

Liễu Nhan nuốt một ngụm nước bọt cười lúng túng, sau đó cúi đầu không nhìn Minh Thù nữa.

"Nhưng trên thế giới này thật sự có quỷ, ra cửa cẩn thận gặp quỷ nha."

Liễu Nhan lại quay sang nhìn lần nữa, chỉ thấy cửa dần khép lại.

Buổi tối Minh Thù vào game, Tiêu Cảnh Hàn đang online nhưng Liễu Nhan thì không.

Bây giờ cô ta còn đang ngồi xổm bên ngoài không có cách nào đăng nhập vào game.

[Phụ cận] Tây Tử Lâm: Đại thần, rốt cuộc chị cũng online, em chờ chị lâu lắm rồi.

[Phụ cận] Tây Tử Lâm: Đại thần nhìn em nhìn em, em ở chỗ này!

Minh Thù nhìn tin nhắn đột ngột nhảy ra không nói nên lời, tên yêu tinh này bị điên rồi phải không, một Khu Cước Đại Hán như cô Tây Tử Lâm cũng để ý ư?

Tây Tử Lâm đứng bên cạnh cô, lúc này đang nhảy tới nhảy lui làm trò.

Cô ấy chọn là một tiểu pháp sư, mặc một bộ quần áo pháp sư màu trắng rất phù hợp với đẳng cấp của cô, dáng vẻ khá bình thường bên hông buộc dây lưng màu đỏ.

Dây lưng rất dài lúc nhảy lên dây lưng lay động nhìn rất đẹp mắt.

Phiền muốn chết, chặn chặn chặn.

[Đây có lẽ là kiểu đu bám đại gia trong truyền thuyết?] Hài Hoà Hiệu tổng kết.

Đại gia, gian thương Minh Thù - Lan Chỉ: "..."

[Nhiệm vụ nhánh: Thu hoạch giá trị thù hận của Thư Lâm. Chân thành gợi ý: Thư Lâm là ID Tây Tử Lâm.]

Minh Thù: "..."

Tây Tử Lâm?

Tiểu bạch thỏ đáng ghét kia?

Minh Thù cắn khoai lang, một lát sau mở kênh phụ cận.

Tây Tử Lâm đã kiên nhẫn viết hơn mấy chục tin.

[Ký chủ cố gắng lên!] Vì giá trị thù hận, bất kể có phải là người hay không đều phải xử, xông lên!

Minh Thù suy nghĩ một hồi, kéo Tây Tử Lâm ra khỏi danh sách đen.

[Trò chuyện riêng] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Muốn bái tôi làm sư phụ cũng không phải là không thể.

[Trò chuyện riêng] Tây Tử Lâm: Có điều kiện gì, chị nói đi nói đi, em nhất định có thể làm được.

[Trò chuyện riêng] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Ám Dạ Hồi Lang có một Boss, nó sẽ rớt một loại lông chim, cô đi mang về đây tôi sẽ suy nghĩ lại.

[Trò chuyện riêng] Tây Tử Lâm:...

[Trò chuyện riêng] Tây Tử Lâm: Ám Dạ Hồi Lang là ở đâu??

[Trò chuyện riêng] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Cô đoán đi.

Tây Tử Lâm không nói chuyện một lúc lâu, đến lúc Minh Thù ăn xong một túi đồ ăn vặt Tây Tử Lâm mới gửi tin qua.

[Trò chuyện riêng] Tây Tử Lâm: Em tìm không được.

[Trò chuyện riêng] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Vậy cô đừng bái sư làm gì nữa, hẹn không gặp lại.

[Trò chuyện riên] Tây Tử Lâm: Đại thần đại thần, đừng mà, chị chờ một chút, em đi tìm, nhất định có thể tìm được!

Lúc Tây Tử Lâm quay trở lại, Minh Thù đã bị nhốt trong phó bản.

Minh Thù bị Khô Lâu kéo vào lăng mộ lần hai.

Người trong đội hầu như không thay đổi gì, chỉ là Tái Lai Nhất Thứ và Tây Tử Lâm đổi thành hai đại thần của Đệ Nhất Lâu, Khuynh Hàn cũng đã đổi.

[Tin tức hệ thống] Chúc mừng đội [Phong Hành Vạn Lý] đã đến tầng hai mươi của lăng mộ.

[Đội] Khô Lâu: Đồ chơi này đến tầng mấy mới được lên tivi vậy? Tại sao không ai nói cho tôi biết.

[Đội] Nhiễm Nhiễm: Phong Hành Vạn Lý là đội của ai?

[Đội] Xuyên Bối: Trường An Minh hay sao ấy.

[Đội] Khô Lâu: Các anh chị em, đừng ba hoa nữa. Mau, chúng ta mau đuổi theo! Đều tại Khuynh Hàn, đột nhiên nói gần đây phải thi cái chứng chỉ gì đó không có thời gian đăng nhập, bằng không sao chúng ta lại bị vượt trước được!

[Đội] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Chờ tôi ăn chút đồ ăn đã.

[Đội] Ly Ca: Đại lão đánh một tầng là lại phải ăn.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 364: Toàn Chức Gian Thương (11)

[Đội] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Không ăn thì lấy sức đâu đánh quái.

[Đội] Nhiễm Nhiễm: Nói thật có lý tôi không thể phản bác, Khô Lâu mấy người đợi một chút, tôi đi mua đồ ăn vặt đã.

[Đội] Khô Lâu: Mẹ kiếp mau quay về cho tôi!

Bởi vì Nhiễm Nhiễm và Ly Ca cùng nhau đi mua đồ ăn vặt, khiến cho bọn họ phải trơ mắt nhìn một đội khác vượt lên trước bọn họ.

Chờ đến khi Nhiễm Nhiễm và Ly Ca quay lại, Khô Lâu đã tức đến sắp phát điên.

Cứ mỗi mười tầng hệ thống sẽ có thông báo về đội đầu tiên vượt qua.

Phong Hành Vạn Lý là do Tiêu Cảnh Hàn dẫn đội, có điều là khi ở tầng thứ hai mươi lăm bọn họ bị tiêu diệt toàn đội, nơi đó có một tiểu Boss bọn họ đánh không lại.

Khô Lâu vội vàng đuổi theo bọn họ.

Thế nhưng đuổi theo cũng không có tác dụng gì, Khô Lâu và Hộ Hoa Linh cũng đánh không lại.

[Đội] Thiên Lý Truy Phong: Hừ, cho là bản thân thật lợi hại lắm sao?

[Đội] Xuyên Bối: Aiz, tiếng chó sủa ở đâu ra vậy, Nhiễm Nhiễm nghe thấy không?

[Đội] Nhiễm Nhiễm: Nghe thấy rồi, ồn ào muốn chết.

[Đội] Thiên Lý Truy Phong: Đừng có mà chỉ đông mắng sang tây, có bản lĩnh thì tụi mày vượt qua đi!

[Đội] Xuyên Bối: Còn biết tụi tao đang chỉ đông mắng tây là còn dạy dỗ được.

[Đội] Trường kiếm ba thước: Người Đệ Nhất Lâu tụi mày, ngoại trừ giỏi khua môi múa mép còn có bản lĩnh gì chứ?

Tiêu Cảnh Hàn và Hộ Hoa Linh im lặng, bọn họ đồng thời nhìn quái cách đó không xa.

Một lúc sau Tiêu Cảnh Hàn quyết định thử một lần nữa, Khô Lâu la hét đừng để tụi nó giành trước, Hộ Hoa Linh lại ngăn người lại.

Minh Thù đoán là Hộ Hoa Linh muốn quan sát bọn họ, cô dựa vào ghế điều chỉnh góc nhìn đến đội ngũ của Tiêu Cảnh Hàn.

Tiêu Cảnh Hàn không phụ sự mong đợi của mọi người, lần thứ hai xung phong đi đầu.

Tiêu Cảnh Hàn đi chừng mười lăm phút mới quay về, lần này bọn họ quay về còn có thêm Liễu Nhan.

Khô Lâu và Hộ Hoa Linh đã thử qua một lần, mười phút đã bị diệt hoàn toàn.

Có thể là Liễu Nhan đưa ra đề nghị cho bọn họ, Tiêu Cảnh Hàn đi về phía đội của Hộ Hoa Linh.

[Lăng mộ] Tiêu Tịch: Liên minh thử xem.

[Lăng mộ] Hộ Hoa Linh:?

[Lăng mộ] Khô Lâu: Liên cái con khỉ ấy? Ai muốn liên minh với tụi mày, không chơi!

Tiêu Cảnh Hàn hiển nhiên không hỏi ý kiến Khô Lâu, hắn biết Hộ Hoa Linh mới là người đứng đầu.

[Lăng mộ] Tiêu Tịch: Các đội có thể liên minh trong lăng mộ.

Ý sâu xa là phó bản này đặt ra không thể không có thâm ý.

Bọn họ đánh Boss này lâu như vậy cũng không thành công, Liễu Nhan đề nghị bọn họ liên minh.

[Đội] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Đi nào, tôi dẫn mọi người đi thể hiện cho bọn họ xem.

Minh Thù đột nhiên quát một tiếng trong đội.

[Đội] Khô Lâu: Đại lão biết vượt qua như thế nào sao?

[Đội ngũ] Hộ Hoa Linh: Có nắm chắc không?

[Đội ngũ] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Năm mươi năm mươi.

Vừa nãy cô quan sát một chút, chỉ cần canh đúng lúc là có thể đánh chết Boss này.

[Đội ngũ] Ly Ca: Có thể không liên minh đương nhiên là tốt nhất, Đệ Nhất Lâu chúng ta không cần liên minh với người khác.

[Đội ngũ] Xuyên Bối:...

Đệ Nhất Lâu đứng đầu từ dưới lên.

Mặc dù Xuyên Bối không nói chuyện mọi người cũng biết hắn muốn biểu đạt cái gì, khiến cho mọi người ném bom Xuyên Bối tới tấp, làm sao có thể vì chí khí của người khác mà diệt uy phong của mình.

[Đội] Xuyên Bối: Tôi sai rồi, tôi sai rồi, bà cô ơi tôi sai rồi còn không được sao!

Bên kia, Hộ Hoa Linh đã nói xong với Tiêu Cảnh Hàn, hắn thử một lần nữa, nếu như không được thì liên minh.

Không nên phá hỏng đường lui.

Đây mới là khí phách một người lãnh đạo nên có.

Chứ không phải như Khô Lâu lãnh đạo bang diễn viên này.

Liễu Nhan có thể là tham gia thiết kế phó bản này, cô ta biết bên trong có cái gì, lúc này có hơi vội không muốn người khác giành trước.

Nhưng Tiêu Cảnh Hàn lại không có động tĩnh gì, hắn chỉ nhìn Cố Tiểu Thỏ được Hộ Hoa Linh bảo vệ trong đội.

Minh Thù bắt đầu phân phối nhiệm vụ, trước đó những người này đều đánh rất lộn xộn. Tôi đánh cậu làm vướng, cậu đánh tôi trở ngại, thậm chí còn có cả ta đánh mình.

[Đội] Xuyên Bối: Haiz, Khô Lâu anh xem đại lão nhà người ta đi, đây mới là đại lão, anh nhanh từ chức đi!

[Đội] Ly Ca: Ủng hộ Khô Lâu từ chức.

[Đội] Khô Lâu: Mấy người giỏi lắm, lúc tôi từ chức là ai sống chết cầu xin tôi quay về hả.

[Đội] Nhiễm Nhiễm: Không phải tôi.

[Đội] Khô Lâu: Cậu khóc là hăng nhất, tôi còn có ảnh chụp đây!

[Đội] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Mấy người có muốn ăn bữa khuya, ngồi xuống ôn lại kỷ niệm thanh xuân không?

Đánh một trận cũng nói nhảm nhiều như vậy, đáng đời đứng nhất từ dưới lên.

[Đội] Ly Ca: Hì hì, đại lão lên tiếng kìa, bắt đầu đi bắt đầu đi.

[Đội] Hộ Hoa Linh: Tiểu Thỏ đừng chạy loạn, nghe theo lệnh tôi.

[Đội] Cố Tiểu Thỏ: Vâng sư phụ.

[Đội] Ly Ca: Ai da, Khô Lâu anh sắp thất sủng rồi!

[Đội] Cố Tiểu Thỏ:??

Trong đội nhốn nháo một trận, chờ đến khi Hộ Hoa Linh kêu bắt đầu mọi người mới nghiêm túc.

Minh Thù là người tiến lên cuối cùng, nghề nghiệp của cô có thể biến thân cho nên sau khi tất cả mọi người chết hết Minh Thù còn vẫn còn một mạng, Boss cạn máu không kịp hồi máu bị Minh Thù đè trên mặt đất.

[Đội] Nhiễm Nhiễm: Lần đầu tiên phát hiện thấy hình như thú nhân rất hữu dụng.

[Đội] Ly Ca: Nhưng vẫn thật xấu xí, không hiểu thẩm mỹ của đại lão.

Minh Thù cũng rất bất đắc dĩ, cô cũng hết cách đây là nguyên chủ chọn đó!

Khô Lâu hưng phấn vì bọn họ có thể vượt qua được đội của

Tiêu Cảnh Hàn, cố ý cười nhạo đám người đối diện trong lăng mộ.

Cười phấn khích còn hơn một đứa trẻ con.

[Tin tức hệ thống] Chúc mừng đội đã [Đánh chết tất cả đồ đê tiện trong lăng mộ] đến tầng ba mươi của lăng mộ.

Minh Thù rời khỏi phó bản đã là mười hai giờ đêm.

Cô xoa xoa mắt có chút đau nhức chuẩn bị thoát game đi ngủ.

Ngay tại lúc cô chuẩn bị rời khỏi có một tin nhắn nhảy ra.

[Trò chuyện riêng] Tây Tử Lâm: Đại thần chị đánh xong phó bản chưa? Em tìm được Ám Dạ Hồi Lang mà chị nói rồi, nhưng em phải lập đội mới đánh được... Một mình em không làm được. Đại thần chị có thể đi với em không?

[Trò chuyện riêng] Tây Tử Lâm: Nếu không đi được vậy em nghĩ cách khác.

[Trò chuyện riêng] Tây Tử Lâm: Đại thần ngủ ngon! Em nhất định phải bái chị làm sư phụ!

[Trò chuyện riêng] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Cố gắng lên.

Minh Thù tắt trò chơi rửa mặt lên giường liền ngủ.

Hôm sau cô rời giường đã sắp đến trưa, chậm rãi vệ sinh xong mở máy vi tính vào game.

Cô vừa vào liền bị kéo đến lăng mộ đánh quái, Minh Thù cảm thấy thực sự buồn chán, cô muốn đi giết Liễu Nhan.

Có thể nghĩ đến hiện tại Liễu Nhan đã ở lăng mộ, nên cô chỉ có thể tiếp tục đánh quái.

Chỉ có thể trông chờ vào việc qua cửa trước bọn họ, có thể làm Liễu Nhan tức chết.

Xuống lăng mộ càng sâu thì càng khó đánh, bọn họ đánh nửa ngày cũng không qua được một tầng, đây cũng không phải vấn đề kỹ thuật, đây là do kỹ thuật cùng đẳng cấp và trang bị có vấn đề.

Đương nhiên Tiêu Cảnh Hàn cũng phát hiện ra được, bọn họ rời khỏi lăng mộ chạy đi thăng cấp.

[Trò chuyện riêng] Nhan Như Mộng: Lan Chỉ cô có bộ đồ của Phong Thần phải không?

Minh Thù đang buồn chán đột nhiên Liễu Nhan tìm tới cửa.

Cô nhếch môi cười cười, đè phím đánh chữ cường độ như muốn đè Liễu Nhan xuống kéo giá trị thù hận.

[Trò chuyện riêng] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Đương nhiên là có.

[Trò chuyện riêng] Nhan Như Mộng: Cô ra giá.

[Trò chuyện riêng] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Tôi sợ cô mua không nổi.

[Trò chuyện riêng] Nhan Như Mộng:...

Lời này của Lan Chỉ là đang khinh thường ai?

Liễu Nhan lại nghĩ tới chuyện mua thần khí lần trước, liền cười lạnh.

[Trò chuyện riêng] Nhan Như Mộng: Cô cứ ra giá đi.

[Trò chuyện riêng] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Bộ đồ Phong Thần là trang bị hiếm, hiện tại toàn server cũng không còn mấy người chơi có bộ đồ này. Nhìn cô đáng yêu như thế giảm giá cho cô, tám ngàn.

"Phụt!"

Liễu Nhan nhìn câu nhìn cô đáng yêu như vậy giảm giá cho cô, thiếu chút nữa từ máy vi tính bên này bò qua bóp chết Minh Thù.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 365: Toàn Chức Gian Thương (12)

Một trang bị hiếm cấp sáu mươi, bán tám ngàn có thể nói là đang đi ăn cướp.

Nhưng hiện tại Liễu Nhan rất cần, chủ yếu là cô ta muốn đưa cho Tiêu Cảnh Hàn dùng.

[Trò chuyện riêng] Nhan Như Mộng: Lan Chỉ cô đừng quá tham lam!

[Trò chuyện riêng] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Nếu đã gọi là gian thương thì gian thương phải có lòng tham, phải như thế này mới đúng.

Liễu Nhan nhìn hai chữ thế này của cô, có linh cảm không tốt.

Quả nhiên một phút sau hệ thống đã nhảy thông báo.

[Tin tức hệ thống] Người chơi [Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa] mở buổi bán đấu giá, tám giờ tối bắt đầu không gặp không về.

Trong trò chơi có một phòng đấu giá, bán đấu giá bình thường sẽ không nhảy thông báo, chỉ khi nào số tiền bán đấu giá vượt quá mười ngàn sẽ nhảy thông báo hệ thống như vậy.

Số tiền bán đấu giá không chỉ tính số tiền của một món, có thể là nhiều loại vật phẩm cộng lại quá mười ngàn.

Lúc này, những người chơi đang thảo luận về lăng mộ đều dừng lại, mở phòng đấu giá ra xem.

Được đưa lên đầu đó là đồ của Minh Thù.

Một bộ đồ Phong Thần, một bộ phục trang Đạm Nguyệt Vi Vân, còn có một vài loại thuốc và đá quý hiếm, nói chung nhìn mấy thứ nhỏ lẻ rất phong phú.

[Thế giới] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Đi qua lượn qua không nên bỏ qua, đại hạ giá trăm năm khó gặp, bỏ qua lần này phải chờ đến kiếp sau.

[Thế giới] Tái Lai Nhất Thứ: Đại lão cô bị cái gì kích động sao? Bộ đồ Phong Thần kìa! Bây giờ hình như còn chưa có đại lão nào làm ra thì phải?

[Thế giới] Hôm Nay Ta Không Ăn Kẹo: Đại gia à, cô làm cái gì vậy?

[Thế giới] Tải Về Em: Mẹ ơi, đại gia đang đem hết gia tài ra bán kìa, tôi còn thấy Huyền Tinh Thạch cấp năm.

[Thế giới] Cặn Bã Cặn Bã: Đại lão Lan Chỉ làm sao vậy? Nhiều đồ như vậy, đại hạ giá dọn kho à?

[Thế giới] Cara Mã Y: Có thể là đại gia không muốn làm nhà giàu nhất.

[Thế giới] Khô Lâu: Tôi nói mấy người đúng là tóc dài mà não ngắn, hiện tại lăng mộ được mở ra muốn xuống dưới khẳng định cần trang bị cao cấp, hiện tại bộ đồ Phong Thần là tốt nhất, không biết có bao nhiêu người cướp đoạt, các người thật sự nghĩ là đại hạ giá sao? Đây mới là gian thương!

[Thế giới] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Nhìn thấy cũng đừng nên nói toạc ra, anh không hiểu đạo lý này sao? Ai cũng như anh vậy bảo tôi làm người thế nào, bị người đuổi giết tôi lại được lên tivi, cản trở người khác lên tivi là không tốt.

[Thế giới]...

Hoàn toàn không nhìn ra đại lão cảm thấy không tốt, ngược lại có cảm giác nóng lòng muốn thử là thế nào?

[Thế giới] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Mọi người phải cám ơn Nhan Như Mộng của Trường An Minh, nhờ có cô ta mới có lần bán đấu giá này, mọi người nhanh đi chuẩn bị tiền đi, dù sao có vài thứ bỏ qua sẽ không thể gặp nữa.

Nhan Như Mộng?

Mọi người không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng bọn họ cũng không ngại lên kênh thế giới hỏi Trường An Minh đã làm gì.

Liễu Nhan tức đến ói máu, mình đã làm gì? Mình chỉ hỏi mua đồ thôi mà, Lan Chỉ không bán sau đó thì biến thành thế này, ai biết đồ điên ấy nghĩ như thế nào.

[Đội] Thiên Lý Truy Phong: Chúng ta làm ra Phong Thần không kịp, không có trang bị tốt chắc sẽ không qua được lăng mộ, e rằng những bang phái khác cũng sẽ giành.

[Đội] Trường Kiếm Ba Thước: Như Mộng, Lan Chỉ nói là vì em mới bán đấu giá, xảy ra chuyện gì vậy?

[Đội] Nhan Như Mộng: Em cũng không biết, em chỉ hỏi mua bộ đồ Phong Thần của cô ta, ai ngờ cô ta đột nhiên làm như vậy. Em cũng không đắc tội gì với Lan Chỉ, lần trước mua đồ cũng thế cô ta vô duyên vô cớ nhằm vào em.

Liễu Nhan cũng rất oan ức, cô ta sợ Tiêu Cảnh Hàn hiểu lầm là tại cô ta, sau khi giải thích với đội lại cố ý giải thích riêng với Tiêu Cảnh Hàn.

Tiêu Cảnh Hàn không có trả lời, cũng không biết nghĩ như thế nào.

[Đội] Cửu Dương Thần Khởi: Khu Cước Đại Hán kia có bệnh, lần trước tôi mua đồ cũng ra giá trên trời, tôi thấy chính là cố ý nhằm vào Trường An Minh chúng ta. Gần đây không phải là cô ta rất gần gũi với người của Đệ Nhất Lâu sao, có phải là vào Đệ Nhất Lâu rồi không?

[Đội] Trường Kiếm Ba Thước: Không có, Lan Chỉ không có bang phái.

[Đội] Thiên Lý Truy Phong: Bộ đồ Phong Thần có trong buổi đấu giá, chỉ cần chúng ta có tiền khẳng định có thể giành được.

[Đội] Trường Kiếm Ba Thước: Vì một bộ đồ Phong Thần tốn quá nhiều tiền, cái được bù không đủ cái mất.

Không khí trong đội trầm xuống, mấy phút sau, Tiêu Cảnh Hàn gọi tập hợp mọi người đến phó bản.

Tám giờ tối.

Chính thức bắt đầu bán đấu giá, Minh Thù ở hậu trường có thể khống chế đầu tiên nên bán đấu giá thứ gì, cô bắt đầu từ cái có giá thấp nhất, có người tranh giành, giá tiền này còn nhiều hơn cô bán từng cái cho từng người.

Phòng đấu giá trong game tương đương với sàn giao dịch chính phủ, phía chính phủ cũng sẽ có phần trăm cho nên giá trị càng cao phía chính phủ càng kiếm được tiền.

Cô lấy từng cái từng cái.

Chờ đến cuối cùng còn lại Đạm Nguyệt Vi Vân và bộ đồ Phong Thần, người online ở phòng đấu giá đã đạt kỷ lục trong lịch sử.

[Thế giới] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Phía dưới chính là phục trang Đạm Nguyệt Vi Vân, các bạn nhỏ còn chưa có người yêu chẳng lẽ không mua một bộ làm nữ thần vui vẻ sao? Các bạn nhỏ có người yêu rồi chẳng lẽ lại không mua một bộ lấy lòng người yêu tiếp theo sao? Hiệu ứng của Đạm Nguyệt Vi Vân cực kỳ xinh đẹp!

[Thế giới] Xuyên Bối: Sao tôi nghe mấy lời này có gì sai sai nhỉ?

[Thế giới] Nhiễm Nhiễm: Vốn là sai, đại lão bắt đầu muốn chia lìa đôi lứa đây ha ha.

[Thế giới] Lưu Tô Như Họa: Lan Chỉ cô điên rồi.

[Thế giới] U Lan: Đúng vậy, bán đồ thì lo bán đồ đi nói những lời này làm gì, cô không có người yêu cũng không thể phá tình yêu của người khác như vậy chứ!

[Thế giới] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Cô gì đó ơi, nếu một bộ Đạm Nguyệt Vi Vân là có thể chia rẽ uyên ương, cô nghĩ đây là tình yêu thật sự sao? Có người yêu như vậy sớm chia tay đi, game này lớn như vậy, bên dưới cây không chừng có rễ sâu còn nhiều hơn lá tốt đúng không?

[Thế giới] Lưu Tô Như Họa:...

[Thế giới] Khô Lâu: Đây không phải là xe đi nhà trẻ, cho tôi xuống!

[Thế giới] Ly Ca: Từ bỏ đi, cửa xe đã bị hàn kín rồi.

[Thế giới] Xuyên Bối: Đè lại, đừng để anh ta chạy.

Trên kênh thế giới đột nhiên nhảy ra một đám diễn viên, nhưng người Đệ Nhất Lâu chỉ là diễn viên thôi, ngoại trừ nói ra bọn họ cũng không thể làm gì.

[Thế giới] Tái Lai Nhất Thứ: Đại lão có thể nhanh bắt đầu được không?

[Thế giới] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Cậu không mua, gấp cái gì?

[Thế giới] Tiểu Sửu: Ha ha, đại lão đúng là rất độc miệng nói toàn lời cay đắng.

[Thế giới] Nón Xanh Của Ngươi Rất Đẹp: Bị đại lão khinh bỉ ha ha.

[Thế giới] Tái Lai Nhất Thứ: Tuy rằng tôi không mua, nhưng tôi muốn xem!

[Thế giới] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Không mua cũng đừng nhìn, nếu không cậu sẽ ăn không ngon ngủ không yên, sau đó đi lên con đường phá sản. Thiếu niên, không được.

[Thế giới] Tái Lai Nhất Thứ:...

[Thế giới] Hôm Qua Ta Không Ăn Kẹo:...

[Thế giới] Tây Sơn Dĩ Sơn:...

Sau một trận ba chấm im lặng trên kênh thế giới, Minh Thù lấy Đạm Nguyệt Vi Vân ra bán đấu giá.

Giá khởi điểm là ba ngàn, nhưng giá bán nhanh chóng nhảy lên năm ngàn tương đương với giá Minh Thù đưa ra cho Cửu Dương Thần Khởi lúc ban đầu, nhưng sau đó liền lên giá khá chậm.

Dù sao một bộ năm ngàn là đã rất đắt rồi.

Cuối cùng giá bán dừng lại ở sáu ngàn, người chơi là bang chủ bang phái nào đó, đoán chừng là lấy lòng bang chủ phu nhân.

[Thế giới] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Sự thực chứng minh, bộ phục trang này đáng giá.

[Thế giới] Tương Tư Niên Hoa: Thuộc tính của Đạm Nguyệt Vi Vân không tệ, giá sáu ngàn còn trong phạm vi chịu đựng của đại gia.

[Thế giới] Tái Lai Nhất Thứ: Dân nghèo yên lặng nhìn.

Những người này không biết, nhưng Cửu Dương Thần Khởi của Trường An Minh biết những lời này là nói cho hắn nghe

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 366: Toàn Chức Gian Thương (13)

Cuối cùng chỉ còn lại bộ đồ Phong Thần.

Nghe nói bộ trang bị này là bộ đồ mạnh nhất trong trò chơi tính đến hiện tại.

Nguyên chủ ngoại trừ hái nấm ra thì chính là làm cái này, mới làm ra không bao lâu đoán chừng là còn muốn thêm chút phụ liệu, mặc dù có người nghe nói nguyên chủ có nhưng cô vẫn không thừa nhận.

Lúc sau Minh Thù bỏ thêm vào một ít tinh thạch, hiện tại thuộc tính của bộ đồ Phong Thần hẳn là rất kinh người.

[Thế giới] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Hàng đến rồi.

Lần này Minh Thù không nói mấy lời vô ích nữa trực tiếp bắt đầu.

Vừa mở bán đấu giá bộ đồ Phong Thần, giá cả dần tăng lên.

Minh Thù ở hậu trường có thể thấy người chơi tham gia đấu giá, trên cơ bản các đại bang phái đều tới, hiện tại người đứng đầu là Khô Lâu bang chủ Đệ Nhất Lâu.

Bộ Xương Khô hẳn là rất có tiền, từ trang bị lấp lánh trên người hắn là có thể nhìn ra, nhưng cô không ngờ trong Đệ Nhất Lâu cũng không chỉ có một mình hắn tham gia đấu giá, mấy người Xuyên Bối và Nhiễm Nhiễm đều tham gia, hơn nữa mỗi lần Khô

Lâu ra giá là lại bị bọn họ đè xuống.

Đúng là toàn đại gia giấu mặt...

[Thế giới] Khô Lâu: Xuyên Bối, mấy người đủ rồi!

[Thế giới] Xuyên Bối: Hì, bang chủ, bọn tôi đang giúp anh nâng cao thân phận, giá cả quá thấp làm sao có thể tôn lên thân phận của anh, phải đắt.

[Thế giới] Ly Ca: Đúng đúng đúng.

[Thế giới] Nhiễm Nhiễm: Khô Lâu anh nghĩ thử xem, đây chính là đồ mặc trên người Hoa Linh nhà anh cực kỳ hạnh phúc, không cần cám ơn bọn tôi đâu.

[Thế giới] Khô Lâu: Tôi có thể tố cáo bọn họ tăng giá ác ý không?

[Thế giới] Tải Về Em: Tôi mới thấy nâng giá với đối phương, chưa gặp cái thể loại nâng giá nhà mình thế này.

[Thế giới] Chiến Tứ Hải: Đệ Nhất Lâu, các người đừng quấy rối nữa!

Có bang phái khác không chịu được nữa.

[Thế giới] Nhiễm Nhiễm: Chiến bang chủ nói vậy không ổn, chúng tôi đấu giá là vàng thật bạc thật, cũng không phải đi cửa sau, quấy rối kiểu gì?

[Thế giới] Khô Lâu: Đề nghị các người đánh chết bọn họ.

[Thế giới] Xuyên Bối: Bang chủ! Sao anh có thể vô tình như vậy, anh không nhớ rõ năm đó chúng ta cùng làm gì sao? Anh... Anh...

[Thế giới] Ly Ca: Anh là đồ tồi! Thay lòng đổi dạ!

[Thế giới] Tái Lai Nhất Thứ: Người của Đệ Nhất Lâu đều là diễn viên.

Trên kênh thế giới cãi nhau, đấu giá của Minh Thù cũng không dừng lại, năm lần kêu giá trước đều là của người Đệ Nhất Lâu, có thể thấy được bọn họ yêu Khô Lâu sâu đậm đến nhường nào.

Đúng lúc này, một người chơi trong Trường An Minh đột ngột nhảy lên, thành công nghiền ép đám người Đệ Nhất Lâu.

Người chơi diễn viên của bang Đệ Nhất Lâu, vừa thêm đất diễn cho mình trên kênh thế giới, vừa tăng giá.

Giá trị thị trường của bộ đồ Phong Thần cỡ năm ngàn, lúc này đã kéo lên tới mười ngàn.

Nhưng vẫn còn từng bước bay lên.

Minh Thù đang uống trà sữa, nếu dựa theo giá này sau này đẳng cấp trò chơi được nâng cao, bộ đồ này sẽ bán được bao nhiêu tiền?

Làm gian thương vẫn rất có tiền đồ.

Sau khi Minh Thù cho ra kết luận này thì để mặc để những người đó đấu giá, cô đứng dậy đi tìm đồ ăn.

Chờ cô trở lại, giá cả đã ổn định ở mười lăm ngàn, hiện tại đấu giá chỉ còn lại Đệ Nhất Lâu và Trường An Minh.

[Thế giới] Trường An Minh - Đoạn Ức: Khô Lâu, tụi mày điên rồi phải không, thêm từng đồng là có ý gì?

[Thế giới] Khô Lâu: Ừ điên đấy.

[Thế giới] Xuyên Bối: Nhà nghèo nên chỉ có thể thêm từng đồng, không giống Trường An Minh mấy người, tài - đại - khí - thô như vậy.

[Thế giới] Khô Lâu: Bà nó chứ, các người đừng thêm mắm thêm muối.

[Thế giới] Xuyên Bối: Bang chủ, bọn tôi đang giúp anh mà, anh hở chút là dỗi, đồ phụ lòng!

Sau đó Minh Thù thấy Xuyên Bối đột nhiên thêm mười kim tệ, nhảy lên hạng nhất.

Minh Thù: "..."

Trường An Minh và Đệ Nhất Lâu cãi vã trên kênh thế giới, Minh Thù nhìn tình cảnh thế này nhất định hội đấu giá không kết thúc được.

Cô tắt giao diện đấu giá, dù sao cuối cùng bán xong, phòng đấu giá sẽ giao dịch tự động.

[Trò chuyện riêng] Tây Tử Lâm: Đại thần đại thần, em đánh bại Boss của Ám Dạ Hồi Lang, nhưng không có lông chim mà chị nói.

Tin trò chuyện riêng của Tây Tử Lâm đột nhiên nhảy ra, Minh Thù híp mắt, đã mấy ngày tên yêu tinh này không tìm cô.

[Trò chuyện riêng] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Nhất định sẽ rớt, cô đánh nhiều thêm vài lần nữa đi.

[Trò chuyện riêng] Tây Tử Lâm: Sẽ rớt sao?

[Trò chuyện riêng] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Ừ.

[Trò chuyện riêng] Tây Tử Lâm:...

[Trò chuyện riêng] Tây Tử Lâm: Để em thử lần nữa, đại thần chờ em.

Minh Thù nhìn tọa độ của Tây Tử Lâm đúng là Ám Dạ Hồi

Lang, nhưng mà vị trí của Tây Tử Lâm vẫn không thay đổi, thời điểm Minh Thù muốn tắt định vị tọa độ, Tây Tử Lâm đột nhiên đi về phía Boss của Ám Dạ Hồi Lang.

Minh Thù hứng thú nhìn bản đồ, một lúc sau mới tắt đi.

Thư Lâm.

Cũng không giống tên một cô gái.

Cho nên...

Minh Thù làm xong trang bị ra ngoài bổ sung tài liệu lúc này mới nhớ tới mình còn có hội bán đấu giá, cô mở ra xem đấu giá đã kết thúc trong tài khoản của cô nhiều thêm mười ngàn tám trăm kim tệ.

Mười ngàn tám trăm!

Đây là sau khi hệ thống đã chiết khấu phần trăm.

Người thành giao cuối cùng là một ID xa lạ.

[Thế giới] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Cuối cùng hội đấu giá xảy ra chuyện gì vậy?

[Thế giới] Tái Lai Nhất Thứ: Phụt! Tôi đã nói là nhất định là đại lão không ở đây, bằng không tại sao cuối cùng không ra mặt.

[Thế giới] Ta Chỉ Muốn Biết Ngươi Là Ai: Từ lúc mở server tới nay, đây là trang bị được bán đấu giá cao nhất.

[Thế giới] Nón Xanh Của Ngươi Rất Đẹp: Một giây cuối cùng, có một đại gia đột nhiên nhảy ra trực tiếp bán thành công.

Minh Thù nhìn đối thoại trên thế giới ngươi một lời ta một lời, lúc này mới nhớ bán đấu giá có hạn chế thời gian, thời hạn đến người đấu giá cuối cùng chính là người thành công.

Đối phương canh đúng thời gian, vừa đủ một giây không thừa không thiếu.

Chọc tức đám người Đệ nhất Lâu.

Tuyên bố nếu như thấy ai giành đồ của bang chủ bọn họ, bọn họ nhất định sẽ diệt toàn bộ đối phương!

Người chơi có thể lựa chọn ẩn ID, Minh Thù là người bán có thể nhìn thấy ID mua thành công, hình như là một bang phái lớn.

[Trò chuyện riêng] Khô Lâu: Tức chết đi được, tôi muốn mua một bộ đồ tương tự Phong Thần, gian thương cô có còn không?

[Trò chuyện riêng] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Có.

[Trò chuyện riêng] Khô Lâu: Thật à?

[Trò chuyện riêng] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Còn chưa làm ra.

[Trò chuyện riêng] Khô Lâu:...

Bộ đồ Phong Thần không phải là trang phục tân thủ có thể tuỳ tiện làm ra. Các nguyên liệu làm ra rất khó kiếm.

Có thể là Khô Lâu ở bên kia chửi thề một lúc lâu cũng không nhắn tin lại.

[Trò chuyện riêng] Khô Lâu: Nhanh đi thăng cấp đi, ngày mai chúng ta phải đánh lăng mộ.

[Trò chuyện riêng] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Không đi.

[Trò chuyện riêng] Khô Lâu: Đại lão, đừng quậy nữa, nhanh đến đây đi.

[Trò chuyện riêng] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Tôi đang bận rất nhiều việc.

[Trò chuyện riêng] Bộ Xương Khô: Cô bận rộn cái gì chứ, không chừng có thứ gì tốt bên dưới lăng mộ đó, cô không muốn à?

Phó bản lớn như vậy, sau khi qua cửa khẳng định có không ít phần thưởng.

[Trò chuyện riêng] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa:...

Không có thứ tốt thì không thể làm gian thương, không thể làm gian thương thì không thể có tiền, không có tiền thì không mua được đồ ăn vặt, không mua được đồ ăn vặt...

Rất đáng sợ.

[Trò chuyện riêng] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Ở đâu?

Khô Lâu trực tiếp mời Minh Thù vào đội, có thể định vị đội để dịch chuyển đến đó.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 367: Toàn Chức Gian Thương (14)

Thăng cấp rất buồn chán, toàn bộ hành trình Minh Thù và Cố Tiểu Bạch chỉ đi vẩy nước.

Cố Tiểu Bạch có sư phụ Hộ Hoa Linh che chở, Minh Thù là Khu Cước Đại Hán cho nên một đám người cũng không khách sáo.

[Đội] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Tôi muốn tìm một sư phụ.

[Đội] Xuyên Bối: Ha ha, đại lão thấy tôi như thế nào?

[Đội] Ly Ca: Ai dám làm sư phụ của cô chứ? Đại lão cô vẫn nên tự lực cánh sinh đi, mau di chuyển đi quái sắp đập chết cô kìa. Cô nhìn Tiểu Thỏ người ta kìa, chịu khó hơn cô nhiều.

Minh Thù nhúc nhích.

Chỉ di chuyển nhân vật, không phát ra kỹ năng nào.

Cố Tiểu Thỏ đột nhiên bị điểm danh nhanh chóng đánh chữ.

[Đội] Cố Tiểu Thỏ: Tôi không lợi hại như đại thần Lan Chỉ.

[Đội] Cố Tiểu Thỏ: Lại chết.

Bởi vì gõ chữ, Cố Tiểu Thỏ bị quái đập chết nằm trên đất.

Toàn đội im lặng một hồi, đại khái là cạn lời với cái tay cùi bắp của Cố Tiểu Thỏ.

[Đội] Nhiễm Nhiễm: Đại lão tôi đã nói với cô rồi, người như cô sẽ không tìm được người ghép đôi đâu, cô xem hình tượng Khu Cước Đại Hán của mình, còn lười biếng như thế.

Minh Thù đại lão bày tỏ không cần người ghép đôi, cô đã có đồ ăn vặt.

[Đội] Khô Lâu: Lan Chỉ cô đừng vẩy nước nữa, nhanh giết quái đi.

[Đội] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Tôi đang suy nghĩ một chuyện rất quan trọng.

[Đội] Nhiễm Nhiễm: Chuyện gì?

[Đội] Xuyên Bối: Khẳng định không phải chuyện tốt.

[Đội] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Tối nay ăn gì.

[Đội] Xuyên Bối:...

[Đội] Hộ Hoa Linh:...

[Đội] Nhiễm Nhiễm:...

[Đội] Cố Tiểu Thỏ:...

[Đội] Ly Ca:...

Có hai quả bom nổ chậm là Minh Thù và Cố Tiểu Thỏ khiến cả đoàn bị diệt như cơm bữa.

Minh Thù phát hiện đám người kia thật tốt tính, ngay cả khi Cố Tiểu Thỏ và mình làm như vậy đều có thể dễ dàng tha thứ, không có chút tranh chấp... Không tính đến chuyện dỗi của Khô Lâu.

Đây là hiệu ứng vai chính?

Lợi hại lợi hại.

Minh Thù suy xét một lúc không có kết quả gì, chờ khi mọi người nói giải tán, cô đến Tử Kim Sơn hái nấm sau đó đi ăn cơm.

Bên ngoài mưa từ bao giờ, Minh Thù che dù ra khỏi khu chung cư, bên ngoài tiểu khu có một quán ăn cách một con đường Minh Thù dự định qua bên đó.

"Tiêu Cảnh Hàn, anh chờ em với!"

Người con trai xông đến trước mặt suýt chút nữa va vào Minh Thù, may là cô phản ứng nhanh nhạy mới tránh khỏi bi kịch này.

Tiêu Cảnh Hàn ngẩng đầu nhìn Minh Thù, cau mày.

So với gặp mặt lần trước, sắc mặt cô nữ sinh này khá hơn nhiều.

Liễu Nhan ở phía sau đuổi tới, kinh nghiệm lần gặp mặt lúc trước sờ sờ trước mắt, Liễu Nhan theo bản năng trốn sau lưng Tiêu Cảnh Hàn.

Minh Thù nhếch môi, đi ngang qua bọn họ.

"Tiêu Cảnh Hàn, anh có cảm thấy nữ sinh kia có hơi kỳ quái không?"

Liễu Nhan nhân cơ hội cầm lấy cánh tay Tiêu Cảnh Hàn: "Cảm giác thật âm u."

"Nghĩ lung tung."

Tiêu Cảnh Hàn hất tay cô ta ra, bước vào khu chung cư.

Liễu Nhan ở phía sau khẽ cắn môi, chạy theo.

Minh Thù ở ngoài ăn uống no nê xong, lại đi siêu thị mua vài thứ xách theo quay về nhà.

Mưa rơi càng lúc càng lớn lúc Minh Thù quay về khu chung cư, người dường như đều ướt hết.

Nước mưa cản trở tầm nhìn của Minh Thù, mơ hồ thấy có người đứng bên ngoài khu nhà cô, bước vào mới nhìn thấy rõ.

Là một thiếu niên.

Hắn cúi đầu ngồi trên rương không mở ô cả người ướt nhẹp.

Tóc dán vào gò má hắn, mặc dù trông có hơi nhếch nhác nhưng vẫn không thể che lấp gương mặt xinh đẹp của hắn.

Có lẽ là nghe tiếng bước chân thiếu niên ngẩng đầu nhìn lên, đôi mắt chợt bừng sáng.

Hắn cẩn thận đứng lên, dè dặt hỏi: "Chị...Chị ở nơi này sao? Hôm nay em vừa đến, lúc ra cửa quên mang thẻ cho nên..."

Minh thù vốn không hay ra khỏi cửa, đương nhiên không biết rốt cuộc có phải là hắn ở đây hay không.

Cô nhìn thiếu niên, cong môi cười nhạt quẹt thẻ mở cửa.

Thiếu niên thở phào, hắn cúi người muốn ôm cái rương ngồi lúc nãy, cái rương cao đến nửa người, thiếu niên hít sâu cố gắng ôm cái rương lên nhưng cuối cùng thất bại.

Minh Thù đứng bên trong cửa nhìn hắn, sắc mặt thiếu niên hơi ửng đỏ lần thứ hai khom lưng ôm rương.

Xác định là chính mình ôm không nổi, thiếu niên chỉ có thể kéo rương vào.

Phí hết sức lực, thiếu niên mới kéo cái rương vào được trong cửa, hắn lắc lắc đầu tóc như một con thú cưng cỡ lớn nước mưa văng khắp nơi.

Dường như thiếu niên mới phát hiện Minh Thù còn đứng ở đó hắn mím mím môi, có thể là bị một cô gái nhìn thấy dáng vẻ thê thảm của mình, mặt hơi đỏ.

"Ừm... Hôm nay cám ơn chị."

Minh Thù ôm đồ ăn vặt, mỉm cười nhìn cái rương của hắn: "Thang máy đang sửa, cậu muốn đi lên thế nào?"

"Hả?" Thiếu niên vô cùng kinh ngạc: "Nhưng lúc nãy em ra ngoài..."

"Mới hỏng xong."

Thiếu niên muốn tới xem thang máy, nhưng sợ đối phương cho là hắn không tin cô cho nên nhìn cái rương đầy khổ sở: "Em... Em đợi thang máy sửa xong rồi mang lên là được."

"Ách xì..."

Thiếu niên hít hít cái mũi, chóp mũi hồng hồng, trong mắt mờ sương làm tăng thêm điểm đáng yêu.

Minh Thù không nói tiếp, xoay người đi lên lầu.

Thang máy đúng thật là bị hư.

Cô không có nói dối.

Thiếu niên đứng tại chỗ, như có chút không hiểu nhìn Minh Thù rời đi, một lúc sau hắn mới giơ tay lên lau nước mưa trên mặt.

Minh Thù về nhà thì phát hiện ra mình đã bị giết, Khu Cước Đại Hán nằm trên mặt đất, trông vô cùng hèn mọn... Đáng khinh.

Minh Thù mở một túi đồ ăn vặt rót nước, lúc này mới thong thả ngồi vào trước máy vi tính.

Khu Cước Đại Hãn đã rớt mười cấp, lúc cô ra ngoài là cấp năm mươi tám, hiện tại đã quay về cấp bốn mươi tám, cũng không thấy nhiệm vụ chính của lăng mộ.

Rớt xuống dưới cấp năm mươi, nhiệm vụ chính cũng rớt theo.

Có thể thấy người giết cô trên bảng kẻ thù không phải ai khác chính là Cửu Dương Thần Khởi.

Chậc...

Minh Thù mở ra danh sách bạn bè tìm Khô Lâu.

Cô theo bản năng kéo danh sách xuống, Tây Tử Lâm không online.

[Trò chuyện riêng] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Có quen hacker không?

[Trò chuyện riêng] Khô Lâu: Cô muốn làm chuyện phạm pháp gì à? Tôi cho cô biết, tôi là công dân ba tốt, cô đừng hòng kéo tôi xuống vực!

[Trò chuyện riêng] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Đệ Nhất Lâu các người không đi đóng phim, đúng thật là phí phạm nhân tài.

Một đám diễn viên.

[Trò chuyện riêng] Khô Lâu: Khụ khụ, cô tìm hacker làm gì?

[Trò chuyện riêng] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Trộm một tài khoản.

[Trò chuyện riêng] Bộ Xương Khô: Tôi không ngờ đại lão như cô lại là người như vậy!

[Trò chuyện riêng] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Có hay không?

[Trò chuyện riêng] Bộ Xương Khô: Hoa Linh đó. Hì hì, có phải rất bất ngờ hay không, cũng chỉ có chuyện này Hoa Linh mới giỏi hơn tôi bla bla...

[Trò chuyện riêng] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Tự tôi tìm anh ta.

[Trò chuyện riêng] Khô Lâu: Đúng là qua cầu rút ván! Một đám các người thấy sắc quên tình, qua cầu rút ván tức chết mất!

[Trò chuyện riêng] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Tôi sợ anh chuyển lời biến thành tôi muốn hại chết người khác.

[Trò chuyện riêng] Khô Lâu: Tôi là loại người như vậy sao? Rốt cuộc cô muốn hack ai...

[Trò chuyện riêng] Khô Lâu: Má ơi, sao cô lại rớt cấp?

[Trò chuyện riên] Khô Lâu: Tên đê tiện nào làm thế?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 368: Toàn Chức Gian Thương (15)

[Thế giới] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Có ai thấy Nhan Như Mộng không?

Minh Thù nhắn một tin lên kênh thế giới, người lăn lộn quanh năm trong kênh thế giới đều nhảy ra.

[Thế giới] Tái Lai Nhất Thứ: Đại lão tìm Nhan Như Mộng làm gì?

[Thế giới] Có Người Đến: Đánh lăng mộ kia thật mệt mỏi, tôi từ bỏ rồi chờ các đại bang phái cứu vớt thế giới vậy.

[Thế giới] Nón Xanh Của Ngươi Rất Đẹp: Nhan Như Mộng không phải là nữ thần của Trường An Minh sao? Đại lão... Không phải là cô thích cô ta chứ?

[Thế giới] Trường An Minh - Kỳ Hổ: Lan Chỉ mày tìm Như Mộng nhà bọn tao làm gì?

[Thế giới] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Tôi định dùng đại đao năm mươi thước đói khát nhiều năm, theo đuổi Nhan Như Mộng.

[Thế giới] Nón Xanh Của Ngươi Rất Đẹp:...

[Thế giới] Tiểu Sửu:...

[Thế giới] Tương Tư Niên Hoa:...

[Thế giới] Xuyên Bối: Thật máu me quá!

[Thế giới] Trường An Minh - Tiểu Lộ: Lan Chỉ mày bị điên à!

[Thế giới] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Cô có thuốc sao?

[Thế giới] Trường An Minh - Thiên Lộ Xa Xăm: Có bệnh thì uống thuốc đi, lên thế giới kêu ca cái gì.

[Thế giới] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Triệu hồi mấy người.

Triệu hồi... Bọn họ?

Cô xem bọn họ là cái gì?

[Thế giới] Nhiễm Nhiễm: Từ bỏ đi lũ thường dân, bọn mày không phải đối thủ đại lão đâu còn không mau đưa tay chịu trói, đại lão nể tình sẽ tha bọn mày một mạng!

[Thế giới] Ly Ca: Giao Nhan Như Mộng ra, tụi tao có thể sẽ cân nhắc không hủy diệt thế giới.

[Thế giới] Xuyên Bối: Dùng một người phàm cứu vớt thế giới rất có lãi, tụi mày còn chần chờ cái gì, đi qua đừng nên bỏ lỡ.

[Thế giới] Tái Lai Nhất Thứ:...

[Thế giới] Tải Về Em: Sao mà vừa lên đã thấy đám diễn viên Đệ nhất Lâu này vậy, xảy ra chuyện gì thế?

[Thế giới] Trường An Minh - Tiểu Lộ: Chị Như Mộng làm cái gì mà mày muốn tìm chị ấy?

[Thế giới] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Cô ta làm gì trong lòng còn không biết sao? Bội tình bạc nghĩa không thể được.

[Thế giới] Trường An Minh - Hoa Nhứ: Tao nhổ vào! Mày cũng không nhìn xem mình có nhan sắc gì, nữ thần sẽ coi trọng mày sao? Bớt dát vàng lên mặt mình đi, mau rửa mặt soi gương đi!

[Thế giới] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Ta thật đẹp.

[Thế giới] Trường An Minh - Hoa Nhứ:...

Mẹ nó!

Cái đồ không biết xấu hổ!

Một Khu Cước Đại Hán cũng dám nói bản thân đẹp mắt.

[Thế giới] Trường An Minh - Tiểu Lộ: Lan Chỉ mày đừng bịa đặt.

[Thế giới] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Tôi bịa đấy, thế nào? Dùng giá cao mua tọa độ Nhan Như Mộng, tới trước được trước.

Ghi chép trò chuyện của tài khoản Cửu Dương Thần Khởi, cho thấy rõ ràng trong lời nói của Liễu Nhan ám chỉ Minh Thù, xúi giục Cửu Dương Thần Khởi giết cô.

Đoán chừng là Cửu Dương Thần Khởi muốn giết Minh Thù đến hết cấp nhưng có thể là thấy có người đến, Cửu Dương Thần Khởi định chờ người đi thì tiếp tục, kết quả là cô quay về.

Rất nhanh thì có người đưa tọa độ cho Minh Thù.

Minh Thù thay một thân trang bị, khiêng đại đao chạy đến địa điểm giết Liễu Nhan.

Tiêu Cảnh Hàn không ở đây, nhưng... Có mặt Cố Tiểu Thỏ.

Đại thần Hộ Hoa Linh đi đâu rồi!

Dường như không thấy bọn họ trên thế giới, đứng chung một chỗ không biết đang nói cái gì, nhưng có thể thấy được là Cố Tiểu Thỏ đang bị ức hiếp.

Minh Thù khiêng đại đao xuất hiện đột ngột, Cố Tiểu Thỏ vừa thấy chỗ dựa vững chắc như một làn khói chạy ào về phía cô, mở khung trò chuyện riêng nhắn tin với Minh Thù.

[Trò chuyện riêng] Cố Tiểu Thỏ: Đại thần Lan Chỉ.

[Trò chuyện riêng] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Bọn họ bao vây cô làm gì? Muốn làm thịt cô?

[Trò chuyện riêng] Cố Tiểu Thỏ:...

[Trò chuyện riêng] Cố Tiểu Thỏ: Lúc nãy đánh phó bản với bọn họ ra một vũ khí hệ thống phân cho tôi, có một cô gái trong đội bọn họ nói tôi cướp vũ khí của cô ta.

[Trò chuyện riêng] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Cô theo bọn họ đánh phó bản làm gì?

Cố Tiểu Thỏ hoàn toàn không chú ý tới Minh Thù quan tâm sai điểm, thành thật trả lời.

[Trò chuyện riêng] Cố Tiểu Thỏ: Lúc nãy tôi ở gần đó bọn họ thiếu một người, đại thần Tiêu Tịch mời tôi, tôi liền đồng ý... Sau đó đại thần Tiêu Tịch có việc phải đi tôi không thể rút lui, nếu như biết xảy ra nhiều chuyện như vậy tôi sẽ không đồng ý.

[Trò chuyện riêng] Cố Tiểu Thỏ: Vũ khí đã bị trói buộc, hiện tại tôi không trả lại được.

[Trò chuyện riêng] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Làm gì phải trả. Hệ thống phân cho cô, chứng minh là cô nên có.

Lời này của Minh Thù không sai, phó bản có thể tự do lựa chọn người chơi và tự do phân phát vật phẩm. Tự do phân phát là giao cho hệ thống, hệ thống sẽ căn cứ nghề nghiệp người chơi và số liệu tổng hợp ở phó bản mà phân phát, rất công bằng.

[Trò chuyện riêng] Cố Tiểu Thỏ: Nhưng mà...

Cố Tiểu Thỏ còn chưa nói xong, một người chơi nữ tên Lộc Gia Tiểu Tiểu ở bên kia đi tới.

[Phụ cận] Lộc Gia Tiểu Tiểu: Cố Tiểu Thỏ, mau đem trang bị trả cho tao! Đừng tưởng rằng mày tìm người đến là có thể cho qua chuyện này.

[Phụ cận] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Liễu Nhan.

Trong đội ngũ, Liễu Nhan đã nhận được tin tức của Trường An Minh, biết Minh Thù đã hành động trên kênh thế giới, có thể Minh Thù cũng đoán được cái gì... Nhưng cô ta không chắc chắn lắm.

Lẽ nào Cửu Dương Thần Khởi bán đứng mình?

Không không, Cửu Dương Thần Khởi quen biết mình trong thực tế, hắn không thể nào bán đứng mình.

Hiện tại thấy Minh Thù kêu tên thật của mình, bởi vì thao tác không thích hợp, nhân vật của Liễu Nhan đột nhiên phóng ra một kỹ năng.

[Trò chuyện riêng] Nhan Như Mộng: Cô là ai? Sao cô lại biết tôi?

Ở trong game, ngoại trừ Tiêu Cảnh Hàn và Cửu Dương Thần Khởi, không ai biết cô ta là Liễu Nhan.

[Trò chuyện riêng] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Tôi là linh hồn sau lưng cô.

Một lúc sau cũng không thấy Liễu Nhan nhắn tin trả lời, không biết là bị dọa hay đang tìm linh hồn sau lưng.

[Trò chuyện riêng] Nhan Như Mộng: Cô đừng có mà dọa tôi, rốt cuộc tại sao cô biết tên tôi?

[Trò chuyện riêng] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Tạm thời không nói đến cái này, chúng ta nói chuyện khác.

[Trò chuyện riêng] Nhan Như Mộng: Tôi với cô có cái gì để nói?

[Trò chuyện riêng] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Cô bảo Cửu Dương Thần Khởi giết tôi, mới xảy ra mà nhanh quên vậy sao? Liễu tiểu thư cô bị đãng trí đây là bệnh cần phải chữa!

Minh Thù giật giật ngón tay gõ phím lách cách, khi Liễu Nhan đang gõ chữ đột nhiên phát ra tấn công.

[Phụ cận] Lộc Gia Tiểu Tiểu: Lan Chỉ cô tấn công chúng tôi làm gì, chuyện này có liên quan gì đến cô, cô muốn ra mặt thay nó sao?

Minh Thù không để ý tới người đang kêu gào, tiếp tục phóng ra kỹ năng.

Cấp của Minh Thù kém hơn nhiều trên thực tế cũng không phải đối thủ của những người này, thế nhưng trên người cô nhiều đạo cụ, ném đạo cụ làm những người này đỡ không nổi.

[Thế giới] Hôm Nay Ta Không Ăn Kẹo: Hiện tại tôi mới thấy đại lão đứng đầu bảng Tài Phú đánh nhau thế nào.

[Thế giới] Bị Mèo Nguyền Rủa: Hình như đại lão rớt cấp rồi.

[Thế giớ] Tải Về Em: Không biết có phải đây là nguyên nhân đại lão tìm Nhan Như Mộng không? Hôm qua đại lão còn ở cấp năm mươi tám, hôm nay lại rớt mười cấp, ông trời ơi!

[Thế giới] Quan Âm Phao Như Lai: Chỉ có tôi thấy xót mấy đạo cụ này sao? Tôi cảm thấy rất nhiều tiền bay trước mặt lãng phí như vậy, đại lão tôi đánh giúp cô, cô cho tôi được không?

[Thế giới] Tái Lai Nhất Thứ: Theo công tác thống kê, ít nhất cũng phải hơn một nghìn.

[Thế giới] Tiểu Sửu: Thật đáng giá.

Người chơi nghe tin trên kênh thế giới mà đến càng ngày càng nhiều, chen lấn chiếm hết cả bản đồ.

Tuy rằng cấp bậc của Liễu Nhan cao hơn Minh Thù, nhưng lúc này Minh Thù hung hăng ném đạo cụ đang chiếm ưu thế.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 369: Toàn Chức Gian Thương (16)

Mọi người thấy Minh Thù giết chết Liễu Nhan, kéo lên lại giết chết lặp lại nhiều lần như vậy.

Kỳ lạ là người của Trường An Minh vẫn không xuất hiện.

Mọi người còn đang thấy lạ thì trên kênh thế giới có truyền tin, Đệ Nhất Lâu hung hãn mở bang chiến với Trường An Minh, hiện tại Trường An Minh đang bị Đệ Nhất Lâu quấn lấy không đi được.

Minh Thù giết Liễu Nhan rớt mười cấp mới dừng tay.

[Phụ cận] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Cô nên vui mừng vì Cửu Dương Thần Khởi không giết tôi về không, bằng không bây giờ cô cũng chỉ có thể bị giết theo tôi thôi.

[Phụ cận] Nhan Như Mộng: Cô mua đạo cụ thì có bản lĩnh gì, có gan thì chúng ta đến sân thi đấu!

Nói về kỹ thuật, Liễu Nhan tự tin mình sẽ không thua.

[Phụ cận] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Tại sao tôi phải đi? Tôi bị điên à!

Vốn chính là tìm Liễu Nhan báo thù rớt cấp tại sao phải đến sân thi đấu, đầu óc trẫm không có hư.

[Phụ cận] Lộc Gia Tiểu Tiểu: Đừng có nói là cô sợ nhé? Chị

Như Mộng, chị đừng sợ, chờ Tiêu đại thần đến chắc chắn báo thù cho chị.

[Phụ cận] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Thật là lợi hại đó.

Chờ Tiêu đại thần của mấy người tới, trẫm đã... Sớm chạy rồi.

[Phụ cận] Nhan Như Mộng: Cửu Dương Thần Khởi giết cô rớt cấp, liên quan gì đến tôi!

[Phụ cận] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Không biết, tôi chỉ muốn giết cô, dù sao cô cũng là người Trường An Minh nên không cần để ý mấy chi tiết nhỏ này.

Minh Thù hoàn toàn trả lời không như trong tưởng tượng của Liễu Nhan, cô ta nghẹn một hồi không nói nên lời.

Cô ta cũng không thể nói bản thân không có liên quan gì đến Trường An Minh, đúng không?

Minh Thù dùng hết đạo cụ còn lại cho đám người kia, để bọn họ khiêu vũ tập thể ở chỗ này, sau đó khiêng đại đao kéo Cố Tiểu Thỏ còn đang ngơ ngác rời đi.

[Thế giới] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Liễu Nhan là tôi nhằm vào cô, cô muốn hận tôi trực tiếp tới tìm tôi, tôi rất hoan nghênh.

Những lời này của Minh Thù vẫn ở trên kênh thế giới, sau một lúc cũng không có ai đẩy xuống.

Đây không phải là kiêu ngạo sao?

Đánh người ta, bây giờ còn buông lời hoan nghênh hận mình?

Cô đứt dây thần kinh nào rồi phải không, nào có ai hoan nghênh người khác hận mình cơ chứ.

[Đội] Khô Lâu: Đại lão, báo thù thoải mái không?

[Đội] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Mọi người có điều kiện gì cứ nói.

Đệ Nhất Lâu không thể vô duyên vô cứ giúp cô cầm chân Trường An Minh.

[Đội] Xuyên Bối: Đại lão nói chuyện thật xa cách, dù gì chúng ta cũng cùng trải qua sống chết làm sao có thể nông cạn như vậy. Sau này nhớ giảm giá cho người Đệ Nhất Lâu là được.

Người chơi Đệ Nhất Lâu nói nhiều không nhiều, nói ít không ít, tuy thành viên trung tâm đều rất có tiền nhưng đám bang chúng phổ thông cũng không có nhiều tiền như vậy.

[Đội] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Đổi cái khác, thân là gian thương, tôi cũng có đạo đức nghề nghiệp của một gian thương.

[Đội] Nhiễm Nhiễm: Đạo đức nghề nghiệp của cô là cái gì? Tăng giá tùy tiện sao?

[Đội] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Tôi tăng giá tùy tiện khi nào? Tôi gọi là lên giá cố định, hiểu chưa!

[Đội] Ly Ca:...

[Đội] Khô Lâu:...

Tăng giá tùy tiện và tăng giá cố định có cái gì khác nhau?

Có! Gì! Khác! Nhau!

Không phải chứ, Lan Chỉ hình như còn có cảm giác thành công, sao mặt cô ta dày như thế chứ.

Minh Thù từ chối giảm giá cho bọn họ, dùng một ít đồ để đổi lần ân tình này.

Muốn giảm giá ở chỗ trẫm đừng có mơ.

Bang chiến đương nhiên là Trường An Minh thắng, Khô Lâu cũng không để ý vốn là để cầm chân bọn họ.

Bang chiến xong liền tiếp tục gọi người đi thăng cấp, thuận tiện kéo theo Minh Thù bị rớt cấp.

[Đội] Khô Lâu: Lan Chỉ, hiện tại trên thế giới còn đang thảo luận chuyện cô đánh Nhan Như Mộng, cô không định giải thích sao?

Lúc đó Minh Thù nói không rõ, đa phần người chơi không hiểu xảy ra chuyện gì, hiện tại trên kênh thế giới có người nói là Minh Thù vô duyên vô cớ nhằm vào Liễu Nhan.

[Đội] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Lười gõ chữ.

[Đội] Ly Ca: Theo quan sát của tôi, hơn phân nửa khả năng là Nhan Như Mộng thả tin tức đó ra, cô xem những người đó trên kênh thế giới trước đây chưa từng gặp bao giờ, đám người Tái Lai Nhất Thứ cũng chưa nói gì.

Minh Thù mở kênh thế giới ra xem, đều là ID xa lạ nhưng đồng loạt hắt nước bẩn cho Minh Thù.

[Thế giới] Nón Xanh Của Ngươi Rất Đẹp: Tôi nói mấy người xong chưa, tặng kênh thế giới cho mấy người lâu như vậy, Lan Chỉ người ta để ý tới sao?

Cuối cùng cũng có người thường trực thường trú trên kênh thế giới không nhìn nổi nữa.

[Thế giới] Không Ai Muốn Tiểu Yêu Tinh: Kênh thế giới này cũng không phải của mấy người, còn không cho chúng tôi nói? Lan

Chỉ hắn quá đáng như thế, ức hiếp con gái, không đáng làm đàn ông.

[Thế giới] Tái Lai Nhất Thứ: Tôi đã hỏi thăm nguyên nhân xảy ra chuyện này rồi, là Lan Chỉ đại lão rớt mười cấp trước, sau đó có thể là do Cửu Dương Thần Khỏi làm. Lần trước Cửu Dương Thần Khởi lên kênh thế giới nói Lan Chỉ đại lão bán đồ quá đắt, sau đó còn truy sát Lan Chỉ cho nên cũng không phải không có khả năng là Cửu Dương Thần Khởi làm.

[Thế giới] Cửu Vĩ Miêu: Cửu Dương Thần Khởi làm, Lan Chỉ giận cá chém thớt là sao? Lan Chỉ rớt cấp thì tìm Cửu Dương Thần Khởi, trút giận lên người khác làm gì, ta chưa thấy ai nhân phẩm kém như vậy.

[Thế giới] Vân Vân: Thực sự ghê tởm thứ đàn ông bỉ ổi.

[Thế giới] Tái Lai Nhất Thứ: Căn cứ hiện trường kể lại, có thể là Nhan Như Mộng xúi giục Cửu Dương Thần Khởi, cho nên Lan Chỉ mới có thể đi tìm Nhan Như Mộng.

[Thế giới] Trường An Minh - Tiểu Lộ: Lầu trên không có chứng cứ, không được nói lung tung.

[Thế giới] Mộc Ngư Ngư Ngư: Hay thật, không phải là bạn đang vu oan cho người khác sao? Cửu Dương Thần Khởi chính miệng hắn nói là bị xúi giục sao? Hoặc là mấy người có gì chứng minh?

[Thế giới] Trường An Minh - Tiểu Nhị: Lan Chỉ mày chờ đó cho tao, chuyện này sẽ không để yên đâu.

[Thế giới] Trường kiếm ba thước: Được rồi, mọi người xuống hết đi.

[Thế giới] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Chúng ta gặp nhau ở diễn đàn.

[Thế giới] Tiểu Sửu: Xem ra có dự phòng rồi!

[Thế giới] Nón Xanh Của Ngươi Rất Đẹp: Lan Chỉ đại lão sẽ không vô duyên vô cớ đổ oan người khác, nhất định là có chứng cứ.

Minh Thù gửi câu kia xong, mở diễn đàn cũng không nói gì chỉ tải lên mấy tấm ảnh.

Mọi người mở diễn đàn cũng chỉ thấy mấy tấm ảnh đó.

Không có bất kỳ lời nói thừa thãi nào, chỉ có một tiêu đề rất khiếp sợ.

#Khiếp sợ!#

Có đủ khiếp sợ không?

Lầu 1: Sô pha.

Lầu 2: Ai da, tới sớm không bằng tới đúng lúc, tiêu đề của đại lão rất bắt mắt đó!

Lầu 9: Đại lão cũng quá ngắn gọn, ngay cả thêm mắm thêm muối cho câu chuyện cũng không có, phê bình.

Lầu 11: Đại lão chính là đại lão, không thèm để ý đến mấy kiểu câu chuyện không có đẳng cấp này.

Lầu 12: Xem từ đoạn đối thoại, hẳn là Nhan Như Mộng gợi ý cho Cửu Dương Thần Khởi, Cửu Dương Thần Khởi mới có thể đi giết Lan Chỉ.

Lầu 16: Đây là đối thoại giữa Cửu Dương Thần Cửu và Nhan Như Mộng sao Lan Chỉ lại có, không phải là có chỉnh sửa đấy chứ?

Lầu 25: Đại thần lầu dưới giám định đi.

Lầu 27: Hừ chỉ là vài cái ảnh thôi, Nhan Như Mộng có chỉ điểm đặt tên kêu Cửu Dương Thần Khởi giết Lan Chỉ không, các người đừng có vội vàng chụp mũ như thế.

Lầu 31: Nữ thần Như Mộng sẽ không làm ra chuyện như thế đâu, các người đừng có ngậm máu phun người.

Lầu 36: Không hề có dấu vết của chỉnh sửa ảnh.

Lầu 39: Vậy thì tôi có một cách nghĩ khác.

Lầu 42: Tôi cũng vậy.

Lầu 45: Âu Dương Thần Khởi không phải là làm phản rồi chứ, ha ha.

Nhiều khi nói nhiều quá dễ bị người khác nắm được sơ hở để vặn lại.

Vốn dĩ Minh Thù chẳng ngại bị người khác nói nên chỉ đăng lên vài bức ảnh, ngoài mấy người hâm mộ cuồng của Liễu Nhan ra thì những người khác đều hiểu ra mọi chuyện.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 370: Toàn Chức Gian Thương (17)

Sau khi Minh Thù đăng bài lên, thủy quân nói đỡ cho Liễu Nhan trên kênh thế giới liền giảm bớt.

Lúc Cửu Dương Thần Khởi lên game thì chuyện đã chìm xuống.

[Trò chuyện riêng] Nhan Như Mộng: Ghi chép trò chuyện của hai chúng ta tại sao lại ở chỗ Lan Chỉ? Anh đã nói cái gì với Lan Chỉ?

[Trò chuyện riêng] Nhan Như Mộng: Rốt cuộc anh đã nói gì với cô ta?

[Trò chuyện riên] Nhan Như Mộng: Sao anh không online?

[Trò chuyện riêng] Nhan Như Mộng: Sao anh lại muốn đi giết cô ta? Hiện tại toàn kênh đều nghĩ tôi xúi anh đi.

Vài tin của Nhan Như Mộng hiện lên, trong lòng Cửu Dương Thần Khởi cảm thấy lo lắng đã xảy ra chuyện gì?

Hắn không trả lời Nhan Như Mộng ngay lập tức, mà là muốn biết rõ ràng chuyện gì đang xảy ra trước đã.

[Trò chuyện riêng] Cửu Dương Thần Khởi: Anh không biết, anh chưa từng nói chuyện với Lan Chỉ, nhất định anh bị trộm tài khoản.

[Trò chuyện riêng] Cửu Dương Thần Khởi: Nhan Nhan, anh chỉ tức giận, chuyện này không liên quan đến em, anh sẽ lên kênh thế giới nói rõ ràng.

Cửu Dương Thần Khởi nói xong liền mở kênh thế giới.

[Thế giới] Cửu Dương Thần Khởi: Lan Chỉ, người giết mày là tao, nguyên nhân tao giết mày rất đơn giản, lần trước mày không bán Đạm Nguyệt Vi Vân cho tao, lúc sau còn đối đầu với Trường An Minh. Không liên quan đến Như Mộng, mày có vấn đề gì cứ tìm tao.

[Thế giới] Tiểu Sửu: Oa, chính chủ tới.

[Thế giới] Một Lần Nữa: Chuyện hết hot, nam chính mới xuất hiện.

[Thế giới] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Cậu cũng không phải thần tiên, tại sao tôi phải tìm cậu?

[Thế giới] Cửu Dương Thần Khởi: Oan có đầu nợ có chủ, mày đừng liên lụy người vô tội.

[Thế giới] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Vậy không được, tôi thích Nhan Như Mộng.

Không cần kéo giá trị thù hận của ngươi, ngươi lại không có đồ ăn vặt, trẫm cần gì phải để ý đến ngươi.

Không để ý tới không để ý tới là không để ý tới.

[Thế giới] Nón Xanh Của Ngươi Rất Đẹp: Thế này là... Không ăn được thì đạp đổ sao? Đại lão... Không ngờ đại lão là người như vậy.

[Thế giới] Mộc Ngư Ngư Ngư: Thực sự ghê tởm, người ta sẽ thèm để ý đến thứ xấu xa như anh à?

[Thế giới] Thiên Sơn Lai Khắc: Nữ thần sẽ coi trọng anh sao?

[Nhiệm vụ nhánh: Thu hoạch giá trị thù hận của Cát Thần Hạo. Nhắc nhở một chút: Cát Thần Hạo ID Cửu Dương Thần Khởi]

Minh Thù: "..."

Mặt đau quá.

Mẹ nó, ngươi không thể đưa nhiệm vụ sớm hơn một chút sao?

Trẫm cũng đã nói ra rồi!

[Thế giới] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Tôi nghĩ kỹ rồi, kỳ thật tôi cũng có thể miễn cưỡng đến với cậu. Đến đây đi tôi đợi.

Diễn viên Minh Thù bình tĩnh đổi giọng thật tự nhiên, mặt không đỏ tim đập không nhanh, đây là trình độ cơ bản của diễn viên.

[Thế giới] Tái Lai Nhất Thứ:...

[Thế giới] Tiểu Sửu:...

[Thế giới] Hôm Nay Ta Không Ăn Kẹo:...

[Thế giới] Tây Sơn Dĩ Sơn:...

Cửu Dương Thần Khởi bảo Minh Thù lên sân thi đấu, hai người quyết đấu công bằng.

[Thế giới] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Công bằng? Hay là cậu để tôi giết cậu đến cấp bốn mươi tám rồi hãy nói công bằng với tôi.

Hiện tại Cửu Dương Thần Khởi đã đạt cấp cao nhất, đánh một người cấp bốn mươi tám công bằng cái gì?

[Thế giới] Cửu Dương Thần Khởi: Như Mộng đã bị mày giết rớt mười cấp, mày đừng quá đáng!

[Thế giới] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Vậy cậu nói với tôi công bằng chỗ nào?

Ngươi không nói công bằng với trẫm, trẫm cũng sẽ không bắt bẻ ngươi.

[Thế giới] Nón Xanh Của Ngươi Rất Đẹp: Cảm thấy đại lão nói rất có lý, vốn là không công bằng còn nói quyết đấu công bằng cái gì.

Cửu Dương Thần Khởi nghiến răng nghiến lợi.

[Thế giới] Cửu Dương Thần Khởi: Tao cởi trang bị.

[Thế giới] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Nếu vậy không phải là tôi bắt nạt cậu sao, đến lúc đó tôi thắng chẳng phải người khác sẽ nói tôi thắng không vẻ vang, cậu đừng cởi cứ như vậy đến đây đi.

[Thế giới] Cửu Dương Thần Khởi:...

Người chơi khác trên kênh thế giới cũng câm như hến, rốt cuộc là ai cho đại lão sự tự tin như vậy. Trước đây đẳng cấp đại lão cao nói lời này không có gì không đúng, nhưng bây giờ thua người ta hơn mười cấp tự tin này có hơi quá lố.

Nhan Như Mộng là người chơi nữ tuy thao tác lợi hại, nhưng trong mắt bọn họ vẫn kém hơn người chơi nam.

Cửu Dương Thần Khởi là cao thủ trong bảng xếp hạng, đại lão tưởng rằng sẽ dễ đối phó như Nhan Như Mộng sao?

[Thế giới] Cửu Dương Thần Khởi: Nếu như vậy, mày thua thì phải xin lỗi Như Mộng. Trên kênh thế giới nhiều người như vậy đều làm chứng cho tao.

[Thế giới] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Tôi sao có thể thua được chứ.

[Thế giới] Tải Về Em: Nói về tự tin, tôi chỉ phục Lan Chỉ đại lão.

[Thế giới] Tiểu Sửu: Bắt đầu rồi bắt đầu rồi.

Có thể xem thi đấu lúc này mọi người như ong vỡ tổ tràn vào sân.

[Thế giới] Thiên Đường Của Em: Cấp của đại lão kém rất xa, hẳn không phải là đối thủ của Cửu Dương Thần Khởi phải không?

Sân thi đấu có hạn chế, không giống bên ngoài có thể tùy ý sử dụng đạo cụ.

[Thế giới] Tiểu Sửu: Ngây thơ, mọi người đã quên đại lão là làm nghề nghiệp gì sao?

Lúc này bọn họ mới nhớ tới Minh Thù là thú nhân, cô có hai mạng.

[Thế giới] Thánh Chiến Giả: Dù cho thú nhân có hai mạng cũng không thể thắng.

Tất cả mọi người không quá tin Minh Thù có thể thắng, cấp bậc kém quá xa.

Trong sân thi đấu, Minh Thù đã bắt đầu đổi hình thái lúc thành hình thú đầu và mông cùng mọc ra cái tai và đuôi của động vật.

Vốn máu đã sắp cạn khi cô đổi hình thái lập tức đầy máu.

Cửu Dương Thần Khởi như bị chấn động, hiển nhiên trước đó cũng quên nghề nghiệp của Minh Thù.

Thời điểm biến thành hình thú tấn công của Minh Thù mạnh hơn, hơn nữa trông càng đáng khinh...

Cửu Dương Thần Khởi không đề phòng, bị kỹ năng công kích bắn trúng chờ tới khi hắn muốn giành lại quyền chủ động tất cả đều rối loạn.

[Sân thi đấu] Người chơi [Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa] đánh bại người chơi [Cửu Dương Thần Khởi].

[Thế giới] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Cám ơn các hạ đã nhường.

[Thế giới] Tái Lai Nhất Thứ:...

[Thế giới] Thánh Chiến Giả:...

[Thế giới] Nón Xanh Của Ngươi Rất Đẹp:...

Tuy rằng có thể là ảo giác của bọn họ, thế nhưng luôn cảm thấy mấy chữ này cực kỳ gợi đòn.

[Thế giới] Cửu Dương Thần Khởi: Quay lại.

[Thế giới] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Cậu bảo tôi tới tôi liền tới sao? Cậu cầu xin tôi đi!

[Thế giới] Hôm Nay Ta Không Ăn Kẹo: Phụt...

Đánh một trận còn phải cầu xin, sao không lên trời luôn đi!

[Thế giới] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Chúng ta chơi chút gì kích thích đi.

Đánh trên sân thi đấu không có ý nghĩa, Minh Thù từ chối lời mời của Cửu Dương Thần Khởi, lấy đại đao bắt đầu đuổi giết Cửu Dương Thần Khởi.

[Thế giới]...

Đây là loại kích thích gì?

Đại lão xin cô đấy không cần nghĩ cái gì liền làm cái đó đâu!

Minh Thù không những tự mình đuổi giết, còn để những người khác đuổi theo giết Cửu Dương Thần Khởi, một lần có thể nhận được trang bị có một không hai của cô, phải biết rằng bình thường mời cô làm trang bị còn khó hơn lên trời.

Cơ hội tốt như vậy, nhiều người chơi sẽ không bỏ qua.

Cửu Dương Thần Khởi bị đánh đến thảm, bị Minh Thù đuổi giết chạy khắp bản đồ. Đương nhiên Cửu Dương Thần Khởi sẽ không ngồi chờ chết, tiếp tục treo giải thưởng giết Minh Thù, những người chơi khác sẽ nhận giải treo đó.

Hai nhóm người đuổi tới đuổi lui trên bản đồ, khiến đám người chơi cố gắng thăng cấp đánh lăng mộ cảm thấy cạn lời.

Hiện tại quan trọng nhất là lăng mộ mà!

Mấy người chạy tới chạy lui chơi đùa làm gì!

Mấy người không muốn chơi, nhưng bọn tôi muốn chơi!

[Trò chuyện riêng] Khô Lâu: Đại lão đến thăng cấp đi, cô rớt đến dưới cấp năm mươi rồi tại sao cô còn ở Tử Kim Sơn hái nấm, nấm chọc giận cô à.

Khô Lâu không hiểu hái nấm có gì tốt.

Hái nấm cũng là chuyện của mấy cô gái, một Khu Cước Đại Hán như Lan Chỉ đến hái nấm là sao.

[Trò chuyện riêng] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Không được, bên ngoài Tử Kim Sơn có người canh chừng.

Minh Thù cài đặt tự động đi nhặt nấm, lúc này đang vắt chéo chân ăn đồ ăn vặt.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 371: Toàn Chức Gian Thương (18)

Khô Lâu không nên kéo Minh Thù đi luyện cấp, cô chỉ muốn tyêu thương đồ ăn vặt, không muốn di chuyển một chút nào cho nên cơ bản đều là ăn ké kinh nghiệm.

Đến nửa đêm người Đệ Nhất Lâu đều đăng xuất đi ngủ, Minh Thù thì tinh thần phấn chấn tác oai tác quái trên kênh thế giới, rước lấy một trận đuổi giết của Trường An Minh.

Minh Thù bỏ lại truy binh phía ở sau, vừa liếc mắt liền nhìn thấy Tây Tử Lâm đứng cách đó không xa.

Mở bản đồ mới phát hiện mình lại chạy đến Ám Dạ Hồi Lang.

Lúc này rất ít người chơi Minh Thù xuất hiện rất nổi bật, Tây Tử Lâm hí hửng chạy đến.

[Trò chuyện riêng] Tây Tử Lâm: Đại thần đại thần, chị còn chưa ngủ sao?

[Trò chuyện riêng] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Tôi đang tu tiên.

[Trò chuyện riêng] Tây Tử Lâm: Hả?

Dường như Tây Tử Lâm không hiểu lời này có ý gì, nhưng cũng không bị rối tiếp tục gõ chữ.

[Trò chuyện riêng] Tây Tử Lâm: Đại thần anh đánh phó bản với em đi, bây giờ muộn quá tìm mãi mà vẫn không có người lập đội cùng.

Ít nhất phải từ hai người trở lên mới có thể vào Ám Dạ Hồi Lang.

[Trò chuyện riêng] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Tại sao tôi phải giúp cô đánh phó bản?

Trẫm muốn giá trị thù hận của ngươi, có quỷ mới giúp ngươi.

[Trò chuyện riêng] Tây Tử Lâm: Không không, không cần đại thần giúp em đánh, chị cùng em đi vào là được rồi.

[Trò chuyện riêng] Tây Tử Lâm: Tại em không tìm được người.

Minh Thù muốn đi, nhưng đi hai bước liền quay lại.

[Trò chuyện riêng] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Còn cần lập đội không?

[Trò chuyện riêng] Tây Tử Lâm: Đại thần thật tốt.

Tốt?

Đợi lát nữa trẫm cho ngươi biết cái gì gọi là tốt.

Thực ra Boss của Ám Dạ Hồi Lang không khó đánh, dù sao chỉ là Boss cấp bốn mươi, nhưng tỷ lệ rơi lông chim mà Minh Thù nói rất hiếm, có người nói đánh cả tháng cũng không rớt.

Sau khi tiến vào phó bản, Tây Tử Lâm giải quyết quái nhỏ so với thời điểm trong lăng mộ kỹ thuật bây giờ có thể xem như là thành thạo.

Sau khi xử lý xong tất cả quái nhỏ, cuối cùng chỉ còn lại đại Boss.

Sau cùng đại Boss sẽ cuồng hóa, mà trên phần công lược viết phải cắt đứt quá trình cuồng hóa của đại Boss.

Tây Tử Lâm đang chuẩn bị cắt ngang đại Boss, đột nhiên xuất hiện ánh sáng kỹ năng chói mắt trước mặt ngăn cản cho đại Boss.

Tiếp theo nhân vật liền nằm liệt giữa đường.

[Trò chuyện riêng] Tây Tử Lâm: Đại thần...

[Trò chuyện riêng] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Trượt tay, làm lại lần nữa đi?

Minh Thù nói cực kỳ có thành ý, Tây Tử Lâm cũng không thể mặt dày trách Minh Thù.

Lần thứ hai hai người vào phó bản.

Kết quả giống nhau.

Lần thứ hai Tây Tử Lâm nằm giữa đường.

[Trò chuyện riêng] Tây Tử Lâm: Đại thần, một mình em có thể làm được.

[Trò chuyện riêng] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Tôi giúp cô không tốt sao?

Trẫm cũng không tin cô ta không tức chết.

[Trò chuyện riêng] Tây Tử Lâm:...

Minh Thù giúp một tay Boss liền cuồng hóa, sau đó cô ta liền nằm giữa đường, có thể không giúp không?

[Trò chuyện riêng] Tây Tử Lâm: Được

[Trò chuyện riêng] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Lại tiếp chứ?

[Trò chuyện riêng] Tây Tử Lâm: Đại thần, chị không ngủ sao?

[Trò chuyện riêng] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Vẫn đang tu tiên.

Kéo giá trị của ngươi, ngủ cái gì mà ngủ, trẫm phải thức.

[Trò chuyện riên] Tây Tử Lâm: Đến đi.

Tây Tử Lâm muốn Minh Thù đừng ra tay nữa, nhưng vừa đánh chữ xong lại xóa đi.

Những lần vào phó bản tiếp theo, Tây Tử Lâm không ngừng nằm giữa đường.

Nằm giữa đường.

Nằm giữa đường.

Nằm giữa đường n + 1 lần.

Minh Thù miệt mài cố gắng muốn đem việc đánh Ám Dạ Hồi Lang thành ác mộng của Tây Tử Lâm, không làm cô ta tức chết, trẫm vẫn tiếp tục

[Trò chuyện riêng] Tây Tử Lâm: Đại thần, em... Em muốn đi ngủ.

Lại tiếp tục đánh trong lòng cô ta sẽ có ám ảnh.

[Trò chuyện riêng] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Ngày mai tiếp tục không?

Một lúc sau Tây Tử Lâm mới trả lời, ngay khi Minh Thù tưởng rằng cô ta đã đi ngủ, Tây Tử Lâm gửi tin qua.

[Trò chuyện riêng] Tây Tử Lâm: Ngày mai gặp đại thần.

Mấy ngày sau đó, ngoại trừ Minh Thù truy đuổi Nhan Như Mộng và Cửu Dương Thần Khởi khắp thế giới, thì hàng ngày khiến Tây Tử Lâm nằm giữa đường.

[Trò chuyện riêng] Khô Lâu: Tôi nói này đại lão, cả ngày cô ở chung với Tây Tử Lâm kia làm gì? Tôi gọi cô đi thăng cấp cô cũng không đến, cô xem hiện giờ cô cấp bao nhiêu rồi? Cho nhân vật nói chuyện yêu đương không biết ngượng à?

[Trò chuyện riêng] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Tôi bận làm gian thương, không rảnh thăng cấp.

[Trò chuyện riêng] Khô Lâu: Tôi không tin, gần đây cô mê muội đến mất cả ý chí! Dù Nhan Như Mộng không thích, cũng không cần tìm đại ai đó chứ. Ai biết đó là nam hay nữ, độc thân rất tốt nhìn tôi đi, đại lão, tỉnh lại đi!

Đúng, hiện tại trên thế giới đều truyền tai là vì Nhan Như Mộng không thích Lan Chỉ, cho nên Lan Chỉ mới nhằm vào Nhan Như Mộng.

Hãm tài nha những tên yêu tinh này cũng không hỏi ý của trẫm, loan truyền đồn bậy.

Rõ ràng là trẫm muốn nữ chính giả hận mình.

[Trò chuyện riêng] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Tôi thực sự đang kiếm tiền.

Không kiếm tiền trẫm ăn cái gì đây!

Trẫm là người có đạo đức nghề nghiệp!

Vì muốn Khô Lâu tin tưởng, Minh Thù cố ý chụp lại ghi chép giao dịch gần đây. Khô Lâu nhìn xong thì làm toáng lên, làm như lúc này Minh Thù gian thương là tội ác tày trời không bằng.

[Trò chuyện riêng] Khô Lâu: Cô biết gần đây đội của Tiêu Tịch đã sắp làm xong trang bị chưa?

[Trò chuyện riêng] Khô Lâu: Đội của chúng ta cô còn chưa phải cấp cao nhất, còn có Cố Tiểu Thỏ... Ôi, tôi tức đến mức không muốn nói chuyện nữa.

[Trò chuyện riêng] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Vậy anh còn không đi làm trang bị cho đội ngũ đi, lăn qua lăn lại với tôi làm gì?

[Trò chuyện riêng] Khô Lâu: Vâng vâng, ngài là đại lão.

Khô Lâu nói rách mồm cũng không có tác dụng gì, cuối cùng chỉ có thể tắt trò chuyện riêng, đi luyện tập cho đám bang chúng không nên thân kia.

[Tin tức hệ thống] Mở lăng mộ tầng năm mươi, cách thời điểm Ma Vương xuất thế còn có mười lăm ngày, xin các người chơi cố gắng ngăn cản Ma Vương xuất thế.

Thời điểm Minh Thù thấy tin tức này đang dùng nấm chế thuốc, nhìn xong coi như không có chuyện gì tiếp tục chế thuốc.

Có lẽ là vì thời gian cách lúc Ma Vương xuất thế càng ngày càng ngắn, cho nên Liễu Nhan và Cửu Dương Thần Khởi cũng không để ý đến Minh Thù dù gặp phải cũng tránh né cô, thực sự không né được thì đăng xuất.

Nhưng Tiêu Tịch, thời gian vào game trở nên ít đi.

[Trò chuyện riêng] Tây Tử Lâm: Đại thần, hôm nay đánh phó bản không?

Tây Tử Lâm miệt mài đánh phó bản rồi lại nằm giữa đường, mỗi ngày đều điểm danh đúng giờ.

[Trò chuyện riêng] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Đánh.

Tây Tử Lâm đã chờ ở phó bản, Minh Thù vừa đến cô ta liền mở phó bản.

[Trò chuyện riêng] Tây Tử Lâm: Đại thần chị không đánh lăng mộ sao? Em nghe nói trong tầng năm mươi lăng mộ có phần thưởng, có người đánh ra trang bị hiếm đấy.

[Trò chuyện riêng] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Ừ.

Trẫm có thể làm ra trang bị hiếm, làm gì cần phải sống chết đánh xuống phía dưới.

[Trò chuyện riêng] Tây Tử Lâm: Đại thần thật sự không muốn đánh sao?

[Trò chuyện riêng] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Cô muốn đánh sao?

[Trò chuyện riêng] Tây Tử Lâm: Đương nhiên là muốn... Nhưng không ai mang em theo, kỹ thuật em không tốt, người chơi lập đội với em lúc trước đều ghét bỏ em...

[Trò chuyện riêng] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Cô có thể làm nũng, có khi có người chơi mang cô theo đấy.

[Trò chuyện riêng] Tây Tử Lâm: Như vậy sao được, em không phải loại người như vậy.

[Trò chuyện riêng] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Trò chơi thôi mà, đánh mấy chữ ai biết người ngồi máy tính đối diện là ai.

[Trò chuyện riêng] Tây Tử Lâm: Vậy cũng không được!

[Trò chuyện riêng] Tây Tử Lâm: Đại thần, chúng ta đánh phó bản đi.

Tây Tử Lâm nhanh chóng nói sang chuyện khác, chuyên tâm đánh quái.

[Trò chuyện riêng] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Nếu không phải hình tượng của tôi không được, tôi cũng muốn dùng mặt kiếm ăn.

Đều tại nguyên chủ chọn Khu Cước Đại Hán gì đó, muốn tìm một cô gái nấu cơm cũng không được.

[Trò chuyện riêng] Tây Tử Lâm:...

Tây Tử Lâm nhìn Khu Cước Đại Hán bên cạnh mình, lần thứ hai cảm thấy mình có thể đứng bên cạnh Lan Chỉ, thật sự phải tiếp nhận đủ loại chê trách.

[Trò chuyện riêng] Tây Tử Lâm: Đại thần, có đôi khi bề ngoài không thể hiện cho cái gì cả, quan trọng là tâm hồn.

[Trò chuyện riêng] Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Tôi khá nông cạn, chỉ nhìn mặt.

[Trò chuyện riêng] Tây Tử Lâm:...

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 372: Toàn Chức Gian Thương (19)

Tây Tử Lâm mỗi ngày bị Minh Thù hành hạ đến không tuyệt vọng, cũng không có bất kỳ tiến triển nào.

Số tầng lăng mộ càng ngày càng cao, có khi Minh Thù vô tình nhìn phát hiện đã đến tầng tám mươi, nghe nói lăng mộ có tổng cộng một trăm tầng.

Hiện tại đội ngũ dẫn đầu là đội của nam chính, nhưng lạ là nam chính không có mặt.

Bởi vì đám bang chúng tác oai tác quái kia nên đội của Khô Lâu rơi xuống hạng ba, đang nỗ lực đuổi theo nam chính.

Khô Lâu tới gọi Minh Thù thăng cấp mấy lần, sau khi Minh Thù rất kiên định từ chối, Khô Lâu cũng chỉ có thể tìm người khác thay thế Minh Thù.

Minh Thù đi dạo khắp bản đồ, ngoại trừ hái nấm mọi người phát hiện cô còn có một đam mê nữa là bắt nạt tiểu hồ ly.

Không có việc gì thì ngồi ở bản đồ cấp năm mươi bắt nạt một loại quái nhỏ khá giống tiểu hồ ly.

Tây Tử Lâm kiên nhẫn đánh Ám Dạ Hồi Lang, nhất định phải đánh ra lông chim mà Minh Thù nói, sau đó bái Minh Thù làm sư phụ.

[Tin tức hệ thống] Chúc mừng các người chơi đến cấm địa ma quỷ, xin người chơi mau chóng phong ấn Ma Vương.

[Tin tức hệ thống] Ma Vương đã chạy thoát, xin các người chơi mau chóng tìm ra Ma Vương. Chú ý: Ma Vương có thể là bất kỳ người chơi nào.

Hai tin cách nhau năm phút.

[Thế giới] Tái Lai Nhất Thứ: Trò gì vậy? Ma Vương có thể là bất kỳ người chơi nào? Khác xa nhận thức của tôi, sao ngay cả tôi cũng không hiểu vậy?

[Thế giới] Nón Xanh Của Ngươi Rất Đẹp: Toàn server nhiều người chơi như vậy, ai biết ai là Ma Vương? Lừa nhau à?

[Thế giới] Tân Thủ Ra Đi: Người làm ra cái này sợ là bị điên rồi.

Trên thế giới hỗn loạn bọn họ đánh lăng mộ lâu như vậy, kết quả là xuất hiện một thứ như thế này.

Minh Thù nhìn ID mình nhiều thêm hai chữ Ma Vương, còn là loại phát ra ánh vàng chói lóa như thế này, cô cũng hiểu người thiết kế ra cái này có thể là bị điên rồi.

Nhiệm vụ chính bị biến mất lúc trước lại xuất hiện, chẳng qua là bây giờ đã biến thành, xin cố gắng không để người chơi bắt được.

Minh Thù: "..."

Ngươi con mẹ nó cho bố mày một danh hiệu trâu bò như vậy, không bị người chơi bắt được, đùa gì thế?

Trẫm nằm không cũng trúng đạn sao?

Phải khiếu nại!

Minh Thù tìm quản lý trò chơi khiếu nại, cô chỉ muốn làm một gian thương, không muốn làm Ma Vương gì đó.

Nhưng mà anh trai cả bộ phận đó rất khách khí nói cho cô biết, cô bị lựa chọn làm Ma Vương là vì cô vào lăng mộ, nhưng lại rớt cấp cho nên mới phải biến thành Ma Vương.

Minh Thù không phục.

[Hệ thống] Ma Vương - Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Nhan Như Mộng và Cửu Dương Thần Khởi cũng vào lăng mộ, cũng rớt cấp nhưng sao bọn họ không bị lựa chọn, anh kỳ thị người mảng đời sống phải không.

[Hệ thống] GM78: Bởi vì... Hai người chơi này đã tăng cấp trở lại, cho nên sẽ không chọn bọn họ làm Ma Vương.

Minh Thù: "..."

Cho nên trẫm bị lựa chọn, là bị trừng phạt không chịu thăng cấp sau khi rớt cấp sao?

[Hệ thống] Ma Vương - Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Tôi có thể kháng nghị không?

[Hệ thống] GM78: Thưa quý khách, dù quý khách bị bắt cuối cùng cũng sẽ có phần thưởng phong phú.

GM78 không nói phần phía sau, nhưng ý rất rõ rang hồi sau sẽ có thứ tốt.

Minh Thù: "..."

Trong cốt truyện không có chơi như vậy mà! Trẫm đang chơi một cái game giả sao?

[Hệ thống] GM78: Đúng rồi anh đã giết người chơi khác, sau khi mở ra Ma giới sẽ trực tiếp trở thành người chơi Ma giới, vì chiến tranh giữa hai trận doanh xin người chơi cố gắng giết người nha. Ghi chú: Trong vòng một tháng những người chơi bị anh giết sẽ cùng trận doanh với anh, cho nên xin người chơi nỗ lực giết người nha.

Ôi mẹ ơi, đừng nói là có họ hàng thân thích của Hài Hòa Hiệu đồng sáng lập ra công ty game này nhá.

[Trò chuyện riêng] Tây Tử Lâm: Đại thần... Tên của anh sao lại...

[Trò chuyện riêng] Ma Vương - Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Thế nào, không phục à?

[Trò chuyện riêng] Tây Tử Lâm: Không phải. Đại thần, anh là Ma Vương sao?

[Trò chuyện riêng] Ma Vương - Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Đúng vậy, sợ sao?

[Trò chuyện riêng] Tây Tử Lâm: Đại thần yên tâm, em sẽ không nói cho người khác biết.

[Trò chuyện riêng] Ma Vương - Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Hiện tại cô nên tìm người đến bắt tôi, bắt được tôi sẽ có lợi.

Minh Thù xúi giục Tây Tử Lâm.

[Trò chuyện riêng] Tây Tử Lâm: Tuy rằng em còn chưa bái đại thần làm sư phụ, nhưng em tuyệt đối sẽ không làm loại chuyện này, đại thần yên tâm.

[Trò chuyện riêng] Ma Vương - Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Cô vẫn muốn bái tôi làm sư phụ?

[Trò chuyện riêng] Tây Tử Lâm: Vâng. Đại thần cực kỳ lợi hại... Đại thần yên tâm, em sẽ không nói ra chuyện chị là Ma Vương, em sẽ bảo vệ chị.

[Trò chuyện riêng] Ma Vương - Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Chỉ bằng kỹ thuật của cô, sợ rằng tôi chết càng thảm hơn.

[Trò chuyện riêng] Tây Tử Lâm:...

[Trò chuyện riêng] Ma Vương - Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Đi chỗ khác chơi đi.

[Trò chuyện riêng] Tây Tử Lâm:...

...

Minh Thù ẩn thân, cẩn thận nhìn nhiệm vụ chính một lần nữa, không khác gì GM78 nói.

Nhưng cô phải duy trì online sáu giờ một ngày lại không thể ẩn thân.

Nghĩ lại cũng đúng nếu cô trực tiếp thoát game một tháng sau lên lại ai có thể bắt được cô?

Ma Vương có thể giết người, người chơi bị giết sẽ vào trận doanh của Ma Vương. Mà người bị Ma Vương giết, nếu như cô chiến thắng mở ra Ma giới, những người chơi này sẽ trở thành người chơi Ma giới.

Thế nhưng có một hạn chế, cô không thể giết người chơi dưới cấp năm mươi.

Một tư lệnh đơn độc như cô muốn giết sạch người chơi toàn server.

Tốt, rất có tính khiêu chiến.

Người ta cũng không cho cô giết sạch toàn bộ người chơi, cô tự thêm cho mình cái gì chứ. Thật buồn, game online nhập vai không có nhiệm vụ tập thể.

Minh Thù: "..."

Đây là Hài Hòa Hiệu của cô, không sai.

Minh Thù chuẩn bị chơi một cú lớn.

Nhưng khi cô nghĩ đến cấp bậc của mình, buồn bực ôm đồ ăn vặt ăn ngấu nghiến cấp bậc kiểu này nếu như bị người chơi vây bắt sẽ chết ngay lập tức!

Tuổi trẻ không thăng cấp về già đánh không lại.

Ừ...

Khoan đã, hình như là tăng cấp cao nhất rồi sao? Tặng cho Ma Vương?

[Trò chuyện riêng] Khô Lâu: Cô xem trên thế giới chưa? Người thiết kế ra cái này nhất định não bị úng nước rồi, trò chơi này là cái tôi muốn bỏ nhất, ban đầu khi tuyên truyền nói thật hay, hiện tại tự dưng biến thành cái dạng này.

[Trò chuyện riêng] Khô Lâu: Mẹ ơi, cô lại sửa tên nữa sao?

[Trò chuyện riêng] Ma Vương - Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Anh đã thấy người có thể thay đổi hiệu ứng chưa?

Khô Lâu nhìn hai chữ lập lòe ánh sáng kia, im lặng.

[Trò chuyện riêng] Khô Lâu: Đại lão, nói đi anh làm gì sau lưng tôi?

[Trò chuyện riêng] Ma Vương - Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Có thể là cứu vớt hệ ngân hà, trời giáng sứ mệnh cho tôi, phải đưa đồ ăn vặt trước đã.

[Trò chuyện riêng] Khô Lâu:...

Đại lão phát điên cái gì vậy.

[Trò chuyện riêng] Ma Vương - Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Khi nào mấy người mới tập hợp đến đánh tôi?

[Trò chuyện riêng] Khô Lâu: Anh nói thật à?

[Trò chuyện riêng] Ma Vương - Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Anh thấy tôi giống đang đùa không?

[Trò chuyện riêng] Khô Lâu: …

Minh Thù trao đổi sự tình với Khô Lâu, bọn họ phải đến bắt cô còn hậu quả sau này như thế nào thì không biết, nhưng theo như mấy người biến thái đó thì dù ma vương có bị bắt, thì trận doanh ma quỷ vẫn sẽ được mở ra.

Chỉ có điều đến lúc đó bên ma quỷ sẽ yếu hơn.

Với tình hình hiện tại, họ muốn ma vương tăng cường lực lượng để có được sự cân bằng giữa hai bên.

[Trò chuyện riêng] Khô Lâu: Cô nghĩ sao?

[Trò chuyện riêng] Ma Vương - Đồ Ăn Vặt Tức Là Chính Nghĩa: Tôi quyết định… Đi kiếm đồ ăn.

Đại lão đúng là rất bình tĩnh.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 373: Toàn Chức Gian Thương (20)

Chuyện này rất náo nhiệt, nhiều người chơi tụ họp lại khiếu nại.

Game Master không còn cách nào, chỉ có thể đăng bài giải thích trên diễn đàn.

Dựa theo cách nói của công ty, ban đầu bọn họ chỉ tuyên truyền ra mức chênh lệch lớn nhất và phương pháp đơn giản nhất của trận đấu, nhưng bọn họ chưa từng nói chỉ có một cách mở ra trận đấu.

Bởi vì ban đầu có người chơi đốt cây, kích thích phương pháp ẩn mở ra trận đấu, cho nên hiện tại mới lấy hình thức này.

Đốt cây?

Mọi người tự động dời mắt nhìn đám người Trường An Minh đốt cây lúc đầu.

Vốn dĩ bọn họ có thể mở ra hình thức đơn giản, nhưng chỉ vì đám người kia đốt cây, cho nên bây giờ phải dùng hình thức trắc trở.

Trường An Minh tỏ ra vẻ rất vô tội, bọn họ chỉ đuổi giết người ai ngờ lại đốt cây, muốn trách phải trách Lan Chỉ.

Như đã nói qua, xảy ra chuyện lớn như vậy sao Lan Chỉ lại không online.

Phía công ty còn nói ID Ma Vương sẽ có sự thay đổi rất dễ nhận biết, cũng sẽ không để mọi người loay hoay tìm Ma Vương trong server.

Thấy vậy, những người chơi mới thở phào.

Vì vậy mọi người bắt đầu kiểm tra danh sách bạn bè, xem có ẩn giấu Ma Vương không.

Lúc Minh Thù không online, trên ID sẽ không xuất hiện điểm sáng lấp lánh của Ma Vương, tạm thời không ai phát hiện cô đã thăng chức.

Những người chơi trong server khác có chút mơ hồ đều hỏi thăm đã xảy ra chuyện gì, nghe nói còn có thể chơi như vậy, hào hứng chạy đến đốt cây.

Người chơi trong toàn server muốn hỏi toàn bộ người chơi của server kế bên, và server kế bên của kế bên của kế bên.

Bọn họ chơi hình thức này đã trắc trở lắm rồi.

Đừng đến tổn thương bọn họ!

...

"Đinh đoong..."

Minh Thù mới ăn cơm xong quay về, vừa mới thay đồ xong chuông cửa liền vang lên.

Cô ôm một túi rong biển ra mở cửa, đứng ngoài cửa là thiếu niên Minh Thù đã gặp lần trước, tóc mềm mại phủ trên trán, một đôi mắt trong sáng lanh lợi nhìn vô cùng đáng yêu.

"Có việc gì?"

Thiếu niên chớp mắt, mang theo chút vui vẻ: "Là chị!"

Minh Thù hất cằm: "Chuyện gì?"

"À... Nhà chị có bị rỉ nước không?"

"Không có."

"Nhưng... Ở nhà của em toàn là nước, chị có thể cho em kiểm tra một chút không?" Thiếu niên cẩn thận đề nghị.

Minh Thù liếc hắn một cái, cười lạnh đi vào trong, thiếu niên cẩn thận nhìn xung quanh, lại nhìn vào trong nhà bước nhẹ vào.

Minh Thù nghiêng người nhìn hắn một cái, thiếu niên cười cười lấy lòng lộ ra lúm đồng tiền đáng yêu: "Em có thể vào xem không?"

Minh Thù cắn một miếng rong biển, rong biển kêu răng rắc giòn tan.

Thiếu niên thấy cô không cản mình, lấy dép trong tủ giày đi vào nhà.

Mở cửa phòng bếp và phòng tắm cho thiếu niên nhìn, thiếu niên cẩn thận xem vài lần, cuối cùng thất vọng nói: "Xem ra thật sự không phải ở chỗ chị, phía dưới vẫn rỉ nước em cũng không biết phải làm sao... Chị có điện thoại của chủ khu này không?"

"Không có." Có cũng không nói cho cậu biết.

Minh Thù bảo hắn ra ngoài.

Thiếu niên oan ức đi ra ngoài, đứng ở cửa, hắn nói: "Em là Thư Lâm, lúc trước chúng ta đã gặp qua, không ngờ chị ở lầu trên nhà em, lần trước..."

"Ầm!"

Thiếu niên nhìn cửa bị đóng lại, biểu cảm đơ ra.

Lão tử đáng yêu như vậy, lẽ nào không có chút rung động nào sao?

"Kẽo kẹt!"

Cửa phòng đột nhiên mở ra, người ở bên trong thò đầu ra: "Cậu nói cậu tên gì?"

Thiếu niên hốt hoảng thu biểu cảm lại, ngước mặt nói: "Thư Lâm, Thư trong thư thái, Lâm..."

"Ầm!"

"... trong lâm hành (1)."

Cửa phòng bị đóng lại lần nữa, Thư Lâm xoay người nụ cười trên mặt dần chìm xuống.

Khỉ chứ...

"Sao cơ, cô mới dọn tới sao?"

Thư Lâm lạnh lùng nhìn Liễu Nhan từ trong thang máy đi ra, hừ lạnh một tiếng. Tức giận đi vào thang máy, chẳng còn được nửa phần dịu dàng đáng yêu.

Liễu Nhan: "..."

[Cửu thiếu, ngươi lại tức giận rồi, xin giữ gìn hình tượng thiếu niên dịu dàng đáng yêu của ngươi, được không?] Hệ thống đinh đinh đoong đoong trừ đi điểm tích lũy, nhắc nhở Thư Lâm.

"Cô ta không biết ta, làm sao biết được ta là hạng người gì, đây không tính là phá hủy thiết lập, ngươi mau trả lại điểm tích lũy cho ta bằng không ngươi cứ chờ xem."

[Cửu thiếu, đây là phạm quy.]

"Ngươi nói lại xem."

[...]

Hệ thống cố gắng nói sang chuyện khác: [Cửu thiếu, cậu phải cố gắng lên, cậu và mục tiêu nhiệm vụ mới gặp nhau hai lần, tiếp tục như vậy thì khi nào mới có thể hoàn thành nhiệm vụ.]

"Trả lại điểm cho ta."

Hệ thống cố gắng nói sang chuyện khác lần nữa: [Cửu thiếu, cậu cũng đừng quá áp lực, chúng ta vẫn còn cơ hội.]

"Trả điểm tích lũy cho ta."

Thư Lâm dừng lại một chút, trên gương mặt thiếu niên lộ ra nụ cười, đôi mắt trong sáng đáng yêu đầy xảo quyệt: "Nếu không ta sẽ phá thế giới này cho ngươi xem, nói không chừng Bộ Phục Hồi sẽ tìm ngươi để tính chuyện bồi thường."

[...] Trả trả trả, trả là được chứ gì!

Mất hết nét đáng yêu, hắn căn bản là đáng yêu không nổi, lúc hắn hung tàn cả ngành đều lạnh run.

Đặc biệt là đám người của Bộ Phục Hồi kia, hận không thể giết chết hắn, ném sự tinh tế cho sâu ăn.

Nó sắp táng gia bại sản rồi.

Hu hu, sao mạng nó khổ như vậy.

Thư Lâm đã vào thang máy đi xuống dưới, Liễu Nhan vẫn đứng chỗ đó.

Liễu Nhan nhìn chỗ Thư Lâm vừa đứng, lại nhìn cửa thang máy đóng chặt, người kia là bạn của cô gái kỳ lạ? Nhìn thế nào cũng kỳ lạ giống nhau.

Vẫn là nhanh chóng thuyết phục Tiêu Cảnh Hàn dọn nhà đi.

Liễu Nhan nghĩ đến thái độ gần đây của Tiêu Cảnh Hàn đối xử với mình, cô ta có chút tức giận, đều tại Lan Chỉ kia làm bây giờ Tiêu Cảnh Hàn đối xử với mình thờ ơ, muốn gặp mặt cũng khó.

"A lô."

Liễu Nhan gọi điện thoại: "Giúp tôi điều tra một người..."

...

Minh Thù nằm kiểu "cát ưu than" (2) trên ghế sô pha, Thư Lâm ở nhà dưới lầu của cô, nghĩ đi nghĩ lại nếu hắn muốn tấn công mình thì phải ở sát bên cạnh mình mới phải chứ.

Minh Thù so sánh thiếu niên vừa nãy với Tây Tử Lâm giả nữ trong game kia.

Nếu nhìn bên ngoài, hai người rất giống nhau đều rất đáng yêu.

Cho nên rốt cuộc là hắn đã chập dây nào lại chọn nhân vật nữ.

Hay đầu có lỗ thủng?

Ừ, nhất định là đầu có lỗ thủng.

Minh Thù không đăng nhập, cô đang lên kế hoạch phải làm thế nào.

[Ký chủ, không phải là hôm nay mua nhiều đồ ăn vặt không muốn nhúc nhích sao?]

Hài Hòa Hiệu không chút lưu tình vạch trần Minh Thù.

Minh Thù nằm trong đống đồ ăn vặt, nụ cười hạnh phúc: "Ta đang nghiêm túc suy nghĩ, đồ ăn vặt giúp ta suy nghĩ, hệ thống như ngươi làm sao hiểu được."

[...] Đúng là không hiểu được, thả vài tiểu yêu tinh đánh nhau đi.

"Khỉ chứ!"

Minh Thù chửi thầm một tiếng, hệ thống một lời không hợp liền để tiểu yêu tinh đánh nhau, phải làm sao đây.

Minh Thù ăn đồ ăn vặt một lúc, thấy thời gian còn sớm sờ sờ mở máy tính lên.

[Tin tức hệ thống] Ma Vương đã online.

[Tin tức hệ thống] Ma Vương đã online.

[Tin tức hệ thống] Ma Vương đã online.

Thông báo trên toàn server.

Liên tục ba lần.

Kiểu chữ to còn thêm hiệu ứng, vô cùng chói mắt.

Minh Thù: "..."

Bà nội nó, không ai nói cho bố mày biết lúc đăng nhập có nhắc nhở!

***

(1) Lâm hành: Kịp lúc đi

(2) Cát ưu than: Chỉ tư thế nằm chán chường, chỉ để buôn dưa lê nói chuyện phiếm, xuất phát từ tư thế sân khấu của diễn viên Cát Ưu trong hài kịch "Ta yêu nhà ta" tập 17, 18 năm 1993.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 374: Toàn Chức Gian Thương (21)

Minh Thù nhìn kênh [Thế giới] náo nhiệt lên, trẫm có nên cám ơn nó chưa nói tên của trẫm ra không.

[Chat mật] Tây Tử Lâm: Đại thần đại thần, sao ngươi lại online?

[Chat mật] Ma Vương - Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Sắp chết.

Hiện tại ngoài sắp chết ra, trẫm còn có thể làm sao?

[Chat mật] Tây Tử Lâm:...

Minh Thù mở kênh [Thế giới] ra, trên đó đang suy đoán ai là Ma Vương, gặp ai cũng nghi ngờ, bảng xếp hạng đều bị bới tung một lượt.

[Thế giới] Ma Vương - Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Đừng, ta ở chỗ này này.

Im lặng...

Một giây sau, trên thế giới liền ồn ào cả lên.

[Thế giới] Harry: Mẹ ơi, Đại Lão!

[Thế giới] Mèo Của Philip: Có thể là ta hoa mắt.

[Thế giới] Hoa Tuyết Bay Đầy Trời: Trời tối rồi, nên đi ngủ thôi.

[Thế giới] Xuyên Bối: Ôi chao!

[Thế giới] Đạn Châu: Ông trời ơi, Ma Vương xuất hiện rồi! Còn là Lan Chỉ đại lão đứng đầu bảng trong bảng Tài Phú, thực là khiến kẻ khác khiếp sợ.

[Thế giới] Nhiễm Nhiễm: Đại Lão, xem ra sau này chúng ta chỉ có thể đối đầu.

[Thế giới] Ly Ca: Yên tâm, dù vậy trong lòng chúng ta vẫn có ngươi.

[Thế giới] Ma Vương - Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Đừng sợ, rất nhanh thôi các người sẽ được ở chung với ta.

[Thế giới] Tái Lai Nhất Thứ: Khỉ chứ một đám nhân vật, có thể đừng diễn sâu nữa không?

[Thế giới] Mèo Của Philip: Hắn ở Tử Kim Sơn.

Minh Thù vẫn đang hái nấm ở Tử Kim Sơn, trên [Thế giới] đã cập nhật tọa độ của cô, lập tức có người chơi vội chạy sang đây.

Tốc độ của đội Đệ Nhất Lâu rất nhanh, Khô Lâu dẫn đầu là người đầu tiên chạy tới.

[Gần] Khô Lâu: Nhanh nhanh.

[Gần] Ly Ca: Bang chủ kích động như vậy làm gì? Còn cởi quần áo...

[Gần] Xuyên Bối: What the hell, Đại Lão, ngươi giết bang chủ làm gì? Dù chúng ta đối lập, ngươi cũng không cần vừa thấy mặt đã vô tình như thế, dù gì cũng từng cùng sống chết cùng nhau!

Khô Lâu vừa mới đi qua liền bị Minh Thù giết chết, lúc này nằm trên đất nhìn cực kỳ thê thảm.

[Gần] Khô Lâu: Cởi trang bị ra nhanh lên.

[Gần] Nhiễm Nhiễm: Chúng ta thà chết chứ không chịu khuất phục!

[Gần] Ly Ca: Đừng tưởng rằng ngươi là Ma Vương thì chúng ta sẽ sợ, bang chủ, ngươi bảo trọng.

[Gần] Khô Lâu: Mấy người đủ rồi đừng nói nhảm, cởi ra nhanh.

Giọng điệu của Khô Lâu rất nghiêm túc, lúc này mấy nhân vật mới bắt đầu cởi trang bị ra.

[Gần] Xuyên Bối: Đến đây đi, chà đạp em đi.

[Gần] Ly Ca: Bệ hạ, nô tì không thích quá thô lỗ.

Minh Thù tung ra mấy kỹ năng, mấy nhân vật thành công nằm dài ra đất, kênh [Gần] liền yên tĩnh không ít, có thể là vì đã nhận được nhiệm vụ mới.

Sau khi mấy người đứng lên lại một trận xôn xao.

Minh Thù nhìn đám người chơi can đảm đến Tử Kim Sơn, dẫn đầu là Nhan Như Mộng.

[Gần] Ma Vương - Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Rất hoan nghênh các người gia nhập.

[Gần] Mèo Của Philip: Cái trò gì vậy? Gia nhập? Đại Lão ngươi cũng đừng trách chúng ta, ai bảo bây giờ ngươi là Ma Vương.

[Gần] Nhan Như Mộng: Mọi người đừng nói nhiều nữa, bắt lấy hắn ta trước đã.

Nhan Như Mộng chỉ huy người chơi của Trường An Minh tấn công Minh Thù trước.

[Gần] Ma Vương - Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Có gì từ từ nói.

"Vù!"

Một kỹ năng đánh tới từ phía sau, Nhan Như Mộng điều khiển nhân vật tránh sang bên cạnh, nhưng quá nhiều người, cô ta vừa di chuyển những người khác cũng di chuyển theo.

Nhan Như Mộng bị kỹ năng phóng ra liên tiếp đánh không kịp trở tay, người của Trường An Minh nghĩ cách cứu viện, chờ bọn họ phản ứng Nhan Như Mộng đã nằm trên mặt đất, chỉ còn chút máu.

Minh Thù tiến lên khống chế Nhan Như Mộng.

[Gần] Ma Vương - Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Đã bảo mấy người có chuyện gì từ từ nói.

[Gần]:...

Lan Chỉ, ngươi trực tiếp ra tay biểu hiện từ từ ở chỗ nào chứ!

Liễu Nhan tức đến quăng luôn chuột, rõ ràng Lan Chỉ kém mình nhiều cấp như vậy, tại sao lại có thể là đối thủ của mình?

Cô ta mở thông tin của Minh Thù ra, lại phát hiện cô đã đầy cấp.

[Gần] Nhan Như Mộng: Lan Chỉ sao ngươi lại thăng cấp? Không phải là ngươi gian lận chứ!

Những người chơi cũng hoảng hốt, đương nhiên hiểu được thao tác của Minh Thù không phù hợp với cấp bậc của cô, cũng mở thông tin của cô ra để kiểm tra.

[Gần] Mèo Của Philip: Gian lận là phải bị khóa tài khoản đúng không?

[Gần] Tái Lai Nhất Thứ: Đại Lão gian lận... Không thể nào.

[Gần] Tiểu Sửu: Thế nhưng cấp bậc không giống trước kia, nhanh như vậy đã tăng lên mười cấp, quá không khoa học đi?

[Gần] Tích Tích Tích: Vậy khẳng định là gian lận.

[Gần] Nhan Như Mộng: Tố cáo, để phía công ty phán xét.

Liễu Nhan không tin Minh Thù có thể thăng cấp như cũ trong thời gian ngắn như vậy, nhất định là gian lận.

Những người chơi cũng hiểu rất có khả năng này, cũng tố cáo với công ty game.

Cùng lúc nhận được nhiều tố cáo như vậy, Game Master không dám chậm trễ.

Không bao lâu, Game Master liền trả lời lại tin tố cáo, mọi người nhìn thoáng qua diễn đàn liền chụp lại đưa lên kênh [Thế giới], kêu gào các kiểu với Game Master.

[Thế giới] Tích Tích Tích: Làm sao có thể không gian lận? Giỡn mặt à!

[Thế giới] Mèo Của Philip: Nếu nói không gian lận, làm sao có thể tăng nhiều cấp trong thời gian ngắn như vậy?

[Thế giới] Ma Vương - Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Bởi vì ta đẹp.

Có xấu hổ hay không.

Một đại hán què chân, không biết xấu hổ còn tự nói mình đẹp?

[Thế giới] GM78: Bây giờ hắn là Ma Vương, để đảm bảo trò chơi ổn định sẽ tăng cấp bậc của hắn.

Người chơi tham gia nhiệm vụ này đều là cấp năm mươi đến sáu mươi, Lan Chỉ cấp bốn mươi tám, đây không phải là bắt nạt chó độc thân sao.

[Thế giới] GM78: Sau khi nhiệm vụ hoàn thành, cấp bậc của hắn sẽ khôi phục.

Sau khi nói những lời này, trên [Thế giới] liền an phận.

Game Master người ta đã nói đây không phải gian lận, chỉ là vì biến thành Ma Vương mới đột nhiên tăng cấp.

[Thế giới] GM78: Chúc mọi người chơi game vui vẻ.

Vui vẻ cái con khỉ!

Hoàn toàn không vui nổi!

Bọn họ muốn chơi hình thức bình thường.

[Thế giới] Mèo Của Philip: Đánh không?

[Thế giới] Tích Tích Tích: Đánh!

[Thế giới] Thiên Đường Của Em: Đánh!

[Gần] Ma Vương - Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Khoan đã, đừng vội, đừng vội, ta có chuyện muốn nói.

[Gần] Mèo Của Philip: Ngươi muốn nói cái gì? Bây giờ nhiệm vụ của chúng ta là bắt ngươi, nhiều người bắt ngươi như vậy, muốn chạy cũng không chạy thoát được, dứt khoát đưa tay chịu trói là được rồi.

Một đám người chơi phía dưới hùa theo, dù hiện tại cô đã tăng cấp, nhưng một mình cũng không thể là đối thủ của tất cả người chơi được?

[Gần] Ma Vương - Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Các ngươi muốn đánh nhất định phải mua dược liệu gì đó đúng không? Nào nào nào, chúng ta mua trước đã.

[Gần] Tái Lai Nhất Thứ:...

[Gần] Mèo Của Philip:...

Đây là đang trêu đùa bọn họ sao? Mình bán đồ đối phó chính mình, trong đầu đang nghĩ cái gì vậy.

Nhưng nói rất có lý, hiện tại Lan Chỉ là Ma Vương bắt được hắn sẽ có thưởng.

Cho nên người chơi rất khó cưỡng lại được, mua đạo cụ của Minh Thù, đạo cụ gần đây cô làm ra dường như là bị giành mua đến hết sạch. Dù bây giờ cô là Ma Vương nhưng chất lượng rất đảm bảo.

Khô Lâu và đám nhân vật của Đệ Nhất Lâu ở bên cạnh thì thầm chắt lưỡi.

Đây mới là gian thương hàng thật giá thật, bọn họ không theo kịp.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 375: Toàn Chức Gian Thương (22)

[Gần] Nhan Như Mộng: Lên!

Nhan Như Mộng cũng không chờ mấy người này mua đồ xong, chỉ huy người chơi của Trường An Minh trực tiếp xông lên.

[Gần] Ly Ca: Nhan Như Mộng và Đại Lão thực sự là tương ái tương sát.

Minh Thù kết thúc giao dịch khi người của Trường An Minh xông vào đánh, nhanh chóng tránh né khỏi đa số người chơi, duy trì khoảng cách an toàn.

Các loại ánh sáng kỹ năng không ngừng nhấp nháy, người chơi tuôn ra cùng một chỗ, hỗn loạn các kiểu, rốt cuộc là ai đánh ai hiện tại hoàn toàn cũng không phân rõ.

Đến cuối cùng bản đồ của Tử Kim Sơn bị đứng hình.

Nhiều người chơi bị lag (*) đến đen mặt, có thể là mạng chỗ Minh Thù mạnh nên chiếm ưu thế hơn, không bị lag đến rớt mạng, thừa cơ hội này giết được không ít người chơi.

Chờ những người chơi này chết hết, sức tấn công của Minh Thù dần giảm lại.

[Gần] Ma Vương - Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Không giết nữa, ngày mai quay lại.

Thời gian online hôm nay đã đủ rồi, Minh Thù đi ra khỏi Tử Kim Sơn, những người chơi còn lại đuổi theo cô ra ngoài, không ngờ bọn họ nhiều người như vậy mà cũng không bắt được cô, còn để cô chạy.

Minh Thù dùng đạo cụ ẩn thân, tránh khỏi những người chơi này.

[Đội] Xuyên Bối: Kích thích.

[Đội] Ly Ca: Trâu bò.

[Đội ngũ] Nhiễm Nhiễm: Khiếp sợ.

[Đội] Khô Lâu:...

Hộ Hoa Linh và Cố Tiểu Thỏ không ở đây, có lẽ là đã ngủ rồi.

Minh Thù và mấy người này ngồi xổm ở Tích Thủy Uyên.

[Đội] Khô Lâu: Trò chơi này thực sự rất tuyệt.

[Đội] Xuyên Bối: Đây là trò chơi kích thích nhất ta từng chơi.

[Đội] Nhiễm Nhiễm: Kỳ thật bản thân trò chơi này cũng quá không công bằng, Đại Lão thân là Ma Vương còn là một tư lệnh độc lập, bây giờ còn phải tìm tiểu binh. Nếu như Đại Lão không có nhiều đạo cụ như vậy thì sớm đã bị đám người chơi kia bắt lại rồi.

[Đội] Ly Ca: Tôi nghĩ không đơn giản như vậy, kế hoạch này không thể thiết kế hình thức qua màn đơn giản như vậy. Tôi nghĩ sau khi bị bắt, hẳn là còn có chuyện gì đó.

[Đội] Khô Lâu: Đại Lão, ngươi thấy sao?

[Đội] Ma Vương - Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Hay là ta tự dâng đầu mình cho người khác?

[Đội] Ly Ca: Thôi đi, lỡ đâu kế hoạch này có lỗ hổng gì thì sao?

Minh Thù cũng chỉ thuận miệng nói vậy, căn bản không có ý định tặng đầu cho người khác.

[Đội] Ma Vương - Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Bây giờ ta phải cố gắng giết người, phải là người ở cấp năm mươi đến sáu mươi, các người đi kéo người đến đây.

Chỉ có giết càng nhiều người, đội của cô mới có thể càng khổng lồ, hình thành trận đấu đối đầu với những người chơi còn lại.

[Đội] Nhiễm Nhiễm: Kéo thế nào?

[Đội] Ma Vương - Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Còn có thể kéo thế nào, lừa đến chứ sao, bây giờ chúng ta lại không thể lôi kéo đội vào bản đồ tàn sát. Hay là các ngươi dùng mỹ nhân kế cũng được.

[Đội] Khô Lâu: Thật không ngờ ngươi là Đại Lão như vậy.

[Đội] Ly Ca: Thật không ngờ ngươi là đại lão như vậy +1.

[Đội] Xuyên Bối: Thật không ngờ ngươi là Đại Lão như vậy + hệ ngân hà.

[Đội] Xuyên Bối: Đi gọi đại thần Hoa Linh lên đây.

[Đội] Ly Ca: Có nạn cùng chịu, cũng phải gọi Cố Tiểu Thỏ lên.

[Đội] Nhiễm Nhiễm: Ta đi gọi người của Đệ Nhất Lâu, hí hí.

Bẫy người phải hãm hại người nhà trước, Khô Lâu quyết định duy trì im lặng.

Người của Đệ Nhất Lâu từ cấp năm mươi trở lên đang online cũng không nhiều lắm, sau khi lừa đến bị giết, mọi người ồn ào một trận, sau khi bị bộ ba người nhân vật của Xuyên Bối tẩy não liền tản ra, đi tìm nhiều người bị hại hơn.

Một đám người chơi bị lừa đến Tích Thủy Uyên liền bị Minh Thù giết chết, mọi người ngơ ngác, nhìn nhiệm vụ chính xuất hiện thêm một cái, thực sự không biết nên nói gì.

Đã nói trò chơi này không đơn giản như vậy.

Người viết ra kế hoạch này có vấn đề!

[Thế giới] Mê Lộc: Ma Vương lừa giết người ở Tích Thủy Uyên, hỡi những Đại Lão đang online, cùng chúng ta xông lên giết!

Khi giết người, sẽ để lộ tin tức.

Trường An Minh vừa nghe tin chạy tới Tích Thủy Uyên đầu tiên, nhưng Tích Thủy Uyên sớm đã không còn ai.

Bọn họ dạo bản đồ nửa ngày không tìm được người, không biết rằng đám người kia đã sớm thoát game đi ngủ.

Chờ ngày hôm sau Minh Thù đăng nhập, liền truyền ra chuyện sau khi bị Ma Vương giết, nhiệm vụ chính sẽ thay đổi.

Minh Thù nhìn nhân số bên phe cô, chưa đến một trăm.

Cô hơi phiền muộn, còn có người chơi trên toàn server đang chờ cô đến giết!

Ăn đồ ăn vặt trước cái đã.

Mấy ngày sau đều là người của Đệ Nhất Lâu lừa gạt người chơi khắp nơi cho Minh Thù giết, bọn họ không giết được, phải là tự tay Minh Thù giết mới được, trong trò chơi gà bay chó sủa các kiểu, cách mấy phút lại đổi mới lời chào hỏi của người chơi đối với Minh Thù.

Liễu Nhan tức không chịu được nhưng bây giờ Minh Thù có người chơi bảo vệ, bọn họ đã mất tiên cơ.

[Đội] Trường An Minh - Tiểu Lộ: Như Mộng tỷ, bây giờ chúng ta phải làm sao, liên minh với những người khác sao?

[Đội] Nhan Như Mộng: Các ngươi thấy Tiêu đại thần không?

Gần đây Liễu Nhan không thấy Tiêu Cảnh Hàn, dù là ở nhà thời gian Tiêu Cảnh Hàn quay về cũng càng ngày càng ngắn.

[Đội] Thiên Lý Truy Phong: Hình như vừa nãy thấy lão đại ở Bách Hoa Cốc.

Trong lòng Liễu Nhan nghi ngờ, bên Bách Hoa Cốc không có Boss nào cũng không có phó bản, hắn qua bên đó làm gì?

[Đội] Nhan Như Mộng: Ta đi tìm Tiêu đại thần, các ngươi nghĩ biện pháp đi.

Liễu Nhan trực tiếp truyền tống đến Bách Hoa Cốc.

Bách Hoa Cốc rất lớn, hoa ở đây nở ra đủ mọi màu sắc là một trong những địa điểm thích hợp nhất để hẹn hò trong game.

Giữa Bách Hoa Cốc có một cây đào rất lớn, hoa đào bay quanh năm trên bản đồ, mưa hoa khắp bầu trời cực kỳ lãng mạn.

Dưới tán cây, Liễu Nhan nhìn thấy Tiêu Cảnh Hàn.

Bên cạnh hắn là một người chơi nữ, hai bóng dáng đứng dưới mưa đào xinh đẹp lại mộng ảo.

Nhưng vào lúc này, bầu trời của Bách Hoa Cốc xuất hiện vô số pháo hoa.

[Gần] Cố Tiểu Thỏ: Đại thần?

Tiêu Cảnh Hàn không trả lời.

Liễu Nhan thấy như vậy hoàn toàn không thể nhìn nổi, đá một cái vào ổ cắm điện, màn hình máy vi tính liền đen lại.

Cô ta tức giận cầm lấy đồ trên bàn đập lung tung.

Gần đây cô ta bận tiêu diệt Lan Chỉ, ít có thì giờ giao lưu với Tiêu Cảnh Hàn cũng không biết bọn họ đến với nhau từ khi nào.

Không phải là Cố Tiểu Thỏ ở cùng một chỗ với Hộ Hoa Linh sao?

Sao đột nhiên lại ở bên cạnh Tiêu Cảnh Hàn?

Khó khăn lắm cô ta mới có cơ hội theo đuổi nam chính, không thể dễ dàng tặng cho người khác như vậy được.

...

Minh Thù cũng không biết chuyện xảy ra bên chỗ Liễu Nhan, chỉ là khi cô ra ngoài ăn cơm gặp Liễu Nhan trong thang máy.

Cô ta có chút không yên lòng, sắc mặt rất ảm đạm.

Minh Thù nhếch mày cười, khi thang máy đóng lại liền nghiêng người lách vào.

Rốt cuộc cũng cho trẫm cơ hội đánh ngươi.

Liễu Nhan hoảng hốt, ánh mắt dừng trên mặt Minh Thù: "Cô... Cô làm gì?"

"Không làm gì cả."

Minh Thù nghiêng đầu cười: "Chuẩn bị đánh cô."

Liễu Nhan nghe mà bối rối, vài giây sau mới hiểu ra nhanh chóng lui ra phía sau thang máy: "Cô bị điên à!"

"Đúng vậy."

Minh Thù gật đầu nghiêm túc, nụ cười dịu dàng: "Nếu như muốn đánh cô là bị bệnh, thì tôi đây đã bệnh đến nguy kịch rồi."

Tiểu bảo bối giá trị thù hận, đến đây đi.

"Ở đây có camera... A..."

"Quên nói cho cô biết, camera đã bị hư rồi."

Minh Thù ngồi xổm bên cạnh Liễu Nhan: "Tức giận nhiều lên nhé, cô sẽ xinh đẹp."

Tức giận nhiều trẫm mới có giá trị thù hận.

Liễu Nhan ôm bụng hung tợn trừng cô, con nhỏ này thần kinh à?

Cô ta sợ tiếp theo sẽ bị đánh cho nên không dám nói, nhìn Minh Thù rời đi.

Chờ Minh thù đi xong, Liễu Nhan lập tức báo cảnh sát.

Nhưng cảnh sát đến xem, trong camera không có gì cả, chỉ thấy một mình Liễu Nhan ở trong thang máy rên la lung tung.

Cảnh sát rùng mình, khỉ thật, gặp quỷ à?

***

(*) Lag: Là một khái niệm được sử dụng trong ngành công nghệ thông tin chỉ sự chậm chễ, không ổn định của thiết bị di động, máy tính hay mạng máy tính. Đi cùng với lag là giật, treo và đơ.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 376: Toàn Chức Gian Thương (23)

Minh Thù bảo Hài Hòa Hiệu giúp sửa camera một chút trước mặt giá trị thù hận, Hài Hòa Hiệu vốn sẽ không từ chối. Nhưng nếu bản thân cô muốn làm gì, Hài Hòa Hiệu tuyệt đối không hỗ trợ.

Nó còn đặc biệt nói rõ, mình là một Hài Hòa Hiệu có đạo đức.

Trước mặt giá trị thù hận, đạo đức gì đó đều là cặn bã.

Cảnh sát tìm tới Minh Thù, Minh Thù tay chân nhỏ nhắn, nụ cười hiền hòa, bộ dáng hiền lành dịu dàng, nhìn thế nào cũng không giống một cô gái biết đánh người.

Cảnh sát không có chứng cứ cho dù Liễu Nhan nhất nhất nói là do cô làm, cuối cùng Minh Thù cũng chẳng sao cả.

Có điều chuyện trong thang máy thực sự rất kỳ quái, Liễu Nhan không thể đánh mình thành như vậy được chứ?

Thế là không biết xảy ra chuyện gì, tòa nhà của bọn họ liền đồn thổi chuyện ma quỷ.

Minh Thù vừa bước vào thang máy, một bóng dáng nhanh chóng chạy ra, hắn thở hổn hển nhìn Minh Thù cười cười.

Thư Lâm cúi người ép Minh Thù tầng dưới, cậu ta liếc Minh Thù một cái: "Chuyện đó, cô tin chuyện ma quỷ là thật sao?"

Hai tay Minh Thù đỡ trước ngực, nhìn hắn cười: "Ma ở với anh."

Thư Lâm giống như phát lạnh toàn thân, nhanh chóng nhìn quanh thang máy, theo bản năng dựa vào phía Minh Thù, khuôn mặt trắng bệch sợ hãi: "Cô đừng làm tôi sợ, tôi… Tôi sợ."

"Anh sợ ma?"

Thư Lâm gật đầu.

Minh Thù nở nụ cười, bắt đầu mở miệng nói bậy: "Đằng sau anh có một con đang đứng, trên mặt đất toàn là máu, lưỡi rất dài đã vươn đến cổ anh, anh có thấy lạnh không? Lành lạnh, nó đã vồ lên người anh…"

"Á!"

Thư Lâm đột nhiên hét một tiếng thật to, cả người rúc vào Minh Thù cơ thể run lẩy bẩy.

"Cô đừng nói nữa, đừng nói nữa."

Dường như hắn không ngừng lặp đi lặp lại âm thanh khẩn cầu.

"Đi ra!"

"Không muốn, tôi sợ!" Giọng nói của Thư Lâm run run, ôm Minh Thù càng chặt hơn.

Thực ra trong lòng thì hỡ hững, khỉ chứ, lão tử mà sợ ma? Năm đó khi lão tử biến thành ma, còn chẳng biết ngươi ở nơi nào!

"Tôi lừa anh đấy, buông ra cho tôi."

"Không muốn, có ma!" Muốn bảo lão tử buông ra, không có cửa đâu, đây chính là chiêu lừa gạt lão tử!

Minh Thù cạn lời, lẽ nào điểm chú ý của hắn không phải là lừa cô sao? Nữ chính trong tiểu thuyết là bị nam chính lừa, lập tức báo thù thẳng tay, lẽ nào trẫm đã xem phiên bản giả?

"Anh có phải đàn ông không đấy?" Minh Thù hất cánh tay hắn.

Thiếu niên khẽ ngẩng đầu, đáng thương nói: "Tôi là một bé trai, không phải đàn ông."

Nói câu đấy rất hùng hồn.

Minh Thù cũng phục hắn không biết xấu hổ.

Hơi thở của hắn phả vào cổ Minh Thù, mang theo nhiệt độ nóng hổi.

"Cô làm tôi đau." Thiếu niên có vẻ hơi đau, nhíu mày, trong đôi mắt tràn đầy sương mờ, trực tiếp tỏ ra vẻ ấm ức.

Nụ cười của Minh Thù càng rực rỡ: "Còn muốn đau hơn sao, muốn thử không?"

Thiếu niên lắc đầu, khóe mắt phiếm hồng, nước mắt đã đảo quanh trong hốc mắt: "Đau..."

Minh Thù cũng không thương hoa tiếc ngọc, khi thang máy mở ra trực tiếp đẩy người ra, tiện thể đạp một cước.

Cửa thang máy khép lại, Thư Lâm ôm chân nhỏ bị đá đến tê dại, vẻ ấm ức mong manh trên mặt đã biến mất, chỉ còn nghiến răng nghiến lợi.

Khỉ chứ, ta đáng yêu như vậy mà cũng ra tay được.

Tên thần kinh này nhất định là thiếu tình yêu.

Lão tử đáng yêu như vậy, thích một chút thì chết à!

Mắt mù.

Phải chữa.

Thư Lâm giận dữ về phòng, hắn ngẩng đầu liếc nhìn trần nhà hừ lạnh một tiếng, cầm điện thoại lên bắt đầu đặt hàng online.

Hàng online được đưa tới, Thư Lâm thay một bộ quần áo đi về phía gương, điều chỉnh biểu cảm trên mặt, mỏng manh, hắn là kiểu thiếu niên mỏng manh đáng yêu, biết tỏa sáng.

Lão tử hẳn là nên lắp cái đèn trên người, sáng đến mù mắt tên thần kinh kia!

Thư Lâm hất đầu một cái tiếp tục tẩy não, sau đó tâm tình vẫn như cũ, chửi thề đi lên lầu.

Hắn gõ cửa đến mức tưởng hỏng luôn, thì người ở bên trong mới chậm rãi ra mở cửa.

"Gõ lâu như vậy cũng không có ai mở cửa, anh không biết chủ nhân bên trong không muốn mở cửa cho anh sao?"

Minh Thù dừng một chút, có lẽ thấy rõ người bên ngoài, ghét bỏ cười: "Anh đến làm gì, nhà tôi không bị rò rỉ nước."

Thư Lâm nắm chặt cái hộp mua online, biểu cảm vẫn mỏng manh như cũ: "Tôi sợ… Có thể ở chỗ của cô không? Tôi cũng không quen những người khác, tôi rất yên tĩnh. Tôi… Tôi mời cô ăn."

Ăn…

Minh Thù nhìn cái hộp trong tay hắn, ánh mắt khẽ sáng lên, cô đã ngửi được mùi thơm, tuy vừa mới ăn xong… Nhưng vẫn rất muốn ăn.

"Vào đi."

Thư Lâm như trút được gánh nặng, thả lỏng vào cửa đổi giày, trong nhà Minh Thù không có nhiều giày, hắn không thể làm gì khác hơn là đi chân trần vào.

Lần trước tới, hắn trực tiếp đi vào nhà bếp và nhà vệ sinh, bây giờ đi vào Thư Lâm mới nhìn rõ nơi này, bài trí ở đây có hơi khác với của hắn ở bên dưới.

Phòng khách thay đổi không ít, lắp đặt thiết bị đơn giản rộng rãi, trên ghế sô pha để một chiếc laptop, phía trên chiếu phim không có tiếng, nam nữ chính dường như trải qua sống chết, ôm hôn đến quên trời đất tại chỗ.

Bên cạnh laptop là đồ ăn vặt, trên bàn bỏ rất nhiều, nhìn rất loạn nhưng cũng không bẩn lắm. Trong không khí có mùi hơi giống mùi bơ, lại hơi giống mùi kẹo, rất thơm ngọt.

Thư Lâm đến trước bàn ăn, thu dọn đồ đạc ngổn ngang trên đó, lấy cái hộp mua trên mạng ra.

"Không biết cô có thích không."

Minh Thù bưng một chén nước đi ra từ phòng bếp, kéo ghế ngồi xuống: "Tôi không kén ăn."

"Ồ."

Thư Lâm đưa đũa cho cô, từ từ ngồi xuống đối diện.

Lúc ăn cơm Minh Thù không nói gì, chuyên chú ăn, mấy lần định mở miệng nhưng cuối cùng đều dừng lại.

"Khi nào thì cô ngủ?"

Thư Lâm cắn đũa, bộ dáng nhẫn nhịn lại tủi thân: "Tôi có thể đợi lúc cô ngủ rồi mới đi không?"

Minh Thù liếc hắn: "Tại sao anh không nói anh muốn chuyển đến ở cùng tôi?"

Thư Lâm: "..." Lão tử đúng là muốn, nhưng ngươi lại chả đánh chết ta à!

"Tôi sắp ngủ rồi, bây giờ anh có thể đi."

Minh Thù ăn xong bắt đầu qua cầu rút ván, chỉ vào cửa đuổi người.

"Hả?" Thư Lâm vô cùng kinh ngạc: "Nhưng vẫn còn sớm thế này."

Minh Thù mỉm cười: "Tôi ngủ sớm."

"..." Cô mà ngủ sớm, người nửa đêm vẫn còn chơi game là ma sao?

"Có thể không đi không? Thực sự tôi rất sợ..."

Thư Lâm lấy ra kỹ xảo toàn thân: "Tầng của tôi chỉ có mình tôi, một nhà nữa thì không có người ở, tôi đợi thêm lát nữa."

Minh Thù cười đến xấu xa: "Đâu liên quan gì tới tôi?"

"Xin cô đấy." Thiếu niên chắp hai tay, thiết tha khẩn cầu.

Minh Thù đứng dậy rời khỏi bàn ăn, Thư Lâm cũng không biết cô đồng ý hay là không đồng ý. Thấy cô đến ghế sô pha bắt đầu ôm laptop chơi, lúc này hắn mới bắt đầu dọn dẹp đồ trên bàn.

"Cô cũng chơi trò này à?"

Thư Lâm nằm trên sô pha, nhìn màn hình laptop của Minh Thù: "Tôi cũng chơi."

"Ừ."

Thư Lâm: "..."

Không phải cô nên hỏi ID của tôi là gì sao?

Đây là phản ứng gì chứ!

Đạo diễn, phản đối cô ta không theo kịch bản đi, có thể đổi một phản diện khác không?

Minh Thù không động đậy, Thư Lâm chỉ có thể tự hỏi: "ID của cô là gì, nếu quen, chúng ta có thể chơi cùng nhau."

Minh Thù ngước mặt, cười như không cười nhìn hắn.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 377: Toàn Chức Gian Thương (24)

Minh Thù và Thư Lâm tiếp lời rồi tự mình đếm số người. Trên màn ảnh đầy các tia sáng kỹ năng như bão táp mưa sa, không kịp tạo mới thi thể nằm xuống.

Thư Lâm cẩn thận đi tới, làm ra vẻ mới thấy rõ ID của cô: "Cô... cô là Lan Chỉ?"

Minh Thù chính là một sát thủ tuyệt tình xinh đẹp khiến người chơi chết không nhắm mắt.

"Đại thần, ta là Thư Lâm đây." Thư Lâm ở bên cạnh không ngừng kích động.

"Không đúng không đúng, ta là Tây Tử Lâm, đại thần, ta muốn bái ngươi làm thầy."

Minh Thù cũng không rảnh để ý Tây Tử Lâm đang vô cùng kinh ngạc, che miệng cười: "Bây giờ các nam sinh trẻ đều thích làm cao thủ giả gái?"

Cao thủ giả gái…

Cô mới là cao thủ giả gái!

Ông đây mà thèm làm cao thủ giả gái à!

Hắn đâu còn cách nào, lúc tới đây đã nhận nhân vật này, hắn cũng muốn đổi! Nhưng thay đổi sẽ phá vỡ luật chơi, một chút thể diện cũng không còn.

Điều này không giống như lúc hắn quấy nhiễu hệ thống, khi ấy còn có không gian thao tác nhưng mà nhân vật Tây Tử Lâm không hề có không gian thao tác.

“Tôi... nói là lỡ tay cô tin không?” Thư Lâm tội nghiệp nói:

“Tôi mới chơi lần đầu tiên nên không hiểu nhiều.”

“Không phải anh nói vốn không phải do anh sao?”

“…Tôi, là tôi mua, ai mà biết bị gạt chứ.” Đúng là hù chết người ta.

“A.” Trẫm tin ngươi không ngay thẳng.

Thư Lâm cảm thấy tuyệt vọng.

Bầu không khí có chút cứng nhắc, Thư Lâm thấy bên cạnh còn có một cái laptop, không biết dùng làm gì, cậu dò xét hỏi: “Đại thần, tôi có thể dùng cái laptop kia không?”

Minh Thù không ngẩng đầu: “Không thể.”

Thư Lâm: “…”

Thật vô tình.

Đối mặt với một người đáng yêu như cậu lại ngang nhiên cự tuyệt.

Thư Lâm chỉ có thể nhìn Minh Thù chơi, trong phòng khách ngoại trừ âm nhạc phát ra từ game thì không còn âm thanh nào khác.

Đồng hồ nhút nhích từng chút, không biết từ khi nào trời đã khuya.

Cậu trai trẻ nằm bên cạnh chẳng biết đã ngủ từ lúc nào, cậu nằm nửa người cuộn rút trên ghế sofa, mái tóc mềm mại xõa trước trán che đi nửa con mắt.

Minh Thù tắt âm thanh máy vi tính, tiếp tục chơi game.

Mấy phút sau, cô có chút nhức đầu nên để máy vi tính đó rồi đi vào phòng ngủ. Một lát sau cô cầm cái chăn đi ra, tùy ý ném trên người cậu trai trẻ.

“Phiền chết đi được.”

Minh Thù thấp giọng nói rồi trở về trên ghế sofa tiếp tục chơi game.

-

[Thế giới] Khô Lâu: Dù sao đi nữa hiện tại mọi người đều có chung mục tiêu, nội bộ đừng lục đục nữa.

[Thế giới] Quỷ Quỷ Tụy Tụy: Vô lý, nếu không phải là các bạn hại chúng tôi, chúng tôi đứng cùng trận doanh với các bạn sao? Đây là game quỷ gì chứ, còn bắt buộc khóa.

[Thế giới] Phong Cốt: Ta cảm thấy rất hay, chí ít so với những game mãi mãi không biết thay đổi vẫn thú vị hơn.

[Thế giới] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Mọi người không phục cũng chỉ có thể im lặng, hiện tại giết ta thì các người sẽ bị trừ điểm.

Bắt đầu từ địa cung, người chơi có thể liên tục được tích điểm, hiện tại cô giết một người chơi, biến thành trận doanh của mình nghĩa là có thể được tích điểm. Đêm qua mới thay đổi nội dung, cô tích nhiều đến nỗi xuất được một bảng điểm, chỉ là hiện tại không biết tích điểm để làm gì.

Mấy ngày nay Minh Thù giết không ít người chơi đã tạo ra được chút quy mô.

Trong khi bên kia Nhan Như Mộng cùng Vạn Lý Truy Phong cầm đầu thiết lập liên minh.

Hiện tại, bọn họ cũng biết Minh Thù giết người chơi là vì làm nhiệm vụ. Nhiệm vụ của bọn họ vẫn không thay đổi, đây là hình thức ban đầu của trận doanh chiến.

[Thế giới] Trường An Minh: Mọi người chú ý, không nên tới gần Tử Kim Sơn và Tích Thủy Uyên, bên đó có rất nhiều kẻ địch.

[Thế giới] Ly Ca: Các bác tới chơi đi nè, không cần phải sợ, chúng ta sẽ không ăn các người đâu.

[Thế giới] Nhiễm Nhiễm: Gia nhập cùng với chúng ta sẽ rất may mắn đấy.

[Thế giới] Tái Lai Nhất Thứ: Ta muốn đến Tử Kim Sơn để được cao thủ giết một lần, như vậy có vẻ bọn họ bên kia sẽ chơi vui hơn nhỉ.

[Thế giới] Trường An Minh: Gần đây Tiêu Tịch đại thần không ở đây. Nếu như có Tiêu Tịch đại thần, chúng ta chắc chắn sẽ không bị động như hiện tại thế này.

[Thế giới] Bạch Ngọc Công Tử: Dường như không có Tiêu Tịch cái game này chơi không nổi nữa.

[Thế giới] Hoa Tiên Tử: Đại thần đừng tức giận, ngươi là đẹp trai nhất.

[Thế giới] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Nhan Như Mộng, đánh một trận không?

Trên thế giới đột nhiên tĩnh lặng.

Sáng sớm, vừa ngoi lên liền thấy cao thủ Lan Chỉ muốn đánh người.

Thật là đáng sợ.

[Thế giới] Cửu Dương Thần Khởi: Lan Chỉ ngươi bớt soi mói đi, ngươi có bản lĩnh đừng đợi ở Tử Kim Sơn!

Gần Tử Kim Sơn đều là người chơi, Minh Thù đợi ở trong cùng, bọn họ căn bản không làm gì được cô.

[Thế giới] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Làm ơn, chúng ta bây giờ đang đối lập. Ta không bới lông tìm vết, chẳng lẽ muốn ăn điểm tâm, cùng tâm sự quốc gia đại sự sao?

Cục diện này trẫm rất vui.

[Thế giới] Nhan Như Mộng: Truy Phong, đừng khua môi múa mép với cô ta.

[Thế giới] Nhan Như Mộng: Lan Chỉ, chúng ta bây giờ là hai phe cánh, hãy chờ xem lần này ai sẽ thắng.

[Thế giới] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Ngươi muốn đánh cược với ta không?

[Thế giới] Nhan Như Mộng: Ngươi không dám sao?

[Thế giới] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Như vậy không có ý nghĩa gì, chúng ta vẫn là nên đánh một trận.

[Thế giới]…

Đánh trận, hay đấy?

[Thế giới] Nhan Như Mộng: Ngươi không dám?

[Thế giới] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Ta sợ ngươi thua khóc nhè.

Gần đây Tiêu Cảnh Hàn rất ít online, mỗi lần online đều ở cùng một chỗ với Cố Tiểu Thố, Hộ Hoa Linh cũng lâu rồi không xuất hiện, nghe Khô Lâu nói là đã đi công tác.

Cho nên tại thời điểm Minh Thù gây rối với Liễu Nhan, tình cảm của Cố Tiểu Thố và Tiêu Cảnh Hàn càng tiến triển thuận lợi.

Gần đây, Liễu Nhan dường như sống không yên.

Biết cô ta sống không yên, Minh Thù cảm thấy rất phấn khởi.

[Thế giới] Cửu Dương Thần Khởi: Đến lúc đó không biết ai sẽ là người khóc nhè đây, Lan Chỉ là nam nhi, đừng nói khích.

[Thế giới] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Ngươi mới là nam nhi, ngươi không phải khích, ngươi có giỏi thì tới giết ta đi.

Trẫm vốn cũng không phải là nam nhi, khích hay không khích không quan trọng.

Thư Lâm thức dậy thấy trên thế giới toàn là mắng chửi. Trên ghế sofa, cô ôm trán nhếch môi, không biết đang suy nghĩ gì.

Cậu nhìn cái chăn trên người, tỏ ra đắc ý. Ông đây đáng yêu như vậy sao cô không thích chứ

“Cô…” Thư Lâm hồi phục lại tâm tình.

“Đêm qua cô không ngủ?”

“Tôi sợ anh trộm đồ của tôi.” Minh Thù phảng phất nghe động tĩnh, cậu vừa dứt tiếng nói, cô liền đáp lời.

“…”

Ông đây là loại người như vậy sao?

Những món đồ này của cô đáng giá mấy đồng tiền.

“Hiện tại anh có thể rời khỏi nơi này, không tiễn.” Minh Thù hất cằm đuổi người, không khác gì với hôm qua.

Ban ngày, Thư Lâm tìm không ra lý do để ở lại. Cậu xếp chăn lại, từ từ đi ra ngoài.

“Đêm qua cám ơn cô, lần trước chúng ta thật có duyên, lần sau tôi mời đại thần ăn cái gì nha?”

Lúc đến cạnh cửa, cậu đột nhiên nhìn Minh Thù đầy mong đợi.

“Cút nhanh.”

“Cứ quyết định như vậy đi đại thần, gặp nhau trong game.” Thư Lâm tự mình quyết định, mở cửa phòng rồi nhanh chóng rời đi, sợ Minh Thù sẽ từ chối.

“Ai nói với anh tôi đồng ý, ngốc à?”

Minh Thù nói thầm một tiếng rồi tiếp tục xem kênh thế giới, giúp Liễu Nhan chửi mắng người chơi.

Hiện tại Trường An Minh đã là thiên hạ của Liễu Nhan sao?

Tiêu Cảnh Hàn yêu đương đến mức tàn hết sự nghiệp?

Lầm người rồi!

Không được!

Phải tăng giá trị thù hận của tiểu yêu tinh kia.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 378: Toàn Chức Gian Thương (25)

Minh Thù đi tắm, trong lúc mơ hồ nghe được có người gõ cửa, cô đóng khóa nước để lắng nghe thì âm thanh kia lại biến mất.

Cô tắm rửa xong đi ra, vốn định trở về phòng ngủ nhưng bước chân chuyển hướng đi tới cửa.

Trước cửa, trên mặt đất có đặt một cái túi, trong túi có điểm tâm sáng và một cái thẻ, người đứng tên là Thư Lâm.

Đừng tưởng rằng hối lộ trẫm như vậy thì sẽ bỏ qua cho ngươi!

-

Minh Thù mặc dù không đồng ý với Liễu Nhan nhưng Nhan Như Mộng tự cho rằng Minh Thù đã bằng lòng, chuẩn bị tập hợp người của Trường An Minh để đấu với Minh Thù.

Nhưng mà cô còn chưa có bắt đầu, Minh Thù đã điều động đội bắt đầu đồ sát địa đồ.

Trước đây cô không ra tay là bởi vì không đủ nhân lực. Hiện tại cô đã có rất nhiều người, dù có vài người chơi không online nhưng mỗi ngày số game thủ đang online vẫn đủ nhiều.

Đồ sát địa đồ, quả là hót hòn họt.

[Thế giới] Tiểu Sửu: Cao thủ, thật điên cuồng!

[Thế giới] Tái Lai Nhất Thứ: Rất thoải mái, ha ha, chơi game như vậy mới nhiệt huyết chứ.

[Thế giới] Lục Mạo: Hiện tại ta cũng không dám tới gần địa đồ của cao thủ, quá hung tàn, qua đó chỉ mất máu, cũng không biết người nào đánh người nào.

[Thế giới] Trường An Minh Tiểu Lộ: Rút lui!

[Thế giới] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Các bạn nhỏ, đừng để cho chúng nó chạy thoát, giết bọn chúng ăn thịt!

Lúc này, tại chiến tuyến cấp bốn mươi của địa đồ Liễu Nhan và Cửu Dương Thần Khởi tập hợp không ít người nhưng lại định rút lui.

[Đội] Thiên Lý Truy Phong: Đám điên này sử dụng chất kích thích sao?

[Đội] Vi Vi Tuyết: Ta nghe nói bọn họ trước đây bị Lan Chỉ tẩy não ở Tử Kim Sơn.

[Đội] Cửu Dương Thần Khởi: Như Mộng, chúng ta làm sao bây giờ?

[Đội] Nhan Như Mộng: Rút lui trước, để ta liên lạc với những người của bang phái khác.

Liễu Nhan bên này định rút lui, Minh Thù còn gây thù hận trên thế giới, số ít người chơi không tham gia bị ảnh hưởng, kéo sang gia nhập vào đội của Liễu Nhan.

Đội hai bên cứ ngươi tới ta đi, trang chính thức mở livestream để quan sát những điều ly kỳ của các máy chủ khác.

Mẹ nó, đây là cách chơi gì chứ, sao chưa thấy bao giờ.

[Thế giới] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Kéo bè kéo lũ hẹn đánh nhau, đề nghị đặt mua trước đạo cụ của Lan Chỉ, tránh sát thương, giảm giá mười phần trăm trong suốt sự kiện.

Khác gì với không giảm giá hả trời?

À đúng rồi, bình thường cô ấy đều giảm giá mười hai phần trăm

[Gần] Nhĩ Bất Đắc Hảo Tử: Lan Chỉ ngươi thật bỉ ổi, ta muốn quyết đấu cùng ngươi!

[Gần] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Thiếu niên, đến mua Hồi Sinh Đơn hả? Đảm bảo ngươi sẽ đầy máu để quyết đấu với ta. Không cần 98, chỉ cần 998.

[Gần] Nhĩ Bất Đắc Hảo Tử: Gian thương! Ai muốn mua chứ! Không mua!

98 mà ngươi bán 998, Hồi Sinh Đơn của ngươi được mạ vàng sao!

Minh Thù chán ghét đạp hắn xuống rồi bước qua, cùng đại đội tiếp tục đi về phía trước, ép chết một người chỉ để hỏi có bán Hồi Sinh Đơn không.

Hồi Sinh Đơn được làm ra từ nấm, hiệu quả của thuốc rất kinh người và sẽ không mất exp sau khi sử dụng.

Đương nhiên giá cả không đắt như vậy nhưng so với bình thường đắt hơn rất nhiều, cao thủ có nhiều tiền vì không muốn mất exp nên phải mua. Phần lớn người chơi đều mắng cô là gian thương đội giá.

[Đội] Xuyên Bối: Ta cảm giác như đang phát động một cuộc chiến tranh, làm cho cao thủ Lan Chỉ kiếm hời một vụ lớn vậy?

[Đội] Khô Lâu: Cho nên mục đích thật sự của cao thủ phát động chiến tranh là vì lý do này?

[Đội] Nhiễm Nhiễm: Loạn thế xuất gian thương, thật không sai.

[Đội] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Thiên cơ bất khả lộ, mọi người cẩn thẩn bị sét đánh.

[Đội] Hộ Hoa Linh: …

[Đội] Ly Ca: Ôi, người mất tích, tiểu đồ đệ nhà ngươi xem ra đã bị lừa mất rồi, xem ra ngươi phải yêu Khô Lâu rồi.

[Đội] Khô Lâu: Hoa Linh đi công tác đã trở về?

[Đội] Hộ Hoa Linh: Này, chuyện gì vậy?

Khô Lâu và Hộ Hoa Linh chat riêng kể hết những chuyện gần đây. Hộ Hoa Linh chỉ dùng sáu chữ để diễn tả cảm tưởng của hắn sau khi nghe xong.

[Đội] Nhiễm Nhiễm: Xem thế giới đi, có trò hay.

Trên thế giới vốn là sân chơi của hai phe mắng chửi và chỉ huy, lúc này lại biến thành nơi tranh đấu của Trường An Minh và Tiêu Cảnh Hàn.

Tiêu Cảnh Hàn gần đây hầu như không xuất hiện, thế nhưng liên tiếp có người thấy Tiêu Cảnh Hàn và Cố Tiểu Thố ở cùng nhau, đương nhiên thời gian rất ngắn. Mọi người nhào tới tiêu diệt thì Tiêu Cảnh Hàn đã offline nhưng việc này làm cho Trường An Minh không vừa lòng.

Đặc biệt Cửu Dương Thần Khởi, hắn vốn thích Liễu Nhan nhưng ai cũng biết Liễu Nhan thích Tiêu Cảnh Hàn.

Lúc này Trường An Minh và Tiêu Cảnh Hàn đang xảy ra xích mích, Trường An Minh chẳng màng lý do, chỉ muốn Tiêu Cảnh Hàn giao ra vị trí bang chủ Trường An Minh.

[Đội] Hộ Hoa Linh: Gần đây, nhà của Tiêu Cảnh Hàn xảy ra chút việc, ta phải đi xử lý chuyện này, ảnh hưởng rất lớn, mọi người hẳn là đều biết được chút ít.

Hộ Hoa Linh trực tiếp kêu tên Tiêu Cảnh Hàn làm làm phật lòng Minh Thù, hắn còn tưởng rằng những người này không biết, không ngờ đều biết cả...

Phía sau không ai lên tiếng, nguyên nhân có thể là do sự xuất hiện của người ngoài - Minh Thù.

Người có tiền chớp mắt không hiểu, Minh Thù quyết định quan sát thế giới xung quanh.

Nhưng thế giới cũng không có gì đáng xem, ngoại trừ Trường An Minh cùng một số người không quen biết đang tranh luận. Tiêu Cảnh Hàn và Nhan Như Mộng cùng với Cửu Dương Thần Khởi đều không xuất hiện.

[Thế Giới] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Cho nên bây giờ là tình huống gì đây, có người phát sóng trực tiếp sao?

[Thế Giới] Tải về bạn: Cao thủ, ngươi không phải đang đồ sát địa đồ sao? Sao có thời gian rảnh rỗi quan tâm nhiều chuyện như vậy?

[Thế Giới] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Nghỉ ngơi giữa trận.

[Thế Giới] Thánh Chiến Giả: Đồ điên, làm cho chúng ta bị phân tâm, không lo chơi game, ngươi xong chưa.

[Thế Giới] Mèo Philip: Lan Chỉ ngươi thật ngốc %#￥%@...

Trên thế giới đột nhiên hướng gió chuyển mạnh, toàn bộ nhắm ngay Minh Thù.

[Thế Giới] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Cũng không thể trách ta, ta được ông trời chọn trúng, ngươi tìm công ty game mà kháng nghị.

[Thế Giới] Tái Lai Nhất Thứ: Cao thủ nói hoàn toàn không sai nhưng mà… cao thủ, ngươi xác định kế hoạch ban đầu là chơi như thế này à?

[Thế Giới] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Ta không phải người thiết kế, ta làm sao biết. Hơn nữa náo nhiệt như thế không tốt sao?

Náo nhiệt?

Nơi nào náo nhiệt?

Mẹ nó, loạn như thế đủ chưa?

Mọi người chỉ muốn nhanh chóng kết thúc để bắt đầu trận doanh, hình thức game bình thường trở lại.

Minh Thù biết được Tiêu Cảnh Hàn rút khỏi Trường An Minh trong hội bát quái Đệ Nhất Lâu, sau đó toàn thế giới sôi sục, Trường An Minh thật sự ép Tiêu Cảnh Hàn đi rồi.

Thật ngạo mạn!

Liễu Nhan như uống nhầm thuốc, tập hợp đội ngũ, nhìn thấy người của Minh Thù liền giết.

Hỗn chiến bắt đầu.

Mà lúc này chỉ còn bảy mươi hai tiếng nữa là hết một tháng mà hệ thống nói.

Thành bại chính là trong bảy mươi hai giờ này.

[Đội] Khô Lâu: Cao thủ, chúng ta đánh như thế nào? Ta nghe nói Nhan Như Mộng lại triệu tập những bang phái khác.

[Đội] Xuyên Bối: Người của bọn họ nhiều hơn so với chúng ta, nếu liều mạng, chúng ta không phải là đối thủ của bọn họ.

[Đội] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Gian lận thì thế nào?

[Đội] Khô Lâu:…

[Đội] Nhiễm Nhiễm:…

[Đội] Ly Ca:…

[Đội] Xuyên Bối:…

[Đội] Hộ Hoa Linh:…

Gian lận là không thể, số người khác biệt là vấn đề lớn nhất.

Cho nên cô quyết định hẹn đấu một trận.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 379: Toàn Chức Gian Thương (26)

Thư khiêu chiến của Minh Thù được gởi lên thế giới, Nhan Như Mộng vui vẻ chấp nhận.

[Thế giới] Nhan Như Mộng: Người nào thua người đó phải rút khỏi trò chơi.

[Thế giới] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Hà tất tàn nhẫn vậy chứ, đến lúc đó ngươi thua rồi lại khóc, đáng thương lắm nha.

Nhan Như Mộng có thể cho rằng, mình có rất nhiều người, sẽ không thua cho nên rất tự tin.

[Thế giới] Nhan Như Mộng: Chưa biết được ai sẽ là người thua nhá.

Thời gian đấu được định vào lúc sáu giờ tối thứ tư, từ lúc trò chơi bắt đầu đến kết thúc chỉ có sáu giờ.

[Đội] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Các ngươi hãy tới địa cung.

[Đội] Khô Lâu: Tới địa cung làm gì? Hiện tại nơi đó ngay cả một tiểu quái cũng không có.

Từ lúc Ma Vương ra ngoài, địa cung dường như trở thành một nơi để ngắm cảnh, bên trong không có gì cả.

[Đội] Hộ Hoa Linh: Ma vương là từ địa cung ra đó.

Khô Lâu nhìn Hộ Hoa Linh đang đi về hướng địa cung, vẻ mặt của hắn ngơ ngác.

[Đội] Ly Ca: Khô Lâu, thế giới của Đại Lão ngươi mãi mãi cũng không đuổi kịp, bỏ đi!

[Đội] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Những người còn lại tự do phát huy.

[Đội] Khô Lâu:… Làm sao tự do phát huy chứ!

[Đội] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Chính là muốn đánh thế nào thì đánh thế ấy, cái này cũng không hiểu, ngươi tốt nghiệp tiểu học chưa vậy?

[Đội] Khô Lâu:…

Sắp xếp trận đấu xong rồi à?

Chẳng lẽ không cần triển khai chiến lược gì đó sao?

Họ có chơi cùng một game không?

[Đội] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Ây, IQ thế này không còn nhiều đâu. Ta đã lừa những kẻ ngốc nghếch kia, nhiệm vụ của ta là tránh bị bọn họ bắt được, không phải đánh nhau với chúng. Ta chỉ có tình yêu với Nhan Như Mộng thôi, những người khác ta không có hứng thú, ai mà muốn đánh bừa với họ.

Địa cung là vùng đất của Ma Vương, có thể từ khi Ma Vương ra ngoài, địa cung dường như trở nên nhàn rỗi. Nếu như vô dụng, như vậy lần cập nhật trước nhất định sẽ bị khai trừ.

Nhưng bây giờ nó vẫn ở đấy, chắc chắn có chỗ hữu dụng.

Khả năng lớn nhất chính là dùng để phong ấn Ma Vương lần nữa.

Lúc bọn Hộ Hoa Linh đến, Minh Thù đã ở địa cung, bên cạnh còn có một nữ game thủ rất trẻ.

[Đội] Xuyên Bối: Nhờ vào Đại Lão, rẽ hướng nào đây?

[Đội] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Đi vào trong núi.

[Đội] Xuyên Bối: Ta thấy ID này khá quen?

Nữ game thủ này không phải ai khác chính là Tây Tử Lâm. Lúc Minh Thù vừa tới đã bị hắn bắt được, vì vậy tên này thật cũng không biết xấu hổ mà theo đến đây.

[Đội] Khô Lâu: Chính là tân thủ theo chúng ta vào địa cung lần trước.

Khô Lâu nhắc đến việc này, mọi người đều đã nhớ ra.

Sau đó vẫn luôn quấy rầy Đại Lão, chỉ là gần đây Đại Lão bận rộn đồ sát địa đồ, không rảnh để ý tiểu cô nương này.

[Đội] Tây Tử Lâm: Chào mọi người.

Tây Tử Lâm được cho vào đội, hắn rất lanh lợi liền chào hỏi mọi người, sau đó không nói gì, khoái chí chat riêng với Minh Thù.

Minh Thù thấy rất phiền, trực tiếp block luôn.

Tây Tử Lâm thật không dám quấy rầy Minh Thù nữa, chỉ có thể ngoan ngoãn đứng đó.

[Đội] Xuyên Bối: Không nhìn ra đó, Đại Lão cũng có mùa xuân nha.

[Đội] Ly Ca: Tiểu cô nương này thật đáng yêu, không biết quan hệ với Đại Lão đã phát triển đến mức nào rồi?

[Đội] Tây Tử Lâm: Ta… ừm, chỉ là muốn bái Đại Thần làm sư.

Mức nào sao? Hắn với cô không có gì cả, quả thực làm người ta thấy giận.

[Đội] Nhiễm Nhiễm: Gian tình thông thường đều bắt đầu từ tình sư đồ.

[Đội] Tây Tử Lâm:…

[Đội] Hộ Hoa Linh: Ta gọi Tiểu Thố tới rồi.

[Đội] Ly Ca: Ôi ôi ôi…

[Đội] Xuyên Bối: Ôi ôi ôi…

Đề tài bắt đầu chuyển sang Hộ Hoa Linh.

Hộ Hoa Linh thực sự không có ý gì với Cố Tiểu Thố, bởi vì Cố Tiểu Thố và Tiêu Cảnh Hàn xuất hiện cùng lúc, một chút phản ứng hắn cũng không có.

[Đội] Cố Tiểu Thố: Chào các đại thần.

[Đội] Tiêu Tịch:…

[Đội] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Tiêu Tịch đến đây ta giết ngươi.

[Đội] Tiêu Tịch:…

Có thể Cố Tiểu Thố đã nói qua với Tiêu Cảnh Hàn, cho nên lúc bị Minh Thù vật ngã, Tiêu Cảnh Hàn cũng không phản kháng, ngã xuống đất sau lại được Cố Tiểu Thố kéo lên.

Tiêu Cảnh Hàn trầm mặc, dù sao mới vừa bị người ta đoạt đi chức bang chủ nên yên lặng.

[Đội] Xuyên Bối: Tiêu đại thần, ngươi thực sự bị người ta đoạt đi chức bang chủ?

Người của Đệ Nhất Lâu thật không hiểu thế nào là thương cảm, chuyên đâm vào chỗ đau người khác.

[Đội] Cố Tiểu Thố: Không phải chúng ta muốn xuống địa cung sao?

Cố Tiểu Thố có ý định hóa giải khó khăn cho Tiêu Cảnh Hàn nhưng mà người của Đệ Nhất Lâu và Trường An Minh không thỏa hiệp. Lúc này họ vẫn không thích Tiêu Cảnh Hàn, nói vài câu thấy Tiêu Cảnh Hàn không đáp lại, bọn họ cũng chẳng còn hứng thú, lúc này mới tiến vào địa cung.

Nhóm người vào địa cung như chết lặng đi, bây giờ không có đánh nhau mà là không cách nào di chuyển đến mấy thềm đất cao này được, bọn họ làm thế nào đi qua?

[Đội] Hộ Hoa Linh: Phía dưới chính là hồ nước.

[Đội] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Ngươi không định để trẫm nhảy xuống đó chứ?

[Đội] Ly Ca: Bệ hạ xin mời, té chết thì nhất định phải nói cho chúng ta biết, chúng ta tuyệt đối sẽ không nhảy.

[Đội] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Ái khanh mời trước, đã đến lúc vì quốc hiếu trung rồi.

[Đội] Xuyên Bối: Bệ hạ ta đã quyết định phản quốc.

[Đội] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Nhảy xong rồi hãy phản quốc, nuôi ngươi nhiều năm như vậy, hãy tận trung vì nước một lần.

[Đội] Cố Tiểu Thố:…

[Đội] Hộ Hoa Linh:…

[Đội] Khô Lâu:…

[Đội] Tây Tử Lâm:…

Một đám game tinh.

Cuối cùng Minh Thù chính là người nhảy đầu tiên, đội rơi vào trạng thái tĩnh mịch.

[Đội] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Ngã không chết, mau nhảy đi.

Minh Thù vừa nói, mọi người thở phào nhưng vẫn chưa chịu nhảy, xúi giục Xuyên Bối nhảy trước.

[Đội] Xuyên Bối: Không sao, mọi người xuống đây đi.

Xuyên Bối nói xong, những người còn lại lần lượt nhảy xuống.

Nhảy xuống mới phát hiện một đám thi thể đang trôi dạt trên mặt nước xanh biếc.

[Đội] Xuyên Bối: Đại Lão lừa ta trước, ta xuống tới liền bị tiêu diệt cho nên cũng muốn mọi người xuống trải nghiệm một chút.

[Đội] Khô Lâu:…

[Đội] Nhiễm Nhiễm:…

[Đội] Hộ Hoa Linh:…

[Đội] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Mọi người có nạn cùng chịu.

Không thể để trẫm chết một mình được.

Mặc dù cô thân là ma vương, đột nhiên bị tiêu diệt nhưng vẫn rất có lòng nhân đạo… cái rắm.

Tính ra cô chỉ mang thêm danh hiệu Ma Vương cộng full cấp, sau đó cô có là ma vương không cũng không thấy gì khác biệt.

Chờ bọn họ hồi sinh trở lại, mọi người hỗ trợ lẫn nhau. Phía dưới đích thực là nước, nếu xuống dưới sẽ chết thật.

[Đội] Cố Tiểu Thố: Đại thần nói có thể dùng Tị Thủy châu.

Thông thường nếu là nước sông hồ, mặc dù nhân vật sẽ mất máu nhưng vẫn có thể lội tiếp được.

Chỉ có nước biển cần dùng đến Tị Thủy châu, không có tị thủy châu, nhân vật sẽ chết ngay.

Tị Thủy châu không rẻ nha, mọi người mua Tị Thủy châu xong, nhảy xuống lần nữa.

Lần này quả nhiên không có việc gì.

Mọi người bơi tới bên cạnh thềm đất cao.

[Đội] Hộ Hoa Linh: Lúc đến tầng cuối cùng, nơi này có một cái cửa, sau khi ma vương ra ngoài liền biến mất.

Phía dưới rất rộng, nước biển cong cong uốn lượn chảy về chỗ xa hơn, đứng ở chỗ này thấy không rõ lắm.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 380: Toàn Chức Gian Thương (27)

[Thế giới] Tái Lai Nhất Thứ: Kỳ quái, sao không thấy nhóm cao thủ Đại Lão và Đệ Nhất Lâu?

[Thế giới] Đậu Tử: Sắp bắt đầu rồi, bọn họ sẽ không lâm trận bỏ chạy chứ? Đến những người khác cũng không thấy đâu.

[Thế giới] Trường An Minh Tiểu Lộ: Lan Chỉ ngươi sợ rồi sao? Đã đến lúc này, còn trốn tránh mà coi được sao?

[Thế giới] Lục Mạo: Cũng thú vị lắm đấy, dù sao nếu như có thể trốn qua được ngày hôm nay, Đại Lão sẽ thắng rồi.

[Thế giới] Hôm Nay Không Ăn Đường: May mà người bên kia của Đại Lão đều online cả, phần lớn đều tụ tập ở gần địa cung, không biết đang làm gì.

Liễu Nhan lúc này cũng có chút sốt ruột, cô chưa từng nghĩ Minh Thù sẽ nuốt lời, nếu như cô không trực tiếp xuất hiện, vậy bọn họ chính là bên thua cuộc, không bắt được Ma Vương, không ai biết sẽ xảy ra chuyện gì.

[Thế giới] Thiên Lý Truy Phong: Thời gian còn chưa đến, mọi người nói bậy bạ gì chứ, tất cả im cả đi.

[Thế giới] Tiểu Sửu: Ai chà, thế giới này cũng không phải do nhà ngươi mở, sao lại không cho phép chúng ta nói.

Trên kênh thế giới đột nhiên xảy ra tranh cãi, Liễu Nhan phiền não tắt đi kênh thế giới.

Cô chat mật với Minh Thù, đối phương rõ ràng đang online, nhưng lại không trả lời.

Liễu Nhan cảm thấy không đúng lắm, cô dùng định vị tra vị trí của Minh Thù, cô ta lại đang ở trong địa cung dưới lòng đất.

Địa cung hiện vẫn chưa phải là phó bản, chỉ tương đương với một bản đồ, vì vậy định vị sẽ có thể nhìn thấy được.

Lúc này cô ta đi phó bản làm gì nhỉ?

Liễu Nhan lập tức kêu gọi thêm người để vội đi đến địa cung.

Bên ngoài địa cung sớm đã được bao vây bởi người chơi, thấy bọn họ đi tới, chưa nói lời nào đã trực tiếp công kích. Người chơi bên này của Liễu Nhan hơi mông lung khó hiểu nhưng rất nhanh đã phản ứng kịp, chửi rủa phản kích.

[Thế giới] Tái Lai Nhất Thứ: Ôi đánh nhau thật rồi.

[Thế giới] Hôm Nay Không Ăn Đường: Bọn họ đánh nhau ở bên ngoài địa cung rồi, Đại Lão sẽ không ở trong địa cung chứ!?

[Thế giới] Trường An Minh Tiểu Lộ: Mọi người đến địa cung đi.

Người chơi bên ngoài địa cung không có tổ chức gì, hoàn toàn là tự do phát huy, rất có phong cách Đệ Nhất Lâu.

Liễu Nhan suy đoán trong địa cung có cái gì đó, cô bảo Trường An Minh yểm hộ để cô xông vào bên trong, vài người chơi Đệ Nhất Lâu chặn ở cửa vào, không cho phép cô vào trong.

Hỗn chiến càng ngày càng loạn, thi thể nằm xuống cứ liên hồi chạy lại từ điểm hồi sinh, tiếp tục gia nhập vào cuộc chiến.

Liễu Nhan cuối cùng cũng bị áp chế bởi số lượng người, cục diện cuộc chiến rất nhanh đã nghiêng về hẳn một bên.

[Thế giới] Trường An Minh Tiểu Lộ: Các ngươi không nên chống cự, các ngươi không phải là đối thủ của bọn ta.

Bọn họ nhiều người, dây dưa cũng có thể khiến bọn họ hao tổn đến chết.

[Thế giới] Nhan Như Mộng: Giao Lan Chỉ ra đây, trốn tránh ở địa cung là có ý gì?

[Thế giới] Chuột Đồng Béo: Mọi người hãy chặn bọn họ lại!

Mặc dù mọi người đã cố gắng hết sức để ngăn cản nhưng người của Liễu Nhan vẫn có thể đột phá tuyến phòng ngự, hỗ trợ quanh Liễu Nhan giúp cô vào trong địa cung.

[Hệ thống] Ma Vương đã tiến vào ma giới, người chơi phòng ngự thất bại.

[Hệ thống] Ma Vương đã vào ma giới, người chơi phòng ngự thất bại.

[Hệ thống] Ma Vương đã tiến vào ma giới, người chơi phòng ngự thất bại.

Tin thế giới ba lần khiến cho mọi người dừng lại, gồm cả đám người Liễu Nhan.

Tin hệ thống này bị gửi nhầm rồi sao?

Mà dường như là đồng thời, tất cả người chơi nhận nhiệm vụ chính tuyến Bảo vệ Ma Vương, trên người đều nhấp nháy báo tăng cấp.

Một bên khác nhao nhao khi nhận được thông báo nhiệm vụ thất bại, ngược lại không có hình phạt rõ ràng nào.

[Hệ thống] Nửa giờ sau máy chủ sẽ được làm mới, mời tất cả người chơi thoát game kịp lúc để tránh mất dữ liệu.

Liễu Nhan nhìn thấy tin hệ thống xong, rất lâu sau vẫn chưa hoàn hồn lại, đây chính là kết thúc sao?

Cô còn chưa hề làm gì cả, làm sao lại kết thúc được!

Trên thế giới im lặng vài giây, sau đó rất nhanh lại náo nhiệt trở lại.

[Thế giới] Tải Về Bạn: Ôi trời, phần thưởng này cũng phong phú quá đi!

[Thế giới] Tái Lai Nhất Thứ: Ha ha, trước đây nói các ngươi qua đây chém giết một chút, các ngươi không tin, bây giờ biết hối hận rồi à. Theo cường hào có thịt ăn đấy.

Thưởng của mỗi người chơi đều khồng hề giống nhau, bọn họ thống kê một chút, phát hiện thưởng được phát dựa theo số người họ diệt được.

Diệt được người đối diện càng nhiều, thưởng được phát sẽ càng nhiều.

-

Đám người Minh Thù vẫn còn đứng trong một địa cung, nhìn kỹ thì đó là Ma Điện.

Cung điện của Ma Vương.

Nhưng trong cung điện trống rỗng, không có gì cả.

Nhiệm vụ nói là trong một tháng cô không được để người chơi khác tóm được nhưng không hề nói là cô không thể mở ra Ma giới trong vòng một tháng.

Trong giải thích của GM 78, cũng chưa từng nói rằng cô không thể mở ra Ma giới trong vòng một tháng này.

Nếu như không phải thiết lập đó thì... người của hai bên chắc hẳn chênh lệch đến mức hiện rõ sự bức ép người ta.

Nhưng hiển nhiên cũng không nói rõ ràng cho cô biết, mà điều này cần dựa vào chính bản thân mình tự mò mẫm.

[Đội] Khô Lâu: Ta lại có được một vũ khí cam, các ngươi được cái gì?

[Đội] Xuyên Bối: Một đống đá không biết dùng làm gì, chưa thấy qua loại đá này.

[Đội] Ly Ca: Trang bị cam.

Mọi người dường như có được không ít thứ, Khô Lâu thấy Minh Thù không nói năng gì, không khỏi nhắn hỏi.

[Đội] Khô Lâu: Đại Lão, người được rồi gì?

[Đội] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Chẳng có gì cả.

Nhiệm vụ chính tuyến của cô hiển thị hoàn thành nhưng không có được bất kỳ thưởng gì, ngay cả điểm kinh nghiệm cũng không có, cô cứ như bị chơi xỏ vậy.

[Đội] Tây Tử Lâm: Đại thần, bảng của người vẫn còn hiện, có phải còn có nhiệm vụ chưa xong hay không?

Minh Thù nhìn nhiệm vụ chính tuyến, quả thực hiển thị đã hoàn thành.

Minh Thù nhìn quanh đại điện một chút, đột nhiên đi về hướng chỗ vương tọa xanh vàng rực rỡ ở trong đại điện.

[Đội] Khô Lâu: Đại Lão người đi làm cái gì vậy?

[Đội] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Ngồi vương tọa, về sau nói không chừng chỉ có thể xem mà không thể ngồi được nữa.

Khô Lâu vừa nghe xong liền cảm thấy có lý, cũng hấp ta hấp tấp theo sau, Tây Tử Lâm theo sau một bước.

Vương tọa rất lớn, ngồi vào năm sáu người chơi cũng đều không phải vấn đề gì.

Minh Thù điều khiển nhân vật ngồi xuống, trên đầu nhân vật của cô đột nhiên bắt đầu xảy ra thay đổi, từ màu vàng chuyển thành màu đen, ngai vàng phát sáng hào quang, sau đó một nhân vật hoàn toàn khác với những NPC khác xuất hiện ở bên cạnh Minh Thù.

[Gần] Liệt Phong: Ha ha ha, chàng trai của tộc ta đã không phụ sự kỳ vọng của mọi người, cuối cùng cũng đã thả ta ra rồi. Bây giờ Ma giới đã được khôi phục, ta đặc biệt ban thưởng ngươi thần khí chí tôn Ma tộc tên là “Phần Thiên”, cùng ta dẫn dắt Ma giới đại khai sát giới, sáng lập Ma tộc thịnh thế.

Minh Thù: “…” Cảm thấy khó hiểu.

Trước mặt Minh Thù hiện ra dòng chữ “Thần khí Ma Vương tặng cho người, có tiếp nhận hay không” và nút nhấn.

Cùng với thần khí còn có vài thứ tốt khác, túi Minh Thù trong chớp mắt đã được nhồi nhét vào.

[Gần] Khô Lâu: Ôi trời ơi, thần khí đấy!

[Gần] Cố Tiểu Thố: Thần khí là cái gì, rất lợi hại sao?

[Gần] Tiêu Tịch: Thần khí được xem là vũ khí cao cấp nhất trong trò chơi.

[Gần] Hộ Hoa Linh: Thần khí là vũ khí cao cấp nhất trong trò chơi, thần khí tốt là loại hình trưởng thành, có thể tăng cấp theo nhân vật, có vài thần khítoàn bộ máy chủ chỉ có một thanh.

Tin của Tiêu Cảnh Hàn và Hộ Hoa Linh dường như là đồng thời phát ra.

Bầu không khí đột nhiên có chút ái ngại.

[Gần] Tây Tử Lâm: Đại thần ơi thần khí có phải lợi hại lắm phải không? Có thể cho ta nhìn một chút không?

[Gần] Tây Tử Lâm: Ta chưa từng được nhìn thấy thần khí đấy.

[Đội] Khô Lâu: Đúng đúng đúng, Đại Lão nhanh cho chúng ta mở rộng tầm mắt đi. Hiện tại ở trong game dường như còn chưa từng cho ra thần khí, ta sẽ là người trong nhóm người chơi đầu tiên của trò chơi này nhìn thấy được thần khí đấy.

Trải qua chuyện xảy ra vừa rồi, mọi người đều biết Tây Tử Lâm chỉ gọi Minh Thù là đại thầncho nên bây giờ mấy vị đại thần khác đều rất biết điều chẳng hề lên tiếng.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 381: Toàn Chức Gian Thương (28)

[Hệ thống] Chúc mừng người chơi [Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa] nhận được thần khí “Phần Thiên”.

Người chơi bên ngoài chưa hoàn hồn lại từ tin dữ vừa rồi, hệ thống đột nhiên lại phát tin tức mới.

Thần khí.

Đây là thanh thần khí đầu tiên mà máy chủ tung ra.

Minh Thù từ địa cung đi ra, bên ngoài còn vây quanh không ít người.

[Thế giới] Nhan Như Mộng: Lan Chỉ ngươi là một tên lường gạt!

[Thế giới] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Ôi, chuyện này nên nói từ đâu nhỉ, ta đây là lừa gạt thân thể ngươi hay là lừa gạt tình cảm của ngươi?

Sau khi Ma Vương xuất hiện, danh hiệu Ma Vương trên đầu cô đã được thu hồi.

[Thế giới] Thiên Hoàng Hoàng: Quả nhiên Đại Lão mưu đồ gây rối đối với Nhan Như Mộng.

[Thế giới] Cửu Dương Thần Khởi: Trước kia ở trên kênh thế giới đã nói rõ, ngươi bây giờ lại làm gì? Ngươi còn để ý đến chuyện giữ chữ tín nữa không?

[Thế giới] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Ta đánh phó bản thì có làm sao?

[Thế giới] Cửu Dương Thần Khởi: Trước kia đã định ngày hôm nay quyết chiến.

[Thế giới] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Chẳng phải còn cách sáu giờ đến mười lăm phút sao? Ta lại không đến trễ, mọi người kích động như vậy làm cái gì?

[Thế giới] Tái Lai Nhất Thứ:...

[Thế giới] Tải Về Bạn:...

[Thế giới] Hôm Nay Không Ăn Đường: Luận về chọc giận người ta, ta chỉ phục Đại Lão.

Ngươi ấy à, đã âm thầm mở ra Ma giới rồi, bây giờ còn đánh cái gì nữa mà đánh.

[Thế giới] Cửu Dương Thần Khởi: Ôi trời! Ngươi đùa bỡn với chúng ta à!

[Thế giới] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Đúng vậy, chính là đùa giỡn với các người. Đã biết thì không cần nói ra làm gì nữa, nếu không chỉ thể hiện sự kém thông minh của các ngươi thôi.

[Thế giới] Trường An Minh Tiểu Lộ: Đừng phí lời nữa, đánh!

[Thế giới] Hống Nhất Thanh: Thần khí hẳn là ở trên người Lan Chỉ, nói không chừng có thể lộ ra, các huynh đệ xông lên đi!

[Thế giới] Tây Tử Lâm: Đại thần...

Người chơi xông đến quá nhanh, đến lúc Minh Thù quay đầu lại, Tây Tử Lâm đã nằm trên mặt đất.

Minh Thù không chút thương tiếc đi ngang qua thi thể của hắn, một phát đánh chết người chơi giết Tây Tử Lâm.

[Đội] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Đứng lên cũng là dâng mạng cho người ta mà thôi, cứ nằm đi.

[Đội] Tây Tử Lâm: Tủi thân.

[Đội] Xuyên Bối: Ha ha, Đại Lão ngươi không thể thương hương tiếc ngọc một chút hay sao?

[Đội] Hộ Hoa Linh: Tiểu Thố theo sát ta.

[Đội] Ly Ca: Đúng vậy, Đại Lão ngươi hãy nhìn Hoa Linh của bọn ta đi. Ui da, Tiểu Thố nhãi nhép đánh lão nương đấy à.

[Đội] Cố Tiểu Thố: Sư phụ, ta theo đại thần đây.

[Đội] Ly Ca:...

[Đội] Khô Lâu: Hoa Linh cứu mạng!

Hộ Hoa Linh không nói gì cả, xông lên giải quyết nhanh chóng người chơi, rồi nhanh chóng đi đến bên cạnh Khô Lâu.

Người chơi trước đó bị Minh Thù giết chết cũng gia nhập vào cuộc chiến, bị áp bức nhiều ngày như vậy, mọi người ai ai cũng có thù báo thù, có oán báo oán.

Vì vậy, trong những giây cuối cùng trước khi máy chủ được đóng, nó suýt bị đám người chơi này gây ra vấn đề.

Minh Thù nhìn chính mình bị đá ra khỏi trò chơi, trở ra ngay giao diện đăng nhập.

Không còn trò gì chơi nên đám người kia lại chuyển sang đấu mồm trên diễn đàn.

Minh Thù không có hứng thú gì, cô tắt đi máy vi tính rồi ra ăn cơm.

Ngày hôm nay bổn cô nương rất cao hứng, sẽ ăn một bánh rán trái cây, cũng không thể thiếu thịt sợi xào, còn phải có cả sườn kho tàu nữa...

Keng…

Cửa thang máy mở ra, một bóng người bên ngoài đột nhiên ngã xuống, Minh Thù theo bản năng tránh sang một bên nhưng mà ngay tích tắc sau đó lại đưa tay ra túm lại người đó, tránh cho cậu đụng vào thang máy.

Vẻ mặt chàng trai hơi lạnh lùng nhưng khi nhìn Minh Thù, cậu ta liền nhanh chóng thu lại sự lạnh lùng đó.

"Chuyện này là sao nhỉ?

"Không biết, bỗng nhiên đánh nhau nhưng hai người đàn ông đó đúng là rất đẹp trai."

Bên ngoài thang máy truyền vào tiếng bàn luận, Minh Thù nhìn người đàn ông đứng ở bên ngoài thang máy, khóe môi cong nhẹ lên.

"Tiêu tiên sinh."

Cô không nói gì khác, chỉ thốt lên một câu như vậy.

Nhẹ nhàng dịu dàng, nghe rất là êm tai.

Tiêu Cảnh Hàn kéo kéo ống tay áo, thần sắc lãnh đạm:

"Chuyện này không liên quan gì với cậu, tránh ra."

Thư Lâm cầm lấy tay Minh Thù, tựa hồ đang run.

Minh Thù liếc cậu một cái, đáy lòng buồn cười, coi như không thấy được biểu cảm vừa rồi của cậu sao? Giả bộ giống như thật.

"Tiêu tiên sinh mời." Cô buông Thư Lâm ra, rời khỏi thang máy.

Thư Lâm: "..."

Bà nó chứ!

Tiêu Cảnh Hàn vừa sải bước vào thang máy, Thư Lâm cứ như một con thỏ nhỏ bị động vật ăn thịt to lớn để mắt đến, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy sự tuyệt vọng.

Cậu lui vào sau cùng của thang máy, lúc Tiêu Cảnh Hàn nắm tay đánh, đến suy nghĩ đánh trả cậu cũng không có.

Thiếu niên mềm yếu thì không có có sức chiến đấu.

Đánh trả chính là tự hại mình.

Tức giận!

Tiêu Cảnh Hàn hãy đợi đấy, lão tử không dốc sức đánh chết mày thì liền theo họ mày!

Toàn thân Tiêu Cảnh Hàn đều mang khí thế âm trầm, đánh Thư Lâm giống như là đang phát tiết điều gì đó, lúc hắn vung tới quyền thứ hai, Minh Thù đột nhiên tóm lấy hắn từ phía sau.

Tiêu Cảnh Hàn mang vẻ nguy hiểm nhìn về phía Minh Thù.

Minh Thù mỉm cười: "Tiêu tiên sinh có thể đánh cả tôi."

"Cô nghĩ rằng tôi không dám sao?"

"Tôi không nói anh không dám." Minh Thù buông hắn ra, khom lưng ôm Thư Lâm vào trong ngực, cô nhướng mày cười khẽ:

"Nhưng anh cứ mạnh dạn thử xem."

Tiêu Cảnh Hàn nhìn Minh Thù đưa người đi ra ngoài cũng không ngăn cản cô.

"Thư Lâm, cậu sẽ nằm mơ thấy bọn họ sao?"

Giọng nói của Tiêu Cảnh Hàn vang lên từ phía sau.

Thân thể Thư Lâm cứng đờ lại, cậu cụp mắt xuống để mặc Minh Thù đưa cậu đi.

Đi ra rồi vẫn còn mang vẻ ngây ngốc, dường như mất hồn vậy.

"Muốn chết sao?" Minh Thù kéo Thư Lâm không nhìn xe mà băng qua đường lại.

Xe cộ inh ỏi lướt qua trước mặt bọn họ, cô vuốt tóc trước trán Thư Lâm lên.

Minh Thù muốn bỏ cậu lại ở chỗ này, đáy lòng cô biết rất rõ ràng cậu chính là đang giả bộ nhưng cuối cùng vẫn đưa cậu đến nhà hàng gần đó.

Nhà hàng rất yên tĩnh kín đáo, đợi bàn được bày đủ món ăn xong, trong không gian nhỏ này dường như chỉ còn lại có hai người bọn họ.

Thư Lâm đột nhiên đứng dậy, ngồi vào bên cạnh Minh Thù, đưa tay ôm chặt Minh Thù, nước mắt lã chã rơi xuống, lăn dài trên cổ Minh Thù nóng hổi.

Minh Thù chẳng nuốt nổi miếng bít-tết trong tay, buông ra thì lại luyến tiếc.

Cuối cùng Minh Thù quyết định tiếp tục ăn miếng bít-tết.

Cậu cứ diễn tiếp đi.

Bổn cô nương đây không thể phụ lòng đồ ăn được.

"Không phải tôi làm, vì sao bọn họ không chịu tin tôi." Giọng nói Thư Lâm nghẹn ngào.

Minh Thù cắn miếng thịt bò, tùy tiện đáp một tiếng: "Ừ."

Bổn cô nương ta cũng không biết cậu đã làm gì, sao biết cậu có phải bị oan uổng hay không.

Làm lỡ chuyện bổn cô nương ăn uống.

Thư Lâm nghiêng đầu một chút, trên mi mắt còn vương một chút nước ướt át, hai tay cậu ôm cổ Minh Thù.

Một lát sau chiếc khăn tay được đưa tới trước mặt.

Thư Lâm liền đưa khuôn mặt tới lắc qua lắc về.

Minh Thù ghét bỏ:

"Bẩn chết đi được." Nhưng tay cô lại cẩn thận giúp cậu lau khuôn mặt.

Cô mới bẩn ấy!

Lão tử toàn thân đều rất sạch sẽ đấy.

Thư Lâm dựa vào chuyện Minh Thù nhìn không thấy mặt của hắn, biểu cảm cũng không còn đáng thương nhiều nữa, chỉ ôm thật chặt lấy cô không chịu buông tay, hơi thở nhẹ nhàng phả vào cổ Minh Thù khiến cô thấy hơi ngứa.

"... Cậu là đứa trẻ ba tuổi hay sao mà còn khóc nhè, có muốn tôi đưa anh đi nhà trẻ hay không?"

Thư Lâm hít mũi một cái, không nói gì.

Cũng không phải lão tử muốn khóc, con người này chính là như vậy, lão tử khóc đến bắp đùi đều đỏ lên cả rồi này.

Sau khi trở về phải xin đền bù tai nạn lao động mới được.

Ăn đồ ăn trong lúc bị người khác ôm, Minh Thù cảm thấy bên cạnh cứ như có tiểu yêu tinh bất cứ lúc nào cũng muốn cướp thức ăn của cô, cho nên cô ăn rất nhanh.

Là ai cũng đừng mơ động được vào đồ ăn vặt của bổn cô nương.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 382: Toàn Chức Gian Thương (29)

"Cô về chỉ tôi chơi game có được không?” Giọng nói của người thiếu niên dịu dàng lọt vào bên tai Minh Thù dường như mang theo vài phần nũng nịu, êm tai.

"Không được."

"Vì sao?" Thiếu niên tủi thân.

"Cậu quá ngốc."

"Tôi có thể trở nên rất lợi hại đấy." Giọng điệu của người thiếu niên kiên định.

“Cô chỉ tôi chơi có được hay không, sau này tôi cũng có thể bảo vệ cho cô!"

Nếu không phải thiết kế nhân vật là một kẻ yếu đuối, cậu đã có thể bước lên đỉnh cao, nhận chức đại thần rồi.

Bị thiết kế nhân vật làm trễ nãi con đường làm đại thần võng du.

Hắn cố ý ghé sát vào Minh Thù, cánh môi dường như muốn áp vào trên mặt cô, giây kế tiếp quả nhiên đặt vào trên mặt cô.

“Tôi trả thù lao cho cô."

Minh Thù liếc mắt, vẻ mặt có vài phần kỳ lạ: “Thù lao cái gì chứ?"

Người thiếu niên bỗng nhiên giống như bị giật điện thu lại tay đang ôm Minh Thù, hai tay nắm về phía sau ngồi lùi một chút, âm thanh nhỏ nhẹ: “Tôi... tôi rất thích cô, tôi muốn... tôi muốn ở bên cạnh cô."

"Đáng tiếc tôi không thích cậu." Bổn cô nương chỉ là muốn bị thù oán, hãy hận tôi chút đi.

Tỏ tình thất bại, trong lòng Thư Lâm rất bình tĩnh... người thiếu niên đáng yêu giống như lão tử tỏ tình với cô mà cô lại từ chối sao.

Làm tổn thương người thiếu niên đáng yêu như vậy, lương tâm sẽ không đau khổ sao?

"Cô nhìn lại xem, có thể sẽ thích thì sao." Thư Lâm ngẩng mặt lên, khóe mắt vẫn ửng đỏ, trong khóe mắt vẫn còn vương vấn nước mắt, như vậy thật khiến người ta có một cảm giác...

Minh Thù dời ánh mắt đi, mỉm cười chuyển miếng bít-tết trước mặt qua hắn, giọng nói lại không hề có chút khách khí: "Dù có nhìn mấy trăm lần, tôi cũng không thích cậu, từ bỏ đi."

"Ôi." Thư Lâm cúi đầu xuống, một lúc lâu sau cậu cầm lấy con dao cắt thịt bò trên bàn, thấp giọng nói:

"Tôi sẽ cố gắng, nỗ lực để khiến cô thích tôi."

Không thích lão tử, lão tử sẽ bóp chết cô!

Người không thích tôi còn sống làm cái gì chứ, đi chết được rồi.

[Cửu thiếu, bình tĩnh chút đi.]

Thư Lâm hít thở sâu một hơi, không so đo tính toán với kẻ bị bệnh thần kinh, không so đo tính toán với kẻ bị bệnh thần kinh, không so đo tính toán với kẻ bị bệnh thần kinh, chuyện quan trọng phải nói ba lần.

Minh Thù không lên tiếng.

Thư Lâm nhìn miếng bít-tết, quả thực khóc xong cảm thấy hơi đói, cậu cầm lấy dao chuẩn bị cắt, lại phát hiện miếng thịt đã được cắt sẵn, kích cỡ mỗi một miếng đều không khác nhau mấy.

Minh Thù ngồi bên trong xem điện thoại di động, không ngẩng đầu nói: "Trẻ con thì không nên dùng dao, rất nguy hiểm.”

Thư Lâm: "..."

Cô ấy nói vậy là châm chọc cậu ngay cả miếng bít-tết cũng không biết cắt hay sao?

-

Ăn xong miếng bít-tết, Minh Thù đi tính tiền, lúc trở lại thấy Thư Lâm đã vén áo lên, để lộ ra phần bụng.

Có thể thấy cậu ta vẫn có cơ thể của thiếu niên, trên người chưa có cơ múi nhưng cũng không có mỡ thừa.

Đây là đang xem thử ăn miếng thịt bò xong có tăng thịt lên hay không sao?

Thư Lâm phủ áo xuống, quay đầu thì thấy Minh Thù đang nhìn hắn, cậu luống cuống một chút, đứng lên hỏi: "Xong...xong chưa vậy?"

"Đi thôi."

Thư Lâm đuổi theo Minh Thù trở về tiểu khu, Thư Lâm còn hơi sợ, nhìn hai bên một chút, không thấy Tiêu Cảnh Hàn, cậu mới thở phào bình thường.

Minh Thù không hỏi cậu vì sao Tiêu Cảnh Hàn đánh cậu, cũng không hỏi cậu vì sao khóc, nếu như có thể được giờ cô chỉ muốn rắc ít muối lên trên vết thương khiến cậu tức chết.

"Tôi có thể lên trên cùng cô không?" Thư Lâm vẫn chưa nhấn số tầng ở trong thang máy, e dè hỏi Minh Thù.

Minh Thù cười một cái: "Cậu không sợ tôi giết cậu thì cậu cứ lên đi."

"..." Giết người là phạm pháp đó có biết không hả, thần kinh! Thư Lâm bình tĩnh nở nụ cười: "Sao cô lại giết tôi được, tôi tin rằng cô không phải loại người như vậy."

"Cậu hiểu tôi lắm sao?" Minh Thù nhìn thang máy nhảy số tầng.

"Cậu với tôi chỉ gặp có mấy lần, làm sao lại..."

Keng…

Minh Thù bước ra khỏi thang máy, ngoái đầu nhìn lại mỉm cười: “Biết tôi không phải loại người như vậy thì sao? Người mang tội giết người sẽ hiện chữ kẻ giết người trên mặt sao?"

Thư Lâm: "..."

Lời này hình như là đang hù dọa cậu nhưng không biết vì sao, cậu có một loại cảm giác khác, lời này có chứa hàm ý khác.

Nhưng mà hàm ý gì, cậu lại không nói rõ ràng được.

Lúc cửa thang máy sắp đóng lại thì Thư Lâm liền ra khỏi thang máy, theo Minh Thù vào nhà.

Trong phòng vẫn là mùi đó, mùi sữa thơm và kẹo, cậu đi tới sofa rồi ngồi xuống, thấy Minh Thù qua lại đi mấy căn phòng, cũng không biết đang tìm gì.

Thư Lâm hơi thất thần, khi cậu nghiêng người vì chỗ bên cạnh lún xuống thì cậu mới chợt hoàn hồn.

Đồ vật lạnh lẽo bị nhét vào trong tay hắn.

"Chết ở nhà của tôi, tôi cũng lười vứt xác."

Hả?

Suy nghĩ của người bình thường không phải là báo cảnh sát sao?

Thư Lâm nhìn thuốc và bông tăm trong tay, tâm tình đột nhiên phấp phới nhưng trên mặt còn vẫn giữ dáng vẻ ngây ngốc, cầm thuốc không cử động gì.

"Tôi sợ đau.” Thư Lâm đột nhiên lên tiếng.

"Vừa rồi đi bộ sao không thấy cậu đau?" Bổn cô nương sẽ xem cậu diễn.

"Tôi... không muốn cô lo lắng." Giọng nói Thư Lâm càng ngày càng nhỏ.

"Vì sao tôi phải lo lắng cho cậu, cậu bớt diễn đi." Cậu coi cậu là đồ ăn vặt, đập dập ra sẽ khiến bổn cô nương tôi sẽ đau lòng sao?

Đừng có mơ.

"Ồ." Thư Lâm rất thất vọng, cậu bóp túi bông tăm đến vang thành tiếng.

Minh Thù: "..." Có câu không biết có nên nói hay không.

Cô giật lấy chai thuốc trong tay Thư Lâm về, một tay đẩy cậu ngồi vào ghế sô-pha, trực tiếp vén áo cậu lên.

Thư Lâm bất ngờ không kịp đề phòng chuyện bị đẩy ngã, cả người mềm nhũn ra trên ghế sô-pha, đầu óc hơi mông lung.

Ngón tay mang theo sự ấm áp xoa lên da của Thư Lâm, thân thể cậu run rẩy.

Vừa rồi ở nhà hàng chỉ là nhìn thấy một chút, giờ đây khi vén lên Minh Thù mới thấy chỗ sưng rất nghiêm trọng, cô nhíu mày, Tiêu Cảnh Hàn... phải bị đánh một trận.

"Ui..." Thư Lâm rên nhẹ một tiếng, hai tay dùng sức nắm chặt chiếc sô pha bên dưới.

"Đừng khiến cho tôi trở nên giống như cường nữ vậy chứ." Minh Thù lấy bông tăm ra, ngón tay đẩy áo cậu lên.

"Nếu như cô muốn, tôi... tôi cũng sẽ không phản kháng." Sắc mặt Thư Lâm trở nên ửng hồng nhưng ngay giây sau đó lại trở nên trắng bệch.

"A..."

Minh Thù mỉm cười: "Lỡ tay."

Cô buông lỏng tay cầm tăm bông đang đè xuống chỗ sưng của hắn, Thư Lâm tức đến mức nổi trận lôi đình, rõ ràng là cô đang cố ý.

Lúc thuốc được bôi vào miệng vết thương, Thư Lâm kêu đau lên một tiếng, dường như cô thực sự đang làm chuyện gì không thể miêu tả đối với cậu vậy.

"Cậu la hét ồn ào nữa thì tự bôi thuốc cho mình đi." Minh Thù thực sự nghe không nổi nữa nên uy hiếp Thư Lâm.

Thư Lâm liền không kêu gào nữa, cậu cắn môi, nước mắt lưng tròng nhìn cô.

Minh Thù dừng một chút: "Thôi cậu cứ kêu lên đi."

Bôi xong thuốc, ngón tay Minh Thù sờ tới sờ lui chỗ gần vết thương của hắn.

"... Cô." Thư Lâm thở gấp một hơi, cảm giác cơ thể hơi kỳ lạ, cậu rất sợ một nơi nào đó không thể khống chế được.

"Cô... sờ tôi làm cái gì vậy?"

"Xem cậu có bị gãy xương không." Tiêu Cảnh Hàn tung một nắm đấm kia hẳn là đã dùng hết sức, tổn thương đến xương cốt thì phiền phức.

Phải đi đánh Tiêu Cảnh Hàn một trận!

"Không... không có, cô đừng sờ soạng nữa." Hơi thở Thư Lâm càng gấp gáp hơn rất nhiều.

Ánh mắt Minh Thù dời xuống, đột nhiên cười lên: "Lần đầu tiên à?"

"Không, không phải." Thư Lâm cúi nhìn cằm, dùng gối ôm che chỗ đó của mình đi.

Minh Thù kéo áo cậu lại chỉnh tề xong, mỉm cười nói: "Vậy là lần thứ mấy?"

"Cô..." Có biết xấu hổ hay không vậy.

Thư Lâm quay đầu đi, chịu đựng cảm giác kỳ lạ đó của cơ thể.

"Nhà vệ sinh ở bên đó, đừng làm dơ." Minh Thù tốt bụng chỉ vị trí phòng vệ sinh.

Thư Lâm hừ lạnh, ai muốn đi vệ sinh chứ.

MMP bị cô sờ một chút thôi mà sao lại bắt đầu phản ứng rồi.

"Nhu cầu sinh lý là phản ứng tự nhiên của nhân loại, cậu sợ cái gì chứ."

"Cô im đi!" Thư Lâm muốn cầm gối đập cô nhưng ngẫm lại không đúng, lại vội vàng thu gối trở về, thở phì phò trừng mắt với cô.

Đây là kiểu thiết kế nhân vật gàn dở gì chứ!

Còn biết đùa hơn cả tổng tài bá đạo!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 383: Toàn Chức Gian Thương (30)

Trò chơi vẫn chưa cập nhật xong, Minh Thù cũng không thể vào trò chơi, chỉ có thể ôm đồ ăn vặt xem tivi.

Thư Lâm co ro trên ghế sô-pha không dám nhúc nhích.

“Cô không hỏi vì sao tôi bị đánh sao?”

“Người bị đánh cũng không phải là tôi, liên quan gì tới tôi.”

Nếu không phải thấy ngươi bị đánh đến đáng thương, trẫm có thể sẽ đứng xem ngươi bị đánh thành kẻ ngốc, thuận tiện hô cố lên.

Thư Lâm:

“…”

Cho lão tử một cơ hội kể lại câu chuyện có được hay không!

Phiền ngươi lui ra đi!

“Tôi là con riêng của Tiêu gia.”

Cuối cùng Minh Thù cũng ngẩng đầu liếc cậumột cái.

Thư Lâm cười một tiếng, có chút nhợt nhạt:

“Bất ngờ lắm đúng không?”

“Liên quan gì tới tôi?”

Minh Thù gục đầu xuống bỏ vào miệng vài cái bánh bích quy, con riêng… Thiếu niên sáng sủa như vậy mà lại là con riêng, hiện tại cô muốn rắc vài nắm muối, có thể ăn gọn… à không, có thể bức cậutức chết không?

Minh Thù có chút nóng lòng muốn thử.

“Tiêu Cảnh Hàn cảm thấy là tôi đã hại chết mẹ hắn… và em trai của hắn.”

Giọng nói của Thư Lâm rất thấp, cậuôm lấy hai chân, cằm đặt trên đầu gối:

“Bọn họ đều cảm thấy là, tôi, hại chết bọn họ.”

“Cho nên rốt cuộc có phải anh hại không?”

Thư Lâm lắc đầu.

Hắn như là đang nhớ lại:

“Hôm đó…”

Mẹ của Thư Lâm đã qua đời, cậu theo họ mẹ, ông Tiêu rất ít khi tới thăm bọn họ, có điều sau khi mẹ cậu qua đời, ông Tiêu ngược lại quan tâm cậu rất nhiều.

Khoảng một tháng trước, ông Tiêu đến tổ chức sinh nhật cho cậubị bà Tiêu nhìn thấy. Bà Tiêu đã biết đến sự tồn tại của cậu từ lâu nhưng vẫn không thích cậu lắm, dù sao chẳng có bà vợ chính thức nào lại đi yêu mến con riêng của chồng mình.

Hắn cũng không nhớ rõ vì sao ông Tiêu lại cãi vã với bà Tiêu, sau đó bà Tiêu chạy đi, tiểu thiếu gia theo bà ta đến cũng chạy đi theo bà.

Sau đó bọn họ chạy ra liền bị tai nạn xe, bà Tiêu chết, tiểu thiếu gia của Tiêu gia tuy không chết nhưng cũng là người thực vật.

Tiêu Cảnh Hàn cảm thấy là cậu hại chết mẹ và em trai.

Sau đó Tiêu gia lại xảy ra một chuyện, là việc làm ăn, chứng cứ đều chĩa thẳng về cậu, ông Tiêu tuy không làm gì cậu nhưng hiển nhiên thất vọng, đã rất lâu rồi không liên lạc với hắn.

Minh Thù chẳng muốn an ủi cậu tí nào bởi vì cậu cứ như là diễn kịch.

Muốn lừa đồ ăn vặt của lão tử, ngay cả khe hở cũng không có chứ đừng nói không có cửa.

“Người chết không thể sống lại, hay là anh đến đền mạng?”

“…”

Đền mạng ông nội cô, cô có thể theo sát kịch bản được không, lão tử đâu có dễ nổi tâm tình như vậy? Thư Lâm dùng sức cấu bắp đùi, nước mắt tiếp tục rơi.

Minh Thù:

“…”

Khóc dễ như chơi, cậuquả là tức giận rồi!

Minh Thù cảm thấy cái giá của thù hận có thể là vô vọng, cô cố đấu tranh lần cuối:

“Anh khóc lóc gì với tôi cơ chứ, có thù gì thì có oán đấy, anh đến mà tìm Tiêu gia.”

Thư Lâm tiếp tục cấu bắp đùi, càng khóc dữ dội.

Minh Thù đơ một lúc, cô nhìn đồ ăn vặt trong tay một chút, cuối cùng quyết định ăn nốt.

Sau đó cô ôm người kia vào lòng:

“Phiền chết đi được, đừng khóc nữa.”

Khóc không ngừng, cậu là Mạnh Khương Nữ sao?

Thư Lâm khóc thút thít, không dừng lại được.

Đau quá.

Có lẽ Thư Lâm khóc mệt rồi, cuối cùng cũng dừng lại, phì phò vài hơi đã ngủ, Minh Thù đưa tay chạm nhẹ vào bụng của hắn. Bởi vì đau, Thư Lâm rụt người một cái.

Minh Thù điều chỉnh cơ thể một chút, đắp cho cậu tấm thảm ở bên cạnh, tiếp tục ăn đồ ăn vặt.

Chao ôi!

Tấm lòng thiện này của trẫm đều dùng hết trong mấy năm này rồi.

Ăn thêm mấy miếng đồ ăn vặt để lưu lại chút lòng thiện.

Lần đầu tiên nghe nói lòng thiện đều tồn tại từ đồ ăn vặt.

Minh Thù mỉm cười, ăn ngon thì tâm tình sẽ tốt, tâm tình tốt thì sẽ lương thiện.

Không hề ăn khớp vấn đề, không tật xấu.

-

Trận chiến thần ma đã cập nhật, người chơi từng bị ma vương giết trực tiếp thành người chơi Ma tộc, bản đồ có thêm một phần hai, bị chia thành địa bàn Ma tộc.

Địa cung cũng không biến mất, trở thành một phó bản thả xuống một ít vật phẩm quý và trang bị.

Mỗi tháng sẽ mở ra một trận doanh chiến đấu, mỗi trận doanh chiến đấu sẽ được thưởng rất phong phú, mánh lới tuyên truyền thuộc loại quần chiến lớn nhất.

Mà ngoài trận doanh chiến còn có bảng điểm, hiện giờ bảng điểm đã được cập nhật. Giết địch hoặc tham gia vào trận doanh cùng với đánh phó bản địa cung, mỗi tháng bảng điểm sẽ thưởng cho top 10, duy trì được vị trí số 1 nửa năm có thể nhận được danh hiệu.

Bởi vì lần này Ma tộc mở ra trận doanh chiến trước, cho nên trận doanh chiến một tháng sau, Ma tộc được ưu tiên chọn lãnh địa chiến trường và vật tư.

Sau đó người thắng trận doanh chiến tháng tiếp theo sẽ được ưu tiên chọn chiến trường và vật tư.

Cấp cũng tăng lên, trước đó full cấp là 60 đã cập nhật lên 120.

Lần này số lượng cập nhật rất lớn, lúc này mọi người đều bận rộn thăng cấp, nhưng trên [Thế giới] vẫn như cũ, rất náo nhiệt.

[Thế giới] Xuyên Bối: Con cháu Thần tộc, ha ha, đã sớm bảo các ngươi gia nhập Ma tộc, các ngươi lại không nghe, bây giờ biết hậu quả rồi chứ!

[Thế giới] Ly Ca: Giữ lại chút thể diện cho bọn chúng đi.

[Thế giới] Thiên Lý Truy Phong: Các người có gì đáng để đắc ý, nếu không phải Lan Chỉ gây rối, các ngươi có thể đánh thắng chúng ta?

[Thế giới] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Binh bất yểm trá (*),ta gây rối, các ngươi có thể làm gì được ta?

[Thế giới] Thiên Lý Truy Phong: Giết Lan Chỉ một lần được một trăm vàng.

[Thế giới] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Một trăm vàng có phải quá ít hay không? Hiện tại giá trị thân xác này của ta bét lắm cũng phải một ngàn vàng chứ?

Phụt.

Người ta muốn giết ngươi, ngươi còn trả giá.

Trâu thật.

Thiên Lý Truy Phong không nói lại câu nào, chỉ yên lặng treo giải, hiện tại trên người Minh Thù có thần khí, kỳ thực cũng làm cho người ta thấy rất thèm, cầu mong cô không khóa, có lẽ giết được cô là có thể thăng cấp.

[Đội] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Đi, địa cung phó bản.

[Đội] Xuyên Bối: Thăng cấp à, được, đi thôi.

[Đội] Ly Ca: Đại Lão đi đánh phó bản đấy ư?

[Đội] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Cuộc sống thật gian nan, các ái khanh, đã đến lúc dùng các người rồi!

[Đội] Cố Tiểu Thố: Đại thần, ta và ngươi cùng nhau hợp sức.

[Đội] Khô Lâu: Tiểu Thố, ngươi đừng học cô ta, toàn là học cái xấu.

Người chơi [Tiêu Tịch] gia nhập vào đội [Địa Cung Tiểu Đội]

[Đội] Cố Tiểu Thố: Đại thần.

Người chơi [Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa] rời khỏi đội [Địa Cung Tiểu Đội].

[Chat mật] Hộ Hoa Linh:?

Minh Thù trực tiếp phát kỹ năng, Tiêu Cảnh Hàn phản ứng rất nhanh tránh sang một bên, Minh Thù đuổi sát theo, rút thần khí ra, trong nháy mắt liền đánh Tiêu Cảnh Hàn ngã xuống đất.

Cố Tiểu Thố có chút sợ sệt kéo Tiêu Cảnh Hàn lên.

Minh Thù nể mặt Khô Lâu, không đánh tiếp mà tự mình gia nhập đội gần đó, đột nhập phó bản, để lại cho đám cao thủ kia bóng lưng oai vệ.

Ai nấy đều ngơ ngác.

Đây là chuyện gì?

Trước khi đăng xuất không phải vẫn còn rất tốt sao?

“Có phải cô thích tôi rồi không?”

Giọng nói của Thư Lâm có chút nghẹn ngào, cậukhông nhúc nhích mà vẫn dựa vào Minh Thù như trước, trong ánh mắt đầy kỹ năng lóe sáng.

“Liên quan gì tới anh, chớ dát vàng lên mặt mình.”

Minh Thù giết hết vật cản, đến nhặt nguyên liệu rơi xuống.

Thư Lâm nằm trong lòng Minh Thù, lúc này cậu không thấy mặt của Minh Thù.

Nhưng có thể cảm nhận được khí tức và nhiệt độ trên người nàng, ngón tay cậu cẩn thận sờ vào cánh tay Minh Thù.

“Tỉnh rồi thì cút đi, đừng trở ngại tôi.”

“Tôi vẫn khó chịu.”

Minh Thù không nói chuyện nữa, tiếp tục cùng đội xuống địa cung tìm nguyên liệu.

Hiện tại bản đồ thay đổi nhiều như vậy, nếu cô không làm gì, không làm được gian thương, mà không làm gian thương thì sẽ không có tiền mua đồ ăn vặt.

Cô theo hai đội, sau đó Xuyên Bối và Ly Ca thêm cô, cô liền rời khỏi một đội, đi cùng với mấy người Xuyên Bối.

***

(*) Binh bất yếm trá: Chiến tranh thì không ngại việc lừa dối.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 384: Toàn Chức Gian Thương (31)

“Tôi muốn cùng chơi với cô.”

“Không thích.”

Thư Lâm lắc cánh tay cô, hại cô đánh kỹ năng vào người Xuyên Bối khiến Xuyên Bối ồn ào một trận.

Minh Thù không còn cách nào khác đành cầm một laptop khác trên bàn trà. Màn hình sáng lên, Thư Lâm mới phát hiện bên trên có một biệt hiệu nhỏ, đang tự động thu thập đồ đạc.

Minh Thù xóa hết biệt hiệu, đưa laptop cho hắn.

Thư Lâm ôm laptop đăng nhập, điều khiển nhân vật vội vàng chạy đến cửa địa cung.

“Anh chọn nữ làm gì, anh thích chơi nhân yêu?” Minh Thù liếc màn hình của hắn, khóe miệng chứa ý cười.

Nhân yêu ông nội cô!

Không dùng cái này chúng ta có thể chơi cùng sao!

“Hay là cô chọn nhân vật nam đi, tôi và cô vừa đẹp đôi.” Thư Lâm hất cằm, hắn cười đến giảo hoạt.

“Cái này gọi là duyên phận, trời đã định chúng ta phải bên nhau.”

“Trời đã định ngươi phải diệt vong.” Minh Thù lầm bầm tiếp lời.

Thư Lâm kêu lên: “Cô ra đón tôi đi chứ.”

“Tự mình vào đi.”

“Sao tôi vào được, phải tổ đội mới có thể vào.”

“Tự mình tổ đội mà vào.”

“Tôi muốn cùng đội với cô.”

“Tôi không đem theo dầu ăn.”

“Hiện tại tôi đã rất lợi hại rồi.” Lão tử lợi hại rồi, không ai là địch thủ cả.

Minh Thù bất động, Thư Lâm uất ức nhìn cô.

Cô mau nhìn ta đi.

Lương tâm của cô không đau sao?

Sự thực chứng minh lương tâm Minh Thù sẽ không đau.

“Nếu còn tiếp tục thì cút ra khỏi nhà tôi nhé.”

Thư Lâm chỉ ừ một cái, chớp chớp mắt đáp lại Minh Thù, trực giác cho hắn biết cô nói là làm, lúc này mới thành thật.

Một mình di chuyển trong địa cung, danh sách của hắn trống rỗng, cũng chỉ có một bạn là Minh Thù. Hắn đi tới đi lui, cuối cùng nhân vật cũng bắt đầu ngồi.

“Ăn thôi.”

Không biết Thư Lâm đặt cơm từ lúc nào. Hắn đưa một phần cơm lươn cho Minh Thù, hương vị khiến cho Minh Thù không thể tiếp tục chơi được.

“Ngày nào cô cũng ăn nhiều đồ ăn vặt vậy sao?” Thư Lâm dọn cái túi trên bàn.

“Nhìn thế nào cũng không thấy cô có chút thịt. Mấy cái này ăn nhiều không tốt, sau này cô ăn ít một chút!

“Người bạn nhỏ Thư Lâm, anh cũng chẳng phải là cái gì của tôi, quản tôi làm gì?” Ai cho ngươi dũng khí đó hả!

Thư Lâm trực tiếp ngồi dưới đất, buồn bực nói: “Tôi thích cô đương nhiên quan tâm cô, nếu tôi không thích cô, thèm vào quản cô.”

Tỉnh táo một chút.

Chiến lược tấn công đã nói rồi, phải quan tâm từ phương diện đời sống, mục tiêu nhiệm vụ chăm sóc.

“Đứng lên.” Minh Thù đá hắn.

Thư Lâm nhìn cô: “Làm gì?”

“Cản trở tôi ăn cơm, ảnh hưởng tới sự thèm ăn của tôi, ngồi dậy.” Sàn nhà của trẫm ngươi được ngồi à!

“Tôi cách xa như vậy…” Thư Lâm thức thời câm nín, từ dưới đất bò dậy ngồi trên ghế sofa.

“Anh không ăn?”

Thư Lâm lắc đầu: “Không ngon miệng.”

“Vậy tôi không khách khí nhé.” Minh Thù giải quyết nốt phần còn lại.

Thư Lâm: “…” Không thèm hỏi mình vì sao không thấy ngon miệng sao?

Tại sao có thể có bệnh rắn độc như vậy.

Thư Lâm ngồi bên cạnh vẽ vẽ vòng tròn cầu nguyện Minh Thù mau mau thích mình, không để ý Minh Thù đã thu dọn xong cái bàn từ khi nào, ngồi xuống cạnh hắn.

“Ngây ngốc cái gì, không vào đội là tôi đi đấy.”

Thư Lâm chớp mắt, mê mẩn nhìn Minh Thù. Qua một lát, vội bay đến laptop, tiến vào đội Minh Thù.

[Đội] Tây Tử Lâm: Chúng ta không soát địa cung nữa à?

[Đội] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Ta không muốn chết cả nút.

Thư Lâm nhẫn nhịn nhăn mặt nhìn Minh Thù.

[Đội] Tây Tử Lâm: Vậy chúng ta đi soát hành lang Ám Dạ đi.

[Đội] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: OK.

Tổng tài Minh Thù bá đạo đưa theo Thư Lâm đến soát hành lang Ám Dạ. Lần trước từng bị boss đánh, Tây Tử Lâm còn nhớ như in, cho nên lúc soát phải đặc biệt chú ý động tĩnh của Minh Thù, cũng may cô không phải yêu, chỉ đứng nhìn hắn soát boss.

[Đội] Tây Tử Lâm: Ta soát đến Vũ Mao rồi.

Thư Lâm quăng máy tính, nhào về phía Minh Thù: “Tôi soát đến Vũ Mao rồi.”

Minh Thù vốn đang dựa trên sofa, Thư Lâm nhào tới như vậy, hai người đều ngã lăn xuống đất. Nửa người Thư Lâm đè lên Minh Thù, trong đôi mắt tràn đầy vui mừng.

Minh Thù: “...” Tên này ngu hả trời?

“Có phải tôi có thể bái cô làm thầy rồi không?” Thư Lâm nghiêng đầu nhìn Minh Thù, ngữ khí bướng bỉnh chân thành: “Lúc đó cô đã đồng ý với tôi.”

“Một ngày làm thầy cả đời làm mẹ.” Minh Thù mỉm cười:

“Anh muốn làm con trai tôi sao?”

Thư Lâm khẽ biến sắc: “Vậy… thôi không bái nữa.”

Dường như lúc này hắn mới phát hiện tư thế hai người không đúng, tay chân luống cuống đứng dậy.

Đợi Minh Thù ngồi lại trên ghế sofa, Thư Lâm rón rén ngồi xuống: “Không bái sư, chúng ta có thể thành thân chứ?”

Minh Thù cười: “Tôi còn ở dưới làm đệm đỡ cho anh, cái đầu rỗng của anh bị ngã đến ngớ ngẩn rồi hả?”

Thư Lâm: “…”

Không nói được nữa, một lời không hợp đành làm ngơ.

[Chat mật] Khô Lâu: Đại Lão, nhiệm vụ ma quỷ kia của Hoa Linh vẫn chưa hoàn thành, cùng đi đi!

Minh Thù suy nghĩ một lúc mới nhớ ra nhiệm vụ ma quỷ trước kia của Hộ Hoa Linh. Sau khi tìm thấy ác mộng, bọn họ chưa chơi tiếp.

[Chat mật] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Mọi người không thăng cấp?

[Chat mật] Khô Lâu: Mấy địa điểm thăng cấp đều bị các bang phái lớn chiếm đóng, hiện tại đi cũng không có vị trí. Ta để cho Xuyên Bối bọn họ đi trước, ta và Hoa Linh đi sau, dù sao chúng ta cũng thăng cấp nhanh.

Minh Thù: “…” Có thực lực quả là tùy hứng.

Minh Thù suy nghĩ một lát, đồng ý lời đề nghị của Khô Lâu. Khô Lâu lập tức mời cô vào đội. Cố Tiểu Thố và Tiêu Cảnh Hàn cũng không có ở đây, trong đội chỉ có cô, Khô Lâu cùng với Hộ Hoa Linh.

[Đội] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Ta có thể đem theo một người không?

[Đội] Khô Lâu: Chà chà, có phải tiểu cô nương vừa rồi đi bên cạnh ngươi không, Đại Lão hư hỏng nhà ngươi!

[Đội] Khô Lâu: Người của Đại Lão ai dám không cho, kéo vào đi!

Minh Thù kéo Tây Tử Lâm vào đội.

Hộ Hoa Linh chỉ chia sẻ nhiệm vụ, trước sau như một không nhiều lời.

[Đội] Khô Lâu: Đại Lão, trước kia vì sao ngươi đánh Tiêu Tịch?

[Đội] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Nhìn hắn khó ưa có được gọi là lý do?

[Đội] Khô Lâu: …

[Đội] Tây Tử Lâm: [Xấu hổ]

Minh Thù trông thấy biểu cảm này, khóe miệng cô co lại, hắn lại thêm vở kịch gì cho mình rồi.

[Đội] Hộ Hoa Linh: Nhiệm vụ là giao ác mộng cho NPC Triệu Bạch ở Hư Vô Chi Địa.

[Đội] Khô Lâu: Đi thôi, xuất phát!

[Đội] Tây Tử Lâm: Đại thần, ngươi sẽ bảo vệ ta chứ?

[Đội] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Còn lâu.

[Đội] Khô Lâu: Không sao đâu muội muội, nàng đừng sợ, ta sẽ bảo vệ nàng.

[Đội] Tây Tử Lâm: …

Ai cần ngươi bảo vệ.

Hắn liếc Minh Thù một cái rồi dựa vào ghế sofa, lười nhác điều khiển nhân vật đi theo Hoa Hộ Linh.

Hư Vô Chi Địa là bản đồ cấp sáu mươi, phải xuyên qua một đám tiểu quái cấp sáu mươi. Rất hiển nhiên, Tây Tử Lâm sập bẫy.

[Đội] Khô Lâu: Muội muội, rốt cuộc sao nàng tăng lên nhiều cấp như vậy?

[Đội] Tây Tử Lâm: Đại thần, đưa ta theo.

[Đội] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Ngươi đơn giản chết ở đây là được.

[Đội] Tây Tử Lâm: Đừng, muốn ở cùng đại thần cơ.

Minh Thù quay lại đưa Tây Tử Lâm ra khỏi đám quái vật.

[Đội] Khô Lâu: Hoa Linh, ngươi nhìn xem bây giờ ánh mắt của tiểu cô nương là gì.

[Đội] Tây Tử Lâm: Đại thần rất lợi hại.

[Đội] Khô Lâu: Ta cũng rất lợi hại, nàng xem ta đây còn có trang bị đầy người. Ta đây là đại thần anh tuấn tiêu sái như vậy mà không để ý, lại thích ông già thô lỗ đó.

Ông già thô lỗ cái con khỉ mốc!

[Đội] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Ngươi đây là đang buộc ta rời khỏi đội mở thảm sát ư.

[Đội] Khô Lâu: Đại Lão ta sai rồi, mọi người tán gẫu đi, Hoa Linh đợi ta với.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh

dtv-ebook.com

Chương 385: Toàn Chức Gian Thương (32)

Hư Vô Chi Địa.

Hộ Hoa Linh giao ác mộng cho NPC, NPC lại bảo bọn họ giết chết ác mộng, sau đó ác mộng… cuồng hóa.

[Đội] Khô Lâu: Mẹ nó, còn có quy định này à!

[Đội] Hộ Hoa Linh: Cẩn thận.

[Đội] Tây Tử Lâm: Đại thần, ta làm gì?

[Đội] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Đi tiễn một mạng người.

[Đội] Tây Tử Lâm: …

[Đội] Khô Lâu: Cái này không giống với tổng tài bá đạo bình thường nha!

[Đội] Tây Tử Lâm: Đại thần, ta đi.

[Đội] Hộ Hoa Linh: …

[Đội] Khô Lâu: Ôi, tiểu muội muội nàng đừng tới đây.

[Đội] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Khô Lâu, bên trái.

[Đội] Hộ Hoa Linh: Đừng tới quá gần.

Không ai để ý Tây Tử Lâm, một mình hắn đứng bên ngoài quan sát ba người đối phó với ác mộng cuồng hóa, hậm hực trong lòng. Nếu để lão tử qua đó, nửa phút là xong.

Ác mộng cuồng hóa rất khó đối phó, cuối cùng Minh Thù thay đổi hình thù một lần nữa mới giải quyết được ác mộng.

Tây Tử Lâm hấp tấp chạy đến bên cạnh Minh Thù quan tâm cô.

[Đội] Khô Lâu: Tiểu muội muội, sao nàng không quan tâm ta?

Tiểu muội muội Tây Tử Lâm rất không vui, ai là tiểu muội muội, cả nhà ngươi đều là tiểu muội muội.

[Đội] Tây Tử Lâm: Không thích.

[Đội] Khô Lâu: Ây da, không thể phân biệt đối xử, tốt xấu gì ta cũng là đại thần!

[Đội] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Lọt ra bảng xếp hạng đại thần top ba mươi?

[Đội] Khô Lâu: Không yêu nữa, không yêu nữa.

[Đội] Hộ Hoa Linh: Phải đi giết quái lá xanh cấp sáu mươi, hai trăm con.

Hộ Hoa Linh bên đó đã trao đổi xong với NPC, nhận được nhiệm vụ kế tiếp.

Nhiệm vụ ma quỷ chẳng những khó mà còn vừa thối vừa lâu, nếu không phải không có thời gian hạn chế, đoán chừng chẳng mấy ai thực hiện.

Thời điểm đánh quái mọi người cơ bản cũng đang chơi, không nỗ lực gì.

[Đội] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Bảo ngươi đánh quái, không phải để quái đánh ngươi.

[Đội] Tây Tử Lâm: Ta không biết đánh, đại thần dạy ta đi.

[Đội] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Vậy ngươi đi chết đi.

[Đội] Tây Tử Lâm: Không muốn.

[Đội] Khô Lâu: Ha ha, Đại Lão chính là không giống người bình thường.

[Đội] Hộ Hoa Linh: Chết rồi.

[Đội] Khô Lâu: A…! Hoa Linh, vì sao ngươi không cứu ta!

[Đội] Hộ Hoa Linh: Đứng quá xa, không cứu được.

Lúc bọn họ đang đùa giỡn, hướng gió trên [Thế giới] đột nhiên thay đổi.

[Thế giới] Nhốn Nháo: Sao có loại nữ nhân không biết xấu hổ như vậy, chân đứng ở hai thuyền, kiến thức rộng nhỉ. Có cần thảo mai thế không, sao không đi giật thưởng đi!

[Thế giới] Tái Lai Nhất Thứ:?

[Thế giới] Tải Về Bạn: Đang nói ai vậy?

[Thế giới] Đêm Mưa Kéo Dài: Không thấy trên diễn đàn sao? Trên diễn đàn đang hot lắm.

[Thế giới] Hôm Nay Không Ăn Đường: Mới từ diễn đàn về, có một topic bàn tán nói gần đây Cố Tiểu Thố và Tiêu Tịch đại thần đứng hai thuyền.

Có lẽ Hộ Hoa Linh thấy những lời này nên mới dừng lại cuộc công kích. Một lúc lâu cũng không có động tĩnh gì, hẳn là đang xem diễn đàn.

Minh Thù cũng mở diễn đàn ra, topic đang ở vị trí đầu tiên nên rất dễ thấy.

Trong đó đại khái giới thiệu một chút Cố Tiểu Thố thảo mai thế nào, bên dưới còn hình chụp. Có hình chung với Hộ Hoa Linh, cũng có hình chung với Tiêu Cảnh Hàn. Chốt lại một câu, kẻ thảo mai này chân đứng hai thuyền.

[Thế giới] Tỉnh Mộng Tinh Không: Ta đã nói sao Tiêu Tịch đại thần lại thích chơi cùng người mới tệ như vậy, hóa ra là cô ta dụ dỗ Tiêu Tịch đại thần của chúng ta như thế. Trước đây Tiêu Tịch đại thần và Nhan Như Mộng là một cặp, Nhan Như Mộng kỹ thuật giỏi, xứng đôi với Tiêu Tịch đại thần, cô ta dựa vào cái gì!

Trên diễn đàn xuất hiện topic như vậy, giờ lại có người hướng chủ để về phía Liễu Nhan, không cần nói cũng biết topic này là do ai đăng.

Liễu Nhan…

Tốt, kéo thêm thù hận.

[Thế giới] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Các ngươi thật là lo chuyện bao đồng, cha mẹ người ta còn chưa nói không xứng, sao các ngươi biết người ta không xứng đôi? Các ngươi là tổ tông của Tiêu Tịch hắn sao?

[Thế giới] Xuyên Bối: Đại Lão 6666 (1).

[Thế giới] Ly Ca: Chào Đại Lão 6666.

[Thế giới] Nhiễm Nhiễm: Đại Lão 6666 nhất.

[Thế giới] Tiểu Sửu: Tuy ta cảm thấy Đại Lão nói có chút thô lỗ nhưng rất có đạo lý, người ta xứng hay không các ngươi có thể nói sao?

[Thế giới] Hoa Lê Đái Vũ: Điển hình của không ăn được nho bảo nho chua thôi, nếu thật đổi thành mấy nàng ta ôm bắp chân đại thần, không biết chừng còn đặc sắc hơn.

[Thế giới] Nhốn Nháo: Lan Chỉ ngươi cũng không phải thứ gì tốt, ngươi bớt xía vào chỗ này đi.

[Thế giới] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Chẳng lẽ ngươi là thứ gì tốt? Thất kính thất kính, bao nhiêu tiền, ta có thể mua được không. Đừng quá đắt, ta nhiều nhất có thể cho một trăm vàng.

[Thế giới] Đêm Mưa Kéo Dài: Là Cố Tiểu Thố chân đứng hai thuyền, nàng ta không biết xấu hổ, lừa gạt tình cảm của người khác, tam quan (2) của các người đều bị chó ăn rồi sao?

[Thế giới] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Đúng vậy, bị ngươi ăn.

[Thế giới] Xuyên Bối: Đúng vậy, bị ngươi ăn.

[Thế giới] Ly Ca: Đúng vậy, bị ngươi ăn.

[Thế giới] Nhiễm Nhiễm: Đúng vậy, bị ngươi ăn.

[Thế giới] Đêm Mưa Kéo Dài: Lan Chỉ ngươi mắng ai!

[Thế giới] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Ta mắng sao? Chính ngươi muốn chọn chỗ ghế ngồi, còn trách ta không nên để cái ghế ở chỗ này?

[Thế giới] Tái Lai Nhất Thứ: Ha ha Đại Lão quả nhiên 666.

Đêm Mưa Kéo Dài có lẽ tức đến nói không nên lời, kỹ năng chọc giận của Minh Thù đã full điểm. Tức không chết giả làm nữ chính, còn tức không chết giả làm tấm bia đỡ đạn cho nữ chính.

[Thế giới] Khô Lâu: Trên [Thế giới] bớt bịa đặt đi, quan hệ giữa Cố Tiểu Thố và Hoa Linh chỉ là thầy trò.

[Thế giới] Nhốn Nháo: Ngay cả sư phụ cũng quyến rũ, còn việc gì nàng ta không làm được.

[Thế giới] Xuyên Bối: Khô Lâu ngươi đừng giải thích, ta cảm thấy ngươi càng giải thích lại càng lộ thêm.

[Thế giới] Hộ Hoa Linh: Ta và Cố Tiểu Thố chỉ là quan hệ thầy trò, kẻ nào còn tung tin vớ vẩn, tự gánh lấy hậu quả.

Hộ Hoa Linh thân là đương sự, cuối cùng cũng nói chuyện, mà Tiêu Cảnh Hàn thẳng thắn hơn một chút, không nói hai lời đã treo giải thưởng trên [Thế giới] cho mấy người chơi tung tin đồn kia.

Khiến người chơi náo động, khoản này Cố Tiểu Thố vẫn rất lợi hại.

Topic trên diễn đàn bị xóa nhưng vẫn có nhiều người ghét Cố Tiểu Thố.

[Đội] Hộ Hoa Linh: Tiếp tục.

[Đội] Khô Lâu: Những người này thật đúng là ăn no rửng mỡ.

[Đội] Tây Tử Lâm: Chắc là có người cố ý! Ta thấy thời gian đăng topic rất sớm…

Cố Tiểu Thố gần đây chưa từng ở chung với Hộ Hoa Linh, nhất định là chụp từ trước kia.

Nhưng sớm như vậy đã bắt đầu chụp rồi, nhìn thế nào cũng là ý đồ bất chính.

[Đội] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Cược một vàng, người sai khiến phía sau là Liễu Nhan.

[Đội] Hộ Hoa Linh: Sao ngươi biết?

[Đội] Khô Lâu: Không phải chứ Đại Lão, sao ngươi biết là Liễu

Nhan?

[Đội] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Sao lại không biết?

[Đội] Khô Lâu: Đại Lão… ngươi cũng trong vòng kết nối của chúng ta? Tên họ là gì? Nào nào nào, nhận người thân đi!

Đệ Nhất Lâu nhân quả nhiên đều là những phú nhị đại, hơn nữa còn là những phú nhị đại có quan hệ rất tốt, quen biết với đám người Liễu Nhan, Tiêu Cảnh Hàn.

[Đội] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Nếu ta trong vòng kết nối của các ngươi, hiện tại ta làm gian thương gì được, sớm đã tiêu tốn của cải để mua đồ ăn rồi.

Trẫm chỉ muốn ngày ngày ôm đồ ăn vặt, ai mà muốn ở chỗ này mê muội mất lý trí.

Đáng tiếc không có tiền.

Chỉ có thể mê muội mất lý trí.

***

(1) 6666: Nghĩa là rất cừ, rất hay. Thường được dùng trong game

(2) Tam quan: Chỉ “thế giới quan”, “giá trị quan” và “nhân sinh quan”.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 386: Toàn Chức Gian Thương (33)

[Đội] Hộ Hoa Linh:...

[Đội] Tây Tử Lâm: Đại thần, ta có thể kiếm tiền.

[Đội] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Tự nuôi sống mình được không?

[Đội] Khô Lâu: Vậy làm sao ngươi biết Liễu Nhan?

[Đội] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Biết chính là biết, có cái gì lạ, tôi còn biết cô ta ở bên cạnh nhà tôi.

[Đội] Khô Lâu:...

Được rồi, ngươi thắng.

Có điều...

Liễu Nhan ở bên cạnh nhà cô ấy? Cô ấy còn nói mình không phải là ở khu này?

Nghĩ đến đối phương không muốn nói, Khô Lâu cũng không tiếp tục hỏi thêm nữa.

[Đội] Khô Lâu: Liễu Nhan thích Tiêu Cảnh Hàn không phải là điều gì bí mật nhưng cô ta cũng là người có thân phận, sẽ không làm ra chuyện này đâu!

[Đội] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Ngươi có dám đánh cược không?

[Đội] Tây Tử Lâm: Ta tin tưởng đại thần.

[Đội] Khô Lâu: Cá thì cá. Hoa Linh, ngươi tra xem địa chỉ IP, kẻ đó nói xấu đồ đệ ngươi như thế, thân là sư phụ ngươi phải báo thù cho đồ đệ chứ?

[Đội] Hộ Hoa Linh:...

Khô Lâu hiển nhiên là buồn chán mới đồng ý cá cược với Minh Thù, Hộ Hoa Linh không muốn làm chuyện này nhưng bị Khô Lâu quấn lấy không có cách nào đánh quái, hắn không thể không đồng ý.

Minh Thù cảm thấy người của Đệ Nhất Lâu nói không sai, Khô Lâu và Hộ Hoa Linh mới là quản chính CP.

Hộ Hoa Linh nhanh chóng phát địa chỉ IP trong đội.

[Đội] Khô Lâu: Đây là nơi nào, nhà của Liễu Nhan dường như không ở nơi này?

[Đội] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Ở bên cành nhà ta.

[Đội] Khô Lâu:...

Khô Lâu không tin, Minh Thù liền phát địa chỉ IP của mình qua hắn thì không thể không tin, Liễu Nhan thực sự ở bên cạnh nhà Minh Thù.

Ngoại trừ lần trước Tiêu Cảnh Hàn đánh Thư Lâm, Minh Thù cũng không thấy Tiêu Cảnh Hàn trở về, có lẽ đã không còn ở chỗ này, Liễu Nhan có thể là không muốn đi cho nên vẫn ở bên cạnh.

[Đội] Khô Lâu: Nhà ở chỗ này không hề rẻ, môi trường lại tương đối tốt, trước đây ta muốn mua một căn, kết quả bán hết rồi nên không mua được, đại lão nhà ngươi thật có tiền! Đại gia ngầm, xin nhận của ta một lạy.

[Đội] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Khả năng ta là quý tộc bị lưu lạc bên ngoài, chờ đến ngày ta được tìm về, nhất định sẽ không quên mọi người.

Nhà này... thực ra cũng vì bố mẹ của nguyên chủ vận khí tốt, nghe người ta nói nơi đây về sau sẽ phát triển, đầu óc nhanh nhạy liền mua một ít đất. Lúc đầu nhà phát triển muốn bồi thường tiền nhưng cha mẹ của nguyên chủ đã thêm tiền vào để mua một căn nhà.

Cho nên cô thật không phải là phú nhị đại gì đó, cũng không phải con gái quý tộc lưu lạc bên ngoài mà chính là một con quỷ nghèo có căn nhà trị giá tiền triệu, cả ngày vì ăn không được mà rầu rĩ.

[Đội] Khô Lâu: Ha ha.

Người chơi Cố Tiểu Thố gia nhập vào đội [100 Cách Đánh Quái]

[Đội] Cố Tiểu Thố: Sư phụ... xin lỗi, ta không biết có người sẽ nói như vậy.

[Đội] Hộ Hoa Linh: Không sao.

[Đội] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Ngươi và Tiêu Cảnh Hàn ở cùng nhau?

Minh Thù hỏi thẳng ra, Cố Tiểu Thố một lúc lâu mới trả lời

Cố Tiểu Thố: Ừ.

[Đội] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Tốt, hy vọng về sau lúc ta đánh hắn, ngươi đứng xa một chút.

[Đội] Cố Tiểu Thố: Tại sao vậy? Tiêu đại thần có chỗ nào đắc tội vơi ngươi sao? Tại sao muốn đánh hắn?

[Đội] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Không tại sao.

[Đội] Cố Tiểu Thố:...

Hộ Hoa Linh và Cố Tiểu Thố có vẻ đang trò chuyện riêng. Trong đội yên tĩnh lại, chờ Cố Tiểu Thố rời đi, Hộ Hoa Linh chào hỏi mọi người rồi tiếp tục đánh quái.

IP của Liễu Nhan vẫn bị tìm ra còn mấy cái hình cắt kia cũng bị bóp méo nội dung, còn có một ít là rác.

Liễu Nhan không chịu nổi những lời nghị luận, thoát ra lánh nạn.

Minh Thù đánh xong quái, Hộ Hoa Linh nói có việc một chút, ngày mai tiếp tục cho nên Minh Thù không có việc gì bắt đầu truy sát Cửu Dương Thần Khởi gây thù hận.

[Thế giới] Cửu Dương Thần Khởi: Lan Chỉ ngươi có bệnh à, đuổi theo ta làm gì?

[Thế giới] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Gần đây ta có một mục tiêu mới.

[Thế giới] Cửu Dương Thần Khởi: Ngươi có mục tiêu mới đâu có liên quan tới ta!

[Thế giới] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Mục tiêu mới của ta chính là nhà ngươi đó.

[Thế giới] Cửu Dương Thần Khởi:... Ngươi tâm thần à.

[Thế giới] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Nhịn một chút đi! Huynh đệ, nếu như gánh không được, ngươi chỉ cần oán hận ta là được.

Vì đồ ăn vặt giơ đao trên tay lên, đến đây đi!

[Thế giới] Tái Lai Nhất Thứ: Khiếp sợ! Không ngờ đại lão trứ danh lại là người như vậy, là đạo đức sa sút hay là nhân cách vặn vẹo, xin theo ta đến gần khoa học.

Cửu Dương Thần Khởi bị đuổi đến mức hết cách bèn kêu người của Trường An Minh tới cứu hắn nhưng lúc đám người đó đến, Minh Thù đã đi rồi.

Cửu Dương Thần Khởi bị hành hạ đến mức không chịu nổi, mỗi lần chờ hắn động thủ liền có người qua đây cứu hắn xoay người chạy, không bắt được.

Người của Trường An Minh hiện tại bận thăng cấp, bị Cửu Dương Thần Khởi làm phiền nhiều lần, tự nhiên sẽ có chút bực bội.

-

Buổi tối Tiêu Cảnh Hàn trở về, anh ta cố ý bảo người gọi Liễu Nhan ra, sau đó mới trở về thu dọn đồ đạc.

Anh ta kéo vali hành lý mới vừa đi ra cửa phòng liền thấy cô gái phòng bên đang tựa cửa nhìn hắn.

Tiêu Cảnh Hàn cũng nói không được hắn có cảm giác gì với cô gái kỳ lạ này, trực giác nói cho hắn biết không nên trêu chọc cô, bản năng đề phòng cô.

Nói chung anh ta rất ít khi có cảm giác như vậy.

Hắn gục đầu xuống kéo vali hành lý đi ra thang máy, Tiêu Cảnh Hàn bước nhanh chân hơn đi qua trước mặt Minh Thù nhưng chỉ một giây sau, trước mặt hắn tối sầm lại, cả người chui vào trong bao tải.

"Tiêu Cảnh Hàn, còn động đến Thư Lâm, không phải tôi đánh anh một trận đơn giản như vậy đâu." Đây chính là giá trị thù hận của trẫm, làm sao có thể tùy tiện nhường cho người khác.

Tiêu Cảnh Hàn bị đánh một trận, trong lòng đều là lửa giận, cô ấy cho mình vào bao tải là vì điều gì? Vì không để cho người khác biết sao, vậy nên tìm một chỗ không người mới đúng chứ!

Tiêu Cảnh Hàn nhìn không thấy người bên ngoài, hắn thở hổn hển hỏi: "Ân oán của hắn với tôi có quan hệ gì tới cô? "

"Không có quan hệ gì." Minh Thù vỗ vỗ tay đứng lên, giọng mang ý cười: "Thế nhưng ngươi đánh hắn, ta sẽ đánh ngươi."

Bụp!

Tiêu Cảnh Hàn giãy giụa một hồi lâu mới chui ra được, trong hành lang trống rỗng, đối diện chính là cửa phòng của cô ta, hắn hít sâu hai cái, kéo vali hành lý bỏ đi.

Tiêu Cảnh Hàn đi xuống tầng hầm lấy xe, tay còn đặt trên cánh cửa xe còn chưa mở ra, hắn lại bị chui vào trong bao tải.

"Xong chưa vậy! "

Tiêu Cảnh Hàn tức đến mức nổi giận gầm lên một tiếng, nhưng mà không ai đáp lại hắn, chỉ có những nắm đấm rơi xuống người.

-

Thư Lâm ôm máy vi tính gõ cửa nhà Minh Thù, hằng ngày cứ mười phút sau cửa mới mở ra, Minh Thù đầu tóc loạn xạ, nhếch mép nhìn hắn: "Sáng sớm tinh lực tốt như vậy, xuống phía dưới mà chạy vòng vòng, gõ cửa nhà tôi làm gì? "

"Mang bữa sáng cho cô." Thư Lâm lắc lắc cái túi trên tay.

Có ăn.

Tạm thời tha thứ cho cậuđi!

Minh Thù ngáp đi vào bên trong, Thư Lâm hấp ta hấp tấp đi theo vào.

Ăn cùng với Minh Thù?

Đừng có mơ.

Minh Thù một mình chiếm lấy bữa sáng, mấy ngày gần đây Thư Lâm cũng đã quen, cho nên lần nào cũng ăn xong mới lên, nếu không... phải đói bụng rồi.

Ăn điểm tâm xong, Minh Thù thấy Thư Lâm thuận mắt hơnbèncho cậumột nụ cười.

Thư Lâm vuốt cái bụng: "Đại thần, tôi cảm thấy vết thương của tôi lại trở nên nặng hơn, cô có phải cho tôi dùng thuốc quá hạn không?"

"Không chết thìsợ cái gì." Minh Thù nói như vậy, tay lại vẫy cậutới.

Thư Lâm đi qua bàn, Minh Thù vén áo cậulên, ngày hôm qua cô xem cũng đã gần khỏi rồi, ngày hôm nay lại đỏ lên rất nhiều.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 387: Toàn Chức Gian Thương (34)

Minh Thù lấy thuốc bôi một lần nữa cho hắn: "Gần đây anh làm gì vậy?"

"Không có... không làm gì cả." Chỉ đi đánh Tiêu Cảnh Hàn một trận, ai bảo hắn ta tự đi đánh mình.

Minh Thù dùng bông gòn cẩn thận bôi thuốc: "Không làm gì sao? Không làm gì sao vết thương lại nặng lên? Anh cố ý làm lãng phí thuốc của tôi hả?"

"Tôi không biết, chẳng lẽ không phải thuốc của Đại thần quá hạn rồi sao?" Thư Lâm mạnh miệng. "A… Đại thần sao lại ngược đãi một bệnh nhân như tôi?"

Minh Thù buông lỏng một chút: "Tôi thích."

Thư Lâm rất ấm ức: "Đau quá."

"Biết đau là tốt rồi, chứng minh còn chưa chết." Minh Thù buông áo hắn ra: "Không đau thì anh phải nằm dưới đất rồi."

"Muốn nằm cũng phải nằm cùng nhau." Thư Lâm tức giận nói: "Tôi sống là người của cô, chết là quỷ của cô!"

"Coi nhiều cảnh não tàn quá rồi nhỉ?"

Tiểu yêu tinh này hết thuốc chữa rồi.

"Về sau coi ít thôi, coi nhiều dễ bị tâm thần lắm."

Thư Lâm: "..."

Bình tĩnh, bình tĩnh.

Không chấp nhặt với kẻ tâm thần.

Minh Thù dọn dẹp rồi bắt đầu vào trò chơi, Thư Lâm ôm laptop ngồi bên cạnh Minh Thù: "Đại thần, cô dạy tôi đánh quái đi"

"Không.” Trẫm rất bận rộn.

"Đại thần."

Thư Lâm ỷ gần đây Minh Thù không ghét hắn, không biết xấu hổ chui vào lòng Minh Thù: "Cô dạy tôi đi."

Minh Thù: "..."

Sao lại phiền như vậy chứ!

Minh Thù một cước đá văng hắn: "Còn gây sự nữa thì cút ra ngoài!"

Thư Lâm: "..."

[Thế giới] Tái Lai Nhất Thứ: Đại Lão, có thể rẻ hơn chút không, ta rất nghèo.

[Thế giới] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Không giả dối, có mua hay không?

[Thế giới] Tái Lai Nhất Thứ:... Mua.

[Thế giới] Khô Lâu: Gian thương lại trả giá.

[Thế giới] Ly Ca: Bang chủ, trong lòng người biết là được rồi, còn nói ra ngoài làm gì ạ!

Người của Đệ Nhất Lâu đều có người cày giúp. Ban ngày bọn họ hầu như ít thăng cấp nhưng buổi tối người cày giúp sẽ hỗ trợ thăng cấp, cho nên bây giờ vẫn là Minh Thù có cấp thấp nhất, cô cũng cảm thấy mình nên thăng cấp, nếu không... có một vài thứ sẽ không thể làm được.

Cô gọi người đi phó bản.

Minh Thù quét xong hai phó bản, vừa quay đầu thì thấy Thư Lâm núp ở góc sofa nhìn chằm chằm màn hình rồi đờ ra, tựa hồ như không biết nên làm cái gì.

Minh Thù gõ ngón tay trên bàn phím, Thư Lâm ngẩng đầu nhìn qua, một lát sau lại rũ xuống như người đáng thương bị bỏ rơi.

"Mua cho tôi một tháng đồ ăn vặt, tôi sẽ dạy anh."

Trẫm là vì đồ ăn vặt.

Vì đồ ăn vặt.

Vì đồ ăn vặt.

Thư Lâm chớp mắt, cười vui sướng: "Ừ, mua cho cô cả đời cũng được."

Hắn ôm laptop lại gần. Minh Thù dạy hắn đi phó bản, sau đó chưa đến ba phút, Thư Lâm bị tiêu diệt. Hắn ấm ức nhìn Minh Thù.

"Ngón tay anh không phối hợp được sao?"

"Tôi có thể mà!"

Minh Thù mở lại phó bản nhưng mà kết quả vẫn vậy, không đến mấy phút hắn đã bị diệt rồi.

"Anh chỉ thích hợp đi phó bản cấp thấp thôi." Minh Thù tổng kết.

Thư Lâm bước tới, chui đầu từ khuỷu tay Minh Thù vào, cả người như được Minh Thù ôm lấy: "Cô nắm tay dạy tôi đi, tôi nhất định có thể học được!"

"Học sinh tiểu học cũng lợi hại hơn anh."

Học sinh tiểu học có thể đáng yêu như tôi không? Không phải, học sinh tiểu học có thể lợi hại hơn tôi?

Trong lòng muốn nổ tung, hắn tội nghiệp bĩu môi.

Minh Thù lấy laptop của hắn rồi ôm hắn. Cô mở phó bản ra:

"Đừng mạnh mẽ xông tới trước mặt quái vật! Ngươi coi mình là hiệp sĩ kim cương, bách độc bất xâm sao?"

Lúc cô nói chuyện không nhẹ không nặng, luôn mang theo nụ cười thản nhiên. Nhiệt khí truyền tới bên tai hắn, Thư Lâm cảm giác tim mình không theo quy luật nhảy loạn lên.

Đáy lòng rung động rất rõ ràng.

Mặc dù Thư Lâm cảm thấy điều này có chút là lạ.

Muốn tán một người thì nhất định trong lòng phải nhận định là người mình thích.

Diễn kịch phải diễn nguyên bộ.

Bình tĩnh, bình tĩnh, bình tĩnh, cô chỉ là đang diễn kịch thôi.

"Thấy rõ chưa?" Giọng nói êm ái rơi vào bên tai, phảng phất như tình nhân nỉ non, có thể kích thích tiếng lòng.

Thư Lâm mới vừa cố bình tĩnh lại, bị những lời này của Minh Thù đánh bại, hắn có chút tuyệt vọng nói: "Chưa..."

Hắn có phải xong đời rồi không…

"Có phải não anh phát triển chưa đầy đủ không?"

Thư Lâm liền bình tĩnh lại, cô mới là não phát triển chưa đầy đủ thì có, có biết lão từ vì diễn tốt con người này mà tiêu tốn bao nhiêu sức lực không?

Đồ thần kinh làm sao hiểu được.

Sao ta lại đi thích cái đồ thần kinh được, vừa nãy chắc chắn là đầu có vấn đề rồi.

Minh Thù đang làm mẫu một lần, Thư Lâm có chút tức giận. Khi Minh Thù để hắn đánh thử, hắn đã xuất sắc hoàn thành một màn song sát.

Minh Thù nhìn hắn với ánh mắt khác, Thư Lâm ngạc nhiên, làm điệu bộ vui mừng: "Đại thần, đại thần... vừa rồi có phải ta rất lợi hại, ta đã nói là ta có thể mà."

Minh Thù sờ sờ đầu hắn: "Cực khổ rồi."

Vì giữ mối quan hệ này, thực sự đã rất cực khổ.

Minh Thù buông tay ra, chuẩn bị trở về chỗ của mình thì Thư Lâm đột nhiên kéo cô lại. Hắn nhìn Minh Thù, mấp máy khóe môi rồi nghiêng người qua.

Hai người vốn dĩ cách nhau rất gần, hắn chỉ cần hơi di chuyển là có thể hôn Minh Thù.

Bờ môi mềm mại chạm vào khóe môi Minh Thù, hắn hô hấp chậm chậm, quay người đè Minh Thù xuống ghế sofa. Hôn rất ngây ngô cũng rất nồng cháy.

Hai người tách ra thế nào Thư Lâm không nhớ nữa. Hắn chỉ nhớ Minh Thù đứng dậy dọn dẹp màn hình laptop đen sì dưới mặt đất, quần áo trên người xộc xệch nhưng vẫn mặc trên người.

"Cái kia..."

"Khó chịu thì đi nhà vệ sinh đi." Minh Thù chỉ về phía nhà vệ sinh.

Ai muốn đi vệ sinh!

Ai muốn đi vệ sinh chứ!

"Tôi..." Đầu óc Thư Lâm có chút rối bời, còn phải giữ vững thân thể: "Vừa rồi tôi... hôn cô, cô không có gì muốn nói với tôi sao?"

Minh Thù suy nghĩ một chút: "Khả năng hôn rất kém."

Thư Lâm cảm giác như sấm sét giáng xuống đầu, kỹ năng hôn của hắn kém sao? Cô cần phải nói huỵch toẹt ra sao? Lão tử ta cần thể diện!

"Quan hệ của chúng ta bây giờ là gì?" Thư Lâm nén lửa giận, căng thẳng hỏi.

"Có thể có quan hệ gì chứ, anh hôn tôi một cái mà còn muốn tôi phải chịu trách nhiệm sao?" Minh Thù nheo mắt, giọng nói nhẹ nhàng chậm rãi.

"Giữa ban ngày quả thực rất thích hợp mơ mộng hão huyền."

Thư Lâm đột nhiên ngồi thẳng dậy: "Nếu cô không thích tôi, vì sao không đẩy tôi ra? Cô ngầm đồng ý chính là thích tôi, tôi muốn làm bạn trai cô!"

"Tôi đẩy anh ra, anh sẽ bị vỡ đầu." Minh Thù nghiêm túc nói như thật.

"Tôi không muốn giết người."

Thư Lâm quét mắt một vòng xem thử. Vị trí ban nãy của họ nếu như cô đẩy hắn ra, trọng tâm tất nhiên hướng ra phía ngoài, nhất định là sẽ đụng vào... Thư Lâm tuyệt vọng, tại sao có thể như vậy.

"Vậy tôi cũng vẫn muốn làm bạn trai cô." Thư Lâm chí khí hùng hồn.

"Cô hôn tôi rồi thì phải chịu trách nhiệm!"

"Chưa ngủ cùng nhau, trách nhiệm gì chứ!" Trẫm chỉ muốn chịu trách nhiệm với đồ ăn vặt.

Thư Lâm xúc động bắt đầu cởi quần áo: "Vậy cô tới đây ngủ với tôi đi."

Đợi đã!

Tại sao mình lại nói như vậy?

"..." Thần kinh à! Minh Thù bình tĩnh nhìn ngón tay hắn đang đặt ở nút thắt thứ hai trên áo, khóe miệng vểnh lên: "Nói đạo lý chút đi, là anh hôn tôi trước!"

Thư Lâm thuận thế buông tay xuống: "... Vậy tôi chịu trách nhiệm với cô."

Minh Thù cười, giọng nói dịu dàng: "Tôi rộng lượng, không cần anh chịu trách nhiệm. Cứ coi như bị chó cắn một cái."

Thư Lâm: "..."

Lại mắng người!

Lão tử không làm nữa!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 388: Toàn Chức Gian Thương (35)

Từ sau sự kiện Cố Tiểu Thố, Minh Thù không còn gặp Liễu Nhan ở trong game nữa, Minh Thù cả ngày đều trêu chọc Thư Lâm và thăng cấp game trong lúc đó.

Lúc không có chuyện gì làm đành dẫn theo Thư Lâm hái thuốc, nhìn cậubị quái đuổi theo, tâm tình coi như không tệ.

Mà những người khác vẫn còn ở trên kênh thế giới vì một tháng sau chuẩn bị chiến đấu trận doanh, cày ngày cày đêm để thăng cấp.

[Gần] Quả Táo Đáng Yêu: Một thanh Ngân Diệp Phiến mà ngươi bán mắc như vậy, định cướp sao?

Tại quầy bán hàng, một người chơi nữ bởi vì giá cả không thích hợp, cùng người bán rùm beng cả lên.

[Gần] Tiểu Hắc: Tiểu tỷ tỷ, thị trường của ta đây là giá cả hợp lý rồi, cô xem tên gian thương bên cạnh kia, cô ta so với ta bán đắt gấp đôi!

Tên gian thương bên cạnh kia hiển nhiên chỉ Minh Thù.

[Gần] Quả Táo Đáng Yêu: Thuộc tính đại thần của người ta so với bên này tốt gấp đôi, thuộc tính của ngươi thế này còn bán mắc như vậy!

Nếu cô ta nếu có thể mua được ở bên cạnh, còn tới nơi này mua làm cái gì.

[Gần] Tiểu Hắc:...

[Gần] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Tiểu cô nương người ta đáng yêu như vậy, ngươi bán cho người ta, e rằng chính là một mối lương duyên.

[Gần] Tiểu Hắc: Sao ngươi không bán?

[Gần] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Ta bán rồi.

[Gần] Tiểu Hắc: ...

Bực mình quá, so với giá thị trường bán đắt gấp đôi, bán hết đi rồi không để cho người khác có đường sống nữa à!

[Gần] Khô Lâu: Gian thương, đi làm nhiệm vụ.

Khô Lâu không biết từ đâu xuất hiện.

[Gần] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Còn việc buôn bán thì sao, không rảnh.

[Gần] Khô Lâu:...

Đương nhiên cuối cùng Minh Thù vẫn bị Khô Lâu kéo đi, cô vừa đi khiến người chơi bày sạp cảm thấy cuộc sống cũng không gian nan lắm.

Nhiệm vụ vẫn là nhiệm vụ, hiện tại tiến độ đã đến 89%, chẳng mấy chốc sẽ hoàn thành.

[Đội] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Làm sao lại đi chọn nhiệm vụ này? Được thưởng rất nhiều sao?

[Đội] Khô Lâu: Ta cũng rất tò mò.

Nhiệm vụ này là do Hộ Hoa Linh phát động, sau lại bị hệ thống phân cho Tiêu Cảnh Hàn, ngay từ đầu Tiêu Cảnh Hàn rất nghiêm túc, có điều từ sau khi gặp ác mộng thất bại, Tiêu Cảnh Hàn dường như không làm gì nữa.

[Đội] Hộ Hoa Linh: Có thần khí.

[Đội] Khô Lâu:... Thật hay giả?

[Đội] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Thần khí này cũng quá khó có được, nếu không ta bán Phần Thiên cho ngươi rồi.

Thần khí bị khóa cũng có thể mở cho nên còn có thể bán, Minh Thù đã muốn bán từ lâu, chỉ là không tìm được ai coi tiền như rác.

[Đội] Hộ Hoa Linh: Không thích hợp.

Thần khí thuộc tính khác nhau, tất nhiên cũng thích hợp với các chức nghiệp khác nhau, Phần Thiên thích hợp nhất với chức nghiệp vận chuyển bậc cao, và rõ ràng rất thích hợp với Hộ Hoa Linh…

[Đội] Khô Lâu: Bán cho ta đi!

[Đội] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Ngươi trả giá bao nhiêu?

[Đội] Khô Lâu: Giá trên thị trường hiện tại là ba vạn, ta trả bốn vạn được chứ?

[Đội] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Keo kiệt.

[Đội] Khô Lâu:...

Bốn vạn còn keo kiệt? Là bốn vạn đó! RMB!

Bốn vạn tất nhiên đã là giá rất tốt, Minh Thù suy nghĩ một lúc rồi đem thần khí bán đi.

Nhận được thần khí vài phút, Khô Lâu liền lên [Thế giới] khoe khoang một hồi.

[Thế giới] Xuyên Bối: Bang chủ bán nhan sắc của mình để đổi lấy à?

[Thế giới] Ly Ca: Chưa chắc, có lẽ là tán gia bại sản, dù sao Đại Lão vẫn là gian thương, nếu rẻ chắc chắn sẽ không bán.

[Thế giới] Nhiễm Nhiễm: Vì bang chủ đốt nến.

[Thế giới] Khô Lâu:...

[Thế giới] Tái Lai Nhất Thứ: Ta còn tưởng rằng Đại Lão sẽ giữ lại thần khí cho mình, không ngờ Đại Lão lại đem bán đi, sớm biết vậy ta cũng mua.

[Thế giới] Quần Cộc Tử: Ngươi mua được sao?

[Thế giới] Tái Lai Nhất Thứ: Để cho ta mơ mộng một chút không được sao? Chúng ta còn trẻ phải có ước mơ chứ.

[Thế giới] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Cả ngày chỉ mơ mộng hão huyền.

[Thế giới] Tái Lai Nhất Thứ: Đại Lão… đừng chọc vào nỗi đau chứ!

Trên Thế giới cứ loạn cả lên, cuộc nói chuyện chuyển chủ đề liên tục.

[Thế giới] Xuyên Bối: Đại Lão xem diễn đàn.

[Thế giới] Hôm Nay Không Ăn Đường: Diễn đàn lại xảy ra đại sự gì?

Minh Thù bình tĩnh mở diễn đàn, câu chuyện bên trong cũng không sai biệt lắm, tin tức của cô bị lan truyền, khác với sự việc chính là phía dưới còn nói cô là tiểu tam được người khác nuôi, nguyên nhân là bởi vì cô ở phòng này.

Vũng nước bẩn này đã có rất nhiều trâu bò rồi.

Liễu Nhan không đi làm biên kịch thực sự là nhân tài không được trọng dụng.

[Thế giới] Tải Về Bạn: Không phải đâu, gian thương lại là một cô gái sao? Nhìn còn nhỏ như vậy... Đây không phải là giả chứ?

[Thế giới] Lục Mạo: Ta đã thấy rồi!

[Thế giới] Nhốn Nháo: Ha ha, hóa ra là con gái, thảo nào lúc trước nói giúp cho Cố Tiểu Thố. Bản thân cũng là người thứ ba, thực sự là cá mè một lứa.

[Thế giới] Long Tiểu Phượng: Là con gái lại chơi nhân vật nam? Có bị bệnh không!

[Thế giới] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Pháp luật quy định nữ không thể chơi nhân vật nam sao?

Cô không làm gì thất đức, cũng không lừa dối tình cảm của người khác, dù có lộ ra mình là con gái thì cũng có sao chứ? Không sợ gì cả!

[Thế giới] Long Tiểu Phượng:...

[Thế giới] Trên Lầu Là Heo: Cho người khác là tiểu tam, sau đó bị người ta phát hiện rồi bị lộ ra trong game?

[Hệ thống] Người chơi [Tây Tử Lâm] treo thưởng người chơi [Nhốn Nháo] 100 vàng.

[Hệ thống] Người chơi [Tây Tử Lâm] treo thưởng người chơi [Long Tiểu Phượng] 100 vàng.

[Hệ thống]…

Những người nói năng lỗ mãng với Minh Thù trên kênh thế giới đều bị Thư Lâm treo thưởng một lần, Minh Thù còn chưa xem xong, cửa phòng đã bị Thư Lâm đập rầm rầm.

Thư Lâm thở phì phò đứng ở ngoài cửa, tức đến đỏ bừng mặt.

"Ăn thuốc nổ rồi?" Trẫm cũng có tức giận, cậutức cái gì chứ?

Lúc không cần tức giận cậucũng tức giận…

Thư Lâm tức đến mức khóe mắt đỏ bừng, nén đi vào trong phòng.

"Bọn họ nói xấu cô, cô không tức giận sao? "

"Tại sao phải tức chứ?" Minh Thù cầm cái bánh bao lên ăn.

"Không phải cậu nghi ngờ việc đó là thật chứ? Sợ rằng tôi thật sự được người khác nuôi, cậu thấy đấy, phòng này là tôi tự mua."

Thư Lâm trừng mắt nhìn cô, với tính khí của người này, ai lại đồng ý nuôi cơ chứ.

"Tôi tin cô."

Minh Thù hừ một cái, tiếp tục xem máy vi tính.

[Thế giới] 6666: Gian thương đã đắc tội với người khác rồi! Tin tức cá nhân đều bị công khai ra cả.

[Thế giới] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Đắc tội quá nhiều người, ta cũng không biết là người nào, buồn ghê cơ.

[Thế giới] Thiên Đường Của Ngươi: Cái bài này, ta cho max điểm.

[Thế giới] Xuyên Bối: Thì ra Đại Lão là con gái, ta đây không phải có cơ hội được Đại Lão làm ấm giường sao? Giường ấm áp, có thể giảm giá cho ta không?

[Thế giới] Ly Ca: Dáng người Đại Lão thật là đẹp.

[Thế giới] Nhốn Nháo: Tây Tử Lâm, có phải ngươi bị bệnh hay không, Lan Chỉ là con gái, trước ngươi theo cô ta coi như xong, bây giờ biết cô ta là con gái, ngươi vì cô ta treo thưởng ta, ngươi đồng tính luyến ái sao?

[Thế giới] Tây Tử Lâm: Thật ngại quá, ta là nam.

[Thế giới]…

Yên lặng.

[Thế giới] Tiểu Sửu: Nhân yêu và yêu nhân tuyệt phối, không có vấn đề gì.

[Thế giới] Khô Lâu: Thực sự là không nhìn ra.

[Thế giới] Xuyên Bối: Thực sự là không nhìn ra + 1

[Thế giới] Ly Ca: Thực sự là không nhìn ra + 2

[Thế giới] Nhiễm Nhiễm: Thực sự là không nhìn ra + 3

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 389: Toàn Chức Gian Thương (36)

[Chat mật] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Chơi vui không?

Liễu Nhan thấy tự nhiên nhảy ra chat riêng, bị dọa đến giật cả mình, một lúc sau mới gõ chữ.

[Chat mật] Liễu Sắc Thanh Thanh:?

[Chat mật] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Giả ngốc cái gì, Liễu Nhan tiểu thư.

Liễu Nhan dừng vài giây, đột nhiên gõ chữ ầm ầm.

[Chat mật] Liễu Sắc Thanh Thanh: Lan Chỉ, từ ngày đầu tiên ta thấy cô, ta đã cảm thấy cô không có lòng tốt gì rồi. Nếu như không phải vì cô, bây giờ ta đã là một cặp với Tiêu Cảnh Hàn. Mọi thứ hôm nay đều là do cô.

Từ lúc nhận được tư liệu về cô ta, cô cũng biết Lan Chỉ và cô gái ở cách vách Tiêu Cảnh Hàn là cùng một người.

[Chat mật] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Ừ, lúc đầu ta cũng không có ý tốt.

Minh Thù khảng khái thừa nhận, bởi vì ngay từ đầu cô đã ôm mối hận rất lớn, sao lại có thể có ý tốt được.

[Chat mật] Liễu Sắc Thanh Thanh: Có phải cô thích Tiêu Cảnh Hàn không? Cô không muốn ta và Tiêu Cảnh Hàn ở cùng nhau, cuối cùng anh ấy cũng đâu có ở cùng với cô? Ha ha, đây không phải cái gì cô cũng không được sao!

Minh Thù líu lưỡi, trẫm nằm mơ cũng không nghĩ là sẽ có thể thích nam chính.

[Chat mật] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Cô nghĩ hơi nhiều rồi, uống nhiều nước một chút cho não được tắm sạch sẽ.

Liễu Nhan cảm giác mình đoán không sai, cô ta không quen biết mình. Nếu như không phải bởi vì Tiêu Cảnh Hàn, vì sao cô ta lại nhắm vào mình chứ?

Nhất định là do đố kị với cô.

[Chat mật] Liễu Sắc Thanh Thanh: Lan Chỉ ta sẽ không để cho cô khá hơn đâu, cô để cho ta mất đi Tiêu Cảnh Hàn, ta sẽ để cô mất đi tất cả.

[Chat mật] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Cô thật lợi hại, hay để ta cổ vũ cho cô nhé?

Tất cả của trẫm... có cái gì để mất đi chứ. Đây vốn là nguyên chủ, mất đi cái gì cũng không phải là trẫm.

Cho nên tuyệt đối không sợ.

[Chat mật] Liễu Sắc Thanh Thanh: Lan Chỉ, cô cứ chờ xem.

[Chat mật] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Thật ngại quá, ta rất bận, không thể chờ cô được.

Không có đồ ăn vặt mà lại muốn để trẫm chờ ngươi? Có phải là đang làm mơ hay không.

[Chat mật] Liễu Sắc Thanh Thanh: Cô...

[Chat mật] Liễu Sắc Thanh Thanh: Ha ha, ta không múa mép khua môi với cô nữa.

[Chat mật] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Vậy chi bằng chúng ta tìm một chỗ tiếp xúc thân mật một chút?

Đã lâu không đánh ngụy nữ chính, cảm thấy ngứa tay khó nhịn.

Đây chính là điểm không tốt trong game, không thể tiếp xúc thân mật với kẻ mình thù hận bất cứ lúc nào.

[Chat mật] Liễu Sắc Thanh Thanh: Cô có bị bệnh không?

[Chat mật] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Còn tốt chán, còn có thể chữa. Cô muốn tới trị bệnh cho ta sao? Hoan nghênh cô!

[Chat mật] Liễu Sắc Thanh Thanh:...

Liễu Nhan bị Minh Thù chọc tức đến mức logout.

-

"Ngay ở trên mặt bàn đằng sau ghế sofa, anh không nhìn thấy sao? Cái hộp lớn như vậy mà không thấy, chẳng nhẽ mắt anh ở đằng sau đầu à?" Minh Thù đứng bên ngoài tiểu khu gọi điện cho Thư Lâm.

Bóng đêm đen kịt, bao phủ Minh Thù thành một bóng đen.

Thư Lâm yếu ớt phản bác: "Không có mà, tôi tìm mãi rồi."

"Sao anh không chết quách đi.”

Ở đầu dây bên kia Thư Lâm nói thầm. Âm thanh quá nhỏ, Minh Thù cũng không biết cậu nói thầm cái gì nhưng chắc chắn không phải là lời hay ý đẹp gì.

"Cô có nhớ nhầm không đấy, ở đây thật sự không có, bên trên chỉ có hai quyển sách, còn cô nữa..." Giọng của Thư Lâm đột nhiên biến mất, điện thoại rơi vào yên lặng.

Sau đó điện thoại đã bị ngắt, thay vào đó là âm thanh báo máy bận.

Minh Thù nghi ngờ nhìn xuống điện thoại di động, gọi lại lần nữa.

"Thuê bao quý khách vừa gọi hiện giờ không liên lạc được."

"Thuê bao quý khách vừa gọi hiện giờ không liên lạc được."

Minh Thù nhét điện thoại di động vào trong túi, xoay người đi về.

Bước đi dưới ánh trăng, Minh Thù đi tới trước cửa nhà và lấy chìa khóa mở cửa.

Phòng khách của cô hỗn loạn hơn nhiều so với lúc đi như là vừa trải qua một trận tranh đấu. Đồ ăn vặt của cô bị ném xuống đất, có túi đã bị rách ra.

Được lắm.

Dám động tới đồ ăn vặt của trẫm.

Cô đưa tay lên bật công tắc đèn ở phòng khách, ánh sáng lập tức chiếu rọi cả căn phòng. Gần như cùng lúc đó, một luồng gió ập tới, đánh về phía cổ tay cô.

Minh Thù nhấc chân lên đạp, thuận thế bắt lấy cây gậy đang đánh tới, kéo lại phía mình. Người kia bị kéo lên phía trước, Minh Thù lên gối vào bụng đối phương.

"Mẹ nó!"

Người kia chửi nhỏ một tiếng, nhanh chóng móc ra một cây dao đâm về phía Minh Thù.

Minh Thù nhìn hắn mỉm cười, vặn cổ tay của hắn ném qua vai, vứt lăn người kia trên mặt đất. Cô đá văng con dao trong tay hắn ra, một chân giẫm trên ngực hắn.

Ở phía phòng ngủ lao ra hai người. Bọn hắn thấy cảnh này bèn hung ác nhào về phía Minh Thù.

Ây da, tiểu yêu tinh còn dám nhào lên tìm cái chết, có dũng khí lắm.

Sau năm phút.

Ba người đều nằm trên đất kêu rên, Minh Thù ngồi chồm hổm bên cạnh bọn hắn, ngón tay chỉ đồ ăn vặt trên mặt đất hỏi: "Ai làm?"

Bắt nạt đồ ăn vặt như vậy, nghĩ đồ ăn vặt không có chỗ dựa phía sau sao?

Ba người nằm dưới đất: "..."

Minh Thù nở nụ cười ôn nhu: "Những đồ ăn vặt này là ai làm thành như vậy?”

"Hắn, là hắn."

Minh Thù nhìn về phía người bị chỉ mặt gọi tên, mỉm cười: "Là ngươi làm?"

"Vâng... đúng vậy." Người nọ lạnh run.

Không phải chỉ là mấy gói đồ ăn vặt sao, vậy mà làm ầm lên như vậy? Bọn họ còn trói một người nữa...

Hai người kia cũng hiểu được tiểu cô nương trước mặt này có vấn đề. Người không thèm hỏi, ngược lại chỉ vào đồ ăn vặt hỏi, đồ ăn vặt quan trọng hơn người sao?

"Lãng phí thức ăn thật đáng xấu hổ, thầy giáo các người không dạy qua các người sao?" Trẫm đã nghèo như vậy rồi, đám tiểu yêu tinh này còn lãng phí.

"..."

Bệnh thần kinh rồi!

"Đứng lên." Minh Thù đá đá tên vừa thừa nhận mình lãng phí đồ ăn vặt, vừa nhìn về phía hai người chuẩn bị bò dậy ở bên kia.

"Có gọi các người không, nằm xuống cho ta, không được nhúc nhích!"

"..."

Người kia bò dậy ngơ ngác nhìn Minh Thù.

Minh Thù sai hắn tìm dây trói hai người kia lại, sau đó đưa hắn ra ngoài cửa.

Đi tới cửa cô mới nhớ ra mục đích trở về của mình, kéo người kia hỏi: "Người ở trong phòng lúc trước đâu rồi?"

Người kia chỉ vào phòng ngủ.

Thư Lâm bị trói trong phòng ngủ, nhìn qua không có gì đáng ngại. Minh Thù đã thấy an tâm, đưa người kia ra cửa - đi mua đồ ăn vặt.

Thư Lâm: "..."

Con mẹ nhà ngươi đi đâu vậy, mau quay lại cởi trói cho ta!

Người đi mua đồ ăn vặt cũng rất mơ hồ, hắn rốt cuộc không biết tới đây làm gì?

Vì sao cuối cùng lại ôm một đống đồ ăn vặt?

Mua xong các loại đồ ăn vặt, Minh Thù thả Thư Lâm ra.

"Để cho anh cầm món gì anh cũng bị trói lại, anh vô dụng đến thế sao?"

Thư Lâm buồn bực cãi lại: "Những người này tới tìm cô, giờ cô còn trách tôi sao?"

Minh Thù nheo mắt: "Còn mạnh miệng nữa?" Không phải vì bảo vệ anh mà tôi bị người khác sắp đặt sao?

Thư Lâm nghẹn lời, im lặng không nói. Cậu trầm mặc gỡ sợi dây còn trên người ra rồi trượt xuống giường, hai tay ôm lấy Minh Thù: "Tôi nghĩ rằng cô sẽ không trở về."

Thư Lâm học được kỹ năng muốn khóc là khóc ngay được, lúc này nước mắt đã rơi lã chã.

Rơi trên cổ Minh Thù nóng hổi.

Minh Thù sửng sốt, vươn cánh tay lên phía sau, dừng lại trong không khí vài giây mới chậm rãi vỗ vỗ sau lưng hắn.

Thư Lâm nhìn vào chiếc gương trong phòng ngủ, đôi mắt lộ ra vẻ đắc thắng. Cậu tự véo cánh tay mình, càng khóc lóc dữ hơn.

Vì nhiệm vụ, khóc có gì khó đâu.

Lão tử đúng là một thiên tài mà.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 390: Toàn Chức Gian Thương (37)

Minh Thù đưa tay gỡ hắn ra.

"Đừng khóc, tôi..."

Ánh mắt của cô nhìn cánh tay của hắn, vết tích trên đó rõ ràng không giống với vết sợt dây trói được cởi ra.

Thư Lâm nhanh chóng chuyển tay qua phía sau, trong lòng hoang mang, trên tay hắn có vết tích của sợi dây, chắc là không nhìn ra?

Chắc là không có.

Chắc chắn là không có.

Minh Thù nhếch mép lên cười, chỉ cần như vậy cô đủ biết tiểu yêu tinh này đang diễn trò.

Minh Thù đẩy hắn ra, ấn hắn xuống giường.

Mắt Thư Lâm đang đầy nước mắt cũng phải trợn thật to, lắp ba lắp bắp nói: "Cô... cô muốn làm cái gì thế… Tôi... chúng ta không phải... là cái gì đó… Bên ngoài còn có người… hay là đóng cửa lại đi đã?"

"Đánh anh cần phải đóng cửa sao?" Minh Thù cười khẽ.

"Không phải muốn khóc sao? Tôi cho khóc thoải mái luôn, khi nào khóc đủ chúng ta lại đi ra ngoài giải quyết mấy tiểu yêu tinh kia.”

Vì vậy ba người phía bên ngoài đều nghe được tiếng khóc lóc kỳ quái từ bên trong phòng ngủ.

Con mẹ nó, là tại cái gì vậy nhỉ?

Một tiếng kêu kéo dài, tiếng khóc biến thành tiếng khóc thút thít, sau đó thì hoàn toàn biến mất. Ba người vươn cổ lên nhìn về phía phòng ngủ, đáng tiếc là không nhìn thấy cái gì cả.

Minh Thù chỉnh chu lại y phục từ phòng ngủ đi ra. Thư Lâm đi phía sau lưng cô, khóe mắt đỏ nhìn không ra, khuôn mặt cũng đỏ hồng cả lên giống như một thiếu niên bị người ta bắt nạt.

Ba người: "..." Có phải là bạo lực quá không?

Vừa nãy Minh Thù đánh ba người kia rồi lại đánh Thư Lâm. Cô cảm thấy đói gần chết nên ôm đồ ăn vặt bắt đầu ăn.

"Các ngươi, nói các ngươi đấy, nhìn hắn làm cái gì? Chắc các ngươi cũng muốn giống như hắn hả."

Ba người: "..."

Ai muốn gặp phải bộ dạng khốn cùng như hắn cơ chứ?

Bọn họ chẳng đáng.

Thư Lâm đang cúi đầu chợt ngẩng lên, ánh mắt nhìn ba người kia, nếu không phải vì cô ấy, sao hắn có thể bị ba tên này trói lại.

Kết quả hắn vẫn bị đánh...

Sớm biết như vậy đã trực tiếp đánh bọn này đến cha mẹ chúng cũng không nhận ra.

Thư Lâm thấy tay còn có chút đau, thù này lão tử nhớ kỹ.

Ba người hoàn toàn không biết mình đã bị khắc thù, trong nội tâm vẫn còn đang nhổ nước bọt.

"Ai bảo các ngươi tới?" Minh Thù gác chéo chân, lắc lắc một cách có quy luật.

“Định cướp tiền hay là cướp sắc, hoặc là vừa cướp tiền, vừa cướp sắc rồi giết chết ta?"

Ba người sầm mặt, chính ngươi tự mình nói ra hết rồi còn hỏi chúng ta làm gì?

"Chúng ta thấy nơi này là tiểu khu hạng sang nên đến trộm đồ mà thôi." Một người trong đó cứng cổ trả lời.

"Thật không?"

Minh Thù buông đồ ăn vặt, vỗ tay một cái rồi đứng lên, cao ngạo liếc xuống ba người.

Thủ đoạn dày vò người khác của Minh Thù, tuy không phải đẫm máu nhưng nhìn dáng vẻ ba người kia quỷ khóc sói tru, hẳn là rất đau...

Hắn có phải là may mắn không, vì những thủ đoạn này không thực thi trên người hắn?

Cuối cùng ba người kia chịu không nổi cũng khai báo, bọn họ được Liễu Nhan dùng tiền thuê tới, mục đích đơn giản lại không có gì mới, chính là trói cô lại rồi chụp một bức ảnh gì gì đó.

"Thật vô vị.” Đùa cũng hơi quá rồi.

Minh Thù gọi điện thoại báo cảnh sát. Có cảnh sát hỗ trợ, tìm Liễu Nhan liền dễ dàng hơn nhiều.

-

Minh Thù nhìn thấy Liễu Nhan ở cục cảnh sát, bên cạnh có một người đàn ông, đoán chừng lại là một đối tượng có giá trị thù hận, Cát Thần Hạo.

Cục cảnh sát ghi xong khẩu cung liền thả người rời đi.

Minh Thù vốn cũng không có ý định để cảnh sát làm gì Liễu Nhan, cô ấy chỉ là không muốn lãng phí thể lực để đi tìm người mà thôi.

Rời khỏi cục cảnh sát, Minh Thù cười mà như không cười nhìn Liễu Nhan: "Đây là những gì cô nói để tôi phải chờ sao?"

Cát Thần Hạo kéo Liễu Nhan vào trong lòng, ánh mắt âm độc nói: "Lan Chỉ, cô nên cẩn thận một chút."

Liễu Nhan cắn môi, bị Cát Thần Hạo ôm lên xe.

Minh Thù nhìn theo xe của Cát Thần Hạo rời đi. Cô lên xe đuổi theo Cát Thần Hạo, ngày hôm nay không đánh bọn chúng thì thật có lỗi khi đã tới cục cảnh sát.

Không thể vào cục cảnh sát vô ích.

Đi một đoạn đường dài, Minh Thù mới nhớ là mình quên đem Thư Lâm theo.

Quên đi, dù sao chăng nữa cũng hắn có chân, tự mình có thể trở về, giá trị thù hận quan trọng hơn.

Thư Lâm đứng phía ngoài cục cảnh sát: "..."

Lão tử là một người lớn như vậy, thế nào mà cô lại có thể quên mất lão tử?

Có dịp nhất định sẽ bóp chết cô ta!

Tốc độ xe của Cát Thần Hạo không nhanh, bọn họ tiến vào một khu biệt thự nhìn có vẻ sơ sài. Taxi vào không được nên Minh Thù xuống xe theo cách cũ trèo tường đi vào.

Tìm người có hơi rắc rối nhưng cô rất may mắn, đi vào không bao lâu liền thấy Cát Thần Hạo đậu xe bên ngoài một ngôi biệt thự.

Chính là chỗ này.

Khóe miệng Minh Thù cong lên, trong mắt tràn đầy ý cười mềm mại. Cô lắc lắc cổ rồi xoa bóp cổ tay, sau đó… ấn chuông cửa.

[...] Ấn cửa chuông mà thôi, vậy mà cô làm như đi ra chiến trường vậy.

Người giúp việc nhà Cát Thần Hạo ra mở cửa, cô không biết Minh Thù, tất nhiên không cho cô ấy vào.

Minh Thù không để ý việc người hầu xua đuổi, lách mình vào biệt thự, nhanh như chớp tiến vào bên trong, người hầu đuổi theo phía sau.

Cô vừa vào biệt thự liền thấy Liễu Nhan và Cát Thần Hạo ngồi trên ghế sofa ở đại sảnh. Sắc mặt Liễu Nhan ảm đạm, Cát Thần Hạo như đang an ủi cô ta.

"Lan Chỉ, sao cô vào được đây!" Cát Thần Hạo phát hiện ra Minh Thù trước.

"Sao tôi lại không biết cách thức vào cửa của nhân loại tiến hóa chứ?" Minh Thù nở nụ cười nhàn nhạt.

"Cô… người này làm sao..."

Người hầu đến chậm một bước, nhìn Cát Thần Hạo nói: "Thiếu gia, cô gái này cố tình xông vào, tôi chặn cô ấy mà không được.”

"Lui xuống." Cát Thần Hạo phất tay.

Người hầu nhìn Minh Thù, gật đầu rời đi.

Liễu Nhan đứng lên, mắt nhìn chằm chằm vào cô: "Lan Chỉ, cô tới đây làm gì? Cô theo dõi chúng tôi!"

Minh Thù xắn tay áo, nở nụ cười vô hại: "Tới để đánh các người."

Một cô gái nhỏ mang theo một nụ cười vô hại, giọng êm ái nói “Tới đánh các người”, cái cảm giác kỳ lạ không hòa hợp này làm cho Liễu Nhan và Cát Thần Hạo cảm thấy lành lạnh.

Liễu Nhan và Cát Thần Hạo cũng chưa từng luyện võ, làm sao là đối thủ của Minh Thù được. Hai người họ bị Minh Thù lăn qua lộn lại đánh cho thừa sống thiếu chết.

Cát Thần Hạo lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào cô như một con rắn độc.

[Giá trị thù hận Cát Thần Hạo đã đầy]

Minh Thù đợi cả mãi, chỉ để chờ giá trị thù hận của Cát Thần Hạo. Đây chính là sự khác biệt giữa nhân vật chính và vai phụ.

Giá trị thù hận của nhân vật chính không dễ chơi!

Đồ ăn vặt của trẫm đâu rồi!

Không có gì mà đánh một trận cũng không giải quyết được.

Nếu thực sự không được, vậy đánh hai trận.

Vì vậy Liễu Nhan lại bị đánh.

"Lan Chỉ! Cô buông Liễu Nhan ra, cô có tức giận gì cứ đánh tôi đây, là tôi tìm người tới dạy bảo cô." Cát Thần Hạo mắt đỏ ngầu hét.

Minh Thù quay đầu nhìn hắn một lát: "Ồ!"

Tiếp tục đánh Liễu Nhan.

"Lan Chỉ! "

Cuối cùng Minh Thù vẫn không có được giá trị thù hận của Liễu Nhan.

Nhất định là tư thế đánh không đúng.

Thật là đói.

Lần sau lại đánh tiếp!

Lúc Minh Thù rời khỏi biệt thự, cô dọa người hầu sợ đến run lẩy bẩy. Cô thuận tay lấy đi mấy quả trứng mới, từ từ đi ra tiểu khu, suy nghĩ làm sao để trở về.

Chỗ này... hình như chỉ có xe riêng, không có taxi.

Minh Thù ngồi ở ven đường ăn xong mấy quả trứng, cũng không thấy một chiếc xe nào, đợi mãi cũng không có xe nào đi tới.

Muốn trẫm phải biến thân bay trở về sao?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 391: Toàn Chức Gian Thương (38)

Thư Lâm lái xe đến đón cô.

"Cô xem, có phải cô thiếu một người bạn trai hay không? Bây giờ biết tầm quan trọng của tôi rồi chứ?" Xem lần sau cô còn dám bỏ mặc hắn nữa không.

Minh Thù chép miệng hai tiếng: "Đến tác dụng đó anh còn không có thì anh lấy tư cách gì để thích tôi chứ?"

"Tim của tôi." Thư Lâm ôm lấy ngực, nhìn Minh Thù rồi chớp mắt: "Cô cảm nhận được chưa?"

Minh Thù làm bộ cảm nhận một chút rồi lắc đầu: "Chưa được."

Thư Lâm hứ một tiếng.

Sớm biết vậy đã không đến đón cô, để cho cô ngủ ngay trên đường.

Tức chết tôi mà.

Minh Thù hơi tò mò: "Anh lấy đâu ra chiếc xe ngon như vậy, chẳng thấy anh đi kiếm tiền bao giờ."

"Tôi... vẫn luôn có mà." Thư Lâm phồng má lên: "Cô chẳng quan tâm gì cả, ngay cả chuyện tôi có xe hay không mà cũng không biết."

"Không phải anh đã bị đuổi ra khỏi nhà họ Tiêu rồi sao?"

"Tiêu... anh ta đã cho tôi rất nhiều tiền." Thư Lâm nói.

Minh Thù dựa vào lưng ghế: "Anh đừng nói với tôi rằng, anh ta trả lại cho anh một căn nhà, vừa hay nó nằm ở bên dưới nhà Tiêu Cảnh Hàn?"

Thư Lâm nắm chặt tay lái, kiên trì giải thích: "Là tự tôi tìm, tôi không biết Tiêu Cảnh Hàn cũng ở đó, chỉ là trùng hợp."

Hắn cho rằng lâu như vậy mà cô không hỏi gì thì sẽ không hỏi hắn vấn đề này.

"Thật là trùng hợp."

Thư Lâm dè dặt liếc mắt nhìn Minh Thù, cô đang cầm một hộp đựng đồ điểm tâm ngọt, cười híp mắt ăn. Thư Lâm đang suy nghĩ về mấy lời cô vừa nói kia nhưng nghĩ mãi không ra.

-

Chuyện Minh Thù là kẻ thứ ba không hot lâu trên kênh thế giới, bởi vì Tây Tử Lâm treo giải thưởng cho bất cứ người nào đều vô cùng có sức ảnh hưởng.

Nhưng bởi vì Minh Thù là một cô gái, hơn nữa còn là một cô gái xinh xắn nên chuyện có người dùng nhân vật được thiết lập là một đại hán để đi làm quen cô cũng sẽ xảy ra rất nhiều.

Là người nổi tiếng, thế nên giờ đây Minh Thù đăng nhập đều phải ẩn đi.

[Thế giới] Xuyên Bối: Ha ha, mọi người trong Thần tộc các ngươi đã chuẩn bị cho việc tiếp nhận nộ hỏa của chúng ta chưa?

[Thế giới] Ly Ca: Để chúng ta tiếp nhận lễ huyết tẩy.

[Thế giới] Nhiễm Nhiễm: Đưa các ngươi đến với ánh sáng.

[Thế giới] Xuyên Bối: Lời thoại sai rồi, chúng ta là Ma tộc.

[Thế giới] Nhiễm Nhiễm: Đưa các ngươi đến với bóng tối.

Minh Thù vừa online liền thấy mọi người trong nhóm cao thủ Đệ Nhất Lâu đang diễn kịch trên kênh thế giới, dường như sắp bắt đầu một trận đấu phe vậy, nhưng chẳng liên quan gì đến cô cả. Tắt kênh thế giới xong Minh Thù đi thu thập nguyên liệu.

Giao dịch xong đã là nửa giờ sau, Hộ Hoa Linh phát tin tức để cho cô đi làm nhiệm vụ.

[Đội] Hộ Hoa Linh: Vòng cuối cùng.

[Đội] Khô Lâu: Có trận doanh chiến.

[Đội] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Ngươi có mặt hay không cũng vậy, dù sao bọn họ đều là đánh bừa cả.

[Đội] Khô Lâu: Tuy rằng cảm thấy ngươi nói không hề có đạo lý nhưng ta không có gì phản đối.

Cách đánh của Đệ Nhất Lâu xưa giờ vẫn là đánh bừa, ngoài Hộ Hoa Linh, người nào cũng không chỉ huy được.

Hộ Hoa Linh dường như không có hứng thú với trận doanh chiến nên cũng không tham gia.

[Đội] Tây Tử Lâm: Đại thần, ta có thể ra trận không?

[Đội] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Thoát game đi mua đồ ăn khuya đi.

[Đội] Khô Lâu: Dường như ta biết được chuyện tày đình gì đó rồi... hai người các ngươi đang ở chung sao?

[Đội] Tây Tử Lâm: [Xấu hổ] Ta đi mua đồ ăn khuya đây.

[Đội] Khô Lâu: Ôi trời! Đại Lão ra tay thì sẽ biết liền thôi.

[Đội] Hộ Hoa Linh:...

Nhiệm vụ ma quỷ vòng cuối cùng nếu may mắn thì đơn giản, không may thì sẽ khó khăn.

Tiêu đề nhiệm vụ này là Cây Tương Tư, cuối cùng bọn họ truyền tống vào một nơi giống như sơn cốc. Nơi này cũng hơi giống với Bách Hoa Cốc nhưng không đẹp bằng Bách Hoa Cốc.

Trong cốc có một NPC tên là Tương Tư, Hộ Hoa Linh đi đến nói chuyện với NPC.

[Gần] Tương Tư: Phong ấn Ma tộc đã bị phá giải, hắn đã trở về, ta có lỗi với hắn...

[Gần] Hộ Hoa Linh: Hắn mà ngươi nói là ai vậy?

[Gần] Tương Tư: Không phải các ngươi đã từng thấy hắn sao? Liệt Hỏa, vua của Ma tộc là Liệt Hỏa, hắn... các ngươi có thể giúp ta một chuyện không?

[Gần] Hộ Hoa Linh: Xin hãy nói.

[Gần] Tương Tư: Nơi đây có một hạt giống của cây Tương Tư, mọi người có thể giúp ta mang nó đến cho Liệt Phong không? Ta không còn mặt mũi nào để đi gặp người trong tộc của ta, cũng không còn mặt mũi đi gặp Liệt Phong, chỉ hy vọng hạt giống cây Tương Tư này... có thể ở cạnh hắn.

Hộ Hoa Linh nhận lấy hạt giống cây Tương Tư.

Minh Thù còn tưởng rằng sẽ đánh nhau với NPC này một trận, không ngờ chỉ là đưa giúp một hạt giống cây tương tư.

[Đội] Khô Lâu: Hoa Linh, nhìn NPC này dường như có tâm sự?

[Đội] Hộ Hoa Linh: Tương Tư là công chúa Thần tộc, bởi vì thích vua Ma tộc là Liệt Phong nên lúc Thần tộc và Ma tộc giao chiến với nhau đã khiến Thần tộc bị tổn thất nặng nề, sau đó Thần tộc lợi dụng Tương Tư để bắt Liệt Phong.

Hộ Hoa Linh nói rất đơn giản nhưng ý chính lại rất rõ ràng.

Đây chính là một câu chuyện đầy bi kịch.

Minh Thù và bọn họ truyền tống đến Ma giới, lại một lần nữa gặp được Liệt Phong. Không giống với lần trước, lần này Liệt Phong thay hẳn một bộ trang phục nhìn rất oai phong, bên cạnh có rất nhiều thủ vệ.

[Gần] Hộ Hoa Linh: Đây là hạt giống tương tư của một cô nương tên là Tương Tư nhờ chúng ta mang đến cho người.

[Gần] Liệt Phong: Ngươi nói ai?

[Gần] Hộ Hoa Linh: Tương Tư.

[Gần] Liệt Phong: Nàng... sống có tốt không?

Hộ Hoa Linh không đáp lại, mà đổi đến kênh đội.

[Đội] Hộ Hoa Linh: Có hai lựa chọn, một cái không tốt, một cái tốt, chọn cái nào?

[Đội] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Chọn bừa đi, chọn cái nào thì là cái đó thôi.

[Đội] Khô Lâu: Chúng ta làm lâu như vậy, nếu như thất bại thì đáng tiếc lắm, Hoa Linh còn muốn có thần khí kia mà...

[Đội] Hộ Hoa Linh:...

Hỏi hai người này hoàn toàn không có được bất kỳ ý kiến xây dựng nào.

[Đội] Tây Tử Lâm: Chọn không tốt đi.

[Đội] Hộ Hoa Linh:?

[Đội] Tây Tử Lâm: Tương Tư trước đây bị dùng để uy hiếp Liệt Phong, bên trong có thể còn có hiểu lầm gì đó. Nếu như chọn tốt, để Liệt Phong biết nàng sống rất tốt, có thể sẽ khiến hắn nổi giận. Còn không tốt, dù là Liệt Phong thích nàng hay có hiểu lầm gì thì hắn cũng sẽ không nổi giận được.

[Đội] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Ôi, đây chính là kiểu người tốt nghiệp tiểu học xong đã biết phân tích đây mà.

[Đội] Tây Tử Lâm:...

[Đội] Khô Lâu:... Đại Lão, đây không phải là người của người sao? Sao lại giận hắn rồi?

[Đội] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Đang thiếu giận hờn.

[Đội] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Chọn tốt.

[Đội] Tây Tử Lâm:...

[Đội] Hộ Hoa Linh:...

[Đội] Khô Lâu:...

Thời gian để Hộ Hoa Linh trả lời có hạn, hắn suy nghĩ đến hai đáp án, phân tích của Thư Lâm và hắn cũng tương tự nhau. Minh Thù nói thì cứ giống như là vì để phản bác lại Tây Tử Lâm vậy.

Cuối cùng Hộ Hoa Linh chọn không tốt.

[Gần] Liệt Phong: Không tốt? Sao lại thế không tốt? Bọn họ hứa với ta sẽ đối xử tử tế với nàng, các người gạt ta có phải không!

Ma Vương đang cuồng hóa...

Bọn họ bị truyền tống đến bản đồ chiến đấu, lúc này hào quang trên người Ma Vương rực rỡ, vẫn đang cuồng hóa.

[Đội] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Ai bảo các ngươi không nghe ta, gặp báo ứng rồi kìa.

[Đội] Khô Lâu: Không phải ngươi chọn ngược lại với Tây Tử Lâm sao?

[Đội] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Các ngươi không phát hiện được rằng trò chơi này chưa xuất hiện hệ thống nhân duyên sao? Trò chơi đã cập nhật đến cấp một trăm hai mươi mà chưa xuất hiện hệ thống nhân duyên, đây dường như là điều không thể xảy ra. Phía nhà phát hành đã nói, rất nhiều tính năng cần người chơi tự mình hoàn thành cho nên hệ thống nhân duyên nhất định là bị thiết lập thành người chơi thực hiện. Giờ đây câu chuyện này liên quan đến công chúa Thần tộc và vua Ma tộc, lại có thêm hạt giống tương tư đặc biệt này, rõ ràng là chuẩn bị cho hệ thống nhân duyên. Nhân duyên là chuyện vui, sao có thể là chuyện không tốt được, các ngươi động não chút đi được không.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 392: Toàn Chức Gian Thương (39)

Mọi người trong đội đều im lặng, hiển nhiên không ai nghĩ được sâu xa như Minh Thù, ngay cả Hộ Hoa Linh cũng không thể.

Chỉ là hắn từng cùng người chơi khác làm nhiệm vụ ma quỷ và có được tin tức từ phía nhà phát hành, từ đó suy ra nhiệm vụ này rất có khả năng có thần khí.

[Đội] Khô Lâu: Ngươi không nói sớm!

[Đội] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Chính các ngươi không tin ta nói, đâu liên quan gì đến ta.

Đừng đổ oan cho ta, ta không gánh đâu.

Đổ thứ gì có đồ ăn thì ta còn suy nghĩ lại.

[Đội] Hộ Hoa Linh: Chuẩn bị chiến đấu thôi.

Đã đến nước này, bây giờ hối hận có ích gì.

Ma Vương cuồng hóa đã hoàn tất, Minh Thù giác được bốn người bọn họ... mà có lẽ là ba người rưỡi cơ bản không phải là đối thủ của Liệt Phong.

Thư Lâm cùng lắm được tính một nửa người.

Sự thật chứng minh Minh Thù nói rất đúng, bị diệt cả chẳng qua chỉ là chuyện sớm muộn.

Bọn họ bị truyền tống, nhấp vào Liệt Phong cũng chỉ còn lại lựa chọn có chiến đấu với Ma Vương Liệt Phong không.

Hiện tại chỉ còn cách đánh thắng Liệt Phong mới có thể hoàn thành nhiệm vụ này.

[Đội] Hộ Hoa Linh: Không có cách nào kéo thêm người rồi.

Đội đã cố định, chỉ có bốn người bọn họ đánh thắng Liệt Phong mới được.

Thư Lâm muốn nói chuyện nhưng ngẫm lại nhân vật mình là tân thủ nên hắn đành ngậm miệng lại, nhìn bọn họ thảo luận.

Không thể hủy cài đặt nhân vật, không thể hủy cài đặt nhân vật, không thể hủy cài đặt nhân vật.

Trong đội chủ yếu là Khô Lâu nói, Minh Thù thỉnh thoảng trách một câu, Hộ Hoa Linh chỉ nghe.

[Đội] Hộ Hoa Linh: Thử một lần nữa, có lẽ sẽ tìm được kẽ hở.

[Đội] Khô Lâu: Được rồi.

Lần thứ hai vẫn thất bại như cũ.

Trận doanh chiến đã bắt đầu mà bọn họ vẫn còn ở đây đánh Liệt Phong.

Khô Lâu đã đổi tên đội thành tiểu đội đi nộp mạng.

[Đội] Hộ Hoa Linh: Ta có cách rồi, lát nữa mọi người nghe ta chỉ huy.

Cách của Hộ Hoa Linh chính là để cho Minh Thù biến thân trước. Phái của cô ấy là Nhân Thú, mà lúc Ma tộc chưa bị phong ấn thì Thú tộc lại tương đồng với Ma tộc, cho nên hắn cảm thấy sau khi biến thân, nói không chừng Liệt Phong sẽ không công kích bọn họ mạnh như vậy nữa.

Tuy có hơi sai lệch với điều Hộ Hoa Linh nói nhưng sau khi Minh Thù biến thân, quả thật có một chút biến hóa, điểm sát thương của Minh Thù đã cao hơn.

Nhưng bọn họ vẫn bại.

Mặc dù không vượt được ải nhưng ít ra cũng có tiến triển, tiếp tục thử.

Không biết thử bao nhiêu lần, từ đầu vào đã bại ngay, sau đó vào lại có thể duy trì một phút. Nói chung phải rất lâu sau đó cuối cùng bọn họ mới có thể đánh bại Liệt Phong.

[Đội] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Thì ra ta mới là BOSS ẩn.

[Đội] Khô Lâu: Tuy rất không muốn đả kích ngươi nhưng sự thật là máu Liệt Phong đột nhiên thay đổi.

Khô Lâu chụp ảnh cho Minh Thù xem, lần cuối cùng này lượng máu của Liệt Phong rõ ràng không giống với thời điểm ban đầu.

Minh Thù: "..."

Là GM thấy bọn họ đánh không lại, không mở được hệ thống hôn nhân nên đã thầm sửa lại số liệu sao?

[Gần] Liệt Phong: Ai da... Mọi người hà tất cố chấp như thế.

Liệt Phong khôi phục dáng dấp lúc trước, bọn họ cũng trở lại đại điện.

[Gần] Hộ Hoa Linh: Đây là hạt giống cây tương tư mà cô nương Tương Tư đã đưa cho ngươi, chúng ta cũng chỉ là hoàn thành giao phó của nàng ấy mà thôi.

[Gần] Liệt Phong: Đi theo ta.

Liệt Phong đưa bọn họ rời khỏi đại điện, bước vào trận truyền tống đến một hồ nước, bốn phía hồ nước có cây cối hơi khô héo.

Nơi này là nơi giao giữa bản đồ Ma giới và Thần giới, hồ nước vẫn ở đó, chỉ là sau khi bản đồ được cập nhật đã trở nên lớn hơn.

[Gần] Liệt Phong: Đây là nơi lần đầu ta gặp nàng, để hạt giống cây tương tư ở chỗ này đi.

Hộ Hoa Linh bên kia đã nhận được nhắc nhở của hệ thống, hắn ném hạt giống cây tương tư vào trong hồ. Ánh sáng mềm mại từ mặt hồ tản ra, sau đó một mầm cây màu xanh từ trong nước hồ vươn lên, nó đâm chồi sinh trưởng rất nhanh, đại thụ đang lớn lên trước mặt bọn họ, rất nhanh sau đó đã nở hoa, đỏ rực cả cây như ngọn lửa.

Mặt hồ bắt đầu dao động, cây cối khô héo xung quanh hồ nước trong chớp mắt đã sống lại, trở thành những cây tương tư con.

[Gần] Liệt Phong: Đây chính là cảnh lúc ta và nàng gặp nhau trước đây, thật tốt khi còn có thể nhìn lại một lần. Cám ơn các ngươi, nơi đây có ít đồ, ta giữ lại cũng vô dụng nên cho các ngươi hết.

Hộ Hoa Linh tiếp nhận quà tặng của Liệt Phong, đồng thời nhiệm vụ ma quỷ hiển thị hoàn thành.

[Hệ thống] Chúc mừng người chơi [Hộ Hoa Linh] [Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa] [Khô Lâu] [Tây Tử Lâm] đã mở ra hệ thống nhân duyên, rạng sáng ngày mai lúc 1:00-6:00 sẽ tiến hành cập nhật hệ thống, xin lượng thứ vì đã gây nên sự bất tiện cho người chơi.

[Hệ thống] Chúc mừng người chơi [Hộ Hoa Linh] nhận được thần khí “Minh Quyết”.

[Hệ thống] Chúc mừng người chơi Thần tộc nhận được thắng lợi trận doanh chiến.

[Hệ thống] Chúc mừng người chơi [Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa] nhận được thuật chế tạo thời thượng cổ “Thần Kỹ”

[Hệ thống] Chúc mừng người chơi [Khô Lâu] nhận được bộ trang bị “Hắc Vũ”

[Hệ thống] Chúc mừng người chơi [Tây Tử Lâm] nhận được “Ánh Nguyệt”

Trong những tin này, còn kèm theo kết quả trận doanh chiến nhưng nhanh chóng được tin hệ thống tạo mới.

Những thứ kia đều là chia ngẫu nhiên, cũng không phải do Hộ Hoa Linh chia. Trừ những thứ này ra, còn có rất nhiều thứ, bọn họ còn được một sợi dây tơ hồng nhân duyên.

Mỗi người một sợi.

Đặc biệt hào phóng.

[Thế giới] Xuyên Bối: Ha ha, bang chủ ngươi cố ý sao?

[Hệ thống] Chúc mừng người chơi [Khô Lâu] cùng người chơi [Hộ Hoa Linh] kết mối tơ duyên, từ nay về sau ở cạnh bên nhau đến đầu bạc răng long.

[Thế giới]...

Bọn họ nhìn thấy gì?

Hiện tại trò chơi cũng hỗ trợ tình yêu cùng giới sao?

[Đội] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Không nhìn ra ngươi là người như vậy, không cần để ý đến ánh mắt thế tục, quang minh chính đại lên đi.

[Đội] Khô Lâu: Ta nói ta nhấp chọn sai mọi người tin chứ?

Khô Lâu khóc không ra nước mắt, hắn chọn bừa sợi tơ nhân duyên, gợi ý của hệ thống buộc hắn phải chọn một người để sử dụng, hắn chọn Hộ Hoa Linh... Dù sao hắn cảm thấy hai người nam thì làm sao có thể thành công được.

Ai biết hệ thống hèn như vậy.

[Đội] Hộ Hoa Linh: Chắc là BUG.

Hộ Hoa Linh rất bình tĩnh.

[Đội] Khô Lâu: Hoa Linh, ngươi nhất định phải chứng minh sự trong sạch cho ta, ta thực sự không phải cố ý.

Thư Lâm chat mật với Khô Lâu, hỏi hắn sợi tơ nhân duyên dùng như thế nào. Khô Lâu liền nói cho hắn biết, chỉ cần dựa vào lời nhắc để chọn đối phương là được, không cần đối phương đồng ý.

[Hệ thống] Chúc mừng người chơi [Tây Tử Lâm] cùng người chơi [Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa] kết mối lương duyên, từ nay về sau ở cạnh bên nhau đến đầu bạc răng long.

[Đội] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa:...

Không cần trẫm đồng ý sao?

Đây là trò chơi tồi gì chứ.

[Đội] Khô Lâu: Ha ha.

[Đội] Hộ Hoa Linh: Ta thoát trước đây, ngày mai còn làm việc.

[Đội] Khô Lâu: Ôi chao, Hoa Linh đừng mà, đừng để mình ta đối mặt với nhiều ánh mắt thế tục như vậy, ta sợ lắm.

[Đội] Hộ Hoa Linh:...

Lúc này Minh Thù dời ánh mắt từ màn hình laptop nhìn về phía thiếu niên bên cạnh.

Thiếu niên chột dạ, yếu ớt nói: "Tôi... tôi chọn sai rồi."

Minh Thù mỉm cười: "Anh cảm thấy tôi sẽ tin anh sao?"

Thiếu niên ôm laptop bỏ chạy: "Tôi phải về ngủ rồi, đại thần ngủ ngon."

Minh Thù: "..."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 393: Toàn Chức Gian Thương (40)

Ngày hôm sau hệ thống đã cập nhật xong. Khô Lâu kêu rên nhân duyên giữa hắn và Hộ Hoa Linh không giải được, bởi vì sợi nhân duyên mà bọn họ có được không giống với sợi nhân duyên sau khi được cập nhật.

Sợi nhân duyên này dù có kéo đầu heo đến thành thân cũng được nhưng lại không thể giải trừ, trừ phi xoá tài khoản.

Khô Lâu rất tuyệt vọng, dưới sự đả kích của bang chúng Đệ Nhất Lâu, hắn quyết định đi nhảy hồ để tỉnh táo một chút.

[Chat mật] Tây Tử Lâm: Ngươi... còn giận phải không?

[Chat mật] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Đang bận giữ vững bảo tọa đệ nhất giàu có của ta, không rảnh để ý ngươi, đừng nói chuyện với ta.

[Chat mật] Tây Tử Lâm: Ta sai rồi, ngươi đừng nóng giận, mở cửa cho ta đi.

[Chat mật] Đồ Ăn Vặt Là Chính Nghĩa: Đợi ở bên ngoài đi.

Minh Thù tắt trò chuyện riêng rồi liếc mắt nhìn về phía cửa, tiếp tục kiếm tiền.

Còn có rất nhiều đồ ăn vặt đang chờ trẫm đi mua về nhà sủng hạnh.

-

Đùng…

Bỗng nhiên có tiếng vọng lại từ bên ngoài cửa, Minh Thù tay hơi run, tên thô lỗ đó đã bị quái bên trong đánh chết.

Bên ngoài không ngừng có thanh âm vang lên, Minh Thù nghe hơi không đúng bèn buông lap top xuống, nhanh chóng kéo cửa ra.

Trong hành lang, laptop rơi trên mặt đất, màn hình vỡ vụn. Bên cạnh là hai bóng người quấn lấy nhau, khuôn mặt Liễu Nhan dữ tợn đè lên Thư Lâm. Cô ta cầm trong tay một con dao, mũi dao đối diện ngực Thư Lâm.

Minh Thù đi ra, Liễu Nhan vừa nghiêng đầu, hung tợn nhìn cô chằm chằm.

"Lan Chỉ!"

Khóe môi Minh Thù cong lên, giọng nói mang ý cười, dường như không thấy được cảnh trước mặt: "Liễu Nhan, kẻ giết người tìm đến tận cửa tôi rồi, tại sao không đến cục cảnh sát giết?"

Liễu Nhan buông Thư Lâm ra, dùng dằng đứng lên. Con dao nhỏ đâm về phía Minh Thù.

"Tôi giết cô."

Liễu Nhan điên cuồng kêu to, cô muốn giết cô gái này. Cô ta hủy đi tất cả của cô, rõ ràng cô có thể rất hạnh phúc đến hết đời. Đều là cô ta, là cô gái đáng hận này, là cô ta đã hủy hoại cô, giết cô ta, giết cô ta!

Nhưng Minh Thù đã đưa tay lên nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay Liễu Nhan, dao nhỏ không còn cách nào tiến thêm một bước.

"Giết người của tôi, đều sẽ phải hối hận." Minh Thù nhìn thẳng vào mắt cô ta, ngay sau đó Liễu Nhan bị vật ngã trên mặt đất.

Dao trong tay Liễu Nhan bị Minh Thù đá văng ra. Liễu Nhan mất đi dao nhỏ, không giữ chút hình tượng nào kêu to lên.

"Lan Chỉ cô là tiện nhân, tôi muốn giết cô! Cô dựa vào cái gì mà đối xử với tôi như vậy, dựa vào cái gì! Tôi chỉ muốn ở bên cạnh anh ấy, vì sao cô lại đối xử với tôi như vậy."

Minh Thù cười khẽ, cô cúi người nói bên tai cô ta: "Không tại sao cả, chỉ là vì hoàn thành nhiệm vụ mà thôi."

Liễu Nhan nghe không hiểu, trong ánh mắt điên cuồng hiện lên một tia khó hiểu.

Nhưng thật là đáng hận.

Chỉ là cô muốn ở cạnh Tiêu Cảnh Hàn, cô có lỗi gì.

[Điểm thù hận Liễu Nhan đã đầy]

Minh Thù chép miệng một tiếng, đánh cho Liễu Nhan hôn mê rồi quay người nhìn Thư Lâm.

Thư Lâm nằm trên mặt đất, sắc mặt hắn hơi tái nhợt, nhìn qua dường như bị sợ hãi. Tay hắn nắm lấy bả vai, đầu ngón tay có máu chảy ra, nhuộm đỏ chiếc áo sơ mi trắng.

Minh Thù đỡ hắn dậy: "Đau không?"

"Đau..." Bờ môi Thư Lâm run rẩy, đôi mắt trong chốc lát phủ đầy sương mù.

"Đáng đời." Tự làm tự chịu, cô hoàn toàn không tin hắn không có năng lực phản kháng.

Bản thân hắn muốn bị đâm, cô cũng ngăn không được.

Minh Thù đưa người vào nhà, sau đó mới gọi điện thoại báo cảnh sát. Cảnh sát tới rất nhanh, trong camera có ghi lại cảnh Liễu Nhan mang theo dao từ trong thang máy đi tới, thấy Thư Lâm liền không nói gì đã đâm ra. Lần đầu Thư Lâm dùng laptop đỡ lại nhưng laptop đã nhanh chóng rơi xuống đất, lần thứ hai cô ta đã đâm vào cánh tay Thư Lâm.

Liễu Nhan bị tạm giữ vì lý do hình sự nhưng không đợi Liễu Nhan nói ra điều gì, cô đã nổi điên rồi.

Minh Thù nghe nói Cát Thần Hạo đón Liễu Nhan đi nhưng sau đó cô cũng không còn gặp Liễu Nhan và Cát Thần Hạo nữa.

Bệnh viện.

"Chỗ này có để lại sẹo không?" Thư Lâm nhìn miếng băng trên cánh tay, thắc mắc hỏi Minh Thù đang ở bên cạnh: "Tôi không muốn để lại sẹo, thật xấu xí."

"Tôi cảm thấy rất đẹp."

"Đẹp chỗ nào?"

"Anh cảm thấy không đẹp thì tôi lại cảm thấy đẹp." Cho cậu tức chết.

Thư Lâm: "..." Chỉ thích đối đầu với lão tử!

Nếu không phải là người thần kinh này không cho hắn vào trong thì làm sao hắn bị đâm được, rõ ràng đều là do cô sai, còn không đối tốt với mình một chút.

"Lan Chỉ."

Minh Thù nheo mắt nhìn về phía hắn, lần đầu tiên tiểu yêu tinh này gọi tên cô.

Thư Lâm xoay một cái, lấy ra một chiếc hộp ở dưới chăn, ánh mắt của hắn chợt nghiêm túc: "Từ nay về sau tôi chỉ chiều chuộng và yêu em, chỉ đối tốt với em, sẽ mua cho em đồ ăn vặt, em bằng lòng lấy tôi chứ?"

Trong hộp là một chiếc nhẫn kim cương.

Rất chói lóa.

Minh Thù nhìn chằm chằm nhẫn kim cương một lúc lâu, nhìn tỉ mỉ một lúc, lát sau mới nhận lấy: "Kim cương lớn như vậy, bán đi chắc có thể mua rất nhiều đồ ăn vặt."

Một Thư Lâm đang vui bởi vì Minh Thù nhận nhẫn kim cương: "..."

Trong mắt cô ngoại trừ đồ ăn vặt, còn có cái gì?

Đó là nhẫn kim cương, không phải thứ khác.

Dĩ nhiên cô muốn cầm đi đổi tiền mua đồ ăn vặt.

Lão tử điên rồi hay sao? Cầu cái gì hôn chứ!

Không cầu hôn nữa!

"Trả lại cho tôi." Mặt Thư Lâm tối sầm muốn cướp nhẫn kim cương về lại.

Minh Thù lui về phía sau, cười khanh khách nói: "Anh bạn Thư Lâm, thứ gì đó đã tặng thì làm gì lấy về lại được."

"Cô trả lại cho tôi." Thư Lâm nghiêng người qua cướp lại: "Tôi không cầu hôn cô nữa, cơ bản cô... cô..."

Thư Lâm đột nhiên đỏ mắt cứ như sắp khóc. Trong lòng Minh Thù nói không nên lời, kiểu nhân vật này hắn duy trì được thật sự cũng rất vất vả.

Minh Thù thở dài, coi như là thương cảm hắn cực khổ.

Cô trả lại nhẫn kim cương cho hắn.

Thư Lâm cầm nhẫn kim cương, trong lòng có bao điều uất ức. Đòi cô trả thì cô liền trả, cô bị thần kinh sao?

Giận quá đi.

Giận đến muốn khóc.

Con người này bị bệnh gì không biết, động một chút là khóc.

Thanh danh một đời của lão tử cứ như vậy mà bị hủy.

"Nè."

Minh Thù đưa tay đưa đến trước mặt hắn.

Thư Lâm liếc mắt nhìn, tiếng thút thít càng to hơn: "Làm gì vậy."

Minh Thù cười một tiếng, chuẩn bị thu tay về thì Thư Lâm níu lại ngay, nhanh chóng đeo chiếc nhẫn vào cho cô: "Hừ."

Minh Thù: "..."

Chiếc nhẫn vừa khít, vòng bên trong chiếc nhẫn có chữ cái viết tắt in hoa tên cô, rõ ràng là hắn đặt làm.

Minh Thù đột nhiên đi đến, cười hỏi: "Mua nhẫn kim cương rồi anh còn có tiền không?"

"Tôi có thể kiếm." Thư Lâm hừ hừ: "Cô không đói được đâu."

"Thật sao, vậy anh cũng lợi hại đấy. Trước kia sao tôi không phát hiện được anh biết kiếm tiền nhỉ."

Thư Lâm nghẹn họng, ánh mắt hắn dời về nơi khác, một lát sau mới nặn ra được một câu: "Cho tới bây giờ cô chưa từng thật sự muốn hiểu về tôi, làm sao biết tôi có thể kiếm tiền hay không."

"Tôi hiểu anh nhiều hơn anh tưởng đấy.” Minh Thù xoa đầu Thư Lâm như vuốt ve đầu chó con, nụ cười ôn hòa.

Trong lòng Thư Lâm hơi hồi hộp.

Ngón tay Minh Thù lần theo mặt hắn, đặt lên trên bờ môi, nhẹ nhàng cọ cọ một chút, cô kề sát vào nói: "Sau này nếu giả chết thì nhớ giấu kỹ cái đuôi nhỏ. Để tôi nhìn thấy nữa thì tôi cũng không biết có giúp anh chặt nó đi không đấy."

Thư Lâm nghĩ đến chuyện lần trước chính mình đánh Tiêu Cảnh Hàn bị thương nghiêm trọng còn ôm cánh tay cô khóc, cả việc để cho Liễu Nhan làm mình bị thương... chắc cô nói những chuyện này nhỉ?

Thư Lâm hơi tuyệt vọng nhắm mắt lại, hắn sợ cảm xúc trong mắt mình bị cô nhìn ra. Chuyện mình giả ngây ngô, có quỳ xuống cũng không thể thừa nhận.

Hắn cảm thấy tay Minh Thù rời khỏi môi hắn, không khí lạnh lẽo trước mặt tràn vào.

Cô gái cười chúm chím nói: "Tôi không hôn anh, anh nhắm mắt làm gì chứ."

Thư Lâm: "..."

Ai muốn cô hôn!

Lão tử không cần!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 394: Toàn Chức Gian Thương (Hết)

Thư Lâm nằm viện ba ngày.

Có điều Thư Lâm không dám động tới Minh Thù, hắn sợ mình không cẩn thận sẽ phá vỡ thiết lập nhân vật.

Nhưng bệnh thần kinh kia càng ngày càng muốn phá vỡ thiết lập nhân vật của mình, tức đến phát điên.

Có thể nhận lại nhẫn kim cương không.

Thư Lâm nhìn chiếc nhẫn kim cương đeo trên tay Minh Thù, trong lòng buông bỏ ý niệm này, nhất định là không lấy lại được rồi.

Nghĩ lại bản thân trực tiếp bỏ qua giai đoạn người yêu, cầu hôn thành công, trong lòng hắn mới miễn cưỡng dễ chịu hơn chút.

Lại tiến thêm một bước đến nhiệm vụ.

Bình tĩnh, lão tử có thể thắng!

Minh Thù cất mấy thứ kia xong, một tay xốc Thư Lâm lên: “Tự nhiên đờ ra làm gì, muốn nằm viện cả đời hả? Hay là tôi cấp cho anh cái thẻ VIP cả đời ở đây nhé?”

Thư Lâm bĩu môi: “Tôi muốn cả đời bên cạnh em.”

“Khó mà làm được.” Chẳng mấy chốc trẫm sẽ “toi”, làm gì có thời giờ sống cả đời với ngươi, hơn nữa trẫm còn phải đến chỗ tiếp theo sủng hạnh đồ ăn vặt.

“Vì sao không được?” Dựa vào cái gì mà không được, em cũng đã đeo nhẫn kim cương của lão tử rồi.

“Muốn nghe lời nói thật hay là lời nói dối?”

Thư Lâm suy nghĩ một chút: “Lời nói dối.”

Hắn sợ nghe lời nói thật sẽ dọa mình bị bệnh tim mất, cho nên vẫn là nghe lời nói dối an ủi mình trước.

“Bởi vì anh ngu ngốc.”

Ừ, vậy lời nói thật chính là hắn không ngu.

“Vậy nói thật thì sao?”

Minh Thù mỉm cười: “Lời tôi vừa nói là thật đấy.”

Thư Lâm: “…”

Đi chết đi!

Em mới ngu ngốc, cả nhà em đều ngu ngốc.

Minh Thù đi làm thủ tục xuất viện, Thư Lâm đứng bên cạnh đợi cô. Hắn nhìn chằm chằm xuống mặt đất, suy nghĩ tiếp theo nên làm gì, là bóp chết cô dễ hơn hay là tiếp tục tấn công cô dễ hơn.

“Thư Lâm.”

Thư Lâm ngẩng đầu lên, trong đôi mắt đen phản chiếu khuôn mặt đàn ông. Hắn nhíu mày: “Làm gì vậy?”

Tiêu Cảnh Hàn bước nhanh về phía hắn, Thư Lâm đang định lên tiếng, đột nhiên bị người ta lôi một cái. Minh Thù đứng bên cạnh hắn, mỉm cười nhìn người đàn ông đối diện.

Tiêu Cảnh Hàn dừng chân lại, ánh mắt lạnh lùng liếc Minh Thù. Hắn lấy ra một bản tài liệu từ túi văn kiện mang theo bên người.

"Cha nghe nói cậu nằm viện, bảo tôi tới thăm cậu, đây là chút cổ phần của công ty, là cha đưa cậu." Tiêu Cảnh Hàn đặt tài liệu bên cạnh bục, tựa hồ không muốn tiếp xúc gì với Thư Lâm:

"Việc đó đã điều tra xong, cha nói lúc nào cậu cũng có thể trở về nhà họ Tiêu, có điều, tôi không hề chào đón cậu."

Tiêu Cảnh Hàn nói xong xoay người rời đi.

Cho dù việc đó đã điều tra ra chủ mưu phía sau nhưng Tiêu Cảnh Hàn vẫn cảm thấy nếu không gặp phải Thư Lâm, mẹ và em trai hắn cũng sẽ không đến con đường kia, không đi con đường đó, sẽ không xảy ra chuyện.

Dù biết lý do này có chút gượng ép, đối phương muốn đối phó bọn họ, bất kể thế nào cũng sẽ động thủ nhưng hắn vẫn không cách nào tiếp nhận một đứa con riêng như vậy.

Em trai hắn vẫn còn nằm viện, có khả năng mãi mãi không tỉnh lại.

Thư Lâm nhìn tập tài liệu kia, cười với Minh Thù: "Nhìn đi, chúng ta có tiền rồi."

Minh Thù gật đầu: "Ừ, bán đi có thể mua rất nhiều đồ ăn vặt."

Tiêu Cảnh Hàn chưa đi xa: "..."

"Lan Chỉ, Lan Chỉ!"

Minh Thù đứng trước bàn ăn lạnh lùng nghe Thư Lâm gào trong phòng, vẫn là đồ ăn trước mặt có sức hút hơn.

Thư Lâm gào mãi, hắn nhào ra ngoài: “Lan Chỉ, ta lại bị giết rồi.”

“Giết thì cũng giết rồi, chạy đến Điểm Hồi Sinh là được rồi.” Minh Thù lay tay hắn, tiếp tục ăn pizza.

“Em không giúp tôi báo thù sao?” Thư Lâm chớp mắt:

“Đại thần của người ta đều sẽ giúp đối tượng của mình phục thù.”

“Anh cũng nói đó là nhà người ta, hay là anh đổi đại thần khác đi?” Minh Thù đề nghị.

“… Không thích.” Thư Lâm ôm laptop quay về.

Lạnh lùng, lạnh lùng.

Thế giới đẹp như vậy, thiên tài không thể tức giận.

Hắn về đến phòng liền đổi tên, hừ hừ, em không báo thù cho lão tử thì lão tử không thể tự báo thù sao?

Em giết tôi!

Em không giúp tôi báo thù!

Răng rắc…

Thư Lâm sợ đến mức đóng sập laptop lại.

Minh Thù nheo mắt: “Nhìn gì mà chột dạ thế?”

“Không… không có gì.” Thư Lâm biểu hiện khuôn mặt khác, không phải vừa rồi cô còn dư nhiều đồ chưa ăn ư? Sao nhanh như vậy đã vào đây rồi!

Minh Thù đi qua chuẩn bị cầm laptop lên, Thư Lâm vội giữ chặt tay cô: “Lan Chỉ, đầu tôi choáng.”

“Choáng đầu ôm tôi làm gì?” Minh Thù hất hắn ra, tiếp tục đến lấy laptop.

Thư Lâm muốn khóc, hắn nuốt ực một cái, nửa quỳ trên giường, nhào qua hôn Minh Thù. Ngón tay Minh Thù dừng lại, nheo mắt nhìn hắn.

Thư Lâm đơn giản nhắm mắt lại, đầu lưỡi men theo bờ môi Minh Thù, từ từ tiến vào. Không có sự cự tuyệt, hắn lập tức có sức mạnh.

Ngón tay Minh Thù chuyển hướng, Thư Lâm ôm cô, xoay người đè cô xuống, rời xa laptop.

Hắn cẩn thận đá cả laptop và chăn xuống dưới giường, lúc này mới thở phào.

Dọa lão tử chết khiếp.

Khả năng hôn của Thư Lâm vẫn ngây ngô như xưa. Một lúc lâu sau, hai người tách ra, Thư Lâm dựa vào Minh Thù thở dốc, âm thanh của hắn có chút khàn khàn: “Lan Chỉ… tôi muốn…”

Minh Thù mỉm cười: “Anh đưa laptop cho tôi, tôi có thể suy nghĩ lại.”

Thư Lâm: “…”

Sao cô vẫn chưa quên cái này chứ!

Thư Lâm đè Minh Thù xuống, đầu vùi trong cổ cô không lên tiếng, cũng không làm gì.

Hắn còn lâu mới cho cô xem.

Minh Thù có thể cảm nhận được thay đổi trên người hắn, cô cũng không định làm gì cả.

“Xong chưa?”

“Lan Chỉ, em làm tôi ấm ức chết mất!” Thư Lâm lên án.

Minh Thù vỗ vai hắn: “Đàn ông mà, có khả năng tự điều khiển.”

“Nhưng tôi rất thích ở cùng với em, tại sao phải có khả năng tự điểu khiển.” Thư Lâm tiếp tục lên án:

“Khi nào thì chúng ta kết hôn? Có phải em không muốn kết hôn với tôi?”

Không kết hôn cứ có cảm giác mục tiêu nhiệm vụ này sẽ như đồ ăn vặt bỏ chạy mất.

Sao có thể!

Kiên quyết không được!

“Anh… thành niên chưa?”

Thư Lâm bật dậy từ người cô: “Em mới chưa thành niên ấy, năm nay tôi đã hai mươi ba rồi!”

“Ha ha…”

“Em cười cái con khỉ!” Thư Lâm hổn hển: “Trông tôi giống chưa thành niên sao?”

“Giống chứ.” Minh Thù sửa sang lại quần áo rồi ngồi xuống, nụ cười mê người: “Chẳng những ngoại hình giống, mà tính khí cũng giống.”

Thư Lâm: “…”

Thư Lâm tức sắp nổ tung, hắn trượt xuống giường nhặt chăn dưới đất phủ lên người Minh Thù rồi ôm laptop vội vàng ra ngoài, cửa phòng bị đóng kêu một tiếng “cạch” lớn.

Thời điểm Minh Thù trở lại phòng mây trắng vẫn còn chút lờ mờ.

Sao đột nhiên lại trở về rồi?

Trẫm chết rồi ư?

[Rò rỉ khí thiên nhiên] Hài Hòa Hiệu giải thích cho Minh Thù.

Minh Thù: “…”

Hài Hòa Hiệu ngươi thật là khiến ta chết một cách ngày càng tùy tiện.

Hài Hòa Hiệu rất chân thành đón nhận sự khích lệ của Minh Thù [Cần xem đoạn tiếp không?]

Minh Thù suy nghĩ một chút, lắc đầu.

Nếu biết trước…

Đã đồng ý với hắn.

[Ký chủ… chết trên giường kiểu đó, người sẽ lên tiêu đề.]

Minh Thù: “…” Vậy hay là thôi đi.

Màn hình mây trắng bay tới trước mặt Minh Thù thả ra những nguyên liệu mới.

Tên: Minh Thù

Giá trị thù hận: 160000

Nhiệm vụ phụ: Chưa hoàn thành

Minh Thù cũng không muốn thấy nhiệm vụ phụ, áng chừng nó mãi mãi ở trạng thái này, sự thực đã chứng minh cô rất ngây thơ.

Minh Thù phất tay một cái: “Mang thức ăn lên!”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 395: Chuyển Phát Nhanh Âm Dương (1)

#Tiêu đề địa phủ: An Ca cảm thấy không ổnnên đã chỉnh đốnđịa phủ

Minh Thù có chút mơ hồ.

Cô thấy tiểu quỷ bay lượn đầy trên đầu ở trạng thái linh hồn, cùng với vô số… chuyển phát nhanh.

Bây giờ tiểu quỷ cũng bắt đầu làm chuyển phát nhanh rồi ư?

Có giấy phép không?

Mỗi phần chuyển phát nhanh đều chỉ có điện thoại lớn nhỏ, nhìn qua thì không khác gì chuyển phát thông thường, trên đơn chuyển phát nhanh chỉ có một mã QR (1).

Chuyển phát nhanh được chuyển vào từ ánh sáng bên ngoài cửa. Cả trên lẫn dưới tổng cộng có bốn băng vận chuyển.

Minh Thù nhìn thấy trước mặt mỗi tiểu quỷ có một cái máy. Khi chuyển phát nhanh được vận chuyển qua băng, trên màn ảnh biểu thị tin tức cụ thể của chuyển phát.

Đám tiểu quỷ ngẩng đầu nhìn màn hình, nhanh chóng phân chia chuyển phát vào những đường hầm khác nhau, không biết chuyển đến nơi nào.

Trên tảng đá màu đen sau cùng, có một logo âm hồn gắn năm chữ lớn “Chuyển phát nhanh Âm Dương”.

Thật tiến bộ!

Minh Thù líu lưỡi.

“An Ca đại nhân, thành phố Đông Hoa lại xảy ra chuyện, Diêm Vương bảo ngài lập tức đến xem.”

Một tên quỷ nhỏ đột nhiên bay tới trước mặt Minh Thù, giọng điệu rất gấp nhưng ánh mắt nhìn cô dường như có vài phần kính nể: “Đây đã là lần thứ năm trong tháng này, Diêm Vương rất tức giận, ngài nhất định phải giải quyết ổn thỏa.”

Minh Thù nghe vậy vẻ mặt ngơ ngác, cô nghe liền hiểu nguyên chủ tên An Ca.

Là một con… quỷ.

“An Ca đại nhân? Ngài nghe thấy tôi nói không?” Tiểu quỷ lượn qua lượn lại trước mặt Minh Thù, dùng từ cực kỳ cẩn trọng.

“Nghe thấy.” Minh Thù mỉm cười đáp lại. Mặc dù không biết là tình huống gì nhưng không thể hoảng sợ.

Tiểu quỷ càng bay lượn ma mị hơn về phía sau.

Minh Thù cứ nhìn tiểu quỷ trước mặt, tiếp theo tiểu quỷ đột nhiên vội vàng rời đi.

Rời khỏi bên đó rất lâu, tiểu quỷ mới vỗ ngực, tóm lấy tiểu quỷ bên cạnh hô lên: “Vừa rồi tôi thấy An Ca đại nhân cười.”

Tiểu quỷ bị tóm cũng kinh hãi: “Cậu không nhìn nhầm chứ?”

“Sao tôi lại nhìn nhầm được, may mà tôi chạy nhanh.”

An Ca vui, vạn quỷ buồn.

An Ca cười, vạn quỷ diệt.

Sáu chữ này, luôn là chân ngôn bát tự bọn họ lưu truyền ở đây.

“Tâm tình An Ca đại nhân không được tốt lắm, trời ơi!”

“Ai biết được, tôi thấy An Ca đại nhân đứng bên đó rất lâu rồi mà không có động tĩnh gì, cũng không có con quỷ nào trêu chọc cô ấy… làm tôi sợ muốn chết.”

“Có phải chuyện của thành phố Đông Hoa không?”

“Không biết.”

Lời xì xào bàn tán của đám tiểu quỷ truyền đến tai Minh Thù, khóe miệng cô cong lên, nguyên chủ xem ra rất lợi hại.

Dựa vào thói quen, cô chắc chắn là boss phản diện, điểm lợi hại là không có tật xấu.

Ngay cả thành phố Đông Hoa là nơi nào Minh Thù cũng không biết, cô chỉ có thể kiếm một nơi tìm hiểu tình hình trước.

Đây là nơi thần quái làm chủ, ngụy nữ chính là Tô Nhu.

Cô ta vốn là quỷ chuẩn bị nhận hình phạt của địa phủ nhưng địa phủ lại xảy ra chút việc ngoài ý muốn nên Tô Nhu trốn thoát khỏi nơi giam giữ. Vừa trùng hợp đuổi kịp lúc nữ chính luân hồi, cô ta thừa dịp đầu thai cùng nữ chính, thành bào thai đôi với nữ chính.

Tô Nhu cả đời không khỏe, thể trạng cô ta yếu ớt nhiều bệnh, bị vật dơ bẩn vây quanh, cha mẹ còn thiên vị nữ chính. Sau đó cô ta lại đồng thời thích nam chính cùng với nữ chính. Nữ chính có vòng hào quang trên người, Tô Nhu chết rất thảm.

Kết quả sau khi cô ta chết, phát hiện mình trở về thời điểm cô ta trốn khỏi địa phủ.

Lúc này Tô Nhu đầu thai cùng nữ chính lần nữa. Kiếp này khi ở trong bụng mẹ, cô ta lại không ngừng đoạt giá trị may mắn và sức sống của nữ chính. Sau khi sinh ra, Tô Nhu phát hiện thân thể của nữ chính yếu ớt như cô ta trước đây, nhiều bệnh, còn dễ thu hút vật âm.

Nhưng dù có như thế, cha mẹ họ vẫn thiên vị nữ chính.

Tô Nhu có ký ức của hai kiếp, cô ta biết lệ quỷ ác linh thích nhất kiểu của nữ chính. Cô ta cố ý làm hỏng bùa hộ mệnh của nữ chính khiến nữ chính bị ác linh quấn lấy, hại chết cha mẹ của họ.

Rốt cuộc nữ chính vẫn là nữ chính, không dễ dàng chấm hết.

Nữ chính đối xử vô cùng tốt với Tô Nhu, Tô Nhu tỏ vẻ chung sống hòa bình với nữ chính nhưng sau lưng lại không ngừng tính kế nữ chính.

Nam chính xuất hiện, tuy Tô Nhu làm tất cả theo sở thích của nam chính nhưng nam chính vẫn yêu nữ chính.

Tô Nhu không cam lòng, cô ta dẫn ác linh tới cắn nuốt linh hồn nữ chính, chiếm lấy thân xác nữ chính, cuối cùng về với nam chính.

Nguyên chủ tên là An Ca.

Thời điểm cô tới thành phố Đông Hoa, phát hiện Tô Nhu có gì đó bất thường với nữ chính nên muốn điều tra Tô Nhu một chút.

Nhưng Tô Nhu rất giảo hoạt, cô ta biết An Ca là ai. Vì không để An Ca điều tra ra, cô ta bắt đầu gây phiền phức cho An Ca để cô không có thời gian quan tâm đến mình.

Vào lúc Tô Nhu chiếm giữ thân xác nữ chính, An Ca chạy đến, nỗ lực ngăn cản Tô Nhu.

Không biết Tô Nhu thả một bầy lệ quỷ từ đâu ra, vây cô và lệ quỷ trong trận pháp. An Ca vốn tưởng rằng dựa vào thực lực của mình có thể dễ dàng xông ra, nhưng cô phát hiện, thực lực hiện tại của mình không ngừng bị trận pháp nuốt gọn.

Lúc đó An Ca mới hiểu ra mình đã rơi vào tròng của Tô Nhu, Tô Nhu dùng sức mạnh của cô ta hoàn thành kế hoạch chiếm giữ thân xác nữ chính.

Nhìn sao cũng thấy An Ca là người bị hại…

Sao lại thành boss rồi?

Tiếp theo mới là kịch chính.

An Ca tuy không có sức mạnh nhưng vẫn may mắn tránh được một kiếp. Nhưng vận may của cô không tốt, rơi vào tay một thiên sư, tên thiên sư này nếu là người tốt thì cũng thôi, đằng này lại không phải là người tốt.

An Ca bị hắn dùng tà thuật luyện thành lệ quỷ, hoàn toàn mất hết ký ức.

Mà tên thiên sư kia là kẻ địch của Tô Nhu, An Ca gặp lại Tô Nhu, tuy không nhớ rõ nhưng bản năng vẫn muốn giết Tô Nhu.

Sau khi thiên sư bị Tô Nhu giết chết, An Ca liền trở thành đại họa của Tô Nhu.

An Ca vì giết Tô Nhu đã khuấy động xôn xao dư luận, cuối cùng bị thiên sư tiêu diệt.

Thời gian hiện tại còn sớm, lần này nguyên chủ đến thành phố Đông Hoa sẽ gặp Tô Nhu.

Minh Thù đi ra, đám tiểu quỷ “Chuyển phát nhanh Âm Dương” nhao nhao ghé mắt nhìn, sau đó lại đồng thời ngó lơ, ai làm việc nấy.

“Chuyển phát nhanh Âm Dương”.

Mỗi ngày đều có vô số người chết đi, dẫn hồn giả (2) của địa phủ lại có hạn lượng, mỗi lần ra ngoài đưa quỷ hồn về đầu thai đều mệt ngất ngư.

Vì để hoàn thành nhiệm vụ tốt hơn, địa phủ học theo nhân gian, tạo ra “Chuyển phát nhanh Âm Dương”.

Dẫn hồn giả chỉ cần phong ấn linh hồn vào trong chuyển phát nhanh, dùng “Chuyển phát nhanh Âm Dương” chuyển về địa phủ ngay lập tức.

Sau khi có “Chuyển phát nhanh Âm Dương”, hiệu suất làm việc được nâng cao không ít, dẫn hồn giả cũng ung dung không ít. Sau đó lại cải tiến dần, ví dụ như mã QR chỉ cần quét qua đã có thể biết khi còn sống làm những gì. Sau khi chết nên đầu thai hay xuống địa ngục, mười kiếp trước, mười kiếp sau đều rõ như ban ngày.

Còn có cái gì mà rút thưởng bao lì xì, người có công đức lớn có thể dùng công đức đổi lấy cơ hội rút thưởng, bên trong có gì thì còn phải xem vận may từng người, mỗi một kiểu đều cực kỳ trân quý.

Dĩ nhiên đối với địa phủ, công đức vẫn trân quý hơn.

Người có vận may tốt quả thật có thể trúng nhưng phần lớn mọi người chỉ có thể trúng được phần vốn nên thuộc về họ, tương đương dùng công đức để đổi, chẳng khác gì so với không trúng. Cũng như kiểu người tham gia đổi sự giàu có để lấy được ngọc quý vậy.

Cho nên nói rung bao lì xì chính là lừa đảo chân chính.

Đương nhiên quỷ của địa phủ hoàn toàn không thấy vậy, họ không ngại mệt để hoàn thiện âm mưu… Phụt, hoàn thiện hệ thống còn nhiều âm mưu hơn cả quyết chí muốn gia nhập, để chúng quỷ hồn thật vui vẻ đầu thai.

Địa phủ có quy củ của địa phủ, chút công đức đổi lại một kiếp làm người như thế nào có văn bản định rõ quy định cho phép. Cho nên hành vi này của họ chỉ là nói cho chúng quỷ biết kiếp sau sẽ làm gì, thuộc hành vi hợp pháp, không tồn tại loại quỷ lừa gạt chi phí.

Mà An Ca…

Chính là người tổng phụ trách “Chuyển phát nhanh Âm Dương”.

Hiện tại có một vấn đề rất quan trọng.

Trẫm ăn gì?

***

(1) Mã QR: Mã vạch hai chiều. Thường hay thấy trên Zalo, Messenger…

(2) Dẫn hồn giả: Người dẫn linh hồn

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 396: Chuyển Phát Nhanh Âm Dương (2)

Minh Thù đến thành phố Đông Hoa đã là nửa đêm, trăng cực to và sáng trên cao điểm xuyết vài ngôi sao, có chút hiu quạnh.

Cô đứng trên đường phố vắng, chợt có tiểu quỷ mắt đờ đẫn bay lượn qua trước mặt cô.

Dẫn hồn giả cũng không đưa họ vào lúc người ta chết, mà có thời gian bảy ngày. Sau bảy ngày đó nếu người này không tìm được đường đến địa phủ, dẫn hồn giả mới ra tay.

Tâm trạng Minh Thù không quá thèm ăn, cô đang suy nghĩ mình thèm đồ ăn vặt nào.

Bây giờ cô là quỷ đấy!

Phải có người mang đồ ăn vặt đốt cho cô mới được.

Cô đi đâu để tìm được người đốt đồ ăn vặt cho mình.

Ngay lúc Minh Thù đang suy nghĩ việc chung thân đại sự, âm thanh khe khẽ vang lên.

“An Ca đại nhân.”

Một cô gái đột nhiên xuất hiện, hai tay giơ trước người, tóc lòa xòa xõa xuống vai, đứng dưới luồng sáng, thần sắc ảm đạm.

Cô chính là dẫn hồn giả của thành phố Đông Hoa - Thẩm Hàm

Nguyệt.

“Tình hình thế nào.” Minh Thù bước về phía trước.

Thẩm Hàm Nguyệt cung kính theo sau lưng, khuôn mặt nhỏ bé có vẻ căng thẳng như thể đã là lệ quỷ mấy trăm năm vậy. Âm thanh của cô ta có chút lạnh lẽo, không nghe ra chút tình cảm nào.

“Mười ngày trước, quỷ sai (1) được phân đến thành phố Đông Hoa đã không xuất hiện, tôi liên lạc với dẫn hồn giả phụ trách, đối phương nói quỷ sai đã rời khỏi địa giới của hắn.”

Thẩm Hàm Nguyệt tra xét toàn bộ thành phố Đông Hoa cũng không tìm thấy tung tích của quỷ sai, cô ta hoài nghi đã xảy ra chuyện liền báo lên trên.

Cấp trên cũng phái quỷ khác đến thăm dò, không có kết quả gì.

Nhưng chuyển phát nhanh không thể không nhận, thế là phái quỷ sai mới phụ trách khu vực này.

Nhưng không được bao lâu quỷ sai lại mất tích, vẫn giống lần trước, vừa rời khỏi địa bàn tiến vào địa giới Đông Hoa thì mất tích.

Bốn lần liên tiếp, đến giờ đã là lần thứ năm.

Cho nên cấp trên phái An Ca đến điều tra.

Quỷ sai phụ trách nhận những chuyển phát nhanh đã có linh hồn. Một quỷ sai phụ trách mấy thành phố, có thể tưởng tượng được chỗ hắn có bao nhiêu linh hồn.

“Trong thời gian đó không có chuyện kỳ quái phát sinh?” Minh Thù quay đầu thấy một tên tiểu quỷ ngồi xổm trên đường phố, âm khí trên người tiểu quỷ rất nặng, từng giết người.

Có lẽ là năng lực của nguyên chủ, Minh Thù liếc mắt là có thể nhìn ra.

Tiểu quỷ cảm nhận được khí tức trên người Minh Thù, run rẩy nép vào góc.

Thẩm Hàm Nguyệt trả lời rất chắc chắn: “Không có, thành phố Đông Hoa không có gì khác thường.” Nếu có khác thường, nói không chừng cô ta đã điều tra ra là chuyện gì, nhưng không có gì khác thường, vậy mới là kỳ quái.

Cô ta nhìn theo ánh mắt của Minh Thù, nhấc tay lên thu hồi tiểu quỷ đã biến thành lệ quỷ trong chớp mắt.

Dẫn hồn giả không chỉ dẫn linh hồn, gặp phải lệ quỷ như vậy cũng phải quản.

“Tiểu quỷ chạy đi đâu!”

Một tiếng quát lớn cắt ngang Thẩm Hàm Nguyệt. Một người đàn ông trên mặc áo gile, dưới mặc quần cộc hoa đi biển xuất hiện ở góc phố, trong tay cầm một thanh kiếm gỗ đào, điên khùng chạy đến chĩa vào tên tiểu quỷ.

Tiểu quỷ sợ An Ca và Thẩm Hàm Nguyệt nên không chạy trốn, nhìn người đàn ông kia chạy đến trước mặt mình.

Người này có chút kỳ lạ: “Ha, sao tiểu quỷ ngươi không chạy?”

Tiểu quỷ: “…” Phía sau ngươi có hai sát thần, có điên mới dám chạy.

Trong miệng người đàn ông lẩm bẩm, hắn giơ kiếm gỗ đào, sau đó lấy ra một lá bùa trong chiếc quần cộc hoa, dính lên gáy tiểu quỷ.

Tiểu quỷ lập tức hóa thành một luồng khói xanh, cuối cùng chỉ còn lại lá bùa kia phất phơ rơi xuống đất.

“Hắn làm gì vậy?” Minh Thù hỏi Thẩm Hàm Nguyệt ở phía sau.

Thẩm Hàm Nguyệt nghĩ một chút: “Chắc là thiên sư. Lá bùa hút quỷ, kiếm gỗ đào… chắc chỉ là để làm màu.”

Thẩm Hàm Nguyệt mặt không đổi sắc nói ra hai từ làm màu, chẳng biết vì sao Minh Thù cảm thấy rất khôi hài.

Thiên sư chỉ là một đám người tu luyện cầm giấy phép đi bắt quỷ. Đương nhiên cũng không chỉ là bắt quỷ, còn có các loại bát quái phong thủy gì đó.

“Kỳ lạ, sao hôm nay tiểu quỷ lại dễ đối phó vậy, đều không phản kháng.” Người đàn ông cầm lá bùa, mang kiếm gỗ đào, lộ vẻ mặt kỳ quái. Sau đó hắn xoay người liền thấy Minh Thù và Thẩm Hàm Nguyệt đứng đối diện bên đường, người đàn ông nhảy bật tại chỗ, hét to một tiếng: “Quỷ!”

Khóe miệng Minh Thù giật một cái.

Từ đâu nhảy ra một tiểu yêu tinh đầu óc không bình thường vậy.

Làm thiên sư thấy quỷ thì có gì phải hét.

Mới vừa rồi ngươi còn thu một con quỷ đó thôi!

Người đàn ông hét xong có lẽ cũng phát hiện mình là thiên sư, lúc này đã tỉnh táo lại, vác kiếm gỗ đào đối diện với Minh Thù.

Một lát sau người đàn ông kia hấp ta hấp tấp chạy đến, hắn nhìn thẳng về phía Thẩm Hàm Nguyệt: “Cô là dẫn hồn giả?”

Có lẽ thiên sư và dẫn hồn giả chưa từng gặp nhau nhưng nhất định là có biết về nhau. Đôi khi gặp phải khó khăn, dẫn hồn giả cũng sẽ liên thủ với thiên sư.

Mà thiên sư thực lực cao thâm cũng có thể nhận ra dẫn hồn giả. Người đàn ông này nhìn không chính thống, thực lực chắc không tồi.

Thẩm Hàm Nguyệt không phản ứng.

Người đàn ông lại nhìn về phía Minh Thù, tò mò hỏi: "Cô là thứ gì vậy?"

Dẫn hồn giả lại đi theo sau cô… Càng khả nghi hơn là, hắn không nhìn ra cô là người hay quỷ. Trên người cô không có sinh khí, cũng không có âm khí.

Thẩm Hàm Nguyệt trừng mắt, lạnh lùng liếc người đàn ông.

Minh Thù nhìn hắn, giọng mang ý cười: "Ngươi không nhìn ra ta là quỷ? Thiên sư ngươi đi cửa sau sao?"

"Quỷ?" Ánh mắt hắn chuyển một vòng trên người Thẩm Hàm Nguyệt, chớp chớp mắt, sau đó dùng kiếm gỗ đào chỉ vào Minh Thù: "Mẹ nó, cô đừng nói với tôi, cô là từ dưới đó lên!"

Thiên sư có quan hệ mờ nhạt với địa phủ, không được tốt lắm nhưng cũng không tính là tệ, thỉnh thoảng có thể hợp tác một chút.

Mặt của Thẩm Hàm Nguyệt sắc lạnh hơn, đưa tay lên đè kiếm gỗ đào của hắn xuống.

Có khả năng người đàn ông kia cũng cảm thấy sai sai, thu lại kiếm gỗ đào, hắn nheo mắt hưng phấn hỏi: "Thành phố Đông Hoa xảy ra chuyện lớn gì mà kinh động dưới đó?"

Ý này của hắn, hiển nhiên cũng không phát giác được điểm khác thường của thành phố Đông Hoa.

Người đàn ông này tên Tạ Hồi.

Là thiên sư bản xứ của thành phố Đông Hoa, theo như hắn nói, hắn vô cùng nổi tiếng, tiểu quỷ nghe tên hắn là run sợ.

“Khác thường?” Tạ Hồi đạp lên dải sáng, mang kiếm gỗ đào quay người bước đi: “Gần đây không có chỗ nào kỳ quái, ngay cả quỷ cũng bớt đi không ít.”

“Quỷ bớt đi không ít?” Minh Thù nhìn về phía Thẩm Hàm Nguyệt.

Không đợi Thẩm Hàm Nguyệt trả lời, Tạ Hồi cười ha hả: “Dẫn hồn giả chỉ có thể kiểm tra người chết trong vòng bảy ngày rồi đưa về địa phủ. Nếu có quỷ chạy trốn, trừ khi gặp phải, nếu không thì dẫn hồn giả cũng không điều tra được. Nhưng thiên sư chúng ta thì khác, nghề chính là bắt quỷ, cho dù là quỷ chết bao lâu đi nữa. Gần đây đã bớt đi không ít quỷ, nửa đêm nửa hôm ra ngoài mà chỉ gặp được một tên.”

Nói đến khúc sau, Tạ Hồi lại buồn bực.

“Ta chưa từng chú ý.” Thẩm Hàm Nguyệt nói: “Gần đây vẫn luôn bận điều tra…”

“Điều tra cái gì?” Tạ Hồi hiếu kỳ.

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì mà khiến cả địa phủ phải lên đây.

Thẩm Hàm Nguyệt không thể nói nhưng Minh Thù có thể: “Gần đây quỷ bị đưa về địa phủ mất tích ly kỳ.”

Tạ Hồi kinh ngạc: “Ai dám chọc tới địa phủ, không muốn sống hả?”

“Ta cũng rất tò mò.” Minh Thù nghiêm túc gật đầu, sau đó quay đầu nhìn Thẩm Hàm Nguyệt: “Cô có thể cho tôi ít đồ ăn không?”

Trọng tâm câu chuyện nhảy quá nhanh. Thẩm Hàm Nguyệt sửng sốt, khuôn mặt nhỏ lãnh đạm cũng xuất hiện chút không tự nhiên.

An Ca đại nhân cũng cần ăn uống sao?

***

(1) Qủy sai: Qủy được phân phó công việc.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 397: Chuyển Phát Nhanh Âm Dương (3)

Gian phòng rộng rãi sáng sủa, Minh Thù ngồi ở ghế sofa bằng da thật, ăn đồ ăn Thẩm Hàm Nguyệt cho cô.

Tạ Hồi đi dạo trong phòng khách, người này này tuổi rất trẻ, cà lơ phất phơ hoàn toàn không giống thiên sư.

Hắn liên tiếp chặc lưỡi, ra vẻ ghen tỵ với sự giàu có: "Không ngờ dẫn hồn giả lại có nhiều tiền như vậy."

Ngay khi Tạ Hồi vừa nói xong, cửa phòng phát ra một tiếng két.

Thẩm Hàm Nguyệt không tự chủ được run lên một cái nhưng cũng chỉ là một chút, cô rất nhanh bình tĩnh trở lại, nhìn ra phía cửa.

Một người mang theo mấy người tiến đến. Nhìn thấy Thẩm Hàm Nguyệt, chân mày khẽ nhíu một cái, nói với giọng khó chịu: "Lại mang một mớ hỗn độn về."

Người đàn ông này tuổi còn rất trẻ, tướng mạo cũng có chút anh tuấn, khí thế bất phàm và có cách ăn mặc của người thành công.

"Hừ, anh vừa nói cái gì vậy?" Tạ Hồi không vui, phản bác lại người kia.

"Ai là mớ hỗn độn, anh biết tôi là ai không?”

Khuôn mặt người đó nguội lạnh, trực tiếp biểu hiện sự không thích: "Không cần biết cậu là ai, cậu chỉ cần biết đây là Thẩm gia."

"Thẩm tổng, máy bay còn một tiếng..."

Thẩm Ảnh không nói tiếp, đi lên lầu hai, người hắn đưa về đứng chờ ở cửa.

Hắn nhanh chóng trở xuống, ánh mắt thẳng tắp xuyên thấu qua Minh Thù, nhìn về phía Tạ Hồi. Rõ ràng anh ta không nhìn thấy Minh Thù.

Thẩm Hàm Nguyện đứng bên cạnh ghế sofa nhìn Thẩm Ảnh đi xuống, ánh mắt của Thẩm Ảnh nhìn thẳng qua.

"Ôi chao, tôi nhớ là dẫn hồn giả không có người thân nào cả mà?" Tạ Hồi tiến đến bên cạnh Minh Thù, hạ giọng nói chuyện.

Thẩm Hàm Nguyệt mi mắt rũ xuống, cuối cùng cất bước đuổi theo: "Anh..."

Thẩm Ảnh quay đầu nhìn cô.

Thẩm Hàm Nguyệt lí nhí: "Nhớ cẩn thận."

Ánh mắt Thẩm Ảnh nhìn thẳng vào cô giống như đang đợi cô nói tiếp, nhưng Thẩm Hàm Nguyệt im lặng không nói gì nữa.

Dưới sự thúc giục của người bên cạnh, Thẩm Ảnh rời khỏi cửa chính.

"Không có quan hệ huyết thống với dẫn hồn giả." Minh Thù khẽ nói.

Đây là để đề phòng dẫn hồn giả lợi dụng thân phận và sức mạnh của mình, làm ra việc gì đó không thể cứu vãn được.

"Thẩm gia..." Tạ Hồi lẩm bẩm hai tiếng, không biết nghĩ đến cái gì, bất ngờ nói sang chuyện khác:

"Mọi người nói xem trước đó đã xảy ra chuyện gì? "

"Nếu ta biết, bây giờ cũng sẽ không ở đây." Minh Thù tiếp tục ăn.

"Vậy mọi người không có manh mối gì sao? Làm sao mất tích? Mất tích ở chỗ nào? Cũng không có manh mối sao?"

"Không có."

Những lời này là Thẩm Hàm Nguyệt trả lời.

Minh Thù ở đây, cô không dám ngồi, chỉ có thể đứng, cô nói từng chữ: "Chỉ biết là sau khi tiến vào thành phố Đông Hoa thì mất tích."

Minh Thù suy nghĩ một chút: "Lần mất tích gần nhất cánh đây mấy ngày?"

"Ba ngày."

"Vậy còn lại rất nhiều chuyển phát nhanh đúng không?”

Thẩm Hàm Nguyệt gật đầu, cho rằng Minh Thù hỏi cô xử lý những chuyển phát nhanh này như thế nào.

"Tôi đều niêm phong cất vào kho rồi, sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu."

Minh Thù cầm trái cây đứng dậy, cắn soạt một cái: "Chuẩn bị xe, đến kế bên lấy chuyển phát nhanh."

Giới hạn của dẫn hồn giả nghiêm minh, Thẩm Hàm Nguyệt không thể tùy ý rời đi cho nên cuối cùng Tạ Hồi mặt dày mày dạn đi theo Minh Thù lên xe có dán chữ chuyển phát nhanh Âm Dương.

Chủ yếu là Minh Thù thiếu người lái xe, Tạ Hồi liền xung phong nhận lấy việc này.

"An Ca đại nhân đi đường cẩn thận, tôi sẽ bảo người ở thành phố Đông Hoa tiếp ứng ngài."

Minh Thù phất tay một cái: "Cho ta nhiều đồ ăn một chút."

Thẩm Hàm Nguyệt: "..."

Xe đi tới thành phố Đông Hoa, xung quanh rất yên tĩnh, thỉnh thoảng mới có một chiếc xe hơi từ chiều ngược lại chạy qua.

"An Ca?" Tạ Hồi xoay xoay tay lái, hết sức tò mò hỏi:

"Là An Ca tôi đã từng nghe qua sao?"

"Ngươi nghe nói đến Anh Ca nào cơ?" Khóe miệng Minh Thù nở một nụ cười thản nhiên, tiếng nói nhẹ nhàng như bóng ma trong núi.

"An Ca vui, vạn quỷ buồn. An Ca cười, vạn quỷ diệt." Tạ Hồi dừng lại một chút, chợt lại gần:

"Là cô sao?"

Minh Thù nghiêng đầu, Tạ Hồi vừa hay bắt gặp lại nụ cười của cô.

"Ngươi thật may mắn vì ngươi là người."

Tạ Hồi sửng sốt một chút. Người trước mặt vẫn là một thiếu nữ, sắc mặt cũng giống như những người bình thường khác, lông mày vô cùng sắc sảo giống như những minh tinh trên ti vi, khóe miệng mang theo một nụ cười thản nhiên.

Xe chợt vào đường hầm, thiếu nữ hoàn toàn ẩn vào trong bóng tối, ngay cả hình dáng hắn cũng không cảm giác được.

Tạ Hồi cảm thấy không khí trở nên lạnh giá.

Hắn lặng lẽ nắm chặt kiếm gỗ đào.

"Soạt soạt... "

Tiếng gặm trái cây vang lên trong bóng đêm.

Tạ Hồi: "..."

Xe ra khỏi đường hầm, Tạ Hồi thấy rõ con quỷ bên cạnh đang cầm trái cây gặm đến quên cả trời đất, dáng vẻ hiền lành, hoàn toàn không nhìn ra sự hung tàn như ở tin đồn.

Tạ Hồi lặng lẽ lau mồ hôi trong lòng bàn tay.

-

Mỗi quỷ sai của chuyển phát nhanh Âm Dương phụ trách một khu vực, bình thường là hai ngày lưu động chạy hết một vòng. Sau khi chuyển hết tất cả các chuyển phát nhanh thì quay về địa phủ.

Minh Thù bây giờ đi tới thành phố Đông Hoa sát với thành phố Bình Viễn.

Dẫn hồn giả đã nhận được tin tức của Thẩm Hàm Nguyệt. Khi Minh Thù đến, có một nam một nữ đã chờ đợi sẵn từ trước.

Minh Thù bây giờ mới nhớ ra, trong khu vực phụ trách, dẫn hồn giả đều là thành đôi. Bây giờ địa phủ dư dả, tuyển nhân viên công vụ đều không cần tính toán so đo chi phí.

Hai dẫn hồn giả vừa là trợ giúp lẫn nhau cũng vừa là giám sát lẫn nhau.

"An Ca đại nhân, đây là chuyển phát nhanh mấy ngày gần đây nhất." Nam dẫn hồn giả chỉ vào hòm lớn phía sau mình, mỗi hòm đều dùng băng dính đặc biệt của chuyển phát nhanh Âm Dương dán lại.

Minh Thù dựa vào cửa xe, gật đầu: "Mang lên xe!"

Tạ Hồi ghé tới cửa sổ xe nhìn ra bên ngoài, dường như rất tò mò về cuộc giao tiếp của Âm Dương chuyển phát nhanh.

Nam dẫn hồn giả nhẹ nhàng mang hai cái hòm lên xe.

Nữ dẫn hồn giả đứng ở bên cạnh Minh Thù hỏi: "An Ca đại nhân, ngài điều tra được điều gì rồi sao? Chúng tôi có thể giúp một tay không?"

Chuyện này mặc dù xảy ra ở địa giới thành phố Đông Hoa nhưng vẫn có ảnh hưởng với bọn họ.

"Không, ta sẽ đi đưa chuyển phát nhanh." Minh Thù mỉm cười nói.

"Không chừng sẽ gặp phải tên biến thái kia?"

Nữ dẫn hồn giả nhìn nụ cười trên mặt Minh Thù, tất cả quỷ đều có thần sắc giống nhau khi gặp cô, gặp quỷ rồi!

Bây giờ nghĩ lại thì Thẩm Hàm Nguyệt chính là người bình tĩnh nhất khi gặp cô.

"An Ca đại nhân..." Nữ dẫn hồn giả nuốt một ngụm nước bọt, đánh bạo nói:

"Ở trong xe hình như là một con người, sao ngài lại đi cùng con người... "

Câu hỏi tiếp theo của nữ dẫn hồn giả không nói ra được, bởi vì nụ cười trên mặt Minh Thù quá mức xán lạn.

Minh Thù mở cửa xe đi vào, giọng nói êm ái từ bên trong xe truyền ra: "Bởi vì ta thiếu người lái xe."

"A?"

Thiếu người lái xe?

Quỷ không cần... lái xe mà?

Minh Thù lại chạy tới hai chỗ, sau đó quay trở về thành phố Đông Hoa.

"Cô chỉ nghĩ tới việc dẫn dụ kẻ kia xuất hiện, nhưng cô chưa từng nghĩ tới những linh hồn phía sau cô sao?"

"Nhiệm vụ của ta là điều tra ra chân tướng chuyện này, chứ không phải phụ trách an toàn cho những linh hồn này."

"Cô..." Cho nên ở trong mắt cô, những linh hồn này đều là công cụ? Tạ Hồi nhìn về phía thiếu nữ bên cạnh.

"Tất cả quỷ ở địa phủ các cô đều như vậy sao? Hoàn toàn không để ý tới những linh hồn vô tội, e rằng bọn họ vì vậy mà không còn cách nào vào luân hồi, bọn họ đâu phải lệ quỷ."

Minh Thù cười vô hại: “Ngươi có thể xuống dưới đó hỏi bọn họ."

Tạ Hồi: "..."

Một người lớn sống sờ sờ như hắn sao có thể xuống dưới đó được, trừ phi hắn đã chết.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 398: Chuyển Phát Nhanh Âm Dương (4)

Dọc theo đường đi coi như yên ổn, chỉ là Tạ Hồi nói hơi nhiều.

Sau khi xe đi vào thành phố Đông Hoa, Minh Thù mở cửa sổ xe ra. Gió đêm từ ngoài thổi tới xuyên qua Minh Thù, thổi vào Tạ hồi, mang theo sự lạnh lẽo của ban đêm, Tạ Hồi nhịn không được rùng mình một cái.

Vừa mới tiến vào thành phố Đông Hoa, đường đi rất hoang vắng, trừ bọn họ ra, xung quanh không thấy một chiếc xe nào.

Từ phía xa thấy có sương mù lượn lờ, dần dần sương mùa càng ngày càng dày.

Khóe miệng Minh Thù chậm rãi nhếch lên, cô đi tới đó.

Tạ Hồi dường như cũng phát hiện ra, hắn cầm kiếm gỗ đào trong tay, nhìn sương mù phía trước như phòng bị.

Cho xe tiến vào sương mù, cảnh tượng trước mặt Minh Thù bất ngờ thay đổi. Xe biến mất, Tạ Hồi cũng biến mất.

Lúc này cô đứng ở một nơi giống như thành trì cổ, kiến trúc xung quanh thấp bé, trang phục của những người xuất hiện cũng là trang phục cổ xưa. Mọi người cùng nhao nhao chạy về một hướng giống như phía trước có gì đó kỳ lạ.

Minh Thù đứng không nhúc nhích, nhìn lên hư không: "Ta cho ngươi một cơ hội tự mình đi ra."

Xung quanh không có bất kỳ thay đổi nào, những người kia vẫn còn đang chạy về phía trước.

"Được lắm."

Cô giơ tay lên vẽ một vòng tròn trong không khí, âm khí đột nhiên hội tụ về phía trong vòng tròn, cảnh tượng xung quanh nhanh chóng sụp đổ, dường như sức mạnh chống đỡ cảnh tượng này đang bị kéo đi.

Bóng tối kéo tới bao phủ Minh Thù.

Đúng vào lúc này một hồng y nữ quỷ đột nhiên xuất hiện, dữ tợn đánh về phía Minh Thù.

Minh Thù chẳng qua chỉ giơ tay lên, tùy tiện giữ cổ tay cô gái đó lại, một luồng âm khí chạy qua, hồng y nữ quỷ kêu thảm một tiếng: "A!"

Minh Thù ném ả ta xuống đất, đầu của hồng y nữ quỷ bị văng ra ngoài, lộc cộc lăn hai vòng rồi dừng lại cách đó không xa.

Ả ta trợn to mắt nhìn Minh Thù, tựa hồ không tin mình thất bại dễ dàng như vậy.

Hồng y nữ quỷ không phục, không có đầu cũng vẫn đứng dậy, thân hình lóe lên, bóng dáng đỏ rực lần nữa bay về phía Minh Thù.

Minh Thù nhấc chân lên đạp một cái, hồng y nữ quỷ một lần nữa bay ra ngoài. Lần này ả ta cảm giác mình không thể cử động được nữa, trên người như bị một tảng đá lớn đè lên.

"Ngươi... ngươi là ai?" Đầu của nữ quỷ nói chuyện, trên mặt máu tươi chảy ròng ròng nhưng giọng nói có chút run, hiển nhiên là lúc tiếp hai chiêu vừa rồi, cảm nhận được sức mạnh đáng sợ trên người Minh Thù.

Cô ta không phải người nhưng cũng không giống những con quỷ đã từng gặp qua…

Minh Thù lạnh lùng buông ả ta ra: "Mau gắn đầu ngươi lại đi, nhìn thật ghê người."

Hồng y nữ quỷ: "..." Rốt cuộc là người nào đánh rụng đầu ta!

Hồng y nữ quỷ cảm giác vật đè nặng trên người được buông lỏng. Ả ta cân nhắc một hồi, không dám phản kháng, tứ chi chạm đất bò qua gắn đầu trở lại.

"Lau máu chảy trên mặt lại đi, nhìn hết muốn ăn."

Hồng y nữ quỷ lạnh run, muốn ăn… Không phải cô ta muốn ăn mình đấy chứ?

Hồng y nữ quỷ muốn chạy, quay người lại thì đụng phải một vật lạnh như băng, một lần nữa ả ta lại ngã trên mặt đất.

Hồng y nữ quỷ lần này thực sự chịu phục, run lẩy bẩy lau sạch sẽ máu trên mặt, lộ ra một gương mặt tương đối thanh tú. Có điều bởi vì là lệ quỷ, giữa hai lông mày đều là lệ khí, nhìn qua cũng không phải là rất thoải mái.

Minh Thù cũng không sợ ả chạy nữa, lấy trái cây ra bắt đầu gặm.

"Những linh hồn này đều là do ngươi cướp?"

Tuy hồng y nữ quỷ sợ Minh Thù nhưng tròng mắt lại xoay chuyển cực nhanh. Chỉ là một giây tiếp theo, cổ hồng y nữ quỷ đã bị một bàn tay lạnh như băng giữ lấy.

"Nghĩ cho kỹ rồi hãy trả lời, tâm trạng của ta bây giờ không tốt lắm, nửa đêm rồi còn phải chạy đến nơi này."

Nói xong Minh Thù lại gặm trái cây, nhìn rất không hợp hoàn cảnh.

Hồng y nữ quỷ cảm giác bàn tay bóp cổ không dùng sức lực gì nhưng có điều một chút sức để ả né ra cũng không có. Chớp mắt vừa rồi, ả cảm thấy từ trên người của người trước mặt này có hơi thở rất đáng sợ.

Hồng y nữ quỷ run cầm cập, ả chật vật lắc đầu, một lát sau lại gật đầu.

Minh Thù nheo mắt: "Rốt cuộc có phải hay không."

Hồng y nữ quỷ gật đầu.

"Có điều ta chỉ làm theo lệnh." Hồng y nữ quỷ bỗng nhiên than thở khóc lóc nhưng không có nước mắt.

"Hắn nói ta nếu không nghe lời, sẽ ăn tươi nuốt sống ta, ta không muốn chết."

"Ngươi đã chết sẵn rồi." Minh Thù vô tình chặn ngang.

"..."

"Hắn là ai vậy?"

Hồng y nữ quỷ gần như muốn hất đầu ra.

"Ta không biết, mỗi lần hắn xuất hiện đều là một luồng khí đen, ta không nhìn thấy mặt của hắn, là nam hay nữ ta cũng không biết. Đại nhân, ta thực sự không cố ý, ta cũng là bị bắt buộc, ngài tha cho ta đi."

"Lúc nào hắn sẽ xuất hiện, làm sao liên lạc với ngươi?"

Hồng y nữ quỷ rối rít nói: "Mỗi lần hắn đều xuất hiện đều rất bất ngờ. Sau khi ta bắt được những linh hồn này, ta sẽ gửi chúng đến các địa điểm khác nhau, ta cũng không biết hắn lấy như thế nào."

"Ngươi có biết những thứ ngươi cướp là của địa phủ không?"

Gương mặt hồng y nữ quỷ trở nên khiếp sợ, một lát sau lắc đầu.

"Ta không biết, ta... ta vẫn ở gần đây. Trước đây ý thức ta không rõ, ngơ ngơ ngác ngác, mãi đến khi một tháng trước, ta gặp phải hắn, hắn biến ta thành bộ dạng bây giờ."

"Ý của ngươi là một tháng trước ngươi không phải lệ quỷ sao?"

Hồng y nữ quỷ gật đầu. "Dù sao cũng không phải bộ dạng này... a..."

Tròng mắt ả gần như sắp rơi ra ngoài, đau đớn làm cho sắc mặt ả trở nên ghê tởm, máu tươi không bị khống chế chảy xuống.

"Gạt quỷ hả! Mau nói, chủ của ngươi là ai!" Làm như trẫm mới là tiểu quỷ ba tuổi vậy, còn muốn gạt trẫm.

"Đại nhân, những gì ta nói đều là sự thật, ta không lừa ngài."

"Giết lệ quỷ là việc hiển nhiên cần làm." Minh Thù trầm lặng nói, trong mắt chứa đựng ý cười, bóp chết một con quỷ đối với cô mà nói rất dễ dàng!

Trẫm có thể giết quỷ!

Hồng y nữ quỷ gào khóc kêu: "Ta thực sự không biết hắn là ai, ta chỉ vì ham muốn sức mạnh mà hắn cho ta, hắn còn nói muốn báo thù cho ta nên ta mới giúp hắn, còn lại ta thực sự không biết."

Lần này những gì nữ quỷ nói chính là sự thật.

Minh Thù buông ả ra, hồng y nữ quỷ cố gắng cách xa Minh Thù một chút. Minh Thù giơ tay lên muốn bắt lấy ả, nữ quỷ đột nhiên quỳ sụp xuống:

"Đại nhân, mặc dù ta không biết hắn là ai nhưng chỉ cần gặp được hắn ta nhất định sẽ nhận ra được, không phải, chỉ cần đến phạm vi nhất định ta có thể cảm giác được, đại nhân, lời ta nói là sự thật."

Ả không muốn chết.

Ả không muốn!

Minh Thù suy nghĩ một chút: "Ngươi chạy thì sao?"

"Không dám không dám, đại nhân, ta không dám chạy." Hồng y nữ quỷ dùng sức lắc đầu, hiện tại ả đâu dám chạy!

Minh Thù cười gật đầu: "Ừ, dám chạy ta sẽ đánh gãy chân ngươi."

Hồng y nữ quỷ: "..." Đánh gãy chân của ả, ả vẫn có thể ghép trở lại được.

Minh Thù ăn miếng trái cây cuối cùng, cười xán lạn: "Ta đánh gãy chân, chưa chắc có thể liền lại được đâu."

Trẫm với những con quỷ khác không giống nhau.

"..."

Hồng y nữ quỷ cũng không dám có suy nghĩ khác, ngoan ngoãn đứng trước mặt Minh Thù.

"Xe của ta, còn có người trong đó nữa, mang trở lại cho ta."

Bóng tối xung quanh Minh Thù biến mất, vẫn là con phố vừa rồi. Lúc này cô đứng ở giữa đường, xe đậu ở cách đó không xa, đèn xe bật sáng bao phủ một bóng người đang chật vật đang cầm kiếm gỗ đào chém lung tung.

Tạ Hồi như cảm giác được điều gì, bỗng nhiên xoay người, kiếm gỗ đào nhắm thẳng về phía Minh Thù, hét lớn: "Hay cho tên tiểu quỷ nhà ngươi, dám tính kế với ta!”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 399: Chuyển Phát Nhanh Âm Dương (5)

"Không dám không dám, đại nhân ta không dám chạy." Hồng y nữ quỷ dùng sức lắc đầu, hiện tại ả đâu dám chạy!

Minh Thù cười gật đầu: "Ừ, dám chạy ta sẽ đánh gãy chân của ngươi."

Minh Thù ăn miếng trái cây cuối cùng, cười xán lạn: "Ta đánh gãy chân, chưa chắc có thể liền lại được đâu."

Trẫm không giống với những con quỷ khác.

"..."

Hồng y nữ quỷ cũng không dám có suy nghĩ khác, ngoan ngoãn đứng trước mặt Minh Thù.

"Xe của ta, còn có người trong đó nữa, mang trở lại cho ta."

Bóng tối xung quanh Minh Thù biến mất, vẫn là con phố vừa rồi. Lúc này cô đứng ở giữa đường, xe đậu ở cách đó không xa, đèn xe bật sáng bao phủ một bóng người đang chật vật đang cầm kiếm gỗ đào chém lung tung.

Tạ Hồi như cảm giác được điều gì, đột nhiên xoay người, kiếm gỗ đào nhắm thẳng về phía Minh Thù, hét lớn: "Hay cho tên tiểu quỷ nhà ngươi, dám tính kế với ta!”

Tạ Hồi giơ kiếm gỗ đào xông tới, Minh Thù ngăn hắn lại, Tạ

Hồi kêu to: "Xem ta bắt con tiểu quỷ này!"

Minh Thù đẩy hắn lui về phía sau.

"Ngươi xong chưa?"

Tạ Hồi tằng hắng một cái, sửa sang lại quần áo, hất tóc.

"Hôm nay ta bỏ qua cho ngươi."

Hồng y nữ quỷ: “..."

Minh Thù: "..."

Thần kinh.

"Sao cô không bắt ả lại?" Tạ Hồi quay người về phía Minh Thù nói:

"Đây là lệ quỷ, ta thấy chí ít cũng hai trăm năm rồi."

Minh Thù mỉm cười, đi qua bên cạnh hắn rồi lên xe. Hồng y nữ quỷ tự giác đi theo, sau đó còn quay lại nhìn Tạ Hồi cười quỷ dị.

Tạ Hồi chỉ cảm thấy xung quanh gió lạnh thổi vù vù, hắn giơ kiếm gỗ đào ngắm nhìn bốn phía, trong miệng vừa lẩm bẩm vừa lên xe.

Hồng y nữ quỷ rất yên lặng ngồi ở đằng sau. Minh Thù đang cầm trái cây gặm, cô ăn trái cây cả đêm vậy mà lấy mãi vẫn chưa hết, không bao giờ hết sao?

Tạ Hồi nổ máy nhưng chưa đi được bao xa, xe lại chợt dừng lại.

Chỉ thấy phía trước lóe ra ánh lửa, một chiếc xe buýt ở giữa đường, xăng rỉ trên mặt đất, cách đó không xa có tia lửa, có thể sẽ phát nổ bất cứ lúc nào.

Xung quanh xe tất cả đều là âm khí giống như âm khí trên người hồng y nữ quỷ ngồi phía sau.

Hồng y nữ quỷ thấy ánh mắt Minh Thù xẹt qua, co rúm người lại giải thích: "Trước khi mọi người tới, ta cảm giác trong xe này có một con bé ăn rất ngon, cho nên chỉ tiện tay..."

Có điều ả còn chưa ra tay, sát tinh Minh Thù đã tới rồi cho nên xe này mới đậu ở đây.

Minh Thù suy nghĩ một chút, mở cửa xe đi xuống.

Đây là một chiếc xe buýt vận chuyển hành khách, từ bên ngoài không nhìn thấy động tĩnh bên trong, không biết người ở bên trong đã chết hay chỉ bị hôn mê.

"Cứu người!" Tạ Hồi vừa gọi điện thoại vừa mang theo kiếm gỗ đào vọt tới.

Minh Thù dựa vào cửa xe, sai nữ hồng y quỷ: "Ngươi đem con bé mà ngươi bảo ngon ra đây."

Hồng y nữ quỷ đáp một tiếng rồi bay ra khỏi xe.

Ầm một tiếng, cửa sổ thủy tinh vỡ vụn, tiếp theo một cô bé mặc váy trắng từ từ bay lên từ cửa sổ. Tạ Hồi thở hổn hển kéo người ở trong xe ra, thấy hồng y nữ quỷ chỉ nhẹ nhàng như vậy mà đem được người ra, suýt chút nữa tức đến mức hộc máu. Tại sao người và quỷ lại khác biệt lớn như vậy chứ?

Đôi mắt cô bé váy trắng nhắm chặt, có vẻ rất đau đớn, trong tay nắm chặt một khối ngọc đã vỡ. Hồng y nữ quỷ nhìn cô bé với vẻ thèm thuồng.

"Thích không?"

Giọng nói êm ái vang lên, hồng y nữ quỷ gật đầu liên tục không ngừng, xém tý nữa là chảy cả nước miếng.

"Thích, mùi trên người nó chỉ có thể là đại bổ."

Minh Thù vuốt vuốt tóc cô bé váy trắng, mỉm cười nhìn hồng y nữ quỷ.

"Tốt, chăm sóc cho cô bé thật cẩn thận. Nếu như cô bé thiếu một sợi tóc, ta sẽ bẻ gãy chân của ngươi.

Đây chính là nữ chính, có lẽ sẽ là đồ ăn ngon.

Thành quỷ đã rất khó khăn nên phải tìm một ít đồ ăn ngon.

Hồng y nữ quỷ nhìn nụ cười xán lạn của người trước mặt cô bé, ả dường như cảm giác được ác ý sâu đậm từ bên trong.

Biết rõ ả thích con người này, còn cố ý để ả trông coi, thật đáng ghét!

Hồng y nữ quỷ nhìn nữ chính Tô Đồng mà chảy cả nước miếng, Minh Thù đứng bên ngoài nhìn Tạ Hồi cứu người từ trong xe đi ra.

“Cô nên qua đây giúp đỡ đi!”

Tạ Hồi nhìn Minh Thù hét lên.

Minh Thù nở nụ cười nhu hòa.

"Ta chỉ quản những việc sau khi chết, những việc khi còn sống ta mặc kệ."

Tạ Hồi biết địa phủ có quy củ của địa phủ, có điều…

"Vậy sao cô còn cứu người kia? Cứu một người cũng là cứu, cứu hai người cũng là cứu."

"Ta chỉ muốn cứu một người." Ngươi cho rằng ai ai cũng đều là nữ chính, đáng để trẫm đi cứu sao?

Tạ Hồi: "..."

Tạ Hồi cũng không nói nhảm với Minh Thù, tiếp tục ra bên ngoài cứu người. Hắn đã kéo ra sáu người, ngay khi Tạ Hồi chuẩn bị quay trở lại, dưới xe buýt bất ngờ bắn ra những tia lửa, trong khoảnh khắc bùng lên ngọn lửa lớn.

Rồi một tiếng nổ lớn vang lên, Tạ Hồi nếu không chạy nhanh thì cũng bị nổ trúng.

Tạ Hồi đứng bên ngoài ngọn lửa lau mồ hôi trên đầu.

Hắn quay đầu, Minh Thù vẫn đứng nguyên chỗ cũ, độ cong khóe miệng chưa từng thay đổi giống như một bức vẽ.

-

Xe cứu thương và xe cứu hỏa hú còi đến, đám cháy nhanh chóng bị dập tắt. Bên trong có lẽ không còn người sống, cũng chỉ có những người được hắn cứu ra trước đó là còn sống.

Tạ Hồi và những người này cùng được đưa tới bệnh viện thành phố Đông Hoa, Tô Đồng tất nhiên cũng được xe cứu thương mang đi.

"Đại nhân." Thẩm Hàm Nguyệt tìm được Minh Thù tại cửa bệnh viện.

"Giải quyết xong rồi sao?"

"Đưa xe chuyển phát nhanh này trở về địa phủ trước." Minh Thù phân phó đâu vào đấy.

"Tạm thời không biết có còn xảy ra chuyện gì không, người đứng sau màn còn chưa tìm được, chẳng qua chỉ bắt được một tiểu quỷ."

Thẩm Hàm Nguyệt đã thấy lệ quỷ đang lơ lửng cách Minh Thù không xa. Bởi vì ả rất sợ Minh Thù nên khi Thẩm Hàm Nguyệt thấy ả mới không lập tức ra tay.

"Rõ." Thẩm Hàm Nguyệt đón lấy chiếc xe chuyển phát nhanh. "Đại nhân, bây giờ ngài..."

"Có việc ta sẽ liên hệ với cô." Minh Thù cắt lời Thẩm Hàm Nguyệt, quay đầu mỉm cười.

"Nhớ kỹ mỗi ngày đều đốt cho ta đồ ăn ngon, càng nhiều càng tốt, đừng bao giờ quên."

"Vâng…"

Minh Thù bay vào bệnh viện, hồng y nữ quỷ như một làn khói đuổi kịp Minh Thù.

Bệnh viện có âm khí rất nặng, hồng y nữ quỷ rất thích nơi đây, bay lên bay xuống.

"Cô bé kia ở chỗ nào?"

"Đã chuyển tới phòng bệnh, cô ta không có gì đáng ngại.” Hồng y nữ quỷ bay tới phía trước Minh Thù dẫn đường.

Tạ Hồi ngồi ở ngoài phòng bệnh để tiếp nhận thẩm vấn của cảnh sát, ánh mắt quét qua Minh Thù đang mang hồng y nữ quỷ vào bên cạnh phòng bệnh, đứng lên một cách vô thức.

Người của địa phủ và lệ quỷ làm bạn có vẻ kỳ quái, có điều nghĩ đến việc cô ta là An Ca, Tạ Hồi mới tỉnh táo một chút.

Trong phòng bệnh.

Sắc mặt Tô Đồng tái nhợt nằm trong phòng bệnh, phía trên có vài con tiểu quỷ đang lơ lửng. Minh Thù đi vào, đám quỷ này thấy con quỷ mới vào lợi hại hơn so với bọn chúng, lập tức chạy về phía các góc tường.

Hẳn là không có gì đáng ngại, chỉ là ngọc của nữ chính vỡ rồi nên đã dẫn những tiểu quỷ này tới đây, có thể thấy nữ chính có điểm khác biệt.

"Em gái tôi không sao chứ, sao lại xảy ra tai nạn xe chứ? "

Bên ngoài phòng bệnh vang lên tiếng của một nam một nữ nói chuyện với nhau.

"Ngươi ở đây trông coi cô bé, không cho phép con quỷ nào tới gần nó, hiểu chưa?"

Quỷ ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu.

Hồng y nữ quỷ ra dấu là mình biết rồi.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 400: Chuyển Phát Nhanh Âm Dương (6)

Minh Thù có thể tự do lựa chọn khiến con người có khả năng thấy hoặc không thấy mình, cho nên khi cô bước ra cũng không ai phát hiện.

Bên ngoài phòng bệnh có một cô gái trẻ đang đứng, vẻ ngoài rất giống với Tô Đồng. Cô ta nắm tay bác sỹ tỏ ra rất lo lắng hỏi về tình trạng của Tô Đồng.

Người không biết, tuyệt đối sẽ bị đánh lừa bởi dáng vẻ của cô ta.

“Yên tâm, bệnh nhân không có gì đáng ngại, nghỉ ngơi một chút sẽ ổn thôi." Bác sĩ giải thích với Tô Nhu, sau đó vội vã rời đi vì bận rộn.

Sau khi bác sĩ xoay người rời đi, ánh mắt Tô Nhu liền lộ ra vẻ chán ghét và nhăn nhó.

Minh Thù đứng bên cạnh cô ta chứng kiến tất cả, Tô Nhu cảnh giác liếc qua chỗ Minh Thù nhưng không thấy gì. Cô ta nghi ngờ nhìn mấy lần, cuối cùng mới xoay người vào phòng bệnh.

Trong phòng bệnh những con quỷ khác đều không thấy nữa, hồng y nữ quỷ ngồi ở trên bệ cửa sổ đối diện.

Tô Nhu vào phòng cảm thấy căn phòng hơi lạnh nhưng cô ta nhìn quanh vẫn không thấy gì, chỉ cho rằng có thể do âm khí ở bệnh viện hơi nặng.

“Sao mày còn chưa chết?” Tô Nhu đứng trước giường bệnh của Tô Đồng, ánh mắt đầy thù hận. Hình như cô ta thấy miếng ngọc Tô Đồng đang nắm chặt trong tay, cười lạnh một tiếng: “Không chết cũng tốt, mày hãy thử nếm trải tất cả những gì trước đây tao từng chịu đựng.”

Tô Nhu lấy ra một lọ nhỏ từ trong túi, hình như muốn cho Tô Đồng uống.

“Tiểu Hồng, ngươi đi hù dọa cô ta đi.”

Hồng y nữ quỷ tiến lại gần Minh Thù.

“Tên của tôi không phải là Tiểu Hồng, tôi tên... được rồi, Tiểu Hồng thì Tiểu Hồng. Hù dọa thế nào? Dọa cho sợ hay là hù cho chết?”

“...” Ma quỷ đều hành động vênh váo như vậy sao?

“Dọa nhẹ nhàng thôi, đừng dọa đến điên là được.” Sợ thành kẻ ngốc, thù hận của trẫm biết tìm ai đòi lại.

“A...” Tiểu Hồng bay tới trước mặt Tô Nhu.

Âm khí nồng nặc khắp nơi, tiếp đó trước mặt Tô Nhu liền xuất hiện một khuôn mặt quỷ máu me đầm đìa.

Tiểu Hồng nghĩ Tô Nhu sẽ thét chói tai nhưng ngược lại không có. Tô Nhu nhanh chóng lấy ra một lá bùa dán lên gáy Tiểu Hồng.

Tiểu Hồng nhìn lá bùa đang bay bay cản trở trước mặt bèn đưa tay lấy xuống. Lá bùa tự cháy, lúc này Tô Nhu mới xanh mặt.

“Ngươi đừng qua đây!” Làm quỷ lâu như vậy, kiếp trước lại gặp qua nhiều, Tô Nhu không sợ quỷ thế nhưng cô ta vẫn phải kiêng kỵ năng lực quỷ. Hiện tại, cô ta chỉ là một con người, một người bình thường.

Tiểu Hồng há miệng to đẫm máu, nhào qua phía Tô Nhu.

Tô Nhu xoay người chạy ra ngoài cửa, Tiểu Hồng biết bên ngoài còn có Tạ Hồi nên không đuổi theo.

Tạ Hồi đứng ở ngoài cửa, Tô Nhu đi ra ngoài sẽ đụng phải hắn.

“Sao vậy?” Tạ Hồi có trực giác liền hỏi:

“Xảy ra chuyện gì?”

Vừa rồi hắn phát hiện An Ca và hồng y nữ quỷ đều vào phòng bệnh này.

Hai con quỷ sẽ không thông đồng làm bậy, ăn cô gái nhỏ kia chứ?

Tô Nhu nhanh chóng kiềm lại cảm xúc: “Không có, không có việc gì.”

Tạ Hồi hồ nghi, Tô Nhu gượng cười, hình như con quỷ không đuổi theo phía sau. Cô ta nhanh chóng đi về phía toilet.

Tạ Hồi nhìn theo bóng lưng Tô Nhu càng thấy nghi ngờ, hắn suy nghĩ một chút rồi đẩy cửa phòng bệnh đi vào.

Vừa đi vào liền thấy hai con quỷ một trái một phải tung bay hai bên trong phòng bệnh của Tô Đồng, tư thế đó như sắp ra tay.

“Các người làm gì đấy!” Tạ Hồi đóng cửa lại.

Tiểu Hồng quả thật rất muốn ăn nhưng có Minh Thù ở bên cạnh, ả nào dám. Chỉ có thể nhìn chảy nước miếng, chỉ được nhìn mà không được ăn, thật là khó chịu, không gì khó chịu hơn cảm giác này.

“Ồn ào cái gì, tôi sẽ không ăn cô ấy.” Minh Thù bay xa một chút.

“Ngươi vào đây làm gì?”

Tạ Hồi: “…”

Tôi tới xem có phải cô chuẩn bị ăn thịt người, không muốn làm nhân viên công vụ nữa không.

Không biết từ đâu, Minh Thù moi ra một ổ bánh mì vừa gặm vừa bay. Vừa bay ra xa một mét liền nghe bên kia thét chói tai hai tiếng.

Tô Đồng tỉnh rồi.

Tỉnh lại thấy khuôn mặt đầm đìa máu, sợ đến hồn bay phách lạc.

Sau đó là tiếng thét của Tiểu Hồng.

“Ngươi là quỷ la gì mà la?”

Muốn hù chết trẫm để kế thừa đồ ăn vặt của trẫm sao?

“Là cô ấy thét trước!” Tiểu Hồng đẩy hết trách nhiệm cho Tô Đồng.

“Mọi người đừng tới đây.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Đồng trắng bệch.

Ở đây, chỉ có Tạ Hồi là người. Hắn tằng hắng một cái: “Cô đừng sợ, tôi là thiên sư, sẽ không để bọn họ hại cô.”

Tô Đồng cũng có thể phân biệt người và quỷ, Tạ Hồi nói chuyện với cô gái một lúc. Tuy vẫn còn sợ nhưng đã khá hơn nhiều.

Cô nhìn Tiểu Hồng trở về bình thường, lại nhìn Mình Thù cách đó không xa đang gặm bánh mì... Quỷ cũng có thể ăn bánh mì sao?

“Tôi nhớ, hình như tôi gặp tai nạn... Đây là bệnh viện sao? Mọi người... ở đây làm gì?” Tô Đồng không biết vì sao mình có thể thấy mấy thứ này, rất lâu, đã rất lâu rồi không thấy.

“Ây, không sai, cô bị tai nạn xe, tôi đã cứu cô.” Minh Thù cười híp mắt nói.

Tô Đồng kinh ngạc, cô nhìn về hướng Tạ Hồi, muốn nhận được một câu trả lời từ Tạ Hồi.

Tuy Tạ Hồi cảm thấy rất vô nghĩa nhưng vẫn gật đầu, đây là sự thật.

“Cô, tại sao cô muốn cứu tôi?”

Một con quỷ cứu mình, Tô Đồng cảm thấy chuyện này thật khó tin.

Trong ấn tượng của cô, quỷ đều rất đáng sợ. Giống như con quỷ áo đỏ bên cạnh, với vẻ ngoài dữ tợn và đều muốn ăn cô.

“Cô biết nấu cơm không?” Minh Thù bay tới gần một chút, hỏi với vẻ mong đợi.

Làm quỷ rất khó khăn, không tìm được ai nấu ăn ngon, thật xin lỗi dạ dày của trẫm.

Con quỷ này thật không giống với những con quỷ mà Tô Đồng từng gặp qua, trên người cô ấy không có âm khí. Nếu như không phải Tạ Hồi nói cho cô biết, cô sẽ cho rằng đó là một con người.

Hơn nữa cô ấy rất đẹp, mang theo một nụ cười ấm áp. Tô Đồng dường như cảm thấy quỷ cũng không còn đáng sợ nữa.

“Biết chứ.” Thế nhưng việc này thì có quan hệ gì với việc cứu

Tô Đồng?

Minh Thù cười càng ấm áp: “Để báo đáp ơn cứu mạng, có phải cô nên cảm tạ tôi không?”

“Ơ...” Tô Đồng nói với vẻ thấp thỏm: “Vâng... đúng vậy.”

“Tôi không cần cô lấy thân báo đáp, cô nấu cho tôi ăn là được rồi.” Minh Thù rất mong chờ vào tài nấu nướng của Tô Đồng, nếu có đẳng cấp của một đầu bếp thì càng tốt.

Vì sao cô cảm thấy việc này càng ngày càng kỳ lạ nhỉ?

Tạ Hồi ở bên cạnh cũng đồng cảm. Không phải một mình cô có cảm giác sai sai, hắn cũng thấy sự việc này có chút kỳ lạ.

Nhân viên công vụ đến từ địa phủ có vẻ ngoài không giống với yêu tinh quỷ quái.

-

Tạ Hồi không thể chờ lâu nhưng Minh Thù và Tiểu Hồng chính là những con quỷ rảnh rỗi, hai con quỷ bay lơ lửng trong phòng của Tô Đồng. Tô Đồng sợ sệt chui trong chăn, tại sao các cô ấy còn chưa đi.

“Em gái.”

“Chị.” Mắt Tô Đồng sáng ngời. Có người đến, cô không cần phải sợ hãi nữa.

Tô Nhu bước vào, ánh mắt không ngừng đảo khắp phòng, không phát hiện gì khác thường. Lúc này cô ta mới đi vào trong, nụ cười trên mặt thật ngọt ngào: “Làm chị sợ muốn chết, em không có việc gì thật may mắn, chị đã hỏi bác sĩ, không có gì đáng ngại.”

“Dối trá.” Tiểu Hồng bay tới bên cạnh Minh Thù, ánh mắt ảm đạm nhìn chằm chằm Tô Nhu.

Vừa rồi cô gái này không phải muốn hại cô gái trên giường sao nhưng bây giờ lại làm ra vẻ như tỷ muội tình thâm.

Con người thật dối trá.

Minh Thù không có phản ứng gì, tiếp tục gặm bánh mì.

“Bây giờ muộn quá rồi, ba mẹ không mua được vé cho nên không thể lập tức về đây.” Tô Nhu an ủi Tô Đồng:

“Em hãy nghỉ ngơi thật tốt, sẽ có thể xuất viện nhanh thôi.”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 401: Chuyển Phát Nhanh Âm Dương (7)

Tô Nhu xoay người đi rót nước cho Tô Đồng. Nhân lúc quay lưng với Tô Đồng, cô ta đã cho thêm một ít bột phấn vào nước.

Minh Thù gặm hết miếng bánh cuối, nhấc tay đẩy tới một luồng âm khí. Đầu ngón tay Tô Nhu cứng ngắc, ly nước rơi xuống đất vỡ vụn.

Tô Nhu cảm thấy rợn tóc gáynhư thể bị ai đó nhìn chằm chằm nhưng không thấy ai cả.

Con quỷ đó vẫn ở đây sao?

“Chị?” Tô Đồng cảm thấy kỳ lạ nhìn Tô Nhu, ân cần hỏi: “Chị không sao chứ?”

Tô Nhu nhanh chóng lấy lại tinh thần: “Không sao cả, trượt tay thôi, chị đi dọn dẹp.”

Tô Nhu không dám làm gì nữa, cô ta không rõ đấy là thứ gì. Nếu lỡ chọc giận đối phương, đối với cô ta mà nói chắc chắn không phải chuyện tốt gì.

Nếu như đến để phá Tô Đồng, vậy thì không phải rất tốt sao.

Tô Nhu lo lắng nếu tiếp tục ở đây sẽ gặp chuyện cho nên cô mượn cớ rời đi, tuy rằng Tô Đồng rất sợ nhưng cũng không nghi ngờ.

Ngày hôm sau, mẹ của Tô Đồng đã trở về. Có mẹ ở đây, Tô Nhu không dám làm càn nữa, mỗi ngày đều diễn thật tròn vai người chị tốt.

Có cảnh sát qua hỏi chuyện Tô Đồng, Tô Đồng nói hết chuyện xảy ra trên xe với cảnh sát, so với những chuyện người khác đã kể thì cũng không khác mấy nên không có thêm thông tin gì.

Lúc gặp chuyện không may, Tô Đồng vẫn còn mang miếng ngọc trên người cho nên cô không nhìn thấy gì cả.

Tô Đồng ở lại bệnh viện thêm vài ngày, Minh Thù và Tiểu Hồng cũng đợi ở đây. Ở chung vài ngày, hai con quỷ cũng không làm hại cô, Tô Đồng không còn sợ hãi nữa.

Ngược lại thì lúc Tô Nhu tới, thỉnh thoảng sẽ xảy ra vài chuyện kỳ quái nhưng cũng không phải chuyện gì to tát.

“Sao ngày nào cô cũng ăn vậy, cô có phải là quỷ không đấy?” Tiểu Hồng đã muốn hỏi Minh Thù từ lâu, song ngại Minh Thù khủng bố nên vẫn không dám hỏi.

Hôm nay thật sự không nhịn được nữa, cô nhất quyết phải hỏi.

Có con quỷ nào cả ngày ôm đồ ăn vặt ăn chứ.

Cũng không phải quỷ chết đói nha.

Đã là quỷ thì nên hấp thu âm khí để trở nên lớn mạnh, sao lại ăn mấy đồ ăn tầm thường này.

“Ta có phải là quỷ hay không, không phải ngươi rõ nhất sao?” Minh Thù liếc Tiểu Hồng, Tiểu Hồng cười ha ha. Minh Thù đột nhiên níu lấy gáy cô:

“Đã là ma quỷ, sao cô vẫn duy trì đầu óc minh mẫn như vậy?”

Thông thường ma quỷ không thể nhận thức rõ ràng nhưng hai con quỷ này lại khác.

Tiểu Hồng sợ hãi: “Tôi cũng không biết… Tôi vẫn luôn như vậy, chắc là trời sinh?”

Tiểu Hồng không nói bậy, mặc dù cô là quỷ nhưng cô biết mình không giống những con quỷ khác, đây cũng có thể là lý do người đó tìm đến cô.

Trong phòng bệnh, mẹ Tô Đồng đang thu dọn đồ đạc, bà đột nhiên ồ một tiếng, đem một vật đến trước mặt Tô Đồng: “Đồng Đồng, sao ngọc này lại vỡ rồi?”

“Lúc con tỉnh lại đã vỡ rồi.”

Tô Đồng nói, cô biết ngọc này là do một vị thiên sư cho. Cũng vì khối ngọc này mà nhiều năm như vậy cô mới không nhìn thấy quỷ.

“Chuyện lớn như vậy, tại sao con không nói với chúng ta?” Mẹ Tô vô cùng khẩn trương:

“Con có thấy thứ đó không?”

Tô Đồng liếc mắt nhìn Minh Thù và Tiểu Hồng: “Tạm thời không có.”

Cô không muốn để cho mẹ Tô lo lắng, hơn nữa ở bệnh viện trừ hai con quỷ này, cô quả thật không thấy con quỷ nào khác nữa.

Mẹ Tô thở phào nhẹ nhõm.

Không thấy là tốt rồi.

Tô Đồng cẩn thận hỏi: “Mẹ, cái này có thể sửa không?”

Mẹ Tô cũng không chắc: “Chắc có thể…”

Bà chần chờ nói: “Đợi ngày mai mẹ dẫn con đi tìm xem sao.”

Nếu như con gái không thấy những thứ kia nữa thì quá tốt, nếu như vẫn thấy…

“Mẹ, em gái, xe tới rồi, chúng ta đi thôi.” Tô Nhu đứng ở cửa gọi mọi người, ánh mắt cô rơi vào miếng ngọc trên tay mẹ Tô, hơi nghi hoặc. Sau đó cô ta rời ánh mắt đi, làm như không thấy: “Mẹ, buổi tối làm chút đồ ăn ngon cho em gái nha. Gần đây ở bệnh viện chắc chắn không ăn được gì ngon, một lát nữa con đi mua thức ăn.”

Mẹ Tô cất ngọc đi, tùy ý trả lời một tiếng, sau đó lại quay sang Tô Đồng hỏi han ân cần.

Tô Nhu cắn môi, chủ động qua xách đồ đạc.

“Ôi chao, bà mẹ này cũng thật bất công, thảo nào bà Tô Nhu kia lại muốn giết chết Tô Đồng.” Tiểu Hồng bên cạnh nhổ nước bọt.

Minh Thù cười khẽ, Tô Nhu vốn không nên làm con gái của mẹ Tô, mẹ Tô không thích cô ấy, thật tội nghiệp.

Hơn nữa, chỉ là mẹ Tô cưng chiều Tô Đồng nhiều hơn một chút nhưng đối xử với Tô Nhu cũng không giống người ngoài như những nhà khác. Tô Đồng có, cô ta cũng có, là vì Tô Nhu muốn quá nhiều.

“Những cảnh sát này có vai trò gì chứ, tra cái gì cũng không ra, các người phải bồi thường cho con gái chúng tôi.”

“Con gái đáng thương của tôi, con gái của tôi.”

Một đám người vây quanh trước cửa bệnh viện, động tay động chân với cảnh sát.

Đây là gia đình của những người chết trên chuyến xe bus, nghe nói học cùng trường với Tô Nhu. Bọn họ đi đến thành phố lân cận để tham gia cuộc thi hùng biện, ai mà biết lúc trở về lại xảy ra chuyện lớn như vậy.

“Cậu cứu bọn họ, vì sao không cứu con gái của tôi, vì sao? Vì sao không cứu con gái của tôi, nó còn nhỏ như vậy.”

“Nếu cậu cứu nó, nó sẽ không phải chết, vì sao cậu không cứu nó, vì sao?”

Tạ Hồi đứng ở giữa đám đông, có người lôi hắn ra vừa khóc vừa mắng.

Tạ Hồi chỉ còn mặc một chiếc quần đùi hoa, tóc bị những người nhà này giựt đến rối bù, quần áo cũng không còn, bả vai bị cào đến rỉ máu, khuôn mặt hơi chau mày.

“Mẹ...”

Đến lúc này, Tô Đồng mới biết bạn học của cô đều chết hết.

“Đồng Đồng, không sao đâu, không liên quan tới con.” Mẹ Tô lập tức an ủi, ở bên cạnh che chở cho cô di chuyển ra ngoài:

“Đừng sợ, mẹ ở đây.”

Nhưng mà họ vẫn chưa thể đi được vì đang bị những thân nhân phẫn nộ này cản lại.

Bọn họ dùng những từ ngữ độc ác công kích Tô Đồng.

“Vì sao không phải là mày chết.”

“Sao mày vẫn còn sống, mày dựa vào cái gì mà sống. Chúng nó đều chết thì mày làm sao mà sống được.”

Mẹ Tô Đồng hết mình bảo vệ con gái, mắng những người đó tới đỏ mặt tía tai.

Minh Thù đứng ở sau, nhìn Tạ Hồi, vừa lúc Tạ Hồi cũng nhìn cô, hắn nở nụ cười khổ, ai mà biết chuyện lại xảy ra thế này.

Hắn đã hết sức cố gắng cứu những đứa trẻ đó.

Minh Thù bay vào đám người.

Lòng người nhỏ nhen.

Đến độ có thể nói ra những lời chết chóc như vậy đối với một đứa trẻ nhỏ tuổi như con mình.

Chỉ vì con họ đã chết.

Cho nên mày cũng không nên sống.

Minh Thù kéo tay Tô Đồng, Tô Đồng giật mình đơ toàn tập, tiếp đấy cô cảm giác áp lực đến nghẹt thở ở trước mặt cũng biến mất.

Sức mạnh vô hình đã tạo ra một con đường, mẹ Tô khóc, đưa Tô Đồng chạy ra ngoài.

Tô Đồng phát hiện Minh Thù và Tiểu Hồng luôn theo cô. Trên đường cô nhìn thấy rất nhiều quỷ, có con còn bay theo cô nhưng chẳng biết tại sao lại không dám tiến lên.

Nguyên nhân chắc là hai cô quỷ này.

Hai cô quỷ thật sự rất tốt.

Tô Đồng nghĩ vậy.

-

Nhà họ Tô.

“Đại nhân.” Thẩm Hàm Nguyệt đột nhiên xuất hiện.

Tiểu Hồng tạm trốn đi thật xa, sợ Thẩm Hàm Nguyệt đóng gói mình chuyển phát nhanh về địa phủ.

“Chuyện gì?” Minh Thù dựa vào bàn học của Tô Đồng nhìn màn đêm ngoài cửa sổ.

“Đại nhân, ngài biết một khu vực sẽ có hai dẫn hồn giả. Thành phố Đông Hoa cũng không ngoại lệ nhưng có một dẫn hồn giả... đã bãi công từ lâu rồi. Tôi muốn xin đổi một dẫn hồn giả để phụ trách khu vực này, nếu không... một mình tôi không làm xuể được.”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 402: Chuyển Phát Nhanh Âm Dương (8)

Tất cả dẫn hồn giả đều thuộc sự quản lý của chuyển phát nhanh Âm Dương, tức thuộc sự quản lý gián tiếp của Minh Thù.

Bãi công?

Dẫn hồn giả mà cũng ra vẻ như vậy sao?

“Vì sao lại không xin cấp trên?”

“Có xin rồi.” Thẩm Hàm Nguyệt giọng nhàn nhạt.

“Thế nhưng cấp trên nói hắn là đi cửa sau, không cho đổi.”

“…” Quỷ ở địa phủ đều ngay thẳng như vậy sao?

Rất thẳng!

Đi cửa sau mà trơ tráo như vậy, rất có tương lai!

Bình thường dẫn hồn giả trước đây đều có quỷ quản lý nhưng bây giờ kẻ đứng đầu quản lý đang ở đây nên Thẩm Hàm Nguyệt trực tiếp tìm Minh Thù.

“Đại nhân, nếu như thực sự đổi không được, tôi xin phái thêm một dẫn hồn giả. Giả sử khu vực xảy ra vấn đề gì, một mình tôi không thể cân bằng được.” Giống như lần này.

Đông Hoa là một thành phố lớn, xung quanh quận nhỏ quận lớn đều do cô phụ trách. Có lúc mấy ngày cô cũng không được nghỉ ngơi, cho dù cô là dẫn hồn giả nhưng thân thể của cô là con người, nếu không nghỉ ngơi, căn bản chịu không nổi.

Cô thực sự không có cách nào, nhân lúc Minh Thù ở đây nên đến trình bày.

Minh Thù cho vào miệng hai hạt đậu: “Tên của kẻ đi cửa sau?”

Xem như nể tình Thẩm Hàm Nguyệt hay chia sẻ đồ ăn vặt với mình, trẫm sẽ giúp.

“Linh Yển.”

“Linh Yển…”

Tên này nghe quen quen? Minh Thù nghĩ một hồi, tạm thời không nhớ ra, nói: “Gọi hắn qua đây gặp ta.”

Thẩm Hàm Nguyệt do dự nhưng vẫn gật đầu, sau đó biến mất giữa không trung.

Thẩm Hàm Nguyệt vừa biến mất, Tô Đồng liền từ ngoài phòng đi vào, đồng thời còn có mẹ Tô đi cùng.

“Đồng Đồng, con chớ suy nghĩ lung tung, hãy nghỉ ngơi thật tốt, sức khỏe của con vừa hồi phục.”

“Mẹ… các bạn đều đã chết.” Tô Đồng ôm mặt, nước mắt chảy xuống từ trong kẻ tay, rất khổ sở: “Đó đều là bạn học của con, chúng con học với nhau rất lâu rồi.”

“Đồng Đồng… nhìn mẹ này.” Mẹ Tô tay chân luống cuống an ủi Tô Đồng:

“Chuyện này không phải lỗi của con, con cũng không dễ dàng sống sót được, con đừng buồn nữa.”

Tô Đồng không còn sức lực để ý tới hai cô quỷ đang bay trong phòng, cô khóc mệt rồi ngủ thiếp đi.

Nửa đêm Tô Đồng tỉnh dậy từ trong ác mộng, vừa mở mắt liền thấy khuôn mặt máu me của Tiểu Hồng trước mắt. Tiểu Hồng móc tròng mắt của mình ra chơi đùa, Tô Đồng đột nhiên trợn mắt, Tiểu Hồng liền dùng đôi mắt không có tròng nhìn cô.

Cảnh này thực sự quá kinh dị.

Một người một quỷ mặt đối mặt.

“A!”

Tô Đồng hét lên, lôi gối trên đầu ném tới.

Chiếc gối xuyên qua thân thể Tiểu Hồng, rơi xuống mặt đất. Tô Đồng lấy lại tinh thần, vỗ vỗ ngực.

“A!”

Tay Minh Thù đang chống trên bàn bị trượt ra, cô ngẩng đầu: “Tôi nói này cô Tô Đồng, cô thét một tiếng là đủ rồi, thét nữa sẽ thành nghiện đó! Ngươi hù dọa cô ấy làm cái gì, xuống đây.”

Câu sau nói với Tiểu Hồng.

Tiểu Hồng nhanh chóng trốn ở phía sau Tô Đồng, cảnh giác nhìn Minh Thù. Tô Đồng mặt trắng bệch, một người một quỷ ôm nhau.

Minh Thù: “…”

Cô quay đầu lại, chỉ thấy có thứ gì kỳ quái đang ngồi trên cửa sổ, vừa giống người vừa giống con vật, xung quanh cái bóng đó toàn phát ra âm khí.

Càng kỳ lạ hơn, thứ âm khí kia chỉ có thể nhìn được, lại không cảm nhận được.

Cái bóng dần kéo dài ra, một đôi chân dài từ từ lộ diện, tiếp theo là thân áo, cánh tay…

Cái bóng dài đó dần dần lộ diện thành một dáng người. Luồng âm khí kia chui vào trong cơ thể hắn, biết mất không thấy tăm hơi.

Người đàn ông ngâm mình dưới ánh trăng, trong đôi mắt đen thẫm mơ hồ lộ ra nỗi u buồn và sự cổ quái. Hắn vừa xuất hiện, không khí xung quanh dường như cô đọng lại khiến người ta không tự chủ được ngừng thở.

“An Ca, tìm ta làm gì?” Khuôn mặt đẹp trai đầy vẻ lo lắng nhưng trong giọng nói không chút khách sáo này rất thân quen, dường như đã gọi tên cô vô số lần.

“Ông già đó kêu ngươi đến đây?”

“Linh Yển?” Minh Thù ngước mắt không kiêng kỵ, quan sát hắn.

Người đàn ông này có chút kỳ quái nha.

Không giống quỷ, cũng không giống người.

Ánh mắt của hắn nhìn Tô Đồng đang nằm trên giường, lập tức nói với Minh Thù: “Người này nhìn qua có vẻ rất ngon, ngươi có muốn hiến tế cho ta không?”

Minh Thù mỉm cười đưa tay ra dấu mời.

Tô Đồng trợn to mắt, cầm chăn đắp trước ngực, lạnh run.

Hiến tế là gì?

“Cô run rẩy cái gì?” Tô Đồng nhìn Tiểu Hồng đang ghì chặt mình, người bị hiến tế là tôi mà?

“Người đàn ông này thật đáng sợ.” Tiểu Hồng run run.

Tô Đồng cũng thấy được cảm giác khí thế người đàn ông kia mang lại rất không thoải mái, thế nhưng nhìn bên kia Minh Thù cười rất thong dong, hình như không cảm nhận được khiến cô còn sợ hơn.

Cô ấy thật sự muốn bị hiến tế sao, với tình hình này thì đến cơ hội kêu cứu cũng không có.

Linh Yển đột nhiên giận tái mặt: “Làm như vậy để cho ta trở về, các người thật biết tính toán.”

“Không phải ngươi muốn ăn sao?” Trẫm để cho ngươi ăn, ngươi còn muốn sao nữa.

Linh Yển lạnh lùng nhìn Minh Thù, liên tục cười nhạt: “Ngươi tìm ta làm gì?”

Minh Thù chống cằm: “Nghe nói gần đây ngươi đang bãi công?”

Linh Yển cười: “Ta bãi công hay không liên quan gì tới ngươi.”

Minh Thù mỉm cười: “Dẫn hồn giả là do ta quản.”

Linh Yển híp mắt lại, tâm tình của hắn khá hơn một chút: “Ta lại quên mất. Song ngươi cũng đừng quên, ta cũng không phải là dẫn hồn giả.”

Minh Thù cuối cùng cũng nhớ tới hắn ta là ai.

Theo truyền thuyết, nhân gian có mười tám tầng địa ngục nhưng bọn họ không biết phía dưới tầng địa ngục thứ mười tám, còn có tầng mười chín.

Linh Yển chính là từ tầng mười chín đi ra.

Nhưng sau khi hắn ra ngoài cũng không làm gì, chỉ loanh quanh ở địa phủ khiến cho các tiểu quỷ kêu sợ hãi liên tục, rồi vào điện Diêm Vương.

Sau đó không biết đạt được thỏa thuận giao dịch ngầm gì đó với Diêm Vương liền được đưa đến nhân gian.

Hèn gì cái tên này lại tạp nham như vậy. Ký ức của An Ca rất mờ nhạt, chủ yếu là sau khi hắn bò ra từ tầng địa ngục thứ mười chín, thật sự không làm qua việc gì nên mọi người đều không nhớ tới hắn.

“Diêm Vương và ngươi có ba điều giao ước, ngươi đã quên?”

Giao ước thứ nhất, không được gây hại đến loài người. Những sinh linh còn lại, không được phạm lỗi, cũng không thể gây thương tổn.

Giao ước thứ hai, làm tốt công tác dẫn hồn giả, nếu không không thể ở lại nhân gian.

Giao ước thứ ba, bảo mật.

Điều thứ ba chính là giao dịch ngầm gì đó của Linh Yển và Diêm Vương, ngoại trừ đương sự, ai cũng không biết họ đã giao ước gì.

Sắc mặt Linh Yển lại trầm xuống, hốc mắt sâu thẳm, giọng trầm thấp: “Ngươi đang uy hiếp ta?”

“Chỉ là muốn ngươi hoàn thành chức trách công việc của bản thân.” Minh Thù buông tay.

“Nếu không... ta cũng không biết Diêm Vương có thể gọi ngươi trở về không.”

Tên này dường như không thích địa phủ.

Linh Yển yên lặng nhìn cô, cười lạnh phất tay áo rời đi.

Hắn ở nhân gian lâu như vậy, các dẫn hồn giả trước đều không dám cáo trạng, lần này lại có người dám cáo trạng hắn.

[Nhiệm vụ phụ: Thu hoạch giá trị thù hận của Linh Yển.]

Minh Thù: "…"

Sớm không chuyển, muộn không chuyển, người vừa đi, ngươi chuyển… cái rắm!

Hài Hòa Hiệu chính là kẻ ngốc.

[…] Sao hệ thống lại không có chức năng trừ tích điểm của ký chủ vì dám nhục mạ hệ thống nhỉ? Không sao, thả tiểu yêu tinh đánh cho ký chủ tỉnh táo một chút.

Minh Thù: "…"

Có thể xin đổi hệ thống không?

Cái hệ thống này dám thả tiểu yêu tinh đánh nhau với ký chủ!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 403: Chuyển Phát Nhanh Âm Dương (9)

"Chuyện đó..." Linh Yển đi rồi Tô Đồng mới yếu ớt nói:

"Nếu như hắn thật sự muốn ăn tôi, cô thật sự muốn hiến tế tôi sao?"

Ánh trăng từ ngoài cửa sổ chiếu vào khiến cho nữ quỷ như cô dường như phát ra ánh sáng thuần khiết, cô nhướng mày cười khẽ: "Cô đoán xem."

Tô Đồng hoàn toàn không muốn đoán.

Cô không thể trêu vào con quỷ này, đột nhiên phát hiện lệ quỷ có khuôn mặt đáng ghét này lại đáng yêu hơn cả cô.

"Em gái, em đã ngủ chưa?"

Ngoài cửa đột nhiên vang lên giọng của Tô Nhu.

Tô Đồng vội đáp một tiếng: "Vẫn chưa đâu chị."

Tô Nhu mở cửa đi vào, ánh mắt đảo qua phòng cô: "Vừa rồi hình như chị nghe phòng em có tiếng động, đã xảy ra chuyện gì sao?"

Tô Đồng nói mình thấy ác mộng nên Tô Nhu làm bộ nói vài câu quan tâm rồi rời phòng.

Minh Thù nháy mắt Tiểu Hồng, Tiểu Hồng hiểu ngay. Hai con quỷ một trước một sau bay bên ngoài phòng Tô Đồng.

"Các cô... định làm gì?"

"Bây giờ là lúc vạn quỷ cuồng hoan, không liên quan đến cô, ngủ đi." Minh Thù nói rất dịu dàng.

Tô Đồng nuốt một ngụm nước bọt, cũng không dám hỏi vạn quỷ cuồng hoan gì đó, kéo chăn tự ru mình ngủ.

"Đại nhân, chúng tôi làm gì đây? Hù dọa cô ta hay là thế nào?" Tiểu Hồng hưng phấn hỏi Minh Thù, quỷ thích nhất là dọa người.

"Có chút sự cầu tiến được không?" Minh Thù bay về hướng Tô Nhu:

"Đánh cô ta."

"Hả?"

Đánh cô ta thì sẽ có sự cầu tiến sao?

Nhưng đại nhân nói thì sẽ không sai, vậy thì đánh cô ta.

Tô Nhu mới vừa nằm xuống thì ngọn nến trắng trong gian phòng đột nhiên tí tách lóe lên một chút, tiếp sau đó thì tối sầm lại, một luồng khí lạnh lặng yên lan tỏa khắp gian phòng.

Tô Nhu đưa tay lấy ra từ dưới gối mấy lá bùa cầm trong tay, cảnh giác trông chừng bốn phía.

Một cái bóng đột ngột xuất hiện ở trước mặt cô ta. Lá bùa của cô ta chưa đánh ra thì bóng dáng đỏ kia đã hiện ra. Cả người cô ta bị một luồng sức mạnh kéo từ trên giường xuống dưới, ngã trên mặt đất.

Cô ta chật vật ngẩng đầu, thấy rõ người đứng ở trước mặt mình.

Là một thiếu nữ rất xinh đẹp.

Mặt hiện vẻ cười nhàn nhạt, đứng dưới ánh sáng le lói không hề giống với những con quỷ khác. Trên người cô ta không có âm hàn và quỷ dị, dường như giống một người bình thường... lại dường như không phải người.

Tô Nhu cắn răng: "Các ngươi muốn làm gì? Tôi không hề trêu chọc các ngươi, sao cứ theo tôi vậy!"

Tiện nhân Tô Đồng kia giờ đây cũng không có bùa hộ mệnh bảo hộ, những con quỷ này không bám theo cô ta mà đến bám lấy mình làm gì chứ.

"Quà gặp mặt." Thiếu nữ khẽ mở miệng, giọng nói nhẹ nhàng chậm rãi như lông chim bay qua mặt hồ.

Trong lòng Tô Nhu đầy thắc mắc, quà gặp mặt gì chứ?

Cô ta nắm chặt trong tay lá bùa, chỉ cần Minh Thù tới gần, cô ta có thể dán lá bùa lên trên người cô.

Tiểu Hồng bay tới từ phía sau, mông đặt trên người Tô Nhu. Tô Nhu cảm giác trên người mình đột nhiên có thêm một tảng đá vừa lạnh vừa nặng.

Tô Nhu dường như lại trở về trước lúc trùng sinh, cô cũng bị mấy thứ này bám lấy như vậy.

Minh Thù cất bước đi qua: "Nhớ tên của tôi là An Ca nhé."

An Ca...

Tên này dường như cô từng được nghe.

Tô Nhu cố gắng nhớ lại nhưng vì thân thể quá lạnh, giống như cả người đều đang ở trong hầm băng nên cô hoàn toàn không tài nào suy nghĩ được.

"A..."

Tô Nhu bị đau, không quan tâm được đến những tâm tình kỳ lạ đó, cô ta hung tợn trừng mắt nhìn những người trước mặt. Nếu ánh mắt có thể giết người, e là Minh Thù đã bị cô ta đâm thành cái sàng lọc.

Tiểu Hồng không có đất dụng võ, chỉ có thể nhìn Minh Thù đánh Tô Nhu.

Bùa trong tay Tô Nhu căn bản không có tác dụng gì đối với Minh Thù. Minh Thù giơ tay lên nó liền bị hủy đi, cô đè Tô Nhu xuống đánh một trận no đòn.

"Có tức giận hay không?" Minh Thù kéo mặt Tô Nhu lộ ra:

"Tức giận là tốt rồi, về sau ta sẽ thường xuyên đến đánh ngươi. Ngươi nhất định phải hận ta, như vậy ngươi càng ngày sẽ càng xinh đẹp."

Tròng mắt Tô Nhu dường như sắp rớt ra ngoài.

Nói chung chẳng thể nào hiểu được, vì sao Minh Thù đánh mình, còn nói khoác để lại tên mà không biết ngượng, tuyên bố phải để cho mình hận cô.

Bây giờ quỷ đều hống hách như vậy sao?

[...] Thủ đoạn kiếm điểm thù hận của ký chủ trước giờ luôn thô bạo, vì sao cách của nó lại không được, ký chủ chẳng có chút tinh thần đoàn đội gì cả.

Hài Hòa Hiệu rất phiền muộn.

Chủ ý kiên nhẫn phát huy tinh thần đoàn đội: [Ký chủ, hay là người đánh trên mặt cô ta, đánh thành đầu heo. Nữ nhi đều thích cái đẹp, như vậy cô ta sẽ hận người hơn.]

Minh Thù ung dung đứng lên, lấy ra một chiếc bánh bao: "Ta đánh người không đánh vào mặt, nhìn là không nuốt nổi."

[...]

Không phải ngươi đối diện với thi thể cũng có thể nuốt nổi sao, mượn cớ!

Chủ ý tồi của Hài Hòa Hiệu lần nữa bị phản bác.

-

Buổi sáng Tô Nhu mang theo đôi mắt gấu trúc đi ra, toàn thân đau nhức cứ như bị xe cán qua vậy. Ánh mắt cô ta đảo qua phòng khách, liếc mắt liền thấy Minh Thù và Tiểu Hồng đang chiếm lấy ghế sofa nhà mình, sắc mặt cô ta méo xệch, hai con quỷ này thật đúng là hống hách.

Cô ta nhìn về phía mẹ Tô, biểu cảm mẹ Tô bình thường, rõ ràng không nhìn thấy được hai con quỷ này.

Còn Tô Đồng thỉnh thoảng cũng liếc nhìn về phía bọn họ, em ấy có thể nhìn thấy bọn họ sao?

Thần sắc Tô Nhu biến hóa khó lường. Tiện nhân Tô Đồng kia lại không sợ bọn họ, cho nên bọn họ và Tô Đồng là một phe?

"Mẹ Tô, con không ăn điểm tâm." Tô Nhu cầm túi xách đi ra ngoài, cô ta phải đi tìm người xử lý hai con quỷ này mới được.

Mẹ Tô đáp lại một tiếng rồi bảo cô ta mang theo bữa sáng trên bàn, Tô Nhu liếc mắt nhìn nhưng không đi qua mà lao nhanh ra khỏi cửa phòng.

Thang máy đang ở phía trên cùng, Tô Nhu chờ một lúc cũng không thấy xuống nên đã đi xuống từ chỗ cầu thang bộ.

"Chào buổi sáng."

Tô Nhu suýt chút nữa hụt hơi. Quỷ ngồi ở phong khách lúc nãy giờ đang dựa vào cửa lớn chung cư, cười tủm tỉm chào hỏi cô, toàn thân Tô Nhu lạnh cứng.

Rõ ràng là cười nhưng lại khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo không gì sánh được, cảm giác này còn đáng sợ hơn so với lúc cô nhìn thấy những con quỷ kia ở kiếp trước.

"Chạy nhanh như vậy làm gì, hôm nay tôi không đánh cô." Trẫm chưa ăn điểm tâm, không còn sức đánh ngươi.

Tô Nhu nhìn ánh nắng bên ngoài, cắn chặt răng chạy băng qua. Ánh nắng ấm áp chiếu lên người, xua tan chút lạnh lẽo.

Cô ta chạy xa một khoảng mới quay đầu lại nhìn, con quỷ kia không theo tới.

Tô Nhu gọi một chiếc xe rồi nói địa chỉ.

-

"Cám ơn thiên sư đại nhân."

"Không cần khách sáo, khoảng thời gian gần đây không nên để cho cô ấy đi đến nơi ít người hoặc là âm khí quá nặng."

"Được ạ."

Minh Thù tìm Thẩm Hàm Nguyệt đòi ăn xong trở về thì liền thấy Tạ Hồi đang được mẹ Tô tiễn ra một cách khách sáo. Hai người hàn huyên một hồi mẹ Tô mới tiễn vào thang máy.

Trong thang máy Tạ Hồi và Minh Thù mắt lớn trừng mắt nhỏ.

"Quỷ cũng cần đi thang máy sao?" Tạ Hồi lên tiếng trước, hơi kinh ngạc.

"Lười bay." Bay rất lãng phí thể lực.

"..."

Minh Thù đợi Tạ Hồi ra khỏi thang máy, chuẩn bị nhấn nút thang máy trở về thì một tay đột nhiên chắn ngay cửa thang máy, Tạ Hồi thò đầu vào hỏi với vẻ thăm dò: "Cô ở đây làm gì thế? Hay là có âm mưu gì vậy?"

"Có liên quan gì tới ngươi sao?"

"Tôi là thiên sư đấy!" Tạ Hồi ưỡn ngực lên: "Nghĩa vụ là giữ gìn an toàn, bảo vệ nhân loại ở nhân gian."

"Ha ha..." Sao ngươi không nói ngươi muốn đi giải cứu dải ngân hà, làm siêu anh hùng luôn đi?

"Cô cười cái gì." Tạ Hồi rất bất mãn:

"Không phải tới tra chuyện chuyển phát nhanh sao, cô tra xong rồi sao?"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 404: Chuyển Phát Nhanh Âm Dương (10)

"Tôi nói cô nghe, cô với con lệ quỷ kia ở trong nhà người ta, không tốt với thân thể bọn họ đâu, đặc biệt với người tên là Tô Đồng..."

"Có quỷ." Minh Thù chỉ về phía sau hắn.

"Đâu!" Tạ Hồi theo bệnh nghề nghiệp quay đầu, phía sau vắng vẻ, bóng quỷ cũng không thấy một con.

Hắn quay đầu lại, cửa thang máy đã đóng, chậm rãi hướng lên.

Tạ Hồi: "..."

Tạ Hồi móc điện thoại di động ra, hỏi trong Weibo vài vấn đề.

#Đầu óc nhân viên công vụ địa phủ có phải đều có vấn đề hay không?#

Thiên Sư Số 1: Bọn họ không có đầu óc.

Thiên Sư số 2: Nhân viên công vụ địa phủ còn khó dây hơn so với tiểu quỷ, gặp thì ngươi phải chạy mau!

Thiên Sư số 3: Thắp cho ngươi ngọn nến.

Thiên Sư số bốn: Ngươi gặp phải người nào?

Tạ Hồi: An Ca.

Thiên Sư số 1: Ngọn nến

Thiên Sư số 2: Ngọn nến

Thiên Sư số 3: Ngọn nến

Thiên Sư số 4: Ngọn nến

Tạ Hồi trừng mắt nhìn một dãy ngọn nến phía dưới, đây là ý gì? Hắn biết rất khó xử lý An Ca nhưng mọi người cũng không cần nguyền rủa hắn đi chết như vậy chứ! Còn tình sư môn thì sao? Tình đồng đội thì sao?

Nhưng thật ra cũng có người gọi điện thoại đến hỏi hắn, An Ca đến làm gì.

Tạ Hồi kể chuyện lúc trước của hắn lại một lần, đối phương thở dài một hơi: "Tới tra án mà, vậy cậu hỗ trợ cho tốt, cố gắng lên."

Tạ Hồi: “...” Cho nên cậu gọi điện thoại đến chỉ là muốn biết An Ca đến làm gì sao?

Giờ cô ta đang ở trong nhà của con người, không biết muốn làm chuyện gì đây!

-

“Đại nhân, đại nhân, tôi cảm giác được hắn đang ở gần đây!” Tiểu Hồng đột nhiên nhào tới trước mặt Minh Thù.

Minh Thù liếc nhìn cô ta một cái, Tiểu Hồng lập tức đứng vững: “Đại nhân, tôi thực sự cảm giác được, chúng ta cần đi bắt hắn không?”

Minh Thù ôm đồ ăn vặt: “Đi.”

Tô Nhu thấy hai con quỷ bay ra từ cửa sổ nên cũng thở phào nhẹ nhõm, ở cùng hai con quỷ thật có chút đáng sợ.

Tiểu Hồng theo Minh Thù bay qua tiểu khu, xuyên qua mấy con phố, dừng ở trước lầu một khu dân cư.

Nơi đây gần bị phá bỏ và di dời đi nơi khác, phần lớn người đều đã chuyển đi, chỉ còn thưa thớt mấy gia đình ở lại.

Hơn nữa lúc này cảnh sát vây kín khu chung cư, người vây lại xem bên ngoài rất nhiều.

Minh Thù cắn quả táo rồi bay vào trong, thẳng lên lầu ba. Căn phòng cũ nát, khắp nơi đều là máu tươi, một người đàn ông nằm trên mặt đất, hắn bị phanh ngực mổ bụng, nội tạng chảy đầy ra sàn.

Tạ Hồi mặc quần cộc đang quan sát căn phòng.

Ánh sáng còn sót lại chợt quét qua Minh Thù và Tiểu Hồng, thần sắc hắn thay đổi, sao mà ở đâu cũng đều nhìn thấy hai con quỷ này nhỉ.

“Vẫn ở đó chứ?”

Tiểu Hồng đi một vòng: “Không thấy.”

Minh Thù bay đến trước thi thể, âm khí trên thi thể rất nặng, bộ mặt kinh hoàng, dường như chứng kiến thứ gì đó rất đáng sợ. Hiện trường không tìm thấy thứ có thể mổ bụng.

“Cô tới đây làm gì?” Tạ Hồi làm bộ ngồi xổm trên mặt đất nhìn thi thể, hạ giọng hỏi Minh Thù.

“Nghiên cứu một chút chuyện người ta chết sẽ như thế nào.” Minh Thù mỉm cười:

“Ngươi tới đây làm gì?”

Chuyện này rõ ràng cho thấy vụ án vừa mới báo, Tạ Hồi thân là thiên sư, không thể đến nhanh như vậy.

“Vừa rồi tiểu quỷ kia nói cái gì không thấy nữa?” Tạ Hồi không trả lời mà ngược lại tiếp tục hỏi.

Minh Thù đứng lên, mặt không đổi sắc gặm quả táo: “Tại sao ta phải trả lời câu hỏi của ngươi, ngươi không phải là cấp trên của ta cũng không phải quỷ của ta, từ chối.”

Nói xong cô liền bay ra ngoài, Tiểu Hồng cũng theo sau.

Tạ Hồi chào hỏi người bên cạnh rồi đuổi theo Minh Thù đi ra ngoài: “Có lẽ cô cũng phát hiện ra người này chết không bình thường. Tôi nói cô nghe, đây đã là vụ thứ sáu trong tháng rồi. Từng người bị hại đều là bị mổ bụng phanh ngực, không tìm được hung khí, cũng... không tìm được linh hồn. Người chết đều là người cô đơn ở một mình, không có thân nhân.”

“Ấy.” Minh Thù cắn một miếng táo:

“Đây là chuyện mà thiên sư các ngươi và cảnh sát nên làm, có liên quan gì đến ta chứ?”

“E rằng nó có liên quan đến thứ cô muốn tìm.” Tạ Hồi nghe câu không thấy đâu mà Tiểu Hồng nói, rõ ràng cho thấy họ đến tìm gì đó.

Minh Thù dừng lại, mỉm cười: “Cho nên?”

Tạ Hồi nói: “Cô có thể giúp một tay điều tra linh hồn của bọn họ xuống địa phủ hay là tiêu tan rồi không?”

Linh hồn xuống địa phủ thì bọn họ không tra ra được, thế nhưng An Ca có thể.

“Dựa vào cái gì mà bảo ta giúp ngươi.” Minh Thù vừa nói xong liền đổi ý: "Ngươi cho ta bao nhiêu cống phẩm?"

Tạ Hồi: "..."

Tạ Hồi đồng ý việc đảm bảo cho Minh Thù ăn no đầy xong, Minh Thù lấy ra một chiếc máy tính bảng từ trong không khí. Tạ Hồi líu lưỡi, bây giờ địa phủ đúng là càng ngày càng tân tiến rồi.

Sau này nhân viên công vụ phải chăng sẽ lái máy bay đi làm.

Minh Thù nhập vào tên và ngày sinh từng người theo lời Tạ Hồi nói, trên màn hình nhảy ra tài liệu màu dài khoảng một tấc, quả thực rất giống với tài liệu nhân sự của công ty.

Nhưng nội dung trên đó không giống, trên đó ghi lại những thông tin như thời gian sống chết, chết ở đâu, kiếp trước là gì, có bao nhiêu điểm công đức, kiếp sau luân hồi làm heo hay làm người.

"Địa phủ không nhận, cũng không tiêu tan, chắc còn ở nhân gian."

"Còn ở nhân gian, sao tôi không tìm được?" Tạ Hồi nhíu mày.

Minh Thù luôn tiện xử lý hai tin tức địa phủ rồi cười nói tiếp: "Ngươi kém cỏi thôi."

Tạ Hồi: "..."

Đừng tưởng rằng cô cười hì hì sẽ khiến người khác không muốn đánh cô.

Tạ Hồi nhận một cuộc điện thoại, thần sắc hắn có chút nặng nề, sau đó nhìn về phía Minh Thù nói: "Tôi đi xem thử trước, chuyện này mọi người ở địa phủ cũng phải lo. Chuyện lúc còn sống cô không quan tâm cũng được nhưng chuyện sau khi chết dù sao cô cũng phải lo quản, nhiều linh hồn như vậy không thấy đâu, chờ tối nay tôi lại nói chuyện với cô.”

“Đừng quên cống phẩm của ta đấy.”

Tạ Hồi suýt chút nữa ngã lăn trên mặt đất. Đường đường là nhân viên công vụ địa phủ lại đi nhận hối lộ, phải tố cáo thôi!

Tạ Hồi vừa đi, Linh Yển không biết từ đâu chui ra, âm trầm nhìn chằm chằm cô: “Giờ ngươi cũng bắt đầu xen vào việc của người khác sao?”

Minh Thù cất máy tính bảng chuyên dùng của địa phủ, nheo mắt nhìn hắn: “Ta có quản hay không chẳng liên quan gì đến ngươi.”

Linh Yển cười nhạt, nhiệt độ xung quanh dường như đang giảm đến mức đóng băng, mặt đất dường như cũng xuất hiện lớp băng đóng lại. Hắn cảnh cáo Minh Thù: “An Ca, tốt nhất ngươi không nền điều tra tiếp chuyện này.”

Minh Thù đi về phía hắn, lớp băng trên mặt đất vỡ vụn ra vang lên “răng rắc”, cô bỗng nhiên dừng lại bên cạnh hắn: “Ngăn cản ta như vậy, chẳng lẽ chuyện này là do ngươi làm sao? Hay là người làm chuyện này là tình nhân nhỏ bé của ngươi?”

Linh Yển coi thường, cũng không biết là coi thường điều gì.

Minh Thù đi tiếp về phía trước, cũng không biết Linh Yển nghĩ gì mà lại theo sau.

“Ngươi đi theo ta làm gì?” Minh Thù quay đầu nhìn hắn.

“Đường cũng không phải của mình ngươi, ta không đi được sao?” Linh Yển nói với giọng rất nặng nề, mắt âm trầm nhìn cô, khóe miệng mỉa mai:

“Địa phủ các ngươi giờ đều bá đạo như vậy sao?”

“Ngươi theo ta, ta sẽ cho là ngươi thích ta đấy.” Minh Thù mỉm cười:

“Ngươi sẽ gây phiền phức cho ta.”

“Hứ.” Linh Yển cười một tiếng kỳ quái, hắn đột nhiên ra tay, hướng về phía cổ của Minh Thù.

Hay cho ngươi một tiểu yêu tinh!

Minh Thù cắn quả táo, xuất chưởng nghênh đón.

Bầu trời bỗng chốc tối sầm lại, gió lạnh rít lên từng hồi. Dường như trong giây lát trời đất đã rơi vào giá rét, cóng đến hai hàm răng người ta run lên.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 405: Chuyển Phát Nhanh Âm Dương (11)

Sau khi đánh hai chiêu với Linh Yển, Minh Thù liền phát hiện tiểu yêu tinh này đang muốn giết cô.

Cô hơi kinh ngạc, lại hơi nghi hoặc một chút, sau đó liền bình tĩnh lại, không hề dao động.

Không biết Linh Yển từ đâu lấy ra một thanh kiếm, mặt trên âm khí vờn quanh, chém thẳng về phía Minh Thù. Minh Thù đưa tay nắm chặt trường kiếm, lưỡi kiếm làm rách bàn tay cô nhưng cảm giác cứ như cô không hề gì mà cười mỉm nhìn hắn.

“Ngươi biết ngươi đang làm gì không?”

Giọng nói kia nhẹ hẫng, dường như vọng đến từ nơi xa xôi.

Linh Yển hơi ngạc nhiên, khó chịu kỳ lạ. Hắn nắm trường kiếm chặt hơn, cuối cùng buông lỏng, lui ra phía sau một bước.

Hắn đang làm gì?

Không biết...

Vừa mới xảy ra chuyện gì hắn dường như đều hơi mông lung.

Ánh mắt của hắn nhìn thẳng cô, sâu thẳm tĩnh lặng, cũng không biết đang nhìn cái gì.

Cuối cùng ngay cả kiếm hắn cũng không cần nữa mà trực tiếp rời đi.

Bầu trời đang tụ mây đen liền tản ra, ánh mặt trời lần nữa tỏa xuống, chiếu lên người Minh Thù nhưng cô lại không cảm giác được chút nhiệt độ nào.

Minh Thù buông kiếm ra, kiếm rơi trên mặt đất, tản ra từng luồng âm khí ở giữa trời đất.

Minh Thù mím môi cười.

Quả nhiên là hắn không có ý tốt gì.

-

Linh Yển bay thẳng đến ngoại ô mới dừng lại. Âm khí quanh người rất không ổn định, dường như bất cứ lúc nào cũng sẽ phá cơ thể mà thoát ra vậy.

Ngươi biết ngươi đang làm gì không?

Những lời này như ma âm vờn ở bên tai.

Hắn đang làm cái gì?

Không biết.

Hắn cũng không biết mình đang làm cái gì.

Linh Yển ngăn chặn âm khí tán loạn này, từ từ đi về phía trước.

Vì sao hắn muốn giết cô? Đúng... vì nhiệm vụ, giết cô là có thể hoàn thành nhiệm vụ. Thân thể này của hắn rất mạnh, mạnh đến mức không người nào có thể ngăn lại, hắn chỉ cần giết cô là có thể hoàn thành nhiệm vụ, không cần sách lược dài dòng lại phiền toái.

Nhưng vì sao hắn lại có ý nghĩ như vậy?

Hình như là bất chợt nảy sinh...

Không đúng.

Không phải hắn muốn như vậy.

-

Minh Thù trở lại phòng Tô Đồng, dường như không có gì khác biệt với lúc rời đi. Cô cười nhẹ, ngồi ở trước bàn đọc sách thẫn thờ khiến cho Tô Đồng hơi hoang mang.

Những lúc cô không có việc gì thì sẽ ăn cái gì đó chứ không phải ngồi thẫn thờ.

Đột nhiên không ăn, sao cảm giác có hơi đáng sợ thì phải?

Tiểu Hồng lòng vẫn còn sợ hãi từ cửa sổ bay vào, trốn đằng sau Tô Đồng.

“Cô sao vậy?" Tô Đồng hỏi Tiểu Hồng.

Tiểu Hồng lắc đầu: “Đánh nhau với tên con trai kỳ quái, cảm giác hơi đáng sợ.”

Tô Đồng cũng không dám nói chuyện với Minh Thù. Cô suy nghĩ một chút, ra khỏi phòng nhìn quanh không thấy ai liền đến nhà bếp để làm một tô mì cho Minh Thù.

Cô mang đến đặt ở trước mặt Minh Thù, cẩn thận nhìn Minh Thù: “Chuyện đó... làm thế nào cô mới có thể ăn được cái này?”

Cô không biết quỷ thì làm sao ăn được đồ ăn nhân gian.

Nhưng cô ấy ăn rất suôn sẻ.

Người có thể ăn, cô cũng có thể ăn.

Minh Thù tiện tay dán một lá bùa ở phía trên, kẻ tham ăn địa phủ không ít nên đã sớm nghiên cứu ra chuyện làm sao có thể ăn được thức ăn nhân gian bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu.

Minh Thù bưng bát bắt đầu ăn. Mì rất bình thường nhưng ăn thật ngon, không hổ là nữ chính, không uổng công cứu.

“Còn nữa không?" Minh Thù đói bụng, mới vừa rồi đánh một trận với tiểu yêu tinh kia, toàn bộ cơ thể đều đói rũ rượi.

“Ủa...”

Tô Đồng đi ra ngoài làm tiếp một bát, Minh Thù ăn hết mì nhà cô mới coi như xong. Minh Thù xoa bụng, cảm thán nói: “Buổi tối ta muốn ăn sườn kho tàu, chân giò kho tàu, gà kho tàu...”

Minh Thù chọn liên tiếp tên món ăn thịt kho tàu.

Khóe miệng Tô Đồng co giật: “Buổi tối mẹ tôi và chị đều ở đây, không thể làm cho cô.”

“A." Minh Thù có chút thất vọng, “Vậy ngày mai làm.”

Tô Đồng: “...”

Tô Đồng dọn dẹp bát, cô cầm một quyển sách ngồi đối diện Minh Thù, do dự một lát cuối cùng hỏi thành tiếng:

“Vì sao cô có thể đến gần tôi như vậy mà không sao cả?”

“Cô có họ hàng với nhím à?”

Hả?

Một lát Tô Đồng mới phản ứng được.

“... Không phải.” Tô Đồng lắc đầu: “Ngày hôm nay có một thiên sư cho tôi một cái bùa hộ mệnh, nói quỷ không thể đến gần tôi. Thế nhưng cô và Tiểu Hồng đều có thể đến gần tôi.”

Tô Đồng hoài nghi người thiên sư kia là một tên lường gạt, giờ thì bị gạt thật.

“Ta không phải quỷ thông thường." Minh Thù mỉm cười: “Bên đó là lệ quỷ, cũng không phải quỷ bình thường.”

Đương nhiên Tô Đồng biết Tiểu Hồng là lệ quỷ. Mấy ngày nay Tiểu Hồng luôn trốn phía sau cô nhưng cô cũng hoài nghi đây là chỉ là lệ quỷ giả.

“Cho tôi xem bùa hộ mệnh của cô.”

Tô Đồng lưỡng lự một chút rồi lấy bùa hộ mệnh trên cổ mình ra.

Nó giống như loại bùa hộ mệnh đầy đường kia nhưng Minh Thù có thể nhìn ra cái này hẳn là bọc những thứ đồ khác.

Nguyên chủ vốn là nhân viên công vụ địa phủ, thứ thông thường đối với cô đều vô dụng, còn trên người Tiểu Hồng có dính khí tức của cô nên mới có thể lại gần Tô Đồng.

Minh Thù có ý bảo cô lấy về: “Thứ này tốt nhất cô đừng cho Tô Nhu sờ vào.”

Tô Đồng chớp mắt, vô cùng khó hiểu: “Vì sao, chị ấy...”

“Nhớ lời của ta nói là được rồi, ta sẽ không hại cô.” Minh Thù đưa tay sờ đầu cô, nụ cười dịu dàng: “Cô còn phải nấu thịt kho tàu chân giò cho ta mà.”

Tô Đồng: “...”

Lần đầu tiên nghe nói quỷ không hại người, là bởi vì người biết nấu cơm.

Cô gặp quỷ giả rồi sao?

Minh Thù lấy điện thoại di động ra liếc mắt nhìn, đột nhiên lên tiếng: “Ta có chút chuyện, Tiểu Hồng trông coi cô ấy, nếu như thiếu cọng tóc... thì tự hiểu.”

Tiểu Hồng lạnh run, không muốn cụt tay cụt chân.

“Quỷ các cô giờ cũng hiện đại như vậy sao?” Tô Đồng chưa hoàn hồn lại vì chứng kiến một con quỷ có điện thoại di động, cô sững sờ hỏi Tiểu Hồng.

“Cái này chưa là gì đâu, nhưng thứ đồ chơi kia cũng hơi đắt, tôi mua không nổi." Chủ yếu cô là lệ quỷ, không mua được chính quy, mua phi pháp thì quá đắt.

Tô Đồng: “...”

Minh Thù rời phòng, Minh Thù đọc tin tức được Thẩm Hàm Nguyệt gởi tới, đi về hướng khu vực trung tâm thành phố Đông Hoa.

Thẩm Hàm Nguyệt đợi cô ở một ngôi nhà của tiểu khu, trên tay mang theo một túi đồ ăn vặt. Minh Thù rất xem trọng Thẩm Hàm Nguyệt, nói chuyện có vài phần dịu dàng: “Sao vậy?”

“Tôi... Một người bạn hợp tác của anh trai tôi đã chết, hiện tại cảnh sát hoài nghi anh tôi, tôi phát hiện một số điểm nghi vấn." Thẩm Hàm Nguyệt cố gắng dùng giọng bình thường để nói, có thể Minh Thù nghe ra sự khẩn trương trong giọng nói của cô.

Thẩm Hàm Nguyệt nhìn vào tay Minh Thù: “Đại nhân, ngài bị thương sao?”

Minh Thù nhìn tay nói với vẻ không hề gì: “Vết thương nhẹ thôi. Đưa ta đi xem.”

Thẩm Hàm Nguyệt thấy Minh Thù không muốn nói, nhìn chằm chằm tay cô mấy lần rồi mới thu ánh mắt lại, dẫn Minh Thù đi về hướng bên trong tiểu khu.

Cửa phòng chỉ có giấy niêm phong được cảnh sát dán lên, Thẩm Hàm Nguyệt và Minh Thù đi vào. Vẫn là máu chảy đầy mặt đất, thi thể đã không còn nhưng Thẩm Hàm Nguyệt có ảnh chụp.

Và thi thể này cũng giống những thi thể trước kia, đều bị mổ bụng phanh ngực, lúc chết cũng cực kỳ hoảng sợ.

“Lúc đầu tôi cũng muốn tìm linh hồn của hắn, thế nhưng tôi không tìm được, dùng hệ thống điều tra thì thấy hắn còn ở nhân gian nhưng dù thế nào cũng không tìm được.”

“Tại sao lại hoài nghi anh cô?" Vụ án này thiên sư đã tham gia, biết không phải là do người làm, lẽ nào Thẩm Ảnh không phải người?

Thẩm Hàm Nguyệt nhíu mày: “Bởi vì hiện trường có vết máu của anh tôi, camera cũng chứng minh chỉ có mỗi anh tôi ra vào. Anh tôi đúng là có động tay chân với đối phương nhưng tuyệt đối không giết người.”

“Đại nhân...” Thần sắc Thẩm Hàm Nguyệt hơi chấn động: “Xin ngài giúp đỡ.”

Minh Thù ngồi vào ghế sofa: “Cô có nghe qua chuyện gần đây không?”

“Ừm." Chính bởi vì có nghe qua.

“Ta nghi ngờ chuyện này với chuyện tập kích chuyển phát nhanh Âm Dương là do cùng một tên làm ra.” Minh Thù ung dung nói:

“Gần đây âm khí rất tạp, ta chưa tiếp xúc với đối phương cho nên không có biện pháp theo dõi.”

Thẩm Hàm Nguyệt biết chuyện này, nhíu mày nhìn chằm chằm vào những vết máu trên mặt đất.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 406: Chuyển Phát Nhanh Âm Dương (12)

Khi Thẩm Hàm Nguyệt tách khỏi Minh Thù đã là nửa đêm, cô bay lượn lờ trên phố yên tĩnh.

Minh Thù chợt giật mình, nhìn bóng đen phía trước.

Hắn bước từng bước ra khỏi bóng tối, đi thẳng tới trước mặt Minh Thù mới dừng lại.

Ánh nhìn rơi xuống tay Minh Thù, vẻ mặt lạnh lùngnắm lấy cổ tay cô.

“Làm gì vậy?” Minh Thù co tay lại, cười ôn hòa:

“Còn muốn giết ta lần nữa à?”

Linh Yển không lên tiếng, lấy ra một hộp Vân Nam bạch dược, lại nắm tay cô, bôi thuốc lên vết thương trên tay.

Minh Thù nhìn hộp Vân Nam bạch dược, trước đây sao không biết Vân Nam bạch dược cũng làm ăn trong giới quỷ nhỉ? Có giấy phép không?

“Vì sao ngươi không tránh?” Linh Yển bôi thuốc xong, hạ giọng nói:

“Ngươi có thể tránh được.”

“Ta muốn nhìn xem thử có phải ngươi muốn giết ta.”

“Ta muốn giết ngươi, nhưng hiện giờ không muốn nữa.” Linh Yển không phủ nhận, hiện tại hắn càng phủ nhận sẽ càng khiến cô căm tức, chi bằng cứ rộng lượng thừa nhận.

Quan trọng nhất là lúc này có chút không hợp thời.

“Này, uống nhiều Vân Nam bạch dược quá à?” Uống tới hỏng não luôn rồi?

Sắc mặt Linh Yển trầm xuống: “Tùy ngươi nói thế nào cũng được, ta cảm thấy đối với người của địa phủ, ta không cần khách khí.”

Ừ, không sai, quan hệ giữa hắn và địa phủ cũng không tốt đẹp gì.

Nghi ngờ quỷ do địa phủ phái đến, hoàn toàn thiếu suy nghĩ.

Linh Yển tìm cho mình một lập trường ổn định, không hề có ý trở mặt, cười lạnh đặt thuốc vào tay cô rồi xoay người rời đi.

Minh Thù: “…”

Tên khùng này muốn ăn đòn à.

Minh Thù bay qua, thuận tay khoác qua vai.

Linh Yển: “…”

Hắn vẫn muốn giết cô thôi!

Nhưng Linh Yển không có cơ hội giết Minh Thù, hắn bị ấn xuống đánh cho một trận. Âm khí quanh người hắn thổi qua, ánh mắt âm trầm nhìn chằm chằm Minh Thù, Minh Thù có chút kinh ngạc buông hắn ra.

Linh Yển nén âm khí xuống: “Hết giận chưa?”

Minh Thù nghiêm túc suy nghĩ một chút: “Chưa. Ngươi để ta đánh trả sao?” Ngươi muốn giết trẫm thì đánh một cái là xong, nhất định phải đánh vào chỗ hiểm.

“Ngươi coi ta là gì?” Linh Yển xoay người đứng dậy, giữ khoảng cách với Minh Thù.

“Quỷ? Không phải người cũng chẳng phải quỷ?”

Linh Yển: “…”

Cô mới không phải người chẳng phải quỷ!

Minh Thù nhào qua phía hắn, bàn tay Linh Yển vận âm khí nhưng khi Minh Thù nhào qua, hắn nhanh chóng rút hết âm khí về, tùy ý để Minh Thù ấn mình xuống đất.

[Cửu thiếu, gần đây tâm tình người không ổn định lắm, người nên nghỉ ngơi một thời gian.]

Ta rất khỏe.

Linh Yển không ngừng lặp đi lặp lại trong lòng, ta rất khỏe, tâm tình rất bình thường, không bệnh tật gì.

[Cửu thiếu… Đừng ngại đi khám.] Hệ thống nhắc nhở [Người biết có rất nhiều người thực hiện nhiệm vụ sẽ bị đổ vỡ tình cảm, cửu thiếu, gần đây người thực sự không ổn, làm xong nhiệm vụ này, hãy nghỉ ngơi một thời gian đi!]

Ngươi mới có bệnh.

Lão tử không có bệnh.

[…]

Linh Yển cự lại, không thừa nhận mình có bệnh, hệ thống cũng hết cách.

Nhưng trong lòng Linh Yển hiểu rõ, tình trạng của hắn thực sự không ổn… Loại cảm giác này thật không tốt.

Minh Thù đánh Linh Yển xong liền nghênh ngang rời đi, bà nội nó, đồ ăn vặt vẫn đáng yêu hơn.

Đi sủng hạnh đồ ăn vặt của trẫm.

“Cứu mạng…”

Tiếng bước chân nhốn nháo ngày càng gần. Một cô gái nhỏ mặc đồ học sinh loạng choạng chạy đến, cả người là máu, trên mặt toàn là hoảng sợ. Cô vừa chạy vừa quay đầu, nhưng đằng sau cô trống không, cũng không có thứ gì.

Cô gái nhỏ không đứng vững, ngã lăn trên đất. Cô vươn tay, liều mạng bò về phía trước, tiếng kêu gào tuyệt vọng.

“Cứu mạng… Cứu tôi, ai cứu tôi với…”

Tu tu tu…

Minh Thù chạm vào tay.

Ừ?

Địa phủ điện đến…

Có chút cao cấp.

Minh Thù nhìn một lúc mới nghe.

“An Ca.” Bên kia điện thoại vang lên một âm thanh tang thương: “ Ở thành phố Đông Hoa cô đã gặp Linh Yển?”

“Ừ.”

“Linh Yển có chút không phù hợp, cô trông chừng hắn cho tôi, đừng để hắn làm loạn. Khi cần thiết, cưỡng chế đưa hắn trở về."

"Ừ."

"Chuyện ở thành phố Đông Hoa giải quyết sao rồi?"

Minh Thù nhìn cô gái nhỏ đang tắt thở trong TV: "Không có tiến triển gì."

Đối phương thở dài: "Chú ý an toàn, có chuyện gì lập tức báo cho tôi."

Nói thêm hai câu, đối phương liền cúp điện thoại.

Linh Yển không thích hợp… Đương nhiên hắn không thích hợp, to gan tới mức dám giết trẫm, sao có thể thích hợp.

Nhất định là uống nhiều Vân Nam bạch dược nên não bị ngu ngốc luôn rồi.

Chỉ là đã kinh động đến Diêm Vương rồi sao?

Minh Thù nghĩ đến âm khí trên người hắn, luôn cảm thấy âm khí này rất kỳ lạ.

Đồ ăn vặt của trẫm đâu!

Để trẫm bồi bổ não.

Tạ Hồi mang theo túi lớn túi nhỏ toàn đồ ăn tìm thấy Minh Thù, một người một quỷ ngồi xổm trên bồn hoa dưới tiểu khu. Tạ Hồi cạn lời: "Chúng ta có thể chuyển qua chỗ khác không? Thế này người đi đường cũng thấy tôi như kẻ ngốc."

"Bọn họ đâu có nhìn thấy ta." Minh Thù thò bàn tay nhỏ vào trong túi, vô cùng tự nhiên: "Lẽ nào ngươi không phải kẻ ngốc."

Tạ Hồi: "…" Đừng cho rằng cô là nhân viên công vụ của địa phủ là có thể tùy tiện nói xấu thiên sư chúng tôi!

Tạ Hồi nhìn quanh bốn phía, hạ giọng: “Gần đây lại có một người bị hại. Trước kia cứ một tuần một người, sau đó năm ngày một người, giờ đã rút ngắn thành một ngày một người. Người chết đều là nam, không phân biệt tuổi tác, khi sống làm nghề gì cũng có, lúc chết đều bị phanh ngực mổ bụng, nội tạng không thiếu gì.”

“Giết hết rồi thì sẽ không giết nữa.”

“…” Cô đừng có bổ sung quỷ cho địa phủ như vậy chứ, không đúng, quỷ đã chết rồi đều biến mất, đây là để giảm thiểu lượng công việc cho bọn họ! Âm hiểm!

“Nghiêm túc đi.” Vẻ mặt Tạ Hồi nghiêm túc:

“Ngay cả mục đích giết người là gì chúng tôi còn chưa biết, lượng âm khí ở hiện trường rất ít, nếu là lệ quỷ thì không thể ít như vậy.”

“Có thể là yêu tinh nghìn năm?” Minh Thù nghiêm túc nói: “Hồ ly tinh?”

“…” Hồ ly tinh cái quái gì.

“Hồ ly tinh là yêu khí, liên quan gì đến âm khí?”

Minh Thù nghĩ một chút: “Hồ ly tinh đã chết?”

“…” Tôi cạn lời.

Bọn họ cũng bắt yêu nhưng sau khi kiến quốc không được thành tinh, cho nên yêu tinh không ở trong núi tu luyện, chỉ mai danh ẩn tích an phận làm yêu quái. Vì vậy hiện giờ đặc biết ít yêu tinh, bắt cả ngàn con quỷ cũng chưa chắc gặp được một con yêu.

“Sao cô biết là hồ ly tinh?”

Minh Thù cười xem như đương nhiên: “Giáo trình thế giới yêu tinh.”

Bất kỳ ai nhắc đến yêu tinh, chím mươi phần trăm đều sẽ nghĩ đến hồ ly tinh.

“…”

Tạ Hồi cảm thấy thật khó nói chuyện với Minh Thù.

Người và quỷ không chung đường.

“Cho dù là gì, phải bắt nó lại, nếu cứ tiếp tục như vậy, ai biết sẽ xảy ra chuyện gì.” Tạ Hồi hít sâu một hơi:

“Theo thời gian dự tính, chậm nhất là tối nay nó sẽ gây án lần nữa.”

Tạ Hồi lấy đồ ăn vặt ra mời Minh Thù, dù gì cũng là nhân viên công vụ của địa phủ, nếu là quỷ, chắc dễ bắt hơn bọn họ.

Minh Thù không yên lòng hỏi: “Cho nên các ngươi định làm thế nào?”

Trẫm còn muốn về ăn thịt chân giò kho tàu của nữ chính đại nhân, không muốn lượn lờ giữa đêm với mấy người.

“Người chết đều trong thành phố Đông Hoa, cho nên tôi đã mời không ít thiên sư phân tán trong thành phố. Một khi phát hiện chỗ nào khác thường, chúng tôi có thể chạy tới ngay. Làm xong việc này, tôi mời cô ăn một bữa!”

Tạ Hồi rất hiểu lòng người.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 407: Chuyển Phát Nhanh Âm Dương (13)

Có đồ ăn vặt dẫn đường, rất dễ đàm phán.

Minh Thù gọi Tiểu Hồng đến.

“Đại nhân.” Tiểu Hồng nhìn Tạ Hồi, có chút sợ: “Có chuyện gì vậy?”

“Đi tìm vài con quỷ gần người chết đến đây.” Minh Thù dặn dò:

“Biết phải tìm loại nào chưa?”

“Hiểu rồi.” Tiểu Hồng gật đầu, biến mất như làn khói.

“Người chết quanh đây tôi đều đã lục soát, không có quỷ.” Nếu có, hắn đã sớm nghĩ cách để hỏi rồi.

“Một mình ngươi sao biết được quỷ trốn ở đâu?” Minh Thù chê.

Tạ Hồi: “…”

Tiểu Hồng không tìm thấy quỷ nhưng cô ta đưa Linh Yển đến, hoặc nói Linh Yển đưa cô ta trở về.

Linh Yển nhìn một người một quỷ bên bồn hoa vẫn bình tĩnh, đột nhiên trầm lặng, nhiệt độ bốn phía chợt giảm xuống.

“Mẹ nó!” Tạ Hồi trực tiếp chửi tục:

“Thứ gì vậy.”

Tuyệt đối không phải người.

Cũng không phải quỷ.

“Ngươi ăn hết quỷ rồi?” Minh Thù nheo mắt nhìn Linh Yển.

Linh Yển đạp mặt đất nhẹ nhàng lướt qua, ngữ khí xem thường: “Thứ này ta sẽ ăn sao?”

Tiểu Hồng rục rịch, nhanh như chớp lùi về sau Minh Thù báo cáo: “Tôi phát hiện hắn ở một hiện trường vụ án, sau đó hắn liền đánh bay mấy tiểu quỷ kia.” Siêu khốc liệt.

Minh Thù cười khẽ: “Ngươi muốn giấu giếm điều gì?”

Linh Yển cực kỳ không thiện ý nhìn chằm chằm Tạ Hồi nhưng lại hỏi Minh Thù: “Hắn có quan hệ gì với ngươi?”

Tạ Hồi vô cớ dính đạn, hắn có quan hệ gì với An Ca? Hắn có thể có quan hệ gì với An Ca?

Đây là nhân viên công vụ của địa phủ, là kiểu giết quỷ không chớp mắt.

Nghĩ mà toàn thân nổi da gà.

Minh Thù mỉm cười: “Bạn trai ta.”

Bạn trai mới nhận chức - Tạ Hồi: “…”

Sao cô có thể tự ý cho tôi danh phận, cô hỏi ý kiến của tôi chưa?

Hỏi rồi sao!

“Vậy sao.” Thần sắc Linh Yển sắc lạnh hơn, ánh mắt nhìn Tạ Hồi chằm chằm càng không có thiện ý: “Người quỷ khác biệt, ngươi chưa từng nghe qua ư?”

Minh Thù buông tay: “Giết hắn rồi thì không phải người quỷ khác biệt nữa.”

Linh Yển ổn định lại nội tâm dậy sóng, giọng nói âm u: “Chi bằng ta giúp ngươi một tay giết hắn đi, để các người sớm ngày đoàn tụ.”

Biểu hiện của Minh Thù cực kỳ hào phóng: “Mời.”

Linh Yển: “…” Không biết xấu hổi, lão tử bái phục.

Tạ Hồi: “…”

Mọi người hỏi ý kiến của tôi chưa? Ai muốn chết! Không phải, ai là bạn trai cô!

“Tạ tiên sinh?” Tiếng của Tô Nhu đột nhiên vang lên, cô ta đi từ phía cửa tiểu khu, tò mò hỏi: “Anh đứng đây làm gì?”

Thân thể của Tạ Hồi cứng đờ, theo bản năng nhìn về phía Minh Thù nhưng lúc này Tô Nhu không thấy cô, cũng không thấy Linh Yển và Tiểu Hồng, chỉ nhìn thấy mình hắn.

“Ha ha, không có gì, không có gì, đợi bạn thôi.”

“Vậy à, tôi còn tưởng rằng Tạ tiên sinh có chỗ nào không thoải mái đấy.” Tô Nhu cười cười:

“Tôi còn chưa cám ơn anh, chuyện của em gái tôi đều nhờ anh.” Lo chuyện bao đồng.

Tạ Hồi hiển nhiên không phát hiện ra sự oán độc trong nụ cười của Tô Nhu: “Đừng khách khí, chuyện nhỏ mà, đây là công việc của chúng tôi.”

"Trên người cô ta có thứ ngươi muốn tìm." Chẳng biết Linh Yển đứng bên cạnh Minh Thù tự khi nào, đẩy Tiểu Hồng bay về chỗ cũ:

"Cho dù cô ta không liên quan, cô ta cũng từng tiếp xúc với thứ đó."

Minh Thù nghiêng đầu, mỉm cười: "Vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo (*), ngươi đừng tưởng rằng như thế thì ta sẽ quên chuyện ngươi muốn giết ta."

Trí nhớ của trẫm rất tốt.

Một túi đồ ăn vặt hối lộ cũng không quên!

Linh Yển liếc nhìn cô, nụ cười âm dương quái khí: "Ta chỉ có thể nói cho ngươi biết, ngươi đã thành công thu hút sự chú ý của ta."

Thái độ của Minh Thù khoa trương: "Có phải tiếp theo ngươi sẽ nói, chỉ có nữ quỷ xinh đẹp và tài hoa như cô mới xứng với ta?"

Linh Yển: "…" Còn dám tự luyến à?

Còn xinh đẹp và tài hoa nữa chứ… Được thôi, xinh đẹp thì quả thực có, còn tài hoa là cái quỷ gì? Ngươi có ư? Lão tử chỉ thấy một kẻ thần kinh.

Minh Thù nói tiếp: "Yên phận làm quỷ, bớt xem kịch bại não đi."

Minh Thù xoa xoa cánh tay, những lời bá đạo của tổng tài nói ra từ miệng của kẻ thần kinh, sao lại đáng sợ như vậy.

Tạ Hồi và Tô Nhu nói chuyện xong, Tô Nhu lên lầu, hắn nhìn về phía Minh Thù và Linh Yển: "An Ca cô nương, xin hỏi vị này là?"

"Cô hồn dã quỷ, không cần để ý."

Tâm tình Linh Yển vốn không tốt, càng chìm sâu, Tạ Hồi cảm giác bốn phía càng lạnh hơn.

Hắn cười nhạt, phất tay áo rời đi. Có lòng tới báo cho ngươi tin tốt, vậy mà đối xử với lão tử như thế, tự mình điều tra vậy!

Tức chết được.

"Nhớ tức giận thêm nhé!"

Minh Thù còn nói với theo.

Linh Yển cắn răng, quay lại bóp chết ngươi, bóp chết ngươi…

Đúng, đi bóp chết ngươi.

Linh Yển dừng một chút, nháy mắt lắc mình biến mất trong không khí, dường như chưa từng xuất hiện vậy.

"An Ca, đó là ai?" Tạ Hồi kiên trì hỏi:

"Hắn là người hay là quỷ?"

Minh Thù tặng hắn một nụ cười: "Ta đâu biết, ngươi hỏi hắn ấy."

"Tôi chưa từng thấy kiểu…" Tạ Hồi nói thầm:

"Cảm giác hắn xuất hiện, cả người đều đông lại. Cô quen hắn, hắn là ai vậy?"

"Không quen."

"Cô và hắn nói chuyện lâu như vậy, sao lại không quen."

"Mất trí nhớ."

“…”

Vào đêm.

Minh Thù nhìn thấy đoàn thiên sư của Tạ Hồi, có lẽ là tập tục của thiên sư, những chiếc quần họ mặc có những điểm tương đồng và khác biệt với của Tạ Hồi, vô cùng nóng mắt.

Thiên sư vây quanh Minh Thù quan sát một hồi, ai nấy đều có vẻ ngạc nhiên.

“Đây chính là An Ca?”

“Nhỏ như vậy, sao nhìn giống người bình thường thế.”

“An Ca vui, vạn quỷ buồn. An Ca cười, vạn quỷ diệt. Cô ấy bây giờ như vậy… là muốn diệt quỷ sao?”

“Người này không phải là giả chứ?”

Người này cười tựa như hoa, như em gái hiền lành nhà bên, nhóm thiên sư đều cảm thấy đây không phải là An Ca mà bọn họ từng nghe.

Tạ Hồi bên cạnh phỉ nhổ: “Lời đồn không thể tin, cô ấy vẫn cười như vậy, chưa từng thấy cô ấy giết quỷ.”

Đoàn thiên sư vây quanh Minh Thù xì xào nửa ngày, Minh Thù vẫn bình tĩnh như thường, ăn đồ ăn vặt.

Muốn về tìm nữ chính ăn chân giò.

Khi nào thì mọi người bắt đầu làm việc.

Có thể làm việc xong rồi mới nói chuyện không.

Trẫm thật là đói.

Minh Thù thực sự không chịu được đám người kia dông dài: “Các ngươi muốn đợi lát nữa hung thủ giết người xong, còn có thể thuận tiện bỡn cợt tốc độ làm việc của các ngươi?”

Đoàn thiên sư: “…”

Tạ Hồi mau chóng chào mọi người, chia xong khu vực. Nhóm thiên sư tản ra từng người, cuối cùng bốn bên cũng yên tĩnh trở lại.

Tạ Hồi và Minh Thù chỉ phụ trách trung tâm thành phố.

Bọn họ mở ra một gian phòng trong phần mềm, tất cả mọi người đều liên kết, không sai… Hiện tại thiên sư làm nhiệm vụ đều tiết kiệm thời gian, vì vậy các âm thanh không ngừng vang lên.

“Đại nhân, cô xem, đó là Tô Nhu.” Tiểu Hồng chỉ vào một bóng lưng cách đó không xa.

Tô Nhu đang đi về hướng tàu điện ngầm, Minh Thù không hề nghĩ ngợi liền đi theo.

“Này, cô đi làm gì!” Tạ Hồi gọi một tiếng, thấy Minh Thù không để ý đến mình, hắn chỉ có thể đi theo.

Tô Nhu đi không nhanh, rất dễ dàng Minh Thù đã có thể đuổi kịp.

Làm quỷ rất dễ trốn được soát vé, Minh Thù theo Tô Nhu vào tàu điện ngầm, nhìn cô ta tìm một chỗ ngồi xuống.

Tạ Hồi có thể phát hiện Minh Thù đang theo dõi Tô Nhu, cũng giả dạng che đậy hành tung: “Cô theo dõi cô ta làm gì?”

Minh Thù trả lời nghiêm túc: “Chuẩn bị tìm một chỗ đánh cô ta.”

Đánh người thường xuyên sẽ gây thù hận.

***

(*) Vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo: Không có chuyện gì mà tự dưng đối xử tốt, không phải kẻ gian cũng là trộm.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 408: Chuyển Phát Nhanh Âm Dương (14)

Trong hẻm nhỏ yên tĩnh âm u, chỉ có tiếng bước chân của Tô Nhu, cô ta nhìn hai bên một chút rồi chuyển hướng đi tới một ngã ba.

Quanh đây đều là những ngôi nhà cũ kỹ với rất nhiều hẻm nhỏ, lộn qua lộn lại cảm giác đều giống nhau.

Tô Nhu rõ ràng đang đi vòng vo, một lúc lâu cô ta mới vào một căn nhà bốn lầu.

“Chính là hắn.” Tiểu Hồng ở bên cạnh bay phất lên: “Tôi cảm nhận được, chính là người đó chỉ thị tôi.”

Minh Thù gửi tin cho Thẩm Hàm Nguyệt, bảo Tiểu Hồng canh chừng bên dưới, cô bay lên lầu.

Vừa lúc thấy Tô Nhu vào một căn nhà ở lầu ba bên trái.

Tạ Hồi thở hổn hển chạy theo phía sau, có thể suy nghĩ cho thể lực con người một chút không!

Minh Thù đến gần cửa phòng, muốn xuyên cửa đi vào nhưng cô lại thất bại. Cô không thể đi xuyên qua, bị vật vô hình chặn lại, thậm chí cảm nhận được một chút khó chịu.

“Đây là trận pháp thiên sư bày ra.” Tạ Hồi bên cạnh nói:

“Không ngờ nơi này lại có thiên sư. Tô Nhu tìm đến thiên sư làm gì… Cô cũng không vào được ư?”

Câu sau là hắn hỏi Minh Thù, vừa nãy hắn thấy cô muốn đi vào nhưng tới gần thì dừng lại.

Minh Thù chống cằm suy nghĩ.

Tích tắc, cô giơ tay lên gõ cửa, lớn tiếng: “Mở cửa, kiểm tra đồng hồ nước!”

Phụt…

Tạ Hồi chưa từng thấy biện pháp nào hời hợt như thế, miệng hắn chu ra: “Nửa đêm kiểm tra đồng hồ nước cái gì chứ, cô làm như người ta ngu chắc?”

Minh Thù ung dung đổi giọng: “Mở cửa, quét hoàng (1)!”

Tạ Hồi: “…”

Cho dù người ở bên trong đang làm gì, cô làm như vậy, người ta cũng chạy từ lâu rồi!

Xin cô nghiêm túc một chút!

“A!”

Dưới lầu vang lên tiếng kêu thảm thiết của Tiểu Hồng.

Minh Thù biến mất ở hành lang trong nháy mắt. Tạ Hồi sửng sốt, mau chóng chạy nhanh xuống lầu dưới.

Sau nhà, Tiểu Hồng bị đánh bay lên trên cây cách đó không xa, Thẩm Hàm Nguyệt đang giao đấu với một cái bóng màu đen.

Khi Minh Thù chạy đến, cô tiện tay cầm bình chữa cháy trên hành lang, mở công tắc ra, phun tung tóe về phía bóng đen bên kia.

Bóng đen bị bọt chữa cháy cản trở tầm nhìn, trong đó còn trộn âm khí. Trực giác cảm thấy không ổn, hắn định lui về phía sau, ai ngờ gáy lại bị vật cứng đánh vào khiến đầu hắn choáng váng.

Rất nhanh, đầu lại bị đập phát thứ hai.

Phát thứ ba…

Hoàn toàn không cho hắn có cơ hội phản ứng.

“Tại sao lại là con người.”

Hắn nghe thấy có giọng mềm mại của con gái nhưng thân thể đã không khống chế được, ngã xuống đất.

Cô gái vừa giao đấu với hắn đầu đầy bọt, bắt chéo hai tay hắn về phía sau lưng.

Minh Thù ném bình chữa cháy xuống, tóm lấy thắt lưng tên kia vừa thở dốc vừa sờ vào túi đồ ăn vặt.

Tạ Hồi nhìn bình chữa cháy như nhìn quái vật, thế là xong rồi?

Đại chiến ba trăm hiệp trong tưởng tượng của hắn đâu?

Cô đánh mấy cái là xong rồi.

Xong rồi?

“Đại nhân, là một người chết, bị chiếm thể xác.” Thẩm Hàm Nguyệt nhanh chóng đưa ra kết luận.

“Lôi ra.” Trẫm lại muốn xem thứ đồ chơi này giỏi cỡ nào, dám cướp chuyển phát nhanh của địa phủ.

Thẩm Hàm Nguyệt dùng một lá bùa rất kỳ quái dán vào tên tái nhợt kia, trên trán đã xuất hiện dấu vết người chết. Chớp mắt, lá bùa biến thành âm khí, xông vào thân thể người nọ.

Tiếp đó khuôn mặt bắt đầu trắng bệch đến ghê sợ, một âm thanh sắc nhọn giống người nhưng không phải người, lại như quỷ cũng chẳng phải quỷ vang lên.

Thứ đen sì bị âm khí trong cơ thể mạnh mẽ lôi ra ngoài. Thứ kia vừa ra khỏi, thân thể liền hóa thành xác thối, tanh tưởi kinh người.

Minh Thù lập tức lui về sau vài mét, Thẩm Hàm Nguyệt tóm chặt thứ muốn chạy, vốn cho rằng có chút vất vả, ai ngờ lại dễ dàng tóm được nó.

Hình dạng thứ kia có hơi giống con người, toàn thân trên dưới da bọc xương, nhỏ dịch nhờn kỳ lạ, nhìn rất buồn nôn.

Nó bị Thẩm Hàm Nguyệt bắt lại, nhe nanh trợn mắt thét chói tai về phía Minh Thù tựa như muốn xông đến cắn một miếng thịt của cô.

“Là tinh mị (2).” Tạ Hồi vội lên tiếng:

“Chẳng trách âm khí không nặng.”

“Dáng dấp tinh mị không phải đều đẹp như tiên sao?” Minh Thù cảm thấy mình nên làm quen lại từ đầu với loại tinh mị này.

“Tinh mị có rất nhiều loại, loại này được hình thành từ sự tức giận và oán hận của con người, đương nhiên khó coi.” Tạ Hồi nói:

“Nếu trong núi cô gặp phải tinh mị dạng thực vật, hồn cô cũng có thể cho nó cướp mất.”

“Hóa ra là dậy thì thất bại.” Minh Thù chỉ vào tinh mị đang gào thét với mình kia:

“Giết đi.”

“Khoan khoan khoan.” Quỷ này sao chỉ một lời không hợp liền giết chết.

“Chưa phá được án, cô đã giết nó như vậy có hợp lý không?”

“Nó là do ta bắt, thứ gây tai họa cho nhân gian, ta giết chết cũng không có vấn đề gì.” Minh Thù có đủ lý do.

“Đại nhân…” Thẩm Hàm Nguyệt nhìn Minh Thù.

“…”

Minh Thù liếc nhìn tinh mị: “Mười cái chân giò! Không phải, hai mươi cái!”

Thẩm Hàm Nguyệt yên lặng gật đầu.

-

Đây là vụ án đặc biệt, tất nhiên giao cho bên thiên sư xử lý. Tinh mị thừa nhận là nó gây ra, người là do nó giết, linh hồn của chuyển phát nhanh Âm Dương bị mất cũng là nó cướp.

Có điều nó chỉ giam linh hồn lại, không hề ăn mất.

Khi hỏi nó giam linh hồn lại làm gì, tinh mị thà chết không nói.

Quả có chuyện tinh mị giết người, nhưng tinh mị đã chiếm thân xác của một thiên sư, còn giết nhiều người như vậy, đoàn thiên sư chưa từng gặp phải điều này. Thực lực của tinh mị này chắc là cũng giỏi.

Mà mọi người muốn nghe Tạ Hồi kể đã bắt được nó ra sao.

Tạ Hồi liền khô khan nói: “An Ca chỉ đập ba cái là tóm được.”

Cục diện không chút ly kỳ, cho nên nói ra hoàn toàn không có cao trào, nhiệt huyết sôi trào hay kích động lòng người gì cả.

Đoàn thiên sư: “…”

Không hổ là An Ca của địa phủ.

Giải tán thôi, giải tán thôi, không thể chọc tới, không thể chọc tới.

Tạ Hồi: “…”

Minh Thù nhìn thoáng trên lầu, Tô Nhu đã đi mất, không biết có phải là thừa dịp loạn chạy mất hay không.

Không sao, chúng ta còn nhiều thời gian, giá trị thù hận cứ từ từ tăng, nếu không thì thật nhàm chán.

Minh Thù đứng ở cửa cười đến mức như tổng tài bá đạo bị thần kinh.

“Đại nhân, tôi đã xử lý xong những linh hồn bị giam lại.” Thẩm Hàm Nguyệt cung kính đứng phía sau Minh Thù.

“Đi thôi, đi ăn chân giò.”

Thẩm Hàm Nguyệt không thể đoán được, thở dài theo Minh Thù xuống lầu. Lúc đi ngang qua một thân cây, nghe thấy tiếng Tiểu Hồng gào từ phía trên: “Đại nhân, đại nhân đưa tôi xuống với!”

Minh Thù cảm thấy chân giò quan trọng, không để ý đến Tiểu Hồng, nhẹ nhàng bay vèo qua dưới bóng cây.

Tiểu Hồng: “…”

Cuối cùng là Thẩm Hàm Nguyệt đưa cô xuống.

“Em còn dám quay lại ư, anh trai mình xảy ra chuyện, em thì hay rồi, cả ngày không thấy đâu… lại còn đưa một người không rõ lai lịch về. Thẩm Hàm Nguyệt, em để nhà họ Thẩm ở đâu hả.”

Thẩm Hàm Nguyệt vừa đưa Minh Thù vào nhà họ Thẩm, đã bị Thẩm Ảnh đợi ở phòng khách mắng cho tối mày tối mặt.

Hiển nhiên là nhìn thấy Minh Thù.

Hai tay Thẩm Hàm Nguyệt nắm chặt, sợ Minh Thù nổi giận: “Anh, không phải anh đã không sao rồi ư.”

Thẩm Ảnh sửng sốt một chút: “Sao embiết?”

Chuyện này hắn cũng mới nhận được điện thoại, hắn cũng chưa nói với ai, cảnh sát càng không thể nào nói lung tung, sao cô có thể biết.

Em gái hắn cả ngày không đến trường, thỉnh thoảng mấy ngày liền không thấy bóng dáng đâu, Thẩm Ảnh cảm giác mình sắp sửa hết sự kiên nhẫn đối với cô…

Thẩm Ảnh lạnh lùng: “Sắp phải thi cuối kỳ rồi, nếu em lại thi được có mấy điểm thì anh sẽ lập tức đưa em ra nước ngoài.”

Thẩm Hàm Nguyệt cắn môi dưới, không hé răng.

Chắc là Thẩm Ảnh tức lắm, phất tay bỏ lên lầu.

***

(1)Quét hoàng: Càn quét mại dâm, quét văn hóa phẩm đồi trụy.

(2)Tinh mị: Yêu tinh mê hoặc người khác.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 409: Chuyển Phát Nhanh Âm Dương (15)

“Cô và anh cô đã xảy ra chuyện gì?” Tiểu Hồng tò mò hỏi Thẩm Hàm Nguyệt, Minh Thù thì bay về phía phòng ăn.

Thẩm Hàm Nguyệt lắc đầu, không trả lời câu hỏi của Tiểu Hồng.

Chân giò không thể nấu xong được ngay nên cô gọi điện thoại để bên ngoài mang đến. Nửa đêm muốn ăn chân giò nhiều như vậy phải gọi đến mấy cửa hàng mới mua được.

Minh Thù gặm chân giò, hỏi vu vơ: “Cô làm dẫn hồn giả bao lâu rồi?”

“Năm năm rồi.”

Tiểu Hồng hiếu kỳ: “Bây giờ cô bao nhiêu tuổi rồi?”

“Mười tám.”

“Khi đó cô chỉ mới mười ba tuổi nhỉ?” Tiểu Hồng vô cùng kinh ngạc:

“Địa phủ tuyển lao động trẻ em sao? Không có nhân tính gì cả!”

Minh Thù cười ha hả: “Một đám quỷ thì đâu ra nhân tính.”

Tiểu Hồng: “...”

Cũng đúng.

“Địa phủ đưa ra điều kiện chọn dẫn hồn giả rất hà khắc, trừ nhân tố bên ngoài ra, còn có nhân tố bản thân. Thẩm Hàm Nguyệt có điều kiện phù hợp với dẫn hồn giả, đây mới là nguyên nhân giúp cô ấy có thể làm dẫn hồn giả.” Minh Thù thản nhiên nói.

Muốn tìm một dẫn hồn giả cũng không dễ dàng như vậy, hơn nữa còn là mười năm đổi một lần. Có thể tìm được một người, những con quỷ kia ở địa phủ chắc chắn sẽ không bỏ qua. Chỉ cần có thể vượt qua sát hạch, dù ngươi hai tuổi hay ba tuổi, có thể lên làm là được.

Tiểu Hồng hưng phấn tự tiến cử: “Đại nhân, cô xem tôi có thể làm dẫn hồn giả không?”

Minh Thù liếc mắt nhìn Tiểu Hồng mỉm cười: “Ngươi chết hơi lâu.”

Tiểu Hồng: “...”

Chết hơi lâu là có ý gì?

“Dẫn hồn giả phải là người được chọn lúc vừa mới chết, bởi vì thân thể cần phải tiếp tục đến ở nhân gian, cô chết quá lâu rồi.” Thẩm Hàm Nguyệt giải thích thay cho Minh Thù.

“...” Tiểu Hồng không hiểu nhiều về chuyện dẫn hồn giả:

“Vậy bây giờ cô được coi là người chết hay là người sống?”

“Người sống.” Thẩm Hàm Nguyệt nói.

Dẫn hồn giả là một công việc, ứng với nó sẽ có thù lao. Đối với con người, thù lao cao nhất chính là tuổi thọ.

“Ồ.”

Tiểu Hồng nhìn cô ấy một lúc, không biết suy nghĩ gì mà sau đó một mình bay đến phòng khách.

-

Nhiệm vụ của Tiểu Hồng đã kết thúc, Minh Thù phải đánh chết cô.

Tiểu Hồng khóc ôm chân Minh Thù, khóc than rằng cô bị ép buộc, cô cũng không muốn trở thành lệ quỷ, cô vô tội. Trước đây cô cũng là một tiểu quỷ ai gặp cũng yêu quý, biết đỡ bà cụ băng qua đường, biết cho kẻ lang thang tiền tiêu vặt.

Cuối cùng Tiểu Hồng dựa vào lí lẽ biện luận, cố gắng giành được chút hy vọng sống cho mình, ở lại cạnh Minh Thù, đợi Minh Thù trở về địa phủ rồi đánh chết cô cũng được.

Tiểu Hồng nghĩ lúc trở về, cô lại nghĩ cách và không băn khoăn nữa.

“Chị An Ca, gần đây lệ khí trên người chị Tiểu Hồng đã nhạt đi nhiều.” Tô Đồng bên cạnh vừa làm bài tập vừa nói với Minh Thù.

“Phải vậy không?” Minh Thù ngẩng đầu nhìn Tiểu Hồng nghịch đầu mình.

Tiểu quỷ Tiểu Hồng này ấy... đầu óc quả thực không xấu xa gì.

“Ừm, trước đây tôi thấy trên người chị ấy luôn có âm khí nặng, gần đây dường như đã nhạt đi rất nhiều.” Tô Đồng nói:

“Chị An Ca, lệ quỷ có phải cũng có thể trở nên tốt hay không?”

“Không biết, chừng nào thì cô làm cho tôi chân giò kho tàu?” Tôi quan tâm chuyện này hơn.

“A.” Tô Đồng dời ánh mắt từ sách bài tập đến Minh Thù:

“Hôm nay bạn học tôi tổ chức sinh nhật, tôi và chị tôi phải ra ngoài ăn, cho nên…”

Tô Đồng cảm giác Minh Thù cười chẳng có chút hòa nhã nào.

Cô yếu ớt nói: “Ngày mai cuối tuần, chị tôi chắc sẽ đi ra ngoài, cha mẹ đều đi làm, tôi nhất định sẽ làm cho chị ăn.”

Vì sao quỷ lại muốn tìm đến cô để ăn cơm chùa chứ!

Minh Thù rời đi tìm Thẩm Hàm Nguyệt ăn cơm ké.

Tiểu Hồng ôm đầu, mông lung nhìn Tô Đồng.

“Chị Tiểu Hồng, có thể đặt chiếc đầu chị về lại chỗ của nó không?” Nhìn đúng là hù dọa người ta mà.

Tiểu Hồng ôm đầu bay ra cửa sổ không quan tâm Tô Đồng.

Tô Đồng: “…”

Cộc cộc.

Tô Nhu đi vào, cô ta mặc một chiếc váy màu trắng ngà, nhìn qua rất đẹp. Cô ta nhìn Tô Đồng dịu dàng nói: “Em gái, chúng ta đi thôi.”

Tô Đồng bất giác so sánh cách nói chuyện đối lập của Minh Thù và Tô Nhu. Minh Thù dịu dàng, giọng cười, lời nói hay thần thái đều khiến người ta thoải mái, ngược lại chị của cô…

Tô Đồng khép sách bài tập lại: “Vâng.”

Thật ra có đôi khi chị An Ca cười cũng rất đáng sợ, như vừa rồi vậy.

-

Thẩm Hàm Nguyệt còn làm việc, Minh Thù rảnh rỗi nên ăn uống no đủ xong liền đi theo cô suốt quãng đường.

Bất giác đã đến khu náo nhiệt, Thẩm Hàm Nguyệt đóng gói xong một linh hồn, quay đầu thì thấy Minh Thù đứng ở một cái sạp không rời chân đi được.

Cô đang muốn đi qua mua cho cô ấy thì đã thấy một người con trai giành trước.

Linh Yển lướt tay qua nhưng hắn cũng không làm gì, thứ đó quỷ cũng có thể ăn.

“Ngươi có hạ độc không đấy?” Minh Thù không nhận lấy ngay.

“Giờ ngươi là quỷ, còn sợ độc chết sao?”

“Ta sợ hồn tiêu phách tán.”

Không biết có phải bốn chữ hồn tiêu phách tán kích thích đến Linh Yển hay không, bởi khuôn mặt còn điểm chút ý cười của hắn đột nhiên trầm xuống: “Ta muốn hại ngươi thì trực tiếp động thủ là được rồi, không cần phải dùng thủ đoạn bẩn thỉu như vậy, ngươi có ăn hay không!”

Không khó chịu với đồ ăn.

Thấy Minh Thù nhận lấy, sắc mặt Linh Yển vừa khá hơn đôi chút thì ngay sau đó lại nghe tiếp câu nói của cô: “Dù vậy thì ngươi cũng đánh không lại ta.”

Giờ đây cô là linh hồn...

Nghĩ đến đột nhiên thấy hơi thú vị, nếu không hay là tìm một cơ hội chết một lần thử xem.

Linh Yển cười nhạt: “Ngươi có thể sống đến bây giờ, thực sự là kỳ tích.”

“Là kỳ tích của ngươi sao?”

“Bíp..." Tiếng còi xe át đi giọng nói của Minh Thù.

Linh Yển không nghe rõ Minh Thù nói câu đó, hắn chỉ thấy Minh Thù nghiêng đầu, hơi nóng bốc lên làm mắt của cô mờ đi.

Bên trong dường như gợn sóng khác lạ.

“Ngươi nói gì vậy?”

“Ta nói ngươi là kẻ ngốc.” Minh Thù làm như không có chuyện gì xảy ra tiếp tục ăn đồ ăn rồi nói tinh linh:

“Vẫn là cái kiểu ba trăm sáu mươi độ không góc chết kia.”

“An Ca!”

Minh Thù nheo mắt: “Tức giận à? Vậy là tốt rồi, nhìn ngươi tức giận ta sẽ rất vui.”

Không chọc giận được kẻ khùng như ngươi là ngươi thua.

Linh Yển: “...” Thần kinh!

Thẩm Hàm Nguyệt đóng gói xong người cuối cùng, Linh Yển đã bị chọc giận bỏ đi, Minh Thù ngồi một mình ở nơi tối tăm.

Thẩm Hàm Nguyệt đứng đối diện, nhìn thiếu nữ bên kia.

Hơi có khoảng cách nên không nhìn thấy rõ khuôn mặt của cô ấy, nhưng cô biết, cô gái kia đang cười.

Nhưng mà phía sau cô ấy là một vùng tăm tối, tĩnh mịch.

Thỉnh thoảng đèn xe đi ngang qua rọi vào người cô, lúc đó cả thế giới dường như đều bừng sáng.

Mỗi năm cô đều sẽ về địa phủ để báo cảo một lần. Năm năm qua, cô gặp qua cô ấy ba lần, mỗi lần cô gái đó đều mang sắc mặt lạnh lùng nhìn quỷ lui tới, không có bất kỳ tâm tình nào. Mà quỷ xung quanh dường như đã sớm quen dáng vẻ đó của cô, không phải chuyện quan trọng thì sẽ không chủ động nói chuyện với cô.

Có thể khi đó, cô không cảm nhận được trên người cô ấy có cảm giác khiến người khác khó hình dung được.

Mỗi người đều có quá khứ không thể tách rời.

Có lẽ cô ấy cũng có.

Thẩm Hàm Nguyệt hít sâu một hơi, đi đến trước mặt Minh Thù: “Đại nhân, quay về không?”

“Suỵt!” Minh Thù đưa ngón tay ra hiệu, cười khanh khách nhìn về một phía:

“Xem phim.”

Thẩm Hàm Nguyệt nhìn theo hướng của tay cô.

Đó là cửa của quán KTV, lúc này hai dáng người nhỏ nhắn đang từ bên trong đi ra, nữ sinh váy trắng dìu nữ sinh mặc quần yếm, nữ sinh quần yếm dường như không có ý thức.

“Đây là nhà chị em nhà họ Tô sao?” Minh Thù đợi ở chỗ Tô Đồng, Thẩm Hàm Nguyệt hiển nhiên quen biết hai người này.

Tô Nhu dìu Tô Đồng đến phía trước một chiếc xe rồi nói gì đó với người ở bên trong. Sau đó dìu Tô Đồng ngồi vào ghế sau rồi Tô Nhu cũng ngồi vào.

Xe khởi động, hòa vào trong dòng xe cộ rồi biến mất.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 410: Chuyển Phát Nhanh Âm Dương (16)

Minh Thù vặn eo đứng lên, ngoắc ngón tay về phía gốc cây: “Tiểu Hồng, đi làm việc thôi.”

“Đại nhân…” Thẩm Hàm Nguyệt muốn hỏi có việc gì cô giúp được không.

“Quay về đi.” Minh Thù mỉm cười.

Thẩm Hàm Nguyệt cắn môi: “Vâng.”

Hai cô quỷ này đi theo phía sau chiếc xe kia, thậm chí Tiểu Hồng còn vào nhìn một chút.

“Tô Nhu còn gọi điện thoại cho ai đó, hình như là bảo bọn họ đóng vai thành kẻ bắt cóc. Con người thật đúng là ác độc, đây chính là em gái cô ta đấy.” Tiểu Hồng nói đến phần sau hơi lạc đề.

“Gần đây ngươi xem phim gì.” Nói cứ như trước đây cô không phải là người vậy.

“Cung đấu, đại nhân nghe tôi nói này, ở trong đó phụ nữ mới thật sự đáng sợ, hại người một cách im lặng mà người ta lại còn phải cám ơn kẻ đó, nên học hỏi những người này.”

“…”

Âm mưu không hề dùng đến đạo lý.

[...] Đạo lý của ký chủ như nắm tay, dịch qua chính là âm mưu quỷ kế không bằng nắm tay.

Rất có phong cách cá nhân của ký chủ, không có tật xấu.

Xe lái thẳng đến ngoại ô, nhà cửa ở gần đây không mấy san sát, xe đi thẳng một mạch rồi dừng lại ở một khu ngoại ô nhỏ.

Tô Nhu xuống xe trước, gọi điện thoại xong thì rất nhanh đã có người xuống đưa Tô Đồng cùng cô ta đi lên lầu.

“Đại nhân, trên đó có thiên sư.”

Tiểu Hồng đi tới liếc nhìn, lộ vẻ tức giận rồi bay xuống. Thiên sư quen thuộc với quỷ, quỷ cũng quen thuộc với thiên sư.

Minh Thù ẩn người lên phía trên, Thiên Sư không bố trận xung quanh phòng, Minh Thù lẩn vào trong không làm kinh động hắn.

“Thế nào, tôi không gạt anh chứ.” Tô Nhu đang ngồi đối diện với một người đàn ông, Tô Đồng thì bị ném xuống đất.

“Đúng là một thân xác tốt.” Người đàn ông rõ ràng rất hài lòng với Tô Đồng: “Cô muốn gì thì nói đi.”

Tô Nhu cười quái dị, lại gần rồi nói một câu. Người đàn ông thì không có phản ứng gì kỳ quái, chỉ gật đầu nói: “Không thành vấn đề, tôi chuẩn bị xong sẽ thông báo cho cô.”

Tô Nhu yên tâm: “Anh chú ý thời gian, cha mẹ tôi rất lo lắng cho nó. Phát hiện nó mất tích, họ nhất định sẽ báo cảnh sát đấy.”

Người đàn ông đưa Tô Đồng vào phòng. Trong phòng rất tối, dán rất nhiều bùa, Minh Thù đi vào thấy hơi khó chịu nên cô đã ra khỏi phòng.

Những người còn lại lần lượt rời khỏi phòng này, người đàn ông ở trong gian phòng một lúc cũng rời khỏi, Tô Nhu nghỉ ngơi ở căn phòng kế bên.

Tô Nhu nghĩ đến chuyện lần này sẽ khiến Tô Đồng sống không bằng chết, tâm trạng rất vui vẻ.

“Tô Đồng, đừng trách tôi, muốn trách thì trách cha mẹ thiên vị cô vậy.”

“Cô vốn không nên được sinh ra, đừng trách người khác thiên vị con gái của họ, cô cho mình là tiên trời hạ phàm sao?” Giọng nói lanh lảnh bỗng vang lên.

Tô Nhu kinh ngạc quay đầu. Đối diện với một khuôn mặt đang cười khanh khách, cô ta vô cùng kinh ngạc: “Là cô!”

“Là tôi, nhìn thấy tôi có phải rất vui không?”

Nhìn thấy cô ai vui nổi chứ!

Tô Nhu không kìm được lui về phía sau, rốt cuộc cô ta làm sao vào được, lẽ nào thực lực của cô ta mạnh mẽ đến vậy sao?

Tô Nhu liếc qua cửa phòng, nín thở chạy thẳng về phía đó.

Nhưng chưa tới gần cửa đã bị Minh Thù chặn lại.

Tô Nhu hoảng sợ trợn to mắt, muốn gọi nhưng tiếng trong cổ họng không thế nào phát ra được, sau đó trước mặt chỉ còn một mảng tăm tối, cô ta mất đi ý thức.

[Ký chủ, chi bằng chụp ảnh trước?]

“Có thể ban cho ngươi phần thưởng “Kẻ đưa ra chủ ý tồi” - Hài Hòa Hiệu”

[...] Không áp dụng thì không áp dụng, đâu cần phải như vậy? Nó còn có thể nghĩ ra nhiều chủ ý tồi hơn nữa ấy chứ... à không phải, là đề nghị hay.

Nhân lúc người đàn ông đó rời đi, Minh Thù chuyển Tô Nhu đến căn phòng kế bên. Cô chịu đựng sự ảnh hưởng của những là bùa với mình, nhanh chóng đổi áo quần trên người Tô Đồng và Tô Nhu với nhau rồi đưa Tô Đồng rời khỏi phòng.

May mắn là phòng khách không người nên không làm kinh động bất cứ ai.

Xuống lầu dưới, Minh Thù giao Tô Đồng cho Tiểu Hồng. Cô nhìn vết tích bị cháy trên mu bàn tay, đau đến nụ cười cũng sắp tắt lịm.

“Đại nhân, cô không sao chứ?”

“Ngươi nói xem?” Minh Thù chọc vào vết thương bị cháy xém, toét miệng cười tươi:

“Nếu không… ngươi lên trên thử xem, rất thoải mái đấy.”

Tiểu Hồng lắc đầu: “Không muốn đâu.”

Bên cạnh Minh Thù chợt lạnh, tiếp đó cả người cô đã bị ôm lấy. Theo bản năng Minh Thù muốn vật đối phương qua vai nhưng lại bị nắm chặt cổ tay lại.

“Giờ còn không thành thật?”

Giọng nói lạnh lùng vang lên từ trên đỉnh đầu.

Vật qua vai không được, Minh Thù nhanh chóng thay đối kế sách, công kích Linh Yển, thành công thoát khỏi sự khống chế của Linh Yển.

Tiểu Hồng đã kéo Tô Đồng bay tới nơi xa, sợ chiến hỏa lan tràn đến người mình, cô không muốn trở thành vật hi sinh.

Khuôn mặt Linh Yển lạnh lùng, ánh mắt ẩn chứa sự mơ hồ khó có thể hình dung: “An Ca, ngươi thực sự là làm cho người ta chán ghét.”

Minh Thù hé ra hàm răng trắng: “Vừa hay, ta cũng chán ghét ngươi. Như nhau cả thôi, ngươi oán hận ta còn có thể tăng được cấp.”

Hận ta thì có thêm giá trị thù hận rồi!

Không cần khách khí, đến đây đi chàng trai!

“Hận?” Linh Yển nở nụ cười giả tạo: “Tại sao ta phải hận ngươi”

“Không phải ngươi nói chán ghét ta sao?” Chán ghét tăng được cấp, không phải là hận sao? Hoàn toàn không sai gì mà!

“Chán ghét và thích không hề mâu thuẫn.”

Minh Thù cân nhắc vài giây: “Ngươi thích khuynh hướng bị ngược đãi à?”

Nếu không... vì sao nói ra lời như vậy?

Linh Yển đột nhiên cười một cái. Lúc hắn cười và lúc hắn bày ra bộ mặt lạnh lùng hoàn toàn là hai người khác nhau, nhưng chỉ vỏn vẹn kéo dài được vài giây lại thay đổi: “Qua đây.”

“Dựa vào đâu mà ngươi nói ta qua ta liền phải qua chứ, ngươi là tổ tông của ta à?” Sai bảo ai đấy? Trẫm là ngươi có thể tùy tiện sai bảo sao?

“Ta không để tâm.”

“Tổ tông ta đều chết hết rồi.” Minh Thù mỉm cười:

“Giờ mời ngươi đi chết.”

Linh Yển: “...”

Thật không nhịn được nữa, bóp chết kẻ khùng nay vẫn nhanh hơn.

Ngươi không qua đúng không!

Ngươi không qua thì lão tử... qua không được sao?

Linh Yển và Minh Thù chỉ cách nhau chưa đến một mét, Linh Yển bước dài một bước đến trước mặt cô. Hai mắt nhìn nhau, lại hiện ra Vân Nam bạch dược.

Minh Thù: “...”

Rốt cuộc thì Vân Nam bạch dược cho hắn bao nhiêu tiền quảng cáo chứ.

Tuy cảm thấy thuốc đạo tên Vân Nam bạch dược của người ta hơi kỳ lạ, nhưng Minh Thù không thể không thừa nhận nó rất hữu dụng đối với quỷ. Vết thương lần trước ngày hôm sau đã khỏi rồi, cứ như chưa từng bị thương vậy.

Linh Yển cúi đầu, nghiêm túc bôi thuốc lên chỗ Minh Thù bị cháy.

Nơi đang nóng rực dần dần được thay thế bởi sự mát mẻ, không hề khó chịu nữa.

“Linh Yển, lần trước ngươi còn muốn giết ta, giờ sao lại đột nhiên đối với ta tốt như vậy?” Minh Thù qua quýt nói ra sự thật chuyện hắn muốn giết cô.

Trong lòng Linh Yển trầm xuống, hắn thoáng ngước mắt, khóe miệng cười, giọng nói trầm thấp: “Ta đột nhiên phát hiện ngươi thật đáng yêu, giữ lại cũng không tồi.”

Minh Thù cười đến nghiêng ngả: “Ta cảm thấy ngươi còn muốn ăn đòn, cho nên ta cảm thấy đánh ngươi một lần cũng tốt.”

Linh Yển vô thức muốn lui về phía sau nhưng chưa kịp lùi, cổ tay hắn đã bị bắt lấy, tiếp đó đã bị ném xuống đất.

“An Ca!”

“Chớ gọi, một lát nữa rồi gọi, ta còn chưa bắt đầu.” Minh Thù xắn tay áo lên.

“Sự nhẫn nại của An Ca ta đây có hạn.” Cái tên khùng này sao mà đáng ghét như vậy, thiết lập nhân vật này cũng thật đáng ghét, gì mà vui buồn thất thường, lão tử giờ cứ giống như bị tâm thần phân liệt vậy.

Không thể cho lão tử làm người bình thường được sao?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 411: Chuyển Phát Nhanh Âm Dương (17)

Người bình thường không được thì quỷ bình thường cũng được vậy!

Giờ hắn không muốn có thực lực, hoàn toàn không muốn đứng dậy.

Lão tử muốn yên tĩnh.

“Ta muốn xem giới hạn của ngươi ngang đâu.”

Linh Yển: “...”

Đánh trả hay không đánh trả?

Linh Yển chọn tha thứ cho cô. Dù sao phản diện đều là thiểu năng trí tuệ, cần sự quan tâm của hắn, nếu không... giờ hắn cũng không lại ở chỗ này.

Một ngày nào đó, lão tử sẽ vùng lên, đừng nên xem thường người yếu đuối!

Linh Yển bị đánh đến hoài nghi nhân sinh, đợi lúc Minh Thù buông ra hắn, hắn lập tức trốn đến chỗ tối nghiến răng nghiến lợi đờ đẫn.

Minh Thù lắc lắc tóc mái ngố, mỉm cười móc điện thoại di động ra.

“Đại nhân làm gì thế?” Tiểu Hồng giờ mới dám qua đây, trong lòng còn sợ hãi, đại nhân đúng là lợi hại, ngay cả người con trai kia mà cô cũng dám đánh.

“Tố cáo.”

Tiểu Hồng nghi hoặc: “Tố cáo gì?”

Minh Thù cười: “Tuyên truyền mê tín phong kiến.”

Tiểu Hồng: “...”

Linh Yển: “...”

Bản thân cô mê tín phong kiến, không biết xấu hổ mà còn đòi đi tố cáo người khác tuyên truyền mê tín phong kiến sao?

Là ai cho cô thể diện?

Các đại lão địa phủ đấy có biết không?

Minh Thù tố cáo rất có hiệu quả, dù sao tiểu lâu la bên dưới không thể nào biết bộ phận đặc biệt trên này. Vừa nghe có người làm những việc này thì gọi một cái đã tới rồi.

Người bên trên không ngờ cảnh sát đến nhanh như vậy, cơ bản là không kịp dọn dẹp, người đàn ông kia và mấy người khác bỏ chạy nhưng cũng bắt được vài người.

Cảnh tượng bên trong phòng khiến cho người thường hơi hoang mang, run cầm cập báo cáo lên.

Bên trên lại gọi điện thoại cho Tạ Hồi ở thành phố Đông Hoa, Tạ Hồi mang dép lê mặc quần cộc, vác theo kiếm gỗ đào chạy như điên đến đó.

Liếc mắt đã thấy Minh Thù quang minh chính đại đứng ở dưới lầu xem trò vui.

Khóe miệng hắn giật giật, sao mà ở đâu cũng đều có thể gặp cô chứ.

Nhân viên công vụ địa phủ đều rảnh rỗi như vậy sao?

“Cô ở đây làm gì vậy?” Tạ Hồi tiến đến gần:

“Đừng nói với tôi rằng cô là ngươi báo cảnh sát đấy.”

Minh Thù mỉm cười thừa nhận: “Không cần cám ơn, tạo ra xã hội yên bình, người và quỷ đều có trách nhiệm.”

Tạ Hồi: “...” Cái gì mà người và quỷ đều có trách nhiệm chứ.

Cô không gây sự chính là xã hội yên bình rồi.

Tạ Hồi nhìn cô một lúc, lại liếc nhìn một đống đen thùi lùi cách đó không xa. Hắn không nhìn ra đó là gì nhưng hơi thở có chút quen thuộc, cũng như lần trước gặp người đàn ông kia.

“Tôi đi lên xem một chút.” Tạ Hồi run run cầm kiếm gỗ đào lên lầu.

Trong phòng.

Gian phòng không có có thứ khác, mặt đất vẽ một Bát Quái trận, Bát Quái trận có màu máu đỏ, vừa nhìn đã biết không phải dùng nguyên liệu chính thức để vẽ. Trên vách tường cũng dùng cách đó để vẽ bùa, nhìn qua không có bất kỳ sự nghiêm túc trang trọng nào, chỉ có sự tối tăm quái dị.

Nghe nói khi bọn họ đến, trong Bát Quái trận này còn đặt một cô gái.

Nhưng giờ cô gái đó đã được đưa đến bệnh viện.

Tạ Hồi nhíu mày quan sát hồi lâu. Bùa trên tường này vô cùng lộn xộn, cứ như là người nào thuận tay vẽ linh tinh. Hắn chưa thấy qua loại bùa này, nhưng dường như cũng đã từng thấy...

Tạ Hồi lấy điện thoại di động ra quay lại toàn bộ, sau đó gửi đến diễn đàn Thiên Sư hỏi.

Diễn đàn Thiên Sư vẫn rất náo nhiệt, Tạ Hồi phát video xong, yên lặng một hồi thì rất nhanh đã có thiên sư xuất hiện trên đó.

“Tiểu Tạ à, cậu lại đùa chuyện gì nữa vậy, vẽ cái gì vậy? Thiên sư giả mạo gạt người ở thành phố Đông Hoa cũng không học hỏi một chút đúng đắn, bùa quỷ không phải vẽ như thế đâu, thực sự là làm cho giới lừa đảo mất mặt mà.”

Tạ Hồi oán thầm, nếu tôi biết cái này là gì còn cần phải hỏi mọi người sao? Kẻ lừa gạt học được cách đúng đắn vậy còn phải đi lừa gạt sao?

“Thành phố Đông Hoa lại xảy ra chuyện sao?”

“Gần đây thành phố Đông Hoa sao cứ hay gặp chuyện không may, mấy ngày hôm trước tôi thấy hướng thành phố Đông Hoa âm khí đại thịnh, chưa nhìn ra nguyên nhân đột nhiên đã tiêu tan.”

“Tôi cũng nhìn thấy, còn cố ý đi đến xem thử, không phát hiện ra có chỗ nào khác thường, thật là quái lạ.”

“An Ca của địa phủ không phải ở thành phố Đông Hoa sao, có cô ấy sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

Nhìn câu nói sau cùng kia, Tạ Hồi im lặng cất điện thoại di động vào lại trong túi.

Việc này chính là do cô ấy làm.

Tạ Hồi bảo mọi người không được động vào căn phòng. Hắn nhanh chóng xuống lầu tìm Minh Thù hỏi một vài điều, dù sao cô ấy sống lâu... nhưng bên dưới chỉ có cảnh sát tới, đâu có con quỷ nào.

Lật bàn!

Cô ta nói đi liền đi ngay sao!

Cũng không chào hỏi một tiếng!

-

Minh Thù đưa Tô Đồng trở về, cũng không biết Tô Nhu đã cho cô ấy uống cái gì mà ngủ một đêm mới tỉnh lại.

“A!”

Tiếng thét chói tai giữa sáng sớm ngày thường.

Tiểu Hồng ôm đầu của mình, mắt trợn ngược, Tô Đồng thở phì phò chào hỏi: “Chào chị Tiểu Hồng.”

Tiểu Hồng đầu gật một cái.

Tô Đồng: “...”

Không kìm được mà nhìn thẳng.

Vẫn là chị An Ca đẹp, bởi chị ấy sẽ không lấy đầu mình xuống ôm một cách kỳ dị.

Minh Thù ngồi bên cạnh ăn điểm tâm rất an nhiên, căn bản không để ý tới một người một quỷ bên này.

“Tại sao tôi lại ở chỗ này?” Tô Đồng lúc này mới phản ứng lại, mình đang ở trong phòng là sao.

“Đêm qua dường như tôi...”

Cô ôm đầu, trong đầu là một mớ hỗn loạn. Cô chỉ nhớ rõ mình và Tô Nhu vào KTV, có người rót rượu cho Tô Nhu uống, Tô Nhu nói khó chịu, sau đó cô uống giúp... tiếp đó trí nhớ cô chỉ còn rất mơ hồ.

“Suýt chút nữa cô đã bị hại chết.” Mắt Tiểu Hồng trợn ngược:

“Cô chị gái tốt của cô cho người giả dạng làm bắt cóc để bắt cô đi, nếu không phải là đại nhân cứu, bây giờ nói không chừng cô đã chết rồi.”

Thần trí mù mờ của Tô Đồng chuyển sang khiếp sợ rồi lại trở nên không thể tin nổi: “Làm sao có thể vậy được?”

“Bùa hộ mệnh của cô vẫn còn chứ?” Minh Thù quay đầu lại hỏi một câu.

Tô Đồng duỗi tay lần mò, bùa hộ mệnh đã không thấy đâu.

Đêm qua rõ ràng cô còn sờ qua, nó được đeo trên cổ, tại sao giờ không thấy nữa?

Tô Đồng tìm một lần nữa ở trên người, rồi đứng ở trên giường rũ chăn nhưng cũng không có.

Lúc này cô nhìn thấy ngoài cửa sổ có một con quỷ thiếu nửa gương mặt đang nhìn lén vào phòng cô, đó là ánh mắt vừa độc ác vừa tham lam.

Sắc mặt Tô Đồng liền trắng nhợt, đi đến kéo rèm cửa sổ lại, sau đó lại nhảy lên giường, núp ở phía sau Tiểu Hồng: “Có quỷ...”

“Hai con quỷ đều ở trong phòng cô, cô sợ cái gì.” Tiểu Hồng ôm đầu của mình quay người:

“Đồ nhát gan.”

“Hai người không giống với bọn họ.” Tô Đồng yếu ớt phản bác, cô liếc mắt nhìn Tiểu Hồng, chỉnh lại:

"Chị An Ca không giống với bọn họ."

Lúc Tiểu Hồng nhìn cô cũng có sự tham lam, dường như muốn ăn cô vào bụng nhưng có An Ca nên Tiểu Hồng cùng lắm chỉ đành nhìn cô chảy nước miếng, bộ dạng nín nhịn. Tô Đồng không cảm thấy đáng sợ, ngược lại cảm thấy có vài phần đáng yêu.

"Sao bùa hộ mệnh của tôi không thấy đâu nữa, tôi nhớ rõ ràng có mang theo người." Tô Đồng nói chậm rãi, tiếp tục đề tài vừa rồi.

"Nhất định là bị Tô Nhu cầm đi rồi, người chị kia của cô không có ý tốt, đại nhân bảo cô đề phòng cô ta, cô lại không nghe, đáng đời."

"Chị ấy... đối xử với tôi rất tốt." Trong lòng Tô Đồng đầy ắp hoài nghi:

"Chị ấy sao lại hại tôi được."

"Lòng người khó dò, làm sao biết sau lưng cô cô ta nghĩ gì." Tiểu Hồng khinh bỉ.

Có đôi khi người còn độc ác hơn so với quỷ.

Tô Đồng: "..."

Cô hơi luống cuống nhìn về phía Minh Thù, đáng tiếc Minh Thù và Tiểu Hồng lại cùng một chiến tuyến: "Biết suy nghĩ chút đi, nếu cô chết thì người nào sẽ làm chân giò cho tôi đây... À, chừng nào thì cô làm chân giò cho tôi?"

Tô Đồng: "..."

Tô Đồng xuống giường mở cửa, cô liếc nhìn về phía phòng khách, không thấy thứ gì giống quỷ cả, cô nhanh chóng chạy đến phòng bên cạnh gõ cửa, gõ một lúc lâu cũng không có ai. Tô Đồng mở cửa thì thấy giường chiếu Tô Nhu gấp rất gọn gàng.

Tô Nhu không có ở đây, mẹ Tô cũng không có.

Bình thường giờ này mẹ Tô đã về nhà...

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh

dtv-ebook.com

Chương 412: Chuyển Phát Nhanh Âm Dương (18)

Tô Đồng gọi điện thoại cho Tô Nhu, Tô Nhu không nghe máy. Cô lại gọi cho mẹ. Một lúc lâu sau mẹ cô mới nghe máy, nghe giọng bà có vẻ mệt mỏi: "Bảo bối, con dậy rồi à?"

"Mẹ, mẹ đang ở đâu? Chị đâu rồi?"

"Mẹ với chị sẽ về ngay, con ở nhà làm ít đồ ăn nhé."

"Mẹ..."

Tô Đồng ngắt điện thoại, lòng tràn đầy nghi hoặc.

Vừa rồi cô lại nhìn thấy con quỷ kia bay tới bên ngoài phòng khách, nó bất ngờ xuyên qua lớp thủy tinh, dữ tợn lao về phía cô.

"A!"

Tô Đồng hét lên và chạy về phòng.

Minh Thù chẳng qua chỉ giơ tay lên, con quỷ đang đuổi theo kia hóa thành tro bụi, Tiểu Hồng hết hồn, cùng Tô Đồng run lẩy bẩy.

Đại nhân thật đáng sợ.

Tiểu quỷ thật đáng sợ.

Một người một quỷ liếc nhìn nhau, tiếp tục run lẩy bẩy.

-

Mẹ Tô và Tô Nhu cùng nhau trở về, sắc mặt mẹ Tô cực kỳ không tốt, mặt Tô Nhu tái nhợt, nhìn yếu ớt khiến người khác phải thương tiếc.

"Mẹ, chị..."

Ánh mắt Tô Nhu bất ngờ nhìn qua, ánh mắt con quỷ thoáng như ánh sáng sớm, oán độc, sâu thẳm như rắn độc.

Bước chân Tô Đồng dừng lại trước cửa phòng, tim đập thình thịch.

Tô Nhu rũ mắt xuống cực nhanh, trở lại dáng vẻ yếu ớt như thể vừa rồi chỉ là ảo giác của cô.

"Nhìn thấy chưa." Minh Thù dựa vào cạnh cô nói.

Sắc mặt Tô Đồng tái nhợt rồi chuyển sang trắng, cô không tin chị mình muốn hại mình, nhưng dáng vẻ vừa rồi của Tô Nhu cũng không thể nào là vì cô hoa mắt được!

"Mẹ..." Tô Nhu gọi một tiếng rất nhỏ.

Mẹ Tô khuôn mặt nghiêm túc: "Tô Nhu, mẹ hy vọng về sau con không đưa em gái ra ngoài nữa, lần này em gái con quay về sớm, nếu không… Được rồi, trở về phòng nghỉ ngơi đi."

Nói đến đó, mẹ Tô dường như không nhịn được nữa, phất tay một cái.

Tô Nhu cắn môi, từ từ bước về phòng.

Cô ta không hiểu tại sao con quỷ kia phải giúp Tô Đồng. Nếu như không có con quỷ kia, cô ta sao lại có thể biến thành bộ dang này chứ. Cô ta muốn tìm một cơ hội giết chết con quỷ kia.

Tô Nhu không biết con quỷ kia có ở nhà hay không, nên không dám biểu lộ nhiều lắm.

"Đồng Đồng ăn sáng không?"

Tô Đồng liếc mắt nhìn theo Tô Nhu đã vào phòng.

"Con ăn rồi."

"Vậy là tốt rồi, Đồng Đồng về sau con cũng đừng tới mấy nơi kia nữa." Mẹ Tô căn dặn Tô Đồng nhưng Tô Đồng vẫn còn không biết chuyện gì đã xảy ra.

Mẹ Tô rõ ràng cũng không muốn nói cho cô biết, nói quanh co vài câu rồi đuổi Tô Đồng ra chỗ khác.

Tô Đồng không dám hỏi nhiều, Minh Thù thì coi đồ ăn vặt là trên hết, cuối cùng chỉ có thể đi hỏi Tiểu Hồng.

Tiểu Hồng đang buồn chán, xuất ra khí thế cung đấu, kể chuyện tối ngày hôm qua cho Tô Đồng nghe, diễn tả lại một lần sinh động như thật.

"Bây giờ mới biết chị cô độc ác thế nào nhỉ?" Tiểu Hồng kêu hừ hừ.

"Nhờ có đại nhân nhìn rõ mọi việc, cứu cô từ trong biển lửa."

Tô Đồng lòng đầy nghi ngờ, ngồi trên giường vuốt vuốt tóc, càng cảm thấy không thể tin nổi.

"Vì sao... vì sao chị tôi muốn hại tôi? "

Từ nhỏ đến lớn, Tô Nhu đều đối xử với cô rất tốt, cô không thể nghĩ ra vì sao Tô Nhu lại muốn hại mình. Hai người là chị em sinh đôi mà.

"Có thể là do đố kị tài nấu nướng của cô." Minh Thù liếm kẹo que.

Tô Đồng: "..."

Có thể nghiêm túc trò chuyện không?

Mấy ngày nay Tô Nhu đều tự nhốt mình trong phòng, mẹ Tô ban đầu còn gõ cửa đưa cơm cho cô ta nhưng Tô Nhu một mực không ra, mẹ Tô cũng không có cách nào.

Minh Thù theo Tô Đồng đòi ăn chân giò, tâm trạng Tô Đồng cũng không được tốt lắm nhưng Tiểu Hồng bảo là cô ấy đã cứu mình. Tô Đồng chỉ có thể nhân lúc Tô Nhu và mẹ Tô không ở nhà, làm chân giò cho Minh Thù.

"Về sau cô làm cho tôi thật nhiều chân giò, tôi sẽ bảo kê cho cô." Minh Thù đập vai Tô Đồng, làm ra vẻ là một người chị lớn.

Tô Đồng: "..."

-

Màn đêm buông xuống, khắp nơi đều là yêu ma quỷ quái bay qua, Thẩm Hàm Nguyệt gọi tới cắt đứt tâm trạng ăn uống của Minh Thù.

Lúc đầu không định để ý tới cô ấy nhưng nghĩ tới việc Thẩm Hàm Nguyệt làm cho mình không ít đồ ăn, Minh Thù đành phải ôm đồ ăn vặt đi tìm cô.

Tới biệt thự.

Thẩm Hàm Nguyệt đứng ở cửa, sắc mặt tái nhợt, ánh đèn cửa chiếu xuống càng lộ ra vẻ khó coi.

"Đại nhân..."

"Nửa đêm, gọi cái gì?" Quấy rối trẫm và đồ ăn vặt hẹn hò.

Thẩm Hàm Nguyệt dẫn cô vào bên trong.

"Anh tôi không biết từ đâu dẫn về một thứ, tôi không đối phó được nó."

"Cô không đối phó được?" Dẫn hồn giả có mạnh có yếu, nhưng Thẩm Hàm Nguyệt được xem là tương đối lợi hại!

Cô ấy không đối phó được sao?

Sao thấy có chút đáng sợ!

Trẫm phải ôm chặt đồ ăn vặt.

Thẩm Hàm Nguyệt gật đầu.

Minh Thù theo cô lên lầu, Thẩm Ảnh trong phòng, một đứa trẻ sáu tháng tuổi đang nằm lì ở trên giường. Sắc mặt Thẩm Ảnh tái nhợt nằm ở nơi đó giống như gặp ác mộng.

"Tôi càng tấn công nó, anh của tôi càng khó chịu." Thẩm Hàm Nguyệt nói:

"Nó hình như là đồng tử ở Thái Lan. Đại nhân, tôi không biết phải làm gì để đối phó với nó."

Quỷ trong nước và quỷ nhập khẩu không giống nhau.

Thẩm Hàm Nguyệt có vẻ bất lực.

Thẩm Ảnh đắc tội với ai ở đâu, cô không biết, nhưng cô không thể nhìn anh mình gặp chuyện không may.

"Thẩm Hàm Nguyệt, cô nhớ kỹ chức trách của cô chứ?" Minh Thù nghiêng đầu hỏi.

Thẩm Hàm Nguyệt cắn môi, lộ ra vẻ yếu đuối nhưng giọng nói lại kiên định: "Tôi biết, đại nhân, tôi sẽ hoàn thành tốt trách nhiệm của tôi."

"Hắn rất quan trọng đối với ngươi sao?"

Trong ánh mắt của Thẩm Hàm Nguyệt có gì đó tan ra, cô chậm rãi gật đầu: "Rất quan trọng."

Minh Thù gật đầu: “Cô đi ra ngoài chuẩn bị đồ ăn vặt đi!"

Thẩm Hàm Nguyệt khom lưng rời khỏi phòng.

Minh Thù ở lại bên trong một lúc, khi đi ra trong tay ôm theo một đứa trẻ. Cô cũng không quan tâm Thẩm Ảnh đắc tội với ai, cầm đồ ăn vặt mà Thẩm Hàm Nguyệt đã chuẩn bị rời khỏi biệt thự.

Vừa ra khỏi biệt thự thì gặp ngay Linh Yển xuất quỷ nhập thần.

Ánh mắt của hắn nhìn đứa trẻ kia, khóe miệng xuất hiện một nụ cười lạnh:

"An Ca, ngươi không thấy thứ này bẩn sao?"

Minh Thù cười: "Ngươi ta còn không chê, sao có thể ghét bỏ nó?"

Linh Yển: "..."

Cô ta nói vậy là có ý gì?

Nói hắn bẩn?

Mẹ nó chứ, trên người hắn từ trên xuống dưới đều bẩn chỗ nào chứ.

Không tin sờ thử xem!

Phì!

Gặp cô lúc nào cũng tức giận.

Không thể khống chế nổi cảm xúc.

Bình tĩnh, thiên tài không thể tức giận.

"Vật này có chủ nhân, ngươi muốn xử trí như thế nào?" Linh Yển bình tĩnh, dính vào đồ thần kinh này đúng là tự rước họa vào thân còn trách ai?

"Tặng ngươi, không cần khách khí." Nụ cười Minh Thù nhu hòa đưa đứa bé trong lòng vào tay Linh Yển.

Linh Yển thấy ghê định hất ra.

Nhưng nghĩ nếu để nó chạy mất còn phiền toái hơn, chỉ có thể bắt lấy, mẹ nó chứ, vì sao lão tử phải giúp cô!

"Ngươi đi đâu vậy?"

“Đêm hôm khuya khoắt, ta còn có thể đi đâu, đương nhiên đi về." Giải quyết được thứ kia, Minh Thù mang theo đồ ăn vặt bay về phía nhà Tô Đồng.

Linh Yển đi theo cô: "Tại sao ngươi lại ở nhà đó?"

"Ta ở đâu liên quan gì tới ngươi." Đương nhiên là bởi vì Tô Đồng biết làm đồ ăn ngon rồi! Trẫm sẽ nói cho ngươi biết sao? Đồ ngu!

Minh Thù bay rất nhanh, chớp mắt liền bỏ rơi Linh Yển.

Linh Yển mang theo con tiểu quỷ kia, cảm xúc thay đổi liên tục, âm khí quanh thân cũng cực kỳ bất ổn.

Một lúc lâu sau hắn xoay người đi về phía Thẩm gia, dựa theo khí tức tìm được chủ nhân của tiểu quỷ, giúp tên thần kinh kia giải quyết phiền phức phía sau.

Mẹ nó, sao lão tử lại phải giúp cô ta giải quyết mớ hỗn độn này chứ?

Tức quá!

Cho nên kẻ nuôi tiểu quỷ kia bị Linh Yển dày vò gần chết. Nuôi gì không nuôi, đi nuôi tiểu quỷ, trêu chọc ai không trêu chọc, đi trêu chọc người bên cạnh tên thần kinh kia!

Ngày hôm sau Thẩm Ảnh nghe nói đối thủ mình đột nhiên ngã bệnh, lúc trực tiếp nhận được tin này còn có chút ngơ ngác.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 413: Chuyển Phát Nhanh Âm Dương (19)

Trong khoảng thời gian này Tô Nhu đi sớm về trễ, mẹ Tô dường như cũng lười kiếm soát cô.

Tô Đồng mấy lần muốn tìm Tô Nhu nói chuyện, đều bị Tô Nhu khéo léo trốn tránh. Không lâu sau, Tô Nhu chuyển ra khỏi nhà, mẹ Tô có chút lo lắng nhưng Tô Nhu kiên trì, cuối cùng cũng không nói gì.

Minh Thù để Tiểu Hồng theo Tô Nhu, xem cô ta đang làm cái gì.

Ban đầu Tô Nhu đi học bình thường, tan học cũng không làm gì nhưng có một ngày Tiểu Hồng đột nhiên hoảng hốt chạy về báo cô thấy trong phòng của Tô Nhu có một con quỷ đáng sợ, con quỷ kia và Tô Nhu đang làm chuyện đó.

Mà cô còn bị con quỷ kia phát hiện, suýt nữa không chạy thoát.

"Đáng sợ hơn cả Linh Yển sao?"

Tiểu Hồng suy nghĩ một chút, run run bảo vệ địa vị của Linh Yển.

"Không phải như thế, chỉ là lợi hại hơn tôi, chắc chắn có thể ăn luôn tôi."

Lúc Minh Thù đi qua, chỗ ở của Tô Nhu đã không còn ai, chỉ lưu lại âm khí rất không tầm thường.

Trong gian phòng kia, Tô Nhu… đã trải qua điều gì?

Hoặc là có vật gì được thả ra?

[Nhiệm vụ phụ: Thu hoạch giá trị thù hận của Cô Dực]

Cô Dực?

Là ai đây?

Bây giờ đối tượng giá trị thù hận đã bắt đầu hướng tới người không biết sao?

Hài Hòa Hiệu, ngươi thích tung hỏa mù sao.

[Chính là con quỷ ở cùng với Tô Nhu, vì giá trị thù hận, ký chủ nỗ hãy lực lên.] Hài Hòa Hiệu nhắc nhở.

Minh Thù: "..."

Minh Thù bay tới trường học của Tô Nhu, Tô Nhu còn đang ở trường học.

Lúc tìm được cô ta, Tô Nhu đang nói chuyện cùng Tô Đồng.

Tô Đồng dường như đang hỏi gì đó, Tô Nhu cũng không che giấu giống như lúc trước, tỏ vẻ châm chọc nhìn Tô Đồng. Sau đó Tô Đồng đã bị cô ta đẩy xuống cầu thang, mà Tô Nhu lại làm động tác ra vẻ muốn kéo Tô Đồng lên, làm cho người xung quanh tưởng rằng Tô Đồng tự ngã xuống, còn Tô Nhu đang cố gắng kéo lên.

"A..." Cách đó không xa có học sinh hét lên.

Minh Thù bay qua đỡ lấy Tô Đồng, đồng thời lúc đó còn có một người đàn ông lao ra, tay của anh ta đỡ trúng mu bàn tay của Minh Thù. Cảm giác lạnh buốt khiến anh ta rùng mình một cái.

Những học sinh đang đứng xem chỉ nhìn thấy người đàn ông kia bắt được Tô Đồng, chỉ Tô Đồng có thể nhìn thấy trước đó Minh Thù đã bắt được cô, có điều lúc này Tô Đồng đầu óc hỗn loạn, không có phản ứng gì.

Minh Thù rút tay về, cười cười bay về phía Tô Nhu.

Tô Nhu dường như có thể thấy cô, bất giác lui về phía sau. Mọi người còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy Tô Nhu cũng từ trên cầu thang lăn xuống dưới.

Nữ đầu bếp của trẫm là người ngươi có thể động vào sao?

Tô Nhu ngã đến vỡ đầu chảy máu, cô ta chống đỡ thân thể lui về phía sau. Học sinh xung quanh chỉ thấy Tô Nhu nhìn chằm chằm trên không, dáng vẻ đầy hoảng sợ.

"Cái thứ ở trong người ngươi hình như không có ở đây?" Ngón tay Minh Thù ấn lên ngực cô ta, Tô Nhu mặt lộ vẻ hoảng sợ. Cô gái trước mặt nở nụ cười tinh khiết thánh thiện:

"Vậy hay là ngươi xin lỗi nữ đầu bếp của ta trước đi?"

"Cô đừng qua đây..."

Mỗi lần đối mặt với cô gái này, cô đều cảm thấy sợ.

Còn đáng sợ hơn so với lúc đối mặt với Cô Dực.

Đó là một sự sợ hãi ở sâu trong nội tâm dâng lên.

"Xin lỗi." Giọng nói Minh Thù không nhẹ không nặng.

"Nếu không... ta sẽ đánh đến khi ngươi chịu nói lời xin lỗi mới thôi, hơn nữa, ngươi định diễn vở kịch một bệnh nhân tâm thần trước mặt nhiều học sinh như vậy sao?

Tô Nhu lắc đầu.

Cô Dực vì sao vẫn chưa quay về.

Hắn ta nhất định có thể đối phó với cô ta.

Tô Nhu hận Cô Dực, bởi tất cả những gì xảy ra đối với cô, Tô Nhu vốn phải chịu đựng. Nhưng cô lại mong đợi Cô Dực có thể trở về, tốt nhất hãy đánh nhau sống chết với con quỷ trước mặt này.

"Cô không được qua đây, thả tôi ra...” Tô Nhu khua khua tay một cách điên cuồng, trông rất kỳ dị.

Những học sinh đang vây quanh nhìn nhau, không dám tiến lên phía trước.

Tô Nhu bị điên rồi sao? Hay là trúng tà?

Cô ta kêu người nào đừng qua đây?

"Tôi sai rồi, tôi sai rồi." Tô Nhu lớn tiếng kêu to.

"Tôi không nên đẩy Tô Đồng xuống, tôi sai rồi, tôi biết lỗi rồi."

Tô Nhu gào xong, Minh Thù không đánh cô ta nữa. Tô Nhu cũng không biết lấy đâu ra sức chạy xuống phía dưới. Lúc chạy ngang qua Tô Đồng còn giận dữ trừng mắt nhìn cô một cái.

Minh Thù thấy đầu bếp nữ nhà mình bị một người đàn ông ôm, ánh mắt liếc hắn rồi theo Tô Nhu rời đi.

Tô Nhu chạy cực nhanh, cô chạy về phía ngõ nhỏ đối diện trường học.

Tô Đồng và con nữ quỷ kia nữa, cô phải để cho bọn họ trả giá thật lớn vì dám làm nhục cô.

"A..." Thân thể Tô Nhu bị đánh về phía trước nhưng cô cũng không ngã trên mặt đất, mà là bị một bàn tay vô hình túm lấy cổ, giơ lên giữa không trung.

Trước mặt Tô Nhu dần dần hiện ra người bóp cổ mình, một khuôn mặt tuấn mỹ nhưng lộ vẻ u ám nhìn vào khiến người ta phát sợ.

"Ngươi... ngươi là ai?"

"Cô Dực ở đâu?" Giọng người đàn ông trầm thấp, lộ ra sự lạnh lùng và sốt ruột.

"Tôi, tôi không biết." Tô Nhu lắc đầu.

"Còn Triệu Đức Sinh thì sao?"

Triệu Đức Sinh chính là người lần trước Tô Nhu dẫn theo đi tìm Tô Đồng.

Từ sau khi cảnh sát tới, Tô Nhu cũng không liên lạc được với hắn, không biết có phải là trốn đi rồi hay không.

Sắc mặt Tô Nhu đỏ bừng lên, móng tay cô bóp vào mu bàn tay người kia, khó khăn nói: "Tôi... tôi không biết."

Lúc Minh Thù đến, chính là thấy cảnh này. Linh Yển một tay bóp cổ Tô Nhu, nhẹ nhàng giơ cô ta lên giữa không trung, ánh mắt hung ác, nham hiểm, quanh thân âm khí phun trào, dường như muốn bao trùm hắn.

Dáng vẻ kia của Linh Yển rõ ràng là muốn đẩy Tô Nhu vào chỗ chết.

Minh Thù: "..."

Thử hỏi một đối tượng giá trị thù hận muốn bóp chết một mục tiêu giá trị thù hận khác, trẫm nên làm cái gì bây giờ?

"Linh Yển!"

Linh Yển nghiêng đầu nhìn sang, con ngươi lóe sáng, bất ngờ cười nói: "An Ca, cô ta bắt nạt cô, ta giúp cô giết cô ta có được không?"

Trong giọng nói của hắn mang theo vài phần lấy lòng và mê hoặc.

Tô Nhu: "..." Ai bắt nạt cô ta chứ, rõ ràng mỗi lần đều là cô ta bắt nạt mình.

"Buông cô ta ra." Giết cô ta, giá trị thù hận của trẫm làm sao xử lý, ngươi là một kẻ ngu si.

"Nếu như ta nhất định phải giết cô ta thì sao? "

Minh Thù mỉm cười: "Vậy ta sẽ đánh chết ngươi."

Linh Yển: "..."

Không hề giống với hệ thống đã nói cho hắn biết chút nào!

Nói gì mà bá đạo tổng tài tìm nơi tạ ơn lấy thân báo đáp, từ đó không rời, sống với nhau tới đầu bạc răng long?

Lại lừa điểm của lão tử.

Linh Yển bình ổn lại nội tâm, mặt lộ vẻ thất vọng nhưng cũng buông Tô Nhu ra. Tô Nhu được tự do, thở hồng hộc, run rẩy dựa vào tường, thận trọng và hoảng sợ nhìn hai con quỷ trước mặt.

Mục tiêu lúc đầu của Linh Yển cũng không phải là Tô Nhu, cho nên vì không để mình thành đối tượng tấn công, hắn vẫn cố gắng không đối đầu với cô ấy.

Ánh mắt Tô Nhu liếc nhìn Linh Yển và Minh Thù, cô chọn đúng thời cơ, chạy về một ngõ nhỏ khác.

"A..."

Tô Nhu bị một luồng sức mạnh kéo trở về.

Cô ta vừa giận vừa hận trừng mắt nhìn Minh Thù, vừa rồi là cô ra tay.

Minh Thù mỉm cười đi tới, phía sau cô có luồng ánh sáng giao thoa. Tô Nhu không biết có phải là mình bị ảo giác không mà thấy phía sau cô ta có thứ gì đó rất đáng sợ.

Tô Nhu lùi về phía sau, phía sau chỉ là bức tường lạnh như băng.

"Cô đừng qua đây..."

Lúc Tô Nhu bị đưa lên xe cứu thương của bệnh viện tâm thần nào đó, vẻ mặt còn ngơ ngác, cô không có bệnh mà!

*

Thực ra Hài Hòa Hiệu vẫn rất đáng yêu, vì giá trị thù hận nên lúc nhắc nhở vẫn rất nghiêm túc nhắc nhở, sẽ không che giấu giống các hệ thống khác, bắt ký chủ phải tự tìm hiểu.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 414: Chuyển Phát Nhanh Âm Dương (20)

"Ngươi đưa cô ta đi bệnh viện tâm thần có ích gì, cô ta sẽ sớm ra thôi." Linh Yển rất khinh thường cách làm của Minh Thù.

"Ta chỉ muốn trêu tức cô ta." Không có ý khác, thật sự không có.

Linh Yển: "..."

Đồ thần kinh, một ngày không điên, cô cảm thấy không thoải mái sao?

Linh Yển đang định đi tới chỗ Minh Thù nhưng một giây kế tiếp thì ngừng lại, thân thể lóe lên biến mất tại chỗ.

Minh Thù: "..." Chạy nhanh như vậy làm gì, trẫm đâu có nói là sẽ đánh hắn.

Minh Thù nghiêng đầu nhìn về phía lúc trước hắn đứng, đôi mắt trong suốt rung động, thoáng qua rồi biến mất.

Minh Thù lấy ra mấy viên kẹo vừa ăn vừa chậm rãi bay ra bên ngoài ngõ nhỏ.

Ngõ nhỏ khôi phục lại vẻ vắng vẻ.

Mấy phút sau, Linh Yển xuất hiện lần nữa nhưng có điểm khác biệt so với lúc nãy. Quanh người hắn âm khí càng dày, không ngừng phun trào như thể muốn tách rời khỏi người hắn.

Mà cùng với sự xuất hiện của hắn, ngõ nhỏ đột nhiên rơi vào một cảnh tượng không nói lên lời, âm u, sợ hãi, vặn vẹo…

Linh Yển nắm chặt hai tay, âm khí bị áp chế vài phần, tiếp đó lại chợt bùng nổ mãi đến khi hắn hoàn toàn bị âm khí nuốt chửng.

Mà lúc này, những người có thực lực thiên sư khắp nơi nhao nhao nhìn về phía thành phố Đông Hoa.

Ở địa phủ, Diêm Vương đang múa bút thành văn trên bàn cũng thoáng ngẩng đầu nhìn lên trên không, như thể có thể nhìn thấy thành phố Đông Hoa từ trên không.

Lúc này toàn bộ khu đô thị của thành phố Đông Hoa đều bị âm khí bao phủ, âm khí này ào tới khiến người ta không kịp phòng bị chút nào.

Người thường chỉ cảm thấy trở trời, không khí trở nên lạnh hơn.

Người không bình thường thì sắc mặt đều thay đổi, âm khí đáng sợ như vậy, sao lại không có dấu hiệu nào mà cứ thế xuất hiện?

Cũng không phải không có dấu hiệu nào… Trước đây không lâu đã từng xuất hiện một lần, có điều khi đó chỉ là phù dung sớm nở tối tàn, kết quả của cuộc điều tra là không có gì khác thường.

-

Minh Thù đứng trong đám người, nhận được cuộc gọi đường dài từ Diêm Vương.

"Tìm được Linh Yển, không tiếc bất cứ giá nào, mang về địa phủ ngay, không thể để hắn rơi vào tay bất cứ kẻ nào hoặc là… trong tay quỷ."

Giọng Diêm Vương rất nghiêm túc, trong trí nhớ An Ca hình như chưa từng thấy Diêm Vương nói như vậy.

Minh Thù quay đầu nhìn về phía trước.

Bên kia sao?

"An Ca?"

"Tại sao ông lại nghĩ ta có thể mang hắn về?" Điệu bộ này cũng không phải chuyện tốt gì, nguyên chủ có tài đức gì khiến Diêm Vương kỳ vọng cao như vậy, quan trọng hơn là… còn không cho đồ ăn vặt.

Mất mát quá.

"Chỉ có ngươi ở gần Thành phố Đông Hoa nhất, dù thế nào đi nữa ngươi cũng phải thử xem. Nếu như ngươi không làm được, tất cả quỷ còn lại trong địa phủ cũng không làm được."

Diêm Vương biểu đạt ý tứ rất rõ ràng, ông coi trọng khả năng chiến đấu của cô.

"Vâng..." Minh Thù đáp một tiếng, cúp điện thoại, xoay người quay lại.

Khắp ngõ nhỏ trải rộng âm khí, trong âm khí thỉnh thoảng hiện ra bóng quỷ. Bọn chúng bay lượn gào thét trong âm khí tựa hồ muốn lao ra thế giới này nhưng lại bị sức mạnh vô hình ràng buộc.

Mơ hồ có một cái bóng đứng ở chính giữa.

Những bóng quỷ kia không ngừng xuyên qua bóng đen như thế rất căm hận bóng đen, muốn xé nát hắn.

Trong ngõ hẻm và thế giới bên ngoài hoàn toàn khác nhau.

Minh Thù sải bước vào ngõ nhỏ.

Mặc dù là quỷ, nhưng khi cô bước vào trong ngõ hẻm cũng cảm nhận được những linh hồn run rẩy sợ hãi. Bóng quỷ đầy ác ý vờn quanh cô, đợi chờ cơ hội.

Tốt xấu gì cũng vẫn là quỷ, không phải kẻ thù tự nhiên giống như thiên sư. Minh Thù còn có lợi thế, cô nhanh chóng phóng về phía ngõ nhỏ.

Tới gần, Minh Thù thấy cảnh tượng ở giữa ngõ hẻm.

Linh Yển không đứng mà quỳ một chân trên đất, xung quanh hắn có quá nhiều bóng quỷ vờn quanh. Nhìn từ bên ngoài, có vẻ là có một người đứng đấy.

"Đừng tới đây!" Giọng Linh Yển khàn khàn vang lên.

"Quay lại, rời khỏi nơi này."

"Diêm Vương bảo ta mang ngươi về." Minh Thù mỉm cười, dường như không nhìn thấy dáng vẻ đau đớn của Linh Yển.

"Cút!"

Linh Yển đột nhiên ngẩng đầu.

Tuy vẫn là gương mặt đó nhưng Minh Thù thấy được trong mắt hắn sự khát máu điên cuồng. Hắn nhìn chằm chằm vào cô như thể cô là kẻ cản trở, phải diệt trừ cô.

Hắn đứng lên, bóng quỷ bên cạnh hắn nhe răng cười, âm thanh the thé chói tai.

Đừng qua đó.

Linh Yển muốn dừng lại nhưng hắn không dừng được. Hắn bị ép đi tới bên kia, mỗi lần đi một bước, âm khí lại càng nhiều thêm một phần, mặt đất bắt đầu đóng băng.

Không được đi qua…

Đừng…

Linh Yển dừng lại, hắn gào lên với Minh Thù: "Đi đi!"

Minh Thù đứng không nhúc nhích, thậm chí ngay cả khóe miệng cười cũng không thay đổi. Cô rất chờ mong Linh Yển giết mình, sau đó đánh cho cha mẹ hắn cũng không nhận ra.

Linh Yển nóng lòng muốn để Minh Thù rời đi nhưng cô vẫn không nhúc nhích, Linh Yển tức đến mức muốn đập chết cô.

Lúc thân thể hắn mất đi sự khống chế lần nữa, Linh Yển đột nhiên bắt đầu sợ. Hắn không muốn cô ấy xảy ra chuyện, cảm xúc này tới mãnh liệt và dữ dội.

Có cách nào không…

Giết cô ta.

Cô ta đang cản trở ngươi

Giết cô ta.

Giết…

Không phải!

Cô ta không cản trở ta, không phải ta muốn giết cô ta, không phải ta…

Hắn chưa từng nghĩ sẽ giết cô.

Linh Yển lắc đầu, liều mạng muốn đoạt lại quyền khống chế của mình, thế nhưng không được.

"Đi… Đi đi…" Linh Yển chật vật nói ra vài từ, vì sao cô ấy không đi, cô ấy là người điên sao?

Trước đây cô ấy chạy cực nhanh, bây giờ tại sao không chạy!

Lão tử không cần cô đứng ở chỗ này!

Người trước mặt càng ngày càng gần, hắn chứng kiến chính mình vươn tay ra, móng tay dài ra một cách kỳ dị. Thời gian phảng phất như bị người ta níu lại, mỗi một giây trôi qua đều dài như vô tận.

Móng tay xuyên qua trước ngực cô gái đối diện.

Không cảm giác được độ nóng.

Chỉ có cảm giác lạnh.

Hắn trông thấy cô gái trước mặt nụ cười càng lúc càng rạng rỡ, phảng phất như mặt trời đâm vào ánh mắt chua xót của hắn, trước mắt hoàn toàn mơ hồ.

-

Lạch cạch.

Linh Yển bật dậy, sự trói buộc trên cổ tay ngăn cản động tác của hắn.

Hắn cúi đầu nhìn, xích sắt quấn quanh chân tay hắn. Hắn bị cố định thành hình chữ đại, xích sắt kéo dài vào trong bóng tối, không biết kết nối với nơi nào. Chỉ có chỗ này của hắn có ánh sáng, cũng không biết là từ đâu đến, cứ như thế chiếu thẳng xuống đỉnh đầu hắn.

Hắn biết đây là nơi nào.

Tầng mười chín của địa ngục.

Thời gian nơi này là bất động, không nghe được âm thanh, không nhìn thấy vật sống, chỉ có bóng tối vô biên.

Ánh mắt Linh Yển có chút chột dạ nhìn vào bóng tối.

Hắn đã giết cô ấy.

Ừ.

Hắn đã giết cô ấy.

Linh Yển bình tĩnh chấp nhận sự thật này.

Không biết qua bao lâu, hắn nghe được âm thanh rất nhẹ giống như âm thanh kim loại va chạm vọng lại leng ca leng keng, trong bóng tối yên tĩnh càng rõ ràng…

Tầng mười chín chắc là sẽ không có quỷ đến.

Mắt Linh Yển chuyển động nhìn vào trong bóng tối, sẽ là cái gì đi ra? Khóe miệng Linh Yển hơi nhếch lên, bất kể là cái gì cũng sẽ là bàn đạp cho hắn ra ngoài.

"Xem ra tinh thần khá tốt."

Giọng nói quen thuộc, điệu bộ quen thuộc, hình bóng quen thuộc…

Minh Thù đi ra từ trong bóng tối, trong tay cầm một chùm chìa khoá. Âm thanh kia chính là tiếng chìa khoá va chạm vọng lại.

Linh Yển đột nhiên giống như quả bóng xì hơi nhưng sâu trong nội tâm lại mừng như điên, cô ấy không sao cả.

"Cô…" Linh Yển mở miệng, giọng nói khàn khàn không thành tiếng.

Minh Thù cầm chìa khóa tới gần hắn.

Cô nghiêng đầu, lộ ra nụ cười đơn thuần vô hại.

"Diêm Vương bảo ta tới giết ngươi."

Linh Yển sửng sốt một chút, đôi mắt từ từ cụp xuống, một lát sau mới phát ra một từ: "Ừm."

Minh Thù lắc lắc chùm chìa khóa trong tay.

"Ngươi không nhớ rõ sao?"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 415: Chuyển Phát Nhanh Âm Dương (21)

Ký ức sau cùng của Linh Yến hiện ra ở thời điểm cô bị một nhát dao đâm nát lồng ngực. Một màn sương trắng hiện ra, sau đó hắn không còn chút ấn tượng chuyện gì xảy ra ở sau nữa..

Lúc này nghe được Minh Thù hỏi, hắn hơi ngẩng đầu nhìn chứ chẳng có chút để tâm để ý gì.

"Ta làm ngươi bị thương, ngươi muốn báo thù thì cứ tới đi." Ở bên ngoài khí trời âm u, Linh Yển bình tĩnh cất giọng:

"Ngươi muốn giết ta có thể sẽ phải tốn chút sức, nếu như ngươi có thể... a..."

Linh Yển trợn to mắt nhìn gương mặt cách mình chỉ trong gang tấc, hô hấp của đối phương cứng lại.

Hây hây hây…

Xích sắt lay động, vang lên âm thanh du dương rồi biến mất trong bóng đêm.

Linh Yển nói không nên lời rốt cuộc là cảm giác kích động hay là gì, lúc này hắn chỉ muốn ôm lấy cô, sau đó hôn cô...

Đột nhiên phát hiện nhiệm vụ chiến lược này thật quá đỗi ngọt ngào...

Minh Thù buông Linh Yển ra, mang theo nụ cười xấu xa:

"Ngươi van xin ta, ta sẽ tha cho ngươi."

Tinh thần Linh Yển lúc nãy còn đang bay bay, lơ lửng trên mây, đột nhiên bị rơi xuống đất một phát, vỡ nát tâm tư.

A. Ngọt con khỉ!

“Cửu thiếu, chịu khó chút đi. Nghĩ đến nhiệm vụ của người, đến điểm tích lũy, có phải đã thấy bình tĩnh lại không?”

Linh Yển không sờ đao, cứng cổ, ngữ khí cao ngạo hỏi: "Ta không cầu xin thì ngươi làm gì được."

Minh Thù nhún vai: "Bên ngoài còn có chân giò chờ ta."

Linh Yển cười nhạt: "Ngươi hôn ta rồi!"

Minh Thù nở một nụ cười vô hại: "Ta hôn ngươi thì sao? Đừng nói hôn ngươi, hiện tại dù ta có quất sạch sành sanh ngươi, ngươi thì ngươi có thể thế nào đây? Ngươi đánh ta sao?"

Linh Yển túm xích sắt, xích phát ra âm leng keng. Cô gái nhỏ đứng trước mặt mỉm cười, tìm cớ gây chuyện mà hắn lại không làm gì được cô.

Chết tiệt!

Cái chỗ chết tiệt này, có thể đi ra ngoài một lần, ắt có thể ra ngoài lần thứ hai.

Linh Yển quay đầu nhìn chằm chằm trên không, biểu thị rõ là đang cự tuyệt lời đề nghị của Minh Thù

Lão tử không cần!

Không thể làm sụp đổ hình tượng!

Lão tử cũng phải cần thể diện!

"Ta đi đây." Minh Thù nói được làm được, cô quả thật quay lưng bỏ đi.

Chân giò ơi trẫm tới đây.

Linh Yển cứ nhìn Minh Thù biến mất trong bóng đêm, tiếng những chiếc chìa khóa kim loại va chạm vào nhau càng lúc càng xa dần.

Linh Yển thu lại vẻ mặt âm u, không chút biểu cảm nhìn vào hư không.

Hắn không ngờ Minh Thù nói không trở lại thực sự không trở lại, Linh Yển có chút tuyệt vọng, sớm biết thì đã cầu xin, cầu một cái cũng đâu có chết.

"An Ca..."

"Làm cái gì đấy?"

Linh Yển bị dọa cho giật mình.

Hắn nhìn theo hướng âm thanh vang lên, thế nhưng bên kia tối đen như mực không nhìn rõ bất cứ thứ gì.

“Nghĩ kỹ yêu cầu của ta chưa?" Hình bóng Minh Thù dần dần đi ra từ trong bóng tối, gương mặt mỉm cười giống như lúc cô rời đi, ngay cả độ cong cũng không hề thay đổi.

Linh Yển cụp mắt xuống: "Xin ngươi."

Minh Thù cầm chìa khóa tới mở khóa cho hắn.

"An Ca."

"Ừm."

Linh Yển nhìn cô mở khóa cho mình: "Sao lúc đó ngươi lại muốn qua đây?"

“Ta nhất thời ngu si, bây giờ nghĩ lại thấy hối hận ngàn lần." Minh Thù nghiêm túc trả lời.

"..." Linh Yển nghẹn lại, thần sắc dần dần trầm xuống:

"Sao ngươi lại không có việc gì?"

"Ngươi mong ta gặp chuyện không may?" Minh Thù dừng động tác, nheo mắt nhìn hắn:

"Ta không có việc gì ngươi rất thất vọng? Ta gặp chuyện không may đối với ngươi có gì tốt, có thể thăng quan phát tài hay lấy thêm vợ không?"

Cái gì lấy thêm vợ, lão tử ngay cả vợ cả cũng không có, chạy đi đâu cưới thêm vợ nhỏ?

Linh Yển đè nén sự tức giận, khóe miệng cong lên một nụ cười có chút tà tà: "Cưới ngươi sao?"

Minh Thù mỉm cười: "Ta sợ ngươi giảm thọ."

Linh Yển: "..."

Giảm thọ.

Không đúng, tại sao hắn phải giảm thọ? Hắn cũng không phải người, sao có thế giảm thọ?

Tên bệnh thần kinh này đúng là thích ăn đòn mà!

Linh Yển không phát hiện, Minh Thù nói mấy câu liền đổi đề tài khác.

Minh Thù tiếp tục cho hắn giải tỏa, Linh Yển nhìn chằm chằm cô, đôi mắt ẩn chứa tâm tình phức tạp.

Sau khi cởi bỏ xong dây xích trên tay chân, Linh Yển nhìn Minh Thù cười cười, tiếp theo Minh Thù đã bị hắn ôm vào lòng.

Một nụ hôn lạnh như băng.

Hắn mạnh mẽ hôn cô như là sư tử bị chọc giận, nhu cầu củng cố địa vị của mình vô cùng cấp bách.

Minh Thù cũng không phản kháng, thân thể mềm xụi trong lòng hắn. Linh Yển dần dần bình tĩnh trở lại, như một chú chó nhỏ gặm nhấm đôi môi mềm mại của cô. Âm khí hai người đan vào nhau vô cùng uyển chuyển.

Linh Yển hôn cô theo bản năng. Ánh mắt hắn mơ hồ, dần dần dục vọng càng dâng cao. Hai bóng người bị bóng tối bao phủ, đột nhiên sinh ra vài phần mộng ảo.

"An Ca..."

"An Ca..."

Linh Yển gọi tên cô, bàn tay vuốt ve đường cong của cô, dần dần động đến chỗ mềm mại.

Minh Thù cản tay hắn, bỏ qua bên đầu, thuận thế thoát khỏi sự kiểm soát của hắn. Cô chậm rãi sửa sang lại y phục trên người, mỉm cười với Linh Yển: "Ta không có hứng thú làm chuyện đó ở một nơi như thế này."

Linh Yển đang hân hoan bị tuột cảm xúc nên có chút hụt hẫng, nhíu mày: "Cô không có hứng thú ở đây hay là không có hứng thú với ta."

Cô rõ ràng...

Vì sao có thể tỉnh táo lại nhanh như vậy?

Điều Linh Yển có thể nghĩ đến là cô không có hứng thú với mình, nếu không... sao có thể tỉnh táo lại nhanh như vậy, tựa như vừa rồi người mê đắm không phải là cô.

Minh Thù nheo mắt: "E rằng là cả hai?"

Linh Yển: "..."

Trả lại nụ hôn của ta cho ta!

Linh Yển u ám nhìn cô, vầng trăng trên cao soi sáng cả khu vực, ẩn vào trong bóng tối.

"An Ca, sẽ có một ngày cô sẽ là của ta, mặc kệ cô có thích ta hay không, cô cũng sẽ là của ta."

Linh Yển đột nhiên cảm thấy nhân vật này cũng rất tốt, chí ít còn có thể nói dọa.

"Ồ, vậy ngươi nên nỗ lực thêm."

Cô gái ấy cười nhẹ nhàng thanh tú, Linh Yển hít thở sâu một hơi, đè nén sự xao động của cơ thể.

Cô chờ đấy cho ta.

Người không thích lão tử ta đều là mắt mù, phải trị!

-

Địa phủ, tổng bộ chuyển phát nhanh Âm Dương.

Minh Thù ngồi trong phòng làm việc chuyển phát nhanh Âm Dương, nghe quỷ trình bày chuyện gần đây. Chuyển phát nhanh Âm Dương không chỉ chuyển phát nhanh linh hồn mà còn chuyển phát nhanh những thứ khác.

Ví dụ như một vài thứ được phép tới địa phủ, những linh hồn lang thang bên ngoài có thể mua một ít gì đó từ địa phủ, cũng có thể bán một số thứ cho địa phủ. Thậm chí thiên sư đôi khi cũng dùng chuyển phát nhanh để truyền tin hoặc mua một đạo cụ gì đó ở địa phủ.

Quỷ nghiên cứu ra đạo cụ đối phó quỷ giỏi hơn thiên sư nhiều.

Hơn nữa địa phủ cũng rất lớn. Trước đây ai muốn truyền tin, mua đồ đều phải đích thân đi làm, hiện tại đã có chuyển phát nhanh làm thay.

Nói chung chuyển phát nhanh Âm Dương có phạm vi hoạt động rất rộng

Lẽ đương nhiên lĩnh vực chuyển phát nahnh dưới địa phủ này là một mảnh đất màu mỡ để "đầu tư".

*

[Hài Hòa Hiệu]

Linh Yển: "Vợ ơi... ta và Diêm Vương tuyệt đối trong sạch, không có bất kỳ giao dịch mờ ám nào."

Minh Thù: "Thật không?"

Linh Yển: "Ta xin thề, ta mà nói dối thì Diêm Vương bị hói đầu."

Diêm Vương: "Vợ chồng son nhà các ngươi cãi nhau, sao lại nguyền rủa ta hói đầu."

Tiểu tiên nữ: "Ta xác nhận Diêm Vương bị hói."

Hài Hòa Hiệu: "Hình như cô muốn tiêu tan rồi."

Tiểu tiên nữ: Ta sẽ lập tức khiến Diêm Vương đại nhân mọc tóc rậm rạp lại.

Diêm vương: (đột nhiên tóc mọc dài ra) Ta muốn giết ngươi.

Tiểu tiên nữ:... Có thể bỏ phiếu trước rồi mới giết không? Người có thể giết tất có thể bỏ phiếu!

Diêm Vương:...

Minh Thù:...

Linh Yển: Vợ ăn đồ ăn vặt.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 416: Chuyển Phát Nhanh Âm Dương (22)

“An Ca đại nhân, Diêm Vương cho gọi.”

Minh Thù nhìn về phía tiểu quỷ truyền lời, toàn thân tiểu quỷ run lên không dám nhìn Minh Thù, không nhìn thấy, không nhìn thấy…

Từ khi Minh Thù thả Linh Yển từ mười chín tầng địa ngục ra, Diêm Vương liền làm một cuộc giao dịch ngầm với Linh Yển, bây giờ mới cho gọi cô.

Coi trẫm là cái gì?

“Không đi.”

Khuôn mặt tiểu quỷ đáng thương: “An Ca đại nhân, ngài đừng làm khó dễ tôi mà.”

“Ngươi cứ nói ta không rảnh.”

Trẫm còn chưa ăn đồ ăn vặt, chưa kéo giá trị thù hận, chưa xử lý văn kiện, làm gì có thời giờ đến xem giao dịch ngầm của các ngươi.

Thân phận hiện giờ của Minh Thù có quyền hạn rất lớn ở địa phủ, tiểu quỷ không làm gì được cô, chỉ có thể quay về hỏi ý kiến của Diêm Vương.

Cuối cùng Diêm Vương đích thân tới cùng với Linh Yển.

“An Ca.” Diêm Vương khoanh tay tiến đến, nhìn qua đoán chừng khoảng sáu mươi tuổi, gương mặt đầy nếp nhăn, thần thái nghiêm túc:

“Bây giờ ngươi thực sự là càng ngày càng không tuân theo sự quản giáo nữa rồi.”

Minh Thù vừa ăn vặt, vừa đưa tay đóng dấu vào văn kiện: “Cho nên Diêm Vương ông muốn quản giáo ta sao?”

Diêm Vương: “…”

Gần đây An Ca trở nên kỳ lạ, hoàn toàn khác so với An Ca trước kia, tất cả mọi người đều nghi ngờ có phải bị người ta đánh tráo rồi hay không.

Diêm Vương quan sát An Ca mấy cái, đằng hắng một tiếng: “Ta muốn nói chuyện chính sự với ngươi, ngươi lại đây một chút.”

Minh Thù vớ đại cái gì đó đè lên xấp giấy đang đóng dấu, bưng mớ đồ ăn vặt của mình ung dung đi tới: “Ta bận bịu nhiều việc, việc lớn thì khỏi đi, việc nhỏ thì ta không quản.”

Linh Yển liếc nhìn cô, thần thái có chút âm trầm, lộ ra vài phần cao ngạo và khinh thường trong con ngươi.

Minh Thù không chớp mắt nhìn đồ ăn vặt muôn năm của mình.

Linh Yển: “…” Lão tử mất nửa ngày để tạo hình, ít ra cô cũng phải nhìn ta một cái chứ.

“Ngươi và Linh Yển đến Tây Bắc xem qua một chuyến.” Diêm Vương đi thẳng vào vấn đề.

“Tây Bắc?” Minh Thù nhìn về phía Linh Yển:

“Nơi đó ao tù nước đọng, đến đó làm gì, muốn âm thầm xử lý hắn sao?”

Linh Yển nghiến răng nghiến lợi, suýt chút nữa nhịn không được phát giận, cô muốn bí mật xử lý lão tử đến mức nào!

“Đi đi rồi ngươi sẽ biết.” Hiển nhiên Diêm Vương không muốn tiết lộ quá nhiều:

“Đến lúc đó Linh Yển sẽ nói ngươi biết phải làm gì, hai người các ngươi xuất phát ngay bây giờ đi.”

Minh Thù bất động: “Ngài không nói nguyên nhân thì ta sẽ không đi.”

Đến một nơi rừng thiêng nước độc như vậy với một kẻ thần kinh, lỡ một phút hắn bốc đồng ra tay giết mình thì nên trách mình ngu hay trách hắn điên đây?

Vì đồ ăn vặt phải bảo toàn mạng sống quý giá.

[…] Liên quan gì đến đồ ăn vặt chứ!

Diêm Vương sầm mặt: “An Ca, đây là mệnh lệnh.”

“Ồ, ta lập tức từ chức, ngài bớt chút thời gian phê chuẩn cho.” Minh Thù mỉm cười.

Diêm Vương: “…”

Ông ta nhìn về phía Linh Yển, người đứng sau trầm mặt lại, tựa như mưa rền gió dữ đi tới, bầu không khí ngột ngạt di chuyển giữa không gian.

Dưới đáy mắt Linh Yển lộ ý cười nhạt: “Ngươi muốn biết, ta sẽ nói cho ngươi biết.”

“Xin bắt đầu phần biểu diễn của ngươi.” Minh Thù ôm đồ ăn vặt, vắt chân chuẩn bị nghe ngọn ngành.

Linh Yển hít sâu một hơi, không muốn so đo tính toán với cô: “Có biết vì sao ta rời khỏi địa phủ không?”

“Ta cũng đâu phải con rận trên người ngươi, sao ta biết được vì sao ngươi rời khỏi địa phủ.”

“Ngươi nói gì?” Trên người ai có rận cơ?

Minh Thù không hề sợ hãi mỉm cười: “Lỗ tai ngươi có vấn đề à? Bác sĩ đang xếp hàng chờ đầu thai ở địa phủ của chúng ta chắc là không ít, ta chọn một người đến xem bệnh cho ngươi nhé? Không thu phí xem bệnh của ngươi.”

“Ngươi lặp lại lần nữa!” Hôm nay nhất định lão tử phải đánh chết tên bệnh hoạn này!

Mắt thấy hai người đối chọi gay gắt, Diêm Vương vội lên tiếng ngăn cản hai người: “Để ta nói.”

Nếu để Linh Yển nói, chắc chưa nói xong chuyện, cả hai đã bay vào đánh nhau rồi.

“Linh Yển rời khỏi địa phủ là bởi vì hắn phát hiện đồ của hắn bị người khác động vào.” Diêm Vương nói ngắn gọn:

“Lúc đầu ta không thể thả hắn khỏi địa phủ nhưng những tên quỷ ta phái đi đều không tìm ra được là ai đã động vào đồ của hắn, lúc này ta mới đồng ý để Linh Yển tự mình đi tìm. Bây giờ thân thể Linh Yển đã đến cực hạn, nếu như không khôi phục đồ lại như cũ, có thể nhân gian và địa phủ đều sẽ xảy ra chuyện.”

Kỳ thực Diêm Vương nói rất chung chung, chỉ khiến Minh Thù hiểu được đại khái.

Chính là chiến tranh thế giới lần thứ ba sắp bắt đầu.

“Vậy các người tìm được thứ đó rồi?”

Diêm Vương không nói rõ, chỉ nói: “Bây giờ các ngươi đến Tây Bắc, làm theo lời của Linh Yển là được. An Ca… an nguy của địa phủ và nhân gian ta giao trong tay ngươi, đừng khiến ta thất vọng.”

An nguy của địa phủ và nhân gian… Chơi lớn như vậy trẫm có hơi sợ.

Minh Thù ăn mấy miếng đồ ăn vặt để an ủi tinh thần, ánh mắt linh động xoay chuyển: “Hay là Diêm Vương phái trăm vạn hùng binh cho ta, ta dẫn binh đi nghiền nát đám tiểu quỷ quấy phá kia?”

Diêm Vương: “…”

Ngươi xem địa phủ là nơi nào, lấy đâu ra trăm vạn hùng binh.

Bình tĩnh.

Ta là Diêm Vương, không thể mất mặt trước mặt thuộc hạ.

“An Ca, trước đây ngươi không như thế.”

“Trước kia ta kiểu nào?”

Minh Thù nghiêng đầu hỏi lại, dường như rất tò mò trước kia mình thuộc kiểu gì.

“An Ca trước kia sẽ không nghi ngờ quyết định của ta, cũng sẽ không xem thường trưởng bối, ngươi là An Ca thật sao?” Giọng điệu của Diêm Vương nghiêm trang.

Linh Yển cũng dõi mắt nhìn theo, đáy mắt mơ hồ có ánh sáng chuyển động.

“Ta có phải An Ca hay không, ngài vẫn chưa rõ sao?” Minh Thù cười, âm thanh nhẹ nhàng chầm chậm:

“Quan lớn của địa phủ là thứ có thể tùy tiện giả mạo sao?”

Diêm Vương: “…” Chính là vì biết nha đầu ngươi là thật thì mới cảm thấy kỳ lạ.

Diêm Vương phất tay áo: “Hiện giờ ta mặc kệ ngươi chơi trò gì, An Ca, xuất phát ngay bây giờ cho ta!”

Tức chết ông ta.

Trước kia An Ca nghe lời biết bao, bảo đi đông thì không dám đi tây, bảo đánh quỷ nhỏ thì không dám đánh quỷ lớn, còn giờ thì chơi trò gì đây, không biết học được mấy cái thói hư tật xấu đó từ đâu ra.

Sau này… không, từ nay về sau, không bao giờ cho phép cô ta lên nhân gian nữa.

Quỷ của địa phủ không có chuyện gì cũng không cho đến nhân gian!

Diêm Vương tức đến mức lập tức ban hành quy định này, toàn dân của địa phủ oán thán kêu rên, hoàn toàn không biết vì sao lại ban hành quy định này.

…

Tây Bắc.

Môi trường của Tây Bắc ác liệt, kinh tế ở đây đang phát triển nhưng cũng không khá khẩm mấy. Mấy năm trước có thể nói là thâm sơn cùng cốc, mấy năm gần đây phát triển mạnh mới được coi là khá hơn chút.

Nhưng ở đây ít người, Minh Thù nói rừng thiêng nước độc cũng không có gì sai.

Ít người có nghĩa là ít đồ ăn.

Ít đồ ăn có nghĩa là Minh Thù đói bụng.

Minh Thù đói có nghĩa là dễ nóng nảy, rất tệ, nhìn ai cũng muốn chửi.

“Nhìn cái gì, chưa thấy ta xinh đẹp như vậy bao giờ ư, lại sắp thành quỷ chết đói rồi?” Minh Thù cười híp mắt nhìn những cô hồn dã quỷ bay ngang qua cô.

Cô hồn dã quỷ hiểu biết nông cạn, không biết đến An Ca đại danh ngút trời của địa phủ. Vì vậy thấy nụ cười của Minh Thù đẹp, còn lăng xăng gật đầu, ngu ngốc nói: “Đẹp.”

Linh Yển từ đằng xa đi tới, hắn vừa phất tay áo, cô hồn dã quỷ đã bị văng ra thật xa.

“Cười vui vẻ với hắn như vậy, chi bằng mau chóng lên đường.” Cười con khỉ, cô hồn dã quỷ có gì hay mà cười, thần kinh.

Thật tức quá.

Tuy nhiên hắn cũng chẳng biết mình đang tức cái gì.

“Không muốn.” Minh Thù từ chối: “Ta đói.”

“Quanh đây có âm khí…”

“Ta muốn ăn thứ gì đó!” Minh Thù nhìn chằm chằm hắn: “Ăn đồ ăn vặt, ăn chân giò, đùi gà.”

Nhớ món chân giò của đầu bếp quá.

Linh Yển: “…”

Mẹ chứ, rừng thiêng nước độc như này, lão tử đi đâu tìm chân giò với cả đùi gà cho ngươi?

Người có xem bản thân là quỷ giác ngộ hay không, ăn chân giò với đùi gà cái gì chứ!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 417: Chuyển Phát Nhanh Âm Dương (23)

Linh Yển vất vả lắm mới tìm được một chút đồ mà quỷ có thể ăn, quay về thì thấy Minh Thù cầm điện thoại di động gọi video, bên cạnh còn bày rất nhiều đồ ăn vặt.

“Chị An Ca, chị có đủ ăn không? Không đủ thì buổi tối tôi sẽ làm thêm cho chị.”

Hắn nghe thấy một giọng nói thanh thúy từ đầu bên kia điện thoại.

“Đại nhân, ngài ra ngoài sao không mang theo tôi!”

“Chị Tiểu Hồng, chị An Ca có chính sự phải làm mà…”

Minh Thù cười lấy lệ, dịu dàng dặn dò người bên kia vài câu rồi mới cúp điện thoại.

Linh Yển lên cơn giận dữ: “Ngươi chơi ta?”

Minh Thù ngẩng đầu, nụ cười vẫn chưa được thu lại: “Ta chính là chơi ngươi đấy, sao hả, tức giận à?” Không tức chết ngươi thì trẫm ăn thêm hai phần chân giò.

Linh Yển chắc sắp phát hỏa, hỏa tinh đã được châm lửa, lúc nào cũng có thể bốc cháy.

Nhưng Minh Thù cảm thấy ánh mắt nổi lửa của hắn từng chút từng chút một nguội lạnh như băng.

Minh Thù có chút thất vọng, đại thiếu gia ơi, lúc nào trẫm cũng chọc tức ngươi như thế mà ngươi không oán giận chút nào sao?

Linh Yển nhảy về phía trước một bước, chống lên tảng đá dưới người cô, cúi người đối diện với cô, giọng nói chậm rãi nhưng ngưng trọng: “An Ca, nếu ngươi muốn dùng phương pháp như vậy để ta từ bỏ ngươi, vậy ta khuyên ngươi một câu, đừng lãng phí thì giờ.”

Hắn nhìn chằm chằm vào môi của Minh Thù, cúi đầu nhẹ hôn một cái, bàn tay to lớn đỡ lấy gáy cô khiến cô ngửa đầu ra sau, đầu lưỡi thuận thế xâm nhập.

Cô hồn dã quỷ ở phía xa đều thấy ngây người.

Không biết xấu hổ!

Hạ lưu!

Sau đó cô hồn dã quỷ ôm mặt chạy đi.

Chưa được bao lâu, cô hồn dã quỷ liền dẫn tới mấy con cô hồn dã quỷ khác vây xem ở phía xa.

Cô hồn dã quỷ số một căm giận nói: “Nhìn kìa nhìn kìa, ta đã bảo bọn họ không biết xấu hổ mà!”

Cô hồn dã quỷ số hai gương mặt mê đắm: “Tiểu ca ca kia thật là đẹp trai, ta muốn được hắn hôn như vậy, kiếp sau không làm người ta cũng nguyện ý.”

Cô hồn dã quỷ số ba đang kích động: “Cô nương kia cũng xinh đẹp nữa.”

Cô hồn dã quỷ số bốn ánh mắt ao ước: “Nếu có thể triền miên với ca ca kia một đêm thì mới gọi là không có gì hối tiếc.”

Cô hồn dã quỷ số một phẫn nộ: “Đám quỷ háo sắc các người!”

Cô hồn dã quỷ số hai, ba, bốn lũ lượt nhìn về phía tên số một: “Rốt cuộc là kẻ nào kéo chúng ta tới?”

Cô hồn dã quỷ số một: “…”

Ta chỉ muốn để các ngươi biết, ma quỷ bây giờ không biết xấu hổ. Ai bảo các ngươi đến nhìn bọn họ, còn nói ra những lời này!

Linh Yển mân mê đôi môi của Minh Thù, nghiêng đầu nhìn về phía mấy con cô hồn dã quỷ. Tụi quỷ bên đó giật mình, nhao nhao chạy trốn, biết mất trong rừng sâu hun hút.

Một lát sau Linh Yển quay đầu lại: “Lên đường thôi!”

Minh Thù đưa lưỡi liếm môi một cái: “Ta muốn ăn thứ gì đó.”

Linh Yển thấy cô ăn nhiều như vậy còn muốn ăn thêm, cảm thấy cạn lời. Có lẽ là vừa rồi Minh Thù không từ chối mình, đột nhiên hắn thấy không hề tức giận, ngược lại còn có chút phiền muộn trong lòng:

“Ngươi nhanh lên một chút, trước khi trời tối, chúng ta phải đến huyện An Phong.”

Minh Thù ăn đồ ăn cũng được coi là rất tao nhã như cảnh đẹp được điểm xuyết thêm một vài bông hoa.

Linh Yển có chút hoảng sợ nhìn cô.

Cô rất kỳ lạ.

Rõ ràng thời điểm thân mật với mình, mặc dù cô không quá chủ động nhưng cũng không chống cự. Nhưng lúc bình thường, cô luôn đối đãi với hắn bằng dáng vẻ rất hậm hực. Không phải là chọc giận hắn thì cũng làm ra vẻ hai người không thể nào hòa hợp được.

Kẻ thần kinh.

Cuối cùng Linh Yển đưa ra một kết luận như vậy.

…

Rõ ràng nói là đường đi không dài, nhưng tại sao Linh Yển có cảm giác mình đã đi ròng rã cả tháng trời, khó khăn lắm mới vào được huyện An Phong. Vừa mới quay đầu lại, đã nhìn thấy bóng quỷ rồi.

Huyện An Phong không nhiều quỷ lắm, hơn nữa đại đa số đều núp trong bóng tối.

Linh Yển muốn tìm một con quỷ lớn cũng không khó là mấy.

Vốn dĩ lửa giận đã được nén lại nhưng khi nhìn thấy Minh Thù đứng trước sạp bán cá viên, bộ dạng thèm thuồng nhìn chằm chằm mấy xâu cá viên, đáy lòng chẳng hiểu sao lại mềm thêm mấy phần. Từ một nơi bí mật hắn hiện thân ra ngoài, trực tiếp đi về phía sạp bán cá viên.

“Ông chủ, năm phần cá viên!” Một chàng trai quần cộc hào khí, trên người mang theo kiếm gỗ đào đưa tiền ra, sau đó nhìn về phía Minh Thù cười.

Linh Yển cười nhạt, hắn mềm lòng cái con khỉ!

“Tại sao ngươi lại ở đây.” Minh Thù ăn cá viên, chủ động hỏi Tạ Hồi một câu.

Tạ Hồi nhức đầu: “Huyện An Phong âm khí lạ thường, tôi được phái tới đây xem. Sao cô lại ở đây?”

“Ăn cá viên.”

Tạ Hồi: “…” Chạy hơn nửa vòng trái đất chỉ là để nha đầu nhà cô ăn cá viên? Ăn cá viên này xong là có thể thành tiên à?

“Đó không phải là…”

Tạ Hồi vuốt vuốt cằm, nhìn người đàn ông đứng trong dòng người.

Người đàn ông âm trầm theo dõi hắn, sau đó xoay người đi.

Minh Thù nhìn Tạ Hồi, đang ghen sao.

[Ký chủ, chỉ bằng cô lấy lòng Linh Yển trước. Đợi Linh Yển thích cô rồi, cô sẽ cấu kết với Tạ Hồi làm chuyện xấu, giá trị thù hận nhất định không thành vấn đề.]

Suýt chút nữa thì Minh Thù bị cá viên nghẹn đến tắc thở.

“Hài Hòa Hiệu, ta rất cần phải nhắc nhở ngươi, ta không có hứng thú với gian lận. Thật đấy, ngươi bớt đề xuất những ý tưởng cùi bắp này đi, bớt xem tiểu yêu tinh đánh lộn đi, xem thứ gì nho nhã nhiều một chút để tăng thêm tư tưởng giác ngộ của ngươi!”

Trẫm là người chung thủy.

[…] Chung thủy sủng hạnh đồ ăn vặt. [Ký chủ muốn xem tiểu yêu tinh đánh lộn không?]

Mặc dù là câu hỏi nhưng Hài Hòa Hiệu đã bắt đầu thả tiểu yêu tinh ra.

Minh Thù: “…”

Khỉ nhà ngươi, rốt cuộc là vì sao lại thích để trẫm đánh lộn với tiểu yêu tinh như vậy.

Nói!

Có phải ngươi muốn bồi dưỡng trẫm thành một hôn quân mỹ sắc (1)hay không, để kế thừa đồ ăn vặt của trẫm!

[…] Đồ ăn vặt của cô sẽ không được đem tới nữa, xin ký chủ đừng thêm tình tiết cho bản thân được không?

“An Ca, cô nhìn bên kia.” Đột nhiên Tạ Hồi ngừng lại, bảo An Ca nhìn về phía đầu phố.

Đó là một nhà bán tiền giấy nhìn qua có hơi cũ kỹ, trước cửa có đặt hai người giấy, bên cạnh có vòng hoa vừa mới đóng xong.

Mà lúc này có một người phụ nữ đứng ở cửa, sắc mặt người này tiều tụy giữ lấy một thanh niên, vô cùng lo lắng nói gì đó. Thanh niên không ngừng lắc đầu, đẩy người phụ nữ ra ngoài cửa hàng.

Minh Thù liếc mắt nhìn rồi thu tầm mắt lại: “Không sống được lâu nữa.”

Tạ Hồi vô cùng kinh ngạc, hắn chỉ nhìn thấy âm khí trên người người phụ nữ rất nặng, gương mặt lộ vẻ chết chóc nhưng có thể sống được bao lâu, hắn không nhìn ra được.

Nghĩ lại, cô là người của địa phủ, lại là An Ca nổi danh lẫy lừng, chắc là địa phủ mới nhập về môn khoa học kỹ thuật nào đó.

“Ngươi đừng theo ta.” Minh Thù ăn xong cá viên liền qua cầu rút ván.

“Gặp nhau chính là cái duyên, tôi đi với cô.” Ngược lại, hiện giờ hắn không nhìn ra được chỗ nào không đúng, theo An Ca, cuộc đời bắt đầu sóng gió.

Minh Thù mỉm cười nhấn mạnh: “Đừng theo ta.”

Tạ Hồi: “…” Cái đồ qua cầu rút ván.

…

Minh Thù tìm thấy Linh Yển trên đường huyện An Phong. Hắn đi theo đường lớn, động tác tùy tiện nhưng lại có thần thái như đang đi trên thảm đỏ.

Linh Yển nhìn thấy Minh Thù bay ra từ bên cạnh, biểu cảm đột nhiên âm trầm.

Cô còn dám đến!

Vừa rồi không phải còn vui vẻ với tên mặt trắng kia lắm sao?

Tới tìm hắn làm gì chứ!

Đợi Minh Thù lại gần, Linh Yển đột nhiên đưa tay bóp cổ cô, nhìn cô bằng ánh mắt nguy hiểm: “An Ca, lần sau ngươi còn ta ta chàng chàng với người đàn ông khác trước mặt ta, đừng trách ta không khách khí.”

“Ồ, ngươi định không khách khí với ta như thế nào?” Minh Thù cầm cổ tay hắn, đầu nghiêng một chút, đơn thuần vô hại hỏi:

“Ngươi lại muốn giết ta lần nữa?”

Sắc mặt Linh Yển khẽ đổi.

Rốt cuộc ở thành phố Đông Hoa đã xảy ra chuyện gì, hắn không biết, Diêm Vương cũng không biết.

Diêm Vương chỉ biết là Minh Thù dẫn hắn trở về. Lúc trở về, âm khí trên người hắn tán loạn vô cùng nguy hiểm, mười chín tầng địa ngục có thể trấn áp âm khí trên người hắn, Diêm Vương liền ném hắn xuống.

Lúc này hắn hồi tưởng lại cảnh giết cô lúc đó, một cảm giác khó chịu ồ ạt bủa vây.

Hắn cố ý không đề cập đến nó nhưng sự thật lại không thay đổi.

Hắn đã từng giết An Ca một lần.

***

(1) Hôn quân mỹ sắc: Xinh đẹp nhưng lại là một vị vua tệ.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 418: Chuyển Phát Nhanh Âm Dương (24)

“Ta để cho cô đi.” Lát sau Linh Yển mới nói được một câu.

Chính cô muốn đi qua.

Trách lão tử sao?

Được rồi… trách hắn.

Linh Yển bị ý nghĩ này dọa cho giật mình, đáy mắt hiện lên sự kinh ngạc và khó hiểu, vì sao hắn có cách nghĩ như vậy về mục tiêu chiến lược này nhỉ?

Còn nữa đó là…

Tỉnh táo lại nào.

Nhất định là tật xấu của cơ thể này rồi.

Không sai.

“Cho nên ý của ngươi là, ta bị ngươi giết là đáng đời sao?” Đầu ngón tay Minh Thù lần theo ngón tay hắn rồi từ từ nắm toàn bộ bàn tay hắn.

Rõ ràng không có bất kỳ hơi ấm nào, nhưng lúc này Linh Yển lại cảm thấy hơi nặng tay: “Không phải ta có ý đó.”

Hắn khó khăn nói: “Vì sao cô không đi?”

Minh Thù buông hắn ra, vuốt vuốt tóc của mình, ánh mắt xuyên qua gió núi nhìn về phương xa: “Ta muốn đánh ngươi.”

Linh Yển: “...”

Hắn nhìn chằm chằm ngực Minh Thù, đột nhiên đưa tay ôm lấy cô, trong giọng nói của hắn xen lẫn sự dịu dàng mà chính hắn cũng không chú ý đến: “Đau không?”

“Tạm ổn.”

Linh Yển mím môi thầm áy náy, cuối cùng lại nuốt xuống hai chữ xin lỗi.

“Có đôi khi ta không khống chế được, ta chưa từng nghĩ muốn tổn thương cô.”

Một lúc lâu sau Linh Yển mới nói ra một câu như vậy.

Dù là lần hắn dùng kiếm chém cô, hay lần giết cô sau đó.

“Ừm.”

Ban đầu cô cũng nghĩ rằng Linh Yển giết mình nhưng sau ngẫm lại thấy không đúng, tình huống lúc đó của Linh Yển có điều gì rất không đúng.

Sau đó Diêm Vương gọi điện thoại cho cô, cho cô nhìn Linh Yển, ngay lúc đó cô dường như có thể xác định được Linh Yển chắc chắn có bệnh phải chữa trị.

Linh Yển không tiếp tục giải thích, chỉ thấp giọng nói bên tai cô: “An Ca, ta nghĩ ta muốn cô.”

Minh Thù dường như không để tâm đến tâm tư Linh Yển, cảm thán không thôi: “Ngoại ô hoang vắng, khẩu vị của ngươi thực sự là rất đặc biệt đó, chúng ta không giống nhau, chúng ta không cùng một thế giới, tạm biệt nhé.”

Linh Yển: “...”

Lão tử không phải có ý đó.

Trong đầu cô nghĩ gì suốt ngày vậy?

Minh Thù rời khỏi lòng hắn, bay ra cách vài mét: “Linh Yển, ngươi muốn theo đuổi ta sao?”

Linh Yển yên lặng suy nghĩ một chút, trả lời thành thật: “Muốn.”

Không muốn đuổi theo cô, lão tử đi theo cô làm cái gì, lão tử cũng có nhiệm vụ mà!

Minh Thù mỉm cười, ánh mắt linh động dịu dàng: “Được, vậy ngươi đến đuổi theo ta đi.”

Dứt lời, cô bay về phía trước như một làn khói, trong chớp mắt đã không thấy tăm hơi.

Linh Yển: “...” Ha ha.

Tâm tư mệt mỏi quá.

Vì sao ngôn ngữ lại có thể lại uyên thâm như vậy.

Lão tử nói theo đuổi không phải là nghĩa này mà!

-

Linh Yển đuổi theo Minh Thù, lúc theo kịp đã đến một ngôi làng. Minh Thù đang ngồi ở trên chiếc cầu nhỏ gặm chân giò, một người phụ nữ đang yên lặng đi qua cầu nhỏ tiến vào thôn.

“Bà Lý ơi.”

Dưới cầu có người đang giặt quần áo, gọi một tiếng về phía trên cầu.

Người phụ nữ dường như không nghe thấy, thất thần đi về phía trước, dáng vẻ kia cứ như là một con rối bị giật dây.

Đợi người phụ nữ kia đi qua, người phía dưới mới bắt đầu bàn luận.

“Đúng là nghiệp chướng, chồng chết rồi, giờ con trai cũng trở nên như vậy.”

“Chẳng phải sao, không biết có phải bị trúng tà hay không nữa, tôi nghe nói ngày hôm nay cô ta lên huyện mời pháp sư, nhìn bộ dạng này chắc là không mời được.”

“Hứ, báo ứng thôi. Thôn trưởng đã nói rồi, chồng cô ta không tin vào tà đạo, cứ muốn đi, giờ gặp báo ứng rồi, đừng làm liên lụy đến thôn chúng ta là được.”

“Cái miệng xui rủi của cô không biết nói chút chuyện tốt sao.”

Qua những mẫu đối thoại của những người này, Minh Thù biết được đây là thôn Đại Tần, phần lớn người trong thôn đều họ Tần. Họ Lý có vài hộ, phu nhân vừa rồi là con dâu nhà họ Lý.

Cách đây không lâu chồng cô đã chết, giờ đây con trai cũng mơ màng, điên khùng. Lúc không nổi điên thì ngồi xổm ở chỗ tối tăm, điên lên sẽ cắn người.

Mục đích của Linh Yển dường như chính là phía sau núi, nơi mà những thôn dân này nói không được đến đó.

Linh Yển đi phía trước dẫn đường, bay qua đỉnh núi. Đối diện là vài ngọn núi nối liền nhau, không nhìn thấy bóng người.

Thế nhưng lúc bay qua một ngọn núi, dường như Minh Thù bỗng nhìn thấy một thôn cách đó không xa. Đáng tiếc thôn này nhìn qua như đã hoang phế rất nhiều năm, chỉ có thể miễn cưỡng mới nhìn ra được nơi đây từng có một ngôi làng.

Linh Yển đi vòng qua phía sau thôn, đằng sau có một công trình như miếu đá. Nếu như không phải vì quá mục nát, ngôi miếu đá này có lẽ sẽ rất hùng vĩ.

Nhưng những thứ trong miếu đã bị phá hủy, hơn nữa nhìn dáng vẻ như là mới vừa bị phá hủy cách đây không lâu.

Sắc mặt Linh Yển khó coi, hắn bay vào miếu. Trong miếu dường như có thờ phụng thần, đáng tiếc giờ tượng thần cũng đã bị đập phá. Minh Thù nhìn kỹ nhưng cũng không nhận ra đó là tượng thần gì.

Mà ở chính giữa miếu đá có một cái hố, trong hố là một quan tài, nắp quan tài đã bị xốc lên.

Mơ hồ có thể thấy bên trong có người, không phải thi thể thối rữa mà là một người tứ chi đầy đủ, mặc váy cưới màu đỏ được đặt trong quan tài.

Minh Thù lại gần nhìn vào, sắc mặt đột nhiên thay đổi.

Cô sờ sờ khuôn mặt mình, sao trẫm lại nằm ở chỗ này? À không phải, nguyên chủ sao lại nằm ở chỗ này?

Linh Yển quay đầu nhìn cô, ngữ khí không rõ: “Sợ rồi à?”

Minh Thù thả lỏng tay xuống, bình tĩnh mỉm cười: “Chẳng phải là dáng dấp có điểm giống ta thôi sao, có gì đáng sợ chứ.”

“Đây chính là ngươi.”

Lời nói của Linh Yển khiến khóe miệng Minh Thù giật giật.

Được lắm, thân thể của trẫm.

Dù sao cũng là màn kịch đầy hoài nghi, thôi được, không có gì quá kỳ quái.

Minh Thù vẫn bình tĩnh như cũ: “À, ta nằm ở đây làm gì vậy?”

Nhìn kiểu dáng váy cưới này, cô ấy chết cũng phải mấy nghìn năm rồi nhỉ?

Cô dường như không thể nhớ lại chuyện trước kia của nguyên chủ mà chỉ nhớ rõ mình đã ở địa phủ một thời gian rất dài.

Hơi tò mò ở chỗ làm thế nào bảo quản thi thể không thối rữa, chẳng lẽ có bảo bối gì chăng? Có thể bán lấy tiền mua đồ ăn vặt không?

“Bảo vệ ta.” Linh Yển đột nhiên cười.

Minh Thù nghiêng đầu, ánh mắt trong veo.

Linh Yển nhìn người trong quan tài, một lát sau Linh Yển đưa tay về phía Minh Thù, Minh Thù suy nghĩ một chút cũng đưa tay ra.

Linh Yển dẫn cô tiến đến quan tài, hai người cùng nhìn người trong quan tài. Nhìn một khuôn mặt giống như mình nằm trong quan tài, Minh Thù vẫn có chút không được tự nhiên.

Sao cứ cảm giác như là đang phúng viếng chính mình nhỉ?

“Linh tại Tây Sở quốc chỉ vu, chủ tế tự, cho nên cũng được gọi là là tế tư.”

Lệ khí quanh thân Linh Yển dường như bị đẩy lùi, biến thành tế tư cao cao tại thượng lạnh lùng như tuyết.

Không có không khí dơ bẩn, chỉ có linh khí tinh khiết như núi tuyết.

Lòng Minh Thù khẽ động, đây chính là nguyên nhân cô có thể liếc mắt là nhận ra hắn, bởi vì trên người hắn thỉnh thoảng sẽ có khí tức như vậy.

Cô chưa từng gặp người nào hoặc vật nào mà trên thân có khí tức thuần khiết như vậy.

Quá mức thuần khiết, rất hấp dẫn... rất hấp dẫn cô.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 419: Chuyển Phát Nhanh Âm Dương (25)

“Cho nên, ta phải gả cho ngươi?”

Tế tư dường như không thể thành hôn mà?

Chưa từng nghe qua Tây Sở quốc, e rằng bối cảnh không giống nhau, tế tư có thể thành hôn...

Linh Yển lắc đầu: “Chỉ là bảo vệ mà thôi. Nhưng bây giờ cô có thể gả cho ta.”

“Nằm mơ đi.” Minh Thù cười coi thường:

“Một cô gái tài sắc vẹn toàn như ta đây, lúc đến thì mực tàu điểm sắc, lúc đi thì lưu danh muôn đời, ai rãnh sống với ngươi chứ.”

Linh Yển: “...”

Đúng là không biết xấu hổ.

Cô cũng chỉ có thể để tiếng xấu muôn đời thôi.

Cắt đứt mạch suy nghĩ kịch bản của lão tử... nói đến chỗ nào rồi nhỉ?

Linh Yển chỉnh lại tâm tình, tiếp tục nói: “Hai ngàn năm trước, có Yêu tộc tràn lan, cướp giết tộc người, bách tính khổ không thể tả, oán khí ngút trời. Tuy cuối cùng Yêu tộc cùng bị tiêu diệt nhưng oán linh ngưng tụ từ bách tính không có cách nào tiêu trừ.”

“Cho nên ngươi chỉ có thể chí công vô tư dùng thân thể của chính mình để chứa đựng oán khí này?” Minh Thù cắt lời Linh Yển:

“Ta không nhìn ra ngươi chí công vô tư như vậy.”

Linh Yển: “...”

Có thể không cắt đứt lời lão tử nói không? Lão tử tạo một cái kịch bản dễ dàng lắm sao?

Linh Yển hít sâu một hơi: “Có người đưa ra ý kiến, tế tư sức mạnh to lớn, lại là thứ mà những điều dơ bẩn thích nhất. Nếu như dùng bản thân tế tư thu hút hết oán linh này, lại bố trí trận pháp thì có thể tiêu diệt hết thảy chúng.”

“Đây là biện pháp duy nhất, bởi lúc đó vì đối phó Yêu tộc nên đã tổn thất rất nhiều người có năng lực, và tế tư như ta thì nhất định phải hi sinh vì sinh linh thiên hạ.”

“Bọn họ vung máu của ta ra từng giọt một, oán linh ngửi mùi máu mà đến, chen lấn tràn vào cơ thể của ta... nhưng cuối cùng chúng thất bại. Ta còn sống nhưng trở thành kẻ nửa người nửa quỷ, bọn họ sợ hãi. Không biết vì sao ta vẫn luôn tỉnh táo được, ta nhìn bọn họ nghĩ mọi cách đối phó ta.”

Linh Yển nắm tay Minh Thù thật chặt, tuy đây chỉ là ký ức hắn kế thừa lại được nhưng lại vô cùng đau khổ, có thể khiến hắn xúc động lây.

Linh Yển đột nhiên yên lặng.

Minh Thù vốn đang được hắn cầm tay, lúc này lại chủ động quay lại cầm tay hắn, một lát sau mới hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó…” Ánh mắt Linh Yển sâu xa nhìn vào quan tài cô gái:

“Sau đó lúc ta tỉnh lại thì bọn họ chôn sống ta, dùng vài món bảo vật bố trí trận, ta không ra được.”

Hắn chợt nghiêng đầu: “Thế nhưng, bọn họ không yên tâm cho nên cô đã đến. Nói là bảo vệ ta, thực ra là người cuối cùng trấn áp ta. Nếu như ta muốn thoát ra ngoài, cô có thể dùng bảo vật đồng quy vu tận cùng ta.”

“Có lẽ là xảy ra điều gì ngoài ý muốn, linh hồn của ngươi cũng chưa từng xuất hiện bên cạnh ta. Một mình ta đợi ở chỗ này, mãi đến rất nhiều năm sau, có người thả ta ra. Đó là thời thiên sư thịnh hành, nhưng không bao lâu ta bị giam tới tầng mười chín địa phủ không thấy mặt trời được nữa.”

“Ta cũng không muốn đi ra ngoài, tầng mười chín rất yên tĩnh, rất bình yên khiến cho ta cảm thấy không còn đau khổ như vậy nữa.”

Linh Yển dừng một chút.

“Vậy tại sao ngươi muốn đi ra ngoài?”

Linh Yển mang dáng vẻ như suy nghĩ: “Bởi vì có người động vào những bảo vật bố trận này.”

Hắn nói:

“Lúc ta được thả ra, những bảo vật kia đã hấp thu không ít oán khí. Nói một cách gián tiếp, trong những bảo vật kia chứa đựng sức mạnh của ta, ta và chúng tương sinh tương trợ. Chúng cân bằng ta với những oán khí trong cơ thể, bây giờ bị người ta động vào cho nên dù là ở tầng mười chín, ta vẫn sẽ chịu ảnh hưởng như cũ.”

“Nếu như không đưa bảo vật trở về vị trí cũ, sớm muộn có một ngày, ta sẽ không khống chế được, giống như...”

Giống như lần trước vậy.

Minh Thù ngồi xổm trên mặt đất nhìn cô gái trong quan tài đó. Nếu không phải không có hô hấp, cô ấy chỉ giống như đang ngủ, ngay cả sắc hồng trên mặt vẫn còn.

Quan tài bị người ta mở ra nhưng người ở bên trong không có chuyện gì, là bởi vì...

“A...”

Minh Thù thu tay về, Linh Yển kéo cô ra, đầu ngón tay quét qua chỗ vừa bị lửa làm bỏng của cô, thậm chí còn đặt lên đó một nụ hôn.

Linh Yển nói: “Thân thể này người quỷ không thể đụng.”

“Nhưng ta là linh hồn của cô ấy, ta còn có thể trở về chứ?” Minh Thù hơi nóng lòng muốn thử, làm người thì có thể ăn uống thỏa thích rồi.

Linh Yển nhìn cô với vẻ kỳ cục, có phần lạnh nhạt: “Cô muốn làm người sao?”

“Làm người không tốt sao?” Có thể ăn các loại đồ ăn vặt.

Linh Yển đột nhiên cười nhạt: “Cô đừng mơ tưởng.”

“Linh Yển tiên sinh, ta phải nhắc nhở ngươi, làm một người theo đuổi hợp lệ thì cần thỏa mãn tất cả nguyện vọng của người được ngươi đeo đuổi.” Minh Thù bắt đầu ma mãnh:

“Bây giờ nguyện vọng của ta là làm người, ngươi có thể thỏa mãn không?”

“Không thể.” Người theo đuổi Linh Yển mặt mày âm trầm cự tuyệt:

“Cô đừng mơ tưởng!”

Minh Thù xí một tiếng: “Vậy ngươi đi ra ngoài trường thành xếp hàng đi.”

Linh Yển: “...”

Cô ấy, chỉ có mỗi lão tử là người theo đuổi, coi mình là vạn người mê sao? Mặt mũi đâu chứ!

Minh Thù mặc kệ Linh Yển đang nghĩ gì, cô đi vòng quanh quan tài nghiên cứu, đi vào thế nào nhỉ?

Nhưng kết quả cuối cùng rất đáng giận, hoàn toàn vào không được.

Minh Thù nghiên cứu một hồi không còn hứng thú nên ngồi vào một bên ăn đồ ăn.

Linh Yển đào đất xung quanh quan tài.

Minh Thù đảo tròng mắt rồi đột nhiên lên tiếng: “Linh Yển, người ngươi thích là ta hay là người trong quan tài?”

Linh Yển lạnh lùng hừ một tiếng: “Cả hai là một người.”

Minh Thù ngẫm lại cũng đúng: “Vậy là ngươi thích ta hai ngàn năm trước đây, hay là ta của bây giờ vậy?”

Linh Yển dừng động tác, xoay người lại nhìn cô gái đang ngồi trong đống đá lộn xộn, co chân. Mái tóc đen dài sau lưng, nụ cười cô nhàn nhạt như mẫu đơn nở rộ tươi đẹp trong tranh thuỷ mặc.

Thời khắc hắn quay đầu tiếp tục đào đất, không gian yên lặng lại, chỉ có đào đất tiếng sột soạt.

“Ta thích cô.”

Hắn thích cô, không phải là An Ca hai ngàn năm trước, mà người hắn thích chính là An Ca hiện tại khiến hắn tức đến mức muốn đánh chết này.

Linh Yển sửng sốt.

[Cửu thiếu người xong đời rồi.]

Linh Yển yên lặng một hồi, thở dài, ta chắc là xong đời rồi.

Hắn lại đi thích mục tiêu nhiệm vụ, còn thích đến kỳ quặc như vậy. Dường như rất lâu trước đây hắn đã quen biết cô, đã thấy cô, đã muốn thích cô vậy...

Hắn nhất định bị bệnh rồi.

[Cửu thiếu đừng hoảng hốt, chúng ta còn có khoa học kỹ thuật xóa đi ký ức, trở về người sẽ quên thôi.]

Linh Yển không muốn nói với hệ thống, trong lòng hắn bây giờ đang vô cùng mâu thuẫn, hắn muốn chống lại việc xóa đi ký ức, hắn không muốn quên cô.

Linh Yển rùng mình một cái, sao hắn lại thích một kẻ thần kinh như vậy chứ. Bệnh này hơi nghiêm trọng, không biết còn có thể chữa hay không.

Bên này Linh Yển đang nghĩ mình bị bệnh, bên kia Minh Thù mày mắt cong cong, giọng nói lanh lảnh thích nghe vang lên: “Linh Yển, nếu ngươi có thể mang đến cho ta mười cái chân giò ở ngay đây, ta sẽ đồng ý ở bên ngươi.”

Thần kinh.

Lão tử đi đâu kiếm cho cô chân giò?

Hắn không để ý tới cô, tiếp tục đào đất.

“Này, không phải ngươi muốn ở cùng ta sao?” Minh Thù lết qua.

“Mười cái chân giò là có thể ở bên ta, ngươi thực sự không thể cố gắng một chút sao?”

Linh Yển đột nhiên vén tay áo lên, đưa cánh tay lên miệng Minh Thù, lạnh lùng nhìn chằm chằm cô:

“Cô cắn một cái thấy có vị chân giò hay không.”

Minh Thù chê bai:

“Cơ hội tốt như vậy cũng không quý trọng, ngươi tiếp tục cố gắng đi nha.”

Muốn ăn chân giò.

Muốn ăn chân giò đầu bếp nữ chính làm.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 420: Chuyển Phát Nhanh Âm Dương (26)

Linh Yển dọn dẹp xung quanh quan tài, có mấy chiếc hộp xung quanh quan tài. Mặc dù hộp không được mở ra nhưng Minh Thù vẫn có thể cảm giác được âm khí âm u.

Mà ở vị trí phần đuôi quan tài, rõ ràng thiếu đi một chiếc hộp.

Linh Yển nhìn một lúc rồi đem vùi về lại trong đất.

Hắn liếc mắt nhìn quan tài, tìm được nắp quan tài đậy xong liền lấp hố lại.

“Ngươi không hiếu kỳ là ai làm sao?” Đào quan tài của người ta lên nhưng lại không mang thứ gì đi.

Linh Yển phủi phủi tay, liếc nhìn Minh Thù: “Đào rất tùy tiện, chắc là người không biết gì. An Ca, trước đây cô rất thông minh mà.”

Minh Thù nghĩ đến chuyện trước khi đến đây được nghe qua những lời bán tán ở thôn Đại Tần, cô cười một cái, lười biếng nói: “Đói bụng, không muốn động não.”

Ăn ăn, chỉ có biết ăn thôi, heo sao!

“Bây giờ chúng ta làm gì?”

“Đợi.” Linh Yển rời miếu đá, hắn yên lặng nhìn chằm chằm miếu đá: “Vì mấy thứ này nên sẽ đến thôi.”

“Ừm, xuống núi ăn gì đi.” Dù sao cũng không liên quan gì đến trẫm, trẫm muốn ăn no rồi trở về tăng giá trị thù hận thôi.

Linh Yển: “…”

-

Cách một trăm cây số trên đường cao tốc tỉnh.

Một người đàn ông mặc áo sườn xám kiểu Trung Quốc ngồi ở ghế lái phụ từ từ nhắm hai mắt lại nghỉ ngơi. Tài xế là một người đàn ông khỏe mạnh, nhìn trang phục hẳn là người bản xứ.

“Ta nói đại sư nghe, ông từ xa xôi tìm đến chỗ này của chúng tôi làm gì vậy?” Người đàn ông nói giọng phổ thông không được chuẩn lắm, giọng còn to nên trong xe đều là giọng của hắn.

Tô Nhu ở phía sau bị đánh thức, cô chậm rãi ngồi dậy nhìn sơ qua xung quanh không thấy được Cô Dực, cô thầm thở phào một hơi.

Triệu Đức Sinh mở mắt to, cười ôn hòa: “Ông anh, anh từng nghe qua Tây Sở quốc bao giờ chưa?”

“Tây Sở quốc?” Người tài xế lắc đầu:

“Sở quốc thì tôi có nghe qua, địa điểm Sở quốc xưa kia cũng không ở đây, nhìn tiên sinh ăn mặc trang phục này là khảo cổ sao?”

“Anh cũng biết khảo cổ sao?”

“Hả, không đâu, Tây Bắc chúng tôi mặc dù không giống như những nơi khác thế nhưng những nhóm đến khảo cổ cũng không ít, nhưng cũng không có kết quả gì.”

Triệu Đức Sinh cười không rõ ý tứ: “Tây Bắc là chỗ tốt.”

“Tốt cái gì chứ, nghèo chết.”

“Triệu tiên sinh.” Tô Nhu gọi một tiếng:

“Tôi muốn đi vệ sinh một chút.”

Triệu Đức Sinh quay đầu, ánh mắt đảo qua người cô, rõ ràng hơi không vừa ý, nhưng vẫn cho tài xế đỗ lại: “Nhanh lên một chút.”

Tô Nhu cắn môi gật đầu, xuống xe đi vệ sinh.

Chờ cô trở lại, Cô Dực đã ngồi ở đằng sau, Triệu Đức Sinh không biết hay là không thấy được, hay là giả bộ như không thấy, luôn miệng nói chuyện với tài xế.

Tô Nhu lạnh sống lưng, chậm rãi lên xe.

Xe khởi động, tiếp tục đi về phía Tây Bắc.

Thực sự dung mạo Cô Dực rất đẹp trai, áo mũ chỉnh tề, mặt mũi hiên ngang, toàn thân đều lộ ra vẻ thân sĩ. Nhưng Tô Nhu biết hắn ta rất điên cuồng, giết người giết quỷ đều không chớp mắt.

Không biết vì sao Triệu Đức Sinh lại muốn thức tỉnh hắn.

Tô Nhu không dám ngồi quá gần hắn, Cô Dực lại chủ động ngồi lại, tay lạnh như băng đặt lên đùi cô, đầu ngón tay thuần thục tiến vào làn váy.

Tô Nhu chỉ cảm thấy có một con rắn độc trườn theo bắp đùi của cô ta làm cô dựng cả tóc gáy.

Cô ta cắn môi, không dám lên tiếng.

Có lẽ là có Triệu Đức Sinh và tài xế, Cô Dực chỉ dùng tay dày vò cô chứ không làm gì quá đáng.

“Kỳ quái... sao đột nhiên trở nên lạnh.”

Tài xế xoa xoa cánh tay, chà xát đến nổi da ga.

Triệu Đức Sinh liếc mắt nhìn về phía sau. Cô Dực ôm Tô Nhu, tay còn đặt ở dưới lớp váy của cô nhưng ánh mắt lại nhìn phía trước, dáng vẻ rất nghiêm chỉnh.

Triệu Đức Sinh tâm lý ném cho Tô Nhu một chiếc áo: “Hơi lạnh đấy, đừng để bị lạnh.”

Chiếc áo vừa lúc che đi chân Tô Nhu và tay Cô Dực. Cô Dực nhìn cười với Triệu Đức Sinh một cái.

Tô Nhu nhìn Triệu Đức Sinh với vẻ cầu cứu nhưng Triệu Đức Sinh đã quay đầu về lại.

Chiếc áo đắp lên trên đùi Tô Nhu, Cô Dực ôm cô đặt ngay trên đùi mình, xốc váy cô lên. Tô Nhu hoảng sợ nhìn hắn, đừng...

Phía trước có người.

Cô Dực đưa tay che mắt của cô lại, Tô Nhu kinh hồn bạt vía, rất sợ hắn moi mắt cô ra.

Tô Nhu hận.

Tất cả những điều đáng lý là do Tô Đồng phải chịu, tại sao lại bắt cô tới chịu thay.

Vì sao...

“Ối, cô gái này...” Tài xế phát hiện Tô Nhu khác lạ, cố gắng quay đầu hỏi.

“Phía trước có phải sắp đến huyện An Phong rồi không?”

Tài xê bị Triệu Đức Sinh cắt ngang lời nên quay qua trả lời:

“Sắp rồi, qua trạm thu phí trước mặt chính là địa phận huyện An Phong rồi. Nhờ mấy năm gần đây có chính sách tốt để sửa đường, nếu không... chúng ta muốn đi huyện An Phong phải tốn rất nhiều thời gian.”

Tô Nhu hoàn toàn không dám ngẩng đầu, sợ bị tài xế trước mặt phát hiện sự khác lạ. Tài xế bị Triệu Đức Sinh quấn lấy hỏi, trong lúc nhất thời không đếm xỉa tới cô, Cô Dực lại càng thêm không kiêng nể gì cả.

-

Đêm lạnh như nước, thân thể Tô Nhu giống như một tảng băng. Mỗi lần Cô Dực muốn cô xong, cô cảm giác mình giống như người được vớt ra từ trong hố băng.

Cô được Triệu Đức Sinh đỡ, sắc mặt tái nhợt đi về hướng khách sạn.

“Ba phòng.” Tài xế đến tiếp tân đặt phòng, bởi vì cần phải có chứng minh nhân dân nên hắn đến hỏi Triệu Đức Sinh. Nhưng Tô Nhu không có, tài xế nói với lễ tân một hồi mới xong được chuyện phòng ở.

Khách sạn không có thang máy nên phải đi thang bộ, một chàng trai mặc quần cộc hoa đón tiếp nói: “Tôi còn ở huyện An Phong, yên tâm đi, có thể xảy ra chuyện gì...”

Ánh mắt Tạ Hồi rơi trên người Tô Nhu, dường như vô cùng kinh ngạc về chuyện Tô Nhu tại sao lại ở chỗ này. Triệu Đức Sinh đỡ Tô Nhu đi nhanh qua, có mấy bước sai nhịp.

“À, đang nghe đây.” Tạ Hồi nói với người trong điện thoại phía bên kia:

“Tôi có chút việc nên cúp trước nhé.”

Hắn ngẩng đầu liếc mắt nhìn lên lầu, người đi lên trên đã biến mất.

Vừa rồi sao hắn cảm giác có âm khí không bình thường?

Nhưng cảm giác kỹ thì giống như không có.

Còn Tô Nhu tại sao lại ở chỗ này?

Tạ Hồi nhớ tới chuyện lần trước, người đàn ông đi cùng Tô Nhu kia... Tạ Hồi vỗ đầu một cái, chân nam đá chân chiêu vội đuổi theo lên trên.

Nhưng hắn tìm toàn bộ khách sạn cũng không tìm được người.

Triệu Đức Sinh nhận ra Tạ Hồi, đi lên xong liền từ bên kia đi xuống lại rồi rời khỏi khách sạn.

Hiện hắn không muốn chọc đến đám thiên sư như Tạ Hồi.

Tạ Hồi không tìm được người, càng nghĩ càng không đúng, hắn rời khách sạn đi thẳng đến thôn Đại Tần.

Minh Thù và Linh Yển đều còn ở thôn Đại Tần. Lúc trước hắn đi có gặp nhưng trong thôn chỉ là người chết, có đứa bé bị điên, cũng không có chuyện khác nên hắn rời đi nơi khác.

Giờ mới vừa trở lại huyện An Phong chuẩn bị nghỉ ngơi một chút thì gặp Tô Nhu.

Thôn Đại Tần và huyện An Phong cách nhau hai mươi cây số, buổi tối sẽ không có xe đi đoạn đường đó nên hầu như chỉ dựa vào đi bộ, cho nên Tạ Hồi đến đó thì cũng đã là nửa đêm.

Trong thôn rất yên tĩnh, hắn nhìn phía xa liền thấy Minh Thù và Linh Yển đang bay ở bên ngoài một hộ gia đình.

Linh Yển rõ ràng hơi mất kiên nhẫn, khuôn mặt âm trầm.

“Hai người đang làm gì đấy?” Tạ Hồi chạy tới, cũng nhìn vào bên trong một chút, chỉ thấy trong đám heo đó có một con heo mẹ đang sinh một con heo con.

Tạ Hồi: “...”

Hai kẻ thần kinh này nửa đêm bay đến bên ngoài nhà người ta nhìn heo mẹ sinh heo con sao, đúng là sở thích khác người.

“Ái chà, Tạ thiên sư.”

Tạ Hồi: “...”

Mỗi lần cô ấy gọi mình là Tạ thiên sư, cứ luôn cảm giác cô ấy đang châm chọc mình vậy.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 421: Chuyển Phát Nhanh Âm Dương (27)

"Đi thôi." Nhìn thấy Tạ Hồi, sắc mặt Linh Yển càng trầm hơn, kéo Minh Thù bay về phía thôn.

"Này, chờ tôi một chút, có việc cần nói với cô." Tạ Hồi hấp tấp chạy theo sau.

"Vừa rồi ở huyện An Phong tôi nhìn thấy Tô Nhu."

Nghe được tên Tô Nhu, Minh Thù ngừng lại. Linh Yển túm không được, lập tức trở mặt:

"An Ca, cô có đi hay không?"

Tạ Hồi: "..."

Chả hiểu sao hắn có cảm giác “Người ấy và tôi em chọn ai”.

"Ngươi chọn ta hay chọn hắn!"

Giọng Linh Yển gần như vang lên đồng thời với lúc ý nghĩ trong đầu Tạ Hồi xuất hiện.

Tạ Hồi: "..."

Không ngờ có một ngày, hắn cũng trở thành nam thứ trong câu chuyện cẩu huyết.

"Không cho ta ăn chân giò, ai thèm chọn ngươi." Minh Thù dứt khoát bỏ rơi Linh Yển, tràn đầy phấn khởi hỏi Tạ Hồi:

"Tô Nhu tới đây làm gì? Ở đâu?"

Tạ Hồi ngó Linh Yển phía sau sắc mặt đang đen như đáy nồi, lúng túng không thôi. Người này có phải là hiểu lầm gì rồi không?

Tạ Hồi giơ kiếm gỗ đào thề: "Người quỷ khác biệt, ta tuyệt đối không có tà niệm với An Ca."

Ầm ầm.

Tiếng sấm không báo trước trên đỉnh đầu vang lên.

Tạ Hồi sợ đến mức lập tức thu hồi kiếm gỗ đào.

Minh Thù và Linh Yển hầu như đồng thời nhìn về phía hắn. Một người mặt chứa ý cười, có thâm ý khác, một người âm u biến hóa kỳ lạ, đằng đằng sát khí.

"Trùng hợp, trùng hợp..." Hắn thực sự không có tâm tư khác với An Ca, ông trời đột nhiên cho sét đánh cái gì.

Rào rào…

Hạt mưa lớn chừng hạt đậu rơi xuống ầm ầm.

Tạ Hồi chớp mắt đã bị ướt sũng.

-

Hai quỷ một người tìm được một căn phòng không có người ở. Tạ Hồi muốn cởi quần áo ra hơ cho khô, lại bị ánh mắt lạnh như băng của Linh Yển bắt phải mặc trở lại, chỉ có thể mặc quần áo ướt ngồi trước đống lửa.

"Mọi người tới đây để làm gì?" Trước đó hắn cảm thấy Minh Thù ở chỗ này, dù thấy huyện An Phong không có gì khác thường cũng không rời đi.

"Ngươi tới đây làm gì?" Minh Thù đang gặm khoai lang không biết lấy ở đâu ra.

Linh Yển đứng bên cạnh đưa tay kéo Minh Thù vào lòng mình, đánh dấu chủ quyền.

"Không phải lúc trước tôi bảo với cô rồi sao." Tạ Hồi vắt vạt áo, phàn nàn nói:

"Có thiên sư nói huyện An Phong âm khí dị thường nhưng bọn họ không rảnh, nên chỉ có ta đi tới đây. Nhưng ta điều tra ở gần An Phong, ngoại trừ mấy con lệ quỷ tác quái, cũng không có việc gì kỳ lạ cả. Mấy con lệ quỷ còn chưa đến mức kinh động các thiên sư khác. "

Minh Thù đưa vỏ khoai lang cho Linh Yển. Linh Yển cầm lấy rồi đưa một củ khoai lang khác cho cô.

Tạ Hồi để mắt đến những hành động của họ làm cùng nhau, có điều lúc này hắn quan tâm tới mục đích của Minh Thù hơn.

"Rốt cuộc mọi người tới nơi này để làm gì."

"Không liên quan đến ngươi." Linh Yển lên tiếng.

"Sao lại không liên quan tới tôi chứ, chức trách của thiên sư chúng tôi chính là bảo vệ sự yên ổn cho nhân gian, nhiều lúc sẽ có cùng nguyện vọng với địa phủ." Tạ Hồi không phục.

"Mọi người nói cho ta biết, nói không chừng ta còn có thể giúp một tay thì sao."

Hắn thực ra chỉ là tò mò.

Lòng hiếu kỳ hại chết thiên sư, lời này cũng rất thích hợp.

Linh Yển cười nhạt: "Ngươi từng nghe qua Tây Sở quốc không?"

Tạ Hồi sửng sốt.

"Liên quan gì tới Tây Sở quốc? Quốc gia này cũng diệt vong hơn hai nghìn năm rồi... Tây Sở quốc thật sự tồn tại sao?"

Minh Thù mỉm cười.

Khóe miệng Tạ Hồi co quắp lại.

Đợi đã... Minh Thù gọi gã kia là gì nhỉ?

"Linh Yển... Hả, ngươi không phải là tế tư Linh Yển của Tây Sở quốc đã được ghi chép lại đó chứ?"

Tạ Hồi từ dưới đất nhảy lên, hắn giơ kiếm gỗ đào thoát ra thật xa.

"Ngươi muốn làm gì! Tây Sở quốc đã diệt vong hai nghìn năm rồi."

Linh Yển cười nhạt, tràn đầy khinh thường. Hắn cúi đầu nhìn Minh Thù, không muốn nói chuyện với kẻ ngốc, duy trì trạng thái lạnh lùng.

"Ta không nhìn ra Tạ thiên sư biết cũng không ít." Minh Thù cười.

"Để thanh kiếm của ngươi xuống đi, nếu hắn muốn làm gì, thanh kiếm gãy của ngươi có thể chống đỡ được sao?"

"Kiếm gãy cái gì, đây là kiếm để làm phép!" Tạ Hồi cãi lại, kiếm gỗ đào của hắn chính là bảo bối.

Hắn nhìn Linh Yển, chậm rãi quay về chỗ cũ.

"Linh Yển, tôi lại được nhìn thấy Linh Yển còn sống, thật làm cho người ta không thể tin nổi."

Minh Thù đưa tay chống cằm, trong miệng vẫn đang ăn miếng khoai lang.

"Ta rất tò mò, sao ngươi biết tới Tây Sở quốc."

Tạ Hồi thản nhiên nói: "Có một quyển sách ghi chép về chuyện của Tây Sở quốc và Linh Yển, tôi chỉ không ngờ lại có liên hệ với các người."

"Sách gì?"

"Tôi không nhớ rõ, sư phụ cho tôi xem. Mặt trên ghi chép rất nhiều bí văn, có điều sau khi sư phụ tôi qua đời thì quyển sách kia đã không thấy đâu nữa... Lúc đó tôi còn tìm rất lâu nhưng không tìm được." Tạ Hồi cau mày, tấm bùa lần trước, hắn nghĩ dường như đã từng thấy trong quyển sách kia...

Căn cứ vào những lời Tạ Hồi nói, nơi của các thiên sư có ghi chép lại về Tây Sở quốc. Có điều ghi chép về Linh Yển đơn giản hơn một ít, chỉ là ca tụng công đức nói hắn vì thiên hạ chúng sinh mà hi sinh sinh mệnh. Lúc đó hắn không có gì để nói, về phần ghi chép phía sau cũng có đoạn liên quan tới Linh Yển, nói hắn bị giam ở trong địa phủ.

Có điều khi đó hắn cũng không thể nào tin được, dù sao quyển sách kia giống hư cấu nhiều hơn. Các loại bí văn vô cùng phức tạp, hắn nhìn thấy chỉ tưởng rằng chỉ là người xưa tự nghĩ ra rồi viết thành sách.

Không ngờ bây giờ lại thực sự nghe đến Tây Sở quốc.

Còn nhìn thấy Linh Yển sống, hắn không thể không tin vào nội dung trong quyển sách kia.

"Cho nên bây giờ mọi người tới đây làm gì?" Nói một hồi hắn vẫn không biết mục đích của bọn họ, ngược lại hắn biết cái gì đều đã nói ra sạch sẽ, Tạ Hồi cảm thấy thiệt thòi.

Minh Thù phiền muộn: "Cứu vớt thế giới."

Luôn có người muốn để trẫm cứu vớt thế giới.

Người đẹp chính là không được hoan nghênh.

"Tại sao cô không đi cứu vớt ngân hà?" Tạ Hồi không nói, thấy ánh mắt hai quỷ trước mặt đặc biệt nghiêm túc, hắn dừng một chút.

"Mọi người nói thật hả?"

Minh Thù cười nhẹ nói: "Ta trông giống quỷ nói dối sao?"

Tạ Hồi: "..."

Ta có thể phải xem lại tình hình hiện tại.

Tạ Hồi biết Tây Sở quốc, Minh Thù cũng không giấu giếm. Dù sao nhiều người thì thêm được sự giúp đỡ miễn phí, cô chỉ cần đứng ở một bên ăn đồ ăn vặt xem cuộc vui, không cần động não, rất tuyệt.

Minh Thù nói xong, Tạ Hồi ngây người.

Đại khái không còn nghi ngờ Minh Thù nói bừa, đúng là muốn cứu vớt thế giới.

"..." Tạ Hồi nuốt một ngụm nước bọt.

"Mọi người biết là ai làm sao?"

Linh Yển cười nhạt, thái độ đó rõ ràng cho thấy hắn biết.

"Được rồi, coi như các người biết là ai làm. Vậy các người không đi tìm người, đợi ở chỗ này làm gì?"

Linh Yển đã khinh thường tới đỉnh điểm.

"Nếu như biết ở nơi nào, còn cần ở đây ôm cây đợi thỏ sao?"

"Vậy sao ngươi xác định người lấy đi đồ vật nhất định sẽ tới? Biết đâu chỉ là có người ngẫu nhiên phát hiện bị mang ra ngoài, vừa lúc rơi vào tay người kìa thì sao? Dù sao vùng Tây Bắc này cũng từng là nơi phồn hoa, trộm mộ cũng không phải là không có."

Tạ Hồi phản bác.

"Hắn nhất định sẽ tới."

Linh Yển nói một cách chắc chắn.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 422: Chuyển Phát Nhanh Âm Dương (28)

"Một người đàn ông chết trong thôn."

"Chỉ là một người đàn ông chết sao? Có chỗ nào kỳ lạ sao?" Mỗi ngày đều có người chết, không có gì kỳ lạ cả.

Minh Thù bóc vỏ khoai lang, cắn một miếng thật to. "Hắn chết vào ngày mùng bốn tháng tám."

Tạ Hồi suy nghĩ một chút, đột nhiên hiểu ra, hôm trước chính là mùng bốn tháng tám. Hắn nhận được điện thoại cho nên hắn mới tới đây.

"Cho nên lại có người lấy gì đó đi?"

"Cơ thể của ta trông giống như còn sống." Minh Thù tấm tắc khen.

"Ngươi có khi phải gọi ta một tiếng lão tổ, mà giờ gọi thử ta nghe xem nào."

"Thân thể của cô sao lại ở đó?" Tạ Hồi ngơ ngác.

Minh Thù khuôn mặt chăm chú: "Đại khái là bị hiến tế."

Tạ Hồi nghẹn họng.

"Nói cách khác, cô là người của Tây Sở quốc hai nghìn năm trước?"

Minh Thù phiền muộn: "Cứ cho là vậy nhưng ta không nhớ rõ, chờ ta về điều tra hồ sơ của ta đã."

Tạ Hồi: "..."

Hắn chỉ muốn hỏi, cô và Linh Yển rốt cuộc có quan hệ thế nào.

"Ngươi biết cách hoàn hồn không?" Minh Thù nheo mắt nhìn Tạ Hồi.

"Cô... muốn làm gì?"

"Làm người."

"Làm quỷ không tốt sao? Cô xem cô bây giờ là quản lý cao cấp của địa phủ, quản lý rất nhiều quỷ, rất uy phong."

"Quá phiền toái." Ăn cái gì cũng phiền phức, trẫm rất buồn.

Tạ Hồi nghe không hiểu câu nói của cô, nghiêm túc nói: "Cô đã chết được hai nghìn năm rồi. Cho dù thân thể vẫn còn cũng không khả năng hoàn hồn, hơn nữa thuật hoàn hồn, cả ở địa phủ và thiên sư đều có sắc lệnh nghiêm cấm."

"Cho nên thực sự không được?"

Tạ Hồi: "..."

Cô có nghe ta nói hay không thế!

Linh Yển kéo Minh Thù đi, để lại Tạ Hồi ngơ ngác nhìn đống lửa.

Làm gì thế.

Mưa lớn vẫn đang rơi, gọt rửa ngôi làng yên tĩnh. Màn mưa mông lung, bên tai chỉ có tiếng mưa rơi.

Linh Yển kéo Minh Thù ra ngoài, nhẹ nhàng đi dọc theo mái hiên, rồi bất ngờ xoay người ghì chặt Minh Thù vào cây cột dưới mái hiên.

Bóng đêm che giấu cảm xúc trong mắt hắn. Minh Thù cảm giác được, hắn lúc này hình như rất tức giận, xung quanh nhiệt độ đều giảm xuống không ít.

"Linh Yển tiên sinh, ngươi lại có cái gì đó sai sai nữa sao?" Đang yên đang lành kéo trẫm ra ngoài làm gì!

Giọng nói Linh Yển trầm thấp, dường như phải cắn răng mới nói ra được như bình thường: "Cô muốn làm người một lần nữa sao?"

Trước mặt Minh Thù chỉ có một hình dáng mơ hồ nhưng cô vẫn mỉm cười:

"Nếu như ta thật sự là An Ca, hai nghìn năm trước có lẽ ta không muốn chết. Bây giờ ta muốn sống lại là có lỗi sao?"

Ngươi không muốn để cho trẫm sống, trẫm càng muốn sống, cho ngươi tức chết!

Linh Yển dùng sức cầm lấy cánh tay Minh Thù, ánh mắt âm trầm gắt gao nhìn chằm chằm cô:

"An Ca, ta không cho phép."

"Ta là gì của ngươi, ngươi muốn không cho phép là được sao? Ta cứ muốn đấy!" Minh Thù lấy Linh Yển làm mục tiêu chọc tức, giọng nói hết sức vô sỉ.

Linh Yển vô cùng tức giận, bất ngờ cúi đầu đặt miệng lên môi Minh Thù không chút nhẹ nhàng, ngang ngược cạy đôi môi cô ấy ra.

Âm khí trên người hắn bắt đầu quấy phá, phía sau hắn hình thành một đoàn bóng đen dữ tợn, chúng dường như đang nhe răng cười.

Minh Thù mắt nhìn chằm chằm vào đoàn bóng đen kia.

"An Ca, lúc ta hôn cô, cô không thể tập trung được sao?" Linh Yển dán lấy môi cô nói, giọng nói có vẻ không thoải mái.

Minh Thù nhắm mắt lại.

Linh Yển đè cô ra hôn loạn một hồi. Khi Minh Thù mở mắt ra lần nữa, đoàn bóng đen kia đã biến mất.

Chỉ lúc tâm tình Linh Yển đặc biệt kích động, đoàn bóng đen kia mới có cơ hội khống chế hắn.

Minh Thù có chút buồn, lẽ nào về sau không thể chọc tức hắn sao?

Cuộc sống như thế ít vui đi rất nhiều.

Thành quỷ đã khó khăn như thế, còn muốn cướp đi niềm vui của trẫm, chết đi cho rồi.

[Cô đừng chết.] Hài Hòa Hiệu diễn tả việc ký chủ chết một lần, đó là một tai nạn.

Minh Thù giấu Hài Hòa Hiệu đi, tựa vào Linh Yển suy nghĩ.

Linh Yển đưa tay vuốt tóc cô, ánh mắt trống rỗng, không biết đang suy nghĩ cái gì.

"An Ca."

"Ừ."

"Đừng muốn làm người nữa được không?"

Luôn có những gã ngốc khuyên trẫm đừng làm người là cớ làm sao?

Trẫm tại sao lại không thể làm người!

Đây là muốn tìm cách chiếm lấy đồ ăn vặt của trẫm đúng không?

Âm hiểm!

"Lý do."

Linh Yển dừng một chút: "Ta sẽ mất cô."

"A." Âm điệu trong giọng nói của Minh Thù không có gì thay đổi, nhẹ nhàng thì thầm:

"Ngươi rất sợ sao?"

Linh Yển đang sờ mặt cô, một lần nữa cúi đầu hôn lên mũi, lên khóe môi cô, cuối cùng là một cái hôn thật sâu mang theo cảm giác nhẹ nhàng không diễn tả được.

"Ta rất sợ, sợ mất đi cô, sợ sẽ không còn được gặp cô nữa." Sợ là khi nhiệm vụ hoàn thành, hắn rời khỏi thế giới này, cô chỉ là một vị khách qua đường trong trí nhớ rộng lớn của mình.

Trong lòng Linh Yển cảm thấy khó chịu.

Hắn buông Minh Thù ra.

"Cô hãy suy nghĩ thật kỹ! Chọn ta hay chọn một lần nữa làm người."

Hắn biến mất trong đêm mưa, hắn cần phải tỉnh táo một chút.

Có một số việc nếu không kiểm soát, khi đã xảy ra sẽ không thể ngăn cản.

Hắn đã đi tới bước này, hoặc là cùng cô vượt qua hạn định thời gian kế tiếp, hoặc là nhân lúc bây giờ hắn vẫn còn có thể đấu tranh rời đi.

Linh Yển ngồi xổm ngoài thôn. Mưa đã tạnh, sắc trời dần nổi lên ánh sáng mờ, toàn thôn đều bị ánh sáng mờ bao phủ, sắc vàng rực rỡ.

Bây giờ hắn chỉ muốn có điếu thuốc để hút.

[Cửu thiếu, hay là chúng ta đi ra!] Hệ thống đại khái không chịu nổi bộ dạng Cửu thiếu nhà mình như vậy. [Dù sao nếu như người rời đi muộn thì kết quả cũng thế, nhiệm vụ của người chắc chắn không làm được. Bây giờ rời đi, người sẽ bớt phải đau khổ.]

[Tôi nói cho người biết, không thể thích người này. Cô ấy đối với người mà nói chỉ là khách qua đường, người không có cách nào nhớ được cô ấy, cũng không thể giữ cô ấy lại được.]

[Cửu thiếu, người và cô ấy không phải người của cùng một thế giới.]

Hệ thống nói liên tục không dừng làm cho Linh Yển thấy rất phiền, thế nhưng câu nói sau cùng kia khiến hắn sửng sốt.

Hệ thống nói không sai.

Hắn và cô không phải người của một thế giới.

[Cửu thiếu, có muốn tôi cho người xem những người đó có kết quả ra sao không?] Nói không chừng Cửu thiếu sẽ tỉnh táo lại, dù sao Cửu thiếu là một người máu lạnh, làm sao có thể vì tình yêu hư vô mà buông bỏ tất cả.

Linh Yển đứng dậy, tay lấy ra một bó hoa dại trong túi. Hoa dại ở trong tay hắn bị nghiền nát, nước hoa nhuộm đỏ đầu ngón tay của hắn.

"Ta biết bọn họ có kết cục thế nào, ta và bọn họ không giống nhau."

[Đúng đúng Cửu thiếu, có vẻ người đã tỉnh táo lên nhiều.] Hệ thống thấy được lời khuyên của mình có hiệu quả.

Linh Yển buông tay ra, hoa dại bị nghiền nát từ trong tay hắn rơi xuống. Gió thổi qua cuốn về phía hư không, yếu ớt rơi xuống bùn lầy.

Chàng trai tuấn tú tuyệt trần đón lấy sáng mờ, ánh mắt kiên định.

"Ta là thiên tài đệ nhất vũ trụ, cho nên kệt cục của ta sẽ không giống như bọn họ."

[...] Có dự cảm xấu.

Tính tình này của Cửu thiếu... Đừng xem hắn bình thường cà lơ phất phơ, ai trêu chọc đều tức giận.

Nhưng lòng hắn sâu xa khó lường, người nào xúc phạm hắn đều không có kết cục tốt. Thứ mà hắn muốn... nhất định sẽ phải lấy cho bằng được.

Ngay cả là một tinh cầu bị chôn cùng.

Người của cục quản lý thời không đều cảm thấy Cửu thiếu có bệnh tâm thần phân liệt nhưng kiểm tra sức khoẻ hàng năm cho thấy Cửu thiếu vô cùng bình thường, hắn là trời sinh đã có bệnh thần kinh.

Hệ thống phân tích cảm thấy lạnh run.

Không thể trêu vào, không thể trêu vào.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 423: Chuyển Phát Nhanh Âm Dương (29)

"Lúc đó tôi gặp Tô Nhu và gã kia ngay tại khách sạn này."

Tạ Hồi dẫn Minh Thù về khách sạn hắn ở.

"Có điều lúc tôi đuổi theo thì không có ai. Sau tôi mới nhìn kỹ, hai bên đều có thể xuống lầu, bọn họ chắc chắn là thừa dịp lúc tôi không để ý đã đi xuống lầu."

"Gã đi cùng Tô Nhu là ai?"

Tạ Hồi lắc đầu.

"Không biết, nhìn giống người bình thường. Có điều lúc bọn họ đi qua, ta cảm giác được âm khí rất kỳ quái, đáng tiếc chỉ trong nháy mắt cũng không phát hiện được gì."

Tạ Hồi nói ra những điều mình nghi ngờ.

"Bọn họ chắc hẳn cần thẻ căn cước để vào ở đúng không?"

"Đúng thế, hiện tại toàn quốc vẫn có yêu cầu cứng nhắc này." Tạ Hồi gật đầu.

"Để ta đi hỏi xem."

Tạ Hồi nhanh chóng đến chỗ lễ tân hỏi.

"Là người tên là Triệu Đức Sinh, không có tên Tô Nhu, cô ta trông giống như chưa đủ 18 tuổi…”

"Triệu Đức Sinh?"

Lần trước khi Linh Yển bóp cổ Tô Nhu, hỏi người thứ nhất là Cô Dực, người thứ hai chính là Triệu Đức Sinh.

Cái tên này...

Minh Thù cố gắng nghĩ lại một chút. Theo kịch bản, nguyên chủ rơi vào tay một thiên sư.

Nhưng trong kịch bản không nói tới thiên sư kia tên là gì. Nếu quả thật là hắn, trước đây Tô Nhu đối lập với hắn, bây giờ lại đi cùng nhau, thật thú vị.

"Tên này có vẻ quen tai, dường như đã nghe qua ở đâu rồi." Tạ Hồi cũng thầm nói, hắn lấy điện thoại di động ra.

"Để ta hỏi những người khác xem."

Minh Thù đi ra khỏi khách sạn, Tạ Hồi chỉnh sửa lại tin, mang kiếm gỗ đào theo Minh Thù đi ra, quần đùi dép lê và huyện thành này nhìn có vẻ khá hòa hợp. Ánh mắt của hắn nhìn về Linh Yển đứng ở đằng xa.

"Này, mọi người sao vậy, sau đêm qua có vẻ rất lạ."

"Ta muốn làm người, hắn lại không muốn ta làm người, ngươi nói chúng ta ai đúng ai sai?"

Tạ Hồi khóe miệng giật một cái: "Bây giờ cô đang yên đang lành, làm người làm gì? Mặc dù là quỷ nhưng cũng được trường sinh rồi, có cái gì không tốt, cần gì phải làm người?"

"Vì đồ ăn vặt."

Trẫm không thể vứt bỏ đồ ăn vặt.

"Cô nói thật hay giả?" Sao nghe cứ thấy khôi hài kiểu gì ý!

"Đương nhiên là thật."

Tạ Hồi: "..."

Năm nào cũng có thần kinh, năm nay thì cực nhiều.

Làm quỷ chỉ cần hấp thu âm khí là được rồi, cần gì đồ ăn vặt, vừa tiện vừa nhanh. Thật không biết cô ta nghĩ cái gì nữa.

Người thường sao hiểu được trái tim tinh khiết của kẻ tham ăn không thể phản bội lại đồ ăn vặt.

"Để ta nói cho cô rõ." Tạ Hồi nói tới điểm then chốt.

"Điều kiện để hoàn hồn vô cùng khắc nghiệt. Bây giờ dù thân thể của cô vẫn còn đi nữa, và cô cũng thỏa mãn tất cả các điều kiện thì việc thành công trở lại trong thân thể của cô cũng rất ít, có đến chín phần là sẽ bị tan thành tro bụi.

Tạ Hồi dùng kiếm gỗ đào chỉ lên trời.

Có địa phủ tồn tại, cô cho rằng thần linh không tồn tại sao?

Ở phía trên đó không cho phép những điều tồn tại không đúng lẽ thường.

Minh Thù im lặng.

Linh Yển kiên trì như vậy, hắn có lẽ đã biết bản thân mình khi hoàn hồn phải đối mặt với việc tan thành tro bụi.

Không thể làm người...

Đồ ăn vặt! Không phải trẫm cố ý muốn vứt bỏ ngươi!

Tạm thời không có tin tức gì, Minh Thù cũng không rời khỏi huyện An Phong mà lượn lờ khắp nơi.

Sau một ngày.

Ting ting…

Tạ Hồi lấy điện thoại di động ra xem, vừa nhìn thì sắc mặt thay đổi.

Hắn đưa điện thoại di động cho Minh Thù: "Cô mau nhìn xem này."

Minh Thù thu tầm mắt lại, ôm đồ ăn vặt Thẩm Hàm Nguyệt mới cung cấp cho, thấy trên tay Tạ Hồi là mấy hình ảnh trông giống hồ sơ nhân sự.

Cái tên Triệu Đức Sinh đập vào mắt.

Mà trên hồ sơ một nét gạch màu đỏ thật to càng khiến người ta thấy mà giật mình.

Tạ Hồi giải thích: "Đây là giấy chứng nhận tư cách thiên sư bị thu hồi, ta đã nói sao cái tên Triệu Đức Sinh lại quen tai như vậy, hóa ra ta đã nghe sư phụ nhắc qua... Hình như hắn là vì luyện tà thuật bắt quỷ gì đó bị phát hiện, sau đó bị giới thiên sư đuổi đi."

Minh Thù còn chưa xem xong, cổ đột nhiên mát lạnh, toàn bộ cơ thể đều bị kéo lui về phía sau. Giọng nói ảm đạm từ đỉnh đầu vang lên: "Cô dựa vào gần hắn như vậy làm gì?"

Mẹ nó chứ, sao không thấy cô dựa vào lão tử gần như vậy!

Tên này... hoàn toàn không nghĩ là đàn ông, cô còn dựa vào gần như vậy!

Lão tử nhìn có đẹp không?

"Ta hút dương khí trên người của hắn không được sao? Ngươi có dương khí cho ta hút sao?" Minh Thù cười đẩy tay Linh Yển ra.

Quả nhiên vẫn không thể không mắng hắn.

Tức chết đi được, thế giới này cũng thật quái lạ, trẫm là vì ăn chứ đâu phải vì hắn.

Nghĩ như vậy, Minh Thù cảm thấy thoải mái bắt đầu chọc tức Linh Yển.

"Cô có tin ta giết chết hắn không?" Còn hút dương khí, nghĩ mình là hồ ly tinh chắc?

"Ngươi thích giết thì cứ giết thôi! Ta không cản! Ngươi định giết thế nào? Năm ngựa xé xác hay ngàn vạn nhát dao đâm?"

Giọng nói Linh Yển lạnh như băng, khuôn mặt đẹp trai ảm đạm: "Cô nghĩ rằng ta không dám sao?"

Minh Thù mỉm cười: "Mời."

Linh Yển nghiêng đầu nhìn về phía Tạ Hồi, ánh mắt âm u đáng sợ phảng phất như ác ma trong địa ngục, toàn thân Tạ Hồi cứng đơ.

Tạ Hồi: "... "

Các người cãi nhau, tại sao muốn kéo cả quần chúng vô tội là tôi vào chứ, chỉ coi tôi là phông màn thôi không được sao?

Quan trọng nhất là, tôi và cô ấy đâu có quan hệ gì!

"An Ca..." Hắn nghiến răng nghiến lợi gọi tên cô.

Cô ta chính là muốn chọc cho lão tử tức chết để đi tìm tên kia hoàn hồn cho mình đúng không?

Không có cửa đâu.

Cửa sổ cũng không có.

Minh Thù nhìn âm khí trên người của hắn bắt đầu tán loạn, không dám chọc tức đi nữa. Để hắn giận điên lên có thể gặp phiền toái, cô kéo tay hắn bay sang bên cạnh.

Linh Yển quay đầu nhìn Tạ Hồi, Tạ Hồi cầm chặt kiếm gỗ đào của mình lạnh run.

Kiếm gỗ đào có thể chém chết quái vật hai nghìn năm kia sao?

-

Triệu Đức Sinh chính là cặn bã của giới thiên sư. Đương nhiên hắn bại hoại, thiếu đạo đức từ lâu, cùng thế hệ với sư phụ của Tạ Hồi.

Cho nên thiên sư trẻ tuổi không nhận ra.

Nhưng khi Tạ Hồi nói Triệu Đức Sinh đang ở huyện An Phong, các thiên sư thế hệ trước đều tương đối coi trọng, nhao nhao chạy tới.

Xem ra, chuyện thất đức Triệu Đức Sinh đã làm lúc đó chắc chắn không nhỏ.

"Ngươi thực sự nhìn thấy triệu Đức Sinh rồi?"

Tạ Hồi đã trả lời rất nhiều lần, cổ hắn gần như đã gãy: "Đúng là như vậy."

"Ồ, An Ca cũng ở đây."

"Vị này chính là..."

Nhìn thấy Minh Thù, tất nhiên cũng nhìn thấy Linh Yển - người cùng cô một tấc cũng không rời. Linh Yển không ổn định nhìn chằm chằm đám thiên sư này, dường như muốn xé nát họ ra bất cứ lúc nào.

Các thiên sư rùng mình một cái.

Tạ Hồi tằng hắng một cái: "Người này là An Ca... mang tới, mọi người cũng đừng hỏi tới, mọi người tới đây làm gì? "

Tây Sở quốc và chuyện của Linh Yển, Tạ Hồi tạm thời không biết nên nói hay không. Dù sao việc này liên quan tới nhiều thứ, còn có chút kỳ lạ.

Tạ Hồi nói sang chuyện khác, những thiên sư này tuy vẫn đang đánh giá Linh Yển nhưng ngoài miệng cũng nói sang chuyện khác.

"Đi tìm tên cặn bã Triệu Đức Sinh!"

"Năm đó để hắn chạy thoát, nhiều năm như vậy không có tung tích của hắn, bây giờ thật vất vả mới tìm được, nhất định phải bắt lấy hắn."

"Triệu Đức Sinh tới nơi thâm sơn cùng cốc này làm gì?"

"Quan tâm làm gì, đầu tiên cứ bắt hắn lại đã!"

"Có lý!"

Tạ Hồi: "... "

Đám thiên sư này là do quân địch phái tới quấy rối à?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 424: Chuyển Phát Nhanh Âm Dương (30)

"Các vị thiên sư."

Các thiên sư đang hăng say thảo luận thì bỗng nghe thấy một âm thanh lạ phát ra rồi cùng đồng loạt nhìn về phía Minh Thù đang ăn, trên mặt hiện lên ba chữ “Cái gì vậy”.

Minh Thù ăn xong hai miếng rau cần và bánh bao nhân thịt bò, khóe miệng hiện ra một nụ cười mỉm: "Các người muốn giải cứu thế giới sao?”

Thiên sư: "..."

Tạ Hồi: "..."

Giải cứu thế giới chứ có phải cứu vớt cây củ cải đâu, sao cô ta có thể nói một cách nhẹ nhàng như vậy?

Quan trọng là cơ hội cứu vớt thế giới ở đâu ra?

"Cho các ngươi một cơ hội giải cứu thế giới, muốn không?" Trẫm hào phóng như vậy, các ngươi đốt đèn tìm kiếm cũng tìm không ra một người hào phóng như ta.

Các thiên sư nhìn nhau, người địa phủ muốn làm gì?

Sẽ không có âm mưu gì chứ, chuẩn bị đánh nhân gian để xưng bá hai giới sao?

Một lúc sau, một thiên sư đứng ra hỏi: "An Ca cô nương, xin cô chỉ rõ là việc gì?"

Tạ Hồi có dự cảm bất an càng lúc càng lớn.

Quả nhiên Minh Thù không chút giấu giếm nói ra hết chuyện Tây Sở quốc, hơn nữa không hề che đậy, ngay cả chuyện thi thể của cô ở đây cũng nói luôn.

Tạ Hồi: "..."

Hắn đang suy nghĩ có nên nói nhiệm vụ này ra hay không. NPC trước mắt đã đưa nhiệm vụ, thậm chí còn tổng kết ra phương pháp vượt ải.

Ngoan nào, không phải hắn không tin thiên sư.

Nhưng lỡ như trong những thiên sư này có người của Triệu Đức Sinh thì sao?

Vân vân...

Vì sao cô lại dây dưa chuyện này với chuyện của Triệu Đức Sinh chứ.

"An Ca, cô không có chứng cứ, không nên nói lung tung."

Tạ Hồi cắt lời mọi người: "Sao cô biết là Triệu Đức Sinh?"

"Ta không biết."

Minh Thù nghiêng đầu, nhếch miệng cười đến xán lạn: "Thế nhưng Linh Yển biết."

Linh Yển từng nói qua cái tên này, hiện tại Triệu Đức Sinh và Cô Dực đều tới huyện An Phong, chỉ có kẻ ngốc mới thấy đây là trùng hợp.

Ánh mắt các thiên sư đồng loạt nhìn người đàn ông phía sau Minh Thù, hình như hắn có chút không kiên nhẫn nhìn Minh Thù nhưng không phủ nhận lời Minh Thù nói.

Mọi người yên lặng, chẳng lẽ là thật?

"Lần trước Triệu Đức Sinh bị phát hiện dùng cấm thuật để luyện lệ quỷ, lần này hắn tới huyện An Phong nhất định không phải là trùng hợp.”

"Nhưng bây giờ chúng ta chỉ có thể phỏng đoán, cũng chưa được chứng thực, lỡ là trùng hợp thì sao?”

"Mặc kệ nó trùng hợp hay không trùng hợp, nhất định phải bắt Triệu Đức Sinh!"

Minh Thù gõ ngón tay xuống mặt bàn, các thiên sư bên kia thảo luận xong mới chậm rãi lên tiếng: "Vậy thì mọi người đã suy nghĩ kỹ chuyện cứu vớt thế giới chưa?"

Thiên sư: "..."

Vì sao luôn có hai loại cảm giác?

-

Đội thiên sư giải cứu thế giới lên đường.

Tạ Hồi phổ biến cho các thiên sư về tình hình Tây Sở quốc và Linh Yển, mọi người đều hiểu rõ tình hình. Các thiên sư rất có năng lực, nhanh chóng tiếp thu những điều mấu chốt.

Đủ các loại cảm giác khi nhìn vào ánh mắt Linh Yển, nó được gọi là một sự cổ quái.

Đây chính là cổ vật của hai nghìn năm trước.

Vậy mà bọn họ có thể tận mắt nhìn thấy nó.

Thật không thể tin được, thật không thể tin được

"Hiện tại phải nghĩ ra một kế hoạch!" Thiên sư số một giơ tay.

"Nên có một kế hoạch, mặc kệ Triệu Đức Sinh muốn làm gì, chúng ta đều phải ngăn cản hắn." Thiên sư số hai tán thành.

"Chi bằng chúng ta hãy bày trận pháp đợi Triệu Đức Sinh tự chui đầu vào lưới?" Thiên sư số ba đề nghị.

Thảo luận xong, mọi người cùng nhìn về phía Minh Thù, cô mỉm cười: “Mọi người cứ tự do phát huy."

Nhóm thiên sư cứu vớt thế giới: "..."

Cái gì mà tự do phát huy, lẽ nào vọt thẳng tới đánh một trận với Triệu Đức Sinh?

Nhóm thiên sư chia thành hai đội, một đội đi về phía miếu đá, đội còn lại đến các vùng lân cận gần huyện An Phong thăm dò tung tích của Triệu Đức Sinh.

Nhưng khi nhóm thiên sư đến miếu đá liền phát hiện đã xảy ra chuyện.

Bên ngoài miếu đá có vài thôn dân.

Cách nơi này gần nhất chính là thôn Đại Tần, những thôn dân này hơn phân nửa là của thôn Đại Tần.

Thiên sư xuất hiện làm cho thôn dân rất căng thẳng. Đột nhiên thấy một đám người lớn như vậy xuất hiện, bọn họ căng thẳng cũng là bình thường.

"Mọi người đang làm gì vậy?" Tạ Hồi nhíu mày nhìn những thôn dân kia.

Thôn dân đầy cảnh giác nhìn nhóm người của hắn chằm chằm, hung tợn nói: "Các ngươi là ai? Chúng ta đang làm gì thì liên quan gì đến các ngươi?"

"Không thể đụng đến miếu đá này."

Tạ Hồi nói: "Mọi người mau rời khỏi nơi này đi!"

"Rời khỏi? Để cho các ngươi độc chiếm báu vật ở nơi này sao?"

Thôn dân tức giận không khách khí quát lớn:

“Các ngươi đừng có mơ. Đồ ở đây là của bọn ta, người nên đi chính là các ngươi! Mau cút đi, nếu không... đừng trách chúng ta không khách khí!"

Các thôn dân cầm cuốc, liềm, đao, đánh về phía nhóm thiên sư, bọn họ đều là những hung thần ác sát.

"Bọn họ mới vừa nói gì?" Tạ Hồi có chút mơ hồ hỏi Minh Thù.

Minh Thù cắn một cái bánh bao nói: "Ừm, bọn họ nói các ngươi muốn độc chiếm báu vật ở nơi này."

Miếu đá có niên đại tồn tại đã lâu, nhiều năm như vậy đều không có chuyện gì, sao những thôn dân này đột nhiên biết nơi này có báu vật?

Trừ Triệu Đức Sinh ra, Minh Thù không nghĩ ra người thứ hai nào có thể khuyến khích những thôn dân này lên núi.

Nhưng Triệu Đức Sinh muốn làm gì mà lại khuyến khích những thôn dân này lên núi?

"Mọi người hãy nghe ta nói, nơi đây rất không an toàn, mọi người nên xuống núi trước đã." Thiên sư nỗ lực giảng đạo lý cho các thôn dân hiểu.

"Các ngươi, những người ngoại lai này muốn lừa gạt đồ của chúng ta, không có cửa đâu!"

"Chúng ta không muốn lừa gạt đồ của các ngươi, chúng ta là thiên sư, có bằng chứng đây."

"Cái gì thiên sư, địa sư chứ! Mọi người đừng nghe bọn họ nói bừa, nhất định là bọn lừa gạt, muốn cướp đồ của chúng ta. Mọi người mau đuổi bọn họ đi!"

... Những thiên sư này ngày thường đều tiếp xúc với quan to, thỉnh thoảng cũng có gặp những thôn dân như vậy ở thâm sơn cùng cốc. Những người đó đều điêu ngoa và vô tri nên họ đã từng trải nghiệm, cho nên lúc này tất cả mọi người đều muốn lấy trứng chọi đá, không biết nên làm sao bây giờ.

Những người này đánh cũng không được mà mắng cũng không xong.

Minh Thù ăn xong bánh bao, hai tay khoanh trước ngực nhìn những thôn dân bên kia tức tới đỏ mặt tía tai cứ như bị người ta đào mộ tổ tiên lên vậy.

"Trực tiếp đánh thuốc mê đi, nghe bọn họ nói nhảm nhiều như vậy làm gì? Một đám người không học thức còn nỗ lực giảng đạo lý. Sao các ngươi không đi hỏi xem “Đàn gảy tai trâu” là bài gì?”

Các thiên sư: "..."

Tuy cảm thấy lời này có chút không ổn nhưng bọn họ không thể nào nói nên lời.

Đối phó với người bất đồng sẽ phải dùng biện pháp bất đồng.

Thấy thôn dân sắp vọt tới, một thiên sư đánh ra mấy là bùa hôn mê khiến cho những thôn dân này ngất đi.

Sau khi âm thanh huyên náo của thôn dân biến mất, ngọn núi trở nên an tĩnh, chỉ còn lại tiếng chim hót và tiếng gió thổi.

Triệu Đức Sinh gọi nhiều thôn dân lên núi như vậy làm gì?

Không biết Linh Yển vào miếu đá từ lúc nào, sắc mặt từ bên trong đi ra không tốt lắm, đón lấy ánh nhìn sâu xa của Minh Thù.

Minh Thù nheo mắt lại, bên trong đã xảy ra chuyện?

Quan tài của cô lại bị đào lên lần nữa.

Minh Thù: "..."

Vì sao luôn có người muốn đào quan tài của trẫm!

Buông tha quan tài của trẫm có được hay không!

Bốn phía xung quanh quan tài là thi thể của vài thôn dân, bọn họ như bị người ta hút hết máu. Lúc này thi thể chỉ còn lại có da bọc xương, lúc chết tựa hồ cực kỳ đau đớn, trên mặt đất tất cả đều là vết tích giãy giụa.

Mà tay của bọn họ đều nối liền với quan tài.

"Ta cho là hắn sẽ xông tới, xem ra ta đã lầm rồi."

Giọng nói lạnh lùng của Linh Yển vang lên, rơi vào tai Minh Thù: "Hắn vì ngươi mà tới?"

"E rằng... là vì hai chúng ta mà tới."

Minh Thù nhìn những chiếc hộp đã bị lộ ra ngoài, khóe miệng dần dần nhếch lên.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 425: Chuyển Phát Nhanh Âm Dương (31)

Các thiên sư vây quanh chiếc quan tài.

“Không ngờ thân thể An Ca cô nương thực sự nằm ở chỗ này. Ta còn tưởng rằng An Ca cô nương đang nói đùa."

"Thời gian An Ca cô nương chết trôi qua chưa lâu."

"Đây chính là trang phục cưới của Tây Sở quốc?"

"Hoa văn khắc trên quan tài trông rất kỳ quái...”

"Những người này bị quan tài hút đến khô máu phải không?"

Miệng các thiên sư không ngừng đưa ra đủ loại câu hỏi, bị một đám người vây xem thi thể của mình như vậy thật đúng là một trải nghiệm hấp dẫn.

Tạ Hồi cau mày, nhìn chằm chằm vào hoa văn khắc bên trong quan tài rồi rơi vào trầm tư. Lúc lâu sau hắn đột nhiên lùi lại, dọa cho các thiên sư nhảy dựng cả lên.

"Tiểu Tạ, lúc này ngươi đang biểu diễn tạp kỹ gì vậy?"

Tạ Hồi quay lại ôm lấy thanh kiếm gỗ đào của hắn rồi trầm giọng nói: "Mọi người còn nhớ không, trước đây ta từng phát cho mọi người một tấm bản đồ, trên tường có rất nhiều ký hiệu nhưng mọi người cũng không nhận ra"

"Cái đó chữ như gà bới, ta có nhớ, nhưng mà liên quan gì với cái này?"

Tạ Hồi cầm thanh kiếm chỉ thẳng vào quan tài nói: "Lá bùa kia giống y lá bùa này".

Các thiên sư kinh ngạc nhìn về nơi Tạ Hồi chỉ rồi lại nhao nhao lấy điện thoại di động ra đối chiếu.

"Đúng thật là... nhưng bùa này có tác dụng gì?"

Tạ Hồi nhìn về phía Linh Yển đang xem quan tài, thần sắc nhợt nhạt, tay thì nắm lấy Minh Thù. Minh Thù chỉ có thể cười trừ giống như việc này không liên quan đến mình.

Hai con quỷ này...

Rõ ràng đều là nhân vật trọng yếu nhất, vậy mà hai con quỷ này lại coi mình là người ngoài cuộc, không bị ảnh hưởng chút nào.

“Là bùa trấn hồn.” Tạ Hồi thu hồi tầm mắt.

"Bùa trấn hồn? Không phải chứ tiểu Tạ, bình thường bùa trấn hồn mà chúng ta dùng cũng không phải vẽ như vậy."

"Mọi người nhìn kỹ lại xem, bùa trấn hồn mà chúng ta vẽ có phải có nét giống lá bùa kia không?"

"Đây là bùa trấn hồn của Tây Sở quốc." Tạ Hồi chậm rãi nói:

"Bùa trấn hồn chúng ta dùng bây giờ chắc là được lưu truyền từ cái này, thế nhưng tác dụng của bùa trấn hồn này khẳng định không chỉ dùng để trấn hồn. An Ca được chôn cất ở chỗ này mà quan tài lại khắc bùa trấn hồn, cô hẳn là rõ bùa trấn hồn này là dùng làm gì."

"A, ta mất trí nhớ." Giọng nói trong trẻo của Minh Thù vang

lên.

Các thiên sư: "..."

Tạ Hồi: "..."

"Thật là náo nhiệt, đã lâu không gặp, thật nhớ mọi người quá."

Âm thanh xa lạ từ bên ngoài miếu đá truyền tới. Một người đàn ông mặc kiểu trang phục trung hoa đi vào, khuôn mặt hắn trông rất hiền lành làm cho người khác cảm giác giống như một người tốt.

"Triệu Đức Sinh!"

Các thiên sư lập tức đề phòng.

Triệu Đức Sinh cười nói: "Khẩn trương như vậy làm gì, mọi người đều là bạn cũ."

"Cái tên thiên sư bại hoại này, ai là bằng hữu với ngươi!"

Triệu Đức Sinh nhìn qua không có chút sức sống. Ánh mắt hắn đảo qua từng người một, cuối cùng rơi trên người Linh Yển và An Ca, ánh mắt thoáng hiện lên chút tham lam rồi nhanh chóng biến mất.

Minh Thù sờ lên cằm nghĩ. Hắn muốn cái gì sao?

Con người ngoài mưu cầu về quyền lợi tài sắc... trừ mấy loại này ra, vậy cũng chỉ có sức mạnh và trường sinh.

Nhất định Triệu Đức Sinh không thiếu tiền, thiên sư sẽ không thiếu tiền, cứ cho là gà mờ nhưng so với người thường thì cuộc sống vẫn tốt hơn.

Như vậy thì hắn muốn sức mạnh hay là trường sinh... Hoặc cả sức mạnh và trường sinh hắn đều muốn?

Ây da.

Muốn đánh người rồi.

"Bùa trấn hồn của Tây Sở quốc có tác dụng rất đơn giản, chính là trấn áp linh hồn tại một nơi nào đó, trọn đời không thể vào luân hồi." Triệu Đức Sinh nén tức giận nhìn các thiên sư, đột nhiên bắt đầu giảng giải:

"Nhưng hiển nhiên đối với nơi này thì bùa trấn hồn bị thất bại, nếu không... An Ca cô nương cũng sẽ không ở chỗ này."

Triệu Đức Sinh đột nhiên nhìn An Ca cười ôn hòa hỏi: "An Ca cô nương, lúc có người báo cho cô biết là cô bị lưu lại nơi này như vậy, cô có đau khổ không?"

"Khổ hay không ta không biết, thế nhưng ta biết chẳng mấy chốc nữa ngươi sẽ rất đau khổ." Minh Thù vén tay áo mỉm cười.

Triệu Đức Sinh như có định liệu trước: "Ta đây mỏi mắt mong chờ."

"Triệu Đức Sinh, rốt cuộc là ngươi muốn làm gì!"

Các thiên sư không nhịn được nữa lên tiếng, tên bại hoại này đột nhiên xuất hiện ở nơi này, còn chẳng thèm để ý đến bọn họ.

"Rất nhanh mọi người sẽ biết thôi." Hắn nói.

Minh Thù cười, lấy ra hai chiếc bánh bao gặm vài miếng, sau đó chợt đánh Triệu Đức Sinh. Triệu Đức Sinh tựa hồ đã có sự chuẩn bị đâu vào đấy để nghênh đón sự công kích của Minh Thù.

Nhưng hắn đã lộ vẻ vô cùng kinh ngạc.

"Rất ngạc nhiên đúng không?" Minh Thù cười cười nói với hắn:

“Ngạc nhiên còn ở phía sau.”

Minh Thù giơ tay lên, âm khí bốn phía hợp lại giữa lòng bàn tay hình thành một quả cầu âm khí. Không khí bốn phía trực tiếp ngưng kết tạo ra khối băng như cây ngân châm lơ lửng trong không khí, bén nhọn nhắm thẳng vào mặt Triệu Đức Sinh.

Trên mặt Triệu Đức Sinh xuất hiện vài vết thương.

Hắn đã đánh giá thấp thực lực của An Ca.

Triệu Đức Sinh muốn rút lui ra bên ngoài miếu đá.

"Ngăn hắn lại!" Các thiên sư hét lớn một tiếng, nhao nhao cùng ngăn ở cửa.

"A, trước đây không phải các ngươi rất khinh thường hành vi ỷ đông hiếp yếu sao?" Triệu Đức Sinh châm chọc.

"Đối phó với thứ bại hoại như ngươi, lấy nhiều chống ít cũng là vì dân trừ hại!" Các thiên sư xứng danh vì chính nghĩa.

Ha ha.

Hàng loạt băng châm dày đặc bắn về phía hắn, Triệu Đức Sinh vội vàng gạt hạt châu trên cổ tay, một vệt ánh sáng từ hạt châu phát ra chặn lại những băng châm đó.

Triệu Đức Sinh thở phào, xoay người chuẩn bị phá vòng vây của các thiên sư để xông ra ngoài.

Vốn tưởng rằng nhất định hôm nay không thất bại, ai ngờ được thực lực của An Ca không hề kém, ngay cả đám thiên sư này đều trở nên không biết xấu hổ như vậy.

"Triệu Đức Sinh."

Triệu Đức Sinh xoay người lại đối mặt với ánh mắt âm trầm của Linh Yển. Hắn lập tức bay lên không trung, phía sau lưng âm khí bay loạn xạ, thái độ hờ hững mang theo lệ khí lạnh lùng nói:

"Dám động đến đồ của ta, ai cho ngươi cái lá gan đó? Hử?"

“Người Tây Sở đối xử với ngươi thế kia, chẳng lẽ ngươi nghĩ không ra?" Triệu Đức Sinh ổn định tâm trạng, nói:

"Ngươi mạnh như vậy, sao có thể bị trói buộc ở chỗ này. Ta đang giúp ngươi, ngươi nghĩ mà xem, đợi sức mạnh của ngươi quay về, thiên hạ này còn ai có thể làm đối thủ của ngươi?"

Linh Yển càng lạnh lùng hơn, hắn lắc mình một cái, bay đến trước mặt Triệu Đức Sinh, giơ tay lên bóp cổ hắn khiến hắn treo lơ lửng trên không trung: "Chuyện của ta không tới phiên ngươi nhúng tay vào."

Các thiên sư nhao nhao lùi về phía sau, lão quỷ nghìn năm đang nổi nóng, quá đáng sợ.

Triệu Đức Sinh tựa như đợi Linh Yển đến gần, mắt hiện lên một tia sáng, nhanh chóng bắt lấy tay Linh Yển: "Linh Yển, đây là ngươi tự mình đưa tới cửa."

"Đưa tới cửa cái gì?" Minh Thù từ phía sau hắn lộ đầu ra, nở nụ cười xán lạn nói:

"Ngươi dám động đến hắn một cái, ta cam đoan ngươi sẽ được miễn phí trải nghiệm mười tám tầng địa ngục."

Triệu Đức Sinh hầu như không nhận ra Minh Thù tới gần lúc nào, dường như cô vẫn luôn đứng ở sau lưng hắn...

Linh Yển tựa hồ nghe được tiếng cô nói, vẻ âm trầm tên mặt tản đi rất nhiều.

Triệu Đức Sinh híp mắt một cái, nhanh chóng đánh về phía Linh Yển.

Hắn đã chuẩn bị lâu như vậy, không muốn cứ như vậy bị thất bại trong gang tấc.

*

[Hài Hòa Hiệu]

Linh Yển: Vợ có phải đã thích ta rồi hay không? Nhất định là thích ta rồi! Ha ha!

Minh Thù: Hắn nổi điên gì vậy?

Tiểu tiên nữ: Hắn nói cô thích hắn.

Minh Thù:... Đồ ăn vặt của trẫm đâu?

Tiểu thiên sứ: Đây không phải xe đi nhà trẻ, ta muốn xuống xe.

Tiểu tiên nữ: Xuống xe cái gì, tốc độ lái xe của lão tài xế rất bảo đảm, yên tâm, ta mua bảo hiểm rồi.

Tiểu thiên sứ: Cho nên chúng ta thì sao?

Tiểu tiên nữ: Bỏ phiếu xong thì cho các ngươi mua.

Tiểu thiên sứ:...

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 426: Chuyển Phát Nhanh Âm Dương (32)

Minh Thù vẫn luôn đề phòng hắncho nên lúc Triệu Đức Sinh đánh ra vật kia, Minh Thù đã nhanh tay ngăn lại.

Vật kia đánh trúng vào cổ tay cô, thân thể Minh Thù chợt run lên, cô có chút nghi ngờ nhìn vật rơi trên mặt đất.

Là một miếng ngọc cổ giống với hoa văn khắc bên trong quan tài, đây là đồ vật của Tây Sở quốc.

Triệu Đức Sinh thấy Minh Thù không sao, cô tựa như đang nhìn miếng ngọc cổ, sắc mặt hắn đột nhiên trở nên khó coi, tại sao có thể như vậy...

Cho dù không phải nhằm vào cô ta nhưng cô ta cản lại như vậy, lúc này cũng không thể bình an vô sự.

Răng rắc!

"A..."

Cổ tay của Triệu Đức Sinh bị Linh Yển bẻ gãy, trong đôi mắt hắn phảng phất nổi lên tia sát khí, hung hăng nhấc chân đá lên người Triệu Đức Sinh.

Triệu Đức Sinh ngã nhào xuống đất, hắn nhe răng trợn mắt rồi móc ra một lá bùa, phất tay một cái. Ánh sáng vàng kim hiện ra tạo thành một bức bình phong màu vàng che chắn ở trước người hắn.

Triệu Đức Sinh bò dậy, ôm vết thương ở tay lui về phía sau.

Nhưng vào đúng lúc này, một hình bóng cao lớn xuyên qua bức bình phong màu vàng nhanh như chớp đánh tới tấp về phía hắn.

Sao có thể...

"Ngươi quá coi thường sức mạnh của ta rồi." Linh Yển từng bước một đi về phía hắn, ngữ điệu lạnh lùng như tu la dưới địa ngục:

"Ngươi cho là những vật này có thể phong ấn sức mạnh của ta sao?"

"Chẳng lẽ không đúng sao?" Triệu Đức Sinh nhịn không được lùi về phía sau.

Hắn nghiên cứu nhiều năm như vậy, chẳng lẽ những thứ đó tồn tại không phải vì để phong ấn hắn?

Linh Yển không đáp lại lời của hắn, khóe miệng lộ ra một nụ cười tàn nhẫn, sau đó bóp lấy cổ Triệu Đức Sinh hỏi: "Cô Dực ở đâu?"

Bởi vì thiếu dưỡng khí, sắc mặt Triệu Đức Sinh đỏ bừng: "Ngươi tìm hắn làm gì?"

"Ngươi đem sức mạnh của ta cho hắn, đương nhiên là ta muốn đòi lại"

"Sức mạnh của ngươi?" Triệu Đức Sinh có chút mộng mị.

"Cái gì, sức mạnh... của ngươi."

Cô Dực là do hắn thức tỉnh, lúc đầu Tô Đồng là tế phẩm cho Cô Dực. Ai biết đúng lúc lại xảy ra chuyện đó, may mắn hắn không thất bại, Cô Dực vẫn xuất hiện.

Có điều Cô Dực rất không hài lòng với Tô Nhu nên rất khó khống chế. Lần này tới huyện An Phong, mặc dù Cô Dực nghe theo lời mình nhưng hắn luôn cảm thấy Cô Dực lại đang có chủ ý khác.

Cô Dực rất nguy hiểm nhưng Linh Yển tồn tại hai nghìn năm trước mắt này nguy hiểm hơn.

"Ta... ta không biết..." Triệu Đức Sinh khó khăn nói ra từng chữ:

"Sau khi lên núi, hắn... không thấy đâu."

Cũng không biết Triệu Đức Sinh nói thật hay giả, Linh Yển tựa hồ cũng không bất ngờ: "Rồi hắn cũng sẽ đến."

Sức mạnh mê người như vậy, Cô Dực sao có thể không đến.

Linh Yển ném Triệu Đức Sinh ra khỏi bức bình phong vẫn chưa tan biến, đúng lúc nện trúng các thiên sư ở bên ngoài.

"An Ca!"

Tạ Hồi cực kỳ khiếp sợ kêu to làm cho Linh Yển sửng sốt, hắn nhanh chóng lao ra khỏi bức bình phong. Bức bình phong phía sau hắn phát sáng, dần tan biến trong không khí.

"Hét to thế làm gì?" Giọng nói lười biếng của Minh Thù vang lên:

"Muốn hù chết ai sao?"

Tạ Hồi: "..."

Linh Yển nhìn Minh Thù bình an vô sự đứng ở bên đó, mới sải bước đi tới: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Minh Thù xòe bàn tay ra, miếng ngọc cổ vỡ thành hai mảnh.

"Ta nhặt lên thì nó vỡ rồi." Minh Thù có chút buồn bực nói:

"Quá là không bền."

Trong lòng Tạ Hồi vẫn còn sợ hãi, vừa rồi miếng ngọc cổ này phát ra ánh sáng dường như muốn hút cô vào trong. Nhưng lúc Linh Yển đi ra, ánh sáng đột nhiên biến mất, cô vẫn bình an đứng đó, phảng phất như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

"Đồ chơi này nát rồi, có còn hữu dụng không?" Minh Thù lại hỏi.

Vừa rồi nếu như cô không bóp nát ngọc cổ này, khả năng người xảy ra chuyện chính là bản thân.

"Không có việc gì." Linh Yển trấn an nói.

Nhưng trong lòng Minh Thù và Linh Yển đều biết sắp xảy ra chuyện lớn rồi.

Ngọc cổ được người ta mang theo không vỡ, hắn biết sẽ xảy ra tình huống gì nhưng hiện tại ngọc cổ vỡ rồi, sẽ gặp phải tình huống gì thì không ai rõ lắm.

Minh Thù nắm chặt tay Linh Yển, im lặng nhìn hắn mỉm cười.

Đáy lòng Linh Yển trở nên ấm áp.

Mà thôi, cùng lắm đến lúc đó xuống mười chín tầng địa ngục đợi một thời gian.

-

Triệu Đức Sinh bị bắt, hắn không thể hiểu tại sao mình lại thất bại. Mỗi bước đi hắn đều tính toán kĩ lưỡng, hôm nay hắn dám tới nơi này, cũng có phần nắm chắc, nhưng cuối cùng là vì cái gì mà lại rơi vào kết cục này?

"Đợi đã, ta có chuyện muốn hỏi hắn."

Triệu Đức Sinh không chạy, ánh mắt nhìn về phía Linh Yển.

"Ngọc cổ không phải dùng để phong ấn sức mạnh của ngươi, vậy thì dùng để làm gì?"

Linh Yển lạnh lùng nói: "Duy trì ta tỉnh táo."

Để những thứ kia không thể tùy tiện khống chế hắn. Nhưng hắn chưa từng nói khi những thứ kia không khống chế hắn sẽ khiến sức mạnh của hắn yếu dần. Bọn họ dùng chung một thân thể, sức mạnh của bản thể sẽ không thay đổi, chỉ là chủ thể sẽ là ai.

Trong đầu Triệu Đức Sinh nhanh chóng nảy ra điều gì đó, lúc lâu sau hắn cười to: "Thì ra là thế, thì ra là thế..."

Triệu Đức Sinh có chút không cam lòng, nhưng kế hoạch của mình là sai lầm, hắn không thể trách ai được.

Hắn không nên chỉ vì cái trước mắt.

Đều là Cô Dực...

Vẫn luôn thúc giục hắn.

Nếu như cho hắn thêm một chút thời gian, hắn nhất định có thể phát hiện ra.

Cô Dực...

Nghĩ tới đây, Triệu Đức Sinh vẫn không rõ. Cô Dực vẫn đang lợi dụng chính mình, hắn vốn cho rằng bản thân có thể lợi dụng Cô Dực, cuối cùng lại bị Cô Dực lợi dụng.

Đúng là mỉa mai.

Hắn nghe nói về Tây Sở quốc lúc còn rất nhỏ, sau khi lớn lên, hắn cũng sắp quên chuyện về Tây Sở quốc. Thế nhưng một ngày nọ, hắn lại đột nhiên nhìn thấy Tây Sở quốc.

Lúc đó hắn đã không hài lòng với việc tu hành khô khan nhàm chán này nên hắn muốn tìm việc kích thích hơn.

Tây Sở quốc dường như là một vệt sáng mở ra trước mặt hắn.

Tế tư bị chôn sống kia lại mạnh mẽ như thế, và sự tồn tại mờ ám của Tây Sở quốc.

Sau đó, hắn thật sự cho là đã tìm được vết tích của Tây Sở quốc, điều này làm cho hắn tin tưởng Tây Sở quốc thực sự tồn tại, nó không phải do người đời sau bịa đặt ra.

Nhưng do tin tức hắn thu được quá ít, không thể thu được nhiều tin tức hơn nữa nên hắn mới bắt đầu tìm kiếm những phương pháp khác.

Mà những phương pháp này đều vượt ngoài sự cho phép của giới thiên sư, lần đó hắn muốn kéo một con quỷ đã tồn tại hai nghìn năm tuổi từ địa phủ lên, không ngờ cuối cùng lại thành công cốc.

Ngược lại, lại khiến hắn bị giới thiên sư hiểu lầm hắn đang luyện tà thuật. Mà cũng đúng là tà thuật, dám đoạt quỷ ở trong tay địa phủ, lúc đó hắn cảm thấy mình điên rồi.

Nghe nói sau khi hắn chạy thoát, địa phủ xảy ra chuyện rất lớn. Hắn bắt đầu dương dương tự đắc, đến cả địa phủ mà hắn cũng có thể quậy đến long trời lở đất.

Muốn có được sức mạnh cường đại hơn.

Triệu Đức Sinh cực kỳ không cam lòng, thất hồn lạc phách nói thầm: "Ta chỉ thiếu chút nữa... chỉ thiếu chút nữa."

Giới thiên sư có quy củ của giới thiên sư cho nên Triệu Đức Sinh bị bọn họ đưa đi.

"An Ca..." Triệu Đức Sinh đột nhiên quay đầu, ánh mắt hiện lên nụ cười quái dị:

"Hắn muốn tới tìm ngươi, ha ha."

Âm khí quanh thân Linh Yển không thể khống chế được, dọa cho các thiên sư giật mình, không biết những lời này của Triệu Đức Sinh sao lại chọc tới hắn rồi nên nhanh chóng đưa Triệu Đức Sinh ra ngoài.

"Hắn muốn tới tìm ngươi... Hắn muốn tới tìm ngươi... Ha ha..."

Âm thanh của Triệu Đức Sinh từ ngoài miếu đá truyền vào, bén nhọn lại chói tai.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 427: Chuyển Phát Nhanh Âm Dương (33)

Triệu Đức Sinh nói là hắn sắp đến.

Minh Thù đoán người hắn nhắc đến có thể là Cô Dực.

"Ngươi biết Cô Dực?" Minh Thù vuốt vết nứt của ngọc cổ, câu hỏi như nghi ngờ nhưng giọng điệu lại chắc chắn.

"Biết."

Tất nhiên là lão tử biết hắn rồi.

Ta còn muốn giết chết hắn nữa kìa.

Linh Yển sợ nhịn không nổi hỏng hình tượng mất, chỉ thốt ra hai câu rồi nhìn sang chỗ khác. Vừa hay Tạ Hồi bước vào nhìn lướt qua cỗ quan tài: “An Ca, Triệu Đức Sinh nói ai sắp đến vậy?”

Minh Thù đưa ngọc cổ cho Linh Yển: “Quỷ sắp đến rồi, ngươi có sợ không?”

Tạ Hồi: “…”

Nói chuyện nghiêm túc với cô chứ không phải là đang giỡn chơi, bây giờ là lúc để đùa bỡn sao?

Minh Thù tỏ vẻ cô cũng đang nghiêm túc, nếu Cô Dực sắp đến đây thật thì chẳng phải là quỷ sao?

Tạ Hồi hắng giọng: "Bắt đượcTriệu Đức Sinh là chuyện này kết thúc rồi phải không?"

Ai mà biết được rằng giải cứu thế giới lại đơn giản thế này, bọn họ còn chưa kịp ra sức gì cả.

Minh Thù ngồi xổm trước quan tài của chính mình ngắm nhìn mỹ nhân mặc bộ áo cưới màu đỏ rực rỡ, lấy một chiếc bánh bao ra cắn: “Sao lại có thể xinh đẹp như thế này được nhỉ.”

Khóe miệng Tạ Hồi giật một cái: “An Ca, cô có nghe thấy tôi nói hay không?”

Cô gái này thật là, quan trọng là ở bản thân cô, đầu óc cô bị làm sao vậy.

Linh Yển cho rằng Minh Thù còn đang suy nghĩ về chuyện hoàn hồn, ánh mắt càng lúc càng trầm lặng.

Minh Thù cắn hai miếng bánh bao, nghiêm túc trả lời Tạ Hồi: “Ngươi cho rằng kết thúc thế này là đã kết thúc thật sao, cảm thấy chưa kết thúc thì là chưa kết thúc.”

Tạ Hồi: “Ý của cô là gì? Hãy nói rõ ra đi!”

Hắn liếc nhìn Linh Yển rồi lại âm thầm nhìn sang chỗ khác, hỏi chuyện tên sát tinh này chi bằng tự mình suy nghĩ còn hơn.

Đột nhiên Tạ Hồi nhớ ra chuyện gì đó bèn vội vã bỏ đi, lát sau nghe thấy giọng của Triệu Đức Sinh văng vẳng vọng tới.

Minh Thù thử giơ tay vuốt nhẹ, lần này cô đã có thể chạm được vào quan tài, cô chau mày suy nghĩ lần trước không được sao lần này lại sờ được nhỉ?

”An Ca!”

Linh Yển kéo Minh Thù, đưa cô ra khỏi phạm vi cỗ quan tài.

Ngay trong lúc cô rời đi, trên cỗ quan tài chợt có một luồng sáng hiện ra nhưng chỉ trong chớp mắt lại tan biến và cô nhận thấy mấy cái xác lại có vẻ càng thêm khô quắt.

Minh Thù nhìn Linh Yển: "Nó còn sống?" Còn có thể hút máu nữa…

"Chớ tới gần nó." Lão tử chớp mắt một cái tên thần kinh đó đã suýt chết đến nơi rồi.

Minh Thù như đang suy tính điều gì liếc nhìn cỗ quan tài. Nếu như nhìn kỹ lại thì có vẻ không giống một cỗ quan tài lắm mà giống một cái hộp hơn. Một chiếc hộp thật tinh xảo đẹp đẽ, một chiếc hộp bảo vệ hình chữ nhật hoàn hảo.

Thi thể của cô giống như một món báu vật được đặt trang trọng trong đó.

Tại sao lại muốn bảo tồn thi thể của cô?

Tại sao trước đây Tây Sở quốc lại sử dụng cô để trông chừng Linh Yển?

Tại sao rốt cuộc cô lại không ở đây mà lưu lạc đến nơi âm tào địa phủ?

Linh Yển biết rất nhiều chuyện nhưng hắn không hề tiết lộ kế hoạch của hắn cho cô hay, mà Minh Thù cũng không muốn moi chuyện từ một người không muốn nói ra. Vấn đề là cũng không thực sự khao khát muốn biết, chỉ là muốn tăng thêm chút giá trị thù hận, kiếm chút đồ ăn vặt mà thôi.

Ừ.

Cô Dực muốn đến tìm cô.

Nghĩ đến cũng cảm thấy khá là hứng thú.

Minh Thù không nghĩ đến những chuyện đó nữa, cô cầm chiếc bánh bao bổ sung thêm năng lượng.

Linh Yển cảm thấy kì lạ, tên thần kinh này nghĩ đi nghĩ lại thế nào lại thành ra hưng phấn vui vẻ như thế được?

Không phải cô ấy lại đang nghĩ đến chuyện hoàn hồn đấy chứ?

Linh Yển khẽ nhìn khuôn mặt nghiêng đang tủm tỉm cười của Minh Thù, ánh mắt cô lóng lánh như ánh sao khiến người ta cứ muốn nhìn mãi không thôi.

Cô muốn được làm người đến thế sao?

“Sao ngươi lại nhìn ta chằm chằm thế hả?” Minh Thù nắm chặt chiếc bánh trong tay.

“Ta chỉ còn lại có mấy chiếc thôi, ngươi đừng có mà cướp của ta đấy.”

Linh Yển hừ một cái: “Ai thèm chứ.”

Có chiếc bánh bao thôi mà cũng làm như quý giá lắm, sao cô không yêu quý ta đây này? Lão tử chả nhẽ không bằng một chiếc bánh bao?

Vừa nảy ra ý nghĩ này, nét mặt của Linh Yển chợt trở nên xầm xì hậm hực.

Lão tử lại không bằng cả một chiếc bánh bao sao?

“Không thèm thì tốt nhất nên tránh xa ta ra, lúc nào chẳng có người muốn cướp đồ ăn của ta chứ.”

“Ta không thèm thì sao?”

“Ta chém chết ngươi”

“Cô…”

-

Các thiên sư vẫn chưa thảo luận kế hoạch xử lý cỗ quan tài và những thứ kia, Minh Thù và Linh Yển cũng chưa có ý rời đi nên các thiên sư chưa xuống núi ngay. Họ dự định ở lại trên núi một đêm, ngày mai mới bàn bạc tiếp.

Dù sao thì những thứ này đều ở đây, lỡ có xảy ra việc gì thì rắc rối to.

Còn những thôn dân vẫn đang ngủ mê thì phái người đưa hết xuống núi.

“Tiểu Tạ, vừa rồi ngươi hỏi Triệu Đức Sinh việc gì thế?”

Một thiên sư chạm vào Tạ Hồi, hắn giật mình lấy lại bình tĩnh vuốt mặt đáp lời: “Hỏi chuyện lá bùa kia ạ.”

Thiên Sư nhìn Triệu Đức Sinh: “Hắn nói thế nào?”

Bùa trấn hồn dùng để làm gì?

Rõ ràng các thiên sư cũng không rõ việc này.

“Hắn chưa nói.”

Tạ Hồi nghĩ đến chuyện lá bùa, hắn đâm mũi kiếm gỗ đào xuống đất lầm bầm một mình: “Triệu Đức Sinh nói hắn ta sắp đến rồi, hắn ta mà hắn nói đến là ai?”

“Nghe nói nơi này là Tây Sở quốc xưa kia.” Thiên Sư không nghe thấy tiếng lẩm bẩm của Tạ Hồi, hướng mắt nhìn về phía xa.

Tạ Hồi cũng nhìn theo ánh mắt ông.

Hiện giờ họ đang đứng ở vị trí khá cao, phía xa núi non trập trùng, nhiều năm trước có lẽ nơi đây đã từng tồn tồn một đất nước và dưới kia từng là ánh đèn lửa của vạn gia bách tính…

Tạ Hồi ngó thấy Minh Thù và Linh Yển đang đứng ở một nơi còn cao hơn.

Linh Yển nắm tay Minh Thù để cho cô ngồi bên cạnh mình, giọng chậm rãi ôn tồn kể cho cô nghe: “Nơi đây trước đây là điện thờ, dưới kia là hoàng thành.”

Tây Sở quốc và Sở quốc sau này là hai nước khác biệt, họ xuất hiện sớm hơn và có lịch sử lâu dài hơn.

Đứng ở nơi đây càng ngắm rõ hơn thế giới phồn hoa.

Tế tư chỉ có thể xuống núi vào dịp lễ tết. Ngày bình thường họ đều sống trên núi, hàng ngày ngắm nhìn phong cảnh náo nhiệt. Thành trì bên dưới mỗi khi trời tối thắp đèn sáng lấp lánh y như ánh đom đóm lan tỏa khắp thành.

“An Ca.”

Linh Yển khuỵu gối trước mặt Minh Thù, nắm chặt tay cô, ánh mắt đắm đuối: “Hứa với ta, ở bên ta được không?”

Màn đêm tĩnh lặng.

Sau lưng hắn dường như lại thấp thoáng ánh lửa lấp lánh của vạn gia bách tính.

Hắn vẫn là tế tư lạnh lùng như một vị tiên xưa kia.

“Lần trước hỏi ngươi, ngươi không biết nắm bắt cơ hội thì thôi đừng trách ta.” Minh Thù giật tay về. Muốn theo đuổi trẫm không có giò heo thì đừng hòng.

“An Ca, rõ ràng cô cũng thích ta tại sao lại cứ ra vẻ mạnh miệng như vậy?” Linh Yển hơi giận.

“Cô muốn làm tình làm tội ta đến lúc nào nữa, thừa nhận thích ta khó khăn vậy sao?”

“Ngươi thấy ta thích ngươi lúc nào hả?” Một người cao ngạo như trẫm có thể dễ dàng thích người ta hay sao?

Không thể nào!

Trẫm cần thể diện!

“Cô không thích ta thì tại sao lại đỡ giúp cho ta?”

“Ta phá hủy ngọc cổ không chừng là để hại ngươi đấy.”

“Vậy tại sao khi ta hôn cô, cô lại không phản kháng?”

“Mỡ dâng tới miệng mèo tội gì không hưởng?”

Linh Yển hiểu ra, đứng dậy cúi nhìn cô.

Minh Thù ngẩng đầu nhìn hắn, tâm trạng trong đôi mắt hắn biến chuyển thật nhanh, dường như là căm hận muốn bộc phát lại có lúc như đang hết sức kiềm chế. Hắn chầm chậm quỳ xuống: “An Ca, hãy thử thích ta một lần đi.”

“Tại sao ta lại phải thích nhà ngươi chứ?”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 428: Chuyển Phát Nhanh Âm Dương (34)

Giọng nói của cô trong trẻo vang vọng trong màn đêm tăm tối.

Tại sao ta lại phải thích nhà ngươi.

Tại sao ta…

Lại phải thích nhà ngươi chứ…

Linh Yển khó chịu, đột nhiên hắn cảm thấy không chắc chắn rốt cuộc thì cô có thích hắn hay không. Cô nói thật lạnh lùng không để lộ chút vết tích nào cả.

“Mà nói đi phải nói lại vì sao ngươi lại thích ta?”

“Thích một người đâu cần có lý do.” Cổ họng Linh Yển nghẹn đắng.

“Khi gặp được người đó, cô sẽ cảm thấy cả tâm hồn rung động. Đi khắp nghìn sông vạn núi cũng chỉ để có một ngày gặp gỡ mà thôi.”

Hắn ngẩng đầu, giọng nói chân thành mà bướng bỉnh: “An Ca, ta đi qua nghìn sông vạn núi là vì cô đó.”

“Vậy thì sông núi của ngươi đi lâu quá rồi, đã qua hơn hai nghìn năm rồi đó.”

Linh Yển: “…” Có thu hồi được câu nói kia không thì bảo?

Minh Thù vuốt ve đầu hắn, mỉm cười ngọt ngào ấm áp: “Đường dài dằng dặc, chàng trai trẻ gắng sức lên!”

Trẫm đáng để theo đuổi đến thế sao?

Không tặng giò heo, ai thèm ở bên ngươi chứ.

Không thèm ở với ngươi, cho ngươi tức chết.

Không chừng vết thương của trẫm còn có thể cứu được.

Linh Yển: “...”

Lão tử đổ bệnh mất.

Sao hắn lại thích kẻ bệnh này chứ.

Linh Yển ôm cục tức bỏ đi, hắn sợ nói tới nói lui mất kiểm soát bóp chết cô mất.

Làm gì có cô gái nào trong lúc người ta đang tỏ tình lại thốt ra những câu thế này.

Đồ thần kinh.

“Linh Yển.”

Linh Yển trong lòng khó chịu thể hiện hết cả lên mặt, mặt đen sầm nhìn Tạ Hồi vừa gọi mình. Cô lúc nào cũng cư xử rất hòa nhã với tên thư sinh này, cô thấy hắn có gì tốt chứ?

Không cáo ráo đẹp trai bằng lão tử, bay cũng không biết, ăn mặc thì lôi thôi lếch thếch có chỗ nào hay ho đâu chứ!

Tạ Hồi hoàn toàn không hay biết mình bị Linh Yển ngầm chê bai.

Tạ Hồi hơi sợ sệt ôm chặt thanh kiếm gỗ đào: “Linh Yển… tôi muốn hỏi bùa trấn hồn dùng để làm gì.”

“Không biết.”

“Ngươi cũng không biết?”

Linh Yển tỏ vẻ nguy hiểm: “Ngươi lại dám nghi ngờ ta?”

Tạ Hồi: “...”

Tạ Hồi không dám hỏi lại nữa, ôm thanh kiếm gỗ đào chạy nhanh như một làn khói đến chỗ Minh Thù.

Mặt Linh Yển càng hậm hực hơn bèn vọt lên giữ lấy hắn, khắp người Tạ Hồi đổ mồ hôi lạnh. Rốt cuộc hắn đã lỡ đắc tội gì với hắn ta chứ?

Minh Thù ở xa chỉ nhìn thấy hai người đứng cùng nhau. Linh Yển rất ghét Tạ Hồi, hai người đó thì có chuyện gì để nói với nhau cơ chứ?

Nhưng lát sau Tạ Hồi đã trở vào trong đoàn còn Linh Yển đi vào trong miếu đá.

Minh Thù cắn một miếng bánh nữa rồi bay vào trong miếu. Linh Yển đang đứng trước mấy chiếc hộp chẳng biết là đang suy nghĩ điều gì.

-

“Lạ thật, sao đưa thôn dân xuống núi đến bây giờ vẫn chưa trở lại nhỉ?”

“Chắc không xảy ra việc gì chứ?”

Với năng lực của họ dù cho có gặp chút trở ngại thì đi về cũng không đến hai giờ, lâu như thế rồi sao vẫn chưa thấy về.

Trong núi không có tín hiệu, không thể nào liên lạc với họ được.

Tạ Hồi đến tìm Minh Thù, chiếc điện thoại chuyên dụng của cô là một kỹ thuật hắc ám ở đâu cũng cỏ thể sử dụng được.

Minh Thù gác chéo chân, Tạ Hồi mang đồ ăn đến thì cô mới chịu giúp. Hắn lẳng lặng dâng cho cô mà ánh mắt khồng quên liếc trộm Linh Yển, hắn ta mà nổi điên lên thì mình sẽ rút ngay tức khắc.

Minh Thù gọi theo số mà Tạ Hồi đưa nhưng không ai bắt máy cả.

Minh Thù gọi hai lần đều không có ai nghe, cô nghĩ một chút bèn hỏi Tạ Hồi ngày tháng năm sinh.

“Chết rồi.”

“Cái gì.” Tạ Hồi hỏi lớn làm cho Linh Yển đang quay mặt về phía quan tài cũng phải giật mình, hắn trừng mắt nhìn.

Tạ Hồi lui về phía sau một chút, giữ khoảng cách với Minh Thù: “Sao lại chết được.”

“Ta đâu phải là hung thủ, ngươi hỏi ta ta biết hỏi ai?”

Không phải ở trong đó viết rồi sao.”

Tạ Hồi chỉ vào điện thoại của cô, vẻ mặt lo lắng: “Vừa nãy còn đang yên ổn sao đột nhiên lại chết được chứ?”

“Đới đạo hữu, ngươi làm gì thế…”

“Chu đạo hữu... Họ bị làm sao vậy, mau ngăn họ lại!”

“Sao các thôn dân đều quay trở lại hết rồi!”

Bên ngoài trở nên ầm ĩ, Tạ Hồi đột nhiên biến sắc cầm kiếm gỗ đào đi ra ngoài.

Bên ngoài cảnh tượng rất hỗn loạn, những thôn dân đáng lẽ đã được đưa xuống núi đang tấn công các thiên sư.

Diện mạo của họ đều đờ đẫn, toàn thân âm khí dầy đặc. Rõ ràng đã chết cả rồi.

Chuyện gì thế này, không những giết chết ba thiên sư mà còn có thể thao túng đưa quay họ trở lại.

“Hắn tới rồi.” Linh Yển hét lên từ phía sau.

Tạ Hồi còn chưa kịp nhìn rõ xem cái cái gì đang đến thì quang cảnh trước mắt đã biến đổi.

-

Một gã đàn ông đưa Tô Nhu nhẹ nhàng như chốn không người lướt qua các thiên sư, đi thẳng đến miếu đá.

Gương mặt Tô Nhu trắng bệch, khắp người run rẩy. Khi nhìn thấy Minh Thù, đột nhiên trong mắt cô ta hiện lên vẻ căm giận, tất cả đều do cô hại tôi.

Minh Thù gác chéo chân, ngồi trên một tảng đá vỡ tủm tỉm nhìn người vừa tới.

Cô Dực và Tô Nhu đều tới cả rồi.

Tốt.

Ánh mắt Cô Dực nhìn Minh Thù: “Ngươi chính là An Ca?”

“Ngươi là Cô Dực?”

“Vẫn chưa đến nỗi ngu ngốc lắm.”

“Ngươi cũng đâu thông minh gì cho cam.” Minh Thù xéo xắt nói.

Cô Dực cười nhẹ vẻ rất thích thú.

Hắn nhìn xuyên qua người cô và dừng lại ở cỗ quan tài phía sau, đột nhiên mắt lóe lên vẻ hưng phấn như nhìn thấy một món bảo bối quý giá vậy.

Tỏ ra thái độ như thế với một cái xác thật là biến thái quá đi!

Biến thái như thế là muốn dọa cho trẫm sợ chết rồi chiếm đoạt đồ ăn vặt của trẫm sao?

“Hôm nay ta không muốn đánh nhau với ngươi.”

Cô Dực không đặt hết chú ý vào Linh Yển: “Ngươi chỉ cần giao cô ta cho ta, từ giờ về sau sẽ không còn ai có thể trói buộc được ngươi nữa.”

“Ngươi nói thế là thế nào?” Minh Thù nhíu mày.

“Ha ha… Linh Yển chưa nói cho ngươi biết hay sao?”

Cô Dực cười sằng sặc: “Thân xác của ngươi là thứ quan trọng nhất, ngươi không còn nữa thì chúng có thể ra ngoài được. Hứng thú lắm phải không? Hãy mau giao cô ta cho ta đi.”

Âm khí trên người Linh Yển bắt đầu cuồn cuộn nổi lên, Minh Thù chợt hiểu ra Cô Dực không phải đang nói chuyện với Linh Yển mà là nói với oán khí trong người hắn.

Lúc này oán khí đó đang bị kích thích rất mạnh.

Thân thể của Linh Yển run bần bật, hắn phải cố gắng lắm mới không để cho những oán khí đó khống chế mình.

“Cô Dực...”

“Đợi đã, ta có chuyện muốn nói”

Minh Thù giơ tay lên ngăn Linh Yển: “Ngươi muốn thân xác của ta phải không?”

Bọn quỷ bây giờ đều mắc bệnh yêu xác luyến thi rồi chăng?

Cô Dực còn lắm mưu nhiều kế hơn cả Triệu Đức Sinh: “Thân xác của ngươi được âm khí nghìn năm nuôi dưỡng, chính là vật chủ hoàn hảo nhất.”

Minh Thù tỏ vẻ kì lạ: “Ngươi là đàn ông mà lại muốn lấy xác ta làm vật chủ, ngươi có bệnh không vậy?”

Tên quỷ này hết thuốc cứu thật rồi.

Cô Dực lôi Tô Nhu đến đó rồi nắm chặt cằm cô ta ép phải ngẩng đầu nhìn mình: “Ngoài làm vật chủ ra còn có thể dùng vào rất nhiều mục đích khác mà, đúng không nhỉ Tô Nhu?”

Tô Nhu cắn môi nói nhỏ: “Ngươi từng nói là muốn giết cô ta.”

“Đừng vội.” Cô Dực đột nhiên ôm lấy Tô Nhu hôn cuồng nhiệt.

Tô Nhu giãy giụa, sao hắn có thể làm thế này trước mặt người khác được chứ, thật hổ thẹn.

Cô Dực có vẻ rất thích thú đẩy Tô Nhu ra lạnh lùng nói: “Vật chủ này rất chán, tên ngu xuẩn Triệu Đức Sinh có chút việc cũng làm không xong. Nhưng không sao, ta đã tìm thấy vật chủ thích hợp hơn rồi.”

Cô Dực hau háu nhìn vào cỗ quan tài.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 429: Chuyển Phát Nhanh Âm Dương (35)

“Đó là một xác nữ!”

Minh Thù tặc lưỡi: “Đó là bệnh, cần phải chữa.”

Vẻ mặt Cô Dực khao khát: “Thân xác đó là một âm linh, nếu tiểu quỷ có thể có một đêm xuân với cô ta thì có thể tiến thẳng lên làm quỷ vương.”

“Giao thi thể cho ngươi cũng được.”

Minh Thù kéo Linh Yển về phía mình, âm khí cuồn cuộn của hắn đột nhiên lắng xuống. Minh Thù tỏ vẻ như chưa làm gì cả, nhếch mép khẽ cười:

“Dù sao thì cũng sắp có vật chủ mới rồi, chi bằng ngươi hãy giết Tô Nhu đi.”

Đôi mắt mỹ miều của Tô Nhu trợn trừng sợ hãi: “Cô Dực…”

Sao có thể như thế… sao cô ta có thể…

Cô Dực không đoái hoài gì đến Tô Nhu, chỉ thấy kì lạ: “Dù sao đó cũng là thân xác của ngươi, sao ngươi lại đồng ý giao cho ta?"

Minh Thù cười nói: “Có gì mà không bằng lòng chứ? Dù sao thì cũng chỉ là một cái xác mà thôi, làm quỷ thì cần phải biết nhìn xa trông rộng.”

“Ngươi cũng khá là biết thức thời đó.”

Cô Dực suy nghĩ giây lát: “Dù sao ta sở hữu thứ phế phẩm nhà ngươi cũng chẳng có ích gì.”

Hắn vươn tay về phía Tô Nhu, đột nhiên cô ta bị một sức mạnh kéo vào trong lòng bàn tay hắn, hắn bóp chặt cổ Tô Nhu.

“Đừng…” Cô ta không muốn chết.

“Cô Dực anh từng hứa với tôi sẽ giết chết cô ta mà, anh không được nuốt lời, đừng giết tôi.”

“Điều kiện cô ta đưa ra hấp dẫn hơn nhiều, tiểu Nhu đừng sợ, sẽ không đau đâu.” Cô Dực khẽ vuốt ve khuôn mặt cô ta, giọng nói dịu dàng như là đang thủ thỉ với tình nhân vậy.

“Đừng…” Tô Nhu càng lúc càng khó thở hơn, cô ta gắng sức nghiêng đâu nhìn Minh Thù:

“An Ca, đồ tiện nhân, ngươi sẽ không được chết yên ổn đâu.”

“Ta vốn đã chết sẵn rồi mà.” Minh Thù cười đáp.

“...”

Một lúc lâu mà Hài Hòa Hiệu vẫn chưa nhắc giá trị thù hận đầy, mà Tô Nhu sắp chết đến nơi rồi nên cô vội vàng kêu dừng lại.

“Sao vậy? Không phải ngươi muốn ta giết cô ta sao?”

“Ta dọa cô ta một chút không được sao?” Minh Thù nói:

“Mau buông cô ta ra, cô ta mà chết thì ngươi phá hủy thân thể của ta mất.”

Cảm thấy chuyện này là lạ.

Cô Dực: "…"

Một lúc lâu sau, Cô Dực sầm mặt tức tối: "Ngươi dám chơi ta?"

"Đùa một tí thì có làm sao đâu?" Không chơi ngươi thì trẫm lấy đâu ra giá trị thù hận chứ.

"Á…" Cô Dực ném Tô Nhu đi, cô ta vội vàng há miệng húp lấy từng hơi khí.

An Ca cố tình để mình rơi vào tình cảnh khổ sở thế này.

Cô ta đúng là đồ điên, còn điên loạn hơn cả Cô Dực.

Trong tiềm thức, nỗi sợ của Tô Nhu với Minh Thù càng trở nên lớn hơn, cô ta cũng chẳng hiểu tại sao lại vậy. Rõ ràng Cô Dực ra tay với mình tàn độc hơn nhiều…

Minh Thù bắt gặp ánh mắt căm hận của Tô Nhu. Nghĩ gì thế không biết, có cần phải lôi qua đây đánh cho một trận không nhỉ?

Ngay trong lúc đó.

Linh Yển đột nhiên cựa mình thoát ra khỏi tay cô, vọt về phía Cô Dực.

Bề ngoài có vẻ như Cô Dực không hề phòng bị nhưng thực ra hắn vẫn luôn để tâm. Hắn an toàn tránh được cú công kích đầu tiên của Linh Yển, hắn không dám xem thường Linh Yển bèn vận hết công phu ra giao đấu.

Tách ra khỏi Minh Thù, những âm khí vừa bị đè nén xuống lập tức dâng lên, hắn hơi dừng lại một chút. Cô Dực nhân cơ hội đó đánh lén, Linh Yển may mắn tránh được.

"Rầm!"

Tô Nhu không may bị đẩy bay vào tường rồi ngã lăn xuống đất, đau đớn tột cùng.

Cô ta còn chưa kịp thở một hơi, một tảng đá lớn bên cạnh lại sắp sửa rơi xuống.

Tô Nhu sợ hãi nhìn tảng đá, cơ thể cô ta cứng ngắc tránh không nổi nữa rồi.

“Á… đau quá”

Thể xác đau đớn nhưng tâm cam còn đau đớn hơn nhiều.

Cô ta không cam tâm.

Rầm…

Miếu đá bắt đầu rung chuyển. Minh Thù vốn định lôi Tô Nhu ra nhưng thấy không kịp nữa bèn trở mình chạy về phía quan tài.

Cô Dực cũng bay về phía quan tài, hai người chạm mặt nhau ở đó.

Hắn vươn tay về phía quan tài.

Minh Thù lùi sang một bên, không hiểu đó là loại vũ khí thần kỳ gì. Cô thoát khỏi tay hắn, xoay mình trên không trung đâm thẳng về phía cổ hắn.

“Chỉ với thứ vặt vãnh này mà cũng muốn làm ta bị thương?”

Vừa dứt lời Cô Dực nắm lấy thứ vũ khí đó nhưng chỉ một giây sau đã buông ra. Hắn lùi ra sau vài bước nhưng thứ vũ khí sắc nhọn đó vẫn tiếp tục đâm về phía hắn..

“Ngươi…”

“Đừng quên ta là quỷ dưới âm phủ đấy.” Minh Thù cười như không có chuyện gì xảy ra.

Cô Dực hơi hoảng sợ vội xoay người, vọt nhanh về phía Linh Yển. Miếu đá càng rung lắc dữ dội hơn, dường như có thể đổ sụp bất cứ lúc nào.

Lúc bấy giờ Linh Yển đang bị oán khí xâm chiếm, không thể giao đấu với Cô Dực.

Cô Dực định dùng Linh Yển để uy hiếp Minh Thù bèn túm chặt lấy tay Linh Yển, lập tức có một luồng âm khí tràn tới kéo Linh Yển qua.

“Hừ!”

Cô Dực vẫn chưa cam tâm từ bỏ, thứ đã đến tay sao có thể dễ dàng bỏ qua được.

Nhân lúc Minh Thù đang kiểm tra Linh Yển, hắn lại lao về phía quan tài thêm một lần nữa.

“Ầm ầm!”

Đột nhiên bên ngoài có một tiếng sấm rền vang, sau đó vô số luồng ánh sáng rọi xuống, cả thế gian được rọi sáng.

Rõ ràng là Minh Thu đang nắm tay Linh Yển, đột nhiên lại không thấy gì nữa. Cô ngoái đầu nhìn thấy Linh Yển đang nắm chặt Cô Dực đẩy hắn ngã xuống cạnh quan tài.

“Linh Yển đừng giết hắn! Tha cho hắn đi.”

Nhưng Linh Yển không hề nghe thấy lời Minh Thù, năm ngón tay vẫn cứ đâm thẳng về phía ngực Cô Dực.

Minh Thù bóp trán.

Giá trị thù hận của trẫm.

Cô vội kéo vàng kéo Linh Yển ra, Linh Yển vốn định ra tay nhưng khi vừa chạm đến Minh Thù, sát ý liền lắng xuống.

Minh Thù đỡ lấy khuôn mặt hắn đặt một nụ hôn lên.

Linh Yển chỉ thấy một luồng hơi ấm chảy khắp toàn thân, lệ khí và oán khí trong người tức thì đều bị thanh lọc hết.

“Bình tĩnh hơn chưa?”

Linh Yển ngờ nghệch gật đầu.

Thấy hắn đã ổn Minh Thù bèn quay sang Cô Dực: “Ấy đừng có chết, ngươi chết rồi ta biết làm sao.”

Cô Dực: “…”

Ta chết rồi thì ngươi sẽ được an toàn. Ngươi còn mong ta không chết, rốt cuộc thì ai mới là kẻ điên đây!

Thân xác của Cô Dực đã tàn tạ hơn so với lúc nãy rất nhiều. Vừa rồi Linh Yển cũng không dùng nhiều sức lắm mà lại khiến cho Cô Dực không còn sức lực gì nữa, đến mở miệng nói cũng khó khăn, chỉ thể có thể căm giận lườm Minh Thù.

Cô ta cố tình đây mà.

“Hắn sao rồi?” Minh Thù hỏi Linh Yển.

Linh Yển cúi đầu: “Ta lấy lại sức mạnh của ta.”

Minh Thù vẫn nhìn chằm chằm, Linh Yển đành nói: “Vốn nhờ vào sức mạnh của ta, Triệu Đức Sinh mới gọi hắn tỉnh lại được, ta thu hồi thì hắn chỉ còn đường chết.”

“Ngươi cho hắn một ít được không, đừng để hắn chết.” Giá trị thù hận của trẫm, đồ ăn vặt của trẫm!

Linh Yển ngước mắt lạnh lùng cự tuyệt: “Không.”

Coi sức mạnh của lão tử là nước sao, đã lấy lại rồi còn cho đi một ít.

Tức chết đi được!

Miếu đá càng rung mạnh hơn, đá rơi ngày một nhiều. Linh Yển kéo Minh thù nhảy vọt về phía sau, Minh Thù nhanh tay kéo theo cả Cô Dực.

Thế là Cô Dực được Minh Thù kéo ra cùng.

Trong lúc Cô Dực còn đang ngơ ngác thì hắn đã được kéo đi phấp phới như một phiến lá trong gió.

Muốn chém muốn giết gì thì hãy cho một nhát nhanh gọn đi.

Tiếng sấm đã nhỏ dần, các thiên sư và thôn dân vẫn đang đấu pháp cùng nhau, nhưng có vẻ vẫn còn đang bị giam hãm trong một hoàn cảnh khó giải thích nào đó.

Linh Yển ngoái đầu lại thấy Minh Thù đang kéo theo Cô Dực bèn giáng một chưởng về phía đó.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 430: Chuyển Phát Nhanh Âm Dương (36)

Minh Thù thấy Linh Yển đánh Cô Dực hồn bay phách lạc.

“Sao ngươi lại giết hắn?”

“Cần phải giết hắn.” Linh Yển chí khí hùng hồn, nhiệm vụ của hắn chính là giết chết Cô Dực.

“Tại sao cô không cho ta giết hắn?”

Tên đàn bà bên kia còn chưa giải quyết, lại gặp thêm tên nữa.

Minh Thù cười ha ha, chắc chắn là tiểu yêu tinh này tới đối nghịch với ta.

Minh Thù lấy một chiếc bánh bao ra, hung hăng cắn hai miếng.

Cuối cùng, không nhịn được, đánh Linh Yển một trận.

Linh Yển tức giận, bày ra vẻ mặt - quả nhiên cô vì người khác đánh ta, nhìn Minh Thù không nói lời nào.

Tỉnh lại đi, hỏng hết hình tượng rồi!

-

Các thiên sư thoát khỏi ảo cảnh, phát hiện mọi chuyện đều đã kết thúc, lại ngỡ ngàng một hồi.

Kết thúc rồi sao?

Đã nói để bọn họ cứu thế giới mà?

Ở đâu trên thế giới cần cứu?

Bọn họ cứu một thế giới giả sao?

“Bị chôn rồi...”

Tạ Hồi nhìn về hướng miếu đá, tự lẩm bẩm.

Một lúc sau, hắn nhìn Minh Thù gặm bánh bao bên cạnh: “Chúng ta không đào chỗ này lên, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”

“Hay cho nổ đi?” Minh Thù đề nghị.

Tạ Hồi giật khóe miệng: “Nhưng mà trong này là thân xác của ngươi.”

Minh Thù cười ung dung, có dáng vẻ của cao nhân: “Đã chết rồi, hà tất phải quan tâm thể xác.”

Tạ Hồi: “...”

Trước là ai ngồi xổm trước thể xác, sống chết muốn hoàn hồn?

Là hắn sao?

Là hắn sao!

Đương nhiên không thể bỏ nơi này. Các thiên sư thương lượng, quyết định bày trận pháp, người thường sẽ không đến đây được.

Còn Linh Yển... hắn chỉ có thể về tầng địa ngục thứ mười chín đợi.

Dù sao cũng không ai biết oán khí trong cơ thể của hắn lúc nào sẽ khống chế hắn, giả sử khống chế hắn phá hủy thế giới, biết tìm ai tính sổ?

Minh Thù nhìn đống tàn tích, yên lặng gặm hai miếng bánh bao.

Bùa trấn hồn được chuyển thành bùa thả hồn.

Triệu Đức Sinh muốn biết chuyện ở Tây Sở quốc nên đã trộm quỷ từ địa phủ. Lần đầu tiên hắn thất bại, bị trục xuất khỏi giới thiên sư.

Sau đó, hắn thí nghiệm rất nhiều năm, cuối cùng thành công bắt được Cô Dực.

Linh Yển nói, trước đây rất lâu, Cô Dực đã thèm thuồng sức mạnh của hắn, đó là khoảng thời gian hắn được thả ra. Lúc đó Cô Dực là một thiên sư rất lợi hại nhưng lại đi nhầm đường, sau khi Cô Dực chết bị đánh xuống tầng địa ngục thứ chín.

Nếu như ban đầu dùng Tô Đồng thì khả năng của Cô Dực không kém như vậy.

Tô Nhu chết, Cô Dực cũng đã chết.

Giá trị thù hận của trẫm chỉ còn lại... Linh Yển.

Trẫm chạy từ ngoài tới đây, kết quả lại như vậy, vì sao trẫm phải đến đây chứ?

Trời đất ơi.

-

Diêm Vương nghe nói Minh Thù chẳng những không phục hồi mọi thứ như cũ mà còn làm hỏng, tức đến mức bệnh tim tái phát.

Nhưng Minh Thù căn bản không về địa phủ, chỉ đóng gói Linh Yển trả về. Lúc này cô đang ăn chân giò ở nhà Thẩm Hàm Nguyệt.

Tô Nhu mất tích, cả nhà Tô Đồng bận rộn tìm người, không rảnh làm chân giò cho cô.

“Đại nhân, ta không cần theo Tô Nhu nữa phải không?”

Tiểu Hồng bay qua bay lại bên cạnh Minh Thù, chỉ nhìn được không ăn được, thật dằn vặt. Có vài lần, cô suýt được ăn.

“Bên cạnh cô ấy có một người đàn ông, dương khí quá nặng, mỗi lần tới gần hắn đều khó chịu.”

Minh Thù hừ một tiếng.

Lại có tiểu yêu tinh muốn cướp nữ đầu bếp của trẫm.

Tiểu Hồng: “...”

Đại nhân, vậy là sao? Theo hay không theo?

“Thẩm Hàm Nguyệt.” Thẩm Ảnh từ trên lầu đi xuống, thấy người ngồi trong nhà bếp, nhướng mày, ánh mắt lộ vẻ không thích nhưng cũng không nói gì: “Tối nay, chủ nhà bên đó bảo về ăn cơm.”

Thẩm Hàm Nguyệt im lặng đưa chân giò vừa làm xong tới trước mặt Minh Thù, nhẹ nhàng từ chối: “Anh, em không đi.”

Ngại vì Minh Thù đang ở đây nên Thẩm Ảnh nhẫn nhịn: “Buổi tối anh tới đón em.”

Thẩm Ảnh căn bản không cho Thẩm Hàm Nguyệt có cơ hội từ chối, nói xong cũng vội vàng đi khỏi.

Minh Thù liếc Thẩm Hàm Nguyệt, tiếp tục gặm chân giò của cô.

Thẩm Hàm Nguyệt mím môi lại, vẻ mặt trước sau như một đều thờ ơ, nhìn không biết đang nghĩ gì.

Chân giò của Minh Thù vẫn chưa gặm hết. Bên kia, tổng bộ chuyển phát nhanh Âm Dương gọi tới không ngừng, công nghệ đen của địa phủ không có vụ tắt máy và ngắt mạng.

Có thể từ chức không?

Tổng bộ chuyển phát nhanh Âm Dương.

Minh Thù đi vào thấy hai băng chuyền dùng để chuyển phát nhanh đã bị phá hủy, lúc này hàng chuyển phát nhanh đã chồng chất tại cửa vào, nhìn hơi đồ sộ.

“Chuyện gì đã xảy ra?”

Tiểu quỷ run lẩy bẩy giải thích: “Không biết kẻ nào đã dùng thuốc nổ bên trong chuyển phát nhanh, trực tiếp phá nổ hai băng chuyền.”

Minh Thù nheo mắt: “To gan vậy sao?”

“Đúng vậy, chúng tôi đã phái người đi bắt rồi, nhưng bây giờ băng chuyền xảy ra vấn đề, chỉ có đại nhân mới có thể tu bổ lại.”

Minh Thù: “...”

Cảm giác như kêu trẫm trở về làm thợ sửa chữa?

Băng chuyền cần một lượng âm khí lớn, Minh Thù thân là người phụ trách của chuyển phát nhanh Âm Dương, chỉ còn biết xắn tay áo lên.

Sửa băng chuyền xong, vẫn chưa xong, còn bị ùn đống đơn hàng khiến cho Minh Thù không có thời gian ăn chân giò.

“Đại nhân, có quỷ chỉ trích thái độ phục vụ của chúng ta kém.”

“Chuyển phát nhanh Âm Dương chỉ là một công ty không chi nhánh, muốn thái độ tốt thì tự mình đi tìm nơi nào cao cấp ấy.”

“Đại nhân, ở đây có quỷ nói tốc độ của chúng ta quá chậm.”

“Kêu hắn đến đây làm.”

“Đại nhân, ở đây có quỷ… ơ…”

Tiểu quỷ đột nhiên ấp úng.

“Cái gì?” Minh Thù ngẩng đầu.

Tiểu quỷ không dám nói, đưa máy tính bảng cho Minh Thù: “Đại nhân, ngài tự xem đi.”

Nói xong nhanh chóng ra ngoài.

Tin nhắn trên máy tính bảng nhảy ra liên tục.

[Đưa An Ca nhà các người đến tầng địa ngục thứ mười chín cho ta]

[Đưa An Ca nhà các người đến tầng địa ngục thứ mười chín cho ta]

[Đưa An Ca nhà các người đến tầng địa ngục thứ mười chín cho ta]

Minh Thù: “…”

Tầng thứ mười chín có thể kết nối mạng?

Yên lành làm quỷ đi, lên mạng làm gì?

-

Linh Yển đợi ở tầng mười chín trống rỗng, khá hơn so với lần trước, ít nhất lần này hắn không bị còng.

Lúc Minh Thù tới, cô thấy Linh Yển không làm gì nằm trên mặt đất, ánh sáng trên đỉnh đầu bao phủ hắn, trông rất cô đơn.

Minh Thù hít thở sâu, chậm rãi đi tới.

“An Ca, lúc nào ta mới có thể ra ngoài.”

Giọng nói của Linh Yển u sầu, dường như có thể cảm nhận được nỗi buồn phiền.

Hắn ở chỗ này sắp điên rồi.

“Ra ngoài hủy diệt thế giới sao?” Minh Thù ngồi xổm bên cạnh hắn:

“Ta không muốn trở thành đồng lõa của ngươi.”

Linh Yển mở mắt ra là có thể thấy cô, vốn đang yên lặng thì đột nhiên vang lên âm trầm thấp: “An Ca, cô ước ta không ra được, để cô ân ái với cái tên Tạ Hồi kia có phải không?”

Hắn biết rõ trường hợp của mình, cho nên lúc bị đưa về cũng không nói gì.

Thế nhưng thời gian dài như vậy, cô cũng không tới thăm hắn.

Lương tâm bị chó cắn rồi sao?

“Đúng vậy, ngươi giận sao. Ta ở bên ngoài tìm trai trẻ, ngươi cứ ngoan ngoãn đợi ở đây!”

Ngươi giết chết hai người làm trẫm mất hai mục tiêu để lấy giá trị thù hận, trẫm không tìm ngươi tính sổ, ngươi còn thách đố trẫm.

Linh Yển xoa mũi hừ lạnh, xoay người áp Minh Thù xuống mặt đất dửng dưng hôn, ngang ngược mà bá đạo.

Không gian lớn như vậy tràn đầy không khí mập mờ.

Trong ánh sáng, hai người thân hình chồng chéo, say đắm mê hồn.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 431: Chuyển Phát Nhanh Âm Dương (37)

“An Ca đại nhân, ngài xuống đây khi nào vậy?”

Lúc Minh Thù đi ra, tiểu quỷ canh giữ tầng mười chín nhìn cô kinh ngạc.

Vẻ mặt Minh Thù không thay đổi, sửa sang lại y phục, mỉm cười: “Vào thời điểm ngươi lười biếng.”

Tiểu quỷ: “...”

Tiểu quỷ cười lúng túng: “An Ca đại nhân, ba ngày nay ngài chạy qua chạy lại hai nơi có mệt không? Vị đó hiện tại cũng không có gì đáng ngại, sao ngài không đưa người ra ngoài?”

Tầng mười chín là một tầng rất đặc biệt, hầu hết đều bị xích sắt khóa lại, trừ Linh Yển. Người ấy cười híp mắt cảnh cáo bọn họ, nếu dám đụng đến sẽ phải đi quét rác địa phủ một ngàn năm.

Một ngàn năm!

Nếu không phải vì người ấy bị nhốt ở đây, hắn cũng không cần canh giữ chỗ này.

Diêm Vương đại nhân có nói có thể cho người ấy ra ngoài, chỉ cần trở về đúng giờ là được.

Minh Thù liếc mắt nhìn hắn, cười rạng rỡ: “Ta sẽ không dẫn hắn ra ngoài, sao, ngươi có ý kiến gì sao?”

“Không dám.”

Hắn nào dám có ý kiến.

Tâm tư của các đại lão, bọn họ chỉ là những tiểu quỷ nào dám đoán.

-

“Đại nhân, ngài muốn mở rộng nghiệp vụ sao?” Quỷ phụ trách các khâu của chuyển phát nhanh Âm Dương nhìn bảng phân công của Minh Thù, hơi ngu muội:

“Quỷ chúng ta... đâu cần ăn những thứ này?”

“Đưa những quỷ biết nấu đồ ăn chưa đi đầu thai qua đây. Ta thu nhận.” Minh Thù không ngẩng đầu, nói:

“Là người là quỷ cũng đều chào đón, yêu cầu của ta là làm cho địa phủ trở thành địa phủ mỹ thực.”

Các tiểu quỷ lạnh run.

Đại nhân, như vậy sẽ rất náo động?

Gần đây, Diêm Vương cũng đang bận cải cách cho nên thả lỏng Minh Thù bên này. Diêm Vương bận quá sẽ không có thời gian tới giáo huấn cô. Đến khi Diêm Vương rảnh rỗi, đường phố mỹ thực của Minh Thù đã xây xong.

Công trình này sẽ xây ở bờ Vong Xuyên, lúc xếp hàng uống canh Mạnh Bà còn có thể ăn một bữa.

Có thoải mái không?

Thoải mái cái rắm! Đây là địa phủ, không phải nơi du ngoạn!

Đương nhiên lúc Diêm Vương muốn tháo dỡ đã không còn kịp rồi, cuối cùng cứ như vậy trở thành điểm đến nổi tiếng ở địa phủ – phố mỹ thực Vong Xuyên.

Nhiều quỷ trong địa phủ không đầu thai đều đến, mỹ thực gia các thời đều tụ tập tại bờ sông Vong Xuyên, Minh Thù không làm việc công, cả ngày đợi ở bờ sông Vong Xuyên.

Chuyển phát nhanh Âm Dương còn mở rộng thêm chi nhánh take-away, mà bây giờ tốc độ tăng trưởng take-away đang phát triển nhanh chóng.

Quỷ chỗ này muốn ăn đậu hủ cay, còn quỷ chỗ kia lại muốn ăn sườn xào chua ngọt...

Vị trí chính chủ chuyển phát nhanh Âm Dương tràn ngập nguy cơ.

“An Ca.”

Minh Thù ngẩng đầu nhìn người trước mặt, chớp mắt: “Ngươi chết rồi?”

Tạ Hồi nhịn không được, khóe miệng giật giật: “Chỉ có cô mới chào hỏi người khác như vậy?”

Minh Thù cười: “Đến đây đều là quỷ, ta chào hỏi như vậy rất bình thường.”

Tạ Hồi: “...”

Tạ Hồi cạn lời, hắn nhìn cảnh náo nhiệt xung quanh, dịch sang cạnh cô: “Tôi nghe nói cô mở phố mỹ thực ở địa phủ, không ngờ là thật, cô giỏi đấy.”

“Quá khen.” Vì ăn, mở phố ẩm thực có là gì.

Minh Thù múc bát bánh trôi: “Ngươi xuống đây làm gì?”

Có vài vị thiên sư có thể xuống địa phủ nhưng nếu không phải chuyện đặc biệt quan trọng, thiên sư sẽ không tùy tiện tới.

“Còn nhớ Tô Đồng không? Hồn của cô ấy không còn, không biết sao lại chạy đến địa phủ, tôi đến tìm cô ấy, cô có thấy cô ấy không?”

Nữ chính ư.

Có thể giữ cô ấy lại làm chân giò cho trẫm.

“An Ca, cô đang nghĩ gì?” Tạ Hồi xoa cánh tay, vừa rồi cô cười quá nguy hiểm, trông thật đáng sợ.

Minh Thù cắn cái muôi: “Ngươi nói xem, ta cho cô ấy mở tiệm ở đây, cô ấy có chịu ở lại không?”

Tạ Hồi: “...”

Cô đúng là hiểm độc.

Hồn vẫn còn sống, giữ lại địa phủ làm gì?

Hắn vẫn nên tự mình đi tìm!

Tạ Hồi thừa dịp không có quỷ chú ý hắn, nhanh chóng rời khỏi.

Từ phía sau Minh Thù, có âm thanh hơi lo âu vang lên: “Cô vừa nói gì với hắn?”

“Nói ta muốn cưới hắn.” Minh Thù cũng không quay đầu, đáp lại.

Người phía sau hừ lạnh một tiếng.

“Vậy sao hắn chạy rồi, chê cô hả?” Ngoại trừ lão tử, ai mà để ý bà điên này.

“Hắn nói đi chuẩn bị đồ cưới.” Minh Thù nói thêm, mặt không đổi sắc.

“An Ca!” Linh Yển nóng giận.

Cô không nói chuyện dễ nghe chút được sao? Còn chọc tức hắn! Lão tử sao lại thích bà điên này chứ. Ô hay! Đồ điên mới thích cô!

Minh Thù nghiêng đầu, cười nhạt: “Cái gì?”

Linh Yển nhịn xuống, không thể tức giận.

Nhịn cô.

Nhịn cô.

Minh Thù nhìn dáng vẻ của hắn như vậy lại thấy tâm trạng rất tốt: “Sao ngươi chạy ra đây, quỷ trông chừng ngươi bỏ nhiệm vụ à?”

Linh Yển ngồi bên cạnh cô: “Hắn nói mỗi ngày ngươi đều đến thăm ta, có thật không?”

“Ta điên hay sao mà mỗi ngày đều đến thăm ngươi.” Minh Thù cười:

“Hay là ngươi bị chứng ảo tưởng? Địa phủ chúng ta tuy không nhiều lắm nhưng mỗi thời đại đều có vài vị kỳ cựu của giới y học, hay tìm họ xem thử cho ngươi?”

Cô mới có bệnh!

Cả nhà cô đều có bệnh!

“Ta hỏi cô, vì sao sau ngày hôm đó cô không tới nữa?” Linh Yển nhớ ra việc chính yếu của mình:

“Có phải cô không muốn chịu trách nhiệm không?”

“Ây, trong lòng hiểu là được rồi, làm gì phải nói ra, tổn thương tình cảm.”

Linh Yển chỉ hít thở sâu, may mà không đập nát cái bàn, hắn cắn răng nghiến lợi nhìn cô chằm chằm: “Cô là kẻ phụ bạc!”

“Cuối cùng vẫn là cặn bã, không còn cách nào.” Minh Thù xoay xoay tóc, cười đắc ý.

Linh Yển muốn phá lớp phòng ngự.

Lần nào cũng không có trách nhiệm!

Linh Yển nhíu mày lại, vì sao hắn lại nói là mỗi lần?

Lồng ngực Linh Yển đập nhanh, trong đầu hiện lên một vài điều gì đó, đáng tiếc hắn không nhớ được, sau khi bình phục, chỉ còn mê man.

“Linh Yển, về nhà.”

Linh Yển ngẩng đầu, mê man nhìn cô gái ấy: “Cô nói gì?”

“Tiễn ngươi về tầng mười chín.”

Linh Yển nhìn nàng: “Vừa rồi, không phải cô nói cái này.”

“A, vậy ta nói gì?”

Linh Yển cũng không đáp, cứ như vậy nhìn cô.

Quỷ cứ qua lại, thời khắc này dường như chậm lại, không có tiếng ồn.

Minh Thù thở dài nói: “Về nhà thôi.”

Linh Yển khóe môi cong lên, trong đôi mắt chỉ có một mình hình bóng cô, trong trẻo và sáng ngời.

“Gói lại cái này, cái này... cho ta.”

Linh Yển: “...”

Nhất định phải mắng!

-

Khi Minh Thù trở lại phòng mây trắng thì đã rất nhiều năm trôi qua. Có lẽ nguyên nhân là quỷ, Hài Hòa Hiệu không may làm cô chết thì đây cũng là lần cô sống lâu nhất.

Nhưng mà chết vẫn rất thảm.

Cô đang ở bờ sông Vong Xuyên ăn đồ ăn lại bị quỷ kéo xuống rồi chết.

Thật sao?

Dù sao trẫm cũng có tiếng nói đứng thứ hai ở địa phủ, chết như vậy có nhảm lắm không?

Muốn được chết oanh liệt một lần lại khó khăn vậy sao.

Hài Hòa Hiệu không để ý Minh Thù, trực tiếp soát tư liệu của nàng.

Danh tính: Minh Thù

Giá trị thù hận: 150000

: **

Nhiệm vụ phụ: Thất bại

Ghi chú: Nhiệm vụ chính thất bại, trừ giá trị thù hận năm mươi ngàn. Nếu có vấn đề, sẽ không tiếp nhận khiếu nại.

Minh Thù: “...”

Trừ năm mươi ngàn, có nghĩa là nhiệm vụ lần này, tổng cộng được bốn mươi ngàn, hiện tại không có thêm, ngược lại còn bị trừ?

Rất tốt, đối xử như vậy với khách hàng, sớm muộn gì cũng xong.

Nhiệm vụ này làm không công.

Đều tại tên điên đó!

Nhân vật tiếp theo sẽ lấy đồ ăn của hắn.

Minh Thù hơi mệt, muốn yên tĩnh.

*

Hoàn tất nhân vật thứ mười hai.

Phía sau có phiên ngoại.

Hài Hòa Hiệu: Ngạc nhiên không, ngoài dự định không, còn có rất nhiều chức năng để ngươi phát huy.

Minh Thù: Cút…

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 432: Phiên Ngoại Hàm Nguyệt (38)

“Dẫn hồn giả thành phố Đông Hoa báo cáo.”

Minh Thù nhìn tư liệu trong tay, lại ngẩng đầu nhìn Thẩm Hàm Nguyệt, so với mấy năm trước hầu như không có gì thay đổi: “Nhiệm kỳ của cô đã hết.”

Vẻ mặt của Thẩm Hàm Nguyệt không thay đổi gật đầu.

Minh Thù xóa bỏ thân phận dẫn hồn giả của cô, thu hồi sức mạnh được địa phủ giao phó, Thẩm Hàm Nguyệt lúc này và những con quỷ thông thường không có gì khác nhau.

“An Ca đại nhân.”

Thẩm Hàm Nguyệt ánh mắt sáng ngời nhìn cô: “Tôi có thể không đầu thai liền được không?”

“Cô có cống hiến cho địa phủ, có cơ hội ưu tiên đầu thai, tại sao muốn bỏ?” Minh Thù cảm thấy hứng thú nhìn cô.

“Tôi muốn đợi anh ấy.” Giọng Thẩm Hàm Nguyệt nhàn nhạt.

“Đại nhân, Linh Yển đại nhân đang gây ồn ào. Ngài nhanh đến xem.” Bên ngoài có tiểu quỷ vội vã chạy tới.

Minh Thù tắt máy tính bảng: “Tùy cô vậy.”

Thẩm Hàm Nguyệt khom lưng: “Tạ ơn đại nhân.”

Minh Thù từ trên đi xuống, dừng lại trước mặt cô: “Xem như nể tình cô mời ta ăn chân giò, cho cô đặc ân.”

Thẩm Hàm Nguyệt nhìn Minh Thù.

Minh Thù nắm tay cô.

-

Lần nữa trở lại nơi mình quen thuộc, Thẩm Hàm Nguyệt ngây người ra giống như một giấc mộng.

“Tiểu thư, cô đã về.”

Thẩm Hàm Nguyệt gật đầu, nhấc chân đi vào trong.

“Điện thoại của cô không gọi được, thiếu gia rất tức giận, thiếu gia chắc đang ở thư phòng, hay là cô lên cho báo tin bình an cho thiếu gia?” Người hầu cẩn thận nói.

Thẩm Hàm Nguyệt dừng lại, bước lên bậc cầu thang.

Cửa thư phòng đang khép, cảnh trong phòng đều thấy được. Người đàn ông dựa vào bàn làm việc, người phụ nữa tựa vào ngực người đàn ông.

Sắc mặt Thẩm Hàm Nguyệt trắng bệch, cơ thể lùi lại phía sau. Giày ma sát với mặt đất phát ra âm thanh nho nhỏ.

Cô xoay người rời đi, đi rất nhanh.

Lúc xuống lầu, gần như là chạy.

“Thẩm Hàm Nguyệt, em đứng lại đó cho anh!”

Giọng của Thẩm Ảnh vang lên từ phía sau, tiếp đó Thẩm Hàm Nguyệt bị bắt lại, đẩy vào chỗ tay vịn ở cầu thang.

“Anh trai.” Thẩm Hàm Nguyệt lạnh lùng nói:

“Có chuyện gì không?”

“Em thấy rồi?” Ánh mắt Thẩm Ảnh nhìn thẳng cô.

Thẩm Hàm Nguyệt nhấp môi dưới: “Ưm, chúc mừng anh trai.”

Thẩm Ảnh dùng lực tay: “Em không có gì để nói sao?”

Thẩm Hàm Nguyệt từ từ ngẩng đầu, gằn từng chữ một: “Anh, tuổi anh không còn nhỏ, em cũng nên có một người chị dâu, nhà họ Thẩm cần một bà chủ.”

“Thẩm Hàm Nguyệt!”

Thẩm Ảnh rất tức giận.

Ngực hắn phập phồng, một lúc lâu không nói gì.

“Thẩm tổng...”

Giọng nói ma mị của Hàm Kiều vang lên bên ngoài.

Thẩm Hàm Nguyệt nhân lúc đó thoát khỏi Thẩm Ảnh, chạy ra ngoài biệt thự.

Cô không nên tham lam.

Cô nên ngoan ngoãn chờ hắn ở địa phủ, đợi đến khi gặp hắn lần cuối, kiếp sau cũng không gặp lại.

Trong đầu Thẩm Hàm Nguyệt, đều là sự việc đã qua.

Cô không phải con của Thẩm gia, cha mẹ của cô trước kia là bạn bè của Thẩm gia, sau lại cùng lúc qua đời. Nhà của cô không ai muốn nuôi cô, cảm thấy cô là một người xấu số, khắc chết cha mẹ của mình.

Cô được nhận vào nhà họ Thẩm, sửa lại họ Thẩm.

Cô sống ở Thẩm gia rất tốt, cha mẹ Thẩm đối với cô giống như con gái ruột, người có ý kiến duy nhất đối với cô chính là Thẩm Ảnh.

Thẩm Ảnh thường bắt nạt cô.

Nhưng hắn sẽ đứng ra bảo vệ cô khi cô bị ức hiếp.

Thẩm Hàm Nguyệt không nhớ rõ đã thích Thẩm Ảnh từ khi nào. Lúc cô phát hiện ra, Thẩm Ảnh đã ngự trị trong tim cô.

Cô không dám nói cho Thẩm Ảnh biết, cảm thấy mình nên âm thầm thích hắn là tốt rồi, dù sao hắn cũng rất hoàn mỹ, rất tốt...

Có lẽ cô thật sự là một người xấu số.

Năm cô mười ba tuổi, ba mẹ Thẩm vì sinh nhật cô đã cố ý dẫn cô và Thẩm Ảnh ra ngoài chơi, nhưng không ngờ lại có động đất.

Vô số căn nhà sụp đổ, tiếng thét chói tai.

Cô trốn trong phòng không dám di chuyển, Thẩm Ảnh chạy đến tìm cô, lôi cô chạy xuống dưới.

Nhưng bọn họ không may, cuối cùng vẫn là bị nhốt ở trong.

“Đừng sợ, cha mẹ sẽ tới tìm chúng ta.” Thẩm Ảnh ôm cô an ủi, giọng nói của hắn trong đêm tối giống như ánh sáng, trấn an sự sợ hãi của Thẩm Hàm Nguyệt.

Thẩm Ảnh lúc đó cũng mới mười tám tuổi, hắn lại có thể tỉnh táo phân tích tình hình của bọn họ lúc bấy giờ, giữ thức ăn lại.

“Anh, có phải anh rất chán ghét em?”

Trong đêm tối, cô cẩn thận đặt câu hỏi.

Thẩm Ảnh yên lặng trong phút chốc: “Anh không ghét em, em là em gái của anh.”

Đúng vậy, cô là em gái của anh.

Thẩm Hàm Nguyệt dựa vào Thẩm Ảnh, cô không biết thời gian qua bao lâu, không có một tiếng động nào từ phía trên, nếu có nghe cũng chỉ là tiếng thở của Thẩm Ảnh.

Ý thức của cô ngày càng mờ nhạt.

“Thẩm Hàm Nguyệt, đừng ngủ, ăn một chút đi.”

“Thẩm Hàm Nguyệt, em hãy nói gì đi.”

“Anh…”

Thẩm Hàm Nguyệt tìm tay của Thẩm Ảnh: “Có phải em chết rồi không?”

“Không đâu.” Thẩm Ảnh trấn an cô:

“Ăn một chút đi, cứu viện sẽ mau chóng tới, chúng ta sẽ không sao đâu, đừng sợ, có anh ở đây.”

“Ưm, có anh ở đây, em không sợ.”

Thẩm Ảnh đem hết đồ ăn đến cho cô nhưng vốn dĩ bọn họ không có nhiều đồ ăn. Lúc Thẩm Hàm Nguyệt phát hiện, Thẩm Ảnh sắp không xong rồi.

Trong tình trạng thiếu nước trầm trọng, sinh mệnh của bọn họ càng lúc càng nhanh không chịu được nữa.

Cô không biết nên làm sao bây giờ.

“Anh, anh đã nói chúng ta sẽ không sao.” Thẩm Hàm Nguyệt ôm Thẩm Ảnh, khóc nức nở gọi hắn.

“Anh, anh nói chuyện đi...”

“Anh...”

Âm thanh của Thẩm Hàm Nguyệt ngày càng yếu ớt, ý thức cô dần mờ nhạt, hình như thấy ánh sáng.

Lúc tỉnh lại, cô thấy mình đang đứng ở một đại điện kỳ quái. Nơi đây rất an tĩnh, chỉ có một người bay qua bay lại trước mặt cô.

Không sai, chính là bay.

Cô đã chết rồi sao?

“Hiện tại, Thẩm Hàm Nguyệt ngươi có một cơ hội để sống lại, ngươi muốn không?” Người đó nói.

“Sống lại?” Cô quả nhiên đã chết.

Người đó nói cho cô biết nơi này là địa phủ, mà cô chỉ có thể trở thành dẫn hồn giả mới có thể sống lại.

Nhiệm kỳ là mười năm, một năm đổi lấy năm năm tuổi thọ, mười năm chính là năm mươi tuổi.

Sau khi kết thúc nhiệm kỳ, cô còn có thể sống thêm năm mươi năm.

“Vậy... người ở cùng tôi cũng đã chết sao?”

“Chết rồi.”

Thẩm Hàm Nguyệt giống như bị ai bóp cổ họng, đột nhiên cũng không biết nên hô hấp thế nào, chết rồi... Thẩm Ảnh chết rồi...

Một lúc sau, giọng Thẩm Hàm Nguyệt mơ hồ: “Tôi... có thể chuyển tuổi thọ cho người khác không?”

Người đó cảm thấy kỳ lạ: “Trong tài liệu ghi ngươi không còn huyết thống.”

Thẩm Hàm Nguyệt gật đầu: “Là anh nuôi của tôi...”

“Cũng có thể, nhưng khi nhiệm kỳ kết thúc thì ngươi sẽ chết, như vậy ngươi có đồng ý không?” Người đó rất dễ nói chuyện.

“Ta đồng ý.”

-

Thẩm Hàm Nguyệt tỉnh lại lần nữa, cô đã ở bệnh viện, trong phòng bệnh chỉ có tiếng tí tách của dụng cụ.

Trong lòng cô nhớ đến Thẩm Ảnh, cô tháo dụng cụ trên tay, gắng gượng rời khỏi phòng bệnh, còn chưa đi ra đã được y tá đưa về.

“Tôi muốn gặp anh trai của tôi, các người hãy buông tôi ra.”

“Ôi em gái nhỏ, cô không dễ dàng nhặt về cái mạng này đâu, đừng giằng co.”

“Tôi muốn gặp anh trai của tôi...” Thẩm Hàm Nguyệt khàn giọng:

“Cho tôi gặp anh ấy.”

“Cô nói cậu trai ở cùng cô lúc đó? Cậu ta không sao, cô đừng kích động.” Y tá trấn an cô.

“Thật sự không sao?”

Y tá cam đoan: “Thật sự không sao, cô nghỉ ngơi trước đi, chờ cô đỡ hơn thì có thể đi thăm cậu ấy.”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 433: Phiên Ngoại Hàm Nguyệt (39)

Thẩm Hàm Nguyệt khó khăn lắm mới thoát được khỏi đám y tá, chạy tới bên ngoài phòng bệnh của Thẩm Ảnh.

Thẩm Ảnh gầy đi rất nhiều, hai mắt anh nhắm chặt, ngủ rất say.

Thẩm Hàm Nguyệt nhân lúc không có người liền chạy vào, cẩn thận nhìn Thẩm Ảnh như thể làm như vậy có thể chắc chắn rằng anh vẫn còn sống.

"Xin lỗi".

Nước mắt Thẩm Hàm Nguyệt rơi lã chã: "Em chỉ có thể khiến anh sống, chứ không cứu được ba mẹ của anh."

Cô chỉ có năm mươi năm tuổi thọ, chỉ có thể cho một người.

Thẩm Hàm Nguyệt không dám nán lại lâu. Cô lau nước mắt, vội vàng rời khỏi phòng bệnh.

Người kia nói, về sau cô không thể ở cùng người sống quá lâu...

Sức khỏe của Thẩm Ảnh hồi phục rất nhanh, Thẩm Hàm Nguyệt thì lại ngược lại, sức khỏe hơi yếu, hồi phục lâu hơn Thẩm Ảnh một chút.

Thẩm Ảnh không đến thăm cô. Sau khi bọn họ về, Thẩm Ảnh lo liệu tang lễ cho cha mẹ Thẩm gia, càng không có thời gian để để ý đến cô.

Thẩm Hàm Nguyệt cũng không dám tới gần anh, cô sợ sẽ nhìn thấy Thẩm Ảnh, sợ anh sẽ nhìn thấy ánh mắt của mình.

Lúc trước cha mẹ Thẩm gia nhận nuôi cô đã có người nói, cô là một đứa không may mắn, sẽ mang đến sự bất hạnh cho bọn họ.

Thẩm Ảnh biết…

Cô chính là một đứa không may mắn.

Tang lễ hôm đó, cô cũng đi theo, bị người của Thẩm gia nhìn với ánh mắt như dao găm, căm phẫn… căm hận… Có rất nhiều biểu cảm khác nhau.

Trong lòng Thẩm Hàm Nguyệt rất buồn bã nhưng cô cũng chỉ có thể chịu đựng một mình.

"Chính là nó..."

"Khắc chết bố mẹ của mình, bây giờ còn tới gây họa cho Thẩm gia chúng ta, thật không hiểu nổi sao lúc đầu chú hai lại để một người như vậy ở lại trong Thẩm gia.

"Cô ta còn có mặt mũi tới tham dự tang lễ sao, chú hai thím hai đều mất rồi, sao cô ta còn chưa chết chứ?"

Thẩm Hàm Nguyệt chỉ coi như không nghe thấy những lời này, đặt bó hoa đến trước bia mộ của ba mẹ Thẩm gia.

Ba, mẹ.

Anh sẽ ổn thôi, anh ấy sẽ sống rất lâu rất lâu... rất lâu.

Thẩm Hàm Nguyệt cúi thấp đầu lùi sang bên cạnh, lúc ngẩng đầu lên đụng phải tầm mắt của Thẩm Ảnh, cô liền co rúm người lại, quay người rời đi.

-

Sau buổi tang lễ, Thẩm Hàm Nguyệt chính thức bắt đầu nhiệm kỳ làm dẫn hồn giả của cô.

Bởi vì cô là người mới, dẫn hồn giả nhiệm kỳ trước sẽ dẫn dắt cô một tháng. Đó là một người đàn ông rất đẹp trai, lúc Thẩm Hàm Nguyệt xuất hiện, anh ta vô cùng kinh ngạc, không ngờ lại là một cô gái nhỏ như vậy.

"Địa phủ bây giờ thật là táng tận lương tâm, một cô gái nhỏ như vậy mà cũng gọi đến".

Thẩm Hàm Nguyệt không nói lời nào.

Người đàn ông chỉ đành chủ động hỏi: "Cô tên là gì?"

Thẩm Hàm Nguyệt không biểu cảm trả lời: "Thẩm Hàm Nguyệt".

"Hừ, mặt mũi đừng cứng ngắc như vậy chứ." Người đàn ông sờ đầu cô:

"Cười một cái xem nào".

Bị một người đàn ông xa lạ sờ đầu, Thẩm Hàm Nguyệt tràn đầy vẻ kinh sợ, lui thật xa về phía sau: "Anh... anh đừng động vào tôi".

"Ha ha…" Người đàn ông lúc cười lên trông càng thêm đẹp trai.

"Thật đáng yêu. Được rồi, không trêu cô nữa, nào, chúng ta đi hoàn thành nhiệm vụ đầu tay của cô".

Người đàn ông rất hay trêu cô nhưng Thẩm Hàm Nguyệt lại càng ngày càng im lặng. Ban ngày cô đến trường, buổi tối thì cùng người đàn ông ra ngoài luyện tập.

Thời gian một tháng rất nhanh.

"Hôm nay chính là ngày cuối cùng, về sau cô phải cố gắng lên nhé". Người đàn ông thuận tay gấp một con hạc giấy đưa cho Thẩm Hàm Nguyệt.

"Chúc cô may mắn".

"Cảm ơn".

"Ha ha, về sau sẽ không cần phải mệt mỏi như vậy nữa. À đúng rồi, khu vực của chúng ta thật ra có hai dẫn hồn giả, nhưng mà cô đừng chọc giận dẫn hồn giả kia. Hắn làm việc chẳng ra gì, cô sẽ phải mệt mỏi hơn một chút, gặp hắn cứ coi như không nhìn thấy là được rồi… Ừm, xem ra cơ hội gặp được là rất nhỏ".

Thẩm Hàm Nguyệt giữ trong lòng lời nhắc nhở của người đàn ông.

Đêm hôm đó người đàn ông đưa cô về, thấy cô ở căn nhà xa xỉ còn cười nhạo hồi lâu, cuối cùng anh ta ôm cô một cái: "Dẫn hồn giả rất cô độc, cô gái nhỏ cố lên."

Anh lấy thân phận của một tiền bối để nói với cô, mười năm tương lai, cô sẽ rất cô độc.

Thẩm Hàm Nguyệt nhìn người đàn ông biến mất trong bóng đêm, cô xoay người liền đụng phải tầm mắt của Thẩm Ảnh.

"Kia là ai?" Giọng nói Thẩm Ảnh có chút lạnh lùng.

Bên ngoài biệt thự Thẩm gia còn treo đèn lồng trắng, Thẩm Ảnh đứng ở cửa, không biết đã đứng bao lâu rồi.

"Anh, ngày mai em sẽ dọn ra ngoài ở." Thẩm Hàm Nguyệt nhàn nhạt nhìn anh.

Thẩm Ảnh đột nhiên cười lạnh, xoay người đi vào biệt thự.

Ngày hôm sau quả nhiên Thẩm Hàm Nguyệt dọn nhà đi.

Căn biệt thự là của bố mẹ cô để lại. Năm đó những người thân thích của cô tranh đoạt, về sau bố mẹ Thẩm gia phải ra mặt, cô mới có thể giữ lại được căn biệt thự này.

Quan hệ của Thẩm Hàm Nguyệt và Thẩm Ảnh trở nên kỳ lạ, bọn họ không nói đến cái chết của bố mẹ Thẩm gia nhưng bọn họ đều biết, đó là cái gai trong lòng bọn họ, không thể nào loại bỏ được.

Thẩm Hàm Nguyệt chỉ có thể để cho bản thân thích ứng với công việc của dẫn hồn giả, để cho mình bận rộn từ sáng đến tối đêm.

Sau này Thẩm Hàm Nguyệt có gặp người đàn ông kia, nhưng dường như anh ta không còn nhớ cô nữa rồi. Bên cạnh anh ta dẫn theo một cô gái, bụng của cô gái hơi hơi nhô lên, hai người dắt tay nhau đi qua trước mặt cô, nhìn rất hạnh phúc.

Thẩm Hàm Nguyệt lấy ra con hạc giấy được bảo quản rất kỹ kia.

Cố lên Thẩm Hàm Nguyệt.

-

Đêm hôm đó Thẩm Hàm Nguyệt không ngờ sẽ gặp phải lệ quỷ, người đàn ông chỉ dạy cô làm thế nào để làm tốt công việc của dẫn hồn giả, chứ không dạy cô nếu gặp phải lệ quỷ thì phải làm như thế nào.

Mặc dù cuối cùng cũng có được sự giúp đỡ của thiên sư nhưng cô vẫn bị thương.

Thẩm Hàm Nguyệt trở lại biệt thự nằm lên sofa, cô chẳng còn một chút sức lực nào.

"Thẩm Hàm Nguyệt?"

"Thẩm Hàm Nguyệt?"

Có người gọi cô, giữa lúc cô đang mơ hồ thì dường như nhìn thấy mặt của Thẩm Ảnh.

"Anh…"

"Anh đưa em đến bệnh viện, đừng sợ." Giọng nói của Thẩm Ảnh từ đống đổ nát trấn an cô.

"Em không đến… bệnh viện." Thẩm Hàm Nguyệt lôi anh, khăng khăng không ngừng, cô không thể đến bệnh viện.

"Em bị ốm rồi."

"Ngủ một giấc là ổn thôi."

Thẩm Ảnh dường như không lay chuyển được cô, cuối cùng ôm cô lên lầu rồi quay về phòng.

Thẩm Hàm Nguyệt không nhớ rõ chuyện tối hôm đó, ý thức của cô có chút mờ nhạt. Ngày hôm sau lúc tỉnh dậy, Thẩm Ảnh đứng ở phòng khách nhà cô, chỉ huy mọi người chuyển đồ.

Thẩm Ảnh thấy cô đứng lên, thần sắc lạnh lùng nói: "Ở nhà chính nhiều người phiền phức, anh ở chỗ em một thời gian."

Thẩm Hàm Nguyệt muốn cự tuyệt nhưng Thẩm Ảnh căn bản không cho cô cơ hội cự tuyệt, khăng khăng chuyển vào.

Từ nay về sau, cho dù cô có về muộn hay là dẫn người về, anh đều mắng cô vài câu, sau đó bản thân lại tức giận bỏ đi. Ngày hôm sau anh lại như không có chuyện gì mà tiếp tục ở lại đây.

Thẩm Hàm Nguyệt có thể tránh thì tránh, không thể tránh thì liền thờ ơ.

Bởi vì cô biết, bản thân mình chỉ có thời gian mười năm. Sau khi cô chết, anh vẫn còn có thể sống rất lâu rất lâu…

Mười năm sau, cô hoàn thành nhiệm kỳ, nhận được sự ban ân, có thể một lần nữa làm người nhưng mà bên cạnh anh đã có người phụ nữ khác.

Không chút phòng bị.

Người mà cô bảo vệ mười năm, vào thời khắc ấy lại cách cô rất xa.

Thẩm Hàm Nguyệt toàn thân mất hết sức lực, ngồi xổm xuống đất khóc lớn: "Thẩm Ảnh, em rất thích anh, rất thích anh."

"Anh biết."

Cơ thể của Thẩm Hàm Nguyệt cứng đờ, cô vùi đầu vào giữa hai chân, nghe tiếng bước chân ở phía sau đang tới gần.

Thẩm Ảnh đỡ cô lên: "Em có biết năm đó anh nhìn thấy em nằm đơn độc một mình trong biệt thự, khoảnh khắc không một tiếng động kia, anh sợ hãi thế nào không?"

"Thẩm Hàm Nguyệt, anh không có nhiều lần mười năm để chờ đợi như vậy."

"Thẩm Hàm Nguyệt, anh cưới em nhé."

Đáy lòng Thẩm Hàm Nguyệt rạn vỡ, cô tóm lấy vạt áo của Thẩm Ảnh khóc giống như một đứa trẻ.

Mười năm đổi lấy một đời vô lo cho anh. - Thẩm Hàm Nguyệt.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 434: An Ca Linh Yển (40)

Tây Sở quốc.

Tiểu cô nương trắng như tuyết được người khác ôm chạy trên núi phủ đầy tuyết.

"Cha, chúng ta đi đâu đây?" Tiểu cô nương nhu mì đặt câu hỏi, tuyết trắng rơi xuống đọng lại trên hàng lông mi cong dài của nàng hóa thành hơi nước. Nàng khẽ run đôi mi làm tuyết rơi xuống đất.

Nam nhân trung niên đang ôm nàng thở dài: “Tiểu Ca, sau này con phải nghe lời, không được tùy hứng biết không?”

"Cha?"

Nam nhân trung niên ngẩng đầu nhìn về phía Tế Tư thần điện đã gần trong gang tấc, trong lòng vô cùng không nỡ bỏ nữ nhi của mình lại ở thần điện lạnh lẽo này, nhưng... không còn cách nào khác cả.

“Là An gia cô nương?” Có người đợi sẵn ở trong núi.

Người trung niên gật đầu, đặt tiểu cô nương xuống đất, thay áo trên người nàng bằng áo choàng: "Tiểu Ca nhớ kỹ, phải nghe lời cha mới có thể tới thăm con."

Tiểu cô nương nửa hiểu nửa không nhìn ông: "Cha không cần con nữa sao?"

Đôi mắt người trung niên chợt đỏ lên: "Cha sao có thể không cần con chứ, con ngoan nghe lời, cha mới có thể đến thăm con."

"Vì sao cha không cần con nữa? Là do An Ca không nghe lời sao?" An Ca cắn chặt môi muốn khóc:

"An Ca về sau sẽ không nghịch ngợm nữa. Cha đừng bỏ con lại, con sẽ cố gắng học thật giỏi, sẽ nghe lời cha, sẽ không chọc phá ca ca và cha nữa, cha đừng bỏ con lại nhé."

Người trung niên đã hạ quyết tâm đẩy An Ca ra, chắp tay chào người bên trên, sau đó quay lưng rời đi.

An Ca đuổi theo ở phía sau nhưng chân tay nàng nhỏ bé làm sao theo kịp, rất nhanh nàng đã không thấy bóng dáng cha mình đâu nữa.

Nàng ngã trên tuyết, khóc tới tan nát ruột gan.

Lúc An Ca được dẫn tới thần điện, nàng vẫn còn đang khóc, người bên cạnh không có cách nào dỗ được nàng.

"Bây giờ phải làm sao..."

"Để ầm ĩ đến tai Tế Tư thì chúng ta sao có thể đảm đương nổi."

"Bà cô của ta ơi, đừng khóc nữa, ngươi nhìn xem ở đây có rất nhiều đồ ăn ngon, còn rất thú vị nữa."

Một đám thiếu niên thiếu nữ vây quanh An Ca dỗ dành nhưng chẳng có kết quả gì.

“Sao lại ầm ĩ vậy?”

Ngoài cửa, một nam nhân thân trắng như tuyết nhìn vào bên trong, đằng sau hắn là tuyết trắng mịt mùng, dường như là màu sắc duy nhất trong núi.

Những người ở đây không ai dám ngước mắt nhìn hắn, cúi đầu hành lễ.

"Tế Tư đại nhân."

"Là An gia đưa đến, chúng tôi không dỗ được nàng."

An Ca đột nhiên ngừng khóc, nghẹo đầu dò xét nam tử, nàng giãy xuống đất, chạy nhào tới người nam tử: "Ca ca, người thật là đẹp."

Bên trong nổi lên một trận khí lạnh, có người muốn lên trước kéo An Ca trở về.

"An Ca?"

Một người tiến lên, cung kính trả lời: "Vâng."

"Các người lui xuống đi."

Những người còn lại nhìn nhau không dám nói gì, lần lượt lui ra ngoài.

Người ấy ôm lấy An Ca, đặt nàng trên ghế trong phòng: "Ta tên Linh Yển, về sau là sư phụ ngươi, ngươi cần phải học làm sao để bảo vệ được Tây Sở."

An Ca lắc chân, giọng nói giòn tan: “Ca ca người thật là đẹp, so với ca ca của ta còn đẹp hơn.”

Linh Yển sửng sốt, một lúc lâu hắn thở dài, vẫn là còn quá nhỏ.

Từ ngày đó về sau, người của thần điện cũng biết Tế Tư của bọn họ thu nhận một đồ đệ. Tiểu đồ đệ An Ca xưa nay không gọi hắn là sư phụ, chỉ suốt ngày kêu ca ca, ăn ngủ đều dính lấy hắn.

Lúc ăn thì còn đỡ, lúc ngủ An Ca cũng bò lên giường của hắn, Tế Tư cũng chẳng biết phải làm gì.

"An Ca, ngươi không thể ngủ ở đây."

"Vì sao muội không thể ngủ ở đây?" An Ca ngây thơ vô tội nhìn hắn:

“Lúc dưới núi đều là ca ca ru muội ngủ.”

Linh Yển: "..."

Hắn thở dài: "Ngủ đi."

An Ca nằm trên chiếc giường lớn, mở to mắt nhìn Linh Yển: "Ca ca, nơi này của huynh lạnh quá."

"Ừ, ở đây là nơi cao nhất của Tây Sở, có thể nhìn thấy toàn bộ hoàng thành."

"Huynh trước đây đều ở một mình không thấy tẻ nhạt sao."

"Cũng tốt."

"Có phải muội từ nay về sau cũng không thể rời khỏi nơi này không?"

"Ừ." Linh Yển dừng một chút: "Mỗi năm đều có cơ hội được xuống núi."

"Ồ..." An Ca hiển nhiên cảm thấy mất mát:

"Nhưng muội rất muốn gặp cha với ca ca, cha nói nếu muội nghe lời thì có thể được gặp cha. Ca ca, muội sẽ nghe lời huynh."

Linh Yển xoay người đắp chăn cho nàng, sau đó ngồi một bên đọc sách.

An Ca nhìn hắn, đột nhiên vươn bàn tay bé nhỏ nắm lấy tay áo hắn: "Về sau muội sẽ chăm sóc ca ca."

Linh Yển ghé mắt nhìn nàng thở dài: "An Ca, trong lòng ngươi nên có là thiên hạ chúng sinh."

An Ca không hiểu: “Thiên hạ chúng sinh là cái gì?”

Linh Yển lắc đầu, xoa đầu nàng: "Ngủ đi."

-

An Ca là người được chọn làm Tế Tư tiếp theo, điều nàng cần học rất nhiều. Ngoại trừ mấy ngày mới tới Linh Uyển cho nàng thích ứng cuộc sống trên núi, về sau mỗi ngày đều phải học rất nhiều thứ.

An Ca thích chạy nhảy, nàng không thích ở lì một chỗ, thường là học được một lúc là không kiên nhẫn được.

Linh Yển đành phải bỏ thời gian tự mình dạy, trông coi nàng học xong mới cho nàng rời đi.

Thời gian này rất buồn tẻ, cũng không biết trôi qua bao lâu nhưng tính tình An Ca vẫn hết sức hoạt bát làm cho không khí của thần điện không còn lạnh lẽo.

Đến năm An Ca có thể xuống núi, Linh Yển lúc xuống núi đều mang theo nàng. Mỗi lúc như vậy, An Ca đều rất vui bởi vì nàng có thể gặp cha và ca ca mình.

Nhưng cha và ca ca thấy nàng lại không dám vô lễ tiến lên, chỉ có thể cung kính đứng ở một bên gọi một tiếng thiếu Tế Tư.

Đúng vậy...

Nàng là thiếu Tế Tư của thần điện.

Thân phận của nàng tôn quý hơn so với họ.

Sau này An Ca cũng rất ít xuống núi, nàng bắt đầu hiểu việc Linh Yển nói về bảo vệ Tây Sở, bảo vệ thiên hạ chúng sinh. Nàng không thể ở bên cạnh người nhà là vì nàng có nhiệm vụ quan trọng hơn.

Nàng không thể phụ lòng kỳ vọng của bọn họ.

Trên núi gặp rất ít người, tâm tư của An Ca đối với Linh Yển cũng không che giấu. Ban đầu là vì tuổi nhỏ, không gọi Linh Yển là sư phụ, sau lại bởi vì cố chấp nên không gọi là sư phụ.

Sau đó Linh Yển phát hiện, nói với nàng hai lần nhưng An Ca vẫn cứ làm theo ý mình, lại càng lúc càng lớn mật, dần dần người của thần điện cũng phát hiện ra.

Linh Yển bắt đầu trốn tránh nàng, ngày thường dạy dỗ cũng đều giao cho những người khác truyền đạt.

An Ca lại càng ngày càng không có quy củ, tuổi càng lớn, lá gan cũng lớn theo, tìm cách gây chú ý với hắn.

“An Ca..."

Người trên giường lộ ra ánh mắt cười giảo hoạt: "Ca ca."

"Xuống đi."

An Ca từ trên giường tụt xuống: "Bài tập hôm nay muội đều hoàn thành rồi. Ca ca, có phải huynh nên thưởng cho muội không?"

"Đây là việc ngươi phải làm."

An Ca chu mỏ: "Nhưng muội đã rất cố gắng."

"Mỗi người đều rất cố gắng."

An Ca đi tới ôm lấy cánh tay Linh Yển lắc lắc: "Muội mặc kệ, huynh phải thưởng cho muội mới được, nếu không ngày mai muội không còn sức lực học nữa đâu."

Là do một tay mình nuôi lớn, Linh Yển đã sớm quen với việc nàng làm nũng nhưng mỗi lần như vậy hắn đều không biết phải làm gì.

"Vậy ngươi muốn được thưởng cái gì? Đừng quá đáng."

An Ca che miệng cười, đột nhiên nhón chân lên hôn một cái lên mặt Linh Uyển.

Không đợi Linh Yển phản ứng, An Ca đỏ mặt nhanh như chớp chạy ra ngoài.

Linh Yển đứng ở trong phòng một lúc lâu rồi đưa tay chạm lên nơi đó, đáy lòng bắt đầu nổi lên một cảm giác rung động.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 435: An Ca Linh Yển (Hết)

Chuyện An Ca hôn Linh Yển, không biết làm sao bị người khác nhìn thấy, truyền đến tai người phía dưới.

Linh Yển bị gọi xuống núi, hôm sau trở lại, ngay cả An Ca cũng không gặp, chỉ dặn dò vài câu rồi rời khỏi thần điện.

Chờ An Ca hoàn thành bài học đi ra, Linh Yển đã sớm rời đi.

"Ca ca đi đâu rồi?"

"Thiếu Tế Tư, ngài phải gọi là sư phụ." Người bị hỏi sửa lại cách gọi của nàng cho đúng.

An Ca kỳ lạ nhìn hắn: "Nhưng ta trước đây..."

"Thiếu Tế Tư, ngài không thể tùy ý được." Người nọ lắc đầu.

"Ngài là thiếu Tế Tư, là Tế Tư tương lai."

An Ca trong lúc nhất thời không biết nói gì.

Khoảng thời gian tiếp theo, dù An Ca có hỏi ai, cũng không ai nói cho nàng biết Linh Yển đi đâu rồi.

Thần điện yên tĩnh hơn trước đây, An Ca không có tâm tư gì học tập nữa.

Nàng thuận tay bắt lấy một người, trong giọng nói đã có vẻ uất ức: "Khi nào ca ca trở về?"

"Thiếu Tế Tư, ngài phải gọi là sư phụ." Đối phương có vẻ bất mãn.

"Ta tại sao phải gọi là sư phụ?" An Ca đỏ mắt.

"Ta sẽ không gọi."

Người kia hiển nhiên cũng tức giận, lớn giọng: "Thiếu Tế Tư, ngài thực sự không biết Tế Tư đại nhân vì sao phải rời khỏi thần điện?"

An Ca vội vàng hỏi: "Vì sao?"

Đối phương hiển nhiên là vô cùng tức giận: "Thiếu Tế Tư, dù ngài có tâm tư gì với Tế Tư, cũng không nên biểu lộ ra, càng không nên vi phạm, chính ngài đã làm cho Tế Tư đại nhân đi bị phạt, ngài còn không biết sai sao?"

"Cái… gì?" An Ca thấy người này thường ngày đối xử với mình vô cùng tốt, đột nhiên tức giận như vậy, nàng thấy mơ hồ.

"Ta, chỉ là... thích ca ca."

Người kia hít sâu một hơi: "Từ thời khắc ngài đặt chân lên thần điện, ngài đã định phải một thân một mình, không thể thích bất cứ ai, ngài hiểu chưa?"

An Ca như là không nghe thấy đối phương nói: "Ngươi nói ca ca đi chịu phạt, huynh ấy chịu phạt ở chỗ nào? Ngươi nói cho ta biết..."

Đối phương lắc đầu, đi cực nhanh.

Trong thần điện không ai nói cho nàng biết, trong lòng An Ca thấy dày vò. Nàng len lén chạy xuống núi tìm cha nàng, hung hăng quấy phá hỏi rất nhiều ngày.

Cuối cùng ca ca của nàng không đành lòng, nói cho nàng biết Tế Tư đang ở thần đàn.

Thần đàn là nơi hàng năm tế tự.

Nhưng thần đàn của Tây Sở quốc ở trên ngọn núi cao nhất, nơi đó quanh năm tuyết phủ, người thường căn bản không có cách nào ở trên đó quá lâu.

An Ca mới chỉ tới đó một lần.

Nàng tìm được ngọn núi kia dựa vào trí nhớ, từ chân núi leo đến đỉnh núi.

Đỉnh núi tuyết bay, An Ca nhìn thấy phía trên thần đàn có một nam nhân chỉ mặc một chiếc áo mỏng, quỳ gối giữa thần đàn, tóc và lông mi hắn đều nhiễm sương lạnh, giống như một pho tượng lẳng lặng quỳ ở đó.

Cả thế giới dường như đều biến thành hai màu đen trắng, vô biên vô tận chìm vào yên tĩnh.

Nam tử lạnh lùng như tiên kia, lúc này lại phải quỳ gối trên thần đàn.

Trong tận đáy lòng An Ca đau đớn không thôi.

An Ca tập tễnh đi tới.

"Ca ca..."

Nam tử từ từ mở mắt ra, thần sắc vẫn lạnh nhạt như trước đây: "Sao ngươi lại tới đây?"

"Là muội thích huynh, vì sao huynh lại bị phạt?" An Ca muốn kéo hắn đứng lên.

"An Ca, không được làm loạn." Linh Yển quát lớn.

"Đây là thần đàn, mau rời khỏi đây."

"Muội không đi." An Ca cố chấp.

"Huynh không làm sai, dựa vào cái gì phạt huynh, muốn phạt thì phạt muội được rồi!"

"An Ca, ta là sư phụ ngươi, ta giáo dục ngươi, ta có trách nhiệm." Linh Yển thấp giọng nói:

"Trở về đi."

Dù An Ca nói như thế nào, Linh Yển cũng không di chuyển. Linh Yển mặc dù sở hữu sức mạnh Tế Tư, nhưng ở trên thần đàn đầy gió tuyết này cũng chỉ giống như người bình thường, càng chưa nói đến việc hắn còn phải che chở An Ca.

Người của hoàng thành vội vã chạy đến, muốn mang An Ca đi.

Nàng bị lôi khỏi thần đàn, An Ca đột đẩy bọn họ ra, quỳ gối dưới thần đàn, đầu đập xuống tuyết: "Sư phụ..."

Nàng gọi sư phụ.

-

Từ ngày đó về sau, Linh Yển chỉ là sư phụ nàng, An Ca không dám sinh ra chút tâm tư nào, nàng sợ mình lại liên lụy tới Linh Yển.

Nàng đau lòng vì hắn, hắn không nên quỳ gối trên thần đàn như vậy.

Hắn nên nhìn xuống thiên hạ.

Bầu không khí tại thần điện thật kỳ lạ, An Ca giống như chưa tỉnh, cả ngày trôi qua ngơ ngơ ngác ngác, nàng tránh mặt Linh Yển.

Nàng sợ khi nhìn thấy hắn, lại không nhịn được...

Lại nảy sinh tìm cảm khác.

Một năm trước khi nàng trưởng thành, nàng chọn bế quan.

Trước khi bế quan, An Ca do dự đi tới trước cửa phòng của Linh Yển gõ cửa: "Sư phụ, ta muốn bế quan."

Trong phòng không có tiếng trả lời.

Sau khi bế quan ra ngoài, nàng đã trưởng thành, nàng có thể tự mình chủ trì tế tự, còn Linh Yển sẽ từ từ giao quyền lợi thần điện lại cho nàng, sau đó thoái vị...

Lúc nào Tế Tư thoái vị, chẳng có ai biết, dường như lúc bọn họ thoái vị sẽ có người chỉ dẫn bọn họ nên đi đâu.

Một lúc lâu sau, một tiếng thở dài từ bên trong truyền tới: "Đi đi."

An Ca hít vào một hơi: "Sư phụ, bảo trọng."

An Ca xoay người rời đi, nàng nghe tiếng cửa mở phía sau, kìm nén không quay đầu lại nhưng cuối cùng nàng vẫn quay đầu lại.

Nàng nhìn thấy nam tử kia đứng ở cạnh cửa, lặng lẽ nhìn nàng, cũng như năm đó nàng lần đầu bước đến thần điện.

An Ca không ngờ đây là lần cuối cùng thấy hắn.

An Ca bế quan đi ra, thiên hạ đại biến, Linh Yển bị trấn áp, vô số người hô hào đòi giết chết người đã từng là Tế Tư đại nhân bảo vệ cho bọn họ.

An Ca bị ép trở thành Tế Tư mới, mà nàng phải chủ trì giết chết Linh Yển...

Ban đầu An Ca không biết gì cả, thật vất vả mới biết rõ chân tướng của chuyện này.

Nàng muốn gặp Linh Yển, nàng muốn nói cho hắn biết, nàng đang nghĩ biện pháp cứu hắn.

Nhưng là không thể, bên người nàng mỗi ngày đều có vô số người vây quanh, nàng có rất nhiều việc phải làm.

Bọn họ tìm tới một cô gái, bỏ vào bên trong quan tài được chế tạo bằng thần mộc xung quanh thần đàn, đặt quan tài ở phía trên nơi chôn sống Linh Yển, bốn phía trưng bày một số bảo vật chứa đựng thần lực.

Bọn họ muốn triệt để tiêu diệt Linh Yển.

Mặc dù chính Linh Yển yêu cầu chôn sống mình, sẽ không còn có nguy hiểm phát sinh nhưng bọn họ cũng sẽ không bỏ qua hắn.

Bọn họ buộc nàng giết hắn.

An Ca cực sợ, nàng không thể để cho Linh Yển chết.

Không cần biết hắn là cái gì, với nàng vẫn là Linh Yển, là ca ca của nàng, là sư phụ của nàng, là Linh Yển… của nàng.

An Ca phải chủ trì trận tàn sát này, cho nên nàng bị giám sát rất chặt chẽ. Nàng từ từ để mình bình tĩnh lại, để cho bọn họ tin tưởng mình đã suy nghĩ rõ ràng.

Tuy người trông coi nàng vẫn rất nhiều, nhưng An Ca đã có nhiều cơ hội hơn.

Rốt cuộc vào buổi tối trước khi cử hành nghi thức, An Ca tìm được cơ hội. Nàng ép buộc người của thần điện giả trang mình ở ngoài, còn nàng thì chạy vào nơi trấn áp Linh Yển.

Cô gái kia nằm trong quan tài được làm bằng thần mộc, vẻ mặt yên bình.

An Ca biết Linh Yển nằm ở phía dưới.

"Ca ca..."

Không ai đáp lại nàng.

An Ca kìm nén nước mắt, mang cô gái đang nằm trong quan tài ra, tự mình mặc áo cưới nàng mang đến lên người rồi nằm vào trong quan tài.

Nàng sửa lại bùa trấn hồn trong quan tài, chỉ cần bùa trấn hồn không có hiệu quả, Linh Yển sẽ không có việc gì.

Mà không có nàng...

Không ai có thể chủ trì trận tàn sát này.

An Ca sử dụng toàn bộ sức mạnh của mình, mở ra trận pháp.

Đêm hôm đó, toàn bộ Tây Sở quốc đều thấy phía tây bắc có ánh sáng phóng lên cao.

Linh Yển ca ca, rất nhiều năm sau, huynh sẽ lại thấy ánh sáng một lần nữa.

Nàng không có cách nào chuyển thế, cho nên hy vọng lúc Linh Yển đi ra, có thể thấy hình ảnh nàng mặc áo cưới.

Từ thời khắc Tế Tư đặt chân lên thần điện, đã định phải một thân một mình, không thể thích bất cứ ai. Nhưng thời khắc nàng bước trên thần điện kia, thì nàng đã thích hắn. - An Ca

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 436: Tiên Tôn Đừng Lo Lắng (1)

#Đầu đề Tiên giới: Ngân Tranh không vui liền oán giận Tiên giới#

"Tiên tôn, người không sao chứ?"

Trên giường êm, cô gái mặc một bộ trang phục màu lam, trên viền có thêu hoa văn màu tối như hạc như mây, cực kỳ trân quý.

Mà trên tay áo cô dính máu, không khí cũng tỏa ra mùi máu tanh nhàn nhạt.

Cô gái có vẻ mơ hồ nhìn tiểu tiên đồng đứng ở một bên, một lát sau mới mở môi hồng, giọng nói mờ mịt: "Chuẩn bị đồ ăn cho ta."

Tiểu tiên đồng sửng sốt, chần chừ nói: "Tiên tôn, trong tiên cung chúng ta không có..." Không có đồ ăn.

Cô gái yếu ớt liếc mắt nhìn tiểu tiên đồng, tiểu tiên đồng cúi người hành lễ: "Ngô Đồng xin đi chuẩn bị."

Minh Thù ngồi xuống chiếc giường êm ái, đây là một đại điện cực kỳ tinh xảo, mặt đất bồng bềnh một lớp sương mù như tiên cảnh.

Mà ở đây cũng đúng là Tiên giới.

Nữ chính giả tên là Long Sa Tuyết, trùng sinh.

Long Sa Tuyết là tiểu công chúa của Long tộc, từ nhỏ đã lớn lên tại Tiên giới, điêu ngoa ngang bướng, có thể nói là khiến cho người ta nhức đầu vô cùng, từ nhỏ đã tuyên bố muốn được gả cho Ly Mặc chân quân.

Nhưng Long Sa Tuyết cũng không được như ý nguyện, nàng bị chỉ hôn với Tạ Sơ Dương, người Ly Mặc chân quân phải kết hôn không phải là nàng.

Long Sa Tuyết không chịu thua, bọn họ được Tiên Đế chỉ hôn cùng một lúc, cho nên lúc Long Sa Tuyết xuất giá đã dùng một thủ đoạn nhỏ đổi vị trí với nữ chính.

Nàng được gả cho Ly Mặc chân quân như ý nguyện, việc này kết cục đã định, mọi người ở Tiên giới chỉ có thể đâm lao phải theo lao.

Ban đầu Long Sa Tuyết còn rất vui vẻ nhưng dần dần nàng phát hiện ra Ly Mặc chân quân có một số bí mật không muốn người khác biết, Ly Mặc chân quân đã sớm tẩu hỏa nhập ma.

Lúc đầu hắn nhìn trúng nữ chính, không dám có chủ ý với Long Sa Tuyết, dù sao nàng cũng là tiểu công chúa của Long tộc nhưng Long Sa Tuyết tự mình tìm tới cửa, Long tộc càng hợp hơn.

Vị trí của nàng trong đáy lòng Ly Mặc rất thấp, nàng chỉ là một công cụ. Long Sa Tuyết bắt đầu sợ, nàng muốn rời khỏi Ly Mặc, nhưng nàng chưa kịp nói cho Long tộc đã bị Ly Mặc bắt lại.

Ly Mặc uy hiếp nàng, nếu dám nói cho người khác biết sẽ giết nàng.

Long Sa Tuyết không muốn chết, thỉnh thoảng Ly Mặc đưa nàng đi ra ngoài, nhìn thấy Tạ Sơ Dương và nữ chính vô cùng như ý, trong lòng Long Sa Tuyết đố kị không thôi.

Nếu như trước đây nàng gả cho Tạ Sơ Dương, bây giờ chịu tội cũng không phải là nàng.

Cuối cùng chuyện của Ly Mặc vẫn bị bại lộ, Ly Mặc dùng nàng làm tấm khiên che chắn khiến nàng chết thảm.

Cho nên sau khi sống lại, Long Sa Tuyết tất nhiên muốn thay đổi kết cục này.

Nguyên chủ tên là Ngân Tranh.

Đẳng cấp trên Tiên giới chia thành thiên tiên, kim tiên, huyền tiên, tiên quân, chân quân, tiên tôn, cao hơn nữa chính là thần. Chẳng qua hiện nay Tiên giới chỉ có tiên, không có thần.

Ngân Tranh là tiên tôn, vốn không có nhiều tại Tiên giới, hơn nữa còn là nữ nhân.

Ân oán của nàng và nữ chính giả đại khái bắt đầu từ khi nữ chính giả đổi người thành công, gả cho Tạ Sơ Dương.

Tạ Sơ Dương và Ngân Tranh ngang bằng nhau, hơn nữa là đồng môn, là quan hệ sư huynh muội.

Tạ Sơ Dương tính khí hơi cổ quái, việc này cũng có quan hệ với Ngân Tranh.

Ước chừng khoảng ngàn năm trước, Ngân Tranh chẳng biết tại sao bị thương, sau khi trở về tính tình thay đổi, lúc đó Tạ Sơ Dương và Ngân Tranh đã sắp thành hôn.

Nhưng sau khi Ngân Tranh trở về, đối với Tạ Sơ Dương cực kỳ lạnh lùng, thậm chí hủy hôn. Tạ Sơ Dương muốn hỏi cho rõ ngay từ đầu nhưng Ngân Tranh luôn né tránh hắn, Tạ Sơ Dương nổi giận sau đó trở thành người vui giận bất thường như bây giờ.

Ngàn năm qua hai người mỗi người một ngả, có lẽ thời gian ngàn năm đủ để Tạ Sơ Dương hết hy vọng, nên đã đồng ý đề nghị của Tiên Đế, thành thân.

Sau khi nữ chính giả được gả cho Tạ Sơ Dương, trong lúc vô tình phát hiện Tạ Sơ Dương vẫn còn có cảm tình với Ngân Tranh, liền bắt đầu nhắm vào Ngân Tranh. Lúc đầu Ngân Tranh rất ít ra khỏi Tiên cung, nhưng mỗi lần đi ra ngoài đều có thể gặp phải nữ chính giả.

Quan hệ của hai người khá là căng thẳng ầm ĩ, nữ chính giả mỗi lần đều chọn lúc Tạ Sơ Dương xuất hiện, để Tạ Sơ Dương thấy đều là Ngân Tranh bắt nạt nữ chính giả, để hắn giúp đỡ nữ chính giả.

Về sau thái tử Tiên giới bị giết, nữ chính giả xác nhận là do Ngân Tranh làm. Ngân Tranh hỏi Tạ Sơ Dương tin người nào, Tạ Sơ Dương tin nữ chính giả.

Ngân Tranh tự phế tiên cốt, xuống hạ giới.

Lúc Ngân Tranh xuất hiện lại, là lúc nàng tàn sát vô số sinh linh tại hạ giới, Tạ Sơ Dương lĩnh binh truy bắt nàng.

Ngân Tranh cứ như vậy trở thành BOSS cuối, cùng Tạ Sơ Dương đại chiến đến lúc hồn bay phách tán, tan thành tro bụi.

Tuyến thời gian bây giờ là ngày nữ chính giả vừa mới được gả cho Tạ Sơ Dương, nhưng nguyên chủ ở Tiên cung của mình lại nôn ra máu.

Đây là chuyện gì…

"Tiên tôn, em xin được từ chỗ Dạ Nguyệt chân quân một ít đồ ăn, người nếm thử xem?" Ngô Đồng bưng một bàn điểm tâm tinh xảo tiến đến, cẩn thận đưa tới trước mặt Minh Thù.

Minh Thù dùng tay lấy một miếng cho vào miệng miệng, mềm mềm, thơm ngọt, vào miệng tan ra, lại tỏa ra từng tia khí lạnh, sau đó lại có thể cảm nhận được hương hoa, dường như vô số hoa tươi vây quanh.

Ăn rất ngon.

Không đúng.

Siêu ngon!

Mắt Minh Thù sáng lên.

Trẫm muốn nhận người làm điểm tâm này làm đầu bếp.

Ngô Đồng nhìn Minh Thù vùi đầu ăn, đột nhiên quỳ xuống.

Minh Thù ôm chặt khay lui về phía sau, cảnh giác nhìn Ngô Đồng.

Quỳ xuống trẫm cũng sẽ không cho ngươi!

"Tiên tôn, người đừng như vậy, Ngô Đồng biết trong lòng người rất đau khổ nhưng người cần gì phải như vậy chứ." Giọng nói Ngô Đồng nghẹn ngào.

"Người đừng đối xử với bản thân mình như vậy, Ngô Đồng nguyện chịu khổ thay người."

Hai người hoàn toàn không cùng một chủ đề.

Minh Thù cắn một miếng điểm tâm, suy nghĩ rồi hỏi: "Điểm tâm này còn nữa không?"

Ngô Đồng sững sờ nhìn Minh Thù: "Tiên tôn…"

"Ta rất đói." Minh Thù thương lượng với Ngô Đồng.

"Em cho ta ăn no trước được không, khóc cái gì?"

Ngô Đồng không biết tiên tôn nhà mình bị làm sao, nhưng nghĩ kỹ cũng không dám trái lệnh của tiên tôn nhà mình, đành cắn răng: "Ngô Đồng xin đi."

Ngô Đồng rất mau quay trở lại, lần này cầm nhiều đồ ăn hơn. Minh Thù ăn đến cảm động không thôi, đây mới là mỹ thực nha!

Trước đây ăn đều chỉ là nhét đầy nguyên liệu nấu ăn vào trong bụng.

Minh Thù vẫn còn thấy đói, còn muốn ăn nữa, có điều nhìn bộ dạng của Ngô Đồng, cô đành phải cố nhịn ham muốn, phủi váy đứng lên.

"Tiên tôn." Ngô Đồng bước từng bước nhỏ đuổi theo.

"Người có muốn nghỉ ngơi một lúc không?"

"Tắm rửa đi!" Trên người cô có máu, nên đổi một bộ y phục khác.

"Vâng."

Ngô Đồng đi chuẩn bị những thứ phục vụ việc tắm rửa. Tiên cung lớn như vậy cũng không có những người khác, chỉ có một người hầu hạ là Ngô Đồng.

Trước đây Tiên cung cũng không thiếu người, có điều đều bị Ngân Tranh lần lượt đuổi đi, bây giờ chỉ còn lại mỗi Ngô Đồng.

Ngô Đồng có thể ở lại, là kết quả của việc nàng đã quỳ bên ngoài Tiên cung suốt mấy ngày, nếu không... đoán chừng cũng giống như những người khác, đều bị đuổi đi rồi.

Minh Thù đi vào trong hồ, nghẹo đầu nhìn Ngô Đồng ở bên cạnh đi tới đi lui chuẩn bị đồ đạc.

"Ngô Đồng."

"Tiên tôn?" Ngô Đồng cúi người.

"Hôn lễ của Long Sa Tuyết và Tạ Sơ Dương bắt đầu rồi sao?"

Ngô Đồng kinh ngạc, một lúc lâu sau mới “dạ” một tiếng: "Đã bắt đầu từ một canh giờ trước. Tiên tôn, người đừng suy nghĩ nhiều như vậy, thân thể của người quan trọng hơn."

"Thân thể ta có vấn đề gì sao?" Đây mới là điều Minh Thù muốn hỏi.

Nàng phát hiện trong trí nhớ nguyên chủ cũng không có nhắc tới việc này.

"Tiên tôn?" Ngô Đồng rất nghi hoặc.

Minh Thù mỉm cười: "Trả lời vấn đề của ta."

Ngô Đồng sững sờ nhìn nụ cười trên mặt Minh Thù. Từ ngàn năm trước đây, lúc tiên tôn trở về, nàng đã không thấy tiên tôn cười nữa… Việc này là sao?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 437: Tiên Tôn Đừng Lo Lắng (2)

Ngô Đồng nói với Minh Thù, ngàn năm trước cô bị thương vẫn chưa khỏe hẳn, không nên sử dụng sức mạnh quá độ, ngay cả tâm tình cũng không thể kích động.

Minh Thù nhìn vào xiêm y đã thay ra, trên xiêm y có thể mơ hồ nhìn thấy vết máu.

Vừa rồi đội đón dâu Tạ Sơ Dương đi qua Tiên cung của bọn họ, Tiên Nhạc đi vào, nguyên chủ lại bị hộc máu.

Có lẽ nguyên chủ thích Tạ Sơ Dương

Chỉ là không biết nguyên nhân gì lại không thể ở bên Tạ Sơ Dương, thậm chí không thể nói cho hắn biết, cô thích hắn.

Minh Thù thay quần áo sạch sẽ, quần áo vẫn là màu xanh nhạt, ngay cả hoa văn cũng giống nhau như đúc.

Cho nên không phải là thần tiên luôn mặc một bộ quần áo, không thích sạch sẽ, mà là trong tủ quần áo của thần tiên luôn treo một kiểu quần áo y hệt nhau.

Minh Thù mặc lớp áo khoác cuối cùng, nghiêng đầu hỏi Ngô Đồng: "Vừa rồi em lấy điểm tâm ở đâu vậy?"

Ngô Đồng sợ Minh Thù hỏi chuyện liên quan đến Tạ Sơ Dương nên lúc Minh Thù chủ động nói sang chuyện khác, Ngô Đồng nhanh chóng trả lời: "Là lấy ở trong cung của Dạ Nguyệt chân quân ạ."

Dạ Nguyệt…

Hình như hắn là hàng xóm.

"Em nói xem, chúng ta có nên bắt đầu bếp bên nhà hắn qua đây không?" Minh Thù sờ lên cằm hỏi.

Ngô Đồng đang thắt đai lưng cho Minh Thù, nghe thấy vậy tay run lên một cái, suýt chút thắt thành nút chết.

Ngô Đồng nuốt một ngụm nước bọt: "Tiên quân, cái này sợ rằng không được, điểm tâm này là do chính tay Dạ Nguyệt chân quân tự mình làm."

"A, vậy thì trói Dạ Nguyệt chân quân về là được rồi không phải sao?"

Ngô Đồng: "…"

Tiên tôn có phải bị kích động đến điên rồi không?

Ngô Đồng nào dám trả lời, sát vách là chân quân, đâu thể tùy tiện trói?

-

Ngô Đồng khóc không ra nước mắt nhìn bốn chữ Dạ Nguyệt Tiên cung to đùng. Dưới sự ra hiệu của Minh Thù, cô đành đi qua gõ cửa.

Mở cửa là một tiểu tiên đồng, hơi kinh ngạc hỏi: "Chị Ngô Đồng, chị còn muốn lấy thêm điểm tâm sao?"

Ngô Đồng hành lễ nói: "Tiên tôn muốn thăm Dạ Nguyệt chân quân." Tiên tôn muốn mời chân quân về làm đầu bếp.

"A?" Tiểu tiên đồng bị hù dọa. Cô nhanh chóng mở cửa, liếc mắt liền nhìn thấy Minh Thù đứng ở bên ngoài bèn bước nhanh qua hành lễ:

"Bái kiến tiên tôn."

Vị tiên tôn này có khi vài chục năm mới gặp một lần, hôm nay sao đột nhiên lại đến cung của bọn họ.

Minh Thù cười gật đầu: "Chân quân nhà ngươi có trong cung chứ?"

Tiểu tiên đồng cúi đầu nên không nhìn thấy nụ cười trên mặt của Minh Thù: "Hồi bẩm tiên tôn, chân quân đi tham dự hôn lễ của Sơ Dương tiên tôn vẫn chưa trở về ạ."

"Đi truyền lời của ta, gọi hắn trở về."

Tiểu tiên đồng không dám trễ nãi đáp: "Vâng. Tiên tôn người có muốn vào trong cung ngồi đợi không ạ?"

Chân quân kém một bậc so với tiên tôn, tiên tôn cho gọi người trở về, thì nhất định phải đi gọi người về.

"Không cần."

"Vậy xin tiên tôn chờ một chút ạ."

Ngô Đồng thừa dịp Minh Thù không chú ý, lôi kéo tiểu tiên đồng kia: "Tiên tôn nhà ta tâm trạng không tốt lắm, em nói cho Dạ Nguyệt chân quân biết, xin người lượng thứ một chút."

"Chị Ngô Đồng quá lời rồi, tiên tôn thân phận tôn quý, chân quân nào dám có câu oán hận."

Ngô Đồng buông tiểu tiên đồng ra, tiểu tiên đồng vội vã ra đi.

Cô liếc mắt nhìn Minh Thù đứng trước cửa cung, thở dài trong lòng, tiên tôn ngàn vạn lần không nên nghĩ quẩn.

Chừng nửa nén nhang sau, một nam tử mặc y phục trắng đáp mây đi đến.

Nam tử ngày thường ngọc thụ lâm phong, khí chất như hoa, giữa lông mày mang theo tình cảm ôn nhu đầy ấm áp. Hắn đáp mây xuống trước mặt Minh Thù, khom lưng hành lễ: "Bái kiến tiên tôn."

Giọng nói cũng rất êm tai.

"Dạ Nguyệt, làm cho ta chút điểm tâm đi!"

Ngô Đồng thở phào, may mắn tiên tôn nhà mình chưa nói muốn mời Dạ Nguyệt chân quân về làm đầu bếp.

"Hả?" Dạ Nguyệt nghi ngờ:

"Tiên tôn, người gọi ta trở về chính là vì muốn ăn điểm tâm?"

"Nếu không... ngươi cho rằng là vì cái gì?"

"..." Còn tưởng rằng là vì Tạ Sơ Dương, đương nhiên Dạ Nguyệt chân quân không dám nói:

"Trước đây tiên tôn đều không thích những thứ này, sao hôm nay người lại nghĩ tới muốn ăn điểm tâm vậy?"

"Phát hiện ra ngươi làm điểm tâm rất ngon." Minh Thù mỉm cười:

"Cho nên bây giờ ngươi có muốn làm cho ta không?"

Hắn có quyền cự tuyệt sao?

Dạ Nguyệt chân quân ngẩng đầu, đột nhiên ngẩn người.

Nụ cười trên mặt Minh Thù vô cùng nổi bật. Vốn dĩ ngày thường nữ tử cực kì mỹ lệ, cười như vậy, càng thêm cuốn hút. Quanh thân khí chất ôn nhu, phảng phất như chìm trong biển hoa.

Nghìn năm trước, vẻ đẹp của Ngân Tranh cũng đã nổi danh khắp các giới.

Chỉ là nghìn năm qua, người rất ít xuất hiện, thỉnh thoảng xuất hiện cũng luôn lạnh lùng, khí thế bức người khiến người ta không dám nhìn thẳng nên mọi người đã bỏ qua người, thật ra người rất đẹp.

Dạ Nguyệt hít sâu một hơi rồi mời Minh Thù vào trong: "Tiên tôn mời vào bên trong."

Minh Thù được tiểu tiên đồng dẫn đường.

Dạ Nguyệt cùng Ngô Đồng bước theo sau: "Tiên tôn đây là làm sao vậy, đột nhiên nở nụ cười."

Ngô Đồng lắc đầu: "Chân quân, xin người lượng thứ một chút, tiên tôn đại khái là.... tâm trạng không tốt lắm."

Cô chỉ có thể nghĩ ra lý do này, dù sao vị kia bây giờ đã thành thân.

Dạ Nguyệt gật đầu tỏ ra là đã hiểu, ân oán giữa Tạ Sơ Dương và Ngân Tranh bọn họ đều hiểu rõ.

Phòng bếp của Dạ Nguyệt rất lớn, ngày thường hắn rất thích làm thức ăn, Minh Thù khéo léo ngồi xuống bên cạnh chiếc bàn bạch ngọc, đợi Dạ Nguyệt làm món ăn.

Dạ Nguyệt càng nhìn Minh Thù càng cảm thấy không đúng, hắn lắc đầu, nhanh tay làm một phần đưa tới cho Minh Thù.

Những nguyên liệu nấu ăn này đều không phải là đồ thông thường nên làm đồ ăn đương nhiên là rất ngon, Dạ Nguyệt vừa mới bưng đồ ăn ra không lâu thì chiếc đĩa đã thấy đáy.

"Tiên tôn, có thể ăn món khác chứ?"

"Được." Đặc biệt ôn hòa.

Dạ Nguyệt xoa xoa cánh tay, đi ra phía sau bắt con cá qua. Sau khi xử lý xong, bỏ thêm mấy thứ gia vị rồi bỏ vào nồi hấp.

"Tiên tôn, người thử xem!" Dạ Nguyệt đưa con cá hấp tới trước mặt Minh Thù, hương vị lập tức phả vào mặt.

Mắt Minh Thù lập tức biến thành hình trăng lưỡi liềm, sau đó cầm chiếc đũa gắp một miếng cá lên miệng.

Thịt rất tươi, không có bất kỳ mùi tanh nào, hương vị hoàn toàn hòa quyện vào trong thịt của cá.

Minh Thù che đĩa cá lại như sợ người khác đoạt mất của cô.

Minh Thù vẫn chưa bỏ đôi đũa xuống, đặc biệt chân thành nhìn Dạ Nguyệt.

Dạ Nguyệt có chút sợ hãi lui về phía sau một bước, tiên tôn muốn làm gì đây…

Minh Thù mỉm cười: "Dạ Nguyệt chân quân, người có hứng thú vào trong cung ta làm đầu bếp không?"

"Hả?"

Ngô Đồng che mặt lại, tiên tôn thực sự nói ra rồi.

Cũng may, tiên tôn đã bỏ qua ý định ban đầu là trói chân quân về.

"Chỉ cần tiên tôn thích, ta có thể bớt chút thời gian làm đồ cho tiên tôn ăn." Dạ Nguyệt cân nhắc rồi trả lời.

"Ngày mai ngươi đến nhận nhiệm vụ luôn đi!" Minh Thù vỗ bàn quyết định.

Ngươi nấu ăn tốt như vậy nhất định phải làm chủ thầu.

Dạ Nguyệt: "..."

Hắn chưa đồng ý mà!

Hắn chỉ nói là có thể làm, chứ chưa nói làm đầu bếp cho người!

Ngô Đồng bái Dạ Nguyệt, lúc này đừng chọc giận tiên tôn, cứ theo lời người nói đi.

Dạ Nguyệt: "..."

Tạ Sơ Dương thành hôn khiến Ngân Tranh tiên tôn điên rồi, đây là chuyện gì vậy.

Dạ Nguyệt buồn bực không thôi, còn không thể cự tuyệt, sau khi nhìn theo bóng Minh Thù rời đi, hắn cào loạn trên tường.

"Chân quân, chú ý hình tượng." Tiểu tiên đồng bên cạnh nhắc nhở:

"Chân quân, người thật sự muốn đi làm... đầu bếp cho tiên tôn ư?”

"Người là tiên tôn, ta có thể không đi sao?" Dạ Nguyệt thu dọn đồ đạc:

"May mắn người coi trọng tài nấu nướng của ta, không phải thân thể ta, nếu không... chân quân nhà ngươi phải tắm rửa rồi nằm trên giường của người."

Tiểu tiên đồng: "..."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 438: Tiên Tôn Đừng Lo Lắng (3)

Minh Thù rời khỏi Dạ Nguyệt Tiên cung, vừa ra ngoài thì cô gặp Tạ Sơ Dương -người vốn dĩ phải đang ở hỉ yến.

Hắn mặc hỉ phục đỏ thẫm đứng dưới cây tiên thụ bên ngoài cung, thần sắc không rõ đang nhìn về hướng Tiên cung.

Tầm mắt Minh Thù và hắn đối nhau.

Tạ Sơ Dương không e dè nhìn cô, phảng phất như muốn khắc cô thật sâu xuống đáy lòng.

"Tạ Sơ Dương, huynh không ở hôn lễ tiếp đón khách, chạy đến nơi này làm gì?" Minh Thù vân vê môi mở miệng hỏi, âm thanh nhẹ bẫng như mây bay trên trời.

Ngô Đồng lo lắng, trong lòng bất ổn. Tiên tôn sao có thể chủ động nói chuyện cùng Tạ Sơ Dương.

Trước đây tiên tôn thấy hắn đềulàm như không thấy hoặc đi đường vòng, ngay cả chào hỏi cũng không có.

Tạ Sơ Dương nhìn về phía bảng hiệu Dạ Nguyệt Tiên cung, ác độc nói: "Ngân Tranh tiên tôn có thể diện lớn nên ta phải tự mình tới mời."

"À, ta không muốn tham gia." Minh Thù cất bước về hướng tiên cung của mình. Lúc đi, cô kéo làn váy bước đi như làn khói lượn lờ tràn đầy sức sống.

Tạ Sơ Dương nghe Minh Thù nói không muốn tham gia, hai lông mày mơ hồ giãn ra: "Có phải muội không muốn ta thành thân?"

Minh Thù nghiêng đầu nhìn sang, ý cười nơi khóe miệng lan ra: "Liên quan gì đến ta không?"

Sắc mặt Tạ Sơ Dương chợt trầm xuống, phất tay áo. Mây tiên chuyển động, Tạ Sơ Dương biến mất trong sương mù.

Minh Thù chớp mắt, quay đầu lại, dường như không có việc gì xảy ra tiếp tục trở về Tiên cung của mình.

Ngô Đồng muốn nói lại thôi, lại sợ kích động đến tiên tôn nhà mình, cuối cùng im lặng không nói gì.

Tiên tôn đã như vậy rồi, hay là chớ hỏi.

Tạ Sơ Dương không giải thích tại sao lại biến mất ở lễ đường nửa canh giờ. Mọi người có rất nhiều suy đoán nhưng không một người nào biết Tạ Sơ Dương đi làm gì.

Ở hai hôn sự này, chúng tiên muốn xem chính là cảnh náo nhiệt giữa Ngân Tranh và Tạ Sơ Dương, dù sao năm đó ở tiên giới hai người này nổi danh là kim đồng ngọc nữ.

Bây giờ một người không màng thế sự, ở trong thâm cung rất lâu không ra ngoài.

Một người nổi tiếng bên ngoài, lại cưới tiểu công chúa long tộc, thanh danh ngày càng lan xa.

-

Ngày thứ hai lúc tiên giới lên triều, hai đôi mới cưới muốn yết kiến Tiên Đế.

Ly Mặc chân quân dẫn theo một thiếu nữ có dung mạo đáng yêu đứng ở bên trái, nhìn qua bầu không khí rất hòa hợp, còn Tạ Sơ Dương và Long Sa Tuyết đứng ở bên phải. Tạ Sơ Dương hờ hững, Long Sa Tuyết cẩn thận nhìn hắn.

Tiên Đế ở phía trên nói: "Mọi người bây giờ đều đã lập gia thất, về sau trên con đường hành đạo của mình phải biết chừng mực, cũng không còn giống như trước nữa."

"Vâng." Ly Mặc khom lưng đáp.

Tạ Sơ Dương chỉ tùy tiện chắp tay lại, cũng không tiếp lời, Long Sa Tuyết có chút xấu hổ.

Tiên Đế hiển nhiên đã quen thái độ của Tạ Sơ Dương, bèn nói với Long Sa Tuyết:

"Sa Tuyết, muội cũng không thể vô pháp vô thiên giống trước kia, tính tình phải biết tém lại, hai người ở bên nhau nên nhượng bộ nhau một chút"

"Tiên Đế ca ca, muội biết rồi, người đã nói qua rất nhiều lần rồi." Long Sa Tuyết mím khuôn miệng nhỏ nhắn, nhìn qua vô cùng đáng yêu.

"Ngân Tranh tiên tôn đến…"

Ngoài điện đột nhiên vang lên tiếng thông báo.

Tạ Sơ Dương nhanh chóng nhìn về phía cửa điện. Long Sa Tuyết phát hiện động tác của Tạ Sơ Dương, mày nhíu lại, cũng theo mọi người nhìn ra ngoài.

Một cô gái mặc áo màu lam đang bước lên bậc thang, làn da trắng như ngọc, đôi mắt như nước mùa thu, dáng người như một làn sóng uốn lượn, nụ cười trong trẻo. Phía sau cô như tỏa ra ánh hào quang, lộ ra sự ôn nhu lại mềm mại.

Bọn họ dường như lại nhìn thấy Ngân Tranh tiên tử nổi danh khắp các giới năm đó.

"Bái kiến Ngân Tranh tiên tôn."

Những người có địa vị thấp hơn Minh Thù nhao nhao hành lễ với cô, không cần hành lễ cũng chỉ có lác đác mấy người, trong đó nổi bật nhất chính là Tạ Sơ Dương và Long Sa Tuyết.

Minh Thù đến gần: "Tiên Đế."

"Ngân Tranh tiên tôn." Tiên Đế lấy lại tinh thần, thần sắc nhanh chóng thu lại.

"Ngân Tranh tiên tôn sao lại xuất hiện rồi, là có chuyện gì sao?"

Số lần Ngân Tranh tiên tôn xuất cung có thể đếm trên đầu ngón tay, bây giờ chẳng những đi ra ngoài mà còn cười rạng rỡ, mọi người sao không sợ chứ.

"Ta muốn dời cung, hy vọng Tiên Đế phê chuẩn."

Chúng tiên náo động.

Tạ Sơ Dương thành thân, Ngân Tranh tiên tôn dời cung, cục diện này dễ khiến người ta liên tưởng lắm.

Tiên Đế dễ dàng nhận ra và chúng tiên cũng ít nhiều suy đoán ra: "Tiên cung bây giờ, Ngân Tranh tiên tôn ở không thoải mái sao?"

"Cũng tạm được."

"Vậy Ngân Tranh tiên tôn vì sao..." Muốn dời cung.

"Cần phải có lý do sao?" Mỗi ngày trẫm đều phải nghĩ lý do, cơ thể rất mệt mỏi đó.

Tiên Đế cười gượng, uyển chuyển nói: "Dời cung không phải là chuyện nhỏ, hơn nữa gần đó cũng không có nơi nào tốt."

"Ta muốn dời." Minh Thù trầm tư, bắt đầu nghĩ lý do.

Chúng tiên: "..."

Ngân Tranh tiên tôn không phải bị chuyện Tạ Sơ Dương tiên tôn thành thân làm cho phát điên rồi không?

Minh Thù nghiêm túc: "Ta không thích phong cảnh hiện tại của tiên cung, lý do này được chưa?"

Tiên Đế đã nhận định Minh Thù tới quấy rối, ông ta ngại ân oán giữa cô và Tạ Sơ Dương, vì vậy tính dò xét hỏi: "Ngân Tranh tiên tôn muốn dời cung đến nơi nào?"

Chân mày Minh Thù khẽ cong lên: "Cửu Liên sơn."

Tiên Đế: "..."

Chúng tiên: "..."

Trong số tất cả mọi người, chỉ có lông mi Tạ Sơ Dương khẽ cụp xuống.

Cửu Liên sơn ở sát vách Tây Nhạc sơn của hắn.

"Cửu Liên sơn." Tiên Đế lưỡng lự, không phải tới gây sự sao? Tạ Sơ Dương đã thành thân, bây giờ ngươi còn muốn chạy đến sát vách nhà người ta, quan trọng nhất là Cửu Liên sơn…

"Ngân Tranh tiên tôn, ngươi có muốn chuyển sang nơi khác không, ta thấy Đông Như sơn cũng không tồi..."

"Ta chỉ muốn Cửu Liên sơn." Minh Thù mỉm cười nói.

Chúng tiên: "..." Đúng là gây sự!

Cô muốn dời đến sát vách nhà Tạ Sơ Dương tiên tôn làm gì!

Tiên Đế cảm thấy nụ cười trên mặt Minh Thù rất kiên định: "Ngân Tranh tiên tôn có lý do phải đến đó sao?"

"Đồ ăn ở Cửu Liên sơn..." Minh Thù ngừng lại rồi đổi giọng:

"Ta muốn đến Long tộc của tiểu công chúa trao đổi một chút."

Chúng tiên: "..." Đây không phải gây sự thì là gì?

Tiên Đế hơi bất ngờ, lúc ông chỉ hôn cho Tạ Sơ Dương và Long Sa Tuyết có hỏi cô nhưng cô không phản đối. Lúc này mới đi hỏi Tạ Sơ Dương, ai ngờ Tạ Sơ Dương cũng không phản đối, việc này coi như thành công rồi.

Hiện tại hôn lễ đều đã tổ chức xong, cô đột nhiên gây nên chuyện này, Tiên Đế có thể không để tâm sao?

"Ngân Tranh tiên tôn, ta và người hình như không quá quen biết." Long Sa Tuyết thở phì phò nói.

"Về sau thì quen thân rồi." Minh Thù mỉm cười, sau này ngươi có thể hận không thể giết chết ta.

Long Sa Tuyết cắn môi, liếc mắt nhìn Tạ Sơ Dương rồi cụp mắt xuống, không bày tỏ ý kiến gì.

Tiên Đế nhức đầu không thôi: "Ngân Tranh tiên tôn không thể không đi sao?"

Minh Thù gật đầu.

Dạ Nguyệt nói hắn tìm rất nhiều nguyên liệu đều là ở Cửu Liên sơn, hơn nữa trên Cửu Liên sơn có rất nhiều đồ ăn ngon bởi vì nơi đó đã rất lâu không có tiên nhân ở, thú vui của tiên giới đều thích tụ tập ở nơi đó.

Tiên giới lớn đến nỗi không có chuẩn mực nào có thể đo được. Tuy chỉ cần biến mất vài phút là có thể đến nhưng Minh Thù ngẫm lại, dù sao đối tượng thù hận đang ở cách vách, cho nên cô quyết định dời qua.

Một mũi tên trúng hai con chim.

[Trọng điểm vẫn là ăn.] Nếu như không phải có đồ ăn mê hoặc, cô tuyệt đối sẽ không mất trí mà làm ra chuyện dời cung này.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 439: Tiên Tôn Đừng Lo Lắng (4)

Tiên Đế nào dám không cho, Cửu Liên sơn cuối cùng cũng trao cho Minh Thù.

Tiên Đế cũng không còn tâm tư nghe những người khác lải nhải, đứng dậy chắp tay rời đi.

Tiên Đế vừa đi, chúng tiên cũng không dám giải tán. Hai vị tiên tôn này đều đang ở đây, bọn họ nào dám vượt qua quy củ.

Minh Thù lấy ra một cái túi từ trong tay áo, cầm một quả tiên hồng đỏ, vừa đi vừa ăn. Nơi nào có chúng tiên xuất hiện, trong lòng họ đều nghĩ dáng vẻ kia của tiên tôn thật lạnh lùng.

Chúng tiên: "..."

Xong rồi, xong rồi, tiên tôn nhất định là bị chuyện Tạ Sơ Dương thành thân mà phát bệnh rồi.

Ngô Đồng đợi ở bên ngoài, sau khi thấy tiên tôn nhà mình đi ra, mới bước nhanh lên trước: "Tiên tôn."

"Chuẩn bị một chút, chúng ta đi ăn... rồi dọn nhà." Minh Thù mỉm cười.

Ngô Đồng: "..."

Minh Thù cũng không vội vàng trở về, chậm rãi đi về phía trước.

"Ngân Tranh tiên tôn."

"Tiên tôn, là Long Sa Tuyết." Ngô Đồng nói cho cô biết người đến là ai.

Long Sa Tuyết bước nhanh như gió, khuôn mặt phớt hồng, rất nhanh ngăn trước mặt Minh Thù. Đôi mắt sáng rực nhìn thẳng vào Minh Thù: "Tiên tôn, Tạ Sơ Dương đã thành thân với ta rồi, bây giờ người làm như vậy là có ý gì?"

Ân oán giữa Tạ Sơ Dương và Ngân Tranh nàng ta cũng biết một chút. Nàng ta không muốn hạnh phúc đã tới tay mình, cuối cùng bị nữ nhân này hủy hoại.

"Muốn cho ngươi nhớ kỹ ta." Minh Thù nở nụ cười ôn hòa, phảng phất như cơn gió nhẹ thổi qua, đặc biệt mềm mại thấm vào ruột gan.

Không nhớ kỹ trẫm làm sao hận trẫm chứ?

Phải nhớ kỹ trẫm!

Trong lòng, trong mộng đều là trẫm.

Long Sa Tuyết sửng sốt một chút, có lẽ không ngờ Minh Thù cười với mình đẹp đến như vậy.

Nàng ta hít một hơi, dùng lời lẽ chính đáng nói:

"Tiên tôn, ta mặc kệ người và Tạ Sơ Dương có ân oán gì. Hiện tại ta là thê tử của Sơ Dương, chuyện giữa tiên tôn và Sơ Dương đã qua rồi, tiên tôn không nên khiến tất cả mọi người đều khó chịu."

"Ta chỉ dời nhà, sao lại khiến cho mọi người khó chịu được?" Minh Thù mỉm cười nói, ánh mắt đảo qua bốn phía xem nên tha cô ta đến nơi nào đó đánh cho một trận mới được đây?

"Người..." Long Sa Tuyết tức giận, rất có dáng dấp mềm mại của một tiểu nữ tử:

“Tiên tôn dời đến Cửu Liên sơn, chẳng lẽ không phải vì Sơ Dương?”

Nàng ta không tin có chuyện trùng hợp như vậy, Minh Thù nhất định là bởi vì Tạ Sơ Dương mới dời đến Cửu Liên sơn.

Minh Thù nheo mắt: "Hắn, Tạ Sơ Dương là cái gì?"

Không có đồ ăn vặt đẹp mắt, không có đồ ăn vặt ngon.

Người nguyên chủ thích?

Quan hệ gì đến trẫm, chẳng lẽ trẫm nên lưu giữ tình cảm đối với Tạ Sơ Dương vì nguyên chủ? Xin lỗi, trẫm cũng không bác ái như vậy.

Quan tâm đến một tên thần kinh, cô đã rất hao tâm tốn sức rồi.

Ánh mắt Long Sa Tuyết rơi vào phía sau Minh Thù, khóe mắt nhanh chóng đỏ lên, vươn tay muốn nắm lấy Minh Thù, uất ức nói: "Tiên tôn, ta không có ý gì khác, chỉ là..."

Long Sa Tuyết vừa nói vừa lui về phía sau.

Phía sau là bậc thang rất cao, nàng ta đạp hụt một cái là có thể té xuốngnhưng cổ tay nàng ta lại bị bàn tay trắng nõn bắt lại, nhẹ nhàng kéo về phía trước.

Long Sa Tuyết cảm giác mình bị người khác ôm lấy, tư thế có chút kỳ lạ, lại có chút ám muội.

Nàng ta nhìn khuôn mặt cười chúm chím: "Long cô nương, té xuống như thế bị hủy dung nhan thì làm sao bây giờ, ta dạy cho ngươi làm thế nào để té càng đau hơn nhé?"

Mặc dù là giọng điệu hỏi han nhưng Minh Thù cũng không đợi cô ta trả lời.

Long Sa Tuyết chưa lấy lại tinh thần, thân thể nàng ta đột nhiên bay lên rồi bị Minh Thù trực tiếp ném xuống, lúc ném xuống còn thuận tay phong bế tiên lực của cô ta.

"A..."

Long Sa Tuyết rơi xuống dưới chân bậc thang, tiếng kêu thảm thiết tạo nên sự chú ý từ bốn phía xung quanh, các tiên quân nhao nhao xúm lại.

Long Sa Tuyết không thể sử dụng tiên lực, rơi xuống vô cùng đau đớn. Nàng ta ngồi sấp xuống đất, tóc rơi ra, ra vẻ điềm đạm đáng yêu nhìn nữ tử đứng phía trên: "Tiên tôn, vì sao người muốn..."

Minh Thù đang ăn quả tiên màu đỏ như lửa, nước trong quả nhuộm đỏ môi cô khiến cô trông thật kiều diễm không gì sánh được, giọng nói thanh thúy vang lên: "Chống đối bản tôn, chỉ là giáo huấn ngươi một chút mà thôi."

"Không biết Sa Tuyết có chỗ nào chống đối lại tiên tôn." Long Sa Tuyết càng ra vẻ uất ức.

Tạ Sơ Dương vì sao còn không qua đây, vừa rồi rõ ràng nàng ta thấy Tạ Sơ Dương đứng ở phía sau...

"Ngăn cản đường của bản tôn."

Đúng là Long Sa Tuyết ngăn cản Minh Thù lại, nàng ta cắn cắn môi: "Ta chỉ muốn nói mấy câu với tiên tôn."

Ý cười nơi khóe miệng Minh Thù càng đậm: "Muốn nói chuyện với ta về sau còn rất nhiều cơ hội, hoan nghênh tới Cửu Liên sơn làm khách."

Trẫm sẽ chiêu đãi ngươi đàng hoàng, nhất định khiến ngươi thấy thoải mái như ở nhà.

Long Sa Tuyết đỏ mắt nói: "Ta chỉ muốn nói mấy câu cùng tiên tôn, vì sao tiên tôn muốn động thủ với ta?"

"Ta đánh ngươi rồi sao?"

Long Sa Tuyết nhìn chúng tiên vây xem: "Tất cả mọi người đều nhìn thấy, tiên tôn lẽ nào muốn phủ nhận?"

Minh Thù cũng nhìn về phía chúng tiên, chúng tiên cười mỉa: "Ha ha, à, hôm nay đẹp trời, ra ngoài câu cá đi!"

"Ta còn phải đi chưng cất rượu, đi trước đây."

"Hôm nay ta còn chưa tụng kinh."

"Phải tu luyện..."

Chúng tiên nhanh chóng tản ra.

Buồn cười, hiện tại Ngân Tranh tiên tôn đang tức giận, người nào dám đến tìm xui xẻo chứ.

Long Sa Tuyết: "..."

Chúng tiên tản ra rồi, Tạ Sơ Dương cũng không xuất hiện, Long Sa Tuyết coi như tính sai một bước nhưng nàng ta không biết Tạ Sơ Dương còn ở đó hay không, chỉ có thể buồn bực nhìn Minh Thù.

Minh Thù triệu hồi một đám mây đưa Ngô Đồng luôn đeo mạng che mặt chậm rãi rời đi.

Mãi đến khi Minh Thù đi xa, Tạ Sơ Dương mới chậm rãi xuất hiện trên bậc thang, hắn nhìn Long Sa Tuyết phía dưới, tâm trạng mơ hồ.

Một lúc lâu sau, hắn đi xuống bậc thang.

Long Sa Tuyết cắn môi: "Phu quân..."

Tạ Sơ Dương lạnh lùng đi qua bên người nàng ta: "Đừng gây sự với nàng ấy nữa, đây là lần cuối cùng."

Long Sa Tuyết xoay người lại chỉ nghe Tạ Sơ Dương để lại một câu rồi biến mất, chỉ còn lại bóng lưng mơ hồ.

Hắn quả nhiên vẫn còn thích cô ta.

Long Sa Tuyết nắm chặt hai tay, nữ nhân kia trước đây có thể khiến cho Tạ Sơ Dương đối với cô nhu tình như nước thì nàng ta nhất định cũng có thể làm được.

Ngân Tranh...

Thích cô ta thì sao, hiện tại nàng mới là thê tử của hắn.

-

Chuyện Minh Thù giáo huấn Long Sa Tuyết ở tiên giới rất nhanh lan truyền khắp mọi nơi, cộng thêm chuyện Minh Thù dời cung đến Cửu Liên sơn.

Tất cả mọi người đều cảm thấy tiên tôn của bọn họ bị tức đến phát điên rồi. Năm đó cặp đôi này có tình cảm tốt biết bao nhiêu, là tấm gương cho tiên giới, ai có thể ngờ ngàn năm sau lại là cảnh như vậy.

Có điều không ai can đảm dám nói ra trước mặt họ, đó là tiên tôn, không phải là một đám tiên quân.

Bọn họ muốn tiên giới hỗn loạn sao.

Minh Thù dời cung đương nhiên có người xử lý, cô chỉ cần đợi cung mới xây xong rồi dọn vào ở là được.

"Ngô Đồng." Minh Thù gọi vọng từ trong viện ra chỗ Ngô Đồng.

Ngô Đồng chậm rãi đi tới, thầm nghĩ: "Tiên tôn có thể là đói bụng rồi chăng?"

Gần đây tiên tôn gọi cô cũng không còn chuyện gì khác ngoài chuyện ăn uống

"Dời cung là chuyện vui, đúng chứ?" Minh Thù cười híp mắt hỏi.

"Dạ..." Người khác dời cung là chuyện vui nhưng đối với người đây chỉ sợ không phải thế. Đương nhiên Ngô Đồng không dám nói ra, chỉ có thể đáp: "Là chuyện vui ạ."

"Cho nên bọn họ sẽ tặng quà cho ta đúng không?"

Ngô Đồng gật đầu: "Tiên tôn thân phận tôn quý, dời cung là chuyện quan trọng, các vị chân quân, tiên quân sẽ tặng lễ chúc mừng. Tiên tôn muốn làm yến hội náo nhiệt một chút sao? Cung chúng ta quả thật có chút quạnh quẽ, nếu như tiên tôn muốn náo nhiệt một chút, Ngô Đồng xin đi chuẩn bị ngay."

Ngô Đồng thấp thỏm trong lòng, đây là muốn mượn cớ gây chuyện với Tạ Sơ Dương và Long Sa Tuyết sát vách sao?

"Làm yến hội làm gì, lãng phí." Minh Thù vỗ bàn.

"Nói cho bọn họ biết, năm nay thu lễ chỉ lấy đồ ăn."

Ngô Đồng: "..."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 440: Tiên Tôn Đừng Lo Lắng (5)

Chuyện trọng đại như dời cung, bên phía Tiên Đế đã hỏi qua mấy lần. Đợi dời cung xong, các vị tiên quân của tiên giới lũ lượt đến Cửu Liên sơn chúc mừng.

Có điều bọn họ nghe nói, tiên tôn không mở yến hội, chỉ nhận lễ.

Để tránh có người không biết, lối vào Cửu Liên sơn còn đề một tấm bảng đặc biệt lớn.

Tiên giới đã lâu không xuất hiện người thanh kỳ (1)như vậy, càng hoài nghi thêm Minh Thù bị việc đại hôn của Tạ Sơ Dương làm cho tức điên rồi.

Chỉ có Dạ Nguyệt chân quân biết sự thật, tiên tôn của các người căn bản không phải vì Sơ Dương tiên tôn, cô chính là đến để ăn.

Chí ít thì bây giờ là vậy.

Phong cảnh của Cửu Liên sơn là nơi đẹp nhất, non xanh nước biếc, tiên khí nồng đậm, nói là phong thủy bảo địa cũng không quá.

“Vậy tại sao không có người ở?”

Minh Thù ăn món canh Liên Lý Đào Hoa mà Dạ Nguyệt chân quân mới làm, vừa ăn vừa hỏi.

Dạ Nguyệt chân quân vừa bình tĩnh vừa kỳ quái: “Tiên tôn không biết sao… Trước kia Cửu Liên sơn là nơi ở của Ất Nam tiên tôn, người biết rồi chứ? Sau khi Ất Nam tiên tôn qua đời, Cửu Liên sơn được giao cho Cảnh Phong chân quân ngày đó đang ở thời kỳ cực thịnh. Chuyện ngày đó hẳn là tiên tôn đã nghe nói, sau khi Cảnh Phong tiên tôn sai phạm, bị giáng chức xuống nhân gian, Cửu Liên sơn liền bỏ trống.”

Tiên giới bổ sung nhân lực chậm, hơn nữa người mới thăng lên cũng không có tư cách ở một nơi như Cửu Liên sơn. Những người còn lại đều sống rất tốt ở chỗ của mình, không cần thiết phải tốn kém chuyển chỗ.

Cho nên Cửu Liên sơn cứ bỏ trống như vậy.

“Cái này là làm cho bản tiên tôn ăn hả.” Minh Thù cảm thán:

“Có tầm nhìn.”

Dạ Nguyệt chân quân: “…” Mở miệng ra là ăn.

Thân là một tiên tôn, có thể có chút khí phách lạnh lùng không ăn hương khói nhân gian được không.

“Thời gian không còn sớm, ta phải về thôi.” Dạ Nguyệt chân quân đặt đồ trong tay xuống:

“Tiên tôn, người ở Cửu Liên sơn vẫn nên cẩn thận một chút, ta nghe nói Cửu Liên sơn này có thần thú, có điều chưa ai nhìn thấy.

“Không ở lại qua đêm sao?” Minh Thù giữ chân.

Đồ ăn đêm chưa chuẩn bị mà.

Khóe miệng Dạ Nguyệt chân quân giật một cái, cũng may ở đây không có người khác.

“Bữa khuya cho tiên tôn đã chuẩn bị xong, bảo Ngô Đồng hâm nóng cho người là được.”

Minh Thù lập tức vui vẻ phất tay: “Không tiễn.”

Dạ Nguyệt chân quân: “…”

Dạ Nguyệt chân quân rời khỏi tiên cung, đi được một đoạn lại nghĩ tới một việc, vội quay trở lại. Minh Thù còn lười biếng ngồi bên chiếc bàn bạch ngọc, nhìn trân trân cái chén bằng ngọc lưu ly trống không.

Minh Thù đảo mắt: “Ấy, Dạ Nguyệt chân quân áy náy muốn trở lại tiếp tục làm cơm cho bản tôn sao?”

Dạ Nguyệt chân quân thẹn thùng: “Tiên Đế bảo ta đưa thiếp mời Thiên Lộc Yến cho người, đến lúc đó người hãy nể mặt mà lộ diện nhé.”

Minh Thù cầm tấm thiếp mời mỏng như cánh ve: “Để làm gì, có đồ ăn không?”

Dạ Nguyệt chân quân hít sâu một hơi: “Thiên Lộc Yến mà tiên tôn cũng quên?”

Minh Thù bất động, Dạ Nguyệt chân quân chỉ có thể giải thích: “Con cháu tiên gia các nơi tuyển chọn nếu được vị tiên tôn nào đó nhìn trúng ở Thiên Lộc Yến sẽ có cơ hội bái nhập môn hạ.”

Tiên không nhất định đều ở tiên giới, còn có rất nhiều người phân tán ở nhân gian hoặc những nơi khác giống với thế hệ sau của tiên quân tiên giới, những thế hệ sau này đều được thống nhất xưng là con cháu tiên gia.

“Đại hội bái sư?” Không mới mẻ gì cả.

“Vâng… Người muốn hiểu như vậy cũng được.” Dù sao cũng na ná ý đó.

“Ồ, có đồ ăn?” Vấn đề lại quay về ban đầu.

“Có.”

Chủ đề của Thiên Lộc Yến không phải ăn uống nhưng cũng sẽ chuẩn bị, dù sao thời gian của Thiên Lộc Yến cũng khá lâu.

“Vậy đi thôi.” Minh Thù thả thiếp mời, mắt nhìn hắn, mang theo nụ cười nhàn nhạt:

“Ngươi là đầu bếp chính sao?”

Dạ Nguyệt chân quân: “…”

Rất cần phải nhắc nhở cô, hắn không phải là đầu bếp!

Ngô Đồng nghe nói Minh Thù sẽ tham gia Thiên Lộc Yến vẫn còn hơi ngạc nhiên, dù sao tiên tôn trước kia đều không tham gia bất kỳ hoạt động gì của tiên giới.

Có điều nghĩ cả ngày tiên tôn đều ở tiên cung, ra ngoài một chút cũng tốt.

Thiên Lộc Yến đang được chuẩn bị, địa điểm cử hành là Dao Trì tiên giới. Đây là địa điểm tổ chức yến hội cao cấp nhất.

Minh Thù đáp mây bay khỏi Cửu Liên sơn đến Dao Trì, vừa bay ra khỏi Cửu Liên sơn đã chạm mặt Long Sa Tuyết.

Nàng ta dẫn theo một tiểu tiên đồng, gặp Minh Thù, Long Sa Tuyết cũng chỉ hung hăng nhìn nàng chằm chằm, không có ý hành lễ.

Tiểu tiên đồng ở bên cạnh cố gắng nháy mắt, Long Sa Tuyết mới bất đắc dĩ hành lễ: “Ngân Tranh tiên tôn.”

Minh Thù nhướng mày cười khẽ: “Long cô nương, hôm nay trông ngươi rất đáng yêu, có điều lúc ngươi tức giận càng đáng yêu.”

Long Sa Tuyết không biết lời này của Minh Thù là có ý gì, chỉ xem cô đang sỉ nhục mình, ánh mắt tràn đầy lửa giận, nét mặt lại chỉ là phừng phừng nhìn cô.

Đợi Minh Thù đi, Long Sa Tuyết lạnh lùng hừ một tiếng.

“Công chúa, người nhịn một chút đi!”

“Dựa vào gì mà muốn ta nhịn, hiện giờ ta mới là thê tử của Sơ Dương.” Long Sa Tuyết rất không phục.

Tiểu tiên đồng làm khó: “Thân phận của Ngân Tranh tiên tôn, cho dù là thân phận công chúa như người cũng chưa bằng…”

Long Sa Tuyết càng tức giận, thân phận… Cô cũng chỉ là ra đời sớm hơn mình vài năm, là một tiên tôn, lão yêu quái!

Lão yêu quái Minh Thù lúc này đang chậm rãi đi về phía Dao Trì, trên đường gặp phải những tiên quân tiên tử khác đều không dám đi trước cô, ai biết vị tiên tôn hiện giờ tâm tình không ổn định này sẽ làm ra chuyện gì.

Cho nên cuối cùng giống như cô dẫn một đám người đi dự tiệc.

Dao Trì rất náo nhiệt, nhóm tiểu tiên đồng như con thoi, dẫn mọi người vào chỗ ngồi.

Bây giờ tiên tôn của tiên giới không nhiều lắm, hai vị Minh Thù và Sơ Dương xem như là cư trú ở tiên giới. Hai vị còn lại, một vị không màng thế sự ở tiên đảo Bồng Lai, một vị lưu hành nhân giới đã nhiều năm không có tin tức.

Mặc dù chưa chắc sẽ tới nhưng vẫn phải để sẵn vị trí.

Cũng không biết là vô tình hay cố ý, vị trí của Minh Thù trùng hợp liền kề với Tạ Sơ Dương.

Dạ Nguyệt chân quân len lén đem một ít đồ ăn vặt đến cho Minh Thù, sợ trong Thiên Lộc Yến cô đột nhiên nói: “Đầu bếp, đi làm cho bản tôn ít đồ ăn”.

“Tiên tôn, người ăn ít một chút đi, với cách ăn này của người, Cửu Liên sơn có nhiều hơn nữa cũng không đủ.” Dạ Nguyệt chân quân căn dặn Minh Thù.

Khi Tạ Sơ Dương tiến vào, đúng lúc thấy dáng vẻ Dạ Nguyệt chân quân tiến đến trước mặt Minh Thù nói chuyện, sắc mặt hắn lập tức trầm xuống, sải bước đi tới. Long Sa Tuyết theo sau, khẽ chạy mới có thể đuổi kịp.

“Dạ Nguyệt chân quân.”

“Có…” Dạ Nguyệt chân quân bị gọi tên, quay đầu lại đối diện với ánh mắt lạnh lẽo như băng của Tạ Sơ Dương, hắn run một cái:

“Sơ Dương tiên tôn…”

“Tránh ra.” Giọng nói của Tạ Sơ Dương còn lạnh hơn.

Dạ Nguyệt chân quân yên lặng nhìn chỗ mình đứng, cũng hết chỗ… Được rồi, hắn tránh.

“Tiên tôn, ta đi trước.” Dạ Nguyệt chân quân chào Minh Thù, nhanh chóng lui về chỗ ngồi phía sau.

Tạ Sơ Dương liếc nhìn Minh Thù nhưng người phía sau cứ chằm chằm nhìn hắn, ánh mắt mỉm cười, nhìn không ra tâm trạng.

Tạ Sơ Dương bấm ngón tay, vén y phục ngồi xuống, lúc này Long Sa Tuyết mới chạy đến trước mặt: “Phu quân…”

Tạ Sơ Dương kéo tay nàng ta, dẫn nàng ta ngồi xuống, thậm chí chủ động gọi nàng ta là tiên nương, âm thanh không nhanh không chậm giải thích: “Đây là Đào Hoa Nhưỡng cất hồi đầu năm, nàng nếm một ngụm là được.”

Khuôn mặt Long Sa Tuyết thoắt cái ửng hồng, giả vờ thẹn thùng: “Cảm ơn phu quân.”

Minh Thù chem chép ăn điểm tâm Dạ Nguyệt chân quân đã chuẩn bị, chống cằm, không chút ghen tị nhìn Tạ Sơ Dương và Long Sa Tuyết tựa như thấy thứ gì đó hiếm lắm.

Có không ít người đều đánh giá bên này, thần sắc khác nhau.

“Ngô Đồng, vì sao bản tôn không có Đào Hoa Nhưỡng?” Kỳ thị bản tôn ư?

***

(1) Thanh kỳ: Nghĩa gốc là thanh tú, xinh đẹp. Ngày nay từ này được dùng với nghĩa độc đáo, đặc sắc.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 441: Tiên Tôn Đừng Lo Lắng (6)

Tạ Sơ Dương nhìn qua, bất giác muốn nói gì đó nhưng lại bị Long Sa Tuyết ngắt lời.

Ngô Đồng khom lưng giải thích bên tai cô: "Tiên tôn, người không thể động vào rượu được."

Minh Thù suy nghĩ một chút, nguyên chủ dường như cứ động vào rượu là sẽ khó chịu, nghiêm trọng hơn mẫn cảm rất nhiều nhưng mà cũng không phải là bệnh nghiêm trọng gì, đại khái chỉ là thể chất đặc thù.

Minh Thù bỏ đi ý định muốn uống rượu ở trong đầu, tiếp tục nhìn Long Sa Tuyết và Tạ Sơ Dương ăn điểm tâm.

"Phu quân... Ngân Tranh tiên tôn tại sao lại nhìn ta?" Long Sa Tuyết nhỏ giọng hỏi Tạ Sơ Dương nhưng đáy lòng lại dương dương đắc ý. Người nhìn đi! Người cũng chẳng được ngồi cạnh chàng ấy.

"Bởi vì ngươi xấu". Minh Thù tiếp lời Tạ Sơ Dương.

"Làm thấp đi giá trị dung nhan của Tiên giới".

Long Sa Tuyết: "..." Mới vừa nãy còn khen nàng đáng yêu cơ mà, bị thần kinh sao?

Long Sa Tuyết dường như bị đả kích, nhân cơ hội liền uất ức nằm vào trong lòng Tạ Sơ Dương.

Nhưng đáy lòng lại thầm hận, dung mạo này của cô đã là đệ nhất mỹ nhân của Long tộc rồi. Mặc dù không phải là đệ nhất mỹ nhân của Tiên giới nhưng cũng không hề là xấu xí gì, lão yêu bà này đang đố kị với nàng.

"Ngân Tranh, đừng quá đáng!" Tạ Sơ Dương đột nhiên thấp giọng quát lớn, hiển nhiên là nói giúp cho Long Sa Tuyết.

"Ồ, sự quá đáng vẫn còn đang ở phía sau, giữ lại chút khí lực, chậm rãi phát hỏa". Tạ Sơ Dương muốn làm gì cô không quan tâm nhưng nếu làm cản trở đến giá trị thù hận thì cô cũng không ngại gây thù chuốc oán với hắn.

"Phu quân..." Long Sa Tuyết kêu một tiếng đầy thương tâm, nói ríu rít:

"Có phải là ta có chỗ nào đắc tội Ngân Tranh tiên tôn rồi không?"

"Tiên tôn, người nói bớt vài câu đi!" Ngô Đồng cũng khuyên Minh Thù.

Làm ầm lên đối với mọi người đều không ổn.

Minh Thù nở một nụ cười với Ngô Đồng, thu lại tầm nhìn rồi yên lặng bắt đầu ăn, ăn no lại gây sự.

Thiên Lộc Yến này còn chưa bắt đầu, hai bên đã đối đầu nhau rồi. Chúng tiên đều phát run, sắp tới sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

May là sau đó Minh Thù chỉ ngồi ăn đồ ăn, tiết tấu hoàn toàn không thể ngừng lại được. Xem ra Dạ Nguyệt chân quân đang rất vội vàng, dựa theo cách cô ăn như vậy thì chưa qua được nửa buổi đã hết rồi.

Minh Thù thả chậm tốc độ lại một chút, ánh mắt đảo qua một lượt tất cả mọi người có mặt ở đó. Ngoại trừ những gương mặt quen của Tiên giới, có nhiều gương mặt lạ hoắc, mà nhiều nhất chính là những thiếu niên thiếu nữ hơn mười tuổi ngồi ở bên cạnh đại nhân, tò mò hết nhìn đông tới nhìn tây.

Thiên Lộc Yến rất náo nhiệt.

Khóe miệng Minh Thù chậm rãi nhếch lên, lộ ra một nụ cười có thể nói là hoàn mỹ.

Náo nhiệt quá.

Tiên Đế dắt theo Tiên Hậu khoan thai tới muộn. Những buổi như thế này không tránh khỏi các phát ngôn trang trọng, đợi sau khi phát ngôn xong một loạt phát ngôn rườm rà, tiên quan bắt đầu đọc tên.

Mỗi cái tên phía trước còn có tiền tố.

Tỷ như cái gì, Tây hải thái tử, Đông hải công chúa, Nam sơn Bắc sơn gì gì đó. Minh Thù nghe đến nỗi mắt thấy đùi gà vờn quanh trước mặt mình.

"Bồng Lai tiên đảo, Phù Hề".

Một cô nương chậm rãi đi lên phía trước hành lễ, thái độ đoan trang ưu nhã, kiêu ngạo nhưng không mất lễ phép.

Hành lễ xong, Phù Hề đứng đó mặc cho mọi người dò xét. Nàng không cần làm gì cả, tiên quân có tư cách thu nhận đồ đệ, liếc mắt là có thể nhìn ra nàng có tư chất gì.

"Tạ Sơ Dương tiên tôn, ta thấy Phù Hề này rất phù hợp với ngươi". Tiên Đế đột nhiên lên tiếng.

"Ngươi cũng nên thu nhận đồ đệ".

Hai mắt Phù Hề rõ ràng sáng lên.

"Tiên Đế, ta mới vừa thành thân". Tạ Sơ Dương từ chối.

"Thành thân và thu đồ đệ cũng không có gì là mâu thuẫn với nhau cả. Sa Tuyết con nói xem có phải hay không?" Tiên Đế cười híp mắt nhìn Long Sa Tuyết.

Long Sa Tuyết tự nói với mình là phải biết nhìn nhận đại cục, nàng ta cười cười trả lời: "Con nghe phu quân".

Tiên Đế lại nhìn về phía Tạ Sơ Dương: "Sa Tuyết không có ý kiến, Tạ Sơ Dương tiên tôn thấy sao?"

Tạ Sơ Dương cũng không muốn thu đồ đệ, có thể Tiên giới năm gần đây nhân khẩu quả thực càng ngày càng ít, Tiên Đế là vì Tiên giới mà tính toán. Bồng Lai tiên đảo cũng không thể xem nhẹ, Phù Hề này lại là đại tiểu thư của Bồng Lai tiên đảo, thu nàng làm đồ đệ hữu ích vô hại.

Tạ Sơ Dương chẳng biết tại sao lại nhìn Minh Thù, sau đó chỉ lười biếng dựa vào tay vịn, cầm điểm tâm cắn từng miếng nhỏ.

Dáng vẻ dường như tâm tình đang rất tốt...

"Được".

"Ồ..." Minh Thù nghiêng đầu, cười đến xán lạn:

"Tạ Sơ Dương tiên tôn, thu nhận một tiểu cô nương xinh đẹp như vậy, huynh không sợ tiểu công chúa vừa bước vào cửa sẽ ghen sao?"

Yên lặng…

Người ở đây làm gì có ai dám nói chuyện như vậy với Tạ Sơ Dương.

Long Sa Tuyết lúc đầu cũng không muốn Tạ Sơ Dương thu nhận đồ đệ. Kiếp trước lão yêu bà không tham gia Thiên Lộc Yến, Tiên Đế mặc dù có ý để cho Phù Hề bái chàng làm thầy nhưng mà cuối cùng lại bị cự tuyệt.

Ai biết lần này chàng lại đồng ý.

Lẽ nào là bởi vì mình nên có một số việc cũng sẽ thay đổi sao?

Hay là... là bởi vì cô ta?

Tạ Sơ Dương hừ lạnh: "Thu nhận đồ đệ là chuyện của bản tôn, Ngân Tranh tiên tôn lo nhiều rồi".

"Không sao, huynh thu nạp tám mươi người cũng được". Minh Thù cười càng rực rỡ hơn. Ngươi thu càng nhiều, Long Sa Tuyết càng tức. Tốt.

Khí áp xung quanh Tạ Sơ Dương đột nhiên thấp xuống. Thiên Lộc Yến đang yên đang lành lúc nào cũng có thể sẽ biến thành hiện trường án mạng.

Tiên Đế vội vàng lên tiếng: "Phù Hề, còn không mau hành lễ".

Phù Hề nở nụ cười nhẹ: "Bái kiến sư phụ".

Nàng nhanh nhẹn đi xuống phía dưới. Kế tiếp cũng là Bồng Lai đảo nhưng là một thiếu niên ngũ quan tinh xảo, nhìn qua thì nhỏ tuổi hơn Phù Hề một chút nhưng gương mặt lại ưa nhìn hơn Phù Hề.

"Đây chính là tiểu bá vương của Bồng Lai tiên đảo sao?"

"Ai mà thu nhận hắn thì đen đủi rồi, có điều cũng là một hạt giống tốt".

"Được Bồng Lai tiên đảo quá mức cưng chiều, ước chừng cũng chẳng muốn hắn ở Tiên giới, chỉ là đi ngang qua thôi, ai mà dám thu nhận hắn chứ. Hơn nữa vị tiên tôn kia không phải cũng ở Bồng Lai tiên đảo sao, nếu thật sự muốn bái sư thì việc gì phải chạy tới

Tiên giới".

"Có lý..."

Thiếu niên vừa mới vào thì có tiếng bàn luận xôn xao vang lên, hiển nhiên là không xa lạ gì người thiếu niên này.

Người thiếu niên rất kiêu ngạo nhắm thẳng vào Minh Thù: "Ta muốn bái người làm sư".

Người của Bồng Lai đảo sợ hãi nhao nhao đứng dậy, nói: "Nó nhỏ tuổi nên nói chuyện không đúng mực, mong Tiên Đế và Ngân Tranh tiên tôn đừng trách."

Phù Hề cũng có chút bất mãn trừng thiếu niên, hạ giọng quát lớn: "Ngươi điên rồi à, đây là Tiên giới, không phải là Bồng Lai đảo".

Tiên Đế nhìn Minh Thù, sau đó cũng không hề tức giận, chỉ nhìn thiếu niên rồi cười. Nụ cười kia... Tiên Đế cũng nghĩ không ra, chỉ cảm thấy lạnh lẽo.

"Khụ khụ..." Tiên Đế cũng quen tai với đứa con này của Bồng Lai, con nhà cao sang quyền quý nhưng thiên phú quả thật không tệ.

"Vì sao ngươi lại muốn bái Ngân Tranh tiên tôn làm sư phụ?"

Thiếu niên không để ý đến sự ngăn cản của những người còn lại, cất giọng nói: "Bởi vì dung mạo của người đẹp".

Yên tĩnh…

Còn yên tĩnh hơn so với lúc Minh Thù nói.

Minh Thù ngồi thẳng người dậy, mọi người lại càng không dám thở gấp.

Cô ngoắc ngoắc thiếu niên. Thiếu niên không hề luống cuống, Bồng Lai tiên đảo muốn kéo cậu ta nhưng hết lần này tới lần khác đều không kéo được. Thiếu niên hùng dũng oai vệ khí thế bừng bừng đi tới trước mặt Minh Thù, không hề xấu hổ nói: "Sư phụ".

Ngô Đồng: "..." Con cháu nhà giàu của Bồng Lai đảo, rất được!

Có khi nào tiên tôn sẽ đánh chết nó không?

Dựa vào tính khí gần đây của tiên tôn, thật sự là có khả năng...

Xong rồi xong rồi, giết tiểu bá vương của Bồng Lai tiên đảo, Bồng Lai tiên đảo sẽ không liều mạng chứ?

Ngô Đồng suy nghĩ quá nhiều.

"Làm sao ngươi biết được là ta nhất định sẽ thu nhận ngươi?" Minh Thù bên này lại hứng thú hỏi thiếu niên.

"Ta có thiên phú nhất, người vì sao lại không thu nhận ta?" Thiếu niên kiêu ngạo nói như thể không thu nhận hắn là chuyện thiên lý bất dung vậy.

Minh Thù nụ cười ôn hòa, nói từng chữ: "Vậy thì ta... nhất định sẽ không thu nhận ngươi".

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 442: Tiên Tôn Đừng Lo Lắng (7)

Thiếu niên lộ ra vẻ không thể tin nổi giống như muốn lý luận với Minh Thù xem vì sao lại không thu nhận hắn vậy.

Người của Bồng Lai tiên đảo bắt hắn lại, cũng thuận thế che cả miệng của hắn, lúc này mới khiến cho hắn không nói được nữa.

"Ngân Tranh tiên tôn, xin người đại nhân đại lượng, đừng nên tính toán với tên tiểu tử này." Người tóm cậu thiếu niên chắc là đảo chủ của Bồng Lai tiên đảo, ông ta có khuôn mặt khiêm nhường và áy náy.

Trước mặt chúng tiên, nếu như Minh Thù thật sự tính toán với một đứa trẻ, vậy thì chứng tỏ cô bụng dạ hẹp hòi.

Nhưng Minh Thù không quan tâm, cô bỏ một miếng bánh ngọt vào miệng, cười khanh khách nói: "Ra ngoài quỳ đi! Lúc nào tâm tình của ta tốt thì lúc đó mới được đứng lên".

Đảo chủ của Bồng Lai tiên đảo dường như không ngờ tới là Minh Thù sẽ so đo như vậy, không thèm quan tâm đến ánh mắt của chúng tiên, ngây ra tại chỗ.

"Ta không..." Thiếu niên nỗ lực thoát ra khỏi sự khống chế của đảo chủ.

"Ta... dựa vào cái gì mà phải đi quỳ, ta cũng chỉ là muốn bái người làm sư phụ. Nếu không phải là được nghe nói người lợi hại thì còn lâu ta mới bái người làm sư phụ, để người làm sư phụ của ta, vậy thì cho..."

"A..."

Thiếu niên bị đảo chủ bịt miệng, mặt ông đã vô cùng khó coi. Đứa con này có được không dễ chút nào, thiên phú cũng tốt, vì vậy ngày thường ở tiên đảo đều được chiều chuộng, ai biết được lại được chiều đến nỗi vô pháp vô thiên như thế này.

Sớm biết sẽ có ngày như hôm nay thì đã không dẫn nó tới đây.

"Cứ để cho nó nói". Trẫm muốn xem xem tên thần kinh này muốn nói gì.

Đảo chủ nào dám buông tay: "Tiên tôn bớt giận, tên tiểu tử này ta nhất định sẽ quản giáo chặt".

"Không sao, ngươi cứ để cho nó nói". Minh Thù nở nụ cười ôn hòa, dường như không để bụng chuyện vừa rồi.

Đảo chủ nhìn về phía Tiên Đế, Tiên Đế hiện tại cũng không đoán ra được vị tiên tôn đang bị "kích động" này sẽ nghĩ thế nào, đành gật đầu với đảo chủ.

Đảo chủ do dự một lát, từ từ buông thiếu niên ra.

Thiếu niên phất ống tay áo một cái, hoàn toàn không thấy ánh mắt của cha mình, giọng nói còn cao hơn lúc nãy nữa: "Để cho người làm sư phụ của ta, đó là ta xem trọng người. Người cho rằng ai cũng có thể làm sư phụ ta sao?"

Ôi, tên thần kinh này cũng được lắm, một câu nói mà đắc tội cả thiên giới?

Minh Thù cười: "Ngươi cho rằng ai cũng có thể làm đồ đệ của ta sao?"

Đôi mắt của thiếu niên chuyển động, giọng nói vẫn kiêu ngạo như cũ: "Ta là người duy nhất của Bồng Lai tiên đảo dư sức để làm đồ đệ của người".

Minh Thù cười: "Bây giờ ngươi ra ngoài quỳ, đợi khi nào tâm tình ta tốt, ta sẽ suy nghĩ thêm".

"Ta..."

Sắc mặt Tiên Đế đã có chút không ổn, cho dù là một đứa bé thì những lời nói hôm nay cũng đã quá mức kiêu ngạo.

Thiếu niên bị che miệng lại lần nữa. Đảo chủ quát lớn hai câu, thiếu niên lúc này mới thôi giãy giụa.

Hắn bị đảo chủ lôi đi, nhìn từ xa xa có thể thấy người thiếu niên bị ấn quỳ ở bên ngoài.

"Khụ... Tiểu hài tử này chưa trải qua thất bại gì, không biết trời cao đất rộng". Tiên Đế hoà giải.

"Kế tiếp đi".

Hiện tại đương nhiên ông không dám nhắc đến chuyện thu nhận đồ đệ với Minh Thù nữa.

Người tiếp theo bước lên, không ai còn dám hống hách như thiếu niên kia nữa, quy củ đứng ở trong sân nhưng có thể được chọn trúng đã ít lại càng ít.

Những người không được chọn cũng không trở về mà ở lại Tiên giới lập Tiên gia học phủ, tiến hành học tập, về sau tận tâm cống hiến cho Tiên giới.

Thiên Lộc Yến không chỉ đơn giản có mỗi chuyện này, còn có bẩm báo các nơi, tố cáo gì đó, tương đương với đại hội tổng kết mỗi năm một lần.

Minh Thù nghe đến buồn ngủ, đợi sau khi ăn xong điểm tâm, Minh Thù liền đi ra.

Tiên Đế không dám nói gì, chỉ phải cam chịu cử chỉ của cô.

Tạ Sơ Dương nhìn cô vài lần, nỗi lòng phức tạp. Cô nhằm vào Long Sa Tuyết giống như là đang quan tâm, nhưng nhìn ánh mắt tình cờ của cô lại cảm thấy như cô căn bản không hề quan tâm.

"Phu quân, ta hơi chóng mặt". Long Sa Tuyết nhỏ giọng nói.

"Ta đưa nàng trở về".

"Cảm tạ phu quân". Long Sa Tuyết nói giọng thân thiết mang theo vài phần ngượng ngùng.

Đời trước nàng tùy hứng quá mức làm cho rất nhiều người không thích nàng, cho nên bây giờ nàng muốn tém bớt tính tình của mình.

Tạ Sơ Dương cáo từ Tiên Đế, cảm xúc chúng tiên phức tạp. Ngân Tranh tiên tôn vừa mới đi, Tạ Sơ Dương cũng rời đi, chắc có nội tình.

-

Bên ngoài sân, thiếu niên đang quỳ với vẻ mặt không phục thấy cô bước ra một mình, trực tiếp đứng lên: "Vì sao người không thu nhận ta?"

Minh Thù buồn cười liếc nhìn hắn: "Tại sao ta lại phải thu nhận ngươi? Ngươi là người trên trời chỉ có một hay là độc nhất vô nhị dưới đất?"

"Người có thiên phú như ta đến mấy trăm năm người cũng không gặp được một người. Thu nhận ta làm đồ đệ, chờ ta tung hoành khắp trời đất, người sẽ vẻ vang mặt mày, không tốt sao? "

"Ồ, ta cảm thấy hiện tại ta cũng đã rất vẻ vang rồi, không cần thêm nữa".

Thiếu niên: "..."

Thiếu niên có chút không cam lòng, ngẩng đầu nói: "Nếu người không thu nhận ta làm đồ đệ thì ta sẽ quấn lấy người, luôn luôn quấn lấy người".

"Ngươi coi Tiên giới là hậu viện của nhà ngươi sao, muốn tới thì tới?" Ngươi muốn bái trẫm làm sư nhưng trẫm không nhận đấy, tức chết ngươi!

Thiếu niên đột nhiên giảo hoạt cười rộ lên: "Ta có thể ở lại Tiên gia học phủ".

Minh Thù: "..." Quên mất cái này.

Nhưng nhìn bộ dạng bao che cho con của đảo chủ Bồng Lai tiên đảo, hắn sẽ vui vẻ để tên thần kinh này ở lại sao?

Minh Thù cảm thấy không quá khả thi.

"Vậy ngươi cố gắng lên". Minh Thù mỉm cười.

"Ôi, người đừng đi..." Thiếu niên níu lại áo choàng của Minh Thù.

"Người nói cho ta biết rốt cuộc là người không ưa ta ở điểm nào. Ta thực sự rất lợi hại, hơn nữa rất thông minh. Người thu ta làm đồ đệ tuyệt đối không tổn thất".

Tạ Sơ Dương vừa đúng lúc dẫn theo Long Sa Tuyết đi ra. Hắn thấy thiếu niên kéo Minh Thù như vậy liền sầm mặt lại, ánh mắt phảng phất nổi lên bão tố.

Tiếp đó hắn đột nhiên ôm Long Sa Tuyết vào ngực mình, đi nhanh tới.

Long Sa Tuyết cho rằng Tạ Sơ Dương đang làm để cho lão yêu bà kia nhìn nhưng nàng cũng có thể lợi dụng...

"Ai da..."

Long Sa Tuyết đột nhiên trẹo chân, cả người ngã hẳn vào lòng của Tạ Sơ Dương.

"Không sao chứ?" Tạ Sơ Dương thấp giọng hỏi.

Long Sa Tuyết lắc đầu nhưng biểu hiện trên mặt lại rõ ràng là có sao.

"Long công chúa, trước đây ngươi là tiên giả à?" Minh Thù bắt lấy cơ hội tăng giá trị thù hận.

"Ta chưa thấy chuyện tiên nhân lại có thể trẹo chân ở Tiên giới cả".

Long Sa Tuyết bất hòa với Minh Thù, nàng núp trong lòng Tạ Sơ Dương uất ức không thôi.

"Ngân Tranh muội bớt khó chịu đi". Ánh mắt của Tạ Sơ Dương rơi vào cánh tay vẫn đang nắm lấy áo choàng của Minh Thù, sắc mặt trầm hơn, đột nhiên ôm lấy Long Sa Tuyết.

"Tránh ra".

"Ta không tránh thì còn muốn đánh ta sao?" Đường rộng như vậy, dựa vào cái gì mà bắt trẫm phải tránh, không tránh.

Thiếu niên nhìn chằm chằm Long Sa Tuyết, sự tinh tế hiện lên giữa hai hàng lông mày kiêu ngạo. Hắn đột nhiên hừ nhẹ lên tiếng: "Đường này rộng như vậy, sao lại phải nhường?"

"Còn nhỏ tuổi mà đã kiêu căng như thế, phụ thân của ngươi không dạy ngươi cái gì gọi là tôn ti trật tự sao?" Tạ Sơ Dương vốn không muốn tiếp thiếu niên nhưng lúc này thiếu niên đưa tới cửa, hắn tự nhiên không cần khách khí:

"Tiên giới không phải là Bồng Lai tiên đảo, không tới lượt ngươi nói chuyện!"

"Ta cũng chẳng nói gì sai". Thiếu niên không phục.

"Thân phận của người và sư phụ như nhau, tại sao phải tránh đường cho người?"

"Sư phụ?" Giọng nói của Tạ Sơ Dương trầm trầm:

"Muội thu nhận hắn làm đồ đệ?"

[Ký chủ cố lên, tiếp tục kéo giá trị thù hận của Tạ Sơ Dương, tôi có thể phát nhiệm vụ cho cô.] Hài Hòa Hiệu bắt đầu giật dây Minh Thù.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 443: Tiên Tôn Đừng Lo Lắng (8)

"Ta thu nhận ai làm đồ đệ thì có liên quan gì đến huynh, ta cũng không ăn mất cái gì của huynh, huynh quản được sao?"

Thiếu niên lộ ra vẻ kiêu ngạo, chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn thấy.

Nhưng sự kiêu ngạo của Minh Thù lại ở trong nụ cười như gió xuân của cô. Tuy không nhìn ra nhưng lại có thể cảm nhận được.

Tạ Sơ Dương: "..."

"Phu quân, ta hơi khó chịu". Long Sa Tuyết kịp thời lên tiếng.

Tạ Sơ Dương kìm nén lửa giận trong lòng xuống, thấp giọng an ủi: "Ta đưa nàng về".

Hắn liếc mắt về phía Minh Thù nhưng cô chỉ mỉm cười nhìn hắn. Đừng nói tới ghen tuông tức giận, ngay cả một chút khác thường cũng không nhìn thấy.

Hắn hừ lạnh một tiếng, ôm Long Sa Tuyết đi vòng qua Minh Thù rồi rời đi.

Long Sa Tuyết vịn vào vai Tạ Sơ Dương. Lúc Tạ Sơ Dương không nhìn thấy liền lộ ra một ánh mắt khiêu khích.

Minh Thù cao giọng: "Long công chúa, mắt ngươi bị chuột rút sao?"

"Khụ khụ khụ..." Long Sa Tuyết bị Minh Thù nói đến mức ho khan không ngừng. Tạ Sơ Dương cũng dừng lại, không biết nghĩ như thế nào, nói chung sự lạnh lùng trên mặt hắn càng nặng nề hơn.

Long Sa Tuyết cúi thấp đầu, đáy lòng thầm hận.

Lão yêu bà này điên rồi sao?

Đột nhiên hét lên...

May mà Tạ Sơ Dương không nhìn thấy... nhưng cảm giác được Tạ Sơ Dương lúc này rất đáng sợ, đáy lòng Long Sa Tuyết có chút dự cảm không ổn.

Tạ Sơ Dương không nói câu gì, ôm Long Sa Tuyết nhanh chóng rời đi.

[Nhiệm vụ phụ: Thu hoạch giá trị thù hận của Tạ Sơ Dương.]

[Nhiệm vụ phụ: Thu hoạch giá trị thù hận của Ngọc Huy.]

Ừm... Không có giá trị thù hận quần thể sao?

[Không có lợi, không phát.] Hệ thống rất hào phóng.

Minh Thù: "..." Hài Hòa Hiệu rất hào phóng.

Ngọc Huy... nếu cô nhớ không lầm thì cái tên thần kinh trước mặt này tên là Ngọc Huy.

Sao lại gọi là Quốc Huy nhỉ? Quốc Huy không được, Tiên Huy cũng được nha...

[Ký chủ mau ngừng lại, mau tăng giá trị thù hận.] Ký chủ để ý thức của mình bay lên không thể nhìn thẳng.

"Sư phụ, có phải là người thích hắn không?" Ngọc Huy đột nhiên lên tiếng, nói vô cùng thẳng thắn.

Minh Thù kéo áo choàng của mình: "Quỳ đi, ta chưa cho ngươi đứng dậy".

"Ta không quỳ, ta chỉ muốn bái sư chứ ta không làm gì sai, vì sao lại phải chịu phạt?" Trong ngữ khí phách lối của Ngọc Huy còn có một chút ngữ khí trẻ con.

"Bởi vì thân phận của ngươi... không cao bằng ta". Minh Thù cười:

"Ta muốn phạt thì phạt, ngươi có ý kiến gì sao?"

Ngọc Huy lập tức không lên tiếng, cũng thu lại vài phần kiêu ngạo, có chút tức giận nhìn cô chằm chằm: "Dùng thân phận để chèn ép người khác thì có gì hay chứ. Nếu ta sinh ra cùng lúc với ngươi thì thân phận của ta khẳng định là sẽ cao hơn ngươi".

"Ồ? Ngươi muốn soán vị sao?" Thân phận cao hơn cô chỉ có Tiên Đế.

Đương nhiên chỉ là về mặt thân phận, Tiên Đế là người đứng đầu Tiên giới. Người có thể làm Tiên Đế không nhất thiết phải có năng lực tốt cho nên về mặt thực lực, tiên tôn vẫn giỏi hơn một bậc.

Lúc đảo chủ của Bồng Lai tiên đảo xuất hiện, vừa hay lại nghe thấy đứa con trai sống trong nhung lụa của mình nói câu đó, ông lao đến như một làn khói bịt miệng Ngọc Huy ấn xuống đất.

"Tên tiểu tử chết tiệt này nói lung tung cái gì thế?"

Đảo chủ không chút khách khí dạy dỗ Ngọc Huy nhưng ai cũng có thể nhìn ra được chỉ là ra vẻ như vậy thôi, chứ thực ra đánh không hề đau chút nào.

"Tiên tôn, lời của trẻ con không nên chấp nhất, mong người bỏ qua cho". Đảo chủ cảm thấy ngày hôm nay cực kỳ đen đủi, hết lần này đến lần khác đổ lên đầu ông. Trời sinh tên tiểu tử này không hề có một chút tự giác nào.

"Bản tôn bỏ qua cho thì có ích gì, con trai nhà ngươi muốn soán vị, cái này cần Tiên Đế bỏ qua thì mới được".

"Ý của đứa trẻ này không phải là như vậy". Đảo chủ lại đánh vài cái lên người của thiếu niên. Thiếu niên rất tức tối nhưng lại bị đảo chủ ấn xuống, cậu không giãy ra được. Đảo chủ vẫn còn đang nhận lỗi với Minh Thù:

"Mấy ngày trước trên đảo có được một món đồ trang sức vô cùng tinh xảo, đợi Thiên Lộc Yến kết thúc, hạ quan sẽ tự mình đến cửa tạ tội".

Minh Thù liếc nhìn thiếu niên: "Những thứ đồ kia không cần nữa, vừa hay trong cung của ta thiếu một người quét sân".

Quét sân?

Những lời này không phải là đang nói với ông, bảo con của ông đi quét sân sao?

Trái tim của đảo chủ co rút lại.

Hắn đường đường là thiếu đảo chủ của Bồng Lai tiên đảo, muốn hắn đi quét sân... cho dù đối phương là tiên tôn thì cũng quá là mất mặt rồi.

Nhưng nhìn mặt Ngọc Huy lại không hề tức giận như vậy, thái độ vẫn kiêu ngạo như trước: "Quét sân thì quét sân, ta tình nguyện quét sân vì sư phụ".

Đảo chủ: "Tình nguyện cái đầu con!"

"Tiên tôn người..."

"Đảo chủ có ý kiến gì không?"

Ý kiến chứ!

"Tiên tôn, ta chỉ có một đứa con trai. Người xem có thể giơ cao đánh khẽ không, ta sẽ nghe lời người..."

"Đảo chủ cho rằng tiên cung của tiên tôn, ai cũng có thể tùy tiện quét?"

Đảo chủ: "..." Đúng là mang thù mà!

Hậu quả khi đắc tội một tiên tôn, đảo chủ không dám nghĩ tới nhưng nghĩ tới đứa con trai bảo bối của nhà mình, ông lại có chút dao động.

Minh Thù nhấc chân đi về phía trước, bỏ đảo chủ lại phía sau: "Còn không mau đi theo".

Ngọc Huy giãy ra khỏi cha mình: "Cha, con đi đây! Đợi con tung hoành khắp trời đất, con sẽ về thăm mọi người".

Đảo chủ: "..."

Lên Tiên giới là đem con trai đi mất rồi.

Ông trở về phải nói như thế nào với phu nhân đây...

Con trai quay lại đi!

-

Minh Thù trở lại Cửu Liên sơn, Ngô Đồng đã cùng Dạ Nguyệt chân quân đợi ở ngoài cung. Dạ Nguyệt chân quân không chút biểu cảm, đã chết lặng.

Lúc cô đi, hắn đoán rằng hắn cũng nên đi.

Quả nhiên, Ngô Đồng ngay lập tức qua gọi hắn.

"Tiên tôn, người định thu nhận tên tiểu bá vương này làm đồ đệ thật sao?" Dạ Nguyệt chân quân thấy Minh Thù dẫn theo Ngọc Huy trở về, không nhịn được mà ghé lại cạnh cô nói thầm:

"Đây chính là bảo bối của Bồng Lai tiên đảo, người dẫn về như vậy... không ổn đâu".

"Đồ đệ?" Minh Thù cười đến khó hiểu:

"Mơ đi, hắn đến để quét sân".

"Phụt!"

"Cười cái gì!" Ngọc Huy trừng mắt với Dạ Nguyệt Chân Quân, rất không khách khí:

"Có gì đáng cười hả, chưa thấy quét sân bao giờ sao? "

Dạ Nguyệt chân quân cũng bị tính cách không sợ trời không sợ đất của Ngọc Huy làm cho sững sờ, tốt xấu gì thì thân phận bây giờ của hắn cũng cao hơn cậu ta đấy...

Bồng Lai tiên đảo nuôi đứa trẻ hung hăng này thành thái tử gia sao?

Không thể chọc giận, không thể chọc giận. Dạ Nguyệt chân quân quyết định đi nấu ăn, tránh việc bị những thứ không bình thường làm ảnh hưởng đến.

"Ta ở đâu?" Thiếu niên xoay đầu quan sát tiên cung:

"Nơi này của người cũng to thật đấy nhưng mà nhìn đơn sơ quá, hoa viên sau nhà của ta còn đẹp hơn ở đây".

Ngô Đồng ở bên cạnh xấu hổ, Tiên giới này không thiếu những kẻ quần áo lụa là nhưng chưa từng thấy ai lại giống như Ngọc Huy.

"Vậy ngươi quay về hoa viên sau nhà của ngươi đi". Hoa viên của trẫm chỉ cần có thức ăn là đủ rồi, không chứa nổi thứ khác.

Ngọc Huy nghẹn lời: "Ta còn chưa bái người làm sư thì ta chưa về. Người đừng nghĩ đến việc đuổi ta về, ta nhất định phải bái người làm sư".

"Chọn cho hắn gian phòng nhỏ nhất". Minh Thù quay đầu dặn dò Ngô Đồng.

"Cái gì?" Ngọc Huy không nhịn được giận:

"Người muốn ngược đãi ta?"

"Quét sân thì chỉ xứng đáng ở phòng nhỏ thôi". Minh Thù cười:

"Sao có thể nói là ta ngược đãi ngươi được chứ?"

"Người..."

Minh Thù đi về phía phòng bếp. Ngọc Huy nhìn chằm chằm bóng lưng của cô rồi nói với Ngô Đồng: "Phòng ở đâu, còn không mau dẫn ta đi!".

Ngô Đồng: "..."

Tiên tôn sao lại nghĩ không thông mà đem về một tiểu tổ tông như vậy chứ.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 444: Tiên Tôn Đừng Lo Lắng (9)

Đảo chủ của Bồng Lai tiên đảo muốn con trai của mình trở về nhưng lại sợ đắc tội Minh Thù, cuối cùng dưới sự an ủi của Tiên Đế, ông mới bỏ đi ý nghĩ muốn cướp con trai từ tiên cung trở về.

Ý tứ của Tiên Đế rất rõ ràng, tiên tôn có chừng mực sẽ không thực sự làm gì đó với một đứa bé.

Đảo chủ biết con trai của mình mặc dù chả ra gì nhưng cũng là người có chủ kiến. Nó đã muốn sang bên kia thì cho dù ông có đem người về, chẳng bao lâu sau nó cũng sẽ nghĩ cách để quay lại.

Vậy nên đảo chủ từ chỗ muốn cướp con trai về, cuối cùng ông nghĩ cho dù không thể bái Minh Thù làm sư phụ thì ông cũng hi vọng nó có thể học ở Tiên gia học phủ, bây giờ đang là lúc thuận lợi nhất để học hành.

Lúc đến thương lượng, Minh Thù vừa mới ăn điểm tâm xong, tâm tình vô cùng tốt. Đảo chủ nói xong cô liền đồng ý.

Đợi sau khi quyết định xong những việc này, đảo chủ bắt đầu buồn rầu nghĩ xem lúc về nên ăn nói thế nào với phu nhân nhà mình.

"Phù Hề này, sau này nhớ chăm sóc em trai con một chút". Trước khi đảo chủ rời đi còn dặn đi dặn lại Phù Hề.

Phù Hề im lặng liếc cha: "Nó có cái gì để mà chăm sóc chứ, chỉ biết gây sự. Cha, cha vẫn nên đem nó về đi thì tốt hơn, tránh việc nó gây ra chuyện gì không thể xử lý được".

Nàng khó khăn lắm mới có thể vào được cửa của Tạ Sơ Dương, suýt chút nữa thì thất bại vì tên vô liêm sỉ kia. Phù Hề cực kỳ tức giận.

Đảo chủ cực kỳ buồn bã: "Con tưởng rằng ta không muốn sao? Đó là Ngân Tranh tiên tôn - người ngồi ngang hàng với sư phụ con, ngang bằng với đảo của chúng ta, con tưởng rằng đó chỉ là một tiên quân thôi sao?

"Con biết rồi, con biết rồi, cha mau nghĩ cách phải nói thế nào với mẹ đi!" Phù Hề không nhịn được phất tay.

"Phù Hề này, con cũng chú ý một chút. Tiên giới này không giống như Bồng Lai chúng ta, lúc nên nhịn thì phải nhịn."

Đảo chủ liếc xem bốn phía không có ai liền ghé vào tai Phù Hề: "Tìm cơ hội rồi xử lý, đừng có ngu ngốc mà xử lý ngay tại chỗ.

"Con cũng không ngu".

"Em trai con..."

"Con về đây". Phù Hề không nhịn được phất tay.

Vậy cho nên tiểu bá vương Ngọc Huy cứ như vậy mà đến Tiên gia học phủ để đi học, lúc không phải đi học thì quay về quét sân.

Minh Thù nghe Ngô Đồng nói, ngày đầu tiên đi học hắn đã đánh nhau với nửa lớp rồi.

Ngọc Huy cúi thấp đầu trở về, trên người rối bời, tóc nghiêng qua một bên, cũng may Tiên giới sạch sẽ không có thứ gì bẩn thỉu.

Minh Thù ngồi dưới một cây lê ở trong sân. Lúc này đang là lúc hoa lê nở, thỉnh thoảng cánh hoa rơi xuống trên gương mặt trắng sứ của cô, sau đó chầm chậm trượt xuống vai.

Ngọc Huy vừa bước vào liền nhìn thấy cảnh này, hắn hơi ngừng lại, hô hấp tựa như cũng chậm lại.

"Đánh nhau có thắng không?"

Ngọc Huy hoàn hồn: "Thua rồi".

"Không phải được xưng là thiên tài của Bồng Lai sao?"

Ngọc Huy giận dữ cáo trạng: "Bọn họ cậy đông để ăn hiếp người khác, còn sai khiến nữa! Ta không quen với bộ môn võ thuật của bọn họ cho nên mới thua. Nếu như một đấu một thì bọn họ căn bản không phải là đối thủ của ta".

"Vậy ngươi vẫn thua rồi". Minh Thù vỗ những cánh hoa rơi trên đầu vai mình, đi về phòng.

"Cho dù có nguyên nhân gì đi nữa thì thua vẫn là thua".

Kẻ thù sẽ không nói chuyện nhiều người ít người với ngươi, không chống lại được thiên quân vạn mã của đối phương, vậy cũng chỉ có thể thua.

Ngọc Huy nhìn bóng lưng của cô hừ một tiếng, cầm chổi lên bắt đầu quét sân.

Hoa lê bay loạn đầy đất, còn loạn hơn cả lúc không quét. Việc người thiếu niên đang làm căn bản không phải là quét sân.

Ngón tay không cẩn thận đụng vào vết xước nhọn trên cây chổi, máu tươi chảy xuống bùn đất nơi có những cánh hoa lê.

Người thiếu niên vội vàng ném cây chổi xuống.

Lão tử tại sao lại phải tới quét sân chứ!

Hắn ta nhìn ngón tay đang rỉ máu của mình.

Tức quá!

Tức chết đi được!

-

Hôm sau Minh Thù liền nghe nói Ngọc Huy đánh thắng rồi. Lúc hắn trở lại khí phách rất hiên ngang, vào cửa liền kêu lên: "Đám nhóc con kia còn lâu mới là đối thủ của ta, hôm nay không phải là ta đã đánh bọn chúng đến mức kêu cha gọi mẹ rồi sao?"

"Đám nhóc con?" Minh Thù ngẩng đầu, tò mò hỏi:

"Ngươi bao nhiêu tuổi?"

"Ta..." Ngọc Huy bĩu môi: "Trong lòng ta thì tuổi của ta lớn hơn bọn họ!"

Minh Thù giơ tay lên chống cằm, ánh mắt quét một vòng trên người hắn, mang theo nụ cười nhàn nhạt. Ngọc Huy cảm thấy có chút không đúng, trong lòng cảnh giác.

Nhưng Minh Thù không nói gì.

Ánh mắt Ngọc Huy liếc xuống tay áo của cô. Ở đó có một thứ gì đó ngũ sắc đang nằm, là cục bánh trôi bảy sắc cầu vồng sao? Cục bánh trôi bảy sắc lông xù?

Hắn càng ngày càng bạo gan, đi vài bước qua, giơ tay bắt lấy.

Mà lúc hắn đụng vào, lòng bàn tay liền cảm thấy tê rát.

Con thú nhỏ toàn thân dựng hết lông lên, mở rộng tứ chi, con mắt như viên đá quý màu đen hung hăng nhìn Ngọc Huy, trong miệng phát ra tiếng gầm nhỏ.

Ngọc Huy nhìn tay của mình: "Đây là thứ gì vậy?"

Minh Thù đưa tay bóp thú nhỏ, rõ ràng vẫn là bộ dạng tức giận, vậy nhưng cô đưa tay bóp thì lại chẳng xảy ra chuyện gì.

"Muốn sờ không?"

Ngọc Huy khoanh tay lui lại, cảm giác vừa nãy quá kỳ lạ, dường như máu trong người đều đông lại...

Thú nhỏ giãy giụa.

Ngươi buông ta ra!

Ta là thứ người khác có thể tùy tiện sờ mó sao?

Minh Thù ném thú nhỏ ra. Thú nhỏ nhảy lên bàn ngậm một miếng điểm tâm, sau đó nhanh chóng lăn xuống bàn, bò lên cây hoa lê rồi biến mất trong hoa lê rực rỡ.

Ngọc Huy tìm một hồi trong đám hoa lê nhưng cũng không thấy cục bánh trôi nhiều màu kia đâu nữa.

"Đó là thứ gì vậy?" Ngọc Huy nói với Minh Thù:

"Người nuôi nó sao? Nhìn thật kỳ quái".

"Không kỳ quái bằng ngươi.

Ngọc Huy: "..."

Hắn kỳ quái gì chứ?

Ngọc Huy cũng rất bực bội. Hắn không may mắn rút được một hình tượng như vậy đã không nói làm gì, tuổi lại còn nhỏ như vậy, làm sao có thể tấn công, lấy gì để tấn công?

Cần thể diện cũng không có.

"Tiên tôn, ở bên ngoài có rất nhiều người tới đây". Ngô Đồng vội vã đi qua, ánh mắt liếc qua người Ngọc Huy, thấp giọng nói:

"Hôm nay hắn đánh nhau ở học phủ, bây giờ những người đó đem theo người nhà đến muốn nói chuyện".

Ngọc Huy đương nhiên nghe thấy được. Hắn thu lại suy nghĩ của mình, ngẩng đầu, giọng nói cực kỳ phách lối: "Một đám bại tướng dưới tay ta".

Ngọc Huy bây giờ cũng có thể coi như là người trong cung của cô cho nên những người này tìm đến cũng không phải là sai.

Cho dù Minh Thù là tiên tôn, con nhà mình bị đánh, những người làm cha mẹ cũng phải tới cửa nói lý một chút. Tình thương của cha vô biên, tình thương của mẹ vạn tuế.

Minh Thù ôm điểm tâm đứng dậy, kéo vạt áo dài đi về phía cửa cung.

"Người muốn nói thế nào với bọn họ?" Ngọc Huy lộ ra vẻ thấp thỏm đúng như lứa tuổi của hắn:

"Người muốn giao ta cho bọn họ sao?"

Đánh nhau với những đứa trẻ hung hăng cậu còn có thể đánh thắng nhưng đứa trẻ ngoài kia con mang theo cha mẹ, hắn chắc chắn sẽ không đánh lại được.

Dù sao thân thể này...

Còn nhỏ.

Đây đúng thật là một chủ đề bi thương.

Khóe miệng Minh Thù chứa đựng nét cười, giọng nói chậm rãi nhẹ nhàng giống như mây đang bay ở chân trời mềm mại: "Bây giờ biết sợ rồi sao?"

"Ai sợ chứ?" Ngọc Huy thẳng người lên.

"Đánh không thắng thì tìm đến người lớn, những người này sau này cũng sẽ chẳng có tiền đồ gì, hừ".

"Ngươi có tiền đồ, ngươi có tiền đồ, vậy sao ngươi lại không dám ra?" Đứa trẻ này thật đúng là nên ăn đòn.

"Ta... đó là ta muốn bọn họ thấy dáng vẻ oai hùng của sư phụ!"

"Ai là sư phụ của ngươi?"

"Người đó". Thiếu niên hùng hồn không biết xấu hổ:

"Dù gì thì sớm muộn gì người cũng là sư phụ của ta, ta gọi trước cũng chẳng sao".

Thân phận của hắn ngoại trừ là đồ đệ ra, hắn thật sự không nghĩ ra thân phận gì khác. Dù gì thì cậu... cũng quá nhỏ tuổi.

"A..."

Ngô Đồng run lên, tiên tôn đang tức giận sao?

Nhưng nhìn tiên tôn như vậy lại không giống như đang giận.

Rốt cuộc là giận hay không giận?

Ngô Đồng rất luống cuống, hiện tại nàng đã hoàn toàn không nhìn thấu tiên tôn nữa rồi.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 445: Tiên Tôn Đừng Lo Lắng (10)

Minh Thù đi qua cửa cung, đứng ở trên bậc thang bạch ngọc, tiên khí lượn lờ bên chân làm nổi lên tiên khí của cô.

Có rất nhiều người đứng ở bên ngoài, người lớn đem theo những đứa trẻ mặt mũi bị đánh bầm dập.

Minh Thù đi ra, trong lòng những người này bất bình nhưng vẫn hành lễ.

Ngân Tranh tiên tôn.

Minh Thù ngẩng đầu nhìn trời: "Ngày hôm nay mặt trời cũng không đi nhầm cửa, tại sao lại cùng chạy đến chỗ ta làm gì".

Mọi người: "..."

Bọn họ tới làm gì, cô không biết sao?

Thế nhưng nghĩ đến đó là đứa trẻ của Bồng Lai tiên đảo, không có quan hệ gì lớn với tiên tôn, chúng tiên chỉ có thể thuận ý nói một cách thiện ý: "Ngân Tranh tiên tôn, Ngọc Huy ở học phủ đả thương con ta. Mặc dù chỉ là trò chơi đùa giữa trẻ con nhưng nó lại không tránh khỏi việc ra tay quá nặng. Người nhìn xem, mặt mày hốc hác hết cả rồi, người phải làm chủ cho mọi người".

"Mong Ngân Tranh tiên tôn làm chủ".

"Mong Ngân Tranh tiên tôn làm chủ".

Ngọc Huy đứng ở phía sau Minh Thù dường như muốn nói gì đó lại bị Ngô Đồng ngăn lại. Tiên tôn còn chưa lên tiếng, đến lượt ngươi lên tiếng sao?

Chúng tiên chờ Minh Thù lên tiếng.

Vậy nhưng Minh Thù lại ung dung, chậm rãi ăn điểm tâm, ánh mắt thờ ơ quét một vòng xuống dưới. Một lúc lâu sau cô mới chậm rãi cất giọng: "Đánh thì cũng đánh rồi, muốn thế nào?"

Đánh cũng đã đánh rồi.

Muốn như thế nào?

Không có những từ ngữ thừa thãi và trói buộc. Tám chữ nhẹ bẫng như vậy, mọi người nghe thấy đều muốn nổi trận lôi đình.

Người bị đánh không phải là con người, người nói dễ dàng lắm.

Ngọc Huy ở phía sau đắc ý, không để ý đến sự ngăn cản của Ngô Đồng, đứng ra cất giọng nói: "Ai bảo bọn họ nói xấu sư phụ, ta đánh bọn họ vậy là còn nhẹ đấy. Lần sau còn để ta nghe thấy, đừng trách ta không khách khí".

"Ngươi ngươi ngươi..."

"Tiên tôn, người xem hắn có thái độ gì kìa".

"Đảo chủ Bồng Lai mà có ở đây thì cũng không dám phách lối như vậy. Tiên tôn người không thể bao che cho hắn được, nhất định phải làm cho rõ ràng!"

Thiên giới có quy củ của Thiên giới, Bồng Lai tiên đảo như thế nào bọn họ không quan tâm nhưng làm càn ở thiên giới chính là đang khinh thường bọn họ.

"Bọn họ nói gì ta?" Minh Thù không để ý tới những người khác, mà nhìn Ngọc Huy.

Ngọc Huy giương gương mặt nhỏ nhắn lên, ngạo nghễ nói: "Bọn họ nói sư phụ là một người phụ nữ già không lấy được chồng, còn nói là sư phụ muốn phá hoại tình cảm của Tạ Sơ Dương và Tuyết gì đó, bàn tán về sư phụ..."

"Câm miệng, ngươi nói láo, chúng ta chưa từng nói như vậy!" Có đứa trẻ cắt đứt lời Ngọc Huy, sắc mặt đỏ bừng lên:

"Hắn nói bậy, chúng ta chưa từng nói xấu sau lưng tiên tôn".

Mà gương mặt của các gia trưởng cũng trở nên kỳ quái. Bọn họ đương nhiên không biết tại sao Ngọc Huy lại muốn đánh con của bọn họ, chỉ cho rằng Ngọc Huy đã quen thói ngang ngược, phách lối ở Bồng Lai tiên đảo mà thôi...

"Ta nói bậy? Ngươi, ngươi, ngươi, còn ngươi nữa. Hôm qua lúc nghỉ giữa giờ, các ngươi ở phía sau học phủ, ta nghe không sót chữ nào, ngươi còn dám nói không phải các ngươi?" Ngọc Huy nói một cách chắc nịch.

"Ta không có!"

"Hắn nói bậy!"

"Đúng đúng đúng..."

Tiên tôn không có quy củ rõ ràng, tuy rằng đáng trách nhưng nếu tiên tôn cứ tóm lấy cái này không buông thì bọn họ cũng khó tránh khỏi trầy da tróc thịt.

Mấy đứa trẻ cũng biết chuyện này nghiêm trọng cho nên cùng thống nhất là sẽ cắn chặt răng không nói gì nữa.

Mà gia trưởng thì đương nhiên là hiểu rất rõ về con của mình, nhìn thấy cảnh này liền biết rằng chúng nó nhất định là đã nói xấu sau lưng, hơn nữa còn thật sự bị tiểu bá vương nghe được.

Minh Thù nghe đến đau cả lỗ tai, cô chỉ tay vào một tiên quân: "Mang Lưu Quang kính đến đây".

Lưu Quang kính có thể tra được xem trong quá khứ đã xảy ra chuyện gì. Nếu như đã đem Lưu Quang kính ra rồi, vậy thì còn gì để nói nữa?

Sắc mặt vài đứa trẻ trắng bệch, tóm lấy tay của cha mẹ mình run rẩy.

Tiên quân bị gọi tên kinh ngạc đáp lại: "Tiên tôn, không cần thiết phải dùng đến Lưu Quang kính, chỉ là trò chơi đùa của trẻ con mà thôi..."

"Phải phải, trẻ con ra tay sẽ khó mà có chừng mực. Chúng ta cũng có chỗ không đúng, không có gì phải ngạc nhiên cả. Trẻ con mà, đánh nhau là bình thường, nhớ năm đó chúng ta cũng y như vậy".

Minh Thù cười: "Đừng, ta muốn xem là ai nói dối. Nếu như hắn nói dối, ta sẽ giao cho các người xử lý, thế nào?"

Ngọc Huy kinh ngạc, cô có ý gì?

Nhưng mà nghĩ một chút thì hắn cũng chẳng việc gì phải sợ, những điều hắn nói điều là sự thật.

Hắn chắc chắn rằng đã nghe thấy những đứa trẻ này bàn luận về cô. Chỉ là hắn đánh bọn chúng không phải vì cô nhưng nếu như có thể thêm vào thì hắn cũng không ngại ôm lấy.

"Tiên tôn..."

Khóe môi Minh Thù xuất hiện một đường cong mờ mờ, chúng tiên chỉ cảm thấy nụ cười kia giống như bùa trí mạng. Bọn họ hai mặt nhìn nhau, cuối cùng một người rời đi lấy Lưu Quang kính.

Nhân lúc này, chúng tiên liền suy nghĩ đối sách.

Lưu Quang kính có tiên quan chuyên môn trông coi. Ai mà biết được người tới không phải là tiên quan trông coi Lưu Quang kính, mà lại là Long Sa Tuyết chứ.

Long Sa Tuyết hành lễ với Minh Thù cứ như là giữa bọn họ không có sự không thoải mái nào ở đây vậy: "Tiên quan Mộc Hỉ xuống nhân gian rồi cho nên Tiên Đế để cho ta tạm thời giữ Lưu Quang kính một thời gian".

Long Sa Tuyết vừa mới nhận được Lưu Quang kính, nàng cũng không biết là lại trùng hợp như vậy.

Trên đường tới đây nàng cũng biết là đã xảy ra chuyện gì. Cô đem một tên công tử của Bồng Lai tiên đảo vào trong cung, đây không phải là tự chuốc khổ vào thân sao?

Long Sa Tuyết thu lại cảm xúc trong đáy lòng, đúng mực hỏi: "Ngân Tranh tiên tôn cần dùng Lưu Quang kính để xem chỗ nào?"

Mọi người chỉ cảm thấy vị công chúa này từ khi kết hôn đến giờ tính cách đã trầm ổn hơn rất nhiều, chỉ là thỉnh thoảng vẫn nhìn thấy bóng dáng của một cô gái nhỏ trong nàng. Sự chuyển biến này rất tự nhiên, không có một ai hoài nghi cả, chỉ nghĩ rằng là do nàng lấy chồng.

Không giống Minh Thù, tính tình đột nhiên có biến đổi lớn, lại còn trở nên lỗi thời như vậy. Ai cũng đều nghĩ là vì Tạ Sơ Dương tiên tôn thành thân cho nên mới bị hóa điên.

Minh Thù cắn hai miếng điểm tâm, giọng điệu có chút hàm hồ: "Hôm qua ở ao sen trong học phủ..."

"Giờ Tỵ". Ngọc Huy chủ động bổ sung.

Long Sa Tuyết lấy ra một tấm gương, đánh ra một luồng tiên khí. Tiên khí nhập vào mặt gương, mặt gương lập tức xuất hiện sương mù, bối cảnh rất nhanh liền hiện lên, Tiên gia học phủ liền xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Hình ảnh chớp nhoáng dần dần dừng lại ở ao hoa sen nhưng vẫn còn đang là giờ lên lớp, trong ao hoa sen không có ai.

Nhưng theo dòng thời gian trôi qua, hình ảnh vẫn không hề thay đổi, không có ai ở ao hoa sen.

Chúng tiên không dám thả lỏng, chân mày Ngọc Huy cũng hơi nhướng lên.

Mãi đến khi qua giờ Tỵ, khi tan học cũng không hề có động tĩnh gì.

"Ngân Tranh tiên tôn, người chắc chắn là giờ này sao?" Long Sa Tuyết cười trên sự đau khổ của người khác nhưng nàng che đậy vô cùng tốt:

"Có phải là người nhớ nhầm giờ rồi không?"

"Ngân Tranh tiên tôn, xem ra đây là hiểu lầm".

"Không thể nào!" Ngọc Huy cực kỳ tức giận:

"Ta không nghe lầm, rõ ràng là ở đó, rõ ràng các ngươi đã giở thủ đoạn".

"Ngọc Huy không được nói bừa. Những thứ mà Lưu Quang kính nhìn thấy thì không ai có thể thay đổi được".

Một tiên quan đứng ra chắp tay: "Ngân Tranh tiên tôn, chuyện này chúng tôi sẽ coi như là sự nghịch ngợm giữa bọn trẻ, vậy tôi xin cáo từ".

Bây giờ không đi thì còn đợi đến lúc nào.

Mặc dù không biết tại sao Lưu Quang kính lại không thấy được nhưng dựa vào phản ứng của lũ trẻ, rõ ràng là đã từng xảy ra chuyện kia.

Có lẽ là Ngọc Huy nhớ nhầm địa điểm, dù sao hắn cũng không quen thuộc về Tiên giới, đợi hắn nhớ ra thì hỏng mất.

"Đợi đã".

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 446: Tiên Tôn Đừng Lo Lắng (11)

Minh Thù gọi mấy kẻ định chạy, mỉm cười: “Ta nhớ học phủ của tiên gia không chỉ có một ao sen, thấy từng cái từng cái.”

Chúng tiên: “…” Cay đắng.

Sắc mặt Long Sa Tuyết cũng thay đổi, nhưng nghĩ chuyện này cũng không liên quan nhiều đến mình, nàng ta liền tỉnh táo lại.

Ngọc Huy giống như được nhắc nhở: “Ao sen kia ở phía tây, đi xuyên qua chính là sân tập võ. Bên cạnh ao sen còn có một cây thanh liễu đặc biệt to.”

Minh Thù nhìn về phía Long Sa Tuyết: “Long công chúa, mời.”

Ngọc Huy cũng đã nói rõ ràng như thế, Long Sa Tuyết chỉ có thể chuyển bức họa đến chỗ ao sen.

Ai biết vừa chuyển bức họa được một lát liền thấy hai đứa trẻ nghịch ngợm (1)xuất hiện, tiếp theo lại thêm mấy đứa nữa đi ra từ sân tập võ, nhìn thấy bọn họ thì chủ động chào hỏi, sau đó cả đám trẻ nghịch ngợm đi vòng qua phía sau ao sen.

Chúng chồm hổm ở phía sau cũng chẳng biết làm gì, chỉ ngồi chém gió, ai biết được có người lại nhắc tới việc đại hôn của Tạ Sơ Dương mấy ngày trước.

“Ngân Tranh tiên tôn thật là xinh đẹp.”

“Đẹp thì có ích gì, ngươi có chạm vào được không, ha ha.”

“Ta nghe nói ngàn năm trước Ngân Tranh tiên tôn và Sơ Dương tiên tôn là kim đồng ngọc nữ cơ mà, không biết sao lại thành như vậy. Ngươi xem Sơ Dương tiên tôn thành thân, đột nhiên tính tình người thay đổi hẳn, ta nghe nói, người bị kích động đến phát điên.”

“Ha, nói không chừng không gả được thì sao?”

“Xinh đẹp như vậy mà không ai thèm lấy, không phải là có tật xấu gì đấy chứ?”

“Những nữ nhân của tiên giới đều giả bộ rụt rè, lần trước ta còn chứng kiến ai kia với ai kia ôm ấp đấy, nói không chừng Ngân Tranh tiên tôn lén lút thông đồng với người nào, chúng ta không biết đấy thôi.”

“Cũng phải, nhiều năm như vậy, một mình người thật là trống trải…”

Nhóm trẻ nghịch ngợm hiển nhiên chỉ ngồi chém gió nhưng dùng từ cực kỳ khó nghe, chúng càng nói càng quá đáng, sau đó liền thấy bóng dáng Ngọc Huy xuất hiện trên bức họa, hắn đứng ở nơi chúng không nhìn thấy được. Mãi đến khi chúng dừng nói chuyện với nhau, Ngọc Huy mặt không đổi sắc rời đi, như thế lại càng đẹp trai hơn mấy phần.

Ngọc Huy không yên lòng, cô không phát hiện ra cái gì chứ?

Sớm biết sẽ có ngày xảy ra việc này, lúc đó hắn đã không dùng biểu cảm đó.

“Các ngươi còn gì muốn nói nữa không?” Minh Thù nhìn xuống đám người bên dưới, ý cười càng đậm.

“Còn không quỳ xuống!” Có đại nhân quát một tiếng.

Mấy đứa trẻ nghịch ngợm vội vàng quỳ xuống, run run nói không nên lời.

“Tiên tôn, là chúng ta quản giáo không nghiêm, xin tiên tôn bớt giận, ta sẽ phạt chúng đến đài khiển trách… nửa tháng!”

“Ta cũng phạt tiểu tử thối này đến đài khiển trách nửa tháng, nhất định sẽ quản giáo nghiêm ngặt.”

Bọn họ vừa nói, vừa lôi những đứa trẻ nghịch ngợm của mình đi.

Mấy đứa trẻ nghịch ngợm này khóc nức nở: “Tiên tôn, chúng ta biết lỗi rồi.”

“Mặc dù ta không phải người của tiên giới, nhưng cũng biết vô lễ với tiên tôn là không thể dung tha.” Ngọc Huy được đà, bắt đầu diễu võ dương oai:

“Đài khiển trách nửa tháng không phải quá nhẹ nhàng ư, ta thấy phải nhốt vào Hắc Thủy Trì mới được.”

Chúng tiên mặt biến sắc, có tiên quân nhịn không được quát lớn: “Tuổi còn trẻ mà sao lại ác độc như vậy, với thực lực của chúng mà đến Hắc Thủy Trì còn có thể sống sót sao?”

“Bọn chúng dám nói thì phải gánh vác hậu quả.” Ngọc Huy hừ lạnh:

“Nếu ở Bồng Lai, người như vậy đã bị kéo ra biển cho cá mập từ lâu rồi.”

“Tiên tôn, Hắc Thủy Trì có vẻ hơi nặng, những tiên nhân phạm phải trọng tội mới bị giam vào Hắc Thủy Trì, chúng chỉ là những đứa trẻ.” Long Sa Tuyết đứng ra nói.

“Pháp không trách chúng.” (2)Minh Thù buồn bã nói:

“Hạn cho các ngươi trong ba ngàyphải tìm ra danh sách mà lát nữa ta sẽ đưa các ngươi, nếu tìm không thấy thì cứ làm theo cách của Ngọc Huy.”

Chúng tiên thở phào, tuyệt đối không thể đến nơi như Hắc Thủy Trì.

Mọi người tưởng lời nói của Long Sa Tuyết có tác dụng, nhao nhao cảm kích.

“Nếu không có chuyện gì nữa, ta về trước đây, phu quân vẫn chờ ta.” Lúc nói, Long Sa Tuyết cố ý nhìn Minh Thù, nhấn mạnh hai chữ phu quân.

Nhưng Minh Thù chỉ nghiêng đầu nhìn nàng ta, đôi mắt phớt lờ, cực kỳ hấp dẫn người khác.

Long Sa Tuyết gật đầu, đáp mây rời khỏi.

Nàng ta bay chưa được bao xa, đột nhiên rớt xuống từ trên không, trúng ngay lúc hoa lê ở Cửu Liên sơn vừa nở.

“Long công chúa, ngươi có thể giảm béo một chút, mây này cũng không chở được cô, đập nát cả hoa của Cửu Liên sơn ta.”

Mọi người lạ lẫm nhìn Minh Thù thu tay về, còn ác nhân cáo trạng trước.

Một đám người ác nhân bọn họ.

Long Sa Tuyết đương nhiên biết Minh Thù cố ý. Nàng ta chật vật đứng lên từ hoa lê, có chút oán giận nhìn cô, nhưng rất nhiều người đang đứng bên kia.

Long Sa Tuyết cắn răng, thu tầm mắt lại, đố kỵ chứ gì. Người càng đố kỵ ta, ta lại càng muốn giữ Tạ Sơ Dương trong tay.

Nàng ta đi bộ dưới Cửu Liên sơn.

Còn chưa đi được bao xa, chợt nghe thấy tiếng rít gào của thú vật và tiếng thét chói tai từ trong núi.

Mọi người: "…"

Họ biết Cửu Liên sơn có thú ở, hơn nữa nghe đồn có thần thú nhưng âm thanh này sao lại kỳ lạ vậy?

Minh Thù bảo Ngô Đồng đi nói Dạ Nguyệt viết một danh sách nguyên liệu nấu ăn, viết xong Minh Thù chỉnh sửa lại số lượng, xem như nể mặt họ, sau đó bảo bọn họ đi chuẩn bị.

Nhìn thấy nguyên liệu nấu ăn, chúng nhân bó tay toàn tập.

Mấy thứ này là thứ gì? Chưa nói đến cái tên, chỉ cái tiền tố (3)Nam hải Bắc hải này, bọn họ đều muốn bủn rủn rồi.

Bọn họ có chết cũng phải đòi lại công bằng cho đám trẻ.

Dạ Nguyệt chân quân tưởng rằng Minh Thù muốn dùng nên toàn viết những nguyên liệu hiếm thấy, đâu biết rằng cô dùng cho đám người kia.

Đuổi đám người kia đi, Ngọc Huy theo Minh Thù tiến vào: "Sư phụ, sao người không phạt chúng đến Hắc Thủy Trì?"

Con người hắn chẳng những hoành hành ngang ngược, thỉnh thoảng còn hơi ác độc, để không phá vỡ hình tượng, hắn phải độc ác một chút.

"Không có gì thì không nên đánh đánh giết giết." Minh Thù dừng một chút:

"Đừng gọi ta là sư phụ, nếu không… ngươi sẽ hối hận."

Ngọc Huy "hả" một tiếng, hiển nhiên không định nghe: "Nhưng vừa rồi sư phụ đánh rớt Long Sa Tuyết kia."

Khỉ chứ, dối trá không đỏ mặt.

Tự mình động thủ không nghiêm túc, còn dám nói không muốn đánh đánh giết giết.

Minh Thù vẻ mặt đăm chiêu: “Cửu Liên sơn cấm phi hành.”

“Sao ta không biết quy định này?”

“Vừa đặt ra.” Minh Thù mặt không đổi sắc định ra quy định mới cho Cửu Liên sơn:

“Ngô Đồng nhớ đấy!”

“Hả?” Vẻ mặt Ngô Đồng ngơ ngác, mội hồi lâu mới gật đầu:

“Vâng, tiên tôn.”

Ngọc Huy: “…” Lại là một kẻ thần kinh.

Phản diện nhiều kẻ thần kinh.

Bình tĩnh.

Lão tử phải dùng tình yêu để cảm hóa cô.

“Sư phụ, vừa rồi có phải người thay ta trút giận?” Ngọc Huy quấn lấy Minh Thù.

Ngô Đồng không biết có nên kéo Ngọc Huy ra hay không, tiên tôn có vẻ không thích Ngọc Huy nhưng hành vi của người lại như cố gắng quan tâm.

Bỏ đi, hay là ban bố quy định mới cái đã.

Ngô Đồng xoay người rời đi, trong sân chỉ còn lại Minh Thù và Ngọc Huy.

“Tại sao ta lại phải trút giận thay ngươi?” Minh Thù hỏi ngược.

“Không phải người trút giận cho ta, vậy tại sao người nói đỡ cho ta, sư phụ, người khẩu thị tâm phi!” Ngọc Huy cười xấu xa:

“Sư phụ, người hãy thừa nhận người muốn làm sư phụ ta đi! Người làm sư phụ ta chính là phúc phận của người.”

“Ha ha…”

Phúc phận cái rắm.

Trẫm muốn giá trị thù hận của ngươi…

Một lát.

Minh Thù cân nhắc mấy khắc, đột nhiên cười nói: “Được, nhận ngươi làm đồ đệ."

Kiên trì mà không giết được ngươi thì coi như trẫm thua.

***

(1) Nguyên gốc là hùng hài tử, chỉ những đứa trẻ nghịch ngợm, nhàn rỗi, khó bảo.

(2) Pháp không trách chúng: pháp luật không đổ lỗi cho quần chúng.

(3) Tiền tố: tiền tố trong “tiền tố hậu tố”.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 447: Tiên Tôn Đừng Lo Lắng (12)

Long Sa Tuyết bị con vật khổng lồ đuổi đến kinh hồn bạt vía, vất vả lắm mới rời được Cửu Liên sơn. Vào đến Tây Nhạc sơn, nàng ta mới thở phào.

Đó là… thứ gì vậy?

Long Sa Tuyết thở hổn hển, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, trong lòng nàng ta vẫn còn sợ hãi. Nàng ta ngoái lại phía sau, nắm chặt vạt áo nhanh chóng đi về hướng cung điện, nàng ta bị thương, bước đi khập khiễng, rất chậm.

Không dễ gì mới thấy cung điện, Long Sa Tuyết dần thả lỏng.

“Sư nương.”

Phù Hề đeo kiếm đi ra, thấy dáng vẻ chật vật của Long Sa Tuyết, giật mình tiến tới: “Người sao vậy?”

“Sư phụ ngươi đâu?” Long Sa Tuyết không thích Phù Hề lắm, dù sao một mỹ nhân gợi cảm như vậy ở bên cạnh Sơ Dương khiến nàng ta rất lo lắng, cho nên giọng nói khó tránh khỏi hơi cứng nhắc.

Phù Hề đỡ Long Sa Tuyết: “Sư phụ ở thư phòng, ta dìu người vào đã.”

Phù Hề để ý thấy vết thương trên bắp chân Long Sa Tuyết, thần sắc nàng ta khác thường, Long Sa Tuyết liếc mắt liền nhìn ra, lại nhìn xuống chân: “Sao, ngươi biết là thứ gì làm ta bị thương?”

Phù Hề nuốt nước miếng, lắc đầu: “Không… không biết.”

Nàng ta cúi đầu: “Sư nương, ta dìu người vào.”

Phù Hề đưa nàng ta trở về phòng, lại đi gọi Tạ Sơ Dương, Long Sa Tuyết đã bắt đầu sốt, cuộn mình trên giường, nhìn rất không ổn.

“Chuyện gì vậy?”

Phù Hề nhỏ giọng trả lời: “Vừa rồi ta ra ngoài thì gặp sư nương, hình như sư nương bị thương.”

Tạ Sơ Dương nhìn vết thương trên chân Long Sa Tuyết, hắn tiến lên kiểm tra một lượt. Vết thương đã biến thành màu đen như bị móng vuốt sắc bén cào.

Tạ Sơ Dương yên lặng bắt mạch, sau đó bôi thuốc cho Long Sa Tuyết nhưng tình hình của Long Sa Tuyết cũng không tốt hơn.

Long tộc lớn mạnh, không thể bị cào một cái đã thành như vậy.

“Đi mời Dạ Nguyệt chân quân qua đây một chút.” Tạ Sơ Dương dặn dò Phù Hề.

Phù Hề vâng lệnh, liếc mắt nhìn Long Sa Tuyết ở trên giường, nàng khẽ cắn môi rồi rời khỏi phòng.

Khi đi mời Dạ Nguyệt chân quân phải đi ngang qua Cửu Liên sơn, nàng nhìn cung điện tinh xảo phía dưới, tinh thần có chút bất định.

Dạ Nguyệt chân quân không có trong cung, nghe nói là đến Cửu Liên sơn, Phù Hề lại vội vã vòng lại Cửu Liên sơn.

Phù Hề đứng bên ngoài Cửu Liên sơn, nhìn thiếu niên đi xuống trong sương mờ, sắc mặt nàng có chút khó coi, trực tiếp chạy lên mấy bước: “Ngọc Huy, ngươi điên rồi!”

Thiếu niên tỏ vẻ kiêu căng: “Ai bảo ả chọc giận sư phụ, sư phụ không thích ả, ta giáo huấn ả, đáng đời.”

Phù Hề tức giận: “Đưa ta thuốc giải.”

“Không có.” Thiếu niên hừ nhẹ.

“Đệ…” Phù Hề nhìn xung quanh một chút:

“Ngọc Huy, ở Bồng Lai tiên đảo có cha mẹ làm chỗ dựa cho đệ, đệ muốn ai chết thì người đó phải chết nhưng đây là tiên giới, đệ nghĩ kỹ đi, nói không chừng đệ còn liên lụy cả Ngân Tranh tiên tôn.”

Trong lòng Phù Hề thực ra rất không thích đứa em trai này.

Cha mẹ luôn thiên vị hắn, dù làm gì cũng đều căn dặn nàng phải bảo vệ hắn cho tốt.

Nhưng hết lần này đến lần khác Ngọc Huy gây chuyện thị phi, dù xảy ra chuyện gì vẫn để nàng chịu tiếng xấu thay, Phù Hề cảm giác sớm muộn sẽ có ngày mình đánh chết hắn.

Ngọc Huy nhíu nhíu mày, tựa hồ đang suy nghĩ lời nói của Phù Hề.

“Ta không có thuốc giải.”

Cuối cùng Ngọc Huy vẫn nói những lời này, lách người khỏi Phù Hề đi xuống núi.

Phù Hề tức không chịu được nhưng nàng không làm gì Ngọc Huy được.

Nghĩ đến lời căn dặn của Tạ Sơ Dương, nàng vội đi tìm Dạ Nguyệt chân quân.

Dạ Nguyệt chân quân là tiên y nổi danh tiên giới, Phù Hề đến tìm người, Minh Thù không tiện giữ người. Tốt xấu gì người ta cũng là nhân viên công vụ của tiên giới.

“Ngân Tranh tiên tôn.” Lúc rời đi Phù Hề đột nhiên nhìn cô nói một câu:

“Người khuyên Ngọc Huy đừng khư khư cố chấp như vậy, hại người cuối cùng hại mình.”

Minh Thù có hứng thú nhìn sang: “Hắn làm gì?”

Phù Hề không đáp lời, vén áo rời đi.

Minh Thù bảo Ngô Đồng đi nghe ngóng thử xem xảy ra chuyện gì.

Một lúc lâu Ngô Đồng mới về: “Long Sa Tuyết bị thương, tính mạng khó giữ.”

Minh Thù: “…”

Khỉ nó, đối tượng mang giá trị thù hận không thể sống tốt hơn chút sao?

Trẫm ngày ngày cứu đối tượng mang giá trị thù hận, bóng ma tâm lý rất lớn.

“Sắp chết thật ư?” Minh Thù đứng lên:

“Còn sống được bao lâu?”

“Nghe ý của Dạ Nguyệt chân quân… nếu không tìm được thuốc giải, hẳn là không sống được quá mười hai canh nữa.”

“Long Sa Tuyết là Long tộc sao lại yếu như vậy?” Long tộc giả à?

Ngô Đồng: “…” Tiên tôn có vẻ gấp? Người xảy ra chuyện cũng không phải là Sơ Dương tiên tôn, tiên tôn gấp gì chứ?

Không hiểu được suy nghĩ của tiên tôn nhà mình.

“Thuốc giải, em nói nàng ta trúng độc?” Minh Thù nhìn về phía Ngô Đồng:

“Trúng độc gì?”

Ngô Đồng lắc đầu, nàng có thể nghe ngóng được chừng này đã là không dễ gì.

“Ngọc Huy đâu?”

“Vừa rồi còn thấy hắn…” Ngô Đồng nói một tiếng, nhìn một vòng xung quanh, không thấy người, không khỏi nhíu mày:

“Sư tôn, em đi tìm thử nhé?”

“Không cần.” Minh Thù đi ra ngoài cung, chớp mắt một cái đã biến mất trong màn đêm.

Nguồn gốc cái tên Cửu Liên sơn chính là chín ngọn núi được liên kết với nhau từ thấp tới cao, lại từ cao tới thấp giống hình chữ nhân. Cung điện của Minh Thù xây ở chỗ cao nhất.

Cô ra khỏi cung đi về hướng thường ngày xuống núi, trên đường đi chợt có con thú nhỏ, nhìn thấy cô bèn tíu tít chạy vào rừng sâu.

Con thú nhỏ túc tắc đi theo chân Minh Thù.

Con sen, ngươi chờ ta với.

Lúc này trong rừng tản ra sương mù, thiếu niên dựa vào một gốc cây, ngón tay đang nhỏ máu. Mà dưới đất, một con cự thú đang bò lổm ngổm, tham lam dùng lưỡi liếm máu trên ngón tay thiếu niên, hàm răng sắc nhọn tựa như lúc nào cũng có thể cắn đứt ngón tay thiếu niên.

Âm thanh rất nhỏ truyền đến từ đằng xa, thiếu niên kinh ngạc, thu tay về, nhảy lên cây.

Cự thú thấy thiếu niên đi rồi, cũng chuẩn bị xoay người rời đi.

Nhưng lúc nó xoay người, liền thấy một con thú nhỏ màu sắc sặc sỡ ngồi xổm phía sau nó.

Con sen, ngươi mau đến xem, xấu quá đi!

Con thú nhỏ nhảy nhót tại chỗ rất vui vẻ.

Miêu tả con cự thú này thế nào nhỉ, có chút giống con cóc phiên bản lớn, có điều trên đầu có ba con mắt.

Tự cho mình là Nhị Lang Thần sao?

Minh Thù chậm rãi đi tới, làn áo xanh lướt qua cành cây, sau âm thanh rất nhỏ lại khôi phục sự vắng vẻ.

Cự thú lùi về dưới bóng cây, cảnh giác nhìn Minh Thù chằm chằm.

Con sen, ta muốn ăn nó.

Con thú nhỏ đột nhiên lên tiếng, ánh mắt sáng lên nhìn cự thú.

Ăn mới có thể bồi bổ, chưa biết chừng ta có thể nói chuyện, con sen, ngươi mau bắt nó cho ta ăn.

Minh Thù: “…” Con cóc này ăn có ngon không?

Con cóc: "…" Tại sao ánh mắt nhìn mình chằm chằm của con thú hai chân kia lại kỳ quái như vậy?

Minh Thù thu tầm mắt lại, nhìn cái cây bên cạnh con cự thú.

"Tự mình xuống đây, hay là ta mời ngươi xuống?"

Trên cây hoàn toàn yên tĩnh, ngay cả lá cây cũng không rung, Minh Thù nhấc chân về hướng đó, con cóc lập tức tạo tư thế tấn công.

Xào xạc…

Lá cây lay động, thiếu niên từ trên cao nhảy xuống, rơi xuống cạnh con cóc, trên tay hắn còn đang rỉ máu. Trong nháy mắt, lực chú ý của con cóc bị máu của hắn thu hút, tham lam tiến đến liếm máu của hắn.

Con thú nhỏ nhảy nhót mấy cái tại chỗ, không ngừng ồn ào.

Con sen, ngươi nhìn đi, ngươi nhìn con sen của người khác kìa, dùng máu của mình để nuôi. Ngươi nhìn lại mình đi, một lời không hợp là cắt mất khẩu phần ăn của ta.

Thú của người ta thật hạnh phúc.

Thật muốn ăn nó quá.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 448: Tiên Tôn Đừng Lo Lắng (13)

“Nuôi dưỡng mãnh thú, ngươi chán sống rồi?”

Thiếu niên mở mắt, trong thái độ kiêu ngạo có vài phần thờ ơ: “Đây là chuyện của ta, không liên quan gì đến người.”

“Vừa rồi không phải ngươi bái sư rồi sao, giờ lại không liên quan gì?”

Minh Thù tiến lên, con cóc vẫn chuyên chú liếm máu trên tay Ngọc Huy, vốn không để ý Minh Thù tiến lại.

Minh Thù nắm cằm của thiếu niên, khiến hắn ngẩng đầu: “Ta chưa nói với ngươi, đừng mang thứ kỳ quái đến Cửu Liên sơn?”

Khỉ nó, ăn hết cả đồ ăn của trẫm!

Ngọc Huy im lặng.

Nếu không phải lão tử còn nhỏ tuổi, lại cần ở bên cạnh cô, ai thèm bái cô làm thầy.

Cô cũng xứng làm thầy của thiên tài ta đây sao, nằm mơ!

“Từ đâu tới?”

Ngọc Huy phồng mang trợn má, một lúc lâu mới thì thào: “Hải Lý Kiếm.”

Thời điểm hắn đến thiên giới cũng không dẫn theo nó, ai biết sao nó vào được, còn làm hại người.

Minh Thù nhìn tay hắn không ngừng rỉ máu, nhếch miệng cười trào phúng, giật tay hắn từ miệng con cóc về. Con cóc lập tức không vui, há miệng định cắn Minh Thù.

Con thú nhỏ bên cạnh tung cước qua, đánh vào đầu nó, con cóc bị đánh nghiêng đầu, có vẻ bị đánh đến choáng váng.

Con sen, được ăn không?

Minh Thù liếc thú nhỏ một cái, thú nhỏ "xùy" một tiếng, nhảy lên đầu con cóc đánh bình bịch.

Con cóc có vẻ rất sợ thú nhỏ, nằm sấp trên mặt đất không dám nhúc nhích.

Minh Thù kiểm tra vết thương của hắn, chắc là tự mình rạch. Vết thương rất lớn, cô nghĩ bị con cóc liếm cũng có chút ớn lạnh, mau chóng dùng phép thuật biến ra nước rửa cho hắn.

Máu loãng chảy trên đất, ngấm vào bùn, biến mất không thấy đâu.

Ngọc Huy lộ ra chút tâm tình bất ổn: "Sư phụ, nó bị phát hiện rồi, ta có bị đuổi khỏi tiên giới không?"

Minh Thù giữ tay hắn, máu cũng theo thế chảy vào lòng bàn tay cô. Cô ngước mắt cười nhẹ: "Đuổi khỏi tiên giới?"

Ngọc Huy thăm dò: "Không ư?"

"Đương nhiên là không." Ngữ điệu Minh Thù du dương, cô ác ý ghé người trước mặt hắn:

"Ngươi sẽ bị ném vào Hắc Thủy Trì."

Sắc mặt Ngọc Huy trắng bệnh: “Sư phụ…”

Minh Thù cười nhạt, trẫm sẽ xem ngươi biểu diễn.

Cô cũng không dọa hắn, bị phát hiện nuôi mãnh thú, hắn sẽ thật sự bị ném vào Hắc Thủy Trì.

“Phong thủy luân chuyển, trước kia còn phách lối muốn ném người khác vào Hắc Thủy Trì, giờ thì đến lượt mình rồi.”

“Cũng chỉ là Hắc Thủy Trì, có gì phải sợ.” Thiếu niên kiêu căng phách lối trở lại:

“Hai mươi năm sau lại là một hảo hán, sư phụ yên tâm, ta tuyệt sẽ không liên lụy đến người.”

Lão tử có chết cũng sẽ lôi cô chết cùng!

“Thật không, vậy bây giờ ta sẽ đi nói với Tiên Đế, thành toàn cho nguyện vọng này của ngươi?”

Ngọc Huy nghẹt thở, hồi sau giận dữ nói: “Người đi đi, dù sao người cũng không muốn nhận tên đệ tử ta đây.”

“Ngươi tự biết mình như thế, sao lại nhất nhất phải bái ta làm thầy?”

Ánh mắt nữ tử đối diện vẫn cười nhẹ như cũ nhưng sương mù sau lưng len lỏi cuồn cuộn, có vài phần ma mị.

Trong lòng Ngọc Huy khẽ hoang mang, trên mặt lại cố gắng trấn tĩnh: “Người rất đẹp, những người kia không được xinh đẹp, sao ta phải khiến mình ấm ức, sư phụ ta đương nhiên phải là tốt nhất.”

Quả nhiên đủ nông cạn.

Minh Thù không đùa hắn nữa, vừa dùng phép thuật chữa thương cho hắn vừa nói: “Đưa ta thuốc giải.”

“Ta không có thuốc giải.” Ngọc Huy hừ hừ:

“Thuốc giải ở Bồng Lai, ta không mang theo.”

Minh Thù: “…”

Không mang theo thuốc giải, còn dám dẫn mãnh thú theo khắp nơi?

Ngươi lên thiên giới để báo thù đấy à?

Tên thần kinh này nhất định là đến để đối đầu với trẫm.

Tiêu diệt mục tiêu giá trị thù hận của trẫm hết lần này tới lần khác.

“Tiên tôn, người ở đâu?” Âm thanh kinh hoảng của Ngô Đồng vang lên bên tai:

“Người của Tây Nhạc sơn đến, khí thế hung hăng, người đến không có thiện ý. Tiên tôn, người mau trở về!”

Minh Thù thả tay Ngọc Huy xuống, xoay eo và thở ra hai cái.

Hôm nay nhất định là ít đồ ăn, nếu không sao lại không thuận lợi như thế?

“Giấu nó kỹ cho ta.” Minh Thù liếc con cóc trên mặt đất:

“Nếu không ta không ngại giao cả ngươi và nó ra.”

Minh Thù ôm thú nhỏ rời đi.

Đi hai bước, cô lại ngừng lại, khẽ xoay người cười ôn hòa: “Còn để ta thấy ngươi dùng máu nuôi nó nữa, ta sẽ chém đứt tay ngươi.”

Ngọc Huy vô thức che cánh tay của mình lại.

Mãi đến khi bóng dáng của Minh Thù biến mất trong màn sương dày đặc, Ngọc Huy mới đặt mông ngồi trên người con cóc.

Con cóc cố gắng cắn tay hắn, Ngọc Huy tức giận đánh vào đầu nó: “Không nghe nàng nói sao, ta còn cho ngươi ăn máu, sẽ chém chết ta đó.”

Con cóc: “…” Đừng tưởng ta không nghe được cô ấy nói là chặt tay nhé.

Chủ nhân trở nên hơi kỳ lạ.

[Đinh đoong, trừ mười điểm tích lũy]

Ngọc Huy: “…” Khỉ chứ, một con thú cũng có tư cách quyết định có phá hình tượng hay không hả?

[Cửu thiếu, thú cũng có tư cách của thú, người không được kỳ thị thú, hơn nữa người ta cũng là mãnh thú, rất lợi hại.]

Ngọc Huy tát một cái vào gáy con cóc, chỉ là đồ chơi mà cũng đòi hai trăm linh năm viên ngọc kia của nguyên chủ, lão tử nhìn bằng một con mắt!

Con cóc bị đánh hai cái, có chút nóng nảy, đột nhiên thúc đầu về hướng Ngọc Huy, sau đó cong người chạy vào cánh rừng biến mất dạng.

Ngọc Huy nào nghĩ được con cóc lại lớn gan tập kích chủ như vậy, không chút phòng bị ngã nhào trên mặt đất, quỳ trên đất nghi ngờ cuộc đời này.

[…] Đã nhắc nhở người đừng kỳ thị thú rồi, hừ!

Ngọc Huy nghiêm túc đưa ra kháng nghị, mong ngươi sau này hãy cho ta một thân phận bình thường nhưng cao thượng.

Đừng cho lão tử loại thân phận kỳ lạ này!

Lão tử chỉ muốn làm một tổng tài bá đạo kiêu ngạo.

[…]

Cứu thiếu luôn thích thêm kịch bản cho mình, đừng tức giận đừng tức giận, ta logout.

Đại điện Tiên cung.

Minh Thù ngồi trên ghế lớn, liếc nhìn Tạ Sơ Dương và Phù Hề phía dưới.

Tạ Sơ Dương thấp giọng nói: “Ngân Tranh, thứ làm Sa Tuyết bị thương bắt nguồn ở Cửu Liên sơn của muội, rốt cuộc là thứ gì?”

Minh Thù chống cằm, cười vô cùng lịch sự: “Không biết, ta vừa mới đến Cửu Liên sơn, vẫn chưa quen với Cửu Liên sơn bằng Sơ Dương tiên tôn.”

Tạ Sơ Dương hiển nhiên không hài lòng với cách nói của Minh Thù: “Ngân Tranh, muội nhất định phải để ta nói trắng ra khiến tất cả mọi người khó chịu sao?”

“Không nói trắng ra thì còn có thể làm gì? Nói lén lút sao?” Nhị đại gia Minh Thù xua tay:

“Có gì cứ nói thẳng ra, ta chịu được.”

Tạ Sơ Dương: “…”

“Ngân Tranh, trước kia muội…” Tạ Sơ Dương đột nhiên bắt đầu thâm trầm:

“Không phải như vậy.”

Nói nhảm, trẫm sao có thể giống trước kia.

Trẫm xinh đẹp như vậy.

“Cho nên ngươi đến để ôn lại quá khứ?” Minh Thù nheo mắt:

“Sơ Dương tiên tôn đến nhầm nơi rồi, ta không có thời gian ôn lại chuyện xưa với huynh. Ngô Đồng, tiễn khách.”

“Rốt cuộc vì sao Sa Tuyết bị thương.” Âm thanh của Sơ Dương từ từ cất cao:

“Hiện giờ Cửu Liên sơn này là địa bàn của muội, trừ muội ra còn ai có thể sai khiến linh thú trên núi. Ngân Tranh, ta không muốn kinh động đến Tiên Đế, muội đưa thuốc giải cho ta, chuyện này xem như chưa xảy ra.”

“Vậy ta còn phải cảm ơn huynh?” Minh Thù vô cùng kinh ngạc.

“Ngân Tranh, muội nhất quyết phải nói kiểu âm dương quái khí như thế ư?” Tạ Sơ Dương mở miệng, không có âm thanh gì, câu nói tiếp theo bị nuốt ngược trở lại. Ánh mắt của hắn nhìn thẳng vào Minh Thù.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 449: Tiên Tôn Đừng Lo Lắng (14)

Cô gái phía trên tự nhiên cười nói: "Có tức hay không?"

Chỉ hỏi ngươi có tức hay không!

Không tức trẫm lại chọc cho tức!

Giá trị thù hận không thể vứt bỏ!

Tạ Sơ Dương: "..."

Tạ Sơ Dương dường như đoán ra cái gì nhưng thái độ Minh Thù vẫn làm cho hắn tức giận, hắn liếc mắt nhìn Phù Hề, thở ra một hơi: "Ngọc Huy ở chỗ nào?"

Minh Thù nheo mắt, có điều nhìn thấy Phù Hề đứng ở phía sau Tạ Sơ Dương, vì sao hắn biết cô cũng không thấy kỳ lạ.

Phù Hề bán đứng Ngọc Huy cũng không kỳ quái. Cô đã thấy rõ thái độ của Bồng Lai tiên đảo, hiển nhiên là cưng chiều Ngọc Huy quá mức.

"Tại sao ta phải nói cho huynh biết?" Minh Thù ngoẹo đầu, giọng nói nhẹ nhàng, mềm mại, tinh tế.

Dù gì cũng là mục tiêu giá trị thù hận của trẫm, làm sao có thể tùy tiện nói cho đám tiểu yêu tinh các ngươi biết được chứ.

Tạ Sơ Dương sầm mặt lại: "Muội biết hắn đã làm tổn thương

Sa Tuyết."

Không phải câu hỏi, mà là câu khẳng định.

Trước khi tới đây hắn còn sợ rằng cô không biết, cô không biết làm những việc như vậy.

Nhưng bây giờ thấy thái độ này của cô, sao cô lại có thể không biết chứ.

Cô chẳng những biết mà cô còn bao che...

Nghĩ tới đây, lệ khí trong lòng Tạ Sơ Dương càng nặng hơn.

"Ta biết thì sao, không biết thì sao?"

"Muội có phải là đã quên quy củ của tiên giới rồi không?"

"Đã quên, huynh nói cho ta nghe thử xem."

"..."

Tạ Sơ Dương cổ quái nhìn cô vài lần, cảm thấy như không biết người trước mắt này.

Hắn quả thực không nhận ra, Ngân Tranh trước mắt và Ngân Tranh trong ấn tượng của hắn kém hơn quá nhiều... nhiều lắm...

Thái độ này so với việc trước kia cô không thèm nhìn tới mình còn khiến người ta phát điên hơn.

"Nếu Sa Tuyết xảy ra chuyện gì, muội biết Long tộc sẽ như thế nào không?"

"Phái binh đánh tiên giới?" Minh Thù nhếch miệng.

"Thì sao nào, ta sợ bọn họ sao?"

Ý là dù là Long tộc cũng không xứng khiêu chiến với bản tôn.

"Muội và hắn chỉ có quen biết vài ngày mà muội lại bao che cho hắn?" Nhiệt độ quanh thân Tạ Sơ Dương thấp hơn, mỗi từ dường như đều phát ra từ trong kẽ răng.

Đại điện ánh sáng ngời ngời, chẳng biết tại sao lại trở nên ảm đạm. Hình bóng Tạ Sơ Dương bao phủ trong một tầng khói mù, nhìn khiến người ta phát sợ.

“Bảy ngày hoặc tám ngày...” Minh Thù suy nghĩ một lúc, giọng nói vui sướng.

"Ta không nhớ lắm, nhưng chắc cũng không đến mười ngày. "

Tạ Sơ Dương: "..."

Một người chỉ quen biết chưa tới mười ngày, cô cứ như vậy bao che, dựa vào cái gì!

Hô hấp của Tạ Sơ Dương có chút nặng nề, ánh mắt âm trầm nhìn thẳng vào mặt Minh Thù, dường như muốn lột bỏ thân thể cô để nhìn rõ linh hồn cô.

Người kia lại chỉ nhẹ nhàng mỉm cười, không ngần ngại và cảnh giác chút nào.

"Lục soát cho ta!"

Người của Tạ Sơ Dương mang tới lĩnh mệnh đi ra ngoài.

"Tạ Sơ Dương, đây là Cửu Liên sơn của ta, không phải Tây Nhạc sơn của huynh, huynh muốn lục soát là có thể lục soát sao?" Minh Thù giơ tay lên, cửa điện lập tức bị đóng lại, chặn mọi người ở trong điện.

"Ngân Tranh, muội định làm loạn tới tận tai Tiên Đế sao? "

"Đến tai Tiên Đế thì sao, huynh có thể giết ta sao?" Minh Thù lấy ra hai quả tiên, vừa ăn vừa nói:

"Huynh muốn ta giao người, ta không giao, vậy thôi." Cho ngươi tức chết.

Tạ Sơ Dương im lặng, hắn đột nhiên phất tay.

"Mọi người đi ra ngoài trước."

Phù Hề hơi do dự: "Tiên tôn..."

Tạ Sơ Dương thấp giọng quát lớn: "Đi ra ngoài."

Phù Hề nhìn Tạ Sơ Dương, lại nhìn về phía cô gái phía trên rồi xoay người rời đi.

Phía dưới đại điện trở nên trống trải, chỉ còn lại âm thanh Minh Thù gặm trái cây. Tạ Sơ Dương đi lên phía cô, từng bước từng bước đi lên bậc thang, đứng ở trước mặt cô.

"Ngân Tranh." Hắn gọi một tiếng thật nhẹ, nhìn qua tấm màn che mặt, trong đáy mắt dường như có vẻ đau đớn.

"Trong lòng muội vẫn còn có ta đúng không?"

Minh Thù lắc đầu: "Không có."

Đáy lòng nguyên chủ vẫn có huynh, đáng tiếc nguyên chủ đã chết rồi...

Chết ở trên tay huynh.

Tạ Sơ Dương tựa vào tay vịn bên cạnh cô, xoay người đối diện với cô.

"Vậy tại sao muội muốn nhằm vào nàng ta, trong lòng muội rõ ràng vẫn có ta, vì sao không thừa nhận. Nhiều năm như vậy muội vẫn cứ trốn tránh ta làm gì?"

Minh Thù ôm trái cây lùi về sau, tiểu yêu tinh này áp sát như thế làm cái gì, trẫm phải bảo vệ đồ ăn vặt.

Bảo vệ tốt đồ ăn vặt, Minh Thù mới nói: "Ta chỉ nhằm vào nàng ta, không liên quan đến huynh, ta chỉ muốn nhằm vào nàng ta."

Tỉnh lại đi tiên tôn, trẫm chỉ muốn tăng giá trị thù hận, không có một chút quan hệ nào với huynh.

"Lúc Tiên đế chỉ hôn, ta phái người hỏi muội, là muội... chúc mừng ta, trong cơn tức giận nên ta đã đồng ý." Tạ Sơ Dương dường như không nghe thấy Minh Thù nói.

"Lúc đó nếu muội không đồng ý, ta cũng sẽ không cưới nàng ấy. Ngân Tranh, muội rốt cuộc muốn thế nào?"

Minh Thù suy nghĩ một chút. Tạ Sơ Dương dường như thực sự phái người đi tìm nguyên chủ, có điều ngay cả lời của đối phương nguyên chủ cũng không nghe, trực tiếp gửi tặng một câu chúc mừng để đuổi người.

Trẫm chỉ muốn yên lặng tăng giá trị thù hận, tại sao khiến trẫm phải có cảm xúc!

Để trẫm làm nhân vật phản diện để người ta kính ngưỡng không được sao!

Cảm xúc cái gì chứ!

Một tiểu yêu tinh đã làm cô quá mệt rồi, còn thêm một tên nữa, tức chết đi được.

[Ký chủ, hay là bây giờ cô cứ làm bộ quay lại với hắn, sau đó cứ làm như vậy, như vậy... Cuối cùng Long Sa Tuyết thấy cô cùng với hắn có một tình yêu thật đẹp, lúc đó sẽ dễ dàng có được giá trị thù hận, ký chủ hãy coi đây là một cái bàn đạp!] Hài Hòa Hiệu càng nói càng hưng phấn.

Minh Thù: "..."

Cái gì mà bàn đạp chứ!

Trẫm là loại người như vậy sao?

Ngươi lại đi giựt giây ký chủ nhà mình làm nữ nhân cặn bã, lương tâm của ngươi không thấy cắn rứt sao?

[Vậy nếu không chẳng lẽ ký chủ đi giết Long tộc?] Hài Hòa Hiệu kiên nhẫn.

Minh Thù: "..."

Che giấu!

Hài Hòa Hiệu này thật đáng sợ, lại dám giật dây trẫm, trẫm không chịu được bị người khác giật dây!

Minh Thù mềm nhũn dựa vào tay vịn, khóe miệng nở nụ cười thản nhiên. Tạ Sơ Dương khẽ động, cổ họng nhấp nhô hai lần, đưa tay muốn chạm vào Minh Thù.

"Ngân Tranh..."

Tay hắn chưa chạm tới Minh Thù, chỉ thấy nữ tử nghiêng đầu nhìn qua, cổ tay bị cô nắm lấy.

"Cảm ơn tiên tôn, cái gì không nên chạm vào thì đừng chạm vào."

Minh Thù nhấc chân đạp Tạ Sơ Dương, hắn định chặn lại nhưng vẫn từ trên bậc thang ngã xuống, cũng may cuối cùng hẵn vẫn giữ vững được thân thể, không bị ngã chết trên mặt đất.

Minh Thù đứng dậy, duyên dáng bước trên bậc thang.

Tạ Sơ Dương ôm chỗ bị Minh Thù đạp.

"Muội muốn ra tay với ta sao?"

"Huynh cứ hiểu là ta và huynh tiếp xúc thân mật cũng được." Minh Thù bóp cổ tay đi xuống bậc thang, Tạ Sơ Dương còn chưa nói ra miệng, đã bị Minh Thù bất ngờ đánh ra pháp thuật cắt ngang.

Đến đây đi, đánh một trận, sẽ có giá trị thù hận!

Thực lực của Tạ Sơ Dương không thể nghi ngờ, bên này Minh Thù lại gặp phải phiền phức, cô phát hiện lúc mình liên tục sử dụng pháp thuật, thân thể lại cảm thấy không chịu đựng nổi.

Cô nghĩ đến lúc mình tới đây còn đang hộc máu.

Mẹ nó, lại muốn lừa lão tử tự sát!

"Ngân Tranh! "

Xoẹt.

Ầm ầm.

Đồ đạc trong điện bị pháp thuật tác động, chia năm xẻ bảy, chiếc rèm bằng lông vũ phía sau bị phá vỡ, nhẹ nhàng xuống lại một lần nữa bị pháp thuật tung lên.

Hai bóng người xuyên qua lông vũ, tiếng Tạ Sơ Dương nghe đến chói tai.

*

[Hài Hòa Hiệu]

Kỳ Ngự: Vợ đừng sợ, ta tới bảo vệ vợ, dám để ý vợ ta, muốn chết.

Minh Thù: Ngươi ở chỗ nào vậy?

Kỳ Ngự:... Ô ô, tiểu tiên nữ không cho ta lên sân khấu.

Tiểu tiên nữ:... Bây giờ đi tới cũng vô dụng thôi, ngươi còn nhỏ.

Tiểu thiên sứ: Nhỏ đâu mà nhỏ?

Hài Hòa Hiệu: Hài Hòa Hiệu Hài Hòa Hiệu, cả nhà đến xem tiểu yêu tinh đánh lộn đi!

Tiểu tiên nữ:... Nhìn cái gì tiểu yêu tinh đánh lộn, bỏ phiếu trước đã!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 450: Tiên Tôn Đừng Lo Lắng (15)

Rầm!

Cửa điện bị người ta đẩy ra, Phù Hề đưa người xông vào.

Trong điện hỗn độn, lông vũ từ không trung chậm rãi bay xuống. Ở trong điện, Tạ Sơ Dương bị Minh Thù ấn trên mặt đất, sắc mặt cô thoáng tái nhợt nhưng thái độ vẫn không hề thay đổi.

Cô giống như hoa nở dưới gió xuân, kiều diễm mà ôn nhu.

"Ngân Tranh tiên tôn, người buông sư phụ ra!" Phù Hề nhìn về phía Minh Thù hét lên.

Minh Thù buông Tạ Sơ Dương ra, lúc đứng dậy, Phù Hề thấy y phục trước ngực cô đen kịt, hẳn là dính máu…

Mắt cô nhìn người trên mặt đất, khóe môi tái nhợt vẫn nở nụ cười.

"Lần sau lại tự tiện xông vào Cửu Liên sơn của ta, ta lại tiếp tục đánh huynh, hoan nghênh huynh muốn tới lúc nào cũng được."

Không có giá trị thù hận, đánh một trận là tốt rồi.

Nếu vẫn không có? Đánh cho chết luôn!

Phù Hề chỉ cảm thấy không khí trong điện thật ngột ngạt, nàng nuốt một ngụm nước bọt, tiến lên đỡ Tạ Sơ Dương dậy sau đó lui ra ngoài.

Tạ Sơ Dương vẫn nhìn Minh Thù, lần này hắn thật sự không biết cô...

Minh Thù đứng ở trong điện, nở nụ cười nhìn theo bọn họ rời đi rồi dần dần thu lại nụ cười. Trông cô thờ ơ mà xa cách nhưng chỉ trong nháy mắt, cô chậm rãi đưa khóe môi lên, lại nhìn ba người kia cười, ngây thơ vô tội.

Ngọc Huy chạy vào đại điện, đúng lúc thấy cô ngã xuống, mềm nhũn lăn trên mặt đất.

"Sư phụ..."

Ngọc Huy tiến lên đỡ cô dậy, để cho cô dựa vào người mình, trông vô cùng căng thẳng. Giọng nói hắn run run: "Sư phụ, người bị thương rồi? "

Vết máu trên ngực cô muốn cho người khác không thấy là rất khó.

Rất nhiều máu, rất nhiều vết thương lớn.

Hắn chưa từng bị thương nhưng giờ đây hắn thấy rất khó chịu, cứ như vết thương nằm trên người hắn vậy.

"Ngô Đồng... đi chuẩn bị đồ ăn." Minh Thù nhìn Ngô Đồng đang chạy tới gần, nhẹ giọng dặn dò.

"Tiên tôn, người bị thương rồi." Ngô Đồng như không nghe thấy, biểu hiện còn lo lắng hơn cả Ngọc Huy.

"Chảy nhiều máu như vậy, phải làm sao bây giờ... Tiên tôn, người đừng nói chuyện, trước tiên em giúp người đứng lên, để em xem vết thương cho người."

Minh Thù gạt tay nàng ra.

"Đi chuẩn bị đồ ăn."

Trẫm chỉ là đói bụng.

Trẫm thật sự đói.

Trẫm sắp chết đói.

Ngô Đồng tự trách bản thân mình, nàng không nên nghe lời tiên tôn, nhìn về phía Ngọc Huy, nàng không nên rời đi.

"Tiên tôn..."

"Nếu như em không đi thì ta chết thật đó." Minh Thù nói một cách yếu ớt.

"Chết đói."

Ngô Đồng bị ánh mắt của Minh Thù nhìn vào, mấp máy môi, trong bụng muốn phản bác cái gì nhưng lời đến miệng thì không làm sao nói ra được, nàng đứng dậy đi rất nhanh ra ngoài.

"Phụt..."

Ngô Đồng vừa đi, Minh Thù phun ra một ngụm máu, sắc mặt cô càng trở nên trắng bệch.

"Sư phụ..." Thiếu niên luống cuống tay chân lau máu ở khóe miệng cô.

"Người bị thương chỗ nào?"

Minh Thù lắc đầu, bản thân cơ thể này có vấn đề, không liên quan gì với cô.

Thiếu niên nhìn xung quanh, ánh mắt của hắn rơi vào vết máu trên ngực Minh Thù, Minh Thù như là biết hắn đang suy nghĩ gì.

"Sao nào, muốn xem vết thương của ta sao?"

Ánh mắt thiếu niên chăm chú lại cố chấp.

"Sư phụ người bị thương."

"Ừ, cho nên ngươi phải chữa thương cho ta sao?"

"Ta... đợi Ngô Đồng." Ánh mắt thiếu niên rung động. Hắn đỡ lấy vai Minh Thù, mặc dù là cách lớp quần áo, hắn cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ trên người cô.

Hắn phát hiện mình không thể khống chế được ham muốn với nhiệt độ trên người cô, cảm giác rung động quen thuộc không ngừng đánh thẳng vào hắn.

"Dìu ta đứng lên đi." Minh Thù muốn tiếp tục trêu chọc hắn, nhưng bây giờ cô không còn chút sức lực nào, không thể làm gì khác hơn là tạm thời buông tha hắn.

Ngọc Huy cật lực đỡ Minh Thù dậy, đưa cô nằm lên chiếc giường êm. Hắn nhân cơ hội cầm lấy tay Minh Thù, làm như đang sợ, rúc vào bên người nàng.

"Xin lỗi sư phụ, đều là do ta."

"Liên quan gì tới ngươi?" Minh Thù buồn cười, tiểu yêu tinh này vẫn cứ thích tự nhận lỗi về mình.

Ngọc Huy lộ ra vẻ lo lắng và khiếp sợ của một thiếu niên: "Ban đầu Dương tiên tôn tới là để tìm ta, là ta liên lụy tới sư phụ."

"Ngươi không phải không sợ trời không sợ đất sao?" Minh Thù cầm lấy bàn tay hắn trong lòng bàn tay mình.

"Bây giờ còn sợ cái gì?"

Ngọc Huy cảm thấy hơi kinh ngạc nhưng nét mặt không dám thể hiện ra, mặc cho Minh Thù cầm lấy tay của mình rà qua rà lại giống như một món đồ chơi...

Mẹ nó, lão tử còn tưởng rằng cô đột nhiên phát hiện mình rất đáng yêu nên đã thích mình.

Hóa ra đem tay mình ra làm đồ chơi để bóp!

Bóp cái rắm!

Ngọc Huy hít sâu một hơi, tiếp tục diễn.

Hắn cắn môi dưới, nói vòng vo: "Ta không ngờ sẽ liên lụy tới sư phụ."

Hắn đâu biết cô sẽ đi tìm Tạ Sơ Dương đánh lộn.

Ý tưởng thần kinh này, hắn hoàn toàn không hiểu.

"Ta nói rồi, việc ta đánh hắn không liên quan tới ngươi." Trẫm về sau còn có thể đánh ngươi.

Ngọc Huy không nghe Minh Thù nói, ngửa đầu nhìn cô: "Sư phụ, về sau ta sẽ bảo vệ người, sẽ không để cho người bị thương nữa, ai cũng không thể bắt nạt người."

"Dựa vào ngươi? " Minh Thù cười một tiếng.

"Mạng nhỏ của ngươi còn chưa đủ để người ta động ngón tay, lấy cái gì bảo vệ ta, mặt của ngươi sao? "

Ngọc Huy: "..."

Ngọc Huy tức giận, mặt của lão tử thì làm sao? Chẳng qua chưa trưởng thành đúng không? Trưởng thành rồi phải đẹp trai đến người thần cùng tức giận!

Chờ cô thích lão tử, xem lão tử làm sao trị cô.

Hiện tại cô có thể ra oai.

Lão tử để ngươi làm.

Ngọc Huy ổn định lại tâm tình, giọng nói kiên định: "Khi ta lớn lên sẽ trở nên mạnh mẽ, sau này ta cũng sẽ rất lợi hại, ta là đệ nhất thiên tài của Bồng Lai tiên đảo!"

"A..."

Ngọc Huy ngắm Minh Thù, cô chỉ khẽ cười, cũng không có vẻ trêu chọc hoặc là châm biếm.

"Tiên tôn."

Lúc Ngô Đồng tới không mang nhiều thứ nhưng cuối cùng cũng làm cho Minh Thù hết trở thành con ma đói.

Ngô Đồng nhìn Minh Thù cầm tay Ngọc Huy, ăn cái gì cũng không buông ra, tâm trạng hơi phức tạp. Tiên tôn có phải đang quá thân cận Ngọc Huy không?

Nhưng cuối cùng nàng cũng chỉ nhìn thấy vậy thôi.

"Tiên tôn, để em xem vết thương của người!"

"Ta không sao." Để chứng minh, Minh Thù vỗ ngực một cái.

"Thấy chưa, ta đây không sao mà."

Ngô Đồng bị dọa cho giật mình nhưng khi nhìn Minh Thù đập như vậy, nàng không hề thay đổi vẻ mặt, ngực cũng không còn vết máu mới chảy ra, nàng tràn đầy kỳ quái.

"Tiên tôn, nếu người không bị thương, vậy thì máu từ đâu ra?"

"Tạ Sơ Dương." Minh Thù thuận miệng nói ra.

Ăn xong, Minh Thù muốn tắm rửa, Ngọc Huy cuối cùng cũng buông tay Minh Thù ra.

Đúng, không phải Minh Thù muốn cầm tay hắn, là Ngọc Huy không chịu buông ra, chỉ là hiện tại tay cô lớn hơn, nhìn qua tưởng là cô lôi kéo hắn.

Ý nghĩ của tiểu yêu tinh.

Lúc Minh Thù tắm, Ngô Đồng sống chết muốn nhìn. Xác định ngực Minh Thù không có vấn đề gì, lúc này nàng mới hoàn toàn thở phào rời đi.

Tiên tôn không có việc gì là tốt rồi.

Ngô Đồng cầm y phục của Minh Thù đi ra, không biết sao nàng đột nhiên lật lên, chỗ vết máu lộ ra. Nàng rõ ràng thấy chỗ đó bị vũ khí sắc bén gì đâm xuyên qua.

Mỗi một bộ y phục đều là như thế.

Ngô Đồng cảm thấy khó hiểu, tiên tôn không phải nói máu là từ Dương tiên tôn sao? Vậy tại sao... y phục lại bị đâm thủng?

Nhưng thân thể tiên tôn quả thực không có vết thương...

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 451: Tiên Tôn Đừng Lo Lắng (16)

Tình hình của Long Sa Tuyết nguy cấp nhưng thân thể Minh Thù cũng không chịu nổi, không có thời gian đi cứu đối tượng giá trị thù hận. Chờ Minh Thù chữa trị khỏi thân thể đi ra, Ngô Đồng nói đã qua mười hai canh giờ.

Có điều tốt xấu gì cũng là nhân vật chính, Long Sa Tuyết vẫn chuyển nguy thành an.

Nữ chính đi cứu nàng.

Cẩu huyết hay không phải cẩu huyết?

Trẫm có nên tặng một lá cờ thưởng cho nữ chính, cảm ơn nàng bảo vệ đối tượng giá trị thù hận của trẫm.

"Sư phụ, người dậy rồi." Ngọc Huy bưng bữa sáng Ngô Đồng đã chuẩn bị xong tiến đến.

Minh Thù đứng lên khoác y phục đi ra ngoài, cũng không cài lại y phục, trực tiếp ngồi xuống ăn bữa sáng.

"Dạ Nguyệt trở lại chưa?" Trẫm rất nhớ đầu bếp.

Ngọc Huy kêu một tiếng: "Sư phụ rất thích Dạ Nguyệt chân quân sao?"

Một ngày hỏi hắn ba lần, sáng sớm, buổi trưa, một bữa cũng không quên.

Có người muốn đào góc nhà của lão tử cũng không có cửa.

"Vui hơn ngươi." Người ta còn có thể làm đồ ăn, còn ngươi chỉ biết giết chết đối tượng giá trị thù hận của trẫm.

Minh Thù biểu hiện sự ghét bỏ rõ ràng, Ngọc Huy không được tự nhiên, hắn quăng ly xuống đánh “bụp” một cái.

"Người ta hiện giờ còn bận hầu hạ người khác, làm gì có thời giờ để ý đến ngươi."

Ngọc Huy nói xong hứ một tiếng, hùng dũng oai vệ khí thế bừng bừng đi ra.

Minh Thù: "..."

Trẻ hư thật phiền phức.

Trẻ hư ở nhà mình càng phiền phức hơn.

Ừ, cái này cũng không tệ lắm, Ngô Đồng lại làm một phần đồ ăn mang lên.

-

Cha mẹ của mấy đứa trẻ hư lại cứ đưa chúng nó đến Cửu Liên sơn, vừa bỏ đồ đạc xuống thì đi ngay, rất sợ Minh Thù tìm bọn họ để gây sự.

Nguyên liệu nấu ăn có nhưng lại không có đầu bếp.

Minh Thù đợi chờ mòn mỏi nhưng không đợi được đầu bếp, chỉ có tiên đồng Tiên Đế phải tới mời cô.

Đồng thời được mời còn có Ngọc Huy.

Minh Thù ngồi ở trên núi ôm một đống nấm gặm, nấm này là do thú nhỏ trên núi mang về, nó chắc không thích mấy cái này nên đem toàn bộ đến để ở gối Minh Thù.

Buổi sáng Minh Thù đói bụng đến phát sợ, cầm cắn một cái, cảm giác mùi vị ăn sống cũng không tệ lắm. Nếu không phải chất lượng cuộc sống gần đây xấu đi nhiều, cô cũng sẽ không chọn chúng, lúc đi ra ngoài còn mang toàn bộ theo.

Ngô Đồng đứng phía sau Minh Thù, đoan trang và ưu nhã, hoàn toàn trái ngược với Minh Thù không có dáng vẻ hình tượng gì cả.

Ngọc Huy đứng hơi nghiêng sang bên cạnh, ngẩng đầu nhìn về phía trước, ra vẻ không sợ nhưng thực tế thân thể lại đang phát run. Thiếu niên đang diễn sâu này rõ ràng đang sợ hãi nhưng không muốn người khác nhìn ra được.

Minh Thù âm thầm khen ngợi tài diễn xuất của tiểu yêu tinh này thật giỏi.

"Qua đây." Minh Thù vẫy tay gọi Ngọc Huy.

"Người bảo ta qua là ta phải qua sao, dựa vào cái gì chứ?" Lão tử có khí chất nhé.

"Ta không phải sư phụ ngươi sao? Lời của sư phụ không nghe thì nghe lời ai?" Minh Thù nhướng mày cười, gió mát thổi qua mặt của cô làm cho mái tóc đen sau lưng cô tung bay nhè nhẹ.

"Bây giờ ta không muốn bái người làm sư phụ nữa được không?" Ngọc Huy chống đối với chí khí hùng hồn, thân hình bé nhỏ càng thẳng tắp.

"Được sao, ngươi biết đảo ngược thời gian sao? Ngươi hãy đảo ngược thời gian quay về ngày ngươi bái sư." Minh Thù tùy ý nói.

"Nếu như ngươi không thể thì giờ hãy qua đây."

Đảo ngược thời gian... Hắn đương nhiên không làm được.

Thân thể Ngọc Huy giật giật, một lát sau đành bần thần đi qua.

Minh Thù bất ngờ nhét nấm vào trong tay áo, duỗi tay ôm lấy hông của hắn, thuận thế nhảy ra khỏi đám mây. Ngô Đồng ở phía trên kinh hoàng hét lên.

Bởi vì không trọng lượng, Ngọc Huy không thể không ôm lấy cổ Minh Thù, bọn họ rơi xuống rất nhanh. Tầng mây lượn lờ, hắn hầu như không thấy rõ mặt cô.

"Người... người muốn làm gì?"

Đồ thần kinh này muốn lão tử ngã chết hả?

"Lát nữa ở trên điện không cần nói hiểu chưa?" Giọng nói Minh Thù từ trong gió truyền tới.

"Ta cũng không muốn ngươi bị liên lụy vì nói lung tung."

Ngọc Huy chưa đồng ý, cảm giác không trọng lực đã biến mất. Hắn bị kéo lên trên, từng lớp mây vụt qua trước mặt, sau đó hắn thấy mình đứng ở một nơi cao hơn, dường như có thể liếc mắt nhìn thấy tất cả tiên giới.

Tim hắn đập thình thịch.

Không phải là bởi vì rung động, mà là vì cái thứ bất ngờ lên xuống dọa người này.

Cô muốn hù chết lão tử sao?

Thật là âm hiểm.

-

Ở tại đại điện.

Tiên Đế ngồi trên ghế rồng xung quanh kim long bao bọc, cũng không có nhiều người phía dưới.

Tạ Sơ Dương và Long Sa Tuyết đứng hơi gần phía trước, sắc mặt Long Sa Tuyết còn có chút trắng bệch, nhìn vào có mấy phần phong thái liễu rũ trong gió.

Phù Hề cúi đầu quỳ ở chính giữa, Ly Mặc mang theo nữ chính Ngu Điệp đứng trước mặt. Hai người đứng sát với nhau nhìn rất thân mật, Ly Mặc thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn Ngu Điệp.

Dạ Nguyệt chân quân đã ở đó, có điều lúc này hắn cúi đầu, cố gắng giảm cảm giác về sự tồn tại của mình. Bây giờ hắn thà đi làm đầu bếp cho Ngân Tranh còn hơn.

Minh Thù đi tới, mọi người đều nhìn cô. Đặc biệt là Long Sa Tuyết, ánh mắt kia dường như muốn rút gân lột da Minh Thù.

Tạ Sơ Dương có chút thờ ơ. Lúc Minh Thù xuất hiện, tay hắn đột nhiên ôm Long Sa Tuyết để cho nàng ta dựa vào người mình.

Khóe miệng Minh Thù cong lên, nhìn không chớp mắt đi tới trung tâm, Ngọc Huy và Ngô Đồng một trái một phải đi theo cô.

"Tiên Đế." Minh Thù khẽ vuốt cằm chào hỏi.

"Long trọng gọi ta qua đây là có việc gì?"

Tâm trạng Tiên Đế không tốt lắm, trầm giọng nói: "Ngân Tranh tiên tôn, vì chuyện gì thì trong lòng ngươi hẳn phải biết."

"Không biết." Minh Thù cười vô tội, dường như thực sự không biết xảy ra chuyện gì.

Tiên Đế: "..."

"Ngọc Huy dùng linh thú đánh bị thương Sa Tuyết là thật đúng không?" Minh Thù không thừa nhận, Tiên Đế chỉ có thể mở miệng.

Minh Thù không phủ nhận nhưng cũng không thừa nhận, mà là mỉm cười cùng Tiên Đế đối diện.

"Có chứng cớ gì sao? Có thể chứng minh là Ngọc Huy dùng linh thú đánh bị thương Long công chúa sao."

"Phù Hề."

Bị Tiên Đế gọi tên, thân thể Phù Hề cứng nhắc, nàng không nhìn thấy người phía sau nhưng nàng biết Ngọc Huy đang nhìn mình giống như gai đâm vào sau lưng vậy.

Nàng khẽ cắn môi, thuật lại lời khi trước: "Ngọc Huy có nuôi một linh thú, ta từng gặp nó đánh bị thương người khác. Vết thương đó giống trên người sư nương, có bôi kịch độc…"

Tiếng của nàng càng ngày càng nhỏ, cuối cùng biến mất.

Long Sa Tuyết đứng ra, quỳ xuống: "Xin Tiên Đế làm chủ cho Sa Tuyết, từ sau khi con được gả cho Sơ Dương, Ngân Tranh tiên tôn năm lần bảy lượt nhằm vào con, bây giờ còn..."

Nói đến đây, Long Sa Tuyết nghẹn ngào, khóe mắt cũng đỏ lên, dường như cực kỳ đau thương.

"Sơ Dương, đỡ Sa Tuyết dậy." Tiên Đế nói với Tạ Sơ Dương.

Tạ Sơ Dương đỡ Long Sa Tuyết đang khóc sướt mướt đứng dậy, lúc Long Sa Tuyết cúi đầu lau nước mắt, trong ánh mắt lộ ra vẻ ác độc.

Nàng ta liếc thật nhanh Minh Thù một cái sau đó khoanh tay trước ngực cười với cô.

Cười đi, đợi lát nữa ngươi cười không nổi nửa đâu.

Long Sa Tuyết cười nhạt trong lòng, rất nhanh thu lại ánh mắt lạnh lùng, dựa vào Tạ Sơ Dương khóc ríu rít.

"Ngọc Huy, những gì Phù Hề nói có đúng không?" Nếu như có thể, Tiên Đế cũng không muốn đắc tội với Bồng Lai tiên đảo. Nhưng giữa Long tộc và Bồng Lai tiên đảo, Tiên Đế cân nhắc một chút, cán cân cuối cùng vẫn là nghiêng về phía Long tộc, dù sao đó là bổn tộc của ông.

"Ngươi có mang linh thú lên tiên giới? Để linh thú đánh bị thương người khác?"

Dừng một chút, Tiên Đế nói tiếp: "Cho ngươi một cơ hội, bây giờ chủ động thừa nhận sẽ xử nhẹ tội."

Ngọc Huy nhớ kỹ những lời Minh Thù nói, không hề hé răng.

Chủ yếu là hắn cũng không có sức để phản bác, dù sao thật sự là con thú ngu xuẩn kia đã đánh bị thương Long Sa Tuyết, thiếu chút nữa đã lấy mạng của nàng ta.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 452: Tiên Tôn Đừng Lo Lắng (17)

“Nàng ta nói có là có?” Đầu ngón tay Minh Thù đặt nhẹ trên cánh tay, giọng nói nhẹ như không nhưng lời nói ra cũng không thân mật cho lắm:

“Ta nói là nàng ta xúi giục, lẽ nào cũng là nàng xúi giục?”

Phù Hề này chợt quay đầu: “Ta nói là sự thật, chính là hắn...”

Ngọc Huy nhìn nàng lạnh lùng, Phù Hề lạnh sống lưng. Nàng nuốt một ngụm nước bọt, quay đầu lại rất nhanh: “Ta không nói láo, thứ làm tổn thương sư nương chính là của Ngọc Huy. Bồng Lai tiên đảo có rất nhiều người đều biết, nếu Tiên Đế không tin có thể phái người đến Bồng Lai tiên đảo hỏi.”

“Ta nói không có là không có.”

Giọng Minh Thù nhẹ hẫng nhưng từng chữ như lệnh, không cho phản bác.

“Không phục thì có thể giao đấu với ta vài chiêu, đánh thắng ta rồi ngươi hãy nêu ý kiến.”

“Ngân Tranh tiên tôn, vì sao người bao che Ngọc Huy như thế?” Long Sa Tuyết ngẩng đầu, mắt đã đỏ bừng.

“Ta... ta nghe Ly Mặc chân quân nói, thứ làm tổn thương ta không giống như là linh thú thông thường, có... có thể là mãnh thú. Ngân Tranh tiên tôn, người bao che Ngọc Huy như thế, chẳng lẽ con linh thú kia thật sự là mãnh thú?”

Hai chữ mãnh thú này vừa thốt ra, không biết Tiên Đế nghĩ đến điều gì mà sắc mặt thay đổi: “Sa Tuyết, con nói cái gì?”

Người Tiên giới không thích mãnh thú không phải là bởi vì bọn chúng lợi hại mà là bởi vì bọn chúng xuất hiện thường đại diện cho sự không may mắn, xảy ra chuyện lớn.

Cho nên nếu có người mang mãnh thú vào Tiên giới, nghiêm trọng có thể biết bị tước đoạt Tiên tịch.

Long Sa Tuyết như bị sợ hãi, ấp úng giải thích: “Ta... ta cũng là nghe Ly Mặc chân quân nói, chỉ là Ngân Tranh tiên tôn phủ nhận như vậy, ta có chút hoài nghi. Nếu như quả thật có mãnh thú ở Tiên giới gây ra chuyện gì, phải làm sao bây giờ?”

Tạ Sơ Dương nắm bàn tay có ngón nhọn của Long Sa Tuyết hơi chặt.

Long Sa Tuyết chịu đựng không lên tiếng, đáy lòng càng oán hận Minh Thù hơn.

Tiên Đế trầm mặc: “Ly Mặc chân quân, ngươi nói xem vết thương của Sa Tuyết là sao? Là mãnh thú gây thương tích sao?”

Mãnh thú...

Ly Mặc chân quân liếc mắt nhìn Long Sa Tuyết và Minh Thù, buông Ngu Điệp ra tiến lên trước: “Vết thương quả thực không giống do linh thú thường nhưng rốt cuộc có phải mãnh thú hay không, ta không dám chắc. Chỉ là linh thú có kịch độc như vậy cũng không nhiều, có khả năng nhiều hơn là do thú dữ.”

“Dạ Nguyệt chân quân.” Tiên Đế lại gọi Dạ Nguyệt chân quân bên cạnh.

Trong lòng Dạ Nguyệt chân quân không ngừng kêu khổ, chầm chậm tiến lên: “Ta chưa thấy qua vết thương như vậy, cũng chưa từng thấy qua dạng độc như thế nên không dám vọng ngôn.”

Minh Thù đợi mọi người nói xong mới ung dung nói: “Cũng có thể nói, mọi người đều không chắc?”

“Ngọc Huy!” Tiên Đế quát lớn một tiếng: “Quỳ xuống!”

Ngọc Huy cân nhắc một phen, chậm tiến lên nhưng lại bị Minh Thù ngăn trở: “Tiên Đế, bây giờ hắn là đồ đệ của ta, chưa từng quỳ với ta, người gánh nổi lần quỳ này sao?”

Tiên Đế: “...”

Cô ấy đang uy hiếp nhỉ?

Tuyệt đối là uy hiếp.

Đợi lát nữa...

“Ngươi nhận hắn làm đồ đệ sao?” Trong giọng nói của Tiên Đế tràn đầy sự không chắc chắn, hắn nghe nói Ngọc Huy bị mang về là bởi vì chống đối cô... Bồng Lai đảo chủ còn cố ý tới trước mặt hắn cầu xin, làm sao lại là đồ đệ rồi?

Minh Thù mỉm cười: “Tiên Đế có ý kiến gì cũng đừng nói, ta không nghe.”

Tiên Đế: “...”

Tiên giới gần đây đều nghe đồn Ngân Tranh điên rồi, ông thấy lời đồn cũng không phải nói bậy. Ngân Tranh bây giờ và Ngân Tranh trước kia, đâu giống Ngân Tranh trước kia chứ?

Tiên Đế nổi giận đứng thẳng lên: “Ta là Tiên Đế, có gì không gánh nổi?”

Minh Thù cười điềm tĩnh, ánh mắt càng nhu hòa, dường như mang theo ánh sáng: “Bởi vì ta thừa nhận người là Tiên Đế, người mới là Tiên Đế.”

Giọng nói kia tuyệt không kiêu ngạo, nhẹ nhàng dịu dàng, mỗi một chữ đều đặc biệt ôn hòa.

Nhưng ý nghĩa khi những chữ đó hợp lại với nhau khiến người ta khó có thể tiếp nhận.

Cái gì gọi là “Bởi vì ta thừa nhận người là Tiên Đế, người mới là Tiên Đế chứ?”

Lẽ nào cô không thừa nhận thì ông không phải là Tiên Đế sao?

Cô coi mình là ai chứ?

Long Sa Tuyết không thể không liếc mắt nhìn Minh Thù, bội phục dũng khí của cô. Lời này hoàn toàn là đang gây chuyện với Tiên Đế.

Tiên Đế dù gì cũng là người đứng đầu Tiên giới. Dù cô là tiên tôn cũng không thể không coi ai ra gì.

“Ngân Tranh tiên tôn, ta niệm tình ngươi là tiên tôn, dễ dàng bỏ qua vài lần. Bình thường không có quy củ coi như thôi đi, ta không so đo nhưng bây giờ liên quan đến Tiên giới, ngươi biết mãnh thú ở Tiên giới có hậu quả gì không?” Tiên Đế quả nhiên nổi giận.

“Ồ, không phải ta bảo người đưa ra chứng cứ sao? Người đưa ra chứng cứ, ta sẽ thừa nhận.” Minh Thù bình tĩnh nhàn nhã mỉm cười:

“Không có chứng cứ, làm sao khiến ta tin tưởng được?”

“Phù Hề và nhiều người như vậy làm chứng còn chưa đủ sao?”

Tiên Đế hơi thất thố, ông ta bình ổn lại cơn giận:

“Ta biết ngươi vì chuyện Sơ Dương tiên tôn thành hôn nên muốn nhắm vào Sa Tuyết nhưng ngươi cũng không thể tùy hứng, đem toàn bộ Tiên giới ra làm trò đùa được...”

“Chớ nói lung tung, ta nhắm vào nàng hoàn toàn là xuất phát từ nguyên nhân cá nhân, không liên quan đến Tạ Sơ Dương.” Đừng chụp mũ cho trẫm, trẫm không muốn mang loại mũ này, sợ cổ đau lắm.

Long Sa Tuyết: “...”

Tạ Sơ Dương: “...”

Tiên Đế không muốn cãi vã với Minh Thù về vấn đề này nên hạ giọng: “Ngân Tranh tiên tôn đem mãnh thú ra đi, việc này sẽ không liên quan gì đến tiên tôn nữa.”

Tiên Đế bực bội, kết cục của không có thực lực chính là phải tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục.

Minh Thù hơi mệt, biến ra một chiếc ghế rồi ngồi xuống, lấy ra cây nấm trên đường chưa ăn xong.

Tiên Đế: “...”

Người đâu, đưa kẻ điên này ra ngoài!

“Ta cũng không phải người không nói lý, các ngươi đã nói có mãnh thú gì, vậy các ngươi phải đến Cửu Liên sơn lục soát.”

Minh Thù nói xa xôi: “Lục soát ra thì sẽ do ta quản giáo không tốt, ta tự tay ném hắn xuống Hắc Thủy Trì. Không lục soát ra...”

Ngọc Huy nhìn về phía Minh Thù một cách quái dị, cô có ý gì?

Cô biết rõ nó ở Cửu Liên sơn, còn bảo người ta đi lục soát...

Muốn hại chết lão tử sao?

Minh Thù lại nhìn về phía Dạ Nguyệt chân quân.

Dạ Nguyệt Chân Quân: “...” Nhìn ta làm gì thế!

Hắn tuyệt đối ăn không ngon.

“Không lục soát ra, chúng ta bàn lại vấn đề bồi thường.”

“Nếu Ngân Tranh tiên tôn muốn lục soát, vậy cứ lục soát.” Tạ Sơ Dương đột nhiên lên tiếng, thay Tiên Đế ra quyết định.

Minh Thù vắt chéo chân, giơ tay lên một cái, có ý bảo bọn họ tự nhiên.

Tiên Đế vốn đã nổi giận, thêm thái độ này của Minh Thù, ông ta liền hạ lệnh phái thiên binh đến Cửu Liên sơn lục soát từng tấc đất.

Ngọc Huy kéo tay áo Minh Thù, thầm nhắn nhủ nó vẫn còn ở Cửu Liên sơn, bị lục soát ra thì làm sao bây giờ?

Minh Thù cắn cây nấm, nghiêng đầu cười tà đạo, cho nên bây giờ ngươi phải chuẩn bị cho việc xuống Hắc Thủy Trì.

Ngọc Huy dĩ nhiên đọc hiểu ý tứ trong mắt cô.

Nhưng sao lại tức giận như vậy chứ?

Lão tử muốn lớn lên!

Cửu Liên sơn rất lớn, nhất thời lục soát không xong, mọi người chờ đợi trong đại điện cũng buồn chán. Minh Thù gọi Dạ Nguyệt chân quân đến, vừa đủ bốn người, cô lấy ra bài đặc biệt Tiên giới có, vừa ăn vừa đánh bài ngay trước mặt Tiên Đế cho hết thời gian.

Dạ Nguyệt chân quân: “...”

Cầu xin tiên tôn buông tha ta, hắn còn muốn sống thêm mấy năm.

Tiên Đế không thể đắc tội, Minh Thù cũng không thể đắc tội. Dạ Nguyệt chân quân thầm nghĩ hắn đi chết là vừa.

Tiên Đế ngồi ở phía trên nghiến răng, đợi lát nữa nếu thật sự lục soát ra, ông nhất định phải trừng trị cô!

Long Sa Tuyết đứng một lát thấy đám của Minh Thù bên kia ung dung, nàng ta nhịn không được trắng bệch mặt ra, tỏ vẻ khó chịu.

Tiên Đế thông cảm chuyện nàng ta bị thương còn chưa khỏe hoàn toàn nên để cho nàng ta ra phía sau nghỉ ngơi một chút.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 453: Tiên Tôn Đừng Lo Lắng (18)

Tiên đồng đưa Long Sa Tuyết vào vừa đi khỏi, sự khó chịu trên mặt nàng ta liền biến mất, lập tức chạy đến cạnh cửa nhìn.

Xác định không có ai, nàng ta ngồi xếp bằng trên giường, thả nguyên thần ra ngoài.

Long Sa Tuyết đi thẳng xuống phàm trần, dừng lại ở một đỉnh núi.

Dáng vẻ Minh Thù vô cùng ung dung, nàng ta cũng không xác định được thứ tập kích mình rốt cuộc có phải là mãnh thú hay không. Lúc đó nàng ta không thấy rõ thứ đó là gì, tốc độ nó quá nhanh khiến nàng ta cảm giác rất áp lực, sợ hãi...

Khí tức mãnh thú và linh thú khó phân biệt, khác biệt duy nhất chính là mãnh thú sẽ mang đến vận rủi. Mãnh thú thực lực càng mạnh, vận rủi lại càng lớn.

Cho nên mặc kệ Cửu Liên sơn cuối cùng có hay không có, giờ đều bắt buộc phải có.

May mắn trước đây nàng ta ham chơi từng gặp qua một con mãnh thú, hơn nữa còn là thời kỳ ấu thơ, giờ cũng chưa bước vào thời kỳ trưởng thành, muốn bắt không khó khăn như vậy.

Long Sa Tuyết không có nhiều thời gian lắm, nàng ta tìm đến các loài chim trên núi hỏi phương hướng, vội vã chạy tới bắt lại con mãnh thú kia.

Nàng nhốt mãnh thú bằng túi càn khôn có thể chứa đựng vật thể sống mà phụ thân cho để mang về Tiên giới, hướng thẳng về phía Cửu Liên sơn.

Nhìn thiên binh vẫn còn lục soát ở Cửu Liên sơn, Long Sa Tuyết cười lạnh một tiếng, tìm nơi thiên binh chưa lục soát đến để thả con mãnh thú kia ra.

Sợ bị người khác phát hiện, Long Sa Tuyết thả mãnh thú xong thì cho nguyên thần trở về thân thể.

Nhưng khi nàng ta vừa mở mắt liền thấy Tạ Sơ Dương đi về phía mình.

Trong lòng Long Sa Tuyết thầm giật mình, khóe miệng lộ ra nụ cười nhợt nhạt: “Phu quân, sao chàng lại tới đây?”

Tạ Sơ Dương dường như vừa vào tới, ánh mắt hắn trầm lại nhìn nàng ta: “Vết thương sao rồi?”

“Chỉ hơi mệt, mới vừa điều khí một chút nên đã khá hơn rồi.” Long Sa Tuyết không rời ánh mắt Tạ Sơ Dương, nhìn hắn trả lời.

Càng chột dạ, càng không thể khiếp sợ.

Tạ Sơ Dương yên lặng vài giây, gật đầu: “Vậy nàng tiếp tục nghỉ ngơi.”

Long Sa Tuyết gật đầu, nhắm mắt lại ngay trước mặt Tạ Sơ Dương.

Khóe miệng nàng ta không nhịn được mà nhếch lên. Ngân Tranh, lần này dù ngươi không sao thì cũng sẽ trở thành chủ đề bàn tán cho Tiên giới, xem ngươi làm sao tranh được Tạ Sơ Dương với ta.

Kiếp trước nàng ta chọn lầm người, kiếp này nàng nhất định phải tóm chặt lấy Tạ Sơ Dương.

-

Chuyện Long Sa Tuyết làm, Minh Thù dường như không hề biết gì, chơi đùa mệt mỏi xong cô còn chủ động hỏi Tiên Đế:

“Sao lục soát lâu như vậy còn chưa xong, phái thêm người đi lục soát đi, đừng khách khí. Nhưng tốt nhất các ngươi cẩn thận một chút, đừng đạp lên hoa cỏ ở Cửu Liên sơn ta đấy.”

Nếu không... các ngươi phải táng gia bại sản.

Tiên Đế: “...”

Tâm tư Tiên Đế trầm xuống, mãnh thú...

Sau chừng nửa canh giờ, thiên binh được phái đi ra ngoài lục soát cuối cùng cũng trở về. Long Sa Tuyết đã đi ra, lúc này đứng ở bên cạnh Tạ Sơ Dương, trong lòng vô cùng đắc ý chờ để xem kịch vui.

Minh Thù cho Ngô Đồng thu bài lại. Cô ngồi ngay ngắn, ôm cây nấm chờ tuyên bố kết quả.

Những người còn lại cũng đều nghiêm chỉnh lại.

“Tiên Đế.” Thiên binh tiến lên, cúi thấp đầu bẩm báo:

“Quả thực đã tìm được một con mãnh thú, đã bắt nó lại.”

Đại điện rơi vào im lặng.

Mọi người ở đây trên mặt ít nhiều có chút khiếp sợ, duy chỉ có Minh Thù ôm cây nấm gặm tự do tự tại.

Ngọc Huy len lén liếc cô...

Hắn cho rằng cô khẩu thị tâm phi, biết giúp mình che giấu, không ngờ cô thật không hề có ý định giúp mình che giấu.

Vì vậy trên đường tới, cô căn dặn mình chớ có lên tiếng chính là vì hiện tại sao?

Tại sao có người lại có thể dối trá như vậy.

Bình tĩnh, lão tử có thể thắng!

[Tâm tư phản diện người đừng đoán, người đừng đoán, người đừng đoán, đoán tới đoán lui đoán không ra.]

Trong lòng Ngọc Huy gào thét, ngươi câm miệng cho ta, có đạo cụ gì có thể bảo toàn tính mạng không, nhanh lên.

Lúc này, Long Sa Tuyết phá vỡ sự im lặng. Nàng ta lắc lư sắp ngã, ra vẻ không thể tin được: “Ngân Tranh tiên tôn, tại sao người muốn đưa ta vào chỗ chết?”

Minh Thù đem cây nấm bỏ vào miệng, cắn một cái, miệng đầy mùi thơm ngát và vị ngọt, lưỡi cô đầy ắp nước nấm. Cây nấm này càng ăn càng ngon.

Cô chóp chép miệng, nhìn về phía Long Sa Tuyết mỉm cười: “Nếu như trên thế giới này có người nào đó không hy vọng ngươi chết, đó nhất định là ta.”

Trước khi giá trị thù hận đầy, ngươi chết sao được!

Dạ Nguyệt chân quân: “...”

Có phải tiên tôn nói sai người rồi không? Miệng đầy loại lời ngôn tình, lúc bình thường, chắc là nói với Sơ Dương tiên tôn nhỉ?

Tiên Đế trầm giọng: “Đưa mãnh thú đến.”

Thiên binh phất tay một cái, mười mấy thiên binh mang một cái lồng sắt tiến đến. Trong lồng có một con mãnh thú đang nằm hấp hối, thân đầy vết máu, máu trên đó cũng không ngừng chảy tràn ra đầy mặt đất.

Ánh mắt Ngọc Huy khẽ thay đổi, quyết định mua đạo cụ trước đó đã thay bằng việc rụt tay trở về.

E rằng còn có thể cứu giúp.

Tiên Đế chứng kiến mãnh thú trong lồng, sắc mặt càng khó coi: “Phù Hề này, ngươi xác nhận xem, đây chính là con thú Ngọc Huy nuôi?”

Phù Hề nhìn qua Tạ Sơ Dương trước, sau đó mới nhìn về phía lồng. Nàng nhìn chằm chằm hồi lâu, lúc ánh mắt lướt qua Ngọc Huy không dừng lại giây nào.

“Là... là con mà Ngọc Huy nuôi.”

Mãnh thú trong lồng có dáng dấp kém xa con cóc mà Ngọc Huy nuôi, đột biến gien cũng không đột biến được thành hai loại khác nhau.

Mãnh thú trong lồng giống với ngựa hơn, hơn nữa nhìn qua thật bình thường, không giống con kia của Ngọc Huy, còn có cả ba con mắt.

Thấy không phải là mãnh thú của mình, Ngọc Huy tự tin lại, hừ lạnh một tiếng không nhẹ không nặng vừa đủ khiến cho mọi người ở đó đều nghe thấy.

Tiên Đế giận tím mặt, vỗ vào bàn: “Ngọc Huy, quỳ xuống cho ta!”

“Sư phụ nói rồi, người không gánh nổi.” Ngọc Huy ngẩng đầu, đem toàn bộ giá trị thù hận truyền cho Minh Thù.

Ai bảo cô ức hiếp lão tử.

“Giờ hắn gánh nổi rồi, quỳ đi.” Tổn thương lẫn nhau đúng vậy không? Tới đây! Trẫm sợ ngươi chắc!

Ngọc Huy: “...”

Tức đến mức lão tử nói không thành lời.

“Các ngươi... các ngươi...” Tiên Đế tức giận tới mức vỗ bàn:

“Chứng cứ đặt ngay trước mặt, Ngân Tranh tiên tôn ngươi còn có gì để nói.”

Minh Thù mỉm cười: “Vậy để cho ta ném hắn xuống Hắc Thủy Trì đi?”

Ngọc Huy: “...” Tỉnh táo một chút, không tức giận với kẻ khùng.

“Ngân Tranh!” Tiên Đế mang ánh mắt hung dữ, hắn chính là Tiên Đế của Tiên giới, hắn có tôn nghiêm.

Minh Thù hàm hồ: “Ôi, ta nghe thấy, đừng lớn tiếng như vậy mà.”

Tiên Đế: “...”

“Đây là thú của ngươi sao?” Minh Thù nghiêng đầu hỏi Ngọc Huy.

Ngọc Huy điên lên, vẻ mặt vô cùng kiêu căng: “Ta không có thú như vậy.”

Minh Thù buông tay, cười khanh khách nhìn về phía Tiên Đế: “Đấy, đồ đệ của ta không có thú như vậy, cho nên các ngươi không nên tùy tiện bắt một con làm thật giả đảo điên.”

[Ký chủ, cô có thể thừa nhận đây là của thú của cô mà, giá trị thù hận người qua đường cũng có thể kéo gián tiếp.] Hài Hòa Hiệu lại bắt đầu giật dây Minh Thù.

Minh Thù đổ vỏ: “...”

Đây là Hài Hòa Hiệu nhà ai rơi, nhanh lên nhận về đi.

Trẫm không có Hài Hòa Hiệu như vậy!

Không! Có!

*

[Hài Hòa Hiệu]

Kỳ Ngự: Vì sao lời tâm tình không nói với ta?

Tiểu tiên nữ: Ngươi không có giá trị thù hận.

Kỳ Ngự: Ta có, ta có mà!

Tiểu tiên nữ: Ngươi dám hận cô ấy sao?

Kỳ Ngự:...

Tiểu tiên nữ: Cho nên muốn nghe lời tâm tình, nhanh hận phu nhân nhà ngươi đi ha ha.

Kỳ Ngự:...

Tiểu tiên nữ: Nhân tiện mong có phiếu, đến đọc và tặng phiếu nào!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 454: Tiên Tôn Đừng Lo Lắng (19)

“Con mãnh thú này bắt được ở Cửu Liên sơn.” Tiên Đế nhấn mạnh. Mới vừa rồi là ai nói lục soát ra được chính là do cô giáo dục không nghiêm, tự tay đem người ném vào Hắc Thủy Trì vậy?

“Ồ, vậy thì sao, cũng không thể để người ta đổ thừa, gắn ba chữ Cửu Liên sơn lên trên người chứ?”

Đổ thừa gì, mãnh thú là vật cát tường, có thể tùy tiện chạy đi sao?

Tiên Đế hít sâu: “Ngân Tranh, ta không dây dưa với ngươi. Ngọc Huy và con mãnh thú này phải giao cho Tiên giới xử lý, nếu như ngươi lại bao che, dù ngươi là tiên tôn thì ta cũng sẽ không nhân nhượng.”

Trong lòng Long Sa Tuyết vô cùng đắc ý nhưng lúc này nàng không thể bộc lộ ra, chỉ có thể oan ức nhìn Minh Thù.

Thấy trong lòng Minh Thù nổi giận liền nghĩ tới chuyện qua đó kiếm chuyện lấy giá trị thù hận.

Phải khiến cho nữ chính giả cống hiến nhiều nhiều giá trị thù hận.

Minh Thù nói xong, chiếc nấm cũng được ăn xong hết. Cô phủi phủi tay đứng lên, khóe miệng chậm rãi mỉm cười: “Chúng ta hãy nhìn xem, rốt cuộc con mãnh thú này là từ đâu chui ra nhé.”

Cô nhìn Long Sa Tuyết, giọng nói mềm mỏng: “Long công chúa, Lưu Quang kính của ngươi đâu cho ta mượn dùng một chút.”

Mọi người: “...” Nói dõng dạc như vậy, còn tưởng là cách gì lợi hại lắm.

Lưu Quang kính có thể căn cứ thời gian địa điểm kiểm tra nơi nào đó quá khứ, cũng có thể trực tiếp dùng ở một vật hoặc là trên thân người. Ví dụ như cây nấm, chiếu vào trên cây nấm là có thể chứng kiến toàn bộ quá trình sinh trưởng của cây nấm, rất thần kỳ.

Long Sa Tuyết mặt hơi biến sắc, đáp lại: “Lưu Quang kính... ta không mang theo.”

Nàng ta sao lại quên đem lưu quang kính rồi nhỉ... Hãy khoan, lúc đó nàng ta ở trạng thái nguyên thần, Lưu Quang kính chiếu không được nguyên thần. Có thể... lai lịch con mãnh thú này sẽ bại lộ.

Long Sa Tuyết bỗng trăm mối tơ vò.

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ...

“Không sao, ta có thời gian, để Tiên Đế phái người đi lấy.” Minh Thù mỉm cười:

“Tiên Đế người cũng sẽ không hàm oan người vô tội đúng không?”

Mỗi lần như vậy Tiên Đế đều tức giận vô cùng, Minh Thù đột nhiên chuyển đề tài, lửa kia nín nhịn hoàn toàn không có chỗ phát.

“Đi mang Lưu Quang kính tới đây để cho Ngân Tranh tiên tôn nhìn.” Để cho cô hoàn toàn không còn mượn cớ được, xem cô còn có thể nói thế nào.

“Tiên Đế... mãnh thú chính là bắt được tại Cửu Liên sơn, chứng cứ vô cùng xác thực. Ngân Tranh tiên tôn làm chuyện thừa thãi, như thế là kéo dài thời gian...” Long Sa Tuyết nỗ lực xóa bỏ đi ý nghĩ này của bọn họ.

“Cũng là cách để kiểm tra có phải do mãnh thú gây nên vết thương cho ngươi không.” Minh Thù đi qua phía Long Sa Tuyết. Cô cách nàng ta gần quá, Long Sa Tuyết hầu như có thể thấy đáy mắt cô phản chiếu bóng của chính mình, liền cứng ngắc mang theo vẻ mất tự nhiên. Nàng ta cố gắng khiến cho mình tỉnh táo lại.

“Vậy thì, ngươi sẽ đi qua đó để cho nó bắt lại xem vết thương có phải giống trước kia hay không. So với Lưu Quang kính, ta càng hy vọng ngươi chọn vế sau bởi vì thuận tiện, rất nhanh còn rất đau.” Còn có giá trị thù hận, rất thỏa đáng.

Long Sa Tuyết đứng sát vào bên người Tạ Sơ Dương, nàng ta dường như bị chọc giận nói: “Ngân Tranh tiên tôn, người đây chẳng phải là bảo ta đi chịu chết sao?”

Minh Thù cười khanh khách thừa nhận: “Đúng vậy, ngươi đi không?”

“Người điên rồi sao!”

Minh Thù rất khiêm tốn: “May đấy.”

Thiên tài bên trái người điên bên phải, không điên không thành tài.

“Ngân Tranh.” Tạ Sơ Dương ôm Long Sa Tuyết.

“Nếu mãnh thú tìm được ở Cửu Liên sơn, Phù Hề cũng nhận ra đây là thứ Ngọc Huy nuôi, muội còn gì để ngụy biện. Giao Ngọc Huy ra đây, muội đừng bao che hắn nữa.”

Ngọc Huy ra sức trừng Tạ Sơ Dương, Tạ Sơ Dương nhất định là muốn diệt trừ lão tử, ngấm ngầm hại lão tử ta.

Tay ôm một người còn muốn thêm một người, không sợ yếu người sao.

Minh Thù không thèm nói nữa mà nhìn về phía Tiên Đế, ý đại khái chính là tới người quyết định nhưng Minh Thù đã rút bội kiếm ra từ bên cạnh thiên binh...

Tiên Đế: "..."

Nếu như hắn không đồng ý, cô sẽ động thủ sao?

Tiên tôn vì sao được tôn trọng, ngay cả hắn cũng phải nhượng bộ?

Chẳng phải chỉ là bởi vì thực lực bọn họ sao.

"Đi lấy Lưu Quang kính!" Tiên Đế chịu đựng lửa giận.

Long Sa Tuyết chỉ có thể ép buộc mình trấn tĩnh. Dù có bại lộ, cùng lắm là nàng không sao, sẽ không liên lụy đến chính mình.

-

Lưu Quang kính rất nhanh đã được mang tới. Vì công minh, Tiên Đế tự mình thực hiện.

Ông đem Lưu Quang kính hướng về phía mãnh thú. Mãnh thú nằm sấp ở trong lồng, tinh thần uể oải, có người tới gần mà nó cũng không ngước lên nhìn.

Rất nhanh trong gương đã bắt đầu dần hiện ra một vài bối cảnh, đều là ở một chỗ dãy núi, nhìn từ trên cao rõ ràng không phải Tiên giới.

Bối cảnh Tiên giới rất ngắn, chỉ là nó đột nhiên xuất hiện ở Cửu Liên sơn, mà thời gian này chính là lúc bọn họ phái thiên binh lục soát núi.

“Thấy chưa, đây là có người hãm hại ta!”

Minh Thù tấm tắc: “Dụng tâm hiểm ác đáng sợ.”

Đây là muốn hại chết trẫm để kế thừa đồ ăn vặt của trẫm mà!

Thật là đáng sợ.

Sắc mặt Tiên Đế cực kém, ông đẩy chiếc gương về phía thiên binh: “Lúc các ngươi lục soát núi, có nhìn thấy người nào khả nghi không?”

Lưu Quang kính sẽ không gạt người, con mãnh thú này xuất hiện trong thời gian rất ngắn.

Thiên binh luống cuống tay chân đón lấy Lưu Quang kính: “Không có.”

“Cửu Liên sơn gần Tây Nhạc sơn, có lẽ là từ Tây Nhạc sơn chạy tới.” Ngọc Huy hừ lạnh.

Tiên Đế híp mắt một cái, Ngọc Huy nhanh chóng lùi lại phía sau Minh Thù, bắt cô làm bia đỡ đạn.

“Ngươi chớ nói nhảm, tại sao Tây Nhạc sơn có thể có mãnh thú.” Long Sa Tuyết nhịn không được quát lớn.

“Chuyện này thú vị đấy.” Minh Thù tránh sang một bên để Ngọc Huy lọt vào trong tầm mắt Tiên Đế, cô sờ lên lồng nói:

“Nếu đây là mãnh thú hạ giới, như vậy Phù Hề này tại sao lại nói là Ngọc Huy nuôi? Phù Hề, người nào giật dây ngươi?”

Phù Hề quỳ thụp xuống đất.

Nhịp tim của Long Sa Tuyết cũng nhảy loạn xạ, vô thức nắm chặt tay áo Tạ Sơ Dương.

“Ta... ta...” Phù Hề hơi nóng vội, nói năng lộn xộn:

“Ngọc Huy thật sự có một con mãnh thú, ta không nói bừa. Trước đây ta chỉ nhìn từ xa, dáng dấp con mãnh thú này và con hắn nuôi hơi giống, có lẽ ta nhận lầm.”

Tiên Đế muốn nói nhưng lại bị Minh Thù cướp lời: “Nhận nhầm? Ta nhớ được dáng dấp mãnh thú đều có điểm đặc sắc, sao lại có thể nhận nhầm. Mắt nhìn của ngươi không tốt? Ngươi là hậu nhân của Tiên gia đấy, không thể nào...”

Minh Thù ngồi xổm trước mặt nàng, nâng cằm nàng, cười rất ôn nhu: “Người nào giật dây ngươi nói xạo, nói cho ta biết.”

Phù Hề thấy được trước mặt mình không phải mỹ nhân thanh thuần tuyệt sắc mà là một con quái vật, thân thể nàng run dữ dội hơn: “Ta đúng là đã nhìn nhầm rồi.”

Cũng không biết Minh Thù làm gì mà Phù Hề đột nhiên kêu đau một tiếng, ngã nhào xuống đất.

“Ngân Tranh, muội làm gì vậy!” Tạ Sơ Dương ra tay đánh một chiêu pháp thuật về phía cô, cố gắng buộc cô rời khỏi Phù Hề.

Minh Thù giơ tay lên đỡ, hóa giải pháp thuật: “Hỏi nàng ta xem là ai giật dây nàng ta nói dối.”

“Muội làm gì nàng ta rồi?” Đang hỏi han đàng hoàng, tại sao Phù Hề đột nhiên té trên mặt đất.

Minh Thù phất tay một cái, trong không khí có cây châm nhỏ trong suốt ồ ạt bay về phía Tạ Sơ Dương.

“Ta nói, ta nói... Xin người dừng tay!” Phù Hề đau đến không chịu được, nàng ta cầm lấy vạt áo Minh Thù:

“Là sư nương, sư nương bảo ta nói như vậy.”

Minh Thù giơ tay lên, mấy cây châm nhỏ rời khỏi người Phù Hề, chớp mắt liền biến mất trong không khí cứ như chưa từng xuất hiện vậy.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 455: Tiên Tôn Đừng Lo Lắng (20)

“Ngươi nói bậy!”

Vẻ mặt Long Sa Tuyết phừng phừng, quát lớn về phía Phù Hề: “Ta giật dây ngươi lúc nào?”

Phù Hề vẫn cảm thấy rất đau, nỗi đau này tựa như ngấm tận xương tủy. Nàng ta ôm thân mình, âm thanh run rẩy, nước mắt rơi tí tách, thì thào trong miệng: “Là… là sư nương, là nàng ta bảo ta nói như vậy.”

“Ta không có…” Long Sa Tuyết nhìn về phía Tạ Sơ Dương, vội giải thích:

“Sơ Dương, không phải ta bảo ả nói như vậy, ta thật sự không có.”

Ánh mắt Tạ Sơ Dương lạnh lùng nhìn nàng ta, ánh mắt này làm cho đáy lòng Long Sa Tuyết phát lạnh.

“Tiên Đế.” Minh Thù nhìn về phía Tiên Đế.

“Phải chăng giờ người nên cho ta một sự công bằng? Tại sao muốn hãm hại đồ đệ của ta?”

“Ngân Tranh…” Long Sa Tuyết đột nhiên bước lên, biểu cảm kích động:

“Là người hãm hại ta, tại sao người muốn hãm hại ta. Rõ ràng ta bị thương ở Cửu Liên sơn, là người chỉ thị mãnh thú đả thương ta, là người!”

Minh Thù đưa tay ngăn cản nàng ta: “Nói có lý chút đi, ta muốn động đến ngươi cần gì phải phiền toái như vậy? Ta có thể trực tiếp như thế này.”

Minh Thù mỉm cười nhìn về phía Long Sa Tuyết.

Trong lòng Long Sa Tuyết run lên, còn chưa kịp phản ứng thì hình ảnh trước mặt xoay chuyển, lưng tiếp xúc với mặt đất lạnh như băng.

“Ta muốn đánh ngươi bất cứ lúc nào, ở đâu đều có thể, tại sao phải tốn sức như vậy.” Giọng nói Minh Thù mang ý cười nhưng không hề che giấu sự tự tin và kiêu ngạo bên trong.

“Ngân Tranh tiên tôn, dừng tay!”

Tiên Đế quát lớn một tiếng.

“Sa Tuyết, chuyện này rốt cuộc là thế nào, con mau nói rõ!” Sợ Minh Thù lại động thủ, Tiên Đế chỉ có thể bảo Long Sa Tuyết khai báo.

Long Sa Tuyết hận tận đáy lòng. Cô lại thật dám động thủ ngay trước mặt nhiều người như vậy, Tạ Sơ Dương lại không ngăn cản, thật hận… Long Sa Tuyết nhịn nỗi hận vào lòng, nước mắt ngắn dài bao biện: “Không phải con làm, thật sự không phải con. Tiên Đế, người hãy tin con, con không có.”

“Không phải ngươi, lẽ nào con mãnh thú này lại tự mình du nhập trái phép lên đây?”

Minh Thù cười khẽ: “Vậy nó thật lợi hại.”

“Ta không biết làm sao nó lên được, cũng không giật dây Phù

Hề.” Long Sa Tuyết một mực khẳng định.

Minh Thù nheo mắt: “Tiên giới không phải có tiên quân có thể giao tiếp với bất kỳ thú vật nào sao. Chi bằng gọi đến hỏi thử, xem xem rốt cuộc tại sao nó lên được.”

Long Sa Tuyết: “…”

Tiên Đế có chút lo lắng, nếu thật sự việc này là Long Sa Tuyết làm, lén mang mãnh thú lên Tiên giới không phải là chuyện đùa…

Vốn là tố cáo Ngọc Huy của Cửu Liên sơn có mãnh thú, làm sao cuối cùng sự việc lại biến thành thế này.

Tiên Đế bị Minh Thù chú ý, chỉ có thể nhìn sang Tạ Sơ Dương: “Sơ Dương tiên tôn, ngươi thấy sao?”

Chỉ cần Tạ Sơ Dương lên tiếng, Ngân Tranh tiên tôn sẽ phải kiêng nể vài phần.

Tạ Sơ Dương hời hợt: “Việc đã đến nước này vẫn nên điều tra rõ ràng.”

Đáy lòng Tiên Đế có chút hồi hộp.

Thế là đồng ý rồi.

Tiên Đế liếc nhìn Long Sa Tuyết, ánh mắt hơi trầm xuống, vẫy tay cho người đi mời người kia đến.

Tiên quân này là một ông già đầy kinh nghiệm mang dáng vẻ tiên phong đạo cốt của Tiên giới, vừa lên đến hai mắt đã tỏa sáng vây quanh mãnh thú: “Tiên Đế, thứ này bắt được từ chỗ nào thế, còn chưa trưởng thành, chậc chậc…”

Tiên Đế không nhịn được nói: “Mau hỏi đi.”

Lão già không dám lôi thôi với Tiên Đế, vuốt nhẹ chòm râu, tay còn lại đặt trên gáy của mãnh thú.

Long Sa Tuyết chật vật quỳ rạp trên mặt đất, trong lòng vô cùng lo lắng.

Làm sao đây…

Khi nàng ta bắt nó, chắc chắn nó đã nhìn thấy mình.

Cũng không biết lão cáo già kia hỏi những gì nhưng lúc ông ta quay đầu lại, tỏ vẻ như đã hỏi xong.

Ông ta bỗng chẳng giống ai, hành lễ: “Nó bị người ta mang lên Tiên giới mới không lâu trước đây.”

Đáy lòng Tiên Đế trầm hơn nhưng nhiều người đang nhìn như vậy, chỉ có thể kiên trì hỏi tiếp: “Bị ai dẫn lên?”

Ánh mắt lão già nhìn quanh bốn phía. Đầu tiên rơi trên người Minh Thù, sau đó lại rơi trên người Ngọc Huy, không nhìn Long Sa Tuyết.

“Là Ngân Tranh tiên tôn.”

Ánh mắt Long Sa Tuyết chợt lóe lên kinh ngạc sau đó thở phào. Cho dù là ai đang giúp mình, bây giờ nàng ta cũng an toàn rồi, cũng may vừa rồi nàng ta khẳng định không phải mình làm.

Minh Thù chỉ phản ứng bình thường, dường như không hề để tâm đến việc bị người ta chỉ định.

Ôi chao, xinh đẹp chính là xui xẻo.

Nồi nào cũng gắn lên đầu trẫm.

Ngọc Huy có chút lo lắng, sao lại trở về trên người cô rồi? Cô còn cười được!

“Ngân Tranh tiên tôn, ngươi còn gì để nói?” Tiên Đế cũng thở phào, lúc này ánh mắt nhìn Minh Thù hơi mất thiện cảm. Dù cô là tiên tôn, giờ cũng khiến mình rất tức giận.

Minh Thù mỉm cười đi tới trước lồng sắt, bàn tay trắng nõn của cô đặt trên đầu mãnh thú. Mãnh thú thở hấp hối nhìn cô một cái.

“Cho ngươi một cơ hội, rốt cuộc là ai đưa ngươi lên.”

Mãnh thú khẽ ô một tiếng, chật vật ngẩng đầu nhìn Long Sa Tuyết đã bò dậy khỏi mặt đất, một âm thanh non nớt vang lên: “Là nàng ta… Ta đang ăn, nàng ta đột nhiên xuất hiện trực tiếp bắt ta vào một nơi tối tăm.”

Người trên điện vô cùng kinh ngạc, vừa rồi con mãnh thú này còn không biết nói.

Sao cô sờ một cái đã có thể nói chuyện.

Lão già càng bất ngờ hơn. Ông ta ghé sát vào lồng sắt nhìn một lúc lâu, lại cùng mãnh thú nhìn Minh Thù rồi lại nhớ đến lời mình đã nói, sắc mặt có chút khó coi lui về phía sau.

Tiên Đế nhìn bộ dạng đó cũng biết bên trong có chuyện bất thường.

Con mãnh thú kia quá nửa là nói thật. Với thực lực của Ngân Tranh không khó để một con thú nói chuyện.

Đây quả là biến đổi bất ngờ.

Tiên Đế cũng có chút mơ hồ, thứ này rốt cuộc do ai dẫn đến!

Hiện giờ lời nói của hai bên đều có sức thuyết phục, lẽ nào phải họp lại rồi bỏ phiếu?

Toàn bộ sự tức giận của Tiên Đế đổ lên đầu lão già: “Thái

Phong tiên quân, vừa rồi tại sao ngươi nói là Ngân Tranh tiên tôn dẫn lên.”

“Tiên Đế, người biết đôi khi ta uống nhiều, có lẽ là nghe nhầm.” Lão già cười giải thích.

Tiên Đế hít sâu một hơi: “Sa Tuyết, quỳ xuống!”

“Tiên Đế…” Vẻ mặt Long Sa Tuyết ấm ức.

Ánh mắt Tiên Đế sắc bén. Long Sa Tuyết do dự một hồi, từ từ quỳ xuống.

“Con mãnh thú này là do con dẫn lên?”

“Không phải.” Long Sa Tuyết vẫn cắn răng phủ nhận như cũ.

Rầm!

“Còn không nói thật!” Tiên Đế tức giận thật. Nguyên nhân không chỉ vì Minh Thù, còn có cả Long Sa Tuyết.

Loài vật như mãnh thú có thể tùy tiện đem lên Tiên giới sao?

Thân thể Long Sa Tuyết run rẩy, trong lòng hiểu rõ Tiên Đế sẽ không giúp mình nữa. Nàng ta cân nhắc một chút, vội nói: “Là Sa Tuyết bị sự tức giận làm cho tâm trí mê muội, con mãnh thú này đúng là do con dẫn tới. Con chỉ là giận Ngân Tranh tiên tôn đối xử với con như vậy, con biết sai rồi.”

Long Sa Tuyết đột nhiên thừa nhận, Tiên Đế cũng không biết là nhẹ nhõm hay là sao nữa.

“Con mãnh thú này là ta dẫn lên nhưng còn một con đâu?” Long Sa Tuyết đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn thẳng về phía Minh Thù:

“Con mãnh thú làm ta bị thương đâu? Lẽ nào Ngân Tranh tiên tôn không cho ta một lời giải thích ư? Nếu không phải ta bị đả thương trước, ta cũng không làm ra chuyện này!”

“Còn một con? Các ngươi đã tìm thấy chưa?” Minh Thù cười khanh khách nói.

Long Sa Tuyết: “…”

“Nếu chưa tìm thấy, sao ngươi lại một mực khẳng định đó là của Cửu Liên sơn?”

Long Sa Tuyết mở miệng: “Phù Hề nói Ngọc Huy có một con…”

“Phù Hề cũng không nói đó là mãnh thú. Nàng ấy nói là linh thú, có một con linh thú thì lạ lắm sao?”

Long Sa Tuyết: “…”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 456: Tiên Tôn Đừng Lo Lắng (21)

Ngọc Huy theo Minh Thù rời khỏi đại điện. Hắn vẫn hơi lâng lâng, dường như chưa lấy lại tinh thần từ chuyện vừa rồi.

Hắn tưởng rằng hôm nay chết chắc rồi, nào ngờ hắn không sao, ngược lại Long Sa Tuyết dính chưởng.

Lời nói cuối cùng của Minh Thù đã dẹp việc này không còn một mảnh. Đừng nói thừa nhận Cửu Liên sơn có mãnh thú, thậm chí cô còn nói có thể mãnh thú chạy từ Tây Nhạc sơn qua.

Nếu không phải biết mình có một con… hắn thực sự sẽ tin.

Long Sa Tuyết khó mà chối cãi, ai bảo nàng ta tự mình đem một con lên.

Hiện giờ Tiên Đế phạt nàng ta đến đài khiển trách, mặc dù không nặng nhưng rất khó chịu.

[Hôm nay sao ký chủ không động thủ?] Hệ thống thấy có chút kỳ lạ nên hỏi.

Chúng ta phải làm một người nói lý.

[…] Đủ rồi, cô mà nói lý cái gì, cô hỏi đạo lý của bóng ma trong lòng chưa?

Minh Thù phiền muộn, đói.

Chưa ăn no nấm, đánh không lại.

Cô chỉ cần giá trị thù hận của Long Sa Tuyết và Tạ Sơ Dương, sao phải lãng phí sức lực đi đánh người khác, lãng phí thể lực của trẫm không hiệu quả.

[…] Nó còn tưởng rằng não cô sắp tiến tới giai đoạn cao cấp, kết quả chính là vì đánh không lại, rất có khí phách Minh Thù.

"Sư phụ." Ngọc Huy níu tay áo Minh Thù lại, ngước khuôn mặt nhỏ lên:

"Cảm ơn người."

"Ta không phải vì ngươi, ta vì sự trong sạch của Cửu Liên sơn. Ngươi bớt ghé sát mặt qua đây đi."

Ngọc Huy: "…"

Lẽ nào cô không phải vì mình sao?

Lão tử không tin!

Cô nhất định là vì mình!

Minh Thù liếc nhìn Ngọc Huy, tiểu yêu tinh rất thích thêm tình tiết cho mình, trẫm có chút buồn.

Ăn chút gì được không?

"Ngô Đồng, Dạ Nguyệt chân quân đâu?"

Ngô Đồng đã tê liệt vì hành vi gần đây của tiên tôn nhà mình: "Dạ Nguyệt chân quân bị Tiên Đế giữ lại."

"Lại là giao dịch ngầm." Minh Thù hừ một tiếng:

"Không đúng… Tiên Đế như vậy là cướp đầu bếp của trẫm."

Không được, trẫm phải đoạt về.

Đầu bếp không thể mất.

Minh Thù hấp tấp quay lại, mới vào đến cửa đã thấy Dạ Nguyệt chân quân và Tạ Sơ Dương cùng nhau đi ra.

Minh Thù dừng chân liếc Tạ Sơ Dương một cái từ xa, sau đó cô phất tay áo vọt tới.

Dạ Nguyệt chân quân ngơ ngác nhìn hai người.

“Chuyện gì vậy?” Dạ Nguyệt chân quân khều Ngô Đồng ở bên cạnh:

“Ngân Tranh tiên tôn có cần ta bắt mạch cho không?”

Ngô Đồng suy nghĩ một chút: “Ta cảm thấy rất cần.”

Dạ Nguyệt chân quân và Ngô Đồng nhìn nhau, hai người cùng gật đầu, rất cần phải xem bệnh cho tiên tôn.

Tạ Sơ Dương chỉ phòng thủ, không hề phản kích nhưng chiêu thức của Minh Thù sắc bén. Hắn không phản kích ắt sẽ bị Minh Thù khống chế.

Cuối cùng Tạ Sơ Dương bị Minh Thù đè xuống đất, hung hăng đánh một trận.

Minh Thù đánh xong cảm thấy càng đói bèn kéo Dạ Nguyệt chân quân đáp mây rời khỏi, Ngọc Huy và Ngô Đồng bị giữ chân tại chỗ.

Ngọc Huy: “…” Khỉ chứ, Dạ Nguyệt chân quân kia rốt cuộc có chỗ nào tốt!

“Sư phụ thích chỗ nào của Dạ Nguyệt chân quân?” Ngọc Huy quyết định hỏi Ngô Đồng.

“Biết làm đồ ăn.”

Ngọc Huy: “…”

Biết làm đồ ăn thì có gì ghê gớm!

Hệ thống cho ta tay nghề làm bếp.

Lão tử cũng biết làm!

[Cửu thiếu, rất xin lỗi, điểm tích lũy không đủ.]

Ngọc Huy: “…”

Cấp thấp cũng không thể đổi ư?

[Không đủ] Âm thanh của hệ thống yếu ớt: [Người biết loại kỹ năng sống này phải đặc biệt nhiều điểm tích lũy.]

Khỉ chứ, dám kỳ thị lão tử. Dựa vào cái gì mà đổi kỹ năng sống phải cần nhiều điểm tích lũy như vậy!

[Cửu thiếu… người không cần dùng đến kỹ năng sống. Người xem, người đổi đạo cụ có lực sát thương lớn có phải tiện hơn không. Nhưng muốn đổi được đạo cụ có lực sát thương cao thì cần có nhiều điểm tích lũy, có mất mới có được cho nên cửu thiếu bình tĩnh một chút, mời buông đao trong tay xuống.]

“Ngọc Huy, cách xa nàng một chút.”

Trước mặt Ngọc Huy đột nhiên tối sầm. Tạ Sơ Dương đứng trước mặt hắn, thần sắc âm trầm nhìn hắn.

Ngọc Huy đặt đao trong tay ra phía sau, nét mặt biểu lộ sự phách lối, cười: “Nàng là sư phụ ta, tại sao ta phải cách xa nàng một chút?”

Phá nhiệm vụ mục tiêu của của lão tử còn muốn đục tường, không có cửa.

Tạ Sơ Dương có ý nhắc nhở: “Muội ấy bảo vệ được ngươi một lúc, không bảo vệ ngươi được cả đời.”

Ngọc Huy làm bộ nghe không hiểu lời của Tạ Sơ Dương, kiêu ngạo nói: “Ta đây sẽ bảo vệ sư phụ cả đời.”

Tạ Sơ Dương cảm thấy nói nhiều với một đứa trẻ như vậy thật mất giá, bình tĩnh nhìn hắn vài giây rồi phất tay áo rời đi.

Vở kịch hôm nay thật đúng là làm hắn không lường trước được.

Hắn không ngờ Ngân Tranh lại bảo vệ Ngọc Huy như vậy.

Cho nên… không thể giữ Ngọc Huy lại.

Mặc dù nó vẫn còn trẻ con, hắn cũng không cho phép bên cạnh cô xuất hiện nam tử.

Ngọc Huy trở lại Cửu Liên sơn. Dạ Nguyệt chân quân đã rời khỏi, Minh Thù ngồi ở phòng bếp ăn điểm tâm, gương mặt tỏ vẻ mãn nguyện.

Ngọc Huy bước qua: “Sư phụ, người không cảm thấy hôm nay Thái Phong tiên quân kia rất kỳ lạ với người sao?

Hắn rất bối rối nói ra nghi hoặc của mình.

Minh Thù cầm điểm tâm đưa lên miệng: “Có thể là thấy ta quá đẹp, không kìm được muốn gây sự chú ý với ta.”

Trong lòng Ngọc Huy phát cuồng, cô có biết xấu hổ không vậy.

Nói nghiêm túc mà lại không để tâm một chút nào.

Tốn công lão tử nghiền ngẫm cả ngày.

“Sư phụ, ta nghiêm túc nói với người, tại sao ông ta phải nói thế?” Long Sa Tuyết thì hắn có thể hiểu nhưng tại sao Thái Phong tiên quân kia lại đột nhiên chỉ ra Minh Thù.

Hơn nữa sau khi bị vạch trần vẫn đột ngột như vậy, cũng chỉ nói mình uống nhiều, nghe nhầm.

Mà Tiên Đế vẫn không nghi ngờ gì.

Nhìn thế nào cũng thấy lạ.

“Rắc rối của ngươi đã giải quyết xong rồi? Có thời gian lo chuyện của ta?” Minh Thù nheo mắt nhìn hắn.

Ngọc Huy nhớ đến con mãnh thú của mình, hắn nhẹ cúi đầu sau đó lại có chút giận dữ: “Ta không ngờ Phù Hề lại…”

Phù Hề và hắn cùng mẹ sinh ra, ai ngờ nàng ta giúp Long Sa Tuyết chỉ ra hắn.

“Cho nên bây giờ ngươi còn không đi giải quyết phiền phức của ngươi, lẽ nào thật sự muốn người ta tìm ra một con mãnh thú ở Cửu Liên sơn ngươi mới vừa lòng?” Minh Thù liếc nhìn hắn, giọng nói có chút không khách khí.

Tròng mắt Ngọc Huy trợn lên, nét mặt lại thảng thốt: “Sư phụ, ta… ta không cố ý, ta sẽ nghĩ cách đưa nó đi.”

Minh Thù cúi đầu xuống tiếp tục ăn điểm tâm, mặc kệ hắn.

Hắn nhìn điểm tâm thơm phức ở trên đĩa, đáy lòng càng phẫn nộ, biết nấu ăn thì giỏi lắm sao!

Ngọc Huy rời khỏi nhà bếp đi tìm con cóc của hắn.

Thú nhỏ lóc cóc chạy đến nhảy lên bàn, duỗi móng vuốt ngoắc điểm tâm. Minh Thù kéo cái đĩa giấu phía sau.

Thú nhỏ kêu một tiếng, xoay người đến cái đĩa khác.

Minh Thù chỉ nhìn nó, không ngăn cản nữa.

Thú nhỏ nằm trước mặt Minh Thù, móng vuốt nhỏ thuận tiện xoa tròn cái bụng, rất đáng yêu.

Con sen, ta cho ngươi biết, trên núi này có thứ khác, ngươi tự cẩn thận chút đấy!

“Thứ khác?” Minh Thù đưa tay chọc nó: “Thứ gì vậy?”

Không biết, không nhìn rõ.

Thú nhỏ bảo vệ cái bụng của mình, không để Minh Thù chọc.

“Ngươi cũng không nhìn rõ?” Minh Thù chống cằm: “Chẳng lẽ là thần thú?”

Dạ Nguyệt chân quân từng nói nơi này có thần thú.

Thú nhỏ hừ hừ, không phải đâu, mùi của thần thú rất dễ chịu.

Thú nhỏ màu hồng le lưỡi ra liếm liếm, tiếp theo lại hừ hừ. Mùi vị trên người thứ kia không dễ chịu, nhất định là rất khó ăn.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 457: Tiên Tôn Đừng Lo Lắng (22)

Thú nhỏ nói trên núi có thứ khác, Minh Thù quyết định tự mình đi một vòng.

Con sen này, lúc đó ta nhìn thấy ở chỗ này, nó từ bên kia chạy quasau đó biến mất.

Thú nhỏ nhảy loạn trên mặt đất, chỉ về một hướng giải thích.

Minh Thù nhìn về phía đó, là một cánh rừng rất bình thường.

Minh Thù tiếp tục đi về phía trước. Trên đường có không ít trái cây, cô tiện tay nhặt lên.

Thú nhỏ nhanh hơn Minh Thù một bước, lúc này đột nhiên từ phía trước lăn xuống, đầu đụng vào chân Minh Thù.

Con sen, đồ đệ ngươi ở phía trước, nhìn như sắp chết.

Minh Thù chột dạ vội đi lên.

Ngọc Huy ngã trên đất, con cóc bên cạnh cả người đẫm máu, đã chết.

Minh Thù đỡ Ngọc Huy dậy, đưa tay xem mạch đập của hắn, có chút hỗn loạn nhưng chắc là không nguy hiểm đến tính mạng.

Chết rồi ư?

Thú nhỏ nhảy nhảy bên cạnh Minh Thù.

Chết rồi thì tốt, chết rồi sẽ không ai tranh sủng với nó nữa!

…

Ngọc Huy mở mắt ra thấy rèm cửa màu trắng, có hoa lê từ cửa sổ bay vào rơi trên giường hắn, trong phòng thoang thoảng mùi thơm.

Hắn ôm đầu ngồi dậy.

Nhưng vực người dậy lại cảm thấy tinh thần choáng váng tựa như bị thứ gì trong cơ thể khoét một miếng thịt.

Cảm giác này thật không dễ chịu.

Hình ảnh hỗn loạn trong đầu Ngọc Huy từ từ liên tiếp hiện lên.

Hắn đi tìm mãnh thú của mình, hắn không biết Minh Thù giấu ở đâu nhưng nhiều ngày lục soát trên núi đều không ai tìm thấy, chắc là rất an toàn nên hắn cũng không vội.

Tìm một lúc mới thấy nhưng hắn vẫn kịp đón nó đi, đột nhiên có gì đó tập kích.

Từ lúc tập kích đến khi hắn bất tỉnh nhân sự cũng chỉ trong mấy chiêu, từ đầu đến cuối hắn đều không thấy rõ thứ gì đã tập kích mình.

Két…

“Ngươi tỉnh rồi.” Ngô Đồng bưng một bát thuốc tiên đến, cau mày nhìn hắn:

“Sao đang yên đang lành lại ngất.”

“Cái gì đây?”

“Thuốc.”

Ngô Đồng đưa thuốc tới trước mặt Ngọc Huy: “Mau uống đi.”

“Ta không sao, ta không uống.” Ngọc Huy từ chối.

“Ngươi đừng không biết tốt xấu.”

Khuôn mặt nhỏ của Ngô Đồng lạnh lại: “Đây là sư tôn đích thân nấu cho ngươi.”

Sư tôn chưa từng làm những việc này, hắn còn không uống thì thật uổng công sư tôn tốt với hắn như vậy.

Ngọc Huy nghe vậy chớp chớp mắt, chần chừ nhận thuốc.

Cô đích thân nấu…

Ngọc Huy chịu đựng uống cạn một hơi, lau miệng hỏi: “Sư phụ đâu?”

“Sư tôn đang nghỉ.” Ngô Đồng càng tức giận:

“Tối qua sư tôn đưa ngươi về…”

“Ngô Đồng.”

Ngô Đồng im bặt lườm hắn một cái, cầm cái bát không rời đi.

Ngọc Huy chạm vào lồng ngực nóng ran, chuyện Ngô Đồng chưa nói hết là gì?

Tối hôm qua làm sao?

Hắn vén chăn xuống giường, có lẽ thuốc kia có hiệu quả, hắn cảm thấy không còn khó chịu mấy. Hắn từ từ ra khỏi phòng, bên ngoài hoa lê tung bay, Minh Thù nằm dưới hoa lê, Dạ Nguyệt chân quân đứng bên cạnh đang cười nói với cô.

Ngọc Huy cảm thấy có chút chói mắt.

Hắn yên lặng lui về phòng, bực bội ngồi trên giường.

Thân thể này vừa nhỏ vừa yếu, sao cô có thể thích mình được.

Thật phiền quá…

Không biết đã ngồi bao lâu, lời nói bên ngoài đã ngưng lại. Lúc này Ngọc Huy mới nhảy xuống giường chậm rãi đi ra ngoài.

Dạ Nguyệt chân quân đi thật rồi. Minh Thù nằm trên cây hoa lê, hắn giẫm lên hoa lê trên đất, đi tới trước mặt cô: “Sư phụ.”

“Ái chà, chưa chết sao.” Nói không chừng sẽ tăng được giá trị thù hận đấy?

Ngọc Huy: “…”

Bình tình.

Không tính toán với cô.

Bình tĩnh! Lão tử có thể thắng!

“Ta…”

Ngọc Huy thu lại ánh mắt táo bạo: “Sao ta về được?”

“Ta ôm ngươi về, nếu không ngươi có thể mộng du về chắc?”

Ngọc Huy: “…” Bình tĩnh bình tĩnh, chiến lược nói rồi, dù mục tiêu có chọc tức bao nhiêu cũng không thể giận.

“Nó chết rồi đúng không?” Hắn cảm nhận được mãnh thú liên hệ với mình đã chết rồi cho nên hắn mới cảm thấy thân thể như bị thứ gì khoét một miếng thịt.

“Ừ.”

Ngọc Huy ngược lại không thấy tiếc, vốn dĩ thứ kia cũng không phải của hắn. Chỉ là nó chết rồi nên thân thể mình không dễ chịu, có chút phiền toái.

Ngọc Huy cố làm ra vẻ miên man nhìn cô: “Cái gì đã tập kích ta?”

“Sao ta biết được, người bị tập kích không phải là ngươi sao, ngươi không thấy rõ?” Cô đã kiểm tra tất cả mọi nơi ở Cửu Liên sơn, không phát hiện bất cứ nơi nào kỳ lạ.

Ngọc Huy lắc đầu: “Tốc độ quá nhanh.”

Thú nhỏ cũng không nhìn rõ đó là thứ gì, có thể thấy tốc độ thứ kia rất nhanh, Ngọc Huy không thấy rõ cũng là bình thường.

“Chúng ta không đi tìm thứ đó sao?” Trên Cửu Liên sơn có một thứ như vậy lại không quan tâm chút nào, trong đầu cô rốt cuộc là nghĩ sao vậy.

Minh Thù chộp lấy hoa lê, giọng nói nhè nhẹ chậm rãi: “Tìm được coi như ngươi thắng.”

Ngọc Huy: “…”

Lão tử đâu có nói chuyện thắng thua!

Thắng cũng không được gì.

Lão tử thèm vào làm.

Tuy Minh Thù không đi tìm thứ kia nhưng thú nhỏ suốt ngày lượn qua lượn lại trên núi, lúc Ngọc Huy luyện công, thỉnh thoảng có thể nghe thấy nó bay nhảy rất nhanh trong rừng.

Hắn thử đi bắt nó nhưng mỗi lần đều bị thú nhỏ mạnh mẽ trói

lại.

Dường như thú nhỏ này chỉ gần gũi với tên thần kinh kia, nhìn thấy người lạ nó còn tránh xa.

Thú nhỏ cũng không tìm thấy thứ kia, dường như nó đã biến mất. Cửu Liên sơn gió yên sóng lặng.

“Ngọc Huy.” Minh Thù gọi Ngọc Huy đang quét sân.

“Sư phụ.” Lại muốn bày trò gì đây.

“Thứ này nhìn xấu lạ, rất xứng đôi với ngươi.” Minh Thù ném cho hắn một viên ngọc bội, phía dưới trang trí thêm tua dài màu hồng.

Ngọc Huy: “…”

Cái gì gọi là xấu lạ, rất xứng đôi với lão tử?

Lão tử xấu chỗ nào!

Có phải phản diện đều có tật mù một mắt?

Khỉ chứ, lão tử không làm nữa!

…

Long Sa Tuyết bị phạt ở đài khiển trách, Minh Thù dăm ba ngày lại đến thăm.

Thăm theo kiểu bày bàn nhỏ ăn điểm tâm.

Tiểu tiên phụ trách đài khiển trách đều sợ đến phát run.

Như vậy là hận cỡ nào.

Long Sa Tuyết ở bên trong ngoại trừ hận đến nghiến răng nghiến lợi cũng hết cách.

Sự việc thú dữ không nhiều người biết nhưng trước đó Tiên Đế phái người đi soát núi vẫn có nhiều người thấy. Lúc đó không hiểu sao Long Sa Tuyết đến Cửu Liên sơn, mọi người nhao nhao nhớ lại ân oán tình thù trước đây của họ.

Đa số đều nghĩ theo hướng Ngân Tranh tiên tôn nổi máu ghen gây phiền phức cho Long Sa Tuyết, mặt khác Tạ Sơ Dương lại thờ ơ, dường như không hề nói đỡ cho thê tử của mình.

Trong lúc nhất thời Tiên giới càng đồn thổi rộng ra.

Suy đoán phải chăng Minh Thù muốn tái hợp với Tạ Sơ Dương.

Minh Thù biểu hiện rằng ghen cái con khỉ, trẫm chỉ muốn một ít giá trị thù hận.

Long Sa Tuyết phải ở đài khiển trách hai tháng. Thỉnh thoảng Minh Thù đến chọc tức nàng ta nhưng đến nhiều Long Sa Tuyết cũng chai lì, Minh Thù không đến nữa.

Tiên giới tựa như yên tĩnh trở lại.

Sự việc thú dữ, nghe ý của Dạ Nguyệt chân quân là bị Tiên Đế áp xuống, dù sao chuyện này có thể gây ra một số phiền phức ở Tiên giới.

Dù trong lòng Tiên Đế nghi ngờ Cửu Liên Sơn có mãnh thú, dưới sự uy hiếp bằng tiếng cười ha hả của Minh Thù lần trước cũng không dám tùy tiện làm gì.

Không lâu sau Tạ Sơ Dương cũng đến biên giới Tiên giới củng cố kết giới, mấy năm không về được.

Minh Thù than thở, chỉ có thể lôi kéo giá trị thù hận của đồ đệ.

Đáng tiếc đồ đệ bận tu luyện, bỏ mặc Minh Thù.

Nghiệt đồ!

Minh Thù không dạy hắn nên phần lớn thời gian Ngọc Huy ở trong học phủ. Nghe Ngô Đồng nói, Ngọc Huy đã phát triển từ tiểu bá vương của Bồng Lai thành tiểu bá vương của học phủ.

Rất có tiền đồ.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 458: Tiên Tôn Đừng Lo Lắng (23)

Sau khi Long Sa Tuyết trở ra từ đài trừng phạt, trước tiên đuổi Phù Hề về Bồng Lai tiên đảo, sau đó đến cả Tây Nhạc sơn cũng không trở về mà trực tiếp đến Long tộc.

Minh Thù cho rằng nàng muốn kéo đội ngũ qua đây đánh nhau nên hưng phấn hơn nửa ngày, kết quả sau khi Long Sa Tuyết trở về thì không có động tĩnh gì.

Hưng phấn vô ích.

Không có Long Sa Tuyết và Tạ Sơ Dương, thời gian trôi qua càng buồn chán hơn.

Minh Thù cả ngày ngoài ăn ra thì là ngủ, thời gian qua thật nhanh. Tạ Sơ Dương và Long Sa Tuyết dường như là hẹn nhau cùng không xuất hiện.

Có phải bọn họ biết trẫm muốn tăng giá trị thù hận cho nên cố ý trốn không?

Lúc Ngọc Huy không có chuyện gì làm thích lui tới ở Cửu Liên sơn, hắn muốn tìm vật kia, đáng tiếc kết quả không như ý.

Ngoại trừ một đống thứ có thể ăn, hắn chưa từng tìm thấy cái gì.

“Ấy, sao hôm nay trở về sớm như vậy?” Ngô Đồng thấy Ngọc Huy đi đến, hơi kinh ngạc:

“Ngươi lại đi lên núi à?”

Mấy năm nay Ngọc Huy lớn lên rất nhanh, bây giờ dáng người đã cao hơn so với Minh Thù, sáng sủa đẹp trai, chỉ là hơi kiêu ngạo nhưng những tiểu muội mê trai đẹp ở Tiên giới không thiếu.

“Ngày hôm nay tan học sớm.” Giọng nói của Ngọc Huy đã nghe hay hơn. Hắn đặt đồ xuống, vén tay áo bắt đầu rửa đồ để nấu ăn.

Khóe miệng Ngô Đồng giật giật, tiên tôn người nhanh đến đây, nghiệt đồ của người lại muốn lãng phí đồ nấu ăn rồi.

“Ngọc Huy à.” Ngô Đồng thử ngăn cản:

“Tốt nhất ngươi tu luyện là được, loại chuyện lặt vặt này Dạ Nguyệt chân quân biết phụ trách. Tiên tôn nhìn thấy ngươi lãng phí như thế lại đánh ngươi đấy…”

Ngọc Huy hừ một tiếng: “Hắn có thể làm, vì sao ta không thể làm.”

Ngô Đồng: “…”

Dạ Nguyệt chân quân đó là đường hoàng nấu ăn, còn ngươi chính là đang lãng phí.

Ngô Đồng không ngăn được Ngọc Huy, chỉ có thể mặc cho hắn làm, dù sao mỗi ngày chịu đòn là môn bắt buộc.

Ngô Đồng chuẩn bị xong cháo cho Minh Thù, liếc mắt nhìn Ngọc Huy còn đang nấu nướng, nàng rùng mình một cái rồi nhanh chóng rời khỏi bếp.

Minh Thù ăn xong cháo thì Ngọc Huy đầu tóc lấm lem đang cầm một chiếc đĩa đi đến, dáng vẻ kiêu căng: “Sư phụ, người nếm thử xem.”

“Ngươi lại lãng phí đồ của ta rồi!” Minh Thù từ trên giường nhảy phóc xuống, trực tiếp đánh một cái bộp lên gáy hắn:

“Ta đã nói với ngươi bao nhiêu lần là không cho phép ngươi vào bếp rồi.”

Không có tư chất làm đầu bếp, còn cần phải đi làm nhiều lần sao.

Bếp của trẫm cháy mấy cái rồi đó!

Ngọc Huy che chiếc đĩa, nhảy qua một bên: “Sư phụ, hôm nay nhất định ta làm không có vấn đề. Người xem, sắc màu đầy đủ, không hề có chút vấn đề nào.”

Minh Thù kéo thắt lưng, nhìn thứ trong tay hắn, khóe miệng nở nụ cười: “Ta sợ bị ngươi độc chết.”

“Sao lại thế được, mấy thứ này đều không có độc.” Ngọc Huy cứng cổ:

“Sư phụ, người nếm thử xem đi, có lẽ ta nấu ăn rất ngon đấy?”

Dạ Nguyệt chân quân thực sự là quá đáng ghét, suốt ngày đều nhớ kẻ khùng này.

Nhìn thứ lạ lùng trên đĩa là hoàn toàn không muốn nếm thử.

Thế nhưng nhìn dáng vẻ Ngọc Huy cẩn thận từng li từng tí, Minh Thù cầm đũa ngọc gắp một miếng nhỏ nếm thử. Không có mùi vị, còn mang theo vị chát, khó ăn chết đi được!

Tiểu yêu tinh này nhất định tới khiêu chiến sức chịu đựng của trẫm đối với đồ ăn vặt.

“Thế nào?”

“Thế nào à, chẳng lẽ trong lòng ngươi không có dự đoán sao?”

Minh Thù cầm đũa ngọc, rất muốn đập chiếc đĩa lên đầu hắn. Có thể tưởng tượng đây chính là lãng phí thức ăn nên không thể làm như vậy, cô chỉ có thể chịu đựng không động thủ.

“Không ngon sao?” Dạ Nguyệt chân quân cũng làm như thế, hắn cũng làm từng bước như vậy, sao lại không thể ăn nhỉ?

Minh Thù hít một hơi thật sâu mỉm cười: “Từ hôm nay trở đi, ngươi còn bước vào bếp nửa bước thì đi khỏi Cửu Liên sơn cho ta.”

Ngọc Huy: “...”

Lão tử vì làm cho cô ăn, cả ngày tu luyện xong vội vã trở về, thế mà cô còn ghét bỏ!

Chưa cần để ý tới chuyện hắn làm ăn có ngon hay không, chỉ cần nhìn chuyện hắn tự mình làm đồ ăn là biết có thể ăn được hay không?

Sư phụ còn không biết quý trọng!

“Còn không đi tọa thiền đi, chờ ta đánh ngươi sao?”

Ngọc Huy bĩu môi, ôm đĩa đi về phía bếp.

Nếu không phải là nhường cô, cô có thể đánh được ta sao.

“Chẳng phải ta đã nói với ngươi rằng ngươi không được đi vào bếp sao. Đặt đồ xuống đi, một lát nữa Ngô Đồng tới dọn, cút nhanh lên.” Nhìn hắn liền thấy đau lòng với thực phẩm của trẫm.

“Hứ!”

Ngọc Huy nặng nề đặt chiếc đĩa lên trên bàn bên cạnh Minh Thù, bước trở về phòng.

Vì sao hắn muốn công chiếm một kẻ khùng như vậy.

Muốn về nhà.

Không được, trưởng thành thật vất vả, đã thành công một nửa, không thể buông bỏ.

Đúng!

Bình tĩnh, lão tử có thể thắng!

Ngọc Huy ở trong phòng suy tư. Hiện tại hắn đã cao hơn cô cho nên bây giờ muốn bắt đầu phạm thượng, không phải, chính thức bắt đầu chiến lược.

-

Vì vậy khoảng thời gian tiếp sau đó, Ngọc Huy trêu chọc Minh Thù đủ loại, đương nhiên Minh Thù xem hết các trò đùa, tuyệt không động thủ gì.

Ngọc Huy hoàn toàn không hoài nghi chuyện mình biểu hiện rõ ràng như vậy, hắn nghĩ cô không nhìn ra cho nên hoàn toàn không phải che giấu. Nhưng ngay cả Ngô Đồng cũng đã nhìn ra chút khác thường.

“Tiên tôn, gần đây Ngọc Huy đối xử với người có chút...” Không đúng lắm?

Những năm trước đây Ngọc Huy còn nhỏ, hắn thỉnh thoảng có vượt quá quy tắc, cô còn có thể miễn cưỡng tiếp nhận.

Nhưng bây giờ Ngọc Huy đã không còn là thiếu niên nữa.

“Em nhìn ra được điều gì?” Minh Thù chống cằm, nhìn hoa lê phủ đầy mặt đất đang bay lượn gần đó.

Ngô Đồng nuốt một ngụm nước bọt, e dè hỏi: “Có phải Ngọc Huy thích người hay không?”

“Em đã nhìn ra rồi sao.”

Ngô Đồng: “...” Cho nên người cũng biết sao!

“Tiên tôn, người đừng phạm sai lầm.” Ngô Đồng hoảng hốt bồn chồn:

“Người và hắn là sư đồ đấy.”

Chuyện này nếu để những người lớn trên Tiên giới biết được, tiên tôn sẽ bị lời gièm pha dìm chết đấy.

Minh Thù thu tầm mắt lại, u uất thở dài nhưng tiểu yêu tinh đó cứ dụ dỗ trẫm phạm sai lầm.

Hắn không thể hận trẫm một chút sao?

Chẳng lẽ bình thường trẫm đánh hắn quá nhẹ tay?

Không phải chứ...

Tiểu yêu tinh bị khùng rồi sao?

“Tiên tôn, người nói gì vậy?” Ngô Đồng không nghe rõ tiếng thở dài đó của Minh Thù.

“Không có gì, buổi tối ăn gì?” Minh Thù nói sang chuyện khác.

-

Buổi chiều, Ngọc Huy ăn mặc vô cùng tuấn tú, gõ cửa Minh Thù.

“Sư phụ, ta có đôi chỗ không hiểu, người có thể chỉ cho ta một chút không?”

Minh Thù khoác một chiếc áo choàng màu nhạt dựa vào cửa, trong tay cầm một loại quả to bằng nắm tay, thú nhỏ lăn qua lăn lại ở trong phòng nhìn có vẻ vui vẻ.

“Không chỉ.”

“Người là sư phụ ta đấy, vì sao không chỉ dạy?” Ngọc Huy mạnh miệng hùng hồn.

“Không chỉ là không chỉ, không vì sao cả.” Minh Thù cắn trái cây, giòn vang “rộp rộp”.

“Sau này nếu ta đi ra ngoài bị người ta đánh, người mất mặt là sư phụ đấy.” Ngọc Huy dựa vào lí lẽ biện luận:

“Sư phụ, người giúp ta xem một chút, ta không muốn làm người mất mặt.”

“Không sao, ta không biết xấu hổ.”

Ngọc Huy: “...” Lão tử thấy cô đúng là người không biết xấu hổ.

Hắn chịu đựng nói đi nói lại rồi tuồn vào phòng từ bên cạnh: “Vừa rồi lúc ta tu luyện, cảm giác cơ thể có gì đó không đúng. Sư phụ giúp ta xem một chút đi, nếu ta tẩu hỏa nhập ma thì không hay đâu.”

“Tẩu hỏa nhập ma cũng sẽ không chết, sợ cái gì.” Chân Minh Thù cong nhẹ móc lên cửa, kéo cửa phòng lại.

“Ta không muốn tẩu hỏa nhập ma, nếu không... sau này ai sẽ bảo vệ sư phụ.” Ngọc Huy tỏ vẻ nghiêm túc.

Minh Thù cười khẽ: “Bản thân không tự bảo vệ được, còn nói bảo vệ ta, ngươi lấy ta làm khiên chắn đúng không?”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 459: Tiên Tôn Đừng Lo Lắng (24)

Thú nhỏ ngừng lăn lộn, ánh mắt dừng lại chỗ Minh Thù và Ngọc Huy. Một lúc sau nó lăn đến bên người Minh Thù, bắt lấy y phục cô rồi bò vào trong tay áo.

Ngọc Huy vẫn nhìn theo thú nhỏ lúc này đã vào tay áo Minh Thù: “Ta chỉ biết đứng che chắn ở trước sư phụ, sẽ không coi sư phụ là khiên chắn.”

Ôi!

Kỹ năng diễn của lão tử khá lên rồi, like cho mình một cái.

Minh Thù nhẹ a một tiếng, chỉ vào một gian phòng: “Đi qua đó ngồi, ta xem thử có vấn đề ở đâu.”

“Cần cởi quần áo không?” Ngọc Huy nghiêm túc hỏi:

“Có phải như thế sư phụ sẽ nhìn rõ hơn không?”

“Hay là ta đi tìm vài người tới giúp nhìn để được rõ ràng hơn, tránh chuyện ta nhìn ngươi lâu quá ngươi tê người, ngươi mà thành quỷ còn gây phiền phức cho ta nữa.”

Ngọc Huy: “...”

Minh Thù chu miệng, đấu với trẫm sao, ngươi còn non kém lắm.

Ngọc Huy theo lệnh ngồi xuống, không cần Minh Thù nói đã bắt đầu vận công.

Người thiếu niên năm đó giờ đã lớn lên trở thành nam tử anh tuấn đẹp trai.

Chỉ là còn non nớt, thêm vài phần trầm ổn góc cạnh, dường như sẽ càng đẹp mắt hơn.

Minh Thù cắn một miếng trái cây, ánh mắt nhìn xuống che giấu tâm tư trong đáy mắt.

Ngọc Huy dần chảy mồ hôi lạnh ra trán, khí tức quanh người bắt đầu bất ổn.

Con cháu Tiên gia tuy từ nhỏ đã có Tiên tịch nhưng ngoài Tiên tịch có khởi điểm cao hơn so với người khác ra, còn lại cũng phải dựa vào chính mình.

Có con cháu Tiên gia cuối cùng còn không bằng người tu đạo phàm trần.

Minh Thù gặm hết trái cây, chậm rãi đi tới ra tay giúp hắn ổn định khí tức, thế nhưng có thể vượt qua cửa ải khó khăn này hay không vẫn phải dựa vào chính hắn.

Dần dần, Minh Thù trầm lại.

Cô nhìn chằm chằm Ngọc Huy, ánh mắt không dời đi dù chỉ nửa phút, lúc nào cũng chuẩn bị động thủ giữ lại hắn.

Minh Thù cho rằng hắn chỉ mượn cớ qua đây, vừa rồi cũng chỉ là thuận miệng đáp ứng, ai biết hắn chuyển đùa thành thật.

Minh Thù ở trong phòng, thức ăn đều là do Ngô Đồng chuyển vào từ cửa sổ. Bởi vì sợ quấy rối đến Ngọc Huy, Minh Thù cố gắng giảm nhỏ tiếng ăn uống.

Cơ thể Ngọc Huy càng ngày càng khó chịu, khí tức trong người đã bắt đầu hỗn loạn.

Minh Thù nhanh chóng đặt đồ ăn xuống, ngồi xếp bằng phía sau hắn rồi truyền tiên khí cho hắn từ phía sau lưng.

Thời gian từng giờ từng phút trôi qua, khí tức trên người Ngọc Huy đột nhiên tiêu tán, hắn mềm nhũn ngã xuống. Minh Thù đỡ lấy hắn, há miệng thở dốc.

Mồ hôi trên người hai người nhễ nhại, dường như mới vớt ra từ trong nước.

“Sư phụ...” Giọng Ngọc Huy trầm thấp:

“Khó chịu.”

Minh Thù thở mạnh mấy cái, chậm rãi ôm hắn đứng lên, đặt hắn lên giường: “Ngoan, lát nữa sẽ không còn khó chịu nữa.”

Minh Thù vịn lấy giường, máu huyết trào dâng, tim đập nhanh, đầu ngón tay dường như cũng có thể cảm nhận được.

Một lúc lâu sau, Minh Thù mới phun ra một ngụm khí đục. Người trên giường đã ngủ, mồ hôi thấm ướt khiến y phục dán chặt người hắn.

Minh Thù tự tay cởi y phục của hắn ra. Cô cởi từng món một để lộ ra lồng ngực nam nhân màu lúa mạch, ánh mắt cô từ đầu chí cuối đều rất bình thản, không có bất kỳ ý nghĩ nghiêng lệch nào.

Thay xong y phục cho hắn, lúc này Minh Thù mới ngồi thất thần ở bên giường.

Sắc trời bên ngoài đã tối, gian phòng chỉ còn ánh sáng nhạt in bóng dáng cô lên mặt đất tiêu điều cô tịch.

Eo Minh Thù đột nhiên bị một đôi tay ôm lấy, thân thể ấm áp dính sát: “Sư phụ, người đang suy nghĩ gì vậy?”

Bóng dưới đất bị một bóng khác đè lại, xua tan cảm giác lạnh lẽo.

Minh Thù không có ý đẩy hắn ra, chỉ lẳng lặng nói: “Không có gì.”

Ngọc Huy cũng không hỏi lại, đặt cằm lên vai cô, ngửi mùi hương tỏa ra trên tóc. Chiếc cổ cô trắng nõn ẩn trong mái tóc đen nhánh, hắn sát lại hôn một cái.

Trong nháy mắt đó, tim đập như trống nổi.

Ngọc Huy hơi khô miệng.

“Ngọc Huy, ta là sư phụ của ngươi đấy.” Minh Thù đột nhiên lên tiếng.

Nghiệt đồ mà!

“Ừm, ta thích sư phụ.” Ngọc Huy trả lời, cọ cọ cổ Minh Thù, hơi nóng phả vào bên tai cô:

“Sư phụ thích ta không?”

Người hắn đang ôm đột nhiên đứng dậy đè hắn dưới cơ thể. Mái tóc dài của cô xõa trên mặt hắn, tê dại, chạm đến từng sợi dây thần kinh của hắn.

“Ngươi không thể thích ta, ngươi không biết sao?” Giọng nói của cô hạ xuống mang theo ý cười.

“Nhưng... ta muốn thích sư phụ.” Ngọc Huy đặt hai tay trên lưng Minh Thù, khóa chặt cô lại giống như muốn được một câu khích lệ:

“Sư phụ thích ta không?”

“Ta không thích ngươi.”

“Sư phụ nói dối.”

Ngọc Huy đột nhiên ngẩng đầu, nhắm chính xác ngay môi cô mà cắn, chính là cắn. Minh Thù hít một ngụm, đầu lưỡi hắn không ngần ngại chút nào mà tiến vào trong.

Ngọc Huy dựa vào chuyện giờ đây vóc dáng hắn đã cao lớn nên dễ dàng xoay người đè Minh Thù lại phía dưới.

Nhiệt độ trên người của hắn tăng cao nhưng người bên dưới hắn lại không phản ứng, mặc cho hắn cắn rồi hôn.

“Sư phụ...” Ngọc Huy hơi mất hứng, quả nhiên sư phụ không thích mình.

Nếu không... vì sao không có chút phản ứng nào.

Minh Thù nhếch môi lên một cách khó đoán, chậm rãi ngậm lấy môi của hắn. Nụ hôn của cô dịu dàng như nụ cười của cô, như gió xuân hòa quyện với nhau.

Ngọc Huy từ cảm giác khiếp sợ ban đầu đã chuyển thành vui mừng như điên, sau đó là một cảm giác chìm đắm khó có thể dùng lời diễn tả được.

Hắn đang tìm cô.

Là cô.

Chính là cô.

Hắn thích cô.

Vô số giọng nói dồn dập truyền đến, đầu óc Ngọc Huy hơi loạn xạ nhưng hắn lại tin chắc rằng thông tin này của hắn không hề sai.

Hắn đang tìm người trước mặt này.

Cộng thêm tình cảnh của mình, rất nhanh Ngọc Huy đã có kết luận sơ bộ. Tuy hắn còn chưa rõ ràng lắm tại sao ở thế giới xa lạ này lại gặp được người tương thông.

Nhưng hắn lại đưa ra sự ám chỉ quan trọng cho mình rằng, điều này chứng minh người trước mặt rất quan trọng đối với hắn.

-

Ngày hôm sau.

Ánh mặt trời dần nhô cao ngoài cửa sổ, vài chú chim đứng trên cửa sổ hót líu lo.

Ngọc Huy nhíu mày lại, cử động cơ thể. Cơ thể mềm mại ấm áp dưới chăn khiến hắn giật mình, ý thức hắn bỗng trở về lại.

Hắn cúi nhìn người đang nằm trong lòng hắn, nghĩ một hồi không nhịn được khuôn mặt lại hiện vẻ vui mừng.

Minh Thù bị hắn hôn tỉnh, hơi phiền não đỡ lấy mặt hắn ra: “Nước bọt bẩn chết mất.”

“Ta không chê sư phụ mà.” Ngọc Huy hậm hực tiếp tục gặm ngón tay cô.

“Ta ghét bỏ ngươi được chưa.” Minh Thù rút tay về.

Ngọc Huy quấn qua, dường như quấn lấy cả người cô trong ngực mình, hắn nhẹ giọng nỉ non mang theo sự dụ dỗ: “Sư phụ, chúng ta làm cho xong chuyện tối hôm qua có được không?”

Y phục trên người Minh Thù tuy xộc xệch nhưng có thể thấy rõ ràng còn kiên thủ, không có trận vong.

“Bị người ta phát hiện, ngươi sẽ bị ném vào Hắc Thủy Trì.” Sư đồ yêu nhau ở Tiên giới là điều tối kỵ.

“Ngươi đừng có mà liên lụy ta.”

Ngọc Huy: “...” Ngày hôm qua lúc cô hôn ta sao không thấy cô như vậy!

Cô lại không muốn chịu trách nhiệm.

“Sư phụ, ta khó chịu.” Ngọc Huy nắm tay Minh Thù nhìn về chỗ nào đó, cũng để cho cô nắm mạnh: “Người sờ xem, thật là khó chịu, sư phụ... sư phụ.”

Có lẽ là do chút dục vọng, giọng Ngọc Huy càng thêm mê người.

“Trước đây sáng sớm cũng không thấy ngươi kêu khó chịu, ngày hôm nay làm sao lại khó chịu.” Minh Thù đẩy hắn ra không chút thương tiếc, đứng dậy xuống giường:

“Khó chịu thật thì hoặc là tự mình ra tay, hoặc là nhịn đi.”

Ném những lời này xong, Minh Thù sửa sang lại y phục đi ra cửa.

Để lại Ngọc Huy một mình ở trên giường giương mắt nhìn.

Tại sao như vậy chứ!

Tại sao muốn khiến mình thích một người như vậy?

Lão tử có bệnh sao?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 460: Tiên Tôn Đừng Lo Lắng (25)

“Tiên tôn, chuyện đó...” Dạ Nguyệt chân quân ấp a ấp úng.

Minh Thù đang cầm bánh hoa lê: “Ngoài chuyện từ chức, chuyện khác đều có thể nói.”

“...” Nếu hắn không làm đầu bếp nữa, cô vẫn cầm dao đuổi giết hắn đấy thôi:

“Sơ Dương tiên tôn sắp trở về rồi.”

“Trở về thì trở về thôi, ta còn phải đi tặng quà cho hắn sao?” Minh Thù dừng một chút:

“Ta quả thực nên đi tặng quà cho hắn.”

Giá trị thù hận chưa đầy.

Không tặng quà làm sao có thể có giá trị thù hận?

Dạ Nguyệt chân quân cảm thán Minh Thù nghĩ sâu xa, hắn tiếp tục nói: “Vị kia của Long tộc chắc cũng sắp trở về rồi.”

Lúc Tạ Sơ Dương rời đi, Long Sa Tuyết cũng rời đi, hiển nhiên là sợ Minh Thù thừa dịp Tạ Sơ Dương không có để gây phiền phức cho nàng ta.

“Thật đúng lúc, náo nhiệt đây.”

Mắt Minh Thù cong cong cười, ánh mắt di chuyển thoáng nhìn Ngọc Huy đứng ở dưới hành lang. Hắn đứng chắp tay, trong ánh mắt thêm vài phần chuyên chú và dịu dàng so với ngày thường.

Minh Thù sững sờ một chút, một lúc lâu mới cắn một miếng bánh hoa lê, mờ hồ đuổi Dạ Nguyệt chân quân đi.

Ngọc Huy từ hành lang dưới đi tới, nghiêng người xuống giữa mái tóc Minh Thù và bánh hoa lê, tự nhiên đặt lên trán cô một nụ hôn.

Nhẹ tựa lông vũ.

“Ngọc Huy.”

“Ừm, sư phụ?” Ngọc Huy ngồi xổm người xuống.

“Nhớ ta rồi sao?”

Minh Thù suy nghĩ một chút, không tùy tiện hỏi hắn có phải nhớ ra điều gì hay không.

Nhiều bộ mặt như vậy, Minh Thù sớm đã phát hiện mỗi lần hắn tấn công mình đều là mang dáng vẻ xa lạ, cô tự nhận hành vi và tác phong làm việc của mình cũng không khó nhận ra nhưng hắn chưa từng biểu hiện ra sự quen thuộc hoặc rất kinh ngạc.

Vậy chắc chắn là không nhớ rõ.

Mà cô hỏi qua Hài Hòa Hiệu, hắn nói rằng ký chủ có thể xóa ký ức để ngừa việc ký ức nhiều quá không chứa nổi sẽ bị hỏng.

Nếu như hắn thực sự cũng giống như mình, là ký chủ được hệ thống chọn trúng, trí nhớ của hắn nhất định là đã bị xóa đi.

Minh Thù nén lại tâm tư từ đáy lòng, chu miệng cười: “Nhớ ngươi làm gì, sáng sớm mới gặp đó.”

Minh Thù cúi đầu cắn một miếng bánh ngọt.

Chưa biết rõ ràng cuối cùng chuyện gì xảy ra với hắn, trẫm còn phải quan sát hắn.

“Sư phụ, khẩu thị tâm phi cũng không tốt.” Ngọc Huy cúi người, ngậm lấy miệng Minh Thù, từ từ cuốn lấy bánh hoa lê của cô.

Minh Thù bất mãn, dám cướp đồ ăn vặt của cô làm đồ chơi sao.

Cướp đồ ăn vặt ngay trên miệng sao!

Trời!

Trẫm đánh chết ngươi tiểu yêu tinh!

Ngọc Huy rời khỏi Minh Thù trước khi cô động thủ, phách lối nhướng mày: “Sư phụ ăn ngon thật.”

Minh Thù muốn giẫm hắn lại bị Ngọc Huy nắm mắt cá chân. Hắn tiến gần Minh Thù hơn, hơi thở ấm áp phả vào mặt Minh Thù, ngay sau đó là nụ hôn triền miên.

Minh Thù: “...”

Phạm quy!

Tiểu yêu tinh này sao cứ như biến thành người khác.

“Rào rào…”

Ngô Đồng đứng cách đó không xa cứng đờ người, bên chân khói xanh lượn lờ, hương trà thơm khắp nơi.

Ngọc Huy buông Minh Thù ra, quay đầu nhìn về phía Ngô Đồng. Hắn từ từ đứng lên, vô cùng lễ phép hành lễ với Minh Thù, giọng nói mờ ám: “Sư phụ, đồ nhi đến học phủ trước.”

Minh Thù nhìn hắn cười, trong lòng Ngọc Huy có dự cảm không tốt nên muốn lui.

Nhưng ngay sau đó cả người đều không thể động đậy rồi hắn nằm vật ngã trên đất, bị Minh Thù đánh một trận.

Ngọc Huy khóc không ra nước mắt, lần sau nhất định phải chạy nhanh một chút.

Đợi Minh Thù đánh xong, Ngọc Huy khập khễnh rời đi, Ngô Đồng đi tới: “Tiên... tiên tôn.”

Nàng vừa mới nhìn thấy... Ngọc Huy hôn tiên tôn.

Dưới cảnh hoa lê trắng như tuyết, nam tử đặt nửa người trên nữ tử. Nữ tử đang cầm một đĩa bánh hoa lê, mặt tràn đầy ý cười xinh đẹp, đôi mắt hơi khép không nói ra được sự kiều diễm. Hoa lê tung bay giữa không trung là nhân chứng cho sự quấn quýt của hai người.

“Thấy được thì thấy được, ấp úng làm cái gì?” Minh Thù thẳng thắn, cũng không bao biện.

Ngô Đồng đột nhiên quỳ xuống, như lúc cô mới vừa tới, khóe mắt đỏ lên: “Tiên tôn, người và Ngọc Huy sao lại có thể. Người là sư phụ hắn, tiên tôn, người không thể như vậy. Bị người ta biết thì người và Ngọc Huy đều sẽ không có kết quả tốt.”

“Ta ở cùng ai là chuyện của ta, có liên quan gì đến người khác?”

“Nhưng người là tiên tôn ở Tiên giới.” Ngô Đồng lo lắng không ngớt:

“Ngọc Huy là đồ đệ của người.”

Sư phụ và đồ đệ làm sao có thể ở bên nhau?

“Ngoan, coi như xảy ra chuyện gì thật cũng sẽ không liên lụy đến em, đi pha lại ấm trà cho ta.” Minh Thù sờ đầu Ngô Đồng, cười chúm chím nói giọng mang theo vẻ trấn an.

Ngô Đồng không chịu đứng lên: “Tiên tôn, người đừng sa vào con đường lầm lạc.”

“Được rồi, ta không thích hắn được chưa.” Minh Thù phất tay.

“Nhanh đi pha trà cho ta đi.”

Ngô Đồng: “...”

-

Ngô Đồng cảm thấy đều là do Ngọc Huy có ý gây rối, dụ dỗ tiên tôn nhà nàng phạm sai lầm cho nên buổi chiều nàng chặn cửa chờ Ngọc Huy.

Lúc trở về Ngọc Huy cầm trong tay một cái túi gấm, trong đó căng phồng. Hắn đi nhanh lên bậc cấp nhưng lại bị Ngô Đồng chặn lối đi.

“Ngọc Huy.”

Ngọc Huy dừng chân lại: “Có chuyện gì không?”

“Ngươi và tiên tôn...” Ngô Đồng dừng một tiếng, nàng hít thở sâu một hơi:

“Ngọc Huy, ngươi không thể hại tiên tôn.”

“Tại sao ta muốn hại sư phụ?”

“Ngươi và tiên tôn như vậy chính là đang hại người. Người là tiên tôn ở Tiên giới, là sư phụ của ngươi, sao ngươi có thể có tâm tư đối với người như vậy. Một khi bị người ta biết, ngươi sẽ hại tiên tôn.”

“Vậy không để người ta biết là được.” Ngọc Huy chuyển tay cầm túi gấm.

“Ngô Đồng, ngươi sẽ không nói cho người khác biết đúng không?”

“Ta đương nhiên sẽ không nói.” Nàng không hề hai lòng với tiên tôn.

“Thế nhưng ngươi... Ngọc Huy ngươi đứng lại!”

Ngọc Huy chạy cực nhanh, chớp mắt đã bỏ lại Ngô Đồng.

Hắn leo vào phong Minh Thù từ cửa sổ.

Nhìn quanh một vòng, Ngọc Huy đi tới phía giường bên kia.

Nữ tử nằm nghiêng nghỉ ngơi, Ngọc Huy nhẹ bước chân cẩn thận ngồi xổm trước mặt cô.

Có thứ gì đó bị đẩy mạnh trong miệng cô. Minh Thù cắn một cái, hương vị ngọt ngào đặc biệt nồng đượm nhưng cô tiếp tục cắn lại đụng đến bờ môi mềm mại.

Vừa mở mắt liền thấy mặt của Ngọc Huy, hắn còn đang dùng miệng đút cho Minh Thù, chính là đang thưởng thức cô với hương vị ngọt ngào.

“Ăn sư phụ ngon thật.”

“Ngươi vừa mới cho ta ăn cái gì? Còn nữa không?” Minh Thù hoàn toàn chú ý vào đồ ăn.

Ngọc Huy vểnh miệng: “Sư phụ.”

Minh Thù tiến tới bặm môi: “Đưa ta.”

Ngọc Huy tuy không hài lòng nhưng vẫn đem túi gấm ra, nắm lấy một quả đỏ đút cho cô: “Hôn một cái cho một cái.”

Minh Thù mỉm cười, giơ tay lên đoạt túi gấm. Ngọc Huy không đoạt thắng, bị Minh Thù đè ở phía dưới, đợi cô ăn xong rồi mới buông hắn ra.

Ngọc Huy: “...”

Vẫn nên bóp chết cô thôi!

Ngọc Huy kéo Minh Thù lại: “Sư phụ, người thích ta không?”

“Không thích.” Trả lời không hề suy nghĩ.

Ngọc Huy: “...” Thích ta một chút sẽ chết sao!

Ngón tay hắn e dè di chuyển trên người Minh Thù, ánh mắt sâu sắc mang theo vài phần mê hoặc: “Sư phụ, ngày mai ta cũng sẽ mang đồ ăn ngon cho người, người...”

“Mang về rồi bàn.” Minh Thù đẩy tay hắn ra, xoay người xuống giường.

Ngọc Huy: “...” Sớm biết thì sẽ không cầm nhiều như vậy cho cô.

Trở mặt nhanh quá!

Tức giận rồi!

Ngọc Huy ngồi xuống theo: “Sư phụ, tối nay ta ngủ ở đây.”

“Ngươi chắc chắn chứ?” Minh Thù quay đầu nhìn hắn.

Ngọc Huy gật đầu.

“Vậy được rồi.” Coi như nể tình với đồ ăn vặt, trẫm rộng lượng không so đo với ngươi.

Ngọc Huy vui vẻ nhưng đến tối, hắn phát hiện Minh Thù đã nhường cả gian phòng cho hắn, cô đi qua phòng kế bên...

Vì sao trước đây lại sửa nhiều gian phòng như vậy.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 461: Tiên Tôn Đừng Lo Lắng (26)

Ngọc Huy nổi giận mở cửa phòng đi ra ngoài, tìm mãi mới tìm được căn phòng của Minh Thù.

Hắn nhảy cửa sổ vào, người ở bên trong ngẩng đầu liếc hắn một cái: “Ngươi học được chuyện trèo cửa sổ rồi sao, người nào dạy ngươi đấy?”

“Vô sự tự thông.” Ngọc Huy đắc ý tiện tay đóng cửa sổ lại, đồng thời nghiêm túc đưa ra yêu cầu:

“Sư phụ, ta muốn ngủ với người, nếu không... ta ngủ không được.”

Minh Thù gác chéo chân, ánh mắt quan sát một lượt trên người hắn: “Nể tình ngươi nhiều năm như vậy chưa từng được ngủ, ta xem ngươi cũng đang có tinh thần lắm, không ngủ một ngày cũng không sao.”

Trong lòng Ngọc Huy bắt đầu chửi mắng.

Thường ngày cứ hoài nghi đầu óc mình bị hâm mới thích cô.

“Sư phụ, ngày hôm nay Ngô Đồng tìm đến ta.” Lão tử không phải nói đùa vấn đề này, dù sao lão tử cũng không đi.

“Sau đó thì sao?”

“Nàng ta nói ta sẽ hại người.” Ngọc Huy tiến tới:

“Người cũng cảm thấy như vậy sao?”

“Ngô Đồng nói rất có lý cho nên bây giờ ngươi đổi người ngươi thích đi. Tiên giới vẫn có rất nhiều tiểu tiên nữ tốt, sư phụ còn có thể cho làm mai cho ngươi.”

Ngọc Huy trợn tròn mắt, giận đến mức dùng miệng mình chặn miệng Minh Thù. Hắn ngồi trên người cô, hôn gấp gáp.

“Người rõ ràng thích ta, vì sao không thừa nhận?” Ngọc Huy thở hổn hển, giận dỗi hỏi cô.

“Ta thích ngươi chỗ nào?” Tay Minh Thù yếu ớt chống đỡ hắn, tránh việc hắn té xuống.

“Nếu để cho ngươi hiểu lầm, ta sẽ thay đổi.”

“Chúng ta đều như nhau!”

“Như nào?”

Ngọc Huy tự mình làm mẫu: “Như vậy!”

“Sư phụ nhiều năm rồi không có bạn, khó tránh khỏi không cầm lòng được. Với dáng vẻ này của ngươi, ta miễn cưỡng có thể để ngươi làm ấm giường cho ta.” Minh Thù nâng cằm hắn hôn một cái.

“Nhưng ngươi nghĩ ta thích ngươi là chuyện không thể.”

Ngọc Huy: “...”

Lưu manh.

Nghĩ chuyện ngủ mà không chịu trách nhiệm, đâu có dễ dàng như vậy.

Xem lão tử là gì!

Ngọc Huy rời xuống, dựa vào bên cạnh bàn, cúi thấp xuống nhìn mặt cô: “Người thực sự cảm thấy Ngô Đồng nói đúng?”

Cô là tiên tôn thân phận tôn quý, có điều cấm kỵ cũng bình thường.

“Về ngủ đi.”

Minh Thù đứng dậy: “Lúc không có chuyện gì làm thì tu luyện thêm, đừng suy nghĩ tung tung. Đầu óc hư hại vì nghĩ nhiều thì ta đi đâu kiếm về cho ngươi thay.”

Ngọc Huy: “...”

Có phải cô đang mắng hắn hay không?

Lão tử thiên tài như vậy, thông minh tuyệt đỉnh, làm sao có thể suy nghĩ đến nỗi đầu óc hư hại.

Ngọc Huy tức giận theo cô, đi lên trước cô một bước: “Ta nói rồi, ta muốn ngủ với người, không ở cạnh người ta dễ dàng nghĩ lung tung. Như vậy lúc tu luyện sẽ không thể chuyên tâm, không chuyên tâm thì dễ dàng tẩu hỏa nhập ma.”

Minh Thù: “...”

Một lúc lâu, Minh Thù cởi áo khoác ra đi tới. Ngọc Huy lộ ra một nụ cười chiến thắng ôm Minh Thù vào lòng, ngón tay vòng quanh tóc cô.

“Sư phụ, người trước đây thực sự thích Tạ Sơ Dương sao?”

Nguyên chủ nhất định là thích Tạ Sơ Dương nhưng cô... lại không thích.

“Ta mà thích hắn thì ngươi vẫn muốn đi giết hắn sao?” Ngươi có thể buông tha cho mục tiêu giá trị thù hận của trẫm được không.

“Đương nhiên, sư phụ chỉ có thể thích ta.”

Ngọc Huy rất ngạo nghễ: “Tạ Sơ Dương không xứng với sư phụ.”

“Vậy ngươi cảm thấy mình xứng với ta chỗ nào? Thân phận, thực lực?” Tiểu yêu tinh cũng thật dám nói.

“Ở đây.”

Lúc này Minh Thù ngẩng đầu, nụ cười xán lạn nói từng chữ: “Cũng không có gì đặc biệt.”

Ngọc Huy nghiêng người đè Minh Thù xuống dưới, hôn mặt cô: “Sư phụ muốn thử một chút không? Xem ta rốt cuộc thế nào?”

“Ngươi có ngủ hay không? Không ngủ thì đi tu luyện đi.”

Ngọc Huy hơi thất vọng, nghiêm túc ôm Minh Thù: “Ngủ, ta ngủ.”

-

Ngày thứ hai Ngô Đồng nhìn thấy Minh Thù và Ngọc Huy đi ra từ một căn phòng hẳn là đã có lòng muốn chết nhưng nàng không khuyên được tiên tôn, cũng không thuyết phục được Ngọc Huy, chỉ có thể giữ im lặng.

Cũng may mắn Cửu Liên sơn không có những người khác.

Chỉ là Dạ Nguyệt chân quân...

Nhất định phải trông coi kỹ Dạ Nguyệt chân quân, không thể để cho hắn phát hiện mối quan hệ giữa tiên tôn và Ngọc Huy.

Có đôi khi Ngọc Huy to gan trêu chọc Minh Thù ngay trước mặt Dạ Nguyệt chân quân, Ngô Đồng kinh hồn bạt vía chặn Dạ Nguyệt chân quân lại. Thật đúng là không thể để cho Dạ Nguyệt chân quân phát hiện điều khác thường.

“Tiên tôn, tiên tôn.” Dạ Nguyệt chân quân hấp tấp tiến đến: “Đồ đệ người và Sơ Dương tiên tôn đánh nhau rồi.”

Ngô Đồng chạy đến: “Làm sao đánh nhau?”

“Ta cũng không biết, ta nghe những người khác bàn luận mới biết. Tiên tôn đâu?”

Minh Thù như mới vừa thức dậy, y phục chưa buộc lại. Cô đi nhanh đến, ý cười nơi khóe miệng hơi lạnh lẽo: “Ở đâu?”

“Ở núi hoang bên kia. Không biết vì sao Ngọc Huy đi đến đó, Sơ Dương tiên tôn trở về thì gặp hắn.”

Lúc Minh Thù đến đã có không ít người đứng ở một đám mây bên cạnh để xem.

Long Sa Tuyết cũng có ở đó, nàng ta nhìn thấy Minh Thù đầu tiên. Tuy cô đã lâu không xuất hiện nhưng Long Sa Tuyết vẫn chú ý đến Minh Thù. Lúc này thấy được cô, Long Sa Tuyết mang biểu cảm rất ghê rợn, dường như nhớ tới chuyện mình đã trải qua lúc đó.

Nhưng chỉ trong giây sau, nàng ta liền để lộ ánh nhìn có chút hả hê.

Minh Thù bay xuống trước mặt Long Sa Tuyết, đưa tay lên đã khiến người rơi xuống đất. Long Sa Tuyết đến một chữ cũng không kịp nói.

Chúng tiên: “...”Đã nhiều năm như vậy mà Ngân Tranh tiên tôn lại vẫn không muốn gặp Long Sa Tuyết, quả nhiên là yêu đến thâm trầm.

Đáy lòng Long Sa Tuyết bỗng chốc dâng lên cảm giác nhục nhã, đưa tay lên đánh ra một đòn pháp thuật đánh đầy sát khí.

Hai người đánh vài chiêu, Long Sa Tuyết lần nữa bị rơi xuống đất. Minh Thù đứng bên cạnh nàng ta, giữa chân mày tràn đầy ý cười: "Ngươi lại đánh không thắng ta. Không sao, ngươi có thể tức giận nhiều hơn, càng tức giận càng xinh đẹp."

Có giận sẽ có giá trị thù hận.

Có giá trị thù hận sẽ có đồ ăn vặt.

Long Sa Tuyết: "..."

Kẻ điên này.

"Ầm ầm..."

"A."

Âm thanh xa xa kinh động đến chúng tiên đang vây xem, Minh Thù nhìn về bên kia.

Một trụ đá đã bị phá thành hai đoạn đang ầm ầm đổ xuống, còn Ngọc Huy bị một trận pháp màu vàng vây khốn. Tạ Sơ Dương anh tuấn ngự ở trên trên không lạnh lùng nhìn trận pháp màu vàng.

Minh Thù xách Long Sa Tuyết đến, đi qua phía Tạ Sơ Dương.

Long Sa Tuyết giãy giụa: "Người làm cái gì vậy, buông ta ra!"

Minh Thù cười rồi nói: "Ta mang ngươi đi gặp phu quân ngươi. Ngươi đừng giãy giụa không thì té xuống bây giờ. Gương mặt đó của ngươi không thể rơi vỡ được."

Long Sa Tuyết muốn nói sao mặt mình lại rơi vỡ được nhưng nghĩ lại thực lực của cô, Long Sa Tuyết lại không chắc chắn lắm.

Nàng ta nhìn người càng ngày càng gần, dần lo lắng.

“Ngân Tranh, đã lâu không gặp.” Tạ Sơ Dương quay người trên không trung, mặt mày lạnh nhạt nhưng giọng nói lại có vài phần thân thiết.

Long Sa Tuyết thấy Tạ Sơ Dương căn bản không nhìn mình, trong lòng không khỏi trầm xuống. Năm đó mình bị Ngân Tranh ức hiếp như vậy hắn cũng không hề ra tay, lần này thì sao?

Vì sao nàng gả cho Ly Mặc, rồi gả cho Tạ Sơ Dương vẫn rơi vào kết cục như vậy...

Ngu Điệp và Tạ Sơ Dương trước đây đều tôn trọng nhau. Tạ Sơ Dương đối với nàng ta tốt như vậy, vì sao đến lượt nàng thì lại không thể?

*

Minh Thù chỉ là ngoài miệng không thừa nhận mà thôi, thật ra cơ thể thể vẫn rất thành thật.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 462: Tiên Tôn Đừng Lo Lắng (27)

“Huynh bắt đồ đệ của ta làm gì?” Minh Thù không hàn huyên với Tạ Sơ Dương mà đi thẳng vào chủ đề.

“Trên người hắn có yêu khí, lại còn ra vào trong núi hoang. Ta hỏi hắn một câu nhưng hắn động thủ với ta trước.” Tạ Sơ Dương giải thích rất suôn sẻ, cũng không biết là thật hay giả.

Yêu khí?

Trên người Ngọc Huy có yêu khí hay không, Minh Thù biết rõ nhất.

“Tạ Sơ Dương, thả hắn ra.”

Minh Thù kéo Long Sa Tuyết lên giữa không trung: “Nếu không muốn vợ của huynh ngã chết như vậy.”

Tạ Sơ Dương cuối cùng cũng nhìn Long Sa Tuyết, ánh mắt rất lạnh nhạt không có chút tình cảm nào cứ như đó không phải là thê tử hắn cưới.

“Tiên giới xuất hiện yêu khí không phải là chuyện nhỏ. Ngân Tranh, ngay cả điều này muội còn không rõ sao?”

“Ta đếm ba tiếng. Huynh không thả người, ta sẽ ném.”

“Phu quân…” Long Sa Tuyết lúc này không nhúc nhích được, nàng ta cũng tin rằng Minh Thù thực sự sẽ ném nên nàng ta run lẩy bẩy nhìn Tạ Sơ Dương.

“Ngân Tranh, chúng ta nói chuyện đi.”

“Ba.”

“Ta có rất nhiều điều muốn nói với muội.”

“Hai.”

Tạ Sơ Dương hơi sầu não: “Muội nhất định vì hắn mà gây chuyện với ta đến nước này sao?”

“Một.”

Minh Thù buông tay ra. Long Sa Tuyết cứ thế rơi thẳng xuống dưới trước mặt mọi người.

Tạ Sơ Dương nghẹt thở, cơ thể hắn lao nhanh xuống dưới.

Minh Thù đi qua phía trận pháp màu vàng bên kia. Ngọc Huy khuỵu gối trong trận pháp, ánh sáng màu vàng tán loạn xung quanh hắn. Và trên người hắn rõ ràng có yêu khí.

“Ngọc Huy.”

“Sư phụ...” Ngọc Huy ngẩng đầu nhìn Minh Thù, miễn cưỡng nở nụ cười.

“Kiên nhẫn một chút.” Minh Thù liếc mắt nhìn phía dưới. Tạ Sơ Dương đã mang theo Long Sa Tuyết bay lên. Minh Thù móc thú nhỏ ra ném thẳng vào trận pháp.

A...!

Con sen kia!

Ngươi thật khốn nạn!

Tiếng thét thảm thiết của thú nhỏ vang lên đặc biệt chói tai.

Thú nhỏ bị ném vào trận pháp màu vàng. Trận pháp rung động một chút, thú nhỏ bị bật trở về. Minh Thù đón được thú nhỏ rồi lần nữa ném tới.

Sen kia, ta không để yên cho ngươi!

Thú nhỏ bị ném vào trận pháp lần nữa, rơi vào bên cạnh Ngọc Huy. Lông toàn thân nó đều dựng thẳng đứng, nhìn qua cực kỳ gắt gỏng nhảy nhót trong trận pháp. Toàn bộ trận pháp hoàn toàn bị phá vỡ.

Cơ thể hắn rơi xuống.

Minh Thù đón được hắn từ phía dưới: “Yêu khí trên người ngươi từ đâu mà có?”

Ngọc Huy ôm cổ Minh Thù: “Ta không biết.”

Có thể là bởi vì trận pháp nên hắn hơi khó chịu nhưng vẫn cố chấp lấy ra một chiếc túi gấm kín đáo từ trong lồng ngực đưa cho Minh Thù: “Sư phụ người xem.”

Ở bên trong là loại trái cây lần trước Minh Thù ăn.

“Ngươi tới vì muốn hái thứ này?”

Ngọc Huy gật đầu: “Sư phụ thích.”

Đáy lòng Minh Thù không nói rõ được đó là cảm giác gì. Biết rõ hắn chỉ đang diễn kịch nhưng đáy lòng lại vẫn không nhịn được mà mềm nhũn ra, cay cay.

Cô đón lấy loại quả đó cho vào trong tay áo rồi ôm thắt lưng hắn bay lên trên một khoảng.

Tạ Sơ Dương không ngờ Minh Thù phá trận của hắn dễ dàng như vậy, hắn bình tĩnh: “Ngân Tranh, muội biết mình đang làm gì không?”

“Ta đương nhiên biết mình đang làm gì.” Minh Thù cười nửa miệng. Phía sau núi đá mịt mờ, nhìn có vài phần cổ quái khác thường.

Tạ Sơ Dương lặp lại lần nữa: “Trên người hắn có yêu khí.”

Minh Thù giãn chân mày ra, chậm rãi cười rộ lên như gió xuân tháng ba mềm mại ôn hòa: “Vậy thì sao.”

Đừng nói yêu khí trên người của hắn có gốc gác kỳ lạ, cho dù có thì sao chứ.

Trái tim Tạ Sơ Dương như bị vật gì đó gây tổn thương đến thở không được, ánh mắt dường như trở nên đầy gai góc. Cô nói “vậy thì sao” nghĩa là muốn bảo vệ đến cùng ư.

Hắn không ngờ Ngọc Huy lại có bản lĩnh lớn như vậy.

Chuyện lần trước hắn không nên rời đi.

“Sư phụ, ta không biết yêu khí từ đâu đến.” Ngọc Huy giải thích cho mình.

Minh Thù vỗ về lưng hắn dường như đang trấn an hắn.

Nhưng vào lúc này, thiên binh đen kịt từ hai phía nam bắc đi đến, dẫn đầu là Tiên Đế.

Ôi! Nhiều người như vậy là muốn hù dọa trẫm sao, muốn kế thừa đồ ăn vặt của trẫm sao?

Yêu giới và Tiên giới bất hòa nhiều năm. Yêu giới vẫn rục rịch muốn hủy diệt Tiên giới. Bây giờ Tiên giới xuất hiện yêu khí, Tiên giới làm sao không lo lắng được.

“Sơ Dương tiên tôn, chuyện gì xảy ra, sao lại có yêu khí?”

Tiên Đế rõ ràng là vội vã chạy đến nên chưa hiểu lắm chuyện ở đây.

Tạ Sơ Dương giao Long Sa Tuyết còn đang sợ hãi cho người bên ngoài, đi về phía Tiên Đế nói: “Lúc trở lại ta đi ngang qua núi hoang gặp phải Ngọc Huy thì phát hiện trên người hắn có yêu khí. Ta lập trận nhốt hắn nhưng lại bị Ngân Tranh làm hỏng.”

Tiên Đế nhìn ngay về phía Minh Thù.

Mãnh thú, yêu khí...

Những chuyện này sao cứ liên quan đến cô, hoặc có lẽ là đều liên quan đến Ngọc Huy...

Tiên Đế nghĩ hơi nhiều nhưng chuyện này không trách ông ta được, là do quá nhiều điều trùng hợp. Nếu xảy ra nhiều sự trùng hợp thì không còn gọi là trùng hợp nữa.

“Ngân Tranh tiên tôn, ngươi giao Ngọc Huy ra đây trước để tra rõ chuyện gì xảy ra. Trên người hắn có yêu khí là chứng cớ xác thực. Nhiều người đang nhìn như vậy, ngươi làm thế là bao che cho hắn, vậy có ích gì?” Tiên Đế nói không hề khách khí. Dù sao chuyện mãnh thú Tiên Đế cũng đã có thành kiến với Minh Thù.

“Sư phụ, người giao ta cho bọn họ đi, ta không thẹn với lương tâm.” Ngọc Huy tỏ vẻ không sao.

Minh Thù nhìn hắn. Ngọc Huy miễn cưỡng cười cười: “Ta không muốn liên lụy sư phụ.”

“Ngươi không muốn liên lụy ta thì trước đây đã không nên trêu chọc ta.”

Minh Thù nói giọng rất nhẹ, cười chúm chím nhìn hắn: “Bây giờ nói lời này không cảm thấy muộn rồi sao Ngọc Huy."

Ngọc Huy: "..." Cười kinh khủng như vậy làm gì, hắn đây không phải là suy nghĩ vì cô sao?

"Ngân Tranh tiên tôn, ngươi muốn bỏ mặc Tiên giới không lo sao?"

Tiên Đế dường như mang theo lửa giận: "Ngươi còn nhớ rõ ngươi là tiên tôn Tiên giới không, chức trách của ngươi là bảo vệ Tiên giới chứ không phải che chở một người đầy người yêu khí."

"Bảo vệ Tiên giới?"

Minh Thù nắm cổ tay Ngọc Huy cười: "Tại sao ta phải bảo vệ Tiên giới? Cũng bởi vì thực lực ta giỏi cho nên ta phải bảo vệ Tiên giới sao, dựa vào cái gì chứ? Thực lực ta giỏi, đó cũng là tự ta tu luyện mà có. Chẳng lẽ mọi người giúp ta tu luyện?"

Tiên Đế bị Minh Thù làm cho nghẹn họng, một lát sau mới nói ra lời: "Tiên giới cho ngươi địa vị chí cao vô thượng, nên ứng với điều đó ngươi phải bảo vệ Tiên giới! "

Đây là quy củ mấy vạn năm nay thế mà cô lại nói ra những lời đó.

Thực sự là tức chết người.

"Nói thật giống như không có địa vị này ta sẽ chết vậy."

Minh Thù cầm lấy tay Ngọc Huy mỉm cười: "Hơn nữa Tiên Đế dường như đã quên, tiên tôn cũng không phải là địa vị mà là thực lực. Ta cũng không đảm nhiệm bất cứ chức quan gì ở Tiên giới."

Tiên Đế mới là địa vị, tiên tôn là phân loại đẳng cấp, là đại diện cho thực lực.

Tiên Đế: "..."

Sao Ngân Tranh biết ăn nói vậy rồi.

“Ngân Tranh tiên tôn, việc này chưa tra rõ, người hà tất làm ầm ĩ như thế.”

“Chi bằng giao Ngọc Huy ra đây trước, chúng ta nhất định sẽ tra rõ, sẽ không oan uổng Ngọc Huy.”

“Đúng vậy, chuyện bây giờ cũng còn chưa rõ ràng. Ngân Tranh tiên tôn không cần lo lắng như vậy, ngộ nhỡ chỉ là hiểu lầm thì sao?”

Chúng tiên sợ Tiên Đế không hạ màn được, nhao nhao mở miệng khuyên.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 463: Tiên Tôn Đừng Lo Lắng (28)

Minh Thù suy nghĩ trong đầu, nguồn gốc yêu khí trên người Ngọc Huy thật kỳ lạ...

Người Tiên giới cũng không phải nói không có lý.

[Nhiệm vụ ẩn: Mời ký chủ thu hoạch toàn bộ giá trị thù hận của Tiên giới.]

Minh Thù: “...”

Minh Thù tỉ mỉ đọc câu kia hai lần. Không sai, là thu hoạch toàn bộ giá trị thù hận của Tiên giới, không phải cô nghe lầm vì xuất hiện ảo giác.

Hài Hòa Hiệu lại đang giựt giây trẫm làm chuyện xấu.

Làm sao bây giờ!

[Ký chủ đừng ngạc nhiên, về sau chúng ta có các thế lực địch rất đa dạng, hãy chuẩn bị tâm lý thật tốt.]

Không phải ngươi nói giá trị thù hận quần thể cần cốt truyện sao?

Hài Hòa Hiệu giải thích lưu loát, [Ta đưa ra đây là nhiệm vụ ẩn, không giống với nhiệm vụ phụ, ký chủ nỗ lực lên, cố gắng lên!]

Đừng tưởng rằng ngươi đổi một tên, nó sẽ có khác biệt.

[Có chứ, hiện tại cô không cần giải bí mật mà chỉ kiếm giá trị thù hận là được, có phải rất thuận tiện hay không?]

Đạo diễn, Hài Hòa Hiệu này nhất định là giả, nhanh bắt hắn đi!

[Ký chủ, đồ ăn vặt đang chờ cô.]

Đồ ăn vặt...

Trăm vạn giá trị thù hận, đồ ăn vặt!

Cúi người vì đồ ăn vặt.

May mà lần này Hài Hòa Hiệu không chờ cô nói xong mới công bố nhiệm vụ, nếu không... cô lại mất mặt.

“Ta không giao người cho các ngươi, các người muốn như thế nào?” Tới đây, hận ta đi, dốc sức hận ta!

“Vậy cũng chỉ có thể đắc tội với Ngân Tranh tiên tôn.”

Tiên Đế lập tức nổi giận: “Sơ Dương tiên tôn, bắt lấy bọn họ.”

Tạ Sơ Dương lạnh lùng nhìn lướt qua Minh Thù rồi dừng lại ở Ngọc Huy, sát ý trào dâng: “Ngân Tranh muội thật sự muốn gây chuyện đến nước này?”

“Hết cách thôi.” Minh Thù cười nhún vai. Mọi người muốn trách cứ tìm Hài Hòa Hiệu đi, trẫm chỉ là vì hoàn thành nhiệm vụ.

“Chỉ cần muội giao Ngọc Huy ra đây...”

“Sắc trời còn sớm, Sơ Dương tiên tôn nằm mơ sớm quá.” Minh Thù cắt đứt lời Tạ Sơ Dương.

“Đến đây đi, đừng lãng phí thời gian. Từ hôm nay trở đi, ta sẽ là địch với Tiên giới.”

“Sư phụ…” Ngọc Huy kinh ngạc.

Cô lại vì mình mà trở thành địch với Tiên giới sao.

Ha ha, nhiệm vụ lần này có thể hoàn thành sao?

Lúc này vẫn không quên nhiệm vụ, Ngọc Huy cũng cảm giác mình rất lợi hại, hắn nhất định là người chuyên nghiệp nhất.

“Không phải là vì ngươi.” Tiểu yêu tinh này lại muốn diễn cho mình xem sao.

Ngọc Huy: “…” Không phải vì hắn thì là vì người nào? Chẳng lẽ là vì Tạ Sơ Dương?

“Một lát nữa đánh nhau, ngươi tự chạy đi.” Minh Thù kín đáo đưa thú nhỏ cho hắn.

Thú nhỏ hơi không vui. Lão tử không muốn bảo vệ hắn. Sen ngươi thay đổi rồi, ngươi trước đây không phải như thế.

Minh Thù nắm móng vuốt nhỏ của thú nhỏ: “Ngoan một chút đi.”

Đừng tưởng rằng như vậy thì có thể thu mua chuộc ta!

Bữa tiệc Mãn Hán! Phải có hai bàn!

“Đi.” Minh Thù vui vẻ đồng ý.

Thú nhỏ rầm rì hai tiếng, ì ạch leo lên trên đầu Ngọc Huy ngồi, mang dáng vẻ quân lâm thiên hạ.

Chỉ có sen mới được ôm ta.

Sờ cũng không được!

Ngọc Huy còn chưa kịp phản ứng, Minh Thù đã buông hắn ra. Cơ thể hắn không rơi xuống, có một sức mạnh kỳ lạ nâng hắn, hơn nữa hắn cảm thấy mình và thế giới này cách biệt với nhau.

Hắn tự tay sờ vào không khí, gió lạnh thổi vù vù cũng không có cảm giác gì kỳ quái.

Thú nhỏ ngồi ở trên đầu hắn, móng vuốt vỗ vào đầu nhưng nó nhỏ như vậy thì dù dùng sức nhiều hơn nữa, đối với Ngọc Huy cũng không đau là bao.

Thú nhỏ dùng sức vỗ, còn không chạy, chờ chết sao?

Nhiều người như vậy thì chắc chắn sen đánh không lại, đánh không lại sẽ tự sát. Tự sát thì những người này nhất định phải chết, chạy mau đi kẻ ngốc.

Ngọc Huy bị quấn lại, hắn cũng không dám tùy tiện lấy nó xuống. Không biết tại sao nhưng dường như hắn hiểu được ý tứ của thú nhỏ.

Nhưng hắn không thể đi.

Sư phụ còn ở bên đó...

Âm thanh giao chiến vang vọng đất trời.

Hắn nghe có người hét, chất vấn cô tại sao muốn làm như vậy.

Giọng nói của người xuyên thấu ầm ĩ nhưng vẫn mềm mại dịu dàng: “Thấy các ngươi khó chịu, muốn đánh các ngươi.”

Rõ ràng là giọng nói dịu dàng như vậy thế nhưng lời nói ra lại làm cho người ta nổi trận lôi đình.

Ngọc Huy không nhịn được cười.

-

Róc rách…

Dòng suối vui tươi chảy về nơi xa xôi, ánh nắng hoàng hôn nơi chân trời đỏ rực như lửa khói.

Ngọc Huy hơi mông lung, tại sao hắn lại ở chỗ này?

Chuyện gì đã xảy ra?

Nơi đây... không phải Tiên giới.

Ngọc Huy ngồi dậy, dọa cho thú nhỏ bên cạnh nhảy ngay vào trong nước. Nó giống như một chiếc bánh trôi nổi lên trong nước, hung dữ nhìn hắn chằm chằm.

“Sư phụ.”

Hắn nhìn khắp xung quanh, nơi đây chỉ có một mình hắn.

Với một con thú tròn vo đủ màu sắc.

Thú nhỏ dùng chân ngắn bơi lên, toàn thân không hề ướt. Trên móng vuốt nhỏ nó còn ôm một viên tròn vo trắng xoá gì đó đã bị cắn phân nửa, thịt quả bên trong màu vàng nhạt.

Nó lẩm bẩm rất bất mãn, nhét miếng trái cây vào trong miệng. Ngọc Huy nghe không hiểu nhưng luôn cảm thấy là nó đang chửi mình.

“Sư phụ đâu?” Ngọc Huy không cách nào hỏi được người khác, chỉ có thể hỏi con thú nhỏ này.

“Tại sao ta lại ở chỗ này? Sư phụ ở đâu rồi?”

Thú nhỏ đặt mông ngồi dưới đất như là ăn quá no vỗ bụng vậy. Nó chỉ liếc một cái về phía Ngọc Huy, sau đó không để ý tới hắn.

Ngọc Huy: "…"

Sủng vật sư phụ nuôi sao cũng mang vẻ đức hạnh này chứ.

Lại hơi muốn bóp chết cô.

Ngọc Huy thử đứng lên. Gần đây yên tĩnh đến mức ngay cả một con động vật cũng không nhìn thấy, dòng suối nhỏ quanh co chảy về phía xa, dãy núi xa xa được phủ ánh mặt trời. Cảnh sắc thiên nhiên không hề thua kém Tiên giới.

Cô có xảy ra chuyện gì không nhỉ?

Đáy lòng Ngọc Huy bất an nhưng khi nhìn xuống con thú nhỏ tròn trịch một đống trên đất, hắn lại trấn tĩnh lại. Con thú nhỏ này hẳn rất lợi hại, nó không lo lắng gì chứng minh rằng cô không xảy ra chuyện gì.

Nhưng mà…

Hắn vẫn muốn gặp được sư phụ ngay.

Cảm giác lo lắng khi không gặp được sư phụ cứ dằn vặt hắn, hắn phải tìm được cô ấy.

Thú nhỏ lăn đến nhanh như chớp ngăn cản đường đi của hắn, thở phì phò nhìn hắn chằm chằm. Sen nói không cho ngươi đi bất cứ chỗ nào khác!

"Ta muốn đi tìm sư phụ." Ngọc Huy cố gắng để cho mình bình tĩnh trở lại.

"Ta rất lo lắng cho người."

Cần ngươi lo lắng sao, cô không chết được đâu. Ngươi cho rằng người được làm sen của ta thì ai cũng đều yếu đuối giống như ngươi vậy sao.

Thú nhỏ khinh khi Ngọc Huy một phen và vẫn không cho đi như cũ.

Ngẫm lại nó có thể lập ra một trận pháp, còn có thể lặng yên không tiếng động mang mình đến nơi đây, Ngọc Huy cảm thấy mình chắc chắn không phải là đối thủ của nó.

Ngọc Huy đi hai vòng tại chỗ. Hắn nhìn thú nhỏ, co giò chạy.

Nhưng rất nhanh thú nhỏ đã ngăn lại hắn, một người một thú cứ chạy tới chạy lui bên dòng suối nhỏ. Ngọc Huy dĩ nhiên không đi được ra ngoài.

“Hai người các ngươi còn chơi đùa được sao.”

Giọng nói quen thuộc cùng với tiếng dòng suối truyền đến khiến thân thể hắn cứng đờ, một lát sau bừng tỉnh xoay người. Giữa trời chiều, nữ tử chậm rãi đi tới, khóe miệng đang nở nụ cười nhàn nhạt.

Ngọc Huy hít thở nhẹ, cảm giác đầu ngón tay đang run rẩy lên. Hắn từ từ đi qua, ánh mắt bình tĩnh nhìn cô: “Sư phụ.”

Không có gì an tâm bằng thời khắc nhìn thấy cô.

Ngọc Huy cảm giác mình thực sự bị bệnh.

Nhưng hắn không muốn chữa trị.

“Ừm.” Minh Thù nhìn về phía thú nhỏ: “Ngươi làm khó hắn làm gì?”

Thú nhỏ hứ một tiếng, xoay người chạy vào cánh rừng bên cạnh.

Sen không còn là sen của ta nữa rồi, ta muốn bỏ nhà ra đi.

Ôi!

Thật đau lòng.

Phải ăn đồ ăn ngon mới hết đau lòng.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 464: Tiên Tôn Đừng Lo Lắng (29)

Tiên giới xảy ra chuyện gì Ngọc Huy không biết nhưng nhìn bây giờ họ đang ở nhân gian, chứng minh cô đã triệt để cắt đứt với Tiên giới.

Minh Thù cảm thấy mình cũng không làm gì, chỉ là khi đánh không lại thì tự sát một lần, giải quyết đám người kia. Cô lại cố ý đánh Tạ Sơ Dương và Long Sa Tuyết một trận, còn treo bọn họ ở nơi dễ thấy nhất của Tiên giới.

Sau đó cô chạy đến Cửu Liên sơn vơ vét một ít đồ ăn.

Vốn định đưa cả đầu bếp đi theo nhưng nghĩ lại đầu bếp theo cô quá vất vả, thôi bỏ đi.

Minh Thù nhóm lửa, Ngọc Huy ngồi bên cạnh cô: “Sư phụ, yêu khí trên người ta rốt cuộc là thứ gì?”

“Không biết.” Minh Thù nướng thỏ. Dưới ánh lửa, đôi mắt cô sáng trong: “Dù sao cũng thế rồi, kệ nó.”

Ngọc Huy: “…”

Kệ nó, ngộ nhỡ ngày nào đó lão tử chết thì làm sao?

Vẫn là bóp chết cho xong.

Yên tâm gì chứ, đều là gạt người.

Sau khi nhìn cô liền nguội luôn!

Ngọc Huy cũng phát hiện cô không thích điều tra sâu, thích binh đến động thủ, nước đến cũng động thủ luôn.

Có câu nói “Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ”, đại khái có thể hình dung như vậy.

Minh Thù nói xong yên lặng một lúc, đột nhiên nỉ non một tiếng: “Người quên là ngươi.”

Cô phủi tay, kéo tay Ngọc Huy, nhẹ giọng hỏi: “Yêu khí xuất hiện từ lúc nào?”

“Sau khi Tạ Sơ Dương… xuất hiện.” Ngọc Huy nhíu mày:

“Ta cũng không chắc lắm nhưng ta không cảm thấy gì. Sau khi Tạ Sơ Dương xuất hiện nói trên người ta có yêu khí, ta mới biết.”

Minh Thù nghiêng đầu hỏi: “Để ta vào được không?”

Ngọc Huy: “…”

Không phải là dùng nguyên thần kiểm tra thân thể hắn sao? Vì sao cô phải nói kiểu mờ ám như vậy!

Ngọc Huy gật đầu.

Minh Thù gọi thú nhỏ tới bảo nó canh chừng bốn phía. Lúc này cô mới nhắm mắt lại, tiến vào thân thể Ngọc Huy.

Minh Thù có thể thấy rõ tình trạng thân thể của hắn. Trong thân thể hắn có chứa một chút yêu khí nhưng rất yếu, giống như tồn tại đã lâu.

Đáy lòng Minh Thù trầm lại, cô không phát hiện ra dù chỉ một chút.

Có lẽ vì quá ít…

Lần trước Ngọc Huy tu luyện xảy ra vấn đề chắc là do chút yêu khí này làm loạn nhưng cô lại không phát hiện.

Minh Thù ổn định tâm tư, cuối cùng tìm được một cụm yêu khí khổng lồ chiếm giữ ở vùng đan điền của Ngọc Huy, thoạt nhìn không có tính tấn công.

Minh Thù thử tới gần nó. Yêu khí như phát hiện ra, giật mình nhưng không tấn công cô, chỉ hơi đề phòng.

Minh Thù suy nghĩ một chút, không tùy tiện tới gần.

Cô chậm rãi mở mắt ra: “Chuyện từ sau khi Tạ Sơ Dương xuất hiện, nói cho ta nghe hết một lần.”

“Có phải hắn giở trò quỷ không?” Ngọc Huy lập tức tức giận.

“Trước kia hắn bảo ta cách xa người một chút. Tại sao lại muốn ta cách xa người một chút, ta không làm đâu. Dụng tâm của hắn không tốt. Sư phụ, người cũng không thể vì hắn là Tạ Sơ Dương mà không báo thù cho ta.”

Minh Thù: “…” Kêu người khác báo thù cho ngươi, ngươi lại rất hùng hồn.

Nghĩ lại, mình là sư phụ hắn mà hình như hắn không hề kiêng kỵ gì.

Nghiệt đồ!

“Mau kể đi, nói nhảm nhiều quá.” Minh Thù đưa thỏ nướng sát mặt, cô đã ngửi thấy mùi thơm. Đói chết rồi.

Ngọc Huy: “…” Vì sao cô không hỏi thử Tạ Sơ Dương uy hiếp hắn từ lúc nào?

Sao có thể không đi theo trình tự chứ!

Đạo diễn, ta muốn đổi phản diện.

Thời điểm Tạ Sơ Dương xuất hiện, Ngọc Huy đã đợi trong núi hoang được một lúc. Hắn đột nhiên xuất hiện hơn nữa còn đến một mình, Ngọc Huy có chút đề phòng, cách xa hắn một khoảng.

Tạ Sơ Dương cũng không có ý đến gần, chỉ muốn nói hắn về rồi, sau này không cho phép quấn lấy Minh Thù.

Đương nhiên Ngọc Huy không chịu, tránh ra rồi đi về.

Nhưng lúc đó Tạ Sơ Dương đột nhiên nói trên người hắn có yêu khí.

“Thời điểm hắn xuất hiện có chỗ nào kỳ lạ không?”

Ngọc Huy cau mày suy nghĩ một chút: “Gió thổi hơi lớn, ta có chút khó chịu.”

“Núi hoang không có gió.” Minh Thù lẳng lặng nói:

“Nơi đó trước kia là một Tiên cung, sau đó bị hủy nhưng trận pháp bên dưới vẫn còn, không thể có gió xuất hiện.”

Ngọc Huy suy nghĩ một chút, lần trước lúc hắn đến quả thực núi hoang không có gió.

Gió kia bắt đầu từ từ, hắn lại nói chuyện với Tạ Sơ Dương nên không chú ý tới.

Cho nên là Tạ Sơ Dương làm ra?

Tạ Sơ Dương vẫn có chút kỳ lạ. Có lẽ hắn thích Ngân Tranh trước kia, không có nữ chính ở bên cạnh. Long Sa Tuyết cũng vì cô mà không giống với kịch bản cho nên Tạ Sơ Dương không nén được suy nghĩ điên cuồng trong đầu, muốn diệt trừ Ngọc Huy cũng không phải là không thể.

Hoặc là hắn có kế hoạch khổng lồ…

Ví dụ như hủy diệt cô, giam giữ ở đâu đó.

Minh Thù nghĩ đến lần trước kia bị Thái Phong tiên tôn đó vu khống, đúng thật là có thể.

Bỏ đi, không nghĩ nữa.

Dù sao cũng đắc tội với cả Tiên giới rồi.

Đến một tên thì đánh một tên.

“Lát nữa ta giúp ngươi lấy yêu khí ra.” Minh Thù cầm chân thỏ bắt đầu gặm.

“Ồ.” Ngọc Huy nhìn Minh Thù: “Sư phụ, ta cũng muốn ăn.”

Minh Thù ôm chân thỏ chuyển sang bên kia, gương mặt đề phòng: “Không, đừng có mơ.”

Thế này vẫn chưa đủ cho mình trẫm ăn.

Nào có phần của ngươi!

Ngọc Huy: “…”

Ngay cả ăn cũng không muốn chia cho lão tử.

Keo kiệt!

Minh Thù ăn thỏ xong, thú nhỏ cũng không biết kéo từ đâu về một ít trái cây ném tới trước mặt Minh Thù.

Minh Thù cũng không khách sáo, cầm lấy bắt đầu gặm.

Thú nhỏ hừ hai tiếng, rúc vào tay áo cô nghỉ ngơi.

…

Minh Thù sắp xếp đơn giản, để Ngọc Huy ngồi xếp bằng xong, cô ngồi sau hắn. Đột nhiên cô ló ra từ phía sau, sát vào mặt Ngọc Huy nói: “Khó chịu tuyệt đối đừng nói với ta.”

Ngọc Huy: “…”

Khó chịu không nói với ngươi, chẳng lẽ phải chịu đựng? Đây là kịch bản bình thường ư?

Khỉ chứ, sao hắn lại thích loại người này được.

Thích cái rắm!

Lão tử không làm nữa!

Minh Thù sợ lát nữa Ngọc Huy kêu đau thì cô sẽ phân tâm cho nên nói trước với hắn một tiếng. Nhưng giờ cả người Ngọc Huy đều sắp nổ tung, tình trạng này không tốt lắm.

Minh Thù xoay mặt hắn lại, dán đôi môi hồng lên. Sắc mặt tức giận của Ngọc Huy thoáng cái trở nên tốt hơn, chủ động cuốn lấy Minh Thù.

Thú nhỏ ở trong tay áo mài móng vuốt, quả thực không nhịn được nhìn thẳng. Thói đời bạc bẽo, ngày đêm đen tối, tổn hại đạo đức…

Ta muốn ra ngoài cào chết tên kia!

Ngọc Huy không muốn buông Minh Thù ra. Minh Thù chỉ có thể tùy hắn, một lúc lâu Ngọc Huy mới thở hổn hển: “Sư phụ, người có thể thích ta không?”

Minh Thù mỉm cười, tàn lửa mơ hồ nhảy vào ánh mắt cô. Từng cụm lửa rực rỡ không gì sánh bằng.

“Không thể.”

Trong lòng trẫm chỉ có đồ ăn vặt.

“Người thích ta một lần… không được sao?” Lão tử vừa đẹp trai vừa đáng yêu mà cô còn không thích, cô muốn thăng thiên chắc!

Đao đâu!

Đao của lão tử đâu!

Bình tĩnh.

Ngọc Huy hít sâu một hơi: “Ta không cần gì, chỉ cần sư phụ thích ta là được. Ta nguyện ý làm bất cứ chuyện gì vì sư phụ, sư phụ, người thích ta một lần có được không.”

Âm thanh của hắn cực thấp.

Sự kiêu ngạo ở trước mặt cô dường như đều biến mất dạng không thấy tăm hơi.

Minh Thù cảm thấy kỹ xảo của tiểu yêu tinh này thật sự càng ngày càng tốt.

“Vì sao nhất định muốn ta thích ngươi?” Cô có thích hắn hay không rất quan trọng sao? Hiện giờ không phải cô đối xử với hắn rất tốt sao?

“Bởi vì ta thích sư phụ.”

“Ngươi thích ta thì ta phải thích ngươi? Đây là đạo lý gì?” Sân khấu đã chuẩn bị xong. Nào, tiểu yêu tinh, ngươi cứ việc diễn, trẫm lại muốn xem ngươi có thể diễn cái gì.

Ngọc Huy đưa tay đỡ lấy cổ Minh Thù, nhẹ nhàng hôn vào môi cô: “Nhưng không có được tình yêu của sư phụ, ta sẽ rất khó chịu.” Khổ đến nỗi muốn bóp chết cô.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 465: Tiên Tôn Đừng Lo Lắng (30)

“Bây giờ ngươi ở bên tahưởng thụ đãi ngộ mà người khác không có được. Ta có thích ngươi hay không còn quan trọng vậy sao?” Không muốn thừa nhận thích hắn, muốn chọc hắn tức chết xem sao.

Đương nhiên quan trọng!

Cô không thích lão tử, lão tử thích cô không phải là rất thiệt thòi sao.

Làm ăn thua lỗ thì không làm.

“Sư phụ xem ta là gì.” Ánh mắt Ngọc Huy hơi tối lại, giọng thấp hơn:

“Đồ chơi hay là thứ gì khác?”

Cô hôn hắn, sờ hắn, ôm hắn nhưng lại không thích hắn?

Cái này có vấn đề đây!

Đây là bệnh, phải chữa.

Ngọc Huy đột nhiên đứng lên: “Sư phụ, ta thích người. Bất kể là khi nào, ta đều thích người nhưng ta không muốn trở thành kẻ thay thế, một vật tiêu khiển nhàm chán của người.”

Cô luôn như vậy… không tim không phổi, hắn cũng sẽ khó chịu, sẽ nghi ngờ.

“Kẻ thay thế? Kẻ thay thế của ai, Tạ Sơ Dương sao?” Minh Thù đứng dậy, cầm tay hắn kéo vào lòng. Rõ ràng hắn cao hơn một chút nhưng lúc này Ngọc Huy cảm thấy mình thấp hơn cô vài phân. Cô mang theo hơi thở đầy ý cười phà trên mặt hắn:

“Nếu ta nói ngươi chính là kẻ thay thế, ngươi có tức giận không? Có hận ta không?”

Ngọc Huy cảm nhận nhiệt độ truyền ra từ người cô, chậm rãi lắc đầu: “Ta sẽ không giận nhưng ta sẽ buồn. Sư phụ, ta sẽ buồn.”

Lão tử sẽ chém chết Tạ Sơ Dương.

“Ta không lấy ngươi làm kẻ thay thế cho ai cả, ngươi cũng không là kẻ thay thế của ai hết.” Minh Thù cười, hôn một cái lên mặt hắn.

“Bởi vì ngươi ngốc như vậy, thật sự rất khó tìm.”

Ngọc Huy: “…”

Ha ha, bóp cổ chết nhanh hơn hay dao đâm chết nhanh hơn.

Cuối cùng Ngọc Huy đương nhiên là chọn tha thứ cho cô.

Không ngừng tẩy não bản thân không thể tức giận, từ từ thôi, sớm muộn cô sẽ thích mình.

Minh Thù cũng không phí lời. Cô ấn hắn xuống đất, bắt đầu thay hắn tẩy yêu khí trong cơ thể. Thanh trừ phần chiếm giữ ở đan điền xem như thuận lợi nhưng những phần còn lại rải rác khắp nơi lại hơi khó làm.

Ngọc Huy đã khó chịu rên lên, Minh Thù cũng không dám tăng tốc độ. Yêu khí này như chơi trốn tìm với cô, chạy rất nhanh.

Minh Thù cũng cảm thấy thân thể hơi không khỏe, không thể hao tổn như thế nữa.

Minh Thù cắn răng, một luồng sáng từ trong người thoát ra. Luồng sáng thuận theo tay cô chuyển qua thân thể Ngọc Huy.

Luồng sáng tiến vào, yêu khí tựa như gặp phải thứ gì đáng sợ nhao nhao chuyển động về một chỗ.

Tiếng kêu của Ngọc Huy đã lớn hơn một chút.

Sao trên trời lấp lánh, ngân hà như tiên nữ bay lượn lặng lẽ di chuyển trên đỉnh đầu, yên tĩnh vô cùng.

“Phụt…”

Ngọc Huy phun ra một ngụm máu, ánh sáng phản chiếu những vệt máu tối om om.

“Cảm thấy thế nào?”

Ngọc Huy gục ngã, hắn đổ về phía sau: “Sư phụ.”

Hắn biết người phía sau sẽ đỡ được hắn.

Đúng như hắn nghĩ, hắn rơi vào một vòng tay ấm áp. Ngọc Huy cọ cọ vào người cô, chớp mắt yên lặng ngủ.

Minh Thù kiểm tra mạch đập của hắn, một lát sau mới đằng hắng hai tiếng: “Này, này…”

Cô móc thú nhỏ ra: “Đi kiếm chút đồ ăn về đây cho ta.”

Lông trên người thú nhỏ xù lên, vô cùng bất mãn rít gào, đáng đời ngươi! Đó là lực bản nguyên (1), ngươi cứ thế mà cho hắn. Lần trước ngươi dùng lực bản nguyên vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, ngươi đúng là đáng đời!

Thú nhỏ vừa ầm ĩ vừa vọt vào rừng.

Cách xa lắm rồi, Minh Thù vẫn có thể nghe thấy tiếng mắng của thú nhỏ.

Minh Thù ôm lấy Ngọc Huy, khóe miệng mang theo nụ cười nhàn nhạt: “Đừng kêu, ta đau đầu.”

Thú nhỏ yên tĩnh lại, rất nhanh nó đã mang đồ về rồi đùng đùng ném lên người cô.

Hắn đâu có chết, ngươi khẩn trương như vậy làm gì! Làm gì hả!

Đây cũng không phải là thân thể của ngươi, ngươi lại tùy tiện dùng lực bản nguyên như vậy sớm muộn cũng xảy ra chuyện. Ta cảnh cáo ngươi không có lần sau, nếu không… ta sẽ mặc kệ ngươi nữa.

Ngươi chết ở đây là được!

Thú nhỏ thực sự rất tức giận, tên thú hai chân kia có gì tốt.

Nuôi một mình nó không tốt sao?

Minh Thù tự biết mình đuối lý nên không lý luận với thú nhỏ, yên lặng ăn đồ ăn.

Thú nhỏ không ngừng mang đồ ăn về. Mấy thứ này nếu để ở thế giới bên ngoài, loại nào cũng khiến người ta thèm thuồng nhưng thú nhỏ cứ tìm hết đống này lại đống khác tới cho Minh Thù, tuyệt đối không sợ cô ăn đến hỏng người.

Thú nhỏ mắng mệt rồi bèn cuộn tròn hậm hực trừng Ngọc Huy.

Minh Thù sợ thú nhỏ hành hạ Ngọc Huy nên đưa tay bảo vệ hắn: “Đừng làm loạn.”

Thú nhỏ trợn mắt, mài móng vào trái cây. Tên thú hai chân kia căn bản là không nghĩ tới hoàn cảnh của cô, bây giờ còn ngủ ngon như vậy. Dựa vào gì chứ!

Minh Thù nhìn gò má Ngọc Huy. Ánh lửa lúc sáng lúc tối phảng phất như tâm trạng Minh Thù bất định.

Cô thở dài.

Viên thuốc.

Sau này giá trị thù hận phải làm sao.

Có chút buồn.

Minh Thù cắn một quả trong tay, chua đến rùng mình. Cô lườm lườm thú nhỏ.

Thú nhỏ hừ lạnh, đáng đời, chua chết ngươi để ngươi tỉnh táo lại, tránh sai lầm.

Minh Thù trực tiếp ném trái cây vào nó. Móng của thú nhỏ bắt được chuẩn xác, trực tiếp ném lên người Ngọc Huy.

Minh Thù: “…”

Tên phiền phức này có vẻ thực sự rất giận.

Minh Thù khom lưng ôm nó trong tay nắn nắn: “Ta sai rồi, đừng tức giận. Ngươi tức giận thế này càng tròn hơn, như quả bóng vậy.”

Ngươi mới như quả bóng!

Cả nhà ngươi trừ ta đều giống một quả bóng!

Minh Thù đặt nó trên vai, thấp giọng nói: “Chắc là có thời điểm ta cũng muốn có một người bên cạnh mình. Ừ, ta biết ngươi ở đây nhưng không giống nhau.”

Sao có thể giống được?

Tiểu yêu tinh này ngốc như vậy.

Đốt đèn cũng không tìm được.

Minh Thù ăn gần hết đồ ăn thú nhỏ mang về, còn thừa mấy quả chống đói.

Thú nhỏ như biết được bao nhiêu thì có thể đủ Minh Thù không kêu đói nữa. Xưa nay chưa từng mang thừa về, thói keo kiệt này là học từ ai đây.

Minh Thù quên cả rồi. Nó là do cô nuôi vì thế tinh thần keo kiệt nhất định là học cô.

…

Sắc trời dần sáng.

Minh Thù ngồi một đêm, thân thể có hơi cứng nhắc nhưng Ngọc Huy lại ngủ rất thoải mái.

Minh Thù than thở, đói quá.

Thịt người ăn ngon không?

Mãi đến khi mặt trời mọc hẳn trên cao, Ngọc Huy mới khẽ giật mình. Ánh sáng trước mặt hắn hơi tối nhưng thân thể lại chìm trong ánh mặt trời.

Ngọc Huy đưa tay nắm lấy tay của người che mát cho hắn, giọng khàn khàn gọi một tiếng: “Sư phụ.”

“Chậc, ta còn tưởng ngươi chết rồi, đang chuẩn bị đào hố chôn ngươi.”

Ngọc Huy: "…"

Mới sáng ra đã tức đến liệt tim.

Lão tử đã tạo nghiệt gì.

Ngọc Huy từ từ đứng dậy từ người Minh Thù, ngủ cả đêm cảm thấy thân thể nhẹ hơn trước.

Ánh mặt trời bao phủ nam tử, in bóng hắn trên mặt đất sống động từng chút một.

Minh Thù chống người đứng dậy, cơ thể loạng choạng run chân, suýt nữa ngã xuống.

Ngọc Huy phản xạ cực nhanh đỡ lấy cô: "Sư phụ sao vậy?"

"Sao vậy? Ngươi sắp ngủ đến gãy chân ta luôn rồi." Minh Thù đưa tay nắn chân.

Ngọc Huy xấu hổ vội ôm ngang người Minh Thù, trực tiếp để Minh Thù ngồi trên người hắn rồi tự tay bóp chân cho cô: "Xin lỗi sư phụ, hôm qua người vất vả rồi. Ta xoa bóp cho người."

Minh Thù dựa mình trên người hắn, đầu nghiêng nghiêng vừa hay chắn ngang tầm nhìn của Ngọc Huy. Vừa dùng một chút lực, gương mặt cô đã mất đi huyết sắc.

"Ngươi ăn đậu hũ (2)của ta hay là nắn chân cho ta?"

Ngọc Huy thật thà hơn bất cứ thứ gì: "Nắn chân."

Giọng nói của Minh Thù không thay đổi, Ngọc Huy cũng không phát hiện sắc mặt của Minh Thù có gì sai sai. Chờ hắn nắn được một lúc, sắc mặt Minh Thù đã tốt hơn.

"Hơi đói, đi kiếm chút đồ ăn về đây." Minh Thù vênh mặt hất hàm sai bảo.

“Sư phụ người xem có phải ta tú sắc khả xan (3)không?” Ngọc Huy không biết xấu hổ tự tiến cử mình.

***

(1) Lực bản nguyên: Như là lực gốc rễ.

(2) Ăn đậu hũ: Lợi dụng sàm sỡ.

(3) Tú sắc khả xan: Xinh đẹp tuyệt trần.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 466: Tiên Tôn Đừng Lo Lắng (31)

Minh Thù có chút cảm thán, tốt xấu gì cô cũng nuôi tiểu yêu tinh kia.

Hiện giờ cô vùi trong ngực hắn lại như một tiểu cô nương.

Hết lần này đến lần khác hắn còn mê hoặc mình.

“Không!” Nhưng trẫm nào dễ bị cám dỗ như vậy, đồ ăn là quan trọng nhất.

“Ngươi muốn bỏ đói ta thì cứ tiếp tục lề mề đi. Yên tâm, ta làm ma cũng không bỏ qua cho ngươi.”

“Sư phụ, chúng ta chết cũng không thể làm ma.” Ngọc Huy cọ vào mặt của Minh Thù nếm thử một phen, đặt Minh Thù ở bên cạnh.

“Sư phụ chờ ta một lát, ta đi tìm đồ ăn cho người.”

Ngọc Huy về rất nhanh, trong tay chỉ nhặt một ít trái cây. Hắn không để Minh Thù tự mình động tay, rửa từng trái một đút cho Minh Thù.

Minh Thù ăn một quả, hắn sẽ hôn một cái sau đó đặc biệt bình luận gian xảo một phen.

Ăn cũng không yên phận.

Cuối cùng Minh Thù trực tiếp đoạt lấy, hai ba miếng đã giải quyết xong.

Ngọc Huy: "…"

Khỉ chứ.

Muốn chửi quá mà không biết bắt đầu từ đâu.

Thôi bỏ đi, không chửi nữa.

Dù sao cô thiếu nợ cũng không phải một hai lần.

Bình tĩnh! Lão tử có thể thắng!

"Sư phụ, bây giờ chúng ta đi đâu?" Nhất định là không thể quay về Tiên giới. Bồng Lai tiên đảo… hay là quên đi, hắn cũng không muốn về phá hoại.

"Đi về hướng đông." Minh Thù chỉ đại một hướng.

"Vì sao?"

"Bảo ngươi đi hướng đông thì cứ đi đi. Ngươi có ý kiến gì à?" Minh Thù cười mỉm nhìn hắn, tựa như nếu hắn có ý kiến sẽ dùng sự dịu dàng hỏi chuyện hắn một trận.

"Nghe theo sư phụ." Ngọc Huy lập tức cười nịnh bợ:

"Sư phụ bảo hướng đông thì hướng đông."

Minh Thù cũng không biết đi đâu nên tùy tiện chỉ một hướng. Cô đánh người nhiều như vậy chắc chắn Tiên giới sẽ không bỏ qua dễ dàng như thế. Cứ tìm một nơi ăn no trước rồi tăng giá trị thù hận sau.

Ngọc Huy càng dính lấy cô. Minh Thù cảm thấy sắp không giữ được đồ ăn của mình, ngày nào cũng nghĩ cách kéo xa khoảng cách với hắn.

Nhưng hắn thật sự nghịch ngợm đến phát sợ, vẫn không có tí tự giác nào.

“Sư phụ, vì sao người lén giúp ta?”

Trẫm cảm thấy ngươi khao khát đồ ăn của trẫm, rất sợ hãi.

“Sư phụ, sau này chúng ta tìm một nơi để ở, có núi có sông. Ta nấu cơm cho người, người chỉ cần phụ trách xinh đẹp là được.”

Khỉ chứ, tha cho ta đi, đầu bếp quái vật như ngươi thì món ăn cũng đau tim.

“Sư phụ, được không?”

Nam tử vô cùng tuấn mỹ đi giật lùi, Minh Thù lười biếng theo sau lắc lư một nhành cây trong tay. Cô rung rung lá, đón lấy ánh mắt nam tử nhìn sang.

Cô suýt chút nữa đã nói “Được”.

“Tối nay ăn gì?”

“Ăn ta.” Ngọc Huy đương nhiên chỉ mình.

“Hấp hay chiên?”

Ngọc Huy: “…” Hấp hay chiên ông nội cô! Ngoài ăn ra trong đầu cô không còn gì khác sao?

Nhìn ta đi!

Thanh niên tuấn tú như vậy, cô không có cảm giác tim đập thình thịch sao? Cô không có rung động sao?

Hai người chung đường ồn ào đi về hướng đông, bọn họ cũng đến được thành trì nhưng Ngọc Huy vừa vào thành đã gây chuyện. Minh Thù xem kịch vui hoàn thành, không có hứng dọn dẹp tàn cuộc sau đó không dẫn hắn vào thành nữa.

Cho nên Ngọc Huy thường bị ném ở ven đường, đợi Minh Thù ăn xong mới ra nhặt hắn đi tiếp.

Trên trời một ngày nhân gian một năm.

Minh Thù và Ngọc Huy lay lắt ở nhân gian cả tháng, người của Tiên giới mới từ từ đến.

Tạ Sơ Dương dẫn một đội thiên binh chặn Minh Thù và Ngọc Huy ở một cánh đồng hoang.

Lúc đó Minh Thù đang gặm chân vịt mua được từ trong thành, vừa ngẩng đầu liền thấy Tạ Sơ Dương phong thần tuấn lãng từ trên trời giáng xuống.

“Ngân Tranh, theo ta về.”

Minh Thù mặt không đổi sắc gặm chân vịt: “Theo huynh về làm gì, đốt Tiên giới à?”

“Tạ Sơ Dương.” Ngọc Huy nhìn thấy Tạ Sơ Dương liền tức giận: “Sự việc yêu khí là ngươi giở trò quỷ chứ gì?”

Ánh mắt Tạ Sơ Dương dừng trên người Ngọc Huy tạm thời ngưng trệ, hắn đã đánh giá thấp vị trí của Ngọc Huy trong lòng cô.

“Ngân Tranh.” Tạ Sơ Dương nói:

“Muội không muốn về Tiên giới, chúng ta có thể không về Tiên giới. Muội muốn đi đâu, ta dẫn muội đi.”

Minh Thù ném khúc xương xuống, vớ lấy vạt áo Ngọc Huy lau tay: “Ta muốn đi đâu huynh cũng đưa ta đi? Tiểu công chúa nhà huynh phải làm sao?”

Ngọc Huy nhìn quần áo mình dính dầu mỡ, trong lòng chửi thề các kiểu.

Gặp vận đen tám đời.

“Muội biết ta cưới nàng ta không phải là thật lòng. Ban đầu là muội khiến ta quá tức giận nên ta mới đồng ý, giữa ta và nàng ta chưa xảy ra chuyện gì.”

“Nói cứ như là ta lấy đao bắt huynh cưới nàng ta vậy.” Cô không nhìn thấy sự thích thú, cũng không nhìn thấy tình yêu trong mắt Tạ Sơ Dương, chỉ có một sự không cam lòng và muốn chiếm làm của riêng một cách kỳ lạ.

Có lẽ hắn vốn dĩ không yêu nguyên chủ, chỉ vì trước đây nguyên chủ thích hắn như vậy lại đột nhiên bỏ hắn nên hắn không cam lòng mà thôi.

Hơn nữa…

Minh Thù nhặt một cành cây khô.

Chuyện tính kế Ngọc Huy, trẫm vẫn phải tính sổ đàng hoàng với hắn.

“Ngân Tranh…”

Hình bóng Minh Thù kéo ra một chuỗi hư ảnh trong không khí, cành cây khô cắt ngang không trung mang theo khí thế sắc bén như đao kiếm đánh xuống.

Tạ Sơ Dương nhớ tới lúc ở Tiên giới, dáng vẻ kia của cô… phảng phất như bước xuống từ chiến trường thiên quân vạn mã mang theo uy thế và quyền lực không nói nên lời, ngay cả hắn cũng không nhịn được run lên.

Sự tấn công của Minh Thù không hề cho Tạ Sơ Dương thời gian hoài niệm. Đòn tấn công của cô không mang sát khí nhưng chỗ nào cũng khốc liệt, không nể tình.

Hình bóng của hai người từ dưới đất lên đến trên không, lại lên đến tầng mây.

Mọi người chỉ có thể nhìn hai hình bóng va chạm, hợp lại rồi tách ra.

Ngọc Huy nhìn hai hình bóng trên không, có chút hận mình giờ vẫn vô dụng như vậy. Sao lại để hắn có hình tượng này, không được diễn anh hùng cứu mỹ nhân.

Tức quá đi.

Đang lúc Ngọc Huy phiền não muốn chém người, trên không đột nhiên xuất hiện người thứ ba.

Ái chà!

Hai chọi một còn đánh lén, muốn chết à!

Ngọc Huy không hề nghĩ ngợi, trực tiếp phi thân lên ngăn cản người thứ ba đánh lén.

Long Sa Tuyết đánh lén thất bại, tức giận trừng Ngọc Huy: “Tránh ra!”

Một yêu vật cũng dám chắn trước mặt nàng ta.

Trong mắt nàng ta tràn đầy hận ý gớm ghiếc, nàng ta muốn giết kẻ tiện nhân kia.

Đối phó với Tạ Sơ Dương có lẽ hắn không nắm chắc nhưng đối phó với Long Sa Tuyết, Ngọc Huy cảm thấy mình dư sức.

“Muốn tổn thương sư phụ ta, ngươi hãy bước qua xác ta đã.”

Long Sa Tuyết mang theo ác ý cười quái dị: “Ngọc Huy, phải chăng ngươi thích ả?”

Ngọc Huy ngẩng cao đầu thản nhiên thừa nhận: “Phải thì sao?”

Đôi mắt Long Sa Tuyết trợn tròn, nàng ta chỉ nói đại… Nàng ta lại cười ha hả: “Ha ha, loại chuyện này các ngươi cũng làm được, còn biết xấu hổ hay không. Nếu bị Tiên giới phát hiện, chậc chậc… ngươi biết ả sẽ trở thành trò cười của bao nhiêu người không?”

“Vậy thì không để Tiên giới biết là được.” Ngữ khí của Ngọc Huy đột nhiên nhạt đi, thậm chí hắn còn cười một cái với Long Sa Tuyết:

“Dù sao ta cũng sẽ giết ngươi.”

“Chỉ dựa vào ngươi?” Long Sa Tuyết tự nhận mình lợi hại hơn kẻ nhỏ hơn mình không biết bao nhiêu tuổi nên cũng không để Ngọc Huy trong lòng, nàng ta nói từng chữ:

“Ta muốn để cả Tiên giới đều thấy ả là thứ gì.”

Ngọc Huy không tiếp lời mà trực tiếp lướt tới.

Tiếng gió thổi vạt áo hắn bay phần phật.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 467: Tiên Tôn Đừng Lo Lắng (32)

Minh Thù cảm thấy Ngọc Huy nhất định đối nghịch với cô tới cùng.

Thật vất vả cô mới tìm được cách nhốt Tạ Sơ Dương lại, ngẩng đầu lên nhìn thấy Long Sa Tuyết rơi từ trên trời xuống - nguyên hình.

Nguyên hình là một con rồng to nện xuống trước mặt cô khiến bụi bay đầy trời. Đối diện với Minh Thù là một chiếc đầu rồng, lúc này con mắt của nó trừng lớn, ánh hào quang bên trong cơ thể dần dần biến mất.

Vừa nhìn là biết đã chết rồi.

Có câu chửi nhất định phải nói ra!

Tiểu yêu tinh ai cho ngươi giết cô ta!

Ai cho ngươi giết!

Ai cho ngươi giết!

Mối thù của trẫm.

Đồ ăn vặt của trẫm.

Ngươi mà vô tội hả, ngươi vô tội cái gì!

"Sư phụ..." Sao người lại cười đáng sợ như vậy, hắn đã làm sai điều gì sao?

Không phải người rất chán ghét Long Sa Tuyết sao?

Mới vừa rồi cô còn muốn giết nàng ta kia mà, hắn đã giết giúp cô rồi, hình như không có sai sót gì mà nhỉ? Nhiệm vụ của hắn là xóa bỏ BUG không nên xuất hiện này...

Thật hung dữ.

-

"Không xong rồi, Ngân Tranh tiên tôn bắt được Sơ Dương tiên tôn đang đuổi giết đến nơi rồi."

"Tiên Đế không xong rồi!"

Ở lối cửa tiến vào Tiên giới, Minh Thù dẫn theo Tạ Sơ Dương bị trói từ đầu tới chân, ngay cả miệng cũng bị trói chặt, tiến thẳng đến Tiên giới đánh giết.

Tiên Đế sai Tạ Sơ Dương đi bắt người mà người chưa bắt được, người ta lại tự mình tới giết.

Trước đó người bị cô đánh hiện tại vẫn chưa khôi phục.

Hiện cô đuổi giết đến nơi rồi, bọn họ phải lấy cái gì ngăn cản đây?

Một tháng dưới nhân gian cũng chỉ bằng một canh giờ trên Tiên giới mà thôi.

"Ngân Tranh ngươi làm phản!" Tiên Đế vội vã cản lại, chứng kiến Tạ Sơ Dương bị trói lại khiến lửa giận trong người ông ta bốc lên.

"Ta cho rằng trước đó ta đã nói rất rõ rồi." Minh Thù mỉm cười.

"Bắt nàng ta lại cho ta!"

Thiên binh của Tiên Đế điên cuồng xông lên không một kẽ hở bao vây lấy Minh Thù.

Mà thực lực của Minh Thù tiên tôn cũng không phải dạng dễ chơi. Những thiên binh này không là gì nhưng vẫn phải tiêu hao thể lực.

"Các người còn đứng đó làm gì, mau bắt nàng ta lại cho ta." Điên rồi, Ngân Tranh đúng là điên rồi.

Một đám người lần nữa nhào tới.

"Ngân Tranh tiên tôn không phải là tẩu hỏa nhập ma rồi chứ? Nhưng nhìn thần sắc của nàng lại không giống."

"Trước đó sau đại hôn của Sơ Dương tiên tôn, Ngân Tranh tiên tôn hành xử rất lạ. Nếu tẩu hỏa nhập ma thật cũng không phải là không thể."

Có một tiên quân thấp giọng bàn tán bên tai Tiên Đế. Tiên Đế nổi trận lôi đình đang muốn phát hỏa thì đột nhiên có một tên thiên binh chạy tới bên ông ta thì thầm hai câu.

Nhận được tin tức, cả người Tiên Đế lập tức nổi giận hét lớn về phía thiên binh: "Đi, đi mời hai vị tiên tôn khác đến đây, đi mau!"

Sa Tuyết chết rồi...

Ông ta biết ăn nói thế nào với Long tộc đây.

Mặc dù ông ta là Tiên Đế còn Long tộc là tộc của ông ta nhưng quan hệ giữa ông ta và Long tộc cũng chỉ thân thiết hơn một chút so với những chủng tộc khác.

Long tộc luôn bao che cho ông ta. Nếu biết Long Sa Tuyết chết rồi, Long tộc nhất định báo thù cho nàng ta, đến lúc đó tất cả Tiên giới đều loạn hết cả lên.

Yêu tộc lại đang nhìn chằm chằm, trên người Ngọc Huy vẫn còn yêu khí...

Tiên Đế càng nghĩ càng hoảng sợ, sao mà cảm thấy cục diện bây giờ không tốt lắm.

-

Coi như một mình Minh Thù có thể đối phó với nhiều người nhưng thể lực cũng cáng đáng không nổi.

Cô đánh bại một đám người xong liền dẫn Tạ Sơ Dương trở về Cửu Liên sơn. Cô phải bồi bổ mới được.

Ngô Đồng vẫn canh chừng ở trong Tiên cung, thấy Minh Thù trở về khóe mắt chợt đỏ: "Tiên tôn, người làm cái gì vậy, vì sao..."

Muốn đối đầu với Tiên giới.

"Suỵt." Minh Thù đặt ngón trỏ lên môi nàng, khóe môi cười cười:

"Làm cho ta chút đồ ăn, lát nữa ta còn phải ra ngoài đánh lộn".

Ngô Đồng: "..."

Ngô Đồng liếc mắt nhìn Tạ Sơ Dương, thấy sắc mặt hắn xanh mét liền chắp tay hành lễ rời khỏi

Minh Thù lại tiếp tục đánh Tạ Sơ Dương một trận, Hài Hòa Hiệu không nhắc nhở.

"Khụ... khụ..." Tạ Sơ Dương có chút chật vật nằm trên mặt đất. Hắn không nói được câu nào, chỉ có thể nhìn Minh Thù. Ánh mắt hắn có chút kỳ lạ không nói ra được.

Hắn đang cười.

Cười đến mức toàn thân Minh Thù nổi hết cả da gà.

Hài Hòa Hiệu không nhắc nhở, Minh Thù cũng lười lãng phí thể lực liền ném Tạ Sơ Dương đang cười quái đản ra khỏi Cửu Liên sơn.

Cửu Liên sơn xuất hiện đại trận bảo vệ khiến Ngọc Huy suýt chút nữa không thể tiến vào.

Chờ hắn bò lên Cửu Liên sơn, Minh Thù ngồi ở dưới bóng cây hoa lê, miệng nhỏ đang uống nước.

Cảnh tượng giống như trong khoảng thời gian này chưa từng xảy ra chuyện gì, cô vẫn là vị tiên tôn được người người tôn kính.

Ngô Đồng có chút oán giận khi nhìn thấy Ngọc Huy, đều là bởi vì hắn...

"Sư phụ." Ngọc Huy không nhìn thèm Ngô Đồng, trực tiếp đi qua nàng đến trước mặt Minh Thù nửa quỳ nói:

"Chúng ta rời khỏi Tiên giới được không?"

"Chờ ta cho bọn họ một chút náo nhiệt đã."

"Vì sao?" Ngọc Huy khó hiểu hỏi:

"Sư phụ, chúng ta hãy rời khỏi nơi này đi, đến nơi chỉ có hai chúng ta, ta sẽ luôn ở bên cạnh người."

Nếu không đưa cô đi, hắn luôn cảm giác có chuyện lớn sắp xảy ra.

Chiếc thìa và bát bằng ngọc lưu ly va chạm vào nhau phát ra âm thanh rất nhỏ. Minh Thù hơi nghiêng đầu, một chùm tóc buông xuống che khuất khóe mắt cô. Nụ cười của cô vẫn mềm mại mà ôn nhu: "Ngọc Huy, muốn ở bên cạnh ta thì ngươi không được phản đối quyết định của ta. Ta nhất định phải hoàn thành xong việc này."

Tiểu yêu tinh này giết chết một mục tiêu thù hận của trẫm, còn muốn đi lừa gạt trẫm. Sao lại âm hiểm như vậy chứ!

Không sao, chúng ta có thể giữ lại từ từ tính sau, lúc đó sẽ khiến hắn khóc ròng.

Ngọc Huy có chút sửng sốt.

Một lúc lâu mới chậm rãi nắm tay cô: "Chỉ là ta đang lo lắng cho sư phụ, không phải muốn thao túng quyết định của sư phụ. Sư phụ muốn ở lại... vậy ta ở lại đây cùng người."

Bình tĩnh.

Không thể đánh cô ngất rồi đưa đi.

Nếu không... không biết bà điên này sẽ làm ra chuyện gì nữa.

Cho nên bây giờ hắn phải thuận theo ý cô.

Bình tĩnh! Lão tử có thể thắng!

Sau khi tẩy não hàng ngày, Ngọc Huy bình tĩnh hơn nhiều... cái rắm! Hay vẫn là đánh ngất xỉu rồi mang đi nhỉ! Đi bây giờ vẫn còn kịp. Đợi Tiên giới tập hợp người xong, mời về hai vị tiên tôn khác đến lúc đó muốn đi cũng không dễ dàng như vậy.

Ngoài miệng tuy bằng lòng nhưng trong lòng Ngọc Huy lại đang tính toán xem làm sao có thể đưa Minh Thù đi.

Hắn đứng chỗ cao của Tiên cung đã có thể thấy bên ngoài thiên binh thiên tướng dần dần xúm lại đen thùi lùi một mảng.

Có lẽ do sợ hãi đại trận bảo vệ, cũng có thể là đang đợi hai vị tiên tôn khác nên thiên binh thiên tướng cũng không áp sát quá gần.

Ngọc Huy trở lại sân viện đầy hoa lê. Ngô Đồng từ bên trong đi ra chạm mặt với Ngọc Huy, vật trong tay rơi xuống mặt đất vỡ thành từng mảnh vương vãi khắp mặt đất.

Không khí đột nhiên yên tĩnh trở lại, hoa lê yếu ớt đang bồng bềnh trong không khí không chút tiếng động.

Ngô Đồng nhìn chằm chằm những mảnh nhỏ rơi trên mặt đất, cặp mắt vô hồn, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên trắng bệch.

Ngọc Huy dừng lại, khom lưng xuống nhặt mấy thứ lên, ngón tay đụng phải mảnh vỡ sắc bén liền bị đứt một đường.

Ngọc Huy nhướng mày.

Đụng nát đồ đạc, còn bị chảy máu.

Điều này có thể không phải là dấu hiệu tốt gì.

Cho nên hắn đã nói rời khỏi Tiên giới mới là lựa chọn chính xác mà!

Hết lần này tới lần bà điên kia không chịu nghe.

Thật là tức mà!

Ngọc Huy nhặt hết tất cả mảnh vỡ đưa cho Ngô Đồng, Ngô Đồng đờ đẫn tiếp nhận. Lúc Ngọc Huy xoay người rời đi, nàng nghẹn ngào nói bên tai Ngọc Huy: "Ngọc Huy, đều là lỗi của ngươi."

Ngọc Huy mấp máy môi đi thẳng vào trong viện.

"Sư phụ, bên ngoài đã bị bao vây." Giờ muốn đi cũng không đi

được rồi.

"Tay ngươi bị sao vậy?" Minh Thù liếc nhìn bàn tay chưa cầm máu của hắn đang rơi tí tách trên mặt đất, nhuộm đỏ cả hoa lê.

"Bị bao vây cũng không cần cắt tay tự sát."

Ngọc Huy: "..."

Ai muốn cắt tay tự sát.

Ngọc Huy đang định phản bác thì tay đột nhiên bị người nắm lấy. Đầu ngón tay chạm nhẹ lên vết thương có chút ngứa, lúc rời đi vết thương dần dần biến mất: "Lần sau muốn tự sát thì nhớ kỹ phải cắt cổ tay, cắt chỗ này không chết được đâu."

Ai muốn tự sát!

Lão tử không phải loại người như vậy!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 468: Tiên Tôn Đừng Lo Lắng (33)

Ầm ầm.

Thân thể Ngọc Huy nghiêng ngả té vào lòng Minh Thù, Minh Thù đỡ hắn dậy mỉm cười nói: "Nhào vào lòng ta gấp như vậy là muốn lấy lòng ta sao?"

Ngọc Huy trừng mắt với cô, không có thời gian tán gẫu cùng với cô. Hắn quay đầu cảnh giác quan sát bốn phía.

Hoa lê tung bay rất mạnh, rơi xuống khắp nơi. Nếu như mặt đất không rung chuyển, cảnh tượng lúc này cũng được cho là cảnh đẹp.

Cửu Liên sơn mà lại có động đất?

Minh Thù buông hắn ra, đỡ hắn đứng vững rồi cùng nhau đi đến nơi khác của Cửu Liên sơn: "Thì ra là giấu dưới lòng đất."

"Cái gì?" Ngọc Huy đầu tiên là mông lung không rõ, lát sau mới đột nhiên kịp phản ứng. Lần trước vật kia tập kích hắn, hắn tìm mãi không thấy.

Cơn động đất lúc nãy lập tức biến mất.

Cửu Liên sơn khôi phục lại sự yên tĩnh.

"Đồ đệ yêu quý." Đột nhiên Minh Thù ghé sát vào hắn lên tiếng.

Cơ thể Ngọc Huy rùng mình một cái, làm gì mà gọi hắn như vậy, muốn làm gì? Lão tử là người chính trực, không làm ra loại chuyện đó!

Nụ cười Minh Thù nhẹ nhàng vang lên mang theo sự ôn nhu, âm cuối càng là sự trêu chọc: "Cho chảy thêm chút máu được chứ?"

Ngọc Huy: "..."

Là ai nói lão tử thích cái người bệnh thần kinh này?

Là ai!

Bóp chết cô nhất định vẫn còn kịp.

-

Ngọc Huy nhìn vết máu đọng trong vũng bùn, hắn hoàn toàn không hiểu suy nghĩ của cô. Vừa rồi tại sao cô chữa lành vết thương cho mình, hiện tại lại muốn lấy máu.

Tại sao muốn lấy máu của lão tử!

Còn nói đồ đệ yêu quý nữa?

Thật tức mà!

Ngón tay Minh Thù nhẹ nhàng xoa lên cổ tay Ngọc Huy. Cô nhìn xuống mặt đất, biểu cảm có chút hờ hững.

Máu của Ngọc Huy rơi lên cây hoa lê rồi tan biến, thậm chí mùi máu tươi cũng biến mất.

Cô nhớ trước đó có một lần Ngọc Huy từng dùng máu của mình cho con cóc ăn, nhỏ rất nhiều máu trên mặt đất nhưng cũng chỉ chớp mắt một cái liền biến mất. Từ đầu cô cũng không để ý, chỉ cho rằng nó ngấm vào trong bùn đất.

Nhưng xem ra hiện tại không phải kiểu như vậy.

Mặt đất lại truyền đến trận chấn động nhẹ. Minh Thù liếc mắt nhìn Ngọc Huy còn Ngọc Huy đang thất thần nhìn mặt đất chằm chằm. Minh Thù không thể làm gì khác hơn là thu tay lại rồi chữa lành vết thương cho hắn.

"Đừng ngẩn người nữa, ta không có thời gian tới cứu ngươi đâu."

Minh Thù vừa nói chuyện vừa kéo hắn vào trong, từ đầu đến cuối tay chưa từng buông lỏng.

Trong lòng Ngọc Huy muốn chửi thề, hắn mới không cần cô cứu.

Chấn động càng ngày càng mãnh liệt khiến đại trận Cửu Liên sơn bắt đầu bị phá vỡ, thiên binh thiên tướng bao vây bên ngoài đều phát hiện có gì đó không đúng.

Yêu khí trên Cửu Liên sơn bay cao lên trời khiến chúng tiên đều sợ đến ngây người.

Yêu khí ở nơi nào mà lại mạnh đến vậy!

Ngọc Huy kia thực sự là yêu quái sao?

"A..."

Từ bên kia truyền đến tiếng hét chói tai của Ngô Đồng, Minh Thù liền kéo Ngọc Huy sang bên kia.

Ở sân bên cạnh, một con kỳ lân đang đè lên Ngô Đồng. Hai mắt nó đỏ bừng, miệng há to dường như định cắn nàng.

Ngô Đồng hoảng sợ nhìn chằm chằm con kỳ lân, gương mặt đầy tuyệt vọng.

Kỳ lân là yêu?

Minh Thù nhận ra một quan niệm mới, con vật này không phải là loài thú may mắn sao? Tại sao có thể dày đặc yêu khí như vậy?

Minh Thù xuất ra một chiêu pháp thuật, kỳ lân cảm giác được nguy hiểm nhưng không muốn buông Ngô Đồng ra. Minh Thù liên tục xuất ra hai chiêu, kỳ lân mới chịu buông Ngô Đồng ra.

"Tiên tôn." Ngô Đồng bò dậy nhanh chóng chạy ra phía sau Minh Thù, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vui mừng sau khi thoát chết.

Kỳ lân nhảy lên trên ngói nhà bên cạnh nhưng vào lúc này thiên binh thiên tướng đang tiến tới gần, thấy tình hình trong sân có chút lờ mờ không rõ.

Điều này không giống như bọn họ nghĩ.

Ngọc Huy yên lặng đứng bên cạnh cô, con kỳ lân này tràn đầy yêu khí?

Kỳ lân?

Toàn bộ bọn họ bị hoa mắt ư?

"Ngân Tranh, chuyện này là như thế nào!" Tiên Đế đi lên lớn tiếng chất vấn.

Minh Thù lấy ra một miếng điểm tâm, chậm rãi ăn xong mới bắt đầu lên tiếng: "A, thật ngại quá, trong nhà có nuôi vật cưng nhỏ có chút không khống chế được."

Vật cưng nhỏ... nuôi trong nhà?

Kỳ lân hiển nhiên nghe hiểu lời Minh Thù nói. Lúc này nó đang hung ác nhìn Minh Thù chằm chằm, gầm nhẹ hai tiếng với cô. Đột nhiên dưới chân nó phát ngọn lửa, ngọn lửa nhanh chóng lan tràn.

Chớp mắt một cái nơi nó đi qua đã trở thành biển lửa.

"Đây là..." Tiên Đế kinh ngạc: "Đây là con kỳ lân của Ất Nam tiên tôn."

Kỳ lân vốn hiếm thấy mà bốn chân của kỳ lân đạp ra lửa thì càng hiếm gặp.

"Không sai, đây chính là con kỳ lân của Ất Nam tiên tôn. Tại sao lại ở chỗ này, lại là hình dạng này..."

"Năm đó sau khi Ất Nam tiên tôn đi về cõi tiên, con kỳ lân này không thấy tung tích, không phải nó luôn ở Cửu Liên sơn chứ?"

Tiên giới biết chút lai lịch của lão tiên nên bình phẩm con kỳ lân này từ đầu đến chân, xác nhận đây chính là con kỳ lân của Ất Nam tiên tôn đã về cõi tiên kia.

"Ngân Tranh, ngươi đã làm gì với nó?" Có tiên quân hét lớn.

Một linh thú may mắn đang yên đang lành làm sao lại biến thành bộ dạng này?

"Đang thực hiện một khóa đào tạo. Như mọi người thấy đấy, khóa giáo dục này không được tốt lắm." Minh Thù mỉm cười. Có trời mới biết trẫm đang làm gì với nó nhưng vì giá trị thù hận, trẫm còn phải tiếp tục giả mù mấy lần.

Kỳ lân rống lên với Minh Thù.

Tâm trạng Minh Thù ổn định nhàn nhã ngồi ăn hai miếng điểm tâm, đón nhận ánh mắt kỳ quái từ chúng tiên.

"Nó không nghe lời muội." Tạ Sơ Dương nói toạc ra sự thật.

"Không phải vừa rồi ta đã nói có chút không thể khống chế được nó sao."

"..."

Kỳ lân nhìn chằm chằm Minh Thù và những người Tiên giới còn lại, rõ ràng họ dễ dàng nhận thấy nó không cho phép bất cứ ai làm đồng bọn với nó.

Lúc này chúng tiên đều cảm thấy tẻ nhạt thì đột nhiên kỳ lân bắt đầu tấn công thiên binh cách nó gần nhất. Chỉ cần một ngoạm nhỏ, nửa cơ thể của thiên binh đã bị mất rồi.

"Thật tàn nhẫn."

Ngọc Huy nhìn người lập dị bên cạnh đang mỉm cười ăn điểm tâm lại nói ra ba chữ thật tàn nhẫn. Bà điên như cô còn tàn nhẫn hơn đó!

Bởi vì đột nhiên kỳ lân tấn công nên các thiên binh thiên tướng mất đi sự bình tĩnh, đội ngũ có chút hỗn loạn.

"Đừng hoảng hốt, mau bao vây nó!"

"Cận thẩn với những ngọn lửa kia, bị đốt phải là xong luôn."

"Mọi người qua bên kia, mau chặn đường lui của nó."

Nhưng kỳ lân vẫn liều mạng ăn thịt tiên nhân. Tứ chi lả tả rơi xuống từ trên trời, hoa lê trên Cửu Liên sơn đều bị máu tươi nhuộm đỏ.

"Ngân Tranh, mau cho nó dừng tay lại, mau khiến nó dừng tay đi!"

Có giọng nói hét lên với Minh Thù.

Minh Thù tiên tôn mỉm cười với chủ nhân của âm thanh kia, rất không có thành ý nói: "Con thú này không phải mất khống chế rồi sao? Sao ta có thể khiến nó dừng tay?"

Ngọc Huy: "..." Nếu không phải biết cô và nó không có quan hệ gì thì hắn đã tin rồi.

Chúng tiên đều tức đến mức hộc máu, càng thêm tin rằng Minh Thù có ý đồ bất chính.

Người trên Tiên giới rối loạn, kỳ lân đang tấn công không biết vì sao đột nhiên quay đầu nhìn Ngọc Huy. Chân nó giơ lên không khí đạp đạp, vô số ngọn lửa xuất hiện.

Giây tiếp theo đột nhiên kỳ lân lao xuống phía dưới.

"Chạy mau." Minh Thù hét một tiếng với Ngô Đồng, kéo Ngọc Huy chạy sang bên khác.

Kỳ lân nhắm vào Ngọc Huy, truy đuổi bọn họ không tha. Những chỗ nó đi qua lửa cháy tràn ngập, toàn bộ Tiên cung đều rơi vào biển lửa.

Nụ cười trên mặt Minh Thù không còn duy trì được nữa, nắm chặt Ngọc Huy: "Ngươi cướp con trai của nó sao? Làm gì mà nó lại đuổi theo ngươi?"

"Sư phụ, sao người biết nó đuổi theo ta?" Ngọc Huy không phục nói.

Rõ ràng vừa rồi cô đang gây hấn với hắn, sao lại nhằm vào hắn, lỡ như xung đột với cô thì sao?

"Chúng ta chia nhau ra chạy, xem nó đuổi theo ai."

Ngọc Huy: "..."

Chỉ còn có thể như vậy?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 469: Tiên Tôn Đừng Lo Lắng (34)

Minh Thù không phải nói đùa, cô thật sự tách ra với hắn chạy sang phía bên kia. Trong lòng Ngọc Huy chửi rủa một hồi rồi nhấc chân chạy.

Kỳ lân dừng lại một chút, không chút lưỡng lự đuổi theo Ngọc Huy.

Ngọc Huy: "..." Dựa vào cái gì mà đuổi theo lão tử!

Minh Thù đứng trong hành lang có lửa cháy, cười với hắn rồi kêu to: "Ta đã nói là nó xông tới ngươi mà!"

Ngọc Huy: "..." Sao bà điên này không bị đánh chết chứ!

Lúc Ngọc Huy quay đầu lại, trên hành lang đã không thấy hình bóng của Minh Thù đâu. Hắn có chút tuyệt vọng, bà điên kia sẽ không đem mình làm thức ăn cho con kỳ lân này chứ?

Bị cắn một cái, hắn sẽ chết ngay.

Còn có nhiều lửa như vậy, biết chạy chỗ nào!

Ngọn lửa ngăn chặn lối đi của Ngọc Huy, vậy mà phía bên kia Tạ Sơ Dương đã xuống tới nơi rồi. Xem ra mục tiêu của Tạ Sơ Dương cũng không phải kỳ lân, mà là hắn.

Một câu nói nhảm Tạ Sơ Dương cũng không nói, trực tiếp tấn công.

Lúc này cung điện nổi lên đám lửa ngăn cản hình bóng của bọn họ, người phía trên căn bản không biết chuyện gì xảy ra.

Đôi mắt Tạ Sơ Dương mang theo sự quái dị, ra từng chiêu trí mạng công kích về phía Ngọc Huy.

Mắt thấy pháp thuật mạnh mẽ sắp tấn công vào người mình, thân thể Ngọc Huy đột nhiên xoay tròn một cái, cả người bị người ôm lấy. Nhưng hắn không có cảm giác ấm áp, chỉ có... cảm giác quái dị đang đè lên người.

"Tạ Sơ Dương, dám động thủ với một vãn, bản lĩnh huynh lớn vậy sao?" Giọng nói có chút trầm thấp, giọng nói kia không phải hắn rất quen sao.

"Sư phụ." Ngọc Huy thử nhìn người đang ôm mình nhưng cô đang hơi cúi đầu, chỉ có thể nhìn được gò má. Còn chưa nhìn rõ thì đột nhiên cô buông mình ra, chỉ để lại một cái bóng.

Đây không phải lần đầu Tạ Sơ Dương nhìn thấy hình dáng này của cô. Mỗi lần như vậy, cô đặc biệt trở nên rất lợi hại. Sự lợi hại ấy... giống như trên đời này không có ai là đối thủ của cô. Cô chỉ cần đứng trên đám mây sẽ có vô số sinh linh thán phục quỳ lạy.

Lúc Tạ Sơ Dương thất thần, Minh Thù đã tới gần đánh một chưởng vào ngực hắn.

Tạ Sơ Dương bay ra ngoài, rơi xuống trong sân. Vạt áo dính lửa, trong nháy mắt lửa bốc cháy lên y phục của hắn.

Kỳ lân xông tới đánh cho Tạ Sơ Dương muốn ngất xỉu, lửa trên người cũng không kịp dập hết.

Tay chân hắn luống cuống dập hết lửa trên người, ngẩng đầu lên thì thấy người đối diện đang nhẹ nhàng đè đầu kỳ lân xuống. Ngón tay vừa chuyển, yêu khí quái dị trên người kỳ lân bắt đầu chuyển động, cả cơ thể bị đè xuống đất.

Ngọn lửa nhảy múa rực rỡ, nữ tử đứng chính giữa, làn váy không tiếng động tung bay.

Toàn bộ hình ảnh đầy sự yên tĩnh và kỳ dị, màu sắc bốn phía phai nhạt dần, trắng đen một mảnh.

"Sư phụ."

Có người xông vào thế giới trắng đen kia, không chút phòng bị hôn gương mặt cô.

Trong thế giới phai màu dường như thời gian đảo ngược lại, một lần nữa khôi phục lại màu sắc rực rỡ.

Tạ Sơ Dương nhếc nhác nhìn hai người bên cạnh nhau ở phía bên kia, từng cơn đau đớn kéo đến. Người ấy phải là của hắn...

Ngọc Huy không nhắm mắt, ánh mắt hắn nhìn cô chằm chằm.

Hắn thấy đáy mắt cô đầy hắc ám và cô đang muốn khống chế nó lại. Tim hắn run lên, tâm trạng hiện tại của hắn khó có thể dùng lời diễn tả được.

Nhưng chỉ là trong chớp mắt, đôi mắt kia hiện lên một chút gợn sóng nhàn nhạt tràn đầy ý cười ôn nhu pha chút mệt mỏi. Tìm mãi cũng không thấy chút hắc ám nào, dường như mới vừa rồi chỉ là ảo giác của hắn.

Hắn cảm thấy diễn xuất của mình được xem là đứng đầu nhóm người kia nhưng so với người này thì...

Đúng là dối trá.

Đáng ghét hơn chính là mình lại đi thích cô.

Phụt!

Lão tử không thích, không thích, không thích!

Chiến đấu tạm dừng, chúng tiên từ trên trời xuống tụ tập lại một chỗ, liếc mắt liền thấy hai người bên kia. Họ ngây người tại chỗ rồi nhao nhao bình luận.

Ngân Tranh tiên tôn lại cùng đồ đệ...

Thật là kỳ cục!

"Ngân Tranh!"

Tiên Đế tức đến mức mắt đỏ bừng chỉ biết kêu tên cô, những lời khác không tài nào thốt lên.

Minh Thù vỗ vỗ Ngọc Huy, ý bảo hắn buông mình ra. Ngọc Huy nghe lời, ngoan ngoãn lùi sang bên cạnh, đứng bên cạnh cô.

Môi Minh Thù có chút ửng đỏ giống như hoa đào nở vào tháng ba, mang theo màu sắc mê người.

"Ngươi... ngươi..." Tiên Đế đã tức đến mức nói năng lộn xộn:

"Ngươi xem ngươi giống cái dạng gì, hắn là đồ đệ của ngươi vậy mà ngươi và hắn đang làm cái gì hả!"

"Bây giờ mọi người cảm thấy đây là lúc thảo luận vấn đề này?" Minh Thù nheo mắt cười khẽ.

Chúng tiên lại nhìn sang kỳ lân không có động tĩnh, Tiên cung gần như bị cháy sạch sẽ.

Tội trạng quá nhiều, cũng không biết bắt đầu nói từ đâu.

Kỳ lân đã chết rồi sao?

Đương nhiên chưa chết. Lúc này nó đang nằm hấp hối trên mặt đất, cách cái chết cũng không xa lắm đâu.

Tiên Đế hít sâu hai cái, dần dần tỉnh táo lại: "Ngân Tranh, chuyện gì đã xảy ra với con kỳ lân này. Sao nó lại biến thành như vậy?"

"Không biết, biến dị chăng!" Minh Thù lấy điểm tâm ra ăn, hiện tại cô rất đói.

"Nếu không người đi hỏi nó xem, nó biết nói chuyện đó".

Kỳ lân hừ mũi, không muốn nói chuyện với đám tiên tôn ngu xuẩn này.

"Nó xem thường các ngươi." Minh Thù phiên dịch, nở nụ cười ngọt ngào đề nghị:

"Mọi người có muốn đánh chết nó hay không?"

Móng chân kỳ lân bới bới trên mặt đất để kháng nghị và biểu thị sự phẫn nộ của mình.

"Trên người kỳ lân tràn đầy yêu khí, không thích hợp ở lại chỗ này. Trước tiên phải mang đi rồi từ từ điều tra.”

"Ừm, hiện tại cũng chỉ có biện pháp này."

Minh Thù đạp lên người kỳ lân nói: "Này, sao ngươi còn không chạy?"

"Ngân Tranh, đến cuối cùng ngươi muốn làm gì!" Nếu không phải kiêng dè thân phận Tiên Đế của mình, ông đã muốn chửi ầm lên, giật giây bọn họ đánh chết kỳ lân. Hiện tại lại muốn xúi giục kỳ lân bỏ chạy, sao cô không lên trời đi!

Minh Thù nhún vai, thuận tiện bỏ miếng bánh ngọt vào trong miệng. Miệng cô phồng lên, tiếng nói chuyện càng thêm êm tai: "Không muốn làm gì, chỉ chọc tức các ngươi".

Tức giận không?

Tức giận là được rồi!

Chúng tiên trợn mắt nhìn Minh Thù. Cô cười nhẹ nhàng, dáng dấp uyển chuyển càng khiến bọn họ lộ rõ sự chật vật.

Kỳ lân cũng mặc kệ sóng ngầm đang sôi trào mạnh liệt giữa bọn họ, rống lên hung dữ với cô nhưng khí thế lúc này rất yếu ớt, lại giống như đang làm nũng. Kỳ lân gào xong thì nhớ tới chuyện vừa rồi, lại lúng túng cúi đầu giùng giằng đứng lên.

"Chờ một chút."

Kỳ lân nhìn sang, còn muốn làm cái gì!

"Vì sao ngươi tấn công hắn?"

Mắt kỳ lân đỏ ngầu nhìn về phía Ngọc Huy, ánh mắt xẹt qua một tia tham lam. Cũng không biết nó đã nói gì đó với Minh Thù, sau đó bốn vó phát ra lửa chạy ra khỏi Cửu Liên sơn khiến cho đám thiên binh thiên tướng kia trở nên hỗn loạn.

"Nó nói cái gì?" Ngọc Huy nhịn không được hỏi Minh Thù.

Minh Thù cười, giọng nói nhàn nhạt đầy ý cười: "Nó nói nhìn ngươi ăn rất ngon."

Ngọc Huy: "..." Lão tử không phải là đồ ăn, sao lại nói nhìn qua ăn rất ngon!

Nhất định cô lừa gạt mình.

Minh Thù cũng không lừa hắn, e rằng có người... chính là đồ ăn ngon.

Nhưng với cô mà nói, đương nhiên đồ ăn vặt dễ ăn hơn một chút.

"Chúc mừng ngươi." Minh Thù vỗ vỗ vai Ngọc Huy.

"Coi như vẫn có chút giá trị."

Chúc mừng cái quỷ gì?

Nhìn hắn rất ngon có cái gì tốt mà chúc mừng!

Lão tử không thể ăn được.

Hơn nữa giá trị của lão tử cực lớn, sao cô lại không thể nói ra điểm tốt!

"Tiên Đế, Tiên Đế, không xong rồi, Yêu tộc tấn công tới nơi rồi!"

Tiếng kêu sợ hãi xẹt qua chân trời.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 470: Tiên Tôn Đừng Lo Lắng (35)

Làm thế nào đột nhiên Yêu tộc lại phá được kết giới Tiên giới?

Kết giới là do Tạ Sơ Dương gia cố nhưng bây giờ hoàn toàn không thấy người đâu.

Mọi người hơi hoảng loạn.

Tai họa này còn chưa giải quyết, tai họa khác lại tới, lại còn rắc rối như vậy. Sao tìm mãi vẫn không thấy Tạ Sơ Dương.

Tiên giới rất lớn, Yêu tộc mới tiến vào Tiên giới, muốn tấn công cũng cần có thời gian nên phía Tiên Đế bắt đầu khẩn trương bố trí.

Gần đây Tiên giới rất hỗn độn, Tiên Đế vô cùng lo lắng.

Bọn họ bận rộn chuẩn bị đối phó Yêu tộc, Minh Thù còn làm loạn ở Tiên giới, thiếu điều thét to sẽ liên thủ với Yêu tộc để tiêu diệt Tiên giới.

Nhưng Minh Thù không có ý tiêu diệt Tiên giới, cô chỉ muốn lấy giá trị thù hận, cho nên cô chỉ thỉnh thoảng xuất hiện. Sau đó, khi giao chiến chính thức với Yêu tộc, thỉnh thoảng Minh Thù còn giúp đỡ Yêu tộc.

Yêu tộc rất nghi ngờ Minh Thù tiên tôn đột nhiên giúp đỡ bọn họ này.

Đối với Tiên giới mà nói trận chiến này vô duyên vô cớ mà đánh, đánh vô cùng uất ức, chẳng rõ nguyên nhân.

“Tiên Đế, hình như ta thấy Sơ Dương tiên tôn rồi.”

“Nơi nào?” Tạ Sơ Dương đột nhiên mất tích, trong lòng Tiên Đế không phải không hoài nghi. Giờ đây nghe có người nói thấy Tạ Sơ Dương nên vô cùng kích động.

“Bên đó.” Người đó chỉ vào một nơi trên chiến trường, ở đó toàn là Yêu tộc. Tạ Sơ Dương có ngoại hình rất sáng nên cũng không khó nhìn ra.

“Ôi, Tạ Sơ Dương tiên tôn của các người là tên phản bội!” Giọng nói của Minh Thù từ bên kia vang lên, cô ngồi trên một áng mây, ôm một đống điểm tâm ăn vui vẻ.

“Tiên Đế, hay là người đầu hàng đi. Người xem hai vị người mời đến, hiện tại đều không có động tĩnh, đây rõ ràng là nỗi sỉ nhục của Tiên giới! Chúng ta nên thuận theo thời thế.”

Thuận theo thời thế gì chứ, nếu không phải là ngươi ở nơi này làm bừa, bọn họ sẽ giao chiến với Yêu tộc lâu như vậy sao?

Tiên Đế tức đến thổ huyết.

Không phải là ông không muốn bắt Minh Thù mà là hoàn toàn không bắt được.

Ngọc Huy đứng phía sau Minh Thù, sắc mặt không thay đổi nhìn bọn họ. Nhưng khi nhìn Tiên Đế, vẻ mặt nghiêm túc lại thêm mấy phần kiêu căng và ngạo mạn.

Tiên Đế: “...”

Ông cho là ta không thấy được dáng vẻ của ông lúc nãy sao? Người nào cũng bị tâm thần, lũ điên!

[Cửu thiếu này, người không cần làm mất hình tượng vậy đâu.] Hệ thống leng keng trừ điểm.

Nó cảm thấy cần phải cho Cửu thiếu xem số điểm dư.

Ngọc Huy lạnh lùng không để ý tới hệ thống.

Hiện tại hắn chỉ muốn yên tĩnh, không muốn nói chuyện.

Nhưng vào lúc này Yêu tộc đột nhiên ngừng công kích. Tạ Sơ Dương xuất hiện, sắc mặt Tiên Đế hoài nghi: “Sơ Dương tiên tôn, ngươi đây là có ý gì?”

Tại sao lại cùng phe với Yêu tộc!

Lời này Tiên Đế không hỏi.

Tạ Sơ Dương căn bản không để ý tới Tiên Đế, ngược lại nhìn về phía Minh Thù: “Ngọc Huy, ngươi muốn đánh cược một trận không?”

“Không muốn.” Ngọc Huy hừ một tiếng, từ chối kiêu ngạo:

“Tại sao ta phải đánh cược với ngươi?”

Tạ Sơ Dương lạnh nhạt: “Ngươi sợ thua cho nên không dám?”

Ngoại trừ Minh Thù, những người khác muốn khích tướng Ngọc Huy đều vô dụng. Hắn nhìn chằm chằm Tạ Sơ Dương, kiêu căng nói: “Ngươi muốn ta rút lui nhưng ta đã đạt được thứ ta muốn, tại sao còn phải đánh cược với người không cần thiết?”

Ngọc Huy đoán đúng tâm tư của Tạ Sơ Dương, hắn không phải là muốn có được bà điên này sao?

Hắn không thể đối phó được bà điên này mà hắn còn muốn.

Không muốn sống nữa thì nói thẳng đi!

Ngọc Huy ngăn tâm tư trong lòng, tiếp tục nói: “Hơn nữa sư phụ không phải đồ vật, không thể đem người ra cược.”

Giọng nói êm ái bay tới: “Ta không ngại.”

Ngọc Huy: “...”

Bây giờ, hắn không thể cược được. Cô sẽ không cảm thấy mình đang sợ sệt chứ?

Ngọc Huy hơi dao động.

Không muốn bị cô khinh thường nhưng cũng không muốn lộ quá nhiều. Thực lực của bản thân hắn đối phó Tạ Sơ Dương không thành vấn đề nhưng cơ thể này thì không ổn.

Cuối cùng Ngọc Huy cũng cam chịu, dù sao cô cũng mắng mình vô dụng thì cần gì phải đi gánh thêm mạo hiểm.

“Ta không đi.” Ngọc Huy hừ một tiếng, thẳng thắn nói:

“Bây giờ người là của ta, tại sao ta phải cược với hắn.”

“Chỗ nào của ta là của ngươi?” Sao trẫm lại không biết!

“Chỗ nào của người cũng đều là của ta.” Ngọc Huy càng tức giận:

“Sư phụ, người muốn ta hôn người đánh dấu chủ quyền ở đây sao?”

Tạ Sơ Dương nghe được cuộc nói chuyện của Ngọc Huy và Minh Thù, sắc mặt hắn ngày càng tối sầm.

Hắn muốn cô trở thành mục tiêu bị mọi người chỉ trích, tìm cơ hội tốt đưa cô đi. Chỉ có đưa cô đi mới chính là cách hắn có thể làm để giữ cô ở bên cạnh mình.

Nhưng...

Hắn nhìn thấy hai người bên kia.

Vì sao cô tình nguyện ở cùng tên tiểu tử lông còn mọc chưa đủ, không muốn liếc hắn một cái.

Năm tháng ấy bọn họ cùng nhau đi qua, cô đều quên hết rồi sao?

[Giá trị thù hận của Tạ Sơ Dương đã đầy.]

Minh Thù thu tầm mắt lại, nhìn đám yêu đang điên lên. Hình bóng người đàn ông mạnh mẽ cao lớn dị thường đó, Tạ Sơ Dương cũng là một kẻ có khả năng nhẫn nhịn.

Ây da!

Giá trị thù hận đầy rồi.

Hiện tại chỉ còn lại thù hận của tập thể Tiên giới.

Tập thể thù hận này không biết phải làm thế nào mới tính là hoàn thành...

[Giá trị thù hận của nhiệm vụ ẩn, lúc ký chủ ra đi mới thanh toán, ký chủ chỉ cần không ngừng thu hoạch giá trị thù hận là được.]

Vậy không phải là không giới hạn sao?

Giống như lượm tiền, lượm được bao nhiêu thì lượm.

[Có thể hiểu như vậy.]

Hài Hòa Hiệu nói: [Cho nên nhiệm vụ ẩn là nhiệm vụ tốt nhất để hoàn thành, mời ký chủ tùy ý tăng thù hận!]

Rất tốt.

Nhiệm vụ ẩn của người khác siêu khó tham gia, nhiệm vụ ẩn nhà cô chính là phân phát lợi ích.

Hài Hòa Hiệu không hổ là kẻ sẽ thả tiểu yêu tinh đánh nhau.

Không giống nhau.

Cấp cao mà không biết xấu hổ

“Sư phụ, người nhìn hắn làm gì?” Ngọc Huy thấy Minh Thù nhìn chằm chằm Tạ Sơ Dương, lão đại không vui:

“Người nhìn ta không được sao? Tại sao muốn nhìn hắn?”

“Ngươi có gì để nhìn.” Minh Thù đẩy hắn ra.

“Đừng cản ta xem kịch.”

“Chỗ nào của ta cũng đẹp. Sư phụ, trong mắt người chỉ cần có ta.” Ngọc Huy xoay Minh Thù lại, đột nhiên hắn kéo Minh Thù rời khỏi chiến trường.

Tạ Sơ Dương thấy hai người đi rồi lập tức đuổi theo bọn họ.

Nhưng Ngọc Huy đâu thể để hắn đuổi kịp, cũng không biết đã làm gì mà người phía sau đã không thấy tăm hơi. Cảnh sắc xung quanh xẹt qua cực nhanh, tiên khí thưa dần, bọn họ đã ra Tiên giới.

Lúc này họ bay trên mây trắng.

Ngọc Huy đè Minh Thù trên mây, môi răng hòa quyện đoạt không khí trong bụng cô.

Minh Thù có chút thở không nổi: “Ngọc...”

Âm thanh của cô bị Ngọc Huy ngăn lại, nụ hôn nồng nhiệt không có kẽ hở, thân thể gối lên mây trắng giống như đặt mình trong cây bông. Minh Thù hơi chóng mặt, còn có chút... đói.

Cô đột nhiên cảm thấy Ngọc Huy thật ra cũng giống bữa ăn ngon.

Y phục tán loạn trong mây, mây trắng giấu đi thân hình của bọn họ, mơ mơ hồ hồ.

Hơi thở hổn hển mập mờ làm cho đám mây trắng cũng ngượng ngùng, vầng sáng nhàn nhạt.

Ngọc Huy dừng ở bước cuối cùng, ánh mắt đầy mê hoặc nhẹ nhàng hôn xương quai xanh của Minh Thù: “Sư phụ, nàng có thích ta không?”

“Không... A...”

Minh Thù kêu lên một tiếng, thân thể dung hợp với hắn.

Hắn lại hỏi: “Sư phụ, nàng có thích ta không?”

Minh Thù dùng miệng thở hổn hển hai cái: “Không thích...”

Ngọc Huy chặn miệng cô: “Rất tiếc, dù sư phụ không thích ta, cũng chỉ có thể là của ta.”

Không thích đúng không?

Vậy sẽ ngủ đến khi nào cô thích mới thôi!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 471: Tiên Tôn Đừng Lo Lắng (36)

Minh Thù vẫn biết trên người hắn sẽ nảy sinh thù hận nhưng thù hận này áp trên người cô, Minh Thù vẫn có chút không đành.

Cô rất đói.

Có thể ăn no rồi làm tiếp không.

Thật nhớ đồ ăn vặt chỉ yên lặng mà không hề phản kháng.

Ngọc Huy hôn lên khóe miệng Minh Thù đưa vào thứ gì đó mát lạnh. Nhất thời mắt Minh Thù sáng lên, trông giống như ngân hà tối mịt đột nhiên có rất nhiều vì sao lấp lánh.

Ngọc Huy cũng biết cô đang muốn ăn.

Hắn lại cố ý cuốn lấy cô. Minh Thù đói gần chết, tự nhiên không chịu mở miệng.

“Sư phụ, hợp tác với ta một chút. Cho ta ăn no trước, một lát nữa ta sẽ tìm đồ ăn ngon cho sư phụ.” Ngọc Huy dỗ cô.

“Ta đói.” Đáy mắt cô dường như có chút uất ức.

Ngọc Huy hơi chán nản, chịu đựng sự khó chịu kết thúc lần giao hợp này, giúp Minh Thù mặc lại quần áo tử tế, lại dây dưa hôn một lúc lâu nữa.

Lúc Minh Thù đói bụng đến muốn đánh người, cuối cùng Ngọc

Huy cũng thu xếp xong, đưa cô xuống một tòa thành.

Minh Thù đi thẳng đến tửu lâu, ngay cả đồ ăn cũng không cần gọi, trực tiếp dọn lên một bàn.

“Về sau, việc hao phí thể lực đó đừng bắt ta làm.” Minh Thù đặc biệt nghiêm túc cảnh cáo Ngọc Huy.

Tiểu yêu tinh này trông ngon, càng ăn càng đói.

Muốn bỏ đói trẫm kế thừa đồ ăn vặt của trẫm, không có cửa đâu!

“Sư phụ, rõ ràng đều là ta vận động, nàng thật là vô lý.” Ngọc Huy trợn mắt, tiến đến bên cạnh Minh Thù:

“Sư phụ, ta lợi hại không?”

“Ngươi có biết xấu hổ không?” Minh Thù cầm chiếc đũa ném hắn.

“Tặng sư phụ.” Vấn đề này là cô nói trước, cô cũng không xấu hổ, lão tử xấu hổ làm gì.

“Ta muốn cởi.”

“...”

Đồ điên ép người quá đáng nha!

Lão tử không thể trêu được.

Ngọc Huy ngắm Minh Thù ăn, khóe miệng nhịn không được cong cong: “Sư phụ, đút ta.”

“Đứa trẻ ba tuổi cũng biết tự mình ăn. Tốt nhất ngươi đừng ăn, chừa lại cho ta.” Minh Thù che bát, không để ý tới Ngọc Huy.

Ngọc Huy không tiếp tục cười nữa.

Sư phụ người ta rất sợ đồ đệ đói, cô lại la ó sợ đồ đệ đói cũng không chết.

“Đáng ghét.” Âm thanh ngọt ngào từ sát vách truyền đến.

Ngọc Huy quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một cô nương sắc mặt đầy ý xuân, thẹn thùng nhìn chàng trai đối diện đang đút cho nàng ăn.

Nhìn kìa!

Đây mới gọi là hòa hợp.

Đạo diễn! Có thể trả lại hàng không?

Ngọc Huy chớp mắt: “Sư phụ, nếu không... ta đút nàng!”

“Không cần.”

Tốc độ từ chối cực nhanh, lại vô cùng kiên định.

Ngọc Huy: “...”

Đợi Minh Thù ăn xong, sắc trời bên ngoài đã tối. Cô đang cầm một ly trà thưởng thức từng ngụm, ánh mắt đang nhìn bầu trời bên ngoài.

Ngọc Huy bắt đầu bực mình: “Nàng đang nhớ cái tên Tạ Sơ Dương kia.”

“Độ ghen tuông của ngươi lớn vậy sao?” Minh Thù đặt chén trà xuống, mỉm cười nói:

“Ngươi thật sự ghen đến vậy sao, vậy sao trước kia lúc người ta mời ngươi đánh nhau, ngươi không đồng ý?”

Ngọc Huy tức giận: “Hắn muốn lừa ta tặng nàng cho hắn, không có cửa đâu.”

Minh Thù chọc tức: “Ta vốn cũng không phải của ngươi.”

Ngọc Huy cảm thấy cô không thừa nhận cũng rất bình thường, không có gì quá kỳ lạ. Đúng, không kỳ lạ, cô vốn xấu xa như vậy, không có gì lạ.

Lão tử muốn bóp chết cô.

Đương nhiên Ngọc Huy không bóp chết Minh Thù, hắn tức giận bỏ đi.

Minh Thù nhìn bóng lưng của hắn cười rạng rỡ, bộ dạng tức giận quả nhiên rất tuyệt... Minh Thù đột nhiên sững lại, đuổi theo rất nhanh, thấy Ngọc Huy đi trên đường phố. Cô đuổi theo mấy bước nắm chặt tay hắn.

Ngọc Huy nhìn cô, hai người tay trong tay: “Không phải sư phụ nói không phải của ta sao, bây giờ đang làm gì vậy?”

“Nắm tay ngươi một cái thì làm sao, toàn thân ngươi có chỗ nào ta chưa chạm qua?” Minh Thù cười tủm tỉm lại dỗi:

“Hay ngươi muốn một ít tiền?”

Ngọc Huy: “...”

Ai cần tiền của cô!

Ngọc Huy hừ một tiếng, nắm tay cô đi về phía trước. Buổi tối phố xá cũng thật náo nhiệt.

“Sư phụ, nàng vẫn trở về Tiên giới sao?”

“Trở về chứ.” Giá trị thù hận còn nhiều như vậy đang chờ trẫm, đương nhiên phải trở về.

Ngọc Huy không nói nữa.

Minh Thù nhìn đồ ăn vặt bên đường, tâm hồn đã sớm bay theo. Nếu không phải sợ Ngọc Huy xảy ra chuyện gì, cô muốn buông hắn ra đi tìm tình yêu đích thực.

Đợi Minh Thù ăn xong cả một con đường mới hài lòng tìm chỗ nghỉ ngơi.

“Sư phụ, nàng ăn no chưa?” Ngọc Huy chỉ cần một gian phòng, vừa vào cửa liền ấn Minh Thù vào cửa phòng.

Minh Thù không chút nghĩ ngợi trả lời: “Ta còn có thể ăn.”

Buông trẫm ra, trẫm còn có thể đại chiến ba trăm hiệp.

Ngọc Huy vừa cởi y phục cô, vừa hôn cô, mập mờ nói: “Ta cho sư phụ ăn.”

-

Minh Thù bị làm lại nhiều lần cả đêm, tinh thần ngược lại khá tốt. Cô quay đầu thấy hắn đang nhìn cô chằm chằm, trong đôi mắt đen tràn đầy sự dịu dàng mang theo một chút tình ý.

Minh Thù hơi sửng sốt, mở miệng: “Chào.”

“Chào, sư phụ.”

Câu nói kế tiếp liền bị hắn ngăn lại trong miệng.

Minh Thù bị hôn đến thở hồng hộc, sắc mặt ửng đỏ. Thủ phạm gây tội cứ khăng khăng mập mờ hỏi cô: “Sư phụ thích ta không?”

Minh Thù lắc đầu, giùng giằng muốn đứng lên.

Tối qua hắn hỏi cô không biết bao nhiêu lần, cho là cô lúc đó bị mất lý trí, thật ngây thơ!

Thích ngươi cũng sẽ không cho ngươi biết, đồ ngốc, buông trẫm ra!

Ngọc Huy giam cô vào trong ngực: “Vậy sư phụ thích ta hôn nàng không?”

“Tạm được.” Minh Thù gật đầu.

“Giỏi hơn kỹ thuật những kẻ ngoài kia.”

Những kẻ... kỹ thuật giỏi... ngoài kia...

Ở bên ngoài cô còn bao trai trẻ sao?

Là người nào?

Lúc này, Ngọc Huy chỉ ngây người. Minh Thù đã dậy, bắt đầu chậm rãi mặc quần áo.

“Sư phụ, mặc quần áo cho ta.”

Ngọc Huy ngồi bên giường, ánh mắt nhàn nhạt nhìn cô.

Minh Thù nghĩ, không phải đoạt đồ ăn vặt.

“Không có tay sao?” Cô đi tới nhặt quần áo dưới đất lên, giũ giũ, lờ đi:

“Ta là sư phụ của ngươi, không phải nha hoàn của ngươi.”

“Bây giờ sư phụ còn là vợ ta.” Ngọc Huy trề môi.

“Ha ha.”

Ngọc Huy: “...” Làm gì mà cười như điên vậy? Cô chẳng lẽ không phải là vợ ta sao? Lão tử nói không sai.

“Ta phát hiện ngươi đúng là có bệnh.” Minh Thù vừa mặc quần áo cho hắn, vừa đưa ra kết luận.

Nói nhảm, không có bệnh thì làm sao đi thích kẻ điên như cô?

Ô hay!

Ai thích cô.

Lão tử không thích cô!

Cũng vì nhiệm vụ nên hắn mới khuất phục.

Nhiệm vụ muôn năm!

“Sư phụ phải giúp ta chữa trị nha?” Vẻ mặt Ngọc Huy hết sức bình tĩnh.

“Làm sao chữa?” Minh Thù tỏ ra hứng thú: “Chặt đầu hay là moi tim?”

Mới sáng sớm có thể máu tanh như vậy sao? Có muốn ngày hôm nay trôi qua vui vẻ không?

Hít thở sâu một hơi, Ngọc Huy đặc biệt thâm tình: “Chỉ cần sư phụ muốn, mặc kệ là chuyện gì, ta đều nguyện ý làm vì sư phụ.”

Không phải là nói những lời tình tứ sao? Có cái gì khó đâu!

Bình tĩnh, lão tử có thể thắng!

Minh Thù mặc y phục cho hắn xong, đôi mắt cô nheo lại. Cô nghiêng người ghé vào lỗ tai hắn nhẹ giọng nói: “Vậy ngươi bằng lòng sống chết vì ta sao?”

Minh Thù cũng không ngừng lại mà còn mau chóng mang thắt lưng cho hắn, mỉm cười nhẹ nhàng ngâm nga một giai điệu không rõ tên, mở cửa rời đi.

Hắn nghe được cô đang dặn dò cho tiểu nhị chuẩn bị bữa sáng ở bên ngoài.

Bên tai hắn dường như còn lưu giữ lại nhiệt độ của cô.

Hắn hé môi.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 472: Tiên Tôn Đừng Lo Lắng (37)

Tiên giới và Yêu tộc đánh nhau triền miên. Minh Thù bị Ngọc Huy quấn quít không có thời gian trở về Tiên giới, cô chỉ có thể chuyển lời với Ngô Đồng để nàng một mình đi trước tìm chỗ tị nạn.

Còn hai vị tiên tôn vẫn chưa lộ diện. Long tộc rất bất mãn với Tiên giới vì cái chết của Long Sa Tuyết, cũng không muốn viện trợ mà lục tung thế giới tìm hung thủ - Minh Thù và Ngọc Huy.

Vì vậy Minh Thù và Ngọc Huy thường xuyên bị rồng truy đuổi.

“Là do ngươi giết, tại sao lại truy đuổi ta?” Minh Thù không phục. Cô còn chưa kịp đụng đến một đầu ngón tay của Long Sa Tuyết, dựa vào cái gì truy đuổi cô. Ây da, đói bụng quá.

“Sư phụ có nạn cùng chịu.”

“Ta chỉ muốn có phúc cùng hưởng.” Vẫn là Minh Thù đáng hận mỗi ngày.

“...”

Minh Thù tiếp tục gây hận: “Phu thê đại họa giáng xuống còn thân ai nấy lo, nói gì đến chúng ta là sư đồ. Ngươi cản bọn hắn, ta chạy trước.”

“Sư phụ, nàng không sợ ta sẽ bị bọn họ bắt lại.” Ngọc Huy tăng tốc chạy đến trước Minh Thù, thẳng thắng mạnh dạn nói:

“Người thân là sư phụ nên bảo vệ đệ tử.”

“Ta đã đá ngươi khỏi sư môn.”

Cứ xem như tội đồ đã phạm lỗi lầm đi.

Vừa chớp mắt Ngọc Huy đã bị trục xuất khỏi sư môn: “…” Hắn chỉ muốn biết có chuyện gì cô không làm được.

Phía sau, Long tộc không ngừng truy đuổi, Long tộc muốn giết bọn họ để báo thù cho Long Sa Tuyết. Minh Thù liền dẫn chúng nó đến Tiên giới, trộn lẫn vào cuộc chiến giữa Yêu tộc và Tiên giới.

Trong lúc nhất thời, cục diện càng thêm hỗn loạn.

Đợi bọn họ phản ứng kịp, Minh Thù đã sớm nhân cơ hội bỏ trốn rồi.

-

Minh Thù quấy rối tăng được không ít giá trị thù hận, ít nhất hiện tại những kẻ đứng đầu Tiên giới kia đều vô cùng hận cô. Nhưng Minh Thù bị Ngọc Huy lôi về Bồng Lai tiên đảo, thời gian cô ở Tiên giới ít đi nhiều.

Trước đây, Phù Hề bị đuổi về Bồng Lai tiên đảo đoán chừng không dám nói cho bọn họ biết việc đã xảy ra ở Tiên giới cho nên khi Ngọc Huy trở về, người của Bồng Lai tiên đảo cũng không biết.

Từ lúc Ngọc Huy trở về, Phù Hề nói muốn ra ngoài tập luyện liền rời khỏi Bồng Lai tiên đảo, sợ Minh Thù và Ngọc Huy trở về tìm nàng tính sổ.

Minh Thù còn gặp được một vị tiên tôn khác ở Bồng Lai tiên đảo, là một lão bà bà tóc bạc hoa râm.

Theo lý thuyết, giống như bọn họ vậy, muốn duy trì dung mạo rất dễ dàng nhưng vị tiên tôn này lại để dung mạo như vậy, ắt có nguyên nhân khác.

“Sư phụ, ta đã cho người làm cho nàng hai bộ y phục, nàng thử xem sao?” Ngọc Huy đứng ở bên ngoài gọi.

“Không thử.” Minh Thù không chịu phất tay.

Ngọc Huy đứng một lúc lâu rồi đi.

Thu Vãn tiên tôn ngồi cạnh cô phơi nắng, mở mắt ra, ánh mắt giống như hoài niệm nhìn hướng Ngọc Huy đang rời đi: “Nếu như năm đó ta có được một nửa dũng khí của ngươi, có lẽ sẽ không như bây giờ.”

Minh Thù hơi sửng sốt.

Thu Vãn tiên tôn cười ôn hoà, rõ ràng là đồng bối nhưng bây giờ Minh Thù giống như một vãn bối.

Minh Thù nhớ lại, cũng hiểu không ít.

Lúc Thu Vãn tiên tôn chưa rời khỏi Tiên giới, nàng cũng từng thu nhận đồ đệ. Đồ đệ đó chính là chủ nhân tiền nhiệm của Cửu Liên sơn - Cảnh Phong chân quân.

Trước đây, Dạ Nguyệt chân quân nói rất mơ hồ, chỉ nói Cảnh Phong chân quân bởi vì phạm sai lầm bị giáng chức đày xuống hạ giới.

Cô cũng lười đi tìm hiểu sâu xa những ký ức ấy.

“Nếu thích, vì sao không ở bên nhau?”

Thu Vãn tiên tôn trầm ngâm chốc lát, giọng nói tang thương tràn đầy nhớ nhung: “Không có đủ dũng khí, đây là loại cảm tình thế tục không cho phép.”

“Tình cảm thì có gì là thế tục không cho phép, chỉ có trong lòng ngươi có cho phép hay không thôi.” Minh Thù gặm ngô.

“Tùy ý tìm một chỗ ẩn cư không cho người ngoài tìm được đối với ngươi mà nói rất khó sao? Chỉ là ngươi không qua được cửa ải của bản thân.”

Thu Vãn tiên tôn trước là ngẩn người, sau đó buồn vô cớ: “Đúng vậy, bây giờ nói gì cũng đã muộn.”

Cũng là bởi vì nàng không có dũng khí nên bây giờ nàng mới ở chỗ này.

Minh Thù cầm quả ngô đứng dậy: “Bây giờ còn kịp.”

Thu Vãn tiên tôn nhìn cô nương trước mặt, hai hàng lông mày của cô mang theo nụ cười thản nhiên đang nhìn về phía chàng trai anh tuấn lần nữa xuất hiện bên ngoài sân, nụ cười đó dường như càng ấm áp bội phần.

“Bây giờ Tiên giới rối loạn, sẽ không có ai quan tâm ngươi làm gì. Cơ hội tốt như vậy, nếu như ngươi từ bỏ sẽ rất đáng tiếc.”

Lòng của Thu Vãn tiên tôn như mặt hồ phẳng lặng đột nhiên bởi vì hai câu này mà gợn sóng nhưng lập tức lại cười khổ: “Không biết hắn đã chuyển thế bao nhiêu lần, làm sao còn nhớ đến ta.”

Minh Thù quay đầu nhìn lại: “Nếu như hắn yêu ngươi đến khắc cốt ghi tâm, vậy thì cho dù chuyển thế bao nhiêu lần, hắn vẫn sẽ yêu ngươi.”

Ánh nắng chiều ở Bồng Lai tiên đảo vô cùng diễm lệ, cả thế giới dường như đều là màu đỏ cam.

Cô gái đứng ở trước sân, ngoài sân chàng trai đang cúi đầu nói gì với cô. Cô ngẩng đầu liếc hắn một cái giống như hơi bất mãn nhưng chàng trai dỗ hai câu, cũng không biết nói gì đó, chớp mắt đôi mắt cô liền sáng lên.

Ánh nắng chiều trong mắt cô rạng ngời rực rỡ.

Thu Vãn tiên tôn nhìn bọn họ rời đi, ánh mắt có chút lay động, lại có chút do dự.

Lúc màn đêm phủ xuống, lão bà bà tóc bạc hoa râm biến thành một thiếu nữ, nàng chậm rãi đi ra sân nhìn mặt trăng trên cao.

-

Ở bờ biển Bồng Lai tiên đảo.

Lúc này Minh Thù ngồi ở bờ biển, Ngọc Huy ra sức lặn biển bắt vài con cá. Tuy là hắn không biết làm nhưng vì cô nên hắn vẫn phải biết.

Làm cá sạch sẽ, Ngọc Huy đưa tất cả cho Minh Thù.

Ngọc Huy cũng phát hiện Minh Thù rất thích ăn nhưng cô không muốn làm, kể cả những món ăn đơn giản. Những chuyện vào bếp cô sẽ không bao giờ làm.

Minh Thù ăn xong cá nướng, rất hài lòng nằm trên bờ cát.

Ngọc Huy dời đến bên cạnh quan sát cô một lúc lâu, cẩn thận ôm cô vào trong lòng, rất sợ Minh Thù đột nhiên đánh hắn.

Minh Thù ăn no rồi nên lười di chuyển, dựa vào lồng ngực hắn ngắm bầu trời đầy sao.

Ngọc Huy bắt lấy ngón tay của Minh Thù: “Sư phụ, nàng thích Bồng Lai tiên đảo không?”

“Ăn cũng được.”

“Vậy nàng thích những món ăn đó sao?”

“Thích.”

“Vậy nàng có thích ta không?”

“Không.” Câu trả lời nằm trong dự tính. Ngọc Huy trước đây còn thất vọng, bây giờ đã không thất vọng nữa - hắn tuyệt vọng.

Ngọc Huy cúi đầu hôn người trong lòng, một lúc lâu vẫn chưa buông ra.

“Sư phụ...”

Hắn nóng bỏng hôn từ trên môi xuống đến cổ, xương quai xanh, một đường đi xuống. Lúc Minh Thù phát hiện, y phục trên người cô đều đã bị cởi hết rồi.

“Ngươi không sợ có người đi qua đây?” Minh Thù thở hổn hển, đẩy hắn một cái.

“Sẽ không, ta đã bày kết giới.” Ngọc Huy nghiêng người về trước, thì thầm hôn cô: “Sư phụ không nên phân tâm.”

Những hạt cát mềm mại bên dưới cơ thể trở nên nóng bỏng.

Minh Thù thật ra không thích cảm giác này lắm, nó làm cho cô mất lý trí.

Thế nhưng lần nào cũng không dừng lại được.

“Sư phụ, gọi tên ta.”

“Ngọc... Ngọc Huy...”

Giọng nói sâu kín truyền ra làm cho người nghe đỏ mặt tía tai, lại vô cùng du dương.

-

Bóng đêm mịt mờ, ngoài khơi đột nhiên xuất hiện vài đóm ánh sáng nhàn nhạt càng ngày càng nhiều, dày đặc từ bãi biển qua đây giống như những ngôi sao đang rơi ngoài khơi.

Ngọc Huy dùng y phục che chắn Minh Thù, ôm cô ngồi trên tảng đá ngoài bãi biển: “Sư phụ, đẹp không?”

“Đây là cái gì?”

“Một loài cá.” Ngọc Huy nhẹ giải thích rõ:

“Hằng năm nó sẽ đến bãi biển Bồng Lai tiên đảo đẻ trứng. Nghe đồn cùng người yêu chứng kiến cảnh này sẽ bên nhau dài lâu. Sư phụ... chúng ta sẽ mãi bên nhau đúng không?”

Minh Thù không hé răng, lẳng lặng nhìn những ánh sáng lấp lánh mập mờ này, một lúc lâu cô hỏi: “Có thể ăn không?”

Ngọc Huy: “...”

Tại sao lão tử phải xem những thứ có thể ăn này cùng một kẻ háo ăn như vậy.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 473: Tiên Tôn Đừng Lo Lắng (Hết)

"Cha, cha có thấy vợ con đâu không?" Ngọc Huy hỏi một nam nhân đang từ từ quạt cho quý phu nhân nhắm mắt nghỉ ngơi.

Bồng Lai đảo chủ hung hăng nguýt hắn một cái, ý bảo hắn nhỏ giọng chút, đánh thức mẹ của ngươi sẽ biết tay.

Ngọc Huy: "..."

Đánh thức mẹ, chịu tội cũng không phải hắn. Mẹ hắn coi hắn như bảo bối.

"Ngân Tranh tiên tôn hình như về Tiên giới rồi." Bồng Lai đảo chủ sợ Ngọc Huy lại lớn tiếng nói chuyện, dáng vẻ như kẻ gian nói với hắn một câu sau đó vội vàng đuổi hắn đi.

Ngọc Huy ngơ ngác đứng ngoài cửa.

Về Tiên giới rồi...

Về Tiên giới làm gì?

Không về Tiên giới không được à.

Có phải cô lại đi tìm gã thư sinh kia không!

Hắn đẹp trai như vậy mà còn ngay ở trước mặt cô, sao cô còn có tâm tư đi nhìn người khác chứ!

Có xấu hổ hay không!

Khỉ chứ!

Ngọc Huy tức đến mức rút đao ra, nổi giận đùng đùng lướt đi về phía Tiên giới.

Nửa đường gặp phải Minh Thù đang bị người của Tiên giới truy sát, phía sau có rất đông người. Chẳng những có Tiên giới, còn có cả Yêu tộc.

Minh Thù xông thẳng đến phía hắn, rơi vào trong ngực hắn. "Ngươi rút đao ra làm gì?"

Ngọc Huy mặt không đổi sắc ôm cô: "Giúp sư phụ đánh người xấu."

"Đánh người xấu cái gì, chạy mau!"

Ngọc Huy thu đao về, mang theo Minh Thù bay về hạ giới: "Sư phụ, sao nàng lại chọc vào bọn họ?"

Gây sự với một đã coi như xong, cô còn đụng tới cả hai.

Tiên giới đại hạ giá, mua một tặng một sao?

Minh Thù tùy ý nói: "À, lúc bọn họ đang đánh nhau, ta đi đốt hậu doanh của bọn họ."

Ngọc Huy: "..."

Bị đánh chết cũng đáng.

Tình huống như vậy nhiều vô số, về sau Ngọc Huy đều chết lặng. Lúc cô đi kiếm chuyện, hắn còn phải đi canh chừng cho cô.

Bởi vì Minh Thù gây loạn, chiến cuộc rơi vào thế giằng co, đánh đến long trời lở đất hết lần này tới lần khác cũng không phân được thắng bại. Mỗi lần có một phe sắp thắng, Minh Thù lại bất ngờ xuất hiện giúp phe đối diện.

Tiên giới và Yêu tộc tức đến mức đều hận không thể lột xác cô.

Tạ Sơ Dương và Minh Thù giao thủ mấy lần, có điều Minh Thù thường chỉ đánh hai phát rồi chạy. Dù sao bây giờ Tạ Sơ Dương đã không có giá trị thù hận, cô không cần thiết lãng phí sức lực cùng một người không có giá trị thù hận đánh nhau gây nên tổn thất.

"Sư phụ, nàng biết con kỳ lân ở Cửu Liên sơn tại sao phải biến thành như vậy không?"

Một ngày nọ, Ngọc Huy đột nhiên hỏi Minh Thù một câu như vậy.

Minh Thù lúc đó đang gặm đùi gà mới được mang ra, nghe vậy hơi sửng sốt, chậm rãi gặm nốt rồi cầm lấy vạt áo Ngọc Huy lau tay, nói: "Trái tim kỳ lân là một viên Yêu tâm. "

Ngọc Huy trừng mắt nhìn tay Minh Thù, dùng sức kéo vạt áo ra. Khỉ chứ, ăn xong liền lau tay lên người hắn, hắn là cái giẻ lau di động của cô sao?

Nghe được lời nói của Minh Thù, hắn dừng việc kéo vạt áo, thần sắc có chút kinh ngạc: "Yêu tâm?"

"Đúng vậy, Yêu tâm." Trước đây rất lâu kỳ lân chính là một viên Yêu tâm, có điều lúc Ất Nam tiên tôn ở đây cũng không có ai phát hiện ra. Sau khi Ất Nam tiên tôn chết, kỳ lân vẫn đợi ở sâu trong Cửu Liên sơn.

Lúc Cảnh Phong tiên tôn ở Cửu Liên sơn không xảy ra vấn đề gì, không bao lâu lại bị cách chức xuống hạ giới.

Đến khi Minh Thù tới đây, Ngọc Huy liên tiếp mấy lần để máu rơi trên mặt đất ở Cửu Liên sơn tự nhiên đánh thức kỳ lân đang ngủ mê bên trong núi.

Minh Thù nở nụ cười nhu hòa: "Rất đặc biệt phải không? Không biết ăn Yêu tâm có mùi vị như thế nào…"

Ngọc Huy: "..." Lần sau có phải sẽ nói ăn tiên sẽ có vị gì, sau đó đem ta ra nấu không!

Nghĩ tới khả năng này, Ngọc Huy nhịn không được rùng mình một cái. ắn ôm lấy Minh Thù: "Sư phụ, ta không ăn được."

Đột nhiên bị ôm lấy, Minh Thù suýt nữa không thở nổi: "Nổi điên làm gì, lùi ra."

"Sư phụ, nàng không thích ta sao?"

"Vốn chưa bao giờ thích cả."

"..." Ta cạn lời.

"Sư phụ đến bao giờ mới thích ta?"

"Đừng nghĩ nhiều, ta không thích ngươi."

"Vì sao?"

"..." Minh Thù tìm một lý do nghiêm túc: "Quá xấu, không xứng với ta."

Ngọc Huy lắc lư trong gió.

Quá xấu?

Là nói ta sao?

Gương mặt này của hắn là đệ nhất ở toàn bộ Tiên giới đó!

Vẫn nên bóp chết cô!

-

Tiên giới và Yêu tộc hỗn loạn mãi đến khi Minh Thù chết mới kết thúc. Tiên giới và Yêu tộc còn kích động đến nỗi muốn ôm nhau chúc mừng, tai họa này cuối cùng cũng đi rồi.

Bọn họ có thể thoải mái đánh nhau rồi.

Sao lại chết?

Không biết, đột nhiên lại chết nhưng mà chết thật là tốt, chết thật là hay!

Minh Thù cũng rất lúng túng, mỗi lần chết đều không có tôn nghiêm.

Cô bị nghẹn chết!

Nghẹn chết!

Đối với một cái kẻ tham ăn mà nói, điều này thực sự là một sự sỉ nhục!

Lần sau trẫm sẽ chết như thế nào đây?

Không được như mong đợi…!

Để cho trẫm chết yên lành một lần được không, có được không.

Tức đến nụ cười cũng thay đổi.

[Ký chủ, chết như thế nào đều giống nhau.] Hài Hòa Hiệu rất bình tĩnh. [Thế nào cũng đều là chết.]

Minh Thù nở nụ cười ghê rợn: "Ngươi biết về sau người khác sẽ nói như thế nào không? Ồ, Ngân Tranh tiên tôn là bị nghẹn chết, nghẹn chết...!"

[Yên tâm đi ký chủ, bọn họ chỉ biết ăn mừng cô chết, sẽ không quan tâm cô chết như thế nào đâu.]

Minh Thù: "..." Thật đau lòng.

Minh Thù dừng một chút: "Đến phần sau."

[Ký chủ nhất định phải thấy sao?]

"Sao nào, lúc trẫm muốn xem ngươi lại không cho trẫm xem. Lúc trẫm không muốn xem, ngươi lại hỏi trẫm có muốn xem hay không là cớ làm sao?"

[...]

Trên màn hình mây trắng bắt đầu xuất hiện hình ảnh, đầu tiên là tiểu yêu tinh kỳ lạ đánh lộn...

[Nhầm rồi.] Hài Hòa Hiệu rất bình tĩnh giải thích.

Hình ảnh tự nhiên thay đổi.

Tạ Sơ Dương chiến đấu với Ngọc Huy, không thấy những người khác, chỉ thấy thi thể đầy đất... cùng với máu nhuộm thiên hà.

Máu chảy thành sông.

Câu này đại khái có thể dùng để hình dung cảnh tượng lúc này.

Ngọc Huy có vẻ kỳ lạ. Trên người hắn đều là máu, ánh mắt nhìn chằm chằm vào nơi nào đó ở phía sau Tạ Sơ Dương.

Hình ảnh chuyển động, Tạ Sơ Dương cõng phía sau một người, chính là cô.

[Tạ Sơ Dương cướp đi thi thể của cô, chọc giận Ngọc Huy cho nên bây giờ cục diện chính là như vậy.] Hài Hòa Hiệu giải thích.

"... Ngay cả thi thể của ta cũng không giữ nổi, hắn có thể làm được cái gì." Minh Thù thản nhiên nói, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Ngọc Huy.

Cảnh tượng đó dường như dừng lại, bọn họ cách nhau toàn bộ thiên hà, không tiếng động nhìn nhau.

Hình ảnh lung lay rồi lại ổn định, chuyển sang cảnh Ngọc Huy ôm cô trên bờ biển ở Bồng Lai tiên đảo.

Ngoài khơi xuất hiện ánh sáng từ phía bãi biển vụt tới, gió biển thổi tóc hai người phấp phới bay bay.

Biểu hiện trên mặt Ngọc Huy bây giờ, Minh Thù chưa từng thấy. Dường như cả thế gian này trừ người trong lòng hắn ra, hắn cũng nhìn không thấy bất kỳ thứ gì khác.

Hắn cúi đầu hôn người trong lòng, vô cùng cẩn thận dường như hắn sợ dùng sức, người trong lòng sẽ bị đau.

"Tắt đi."

Minh Thù đột nhiên lên tiếng.

Hài Hòa Hiệu không giống các hệ thống khác, đối lập với ký chủ. Cô bắt tắt, Hài Hòa Hiệu lập tức chuyển cảnh sang tiểu yêu tinh đánh lộn không có tiếng động.

Minh Thù cúi thấp xuống, phòng mây trắng yên lặng lạ thường, màn hình mây trắng hiện lên dữ liệu:

Họ tên: Minh Thù

Giá trị thù hận: 220000

: **

Nhiệm vụ chi nhánh: Vẫn chưa xong

Nhiệm vụ ẩn: Thu được 80000 giá trị thù hận

Ghi chú: Nhiệm vụ chính tuyến thất bại, trừ ba mươi ngàn giá trị thù hận, có vấn đề gì cũng không chấp nhận khiếu nại.

Hồi lâu sau, Minh Thù ngẩng đầu nhìn, ánh mắt có chút cô đơn.

Cô mở miệng, giọng khô khốc: "Tiếp theo."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 474: Vương Miện Bóng Đêm (1)

#Đầu đề hắc đạo: Ôn Ý một lời không hợp liền mua lại thế giới ngầm#

"Đại tiểu thư, những thứ này đều là hàng tốt nhất tôi mới đưa tới, cô xem thử xem có thể lấy cái nào không?"

Minh Thù vừa mở mắt liền thấy trước mặt là một loạt nam thanh niên hách dịch, hung hăng, nhẹ nhàng, cái gì cần có đều có cả. Lúc này có nhiều người đang to gan nhìn cô, có người không thoải mái nhìn xuống đất, có người thì hờ hững nhìn trên không.

Minh Thù: "..."

Trẫm trở thành bà chủ của một gian hàng nhỏ?

Người nói chuyện là một thanh niên mang dây chuyền vàng, tuổi nhìn qua cũng không lớn, nhuộm một đầu tóc xanh kỳ quái... là một mảng xanh lè.

Lúc này Lục Mao đang nhìn cô nịnh nọt lấy lòng.

Minh Thù duỗi tay nâng trán, phất tay: "Đi ra ngoài."

"Đại tiểu thư, có chỗ nào không hài lòng..."

"Đi ra ngoài." Trẫm hiện tại có chút mơ hồ... còn có chút đói.

Lục Mao nhất thời im bặt, xua những người kia sợ sệt lui ra.

Vừa mới ra tới cửa lại nghe người bên trong gọi hắn lại.

Lục Mao hấp ta hấp tấp chạy trở lại: "Đại tiểu thư còn có gì dặn dò."

"Làm cho ta một ít đồ ăn mang lên đây."

Lục Mao mặc dù hơi thất vọng nhưng vẫn đáp: "Vâng, đại tiểu thư."

Lúc cửa mở ra, có tiếng nhạc truyền vào, bên ngoài rất âm u. Trong hành lang có người đứng như là đang đi tuần.

Mà căn phòng cô đang ở giống như câu lạc bộ giải trí.

Vừa nhìn cũng biết không phải là nơi đứng đắn.

Lục Mao quay lại rất nhanh, mặc một bộ đồng phục của nhân viên phục vụ mang đồ ăn tới, chỉ là một ít đồ ăn đơn giản. Minh Thù cho Lục Mao lui ra, lúc này mới bắt đầu tiếp thu kịch bản.

Thế giới này không lấy nữ chính là chủ yếu, mà là nam chính. Nói đơn giản chính là sẽ nhắc tới nam chính nhiều hơn.

Nam chính giả tên là Lương Thần, trước khi trùng sinh chính là một tay con nhà giàu nhất nhì không có việc gì làm, không hiểu sao đối đầu với nam chính. Cả về sự nghiệp và phụ nữ đều không bằng nam chính, cuối cùng bị đánh chết.

Lương Thần sau khi sống lại với thân phận con nhà giàu, không chính diện gây bất hòa với nhân vật nam chính mà âm thầm phá hỏng hào quang xung quanh nam chính, đoạt lấy bạn gái của nam chính. Cuối cùng hắn thành công nghịch chuyển số phận đạt tới đỉnh cao của sự nghiệp.

Tóm lại, đây là một câu chuyện kể về một gã “ngựa giống” ngủ với rất nhiều cô gái.

Mấu chốt là kiếp trước Lương Thần ngủ xong đối xử rất tốt với nam chính, không chịu trách nhiệm gì với cô em gái hắn xem thường.

Nguyên chủ tên là Ôn Ý.

Là đại tiểu thư của một bang phái tương đối nổi danh trong nước, quản lý toàn bộ Thanh Thị.

Nam chính bị lừa vào hộp đêm do Ôn Ý quản lý, vì chống lại khách, anh ta bị đánh trọng thương. Sau đó được Ôn Ý nhìn thấy, cứu nam chính bị trọng.

Cảm xúc sau đó rất cẩu huyết, Ôn Ý giúp nam chính rất nhiều. Những bước đi đầu tiên của nam chính đều có công lao của Ôn Ý. Các cô gái bên cạnh nam chính cũng rất nhiều nhưng nam chính chỉ toàn tâm toàn ý với Ôn Ý.

Cho nên Lương Thần sau khi sống lại, chuyện đầu tiên chính là đi tìm Ôn Ý để cho Ôn Ý không gặp được nam chính.

Kịch bản khá là mạnh, Lương Thần phá được một lần nhưng lại có lần thứ hai.

Lương Thần muốn triệt để chặt đứt con đường của nam chính với Ôn Ý. Hắn bắt đầu xuất hiện bên người Ôn Ý, tìm đủ mọi thủ đoạn theo đuổi cô.

Con nhà giàu chính là thích chơi đùa, hắn coi Ôn Ý là mục tiêu mới của hắn cũng không ai cảm thấy kỳ lạ.

Ôn Ý ban đầu cảm thấy không kiên nhẫn đối với việc Lương Thần mặt dày nhưng mấy lần theo kế hoạch Lương Thần bày ra, Ôn Ý dần có cách nhìn khác với Lương Thần. Bị Lương Thần quấn lấy, Ôn Ý tất nhiên không có thời gian đi quản nam chính.

Ôn Ý cuối cùng có thâm tình với Lương Thần nhưng mục tiêu của Lương Thần cũng không chỉ là Ôn Ý. Sau khi Ôn Ý thất thân, hứng thú của Lương Thần với cô giảm mạnh nhưng mặt ngoài vẫn làm ra vẻ đối xử tốt. Lương Thần còn muốn cả thế lực đằng sau Ôn Ý.

Lương Thần cảm thấy kiếp trước mình chết thảm như vậy, cũng có ý nguyện của Ôn Ý cho nên hắn chẳng những chiếm đoạt thế lực của Ôn Ý, còn để cho người ta dày vò cô ngay trước mặt nam chính.

Ôn Ý vô cùng hận Lương Thần, cảm thấy mình nhìn lầm người, phó thác nhầm người.

Cô gắng gượng sống sót chạy thoát khỏi tay Lương Thần.

Cô liên hệ với những người cũ, có người vì nhớ tới tình xưa, cũng có người vì bất mãn với Lương Thần quyết định cùng cô trả thù. Từ đó Ôn Ý đi trên con đường làm nhân vật BOSS phản diện đối nghịch với Lương Thần.

Nhưng kết quả tất nhiên là Ôn Ý thua, cuối cùng Ôn Ý lái xe đâm Lương Thần. Lương Thần không chết, Ôn Ý bị kết án.

Nhưng Lương Thần lại dùng thủ đoạn cứu cô ra khỏi tù, đem bán cô cho một gia đình ba anh em ở một vùng núi làm vợ. Lúc chết trong bụng cô còn mang một đứa bé, có thể nói là vô cùng thê thảm.

Minh Thù tiếp thu hết kịch bản, trong miệng tấm tắc khen một hồi.

Nam chính giả này thật khó đỡ!

So với trẫm còn cặn bã hơn.

Sau khi sống lại, những cô gái kia căn bản không có quan hệ gì với nam chính cả. Rất nhiều cô gái cũng chưa từng làm gì hắn, Lương Thần ngủ với người ta còn không chịu trách nhiệm. Thậm chí còn bức bách nam chính nhìn những cô gái kia bị người khác ấy ấy.

Nghĩ tới việc nguyên chủ cũng bị… Thật đáng sợ.

Mở màn biến thái nhất, đồ ăn vặt toàn phải nhờ mua.

Ăn một chút gì để tự an ủi vậy.

Tuyến thời gian bây giờ vẫn còn sớm, nam chính mới vừa bị người ta lừa gạt cũng không gặp được cô.

Minh Thù nhớ lại nhóm người vừa rồi, không ai nhìn giống nam chính cả.

Minh Thù gọi Lục Mao tới: "Ngoại trừ những người vừa rồi, còn nữa không?"

Lục Mao cúi đầu khom lưng: "Có thì có nhưng đại tiểu thư cũng biết đấy, những người đó không sẵn sàng chịu quản giáo, đều ở phía sau."

Minh Thù im lặng.

Kinh doanh hiện tại của cô có rất nhiều khu vực lại là màu xám, còn có một ít vô cùng xám luôn.

Minh Thù cảm giác mình muốn xong đời, về sau muốn đi ra ngoài mua một đồ ăn vặt có khi đều có người để mắt tới, có chút sợ.

"Ở đó có ai tên là Quý Việt An không?"

Lục Mao suy nghĩ một lúc: "Dường như có một người tên là Quý An, dáng dấp còn rất đẹp, chỉ là tính khí bướng bỉnh. Hắn đã tới mấy ngày rồi mà không chịu ăn uống gì, chính hắc đại tiểu thư cô còn nói người này là thiểu năng, tự tay ký khế ước bán thân.

Giấy tờ vẫn còn ở đây."

"Đưa ta đến xem sao." Nam chính không giống với người khác, liếc mắt là có thể nhận ra. Đừng hỏi vì sao, bởi vì nhân vật chính có vầng hào quang và sai biệt với bối cảnh gốc sẽ không quá nhiều.

"Tôi mang hắn tới cho cô xem là được, không cần thiết phải tự mình đi tới đó." Lục Mao cười hê hê.

"Cô cứ chờ ở đây để tôi đi sắp xếp."

Minh Thù: "..."

Tốt, hiện tại trẫm vẫn là đại lão.

Trẫm phải có giá đỡ.

Tự mình tẩy não một phen, Minh Thù lại yên tâm thoải mái bắt đầu ăn, ăn hết lại gọi người mang tới nữa.

-

Lục Mao đi tới, theo sau là hai hộ vệ áo đen dẫn theo một nam sinh bẩn thỉu. Thực sự vẫn chỉ là nam sinh, nhìn qua nhã nhặn khiến người ta đặc biệt có cảm giác tốt.

Chỉ là sắc mặt hơi kém, ánh sáng trong phòng không quá sáng, khuôn mặt kia nổi bật lên lại càng khó coi.

Hai mắt hắn tràn đầy tơ máu, thấy trong phòng chỉ có một người ngồi mà tên mang mình tới là Lục Mao cũng phải cẩn thận đứng sang một bên, vậy người này hẳn là là người phụ trách.

Minh Thù lúc này mặc một chiếc áo da, tóc ngắn, trên đầu đội mũ, dáng vẻ sắc nét vô cùng khí chất. Nhìn cẩn thận sẽ phát hiện tuổi của cô cũng không lớn.

Nếu ở bên ngoài, chắc tầm tuổi đang học đại học.

Nhìn qua tư thế của cô, có vẻ chính là người đứng đầu ở đây.

"Cô... muốn làm gì?" Quý Việt Anđã rất nhiều ngày không nói chuyện, giọng nói hơi khàn khàn nhưng mà nam chính vẫn là nam chính, dù có khàn khàn nghe vẫn khá gợi cảm.

Minh Thù ngẩng đầu, đầu ngón tay đặt dưới mũ, mắt sáng như sao, môi hồng khẽ mở: "Muốn phát tài không?"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 475: Vương Miện Bóng Đêm (2)

"Hả?" Quý Việt An có chút mơ hồ.

Gia thế của Quý Việt An coi như không tệ, không tính là hào môn nhưng cũng sắp chạm tới rồi. Mẹ hắn chết sớm, cha cưới mẹ kế, kết quả không bao lâu đã đem về một cậu bé trạc tuổi hắn.

Quý Việt An khi đó mới biết được cha hắn đã sớm quá trớn.

Sau khi mẹ kế được gả vào đương nhiên không muốn để cho Quý Việt An kế thừa gia sản, tìm mọi cách chèn ép Quý Việt An.

Trước đây không lâu, cha Quý Việt An phát hiện ra bệnh ung thư, khả năng không còn sống lâu nữa. Mà Quý Việt An sắp tốt nghiệp đại học, trong tay có một hạng mục đang muốn tìm người hợp tác.

Mẹ kế chắc chắn không muốn để cho Quý Việt An kế thừa gia sản nên đã tìm người lừa Quý Việt An, còn khiến cho Quý Việt An bị đưa tới nơi này.

"Tôi đầu tư cho anh, thế nào?"

Minh Thù nói ra chính xác tin tức về hắn khiến Quý Việt An cảm thấy bất an, sau đó nghĩ nơi cô kinh doanh thế này mà tra được cũng có chút kỳ quái.

Kỳ quái hơn chính là...

"Cô... tại sao cô muốn giúp tôi?"

"Có người giúp anh không tốt sao?"

"Không có lợi tuyệt đối không làm, đạo lý này tôi hiểu." Quý Việt An không cảm thấy mình may mắn gặp được một người giúp mình vô điều kiện.

Ở một nơi như thế này.

Mấy năm nay hắn cũng trải nghiệm không ít, không phải là kẻ ngây thơ.

"Anh có phiền không, có muốn phát tài không?"

"Đại tiểu thư cho cậu thì cậu cứ nhận, dông dài làm gì!" Mặc dù Lục Mao không hiểu đại tiểu thư nhà mình muốn làm gì nhưng điều đại tiểu thư làm nhất định là đúng.

Quý Việt An: "..."

Đầu hắn xoay mòng.

"Cô... không phải cô đánh giá cao tôi chứ?" Ngoại trừ thân thể này, hắn cũng không còn thứ khác để người ta mơ ước.

Minh Thù cười nhẹ: "Anh đánh giá cao bản thân quá đấy."

Quý Việt An: "..."

-

Lục Mao cùng Minh Thù đi trên lối đi riêng của night club, Lục Mao cảm thấy rất khó hiểu: "Đại tiểu thư, sao cô phải giúp cái tên Quý Việt An đó? Hắn có gì đặc biệt sao?"

Nam chính có đủ đặc biệt không?

Về sau có thể chuyển mình.

Minh Thù ôm một túi hạt dẻ cười: "Cậu hãy theo dõi Quý Việt An, đừng để cho người khác phá hỏng."

Lục Mao càng khó hiểu, đại tiểu thư chẳng lẽ thật sự coi trọng tên Quý Việt An đó?

"Vinh ca, điện thoại của anh."

Vệ sĩ bên cạnh đưa điện thoại cho Lục Mao. Lục Mao nghe điện thoại, một lát sau xin chỉ thị của Minh Thù: "Đại tiểu thư, phía dưới có người làm loạn, tôi đi xử lý một chút."

"Ừm." Minh Thù gật đầu, Lục Mao lập tức đi vào thang máy.

Minh Thù vốn dĩ muốn rời khỏi nơi này nhưng nghĩ đến Lương Thần có lẽ sẽ xuất hiện ở đây nên cô cũng xoay người đi xuống phía dưới.

Minh Thù đứng trong căn phòng vừa tối vừa ồn, người của vệ sĩ phân tán ra không quá gần cũng không quá xa cô.

Minh Thù đi về phía trước. Dòng người rất đông, cô đi khá chậm rãi nhưng vào lúc này, một người đàn ông đột nhiên đụng vào cô.

Chất lỏng lạnh như băng đổ xuống quần áo cô, theo lớp áo “tí tách” chảy xuống mặt đất.

"Ây da, xin lỗi." Người đụng phải cô vội vàng xin lỗi. Lúc hắn ngẩng đầu lên lại ngây ngẩn cả người, một lát sau lại lắc đầu:

"Thật ngại quá, quần áo của cô không sao chứ?"

Minh Thù nhìn người đàn ông trước mặt ăn mặc đúng mức, tướng mạo anh tuấn nhưng có đôi mắt dâm tà phảng phất tràn đầy thâm tình khiến tinh thần người ta rạo rực.

"Lương thiếu, cậu làm gì vậy!" Có người gọi hắn.

Người bên kia đáp lại.

Lương thiếu...

Nếu như không trùng hợp nhiều như vậy thì đây chính là Lương Thần rồi.

"Anh tên gì?"

"Lương Thần." Khuôn mặt Lương Thần áy náy, rất chân thành nói:

"Thật ngại quá, quần áo cô đều ướt cả rồi. Tôi bồi thường cho cô nhé?"

Minh Thù bỏ vào miệng một hạt dẻ cười rồi cười nói: "Không sao, tôi đánh gãy chân anh là được."

Lương Thần: "..."

Lương Thần ngẩn ra trong nháy mắt, nhanh chóng cười nói: "Cô thật biết nói đùa."

"Tôi không đùa với anh." Trong tình huống đó giọng nói Minh Thù vẫn rất dễ nhận biết:

"Bắt anh ta đi cho tôi."

Cô không đặc biệt nói với ai nhưng người của vệ sĩ lập tức xông về phía Lương Thần.

Tim Lương Thần đập mạnh. Thủ đoạn của Ôn Ý trong ấn tượng của hắn tuy có chút độc nhưng cũng không đến nỗi bị người ta làm ướt áo liền muốn đánh gãy chân hắn.

Lẽ nào bởi vì mình trọng sinh nên đã thay đổi điều gì?

Lương Thần bị đưa đến một căn phòng, Minh Thù ăn hạt dẻ cười chậm rãi tiến đến. Cửa phía sau đóng lại, vệ sĩ đứng canh cửa như thần bảo vệ.

"Lương Thần, Lương đại thiếu gia?"

Giọng nói chậm rãi vang lên trong phòng giống như gió xuân mềm mại không chút mạnh yếu.

"Cô biết tôi?" Lương Thần vô cùng kinh ngạc. Đây là lần đầu tiên hắn và cô gặp mặt, sao cô lại biết hắn nhỉ.

Không đúng...

Nhất định có chỗ nào đó không đúng.

"Đã nghe danh từ lâu." Minh Thù đưa một hạt dẻ cười cho vệ sĩ: "Bóc cho tôi."

Lương Thần: "..."

Vệ sĩ không nói gì, nhanh chóng lột hạt dẻ.

"Bộ đồ này của tôi..." Minh Thù vân vê trang phục trên người, cô ngừng lại quay đầu hỏi vệ sĩ:

"Bao nhiêu tiền nhỉ?"

"Mười vạn." Bóc xong hạt dẻ, vệ sĩ mặt không đổi sắc trả lời.

Minh Thù liếc nhìn vệ sĩ. Vệ sĩ đeo kính râm, thần sắc nghiêm túc giống như bộ đồ cô mặc thực sự trị giá mười vạn.

Vệ sĩ rất có tiền đồ nha.

Minh Thù mỉm cười nhìn về phía Lương Thần: "Lương thiếu muốn cà thẻ hay trả tiền mặt?"

Lương Thần: "..." Đùa hắn ư?

Một bộ quần áo mà mười vạn?

Nạm kim cương hay nạm vàng vậy!

Ôn Ý có ý gì...

"Bỏ đi, cũng không cần anh bồi thường, cho tôi luyện tay một chút là được." Minh Thù cầm mấy hạt dẻ cười từ chỗ vệ sĩ bỏ vào miệng.

"Đến đây nào Lương thiếu, lần gặp gỡ đầu tiên tôi sẽ chiêu đãi anh tử tế."

Lương Thần nghe ra ý tứ của Minh Thù: "Đợi đã, mỹ nữ ơi, tôi có chỗ nào đắc tội với cô? Hay là có người muốn cô đối phó với tôi?"

Minh Thù nghiêm túc: "Anh làm dơ quần áo của tôi."

"Tôi sẽ bồi thường cho cô." Mười vạn với hắn mà nói chỉ là một số lẻ.

Minh Thù lộ ra hàm răng trắng, cười đến xán lạn: "Tôi không muốn anh bồi thường"

Trẫm chỉ muốn giá trị thù hận của ngươi.

Đến đây đi, bấy bi à!

Lương Thần trọng sinh cũng chỉ là một phú nhị đại yếu ớt, Minh Thù đánh hắn hoàn toàn rất dễ dàng.

Lương Thần bị đánh một trận đến ngơ ngác, rốt cuộc hắn đắc tội với cô chỗ nào!

Minh Thù thở hổn hển, sai vệ sĩ mang đồ ăn vặt tới: "Ném anh ta ra ngoài."

Lương Thần bị người ta lôi ra ngoài, hắn không thể tin được hoặc cảm thấy rất kỳ quái.

Minh Thù đứng phía sau vệ sĩ, phất phất tay: "À đúng rồi, tôi là Ôn Ý. Nhớ kỹ, ngàn vạn lần đừng quên nha."

Thật vất vả để tăng giá trị thù hận, đương nhiên không thể nhường cho người khác.

Lương Thần: "..."

Nhất định có chỗ nào không đúng.

Chẳng lẽ có người sai cô ta đối phó với mình?

Nhất định là như vậy, nếu không... tại sao cô ta đột nhiên đánh mình.

Nhưng ai có thể khiến cô động thủ, là ai?

*

[Hài Hòa Hiệu]

Lương Thần: Nhất định là cách tôi sống lại không đúng, tôi muốn thử lần nữa.

Tiểu tiên nữ: Xin lỗi, trọng sinh chỉ có một lần.

Lương Thần:... Cái này không giống với trọng sinh mà tôi tưởng tượng!

Tiểu tiên nữ: Nói nhảm, người ngươi gặp là thúc của ta.

Lương Thần:...

Tiểu tiên nữ: Đến đây bỏ phiếu đi, ta sẽ nói Minh thúc bớt ngược đãi ngươi.

Lương Thần:...

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 476: Vương Miện Bóng Đêm (3)

Lương Thần chật vật bị ném ra khỏi cửa, trùng hợp có mấy người bình thường không hợp với hắn nhìn thấy.

Lương Thần lúng túng giải quyết một phen với đám người kia, thật vất vả mới thoát thân được.

"Thật xui xẻo."

Ngày hôm nay đúng là gặp quỷ.

Lương Thần liếc mắt nhìn bảng hiệu sau lưng, vẻ mặt không ổn định. Đúng lúc này ở cửa chính có một người đi tới.

Người này có hóa thành tro hắn cũng nhận ra.

Quý Việt An.

Làm sao hắn có thể đi ra?

Lẽ nào Ôn Ý đã gặp hắn, cố ý thả hắn đi?

Bên cạnh Quý Việt An có một người đi theo, cúi đầu nói với hắn gì đó. Quý Việt An nghe xong gật đầu, người kia đưa một chiếc xe tới, tự mình đưa hắn lên xe.

Lương Thần nhìn theo chiếc xe chở Quý Việt An biến mất bên trong một nơi xa hoa, một lúc lâu sau mới xoay người rời đi.

Kiếp này hắn sẽ không ngu xuẩn như kiếp trước. Quý Việt An bây giờ còn chưa là cái gì cả, hắn còn có rất nhiều cơ hội.

-

"Đại tiểu thư, không xong rồi."

Lục Mao vội vã chạy vào giống như đằng sau có quỷ đuổi theo vậy.

"Ồn ào cái gì, tốt xấu gì ngươi cũng là một đại ca, chú ý hình tượng một chút."

Lục Mao còn tâm trí đâu mà để ý tới hình tượng, nhào tới trước mặt Minh Thù: "Đại tiểu thư, có một lô hàng của chúng ta bị cướp."

Minh Thù ném vỏ hạch đào (*) trong tay đi, nhíu mày: "Thanh Thị không phải là địa bàn của chúng ta sao. Kẻ nào lá gan lớn dám cướp hàng của chúng ta? Là hàng gì?"

Lục Mao thấp giọng nói nhỏ bên tai Minh Thù một câu.

Minh Thù: "..." Trẫm còn phải định nghĩa lại thân phận của mình.

Định nghĩa xong, Minh Thù mặt không đổi sắc hỏi: "Ai làm?"

Lục Mao phiền muộn lại có chút sợ hãi: "Người của Diêm Vương."

"Ta có còn là tiểu quỷ đâu." Minh Thù thuận miệng tiếp một câu, nói xong mới nhớ tới đây là cách gọi của một người trong giới.

Những người trong giới chưa chắc biết Ôn Ý nhưng nhất định biết Diêm Vương.

Diêm Vương chỉ là danh hiệu, không ai biết hắn tên thật là gì. Người này chính là huyền thoại.

Nói chung thế lực người này lớn mạnh hơn nhiều so với nguyên chủ.

Lại có người đoạt danh tiếng của trẫm, không vui.

Ăn thêm hai quả hạch đào bồi bổ não.

Minh Thù dùng sức đập quả hạch đào thật mạnh: "Ta nhớ là hắn không hoạt động ở Thanh Thị, tự nhiên chạy tới đây đoạt hàng của chúng ta làm gì? Có ai đắc tội bọn họ sao?"

"Làm sao có thể?" Lục Mao gào đứng lên.

"Những người ở đó nói rằng nguồn gốc hàng hóa có vấn đề, họ vẫn còn đang chờ ở đằng kia. Đại tiểu thư có cần tới xem qua không, chỉ cần đắc tội với người đó một chút xíu, chúng ta sợ rằng không dễ chịu gì."

Việc này hắn không chắc quyết định được, chỉ có thể chờ Minh Thù làm chủ.

Minh Thù tiếp tục đập quả hạch đào: "Không phải ngươi phụ trách việc này sao, có vấn đề ngươi không nhìn ra sao?"

Vẻ mặt Lục Mao đầy đau thương, hô to oan uổng: "Đại tiểu thư, gần đây không phải tôi đã cùng cô về thăm lão gia sao, việc này cô giao cho Hào ca phụ trách."

Minh Thù: "..." Thật là phức tạp, ăn hạch đào, ăn hạch đào.

Ăn xong quả hạch đào, Minh Thù cuối cùng cũng rõ ràng mọi việc.

Cách đây không lâu, lão gia bất ngờ gọi Ôn Ý về. Thực ra cũng không có chuyện gì lớn, chỉ là lão gia phát bệnh động kinh muốn gặp con gái mình.

Chỉ cần lão gia nghĩ về con gái, bất kể là Ôn Ý đang làm gì đều phải trở về cùng lão gia ăn cơm, uống trà, tản bộ nói chuyện tâm tình, tâm sự việc đời, thuận tiện bàn luận về việc sau này sẽ xử lý ai.

Lục Mao và Ôn Ý cùng nhau lớn lên, Ôn Ý tương đối tin tưởng hắn giống như tổng quản thái giám bên cạnh hoàng đế vậy, đi đâu cũng mang theo.

Hào ca tên là Ba Hào, là người của lão gia. Lúc Ôn Ý tới Thanh Thị, hắn vẫn phụ trách bên này, lão gia tương đối tín nhiệm hắn.

Cho nên khi Lục Mao và Ôn Ý thỉnh thoảng rời khỏi Thanh Thị, nơi đây đều là giao cho Ba Hào phụ trách.

Lô hàng lần này cũng là Ba Hào phụ trách.

Địa điểm giao hàng là nhà máy bỏ hoang tại vùng ngoại thành. Lúc này bên ngoài nhà máy cứ cách một đoạn lại có người đứng, Minh Thù xe lái tới gần, sau khi kiểm tra mới cho phép vào.

Minh Thù thay bộ đồ tương đối thoải mái, quần áo thể thao, ngay mũ đội ở trên đầu cũng là mũ thể thao. Cô cất túi, đi vào bên trong công xưởng.

Người đứng ở cửa nhà máy ngăn cô lại.

"Ôn tiểu thư, xin lỗi." Đối phương có ý muốn lục soát người.

Minh Thù nghiêng đầu nhìn Lục Mao.

"Định làm gì, đây là đại tiểu thư của chúng ta!" Lục Mao hiểu ngay.

"Các ngươi đừng có ức hiếp người quá đáng, đây là Thanh Thị."

Địa bàn của chúng ta, chúng ta làm chủ.

Đối phương không hề di chuyển: "Xin lỗi, không cho soát người không thể để mọi người đi vào."

Minh Thù lấy ra một cây kẹo que, vừa bóc vỏ vừa nói: "Ta đang gặp người đưa ra quyết sách của quốc gia hay là thượng đế thế?"

"Vì lý do an toàn, mời Ôn tiểu thư phối hợp một chút." Đối phương vẫn là vẻ mặt đó, ngay cả lông mi cũng chưa từng chớp một cái.

Minh Thù liếm kẹo que, vị ngọt trong miệng tản ra. Khóe miệng cô hơi nhếch lên, xoay người rời đi, nhẹ giọng nói: "Trở về dùng bữa trà chiều."

Lục Mao: "..."

Đối phương: "..."

Minh Thù đi ra được một đoạn, phía sau có tiếng bước chân vang lên: "Ôn tiểu thư, hết sức xin lỗi, mời vào bên trong."

Minh Thù không ngừng lại, cứ thế trở về bên xe, mở cửa xe rồi quay đầu mỉm cười: "Chờ đi, chờ tôi dùng xong trà chiều hãy nói."

Bụp!

Cửa xe đóng lại, ngăn trở tầm mắt mọi người.

Lục Mao xấu hổ, vội vàng lên xe từ bên kia.

Xe khởi động, không có chút lưu luyến rời khỏi nhà máy.

Minh Thù dùng xong trà chiều còn ngủ một giấc. Lục Mao ở bên ngoài đi tới đi lui, Minh Thù mở cửa liền thấy khuôn mặt kia giống như bị người ta giày xéo.

Minh Thù ngáp một cái: "Có ai chết à mà cậu lại có bộ mặt đưa đám thế? "

"Đại tiểu thư, xe bên ngoài chờ cô nửa giờ rồi, chúng ta mau đi thôi! Đắc tội với những người kia cũng không tốt." Lục Mao thiếu chút nữa khóc lên.

Nửa giờ sau, hai chiếc xe dừng ở bên ngoài mời đích danh đại tiểu thư của bọn họ.

"Một lô hàng mà thôi, bọn họ muốn thì cứ lấy đi. Chúng ta cũng không thiếu tiền." Minh Thù không cho là đúng.

"Muốn gặp ta cũng không phải dễ dàng như vậy."

Trẫm là người có thân phận.

Cần thể diện!

Làm chậm trễ đồ ăn vặt của trẫm còn dám tự cao tự đại.

Lục Mao: "..."

Lô hàng kia những mấy triệu đó!

Không phải mấy trăm ngàn!

Đại tiểu thư, hôm nay cô vẫn chưa tỉnh ngủ sao?

Đối phương là người của Diêm Vương, không phải tiểu lâu la. Đại tiểu thư mau tỉnh lại đi!

Minh Thù chậm rãi đi xuống lầu dưới.

Lục Mao đuổi theo sát: "Đại tiểu thư, cô xem, ngay cả chúng ta ở đâu họ cũng biết, chúng ta vẫn nên đi một chuyến! Hào ca vẫn còn ở bên đó đấy!

Diêm Vương rất biết giở thủ đoạn, đại tiểu thư như vậy là đang đi tìm chết.

Ngay cả lão gia ở đây cũng phải kiêng kỵ vài phần.

Minh Thù nhẹ nhàng nói: “Ba Hào theo lão gia nhiều năm như vậy, hắn có thủ đoạn giữ mạng cho mình. Mà lô hàng lần này là chúng ta mua được nếu thật sự có vấn đề gì cũng không phải vấn đề của chúng ta, không tới lượt chúng ta, cậu lo cái gì.”

Lục Mao run run, làm sao hắn có thể không khẩn trương chứ?

Điện thoại của Lục Mao bất ngờ vang lên, dọa hắn giật mình. Hắn bấm núi trả lời, giọng nói bên trong dồn dập: "Vinh ca, bên ngoài lại thúc giục."

"Biết rồi." Thúc giục, thúc giục, thúc giục! Thúc giục có ích lợi gì. Đại tiểu thư không đi, hắn lại không thể đi thay đại tiểu thư được.

Cúp máy xong, Lục Mao với vẻ mặt tuyệt vọng nói: "Đại tiểu thư..."

***

(*) Hạch đào: Quả óc chó.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 477: Vương Miện Bóng Đêm (4)

Minh Thù đến chỗ nhà xưởng kia thì trời đã tối, bên trong không mở điện. Vài cái thùng sắt lớn cháy rực lửa chiếu sáng cả khoảng không gian.

Xung quanh nhà xưởng có rất nhiều người đứng nhưng không thấy thấy Ba Hào và người của cô.

Vị trí giữa đặt một chiếc bàn gỗ rất không phù hợp với xưởng, mặt trên bày hoa tươi, rượu vang và thức ăn.

Một người đàn ông ngồi quay lưng về phía Minh Thù. Có lẽ là nghe được tiếng động nên chiếc ghế chuyển động, khuôn mặt người đàn ông cũng dần hiện rõ.

Khuôn mặt người đàn ông cũng không phải rất tinh tế, nó được tổ hợp lại với nhau thì càng nhìn càng thấy đẹp.

Dường như nó trải qua sự tôi luyện của thời gian, không bao giờ phai màu.

Hắn mặc Âu phục màu đen, tư thế nho nhã cao quý. Nhà xưởng đổ nát dường như đều biến thành cung điện trang trí xa hoa.

Khóe miệng người đàn ông chậm rãi nhếch lên, lộ ra nụ cười ôn hòa: “Ôn tiểu thư, người của tôi lúc trước đã mạo phạm, nay xin thứ lỗi.”

Nụ cười không phải đến từ ánh mắt, giả tạo lại giảo hoạt.

Minh Thù cho tay vào túi, kiêng dè quan sát hắn. Một lát sau khóe miệng cô nở nụ cười sâu xa: “Không có gì đáng ngại, tôi không tính toán với bọn họ. Dù sao không phải ai cũng có tư cách khiến cho tôi đi so đo tính toán.”

Người đàn ông yên lặng, sau đó vỗ tay đứng lên: “Đã sớm nghe nói Ôn tiểu thư Thanh Thị là một nhân vật lớn, hôm nay gặp mặt quả nhiên không giống bình thường. Ôn tiểu thư, mời ngồi.”

Hắn đích thân kéo ghế đối diện cho Minh Thù ngồi, dường như tuyệt không chú ý chuyện Minh Thù không lịch sự khiến cho hắn chờ lâu như vậy.

“Mời Ôn tiểu thư ăn ở chỗ này, Ôn tiểu thư sẽ không để tâm chứ?”

Có ăn, không ngại.

Minh Thù cho Lục Mao đứng lại tại chỗ, cô một mình đi tới ngồi xuống không phòng bị chút nào. Người đàn ông đứng ở sau lưng cô chỉ cần có chút ý niệm trong đầu là có thể lấy đi mạng của cô.

Hiển nhiên người đàn ông cũng không ngờ Minh Thù sẽ không phòng bị như vậy, kinh ngạc đồng thời lại có chút bất ngờ.

Nghề này của bọn họ, ai dám đến địa bàn chính của người khác ung dung như vậy không phòng bị chút nào?

Nhưng hắn cũng không có gì ý nghĩ kỳ quái, để Minh Thù ngồi xuống xong hắn cũng ngồi xuống.

“Trước kính Ôn tiểu thư một ly.” Người đàn ông đưa ly rượu vang lên.

“Anh tự giới thiệu mình đi?” Minh Thù đã cầm dao nĩa bắt đầu cắt miếng thịt bò:

“Tôi không uống rượu với người mình không biết tên.”

Người đàn ông cười nhẹ một tiếng: “Là tôi sơ sót. Hạ Nhàn, Hạ trong mùa hạ, Nhàn trong nhàn rỗi.”

“Tôi thấy anh cũng khá nhàn rỗi.” Bày bàn bày hoa trong nhà xưởng cũ nát, đây không phải là rảnh rỗi sao?

Miếng thịt bò cũng không tệ lắm...

Hạ Nhàn cũng không xấu hổ, tự mình uống một hớp rượu vang, giọng nói nhuốm vị rượu nên càng mê người: “Ôn tiểu thư, tùy tiện ra vào Thanh Thị là chúng tôi không đúng, tại đây cho tôi xin lỗi Ôn tiểu thư vì sai sót đó.”

“Xin lỗi vì sai sót?” Minh Thù cầm dao nĩa, ngẩng đầu nhìn hắn:

“Được đấy, cho tôi thêm hai phần thịt bò.”

Một miếng nhỏ như vậy, hắn muốn đuổi người đi nhanh sao!

Hạ Nhàn: “...”

Cô thật đúng là đang nghiêm túc ăn thịt bò!

“Ôn tiểu thư, cô không sợ tôi giở trò gì sao?” Miếng thịt bò là hắn chuẩn bị, nơi này bây giờ là hắn khống chế, cuối cùng cô dựa vào cái gì mà không chút kiêng nể như thế?

“Đối nhân xử thế thoáng một chút, tôi tin anh không phải loại người như vậy.” Đột nhiên được tin tưởng khiến cho Hạ Nhàn cảm thấy lo sợ, nhưng sau khi nghe cô gái trước mặt cười chúm chím nói:

“Nhưng nếu anh hạ độc thật, chỉ sợ các anh chạy không thoát Thanh Thị.”

Hạ Nhàn: “…”

Thanh Thị mà.

Địa bàn người khác.

Nếu như cô thực sự đã xảy ra chuyện, dù có thoát được Thanh Thị, Ôn gia cũng sẽ không tha cho bọn họ…

Sự tin tưởng đã nói thì sao!

“Mang cho Ôn tiểu thư thêm hai phần thịt bò.” Hạ Nhàn dặn người bên cạnh.

Minh Thù nghiêng nhìn hắn, dường như có ấn tượng tốt với dáng vẻ của hắn.

Hạ Nhàn: “…” Không phải hiểu suy nghĩ của con gái hiện giờ lắm sao.

Hạ Nhàn nhìn Minh Thù ăn hết ba phần thịt bò một cách kỳ dị. Mặc dù ăn nhiều như vậy cũng không khiến người ta cảm thấy cô ăn rất nhiều.

Cách cô ăn vô cùng nho nhã dường như đang biểu diễn nghệ thuật.

Thanh Thị… thực sự là địa điểm rất kỳ lạ.

Minh Thù uống một hớp rượu vang trầm giọng nói, lay tau vào khăn, cơ thể lùi ra sau lưng ghế dựa: “Nói đi, tại sao lại giữ người của tôi.”

Ăn xong liền nói thẳng vào chủ đề, Hạ Nhàn suýt chút nữa không phản ứng kịp. Hắn đặt ly rượu trong tay xuống: “Ôn tiểu thư, có một số việc tôi không tiện nói ra với cô nhưng những hàng này không thể bán cho Ôn tiểu thư.”

“Anh muốn cướp về sao?”

Hạ Nhàn cười khẽ hai tiếng: “Ôn tiểu thư nói quá lời. Chúng tôi chỉ là muốn mua về, giá cả có thể cao hơn mười phần trăm so với lúc Ôn tiểu thư mua. Xem như là quà xin lỗi đối với Ôn tiểu thư.”

“Đương nhiên, Ôn tiểu thư nếu như muốn hàng, chúng tôi cũng có thể đổi một lô khác cho Ôn tiểu thư, thêm hàng cho Ôn tiểu thư cũng không sao.”

Hạ Nhàn có thể nói là rất có thành ý.

“Nếu như tôi nói không thì sao?” Minh Thù mỉm cười:

“Dù sao hàng đã đến Thanh Thị tôi, tôi muốn giữ lại cũng không phải chuyện gì quá khó khăn.”

Hạ Nhàn cũng chỉ mỉm cười nói: “Nói như vậy cũng không sai nhưng Ôn tiểu thư phải suy nghĩ kỹ, lô hàng này có lẽ sẽ mang đến mầm họa cho cô. Thanh Thị là một nơi tốt, Ôn tiểu thư cũng không muốn vì vậy mà bị mất đi đúng không?”

“Anh uy hiếp tôi?” Một lô hàng mà dùng Thanh Thị để uy hiếp, lô hàng kia xem ra có lai lịch lớn... Có thể quấy rối đến đồ ăn vặt của trẫm hay không?

“Ôn tiểu thư nói quá lời, tôi chỉ nói cho Ôn tiểu thư quan hệ lợi hại trong đó mà thôi.”

Minh Thù suy nghĩ một chút: “Mười triệu.”

Hạ Nhàn: “...” Giá tiền này tăng thẳng lên gấp bội đấy!

Hạ Nhàn yên lặng một lúc: “Tôi đưa Ôn tiểu thư ba chục triệu, nhân tiện gửi cho Ôn tiểu thư số lượng hàng ngang giá...”

“Tôi không chấp nhận bất cứ sự ủy thác nào. Mười triệu, lô hàng này anh lấy về, nhân tiện nhanh chóng cút ra khỏi Thanh Thị.” Minh Thù cười híp mắt cắt đứt lời Hạ Nhàn nói.

Hạ Nhàn không ngờ mình lời còn chưa nói hết lời đã bị Minh Thù cắt ngang.

Ánh mắt của hắn đảo qua hai lượt trên người con gái này, trước đây hắn chưa từng giao thiệp với người này. Nhưng Thanh Thị là một miếng mồi béo bở lại chỉ có một người con gái trông coi, cô ta tuyệt đối không hề tầm thường.

“Ôn tiểu thư, lời tôi muốn nói còn chưa hết, cô không cần thiết cự tuyệt nhanh như vậy. Đối với Ôn tiểu thư mà nói cũng chỉ là làm một việc nhỏ mà thôi, thế nhưng lại có thể có được nhiều lợi ích, cớ sao Ôn tiểu thư không đồng ý?”

Minh Thù lấy ra một túi đồ ăn vặt, từ từ mở ra: “Làm cái nghề này như các anh, việc nhỏ cũng nhỏ không được đến đâu, không cần lừa gạt tôi. Trả tiền, rời đi, nếu không thì giờ cứ đánh đi.”

Hạ Nhàn: “...” Sao lại cảm giác quyền chủ động đột nhiên thiên về cô ta rồi nhỉ, cô ta mới là chủ nhà.

Hạ Nhàn bắt đầu cảm thấy khó giải quyết.

Trong đầu hắn suy nghĩ đối sách cực nhanh, ánh mắt rơi vào chiếc bàn trống đối diện cô gái đang từ từ ăn đồ ăn... Lúc nãy người bên dưới báo cáo rằng trên đường cô tới đây đã dừng ba lần, lần nào cũng đều là vì mua đồ ăn.

“Mười triệu là con số không nhỏ, tôi cần phải chuẩn bị một chút. Ôn tiểu thư có thể sẽ phải chờ một chút.” Hạ Nhàn mỉm cười, đột nhiên chuyển đề tài nói chuyện:

“Ôn tiểu thư thích ăn thức ăn Pháp sao? Vừa hay lần này tôi có đưa theo một đầu bếp người Pháp. Dù sao cũng đang chờ đợi, không biết Ôn tiểu thư có hứng thú thử xem không?”

Đầu bếp người Pháp sao...

Lập trường Minh Thù bắt đầu lung lay.

Tiểu yêu tinh quả nhiên dùng đồ ăn mê hoặc trẫm...

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 478: Vương Miện Bóng Đêm (5)

Nói là đầu bếp quả thật không thẹn với danh xưng, Minh Thù ăn rất vui vẻ mà Hạ Nhàn cùng tìm được bảo bối để đối phó Minh Thù, lên hết thức ăn Pháp lại đưa Minh Thù đến nhà hàng cao cấp Thanh Thị dạo một vòng.

Minh Thù thầm nhủ trong lòng không ăn không ăn, trẫm mua được nhưng khi các món ăn lên rồi, cô chẳng còn biết gì nữa.

Một giờ sáng, Minh Thù mềm nhũn ở trong xe hút sữa chua, mơ hồ nói: "Anh muốn tôi giúp đỡ gì không?"

Khóe miệng Hạ Nhàn giật một cái, thật được đấy.

Hạ Nhàn ngồi nghiêm túc: “Chỉ là một chuyện nhỏ muốn mời Ôn tiểu thư giúp đỡ tìm người mà thôi, ở Thanh Thị Ôn tiểu thư giao thiệp rộng hơn so với chúng tôi.”

“Tìm được người rồi có phải còn muốn tôi giúp các anh giết chết hay không?” Minh Thù nghiêng đầu, mái tóc che đi ánh mắt cô:

“Anh mời tôi ăn có một bữa, tôi lại phải giúp anh làm chuyện này, dễ dàng quá nhỉ.”

Hạ Nhàn cam đoan: “Ôn tiểu thư yên tâm, tìm được người cho tôi biết là được, sẽ không để cho Ôn tiểu thư gặp phiền phức.”

Minh Thù vừa như đang suy nghĩ, lại vừa như chỉ chuyên tâm ăn sữa chua.

Một lúc lâu, cô vươn năm đầu ngón tay huơ huơ về phía Hạ Nhàn: “Năm mươi triệu.”

Hạ Nhàn: “...” Cô cướp à!

Minh Thù đột nhiên đẩy cửa xe ra đi xuống: “Nghĩ kỹ rồi liên hệ tôi, nhân tiện phiền anh trả người của tôi về lại.”

Bịch!

Cô gái bên ngoài chạy băng qua đường, Hạ Nhàn bảo xe đuổi theo cô. Cô băng qua đường đi theo một người. Người kia đi không nhanh, cô cứ như vậy cầm một hộp sữa chua đĩnh đạc theo ở phía sau.

Người trước mặt có lẽ đã phát hiện liền quay đầu lại, cô lại không có ý né tránh, vẫn đi theo giống như ma.

“Hạ tiên sinh, tuy chúng ta không có quan hệ rộng ở Thanh Thị nhưng cũng không đến mức phải tìm cô ta giúp đỡ mà.” Người lái xe phía trước đột nhiên lên tiếng:

“Cô Ôn này nhìn qua cảm giác không đáng tin cho lắm.”

Hạ Nhàn gõ đầu ngón tay vào gối, nhẹ nhàng giải thích rõ: “Thanh Thị vẫn là địa bàn nhà họ Ôn, bây giờ thế cục chúng ta không tốt, không thể đấu với bọn họ. Hơn nữa những người đó cũng sẽ không ngồi chờ chết, để Ôn Ý giúp đỡ vẫn là cách đơn giản và nhanh nhất. Người của cô ta ở Thanh Thị rất đông, muốn tìm một người cũng dễ dàng tìm được hơn so với chúng ta.”

Tài xế không nói chuyện gì nữa, thời điểm quẹo qua, hai người trước mặt đột nhiên đều không thấy nữa.

Hạ Nhàn khẽ nhíu mày: “Trở về thôi, đi chuẩn bị tiền đưa qua cho cô ta.”

“Hạ tiên sinh, cậu thật sự đưa sao? Năm mươi triệu đấy!”

Hạ Nhàn cười đến lạnh lùng: “Anh cảm thấy hắn không đáng năm mươi triệu sao?”

Tài xế lạnh sống lưng nói: “Vâng.”

-

Mà lúc này ở trong công viên.

Minh Thù đi theo phía sau Lương Thần, nửa đêm nửa hôm nam chính giả này chạy đến đây làm gì chứ?

Hơn nữa lại ăn mặc... kỳ quái như thế.

Lương Thần đang trùm cả người kín mít liên tục quay đầu. Bởi vì nguyên nhân ánh sáng nên hắn cũng không biết phía sau mình có người nào đi theo, nhưng đi cùng lâu như vậy khiến hắn không cảm thấy đối phương chỉ là tiện đường đi theo cùng.

Không phải sẽ gặp phải sát thủ biến thái gì chứ?

Hắn không xui xẻo như vậy chứ?

Lương Thần tăng tốc độ nhanh thêm xuyên qua công viên, hắn quay đầu lại thì phát hiện người vừa mới đó đã không thấy đâu nữa. Hắn thở phào nhẹ nhõm, quan sát bốn phía một chút không phát hiện người liền nhanh chóng quẹo về một hướng để rời khỏi đó.

Lương Thần đã đến một tiểu khu tương đối cũ kỹ. Hắn nhìn chung quanh một chút, xác định không có ai rồi mới chuẩn bị leo lên từ phía sau đường ống nước.

Nhưng vào lúc này, hắn quay đầu liếc mắt nhìn phía sau, ngõ nhỏ phía sau trống rỗng không có gì cả.

Người lúc nãy đi theo hắn...

Sớm biết đã kêu người đến làm chuyện này.

Hắn không phải là không có tiền, mà là sợ bị người ta tóm lấy chỗ sơ hở nên hắn tin tưởng mình hơn.

Không ngờ sẽ gặp phải chuyện kỳ quái như vậy.

Lương Thần hít thở sâu một hơi. Có lẽ người ta chỉ là đi ngang qua, bây giờ chỗ này không phải không có bất kỳ ai sao?

Lương Thần tự thôi miên mình, sau đó theo đường ống nước leo lên. Minh Thù nhìn hắn vào một gian phòng, cô theo hắn leo lên trên.

Nơi đi vào chính là phòng khách, Lương Thần hẳn là đã đi đến phòng ngủ.

Minh Thù lướt nhìn qua mấy bức ảnh trong phòng, đây có lẽ là nơi Quý Việt An ở.

Minh Thù đi tới phòng ngủ, cửa đang khép hờ. Cô nhìn thấy Lương Thần đứng ở trước tủ quần áo phòng ngủ dường như đang tìm thứ gì đó.

“Người anh em trộm đồ đấy sao?”

Giọng nói đột nhiên vang lên, Lương Thần sợ hãi quay phắt đầu lại.

Nhưng trong bóng tối chẳng thể nhìn rõ được gì, thậm chí hắn còn không biết được giọng nói này từ hướng nào truyền đến.

Không phải Quý Việt An.

Đó là giọng của một cô gái tuổi còn rất trẻ.

“Người nào, người nào nói chuyện?”

Gian phòng rất yên tĩnh.

Lương Thần cũng không hề nhìn thấy được gì.

Lạch cạch…

Cửa bên ngoài được mở ra. Lương Thần giật mình không thèm đoái hoài tới giọng nói của người vừa rồi mà quan sát gian phòng một vòng, cuối cùng hắn bò xuống dưới giường.

“Việt An, anh cũng đừng nghĩ nhiều quá. Nhà họ Quý tuy không muốn gặp anh nhưng cũng sẽ không khiến cho anh khó chịu vào lúc này.” Giọng nói dịu dàng chậm rãi truyền tới, đèn của phòng khách đã sáng lên.

“Ừm, anh biết, cám ơn em.” Quý Việt An nói với giọng nhàn nhạt, nghe không có mấy cảm xúc.

“Ngồi xuống một lát đi, em rót nước cho anh, hôm nay anh uống quá nhiều.” Trong giọng nói của cô gái chứa đầy sự lo lắng.

Bên ngoài yên tĩnh một lúc.

Lương Thần nằm dưới giường, phía sau lưng lại rất lạnh. Giọng nói hắn mới vừa nghe được kia là ai? Chắc chắn không phải người bên ngoài nói chuyện, căn phòng này còn có người... hay có ma?

Hắn có thể trọng sinh, nếu có ma cũng không phải chuyện gì kỳ quái.

“Này, anh nằm chỗ này làm gì vậy?” Cánh tay đột nhiên bị người nào đó đụng một cái. Lương Thần tê cả da đầu, hắn cứng ngắc quay đầu qua, trong khe cửa có ánh sáng xuyên qua làm cho hắn thấy rõ người nằm sấp bên cạnh mình.

Đôi mắt Lương Thần chậm rãi giãn ra, tại sao lại là cô ta!

Minh Thù cười: “Thật là trùng hợp.”

Trùng hợp cái rắm!

Vừa rồi người theo dõi mình là cô ta.

Không phải, e rằng cô ta không phải đi theo dõi mình, cô ta cũng là đến tìm Quý Việt An, chỉ là ngay lúc cô ta nhìn thấy mình cho nên mới theo dõi mình.

Cho nên bây giờ Quý Việt An và cô ta đã có quan hệ... Nhưng cũng không đúng, lúc này hắn và Quý Việt An cũng không có quan hệ gì, tại sao cô ta muốn nhắm vào mình?

Đầu óc Lương Thần rối như tơ vò, hạ giọng: “Cô muốn làm gì?”

Ánh sáng qua khe cửa bỗng nhiên nhiều hơn, có người đẩy cửa ra. Lương Thần nhìn cô gái đang nằm sấp bên cạnh mình cười đến dịu dàng nhưng cô lại đột nhiên đưa tay, một luồng sức mạnh đẩy hắn ra bên ngoài.

Lương Thần: “…”

Lương Thần thử bắt tay Minh Thù lại nhưng ánh mắt sắc lạnh như băng không chút lưu tình đẩy tay hắn.

Lương Thần theo bản năng buông tay ra, tiếp đến cả người hắn bị đá ra khỏi gầm giường.

“A!”

Cô gái thét lớn tiếng chói tai.

Lương Thần ôm mặt từ dưới đất bò dậy, đẩy cô gái và Quý Việt An ra rồi nhanh chóng thoát ra khỏi phòng ngủ.

Quý Việt An uống chút rượu, lúc này ý thức tuy vẫn tỉnh táo nhưng bước chân lại loạng choạng, lúc đuổi theo chỉ thấy Lương Thần từ cửa sổ phòng khách nhảy xuống. Hắn chạy đến cửa sổ nhìn xuống, Lương Thần đã biến mất ở trong ngõ hẻm.

Minh Thù từ dưới gầm giường bò ra ngoài, cô gái chưa rời đi lại thét lên một tiếng chói tai.

Quý Việt An từ bên ngoài đi vào, “cạch” một tiếng mở đèn. Ánh sáng rọi vào mắt khiến hắn hơi đau, trong lúc mơ hồ hắn thấy được một khuôn mặt quen thuộc.

“Là… cô?”

“Là tôi đây.” Minh Thù phủi phủi áo quần, vô cùng bình tĩnh mỉm cười:

“Gầm giường nhà anh bẩn quá, quét dọn đi.”

Quý Việt An: “...” Từng có kẻ trộm nào bò ra từ gầm giường nhà người ta rồi nói dưới đó bẩn chưa nhỉ?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 479: Vương Miện Bóng Đêm (6)

“Sao cô lại ở nhà tôi?” Quý Việt An thở dài hai tiếng, nhìn Minh Thù một cách đề phòng.

Nụ cười Minh Thù không đổi: “Đi ngang qua anh tin không?”

Ai tin chứ!

Đi ngang cũng ghé vào nhà hắn!

Quý Việt An lắc đầu.

Minh Thù dùng thực lực chứng minh cho Quý Việt An thấy thế nào là nói phét chân chính: “Tôi thấy vừa rồi có kẻ gian trèo lên cho nên tôi định bắt trộm.”

Quý Việt An: “…”

Minh Thù bình tĩnh thong thả cứ như là cô nói thật, nhưng diễn biến hiện giờ chỉ cần người không bị mù cũng biết.

Làm gì có ai bắt trộm theo người khác đi vào nhà, chẳng lẽ không nên báo cảnh sát sao!

…

Minh Thù ngồi trên ghế sofa uống trà, Quý Việt An ngồi đối diện cô xoa chân mày.

Cô gái bị dọa sợ kia là Phạm Tuyết Ny, lúc này đang cẩn thận quan sát Minh Thù.

“Việt An…”

“Tuyết Ny, em về trước đi.” Quý Việt An cắt lời Phạm Tuyết Ny:

“Hôm nay rất cảm ơn em. Không còn sớm nữa, anh không tiễn em, về cẩn thận, có gì gọi điện cho anh.”

Lệnh đuổi khách này vừa nhanh vừa vội, không chút nể tình nhưng cuối cùng lại để lại chỗ hổng. Phạm Tuyết Ny “ừ” một tiếng, nhìn Minh Thù hai cái, có chút không tình nguyện xách túi rời đi.

“Vậy anh nghỉ sớm một chút, mai em tới đón anh.”

Minh Thù mím khuôn miệng nhỏ, chân mày đều là ý cười. Nam chính quả là nam chính, thoắt cái đã giải quyết xong một cô gái.

“Ôn… Ôn tiểu thư.” Phạm Tuyết Ny rời đi, Quý Việt An liền mở miệng:

“Người vừa chạy đi là đồng bọn của tiểu thư? Tại sao cô lại muốn đến nhà tôi?”

“Tôi không có đồng bọn ngu như thế.” Minh Thù đặt ly trà xuống.

“Người vừa rồi là Lương Thần, tôi không biết anh ta tới nhà anh làm gì. Dù sao tôi đã theo anh ta đến đây.”

Minh Thù sửa lại: “À, theo dõi.”

Quý Việt An: “…”

Hắn biết Lương Thần là anh chàng đào hoa có tiếng nhưng nhà họ Lương và nhà họ Quý hoàn toàn không cùng cấp bậc. Nếu nhà họ Lương là cao ốc chọc trời thì nhà họ Quý chỉ là tòa nhà nhỏ.

Hắn chưa từng tiếp xúc với Lương Thần, đường đường là đại thiếu gia nhà họ Lương tại sao lại muốn đến nhà hắn?

Lại còn vào buổi đêm…

“Ôn tiểu thư, lời từ một phía cô, tôi có lý do gì để tin?”

“Anh có tin hay không liên quan gì đến tôi.” Minh Thù nhìn quanh bốn phía, dừng lại nhà bếp kiểu mở của Quý Việt An:

“Nhà anh có gì ăn không?”

Quý Việt An: “…”

Nói việc chính!

Muốn ăn gì!

Loẹt quẹt (1)…

Sắc mặt Quý Việt An quýnh lên.

Minh Thù nhìn phòng bếp đầy đủ tiện nghi của Quý Việt An như là mở ra cánh cửa của thế giới mới, không chỉ là nữ chính biết nấu ăn, nam chính cũng biết!

[…] Đây coi như là cánh cửa thế giới mới của nơi nào, ký chủ xin cô cố gắng để người ta muốn đánh chết cô được không?

Trong tủ lạnh của Quý Việt An đầy đủ vô cùng. Minh Thù dựa vào tủ lạnh, ăn cherry ở bên trong. Quý Việt An quay đầu nhìn cô, sắc mặt tối sầm, cô quả là không khách sáo.

“Ôn tiểu thư, cô nói người vừa chạy đi là Lương Thần, tại sao

Lương Thần lại muốn đến nhà tôi?”

“Chắc là thầm mến anh nên muốn đến trộm đồ của anh để an ủi nỗi khổ tương tư.” Minh Thù mở miệng là nói bậy, vu oan cho sự trong sạch của Lương Thần.

Đương nhiên Quý Việt An không tin: “Tôi và Lương Thần vốn không quen nhau. Tôi biết anh ta, anh ta chưa chắc đã biết tôi.”

Minh Thù líu lưỡi: “Sao anh biết hắn không biết anh, có lẽ người ta thầm mến anh nhiều năm rồi.”

Quý Việt An không nóng giận nữa: “Chi bằng cô nói hắn là anh em mất tích nhiều năm của tôi.”

“À, vậy thì thế đi.” Minh Thù đồng ý, còn ngạc nhiên hỏi hắn:

“Có điều cha anh thật lợi hại, dám cắm sừng Lương gia.”

Quý Việt An: “…”

Nấu cơm thôi! Nấu cơm thôi!

Quý Việt An không hiểu sao mình muốn cùng ăn cơm với Minh Thù nhưng nhìn cô ăn ngon quá, Quý Việt An cũng đói bụng, vùi đầu ăn.

Thực ra bọn họ chỉ ăn cơm chiên trứng nhưng Quý Việt An bỏ thêm rất nhiều thứ trong đó, đủ ngũ vị, nhìn đặc biệt hấp dẫn.

Minh Thù ăn sạch cơm trong đĩa. Nếu không phải thấy Quý Việt An ăn, trong nồi đã hết sạch, đoán chừng cô còn thêm chén nữa.

Cô cầm ly nước lọc ừng ực uống cạn nửa ly, vẻ mặt đầy ý cười ấm áp: “Cảm ơn đã khoản đãi.”

Quý Việt An: “…” Đâu có muốn khoản đãi cô.

Quý Việt An dọn khay vào phòng bếp. Hắn lại ngồi đối diện với Minh Thù, vào thẳng chủ đề: “Ôn tiểu thư, tôi rất ngạc nhiên sao cô lại giúp tôi.”

Hắn không quen cô nhưng ở chỗ kia, cô lại đề xuất có thể giúp cho kiến nghị của hắn, hơn nữa còn nói có thể đầu tư… Trên trời sao có thể rơi xuống miếng bánh ngon như vậy.

Cho nên lúc đó hắn từ chối.

Người đưa hắn ra ngoài nói nếu đổi ý có thể liên hệ bất cứ lúc nào.

Minh Thù vuốt bụng, giọng nói nhẹ bẫng mang theo chút khen ngợi: “Bởi vì anh biết nấu cơm.”

Quý Việt An: “…” Làm ơn đi, lúc cô đề xuất giúp tôi sao cô biết được tôi biết nấu cơm!

Cô gái dựa vào ghế, chân mày mang ý cười, không đẹp trai lạnh lùng như lúc ở night club, ngược lại thêm mấy phần mềm mại.

Sắc vàng bao lấy cô phủ một lớp ánh sáng ấm áp lên cô, làn da trắng nõn càng lộ vẻ mịn màng.

Quý Việt An nuốt nước miếng, đột nhiên cảm thấy có chút nóng. Hắn đứng dậy ngồi xuống ghế sofa bên kia: “Ôn tiểu thư, cô có mục đích gì hãy nói thẳng ra. Hiện giờ tôi không có gì cả, chỉ có cái mạng này.”

Minh Thù bắt chéo chân để mình ngồi thoải mái hơn.

“Không có mục đích gì cả, thật sự là đi ngang qua.” Tin tôi đi nam chính đại nhân.

Quý Việt An: “…” Hoàn toàn không tìm được lý do để tin.

Lương Thần… Ôn… Cô tên gì nhỉ?

Chỉ nghe thấy có người gọi cô là Ôn tiểu thư nhưng tên gì thì hắn không biết.

Cái này không quan trọng, quan trọng là… hai người kia đang chơi trò gì?

“Cô nói Lương Thần đến nhà tôi trộm đồ?” Quý Việt An nhìn về hướng Minh Thù nhưng không thấy người. Hắn đưa mắt nhìn bốn phía thấy người đứng bên cạnh tủ lạnh, khóe miệng hắn không nhịn được méo xệch, cô chưa ăn no sao?

Hơn nửa nồi cơm chiên đều vào bụng cô rồi!

“Lương Thần tới nhà tôi trộm thứ gì?” Trong tay hắn có gì đáng để phú nhị đại Lương Thần kia mơ ước? Dự án kia sao? Nhưng hắn vốn không mang dự án kia về nhà, cho dù muốn trộm tài liệu cũng không nên tới đây.

“Chắc là trộm anh.” Minh Thù ác lạ, vớ lấy ít cherry cuối cùng của hắn.

Quý Việt An: “…”

Quý Việt An kìm lửa giận, vào phòng ngủ lật một hồi. Trong đây để cái gì hắn đều rõ, nhưng cũng không thiếu thứ gì.

Khi hắn mở tủ quần áo ra phát hiện hình như ngăn kéo trong tủ bị người ta động vào, hắn thấy hơi lạ, trong này không có gì…

Chỉ có quà tặng ngày mai sẽ tặng cho bà nội, hôm qua hắn cầm về rồi để trong tủ quần áo.

Bà nội nhà họ Quý đối xử với hắn không tính là tốt nhưng suy cho cùng cũng là trưởng bối. Nếu hắn không làm vậy, những người kia lại lấy hắn làm chủ đề bàn tán.

Nhưng hắn chỉ mua dây chuyền bình thường, Lương Thần có thể dễ dàng mua mấy sợi, có cần phải đến trộm không?

Hộp quà vẫn ở đó.

Quý Việt An cầm hộp quan sát một lát rồi mở ra nhưng thứ bên trong khiến hắn trợn tròn mắt, cái này… không phải sợi dây chuyền hắn mua.

Sợi dây chuyền này nhìn qua có hơi cũ nhưng chế tạo cực kỳ công phu, mặt trên khảm ngọc quý, vừa nhìn đã biết giá trị không nhỏ hơn nữa có cảm giác đã rất lâu đời.

***

(1) Tiếng dép của Minh Thù đó mà.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 480: Vương Miện Bóng Đêm (7)

Bà nội nhà họ Quý đại thọ bảy mươi tuổi.

Nhà họ Quý mới chạm tới ngưỡng cửa hào môn, thực ra cũng không nhiều người được mời đến, người quen cũng có hoàn cảnh tương tự nhưng trường hợp này vẫn không tránh khỏi tranh đua lẫn nhau.

Minh Thù vừa vào đã bị các kiểu kim cương đá quý chói sáng hại mắt.

Có tiền mà tiêu hoang, chỗ này mua được bao nhiêu đồ ăn chứ!

Phá sản!

Quý Việt An mặt không đổi sắc đi vào bên trong.

“Việt An, em gọi điện cho anh sao anh không nghe?” Phạm Tuyết Ny mặc lễ phục màu trắng khẽ chạy lại, ánh mắt lập tức dừng lại trên người Minh Thù:

“Việt An, anh… Vị tiểu thư này là ai vậy? Sao Việt An không giới thiệu với em.”

Biểu cảm trên mặt cô ta biến đổi rất nhanh, từ vô cùng kinh ngạc đến tức giận, cuối cùng lại bày ra tư thế đoan trang tao nhã.

“Ôn…” Quý Việt An bí rồi, cô tên gì nhỉ?

Minh Thù nhai kẹo, nhẹ nhàng mỉm cười: “Ôn Ý.”

Phạm Tuyết Ny chớp mắt, vẻ tốt bụng hiền lành nói: “Hóa ra là Ôn tiểu thư, có điều hình như tôi chưa nghe nói nhà nào có vị thiên kim như vậy. Xin hỏi nhà Ôn tiểu thư làm nghề gì?”

Minh Thù cười cười nhìn Phạm Tuyết Ny: “Giết người phóng hỏa.”

Phạm Tuyết Ny: “…”

“Nếu Phạm tiểu thư có làm ăn gì nhớ liên hệ với tôi, bảo đảm khiến cô vừa lòng.”

Quý Việt An kéo Minh Thù lại, nói với Phạm Tuyết Ny: “Tuyết Ny, thật ngại quá. Bạn anh thích nói đùa nhưng không có ác ý, anh còn phải đi gặp bà, không nói chuyện với em nữa.”

“Việt An, em…”

Hắn kéo Minh Thù đi ngay, Phạm Tuyết Ny theo hai bước bị người chặn lại, chỉ có thể trơ mắt nhìn Quý Việt An và Minh Thù biến mất.

“Ôn tiểu thư, cô có thể đừng nói linh tinh được không?” Đến chỗ không người, Quý Việt An nhịn không được thấp giọng nói.

“Sao tôi lại nói linh tinh chứ, cô ta hỏi tôi làm gì, tôi trả lời có gì sai sao? Tôi có phép lịch sự.”

Quý Việt An: “…” Cô mà được gọi là có phép lịch sự? Giết người phóng hỏa là nghề nghiệp có thể quang minh chính đại nói ra sao? Cô còn rất tự hào, cô tự hào gì chứ!

Quý Việt An tự biết mình không nói lại Minh Thù, chỉ có thể nhắc nhở cô đừng nói linh tinh.

Phòng khách lúc này rất nhiều người, một bà cụ ngồi ở chính giữa đang cười ha ha nói chuyện.

Lương Thần và một người trẻ tuổi khác ngồi ngay bên trái, người trẻ tuổi kia liên tiếp chọc cho bà nội Quý cười, còn có một vài thanh niên nam nữ đứng hoặc ngồi. Mà bên còn lại thì rất nhiều con gái, ai nấy đều như hoa thơm cỏ lạ khoe sắc, trang phục đẹp đẽ.

“Anh.” Quý Việt Phong nhanh mắt nhìn thấy Quý Việt An liền đứng dậy:

“Anh, cuối cùng anh cũng đến rồi, chỉ đợi anh nữa thôi.”

Ánh mắt Lương Thần cũng nhìn theo. Thấy Minh Thù đang nhai kẹo bên cạnh Quý Việt An, ánh mắt hắn đột nhiên đông lại.

Chuyện tối qua dường như vẫn còn rõ mồn một trước mắt.

Cô gái này… quả nhiên đã thông đồng với Quý Việt An sao?

Lương Thần nắm chặt tay vịn của ghế. Lúc Quý Việt An đến gần thì từ từ buông ra, cười như không cười nhìn chằm chằm Quý Việt An, vẫn là bộ dạng công tử đào hoa cao cao tại thượng kia.

Minh Thù nhai hết kẹo, ngẩng đầu nhìn Lương Thần phát hiện vị này lại tỏ vẻ nhẹ nhàng, cô cũng có chút kinh ngạc nhưng chỉ cần đổi góc nhìn là có thể hiểu được vì sao Lương Thần nhẹ nhàng như vậy.

Quý Việt An thân là nam chính tất nhiên có ngón tay vàng. Dựa theo diễn biến kịch bản, ngón tay vàng của nam chính có lẽ được khởi động vào thời điểm ở night club nhưng ở night club Quý Việt An không bị đánh sống dở chết dở, ngón tay vàng của hắn cũng không được khởi động.

Mà chất xúc tác của ngón tay vàng kia chính là sợi dây chuyền mà Quý Việt An mua tặng cho bà nội Quý.

Lương Thần lấy sợi dây chuyền kia đi.

Huống hồ bây giờ hắn là đại thiếu gia nhà họ Lương, cho dù cô đã nói với Quý Việt An người tối qua là hắn đi nữa thì Quý Việt An có thể làm gì hắn?

Không thể.

Quý Việt Phong cười hì hì nói: "Anh, hôm nay sinh nhật bà nội sao anh lại đến muộn? Có phải kẹt xe không?"

Câu trước câu sau đều là quan tâm, còn cho Quý Việt An một cái cớ nhưng lại vô tình khiến cho bà nội Quý mất hứng.

Minh Thù nhai kẹo, đủ có tâm cơ.

Quý Việt An không để ý đến Quý Việt Phong, tiến lên tặng hộp quà trên tay cho bà nội Quý trong ánh nhìn phức tạp của mọi người: "Bà nội, chúc người phúc như Đông hải, thọ tỷ Nam sơn."

Mấy từ vô cùng đơn giản, không dư thừa lời nào.

Bà nội Quý không thích càng thể hiện đến mức cực đoan, chưa nhìn món quà đã liếc mắt: "Mấy ngày này con không có nhà, trong mắt con còn có cái nhà này sao?"

"Bà nội, không phải là do anh quá bận sao? Sắp tốt nghiệp rồi… Bà nội, hôm nay là sinh nhật bà, đừng tức giận, chúng ta xem thử anh tặng bà quà gì được không?"

Quý Việt Phong tiến lên dỗ bà nội Quý.

Bà nội Quý vẫn không vui như cũ: "Một ngày của nó thì có việc gì làm, cũng chưa thấy nó làm được việc gì, biết ngay là gây rắc rối cho chúng ta."

Nói vậy nhưng bà vẫn nghe lời Quý Việt Phong mở hộp ra.

Bà nội Quý nhìn chiếc hộp hơi ngây người một chút. Lương Thần nhìn chằm chằm biểu cảm của bà nội Quý không giận dữ như trong tưởng tượng, hắn liền đưa mắt về phía Minh Thù.

Người phía sau cười nhạt cũng nhìn lại hắn.

Ánh mắt kia nhìn Lương Thần có chút không tự nhiên, vô cùng trong trẻo ẩn chứa nụ cười thản nhiên, dường như mọi thứ đều nằm trong lòng bàn tay cô.

“Có lòng.” Bà nội Quý thản nhiên nói một câu.

Quý Việt Phong theo bản năng nhìn về phía Lương Thần, sao bà nội lại phản ứng bình thản như vậy.

Nhưng Lương Thần căn bản không có thời gian nhìn hắn. Quý Việt Phong đưa mắt nhìn theo thấy cô gái bên cạnh Quý Việt An, lập tức có chút giận. Lúc này mà Lương thiếu còn nghĩ đến phụ nữ được.

“Anh, chị gái này là ai vậy?” Quý Việt Phong dẫn lời đến Minh Thù:

“Trông hơi lạ, sao em chưa từng thấy trong giới? Học cùng anh sao? Ăn mặc thật tùy tiện. Tới tiệc rượu như thế này, những cô gái khác cũng không dám mặc như vậy.”

Minh Thù còn mặc đồ thể thao, vào tiệc rượu như vậy quả thực không hợp.

Nhưng dung mạo và khí chất kia của cô cũng không phải là quê mùa.

“Người anh chưa thấy có nhiều lắm.” Minh Thù lên tiếng trước, ý cười hòa hợp, không nhìn ra chút hoang mang nào nhưng từng lời nói ra cực không thân thiện:

“Sao hả, người trong giới còn phải từng người đến báo cáo với nhị thiếu gia nhà họ Quý sao, anh coi mình là tiên trên trời chắc?”

Quý Việt Phong bị Minh Thù làm cho bối rối, lát sau chỉ yếu ớt nói:

“Tôi chỉ hỏi một chút… Chị gái đây cần gì phải có ý thù địch như vậy? Anh, em không đắc tội với cô ta.”

Ý câu này là hắn không đắc tội với Quý Việt An nhưng ý thù địch của Minh Thù lớn như vậy, không khác gì Quý Việt An nói gì không tốt về hắn dẫn tới Minh Thù ghét hắn như vậy.

Lại thành công bôi nhọ Quý Việt An.

Những người khác không dám lên tiếng, chỉ yên lặng xem cuộc vui.

“Giới giải trí cũng nợ anh một chiếc cúp vàng giải Oscar.” Minh Thù tiếp tục nhai kẹo.

“Cô gái này.” Bà nội Quý không nhịn được.

“Cô là khách Việt An đưa đến, ta không tính toán với cô nhưng đây là nhà họ Quý, mong cô chú ý ăn nói một chút.”

“Tôi đã rất chú ý, đúng không Quý Việt An?” Trẫm còn chưa nói về công việc phóng hỏa giết người đấy.

Quý Việt An giờ chỉ muốn tìm một khe đất nhét Minh Thù vào. Chuyện quái gì thế này, biết trước đã không đưa cô đến.

Nhưng nghĩ đến chuyện hôm qua, nếu không phải cô nhắc nhở mình có lẽ hắn cũng không kiểm tra cái hộp này. Dù không biết lai lịch của sợi dây chuyền bên trong kia là gì nhưng nhất định sẽ có chuyện…

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 481: Vương Miện Bóng Đêm (8)

“Quý Việt An!”

Bà nội Quý nổi giận: “Con đưa hạng người gì về thế này, xem nhà họ Quý ta là nơi nào?”

Lương Thần có ý nhắc nhở Quý Việt Phong nhưng Quý Việt Phong có bà nội chống lưng, không thấy được ngụ ý của Lương Thần.

“Anh, chị gái này cũng đẹp nhưng anh không thể chỉ nhìn bề ngoài, không nhìn nhân phẩm. Hôm nay là ngày mừng thọ bà nội, chị ta ăn mặc như thế thì cũng thôi, còn nói như vậy, đây không phải là cố ý chọc tức bà nội sao?”

“Tôi chỉ yên lặng ăn, là các người bới móc trước.” Ngay từ đầu trẫm đã không nói gì, tự ngươi muốn gây chuyện, trách trẫm ư?

Bà nội Quý tức đến mức đưa tay chỉ Minh Thù, nói với Quý Việt An: “Đuổi cô ta ra ngoài, ta không muốn thấy cô ta.”

Mấy năm nay nhà họ Quý phát triển rất nhanh, cũng coi là cấp bậc tồn tại tương đối mạnh. Bà nội Quý lúc đầu không phải nhà giàu có nhưng bị tâng bốc nhiều quá, khó tránh có chút gắt gỏng.

“Nói cứ như tôi muốn ở đây lắm.”

“Cô…” Bà nội Quý tức giận đập bàn:

“Quý Việt An, con dẫn tới hạng người gì, xem nhà họ Quý ta là nơi nào, ai cũng có thể đến?”

Minh Thù cười: “Quả thực, ở đây vẫn chưa xứng để tôi đặt chân đến. Tôi đạp một cái chưa biết chừng nhà họ Quý các người đã đổ rồi.”

Khoe mẽ full điểm!

Có đồ ăn vặt càng hoàn mỹ hơn!

Bà nội Quý: “…”

Quý Việt Phong: “…”

Đám người vây xem: “…”

Hai tay Minh Thù vẫy vẫy, nghiêng đầu liếc mắt nhìn Lương Thần: “Lương thiếu, muốn đi cùng không? Tôi muốn hẹn anh một chuyến.”

Mọi người khẽ kinh ngạc, cô và Lương Thần quen biết sao?

Lương Thần là do Quý Việt Phong dẫn tới, giai cấp của Lương Thần, người ở đây chỉ có thể ngước nhìn.

Lương Thần nào dám đi cùng Minh Thù, chỉ thản nhiên nói: “Ôn tiểu thư, chúng ta còn chưa thân đến mức đó.”

Minh Thù bình thản: “Không sao, tiếp xúc thêm chút nữa là thân thôi.”

Tiếp xúc nhiều sẽ thân.

Vẫn chưa thân lắm? Vậy cứ tiếp tục tiếp xúc, tiếp xúc đến khi nào thân thì thôi.

Những người khác lại lộ ra vẻ hèn mọn châm chọc, còn tưởng cô quen với Lương Thần, thì ra chỉ muốn trèo cao.

Còn ở trước mặt Quý Việt An, thật không biết xấu hổ.

“Không cần đâu.”

“Tôi chờ anh ở bên ngoài.” Minh Thù phẩy đôi tay, từ từ đi ra ngoài.

Lương Thần: “…” Vẫn cảm thấy câu nói kia của cô có ý khác.

Quý Việt An vâng cũng không được, mà không vâng cũng chẳng xong. Dưới ánh mắt phẫn nộ của bà nội Quý, cuối cùng hắn cắn răng theo Minh Thù ra ngoài. Vốn dĩ hắn cũng không ưa được những người trong căn nhà kia.

“Ôi chao, con gái bây giờ thật đúng là không biết xấu hổ, trước mặt Quý đại thiếu gia cũng dám thông đồng với người khác.”

“Lương thiếu, cậu cũng đừng để ý, có kẻ không tự biết thân biết phận. Ỷ có chút nhan sắc là ghê lắm chắc.”

Lương Thần: “…” Cô có biết thân biết phận hay không hắn không biết nhưng câu nói vừa rồi của cô không sai, nhà họ Quý còn chưa có tư cách khiến cô đặt chân, cô đạp một cước quả thật nhà họ Quý sẽ lật.

“Sao thế này, vừa rồi sao tôi lại nhìn thấy Ôn tiểu thư?” Một người phụ nữ dáng dấp yểu điệu tiến đến, trong kinh ngạc có chứa vài phần sợ hãi nhưng lại có vài phần hả hê:

“Bà nội Quý, bà mừng thọ quả đúng là mặt mũi rất lớn, ngay cả Ôn Ý tiểu thư cũng nể mặt.”

Bà ta dám nói như vậy là vì bà ta vẫn luôn ở bên ngoài theo dõi chuyện xảy ra ở bên trong.

Đại tiểu thư mà họ cũng dám đắc tội, ai cho nhà họ Quý bọn họ lá gan to thế.

“Chu phu nhân, bà nói thế là có ý gì?” Bà nội Quý không thích người phụ nữ này nhưng cảm thấy bà ta nói có chỗ không thích hợp, cau mày hỏi một câu.

“À…” Chu phu nhân rối rắm: “Ôn Ý tiểu thư ấy à, là người đứng đầu Thanh Thị. Lão Chu nhà chúng tôi muốn gặp mặt cũng không dễ gì, bà nội Quý thực sự lớn mặt vậy sao.”

Chu gia làm nghề gì trong lòng mọi người đều biết. Lúc này nghe Chu phu nhân nói, động não một chút cũng biết bà ta đang nói đến cái gì.

Chu phu nhân như không phát hiện bầu không khí có gì sai sai, vẫn mải miết thêm mắm dặm muối: “Lần trước tôi chỉ nhìn thoáng từ xa, không ngờ hôm nay có thể gặp ở đây. Sớm biết bà nội Quý lớn mặt như vậy, lão Chu nhà tôi cũng không cần mỏi mắt đi tìm người ta tạo quan hệ như thế, trực tiếp tìm bà nội Quý là được rồi.”

Tim bà nội Quý đập thình thịch không dứt.

Người đứng đầu Thanh Thị…

Là người đứng đầu cơ đấy.

Những chuyện làm ăn của bọn họ phải chuẩn bị tốt mọi mặt.

Vương quốc ngầm Thanh Thị này hoàn toàn bị một thế lực khổng lồ khống chế, thế lực của bọn họ lớn mạnh, cho dù là giới thượng lưu cũng phải kiêng kỵ.

Nhưng cô trẻ tuổi như vậy, nhìn qua còn nhỏ hơn cả Quý Việt An, sao có thể…

Chu phu nhân nói càng hăng, nhịp tim bà nội Quý càng đập nhanh lợi hại.

“Bà, bà, bà sao vậy.”

“Người đâu, bà nội ngất rồi.”

Quý Việt Phong kinh sợ gọi người, trong phòng khách lập tức hỗn loạn, vài người mượn cơ hội rời đi.

Lương Thần đứng dậy, không tiến lên mà thừa lúc loạn lui ra ngoài.

Hắn vốn muốn mượn nhà họ Quý khiến Quý Việt An càng rớt thảm hơn, nào ngờ cô gái kia nhúng tay vào, hiện giờ nhà họ Quý còn dám đắc tội với Quý Việt An sao?

Chu phu nhân cười lạnh thành công rút lui, dám đắc tội đại tiểu thư cũng không nhìn xem thân phận gì.

Bà ta ở bên ngoài nghe được hết cho nên Minh Thù hoàn toàn không biết khi cô đi khỏi, có người giúp mình mạnh mẽ bức người ta một phen.

…

Không biết vì sao, Lương Thần luôn cảm thấy câu nói kia của Minh Thù không phải nói chơi cho nên lúc rời đi, Lương Thần cố ý nhìn xung quanh.

Xe của hắn dừng ở bên ngoài, Lương Thần đứng vài giây rồi đi về phía xe của mình.

An toàn đến trước xe, mở cửa xe.

“Hi!”

Nữ sinh ngồi ghế phụ tươi cười như hoa chào hỏi hắn.

Hoàn toàn không cần hỏi sao cô vào được, cửa sổ xe rõ ràng như vậy, kẻ ngu cũng nhìn ra.

“Lương thiếu gia, đi thôi, hẹn hò một chuyến.” Minh Thù mỉm cười:

“Anh muốn ở đây, tôi không để ý nhưng tiêu đề ngày mai có phải là “Lương đại thiếu gia có ý đồ hành hung mỹ nữ bên đường, bị mỹ nữ trừng trị” hay không thì tôi không biết đâu.”

Lương Thần bám lấy cửa xe, tay nổi gân xanh.

Ý đồ hành hung mỹ nữ bên đường?

Cô sao?

Được rồi, thừa nhận cô có chút ít nhan sắc nhưng đây hoàn toàn không phải kiểu hắn thích, cũng chỉ có Quý Việt An thích… Nghĩ đến Quý Việt An, Lương Thần dần tỉnh táo lại, hắn ngồi vào xe.

“Ôn tiểu thư, cô biết không thể tùy tiện ngồi trên xe đàn ông chứ?” Hắn vừa khởi động xe vừa nói.

“Giờ biết rồi.”

Gò má Lương Thần lạnh lại, lái xe ra ngoài.

Hai người đều không nói gì. Minh Thù lấy một ít đồ ăn từ trong túi ra, tùy tiện thả tầm nhìn vào dòng xe cộ phía trước.

Lương Thần khom lưng lấy điện thoại di động, thấy cô không phản ứng thì lôi cả cái bình nhỏ bên dưới di động ra.

“Lương thiếu.” Minh Thù bỗng quay đầu, tay Lương Thần cứng lại, di động và cả cái bình cùng nhau rơi xuống bên cạnh. Minh Thù nhặt bình lên để ở phía trước, cô cười nhẹ nhàng từ từ:

“Không muốn xảy ra tai nạn thì tốt nhất Lương thiếu vẫn nên yên phận một chút, tôi không muốn giết anh đâu.”

Giết ngươi thì giá trị thù hận của ta cũng mất!

Ngươi tuyệt đối đừng là thiếu niên nông nổi!

Hơi thở của Lương Thần nặng thêm mấy phần, cắn răng tiếp tục lái xe.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 482: Vương Miện Bóng Đêm (9)

Gió mát hiu hiu, nước sông chảy xiết.

Nửa người Lương Thần ngả ra ngoài lan can, gió sông vỗ lên mặt hắn, kiểu tóc sớm đã rối tinh rối mù. Hắn giữ thật chặt người đang ấn hắn lên lan can.

Mười lăm phút trước, hắn dừng xe ở đây.

Quanh đây rất ít người qua lại, giờ lại sắp trưa, càng ít người. Hắn vốn cho rằng mình là đàn ông, Ôn Ý không mang theo vệ sĩ, muốn giải quyết cô chắc cũng không khó gì.

Không thể ngờ rằng cô gái này chẳng những nhìn thấu tất cả ý đồ của hắn, xuống xe liền đánh hắn một trận.

Bây giờ còn ấn hắn lên lan can.

[Ký chủ có thể ném hắn xuống.] Hài Hòa Hiệu làm hết trách nhiệm, xúi Minh Thù.

“Chết chìm thì tính lên ai?” Hài Hòa Hiệu không thể yên phận một chút sao.

[Hắn biết bơi.] Hài Hòa Hiệu đã chuẩn bị từ lâu. [Không chết đuối được.]

“Hàng ở đâu?” Minh Thù lười để ý Hài Hòa Hiệu, trực tiếp hỏi Lương Thần:

“Thứ đêm qua anh đã lấy từ chỗ Quý Việt An, ở đâu?”

Lương Thần cảm thấy mình có thể ngã xuống bất cứ lúc nào. Tiếng nước chảy bên dưới tựa như tiếng dã thú rít gào, sẽ đợi hắn ngã xuống rồi nuốt chửng hắn.

Thứ hôm qua hắn lấy đi đương nhiên là sợi dây chuyền kia. Kiếp trước lúc hắn sắp chết mới biết được bí mật này. Sau khi sống lại, hắn vẫn muốn đến trước một bước lấy đi nhưng hắn không biết Quý Việt An mua ở đâu, chỉ có thể đoạt từ tay hắn.

Lẽ nào Ôn Ý đã biết rồi?

Không thể nào…

Lẽ nào chỉ vì hắn lấy đi sợi dây chuyền, cô muốn giúp Quý Việt An lấy về?

Ừ… Chỉ có khả năng này, dù sao tương lai cô cũng là người phụ nữ quan trọng nhất bên cạnh Quý Việt An.

Lương Thần lắc đầu không thừa nhận: “Tôi chưa lấy được gì thì cô đã vào, tôi không biết thứ cô nói là gì.”

Minh Thù tự tay cởi áo Lương Thần, từng thứ rơi xuống nước.

“Cô làm gì vậy, dừng tay! Cô, kẻ điên này, dừng tay cho tôi, tôi thực sự không cầm.” Lương Thần giãy giụa cật lực. Cơ thể bắt đầu đung đưa, bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống.

“Lương thiếu, khuyên anh một câu. Không muốn bị tôi tung lên trang nhất thì tốt nhất hãy đưa đồ cho tôi.” Minh Thù híp mắt cười, ném chiếc áo cuối cùng trên người hắn xuống nước.

Kế tiếp chính là quần.

Lương Thần cảm giác tay Minh Thù đã bắt đầu cởi quần hắn. Tức giận và nhục nhã xông lên đầu, mặt hắn đỏ bừng lên.

Rì rào rì rào…

Ngay lúc Lương Thần sắp bị lột quần, một bóng người từ trên sườn dốc vọt xuống. Tiếp theo có thêm mấy người nữa, tiếng súng tức thì vang lên.

Pằng pằng pằng…

Viên đạn bắn trúng xe của Lương Thần, âm thanh chói tai đan xen cùng tiếng nước sông chảy xiết.

Kẻ lao xuống trước tiên đã núp bên xe, đang thở dốc. Kẻ lao xuống sau đứng ở bên còn lại của chiếc xe giơ súng, kỳ lạ nhìn hình ảnh trẻ em không nên nhìn bên bờ sông.

Chơi trò gì vậy?

Hiếp "râm"?

Hiếp "râm" giữa ban ngày ban mặt?

Một nửa quần của Lương Thần tuột xuống, lúc này đang ở "ngã ba", mà quần áo Minh Thù lại ngay ngắn. Mọi người chỉ liếc nhẹ cũng có thể biết chuyện gì đang xảy ra. Bọn họ nhìn nhau, cảnh giác nhìn cô và Lương Thần, chuyển sang tư thế phòng thủ từng bước vây quanh chiếc xe.

Minh Thù thả Lương Thần ra, chắn trước người mình. Tiếng lên nòng vang lên ở bên kia, bầu không khí căng thẳng, toàn thân Lương Thần lạnh run.

Minh Thù nhìn người bên đó: "Lương thiếu gia, nhìn thấy người bên kia không? Anh còn không nói cho tôi biết, tôi sẽ kích động bọn chúng, sau đó phải phiền anh làm bia đỡ đạn cho tôi."

Lương Thần nhìn kẻ cứ nhất nhất dựa vào xe kia. Hắn cúi thấp đầu, khắp người đều là máu, trên đất đã đọng lại thành vũng nhỏ.

Ban nãy còn thở dốc, giờ lại không nghe thấy gì nữa.

“Cô điên rồi!” Lương Thần nghiến răng nói ra mấy chữ, mấy người đó nhìn qua đã biết là kẻ liều mạng.

“Này, người anh em bên kia, giúp tôi nổ hai phát súng. Đừng bắn chết, nhắm vào tay và chân mà bắn.” Minh Thù không hề chậm trễ, cao giọng gọi.

Lương Thần: “…”

Sát thủ đối diện: “…” Gặp quỷ rồi! Cô coi bọn chúng là gì chứ!

Đối phương hiển nhiên cũng không có ý định để họ đi, có kẻ đã giơ súng lên chuẩn bị giết họ.

Hai chân Lương Thần run lên, vội vàng mở miệng: “Trong xe, đồ ở trong xe.”

“Nếu anh dám lừa tôi, lần sau gặp lại tôi cũng không biết nên chiêu đãi anh thế nào.” Minh Thù đẩy Lương Thần sang một bên, lăn người trên đất nhanh chóng đến trước xe, không nhìn kẻ đang tựa vào xe kia, kéo cửa xe ra.

Pằng…

Rào rào…

Kính xe bị đạn bắn nát, Minh Thù cong lưng như mèo, nhanh chóng khởi động xe đạp ga xông ra.

Có người muốn cản cô, viên đạn xuyên qua kính chắn gió. Minh Thù cúi xuống tay lái, lao thẳng về phía trước.

Tiếng súng liên tiếp vang lên phía sau, không từ bỏ. Minh Thù móc điện thoại di động ra gọi cho Lục Mao.

“Alo, đại tiểu thư, cô ở đâu thế? Sao lại có âm thanh lớn như vậy, xảy ra chuyện gì?”

“Không sao, tôi ở sân tập, lát nữa về. Chuẩn bị cơm tối đi.”

Minh Thù cúp điện thoại: “Lấy súng ra, nếu không tôi bắn thì chết cả lũ.”

Sau ba giây đấu súng với cô, phía sau vang lên tiếng thở hổn hển.

Minh Thù quay đầu liếc nhìn, cười gằn một tiếng. Đằng sau không biết chui đâu ra một chiếc mô-tô theo sát cô nhưng vì sắp đến nơi có người, chúng không nổ súng.

Minh Thù gọi điện lần nữa nhưng súng lại tiếp tục bắn tới.

“Anh yêu, xem tình cảnh bây giờ của chúng ta, anh muốn chết nhưng tôi thì không, hay là anh có thể làm đại pháo cho tôi để tôi nã chúng?” Lời nói Minh Thù không nhanh, thậm chí mang ý cười.

Minh Thù cũng mặc kệ hắn có nổ súng hay không, trực tiếp gọi Lục Mao: “Mở định vị, tôi bị người đuổi, phái mười đến mười lăm người tiếp ứng, có vũ khí.”

Lục Mao ở bên kia hô to một trận, tiếp theo là âm thanh rối như tơ vò. Dù Minh Thù không dẫn theo vệ sĩ nhưng vệ sĩ cũng không cách cô quá xa. Minh Thù nói ra khoảng cách liền thấy có xe xông tới trước mặt.

Thời điểm xe sượt qua, người bên trong ném vũ khí về phía Minh Thù.

Minh Thù đưa súng cho người phía sau: “Trong súng có đạn, hoan nghênh nổ súng bất cứ lúc nào, mở hai đường thoát.”

Ném khẩu súng của cô đi, người phía sau không nhận súng từ tay Minh Thù mà dựa phía sau thở dốc.

Đằng sau có tiếng giao chiến nhưng tốc độ Minh Thù rất nhanh, âm thanh dần biến mất.

“Chú ý an toàn, đừng phí mạng, tìm cơ hội rút lui.” Minh Thù nói với Lục Mao bên kia.

“Được.” Lục Mao đáp một tiếng, chắc là dặn dò vài câu rồi quay lại nói với Minh Thù:

“Đại tiểu thư, cô chạy về hướng đường Hồng Tinh, tôi qua đón cô.”

Đường Hồng Tinh gần cô nhất, lại ít người đi đường. Sau khi Minh Thù lái lên đường lớn, còn có một chủ xe hành lễ với cô.

Minh Thù cười đáp lại, tăng tốc chạy đến đường Hồng Tinh.

Lục Mao nhìn thấy mục tiêu màu xanh nổi bật từ xa. Minh Thù lái xe qua, Lục Mao dẫn theo vài người lập tức chạy đến: “Đại tiểu thư, cô không sao chứ?”

“Không phải nhắm vào tôi, không sao.” Minh Thù không xuống xe ngay mà lật tung một hồi trong xe, cuối cùng lấy ra một sợi dây chuyền trong góc, cô nhét vào túi rồi xuống xe.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 483: Vương Miện Bóng Đêm (10)

Lục Mao thăm dò phía sau xe: “Đại tiểu thư, trong xe có một người… chết rồi?”

Người ở phía sau không có chút động tĩnh gì, ghế sau toàn là máu, không nhìn ra đã chết hay còn sống.

“Chưa chết đâu.”Minh Thù liếc mắt nhìn, phủi thủy tinh trên người: “Xử lý chiếc xe này đi.”

“Vậy người này thì sao?” Lục Mao hỏi.

Minh Thù đi về phía chiếc xe trước mặt: “Xử lý luôn.”

Lục Mao dặn người xử lý cả người và xe.

Nhưng đúng lúc này Minh Thù lại vòng về kéo Lục Mao ra, cúi người vào cửa sổ xe, kiểu lưu manh nắm cằm người phía sau kia, trưng mặt hắn ra.

Vào lúc này, kẻ vốn nhắm tịt mắt đột nhiên mở mắt ra, rất nhanh tay kéo Minh Thù lại, dọa Lục Mao giật cả mình: “Đại tiểu thư!”

Cặp mắt kia độc địa như chó sói hung ác mang theo sự tàn nhẫn khát máu.

Minh Thù dễ dàng phá được sự tấn công của hắn, khống chế hắn: “Anh muốn giết tôi?”

Ngực hắn phập phồng rất nhanh, ánh mắt hắn vẫn độc ác như cũ nhưng lực đã nhẹ hơn: “Cô muốn thế nào?”

Khóe môi Minh Thù cong lên, buông hắn ra rồi lấy khăn tay lau đi vết máu dính trên tay, nghiêng đầu dặn dò Lục Mao: “Dẫn về tắm rửa sạch sẽ.”

Lục Mao: “…” Dẫn về tắm rửa sạch sẽ?

Thế này là ý gì?

Lục Mao suy nghĩ một lúc không ra, bảo người đưa người phía sau ra, đưa về trước rồi nói.

Sau khi đưa về tắm rửa sạch sẽ, Lục Mao mới phát hiện người đàn ông này rất đẹp trai, cho nên đại tiểu thư để ý hắn?

Đàn em từ trong đi ra: “Vinh ca, trên người tên kia còn chảy máu, có chữa không?”

Lục Mao nói: “Đại tiểu thư không bảo chữa.” Đại tiểu thư nhà hắn chỉ dặn đưa về tắm rửa, không có lệnh chữa trị cho nên không chữa.

Đàn em lưỡng lự: “…” Giờ sao? Cũng không thể để hắn chảy máu đến chết chứ?

Lục Mao suy nghĩ một lúc: “Đưa về phòng đại tiểu thư.”

Mặc dù đàn em có chút khó hiểu nhưng cũng không nghĩ nhiều, đem người đến phòng của Minh Thù.

…

Minh Thù ăn xong, chậm rãi về phòng nhìn thấy máu đầy giường.

Bà nội nó, sao Lục Mao lại đưa cái tên cả người đầy máu này tới phòng cô?

Muốn dọa chết trẫm, thừa dịp kế thừa đồ ăn của trẫm sao?

Vì sao không băng bó cho hắn!

Minh Thù bước đến liếc nhìn, người đàn ông vẫn còn tỉnh táo nhưng nhìn qua đã không còn chút sức sống nào.

Minh Thù hít sâu một hơi, gọi Lục Mao đến.

“Cậu để hắn trong phòng tôi làm gì, không biết gọi bác sĩ cho hắn ư?”

Lục Mao ấm ức: “Đại tiểu thư, cô chỉ bảo tôi đưa về tắm, không bảo tôi gọi bác sĩ cho hắn.”

“Cậu không có não à?” Thế này có thể chết, không biết cầm máu cho hắn sao?

“Có chứ.”

Minh Thù mỉm cười: “Vậy cậu còn không đi gọi bác sĩ. Đợi hắn chết rồi tốn tiền mua quan tài sao?”

Lục Mao rúm người lại, không có tiền mua quan tài, hắn tức tốc rời phòng.

Bọn họ có bác sĩ riêng, Minh Thù ở đâu, bác sĩ ở đó. Lục Mao gọi bác sĩ đến rất nhanh.

Trên người hắn tổng cộng trúng ba phát súng. Một phát ở bụng, một ở cánh tay, một trên bả vai, chảy máu nhiều nhất là ở phần bụng.

Vừa rồi Lục Mao gọi người tắm cho hắn, chưa đi chết hắn cũng đã là mạng lớn rồi.

…

“Đại tiểu thư, chỗ chúng ta thiết bị đơn giản, tuy tôi đã xử lý xong vết thương của hắn nhưng hắn vẫn cần quan sát, đêm nay nếu không qua được…” Bác sĩ cẩn thận báo cáo với Minh Thù đang ăn chân gà.

Minh Thù cười một cái: “Vậy sẽ phải tốn tiền quan tài.”

Bác sĩ: “…”

Cho nên rốt cuộc vì sao đại tiểu thư muốn cứu người kia?

Bác sĩ liếc nhìn Lục Mao. Lục Mao cũng là gương mặt mờ mịt, ai biết được đại tiểu thư nghĩ thế nào, chắc là cảm thấy thú vị hoặc là cảm thấy dáng dấp hắn đẹp…

Hắn phất tay một cái, ý bảo bác sĩ lui xuống.

“Người đuổi giết hắn là ai?” Âm thanh của Minh Thù trấn áp Lục Mao chuẩn bị bỏ chạy.

Hắn quay lại: “Tạm thời chưa tra ra, có điều tôi có thể chắc chắn không phải người của Thanh Thị ta.”

Minh Thù liếc nhìn Lục Mao, cười có chút đáng sợ: “Nhóm người lớn như vậy chạy đến Thanh Thị, cậu cũng không phát hiện? Thanh Thị này đoán chừng chẳng mấy chốc sẽ đổi chủ.”

Hạ Nhàn như vậy, giờ những người này cũng như vậy.

“Đại tiểu thư, là tôi thất trách.” Trong lòng Lục Mao cũng lúng túng. Phía Hạ Nhàn cho dù hắn muốn cản cũng không cản được. Còn nhóm người hôm nay, chúng tiến đến từng nhóm trà trộn trong dân thường, không làm ra chuyện gì khác người, thực ra bọn họ rất khó phát hiện, cũng đâu thể bắt chước cảnh sát kiểm tra tất cả thiết bị qua đường?

Nhưng giờ quả thực là trách nhiệm của hắn, Lục Mao không dám phủ nhận.

“Điều tra cho kỹ, nếu đã đến Thanh Thị thì nhất định có dấu vết.” Minh Thù nhẹ giọng dặn dò.

“Rõ.” Lục Mao nhìn Minh Thù một chút, thấy cô không có dặn dò khác liền nhanh chóng rời khỏi, tránh bị giận cá chém thớt.

Trong phòng chỉ còn Minh Thù và tên đàn ông không rõ sống chết kia.

…

Hắn tỉnh lại vào buổi tối, trước tiên hắn đề phòng quan sát bốn phía, phát hiện mình được gắn kim truyền nhưng hoàn cảnh xung quanh lại không giống bệnh viện.

Một lúc sau trí nhớ của hắn mới rõ ràng.

Thuốc tê trên người đã hết hiệu nghiệm, lúc này từng cơn đau kéo đến. Tấm ga trải giường cũng bị mồ hôi lạnh thấm ướt lưng, dấp dính khó chịu.

Cổ họng hắn khát khô, chật vật cử động đầu, có một người ngồi cách đó không xa.

“Nước…”

Người bên kia ngẩng đầu nhìn, sau đó âm thanh con gái lanh lảnh truyền đến: “Trên bàn, tự rót đi.”

Người đàn ông cho dù lúc này đầu đã đau đến sắp hỏng cũng biết hắn không thể tự mình rót nước, toàn thân trên dưới không có sức lực cũng thôi, còn đau nữa.

“Nước…”

Hắn lặp lại lần nữa.

Minh Thù để điện thoại di động xuống "bịch" một tiếng, âm thanh rất vang, cả phòng đều vọng lại. Cô bước mấy bước tới trước giường, nhẹ cúi người nhìn hắn, lúc này người đàn ông mới thấy rõ mặt cô.

"Còn tưởng anh sắp chết, nhìn bộ dạng cũng khỏe lắm đấy chứ." Minh Thù liếc nhìn, giọng nói có chút tiếc nuối. Cô đứng dậy rót nước đưa cho hắn.

Người đàn ông giương mắt nhìn.

Uống thế nào?

Tay hắn không còn chút sức lực nào!

Minh Thù: "…" Tại sao trẫm phải hầu tên thần kinh này!

Minh Thù muốn ném cái ly đi.

Thôi bỏ đi.

Coi như ngày làm việc thiện.

Lát nữa ăn nhiều một chút để bồi bổ.

Cô nâng đầu hắn, đặt ly lên cánh môi của hắn. Dòng nước ấm chảy vào miệng giảm bớt độ khát của cổ họng hắn.

Uống nước xong, hắn thử nói: "Đây là đâu?"

"Bệnh viện tâm thần." Minh Thù đặt hắn xuống giường lại.

Người đàn ông: "…"

Bệnh viện tâm thần mà thế này? Cô lừa ai chứ!

Hiển nhiên Minh Thù không có ý nhiều lời, cô mang cái ghế qua ngồi xuống, ôm đồ ăn bắt đầu ăn, vừa ăn vừa quan sát hắn.

Ánh mắt không ngại ngùng nhìn đến nỗi hắn mất cả tự nhiên.

“Cô tên gì?”

“Gọi tôi viện trưởng là được.” Minh Thù mỉm cười, trả lại hắn nguyên vẹn ba chữ vừa rồi:

“Anh tên gì?”

Người đàn ông: “…” Thật ra hắn bị kẻ điên bắt được ư?

Không gian đột nhiên yên tĩnh lại.

Một lúc lâu, người đàn ông lên tiếng: “Hạ Trạm.”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh

dtv-ebook.com

Chương 484: Vương Miện Bóng Đêm (11)

Cốc cốc.

Tiếng gõ cửa cắt ngang cuộc đối thoại của họ. Minh Thù đứng dậy ra ngoài, Hạ Trạm bất giác thở phào.

Hắn cẩn thận đánh giá căn phòng này.

Minh Thù ra ngoài một lúc lâu mới quay lại, ý cười trên khóe miệng cô còn sâu hơn trước, tựa như có chuyện gì khoái trá.

Minh Thù ngồi lại xuống ghế: “Anh quả là đáng tiền.”

Hạ Trạm căng thẳng thần kinh, nhìn chằm chằm Minh Thù không hé răng, chờ câu nói tiếp theo của cô.

Là ai tìm đến cô?

Hiện giờ hắn giả ngố tốt hay là giả vờ mất trí nhớ tốt hơn?

[Nhiệm vụ phụ: Thu hoạch giá trị thù hận của Diêm Trạm.]

Hạ Trạm… Diêm…

Ý cười của Minh Thù càng đậm, được, ngay cả cái tên cũng là giả.

“Anh nói thử xem tôi giao anh cho ai thì lời hơn?” Minh Thù biểu hiện dáng vẻ khó lựa chọn.

“Cô giữ tôi lại có lời nhất.” Giọng của Diêm Trạm còn lạnh lùng hơn mấy phần so với ban nãy, ánh mắt cũng sắc nhọn hơn. Dù sắc mặt tái nhợt cũng không giảm đi khí thế sắc bén trên người hắn.

Minh Thù khẽ nheo mắt: “Bên ngoài có không ít người tới tìm tôi, tại sao tôi phải giữ lại một rắc rối như anh?”

“Đại tiểu thư của bang Thiên Ưng còn sợ phiền phức?”

Minh Thù cắn môi dưới: “Sao anh biết tôi là đại tiểu thư của bang Thiên Ưng?”

Đáy lòng Diêm Trạm hơi hồi hộp, thần sắc buông lỏng trong nháy mắt thoáng cái lại khôi phục như thường: “Trước đó tôi thấy biểu tượng của bang Thiên Ưng trên chiếc xe tiếp ứng cho cô.”

“Vậy sao?” Một vài chiếc xe quả thật có biểu tượng nhưng chiếc xe hôm nay chắc là không có:

“Sao tôi lại không biết nhỉ? Lẽ nào bọn họ ở sau lưng tôi vẽ tầm bậy lên xe?”

“…” Diêm Trạm hít sâu một hơi, sắc mặt càng lộ vẻ tái nhợt:

“Tôi cũng không biết đại tiểu thư của bang Thiên Ưng đã đổi nghề làm viện trưởng bệnh viện tâm thần.”

“Nghề phụ thôi.” Minh Thù đối ứng vô cùng thong thả:

“Hiện giờ làm ăn khó khăn như vậy, còn phải nuôi anh em của một bang phái lớn như thế, có ai không kiếm thêm chút thu nhập? Tôi thấy tôi giao anh ra có thể đổi được một số tiền lớn, rất có lời.”

Nghề phụ ông nội cô!

Cô còn cố lừa gạt!

Khóe miệng Diêm Trạm giật nhẹ: “Giao tôi ra, cô cho rằng sẽ an toàn sao?”

“Sao hả, còn muốn đại khai sát giới ở Thanh Thị của tôi?”

Diêm Trạm không lên tiếng, mặc định lời nói của cô.

Hung tàn vậy ư!

Trẫm rất sợ.

Phải bảo vệ tốt đồ ăn vặt của trẫm cho nên sắc mặt Minh Thù vẫn chăm chú: “Vẫn nên giao ra thôi!”

Có thể đổi được nhiều đồ ăn vặt đây!

Rất lời!

Cùng lắm thì sau đó lại cứu ra.

[…] Ký chủ, cô như vậy là tiên nhân đào (1)đấy!

Diêm Trạm suýt chút nữa thì nghẹn một bụng máu mà chết, vì sao luôn có kẻ thần kinh muốn phá hình tượng của hắn.

Hắn duy trì hình tượng dễ lắm sao?

Đâu dễ gì!

Đầu óc Diêm Trạm nhanh chóng suy nghĩ cách đối phó, hắn phải ở lại, sao không lưu lại kế hoạch đuổi quỷ hả!

“Là ai tìm cô?”

“Hạ Nhàn, anh em của anh bỏ ra năm mươi triệu để tôi tìm anh.”

Minh Thù giơ năm ngón tay làm quá: “Năm mươi triệu.”

Vừa rồi Hạ Nhàn đã phái người đưa tiền đến, tất cả đều là vàng.

Cam kết chỉ cần cô tìm được người, số còn lại sẽ được đưa tới.

Đáy lòng Diêm Trạm thở phào nhưng vừa thở phào xong lại hỏi tiếp: “Còn ai nữa?”

“Hết rồi.”Minh Thù lấy ra hai viên kẹo, lột vỏ bỏ vào miệng. Ánh mắt cô rung lên, khóe miệng cong một đường cực đẹp.

“Có điều tôi có thể tìm được nhóm người truy giết anh, chắc bọn họ sẽ cho tôi một số tiền tốt hơn.”

“Cô thiếu bao nhiêu tiền?” Diêm Trạm thốt ra, hoàn toàn không khống chế được bản thân.

Nói xong hắn liền hối hận, không thể phá vỡ hình tượng, không thể phá vỡ hình tượng.

“Thứ như tiền thì ai mà chê nhiều.” Nhiều tiền có thể mua rất nhiều đồ ăn vặt, anh biết khỉ gì!

Minh Thù mỉm cười: “Anh nói phải không? Diêm tiên sinh.”

Diêm Trạm: “…”

Hạ Nhàn tìm cô, cô có thể đoán ra thân phận mình cũng không có gì là lạ.

Cô thân là người cầm quyền giới ngầm Thanh Thị, biết thân phận của hắn cũng không có gì là lạ.

Không lạ mới có quỷ!

Hạ Nhàn không thể nào nói cho cô biết thân phận của hắn, hắn cũng rất ít khi ra mặt trước người khác. Vì sao? Đương nhiên là vì phải giữ thần bí… cái con khỉ!

Là bởi vì rất nhiều người muốn giết hắn, bị người ta thấy còn sống nổi không!

Cho nên rốt cuộc làm sao cô biết được?

“Anh nói xem, nếu người của tổ chức biết bộ dạng bây giờ của anh, có thể cùng nhau tấn công hay không?” Nếu như giết sạch tổ chức của hắn, hắn có hận trẫm không?

Minh Thù suy nghĩ khả năng này…

Lý giải trên góc độ bệnh thần kinh, chắc hắn sẽ lười không đi.

Minh Thù bỏ suy nghĩ này, có điều chọc tức hắn chút cũng tốt.

Diêm Trạm: “…” Ha ha.

“Tại sao anh không nói gì?”

“…” Có gì đáng nói với cô. Cô cũng muốn đưa lão tử đi đổi lấy tiền rồi, chẳng lẽ còn muốn lão tử nói hân hạnh cảm ơn đã chiếu cố, hoan nghênh lần sau lại đến sao?

Ông trời đây không làm được.

Diêm Trạm mặc kệ cô. Hoàn toàn không kéo được giá trị thù hận, Minh Thù cũng không còn tinh thần, ngồi trên ghế ăn đồ ăn vặt.

Diêm Trạm bị cô nhìn chằm chằm chỉ đơn giản nhắm mắt lại.

Hiện giờ hắn không muốn để ý kẻ thần kinh này.

Chờ hắn khỏe lại sẽ bóp chết cô.

Nhất định phải bóp chết cô.

…

Minh Thù đợi Diêm Trạm ngủ mới đứng dậy rời khỏi phòng.

Lục Mao đợi ở bên ngoài thấy cô đi ra thì nhanh chóng bước tới, có chút vui mừng: “Đại tiểu thư, chúng ta sẽ giao hắn ra sao?”

Năm mươi triệu đấy!

Minh Thù nhét túi đồ ăn vặt trống rỗng vào ngực hắn, mỉm cười vỗ vai hắn: “Ai dám để lộ tin tức, mang đầu đến gặp tôi.”

Miệng của Lục Mao há thành hình chữ O, một lúc sau mới nói: “Đại tiểu thư, chúng ta không giao người sao? Năm mươi triệu đấy?”

Năm mươi triệu!

Tiền người ta cũng đã thanh toán rồi.

“Ừ, sau đó thì sao?” Vẻ mặt Minh Thù vô tội cười:

“Hắn cũng đâu có nói nhận tiền rồi nhất định phải tìm được người, đúng không?”

Lục Mao: “…”

Đại tiểu thư, cô sẽ bị đánh chết đấy có biết không?

…

Nửa đêm.

Minh Thù đang mơ mình thành lập một đế quốc đồ ăn vặt, một trận tiếng đập cửa vang lên cùng với âm thanh hỗn loạn.

“Đại tiểu thư, xảy ra chuyện rồi!”

Minh Thù phiền não đứng dậy mở cửa ra: “Làm gì vậy? Kẻ nào tới cửa báo thù?”

Đầu tóc Lục Mao cũng loạn xì ngầu, quần áo trên người cũng cài sai cúc, hiển nhiên là đang hoảng loạn.

“Đại tiểu thư, chúng ta bị bao vây.” Tốc độ nói của Lục Mao cực nhanh:

“Đối phương khá nhiều người.”

“À.” Thần sắc Minh Thù không thay đổi gì: “Nhắm vào ai?”

“Còn có thể là ai, nhất định là cái tên trên lầu kia.”

Lục Mao mếu máo khóc: “Tôi đã nói nên giao hắn ra, kẻ mà phía Diêm Vương đòi nào phải nhân vật đơn giản, những người đó và những người trước đó cùng một phe.”

Minh Thù rất muốn nói với hắn cái tên trên lầu kia chính là Diêm Vương, dĩ nhiên không phải nhân vật đơn giản.

“Đại tiểu thư, chuẩn bị rút lui thôi. Người của chúng ta quá ít, không đánh lại chúng.” Lục Mao nói tiếp:

“Trên tay chúng có vũ khí hạng nặng.”

Minh Thù: “…”

Trẫm đây là đang pháp trị xã hội!

Nghe xong tình huống xung quanh, Minh Thù mặc áo khoác đi lên lầu, Lục Mao đi chuẩn bị việc rút lui.

Trên lầu tương đối yên tĩnh, hai vệ sĩ canh giữ ở cửa tỏ vẻ đã nhận được tin, chỉ là không biết giờ nên làm gì. Dù sao không ai dặn dò bọn họ nên đưa người bên trong đi hay là giết chết.

***

(1) Tiên nhân đào: Dùng nữ sắc để lừa người khác vào bẫy.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 485: Vương Miện Bóng Đêm (12)

Không biết là Diêm Trạm giả vờ ngủ hay ngủ thật, nằm trên giường vẫn không nhúc nhích. Minh Thù tới gần, tay chưa đụng đến hắn, cổ tay đã đau nhức một trận.

Người trên giường nhìn chằm chằm vào cô, trong đôi mắt tăm tối như nổi lên vô số tia máu, khiến người khác toàn thân cứng ngắc.

Minh Thù cười nhẹ nhăn nhó: “Vẫn rất khỏe, vừa rồi không phải anh sắp chết sao? Thả tay ra!”

Mấy giây sau Diêm Trạm mới buông cô ra: “Bên ngoài xảy ra chuyện gì?”

Minh Thù lắc lắc cổ tay, trực tiếp rút kim truyền trị thương ra rồi đỡ hắn dậy, ác liệt nói: “Có người tới đón anh, giờ tôi phải đưa anh đi đổi tiền.”

Trên người Diêm Trạm không còn sức lực, chỉ có thể bị Minh Thù chèn ép.

Nghe thấy cô muốn đem mình đi đổi lấy tiền, hắn cũng không phản bác, chỉ đứng lên theo cô.

Dưới chân như nhũn ra, hắn trực tiếp ngã vào người Minh Thù.

Miệng vết thương có máu chảy ra, thấm đẫm vải, chóp mũi

Minh Thù thoáng ngửi thấy mùi máu tươi.

“Anh đừng có chết, chết rồi thì không đáng tiền.” Minh Thù vòng qua eo hắn, nhặt quần áo ở trên giường choàng lên người hắn.

“Tôi có chết hay không đối với cô mà nói cũng không tổn thất gì. Cho dù là thi thể của tôi cũng rất đáng tiền.” Âm thanh của Diêm Trạm có chút thấp.

“Có kẻ hận anh tới mức phải bỏ tiền ra mua thi thể rồi dùng roi đánh thi thể?” Minh Thù tấm tắc hai tiếng:

“Phải chăng tôi nên làm một cuộc đấu giá?”

Như vậy có phải cô cũng muốn hận tôi, hận đến mức đánh roi lên thi thể không? Không phải đã có giá trị thù hận rồi sao?

Nghĩ lại vẫn rất hưng phấn.

Diêm Trạm chỉ cảm thấy cô gái dìu mình cười có chút hưng phấn, hoàn toàn không biết cô đang hưng phấn vì điều gì.

“Cô không hiếu kỳ vì sao bọn họ muốn giết tôi sao?”

“Lòng hiếu kỳ hại chết mèo. Tôi không hiếu kỳ, thật đấy, anh tuyệt đối đừng nói với tôi.” Đạo lý này trẫm hiểu, đừng hòng dùng cái này để lừa gạt mất đồ ăn vặt của trẫm.

Trẫm không nghe.

Diêm Trạm: “...” Sao tim lại mệt thế cơ chứ?

Minh Thù đỡ Diêm Trạm cao hơn mình cả cái đầu có hơi mệt, cô gọi vệ sĩ bên ngoài vào đưa hắn rời đi.

Lúc xuống lầu, Lục Mao vừa hô hoán vừa chạy lên: “Đại tiểu thư, xe đã chuẩn bị xong rồi.”

Bên ngoài đã có tiếng súng, hiển nhiên là giao chiến rồi.

Đầu Diêm Trạm ngày càng nặng hơn, hắn chỉ mơ hồ cảm giác được bọn họ một mực đi xuống dưới. Ánh sáng càng ngày càng mờ, hắn bị nhét vào xe, xung quanh rất lạnh.

Cửa bị kéo ra, một người khác ngồi vào, hắn có chút khó khăn nhìn về phía cô.

"Đi thôi."

Xe khởi động, thân thể Diêm Trạm không cố định ngã trái ngã phải khiến vết thương hắn nứt ra, mùi máu tươi tỏa ra trong xe.

Minh Thù liếc hắn, thở dài ngồi sang để ổn định thân thể hắn, lại từ từ ôm vào lòng.

"Cô… không phải muốn đưa tôi đi đổi tiền sao?" Âm thanh của Diêm Trạm rất thấp nhưng lúc này trong xe cực kỳ yên tĩnh, Minh Thù nghe thấy rất rõ ràng.

"Ài, không kịp, anh không thấy người ta đều đã đánh lên sao."

"À…"

Bên ngoài xe dần dần có ánh sáng, quanh đây rất hoang vắng, cũng không biết là ở đâu nhưng đối phương dám tấn công không e dè như vậy thì chắc chắn gần đây ít người.

Minh Thù cúi đầu bấm điện thoại di động, ánh sáng tỏa lên mặt hắn. Khóe miệng cô vẫn mỉm cười, cả người cô bật lên sự dịu dàng và nhẹ nhàng.

Diêm Trạm nhìn cô thuần thục gọi 110, sau đó báo có xã hội đen thanh trừ lẫn nhau, cũng đề nghị bọn họ lúc tiến đến hiện trường đừng để chuông báo động.

Khỉ chứ, âm thanh kia từ xa cũng có thể nghe thấy, có phần tử phạm tội nào nghe mà không bỏ chạy?

Diêm Trạm: “…”

Chưa thấy thao tác nào cợt nhả như vậy.

Báo cảnh sát xong, Minh Thù lại gọi điện thoại cho Lục Mao: “Nghĩ cách giữ chân chúng, chú ý an toàn, tốt nhất có thể chống đỡ nửa giờ. Không chịu được cũng không sao, đừng nạp mạng là được.”

Đây là vùng ngoại thành, cảnh sát xuất cảnh cũng cần thời gian.

“Đại tiểu thư, phía sau có xe bám theo chúng ta.”

Bộ đàm trong xe phát ra tiếng, là một chiếc xe bán tải.

Rất nhanh xe trước mặt đột nhiên dừng lại, con đường phía trước cũng bị chắn mất.

Minh Thù khều tay Diêm Trạm, cúi đầu sát hắn nói: “Xem ra cái mạng này của anh thật đáng tiền.”

Minh Thù buông hắn ra, đầu tiên là dùng di động gửi một vị trí định vị, sau đó đẩy cửa xe ra bước xuống.

Người trước mặt đã xuống, đứng nghiêm chờ cô.

Minh Thù từ từ đi qua, nhận hạnh nhân vệ sĩ đưa cho, đứng ở vùng giao thoa giữa bóng tối và đèn xe.

Toàn bộ đường lớn vắng lặng không tiếng động, ngay cả tiếng gió thổi cũng không nghe thấy.

Tất cả mọi người giống như bóng ma đứng ngoài xe.

“Ôn tiểu thư.” Người đàn ông mặc áo gió đứng đối diện lên tiếng trước:

“Chúng tôi chỉ cần Diêm Trạm, cô giao người ra đây, có thể rời đi ngay bây giờ.”

Minh Thù bỏ hạnh nhân vào miệng, âm thanh trong trẻo truyền ra từ bóng tối: “Anh trả tôi bao nhiêu tiền?”

Thật là thẳng thắn.

Người đàn ông mặc áo gió sửng sốt một chút.

Vào đề hình như có gì sai sai…

“Hạ Nhàn trả tôi năm mươi triệu, anh trả tôi bao nhiêu?” Minh Thù lại hỏi:

“Dù gì cũng phải một trăm triệu mới thể hiện thành ý chứ?”

“…” Mở miệng là một trăm triệu, sao cô không đi cướp đi!

“Sáu mươi triệu.”

“Một trăm triệu.” Minh Thù ra khói bóng tối, nụ cười của cô lập tức rõ ràng:

“Diêm Vương tiếng tăm lừng lẫy sáu mươi triệu đã bán đi, người trong giới sẽ châm biếm tôi.”

Mặc dù biết người cầm quyền thế giới ngầm Thanh Thị là một cô gái nhỏ nhưng chợt nhìn thấy cô gái trẻ tuổi như vậy, đối phương thật có chút giật mình.

Nhưng cô cũng dám bán cả Diêm Vương, ai còn dám châm biếm cô!

Người đàn ông mặc áo gió ổn định tinh thần: “Bảy mươi triệu, không thể nhiều hơn nữa.”

“Một trăm triệu, không thể ít hơn nữa.” Minh Thù không nhường một bước.

Phía trước có người ghé tai người đàn ông mặc áo gió nói gì đó. Hắn ngẩng đầu nhìn Minh Thù, âm thanh lạnh lùng: “Ôn tiểu thư, cô muốn kéo dài thời gian?”

“Ôi chao, bị anh nhìn ra rồi.” Minh Thù không có chút gì xấu hổ khi bị vạch trần, ngược lại đặc biệt nghiêm túc nói:

“Có điều nếu anh thật sự trả tôi một trăm triệu, tôi nhất định sẽ giao người cho các anh. Thật đấy, các anh nghĩ cho kỹ đi.”

Người đàn ông mặc áo gió: “…” Có quỷ mới tin cô.

Người đàn ông mặc áo gió bắt đầu trấn áp thế trận.

“Ôn tiểu thư, tôi cho cô cơ hội cuối cùng. Bây giờ đưa người của cô rời khỏi, chúng ta nước giếng không phạm nước sông.”

Minh Thù bình tĩnh ăn hạnh nhân, giọng nói vô cùng nhẹ nhàng: “Theo như lời anh nói, từ lúc anh bước vào Thanh Thị của tôi, nước giếng đã phạm nước sông rồi. Hay là anh xem Thanh Thị của tôi là nơi muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, còn có thể thuận tiện bắt cá?”

Câu nói phía sau tuy vẫn là giọng nói nhanh nhẹn nhưng mọi người mơ hồ cảm thấy áp lực.

Cảm giác bị trấn áp này không giống ở những người khác, vô thanh vô tức (1)lại có thể khiến cho lòng người lạnh run, nảy sinh sợ hãi.

“Ôn tiểu thư, chuyện này vốn không liên quan gì tới cô, cô hà tất phải tranh giành vũng nước đục này?” Người đàn ông mặc áo gió cắn răng nói. Vào lúc này, có thể không đánh nhau đương nhiên là tốt, dù sao đây cũng là Thanh Thị… địa bàn của cô.

“Không lợi không làm, đây không phải rất có lợi sao? Bảo các anh cầm tiền đến mua, các anh lại không vui cho nên bây giờ không thể trách tôi.”

Minh Thù nhún vai: “Chi bằng các anh trả tôi một trăm triệu, tôi lập tức rời đi.”

***

(1) Vô thanh vô tức: Không có âm thanh, không có hơi thở.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 486: Vương Miện Bóng Đêm (13)

Người đàn ông mặc áo gió biết không thể kéo dài được nữa. Người của cô mà đến, chỉ sợ bọn họ muốn thoát thân cũng không dễ như vậy.

Người đàn ông mặc áo gió thủ thế, người phía sau lập tức giương súng, lên đạn nổ súng.

Viên đạn xuyên qua không khí.

Chíu chíu chíu…

Đạn bắn vào thân xe, đèn chợt tắt. Bốn phía rơi vào bóng đen, chỉ còn lại vô số tiếng súng giao thoa.

Minh Thù tự tay lấy ra thú nhỏ, ném nó về phía người đàn ông mặc áo gió đối diện.

Tiếng gầm gừ của thú nhỏ có thể sánh ngang với tiếng súng sắc lẹm.

Người đàn ông mặc áo gió chỉ cảm thấy có gì đó bay về phía mình nhưng chưa rõ là thứ gì, cả người đã bị một luồng sức mạnh xô vào.

Một viên bánh trôi mềm nhũn đáp xuống đất, lóc cóc chui xuống gầm xe, biến mất.

Người đàn ông mặc áo gió cảm giác mình hoa mắt.

Nếu không tại sao hắn lại thấy một viên bánh trôi lớn biết lăn tròn?

Người đàn ông mặc áo gió bò dậy, nhanh chóng thúc đẩy chiến tuyến, hướng về phía xung quanh chiếc xe.

Minh Thù đã rút lui đến vị trí trung gian, đang được những vệ sĩ bảo vệ. Trên người cô đều trang bị đồ ăn vặt, không có chỗ trang bị súng, lần sau vẫn nên trang bị một khẩu, nếu không cứ gặp phải chuyện như vậy…

Diêm Trạm ở trong đập cửa xe.

Minh Thù khom lưng tiến tới, cửa xe trượt ra, lộ ra khuôn mặt tái nhợt của Diêm Trạm.

“Cô giao tôi ra đi…”

Ánh mắt Minh Thù nhìn hắn, ý cười ở khóe miệng từ từ rộng ra: “Diêm tiên sinh, đối phương không cho xu nào đã đòi anh, tôi có thể giao sao?”

Diêm Trạm = giá trị thù hận.

Giá trị thù hận = đồ ăn vặt.

Cướp đồ ăn vặt từ tay trẫm, to gan thật.

“Yên tâm, tôi còn muốn bán anh với giá tốt, sẽ không để anh chết không rõ ràng.” Minh Thù cầm súng gõ gõ phía trước, ý bảo hắn đóng cửa xe lại.

Diêm Trạm: “…”

Lão tử lo lắng cho cô làm gì, chết rồi cũng tốt, không cần tự mình làm nhiệm vụ cũng hoàn thành.

Diêm Trạm đợi trong xe, hiệu quả cách âm rất tốt, chỉ có thể mơ hồ nghe thấy. Người vẫn đứng vây quanh chiếc xe hắn ngồi, không có bất kỳ ai có thể tới gần đây.

Diêm Trạm vô thức nắm chặt quần áo trên người, thở gấp hơn mấy phần.

Chẳng qua là gặp mặt vài lần, hắn lại lo cho cô?

Khỉ chứ, nhất định vì cô là mục tiêu tấn công.

Lo lắng cho mục tiêu tấn công thì có gì sai.

Nhưng đúng lúc này, âm thanh bên ngoài dừng lại.

Yên lặng…

Nếu không phải thấy ở bên ngoài vẫn còn nhiều người, hắn đã cho rằng người bên ngoài đã chết hết.

Âm thanh dần dần vang lên, tiếng súng va chạm, tiếng bước chân, tiếng quát từ từ tụ lại. Thế giới yên tĩnh dần sống động trở lại.

Minh Thù mang theo mùi đẫm máu chui vào trong xe, cô còn chẳng nhìn Diêm Trạm một cái đã trực tiếp lệnh tài xế trước mặt: “Lái xe.”

Xe tiếp tục từ từ khởi động đi về phía trước. Diêm Trạm thấy có người cầm súng đứng trước hai đầu đường lớn, một hàng dài xe đậu trước mặt, có người dựa vào xe hành lễ với bọn họ.

Mà người của người đàn ông mặc áo gió đều giơ tay, quỳ một chân trên đất, thần sắc ảm đạm.

Người đàn ông mặc áo gió kia đã chết, đèn xe đảo qua người hắn, biểu cảm thật ghê sợ.

“Ú u ú u…”

Tiếng còi xe cảnh sát vang lên từ xa đang tiến đến gần.

Ánh mắt Diêm Trạm cũng dần mờ đi, ý thức của hắn dần chìm xuống, rơi vào một vùng tăm tối.

Minh Thù tự tay kéo người sắp ngã về bên kia ôm vào lòng, một lát sau dặn dò tài xế: “Lái nhanh một chút.”

Thú nhỏ nhảy nhót bên cạnh Minh Thù.

Sen, ăn, ăn, ta muốn ăn.

“Ta cũng không có, ngươi còn muốn ăn?” Hiện giờ trẫm cũng đói bụng, được chưa!

Thú nhỏ không phục.

Sen, ngươi cắt xén khẩu phần ăn của ta như vậy, ta sẽ không cao được.

Minh Thù cầm lấy thú nhỏ, thả nó vào túi: “Ngươi vốn dĩ không cao, có lớn nữa cũng chỉ có thế cho nên chi bằng không ăn.”

Thú nhỏ ở trong túi gào khóc mài móng vuốt, ồn ào đòi người hủy diệt cô, đổi một con sen khác.

Minh Thù chỉ cười, đôi mắt cô liếc nhìn Diêm Trạm.

Sắc mặt Diêm Trạm tái nhợt dựa vào vai cô, chắc là quá khó chịu nên chân mày hắn hơi nhíu lại.

Minh Thù đưa tay khẽ chạm mặt hắn, lấy thảm phía sau xe đắp trên người hắn.

Đối tượng mang giá trị thù hận phải đợi cô cứu, chính là đang trên đường chờ được cứu.

Chuyện gì thế này!

Kéo một giá trị thù hận sao lại khó vậy chứ.

…

Diêm Trạm bị chuyển đến một chỗ khác, mỗi ngày trừ uống thuốc, đi ngủ, hắn không thể bước nửa bước ra khỏi phòng. Đương nhiên hắn cũng không còn sức lực, hiện giờ đến xuống giường cũng hơi khó khăn.

Nghe nói trận đổ máu hôm đó lên TV, có điều rõ ràng người phụ nữ kia đã xử lý tốt, không dính líu liên quan gì đến cô.

Mà từ hôm đó trở đi, người bên cạnh Minh Thù đều biết đại tiểu thư nhà họ có vẻ coi trọng một tên đàn ông trị giá năm mươi triệu.

Nghỉ thêm vài ngày, Diêm Trạm cảm giác mình có thể xuống giường đi lại.

Thực sự mấy ngày nay cơ hội Diêm Trạm gặp được Minh Thù không đúng, đa số là cô chỉ đến liếc nhìn, nguyền rủa hắn sao còn chưa chết. Hắn mặc kệ cô, cô liền đi, sau đó cả ngày không thấy bóng dáng.

Diêm Trạm mở cửa phòng, hộ vệ ở bên ngoài thấy hắn đi ra, ánh mắt kỳ lạ nhìn qua.

Đây chính là người đàn ông đại tiểu thư nuôi ư?

Diêm Trạm chỉ cảm thấy ánh mắt hai người này lạnh nhạt. Hắn hung dữ nhìn sang, vệ sĩ lập tức run lên nhìn thẳng phía trước, không dám nhìn lại.

Ánh mắt người đàn ông mà đại tiểu thư nuôi sao lại đáng sợ thế?

Tìm được chỗ xuống lầu, Diêm Trạm còn chưa đi xuống dưới đã nghe thấy tiếng Minh Thù. Hắn tiếp tục đi về phía trước vài bước, thấy được cảnh tượng ở đại sảnh.

Minh Thù đứng bên ghế sofa, chống nạnh chỉ vào Lục Mao đang ôm đĩa đồ ăn phía sau sofa.

“Cậu để xuống cho tôi!”

“Đại tiểu thư, các anh em vẫn chờ cô đó, nhanh đi thôi. Việc lần trước náo động lớn như vậy, hiện giờ bên kia đang nhìn chằm chằm, cô còn phải ổn định lòng quân đấy!”

Lục Mao liều mạng ôm đồ ăn: “Đại tiểu thư, chúng ta ăn trên xe được không?”

Cô gái dừng một chút, cất bước đi ra ngoài.

Lục Mao đuổi theo sau: “Đại tiểu thư, lát nữa cô nói chuyện duyên dáng một chút…”

Minh Thù đột nhiên nhìn về hướng cầu thang, Diêm Trạm bám lấy tay vịn liếc nhìn cô từ xa.

Minh Thù chỉ nhìn thoáng qua liền theo Lục Mao ra ngoài, Diêm Trạm đi từ từ xuống dưới. Phòng khách không có ai, bên ngoài là một đình viện có người gác.

Diêm Trạm đợi ở phòng khách đến tối nhưng Minh Thù vẫn không về, ngược lại có bác sĩ đến nhắc nhở hắn nên lên lầu nghỉ ngơi.

“Di động, cho tôi mượn một lát.” Diêm Trạm nhìn bác sĩ, nói ra yêu cầu của mình.

Tất cả các thiết bị liên lạc trên người hắn đều bị lấy đi.

Bác sĩ bị dọa hết hồn, lắc đầu tưng tưng như trống bỏi, nhanh chóng thu xếp xong đồ đạc của mình rời khỏi biệt thự.

Biệt thự này trừ hắn ra, giờ không còn một ai.

Cho nên bây giờ hắn bị nhốt?

Phản diện lắm chiêu trò thật.

Diêm Trạm chờ ở phòng khách, đồng hồ kêu tích tắc tích tắc. Kim đồng hồ từ mười giờ đến mười một giờ, rồi đến mười hai giờ.

Rạng sáng.

Đình viện ở bên ngoài chỉ có ánh sáng yếu ớt, vệ sĩ đi tuần tra cũng trầm lặng như đình viện, không tiếng động.

Cả thế giới đều yên tĩnh.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 487: Vương Miện Bóng Đêm (14)

Lục Mao đứng hút thuốc ở trong sân với dáng vẻ ghen ăn tức ở.

“Vinh ca, sao vậy, trễ như vậy còn chưa đi nghỉ ngơi?” Bên cạnh có một bảo vệ đang đi tuần tra, nhìn hắn như vậy liền qua hỏi.

Sao vậy, xảy ra chuyện lớn rồi.

Lục Mao tiếp tục hút thuốc, buồn phiền đến nỗi mặt nhăn mày nhó.

Bảo vệ: “…”

Vinh ca làm cái gì vậy? Đang muốn làm nghệ thuật sao?

Nỗi buồn lo của Lục Mao chính là đại tiểu thư nhà hắn.

Lúc nãy cuộc họp vẫn chưa kết thúc, Minh Thù nghe xong điện thoại của bác sĩ đột nhiên chỉ thị tan họp. Tuy là toàn bộ cuộc họp cô chỉ có mặt rồi ngồi ăn nhưng đột nhiên vô duyên vô cớ tuyên bố tan họp, hành động như vậy thật sự không hợp lý.

Gần đây Thanh Thị loạn như vậy, bọn họ mở cuộc họp cũng là vì chuyện này.

Sau khi tan họp, Minh Thù liền một mạch đi về.

Nguyên nhân dĩ nhiên là vì cái tên đang ngủ trên ghế sofa này rồi.

Ngủ trên ghế sofa thì có sao, toàn khu biệt thự đều có hệ thống chỉnh nhiệt, tuyệt đối không có vấn đề. Cô có cần phải cố tình chạy về không?

Lục Mao buồn chán lại hút thêm hai hơi, hắn ném thuốc xuống rồi xoay người nhìn vào trong.

Minh Thù đang ngồi trên ghế sofa xử lý những văn kiện lúc nãy mang về, người đàn ông bên cạnh thì ngủ say.

Ây.

Đại tiểu thư chắc bị tên này tán tỉnh rồi, thật đáng lo, phải báo tin này cho lão gia biết!

-

Diêm Trạm cũng không ngủ được bao lâu, hắn phát hiện trên người đắp thêm một cái chăn và bên cạnh mơ hồ còn có người ngồi, tự động thân thể cảnh giác tỉnh dậy, phản xạ có điều kiện.

Hắn chưa kịp hành động, cổ tay đã bị bắt: “Sao, còn muốn động thủ à? Bây giờ anh sao rồi, đã khỏe chưa?”

Hương thơm của cô gái xông lên mặt, hắn dần dần tỉnh táo lại, bình tĩnh ngồi xuống: “Cô đã về.”

Minh Thù buông tay hắn ra, tiếp tục lật xem văn kiện: “Anh muốn liên lạc với ai?”

Diêm Trạm: “…”

Nhân tại ốc diêm hạ bất đắc bất đê đầu (1).

Lạnh lùng.

Ra khỏi cửa này, lão tử vẫn uy quyền.

“Hạ Nhàn.”

“Quả nhiên anh tin hắn, vì sao trước đây không liên lạc?” Minh Thù ném văn kiện xuống, ngã người về phía sau, tiện tay nhặt đồ ăn vặt bên cạnh lên, hành động liền mạch.

Cô có hỏi thăm được chuyện của hắn ở bên kia, tuy là thông tin có chút bảo mật nhưng vẫn nghe phong thanh, nghe nói là có người làm phản, đuổi giết hắn. Đầu tiên là sự cố máy bay, sau đó là các loại truy sát, rồi đến Thanh Thị.

Ở Thanh Thị, dù sao vẫn phải cảm ơn thế lực không thể khinh thường của cha cô nên đối phương không dám làm bậy ở Thanh Thị.

Mà Diêm Trạm cũng biết rõ điều này, sau khi đến Thanh Thị cũng không rời đi.

Đáy mắt Diêm Trạm hiện lên một luồng ánh sáng lạnh lùng hung ác: “Ôn tiểu thư, sau khi cô bị phản bội, cô còn tin tưởng người bên cạnh cô chứ?”

“Tin chứ.” Minh Thù nhai miếng ô mai, mùi vị chua chua ngọt ngọt làm cho cô cảm thấy tinh thần rất thoải mái, ngữ điệu đều cho thấy sự vui sướng: “Anh không tin tưởng, làm sao biết bọn họ sẽ phản bội anh đến mức độ nào?”

“Vì muốn biết họ sẽ phản bội đến mức độ nào nên chọn tin tưởng sao?” Diêm Trạm cảm thấy đây là lý luận hoang đường nhất được nghe trong năm nay.

Suy nghĩ của kẻ điên, lão tử thật không hiểu nổi.

Minh Thù nghiêng đầu, ánh sáng của đèn chùm pha lê trong mắt cô như những vì sao, chi chít trên bầu trời.

Cô chậm rãi nở nụ cười: “Như vậy mới dọn dẹp sạch sẽ những người bên cạnh.”

Ai cũng tin tưởng nhưng cũng không tin tưởng bất kỳ ai.

Người ở trong cuộc, tâm ở ngoài cuộc nhìn toàn cuộc, ai là cọp, ai là sói, ắt có kết luận.

Minh Thù nói tiếp: “Nhưng mà sẽ có người không phản bội anh.”

Diêm Trạm chỉ xây dựng cho mình hình ảnh là một người nghiêm túc, có quy tắc. Hắn cảm thấy làm người sống như vậy cũng rất khó khăn, đề phòng mọi người nhưng vẫn bị người ta phản bội.

Lúc này nghe xong lời nói của Minh Thù, hắn bỗng nhiên hiểu rõ? Suy nghĩ một hồi, hắn cảm thấy bà điên này lại đang nói chuyện vô lý.

Lão tử không nói chuyện vô lý với cô.

“Điện thoại di động.” Trước đây không liên lạc là bởi vì bản thân hắn không xác định được, có thể bại lộ không.

Hạ Nhàn bỏ ra cái giá lớn như vậy tìm hắn, hiển nhiên người bên cạnh đã xử lý sạch sẽ, bây giờ hắn cần liên lạc với Hạ Nhàn.

“Anh muốn thì tôi sẽ cho sao?” Minh Thù cười: “Dựa vào cái gì chứ.”

Sẽ không cho anh, xem có tức không?

“Hạ Nhàn đã đem năm mươi triệu cho cô, cô muốn giữ tôi lại làm gì?”

“Vậy được thôi, bây giờ anh đi khỏi cái cổng này, muốn đi đâu thì đi đó, muốn liên lạc ai thì liên lạc với họ, tôi không cản anh.”

Minh Thù bĩu môi hướng về phía cổng.

Diêm Trạm cứ nhìn qua nhìn lại giữa Minh Thù và cái cổng lớn.

Cuối cùng hắn đứng lên.

Minh Thù nhìn theo hắn, lúc này ngửa đầu nhìn hắn.

Diêm Trạm đi về phía trước hai bước, vừa lúc đứng ở trước mặt Minh Thù. Hắn chợt khom lưng, Minh Thù ôm đồ ăn vặt co lại lui về sau, cả người đều bị giam trên ghế sofa.

Diêm Trạm chống tay trên sofa: “Ôn tiểu thư, ơn cứu mạng không thể báo đáp, hay là tôi lấy thân báo đáp. Chờ tôi giải quyết xong chuyện bên kia, tôi sẽ tới tìm cô.”

Chú cảnh sát, ở đây có kẻ điên vừa ăn cướp vừa la làng.

Trẫm không cần ngươi lấy thân báo đáp, chỉ cần ngươi lấy thù hận báo đáp!

Trong ánh mắt Diêm Trạm thoáng hiện lên chút tàn nhẫn, giọng nói trầm thấp cảnh cáo: “Chỉ là Ôn tiểu thư, người bên cạnh tốt nhất không nên xuất hiện làm chuyện xằng bậy. Nếu không... tôi không ngại giúp cô xử lý.”

Minh Thù: “...”

Lúc nãy còn là một chú thỏ trắng, sao đột nhiên lại biến thành lão sói vẫy đuôi rồi.

Tâm thần phân liệt sao?

Diêm Trạm giữ cằm Minh Thù, cúi người hôn xuống, vừa sắc bén lại vừa có khí thế bá đạo, không cho Minh Thù cự tuyệt. Cũng may hắn chỉ lướt qua, cũng không có thâm nhập.

Minh Thù trợn mắt, có thể thấy rõ ràng lông mi của hắn rất dài, thậm chí là khuôn mặt tinh tế của hắn.

Diêm Trạm buông Minh Thù ra: “Chờ tôi quay về.”

Minh Thù lấy hơi, sắc mặt đỏ ửng: “Tôi nói này Diêm tiên sinh, anh đối với bất kỳ ai cứu mình đều muốn lấy thân báo đáp sao?”

Vừa ăn cướp vừa la làng, không phải anh cứ như vậy mà cướp đi sao!

Ai muốn hắn lấy thân báo đáp!

Đồ ăn vặt của trẫm thì sao!

Trẫm kìm nén bản thân.

Đáy mắt Diêm Trạm hiện lên ý cười ranh mãnh: “Thật xin lỗi, để cho cô thất vọng rồi, chỉ có cô là cô gái duy nhất đã cứu tôi.”

Hắn lần nữa chạm môi Minh Thù rồi lập tức đứng dậy bước ra cổng lớn.

Lục Mao đứng ở bên ngoài, sắc mặt khó hiểu nhìn hắn, hiển nhiên là thấy cảnh hắn hôn Minh Thù vừa rồi.

Minh Thù không ngăn cản hắn rời đi, đương nhiên Lục Mao không dám tự ý làm chủ, chỉ có thể nhìn hắn rời khỏi sân nhà, biến mất trong màn đêm mù mịt.

Đại tiểu thư đang chơi trò gì đây?

“Phái người theo dõi hắn.”

Lục Mao hoàn hồn, thấy Minh Thù đứng ở cửa, đầu óc hắn rất nhanh trở lại: “Đại tiểu thư muốn tìm cơ hội bắt trở lại sao?”

Minh Thù không biết từ đâu móc ra quả táo rồi gặm: “Bắt trở về làm gì? Để đưa hắn lên bàn thờ tổ tiên thờ à? Tôi bảo cậu đi trông chừng hắn, đừng để cho người khác lấy năm mươi triệu này đi!”

Lục Mao: “…”

Cái này khác gì nhau đâu?

Tâm tư của đại tiểu thư thực sự là càng ngày càng khó đoán.

Lục Mao không dám trì hoãn, nhanh chóng đi làm.

Còn chưa đi được bao xa, lại bị Minh Thù gọi lại: “Đi mời Quý Việt An tới một chuyến.”

“Bây giờ.” Lục Mao vô cùng kinh ngạc, trời đã khuya lắm rồi…

Minh Thù cười híp mắt nhìn hắn.

Diêm Trạm đi rồi, bây giờ tâm trạng của cô tự dưng thấy không thoải mái, dĩ nhiên muốn người khác cũng khó chịu theo.

“Đại tiểu thư, vây tôi đi đây.”

***

(1) Nhân tại ốc diêm hạ bất đắc bất đê đầu: Đang trong tình thế bị khống chế phải biết tạm thời nhân nhượng.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 488: Vương Miện Bóng Đêm (15)

Quý Việt An thật không hiểu nổi, đang lúc ngủ say bị ai đó gọi tới nơi này cũng không có lời nào giải thích.

Mà người gọi hắn tới, một lời cũng không nói liền ném hắn vào nhà bếp…

Quý Việt An làm một đĩa mì Ý đơn giản đặt ở trước mặt Minh Thù: “Ôn tiểu thư, cô tìm tôi tới đây không phải là để làm cho cô một bát mì chứ?”

Nửa đêm gọi hắn tới làm mì, thật quá đáng nha!

Từ sau khi Minh Thù về lần trước, bây giờ thái độ của Quý gia đối với hắn có chút thay đổi, mấy lần thăm dò, giống như muốn thông qua hắn liên lạc với cô.

Nhưng hắn làm gì có cách nào liên lạc với cô.

Ánh mắt Minh Thù lấp lánh ném một cái hộp qua: “Tiễn khách.”

Quý Việt An nhíu mày.

Hắn mở hộp ra, khóe miệng nhịn không được co quắp: “Ôn tiểu thư, sợi dây chuyền này chính là sợi tôi đã mua, cô trả lại cho tôi?”

Quả nhiên, cô đã lấy về lại…

Cuối cùng, cô muốn làm gì?

Chẳng lẽ là xem trọng mình?

Không trách Quý Việt An suy nghĩ miên man, thật ra là do cách cư xử của Minh Thù dễ khiến người ta hiểu lầm.

“Cái này vốn là của anh.”

Đúng là hắn mua, không sai, là của hắn.

Quý Việt An hít thở sâu một hơi: “Ôn tiểu thư, ý của tôi là tại sao cô cố tình muốn cầm sợi dây chuyền này về cho tôi?”

Minh Thù cầm đĩa lên bắt đầu ăn mì: “Bởi vì là của anh.”

Quý Việt An cảm thấy lời này của Minh Thù có ý khác, hắn cầm sợi dây chuyền lên nhìn vài lần. Dây chuyền này không phải mua ở tiệm châu báu mà là ở một tiệm bán đồ cổ.

Lúc đó hắn chỉ là đi cùng bạn, nhớ đến sinh nhật của bà Quý sắp tới rồi nên hắn cũng sẵn tiện xem thử, không biết tại sao thấy thích sợi dây chuyền này.

Hắn cũng không cảm thấy sợi dây chuyền này có gì đặc biệt nhưng nó có sức hấp dẫn cho nên hắn mới mua nó.

Quý Việt An cầm sợi dây chuyền: “Là sao? Cái gì gọi là bởi vì là của tôi?”

“Ý nghĩa của mặt chữ, Quý thiếu gia, tôi nhớ là anh đã tốt nghiệp đại học rồi mà? Khả năng hiểu chuyện có cần kém như vậy không?”

Tiếp đó mặc kệ Quý Việt An hỏi cái gì, Minh Thù chỉ yên lặng mà ăn, hoàn toàn không để ý tới hắn.

Cuối cùng cô còn chê hắn phiền, liền kêu Lục Mao vứt hắn trở về quảng trường ở trung tâm thành phố.

Quý Việt An mờ mịt đứng ở quảng trường, sợi dây chuyền cầm trong tay đã bị nắm chặt đến phát nhiệt.

“A.”

Tiếng thét chói tai từ bồn hoa ở không xa truyền đến, Quý Việt An cảm thấy có chút kỳ quái. Đã khuya thế này, công viên còn có người sao?

Sau tiếng thét chói tai đó thì tự nhiên biến thành tiếng rên rỉ nghẹn ngào giống như bị người ta bịt miệng.

Quý Việt An cầm sợi dây chuyền đi qua bên đó.

Liền thấy hai người đàn ông nồng nặc mùi rượu muốn hành hung một cô gái nhỏ.

Quý Việt An lập tức hiểu rõ, trực tiếp xông lên: “Các người đang làm cái gì?”

Hắn đẩy người đàn ông từ trên người cô gái nhỏ ra, kéo cô gái đứng lên, bảo vệ cô ở phía sau.

“Ô hay, thằng nhóc con từ đâu tới phá chuyện tốt của ông.” Tên bợm rượu thứ nhất hung tợn mắng một tiếng, muốn túm lấy cô gái trở về.

Quý Việt An che chở cô gái lui về phía sau.

Tên bợm rượu thứ hai có chút công phu mèo ba chân, một cước đạp lên người Quý Việt An. Tên bợm rượu thứ nhất thuận thế cầm lấy tóc của Quý Việt An đè hắn xuống đất.

“Chạy mau, báo cảnh sát.”

Quý Việt An ngăn hai tên bợm rượu lại, để cô gái kia chạy trước.

Cô gái thật sự hoảng sợ, trong lúc nhất thời không cử động, một hồi lâu sau mới xoay người chạy đi.

Hai tên bợm rượu tay đấm chân đá về phía Quý Việt An, nghe được tiếng còi xe cảnh sát, hai tên bợm rượu mới dừng tay chạy tán loạn.

Vết máu trên trán theo gò má chảy xuôi xuống, lưu lại trên sợi dây chuyền.

Ánh nhìn của Quý Việt An mờ nhạt, không biết có ánh sáng ở đâu chiếu đến làm hắn không mở mắt nổi, rồi sau đó xung quanh lại rơi vào bóng tối.

-

Khu vực phía bắc ngoại thành Thanh Thị.

Diêm Trạm dựa vào cái cột điện cũ kỹ, đốt một điếu thuốc, ánh sáng mập mờ giống như đang dẫn dắt, một chiếc xe màu đen êm ái dừng trước mặt hắn.

Diêm Trạm dập tắt thuốc, ngồi vào trong xe.

Hạ Nhàn gọi một tiếng: “Diêm gia.”

Diêm Trạm gật đầu chào, hắn cởi đồ trên người, nhận lấy áo sơ mi màu đen mà Hạ Nhàn đem tới, nhàn nhã thay y phục.

“Diêm gia, ngài bị thương sao?” Hạ Nhàn nhìn thấy vết thương trên người của Diêm Trạm.

“Không sao.”

Đợi Diêm Trạm thay xong quần áo mới cất tiếng nói trầm thấp hỏi: “Bên đó đã xử lý sạch sẽ?”

“Tôi đã đem những người đáng tin đến Thanh Thị.” Hạ Nhàn còn đem đồng hồ đeo tay, điện thoại di động, súng, lần lượt đưa cho Diêm Trạm:

“Hàng cũng đã lấy về, tạm thời sẽ không xảy ra chuyện gì.”

“Những lão già đó đã hao phí tâm sức cho lần này.” Diêm Trạm lên đạn, động tác rất thuần thục, ánh mắt thâm hiểm, hắn vẫn là Diêm gia quyết đoán.

Hạ Nhàn vẻ mặt hơi nặng nề: “Diêm gia, tôi không ngờ có kẻ làm phản. Chuyện lần này là sai sót của tôi, nếu như tôi phát hiện kịp thời sẽ không xảy ra chuyện như vậy.”

Diêm Trạm vẻ mặt ám đạm, nói từng chữ: “Nên cải tổ từ sớm.”

Hạ Nhàn nhìn Diêm Trạm, hé môi định nói gì đó, cuối cùng chọn câm miệng.

“Diêm gia, phía sau có người đi theo, có cần xử lý không?”

Nghe vậy Hạ Nhàn quay ra sau nhìn, phía sau có chiếc xe không gần không xa đang đi theo. Bây giờ trên đường chỉ có hai chiếc xe của bọn họ, rất rõ ràng có thể nhìn ra đang bám theo bọn hắn.

“Kệ họ.”

Hạ Nhàn hơi kinh ngạc: “Diêm gia biết họ sao?”

Diêm Trạm thả lỏng tư thế, mấy giây sau mới nói: “Người của Ôn Ý.”

Hạ Nhàn không nhìn thấy khóe môi Diêm Trạm cong lên mấy phần, có thể ngay cả hắn cũng không chú ý đến, lúc này tâm trạng rất tốt.

Ôn Ý…

Hạ Nhàn không nhịn được mặt đen sầm lại, cô ấy lấy của mình hết năm mươi triệu vậy mà cũng không tuyền tin tức đến, nhưng khi hắn nhận được tin tức đã cùng cô ấy cãi nhau một trận. Những người đó sẽ không vô duyên vô cớ được cô ta sai đến đây.

Nhất định là Diêm gia ở bên cạnh cô ta, những người này mới theo tới đây.

Nếu không phải hắn không tiện can thiệp ở Thanh Thị này, cộng thêm sợ có người theo dõi hắn phát hiện tung tích của Diêm Trạm, hắn làm gì cần cô đi giúp mình tìm người. Hắn càng không nghĩ tới những người đó lại làm càn như vậy, không kiêng nể gì dám ở Thanh Thị ra tay.

“Bọn họ không sợ đắc tội Ôn gia?”

“Giết người đến mất cả lý trí như vậy còn có gì phải kiêng kỵ Ôn gia.” Giọng nói lạnh lùng của Diêm Trạm, Hạ Nhàn nghe được cũng không khỏi rùng mình.

“Vậy chúng ta liên kết với Ôn gia? Chờ sau khi chúng ta trở về, đảm bảo sẽ làm rõ mọi chuyện.” Giọng Hạ Nhàn chắc chắn, dường như đã nhận định Diêm Trạm một lần nữa có thể trở về, không thể để bọn họ tiếp tục giở trò.

Bây giờ bọn họ đang nội chiến, người của Ôn gia sẽ không nhúng tay vào nhưng mà đợi đến khi việc giải quyết xong, vậy cũng không nói được…

Hơn nữa bảo bối quý giá nhất của Ôn gia chính là Ôn Ý.

“Ngài nói ông ta quan tâm đến con gái như vậy, sao lại để cô ấy ở lại Thanh Thị?” Hạ Nhàn ngược lại cũng có chút nghĩ không thông.

“Để bên người càng không an toàn, tuy rằng nước của Thanh Thị này sâu nhưng ưu điểm là sạch, cô ấy ở chỗ này rất an toàn.” Giống như bọn họ chỉ cần bên người có nhân tài sẽ càng nguy hiểm.

“Chuyển thiệp mời đến Ôn gia.” Diêm Trạm dừng một chút:

“Ta tự mình viết, các ngươi đưa qua là được.”

Hạ Nhàn cảm thấy hơi kỳ lạ nhưng cũng không hỏi nhiều, Diêm gia có cách nghĩ của riêng mình.

“Bây giờ chúng ta về bên đó sao?”

Diêm Trạm vuốt vuốt súng: “Đi Giang Châu.”

Hạ Nhàn biết rõ mục đích đi Giang Châu của Diêm Trạm, bên đó mới có thể coi là căn cứ của bọn họ, những người khác đều không biết. Hắn lại hỏi: “Nhóm hàng kia xử lý sao rồi?”

“Đưa đến bên Ôn Ý, để cho cô nàng giúp ta bảo quản.”

“Diêm gia?” Hạ Nhàn giật mình.

Diêm Trạm suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy có chút không ổn, có thể sẽ mang phiền phức đến cho cô, hay thôi vậy.

“Trước tiên tìm một nơi giấu đi đã!”

Hạ Nhàn thở phào.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 489: Vương Miện Bóng Đêm (16)

Gần đây Lương Thần rất xui xẻo, vốn đã lên kế hoạch ổn thỏa định đoạt lại người phụ nữ của Quý Việt An, không ngờ vừa ra tay đã không thuận lợi. Ôn Ý này với Ôn Ý trong ấn tượng của hắn hoàn toàn khác nhau.

Hắn thật vất vả mới lấy được sợi dây chuyền, còn chưa nghĩ kỹ xem mình sẽ dùng nó làm gì đã bị cô tađoạt trở về.

“Lương thiếu nghĩ gì thế, rượu cũng không uống, gái cũng không chơi, hoàn lương sao?”

“Tôi thấy Lương thiếu đây chắc là tương tư rồi, gần đây hẹn lần nào cũng không xuất hiện, để ý ai rồi à?”

Ngày thường cùng nhau đi ăn chơi thác loạn, bây giờ đến đây làm ầm ĩ, Lương Thần thấy những người này thật phiền. Sau lần thất bại trước của hắn, những người này còn quay lại thừa nước đục thả câu.

Nhưng bây giờ chưa phải là lúc vạch mặt, Lương Thần chỉ có thể nhịn.

“Lương thiếu, nhảy một bản thôi.” Mùi nước hoa xông vào mặt, tiếp đó là một thân thể mềm nhũn tới dựa vào hắn:

“Lương thiếu, lần trước anh đã đồng ý dẫn người ta đi ra ngoài chơi nha, sao nói mà không giữ lời vậy. Ngày hôm nay phạt anh khiêu vũ cùng người ta.”

“Ôi…”

Bạn ăn chơi lên tiếng làm cho Lương Thần càng phiền, trực tiếp đẩy cô ả kia ra, giọng nói bực bội: “Đừng tới phiền tôi.”

Cô ả bị đẩy ra liền lảo đảo, trong phút chốc nước mắt tràn ra ngoài, tội nghiệp gọi tên: “Lương thiếu…”

“Cút!”

Những người khác bên cạnh đều cười rôm rả, cô ả vô cùng giận dỗi, giậm chân xoay người đi.

“Ôi chao, đó không phải là Ôn Ý sao?”

Ôn Ý.

Hai chữ này tựa như từ khóa được nêu bật, thoáng chốc ánh mắt của Lương Thần như đang tìm kiếm, quả nhiên thấy người chậm rãi tiến vào ở lối đi.

Buổi tiệc hôm nay là lễ đính hôn của trưởng tử Thượng Quan gia, Thượng Quan gia là một hào môn chân chính, khách mời đều là những người có địa vị.

Trong những người này, quen biết Ôn Ý không phải là ít.

“Nghe nói Ôn gia và Thượng Quan gia là thế gia kia mà, Ôn Ý tiểu thư tới cũng không có gì lạ, nhưng mà trông Ôn Ý tiểu thư thật sự là sắc quá.”

“Đúng vậy… Tôi cảm giác Ôn Ý tiểu thư rất tỏa sáng, cô ấy cười lên thật là đẹp.”

“Đẹp đi nữa có ích lợi gì, người ta có gai đó, cậu hãy tỉnh lại đi.”

Minh Thù mặc một chiếc váy ngắn ngay trên đầu gối, tóc ngắn hơi xõa, tùy tiện cài lên mái tóc một chiếc kẹp, như vậy là đã ra dáng một thiếu nữ dịu dàng.

Khuôn mặt cô mỉm cười đi tới, xung quanh giống như đang tỏa sáng khiến người ta cảm thấy thật ấm áp.

Quản gia của Thượng Quan gia tự mình ra đón tiếp, dẫn cô lên lầu. Tiếng xôn xao bàn tán cũng theo cô biến mất, dần dần nhỏ lại.

Lương Thần híp mắt, lấy điện thoại di động bấm một dãy số.

-

Minh Thù thay cha cô tới, lễ vật đều là cha cô chuẩn bị kỹ cho cô gửi qua đây, dặn cô tự tay giao cho Thượng Quan gia.

Cũng không biết hai người này là thế nào mà chơi với nhau, dù sao lão gia nhà Thượng Quan cùng lão gia nhà cô có quan hệ rất thân thiết.

Ông cũng xem Minh Thù như con gái ruột.

Một tiếng tiểu Ý, hai tiếng tiểu Ý không ngừng gọi cô, còn nhiệt tình giới thiệu cậu hai nhà ông mới vừa trở về từ nước ngoài cho cô làm bạn trai.

Minh Thù: “...” Nhà giàu đúng là đáng sợ.

Hay là trẫm đi tìm gì ăn thôi!

Thượng Quan nhị thiếu tự mình dẫn Minh Thù xuống lầu, thái độ rất thân thiết: “Nhiều năm không gặp, không ngờ tiểu Ý đã lớn như vậy.”

Thượng Quan Kỳ, Thượng Quan nhị thiếu gia.

Khi còn bé Ôn lão gia sợ cô gặp chuyện không may, có khoảng thời gian gởi nuôi cô tại Thượng Quan gia. Tuổi của Thượng Quan đại thiếu gia lớn hơn bọn họ, không thường xuyên chơi với cô, nhưng nhị thiếu gia Thượng Quan Kỳ bằng tuổi cô cho nên cơ bản đều là hai đứa trẻ bọn họ chơi với nhau.

Tuy nhiên sau này Thượng Quan Kỳ lại xuất ngoại, cô cũng được đón về, đã nhiều năm chưa gặp lại.

Trước đây Thượng Quan Kỳ là một người đặc biệt ôn nhu, rất biết chăm sóc người khác, bây giờ trưởng thành xem ra tính khí này cũng không thay đổi.

“Ừm.” Minh Thù đáp một tiếng, ánh mắt chăm chú vào những món ăn đặc sắc trên bàn tiệc, từ lúc nào đã bắt đầu ăn rồi?

“Lúc trở về muốn đi tìm em nhưng anh trai của anh muốn đính hôn, trong lúc nhất thời quá nhiều việc, chưa kịp đi, tiểu Ý đừng giận anh.”

“Không sao.” Trẫm căn bản không nhớ rõ ngươi là ai.

Thượng Quan Kỳ phát hiện ánh mắt của Minh Thù, nhìn theo cười nói: “Tiểu Ý đói bụng không? Đi, chúng ta đi qua bên kia, bên kia ít người.”

Thượng Quan Kỳ dẫn Minh Thù đi vào một góc, có thể ngồi bên này, lại vừa lúc ngăn trở tầm mắt của mọi người. Thượng Quan Kỳ giúp Minh Thù chọn vài món ăn đặt ở trước mặt cô.

Minh Thù tặng cho Thượng Quan Kỳ một nụ cười rực rỡ, người tốt nha!

Thượng Quan Kỳ cũng cười theo: “Lời vừa rồi của cha anh, em đừng để trong lòng, cha chính là quá lo lắng.”

“Cái gì?” Minh Thù mơ hồ hỏi.

Thượng Quan Kỳ hơi ngẩn người, lắc đầu: “Không có gì, ăn từ từ, còn rất nhiều. Anh đi lấy nước uống cho em.”

Thượng Quan Kỳ rời đi không bao lâu, Minh Thù nghe được bên kia có tiếng huyên náo, cô ngẩng đầu nhìn nhưng quá nhiều người, không biết xảy ra chuyện gì. Thượng Quan Kỳ nhanh chóng lên tiếng khuyên giải, sau đó mọi người tản ra nói chuyện với nhau giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

“Tiểu Ý thích nước chanh không?” Thượng Quan Kỳ đem nước chanh để trước mặt Minh Thù, giọng nói vô cùng gần gũi ôn hòa:

“Anh nhớ em thích nước ô mai nhưng không có, nếu em không thích nước chanh, anh sẽ lập tức đi đổi.”

“Được cả.” Chỉ cần có thể ăn, trẫm đều không cự tuyệt: “Cảm ơn.”

Cô nhận nước chanh, đang chuẩn bị uống, môi đã đụng tới ly lại từ từ xê dịch.

“Nhị thiếu gia, đại thiếu gia gọi người.” Người hầu đột nhiên tới gọi Thượng Quan Kỳ, Thượng Quan Kỳ không chú ý tới hành động của Minh Thù.

Hắn áy náy nhìn Minh Thù cười cười: “Anh đi một lát sẽ trở lại.”

Minh Thù nhổ nước chanh ra, có hơi hoang mang nhìn bóng lưng của Thượng Quan Kỳ, không lẽ hắn bỏ thuốc mình…

Người đó là ai?

Minh Thù nhìn chung quanh, không nhìn thấy người nào khả nghi.

Minh Thù dựa vào chỗ của cô đổ hơn phân nửa ly nước chanh, sau đó ngồi trong chốc lát rồi đứng dậy đi về phía sau.

“Ôn Ý tiểu thư, đây, mời cô một ly.”

Minh Thù tiếp rượu, xác định bên trong không có vật gì mới uống một ngụm, cười rồi lách người đi qua.

Cô đi qua liền có người mời rượu, đợi đến khi Minh Thù đi tới chỗ không người, gương mặt đã hơi ửng đỏ.

Minh Thù đi thẳng đến nơi không có người, cô tăng tốc bước chân, lách mình đứng ở khúc quanh.

Có tiếng bước chân rất nhỏ, lúc người đó tới, Minh Thù thuận tay vỗ xuống.

“A…”

Thượng Quan Kỳ hô nhỏ một tiếng, thân thể lảo đảo về trước hai bước.

“Thượng Quan Kỳ?”

Minh Thù thấy rõ người, quay đầu về sau không thấy ai.

“Anh đi theo em làm gì?”

Thượng Quan Kỳ ôm bả vai đau đến nhíu mày nhưng giọng nói không thấy tức giận chút nào, chỉ là nhẹ giọng giải thích rõ: “Anh thấy một mình em đi về phía bên này, không yên tâm tới xem một chút, tiểu Ý sao vậy? Có người đi theo em sao?”

Ánh mắt Minh Thù nhìn khuôn mặt của Thượng Quan Kỳ, cong môi: “Có người hạ độc trong đồ uống, em cho rằng người theo em tới là người bỏ thuốc.”

Mặt Thượng Quan Kỳ lộ vẻ vô cùng kinh ngạc, sau đó liền quan tâm hỏi: “Tiểu Ý em không sao chứ?”

Vẻ mặt quan tâm của Thượng Quan Kỳ không giống làm bộ, chắc không phải là hắn.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 490: Vương Miện Bóng Đêm (17)

Thượng Quan Kỳ rất tức giận. Phòng khách biệt thự có lắp camera giám sát, hắn đưa Minh Thù đi xem camera giám sát.

Trong camera cho thấy Thượng Quan Kỳ chỉ tiện tay cầm một ly đồ uống, thế nhưng vào lúc hắn trở lại, đám người đã xảy ra hỗn loạn, có người ném vỡ vài ly rượu.

Có mấy người khách nữ bị rượu văng lên, Thượng Quan Kỳ để đồ uống bên cạnh, ổn định cục diện.

“Dừng lại.”

Thượng Quan Kỳ nhấn nút tạm dừng phát.

Trên màn hình, sự chú ý của mọi người đều đổ dồn về phía Thượng Quan Kỳ, không ai quan tâm ly đồ uống đó. Vừa lúc đó có một bàn tay nhanh chóng ném chất bột gì đó về phía đồ uống.

Bàn tay kia từ phía dưới đưa đến trên miệng ly, có đám người kia che nên không quay được người.

Phòng khách chỉ có một camera giám sát này, góc chết rất nhiều, muốn thấy được người ra tay không dễ dàng như vậy.

Thượng Quan Kỳ xem lại hai lần video, biểu cảm hơi trầm xuống: “Tiểu Ý, em yên tâm, anh nhất định sẽ điều tra ra là ai đã động tay chân vào, dám làm việc này ở nhà Thượng Quan gia...”

Những câu sau đó Thượng Quan Kỳ dừng lại.

Minh Thù bình tĩnh ăn điểm tâm, tuyệt không có biểu hiện tức giận hoặclo lắng.

Trẫm ăn no lại đi tính sổ.

Ăn chưa no, làm gì đều không có hứng thú.

-

Minh Thù rời khỏi phòng camera giám sát, trở về phòng khách. Cô cự tuyệt Thượng Quan Kỳ cùng đi, một mình đứng ở nơi không thu hút ánh nhìn uống sâm banh, ánh mắt tùy ý đảo qua bốn phía.

Sẽ là ai chứ?

Trong phòng khách có vài người có gương mặt quen, có vài người không biết.

Ừm... Đó là?

“Lương Thần...”

Lúc Minh Thù tiến vào không nhìn kỹ bên trong sẽ có những người nào, cô không ngờ Lương Thần cũng tới. Lương Thần lúc này đang uống rượu cùng một cô gái, nhìn qua phóng đãng không gì sánh được, mười phần như kẻ trăng hoa.

Trẫm có một ý tưởng to gan.

Tăng giá trị thù hận đi!

[Ký chủ muốn vu oan giá họa sao?]

Cái gì vu oan giá họa, lỡ như chính là hắn làm thì sao? Dù sao người ở nơi này nhìn thế nào cũng đều thấy Lương Thần đáng nghi nhất đúng không. Chúng ta gọi cái này là có lý có chứng cớ, không gọi vu oan giá họa.

Trẫm đang giảng đạo lý.

[Ký chủ cố lên, giá trị thù hận chờ cô, vu oan giá họa cũng không liên quan.]

Minh Thù: “...” Quả nhiên là Hài Hòa Hiệu.

Minh Thù cắt lời hai người đang nói chuyện: “Lương thiếu.”

Cô gái bị Lương Thần ôm rõ ràng cảm giác được Lương Thần cứng đờ lại một chút, nhưng lại trầm tĩnh lại nhìn về phía Minh Thù: “Ôn tiểu thư có chuyện gì sao?”

Giọng nói kia cứ làm như giữa bọn họ chưa từng xảy ra chuyện gì.

Có thể đáy lòng Lương Thần lúc này đã sắp xé tan Minh Thù thành trăm mảnh.

Lần trước sỉ nhục tại bờ sông, cô cướp đi thứ hắn vốn có được... Tất cả những chuyện này cô đều đáng chết.

“Mời anh uống một ly.” Minh Thù mỉm cười.

Đáy mắt Lương Thần có chút kỳ quái, cô ta sao chẳng có chuyện gì, hắn rõ ràng thấy cô đã uống... Chẳng lẽ là chưa có tác dụng?

Ánh mắt Lương Thần quét qua người Minh Thù, buông cô gái kia ra nói: “Ôn tiểu thư mời tất nhiên tôi không dám từ chối.”

Giờ hắn mà từ chối sẽ khiến bản thân như bị chột dạ.

Bên cạnh Minh Thù vẫn có một người làm, trong khay chỉ có nửa ly nước chanh. Minh Thù đặt nước chanh trước mặt Lương Thần: “Lương thiếu, mời.”

“Ôn tiểu thư đây là ý gì?” Sắc mặt Lương Thần trầm xuống.

“Mời anh uống đồ uống thôi.” Minh Thù mỉm cười tự nhiên.

Lương Thần nhìn nụ cười kia đã cảm thấy đáng sợ, hắn ổn định tâm tình: “Ôn tiểu thư chẳng lẽ không mời tôi uống rượu sao?”

Minh Thù nghiêm túc: “Mời anh uống đồ uống thôi. Sao thế, Lương thiếu không nể mặt sao?”

Lương Thần: “...”

Hắn không cảm thấy trùng hợp như vậy. Cô cầm một ly nước chanh qua mời hắn uống, nhất định là cô đã nghi ngờ hắn.

Lương Thần không khỏi lạnh sống lưng.

Cô gái được Lương Thần ôm đang nhìn chằm chằm hai người cảm thấy lạ lùng khó hiểu, không phải chỉ một ly đồ uống thôi sao, sao cứ làm như một ly thuốc độc vậy?

Ý cười Minh Thù càng đậm, giọng nói dịu dàng nhẹ nhàng: “Lương thiếu, mời anh. Chẳng lẽ còn muốn tôi tự tay tôi bón cho anh sao?”

“Ôn tiểu thư, cô đừng ức hiếp người quá đáng.”

“Lương thiếu nói đùa chứ tôi chỉ mời anh uống đồ uống, làm sao ức hiếp người quá đáng được?” Ngay cả một sợi tóc của anh tôi cũng không đụng, cụm từ “ức hiếp người quá đáng” bây giờ còn chưa thể dùng, mời giữ lại về sau hãy dùng.

“Tôi không muốn uống cùng Ôn tiểu thư.” Lương Thần nói rồi ôm thắt lưng cô gái:

“Chúng ta đi.”

Minh Thù đưa tay ngăn hắn lại: “Lương thiếu sợ rồi sao? Vậy chi bằng anh nói cho tôi biết trong này đã thêm vào thứ gì vậy.”

Lương Thần bắt đầu thể hiện sự tức giận: “Ôn tiểu thư đang nói gì vậy, ly đồ uống này là cô đưa cho tôi, hỏi tôi thêm thứ gì vào là sao? Tôi còn chưa hỏi cô, ép tôi uống một ly đồ uống là có dụng ý gì.”

“Tôi đang có lòng tốt mà. Coi như tôi cho anh biết, anh có thể làm gì được tôi?” Bây giờ Minh Thù xác định được nhất định hắn biết trong này là thứ gì, hơn nữa chính là hắn làm.

Cô gái có lẽ là bị dáng vẻ phách lối của Minh Thù dọa cho phát sợ.

Người này...

Người... người này sao lại ăn nói lớn lối như vậy?

Cô ta thế mà dám nói là có lòng tốt sao.

Còn hỏi người khác có làm gì cô ta.

Lăn lộn trong nghề này lâu như vậy, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy người không chút kiêng kỵ như vậy.

“Bị bệnh.”

Lương Thần chột dạ, ôm cô gái kia muốn đi.

Minh Thù không ngăn cản. Lương Thần thở phào nhưng chưa kịp nhẹ nhõm thì dưới chân không biết vấp phải cái gì, Lương Thần liền ngã sấp mặt trước mặt mọi người.

Nơi đây đột nhiên yên tĩnh lại.

Mọi người nhao nhao nhìn về phía Lương Thần.

Cô gái được Lương Thần ôm không ngã, lúc này cũng ngơ ngác nhìn Lương Thần.

Minh Thù từ phía sau đĩnh đạc đi qua, nụ cười nhàn nhạt: “Lương thiếu, chưa đến lễ sao lại hành lễ lớn như thế, cũng không có ai cho anh tiền lì xì đâu.”

Lương Thần: “...”

Cái trò quỷ này không phải cô ta thì còn ai làm nữa chứ!

Đợi Minh Thù chậm rãi rời khỏi phạm vi tầm nhìn đám đông, mọi người mới nhỏ giọng bàn tán. Lương Thần mặt tối sầm lại đứng lên từ dưới đất, nhanh chóng rời khỏi phòng khách.

Hắn đi thẳng đến chỗ đậu xe, chuẩn bị rời khỏi nhà Thượng Quan gia, một phút cũng không muốn ở lại cùng cô gái tà môn kia.

Ôn Ý...

Hãy đợi đấy.

“Lương thiếu, gấp gáp như vậy, đi đâu thế?” Cái đầu xanh lè từ một bên nhô ra, gương mặt cười xấu xa:

“Lương thiếu, đại tiểu thư chúng ta cho mời.”

Lương Thần: “...”

Hắn nhanh chóng mở cửa xe, muốn lên xe nhưng phía sau không biết từ đâu nhô ra hai tên vệ sĩ trực tiếp ấn hắn tại cửa xe, sức mạnh khiến Lương Thần hoài nghi cánh tay của mình sắp gãy lìa.

Lương Thần hối hận rằng mình không mang vệ sĩ khi đi ra ngoài.

Đáng tiếc bây giờ hối hận cũng vô dụng.

“Các cậu muốn làm gì!”

Nơi đây là nhà Thượng Quan gia, đã vậy bọn họ còn trói người giữa ban ngày ban mặt.

“Lương thiếu đừng nóng giận, đại tiểu thư chỉ muốn tìm anh nói chuyện một chút, chớ lo lắng.” Lục Mao cười hì hì nói:

“Đưa đi.”

“Tôi nói cho các cậu biết, bây giờ là xã hội pháp chế, mọi người dám đối với tôi... a a...”

Lục Mao bịt miệng Lương Thần lại: “Ầm ĩ chết đi được.”

Lương Thần không thể nói chuyện, chỉ có thể giương mắt trừng trừng nhìn Lục Mao, cố gắng dùng ánh mắt khiến cho Lục Mao hiểu ý hắn muốn biểu đạt lúc này nhưng Lục Mao đoán không ra.

Lương Thần bị trói nhét vào trong một chiếc xe.

Lục Mao nắm một nhúm tóc của Lương Thần: “Dám dùng thủ đoạn bẩn thỉu với đại tiểu thư như thế, chán sống rồi sao? Đưa đi cho tôi, ngày hôm nay phải dạy hắn một chút gì gọi là quy củ.”

Lương Thần nhìn Lục Mao với đôi mắt hình viên đạn.

Lục Mao cười nhạt, đóng sầm cửa xe.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 491: Vương Miện Bóng Đêm (18)

Thiếu gia nhà họ Lương áo quần xộc xệch xuất hiện ở đầu đường, nhìn cô gái đối diện đường với ý đồ bất chính.

Thiếu gia nhà họ Lương phát rồ.

Các tiêu đề tương ứng xuất hiện liên tục trên màn hình, lúc Lương Thần tỉnh lại, nhìn thấy được một tin dữ như vậy.

Hắn mang vẻ mặt xanh mét nhìn điện thoại di động. Tiêu đề màu đỏ in đậm, chói mắt không gì sánh được, đáy mắt hắn hình như có lửa giận muốn phun tung toé ra.

Chuyện đã xảy ra trước đó quay về rõ ràng như in ở trong đầu hắn.

Hắn bị đưa đến một con ngõ nhỏ vắng vẻ, Minh Thù ăn kẹo đường, cười tủm tỉm chờ hắn ở đấy.

Hắn không biết làm thế nào cô biết chính hắn làm, nhưng giọng nói kiên định cùng với sau đó...

Lương Thần chịu đựng không nổi, không thể không thừa nhận.

Sau đó...

Sau đó cô liền mạnh mẽ rót cho hắn uống cạn nửa ly đồ uống. Đúng lúc thuốc phát tác, cô ném hắn xuống đường.

Vì để cho cô xấu mặt, hắn cố ý chọn một loại thuốc tương đối mạnh, giờ dùng ở trên người mình, Lương Thần giờ đây cũng có thể hồi tưởng lại cảm giác đó.

“A!”

Lương Thần ném đồ đạc bên cạnh đi, đôi mắt trở nên đỏ ngầu.

Người bên ngoài nghe động tĩnh chạy vào: “Ôi, Thần nhi sao rồi?”

Người đi vào là mẹ Lương Thần - bà Lương, lúc này mặt đầy lo lắng: “Thần nhi, con tỉnh là tốt rồi. Đừng lo lắng, những chuyện kia mẹ sẽ cho ngươi xử lý.”

“Xử lý như thế nào, giờ đây người của toàn thế giới đều đã biết...” Giọng nói của Lương Thần cất cao nhưng phía sau bỗng im bặt.

Giờ người của toàn thế giới đều biết hắn ở trên đường lớn...

Bà Lương nhanh chóng an ủi: “Không có việc gì, cùng lắm thì chúng ta xuất ngoại đợi qua sóng gió này. Giờ trong cái ngành này, tin tức cũng chỉ trong chốc lát mà thôi, vài ngày sau sẽ không có ai nhớ đến nữa. Thần nhi con đừng lo lắng, mẹ nhất định sẽ không để cho con chịu uất ức đâu. Con nói cho mẹ biết, chuyện này là người nào làm?”

“Mẹ, con muốn trả thù!” Lương Thần mang vẻ mặt nham hiểm.

“Được rồi, con nói cho mẹ biết là ai đã làm?” Bà Lương rất thương yêu đứa con trai này, lúc này con trai chịu uất ức lớn như vậy, sao bà ta không hận được chứ:

“Mẹ nhất định giúp con trả thù.”

"Trả thù gì?" Người đàn ông mang vẻ mặt uy nghiêm từ ngoài cửa tiến đến, lông mày giống đến mấy phần so với Lương Thần.

"Ảnh người ta đã gửi đến chỗ của tôi rồi đây này!"

Ông Lương ném mạnh xấp ảnh đang cầm trong tay vào người Lương Thần, phẫn nộ không kìm nén được mà quát lớn: "Mày tự nhìn xem, mày đắc tội ai không đắc tội, đi đắc tội với Ôn Ý. Đó là người mà mày có thể đắc tội sao? Trước đó vài ngày tao nghĩ mày đã thu về ý định đó, bắt đầu hiểu chuyện, chớp mắt đã gây ra chuyện lớn xấu mặt như vậy."

Lương Thần cầm xấp ảnh nhanh chóng liếc mắt nhìn qua.

Sắc mặt hắn lập tức méo mó, thế mà cô lại đi nói cho ông Lương biết, nói hắn chuốc thuốc cho cô trước, cô chỉ có thể cố gắng giáo huấn lại hắn một chút.

Phía dưới còn vẽ một cái mặt cười.

Vô cùng châm chọc kiêu ngạo.

Cô đang muốn quang minh chính đại nói cho hắn biết, chính là cô làm, hắn có thể làm gì cô?

Lương Thần há hốc mồm, cũng chỉ có thể nói nhàn nhạt: "Cha... cô ta hại con, là cô ta chuốc thuốc con."

Đều vì Ôn Ý kia làm hại hắn ra bộ dạng như bây giờ. Cô ta cố ý ném hắn trên đường để cho hắn trở thành trò cười cho mọi người.

Ông Lương trong cơn giận dữ: "Hại mày sao? Mày không trêu chọc người ta, tại sao người ta lại muốn hại mày? Mày nghĩ Ôn Ý cả ngày không có chuyện gì làm sao?"

Bà Lương không vui, bao che cho Lương Thần: "Nói thế nào đi nữa, con cái chịu uất ức lớn như vậy, ông không giúp con thì thôi đi, còn đi giúp người ngoài. Có người cha nào như ông vậy không?”

“Đều là bà suốt ngày nuông chiều nó, xem giờ nó trở thành bộ dạng thế nào rồi. Trước đây bà nói nó còn nhỏ, để cho nó chơi đùa, lớn sẽ hiểu chuyện, giờ thì thế nào? Mấy ngày hôm trước còn đòi tôi cho nó quản lý công ty. Công ty này nếu như đưa cho nó, nó còn khiến công ty tán gia bại sản thế nào nữa?”

Ông Lương giận quá, không muốn nói gì với bà Lương, ông chỉ vào Lương Thần: “Lương Thần tao nói cho mày biết, từ hôm nay trở đi, mày cứ ở nhà cho tao, không đi đâu hết. Dám đi ra ngoài, tao chặt luôn chân của mày.”Bà Lương vẫn bao che Lương Thần: “Con nó biết tập làm quen với chuyện công ty, chuyện này không phải là chuyện tốt sao? Ông không cho nó đi rèn luyện, làm sao lớn lên nó tự đứng vững được.”

Bà Lương dường như cũng nhận ra được ông Lương lần này thực sự nổi giận. Thấy ông Lương chắp tay rời đi, bà vội đuổi theo đi ra ngoài.

Lương Thần cầm tấm ảnh có vẽ mặt cười kia, càng xem càng châm chọc. Hắn xé ảnh hai ba lần rồi ném xuống giẫm hai chân lên một cách tàn nhẫn, dường như làm vậy có thể giẫm lên người chụp ảnh vậy.

-

Minh Thù chỉ bảo Lục Mao ném Lương Thần đi, ai biết hắn ném ở đường lớn chứ, còn gây ra phong ba lớn như vậy. Nhưng có giá trị thù hận, Minh Thù cũng đành thuận theo thời thế.

Vì giá trị thù hận, đổ chút vỏ cũng không có gì lớn lao, trẫm có thể!

[Ký chủ, cô đã ném hắn ở trên đường lớn, đợi hắn chứng kiến khắp nơi đều là hình của mình nhất định sẽ tức điên.] Hài Hòa Hiệu cảm thấy ký chủ nhà mình vẫn làm chưa được tốt, tiếp tục giựt dây cô có thể làm được tốt hơn.

Nhiều giá trị thù hận như vậy, dĩ nhiên cô cũng không bỏ qua dễ dàng như vậy.

Đơn giản là lãng phí.

Tiết kiệm là đức tính tốt truyền thống mà!

Minh Thù nháy mi mắt, Hài Hòa Hiệu cầm vạt áo một cách lạ thường, đây là vì nhìn tiểu yêu tinh đánh lộn nên bị loạn đầu óc rồi sao?

“Về sau ít xem tiểu yêu tinh đánh lộn một chút thôi.” Sau này đi ra ngoài tuyệt đối đừng nói quen biết trẫm.

[Ký chủ muốn xem tiểu yêu tinh đánh lộn?] Hài Hòa Hiệu lanh lẹ hỏi.

Minh Thù suýt chút nữa bị nghẹn hạch đào.

Ai muốn xem chứ!

Trẫm là loại người như vậy sao!

Trẫm không xem!

Hài Hòa Hiệu đã bị Minh Thù đuổi thành công, bên tai cuối cùng cũng yên tĩnh lại.

Không có Hài Hòa Hiệu, thế giới mới được hài hòa nhất.

Đồ ăn vặt!

Trẫm tới đây.

“Đại tiểu thư, điện thoại của nhị thiếu gia Thượng Quan.”

Lục Mao hấp ta hấp tấp chạy vào, cắt ngang sự tương thân tương ái giữa Minh Thù và đồ ăn vặt.

“Có chuyện gì vậy?”

Lục Mao: “...” Tôi đâu biết có chuyện gì đâu!

Hắn chỉ phụ trách nhận cú điện thoại, ai bảo điện thoại của đại tiểu thư vứt lung tung làm gì.

Minh Thù đưa tay, Lục Mao nhanh chóng một mực cung kính đưa điện thoại di động trình lên nhưng Minh Thù không cầm nghe, chỉ nhấn nút loa ngoài rồi tiếp tục ăn quả hạch đào.

“Alo?”

“Tiểu Ý.” Giọng Thượng Quan Kỳ dễ nghe truyền đến từ điện thoại:

“Có phải đã làm phiền em?”

“Không có, có chuyện gì sao?” Minh Thù không được coi là nhiệt tình cũng không được coi là thất lễ, giọng nói mang theo ý cười như thường lệ khiến người ta không tìm được sơ hở.

“Chuyện lần trước thực sự rất xin lỗi, anh muốn mời em ăn cơm. Gần đây mới mở một nhà hàng, nghe nói thức ăn ở đó rất ngon, Tiểu Ý có rảnh không?”

Ăn!

“Có!”

Thượng Quan Kỳ ở đầu bên kia cười nhẹ một tiếng: “Vậy được, sáu giờ tối, chúng ta gặp nhau ở quảng trường trung tâm nhé?”

Thượng Quan Kỳ không nói tới đón Minh Thù, bởi vì hắn biết thân phận của cô không giống với ai khác, nơi ở đều có vệ sĩ cẩn mật. Đây cũng được coi là tương đối hiểu rõ.

Cúp điện thoại, Lục Mao nhào đến: “Đại tiểu thư, cô muốn đi hẹn hò sao?”

“Hẹn hò cái gì, có đồ ăn ngon.”

Lục Mao: “...”

Rõ ràng nhị thiếu gia Thượng Quan đang hẹn cô mà!

Sự quan tâm của cô lại đặt vào đồ ăn sao?

Đại tiểu thư về sau làm sao gả đi được đây.

Không đúng, lần trước người đàn ông kia... Đại tiểu thư dường như thích thật, đáng tiếc là người của Diêm Vương. Nếu như không phải, bọn họ còn có thể nghĩ cách ghép đôi.

Lục Mao bên này đang miên man suy nghĩ, Minh Thù thì lại nghĩ bữa trưa ăn gì.

Bữa tối đã có hẹn nhưng bữa trưa còn chưa có mà.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 492: Vương Miện Bóng Đêm (19)

Giang Châu.

Tiếng súng dày đặc đứt quãng vọng đếnkéo dài liên tục hơn mười phút. Sau đó tiếng súng mới dừng lại, chỉ còn lại mùi khói thuốc súng và máu tanh khắp khu rừng.

Hạ Nhàn đi ra từ chỗ tối, bước chân trên mặt đất đã không còn tiếng động.

“Bọn họ đã dùng hết chiêu rồi.” Hạ Nhàn nhìn lui đằng sau.

Diêm Trạm đứng ở cách đó không xa, ánh trăng chiếu lên trên khuôn mặt hắn, phản chiếu ra cái bóng tối dài. Ánh mắt hắn cụp xuống nhìn vào chiếc điện thoại di động.

Hạ Nhàn không nghe được giọng nói Diêm Trạm, có chút kỳ quái nhưng ngay giây kế tiếp chợt nghe giọng nói Diêm Trạm lạnh như băng vang lên: “Thu lưới.”

“Diêm gia.” Hạ Nhàn rõ ràng giật mình: “Bây giờ còn chưa phải lúc.”

Tuy đối phương đã hết chiêu để dùng nhưng còn chưa tới thời điểm để thu lưới mà.

Diêm Trạm cất điện thoại di động vào, trong ánh mắt hiện lên tia nhìn hung ác độc địa dường như đang cắn răng nặn ra vài từ: “Thu lưới, ta không muốn lặp lại lần thứ ba.”

Hạ Nhàn: “...”

Vừa rồi Diêm gia rốt cuộc đã nhìn thấy cái gì!

-

Nhà hàng năm sao có bàn ăn xoay tròn.

Nơi đây có khung cảnh hữu tĩnh, hơi ấm từ ngọn đèn vàng lan tỏa khắp nơi. Trong bình hoa trên bàn được cắm hoa tươi, âm nhạc êm dịu xuôi tai, hương thơm nho nhã phất phơ.

Minh Thù chuyên tâm ăn miếng thịt bò, Thượng Quan Kỳ mỉm cười nhìn cô, thỉnh thoảng nói vài ba câu giúp cho bầu không khí không đến mức trở nên ngại ngùng.

Mà Diêm Trạm thấy chính là một bức tranh như vậy.

Hắn có thể không tức giận sao?

Luôn có người hại nhân vật của hắn, đào góc tường nhà hắn.

Đương nhiên lúc này Minh Thù không biết Diêm Trạm sắp tức điên lên rồi. Nếu như biết, có thể cô sẽ đổ thêm dầu vào lửa.

“Tiểu Ý, em có hài lòng không?” Đợi Minh Thù đặt dĩa xuống, Thượng Quan Kỳ mới quan tâm hỏi.

“Ừm, cũng không tệ lắm.” Ngon hơn so với những nơi khác bên ngoài nhưng không sánh được với nam nữ chính làm. Nếu như bọn họ mở nhà hàng, nhất định có thể trở thành đầu bếp giỏi.

Thượng Quan Kỳ cho gọi bồi bàn dọn hết đĩa bên trên để dọn lên món điểm tâm ngọt.

“Tiểu Ý, chuyện bữa tiệc thực sự rất xin lỗi, để cho em phải chịu uất ức lớn như vậy.” Thượng Quan Kỳ nói với giọng ấm áp tỏ vẻ xin lỗi:

“Anh chọn cho tiểu Ý một món quà đây nè.”

Hắn đẩy qua cho cô một túi quà: “Cũng không biết em có thích hay không nhưng anh thấy rất hợp với em. Em mang lên nhất định sẽ rất xinh đẹp.”

Logo in trên túi là của một nhãn hiệu trang sức nổi tiếng đắt đỏ.

“Vốn dĩ hắn vì em mà đến nên không liên quan gì đến anh, không cần nói xin lỗi.” Minh Thù lấy điểm tâm ngọt ăn từng miếng nhỏ, đồng thời từ chối món quà của Thượng Quan Kỳ.

Nếu như trước đó cô đi chỉ vì được ăn thì giờ đây cô đã quyết định lần sau không ăn cơm cùng Thượng Quan Kỳ nữa, có bao nhiêu đồ ăn vặt đi chăng nữa cô cũng sẽ không dao động.

Thượng Quan Kỳ có ý với cô.

Dù là đối với Ôn Ý trước kia hay là cô bây giờ, cô phải đều phải giữ một khoảng cách với hắn.

Cái bình giấm đó lại hại chết đối tượng giá trị thù hận của cô thì phải làm sao.

“Tiểu Ý không nhận, vậy là vẫn giận anh ư?”

“Không có.”

“Vậy tiểu Ý hãy nhận đi.”

Minh Thù buông thìa xuống, tựa người về phía sau nhìn Thượng Quan Kỳ, cô nhếch khóe miệng lên cười khẽ: “Nhị thiếu, em không thích anh, đừng uổng phí thời gian với em nữa.”

Thượng Quan Kỳ sửng sốt một chút, hiển nhiên không ngờ Minh Thù sẽ nói thẳng thừng ra như vậy.

“Lời này có thể hơi có chút không dễ chịu gì, thế nhưng em cảm thấy chuyện kiểu này nói rõ ràng sẽ tốt hơn, lãng phí thời gian của người nào cũng đều không tốt.”

Giọng nói của Minh Thù thâm thúy: “Cảm ơn nhị thiếu hôm nay đã khoản đãi.”

Thần sắc ngạc nhiên của Thượng Quan Kỳ biến mất, hắn vẫn mang vẻ dịu dàng kia để đáp lời nhưng đáy mắt có chút khẩn trương: “Tiểu Ý, em có người trong lòng rồi sao?”

Minh Thù im lặng vài giây: “Có.”

Thượng Quan Kỳ như ngừng thở, hắn thì thào một tiếng: “Có rồi sao... tại sao có thể có được chứ...”

Minh Thù: “...”Nhưng rất nhanh hoặc như là nghĩ thông suốt, hắn nghiêm túc nói: “Nếu như tiểu Ý còn chưa kết hôn, anh sẽ còn có cơ hội không phải sao? Tiểu Ý, em cũng không thể cướp đoạt cơ hội của ngươi khác mà?”

Hài Hòa Hiệu, có thể đừng tùy tiện phát triển sợi dây tình cảm không?

Trẫm không cần!

Thực sự!

Một tiểu yêu tinh đã quá sức chịu đựng của trẫm rồi.

-

Thái độ cự tuyệt của Minh Thù rất rõ ràng, Thượng Quan Kỳ dường như hơi bị đả kích nhưng cuối cùng vẫn mạnh dạn nhưng kín đáo đưa chiếc hộp kia cho Minh Thù, không cần trả lễ. Nhiều năm làm bạn như vậy, Minh Thù cự tuyệt như thế chẳng khác nào cự tuyệt tình bạn nhiều năm của bọn họ.

Minh Thù chỉ cảm thấy đồ chơi này dễ bỏng tay, nhưng Thượng Quan Kỳ sợ bị Minh Thù cự tuyệt nên hắn chạy thật nhanh, ngay cả việc tiễn cô ra về cũng quên bẵng đi.

Minh Thù xách theo chiếc túi đứng ở bên ngoài khách sạn, gọi điện thoại cho Lục Mao. Một người phía trước không biết từ đâu chạy tới, cướp đi chiếc túi trên tay của cô.

Minh Thù: “...”

“Đại tiểu thư?”

“Lục Mao à, dường như tôi vừa bị cướp rồi.”

Lục Mao: “?”

Đại tiểu thư hắn sao vậy? Lục Mao?

Hắn đưa tay sờ đầu của mình, Lục Mao sao vậy? Lục Mao không phải tóc!

“Đại tiểu thư, cô mới vừa nói cô bị cướp sao?” Lục Mao lúc này mới nắm bắt được trọng điểm:

“Người nào vô liêm sỉ đui mù dám cướp của cô? Tôi đây kêu người đi bắt!”

Lục Mao sai mấy vệ sĩ gần đó đi bắt người cướp túi đó về.

Người đã được đưa về nhưng đồ thì không còn nữa.

Thái độ nhận sai của tên cướp hết sức tốt, cũng đền cho Minh Thù một nhãn hiệu khác.

Minh Thù: “...”

Bây giờ cướp có tiền như vậy sao?

Tên cướp đưa xong đồ đạc, cười nịnh bợ với Minh Thù.

Minh Thù không thèm liếc mắt đến đồ vật, trực tiếp ném cho Lục Mao: “Vứt đi.”

Tên cướp tiếp tục cười, sau đó nhân lúc Minh Thù nhìn Lục Mao vứt đi túi đồ, hắn nhanh như chớp đã chạy về phía đường cái đối diện.

Hắn nhắm ngay cơ hội đèn xanh đèn đỏ, Lục Mao không cho người ngăn lại.

“Ối! Tên khốn này!”

“Đừng để cho Vinh ca này bắt lại được.”

Minh Thù nhìn dòng xe cộ qua lại suy nghĩ, thân thủ tên cướp không bình thường, không phải nhân vật tầm thường.

Cướp đồ Thượng Quan Kỳ tặng cho cô, lại mua một cái mới...

Diêm Trạm.

Minh Thù nhếch miệng lên, lên xe rời đi.

Tên cướp trốn ở góc đường nhìn thấy, vỗ ngực thở phào rồi báo tin cho bên kia.

... Diêm gia, tôi cố gắng hết sức rồi, Ôn tiểu thư vẫn ném đồ đi.

... Ừm.

Diêm Trạm trả lời đơn giản, tên cướp hoàn toàn không hiểu đây là ý gì.

Cướp đồ sợ mất mật, lần sau chuyện lặt vặt này có thể đừng gọi hắn làm nữa được không. Bảo hắn đi giết người còn tốt hơn so với giả ngây giả dại làm một tên cướp.

Cảm giác ánh mắt Ôn tiểu thư vừa rồi nhìn hắn tựa như nhìn người ngu ngốc vậy.

Chính hắn cũng thấy mình giống như người ngu ngốc.

Nào đâu có tên cướp đoạt đồ người khác còn mất công bồi thường tiền?

Đương nhiên hắn không dám oán giận Diêm Trạm.

-

Lương gia gần đây không tốt lắm, dường như là Thượng Quan gia động tay động chân cho nên cuộc sống của Lương Thần cũng không dễ dàng cho lắm. Minh Thù cũng đã lâu không có tin tức gì của hắn, giá trị thù hận không kéo được gì.

Mà Thượng Quan Kỳ cũng rất kiên nhẫn, không bảo người mang đến đồ ăn thì sai người mang hoa tươi trang sức đến, trên các diễn đàn mọi người đều biết nhị thiếu Thượng Quan gia đang theo đuổi theo cô.

Nhưng mỗi lần đồ đạc đến tay cô đều biến thành thứ khác.

Mỗi lần đều cùng một tên cướp đó, chỉ nhắm mỗi mình cô để cướp, cướp xong còn tặng lại thứ khác!

Tên cướp cũng rất tuyệt vọng, hắn không muốn làm tên cướp chẳng có tiền đồ.

Chuyện của Thượng Quan Kỳ và cô truyền đến tai ông Ôn, ông đã đặc biệt gọi điện thoại đến hỏi.

Cuối cùng từ điện thoại biến thành việc cô trở về.

Tuồng con gái về gặp cha một tháng một lần lại sắp diễn ra.

Ông Ôn ở Càn Châu, máy bay bay mất nửa giờ.Minh Thù sắp xếp xong chuyện Thanh Thị thì lên máy bay về gặp cha.

Mỗi lần gặp cha đều sẽ được chuẩn bị một bàn ăn lớn cho nên cô cố ý trở về để ăn.

Có đồ ăn đều là ông lớn cả.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 493: Vương Miện Bóng Đêm (20)

Càn Châu vẫn lưu giữ kiến trúc phục cổ, nhà cửa không xây cao quá năm tầng, cảnh sắc vùng Giang Nam thanh bình tĩnh lặng rất phù hợp làm nơi dưỡng lão.

Nhưng mảnh đất Càn Châu lại là nơi tấc đất tấc vàng.

Ở chốn này chọn bừa một người bất kì đều có thể là một vị đại gia trên người đáng giá cả triệu bạc.

Phong cảnh ở đây đều được dựng lên bằng tiền, đặc biệt là những căn tứ hợp viện lâu đời, dù có tiền cũng chưa chắc đã mua nổi.

Ôn gia ở Càn Châu tiếng tăm lừng lẫy không chỉ bởi vì sự nghiệp hiển hách, mà còn vì họ là một thế gia truyền đời cả trăm năm nay.

Mà Ôn gia có một căn nhà không ai mua nổi, rất rộng lớn giống căn nhà của tầng lớp địa chủ thời xưa vậy.

"Đại tiểu thư về rồi."

"Đại tiểu thư trở về rồi."

Minh Thù rảo bước vào gian nhà chính, đám người hầu mừng rỡ xúm xít lại. Ấn tượng đầu tiên về họ là như vậy, Minh Thù bình tĩnh bước vào trong.

Ông Ôn đang bận một bộ đồ thái cực vội vàng chạy ra, khuôn người ông khá phát tướng thế nên lúc ông chạy từng tảng mỡ cứ thế rung rinh: "Con gái quý hóa của cha đã về đây rồi."

Ông cười sung sướng đến nỗi cả mặt nhăn nhúm lại, trông không có vẻ gì giống một lão đại oai phong hô mưa gọi gió cả, ngược lại giống một ông trung niên về hưu nhàn nhã uống trà hơn.

"Cha."

Ông Ôn kéo Minh Thù đi vào trong: “Biết con về nên cha đã chuẩn bị sẵn món vịt sốt cho con. Sao lại gầy gò như khỉ thế này hả con, người ngoài nhìn vào lại tưởng cha không lo cho con đủ ăn đủ mặc mất."

Nhắc đến ăn là Minh Thù đã sung sướng tít mắt đi theo ông Ôn vào phòng.

Người hầu đã chuẩn bị tươm tất cả rồi, vì ông Ôn gặp con gái việc đầu tiên là phải ăn no uống đẫy.

Nhưng lạ là Ôn Ý ăn uống rất kém, ông Ôn lần nào cũng phải thúc ép mãi. Còn lần này biến thành Minh Thù, ông cuối cùng cũng có thể ép cô ăn thỏa thích rồi.

“Con gái có người yêu rồi nên ăn uống tốt hẳn nhỉ.” Ông Ôn cười khà khà nói:

“Này con, không phải con dính bầu rồi đấy chứ?”

"Phụt."

Thiếu chút nữa thì Minh Thù phun hết cả vào mặt ông Ôn, cô nuốt vội để tránh lãng phí đồ ăn.

“Ai nói với cha là con đã có người yêu rồi?” Dù có Thượng Quan Kỳ theo đuổi thật nhưng cô đã bằng lòng đâu, ông Ôn chắc cũng biết chuyện này cơ mà.

"Tiểu Vinh đó." Vẻ mặt ông rất ngây thơ.

“Nó nói hình như con có người yêu rồi. Thằng bé nhà Thượng Quan đang theo đuổi con đó thôi. Con à, nhà ta không có lệ một chân đạp hai thuyền đâu con."

Minh Thù nhìn Lục Mao đang đứng cạnh cửa sổ có vô số những đám mây trắng muốt, rốt cuộc hắn đã nói gì với ông Ôn rồi.

Ai chân đạp hai thuyền chứ?

Thuyền trẫm còn chưa lên cơ mà.

Ông nói tiếp: “Con à, cha thấy thằng bé nhà Thượng Quan cũng được đấy, con đừng dính vào mấy người lai lịch không rõ ràng. Yêu cậu nhà Thượng Quan mình biết rõ gốc tích, cha rất ưng, cậu ta mà dám bắt nạt con thì cha sẽ trị cho tan cửa nát nhà.”

Tóm lại là túm được chỗ sơ hở của người ta tiện tay hại người ta tan cửa nát nhà luôn thể chứ gì.

Không dám chọc vào.

Thôi tập trung ăn vậy.

Ông Ôn tuy độc diễn một mình nhưng vẫn rất nỗ lực, nhưng cứ lặp đi lặp lại một điệp khúc, ấy là không được bắt cá hai tay.

"Cha à, bạn trai con còn chưa có thì bắt cá hai tay kiểu gì." Minh Thù định ngắt lời ông:

"Cha để con yên ổn ăn cơm có được không?"

"Thế thì con cũng không nên cùng một lúc dây dưa với hai cậu con trai được. Nghe Tiểu Vinh kể lần trước con cứu một người, đã đó đó với người ta rồi." Ông còn đặc biệt làm động tác chu môi đáng yêu, làm trợn cả mắt vểnh cả râu lên:

“Nhà ta không bao giờ như thế đâu con.”

Minh Thù cười: "Cha an tâm, dù có cả chục con thuyền la liệt trước mặt con cũng không thèm lên, đã được chưa ạ."

"Như thế sao được, con phải chọn con thuyền tốt nhất để mà lên chứ. Nếu không sau này ai sẽ chăm lo cho con, ai lo cơm nước, ai cho con tiền tiêu pha."

Ông vẫn còn nhắm chuyện đó mãi, gắp thêm hai gắp rồi lại ngồi nghĩ ngợi chuyện lên thuyền.“Lên lên, được chưa, ăn cơm thôi.” Ăn có bữa cơm thôi mà sao gian nan vậy.

Thuyền: "…" Tôi đã làm gì sai chứ, lúc thì lên lúc thì đừng.

Ông Ôn và Minh Thù hàn huyên chuyện về chuyến đi cả ngày, đến đêm mới cùng nhau bàn chuyện về Thanh Thị và những việc xảy ra gần đây.

Nhờ ông Ôn mà Minh Thù mới biết bên Diêm Trạm xảy ra nội loạn rất nghiêm trọng.

Ông Ôn vốn không định nhúng tay vào chuyện này, từ đầu chí cuối ông chỉ coi như đang xem kịch vui mà thôi. Nhưng chỉ cần động chạm đến đứa con gái quý hóa của ông thì ông nhất định sẽ nổi điên lên.

Mới đây thôi bên Diêm Trạm có thư đến giải thích rõ sự tình của Thanh Thị, ông đã thấy lạ rồi. Ông và bên đó vốn không có giao tình gì cho lắm, ông cũng không phải kiểu người nổi giận vô lí, chuyện Thanh Thị tuy là bởi vì ông nhưng ông không phải người gây ra, ông sẽ không trút giận lên người hắn mà.

Thế mà Diêm Trạm lại tự tay viết thư gửi đến đây, không biết là có ý gì nhưng người ta đã thể hiện ý tốt thì mình cũng nên nhận lấy mới phải đạo.

Ông giấu chuyện Diêm Trạm gửi thư, chỉ nói với cô là hiện giờ tình hình bên Diêm Trạm không ổn, đi sai một bước là sẽ mất hết tất cả, đến cũng nhà không có để về luôn.

Tuy vậy trong giọng điệu ông có vẻ khen ngợi Diêm Trạm.

Minh Thù chỉ im lặng lắng nghe.

Cô ở đây ba ngày thì bên Thanh Thị đã giục giã cô quay về, dù ông Ôn luyến tiếc cũng chỉ đành để cho cô đi.

Vì thời tiết nên máy bay diện tích lớn không thể cất cánh, Lục Mao đành phải mua vé tàu vậy.

Minh Thù một mình bá chiếm cả một gian tàu giường mềm. Thỉnh thoảng Lục Mao có ghé vào một lát để uống ngụm nước, còn gần như toàn bộ thời gian đều đứng ngoài cửa bảo vệ.

Mười một giờ đêm Minh Thù đã đi ngủ rồi nhưng lại chợt nghe thấy tiếng cửa mở. Một người lẻn vào cùng với một luồng khí lạnh lẽo đè chặt Minh Thù, cô toan vung chân đá lên.

Chân bị ép chặt trên giường, một nụ hôn lạnh lẽo đặt trên mũi cô, một giọng nói quen thuộc thì thào: "Ôn tiểu thư, cô muốn làm hại cả hạnh phúc sau này của cô hay sao?"

Minh Thù thôi không giãy giụa, trong tia sáng yếu ớt cô nhỏ giọng nói: "Diêm tiên sinh, anh đổi nghề làm trộm từ bao giờ vậy?"

Nếu không phải vì biết đó là anh thì tên ngốc nhà anh đi vào nổi sao?

Tưởng trẫm ăn chay sao?

"Cô có thể trở thành viện trưởng viện tâm thần, sao tôi không thể làm trộm được chứ?" Diêm Trạm buông lỏng một chút rồi hôn luôn vào môi cô, hai người cuộn vào nhau triền miên ám muội. Minh Thù mềm nhũn nằm dưới người hắn, Diêm Trạm cảm thấy trong lòng như đang rực lửa, hắn khẽ thì thầm:

"Nếu trộm được Ôn tiểu thư đây thì tôi có phải là nên được lãnh thưởng hay không?"

Minh Thù cười khan: "Anh tự đề cao mình quá rồi đó. Làm ăn trộm thì chỉ có thể ăn cơm nhà nước thôi, Diêm tiên sinh muốn thử trải nghiệm hay sao?"

Coi như là cô giỏi ăn nói đi.

Lão tử không so đo với cô làm gì.

Diêm Trạm lườm một cái, khi đó ánh sáng trong khoang mờ ảo Minh Thù không nhìn thấy được, Diêm Trạm không hề che đậy chút nào cứ thế hôn cô ngấu nghiến.

Giống như đang phát tiết cái gì đó, lại giống như là muốn chiếm hữu một thứ gì đó.

Cảm giác này vừa thân thuộc lại xa lạ.

Minh Thù bị hắn hôn đến mức thấy không thoải mái, lại bắt đầu giãy giụa. Diêm Trạm nắm hai tay cô đè xuống: "Sao thế, vừa nãy không phản kháng, bây giờ phản kháng có phải là hơi muộn rồi không?"

"Không thoải mái." Minh Thù khẽ kêu một tiếng.

Giọng của cô mềm nhũn yếu ớt như đang nỉ non giận dỗi vậy. Tim Diêm Trạm chợt loạn mất một nhịp, không kịp suy nghĩ thốt lên: "Có phải tôi làm cô bị đau không?"

"Anh nói xem, cắn người ta như thế, coi tôi là đồ ăn sao?"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 494: Vương Miện Bóng Đêm (21)

Diêm Trạm thở dài buông Minh Thùra, chống đầu nhìn cô: “Nghe nói Thượng Quan Kỳ đang theo đuổi cô?”

Hắn mới đi một thời gian ngắn mà đã có kẻ dám dòm ngó người của hắn rồi…

Coi lão tử chết rồi sao?

“Nghe nói à? Anh cho người theo dõi tôi thì có, lần đầu tiên thấy có người đối đãi với ân nhân cứu mạng như thế đấy.”

“Vậy nên không phải là tôi đến đây để lấy thân mình báo đáp cô sao?” Diêm Trạm cúi người thủ thỉ bên tai cô:

“Ôn tiểu thư có cần kiểm hàng luôn bây giờ không?”

Nói xong mấy câu này thực sự lão tử cũng cảm thấy buồn nôn.

Bình tâm nào! Lão tử sẽ chiến thắng!

Minh Thù dường như đang cười nhưng ánh sáng quá yếu Diêm Trạm không thể nhìn ra, chợt một đôi tay mềm mại chống lên ngực hắn đẩy ra:

“Đừng đè lên đồ ăn của tôi.”

Diêm Trạm: “…"

Túi đồ ăn bên cạnh Minh Thù kêu lên xoẹt xoẹt, biểu thị tôi vẫn đang ở đây mà.

Diêm Trạm sầm mặt, buông cô ra ngồi dậy, bao nhiêu lãng mạn cho chó ăn hết rồi.

Đồ thần kinh thì biết lãng mạn cái gì chứ!

Thật phí công.

Diêm Trạm rút điếu thuốc đưa lên miệng. Minh Thù ngồi dậy, ánh sáng của bật lửa lóe sáng khuôn mặt xinh đẹp của cô, nụ cười dịu dàng giống như ánh sao rực rỡ trong màn đêm, lấp la lấp lánh vừa thanh khiết vừa đẹp đẽ.

Dối trá!

Diêm Trạm thầm rủa trong lòng.

Ánh lửa tắt, Diêm Trạm thắp điếu khác nhưng hắn chỉ rít một hơi rồi dập luôn.

“Cô vẫn chưa trả lời tôi.”

Minh Thù ôm đống đồ ăn: “Sao tôi lại phải trả lời anh, anh là gì của tôi chứ.”

Bảo trẫm trả lời là trẫm phải trả lời chắc?

Trẫm còn thể diện mà!

Diêm Trạm quay đầu, vừa hay bắt gặp ánh mắt của cô: “Vậy ngay bây giờ tôi nói cho cô biết, Ôn Ý từ giờ trở đi là người phụ nữ của tôi.”

“Hả, anh nói phải thì phải chắc? Vậy tôi nói tôi là tổ tông của anh thì tôi là tổ tông của anh chắc?”

Minh Thù cười: “Cháu à lại đây, mau gọi ta là tổ tông đi cháu.”

Diêm Trạm: “…”

Thật muốn bóp chết cô.

Bệnh hoạn thế này chiếm được thì cũng chẳng có tác dụng gì.

Cứ bóp chết cô ta luôn lại là tiện nhất.

Ánh mắt Diêm Trạm nhìn một lượt qua chiếc cổ trắng nõn của Minh Thù, phát hiện mình rất muốn hôn chiếc cổ nõn nà đó để lưu lại vài dấu hôn.

Cả người Diêm Trạm nổi da gà, hắn day day trán.

Gần đây mệt mỏi quá độ nên đầu óc không được bình thường.

“Ôn Ý, tôi đang nói chuyện nghiêm túc với cô đấy.” Hắn ổn định ra vẻ đại ca xã hội đen, nguy hiểm nhìn cô:

“Từ giờ phút này trở đi, dù sống hay chết thì cô đã người của Diêm Trạm tôi rồi.”

“Diêm Trạm.”

Minh Thù từ trên giường ngồi dậy, ghé sát Diêm Trạm.

Ánh mắt cô trong trẻo, sóng mắt long lanh hàm chứa nụ cười ngọt ngào tiến sát vào hắn. Diêm Trạm nhìn ngây cả người.

Nhịp tim hắn bắt đầu đập rộn ràng.

Làn môi đầy đặn nổi lên một sắc hồng kỳ lạ càng tăng thêm vẻ quyến rũ khiến người ta muốn hôn mãi thôi.

Hơi thở dịu dàng thơm dịu của cô thoang thoảng bay qua.

“Thình thịch thình thịch.”

Cô cười khinh khỉnh: “Trời còn chưa sáng mà anh đã bắt đầu nằm mơ giữa ban ngày rồi. Chắc trong đầu anh chứa toàn là đậu phụ, mau đến bệnh viện kiểm tra đi. Nếu không có tiền tôi sẽ giúp, có bệnh thì phải chữa chứ.”

Diêm Trạm vừa đắc ý được một chút thì bị dội ngay một gáo nước lạnh.

Cô mới là người có bệnh.

Lão tử hoàn toàn bình thường nhé.

Diêm Trạm cười nhạt, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô gái trước mặt: “Ôn Ý, tôi chỉ đang thông báo cho cô biết chứ không phải đang hỏi ý kiến của cô.”

Minh Thù ngả lưng nằm xuống, cười ngặt nghẽo: “Bá đạo thế này chắc là anh xem nhiều bộ phim não tàn lắm nhỉ.”

Những bộ phim máu chó đó đúng là hại người thật!

Một chàng trai trẻ tuổi đang yên đang lành biến thành thế này.

“Cô phủ nhận cũng không sao.” Diêm Trạm cúi đầu nghịch chiếc bật lửa trong tay.

“Dù sao thì kết quả cũng đã định rồi.”

Hắn buông chiếc bật lửa ra, chạm vào tay Minh Thù, cúi đầu hôn những ngón tay của cô rồi chầm chậm hôn cả bàn tay của cô.

“Diêm Trạm, anh cho rằng tôi dễ bắt nạt lắm phải không?” Trẫm không nổi cơn thịnh nộ thì anh tưởng trẫm là con mèo bệnh chắc.Minh Thù dứt khoát dựt tay lại.

Dám đơn phương tuyên bố trẫm là của hắn, thật coi trời bằng vung.

Diêm Trạm tỏ vẻ không tức giận một chút nào, hắn chỉnh lại quần áo đứng dậy, thân hình cao lớn che lấp luồng ánh sáng yếu ớt khiến Minh Thù hoàn toàn chìm vào bóng tối.

Hắn cúi người, Minh Thù cũng lui ra sau một chút, ôm chặt túi đồ ăn tỏ vẻ rất đề phòng nhìn hắn.

Diêm Trạm chống tay vào giường, từng chút một tiến sát vào cô, cuối cùng thì đôi môi cũng chạm vào má cô: “Ôn Ý, không được quá thân thiết với đám đàn ông kia, nếu không tôi cũng không biết là tôi sẽ làm gì đâu.”

Minh Thù cất túi đồ ăn ra sau lưng, đột nhiên ôm chầm lấy cổ Diêm Trạm chủ động hôn hắn. Đôi môi mềm mại áp lên môi hắn, Diêm Trạm bất ngờ ngẩn cả người.

Sau đó…

Đã thấy hắn nằm rạp dưới đất rồi.

Minh Thù đạp cho hắn một cú đau điếng.

“Tôi thân thiết với ai không can gì đến anh, bớt lo chuyện bao đồng đi. Nếu còn có lần nữa tôi sẽ không chỉ đánh nhẹ nhàng thế này đâu, tôi sẽ…”

"Cô chơi xấu." Diêm Trác hoàn toàn quên chuyện duy trì hình tượng, nổi cơn thịnh nộ.

Sao cô ta lại có thể làm ra chuyện như vậy!

Hệ thống phát ra tiếng ting ting thể hiện điểm số bị trừ nhắc nhở Diêm Trạm. Hắn ngây mặt trong lòng ai oán, ai bảo mày ăn nói lung tung này, ai bảo mày không giữ hình tượng, ai bảo mày mất bình tĩnh chứ.

Thầm ai oán trong lòng.

Minh Thù cười tủm tỉm nhìn hắn.

Diêm Trạm đang suy nghĩ làm thế nào để điểm đầy lại thì Minh Thù buông tay, kéo hắn ném ra ngoài.

Vừa hay đúng lúc Lục Mao trở về, hắn ngạc nhiên trợn mắt: "Đang làm gì thế?"

Diêm Trạm quay lưng chạy vụt vào một gian phòng khác.

Thấy người đó bỏ chạy, Lục Mao xắn tay áo hét to: "Đứng lại, bắt lấy..."

Nhưng bị Minh Thù ngăn lại: "Đêm hôm khuya khoắt kêu cái gì? Có để cho người ta ngủ hay không?"

"Đại tiểu thư, có người lẻn vào."

Minh Thù cười: "Có người lẻn vào được không phải là do cậu tắc trách hay sao?"

Lục Mao toát mồ hôi lạnh: "Đại tiểu thư, tôi chỉ đi vệ sinh một chút thôi. Cả hai đầu đều có người canh gác cả mà, tôi tôi..."

"Được rồi, đừng quan tâm đến hắn nữa, còn bao lâu nữa thì đến Thanh Thị?"

Lục Mao: "?"

Đại tiểu thư đã nói là không quan tâm nữa, Lục Mao vẫn há miệng thêm vài lần. Cuối cùng hắn cũng không nói thêm gì, miệng khô khốc nói: "Vừa đi qua Giang Châu, còn lâu nữa mới đến Thanh Thị ạ."

Giang Châu.

Ông Ôn nói Giang Châu là địa bàn của Diêm Trạm cho nên hắn cố tình lẻn lên tàu trên địa bàn Giang Châu để tìm mình.

Minh Thù cười rồi quay sang vỗ đầu Lục Mao: "Đừng cả ngày nghe lão gia nói luyên thuyên, tỉnh táo lên cho tôi, không thì lần sau đại tiểu thư của cậu bị bắt đi lúc nào cậu cũng không biết đâu."

Mặt Lục Mao mếu máo, đại tiểu thư à, chuyện này không phải chúng ta nói là cho qua rồi sao?

Sao còn đào bới lại làm gì.

Không phải là hắn đang lo cho đại tiểu thư bị người đàn ông hung dữ đó lừa sao?

Người đàn ông hung dữ...

Mắt Lục Mao chợt lóe sáng, bóng lưng của người đàn ông vừa rồi không phải rất giống với người đàn ông hung dữ kia sao?

Thảo nào đại tiểu thư không cho đuổi theo.

Lục Mao biết đại tiểu thư đối với người đó có chút khác lạ. Lần trước còn bỏ lại nhiều người như thế cố ý chạy về chỉ vì nghe nói hắn ngủ ở trên ghế sofa, về để đắp chăn cho hắn.

Trong nhà đâu có thiếu người, sai bừa một ai đó không phải là được sao?

Lục Mao đắn đo lựa lời: "Đại tiểu thư, nhị thiếu gia nhà Thượng Quan muốn thân phận có thân phận, muốn dung mạo có dung mạo, ôn hòa lễ phép, vì sao cô không thích anh ta?"

Hắn thấy cậu hai nhà Thượng Quan rất được mà.

Đứng bên cạnh đại tiểu thư thì thôi đúng là một cặp trời sinh.

Còn gã kia tuy cũng đẹp trai nhưng thân phận của hắn… Bên Diêm Vương đang bỏ ra năm mươi triệu để truy lùng, ai mà biết được sẽ có chuyện gì xảy ra chứ.

Minh Thù thầm nghĩ: "Cho dù anh ta có tốt cỡ nào thì cũng không thể trở thành người mà tôi muốn được."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 495: Vương Miện Bóng Đêm (22)

Vừa về đến Thanh Thị, Thượng Quan Kỳ đã gọi điện đến ngay. Mình Thù chỉ ậm ừ vài câu đối phó rồi cúp máy và kêu Lục Mao đổi ngay số điện thoại khác.

Cô từ chối chưa đủ thẳng thừng hay sao?

Thật đau đầu.

Đồ ăn vặt của trẫm đâu rồi.

Quả thực Thượng Quan Kỳ vẫn chưa từ bỏ. Minh Thù đổi số điện thoại rồi, không liên lạc được quả nhiên một thời gian sau không thấy hắn có hành động gì nữa.

Sắp hết tháng sáu rồi.

Trời ngày càng nóng nực, Minh Thù cả ngày trời chỉ có ngồi ôm que kem.

“Gần đây đại công tử Lương Thần của tập đoàn Lương Thị tiếp nhận công việc của công ty Phú Thịnh, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi là hai tháng đã dành được một hạng mục quan trọng, có thể gọi là tuổi trẻ tài cao.”

Không biết ai đã đổi ti vi sang kênh tin tức giải trí. Nhác nghe thấy tên Lương Thần, Minh Thù vội ôm cây kem đến trước ti vi, nhìn chằm chằm vào trong đó.

Công ty Phú Thịnh…

Đây chủ yếu là để ám chỉ khoa học đen, Quý Việt An dựa vào ngón nghề này để phát triển một đế quốc khoa học hùng mạnh.

“Lục Mao.”

Lục Mao bực dọc ngó đầu vào: “Đại tiểu thư, tôi có tên họ đàng hoàng, cô có thể đừng gọi tôi là Lục Mao nữa được không?”

Minh Thù chuyển sang ngồi trên sofa: “Dạo gần đây Quý Việt An đang làm gì?”

Lục Mao nhíu mày, làm sao mà hắn biết được gần đây Quý Việt An đang làm gì chứ.

“Tôi sẽ đi điều tra ngay.”

Lục Mao rụt đầu lại, tự xoa đầu mình rồi rút điện thoại ra sai người đi điều tra Quý Việt An.

Bọn cấp dưới rất nhanh chóng truyền tin về.

Gần đây thái độ của Quý gia với Quý Việt An đã tốt hơn nhiều, Quý Việt An kiếm được một khoản tiền đang chuẩn bị mở công ty nhưng tiền đầu tư không đủ nên hắn đang rất buồn bực.

Minh Thù sai Lục Mao mời Quý Việt An đến gặp.

Tục ngữ có câu một lạ hai quen, ba thì tự nhiên như ruồi.

Minh Thù bảo Quý Việt An nấu cơm, hắn cũng không cằn nhằn câu nào, vì cũng có chuyện đang muốn hỏi cô thế nên hắn đã chuẩn bị một bữa rất thịnh soạn.

Minh Thù ăn xong, Quý Việt An vẫn chưa nghĩ ra phải mở màn thế nào thì đã nghe thấy cô gái đối diện hỏi thẳng tuột luôn: “Đang thiếu tiền phải không?”

Quý Việt An giật mình: “Ôn tiểu thư, tôi không bán thân đâu.”

“Tôi đây cũng không vừa mắt anh đâu nhé.” Minh Thù cười:

“Tôi nghe nói gần đây anh đang thành lập công ty?”

Quý Việt An không chối: “Ừ.”

Minh Thù đưa tay ra đếm, cười cực kỳ ngọt ngào: “Mỗi tuần đến nấu cho tôi ba bữa, tôi sẽ đầu tư vô điều kiện.”

Quý Việt An: “…”

Chỉ cần nấu ba bữa ăn là sẽ nhận được đầu tư vô điều kiện?

Ông trời có làm mưa bánh thì cũng không dễ ăn thế này.

“Ôn tiểu thư, rốt cuộc cô có mục đích gì, cứ nói ra đi.” Hắn nghĩ làm gì có người tốt bụng như vậy, chắc chắn cô có mục đích gì đó.

“Cô làm thế này tôi rất khó chịu.”

“Vừa nãy tôi nói rồi đấy thôi, người khác muốn được đầu tư cũng đừng hòng.” Nếu không phải vì anh nấu ăn ngon còn lâu trẫm mới hạ cố đến.

Càng nghĩ càng thấy khó hiểu, hắn ngó sang Lục Mao đang đứng phía xa, lùi gần hơn về phía Minh Thù: “Ôn tiểu thư, có việc này tôi muốn hỏi cô.”

“Mỗi món một vấn đề.”

Quý Việt An: “…”

Trong đồ ăn hắn nấu có vàng hay sao?

“Được rồi, không thành vấn đề." Chỉ là nấu ăn thôi mà.

“Ôn tiểu thư, sợi dây chuyền đó sao cô lại đưa cho tôi?"

Trước đây hắn không biết chỗ đặc biệt của sợi dây chuyền đó, bây giờ biết rồi. Cô lại còn rất chắc chắn nói nó là của anh, chắc chắn là cô đã biết gì đó.”

Minh Thù cười nhẹ: “Anh biết tiên tri hay sao?”

Quý Việt An: “Những thứ ở trong ti vi?”

Minh Thù nghiêm túc gật đầu: “Có lẽ là thế cho nên sợi dây đó được định sẵn là dành cho anh. Anh là người được định là sẽ trở thành người đàn ông thay đổi thế giới, tương lai anh sẽ sở hữu một đế quốc khoa học kỹ thuật hùng mạnh.”

Quý Việt An vẫn cảm thấy Minh Thù như đang lừa mình.Hiện giờ đến công ty còn mở không nổi, còn đế quốc khoa học kỹ thuật hùng mạnh cái gì chứ, cô không thấy mình nói quá sao.

“Thế nào, tôi nói hay không, anh có tin không?”

Quý Việt An: "..." Ha ha.

“Được rồi, mười món anh mau đi làm ngay đi.”

Cô đã trả lời mười vấn đề chưa? Sao cô lại mặt dạn mày dày đòi mười món ăn cơ chứ.

Quý Việt An không rõ Minh Thù đã biết những gì nhưng cô nhất định là đã biết vài thứ, có thể nhắc đến chuyện đế quốc khoa học chứng tỏ cô cũng đã biết về sợi dây chuyền đó.

Quý Việt An khá bất ngờ cho nên nấu ăn xong hắn đã tiếp nhận khoản đầu tư của Minh Thù.

Một cố nhân không biết rõ và một cố nhân không rõ nguồn gốc.

Quý Việt An lựa chọn vế sau.

Nếu cô có mục đích gì thì sớm muộn cũng sẽ lộ ra thôi, dù sao thì bây giờ hắn cũng đang nghèo rớt mồng tơi.

Quý Việt An vừa nghĩ đến đó liền cảm thấy an tâm.

-

Có tiền rồi công ty nhanh chóng phát triển, hợp tác với hắn đều là bạn bè đại học nhưng nắm nhiều cổ phần nhất lại là Minh Thù cho nên cô mới là bà chủ thực sự.

Lúc rảnh rỗi Minh Thù liền tới công ty ăn chực, dù sao thì Quý Việt An nấu ăn cũng ngon.

“Anh Quý, khai thật đi, anh rước đâu ra cái vận đào hoa này vậy?” Một người anh em thân thiết nắm cổ Quý Việt An nhỏ giọng hỏi dò.

Không lâu trước đây họ còn đang ảo não vì tiền, thế mà bây giờ đã u sầu vì tiêu tiền rồi.

Cô chủ lớn này lắm tiền nên phung phí hay sao?

Quý Việt An hất tay người anh em đó ra: “Sắp phải đi thi đấu rồi, code của cậu đã xong chưa?”

“Ôi trời, chuyện nhỏ, nghe nói công ty Phú Thịnh cũng muốn tham gia đấy.” Nói đến việc chính sự thì người anh em đó trở nên rất nghiêm túc:

"Công ty Phú Thịnh luôn là người đứng đầu trong lĩnh vực khoa học kỹ thuật. Anh Quý, liệu chúng ta có thắng nổi không?"

Quý Việt An có phần mềm hack trong tay nên rất tự tin vỗ vai người anh em: “Chắc chắn sẽ thắng.”

Minh Thù nằm rạp trên bàn, bên cạnh mấy con chó máy cứ chạy lòng vòng đi đi về về. Thú nhỏ ở trong túi Minh Thù nhìn mấy con thú máy đó vẻ rất thích thú.

“Các anh sắp đi thi?”

Minh Thù tắt mấy con chó máy, đi về phía hai người.

“Vâng, đúng vậy.” Cậu bạn gật đầu.

“Thực ra công ty chúng ta vẫn chưa có sản phẩm gì đáng kể, hy vọng có thể trổ tài trên sàn đấu. Nói không chừng còn có có thể giành được giải nhất đó.”

Minh Thù nghiêng đầu: “Vậy các anh lấy cái gì để thi thố?”

Quý Việt An không định nói cho Minh Thù biết nhưng cậu bạn kia lại coi Minh Thù là bà chủ lớn nên cực kỳ nhiệt tình giới thiệu chi tiết cho cô.

Sản phẩm họ chuẩn bị đưa đi dự thi là một chiếc mắt kính 3D. Khoa học kỹ thuật hiện giờ vẫn chưa tiến bộ đến mức độ đó, chữ 3D vẫn chỉ là lý thuyết ở trên mặt giấy.

Nếu họ có thể thành công, không lâu sau trò chơi 3D có thể được hiện thực hóa.

Kính 3D chỉ là công năng thấp nhất mà Quý Việt An có được nên hắn đưa rất dễ dàng.

“Cũng giỏi đấy.” Minh Thù chỉ khen một câu vô thưởng vô phạt, sau đó hết hứng lại nằm dài ra bàn ăn tiếp.

Cậu bạn: "..." Người ta nói một cách nhiệt tình như vậy mà sao lại trưng ra phản ứng như thế.

Hiện giờ Quý Việt An đang thiếu nhân lực, thêm nữa hắn cộng với đám bạn cũng chỉ mới bốn người, hai người còn lại cũng là bạn đại học của hắn.

Minh Thù đợi Quý Việt An tan làm, mắt sáng trưng: “Hôm nay ăn món gì thế?”

Quý Việt An cả ngày mệt mỏi làm việc, còn phải làm bảo mẫu nấu cơm nữa, thật là nhọc lòng quá đi.

Người anh em kia nháy mắt trêu chọc Quý Việt An rồi cùng hai người bạn học khác bỏ đi.

Quý Việt An: "..." Giữa hai người thực sự không có quan hệ gì cả mà.

Thậm chí hắn còn nghi ngờ nếu không phải hắn biết nấu ăn thì liệu cô có thèm liếc mắt nhìn hắn lấy một lần hay không.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 496: Vương Miện Bóng Đêm (23)

Lúc Minh Thù rời khỏi công ty thuận tiện mang theo chú chó máy, Quý Việt An nhìn thấy cũng làm thinh. Ai bảo người ta là bà chủ.

“Tiểu Ý.”

Hai người vừa mới ra khỏi cao ốc, nhị thiếu gia Thượng Quan liền xông tới trước mặt, thần sắc hắn vui vẻ bước mấy bước tới.

“Tiểu Ý, thật khéo.”

Minh Thù: “…” Không khéo.

Thượng Quan Kỳ quan sát kỹ càng Quý Việt An bên cạnh, khẽ vuốt cằm: “Chào anh.”

Quý Việt An cứng ngắc đáp lại.

Thượng Quan Kỳ cũng không nhìn thêm, ánh mắt lại chuyển đến người Minh Thù: “Tiểu Ý, em ăn cơm chưa? Anh mời em ăn, thế nào?”

Hắn không nhắc đến chuyện Minh Thù đổi số điện thoại trốn tránh hắn tựa như chuyện này chưa từng xảy ra vậy.

Quý Việt An nghe vậy như được đại xá: “Ôn tiểu thư, nếu cô đã có bạn rồi thì tôi đi trước đây.”

“Nhị thiếu, xin lỗi.” Minh Thù mỉm cười:

“Em chắc đã nói rõ rồi, điều kiện của nhị thiếu rất tốt, muốn kiểu con gái như thế nào cũng có, hà tất phải kiên trì với em.”

Đừng tưởng đồ ăn vặt có thể mê hoặc trẫm!

Trẫm rất kiên định!

Thượng Quan Kỳ tỏ vẻ khổ sở: “Tiểu Ý, chỉ là bữa cơm giữa bạn bè cũng không được sao?”

“Để tránh hiểu lầm không đáng có, em cảm thấy không được.”

Tên thần kinh kia sẽ đánh chết ngươi, trẫm cũng là vì sự an toàn của ngươi.

Minh Thù tránh hắn, kéo Quý Việt An rời đi.

Thượng Quan Kỳ không ngăn lại, đứng ở phía sau nhìn bóng lưng bọn họ rời đi.

Quý Việt An có chút mơ hồ phản ứng lại, nhịn không được đánh giá: “Ôn tiểu thư, cô cũng hơi quá rồi?”

“Quá ư?” Thượng Quan Kỳ chưa chắc đã thích cô, có lẽ là thích Ôn Ý trước đây.

“Cho dù cô không thích người ta cũng không có nghĩa là không thể làm bạn bè!” Quý Việt An cảm thấy có chút quá đáng. Nếu là hắn, nhất định là không nhẫn tâm như thế.

“Có một số việc cắt đứt sớm sẽ tốt hơn.”

Không đáp lại tình cảm được, cô không thể giả vờ.

“Nhưng người ta cũng không làm gì sai, chỉ là thích cô thôi, cô hà tất phải tuyệt tình như vậy.” Quý Việt An nói.

“Đúng vậy, tôi chính là kẻ máu lạnh thế đấy. Quý tiên sinh, phiền anh đi nhanh một chút, tôi sắp chết đói rồi.”

Quý Việt An: “…”

Quý Việt An đi được nửa đường, nhớ ra mình quên cầm một thứ, hắn quay trở lại lấy.

[Ký chủ, thời điểm tăng giá trị thù hận đến rồi.] Hài Hòa Hiệu đột nhiên văng ra một câu như vậy.

Minh Thù không để ý tới nó. Dù sao hiện tại cô rất đói, nào có sức đi tăng giá trị thù hận.

[Đầu bếp của cô sắp toi rồi.] Hài Hòa Hiệu đổi cách nói.

Minh Thù: “…”

Minh Thù trở lại công ty, lúc này người của cả tòa cao ốc cũng đã đi bớt, công ty của Quý Việt An ở lầu mười sáu. Minh Thù đi thang máy đến lầu mười tám, lại đi thang máy xuống.

Lầu mười sáu không chỉ có mình công ty Quý Việt An, còn có một công ty làm tài chính, Minh Thù đi vòng qua công ty tài chính.

Cô thấy Quý Việt An đang bị một người khóa lại, phòng làm việc hỗn độn, hai người khác đang đứng trước máy tính.

Minh Thù gọi vệ sĩ của mình lên. Vệ sĩ cao lớn thô kệch, khí thế kia cũng không phải người bình thường có thể so bì cho nên vệ sĩ đi từ thang máy ra, những kẻ đó trợn tròn mắt.

Minh Thù chỉnh lại quần áo, nghênh ngang đi ra ngoài: “Đừng làm chết.”

Vệ sĩ tuân lệnh, nhanh chóng tiến lên. Ba người kia nào phải đối thủ của hộ vệ được huấn luyện nghiêm chỉnh, hai ba cái đã bị đánh quỳ rạp trên đất.

Quý Việt An ôm cánh tay bị bẻ trật khớp, sắc mặt cực kém nhìn Minh Thù: “Bọn họ đến cướp kính 3D (1).”

Chẳng những muốn thành phẩm, còn muốn tất cả tư liệu.

Quý Việt An không biết là kẻ nào muốn làm vậy. Theo lý thuyết, ngoại trừ ban tổ chức Cuộc thi Khoa học và Kỹ thuật, không ai biết tác phẩm dự thi của bọn họ là gì.

Hắn không biết nhưng Minh Thù biết.

“Ai bảo ngươi tới?”

Ba người không lên tiếng, cùng một tư thế “Tùy cô xử lý, tôi sẽ không nói với cô”.

Quý Việt An không có kinh nghiệm trong phương diện này, hắn nhìn về phía đại lão Minh Thù.

“Báo cảnh sát thôi.” Minh Thù ngồi trên bàn, hất cằm về phía đồng hồ:

“Quý tiên sinh, đã qua giờ cơm rồi.”

Trẫm đói quá đi!

“Ôn tiểu thư… giờ mà cô còn có tâm trạng ăn?” Quý Việt An nhìn Minh Thù rồi cười, hắn nén lại:

“Được rồi.”

Quý Việt An đến giờ vẫn chưa từng trải qua sự hắc ám trên thương trường, không ác với kẻ địch như vậy cho nên hắn chọn báo cảnh sát.

Cảnh sát đến đưa người đi, lấy khẩu cung cho Quý Việt An. Quý Việt An muốn biết là ai sai chúng tới, cảnh sát nói với hắn nếu có tin gì sẽ thông báo cho hắn.

Nhưng thường thì việc thế này sẽ không có tin tức.

Minh Thù vừa ăn vừa nói: “Anh muốn biết là ai làm?”

Quý Việt An đẩy đồ trước mặt ra, khẩn trương hỏi: “Cô biết?”

“Làm cho tôi thêm một phần bít tết rau thì là, tôi sẽ nói anh biết.”

Quý Việt An: “…”

Quý Việt An chấp nhận đứng dậy đi làm bít tết. Đợi Minh Thù ăn xong, cô chỉ cười híp mắt nói: “Lương Thần.”

“Hắn?” Quý Việt An chau mày: “Vì sao hắn luôn nhắm vào tôi?”

Sợi dây chuyền lần trước sau khi hắn điều tra, đó là lúc cụ Quý lúccòn trẻ tặngcho vợ cả, bà nội Quý là tiểu tam (2).Nếu bị bà nội Quý thấy, hắn sợ rằng nhà họ Quý sẽ không được yên ổn.Lần này lại phái người trộm tác phẩm dự thi của hắn.

“Nhất định là đố kỵ với tài nấu nướng của anh.”

Minh Thù nói như đinh đóng cột.

Khóe miệng Quý Việt An khẽ giật, cô có thể đứng đắn chút không?

“Anh phải bảo vệ tốt đôi tay của mình.” Minh Thù cong mi cười nói:

“Nếu không… tôi ăn gì.”

Minh Thù đứng dậy rời đi, Quý Việt An đuổi theo cô ra ngoài: “Sao cô biết là hắn?”

Minh Thù đẩy cửa ra: “Tôi nói bừa đấy.”

Phụt…

Cô nói bừa mà còn nói chắc chắn như vậy.

Ai cho cô tự tin vậy.

Minh Thù hoàn toàn không cảm thấy mình nói bừa có gì không đúng, chậm rãi đi xuống lầu. Cô mới đứng ổn định ở ven đường thì một chiếc xe tải đột nhiên lao tới. Cửa xe mở ra, Minh Thù bị kéo vào trong.

Cô bị một vòng tay lạnh lẽo siết chặt. Cửa xe đóng lại, bên trong tối thui, một nụ hôn lạnh lùng chặn miệng cô lại mang theo chút táo bạo và bá đạo hôn sâu miệng cô, hôn đến mức đầu lưỡi cô cũng bắt đầu tê liệt.

Hơi thở quen thuộc xâm chiếm cả thế giới của cô.

“Diêm…” Giọng nói của Minh Thù bị Diêm Trạm nuốt chửng, bàn tay hắn di chuyển trên người cô, ngón tay có chút thô ráp.

Minh Thù có chút không chịu nổi, mà Diêm Trạm cũng tựa như phát điên vậy, không cho cô một chút thư giãn nào.

Minh Thù chỉ có thể cắn vào đầu lưỡi của hắn, máu tươi lan trong miệng. Động tác Diêm Trạm cứng đờ, dán vào môi cô vẫn không buông ra.

Minh Thù quát một tiếng rất tức giận: “Tôi không thở được, anh muốn tôi chết có cần phải dùng cách này không?”

Nghe vậy, Diêm Trạm mới chậm rãi buông ra, kéo cô lại, cằm để trên đầu cô: “Lời tôi nói với cô, cô đều quên rồi phải không?”

“Anh nói gì?”

Một ngày ngươi nói nhiều thứ như vậy, sao trẫm nhớ được.

Diêm Trạm siết càng chặt hơn, giọng nói trầm thấp khờ khạo: “Tôi từng nói không cho phép đi gần người đàn ông khác như vậy, cô quên rồi?”

Minh Thù không lúc nào quên đại nghiệp của mình: “Tôi nguyện ý đi gần bọn họ như vậy, sao hả? Anh đánh gãy chân tôi sao?”

Diêm Trạm nắm nhẹ cằm Minh Thù, để cô nhìn mình: “Ôn Ý, cô đừng cho rằng tôi không làm được.”

Minh Thù vén váy, mỉm cười vỗ đùi: “Đây đây đây, anh đánh đi, anh thử đụng đến tôi một cái xem!”

Dám đánh gãy chân trẫm, trẫm cho ngươi biết thế nào gọi là ngũ thể đầu địa (3)!

Hai chân trắng nõn bị lộ ra, Diêm Trạm lập tức mất bình tĩnh.

Khỉ chứ, cái này không giống trong kịch bản! Có cần mặt mũi hay không! Cần mặt mũi hay không!

Vén váy ngay trước mặt hắn, người không biết còn tưởng cô quyến rũ lão tử đấy!

Hít sâu.

Bình tĩnh!

Không thể bị quyến rũ!

Phì, cô không quyến rũ được lão tử đâu.

Diêm Trạm bình ổn sự táo bạo trong lòng, làm bộ hạ giọng, có một chút ấm ức và bất bình: “Ôn Ý, đừng đi gần bọn họ thế có được không, tôi không chịu được.”

“Tôi đi gần ai là việc của tôi, anh không phục thì anh cũng có thể đi tìm cô gái khác, tôi đâu cản anh.”

“Cô không quan tâm tôi vậy ư?”

“Tôi quan hệ gì với anh, sao tôi phải quan tâm anh?” Nào nào nào, mau tức giận đi!

Diêm Trạm đột nhiên im lặng, hắn gõ cửa chớp trước mặt.

Tài xế kéo cửa chớp xuống, không chớp mắt hỏi: “Diêm gia?”

Diêm Trạm cắn răng nghiến lợi nói: “Đến câu lạc bộ gần nhất.”

Tài xế bên trong có chút kỳ lạ. Tình huống này chẳng lẽ không phải nên đến khách sạn sao?

Tâm tư Diêm gia thật khó hiểu.

Diêm Trạm kéo Minh Thù tiến vào câu lạc bộ đầy màu sắc, còn cố ý chọn một nơi không dưới tên Minh Thù.

Minh Thù nhìn một nhóm chị gái nhỏ xếp hàng đứng trước mặt. Diêm Trạm ôm cô, ánh mắt đảo qua người các chị gái nhỏ.

Nhóm chị gái này rõ ràng có chút kích động, Diêm Trạm - một người khách đẹp trai như vậy rất khó gặp. Cho dù không lấy tiền, các cô cũng nguyện ý.

Minh Thù cảm thấy Diêm Trạm có thể muốn tìm đường chết rồi, cô ăn bỏng ngô, im lặng không lên tiếng mà chỉ nhìn.

“Cô, cô, cô, ở lại, còn lại ra ngoài.” Diêm Trạm tự tay chỉ ba cô gái đẹp nhất.

Ba cô gái kia lộ vẻ mặt vui mừng, kích động đến sắp thét chói tai. Những cô gái khác thì thất vọng không thôi, tiếc nuối đi ra ngoài.

Khí thế trên người Diêm Trạm quá bức người, ba chị gái do dự tại chỗ, không dám bước lên, càng chưa nói trong lòng người ta còn ôm một cô gái nhìn qua còn xinh hơn cả bọn họ…

Diêm Trạm dựa vào Minh Thù, cắn nhẹ tai cô: “Ôn Ý, cô thực sự không quan tâm tôi sao? Dù tôi làm gì, cô cũng không phản đối đúng không?”

***

(1) Kính 3D: Kính ba chiều, là sản phẩm của sự hợp tác giữa Microsoft với Phòng thí nghiệm Động cơ phản lực của NASA. Nó có thể tạo hình ảnh ba chiều trong thế giới thực, chẳng hạn như trò chơi, đồ vật, cuộc họp, ảnh…

(2) Tiểu tam: Kẻ thứ ba (tình nhân).

(3) Ngũ thể đầu địa: Năm phần cơ thể chôn dưới đất.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 497: Vương Miện Bóng Đêm (24)

Hôm nay lão tử phải xem xem cô rốt cuộc là không quan tâm thật hay là giả vờ.

Minh Thù bình tĩnh ăn bỏng ngô, không đáp trả Diêm Trạm. Ánh sáng lập lòe thoáng qua đáy mắt cô hoàn toàn không thấy rõ cảm xúc.

Diêm Trạm tức đến mức nghiến răng, lòng lại trầm thêm mấy phần, biểu hiện này của cô là thật sự không quan tâm…

Diêm Trạm nhìn về phía ba cô gái kia, hạ giọng: “Qua đây.”

Ba cô gái lập tức đi về phía đó, một cô tóc xoăn chiếm được vị trí bên cạnh Diêm Trạm. Thú nhỏ lập tức khoác lên cánh tay Diêm Trạm, ánh mắt hấp háy liếc mắt đưa tình quyến rũ lòng người.

Minh Thù liếc xéo chị gái kia, biểu cảm như cười như không: “Có muốn tôi nhường cho cô chỗ này không?”

Chị gái tóc xoăn sáp vào người Diêm Trạm, ánh mắt Minh Thù lạnh lại. Có điều ánh sáng ngăn cản, Diêm Trạm không phát hiện ra, hắn chỉ thấy nụ cười trên mặt Minh Thù rất chói mắt.

Diêm Trạm buông cô ra: “Vậy phiền Ôn tiểu thư.”

Minh Thù cười một cái, đứng dậy ngồi qua bàn bên kia, ôm bỏng ngô chậm rãi ăn.

Trong lòng Diêm Trạm trống rỗng, hắn lập tức cảm thấy giống như mất đi thứ gì đó, muốn kéo người trở lại nhưng Minh Thù đi rất nhanh, hắn không kéo được, chỉ có thể bất lực thu tay về.

Minh Thù vừa đi, một chị gái lập tức chiếm lấy chỗ của cô.

Diêm Trạm không trái ôm phải ấp, đáy lòng hắn có chút mơ hồ.

Tuy cũng không biết mình mơ hồ gì.

Nhưng luôn cảm thấy nếu hắn dám động thủ, hôm nay có thể sẽ không ra khỏi đây được.

Các cô gái chăm sóc Diêm Trạm như vậy, ưỡn ẹo dùng sức dán lên người hắn.

Mùi thơm nồng đậm trên người các cô khiến Diêm Trạm hơi khó chịu.

Hắn thích mùi thơm thoang thoảng trên người cô.

Diêm Trạm có chút phiền muộn cầm ly rượu uống. Các cô gái kia tuy thấy có chút kỳ lạ nhưng cũng thuận theo diễn biến, uống rượu cùng Diêm Trạm. Sở thích của khách chính là sở thích của các cô.

Minh Thù cúi đầu gửi tin nhắn, Diêm Trạm thấy nhiều lần khóe môi cô cong lên cười khanh khách nhìn màn hình điện thoại di động, không hề để ý hắn làm gì.

Coi như cô lợi hại!

Diêm Trạm hất mấy chị gái quấn lấy mình ra: “Ra ngoài…”

“Giơ tay lên!”

Nhân viên vũ trang cầm súng mở cửa phòng, quát lớn một tiếng.

Minh Thù cất điện thoại di động nhìn Diêm Trạm, giơ tay đứng lên trước.

…

Cục cảnh sát.

Diêm Trạm và Minh Thù mỗi người ngồi một bên, Lục Mao và Hạ Nhàn đang làm việc với người ta. Sau khi Lục Mao quay lại thể hiện có thể đi, Minh Thù đứng dậy rời đi không dừng lại chút nào.

Diêm Trạm chậm một bước, Hạ Nhàn đi đến cạnh hắn hạ giọng: “Diêm gia và Ôn tiểu thư chơi gì vậy?”

Chơi tới mức đem mình đến đồn cảnh sát!

Có mất mặt hay không chứ!

Chơi cái gì?

Làm sao lão tử biết được cô ta chơi gì? Nói báo cảnh sát là báo cảnh sát, cô có bệnh sao?

Bình tĩnh, không thèm tính toán với kẻ thần kinh.

Lão tử không sai, là cô ép lão tử!

Bên ngoài cục cảnh sát, Diêm Trạm không thấy Minh Thù, sắc mặt hắn càng khó coi, ngồi trên xe Hạ Nhàn.

“Diêm gia, chúng ta về Giang Châu sao?” Chuyện bên đó còn chưa giải quyết, đột nhiên chạy đến đây, ngộ nhỡ tạo sơ hở cho chúng cơ hội thì kiếm củi ba năm thiêu một giờ ngay.

“Ừ…”

Hạ Nhàn thở phào, dặn dò mọi người đi về hướng sân bay.

Nhưng xe chạy được nửa đường thì bị người ta cướp.

Con đường phía trước dường như bị lấp kín. Minh Thù dựa trên một chiếc xe, không ăn gì, nụ cười rất nhạt, nhạt đến mức dường như không nhìn thấy được.

Diêm Trạm đẩy cửa xe bước xuống, nhìn cô qua bóng tối và đèn xe.

Hắn nghe thấy cô nói: “Dẫn về.”

“Diêm gia?” Hạ Nhàn có chút mơ hồ, chơi trò gì vậy!

“Cậu về Giang Châu trước đi, cậu xem rồi tự quyết định giai đoạn cuối.” Diêm Trạm dặn dò Hạ Nhàn.Đông người như vậy, bọn họ người ít không đấu lại được!

Thời điểm người bên kia qua “mời” hắn, hắn không có bất kỳ phản kháng nào liền đi theo.

“Diêm gia!”

Cả người Hạ Nhàn đều bất ổn, Diêm gia bị cướp rồi!

…

Xe dừng trước một biệt thự không có trong tư liệu của hắn. Minh Thù không ngồi cùng xe với hắn, hoặc nói là hắn vốn dĩ không thấy cô.

Lục Mao cười híp mắt mời hắn vào, thực ra trong lòng sợ muốn chết. Đây là Diêm Vương đấy!

Đại tiểu thư lại mang hắn về.

“Diêm gia nghỉ ngơi bên trong. Lầu hai là phòng ngủ đã dọn dẹp sạch sẽ, lầu ba là nơi giải trí.”

Lục Mao nói xong liền rời khỏi biệt thự, đóng cửa lớn lại rồi vỗ ngực thở phào.

Dọa chết hắn.

Mau mau báo cáo với lão gia, đại tiểu thư mang Diêm Vương về, còn nhốt lại, không biết là muốn làm gì!

Trong biệt thự, Diêm Trạm thử mở cửa, phát hiện cửa bị khóa chặt.

Hắn có chút mơ hồ.

Cô muốn làm gì?

Tất cả cửa sổ đều bị khóa lại, hắn không tìm được bất kỳ chỗ nào có thể ra ngoài.

Diêm Trạm: “…” Tiêu rồi, tìm đường chết cho mình rồi.

Diêm Trạm ngồi ở ghế sofa trong phòng khách, bên tai là tiếng tích tắc tích tắc, mỗi nhịp đều như đập vào tim hắn. Tinh thần hắn căng thẳng nhưng trước đó uống nhiều rượu, Diêm Trạm có chút không chịu được, vò đầu bứt tai lên lầu ngủ.

Trong lúc mơ màng, Diêm Trạm cảm giác có người đang hôn hắn.

Trên người hơi nặng, ngực bị đè đến sắp thở không nổi.

Hắn khẽ hé miệng, đầu lưỡi thuận thế trượt vào. Ý thức của hắn rõ thêm vài phần, thấy rõ người ở trên mình.

Sâu từ đáy lòng chợt phát ra một khát vọng mạnh mẽ và quen thuộc.

Cô ấy…

“Ôn… ưm…”

Minh Thù cởi áo hắn. Đầu óc Diêm Trạm vẫn còn chút choáng váng, lúc này bị hôn lại càng không cách nào nghĩ ngợi. Hắn cảm giác mình rơi vào một đám bông mềm mại, chìm đắm vào nụ hôn của cô.

Diêm Trạm muốn xoay người lại bị người phía trên áp sít sao.

Người cô bốc hỏa, không để cho hắn một khoảnh khắc thư giãn nào.

Minh Thù đè cổ tay hắn xuống, cao ngạo nhìn bao trùm lên hắn. Diêm Trạm khó chịu đến sắp phát nổ nhưng cô cứ không cho hắn di chuyển.

Kiểu hành hạ này khiến hắn gần như sắp tuyệt vọng.

Cô khẽ cúi người, giọng nói hơi thấp: “Diêm Trạm, chuyện hôm nay anh còn dám làm nữa không?”

“Không dám.” Diêm Trạm hậm hừ một tiếng:

“Tôi sai rồi, tôi khó chịu quá.”

“Nhớ kỹ lời nói của anh, nếu còn có lần sau…” Minh Thù hôn môi hắn, ấn người xuống. Toàn thân Diêm Trạm run lên, trong miệng tràn ra tiếng ưm trầm thấp:

“Tôi đích thân tiễn anh một đoạn.”

Trong phòng tràn đầy âm thanh mập mờ, Minh Thù vẫn nắm trong tay quyền chủ động. Diêm Trạm thử mấy lần vẫn không phản kháng được, không thể làm gì khác hơn là bỏ cuộc.

Đây chính là hình phạt nghiêm khắc…

Trong đầu hắn bất chợt hiện lên cụm từ này.

Tuy hình phạt này cũng không tính là nghiêm trọng nhưng thật sự rất khó chịu, còn hành hạ người khác hơn so với cô đánh mình, hành hạ cả thân thể và tinh thần.

Tự mình tìm đường chết, khóc cũng không xong.

Minh Thù xoay người xuống dưới đi tắm. Diêm Trạm nằm lì trên giường, yên lặng phát cuồng, rốt cuộc hắn bị rút cái gân nào mà cứ phải khiêu chiến giới hạn của cô.

Ừ…

Đợi đã, giờ cô như vậy, có phải chứng minh là cô vẫn quan tâm hắn?

Nghĩ như vậy, trong lòng Diêm Trạm cuối cùng cũng có được chút thoải mái.

Biết ngay lão tử đẹp trai như vậy, sao cô có thể không quan tâm đến lão tử chứ.

Ha ha, tốt, tốt, ha ha!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 498: Vương Miện Bóng Đêm (25)

Ngày hôm sau, chín giờ Diêm Trạm mới dậy. Chuyện hôm qua tựa như nằm mơ, hắn không thấy người trong phòng nhưng cũng không nghĩ nhiều, thu xếp một chút rồi xuống lầu.

Trong phòng khách chỉ có Lục Mao ngồi trên ghế sofa mắng người. Thấy hắn xuống tới, Lục Mao lập tức đứng lên.

“Diêm gia.”

“Ôn Ý đâu?”

Lục Mao nuốt ực một cái: “Đại tiểu thư đi rồi, Diêm gia cũng có thể rời khỏi bất cứ lúc nào.”

Diêm Trạm: “…”

Lại chạy rồi?

Ăn sạch rồi liền bỏ chạy?

Đợi đã, sao lão tử lại nói “lại”?

Cái này không quan trọng, quan trọng là… kẻ thần kinh kia ngủ với hắn mà lại không muốn chịu trách nhiệm?

Giá trị của hắn như vậy, ngủ một đêm kiểu gì cũng phải trăm vạn chứ! Cô lại dám ngủ xong thì thôi như vậy!

"À đúng rồi, đại tiểu thư bảo tôi giao cái này cho Diêm gia." Lục Mao loạt soạt lôi ra một phong thư.

Diêm Trạm cầm lấy, từ phong thư đổ ra một tấm séc và một tờ giấy.

… Làm quá kém, miễn cưỡng cho anh năm trăm ngàn.

Diêm Trạm bóp tấm séc, toàn thân đều là ẩn số bạo lực.

Khỉ chứ, cô coi lão tử là ai, Ngưu Lang sao?

Làm quá kém? Là ai đè nặng không cho hắn động đậy!

Đây là vu oan!

Lão tử không phục!

Lão tử sẽ đi triệu tập hết người của phe cô, xem cô còn lấy gì để kiêu ngạo.

Đợi cô khuynh gia bại sản rồi sẽ có lúc cô phải khóc.

Diêm Trạm muốn quăng tấm séc kia nhưng cuối cùng vẫn coi như bảo bối nhét trong người, khí thế hung hăng ra khỏi biệt thự rồi gọi người đến đón mình, một đường thẳng đến Giang Châu.

Lấy khí thế linh đình, dọn sạch đám lâu la tàn dư kia.

…

Minh Thù đâu phải lần đầu không chịu trách nhiệm nên không có chút áp lực nào, muốn ăn thì ăn, muốn uống thì uống.

Lúc không có chuyện gì làm thì đến chỗ Quý Việt An ăn uống hết mình.

Cuộc thi Quý Việt An tham gia đã vượt qua vòng đấu loại.

Trong thời gian đó có mấy lần Lương Thần phái người qua quấy rối nhưng Quý Việt An có phòng bị, chưa lần nào để Lương Thần thực hiện được.

Công ty Phú Thịnh của Lương Thần lúc nào cũng đứng đầu về khoa học và công nghệ, tiến vào trận chung kết hoàn toàn không thành vấn đề cho nên không hề ngạc nhiên. Một tháng sau trên trận chung kết, Minh Thù đụng mặt Lương Thần.

Một khoảng thời gian không gặp, Lương Thần lột xác từ một công tử đào hoa thành một tổng tài bá đạo, được người khác vây quanh. Đứng cạnh hắn là một người phụ nữ, không ai khác chính là Phạm Tuyết Ny trước kia theo đuổi Quý Việt An.

Xem ra Lương Thần vẫn không từ bỏ đại nghiệp cướp đi tất cả những bóng hồng bên cạnh nam chính.

Phạm Tuyết Ny một thân hàng hiệu ôm cánh tay Lương Thần, kiêu ngạo như tiểu công chúa, đặc biệt là nhìn thấy Quý Việt An còn cố ý ưỡn thẳng sống lưng.

“Ôn tiểu thư, lại gặp nhau rồi.” Lương Thần đứng trước mặt Minh Thù, cố ý ôm hông của Phạm Tuyết Ny.

“Đúng vậy, vui không?” Minh Thù nghẹo đầu cười:

“Vui đến muốn khóc sao?”

Lương Thần nhếch miệng phát ra một điệu cười lạnh: “Gặp được Ôn tiểu thư đương nhiên là vui, chỉ là một lúc nữa kẻ muốn khóc e là các người.”

“Lấy được vị trí số một đương nhiên phải khóc.” Minh Thù mỉm cười.

“Sự tự tin của Ôn tiểu thư thật khiến người khác nhìn với cặp mắt khác.” Lương Thần cũng cười theo, đáy mắt ẩn chưa sự mơ hồ:

“Có điều vị trí số một này cũng không dễ lấy như vậy, Ôn tiểu thư tuyệt đối không nên làm trò cười.”

“Không sao, bỏ tiền mua một cái là được.” Trẫm chính là tự tin như vậy, nhét đồ ăn vặt không nín nhịn.

Lương Thần: “…”

Người xung quanh không nhịn được sự kinh ngạc. Đây chính là cuộc thi khoa học công nghệ lớn, sao có thể bỏ tiền mua? Xem là trò chơi trẻ em chắc?

Người tới dự thi đa số là người trẻ tuổi, ít người biết đến Minh Thù, trong lòng tự động nâng Minh Thù lên đến hàng ngũ thiên kim tiểu thư.

“Này, cô xem đây là trận đấu nào, có thể bỏ tiền ra mua sao?” Phạm Tuyết Ny kiêu ngạo lên tiếng. Trong khoảng thời gian này Quý Việt An đi gần cô nhất, Phạm Tuyết Ny cũng vì tức giận mới đi cùng Lương Thần nhưng Quý Việt An không quan tâm.

“Có tiền có thể xui ma khiến quỷ, tiền không giải quyết được việc… thì còn có cái này.” Minh Thù lắc lắc nắm đấm.

Trẫm đang giảng đạo lý.

Cô gái đối diện nở nụ cười ôn hòa nhưng Phạm Tuyết Ny vẫn không nhịn được lùi về sau một bước, níu chặt cánh tay Lương Thần, khuôn mặt nhỏ nhắn đề phòng lại oán hận nhìn cô.

Lương Thần giữ nụ cười: “Vậy chúng ta cứ chờ xem.”Đều tại cô ta… Quý Việt An mới lạnh lùng với mình, cô ta có gì tốt.

Lương Thần đưa Phạm Tuyết Ny vào sân, Minh Thù đứng không nhúc nhích. Đợi Lương Thần đi rồi, Quý Việt An mới lên tiếng: “Hình như cô có thù oán với Lương Thần?”

“Không thù.” Trẫm và hắn có thể có thù hằn gì, trẫm chỉ là vì giá trị thù hận, vì đồ ăn vặt.

Đồ ăn vặt là chính nghĩa.

“Không thù oán gì sao cô rất không vừa mắt dáng vẻ của hắn?”

Minh Thù suy nghĩ một chút: “Bởi vì hắn không biết nấu cơm.”

“…” Tốt, lý do này rất vững vàng: “Đi thôi, vào sân.”

Trong sân, mấy người trong công ty của Quý Việt An đều đã đến, lúc này có chút khẩn trương, lại có chút kích động.

Vị trí của họ là chỗ hơi xa, Lương Thần ngồi phía trước, hắn nghiêng đầu nhìn lại lộ ra một nụ cười có thâm ý khác nhìn về phía Minh Thù.

“Hắn cười gì vậy?” Minh Thù khều Quý Việt An: “Còn cười âm hiểm như vậy.”

Quý Việt An lắc đầu, có chút không yên lòng hỏi người thân cận bên cạnh: “Anh kiểm tra ổn cả rồi chứ? Không vấn đề gì chứ?”

“Tôi kiểm tra rồi, không vấn đề gì.” Người này cam đoan.

Tác phẩm dự thi của họ giờ đã giao trong tay nhân viên làm việc sau sân khấu, một lát nữa lúc ra sân mới có thể lấy được.

Bọn họ để một người trông coi sau sân khấu, chắc không xảy ra vấn đề gì…

Nhưng nụ cười kia của Lương Thần khiến trong lòng Quý Việt An có chút bất an.

Sản phẩm khoa học của công ty Phú Thịnh là người máy. So với người máy hiện tại xuất hiện, người máy này có thể nói là siêu việt hơn rất nhiều, đạt được sự khen ngợi nhất trí từ phía chính phủ.

Tiếp theo chính là Quý Việt An.

Tác phẩm của bọn họ không thay đổi gì, chỉ là thêm một vài chức năng so với thời điểm ở vòng loại, có thể khiến người ta trải nghiệm càng chân thực hơn.

Quý Việt An tổ chức rõ ràng cho mọi người triển khai biểu diễn, sau đó mời mọi người đến dùng thử.

Thứ này không giống người máy có thể nhìn trực tiếp, cần phải tự mình trải nghiệm sau đó mới có thể phán đoán cho nên ban giám khảo đều phải lần lượt dùng thử.

Nhưng người dùng thử đầu tiên là người của chính phủ chuẩn bị, đây cũng là vì phòng việc ngoài ý muốn.

Sau khi người đầu tiên dùng thử, biểu hiện không có vấn đề gì, sau đó truyền lại cho ban giám khảo nhưng sau khi ban giám khảo đầu tiên dùng thử chỉ nhíu mày, thậm chí là lắc đầu.

Trong lòng Quý Việt An hơi hồi hộp.

Thực sự xảy ra vấn đề…

Hắn nhìn về hướng Minh Thù theo bản năng. Người đằng sau bắt chéo chân ăn đồ ăn vặt, đặc biệt nổi bật trong một đám người yên lặng theo dõi cuộc thi.

“Quý tiên sinh, cái này của cậu rất không ổn định.” Ban giám khảo cuối cùng cũng lên tiếng:

“Hình ảnh bị đứt gãy thì không nói, theo đó còn rất dễ mơ hồ, cái này còn không bằng cái ở vòng loại trước đó…”

“Không thể nào.” Quý Việt An lắc đầu, cái ở vòng đấu loại sao có thể so với cái hiện tại này.

Quý Việt An nhìn Lương Thần ngồi bên dưới cười ung dung sao còn không hiểu, nhất định là hắn giở trò.

Hắn ổn định tinh thần, hỏi người chủ trì có thể để hắn xem thử không.

Sau khi người chủ trì hỏi ý kiến ban giám khảo, đồng ý cho hắn nhìn.

Không khác nhiều so với ban giám khảo nói, đúng là có vấn đề đó. Hắn không biết Lương Thần đã làm thế nào, nhưng…

Quý Việt An hơi cúi đầu: “Sản phẩm này quả thật có vấn đề, có điều chúng tôi có mang theo phụ tùng, các vị giám khảo có thể cho tôi thêm một cơ hội không.”

Trọng điểm của cuộc thi khoa học kỹ thuật này không phải là thi đấu, mà là kỹ thuật. Ngồi bên dưới đều là những đại lão trong ngành khoa học kỹ thuật, thứ bọn họ muốn thấy là có thể khiến cho khoa học kỹ thuật phát triển.

Thỉnh cầu của Quý Việt An có chút không hợp quy tắc nhưng hắn không thay đổi tác phẩm dự thi, chỉ là đổi một thiết bị. Sau khi thảo luận, họ đồng ý thỉnh cầu của Quý Việt An.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 499: Vương Miện Bóng Đêm (26)

"Trải qua sự thể hiện của những người dự thi vừa rồi, bây giờ chính là thời khắc kích động lòng người…" Ở phía trên, người chủ trì kéo dài âm điệu tuyên bố thứ tự.

"Xếp thứ ba, đội Ngư Bạch."

"Xếp thứ hai là ai nào, để chúng ta xem… Chúc mừng công ty Phú Thịnh."

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên, sắc mặt Lương Thần có vẻ không được tốt, thậm chí có thể nói là ảm đạm.

Hắn không thể ngờ Quý Việt An mang theo đồ dự bị. Nếu như biết, hắn sẽ chặn bọ họ lại ở giữa đường làm cho bọn họ không thể tới được.

Xếp thứ hai có ích lợi gì.

Quý Việt An chỉ cần bước qua bước này…

Nghĩ tới đây, lửa giận trong đáy lòng của Lương Thần càng khó có thể chịu được.

"Tiếp theo chính là đội xếp thứ nhất của chúng ta. Đây là một đội trẻ, bọn họ có thể mang lại những đổi mới đến cho nền khoa học kỹ thuật… Chúc mừng… công ty Vinh Dự."

"A!" Bên cạnh Minh Thù vang lên một tiếng thét chói tai, cô sợ đến nỗi suýt nữa rơi mất đồ ăn vặt.

Công ty Vinh Dự chính là công ty của Quý Việt An. Không ngoài dự tính, bọn họ đã xếp thứ nhất. Dù sao kỹ thuật 3D này trước đây vốn chỉ là lý luận trên giấy, bây giờ mới được thực hiện.

"Bà chủ thật thông minh, để chúng ta mang nhiều hơn một cái qua đây, nếu không... lần này chắc chắn thất bại."

Minh Thù trầm lặng nói: "Cho nên tôi mới là bà chủ."

"..."

Phía trên Quý Việt An đang nhận thưởng hạng nhất, có vô số người bắt đầu nói chuyện với Quý Việt An bàn về vấn đề hợp tác, cũng có người muốn mua công nghệ này.

Minh Thù thừa dịp mọi người không chú ý, chuồn ra khỏi đám người, đuổi kịp Lương Thần đã sớm rời khỏi. Lương Thần đi gấp, ngay cả Phạm Tuyết Ny cũng không đưa theo.

"Lương thiếu, chờ tôi một chút!"

Thân thể Lương Thần cứng đờ, hắn quay đầu nhìn cô gái đang chạy về phía mình, đáy mắt mang vẻ hận ý phức tạp.

Minh Thù chạy tới gần, cất đồ ăn vặt trong túi, cười híp mắt nói: "Lương thiếu đi nhanh như vậy làm cái gì, một lát nữa còn có tiệc tối nữa đó."

"Ôn Ý, cô muốn làm gì?" Cô ta đuổi theo mình ra đây không phải là để chế nhạo mình chứ?

"Đánh anh." Đã lâu không đánh người, trẫm ngứa tay.

Lương Thần: "..."

Bên ngoài viện công nghệ có không ít phỏng viên, Lương Thần không nghĩ Minh Thù dám đánh mình trước công chúng. Nhưng nhìn những vệ sĩ đang áp sát về phía mình, Lương Thần lại không chắc chắn được.

Phóng viên nhìn qua bên này nhưng thấy đám vệ sĩ nhìn chằm chằm với vẻ mặt hung ác nên phóng viên không dám tới gần, chỉ dám đứng từ xa chụp mấy tấm ảnh.

Lương Thần giả vờ bình tĩnh: "Ôn Ý, cô chớ làm loạn, ở đây có nhiều người nhìn đấy!"

Minh Thù thấy không sao cả: "Muốn nhìn thì cứ nhìn thôi, hoan nghênh anh tìm tôi báo thù bất cứ lúc nào."

Lương Thần mặc dù cũng mang theo người, nhưng không giống Minh Thù mang theo nhiều người như vậy, hơn nữa chỉ cần đứng trước mặt những người này đã cảm thấy kinh khủng rồi.

Minh Thù đánh Lương Thần một trận.

"Lương thiếu, anh tức giận nữa đi." Minh Thù nặng nề vỗ vỗ vai Lương Thần:

"Càng giận càng đẹp, không tin cứ thử xem."

Toàn thân Lương Thần đều đau nhức, không còn sức lực để nghe Minh Thù nói.

Minh Thù mang người nghênh ngang rời đi.

Sắc mặt Lương Thần tái xanh, được người đỡ đứng lên, hắn giơ chân đá vào người ở gần hắn nhất: "Vô dụng!"

Động tác quá mạnh ảnh hưởng đến vết thương trên người, sắc mặt Lương Thần trong nháy mắt trở nên trắng bệch.

Ôn Ý!

Cô hãy chờ xem!

-

Minh Thù trở lại biệt thự, Lục Mao nhắc tới việc cô làm không đúng nghề, việc của mình thì mặc kệ, chạy đi lo công ty của người khác. Ăn xong, cô chậm rãi lên lầu, chặn Lục Mao ngoài cửa.

Minh Thù vừa cởi quần áo vừa bước vào phòng tắm.

Thân thể bất ngờ bị người nào đó ôm lấy, một thân thể ấm áp dán lên da cô.

Người kia liếm cổ cô từ phía sau: "Tôi muốn vào, bọn chúng không thể ngăn được."Minh Thù dừng lại, hừ một tiếng: "Xem ra tôi nên đổi người mới làm ở biệt thự này, không thể để ruồi bọ nào cũng có thể vào đây được."

Minh Thù thử thoát khỏi tay hắn: "Diêm tiên sinh, anh làm kẻ trộm đến nghiện rồi sao?"

Diêm Trạm giữ chặt cánh tay, hầu như ôm cô hoàn toàn trong tại ngực mình: "Ôn Ý, em muốn tôi sao?"

Nếu như không phải chuyện đêm hôm đó hắn nhớ rất rõ thì hắn cũng hoài nghi, hắn và cô trước đó không hề xảy ra chuyện gì.

Muốn không nhận nợ, không có cửa đâu.

"Muốn anh chết đi."

"Tôi không thể cho em toại nguyện rồi." Diêm Trạm kéo mặt Minh Thù quay lại, hôn lên môi cô.

"Em muốn tôi chết nhưng tôi lại không muốn."

Lão tử phải sống cho tốt, chẳng những phải sống, còn muốn mỗi ngày đều xuất hiện trước mặt cô.

Minh Thù: "…" Hận trẫm một chút không được sao?

Thật bất lực.

Minh Thù bị hôn mềm cả người. Diêm Trạm ôm cô đi vào phòng tắm, mở vòi sen, quần áo của hai người trong nháy mắt ướt đẫm.

Đường cong uyển chuyển, môi hồng, da trắng, những giọt nước từ phía trên cổ cô chảy xuống phía dưới, mỗi lần cô hít thở đều khiến cho hắn vô cùng xúc động.

Sắc mặt Diêm Trạm hơi sâu, đặt cô lên tường giữa phòng tắm hôn lên từng tấc da tấc thịt của cô.

-

Lục Mao gõ cửa mãi nhưng bên trong không ai mở cửa, hắn thấy kỳ lạ. Đại tiểu thư không ngủ sớm như vậy chứ… Còn chưa ăn khuya…

Lục Mao tiếp tục gõ cửa.

Khoảng chừng năm phút, cửa cũng được mở ra. Có điều người mở không phải là đại tiểu thư nhà hắn, mà là…

Chân Lục Mao run run: "Diêm gia... ngài, tại sao ngài lại ở đây?"

Đại tiểu thư sẽ không bị phanh thây chứ? Lục Mao nhón chân nhìn vào bên trong, đáng tiếc Diêm Trạm ngăn cản cực kỳ chặt chẽ.

Diêm Trạm sắc mặt không tốt lắm: "Có việc sao?"

"Đại tiểu thư, tôi mang đồ ăn khuya cho cô." Lục Mao không trả lời Diêm Trạm mà cất giọng hô to một tiếng.

"Mang vào đi."

Nghe được giọng nói của Minh Thù, Lục Mao thở phào, không có việc gì là tốt rồi.

Hắn liếc mắt nhìn sắc mặt khó coi của Diêm Trạm, cười: "Làm phiền Diêm gia."

Đưa đồ ăn khuya cho Diêm Trạm xong, Lục Mao chạy như bay.

Diêm Trạm mang đồ ăn khuya vào, chỉ có đủ cho một người, dù sao Lục Mao cũng không biết Diêm Trạm ở đây.

Minh Thù lấy áo ngủ khoác lên rồi ngồi trên chiếc giường đang lộn xộn, mắt hơi mê man nhìn rất mềm mại.

Diêm Trạm cố chịu đựng khó chịu, kéo cái bàn bên cạnh lại, đặt ở trước mặt cô. Ánh mắt mê man của Minh Thù chớp cái đã thay thế bằng ánh mắt sáng ngời. Cô cười híp mắt bắt đầu ăn, đương nhiên hoàn toàn không có ý phần hắn.

Bây giờ hắn cũng không muốn ăn…

Hắn muốn…

Minh Thù ăn xong để đũa xuống, tùy ý hỏi một câu: "Chuyện của anh giải quyết được rồi à?"

Diêm Trạm sờ sờ mắt cá chân Minh Thù: "Em đang quan tâm tôi sao?"

Minh Thù giãy một cái, lại bị Diêm Trạm cầm thật chặt: "Chỉ là hỏi thăm tình địch thôi, anh đừng có tự đa tình."

Diêm Trạm cụp mắt xuống, cẩn thận vuốt cổ chân Minh Thù, làm như đó là một đồ vật tinh xảo: "Sắp xong rồi, còn lại Hạ Nhàn có thể giải quyết được."

"Anh không sợ lúc này có người thừa cơ đi vào sao?" Dẹp xong nội loạn nhưng còn những kẻ bên ngoài cứ nhìn chằm chằm vào thì sao?

"Chỉ cần em không ra tay, tôi không có gì lo lắng cả."

"Nếu tôi ra tay thì sao?"

Diêm Trạm ngẩng đầu, ánh mắt thâm thúy nhìn thẳng vào mắt Minh Thù: "Vậy thì cho em hết, cái gì của tôi cũng chính là của em."

Khóe miệng Minh Thù hiện lên ý cười sâu sắc: "Hào phóng như vậy sao?"

"Đối với em, hào phóng là đúng thôi." Ngay cả thân thể lão tử cũng cho cô, vậy ngoài thân có cái gì không bỏ được chứ.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 500: Vương Miện Bóng Đêm (27)

Diêm Trạm cứ như vậy ở lại biệt thự, Lục Mao đi nói cho ông Ôn ở Càn Châu biết tin tức này.

Ông Ôn bây giờ đã rõ lúc trước vì sao Diêm Trạm viết thư cho mình.

Hẳn là do hắn coi trọng con gái nhà mình!

Ông Ôn tức đến mức suýt nữa từ Càn Châu bay tới tìm Diêm Trạm đánh nhau, cuối cùng Minh Thù nói hết lời mới khuyên nhủ được.

Diêm Trạm hoàn toàn không cho mình là người ngoài, sai người đến, hùng hồn hơn cả Minh Thù.

"Thực sự Diêm gia và đại tiểu thư của chúng ta ở bên nhau sao?"

"Còn phải nói sao, anh không thấy Diêm gia mỗi ngày đều ra vào phòng của đại tiểu thư sao?"

"Nhưng tôi thấy hình như đại tiểu thư dường như không quá chào đón Diêm gia. Vừa rồi tôi còn nhìn thấy đại tiểu thư to tiếng với Diêm gia, hai người còn suýt cãi nhau nữa..."

"Xì, nếu đại tiểu thư không chào đón Diêm gia thì hắn có thể tự do ra vào nơi này không?"

Những thảo luận kiểu này nhiều vô số. Diêm Trạm thỉnh thoảng cũng có nghe thấy, có điều lâu dần thì những bàn luận cũng ít dần đi, đại khái là đã quen với sự xuất hiện của hắn.

"Ôn Ý."

Diêm Trạm ôm một cái vali từ trên lầu đi xuống.

"Làm gì thế?" Minh Thù mở miệng nói cũng không phải là lời gì hay ho.

"Suy nghĩ kỹ rồi, muốn đi sao?"

"Đi?" Lão tử còn lâu mới đi. Diêm Trạm lấy các thứ trong vali ra.

"Em còn nói em không thích tôi. Em không thích tôi, vì sao còn giữ lại mấy thứ này, không phải em đã ném đi rồi sao? Tại sao lại còn nhặt về?"

Diêm Trạm lấy hết các thứ ra, đặt toàn bộ trước mặt Minh Thù.

Tất cả đều là lúc trước khi Thượng Quan Kỳ theo đuổi cô, Diêm Trạm cho người đưa tới.

Minh Thù liếc một cái, bình tĩnh gọi người: "Lục Mao."

Lục Mao đi từ ngoài vào, cẩn thận dò xét Diêm Trạm, thấp giọng gọi một tiếng: "Đại tiểu thư."

Minh Thù chỉ vào đống đồ trên bàn: "Ai cho cậu nhặt những rác rưởi này về?"

Lục Mao: "..." Cái gì cơ!

Đây không phải là cô bảo nhặt về sao?

Nhìn Minh Thù mỉm cười, Lục Mao lúng túng nói: "Tôi... tôi thấy vứt chúng đi thật tiếc."

"Đem ra ngoài vứt đi."

"Vâng."

Lục Mao định nhanh mang đồ trên bàn đi, lại bị Diêm Trạm ngăn lại. Lục Mao bực bội, đại tiểu thư ơi, tôi không biết khó chịu sao? Hắn không muốn bị oan ức thế này!

Minh Thù thoải mái ăn đồ ăn vặt. Diêm Trạm nhìn chằm chằm vào khoảng một phút, sau đó xoay người rời khỏi biệt thự.

Lục Mao do dự: "Đại tiểu thư, bây giờ có ném đi hay không?"

"Ném cái gì mà ném, tìm một chỗ khóa kỹ lại, đừng để cho hắn thấy."

Lục Mao nghi ngờ: "Đại tiểu thư, cô thích Diêm gia, vậy tại sao còn cứ chọc tức hắn?"

"Tôi thích thế."

Lục Mao: "..." Được được được, cô là đại lão, cô quyết định.

Tự nhiên thấy đồng cảm với Diêm gia.

Lục Mao lấy xong mấy thứ rồi mang toàn bộ cất vào két sắt dưới tầng hầm.

-

Diêm Trạm buổi chiều mới trở về. Bên ngoài mưa, toàn thân hắn ướt đẫm, lúc về ngồi trên ghế sofa không nói chuyện.

Minh Thù nghe Lục Mao bẩm báo, từ trên lầu chậm rãi đi xuống: "Đi ra ngoài một chuyến mà mất cả hồn, có cần tôi cho người tìm người đạo sĩ đến xem không?"

Tóc Diêm Trạm còn nhỏ nước, Minh Thù nhíu mày, cô đứng trước mặt hắn: "Nói đi, sao vậy?"

"Không sao." Lão tử rất tức giận, không nhìn ra sao?

"Cởi quần áo ra."

Diêm Trạm cuối cùng cũng có phản ứng, hắn ngẩng đầu nhìn về phía Minh Thù, sau đó hỏi lại: "Cởi quần áo làm gì?"

"Quần áo này xấu quá, cởi ra vứt đi." Minh Thù ngồi đối diện với hắn, vênh mặt hất hàm sai khiến.

"Còn cả quần nữa. Cởi hết ra, nếu không cả người cũng cút ra ngoài luôn đi."

Diêm Trạm: "..." Đồ thần kinh!

Bên ngoài mưa, Diêm Trạm cũng không muốn cút ra ngoài. Những người khác trong biệt thự, không có Minh Thù cho phép, cũng không có ai dám vào. Diêm Trạm cởi hết quần áo, kể cả quần trong cũng cởi ra.

"Em đừng quá đáng."Minh Thù đập thảm lên người hắn: "Cút lên trên đi."

"Tôi quá đáng thì sao?" Minh Thù cười.

"Ai bảo anh không đi?"

Có tức hay không? Tức là được rồi!

Diêm Trạm suýt chút nữa phun máu chết cô. Nếu không phải vì nhiệm vụ, ai nguyện ý ở cùng cái đồ bị thần kinh như cô chứ.

Thích cô cái rắm ý!

Lão tử không thích cô.

Diêm Trạm cuộn thảm đi lên lầu, tổ tông mười tám đời nhà Minh Thù đều được hắn ân cần thăm hỏi trong lòng một lần, tức chết hắn.

Minh Thù nhìn Diêm Trạm biến mất ở chỗ rẽ cầu thang. Cô đợi một lúc rồi đứng dậy nhặt quần áo dưới đất lên, lấy những vật bên trong ra. Không có nhiều thứ, một ví tiền, một khẩu súng, một chùm chìa khoá và một điện thoại di động, điện thoại di động đã tắt máy.

Minh Thù cất mấy thứ đó đi, cầm quần áo đưa cho Lục Mao, bảo hắn vứt hết đi.

Toàn bộ là diễn kịch.

Minh Thù về đến phòng. Diêm Trạm đã thay một bộ quần áo khác, dựa vào giường nhìn mưa rào ngoài cửa sổ.

Minh Thù đặt đồ đạc của mình lên giường, lấy chăn đắp.

Minh Thù nằm trên giường, Diêm Trạm vẫn như pho tượng ngồi ở đó. Minh Thù cảm thấy bực, xoay hai vòng rồi đưa tay sờ hắn.

Diêm Trạm lại tránh ra.

Hắn có vẻ cứng ngắc đứng dậy: "Tôi sang bên cạnh."

Minh Thù: "..."

"Tùy anh."

Diêm Trạm tắt đèn, ra khỏi phòng.

[Cửu thiếu, cậu đừng tìm đường chết!] Vừa ra khỏi cửa, hệ thống lập tức gào lên.

Diêm Trạm giấu hệ thống đi, mở cửa phòng bên cạnh, ngồi trong bóng đêm nhìn ra màn mưa ngoài cửa sổ.

Hắn cần phải suy nghĩ vì sao mình lại có những dấu hiệu như vậy. Cô rốt cuộc là ai, sự tồn tại của cô ấy đối với mình mà nói là như thế nào.

Hệ thống sẽ không nói cho hắn.

Hắn thích cô ấy.

Cô ấy cũng có thể xuất hiện ở thế giới khác…

Diêm Trạm thấy đau đầu, bị xóa bỏ những ký ức ấy nên hắn không thể nghĩ ra, chỉ có thể dựa vào bản năng để đoán.

Nếu như... nếu như hắn thực sự thích cô ấy, giữ lại những dấu hiệu đó sẽ giúp hắn hiểu rõ. Hắn biết bản thân là người như thế nào, đương nhiên sẽ không tự dưng để lại những dấu hiệu như thế lên người khác.

Hơn nữa cảm giác của cô ấy với hắn cũng không giống những người khác, quá mức quen thuộc...

Cho nên hắn nghĩ ra cách tránh cho mình bị xóa sạch ký ức, chỉ có như vậy hắn mới có thể biết là đã xảy ra chuyện gì.

Diêm Trạm hít một hơi thật sâu, chuẩn bị trở về phòng, lại phát hiện Minh Thù đã khóa cửa phòng lại.

Diêm Trạm: "..."

Khỉ chứ!

Sao cô lại đáng ghét như vậy!

Lão tử sao lại thích một kẻ thần kinh như thế? Điên rồi sao?

Nhất định là điên rồi!

Diêm Trạm sang phòng bên cạnh trèo cửa sổ vào. May là cửa sổ không khóa, Diêm Trạm đi vào trong phòng, đóng cửa sổ lại rồi cẩn thận sờ lên giường.

Trên giường, một cô gái ôm túi đồ ăn vặt đang ngủ say, mặt ửng hồng đặc biệt mê người, dường như không phát hiện hắn đi vào.

Diêm Trạm lấy đồ ăn vặt trong tay cô nhưng cô gái ôm đồ ăn vặt thật chặt.

Trước đây lúc cô ấy ôm hắn ngủ, Diêm Trạm chưa thấy cô ấy như này bao giờ.

Hắn thử lấy đồ ăn vặt ra nhưng hắn khẽ động, cô ấy dường như tỉnh lại.

Diêm Trạm không có cách nào đành cúi người hôn cô. Trong miệng cô ấy còn mang theo vị ngọt, cũng không biết là vừa ăn cái gì.

Diêm Trạm cảm giác bàn tay của cô ấy đã thả lỏng, nhanh lấy đồ ăn vặt ra nhưng hắn lấy được một món, đồ ăn vặt lại được ôm chặt. Diêm Trạm không nói, tiếp tục hôn cô rồi từ từ lấy từng món đồ ăn vặt trong ngực cô ra.

Lấy được hết đồ ăn vặt ra, cả người Diêm Trạm toàn là mồ hôi. Hắn ôm cô vào lòng mình, an tâm ôm ngủ.

Lão tử đẹp trai như vậy không ôm, đi ôm đồ ăn vặt.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 501: Vương Miện Bóng Đêm (28)

Ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào, những hạt bụi li ti chuyển động dưới ánh nắng.

Minh Thù bị ánh nắng rọi vào có chút khó chịu nhích sang bên cạnh, đưa tay sờ đồ ăn vặt của mình, lại chỉ sờ thấy một làn da bóng loáng.

Không phải đồ ăn vặt của cô.

Cô ngồi bật dậy.

“Sao vậy?” Diêm Trạm bị đánh thức, theo bản năng hỏi cô.

Minh Thù quay đầu tìm đồ ăn vặt của mình.

Diêm Trạm kinh ngạc, vội mang đồ ăn vặt bên cạnh ấn vào lòng cô. Minh Thù ôm đồ ăn vặt sờ sờ, hài lòng nằm xuống lại.

Diêm Trạm: “…” Đây là tật xấu gì lạ vậy, lão tử còn không có sức quyến rũ bằng đồ ăn vặt.

Đồ ăn vặt ở giữa, Diêm Trạm ôm rất khó chịu nhưng giờ mà dám cướp đồ ăn vặt của cô, trừ phi hắn không muốn sống.

Thời điểm buổi sáng thực ra Minh Thù đặc biệt ngoan, hắn nghi ngờ cầm túi đồ ăn vặt, có thể gánh cô đi bán rồi.

Cho nên Diêm Trạm rất không biết xấu hổ bắt đầu dụ Minh

Thù hôn hắn: “Tiểu Ý, hôn tôi, cho em ăn…”

Minh Thù dường như có chút bất mãn nhưng vẫn hôn một cái lên má hắn. Diêm Trạm đút đồ ăn vặt cho cô, sau đó cứ lặp lại như vậy.

Ánh nắng ngoài cửa sổ vừa khéo, cô gái nằm trên ngực hắn chốc lát lại hôn hắn một cái. Trong lòng Diêm Trạm tràn đầy vui sướng, có dòng nước ấm chảy toàn thân, đột nhiên muốn thời gian dừng lại ngay giờ khắc này.

…

Trận náo loạn kia của Diêm Trạm dường như chỉ là khúc nhạc đệm, Minh Thù chưa từng hỏi, Diêm Trạm cũng không nói.

Thời gian tiếp theo, Diêm Trạm tự tìm cái chết, Lục Mao không thể chịu nổi. Rõ ràng biết cứ thuận theo đại tiểu thư là được, hết lần này tới lần khác Diêm Trạm cứ phải chọc tới cô, toàn bộ biệt thự chẳng có nổi một ngày bình yên.

Nhưng trời vừa tối, hai người lại như người không có việc gì, ngủ cùng nhau.

Quả là quái dị.

…

Công ty của Quý Việt An dần dần đi vào quỹ đạo, trở thành tân binh trong ngành công nghệ.

Gần đây Quý Việt An bận đến mức chân trước không gặp chân sau, Minh Thù vì ăn, cả ngày đợi ở ngoài công ty bắt người.

Vì đồ ăn vặt, không có gì là trẫm không làm được.

Không biết nếu cưới về…

Minh Thù dừng ngay ý nghĩ này, tên thần kinh kia lại chả loạn banh trời ấy chứ.

Minh Thù lên lầu, vừa vào công ty đã bị sự hỗn loạn của công ty ngăn lại. Cô bình tĩnh bỏ vào miệng hai miếng hoa sen ngâm: “Mọi người bị cướp sao?”

Bầu không khí công ty kỳ lạ, Quý Việt An cô đơn ngồi một bên, những người còn lại hoặc đứng hoặc ngồi. Bầu không khí hơi quái dị.

“Sếp.” Người thân cận của Quý Việt An gọi một tiếng.

Minh Thù ôm hoa sen ngâm đi vào: “Sao vậy?”

Người thân cận nói với Minh Thù chuyện gần đây.

Có một công ty lâu đời muốn mua độc quyền bằng sáng chế cho công nghệ ba chiều của họ nhưng kỹ thuật này về sau nhất định là món lời kếch xù, Quý Việt An không chịu bán, sau đó đối phương bắt đầu sử dụng thủ đoạn bỉ ổi.

Công ty này không phải của Lương Thần, Minh Thù vẫn có chút kinh ngạc. Mà cô bảo Lục Mao đi thám thính, cuối cùng xác định vẫn là Lương Thần đang giở trò quỷ.

Hiện giờ Quý Việt An mới vừa khởi nghiệp, Lương Thần dùng cách này để chèn ép có hiệu quả rất rõ ràng. Hiện giờ Quý Việt An không còn cách nào.

Hắn không quyền không thế, lấy gì để đấu với Lương Thần?

“Sếp, làm sao bây giờ? Nếu chúng ta không bán thì không làm được gì cả.”

“Tôi đâu biết, đâu phải công ty của tôi.” Minh Thù nói như đúng rồi.

“…” Cái này không phải do cô đầu tư sao? Cô là sếp! Phải chăng cô quên cái gì rồi?

“Tôi ăn đã… Để tôi suy nghĩ.”

Minh Thù ôm đồ ăn vặt ra khỏi công ty. Đây là thử thách của nam chính, liên quan gì đến trẫm… Nhưng nam chính cứ bị thử thách, ai nấu cơm cho trẫm ăn?

Buồn.

Ăn thêm hai miếng đồ ăn vặt để nén buồn.

Minh Thù bình tĩnh đi tới.Cô vừa ngẩng đầu đã thấy Diêm Trạm thần sắc không vui. Tây phục màu đen làm nổi bật lên thân hình anh tuấn đồ sộ của hắn nhưng không khí xung quanh lại âm trầm tựa như có thứ gì đáng sợ nổi lên, phá không khí mà ra.

Ánh mắt Diêm Trạm trầm như đầm nước: “Em tìm hắn làm gì?”

Minh Thù há miệng ra: “Hẹn hò.” Cho anh tức chết.

“Hẹn hò?” Ánh mắt Diêm Trạm dừng ở cao ốc phía sau, có chút u ám:

“Ôn tiểu thư, cần tôi nhắc nhở em rằng bây giờ em đã là người có bạn trai không? Còn nữa, từ khi nào mắt nhìn của em trở nên kém như vậy?”

Tên Quý Việt An kia… Được rồi, người ta là nam chính, đương nhiên phải đẹp trai.

Nhưng em không thể nông cạn thế!

Chỉ nhìn khuôn mặt ư?

“Cũng không tệ mà.” Minh Thù cười không rõ ý tứ.

Mắt nhìn tốt mà trẫm có thể để ý ngươi?

Có thời gian nhất định trẫm phải đến khoa mắt khám.

Minh Thù không khách khí kéo cửa xe của hắn, lái xe là một người không quen biết. Thấy Minh Thù đi lên, hắn khẽ co lại, vừa rồi Diêm gia chờ ở đây, khí thế kia dường như muốn nổ tung mấy tòa lầu vậy, siêu dọa người.

“Ôn Ý, em nghe tôi nói không đấy?”

“Nghe.” Minh Thù bắt chéo chân, thoải mái vùi trong ghế chuyên dụng của hắn:

“Hay anh cũng đi hẹn hò một lần, như vậy thì huề nhau.”

Diêm Trạm nghĩ đến chuyện lần trước, cả người không khỏe.

Hắn không muốn bị cô phạt nghiêm khắc như vậy nữa.

Diêm Trạm hít sâu mấy hơi nhưng vẫn tức giận, tức đến mức bạo phát tại chỗ.

Dựa vào cái gì cô có thể lui tới với người đàn ông khác ở bên ngoài!

Đại lão bá đạo đã nói trước đâu?

Đạo diễn, có phải tôi cầm nhầm kịch bản rồi không, phản diện này không đúng!

Bình tĩnh! Lão tử có thể thắng!

Diêm Trạm xây dựng ổn định phòng tuyến trong tim, yên lặng ngồi vào. Xe từ từ rời khỏi cao ốc, nửa đường Minh Thù muốn ăn gì, Diêm Trạm ngoài miệng thì ghét bỏ nhưng lại đưa cô đi ăn mấy chỗ, sau cùng còn gói về cho cô ăn khuya.

…

Lương Thần bị bắt cóc.

Minh Thù còn chưa nghĩ ra cách nào giúp đầu bếp của cô thì tin này đã truyền tới, tại sao lại bị bắt cóc?

Kẻ nào bắt đối tượng mang giá trị thù hận của trẫm!

Không phải Quý Việt An chứ?

Minh Thù gọi điện thoại hỏi Quý Việt An nhưng Quý Việt An nói rằng hắn không gặp Lương Thần.

Không phải Quý Việt An bắt.

Vậy là ai?

Luôn có tiểu yêu tinh muốn hại đối tượng mang giá trị thù hận của trẫm, tức quá đi!

Minh Thù không thương tiếc móc đồ ăn vặt, để trẫm và đồ ăn vặt chết chung đi!

“Đại tiểu thư, có tin tức.” Lục Mao hấp ta hấp tấp chạy vào:

“Vừa rồi Lương gia nhận được tin, bọn cướp bảo họ giao tiền chuộc người, có điều chỉ cho thời gian, chưa cho địa chỉ.”

Lương Thần bị bắt cóc, chuyện lớn như vậy tuy Lương gia báo cảnh sát nhưng không ai dám lên tiếng.

Cũng không biết vì sao chuyện này vẫn bị rò rỉ ra ngoài, các tạp chí lớn tranh nhau đưa tin.

Đại thiếu Lương gia bị bắt cóc, tin tức ghê gớm cỡ nào.

Bọn cướp gửi ba tin nhắn liên tiếp cho Lương gia, cũng tặng kèm một ngón tay của Lương Thần để thể hiện sự phẫn nộ của mình.

“Diêm Trạm đâu?”

Minh Thù đột nhiên nghĩ đã lâu chưa thấy tên thần kinh thích ở trước mặt cô đâu.

“Ờ… Diêm gia… hình như sáng nay đã ra ngoài.” Lục Mao cũng không chắc lắm, sáng nay hắn không ở đây, lúc trở lại đã không thấy người nên đoán là ra ngoài.

“Mấy hôm nay hắn thường ra ngoài?”

Lục Mao suy nghĩ một chút: “Hôm qua và hôm kia đều ra ngoài, có điều không lâu thì đã về rồi.”

Đại tiểu thư không hạn chế hành động của hắn, bọn họ cũng không dám cản trở.

Huống chi đối phương còn là Diêm gia…

“Đi điều tra!”

Tên thần kinh này muốn giết chết đối tượng mang giá trị thù hận của cô.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 502: Vương Miện Bóng Đêm (29)

Trong căn phòng cũ nát, Lương Thần bị trói đang rúm ró dưới đất, bên cạnh còn có Phạm Tuyết Ny lúc này mắt đã sưng đỏ, khóc đến không còn sức lực.

Hôm đó hắn ra ngoài cùng Phạm Tuyết Ny thì bị bắt cóc. Đối phương có lẽ chỉ muốn bắt hắn, thật không ngờ Phạm Tuyết Ny cũng ở đó, bọn chúng chỉ có thể bắt cả cô ta và hắn lại.

Bọn họ bị nhốt chỗ này đã hai ngày, trong thời gian đó không có bất kỳ ai đến, cũng không ai đưa đồ ăn cho hắn. Nếu không phải bên ngoài có tiếng nói chuyện, hắn đã nghi ngờ ở đây chỉ có mình hắn.

Lương Thần mất rất nhiều thời gian mới cắt đứt được sợi dây trên tay. Hai ngày không ăn gì, thân thể hắn có chút suy nhược.

Hắn tỏ ý bảo Phạm Tuyết Ny đừng kêu lên, cởi dây cho cô ta.

Đôi mắt Phạm Tuyết Ny đỏ hoe, thân thể không ngừng run lên, âm thanh vỡ vụn: “Lương thiếu…”

“Suỵt!” Lương Thần chặn môi cô ta lại, ý bảo cô ta đừng nói chuyện.

Lương Thần cẩn thận đến gần cửa, nghe động tĩnh bên ngoài.

“Mẹ nó, phải canh ở đây đến bao giờ? Rốt cuộc bên đó có lấy được hàng không?”

“Nào dễ thế, mấy cáo già của Lương gia sao có thể dễ dàng thỏa hiệp như vậy.”

“Hiện giờ trên mạng ầm ĩ cả lên, may mà trước đó đã chuẩn bị trước…”

“Ở đây còn chẳng có cô em nào, thật là sống chịu tội.”

“Bên trong không phải có một em sao? Cũng rất xinh đấy chứ, vóc dáng ngon lành, còn xinh gấp mấy trăm lần hàng ở bên ngoài.” Có kẻ nói tiếp, cười đểu giả:

“Dù sao cuối cùng cũng phải giết, chi bằng…”

Trong lòng Lương Thần rối lên, đối phương không có ý định giữ mạng.

Sau đó chính lúc này, người bên ngoài đã thống nhất xong, tiếng bước chân tới gần cửa, mở khóa đẩy cửa chỉ trong mấy giây.

Lương Thần không tránh kịp nữa, vừa vặn bị chúng đụng phải.

“Chao, sao hắn chạy đến đây được, mày trói kiểu gì vậy?”

Tên tiến vào chửi một tiếng, chộp người về phía Lương Thần. Cơ thể Lương Thần không còn bao nhiêu sức lực nhưng mấy lần hắn đều may mắn không bị tóm.

Hắn còn thuận lợi chạy đến cửa.

Mắt thấy sắp ra được, bên ngoài đột nhiên xuất hiện một tên cao to đánh một quyền vào mặt Lương Thần, tiếp theo cả người hắn bị tên kia nhấc lên ném vào bên trong, mất đi ý thức.

Lúc Lương Thần tỉnh lại đã là buổi tối, quần áo Phạm Tuyết Ny xốc xếch co ro trong góc, ánh mắt đờ đẫn nhìn trên không, trong không khí còn lưu lại mùi khó chịu.

Lương Thần biết chuyện gì đã xảy ra.

Lúc đầu hắn không thích Phạm Tuyết Ny, chỉ là vì cướp cô ta để không cho cô ta ở bên cạnh Quý Việt An.

Cho nên Phạm Tuyết Ny bị chúng đối xử như vậy, trong lòng Lương Thần cũng không dậy sóng.

Đêm dài dằng dặc.

…

Minh Thù dẫn người leo lên núi, Lục Mao điều tra ra có thể Lương Thần bị nhốt trên núi này. Hiện giờ hắn phải trèo đèo lội suối để cứu mục tiêu giá trị thù hận của cô, rất đau lòng đúng không?

Ăn một miếng đồ ăn vặt lại thở dốc.

“Đại tiểu thư, phía trước có người, chắc là chỗ đó.”

Lục Mao nhỏ giọng bẩm báo.

Minh Thù và đám người Lục Mao trốn trong rừng nhìn xung quanh căn nhà nhỏ bên kia, kẻ phòng thủ bên ngoài cảnh giác trông chừng bốn phía.

“Tiểu thư, bên kia cũng có người… Hình như không cùng một phe.” Lục Mao đưa kính viễn vọng cho Minh Thù.

Minh Thù cầm kính viễn vọng nhìn sang, là tên bắn tỉa. Chỗ này của bọn họ vừa hay có thể nhìn thấy nhưng hướng căn nhà nhỏ kia tuyệt đối không thấy được.

Minh Thù nhìn thấy biểu tượng trên cổ tay tên bắn tỉa, quả nhiên là người của Diêm Trạm.

Minh Thù không cảm thấy có vấn đề gì, “thích” và “đối lập” xưa nay chưa từng mâu thuẫn, thời điểm phải làm thì làm.

“Bảo đảm cho Lương Thần đừng chết.” Minh Thù hạ lệnh cho Lục Mao.

“Chỉ cần không chết thôi sao?”

“Ừ, cụt tay cụt chân cũng không vấn đề, đừng chết là được.” Khối vàng này không thể chết được.Lục Mao “ồ” một tiếng, truyền lệnh này xuống.

Minh Thù nhàm chán chờ đợi, hình như phía cảnh sát có được tin tức, có lẽ là đến rồi.

“Này, đại tiểu thư mau nhìn kia!”

Lục Mao đột nhiên kích động chỉ về phía căn nhà nhỏ.

Chỉ thấy Lương Thần đã xử một tên canh gác, lúc này đang di chuyển ra ngoài. Minh Thù thấy tên bắn tỉa kia, rất rõ ràng đối phương đã nhắm vào Lương Thần.

Minh Thù lấy súng ra, tùy tiện nã một phát súng về phía tên bắn tỉa.

Tiếng súng này chẳng những quấy rầy tên bắn tỉa, còn kinh động cả đám canh gác. Lúc này chúng nhao nhao trốn vào chỗ tối, cảnh giác nhìn bốn phía, mà Lương Thần đã bị bọn họ bắt lại.

Nhưng chỉ một tiếng súng như vậy, sau đó không có động tĩnh gì nữa.

“Đại tiểu thư, sao cô lại nổ súng!” Lục Mao phát khùng.

“Còn không nổ súng, Lương Thần sẽ bị người ta bắn chết.” Đám bắn tỉa kia chính là đợi Lương Thần đi ra, mà người có thể được phái đến nơi này có thể là người bắn tỉa bình thường sao?

Soạt soạt soạt…

“Ai!”

Lục Mao và cả người bên cạnh Minh Thù đều cảnh giác nhìn chằm chằm vào chỗ tối, tiếng sột soạt vẫn tiếp tục.

Một bóng người đi tới, thần kinh Lục Mao căng như dây đàn.

Minh Thù giơ tay lên, ý bảo bọn họ để súng xuống.

Diêm Trạm từ từ tới gần, Lục Mao thở phào: “Diêm gia, sao ngài lại ở đây?”

Diêm Trạm trực tiếp đi tới cạnh Minh Thù: “Em tới đây làm gì?”

“Cứu người.” Minh Thù nói:

“Anh muốn giết Lương Thần?”

Diêm Trạm không phủ nhận.

“Nhưng tôi không muốn để hắn chết.” Minh Thù cười:

“Làm sao đây, anh có muốn vì tôi tha cho hắn một mạng không?”

Ha ha.

Chỉ dựa vào những lời này, lão tử cũng sẽ không tha cho hắn.

Diêm Trạm ngả người vào cô, đưa tay ôm cô: “Vậy chúng ta hãy dựa vào bản lĩnh của mình, xem rốt cuộc hắn sống hay chết.”

Lục Mao: “…” Cho nên bây giờ là tình huống gì? Một người muốn sống, một người muốn chết, hết lần này đến lần khác hai người đều ở cùng nhau, thi đấu cái gì!

Đó là một mạng người!

Minh Thù đẩy tay Diêm Trạm ra.

Đức hạnh này còn muốn theo đuổi trẫm, đơn giản là ngươi nằm mộng nói mớ.

Trẫm vẫn tương thân tương ái với đồ ăn vặt!

…

Bên kia đã chuẩn bị rút lui, Minh Thù không tìm thấy tên bắn tỉa kia, không biết trốn ở đâu rồi.

Ánh mắt Diêm Trạm sâu xa nhìn về phía xa: “Em cảm thấy tôi sẽ chỉ sắp xếp một người?”

Minh Thù: “…”

Minh Thù lại liếc mắt nhìn bốn phía, quả thực không thấy được tên bắn tỉa, không ai biết tiếng súng phát ra từ đâu cướp đi cái mạng nhỏ của Lương Thần.

Minh Thù cười với Diêm Trạm, giơ tay: “Bắn cho tôi, đừng bắn người.”

Diêm Trạm: “…”

Tiếng súng đột ngột vang lên giữa núi rừng, người bên kia chuẩn bị rút lui, bị ép vào trong căn nhà nhỏ. Sau đó Minh Thù báo cảnh sát trước mặt Diêm Trạm, nói cho cảnh sát vị trí cụ thể.

Báo cảnh sát xong, Minh Thù cười càng ngọt ngào: “Hiện giờ anh chỉ có một lựa chọn, hoặc là xông vào bắt Lương Thần, hoặc là nổ căn nhà nhỏ kia.”

Cảnh sát đã sắp đến rồi, xông vào chắc chắn không kịp bắt người, mà nổ căn nhà kia… Hiện giờ hắn cũng không còn thuốc nổ.

Diêm Trạm có chút bối rối nhưng lại không muốn mất mặt chịu thua, chỉ có thể gửi gắm hy vọng lên người hắn đã sắp xếp, hy vọng sẽ không “xe bị tuột xích” vào thời điểm mấu chốt này.

Diệt gọn tên Lương Thần kia cho hắn!

Đừng hỏi hắn tại sao muốn giết Lương Thần.

Nhiệm vụ!

Cảnh sát hổn hển trèo lên, dàn trận kêu gọi về phía căn nhà nhỏ. Bọn họ không biết ai vừa giao chiến, lúc này có người bắt đầu thăm dò đường biên đề phòng có kẻ đánh lén.

Minh Thù dẫn đám người Lục Mao rút lui.

Tin rằng với ánh hào quang nam chính của Lương Thần chắc là không dễ ngỏm như vậy.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 503: Vương Miện Bóng Đêm (30)

Ầm ầm…

Vụ nổ sau lưng khiến cho Minh Thù dừng bước. Cô quay đầu nhìn lại chỉ thấy bên kia ánh lửa ngút ngàn, ánh hồng rợp nửa bầu trời, tiếng hỗn loạn cũng dần dần vang lên.

Tiểu yêu tinh thật đáng sợ!

Ây da, giá trị thù hận của trẫm!

Minh Thù tìm kiếm một vòng xung quanh, không nhìn thấy Diêm Trạm.

“Đại tiểu thư, nhanh đi thôi, một lát nữa sẽ có người đến.” Lục Mao thúc giục.

Không thấy Diêm gia đâu?

Hắn chỉ để ý đại tiểu thư nhà hắn, hơi đâu mà đi lo cho cả tên sao chổi kia nữa, tốt nhất không tìm thấy, nhanh chóng đưa đại tiểu thư nhà hắn đi. Lão gia có nói Diêm Trạm không phải người tốt, lúc nào có thể hủy thì mau chóng hủy diệt.

Nếu Diêm Trạm không có ý gì với con gái Ôn lão gia thì ông vẫn đánh giá cao hắn, nhưng hắn đang có ý với khuê nữ nhà ông thì thật xin lỗi, chắc chắn hắn không phải người tốt gì.

Minh Thù xoay người rời đi, xuống phía bên kia núi, ngồi trên xe trở về Thanh Thị.

Trên đường còn gặp cảnh sát bố trí phòng vệ.

Lục Mao xuống xe xử lý, khi bọn họ trở lại Thanh Thị đã là nửa đêm.

“Đại tiểu thư, vụ bắt cóc Lương Thần hình như không phải người của Diêm gia làm…”

“Ừm, chắc chắn hắn không ngu đến vậy.” Nếu như hắn vì muốn giết chết Lương Thần mà làm ra chuyện lớn như vậy, Diêm Trạm hẳn chỉ là kẻ đục nước béo cò.

Hay lắm.

Hiện tại chẳng những phải kéo giá trị thù hận, còn phải đấu trí đấu dũng với tên điên kia.

Đồ ăn vặt của trẫm thì sao!

“Lương Thần đã chết chưa?”

Lục Mao nhanh chóng dùng điện thoại di động làm gì đó, nghe vậy lắc đầu: “Tạm thời chưa có tin tức. Căn nhà kia bị nổ toàn bộ, không chết cũng phải tàn tật!”

Minh Thù gật đầu: “Trông chừng biệt thự cho kỹ, Diêm Trạm trở về bắt hắn ở ngoài cho tôi.”

“Diêm gia sẽ trở về sao?” Mặc dù không hiểu những người này đang chơi trò gì nhưng với tình huống hôm nay, Diêm Trạm chắc sẽ không trở lại nữa chứ?

Minh Thù mỉm cười, giọng nói chắc chắn: “Sẽ về.”

Đúng như dự đoán của Minh Thù, một tiếng sau Diêm Trạm đã trở lại. Lục Mao thật sự bội phục đại tiểu thư liệu việc như thần, tận tâm tận lực không cho tên đấy vào, để hắn đứng bên ngoài.

Diêm Trạm trên đường trở về đã có chuẩn bị, hắn thật vất vả mới có được cảm tình tốt của cô, vậy mà giờ đây có thể bị cô phủi sạch công lao trước đây nhưng không nhịn được vẫn muốn đến tìm cô.

Diêm Trạm không xông vào. Hắn đứng bên ngoài một lúc, vốn định rời đi, đã thấy có người dẫn Quý Việt An tới…

Cô ấy lại đi gọi tên ẻo lả này tới.

Quý Việt An thấy có một người đàn ông đứng bên ngoài, còn hơi kinh ngạc: “Người đó là ai vậy?”

Người đàn ông đó đứng ở nơi ánh sáng mờ mờ, mắt đang nhìn hắn, trên mặt không thể hiện chút biểu cảm gì nhưng trong ánh mắt rất lạnh lùng giống như có thể đông đặc mọi thứ.

“Quý tiên sinh, chuyện gì không nên hỏi thì đừng hỏi.” Người bên cạnh nhắc nhở.

Quý Việt An kinh hãi không ngừng, người đàn ông này vừa nhìn là biết không phải người bình thường, cô gái kia lại để một người đàn ông như vậy đứng bên ngoài…

Lúc Quý Việt An ra về, Diêm Trạm vẫn còn đứng bên ngoài.

Hắn nhìn thấy người đàn ông đột nhiên bước ra giữa đường hai bước, chặn đầu xe của hắn.

Tài xế không dám lái qua, chỉ có thể dừng lại, mở cửa xe ra yếu ớt kêu một tiếng: “Diêm gia…”

Chặn xe làm cái gì vậy!

Nửa đêm rồi muốn dọa chết người sao!

Diêm Trạm không để ý tới tài xế, cả cơ thể toát ra sự lạnh lẽo trực tiếp đi tới cửa sau xe. Cửa sổ xe không đóng, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Quý Việt An:

"Cậu vào đó làm gì?"

Quý Việt An cảm giác như bị một con dã thú nhìn mình chằm chằm, hầu như máu trong cơ thể đều bắt đầu đông lại. Hắn hơi ngập ngừng nói: "Nấu… cơm…"

Diêm Trạm: "…"

Hắn nói gì?

Lão tử nghe không rõ.

Phát triển đến mức nấu cơm rồi sao?

Quý Việt An chỉ cảm thấy người đàn ông trước mặt so với vừa rồi càng kinh khủng hơn, hắn nói sai cái gì sao? Không có mà, chỉ là nấu cơm thôi! Cô ấy còn giận mình không thể ngày ngày nấu cơm cho cô, muốn hắn chỉ làm đầu bếp cho cô, có chỗ nào không đúng sao?

"Nhanh đưa Quý tiên sinh về.""Diêm gia." Lục Mao từ bên trong chạy ra, kéo Diêm Trạm lại trước khi hắn ra tay. Hắn quay đầu căn dặn tài xế:

Tài xế gật đầu liên tục, sắc mặt trắng bệch lên xe đạp cần ga, đưa Quý Việt An đi khỏi.

"Diêm gia, ngài làm cái gì vậy?" Lục Mao thấy người đi rồi, bắp chân của hắn hơi run rẩy nhưng vẫn phải hỏi rõ Diêm Trạm.

"Hắn nói hắn tới nấu cơm cho cô ấy?" Cơm của tên ẻo lả đó thì có gì ngon chứ? Nấu cơm, việc này, chẳng lẽ không đúng… là quan hệ đó sao? Thật đáng giận, thật muốn giết người!

“Ơ…” Đâu có nói gì sai đâu. Đôi mắt của Lục Mao đột nhiên co rút lại, lui về phía sau mấy bước, run lập cập nói:

“Diêm gia… chuyện gì từ từ nói, ngài lấy dao ra làm gì?”

Ở đâu móc ra cây dao vậy!

Cũng không thấy từ lúc nào hắn cầm cây dao ra, đột nhiên xuất hiện cây dao, hù chết người ta.

Lục Mao đã vọt vào trong biệt thự, còn chưa kịp kêu cứu đã đâm đầu vào Minh Thù, còn bị lôi áo xách trở ra.

“Đại tiểu thư…” Vẻ mặt Lục Mao cầu xin, cô nhanh chóng nhìn người đàn ông bên ngoài, hắn như muốn giết người vậy!

Ánh mắt Minh Thù nhìn vào cây dao trong tay của hắn, mỉm cười: “Diêm tiên sinh, nửa đêm cầm dao ở ngoài biệt thự của tôi làm gì?”

Diêm Trạm từng bước một đi về phía Minh Thù.

Minh Thù đứng trên bậc thang của ngôi biệt thự, hắn đứng ở phía dưới. Diêm Trạm ngước đầu đối diện cô: “Em có quan hệ như thế nào với hắn?”

“Hắn nào?”

“Quý Việt An.”

“Anh cảm thấy là quan hệ như thế nào, chính là quan hệ như thế ấy.” Ngươi dám đụng tới giá trị thù hận của trẫm, cho ngươi tức chết, tên điên này.

Còn có thể có quan hệ gì, đã nấu cơm cho cô rồi…

Lão tử cực khổ dẫn dắt, chỉ bảo, lại bị một người ngoài vô duyên vô cớ tha đi rồi!

Không được!

Diêm Trạm không phục, hắn lộ ra một nụ cười âm hiểm: “Vậy tôi sẽ đi giết hắn.”

Rất tốt, đụng đến giá trị thù hận của trẫm, bây giờ còn muốn đụng tới đầu bếp của trẫm, ngươi chết sẽ không được lên thiên đường!

[Cửu thiếu, cậu nhanh tỉnh táo một chút, đừng tìm đường chết.]

Không thể bình tĩnh được, bây giờ hắn chỉ muốn giết tên Quý Việt An kia. Cô dựa vào cái gì mà đi ăn đồ của hắn, dựa vào cái gì mà lại nhìn hắn, khiến cho mình đố kỵ đến nỗi muốn cầm dao giết người.

[…] Bây giờ, cửu thiếu điên rồi sao.

Lạnh run lập cập.

Cứu mạng!

Minh Thù cũng cho rằng Diêm Trạm bị chọc tức điên nhưng sau đó cơn giận của hắn lại dần dần hạ xuống, dao cũng thu lại, thậm chí trên mặt lộ ra nụ cười mỉm lúng túng.

Minh Thù: “…” Có bẫy!

Diêm Trạm kéo tay Minh Thù, giọng trầm thấp lộ vẻ mệt mỏi, trong lúc bất chợt cả người đột nhiên suy nhược: “Tôi rất mệt, có thể cho tôi vào không?”

Ưm…?

Không phải lúc nãy còn muốn đi chém chết Quý Việt An sao? Sao đột nhiên lại kêu mệt rồi?

Chắc là đang diễn kịch đúng không?

Có câu nói như thế nào nhỉ, biết là diễn nhưng khi nhìn vẻ mặt mệt mỏi của hắn lại vẫn mềm lòng.

Minh Thù yên lặng một lúc: “Vào đi.”

Lúc Diêm Trạm đi ngang qua Lục Mao, Lục Mao thấy khóe miệng của Diêm Trạm cười rất quái dị. Hắn liền giật mình muốn tự tay giành lại đại tiểu thư nhà hắn.

Đại tiểu thư, người đàn ông này không có ý tốt đâu.

Bây giờ, hắn giống như một tên sát nhân điên cuồng biến thái bắt đầu cuộc hoan hỉ.

Nhưng Lục Mao không giành đại tiểu thư nhà mình lại, hắn trơ mắt nhìn cánh cổng lớn của ngôi biệt thự bị Diêm Trạm đóng lại.

Không biết một trận gió lạnh từ đâu thổi tới, toàn thân Lục Mao đều nổi da gà, da đầu từng cơn tê dại. Hắn chật vật nuốt từng ngụm nước bọt, rùng mình móc điện thoại ra gọi cho lão gia.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 504: Vương Miện Bóng Đêm (31)

Sau khi Diêm Trạm đi vào, không làm ầm ĩ mà theo Minh Thù về phòng ngủ, cầm quần áo vào phòng tắm.

Minh Thù thấy hơi kỳ lạ, hắn có ý gì?

Không lẽ muốn bóp chết trẫm ở trên giường chứ?

Minh Thù nghĩ lầm rồi, Diêm Trạm không muốn bóp chết cô ở trên giường, cũng không cho cô ăn đồ ăn vặt, cuối cùng cô cũng hơi tức giận, quá âm hiểm!

“Diêm Trạm...”

“Bảo bối.” Diêm Trạm hôn đầu vai Minh Thù, hôn một hồi lâu vẫn chưa dừng:

“Sao vậy? Tôi phục vụ không tốt sao?”

Minh Thù muốn đẩy hắn ra nhưng sức lực của hắn đột nhiên trở nên mạnh mẽ áp trên người cô, nặng nề mà nóng bỏng.

Sắc mặt Minh Thù ửng đỏ kỳ dị, cô kêu khe khẽ: “Tôi đói...”

“Không phải tôi đang cho em ăn no sao?”

“Tôi muốn ăn đồ ăn.” Minh Thù phát điên, dùng cách này để chia rẽ cô với đồ ăn vặt, đê tiện!

Diêm Trạm hôn môi Minh Thù, môi đã hơi sưng. Kết thúc nụ hôn, hắn mới hỏi: “Em còn cùng người đàn ông khác gần gũi như vậy không?”

Bây giờ Minh Thù đã đói bụng đến không còn sức lực: “Cho tôi ăn đồ ăn.”

Diêm Trạm hơi đau lòng, bây giờ thân thể cô đã mềm nhũn nhưng hắn nhịn lại: “Em vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi, có còn gần gũi với những người đó nữa không?”

“Diêm Trạm!” Minh Thù cắn răng: “Anh đừng quá đáng.”

Có lẽ là bởi vì đói, âm thanh hơi yếu ớt càng giống như đang nũng nịu nỉ non.

Đáy mắt Diêm Trạm sa sầm lại: “Tôi chỉ muốn có được em, có chỗ nào quá đáng? Tôi không chịu nổi em gần gũi những tên khác như vậy, em là của mình tôi.”

Hắn hôn đầu vai cô, xương quai xanh, thân thể lên xuống hung hãn mà bá đạo, dường như muốn đoạt được đáp án từ trên người cô.

“Diêm Trạm... tôi đói.” Giọng nói của Minh Thù đã yếu dần gần như không nghe thấy nữa, tình trạng hơi bất ổn. Khuôn mặt vốn đang ửng đỏ lúc này đã bắt đầu trở nên trắng bệch, Diêm Trạm lúc này mới hoảng hồn.

Hắn nhanh chóng đứng dậy dùng chăn bao lấy Minh Thù, đi tìm đồ ăn vặt cô chưa ăn xong, đút từng chút cho cô.

Minh Thù ăn rất chậm, cả người cuộn tròn trong lòng ngực hắn, thân thể mảnh khảnh làm cho trái tim Diêm Trạm quặn lên từng cơn đau.

Trông sắc mặt tái nhợt của Minh Thù làm cho đầu óc Diêm

Trạm hỗn loạn không ngừng, hắn không biết sẽ nghiêm trọng như vậy... Hiện tại hắn hối hận đến nỗi muốn phế đôi bàn tay của mình.

Hắn lại làm ra chuyện đáng hổ thẹn như vậy.

Sắc mặt Minh Thù dần dần chuyển biến tốt lên, cô co lại trên giường giống như không muốn để ý đến Diêm Trạm.

Diêm Trạm chân tay luống cuống: “Ôn Ý...”

“Xuống dưới.”

Diêm Trạm hơi biến sắc, hắn ôm lấy Minh Thù từ phía sau, giọng nói khô khốc: “Xin lỗi, tôi không biết... Tôi không nên ghen bậy, em đừng giận.”

Minh Thù ngược lại không giận dỗi, lúc đầu cũng là cô chọc giận hắn trước nhưng cảm giác đó thật sự không dễ chịu. Trước đây cô đều một mình vượt qua, cô sợ quen có hắn bên cạnh, về sau một mình không sống được nữa.

Con người đều có tính ỷ lại.

Cô cũng có.

Minh Thù không đuổi Diêm Trạm xuống nữa, cô nhắm mắt lại, nhiệt độ sau lưng cho cô một cảm giác an tâm, hô hấp dần dần ổn định lại.

Diêm Trạm không dám di chuyển, sợ chọc giận cô, cô sẽ thật sự đuổi mình xuống dưới.

Bây giờ suy nghĩ lại, cử chỉ của mình lúc nãy quả thật không khống chế được.

Có lẽ nếu như cô không giận hắn như vậy, hắn sao mất khống chế được... Diêm Trạm đương nhiên không dám trách cô.

Cô có làm loạn như thế nào đi nữa, hắn đều nhịn được, nhường được, cưng chiều được.

Thật sự chẳng biết bị bệnh gì.

Diêm Trạm thở dài ở phía sau, hôn lên cổ Minh Thù, vùi khuôn mặt trong tóc cô.

Em là ai...

-

Ngày thứ hai, Lục Mao nhìn thấy Diêm Trạm bị đuổi ra biệt thự vô cùng chật vật, còn giống như đã bị đánh...

Lục Mao: “...”

Chuyện gì đã xảy ra?

Diêm Trạm sửa sang lại trang phục, rời đi với bộ dạng kiêu ngạo tự đắc.

Cả ngày Lục Mao đều cảm thấy nụ cười của đại tiểu thư nhà hắn hơi đáng sợ, rốt cuộc Diêm gia đã làm gì với đại tiểu thư?

“À...” Lục Mao hoàn hồn, nhanh chóng bẩm báo:“Tình hình bên Lương Thần sao rồi?”

“Lương Thần chưa chết nhưng bị thương nghiêm trọng, nghe nói khuôn mặt cũng bị bỏng rồi. Lương gia không biết đắc tội người nào, hiện tại tổ chức rất loạn, tất cả tin tức đều là tin tức tiêu cực của Lương gia.”

“Diêm Trạm thì sao?”

“Diêm gia...” Lục Mao nghĩ tới bộ dạng chật vật sáng sớm hôm nay của Diêm Trạm, nuốt một ngụm nước bọt:

“Diêm gia dường như muốn nhúng tay vào, tôi nghe được tin đồn hình như Lương gia nắm giữ kỹ thuật hạng nhất.”

Minh Thù như đang nghĩ đến điều gì đó, lô hàng mà Hạ Nhàn muốn lấy về kia...

Cho nên hạng mục kỹ thuật này có khả năng có liên quan tới vũ khí.

“Thằng nhóc con kia ở đâu?”

Giọng nói oang oang của ông Ôn dọa Minh Thù giật mình. Cô nhìn Lục Mao, lão gia sao lại về rồi?

Lục Mao chột dạ, hắn có thể nói đêm qua hắn đã cáo trạng không?

Ông Ôn khí thế hung hăng từ bên ngoài chạy vào nhìn thấy Minh Thù, nổi giận lớn tiếng: “Diêm Trạm đâu? Kêu hắn ra đây!”

Minh Thù: “...”

Lục Mao: “...”

Nghe nói Diêm Trạm bị đuổi ra ngoài, lửa giận của ông Ôn mới hạ không ít nhưng vẫn giáo huấn Minh Thù một trận. Diêm Trạm này không thích hợp làm con rể, ông tuyệt đối không chịu, muốn làm con rể của ông, không có cửa đâu!

“Tiểu Ý, cha không có mong muốn gì khác, chỉ hy vọng nửa đời sau của con có thể tìm được một người yêu con thương con. Diêm Trạm... người này không thích hợp.” Ông Ôn nhọc lòng nghiêm túc giảng đạo lý cho Minh Thù.

“Cha, sao cha biết hắn không thích hợp?”

Ông Ôn hừ lạnh: “Con có biết sau lưng hắn đang làm cái gì không? Hắn tuyệt đối không đơn giản như con thấy. Tiểu Ý, đi theo hắn, nguy hiểm của con sẽ càng ngày càng nhiều. Cha không muốn con sống những ngày tháng như vậy.”

“Cha, cha cảm thấy con có thể đứng ngoài những chuyện này sao?” Minh Thù mỉm cười.

Ông Ôn cứng đờ.

Năm đó ông không muốn con gái dính đến những việc này.

Ông biết con đường ông đi là một con đường không thể quay đầu, không có phần cuối và điểm kết.

Nhưng ông không hy vọng con gái cũng đi cùng con đường này.

Nhưng sau này có vài lần ông suýt chút nữa mất đi con gái của mình, ông không thể không cho cô học cách bảo vệ bản thân, nhưng... có một số người trong cơ thể đã chảy dòng máu thiên phú như vậy.

“Đạp lên chiếc thuyền này, cha cảm thấy còn có ngày cập bến sao? Hay là theo gió vượt sóng làm vua, hay là thất bại thảm hại làm giặc, cha chọn cái nào?”

Ông Ôn lại một lần nữa cảm thấy đúng là con gái đã lớn rồi.

“Đương nhiên là làm vua.”

Minh Thù bỏ cây kẹo vào trong miệng, cười nói: “Vậy sao cha không nói rốt cuộc Lương gia nắm giữ cái gì đáng để cha từ xa như vậy chạy tới đây.”

Ông Ôn rất ít khi tới Thanh Thị. Lần trước ông biết chuyện của mình và Diêm Trạm nhưng chỉ gào mấy tiếng trong điện thoại. Ngoài miệng phản đối, thực tế trong lòng chắc cũng không còn nhiều phản đối.

Dù sao ông Ôn cũng để con gái tự làm chủ tất cả mong muốn.

Nhưng lần này ông lại đích thân tới. Không trùng hợp như vậy, Lương gia lại gặp chuyện không may...

Sắc mặt ông Ôn cứng đờ, một lát sau chỉ lắc đầu: “Quả thật là già rồi.”

Ông Ôn sai Lục Mao xuống dưới, mới chậm rãi mở miệng.

Lương gia có một thiên tài vũ khí, ban đầu là vì một thế lực ở khu vực Trung Đông mà bán mạng, sau lại xảy ra mâu thuẫn gì đó, người nhà họ Lương này chạy trốn còn đem theo cả kỹ thuật quan trọng hạng nhất.

Nói chung là hắn muốn trốn về nước, đáng tiếc không may mắn chết giữa đường.

Nhưng bọn họ không tìm được đồ thất lạc, khả năng lớn nhất là hắn đã đem kỹ thuật đó cho Lương gia.

Nếu có thể vận dụng tốt kỹ thuật hạng nhất này, không chỉ là kiếm tiền làm giàu đơn giản như vậy, còn có khả năng tranh giành quyền lực địa vị của đất nước.

Cho dù ông Ôn không còn nhiệt huyết như hồi trẻ nữa nhưng dưới ông còn có anh em, còn có nhiều người chờ bát cơm. Ông không thể không tham gia.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 505: Vương Miện Bóng Đêm (32)

Dù saothì Thanh Thị chính là địa bàn của ông Ôn, ông hành sự đương nhiên sẽ thuận tiện hơn người khác. Minh Thù mặc dù không có ý gì với kỹ thuật này nhưng ông Ôn muốn, cô cũng sẽ phái người của Thanh thị phối hợp với ông Ôn để hành động.

Trong lúc nhất thời, Thanh Thị rơi vào thế cục kỳ dị.

Người bên Lương gia đang lộn xộn. Theo như họ nói, lúc Lương Thần bị trói, Lương gia cũng không có ý lấy đồ ra chuộc người, luôn miệng nói không biết.

Cũng không biết là thật hay giả.

Lương gia không liên quan tới hắc đạo, nếu như trong tay bọn họ có hàng, vì sao không đưa ra? Thật là muốn ép những người này diệt cả gia đình, đến lúc đó cho người khác gánh tội thay, ai mà biết được?

Còn nữa… bởi vì Lương Thần trọng sinh nên thật ra món hàng này đang nằm trong tay hắn?

Đúng là có khả năng này.

Đương nhiên những việc này đều không quan trọng…

Bây giờ, Minh Thù đang muốn đến bệnh viện “vấn an” Lương Thần một chút.

“Đại tiểu thư, hiện tại tại khắp nơi đều có người theo dõi, cô như vậy đi thăm Lương thiếu gia không ổn chút nào.”

“Có cái gì không ổn?” Minh Thù biết vệ sĩ có ý tốt.

“Chúng ta không đi cướp đồ.”

“Nhưng người khác sẽ không nghĩ như vậy!” Lục Mao phát điên. Đại tiểu thư đi thăm Lương Thần sẽ làm cho người ta nghĩ họ có liên quan với Lương gia, người hắc đạo sẽ nghĩ thế nào? Có thể họ sẽ nghĩ bọn họ và Lương gia có thông đồng? Có thể sẽ gây bất lợi cho đại tiểu thư?

Trong đầu Lục Mao đang mưu tính, nhất định ngăn cản Minh Thù đi gặp Lương Thần.

Lương Thần có gì đẹp đâu.

Diêm gia đẹp hơn hắn!

Chúng ta đi gặp Diêm gia không được sao?

Có lẽ là ông trời nghe lời khóc than của Lục Mao, vừa vào bệnh viện liền gặp Hạ Nhàn và Diêm Trạm.

“Ôn tiểu thư.” Hạ Nhàn chào hỏi trước, vẫn là bộ dạng cáo già đa mưu túc trí.

Diêm Trạm mím môi, đôi mắt chăm chú nhìn cô.

“Hạ tiên sinh.” Minh Thù không nói lời nào. Lục Mao không thể không nể mặt Hạ Nhàn, đành phải nói tiếp:

“Diêm gia đây là?”

Không phải cũng đến thăm Lương Thần chứ?

“Diêm gia bị thương, bác sĩ riêng không ở đây, chỉ có thể vào bệnh viện khám.” Hạ Nhàn nháy mắt với Diêm Trạm. Diêm gia, tôi chỉ có thể giúp ngài như vậy thôi. Hạ Nhàn cười kéo Lục Mao đi:

“Thật đúng lúc, tôi có chút chuyện muốn hỏi cậu một chút, chúng ta đi qua đó nói chuyện.”

Lục Mao: “…”

Hạ Nhàn không để cho Lục Mao có cơ hội mở miệng, bước lên mấy bước lôi qua góc bên kia.

Minh Thù lên tiếng trước, nheo mắt hỏi: “Bị thương sao?”

Hạ Nhàn đã lót đường cho hắn rồi, Diêm Trạm chả lẽ khước từ, hắn gật đầu.

“A, sao còn chưa chết nữa?”

Diêm Trạm: “…” Cô ấy lúc nào cũng vậy, chỉ mong lão tử chết thôi sao?

Lão tử sẽ không chết!

“Em còn chưa chết, sao tôi dám chết trước em.” Giọng nói của Diêm Trạm hơi thay đổi như là dỗi, hoặc như châm chọc, nói chung nghe hơi không được tự nhiên.

Minh Thù mỉm cười: “Tôi chờ nhặt xác cho anh, sao có thể chết trước anh được, vẫn là anh chết trước tốt hơn.”

Diêm Trạm cũng tiếp tục diễn sâu: “Chắc Ôn tiểu thư chưa từng nghe qua câu “Ưu tiên phụ nữ”?”

Minh Thù đơn thuần vô hại cười nói: “Cho nên anh phải nhường sự sống cho tôi.”

Lục Mao và Hạ Nhàn yên lặng liếc nhau. Bệnh viện tuy ồn ào nhưng thính lực của bọn họ đã trải qua huấn luyện. Lúc này, cuộc đối thoại bên kia nghe được rất rõ ràng.

Đời nào có người đi bàn bạc chuyện ai chết trước ai?

Bọn họ đang nói thật sao?

Hai người bên kia đang xung đột, dường như giây kế tiếp sẽ đánh nhau.

Ngay lúc này, Hạ Nhàn và Lục Mao chuẩn bị tiến lên ôm lấy cô cậu chủ nhà mình, đột nhiên hai người họ lại cùng đi về một hướng.

Ơ?

Chuyện gì đây? Không đánh nhau sao? Mới vừa rồi còn đối chọi gay gắt mà…

Lục Mao vỗ đùi: “Nguy rồi!”

“Chắc là đại tiểu thư đi gặp Lương Thần.”“Cái gì?”

Hạ Nhàn híp mắt lại, Diêm gia cũng là đến tìm Lương Thần, chữa bệnh chỉ là thuận tiện…

Lục Mao liền xông ra ngoài, Hạ Nhàn cũng đuổi theo. Hai vị kia dắt tay đi vào phòng bệnh Lương Thần, nhưng đây là bệnh viện, bọn họ đừng gây chuyện gì nha…

Lúc Hạ Nhàn và Lục Mao đến phòng bệnh, những người Lương gia ở bên ngoài đã bị đánh ngã, trong phòng bệnh toàn những âm thanh kỳ quái.

Vẻ mặt kỳ dị của Lục Mao đứng ở cửa.

Lúc này trong phòng bệnh, Minh Thù đứng ở trước mặt Lương Thần chặn Diêm Trạm người đầy sát khí.

Đầu Lương Thần bị gói thành cái bánh chưng, chỉ còn lại có đôi mắt, lúc này hơi hoảng sợ nhìn hai người trong phòng.

Hai người này đột nhiên xông vào, Lương Thần bị dọa giật mình. Ai mà biết một kẻ muốn giết hắn, một người lại ngăn không cho giết.

Ôn Ý này không giống người mà hắn biết, lại không nghĩ đến cô lại cứu mình, nhất định có mục đích khác.

Minh Thù nhìn Diêm Trạm: “Tôi chưa từng nói cho phép anh giết hắn, anh đừng hòng động thủ.”

Diêm Trạm không phục: “Vì sao?”

Minh Thù nghiêng đầu: “Vì tôi đẹp.”

Căn phòng tự nhiên im lặng một cách kỳ lạ giống như bị câu nói không biết xấu hổ kia của Minh Thù chi phối, ngay cả Lương Thần cũng bị sốc một phen, rốt cuộc bọn họ đến đây để làm gì?

“Bên đó xảy ra chuyện gì…”

Bên ngoài có âm thanh vang lên, Lương Thần biết là người nhà họ Lương tới.

Ánh mắt Diêm Trạm hơi sa sầm: “Đi.”

Minh Thù xoay người nhìn Lương Thần, đi qua mấy bước đánh người một trận sau đó kéo áo hắn, cười híp mắt hỏi: “Lương thiếu, kỹ thuật đó để ở đâu?”

Kỹ thuật đó ở đâu.

Năm chữ này quả thực giống như cơn ác mộng.

Bây giờ, Lương Thần giống như có thể hồi tưởng lại tình hình tại bờ sông.

Diêm Trạm không ngờ Minh Thù không đi. Hắn nháy mắt với Hạ Nhàn ở bên ngoài, ý bảo hắn ngăn cản người bên ngoài.

Khóe miệng Hạ Nhàn giật một cái, nhìn qua hướng những người chạy tới đây, chầm chậm mở nút tay áo, lại vừa kéo cà vạt.

Bên cạnh đột nhiên có âm thanh vang lên: "Ta không phải kêu các ngươi cản bọn họ lại sao? Phế vật, đại tiểu thư mà gặp chuyện không may các người làm sao chịu trách nhiệm, hai nhóm lên!"

Hạ Nhàn còn chưa kịp ra tay, chỉ thấy sát vách phòng bệnh đột nhiên có một đám người nhào ra chạy tới ngăn người lại.

Hạ Nhàn: "..."

Lục Mao cúp điện thoại, tiếp tục trông chừng bên trong phòng bệnh.

"Đại tiểu thư nhà các người đi ra ngoài đều như thế này sao?" Hạ Nhàn nhịn không được hỏi Lục Mao.

Lục Mao ra vẻ chuyện đương nhiên: "Diêm gia nhà các người ra ngoài không dẫn theo người sao?"

Hạ Nhàn: "..." Không cần khoa trương như vậy chứ?

Được rồi, nếu như là ở Giang Châu, nói chung cũng không kém.

Trong phòng bệnh.

Lương Thần đã bị Minh Thù đánh sắp thở không nổi, trong lòng hắn rõ ràng biết thứ Minh Thù hỏi là cái gì nhưng làm sao cô ấy biết được?

Trên thế giới này... trừ hắn ra, chắc hẳn không ai biết chuyện này, rốt cuộc làm sao mà cô ấy biết được?

Bây giờ, Lương Thần rất hối hận, hắn cho rằng hắn rất hiểu cô nhưng ai biết chính mình căn bản không hiểu cô chút nào cả. Cô ấy là người thế nào, tính khí ra sao, hắn hoàn toàn không biết.

Hắn biết đến đều là cái dáng vẻ, biểu hiện của cô trước khi cô xuất hiện trước mặt Quý Việt An.

Trong ánh mắt của Lương Thần bỗng có chút hận thù, ánh mắt nóng bỏng dường như muốn đốt cháy Minh Thù.

Diêm Trạm im lặng nhìn Minh Thù ép hỏi Lương Thần, cô không muốn thấy máu nhưng vẫn có thể làm cho Lương Thần cảm thấy sợ hãi, giãy giụa, tuyệt vọng...

Rốt cuộc hắn thích cô chỗ nào?

Bị điên thật sao?

Diêm Trạm vẫn còn lắc đầu.

Quỷ mới thích cô, nhưng lão tử muốn lên trời nha.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 506: Vương Miện Bóng Đêm (33)

Xe cảnh sát bao vây kín cả bệnh viện đến nỗi không còn kẽ hở, mà đúng lúc này Minh Thù và Diêm Trạm đã ngồi trong xe. Xe cảnh sát không ngừng gào thét, lướt nhanh qua người.

Trên xe, Diêm Trạm nhịn không được mở miệng hỏi: "Em hỏi Lương Thần cái gì vậy?"

Cuối cùng Lương Thần đưa cho cô một vật gì đó. Toàn bộ quá trình bọn họ đã nói cái gì Lương Thần và cô không hề đề cập đến.

Minh Thù ăn miếng khoai tây chiên, úp úp mở mở nói: "Tại sao tôi phải nói cho anh biết?"

Diêm Trạm hít sâu một hơi nói: "Em rất xinh đẹp."

Không phải là đang khen cô sao?

Không sao cả.

Bình tĩnh! Lão tử có thể thắng!

Minh Thù nghẹn họng, cô không tài nào phản bác lại rằng mình không xinh đẹp.

Một lúc sau Minh Thù lấy đồ vật trong túi ra bỏ vào trong tay hắn, vô cùng chán ghét nói: "Các người tìm thứ rác rưởi này, không biết có gì tốt mà cứ giành giật nhau."

Diêm Trạm: "..." Bọn họ tìm thứ rác rưởi? Rác rưởi?

Trong tay Diêm Trạm là một chiếc đĩa kim loại hình chữ U, lạnh như băng dán chặt vào lòng bàn tay hắn. Thứ này, sẽ không phải là...

Hắn lấy máy tính xách tay dự bị từ trong xe ra gắn vào đĩa chữ U, xác định vật bên trong giống như hắn nghĩ, hắn lập tức không nói nên lời.

Chính là không có lời nào để nói.

Bất cứ từ ngữ nào đều không thể biểu đạt được tâm tình của hắn lúc này.

Cô có biết bên ngoài có bao nhiêu người đang tìm vật này không?

Vậy mà cô nói là rác rưởi...

Một lúc sau Diêm Trạm mới khép máy tính xách tay lại: "Cái này là em cho tôi?"

Mặt Minh Thù khoe khoang nói: "Rác rưởi mà anh cũng muốn?"

Diêm Trạm đột nhiên trở nên ôn nhu: "Vật em cho, dù là rác rưởi tôi cũng thích."

Lão tử độc ác cũng không sợ không xử được cô.

Minh Thù tấm tắc hai tiếng, tiếp tục ăn miếng khoai tây chiên: "Sở thích của Diêm gia thật đặc biệt."

Không ghét bỏ Minh Thù, Diêm Trạm chán ghét bản thân mình còn bị phân biệt đối xử, rất thiệt thòi.

Phải giết chết Lương Thần, hoàn thành một nhiệm vụ tích điểm cũng rất khách quan, cũng đủ khiến hắn phá vỡ hình tượng.

"Bác trai cũng muốn cái này, sao em không cho bác ấy?"

"Tôi không muốn cha tôi bị người đuổi giết."

Diêm Trạm: "..." Cảm giác cô chỉ mong lão tử bị người đuổi giết? Câu này nói về lòng dạ độc ác của nữ nhân này không sai chút nào!

Rầm...

Đột nhiên thân xe bị đâm, miếng khoai tây trong tay Minh Thù suýt chút nữa bay ra ngoài, cô nhanh tay che lại không cho khoai tây chiên rơi ra ngoài.

Chửi hai trăm năm mươi lần kẻ nào muốn mưu hại đồ ăn vặt của trẫm.

Két...

Lốp xe ma sát mặt đất tạo ra tiếng kêu bén nhọn, hai bên trái và phải có hai chiếc xe không ngừng tấn công vào chiếc xe của bọn họ.

Xe bên phải có người đưa súng ra khỏi cửa sổ, Diêm Trạm chợt phủ lên người Minh Thù. Tiếng súng vang lên, đạn bắn trên cửa sổ của xe nhưng cửa sổ không có phản ứng gì, ngược lại viên đạn bị bắn ngược trở về trúng người ngồi ở ghế phía trước phải lái xe cho người nọ.

Xe mất khống chế đụng phải xe bên cạnh.

Minh Thù thoát ra khỏi người Diêm Trạm, che chở đồ ăn vặt của mình, cười như không cười nhìn hắn: "Diêm tiên sinh, không có việc gì không nên chiếm lợi ích của tôi."

Diêm Trạm: "..."

Kính của chiếc xe này của cô là kính chống đạn?

Trong kịch bản không phải viết như thế!

Xe của bọn Lục Mao ở phía sau, lúc này đã đuổi theo đến nơi. Mấy chiếc xe chạy như bay ở trên đường gây không ít rối loạn, chủ xe chạy rất kém, thậm chí trực tiếp tông vào đuôi xe.

“Tìm nơi không có người ở.”

"Vâng."

Nhiều xe tấn công vào xe của bọn họ, có thể là phát hiện ra đạn không thể làm gì được cửa sổ xe, lại chuyển qua bắn liên tục vào lốp xe. Nhưng có điều lốp xe rõ ràng cũng được điều chế rất đặc biệt, viên đạn hoàn toàn không xuyên qua được, chẳng qua chỉ làm cho thân xe lung lay vài cái.

Xe chạy trên đường dần ít đi, đối phương rõ ràng có chút nóng nảy nhưng chúng cũng không vội vàng rút lui, hình thành cục diện giằng co với bọn họ.

Minh Thù nhíu mày.

"Bọn họ đang khống chế tuyến đường." Diêm Trạm đã khôi phục sự lạnh lùng.

Mỗi lần đến ngã ba, đột nhiên bọn họ áp sát gần làm cho tài xế không có biện pháp rẽ ngoặt, hoặc là đi thẳng.

Minh Thù quay đầu thấy xe của bọn Lục Mao đang đuổi theo phía sau, cách có một đoạn.Xe trên đường càng ngày càng ít, cuối cùng đã không thấy chiếc xe nào xuất hiện.

Những người này đã theo dõi họ khi ra khỏi bệnh viện, có lẽ bọn chúng nghi ngờ họ đã hỏi Lương Thần chuyện gì đã xảy ra, dù sao bây giờ cũng không có biện pháp hay.

Nếu đã không có biện pháp tốt, vậy ăn vặt để an ủi đi!

Diêm Trạm thấy Minh Thù không một chút sốt ruột, cũng không biết nên nói thế nào: "Em không lo lắng sao?"

"Lo lắng cái gì?" Minh Thù nhìn đống đồ ăn vặt, đột nhiên nói:

"Nên lo lắng."

Coi như có thể cứu.

Minh Thù chán nản, âm thanh trầm bổng vang lên: "Đồ ăn vặt sắp ăn hết rồi."

Diêm Trạm: "..." Đao của ta đâu!

Phía trước có lối rẽ, những chiếc xe vây quanh xe bọn họ lại đột nhiên bắt đầu tông vào xe bọn họ, tài xế muốn thoát khỏi bọn chúng nên gia tăng thêm tốc độ. Lúc Diêm Trạm phát hiện phía trước có xe thì đã muộn, tài xế không thắng xe lại được.

Chiếc xe tải lớn cán qua, tiếng kính vỡ cực kỳ rõ ràng.

Diêm Trạm chưa kịp bắt Minh Thù lại nhưng hắn cảm giác cô đang lao về phía mình, dường như những mảnh kính vỡ bắn ra chậm lại.

Tất cả những điều này chỉ xảy ra trong chớp mắt, đợi đến khi dư âm bên tai hắn lặng đi, ánh mắt mới dần dần nhìn rõ.

"Chưa chết hả?"

Bên tai Diêm Trạm vang lên âm thanh quen thuộc, hắn ngẩng đầu thì thấy Minh Thù đang nhìn mình chằm chằm, một tay còn đang nắm chặt miếng khoai tây chiên.

Minh Thù lôi hắn ra khỏi ngực, thấy thần sắc Diêm Trạm có chút dại ra, Minh Thù nghiêng người qua hôn một cái: "Bị tai nạn xe dọa cho phát sợ, anh có phải đàn ông hay không?"

"Tôi có phải là đàn ông hay không, em không phải là người hiểu rõ nhất sao?" Diêm Trạm phản bác theo phản xạ.

"Quả thực hiểu rất rõ." Chuyện đêm hôm đó nhớ rất rõ.

Mặt Diêm Trạm hơi biến sắc.

Minh Thù cười khiến miếng kính trên người rơi xuống. Cô cúi người nhặt bỏ vào trong túi cạnh đống đồ đủ loại màu sắc, rồi dùng điện thoại di động gửi một đoạn tin nhắn. Diêm Trạm không nhìn rõ cô gửi tin nhắn gì.

Minh Thù gửi xong tin nhắn, ghi lại rõ ràng rồi đẩy cửa xe đã bị biến dạng bước ra ngoài.

Cửa xe bên kia Diêm Trạm mở không ra, hắn chỉ có thể bước xuống xe từ phía cửa của Minh Thù.

Minh Thù đứng ở bên ngoài cửa xe, mỉm cười đưa tay ra phía hắn.

Diêm Trạm lưỡng lự đưa tay đặt vào tay cô, nhờ vào lực của cô bước ra ngoài.

Bên ngoài đã bị người bao vây, xung quanh bọn họ đều là nòng súng đen thùi lùi.

Đoàn xe của Lục Mao tiến lại gần, mà bây giờ Minh Thù đang đứng trong vòng vây của bọn hắn, mấy người Lục Mao cũng không dám manh động.

Những người chặn đường bọn họ tuyệt đối không sợ bọn người Lục Mao xông lên, dù sao hiện tại bọn chúng đang giữ chủ quyền.

Một người đàn ông trung niên dẫn đầu tiến lên, lời nói mặc dù khách khí nhưng giọng nói lại không có bao nhiêu khách khí: "Ôn tiểu thư, Diêm gia, đắc tội rồi."

Minh Thù mỉm cười, trong đôi mắt đen mà lại sáng dường như có dòng nước đang lay động: "Muốn ta tha thứ cho các ngươi cũng được, có đồ ăn vặt không?"

Mọi người: "..." Nói đùa gì vậy?

Từng nghe có người đòi tiền, đòi cướp, đòi mạng bọn chúng, chứ chưa từng nghe có người đòi đồ ăn vặt từ bọn chúng.

Hơn nữa còn là dưới tình huống như vậy, ai cũng biết đây chẳng qua là câu khách sáo mà cô cũng dám tiếp lời.

Bọn chúng biết trả lời câu này thế nào?

Minh Thù nheo mắt: "Sao thế, ngay cả đồ ăn vặt cũng không mua nổi? Vậy mà các ngươi cũng muốn học đòi người khác chơi đùa cái gì mà lão đại, xã hội đen. Thanh niên bây giờ sao mà xốc nổi như vậy, một chút cũng không kiên nhẫn nổi. Nhớ năm đó..."

Mọi người: "..." Năm đó cái rắm. Tuổi của cô có bằng một nửa Quân ca hay không mới là vấn đề, cũng dám nói nhớ năm đó.

Minh Thù thổi phồng công lao hiện tại, chuyển đề tài nói: “Cho nên, rốt cuộc các ngươi có muốn giao đồ ăn vặt ra hay không?”

Người cầm đầu gọi là Quân ca, hai tay hắn đặt phía trước, người đứng thẳng, vừa nhìn là biết người này đã trải qua cuộc huấn luyện nghiêm ngặt.

Quân ca vẫn dùng câu khách sáo nhưng giọng điệu lại không khách khí chút nào: "Ôn tiểu thư, đừng vì thương vong không cần thiết, hãy để người của cô rút lui đi."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 507: Vương Miện Bóng Đêm (34)

"Được, quay về mua đồ ăn vặt cho ta, ta sẽ cho bọn họ rút lui." Minh Thù giải quyết miếng khoai tây chiên cuối cùng, mỉm cười nhìn Quân ca:

"Nhìn xem, ta đã ăn xong rồi, các ngươi không phải mua đồ ăn vặt cho ta nữa. Hôm nay các ngươi hãy cùng nhau đến làm khách ở đồn cảnh sát đi, để ta thể hiện chút lòng mến khách của một chủ nhà, các ngươi cảm thấy thế nào?"

Quân ca: "..."

Hôm nay ra cửa không xem ngày nên gặp phải một tên bệnh thần kinh.

Chưa từng nghe nói Ôn Ý của Thanh Thị có bệnh!

Quân ca nhìn đám người Lục Mao chằm chằm và nhìn Diêm Trạm đang đứng bên cạnh Minh Thù chưa từng nói một lời nào, hắn thấp giọng dặn dò hai câu, lập tức có người lái xe rời đi.

"Diêm gia, ngưỡng mộ đại danh đã lâu." Thừa lúc có người rời đi, Quân ca nhìn về phía Diêm Trạm:

"Lão đại nhà chúng tôi từ lâu đã muốn gặp ngài, xem ra lần này phải mời Diêm gia theo chúng tôi một chuyến."

Hôm nay bọn hắn cũng may mắn, bên cạnh Diêm Trạm không có bao nhiêu người, bên phía Ôn Ý này mặc dù có chút phiền phức nhưng cũng may tất cả mọi chuyện vẫn nằm trong tầm kiểm soát.

Ánh mắt Diêm Trạm lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn: "Lão đại các ngươi là ai?"

Sắc mặt Quân ca trở nên khó coi, kẻ khác căn bản đều không biết bọn họ là ai.

"Phụt! Ha ha..." Minh Thù không khách khí cười chế giễu.

Sắc mặt Quân ca cực kém, vẻ mặt có chút lo lắng. Bọn họ gây ra động tĩnh lớn như vậy ở khu vực nội thành, ước chừng lúc này cảnh sát đã nhận được tin tức, phải nhanh chóng dẫn bọn họ đi.

Nhưng người bên cạnh Ôn Ý rất nhiều, nếu thật sự bắt ép đi, nhất định sẽ xảy ra giao chiến.

Đúng lúc người đi mua đồ ăn vặt rất nhanh quay trở lại, cứ tưởng Minh Thù nhận được đồ ăn vặt sẽ bảo đám người Lục Mao rút lui.

Trẫm muốn xem xem, ai muốn mời trẫm ăn cơm.

Lúc này Quân ca mới thở phào nhẹ nhõm, dẫn Minh Thù và Diêm Trạm lên xe rời khỏi, đồng thời lấy hết tất cả vũ khí và dụng cụ truyền tin trên người bọn họ ra.

Trên xe, Minh Thù và Diêm Trạm ngồi chung một chỗ. Diêm Trạm chìa tay ra ôm Minh Thù, đối phương liếc mắt nhìn, có lẽ là biết quan hệ giữa hai người này không đơn giản, cũng không thể tách bọn ra.

Diêm Trạm nhỏ giọng hỏi: "Em muốn chơi trò gì vậy?"

Minh Thù nghiêm túc nói: "Đến chỗ bọn họ ăn cơm chùa."

Trẫm là người có lý tưởng!

Diêm Trạm: "..." Nhất định phải bóp chết cô.

Mặc dù Diêm Trạm không biết cô có chủ ý gì, nhưng cô không thể cứ như vậy mà đi theo bọn chúng. Người của cô cũng không có bất kỳ phản ứng nào, rõ ràng cho thấy rằng còn có chiêu thức phía sau.

Diêm Trạm sờ sờ ống tay áo, nhằm phòng ngừa việc ngoài ý muốn, hắn vẫn nên tính toán trước.

Ngộ nhỡ cái người bệnh thần kinh bị mất não này thật sự đi ăn thì sao?

Lão tử cũng không muốn bị cô hại chết.

"Ôi chao người anh em." Minh Thù đột nhiên nhích về phía trước một chút, đúng lúc cản trở trước mặt Diêm Trạm:

"Các ngươi bắt ta làm gì? Là xem trọng vẻ đẹp của ta hay là xem trọng tài hoa của ta vậy?"

Tuy Diêm Trạm cảm thấy động tác của Minh Thù có chút đột nhiên, nhưng khi nghe những lời này của cô, khóe miệng hắn nhịn không được co giật một trận.

Lão tử chưa từng thấy người nào không biết xấu hổ như vậy.

"Ôn tiểu thư chả nhẽ không rõ chúng tôi mời Ôn tiểu thư là vì chuyện gì sao?" Quân ca dùng từ lịch sự, đồng thời đá vấn đề trở lại:

"Ôn tiểu thư yên tâm, ở đây đang là Thanh Thị, chúng tôi sẽ không đối xử tệ với Ôn tiểu thư, chỉ là muốn mời Ôn tiểu thư tới làm khách."

"À, vậy là có cái ăn rồi?" Minh Thù mỉm cười:

"Có thực đơn không? Để ta gọi trước vài món."

Quân ca: "..."

Bệnh thần kinh!

Nghe không hiểu lời hắn nói chỉ là lời khách sáo sao? Ai muốn mời cô ăn cơm!

Quân ca không muốn nói chuyện với Minh Thù, nhưng Minh Thù cứ tán gẫu, đoán chừng nếu đây không phải là Thanh Thị, Quân ca muốn tìm cây kim vá miệng của cô lại.

Thanh Thị giữ một con nhóc như vậy trong tay, rốt cuộc làm sao có thể sống sót.

Nhưng tiểu cô nương không quan tâm sâu sắc đến thế giới sao có thể giữ bình tĩnh như vậy?Cuối cùng Minh Thù cũng được toại nguyện gọi đồ ăn. Quân ca phát hiện cô gọi hết tất cả đồ ăn, không quan tâm đến hắn, ngồi xuống bên cạnh Diêm Trạm, cầm tay Diêm Trạm đùa nghịch, biểu cảm dịu dàng mà tinh nghịch giống như một tiểu cô nương không quan tâm sâu sắc đến thế giới.

Quân ca trầm ngâm một lúc.

Trên đường đi không xảy ra thêm chuyện gì, bọn họ bị đưa đến một ngôi biệt thự ở ngoại ô. Bên ngoài biệt thự có người canh gác, thấy bọn họ đến gần, ánh mắt không ngừng đảo qua người bọn họ.

Minh Thù ung dung bình thản đi về phía trước, đi được hai bước thì quay trở lại nắm tay Diêm Trạm.

Diêm Trạm cảm thấy cô có chút kì lạ, khả năng lại mắc bệnh rồi.

Tuy trong đầu suy nghĩ như vậy nhưng vẫn tùy ý cho cô nắm tay, đáy lòng vui rạo rực, hoàn toàn không phát hiện bây giờ mình giống như một cô vợ nhỏ.

"Thiếu gia, người tới rồi."

Quân ca dẫn bọn họ lên lầu hai, lúc này đang đứng ở trước cửa của một căn phòng.

Người ở bên trong lên tiếng, lúc này Quân ca mới đẩy cửa đi vào.

Là một gian phòng sách, một người đàn ông đứng trước cửa sổ phòng sách, quay lưng về phía bọn hắn.

Nhìn bóng lưng có lẽ là một người đàn ông đẹp trai.

Người đàn ông quay lại, lộ ra khuôn mặt quen thuộc, thậm chí còn ôn hòa chào hỏi Minh Thù: "Tiểu Ý."

Minh Thù: "..." Hả?

Kịch bản này không phải không đúng không nhỉ... Vì sao Thượng Quan Kỳ lại ở chỗ này?

Nụ cười Thượng Quan Kỳ ấm áp như nắng ấm, giọng nói lại càng êm tai: "Tiểu Ý, đã lâu không gặp."

Thực ra cũng chưa lâu, từ sau lần cô từ chối Thượng Quan Kỳ ở công ty Quý Việt An, Thượng Quan Kỳ cũng không thấy xuất hiện nữa.

Đối với một người không quan trọng, Minh Thù sẽ không tốn thời gian đi quan tâm, cho nên Thượng Quan Kỳ đang làm cái gì, Minh Thù thật sự không biết.

Ánh mắt Diêm Trạm có chút cổ quái nhìn Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ làm như không nhìn thấy, thậm chí chưa từng chào hỏi Diêm Trạm: "Tiểu Ý, lúc mới tới em có nói đói bụng phải không? Anh đã chuẩn bị đồ ăn ngon cho em rồi, chúng ta đến phòng ăn nhé?"

Ăn...

Minh Thù liếm liếm môi, cuối cùng quyết định từ chối, chuẩn mực mỉm cười: "Nhị thiếu, có chuyện cứ nói thẳng đi."

Giọng nói Thượng Quan Kỳ ôn nhu: "Tiểu Ý, anh chỉ muốn gặp em một lần. Em cứ một mực trốn tránh anh, anh không có cách nào..."

"Nhị thiếu, chúng ta có thể thoải mái được không?" Minh Thù cắt đứt lời Thượng Quan Kỳ.

"Hôm nay anh bắt em đến đây, có mục đích gì nói thẳng được không? Em rất bận rộn."

Đồ ăn vặt còn chờ trẫm sủng hạnh nữa!

Dường như Thượng Quan Kỳ thất thần một chút, giống như bị sự thờ ở xa cách của Minh Thù kích thích, một lúc lâu mới mấp máy môi nói: "Tiểu Ý... anh..."

Thượng Quan Kỳ thiếu quyết đoán, Quân ca không nhịn được nói: "Ôn tiểu thư, mời giao đồ ra, bằng không ngày hôm nay cô đừng hòng ra khỏi đây."

"Đồ?" Minh Thù nheo mắt:

"Là do Lương Thần mật báo cho các ngươi?"

"A Quân!" Thượng Quan Kỳ nhíu mày quát Quân ca, cắt đứt lời của Quân ca, cực kỳ bảo vệ Minh Thù: "Không được phép vô lễ với tiểu Ý."

Quân ca bị mắng có chút bực bội nhưng trong ánh mắt Thượng Quan Kỳ có ý cảnh cáo, hắn không thể làm gì khác hơn là lui qua một bên.

Minh Thù thấy thần sắc kia của Quân ca là biết mình đã đoán đúng.

Nghĩ cũng phải, nếu như không phải có người mật báo, làm sao bọn chúng chắc chắn đồ ở trong tay cô, dám trực tiếp động thủ?

Lương Thần bị ép, làm ra chuyện như vậy cũng không có gì lạ.

"Thượng Quan Kỳ." Diêm Trạm ôm bả vai Minh Thù, kéo cô vào trong lòng:

"Ngươi muốn cướp người của ta?"

"Diêm tiên sinh..." Thượng Quan Kỳ dần dần khôi phục thần sắc công tử thế gia nho nhã:

"Tiểu Ý và ngài là quan hệ gì, bây giờ vẫn chưa thể kết luận, sao ngài có thể nói tiểu Ý là người của ngài?"

Giọng nói Diêm Trạm trầm xuống, lộ ra vô vàn nguy hiểm và bá đạo: "Vậy ngươi thử xem."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 508: Vương Miện Bóng Đêm (35)

Đứng sau Thượng Quan Kỳ là thế lực Trung Đông, dường như Diêm Trạm rất kiêng dè hắn, hoặc là kiêng kỵ thế lực sau lưng hắn. Nhưng Minh Thù quan sát một lát lại cảm thấy Diêm Trạm dường như rất có thành kiến với Thượng Quan Kỳ...

Minh Thù tới gần Diêm Trạm, chọc chọc vào eo hắn: "Này, anh và anh ta có thù à?"

Diêm Trạm cười nhạt, nghiến răng nghiến lợi nói: "Hắn cứ quấn lấy em, còn không phải là kẻ thù sao."

Minh Thù chỉ cười, cũng không biết có nên tin hay không.

Diêm Trạm bắt lấy tay cô vẫn đang chọc vào tay mình, dùng ánh mắt cảnh cáo cô đừng làm loạn.

Thượng Quan Kỳ phát hiện hành động nhỏ của hai người, ánh mắt lại là buồn bã: "Tiểu Ý, em nghĩ mà xem, giao đồ ra cho anh thì đều tốt cho chúng ta."

"Đồ không ở chỗ em." Vẻ mặt Minh Thù vô tội.

"Tiểu Ý, em lấy nó từ chỗ Lương Thần, lời nói dối này là không cần thiết."

"Thật sự không có, không tin anh lục soát đi!"

Bộ dạng Minh Thù không chút sợ hãi khiến cho Thượng Quan

Kỳ do dự.

Thượng Quan Kỳ liếc mắt nhìn Diêm Trạm: "Tiểu Ý, đồ đâu?"

"Tặng cho anh ta rồi." Minh Thù chỉ về hướng Diêm Trạm.

Diêm Trạm: "..." Có câu chửi nhất định phải nói.

Có cô mới bán đứng người đàn ông của mình như vậy, đúng không?

Lúc Thượng Quan Kỳ đối đáp với Diêm Trạm đã không còn ôn hòa như trước: "Diêm tiên sinh, hôm nay có thể mời được ngài tới tôi cũng rất bất ngờ, tôi biết người của ngài sẽ nhanh chóng đến nhưng bây giờ tôi muốn rời đi, cũng không phải khó khăn gì."

Nghe nói Diêm Trạm và cô ở bên nhau, hắn cũng từng do dự, Diêm Trạm không dễ chọc...

Nhưng lúc hành động phát hiện bên người Diêm Trạm không có bao nhiêu người, hắn quyết định thử một phát, không ngờ thuận lợi như vậy.

Diêm Trạm nhìn hắn không nói một lời.

Thượng Quan Kỳ tiếp tục nói: "Tôi cho Diêm tiên sinh hai lựa chọn. Lựa chọn thứ nhất ngài có thể dẫn tiểu Ý đi, nhưng phải để đồ lại. Lựa chọn thứ hai, để tiểu Ý lại."

Hai chọn một.

"Chọn tôi hay chọn đồ?" Minh Thù hơi mong đợi nhìn Diêm Trạm.

Diêm Trạm: "..."

Cô hưng phấn cái rắm!

Hạ Nhàn cũng sắp đến rồi...

"Diêm tiên sinh, suy nghĩ kỹ chưa?"

"Nhanh chọn đi, chọn xong về nhà ăn đồ ăn." Minh Thù cũng thúc giục.

"Ta..."

"Quân ca không xong rồi, có cảnh sát tới." Bên ngoài đột nhiên có một người chạy vào, ngay cả cửa cũng không thèm gõ, đúng lúc cắt đứt lời Diêm Trạm nói.

Quân ca kinh hãi: "Cái gì! Tại sao cảnh sát lại tới đây?"

"Không biết, hiện tại đã sắp bao vây chúng ta rồi. Quân ca, làm sao rút lui bây giờ?" Khí thế của cảnh sát uy nghiêm, chạy thẳng đến đây hoàn toàn có sự chuẩn bị.

Quân ca nhìn về phía Thượng Quan Kỳ, sắc mặt Thượng Quan Kỳ có chút khó coi: "Các ngươi vẫn chưa xử lý sạch sẽ?"

"Thiếu gia, chúng tôi đều đã xử lý tốt, tuyệt đối không ai nhìn thấy."

Thượng Quan Kỳ có chút không vui, nhưng không có nhiều tức giận: "Vậy sao bây giờ cảnh sát lại tới?"

Quân ca không nói nên lời.

Minh Thù giơ tay: "Ta báo cảnh các ngươi cưỡng đoạt dân nữ, đây là phạm pháp, ta bảo vệ quyền lợi của mình, không có ý xấu."

Cảnh sát tới cũng quá chậm rồi, hiệu suất làm việc của Lục Mao càng ngày càng thấp, khấu trừ đùi gà! Trừ hai cái đùi gà!

Trẫm thật sự rất đói!

Diêm Trạm: "..." Rốt cuộc cô có biết thân phận của mình là gì hay không, động một chút là báo cảnh sát, cục cảnh sát là của nhà cô mở hả!

-

Cảnh sát thu hẹp vòng vây lại, Thượng Quan Kỳ cho người chuẩn bị dời đi.

Quân ca tới trước mặt Minh Thù và Diêm Trạm, ngữ khí không phải rất tốt: "Diêm tiên sinh, Ôn tiểu thư, sợ rằng phải khiến các người chịu ấm ức một chút rồi."

"Không ấm ức." Minh Thù mỉm cười, đột nhiên động thủ đá về phía Quân ca. Quân ca không ngờ Minh Thù đột nhiên động thủ đá trúng vào bụng hắn, hắn ôm bụng lùi lại mấy bước:

Thượng Quan Kỳ tiến lên ngăn Minh Thù lại: "Tiểu Ý, đi theo anh.""Đánh trả là được rồi."

"Tại sao phải đi theo anh, anh đẹp trai hả?" Minh Thù gạt Thượng Quan Kỳ ra, lấy một cành hoa khô từ trong bình hoa ở trong phòng ra, đánh lên mặt Thượng Quan Kỳ.

"Tiểu Ý!" Thượng Quan Kỳ chỉ lẩn tránh chứ không đánh trả, ánh mắt buồn bã, chân thành nói:

"Anh thật lòng thích em, em đi theo anh đi, anh có thể vì em mà từ bỏ bất cứ thứ gì."

"Ngươi cho là ta chết rồi sao?"

Diêm Trạm chen vào giữa hai người, hai người nhanh chóng giao đấu. Minh Thù ngược lại rảnh rỗi, nhìn hai người đánh nhau.

Có đồ ăn vặt để ăn thì càng tốt.

Diêm Trạm luôn chiếm ưu thế, thân thủ Thượng Quan Kỳ cũng không tệ nhưng mỗi lần đều sẽ bị Diêm Trạm áp chế, có thể bởi vì Diêm Trạm bị thương, thỉnh thoảng sẽ xuất hiện kẽ hở.

Hình như Thượng Quan Kỳ cũng đã nhìn ra.

Đầu ngón tay hắn xuất hiện nhiều tia sáng hơn, từ trước mắt Minh Thù thoáng qua. Dường như Diêm Trạm không chú ý đến, lập tức cánh tay bị rạch một đường.

Mà đúng lúc này, thân thể Diêm Trạm nhoáng lên, sắc mặt trắng bệch, cả người đều quỳ xuống.

Thượng Quan Kỳ đá một cước vào đầu vai Diêm Trạm, thân thể Diêm Trạm ngã lên giá sách. Bên ngoài phòng có vài người xông vào ấn giữ Diêm Trạm lại.

"Loại thủ đoạn như vậy, ngươi cũng dùng?" Diêm Trạm ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lẽo.

Thượng Quan Kỳ sửa sang lại quần áo, vẫn là dáng vẻ ôn hòa: "Tiểu Ý, hiện tại đến phiên em lựa chọn, đi theo anh, hay là nhìn thấy hắn chết."

Minh Thù muốn tìm đồ ăn vặt để an ủi nhưng trong túi trống rỗng, cô cong lưỡi, chậm rãi nở nụ cười: "Anh đã làm gì anh ấy?"

"Chỉ là một chút thuốc, không cần khẩn trương. Tiểu Ý..." Thượng Quan Kỳ tới gần Minh Thù, ánh mắt dịu dàng như nước:

"Đi theo anh đi, anh về nước chính là vì em. Chỉ cần em đi theo anh, em nói gì anh cũng đồng ý."

"Anh thật sự thích em?"

"Tiểu Ý, anh yêu em."

"Người yêu em nhiều lắm, không hề thua kém anh." Minh Thù mỉm cười:

"Cho nên xin anh ngàn vạn lần không nên yêu em." Dù sao trẫm đã có người cho đồ ăn vặt.

"Tiểu Ý, em đừng ép anh." Vẻ mặt Thượng Quan Kỳ đau khổ.

Quân ca kéo Diêm Trạm từ dưới đất dậy, vén tay áo của hắn lên, ống tiêm nhỏ dài đang đâm vào tĩnh mạch hắn. Thượng Quan Kỳ vươn tay về phía Minh Thù: "Tiểu Ý, em không muốn hắn chết thì hãy đi theo anh."

Minh Thù cười đưa tay qua, Thượng Quan Kỳ thần sắc vui vẻ, giọng nói kích động: "Tiểu Ý, anh biết là em nhất định sẽ đi theo anh."

"Ôn Ý!"

Diêm Trạm dường như là hét lên.

Cô dám đi theo hắn, hắn sẽ giết chết cô.

Nụ cười Minh Thù vẫn như thường, như không nghe thấy tiếng Diêm Trạm hét. Song lúc ngón tay Minh Thù chạm tới Thượng Quan Kỳ, cô giữ hơi chặt, cả người Thượng Quan Kỳ bị quật ngã trên mặt đất, đồng thời Quân ca kêu lên một tiếng, người bên cạnh Diêm Trạm đều té xuống đất một cách kỳ quái.

Thân thể Diêm Trạm thuận thế trượt xuống mặt đất.

Minh Thù giơ chân chặn Thượng Quan Kỳ lại, hạ giọng cảnh cáo: "Thượng Quan Kỳ, anh không nên lấy anh ấy ra uy hiếp em."

Minh Thù từ bên người Thượng Quan Kỳ đi qua, đỡ Diêm Trạm dậy, tiện tay túm lấy thú nhỏ trên mặt đất thả lại vào trong túi.

Lục Mao từ cửa sổ thò đầu vào, vài người tiện thể nhảy vào: "Đại tiểu thư, đi mau, cửa chính đã bị bao vây rồi."

Diêm Trạm dựa vào Minh Thù, hắn cười như không cười liếc mắt nhìn Thượng Quan Kỳ, có một cảm giác kì lạ rất vượt trội.

Thượng Quan Kỳ bị người Lục Mao chĩa súng vào đầu, hắn chỉ có thể nắm chặt bàn tay, không cam lòng nhìn Diêm Trạm dương dương đắc ý được Minh Thù đưa đi.

Rời khỏi khu biệt thự, đoàn người nhanh chóng rời khỏi chỗ này.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 509: Vương Miện Bóng Đêm (36)

Đám người Thượng Quan Kỳ vốn dĩ có thể chạy đinhưng Minh Thù cho người ngăn họ lại, còn dẫn cảnh sát tới.

Trước đây Minh Thù nói tình nghĩa chủ nhà, mời bọn họ đến đồn cảnh sát, giờ lời này được thực hiện vô cùng hoàn hảo.

“Ôn Ý.” Diêm Trạm dựa vào người Minh Thù, cảnh bên ngoài vút qua, bọn họ đang trên đường trở về Thanh Thị:

“Em chọn tôi, có phải thể hiện rằng em thích tôi không?”

Minh Thù cúi đầu băng bó vết thương cho hắn. Nghe thấy lời hắn, động tác cô hơi khựng lại, sau đó cười phủ nhận: “Anh nghĩ nhiều rồi, năm đó tôi đã chọn người đàn ông tôi ngủ cùng.”

Minh Thù đột nhiên dùng sức trong tay: “Diêm Trạm, lần sau còn không biết yêu thương bản thân mình như thế, tôi không ngại giúp anh chém vài nhát.”

Diêm Trạm đau đến toát mồ hôi lạnh: “Đây là do Thượng Quan Kỳ làm.”

Minh Thù kết nút lại, nâng cằm hắn lên: “Anh cứ bắt tôi phải nói trắng ra? Cho dù anh bị thương, lúc đó cũng không nên có nhiều sơ hở như vậy, Diêm Trạm…”

Diêm Trạm chặn miệng Minh Thù lại, hôn một cái rồi hắn mới thấp giọng nói: “Tôi chỉ muốn biết, trong lòng em rốt cuộc có tôi không.”

Minh Thù không biết là có thở dài hay không: “Nếu tôi không chọn anh?”

Diêm Trạm ôm Minh Thù: “Vậy tôi sẽ chết trước mặt em.” Có biến thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho em, tôi sẽ chờ làm ác mộng của em!

“Vậy tôi vẫn phải đốt cho anh ít giấy, để anh khỏi phải sống thê thảm dưới đó, ôi, sao tôi lại lương thiện thế nhỉ.”

Diêm Trạm siết cô.

“Đừng động tay động chân, thân với anh lắm sao?”

“Ngủ rồi còn không thân? Có chỗ nào trên người em tôi chưa hôn, chưa sờ… Đau, em không thể thục nữ một chút ư, cứ bóp vết thương của tôi là có ý gì!”

“Biết đau là tốt rồi, còn dám sờ linh tinh nữa, tôi giúp anh rạch thêm phát nữa.”

“…”

Vợ của người ta thì hiền lành dịu dàng, đoan trang khéo léo, vợ hắn thì… chẳng đáng yêu tí nào!

Lão tử kệ đấy!

…

Đưa đồ cho Diêm Trạm rồi, Minh Thù cũng không muốn trở về nữa, nhưng Diêm Trạm phát hiện cô bắt đầu có hành động, không phải là người cả ngày ôm đồ ăn vặt, cười tủm tỉm xem kịch vui như trước nữa.

Diêm Trạm tự an ủi mình, là vì Thượng Quan Kỳ đả thương cô, cô mới bắt đầu có hành động.

Thế lực của Thượng Quan Kỳ ở vùng Trung Đông, nhưng không biết Minh Thù nói gì với ông Ôn, ông Ôn giao tất cả thuộc hạ cho cô chỉ đạo.

Trong thời gian đó, Thanh Thị kết hợp với toàn bộ thế giới ngầm trong nước, bắt đầu xáo trộn một vòng mới.

Hành động hơi lớn khó tránh khỏi sẽ khiến người ta phản kích, Minh Thù hùng hổ, không cho phép Diêm Trạm chiếm giữ khuê nữ của cha cô đưa đi, sau đó bắt đầu ứng phó các thể loại ám sát.

“Hành động của em có phải hơi nhanh không?” Diêm Trạm hỏi Minh Thù:

“Cái gì cũng chưa triển khai xong, ngộ nhỡ chọc giận chúng, cùng nhau liên kết đối phó em thì phải làm sao?”

“Không phải còn anh sao?” Minh Thù bày bánh ga-tô trước mặt, cái miệng nhỏ của cô nhai nhai, lối ăn nho nhã vô cùng dễ chịu: “Anh sẽ giúp tôi, đúng không?”

“Tại sao tôi phải giúp em?” Một cô gái đến cả hắn cũng không chạm vào được, lão tử dựa vào cái gì phải giúp em, không giúp.

“Không giúp thật?”

“Không giúp.”

“Vậy bỏ đi, dù sao cũng không trông cậy được vào anh.”

“…” Khỉ chứ, không phải em nên nũng nịu cầu xin lão tử sao? Cái người không theo kịch bản này! Đạo diễn, tên thần kinh này có phải đi nhầm trường quay rồi không!

Ai thèm giúp chứ.

Lão tử thèm vào giúp.

Giận quá đi!

Thực lực trong nước, phía ông Ôn không hề thua kém. Phía Diêm Trạm không hành động, thậm chí còn mở cửa sau cho Minh Thù, đôi khi chỉ cần giúp một chút, các thế lực khác thực ra cũng thêm chút khó đối phó.

Có điều trong mấy tháng, Minh Thù đã tập hợp được kha khá.

Minh Thù ngẩng đầu khỏi chồng giấy, có chút không chắc chắn hỏi: “Cậu nói gì?”“Đại tiểu thư, Lương Thần chết rồi.”

Lục Mao nuốt nước miếng: “Lương Thần… chết rồi.”

Minh Thù hít sâu một hơi, mỉm cười: “Không phải tôi bảo các cậu trông chừng hắn sao?”

Lục Mao mếu mặt: “Chúng tôi có trông, hôm nay hắn xuất viện, hai chiếc xe của ta đi theo hắn. Ai biết được đột nhiên có chiếc xe bất ngờ lao tới như kẻ điên đụng vào xe hắn, Lương Thần liền chết tại chỗ…”

Minh Thù: “…” Khỉ chứ.

Vòng hào quang của nhân vật chính đều vứt cho chó rồi sao? Dễ chết thế à!

Minh Thù vỗ bàn một tiếng “bang”: “Diêm Trạm đâu?”

“Diêm gia… hình như về Giang Châu rồi.”

Gần đây loạn như vậy, Minh Thù lấy khí thế lôi đình chèn ép khắp nơi.

Bên phía Diêm Trạm tuy không bị ảnh hưởng nhưng người phía dưới chắc chắn không an phận, hắn phải trở về ổn định.

Huống chi trên người hắn còn mang theo thứ quan trọng như vậy.

Giết chết đối tượng mang giá trị thù hận của cô rồi bỏ chạy phải không?

Đừng để trẫm bắt được ngươi.

Vì vậy, thế lực khắp nơi phát hiện ra họ bị chèn ép càng nghiêm trọng hơn.

Thời điểm Minh Thù thu nạp thế lực, Thượng Quan Kỳ cũng không còn rảnh rỗi, mấy lần phái người ra sức bắt Minh Thù. Tuy cuối cùng đều không thành công nhưng động tác này quấy rối thành công đồ ăn vặt của Minh Thù.

Cho nên sau khi thế lực trong nước tích hợp lại, Minh Thù chĩa kiếm về Trung Đông trước tiên. Phải giết chết kẻ điên Thượng Quan Kỳ.

"Đại tiểu thư, tiến độ này của chúng ta có phải hơi nhanh không?”

“Nhanh? Tôi còn e là chậm đấy, sợ gì, bảo các người lên thì lên, vũ khí đều giải quyết cho các người rồi, các người sợ cái gì? Nước ngoài lại không ai quản các ngươi, đánh xong thì chạy, như vậy mà còn bị bắt thì các người là đầu heo.”

Khóe miệng Lục Mao giật một cái, đại tiểu thư không biết lấy được một nùi vũ khí kiểu mới từ đâu ra, lực sát thương kia…

Minh Thù nói thầm: “Giải quyết sớm một chút thì được yên tĩnh ăn đồ ăn vặt sớm một chút.”

“…” Cho nên đại tiểu thư chính là vì không để người khác quấy rối cô ăn vặt, chỉ như vậy thôi sao? Mấy người đó nghe chỉ biết khóc!

Vì một nửa nguyên nhân là không để người ta quấy rối đồ ăn vặt, còn một nửa nguyên nhân là Thượng Quan Kỳ.

Hắn không nên ra tay với Diêm Trạm.

Đương nhiên, điểm này Minh Thù sẽ không nói với Lục Mao, cũng không nói với bất kỳ ai.

“Vậy tôi đi đây.” Lục Mao nuốt một ngụm, đại tiểu thư thế này là muốn thăng thiên đây!

Minh Thù phất tay: “Đi mau đi, đánh xong chúng ta liền về ngay.”

Lục Mao: “…” Cô cho rằng đây là du ngoạn hả, nói nhẹ nhàng như vậy. Bọn họ bây giờ là đoạt địa bàn với người ta! Là đang ở tổ chim của người ta!

Đối mặt với nhóm vũ khí mới kia, Thượng Quan Kỳ hơi kinh ngạc. Cứ coi như chúng lấy được tư liệu, cũng không nên hành động nhanh như vậy, nhóm hàng trước đó đã vứt bỏ kia… cũng không xứng.

“Thiếu gia, chúng điên rồi hay sao, ở địa bàn của chúng ta mà còn dám lớn lối như vậy?”

Trực tiếp đánh tới cả tổng bộ, quả thực quá xem thường chúng.

Thượng Quan Kỳ nhìn trạng thái giao chiến trên màn hình, chân mày hơi nhíu lại: “Sao không thấy Diêm Trạm.”

“Hình như Diêm Trạm vẫn ở Giang Châu, không ở cùng cô ta.” Người bên cạnh trả lời.

“Thiếu gia, chúng ta làm sao giờ? Những kẻ vô sỉ này như cá chạch vậy, đánh không lại thì chạy, chúng ta chưa tu chỉnh xong, chúng lại kéo về, khó chơi như kẹo da trâu vậy.”

“Còn nữa, vũ khí chúng dùng rất kỳ lạ… Lực sát thương quá lớn, tôi chưa từng thấy kiểu đó, cho dù nhóm hàng kia của chúng ta e là cũng chưa có lực sát thương lớn đến thế.”

Thượng Quan Kỳ nhíu mày càng chặt hơn: “Bảo bọn họ rút lui đến cánh trái đi, phái vài đội giữ chân chúng, chọn một đội tinh nhuệ chờ lệnh.”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 510: Vương Miện Bóng Đêm (37)

Thượng Quan Kỳ sẽ đến tìm cô, Minh Thù đã sớm đoán được. Hoặc nói là cô bày trận lớn như vậy, chính là để Thượng Quan Kỳ tới gặp cô.

Dù sao Thượng Quan Kỳ được người bảo vệ, cô lại không biết bay, muốn đánh hắn có hơi khó.

Cho nên khi Thượng Quan Kỳ dẫn người tớihầu như không gặp trở ngại gì, dễ dàng gặp được Minh Thù.

“Tiểu Ý.”

Sau một thời gian ngắn, hai người gặp nhau lại là tình huống thế này.

Minh Thù bắt chéo chân ăn bánh donut, không biểu hiện ra bất kỳ sự kinh ngạc và ngoài ý muốn nào đối với việc hắn đến, chỉ nhàn nhạt hất hất vị trí đối diện cô: “Ngồi đi.”

Thượng Quan Kỳ nhìn cô một lúc, ngồi đối diện cô.

“Tiểu Ý, chúng ta cần phải náo động tới mức này sao?” Thượng Quan Kỳ lại là kiểu ánh mắt đau thương đó.

“Lúc anh phái người bắt tôi, sao không nghĩ những lời này?” Mặt mày Minh Thù cười cong cong.

“Anh… chỉ là thích em.” Thượng Quan Kỳ nói chầm chậm:

“Có lẽ cách của anh không đúng, nhưng anh thật lòng đối với em.”

Minh Thù cắn donut nhìn hắn, khóe miệng hơi nhếch lên: “Anh thật sự thích tôi sao?”

Thượng Quan Kỳ cười khổ: “Nếu anh không thích em, hà tất phải tốn sức như vậy. Tiểu Ý, em thực sự không cảm nhận được chút gì sao?”

“Chúng ta không gặp nhau nhiều năm như vậy, anh nói thích tôi?” Coi trẫm là con nít sao? Nếu đúng là thích, có thể không gặp mặt mấy năm liền sao?

“Tiểu Ý, anh cũng rất hối hận mấy năm đó không ở bên em, nhưng nhiều năm như vậy, anh chỉ thích mình em.”

“Nhưng tôi không thích anh.”

“Vậy em thích ai?” Thượng Quan Kỳ khẽ kích động:

“Diêm Trạm ư?”

“Tôi thích ai không liên quan đến anh.”

Thượng Quan Kỳ nắm chặt hai tay, hắn nhìn Minh Thù, nói từng chữ: “Tiểu Ý, chỉ cần em ở bên anh, tất cả thế lực ở Trung Đông, anh đều cho em, được không?”

“Thiếu gia!”

Người phía sau không ngờ Thượng Quan Kỳ sẽ nói như vậy, phải biết rằng thế lực Trung Đông cũng không phải hắn có thể làm chủ hoàn toàn.

Thượng Quan Kỳ không để ý tới người phía sau, chỉ nhìn chằm chằm vào Minh Thù.

Minh Thù từ từ bật cười: “Thứ mà tự tôi có thể có được, sao phải cần anh tặng.”

Thượng Quan Kỳ: “…”

“Tiểu Ý, thế lực vùng Trung Đông không đơn giản như em nghĩ đâu.”

Minh Thù rất tán thành: “Ừ, cho nên tôi định hợp tác với bọn họ một lần.”

Thượng Quan Kỳ có chút bối rối nhưng chớp cái là biết ngay cô nói có ý gì. Cô chỉ muốn lật đổ hắn, chứ không phải những người khác, cho nên không cần thiết đắc tội những người khác.

“Nếu đã đến rồi, chúng ta hãy tính toán cho đàng hoàng.”

Trẫm là người ngươi muốn bắt thì bắt sao?

Trẫm ghi thù!

…

Thượng Quan Kỳ dẫn không ít người đến, hơn nữa còn là một đội quân tinh nhuệ, tuy Minh Thù đã đánh Thượng Quan Kỳ một trận nhưng cuối cùng Thượng Quan Kỳ vẫn chạy được.

Minh Thù cũng không có ý giết người, nhưng thế lực vùng Trung Đông vẫn phải thu. Thượng Quan Kỳ không thấy đâu, tựa như sau khi về bên đó, hắn liền mất tích, dù sao Minh Thù cũng tạm biệt rồi.

Thời gian Minh Thù ở nước ngoài dường như chưa gặp Diêm Trạm, hoặc nói là đã rất lâu rồi chưa gặp Diêm Trạm.

Thế lực ở nước ngoài dễ thu hơn trong nước nhiều, chỉ cần giải quyết người cầm đầu là được. Lục Mao nhìn đại tiểu thư nhà hắn thu mua từng nhà, không thu mua được thì dùng vũ khí, còn không được nữa thì đổi người đứng đầu.

Đây chắc là lần thống nhất vùng Trung Đông nhanh nhất.

Quỳ đại tiểu thư luôn.

Minh Thù lại nghĩ là, thế này có thể ăn thoải mái rồi, cũng không có ai đến quấy rối.

Minh Thù giải quyết vùng Trung Đông, sau khi về nước lại bận tối mắt tối mũi. Sau lần này, nhà họ Ôn chính là “vị vua không bao giờ bị phế”.

Có thời gian rồi, chuyện đầu tiên Minh Thù làm chính là… ăn.

Sau đó đến thẳng Giang Châu, cô còn phải tính sổ với tên thần kinh Diêm Trạm này.

Nhưng khi cô đến Giang Châu, Diêm Trạm không ở Giang Châu.

…

Càn Châu.

“Diêm gia, khi nào thì chúng ta về?” Hạ Nhàn rất đau đầu.

“Vậy chúng ta cũng không thể cứ ở chỗ này được.”“Không về.” Hắn mà về e là sẽ bị đánh chết, kẻ thần kinh kia chắc chắn biết hắn giết Lương Thần. Nghe nói cô đã từ nước ngoài về, hắn không thèm về.

“Ở đây phong cảnh đẹp, cậu có gì không hài lòng?”

“Nhưng…” Đây là địa bàn của nhà họ Ôn!

Hiện giờ nhà họ Ôn…

Hạ Nhàn nghẹn lòng, gần đây Diêm gia không làm gì, vùng Trung Đông kia hắn cũng không có hứng thú, hiện giờ nhà họ Ôn độc quyền.

Diêm Trạm nói gì cũng không quay về, có lẽ là cảm thấy nơi nguy hiểm nhất mới là nơi an toàn nhất.

Hạ Nhàn không làm gì được Diêm Trạm, vẻ mặt buồn bực ra khỏi phòng.

Vừa ra khỏi phòng liền thấy Minh Thù dẫn theo Lục Mao, vẻ mặt tủm tỉm đi đến.

Rõ ràng là cười dịu dàng ôn hòa nhưng Hạ Nhàn như cảm giác được gió lạnh thổi thấu xương, máu chảy ngược…

Hạ Nhàn: "…"

Lục Mao trước một bước giữ Hạ Nhàn lại, không cho phép hắn mật báo với người bên trong.

"Ta nói rồi, không về." Diêm Trạm tưởng Hạ Nhàn chưa từ bỏ ý định, không nhịn được xoay người:

"Cậu có thôi…"

Câu nói kế tiếp ngắc ngứ trong cổ họng hắn.

Minh Thù đóng cửa lại, khóa trái.

Diêm Trạm đạp cửa sổ muốn chạy đi, nhưng vừa cúi đầu đã thấy một hàng người đứng ở bên dưới, đang chờ hắn nhảy.

Hắn ngượng ngùng thu chân lại, giữ bình tĩnh xoay người: "Ôn tiểu thư."

Bình tĩnh! Lão tử có thể thắng!

Minh Thù ngồi trên ghế sofa trong phòng, nhướng mày cười khẽ: “Chạy đi.”

Chạy? Lão tử muốn là có thể chạy được thôi!

Diêm Trạm hít sâu: “Sao em biết tôi ở đây?”

“Tôi lắp máy định vị trên người anh.”

Con khỉ!

Không tức giận, bình tĩnh, không thể mất hình tượng.

Diêm Trạm về lại chỗ, ngồi đối diện Minh Thù, bắt đầu liều mạng dùng kỹ xảo với Minh Thù: “Ôn tiểu thư, em tìm tôi có việc?”

Minh Thù mỉm cười: “Lương Thần do anh giết?”

“Ôn tiểu thư có chứng cứ không?” Chính là tôi giết đấy, thì sao, sự tồn tại Lương Thần gây cản trở nghiêm trọng đến tính ổn định của kế hoạch, thanh trừ những lỗi lập trìnhlà chức trách của hắn. Lão tử không sai!

“Không có.”

“Nếu không có, Ôn tiểu thư đừng nên nói lung tung.”

“Tôi nói là anh, thì chính là anh.”

Diêm Trạm tức: “Em vô lý!”

“Anh nhất định phải để tôi phân rõ phải trái?” Lúc trẫm giảng đạo lý, cũng rất đẹp trai đấy.

Diêm Trạm: “…”

Diêm Trạm chết cũng không thừa nhận Lương Thần là do hắn giết. Hắn chắc chắn Minh Thù không có chứng cứ, nghi ngờ thì ích gì, cô không có chứng cứ, ha ha…

Quả thực Minh Thù không có chứng cứ, phía Lục Mao không tra ra được là ai làm. Tên tài xế kia có chút thù riêng với Lương Thần, còn chơi thuốc xuất hiện ảo giác, tất cả đều rất sạch sẽ, không tìm được bất kỳ chứng cứ nào cho thấy chuyện này có liên quan với Diêm Trạm.

Nhưng cô biết, chính là hắn làm.

“Lại đây.”

Minh Thù vẫy tay Diêm Trạm.

“Không muốn.” Dựa vào cái gì bảo lão tử qua, cứ không qua đấy.

Minh Thù chỉ muốn cười một cái, tự mình đứng dậy qua bên đó ngồi. Toàn thân Diêm Trạm nổi da gà, cô muốn làm gì… Giết người diệt khẩu sao? Vẫn muốn báo thù cho Lương Thần?

Diêm Trạm nhăn nhó mặt, biểu cảm hung dữ liếc nhìn cô, tựa như cô dám làm gì hắn, hắn sẽ xé xác cô.

Thực ra lúc Minh Thù xô ngã hắn, Diêm Trạm không hề có chút phản kháng nào.

Minh Thù chống hai bên đầu hắn, ánh mắt cô mang theo tia sáng, giọng nói mềm mại: “Ở cùng tôi một buổi tối, tôi tặng anh một thứ, thế nào?”

“Em coi tôi là gì?” Diêm Trạm phiền muộn.

Minh Thù hôn hắn, hàm hồ trả lời một tiếng: “Ừm… thiếu gia cao giá?”

Diêm Trạm: “…”

Cô nói gì?

Thiếu gia… cao giá?

Khỉ chứ, cô bao lão tử!

Buông lão tử ra! Không được sờ! Không được cởi quần áo lão tử, lưu manh, dừng tay!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 511: Vương Miện Bóng Đêm (Hết)

Sau đó Diêm Trạm mới biết được đúng là hắn cao giá, cô ngủ với mình một đêmliền đưa tất cả vùng Trung Đông cho hắn.

“Lần sau ngủ với em, có phải em sẽ đưa tôi những vùng khác không?” Diêm Trạm cọ bên người Minh Thù đang ăn bánh pudding.

Minh Thù nghiêng người, đề phòng hắn như đề phòng cướp, giọng trầm lặng nói: “Vậy tôi ngủ không dậy nổi rồi, anh mau đi đi, cố gắng còn có thể tìm một nhà.”

Coi những thứ này là củ cải trắng, cô có thể tùy tiện mua về?

“…”

Đến nhà ông nội cô ấy.

…

Hai người đều ở Càn Châu, tất nhiên được ông Ôn nương tay, hiện giờ ông Ôn bận bịu nhiều việc, không có thời gian giáo huấn Diêm Trạm.

Nhưng nghe nói Minh Thù giao vùng Trung Đông cho Diêm Trạm, vẫn có chút giật mình, gọi Minh Thù đến gặp riêng ông.

“Con gái, con nghiêm túc?” Gương mặt ông Ôn luôn tươi cười, giờ lại nghiêm túc.

“Gì ạ?” Trẫm vẫn rất nghiêm túc với đồ ăn vặt.

“Vùng Trung Đông.” Ông Ôn nói:

“Con vất vả lắm mới lấy được, tại sao lại chắp tay dâng cho Diêm Trạm? Được rồi, cho dù con thích hắn, vậy con cũng không thể làm vậy. Con biết có bao kẻ muốn chỗ đó không, có phải con ngốc rồi không?”

Không phải ông Ôn muốn nơi đó, nhưng cứ chắp tay dâng cho người như vậy, trong lòng ông vẫn đau.

“Tặng cũng tặng rồi, cần gì lý do?” Minh Thù thấy biểu cảm của ông Ôn khó nhìn, liền kiếm đại một lý do:

“Một đứa con gái như con, qua bên đó nhiều không an toàn. Diêm Trạm da dày thịt béo, bắn vài phát súng cũng không chết được, hắn thích hợp.”

Lời này nghe đã biết lừa gạt.

Con gái trưởng thành, cánh tay cũng vươn ra ngoài.

Ông Ôn đau lòng, ông nuôi con gái nhiều năm như thế, sao lại bị một con sói tha đi chứ?

Ông Ôn nói vài câu, Minh Thù đều nói đại để lừa ông, ông cũng không nói nữa, trầm giọng: “Nếu đã vậy rồi, lúc nào con định cử hành hôn lễ với nó? Nó cầu hôn con chưa?”

“Cha, việc này cha cũng đừng quan tâm, con tự có tính toán.”

Ông Ôn rên một tiếng: “Sao cha lại không quan tâm? Cha là cha con, nếu con không hạnh phúc, cha xuống suối vàng gặp mẹ con, không phải bà ấy sẽ đánh chết cha?”

Minh Thù: “…” Làm ma không phát biểu ý kiến, ông vui là được rồi.

"Cha cho con biết, nếu tiểu tử thối kia dám khi dễ con, cha không đánh chết nó, đừng tưởng nó…"

Minh Thù cắt ngang ông Ôn đang huyên thuyên không ngớt, chạy ra khỏi phòng như một làn khói.

Ông bố thời kỳ mãn kinh mà nói một cái thì thật đáng sợ.

Minh Thù sợ ông Ôn tiếp tục nhắc tới, hôm đó liền bay về Thanh Thị, lên máy bay rồi lại nhớ mình đã quên mang Diêm Trạm theo.

Diêm Trạm bị bỏ quên lần nữa: "…" Có câu "khỉ chứ" nhất định phải nói.

Lão tử đẹp trai vậy, nói vứt là vứt, để người khác nhặt được thì làm sao?

…

Công ty của Quý Việt An càng ngày càng lớn, bây giờ đã có chút danh tiếng.

Hiện giờ Minh Thù không phải là sếp lớn của công ty Quý Việt An. Lần trước cô đánh Trung Đông, nhóm vũ khí kia chính là lấy từ chỗ Quý Việt An, nam chính mới là công nghệ đen thực sự.

Vì điều này, Minh Thù chuyển cổ phần công ty cho Quý Việt An, dù sao người ta bản lĩnh xuất chúng, đâu thể dễ dàng cho cô thế.

Bên cạnh Quý Việt An có không ít cô gái, nhưng nghe nói thân cận nhất là cô gái tên Hoa Vân. Trong kịch bản này trừ Ôn Ý, vai diễn Hoa Vân là nhiều nhất, cho nên bây giờ đoán chừng Hoa Vân đã lên ngôi.

Nhưng thi thoảng Quý Việt An vẫn sẽ mời Minh Thù ăn, đầu tiên là cô biết bí mật của mình, đảm bảo không cho phép cô nói ra ngoài bất kỳ lúc nào, cho nên không thể đắc tội. Thứ hai, Thanh Thị là địa bàn của cô, có vấn đề gì, tìm cô phê duyệt không thành vấn đề.

Có điều Minh Thù rất nhiều lần đều từ chối hắn, giọng nói của cô rõ ràng là vui mừng, cuối cùng lại nghiến răng cự tuyệt.

Quý Việt An cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng thời gian hắn phải làm việc càng nhiều, cũng không còn thời gian để cân nhắc.

“Quý tổng, hợp tác vui vẻ.”

“Hợp tác vui vẻ.”

Trong quán bar xa hoa trụy lạc, Quý Việt An uống mấy chén với lão tổng đối diện rồi đứng dậy rời đi, để mấy người còn lại uống với lão tổng.

Ngoài hành lang rất yên tĩnh, Quý Việt An thở ra một hơi.

Hắn từ tay trắng, đến giờ… thật là khiến người khác không tin được.

“Anh muốn đi thì tôi phải đi với anh? Dựa vào cái gì? Tôi không đi.” Âm thanh quen thuộc truyền đến từ phía bên cạnh.

Cô gái mặc quần áo bình thường, ánh mắt dừng trên mặt hắn, cười nhẹ nhàng như ánh nắng mặt trời.Quý Việt An khẽ nghiêng đầu, nhìn về bên cạnh, hai bóng người đi tới từ phía đó.

Người đàn ông mặc âu phục, tùy ý khoác tay lên vai cô gái, sáp lại quá gần. Âm thanh nói chuyện của hắn rất thấp, Quý Việt An cũng không nghe thấy hắn nói gì.

Sau đó chính là giọng nói trong trẻo: “Vừa hay, chạy đi thì tôi sẽ thay người khác, chán ngán lâu rồi.”

Người đàn ông hiển nhiên có chút tức giận, nói gì đó với cô, sau đó kéo cô đi về hướng khác. Bóng dáng hai người rất nhanh biến mất trên hành lang.

Quý Việt An thư thái cười nhẹ, xoay người vào hộp đêm, lại rơi vào tiếng ồn ào của đèn đỏ rượu xanh.

Diêm Trạm kéo Minh Thù ra khỏi câu lạc bộ, lái xe đưa cô ra bờ sông. Bờ sông không có ánh sáng, lúc này tối như mực, mơ hồ có thể thấy được hành lang ngắm cảnh xây bên bờ sông.

“Nhắm mắt.” Diêm Trạm kéo cô xuống xe.

“Sao anh lắm chuyện thế.” Minh Thù có chút không nhịn được.

“Nhanh lên.”

Minh Thù: “…”

Minh Thù nhắm mắt lại, Diêm Trạm đưa cô đi về trước mấy bước, cảnh cáo một tiếng: “Không được mở ra đấy!”

“Ừ.”

Gió sông ào ào, tiếng sóng từng hồi.

Minh Thù cảm thấy Diêm Trạm đã rời khỏi, cô đợi một lúc. Có tiếng dòng điện vang lên, tiếp theo trước mắt có ánh sáng lóe lên, Minh Thù mở mắt ra theo bản năng.

Chỉ thấy hai bên bờ sông, đèn màu lần lượt sáng lên, từ phía xa tràn đến trước mặt cô soi sáng hành lang ngắm cảnh trước mặt cô, trên đất xuất hiện ký hiệu mũi tên.

Minh Thù nhìn từ hành lang, không có bóng dáng Diêm Trạm.

Làm trò gì thế?

Hành lang sau lưng cô không sáng đèn, Minh Thù chỉ có thể đi về phía trước theo mũi tên. Mỗi đoạn cô đi qua, đèn màu liền tắt một đoạn.

Hành lang quanh co, Minh Thù quẹo hai lần, rốt cuộc nhìn thấy Diêm Trạm. Hắn đứng trước khinh khí cầu to lớn, khinh khí cầu sáng rực rỡ, bên trong đầy hoa hồng.

Diêm Trạm để một tay đằng sau, tay kia cầm hoa hồng để ở phía trước, ánh sáng đảo qua trên mặt hắn mang theo ôn nhu vô hạn, tựa như vương tử bước ra từ truyện cổ tích.

Minh Thù đứng tại chỗ vài giây, chầm chậm đi qua.

Diêm Trạm khom lưng, đưa hoa hồng tới trước mặt cô: “Ôn tiểu thư, liệu anh có vinh hạnh được mời em đi chơi đêm Thanh Thị không?”

Minh Thù chưa nhận: “Nếu em nói không thì sao?”

Diêm Trạm: “…” Đừng phá hỏng bầu không khí được không! Lão tử tạo ra bầu không khí này dễ lắm sao? Một câu của em liền hủy rồi! Lão tử có thù oán với em ư!

Đang lúc Diêm Trạm chuẩn bị tức giận, hoa hồng trong tay hắn được nhận. Diêm Trạm từ từ nén lửa giận, mỉm cười nắm tay cô.

Khinh khí cầu từ từ bay lên, toàn cảnh Thanh Thị bây giờ như một bức tranh chuyển động trước mặt họ. Pháo hoa nở rộ như sao đêm chảy xuống, rải trên mặt sông.

Diêm Trạm ôm lấy Minh Thù từ phía sau, hắn mở hộp nhỏ trong tay ra, hắn ghé sát tai cô thì thầm: “Ôn Ý, em có đồng ý gả cho anh không?”

“Em có một vấn đề rất quan trọng.”

“Hả?”

“Anh biết lái khinh khí cầu ư?”

“Không biết.”

“Vậy chúng ta làm sao xuống dưới?”

“…”

Ánh đèn Thanh Thị từ xa sáng trưng, rực rỡ lóa mắt.

Hai người nhìn nhau không nói gì.

…

Minh Thù chỉ sống năm năm ở thế giới đó. Diêm Trạm cầu hôn ba lần mới thành côngnhưng thật bất hạnh là, vừa mới kết hôn ba tháng thì cô chết.

Tại sao chết?

Vấn đề này thật đau tim.

Lúc đi cửa hàng bách hóa, có cặp vợ chồng cãi nhau, cô đứng sát bên xem cuộc vui. Ai biết hai người kia đánh nhaulây qua bên cạnh, quần chúng vây xem lui về phía sau, cô bị chen đến lan can, lan can cứ như vậy… bị gãy!

Hãi không?

Chết không nhắm mắt!

Hài Hòa Hiệu chỉ có thể chột dạ, không nói chuyện với Minh Thù, trực tiếp xóa tư liệu.

Họ tên: Minh Thù.

Giá trị thù hận: 180000

…

Nhiệm vụ phụ: Thất bại

Nhiệm vụ ẩn: Không

Ghi chú: Nhiệm vụ chính thất bại, trừ bốn mươi ngàn giá trị thù hận, nếu có vấn đề gì không chấp nhận khiếu nại.

Minh Thù: "…" Thế giới trước nhiệm vụ chính thất bại ngươi chỉ trừ trẫm ba mươi ngàn, sao thế giới này lại trừ bốn mươi ngàn?

[Nếu có vấn đề, không chấp nhận khiếu nại.]

Minh Thù: "…" Khỉ chứ, hệ thống lòng dạ hiểm độc! Sớm muộn gì ngươi cũng ngỏm!

*

Phần thứ mười bốn đã kết thúc.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 512: Đào Hoa Tiễn (1)

#Đầu đề Yêugiới: Đào Tiễn một lời không hợp liền kế thừa ngôi vị hoàng đế#

“Giết yêu!”

Âm thanh the thé đánh thức Minh Thù. Theo bản năng, cô đưa tay che tai lại nhưng phát hiện mình không có tay, chỉ có cành, trên cành, hoa đào màu hồng đang nở tầng tầng lớp lớp, đẹp rực rỡ.

Tình huống gì vậy?

Cơ thể trẫm đâu?

Tay trẫm đâu?

Chân trẫm đâu?

Minh Thù run run, hoa đào đầy trên cây rơi xuống đất. Mặt đất bị cánh hoa phủ kín, toàn màu hồng, cả thế giới dường như đều màu hồng.

Minh Thù: “…”

Nhất định là phương thức trẫm mở ra không đúng rồi.

Minh Thù hít sâu một hơi.

Làm lại lần nữa.

Nhắm mắt, mở ra.

Vẫn là cây hoa đào màu hồng đầy cành.

Ha ha!

Trẫm ăn gì!

Ăn hoa sao?

“Giết yêu, giết yêu!”

Âm thanh the thé vừa rồi lại vang lên, Minh Thù rất dễ dàng thấy được kẻ hô hào chính là một khóm cỏ nhỏ bên ngoài tường, lúc này có con mèo đang cắn lá của nó.

Cho nên nó kêu thảm thiết.

Muốn yên tĩnh.

Lúc Minh Thù yên tĩnh, thuận tiện tiếp nhận kịch bản.

Nữ chính giả tên Giản Oánh, xuyên qua sách mà tới.

Nhân viên văn phòng yêu quái, thường ngày phụ trách đăng ký cho tiểu yêu quái, làm thủ tục hợp pháp hóa thân phận cho các tiểu yêu quái, đơn giản mà nói chính là thư ký.

Giản Oánh trong sách bởi vì thích nam chính, cuối cùng tìm đường chết. Giản Oánh xuyên sách đến cảm thấy mình có thể xuyên sách, có lẽ giờ cô ta mới là nữ chính, thế là bành trướng.

Cho nên cô ta quyết định nhất định phải sống tốt hơn nữ chính, trước tiên là cướp nam chính trước khi nữ chính cứu, sau đó bắt đầu bôi nhọ nữ chính, để nam chính căm phẫn nữ chính không thôi.

Vì vậy nam chính không thích nữ chính, Giản Oánh liền hợp lý hóa tình tiết cẩu huyết, ở bên nam chính.

Nguyên chủ tên Đào Tiễn, một gốc đào hoa yêu…

Cô có thể biến hóa nhưng Đào Tiễn không thích dáng vẻ loài người, vẫn sinh tồn dưới hình dáng cây hoa đào, tâm tư đơn thuần, thực lực lại lớn mạnh.

Đào Tiễn đã cứu Giản Oánh một lần, bởi vì tâm tư Đào Tiễn đơn thuần, có tình cảm rất tốt đối với Giản Oánh thường xuyên đến thăm mình.

Mà Giản Oánh đối tốt với Đào Tiễn như vậy, là vì cô ta biết Đào Tiễn rất lớn mạnh. Mà sau này nam chính sẽ phải dùng đến Yêu đan cực mạnh, cô ta chỉ cần nhận được sự tín nhiệm của Đào Tiễn, đến lúc đó thuận tiện đào đi Yêu đan của cô.

Cho nên khi nam chính cần Yêu đan cực mạnh, Giản Oánh không chút do dự liền lừa dối Đào Tiễn, đào đi Yêu đan của cô.

Đào Tiễn hận Giản Oánh, oán khí và yêu tâm của cô đọng lại trong cơ thể nam chính, muốn đợi thời điểm nam chính không đề phòng, cướp đi thân thể nam chính để báo thù.

Vì vậy Đào Tiễn bắt đầu bước vào con đường boss phản diện.

Đương nhiên cuối cùng cô bị Giản Oánh nghĩ cách tiêu diệt, ngay cả một sợi tóc của Giản Oánh cũng không đụng tới được.

Từ đó về sau, Giản Oánh sống hạnh phúc vui vẻ với nam chính.

Xào xạc…

Trẫm ăn gì!

Chẳng lẽ phải ăn đất?

Đất khó ăn lắm, trẫm không ăn!

Cành cây của Minh Thù rung rung vui vẻ, con mèo ngoài tường bị dọa sợ, rời khỏi cây cỏ đang gào thét “giết yêu”.

Cỏ nhỏ khóc hu hu, Minh Thù nghe phát phiền, rung cành càng mạnh. Có lẽ cỏ nhỏ bị giật mình, ngưng khóc, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Hôm nay Đào Tiễn tỷ tỷ sao vậy, hóng gió sao?”

Minh Thù: “…”

…

Minh Thù biến thành hình người, nhảy ra khỏi cây đào. Đây là bản thể của cô, cho dù cô biến hóa, cây đào vẫn ở lại chỗ này như cũ.

Lúc này cô được trồng trong sân, trên đá xanh lát trên mặt đất, toàn là hoa đào cô rung rụng xuống.

Đào Tiễn cũng không nhớ rõ sao mình lại tới đây, cô chỉ ngủ trong núi một lúc, khi tỉnh lại đã bị trồng ở đây.

Cô lười di chuyển cho nên vẫn luôn ở trong sân, cây cỏ nhỏ bên ngoài tường có lẽ là quanh năm dựa vào cô, mở mang tri thức, cả ngày ở bên ngoài kêu la, đôi lúc Đào Tiễn nhàm chán cũng sẽ nói chuyện với nó.

Có điều…Trong sân có một ông lão ở, là người, ngày ngày sống nhàn nhã vô cùng.

Chỉ cần Đào Tiễn không ngủ đều bày ra trạng thái bất bại, ông lão kia lại không nghi ngờ gì, hiển nhiên không phải người thường.

Nhưng Đào Tiễn căn bản không suy nghĩ những thứ này.

Minh Thù trực tiếp vào nhà, tìm được một nồi thịt kho tàu.

Đều là hàng xóm, trẫm sẽ không khách khí.

Minh Thù vén tay áo lên.

Mới vừa cầm đũa lên, mu bàn tay Minh Thù đã đau rát, tiếp đó là tiếng quát lớn: “Nha đầu thối, dám ăn trộm đồ của ta!”

Ông lão càng già càng dẻo dai đứng ở cửa, hùng hổ quát cô.

Minh Thù ôm thịt kho tàu vọt sang bên cạnh.

“Còn dám chạy!” Ông lão càng tức, nhảy mấy bước vào nhà:

“Để thịt kho tàu xuống cho ta, có nghe không, để xuống cho ta!”

“Không muốn!” Thịt kho tàu của trẫm.

Minh Thù ôm thịt kho tàu chạy biến, ông lão cho dù càng già càng dẻo dai thì cũng chỉ là ông lão, không đuổi kịp Minh Thù.

Ông ta chống đầu gối thở hồng hộc: “Tiểu yêu tinh ngươi, chờ đấy!”

Ông lão chỉ vào Minh Thù, hết nhìn đông lại nhìn tây tìm gì đó, sau đó đi mấy bước lại chỗ cửa, cầm cây búa: “Xem ta có chặt ngươi không!”

Nói xong ông lão đi ra ngoài.

Minh Thù: “…” Đại hiệp, có chuyện gì từ từ nói!

Minh Thù ôm thịt kho tàu chặn đường đi của ông lão, cười híp mắt nhìn ông ta: “Đều là hàng xóm, không cần thiết tuyệt tình vậy đâu!”

Ông lão này quả nhiên biết cô.

Ông ta chĩa búa về phía Minh Thù: “Trả thịt kho tàu lại cho ta.”

Minh Thù cầm đũa, giải quyết sạch sẽ thịt kho tàu ngay trước mặt ông lão chỉ trong hai ba miếng, đặt bát trên búa, khéo léo nói: “Trả ông.”

Ông lão: “…”

Tiếp theo chính là Minh Thù bị ông lão đuổi, bay nhảy tán loạn trên sân.

Đến khi ông lão thực sự không còn sức nữa, ông ta mới quăng búa xuống, ngồi ở xích đu trong sân thở dốc.

Thịt kho tàu của lão chưa được ăn miếng nào, đã bị tiểu yêu tinh kia ăn sạch, thật là tức chết lão!

Ông lão tên là Kim Đông Nhất.

Năm nay đã tám mươi, có điều thoạt nhìn rất khỏe mạnh, vui vẻ, hoàn toàn không giống người đã tám mươi.

“Cút về cho ta, đừng để ta thấy ngươi.” Kim Đông Nhất nhìn thấy Minh Thù là lại nghĩ đến thịt kho tàu, phiền.

Minh Thù đi tới đi lui trong sân: “Sao phải về, tôi cảm thấy hiện giờ rất tốt, còn có thịt kho tàu để ăn.”

Kim Đông Nhất vỗ ghế: “Ngươi còn nói!”

“Thịt kho tàu, thịt kho tàu, thịt kho tàu.” Minh Thù cười:

“Còn không? Vẫn muốn ăn, đói quá.”

“Còn cái cẳng của bà nội ngươi ấy.” Kim Đông Nhất nhảy dựng lên, lại muốn đánh Minh Thù:

“Trước kia ngươi sống chết không ra ngoài, giờ lại ra ngoài làm gì, cút về cây của ngươi đi.”

Trước đây lão còn muốn nhìn xem cây đào hoa yêu này rốt cuộc có hình dạng gì, nhưng ông ta quan sát nhiều năm, đào hoa yêu vẫn không biến hình lấy một lần, cũng không nói chuyện với lão, đa số thời điểm đều là nở hoa, rung rinh cành lá chơi đùa vui vẻ.

Sau đó ông ta không có hứng thú với cây đào hoa yêu ngớ ngẩn này nữa.

Ai biết hôm nay vừa về tới liền thấy tiểu yêu tinh này trộm thịt kho tàu của lão.

Âm thanh Minh Thù trong trẻo: “Làm cây lâu rồi, muốn làm người thử xem sao.”

“Làm người cái gì! Làm người cái gì!” Kim Đông Nhất tức tới mức hừ hừ, làm người liền đến ăn vụng thịt kho tàu của lão, trong lòng càng nghĩ càng giận, trực tiếp uy hiếp:

“Có tin ta chặt ngươi không!”

Minh Thù nhún vai: “Ông chặt đi.”

Ông lão này rõ ràng sẽ không ra tay, nếu không… vừa rồi cũng không đuổi cô chạy quanh sân.

Kim Đông Nhất trừng mắt nhìn Minh Thù.

Trừng mắt dựng râu một hồi, lại cũng không làm gì được.

Ông ta thật không thể chặt cô được.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 513: Đào Hoa Tiễn (2)

“Đào Tiễn, ngươi lại ăn trộm đồ của ta.”

Kim Đông Nhất hét to vác theo cây búa chạy đến gốc hoa đào, ngẩng đầu nhìn cô gái ở trên cây.

Kể từ ngày hôm đó, ngày nào tiểu yêu tinh này cũng mặt dạn mày dày cũng tự do ra vào ăn của ông uống của ông.

Minh Thù đang nằm ngất ngưởng trên ngọn cây, trên người mặc một chiếc váy màu hồng nhỏ xinh mang phong cách cổ trang nhưng vẫn có thể sử dụng được trong thời đại này.

Tầng tầng lớp lớp hoa đào che lấp thân hình cô, tấm thân mỏng manh mờ ảo như một tinh linh giữa những tán hoa.

Cô ló đầu ra khỏi tán hoa, tinh nghịch cười với Kim Đông Nhất: “Vì tôi đói mà.”

“Ngươi đói, ông đây không đói à?” Kim Đông Nhất bị dáng vẻ của Minh Thù mê hoặc, qua mấy ngày nay ông đã biết rõ tiểu yêu tinh này đáng ghét cỡ nào.

“Ơ.”

Một chàng trai đẩy cửa bước vào, vừa vào đã nhìn thấy ngay một dáng người màu hồng mờ tỏ ẩn hiện trong tán hoa đào.

Đẹp đẽ như tấm ngọc mài.

Trong sáng đáng yêu vô cùng.

Dáng vẻ tinh nghịch kì lạ, bên cạnh là tán hoa đào yêu kiều đẹp đẽ, dường như cả người cô đang chìm trong một quầng sáng màu hồng.

“Ơ, sao cậu lại đến đây?” Kim Đông Nhất cầm búa nhìn hắn, ngữ điệu lạnh lùng:

“Cửa cũng không thèm gõ.”

Chàng trai im lặng quay lưng đi ra gõ cửa.

Kim Đông Nhất tức giận hừ một tiếng rồi hỏi: “Tìm ta có việc gì?”

Chàng trai nhìn lên bóng người trên cây. Cô đang vò nhẹ một bông hoa nghiêng đầu, cười khanh khách nhìn xuống, đôi mắt đó đẹp đẽ trong sáng, diễm lệ không gì sánh nổi.

“Tôi muốn ở lại đây một thời gian ngắn.” Chàng trai nhẹ nhàng nói.

“Cậu nói gì cơ?” Kim Đông Nhất ngoáy tai, giơ chiếc búa ra trước mặt:

“Nhắc lại xem nào.”

“Tôi muốn ở lại đây một thời gian ngắn.” Chàng trai lặp lại y hệt lần trước.

Không đợi Kim Đông Nhất lên tiếng, hắn đã rút ra một xấp tiền đưa cho ông: “Đây là tiền thuê.”

Kim Đông Nhất: “…”

Một lát sau, Kim Đông Nhất buông chiếc búa giật lấy xấp tiền: “Chỉ được ở trên gác, không được động vào bất cứ thứ gì của ta.

Cả cái thứ kia cũng không được phép động vào."

Kim Đông Nhất chỉ về phía Minh Thù.

Cái thứ Minh Thù: "…"

Chàng trai im lặng gật đầu, lấy tất cả hành lí vào nhà.

"Chuẩn bị xong hết rồi?" Kim Đông Nhất cười kì lạ.

Chàng trai không phản ứng gì kéo theo hành lí đi vào. Minh Thù thấy cửa sổ của gác xép đã mở, cây đào của cô ở bên ngoài có thể nhìn rõ được cảnh trong phòng.

Gác xép rất nhỏ chỉ có một chiếc giường và một tủ quần áo, vóc dáng của chàng trai cao lớn, ở trong phòng đến quay lưng cũng khó khăn.

Kim Đông Nhất đứng cạnh gốc cây lấy búa gõ gõ, cảnh cáo: "Nhìn thấy người đó rồi chứ? Đừng có trêu chọc vào hắn, cẩn thận hắn bắt ngươi đi đấy.

"Hắn là ai vậy?" Minh Thù trượt từ trên ngọn cây xuống:

"Biết nấu cơm không?"

Kim Đông Nhất trợn mắt: "Biết cái con khỉ! Tóm lại đừng có dây vào hắn. Còn nữa không được ăn vụng đồ ăn của ta nữa, nếu không ta sẽ chặt ngươi đi đấy."

Đây đã là lần thứ n + 1 ông cảnh cáo sẽ đốn hạ cô rồi, nên Minh Thù chẳng chút sợ hãi.

Cảnh cáo Minh Thù xong Kim Đông Nhất vứt búa đi, ngúng nguẩy đi ra cửa, không thèm quan tâm đến vị khách mới đến.

Minh Thù ngồi dưới gốc cây, nhìn chàng ta sắp xếp đồ đạc. Chỉ trong một giờ đồng hồ cả căn phòng xám xịt trở nên gọn gàng mới tinh nhưng vẫn bé tí thảm hại như lúc đầu.

Chàng trai đến bên song cửa, cúi đầu bắt gặp ánh mắt của Minh Thù.

Ánh mắt đó không một gợn sóng tĩnh lặng như một hồ nước chết.

Một lát sau hắn đóng cửa, ngăn ánh mắt của Minh Thù lại.

Minh Thù chớp mắt quay vào phòng tìm đồ ăn nhưng ông lão kia cỏ vẻ đã thông minh hơn, trong phòng không có lấy một mẩu đồ ăn.

Cô không có tiền…

Cô tuyệt vọng.Ngay cả ra ngoài tìm đồ ăn cũng không được.

Cô sắp thành một yêu tinh chết đói rồi.

Làm yêu thật là khó.

Minh Thù rón rén đi ra ngoài, ngồi xuống cạnh gốc đào nhìn đàn kiến, kiến có ngon không nhỉ? Nên chiên dầu hay hấp đây?

“Meo.”

Một con mèo trắng mập mạp nhảy từ trên tường xuống, Minh Thù thoáng nhìn thân hình của nó. Ánh mắt đó làm cho con mèo bị dọa cho giật mình, nhảy vụt qua tường nhanh như một làn gió.

Minh Thù: “…”

“Tôi sẽ đến ngay.” Chàng trai mặc một bộ quần áo đơn giản thoải mái, bước từ trên gác xuống.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đó là một anh chàng rất đẹp trai, gần như là hoàn hảo nhưng có đẹp đến mấy cũng không ăn được.

Nhưng…

“Này, anh ơi.”

Minh Thù gọi hắn.

Chàng trai dừng bước, quay đầu nhìn cô.

Cô bé hồng hồng nhỏ xinh đang ngồi dưới gốc đào, cười ngọt ngào, giọng nói trong vắt: “Có gì ăn được không?”

Chàng trai lắc đầu.

Minh Thù ỉu xìu lại tiếp tục nhìn bầy kiến trên mặt đất.

Nhưng hắn không đi tiếp mà lại đến bên cô: “Cô đói bụng à?”

“Ừ.” Đói sắp hết hơi rồi.

Trẫm đói sắp chết rồi.

“Tôi mua cho cô.” Chàng trai nói.

Hả?

Minh Thù nhớ lại tiền vừa nãy hắn đưa cho Kim Đông Nhất, hình như hắn cũng là người có tiền.

Vì đồ ăn.

Vì chính nghĩa.

“Người tốt cả đời sẽ được bình an.” Minh Thù ngồi bật dậy, đuôi mắt cong cong nhìn hắn, ánh mắt sáng lấp lánh.

Hắn quay lưng: “Đi cùng ta.”

Kim Đông Nhất từng cảnh cáo Minh Thù, tốt nhất đừng rời khỏi nơi này. Minh Thù phát hiện rằng người qua đường đi qua đây, dường như không thể nhìn thấy ở đây có một cây hoa đào đang nở đầy hoa trái mùa.

Khi bước ra khỏi khu nhà, Minh Thù cảm nhận được rõ ràng vừa xuyên qua một cái gì đó, có lẽ là một loại kết giới nào đó chăng.

Chàng trai đi khá nhanh và cũng không có ý nán lại đợi cô. Đi qua mấy con ngõ, dòng người càng đông đúc hơn.

Đến siêu thị gần đó, hắn đi vào mua đồ, Minh Thù nối gót theo sau, một tiểu soái ca đứng cạnh đó cứ nhìn cô chằm chằm.

“Đẹp không?” Minh Thù hỏi cậu ta.

Cậu chàng đỏ mặt, gật đầu lia lịa.

“Vậy cho cậu nhìn thêm hai cái nữa.” Đào Tiễn là đào hoa yêu, chắc chắn là phải xinh đẹp rồi, dù cho có là ngôi sao điện ảnh cũng không sánh bằng.

Cậu ta càng đỏ mặt hơn.

Minh Thù nói tiếp: “Dù sao thì cậu chắc chắn không bao giờ có thể được như chị, nên cho cậu nhìn đã mắt đi.”

Tiểu soái ca: “…” Chị gái xinh đẹp này hơi bị tự luyến thái quá, nhưng xinh đẹp thật đó, ha ha, sao lại đẹp như thế được nhỉ.

Minh Thù cười khẽ, đi theo chàng trai kia, ném đồ vào trong giỏ mua hàng. Hắn nhìn cô, Minh Thù liền cười tươi roi rói rồi bày ra vẻ mặt anh là người tốt mà: “Người tốt cả đời bình an.”

Hắn không nhìn nữa mang đồ ra quầy tính tiền.

“Biết phải về thế nào không?”

Minh Thù ôm đồ ăn, ăn no căng bụng, cứ như là đã bị bỏ đói mấy ngày rồi vậy. Mặt mũi xinh đẹp thì dù cho ăn uống có hơi thô tục một tí thì nhìn vào vẫn thấy đáng yêu.

“Ơ…” Minh Thù không há nổi miệng để nói chuyện.

Chàng trai xách đồ ăn đi vượt lên trước, Minh Thù vội đuổi theo, đồ ăn vặt của trẫm.

Hắn chặn một chiếc xe mở cửa ra, tỏ ý muốn Minh Thù lên xe.

Minh Thù ngồi vào trong, hắn cũng ngồi vào và đặt đồ ăn vào lòng Minh Thù: “Đến đường Bình Xương.”

“Vâng.” Tài xế đạp ga phóng đi.

Vừa hay điện thoại của hắn rung chuông, hắn nhập mật mã, không biết bên đó nói gì mà hắn bình thản trả lời: “Tôi đến ngay.”

Hắn cúp điện thoại giục lái xe: “Bác tài, phiền bác đi nhanh một chút.”

Bác tài bất lực: “Chàng trai, bây giờ đang là giờ tan tầm, dù có là tay đua chuyên nghiệp cũng không thể nhanh hơn được đâu.”

Chàng trai: “…”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 514: Đào Hoa Tiễn (3)

Bình Xương là đường dành cho người đi bộ, vì bản thân cũng là yêu cho nên Minh Thù vừa nhìn một lượt đã nhận ra ngay những nơi tỏa ra yêu khí tương tự, xuất hiện trong một trung tâm thương mại.

Minh Thù sờ thú nhỏ ở trong túi, thú nhỏ lúc này đang rất nóng tính. Con sen đừng có chạm vào ta, ngươi hôi chết đi được.

Minh Thù: "…" Rõ ràng trên người cô toàn là hương hoa đào cơ mà?

Thú nhỏ lấy móng vuốt chặn tay Minh Thù, không cho cô chạm vào mình.

Càng không cho Minh Thù chạm, Minh Thù càng muốn chạm, làm cho thú nhỏ nhảy qua nhảy lại trên người cô, biến mất trong quầng hoa.

Nó muốn bỏ nhà ra đi!

Chàng trai bước đi rất nhanh, dừng lại ở trước trung tâm thương mại. Một cậu thanh niên ăn mặc kiểu côn đồ chạy đến từ cửa ra vào: "Lão đại, cuối cùng anh cũng đến rồi, con yêu quái đó chạy vào trong nhà rồi, chỉ còn cách nhốt nó ở bên trong. Nhưng trong nhà nhiều người như thế không biết nó trốn ở đâu nữa, bọn em sợ nó làm người ta bị thương nên không dám tự tiện hành động.

Cậu ta nói xong mới nhìn thấy Minh Thù, tức thì ánh mắt câm lặng…

Trời ơi!

Lão đại kiếm đâu ra cô bé xinh đẹp thế này.

Vẻ đẹp này không phải là vẻ đẹp của các ngôi sao trong ti vi, mà là vẻ đẹp ảo ảnh như mộng. Làn da như giọt sương rơi trên cánh hoa đào được nắng mai chiếu rọi, trong suốt lấp lánh, mềm mại mịn màng vô cùng.

Dường như có thể cảm thấy trong lòng đang nở hoa.

Nhưng là yêu sao?

Minh Thù ôm một túi đồ ăn to, lúc này vẫn chưa hề dừng việc ăn uống, đang nghẹo đầu nhìn tòa trung tâm thương mại đằng sau tên côn đồ.

Trong này có yêu tinh?

Yêu tinh hiện giờ không thiếu nhưng phải nói thế nào nhỉ. Mỗi một yêu tinh muốn được sống trong thành phố của con người thì bắt buộc phải có thân phận hợp pháp, còn phải kí kết các điều khoản, nếu có một ngày vi phạm thì sẽ phải chịu trừng phạt rất nghiêm khắc.

Tất nhiên nếu ở trong vùng rừng núi thì không cần.

Trụ sở quản lí những yêu tinh đó chính là văn phòng mà nữ chính giả đang làm việc.

Khi xảy ra việc những yêu tinh không có thân phận chạy đến khu vực thành thị gây rối thì chính là lúc văn phòng yêu quái ra mặt xử lí.

Nữ chính giả chỉ ở trong văn phòng phụ trách đăng kí cho yêu quái, thường ngày không bao giờ xuất đầu lộ diện. Chạy việc ở bên ngoài là các nhân viên của văn phòng phụ trách xử lí, người đó hình như tên là Hoa Giản.

“Tôi lên trên xem thử.” Hoa Giản bình tĩnh nói:

“Cậu ở đây trông chừng cô ấy.”

Tên đầu gấu tuy là chết mê sắc đẹp của Minh Thù nhưng vẫn còn nhớ đến nhiệm vụ của bản thân, kịp thời tỉnh táo: “Lão đại, em đi cùng anh lên xem nhé, con yêu tinh này không biết là loại yêu gì mà có thể mê hoặc người, vừa rồi lão tứ bị dính chiêu rồi đấy.

Hoa Giản liếc nhìn Minh Thù, vẫn còn đang ăn lép nhép không hề để ý họ đang nói gì.

Hoa Giản nói với Minh Thù: “Cô chờ ở đây không được đi lung tung, lát nữa tôi sẽ đưa cô về.”

“Ừ.”

Hoa Giản im lặng một lát rồi đi theo tên đầu gấu kia vào trong tòa nhà, mất tích ở trong dòng người.

Minh Thù đứng yên ăn chợt muốn tìm một chỗ để ngồi đợi, vừa quay đầu liền nhìn thấy một người thậm thụt như sợ bị người ta phát hiện, che mặt bước nhanh về phía tòa nhà.

[Ký chủ, đó chính là nữ chính giả đấy ạ.] Hài Hòa Hiệu sợ Minh Thù không nhận ra vội cảnh báo.

Không thể bỏ qua bất cứ giá trị thù hận nào được.

Minh Thù: “...” Dù có thêm có thêm “ạ” ở cuối câu thì cũng không thể nào dễ thương nổi.

Giọng điện tử nam không phải nam nữ không phải nữ, dù có cố tỏ ra đáng yêu thì cũng biến thành đáng ghét mà thôi.

Nhưng điều đó không quan trọng, quan trọng là nữ chính giả, là giá trị thù hận.

Minh Thù nhìn đồ ăn vặt ở trong tay mình, cảm thấy hơi buồn, cuối cùng cũng kiên quyết ném đi.

Tầng bốn là khu vực nghỉ ngơi nên có khá nhiều đồ ăn ngon, Minh Thù chỉ muốn ở lì tại đây thôi nhưng trong người không có tiền, đành phải ôm theo đống đồ ăn chạy theo Giản Oánh.Lúc Minh Thù đi vào nhìn thấy Hoa Giản và tên đầu gấu đó đang đi dọc theo hành lang kiểm tra, nữ chính giả tránh mặt họ lên thẳng tầng bốn, có vẻ như đã có chuẩn bị sẵn trước khi đến.

Giản Oánh dừng lại ở nhà vệ sinh công cộng, cô ta nhìn ngó trước sau rồi mới đi vào bên trong.

“Em đi theo chị, chị sẽ không làm hại em đâu. Hiện giờ ở bên ngoài rất nhiều người đang tìm em, em cũng không muốn bị bắt phải không? Chị có thể đưa em ra ngoài, sẽ không để cho ai bắt được.”

Giản Oánh muốn thu phục con yêu này để dùng vào mục đích riêng.

Minh Thù đứng bên ngoài một lát rồi mới đi vào bên trong, thấy một cô bé đang đứng trong nhà vệ sinh, Giản Oánh đang trưng ra vẻ mặt dịu dàng để dụ dỗ cô bé.

Cô bé nhận ra sự có mặt của Minh Thù vội lùi ra sau mấy bước, tỏ ý đề phòng nhưng cũng có chút hiếu kì.

Nhìn thấy vẻ mặt của cô bé Giản Oánh cũng quay đầu, sau khi nhìn rõ người phía sau ánh mắt cô ta lộ vẻ vô cùng kinh ngạc, dường như từng nhìn thấy ai đẹp đến vậy.

Lúc này Giản Oánh vẫn chưa gặp mặt nguyên chủ cho nên cô ta không biết Minh Thù.

“Cô ta lừa em đấy.” Minh Thù cười với cô bé:

“Cô ta chỉ muốn lợi dụng em thôi, em mà đi theo cô ta thì chết chắc.”

Minh Thù là yêu, tất nhiên cô bé lựa chọn tin lời Minh Thù.

Mặt cô bé bỗng nhiên trở nên giận dữ: “Nhân loại đều là những kẻ giảo hoạt, cô và những người kia đều là người xấu.”

Giản Oánh còn chưa kịp tìm hiểu người đột nhiên xuất hiện là ai, cô bé mà cô ta dỗ dành bao lâu đột nhiên trở mặt, trong lòng không khỏi tức giận.

“Chị không phải người xấu.” Giản Oánh không dám lộ sự tức giận.

“Chị không có ý hại em, thật đấy. Người tìm em sắp lên đây rồi, đến lúc đó muốn đi cũng đi không nổi.”

Tất nhiên là cô bé không tin: “Cút đi.”

Minh Thù nhàn nhã ăn đồ ăn vặt, Giản Oánh sắp tức chết rồi, cô ta từ đâu chui ra vậy.

Cô bé xông về phía Giản Oánh, đâm cô ta ngã xuống đất rồi liếc nhìn Minh Thù, nhưng không hề dừng lại mà chạy vút ra ngoài.

Giản Oánh ngã đau điếng đầu óc bay bay, trong lúc mơ hồ chỉ kịp nhìn thấy chiếc vòng ở tay còn đang lóe sáng, con yêu kia đã chạy mất rồi.

“Cô… cô là yêu?” Người bình thường chỉ có thể dựa vào Tầm Yêu Thạch để phân biệt yêu quái. Là nhân viên của văn phòng yêu quái tất nhiên là Giản Oánh có Tầm Yêu Thạch.

Minh Thù cười tủm tỉm: “Đúng rồi.”

Giản Oánh bắt đầu thấp thỏm trong lòng. Con yêu quái này trông có vẻ đơn thuần vô hại, nhưng sâu thẳm trong lòng cô ta lại có chút sợ hãi, dường như nụ cười đó đang che giấu một con yêu quái đáng sợ.

Cô ta dám đơn thương độc mã đến đây, bởi vì cô biết con bé yêu quái vừa nãy ngoại trừ việc có thể mê hoặc người ta ra thì không có lực tấn công nào khác.

Giản Oánh bò dậy từ dưới mặt đất, cô ta nhìn về phía cửa ra vào, hít sâu một hơi rồi cắn răng xông ra.

Minh Thù vốn định đánh Giản Oánh một trận nhưng đột nhiên có người đi vào nhà vệ sinh, Giản Oánh đã chạy mất nhanh như một làn khói.

Cô ta vừa đi ra liền thấy Hoa Giản, Giản Oánh không kịp nghĩ ngợi đã chạy vụt qua: “Tốt quá rồi đội trưởng, tôi thấy ở đây có yêu quái.”

“Yêu.” Tên côn đồ bên cạnh Hoa Giản thốt ra:

“Có phải yêu mà chúng ta đang tìm không?”

Hoa Giản nhìn về hướng mà Giản Oánh chạy ra, chỉ thấy cô bé áo hồng ôm đống đồ ăn chậm rãi bước ra, cười tủm tỉm nhìn hắn giống như đang đeo một chiếc kính lọc màu vậy. Bộ đồ màu hồng hoàn toàn không khiến cho người ta cảm thấy thô thiển, ngược lại là một cảm giác mộng ảo duy mĩ, đáng yêu vô cùng

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 515: Đào Hoa Tiễn (4)

“Đội trưởng, chính là cô ta.” Giản Oánh chỉ vào Minh Thù, nói nhỏ:

“Tôi nhớ ở trong dữ liệu không có cô ta, chắc chắn là cô ta lẻn tới đây.”

Tên côn đồ Lộ Cửu ồ một tiếng: “Lão đại, đây không phải là cô bé anh vừa mới dẫn đến sao? Sao lại chạy lên đây rồi.”

Giản Oánh nghe thấy lời Lộ Cửu mặt liền biến sắc, là yêu mà đội trưởng đưa tới.

“Bình tĩnh nào, đó là yêu mà lão đại đưa tới, có thể là phát hiện ở bên ngoài vừa hay có chuyện nên đem theo luôn. Phải rồi, chị Giản Oánh sao lại đến đây?” Lộ Cửu giải thích.

“À…” Giản Oánh vỗ ngực vẻ như tỏ ra an tâm. Lúc này cô ta đáng ra là đang ở văn phòng yêu quái, nhưng cô ta vẫn bình tĩnh giải thích:

“Bạn chị có chút việc nên chị qua giúp, đang chuẩn bị về, mà chị đã xin nghỉ rồi nhé.”

Tất nhiên là Lộ Cửu không hề nghi ngờ gì, cười vui vẻ: “Vậy lát nữa về cùng nhau nhé.”

Giản Oánh vẫn chưa muốn từ bỏ con yêu quái kia, nhưng sợ Minh Thù nói lung tung, chột dạ lắc đầu: “Không được, chị đi về trước đây, ở lại cũng không giúp được gì.”

“Vậy cũng được, chị cẩn thận nhé.” Lộ Cửu cũng không giữ thêm nữa.

Giản Oánh nhìn Minh Thù, chào hỏi vài câu với Hoa Giản nãy giờ vẫn không có phản ứng gì rồi chuồn lẹ.

Hoa Giản đi về phía Minh Thù, cô vốn xinh đẹp nên những người đi qua đi lại ai cũng nhìn chằm chằm.

Nhưng Hoa Giản lại không hề chớp mắt: “Sao cô lại lên đây?”

Minh Thù nghiêng đầu: “Anh không nói là tôi không được lên đây mà.”

Hoa Giản im lặng vài giây rồi chậm rãi nói: “Đi theo tôi, không được chạy lung tung.”

Minh Thù liếc nhìn hướng Giản Oánh rời đi, cuối cùng lại lấy đồ ăn ra yên lặng đi theo Hoa Giản.

Cuối cùng cũng tìm được cô bé kia trong một cửa tiệm. Vì không để cho người bình thường phát hiện, họ phải bận rộn một lúc lâu mới bắt được cô đi.

Cô bé phải bị đưa về văn phòng yêu quái, những yêu quái này nếu không làm hại đến con người thì văn phòng chỉ tổ chức giáo dục, sau khi xác nhận họ không có ác ý thì sẽ cấp cho họ một thân phận, để sau này họ sinh sống trong thế giới con người.

Cô bé tức giận lao về phía Minh Thù hét: “Cô và bọn họ là đồng bọn! Mau thả ta ra, các người thả ta ra.”

Lộ Cửu đau đầu: “Đã nói rồi, chúng tôi không phải là người xấu, sẽ không làm hại em đâu.”

Nhưng cô bé có vẻ rất kích động: “Đồ lừa đảo, một lũ lừa đảo.”

Lộ Cửu bó tay, nhưng Hoa Giản vẫn không có phản ứng gì, bình tĩnh dặn dò nhân viên đưa cô bé đi còn hắn thì đưa Minh Thù về.

Trên đường về Minh Thù cũng đã kịp giải quyết kha khá đồ ăn.

Hoa Giản vừa mở cửa ra đã gặp ngay sự đón tiếp của một chiếc búa. Hắn vội kéo Minh Thù sang bên cạnh, chiếc búa lập tức chém phập vào cánh cửa.

Kim Đông Nhất hét lên một tiếng tức giận: “Ai cho cậu đưa nó ra khỏi đây. Không phải ta đã cảnh cáo cậu rồi sao, không được phép động vào nó, cậu coi lời của ta là gió thoảng bên tai sao?”

Hoa Giản vẫn không chút biến chuyển nào: “Cô ấy đói.”

Minh Thù nhìn lướt qua chiếc đĩa trong nhà, chạy vút qua.

“Hỗn láo.” Kim Đông Nhất hét lên giận dữ, cùng lúc nhào về phía chiếc đĩa.

Minh Thù và Kim Đông Nhất cùng lúc nắm lấy chiếc đĩa.

“Buông tay.” Kim Đông Nhất trợn mắt.

“Đừng keo kiệt như vậy chứ, tôi chỉ ăn một miếng thôi.” Minh Thù cười kéo chiếc đĩa về phía trước mặt mình:

“Tôi sắp chết đói rồi.”

“Ngươi là yêu tinh thì cần gì ăn thịt, không phải chỉ cần hấp thu tinh hoa nhật nguyệt sao? Không cho, đi hút dương khí đi.” Kim Đông Nhất giật chiếc đĩa lại:

“Có biết kính già nhường trẻ không hả, ngươi tranh giành đồ ăn với một ông lão còn ra thể thống gì nữa chứ.”

“Nhưng tôi thích ăn thịt.” Minh Thù giật lại chiếc đĩa:

Hoa Giản nhìn hai người một già một trẻ tranh giành một đĩa thịt rồi lẳng lặng lên gác.“Xin hãy yêu thương tôi một chút đi, tôi còn nhỏ mà.”

Vừa lên đến gác đã nghe thấy Kim Đông Nhất rống lên một tiếng giận giữ, Hoa Giản đẩy của sổ ra nhìn xuống dưới.

Dưới tầng tầng lớp lớp hoa đào, một cô bé đang giơ cao đĩa thịt còn bên dưới Kim Đông Nhất tức giận nhảy lên nhảy xuống.

Kim Đông Nhất trơ mắt nhìn Minh Thù chén gọn đĩa thịt, tức giận trèo lên gác tìm Hoa Giản tính sổ.

“Tự nhiên cậu chạy đến đây để làm gì.”

Hoa Giản đang gọi điện thoại, Kim Đông Nhất không thèm gõ cửa đã xông vào, hắn liếc nhìn ông ta một cái rồi nói với người bên kia: “Đợi tôi đến rồi cùng nhau thảo luận sau nhé.”

Hắn cúp máy đón nhận ánh mắt giận dữ của Kim Đông Nhất, bình tĩnh nói: “Hết hạn thuê nhà, tạm thời không tìm được chỗ nào.”

“À.” Kim Đông Nhất châm chọc: “Một tháng mười mấy vạn tiền lương mà lại không tìm được chỗ nào để ở, mà lại phải tìm đến cái gác xép rách này của ta.”

“Nếu tôi nói ông đã không tin, thì còn hỏi làm gì?”

Rõ ràng Hoa Giản chỉ nói một câu rất thông thường mà lại khiến cho Kim Đông Nhất nộ khí xung thiên, chỉ chằm chằm Hoa Giản một lúc lâu cũng không thốt thêm được câu nào.

Cuối cùng ông thở phì phò nói nốt câu: “Không được phép đưa nó ra ngoài nữa, nếu không ta chém đứt chân.”

Hoa Giản không đáp lời, Kim Đông Nhất cũng không quan tâm hắn có đồng ý hay không, bước rầm rầm xuống gác.

Lát sau bên dưới lại một trận náo loạn, tiếng gầm rú của Kim Đông Nhất, nếu không phải là có kết giới thì có lẽ hàng xóm sớm đã báo cảnh sát tố cáo ông ta tội làm phiền từ lâu rồi.

Đến đêm, Minh Thù nằm trên cây chọc chọc tay vào bông hoa đào trước mặt.

Kim Đông Nhất đang nghe hí khúc ở trong phòng cứ í í a a rất khó nghe.

Hoa Giản đi từ trong nhà ra, lúc ngang qua cây đào, đột nhiên Minh Thù ló đầu ra: “Anh gì ơi.”

Hoa Giản ngẩng đầu nhìn cô, dưới ánh trăng mê ly, thân thể cô trên tán hoa giống như dung hòa vào làm một vậy.

Và đôi mắt kia sáng đến kì lạ, hệt như ánh sao trên trời.

“Có chuyện gì?”

“Anh muốn đi ra ngoài à?”

“Ừ.”

Minh Thù nhảy từ trên cây xuống, làm những cánh hoa rụng theo bay lất phất: “Có thể mang về cho tôi chút đồ ăn vặt không?”

Không có tiền khổ lắm ai ơi.

Hoa Giản nhìn lướt qua cô, cất giọng điềm nhiên: “Buổi chiều tôi đã mua cho cô nhiều như thế rồi.”

Minh Thù kéo từ phía sau ra một cái túi không: “Ăn hết sạch rồi.”

“Thằng oắt con lại muốn đưa nó đi ra ngoài hả?” Không biết tiếng hát kịch í í a a im đã bặt từ lúc nào, Kim Đông Nhất đang chống nạnh đứng ngay trước cửa, dáng vẻ rất hung dữ.

“Tôi không định đưa cô ấy đi cùng.” Hoa Giản điềm tĩnh nói.

“Thế cậu và nó đang nói chuyện gì.” Ông ta hét tiếp:

“Muốn đi thì biến luôn đừng ở đây làm chướng tai gai mắt nữa.”

Hoa Giản im lặng quay lưng đi ra khỏi nhà.

Minh Thù chạy theo, Kim Đông Nhất vội đuổi theo trừng mắt: “Sao, ngươi còn muốn bỏ trốn đi cùng nó sao?”

Hoa Giản quay đầu, nói không cảm xúc: “Tôi sẽ mua cho cô.”

Minh Thù mỉm cười: “Người tốt cả đời bình an.”

“Người tốt?” Kim Đông Nhất như nghe thấy một câu chuyện cười:

“Hắn là người tốt, trên thế giới này người tốt đều tuyệt chủng hết cả rồi.”

“Ông cũng là người tốt.” Minh Thù cũng phát cho Kim Đông Nhất một tấm thẻ người tốt.

Người cho trẫm ăn đều là người tốt.

Người tốt cả đời bình an.

Kim Đông Nhất hừ lạnh một tiếng, lắc lắc cái hông già rồi lại đi vào phòng, lát sau lại tiếng hát í a lại vang lên.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 516: Đào Hoa Tiễn (5)

Minh Thù đợi Kim Đông Nhất ngủ say, cẩn thận nhảy ra sân, cỏ nhỏ ở góc tường thấy cô đi ra thì tiếng hét thất thanh “a” vang lên. Khóe miệng Minh Thù giật giật, may mà người khác không nghe được tiếng hét thảm thiết của cỏ nhỏ.

Tối hôm nay Giản Oánh có một vở tuồng hay, cô nhất định phải đi xem, nhân tiện kéo giá trị thù hận.

Bây giờ còn có một vấn đề rất quan trọng đó là... mua đồ ăn vặt.

Con sen, tiền từ đâu mà ngươi có?

Không có!

Cho nên trẫm quyết định làm anh hùng cứu mỹ nhân.

Sau hai giờ, Minh Thù ôm cảm ơn người có lòng tốt đã cho cô đồ ăn vặt, xuất hiện ở một con ngõ nhỏ yên tĩnh.

Gió lớn trăng mờ, ăn đồ ăn vặt... không phải, thời cơ tốt để nhân vật nam chính và nữ chính gặp nhau.

Minh Thù không thấy được ngõ nhỏ có người, cô suy nghĩ một chút, nhấc chân đi vào trong ngõ hẻm.

Ánh sáng mờ tối, Minh Thù chỉ có thể dựa vào đôi mắt để tìm kiếm, cuối cùng ánh mắt cô tập trung vào trên chiếc rương cũ kỹ bị vứt một đống nằm trong ngõ nhỏ.

Minh Thù mở chiếc rương ra, nhìn thấy trong đó có một con mèo đen nằm cuộn tròn lại... Không sai, đây chính là nhân vật nam chính đại nhân của chúng ta - Dạ Lăng.

Hắn là một yêu quái, làm nhân vật nam chính chắc chắn không phải là một con mèo yêu không uy phong giống loại này, chỉ là lúc hóa thân, hắn dùng hình thái con mèo. Tuy Minh Thù cũng không biết vì sao, nhưng có lẽ là do nữ chính thích?

Lúc này Dạ Lăng rất yếu đuối nhưng vẫn cảnh giác ngẩng đầu lên nhìn về phía... con yêu xuất hiện bên cạnh mình.

Minh Thù đưa tay ra xách cổ nó lên, vừa đưa nó ra ngoài thì giọng nói của Giản Oánh xuất hiện: “Cô đang làm gì?”

Giản Oánh thở hổn hển vừa chạy đến nơi, cách cũng đã gần hơn. Cô ta thấy khuôn mặt người đang xách con mèo lên đã hơi biến sắc, sao lại là cô ta?

Người này không là ai khác mà chính là con yêu mà ban ngày cô ta đã gặp.

Tại sao cô lại ở chỗ này?

Đội trưởng không đưa cô ta trở về sao?

Cô ta muốn làm gì với Dạ Lăng?

Đầu óc Giản Oánh trở nên hỗn loạn, cố gắng nghĩ lại những cốt truyện mà cô đã xem qua. Cô đã đến đây trước, nhưng không ngờ nữ chính lại không đến, ngược lại chỉ có yêu ở chỗ này, cô xem trong truyện không viết đến... Chẳng lẽ là trước khi nữ chính gặp được nam chính, sẽ xuất hiện con yêu này trước?

Giản Oánh nhìn con mèo đen trong tay cô, nuốt một ngụm nước bọt, vì nhân vật nam chính, Giản Oánh lấy dũng khí: “Con mèo kia là của tôi.”

“Của cô?” Minh Thù từ chỗ chiếc rương bỏ hoang đi đến, nheo mắt nhìn Giản Oánh: “Có viết tên của cô sao?”

Giản Oánh hơi sợ hãi, dù sao cũng đang đối mặt với yêu, nhưng cô lại không cam lòng buông tha Dạ Lăng như vậy. Cơ hội tốt như thế, nếu như cô ta cứu Dạ Lăng, Dạ Lăng còn có thể ở cùng nữ chính hay sao?

Cô cũng không muốn rơi vào kết cục của Giản Oánh như trong truyện.

Giản Oánh nén nhịn sự sợ hãi: “Vừa rồi tôi có chút chuyện nên để tạm nó ở chỗ này, cô trả nó lại cho tôi đi.”

“Tôi không trả thì sao?”

“Cô...” Đối phương là yêu, không nên chọc giận cô ta, cô không phải là đối thủ của yêu, nhưng cô ta muốn như thế nào mới có thể giành lại Dạ Lăng.

Ngày hôm nay cô thu phục được con yêu kia ở trung tâm thương mại, sao giờ đến chút sức đánh trả cũng không có vậy.

Trong đầu Giản Oánh rất nhanh đã thay đổi đối sách.

“Cô muốn thế nào mới bằng lòng trả nó lại cho tôi?”

Giản Oánh quyết định lùi một bước, hỏi yêu cầu của Minh Thù.

Minh Thù mỉm cười, giọng nói nhẹ nhàng vang lên trong ngõ hẻm yên tĩnh: “Cô đánh cho tôi một trận, thế nào?”

Giản Oánh: “...” Đó là yêu cầu gì chứ?

Dạ Lăng vẫn luôn giữ yên lặng, bị Minh Thù dùng tư thế xách mèo để cầm.

Đang xách theo hắn nhất định là một con yêu, nhưng đối diện lại là người...

“Sao thế, sợ à?”

“Tại sao tôi phải để cô đánh, cô mau trả mèo lại cho ta, nếu không... tôi báo cảnh sát.” Giản Oánh nghĩ lại mình còn có thể báo cảnh sát!

Yêu quái làm loạn trong thành phố, bị bắt sẽ bị giam giữ trong phòng tối nhỏ.

“Nhanh báo đi, chúng ta để cho cảnh sát đến phân định đúng sai xem con mèo này rốt cuộc có phải của cô hay không.”“Cô báo đi.” Minh Thù mang gương mặt bình tĩnh, thậm chí cười nhẹ nhàng thách đố:

Giản Oánh: “...”

“Đó vốn chính là mèo của tôi, tại sao con người cô lại như vậy, cướp đoạt đồ của người khác vui lắm sao?”

“Nghe thấy không, cô ta nói anh là đồ đạc đấy.” Minh Thù đưa tay chọt chọt mặt của chú mèo Dạ Lăng.

Dạ Lăng liếc đôi mắt sắc bén nhìn Minh Thù, chưa xong đã lại âm trầm trừng mắt về phía Giản Oánh với sự nhẫn nhịn tràn ngập, dường như có người đang rút đi không khí.

Giản Oánh nhìn lại ánh mắt Dạ Lăng, chấn động trong lòng, hoảng sợ vô cùng.

Cô biết Dạ Lăng chẳng phải là chủ nhân dịu dàng hiền lành gì.

Giản Oánh hơi muốn bỏ cuộc, nhưng trong lòng rất không cam tâm, cô ta kiên trì nói lần nữa: "Cô không trả mèo cho tôi, cô muốn làm gì với nó?"

"Tôi sẽ không trả." Nhanh tức giận đi, nhanh hận trẫm đi.

Giản Oánh không có khả năng giành giật, thấy Minh Thù đi đến phía mình, cô ta hơi sợ hãi: "Cô muốn làm gì?"

"Làm thịt."

Giọng nói nhẹ nhàng vang lên bên tai Giản Oánh, cô không thể tin được trợn to mắt. Yêu... có loài yêu đến lúc chọn bạn đời mới có thể xác định giới tính, cho nên bề ngoài cũng không thể tin được.

"Cô không được qua đây..."

Giản Oánh nói giọng run run, cô ta giờ đã không để ý tới Dạ Lăng nữa, bản thân cô ta còn khó bảo toàn.

"Đừng sợ, tôi sẽ nhẹ một chút." Minh Thù nói một câu lưu loát lưu manh như lời thoại rồi tới gần Giản Oánh, lúc cô ta quay người, cổ tay cô ta bị nắm lại:

"Đừng chạy chứ."

Giá trị thù hận còn chưa cống hiến, chạy cái gì mà chạy.

"Không phải cô rất muốn con mèo này sao? Bây giờ không muốn nữa à?"

"Tôi không cần nữa, cho cô cho cô." Sắc mặt Giản Oánh trắng bệch. Cô chẳng qua là biết cốt truyện, có một chút cảm giác về sự lợi hại, bây giờ gặp phải một vở kịch mình không biết, cô hối hận muốn chết.

Sớm biết sẽ không lỗ mãng như vậy, có lẽ con yêu này sẽ không làm gì với Dạ Lăng, đợi cô ta đi rồi cô sẽ về đây lại, lúc đó không còn chuyện gì nữa.

“Cũng đã muộn rồi, tôi vẫn cứ muốn đánh cô.”

“Vì... vì sao vậy, tôi đã không cần rồi mà.” Giản Oánh thất thanh.

“Dung mạo cô đáng yêu.”

“Tôi... a...”

-

Minh Thù không ngờ sẽ gặp Hoa Giản, lại là lúc cô đánh Giản Oánh.

Hoa Giản đứng ở đầu kia của con hẻm, ánh đèn đường lẻ loi hắt lên trên người hắn. Cái bóng hiện lên một nửa, nó đã bị màn đêm nuốt chửng, tả không được sự yên lặng.

Giản Oánh là một người dễ khóc, nhìn thấy Hoa Giản như nhìn thấy vị cứu tinh vậy, chạy về phía hắn gọi to: “Đội trưởng cứu mạng... Cô ta muốn giết tôi, đội trưởng cứu mạng.”

Hoa Giản từ đầu kia đi tới, giày da va chạm vào mặt đất, có tiếng nho nhỏ vang lên.

Hắn hỏi: “Vì sao đánh người?”

“Nhìn ngứa mắt thì đánh thôi.” Minh Thù đứng lên.

“Đội trưởng...” Giản Oánh từ dưới đất bò dậy, khuôn mặt phờ phạc chạy đến phía sau Hoa Giản:

“Đội trưởng, cô ta cố ý đánh tôi, cô ta là yêu.”

“Ôi chao, lão đại, tôi đây vừa quay người đi một cái là đã không thấy tăm hơi anh đâu, chạy đến chỗ này làm gì vậy?” Giọng nói Lộ Cửu truyền đến, hắn chầm chậm đi tới:

“A, chị Giản Oánh, tại sao chị lại ở chỗ này, cô gái này cũng ở đây, xảy ra chuyện gì rồi?”

Hoa Giản gọi hắn: “Lộ Cửu.”

Lộ Cửu vẫn mang gương mặt kỳ quái: “Lão đại?”

“Đưa Giản Oánh trở về trước.”

“Đội trưởng, cô ta...”

Ánh mắt Hoa Giản nhìn qua, câu nói của Giản Oánh nghẹn lại trong họng. Người của văn phòng yêu quái, đáng sợ nhất chính là Hoa Giản.

Giản Oánh co rúm người lại, rõ ràng cô ta là yêu, vì sao đội trưởng năm lần bảy lượt buông tha cho cô ta?

Không phải nói, người đàn ông này không bao giờ nể tình đối với yêu sao?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 517: Đào Hoa Tiễn (6)

Giản Oánh với đầu óc đang mơ hồ đã bị Lộ Cửu mang đi, Minh Thù ôm đồ ăn vặt của mình từ dưới đất lên, lại tìm ra Dạ Lăng từ trong góc.

Nó hiện đang bị thương, bằng không sớm đã bỏ chạy.

[Nhiệm vụ phụ: Thu hoạch giá trị thù hận của Hoa Giản.]

Minh Thù nheo mắt, thôi xong, kim chủ biến thành đối tượng giá trị thù hận.

“Vì sao đánh người?” Hoa Giản lặp lại câu hỏi với cô.

“Đánh cũng đã đánh rồi, anh còn muốn giúp cô ta đánh trả sao?” Minh Thù cười nhìn hắn:

“Tôi đúng là muốn đánh nhau với cô ta, sao vậy? Làm yêu quái chính là thích làm thì làm, không được sao?”

“Nơi này có quy củ.” Hoa Giản nói.

“Quy củ là người định, dựa vào cái gì tôi phải tuân thủ?” Trẫm là yêu, trẫm không nghe.

“Sinh sống ở thế giới loài người, phải tuân tuân theo quy củ.” Giọng nói Hoa Giản vẫn ôn hòa như cũ:

“Nếu không cô đừng đi ra.”

“Tôi cứ ra đấy, anh đánh tôi đi.” Minh Thù mang theo đồ ăn vặt và mèo yêu rời đi, còn phải đi tìm con sen cho Dạ Lăng, đến lúc đó bảo nữ chính đại nhân làm đồ ăn ngon cho trẫm.

Đi đi!

Bước đi của Minh Thù hưng phấn lên rất nhiều, nhưng Hoa Giản giữ cánh tay cô lại.

Minh Thù nghiêng đầu: “Anh à, anh muốn mời tôi ăn đồ ăn vặt sao?” Nếu như anh mời tôi ăn đồ ăn vặt, tôi tạm thời sẽ không tức giận với anh.

Cúi đầu vì đồ ăn vặt.

Chính là dễ nói chuyện như vậy đấy.

Hoa Giản suy nghĩ một lát hỏi: “Tôi mời cô ăn, về sau cô sẽ nghe tôi?”

Minh Thù không vui: “Anh ơi, không nên có lòng tham như vậy.”

Một bữa đồ ăn vặt đã muốn mua chuộc trẫm, xem trẫm là ai chứ?

Minh Thù rút tay mình về, mang theo Dạ Lăng ung dung đi tìm nữ chính.

Đi ra khỏi con ngõ nhỏ, cô mới nhớ tới một việc... Nữ chính ở đâu xuất hiện chứ?

Nếu nữ chính gặp nam chính ở chỗ này, vậy cô ta nhất định sẽ tới nơi này, đợi ở đây cũng được.

“Cô đứng ở chỗ này làm gì?”

Hoa Giản theo đi ra, ánh mắt rơi xuống con mèo ở trên tay cô, ánh mắt bình tĩnh không lay động dường như hiện lên một tia rung động nhưng thoáng qua đã tiêu tan.

Minh Thù mở miệng nói bừa: “Ngắm cảnh đêm.”

Hoa Giản: “...” Một mảng đen như mực, ngay cả đèn đường cũng chỉ có vài cái, có cảnh đêm gì đẹp mắt chứ?

Hoa Giản còn muốn nói điều gì, nhưng điện thoại rung lên, nói rằng đã phát hiện tung tích yêu quái bọn họ đang truy lùng.

Hoa Giản cúp điện thoại: “Đi theo tôi.”

Minh Thù liếc hắn một cái, lắc đầu.

Điện thoại di động lần nữa rung lên, Hoa Giản không thể làm gì khác hơn là căn dặn cô ở chỗ này chờ, hắn giải quyết xong chuyện bên kia sẽ đến đón cô.

Sau cùng, hắn lại căn dặn một câu: “Không cho phép đánh người lung tung.”

Minh Thù hứ cười một tiếng, thật sự cho rằng người nào cũng có thể khiến trẫm đánh sao? Đồ ăn vặt của trẫm không cần tiền sao!

Minh Thù đợi chừng nửa giờ ở đầu con đường, một nữ sinh vội vã đi về phía bên này. Có lẽ là đã muộn, cô gái đó đi vài bước lại quay đầu nhìn, bước chân hơi mất trật tự.

Đợi cô gái đi đến gần, Minh Thù mới phát hiện có người đi theo cô.

Minh Thù ngồi yên dưới ánh đèn đường, rất dễ dàng phát hiện được, có lẽ người kia phát hiện có người nên do dự một lát liền quay người bỏ chạy.

Cô gái thấy vậy, nhẹ thở phào một tiếng, chống vào bức tường bên cạnh thở dốc, trái tim dường như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Cô lấy lại bình tĩnh đi về phía Minh Thù, sợ hãi nhắc nhở: “Cô... sao cô vẫn chưa về nhà? Nhanh đi về đi, vừa rồi có người theo tôi, nơi đây không an toàn.”

Vừa rồi nhờ có cô ta ở đây nên tên theo dõi cô bỏ chạy, nhưng lỡ như hắn chưa chạy được xa, lại quay trở về thì làm sao bây giờ?

Minh Thù cắn một cây Pocky, ánh mắt trong veo nhìn cô gái: “Cô thiếu mèo không?”

“Hả?”

An Tri Linh hơi mông lung, đêm khuya gặp phải một người hỏi cô có cần mèo hay không, cô... không lẽ đã gặp phải thứ gì bẩn rồi chăng? Nghe nói gần đây nơi này không an toàn.

Nhưng cô gái trước mặt cười rất hiền lành...

Minh Thù kéo cái rương chứa Dạ Lăng đến trước mặt cô gái, cười tủm tỉm nói: “Ừm, cần không?”An Tri Linh nuốt một ngụm nước bọt, khuôn mặt tràn đầy sự thấp thỏm. Vốn muốn nói không muốn, nhưng lời đến khóe miệng lại thay đổi: “Mèo... mèo gì chứ.”

An Tri Linh liếc mắt nhìn vào trong rương, bên trong quả thực có một con mèo co ro. Đáy lòng cô thầm thở phào, đúng là mèo thật.

An Tri Linh cũng thích động vật nhỏ, nhưng cô vẫn cảm thấy khá kỳ lạ: “Cô không nuôi sao?”

Minh Thù tiếp tục cắn Pocky: “Nuôi không nổi.”

Trẫm sắp không nuôi sống nổi mình nữa, đâu có tiền nuôi nam chính.

Thì ra là vì nuôi không nổi... An Tri Linh nghĩ như vậy, trong đầu tự động điền thêm cho vở kịch.

An Tri Linh do dự một lát, đáy lòng có chút lo lắng về người theo dõi mình vừa rồi sẽ quay lại: “Vậy tôi mang nó về vậy, nhà cô ở gần đây sao? Chúng ta cùng nhau trở về đi.”

“Nhà của tôi...” Minh Thù dừng một chút: “Có thể về nhà cô không?”

“Hả? Vì sao vậy?”

Minh Thù thành thật nói: “Bởi vì nhà tôi không có gì cho tôi ăn, tôi đói bụng.”

Trái tim An Tri Linh giật thót lên, trong đầu đều toàn là các loại mánh khoé bịp người trong ti vi, nhưng đối diện với một Minh Thù cười híp mắt, nghĩ đến vừa rồi nhờ Minh Thù nên người theo dõi mình đã bỏ đi, cô không nói nổi lời cự tuyệt mà đành gượng gật đầu.

Nữ chính đúng là thiện lương dễ gạt.

Minh Thù vui tươi theo An Tri Linh về nhà.

An Tri Linh đi một khoảng, cảm giác mình hơi thiếu suy nghĩ khi bằng lòng với một người xa lạ. Nhưng cô đã đồng ý rồi, giờ cũng không thể thay đổi được nữa.

Nhìn qua cô ấy tuổi không lớn lắm, vẫn là con gái, có lẽ là bởi vì trong nhà không cho cô nuôi mèo nên cô chạy ra ngoài, muốn tìm cho con mèo một người chủ mới, nhưng giờ lại luyến tiếc...

Tâm trạng An Tri Linh đã thoải mái một chút.

Con người khi đối diện với con gái yếu đuối thường sẽ không tự chủ được mà hạ thấp cảnh giác.

Nhà An Tri Linh không xa, đi một lát đã đến nơi.

An Tri Linh mở cửa, mời Minh Thù vào nhà: “Cô vào nhà ngồi đi.”

Nhà có hai phòng ngủ một phòng khách, có quần áo và giày nam, nhưng hai cửa phòng đều mở, hiển nhiên không có ai.

Trước tiên An Tri Linh đặt mèo vào chỗ tốt, để túi xách xuống rồi mở tủ lạnh ra lấy đồ ăn cho Minh Thù: “Cô xem cô thích ăn cái gì.”

“Cô không nấu ăn được sao?” Trẫm đặc biệt đến đây là để ăn đồ cô làm gì đó.

“Tôi?” An Tri Linh sửng sốt một chút, lẩm bẩm giải thích:

“Bình thường tôi đi học, đều là anh tôi làm cơm, tôi rất ít... nhưng ăn chút nóng cũng tốt, tôi xem một chút tủ lạnh còn có cái gì không.”

Cô sắp thi tốt nghiệp trung học, mỗi ngày học từ buổi tối đến rất khuya. Bình thường đều là anh của cô làm cơm, nhưng hôm nay anh có việc không ở nhà, cô định ăn bừa một chút lấp đầy cái bụng là được.

Nhưng bây giờ có người, An Tri Linh không thể làm gì khác hơn là đi vào bếp.

Đáy lòng Minh Thù đã có dự cảm không lành, nhưng có câu đó là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, có thể nữ chính chỉ là bị chuyện học tập làm trễ nãi chuyện làm đầu bếp thì sao?

Làm người vẫn nên phải có mơ ước.

Nhưng mà hiện thực lại vô tình cho Minh Thù một cái tát.

Mộng tưởng vẫn chỉ là mộng tưởng, đó cũng bởi vì là mộng.

Tài nấu nướng An Tri Linh...

Không muốn phê bình.

Trẫm vẫn là nên đi ăn đồ ăn vặt thôi.

Minh Thù chịu đựng ăn hết thức ăn, không thể lãng phí, sau đó không chút do dự đứng dậy: “Cảm tạ khoản đãi, tôi về nhà đây.”

An Tri Linh đứng dậy tiễn Minh Thù, có chút bận tâm: “Muộn như thế, một mình cô không sao chứ?”

Minh Thù vỗ vai An Tri Linh, giọng nói thành khẩn: “Tối rồi còn dẫn một người xa lạ vào nhà rất nguy hiểm, suy nghĩ chút đi.”

An Tri Linh: “...” Không phải là do cô muốn đi theo tôi về nhà sao?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 518: Đào Hoa Tiễn (7)

Minh Thù theo đường cũ trở về, đi tới trước ngõ hẻm kia, xa xa liền thấy Hoa Giản đứng ở nơi đó. Hắn vô cùng bắt mắt, bóng đêm dường như cũng có thể làm nổi bật cho hắn.

Hoa Giản quay lại nhìn, đúng lúc nhìn thấy cô, hắn bước tới mấy bước, cao ngạo nhìn cô: “Đi đâu vậy?”

“Ăn cơm.” Minh Thù bị thức ăn dở tệ của An Tri Linh làm cho tinh thần không tỉnh táo.

Ôi!

Cả cuộc sống đều u tối.

Hoa Giản phát hiện tâm tình của cô dường như không tốt lắm. Trước kia dù là lúc nào cô cũng đều mang vẻ cười khanh khách, nhưng bây giờ ủ rũ, hắn cũng không nhìn thấy được trên mặt cô rốt cuộc có nụ cười hay không.

Hoa Giản nhíu nhíu mày hồi lâu nói: “Về thôi.”

Minh Thù bần thần đi ở phía sau. Lúc đầu Hoa Giản đi khá nhanh, nhưng thấy Minh Thù chậm rãi, hắn cũng chỉ có thể giảm tốc độ lại.

Trên đường còn có siêu thị mở cửa hai mươi bốn giờ, Hoa Giản đi vào mua vài thứ cho Minh Thù.

Minh Thù hơi cảm thấy được sự an ổn.

Trở về chỗ Kim Đông Nhất đã sắp rạng sáng. Hoa Giản đẩy cửa đi vào, chỉ thấy Kim Đông Nhất như thần giữ cửa, đứng trong sân trợn mắt nhìn bọn họ.

Kim Đông Nhất nói như hét: “Ngày hôm nay ta đã nói với cậu rồi, cậu nghe tai này ra tai kia đúng không?”

Hoa Giản bình tĩnh nói: “Tôi không mang cô ấy đi ra ngoài, cô ấy đã đánh người.”

Kim Đông Nhất: “...”

Minh Thù liếc mắt nhìn Hoa Giản, hứ... tiểu yêu tinh lại đang tố cáo.

Sau đó hắn nhấc chân đi lên lầu, Kim Đông Nhất cũng không ngăn cản, nhìn hắn lên lầu.

“Tiểu nha đầu sang ngươi qua đây.” Kim Đông Nhất vẫy tay với Minh Thù.

Minh Thù ôm đồ ăn vặt đi qua: “Hơn nửa đêm ông không ngủ, không sợ giảm thọ hả?”

Kim Đông Nhất trừng cô: “Nói bậy gì đó, ngươi đánh người à?”

“Có đánh.”

Kim Đông Nhất: “...” Cô còn rất kiêu ngạo... có gì đáng tự hào chứ, đánh người có gì đáng tự hào!

Kim Đông Nhất nói lời thuyết giáo: “Ngươi biết ngươi có thân phận gì không? Ngươi là yêu, ngươi làm sao có thể đánh người? Ngươi biết bên ngoài bây giờ quản lý nghiêm ngặt thế nào không, ngươi chính là yêu không có chứng nhận...”

“Có chứng nhận yêu là có thể đánh người sao?”

Kim Đông Nhất hầm hầm mặt lại: “Không thể.”

Nói chung chỉ có một câu, thân là yêu, muốn sống sót ở thành phố con người thì nhất định phải tuân thủ quy tắc, đánh người càng không cho phép.

Làm yêu quái cũng thật khó khăn.

-

Hoa Giản vừa sáng sớm đã muốn đi ra khỏi nhà. Sương sớm buổi sáng hơi dày, lúc hắn đi ngang qua cây hoa đào, ngẩng đầu liếc mắt nhìn cô đang ngủ trong đào hoa, làn váy rũ xuống.

“Nhìn cái gì.”

Giọng nói vang lên từ trong khóm hoa, tiếp đó lò ra một khuôn mặt tươi cười: “Nhìn chằm chằm một cô gái như thế, có đúng đắn không?”

Hoa Giản thu tầm mắt lại, cúi mặt đi ra ngoài cửa.

Minh Thù từ trên cây nhảy xuống, nhánh hoa run rẩy phát ra tiếng vang nhỏ nhẹ.

Hoa Giản nghe tiếng bước chân của cô, nhưng không phải đi về phía hắn bên này, mà là đi vào bên trong. Lúc đóng cửa, hắn ghé mắt nhìn, đúng lúc thấy cô nhảy vào phòng.

Tiếp đó chính là tiếng rống giận dữ của Kim Đông Nhất.

Hoa Giản đóng cửa lại, đứng bên ngoài trong chốc lát mới rời khỏi.

Hoa Giản mới vừa vào phòng làm việc, Lộ Cửu vội vã xông vào: “Lão đại, anh mau tới đây, con yêu chúng ta bắt tại trung tâm thương mại kia xảy ra vấn đề rồi.”

“Xảy ra vấn đề gì rồi?”

Lộ Cửu nói quanh co một hồi: “Tôi cũng không tiện nói, lão đại đi xem qua sẽ biết.”

Một gian đầy phòng giam, mặt kính có thể thấy rõ ràng tình hình bên trong.

Cô bé kia núp ở góc, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, thân thể không ngừng run rẩy rẩy, có giọng nói truyền ra, rất vụn vỡ.

“Lừa gạt... đều là lừa gạt... mọi người đều là kẻ lừa gạt...”

Cô bé lặp đi lặp lại cũng chỉ có từng đó câu..

Lộ Cửu nói: “Bây giờ chúng tôi không dám vào trong, đi vào sẽ rơi vào ảo cảnh kỳ quái.”“Lúc đưa về, tâm tình cô ta mặc dù hơi kích động, vẫn có thể ăn nói logic rất rõ ràng, nhưng sáng sớm hôm nay đột nhiên trở thành như vậy.”

“Bản thể cô ta là cái gì?”

“Phụng Linh Điệp.”

Lộ Cửu thổn thức: “Đây là cô ta đến đã nói vậy, tôi hoàn toàn chưa từng nghe qua giống này, có thể là loại mới nhưng thật là hiếm lạ, hơi tò mò bản thể cô ta có hình dáng gì.”

Hoa Giản trầm mặc một lát: “Kiểm tra camera giám sát tối qua xem có ai tiếp cận nơi đây không.”

-

Lúc Hoa Giản trở lại, Minh Thù và Kim Đông Nhất ở trong sân đang dựa vào lí lẽ biện luận xem một miếng thịt cuối cùng thuộc về người nào.

Hoa Giản đi tới trước mặt bọn họ: “Phụng Linh Điệp đã xuất hiện.”

Kim Đông Nhất nhẹ buông tay, cuối cùng miếng thịt kia đã bị Minh Thù cướp được thành công.

Kim Đông Nhất hiển nhiên không thèm đoái hoài tới miếng thịt: “Cậu tận mắt nhìn thấy?”

Hoa Giản nhàn nhạt đáp: “Tôi bắt được.”

Kim Đông Nhất vừa liếc mắt nhìn Minh Thù, Minh Thù vội vàng bỏ một miếng cuối cùng vào trong miệng: “Nhìn tôi để làm gì, tôi không phải cái gì Phụng Linh Điệp đó… có thể ăn không?”

Khóe miệng Kim Đông Nhất giật một cái: “Theo ta vào trong.”

Lời này là nói với Hoa Giản, Minh Thù bị bỏ lại ở trong sân.

Không phải cô cố ý nghe trộm, mà là người ở bên trong nói rùm beng lên, tuy… phần lớn đều là giọng Kim Đông Nhất đang rống.

Hoa Giản mở cửa, cả người mang theo sự lạnh lùng đi ra khỏi cửa phòng.

Kim Đông Nhất ở phía sau chống nạnh rống: “Cậu muốn chết thì cứ đi tra!”

Hoa Giản dừng một chút, hắn vẫn đưa lưng về phía Kim Đông Nhất: “Ông muốn làm con rùa đen rụt cổ, tôi không xen vào, nhưng chuyện này tôi nhất định sẽ tra.”

“Thằng nhóc con ngươi nói cái gì!” Kim Đông Nhất tức giận vô cùng.

Hoa Giản không nói thêm gì nữa, bước vài bước rời khỏi sân.

Sau khi Hoa Giản rời đi, Minh Thù phát hiện Kim Đông Nhất bận rộn hơn nửa ngày ở bên ngoài vườn. Cô có thể cảm giác được kết giới của sân được tăng cường nhưng cô vẫn có thể đi ra ngoài như cũ.

Kim Đông Nhất vừa phát hiện cô còn có thể đi ra ngoài, trừng mắt một hồi lâu, tức anh ách nói: “Không có chuyện gì thì ít đi ra ngoài đi, xảy ra chuyện ta đốt ngươi như giấy tiền vàng mã.”

Nói xong Kim Đông Nhất mở cửa vào phòng.

Minh Thù: “...” Lão già thật khó hầu hạ.

Hoa Giản đêm hôm đó vẫn chưa trở về, Minh Thù dựa vào cây hoa đào nghe cỏ nhỏ luyện giọng bên ngoài.

Hát khiến trẫm thật là đói mà.

Nhưng không có tiền, nghèo đến nỗi chẳng mua được nổi đồ ăn vặt.

Meo…

Tiếng mèo kêu thê lương từ bên ngoài vang vọng vào, nối tiếp giọng hát của cỏ nhỏ.

“A… giết mèo rồi, sợ quá đi.”

Minh Thù nhảy lên trên đầu tường, bên ngoài có người. Minh Thù suy nghĩ một chút, ngày hôm nay... hình như là cái ngày nguyên chủ cứu Giản Oánh trong cốt truyện, cho nên người bên ngoài là Giản Oánh?

Nữ phụ mà...

Trẫm cứu hay là không cứu đây?

Một mình Giản Oánh chậm chạp đi về phía trước, ánh mắt thỉnh thoảng đảo quanh bốn phía, có thể là tiếng tiếng mèo thê lương vừa rồi kêu hù cô ta sợ.

“Người nào giết mèo.” Minh Thù hỏi còn lại cỏ nhỏ.

Thân thể cỏ nhỏ lay động, giọng nói nhỏ nhỏ run run: “Một cái bóng kỳ quái, thật đáng sợ, thật đáng sợ.”

Cỏ nhỏ vừa dứt lời, Minh Thù liền thấy một cái bóng kỳ quái xuất hiện sau lưng Giản Oánh, đi về phía cô ta.

Giản Oánh dường như phát hiện được nên quay phắt đầu lại, sau đó cô ta giống bị bóp cổ họng lại, hai mắt trừng to, hai tay vơ loạn xạ trong không khí.

“A… giết người rồi, giết người rồi!”

Minh Thù quát lớn một tiếng: “Im miệng.”

Cỏ nhỏ rung rinh phiến lá, lạnh run cầm cập.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 519: Đào Hoa Tiễn (8)

Giản Oánh cũng không bị cái bóng kia làm gì, cũng không biết làm cách nào, từ trong tay cái bóng kia thoát ra rồi lảo đảo chạy ra ngoài.

Minh Thù không đi ra ngoài, chỉ nhìn theo cái bóng kia biến mất ở trong màn đêm.

Minh Thù mơ hồ nhìn thấy có ánh sáng hiện lên trong bóng tối, nhưng nháy mắt đã biến mất.

Đợi một lúc Minh Thù mới nhảy ra ngoài, từ từ đi theo con đường Giản Oánh đã đi, có chút yêu khí, chắc là vừa rồi cái bóng kia đã lưu lại.

Ngay cả cô không đi cứu Giản Oánh, Giản Oánh cũng sẽ không gặp chuyện gì.

Ồ, thật tốt khi có hào quang nhân vật chính.

Minh Thù xoay người, chuẩn bị đi ra ngoài tìm đồ ăn, ai ngờ vừa quay người lại thì thấy Hoa Giản đứng ở cách đó không xa, thần sắc ẩn trong bóng tối, nhìn không rõ ràng.

Minh Thù suy nghĩ một chút, chậm rãi đi tới: "Anh ơi, mời tôi ăn cơm được không?"

"Bây giờ sao?"

Minh Thù cười: "Tôi đói bụng."

Hoa Giản nhìn ra sân, lại hơi liếc nhìn về phía Minh Thù đang đi tới: "Đi thôi."

Lần này Hoa Giản lái xe, dừng ở ngõ nhỏ bên ngoài, Minh Thù ngồi ghế kế bên người lái.

Lúc này các cửa hàng bên ngoài đa số đều đã đóng cửa, Hoa Giản lái xe một hồi lâu mới tìm được một cửa hàng, Minh Thù lập tức chạy vào bên trong. Khi Hoa Giản đỗ xe xong, Minh Thù đã ghi món ăn xong, đang mong mỏi chờ chủ quán mang thức ăn lên.

Nơi này có lẽ là kinh doanh đêm, lúc này cũng có không ít người, xung quanh rất yên tĩnh, ánh sáng hơi có vẻ mập mờ.

Hoa Giản mặt không đổi sắc ngồi đối diện Minh Thù, đầu tiên hắn nhìn chằm chằm vào Minh Thù một hồi, sau đó yên lặng uống trà, có lẽ đang suy nghĩ việc khác.

Tốc độ dọn thức ăn lên của chủ quán rất nhanh. Mặc dù Hoa Giản mời khách, Minh Thù cứ thế lấy toàn bộ nhưng Hoa Giản cũng không có ý động đũa. Minh Thù liếc qua hắn, nhanh chóng giải quyết hết cả bàn đồ ăn.

Hoa Giản ngồi yên lặng từ đầu đến cuối.

Minh Thù muốn tăng giá trị thù hận nhưng không có cơ hội, hắn không chịu nói! Trẫm cũng không thể ngay cả một cái cớ để gây chuyện cũng không có đã trực tiếp ra tay? Việc này không phù hợp với đạo lý trẫm đã thiết lập.

Hơi bị buồn...

Hắn đi tính tiền rồi trả tiền, chủ quán đưa cho hắn một chiếc bánh ga tô nhỏ.

Chủ quán cười chân thành: "Món quà nhỏ của cửa hàng đêm, đưa cho cô bạn gái nhỏ ăn đi."

Hoa Giản có vẻ hơi ngạc nhiên, hắn quay đầu liếc nhìn Minh Thù vẫn ngồi tại chỗ, trên người cô có một sự ấm áp nhàn nhạt, dường như chỉ cần nhìn, không khí đều trở nên vui vẻ.

"Cảm ơn."

"Hoan nghênh lần sau lại đến."

Hoa Giản mang chiếc bánh ga tô nhỏ về bên cạnh Minh Thù: "Đi thôi."

Ánh mắt Minh Thù rơi vào trong tay hắn. Hoa Giản làm như không nhìn thấy, cứ thế đi ra ngoài, Minh Thù hấp ta hấp tấp đuổi theo: "Anh ơi, cái này là cho tôi ăn đúng không?"

Hoa Giản nhàn nhạt trả lời: "Cho bạn gái."

Minh Thù ngạc nhiên, hắn có bạn gái sao?

Hắn! Có! Bạn! Gái!

Hoa Giản mở cửa xe, phát hiện Minh Thù không đi theo. Hắn quay đầu nhìn thì thấy cô vẫn đứng ở cửa hàng, ánh mắt nhìn chằm chằm vào hắn, ý cười giảm vài phần, chỉ mơ hồ có thể thấy môi hơn cong lên, dưới ánh đèn ở cửa càng nổi bật lên khiến hắn tự dưng thấy lạnh.

Cứ như vậy hai người yên lặng đối diện vài giây.

Cuối cùng Hoa Giản quay lại, đưa bánh ga tô cho cô.

"Không phải cho cô bạn gái nào đó sao?" Giọng nói Minh Thù hơi nhàn nhạt, nhưng nếu không để ý, cũng không thấy sự khác biệt.

Hoa Giản nhẹ đáp một tiếng: "Ừ, cho cô."

Minh Thù: "..."

Tiểu yêu tinh này đang nịnh trẫm?

Minh Thù chậm nửa nhịp cầm lấy, Hoa Giản lại không nói gì nữa, quay người lên xe.

Minh Thù: "..." Người này được thiết lập có độc, có độc có độc.

Hai ngày tiếp theo, Minh Thù bắt đầu nghi ngờ mình có phải là đã nhìn nhầm hay không. Cho dù cô có nói cái gì, dáng vẻ Hoa Giản cũng không rung động chút nào, hoàn toàn không giống như trước chỉ cần nói hai câu đã nổi giận...

Minh Thù cảm thấy buồn, bệnh thần kinh lần này gặp phải đá cứng rồi.Nhưng mà không sai...

"Tiểu yêu tinh." Kim Đông Nhất đứng dưới một tàng cây gọi to.

Minh Thù nhướng mắt, tùy ý liếc liếc: "Có việc gì, muốn cho tôi ăn thịt kho tàu hả?"

"Ăn thịt kho tàu cái gì, hôm qua nguyên một bàn đã bị ngươi ăn hết, ngươi còn dám nói!" Kim Đông Nhất vừa thấy nhắc tới thịt kho tàu thì tức giận. Bây giờ Minh Thù càng nghi ngờ mình tìm sai đối tượng rồi, Kim Đông Nhất chợt nhớ tới việc chính của mình bèn hét lên:

"Đêm qua ngươi đã thấy tên tiểu tử thối kia rồi đúng không?"

"Tiểu tử thối nào cơ?"

"Ở đây có những mấy tên tiểu tử thối!"

"Ồ, không có."

Sắc mặt Kim Đông Nhất trầm xuống, trong sân yên tĩnh trở lại, một lát hắn mới lại lên tiếng: "Ngươi phải đợi ở nhà, không được phép đi đâu."

"Ông mang thịt kho tàu đến cho tôi đúng không?"

"Mang cái đầu nhà ngươi, đợi ở đó cho ta, dám chạy ta chém ngươi!"

Lần nào cũng đe dọa như vậy, cho tôi hỏi ông không thể thay đổi phương pháp đe dọa được sao?

Kim Đông Nhất hét lên với Minh Thù xong, rất nhanh đi ra khỏi sân.

Hoa Giản đã xảy ra chuyện gì sao?

Minh Thù từ trên cây nhảy xuống, đi vào trong phòng. Cô nhớ kỹ Kim Đông Nhất vừa có điện thoại bàn, nhưng cô lại không biết số của Hoa Giản... Minh Thù lặng lẽ ấn nút gọi lại.

Điện thoại rất nhanh đổ chuông, nhưng không ai nghe máy.

Minh Thù gọi lại một lần nữa, vẫn không ai nghe máy.

Lần thứ ba...

Lần thứ tư...

Minh Thù để điện thoại xuống, lấy ra đồ ăn vặt Hoa Giản mua cho cô... Nếu như không có Hoa Giản, ai mua đồ ăn vặt cho trẫm?

Kim Đông Nhất là đồ keo kiệt, chắc chắn sẽ không mua cho trẫm.

Trẫm không phải là vì Hoa Giản, là vì đồ ăn vặt.

Minh Thù từ từ đi ra ngoài, ở bên ngoài cỏ nhỏ lại gào giết yêu quái, nhất định là con mèo ở nhà bên cạnh đã gặm nó.

Minh Thù cũng không biết phải đi đâu tìm Hoa Giản, lúc đi ra cô mới nhớ tới vấn đề này, văn phòng yêu quái... ở đâu nhỉ?

-

Đứng trước nhà cao tầng, Minh Thù vẫn không tin tưởng lắm, cái này không giống với cái cô nghĩ tới.

Cứ tưởng rằng cái sân cũ kỹ như thế kia mới phù hợp làm văn phòng yêu quái. Tại sao có thể là nhà cao tầng hiện đại như thế! Hoàn toàn không phù hợp với thiết lập!

"Chính là chỗ này." Tiểu yêu bên cạnh sợ hãi rụt rè nói:

"Tôi có thể đi được chưa?"

Minh Thù phất tay một cái.

Tiểu yêu lập tức bỏ chạy, một giây cũng không dám nán lại.

Dọa chết yêu bảo bảo.

Lúc Minh Thù chuẩn bị đi vào thì có người từ cao ốc đi ra, dẫn đầu là Lộ Cửu, người Minh Thù đã gặp qua hai lần. Vẻ mặt hắn nghiêm túc, mang theo mấy người đang đi cực nhanh về một phía, Giản Oánh cũng ở trong đó.

Minh Thù suy nghĩ một chút rồi đuổi theo Lộ Cửu.

Bọn họ một đường đi ra vùng ngoại thành, cuối cùng dừng lại ở một ngôi làng cực kỳ dễ thấy, trong thôn nhìn không thấy một bóng người, tiêu điều rách nát.

"Mọi người phân công nhau hành động, chị Giản Oánh ở lại đây làm hậu phương." Lộ Cửu phân phó đâu vào đấy.

"Mọi người chú ý an toàn, nhất định phải tìm được lão đại."

Giản Oánh gật đầu nhưng Lộ Cửu vừa đi, cô ta cũng đi theo vào luôn.

Minh Thù đang chuẩn bị đi cùng thì thấy Kim Đông Nhất không biết từ đâu xuất hiện, nhìn xung quanh bên ngoài thôn, sau đó cũng vào bên trong, biến mất sau những khu nhà.

Minh Thù: "..." Định làm đại hợp xướng sao. Tất cả đều kéo tới đây.

Minh Thù ăn hai miếng đồ ăn vặt, lúc này mới đi vào trong thôn. Ở bên trong so với bên ngoài nhìn càng thêm rách nát, nhiều căn nhà đã sập, có những chữ màu đỏ ở khắp nơi.

Trong thôn tỏa ra một mùi vị khó ngửi, cũng không biết là cái gì đã bị thối nát.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 520: Đào Hoa Tiễn (9)

Thôn khárộng, Minh Thù đi một hồi lâuvẫn chưa gặp phải mấy người vừa mới đi vào.

Thú nhỏ nhanh như chớp lăn theo chân cô.

Con sen ngươi tìm cái gì? Đồ ăn sao?

Minh Thù giơ chân đá nó một cái: "Ngươi chỉ có biết ăn thôi, trẫm cũng chưa được ăn!"

Thú nhỏ chớp mắt tức giận.

Con sen, lâu lắm rồi ngươi không cho ta ăn, ngươi muốn bỏ đói ta, để làm con sen cho người khác có phải không! Sao ngươi lại độc ác như vậy!

Minh Thù cười chế nhạo: "Ta còn chưa chết, ngươi chết được sao? Muốn chết, trước tiên ngươi nghĩ cách giết ta đi."

Thú nhỏ tức đến mức nhảy tưng tưng, đôi mắt có thể phun ra lửa.

Con sen, ta cho ngươi biết, ngươi cứ như thế sớm muộn sẽ mất đi ta! Nhất định sẽ vậy! Nhất định sẽ vậy!

Thú nhỏ tức đến mức lăn ra xa, nhưng cũng không xa lắm, một lúc sau lại lăn trở về. Đôi chăn ngắn lộ ra, bám lấy váy của Minh Thù từ từ leo lên trên vai cô.

Minh Thù cảm thấy ghét bỏ: "Làm cái gì thế hả, vai của trẫm là nơi ngươi muốn ngồi thì ngồi sao?"

Tuy miệng nói như thế, nhưng Minh Thù cũng không đuổi nó xuống phía dưới, ngược lại còn đưa tay chọc chọc nó, khiến nó ngồi xổm trên vai mình.

Thú nhỏ gầm gừ, phía trước có người.

"Có người là chuyện bình thường, nhiều người vừa mới tiến vào như vậy, không gặp ai mới là lạ."

Không phải những người vừa nãy.

Minh Thù: "..."

Không phải những người vừa nãy?

"Ở chỗ nào?"

Thú nhỏ chỉ về một nơi.

Phía trước là một ngã ba, Minh Thù đi theo phía ngón tay thú nhỏ chỉ, vòng qua một căn nhà bị sập, nhìn thấy trên đống gạch vỡ có một cái xác… người chết.

Còn là người quen.

Tuyển thủ hạt giống xử lý hắc ám - An Tri Linh.

Minh Thù không định để ý đến cô ấy, nhưng khi ánh mắt liếc qua quần áo trên người cô thì thấy áo khoác kia... là của Hoa Giản.

Minh Thù đi tới, kiểm tra bên trong người An Tri Linh.

Sắc mặt An Tri Linh trắng bệch, da trên bờ môi nứt nẻ, cô “ưm” một tiếng, chậm rãi mở mắt ra, bối rối nhìn Minh Thù.

"Là cô..." Giọng nói An Tri Linh khàn khàngiống như rất lâu đã không nói chuyện.

"Đây là đâu?"

"Tôi cũng không biết đây là đâu." Minh Thù buông cô ta ra.

"Quần áo này cô lấy ở đâu?"

An Tri Linh vẫn đang mụ mẫm, thì thào nói: "Quần áo... quần áo gì cơ..."

Cô cúi đầu xem xét, phát hiện quần áo trên người mình cũng không biết từ đâu. Cô dùng sức lắc đầu, một lát mới nói: "Không biết... nhặt dưới đất..."

"Đã gặp chuyện không may... Bọn họ đã xảy ra chuyện." An Tri Linh dường như nhớ tới những chuyện xảy ra trước đó, đột nhiên kích động.

"Bạn của tôi, bọn họ đã xảy ra chuyện, tôi muốn đi cứu các cô ấy."

Cô thử từ dưới đất đứng lên, nhưng còn chưa đứng vững, thân thể đã loạng choạng, suýt chút nữa ngã trên mặt đất.

Chân An Tri Linh bị sưng to như một cái bánh bao, làm sao có thể đi đâu được chứ.

Minh Thù suy nghĩ một chút, đại khái là An Tri Linh ở đâu có được Kim Thủ Chỉ, cho nên Giản Oánh tới đây là để đoạt Kim Thủ Chỉ của An Tri Linh?

Kim Thủ Chỉ của An Tri Linh có thể nhìn thấu bất cứ ngụy trang nào của yêu tinh, cùng với hồ sơ của yêu tinh từ tên tuổi tới ba vòng, cô hoàn toàn có thể thấy toàn bộ.

Minh Thù chỉ biết qua loa, tỉ mỉ thì không rõ ràng lắm cho nên cô cũng không biết thôn này đã xảy ra chuyện gì.

Anh Tri Linh bám lấy Minh Thù, nước mắt tụ tại khóe mắt lại không rơi xuống, cô nghẹn ngào nói: "Bạn của tôi, bọn họ xảy ra chuyện rồi, tôi muốn đi cứu bọn họ."

"Ờ." Minh Thù không có phản ứng gì.

"Nhưng không phải là bạn của tôi, tự cô đi thôi, nếu như cô còn có thể đi."

An Tri Linh sửng sốt một chút, một lát sau cúi đầu buồn bực nói: "Cô nhanh rời khỏi nơi này, ở đây không an toàn. Nếu như có thể, làm phiền cô giúp tôi đi báo cảnh sát."

Cô mới chỉ gặp người ta một lần, người ta không muốn giúp mình cũng không có gì là không đúng, cô không thể trách người ta.

Nói xong, An Tri Linh cố gắng đứng vững, cắn răng đi về một phía.

"Thật là sợ cô." Minh Thù nói thầm một tiếng, tiến lên phía trước An Tri Linh, ngồi xổm trước mặt, trực tiếp cõng cô ấy lên. Thú nhỏ sợ đến nỗi lăn trên mặt đất.Cô không thể bỏ bạn bè của cô được.

Con sen!

Ngươi định mưu hại ta có phải hay không!

Minh Thù không để ý tới thú nhỏ, đá nó sang bên cạnh, hỏi người trên lưng: "Con mèo kia của cô đâu?"

Khỉ chứ, lúc này nam chính lại không ở đây.

Động tác của Minh Thù quá nhanh, An Tri Linh không phản ứng kịp, cô đã nằm trên lưng của Minh Thù.

Cô sững sờ trả lời: "Mèo? Nó... ở nhà."

"Đi bên nào?"

An Tri Linh ngẩng đầu nhìn, một lát đột nhiên khóc lên: "Tôi không biết... tôi không nhớ rõ."

Cô tới đây lúc tối hôm qua, trời tối cô hoàn toàn nhìn không thấy đường. Sau khi lạc mất các bạn, cô cũng không nhớ rõ mình chạy thế nào. Bây giờ là ban ngày, nhìn đường nào cũng giống nhau, càng không biết phải đi đâu.

Minh Thù không thể làm gì khác hơn là tiếp tục cõng An Tri Linh đi, xem cô ta có thể nhận ra ngôi nhà nào quen quen không.

Reng reng reng.

Tiếng rung bất ngờ vang lên trong thôn yên tĩnh.

Âm thanh là từ trên người của An Tri Linh truyền tới, An Tri Linh cũng bị dọa cho giật mình. Điện thoại của cô đã rơi mất, cho nên mới phải nhờ Minh Thù báo cảnh sát giúp.

Tiếng động trên người cô là từ đâu ra?

Minh Thù đưa tay lên sờ, từ áo khoác của Hoa Giản lấy ra một chiếc điện thoại di động.

Tên hiện trên điện thoại - Lộ Cửu.

Minh Thù suy nghĩ một chút, đưa điện thoại lên nghe. Tiếng của Lộ Cửu ồm ồm truyền tới: "Lão đại, lão đại, anh có khỏe không? Anh ở đâu vậy?"

"Tôi không phải là Hoa Giản."

Bên kia Lộ Cửu đột nhiên an tĩnh lại, vài giây sau, Lộ Cửu trầm giọng hỏi: "Cô là ai?"

Trẫm là ai?

Lúc trước Lộ Cửu lại chưa từng hỏi tên cô, cô phải giới thiệu như nào mới có thể biểu lộ được thân phận của mình?

Cuối cùng Minh Thù nói linh tinh một hồi, trước tiên lừa mọi người đi tới nơi này rồi nói.

Lộ Cửu mặc dù có nghi ngờ, nhưng vẫn cùng một người đi qua đây gặp mặt. Nhìn thấy Minh Thù, biểu hiện của Lộ Cửu có thể nói là đặc sắc: "Tại sao cô lại ở đây?"

Minh Thù bình tĩnh nói: "Học Lôi Phong làm việc tốt."

Lộ Cửu im lặng: "Điện thoại di động của lão đại tại sao lại ở đây và trong tay cô?"

Minh Thù lộ ra vẻ mặt vô tội: "Không phải là tôi ở đây, là cô ấy ở chỗ này, sau đó tôi bắt gặp cô ấy."

Lộ Cửu nhìn về phía An Tri Linh, tất nhiên biết áo khoác trên người của cô. Hắn nắm lấy cánh tay An Tri Linh: "Đây là áo của lão đại, tại sao lại ở trên người cô? Lão đại đang ở đâu?"

An Tri Linh yếu ớt lắc đầu giải thích: "Tôi không biết, áo khoác này là tôi nhặt được. Lúc đó lạnh quá, tôi mới lấy mặc lên người."

Lộ Cửu mất một hồi lâu sau mới hiểu, An Tri Linh nhặt được áo khoác của Hoa Giản, điện thoại di động ở trong túi áo, sau đó An Tri Linh lại bị Minh Thù bắt gặp... Vậy cô ta tới đây để làm gì?

"Vì sao cô lại đến đây?"

"Trả tiền thừa... cho lão đại nhà các ngươi."

Lộ Cửu nhíu mày, hắn chỉ biết là con yêu tinh này được lão đại mang theo nhưng lão đại không mang về văn phòng yêu quái để đăng ký. Hắn hỏi qua vài lần, lão đại đều nói tránh sang chuyện khác…

Ánh mắt Lộ Cửu không hề che giấu sự hoài nghi, Minh Thù cũng hào phóng tùy ý để cho hắn nghi ngờ.

Lộ Cửu hồi lâu mới nói: "Lão đại mất tích, nơi cuối cùng xuất hiện chính là chỗ này."

Minh Thù từ chối cho ý kiến.

An Tri Linh nức nở nói: "Bạn bè của tôi... bạn của tôi có lẽ cũng đã xảy ra chuyện."

Ánh mắt Lộ Cửu nhìn lên người An Tri Linh: "Cô là học sinh thì phải? Sao cô lại ở đây? Tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì? Cô có thấy người nào khả nghi không?"

An Tri Linh đột nhiên phát run, đứt quãng nói ra chuyện tối ngày hôm qua dưới ánh mắt chăm chú của Lộ Cửu.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 521: Đào Hoa Tiễn (10)

Thôn bây giờ bọn họ đang ở gọi là thôn Loan Nguyệt, mấy năm gần đây quy hoạch, các vùng phụ cận đều phát triển cho nên người trong thôn đã sớm rời đi.

Nhưng lúc nhà đầu tư đến thôn để dỡ bỏ thì bắt đầu xuất hiện nhiều việc ngoài ý muốn.

Không phải máy móc bị hỏng, mà là có người đột nhiên bị chết.

Nhà đầu tư cũng tìm đạo sĩ đến xem qua, yên ổn được hai ngày nhưng không quá vài ngày lại y như vậy, nên chuyện không may vẫn cứ xảy ra.

Bên ngoài truyền nhau trong thôn này có ma quỷ làm loạn, về sau công trình ở thôn này đành phải tạm ngừng.

Bạn của An Tri Linh là người yêu thích những chuyện tâm linh kỳ lạ, nghe chuyện về thôn Loan Nguyệt nên đã tổ chức cho mọi người tới thám hiểm. An Tri Linh không muốn tới, nhưng người bạn kia dọa nếu không đến sẽ tuyệt giao với cô, nên cô không thể làm gì khác hơn là theo đến đó.

Lúc các cô tới là buổi tối, khi mới vừa vào thôn không xảy ra chuyện gì nhưng khi các cô đi tới khoảng giữa thôn, bốn phía bắt đầu xuất hiện âm thanh quỷ khóc sói gào.

Rồi xuất hiện một trận gió lớn dường như muốn thổi bay các cô.

Phía sau trở nên hỗn loạn, cô nghe thấy tiếng bạn mình kêu thảm thiết, rồi cô bị một người lôi chạy đi.

Cô cảm thấy sợ hãi, cũng không biết chạy bao lâu, thế nhưng lúc cô lấy lại tinh thần mới phát hiện không thấy người đã lôi mình chạy đâu cả, bốn phía đều yên tĩnh.

Tiếp theo… cô ngất xỉu!

Lúc tỉnh lại thì thấy Minh Thù.

"Thôn này có đúng là có ma quỷ làm loạn không? Các bạn của tôi không có việc gì chứ?" Cô bây giờ rất lo cho các bạn của mình, nhưng cô cũng không biết phải đi đâu tìm họ.

Lộ Cửu hỏi: "Mọi người tổng cộng có mấy người?"

"Kể cả tôi là bốn người."

"Đều là nữ sinh?"

An Tri Linh gật đầu.

Lộ Cửu cũng thấy khâm phục. Biết có ma quỷ, một đám nữ sinh đêm hôm khuya khoắt còn dám đến đây, coi như không có ma, nhỡ gặp phải lưu manh thì phải làm sao?

"Báo cảnh sát… có điện thoại, có thể báo cảnh sát." An Tri Linh bất ngờ nói:

"Cảnh sát nhất định có thể tìm được bọn họ."

"Không thể báo cảnh sát." Người đứng sau lưng Lộ Cửu lên tiếng.

"Chuyện này liên quan đến lĩnh vực mà con người không biết tới, cảnh sát tới cũng vô dụng."

Sắc mặt An Tri Linh phút chốc trở nên trắng bệch: "Như vậy… thật sự có quỷ sao?"

"Quỷ không biết có hay không, nhưng tôi biết có yêu." Minh Thù cười híp mắt nói:

"Nè, tôi chính là yêu, có phải nhìn rất đẹp đúng không?"

An Tri Linh thấy khuôn mặt xán lạn như hoa đào trước mặt, quên cả chớp mắt.

Yêu…

An Tri Linh có lẽ chịu kinh hãi quá nhiều, trực tiếp ngã bệt xuống dưới đất.

"Điện thoại di động của lão đại ở chỗ này, anh ấy chắc chắn đã ở đây. Tôi sẽ cố gắng hết sức giúp cô tìm bạn bè mình. Trước hết hãy đưa các cô ấy đi ra ngoài đã." Lộ Cửu quay ra nói với người đàn ông đứng phía sau.

Người đó gật đầu.

"Tôi đi cùng với anh." Minh Thù cự tuyệt, trước khi Lộ Cửu kịp phản đối, cô nói ra lý do của mình.

"Vì tôi là yêu, cho nên nếu quả như thật việc này do yêu tinh làm, tôi dễ dàng phát hiện ra hơn các người."

Cũng là vì đồ ăn vặt của trẫm!

"Tôi cũng không đi, tôi phải tìm được bạn mình." An Tri Linh buộc mình phải tỉnh táo lại.

"Không tìm thấy bạn của mình, tôi sẽ không đi đâu cả."

Lộ Cửu: "…"

Cuối cùng Lộ Cửu chỉ có thể mang theo một người một yêu vào trong thôn tìm kiếm. Lộ Cửu cũng kịp thời thông báo cho những người khác, nhưng kết quả cũng giống nhau.

Tìm kiếm khắp trong thôn, không phát hiện được bất cứ nơi nào kỳ lạ cả.

Những người còn lại lục tục tập hợp qua đây, Lộ Cửu đơn giản nói qua về việc của An Tri Linh và Minh Thù cho bọn họ. Có người tò mò quan sát Minh Thù nhưng cũng không xem gì thêm, bây giờ quan trọng nhất là tìm được lão đại của bọn họ.

"Vậy phải làm sao bây giờ?"

"Lão đại sẽ không ở lại nơi này chứ?"

"Coi như không còn ở đây, cũng có người khác mất tích, nơi đây chắc chắn có điều cổ quái."

Lúc trước yêu khí trên người Minh Thù không biến mất mới có thể bị Giản Oánh dùng Tầm Yêu Thạch cảm ứng được. Về sau Kim Đông Nhất nhắc tới việc này, lúc cô đi ra ngoài nhất định phải thu lại yêu khí, bây giờ Tầm Yêu Thạch không cảm ứng được cô nữa."Tầm Yêu Thạch cũng không có phản ứng…"

"Ở đó..." An Tri Linh bất ngờ chỉ vào một chỗ.

"Tôi nhớ được, tôi đã từng qua chỗ đó, con sư tử đá kia… Lúc đó chúng tôi chính là bị phân tán từ chỗ này."

Mọi người nhìn sang chỗ An Tri Linh chỉ.

Trước đây nơi đó hẳn là có một ngôi nhà, có điều bây giờ đã sập mất, liếc mắt là có thể thấy tất cả, chỉ còn lại có con sư tử đá ở phía ngoài.

Có con sư tử đá như vậy, ở trong thôn có lẽ cũng được coi là nhà có tiền.

-

Âm u, ẩm ướt, hôi thối.

Minh Thù đứng trước một cái ao, xung quanh là các kiến trúc cổ xưa.

Lộ Cửu đề nghị bọn họ vào nơi có con sư tử đá để quan sát. Minh Thù vừa tiến đến, cảnh tượng xung quanh liền thay đổi.

"Cứu tôi với..."

Có người kêu cứu, là giọng của An Tri Linh.

Minh Thù không cử động, tiếng kêu kia càng ngày càng gần, sau đó một người lảo đảo chạy tới ngã gục lên người Minh Thù: "Cứu tôi với, cứu tôi với, có cái gì đó đuổi theo tôi..."

Minh Thù thuận tay bẻ một cành cây khô bên cạnh, lời của An Tri Linh nghẹn lại trong cổ họng, cô ta không thể tin được nhìn Minh Thù. Minh Thù rút cành khô từ ngực của cô ta ra, mỉm cười, chậm rãi nói: "Vậy tôi giúp cô giết nó."

Thân hình An Tri Linh chớp mắt tán loạn hóa thành một luồng yêu khí, tìm một nơi nào đó để chạy trốn.

Minh Thù đưa mắt nhìn về một phía, một lát sau quay nhìn sang hướng khác.

Không có ai xuất hiện nữa, cũng không có tiếng động gì cả.

Minh Thù đi theo hướng An Tri Linh giả chạy trốn, hành lang uốn lượn liên tiếp kết nối các sân với nhau.

Lúc Minh Thù đi qua một căn nhà, một luồng gió từ phía sau ập tới. Cô dùng cành khô gạt một cái, người phía sau bị đẩy lui mấy bước.

Hoa Giản mặc áo sơ mi trắng, trên mặt có một ít bụi bẩn, sắc mặt hơi khó coi nhìn cô chằm chằm.

"Ồ, lại muốn giết tôi à." Minh Thù cười.

Ánh mắt Hoa Giản lưu luyến nhìn trên người cô, một lát sau mới nói: "Làm sao cô vào được đây."

Hắn cũng không biết vì sao có thể vừa nhìn đã biết cô không phải là giả.

Có lẽ khi thấy nụ cười của cô dường như có thể xác định cô chính là thật.

Minh Thù cầm theo cành cây khô đi tới: "Tìm anh để anh mua cho tôi đồ ăn vặt." Dù sao trẫm bây giờ rất nghèo.

Hoa Giản: "..."

Không thể phá vỡ hình tượng.

Đi rất xa để tới tìm hắn, chỉ vì mua đồ ăn vặt! Có phải bị bệnh hay không!

Hoa Giản cảm thấy mình nhẫn nhịn được cô ấy lâu như vậy mà không đánh, có thể ghi vào kỷ lục vũ trụ.

Sau khi mắng trong lòng một hồi, Hoa Giản bình tĩnh nói: "Trong khu vực này có một con yêu tinh rất khó đối phó, cô đi theo tôi, không nên chạy loạn."

Hắn xoay người đi vào một cái sân bên cạnh, ý bảo Minh Thù đi theo.

Minh Thù nhíu máy, đi lên trên bậc thang: "Anh nói xem yêu tinh ăn có ngon không?"

"Không biết, cô muốn ăn sao?" Lão tử bắt cho cô một con, không ăn hết không cho phép đi!

Minh Thù lắc đầu, trẫm không ăn mấy cái thứ biết nói chuyện.

Cô quan sát gian phòng, Hoa Giản có lẽ đã ở lại nơi này một thời gian, trên bàn bày biện một vài thứ.

Minh Thù không chạm tay vào, tìm một chỗ ngồi xuống, bắt đầu bàn điều kiện: "Anh cho tôi đồ ăn vặt, tôi cho anh biết phải tìm yêu quái ở đâu, thế nào?"

Ánh mắt Hoa Giản quét tới: "Lúc nào ra ngoài sẽ cho cô."

"Vậy không được, bây giờ tôi muốn ăn."

Hoa Giản: "..."

Lão tử có thể thích nghi cũng có thể thay đổi!

Cô là yêu kiểu gì vậy, cứ đòi ăn đồ ăn vặt, không ăn cũng có chết được đâu!

"Không có."

"Vậy tự anh đi tìm đi."

"..."

Bây giờ đổi thành bóp chết cô ta có được không.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 522: Đào Hoa Tiễn (11)

Là một người kiệm lời, im lặng là vàng, bất cứ chuyện gì xảy ra cũng không biến sắc, kiên định như mỹ nam nơi núi rừng, Hoa Giản chỉ có thể mặc kệ Minh Thù.

Gặp qua nhiều kẻ điên lắm rồi, bây giờ lão tử rất bình tĩnh.

[Cửu thiếu, xin buông dao xuống rồi hãy nói.]

“Tôi đã nói với anh…” Minh Thù đột nhiên xoay người, Hoa Giản lập tức giấu dao sau lưng, ánh mắt bình thản nhìn cô đi qua. Hình như Minh Thù không phát hiện, tiếp tục nói: “Lộ Cửu bọn họ cũng đã đến rồi.”

“Ừ.”

Hoa Giản không có phản ứng gì, trong lòng đang chửi rủa, đám người đó đem dầu hỏa đến làm gì, chờ lão tử nhặt xác cho bọn họ sao?

Minh Thù lại nói thêm một câu: “A, đúng rồi, Kim Đông Nhất cũng đến rồi.”

Khuôn mặt Hoa Giản hơi nhăn nhó, hắn nhanh chóng quay đầu đi.

Nói chuyện có thể không thở hổn hển không?

Lão tử làm nhiệm vụ sao lại khó khăn như vậy!

-

Hoa Giản nhìn không ra con yêu kia núp ở chỗ nào nhưng rõ ràng Minh Thù biết. Hoa Giản lại không muốn mất hình tượng, làm cái việc ôm chân cô cầu xin cô cho mình biết, cho nên chỉ có thể tự đi tìm.

Trong hành lang chỉ có tiếng bước chân của hai người họ, Minh Thù nhàn nhã lùi lại phía sau lúc đang dạo quanh khu vườn sau nhà.

“Có thể nghỉ một lát không?”

Hơi đói.

Minh Thù mở vỏ một miếng chocolate ra.

Tuy Hoa Giản không lên tiếng trả lời nhưng vẫn dừng lại, cảnh giác nhìn xung quanh, trong lòng đang thầm mắng.

Ăn chocolate xong, hai người tiếp tục đi về phía trước.

Đi không được bao lâu, Minh Thù lại lên tiếng: “Cái đó…”

Hoa Giản cũng không quay đầu lại, nói: “Có chuyện gì ra ngoài hãy nói.”

Tủm tủm…

Cả người Hoa Giản đều ngã xuống ao, bọt nước văng tung tóe trên mặt đất. Tuy nước trong ao chỉ đến thắt lưng nhưng Hoa Giản cứ vậy mà đạp, cả người đều nằm ở đáy ao, giãy giụa một hồi mới đứng lên.

Nước lạnh chảy xuống từ trán đến má, y phục đã ướt đẫm, thoắt ẩn thoắt hiện có thể thấy được cơ bắp bên trong. Nước ao dao động, mê hoặc khác thường.

Hoa Giản: “…”

Dao đâu?

Minh Thù đứng ở bên bờ, cười nói: “Tôi chỉ muốn nhắc nhở anh, phía trước không thể đi.”

Hoa Giản đang muốn bò lên, mắt cá chân đột nhiên bị căng, tiếp đấy cả người chìm dưới đáy nước.

Lúc nãy nước chỉ vừa đến thắt lưng, đột nhiên lúc này đã sâu không thấy đáy, Hoa Giản chỉ hơi luống cuống một lúc bị kéo xuống nước, hắn bình tĩnh lại rất nhanh.

Lúc này phía trên ao, Minh Thù trơ mắt nhìn Hoa Giản bị kéo xuống ao, bọt nước còn vung cao hơn lúc nãy nữa.

Minh Thù lui về phía sau một bước, tránh không bị nước văng trúng người.

Hoa Giản bị ma da lôi xuống.

Hoa Giản… Không còn người mua đồ ăn vặt cho ta nữa!

Này, tiểu yêu tinh nào dám cướp người của trẫm!

Minh Thù xăng tay áo - xoay người rời đi.

Minh Thù đi theo hành lang, ngôi nhà này khắp nơi đều là yêu khí, không nồng nặc nhưng tràn ngập toàn bộ căn nhà.

Cô đi qua hành lang, đứng ở cuối căn nhà hướng đông bắc. Ở đây còn có một căn phòng, trong sân phía ngoài phòng có trồng một cây liễu cao lớn.

Xung quanh đều không có bất kỳ thực vật nào, chỉ có một cây liễu, nhìn vào thật sự không được thoải mái.

Minh Thù đứng ở cửa phòng, giơ tay lên gõ cửa: “Chuyển phát nhanh.”

Trong phòng rất yên tĩnh.

Minh Thù tiếp tục gõ: “Không ra đây tôi sẽ giết con tin.”

Vẫn không ai để ý cô.

Minh Thù xăng tay áo đi xuống sân, trên tay cầm thêm một con dao phay, định chém một nhát dao xuống cây liễu ở trong sân.

“Dừng tay!”

Tiếng la lanh lảnh từ trong phòng truyền đến. Một cô gái từ trong phòng đi ra, khuôn mặt xem như thanh tú nhưng đầy ý thù địch, làm mất đi vài phần thanh tú.

Con dao phay sắp cắm trên thân cây liễu, Minh Thù ngẩng đầu nhìn cô gái, khóe miệng mỉm cười.

“Không phải cô không đi ra sao? Chờ ta cấm dao trên cây cô mới chịu xuất hiện.”

Vẻ mặt đầy sự đề phòng của cô gái, âm thanh vẫn lanh lảnh như cũ, giống như có thù hận: “Cô muốn làm gì!”

Ánh mắt của cô gái kia có lửa giận bốc lên, ai cho cô chặt! Minh Thù cầm cây dao gõ gõ vào thân cây liễu: “Chặt cây đó, chưa từng chặt liễu yêu nha.”

“Làm sao cô tìm được tôi?” Cô trốn ở chỗ này, làm sao cô ấy biết được?

“Muốn biết sao?” Minh Thù mỉm cười:

“Cô năn nỉ tôi, tôi sẽ nói cho cô biết.”

Liễu yêu: "…" Đồ thần kinh.

Ánh mắt ảm đạm của Liễu yêu như bắn phá trên người Minh Thù, cô đột nhiên nói: "Cô là yêu?"

Cô không cảm nhận được yêu khí từ trên người Minh Thù, thế nhưng giữa yêu với yêu để nhận ra nhau không chỉ dựa trên yêu khí, còn có rất nhiều cách khác.

Cho nên cô mới biết mình, có thể nói như vậy…

Minh Thù không trả lời.

Liễu yêu đột nhiên dữ tợn, mang theo vô vàn thù hận: "Nếu cô đã là yêu, tại sao phải giúp con người? Bọn họ đều là một đám ác ma, một đám đao phủ, tại sao cô phải giúp bọn họ?"

Vừa nói, Liễu yêu vừa lao tới hướng Minh Thù.

Minh Thù kêu một tiếng: "Đừng kích động nha!"

Nhưng mà Liễu yêu làm gì để ý, gào thét dữ tợn: "Cô cùng một phe với bọn họ, cô cũng đi chết đi!"

Minh Thù giơ con dao phay lên, lúc Liễu yêu bay tới, vỗ chính xác vào gáy của cô ta.

Cả người Liễu yêu đều bị đánh, trong không khí có hoa đào rơi xuống, bay lả tả như một cơn mưa hoa. Mùi thơm thoang thoảng phiêu tán, một cái sân u ám đột nhiên trở nên mộng ảo.

Minh Thù cầm con dao phay, nhìn Liễu yêu đang nằm dưới đất, cười phấn khích: "Đã bảo cô đừng kích động rồi."

Liễu yêu: "…" Cô lợi hại như vậy sao không nói sớm!

-

Trong thôn.

Minh Thù dẫn theo Liễu yêu đứng cạnh sư tử đá, người đầu tiên đi ra từ cái sân đổ nát chính là Lộ Cửu. Hắn đỡ An Tri Linh, sau đó xuất hiện thêm vài người nữa Minh Thù chưa gặp qua, có lẽ đều là người của văn phòng yêu quái.

Lúc bấy giờ trong sân lại có thêm một cây liễu, mà ở trên thân cây liễu có vết máu.

Lộ Cửu nhìn Liễu yêu đang nhe răng trợn mắt bên cạnh Minh Thù, đầu tiên là sửng sốt.

Minh Thù nhìn những người đi theo Hoa Giản, nhéo Liễu yêu một cái: “Còn một người nữa đâu?”

Liễu yêu âm trầm cười một tiếng: “Không biết.”

“Lão đại đâu? Sao lão đại vẫn chưa xuất hiện, chẳng lẽ lão đại không ở bên trong?” Người phía sau Lộ Cửu đã kêu la.

Lộ Cửu để An Tri Linh xuống, cũng chả cần biết Liễu yêu là cái thá gì, liền kéo vạt áo cô: “Vừa rồi ở bên trong là cô giở trò quỷ, cô giấu lão đại của bọn ta đi đâu rồi?”

“Không biết.”

Liễu yêu vẫn trả lời hai chữ này.

Lộ Cửu nổi giận: “Sao cô lại không biết được, cô nhốt lão đại ở đâu?”

Liễu yêu biểu hiện độc ác, hét chói tai: “Là bọn hắn ép chết chủ nhân của ta, chính là loài người ác độc này, là bọn hắn… Ta muốn giết bọn hắn, báo thù cho chủ nhân.”

Bởi vì chủ nhân không đồng ý chuyển đi, đám người kia đè chủ nhân cô xuống, cứ như vậy đụng chết chủ nhân cô đang sống sờ sờ, máu tươi văng khắp người cô.

Minh Thù liếc cô: “Chủ nhân của cô không phải người sao? Không phải cô cũng đang tự mắng chủ nhân của mình à?”

Liễu yêu: “…”

Một lúc sau, cô quỳ xuống, Minh Thù đè bả vai cô, hỏi nhỏ nhẹ: “Còn một người nữa, ở đâu?”

Lộ Cửu bị Minh Thù dọa cho giật mình, nhưng cô cũng không nổi giận, giống như đang nói chuyện phiếm với Liễu yêu. Nhưng mà sắc mặt Liễu yêu không đúng, chứng tỏ chỗ cô đè xuống, không đơn giản như vậy.

“Tôi không biết, tôi thực sự không biết.” Liễu yêu đau đến chịu không nổi, cô cảm giác trong thân thể có vật gì đang thắt lại, nặng nề. Mỗi một dây thần kinh, mỗi một đầu khớp xương đều đau quặn lên.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 523: Đào Hoa Tiễn (12)

“Ầm…”

Căn phòng đột nhiên sụp đổ sau một hồi rung động, yêu khí từ dưới đất bốc lên. Có điểm sáng từ trong đống đổ nát phát ra, lóe lên một tia, rồi biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Hoa Giản đột nhiên xuất hiện trong đống đổ nát, trông hơi chật vật nhưng vẫn lành lặn.

“Lão đại ơi!”

Lộ Cửu chạy nhanh tới.

“Lão đại, anh không sao chứ?”

Những người còn lại cũng lần lượt vây quanh, Minh Thù từ từ buông Liễu yêu ra. Liễu yêu cảm giác lúc tay cô vừa buông mình ra, trong chớp mắt cơn đau cũng biến mất.

Cô hoảng sợ nhìn Minh Thù, chính là kiểu kinh hãi của người yếu đối với người mạnh.

Minh Thù dựa vào sư tử đá, đem miếng chocolate cuối cùng ra, chậm rãi cắn.

Hoa Giản và Lộ Cửu nói vài câu, sau đó đã có người đi tới đống đổ nát bên kia. Chỉ một lát, lôi ra ba người từ bên trong, An Tri Linh không biết tỉnh dậy từ lúc nào, nhìn thấy ba người kia liền nhào qua.

Trong đó hai người đã chết, còn có một người sống.

Hoa Giản bước từng bước từ trong đống đổ nát đi tới: “Cô ta là do cô bắt được?”

Minh Thù cười: “Nếu không... thì là anh bắt sao?”

Hoa Giản: “…” Lão tử hỏi cô nghiêm túc, cô lại nổi điên cái gì chứ!

Chờ bên này giải quyết xong, bọn họ ra ngoài thôn, cũng không biết Lộ Cửu đã nói gì với An Tri Linh, tóm lại cô ấy hiển nhiên đồng ý không báo cảnh sát, để cho bọn họ mang thi thể và người hôn mê đi.

Giản Oánh không biết đã trở lại trên xe từ khi nào, thấy mọi người trở về, cô ta lập tức xuống xe: “Đội trưởng, Lộ Cửu... chuyện này là như thế nào?”

“Trở về rồi hãy nói!” Lộ Cửu mệt mỏi không muốn nói chuyện.

Ánh mắt Giản Oánh dừng trên người An Tri Linh một chút, trong lòng có chút phiền muộn. Kim Thủ Chỉ của nữ chính quả nhiên không dễ cướp như vậy, suýt chút nữa là cô tự kết liễu mình rồi, may mà cô chạy nhanh.

Giản Oánh thu tầm mắt lại, ánh mắt vừa chuyển đến Minh Thù - người đang ở sau lưng Hoa Giản, hơi biến sắc, sao cô ta cũng ở đây?

Hoa Giản không để ý tới Giản Oánh, liền đi tới một chiếc xe.

Minh Thù đứng không nhúc nhích, cười với Giản Oánh.

Hoa Giản xoay người lại, đứng bên cạnh xe bình tĩnh nói một tiếng: “Lên xe.”

Giản Oánh và Minh Thù đồng thời nhìn sang.

Mặc dù Hoa Giản hơi chật vật nhưng khí thế và dung mạo đó làm cho người ta không còn để ý đến hắn đang chật vật thế nào, mà chỉ thấy một người đẹp trai có thể khiến người ta thèm nhỏ dãi.

Giản Oánh luôn biết đội trưởng này của bọn họ rất tuấn tú.

Nhưng cô ta biết hắn không phải nam chính, kể cả nam phụ cũng không phải.

Nhưng nhìn Hoa Giản lúc này, đột nhiên lồng ngực Giản Oánh đập rất nhanh, cô theo bản năng đi về hướng Hoa Giản.

Trước đây cũng không phải chưa từng ngồi cùng xe với Hoa Giản, cô chuẩn bị lên xe, lại bị Hoa Giản cản lại, nói với người ở sau: “Cô ngồi xe Lộ Cửu.”

Giản Oánh cứng nhắc tại chỗ.

“Đội trưởng, tôi...”

“Ây, chị Giản Oánh, đã giữ một chỗ cho chị rồi đây này.” Lộ Cửu kêu bên cạnh.

Giản Oánh cứng họng, cái gì chị Giản Oánh, cô cũng chỉ sinh trước hắn một tháng thôi mà!

Giản Oánh lùi một bước, ánh mắt của Hoa Giản nhìn người con gái mặt chiếc áo hồng ở phía sau, thúc giục một tiếng: “Nhanh lên.”

Minh Thù cười nhẹ nhàng đi tới, ngồi bên cạnh Hoa Giản.

Giản Oánh: “…”

Giản Oánh âm thầm cắn răng, đi qua xe Lộ Cửu.

Trên đường trở về, Giản Oánh giống như tò mò hỏi Lộ Cửu: “Đội trưởng bình thường không phải ghét nhất yêu sao? Vì sao có yêu theo đội trưởng?”

Lộ Cửu cũng cảm thấy kỳ quái: “Không biết, cũng không biết lão đại từ đâu biết được một con yêu như thế. Ngày hôm nay cũng may có cô ấy bắt Liễu yêu lại, nếu không... chúng ta không chừng cũng chả biết lúc nào mới có thể ra khỏi.”

Giản Oánh lại nói: “Mỗi con yêu đều phải tới đăng ký, đội trưởng vì sao không đưa cô ấy đi đăng ký?”

Lộ Cửu nhún vai: “Chuyện này làm sao tôi biết được, nhưng mà quả thật việc này lão đại có chút trái với quy định, một lát nữa tôi sẽ nói lại với lão đại.”

Tuy rằng ý của cô là muốn Lộ Cửu hiểu rõ rằng Hoa Giản đã phạm quy định, chứ không phải muốn cậu ta đi nhắc nhở hắn.Giản Oánh: “...”

Giản Oánh thật lo lắng cho chỉ số IQ của Lộ Cửu, cũng lười nói chuyện với hắn.

Ánh mắt nhìn về An Tri Linh đang có tâm trạng không tốt ở phía trước.

Cô hơi nheo mắt, đến bây giờ, cô vẫn không biết cô ấy đã gặp qua nam chính bao giờ chưa, Kim Thủ Chỉ còn chưa lấy được... Chả lẽ cô thật sự không thể sửa đổi được?

Không...

Cô biết nhiều chuyện người khác không biết như vậy, chỉ cần nắm bắt thời cơ, cô nhất định có thể thay đổi.

Xe chậm rãi rời khỏi thôn Loan Nguyệt.

Kim Đông Nhất từ một dãy nhà đi tới, nhìn khói bụi sau khi xe đi khỏi, một lúc lâu hắn quay đầu nhìn thôn Loan Nguyệt, ánh mắt tràn đầy phức tạp.

-

Trên xe Hoa Giản ngoại trừ tài xế, cũng chỉ còn lại có Minh Thù.

Hoa Giản mắt không chớp, ngồi thẳng người.

Bầu không khí trong xe có chút kỳ lạ, tài xế ngồi phía trước cũng cảm giác được, cố gắng xem mình như người vô hình.

“Anh ở dưới ao đã nhìn thấy gì rồi?” Minh Thù phá vỡ sự im lặng.

Ánh mắt Hoa Giản nhìn qua, không nói lời nào, bầu không khí tiếp tục ngượng ngùng.

“Không thể nói?” Minh Thù nheo mắt, như thể không cảm thấy ngượng ngùng, cười xấu xa:

“Lẽ nào ở dưới có một câu chuyện tình.”

Hoa Giản: “…” Câu chuyện tình, cái quái gì vậy.

Cô làm cho lão tử xem thử!

Bình tĩnh! Lão tử có thể thắng!

“Làm sao cô tìm được con yêu kia?”

“Cần gì phải tìm.” Minh Thù cười:

“Tôi gọi cô ta một tiếng, cô ta dám không xuất hiện?”

“…” Cô thật sự không biết thẹn nha!

Nhưng mà nếu không phải con yêu kia đột nhiên bị bắt, hắn có thể sẽ không thoát được dễ dàng như vậy, cho nên hắn cần phải cảm ơn cô. Nhưng cái bộ dạng thích chọc điên người khác như vậy, hắn thật không nói ra được hai chữ cảm ơn này.

Hoa Giản không muốn nói chuyện với Minh Thù nữa.

Minh Thù ngược lại không an phận cứ gây chuyện với hắn, giống như sợ hắn không tức giận mà bóp chết cô vậy.

Hoa Giản đưa Minh Thù đến văn phòng yêu quái.

“Tôi còn tưởng rằng các người giàu có hào sảng dùng một tòa nhà lớn làm văn phòng, không ngờ chỉ có một tầng.” Minh Thù đi vào, bắt đầu mượn cớ gây chuyện với Hoa Giản.

Hoa Giản mắt nhìn thẳng cà thẻ vào cửa, tự thôi miên bản thân cái gì cũng không nghe được, coi như cô nói nhảm.

Lộ Cửu ở phía sau khóe miệng hơi giật, nơi này tấc đất tấc vàng, có thể có một tầng đã lợi hại lắm rồi, cô còn muốn một tòa nhà...

“Đội trưởng...”

“Đội trưởng không sao chứ?”

“Làm em sợ muốn chết, may mà đội trưởng đã trở về.”

Vào trong, Minh Thù mới phát hiện ở đây quả nhiên rất nhiều người, hơn nữa còn có một ít yêu.

Lộ Cửu đi trước sắp xếp cho An Tri Linh và bạn của cô. Giản Oánh cũng có công việc của mình, chỉ có thể giương mắt nhìn Minh Thù và Hoa Giản vào phòng làm việc riêng.

“Ôi chao... Kia là ai thế, sao lại theo đội trưởng vào đó rồi, dáng dấp rất đáng yêu, dáng vẻ hồng hào, nhìn thấy tôi chỉ muốn véo hai cái.”

“Đây là lần đầu tiên tôi gặp người mặc màu hồng nhạt, ăn mặc kiểu mộng mơ. Tôi đã khóa lòng với các cô gái nhiều năm như vậy, đã đến lúc phải mở lòng rồi. À, Lộ Cửu, cô gái vừa rồi là ai vậy?”

Lộ Cửu xua tay: “Đang bận, đừng hỏi linh tinh.”

Giản Oánh bĩu môi, về chỗ ngồi của mình, chỉnh lý hồ sơ trên bàn nhưng không hề tập trung.

“Chị Giản Oánh.” Lộ Cửu hấp tấp chạy tới, đem một phần văn kiện để trước mặt cô rồi lại chạy đi, vừa chạy vừa dặn Giản Oánh:

“Nhanh mở ra xem.”

Giản Oánh mở ra văn kiện ra xem, sắc mặt khẽ biến.

Văn kiện là một phần tư liệu.

Họ tên: Đào Tiễn

Giới tính: Nữ

Ngày sinh: Ngày 19 tháng 04 năm 2000

...

Người giám hộ: Hoa Giản

Giản Oánh nhìn mãi người giám hộ, rất lâu cũng chưa hoàn hồn.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 524: Đào Hoa Tiễn (13)

Hoa Giản không hề nhắc tới việc xảy ra dưới ao.

Minh Thù có hỏi một lần, hắn không trả lời, cũng không hỏi nữa, ở phòng làm việc của hắn ăn đồ ăn vặt.

Lộ Cửu vào hai lần, lần thứ hai thì Hoa Giản theo Lộ Cửu ra ngoài. Đến khi trở về, trời đã tối.

Hoa Giản đẩy cửa phòng làm việc, ngẩng đầu liền thấy một cô gái nhỏ đang nằm trên ghế sofa, trong ngực cô ôm một túi đồ ăn vặt đang ngủ.

Hoa Giản hạ giọng, đi tới bên cạnh cô, đầu tiên là cúi đầu ngắm nhìn cô trong chốc lát, sau đó ôm cô vào lòng.

“Làm gì vậy?” Cô gái trong lồng ngực dường như chưa hề ngủ, thậm chí còn cầm chặt túi đồ ăn vặt trong tay.

“Đi về.” Hoa Giản không buông cô ra, thản nhiên nói một tiếng.

Minh Thù không mở miệng, dựa vào lồng ngực hắn, Hoa Giản cũng không nhìn thấy vẻ mặt của cô.

Hoa Giản ôm cô ra khỏi cửa, bên ngoài đã không còn ai, chỉ có người trực ban. Nhìn thấy Hoa Giản ôm Minh Thù đi ra, người đó cảm thấy kỳ lạ khác thường, sau đó lại xem như không nhìn thấy gì rồi cụp mắt xuống.

Lúc xuống lầu gặp phải Lộ Cửu, Lộ Cửu vô cùng kinh ngạc: “Lão đại, anh về nhà hả?”

“Ừ, chuyện ngày hôm nay mọi người tranh thủ thời gian tra ra sự việc.” Hoa Giản nhàn nhạt đáp một tiếng, cũng không phải vì ôm Minh Thù mà lộ ra vẻ gì kỳ lạ.

Lộ Cửu gật đầu: “Còn An Tri Linh thì sao?”

“Đầu tiên hãy sắp xếp công việc cho cô ấy, rồi từ từ quan sát.”

Minh Thù thoáng ngẩng đầu, chả lẽ bọn họ đã biết năng lực của An Tri Linh? Minh Thù suy nghĩ một chút, dường như nữ chính quả thực cũng ở văn phòng yêu quái...

Lộ Cửu nhìn Minh Thù và Hoa Giản rời đi, hắn nhức đầu: “Lão đại đối với con yêu này thật đúng là đặc biệt...”

-

Không chỉ mỗi An Tri Linh đi làm ở văn phòng yêu quái, Minh Thù cũng được sắp xếp vào làm. Cô cũng không muốn, nhưng nhìn đến đãi ngộ phía sau hợp đồng, cô đành khuất phục.

Dù cô nghèo.

Thế nhưng...

Minh Thù xem phần tư liệu về thân phận của mình vừa lấy được, không còn gì để nói, vứt trên bàn làm việc của Hoa Giản: “Vì sao anh là người giám hộ tôi?”

Trẫm đã sống thời gian bao lâu rồi, còn cần ngươi làm người giám hộ cho trẫm?

Hoa Giản nhàn nhạt giải thích: “Tuổi của cô cần một người giám hộ.”

Minh Thù chống bàn mỉm cười: “Anh không biết làm thân phận người trưởng thành cho tôi?”

Hoa Giản bắt đầu nói nhảm: “Thân phận người trưởng thành không có, chỉ có thể có thân phận người vị thành niên.”

Lão đại đương nhiên là vì gần quan được ban lộc.

Nếu không... ai thèm làm người giám hộ của người điên.

Nhân vật phản diện đều thiếu tình cảm, lão tử không tính toán với kẻ điên cô.

Nụ cười Minh Thù càng rực rỡ: “Anh đùa tôi sao, các anh ở đây chẳng lẽ mỗi ngày đều thu nhận yêu vị thành niên? Yêu thành niên đã chết hết sao?”

“Ừ.” Chết cả rồi! Dù sao người chết cũng không phải lão tử.

Minh Thù: “...”

Minh Thù cầm đồ ăn vặt tự an ủi, tiểu yêu tinh này sao bình thản thế.

Minh Thù từ phòng làm việc đi ra, đón nhận bao nhiêu ánh nhìn không thiện cảm từ những người ở văn phòng. An Tri Linh từ bên cạnh đi qua, thận trọng nhìn cô: “Chuyện đó Lộ Cửu có nói, để chúng tôi phụ trách sửa văn kiện một chút.”

Mấy ngày trước, bởi vì cái chết của người bạn nên An Tri Linh đã bị đả kích rất lớn, nhưng qua vài ngày đã khá hơn nhiều, buồn rầu thương tâm cũng chỉ là trong chốc lát, người sống vẫn phải nhìn về phía trước.

“Ừm.” Nhưng mà trẫm muốn ăn đồ ăn vặt.

Không làm việc sẽ không có đồ ăn vặt...

Minh Thù chấp nhận đi cùng An Tri Linh chỉnh lý văn kiện.

“Giản Oánh, cậu nói đội trưởng tại sao muốn giữ Đào Tiễn đó lại? Còn An Tri Linh đó nữa, chỉ là người bình thường, ở đây chúng ta tuyển người ngày càng dễ dàng vậy sao?”

Giản Oánh lắc đầu: “Không biết, đội trưởng có tính toán riêng!”

Giản Oánh nhìn về phía Minh Thù và An Tri Linh đi tới, đáy mắt hiện lên chút lo lắng.

Giản Oánh theo quán tính nhìn về hướng phòng làm việc. Phòng làm việc trong suốt, người đàn ông đứng trước cửa sổ gọi điện thoại, chỉ có thể nhìn được gò má, vẫn làm người khác mê đắm như vậy.“Ôi chao, thật là, sao đội trưởng đối với Đào Tiễn đó lại tốt như vậy...” Những nữ nhân viên trong văn phòng không thiếu người thích Hoa Giản, lúc này lại vừa đố kị vừa ngưỡng mộ.

Giản Oánh nắm chặt cây bút trong tay, đối với lời nói của người bên cạnh, một chữ cũng không nghe lọt tai.

-

An Tri Linh làm việc rất chăm chỉ, cũng rất biết nghe lời người khác chỉ bảo.

“Cô tên Đào Tiễn đúng không?” An Tri Linh vừa chỉnh sửa văn kiện, vừa nói chuyện với Minh Thù:

“Tôi tên An Tri Linh.”

“Ừ.”

An Tri Linh liếc Minh Thù một cái, cô dịch sang bên này: “Tại sao tôi không nhìn ra được cô là yêu gì?”

Lúc ở thôn Loan Nguyệt thì cô xuất hiện khả năng này, có thể nhìn đỉnh đầu mỗi người mà biết được thông tin. Nếu là người sẽ có đánh dấu là loài người, yêu sẽ đánh dấu là yêu, thế nhưng yêu còn có thêm thông tin, trên mặt có viết bọn họ loài yêu nào, đã sống bao lâu...

Nhưng người trước mặt này, cái gì cô cũng không nhìn thấy, không có đánh dấu là con người.

Giống như ở nhà cô... đột nhiên xuất hiện một người giống như người đàn ông kia.

"Có thể vì tôi quá đẹp đó." Minh Thù mỉm cười:

"Còn nữa, Lộ Cửu không nói với cô, không nên nói lung tung sao?"

An Tri Linh sửng sốt ba giây mới phản ứng được.

Chuyện cô có năng lực, quả thật Lộ Cửu đã dặn dò cô không nên nói lung tung.

An Tri Linh gục đầu xuống, không dám nói nữa, nhanh nhẹn chỉnh lý tư liệu.

An Tri Linh còn đang đi học cho nên thời gian tới phòng làm việc thật ra cũng không nhiều, mỗi tuần chỉ đến có một hai lần, mà Lộ Cửu hiển nhiên cũng không có ý định để cho cô làm nhiều việc, nhưng như vậy làm cho một số người ở phòng làm việc cảm thấy bất mãn.

"An Tri Linh, chị dặn em để phần văn kiện này ở ngăn tủ màu đỏ, sao em lại đặt trong ngăn kéo màu xanh rồi?"

Một cô gái tóc dài, kiêu căng đem một phần văn kiện ném trước mặt An Tri Linh, chanh chua nói: "Nếu một ngày em bận rộn như vậy, em ở đây làm gì? Kêu em làm chút chuyện cũng làm không xong."

An Tri Linh nghi hoặc: “Em...”

“Sao, em còn muốn ngụy biện?” Cô gái cắt lời An Tri Linh:

“Làm sai còn không thừa nhận, có người chống lưng nên vậy à?”

“Chị Mộng Khiết, chị bớt gây sự đi, cô bé vừa tới, còn chưa quen việc.” Giản Oánh ở phía sau kéo cô gái, khuyên nhủ:

“Chúng ta làm việc ở đây hơi phức tạp, em ấy cần thời gian thích ứng, chị rộng lượng chút đi.”

Mộng Khiết cười nhạt: “Em ấy đương nhiên không quen, cô xem từ lúc cô ấy đến đây, em ấy làm việc được bao nhiêu ngày? Đến đây làm được việc gì? Nếu đã tới, phải có tinh thần trách nhiệm, em ấy như vậy tôi làm sao yên tâm giao công việc cho em ấy.”

“Được rồi… em ấy mới đến mà.” Giản Oánh vỗ vỗ vai của Mộng Khiết, cũng giống như đang an ủi An Tri Linh:

“Tri Linh, lần sau em chú ý một chút! Để văn kiện sai chỗ là chuyện nhỏ, nhưng sau này những chuyện khác làm sai thì rất phiền toái, dù sao nơi này của chúng ta cũng không phải chỗ bình thường.”

Lời này của Giản Oánh xem như là đỡ lời cho An Tri Linh, kì thực cũng là ám chỉ người mà cô không vừa lòng, về sau coi như xảy ra chuyện gì, cũng chỉ biết trách An Tri Linh.

An Tri Linh bị hai ác phụ chèn ép đến một câu giải thích cũng chưa nói ra, sắc mặt đỏ bừng, cứng nhắc ở đó, cô ấp úng xin lỗi: “Xin lỗi...”

“Đào Tiễn!”

Mộng Khiết mới vừa hạ hỏa, tâm tình dịu bớt, đột nhiên lại nổi nóng. Cô gọi lại Minh Thù mới vừa bay qua.

Minh Thù quay đầu, mỉm cười: “Thế nào, cũng muốn bắt nạt tôi à?”

Mộng Khiết: “…”

Mộng Khiết tức giận nói: “Cái gì mà bắt nạt cô, công việc của cô làm xong rồi sao? Cô lại muốn ra ngoài hả!”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 525: Đào Hoa Tiễn (14)

Trong phòng làm việc, người của đội hiện trường do Hoa Giản quản lý đang ở bên trong cách ly phòng làm việc, cho nên ở bên ngoài phòng làm việc cơ bản đều không dùng người của đội hiện trường, mà những người này đều thuộc sự quản lý của người phụ nữ tên là Mộng Khiết.

“Tôi đã làm xong hay chưa liên quan gì tới cô? Tôi cũng đâu thuộc sự quản lý của cô.” Minh Thù ôm đồ ăn vặt, cười híp mắt nhìn Mộng Khiết.

“Chị Mộng Khiết, công việc của Đào Tiễn đều làm…”

“Đến lượt em nói chưa?” Mộng Khiết thét về phía An Tri Linh.

An Tri Linh khúm núm dạ một tiếng, nuốt ngược lại hai chữ “xong rồi”.

Mộng Khiết tức đến mức sầm mặt lại, đáy mắt còn có chút oán hận: “Cô ở đây, sao lại không thuộc sự quản lý của tôi?”

Cô ta chính là một thành viên thích Hoa Giản, mấy hôm nay Hoa Giản cùng vào cùng ra với cô, cho dù đội hiện trường không trở lại, Hoa Giản cũng sẽ đặc biệt quay lại đón cô.

Còn có Giản Oánh nói… nói hiện giờ Hoa Giản là người giám hộ của cô.

Sao cô ta không tức chứ.

Người mà cô ta đã thích lâu như vậy, đột nhiên bị một tiểu yêu tinh từ đâu nhảy ra câu mất.

Minh Thù trầm lặng nói: “Tôi nói không do cô quản thì chính là không do cô quản.”

“Mộng Khiết, Đào Tiễn là do đội trưởng đưa về, cô bớt vài câu đi!”

Mấy câu của Giản Oánh chẳng có lấy chút hiệu quả khuyên bảo nào, ngược lại là rót thêm dầu vào lửa giận của Mộng Khiết.

Minh Thù lại nói: “Nếu cô không phục thì phản ánh với đội trưởng của các cô đi.”

Lửa giận của Mộng Khiết xông thẳng lên đầu, cô ta thốt lên: “Một yêu tinh như cô có tư cách gì mơ tưởng đến đội trưởng!”

Sợ rằng không phải là trẫm tơ tưởng đến đội trưởng các người, mà là các người có mưu đồ gây rối với trẫm.

“Yêu?”

“Cô ấy là yêu ư… nhưng trên người cô ấy không có yêu khí.”

“Trông xinh như thế, là yêu thì không có gì lạ, chỉ tò mò cô ấy là yêu gì.”

Tiếng bàn tán xì xào trong phòng làm việc.

Lộ Cửu cũng không nói thân phận của Minh Thù với mọi người trong phòng làm việc, bọn họ không thấy phản ứng của Tầm Yêu Thạch nên đều cho rằng Minh Thù là người. Hiện giờ đột nhiên nghe thấy Mộng Khiết nói cô là yêu, họ đều có chút kinh ngạc.

Có điều phòng làm việc cũng không phải không có yêu, cho nên kinh ngạc chiếm đa số.

“Ừ, đội trưởng của các người đã về, cô hỏi hắn đi.” Minh Thù hất cằm về phía cửa.

Mộng Khiết bất ngờ, quay đầu liền thấy Hoa Giản và Lộ Cửu đi tới.

Ánh mắt Hoa Giản đảo qua người Minh Thù, bình tĩnh hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Mộng Khiết nhanh chóng điều chỉnh biểu cảm trên mặt: “Đội trưởng, trong thời gian làm việc, Đào Tiễn rời khỏi công ty. Tôi nói cô ấy mấy câu, cô ấy còn cãi lại.”

“Ai cho phép cô nói cô ấy?”

Mộng Khiết chợt ngẩng đầu, như không thể tin nhìn Hoa Giản: “Đội trưởng, cô ấy trái quy định.”

Hoa Giản không để ý tới Mộng Khiết, nói với Minh Thù: “Sau này theo tôi.”

“Đội trưởng, cô ấy…”

“Cô có ý kiến gì?”

Người đàn ông bình tĩnh, ánh mắt không dao động khiến Mộng Khiết bối rối, rõ ràng không có áp bức gì nhưng cô ta không nói được một chữ nào.

“Theo tôi vào.”

Minh Thù ôm đồ ăn vặt vào phòng làm việc với Hoa Giản.

“Không có việc gì làm sao? Vây hết quanh đây làm gì? Giải tán.” Lộ Cửu nói với mấy người xung quanh. Những người còn lại không dám nhìn nữa, trở lại vị trí của mình, bắt đầu làm việc.

Mộng Khiết nhìn về phía phòng làm việc, sau khi bọn họ đi vào, cửa sổ chớp cũng bị thả xuống, không thấy được gì cả.

Một yêu tinh như cô ta… dựa vào cái gì…

“Tri Linh, em đến đội hiện trường đưa tin.” Lộ Cửu chỉ chỉ An Tri Linh: “Thu dọn đồ của em đi.”

An Tri Linh ngây ngốc gật đầu.

Khuôn mặt Mộng Khiết vô cùng kinh ngạc: “Lộ Cửu, vì sao cô ta đến đội hiện trường?”

“Chị Mộng Khiết.” Sắc mặt Lộ Cửu giống như không đứng đắn, lúc này có chút nghiêm túc:Đội hiện trường do Hoa Giản trực tiếp quản lý, hầu như ngày nào cũng có thể thấy hắn, cô ta xin nhiều lần đều bị từ chối, cô bé này vừa mới đến vài ngày lại có thể đến đội hiện trường?

“Chị là người của tổng bộ, nhưng đội hiện trường hình như không cần phải báo với chị chứ?”

Lộ Cửu không thích Mộng Khiết này lắm, luôn xun xoe với lão đại thì không nói, những cô gái khác ở phòng làm việc có gì mà phải chèn ép, nhưng cô ta là người của tổng bộ xuống, những người khác đều chỉ có thể nín nhịn.

Mộng Khiết vốn nổi giận, lúc này bị Lộ Cửu nói như vậy, cũng không khách khí đáp trả: “Cậu cũng biết tôi là người của tổng bộ, tôi lại muốn hỏi, một cô gái trói gà không chặt như cô ta, đến đội hiện trường làm gì? Bưng trà rót nước cho các người sao?”

An Tri Linh không biết một đội hiện trường có thể khiến Mộng Khiết nổi giận như thế, cô ấy nhỏ giọng nói: “Hay là em không đi nữa?”

Lộ Cửu nói thẳng: “Tri Linh, dọn đồ qua đó. Lão đại đã ra lệnh, mọi người có ý kiến gì thì phản ánh lại, tôi sẽ trình lên cho lão đại.”

“Lộ Cửu cậu đừng quên, tôi có quyền báo cáo với tổng bộ.”

“Vậy phiền chị Mộng Khiết báo cáo.” Lần này Lộ Cửu trực tiếp giúp An Tri Linh thu dọn đồ đạc.

Mộng Khiết thấy An Tri Linh bị Lộ Cửu lôi đến đội hiện trường, mắt bừng bừng lửa giận.

Một Đào Tiễn, một An Tri Linh…

“Mộng Khiết, cô đừng nóng giận, có lẽ Đào Tiễn có tác dụng đặc biệt gì đó với đội trưởng. Thứ lão đại không thích nhất chính là yêu, không thể có dính dáng gì với yêu.” Giản Oánh an ủi Mộng Khiết.

Nhưng cô ta càng nói như vậy, đáy lòng Mộng Khiết càng tức giận.

Đối với đội trưởng trước giờ không thích yêu, vì sao lại tốt với Đào Tiễn kia như vậy?

Giản Oánh thấy biểu cảm kia của Mộng Khiết, nhẹ nhếch môi, sau đó lại dùng lời nói nhỏ nhẹ tiếp tục an ủi Mộng Khiết.

…

“Đừng khiêu khích người ở bên ngoài.”

Trong phòng làm việc, Hoa Giản vừa vào cửa đã quăng ra một câu như vậy.

Hắn không muốn mất hình tượng!

Hệ thống rất sảng khoái trừ mấy điểm, Hoa Giản thì càng muốn bóp chết Minh Thù, đều tại cô!

“Tôi khiêu khích thì sao?” Minh Thù cười như không sao cả:

“Anh muốn đánh tôi, hay là giết tôi?”

Hoa Giản híp mắt một cái, hắn đột nhiên tiến sát Minh Thù. Minh Thù ôm đồ ăn vặt lùi lại theo bản năng, lập tức bị bàn làm việc phía sau chặn lại.

Bóng dáng Hoa Giản cao lớn bao phủ lại.

Hắn đưa tay ra, Minh Thù bảo vệ đồ ăn vặt: “Anh làm gì, đồ ăn vặt của tôi!”

Hoa Giản không đụng đến đồ ăn vặt của cô, nắm bả vai cô nhẹ nhàng ấn ngả về phía sau. Khuôn mặt tuấn tú của hắn phóng to trước mặt Minh Thù, hơi thở nóng hổi phả bên tai Minh Thù: “Tôi không đánh cô, sao tôi cam lòng đánh cô được.”

Lão tử bóp chết cô.

Minh Thù chỉ cảm thấy trên môi nóng lên, Hoa Giản không chút phòng bị hôn cô.

Tiểu yêu tinh, tiến độ của ngươi hơi nhanh đấy!

Ai đã dạy ngươi!

Hoa Giản dường như dọa được cô, chỉ một chút liền ngừng lại, cũng thuận thế lui về: “Lần sau còn khiêu khích, đây chính là nghiêm phạt.”

Minh Thù nghiêng đầu cười nhạt: “Bọn họ nói, anh ghét yêu tinh nhất, anh đổi tính rồi?”

Biểu cảm Hoa Giản cứng lại trong nháy mắt.

Lão tử có thể làm gì?

Hình tượng quỷ này, còn muốn để hắn tấn công chiếm đóng một yêu tinh.

Hoa Giản xoay người, tránh cho Minh Thù phát hiện biểu cảm của hắn mất tự nhiên, hắn thấp giọng nói một tiếng: “Cô thì khác.”

“Không phải đều là yêu sao, khác gì đâu, tôi có thêm một đôi cánh ư?” Minh Thù cười:

“Hay là anh để ý đến nhan sắc của tôi rồi?”

Lão tử để ý cái mạng của cô rồi!

Hít sâu.

Không thể tức giận.

Phải tha thứ cho cô.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 526: Đào Hoa Tiễn (15)

Lộ Cửu tới rất đúng lúc, ngăn cản Hoa Giản đang kích động rút đao ra.

"Lão đại..." Lộ Cửu nhìn Minh Thù, muốn nói lại thôi, ý tứ rất rõ ràng. Nơi này có một người ngoài, hắn không thể nói.

Hoa Giản cau mày, không để cho Minh Thù rời đi: "Nói."

Trong lòng Lộ Cửu kinh ngạc nhưng ngoài miệng bắt đầu báo cáo.

"Liễu yêu kia khai báo là có người cố ý bày ra kết giới ở nơi đó, cô ta chỉ phụ trách kéo anh vào, còn lại cô ta không biết."

"Người?"

Lộ Cửu gật đầu: "Liễu yêu nói như vậy."

"Xác nhận một chút, rốt cuộc là người hay là yêu."

"Vâng." Lộ Cửu dừng lại, liếc mắt nhìn Minh Thù đang dựa vào bàn làm việc ăn đồ ăn vặt, trong lòng thầm nghĩ, lão đại làm sao lại để cho cô ta đợi ở đây? Lẽ nào sau này đúng là phải dẫn cô ấy theo sao?

"Còn có việc gì sao?"

"Không có, không có." Lộ Cửu lắc lắc đầu, nhanh chóng ra khỏi phòng làm việc.

"Có người muốn đối phó với anh." Minh Thù liếc nhìn Hoa Giản.

"Vậy chẳng phải là tôi sẽ bị liên lụy sao, hay là chúng ta bây giờ mỗi người đi một ngả?"

"Đi với tôi, việc này liên quan tới cô." Mỗi người đi một ngả? Nghĩ hay quá nhỉ!

"Vậy cũng khó nói." Minh Thù cắn đồ ăn vặt.

"Tôi đi gần anh quá, nói không chừng người ta sẽ ra tay với tôi đấy."

Hoa Giản im lặng vài giây: "Tôi sẽ bảo vệ cô, sẽ không để cho cô xảy ra chuyện gì."

Minh Thù đương nhiên cũng không thực sự muốn rời khỏi nơi này, dù sao nữ chính giả vẫn còn ở đây.

Nhưng có điều cô không nhịn được mà đi chọc tức hắn, lúc hắn tức giận so với lúc hắn làm bộ, thú vị hơn nhiều.

"Vậy trước tiên tôi phải đi mua cho mình một cái quan tài."

Hoa Giản: "..." Cô ta không có nhiều tin tưởng với mình.

-

Kim Đông Nhất quyết đoán ngồi ở trong sân, trong tay ông là một cây búa.

Minh Thù và Hoa Giản đi vào, ông cầm búa lên chém thẳng về phía Hoa Giản. Hoa Giản kéo Minh Thù tránh khỏi cây búa, đây là màn mỗi ngày bọn họ bắt buộc phải thấy.

Kim Đông Nhất không thích Hoa Giản mang theo Minh Thù đi ra ngoài.

"Ta đã cảnh cáo cậu bao nhiêu lần, không cho phép mang nó đi ra ngoài!"

Sắc mặt Hoa Giản thản nhiên: "Cô ấy sớm muộn gì cũng phải đi ra ngoài."

Kim Đông Nhất chống nạnh mắng to: "Vậy cũng không thể là cậu mang nó ra ngoài. Cậu còn mang nó đến nơi đó, ta thấy cậu điên rồi. Còn ngươi nữa, ngoan ngoãn ở trong cái cây đợi không được sao? Ra ngoài làm gì!"

"Tôi tự có chừng mực."

"Ngươi có chừng mực cái quái gì chứ, chuyện ở thôn Loan Nguyệt..." Kim Đông Nhất dừng lại, ông tức giận chỉ vào Hoa Giản:

"Cậu đi vào cho ta."

Minh Thù để cho thú nhỏ đi nghe trộm.

Kim Đông Nhất đại khái có tạo một kết giới, có điều đối với thú nhỏ mà nói cũng không có khó khăn gì cả.

Một hồi lâu thú nhỏ trở về, nhảy vào trong lòng cô, đầu dụi dụi vào đồ ăn vặt. Minh Thù tóm lấy đuôi nó kéo ngược lên, thú nhỏ ôm một miếng chocolate, ăn đến quai hàm phồng cả lên.

Con sen, ngươi hành hạ ta!

Ta muốn kiện ngươi!

"Kêu ca ít thôi, nói mau." Minh Thù chọc vào bụng nó.

Thú nhỏ lắc lắc người, ngươi chọc cái gì mà chọc, chọc nữa ta ói lên người ngươi đó! Không cho phép chọc!

Minh Thù đập lên đầu nó: "Toàn nói nhảm."

Thú nhỏ hậm hực nuốt miếng chocolate, bất đắc dĩ bắt đầu nói những gì nó vừa nghe được.

Nhưng thật ra cũng không có nhiều tin tức hữu dụng, chỉ biết là Hoa Giản hình như có thù cần phải báo, mà Kim Đông Nhất sợ hắn làm liên lụy đến Minh Thù cho nên mới phản đối việc Hoa Giản mang Minh Thù đi ra ngoài.

Còn thù oán như thế nào, thú nhỏ biểu thị bọn họ chưa nói, nó không biết.

Rầm!

Kim Đông Nhất đập cửa đi ra, sắc mặt đen xì, đi ra khỏi sân.

Minh Thù: "..." “Mua đồ ăn vặt” lại khiến “Làm thịt kho tàu” tức giận bỏ đi, thật là khó lựa chọn.

Hoa Giản trở về gác xép, Minh Thù trèo lên cây hoa đào. Cửa sổ không đóng, cô dễ dàng nhảy vào.

"Anh muốn tìm ai báo thù?" Minh Thù dựa vào cửa sổ.Hoa Giản liếc nhìn cô một cái, tiếp tục xem tài liệu trong tay, nhìn qua thấy đó là một tập hồ sơ lâu năm đã ngả màu vàng.

Ngoài cửa sổ hoa đào nở rộ, cánh hoa từ ngoài cửa sổ thổi tới, rơi vào tập hồ sơ trước mặt Hoa Giản.

Hoa Giản khép hồ sơ lại: "Cô muốn biết sao? Không phải sợ tôi liên lụy tới cô sao?"

"Vậy anh đừng nói nữa." Ngón tay Minh Thù gõ vào cửa sổ.

"Tôi chỉ là đến để hỏi anh có thể mang tôi đi ra ngoài ăn cái gì không?"

Hoa Giản: "..."

Ăn cái đầu cô!

Hoa Giản bất ngờ đưa hồ sơ cho Minh Thù.

"Đưa tôi làm gì? Anh muốn hại tôi?" Muốn chiếm lấy đồ ăn vặt của trẫm có phải không!

Hoa Giản muốn lấy lại hồ sơ.

Hại cái gì chứ! Hoang tưởng!

Minh Thù thuận tay nắm lấy một đầu hồ sơ, Hoa Giản do dự rồi buông tay ra.

Minh Thù mở trang thứ nhất ra thì thấy hình ảnh hiện trường một vụ án mạng, nhìn qua rất thảm khốc, thi thể nằm đó, máu tươi chảy ròng ròng xuống đất.

Trang thứ hai là tài liệu, thông tin của người bị hại.

Hoa Vân Kính.

Hoa...

"Cha tôi." Hoa Giản cũng không nhìn cô, ánh mắt nhìn ra hoa đào đang nở rộ ngoài cửa sổ, lại có vài phần cô đơn.

Hoa Vân Kính chết mười bốn năm trước, hung thủ chính là mẹ hắn.

Mẹ của Hoa Giản là yêu.

Tuy văn phòng yêu quái thừa nhận yêu tồn tại, giúp bọn chúng sinh sống ở thế giới loài người nhưng bọn họ cũng không ủng hộ việc yêu và người có thể kết hợp.

Nhưng Hoa Vân Kính chẳng những ở cùng với yêu mà còn sinh ra một đứa bé.

Đối với Hoa Vân Kính, những người khác phản đối không hiệu quả gì, hắn vẫn cùng vợ con sinh sống nhưng đến năm Hoa Giản mười tuổi đã xảy ra chuyện.

Mẹ của Hoa Giản đột nhiên giết chết Hoa Vân Kính, bà ta cũng đồng thời mất tích.

Bởi vì yêu tinh giết người nên chuyện này thuộc về quản lý của văn phòng yêu quái, bọn họ cho kết quả chính là yêu mất khống chế mà giết người, Hoa Giản mạng lớn tránh được một kiếp.

Hoa Giản có lẽ là do nghe người ta nói nhiều quá mới sinh ra căm ghét yêu quái, sau khi lớn lên bằng bản lĩnh của mình đã vào làm việc tại văn phòng yêu quái.

Minh Thù đóng hồ sơ lại: "Đã có hung thủ, anh còn đang điều tra cái gì? Kim Đông Nhất vì sao lại ngăn cản anh?"

"Chuyện này không đơn giản như vậy." Hoa Giản thản nhiên nói:

"Ông ta hẳn là biết gì đó, nhưng ông ta lại không muốn tôi điều tra ra."

"Vậy thì không điều tra nữa, dù sao cũng không liên quan đến anh nhiều lắm."

"Đó là cha tôi."

Minh Thù khẽ cười, anh nói sao thì nói.

Nếu như anh đi làm diễn viên, anh sẽ là Ảnh Đế.

"Thế bây giờ chúng ta có thể đi ra ngoài ăn cái gì chưa?" Trẫm rất là đói!

Hoa Giản: "..." Lão tử lãng phí nhiều kỹ năng diễn xuất như vậy đều thành đàn gảy tai trâu ư?

Bình tĩnh! Lão tử có thể thắng!

Hoa Giản cố kìm nén kích động không bóp chết Minh Thù, thu hồ sơ lại, thay áo đưa cô đi ăn.

Mấy ngày tiếp theo, Kim Đông Nhất không ngừng tìm cách tẩy não Minh Thù, để cho cô không cùng Hoa Giản ra ngoài làm loạn. Minh Thù vâng vâng dạ dạ ngồi ăn thịt kho tàu nhưng chớp mắt đã lại theo Hoa Giản ra ngoài.

Kim Đông Nhất tức đến nỗi chừng mấy ngày liền không mua thịt, nhưng cuối cùng hắn thực sự nhịn không được, vẫn phải đi mua thịt về.

Kết quả là bị Minh Thù lấy mất quá nửa, Kim Đông Nhất tức đến mức suýt chút nữa phá nhà.

Bên phía văn phòng yêu quái, An Tri Linh ra bên ngoài thích ứng cũng khá nhanh, dù sao cô cũng có Kim Thủ Chỉ, trước đây bọn họ tìm yêu rất phiền phức mà vẫn không được, bây giờ có An Tri Linh thì mọi việc đơn giản hơn nhiều.

Minh Thù vốn nghĩ yêu tinh trên thế giới này không nhiều lắm nhưng khi thấy văn phòng yêu quái bận rộn như vậy, có lẽ là cô đã nghĩ lầm rồi, yêu tinh ở thế giới này thực sự rất nhiều.

Dù sao hàng ngày cô cũng nghe bên ngoài tiếng cỏ nhỏ kêu gào đòi giết yêu.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 527: Đào Hoa Tiễn (16)

Cuộc họpthường kỳ ngày thứ hai.

Minh Thù ngồi trong góc, quay quay cái ghế, ăn bánh bao của Vượng Tử cho.

An Tri Linh đi học nên không tới, những người còn lại lần lượt đến.

"Tiểu Đào Tiễn đến sớm thế?" Có người chào hỏi Minh Thù.

"Yêu tinh đến sớm có thịt ăn." Minh Thù cười híp mắt trả lời.

"Ha ha, cô chỉ biết có ăn thôi, à này, cái này ta mới vừa mua, chưa ăn, cho cô đấy."

Minh Thù dáng vẻ dễ nhìn, gặp người khác hay cười, những người đội hiện trường rất yêu quý cô, biết cô thích ăn linh tinh nên thường mua đồ ăn vặt cho cô.

Hoa Giản từ bên ngoài đi vào, đúng lúc thấy Minh Thù nhận đồ của người khác, sắc mặt hắn tối sầm lại, sao đồ của ai cho cô ta cũng có thể ăn chứ, không sợ bị hạ độc à!

"Họp."

Hoa Giản đi tới phía trước, có mấy người đi theo sau hắn, nghe được lời này nhanh chóng tìm chỗ ngồi, mà người cuối cùng người đi tới chính là Giản Oánh.

"Giản Oánh ngày hôm nay bắt đầu làm tại đội hiện trường. Lộ Cửu, cậu quản lý cô ấy."

"Ồ, được." Lộ Cửu đáp một tiếng.

"Sau này xin mọi người chiếu cố nhiều hơn." Giản Oánh cúi người chào trước mặt mọi người, thái độ chân thành.

Mọi người cũng chào hỏi lại, đều rất chào đón.

"Tìm chỗ ngồi xuống." Hoa Giản chống tay lên bàn.

"Bây giờ bắt đầu buổi họp."

Chỗ ngồi còn thừa ở trong phòng họp không nhiều lắm, Giản Oánh đi tới bên cạnh Lộ Cửu ngồi xuống, mà Lộ Cửu ngồi sát Hoa Giản. Mọi người đều biết Lộ Cửu sẽ dẫn dắt Giản Oánh nên cũng không cảm thấy có gì không đúng.

Nội dung buổi họp chính là việc tổng kết công việc của tuần trước.

"Lão đại, con điệp yêu kia, chúng ta còn chưa thả đi sao?" Buổi họp nhanh chóng kết thúc, có người đặt câu hỏi, đều đã ở đây lâu như vậy vẫn lặp lại mấy câu nói cũ.

"Giữ lại." Hoa Giản chỉ nhàn nhạt nói ra hai từ.

"Nhưng mà lão đại, giữ lại nó cũng vô dụng, còn chiếm diện tích, không bằng giao cho cấp trên xử lý." Văn phòng yêu quái ở đây chỉ là của thành phố này, mỗi thành phố đều có một văn phòng như vậy, ở trên còn có một tổng bộ, Mộng Khiết chính là từ tổng bộ tới.

Bình thường nếu gặp phải những yêu tinh hung ác, hoặc là không chịu nghe khuyên bảo, bọn họ đều sẽ gửi lên tổng bộ để bọn họ đỡ nhức đầu đầu.

Hoa Giản ngẩng đầu liếc mắt nhìn người kia, lặp lại: "Giữ lại."

Người kia không dám nói nữa.

"Còn ai có câu hỏi nào không? Không có thì tan họp."

Mọi người đứng dậy rời đi, Giản Oánh không làm gì, theo Lộ Cửu rời khỏi phòng họp.

Phòng họp trở nên trống trải.

Hoa Giản đi tới trước mặt Minh Thù: "Đi theo tôi."

"Không rảnh." Còn đồ ăn vặt này thì sao, không muốn đi.

Hoa Giản tự tay kéo cô dậy, thân thể Minh Thù mềm nhũn như không còn sức lực, Hoa Giản buông ra thì sợ cô bị ngã, chỉ có thể đỡ lấy cô: "Đứng vững."

Trên người cô luôn có hương hoa đào nhàn nhạt, thấm vào ruột gan rất dễ chịu.

"Lão đại..."

Lộ Cửu đẩy cửa phòng họp, bất ngờ chứng kiến lão đại nhà mình ôm Minh Thù, từ góc độ của hắn thấy có chút mờ ám.

"Đứng vững." Hoa Giản bình tĩnh lặp lại một lần.

Thân thể Minh Thù đứng vững, Hoa Giản thu tay về, nhìn về phía Lộ Cửu.

Lộ Cửu hơi xấu hổ và thấy hơi kỳ kỳ, lão đại vừa rồi cùng Đào Tiễn làm gì vậy? Tuy nói chỉ là bạn nhưng Lộ Cửu vốn rất thích cô ấy, dù sao cô có dáng vẻ dễ nhìn, giọng nói êm tai, còn rất hay cười.

Nhưng như thế không có nghĩa là hắn có thể nhìn ra lão đại nhà mình cùng cô ấy đang định làm cái gì.

Hơn nữa lão đại cũng không nói cho hắn, yêu tinh này đến từ đâu…

Giản Oánh đứng phía sau Lộ Cửu, nhìn cô có vẻ âm trầm, bây giờ cô căn bản không gặp được nam chính đều là nhờ con yêu tinh phía trong kia ban tặng.

Ánh mắt Giản Oánh nhìn lên khuôn mặt Hoa Giản, kỳ thực gương mặt này cũng không tệ, nếu như có thể…

Cô cúi đầu xuống, ngăn cảm xúc từ trong ánh mắt.

Lộ Cửu ho một cái: "Lão đại, em chỉ muốn nói với anh, ngày hôm nay là sinh nhật em. Buổi tối có tụ tập, anh nhớ qua nhé."

"Em đi ra ngoài trước." Lộ Cửu liếc mắt nhìn Minh Thù, rời khỏi phòng họp."Ừ."

"Lộ Cửu, đội trưởng anh ấy…"

"Chị Giản Oánh, vừa rồi chị không nhìn thấy gì đúng không?" Lộ Cửu quay đầu nhìn Giản Oánh, ánh mắt bình thường vốn không nghiêm túc, lúc này lại có vài phần sắc bén.

Giản Oánh hơi mấp máy môi: "Nhưng mà…"

"Chị Giản Oánh, đội hiện trường không thể bì được văn phòng." Lộ Cửu cười nói.

Giản Oánh giống như cảm thấy khó xử, không ngừng lắc lư người, cuối cùng gật gật đầu: "Chị biết rồi, chị không thấy gì cả."

Lộ Cửu lại khôi phục dáng vẻ cà lơ phất phơ, vỗ vai Giản Oánh rồi đi ra ngoài: "Ngày hôm nay sinh nhật em, chị Giản Oánh cũng tới nhé."

"À... được."

-

"Anh dẫn tôi đến đây làm gì?" Minh Thù nhìn qua tấm kính, thấy bên trong có một cô bé. Cô ấy đang núp ở góc, ánh mắt đờ đẫn nhìn chằm chằm một nơi nào đó.

Hoa Giản bảo người khác xuống phía dưới: "Tôi muốn cô giúp tôi hỏi cô bé."

"Dựa vào cái gì." Minh Thù không vui.

"Đồ chơi này không phải có thể đầu độc người sao? Nhỡ tôi bị mê hoặc thì phải làm sao? Tôi không đi."

Hoa Giản đột nhiên ôm lấy cô từ phía sau.

Minh Thù: "..." Ngươi có sử dụng mỹ nam kế cũng vô dụng, trẫm có nguyên tắc của mình!

Hoa Giản cọ sát vào cổ Minh Thù: "Giúp tôi hỏi đi, buổi trưa tôi đưa cô đi ăn."

Minh Thù nghiến răng, xem như ngươi lợi hại.

Đồ ăn vặt của trẫm tới rồi.

Hoa Giản nhìn Minh Thù đi vào, cô bé bên trong bất ngờ như điên dại hét lên với cô. Chỉ thấy cô bước mấy bước đã ấn cô bé lên trên tường, tiếng kêu của cô bé nhỏ đi, sợ hãi nhìn cô.

Khóe miệng Hoa Giản giật giật.

Hắn mặc dù biết cô sẽ không có việc gì nhưng hắn chưa từng nghĩ cô ấy lại bạo lực như vậy.

Thật là đáng sợ!

Lão tử về sau có khi bị đánh chết!

Mười phút sau, Minh Thù từ bên trong đi ra, trước tiên Hoa Giản tiến lên kiểm tra thân thể cô, sau đó lại hôn lên chân mày cô một cái.

Da cô nhẵn nhụi, Hoa Giản nghĩ đến nụ hôn lần trước ở phòng làm việc, lòng hơi ngẩn ngơ. Đầu ngón tay vuốt ve cằm Minh Thù, hơi nâng lên rồi hôn xuống.

Làn môi mềm mại dán vào nhau mang theo từng chút ngọt ngào, hắn thử luồn lưỡi, cạy hàm răng của cô ra.

Minh Thù bị hôn cảm thấy bối rối, đùa kiểu lưu manh!

Minh Thù chợt đẩy hắn ra, lau môi: "Tôi đã đồng ý cho hôn sao?"

"Tại sao tôi phải đợi cô đồng ý?" Hoa Giản hỏi lại:

"Hôn bạn gái của tôi, có vấn đề gì không?"

Lão tử cứ hôn!

Không phục cô có thể hôn lại!

"Ai là bạn gái anh?" Trẫm đồng ý sao? Coi như ngươi là Ảnh Đế thì cũng đừng lấy bản thân ra diễn trò chứ!

"Lần trước cô ăn bánh gato của tôi, đó là tôi cho bạn gái ăn. Cô ăn, vậy cô chính bạn gái của tôi." Hoa Giản nói một cách hùng hồn.

"…" Bày mưu đào hầm chờ đấy trẫm rơi xuống sao!

"Nhưng tôi là yêu, anh ghét yêu nhất mà." Minh Thù sát lại gần hắn, cười điên đảo.

"Anh nhất định muốn tôi làm bạn gái anh sao?"

Càng sát vào thì càng trượt ra…

Không phải không nhớ gì chứ?

Đã thiết lập mà!

"Cô không giống với yêu khác." Hoa Giản vẫn là những lời này.

Trừ câu này còn có thể nói như thế nào?

Chẳng lẽ lại nói: Thật ra tôi đang tấn công cô, cô mau mau thích tôi đi, nếu không thích tôi sẽ bóp chết cô?

Nói xong lão tử có khi phải đi tìm thượng đế đàm luận cuộc sống.

*

[Hài Hòa Hiệu]

Minh Thù: Hắn được thiết lập sẽ bị mất trí nhớ đúng không?

Tiểu tiên nữ: Đúng.

Minh Thù: Mất cả hứng.

Tiểu tiên nữ: … Không mất trí nhớ thì không có cách nào khác viết, nếu không... cô mất trí nhớ nha?

Minh Thù: Hắn mất trí thì tốt.

Cửu thiếu: Ta hôn vợ mà?

Minh Thù: Không phải.

Cửu thiếu: … Chia tay!

Minh Thù: Chia thì chia. Đồ ăn vặt ơi, ta tới đây.

Cửu thiếu: Về ngay!

Tiểu tiên nữ: Ôi chao, đừng đánh nhau, nhanh bỏ phiếu nào!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 528: Đào Hoa Tiễn (17)

Minh Thù run run, cất bước đi ra ngoài.

Hoa Giản kéo cô lại, ánh mắt nhìn thẳng vào cô: "Cô có đồng ý không?"

"Đồng ý cái gì?" Minh Thù biết rõ rồi còn hỏi.

"Làm bạn gái tôi." Mặc kệ có thích hay không, trước tiên cứ chiếm lấy, một ngày nào đó sẽ thích.

Minh Thù hơi suy nghĩ: "Được."

Hoa Giản cảm thấy ngoài ý muốn, dễ dàng như vậy ư?

Nhưng đồng ý là tốt rồi.

Hoa Giản ôm lấy Minh Thù vào trong lòng: "Về sau không cho phép ăn đồ ăn người khác cho cô."

"Tôi cảm thấy chúng ta không thích hợp, chia tay đi!" Minh Thù dường như không hề do dự nói tiếp.

Hoa Giản: "..." Lão tử ôm còn chưa ấm tay, cô đã đòi chia tay? Nghĩ hay lắm! Không có cửa đâu!

"Tôi đưa cô đi ăn."

Minh Thù cạn lời. Xong rồi, bệnh thần kinh của mình sau này càng khó chọc tức hắn.

Tại khách sạn.

Minh Thù lấy thực đơn gọi vài suất, phục vụ khéo léo nhắc nhở: "Ở nhà hàng chúng tôi mỗi suất đồ ăn đều rất đầy đủ."

"Thật là tốt." Đầy đủ mới đủ cho trẫm ăn.

Ngón tay nhỏ bé của Minh Thù lại chỉ thêm hai món nữa.

Phục vụ viên sạm mặt ghi lại, ôm thực đơn rời đi, tựa như rất sợ Minh Thù còn muốn gọi thêm.

Hoa Giản rót cho cô một ly trà, rất tự nhiên hỏi: "Cô ta nói với cô cái gì?"

"Anh muốn biết sao?"

Nói nhảm!

Lão tử không muốn biết, lại nhờ cô đi hỏi? Phải mời cô đi ăn nữa!

Minh Thù mím môi cười giòn tan nói: "Tôi không nói cho anh biết đâu!"

Hoa Giản: "..." Dao đâu!

Minh Thù thấy Hoa Giản cúi đầu, cô chờ một lúc mới chậm rãi lên tiếng: "Cô ta nói là cô ta trốn ra được từ một chỗ, là nơi nào thì không biết."

Hoa Giản yên lặng cất dao đi!

Hoa Giản chỉ bảo cô hỏi mỗi việc này.

Cô ta từ đâu tới.

Câu trả lời của câu hỏi này cũng coi như tàm tạm.

[Nhiệm vụ ẩn: Quần yêu chi vương.]

Minh Thù: "..." Làm cái gì, làm cái gì, làm cái gì, lại muốn giật dây trẫm bắt đầu tạo phản sao?

Lúc trước giật dây trẫm làm ác coi như bỏ đi, bây giờ lại muốn giật dây trẫm bắt đầu tạo phản, đồ chết tiệt ngươi xem lại hai chữ hài hòa thật kỹ đi, ngươi không thấy cắn rứt lương tâm sao?

[Ký chủ, cô có thể vì giá trị thù hận, vì đồ ăn vặt, mà nỗ lực chọc tức bọn họ cho bọn họ muốn đánh chết cô.] Nói đến đồ ăn vặt là chuẩn không không cần chỉnh.

"..."

Quả nhiên Minh Thù khuất phục.

Trăm vạn giá trị thù hận không phải là ít.

Vì chính nghĩa!

Vì đồ ăn vặt!

Ăn xong, Hoa Giản và Minh Thù rời đi trong ánh mắt đầy vẻ kỳ lạ của phục vụ. Hai người bọn họ... rốt cuộc là làm sao ăn hết nhiều đồ như vậy?

"Tôi sẽ không trở về với anh."

Hoa Giản tay mở cửa xe, quay đầu nhìn cô: "Cô muốn đi đâu?"

Minh Thù nhìn về phương xa: "Tôi muốn đi kế thừa ngôi vị hoàng đế."

Ngôi vị hoàng đế?

Cô vốn là một yêu tinh không cha không mẹ, từ lúc nào lại có ngôi vị hoàng đế để kế thừa!

Trực giác nói cho hắn biết, mình không ngăn được cô ấy, còn có thể sẽ khiến cho cô không vui.

Cô ấy không phải kiểu yêu tinh cần bảo vệ.

Trói buộc quá mức với cô ấy có thể sẽ phản tác dụng.

Cho nên Hoa Giản bảo Minh Thù chờ ở đó.

Hoa Giản mua một chiếc điện thoại di động cho cô, lưu số điện thoại của mình vào, căn dặn Minh Thù: "Nhớ thường xuyên bật máy, có việc gì gọi điện cho tôi, không cho phép cô ở bên ngoài đánh người."

"Tôi cũng không phải ăn no không có việc gì làm." Minh Thù nhận lấy điện thoại, bất ngờ cười rạng rỡ tiến tới gần.

"Anh ơi, có thể lại cho tôi một ít tiền không?"

Hoa Giản dường như định cười, nhưng hắn che giấu cực nhanh, nghiêm trang đưa ra yêu cầu: "Hôn tôi một cái."

"Thôi bỏ đi." Minh Thù xoay người rời đi.

Hoa Giản kéo cô quay lại, cúi đầu hôn một cái.

Những người xung quanh đi ngang qua thấp giọng thì thào.

Hôn xong, Hoa Giản lấy ra một tấm thẻ trong ví tiền đưa cho cô: "Mật mã là sinh nhật của cô, cẩn thận một chút."

Hoa Giản: "...""Sinh nhật tôi là ngày nào?"

Nên bóp chết cô ta.

Sinh nhật chính là ngày ghi trên thẻ căn cước của cô.

Minh Thù vui vẻ cất thẻ đi rồi xoay người rời đi. Cô đi được hai bước lại quay lại, nhón chân hôn Hoa Giản một cái: "Coi như quà cảm ơn."

Sau đó không đợi phản ứng của Hoa Giản, cô nhanh chóng biến mất trong đám người.

-

Minh Thù muốn đi kế thừa ngôi vị hoàng đế nhưng cô trước tiên phải tìm người... không phải, tìm yêu để hỏi một chút, làm sao để kế thừa ngôi vị hoàng đế.

Cô không quen yêu tộc của thế giới này!

Yêu tinh rất dễ tìm, Minh Thù rất nhanh thì bắt... không đúng, tìm được mấy con yêu tinh, đưa bọn họ tụ tập cùng một chỗ nhìn cô uống trà.

Đám tiểu yêu tinh rất sợ hãi, Minh Thù hỏi gì đáp nấy.

Thế giới này cũng không có yêu vương gì cả.

Có không ít yêu quái mạnh, mỗi người đều tự chiếm đất làm vua trông coi địa bàn của mình tiêu dao sống qua ngày, tất cả chỉ là những người lớn tuổi nghỉ phép sinh sống.

"Yêu ở thế giới này không ổn!" Minh Thù vỗ bàn.

"Thật không có chí hướng!"

Ngay cả chuyện này cũng không làm!

Cũng không cảm thấy ngại nói mình là yêu sao?

"Đúng đúng đúng..." Đám tiểu yêu tinh bên trong đồng thanh phụ họa.

Sau khi lập quốc không cho phép thành tinh, bọn họ không có giấy phép, nào dám gây chuyện!

Minh Thù lại hỏi: "Gần đây có đại yêu quái nào không?"

Đám tiểu yêu tinh tiếp tục phát run, run rẩy trả lời: "Có một con đại yêu quái ở Tỉnh Sơn."

Tỉnh Sơn cách nơi này không xa, Minh Thù quyết định tới đó xem.

Đám tiểu yêu tinh dẫn đường cho cô.

Sau hai giờ.

Minh Thù cầm măng gặm, dưới chân đạp một đống đồ chơi trắng đen xen kẽ, cô cầm cành trúc chọc chọc. "Đây chính đại yêu quái các ngươi nói tới?"

Đám tiểu yêu tinh: "..." Đúng thế!

"Ngươi thả ta ra!" Con gấu trúc ở phía dưới rít gào.

"Ta là quốc bảo đó! Quốc bảo biết không? Động vật được quốc gia bảo vệ, bảo vệ động vật biết không? Ngươi lại dám đối xử với ta như vậy! Ngươi còn cướp măng của ta nữa!"

Minh Thù lại đạp cho một phát: "Lớn tiếng như vậy làm gì, làm như nơi này là vườn bách thú, còn có người tới đây giữ gìn lẽ phải sao?"

Gấu trúc gào khóc đứng lên: "Ta là bảo bối, vì sao lại đối xử với ta như vậy, ta muốn đến vườn bách thú."

"Ngươi thành tinh rồi, còn muốn đến vườn bách thú, người ta nhận ngươi sao?" Minh Thù buồn cười chọc nó.

"Thành tinh rồi ta vẫn là quốc bảo." Gấu trúc gào khóc càng to.

"Ngươi không phải chỉ là lợi hại hơn ta sao, nhưng ngươi không phải quốc bảo."

Trẫm lợi hại hơn ngươi còn chưa đủ?

Tư duy của quốc bảo trẫm không hiểu.

Rừng trúc trên Tỉnh Sơn liên miên, con gấu trúc này không biết tại sao lại tu luyện thành yêu, ỷ vào tuổi tác lên áp chế kẻ khác, quả thực được cho là đại yêu quái ở vùng này.

Nhưng là...

Nhìn quốc bảo trên ti vi lăn lộn dưới đất... quả thực không cách nào tưởng tượng ra lúc hắn uy phong.

Minh Thù vỗ vỗ tay đứng lên, kéo gấu trúc đi xuống dưới.

Gấu trúc ôm một cây đại thụ, gào lên thê thảm: "Ta không đi, ta không rời bỏ quê hương của ta, ngươi đừng mơ có thể bắt ta đi bán lấy tiền."

"Ngươi đáng giá mấy đồng tiền."

Gấu trúc lúc này khá kiêu ngạo: "Ta đương nhiên đáng giá tiền, ta là quốc bảo, càng chưa nói ta là quốc bảo thành tinh, vô giá biết không? Ngươi dám làm gì ta, nhất định sẽ bị đánh chết."

Minh Thù cười ha hả, tiếp tục kéo.

Tiếng gấu trúc kêu gào làm chim trong rừng bay tán loạn: "Ta không đi, dù ngươi có chiếm được cơ thể của ta, cũng đừng hòng chiếm được trái tim ta."

Minh Thù: "..." Bây giờ ngay cả gấu trúc cũng bắt đầu cho mình thêm vai diễn?

Đám tiểu yêu tinh đứng ở một bên.

Thật đáng sợ!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 529: Đào Hoa Tiễn (18)

Buổi tối sinh nhật của Lộ Cửu.

Bạn bè của Lộ Cửu không ít. Lúc Minh Thù đến, trong hộp đêm dường như đã đông nghịt, có điều Lộ Cửu đưa Minh Thù đến cuối căn phòng.

Ở đây đều là người của văn phòng, có thể thấy được Lộ Cửu là một người tinh tế.

“Lạ thật, không phải lão đại nói ra ngoài đón người rồi sao?” Lộ Cửu sắp xếp Minh Thù ngồi một bên, để cô cầm đồ uống, lúc này mới kỳ lạ hỏi một câu:

“Cô ngồi trước đi, tôi gọi điện thoại cho lão đại, có thể mọi người bỏ qua rồi.”

Minh Thù cười nhạt không nói gì.

Lúc cô đến đã thấy Hoa Giản, có điều cô tự mình đi lên, không có cách nào, nhìn thấy hắn là muốn chọc tức hắn.

Đây có thể là bệnh.

Nhưng trẫm không muốn chữa.

“Tiểu Đào Tiễn, đến ăn đồ ăn vặt này.” Một người gần đấy nhét trọn khay đồ ăn vặt vào tay Minh Thù, nhận được một nụ cười xán lạn của Minh Thù.

Đối phương đột nhiên đỏ mặt như lửa thiêu mông, ngồi xuống bên kia.

Cô gái này cười rộ lên như là có thể hút hồn người ta.

Có một thì có hai, trước mặt Minh Thù, chỉ chớp mắt một cái đã chồng chất không ít thứ.

“Không biết xấu hổ.” Mộng Khiết và những người khác ngồi bên kia, lúc này ghen tị tức giận trừng mắt nhìn Minh Thù.

Quyến rũ đội trưởng, giờ còn nhiệt tình mờ ám với mấy người như vậy, yêu tinh đều rẻ tiền như thế.

“Chị Mộng Khiết, đừng tức giận, cũng chỉ là một tiểu yêu tinh, sao có thể so với chị. Chị tức giận với cô ta, chỉ mất giá thôi.” Bên cạnh có người an ủi.

Mộng Khiết chắc là được tâng bốc, có lòng tin, cười lạnh một tiếng: “Mọi người chuẩn bị xong cả chưa?”

“Yên tâm đi chị Mộng Khiết.” Người bên cạnh thủ thế “OK”.

“Giản Oánh cũng không biết sao lại vào đội hiện trường…”

Đột nhiên Mộng Khiết nghe thấy một câu như vậy, cảm xúc vừa tốt lên lại trầm xuống. Cô ta trăm phương nghìn kế muốn đến đội hiện trường, vẫn không được đồng ý, ai biết Giản Oánh im ỉm qua đó.

“Chị Mộng Khiết.”

Giản Oánh mặc váy yếm, từ phòng bên cạnh đi tới. Người bên cạnh nhìn mấy cái, nhường chỗ cho cô ta.

“Làm gì vậy?” Mộng Khiết tức giận:

“Bây giờ cô là người của đội hiện trường, ngồi cùng chúng tôi làm gì?”

Giản Oánh lộ vẻ tủi thân, cô ta đến bên cạnh Mộng Khiết:

“Chị Mộng Khiết, tôi cũng không biết vì sao lại đến đội hiện trường. Đột nhiên nhận được thông báo… đội hiện trường rất nguy hiểm, tôi thích ở trong văn phòng hơn.”

Chị Mộng Khiết nghe Giản Oánh nói như vậy, biểu cảm quả nhiên tốt lên: “Thật ư?”

“Thật đấy, tôi đâu dám gạt chị Mộng Khiết.”

Giản Oánh chỉ hai ba câu đã phủi sạch việc này, còn làm như vô tội, không muốn đến đội hiện trường.

Minh Thù ngồi không xa ở phía sau, không có chút ánh sáng nào chiếu đến người cô. Cô không chút e dè ăn đồ ăn vặt, nhìn Giản Oánh và Mộng Khiết ở bên kia.

Hoa Giản và Lộ Cửu cùng nhau tiến vào, liếc mắt liền thấy có người đang xun xoe với Minh Thù.

Vốn bất bình giờ càng buồn phiền, hắn tự tay bật công tắc bên cạnh cửa. Ánh sáng mờ ảo biến mất, mọi người bị ánh sáng đột ngột dọa giật cả mình, cả phòng yên tĩnh lại, ánh mắt tập trung rào rào trên người Hoa Giản vừa mở đèn.

Hoa Giản: “…”

Lão tử đã làm gì?

Việc cũng xảy ra rồi, Hoa Giản chỉ có thể duy trì hình tượng, nhàn nhạt hỏi một câu: “Mọi người đến đủ cả rồi chứ?”

Lộ Cửu cũng sững sờ bên cạnh hắn, nghe câu hỏi của Hoa Giản thì nhanh chóng gật đầu: “Gần như đủ rồi, Tri Linh chưa tan học, lát nữa mới có thể đến.”

Hoa Giản "ừ" một tiếng, đi về phía Minh Thù, người lúc đầu ngồi bên cạnh Minh Thù thấy Hoa Giản qua đây liền nhanh chóng đứng dậy nhường chỗ.

Lộ Cửu: "…" Bật đèn chỉ để hỏi một câu này?

Trong phòng vẫn hơi yên lặng, mãi đến khi Hoa Giản ngồi xuống mới từ từ náo nhiệt trở lại.Lộ Cửu thấy Hoa Giản không có ý lên tiếng, chỉ có thể tắt đèn, ánh sáng lại tối đi: "Tiếp tục, mọi người tiếp tục. Đừng khách sáo, hôm nay tôi mời, muốn ăn gì uống gì cứ gọi thoải mái."

Hoa Giản đưa tay về phía sau ôm Minh Thù, tự nhiên đặt tay bên hông cô. Ánh sáng quá mờ, mọi người chỉ có thể nhìn thấy hai người họ ngồi rất gần, không nhìn thấy động tác của Hoa Giản.

"Cô cố ý?"

"Đúng, cố ý." Minh Thù cười đáp lại: "Thế nào, tức giận không?"

Tức giận?

Lão tử ở bên dưới đợi lâu như vậy, sắp tức điên rồi được không!

Bình tĩnh!

Bình tĩnh! Lão tử có thể thắng!

Hoa Giản áp sát vào lòng cô, thấp giọng nói: "Cô thích chơi nhưng đừng quá khích, tôi lo cho sự an toàn của cô."

Minh Thù cười hừ một tiếng, lát nữa anh còn tức hơn kìa.

Trẫm không tin tên tà ma này!

Có lẽ Hoa Giản trước nay không uống rượu, hắn ngồi trong góc với Minh Thù, trong lúc đó lại không có một ai qua đây uống rượu với hắn, tất nhiên cũng không ai dám tìm Minh Thù nói chuyện.

Lộ Cửu chạy qua chạy lại giữa hai bên, bầu không khí lại hòa hợp.

An Tri Linh đến muộn một tiếng. Có lẽ cô ấy không quá quen với không khí kiểu này, bần thần đến bên cạnh Minh Thù, ngồi gần lại, tự nhiên thấy động tác của Hoa Giản.

Cô ấy sửng sốt một chút, cũng may cô gái nhỏ không kêu om sòm, chỉ che miệng kinh ngạc.

“Đào Tiễn.” An Tri Linh kéo Minh Thù.

Minh Thù đẩy tay Hoa Giản ra, nghiêng người lại: “Gì thế?”

An Tri Linh lại kéo cô, nhiều chuyện hỏi: “Cô và đội trưởng… là quan hệ gì vậy?”

“Không có quan hệ gì.”

“Không có…” Không có quan hệ gì, hai người còn ôm nhau. An Tri Linh ấp úng:

“Hai người… cái đó…”

Minh Thù mỉm cười: “Tay hắn rẻ tiền.”

Hoa Giản: “…” Lão tử không nghe thấy sao?

Mắng tay ai rẻ tiền!

Tay cô mới rẻ tiền, cả nhà cô đều rẻ tiền!

“Tri Linh, đến đây uống một ly nào.”

Bên cạnh có người gọi An Tri Linh, người phía sau vội lắc đầu: “Em… ngày mai em còn phải đi học, không thể uống rượu.”

“Không sao đâu, chỉ là thức uống thôi.”

An Tri Linh không có lý do từ chối nữa, đứng dậy đi về phía bên cạnh.

Hoa Giản kéo Minh Thù trở về, dựa sát lại: “Cô vừa mới nói tay ai rẻ tiền?”

“Anh, nếu không là nói tôi sao? Tôi chạm vào anh chưa?” Nói anh chứ ai, không phục thì mau tức giận đi, để trẫm kéo giá trị thù hận trước.

Hoa Giản đột nhiên lạnh lùng nói: “Tôi thấy cô thích ăn đòn rồi.”

Minh Thù nghiêng đầu, ánh sáng nhạt hiện lên từ đôi mắt cô tựa như ma quỷ trong đêm tối: “Anh nói gì cơ?”

Hoa Giản: “…” Vừa rồi nói gì nhỉ?

Lão tử nói gì sao?

Đâu có!

Hắn không nói gì!

“Tôi đâu nói gì.” Hoa Giản thề thốt phủ nhận, nói nhảm, hình tượng này của hắn có thể nói ra được câu nói kia sao?

Minh Thù nheo mắt: “Vậy là tôi nghe nhầm?”

“Ừ.” Hoa Giản nghiêm túc gật đầu.

Minh Thù: “…” Được lắm tiểu yêu tinh.

“Đội trưởng.” Không biết Mộng Khiết đã qua đây từ lúc nào, biểu cảm thẹn thùng, toàn bộ ánh mắt rơi trên người Hoa Giản:

“Tôi có chuyện muốn nói với anh.”

Dường như cùng lúc, ánh sáng trong phòng hoàn toàn mờ đi, chỉ còn lại hoa hồng ráp thành hình trái tim trên màn hình, cùng với tiếng nhạc thông báo nhẹ nhàng phù hợp.

Mọi người cũng tự động yên tĩnh, đưa mắt về phía nhân vật chính.

Mộng Khiết hít sâu một hơi, thoáng ngẩng đầu. Hoa Giản ẩn trong bóng tối, chỉ có thể thấy đường nét khuôn mặt: “Đội trưởng, em thích anh.”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 530: Đào Hoa Tiễn (19)

“Tôi không thích cô.”

Mộng Khiết ngừng thở, tim đập thình thịch, bên tai dường như không nghe thấy âm thanh gì. Mặt cô ta nóng rực, đợi đáp án của Hoa Giản.

Nhưng dường như hắn không có phản ứng gì, thậm chí động tác cũng không thay đổi gì.

Cứ như vậy, hời hợt nói ra bốn chữ “Tôi không thích cô”.

Mộng Khiết cảm thấy hoa cả mắt, nhưng cô ta đột nhiên nhìn rõ tay Hoa Giản ôm lấy cô gái mặc váy hồng bên cạnh hắn.

Người phía sau chỉ cúi đầu ăn, không hề nhìn cô ta.

Lửa giận của Mộng Khiết xông lên não, đột nhiên giơ tay lên, vung về phía Minh Thù.

Hoa Giản rất nhanh nắm lấy cổ tay Mộng Khiết, cô ta chưa đụng đến Minh Thù nhưng làm đổ khay trong tay Minh Thù, hạt điều rơi đầy đất.

Minh Thù khẽ ngẩng đầu, nhìn về phía Mộng Khiết.

Mộng Khiết quay về phía Minh Thù mắng: “Tiện nhân như cô, nhìn gì mà nhìn! Cô quyến rũ đội trưởng như vậy, không biết xấu hổ! Cô có tư cách gì đứng cùng với đội trưởng, cô thật sự xem bản thân mình là một món đồ.”

Minh Thù đứng dậy, cười với Mộng Khiết: “Lãng phí lương thực mới là đáng xấu hổ đấy, biết không?”

Mộng Khiết bị câu này làm cho ngây người.

“A…”

Mọi người gần như không thấy rõ Minh Thù ra tay thế nào, Mộng Khiết đã nằm trên đất kêu rên, phối hợp với tiếng nhạc nhẹ nhàng, có một loại cảm giác quái dị.

“Lúc cô tỏ tình tôi có nói gì không? Tôi không cắt ngang cô chứ?” Minh Thù ấn Mộng Khiết xuống, biểu cảm dịu dàng:

“Cô dựa vào gì hất đĩa hạt điều của tôi? Nó trêu chọc cô sao?”

Đồ ăn vặt của trẫm là thứ cô có thể động vào sao?

Mọi người: “…” Đợi đã đạo diễn, tình tiết này hình như không đúng.

“Cô buông tôi ra…” Lúc này Mộng Khiết phản ứng lại, biểu cảm dữ tợn của cô ta bị thu lại, hướng về phía Hoa Giản kêu:

“Đội trưởng, anh xem, đây mới là bộ mặt thật của cô ta, đừng bị cô ta lừa.”

Hoa Giản đưa tay kéo Minh Thù lại, Minh Thù muốn giãy giụa. Hoa Giản ôm cô, nói với giọng chỉ hai người nghe thấy: “Dù gì cũng là nhân viên của văn phòng tôi, đánh trước nhiều người như vậy không thích hợp.”

Trong lòng Mộng Khiết vui vẻ, cho rằng Hoa Giản đang nói giúp cô ta: “Đội trưởng, lời em nói đều là thật. Thứ yêu vật này căn bản không phải là thứ tốt đẹp gì, chúng giả dối lại gian xảo, anh đừng bị cô ta lừa.”

Trong phòng còn có những yêu tinh khác, lúc này nghe Mộng Khiết nói vậy, sắc mặt đều bắt đầu không tốt.

Thì ra trong mắt con người, bọn họ chính là như vậy?

Bọn họ vẫn biết Mộng Khiết không thích họ nhưng không nghĩ thì ra cô ta nghĩ về bọn họ như vậy.

“Chị Mộng Khiết!” Giản Oánh mau chóng tiến tới đỡ Mộng Khiết dậy, nhân cơ hội nói:

“Chị Mộng Khiết, chị nói gì vậy.”

Mộng Khiết chắc cũng biết mình lỡ lời, lập tức im lặng, ánh mắt từ xung quanh xuyên đến khiến toàn thân cô ta khó chịu.

Minh Thù thoáng bình tĩnh lại, nhìn Mộng Khiết: “Đền hạt điều lại cho tôi.”

Mộng Khiết kinh ngạc nhìn về phía Minh Thù: “Cô đánh tôi, còn bảo tôi đền hạt điều cho cô, cô có bệnh hả!”

“Không đền tôi sẽ đánh cô tiếp.”

Cô gái cười nhẹ, nhưng trong phòng nửa sáng nửa tối, mọi người đột nhiên cảm thấy hơi lạnh.

“Cô…” Đây là bị điên sao? Mộng Khiết lại cầu cứu Hoa Giản lần nữa:

“Đội trưởng, anh xem, cô ta đánh người rồi còn phách lối như vậy.”

“Cô ra tay trước.” Nếu không phải lão tử kéo cô ấy lại, bây giờ cô vẫn bị đánh.

“Đi mua đi.”

Mộng Khiết: “…”

Mộng Khiết nước mắt lã chã đi xuống, sắc mặt trắng bệch, tức đến mức thân thể phát run.

Trước kia Giản Oánh cũng bị đánh, biết cảm giác đó. Cô đánh người rất đau, nhưng lại không tạo thành tổn thương gì.

Ánh mắt tăm tối của Giản Oánh nhìn Minh Thù, trấn an Mộng Khiết, nửa đỡ nửa kéo đưa theo cô ta rời đi.

Hoa Giản ôm Minh Thù, sợ cô lại gây chuyện, hắn nhìn về phía đám người: “Chuyện tối nay, tôi hy vọng ra khỏi cửa mọi người liền quên hết.”

Yêu đánh người là phải chịu phạt.

Tuy nhiên chỉ là phòng ngừa, cũng không phải chuyện lớn gì…

“Mọi người tiếp tục uống rượu đi, không say không về!” Lộ Cửu ở bên cạnh hô to, sớm biết hôm nay nhiều chuyện như vậy, hắn đã không mời họ tới.Mọi người nhìn nhau, Hoa Giản là đội trưởng, bọn họ cũng không thể phản bác.

Không khí nặng nề trong căn phòng từ từ sôi nổi trở lại. Mọi người rời mắt, tiếp tục uống rượu, uống say thì không nhớ tới nữa!

Hoa Giản ôm Minh Thù về chỗ ngồi: “Tôi được người ta tỏ tình, cô không tức giận. Làm rớt đĩa hạt điều của cô, cô lại tức giận, cô không quan tâm tôi vậy ư?”

Nếu là bất kỳ người bình thường nào, chuyện đáng giận phải là chuyện bạn trai được tỏ tình chứ?

Cô thì ngược lại!

Điều quan tâm lại là đồ ăn vặt!

Đồ ăn vặt có đẹp bằng lão tử, có tiền như lão tử, có đối tốt với cô như lão tử không?

Minh Thù trầm lặng nói: “Anh có thể so với hạt điều của tôi sao.”

Hoa Giản: “…” Lúc chiều nói muốn kế thừa ngôi vị hoàng đế, hiện giờ kế thừa xong ngôi vị rồi thì lợi dụng trẫm?

Khỉ chứ kẻ thần kinh này!

Minh Thù không cắt ngang màn tỏ tình của Mộng Khiết, không có nghĩa là cô không quan tâm hắn, chẳng qua là cô cảm thấy một người có dũng khí tỏ tình là đáng được tôn trọng.

Đương nhiên cô ta tỏ tình xong dám gây chuyện, cô vẫn sẽ như trước, không khách khí.

Còn về tiểu yêu tinh kia…

Vốn chính là của cô.

Cô ta ngàn vạn lần không nên làm rớt đồ ăn vặt của cô.

Đồ ăn vặt là thứ cô ta có thể động đến sao?

Tức thật!

“Cô đang nghĩ gì vậy?” Hoa Giản cảm thấy Minh Thù có vẻ không yên lòng.

“Tôi đang suy nghĩ khi nào thì hạt điều về đến.”

Hoa Giản: “…”

Được, hắn không hiểu được tư duy của kẻ phản diện thần kinh này, lấy thêm ít đồ ăn vặt.

Không hiểu thì lão tử có thể dụ dỗ.

Không phải cô muốn ăn đồ ăn vặt sao?

Hắn có tiền đủ cho cô ăn, không tin cô còn có thể tìm một người mua đồ ăn vặt cho cô như hắn sao, sau này không phải không thể không thích mình sao?

Ha ha.

Ánh sáng thắng lợi đang ở trước mặt rồi.

Giản Oánh mang hạt điều tới, Mộng Khiết thì không thấy tung tích, đoán chừng đã đi rồi. Bị Hoa Giản cự tuyệt trước mặt, lại gây ra chuyện như thế, cô ta nào còn mặt mũi ở lại.

Tất cả mọi người đều có tâm sự cho nên bọn họ kết thúc sớm.

Lộ Cửu phải ở lại với người ở phòng bên cạnh, không thể về cùng bọn họ. Cậu ấy tiễn mọi người xuống dưới, gọi xe dặn dò tài xế xong xuôi, có thể thuận lợi đưa hội phụ nữ về.

An Tri Linh được một người đón đi, có điều người đến không xuống xe, mọi người đều không thấy rõ là ai. Xe thì cũng bình thường, mọi người cũng không nghĩ nhiều.

“Lão đại, tôi nói với anh mấy câu.” Lộ Cửu kéo Hoa Giản chuẩn bị rời đi:

“Lại đây.”

“Ở đây chờ tôi.” Hoa Giản dặn dò Minh Thù.

Minh Thù đang cầm bỏng ngô ăn, gật đầu lia lịa.

Lộ Cửu kéo qua một bên: “Lão đại, anh và Đào Tiễn xảy ra chuyện gì vậy?”

“Thì chuyện đó đó.”

Lộ Cửu tràn ngập muộn phiền: “Em rất thích Đào Tiễn, nhưng lão đại à, cô ấy là yêu. Dù cho bây giờ có không ít người và yêu sống chung với nhau, nhưng đó là vì người ta không biết đối phương là yêu. Nhưng anh thì khác, mọi người xung quanh đều biết, họ sẽ nhìn anh ra sao? Hơn nữa người và yêu kết hợp cũng không ít chuyện xảy ra…”

Hoa Giản liếc nhìn Lộ Cửu, âm thanh thanh đạm ổn định: “Quan trọng sao?”

Nhiệm vụ của lão tử chính là tấn công chiếm đóng kẻ thần kinh kia.

Cách nhìn của người khác liên quan quái gì tới hắn!

“Lão đại, cho dù anh không để ý, lẽ nào cô ấy cũng không để ý bị người xung quanh chỉ chỉ trỏ trỏ?”

“Cô ấy không để ý.” Cô ấy ngay cả lão tử được tỏ tình cũng không thèm để ý, sẽ để ý chút chuyện nhỏ này sao?

“…”

Lộ Cửu hít sâu một hơi: “Lão đại, anh hãy suy nghĩ thật kỹ! Nếu người của cấp trên biết, có thể anh sẽ…”

Thất nghiệp.

Tuy phòng làm việc tiếp nhận yêu tinh, nhưng sẽ không tiếp nhận việc một người quản lý và một yêu tinh ở bên nhau.

Hoa Giản cúi đầu xuống: “Ừ, tôi về.”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 531: Đào Hoa Tiễn (20)

Trở lại sân nhà Kim Đông Nhất, thứ Hoa Giản thấy đầu tiên là một vật cuộn tròn dưới gốc cây đào…

Đùa gì vậy?

Cục tròn tròn này như phát hiện có người, nó cử động cơ thể, lật người lại.

“…” Bảo vật quốc gia! Cô ấy lôi từ từ đâu đến! Cướp từ vườn bách thú về sao!

Nhìn kỹ lại liền phát hiện trên người cục tròn tròn kia có yêu khí, chắc là thành tinh rồi.

Nhưng thành tinh rồi thì cũng là bảo vật quốc gia.

Nếu như bị người ngoài thấy, trong sân có một con bảo vật quốc gia, bọn họ đều bị bắt nhốt vào căn phòng nhỏ tối đen…

Trong nhà Kim Đông Nhất có tiếng hát kịch i i a a truyền đến, nhưng sau khi hắn vào, âm thanh đột nhiên ngưng lại.

Kim Đông Nhất bước ra đứng ở cửa, ánh mắt âm trầm nhìn hắn, không hét, cũng không mắng…

Hoa Giản: “…” Không đúng lắm.

Ánh mắt của hắn liếc về phía người bên cạnh cười híp mắt, người phía sau cười càng rực rỡ hơn.

Cô ấy làm gì vậy?

Minh Thù đi bộ lên cây, chỉ để lại cho hắn một bóng lưng vui vẻ.

“Theo ta vào.”

Hoa Giản: “…”

…

Hoa Giản về đến phòng, đá một cú vào chân giường để trút giận, thật là xui xẻo tám kiếp mới phải làm cái nhiệm vụ này.

Người tiến công chiếm đóng chết rồi sao?

Lão tử mặc kệ!

Lão tử phải về!

Tên thần kinh kia lại mách với Kim Đông Nhất, nói là hắn vô lễ với cô, còn ép cô làm bạn gái hắn.

Rõ ràng là cô tự đồng ý, sao lại là hắn ép chứ?

Còn nói sao cô lại đồng ý một cách sảng khoái như vậy!

Hoa Giản mở cửa sổ ra, dùng sức tóm lấy cành hoa đào ngoài cửa sổ.

Bản thể của Minh Thù chính là cây hoa đào, cô nằm ở vị trí chính giữa, đột nhiên cảm thấy có người đang bóp cô.

Sắc mặt Minh Thù đen lại, bò lê đến cửa sổ, đạp lên cành hoa: “Đội trưởng Hoa, nửa đêm nửa hôm quấy rầy mỹ nữ, lương tâm của anh có đau không?”

Minh Thù đột nhiên thò đầu ra, Hoa Giản suýt chút nữa không thu hồi kịp biểu cảm trên mặt.

Hắn nhào nửa người ra, nắm lấy cổ tay Minh Thù, tay kia ôm thắt lưng cô, kéo cô vào lầu.

Bụp!

Cửa sổ đóng lại, mang theo mấy cánh đào vào trong, du dương rơi trên mặt đất.

Chiếc giường nhỏ hẹp, Minh Thù bị đè ở bên dưới. Hoa Giản ấn hai cánh tay cô lại, ánh mắt bình tĩnh nổi lên sự thâm sâu: “Vui lắm đúng không?”

“Anh giở trò với tôi trước.” Minh Thù chí khí hùng hồn:

“Coi như chúng ta huề nhau.”

Ai bảo tên thần kinh này đào cho trẫm cái hố “bạn gái” trước cơ chứ.

“Huề nhau?” Giọng điệu của Hoa Giản nhè nhẹ phập phồng:

“Bây giờ cô là bạn gái của tôi, chính miệng cô đồng ý, sao có thể huề nhau được?”

Hắn bị Kim Đông Nhất đuổi đánh phía dưới.

Vứt hết cả mặt mũi xuống nhà ngoại rồi!

Cô lại còn nói huề nhau với hắn?

Đừng có mơ!

Minh Thù mím môi: “Chia tay đi!”

Đáp lại Minh Thù chính là nụ hôn nóng bỏng của Hoa Giản.

Một lúc lâu, âm thanh của Hoa Giản mới vang lên: "Đừng có mơ."

…

Ngày hôm sau.

Minh Thù tỉnh dậy trước, ngẩng đầu một cái cô đã thấy khuôn mặt của Hoa Giản. Minh Thù đưa tay sờ một cái, lại hôn một cái, Hoa Giản không có phản ứng… cô liền đạp cho một cước.

Hoa Giản đột nhiên rơi xuống đất: "?"

Hoa Giản ngồi dậy từ dưới đất, ngẩng đầu nhìn người trên giường, gương mặt trắng hồng khiến người ta vui vẻ… nếu như cô không đạp mình xuống giường.

Hoa Giản từ từ đứng dậy: "Mới sáng sớm, cô quậy gì vậy?"

Quần áo trên người Minh Thù không thiếu nhưng mơ hồ thấy được vết tích trên cổ.

Có điều tối hôm qua thực sự không phát sinh chuyện gì không thể miêu tả, Hoa Giản thiếu chút nữa kiềm chế thành nội thương. Lúc này nhìn thấy Minh Thù, chỉ cảm thấy càng giận.

Vị thành niên cái con khỉ!

Có lẽ Minh Thù vẫn còn mơ màng, lúc này chỉ nói theo bản năng: "Đói rồi."

Đói chết cô đi.

Cục tròn vo cũng nằm như chết dưới tán cây đào.Hoa Giản mặc quần áo xong xuống lầu, Kim Đông Nhất cầm búa thể dục buổi sáng ở ngoài sân, vung lên kêu một tiếng vùn vụt, uy mãnh.

"Nha đầu kia đâu?" Kim Đông Nhất khe khẽ gọi Hoa Giản lại.

Trên giường của ta!

“Trên lầu.” Hoa Giản nhàn nhạt đáp một tiếng.

Kim Đông Nhất múa búa “soạt” ngang qua một cái, tiếng hậm hừ cũng vang lên theo: “Lão tử bảo cậu đừng có đụng tới con bé, cậu thì hay rồi, còn mang luôn lên giường!”

Hoa Giản: “…”

Hai người đấu mấy chiêu trong sân, Kim Đông Nhất thở hổn hển hỏi: “Hai người phát sinh quan hệ rồi?”

“Không có.”

Kim Đông Nhất như thở phào, đột nhiên nặng nề nói: “Hoa Giản, cậu đừng làm hại con bé. Nha đầu kia là một người có thiên phú, có lẽ có thể đắc đạo.”

“Thế giới này không có đạo.”

Hoa Giản sửa sang lại quần áo, xoay người rời khỏi sân.

Kim Đông Nhất nhìn bóng lưng Hoa Giản rời đi, một lúc lâu lại nhìn về phía lầu, chân mày nhè nhẹ nhíu lại.

Hoa Giản mua mấy món ăn sáng về, Kim Đông Nhất không còn ở đó. Cục tròn vo kia vẫn nằm chỗ cũ, ngay cả tư thế cũng vẫn giữ nguyên.

Hắn mang bữa sáng tới hầu hạ tiểu tổ tông.

“Đào Tiễn.”

“Không có.” Minh Thù che che lại, cảnh giác ngăn cản tầm nhìn của Hoa Giản.

“…” Lão tử không ăn, ai mà thèm chút đồ ăn sáng của anh.

Hoa Giản tẩy tẩy não, hít sâu:

“Đừng loạn, ngoan ngoãn ở cùng tôi, biết chưa?”

“Dựa vào cái gì? Ngoại hình anh đẹp ư!”

“Ừ, đẹp trai.”

…

Minh Thù suýt nữa thì sặc, vất vả lắm mới nhịn được, không lãng phí đồ ăn vặt.

“Anh thì đẹp trai rồi.” Minh Thù ăn xong, nhảy xuống giường:

“Đẹp trai đến mức tôi muốn vứt bỏ anh luôn, chia tay!”

Nói xong cô nhanh nhẹn mở cửa sổ, nhảy vào trong cành hoa. Cành hoa đong đưa một lát, hoa đào tuôn rơi bao phủ bóng dáng cô.

Hoa Giản: “…”

Nhẫn nại!

Trên đầu chữ nhẫn có một thanh đao.

Nhẫn nại cái cọng lông, đao đâu!

…

Minh Thù ngồi trong sân nói chuyện với cục tròn vo, đúng lúc Hoa Giản nghe thấy mấy chữ này, cái gì mà “đại nghiệp”, “cướp”, “không phục”.

“Đi theo tôi.”

Minh Thù phất tay: “Không đi, trẫm đang bận.”

Hoa Giản bước mấy bước qua, kéo cô đứng dậy: “Xảy ra chuyện rồi, con điệp yêu kia chết rồi.”

“Chết rồi thì liên quan gì tới tôi, đâu có phải tôi giết.” Trẫm còn phải thừa kế ngôi vị hoàng đế, ai còn rảnh đi quản người nào chết.

“Theo tôi qua đó trước.” Hoa Giản hôn cô một cái: “Ngoan, trên đường sẽ mua đồ ăn vặt cho cô.”

“Được!” Minh Thù gõ đầu cục tròn tròn, đặt thú nhỏ này ở trên đầu, mạnh mẽ nói: “Tiếp nhận cách làm của ta trước, làm xong, sau này ngươi là nhị đương gia rồi.”

Hoa Giản không phải lần đầu nhìn thấy thứ tròn tròn này, có điều mấy lần trước nó chạy nhanh quá, chỉ thấy một cái bóng nhưng hắn không cảm thấy kỳ lạ chút nào.

Tuy nhiên hắn cũng cảm thấy cảm giác này hơi kỳ lạ…

Ra khỏi cổng sân, Hoa Giản mới hỏi: “Cô bảo nó làm gì vậy?”

Khỉ chứ, đó là bảo vật quốc gia, ra ngoài bị người ta nhìn thấy tuyệt đối sẽ bị nhặt đem đến vườn bách thú, phục vụ cho người ta xem!

“Chiêu binh mãi mã.”

Hoa Giản nói theo bản năng: “Không phải cô đi kế thừa ngôi vị hoàng đế sao, giờ đổi thành tạo phản?”

Minh Thù sâu xa liếc hắn một cái.

Hoa Giản bình tĩnh đối diện với cô, thua người không thua trận. Cô nhìn cái gì mà nhìn, chưa từng thấy lão tử đẹp trai như vậy ư?

“Vì đồ ăn vặt.”

Hoa Giản: “…” Liên quan gì đến đồ ăn vặt, chiêu binh mãi mã, cô chiêu binh đến để ăn hả?

[Hài Hòa Hiệu]

Tiểu tiên nữ: Hôm nay kế thừa ngôi vị hoàng đế chưa?

Tiểu thiên sứ: Chưa.

Tiểu tiên nữ: Hôm nay chưa đi bỏ phiếu sao!

Tiểu thiên sứ: Chưa!

Tiểu tiên nữ: Vậy sao còn không đi bỏ!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 532: Đào Hoa Tiễn (21)

Điệp yêu chết ở phòng giam kia.

Tối hôm qua phòng làm việc chỉ có một người trực ban, hắn không biết điệp yêu chết như thế nào, cũng chưa từng rời khỏi công ty.

Đây là người trực ban nói.

Căn cứ camera, quả thực người trực ban không hề rời khỏi, vẫn ở trong phòng làm việc nhưng camera thể hiện hắn có đi WC khoảng chừng mười lăm phút.

“Tôi đi nhận điện thoại của bạn gái tôi, cứ rời đi như vậy khoảng mười lăm phút. Trong camera cũng không quay được ai đáng nghi, hơn nữa lúc tôi ra ngoài điệp yêu còn sống.” Người trực ban giải thích.

“Nhận điện thoại của bạn gái anh cũng phải đến WC?” Toàn bộ phòng làm việc chẳng có ai, cho dù người trực ban muốn nói chút chuyện xôi thịt, cũng không có chuyện người thứ hai lai vãng đến thấy?

Sắc mặt người trực ban có chút bối rối: “Cái đó…”

Hắn ấp úng khai báo, hắn nghe giọng của bạn gái rồi giải quyết trong WC một chút.

Mọi người thấy ánh mắt của hắn có vẻ quái dị.

“Tôi cũng sợ gặp chuyện không may nên mười lăm phút đã ra rồi!” Sắc mặt của người trực ban đỏ bừng vì tự mình chứng minh.

Hoa Giản giơ tay lên ý bảo bọn họ im lặng: “Xem lại camera lần nữa, những người còn lại ra ngoài trước, chuyện này đừng để lộ ra.”

Ở đây đều là người của đội hiện trường, Hoa Giản lên tiếng, tất cả mọi người giữ im lặng không nói nhưng trong lòng hơi lo lắng. Điệp yêu chết ở chỗ bọn họ, nếu như bị những yêu tinh khác biết được có thể sẽ gây nên sự hoang mang và phản cảm.

Camera không phát hiện ra gì mới, nếu camera không hiển thị những dấu hiệu nhân tạo, vậy chỉ có thể là do yêu tinh làm.

Nhưng tầng này có cả thiết kế kết giới, không biết người vào như thế nào, hoặc là yêu tinh xông vào biết phá kết giới, người trực ban nhất định biết.

Nhưng người trực ban biểu hiện lúc đó mọi thứ đều bình thường, không có bất kỳ thứ gì xông qua kết giới.

Hoa Giản bảo Minh Thù đến hiện trường xảy ra án quan sát, xem có thể tìm ra manh mối gì hay không. Cô là yêu, cô có thể nhìn thấy nhiều thứ hơn so với bọn họ thấy.

Trong phòng giam không nhiều đồ, lần trước Minh Thù đến cũng đã nhìn qua, lúc này thi thể điệp yêu đã được mang đi, phòng giam trống không.

“Có phát hiện gì không?” Hoa Giản dựa vào cửa, tư thế thả lỏng, đây là biểu hiện không đề phòng đối với cô.

Minh Thù bước ra: “Quá sạch sẽ.”

Có chút quá sạch sẽ, điệp yêu cũng là yêu, cô ta bị nhốt ở đây lâu như vậy nhưng bây giờ không cảm nhận được một tia yêu khí nào, như là đã bị cố ý dọn sạch.

Có lẽ Hoa Giản hiểu được Minh Thù nói gì.

“Con điệp yêu này có ý nghĩa gì?”

Hoa Giản nhìn về phía Minh Thù, mấy giây sau bình tĩnh nói: “Phượng Linh Điệp là một loài yêu tinh rất đặc biệt, năng lực của chúng là mê hoặc lòng người khiến con mồi rơi vào ảo cảnh đẹp đẽ. Sức chiến đấu của chúng không mạnh, lựa chọn dựa vào một số đại yêu quái để sinh tồn.”

“Nhưng nuôi Phượng Linh Điệp vô cùng khó, dường như sắp tuyệt chủng rồi. Ghi chép cuối cùng đã là vào mười bốn năm trước… ở hiện trường án của cha tôi.”

Minh Thù rõ ràng: “Cho nên anh nghi ngờ nó có liên quan đến cái chết của cha anh?”

“Một thứ vô cùng khó gặp được đột nhiên xuất hiện, cô có nghi ngờ hay không?”

Nhưng bây giờ cô ta đã chết.

Có người giết cô ta diệt khẩu.

Nhưng Phượng Linh Điệp còn nói cô ta trốn ra được từ một nơi nào đó.

Từng manh mối lộn xộn, không tìm được đầu mối ở đâu khiến không ai tra ra được gì.

Hay là trẫm quay về kế thừa ngôi vị hoàng đế cho xong.

…

Minh Thù rời khỏi văn phòng yêu quái liên hệ với thú nhỏ để hỏi vị trí, đi thẳng một mạch tới.

Cục tròn vo dẫn thú nhỏ quét xung quanh, đã tụ tập mấy con đại yêu quái lại, lúc này đang ở trên Tĩnh Sơn.

Thú nhỏ nhìn thấy Minh Thù, nhanh như chớp lăn đến.

Sen ơi, Mãn Hán toàn tịch, Mãn Hán toàn tịch, Mãn Hán toàn tịch (1)!

Minh Thù nhặt nó lên, đáp một tiếng qua loa cho có lệ: “Được được được, biết rồi.”

Có Mãn Hán toàn tịch trẫm cũng không đủ ăn, còn có phần của ngươi ư! Ngây thơ!

Cục tròn vo và mấy con đại yêu quái ngồi xổm cách đó không xa, ngoại trừ bản thể tròn vo, ba con còn lại đều là hình dáng loài người. Có điều lúc này lộ ra cái đuôi, lộ lỗ tai, nhìn qua vô cùng bi thảm.

Thú nhỏ rầm rì, chỉ thị ta làm việc, còn muốn quản ta đánh ở đâu, ngươi tự đánh đi!“Lần sau đừng đánh mặt.” Minh Thù bóp thú nhỏ.

Minh Thù cười đi về hướng mấy con đại yêu quái.

Mà ba con đại yêu quái nghe nói Minh Thù sắp thừa kế ngôi vị hoàng đế, toàn bộ cơ thể yêu tinh cũng không khỏe.

“Đừng vội nói loài yêu chúng ta đã rất lâu rồi chưa xuất hiện trước yêu vương, cứ nói những yêu tinh đã đến rất gần với loài người, ngươi chắc chắn bọn chúng sẽ nghe lời ngươi?” Đại yêu quái số một mặt mũi sưng vù hừ hừ.

“Đúng vậy, hiện giờ lại không giống trước kia.” Đại yêu quái số hai hùa theo.

“Hiện giờ chúng ta sinh tồn cũng đã rất khó khăn, ngươi nhìn nhà ta đều đã bị những người đó biến thành dáng vẻ quỷ quái gì rồi. Còn đồ ăn nữa, không phải có độc thì là biến dị, tìm một thứ để ăn cũng trắc trở, sao còn có thời giờ đi làm những chuyện nhàm chán này.” Đại yêu quái số ba oán giận bất bình.

Nói đến đây, mấy con yêu quái rất đồng cảm, lập tức bắt đầu phỉ nhổ nước bọt loài người các kiểu, đẩy ở đâu, nổ ở đâu, làm ô nhiễm ở đâu.

Minh Thù: “…” Thì ra yêu giới giờ cũng đang quan tâm đến dân sinh đại sự.

Thất kính thất kính!

“Cho nên bây giờ chúng ta cần phải thay đổi!” Minh Thù nói to, cắt ngang mấy lời giao lưu làm sao hù dọa loài người của mấy con đại yêu quái, không để chúng tâm đắc gây họa cho quê hương mình.

“Các ngươi có làm không!”

Đại yêu quái số một hai ba: “…”

Ngươi cũng trói chúng ta tới đây rồi, chúng ta nói không làm, ngươi có thể thả chúng ta đi sao?

Tuy cảm thấy Minh Thù không đáng tin cậy nhưng mấy con đại yêu quái này cuối cùng vẫn bị khuất phục dưới nắm đấm của Minh Thù, bắt đầu tính kế cho đại nghiệp kế thừa ngôi vị hoàng đế.

Yêu tinh đại vương!

Có vòng vây yêu tinh là được.

Cho nên bây giờ mục tiêu của họ chính là tập hợp yêu tinh.

Trước đây yêu tinh và yêu tinh có phương thức liên lạc đặc thù, Minh Thù chỉ cần giải quyết đại yêu quái, những tiểu yêu tinh khác để nhóm đại yêu quái đi xử lý là được.

Đạo lý đánh người và đánh yêu, Minh Thù làm rất được lòng người.

“Đại vương, đại vương… có người đến.”

Tĩnh Sơn bây giờ là hang ổ của Minh Thù, một yêu tinh nhỏ phi từ dưới chân núi lên, dường như có thứ gì đang đuổi theo hắn.

“Ai?”

“Không biết, là nữ, nhìn còn rất trẻ.” Tiểu yêu tinh nói.

Minh Thù nheo mắt: “Lên núi rồi?”

Tiểu yêu tinh lắc đầu: “Chưa…”

Khóe miệng Minh Thù giật một cái: “Chưa lên núi ngươi ồn ào cái gì? Chúng ta không làm cướp.”

Tiểu yêu tinh “dạ” một tiếng: “Nhưng cô ta đi về phía sau Tĩnh Sơn, tôi nghe anh Đại Bảo nói, phía sau không thể đi.”

Anh Đại Bảo chính là cục bảo vật quốc gia tròn vo kia.

“Vì sao không thể đi, chôn bảo tàng hay là chôn thi thể?”

“Kẻ nào đi về phía sau núi?” Đại Bảo từ trong rừng trúc đi ra:

“Không muốn sống nữa ư? Không phải ta đã cảnh cáo các ngươi không được đến phía sau núi sao.”

“Không phải, anh Đại Bảo, không phải tôi, là một người…” Tiểu yêu tinh lắc đầu lia lịa.

“Người?” Đôi mắt gấu mèo của Đại Bảo tràn đầy nghi ngờ.

“Người chạy đến đây làm gì, không phải lúc các ngươi ra ngoài bị người ta nhìn thấy rồi theo các ngươi đến đây chứ? Nói với các ngươi cả rồi, đừng tụ tập ở Tĩnh Sơn, các ngươi đi núi sát bên không được sao? Sao cứ phải ở chỗ ta!”

“Phía sau Tĩnh Sơn có gì?” Minh Thù hỏi Đại Bảo.

***

(1) Mãn Hán toàn tịch: Tiệc triều đình Hán Thanh, là một trong những đợt tiệc lớn nhất được ghi chép ở Mãn Châu và lịch sử Trung Hoa. Đợt tiệc này bao gồm 108 món độc đáo từ nhà Thanh và văn hóa người Hán. Đợt tiệc này đã được tổ chức trọn 3 ngày với 6 bữa tiệc. Nghệ thuật ẩm thực và kỹ thuật nấu nướng được thể hiện từ các đầu bếp khắp nơi ở Trung Hoa.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 533: Đào Hoa Tiễn (22)

Đại Bảo từ khai trí đến có thể biến hóa, thời đại thay đổi nhưng hắn vẫn luôn ở Tĩnh Sơn không rời đi.

Phía sau Tĩnh Sơn là một con sông, có điều Đại Bảo nói hắn chưa bao giờ đến con sông đó. Cánh rừng đối diện dường như có thứ gì đó, đứng đối diện con sông có chút rợn người.

Minh Thù đến chỗ con sông với Đại Bảo, đúng lúc nhìn thấy một người đi vào cánh rừng, biến mất trong rừng.

Bóng lưng đó…

Sao lại quen quen nhỉ?

Minh Thù đang chuẩn bị xuống phía dưới, lại thấy bên cạnh có một bóng người ló ra, không phải ai khác, chính là Giản Oánh.

Mà bên cạnh cô ta có người lóc cóc đi theo, đều là người của văn phòng yêu quái.

“Đội trưởng, vừa rồi hình như tôi thấy Tri Linh vào đó.” Âm thanh của Giản Oánh bị gió thổi tạt qua mang theo sự ngọt ngào mềm dịu.

Ánh mắt Hoa Giản bình tĩnh nhìn cánh rừng đối diện con sông.

Minh Thù bận kế thừa ngôi vị hoàng đế, không thể đến chỗ Kim Đông Nhất, thời gian gặp mặt Hoa Giản cũng giảm bớt. Buổi tối thỉnh thoảng cô có về nhưng đôi lúc Hoa Giản không ở đó.

Đám người Hoa Giản qua sông, lúc Giản Oánh qua sông ngã nhào một cái, thân thể ập về phía Hoa Giản.

Hoa Giản nghiêng người tránh ra, đẩy Lộ Cửu một cái. Lộ Cửu kịp thời đỡ được Giản Oánh.

“Chị Giản Oánh, cẩn thận một chút.” Lộ Cửu cười hì hì đỡ Giản Oánh: “Nào, tôi dìu chị qua.”

“Cảm ơn.” Giản Oánh đưa mắt nhìn về phía Hoa Giản.

Người đàn ông này…

Mộng Khiết từ buổi tối hôm đó mấy ngày sau mới đi làm. Giản Oánh mò mẫm khá lâu mới biết đêm hôm đó trên đường trở về, Mộng Khiết xảy ra chuyện ngoài ý muốn, dẫn tới cô ta nghỉ lâu như vậy.

Chuyện ngoài ý muốn phát sinh như thế nào Mộng Khiết cũng không nói rõ ràng.

Nhưng cô luôn cảm thấy có liên quan đến người đàn ông này, không thì chính là… Đào Tiễn.

Giản Oánh ổn định tâm trí, thu tầm mắt lại, theo bọn họ tiến vào cánh rừng.

Trên vách núi, Đại Bảo ôm cây trúc bên cạnh run rẩy.

Đại vương, thủ hạ lưu hoa! Người ta lớn lên được tới vậy thật không dễ gì!

Trước mặt Minh Thù rụng đầy hoa trên đất, trên mặt cô lại mang theo nụ cười nhàn nhạt. Nụ cười không được tính là xán lạn lắm, hơi đáng sợ. Đại Bảo chưa kịp nói, cô liền trực tiếp nhảy xuống từ vách núi.

Đại Bảo thấy Minh Thù sắp qua sông, hắn hơi kinh sợ nhưng nghĩ bây giờ mình không đuổi theo, có thể lúc trở về sẽ bị xử lý càng thảm hại hơn nên hắn không thể làm gì khác hơn là đuổi theo.

Trong rừng rất tối, xem ra không có ai qua đây, vết tích duy nhất chắc là do vừa rồi Hoa Giản bọn họ để lại.

Cánh rừng rất lớn, Minh Thù mạn bất kinh tâm (1)đi về phía trước, đằng trước thi thoảng có âm thanh truyền đến rất mơ hồ.

“Đại vương!” Đại Bảo có chút kinh sợ, cánh rừng này càng đi vào càng cảm thấy âm u.

“Chúng ta vẫn phải đi về phía trước hả, người xem trời sắp mưa rồi, hay là chúng ta trở về đi.” Người còn có ngôi vị hoàng đế vẫn chưa kế thừa đấy!

Minh Thù ngẩng đầu nhìn lên trời, rừng cây rậm rạp đã cản trở tầm nhìn. Từ trong khe trống có thể mờ mờ thấy được bầu trời âm trầm vô cùng, tựa như mây đen đang kéo đến.

“Sợ gì, nếu chết thì phía trước còn có người đang hứng trước đấy, chúng ta có thể chạy.” Giọng điệu Minh Thù nhẹ nhàng: “Không sao hết.”

Đại Bảo: “…”

…

Người trước mặt lộ ra vẻ mặt có chút ngoài ý muốn. Giản Oánh thuận lợi tách ra khỏi bọn họ, Minh Thù rời khỏi Đại Bảo, một mình đi theo Giản Oánh.

Giản Oánh nhanh chóng xuyên qua rừng, rất nhanh cô ta liền nhìn thấy An Tri Linh. Biểu cảm An Tri Linh lo lắng như là đang tìm gì đó.

Trước tiên, Giản Oánh quan sát bốn phía, chắc chắn không có ai, cô ta mới xông ra đánh An Tri Linh ngất xỉu.

“Đừng trách tôi, ai bảo cô là nữ chính.” Giản Oánh nói thật nhỏ một tiếng, kéo cô ta chuẩn bị rời đi.

“Giản tiểu thư, chôn xác sao?”

Giản Oánh bị âm thanh này dọa sợ đến toàn thân dựng lông tơ, cô ta kinh ngạc nhìn về phía âm thanh truyền đến.

Chỉ thấy trong không gian xanh dào dạt, một thân màu hồng đứng sừng sững, trên khuôn mặt kiều diễm tràn đầy nụ cười nhu hòa, ánh mắt đầy ý cười nhìn cô ta.

“Tìm cô hẹn hò.”Giản Oánh nhìn quanh bốn phía theo bản năng, nhịp tim đập hơi nhanh, cảnh giác hỏi: “Tại sao cô lại ở đây?”

Giản Oánh: “…” Hẹn hò? Bị điên à, ai muốn hẹn hò với cô.

Bị cô nhìn thấy mình ra tay với An Tri Linh, chẳng lẽ phải giết cô? Nhưng mình… không phải là đối thủ của cô.

Giản Oánh có chút sợ hãi, cô ta ổn định lại tinh thần: “Ban nãy tôi thấy An Tri Linh ngất ở đây, đang chuẩn bị đưa em ấy đi tìm đội trưởng.”

Cô ta không xác định Minh Thù có thấy cô ta đánh ngất xỉu An Tri Linh hay không cho nên quyết định thăm dò trước.

Minh Thù căn bản không ưng cô ta, vén tay áo lên đi về phía cô ta.

Vẫn phải thu hoạch giá trị thù hận.

Giản Oánh lui về phía sau, giọng nói khẩn trương: “Cô làm gì!”

Minh Thù lộ ra hàm răng trắng: “Hẹn hò.”

Trong lòng Giản Oánh dâng lên dự cảm xấu, nhấc chân chạy, bỏ mặc cả An Tri Linh.

“Chạy cái gì.” Minh Thù thân là yêu, Giản Oánh sao có thể so với tốc độ của cô, dễ dàng bị cô bắt lại.

Giản Oánh cắn răng hét: “Đào Tiễn, cô ra tay với tôi là trái với quy định của văn phòng yêu quái.”

Minh Thù hất tung cô ta trên mặt đất, không thèm để ý, cười nói: “Vậy thì vi phạm thôi, dù sao tôi còn có ngôi vị hoàng đế để kế thừa.”

Hơ?

Giản Oánh còn chưa hiểu Minh Thù nói gì, nắm đấm đã rơi xuống.

Minh Thù đánh người xong, ngồi chồm hổm xuống tán gẫu với Giản Oánh: “Ôi chao, cô nói tôi nghe thử, sao lại đánh ngất An Tri Linh? Cô để ý cô ấy?”

Giản Oánh đau đến toát mồ hôi lạnh, cắn cánh môi đến mất đi huyết sắc, biểu cảm khó chịu lại tức giận, sâu trong đáy mắt còn kèm theo oán thù.

Minh Thù cười càng vui vẻ hơn: “Tức rồi? Tức là phải rồi, tức giận sẽ càng xinh đẹp hơn.”

Giản Oánh suýt nữa thì tức nghẹn máu mà chết.

Tức giận sẽ xinh đẹp sao cô không tức đi!

Minh Thù thuận tay lôi một cây cỏ đuôi chó trói cánh tay Giản Oánh, cười khanh khách nhắc nhở: “Đừng làm loạn, đây chính là vùng đất hoang vu vắng vẻ, tôi giết cô rồi tùy tiện chôn đi, ai biết được cô đi đâu?”

Cỏ đuôi chó kia rõ ràng cực kỳ yếu nhưng Giản Oánh lại cảm giác cánh tay mình hoàn toàn không cử động được như bị thứ gì đè nặng.

Trong lòng Giản Oánh vừa giận vừa sợ.

Sao con yêu tinh này lại lợi hại như vậy.

Lẽ nào hôm nay cô ta phải chết ở đây?

Minh Thù lặp lại lần nữa: “Cô đánh ngất An Tri Linh để làm gì?”

Sắc mặt Giản Oánh trắng bệch, nhìn qua có chút thê thảm, cô ta cắn răng nói: “Tôi nói với cô, cô sẽ bỏ qua cho tôi?”

“Yên tâm, tạm thời tôi sẽ không giết cô.” Minh Thù cam đoan.

Dù sao giá trị thù hận vẫn chưa đầy.

Hơn nữa trẫm cũng không giết người.

Giản Oánh tất nhiên không tin cam đoan của Minh Thù nhưng hiện tại cô ta không có lựa chọn khác, con yêu này quá lợi hại.

“Trong cánh rừng này có chôn một thứ, dùng… An Tri Linh có thể tìm được thứ đó.” Giản Oánh nhìn Minh Thù.

“Đó là một viên Yêu đan, rất có lợi với yêu tinh các cô, có thể nâng cao tu vi.”

“Cô nói dối.”

“Tôi không có, không tin cô có thể làm An Tri Linh tỉnh lại.” Giản Oánh phủ nhận.

“Coi như lời cô nói là thật nhưng cô là người, muốn thứ này để làm gì?” Minh Thù cầm cỏ đuôi chó phất phất trên cánh tay cô ta.

“Coi tôi dễ bị lừa vậy sao?”

Lồng ngực Giản Oánh phập phồng càng mạnh: “Là… là Mộng Khiết nói với tôi, cô ta nói với tôi, chỉ cần tôi tìm được Yêu đan thì có thể để tôi đến tổng bộ.”

“Vậy sao cô ta không tự đến?”

“Cô ta đến, nhưng cô ta không cùng với chúng tôi.” Giản Oánh tiếp tục nói:

“Thật đấy, cô tin tôi đi, tôi không lừa cô. Hiện giờ tôi đã như vậy, còn có thể lừa cô sao?”

***

(1) Mạn bất kinh tâm: Không đặt trong lòng, không để ý.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 534: Đào Hoa Tiễn (23)

Giản Oánh muốn dẫn Minh Thù đi tìm Yêu đan gì đó.

Đương nhiên Minh Thù không đi, cô ngồi tại chỗ không lo lắng, bắt đầu ăn.

Giản Oánh bị cột lên cây, ngoại trừ giương mắt lên nhìn cũng không làm gì được.

“Chẳng lẽ cô không muốn sức mạnh sao?” Giản Oánh không cam lòng.

“Có được viên Yêu đan kia, tu vi của cô sẽ tăng lên một bậc, cô không động lòng chút nào sao?”

“Ăn được không?”

Giản Oánh: “...” Cô là heo sao? Chỉ biết ăn!

Hơn nữa Yêu đan vốn là có thể ăn được!

Nhưng Minh Thù cũng không cảm thấy hứng thú gì với Yêu đan.

Giản Oánh không ngừng ngẩng đầu nhìn trời, biểu cảm càng ngày càng lo lắng.

Quả thực Mộng Khiết đến nhưng sự thật không phải như cô ta nói với Minh Thù. Là cô ta nói với Mộng Khiết ở đây có Yêu đan, cô ta đã đọc sách…

Viên Yêu đan kia vô cùng quan trọng với nam chính.

Cô ta muốn cướp trước khi An Tri Linh tìm được nhưng cô ta không có năng lực của An Tri Linh. Cánh rừng lớn như vậy, dựa vào miêu tả trong sách căn bản không biết được ở chỗ nào.

Cho nên cô ta nói với Mộng Khiết.

Mộng Khiết là người của tổng bộ tới, Giản Oánh biết trong số bọn họ sẽ có người muốn. Chỉ cần Mộng Khiết truyền tin về, nhất định tổng bộ sẽ phái người tới.

Sự thật chứng minh kế hoạch của Giản Oánh là chính xác.

Quả nhiên Mộng Khiết truyền tin về.

Nhưng cô ta không ngờ, An Tri Linh lại một mình tới đây trước. Giản Oánh không thể làm gì khác hơn là gọi điện thoại cho Mộng Khiết.

Không ngờ người nghe điện thoại là Lộ Cửu, cô ta bắt buộc phải nói với bọn họ là An Tri Linh bị yêu quái đuổi, Lộ Cửu đưa người qua đây trợ giúp.

May mà An Tri Linh đi nhanh, không bị bọn họ đuổi theo.

Thế nên mới có cảnh vừa rồi.

Nhưng bị Minh Thù đột nhiên xuất hiện làm hỏng, cô ta còn không đi theo kịch bản, dã tâm giết Minh Thù của Giản Oánh cũng có.

Sột soạt…

Có tiếng từ trong rừng truyền tới, bầu trời càng âm trầm hơn, mây đen ùn ùn giống như có thể sẽ ập xuống bất kỳ lúc nào.

Người thứ nhất đi từ trong rừng ra.

Bầu không khí đột nhiên ngưng đọng lại, toàn thân người nọ khẩn trương không tự nhiên nhìn chằm chằm Minh Thù đang ăn, ánh mắt quét về phía Giản Oánh đang bị trói lại và An Tri Linh đang nằm trên đất không biết sống chết.

“Giản Oánh.” Mộng Khiết lùi một bước, chứng kiến Giản Oánh bị trói lại, thất thanh gọi một tiếng.

Những người phía sau lục tục xuất hiện, ai nấy ăn mặc đen thui, sắc mặt nghiêm trang như là có thể lao vào chiến trường bất cứ lúc nào.

“Chị Mộng Khiết.” Trong lòng Giản Oánh đều đang chảy máu, nếu như bọn họ giằng co, những lời nói trước đó của cô ta có thể sẽ bị bại lộ. Nét mặt Giản Oánh giả dạng người bị hại, mách lẻo trước:

“Chị Mộng Khiết, Đào Tiễn không phân tốt xấu trói em lại.”

“Đào Tiễn, cô trói Giản Oánh làm gì? Bởi vì chuyện của Hoa Giản, Mộng Khiết vốn cũng không muốn gặp Minh Thù, hung tợn nhìn cô chằm chằm.

“Còn không mau thả Giản Oánh xuống.”

Sau đó, Mộng Khiết lại khoa trương chỉ vào An Tri Linh: “Cô còn đánh ngất xỉu An Tri Linh, cô muốn làm gì!”

Mộng Khiết hạ giọng nhắc nhở người đàn ông bên cạnh: “Tôn Đội, cô ta chính là con yêu tinh tôi đã nói với anh.”

Ánh mắt của người đàn ông được gọi là Tôn Đội kia rơi trên người Minh Thù, dùng kiểu ánh mắt kỳ quái quan sát cô, loại ánh mắt này vừa lộ liễu lại quái dị.

Minh Thù chẳng cảm thấy gì, cong môi mỉm cười: “Làm gì mà cô không nhìn ra sao? Tôi giải thích cho cô, cô sẽ cho tôi đồ ăn vặt ư?”

“Đào Tiễn, mau thả Giản Oánh xuống.” Có lẽ là có Tôn Đội kia ở đây, Mộng Khiết ưỡn thẳng lưng:

“Tôn Đội của tổng bộ ở đây, không sợ chết thì cô cứ tiếp tục hồ đồ, thức thời thì mau chóng thả Giản Oánh xuống, còn có thể tranh thủ được xử lý khoan hồng.”

“Ôi chao, tôi sợ quá cơ.” Ngữ điệu của Minh Thù có chút lạ, cô chậm rãi đứng dậy, tò mò hỏi:

“Tôn Đội là ai vậy?”

Mộng Khiết: “…” Loại quyền đánh một phát lên bông vải cảm thấy bất lực này khiến cho Mộng Khiết bực mình không thôi, ánh mắt oán độc không ngừng bắn đến người Minh Thù.

Tôn Đội tiến lên phía trước một bước, âm thanh khàn khàn, ở trong rừng nghe có vẻ càng chói tai, khó nghe.“Cô chính là Đào Tiễn?”

“Sao hả, muốn hẹn hò?” Minh Thù nheo mắt.

“Được thôi, trước tiên anh hãy hẹn trước với người đại diện của tôi đã.”

Sắc mặt Tôn Đội trầm lại: “Cô biết cô đang nói chuyện với ai không?”

Minh Thù suy nghĩ một chút: “Mặt người dạ thú?”

Mọi người: “…”

Mắng chửi người thế này rất có trình độ!

Đáy mắt Tôn Đội tràn đầy hung hiểm: “Đào Tiễn, cho cô cơ hội cô lại không nắm lấy, vậy đừng trách tôi.”

“Khoan đã!” Minh Thù giương tay: “Tôi gọi điện thoại cái đã.”

Mọi người: “…” Thời điểm căng thẳng như vậy, cô đột nhiên muốn gọi điện thoại để làm gì, còn có thể gọi người tới cắt ngang nguy hiểm ở nơi hoang vu hẻo lánh này sao.

Có lẽ Tôn Đội cũng nghĩ vậy, lại không ngăn cản Minh Thù gọi điện thoại.

Minh Thù nhanh chóng gọi một số điện thoại. Có lẽ là tín hiệu không tốt, lần đầu tiên không gọi được, cô lại tiếp tục gọi.

Lần thứ hai thì được.

“Đại vương? Sắp lên chưa?”

Minh Thù mở loa ngoài, âm thanh trực tiếp truyền tới tai đám người Tôn Đội.

Minh Thù cao giọng nói vào di động: “Thời điểm nổ phát pháo đầu tiên tới rồi, các anh em cầm lấy vũ khí trong tay các ngươi, đoạt… đầu người.”

“Được lắm! Lên cho ta!” Tôn Đội lập tức lên tiếng.

Dường như cùng lúc Tôn Đội dứt lời, trong rừng có âm thanh náo loạn một trận, tiếp theo là một đám người từ trong rừng lao ra, a a hò hét nhắm về phía đám người Tôn Đội.

“Là yêu…”

“Tất cả đều là yêu! Tôn Đội, bọn họ đều là yêu!”

Mặc dù bọn họ làm việc ở lĩnh vực chuyên quản lý yêu quái, cũng chưa từng cùng lúc thấy nhiều yêu quái như vậy.

Yêu tinh thời hiện đại căn bản không đoàn kết, ai làm việc nấy, nào có hợp thành đội như vậy… còn không phải là tình cảnh tộc yêu cùng chủng loại tụ tập lại.

Tôn Đội được người bảo vệ ở chính giữa, hắn ta nhìn xuyên qua đám người hỗn loạn về phía thiếu nữ áo hồng đứng ở sau.

Nụ cười của thiếu nữ ráo hoảnh, ánh mắt trong suốt lại tinh khiết tựa như hồ nước trong suốt dưới trời xanh mây trắng, gợn lên rung động nhè nhẹ khiến lòng người đều khẽ dậy sóng.

Minh Thù cướp một cây măng từ tay Đại Bảo. Măng trên Tĩnh Sơn mang theo một chút linh khí, tuy là sống ăn không ngon nhưng vẫn tốt hơn một chút so với thức ăn bình thường.

Đại Bảo ai oán nhìn Minh Thù.

Đại vương cũng không phải gấu trúc, vì sao cũng muốn ăn măng.

Măng của ta…

“Tôn Đội!”

Mộng Khiết kinh hô một tiếng.

Tôn Đội hoàn hồn, giơ tay lên bổ về phía một con yêu bên cạnh, kéo Mộng Khiết đến phía sau.

“Cô ta là yêu gì?” Tôn Đội hỏi Mộng Khiết, dĩ nhiên hắn không nhìn ra bản thể của cô là gì, việc này hơi bất ổn.

Mộng Khiết thở hổn hển: “Không… không biết, trong tài liệu không ghi chép.”

Tài liệu là do Hoa Giản chuẩn bị, trên cột chủng loại là chỗ trống. Hoặc nói là, ngoài cái tên ra, những thứ khác cơ bản đều trống không.

Hoa Giản là người phụ trách nơi này, hắn làm như vậy, bọn họ có thể nói gì?

“Tôn Đội, cô ta tập hợp nhiều yêu ở đây như vậy chắc chắn không có ý tốt.” Mộng Khiết cắn răng nói:

“Nhất định không thể để cho âm mưu của cô ta được thực hiện.”

Lúc này Tôn Đội cũng có chút lửa giận, hắn không ngờ hôm nay lại phức tạp như vậy. Giữa chừng chui ra một con yêu như vậy, còn mang theo cả số lượng yêu tinh khổng lồ như thế.

Làm sao bây giờ?

Đại loạn đã phát triển thành như vậy còn có thể làm sao, chỉ có thể tiếp tục đánh.

Tôn Đội gia nhập vào chiến cuộc, nhóm tiểu yêu tinh lập tức có chút ngứa ngáy tay chân, người làm đội trưởng chắc chắn không giống với đám tiểu lâu la.

Minh Thù cắn măng đi về phía chiến cuộc.

Lại đến lúc trẫm ra sân.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 535: Đào Hoa Tiễn (24)

"Lão đại, bên kia hình như có tiếng động."

Hoa Giản cũng chú ý tới đó, lúc này dừng lại nhìn về phía bên kia. Bọn họ có thể nghe thấy tiếng động, chứng tỏ cũng không quá xa.

"Mọi người còn lại tiếp tục tìm, Lộ Cửu theo tôi cùng đi xem." Hoa Giản bình tĩnh căn dặn.

"Rõ."

Tốc độ của Hoa Giản và Lộ Cửu rất nhanh, xuyên qua khu rừng đến được nơi giao chiến.

Trên mặt đất không ít người nằm ngổn ngang, cũng có một vài hóa thành bản thể yêu tinh đang tháo chạy vào trong rừng, trong không khí phảng phất mùi máu tươi nhàn nhạt.

"Con bà nó!" Lộ Cửu kinh sợ chửi một câu.

"Sao lại có nhiều yêu như vậy?"

Hoa Giản không chú ý tới lời nói của Lộ Cửu, sự chú ý của hắn đã bị thiếu nữ áo hồng đứng giữa chiến trường hấp dẫn. Cô giẫm lên một người, lộ ra khuôn mặt tươi xinh, khóe môi hơi nhếch lên.

Một con trắng đen xen kẽ tròn vo ngồi bên cạnh.

Hình ảnh kỳ lạ không nói lên lời.

"Đại vương, nữ nhân kia chạy rồi."

Có yêu tinh lên tiếng nhắc nhở Minh Thù.

Minh Thù quay đầu lại nhìn, đúng lúc thấy Hoa Giản. Hắn đứng yên ở phía trước một bụi cây, bình tĩnh nhìn cô.

Mà Giản Oánh lẽ ra bị trói bên cạnh cô cách đó không xa, lúc này lại không tìm thấy đâu, trên mặt đất chỉ còn lại sợi dây đứt lìa.

"Đến đúng lúc lắm." Minh Thù cũng không thèm để ý tới Giản Oánh đã chạy mất, mà là giương giọng nói với Hoa Giản:

"Tôi hỏi được vài chuyện thú vị, anh có muốn biết không?"

Hoa Giản từ bên bụi cây đi qua, ánh mắt nhìn lên người Tôn Đội, hắn tất nhiên quen biết người này.

Tôn Đội nghe được lời Minh Thù nói, cảm thấy khó hiểu. Vừa rồi căn bản là cô không hỏi qua hắn gì cả, cô ta hỏi ra cái gì chứ?

"Tôn Đội, tại sao anh lại ở chỗ này?" Sắc mặt Lộ Cửu không khá hơn là mấy, đây chính là người của tổng bộ.

Hơn nữa bọn họ không biết Tôn Đội mang người tới.

"Hoa Giản." Tôn Đội thở hổn hển, ánh mắt bén nhọn chất vấn: "Cậu và con này yêu này cùng một phe?"

Ai cùng một phe với đồ thần kinh này chứ.

Lão tử là người không cầu tiến vậy sao?

Hoa Giản tỉnh táo hỏi: "Cô hỏi được gì?"

Minh Thù mỉm cười: "Đột nhiên tôi không muốn nói cho anh biết."

Ánh mắt Hoa Giản quét về phía Minh Thù mang theo sự tức giận.

Đã không muốn nói cho lão tử, cô còn nói cái gì! Cố ý có phải không!

Minh Thù mỉm cười nhìn hắn. Phải chống lại nụ cười kia, chớp mắt Hoa Giản đã tỉnh táo, nhanh chóng thu lại cảm xúc tức giận.

"Việc này... rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Đào Tiễn, cô sao lại..." Đánh nhau với Tôn Đội?

Lộ Cửu ngay cả nói một câu hoàn chỉnh cũng không xong, bây giờ hắn vẫn còn thấy mơ hồ.

Yêu từ chỗ nào đến đây nhiều thế?

Tôn Đội tại sao lại ở chỗ này?

Tôn Đội đánh không lại Minh Thù...

Ài! Trời ơi! Thật là loạn.

"Học hỏi một chút thôi." Minh Thù cười trả lời.

"Có điều rất đáng tiếc, vị Tôn Đội trưởng này thua."

"Đào Tiễn, hắn là..."

"Hắn là ai không quan trọng, tôi cũng không muốn biết." Minh Thù thu chân lại, lấy ra một túi bánh bao từ trong túi.

"Các người nên cẩn thận một chút! Chớ để cho người ta bán, còn giúp họ kiếm tiền."

Minh Thù chuẩn bị rời đi, Hoa Giản nhanh tay nhanh mắt giữ cô lại: "Những lời cô nói có ý gì?"

Minh Thù ngoái đầu cười: "Tôi không nói cho anh đâu."

Hoa Giản: "..." Hắn chỉ cần một động tác là có thể bóp cổ cô.

Minh Thù gạt Hoa Giản ra, dẫn theo những yêu tinh còn lại biến mất trong rừng rậm.

[Nhiệm vụ phụ: Thu hoạch giá trị thù hận của Tôn Quốc Mậu.]

Minh Thù suýt nữa bước không vững.

Tôn Quốc Mậu là tiểu yêu tinh nào? Trẫm quen biết sao?

[Ông hai của Tôn Đội]

Minh Thù: "..." Ta xin!

Hài Hòa Hiệu ngươi được lắm!

Người này có bắn đại bác cũng không tới lượt vậy mà ngươi vẫn dám đưa ra làm đối tượng giá trị thù hận.

[Vì giá trị thù hận, vì đồ ăn vặt, ký chủ, chúng ta có thể.]

Minh Thù: "..."

Hài Hòa Hiệu không hổ là Hài Hòa Hiệu.

Chịu phục.

-

Tôn Đội không ngờ Minh Thù cứ như vậy mà đi, sắc mặt hắn khó coi đứng lên, liếc mắt nhìn Hoa Giản: "Cô ta là yêu gì, hơn nữa xung quanh đây tất cả đều là yêu. Hoa Giản, tôi hy vọng cậu có thể cho tôi một lời giải thích hợp lý."

Tôn Đội lập tức không lên tiếng.Hoa Giản thần sắc bình thản: "Tôn Đội, vì sao anh tới đây?"

Mục đích Tôn Đội tới đây chính là vì Yêu đan trong rừng này. Hắn vừa nghe được tin tức, cấp tốc dẫn người đến đây.

Chuyện này tất nhiên không thể nói cho Hoa Giản biết, hắn lén mang người đến, chỉ liên lạc với Mộng Khiết.

"Hoa Giản, bây giờ quan trọng là... con yêu kia và đám yêu này tụ tập lại." Tôn Đội trầm giọng nói sang chuyện khác.

"Nhiều yêu như vậy tụ tập cùng một chỗ, cậu cũng không phát ra hiện sao? Cậu làm sao làm đội trưởng được đây!"

"Nếu Tôn Đội không nói, tôi không thể làm gì khác hơn là báo cáo cho tổng bộ, hy vọng Tôn Đội có thể nghĩ kỹ xem làm sao giải thích với tổng bộ, vì sao anh lại xuất hiện ở khu vực tôi quản lý."

Giọng nói Hoa Giản bình tĩnh đều đều giống như dựa theo kịch bản có sẵn đọc ra.

Sắc mặt Tôn Đội lập tức thay đổi, trong đầu hắn nhanh chóng xoay chuyển, đột nhiên chất vấn: "Thế cậu đến đây làm gì?"

"Đây là vùng thuộc thẩm quyền của tôi, tôi ở đây có vấn đề gì sao?"

Tôn Đội: "..." Hắn đột nhiên xuất hiện, quả thực đuối lý. Hiện tại phải mau nghĩ ra một lý do lừa bịp được, còn phải nhắc nhở Mộng Khiết không nên nói lung tung.

Tôn đội nhìn Mộng Khiết đang nằm trên mặt đất không biết sống chết ra sao, ngày hôm nay tất cả rõ ràng rất thuận lợi, Yêu đan quả thực cũng chỉ ở gần đây.

"Đưa Tôn Đội về." Hoa Giản căn dặn Lộ Cửu.

"Bảo những người khác trở về, An Tri Linh đã tìm được, thu đội."

"Lão đại, còn chị Giản Oánh." Lộ Cửu nhắc nhở.

"Hai người ở lại cùng tôi tìm kiếm, mọi người về trước."

-

Sau khi Giản Oánh chạy đi, cô ta chạy sâu vào trong rừng. Không biết đã chạy bao lâu, bụi gai quẹt lên trên người, trên mặt cô ta vẽ ra từng vết máu.

Cô ta chạy chậm lại, quay lại phía sau thấy trong rừng yên tĩnh, không ai đuổi theo.

Xác định được không có ai đuổi theo, Giản Oánh dừng lại, dựa vào một cây lớn thở dốc.

Giản Oánh nghĩ cho dù cô không chiếm được vật kia, cũng không thể nhường cho nữ chính có được cầm đi lấy lòng nam chính.

Nhưng cô không ngờ cục diện trở thành như bây giờ.

Giản Oánh nghỉ tạm một lúc, quan sát xung quanh.

Sức mạnh của yêu đều ngưng tụ ở trong Yêu đan, mà dưới mảnh rừng này có chôn giấu Yêu đan của một đại yêu quái. Nam chính bị thương biến thành hình dạng con mèo, cần có Yêu đan để khôi phục, mà đám người Tôn Đội...

Nói thật Giản Oánh cũng không biết bọn họ muốn lấy Yêu đan làm gì, bởi vì cô cũng không thấy được kết cục trong quyển sách kia.

Giản Oánh muốn thử đi tìm viên Yêu đan kia nhưng cánh rừng này lớn như vậy, cô lại không có đạo cụ chỉ dẫn, đi một lúc đành bỏ cuộc.

Vèo!

Phía sau có cái gì bay tới, toàn thân Giản Oánh lông tóc dựng đứng, nằm rạp xuống mặt đất lăn vào bụi cỏ.

"Phập!"

Tiếng dao cắm vào thân cây, hai bên lung lay.

Giản Oánh nuốt một ngụm nước bọt, có người muốn giết cô sao? Là ai? Đào Tiễn sao?

Không phải... không phải Đào Tiễn. Nếu như cô ta muốn giết mình, lúc trước đã ra tay, hơn nữa cô ta đã nói sẽ không giết mình.

Tuy Giản Oánh cũng hiểu được việc này hơi vô nghĩa nhưng cô lại vẫn tin cô ta nói sự thật.

Cô ta không cần thiết phải lừa gạt mình trong tình huống có thể thể giết chết mình.

Giản Oánh quỳ rạp trên mặt đất không dám di chuyển, cẩn thận quan sát bốn phía, mồ hôi lạnh thấm vào quần áo, cô còn không dám thở mạnh.

Yên tĩnh như chết.

Toàn bộ cánh rừng dường như không có bất kỳ vật sống nào.

Mà lúc này, trong bụi cỏ cách đó không xa, Hoa Giản bị Minh Thù ấn trên mặt đất. Cô dạng chân ngồi trên người hắn, dùng thân thể đè xuống, hình bóng hai người được cỏ dại cao cao ngăn trở.

"Anh giết cô ta làm gì?"

Hoa Giản phiền muộn: "Không phải cô đã đi rồi sao?"

Trẫm đi thì ngươi không giết cô ta chứ?

Đây chính là phiếu đổiđồ ăn vặt!

Ngươi lại muốn giết phiếu đổiđồ ăn vặt!

Minh Thù mỉm cười: "Trả lời vấn đề của tôi."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh

dtv-ebook.com

Chương 536: Đào Hoa Tiễn (25)

Hoa Giản tìm bừa một lý do, Minh Thù tất nhiên không tin, cô đoán đồ thần kinh này cũng có nhiệm vụ tương tự cô.

Nhưng mấy lần gần nhất, hắn cứ nhìn chằm chằm phiếu giảm giá đồ ăn vặt của cô đòi giết, nghĩ như thế nào cũng không phù hợp.

"Không được đụng tới cô ta." Minh Thù đe dọa Hoa Giản.

"Dựa vào cái gì!"

Cô không phải cũng đánh cô ta sao? Dựa vào cái gì không cho phép lão tử giết?

Chỉ cho nhà quan đốt lửa, không cho người dân thắp đèn sao?

Lão tử không phục!

Minh Thù cười sâu sắc, cô nhẹ giọng nói: "Không phục cũng phải nhịn."

Dựa vào cái gì bắt lão tử phải nhịn, cô là cái quái gì.

Đợi đã!

Vừa rồi hắn dường như không nói ra miệng.

Hẳn là... không có chứ?

Hoa Giản không xác định được, nếu như không nói ra, cô ta làm sao biết mình nghĩ cái gì? Chẳng lẽ là mình quá tức giận, nói lên thành tiếng?

Không phải... không phải, không phải.

Lão tử là một nhiệm vụ giả có tu dưỡng, sao có thể phạm sai lầm cấp thấp như vậy.

Minh Thù không biết Hoa Giản suy nghĩ gì, ngẩng đầu liếc về phía lúc nãy Giản Oánh trốn, đã không thấy người đâu. Có lẽ là đã rời đi.

Cô đứng lên, đi tới rút con dao từ trên cây xuống.

Minh Thù đã thấy con dao này nhiều lần nhưng chưa từng sờ qua.

Cầm vào tay thấy lạnh, trọng lượng nặng hơn so với dao bình thường, dài hơn bàn tay của một người đàn ông trưởng thành một chút.

Một cánh tay từ phía sau đưa tới, nắm lấy lưỡi dao.

Minh Thù theo bản năng buông ra, con dao nhỏ bị Hoa Giản ung dung cầm về, hắn đưa tay ra phía sau lưng.

Minh Thù hừ một tiếng, đi về phía Tĩnh Sơn.

"Cô tụ tập nhiều yêu tinh như vậy làm gì?" Hoa Giản cất dao đi, đuổi theo Minh Thù.

"Kế thừa ngôi vị hoàng đế, không phải nói cho anh biết rồi sao, trí nhớ bị chó tha rồi à?" Minh Thù lấy chiếc bánh bao chưa ăn hết ra, mùi sữa thơm ở trong miệng tỏa ra, trong giọng nói phảng phất thêm mấy phần mềm mại mùi sữa thơm.

"Ăn nhiều hạch đào vào cho bổ não."

Hoa Giản: "..." Nói móc để mắng lão tử không được thông minh sao? Cái gì mà phá hỏng nhiệm vụ, lão tử mặc kệ!

Hoa Giản đi nhanh vài bước, vượt lên trước Minh Thù.

Minh Thù chậm rãi ở phía sau, nhìn bóng lưng Hoa Giản dường như muốn lao thẳng tới chiến trường, tâm trạng vui vẻ.

Lúc đến Tĩnh Sơn, Minh Thù lên núi. Hoa Giản dừng lại, quay đầu nhìn cô: "Cô không theo tôi trở về sao?"

"Không."

Hoa Giản im lặng một lúc, cũng không nói gì, quay đầu rời đi.

Trở về chọc tức hắn, còn không bằng để cho cô tự sinh tự diệt.

Minh Thù đứng ở chân núi nhìn hắn, một lúc lâu cô bỗng nhiên lướt tới, ngăn ở trước mặt Hoa Giản, cười xán lạn: "Nói cho anh một bí mật."

"Gì?" Hoa Giản hơi đề phòng.

"Anh ngu như lợn."

Hoa Giản: "..."

Dao đâu!

Đừng có cản lão tử, ngày hôm nay nhất định phải chém chết cô ta.

Lại còn cố ý chạy tới mắng hắn, đầu óc đúng là có bệnh!

Minh Thù cười cười lướt đi, mái tóc mềm mại phất qua mặt hắn mang theo hương hoa đào thấm vào ruột gan. Hoa Giản cúi đầu nhìn đồ vật trong tay.

Là một bình thủy tinh trong suốt.

Bên trong có điểm sáng nhỏ vụn dán vào vách bình, lóe lên ánh sáng.

Đây là... Phượng Linh Điệp?

Hoa Giản quay đầu nhìn về phía Tĩnh Sơn, rừng trúc lay động, sớm đã tìm không thấy tung tích của cô.

-

Giản Oánh cuối cùng cũng được tìm thấy, những người khác đều đã rút lui, Minh Thù bảo các yêu tinh trong rừng đi tìm Yêu đan.

Yêu nhiều như thế, có thể miễn cưỡng cảm nhận được vị trí của Yêu đan nên việc đào được Yêu đan cũng không quá khó khăn.

Minh Thù cầm lấy Yêu đan mà đám yêu tinh trình lên, nó to bằng ngón tay cái, giống như chu sa huyết hồng lộ ra sức mạnh bàng bạc.

Mặc dù chỉ là Yêu đan cũng đã biểu lộ sức mạnh làm cho các yêu tinh sợ hãi, có thể thấy được con đại yêu quái này lúc sống xác thực rất... lớn.

Cô tìm một tảng đá bằng phẳng, đặt Yêu đan phía trên, dùng tay mài thành bột.Minh Thù cũng không muốn ăn món đồ này.

Đám yêu tinh ngơ ngác nhìn, bọn chúng tu vi thấp nên mới có cảm giác sợ hãi với Yêu đan, nhưng đại vương mới nhậm chức không sợ mới phải chứ...

Cô ấy sao lại nghiền thành bột rồi?

Đây chính là Yêu đan!

Ăn có thể tăng tu vi!

Đại vương, dừng tay!

Minh Thù mài toàn bộ Yêu đan thành bột phấn, sau đó cho một ít vào một chén nước, quay sang nói với mọi người: "Tới đây đi, người nào thử độc trước."

Đám yêu tinh: "..."

Tất cả mọi người thấy kinh sợ, đột nhiên cảm thấy Yêu đan giống như thuốc độc, không ai dám lên trước.

"Quốc bảo, ngươi tới đây." Minh Thù ý bảo Đại Bảo.

Đại Bảo trừng mắt gấu trúc: "Tại... tại sao vậy?"

"Ngươi là quốc bảo." Minh Thù cười tủm tỉm nhét chén nước vào móng vuốt phủ đầy lông xù của hắn, thuận tay lấy luôn măng trên tay hắn còn chưa kịp ăn.

"Này nhị đương gia, ở đây có rất nhiều yêu tinh đang nhìn, đừng sợ!"

Đại-nhị đương gia-quốc bảo-Bảo: "..."

Mưu sát!

Đây là mưu sát, ta muốn báo cảnh sát, hu hu, nơi này có người hành hạ quốc bảo.

Trả măng lại cho ta.

Ở trên Tĩnh Sơn, cũng không phải là cây măng nào cũng chứa đựng linh khí. Cây măng này không biết Đại Bảo lấy từ đâu, Minh Thù không tìm được, chỉ có thể đoạt từ trên tay Đại Bảo.

Dưới ánh nhìn chằm chằm của đám yêu tinh, Đại Bảo cắn răng uống chén nước kia một hơi cạn sạch.

"Không có mùi vị gì." Đại Bảo uống xong quẹt miệng nói nhưng một giây sau hắn liền ôm bụng, khuôn mặt gấu trúc trở nên xám xịt. Hắn cắn răng nghiến lợi rít gào:

"A, nếu ta chết các người đều là hung thủ, mưu sát quốc bảo là phạm pháp!"

Nhà vệ sinh.

Hắn muốn đi nhà vệ sinh!

Đại Bảo chạy về nơi không có yêu tinh, lũ yêu tinh nhao nhao lui về phía sau, rất sợ Minh Thù cũng bắt bọn chúng uống một hớp.

Minh Thù: "..." Cái này không phải là đồ tốt sao?

Đám tiểu yêu tinh này sợ như thế làm gì?

Giới yêu này quá là không được.

Lũ yêu tinh nói rằng tinh hoa nhật nguyệt tốt hơn, món đồ chơi Yêu đan này không cẩn thận ăn vào sẽ chết yêu, bọn họ sợ.

Một hồi lâu sau Đại Bảo mệt lả trở về, ngồi lên một thân cây đổ ngang trên mặt đất.

Răng rắc…

Trên thân cây phát ra tiếng gãy nứt.

Đại Bảo bị ngã trên mặt đất, miệng ăn đầy bùn đất, thân thể vụng về kia lúc này trông thật khôi hài.

"Phụt!"

"Cười cái gì mà cười, có gì đáng cười đâu." Đại Bảo thét lên với đám tiểu yêu tinh đang cười.

Minh Thù cười khẽ: "Quốc bảo, ngươi nên giảm cân."

Đại Bảo bò dậy, mới vừa đứng vững thì trở thành một thiếu niên khoảng mười hai, mười ba tuổi, da trắng nõn nà.

Đại Bảo: "..."

Lũ yêu tinh: "..."

Đại Bảo không phải không biến hóa được, chỉ là hắn nói, quốc bảo phải có hình dáng quốc bảo.

Bản thể của hắn được hoan nghênh hơn nên ngay cả Minh Thù cũng chưa từng thấy dáng vẻ biến hóa của hắn.

Lúc này bất ngờ lại biến hóa…

Đại Bảo nín thở, cả khuôn mặt đỏ bừng. Một phút sau, hắn bất ngờ ngồi xuống đất gào khan: "Ta không biến trở lại được."

Một thiếu niên da trắng nõn nà ngồi dưới đất khóc lóc om sòm, cảnh tượng này...

Đám yêu tinh, kể cả Minh Thù đều cảm thấy có chút xấu hổ.

Một lát sau, Minh Thù phá vỡ im lặng: "Đó có thể do bổ quá, ngươi tốt nhất cứ hấp thu thật tốt, rất nhanh sẽ có thể biến trở lại."

Đại Bảo khóe mắt đỏ bừng, nước mắt ròng ròng chảy xuống, có thể thấy được cực kỳ thương tâm.

Minh Thù nhìn không chớp mắt, bình tĩnh cho tất cả bột phấn còn lại vào một thùng nước để cho đám yêu tinh tới uống, còn thừa lại chia cho bọn họ cầm đi mê hoặc các yêu tinh khác gia nhập vào đại nghiệp kế thừa ngôi vị hoàng đế của cô.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 537: Đào Hoa Tiễn (26)

Tôn Đội không biết giải thích với Hoa Giản thế nào, có điều chưa tới ba ngày sau, Tôn Đội lại một lần nữa mang người tới vùng đất Tĩnh Sơn.

Hắn dường như cảnh giác với việc yêu xuất hiện, tiến lên vô cùng cẩn thận.

Nhưng mãi đến khi bọn họ qua sông cũng chưa có chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Tôn Đội cũng không dám thả lỏng cảnh giác, bảo những người bên cạnh đề cao phòng bị.

Đại Bảo vẫn không biến trở lại, lúc này đứng ở Tĩnh Sơn nhìn cánh rừng phía dưới, buồn bực nói với Minh Thù: "Đại vương, bọn họ có phải đang đào Yêu đan không?"

"Nếu không thì tới đào khoai tây sao?"

Đại Bảo: "..."

Kiểu nói chuyện này của đại vương, quen rồi, quen rồi, không sao cả.

Tôn Đội tất nhiên không đào được Yêu đan, lúc trời tối, bọn họ mới trở về.

Lúc đi ngang qua chân núi Tĩnh Sơn, họ bị Minh Thù mang theo yêu chặn lại. Cô mang ghế ra ngồi ở chính giữa, không biết từ đâu lấy hạt sen ra.

Những yêu tinh khác chia ra bốn phía, có cả bản thể, có cả hình người, đội hình vô cùng xa hoa.

"Cô…" Tôn Đội nhìn Minh Thù, sắc mặt đen xì: "Cô muốn làm gì?"

"Không cần khẩn trương, ngày hôm nay không đánh nhau." Minh Thù bỏ vào trong miệng hai hạt sen, nụ cười dịu dàng như làn gió mát thổi tới từ chân trời.

Không đánh nhau mà các ngươi lại mang nhiều tiểu yêu tinh như vậy đến chặn đường?

Minh Thù tiếp tục nói: "Ta tới là để nói cho ngươi biết Yêu đan đã được chúng ta chia nhau, không cần đào. Mặt khác, giúp ta mang thiệp mời cho ông hai của ngươi."

Đợi chút.

Yêu đan được bọn họ chia nhau là có ý gì? Mang thiệp mời gì đến cho ông hai?

Không đúng, cô ta làm sao biết ông hai nhà hắn?

Đại Bảo lấy ra một tấm thiệp giống như thiệp cưới, dùng yêu lực khống chế cho bay đến trước mặt Tôn Đội, chữ hỷ màu đỏ sậm nhìn chói cả mắt.

Thiệp cưới?

Của người nào?

Tôn Đội lơ ngơ mở ra, thiệp mời tất nhiên không phải là thiệp cưới gì cả, mặt trên viết mười ngày sau cô cùng với đám yêu đi tới chào hỏi ông hai của hắn.

Tôn Đội nhíu mày.

"Yêu đan đã bị cô giữ rồi?" Tôn Đội rời ánh mắt từ thiệp cưới, hung ác nham hiểm nhìn Minh Thù.

"Không phải giữ, là đem chia." Minh Thù sửa lại.

"Bọn họ đều ăn rồi, ngươi không phát hiện bọn họ lợi hại hơn so với mấy ngày hôm trước sao? Đến đây, Đại Hùng, biểu diễn cho hắn thấy hùng phong của ngươi đi."

Đại Hùng được gọi tên tiến lên một bước, khí thế hung hăng gào lên một tiếng.

Yêu khí tỏa ra xung quanh, người bên kia nhao nhao lui lại hết mấy bước, mặt lộ vẻ kỳ quái.

Yêu đan này…

Nếu yêu chiếm được thì cũng một mình nuốt gọn, sao còn có thể phân chia cho yêu khác.

Minh Thù cắn hạt sen: "Bây giờ đã tin chưa? Ta sẽ không lừa các ngươi, nói chia là chia, tuyệt đối sẽ không ăn một mình."

Khuôn mặt Tôn Đội đã đen như đáy nồi, lần trước con gấu này cũng không có thực lực như vậy, thời gian ngắn như vậy chỉ có thể là Yêu đan…

Cô ta đúng là dám đem Yêu đan chia cho những yêu tinh này.

Đoán chừng Tôn Đội đã tin, Minh Thù đứng dậy phất tay: "Nói xong rồi, đi đi."

Mọi người: "…"

Cô ta dẫn theo cả núi người chặn đường chỉ vì nói cho bọn hắn biết việc này?

Bầy yêu chia ra rất nhanh, chớp mắt một cái phân ra tứ phía, biến mất ở trong rừng, ngay cả Minh Thù lắc mình một cái đã không thấy tăm hơi đâu nữa.

Chỉ còn lại người mang ghế ra là Đại Bảo.

Đại Bảo liếc nhìn người trước mặt, khiêng cái ghế bỏ chạy.

-

Tôn Đội không biết Minh Thù muốn làm gì, Yêu đan cũng mất. Hắn chỉ có thể nhanh chóng trở về tổng bộ, nói cho Tôn Quốc Mậu - ông hai hắn biết tin tức này.

Tôn Quốc Mậu là một trong những người phụ trách tổng bộ văn phòng yêu quái.

Hắn nhìn lên tấm thiệp đỏ trước mặt, dáng vẻ lạnh lùng.

"Là yêu gì?"

Tôn Quốc Mậu khép tấm thiệp lại.Tôn Đội lắc đầu: "Cháu đã điều tra nhưng không tra được, cũng không hỏi được gì từ Hoa Giản. Trong hồ sơ hắn hầu như không viết gì, hắn dùng quyền hạn của mình tạo ra thân phận cho cô ta."

"Phái người đi theo hắn, ngươi đã nói hắn với cô ta rất thân cận, kiểu gì cũng sẽ lộ ra đầu mối."

"Ông hai, cô ta nói muốn tới thăm… chuyện này, ông định làm thế nào?"

"Cô ta thực sự có can đảm mang theo nhiều yêu như vậy xuất hiện ở đây sao?" Tôn Quốc Mậu hờ hững.

"Tổng bộ chúng ta cũng không phải ngồi không."

Tôn Đội nghe ra ông hai rất coi thường Minh Thù từ trong giọng nói của Tôn Quốc Mậu.

"Thế còn chuyện Yêu đan?"

Tôn Đội muốn nhắc nhở Tôn Quốc Mậu, không thể khinh thường Minh Thù. Cô ta chuyện gì cũng có thể làm được, đột nhiên nghe Tôn Quốc Mậu hỏi một câu như vậy, trong lòng loạn lên.

"Yêu đan… bị cô ta chia cho những yêu quái khác."

Lông mi Tôn Quốc Mậu dựng cả lên: "Ngươi nói cái gì?"

Tôn Đội kể lại sự việc xảy ra tại Tĩnh Sơn một lần, Tôn Quốc Mậu đập bàn đánh “bộp” một tiếng: "Để ngươi đi làm việc nhỏ như vậy cũng làm không xong, còn khiến Hoa Giản báo lên trên, ngươi có ích lợi gì cơ chứ!"

Hoa Giản tự mình tới báo cáo cho tổng bộ, nếu không phải hắn nén lại, bây giờ Tôn Đội đã phải chịu xử phạt.

"Ông hai…" Tôn Đội bị mắng không dám phát tác, yếu ớt nói:

"Hoa Giản hình như đang điều tra án mạng Hoa Vân Kính."

Sắc mặt Tôn Quốc Mậu trầm xuống: "Trước đây nên giết chết thằng nhóc con kia, giờ có phải khỏe không. Bây giờ gây cho chúng ta nhiều phiền toái như vậy, một đám rác rưởi!"

Tôn Quốc Mậu phất tay: "Đi ra ngoài, mau sớm điều tra cho ta ra con yêu kia có lai lịch gì."

"Vâng."

-

Khi Minh Thù quay trở lại nhà của Kim Đông Nhất, Kim Đông Nhất đang ngồi ở trong nhà uống trà. Liếc Minh Thù đang trèo tường vào, ông hừ lạnh một tiếng: "Ta còn tưởng rằng ngươi không quay lại."

Minh Thù cười: "Sao có thể, chỗ ông có rất nhiều thịt kho tàu để ăn mà."

Kim Đông Nhất: "..." Trở về chính là để ăn thịt kho tàu?

Minh Thù chạy trốn vào trong phòng, Kim Đông Nhất cũng đứng dậy ngăn cô ở ngoài phòng, râu tóc dựng ngược hét lên: "Định làm gì hả!"

"Ăn thịt, đói."

"Ăn cái gì mà ăn, đi ra ngoài, đi ra ngoài." Kim Đông Nhất đẩy Minh Thù ra ngoài.

"Trở về để ăn thịt kho tàu của ta, vậy ngươi không trở về còn hơn."

"Đừng keo kiệt thế chứ." Minh Thù đưa tay mở cửa.

"Để cho tôi ăn một miếng đi."

"Để cho ngươi ăn một miếng thì ngay cả đĩa cũng không còn, mau buông tay ra!"

Minh Thù và Kim Đông Nhất cãi nhau một hồi lâu, cuối cùng Minh Thù vẫn vào ăn thịt kho tàu.

Kim Đông Nhất ở bên cạnh tức giận trợn mắt: "Gần đây ngươi đã làm gì?"

"Kế thừa ngôi vị hoàng đế."

Khóe miệng Kim Đông Nhất giật một cái: "Lấy đâu ra ngôi vị hoàng đế, cô là hậu duệ của triều nào chứ! Dù có thì bây giờ cũng lấy đâu ra hoàng vị cho cô kế thừa."

Kim Đông Nhất thấy Minh Thù không để ý tới mình, râu tóc lại dựng ngược cả lên.

"Hoa Giản gần đây cũng xuất quỷ nhập thần, hai người các ngươi đang làm gì?"

Kim Đông Nhất thật ra không có tư cách quản Minh Thù, tuy cô lớn lên ở nhà ông nhưng lúc ông tới mua căn nhà này, cô đã ở đây rồi.

Bọn họ đều ở trong căn nhà này, là những người độc lập.

Cho nên Minh Thù rời đi, Kim Đông Nhất mới không tiện hỏi tới.

Nhưng trong lòng Kim Đông Nhất luôn thấy không an tâm, luôn cảm thấy có chuyện gì xảy ra.

"Tôi đâu biết hắn đang làm gì..." Minh Thù dừng một chút.

"Không phải hắn đang điều tra xem cha hắn chết thế nào sao? Lão già, ông và hắn có quan hệ thế nào?"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 538: Đào Hoa Tiễn (27)

Minh Thù bất ngờ hỏi câu này, Kim Đông Nhất vẫn đứng yên ở đó, một lát sau sắc mặt mới trở lại bình thường, thở dài một tiếng: "Hắn là cháu của ta."

Câu này chắc chắn không phải là câu chửi, Kim Đông Nhất... đúng là... ông của Hoa Giản.

"Ái chà." Minh Thù kinh ngạc: "Thất kính rồi."

Kim Đông Nhất: "..."

"Ông họ Kim, còn hắn họ Hoa mà? Ông nhặt được cháu sao?"

Kim Đông Nhất trợn mắt: "Cha hắn cùng họ với vợ ta."

Kim Đông Nhất không biết nghĩ thế nào, đột nhiên nói chuyện năm đó cho Minh Thù nghe.

Khi đó Kim Đông Nhất đã ở văn phòng yêu quái, còn là một trong những người phụ trách tổng bộ. Nhưng rồi vợ ông chết, con của ông cũng đã chết.

Cuối cùng cũng chỉ còn lại có người cháu Hoa Giản này, ông không muốn Hoa Giản gặp chuyện không may nên đã rời khỏi văn phòng yêu quái, từ đó về sau không hề tham dự vào chuyện ở đó nữa.

Thế nhưng Hoa Giản âm thầm vào văn phòng yêu quái, lúc ông biết việc này thì đã muộn.

Ông và Hoa Giản cãi nhau thật lâu, Hoa Giản cuối cùng ra ngoài ở. Trong khoảng thời gian này, số lần bọn họ gặp nhau chỉ đếm trên đầu ngón tay.

"Ông đã phát hiện ra giao dịch đen tối nào rồi?" Minh Thù khá tò mò với việc này.

Kim Đông Nhất lắc đầu, thở dài đi vào phòng.

Minh Thù: "..." Con người này! Kể chuyện xưa mới nói có một nửa, thật chán!

-

Văn phòng yêu quái tại thủ đô, Minh Thù mang theo một đám yêu giết đến thủ đô.

Có một số yêu tinh vốn sinh sống trong núi nên đám yêu này vừa vào thành phố đối với cái gì cũng tò mò. Minh Thù không nói lên lời nhưng vẫn mang bọn chúng đi dạo xung quanh một vòng.

Tiền?

Trong đám yêu tinh có con rất giàu nên không cần lo lắng không có đồ ăn vặt.

Yêu Minh Thù mang theo có con giàu như tổng tài, có con nghèo như ăn mày, một đám yêu chất lượng chênh lệch khiến người khác chú ý.

Cô cũng chỉ mang ra ngoài những yêu có thể biến hình, còn không thể biến hình Minh Thù bảo chúng tự nghĩ cách đuổi kịp. Bị người ta bắt, cô tuyệt đối không quay về cứu chúng.

Việc này đại vương nên muốn thế nào thì cứ thế đấy.

"Đây là biểu diễn nghệ thuật hả?"

"Chắc là vậy! Còn có cả ông già, bây giờ thế giới này thực sự là việc gì cũng có."

"Người kia thật đẹp trai."

Bị người khác vây quanh xem, Minh Thù bình tĩnh ăn kẹo, gặp qua việc này đám yêu ở thành phố rất bình tĩnh nhưng yêu trong núi đi ra lại không bình tĩnh được, hoặc lui về phía sau tránh, hoặc hung ác trừng mắt nhìn lại. Một vài người qua đường bị hù dọa, kinh sợ chạy đi.

"Đại vương, chúng ta đi đâu đây?" Đại Bảo không thể dùng hình tượng quốc bảo, nó rất phiền muộn, nói cũng không có sức lực.

Minh Thù ngồi xổm trên khóm hoa, hai tay đan nhau đặt trên đầu gối, nhìn qua cực kỳ nhu hòa.

"Văn phòng yêu quái ở đâu?"

"Không biết."

"Ta... ta lần đầu tiên vào thành phố... không biết."

"Ta cũng không biết."

Minh Thù nhìn đám ngốc này...

"Vậy chúng ta đi bắt yêu!" Cuối cùng Minh Thù kết luận.

Lũ yêu tinh: "..."

Thủ đô là địa bàn của văn phòng yêu quái nên tất nhiên không nhiều yêu lắm.

Cũng may chưa tuyệt chủng, tìm ở các ngõ hẻm vẫn có thể tìm

được.

Hỏi được vị trí văn phòng yêu quái, Minh Thù dẫn theo yêu tinh giết tới.

Tổng bộ ở trong một ngõ hẻm cũ kỹ, Minh Thù nhìn kỹ biển số nhà, xác định không sai mới tự tay ấn chuông cửa.

"Ai thế?" Bên trong có người hỏi.

"Ta." Minh Thù cười đáp một tiếng.

"Cô là ai?"

"Cảnh sát."

"Cảnh sát?" Người ở bên trong rõ ràng kinh ngạc.

"Cảnh sát tới nơi này làm gì?"

Minh Thù biết nghe lời phải nói: "Quần chúng tố cáo mọi người tụ tập bán hàng đa cấp, mở cửa nhanh!"

Người ở bên trong tức giận: "Nói bậy."

Tiếp theo cửa liền được mở ra.

Lũ yêu tinh: "..." Đại vương thật lợi hại!

Nói xong ông chú mặt ngựa nhìn đám yêu đằng sau Minh Thù, nhướng mày: "Các người là ai?"Mở cửa là một ông chú mặt ngựa, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Minh Thù: "Cô ở khu vực nào? Giấy chứng nhận đâu?"

"Ai da, Tôn Đội không nói cho ngươi, chúng ta muốn tới làm khách sao? " Minh Thù cười.

"Bảo hắn truyền lời cũng không xong, đội trưởng này có vẻ không tận tuỵ với công việc."

Ông chú mặt ngựa lập tức phản ứng, hắn lui về phía sau một bước, bắp thịt cả người căng cứng.

"Các ngươi là yêu?"

Minh Thù mỉm cười.

Ông chú mặt ngựa: "..." Yêu giết tới cửa!

-

Tôn Quốc Mậu không bao giờ nghĩ tới Minh Thù chẳng những nghênh ngang tới cửa, còn tới sớm một ngày.

Lúc này trong phòng họp lớn như vậy, Minh Thù và Tôn Quốc Mậu mỗi người ngồi một đầu, Tôn Đội đứng ở phía sau hắn, có vẻ kỳ lạ.

Tôn Quốc Mậu không mang theo nhiều người lắm, so với Minh Thù bên này yêu tinh đủ loại màu sắc hình dạng, có vẻ hơi yếu thế.

"Cô Đào Tiễn, mạo muội hỏi một câu..."

Minh Thù giơ tay ngăn lời nói của Tôn Quốc Mậu: "Là Tôn tiên sinh đúng không? Trước mang lên cho ta chút đồ ăn được không? Tuy là ta là yêu nhưng đạo đãi khách mọi người cũng không thể bỏ, đây không phải là khinh thường yêu sao?"

Tôn Quốc Mậu: "..." Có ai giết tới cửa nhà người ta còn đòi đồ ăn?

Hắn liếc mắt nhìn Tôn Đội bên cạnh. Tôn Đội gật đầu, rời khỏi phòng họp, rất nhanh cầm đến một ít bánh ngọt, đi tới trước mặt Minh Thù.

Minh Thù lấy trước một cái ngửi ngửi, sau đó bỏ vào miệng: "Vừa rồi ông muốn nói gì?"

Tôn Quốc Mậu dáng vẻ như thường: "Cô Đào Tiễn, xin hỏi cô tới đây có chuyện gì?"

Minh Thù nghiêng đầu, nụ cười xán lạn: "Thăm hỏi?"

Tôn Quốc Mậu: "..." Thăm hỏi cái gì! Mang nhiều yêu tinh tới như vậy thăm hỏi gì! Ngươi đến để gây chuyện!

"Ông hai." Tôn Đội đột nhiên ghé vào bên tai Tôn Quốc Mậu nói vài câu.

Tôn Quốc Mậu nhìn về phía Minh Thù: "Cô Đào Tiễn, cô có mục đích gì xin cứ nói thẳng."

Minh Thù giơ tay lên, ngón tay trỏ ngoắc ngoắc. Đại Bảo mang một tập văn kiện tới trước mặt Minh Thù.

Minh Thù ném văn kiện lên bàn, văn kiện trượt đến trước mặt Tôn Quốc Mậu. Tôn Quốc Mậu vươn tay giữ lại.

Báo cáo về văn phòng yêu quái.

Mấy chữ to lại được tô thêm màu đó đậm trông rất bắt mắt.

Ánh mắt Tôn Quốc Mậu lộ vẻ kỳ lạ, mở văn kiện ra xem qua. Trong văn kiện thao thao bất tuyệt, trích dẫn các luận chứng kinh điển từ xưa đến nay chứng minh yêu tộc không thuộc quản lý của nhân loại.

Kết luận…

Yêu tộc muốn độc lập, từ nay về sau không đến lượt văn phòng yêu quái quản lý.

Tôn Quốc Mậu xem xong thần sắc lạnh lùng: "Cô Đào Tiễn, bây giờ thế giới này là thế giới của con người. Từ khi văn phòng yêu quái được thành lập, yêu tộc vẫn thuộc quản lý của văn phòng yêu quái, cô làm như vậy không hợp quy củ."

Minh Thù hai tay chống cằm, tiếng nói mềm nhẹ mỉm cười: "Tôn tiên sinh, ông đừng hiểu lầm, ta chỉ là tới thông báo cho ông rằng về sau yêu tộc không hề thuộc về các người quản lý, không phải tới thương lượng với ông."

Sắc mặt Tôn Quốc Mậu trầm xuống: "Cô Đào Tiễn cần gì phải có dũng khí lớn như vậy? Cô cảm thấy cô có thể dẫn dắt yêu tộc sao?"

"Tạm được!"

"Ha..." Tôn Quốc Mậu cười nhạt: "Cô Đào Tiễn, cô cậy mình có chút tu vi nên cô coi văn phòng yêu quái chúng ta có thể quản lý yêu quái nhiều năm như vậy thực sự không có bản lĩnh sao?"

Minh Thù nở nụ cười càng rạng rỡ: "À, vậy là do các người còn chưa gặp phải ta."

Tôn Quốc Mậu: "..." Yêu tinh này đúng là cuồng vọng.

Tôn Quốc Mậu nhìn Tôn Đội, người đằng sau khẽ gật đầu, đưa điện thoại di động đưa cho Tôn Quốc Mậu.

"Cô Đào Tiễn, nhìn cái này đi." Tôn Quốc Mậu ném điện thoại sang bên kia. Điện thoại dừng lại trước mặt Minh Thù, hình ảnh dừng lại trước nhà của Kim Đông Nhất.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 539: Đào Hoa Tiễn (28)

“Cô Đào Tiễn, cô không muốn tu vi cứ thế bị hủy diệt trong chớp mắt chứ?” Tôn Quốc Mậu lùi ra sau rồi tựa vào ghế, thả lỏng thân thể.

Minh Thù nhìn qua rồi thu tầm mắt lại, mỉm cười nhìn Tôn Quốc Mậu: “Chúc mừng các người bao vây thành công, xem như ông thua rồi.”

Cứ để bản thể ở đó như vậy, xem trẫm là đồ ngốc sao? Thật là ngây thơ!

Tôn Quốc Mậu hơi nhíu mày.

Hắn cho rằng cô gái đối diện sẽ hốt hoảng lúng túng, nếu như không hốt hoảng, cũng phải có chút luống cuống. Nhưng cô không có, thậm chí còn cười hớn hở chúc mừng bọn họ bao vây thành công?

Tôn Quốc Mậu có chút không tin: “Cô Đào Tiễn, thật sự không sợ sao?”

Cô ở đây, cho dù bản thể có khả năng phòng ngự nhưng cũng không mạnh, nếu muốn hủy diệt có thể nói là cực kỳ đơn giản.

Minh Thù nói tiếp một câu khó hiểu: “Phí mai táng ta sẽ không đưa, ta không có tiền.”

Tôn Quốc Mậu nháy mắt với Tôn Đội, không biết Tôn Đội liên lạc với ai, hình ảnh trong điện thoại di động có sự thay đổi, đẩy mạnh cửa sân.

Có người đá cửa sân ra, Kim Đông Nhất ngồi trong sân, nhìn người đi tới hình như hơi tức giận. Nhưng người đối diện căn bản không để ý đến ông, đi thẳng tới gốc cây đào sum suê tươi tốt.

Minh Thù giả vờ che mắt.

“A…”

Tiếng kêu thảm thiết từ trong điện thoại di động truyền tới.

Sắc mặt Tôn Quốc Mậu đột nhiên tái nhợt hẳn, hắn ở xa không nhìn rõ bên kia đã xảy ra chuyện gì, nhưng từ góc độ bên này của Minh Thù lại có thể thấy rõ ràng.

Lúc đó có vài người ở gần đó, có rất nhiều thứ với màu sắc rực rỡ rơi xuống, nhưng lại không thấy rõ là vật gì. Mấy người kia bị ngã văng ra ngoài, rơi xuống mặt đất làm những cánh hoa đào bay khắp nơi.

Kim Đông Nhất cầm theo búa điên tiết đuổi những người đó ra khỏi sân.

Minh Thù đưa tay, tiếp tục ăn điểm tâm: “Quá thảm rồi.”

Tôn Quốc Mậu: “...”

Hôm nay thật sự là gậy ông đập lưng ông.

Trong lòng Tôn Quốc Mậu và Tôn Đội đều có ý nghĩ này.

“Cô Đào Tiễn, chuyện này không phải một mình ta có thể định đoạt, ta phải thương lượng với bọn họ.” Tôn Quốc Mậu quyết định trước tiên phải lôi kéo Minh Thù:

“Cô không ngại chờ một chút chứ?”

Nụ cười Minh Thù có chút châm chọc, cảm nhận được ý nghĩ của Tôn Quốc Mậu lại khinh thêm vài phần.

“Tôn tiên sinh, lời ta nói vừa rồi, ông nghe không hiểu sao?”

Đại Bảo tiến lên, cất giọng nói: “Đại vương tới để thông báo với các ngươi, không phải tới trưng cầu ý kiến của các ngươi.”

Tức là mọi người có đồng ý hay không cũng không quan trọng, dù sao chuyện này cứ quyết định như vậy.

Tôn Quốc Mậu cũng bắt đầu tức giận: “Các người lớn giọng như vậy nhưng có từng nghĩ qua, ở đây không phải là địa bàn của các người, các người vào được, tưởng cũng sẽ có thể ra ngoài dễ dàng như vậy sao?”

Tôn Quốc Mậu vỗ bàn một cái, xung quanh phòng họp đột nhiên tối sầm lại.

Các yêu tinh cũng hơi lo lắng, nhưng khi nhìn thấy đại vương của bọn họ bình chân như vại ăn điểm tâm, bọn họ cũng bình tĩnh lại.

“Một lát nữa mọi người tự do phát huy, nhìn xem ai không vừa mắt thì đánh người đó.” Minh Thù đẩy cái đĩa không ra:

“Để Tôn Quốc Mậu lại cho ta là được.”

Các yêu tinh: “…”

Đám người Tôn Quốc Mậu: “…”

“Tới nào, đánh xong ra ngoài ăn bữa tiệc lớn!” Trong giọng nói của Minh Thù có chút hưng phấn, giá trị thù hận, đến đây đi!

Những tiểu yêu tinh này đều từng uống Yêu đan, thực lực tăng không ít. Đối phó những người này nếu một người đánh không lại, thì hai người cùng tiến lên hoàn toàn không thành vấn đề, dù sao bọn yêu vẫn nhiều hơn.

Minh Thù đi về phía Tôn Quốc Mậu, âm thanh của cô từ trong hỗn loạn truyền đến: “Tôn tiên sinh, chịu khó một chút nha.”

-

Xoảng!

Thủy tinh vỡ thành từng mảnh, một người từ trong thủy tinh rơi xuống sàn, người ở bên ngoài bị dọa giật cả mình, nhốn nháo nhìn sang.

Vẫn chưa thấy rõ người rớt xuống là ai, lại là vài tiếng tiếng thủy tinh bể, vô số bóng người từ phía trên rơi xuống.

Tôn Quốc Mậu đứng lên từ mảnh thủy tinh, sắc mặt ảm đạm nhìn lên lầu.

“Ngây người ra làm gì, còn không mau gọi người!” Tôn Quốc Mậu hét.Minh Thù đứng ở bên cửa sổ, cười rực rỡ nhìn hắn.

Người bên cạnh lập tức kéo còi báo động.

Nơi đây nhìn qua không lớn, trên thực tế thì phía sau căn phòng đều thuộc về văn phòng yêu quái, nghe được cảnh báo, tất cả mọi người đều khẩn cấp tập hợp đến bên này.

Tôn Quốc Mậu hạ lệnh: “Bắt bọn họ lại cho ta, có thể đánh chết!”

“Có thể đánh chết” bốn chữ này khiến mọi người hơi sửng sốt, nhưng mọi người vẫn nhanh lẹ cầm vũ khí lên, tiến lên gần lầu trên.

Bọn yêu quái đã đuổi giết đến cửa bọn họ rồi, Tôn Quốc Mậu hạ lệnh như vậy cũng không có gì sai cả.

“Đại vương, những vũ khí kia, làm bị thương chúng ta sẽ rất phiền toái.” Yêu tinh có hiểu biết nên nhắc nhở Minh Thù.

Để đối phó yêu đương nhiên không thể dùng viên đạn thông thường được, viên đạn trong tay bọn họ đều trải qua xử lý đặc thù, có thể dùng để giết yêu.

Đầu ngón tay Minh Thù gõ gõ lên bệ cửa sổ, hai gò má xinh đẹp nâng lên nụ cười xán lạn.

Trong không khí đột nhiên xuất hiện cánh hoa đào, bay lả tả từ trong không trung rơi xuống. Nhìn qua cực kỳ mềm mại, nhưng ngay sau đó tất cả cánh hoa đều biến thành dao bén xuyên qua, vũ khí lập tức bị cắt thành mấy khúc.

Mọi người ngơ ngác nhìn mớ vũ khí vừa rồi còn yên lành, lúc này biến thành đống sắt vụn rơi trên mặt đất.

Làm sao... có thể được?

Lũ yêu tinh: “...” Đại vương chính là sức mạnh!

Minh Thù sai lũ yêu tinh trói những này người lại. Tôn Quốc Mậu đoán chừng là muốn chạy, thế nhưng chưa chạy bao xa đã bị Minh Thù bắt trở về, sẵn tiện đánh một trận.

Những người này trước giờ chưa từng nghĩ, lười biếng quen rồi, ai cũng không xem lũ yêu tinh ra gì, lại có một ngày bị giết tới cửa nên tổng bộ chỉ sắp đặt cho bên này phương án an toàn thông thường.

Lúc này bị trói lại, bọn họ muốn hối hận cũng không kịp.

Tất cả mọi người bị trói trong phòng làm việc lớn nhất của tổng bộ, bên trong có các loại tư liệu. Có những tiểu yêu tinh cảm thấy hiếu kỳ, đang đến trước máy vi tính để nhìn.

Có yêu tinh đột nhiên lên tiếng: “Đại vương, người xem hồ sơ nội bộ của bọn họ đi, có chỗ không đúng.”

Minh Thù ngồi trên một bàn làm việc đang ăn quýt, nghe được lời nói của yêu tinh thì nhảy xuống, đi tới trước máy vi tính nhìn một chút.

“Chỗ nào không đúng?” Minh Thù nhìn mãi cũng không nhìn ra chỗ không đúng, nên hỏi chuyện tiểu yêu tinh kia.

Tiểu yêu tinh nào dám nhìn Minh Thù một cách khinh bỉ, nhanh chóng trả lời: “Đây là những yêu của thủ đô đã đăng ký, thế nhưng... chúng ta trước kia đã tìm qua, cũng không nhiều như vậy.”

Minh Thù nhìn những điểm đã đánh dấu trên bản đồ, như có điều suy nghĩ, gật đầu: “Cho nên?”

Tiểu yêu tinh nói: “Những yêu này đã mất tích?”

Minh Thù nheo mắt.

Mất tích, chả lẽ bị ăn rồi?

Minh Thù kéo cái ghế ngồi với dáng vẻ của một lão đại trước mặt Tôn Quốc Mậu: “Nói đi, những con yêu đó đã đi đâu cả rồi, bị các người ăn rồi sao?”

Lúc này, cùng bị chung một chỗ trói với Tôn Quốc Mậu còn có hai người là người phụ trách và người tổng phụ trách văn phòng. Bọn họ lúc đầu còn cố gắng phản kháng nói đạo lý, sau cũng không nói nữa, bây giờ ai cũng yên lặng.

Nghe được lời nói của Minh Thù, người tổng phụ trách mở miệng trước: “Yêu ở thủ đô đều sinh sống rất tốt, sao có thể mất tích được?”

“Nói bậy, lúc chúng ta tới, tìm rất lâu mới tìm được một con yêu, yêu ở đây thật là ít ỏi.” Đại Bảo ở phía sau thở phì phò nói tiếp.

“Yêu ở thủ đô vốn dĩ không nhiều.” Người tổng phụ trách nói:

“Còn không so được với một số thành phố lớn nữa.”

“Cũng không thể ít như vậy, đối chiếu với những điểm trên này của các người cũng không giống.” Một con yêu giơ máy vi tính lên, nhưng hơi mạnh tay, màn hình máy vi tính lập tức tắt ngủm.

Hắn ngượng ngùng để máy vi tính xuống: “Tóm lại, yêu ở thủ đô đã mất tích rồi! Các người đã bắt bọn họ đi đâu làm gì rồi!”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 540: Đào Hoa Tiễn (29)

Yêu tinh bây giờ có thể không còn đoàn kết nhưng vào tình huống nguy hiểm đến sự an toàn của bản thân, bọn họ cũng sẽ không bàng quan đứng nhìn.

Tiểu yêu tinh nhao nhao vây quanh Tôn Quốc Mậu.

Ngay cả ba người phụ trách cũng đều nhìn Tôn Quốc Mậu.

Trong lòng Tôn Quốc Mậu hơi hốt hoảng, nhưng phải trái gì cũng là bậc trưởng giả, tâm lý phòng tuyến không sụp đổ dễ dàng như vậy. Hắn lạnh lùng nói: “Ở đây chúng tôi chỉ phụ trách đăng ký, chỉ cần không phạm tội, bọn họ có thể ra vào thủ đô tự do, sao tôi biết bọn họ đã đi đâu mất rồi?”

“Ý của ông là tự bọn họ đi mất?” Tiểu yêu tinh lại đưa đến một máy vi tính khác. Minh Thù cũng không biết hắn lấy được khẩu lệnh từ đâu, đùng đùng đăng nhập, chỉ vào các điểm trên bản đồ khí thế hung hăng nói:

“Những yêu này chắc là phải có gắn máy định vị rồi chứ? Các người đang theo dõi bọn họ, nhưng bây giờ máy định vị xác định ra không phải là vị trí của yêu, không tin chúng tôi bắt về cho xem thử!”

Sau cùng tiểu yêu tinh nhìn Minh Thù: “Đại vương, tôi nói như vậy có đúng không?”

Minh Thù giơ ngón tay cái lên khen hắn.

Tiểu yêu tinh cười ngượng ngùng, vừa rồi còn khí thế hung hăng như vậy mà.

“Phó chủ nhiệm Tôn, chuyện này là thế nào?” Người tổng phụ trách nhìn Tôn Quốc Mậu, những tiểu yêu tinh này xem ra không giống như đang nói dối.

“Tôi không biết.” Vẻ mặt Tôn Quốc Mậu nghiêm túc:

“Bình thường tôi chỉ hay nhìn bản đồ, công việc của tôi nhiều như vậy, thời gian đâu đi điều tra từng thứ chứ. Hơn nữa hiển thị trên bản đồ không có vấn đề gì, sao lại vô duyên vô cớ mất tích được, các người chớ có nói bậy, gây mất đoàn kết.”

Tổng phụ trách nhìn trên bản đồ, từng điểm trên bản đồ chính là đại diện cho một con yêu.

“Vậy thì đi bắt thôi.” Minh Thù rung chân, chỉ người tổng phụ trách:

“Các yêu dẫn mấy người này đi bắt cùng, xem rốt cục là yêu hay là người, để một lát nữa họ lại nói chúng ta lén lút đổi người.”

Lúc này, thật ra Tôn Quốc Mậu không hề có chút gì luống cuống, nhìn lũ tiểu yêu tinh dẫn người tổng phụ trách đi cùng.

Tầm nửa giờ sau, những tiểu yêu tinh đưa người tổng phụ trách và mấy người nữa trở về. Mấy người này đều là con người bình thường, nhưng trên bản đồ có bao nhiêu điểm đều đã dẫn hết về đây.

Tất cả đều không nói gì.

“Phó chủ nhiệm Tôn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao những máy định vị này toàn định ra vị trí của con người?” Cả người tổng phụ trách cũng cảm thấy không ổn:

“Rốt cuộc cậu đang làm gì? Những con yêu đó đã đi đâu rồi?”

Tôn Quốc Mậu còn ngạc nhiên hơn người tổng phụ trách: “Chuyện gì thế này, tôi không biết...”

“Cậu không biết? Việc này là do cậu phụ trách, sao cậu lại không biết?”

“Ít nói nhảm đi, mau nói, các người đã giấu những con yêu đó đi đâu rồi?” Đại Hùng một cước giẫm lên băng ghế bên cạnh chỗ Tôn Quốc Mậu đang ngồi, ghế gãy thành bốn năm phần. Đại Hùng lảo đảo, suýt chút nữa đụng vào Tôn Quốc Mậu.

Cảnh tượng yên lặng một cách đáng sợ, mặt Đại Hùng đỏ cả lên, ảm đạm trở lại trong đội ngũ.

Minh Thù nâng trán.

Đám yêu tinh này.

“Yêu mất tích thì có liên quan gì tới chúng tôi.”

“Chúng tôi chỉ phụ trách đăng ký cho yêu, không để bọn họ gây sự. Mỗi con yêu sau khi ghi danh xong, chúng tôi cũng đều thả ra cả.”

Người của văn phòng yêu quái bắt đầu kháng nghị.

Tội danh vô căn cứ này, bọn họ không gánh chịu.

“Đánh, đánh tới khi bọn họ chịu nói ra mới thôi.” Minh Thù phất tay.

“Dừng tay!” Tổng phụ trách quát lớn: “Yêu mất tích rồi, chuyện này chúng ta cần phải điều tra cho rõ...”

Tôn Quốc Mậu trở thành đối tượng tình nghi quan trọng. Minh Thù đánh người không đánh mặt nhưng những tiểu yêu tinh khác thì không thể quản hết được, chỗ nào có thể đánh đều đánh.

“Đào Tiễn, người cô đắc tội không chỉ... có văn phòng yêu quái... còn có, các người thả tôi ra, còn có người ở trên.”“Cô cho rằng... dựa vào sức mạnh của những con yêu này của cô có thể đối kháng với một quốc gia?” Tôn Quốc Mậu tức đến mức hét lên.

“Vậy cũng tốt.” Minh Thù nhẹ bẫng đáp.

Nhiệm vụ của cô là kéo giá trị thù hận, danh hiệu vua bầy yêu rõ ràng không thể kéo giá trị thù hận nên nhất định phải thu hoạch từ những chỗ khác.

Mà đối lập với yêu chính là người... Dựa theo lý luận của Hài Hòa Hiệu, nhiệm vụ ẩn muốn thành công phải dựa trên một thế lực hoặc một sắc tộc nào đó.

Cho nên lần này đại khái cô phải chọc giận nhóm người của văn phòng yêu quái kia? Hoặc là nhân dân cả nước?

Ây da... Ngẫm lại cũng đủ kích động rồi.

[Tôi chưa giải thích với ký chủ sao?]

Ngươi giải thích khi nào chứ!

[Vậy chắc có thể là tôi quên rồi, nhưng ký chủ rất thông minh, chính là thu hoạch từ trên người của văn phòng yêu quái, bao gồm cả những người có quan hệ với người của văn phòng yêu quái luôn.]

Ngươi đặc biệt cho những tiểu yêu tinh đó đi đánh nhau, vậy mà có thể quên được sao?

Hài Hòa Hiệu tránh nặng tìm nhẹ.

[Ký chủ cố lên!] Kéo giá trị thù hận mãnh liệt hơn chút nữa!

Minh Thù: “…” Hay thật nha! Có thể xin đổi hệ thống không? Thật sự không muốn được cỗ vũ như thế này, tuyệt đối không muốn.

[Vậy tôi thả tiểu yêu tinh đánh nhau với ký chủ, hợp với tình hình.]

Chớp mắt chiếu ngay cảnh một tiểu yêu tinh đánh nhau, ngay cả màn dạo đầu cũng không có.

Minh Thù hít thở sâu một hơi.

Hợp với tình hình gì chứ!

Hợp với tình hình gì chứ!

Người ta là đánh lộn thật, còn ngươi ở đó lại cởi quần áo đánh lộn! Hai ý nghĩa nha! Ngữ văn của ngươi là do côn trùng dạy sao?

[Đều là đánh nhau cả.] Hài Hòa Hiệu rất bình tĩnh.

Minh Thù: “…”

“Ầm!”

Cửa phòng làm việc đột nhiên bị người ta đá văng ra, ánh mặt trời bên ngoài chiếu vào. Ánh sáng chiếu rõ những hạt bụi đang bay lượn, hình bóng cao to chậm rãi xuất hiện ngoài cửa.

Nhóm tiểu yêu tinh dừng tay lại, nhìn ra phía ngoài.

Hoa Giản từ bên ngoài đi vào, ánh mắt tĩnh lặng, thật ra trong lòng sắp nổ tung luôn rồi.

Bà điên đó làm gì ở đây vậy?

Còn trói nhiều người như vậy! Quỷ mới biết hắn chứng kiến cảnh tượng này, trong lòng hoảng hốt biết bao nhiêu.

Nói xong liền kế thừa ngôi vị hoàng đế sao? Ngôi vị hoàng đế ở tổng bộ văn phòng yêu quái sao? Lão tử sao lại không biết!

Ánh mắt của cô ấy như vậy là sao, thấy lão tử đến nên không vui à?

Minh Thù nheo mắt: “Sao anh lại tới đây.”

Hoa Giản nhịn lại cơn giận, bình tĩnh trả lời: “Cô làm gì ở nơi này?”

Minh Thù nhún vai: “Muốn giao lưu một chút tình cảm với bọn họ.”

Nhân viên của văn phòng yêu quái bị ép giao lưu tình cảm: “…” Một chút cũng không muốn giao lưu tình cảm, xin buông tha.

Hoa Giản khóe miệng co quắp lại: “Vừa rồi cô hỏi những con yêu kia đã đi đâu rồi đúng không?”

“Anh biết?”

“Hoa Giản, cậu làm gì vậy?” Tôn Quốc Mậu thở hổn hển:

“Cậu cùng phe với Đào Tiễn này sao, cậu muốn làm gì?”

Hoa Giản bình tĩnh nhắc nhở: “Phó chủ nhiệm Tôn, tầng hầm dưới đường Đài Doanh.”

Tôn Quốc Mậu hô hấp cứng lại như đột nhiên bị người khác bóp cổ họng, nói không nên lời.

Đường Đài Doanh... Hắn làm sao biết đường Đài Doanh.

Hoa Giản giơ tay lên, “đinh” một tiếng giòn vang, có cái gì nện trước mặt Tôn Quốc Mậu.

Là bình thủy tinh Minh Thù cho hắn trước đây, nhưng bên trong không có gì.

Đồng tử Tôn Quốc Mậu co thắt lại, sau lưng đổ mồ hôi lạnh, hắn nhìn về phía Tôn Đội.

Tôn Đội sắc mặt trắng bệch, việc hắn làm mất một con Phượng Linh Điệp vẫn chưa nói cho Tôn Quốc Mậu biết...

“Cái gì mà tầng hầm ở đường Đài Doanh, các người đang nói cái gì vậy?” Người tổng phụ trách nghe được không hiểu ra sao:

“Cậu là Hoa Giản? Lần trước chúng ta đã gặp qua, cậu có quan hệ gì với Đào Tiễn, vì sao cậu lại ở đây?”

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 541: Đào Hoa Tiễn (30)

Hoa Giản không trả lời những câu hỏi của người tổng phụ trách, ngược lại nhìn Tôn Quốc Mậu nói: “Phượng Linh Điệp chạy trốn từ chỗ ông đã bị tôi bắt lại, ông sợ cô ấy sẽ tiết lộ cái gì, nhưng tôi giám sát rất chặt chẽ, ông sẽ không có cơ hội để diệt khẩu.”

“Ông phát hiện tôi đang điều tra cái chết của cha tôi, sợ sự việc bại lộ nên đã bày mưu giết tôi ở thôn Loan Nguyệt. Đáng tiếc, tôi không chết được.”

“Đêm hôm đó, Mộng Khiết rời đi trước, cô ta có thể tự do ra vào, thậm chí xóa được camera, là ông sai Mộng Khiết giết Phượng Linh Điệp.”

Theo lời của Hoa Giản, giọng của Tôn Quốc Mậu ngày càng khó nghe.

Không gian yên tĩnh lại, một lúc lâu Tôn Quốc Mậu mới lạnh lùng nói: “Không hiểu cậu đang nói gì.”

Hoa Giản nhìn người tổng phụ trách: “Muốn biết những con yêu mất tích đã đi đâu không?”

Trong tay hắn có một chiếc USB, người tổng phụ trách muốn nhận lấy. Hoa Giản lại xoay người đi, chuyển cho Minh Thù.

Người tổng phụ trách: “…”

Minh Thù nhận USB từ tiểu yêu tinh bên cạnh lúc nãy đã đưa tới.

Tiểu yêu tinh cắm vào, đặt máy vi tính đối diện mọi người.

Trước hết nhìn thấy lối vào của một phòng thí nghiệm, đoạn clip này chắc là do Hoa Giản quay. Sau khi vào thì gặp người, phát hiện không chỉ có một mình hắn, cảnh báo đột nhiên vang lên, sau đó thì hỗn loạn tưng bừng.

Sau khi hỗn loạn kết thúc, trong video có tiếng thở dốc truyền tới, sau đó hình ảnh méo mó được điều chỉnh, bắt đầu quay phim toàn bộ phòng thí nghiệm.

Đầu tiên là nhìn thấy một phòng thủy tinh, bên trong phòng đang nhốt Phượng Linh Điệp, có cái là bản thể, có cái là hình người. Tuổi của Phượng Linh Điệp hình người đều không lớn, toàn là dáng dấp mười hai mười ba tuổi. Các cô ấy đứng ở trong phòng thủy tinh, ánh mắt đờ đẫn nhìn màn hình.

Nhiều Phượng Linh Điệp như vậy khiến mọi người ở đây đều phải sửng sốt.

Phượng Linh Điệp là giống loài rất hiếm, ai ngờ có thể nhìn thấy được nhiều như vậy.

Ngoại trừ Phượng Linh Điệp, còn có các yêu khác, đa số đều là bản thể, rất ít yêu là hình người.

Toàn bộ bọn họ bị giam trong phòng thủy tinh.

Màn hình vừa chuyển, chiếu đến không gian giữa những máy móc.

Mỗi con yêu bị các loại máy móc cố định ở giữa không trung, hai tay và hai chân được gắn ống. Trong ống tràn ngập máu yêu, huyết dịch này so với máu người sẫm hơn một chút.

Tất cả huyết dịch được bơm vào trong ống đựng.

“Dừng lại!”

“Đám người này thật là cầm thú, vì sao lại đối xử với bọn họ như vậy!”

Còn chưa xem xong, các yêu tinh đều rất tức giận.

Người tổng phụ trách hiển nhiên cũng có gương mặt khiếp sợ, trong giọng nói hơi run rẩy: “Phó chủ nhiệm Tôn... những thứ này là gì?”

Nhiều yêu như vậy bị giam ở nơi nào, còn lấy máu, thời gian của đoạn clip còn rất dài. Người tổng phụ trách không biết phía sau còn có cái gì nhưng hắn có dự cảm, thứ phía sau có thể sẽ càng khiến người ta khiếp sợ.

“Sao tôi biết được.” Tôn Quốc Mậu vẫn mạnh miệng: “Đây là nơi nào tôi cũng không biết.”

“Lộ Cửu.”

Hoa Giản gọi.

Ngoài cửa Lộ Cửu lôi hai người đến, một người là Mộng Khiết, một người là người của phòng thí nghiệm.

Khuôn mặt của Mộng Khiết đầy nước mắt “phịch” một cái quỳ gối trước mặt Tôn Quốc Mậu, âm thanh khàn khàn kêu: “Nhị gia cứu mạng, tôi đều làm theo lời ông nói. Nhị gia, cứu tôi với, bọn họ muốn giết tôi.”

Mà người của phòng thí nghiệm kia run run đứng một bên, sắc mặt trắng bệch nhưng ánh mắt cũng đang nhìn Tôn Quốc Mậu.

Khuôn mặt của Tôn Quốc Mậu tựa như đáy nồi, đáy mắt mơ hồ ác độc hơi méo mó.

-

Có Mộng Khiết và người của phòng thí nghiệm làm nhân chứng, Tôn Quốc Mậu hết đường chối cãi.

Tôn Quốc Mậu là người câu kết, nhưng Minh Thù nghĩ còn lợi hại hơn nhiều.

Hắn cho con người uống Yêu đan, dùng những thứ trên cơ thể yêu để đổi lấy cho con người.

Không biết Tôn Quốc Mậu làm thế nào biết được phương pháp cho những người mắc bệnh không thể trị sau khi uống Yêu đan, chẳng những đạt được kỳ tích, còn có thể kéo dài tuổi thọ.

Mà thân thể yêu còn có thể giúp được cho những người gãy tay gãy chân, hoặc những người bị rối loạn chức năng.

Máu yêu không phân biệt nhóm ABC, máu yêu có thể dung hợp vào bất cứ thứ gì trong máu nên hoàn toàn có thể dùng trên con người.

Máu yêu còn có tác dụng làm đẹp, thật sự là không lãng phí chỗ nào cả.

Không chừng... nếu cho Tôn Quốc Mậu mấy năm nữa, hắn có thể nghiên cứu ra một trăm lẻ tám cách ăn yêu.

Dựa vào mấy thứ này, giá trị con người của Tôn Quốc Mậu có thể nói là phong phú.

Ngay từ đầu Tôn Quốc Mậu chỉ lén lút làm, thế nhưng người tới tìm hắn càng ngày càng nhiều. Bị tiền vàng mê hoặc, lá gan của hắn cũng càng lúc càng lớn, bắt đầu trộm bắt yêu ở thủ đô.

Bọn họ không có khả năng đi theo trông coi từng con yêu nên càng thuận lợi cho Tôn Quốc Mậu treo đầu dê bán thịt chó.

Nếu như không phải Minh Thù xuất hiện, đề xuất ra chuyện này, ai sẽ phát hiện yêu ở thủ đô thiếu mất?

“Sao cậu bắt được bọn họ?” Người tổng phụ trách tức đến mức đau đầu, lúc này vẫn không thể không thẩm vấn.

Nhiều yêu như vậy, nếu như phát sinh tranh đấu, sao lại có thể không kinh động đến bọn họ?

Tôn Quốc Mậu bị Minh Thù đánh đến không còn bộ dạng hung ác, cúi đầu trả lời: “Phượng Linh Điệp, dùng Phượng Linh Điệp rất dễ dàng bắt bọn họ lại.”

Để Phượng Linh Điệp mê hoặc bọn họ, không cần nhiều thời gian, một giây hoặc ba giây cũng đủ bắt bọn họ lại.

“Năm đó vì sao ông giết cha tôi, mẹ tôi đã bị đưa đến nơi nào rồi?”

Tôn Quốc Mậu đột nhiên ngẩng đầu nhìn Hoa Giản, hắn nhếch miệng lên cười kỳ lạ: “Kim Đông Nhất lúc đó cũng phát hiện, thế nhưng tôi đã giết con trai và vợ hắn nên hắn đã sợ rồi.”

Kim Đông Nhất ba chữ này làm cho những người lớn tuổi ở đây đều cảm thấy ngột ngạt, trong bọn họ còn có vài người là Kim Đông Nhất đưa đến... ngay cả Tôn Quốc Mậu cũng vậy.

“Ông giết cha tôi là để uy hiếp ông ấy?”

Tôn Quốc Mậu cười rộ lên: “Đúng vậy, thực lực của hắn không tệ, tôi không phải là đối thủ của hắn nên chỉ có thể hạ thủ với Hoa Vân Kính.”

Khi đó, khi hắn vừa mới bắt đầu làm chuyện này, Kim Đông Nhất phát hiện ra, không cho phép hắn dừng tay.

Khi đó Kim Đông Nhất ở văn phòng yêu quái rất có tiếng nói, sợ sự việc sẽ bị bại lộ, Tôn Quốc Mậu đã muốn dừng tay lại, chuẩn bị đi cầu xin Kim Đông Nhất tha cho hắn một lần.

Nhưng thật trùng hợp, hắn chưa thấy Kim Đông Nhất, ngược lại gặp được Hoa Vân kính và vợ của Hoa Vân Kính.

Hắn dùng Phượng Linh Điệp mê hoặc vợ của Hoa Vân Kính để bà ấy giết chết Hoa Vân kính, sau đó mang vợ của Hoa Vân Kính đi, tạo thành thảm án yêu giết người.

Còn con yêu kia đã sớm chết rồi.

Tôn Quốc Mậu cười, cười đến đáng sợ: “Cậu có biết tại sao Kim Đông Nhất không báo thù không, ngược lại lại chọn rời khỏi văn phòng yêu quái, xem như chuyện gì cũng không biết không?”

Hoa Giản bình tĩnh hỏi: “Vì sao?”

Tôn Quốc Mậu điên cuồng cười to: “Bởi vì trước đây người đề xuất ra thí nghiệm này chính là hắn - Kim Đông Nhất.”

Căn phòng đột nhiên yên tĩnh trở lại.

Vì sao Kim Đông Nhất đưa ra thí nghiệm này không có ai biết, điện thoại của Kim Đông Nhất không gọi được. Hoa Giản kêu người đến nhà tìm người, Kim Đông Nhất cũng không ở nhà.

Những điều Hoa Giản muốn hỏi đã hỏi xong, hắn cúi đầu đi ra ngoài.

Lúc này phải làm ra dáng vẻ thương tâm muốn chết.

Nhưng phía sau cũng không ai đuổi theo. Mãi đến khi hắn đứng trong hành lang, quay đầu nhìn vào bên trong, thiếu nữ vẫn ngồi tại chỗ cắn nửa miếng thịt bò khô, sai bảo và nói gì đó với người tổng phụ trách.

Hoa Giản: “…”

Lúc này không phải cô ấy nên tiến lên an ủi mình sao?

Cô ấy và tên bụng bia kia đang nói gì đó?

Hoa Giản chịu đựng không vọt vào bóp chết cô, mắng một tiếng rồi tức giận rời đi.

Cô không đuổi theo đúng không?

Về sau cô đừng hòng nhìn thấy lão tử nữa!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 542: Đào Hoa Tiễn (31)

Văn phòng yêu quái xảy ra chuyện lớn như vậy, Minh Thù với tư cách là đại biểu yêu giới, đọc lại bản cáo trạng của văn phòng yêu quái thêm một lần nữa.

Nói rõ về sau sẽ không được khoa tay múa chân với yêu quái nữa, yêu cũng có yêu quyền. Cũng nói đến việc sẽ truy cứu trách nhiệm chuyện này, mong bọn họ chuẩn bị cho tốt.

"Tôn Quốc Mậu." Sau cùng, Minh Thù đi tới trước mặt Tôn Quốc Mậu, cười híp mắt nói:

"Hận ta không?"

Trong mắt Tôn Quốc Mậu chứa đầy tơ máu, sự căm thù và lửa hận.

[Giá trị thù hận của Tôn Quốc Mậu đã đầy.]

"Cảm ơn". Cung cấp giá trị thù hận cho trẫm. Minh Thù cười rạng rỡ, tiểu yêu tinh ở phía sau bắt đầu qua cầu rút ván:

"Không chơi với ông nữa, đi ăn đây. Đi thôi!"

"Đại vương, yêu quái dưới tầng hầm kia phải làm sao?"

"Sao ta biết được là phải làm sao chứ".

"Không cứu sao?"

"Cho ăn không? Không cho, không cứu".

"Nhưng mà đại vương, haiz, đại vương người đợi chút..."

Tiếng nói chuyện xa dần, nhóm yêu tinh đều đi khỏi, trong chớp mắt cả văn phòng vắng đi nhiều. Trong đống hỗn độn đầy đất, ánh mắt của Tôn Quốc Mậu nhìn chằm chằm vào hướng Minh Thù rời đi.

-

Văn phòng yêu quái không thể nói phế là phế nhưng Minh Thù vì giá trị thù hận, chỉ có thể để cho đám tiểu yêu tinh dán mắt vào bọn họ, tổ chức đi kéo giá trị thù hận, còn nói ra đại danh của cô.

Như vậy thì giá trị thù hận vẫn ở trên người của cô.

Giới yêu tinh biết Minh Thù muốn bỏ văn phòng yêu quái nên bọn họ liền nhao nhao tới nhờ vả, bọn họ cũng không thuận mắt với văn phòng yêu quái này từ lâu rồi.

Đám yêu tinh lần này đúng là không có chí hướng lớn, giết người phóng hỏa, bọn họ đã khinh thường mà không thèm làm rồi.

Nói về chuyện dùng yêu tinh nào đó thì - trước đây, lúc đánh trận, sát nhân giết người đến ghê tởm, bây giờ bọn họ chỉ muốn trải qua những năm tháng an bình.

Bọn yêu quái giữa núi rừng cũng không phải là không nguyện ý đến thành phố, mà là quy củ ở thành phố quá nhiều, động một tí là phải vào phòng tối giáo dục. Bọn họ lười biếng quen rồi, nào có tình nguyện chứ!

Đại vương Minh Thù này đúng là khó hiểu.

Khóa yêu tinh này không được rồi!

Minh Thù bỏ lại đám tiểu yêu tinh kia, trở về nhà Kim Đông

Nhất một mình.

Vừa vào cửa thú nhỏ liền nhảy ra, rơi vào trong lòng cô, móng vuốt lông lá bám vào trong lòng bàn tay của cô.

Con sen, đồ ăn đâu?

Minh Thù bình tĩnh: "Không mua".

Thú nhỏ yên tĩnh hai giây, sau đó toàn thân xù lông lên, móng vuốt nhỏ đột nhiên cào Minh Thù hai cái.

Con sen ngươi là đồ lừa gạt!

Ngươi đã nói là sẽ đem đồ ăn cho ta cơ mà!

Ngươi lại lừa ta!

Minh Thù đem theo nó vào sân: "Lừa ngươi thì sao, ngươi cắn ta đi!"

Minh Thù ném nó lên bàn trong sân, thú nhỏ vẫn chưa kịp nhảy lên đã bị một vật đậy lại. Lúc đầu nó ngạc nhiên cho rằng Minh Thù muốn giết nó diệt khẩu, giây tiếp theo liền ngửi thấy mùi thơm.

Thú nhỏ lẩm bẩm hai tiếng, vậy thôi thì tha cho cô vậy.

Minh Thù không thấy Kim Đông Nhất, cô trèo lên cây đào, cửa sổ gác xép mở ra một khe hở. Minh Thù liếc mắt nhìn trộm, Hoa Giản nằm ở trên giường.

Cô mở cửa sổ nhảy vào, Hoa Giản nằm nghiêng đưa lưng về phía cô.

Minh Thù tiến lên chọc chọc hắn, hắn không có một chút phản ứng nào.

Minh Thù lại chọc chọc: "Giả chết sao?"

Hoa Giản dường như khẽ “hừ” một tiếng, âm thanh có chút không đúng. Minh Thù nắm chặt bả vai hắn, lật hắn lại.

Hoa Giản toàn thân nóng hổi, trên trán toát đầy mồ hôi.

Minh Thù đưa tay ra thăm dò, nóng hơn bình thường rất nhiều.

Chỉ có vài ngày cô không tới, sao lại biến mình thành thế này cơ chứ?

"Hoa Giản, anh không sao chứ? Có cần đến bệnh viện không?" Minh Thù quỳ nửa người xuống trước mặt hắn, vỗ vỗ mặt của hắn.

Hoa Giản hơi có phản ứng lại, phun ra hai chữ: "Không đi".

Minh Thù: "..."

Minh Thù xuống phía dưới tìm thuốc nhưng trong nhà Kim Đồng Nhất lại chẳng có thuốc gì, cho nên cô đành phải ra ngoài mua thuốc.

Khó khăn đút xong chỗ thuốc đã là một tiếng sau, Hoa Giản bị cô giày vò đến tỉnh lại.

"Đào Tiễn". Hoa Giản cầm lấy tay của Minh Thù: "Nằm cùng tôi một lúc".

Minh Thù: "..." Nằm cái gì mà nằm, trẫm còn chưa ăn vặt!

Bệnh nhân cần được an ủi, không được giận.

Trong lòng Minh Thù tự an ủi, ôm đồ ăn vặt lên nằm bên cạnh Hoa Giản.

Giường vốn đã nhỏ, Minh Thù nằm xuống, giữa hai người dường như không còn khoảng cách. Hoa Giản ôm Minh Thù vào lòng, thậm chí còn hôn lên chân mày của cô.

"Anh đừng lây cho tôi".

"Yêu sẽ không bị bệnh đâu". Hoa Giản thấp giọng nói, môi đã chuyển đến bên môi Minh Thù, nhẹ nhàng áp xuống.

Trong miệng hắn có vị thuốc, Minh Thù vừa mới ăn kẹo, Hoa Giản giống như con cún nhỏ nhẹ nhàng tỉ mỉ liếm sạch vị ngọt mà cô dính vào.

"Kim Đồng Nhất đi rồi". Hoa Giản buông Minh Thù ra, dựa vào đầu vai cô nói:

"Hắn để lại cho cô một bức thư, tôi để ở dưới rồi".

"Ừm". Hết thịt kho tàu rồi.

Hoa Giản đã uống thuốc nên hô hấp cũng bình ổn trở lại.

Hắn ôm Minh Thù rất chặt, Minh Thù vẫn giữ nguyên tư thế đó một lát, cảm thấy hơi nóng, muốn thoát khỏi cái ôm của hắn. Nhưng cô vừa cử động, Hoa Giản cũng lập tức cử động theo cô

Minh Thù nghi rằng hắn căn bản không hề ngủ.

Nhưng cô thử thì thấy hắn không hề tỉnh dậy...

Minh Thù cuối cùng chỉ có thể cố chịu nóng mà nằm trong lòng hắn, chịu đựng vi-rút gây bệnh.

Đối tượng rốt cuộc tới để làm gì? Để chia rẽ trẫm và đồ ăn vặt sao?

Đúng là đáng sợ quá!

...

Minh Thù không biết thiếp đi lúc nào, lúc tỉnh dậy cô quay đầu nhìn cửa sổ thì đã là buổi tối rồi...

"Tôi đói rồi".

Eo của Minh Thù đột nhiên bị đè xuống, Hoa Giản đè cả người sang.

Minh Thù nhìn trần nhà phiền muộn, gật đầu đồng ý: "Tôi cũng đói".

Hoa Giản: "...." Lão tử là bệnh nhân, lúc này chẳng lẽ cô lại không quan tâm một chút, ngoan ngoãn hầu hạ hắn sao? Cô sẽ không để hắn phải tự đi mua đồ ăn đấy chứ?

Nghĩ tới khả năng này, Hoa Giản liền mất nhiệt tình.

Đêm qua hắn dầm mưa bị cảm, hắn cũng không muốn không có được chút tiến triển nào như thế này, vậy mà còn phải đi mua đồ ăn cho đồ thần kinh này.

Thấy Minh Thù hồi lâu không có động tĩnh gì, Hoa Giản lắc lắc cô: "Cô... không đi mua đồ ăn sao?"

"Không có sức, không muốn cử động".

Hoa Giản: "..."

Gặp quỷ rồi!

Nói là ốm thì có thể công kích được sự mềm lòng của đối phương sao?

Quy trình đã bàn xong đâu?

Cái nhiệm vụ quái quỷ gì đây chứ! Lão tử không làm nữa!

Hoa Giản nhịn, cuối cùng nghiến răng nghiến lợi nhả ra một câu từ trong kẽ răng: "Vậy không phải hai chúng ta sẽ chết đói ở đây đấy chứ?"

Minh Thù quay đầu nhìn hắn: "Đầu óc anh hồ đồ rồi sao? Không biết gọi đồ về sao?"

Hoa Giản không hề bị chọc giận, quen rồi quen rồi...

Hắn giơ tay ra sờ lấy điện thoại, ngón tay không cẩn thận sượt qua người Minh Thù. Bên dưới tay hắn là một làn da nhẵn mịn khiến lòng Hoa Giản chợt dao động. Hắn hơi lùi người về phía sau, nhanh chóng lấy điện thoại mở màn hình ra.

Bên trong có rất nhiều cuộc gọi nhỡ.

Cuộc gọi nhỡ cuối cùng là ba phút trước.

Nhưng hắn không nghe thấy tiếng điện thoại...

Đúng lúc này lại có điện thoại, chế độ yên lặng.

Hoa Giản quay đầu nhìn Minh Thù gối tay, nghiêng đầu, cũng không biết là đang nghĩ gì.

Không phải hắn để chế độ yên lặng, vậy thì chỉ có thể là cô thôi...

Hoa Giản ôm Minh Thù vào lòng, nghe điện thoại. Đầu bên kia phát ra âm thanh nghiêm trọng.

"Lão đại, Giản Oánh chết rồi".

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 543: Đào Hoa Tiễn (32)

Giọng nói của Lộ Cửu Minh Thù cũng vừa hay nghe thấy được.

Giản Oánh chết.

Minh Thù: "?"

Sao lại chết?

Lộ Cửu vẫn còn đang nói, thời gian tử vong vào lúc bốn giờ chiều, khi đó Hoa Giản còn đang nằm ở trên giường, không phải hắn giết, vậy thì là ai làm?

Tên tiểu yêu tinh kia lại tiêu diệt mất phiếu đổi đồ ăn vặt của trẫm rồi?

Ánh hào quang của nhân vật chính đâu? Bị giết chết như vậy, không khoa học...

Minh Thù đứng lên, ánh mắt nhìn thẳng Hoa Giản: "Là anh làm sao?"

Nghĩ đi nghĩ lại, tên tiểu yêu tinh này muốn giết Giản Oánh, thật ra căn bản không cần tự mình động thủ, hắn có thể thuê giết người!

Hoa Giản tắt điện thoại, bình tĩnh lắc đầu phủ nhận: "Tôi vẫn luôn ở cạnh cô".

Cho dù có là do lão tử làm thì có sao?

Ha ha!

Cô có thể đề phòng tôi một lúc, chứ có đề phòng tôi cả đời được không?

Hoa Giản liều chết không thừa nhận, Minh Thù cảm thấy chính là hắn, lần trước cũng như vậy. Phần tiếp theo có phải là phải bảo vệ thật sát phiếu đồ ăn vặt không?

Minh Thù xoay người xuống giường, trong lòng Hoa Giản đột nhiên trống rỗng. Hắn nhanh chóng nhào qua ôm lấy cô, cằm đặt lên vai cô: "Có phải là cô đói rồi không? Tôi gọi đồ ăn."

Minh Thù: "..."

Đường tưởng rằng trẫm như vậy là sẽ không hoài nghi ngươi!

...

Bức thư Kim Đông Nhất đưa cho Minh Thù cũng không viết chuyện gì quan trọng trong đó, chỉ là bảo với cô tu luyện cho tốt, đừng ở với Hoa Giản mà chôn vùi tiền đồ của mình.

Cho dù có ở cùng Hoa Giản cũng đừng làm chuyện đó với hắn.

Thân thể tổn hại thì con đường tu luyện của cô sẽ xảy ra nhiều biến cố.

Minh Thù cũng rất bội phục Kim Đông Nhất, cháu của ông mà ông không quan tâm, ngược lại sao lại quan tâm đến mình như thế? Chẳng lẽ là do mình đẹp?

Kim Đông Nhất là người trước đây đã khởi xướng việc thí nghiệm, nhưng ông ấy lại nửa đường rút lui. Tôn Quốc Mậu lợi dụng tài liệu mà ông ấy để lại, bắt đầu làm xằng làm bậy...

Minh Thù buồn phiền vì Hoa Giản, đêm hôm đó liền rời khỏi nhà, đi tìm bọn tiểu yêu tinh để lôi kéo giá trị thù hận khắp thế giới, phá huỷ văn phòng yêu quái.

Minh Thù làm như vậy đã đắc tội với không ít người ở trên, cuối cùng sau khi thảo luận quyết định hẹn để nói chuyện với cô.

Hiện tại đội ngũ yêu tinh ở bên cạnh cô càng ngày càng lớn, năng lực của yêu tinh so với người thường lợi hại hơn nhiều. Bọn họ tụ tập lại muốn làm cái gì, nói không chừng bọn họ còn không ngăn cản nổi.

Việc hẹn nói chuyện là rất cần làm.

Nhưng mà Minh Thù lại cự tuyệt.

Đối phương đương nhiên chưa từ bỏ ý định, năm lần bảy lượt tìm cô.

Cuối cùng Minh Thù bằng lòng hẹn nói chuyện.

Địa điểm là ở Tĩnh Sơn.

Ngoài người phụ trách của văn phòng yêu quái đến ra, còn có một gương mặt xa lạ mang một cặp kính đen, nhìn qua là một người rất ôn hòa.

Người tổng phụ trách giới thiệu đó là người được bên trên phái tới, bọn họ gọi anh ta là Lữ Cục.

Cũng không biết là cục trưởng cục gì.

Minh Thù không để ý lắm: "Yêu cầu của tôi rất đơn giản, giải tán văn phòng yêu quái, từ nay về sau chúng ta giải tán, ai về nhà nấy."

Lữ Cục đẩy đẩy gọng kính: "Cô Đào Tiễn, cô đã từng nghĩ qua nhân loại về sau phải làm sao chưa? Mục đích ban đầu lúc văn phòng yêu quái được thành lập đó chính là để bảo vệ nhân loại. Nếu như văn phòng yêu quái giải tán, có yêu quái làm loạn ở thế giới loài người thì phải làm sao?"

Minh Thù nhướng mày: "Mục đích ban đầu là để bảo vệ loài người, nhưng kết quả thì sao?"

"Đó là ngoài ý muốn, hành vi cá nhân của Tôn Quốc Mậu, chúng tôi cũng không rõ." Lữ Cục có chút đau lòng nhức óc nói:

"Văn phòng yêu quái sẽ không làm ra chuyện này, Tôn Quốc Mậu chúng tôi sẽ xử lý, sau này sẽ không phát sinh ra những chuyện như thế này nữa".

"Tôn Quốc Mậu đã lén thực hiện nhiều năm như vậy rồi, mọi người đều không phát hiện ra, nếu làm lại một lần nữa thì cũng rất dễ". Minh Thù nhún vai.

"Yêu và người khác nhau, không nên để các người quản."

Minh Thù nói khó, Lữ Cục nhíu mày: "Vậy cô Đào Tiễn làm thế nào để bảo đảm rằng yêu sẽ không hại người?"

"Cái này không cần ông phải quan tâm, ta sẽ giải quyết."

"Cô Đào Tiễn giải quyết thế nào?" Lữ Cục nhìn qua thì ôn hòa nhưng thực ra là đang ngầm giấu đi sự sắc bén:

"Yêu quái trên toàn quốc, cô Đào Tiễn biết được bao nhiêu? Hiện tại cô có thể thống lĩnh được những yêu quái này, nhưng cô chắc chắn cô có thể thống lĩnh được tất cả yêu quái?

Minh Thù thong dong tự tin mỉm cười: "Tôi có thể."

Lữ Cục: "..."

Đàm phán kết thúc trong sự không vui.

Đại Bảo đã khôi phục lại dáng vẻ quốc bảo của hắn, lúc này đang ôm măng gặm, hàm hồ hỏi Minh Thù: "Đại vương, bọn họ nhất định sẽ còn quay lại."

Minh Thù đương nhiên biết bọn họ sẽ còn quay lại, một ngành mà quốc gia thành lập ra, sao có thể nói tan là tan.

Minh Thù tìm đến phú hào của giới yêu tinh, sai bọn họ đi mua lại thôn Loan Nguyệt.

Phú hào có tiền, tỏ ý sẽ lập tức đi làm luôn.

....

Két...

Minh Thù đẩy cửa sân.

Trong sân hoàn toàn yên tĩnh, hoa đào phủ kín lối, phủ thành một lớp dày, lúc giẫm lên giống như đạp lên vải bông vậy.

Hoa Giản ngồi trước bàn đá dưới gốc cây, hắn bò lên bàn ngủ.

Lúc Minh Thù và văn phòng yêu quái giằng co thì Hoa Giản đã không còn đến văn phòng yêu quái làm nữa rồi.

Minh Thù giẫm lên cánh hóa đào, đi tới trước mặt hắn, hồi lâu mới đưa tay kéo kéo lông mày của hắn.

"Đào Tiễn". Hoa Giản nắm lấy cổ tay của Minh Thù, lấy tay của cô áp lên mặt của mình, không hề mở mắt.

"Tôi rất nhớ cô."

"Vậy mà anh còn giết Giản Oánh."

"Không phải là do tôi giết". Không thể thừa nhận, mặc dù hắn không biết là tại sao nhưng hắn vô thức nhận ra rằng nếu như thừa nhận thì sẽ chết chắc.

Lão tử tuyệt đối không phải là vì sợ cô.

Nếu như thừa nhận, nhiệm vụ kia chắc chắn sẽ không làm được!

"Vậy thì tại sao cô ta lại chết?"

"Ngoài ý muốn."

"Lừa gạt người ngoài thì còn được, chứ là tôi thì không được." Minh Thù rút tay về, đi tới dưới gốc hoa đào.

Hoa Giản mở mắt ra: "Cô rõ ràng không thích cô ta, vì sao lại quan tâm đến sự sống chết của cô ta như vậy?"

Minh Thù chống vào thân cây, quay đầu mỉm cười: "Rõ ràng anh cũng không có thù với cô ta, vì sao lại muốn giết cô ta?"

Hai người nhìn nhau không nói gì. Có dòng điện truyền trong không khí, dường như rằng ai dời tầm mắt đi trước, ai chột dạ thì người đó sẽ thua.

Trong chớp mắt, Hoa Giản liền muốn thốt ra lời.

Nhưng hắn tự bóp mình một cái, đè xuống ý nghĩ đáng sợ bên trong đầu mình.

"Giết yêu rồi!"

"Cứu mạng! Vô lễ!"

Giọng nói của cỏ nhỏ từ bên ngoài tường truyền vào. Minh Thù cười, dời tầm mắt, đầu ngón tay gõ nhẹ lên thân cây, tốc độ rơi xuống của hoa đào có thể thấy được bằng mắt thường.

"Cô làm gì đấy?" Hoa Giản nhíu mày.

"Dọn nhà."

Hoa Giản đứng lên: "Đi đâu?"

Cô dọn nhà rồi thì lão tử phải làm sao?

Minh Thù lại không hề giấu giếm: "Thôn Loan Nguyệt."

Cây đào hóa thành điểm sáng bay vào trong cơ thể Minh Thù. Hoa đào trong sân đều biến mất sạch sẽ, không sót lại chút gì.

Minh Thù nhấc chân đi ra ngoài, Hoa Giản ôm lấy cô từ phía sau: "Hoa Giản, tôi thích em."

Thích em.

Vì sao?

Không biết...

Dù sao thì...

Hoa Giản cứ ôm Minh Thù như vậy, không nói gì.

Hắn muốn phủ nhận điều gì đó nhưng lại không biết phải phủ nhận từ đâu, có chút mờ mịt luống cuống, hắn có thể nghe rõ được tiếng tim mình đang đập.

Hoa Giản nắm thật chặt cánh tay, ôm Minh Thù càng chặt hơn nữa, tăng giọng lên nói: "Tôi thích em."

Minh Thù đẩy tay hắn ra, bước ra ngoài. Hoa Giản vẫn đứng nguyên tại chỗ, lặng lẽ nhìn cô.

Minh Thù đi tới cửa, hơi quay đầu lại: "Còn không đi, định để tôi rước kiệu đến đưa anh đi sao?"

Khóe miệng Hoa Giản không nhịn được mà nhếch lên: "Em đồng ý thì tôi cũng không có ý kiến gì."

"Ồ." Minh Thù “ồ” một tiếng sau đó không nói gì nữa.

Hoa Giản sợ hãi, mím môi đi ra ngoài, trịnh trọng bổ sung: "Tôi sẽ rước kiệu đến cưới em."

Minh Thù bị đả kích: "Tìm một công việc trước đã, để mua kiệu."

Hoa Giản: "..."

Lão tử có tiền tiết kiệm!

Cho dù không đi làm thì cô cũng không chết đói được!

Hoa Giản bước ra sân, hắn đóng cửa sân, lúc này mới đuổi theo Minh Thù: "Coi như em đồng ý lời tỏ tình của tôi rồi nhé?"

"Không."

"..."

Đao đâu rồi!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 544: Đào Hoa Tiễn (33)

Thôn Loan Nguyệt dùng tốc độ nhanh nhất để xây dựng kiến trúc, các loại giải trí và những con phố đồ ăn.

Phú hào sợ không đủ đất, còn mua lại hết bốn phía. Trước đây thôn Loan Nguyệt gặp chuyện không may, những người khai thác kinh doanh đều không dám động vào nơi này.

Có người tiếp nhận vụ khó này, những người khai thác kinh doanh đều rất vui vẻ, phú hào dường như không tốn bao nhiêu tiền.

Dù sao trước đây bọn họ đến cả dỡ cũng không dỡ được...

Nhưng thôn Loan Nguyệt xây dựng xong bắt đầu kinh doanh, thu hút hết nhóm khách này đến nhóm khách khác, lúc kiếm được đầy thì đám khai thác kinh doanh đều kinh ngạc.

Tốc độ này cũng quá nhanh đi!

Đội công nhân này đã bắt đầu làm chưa?

Thôn Loan Nguyệt không đổi tên nhưng thôn Loan Nguyệt bây giờ nghiễm nhiên đã trở thành một thôn nhỏ.

Ở chính giữa trồng một gốc cây đào.

Cây đào nở hoa liên tục, trở thành cảnh tiêu biểu nhất của thôn Loan Nguyệt.

Minh Thù trồng bản thể ở đây, cỏ nhỏ cả ngày kêu phải giết yêu cũng bị cô chuyển qua. Vốn dĩ cỏ nhỏ trồng ở cạnh cô nhưng sau lại bị Hoa Giản sắc mặt trầm ngâm chuyển ra bên ngoài.

Mà không biết từ lúc nào lại truyền ra ngoài là các cặp tình nhân nếu cầu nguyện bên dưới cây hoa đào thì có thể ở bên nhau đến đầu bạc răng long.

Những người độc thân không có đối tượng nào đi lạy cây hoa đào thì sẽ có được vận đào hoa.

Sau đó lại có du khách treo bảng lên người Minh Thù, Minh Thù thấy trên người mình càng ngày càng có nhiều bảng hơn, trong lòng không ngớt phiền muộn.

Lạy cô thật sự không thể có được vận đào hoa.

Thật đấy!

Đừng treo bảng nữa, dâng lên ít đồ ăn vặt thì tốt biết bao!

Sau này Hoa Giản sai người xây dựng hai vòng hàng rào, từ cửa vào đi vào vòng quanh cây hoa đào hai vòng, bảng liền được treo ở trên hàng rào.

Hoa Giản ngửa đầu nhìn hoa đào nở rực rỡ, đáy lòng có chút vặn vẹo, đồ thần kinh kia rốt cuộc phải mất bao lâu thì mới đồng ý hắn?

Ngày nào hắn cũng cầu nguyện mà chẳng có tác dụng gì!

Hoa Giản quay đầu nhìn những yêu tinh đang bán bảng, đi tới cầm lấy một tấm bảng. Tiểu yêu tinh vừa rống lên đòi tiền, ngẩng đầu nhìn thấy là Hoa Giản liền nuốt hai chữ đòi tiền lại.

Đây chính là người của đại vương.

Hoa Giản ngồi bên ngoài hàng rào, cầm dao nhỏ khắc từng nét một.

Tấm bảng này có thể viết cũng có thể khắc, phần lớn người ta sẽ chọn viết, dù sao cũng nhanh hơn, nhưng thời gian dài, những chữ viết ra sẽ bị phai màu.

Thế nhưng khắc thì không như vậy.

Hoa Giản khắc xong tấm bảng, nhìn chữ trên tấm bảng đến xuất thần. Một lúc lâu sau, hắn đột nhiên cắn vào tay của mình, rỉ máu lên tấm bảng, mãi cho đến khi những chữ khắc trên tấm bảng nhuộm máu đỏ.

Hoa Giản đứng dậy vòng qua hàng rào, đi đến giữa cây hoa đào, trèo lên cây.

"Ôi... người kia sao lại trèo lên cây chứ! Không phải đã nói là ngay đến cả sờ cũng không được sờ sao?"

"Anh ta leo lên làm gì vậy?"

"Chắc lát nữa sẽ bị tóm xuống thôi nhỉ?"

Đoàn người rối loạn lên, chỉ vào cây hoa đào bàn tán. Những yêu tinh bán bảng vẻ mặt rất thờ ơ. Người này đừng nói đến leo cây, hắn có ngủ trên đó cũng chẳng có ai dám đuổi hắn đi.

Hoa Giản cột tấm bảng vào vị trí chính giữa nhưng cuối cùng hắn lại bỏ ra, cột tấm bảng ở vị trí rất cao.

.....

Hoa Giản trở lại nơi ở trong thôn Loan Nguyệt.

Gần đây số yêu tinh đến thôn Loan Nguyệt càng ngày càng nhiều, việc của Minh Thù cũng càng ngày càng nhiều, từ tối hôm qua hắn đã không nhìn thấy cô đâu rồi.

Hoa Giản đá rơi giày xuống, đi chân trần tới phòng khách, nằm lên sofa.

Không biết hắn ngủ từ lúc nào, trong mơ đều là hình ảnh của cô, cơ thể khô nóng một cách khó hiểu, bối cảnh trong mơ cũng ngày một kiều diễm.

Chóp mũi ngửi được hương hoa đào nhàn nhạt, bối cảnh kiều diễm trong mơ tan biến.

Hắn mở mắt ra, Minh Thù ngồi bên cạnh hắn. Một tay cô nắm cổ tay hắn, tay kia đặt trên ngực hắn, không biết là định làm gì.

Hoa Giản liếc qua vị trí mà cô dừng lại, đó là trái tim...

Cô muốn làm gì?

Thấy hắn tỉnh, Minh Thù tự nhiên thu tay về: "Ngủ ở đây làm gì, nhà chúng ta thiếu giường sao? Lần trước bị cảm vẫn chưa trải nghiệm đủ, còn muốn trải nghiệm thêm lần nữa sao?"

Hoa Giản hô hấp còn có chút rối loạn, hắn liếc một chút thân dưới của mình, nghiêng người: "Mấy giờ rồi?"

"Hơn tám giờ." Minh Thù buông tay hắn ra, lơ đãng giải thích:

"Hai ngày nay tôi có chút chuyện, về hơi muộn."

"Ừm."

Hoa Giản dừng một chút: "Văn phòng yêu quái giải quyết đến đâu rồi?"

"Bọn họ muốn lập ra một ban giám sát, tôi có thể tự mình quản lý yêu nhưng không được để cho yêu làm loạn trong thế giới loài người, cũng không được để loài người phát giác ra được. Minh Thù nhếch môi, giọng nói nhẹ nhàng như nước, dòng nước nhẹ nhàng chảy róc rách trong lòng Hoa Giản.

Hắn đột nhiên có chút phiền muộn, đứng dậy xuống khỏi sofa, nhanh chóng đi ra ngoài: "Tôi đi mua đồ ăn cho em."

Mỗi lần ở cùng cô luôn cảm thấy cơ thể không ổn, cảm giác không khống chế được này hết lần này tới lần khác còn có âm thanh không ngừng gào thét.

"Lại trúng gió gì rồi?"

Minh Thù không muốn để ý Hoa Giản, cô có đồ ăn vặt.

Hoa Giản rất lâu sau mới quay lại.

Nghe được âm thanh, Minh Thù giương mắt nhìn hắn, khóe miệng giật một cái: "Anh ra ngoài đánh nhau à?"

Hoa Giản tóc tai bù xù, trên mặt còn xanh tím, nhìn qua cực kỳ chán chường.

"Ừm." Hoa Giản đáp một tiếng, bước mấy bước vào phòng vệ sinh, tiếng nước ào ào truyền tới.

Minh Thù: "..." Đồ thần kinh này lại làm trò gì vậy? Thời kỳ phản nghịch à?

Đáng sợ, đồ ăn vặt của trẫm đâu!

Cô đi tới bên cửa, vẫy tay gọi tới một con yêu quái, hỏi Hoa Giản vừa rồi ra ngoài đã làm gì.

Yêu tinh nói lại tình hình vừa rồi một cách hết sức sinh động với Minh Thù.

Hoa Giản lúc đi ngang qua cây hoa đào nhìn thấy có người dựa vào cây hoa đào, còn đang định sờ, Hoa Giản liền đánh nhau với người ta. Người kia cũng là người luyện võ, hai người đều tím mặt nhưng cuối cùng Hoa Giản vẫn thắng.

Minh Thù đóng cửa sổ, đi đập cửa phòng vệ sinh.

"Sao vậy?" Giọng nói Hoa Giản có chút buồn bã truyền tới.

"Mở cửa."

Tiếng nước chảy ở bên trong ngừng lại, sau một hồi âm thanh “răng rắc”, cửa phòng vệ sinh mở ra.

Hoa Giản đem mái tóc còn ướt đi ra, bọt nước đi theo phía sau, rơi xuống xương quai xanh, trượt vào bên trong quần áo. Biểu cảm của hắn rất bình lặng, đem theo một hơi thở kiềm chế khó hiểu.

Minh Thù đẩy hắn vào phòng vệ sinh.

Hoa Giản rõ ràng bị sửng sốt, cơ thể chạm vào vách tường lạnh như băng. Minh Thù mở vòi hoa sen, dòng nước làm ướt nhẹp bộ quần áo mà hắn vừa mới mặc lên.

"Em..." Bị điên sao!

Hoa Giản đè lửa giận xuống, không so đo với đồ thần kinh.

Bình tĩnh!

Hoa Giản yên lặng đi ra ngoài, Minh Thù giơ tay ngăn ở cửa: "Muốn đi đâu?"

Hoa Giản tức giận: "Ngủ."

"Ướt hết rồi, chi bằng tắm thêm lần nữa đi?" Minh Thù cười, tự tay đóng cửa lại.

"Không tắm." Tắm cái gì mà tắm, lão tử đang mệt chết đi được, muốn ngủ!

Hoa Giản nghe thấy tiếng khóa cửa.

Hắn nhìn vào mắt Minh Thù đang ung dung cởi nút áo, hắn nghe cô nói: "Nhưng tôi muốn tắm."

Hô hấp của Hoa Giản nghẽn lại.

Sương mù vấn vương trong phòng tắm, cô rõ ràng không hề làm gì cả, chỉ nói có mấy câu mà Hoa Giản lại cảm thấy cơ thể trở nên nóng như lửa đốt, hắn nuốt nước bọt một cách chật vật.

Chuyện về sau có chút hỗn loạn, Hoa Giản chỉ nhớ được ý cười trên hàng lông mày của cô và nụ hôn nhẹ nhàng với cô.

Minh Thù đợi cho Hoa Giản ngủ, đứng dậy đi đến bên cây hoa đào. Lúc này bốn phía đã không còn du khách, thôn Loan Nguyệt không cho phép du khách ở qua đêm, qua mười một giờ sẽ bị mời ra ngoài hết.

Nhưng thật ra thì có không ít yêu tinh đang tụ tập ở đường bên cạnh nói về chuyện ngày hôm nay.

Minh Thù xuất hiện, bọn họ cười hì hì chào hỏi.

Minh Thù đứng dưới cây hoa đào, ngửa đầu nhìn nhánh hoa.

Nhánh hoa chậm rãi đưa một tấm bảng đến trước mặt cô, bên trên vẫn còn dính máu.

Nhưng bên trên lại không khắc gì.

Một bảng trống rỗng.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 545: Đào Hoa Tiễn (Hết)

Văn phòng yêu quái cuối cùng cũng giải tán.

Nguyên nhân là vì bọn tiểu yêu đều chạy tới sống ở thôn Loan Nguyệt, trong thành thị không thấy yêu, tiền lương họ cao, lại không có việc gì làm, ai nuôi nổi?

Người ta không cần phí lời với ngươi, đánh nhau với ngươi, chỉ cần giải quyết ổn thỏa, bọn họ cũng hết cách.

Thôn Loan Nguyệt càng ngày càng lớn, nghiễm nhiên sau này đã trở thành một thành phố, thành địa điểm du lịch tiêu biểu nhất. Các yêu tinh hoặc say mê kiếm tiền, hoặc say mê ăn chơi, ai mà có thời gian đi ra ngoài gây sự.

Một đoàn người thất nghiệp ân cần thăm hỏi Minh Thù.

Điểm mấu chốt là thôn Loan Nguyệt vẫn không thu nhận người ngoại tộc.

Mọi người bày tỏ yêu tinh đã đủ nhiều rồi không nuôi nổi người rảnh rỗi.

Người rảnh rỗi ông nội cô!

Nếu không phải do cô quấy rối, bọn hắn có thể trở thành người rảnh rỗi sao? Nghĩ lại lúc đó, một tháng lương của bọn họ cũng là mấy vạn, lương cao chỉ dành cho nhân tài!

Trừ nhóm người này, một số người muốn vào thôn Loan Nguyệt để buôn bán hoặc người đi làm cũng bị chặn lại ở ngoài.

Bọn họ có thể tới du lịch, có thể tới ăn chơi nhưng không thể ở lại thôn Loan Nguyệt, qua đêm cũng không được.

Có người không tin vào tà ma nên muốn lẻn vào thôn Loan Nguyệt, kết quả còn chưa tiến vào đã bị người ta bắt lại. Dường như bốn phía thôn Loan Nguyệt lúc nào cũng có người canh chừng, từ đâu cũng đều không thể vào được, đường duy nhất có thể vào chính là cửa chính ban ngày mới mở.

Dần dần không còn ai thử vào, dù gì cũng chẳng thể nào vào được.

Ban đêm là lúc các yêu tinh ăn uống vui chơi, nếu như con người ở đây, không bị hù chết mới lạ.

-

"Ôi chao, mọi người có phát hiện không, tâm trạng của người ấy mấy ngày gần đây không tệ." Một nhóm tiểu yêu tinh vây chung một chỗ, chỉ trỏ về phía Hoa Giản cách đó không xa.

"Loại người này có điểm nào tốt, sao đại vương lại cho hắn theo?"

"Giới yêu tinh chúng ta cũng không thiếu tiểu thịt tươi, muốn xinh bao nhiêu thì có xinh bấy nhiêu, sao đại vương không nhìn thấy chứ."

Lũ yêu tinh phiền muộn, vấn đề nan giải là làm như thế nào mới có thể bò lên được giường của đại vương.

Minh Thù cũng rất thất vọng, tinh lực Hoa Giản thật sự quá tốt, cô có chút không chống đỡ nổi nên cô quyết định đi hoàn thành nhiệm vụ.

Hài Hòa Hiệu nhắc nhở cô, những thuộc hạ kia từng giao dịch với Tôn Quốc Mậu, trên người có vật yêu ma gì đó giúp kéo dài tuổi thọ, mối thù của bọn hắn cũng có hiệu quả.

Dựa vào vật yêu ma gì đó kéo dài tuổi thọ, việc này là một việc rất tàn nhẫn với yêu quái.

Nhưng trong mắt những con người, yêu quái có thể chỉ là sản phẩm mua bán để bọn họ kéo dài tuổi thọ.

Tôn Quốc Mậu lấy được bảy trăm lẻ tám con yêu quái bán đi, hắn làm nhiều năm như vậy, trên thế giới này có biết bao nhiêu người dựa vào yêu quái để kéo dài tuổi thọ?

Không có được giá trị thù hận của tên bệnh thần kinh Hoa Giản kia, cũng không thể cứu vãn được ở chỗ khác sao?

Vì đồ ăn vặt!

Cho nên Minh Thù biểu hiện cô rất bận, không rảnh xử lý tên tiểu yêu tinh Hoa Giản kia.

Vì vậy đám người từng bỏ tiền mua mạng sống từ trong tay Tôn Quốc Mậu chỉ có thể gặp tai ương.

Minh Thù gây thù hận khắp thế giới, Hoa Giản tức đến mức bùng phát tại chỗ, vất vả lắm mới tìm thấy cô nhưng ngày hôm sau thức dậy đã không thấy tăm hơi đâu, sau đó lặp đi lặp lại vô thời hạn.

Mặc kệ dùng biện pháp gì, cô đều có thể xách quần lên bỏ chạy.

Quá là không biết xấu hổ!

Hết lần này tới lần khác hắn cứ phải đưa về...

-

Một năm sắp kết thúc, Minh Thù triệu hồi đám yêu ma trở lại thôn Loan Nguyệt.

Thôn vẫn là thôn đó, nhưng có thêm nhiều yêu tinh mới. Minh Thù tiến vào, bọn chúng nhao nhao đến vây xem.

"Nhìn cái gì mà nhìn, đi đi!" Đại Bảo hấp ta hấp tấp chạy tới đón tiếp:

"Đại vương, năm nay chúng ta kiếm được không ít nên mọi người quyết định ra ngoài du ngoạn, đại vương người đi không?"

"Toàn bộ?"

"Vâng ạ." Đại Bảo đã rất thành công với phái đoàn gian thương:

"Không thể nặng bên này nhẹ bên kia, nếu không... sẽ xảy ra vấn đề. Hơn nữa có vài tên là từ núi ra, cũng nên dẫn bọn hắn đi mở mang kiến thức một chút. Nếu không... thì sao lừa được tiền từ những du khách kia."

Minh Thù: "..." Đám người kia e là sẽ cho rằng trẫm muốn dẫn yêu tinh đi chiếm địa bàn.

Nhưng Đại Bảo đã đề nghị rồi, Minh Thù cũng không tiện cự tuyệt, để cho hắn tự xử lý.

Địa điểm lựa chọn cuối cùng là một đảo, bọn tiểu yêu tinh không hề thông báo tin thôn Loan Nguyệt ngừng buôn bán. Vì vậy lúc du khách đến mới phát hiện... thôn Loan Nguyệt trống không!

Một người đứng ở bên ngoài cũng không thấy, hoàn toàn trống rỗng.

Không chịu cố gắng làm ăn, đám người kia đã đi đâu rồi!

Có muốn kiếm tiền không!

Có đạo đức nghề nghiệp không!

-

Trên bờ biển, Minh Thù đạp lên hạt cát mềm mại, tiến thẳng đến bữa tiệc cách đó không xa.

Hoa Giản đứng trước bàn ăn, hình tượng đẹp trai lại chững chạc, thấy Minh Thù qua đây liền chuẩn bị chu đáo một phần bánh ga-tô rồi đưa cho cô.

"Không hạ độc chứ?"

Hoa Giản cười thản nhiên: "Hạ độc rồi."

"Vậy anh nên hạ nhiều nhiều một chút, dược tính quá kém không giết chết được tôi." Minh Thù nhận lấy bánh ga-tô, cầm thìa xúc từng miếng nhỏ ăn.

Hoa Giản không tiếp lời, chỉ nhìn cô ăn bánh ga-tô.

"Keng..."

Thìa đụng phải vật gì đó, phát ra âm thanh trong trẻo.

Minh Thù gạt miếng bánh ga-tô ra, ở giữa chiếc bánh đặt một chiếc nhẫn.

Minh Thù lấy nhẫn ra.

Hoa Giản chăm chú nhìn Minh Thù: "Đào Tiễn, chúng ta kết hôn đi."

Minh Thù nhìn bánh ga-tô, lại nhìn nhẫn, đột nhiên hắn nhét lại chiếc nhẫn trong bánh ngọt!

Làm bẩn mất chiếc bánh ga-tô thiêng liêng của trẫm!

"Đào Tiễn?" Có được hay không hãy nói một tiếng.

Minh Thù nhìn về phía Hoa Giản, nghiêm túc đưa ra ý kiến: "Lần sau không nên đặt nhẫn trong bánh ngọt, bất cứ thức ăn gì đều không được bỏ vào."

Hoa Giản: "..."

Đây không phải là một kế hoạch kinh điển sao?

Nữ chính ăn chiếc bánh ga-tô có đựng chiếc nhẫn, sụt sùi cảm động, sau đó không phải là đồng ý lời cầu hôn của nhân vật nam chính sao?

Kinh điển con khỉ!

Sắc mặt Hoa Giản sầm xuống, đoạt lấy chiếc nhẫn từ trong tay Minh Thù rồi cầm lấy khăn tay lau sạch, trực tiếp đeo lên tay Minh Thù.

"Này, tôi đồng ý với anh rồi sao?"

"Không cần em lựa chọn."

"..."

Minh Thù không giựt tay ra được, tay kia bị Hoa Giản bắt lại, chỉ có thể nhìn Hoa Giản đeo nhẫn vào tay mình.

Cô ngơ ngác nhìn bánh ga-tô... không thể vứt bánh ga-tô.

Cái này mới là kế hoạch!

-

Trở lại phòng mây trắng, Minh Thù đã có thể thản nhiên chấp nhận thực tế rằng bản thân “chết một cách bi thảm”.

Lần này chết thế nào?

Lần này chết rất có ý nghĩa.

Mừng lễ tròn năm năm của Thôn Loan Nguyệt, buổi tối bắn pháo hoa, cô đi đốt pháo hoa, sau đó bị nổ chết.

Có thảm không!

Chỉ hỏi có thảm không thôi!

Có câu gì mà... nổ con mẹ nó rồi.

Đám tiểu yêu tinh kia đoán chừng phải kêu - Đại vương bị nổ!

Minh Thù ớn lạnh, cảnh tượng đó thật đáng sợ, đáng sợ vô cùng.

Màn hình mây trắng hiện lên, từng chữ bắt đầu xuất hiện.

Họ tên: Minh Thù

Giá trị thù hận: 210000

: **

Nhiệm vụ phụ: Chưa hoàn thành.

Nhiệm vụ ẩn: Thu hoạch 50000 giá trị thù hận.

Ghi chú: Nhiệm vụ chính thất bại, trừ 20000 giá trị thù hận, không chấp nhận khiếu nại.

Minh Thù liếc nhìn màn hình mây trắng.

Nếu nhiệm vụ phụ chưa hoàn thành thì chính là thất bại. Nếu như hoàn thành một cái thì sẽ hiện là chưa hoàn thành. Nhiệm vụ chính sẽ không hiển thị, giá trị thù hận là do Hài Hòa Hiệu cho.

Nhiệm vụ ẩn...

Đây có lẽ là giá trị thù hận rõ ràng nhất hiện giờ.

Luôn cảm thấy Hài Hòa Hiệu lén trừ giá trị thù hận của cô...

[Ký chủ không nên hoài nghi nhân phẩm của tôi.] Hài Hòa Hiệu nghiêm túc nhắc nhở Minh Thù.

"Nhân phẩm thả tiểu yêu tinh đánh nhau? Hệ thống của ngươi như vậy, ở hiện đại chính là truyền bá video ô uế, phải bị bắt!"

[...]

"Còn ngươi không có nhân phẩm, cửa hàng tiếp theo ăn gì đây?"

[...]

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 546: Hầu Hạ Ngô Hoàng (1)

Tiêu đề nữ tôn: Đông Khuynh một lời không hợp đã giật dây tạo phản#

"Vụ án Chu gia tham ô có chứng cứ vô cùng xác thực, mời bệ hạ định đoạt."

"Oan uổng quá thưa bệ hạ, Chu gia một đời trung thành trung nghĩa, một lòng theo tiên hoàng chinh chiến, sao có thể tham ô nhận hối lộ, xin bệ hạ minh xét."

"Xin bệ hạ minh xét."

Minh Thù vừa mở mắt liền thấy các đại thần quỳ đầy đất, trên cánh tay cũng đau rát, phía sau lưng lành lạnh. Có thể thấy được trước lúc cô đến, thân thể này cũng phải chịu nỗi đau như vậy.

Minh Thù mặt không biến sắc quan sát bốn phía, đây có lẽ là hoàng cung, trên người cô đang mặc long bào, ngồi long ỷ. Cho nên...

Trẫm là hoàng đế?

Minh Thù cúi đầu nhìn ngực của mình, vẫn còn. Nữ hoàng?

"Xin bệ hạ minh xét! Chu đại nhân là bị oan!" Mở miệng là một đại thần quỳ dưới đất, hắn dập đầu xuống đất đến mức chảy máu.

Hầu hết đại thần bên trái đều lộ vẻ mặt không đành lòng, cũng có người quỳ theo cầu xin, nhưng cũng có đa số đại thần đứng yên không nhúc nhích.

Cầm đầu phía bên phải là một nữ tử vô cùng xinh đẹp, nàng đứng ở vị trí đầu tiên phía bên phải, ánh mắt lúc này đang nhìn vị đại thần đang quỳ gối giữa đại điện.

Những đại thần muốn định tội Chu gia đều xuất phát từ phía bên phải.

"Sao có thể oan uổng, nhiều nhân chứng vật chứng như vậy, các người còn dám nói oan uổng, các người không phải cùng một phe với Chu gia sao?"

Người đang quỳ dưới đất quát lớn: "Triệu đại nhân, ông cũng đi theo chân tiên hoàng, sao có thể ăn nói hồ đồ như vậy. Chu đại nhân là người thế nào, ông còn không rõ sao?"

Triệu đại nhân lắc đầu nói: "Không phải là ta không tin, nhiều chứng cứ như vậy, ông bảo ta tin thế nào đây? Vi thần cũng là vì bệ hạ, vì thiên hạ này."

"Ông..."

"Vi thần tin tưởng bệ hạ sẽ đưa ra kết quả công bằng, mời bệ hạ định đoạt!"

Minh Thù nghe đại thần ở phía dưới, ông một lời ta một lời, hơi đau đầu.

Oan uổng cái gì! Định đoạt cái gì?

Trẫm tự có quyết định, đem điểm tâm lên cho trẫm trước!

Minh Thù đột nhiên đứng dậy, đại điện yên tĩnh một cách lạ thường. Nữ tử đứng đầu phía bên phải nhìn sang, giọng nói lạnh lùng vang lên: "Bệ hạ?"

Minh Thù điềm tĩnh hô một tiếng: "Bãi triều."

Đừng chửi rủa, trẫm là hoàng đế, không ai dám phản đối.

"Bãi triều..." Thái giám bên cạnh giọng the thé hô to một tiếng. Chúng đại thần có chút mờ mịt, sao lại đột nhiên bãi triều? Hơn nữa sắc mặt... bệ hạ dường như có chút không tốt.

Bây giờ bãi triều, Chu gia làm sao bây giờ?

Nữ tử bên phải hơi nhíu mày, tựa hồ muốn ngăn Minh Thù lại nhưng Minh Thù đã xoay người trong vòng vây của cung nữ thái giám, oai nghiêm rời khỏi.

Minh Thù hoàn toàn không biết đi hướng nào, may mà có thái giám biết đường đi trước, nàng đi theo hắn thì được rồi.

"Bệ hạ, người muốn trở về Dưỡng Tâm điện hay đến Vị Ương cung ạ?"

Thái giám vừa rồi kêu bãi triều nhỏ giọng hỏi.

Dưỡng Tâm điện? Vị Ương cung? Dựa theo thói quen Dưỡng Tâm điện hẳn là tương đối an toàn.

"Dưỡng Tâm điện."

Tiểu thái giám lên tiếng, dẫn Minh Thù trở về Dưỡng Tâm điện.

Đại khái Dưỡng Tâm điện là nơi ngày thường làm việc, Minh Thù phất tay bảo người khác lui xuống, bắt đầu tiếp thu nội dung kịch bản.

Nữ chính giả tên Ninh Phù Dung, sống lại.

Năm năm trước, Đông Ngọc nữ hoàng của nước Tử Nguyệt tiêu diệt nước Tịch Chiếu, thống nhất thiên hạ, hoàng thành của nước Tịch Chiếu trở thành hoàng thành của nước Tử Nguyệt.

Ninh Phù Dung là thiên kim của cựu đại thần nước Tịch Chiếu, vì muốn làm nổi bật thanh danh tân hoàng nhân đức nên giữ lại rất nhiều cựu thần của triều đại trước, chỉ là họ không được trọng dụng.

Ninh gia cũng vậy.

Nhưng Đông Ngọc thống nhất thiên hạ được ba năm thì qua đời, hoàng thái nữ Đông Khuynh tiếp nhận ngôi vị hoàng đế.

Sau khi hoàng đế mới lên nắm quyền, địa vị của nữ tử càng cao hơn.

Kiếp trước tài hoa của Ninh Phù Dung rất tốt, lộ diện khuôn mặt thật ở trước mặt tân hoàng, lĩnh một chức quan.

Chính vào lúc này Ninh Phù Dung gặp được nam chính Diệp Mạc Trần.

Diệp Mạc Trần là vương gia của tiền triều, quốc gia bị diệt đâu có cam tâm, thay đổi danh tính ở lại chỗ này để lập mưu đồ một ngày kia phục quốc.

Ninh Phù Dung thích Diệp Mạc Trần, mà lúc này địa vị của nam tử đã bắt đầu thay đổi. Nàng ỷ vào mình có chút công lao, nỗ lực để tân hoàng chỉ hôn cho mình, đáng tiếc bị tân hoàng từ chối.

Cộng thêm lúc đó Diệp Mạc Trần đã quen biết nữ chính, sao có thể ở bên Ninh Phù Dung. Ninh Phù Dung không chiếm được Diệp Mạc Trần, trong lòng oán hận liền bắt đầu tìm cách chết đi.

Cuối cùng Ninh Phù Dung cũng rơi vào cảnh tan cửa nát nhà, bị đày đến tận biên cương, sau khi chết liền sống lại lúc tiền triều trước khi bị diệt vong. Vì vậy Ninh Phù Dung mang theo thù hận, từng bước tạo quân doanh.

Nàng cảm thấy kiếp trước bản thân quá yếu đuối, không đoạt được người mình yêu, cũng không bảo vệ được gia tộc nên nàng sống lại một kiếp, nhất định phải đứng ở chỗ cao nhất.

Ninh Phù Dung huỷ diệt nước Tử Nguyệt, bản thân mình lên ngôi hoàng đế, lại nhốt Diệp Mạc Trần, hành hạ nữ chính đến chết.

Nguyên chủ tên Đông Khuynh, hoàng thái nữ của nước Tử Nguyệt.

Lúc Ninh Phù Dung sống lại, tiên hoàng mới vừa đăng cơ, Đông Khuynh vẫn chỉ là hoàng thái nữ.

Chuyện thứ nhất Ninh Phù Dung muốn làm chính là tiến cung trở thành thư đồng của Đông Khuynh. Nàng biết chỉ cần nắm bắt được Đông Khuynh, trong tương lai nàng có thể chiếm được chức vị quan trọng, muốn gì được nấy.

Bởi vì tính khí của Đông Khuynh không tốt lắm, không ít thư đồng bị đuổi đi, lần này sống lại Ninh Phù Dung đều chiếm ưu thế, trổ hết tài năng làm thư đồng, từ nay về sau đi theo bên Đông Khuynh.

Đông Khuynh không thích nhiệm vụ nữ hoàng Đông Ngọc giao cho nàng, mà Ninh Phù Dung sẽ giúp nàng hoàn thành bài tập, sau đó giúp nàng sống cuộc sống phóng túng.

Dần dần Đông Khuynh càng không thích những môn học phức tạp này, đánh vào tâm lý mạnh hơn.

Nữ hoàng Đông Ngọc giống với Ninh Phù Dung kiếp trước, chỉ lên ngôi được ba năm đã qua đời, Đông Khuynh kế vị. Đông Khuynh bị Ninh Phù Dung dạy những điều vô dụng nên cái gì cũng không hiểu, mọi thứ đều phải hỏi Ninh Phù Dung.

Rất nhanh Ninh Phù Dung trở thành tâm phúc bên cạnh Đông

Khuynh, dưới một người trên vạn người.

Ninh Phù Dung được phong làm thừa tướng, bắt đầu thu nạp quyền thế, phe cánh trong triều đình càng lớn mạnh.

Mà Đông Khuynh dưới sự xúi giục của Ninh Phù Dung, vẫn chơi bời lêu lổng, tính tình cổ quái, mê đắm mỹ sắc, trải qua cuộc sống hào nhoáng xa hoa của một hôn quân.

Thực lực của Ninh Phù Dung lớn mạnh đến nỗi có thể một tay che trời. Nàng ta lấy lý do Đông Khuynh hoang dâm vô đạo, ngu ngốc không có năng lực, không để ý đến cuộc sống của bách tính để phế bỏ Đông Khuynh.

Việc này vẫn chưa xong, Đông Khuynh đã thất thế, Ninh Phù Dung lại không định bỏ qua cho nàng mà phải đuổi cùng giết tận.

Đông Khuynh mạng lớn, được người cứu đi. Lúc này Đông Khuynh mới hoàn toàn tỉnh ngộ, thân tín bên người nàng nói bọn họ còn có cơ hội. Nếu Đông Khuynh muốn báo thù, nàng bỏ lỡ nhiều năm như vậy, hiện tại coi như tỉnh ngộ, một trận này hầu như không có gì phải lo lắng.

Đông Khuynh thua.

Cũng không được toàn thây.

Nếu không phải Ninh Phù Dung sống lại, Đông Khuynh sẽ là một vị vua yêu dân, nữ hoàng ghi danh sử sách. Là nàng ta khiến Đông Khuynh đi trên con đường sai trái, bức nàng bước đến con đường boss phản diện.

Minh Thù lấy trái cây trên bàn không biết là trái gì cắn hai miếng, chậm rãi suy nghĩ thời gian hiện tại.

Đông Khuynh vừa mới đăng cơ nửa năm, Ninh Phù Dung đã nhận chức thừa tướng, vừa rồi ở trên điện nữ tử phía bên tay phải chính là Ninh Phù Dung...

Mà lúc này, Ninh Phù Dung đã bắt đầu lên âm mưu loại bỏ những đại thần ủng hộ Đông Khuynh. Những đại thần kia là những người tiên hoàng giữ lại giúp đỡ cho nguyên chủ, Ninh Phù Dung biết không thể lôi kéo được bọn họ liền dứt khoát diệt trừ từng người một.

Chu gia...

Là người thứ nhất bị khai trừ

Lúc nàng tới đây có chút phức tạp, hiện tại vụ án Chu gia có chứng cứ vô cùng xác thực, nếu như không phải nàng đến, chỉ sợ lúc này thánh chỉ đã hạ rồi.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 547: Hầu Hạ Ngô Hoàng (2)

Minh Thù nhìn vết thương dữ tợn trên cánh tay, vết thương này là vào mấy ngày trước, Đông Khuynh bị thương ở Vị Ương cung.

Vị Ương cung là nơi ở của một người đàn ông, Ninh Phù Dung tìm thấy hắn liền cho hắn tiến cung. Nàng ta biết Đông Khuynh thích loại người ngang bướng này, càng không chiếm được nàng càng để tâm.

Cho nên lúc khi Đông Khuynh lâm hạnh nam tử kia, không bất ngờ chút nào khi bị nam tử kia đâm bị thương.

Có lẽ Đông Khuynh thật sự thích nam tử kia. Chuyện bị thương nàng chỉ nói cho Liên Tâm - người hầu hạ thân tín nhất của nàng, càng không xử phạt nam tử kia, thậm chí còn giấu kín chuyện này.

"Bệ hạ." Liên Tâm mặc chiếc váy dài màu xanh biếc, chẳng biết tiến vào lúc nào, lúc này trên mặt lộ vẻ kinh ngạc nhìn nàng:

"Sao người lại ở đây..."

Lời phía sau Liên Tâm chưa nói xong đã nhanh chóng đóng cửa lại, lấy từ trong tay áo ra một bình sứ: "Đây là nô tỳ vừa mới đi hỏi thái y rồi cầm tới cho người."

"Gọi thái y qua đây."

"Bệ hạ?" Liên Tâm có chút khó hiểu, không phải người ấy từng nói không nên làm to chuyện sao?

Minh Thù liếc mắt nhìn Liên Tâm, sau đó nàng ấy liền cúi người hành lễ: "Nô tỳ xin đi ngay."

Liên Tâm chạy từng bước nhỏ rời khỏi Dưỡng Tâm điện, đến Thái Y viện mời thái y tới.

Thái y nhìn thấy vết thương kinh hãi kêu lên một tiếng, mồ hôi lạnh chảy xuống ròng ròng, run rẩy kiểm tra vết thương xong nói: "Bệ hạ, vết thương này của người có độc..."

"Không có độc trẫm gọi ngươi tới làm gì?"

Thái y bị ngắt lời, hắn lấy tay lau mồ hôi lạnh: "Bệ hạ yên tâm, độc này không gây hại gì đến tính mạng, sẽ không tổn hại đến chỗ trí mạng."

Thái y sợ hãi giải độc cho Minh Thù, sau đó bốc thuốc.

Còn thương thế này làm sao xuất hiện, thái y cũng không hỏi nhiều, kê thuốc xong, hắn chỉ lĩnh chỉ rời đi.

"Bệ hạ..."

"Giao cho Giám Ngục viện."

Liên Tâm kinh ngạc không thôi, trước đó nàng đề nghị giao người cho giám ngục viện, bệ hạ còn ngăn cản... sao đột nhiên lại nghĩ thông suốt rồi?

Có điều bệ hạ nghĩ thông suốt là tốt rồi, có thể gây tổn thương cho bệ một lần, đảm bảo không cho phép tổn thương bệ hạ lần thứ hai.

Tinh thần Liên Tâm thả lỏng, hành lễ đáp: "Vâng."

"Đợi đã." Minh Thù gọi Liên Tâm lại:

"Đưa người tới."

Liên Tâm: "..."

Trong lòng Liên Tâm tràn đầy nghi hoặc, nhưng Minh Thù đã nhìn chăm chú bàn bánh ngọt. Nàng cũng không dám hỏi nhiều, vội vã rời khỏi Dưỡng Tâm điện, gọi người mang nam tử ở Vị Ương cung tới.

Nam tử là người thuộc triều đại trước của nước Tịch Chiếu. Nam tử tuấn mĩ, nữ tử xinh đẹp ở nước Tịch Chiếu có thể nói là nam thanh nữ tú, bồi dưỡng không ít tài tử giai nhân nổi danh khắp thiên hạ.

Nam tử này cũng không ngoại lệ, sinh ra đã rất đẹp trai, khiến người nhìn chỉ thấy cảnh đẹp ý vui.

Phù hợp với sự quật cường và phẫn nộ trên khuôn mặt hắn, nguyên chủ luôn bị tính tình cổ quái của Ninh Phù Dung chọc cho tức giận, nam tử này đúng là mẫu người đàn ông nàng thích.

Nam tử bị ép quỳ dưới Dưỡng Tâm điện, ánh mắt oán hận nhìn chòng chọc vào nữ tử đang ngồi trên cao.

Minh Thù chống cằm quan sát hắn một lúc: "Đi truyền thừa tướng."

Ninh Phù Dung chưa ra khỏi cung, nhanh chóng đến Dưỡng Tâm điện. Ánh mắt nàng ta rơi trên người nam tử đang quỳ dưới đất, đáy mắt mơ hồ hiện lên một tia kinh ngạc.

Có điều nó ngay lập tức được nén lại, nàng chắp tay hành lễ: "Bệ hạ, người cho gọi vi thần đến đây là có chuyện gì muốn dặn dò?"

Minh Thù dựa vào long ỷ, một tay chống cằm, khóe miệng cười nhạt: "Thừa tướng, ngươi cho người này tiến cung là để tới ám sát trẫm sao?"

"Ám sát?" Ninh Phù Dung kinh ngạc:

"Bệ hạ, người đang nói gì vậy? Vi thần sao có thể cho người ám sát bệ hạ, chuyện này nhất định có hiểu lầm gì đó, bệ hạ bị thương ở đâu ạ?"

Ninh Phù Dung liếc mắt nhìn nữ tử ngồi phía trên, chỉ cảm thấy hôm nay nữ hoàng có chút bức người.

"Liên Tâm, nói cho thừa tướng đại nhân biết." Minh Thù kêu đích danh Liên Tâm.

Đáy lòng Liên Tâm cảm thấy mơ hồ. Nửa năm nay bệ hạ đăng cơ ngày càng nghe lời của Ninh Phù Dung, nàng lại không thích Ninh Phù Dung kia mà bệ hạ lại thích.

Nàng tiến lên hai bước, nói cho Ninh Phù Dung nghe chuyện xảy ra hôm đó ở Vị Ương cung.

Ninh Phù Dung nghe xong, giơ tay tát một cái lên mặt nam tử: "Ngươi cũng dám đâm bệ hạ bị thương, không muốn sống nữa sao?"

Quát mắng nam tử xong, Ninh Phù Dung cung kính nói: "Bệ hạ minh xét, việc này vi thần thực sự không biết, chưa kiểm tra rõ thân phận người này, là vi thần có lỗi. Mấy ngày gần đây tâm trạng bệ hạ không tốt, vi thần cũng là muốn bệ hạ thả lỏng một chút, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy."

Thái độ nhận sai rất tốt.

Nhưng một mực khẳng định bản thân hoàn toàn không biết chuyện.

Đương nhiên lúc này Ninh Phù Dung vẫn chưa muốn mạng của nữ hoàng này.

Minh Thù thả tay xuống, tùy ý cầm lên một quyển sổ nhỏ, nhẹ nhàng nói: "Biết sai là tốt rồi."

Ninh Phù Dung thở phào.

"Để phòng ngừa thừa tướng phạm sai lầm như vậy lần nữa, phạt thừa tướng hai mươi roi! Thừa tướng có ý kiến gì không?" Âm cuối dường như rất vui vẻ khiến người ta nghe ra được lúc này nàng đang rất vui.

Cả người Ninh Phù Dung đều đóng băng tại chỗ.

Nàng ta lại muốn đánh nàng?

Còn dùng giọng điệu như vậy...

Trên triều đột nhiên rời đi, lúc này lại như vậy, chẳng lẽ xảy ra chuyện gì? Hay là có người nói gì với nàng?

Ninh Phù Dung theo bản năng nhìn về phía Liên Tâm, người phía sau rũ mắt xuống phục tùng, ngoan ngoãn đứng ở một bên.

Minh Thù thấy Ninh Phù Dung mãi không có động tĩnh, lại lên tiếng: "Thừa tướng có ý kiến gì ư?"

"Vi thần... không dám."

Người là do nàng ta đưa vào, xảy ra chuyện, nàng ta phải chịu trách nhiệm.

"Vậy còn không mời thừa tướng đại nhân đi chịu phạt."

Liên Tâm không ngờ Minh Thù thực sự phạt Ninh Phù Dung, vẻ mặt không giấu được sự kinh ngạc. Nàng đang muốn tiến lên, Ninh Phù Dung trực tiếp đứng lên: "Vi thần tự đi."

Dứt lời, nàng liếc mắt nhìn nam tử quỳ dưới đất, phất tay áo rời khỏi, tư thế đi hiên ngang, hào khí vạn trượng.

"Bệ hạ..." Liên Tâm nuốt một ngụm nước bọt:

"Người... người... người này..." Xử trí như thế nào?

Minh Thù không hứng thú lắm, thuận miệng nói: "Dựa vào tội danh xử trí đi!"

Ám sát hoàng đế, tội chết.

Tim Liên Tâm đè xuống, vẫy tay cho người dẫn hắn đi.

Nam tử kia có chút kinh ngạc, muốn nói gì đó nhưng lại bị người bịt miệng lại kéo ra ngoài.

Minh Thù như có điều suy nghĩ nhìn bóng dáng nam tử giãy giụa, một lúc sau nàng gõ xuống bàn, gọi: "Liên Tâm."

"Bệ hạ?"

"Truyền Mạnh tướng quân."

Liên Tâm không hiểu ra sao, vừa đi ra ngoài vừa lẩm bẩm. Không phải bệ hạ nhất định không gặp Mạnh tướng quân ư... sao lúc này lại muốn truyền Mạnh tướng quân.

Mạnh tướng quân là một người thô lỗ, trước đây theo tiên hoàng lập được không ít chiến công, võ công cao cường, trong tay lại nắm giữ binh quyền, có thể nói là một nhân vật cực kỳ quan trọng.

Dưới sự xúi giục của Ninh Phù Dung, Đông Khuynh không thích người thô lỗ này, tìm ông ta gây sự khắp nơi. Mạnh tướng quân cũng là một người thẳng tính, quyết đối đầu với Đông Khuynh, cuối cùng ngay cả thiết triều cũng không đến, cả ngày sống uổng phí ở trong doanh trại.

Lúc này Minh Thù truyền gọi ông ta, ông ta còn tưởng rằng tân hoàng này lại nghĩ ra cách gì chỉnh mình, lúc đến hung hăng giống như muốn bức vua thoái vị.

Lúc đi lại như lượm được tiền, ngân nga hát quay trở về quân doanh.

Không quá nửa canh giờ, Mạnh tướng quân dẫn theo một đội quay trở lại.

Người trong cung đều sợ rằng ông bị bệ hạ trị đến thê thảm nên muốn bức vua thoái vị.

Nhưng Mạnh tướng quân không hề bức vua thoái vị, ông tiếp quản cấm vệ quân trong cung để thay thế những người bên cạnh Minh Thù.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 548: Hầu Hạ Ngô Hoàng (3)

Ninh Phù Dung bị phạt, được người đưa về phủ thừa tướng. Nàng ta vẫn chưa lấy lại hơi, chợt nghe thấy động tĩnh trong cung.

Người mà nàng ta sắp xếp bên cạnh nữ hoàng đã được dọn sạch sẽ trong vòng nửa canh giờ, không còn một mống. Những người khác tuy không đổi nhưng đã không còn cách nào tới gần Dưỡng Tâm điện, tới gần nữ hoàng.

“Sao lại thế…” Ninh Phù Dung tức giận bực bội:

“Rốt cuộc nàng ta đã phát hiện gì rồi?”

“Thừa tướng, liệu có phải là việc của Chu gia đã khiến nàng ta nhận ra điều gì?” Nam tử bôi thuốc cho Ninh Phù Dung nhẹ giọng nói ra suy nghĩ của mình:

“Chu gia vốn là do chúng ta vu oan, cựu thần trong triều đều ở đó, chỉ e là có người đã chêm lời.”

“Thừa tướng, việc của Chu gia, hay là chúng ta cứ hoãn lại?”

Ninh Phù Dung từ từ nghĩ lại chuyện xảy ra gần đây. Việc kia của Chu gia nàng ta làm từng bước từng bước, cho dù người trên triều đình không tin, nhưng cũng không cách nào tìm ra chứng cứ chứng minh cho sự trong sạch của bọn họ.

“Không phải việc của Chu gia.” Ninh Phù Dung khẳng định.

“Nhất định là nàng ta đã biết gì đó, hôm nay nàng ta đánh ta chính là minh chứng tốt nhất, nàng ta đang cảnh cáo ta… Ha ha, ta không ngờ người đã bị phế nhiều năm như vậy, đột nhiên lại trở nên thông minh.”

“Thừa tướng, ý người là?”

Ninh Phù Dung nắm lấy nệm dưới thân, nói từng chữ: “Ta không tin kẻ ngu xuẩn đó lại đột nhiên trở nên thông minh.”

Nhất định có người đứng sau nàng chỉ điểm, nếu không… không cách nào giải thích được, đột nhiên nàng lại cảnh cáo mình.

“Gần đây đừng hành động gì.” Ninh Phù Dung dặn dò nam tử, bây giờ nàng ta vẫn chưa có năng lực chống lại nàng.

“Vâng.”

Ninh Phù Dung nhìn gương mặt anh tuấn của nam tử, đột nhiên nhớ đến Diệp Mạc Trần. Chỉ cần nàng ta đứng ở vị trí cao nhất kia thì nhất định sẽ có được hắn.

…

Sự việc của Chu gia không dễ xử lý, Ninh Phù Dung đã chuẩn bị quá chu toàn, từ chứng cứ đến nhân chứng, mỗi bước đều vô cùng hoàn hảo.

Không dễ xử lý… có cách của không dễ xử lý.

Minh Thù trực tiếp hạ lệnh sai người thả Chu gia ra.

Triều đình náo động, lúc Minh Thù vào triều chỉ thấy một đám đại thần xúm lại.

[Nhiệm vụ ẩn: Mời ký chủ lấy hôn quân làm mục tiêu cả đời.]

Được!

Cuối cùng giờ khắc này cũng đến!

Hài Hòa Hiệu quả nhiên là muốn chỉ thị trẫm làm một hôn quân!

Làm hôn quân thì làm hôn quân! Có chân giò ăn là được.

Minh Thù cầm đồ trên bàn lên, ném xuống phía dưới, âm thanh lanh lảnh khiến đại điện yên lặng lại.

Minh Thù nghiêng người, cà chớn chống cằm: “Mọi người rất bất mãn với ý chỉ của trẫm?”

Một vị đại thần bên phải đứng ra: “Bệ hạ, chuyện của Chu gia chứng cứ vô cùng xác thực, bệ hạ hạ lệnh thả bọn họ, còn có luật pháp hay không?”

“Ôi, trẫm tưởng rằng làm loạn như vậy mới là điều các ngươi muốn thấy chứ.” Minh Thù nhẹ giọng nói.

Một vài đại thần bên phải lộ ra vẻ mặt kinh dị, ai nấy đều cúi đầu, rất sợ bộc lộ ra.

Minh Thù cười một cái: “Trẫm nói thả là thả, các ngươi bất mãn đều câm lại cho trẫm, không còn chuyện gì nữa, bãi triều!”

Vị đại thần kia đau lòng hô to hơn: “Bệ hạ, sao người có thể không phân thị phi như vậy?”

Minh Thù đứng dậy, long bào thả xuống, kim long phía trên khí thế kinh người. Nữ tử nhỏ nhắn hất cằm, ngữ điệu nhẹ nhàng, chầm chậm mỉm cười: “Thiên hạ là của trẫm, trẫm nói trời tối thì chính là tối.”

Nàng dừng lại một chút: “Trẫm muốn các ngươi chết, các ngươi phải chết.”

Đại điện lại yên lặng lần nữa, ngay cả tiếng thở cũng không nghe thấy.

Minh-hôn quân-Thù mỉm cười, phá vỡ sự yên tĩnh của cả điện: “Muốn sống thì làm việc cho tốt.”

Tiếng bước chân càng lúc càng xa. Trong đại điện, các đại thần có ánh mắt nhìn Minh Thù cực kỳ phức tạp.

Nỗi lòng của các đại thần ở bên phải càng phức tạp hơn, bọn họ đều nghe nói bệ hạ đánh thừa tướng. Hôm nay thừa tướng không vào triều, phủ thừa tướng cũng đóng chặt cửa lớn…

Minh Thù đi ra khỏi đại điện, ánh mặt trời chiếu xuống khiến cô hơi choáng. Một tiểu tướng tuổi còn trẻ ở phía trước, thấy nàng đi ra, nhẹ chắp tay: “Bệ hạ.”

Mạnh tướng quân cao lớn uy mãnh, sinh con trai lại là một người tuấn tú như thư sinh.

Minh Thù gật đầu, đi về phía Dưỡng Tâm điện: “Mạnh tướng quân bảo ngươi vào cung nhưng có dặn dò ngươi chưa?”

Mạnh Lương đuổi theo Minh Thù, cẩn thận đáp lời: “Phụ thần đã dặn dò rồi, bệ hạ yên tâm, thần sẽ hộ tống người an toàn.”

“Cũng không cần thiết.” Minh Thù nhìn bên ngoài hành lang đang nở hoa đỏ rực.

“Việc ngươi cần làm, chính là trẫm bảo cầm đồ ăn… à… đánh ai, thì đánh người đó.”

Mạnh Lương dường như có hơi bất ngờ, một lúc lâu mới có bộ dạng phục tùng, cúi mặt đồng ý: “Thần tuân chỉ.”

Minh Thù đến Dưỡng Tâm điện tỏ vẻ ngồi một lát, sau đó thì ngồi không yên, rời khỏi Dưỡng Tâm điện, dẫn theo Liên Tâm tung tăng trong hoàng cung.

Liên Tâm chỉ thấy tâm trạng Minh Thù không tốt, tung tăng cùng nàng. Minh Thù đi mệt rồi, bảo Liên Tâm đi lấy đồ ăn đến.

Tường thành hoàng cung đứng sừng sững, dường như chỉ có thể nhìn thấy mái hiên của các tòa cung điện.

“Để ngươi chạy! Được thôi, hôm qua ăn vụng, hôm nay còn lười biếng không dám chạy, ngươi còn xem ngươi là kẻ cao cao tại thượng kia sao? Cũng không nhìn thử xem hiện giờ là bầu trời của ai, còn yếu ớt như vậy, yếu ớt cho ai xem?”

Tiếng chửi rủa truyền tới từ trong sân, Minh Thù tùy ý nhìn qua liền thấy một thiếu niên đứng ở hành lang, bị một tên thái giám đánh chửi.

Liên Tâm đang cầm một đĩa điểm tâm vội vã trở lại, thấy Minh Thù rời khỏi vị trí, không khỏi lên tiếng: “Bệ hạ, sao người lại đến nơi này.”

“Kia là ai?” Minh Thù đón lấy đĩa điểm tâm trong tay Liên Tâm, hất cằm về phía thiếu niên kia.

“Đó là…” Liên Tâm khe khẽ nhíu mày, nhỏ giọng đáp:

“Tuyên Đế của tiền triều, Quân Tuyệt.”

Minh Thù nhìn Liên Tâm.

Liên Tâm lắc đầu: “Năm đó sau khi tiên hoàng thống nhất thiên hạ, Tuyên Đế của nước Tịch Chiếu mới vừa lên ngôi cũng không bị đưa đến nơi khác, mà là giam lỏng ở đây. Tiên hoàng đi quá đột ngột, cũng không nói sắp xếp vị này như thế nào, nên vẫn ở chỗ này.”

Nước Tịch Chiếu, Quân Tuyệt.

Bởi vì quan hệ của Ninh Phù Dung, nguyên chủ đều không liên quan gì đến mấy việc này.

Chỉ biết lúc đó sau khi hoàng đế của nước Tịch Chiếu chết thì xảy ra nội loạn nghiêm trọng, các hoàng tử tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, không ai yên ổn. Nữ hoàng của nước Tử Nguyệt thừa dịp bọn họ nội loạn đã khởi xướng chiến tranh. Vì vậy trong thời kỳ loạn thế, thập lục hoàng tử còn tấm bé đã bị đẩy lên ngôi vị hoàng đế.

Mà lúc đó nước Tịch Chiếu là cung đã lên dây, thập lục hoàng tử sao có thể ngăn được cơn sóng dữ.

Thập lục hoàng tử chỉ ở trên ngai vàng ba tháng, hoàng thành đã bị đánh.

Tính ra… nam chính Diệp Mạc Trần là hoàng thúc của thập lục hoàng tử. Nam chính tất nhiên không phải họ Diệp, chẳng qua họ của triều trước là họ của hoàng đế Tịch Chiếu, để che giấu thân phận, Diệp Mạc Trần chỉ có thể đổi họ.

“Ngươi nói để hắn làm nam sủng của trẫm thì thế nào?” Minh Thù hỏi Liên Tâm.

Liên Tâm sợ đến trực tiếp quỳ xuống đất, run rẩy nói: “Bệ hạ, không được.”

Liên Tâm quỳ, cung nữ thái giám phía sau cũng quỳ theo, vì vậy động tĩnh bên này kinh động đến người ở bên kia. Thái giám đánh người nhìn qua, sau đó sắc mặt tái nhợt quỳ xuống đất:

“Bệ hạ vạn tuế, vạn tuế vạn vạn tuế.”

Thiếu niên vẫn cúi thấp đầu, không có phản ứng gì.

Thái giám vừa kinh vừa sợ, đứng dậy đá một cước vào đầu gối thiếu niên. Thân thể thiếu niên lảo đảo, trực tiếp quỳ xuống.

Hắn chợt ngẩng đầu, ánh mắt đúng lúc đối diện với Minh Thù, bên trong tựa như đan xen hận ý phức tạp nhưng lại có chút phù phiếm, không quá rõ ràng.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 549: Hầu Hạ Ngô Hoàng (4)

“Bệ hạ, làm một cuộc giao dịch đi.”

Quân Tuyệt ngẩng đầu, lưng thẳng tắp, tựa như nói với mọi người rằng cho dù hắn quỳ cũng phải ngang nhiên kiên cường.

Thái giám bên cạnh bị dọa giật mình, tự tay ấn Quân Tuyệt xuống mặt đất: “Ai cho ngươi nói chuyện, câm miệng cho ta.”

Đắc tội với bệ hạ sẽ chết như thế nào không biết sao.

Có lẽ Quân Tuyệt vì lý do thân thể, không thoát khỏi thái giám, thân thể bị ấn cong khom xuống nhưng mắt hắn vẫn nhìn chằm chằm về phía Minh Thù.

“Thả hắn ra.”

Thái giám sửng sốt, sau đó run run thu tay lại, quỳ ở bên cạnh phát run.

Minh Thù cong khóe miệng, nhẹ giọng hỏi: “Giao dịch gì?”

“Thiên hạ ngày nay cũng không sóng yên biển lặng như bệ hạ thấy, bệ hạ thả ta rời khỏi đây, ta thay bệ hạ làm việc.”

Nước Tử Nguyệt quả thực không sóng yên biển lặng như vẻ bề ngoài, không chỉ là Ninh Phù Dung, còn có nguy cơ gì đó giấu giếm. Nữ hoàng như nàng, nói cho cùng cũng không có gì khác biệt so với Quân Tuyệt bị đẩy lên ngôi vị hoàng đế trước đây.

Những lão thần nữ hoàng để lại có lẽ là ủng hộ nàng, cũng có lẽ là… muốn có một con rối.

Tốt với nàng thật sự liệu có mấy người.

Minh Thù cầm một miếng bánh ngọt, đặt bên môi cắn nhẹ, giọng nói nhẹ nhàng mỉm cười: “Ngay cả quốc gia của mình ngươi cũng không giữ được, dựa vào cái gì mà giúp ta?”

Quả nhiên Quân Tuyệt hơi biến sắc, tay buông bên người khe khẽ nắm chặt.

Tiếng gió trong sân thổi phơ phất, dây rũ xuống hơi rung nhẹ, trong đôi mắt Quân Tuyệt xanh biếc tựa như bị đọng lại ở nơi nào đó là một nỗi tuyệt vọng không tiếng động.

Hắn mở miệng, âm thanh trầm trầm: “Ta… không còn là Quân Tuyệt năm đó.”

“Ừ, mẫu hoàng của ta đoạt lấy nước của ngươi nên bây giờ ngươi muốn dụ dỗ ta, chiếm lại nước của ta?” Nước của trẫm tự mất là được, dù sao trẫm cũng muốn làm một hôn quân.

“Tịch Chiếu đã không còn.” Quân Tuyệt nói từng chữ:

“Ta chỉ muốn sống tiếp, sống phải có tôn nghiêm.”

“Nhưng ta không cần ngươi.” Minh Thù cười xán lạn:

“Có điều nếu ngươi nguyện ý làm nam sủng của ta, ta có thể suy nghĩ một chút, thả ngươi ra, cho ngươi thân phận, cho ngươi địa vị, thế nào?”

Sắc mặt Quân Tuyệt trắng bệch trong chớp mắt, ánh mắt của hắn gắt gao nhìn Minh Thù như không thể tin, tại sao nàng lại đưa ra yêu cầu hoang đường như vậy.

Quân Tuyệt im lặng, không đồng ý với Minh Thù.

Minh Thù cầm điểm tâm rời đi, đám người Liên Tâm kinh hãi đuổi theo.

Bệ hạ thật sự để ý Quân Tuyệt? Hay là chỉ nói đùa? Nếu bệ hạ thật sự để ý Quân Tuyệt, đến lúc đó phải làm sao.

Đi được một đoạn khá xa, Minh Thù dừng lại, nghiêng đầu nhìn về một hướng khác: “Liên Tâm.”

“Bệ hạ.”

“Tốt xấu gì cũng là hoàng đế tiền triều, cho người hầu hạ tốt.”

Đáy lòng Liên Tâm không dễ chịu gì: “Bệ hạ, người vừa nói đùa ư?”

“Sao hả?”

Liên Tâm nhìn Minh Thù: “Để… Quân Tuyệt làm nam sủng cho người.”

Minh Thù cười: “Không phải.”

Liên Tâm: “…”

Liên Tâm nuốt nước bọt, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt: “Bệ hạ, hắn là người của tiền triều… Người muốn ai cũng được, chỉ là không thể muốn hắn.”

Minh Thù rũ tầm mắt xuống nhìn điểm tâm trong tay, khóe môi cong lên một độ cong hoàn mỹ.

Nhưng ta chỉ muốn hắn.

…

Chuyện của Chu gia lan truyền rất nhanh, bây giờ trong hoàng thành đã có người nói Minh Thù tổn hại luật pháp, bao che gian thần tham ô.

Lúc này Chu đại nhân đang quỳ gối trên Dưỡng Tâm điện.

Minh Thù lười biếng tựa vào long ỷ, bên cạnh là bánh ngọt tinh xảo tỏa ra mùi thơm mê người. Nàng tự tay cầm một khối bánh đậu đỏ cao ngất, khẽ gọi một tiếng: “Chu đại nhân.”

Chu đại nhân cúi đầu thấp hơn: “Bệ hạ.”

“Vụ án ông tham ô, chứng cứ vô cùng xác thực nhưng trẫm đối đầu với áp lực thả ông ra.”

“Đa tạ bệ hạ tín nhiệm, thần lấy danh dự người đứng đầu bảo đảm thần tuyệt đối không tham ô, có người vu oan hãm hại thần.” Giọng nói của Chu đại nhân chắc nịch.

“Cho nên…” Minh Thù kéo dài giọng: “Bây giờ ông cần phải cống hiến cho trẫm… tìm ra chứng cứ, chứng minh sự trong sạch của mình.”

Chu đại nhân hoài nghi ngẩng đầu lên, vừa rồi bệ hạ nói gì mà cống hiến? Cống hiến cái gì?

“Bệ hạ bảo thần tự mình tìm?”

“Hay muốn trẫm đi tìm?”

“Ý thần không phải như vậy.” Chu đại nhân giải thích:

“Bây giờ thần là người mang tội, nếu như để thần tự phá án, cho dù điều tra ra cũng sẽ có người không phục.”

“Ồ, vậy thì chém đi là được.” Minh Thù đáp một tiếng nhẹ bẫng.

Chu đại nhân hoảng sợ.

Không không không… bệ hạ, cái này không đúng!

Chu đại nhân quay cuồng bị mời ra khỏi Dưỡng Tâm điện. Liên Tâm đóng cửa điện, bước chậm tới trước mặt Minh Thù.

“Ngươi cảm thấy Chu đại nhân có đáng tin không?” Minh Thù hỏi Liên Tâm.

Liên Tâm cúi thấp đầu: “Liên Tâm không dám nói bừa.”

“Trẫm bảo ngươi nói.”

Liên Tâm xiết chặt ngón tay: “Chu đại nhân là lão thần theo chân tiên hoàng, trung thành và tận tâm với tiên hoàng. Trước đây ông ấy còn tuyên thề trước mặt tiên hoàng là sẽ phò tá bệ hạ, Liên Tâm cho rằng… Chu đại nhân đáng tin.”

Minh Thù cười một cái, không đánh giá lời nói của Liên Tâm: “Quân Tuyệt thế nào rồi?”

“Không có động tĩnh gì.” Liên Tâm đáp:

“Bên đó đã sắp xếp xong, sẽ không có ai khi dễ hắn.”

Minh Thù gật đầu, nhắc nhở một câu: “Đừng để hắn nhìn ra, thời điểm nên khi dễ vẫn nên khi dễ một chút, đừng động thủ là được.”

Liên Tâm: “…” Bệ hạ, người chơi trò gì vậy!

Minh Thù vùi trong Dưỡng Tâm điện ăn đồ ăn, tấu sớ trên bàn không nhúc nhích lấy một quyển. Liên Tâm đã muốn thúc giục mấy lần, cuối cùng đều dừng lại dưới ánh mắt của Minh Thù.

Liên Tâm đứng một bên, đáy lòng tràn đầy day dứt.

Hành vi mấy hôm nay của bệ hạ quả thực là không đúng lẽ thường, lười biếng, thấy ai cũng cười, một chút giá trị của bệ hạ cũng không có. Nhưng hết lần này tới lần khác ánh mắt tình cờ của nàng lại khiến người ta rụt rè.

[Ký chủ, xin cô đừng lãng phí thời gian.] Hài Hòa Hiệu đột nhiên đụng đến: [Trong lúc cô làm hôn quân, xin cô làm một minh quân.]

Minh Thù suýt chút nữa bị điểm tâm làm nghẹn chết.

Nàng luống cuống tay chân bưng trà uống một ngụm, nuốt điểm tâm xuống, thở một hơi.

Hài Hòa Hiệu, e là ngươi đang trêu chọc trẫm. Ngươi nói trẫm nghe, sao có thể làm hôn quân lại đồng thời còn phải làm một minh quân được? Trẫm lại không thể phân thân!

[Làm hôn quân của triều thần, làm minh quân của thiên hạ.]

Hài Hòa Hiệu dừng một chút.

[Ký chủ, cô không cảm thấy như vậy triều thần sẽ càng muốn đánh chết cô sao?] Đây chính là nó nghĩ rất lâu mới nghĩ ra đấy.

Minh Thù: “…” Biết chơi đấy!

Đạo diễn, trẫm có thể xin đổi một hệ thống khác không?

[Hơn nữa ký chủ, nếu thật sự mất nước, cô sẽ không còn nhiều đồ ăn ngon như vậy nữa.] Hệ thống sợ Minh Thù không làm, lại chêm thêm một câu.

Minh Thù: “…” Không phải chỉ là minh quân thôi sao! Trẫm làm được!

Minh Thù thuận tay cầm tấu sớ trên bàn, mở ra…

Viết linh ta linh tinh gì thế này!

Minh Thù lật vài bản liên tiếp, đều viết loằng ngoằng, người xem sắp bị ám ảnh rồi.

Cô sờ hai miếng bánh ngọt an ủi.

…

[Hài Hòa Hiệu]

Minh Thù: Trẫm chính là làm hôn quân.

Cửu thiếu: Bệ hạ cần một mỹ nhân hại nước hại dân.

Minh Thù: Nói rất có đạo lý.

Cửu thiếu: [Ngượng ngùng]

Minh Thù: Dâng đồ ăn vặt lên!

Cửu thiếu: Phụt…

Cửu thiếu: Cô nhìn lão tử đi! Dâng đồ ăn cái gì, đồ ăn vặt có gì tốt! Nhìn lão tử!

Tiểu tiên nữ: Thực ra Phiêu Phiêu cũng là một mỹ nhân, khuê nữ, đánh phát không? Có thể mua đồ ăn vặt đó!

Minh Thù: Dâng!

Cửu thiếu: Đao đâu!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 550: Hầu Hạ Ngô Hoàng (5)

Chu đại nhân dù sao cũng là đương sự, cẩn thận tỉ mỉ đi thăm dò, Ninh Phù Dung dù có làm bí ẩn thế nào cũng sẽ có chỗ sơ hở.

Trên triều đình có người phản đối quyết định của Minh Thù nhưng làm một hôn quân, Minh Thù vẫn duy trì làm theo ý mình, để Chu đại nhân chứng minh sự thanh bạch cho mình.

Chu đại nhân dù gì cũng làm quan mấy mươi năm, rất nhanh đã tra được một người nhưng tra được đến đây thì mất manh mối, còn người kia bị thẩm vấn nên thừa nhận là hắn làm.

Vụ án này chẳng biết tại sao lại phá được kỳ lạ như thế.

Chu đại nhân được hồi phục chức quan.

Ninh Phù Dung vẫn viện cớ bệnh không vào triều, sau khi vụ án được phá, cũng bắt đầu vào triều. Nàng không có chủ trương đối đầu với Chu đại nhân, trước đây mở miệng đều là người sau lưng nàng nên nàng đứng ở đầu bên phải vẫn bình tĩnh.

Minh Thù chống cằm nghe báo cáo nhàm chán, đa số đều là chuyện nhỏ nhặt không đáng kể đến.

Đợi mọi người tạm thời nói xong, Ninh Phù Dung tiến lên một bước, khom lưng chắp tay: “Bệ hạ, hậu cung không thể vô chủ.”

Chủ đề này vừa được nói ra, đại điện liền rơi vào im lặng. Sau đó thì có đại thần phụ họa, bảo Minh Thù lập phượng quân, dù không lập phượng quân, cũng phải lập trắc quân gì đó.

“Thừa tướng đại nhân nói có lý.” Minh Thù cắt đứt những đại thần kia.

“Trẫm nhìn thừa tướng đại nhân không tồi, chi bằng thừa tướng đại nhân tiến cung?”

Quần chúng sợ ngây người.

Bệ hạ!

Có phải người đã quên giới tính người rồi không!

[...] Ngay cả Hài Hòa Hiệu cũng không bình tĩnh được gửi cho Minh Thù mấy dấu chấm, biểu thị mình đã bị giật mình.

Cái này là thao tác tồi gì đây!

Ký chủ rốt cuộc còn có gì không làm được!

Sắc mặt Ninh Phù Dung cũng hơi cứng lại: “Bệ hạ, thần là nữ tử.”

Tên ngốc này rốt cuộc muốn làm cái gì?

“Hậu cung không phải đều là nữ tử sao?” Minh Thù nói điều hiển nhiên.

“Trẫm nhìn thừa tướng đại nhân ngươi rất tốt, ngươi không thích trẫm sao? Trẫm thì lại rất thích ngươi đấy.”

Bệ hạ thích thừa tướng?

Ôi trời ơi! Thừa tướng là nữ tử mà! Bệ hạ thích nữ tử sao?

Quần thần đã không thể dùng khiếp sợ để hình dung hoàn cảnh lúc này, lẽ nào trước đây bệ hạ nghe lời thừa tướng như vậy là bởi vì thích thừa tướng?

Bọn họ dường như đã biết điều gì đó không nên biết, có thể bị diệt khẩu hay không...

Ninh Phù Dung dường như cắn răng: “Bệ hạ, người nên nạp nam tử.”

Minh Thù tiếp tục mò mẩm: “Ngươi cải nam trang không được sao, sao vậy, thừa tướng không muốn tiến cung ư?”

Chọc ngươi giận không được, coi như ngươi thua!

Ninh Phù Dung đúng là người làm đại sự, nội tâm đang dâng lên cơn giận dữ nhưng nét mặt vẫn lễ phép nói: “Bệ hạ, đừng mang vi thần ra trêu đùa, vi thần làm sao có thể tiến cung. Thế gia công tử tuổi tác thích hợp cũng không ít, thần đã cho người chuẩn bị xong những bức chân dung, bệ hạ có thể xem trước xem có được ai vừa ý hay không.”

“Ta chỉ thích ngươi nên phải làm sao bây giờ.” Thích giá trị thù hận của ngươi.

Ninh Phù Dung: “...”

Ánh mắt quái dị qua lại giữa Ninh Phù Dung và Minh Thù, Ninh Phù Dung tức đến mức muốn phủi tay rời đi, nàng ta đang cố ý muốn khiến cho mình khó chịu.

Nàng thân là nữ tử, làm sao có thể vào hậu cung của nữ hoàng?

“Hay là bệ hạ xem chân dung trước.” Ninh Phù Dung hít thở sâu một hơi, trực tiếp cho người trình bức họa lên.

Đối với phái vẽ trừu tượng cổ đại, nàng không có chút hy vọng nào nên bức họa được mở ra, quần thần nghe nữ hoàng trên ngai vàng bắt đầu phê bình.

“Người này ăn cái gì lớn lên vậy, hù trẫm sợ chết rồi, tiếp đi.”

“Thấp như vậy sao, tiếp đi.”

“Xấu như vậy, tiếp.”

“Kế tiếp...”

Đợi đến khi xem xong bức vẽ cuối cùng, trên mặt quần thần đều có chút không nhịn được, những người bị chửi trong bức họa cũng có con cái nhà bọn họ.

Con mình bị chê bai thậm tệ như thế thì ai có thể vui vẻ?

Minh Thù dường như thấy được giá trị thù hận +100, +100...

Minh Thù ném bức họa, vừa nhìn về phía Ninh Phù Dung, lộ ra một hàm răng trắng, nụ cười ôn hòa: “Thừa tướng đại nhân, trẫm nhìn ngươi thực sự rất tốt.”

Ninh Phù Dung không nói tiếp nổi, nàng có thể nói như thế nào? Quỳ xuống kêu không muốn hay bằng lòng? Đều không thể!

Tình hình có chút lúng túng.

Cuối cùng vẫn là Minh Thù cảm thấy hơi đói, cho bãi triều.

Thù hận không phải một sớm một chiều là có thể kéo được đầy.

Không sao, chúng từ từ sẽ đến đủ.

Trẫm có nhiều thời gian.

Ăn no lại chiến!

-

Ra khỏi đại điện, Ninh Phù Dung đi một mình, bên cạnh là đại thần cùng đi ra, bọn họ nén thấp âm thanh thảo luận.

“Bệ hạ sẽ không thích thừa tướng thật chứ?”

“Thừa tướng là nữ tử, bệ hạ sao có thể thích nữ tử...”

“Dung mạo của thừa tướng, ai mà không lay động? Bệ hạ trước kia vẫn hay ở cùng thừa tướng, ta thấy bệ hạ rất có khả năng thích thừa tướng.”

“Chuyện này...”

Các đại thần cảm thấy khó mà tin được, lại cảm thấy không hợp lý.

Thân là nữ hoàng, sao có thể thích nữ tử.

Mà Ninh Phù Dung nghe xong những nghị luận kia, cả người càng cảm thấy không khỏe.

Đông Khuynh vẫn rất ỷ lại nàng, đây là do một tay nàng tạo thành, cũng là kết quả nàng muốn.

Nhưng...

Thích nàng ta?

Ninh Phù Dung nhớ tới lần trước Đông Khuynh xuất cung gặp được nàng và một vị công tử, sau khi hồi cung, nàng ấy tiếp nhận nam tử được đưa đến, còn an bài tại Vị Ương cung.

Chẳng lẽ là dỗi mình?

Ninh Phù Dung nhịn không được cả người sởn cả gai ốc, trong lòng cảm thấy hơi hoang đường.

Nam tử thích nam tử, nữ tử thích nữ tử... trong lịch sử, cũng không phải là không có ghi chép như vậy.

Bình thường gia đình sẽ cảm thấy như vậy là có bệnh, là trúng tà, nhưng nhà đế vương thì sao? Đế vương muốn thích người nào, ai dám ngăn cản?

Có thể chỉ như vậy mới giải thích được, nàng mượn cớ đối xử với mình như vậy...

Ninh Phù Dung càng nghĩ càng thấy lạnh lẽo, nàng nhanh chóng hồi phủ: “Dịch công tử đâu?”

Người hầu bên cạnh trả lời: “Ở thư phòng.”

Ninh Phù Dung bước nhanh về phía thư phòng, Dịch Lãng thấy nàng trở về, đứng dậy nghênh đón. Ninh Phù Dung cũng chỉ tiến lên cởi y phục hắn, thư tịch trên thư án bị lùa xuống đất.

“Đại nhân... người...”

Câu nói kế tiếp của Dịch Lãng bị chặn lại, hai người mây mưa ở thư phòng một hồi.

Xong việc Ninh Phù Dung mới thở phào, nàng vẫn thích nam tử.

Dịch Lãng khoác y phục, không hiểu hỏi Ninh Phù Dung: “Đại nhân, người làm sao vậy?”

Ninh Phù Dung xoa chân mày, kể chuyện ở triều đình hôm nay cho Dịch Lãng nghe qua.

Kiếp trước Dịch Lãng cũng rất thích nàng nhưng trong mắt nàng chỉ có Diệp Mạc Trần, mãi đến khi chết mới biết được hắn đối với mình tình nghĩa sâu đậm nên đời này nàng đã sớm đặt người đàn ông này bên mình.

Diệp Mạc Trần nàng muốn, Dịch Lãng nàng cũng muốn.

“Trước đây lúc người tiến cung, tuổi nàng ta còn nhỏ. Người theo nàng ta hơn ba năm như vậy, thậm chí có lúc ở cùng một chỗ với nàng ta, nàng ta có tình cảm khác đối với người cũng là điều có thể lý giải.” Dịch Lãng chậm rãi nói:

“Đại nhân, nếu quả thật là như thế thì đây cũng là một cơ hội tốt.”

“Ngươi bảo ta đi lấy lòng nàng ta?”

“Đại nhân, nàng ta suy cho cùng vẫn còn con nít, dỗ dành là được rồi.”

Ninh Phù Dung: “…”

Nàng cảm thấy không đơn giản như vậy.

Nhưng điều Dịch Lãng nói và suy nghĩ của nàng trước kia không hẹn mà gặp, vì sao nàng ta đột nhiên nhắm vào mình như thế? Không có dấu hiệu nào, bên người nàng ta cũng không xuất hiện người nào..

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 551: Hầu Hạ Ngô Hoàng (6)

Minh Thù bên này vẫn không biết dự định của Ninh Phù Dung, nàng đang nhìn Mạnh Lương ăn bánh trôi.

Mạnh Lương dường như bị nhìn nên có chút không được tự nhiên, méo xệch giải thích: “Bệ hạ, thần mặc thường phục tương đối dễ hành động, trong cung nhiều tai mắt, phụ thân thương lượng với thần, để cho thần ở bên cạnh bệ hạ thế này.”

Giải thích không chút lỗi nào.

Minh Thù cũng không ý kiến, nàng buông bát trống không xuống: “Buổi tối không cần canh chừng, trở về đi.”

Khuôn mặt Mạnh Lương nghiêm túc: “Bệ hạ, vậy không được, thần phải một tấc cũng không rời.”

Minh Thù: “...”

Mạnh Lương kiên trì, Minh Thù chỉ có thể đuổi hắn ra ngoài.

Mạnh Lương và Liên Tâm lướt qua người nhau. Liên Tâm đi hơi nhanh, mấy bước liền đến trước mặt Minh Thù, giọng nói nhỏ nhẹ truyền vào trong tai Mạnh Lương: “Bệ hạ, Quân Tuyệt muốn gặp người.”

Quân Tuyệt?

Đó không phải là...

Trong lòng Mạnh Lương thầm kinh ngạc nhưng hắn lúc này không thể quay đầu, dùng dằng đi ra ngoài điện, đằng sau không có âm thanh nào.

-

Y phục trên người Quân Tuyệt dường như không thay, vẫn là bộ lần trước Minh Thù nhìn thấy hắn, có chút cũ nát, giặt đến hiện lên màu trắng.

Hắn được dẫn vào tẩm điện Minh Thù, hương thơm ngào ngạt bao phủ cung điện. Quân Tuyệt rất quen thuộc đối với nơi này, đây... từng là tẩm điện của hắn.

Tuy là không đến ba tháng.

Quân Tuyệt nhìn qua bình phong.

Long bào vàng chói uốn lượn trên mặt đất, nữ tử mềm mỏng nghiêng người dựa vào giường êm, trong tay đang cầm một con thú đủ mọi màu sắc.

“Bệ hạ, Quân... Quân công tử đến rồi.”

Hai tay Minh Thù chộp lại, đậy kín thú nhỏ đủ mọi màu sắc trong tay, tùy ý nhét vào trong tay áo: “Gặp trẫm làm gì?”

“Lần trước người nói còn giữ lời không?” Quân Tuyệt nhìn thẳng Minh Thù.

“Lần trước ta nói gì?” Minh Thù cười.

“Người nói...” Quân Tuyệt dừng một chút, như là cắn răng nói ra:

“Làm nam sủng cho người, người để ta rời khỏi nơi đó.”

“Trẫm có nói sao?” Gương mặt Minh Thù mông lung: “Ngươi nghe lầm rồi.”

Quân Tuyệt: “...”

Đùa lão tử sao!

Hắn không thể đợi mãi ở chỗ đó, nhiều ngày như vậy, hắn vẫn không gặp nàng một lần, ngay cả mặt cũng không thấy, lấy cái gì đi tiến công chiếm đóng? Đưa tình bằng niềm tin sao?

Lão tử cố gắng khắc phục bóng ma nam sủng, tên thần kinh này lại giở trò với lão tử? Có nhân tính hay không chứ!

Minh Thù cười khanh khách nhìn hắn, ý kia hình như muốn nói, chính là thích chơi ngươi đó, sao nào?

“Bệ hạ, giữ ta lại, đối với người mà nói chỉ có thể là một chuyện tốt.” Quân Tuyệt tranh thủ nỗ lực vì mình, hắn nhất định phải ở lại bên nàng, nếu không... làm nhiệm vụ phụ.

Minh Thù cười mà như không cười: “Giữ ngươi bên người, ngươi biết sẽ có bao nhiêu người muốn đập đầu vào cột tự tử trên Kim Loan điện không?”

Quân Tuyệt: “...”

Cho nên lần trước nàng chỉ là tâm huyết dâng trào, giờ đột nhiên nghĩ thông, từ bỏ hắn rồi sao?

Người nước Tịch Chiếu vốn đẹp, hắn vẫn hoàng đế... Được rồi, tuy là hoàng đế vong quốc nhưng đó cũng là hoàng đế, nếu gương mặt này không phải đệ nhất, e không ai dám xưng là đệ nhất.

Say mê mỹ sắc phản diện thì sao?

Quân Tuyệt muốn làm một người nhẫn nhịn vì thù hận, điều này với hắn mà nói có chút khó khăn. Dù sao hiện tại hắn thầm muốn lấy đao chém chết cái người nghĩ và nói không thống nhất này, khẩu thị tâm phi, còn thần kinh nỗ lực phá nhân vật người khác.

Hít sâu!

Bình tĩnh! Lão tử có thể thắng!

“Bệ hạ có thể đổi cho ta một thân phận.” Quân Tuyệt quả thật có chút mẫn cảm với thân phận này, nhưng đổi một thân phận thì lại khác, dù có người biết cũng sẽ không khơi ra.

“Vì sao trẫm phải phí công sức với ngươi như vậy.”

Vì sao? Lão tử dáng dấp đẹp còn chưa đủ sao? Nhìn Thương Trụ phát rồ vì Đát Kỷ làm bao nhiêu chuyện thất đức, ngươi không thể học một ít đi?

Ánh mắt Quân Tuyệt nghiêm túc: “Bệ hạ, ta có thể giúp người.”

Minh Thù trong lòng cảm thán, nếu ngươi có thể cho ta điểm giá trị thù hận, đó chính là giúp ta rồi.

Ừm...

Hài Hòa Hiệu dường như chưa gửi nhiệm vụ phụ.

[Nhiệm vụ phụ...]

Ngươi xem tiểu yêu tinh đánh lộn đến quên luôn rồi sao!

[... Thu hoạch giá trị thù hận Mạnh Lương.]

“...”

Hết rồi sao?

[Hết rồi.]

Minh Thù: “...” Chuyện này không khoa học!

Liên quan gì đến chuyện Mạnh Lương?

Minh Thù tự tay xoa xoa chân mày: “Liên Tâm, đưa hắn trở về trước.”

“Bệ hạ.” Giọng nói Quân Tuyệt cao cao: “Để cho ta ở lại bên cạnh người, người nhất định sẽ không hối hận, ta có thể giúp người.”

Minh Thù phất tay.

Liên Tâm vội vàng mời Quân Tuyệt đi ra ngoài.

-

Mạnh Lương hơi rụt rè, hắn nhìn nữ hoàng đứng ở bên ngoài Dưỡng Tâm điện một chút, nàng đứng ở đằng kia nhìn mình cả nửa canh giờ làm gì thế nhỉ?

Áp lực tâm lý thật lớn...

Mạnh Lương hít thở sâu một hơi, đi về phía Minh Thù: “Bệ hạ, đêm đã khuya.”

Minh Thù lắc đầu.

Mạnh Lương không biết Minh Thù lắc đầu có ý gì, chỉ có thể hỏi dò xét: “Bệ hạ không ngủ được sao?”

Minh Thù vẫn không nói, Mạnh Lương suy nghĩ một chút: “Bệ hạ muốn trò chuyện sao?”

Không muốn!

Minh Thù vung long bào, vào Dưỡng Tâm điện.

Mạnh Lương bị long bào quét qua, gió kia lạnh run run, có chút ngơ ngác nhìn hình bóng Minh Thù biến mất ở cửa điện.

Một đêm lặng yên qua đi, chân trời hé lên ánh sáng nhạt.

Sương mù sáng sớm tràn ngập, toàn bộ Dưỡng Tâm điện dường như đều bị bao phủ trong sương mù.

Quân Tuyệt đi trong sương mù sáng sớm để đến, Liên Tâm cầm đèn cung đình bát giác khắc hoa dẫn đường ở phía trước, xua tan một mảng sương trắng.

Thân thể hắn có chút đơn côi, sương mù sáng sớm làm mờ ảo khuôn mặt của hắn nhưng không cách nào làm mờ nhạt thân thể đầy khí chất kia.

Mạnh Lương canh giữ trước cửa điện, thấy Quân Tuyệt qua đây, hắn nhíu mày lại, tự tay ngăn người: “Liên Tâm sớm như vậy, bệ hạ vẫn chưa thức giấc.”

“Tiểu Mạnh tướng quân, là bệ hạ triệu kiến.”

Liên Tâm cẩn thận trả lời.

“Sao ta lại không biết?”

“Vừa rồi tiểu Mạnh tướng quân rời khỏi.” Liên Tâm cười cười:

“Mong tiểu Mạnh tướng quân nhường qua một bên, bệ hạ đang chờ bên trong.”

Mạnh Lương như là hoài nghi, hoặc như là gì khác, dùng ánh mắt quan sát Quân Tuyệt từ trên xuống dưới nhiều lần, chậm rãi buông tay xuống.

Quân Tuyệt thoáng ngẩng đầu, cười thản nhiên với hắn.

Mạnh Lương chau mày, nhìn Quân Tuyệt theo Liên Tâm vào Dưỡng Tâm điện, khoảnh khắc Liên Tâm từ Dưỡng Tâm điện đi ra, cũng đóng cửa lại...

Đóng cửa làm gì!

-

Trong điện.

Minh Thù mang quần áo chỉnh tề, ngồi ở sát mép giường rồng, vuốt vuốt một miếng ngọc phía dưới có tua.

Quân Tuyệt đứng ở trước mặt nàng, lên tiếng: “Bệ hạ.”

Minh Thù ngẩng đầu: “Qua đây.”

Quân Tuyệt lưỡng lự một chút rồi từ từ đi qua, Minh Thù giơ tay lên thắt ngọc ở bên hông hắn: “Bắt đầu từ hôm nay, ngươi chính là người đứng đầu hậu cung này, phượng quân của trẫm.”

Đồng tử Quân Tuyệt hơi co lại, chuyện này... chuyện này có điểm không giống với hắn nghĩ!

Không phải ngươi nói mọi người sẽ đập đầu vào cột trên Kim Loan điện sao?

“Không vui sao? Trước đó không phải la hét muốn ở bên cạnh ta sao?” Minh Thù thu tay về.

“Bây giờ hối hận rồi?”

Phượng quân...

Gần quan được ban lộc.

Vì nhiệm vụ... thiệt thòi một chút cũng được, dù gì lão tử co được duỗi được, trở về lại là một trang hảo hán.

“Bệ hạ muốn phong ta làm phượng quân thật, hay là chỉ cho ta một thân phận?”

“Thích ngươi sao?” Minh Thù cười:

“Ngươi cũng quá đề cao mình rồi.”

Lão tử đẹp mắt như vậy, thích không phải rất bình thường sao!

“Bệ hạ là đồng ý hợp tác với ta?” Hắn cũng không nghĩ rằng có thể hoàn thành nhiệm vụ nhanh như vậy, không chừng kẻ thần kinh này lại có chủ ý xấu gì nữa, cần đề phòng một chút.

“Cứ coi là vậy đi.”

Minh Thù chỉ muốn phong hắn làm phượng quân mà thôi, chỉ đơn giản như vậy. Nhưng hắn muốn nghĩ nhiều, Minh Thù cũng sẽ không giải thích.

Quân Tuyệt suy nghĩ một chút: “Bệ hạ sẽ nạp những nam tử khác sao?” Chuyện này vẫn rất quan trọng, lão tử co được duỗi được, không có nghĩa là lão tử có thể tiếp nhận chuyện ngoài lão tử ra còn người khác.

“Có lẽ có, có lẽ không, ai biết được.” Minh Thù cười khẽ: “Sao, rất để tâm sao?”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 552: Hầu Hạ Ngô Hoàng (7)

“Để tâm.” Quân Tuyệt ngước cằm.

“Ta dù gì cũng là đế vương tiền triều, dù bệ hạ vì nguyên nhân khác phong ta làm phượng quân, ta cũng không hy vọng hậu cung có người khác.”

Người khác đến, nàng bị người ta cướp đi thì phải làm sao đây?

“Lời nói này không đúng, nếu trẫm không tìm vài người cho ngươi, ngươi quản ai đây?” Đáy mắt Minh Thù ý cười nồng đượm:

“Thân là phượng quân, ngươi phải có người bên dưới để quản.”

“Xin lỗi bệ hạ, ta không có.” Quân Tuyệt nói rất chí khí hùng hồn.

Thân thể này của hắn trước đây chính là được nuông chiều từ bé, yếu ớt vô cùng, tuy bị giam lỏng nhiều năm như vậy nhưng tính khí vẫn mang dáng vẻ kia.

Cho nên giờ hắn nói như vậy, hoàn toàn không bệnh hoạn gì.

“Ôi.”

Minh Thù như là thở dài bất đắc dĩ, hoặc như là tùy tiện đáp một tiếng, khóe miệng nàng cong lên xinh đẹp, đứng dậy từ trên giường rồng, đi về phía hắn: “Thánh chỉ ngày hôm nay sẽ ban ra, ngươi muốn nghỉ ngơi ở đâu?”

“Dưỡng Tâm điện.”

Minh Thù chẹp miệng: “Trẫm có cần tặng cho ngươi luôn ngôi vị hoàng đế?”

Ngươi bằng lòng thì ta cũng có thể tiếp nhận.

Đương nhiên những lời này Quân Tuyệt không dám nói, hắn bất đắc dĩ nói thầm: “Trước đây ta chỉ ở Dưỡng Tâm điện, Tiên Vũ cung.”

Ba chữ phía sau hắn đọc rõ ràng từng chữ, lấn át câu chữ phía trước.

“Phượng Loan cung không được sao?” Đó mới là chỗ phượng quân nên ở.

Quân Tuyệt lắc đầu, cách Dưỡng Tâm điện quá xa, hắn cần gần một chút, tránh để người thần kinh này bị người ta dụ chạy mất.

Minh Thù cúi đầu bắt đầu viết thánh chỉ, Quân Tuyệt đứng đối diện án thư, nhìn từng chữ rồng bay phượng múa hiện lên ở trên thánh chỉ.

Quân Tuyệt nhanh chóng thu tầm mắt lại, hỏi nàng: “Người bên cạnh người, người tín nhiệm nhất người nào?”

“Có quan trọng không?”

“Nếu như người muốn ngồi vững ngôi vị hoàng đế này thì nó rất quan trọng.”

“Liên Tâm.” Minh Thù nói một tiếng.

Quân Tuyệt suy nghĩ một lát: “Ta cần người nói cục diện hiện giờ.”

Hắn không thể nói thẳng, nếu không sẽ gây nên hoài nghi, một khi bị giam lỏng sao có thể biết cục diện triều đình.

Minh Thù để bút xuống: “Có cái gì mà nói, giờ trẫm đang muốn trị Ninh Phù Dung một chút, người khác không quan trọng.”

“Không phải người tín nhiệm nàng ta nhất sao?”

Chuyện này dù hắn bị giam lỏng hắn cũng có biết đến, Ninh Phù Dung là thân tín bên người nàng.

“Trẫm để cho nàng ta tiến cung, nàng ta lại không muốn, ngươi nói có đúng là nên trị nàng ta một chút hay không?”

Quân Tuyệt: “...”

Cái gì?

Tại sao phải để Ninh Phù Dung tiến cung, nàng không phải nữ sao? Nữ giả nam trang? Không phải không phải không phải, không có khả năng, Ninh Phù Dung nhất định là nữ.

Người thần kinh này không phải sẽ thích nữ, sau đó lấy mình làm tấm chắn chứ!

Sao lại có thể đáng sợ như vậy chứ!

Minh Thù không biết Quân Tuyệt đang nghĩ gì nhưng nhìn thần sắc biến đổi liên tục, phỏng đoán là hắn chẳng nghĩ được chuyện tốt lành gì.

Kẻ ngốc lắm trò.

“Liên Tâm.” Minh Thù cao giọng gọi một tiếng.

Liên Tâm đẩy mở cửa đi vào.

“Sao vẫn chưa mang bữa sáng lên.” Muốn bỏ đói trẫm để kế thừa đồ ăn vặt của trẫm sao?

Khóe miệng Liên Tâm co rút khó đoán: “Bệ hạ, sắp đến giờ lên triều rồi, bãi triều trở về rồi ăn...”

“Để cho bọn họ chờ đi, trẫm ăn xong sẽ lên đó!”

Trời đất bao la, ăn là lớn nhất.

Dân dĩ thực vi thiên.

Không bệnh hoạn.

“Truyền lệnh đi, sững ra làm gì, nhìn trẫm có thể nhìn ra đồ ăn sao?”

Liên Tâm âm thầm lau mồ hôi lạnh, nhanh đi truyền lệnh.

-

Thời gian lên triều đã qua nửa canh giờ, Minh Thù mới chậm rãi ung dung lên ngai vàng, xiêu vẹo ngồi vào ghế, người bên dưới nhìn vào đều tối sầm mặt lại.

Bệ hạ sao giờ ngay cả hình tượng cũng đã mất đi rồi?

Quân Tuyệt cùng đi với Minh Thù mà trong lòng tràn đầy phức tạp, hắn dĩ nhiên không lộ diện, mà là đợi ở phía sau trong Thiên điện, có thể nhìn thấy tình hình trên triều đình.

Minh Thù cười híp mắt mở miệng: “Ngày hôm nay trẫm đến nói cho các ngươi biết một tin tốt.”

Chúng đại thần: “...”

Mặc dù không biết vì sao nhưng bọn họ cảm thấy e không phải là tin tức tốt gì.

Giây phút tuyên đọc thánh chỉ, Quân Tuyệt nhìn xuống phía dưới thấy một đám triều thần mang biểu cảm như bị sét đánh.

Cái tên Quân Tuyệt này bọn họ có ai mà không biết? Hoàng đế vong quốc nước Tịch Chiếu, trước đây tiên hoàng không xử trí hắn, giờ hoàng đế mới lại muốn lập hắn làm phượng quân sao?

“Bệ hạ, không thể được!”

“Bệ hạ, không được!”

Lũ triều thần nhao nhao quỳ phục trên đất, liên tục mở miệng nói không được, phản ứng lớn hơn nhiều so với Liên Tâm.

Ngày hôm qua bọn họ bị chuyện Minh Thù coi trọng thừa tướng làm cho kích động, sáng sớm hôm nay lại đả kích một lần nữa... có thể thượng triều một cách bình yên không!

Chưa sáng bọn họ đã phải vội vào triều, đồ ăn sáng chưa kịp ăn, người cao tuổi rồi, dễ dàng lắm sao!

Minh Thù đối diện với phản ứng của đám này triều thần phía dưới không để ý là bao, ung dung nói: “Hoặc là lập Quân Tuyệt làm phượng quân, hoặc là... để cho thừa tướng tiến cung, mọi người chọn một.”

Ninh Phù Dung đột nhiên như trúng đạn, nàng liếc mắt nhìn Minh Thù một cách quái dị.

Đột ngột lập phượng quân, nàng ta cố ý khích mình hay là có mục đích riêng? Quân Tuyệt... hoàng đế vong quốc tiền triều...

Ninh Phù Dung tâm tư phức tạp, nàng có chút không hiểu được cục diện bây giờ, dường như những an bài trước kia của nàng, lúc này đều bắt đầu trở nên bất lực.

“Có mục chọn thứ ba không?” Một đại thần quỳ bên trái yếu ớt hỏi.

Thừa tướng là nữ tử, tuyệt đối không thể tiến cung.

Nhưng Quân Tuyệt... cũng không được mà!

Minh Thù chống cằm, “ừm” một tiếng: “Mọi người đập đầu chết trên Kim Loan điện.”

Chúng đại thần: “...” Hoàng đế buộc bọn họ đi tìm chết là vì cái gì?

Đại điện nhất thời yên tĩnh lại.

Mọi người dường như nín thở, sợ đánh vỡ sự yên lặng quái dị lúc này, phải đưa ra lựa chọn.

Là đi chết, hay là đưa thừa tướng vào cung, hoặc là đồng ý Quân Tuyệt làm phượng quân?

Nhìn như có nhiều lựa chọn, kỳ thực... đều là hố cả.

[Ký chủ, Quân Tuyệt không có giá trị thù hận, cô không nên lãng phí thời gian.] Hài Hòa Hiệu không nhịn được.

[Cô phải phong Mạnh Lương làm phượng quân, sau đó đưa hắn vào lãnh cung, hoặc cho nhiều người tiến cung, trước tiên nâng hắn lên trên mây rồi lại giẫm xuống phía dưới, giá trị thù hận nhiều lắm đấy!]

Minh Thù: “...” Ngươi làm đi, ta thoái vị cho ngươi làm.

[...] Ta có thể thì còn cần cô sao? Một lát, Hài Hòa Hiệu nói khô khốc: [Ký chủ cố gắng lên.]

“Bệ hạ, lập Quân Tuyệt làm phượng quân cũng không phải không thể.” Ninh Phù Dung cất giọng phá vỡ sự yên lặng, nàng không thể tiến cung, cũng không thể đập đầu tự tử trên Kim Loan điện.

“Hậu cung trống rỗng, chi bằng bệ hạ lại lập một vị quý quân và mấy vị thị quân, cũng là có thể ở bên phượng quân, để tránh việc phượng quân không thích nghi được.”

Lời này có ý ngầm chính là, người muốn lập Quân Tuyệt làm phượng quân vẫn có thể, nhưng người còn phải cho thêm vài người nữa tiến cung, bằng không chuyện này sẽ không được.

“Thừa tướng muốn thì cứ tiến cung, trẫm rất vui lòng, còn nếu là người khác... thì hãy quên đi, trẫm không nhìn thứ khiến mình nuốt không trôi.”

Ánh mắt oán giận đến từ chúng đại thần.

Ninh Phù Dung: “...” Nàng ta và mình có ân oán gì sao?

Sao cứ kéo nàng mãi không buông.

Ninh Phù Dung chau mày: “Bệ hạ, người có gì bất mãn đối với vi thần sao?”

Minh Thù mỉm cười: “Ngươi biết là tốt rồi.”

Ninh Phù Dung suýt chút nữa phun ngụm máu ra ngoài, nàng biết cái gì chứ!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 553: Hầu Hạ Ngô Hoàng (8)

Ngày hôm qua, các đại thần đã trải qua một sự đả kích, hôm nay lại xảy ra chuyện, bọn họ đều cảm thấy nữ hoàng đang bức thừa tướng phải quy phục.

Nhưng lúc này chỉ có Liên Tâm mới hiểu rõ vì sao hôm qua Minh Thù lại làm chuyện như vậy.

Nếu như không phải vì chuyện xảy ra hôm qua, hôm nay điện hạ đề xuất muốn lập Quân Tuyệt làm phượng quân, chuyện này không phải là muốn trái ý trời sao?

Nhưng còn có việc của Ninh Phù Dung phía trước, Minh Thù lại đề xuất việc lập Quân Tuyệt làm phượng quân, các đại thần phía dưới phải nghĩ về việc người trên “đúng sai gì cũng là một người đàn ông”.

Ngay cả thừa tướng Ninh Phù Dung cũng không có cách ngăn cản.

Liên Tâm không khỏi dấy lên lòng tôn kính với điện hạ của mình.

Cuối cùng chuyện này cứ như vậy mà quyết định, các đại thần rất tuyệt vọng, dù sao cũng là một người đàn ông...

Lúc bấy giờ tiên hoàng mới vừa qua đời được nửa năm, vẫn không thể tổ chức long trọng, ban thánh chỉ xem như đã xong. Chỉ cần bọn họ không nói, ai biết phượng quân chính là hoàng đế vong quốc của nước Tịch Chiếu.

Nhưng mà sự thật rất nhanh trở mặt.

Minh Thù phát ba đạo thánh chỉ chiếu cáo thiên hạ, phượng quân là Quân Tuyệt - Tuyên Đế tiền triều.

Có tức không?

Tức điên luôn, được không!

“Vì sao bệ hạ làm như vậy?” Quân Tuyệt cũng không hiểu.

“Chuyện này mà công bố, đối với bệ hạ cũng không phải là một chuyện tốt.”

Nàng chính là muốn đẩy mũi dao lên…

Sao lại ác độc như vậy được!

Minh Thù cười rực rỡ: “Đây không phải là vì muốn cho cả thiên hạ đều biết ngươi là người của trẫm sao?”

Điều ngươi muốn không phải cái này sao? Trẫm cho ngươi! Thấy trẫm tốt không!

Thật sự cho rằng trẫm hợp tác với ngươi sao?

Đừng ngây thơ như vậy.

Nhìn nụ cười trên mặt của Minh Thù, chân mày Quân Tuyệt giựt lên, mụ điên này chẳng những ác độc, mà còn đạo đức giả…

“Bệ hạ.”

Mạnh Lương từ bên ngoài đi vào, lờ đi phượng quân vừa mới nhậm chức: “Mấy ngày nữa sẽ có hội săn bắn mùa thu, bệ hạ có muốn giao phó cho vi thần đi chuẩn bị gì không?”

Quân Tuyệt nhìn Mạnh Lương đột nhiên đi về phía Minh Thù, liền dựa vào tay vịn bên cạnh Minh Thù.

Mạnh Lương: “…”

Minh Thù cười một cái, giơ tay lên ôm thắt lưng của hắn, ôm hắn vào trong lòng mình.

Quân Tuyệt chỉ là muốn dựa bên này, không ngờ Minh Thù lại động tay động chân, thân thể không có phòng bị, nhào vào trong lòng Minh Thù.

Sắc mặt Mạnh Lương lập tức trở nên có chút khó coi.

Lúc đầu Quân Tuyệt hơi cứng người lại, sau đó tự nhiên dựa vào Minh Thù, ánh mắt nhìn vào bàn làm việc trước mặt nàng, trên bàn tùy ý để một vài quyển sổ, bên cạnh còn bày ra một đống điểm tâm.

Quân Tuyệt nhìn vào bảng báo cáo của Mạnh Lương, tự tay đi lấy điểm tâm.

Minh Thù đột nhiên duỗi tay nắm chặt cổ tay của hắn: “Ngoan, đừng đụng vào đồ của trẫm.”

Quân Tuyệt bị nắm chặt có chút đau, yếu ớt nói: “Ta chỉ muốn đút cho bệ hạ ăn.”

Mạnh Lương chen ngang: “…”

Minh Thù như đang dò xét hắn, sau đó lập tức buông lỏng tay ra. Quân Tuyệt cầm lấy một miếng bánh ngọt đưa tới bên môi của Minh Thù, Minh Thù phối hợp cắn một miếng.

Mấy ngày nay, Quân Tuyệt cũng phát hiện nàng đối với thức ăn có một chút... giống như ngang ngược giữ chặt nên hắn không dám đút cho mình, chỉ có thể đút nàng.

Nhân vật phản diện đúng là bị thần kinh!

Nhiệm vụ của hắn là gì?

Ha ha, nói ra chính hắn cũng sợ hãi.

Phải làm một nhiệm vụ là một kẻ thật lẳng lơ đê tiện sao cho đối tượng thích hắn, thích đến hại nước hại dân!

Không phải là yêu tinh hại nước hại dân sao?

Phải kiên định! Lão tử có thể thắng!

Vẻ mặt của Mạnh Lương gần như xấu xí đến mức tận cùng, lên giọng cao vút: “Bệ hạ, săn bắn mùa thu này người muốn dẫn các đại thần nào đi theo?”

“Danh sách Liên Tâm sẽ đưa cho ngươi sau.” Minh Thù nắm tay Quân Tuyệt, đè xuống dưới.

“Bệ hạ... muốn dẫn phượng quân đi cùng sao?”

Hoàng đế xuất hành, đương nhiên sẽ dẫn người của hậu cung theo. Bây giờ hậu cung chỉ có một mình phượng quân, Mạnh Lương cảm thấy mình nên hỏi thêm một câu...

“Ngươi muốn đi không?” Minh Thù nhẹ giọng hỏi Quân Tuyệt.

“Bệ hạ nghĩ ta muốn đi không?” Quân Tuyệt hỏi lại.

“Không đi? Vậy...”

Quân Tuyệt cắn răng: “Đi.”

Không đi người lại mang về một tên ẻo lả ở bên ngoài sao? Hoàng đế xuất hành chắc chắn sẽ có người bày mưu tính kế, hắn sẽ không để nàng một mình đi ra ngoài.

Mạnh Lương bẩm báo xong, cũng không có lý do gì ở lại, ánh mắt trơ trơ nhìn Quân Tuyệt một hồi lâu mới chầm chậm bước đi, nặng nề rời khỏi Dưỡng Tâm điện.

Mạnh Lương vừa đi, Quân Tuyệt liền đứng lên sửa sang lại y phục: “Bệ hạ, săn bắn mùa thu sợ sẽ xảy ra nhiều rắc rối, nếu như bệ hạ nhất định phải đi, phải phòng bị thật tốt.”

Minh Thù nheo mắt: “Ngươi biết rõ ràng như vậy, ngươi sẽ bày kế sao?”

Quân Tuyệt: “...”

Nếu lão tử đây mà bày kế thì sẽ nhắc nhở ngươi? Đồ thần kinh!

“Nếu bệ hạ không nghe ta cũng không có cách nào khác, ta đi về trước.”

Quân Tuyệt tức giận rời đi, mới vừa đi ra cửa điện đã bị Mạnh Lương ngăn cản, vẻ mặt hắn nghiêm túc: “Phượng quân, có mấy lời nói không biết có nên nói hay không.”

“Vậy thì không cần nói.” Quân Tuyệt đang tức giận, cũng không để đến hình tượng, chán ghét đi về.

Mạnh Lương: “…”

Quân Tuyệt xoay người muốn đi, Mạnh Lương lại ra tay ngăn hắn lại: “Phượng quân, người có thân phận gì, hy vọng người có thể nhớ kỹ. Mặc kệ người có mục đích gì, ta nhất định sẽ không để cho người thành công.”

Quân Tuyệt thoáng nhìn hắn một hồi, lại hé môi lộ ra một nụ cười thản nhiên: “Ngu ngốc.”

Mạnh Lương nhíu mày, trong lòng bất mãn.

Nhưng Quân Tuyệt đã không cho hắn có cơ hội nói, bước nhanh rời khỏi phạm vi Dưỡng Tâm điện.

-

Lúc đêm.

Thú nhỏ bò đến bên cạnh Minh Thù, nhìn nàng thay thuốc, móng vuốt nhỏ cọ tới cọ lui trên chăn lụa.

“Chăn bông đang yên lành đều bị ngươi làm hư hết.”

Thú nhỏ gầm gừ, móng vuốt ngứa không được sao!

Minh Thù mặc kệ nó, gỡ miếng băng gạc xuống. Vết thương đã gần như khỏi hẳn, bây giờ đã ra da non màu hơi hồng nhạt.

Trừ phi là tự sát, bằng không vết thương trên người nàng cũng cần thời gian để hồi phục.

“Két…”

Minh Thù ngửi được mùi thơm của thức ăn, mắt liền sáng ngời, ngẩng đầu đã thấy Quân Tuyệt đang đi vào. Trong tay hắn bưng mấy món đồ ăn ngon, bước lại ngồi xổm chỗ bình phong.

Hiển nhiên không ngờ Minh Thù lúc này đang thay thuốc.

“Sao ngươi lại tới đây.” Minh Thù cũng không còn cấm kỵ.

“Nửa đêm không chịu nổi cô đơn?”

Trong lòng Quân Tuyệt cười nhạt, hận không thể đổ thức ăn trong tay xuống đầu nàng, nàng nói chuyện không thể êm tai được một chút sao?

Quân Tuyệt bắt đầu muốn diễn kịch cùng nàng: “Ta là phượng quân của người, tới nơi này có gì không đúng?”

Hắn để đồ ăn xuống, đi tới trước mặt nàng, mắt nhìn vết thương trên cánh tay nàng có chút dữ tợn: “Ta nghe nói đây là do lúc bệ hạ chuẩn bị sủng hạnh một người đàn ông thì bị ám sát?”

“Thế nào, ngươi cũng muốn đâm ta một nhát sao?”

Quân Tuyệt cắn răng cười nhạt: “Không dám!”

Hắn ngồi xổm xuống, cầm lấy thuốc bên cạnh, nắm cánh tay Minh Thù bắt đầu thay thuốc.

“Cảm giác vong quốc như thế nào?”

Quân Tuyệt sượng tay lại, lúc hắn ngẩng đầu, trong cặp mắt đen kia có chứa oán hận: “Bệ hạ cảm thấy thế nào? Quốc gia không còn, thân hữu đều vong, bị nhốt trong không gian một tấc.”

Minh Thù cười nhẹ, giữa lông mày nàng đều là ý cười, cả người nhìn qua đều ấm áp khiến người ta cảm giác thật dễ chịu.

“Bệ hạ cười cái gì.” Khẩu khí Quân Tuyệt hơi nặng.

Minh Thù nhấp môi dưới: “Không cười gì cả.”

Diễn xuất thật sự khổ cực.

Quân Tuyệt cảm thấy Minh Thù hơi kỳ lạ, nhưng nghĩ tư duy của người điên với người bình thường không giống nhau nên cũng không suy nghĩ nhiều: “Bệ hạ, nếu như ta giúp người loại trừ đi tất cả cản trở, người có thể đồng ý với ta một điều kiện không?”

“Điều kiện gì?”

“Đến lúc đó sẽ nói với bệ hạ.” Đương nhiên là thích lão tử!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 554: Hầu Hạ Ngô Hoàng (9)

Minh Thù tuy đã phong Quân Tuyệt làm phượng quân nhưng nàng chưa một lần tới thăm Tiên Vũ cung, Quân Tuyệt cũng chưa lần nào ngủ lại Dưỡng Tâm điện.

Tình hình như vậy khiến những đại thần kia thở phào.

Xem ra lời đồn đại có thể là sự thật, bệ hạ chắc là đang giận thừa tướng, trong lòng bệ hạ chỉ có mình thừa tướng.

Mà phía Ninh Phù Dung vì lần này Minh Thù không sắp xếp xuất hành như thường lệ, kế hoạch bị rối loạn, nàng muốn gặp Minh Thù nhưng Minh Thù không cho truyền nàng nên không biết điều chỉnh mưu kế của mình như thế nào.

Săn bắn mùa thu xuất hành thuận lợi.

Khu vực săn bắn mùa thu cách hoàng thành cũng khá xa, Minh Thù ngồi trong xe ngựa, mặc dù không mặc trang phục long trọng như ở trong cung nhưng lúc này y phục trên người nàng vô cùng cồng kềnh.

Minh Thù gật gù, nhìn qua cũng rất dễ thương.

Đoàn xe không biết dừng lại lúc nào, Minh Thù chầm chậm vén màn lên nhìn bên ngoài. Mạnh Lương vừa lúc ở bên cạnh: “Bệ hạ, đội ngũ cần nghỉ ngơi một lát.”

Để kéo giá trị thù hận của Mạnh Lương, Minh Thù cũng không biết nên bắt đầu từ đâu, lần này hắn có thể hận mình không?

“Bệ hạ?”

Minh Thù xuống xe ngựa, nhìn Mạnh Lương nói: “Ngươi đi theo ta một chút.”

“Vâng.”

Quân Tuyệt ngồi ở phía sau xe ngựa, nhìn thấy Minh Thù để lại mọi người một bên rồi dẫn Mạnh Lương đi đến cánh rừng bên cạnh, hắn không chút suy nghĩ nhảy từ trên xe ngựa xuống.

“Phượng quân?”

Quân Tuyệt giải tán nhóm người phía trước, đi qua hướng bên cánh rừng nhưng cấm quân của Mạnh Lương đứng thành một hàng ngăn cản ở trước mặt hắn: “Phượng quân, vì an toàn của người, người không thể đi lung tung được.”

“Buông ra!”

“Phượng quân, xin người trở về xe ngựa.”

Minh Thù chưa từng sủng hạnh Quân Tuyệt, người dưới không tránh khỏi việc xem thường vị phượng quân này nên cấm quân ngăn hắn, giọng nói làm theo phép lạnh như băng, không nhượng bộ chút nào.

Ninh Phù Dung nghe thấy ồn ào, cưỡi ngựa từ phía trước qua đây: “Chuyện gì xảy ra?”

“Thừa tướng.” Cấm quân hành lễ đúng mực: “Phượng quân muốn rời khỏi nơi này.”

Ninh Phù Dung lập tức xuống ngựa, giọng nói cũng xem như có hòa khí: “Phượng quân, bây giờ chúng ta không phải ở trong cung, nếu phượng quân có chuyện gì, có thể phân phó người dưới đi làm. Xin phượng quân trở lại bên trong xe ngựa."

"Nếu ta không về thì sao?"

Ninh Phù Dung cười một cái, căn dặn cấm quân: "Trông chừng phượng quân, đừng để phượng quân bị thương. Bệ hạ trách tội, bọn thần đảm đương không nổi."

Cấm quân nghe lệnh, ngăn cản Quân Tuyệt lần nữa.

Quân Tuyệt: "..."

Đám kỹ nữ này cố ý sao!

Ninh Phù Dung khom lưng xin cáo lui. Trong lúc nàng ngẩng đầu, không biết có phải là ảo giác không, nàng cảm thấy ánh mắt Quân Tuyệt nhìn mình không đúng lắm, nhưng nhìn kỹ Quân Tuyệt đứng ở bên đó có vẻ rất tức giận nhìn xa xăm.

Ninh Phù Dung khẽ nhíu mày, cưỡi ngựa rời khỏi.

Một lúc lâu sau Minh Thù mới trở về, vừa trở lại liền nghe Liên Tâm vội vàng bẩm báo: "Bệ hạ, phượng quân nói khó chịu."

"Khó chịu?"

Minh Thù sang chỗ Quân Tuyệt. Đứng bên cạnh xe ngựa không ít người hầu hạ, thấy Minh Thù qua đây bèn nhao nhao hành lễ.

Liên Tâm đỡ Minh Thù lên xe ngựa, Quân Tuyệt ngồi ở trong góc xe, sắc mặt hơi khó coi, bên cạnh có bày một ít thức ăn cũng không hề động tới.

"Khó chịu chỗ nào?"

"Xe ngựa chạy làm ta thấy khó chịu, đầu óc choáng váng buồn nôn." Quân Tuyệt phát huy tinh thần làm nũng đến cực độ.

“Trẫm lại không thể cùng ngươi bay tới nơi được, ráng nhịn một chút đi.”

Quân Tuyệt không khuất phục: “Nhịn không được, ta khó chịu.”

Minh Thù suy nghĩ một chút: “Vậy hay là nên tiễn ngươi trở về?”

Quân Tuyệt nghẹt thở.

Ai mà muốn trở về!

Nàng thật không biết hay giả vờ không hiểu?

Minh Thù nhìn dáng vẻ nản chí của Quân Tuyệt liền cảm thấy buồn cười, nàng chậm rãi sang ngồi: “Ăn một chút đi, còn một lúc nữa mới đến.”

“Ăn không vô.”

Minh Thù cười, đôi mắt cong cong: “Vậy ta ăn giúp ngươi.”

Quân Tuyệt: “…” Cạn lời.

Quân Tuyệt trơ mắt như thế nhìn Minh Thù ăn xong đồ ăn của hắn, cả người tức đến phát run, người này… thật sự là hết thuốc chữa!

Tại sao lão tử phải làm loại nhiệm vụ này!

Lão tử không làm nữa!

Quân Tuyệt bực mình co vào một góc, ôm chặt bản thân, thật là khổ sở, thật là đói…

Minh Thù cảm thấy Quân Tuyệt như vậy quả thực giống thú nhỏ cảm thấy bất công, cả người đều lắc lư.

Lúc Minh Thù đang muốn đi qua, bên ngoài đột nhiên có tiếng ngựa hí lên, tiếng vũ khí xé toạc không trung, sau đó là âm thanh đánh nhau.

“Bảo vệ bệ hạ!”

Minh Thù vén rèm xe lên nhìn ra bên ngoài, chiếc xe ngựa của nàng đã bị bắn thành tổ ong vò vẽ, đội ngũ hơi náo loạn. Đi theo chẳng những có đại thần, còn có người nhà của các đại thần, lúc này có cả tiếng thét chói tai của nam nữ già trẻ, âm thanh đó thật sự quá hỗn loạn.

Hí…

Minh Thù muốn đi ra ngoài, đột nhiên Quân Tuyệt kéo nàng lại: “Đừng... đừng ra ngoài.”

Quân Tuyệt gắt gao lôi nàng, khóe mắt hơi đỏ lên.

Lý trí nói cho nàng biết, hắn không phải đang diễn nhưng nàng lại không lý trí bỏ việc đi ra ngoài, ngồi vào bên cạnh hắn, kéo hắn vào trong lòng: “Sao vậy?”

Quân Tuyệt không nói chuyện, âm thanh bên ngoài dần dần nhỏ xuống.

Minh Thù đẩy màn ra, hỗn loạn bên ngoài đã dừng lại.

“Bệ hạ không sao chứ?” Giọng nói của Mạnh Lương có chút kiềm nén, đứng ở bên ngoài xe ngựa của Quân Tuyệt cúi thấp đầu, không nhìn Minh Thù.

Bất kỳ ai vô duyên vô cớ bị đánh một trận, đều không thể có tâm trạng tốt được.

“Chuyện gì đã xảy ra?”

Mạnh Lương thoáng ngẩng đầu, thấy Minh Thù ôm Quân

Tuyệt, sắc mặt càng khó coi, cắn răng nói: “Có thích khách, bắt được hai tên, những tên còn lại đã chạy thoát.”

“Mạnh tướng quân, thích khách đã cắn lưỡi tự vẫn.”

Mạnh Lương nhìn sang hướng người bên kia nói, sau đó rất nhanh chắp tay với Minh Thù: “Bệ hạ chờ một chút, thần đi xem thế nào.”

“Bệ hạ, vị Mạnh Lương tướng quân đó thích người sao?” Quân Tuyệt sâu kín, hình như không giống hắn lúc nãy.

Minh Thù vừa nhìn, khóe mắt vẫn có chút đỏ nhưng thần sắc bình thường, đã không còn bộ dạng thương xót vừa rồi.

Minh Thù suýt chút nữa bị hắn chọc cười rồi.

Sao ngươi lại có thể diễn sâu vậy? Cả thế giới đang nợ ngươi giải thưởng diễn viên xuất sắc “giải Oscar” nha!

“Sao ngươi biết hắn thích ta?” Minh Thù đẩy hắn ra.

Quân Tuyệt yếu ớt “hừ” một tiếng, nhìn một cái là biết.

Luôn có người rình rập người ta yêu.

Bắt được thích khách đều tự sát, Mạnh Lương không tìm được manh mối hữu dụng, Ninh Phù Dung làm bộ tới quan tâm một phen. Minh Thù nhìn nàng, thích khách này không giống như là nàng sắp xếp...

Tuy xảy ra việc này nhưng đội ngũ vẫn tiếp tục đi về phía trước, săn bắn mùa thu là truyền thống của nước Tử Nguyệt, không thể bỏ được.

Quân Tuyệt không có nhận xét gì về chuyện thích khách, thế nhưng xe ngựa của Minh Thù đã bị bắn thành tổ ong vò vẽ nên chỉ có thể đi với Quân Tuyệt trên cùng một chiếc xe.

Một lần nữa Liên Tâm lại phải sắp xếp chỗ mới cho Minh Thù, lót mấy lớp tơ lụa ở phía trên, Quân Tuyệt rất hài lòng.

Bởi vì chuyện này nên đã lỡ thời gian, đến khi bọn họ đến hành cung săn bắn mùa thu, trời cũng đã tối.

Sau một hồi bận rộn, hành cung yên tĩnh trở lại.

“Bệ hạ, phượng quân bên kia nói trong tẩm cung có côn trùng, lại gây náo loạn.” Liên Tâm hơi phờ phạc, trước đây lúc bị giam lỏng nghe nói cũng rất cầu kỳ, thà bị đói cũng không ăn thức ăn lúc lạnh lúc thiu của bọn thái giám đưa tới, ngày ngày đều giặt giũ y phục sạch sẽ.

Bây giờ xem ra, không chỉ có cầu kỳ...

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 555: Hầu Hạ Ngô Hoàng (10)

Hành cung ở trong núi nhất định là không thể so được với hoàng cung.

Quân Tuyệt ở sát vách Minh Thù, nàng kêu Liên Tâm đi gọi Quân Tuyệt qua đây ở.

Quân Tuyệt ôm một cái gối, niềm nở chạy qua, trên người chỉ mặc một bộ y phục thật mỏng. Trong lúc đi, tà áo tung bay, không thể diễn tả hết được, thật sự hết sức mê hoặc nha.

“Bệ hạ.”

Quân Tuyệt gọi một tiếng.

Minh Thù gật đầu, ăn tô cháo nhỏ Liên Tâm mới bưng lên, mơ hồ nói một tiếng: “Ngủ dưới đất đi.”

Quân Tuyệt ngây ngốc tại chỗ: “Trên mặt đất... cứng như vậy, còn lạnh như vậy nữa.”

Minh Thù nheo mắt nhìn về phía hắn: “Vậy ngươi muốn trẫm ngủ dưới đất sao?”

Quân Tuyệt giống như hơi lung túng cầm lấy gối, một lát sau chỉ có thể rụt rè nói một tiếng: “Ta có thể ngủ chung với bệ hạ, ta bây giờ không phải là phượng quân của bệ hạ rồi sao?”

“Ngủ dưới đất.”

Quân Tuyệt: "…" Hắn ăn mặc như vậy mà nàng vẫn để mình ngủ dưới đất!

Người gì vậy chứ?

Ngủ dưới đất thì ngủ dưới đất!

Quân Tuyệt trải chăn bông trên mặt đất, thở thò khè chui vào, nhắm mắt lại bắt đầu ngủ.

Minh Thù đi qua đi lại trong phòng, âm thanh rất rõ ràng, hắn căn bản ngủ không được.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, hắn cảm giác nàng đi tới bên cạnh mình.

"Đừng giả vờ ngủ nữa."

Quân Tuyệt bị đạp một cái, hắn rất muốn mở mắt ra hung tợn trừng mắt liếc nàng nhưng cuối cùng sau một lúc tự an ủi bản thân, từ từ mở mắt ra: "Bệ hạ, người không ngủ được nhưng ta vẫn muốn ngủ mà."

Minh Thù đứng bên cạnh, kiêu ngạo nhìn xuống hắn, ánh mắt hơi say như uống sạch rượu, khiến người ta say mê: "Ngươi không phải nói muốn giúp trẫm ngồi vững vàng ngôi vị hoàng đế này sao, sao, ngươi như vậy không phải là tới đây hưởng phúc sao?"

Quân Tuyệt chỉ có thể ngồi dậy, hắn ôm lấy chăn, chậm rãi nói: "Uy hiếp lớn nhất bây giờ của bệ hạ chính là thừa tướng. Cũng may thừa tướng bây giờ không đủ tài lực, nhưng binh quyền trong tay bệ hạ không nhiều lắm, bệ hạ trước tiên cần phải giành lại binh quyền trong tay."

Quân Tuyệt dừng một chút, hắn thoáng nâng cằm lên, liếc nhìn Minh Thù như thăm dò, hoặc như là kiến nghị: "Mạnh Lương tướng quân là người nhà họ Mạnh, lôi kéo hắn đối với bệ hạ có lợi mà không có hại.”

“A! Ngươi ám chỉ trẫm, kêu trẫm thu phục hắn?”

Mặt Quân Tuyệt tối sầm lại, hắn nằm xuống: “Bệ hạ vui vẻ là được rồi.”

Nàng quả nhiên thích tên đó!

Khỉ chứ…

Tức đến mức mắng không nổi nữa.

Quân Tuyệt xoay người, đưa lưng về phía Minh Thù.

“Ôi chao, như vậy đã nổi giận rồi, ngươi cũng vì giữ mạng nên mới ở lại bên cạnh ta, ngươi giận cái gì? Ta thu nhận ai nào vào hậu cung cũng không liên quan gì đến ngươi mà?”

Đúng vậy, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ, nàng thu nhận mấy người cũng không liên quan gì tới hắn.

Trời mới biết hắn giận cái gì.

Quân Tuyệt không lên tiếng, thậm chí lấy chăn bịt lỗ tai lại, không muốn nghe nàng nói, nghe chỉ thêm phiền.

“Cốc cốc.”

“Bệ hạ, người đã ngủ chưa?”

Âm thanh của Mạnh Lương từ ngoài cửa vang lên, Quân Tuyệt suýt chút nữa lập tức ngồi dậy nhưng hắn nhịn lại.

Nghe tiếng bước chân xa xa của Minh Thù, cửa điện bị đẩy ra, tiếng két cửa thật sự chói tai.

Cửa điện ở bên đó hơi xa, cũng không biết Mạnh Lương nói gì với nàng, một hồi lâu mới trở về.

Mạnh Lương đi không bao lâu, Ninh Phù Dung lại đến nữa. Quân Tuyệt tức đến mức cắn răng, những người này đã xong chưa!

“Bệ hạ, vi thần sợ người thân thể không khỏe nên nấu cho người một bát canh.” Giọng Ninh Phù Dung rất dịu dàng:

“Điều kiện của hành cung tương đối kém, bệ hạ phải bảo trọng thân thể.”

Minh Thù mỉm cười dựa vào cửa điện: “Thưởng cho ngươi uống.”

“Bệ hạ, đây là vi thần tự tay nấu cho người.” Ninh Phù Dung nhấn mạnh hai chữ “tự tay”.

“Khổ cho thừa tướng nên thưởng cho thừa tướng uống.”

Ninh Phù Dung: “…”

Hít thở sâu một hơi, Ninh Phù Dung dò xét hỏi: “Bệ hạ, vi thần có chỗ nào làm không đúng sao, người hãy nói với vi thần.”

“Nhiều lắm không muốn nói.” Minh Thù ngáp một cái:

“Phiền thừa tướng đêm nay gác đêm, trẫm đi nghỉ trước đây.”

Cái gì!

Ninh Phù Dung kinh ngạc, nàng ấy lại để cho nàng gác đêm?

Minh Thù cười đóng cửa lại, vẻ mặt Ninh Phù Dung đột nhiên dữ tợn, bưng chén canh trên tay nổi gân xanh. Một lúc lâu nàng hít thở sâu một hơi, uống bát canh một hơi cạn sạch.

Rốt cuộc đã xảy ra vấn đề ở chỗ nào!

“Thừa tướng, sao người ở đây?” Mạnh Lương từ chỗ tối đi tới, có chút kỳ quái nhìn Ninh Phù Dung đứng ở cửa cầm cái bát không.

Ninh Phù Dung miễn cưỡng cười cười: “Mạnh Lương tướng quân à, ta đến thăm bệ hạ.”

“Để hạ quan thông báo giúp thừa tướng?”

“Không cần, đã gặp rồi.”

Mạnh Lương gật đầu: “Ban đêm trời lạnh, thừa tướng nhanh trở về đi.”

Ninh Phù Dung thở dài: “Bệ hạ bảo ta gác đêm, tiểu Mạnh tướng quân đêm nay tạm thời nghỉ ngơi một chút đi.”

Mạnh Lương nhíu mày: “Bảo vệ an toàn của bệ hạ là chức trách của hạ quan.”

Nói như vậy nghĩa là không muốn rời đi rồi.

Ninh Phù Dung cũng không nói nhiều, đi tới ngồi xuống trên bậc thang trước cửa điện.

Mạnh Lương đứng ở phía sau nhìn bóng lưng của Ninh Phù Dung, không biết đang suy nghĩ gì.

-

Minh Thù thấy Quân Tuyệt nằm cuộn tròn trên mặt đất, trong lòng than thở, đứng dậy lên giường.

Quân Tuyệt cũng không biết là giả bộ ngủ hay ngủ thật rồi, ôm thật chặt cái chăn, để nửa người ở ngoài.

Minh Thù kéo hắn dậy, hắn mơ màng mở mắt ra, ú ớ một tiếng: “Lạnh...”

Minh Thù vừa nâng vừa ôm hắn: “Ừm, lên trên giường ngủ.”

Quân Tuyệt nhỏ giọng thì thầm: “Bệ hạ không cho.”

Minh Thù: “…”

Minh Thù ném hắn lên giường khiến hắn tỉnh táo hẳn, ngồi trên giường nhìn Minh Thù, mắt đang híp lại: “Bệ hạ?”

“Ngủ đi.”

Quân Tuyệt đột nhiên đưa tay ôm lấy cổ Minh Thù: “Bệ hạ, hình như ta thích người.”

Lời thú nhận nhanh như tốc độ lốc xoáy.

“Đầu óc bị lạnh nên hư rồi sao?” Minh Thù cười nhẹ, lại không đẩy hắn ra:

“Trẫm là kẻ thù của ngươi, ngươi thích kẻ thù của ngươi, ván quan tài của phụ hoàng ngươi sẽ chịu không nổi.”

Quân Tuyệt buồn rầu, một lúc lâu hắn mới thì thào một tiếng: “Hủy diệt Tịch Chiếu không phải người.”

Đầu hắn đặt trên đầu vai của Minh Thù: “Tịch Chiếu đã không còn nhưng ta vẫn muốn sống khỏe mạnh. Bệ hạ, ta không muốn báo thù, ta chỉ muốn sống thật tốt. Ta không muốn lại bị giam lỏng, ta không muốn trở về nơi đó.”

“Cho nên ngươi mới thích trẫm?”

“Không… không phải, bệ hạ có tin yêu từ lần gặp đầu tiên không?”

“Không tin.”

“…”

Quân Tuyệt càng xích lại gần hơn, khoảng cách giữa hai người được giảm thiểu, dán đến kín không kẽ hở.

Ánh sáng yếu ớt làm cho gian phòng cảng trở nên mập mờ.

Quân Tuyệt dán bên tai Minh Thù, âm thanh cực kỳ nhỏ: “Nhưng ta tin.”

Quân Tuyệt là hoàng tử nhỏ nhất của Tịch Chiếu đột nhiên được đưa lên ngôi vị hoàng đế, lại đối mặt với vong quốc, trong lòng hắn hẳn chắc hẳn cảm thấy yếu đuối bàng hoàng vì không giúp được gì nên có thể nói là Quân Tuyệt rất hiểu rõ.

Quân Tuyệt đột nhiên muốn so xem ai diễn xuất hay hơn, Minh Thù nửa đêm hơi đau lòng, muốn ăn đồ ăn vặt để an ủi.

Sự tín nhiệm cơ bản giữa người và người đâu?

Không thể yên ổn ngủ một giấc sao?

Minh Thù vỗ vỗ sau lưng hắn: “Vừa gặp đã yêu đều là gạt người, mau ngủ đi.”

“Bệ hạ không thích ta sao?”

Minh Thù không mở miệng.

Quân Tuyệt lại hỏi: “Bệ hạ không thích ta chỗ nào?”

“Dáng dấp quá đẹp trai.”

Quân Tuyệt: “…” Cái này cũng xem như là lý do cự tuyệt sao? Dáng dấp đẹp không tốt? Người muốn đi tìm những kẻ xấu không chịu nổi?

Khẩu vị của nhân vật phản diện tương đối đặc biệt?

Vậy chẳng lẽ lão tử phải đi hủy dung nhan sao?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 556: Hầu Hạ Ngô Hoàng (11)

Đột nhiên Quân Tuyệt co rúm người lại vừa nghĩ vừa sợ, hay là chọn cách giết quách nàng ta đi cho xong.

Nhưng sự ấm áp trong lòng khiến ý định của hắn tan biến một cách vừa nhanh chóng vừa kì lạ.

Quân Tuyệt ngây người, lát sau cảm thấy chán nản, hắn trở nên mềm nhũn trong lòng Minh Thù.

Minh Thù muốn thuận tay buông hắn ra nhưng hắn không chịu buông nàng, nàng đành phải nằm phục trên ngực hắn: “Buông trẫm ra được không?”

“Không.”

Minh Thù: “…”

Minh Thù kéo chăn mà hắn đang nằm đè ra, đắp cho cả hai người. Quân Tuyệt bèn đổi tư thế vòng tay ôm qua eo nàng.

Minh Thù chịu không nổi, không muốn tiếp tục chơi cùng hắn nữa thế là cứ đè lên người hắn mà ngủ luôn.

Quân Tuyệt thấy nàng đã ngủ, hơi thở dịu dàng ấm áp, một cô gái nhỏ nhắn như vậy mà thường ngày lại tỏ ra hung hăng đến thế.

Ngón tay hắn cẩn thận đưa lên chạm vào cổ nàng.

Bây giờ chỉ cần dùng chút sức là có thể…

Trái tim hắn lại bắt đầu đập tán loạn, ngón tay bắt đầu run rẩy. Trong giây phút hơi thở của hắn hỗn loạn, không gian dường như cũng ngưng đọng lại để chờ đợi quyết định của hắn.

Thời gian cứ thế trôi qua từng giây từng phút một.

Trong màn đêm tiếng thở vô thanh không biết vì ai mà vang lên.

-

Quân Tuyệt thao thức cả đêm, hôm sau tinh thần có vẻ mệt mỏi. Khi Minh Thù đưa đến bãi săn hắn cứ cúi đầu suốt không thèm nhìn ai.

Sáng nay khi nàng thức dậy thấy mắt hắn có vẻ kì lạ, cười tủm tỉm, hắn thầm nghĩ không biết chuyện đêm qua nàng có biết hay không.

Cùng có vẻ mệt mỏi tinh thần không được tỉnh táo còn có Ninh Phù Dung đêm qua canh ở ngoài điện suốt đêm.

Còn con cái các vị đại thần khác đều có vẻ rất phấn khích, ai cũng dắt ngựa đứng ở phía dưới. Có một số vị đại thần cũng đi vào trong sân, số khác thì ngồi theo thứ tự trên khán đài.

Sau những nghi thức mở màn rườm rà, sau khi Minh Thù công bố phần thưởng giành cho người săn được nhiều nhất thì tuyên bố mùa săn bắt đầu.

Đám thiếu niên trẻ tuổi kia cưỡi ngựa hừng hực khí thế lao vào trong rừng

“Muốn thử không?” Minh Thù nhìn Quân Tuyệt đang ngồi ủ rũ bên cạnh.

Nước Tử Nguyệt là nước giỏi cưỡi ngựa bắn cung nên già trẻ lớn bé đều biết. Nhưng nước Tịch Chiếu thì khác, ngoại trừ những người học võ còn lại rất ít người biết, họ là những kẻ thích phong hoa tuyết nguyệt, ưa ngâm thơ đối đáp.

Thế nên tất nhiên là Quân Tuyệt cũng không biết rồi.

“Bệ hạ sẽ đưa ta đi cùng sao?”

“Trẫm sẽ cho Mạnh Lương tướng quân dẫn ngươi theo.”

Quân Tuyệt nhìn về phía Mạnh Lương, Mạnh Lương cũng đang nhìn về hướng này. Ánh mắt hai người đối chọi với nhau, dường như trong không gian có một dòng điện vô hình đang nổ lép bép.

Quân Tuyệt hừ khinh bỉ trong lòng nhìn sang hướng khác, nhấc ly rượu lên nốc nhanh một ngụm.

Đột nhiên Minh Thù lên tiếng: “Các vị ái khanh cứ ngồi lì ra đó làm gì? Muốn chuyện trò thì từ quan về nhà mà nói, chốn này này không phải là nơi cho các ngươi nói chuyện.”

Các vị đại thần: “…”

Đến nằm im mà cũng bị trúng tên!

Lần xuất hành này tất cả những vị trên năm mươi đều không có mặt, thế nên tất cả những vị đại thần tại đây đều có thể cưỡi ngựa săn bắn được.

Nhưng có một số là cựu thần của nước Tịch Chiếu, dù có biết cưỡi ngựa nhưng lại không rành săn bắn. Bệ hạ thế này là muốn để cho họ phải xấu mặt sao?

“Thừa tướng, ngươi dẫn đầu đi.” Minh Thù nhìn Ninh Phù Dung.

Ninh Phù Dung “…”

Nàng ta nén giận: “Thần lĩnh chỉ.”

Ninh Phù Dung bước đến nơi mà mã đồng vừa dắt ngựa đến, nhảy lên ngựa với một phong thái tiêu sái soái khí vô cùng, gây nên một tràng âm thanh cổ vũ.

“Bệ hạ, chi bằng chúng ta cùng nhau so tài được không?” Ninh Phù Dung cất lời khiêu chiến Minh Thù.

“Không.” Minh Thù không chút hình tượng xoa xoa tay.

“Thừa tướng, bữa tối này phải trông cậy vào khanh rồi, cố lên!”

Ninh Phù Dung: “…”

Quân Tuyệt: “…” Đáng khinh!

Từ chối ngang nhiên quá đi.

Còn mặt mũi làm hoàng đế để đâu chứ? Ăn mất tiêu rồi sao?

Ninh Phù Dung là thần, Minh Thù đã nói là không đấu nếu nàng ta còn cố bắt lỗi thì không khéo sẽ bị nàng trị tội bất kính mất.

Ninh Phù Dung đi rồi, các vị đại thần còn lại dù cho không bằng lòng thế nào cuối cùng cũng phải lên ngựa, ôm lòng oán giận đối với Minh Thù đi vào rừng.

Xung quanh lập tức trở nên yên tĩnh.

Quân Tuyệt đang uống rượu, Minh Thù sai người đỡ hắn lên ngựa còn mình thì ngồi phía sau hắn.

“Các ngươi không cần theo trẫm.”

“Bệ hạ, không được.”

“Bệ hạ, người không thể đi một mình được.”

Liên Tâm và Mạnh Lương cùng phản đối.

“Đi.” Minh Thù ra lệnh cho con ngựa, ngựa vọt đi khiến Mạnh Lương không kịp trở tay.

Mạnh Lương nhảy lên ngựa, vội vàng ra lệnh: “Mau lên, đuổi theo bệ hạ.”

Liên Tâm cũng nhảy lên ngựa cùng Mạnh Lương đuổi theo.

Minh Thù cắt đuôi họ rất dễ dàng, chỉ chớp mắt một cái đã không thấy tung tích.

Sau khi đã bỏ xa họ một đoạn Minh Thù cho ngựa đi nước kiệu.

Cây cối trong rừng đa số đã chuyển vàng, gió thu hiu hắt thổi.

Quân Tuyệt còn đang nghĩ làm sao để tình cảm tiến triển thì đột nhiên Minh Thù giương cung “vù” một tiếng, mũi tên xé gió lao đi.

Một con gà rừng bị trúng tên, giãy giụa hai cái rồi im bặt.

Quân Tuyệt cho rằng nàng chỉ tập trung săn thú, ai ngờ nàng hạ hai con gà rừng rồi sau đó dùng nước suối làm sạch, bắt đầu nhóm lửa nướng gà.

Hả!

Nàng ta còn mang theo cả gia vị.

Thịt gà rừng vốn đã ngon lại thêm gia vị tẩm ướp, hương thơm bay xa làm cho thú nhỏ trong lòng Minh Thù ló đầu ra, ngó chằm chặp con gà nướng.

Sen!

Ta cũng muốn ăn.

“Đó là thứ gì vậy?” Quân Tuyệt chỉ vào cái đầu ngó ra từ trong lòng Minh Thù.

Minh Thù kéo thú nhỏ ra đặt sang bên cạnh, thú nhỏ tiến tới gần con gà.

Không thấy Minh Thù trả lời, hắn muốn bắt thú nhỏ xem, bị thú nhỏ trừng mắt lườm nguýt rồi giận dữ nhảy sang một bên, sau đó còn cố bồi thêm một tiếng gầm gừ.

Quân Tuyệt: “…”

Đây là thứ quái quỷ gì vậy.

Trong kịch bản làm gì có.

Quân Tuyệt nhìn Minh Thù và thứ hung hăng đó ăn gà, cảm thấy cuộc đời thật u ám.

Đưa lão tử về đi!

“Không được động đậy.”

Quân Tuyệt bị Minh Thù làm cho cứng đơ tại chỗ: “Bệ hạ?”

Minh Thù bắt thú nhỏ đang lăng xăng trên mặt đất lại, ném về phía hắn.

Thú nhỏ xoay mình trên không ba trăm sáu mươi độ rồi rơi vào đám cỏ bên cạnh Quân Tuyệt, sau đó vang lên một loạt những âm thanh lách tách kỳ dị.

Minh Thù bước tới hai bước định kéo Quân Tuyệt dậy.

Quân Tuyệt lùi về phía sau, chợt thấy một con rắn màu trắng diễm lệ đang cố cắn thú nhỏ, còn thú nhỏ thì lông lá dựng đứng lên như những chiếc kim châm sắc nhọn ghim vào thân con rắn.

Con rắn đau đớn vặn vẹo rồi từ từ im bặt. Thú nhỏ nhảy ra khỏi con rắn chạy vụt vào con suối nhỏ cạnh đó, đạp nước bắn tung tóe.

Quân Tuyệt trấn định lại tinh thần, đột nhiên khi Minh Thù liếc qua, hắn tỏ vẻ sợ hãi: “Bệ hạ, ta sợ.”

Minh Thù cười toe toét: “Trẫm cho ngươi ăn nó thì ngươi sẽ hết sợ ngay thôi.”

Quân Tuyệt: “…” Loại rắn này là rắn độc, sao người không tự đi mà ăn, sao lại có loại phụ nữ độc ác như thế, vậy mà lão tử còn phải thích nàng ta, thích cái rắm.

Thích loại người này, lão tử chết khó mà được toàn thây.

Minh Thù còn chưa kịp làm gì con rắn độc thì thú nhỏ sau khi tắm rửa sạch sẽ đã lao vọt ra, ngậm con rắn rồi lủi ngay vào bụi rậm.

Minh Thù: “…”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 557: Hầu Hạ Ngô Hoàng (12)

Ninh Phù Dung tách ra khỏi đoàn người, đi về phía tường bao quanh khu săn bắn.

Khu vựa bên cạnh tường bao là nơi người bình thường rất khó đặt chân tới, Ninh Phù Dung dạo quanh khu vực này, không rõ là nàng ta đang tìm kiếm điều gì.

Lúc đó Minh Thù và Quân Tuyệt đang ngồi cách đó không xa, dõi theo từng chuyển động của Ninh Phù Dung.

Quân Tuyệt thò tay vào ống tay áo gãi, nhỏ nhẹ nói: "Bệ hạ, ngứa quá."

Minh Thù liếc: "Chịu đi."

Quân Tuyệt bực dọc tiếp tục gãi: "Chúng ta ngồi đây để làm gì? Thừa tướng không thể để cho người xảy ra bất trắc gì trên trường săn, người theo dõi nàng ta có tác dụng gì?"

"Nàng ta đẹp mà."

Quân Tuyệt: "..."

Quân Tuyệt quên cả gãi tay, quay qua nghi ngờ hỏi: "Bệ hạ không thích nàng ta thật đấy chứ?"

"Thích chứ." Minh Thù cười khóe miệng cong cong:

“Nàng ấy đáng yêu như thế, sao lại không thích cho được?”

Quân Tuyệt gãi mạnh cánh tay đến nỗi bật cả máu, Minh Thù đẩy đẩy thú nhỏ.

Thú nhỏ trợn mắt nhìn nàng tức giận gầm gừ, làm cái gì thế.

Minh Thù vuốt vuốt lông, thú nhỏ bực mình đến nỗi giậm chân xuống đất hai cái rồi nhanh như chớp biến mất vào đám cỏ gần đó.

Một lát sau thú nhỏ ngậm một ít thảo dược trở về, ném bừa vào tay Minh Thù, sau đó bực dọc chạy biến đi.

Minh Thù nắm lấy rồi nhét vào tay Quân Tuyệt: “Phượng quân thì nên có dáng vẻ của phượng quân một tí, làm như trẫm đày đọa ngươi không bằng.”

“Đây là gì vậy?” Quân Tuyệt nghi ngờ không nhận.

Chắc là hái bừa chứ gì?

Lão tử không muốn.

Quân Tuyệt không muốn nhận còn lùi ra sau tránh mấy bước.

“Răng rắc”.

“Ai đó?”

Ninh Phù Dung nhìn về phía phát ra tiếng động, bụi cây động đậy, rồi Minh Thù từ đó bước ra.

Ninh Phù Dung nhíu mắt, vội nhảy xuống ngựa: “Bệ hạ.”

Minh Thù mỉm cười nhìn xuống, Ninh Phù Dung đang định hỏi sao Minh Thù lại ở đây thì đã có một nắm đấm hung hăng xông tới. Ninh Phù Dung kinh sợ vội nghiêng người tránh, không khỏi lớn tiếng kinh ngạc chất vấn: “Bệ hạ, người đang làm gì vậy?”

Câu trả lời của nàng ta lại là một cú đấm khác.

Ninh Phù Dung chỉ còn cách giao đấu tay đôi với Minh Thù, bản thân là thành viên hoàng thất của nước Tử Nguyệt, võ công của Đông Khuynh tuy không phải hàng tuyệt đỉnh nhưng cũng không hề tệ.

Sau khi sống lại Ninh Phù Dung khổ luyện mấy năm, thường ngày Đông Khuynh ít tập luyện nên lúc này có chút kém hụt, chỉ có thể dựa vào tốc độ và chiêu thức của Minh Thù để khắc chế Ninh Phù Dung.

Ninh Phù Dung giận dữ: “Bệ hạ.”

Minh Thù thấy thời cơ đã đến, đá xiên về phía nàng ta, nhân lúc nàng ta chuẩn bị tránh chớp thời cơ bắt lấy cổ tay. Trước khi nàng ta kịp phản kích nâng nàng ta qua vai vật ngã xuống đất, quay lưng giẫm lên người nàng ta.

Bị kẹp chặt không thể vùng vẫy, Ninh phù Dung tái mặt hỏi: “Bệ hạ, không biết vi thần đã đắc tội gì với người?”

“Không có.”

“Nếu không thì tại sao bệ hạ lại ra tay với thần?”

Minh Thù cười: “Thấy ngươi đáng yêu quá nên muốn thử bắt nạt một chút.”

“Bệ hạ…”

Sau lời cuối của Ninh Phù Dung, trong khu rừng tĩnh lặng chỉ còn mỗi tiếng kêu rên.

Đánh Ninh Phù Dung xong Minh Thù ngồi xuống cạnh nàng ta, thân mật vỗ vai: “Thừa tướng, tạo phản cho tốt vào, trẫm rất coi trọng ngươi.”

Trong phút chốc Ninh Phù Dung rùng mình, dường như đã hiểu ra tất cả.

Nàng ta thở gấp sợ hãi nhưng lập tức kìm nén, vừa vội vàng vừa thành khẩn giải thích: “Bệ hạ, người nói gì vậy, vi thần tạo phản bao giờ, có phải có kẻ đã gièm pha với người? Vi thần theo người bao nhiêu năm, người vẫn chưa hiểu rõ con người thần sao?”

Minh Thù cất giọng nhẹ nhàng phảng phất như làn gió thổi xuyên qua rừng: “Không sao, ngay bây giờ ngươi có thể suy tính cách để để tạo phản, trẫm sẽ không có ý kiến gì đâu, thật đấy.”

Nhưng đối với Ninh Phù Dung thì dường như đó là cuồng phong bão lớn, từng câu từng chữ đều sắc nhọn như dao cứa vào người nàng ta.

“Bệ hạ, vi thần tuyệt đối không có ý làm phản.” Mặc kệ là nàng đã biết hay chưa thì vẫn phải nói dối, nàng ta vẫn chưa thể thừa nhận lúc này được.

“Từ giờ trở đi ngươi có thể có rồi đó.” Minh Thù đứng dậy:

“Đợi khi trở về, ngươi hãy cứ chuyên tâm tạo phản đi, chuyện trên triều không cần ngươi lo nữa.”

Ninh Phù Dung: “…”

Dù Ninh Phù Dung có lắm mưu nhiều kế thế nào thì lúc này cũng không biết nên trả lời thế nào cho phải, đến suy nghĩ thôi cũng thực khó khăn.

Vị vua bị nàng ta đùa giỡn giữa lòng bàn tay năm xưa… đột nhiên trở nên thật khác lạ.

Một đế vương phát hiện kẻ dưới ủ mưu tạo phản thì đáng lẽ nên giả vờ không hay biết, âm thầm quan sát sau đó sẽ tung một mẻ lưới bắt gọn.

Mà nàng ta lại cổ vũ mình tạo phản.

Bị điên rồi chăng?

“Vút”.

Một mũi tên xé gió bay tới từ phía tường bao, lời nói của Ninh Phù Dung còn đang ở trong cổ họng thì mũi tên bắn đâu không bắn sượt qua má nàng ta, cắm ở phía trước mặt.

Người mặc áo vàng lấp lánh vừa nãy còn đang đứng bên cạnh nàng ta, đã tránh sang một bên, cười tủm tỉm nhìn về phía tường bao.

Có năm người bịt mặt từ phía đó tiến lại, đối diện với Minh Thù và Ninh Phù Dung vẫn còn đang ở dưới đất. Họ cảnh giác xem xét xung quanh xem có cấm quân nào lai vãng quanh đó hay không.

Ninh Phù Dung nhìn một người trong số đó, người đó đứng giữa chỉ để lộ ra một đôi mắt thâm sâu.

Người đó dù có biến thành tro nàng ta cũng nhận ra - Diệp Mạc Trần.

“Hôm nay thật may mắn, gặp được tiện nhân này ở đây.”

Một kẻ bịt mắt khác hung tợn nói: “Gia, giết chúng đi.”

Tưởng rằng phải bỏ công sức đi khắp nơi tìm tiện nhân, không ngờ vừa đến đã gặp được ngay tên cẩu hoàng đế đã diệt nước bọn họ.

Diệp Mạc Trần ngăn kẻ đó lại: “Hiện giờ chưa thể giết, bắt ả ta đi.”

Kẻ đó dường như cũng nghĩ ra điều gì, lạnh lùng nói: “Xem như ngươi may mắn. Gia, còn nữ nhân kia…”

Kẻ đó quay sang Ninh Phù Dung làm động tác cắt cổ, Diệp Mạc Trần dửng dưng gật đầu.

Lúc này Diệp Mạc Trần chưa biết nàng ta nhưng Ninh Phù Dung nhớ tới kiếp trước, hắn cũng lấy mạng mình một cách lạnh lùng như vậy, không khỏi rùng mình.

Nhưng trong ánh mắt lại có vài phần si mê.

Nàng ta thích người đàn ông trước mặt, thích đến phát điên đi được, nàng ta muốn có được hắn…

Minh Thù thật bội phục nam chính này quá, không thèm hỏi qua ý kiến của nàng, dám quyết định nơi đến chốn đi của nàng, cũng được đấy.

Đồ ăn vặt của trẫm thì sao.

Mau an ủi trẫm đi.

Báo cáo đạo diễn, nam chính khoe khoang.

Ninh Phù Dung đứng dậy, nói nhỏ với Minh Thù: “Bệ hạ, lát nữa thần cản chúng lại, người chạy trước đi.”

Minh Thù rút từ trong tay áo ra miếng mứt sen Liên Tâm đã chuẩn bị trước, vừa ăn vừa lùi lại: “Không, trẫm ở lại để cổ vũ cho ngươi.”

Suýt chút nữa thì Ninh Phù Dung tức hộc máu, ai cần người cổ vũ chứ.

Minh Thù còn đưa ra đề nghị: “Thừa tướng cũng có thể bày mưu cùng bọn họ, có làm phản thì mọi người cùng phản. Người đông sức lớn càng náo nhiệt, ngươi đừng một mình âm thầm tạo phản như thế, nhàm chán lắm.”

Ninh Phù Dung: “…” Giết quách nàng ta đi!

Diệp Mạc Trần nghe xong ngơ ngác, chuyện gì đang xảy ra thế này, hai người không phải cùng một phe hay sao?

“Đừng phí lời nữa, đi bắt chúng lại.” Kẻ bịt mặt nghe không hiểu nhưng để tránh hai người kéo dài thời gian, khoát tay: “Giết chết ả kia đi, còn cẩu hoàng đế kia bắt đi.”

Minh-cẩu-hoàng-đế-Thù: “Ta nói các ngươi có thể dùng từ ngữ lịch sự một chút không, cẩu hoàng đế là để hình dung đàn ông, trẫm là nữ mà.”

Kẻ bịt mặt: “…”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 558: Hầu Hạ Ngô Hoàng (13)

Ninh Phù Dung không hề đến đây một mình, tình hình hiện giờ là như thế này, Ninh Phù Dung vừa ra hiệu, những kẻ ẩn nấp trong rừng lập tức xuất hiện.

May mà những người này thông minh, tỏ ra như vừa tìm được đến đây, thét to với bọn Diệp Mạc Trần.

“Bảo vệ bệ hạ và thừa tướng.”

Tất nhiên là Diệp Mạc Trần không ngờ lại có người đột ngột xông ra, lại còn ẩn núp kỹ như thế khiến họ không hề phát giác.

Họ bị vây lại không thể tiếp cận Minh Thù và còn phải tìm cách đối phó với đội quân đó.

“Thừa tướng, ngươi thực sự nên nghiêm túc suy nghĩ về việc hợp tác.” Minh Thù được bảo vệ ở đằng sau lại tiếp tục khuyến khích Ninh Phù Dung.

“Một cơ hội tốt thế này, ngươi giết trẫm ở đây thì đạt được hoàng vị sẽ dễ như trở bàn tay rồi. Trẫm cũng sẽ nhân cơ hội này “tẩn” cho ngươi một trận khiến cha mẹ ngươi cũng không nhận ra, vụ làm ăn này cũng được đó.”

Ninh Phù Dung hận không thể đâm cho Minh Thù một nhát.

Hiện giờ trên triều tiên hoàng để lại nhiều đại thần như vậy, binh quyền cũng không đến tay, nàng ta lấy gì để tạo phản đây?

Ninh Phù Dung hít sâu một hơi, sai bọn thuộc hạ: “Bệ hạ kinh sợ quá độ, hãy đưa người rời đi trước, nhất định bảo đảm sự an toàn cho bệ hạ.”

“Vâng.”

Minh Thù nào chịu: “Trẫm muốn ở lại xem kịch.”

Ninh Phù Dung chuẩn bị sẵn mà đến, Minh Thù đoán có lẽ nàng ta muốn bắt Diệp Mạc Trần, là một chuyên gia giá trị thù hận, sao có thể để nàng ta toại nguyện được.

Ninh Phù Dung: “...”

Sao nữ hoàng lại trở nên khó giải quyết như vậy.

Trong một khoảng thời gian ngắn như vậy, một người có thể thay đổi nhiều đến thế sao?

Trong lòng Ninh Phù Dung bắt đầu nghi ngờ, nhìn Minh Thù thế nào cũng thấy sai sai. Nhưng lúc này không phải lúc để nghĩ nhiều.

“Bệ hạ, đao kiếm vô tình.”

Minh Thù cắn thêm miếng mứt, dửng dưng trả lời: “Da trẫm dày.”

Da mặt dày chăng?

Ninh Phù Dung ngoái đầu nhìn đám người đang khống chế Diệp Mạc Trần, đã mất hết kiên nhẫn: “Đừng để chúng trốn mất, bắt chúng lại.”

Dù thế nào cứ bắt chúng lại đã, sau này sẽ nghĩ cách khác để tìm kẻ thay thế đưa Diệp Mạc Trần ra là được.

Tiếng binh khí va chạm vào nhau vang lên chát chúa, người của Ninh Phù Dung ai ai cũng đều là cao thủ cả, người của họ đã có người bị thương.

Diệp Mạc Trần cản được một đợt công kích, lúc lui về phía sau phát hiện có một kẻ đang chờ sẵn, nhung lúc này theo quán tính hắn không kịp lùi về.

Người đó rút ra một con dao, lóe qua mắt hắn.

“Vút”.

Người nọ đột nhiên đánh về phía hắn, Diệp Mạc Trần ngẩng đầu nhìn về phía đối diện, một người bịt mặt chạy về phía hắn.

“Gia, có rút không?”

Diệp Mạc Trần không muốn phí lời, cứ thế nhằm về phía tường bao mà chạy.

Thực ra ở bên ngoài Ninh Phù Dung cũng đã sắp xếp sẵn một số người, nhưng hiện giờ chưa thể để họ ra tay được vì Minh Thù đang ở đây, lúc đó làm sao giải thích những người ở bên ngoài tường được.

Lần đầu là trùng hợp, lần hai không còn là trùng hợp nữa.

Giương mắt nhìn Diệp Mạc Trần trốn thoát, Ninh Phù Dung bóp chặt hai bàn tay nén giận, nếu không phải vì Minh Thù thì hôm nay nàng ta đã bắt được Diệp Mạc Trần rồi.

“Chạy mất rồi.”

Ninh Phù Dung: “...” Đó là kẻ đến ám sát người đấy, người còn cười được, cười cái gì mà cười.

Ninh Phù Dung cắn răng: “Đưa bệ hạ về.”

Vẫn chưa phải là hoàn toàn kết thúc, sau khi trở về Minh Thù mượn chuyện ám sát phạt đánh Ninh Phù Dung hai mươi trượng, các vị đại thần đứng ra cầu xin, cuối cùng tất cả đều bị Minh Thù đánh.

Minh Thù phán rất hôn quân: “Nếu quan hệ giữa các ngươi và thừa tướng đã tốt như thế thì có nạn cùng chịu vậy.”

-

Buổi tối đóng quân trên núi chứ không về hành cung, Quân Tuyệt ngồi trong trướng nhìn cánh tay bị mình gãi đến bật cả máu.

Hắn nhìn đống thuốc để một bên, lẳng lặng nghiền nát rồi đắp lên cánh tay. Chỗ bị gãi xước trở nên mát lạnh dễ chịu và dần dần không còn thấy ngứa nữa.

“Bệ hạ.”

Bên ngoài có giọng người hành lễ.

Quân Tuyệt thả tay áo xuống, nhét số thuốc thừa xuống dưới chăn.

Minh Thù vén rèm bước vào, nàng thay một bộ thường phục, vẻ mặt không được sáng sủa cho lắm, nhưng kim long phía trên sáng rực rỡ di chuyển theo nàng sống động như thật.

“Nghe Liên Tâm nói ngươi lại không ăn uống gì.”

“Không hợp khẩu vị.” Quân Tuyệt ngồi im:

“Ta muốn ăn cháo.”

Hắn còn biết làm thế nào được.

Tấm thân này bản chất yếu ớt, thà chết đói chứ không ăn đồ không hợp khẩu vị, dù có ăn được thì bụng dạ kiểu gì cũng ầm ĩ.

Quân Tuyệt cũng lấy làm kinh ngạc lắm, với bản tính này mà bị giam cầm ba năm không chết đói, thật đúng là kỳ tích.

Minh Thù vén áo ngồi xuống, tự rót một ly trà, nhấp một ngụm rồi nói: “Ở chỗ hoang vắng thế này sao ngươi không nói là muốn ăn thịt rồng đi.”

“Bệ hạ có không?” Quân Tuyệt mặt nghiêm túc hỏi: “Bệ hạ mà có thì thần sẽ ăn.”

Minh Thù lại nhấp thêm ngụm trà rồi trêu Quân Tuyệt: “Ngươi không phải sao? Dù sao cũng là người từng làm hoàng đế, cũng có thể coi là bán long đấy.”

Trẫm còn chưa được ăn thịt rồng, ngươi còn dám đòi.

Trong lòng Quân Tuyệt cuộn trào không ngừng, có ai lại xoáy vào nỗi đau của người khác như nàng ta không? Muốn gợi lại chuyện vong quốc của hắn hay sao.

Bình tĩnh nào.

Quân Tuyệt kìm nén khát vọng muốn rút đao, nhoẻn miệng cười: “Bệ hạ có muốn nếm thử hương vị của ta hay không?”

Tay Minh Thù run run làm chén trà sóng sánh.

Khuôn mặt Quân Tuyệt vừa nghiêm túc vừa đầy vẻ chờ đợi nhìn nàng.

Lát sau Minh Thù đặt chén trà xuống: “Trẫm còn có gà quay chưa ăn xong, ngươi không ăn cơm thì nghỉ ngơi đi.”

Cái gì?

Lão tử không ăn được cơm thì ít ra ngươi cũng nên khuyên nhủ thêm chút chứ.

Cứ thể bỏ lão tử không đoái hoài hả? Còn có nhân tính không vậy?

Minh Thù ra khỏi doanh trướng, Liên Tâm đứng ở ngoài: “Bệ hạ, phượng quân vẫn không chịu ăn gì sao?”

“Đi nấu chút cháo cho hắn đi.” Minh Thù nhỏ giọng sai:

“Đưa thái y tùy hành đến kiểm tra cơ thể cho hắn, xung quanh doanh trướng bỏ thêm chút ngải, nấu chút nước nóng mang đến cho hắn trước.”

Liên Tâm: “…”

Bệ hạ, người làm gì vậy.

“Nghe rõ chưa?”

Liên Tâm vội chú tâm lại: “Vâng.”

Trong trướng Quân Tuyệt còn đang nghĩ có nên ra ngoài kiếm gì đó ăn, Liên Tâm đã đem theo mấy tay thái giám cùng với bồn tắm đến: “Phượng quân, nước có thể giảm bớt mệt nhọc, nô tỳ thấy người mệt mỏi, người hãy tắm táp trước đã. Lát nữa nô tỳ sẽ đưa thái y đến kiểm tra cho người.”

Quân Tuyệt cau mày: “Ai sai ngươi đến vậy?”

Liên Tâm cúi người rồi cung kính trả lời: “Thân thể của phượng quân tôn quý không thể để xảy ra chút bệnh tật nào, đây là sự thăm khám cần thiết, xin người an tâm.”

Quân Tuyệt: “…” Mất công hắn hí hửng.

Thấy bọn thái giám đã đổ đầy nước, hắn buồn bực đi qua cởi bỏ quần áo, Liên Tâm cúi chào rồi ra khỏi trướng.

Đợi hắn tắm và thái y khám bệnh xong xuôi, Liên Tâm mới bưng một bát cháo đến.

Mùi cháo rất thơm, bụng Quân Tuyệt vốn đã đói sẵn nay ngửi thấy mùi cháo, vội vàng đón lấy.

Liên Tâm nói: “Nô tỳ thấy vừa rồi phượng quân không ăn gì cả nên nấu cho người ít cháo, người ăn một chút đi.”

Lời của Quân Tuyệt nghẹn lại trong họng.

“Phượng quân hãy cố ăn một chút, nô tỳ xin lui ra trước.” Liên Tâm vội chớp thời cơ ra ngoài, vỗ ngực thở gấp.

Thật không hiểu nổi bệ hạ, nếu đã quan tâm phượng quân như thế, sao không cho người ấy biết?

Nỗi lòng bậc đế vương thật khó đoán.

“Liên Tâm cô nương…”

“Lại đây.”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 559: Hầu Hạ Ngô Hoàng (14)

Ninh Phù Dung bị đánh, mấy ngày sau đó đều đang dưỡng thương, mãi đến khi săn bắn mùa thu kết thúc, Ninh Phù Dung mới khập khễnh xuất hiện.

Trên đường trở về coi như bình yên, không xuất hiện chuyện thích sát gì.

Vì Quân Tuyệt mang một đám người ra chơi đùa quá trớn, các đại thần lúc này nhìn Quân Tuyệt với ánh mắt như yêu tinh hại nước.

Quân Tuyệt còn trả lại một gương mặt vô cùng hãnh diện.

Minh Thù đỡ trán thở dài, cuối cùng hắn có nhớ được điều kiện cho hắn là gì không?

Tuy trẫm không phải rất cần nhưng ít ra ngươi cũng giả vờ giả vịt chút chứ!

Hình tượng nhân vật cũng không cần nữa sao?

Sau khi hồi cung, Minh Thù tạm nghỉ hai buổi lâm triều để cho các đại thần bị đánh này nghỉ ngơi cho khỏe, sau đó có thể tiếp nhận đả kích tiếp theo, tránh khỏi bị tức chết.

Ninh Phù Dung bị đánh tổn thương chưa hồi phục toàn bộ, bước đi còn có chút chật vật.

Dịch Lãng đỡ nàng đi ở sân phủ Thừa tướng.

“Thừa tướng, người trở về từ săn bắn mùa thu tâm trạng dường như không tốt, có chuyện gì xảy ra sao?” Dịch Lãng hỏi dò xét.

Ninh Phù Dung âm trầm nói lại chuyện săn bắn mùa thu với Dịch Lãng.

Dịch Lãng biến sắc liên tục: “Ý của người là nàng ta đã biết rồi? Nhưng không đúng, chúng ta dường như chẳng làm gì…”

Lần Chu đại nhân đó cũng hoàn toàn không dính dáng gì đến bọn họ.

“Nàng ta đã nói ta tạo phản, ngươi cảm thấy nàng ta không biết sao?” Ninh Phù Dung nói giọng hơi thấp:

“Bắt đầu từ chuyện Chu đại nhân đó, nàng ta chẳng những không gặp ta, còn ba lần bốn lượt nhằm vào ta. A Lãng, ngươi nói nàng ta thực sự không biết gì sao?”

“Trước đó vài ngày đã điều tra, bên người nàng không xuất hiện ai, cũng không đến nỗi có người nào chỉ điểm cho nàng ta...”

“Cho nên giờ ta không phán đoán được.” Nàng ta có phải cũng được trọng sinh trở về giống như mình không?

Nàng ta có thể trọng sinh, người khác thì sao?

Nếu như nàng ta thật sự sống lại, có phải muốn thể hiện rằng nàng ta thành công ngồi trên vị trí kia mới khiến cho nàng kiêng dè?

Tựa như nàng biết Diệp Mạc Trần về sau phát triển thế nào, nàng có lẽ sẽ biết mình...

Dịch Lãng đợi mãi không nghe được tiếng Ninh Phù Dung, đành phải mở miệng hỏi: “Thừa tướng đang suy đoán gì?”

Ninh Phù Dung lắc đầu: “A Lãng, ngươi đi liên lạc với một số người để cho bọn họ tới đây một chuyến, ta có chuyện dặn dò bọn họ.”

Mặc kệ người đó có phải trọng sinh hay không, hiện tại nàng cũng phải thay đổi sách lược.

Dịch Lãng gật đầu, hắn im lặng một lúc rồi lại nói: “Bệ hạ, người hôm nay người phái ra ngoài là đang tìm người nào sao?”

Ninh Phù Dung nhíu mày: “A Lãng.”

Dịch Lãng cười cười: “Là ta nhiều lời, ta đi trước liên hệ bọn họ, người nghỉ ngơi một chút.”

Ninh Phù Dung nhìn Dịch Lãng rời đi, nếu như không có Diệp Mạc Trần, nàng có thể sẽ thực sự thích Dịch Lãng, đáng tiếc...

Nhưng nàng đã cho hắn danh phận, cũng không tính là có lỗi với hắn.

-

Dưỡng Tâm điện.

“Bệ hạ, Mạnh tướng quân cầu kiến.”

“Người nào?” Minh Thù ngẩng đầu lên từ một đống điểm tâm.

“Mạnh tướng quân.” Liên Tâm giật khóe miệng một cái:

“Bệ hạ, tại sao người lại ăn nữa rồi, người ăn như thế không tốt đối với long thể.”

Người phê duyệt tấu chương xong chưa?

Chính sự người thảo luận xong rồi chứ?

Sao người có thời gian ăn gì được!

“Không ăn mới đúng là long thể không tốt.” Minh Thù trấn định bỏ vào miệng một miếng bánh đậu xanh hoa quế.

“Mạnh Lương?”

Liên Tâm hít thở một hơi: “Không phải tiểu Mạnh tướng quân.”

Ồ, vậy là lão Mạnh tướng quân.

Minh Thù nói thầm: “Hắn tới gặp trẫm làm gì?”

“Nô tỳ không biết.”

Mạnh tướng quân được mời vào Dưỡng Tâm điện, Minh Thù chưa từng thay đổi tư thế, cầm điểm tâm ăn vui sướng. Liên Tâm thấy may mắn vì chủ nhà mình không yêu cầu gặm chân giò.

Nếu không... hình tượng nữ hoàng khẳng định không giữ được.

Mạnh tướng quân đứng ở Dưỡng Tâm điện cảm thấy hổ mọc thêm cánh, hắn hành lễ: “Bệ hạ.”

“Có việc gì?”

Mạnh tướng quân thoáng ngẩng đầu, phản ứng đầu tiên chính là không ra thể thống gì!

Ngồi không ra dáng, ăn không ý tứ.

Kỳ thực Minh Thù vẫn đủ nho nhã, chỉ là đối với quy củ hoàng thất có vẻ hơi lười nhác.

Mạnh tướng quân nén lại ý muốn vạch lỗi nữ hoàng nhà mình: “Bệ hạ, vi thần có một chuyện muốn nhờ.”

Minh Thù lắc đầu: “Từ chối.”

Khẳng định không phải là chuyện tốt lành gì, lại muốn mưu hại trẫm, kế thừa đồ ăn vặt của trẫm.

Cự tuyệt cự tuyệt.

Mạnh tướng quân trợn tròn mắt, ta đây còn chưa nói, người đã cự tuyệt?

“Mạnh tướng quân có thể đi.” Đừng quấy rầy trẫm ăn đồ ăn.

Mạnh tướng quân nhắc nhở: “Bệ hạ, vi thần còn chưa nói...”

Minh Thù mỉm cười: “Cho nên Mạnh tướng quân có thể không cần nói.”

Mạnh tướng quân: “!”

Mạnh tướng quân nhìn về phía Liên Tâm, bệ hạ bị điều gì đả kích sao?

Liên Tâm vô tội lắc đầu, lòng vua khó dò, ai biết bệ hạ hiện tại nghĩ gì chứ.

Mạnh tướng quân được mời ra Dưỡng Tâm điện nhưng Mạnh tướng quân không đi, ngược lại quỳ gối bên ngoài Dưỡng Tâm điện, mang bộ dạng cần phải phải nói ra.

Lúc Quân Tuyệt tới, Mạnh tướng quân đã quỳ được vài giờ nhưng người tập võ quỳ như thế một chút, nhìn qua Mạnh tướng quân vẫn có tinh thần hưng phấn.

“Phượng quân!”

Mạnh tướng quân gọi Quân Tuyệt lại.

Quân Tuyệt ngừng bước chân lại, xoay người nhìn Mạnh tướng quân.

Mạnh tướng quân gặp Quân Tuyệt cũng chỉ vài lần, mỗi lần Quân Tuyệt đều cực kỳ chật vật. Bây giờ Quân Tuyệt mặc trang phục phượng quân, phong thái ngoái đầu nhìn lại trong nháy mắt khiến đại nam nhân như Mạnh tướng quân đều có chút cảm động.

Mạnh tướng quân nhớ lại lúc tiên hoàng vẫn còn sống, nghe đồn qua chuyện khó nghe đó...

Nói tiên hoàng giam lỏng Quân Tuyệt là do đã có tình cảm với hắn.

Tin đồn này có tính chân thực bao nhiêu Mạnh tướng quân không biết nhưng hắn biết tiên hoàng có khoảng thời gian nhìn về hướng giam lỏng Quân Tuyệt đến xuất thần.

Mạnh tướng quân ngăn chặn ý nghĩ lung tung này trong đầu, trước tiên hành lễ: “Phượng quân có thể nghe vi thần nói vài câu không?”

“Không nghe.”

Quân Tuyệt cự tuyệt thẳng thắn, không khác gì với vị bên trong kia.

Mạnh tướng quân liên tiếp bị cự tuyệt: “...” Ngày hôm nay ra khỏi cửa không coi ngày!

Quân Tuyệt ngoài miệng tuy là cự tuyệt nhưng người lại không đi, ngược lại đang nhìn Mạnh tướng quân.

-

Lúc Quân Tuyệt vào Dưỡng Tâm điện, cả người đều mang theo sự lạnh lùng. Hắn cũng không quan tâm gì đến lễ nghi, nặng nề đi đến chỗ Minh Thù rồi ngồi xuống bên cạnh.

Minh Thù ngẩng đầu nhìn hắn: “Chuyện này là sao, có người thất lễ à?”

Thất lễ với đại gia ấy à!

Trừ ngươi ra, còn ai dám thất lễ với lão tử!

Minh Thù cho một miếng bánh ngọt vào miệng, vừa cầm bút phê duyệt tấu chương, bầu không khí trong lúc này nhất thời an tĩnh lại.

“Mạnh tướng quân muốn thêm người vào hậu cung vì người.”

Giọng nói Quân Tuyệt vang lên.

Minh Thù “hứ” một tiếng, đặt bút xuống: “Mạnh tướng quân lớn tuổi như vậy còn muốn vào hậu cung của trẫm, chí hướng này không tồi.”

Quân Tuyệt cắn răng: “Là Mạnh Lương.”

“Mạnh Lương à.” Đây chính là đối tượng giá trị thù hận.

Minh Thù nhịn không được vểnh khóe môi lên.

Nụ cười này trong mắt Quân Tuyệt thì không phải là chuyện nhỏ: “Sao thế, bệ hạ thích Mạnh Lương?”

“Thích chứ.” Có giá trị thù hận đều thích, giống như thích Ninh Phù Dung vậy.

Quân Tuyệt: “...”

Người nào hợp ngươi đều thích, chỉ là không thích lão tử à?

Dựa vào cái gì!

Lão tử đẹp mắt như vậy ngươi không thích, muốn đi thích cái loại không đứng đắn, đầu óc có bệnh à!

“Vậy bệ hạ hãy hạ chỉ đi, đón Mạnh Lương tướng quân tiến cung.” Quân Tuyệt nói:

“Nhân tiện ban cho ta cái chết.”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 560: Hầu Hạ Ngô Hoàng (15)

Nghiêm túc chứ?”

Minh Thù hỏi như thật, Quân Tuyệt sửng sốt một chút nhưng chợt nhớ hắn cũng có tôn nghiêm, liền nặng nề gật đầu: “Nghiêm túc, bệ hạ nếu muốn đón Mạnh Lương tướng quân tiến cung, hãy ban cho ta cái chết. Ta sẽ không chia sẻ người cùng người khác.”

Nàng dám ban cho mình cái chết, hắn nhất định sẽ bóp chết nàng.

Minh Thù cười: “Nếu đã như vậy, trẫm chỉ có thể thỏa mãn ngươi.”

Quân Tuyệt: “...”

Mặt Quân Tuyệt nhăn nhó, thân thể cũng ngồi ngay ngắn một chút.

Nàng cho Liên Tâm mang bút mực đến, trực tiếp viết thánh chỉ.

Nội dung thánh chỉ hắn không thấy rõ, Liên Tâm đang cầm thánh chỉ rời đi, nhưng sau đó bên ngoài chỉ truyền đến tiếng Mạnh tướng quân cám ơn rối rít.

Đó là kích động sao?

“Bệ hạ, còn một bản nữa đâu!” Quân Tuyệt nhắc nhở Minh

Thù.

“Trên phượng quân chính là hoàng đế, ngươi muốn soán vị?” Minh Thù liếc mắt nhìn hắn.

Quân Tuyệt khẽ nhíu mày, làm bộ nói: “Vừa rồi ta nói, bệ hạ nếu đón Mạnh Lương tướng quân tiến cung, hãy ban cho ta chết.”

Minh Thù nhấc bút tiếp tục viết thánh chỉ, lần này nội dung không nhiều lắm, chỉ mấy chữ, viết tựa như chơi đùa.

Nàng đóng ngọc tỷ lên, trực tiếp ném cho Quân Tuyệt.

Quân Tuyệt cầm thánh chỉ, cũng không biết có cảm giác gì, hơi tê người rồi mở ra đọc, dù sao nàng ta cũng không thích mình...

Trên thánh chỉ rồng bay phượng múa viết vài chữ to…

Cút về Tiên Vũ cung đi.

Quân Tuyệt: “...”

Cái này là gì?

Quân Tuyệt đang muốn phát hỏa, đã thấy Liên Tâm nháy mắt với mình. Hắn miễn cưỡng đè nén lửa giận, không phá vỡ hình tượng nhân vật, khí thế cầm thánh chỉ hung hăng đi về.

“Tiểu yêu tinh này còn cao giá hơn trẫm sao.” Minh Thù nói thầm một tiếng, cúi đầu tiếp tục phê tấu chương.

Liên Tâm theo Quân Tuyệt ra khỏi cửa, nàng tiễn Quân Tuyệt một đoạn: “Phượng quân, bệ hạ không đón Mạnh Lương tướng quân tiến cung, người thả lỏng tinh thần đi.”

“Vậy thánh chỉ đó viết gì?”

Liên Tâm nghĩ dù sao ngày mai tất cả mọi người sẽ biết chuyện này, cũng không giấu giếm gì: “Là thay Mạnh Lương tướng quân ban hôn.”

Tâm trạng Quân Tuyệt bất chợt tốt trở lại, nhưng nghĩ lại cũng không đúng, hắn xoay người trở lại Dưỡng Tâm điện.

“Tại sao quay lại?”

Quân Tuyệt cho những người còn lại lui xuống, đợi khi Dưỡng Tâm điện được đóng cửa lại, Quân Tuyệt mới nói: “Người không muốn binh quyền Mạnh gia sao?”

“Nghe ý này của ngươi, trẫm hẳn là nên đón Mạnh Lương tiến cung?”

Quân Tuyệt nín một hơi thở: “Ta không phải có ý đó.”

“Vậy ngươi có ý gì?”

“Mạnh tướng quân chỉ có một người con trai là Mạnh Lương, Mạnh Lương là then chốt binh quyền. Người không nên ban hôn cho hắn như vậy... Đế vương quyền thuật người không học qua sao?”

Minh Thù cười híp mắt lắc đầu: “Không.”

Quân Tuyệt: “...”

“Trẫm lại không sợ bọn họ tạo phản nên binh quyền đối với trẫm mà nói, có cũng được không có cũng được.” Minh Thù giọng nói nhẹ bỗng:

“Bọn họ tạo phản mới tốt.”

Như vậy thì có lý do chính đáng để đập bọn họ rồi.

Quân Tuyệt kinh ngạc nói: “Thiên hạ mà mẫu hoàng người vất vả gây dựng lên, người bại dễ dàng như vậy sao?”

E đây là tên ngốc.

Đối thoại trước đó giữa nàng và Ninh Phù Dung, hắn còn tưởng rằng nàng đang gạt Ninh Phù Dung, bây giờ xem ra những lời này của nàng là thật, nàng thực sự rất chờ mong bọn họ tạo phản.

Có hoàng đế chờ mong thần dân của mình tạo phản sao?

Không có!

Mà hắn còn muốn tiến công chiếm đóng một kẻ ngu ngốc như vậy!

Hắn chỉ sợ hắn cũng là kẻ ngốc!

Xùy xùy xùy... lão tử thông minh, kẻ thần kinh này mới là kẻ ngốc.

Minh Thù đột nhiên tự tay kéo Quân Tuyệt tới, nàng ngửa đầu nhìn hắn: “Ái phi, ngươi có phải đã quên hay không, vong quốc chính là ngươi, nếu như ta bị người ta tạo phản, ngươi nên vui chứ.”

“Ta không vui.” Quân Tuyệt chịu đựng nội tâm đầy kích động.

“Tịch Chiếu đã không còn, thiên hạ bây giờ rất tốt, ta không muốn bởi vì chiến loạn lại gây họa tới bách tính.”

Lão tử chính là người ôm đại nghĩa to lớn.

“Hơn nữa...” Quân Tuyệt muốn nói lại thôi, hắn thấp thỏm thử tới gần Minh Thù:

“Ta thích bệ hạ nên ta hy vọng bệ hạ yên lành.”

“Yêu thích ta đến nỗi có thể buông huyết hải thâm thù?”

Quân Tuyệt gật đầu.

Đây cũng không phải là huyết hải thâm thù của hắn, quan trọng nhất là kẻ đánh bại Tịch Chiếu không phải nàng, là mẫu hoàng nàng.

“Vậy ngươi...” Minh Thù dừng một chút, khóe môi cười đến xán lạn:

“Xem ra mị lực của trẫm vẫn khá lớn nha.”

Ha ha!

Lớn cái cầu!

Lão tử cũng là vì nhiệm vụ mới chịu đựng ngươi!

Đổi thành người bình thường, đâm ngươi một dao cũng còn nhẹ.

Không đúng, vừa rồi bọn họ không phải đang nói chuyện Mạnh Lương sao?

“Bệ hạ, Mạnh Lương...”

“Nên dùng cơm trưa rồi, đi thôi, ngày hôm nay ta ăn chung với ngươi.” Minh Thù đứng dậy, dắt Quân Tuyệt đi ra ngoài điện.

Quân Tuyệt: “...”

Quân Tuyệt mấy lần muốn nói chuyện Mạnh Lương cùng Minh Thù nhưng đều bị Minh Thù hời hợt cho qua.

Dùng xong bữa, Minh Thù cười dịu dàng hỏi hắn: “Ái phi, ngươi thích gì?”

Quân Tuyệt chỉ cảm thấy toàn thân đều nổi da gà lên, sao cảm giác dối trá vậy nhỉ? Có chuyện cứ nói không được sao? Làm như thế để cho ai nhìn đây!

Chịu đựng cơn buồn nôn, Quân Tuyệt nhanh chóng nhập vai diễn: “Ta thích bệ hạ.”

“Trừ cái này ra.”

Quân Tuyệt lắc đầu.

Minh Thù kiên nhẫn hỏi thêm: “Vậy ngươi có gì muốn làm?”

Xóa bỏ BUG Ninh Phù Dung này, nhân tiện khiến cho ngươi yêu ta.

Lời này có thể nói không?

Không thể!

Quân Tuyệt vẫn lắc đầu như cũ.

“Không có việc gì, ngươi từ từ suy nghĩ, nghĩ ra nói cho trẫm. Ngươi nói yêu cầu gì, trẫm đều bằng lòng cho ngươi.”

Khỉ chứ!

Kẻ thần kinh muốn làm chuyện gì đây!

Sao lão tử lại cảm thấy hơi sợ hãi!

Nàng ta vô duyên vô cớ đối tốt với mình như vậy sao? Khẳng định có âm mưu!

Quân Tuyệt nhìn Minh Thù: “Gì cũng đáp ứng?”

“Ừm.”

“Bệ hạ có thể yêu ta không?”

“Đổi cái khác.”

“Không phải bệ hạ nói gì cũng đáp ứng sao?” Lừa đảo!

“Trừ chuyện này ra.”

Quân Tuyệt suy nghĩ một chút: “Bệ hạ đêm nay... ở lại đây đi.”

Minh Thù há hốc mồm, hai chữ “cự tuyệt” còn chưa nói ra đã bị Quân Tuyệt cắt ngang: “Bệ hạ dù không làm gì, ở lại ở chỗ này cũng được.”

Lên giường, vậy sẽ không do nàng quyết định nữa.

Có câu nói như thế nào nhỉ, à đúng rồi! Có được thân thể của nàng, sẽ cách không xa việc có được trái tim của nàng ấy nữa, ha ha!

[Cửu thiếu, người không sợ thất thân sao?] Hệ thống yếu ớt nói.

Sợ! Lão tử sợ muốn chết được không!

[Vậy người còn vui mừng như thế?]

Chỉ là vui mừng... trời mới biết hắn đang vui vẻ vì cái gì, có thể là khoảng cách hoàn thành nhiệm vụ không xa nữa, hắn vui vẻ thì sao, không cho hắn vui mừng sao.

[...] Dược hoàn dược hoàn, làm bậy nha!

Minh Thù nghĩ đến chuyện mình có thể là một hôn quân nên cuối cùng đã bằng lòng ở lại.

Liên Tâm vẫn còn kinh ngạc, bệ hạ tuy là âm thầm đối tốt với phượng quân, chuyện gì cũng đều dành cho thứ tốt nhất nhưng trước kia không để cho phượng quân biết, thời gian tới Tiên Vũ cung đều ít, chứ đừng nói đến việc ngủ lại.

Ngày hôm nay đột nhiên ngủ lại ở chỗ này...

Trước đó gió êm sóng lặng như vậy, còn không phải là bởi vì bệ hạ không ngủ lại Tiên Vũ cung sao, cũng không cho phượng quân thị tẩm sao?

Lần này không biết được đám triều thần bên ngoài kia lại nghĩ cái gì.

Phượng quân muốn thị tẩm, Liên Tâm nhanh đi gọi lão nhân trong cung qua đây, dạy riêng cho Quân Tuyệt bài học, chuẩn bị đầy đủ trang bị.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 561: Hầu Hạ Ngô Hoàng (16)

Thị tẩm là chuyện về kỹ thuật.

Nhưng xem ra với Quân Tuyệt, chuyện này không chỉ là kỹ thuật mà còn là nghệ thuật.

Không phải chỉ là ngủ một giấc thôi sao?

Có đến nỗi phải người trước người sau như sinh con vậy không? Một lát nữa có phải các người còn muốn vây xem hay không?

Thật khó khăn lắm những người này mới đi ra ngoài, không khí trước mặt Quân Tuyệt mới thông thoáng lại, cảm giác có thể hít thở lại.

Ga giường hắn đã được thay mới, Quân Tuyệt từ trong chăn bò ra ngoài, ngồi xếp bằng trên giường.

Chờ đợi ròng rã nửa canh giờ, Minh Thù đẩy cửa đi vào, gian phòng ảm đạm, Quân Tuyệt ngồi trên giường nhàm chán lắc tua rua trên rèm che.

Nghe tiếng động, hắn nhanh chóng buông tua rèm, đổi một tư thế ngồi.

Hắn ngửi được mùi hương bánh ngọt trên người nàng.

Nàng lại đi ăn cái gì rồi.

Minh Thù vừa cởi quần áo vừa bước đến phía giường. Quân Tuyệt chỉnh lại tư thế, chờ Minh Thù vừa gặp đã thương, thấy xong muốn ngủ.

Nhưng mà cũng không phải.

Nàng cởi hết y phục, trực tiếp lên giường, nằm bên trong nhắm mắt lại.

Quân Tuyệt: "..." Chuyện này không giống với lúc học mà!

"Bệ hạ." Trời không chịu đất, vậy đất chịu trời vậy. Quân Tuyệt chịu nhục xích lại bên cạnh Minh Thù:

"Người mệt lắm sao?"

"Ừm." Phê duyệt một đống tấu chương cao như núi, trẫm muốn vừa sủng hạnh đồ ăn vặt, vừa làm xong, có thể không mệt sao!

Quân Tuyệt im lặng.

Hắn nằm bên cạnh Minh Thù, cũng không biết làm gì, chỉ bất động nhìn chằm chằm tua trên nóc giường.

Tia sáng trước mắt dần tối lại, gió thổi tắt ngọn nến trong điện.

Không gian hơi lạnh, hắn nhích lại gần Minh Thù bên kia.

Minh Thù xoay người, tay khoác lên eo hắn.

Đáy lòng Quân Tuyệt bình tĩnh dị thường, hắn kéo Minh Thù vào lòng, chớp mắt, hắn cảm giác ôm được một bảo bối ấm áp núc ních, mềm nhũn.

Đáy lòng dần dần trỗi dậy cảm giác kỳ lạ, dường như chỉ muốn ôm nàng như vậy đến mãi mãi.

Ý niệm này điên cuồng lại đáng sợ.

Quân Tuyệt chợt tỉnh táo lại.

Hắn giơ tay vuốt mặt, đáy mắt dần dần tỉnh táo, lấp lánh khác thường. Một lúc lâu, hắn cúi đầu hôn chân mày Minh Thù, nói nhỏ giọng bên tai nàng: “Ngủ ngon.”

-

Tin tức Minh Thù sủng hạnh Quân Tuyệt hôm sau đã truyền đến tai các vị đại thần, quần thần đều khiếp sợ.

Chuyện này cũng chưa tính, lúc lâm triều lại tuyên bố chuyện ban hôn cho Mạnh Lương, đối tượng ban hôn chưa định, để cho Mạnh Lương tự lựa chọn nhưng trong một tháng phải trả lời.

Các đại thần càng thêm không hiểu bệ hạ của mình nghĩ như thế nào.

Binh quyền Mạnh gia...

Dựa theo suy nghĩ bọn họ, bệ hạ hẳn là nạp Mạnh Lương vào hậu cung mới đúng.

Nhưng bệ hạ không làm theo lẽ thường, nàng để Mạnh Lương được gả đi.

Mặc dù chưa định đối phương nhưng đó cũng là ban hôn, chỉ cần Mạnh Lương chọn ra một đối tượng thành hôn, có thể thành hôn ngay... Muốn ai cũng được.

Mạnh Lương ở bên ngoài Dưỡng Tâm điện cầu kiến Minh Thù.

Quân Tuyệt đi tới đi lui trước mặt Minh Thù: “Bệ hạ, người không đi gặp hắn một chút ư?”

Minh Thù không ngẩng đầu: “Trẫm đi, phượng quân sẽ phá nát

Dưỡng Tâm điện của trẫm mất.”

Sau cùng, Minh Thù cười tủm tỉm ưng thuận hứa hẹn: “Phượng quân yên tâm, về sau trẫm chỉ cưng chiều một mình ngươi, không có người khác.”

Quân Tuyệt ngừng lại, nghiêng đầu nhìn Minh Thù.

“Bệ hạ, rốt cuộc người muốn làm gì?” Vô duyên vô cớ đột nhiên bắt đầu cưng chiều hắn, luôn cảm thấy có dự cảm không lành.

“Cưng chiều ngươi mà, đây không phải là ngươi muốn sao?” Trẫm cưng chiều ngươi như thế còn không vui sao, còn muốn trẫm làm sao!

Không phải không phải không phải!

Đây không phải là lão tử muốn, lão tử giờ hơi sợ!

Quân Tuyệt mấy lần thăm dò, Minh Thù chưa từng lộ ra sơ hở gì nhưng nụ cười của nàng sao cứ như dối trá cộng thêm không có ý tốt.

Quân Tuyệt càng thêm vững tin kẻ thần kinh này không có lòng tốt.

“Bệ hạ gặp Mạnh Lương tướng quân một chút đi.” Quân Tuyệt đột nhiên rộng lượng.

“Không nên làm quá căng, không tốt với bệ hạ.”

Minh Thù nheo mắt: “Không ghen sao?”

Quân Tuyệt chậm rãi nói: “Bệ hạ nói phượng quân phải có người bên dưới để quản, hơn nữa bệ hạ không phải nói hậu cung chỉ có một mình ta sao?”

“Thế nhưng trẫm có thể nuôi ở bên ngoài.” Ngươi có phải ngốc hay không!

Quân Tuyệt: “...” Còn có thao tác thừa thãi này sao, tại sao ngươi không đi chết đi!

Nuôi nuôi!

Nuôi thư sinh của ngươi đi, lão tử không thèm!

Quân Tuyệt bị Minh Thù chọc giận bỏ đi, Liên Tâm nhìn thấy hơi sợ, bệ hạ sao cứ thích làm phượng quân tức giận.

“Truyền Mạnh Lương vào đi.” Minh Thù căn dặn Liên Tâm.

Mạnh Lương được truyền vào Dưỡng Tâm điện.

Mạnh Lương quỳ xuống thẳng người, giọng nói có khí phách: “Bệ hạ, xin hãy thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, thần cũng không có dự định thành gia lập thất.”

Minh Thù chống cằm, giọng nói sâu kín: “Vậy ngươi khuyến khích Mạnh tướng quân tới nói cho ngươi tiến cung làm gì.”

Khuôn mặt Mạnh Lương đỏ lên, nói hơi lắp ba lắp bắp: “Bệ hạ, thần... đối với người luôn có lòng ngưỡng mộ, người thực sự không biết sao?”

Minh Thù nặng nề: “Mạnh Lương tướng quân vẫn nên chọn một thiên kim thế gia, giờ ngươi còn có thể cưới, chờ sau này nói không chừng cũng chỉ có thể gả đi mà thôi.”

Nam quyền ở nước Tử Nguyệt dần bị suy yếu, nữ quyền lớn mạnh. Bây giờ nam tử còn có thể cưới vợ, qua mấy năm nữa, chỉ còn có thể gả cho vợ mà thôi.

“Bệ hạ, thần sẽ không cưới người khác.” Mạnh Lương kiên định.

“Thần nguyện ý vĩnh viễn bảo vệ cho bệ hạ, mời bệ hạ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.”

“Không cần.” Minh Thù dừng một chút:

“Bắt đầu từ ngày hôm nay Mạnh Lương tướng quân nên qua lại nhiều với thiên kim thế gia, cũng không cần vào cung nữa.”

Mạnh Lương không thể tin: “Bệ hạ...”

Minh Thù phất tay: “Lui xuống đi.”

Mạnh Lương thế nào cũng không ngờ được, tự mình vào cung một chuyến, chẳng những không khiến cho Minh Thù thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, ngược lại cơ hội vào cung về sau cũng bị mất.

Mạnh Lương thấp thỏm không yên rời khỏi cung.

“Mạnh Lương tướng quân.”

Có người gọi hắn, Mạnh Lương hoàn hồn nhìn về phía xe ngựa dừng lại bên cạnh mình: “Thừa tướng.”

Ninh Phù Dung cười cười: “Mạnh Lương tướng quân có thời gian rỗi không? Theo ta đi uống một chén, thế nào?”

“Thừa tướng, hạ quan còn có việc...”

“Mạnh Lương tướng quân, bệ hạ cũng đã cho ngươi nghỉ ngơi một chút, ngươi đây không phải là kiếm cớ từ chối sao? Cùng ta uống một chén thật sự khó khăn vậy sao?”

“Không phải.”

“Vậy lên đây đi.”

Mạnh Lương lưỡng lự một lát rồi lên xe ngựa của Ninh Phù

Dung.

Ninh Phù Dung đưa hắn đến một quán rượu, Dịch Lãng đã ở đó. Ninh Phù Dung thỉnh thoảng sẽ mang Dịch Lãng đi ra ngoài, mọi người đều biết Dịch Lãng là người của Ninh Phù Dung.

Mạnh Lương thấy vậy, trong lòng nhẹ nhõm vài phần.

Mạnh Lương trong lòng có chút phiền muộn, Ninh Phù Dung nói chuyện cùng hắn, hắn cũng chỉ thuận miệng đáp lời. Ngay cả Ninh Phù Dung nói gì, dường như hắn cũng không nghe rõ.

Rượu mạnh vào bụng, Mạnh Lương rất nhanh đã có men say.

Ninh Phù Dung bưng ly rượu chậm rãi uống, mãi đến khi Mạnh Lương hoàn toàn nằm ra trên bàn bất tỉnh nhân sự, nàng mới đặt chén rượu xuống.

“Thừa tướng...” Sắc mặt Dịch Lãng không tốt lắm:

“Người thật sự muốn?”

“Binh quyền Mạnh gia rất quan trọng.” Ninh Phù Dung cười nói:

“A Lãng, yên tâm, ta không phụ ngươi, trong lòng ta, ngươi vĩnh viễn là đặc biệt.”

Dịch Lãng yên lặng nhìn Mạnh Lương, cười khổ một tiếng, mở miệng mấy lần mới nói: “Ta biết rồi.”

Hắn đứng dậy đỡ Mạnh Lương lên, đưa vào căn phòng bên cạnh.

Lúc Ninh Phù Dung đi vào, hắn đứng ở bên ngoài một lúc lâu mới rời khỏi.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 562: Hầu Hạ Ngô Hoàng (17)

Từ sau khi Minh Thù ngủ lại ở Tiên Vũ cung, trong cung trở nên bất thường, thứ gì tốt đều miễn phí dâng tặng đến Tiên Vũ cung.

Không chỉ có vậy, Minh Thù còn đặc biệt sai người thu thập các loại kỳ trân dị bảo cho vị hôn quân, toàn bộ đều ban thưởng đến Tiên Vũ cung.

Sau đó nghe phượng quân nói một câu rằng Tiên Vũ cung trông quá nhạt nhẽo, Minh Thù lại bắt đầu xây dựng cung điện mới.

Ân sủng của phượng quân có thể nói là vang bóng một thời.

Các đại thần thấy phượng quân trong cung này ngày càng được sủng ái, chỉ cảm thấy điều này không tốt.

Và đương sự cũng cảm thấy không được hay.

Kẻ thần kinh này đã đưa đẩy hắn đến trên đầu sóng ngọn gió, nàng ta nào đâu phải sủng ái? Rõ ràng chính là sự mưu sát!

Nhưng hắn ta còn không thể cự tuyệt.

Làm một vị minh quân rất khó.

Chỉ cần nửa tháng là làm được một vị hôn quân.

Mỗi lần thượng triều, các đại thần đều phải tạo cho bản thân một tâm lý đề phòng, tránh bị Minh Thù làm cho tức chết.

“Trời cũng đã vào thu, khí trời sao còn nóng bức như vậy?”

“Đúng vậy đúng vậy, thời tiết năm nay không biết sao nữa... Tâm trạng của bệ hạ gần đây cũng giống thời tiết vậy, thật khó đoán, Lý đại nhân hôm qua mới vừa bị đánh xong.”

“Hôm nay mọi người không có chuyện gì quan trọng để bẩm báo phải không?”

Mọi người im lặng một cách kỳ lạ, không ngờ lại có chuyện này.

Ninh Phù Dung đứng ở sát bên, vẻ mặt mờ nhạt nhìn bọn họ đợi thái giám truyền gọi, Ninh Phù Dung đi đầu tiến vào Kim Loan điện.

Đợi mọi người lần lượt đứng ngay ngắn, Minh Thù chậm rãi bước ra. Có một vài cung nữ theo sau, trong tay mỗi người đều đang bê món điểm tâm, lần lượt đặt lên long án.

Các đại thần đã quen với bộ dạng bỏ việc chính làm việc phụ này của nàng ta, nói nhiều sẽ bị đánh roi.

Để không bị ăn đòn, bọn họ chỉ có thể làm như không thấy gì.

Minh Thù ngồi xuống cầm một đống điểm tâm, ý bảo bọn họ bắt đầu biểu diễn.

Mỗi ngày đều nghe đám người này báo cáo những chuyện nhỏ nhặt, Minh Thù cũng rất buồn chán, đều muốn làm hôn quân hủy bỏ buổi triều sớm này đi.

“Bệ hạ, thần có tấu.”

Minh Thù lười biếng phất phất tay: “Nói.”

Vị đại thần tiến lên là một võ tướng, hình như họ Khổng.

Khổng tướng quân hạ giọng bẩm báo: “Ninh An quận chúa cường đoạt nam nhi, ẩu đả ấy đánh người đến chết. Bình Thụy Vương bỏ qua luật pháp, cưỡng ép mang quận chúa đi, vu khống là bị hại để lấy lòng quận chúa, ồn ào đến nỗi mọi người đều biết, mời bệ hạ làm chủ cho.”

Ninh An quận chúa là ai?

Minh Thù ở phía trên bối rối trong chốc lát, một hồi lâu mới nhớ ra Bình Thụy Vương là muội muội của tiên hoàng.

Ninh An quận chúa là nữ nhi của Bình Thụy Vương.

Hoàng tộc nước Tử Nguyệt từ trước đến nay luôn thiếu con trai nối dõi, Bình Thụy Vương có một đứa con gái là Ninh An quận chúa nên thường ngày luôn hết mực nuông chiều.

Ngay cả tiên hoàng cũng hết mực cưng chiều Ninh An quận chúa, trái ngược với vị hoàng thái nữ của nguyên chủ không được tiên hoàng cưng chiều đến thế.

Hiện tại Ninh An quận chúa cường đoạt nam nhi, cũng đã đánh chết người nhưng Bình Thụy Vương muốn bao che cho Ninh An quận chúa, cho nên chuyện này đã ầm ĩ truyền đến tai nàng.

Minh Thù phân biệt rõ mối quan hệ giữa các nhân vật: “Luật pháp quy định như thế nào thì xử như thế đó. Có cái gì dễ làm chủ đâu, luật pháp là để làm trang trí thôi sao?”

Đại Lý Tự khanh phụ trách vụ án này đứng ra kêu khổ: “Bệ hạ, Bình Thụy Vương bao che cho quận chúa, bọn thần cũng không còn cách nào khác.”

Ánh mắt Minh Thù nhìn vào Ninh Phù Dung: “Thừa tướng, ngươi thấy thế nào?”

Ninh Phù Dung tựa hồ sớm đã có chuẩn bị, tiến lên hai bước trả lời: “Bệ hạ, việc này thần cũng không rõ ràng, cụ thể cần Đại Lý Tự khanh giải đáp, thần không dám nói bậy.”

Đại Lý Tự khanh lại bị điểm danh, không thể làm gì khác hơn là lau mồ hôi rồi lên tiếng.

“Lúc đó Ninh An quận chúa ẩu đả đánh chết người trên đường, không ít bách tính đều nhìn thấy... nhưng không biết trong đó có ẩn tình gì, bọn thần tạm thời vẫn chưa điều tra ra. Bình Thụy Vương không cho bọn thần diện kiến Ninh An quận chúa.”

Đại Lý Tự khanh có thể nói là vô cùng có kỹ xảo, đã trả lời được vấn đề lại không đắc tội với Bình Thụy Vương.

Đến lúc đó bệ hạ thiên vị Bình Thụy Vương, ẩn tình này sẽ có tác dụng lớn.

Còn chuyện bệ hạ rốt cuộc nghĩ như thế nào, hắn ta không biết, cũng không dám đoán.

Gần đây bệ hạ không hòa thuận lắm với thừa tướng nhưng tính tình lại càng thêm khó đoán.

Gần vua như ở gần cọp, hắn ta vẫn vẫy đuôi làm bề tôi.

“Điều tra, điều tra được kết quả ra sao thì xử lý như vậy, ai dám ngăn cản khiến hắn tìm đến trẫm vậy.”

Minh Thù vỗ bàn đưa ra kết luận.

Đại Lý Tự khanh toát mồ hôi lạnh: “Vâng.”

Khổng tướng quân nghe vậy, đương nhiên là hài lòng với quyết định này, cũng không nói nhiều lui về trong hàng.

“Thừa tướng.”

Ninh Phù Dung chuẩn bị lui về liền bị gọi lại, nàng bồn chồn lo lắng: “Bệ hạ.”

Minh Thù nghiêng người dựa vào tay vịn long ỷ, nâng bàn tay trắng ngần lên chống cằm: “Chừng nào ngươi tạo phản hả.”

“...”

Không gian dường như đã bị người ta bấm nút tạm dừng vậy.

Hai chữ tạo phản này bất kể ở triều đại nào, thường cũng bị cấm tồn tại.

Bình thường mọi người nói đều là sự mơ hồ, đâu có nghĩ rồi có một ngày bọn họ sẽ ở trên Kim Loan điện, nghe thấy tiếng nói của người trên long ỷ, dùng một hơi thở chờ đợi rồi lại nói ra với giọng điệu hưng phấn.

Trời nóng quá, bọn họ đều nóng đến mức ốm cả rồi?

Dòng máu toàn thân Ninh Phù Dung dường như đông cứng lại, bàn tay nàng run rẩy một hồi lâu: “Bệ hạ, vì đâu ngài nói lời này vậy?’

“Chỉ là tùy tiện nói ra thôi.” Minh Thù nhẹ nhàng nói giống như nói rằng thời tiết hôm nay thật đẹp vậy.

“Bệ hạ, lời này không thể nói lung tung được, thần đối với bệ hạ hết mức trung thành, mong người chứng giám.”

Minh Thù ngạc nhiên: “Làm sao chứng giám? Đào lên sao?”

“...”

Hôm nay không thể hàn huyên rồi.

Các đại thần hiện tại cũng xem như đã nhận ra, ở đây bệ hạ đang nhằm vào thừa tướng.

Trước đây tốt đến mức như hai người sống cùng nhau, sau một khoảng thời gian sao lại trở nên như vậy?

Mọi người đều không dám nói lung tung, Ninh Phù Dung có thể làm sao đây, chỉ có thể đổi chủ đề: “Bệ hạ, thần có việc cần tấu.”

Minh Thù hơi thất vọng: “Hừ, thật là không tạo phản?”

Ninh Phù Dung nghiến răng: “Bệ hạ, thần muốn mời bệ hạ ban hôn.”

Minh Thù nheo mắt: “Ngươi muốn gả cho Mạnh Lương?”

Ninh Phù Dung chợt ngẩng đầu, sau đó nghĩ kỹ lại. Gần đây nàng hành động cũng không có gì phạm cấm kỵ, nàng biết cũng không có gì lạ.

“Thần tấu xin gả cho Mạnh Lương tướng quân, cũng xin bệ hạ tác thành cho.”

Quần thần lại một phen náo động.

Thừa tướng thực sự muốn cưới Mạnh Lương. Mạnh gia có binh quyền, thừa tướng có thực quyền, hai người này hợp lại thì còn gì nữa.

Việc này hầu như là không thể... Bất kỳ vị đế vương nào cũng không thể đồng ý.

“Nếu như điều này có thể giúp ngươi có gan tạo phản hơn thì trẫm chuẩn tấu, tùy ý thành hôn.”

Phụt...

Các đại thần chỉ cảm thấy hai má bị tát đau nhói.

Rất tốt, bọn họ có một vị nữ hoàng khác biệt.

Vị sử quan ghi chép bên cạnh tự hồ như muốn điên lên, việc đặc biệt thế này thì biết viết sao đây?

Nữ hoàng bệ hạ khuyến khích thừa tướng đại nhân tạo phản? Còn chủ động tặng binh quyền?

Tim Ninh Phù Dung cũng đập loạn xạ nhưng nét mặt vẫn giữ bình tĩnh: “Tạ chủ long ân.”

“Không cần khách sáo, sớm ngày tạo phản.”

Các đại thần: “...” Đây e là nữ hoàng giả.

“Không còn chuyện gì, bãi triều đi.” Minh Thù cầm điểm tâm rời đi, về cơ bản không đợi bọn họ nói gì.

Minh Thù vừa đi, các đại thần tự dưng thở phào. Nàng lười biếng ngồi ở trên kia, bọn họ lại không thấy được một chút thoải mái nào.

“Bệ hạ không phải đã bị điều gì đó kích thích đấy chứ?”

“Không phải bệ hạ đã bị trúng tà đó chứ?”

“Bệ hạ và thừa tướng rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Trước đây muốn thừa tướng tiến cung, thừa tướng không đồng ý, nàng xoay người liền muốn phong Tuyên Đế triều trước là phượng quân.

Giờ khuyến khích thừa tướng tạo phản...

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 563: Hầu Hạ Ngô Hoàng (18)

Thời gian Ninh Phù Dung chuẩn bị hôn lễ, Minh Thù càng giống một vị hôn quân, thậm chí có lúc còn lên triều muộn.

Các đại thần nghe nói Quân Tuyệt ở hậu cung rất lộng hành ngang ngược, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa.

Khiến một đám đại thần càng lo lắng, hoài nghi là Quân Tuyệt đã mê hoặc nữ hoàng bệ hạ của bọn họ.

Từng tấu chương ngày ngày được chuyển lên.

Minh Thù cầm những tấu chương đó, mắng xối xả trả về, mắng xong còn dám chuyển thì trực tiếp lôi ra đánh, đánh xong vẫn dám chuyển, hay lắm, nên từ quan về nhà làm ruộng đi.

Mà vẻ mặt của chính chủ rất vô tội.

Hắn đã làm sai chỗ nào chứ!

Các vị quan lớn không muốn làm loạn, chỉ muốn thay nàng diệt họa hại nước hại dân vì không chịu nổi.

“Bệ hạ, mấy người này đều dùng được.” Quân Tuyệt để danh sách những cái tên hữu dụng trước mặt Minh Thù.

Minh Thù nhìn cũng không nhìn, trực tiếp giao cho Liên Tâm: “Giao cho Chu đại nhân.”

Quân Tuyệt khóe miệng giật một cái: “Bệ hạ, người không sợ ta sẽ tự sắp xếp người của mình?”

Trong miệng Minh Thù chứa mứt hoa quả, giọng điệu đầy mật ngọt, ngọt mềm trong trẻo: “Hoan nghênh tạo phản.”

Quân Tuyệt: “…” Người cho rằng tạo phản là trò chơi, muốn phản là phản sao?

Rốt cuộc bệ hạ có tư tưởng của một nữ hoàng không!

Chỗ này để cho người tới chơi sao?

Quân Tuyệt tức đến mức muốn nổ tung, sắc mặt hắn thay đổi: “Bệ hạ, người không muốn giải thích với ta một chút sao, tại sao muốn đẩy ta tới đầu sóng ngọn gió?”

Lão tử mê hoặc nàng lúc nào?

Mỗi buổi tối bọn họ cũng chỉ đắp chăn nói chuyện phiếm, nàng hình như không có hứng thú với chuyện đó nha.

Minh Thù suy nghĩ một chút: “Sẵn cho bọn họ có lý do chính đáng để tạo phản.”

Trẫm rất tâm lý nha.

Đương nhiên nguyên nhân chủ yếu vẫn là muốn cưng chiều hắn. Dù sao cũng khó có cơ hội, những vị kia không phải ai cũng có thể quang minh chính đại làm hôn quân như ta.

Quân Tuyệt: “…”

Ha ha.

Lão tử nên hô to bệ hạ anh minh không nhỉ?

Chẳng những giật dây cho người ta tạo phản, còn cung cấp cả binh quyền cho người ta, bây giờ cho luôn lý do tạo phản chính đáng nữa.

Có phải người sợ bọn họ không tạo phản không?

Người dứt khoác thoái vị là được, làm bệ hạ gì chứ.

Quân Tuyệt đi tới bên cạnh Minh Thù, ngồi trên tay vịn, lông mày rủ xuống nhìn nàng, trong giọng nói kiềm chế đến rất thấp: “Bệ hạ không sợ ta gặp chuyện không may sao?”

Minh Thù ôm mứt hoa quả lui về phía sau, cảnh giác hỏi: “Ngươi sẽ gặp à?”

Dựa vào gần trẫm như vậy làm gì!

Muốn cướp đồ ăn vặt của trẫm sao!

“Hiện tại ta chỉ dựa vào sự bảo hộ của bệ hạ, bệ hạ cưng chiều ta như vậy, chỉ sợ giờ đây ta đã trở thành cái gai trong mắt của không ít người. Bệ hạ, người cảm thấy ta sẽ không gặp chuyện không may sao?”

Đồ thần kinh muốn dùng phương pháp này để ép chết hắn... Tại sao trước đây hắn không nghĩ tới chứ!

Quân Tuyệt cảm giác mình đã đạt đến một kỹ năng mới.

“Ngươi sẽ không sao.”

Nụ cười ở khóe miệng Minh Thù uốn cong, đó là kiểu cười vừa tự tin lại vừa kiêu ngạo, ánh mắt vô cùng sáng ngời.

Thứ nhất hắn không phải người bình thường, hắn có thủ đoạn gì nàng tạm thời không rõ lắm nhưng bảo vệ mạng sống hoặc để xử lý sự việc nào đó, hắn tuyệt đối có thể làm được.

Thứ hai, thực lực của bản thân hắn không kém, tuy rằng lúc này hắn tỏ ra mềm yếu như vậy, nhưng thân thể hắn ẩn chứa sức mạnh, những chuyện này trong lúc hắn không để ý đã để lộ ra.

Coi như hai điều trên có thể không đúng, vẫn còn nàng có thể bảo vệ hắn chu toàn.

“Bệ hạ tin tưởng ta như vậy sao?” Quân Tuyệt cười nhạt.

“Ta chẳng qua chỉ là một hoàng đế vong quốc.”

“Trẫm không phải đã cho ngươi thực quyền sao? Ngươi xem, bây giờ ngươi chính là người nắm quyền của nước Tử Nguyệt.”

Quân Tuyệt: “...”

Ngươi lấy tấu chương về là muốn lừa lão tử phê tấu chương cho ngươi.

Lão tử không muốn!

Minh Thù nhét một đống tấu chương vào trong ngực hắn, đứng dậy rồi rời khỏi. Quân Tuyệt nhẹ buông tay, tấu chương rơi lộp độp xuống, trải đầy đất.

Quân Tuyệt lôi Minh Thù trở lại, Minh Thù ngã xuống ghế rồng. Quân Tuyệt thuận thế áp trên người nàng, không cho nàng đứng dậy.

Âm thanh của hắn trầm thấp: “Bệ hạ, ta không muốn làm người nắm quyền của nước Tử Nguyệt gì đó.”

Quân Tuyệt từ từ tới gần Minh Thù, đôi môi nhẹ nhàng đặt lên cổ nàng: “Ta chỉ muốn làm người nắm quyền của bệ hạ.”

Minh Thù một tay che chở mứt hoa quả, một tay để trước ngực Quân Tuyệt: “Phượng quân, có chuyện gì từ từ nói, không nên động tay động chân.”

Đồ ăn vặt của trẫm sắp bị văng ra!

Cánh môi của Quân Tuyệt di chuyển, từ cổ đến mặt, mỗi một lần đều rất nhẹ như vẻ hời hợt.

Hắn muốn lấy mứt hoa quả trong tay Minh Thù, Minh Thù không chịu buông tay.

Quân Tuyệt nhẹ giọng dỗ nàng: “Bệ hạ, ta không đoạt, để xuống, một lát nữa ăn.”

Minh Thù trơ mắt nhìn mứt hoa quả bị Quân Tuyệt bỏ qua một bên, hô hấp nhỏ lại. Đồ ăn vặt, đợi lát nữa trẫm lại sủng hạnh ngươi!

Giường rồng rất lớn, đủ để Quân Tuyệt lăn nhiều lần.

Bóng dáng hai người chồng chéo lên nhau.

Cả phòng đầy mùi ấm áp.

-

Sau đó, Quân Tuyệt hơi bối rối dọn dẹp tàn cuộc. Nhưng nhìn vết bẩn màu hồng hồng dính trên long bào, hắn hơi lúng túng, ghé sát Minh Thù đang ăn mứt hoa quả trên bàn hỏi: “Bệ hạ, cái này xử lý như thế nào?”

“Không biết.” Minh Thù đáp một tiếng uể oải.

Quân Tuyệt nghĩ hỏi nàng cũng vô dụng, tịch thu luôn long bào, một lát nữa chuẩn bị mang ra ngoài hủy dấu vết.

Hắn ngồi xuống nhặt tấu chương lên, sau đó ngồi bên cạnh Minh Thù bắt đầu chăm chú phê tấu chương.

Cái giá thật là lớn...

Hôm nay lại thức đêm.

Số ta thật khổ.

“Chiêm chiếp…”

“Chiêm chiếp…”

Minh Thù xoay người dựa vào Quân Tuyệt đang lầm bầm bất mãn: “Nửa đêm, ở đâu có chim.”

Quân Tuyệt thấy nàng từ từ nhắm mắt bèn ôm nàng đến phía sau Dưỡng Tâm điện, đặt trên giường. Lại đợi thêm chốc lát, xác định nàng đã ngủ, lúc này mới đứng dậy ra ngoài Dưỡng Tâm điện.

Ngoài điện, màn đêm tối như mực.

Hắn xuyên qua cấm quân, đi qua chỗ vắng vẻ, cuối cùng dừng lại ở nơi nào đó trong bóng tối, đứng yên chờ.

Một lát sau, có bóng đen lặng yên không tiếng động từ chỗ cao hạ xuống.

Quân Tuyệt ẩn trong bóng đêm, chỉ có âm thanh truyền ra, giữ khoảng cách: “Chuyện gì?”

Bóng đen nói: “Gia kêu ta tới thông báo với người, nghĩ cách đem cái này cho bệ hạ dùng.”

Một vật được đưa tới, Quân Tuyệt không đón nhận.

“Mọi người muốn làm gì ta không quản nhưng đừng kéo ta vào.” Lão tử không có hứng thú tạo phản, đối với phục quốc cũng không có hứng thú.

“Bệ hạ, chớ quên là ai làm mất Tịch Chiếu.” Một tiếng bệ hạ giống như đang nhắc nhở hắn, hắn là hoàng đế vong quốc của

Tịch Chiếu.

Bóng đen để đồ vật trên mặt đất: "Bệ hạ hãy suy nghĩ thật kỹ."

Cũng như lúc tới, bóng đen trong chớp mắt đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Quân Tuyệt yên lặng nhìn những vật trên mặt đất, khóe miệng nâng lên một nụ cười lạnh lùng.

Gió thổi rì rào, thổi đến y phục trên người hắn nghe phần phật. Một lúc lâu hắn tùy ý búng một cái như muốn phủi đi những thứ bẩn thỉu, không quay đầu lại đi về hướng Dưỡng Tâm điện.

-

Bóng đen xuất cung, sau một hồi lướt trên đường, hạ xuống một chỗ trong lầu các.

Người đàn ông đứng yên phía trước cửa sổ, nhìn ánh trăng bên ngoài.

Ở trong phòng, ánh trăng vẽ thân hình người đàn ông kéo dài, gợi lên vẻ cô tịch.

Bóng đen đẩy cửa đi vào, nửa quỳ dưới đất: "Gia, đồ đã giao qua rồi."

Diệp Mạc Trần gật đầu: "Hắn phản ứng thế nào?"

Bóng đen hơi lưỡng lự, nói ra ý kiến của mình: "Thuộc hạ thấy... hình như là không tự nguyện."

Diệp Mạc Trần xoay người: "Hoàng huynh vì Đông Ngọc, hắn vì Đông Khuynh... Nữ nhân của nước Tử Nguyệt thật đúng là lợi hại."

Bóng đen không dám nói tiếp.

Diệp Mạc Trần một lát sau mới nói: “Đã như vậy, cũng không cần đặt hy vọng trên người hắn.”

“Vâng.”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 564: Hầu Hạ Ngô Hoàng (19)

Thời gian tiếp theo, Minh Thù càng không cố kỵ cưng chiều Quân Tuyệt, thỉnh thoảng thậm chí còn hủy bỏ lên triều.

Bên ngoài bây giờ cũng bắt đầu truyền tụng nàng ngu ngốc vô đạo, cứ như vậy, triều đình sẽ không còn vững chắc, có thể sẽ xảy ra chiến tranh loạn lạc.

Các đại thần theo phe Minh Thù lo lắng đến tóc đều sắp bạc trắng cả rồi.

“Bệ hạ đang làm gì vậy, Quân Tuyệt đó... nói thẳng ra chính là tai họa.”

“Ây, bệ hạ trước kia gần gũi với Ninh Phù Dung, chúng ta nói gì cũng không nghe, bây giờ lại xảy ra chuyện như thế nữa.”

“Chu đại nhân người nói gì đi.”

Chúng đại nhân nhìn về Chu đại nhân bên cạnh không lo lắng đang uống trà, lúc này rồi mà Chu đại nhân còn có tâm tình uống trà.

Chu đại nhân đặt chén trà xuống, chậm rãi nói: “Ta có thể nói gì được, bệ hạ không nghe chúng ta, chúng ta lại không thể thay thế bệ hạ quyết định nên chư vị đại nhân không cần lo âu như vậy.”

“Sao không lo âu được?”

“Đúng vậy đấy, ta đây mỗi ngày ngủ không yên. Xem tóc ta này, đã bạc trắng hết nửa đầu rồi, năm đó tiên hoàng để chúng ta phò tá bệ hạ, nay lại xảy ra chuyện thế này, ta lấy mặt mũi đâu mà đi gặp tiên hoàng.”

Chu đại nhân cũng không nhiều lời nữa, hắn gần đây vẫn giúp Minh Thù làm việc, biết nàng đang tính toán điều gì, bây giờ người muốn đổi cũng đã đổi hết.

Bệ hạ...

Bệ hạ nhìn không giống hồ đồ ngu xuẩn như vậy.

Lúc đối phó bọn họ, nhìn qua thì có chút tính tùy hứng, nghĩ thế nào liền làm thế ấy nhưng những tấu chương chính sự nàng đều xử lý vô cùng tốt.

Đại khái là bệ hạ muốn làm tê liệt những kẻ mang lòng dạ xấu xa.

Chu đại nhân tìm một cái cớ cho Minh Thù, kỳ thực Minh Thù chỉ đơn thuần là muốn kéo giá trị thù hận của bọn hắn mà thôi.

-

Ngày gần đây, trong kinh xảy ra một đại sự.

Ninh An quận chúa đã chết.

Có rất nhiều lời đồn về cái chết của nàng, có người nói là tự sát, có người nói là bị người ta báo thù, còn có người nói là do quỷ ám.

Ninh An quận chúa chết khiến Bình Thụy Vương hết sức đau lòng, tiến cung yêu cầu Minh Thù làm chủ cho Ninh An quận chúa.

Tin tức lan truyền bên ngoài không đáng tin cậy, tin tức Minh Thù bên này chuẩn xác hơn nhiều, Ninh An quận chúa là bị người ta giết chết.

Lúc đó, Ninh An quận chúa đã bị nhốt tại Đại Lý Tự, Ninh An quận chúa cuối cùng là do trúng độc chết.

Minh Thù làm sao làm chủ?

Nàng lại không biết người nào là hung thủ, chỉ có thể chọn một vài người theo Đại Lý Tự khanh đi thăm dò.

“Ái phi, ngươi thấy thế nào?” Minh Thù gác chéo chân hỏi Quân Tuyệt đang phê duyệt tấu chương bên cạnh.

Quân Tuyệt nói: “Ninh An quận chúa đắc tội không ít người.”

Minh Thù như có điều suy nghĩ gật đầu: “Bị người ta trả thù? Không đúng, nàng bị giam, coi như trả thù cũng có thể đợi nàng trở ra.”

Quân Tuyệt đặt bút xuống: “Ninh An quận chúa chết, người nào có lợi ích lớn nhất?”

“Nói như vậy không đúng lắm, dù sao bây giờ muốn tạo phản không chỉ có một nhóm người.” Minh Thù ôm miệng cười:

“Bình Thụy Vương theo bên nào?”

Mặc dù Bình Thụy Vương đã không quản thế sự, nhưng năm đó cũng là vương gia anh dũng thiện chiến của nước Tử Nguyệt, trong tay bà ta còn có một phần binh lực.

Cộng thêm uy tín của bà ta, giành được chiến đội của Bình Thụy Vương cũng rất có lợi.

Quân Tuyệt: “...” Ngươi còn biết không chỉ có một nhóm người! Lão tử còn tưởng rằng ngươi không biết nữa chứ!

“Bây giờ, bệ hạ người nên đi xoa dịu Bình Thụy Vương, để bà ta ủng hộ người.”

Minh Thù hiếu kỳ: “Ngươi nói Bình Thụy Vương có muốn tạo phản không?”

Quân Tuyệt xám mặt lại, sợ người tạo phản chưa đủ nhiều sao, còn muốn thêm nữa?

Thật sự không sợ thiên hạ này đổi chủ.

“Bệ hạ đổi người hai lần, Bình Thụy Vương xem như không muốn tạo phản cũng sẽ tạo phản.” Quân Tuyệt nhịn không được dỗi nàng.

Minh Thù chớp mắt cười ngây ngô: “Vậy thì phải chờ đợi mới biết được.”

“…”

“Ây, thật là đói.” Suy nghĩ thật phí sức lực, đi ăn một chút gì bồi bổ não.

Minh Thù đứng dậy lắc lư đi ra ngoài, Quân Tuyệt hận không thể gập tấu chương lại đập chết nàng, hiện tại thời điểm này, nàng cũng không hề khẩn trương.

Có chút nào giống có tư tưởng của bệ hạ không!

Ngươi làm hoàng đế gì chứ!

Ngươi dứt khoác đi tìm cái chết đi!

Dựa vào cái gì mà lão tử là hoàng đế vong quốc phải ở chỗ này phê tấu chương cho nàng!

Không phê nữa!

Quân Tuyệt mở tung tấu chương để đầy bàn, ngồi bực tức trên ghế rồng. Ngồi được một hồi, lại chịu khó kéo tấu chương qua.

Lão tử là vì thương hại nàng, quan tâm chăm sóc kẻ phản diện bị điên, tuyệt đối không phải bởi vì lý do gì khác.

Minh Thù mặc kệ chuyện của Bình Thụy Vương, ngươi muốn tức thế nào thì cứ tức, trẫm sẽ nhìn ngươi.

Bình Thụy Vương tức đến phát hỏa, sau đó cũng không vào cung nữa.

Không quá hai ngày, Ninh Phù Dung đã tra ra hung thủ sát hại Ninh An quận chúa.

Vì vậy trong hôn lễ của Ninh Phù Dung, Bình Thụy Vương đưa tới một món quà lớn, quan hệ giữa hai người này không tính là mật thiết nhưng so với trước đây đã tốt hơn nhiều.

Tháng mười.

Vốn thời tiết phải nóng bức đột nhiên giảm nhiệt, toàn bộ kinh thành mưa dầm kéo dài, đã có chút khí lạnh.

Mà sau đó chưa tới hai ngày, đã có tin tức phía nam hồng thủy khó khăn, vô số bách tính trôi dạt khắp nơi, dân chạy nạn vô số, có địa phương ngay cả phủ quan cũng bị ngập.

Đây có thể nói là một trận hồng thủy lớn nhất lịch sử.

Cả ngày Minh Thù và đám đại thần thảo luận chuyện cứu nạn thiên tai ở Kim Loan điện, hiện tại ngoại trừ việc phái người đi giúp đỡ bách tính, cũng không thể làm cho hồng thủy dừng lại.

Cho nên ai đi cũng là một vấn đề.

Cứu nạn thiên tai tuy là một công việc béo bở, nhiều người cũng muốn đi, chuyện này cũng kiếm được một khoản.

Nhưng bọn hắn lại không thể thể hiện khao khát quá mức, còn phải đưa ra lý luận để thuyết phục quần chúng cùng với Minh Thù.

Mỗi ngày lên triều cũng giống như đánh trận.

“Nếu tất cả mọi người muốn đi, vậy thì chúng ta bắt thăm đi!” Hôn quân Minh Thù lại nghĩ ra chiêu mới.

Chúng đại thần: “…”

“Bây giờ ái khanh nào tình nguyện đi kiếm một khoản…” Minh Thù tằng hắng một cái, trầm giọng cười nói:

“Lắp bắp làm gì, tình nguyện vì nước phân ưu mời đứng ở giữa.”

Lắp bắp quỷ chứ!

Sao người lại nói ra lời như vậy!

Có đại thần đứng ra chỉ trích Minh Thù: “Bệ hạ, chuyện lớn như thế, đâu phải như trò đùa!”

“Ngươi không muốn đi thì không nên làm trễ nãi người khác vì nước phân ưu, bụng dạ ngươi thật khó lường!” Minh Thù trầm lặng nói.

Đại thần bụng dạ khó lường nhăn mặt.

“Thừa tướng, người không khuyên giải bệ hạ sao?”

Ninh Phù Dung vẫn có giá của thừa tướng, không đến thời khắc mấu chốt tuyệt không mở miệng.

Cho nên lúc này được đại thần gọi tên, Ninh Phù Dung mới đứng ra: “Bệ hạ, việc cứu nạn thiên tai không phải chuyện đùa, không phải người người đều có thể đảm nhiệm được, cũng xin bệ hạ suy nghĩ lại.”

Phía dưới một đám đại thần hô lớn: “Bệ hạ xin hãy nghĩ lại.”

“Trẫm suy nghĩ qua nhiều lần, mọi người không phải đều muốn đi sao? Trẫm cũng là vì tốt cho các ngươi. Ngươi xem, hiện tại cơ hội là bình đẳng, chúng ta cũng không làm giả được, người nào bắt được chính là người đó, rất công bằng, mọi người còn không hài lòng cái gì.”

“…”

Cùng bệ hạ lên triều sao lại mệt mỏi như vậy!

Mà sau lời nói của Minh Thù, có đại thần yên lặng lui về phía sau mấy bước, đặc biệt Chu đại nhân cùng với những người theo phe Chu đại nhân, thấy hắn lui cũng lập tức lui theo.

Minh Thù vỗ bàn: “Được rồi, ái phi còn đang chờ trẫm. Liên Tâm mau cho bọn họ bắt thăm, bắt xong thì về nhà ăn cơm, chớ ở đây rêu rao bậy bạ rằng trẫm không cho ăn.”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 565: Hầu Hạ Ngô Hoàng (20)

Bởi vì cuối cùng không ai đứng ra, nói chung là cảm thấy đứng ra chỉ thừa nhận bọn họ giống như đi kiếm thêm một khoản.

Cuối cùng, Minh Thù để cho bọn họ cùng bắt.

Không đồng ý?

Được thôi!

Cửa lớn ở bên đó, vui vẻ cút ra ngoài, đại thần không thể vì nước phân ưu thì có ích lợi gì!

Các đại thần có bất mãn nhiều đi nữa cũng chỉ có thể nuốt trong bụng, cuối cùng làm theo cách của Minh Thù - bắt thăm.

“Chu đại nhân, cái này là ý gì?” Đại thần đem que gỗ đưa cho Chu đại nhân nhìn.

Mặt trên viết bánh màn thầu.

Que gỗ của Chu đại nhân có viết hai chữ bánh bao, yên lặng bỏ vào trong tay áo, mắt nhìn thẳng về phía trước.

Đồng liêu không lấy được đáp án từ chỗ Chu đại nhân, lại xoay sang hỏi đồng liêu bên cạnh.

Mọi người đều bắt được que gỗ có liên quan tới thức ăn.

Ninh Phù Dung bắt trúng cũng là thức ăn, nàng nhíu mày nhìn Minh Thù. Minh Thù cười híp mắt nhìn nàng.

Nụ cười kia rõ ràng ôn hòa mềm mại, nhìn qua ấm áp nhưng đáy lòng nàng tự dưng sợ hãi.

Mọi người đều rút xong, Minh Thù chậm rãi mở miệng: “Bắt được thức ăn có thể về nhà ăn cơm, bắt được heo về thu dọn, ra cửa bắc, lập tức xuất phát.”

“A…”

Âm thanh phát ra chính là từ một đại thần đứng cách Chu đại nhân không xa, tầm mắt của mọi người đồng loạt rơi trên người hắn.

Đại Lý Tự khanh có chút ngơ ngác, hắn... hắn đang lo vụ án, tại sao phải đi cứu nạn thiên tai?

Bệ hạ, cái này không đúng đâu!

Minh Thù mỉm cười nhìn Đại Lý Tự khanh: “Lập tức xuất phát, ái khanh có ý kiến gì không?”

“Không...” Đại Lý Tự khanh lau mồ hôi lạnh: “Thần đi.”

Chúng đại thần mới phản ứng kịp, ý nghĩa viết trên mặt của vị kia chính là lập tức xuất phát, cũng có thể nói là lúc bọn họ vẫn còn đang tranh luận người nào đi cứu nạn thiên tai, nàng đã sắp xếp xong tất cả, chỉ chờ người cuối cùng dẫn dắt.

Lúc đồng liêu đang nhìn soi mói, Đại Lý Tự khanh ngơ ngác đi ra đại điện.

Ta là ai, ta ở nơi nào, ta phải đi làm gì?

“Nhìn đi, như vậy không phải đã giải quyết rồi sao.” Minh Thù ngáp một cái, đứng dậy tùy ý phất tay:

“Bãi triều!”

Sau này, các đại thần tìm hiểu mới biết được, ngoại trừ Đại Lý Tự khanh còn có mấy vị quan viên được Minh Thù tự mình sắp xếp, lấy danh nghĩa phụ tá Đại Lý Tự khanh cùng đi cứu nạn.

Phụ tá này hiện tại xem ra... giống như, đúng vậy… chính là giám sát.

Các đại thần có tư duy minh mẫn hơn một chút sẽ bắt đầu luống cuống, hành vi ngày thường của bệ hạ có hơi hoang đường nhưng bây giờ xem ra, chuyện đại sự nàng hoàn toàn không hoang đường một chút nào.

Ninh Phù Dung đi ra Kim Loan điện, bên ngoài mưa dầm kéo dài, mãi đến khi đại thần đều đã đi hết, nàng mới đi ra ngoài cung.

Mạnh Lương ở ngoài cung đợi nàng, vẻ mặt hơi lãnh đạm dìu nàng lên xe ngựa.

“Ta vừa mới nhìn thấy đội cứu nạn thiên tai xuất phát, tại sao lại là Đại Lý Tự khanh?”

Ninh Phù Dung tức cười: “Chàng biết nàng ấy làm sao để chọn người không?”

Mạnh Lương dừng hai giây: “Làm sao?”

Ninh Phù Dung cắn răng: “Bắt thăm.”

Nàng ta có đoán thế nào đi chăng nữa cũng không nghĩ tới nàng lại dùng cách thức như vậy để quyết định.

Mạnh Lương: “…”

Mạnh Lương rất nhanh lại nói: “Nếu chuyện này đã quyết định rồi, vậy cũng không nên tiếp tục lãng phí thời gian. Ta sẽ mau chóng thuyết phục cha ta để lấy binh phù, bên đó nàng cũng nên nắm bắt một chút.”

Ninh Phù Dung đột nhiên ngẩng đầu nhìn Mạnh Lương: “Ta rất ngạc nhiên, vì sao chàng dễ dàng bị ta thuyết phục như vậy?”

Trên mặt Mạnh Lương lộ ra một chút giận dữ: “Thừa tướng chả lẽ đã quên chuyện ngày trước đã làm với ta.”

Ninh Phù Dung lắc đầu: “Mạnh Lương tướng quân, lý do này không đủ để chàng đứng về phía ta.”

Mạnh Lương nói: “Nàng ấy tình nguyện chọn tên hoàng đế vong quốc kia, cũng không muốn chọn ta, lý do này đã đủ chưa?”

Ninh Phù Dung nhìn Mạnh Lương một lúc lâu, chuyển đề tài: “Mạnh Lương tướng quân làm thế nào để thuyết phục lệnh tôn?”

“Chuyện này cũng không phiền đến thừa tướng phải nhọc lòng.”

Khóe miệng Ninh Phù Dung cười một cái: “Ta đây sẽ chờ tin tức tốt của Mạnh Lương tướng quân.”

-

Minh Thù giữ Chu đại nhân lại, dặn dò hắn chú ý một chút tới động tĩnh của Ninh Phù Dung, sau đó phái người xuất cung.

“Liên Tâm, táo của trẫm đâu?”

Liên Tâm bước vài bước đã chạy tới: “Bệ hạ, sao gì ạ?”

“Táo.”

“…”

“Ăn.”

Khóe miệng Liên Tâm co lại, vội vàng đem táo đỏ đưa cho Minh Thù. Cái này cũng không phải gọi là táo... Thôi đi, bệ hạ nói cái gì thì chính là cái đó.

Minh Thù ăn táo rồi đi về hướng Tiên Vũ cung.

Mấy ngày gần đây mưa dầm kéo dài, Minh Thù đến Tiên Vũ cung, mưa còn lớn hơn, tiếng mưa rơi áp đi vài phần tiếng bước chân của nàng.

Nàng nhìn Quân Tuyệt ngồi trên bàn viết chữ một hồi mới bước tới mấy bước.

Long bào trước mặt Quân Tuyệt chiếu xuống, cảm giác trên cổ hơi nặng, hắn bị người từ phía sau ôm lấy.

“Bệ hạ.” Quân Tuyệt để bút xuống: “Nhớ ta sao?”

“Không phải.”

“Vậy sao bệ hạ lại ôm ta?”

“...”

Minh Thù buông hắn ra, mặt mày cười chúm chím trả lời: “Ôm phượng quân của trẫm cần phải có lý do gì. Trẫm muốn ôm thì ôm.”

“Bệ hạ muốn ngủ không?”

“Không muốn.” Tố cáo, nơi này có người lái xe!

“Nhưng mà ta muốn...”

“Trẫm có tấu chương vẫn chưa xem.” Minh Thù cầm tấu chương trên bàn lên.

Quân Tuyệt nhìn nàng, cũng không vạch trần.

Minh Thù giả vờ xem được một lúc liền buông xuống, cái này chi chít làm nàng sắp bị hội chứng sợ những cái lỗ, nếu như đổi thành đồ ăn vặt thì thật tốt.

“Sao bệ hạ không xem nữa?” Nếu ngươi có thể xem tiếp, lão tử sẽ livestream.

“Trẫm nhớ ra có chút việc còn chưa xử lý.” Minh Thù đứng dậy.

Ây, còn một đống đồ ăn vặt chờ trẫm xử lý.

“Bệ hạ.” Quân Tuyệt kéo nàng, cố tình hạ thấp giọng: “Ở đây với ta một chút đi”

“Ngươi cũng không phải là trẻ con, còn muốn trẫm giữ ngươi.” Minh Thù ghét bỏ.

Quân Tuyệt nói rất nghiêm túc: “Nhưng ta ở trong cung chỉ có mình bệ hạ.”

“Còn có cả một thiên hạ chờ trẫm quản lý, không rảnh chơi với ngươi.”

Quân Tuyệt lấy một chiếc hộp từ bên cạnh, mở ra trước mặt Minh Thù, mùi vị ngọt ngào đập vào mặt.

Minh Thù cười trở về ngồi: “Trẫm rất bận rộn, sẽ ở với ngươi một lát thôi.”

“Ừm.”

Quân Tuyệt cầm điểm tâm đút cho Minh Thù, thuận thế ôm nàng vào lòng. Có ăn, Minh Thù sẽ không để ý đến cử chỉ của Quân Tuyệt.

Hai người ngồi xuống lần này hơn nửa ngày đó.

Quân Tuyệt cũng không biết tại sao mình lại thích nàng. Dù sao... tiềm thức của hắn nói cho hắn biết là phải thích nàng, nếu không mình sẽ hối hận.

Hắn tin tưởng bản thân, không muốn để cho mình hối hận.

Tuy là người này hơi... phiền…

Quân Tuyệt thở dài, đầu óc hắn lúc đó nhất định là đang bị lừa mới giữ lại bên mình một sự phiền toái lớn như vậy.

Ngẫm lại, lại tức giận!

“Bệ hạ, hôn ta đi.”

“Không muốn.”

“Bệ hạ...”

Quân Tuyệt cố ý kéo dài thanh âm, Minh Thù toàn thân nổi da gà. Quân Tuyệt còn không buông tha, tiếp tục dùng giọng điệu đó gọi nàng.

“Đừng kêu nữa…” Minh Thù thúc giục hắn ngừng lại.

“Trẫm còn chưa chết, ngươi gọi hồn à!”

Quân Tuyệt: “…”

Trong kịch bản nhân vật nam chính gọi nữ chính như vậy, không phải đều hình dung là gọi đến mức toàn thân mềm nhũn?

Sao đến hắn lại không linh nữa?

Lại lừa gạt lão tử!

Minh Thù ngửa đầu hôn một cái, chuẩn bị tức giận Quân Tuyệt: “Về sau nói chuyện đàng hoàng, đừng có quấy rối.”

Ai quấy rối!

Ngươi mới quấy rối!

Quân Tuyệt cúi đầu cắn nhẹ môi Minh Thù.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 566: Hầu Hạ Ngô Hoàng (21)

Trận mưa này duy trì liên tục nửa tháng, nửa tháng sau mưa mới tạnh, khí trời lại đột nhiên bắt đầu chuyển nóng.

Dân chạy nạn phương nam đã bắt đầu đi về hướng kinh thành, dịch bệnh đã có dấu hiệu bộc phát.

Chỉ sau vài ngày đã có vô số người chết, theo lượng dân chạy nạn ồ ạt vào kinh, trong kinh cũng đã có người nhiễm bệnh.

Ban đầu nghe nói dịch bệnh bạo phát, kinh thành chỉ cấm dân chạy nạn vào thành, đáng tiếc luôn luôn có quan to quý tộc từ nơi khác vội trở về, và dịch bệnh cũng cứ như vậy bị mang vào kinh thành.

Trận dịch bệnh này bạo phát nhanh chóng, hung mãnh, hầu như không cho người ta bao nhiêu thời gian phản ánh, toàn quốc đã bị dịch bệnh chiếm giữ.

Để dự phòng dịch bệnh, hoàng cung cũng bắt đầu khử trùng khiến cho toàn bộ hoàng cung đều là vị thuốc đông y khó ngửi.

Mà lúc này đây, có người đồn rằng bởi vì Minh Thù hôn quân vô đạo, sủng hạnh vua của tiền triều mới khiến cho trời xanh nghiêm phạt lần này.

"... Còn nói bệ hạ nên xử tử phượng quân, vậy mới có thể dẹp loạn cơn giận trời xanh." Liên Tâm run lẩy bẩy nói những lời đồn bên ngoài cho Minh Thù.

“Bọn họ sao không trực tiếp phế truất trẫm đi?” Trẫm còn chưa làm ra chuyện gì, trời xanh đã giáng trừng phạt sao?

Trời xanh là giả nhỉ!

“...” Liên Tâm không dám nói tiếp, có một số việc chưa đến thời khắc tối hậu, mọi người vẫn còn cấm kỵ.

“Người của Thái Y viện đều phái ra ngoài?”

“Vâng.” Liên Tâm gật đầu:

“Phương thuốc dịch bệnh do các đại nhân ở Thái Y viện suốt đêm nghiên cứu chế tạo hẳn rất nhanh sẽ có kết quả.”

Minh Thù gật đầu.

Thế nhưng trận dịch bệnh này còn nghiêm trọng hơn nhiều so với bọn họ nghĩ, nhiều thái y của Thái Y viện liên hợp như vậy nhưng chưa ai có thể đưa ra một phương thuốc hữu dụng.

Kinh thành phố lớn ngõ nhỏ đã bắt đầu bay ra mùi thối rữa, trong khí trời nóng bức nơi này, mùi đó thật sự rất khó ngửi.

Minh Thù ra lệnh cách ly kinh thành, giữa nơi đã lây lan và nơi chưa bị nhiễm bệnh. Lương thực vẫn phát như thường, miễn cưỡng có thể ổn định dân chúng khỏi bạo loạn.

Nhưng đó không phải là biện pháp giải quyết.

Biện pháp giải quyết thật sự là tìm cách nào ức chế trận dịch bệnh này.

Minh Thù không biết giải quyết như thế nào, Ninh Phù Dung cũng không biết.

Kiếp trước cũng không có trận dịch bệnh này.

“Thừa tướng, chi bằng chúng ta khởi binh đi?” Dịch Lãng đề nghị với Ninh Phù Dung.

“Đây là một cơ hội tốt, hiện tại lòng người trong hoàng thành bàng hoàng, đều đồn nhau rằng vì vị vua kia hôn quân vô đạo mới khiến trời xanh nổi giận giáng phạt, vừa hay cũng cho chúng ta một lý do.”

Ninh Phù Dung lắc đầu: “Dịch bệnh không giải quyết được, dù có lấy được vị trí kia thì cũng có ích gì? Hiện tại quan trọng nhất là tìm được biện pháp giải quyết dịch bệnh.”

Chỉ có giải quyết được dịch bệnh mới được dân chúng ủng hộ.

Đến lúc đó dù nàng khởi binh, cũng là thuận lòng dân, mà không phải mưu nghịch...

“Thừa tướng yên tâm khởi binh, dịch bệnh ta sẽ giải quyết.” Mạnh Lương ngồi ở góc đột nhiên lên tiếng:

“Đương nhiên, nếu thừa tướng tin được lời của ta.”

“Chàng?” Ninh Phù Dung muốn chẳng qua cũng chỉ là binh quyền Mạnh gia, chứ nàng không thích người này.

Mà gần đây tiếp xúc nhưng nàng vẫn không thích hắn.

Có lẽ là bởi vì hắn thích Đông Khuynh...

Mạnh Lương gật đầu: “Ta có thể giải quyết, thừa tướng có thể yên tâm đi làm, nhưng đợi lúc thừa tướng đại công cáo thành, hy vọng thừa tướng có thể giao Đông Khuynh cho ta.”

Nguyên nhân Mạnh Lương bắt tay cùng nàng cũng rất đơn giản, hắn muốn Đông Khuynh.

Ninh Phù Dung suy nghĩ hồi lâu, rốt cuộc đã quyết định.

Mạnh Lương không biết đã nói sao với Mạnh lão tướng quân, nói chung Mạnh lão tướng quân bằng lòng phối hợp.

Nàng mơ hồ có chút kích động... nhiệt huyết trong cơ thể dâng trào. Nàng vốn định từ từ mưu sự, nhưng kế hoạch lại bị làm loạn, đến bây giờ đột nhiên có dịch bệnh, e rằng... đây là cơ hội ông trời cho nàng.

Ninh Phù Dung nhìn về phía hoàng cung, chậm rãi nắm chặt hai tay.

Ninh Phù Dung tích cực chuẩn bị tạo phản, mà dịch bệnh lan tràn lại càng nhanh hơn, người trong hoàng cung cũng bắt đầu sợ.

Cả ngày Minh Thù và Chu đại nhân mưu đồ bí mật gì đó, nhưng trên triều đình càng loạn hơn.

“Có thích khách…”

Tiếng thét chói tai đánh vỡ sự vắng vẻ của hoàng cung. Đèn Tiên Vũ cung sáng dần lên, Minh Thù từ trên giường bước xuống, dường như là đồng thời, cửa sổ bị đá văng.

Tên từ ngoài cửa sổ bắn vào, Minh Thù kéo lấy Quân Tuyệt nhanh chóng vọt đến bên cạnh, mấy mũi tên thẳng tắp cắm vào giường.

Chíu chíu chíu…

Lại có mấy mũi tên từ ngoài cửa sổ bắn vào, mấy bóng người nhờ mũi tên yểm hộ từ ngoài cửa sổ nhảy vào.

Minh Thù tỉnh táo lấy bảo kiếm bên cạnh ra, đưa tay lên đánh rớt mũi tên, đỡ Quân Tuyệt đứng vững, khoác áo choàng lên người hắn.

Người hai phe hình thành thế đối kháng chống cự.

Minh Thù nhếch khóe môi lên: “Nửa đêm tới thăm, thật là khó khăn cho các ngươi rồi.”

Người bên kia không nói nhảm, trực tiếp mang theo vũ khí vọt tới. Trong điện bỗng chốc liền như phong vân biến sắc, sát khí tứ phía.

Quân Tuyệt không biết võ công, hắn chỉ có thể được Minh Thù mang theo.

Những thích khách này từng chiêu đều là tử thủ, muốn đẩy nàng vào chỗ chết.

Minh Thù mang theo Quân Tuyệt nên không phát huy được. Thế nhưng muốn thương tổn đến nàng cũng không dễ dàng như vậy.

“Quân Tuyệt.”

Giọng nói Diệp Mạc Trần vang lên trong đám thích khách.

“Ngươi là đế vương Tịch Chiếu, giết nàng ta, báo thù cho thần dân đã chết của Tịch Chiếu.”

Minh Thù nhíu mày, ý cười trên khóe miệng nhạt thêm vài phần.

Cũng dám giựt dây tiểu yêu tinh của trẫm, nghĩ rằng trẫm dễ ức hiếp lắm sao?

“Vương thúc, Tịch Chiếu đã kết thúc rồi.” Quân Tuyệt nào dám giết Minh Thù, hắn vất vả lắm mới thêm được điểm hảo cảm, không muốn làm mất hết.

“Nàng ta là kẻ thù của ngươi.”

“Diệt Tịch Chiếu không phải nàng.”

Diệp Mạc Trần cười nhạt: “Trong thân thể nàng ta đang chảy dòng máu của Đông Ngọc, nàng ta là kẻ thù của ngươi.”

Quân Tuyệt cầm lấy tay Minh Thù, cho thấy lập trường của mình: “Vương thúc, kết thúc rồi.”

“Vậy ngươi cũng đừng trách vương thúc, ngươi đã thích nàng như thế, vậy thì chết chung cùng nàng ta đi.” Diệp Mạc Trần lạnh lùng nói, người đứng bên cạnh hắn lần nữa tiến lên.

Lần này Diệp Mạc Trần mang tới đều là cao thủ, Minh Thù cảm giác được vài phần khó nhọc. Nàng liếc mắt qua đại điện, quyết định thật nhanh mang theo Quân Tuyệt chạy ra ngoài điện.

Liên Tâm vừa lúc mang người qua đây, Minh Thù đẩy người qua hướng bên kia: “Đưa phượng quân đi.”

Quân Tuyệt được cấm quân vây quanh bảo vệ lui ra bên ngoài.

Diệp Mạc Trần không biết dẫn theo bao nhiêu người tới, kéo cấm quân tới Tiên Vũ cung, bây giờ bên ngoài còn vây quanh người.

Bọn họ bị vây lại rồi.

Minh Thù đột phá vòng vây, trở lại trong cấm vệ quân.

“Đông Khuynh, ngươi có nghĩ rằng vì sao ta có thể vào hoàng cung dễ dàng như vậy không?” Diệp Mạc Trần từ trong điện đi tới, hắn đã gỡ xuống khăn che mặt, lộ ra khuôn mặt dành riêng cho nhân vật nam chính đẹp trai bức người kia.

Diệp Mạc Trần và Quân Tuyệt giống nhau đến mấy phần, nhưng Diệp Mạc Trần hơi nguội lạnh sắc bén, càng giống một đế vương phiên phong hoán vũ.

Dưới ánh lửa, trên mặt Minh Thù hiện lên nụ cười: “Ngươi cho rằng vì sao ngươi có thể dễ dàng vào hoàng cung như vậy?”

Diệp Mạc Trần tỉ mỉ suy nghĩ một chút tuyến đường mình đến đây, dường như không có vấn đề gì...

Minh Thù vác bảo kiếm trên vai: “Trẫm không bảo người cho ngươi vào cửa sau thì ngay cả tường thành hoàng cung ngươi cũng sờ không được, ngươi thật sự cho rằng thủ vệ quân hoàng cung chỉ có một ít thế thôi sao?”

Đôi mắt Diệp Mạc Trần hơi co lại, hắn nhanh chóng quan sát bốn phía, cấm quân quả thực quá ít...

Tối nay vào đây quả thực quá mức thuận lợi, hầu như không gặp trở ngại gì.

Hắn lợi hại cũng lợi hại thật, đơn độc trà trộn vào hoàng cung không thành vấn đề, nhưng lại có nhiều người như vậy...

Đáy lòng Diệp Mạc Trần bắt đầu do dự, nhưng không hoàn toàn tin tưởng vào lời Minh Thù.

Minh Thù chép miệng hai tiếng, nụ cười sáng chói: “Tạo phản còn muốn trẫm giúp ngươi, ngươi tạo phản cái gì chứ, về nhà làm ruộng đi cho rồi.”

Diệp Mạc Trần: “...”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 567: Hầu Hạ Ngô Hoàng (22)

“Người đâu!”

Minh Thù hô to một tiếng.

Diệp Mạc Trần đề phòng xung quanh, quan sát bốn phía bất động im lặng nhưng không có người xuất hiện, ngược lại cấm quân ở chỗ kia của Minh Thù nhanh chóng phá khỏi vòng vây, rút lui về một phía.

Diệp Mạc Trần: “…”

Minh Thù bọn họ chạy rất nhanh nhưng Diệp Mạc Trần cũng không xa lạ gì đối với hoàng cung, dù sao nơi đây đã từng là hoàng cung Tịch Chiếu.

Cho nên hai đội người ngựa cách khoảng cách không quá xa.

Cuối cùng Minh Thù lui về Dưỡng Tâm điện, đóng cửa lớn lại. Liên Tâm mới dám há miệng thở dốc, tim đập thình thịch rất kịch liệt giống như muốn nhảy ra ngoài.

“Người điều bọn họ đi nơi nào rồi?” Quân Tuyệt tiến lên đỡ Minh Thù, cau mày hỏi:

“Cấm quân đâu?”

“Chạy thôi.” Minh Thù lấy hơi:

“Dịch bệnh dọa người như vậy, không chạy là người ngu sao?”

“...” Gạt quỷ hả! Hiện tại ở trong cung là an toàn nhất, kẻ ngu si mới chạy!

“Liên Tâm, nhanh lấy điểm tâm cho trẫm.” Minh Thù nói với Liên Tâm, trẫm cần ăn đồ ăn vặt giảm áp lực và an ủi, hơn nửa đêm bị ép ngồi dậy đánh nhau, trẫm thật là đói.

“Bệ hạ, Liên Tâm đi đâu tìm điểm tâm cho người.” Vẻ mặt Liên Tâm cầu xin.

Bên ngoài bây giờ đang bị người ta bao quanh đấy?

“Ngày hôm qua ta cất đi một ít ở bên trong, ngươi đi tìm xem.” Quân Tuyệt căn dặn Liên Tâm.

Liên Tâm như trút được gánh nặng, liền chạy vào trong Dưỡng Tâm điện tìm được một ít mứt hoa quả Quân Tuyệt cất giữ.

Minh Thù ăn hai miếng an ủi, lại đút vào miệng cho Quân Tuyệt một miếng nhỏ.

Quân Tuyệt liền ngây ra tại chỗ.

Nàng bằng lòng chia cho hắn sao?

Ngày mai mọc trời mọc ở phía bắc rồi chăng?

Hay là muốn giết hắn diệt khẩu?

Vị ngọt mứt hoa quả tan ra trong miệng, dường như ngọt đến tận trong lòng. Kỳ thực miếng đó to cũng chỉ bằng ngón út... cực kỳ keo kiệt.

Quân Tuyệt nuốt mứt hoa quả xuống: “Người của người rốt cuộc ở nơi nào?”

Hiện tại vấn đề này là quan trọng nhất.

Toàn bộ hoàng cung sao có thể chỉ có ít cấm quân như vậy.

“Một mình trẫm cũng có thể đối phó với bọn họ, cần gì cấm quân.” Minh Thù bắt đầu nói khoác mà không biết ngượng.

Quân Tuyệt liếm môi còn đang ngọt: “Bệ hạ không tin ta sao?”

Nàng không muốn nói cho hắn biết chuyện an bài người ở nơi nào, không phải chính là không tin hắn sao.

Minh Thù: “...” Trẫm thực sự có thể một mình đối phó với bọn họ, chỉ cần tự sát là được rồi! Ngươi không tin trẫm là sao!

Nhìn thấy biểu cảm Quân Tuyệt ảm đạm, Minh Thù chỉ có thể thuận miệng nói: “Trẫm để cho bọn họ xuất cung vây Thừa tướng rồi.”

Quân Tuyệt: “...”

Hơn nửa đêm phái người đi ra ngoài xét nhà, còn ôm lão tử ngủ được rất ngon... Lòng của ngươi lớn thế nào sao?

Quân Tuyệt biểu thị hắn không hiểu suy nghĩ của kẻ thần kinh này.

“Rầm!”

Cửa điện bị người từ bên ngoài đánh vang.

Cửa Dưỡng Tâm điện tương đối rắn chắc, bên ngoài đụng vài cái không bị phá vỡ. Bọn họ lại bắt đầu bắn cung nhưng bọn họ cũng không lãng phí mũi tên như vậy nên rất nhanh tên cũng ngừng.

Cấm quân cẩn thận tới gần cửa điện, cúi người nghe trong chốc lát.

“Bệ hạ, bọn họ muốn phóng hỏa.”

“Ồ, nướng thịt người...”

Cấm quân nhìn về phía Minh Thù, trong ánh mắt thể hiện oán niệm có thể chôn luôn Minh Thù, người ta còn chưa phóng hỏa mà bệ hạ đã nguyền rủa bọn họ chết!

Minh Thù ho khan một tiếng, tự nhiên sửa lại: “Thông báo cho Chu đại nhân tới cứu giá, nhân tiện bảo ông ta mang cho trẫm một đùi gà.”

Cấm quân: “...” Chu đại nhân biết sẽ hộc máu!

Quân Tuyệt nhìn thấy cấm quân chạy lui phía sau Dưỡng Tâm điện, rất nhanh pháo tín hiệu đã được bắn lên ngoài cửa sổ.

Sau một lần pháo tín hiệu, còn có lần thứ hai.

“Bệ hạ, không đúng, sao lại có hai lần tín hiệu?” Cấm vệ quân mông lung quay về sau khi bắn pháo tín hiệu.

“Không phải ngươi làm sai rồi sao?”

Cấm quân lắc đầu.

Hắn chỉ bắn một lần, nhớ kỹ rõ ràng như vậy, hơn nữa dựa theo ước định cũng chỉ thả một lần, hắn sao lại làm sai được.

Không phải làm sai vậy còn có một lần là người nào bắn?

Chuyện ma quái sao!

Mọi người nhìn nhau.

Mặc kệ lần thứ hai là ai thả, Minh Thù đều đang phiền muộn: “Chu đại nhân nhất định phải đem đùi gà vào đấy.”

“Bệ hạ, chúng ta làm sao bây giờ?” Cấm quân vây Minh Thù vào giữa, khẩn trương hỏi.

Minh Thù nghiêng đầu cười: “Cổ vũ cho Chu đại nhân.”

Phụt…

Bọn họ dù có cổ vũ, Chu đại nhân cũng không nghe thấy mà!

Giờ lúc này còn cổ vũ gì chứ!

Ngoài điện.

Diệp Mạc Trần nhìn về phía cửa cung, bên kia hỏa quang chiếu rọi vô cùng sáng sủa, dường như có tiếng chém giết truyền đến.

“Gia, Ninh Phù Dung dẫn người giết vào rồi.”

Diệp Mạc Trần nhíu mày, lạnh giọng hạ lệnh: “Phóng hỏa.”

Hắn chọn động thủ vào hôm nay, chính là do nhận được tin tức Ninh Phù Dung sẽ vào bức ép vua thoái vị vào hôm nay. Ninh Phù Dung cũng được coi là cựu thần của Tịch Chiếu, hắn không biết nàng ta vì cái gì nhưng điều này với hắn là một chuyện tốt.

Hắc y nhân cầm cây đuốc chuẩn bị châm lửa.

Nhưng người nọ mới vừa tới gần cửa điện, không biết từ đâu phóng tới một mũi tên. Người nọ ngã xuống, cây đuốc rơi sang một bên.

“Gia, cẩn thận!”

Diệp Mạc Trần được người bảo vệ, Dưỡng Tâm điện bốn phía tối om om, nhìn không thấy người bắn cung vừa rồi núp ở chỗ nào.

“Nhanh đi!” Diệp Mạc Trần quát lớn.

Lần nữa có người chuẩn bị tiến lên nhưng cũng giống vừa rồi, chưa tới gần đã bị bắn chết.

Diệp Mạc Trần tỏ vẻ lãnh đạm, lấy cây đuốc từ thuộc hạ, ném nó về phía cửa điện. Hắn thấp giọng hô lên để cho mọi người tản ra.

Vô số tên bốn phương tám hướng phóng tới.

“Có mai phục!”

Nhiều cung thủ như vậy, Diệp Mạc Trần lại không mù, đương nhiên biết có mai phục.

“Tên cẩu hoàng đế kia cố ý dẫn chúng ta tới nơi này!”

Phía sau cửa điện đã đốt lên, toàn bộ bên ngoài Dưỡng Tâm điện cũng sáng rực, bốn phía trên tường đứng không ít cung thủ lúc này đang không ngừng bắn cung về phía bọn hắn.

Tiếng bước chân từ xung quanh Dưỡng Tâm điện tiến đến đây càng ngày càng gần.

Bị bao vây.

Thế cục trong thời gian ngắn phát sinh nghịch chuyển.

Cung thủ dường như nhận được mệnh lệnh nên dừng bắn cung, nhìn lại chỉ còn có một vùng tăm tối.

Thế nhưng xuất hiện người, lại ngoài dự liệu của Diệp Mạc Trần.

Ninh Phù Dung cầm kiếm nhuốm máu, bị người vây chặt qua đây: “Tam vương gia.”

Diệp Mạc Trần nhíu mày, Ninh Phù Dung này... sao tới được nhanh như vậy?

Ninh Phù Dung liếc mắt nhìn Dưỡng Tâm điện đã bị thiêu cháy, khóe miệng chậm rãi nhếch lên, đáy mắt có chút ánh sáng nóng bỏng: “Tam vương gia, xem ra hôm nay còn phải cám ơn người giúp ta một đại ân.”

Nàng ta không ngờ vào hoàng cung lại dễ dàng như vậy, nhiều người dọc theo đường đi đã được giải quyết.

Còn tưởng rằng có bẫy, không ngờ có người nhanh chân đến trước, lại là người nàng thương nhớ.

Diệp Mạc Trần phòng bị nhìn nàng ta: “Ngươi tới cứu Đông Khuynh?”

“Cứu? Vương gia nghĩ nhiều rồi.” Ninh Phù Dung cười nói:

“Nước Tử Nguyệt diệt Tịch Chiếu ta, ta tới thay Tịch Chiếu báo thù.”

Diệp Mạc Trần không nói lời nào, chờ câu nói sau của Ninh Phù Dung.

“Tam vương gia, bây giờ đại thế Đông Khuynh đã mất, trong cung ngoài cung hiện tại đều là người của ta rồi.”

“Cho nên?” Diệp Mạc Trần hỏi.

“Cho nên Tam vương gia, người bây giờ chỉ có một lựa chọn, đó chính là ngoan ngoãn nghe lời của ta.” Nàng làm những thứ này không phải là vì hắn sao?

Ánh lửa nhảy múa giữa bọn họ mang theo hơi nóng lướt ngang qua khiến tay áo hai người phất lên.

Diệp Mạc Trần liền cười lạnh: “Ngươi dựa vào cái gì mà cảm thấy ta sẽ nghe lời ngươi?”

Ninh Phù Dung lấy ra một vật từ bên hông, cây trâm xanh biếc từ không trung chậm rãi rơi, va xuống mặt đất vang lên âm thanh lanh lảnh, vỡ thành hai mảnh.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 568: Hầu Hạ Ngô Hoàng (23)

Sắc mặt Diệp Mạc Trần đột nhiên trầm xuống.

“Tam vương gia, nếu người không đồng ý với ta, mỹ nhân đang ẩn nấp trong kia khả năng cũng giống như cây trâm này, tan thành trăm mảnh.”

Sự âm hiểm lạnh lùng trong thân thể Diệp Mạc Trần tràn ngập ra, nhưng dường như Ninh Phù Dung không thấy được, mà đáy mắt vẫn tràn đầy ý cười.

Nàng ta lúc đầu dự tính đợi chuyện trong cung kết thúc sẽ đi tìm hắn, không ngờ lại gặp ở chỗ này.

Bây giờ nữ hoàng nước Tử Nguyệt đang bị lửa lớn vây ở Dưỡng Tâm điện, chỗ sơ hở của Diệp Mạc Trần nàng ta cũng có, đây không phải là ông trời giúp nàng ta thì là cái gì?

“Thừa tướng, hay là giải quyết trước việc này rồi hãy nói.” Mạnh Lương ở bên cạnh nhắc nhở.

“Chàng gấp cái gì, nàng ta lại chạy không thoát.” Ninh Phù Dung giễu cợt:

“Chuyện này cũng đợi không nổi sao? Yên tâm, đợi lát nữa nàng ta sẽ là của chàng.”

Mạnh Lương liếc mắt nhìn về phía Dưỡng Tâm điện, đáy lòng có chút bất an.

Tối hôm nay thuận lợi có chút quá mức...

Ánh mắt Diệp Mạc Trần rời khỏi cây trâm rơi vỡ đó, giọng nói lạnh lẽo: “Ngươi làm gì với nàng ta rồi?”

“Mỹ nhân của Tam vương gia, ta đương nhiên đã tiếp đãi tốt.” Ninh Phù Dung cười có chút tùy ý:

“Tam vương gia nếu còn muốn thấy được nàng, giờ hãy ngoan ngoãn nghe lời của ta, bảo người của người rời đi.”

Kiếp trước nếu không phải nữ nhân kia, hắn làm sao không thích mình được.

Lần này dịch bệnh bạo phát, nữ nhân kia vẫn dám chạy đến cứu trị bệnh nhân, để cho nàng ngoài ý muốn bắt được người, nàng đương nhiên phải biết tiếp đãi nàng ta thật tốt chứ.

“Ngươi chỉ dựa vào một cây trâm sao?”

Ninh Phù Dung rất rộng rãi: “Vương gia không tin cũng không sao, giờ người có thể sai người đi thăm dò.”

Diệp Mạc Trần nhíu mày lại.

Mà lúc này trong điện, khói từ lửa cháy đã bắt đầu lan tràn, Minh Thù chuyển bảo kiếm, nhìn chằm chằm cửa điện đã gần bị đốt thủng.

Minh Thù quay đầu hỏi Quân Tuyệt: “Bọn họ ở bên ngoài nói chuyện phiếm, quên trẫm rồi sao?”

“Đại khái là cảm thấy bây giờ người không có sự uy hiếp nào.” Quân Tuyệt trả lời cứng nhắc, vừa rồi bị người đuổi giết, cũng không thấy người khẩn trương, hiện tại đang khẩn trương cái gì.

“Chu đại nhân tại sao còn chưa mang đùi gà tới!” Trẫm ghi điểm xấu rồi đấy!

Ha ha.

Đây mới là điều quan trọng!

Quân Tuyệt đứng dậy: “Không thể đợi tiếp nữa, Dưỡng Tâm điện chẳng mấy chốc sẽ bị đốt sập, bây giờ chúng ta phải đi ra ngoài.”

“Đi ra ngoài sẽ bị bắn thành cái mẹt.” Minh Thù bày ra khuôn mặt nghiêm túc:

“Trẫm còn phải chuẩn bị cho ngươi lăng mộ, rất phiền toái.”

Quân Tuyệt: “...” Không thể cầu khẩn lão tử yên lành sao?

Lão tử sống e ngại ngươi chỗ nào!

Ngươi cứ muốn lão tử chết sao!

Bình tĩnh, bình tĩnh, bình tĩnh.

Không thể tức giận, phản diện đều là kẻ bệnh thần kinh, làm một thiên tài… bình tĩnh nào! Lão tử có thể thắng!

Quân Tuyệt điều chỉnh tốt biểu cảm trên khuôn mặt: “Bệ hạ muốn tự tử cùng ta ở chỗ này? Bệ hạ thì ra yêu thích ta, thích tới mức này rồi à?”

Xem sự buồn nôn này của lão tử làm người ớn không!

“Yên tâm, trẫm nhất định có thể trốn.” Minh Thù mỉm cười vỗ vỗ bả vai hắn.

Quân Tuyệt: “...” Còn vế sau thì sao!

Minh Thù sâu kín bổ sung: “Còn như ngươi thì chưa chắc, dù sao ngươi đây cũng yếu ớt quá.”

Yếu ớt.

Yếu.

Lão tử không phải như thế!

Minh Thù mang theo bảo kiếm đứng lên, căn dặn cấm quân bên cạnh: “Nào, mọi người đánh ngất phượng quân đi.”

Liên Tâm: “…”

Cấm quân: “…”

Quân Tuyệt: “…”

Có chuyện cứ nói đàng hoàng, tại sao muốn động thủ.

Đánh ngất xỉu lão tử nàng có thể chạy thoát chăng? Vẫn là nàng muốn vứt lại lão tử ở chỗ này!

Âm hiểm!

Minh Thù sợ lát nữa đánh nhau, lúc mình tự sát sẽ hù dọa hắn. Thế nhưng cấm quân lúc này không dám lên trước, Minh Thù chỉ có thể vén tay áo tự mình làm: “Cần các ngươi có ích gì chứ!”

“Bệ hạ…” Ngươi đừng tới đây, lão tử muốn gọi người!

Quân Tuyệt đã móc dao nhỏ ra nhưng còn chưa kịp động thủ, đã bị Minh Thù đánh ngất xỉu.

“Mang phượng quân rời đi.” Minh Thù giao Quân Tuyệt cho cấm quân, mỉm cười căn dặn:

“Nếu như thiếu một sợi tóc, mọi người phải cẩn thận cái đầu.”

Cấm quân đón lấy Quân Tuyệt, suýt chút nữa ném Quân Tuyệt đi.

Đúng là bỏng tay mà!

Có thể không cần được không?

Toàn bộ Dưỡng Tâm điện bốc cháy, trong điện yên lặng, dường như bên trong không có ai.

Bên ngoài Diệp Mạc Trần và Ninh Phù Dung còn đấu khẩu, bọn họ đều cho rằng Minh Thù không có khả năng thoát ra từ trong hỏa hoạn, dù có thoát ra cũng chạy không thoát.

“Rầm!”

Cánh cửa đầy lửa bị đạp bay, bay về phía bên kia, vừa lúc hạ xuống ngay giữa bọn họ. Ninh Phù Dung và Diệp Mạc Trần đồng thời lui lại.

Minh Thù mang theo bảo kiếm nhảy ra từ trong lửa, gió cuốn theo hỏa diệm suýt chút nữa đốt tới y phục nàng.

Minh Thù sợ sệt tránh nhanh qua bên cạnh.

“Ôi, mọi người chưa trò chuyện xong à.” Minh Thù phủi phủi quần áo, ngẩng đầu nhìn về phía bọn họ, mắt đều là ý cười:

“Trẫm cho các ngươi thời gian dài như vậy, nếu là người ta đã trò chuyện xong lâu rồi, các ngươi đang nói chuyện sinh con sao?”

Trẫm ăn vặt cũng ăn xong rồi!

Có lẽ Ninh Phù Dung cảm giác mình đã nắm chắc phần thắng, lười phải dối trá với Minh Thù, mặt mày liền lạnh nhạt nói: “Bệ hạ còn có sức mà nói giỡn sao, xem ra bệ hạ vẫn không rõ hoàn cảnh bây giờ cho lắm.”

Bảo kiếm trong tay nàng múa ra một kiếm hoa, lưỡi kiếm sắc bén nhắm thẳng vào Ninh Phù Dung: “Bất kể là hoàn cảnh nào, trẫm đều là bệ hạ của ngươi.”

Trẫm không chết, các ngươi cuối cùng cũng sẽ là phiếu đổi đồ ăn vặt thôi... Không đúng, ừm, không bệnh chút nào.

Ninh Phù Dung: "..."

Ninh Phù Dung hít thở sâu một hơi, quay đầu nhìn về phía Mạnh Lương: "Mạnh Lương tướng quân, bệ hạ giao cho chàng."

Mạnh Lương sầm mặt tiến lên, hắn còn làm bộ chào một cái: "Bệ hạ, đắc tội."

Giọng Minh Thù trong trẻo: "Không đắc tội."

Một lát nữa trẫm đánh ngươi khóc, bảo đảm ngươi muốn đánh chết trẫm.

Nhiều người như vậy khẳng định đánh không lại, trẫm tự sát sẽ nhanh hơn.

Hạ quyết tâm, Minh Thù càng thêm bình thản nhìn Mạnh Lương.

Mạnh Lương rút bội kiếm ra, chờ Minh Thù đi tới.

Minh Thù đứng tại chỗ không nhúc nhích, nhìn về phía của cung. Chu đại nhân, ngươi nhất định phải nắm bắt thời gian, nếu không... trẫm cũng chỉ có thể xả thân vì nước thôi.

Minh Thù đưa bảo kiếm lên, nhìn như có thể chống đỡ Mạnh Lương.

Mà lúc Mạnh Lương đi qua, bảo kiếm chợt hạ xuống, bội kiếm Mạnh Lương chính xác đâm vào ngực Minh Thù.

Dễ dàng như vậy?

Đầu óc Mạnh Lương chỉ có bốn chữ này.

Sao có thể dễ dàng như vậy?

Nếu nói là hắn đâm trúng, chi bằng nói là chính nàng tự đón lấy kiếm hắn.

Máu tươi từ ngực Minh Thù tràn ra nhuốm đỏ bội kiếm của hắn, máu theo mũi kiếm nhỏ xuống đất.

Người đối diện nhìn hắn cười.

Cảm giác rợn cả tóc gáy từ lòng bàn chân xông thẳng lên gáy.

Ngọn lửa nóng bỏng lúc này dường như không có nhiệt độ, Mạnh Lương lúc này chỉ cảm thấy toàn thân cứng ngắc, tứ chi như bị băng lạnh đông cứng lại.

Bội kiếm rút ra từng chút một, người đối diện chậm rãi gục đầu xuống.

Mạnh Lương nhịn không được lui về phía sau, ngọn lửa vụt cao lên dường như muốn cuốn hình bóng nhỏ bé của nàng vào.

Nhưng vào lúc này, người đối diện ngẩng đầu, khóe miệng nàng vẫn mang theo nụ cười nhưng nụ cười này hoàn toàn không giống với lúc nãy, đó là một sự... âm u, biến hoá kỳ lạ.

Nhiều hơn chính là sự sợ hãi không còn cách nào diễn tả bằng ngôn từ.

Loại cảm giác da đầu tê dại này làm cho hắn hận không thể rơi áo mũ giáp.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 569: Hầu Hạ Ngô Hoàng (24)

Lúc Chu đại nhân tiến cung cảm thấy ngoài ý muốn, lúc chạy tới có vẻ hơi muộn. Nhưng nhìn hiện trường, Chu đại nhân cảm giác mình tới hay không thực ra cũng không quan trọng lắm.

Thực sự không sao cả.

"Chu đại nhân."

Minh Thù yếu ớt gọi hắn.

Chu đại nhân mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

"Ngươi muốn bỏ đói trẫm sao?" Để có thể kế thừa hoàng vị của trẫm sao?

Minh Thù không biết từ đâu lấy được một cái ghế, lúc này ngồi ở trước Dưỡng Tâm điện một cách rất nghênh ngang. Chân phải đặt ở sát mép ghế, tay chống đầu gối, long bào bị nhiệt lưu lay động, kim long phía trên bay lượn.

Tất cả xung quanh đều là người nằm trên mặt đất kêu rên, trong đó Mạnh Lương và Ninh Phù Dung nhìn qua thảm nhất, chí ít... xét từ biểu hiện, hai người này thảm nhất.

Mà Diệp Mạc Trần không thấy đâu.

Một cái chân khác của Minh Thù giẫm trên người Ninh Phù Dung. Khí thế kia phảng phất như đứng ở trên đỉnh cao thế giới, quân lâm thiên hạ, khí chất phóng khoáng đập vào mặt.

"Đến đây, Chu đại nhân, đùi gà trẫm bảo ngươi mang tới đâu rồi?"

Chu đại nhân: "..."

Chu đại nhân cầm một túi giấy dầu tiến lên, rất cung kính trình lên cho Minh Thù, tận đáy lòng kêu gào tuyệt vọng, hoàng đế nào lại đi làm ra việc như thế này.

Minh Thù nhìn Chu đại nhân nhoẻn miệng cười: "Chu đại nhân, trẫm phong ngươi làm thừa tướng!"

Đại thần cho đùi gà là đại thần tốt.

Chu đại nhân nhìn thừa tướng đang bị Minh Thù giẫm ở dưới chân...

Bệ hạ, người không thể tùy tiện như vậy chứ!

"Cứ quyết định như vậy đi." Minh Thù giải quyết dứt khoát, cầm đùi gà chỉ huy Chu thừa tướng mới nhậm chức.

"Đến đây, bắt thừa tướng tiền nhiệm lại."

"Đông Khuynh, ngươi rốt cuộc là thứ gì!" Ninh Phù Dung giống như mới hoàn hồn, lúc này hoảng sợ hét lớn.

Trải qua sự việc vừa rồi, nàng cũng không biết phải hình dung như thế nào.

Con người có thể như vậy sao?

Nàng cho là mình đã thấy được... địa ngục.

Minh Thù thu hai chân lên ghế, cười híp mắt nói: "Nhìn ngươi giống như một thứ gì đó."

Ninh Phù Dung: "..."

"Chu đại nhân, nàng ta căn bản không phải Đông Khuynh." Ninh Phù Dung đột nhiên hét lên với Chu thừa tướng tân nhiệm.

"Nàng ta không phải người, nàng... nàng ta là ác ma, một người giết nhiều người như vậy, căn bản không thể nào. Con người không làm được. Đúng, nàng ta chính là yêu ma, nàng ta nhất định là yêu ma."

Nói đến phần sau, Ninh Phù Dung có chút không mạch lạc.

"Chu đại nhân, nàng ta không phải là bệ hạ của ngươi, bệ hạ đã bị nàng ta hại." Chỉ có như vậy mới có thể giải thích vì sao nàng ta đối với mình trước sau thay đổi nhiều như vậy.

Nàng ta có thể trọng sinh...

Chứng minh trên thế giới này cũng có yêu ma quỷ quái khác.

"Bệ hạ nhất định bị nàng ta hại chết!"

Chu thừa tướng tân nhiệm lau mồ hôi lạnh: "Bệ hạ, người xem những phản quân này nên xử trí thế nào?"

Ha ha, hắn có điên mới dám gây sự với bệ hạ bây giờ.

"Đông Khuynh, người đã bắt đầu bố trí từ khi nào?" Mạnh Lương tỉnh táo hơn nhiều so với Ninh Phù Dung.

Nàng điều toàn bộ cấm quân xuất cung, để cho lúc bọn họ tiến vào không chịu nhiều quấy nhiễu.

Nhưng nàng bắt đầu chuẩn bị từ khi nào?

Minh Thù cắn đùi gà một miếng, nhai hai cái, chậm rãi cười nói: "Ngươi muốn biết sao?"

Nói nhảm, hắn không muốn biết, hỏi người làm gì.

Minh Thù tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa: "Trẫm không nói cho ngươi." Cho ngươi tức chết.

Mạnh Lương: "..."

Chu thừa tướng tân nhiệm tiếp tục lau mồ hôi lạnh, người khác không biết khi nào nàng đã bắt đầu an bài, hắn thì biết rất rõ ràng.

Từ khi nàng thả hắn ra ngoài thì đã bắt đầu căn dặn hắn làm việc.

Sau thời điểm cứu giúp nạn thiên tai, nàng lại nhân cơ hội điều một nhóm người xuất cung. Những cấm quân kia mặc dù là người của Mạnh tướng quân nhưng Minh Thù có thừa biện pháp để bọn họ nghe lời nên cuối cùng một nhóm cấm quân xuất cung.

Đến khi dịch bệnh lan tràn, trong cung hỗn loạn, nàng cũng không để ý hỗn loạn trong cung, vì vậy lại có một nhóm người lặng lẽ ra khỏi hoàng cung.

Sau đó nàng lại cho mình thời gian chuẩn bị, nói là chẳng mấy chốc sẽ có kịch hay. Dựa theo kế hoạch, hắn thấy tín hiệu trong cung liền mang theo đội ngũ mai phục bên ngoài tiến vào cung.

Nhưng trên thực tế hắn căn bản không làm gì cả.

Đại khái... chỉ mang đùi gà vào cho nàng?

Sau đó hắn được thăng lên làm thừa tướng.

Về sau trong lịch sử, hắn đại khái là người đầu tiên vì đùi gà mà được thăng chức thừa tướng.

Nghĩ xem việc này kỳ lạ như thế nào?

Mạnh Lương nhìn chằm chằm Minh Thù, ánh mắt lộ vẻ kỳ quái, Minh Thù nhịn không được nhìn lại.

Đôi mắt Mạnh Lương co rút lại, nhanh chóng rời ánh mắt đi.

Gần như lúc đó, trước mặt Mạnh Lương đột nhiên xuất hiện một lớp sương mờ. Không quá mấy giây, Mạnh Lương và Ninh Phù Dung đã không thấy đâu nữa.

Chu thừa tướng trợn tròn mắt.

Đang yên đang lành người sao lại không thấy đâu nữa.

Minh Thù bình tĩnh cắn hai miếng đùi gà, sau đó có vẻ suy nghĩ nhìn về chỗ Mạnh Lương biến mất.

Thú vị.

"Bệ... bệ bệ bệ hạ..." Chu thừa tướng giọng run run, vừa rồi xảy ra chuyện gì?

Minh Thù lấy ra một cái đùi gà mới: "Sợ cái gì, cũng chưa biến thành yêu tinh ăn thịt ngươi."

"Người người người... không thấy đâu nữa."

"Ừ, không thấy."

Chu thừa tướng tiếp tục run run: "Bệ hạ, người không thấy đâu nữa."

"Ta thấy rồi." Không phải là không thấy người thôi sao? Cũng không phải đồ ăn vặt biến mất, có cái gì mà ngạc nhiên thế chứ.

Trẫm bây giờ cũng không thể giết chết Ninh Phù Dung, phiếu đổi đồ ăn vặt không thể chết.

"Bệ hạ! Thừa tướng và Mạnh tướng quân biến mất không thấy đâu rồi." Chu thừa tướng cắn răng nói.

Minh Thù nghiêng đầu nhìn hắn: "Ngươi không phải ở đây sao?"

Quên mất chính mình mới vừa nhận chức...

Nhưng hắn muốn biểu đạt không phải là ý này!

Bệ hạ người chú ý tới trọng điểm được không, trọng điểm thì người lại không thấy.

Người! Không! Thấy! Đâu!

Minh Thù ngáp một cái: "Buồn ngủ quá, tắm một phát rồi đi ngủ."

Chu thừa tướng: "..."

Ngủ cái gì mà ngủ!

Vừa rồi có người tạo phản đó!

"Bệ hạ... người đừng đi! Đợi đã... mọi người mau đuổi theo, nhìn ta làm gì, bệ hạ người chờ ta với..."

Núi hoang ngoài hoàng thành.

Thân thể Mạnh Lương và Ninh Phù Dung chợt xuất hiện, phá vỡ núi rừng yên tĩnh.

Ninh Phù Dung thở hổn hển, cảm giác hôn mê khiến nàng không thoải mái, một lúc lâu mới phát hiện thân mình đã thay đổi vị trí.

Trong lòng Ninh Phù Dung căng thẳng, nàng ta nhìn chằm chằm Mạnh Lương với ánh mắt quái dị: "Ngươi là ai?"

Tại sao có thể trong thời gian ngắn như vậy đưa nàng đến nơi đây?

Mạnh Lương liếc mắt nhìn Ninh Phù Dung, vịn tảng đá bên cạnh đứng lên: "Không cần biết ta là ai, mục đích của ta và ngươi giống nhau."

Mạnh Lương coi như cứu nàng một mạng, Ninh Phù Dung thở ra một hơi: "Tại sao ngươi muốn nàng ta chết?"

"Không liên quan tới ngươi."

Ninh Phù Dung cảm thấy ngữ điệu nói chuyện của Mạnh Lương thay đổi, có chút lạnh lùng như coi nàng là một đồ vật có cũng được không có cũng chẳng sao.

Mắt Ninh Phù Dung chuyển động: "Ngươi không phải đã thuyết phục phụ thân ngươi sao? Sao hắn lại không xuất hiện? Ngay cả một binh một tốt cũng không đưa cho ngươi..."

Mạnh Lương nhướng mày, cắt đứt lời nói của Ninh Phù Dung. "Chuyện tối hôm nay, ngươi cảm thấy cho dù cha ta xuất hiện là có thể xoay chuyển càn khôn sao?"

Ninh Phù Dung bỗng dưng sửng sốt.

Trước mắt nàng dường như hiện lên cảnh tượng lúc đó.

Không có đổ máu.

Nhưng so với bất cứ cục diện đổ máu nào đều khiến người khác rùng mình hơn.

Ninh Phù Dung vô ý nắm chặt vạt áo: "Nàng ta rốt cuộc là gì?"

Mạnh Lương liếc nhìn nàng: "Người."

"Không thể nào!" Ninh Phù Dung lớn tiếng phản đối.

"Nếu không... ngươi cho rằng nàng ấy là gì?"

"Ta không biết..." Ninh Phù Dung lắc đầu.

"Nhưng chắc chắn không phải người, sao có người có thể làm như vậy."

Ninh Phù Dung có bị đánh chết cũng không tin ngày hôm nay người khiến nàng ta chấn động mạnh như vậy là người.

Khóe miệng Mạnh Lương lành lạnh giật giật.

Ninh Phù Dung không hiểu, rùng mình lui về phía sau, phòng bị nhìn chằm chằm Mạnh Lương.

Lúc vừa rồi, Mạnh Lương cho nàng cảm giác vô cùng kỳ lạ...

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh

dtv-ebook.com

Chương 570: Hầu Hạ Ngô Hoàng (25)

Trận tạo phản này giống như một trò đùa, cuối cùng người trong hoàng cung chẳng có chuyện gì, ngược lại người tạo phản phải chạy trối chết.

Diệp Mạc Trần đã sớm chạy đi trước khi Chu thừa tướng tới, Ninh Phù Dung được Mạnh Lương mang đi, chỉ còn lại một cục diện hỗn độn.

Dịch bệnh vẫn còn lan tràn, Minh Thù cũng không có cách nào, nàng cũng không phải là thái y.

Chu thừa tướng phải bận rộn tiêu diệt thế lực còn lại của Ninh Phù Dung, đề phòng Diệp Mạc Trần xuất hiện trở lại, còn phải đốc thúc đám thái y của Thái Y viện nhanh nghĩ cách giải quyết dịch bệnh.

Bận rộn, lao lực quá độ.

Hắn muốn về nhà làm ruộng, không muốn làm thừa tướng gì cả. Bệ hạ có phải biến thành người khác rồi không!

Nhưng với thế cục trước mắt, không cho phép Chu thừa tướng bỏ gánh không làm. Hoàng đế Minh Thù kia cả ngày ngoài việc chọc tức triều thần, cưng chiều phượng quân, ăn đồ ăn vặt, chuyện gì cũng không làm.

"Bệ hạ..."

Liên Tâm vội vã chạy tới: "Bệ hạ, không thấy phượng quân đâu."

Minh Thù nuốt miếng sữa bơ trong miệng xuống: "Không thấy? Chạy rồi sao?"

Liên Tâm không hiểu có chút sợ hãi, nhỏ giọng trả lời: "Vừa rồi người của Tiên Vũ cung đến báo, tối hôm qua phượng quân nói không cần hầu hạ, sáng sớm hôm nay bọn họ tới gọi người, người đã không thấy tăm hơi đâu."

"Đó chính là chạy rồi." Gan thật lớn, lại dám chạy.

Từ sau khi Quân Tuyệt tỉnh lại, hắn cảm thấy có gì đó không đúng, chẳng lẽ là hôm đó bị hù dọa?

Không nên thế...

Lá gan của đồ thần kinh không phải là rất lớn sao?

Minh Thù nghiêng đầu nhìn Liên Tâm: "Lo lắng làm gì, đi thăm dò đi, chờ ở đấy nhặt xác cho hắn sao?"

Liên Tâm: "..."

Theo lý thuyết Quân Tuyệt là một nam sủng trói gà không chặt, muốn đi ra ngoài chắc chắn là khó như lên trời nhưng hết lần này tới lần khác, hoàng cung trên dưới không ai nhìn thấy hắn.

Minh Thù không cảm thấy ngạc nhiên nhưng Liên Tâm thì không bình tĩnh được. Một người đang yên lành như vậy sao có thể trước mặt bao nhiêu người biến mất không thấy đâu nữa?

Đám người kia tìm không được, Minh Thù chỉ có thể tự đi tìm.

"Bệ hạ, bây giờ bên ngoài dịch bệnh hoành hành, người không thể đi ra ngoài."

Minh Thù còn chưa đi ra khỏi cửa cung đã bị Liên Tâm và Chu thừa tướng cản lại.

Dù bất kể nói thế nào cũng không cho phép Minh Thù đi ra ngoài.

Cuối cùng Minh Thù cho người trói bọn họ lại mới có thể rời khỏi hoàng cung được.

Nhưng đi đâu tìm người, Minh Thù đứng trên đường lớn có chút mơ hồ.

Lúc này trên đường lớn vô cùng tiêu điều, hầu như không nhìn thấy người đi đường. Thời tiết cũng rất nóng bức, trong không khí tràn ngập một mùi vị khó ngửi khiến người ta chán ghét.

Minh Thù cho những người đi theo mình tách ra tìm, tìm được thì dùng pháo tín hiệu liên hệ, nàng thì đi về phía trước một cách không mục đích.

"Cho tôi đồ ăn!"

Không biết từ đâu xuất hiện một người dân chạy nạn bẩn thỉu xông tới, Minh Thù sợ đến lui về phía sau hết mấy bước, khó khăn lắm mới khiến người dân chạy nạn kia không va chạm mình.

"Cho tôi đồ ăn..." Đôi mắt nạn dân tràn đầy màu xám, hắn như một chiếc máy lặp đi lặp lại mấy chữ.

Minh Thù nhìn về ngõ nhỏ phía sau hắn, bên kia có người thò đầu ra nhìn.

Trên người Minh Thù không nhiều đồ ăn lắm, nàng mang từ trong cung ra ngoài, vừa rồi đi đường đã ăn gần hết.

Những người này sẽ không cướp của nàng chứ?

Minh Thù cảm thấy rất có khả năng này, nàng lui về phía sau...

một giây tiếp theo, nhấc chân chạy.

"Mẹ nó, nàng ta chạy rồi!"

"Mau đuổi theo!"

Phía sau âm thanh hỗn loạn vang lên, vài bóng người từ trong ngõ hẻm xông tới đuổi theo nàng, mỗi người nét mặt đều lộ ra vẻ hưng phấn.

Đuổi theo trẫm làm gì!

Trẫm không có si-rô khẩn cấp!

Các người đừng đuổi theo trẫm!

Phía trước Minh Thù là ngõ cụt, tay chân nàng nhanh nhẹn trèo lên. Tường hơi cao, người đuổi tới không trèo lên được, đứng ở phía dưới ngửa đầu nhìn nàng.

"Bò lên đây." Minh Thù nét mặt tươi cười như hoa ngồi ở phía trên khiêu khích, muốn bao nhiêu vô sỉ liền có bấy nhiêu vô sỉ.

Những người phía dưới tức đến mức hét to, có người phát tiết đạp cả vào tường.

Nhưng vào lúc này, một người giữ một người khác, bọn họ giẫm lên bả vai của đối phương, có ý tạo ra bậc thang bằng người để leo lên.

"Hả!"

Minh Thù bị trí thông minh của những nạn dân này dọa cho sợ, xoay người nhảy xuống tường, tranh thủ thời gian chạy qua hai cái sân liền nhau, xác định đám nạn dân kia không đuổi theo, lúc này mới dừng lại.

Minh Thù dò xét vị trí mình đứng ở giữa bốn cái sân hợp lại, chuẩn bị rời đi.

"Hu hu..."

Tiếng khóc rất nhỏ từ bên cạnh truyền tới, Minh Thù lúc đầu không muốn để ý tới nhưng nàng nghe được âm thanh quen thuộc, lại xoay người đi trở về, đứng ở bên ngoài một căn phòng.

Trong phòng tia sáng ảm đạm.

Một nữ tử bị trói trên ghế, tóc tai lộn xộn, trên trán có máu đọng lại, trên mặt cũng loang lổ mấy vết máu, nhìn qua vô cùng đáng thương.

Mà đứng bên cạnh nữ tử lại chính là Ninh Phù Dung.

Mạnh Lương ngồi ở một chỗ khác trong phòng, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn nữ tử và Ninh Phù Dung.

Ninh Phù Dung bóp cằm nữ tử kia khiến cho nàng ngẩng đầu lên. Nàng ta nở nụ cười dữ tợn, đáy mắt lại tràn đầy ghen tỵ và căm hận: "Ngươi xem, hắn không tới cứu ngươi, hắn không quan tâm ngươi chút nào."

Nữ tử mong manh thở dốc, ánh mắt tựa hồ không nhìn lên người nàng ta, dường như chết lặng.

Ninh Phù Dung thấy bộ dạng này của nàng liền tức giận, tát một cái lên mặt nữ tử: "Tiện nhân, ta đang nói với ngươi, ngươi điếc sao? Ở trước mặt hắn, ngươi không phải biết ăn nói lắm sao?"

Mặt nữ tử sưng đỏ, khóe miệng có vết máu tràn ra, có thể thấy được Ninh Phù Dung đã dùng hết sức.

"Lúc ở trên giường, ngươi giỏi dụ dỗ người khác lắm cơ mà? Hả? Ngươi là đồ tiện nhân..."

Ninh Phù Dung vừa mắng vừa tát vào tai nữ tử, mãi đến khi khuôn mặt nữ tử đều sưng cả lên, nàng ta mới dừng lại.

"Đừng qua đây…"

Nữ tử bỗng nhiên hét to.

Ninh Phù Dung không biết từ đâu tìm đến hai người, hai người này toàn thân mọc mụn mủ, nhìn qua cực kỳ buồn nôn.

Đây là bệnh nhân lây dịch bệnh.

Ninh Phù Dung cười lạnh nhìn nữ tử đang thét chói tai: "Ta thưởng nàng ta cho các ngươi, chào hỏi nàng ta cho tốt."

Thấy nàng lây dịch bệnh, Diệp Mạc Trần sẽ không thích nàng nữa.

Hai người kia hèn mọn đi tới phía nữ tử, đầy người bốc ra mùi hôi thối khiến nàng cảm thấy không thể thở nổi, nàng không muốn... không được qua đây... cứu mạng...

Có đôi khi kinh hãi đến tận cùng thì không cách nào lên tiếng nữa, nữ tử hiện tại chính là tình huống như vậy.

Nàng rất muốn hét to nhưng một âm thanh nhỏ cũng không phát ra được.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn bàn tay đầy mụn mủ tóm lấy cánh tay của nàng, sờ lên mặt nàng...

Soạt soạt…

Tiếng y phục bị xé rách.

Mạnh Lương có lẽ là không muốn nhìn nên đi ra, ngẩng đầu lên thì thấy Minh Thù đứng ở bên ngoài.

Hắn nhíu mày lại: "Tại sao người lại ở đây?"

"Tìm ngươi, Mạnh tướng quân." Minh Thù mỉm cười: "Thật đúng là khó tìm."

Mạnh Lương đề phòng nhìn chằm chằm nàng, nắm chặt bội kiếm của mình: "Sao người biết chúng ta ở chỗ này?"

"Trẫm là bệ hạ, có cái gì không biết chứ?" Trẫm chạy lung tung cũng có thể gặp các ngươi, nhất định phải thu hoạch giá trị cừu hận của các ngươi, trẫm cũng không có cách nào.

"Ngươi đang nói với ai..."

Ninh Phù Dung nghe được tiếng nói bèn đi ra, câu nói tiếp theo mắc trong cổ họng, đôi mắt đẹp trợn lớn, dường như Minh Thù là một thứ gì đó không thể tin được.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 571: Hầu Hạ Ngô Hoàng (26)

Ninh Phù Dung nhìn Minh Thù, trước mắt lại hiện ra cảnh tượng lúc đó, cảnh tượng đó cả đời này nàng ta cũng không muốn trải qua thêm lần nữa.

Mạnh Lương có vẻ tỉnh táo hơn nhiều: "Chi bằng bệ hạ giao dịch với ta."

Giao dịch gì?

Không làm, không làm!

Minh Thù lấy rìu chặt củi trong sân, ném bay về phía Mạnh Lương.

“Keng!”

Rìu đập lên bội kiếm của Mạnh Lương, một tiếng “keng” vang vọng.

"Mạnh Lương, giết nàng ta!"

Ninh Phù Dung hét lớn với Mạnh Lương, trong đầu nàng ta hiện tại đều là giết nàng, giết nàng...

Giết quái vật kia.

Mạnh Lương lui ra phía sau một bước, không để ý đến Ninh Phù Dung kêu gào: "Bệ hạ không muốn cứu vớt lê dân bách tính trăm họ trong thiên hạ sao?"

Đáp lại Mạnh Lương chính là tiếng rìu chặt xuống.

"Nếu ta cho người biết, ta có thể giúp người giải quyết dịch bệnh này..."

"Ồ, ngươi lợi hại vậy sao, vậy sao ngươi không lên trời đi!" Minh Thù bỗng nhẹ giọng ngắt lời hắn.

Mạnh Lương đã không có thời gian nói, hắn bị rìu của Minh Thù bức đến góc, Mạnh Lương không thể không di chuyển.

Rìu của Minh Thù chém vào trên lưỡi kiếm, mũi kiếm rắc một tiếng, đột nhiên vỡ vụn.

Mạnh Lương thần sắc quái dị nhìn về phía Minh Thù.

Minh Thù mỉm cười: "Ngoài ý muốn không, mừng rỡ không?"

Mạnh Lương bất ngờ lui về phía sau, hắn cảm giác được nguy hiểm... Nhưng áo hắn nhanh chóng bị người níu lại, thân thể không tự chủ được lui lại, cảnh sắc trước mặt thay đổi, phía sau lưng truyền đến cảm giác đau đớn rất chân thật.

Ngực bị giẫm lên, rìu đặt ở yết hầu: "Bây giờ chúng ta có thể tâm sự."

"Đông Khuynh ngươi chết đi!"

Ninh Phù Dung không biết vào phòng từ lúc nào, lúc này mang theo một thanh đao dính máu, đâm tới Minh Thù.

Minh Thù nghiêng người né, giơ tay vỗ lên vai Ninh Phù Dung. Ninh Phù Dung lảo đảo, theo bản năng dùng đao giữ vững thân thể.

“Phập!”

Đao kiếm đâm vào thân thể Mạnh Lương, Mạnh Lương hít vào một ngụm khí lạnh.

Ninh Phù Dung cũng không ngờ chính mình đâm Mạnh Lương, nàng ta buông tay ra, sắc mặt tái nhợt lui về phía sau: "Ta... ta..."

"Là nàng ta." Ninh Phù Dung chỉ về phía Minh Thù, đáy mắt nàng ta có chút sợ hãi.

"Là nàng ta đẩy ta, Mạnh Lương, chuyện này không liên quan đến ta."

Mạnh Lương nhìn máu dính trên lưỡi đao, sắc mặt càng thêm âm trầm, giơ tay rút đao ra.

Lúc rút đao ra, nếu nói là máu phun tung tóe cũng không quá đáng, trên mặt đất tràn đầy vết máu.

Minh Thù trước tiên đánh ngã Ninh Phù Dung, ép Mạnh Lương, khóe mắt, lông mày đều lộ vẻ cười: "Trẫm có việc muốn hỏi ngươi."

Mạnh Lương cố chịu đau, ép mình tỉnh táo lại.

"Ngươi từ đâu tới?"

Da đầu Mạnh Lương muốn nổ tung, hắn hơi hoảng sợ nhìn Minh Thù.

Nghĩ lại không đúng, hắn cực nhanh thu lại tâm trạng của mình: "Bệ hạ không phải mất trí nhớ đấy chứ, ta tất nhiên là từ Mạnh gia tới."

"Ngươi biết trẫm hỏi gì." Giọng Minh Thù mang theo ý cười, nhẹ nhàng ôn nhu rất êm tai.

"Ngươi không phải người của thế giới này, ngươi từ đâu tới, ai phái ngươi tới, tại sao muốn tấn công trẫm hoặc là... giết chết trẫm?"

Thái độ của Mạnh Lương trước sau khác biệt quá lớn, cộng thêm thủ đoạn hắn mang Ninh Phù Dung đi, Minh Thù không nghi ngờ không được.

"Ta không hiểu người đang nói gì." Mạnh Lương mở mắt.

Mạnh Lương nhìn qua bình tĩnh nhưng thực tế cả người đều trong một loại cảm giác mông lung khiếp sợ.

"A…"

Vẻ mặt Mạnh Lương bất ngờ thay đổi, thân thể hắn chấn động co rút, đáy mắt tuôn ra nỗi sợ hãi và đau đớn dường như đang trải qua chuyện gì rất đáng sợ.

Với ánh mắt chứa ý cười phía trước, chưa bao giờ hắn sợ hãi như như lúc này.

"Ta không biết." Mạnh Lương cắn chặt răng.

Bất kể Minh Thù làm những gì, Mạnh Lương đều không biết, dường như Minh Thù cố tình gây sự.

"Được rồi, trẫm hỏi vấn đề khác, ngươi nói cho trẫm biết Quân Tuyệt là ai."

Mỗi dây thần kinh trên người Mạnh Lương đều thấy đau, trong hàm răng gạt ra mấy chữ: "Cựu hoàng tiền triều."

Minh Thù không cảm thấy Mạnh Lương là một người cứng đầu nhưng bây giờ Mạnh Lương lại có thể một mực chắc chắn...

"Có phải các ngươi có quy định là không thể nói?"

Mạnh Lương: "..." Ngươi biết rồi còn hỏi!

Minh Thù mỉm cười: "Được rồi, ta hỏi, ngươi chỉ cần gật đầu hoặc lắc đầu là được."

Mạnh Lương: "..."

"Quân Tuyệt và ngươi tới từ cùng một nơi đúng không?"

Mạnh Lương không phản ứng.

Minh Thù vỗ hắn một cái, Mạnh Lương nhăn nhó, chậm rãi gật đầu.

Minh Thù tiếp tục hỏi: "Hắn là Kỳ Ngự?"

Mạnh Lương có vẻ kỳ lạ nhìn nàng như nghe được chuyện gì không thể tưởng tượng được, có thể là sợ Minh Thù nhìn ra nhưng hắn lại đè xuống cực nhanh.

Hắn cắn chặt răng, hiển nhiên không có ý định nói.

Minh Thù cũng không thèm để ý, tiếp tục hỏi: "Mọi người sau khi trở về sẽ bị xóa ký ức?"

Mạnh Lương: "..."

Sao cái gì ngươi cũng biết!

Ngươi đều biết cả, ngươi còn hỏi cái rắm!

Minh Thù kỳ thực cũng không biết nhiều.

Không biết bọn họ tới từ nơi nào, cũng không biết tại sao muốn tấn công nàng hoặc giết chết nàng...

Mạnh Lương hiển nhiên sẽ giữ kín chuyện này. Minh Thù hỏi, hắn hầu như đều lắc đầu, cho dù có đau nữa, hắn cũng sẽ chịu đựng.

Xem ra đó là một tổ chức bán hàng đa cấp có kỷ luật.

Minh Thù như có điều suy nghĩ, liếc mắt nhìn Mạnh Lương, thực sự càng ngày càng thú vị.

Đồ ăn vặt của trẫm đâu!

"Ầm ầm."

Từ bên cạnh, tiếng nổ kịch liệt truyền tới, bụi từ trên trời rơi xuống, rơi đầy người Minh Thù, trên đồ ăn vặt cũng dính không ít bụi.

Minh Thù: "..."

Người nào đùa thiếu đạo đức vậy!

Minh Thù nhìn về phía xảy ra vụ nổ, mấy bóng người từ trong tro bụi bay vút lên, tới giữa đình viện.

Có hai bóng người vào căn phòng kia, những người còn lại nhìn chằm chằm nàng.

Minh Thù: "..."

Tốc độ bọn họ cực nhanh dùng chăn bông bọc lấy cô gái bên trong nhà mang ra ngoài, nháy mắt với nhau, chuẩn bị rời đi.

"Đứng lại!"

Làm bẩn đồ ăn vặt của trẫm lại còn muốn chạy, kẻ nào cho các ngươi lá gan như vậy.

Có lẽ do Minh Thù vô cùng có khí thế, mấy người kia đồng thời đứng lại, quay đầu nhìn Minh Thù.

Có người mở miệng uy hiếp: "Đừng xen vào việc của người khác!"

Minh Thù thổi bụi rơi trên đồ ăn vặt, xoa xoa mấy cái rồi cho vào miệng.

"Xen vào việc của người khác?" Minh Thù vỗ vỗ tay đứng lên.

"Các ngươi làm bẩn đồ ăn của ta, việc này tính thế nào?"

Cái gì?

Mấy người ngơ ngác nhìn nhau vài lần, hoàn toàn không rõ Minh Thù đang nói gì.

"Đền đồ ăn cho ta, nếu không... các ngươi đừng mơ ra khỏi nơi đây được."

Hả?

Đùa gì vậy?

Mấy người kia không có ý định để ý tới Minh Thù, chuẩn bị ôm người rời đi.

"Phập!"

Một cây rìu bay qua, rơi vào nơi mấy người kia chuẩn bị leo tường, rìu thẳng tắp đâm vào vách tường.

Mấy người kia cứng đơ tại chỗ.

Minh Thù thu tay về: "Trẫm đã nói rồi, đền đồ ăn vặt cho trẫm, các ngươi có thể đi."

Mọi người: "..."

Bệnh thần kinh!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 572: Hầu Hạ Ngô Hoàng (27)

Những người này tuy cảm thấy Minh Thù có vẻ bị thần kinh nhưng bọn chúng không muốn gây thêm rắc rối nên rất nghe lời đi mua đồ ăn tới.

Nhận được đồ ăn vặt, Minh Thù liền phất tay, ý bảo bọn họ có thể đi.

Mọi người: "..."

Việc kỳ lạ hàng năm đều có, năm nay đặc biệt nhiều.

Chạy mau! Một lát nữa đồ thần kinh này phát bệnh không để cho họ đi thì nguy.

"Người không thể giết ta." Mạnh Lương che ngực, bàn điều kiện với Minh Thù.

"Người giết ta, trận dịch này sẽ không còn có ai thể ngăn cản."

Minh Thù nheo mắt: "Các ngươi có thể dễ dàng làm sụp đổ một thế giới?"

Nơi này dân số cũng phải đến tỷ người, nhiều người như vậy, việc gây ra dịch bệnh bọn họ cũng có thể làm được sao?

Thật hung tàn...

Đây là muốn dọa chết trẫm rồi chiếm lấy đồ ăn vặt của trẫm

sao?

Mạnh Lương nhìn Minh Thù giật giật khóe miệng, không trả lời vấn đề của nàng.

Vì nhiệm vụ, có thể không từ thủ đoạn nào.

"Vậy thì tùy ngươi, dù sao trẫm cũng không quan tâm đến những người này." Minh Thù buông tay.

"Mời diệt thế!"

Mạnh Lương: "..."

Không sợ đối tượng đàm phán lợi hại, chỉ sợ đối tượng đàm phán không có yếu điểm.

Mạnh Lương đè ngực mình, chất lỏng ấm áp dính vào ngón tay mang theo nhiệt độ. Ánh mắt hắn trầm xuống, không thể đợi tiếp nữa, phải mau rời khỏi nơi này...

“Vút vút!”

Mạnh Lương còn chưa di chuyển, lại là một hồi tên bắn phá, Dịch Lãng mang người vọt vào sân cứu Ninh Phù Dung đi.

Mạnh Lương cũng bị bọn họ thuận tiện mang đi.

Đám người kia chỉ là tới cứu người, không làm bất cứ việc gì dư thừa nên tới nhanh đi cũng nhanh.

Con sen, ngươi không đuổi theo sao?

Thú nhỏ thò đầu ra, liếc về phía cửa viện.

"Đuổi cái gì, đuổi không có giá trị thù hận." Trẫm không lãng phí thời gian như vậy, đi tìm tiểu yêu tinh Quân Tuyệt trước.

Thú nhỏ nhanh như chớp chạy tới, nhảy lên trên cao.

Con sen, cho ta ăn một miếng.

Minh Thù ngắm nó mỉm cười: "Ăn cái gì mà ăn, ngươi giảm béo đi, nhìn ngươi mập như trái banh rồi."

Lông toàn thân thú nhỏ co lại, ồn ào không phục. Ta mập chỗ nào, con sen ngươi xem ta rất thon thả, ngươi chớ nói lung tung, ta không mập. Ta đã nói với ngươi, ta không mập! Ngươi có nghe ta nói hay không, cho ta ăn một miếng, nếu không... ta về sau sẽ không giúp ngươi nữa.

Minh Thù cất bước rời khỏi viện, không để ý tới thú nhỏ phía sau kêu la.

Quân Tuyệt hẳn là không rời khỏi hoàng thành, nhưng hoàng thành lớn như vậy, nàng phải đi tới đâu tìm người.

Minh Thù đứng ở một ngã tư nhìn quanh, nên đi bên nào đây?

[Giá trị thù hận của Ninh Phù Dung đã đầy.]

"Hả?"

Trẫm còn chả thấy Ninh Phù Dung đâu, sao giá trị thù hận lại đầy, người nào làm việc tốt giúp trẫm tăng giá trị thù hận?

Ở một nơi nào đó.

Mạnh Lương âm trầm nhìn nữ nhân trên mặt đất, Dịch Lãng cũng mất đi sức lực nằm ở bên cạnh không thể động đậy. Những người còn lại đứng ở một bên, dáng vẻ muốn tiến lên trước nhưng lại không dám tiến lên.

"Phế vật." Mạnh Lương đá vào trên người Ninh Phù Dung một phát.

Trong mắt Ninh Phù Dung đầy hận ý, cũng không biết là đối với người nào, trong miệng nàng ta có máu tràn ra. Lúc này miệng nàng ta mở rộng, một mảng màu đỏ tươi nhìn rất ghê rợn.

"Giết bọn họ." Mạnh Lương dặn dò người đứng bên cạnh.

Người đó chần chừ không dám lên trước.

"Các ngươi nếu không giết bọn chúng, ta sẽ giết các ngươi." Mạnh Lương nhìn bọn họ, trong giọng nói tràn đầy sự lạnh lùng.

Ninh Phù Dung đã không còn tác dụng, mang theo nàng ta chính là trói buộc.

"Thừa tướng..." Dịch Lãng chật vật di chuyển đến bên người Ninh Phù Dung.

Ninh Phù Dung đẩy hắn ra, giọng nói khàn khàn hét to hơn: "Cút ngay! Mạnh Lương, ngươi không thể giết ta..."

Dịch Lãng quỳ rạp trên mặt đất, đau thương nhìn Ninh Phù Dung, lúc này trên mặt hắn tràn đầy vẻ dữ tợn, nhìn qua quả thực hơi khó coi.

Dịch Lãng cũng không biết mình thích nàng ở điểm nào…

Dường như thích nàng chỉ là một thói quen.

"Vì sao ta không thể giết ngươi?" Mạnh Lương liếc nhìn Ninh Phù Dung đang chật vật.

"Ngươi đã không còn giá trị lợi dụng với ta."

Ninh Phù Dung sửng sốt.

"Ha ha..." Nàng ta đột nhiên cười ha hả, nàng cho là mình đang lợi dụng người khác, ai biết mình mới chính là người bị người ta lợi dụng.

Ninh Phù Dung cười đến sắp thở không nổi. Nụ cười của nàng ta từ từ thu lại, ánh mắt thâm độc nhìn Mạnh Lương: "Ngươi có biết trên thanh kiếm ta vừa đâm ngươi có kịch độc không? Chẳng những có kịch độc, còn có dính máu chứa dịch bệnh."

Sắc mặt Mạnh Lương hơi biến đổi, hắn đưa tay sờ ngực, hơi cảm thấy thấy đau.

Ninh Phù Dung tiếp tục nói: "Lúc đầu ta muốn giết chết Đông Khuynh, không ngờ đâm trúng ngươi, ha ha, ý trời..."

Đông Khuynh nên chết đi, Mạnh Lương cũng nên chết đi.

Bọn họ đều đáng chết.

Kẻ nào đối nghịch với nàng đều đáng chết.

Mạnh Lương cắn răng dặn dò: "Giết bọn chúng."

"Mạnh Lương, ngươi dám..."

Mạnh Lương không nhịn được trừng mắt nhìn người bên cạnh, người bị nhìn co rúm người lại, nhanh cầm đao tiến lên phía trước.

Ánh sáng lạnh lẽo từ thanh đao lướt qua.

“Phập!”

Dòng máu ấm áp phun ra tung toé, trước mặt Ninh Phù Dung hiện lên một mảng máu đỏ tươi, máu dính trên mũi nàng theo hơi thở chảy xuống, rơi trên vạt áo màu trắng phía trước thân thể.

Khuôn mặt Dịch Lãng tái nhợt, ánh mắt như tan ra: "Thừa...tướng... đây, đây là việc cuối cùng… ta có thể làm vì người."

Ninh Phù Dung trợn tròn mắt nhìn Dịch Lãng tắt thở, bờ môi run run, một chữ cũng không nói ra được.

Ánh đao lần nữa rơi xuống.

Thân thể hai người chậm rãi ngã trong vũng máu.

Mạnh Lương hừ lạnh một tiếng, xoay người rời khỏi phòng.

Minh Thù tìm được Quân Tuyệt đã là năm ngày sau.

Có người gửi tín hiệu, cách khá xa chỗ Minh Thù, nàng điên cuồng chạy tới.

Đó là một khách trạm, bên ngoài khách trạm có không ít thi thể chất thành đống, đại bộ phận thi thể đã hư thối, mùi rất khó ngửi.

Người của nàng đứng ở một nơi bí mật gần đó, mà lúc này tại cửa khách trạm có hai người đang giao thủ.

"Bệ hạ, lúc chúng ta tới, phượng quân đã đánh nhau với Mạnh Lương." Người hồi báo cảm thấy kỳ lạ, không phải nói phượng quân không biết võ công sao?

Quân Tuyệt đang đánh nhau bên kia, chợt dừng lại quay đầu nhìn về phía Minh Thù.

Mạnh Lương chớp lấy thời cơ, vũ khí trong tay đâm thẳng vào Quân Tuyệt.

"Chết tiệt!"

Quân Tuyệt cũng không để ý tới âm thanh của hệ thống đang vui sướng trừ điểm của hắn, giơ tay lên chặn vũ khí. Vũ khí lại bất ngờ thay đổi hình thái, mặt trên hư không sinh ra rất nhiều móc câu.

Mạnh Lương bỗng nhiên giật trở lại, móc câu đâm vào cánh tay Quân Tuyệt, máu tươi phun ra.

Mạnh Lương giơ chân đạp vào bụng Quân Tuyệt.

Quân Tuyệt hứng trọn một đạp, thân thể không tự chủ được lui về phía sau.

Một cái ôm ấm áp tiếp nhận hắn, sau đó hắn thấy hiện lên một khuôn mặt quen thuộc.

"Bệ hạ..."

"Thật lợi hại." Minh Thù đỡ hắn đứng vững, trong ánh mắt lộ vẻ cười thản nhiên.

Trước mặt trẫm phải tỏ ra vẻ yếu ớt của một vị hoàng đế mất nước cũng thực sự khổ cực cho hắn.

Quân Tuyệt: "..."

Nàng đang châm chọc lão tử sao?

Nhất định là đang châm chọc lão tử.

"Bệ hạ, hắn có liên quan tới dịch bệnh, bệ hạ trước tiên hãy bắt hắn lại!" Quân Tuyệt nói sang chuyện khác.

Minh Thù kinh ngạc: "Sao ngươi biết?"

Quân Tuyệt khóe miệng giật giật, hít thở sâu một hơi, chậm rãi nói: "Chính hắn nói."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 573: Hầu Hạ Ngô Hoàng (28)

Mạnh Lương đứng ở bên kia, so với mấy ngày trước đây, hôm nay Mạnh Lương nhìn chật vật hơn nhiều, có điều ánh mắt càng thêm bén nhọn như một thanh bảo kiếm rút ra khỏi vỏ.

"Hắn đã bị lây nhiễm dịch bệnh rồi ư?" Minh Thù sờ cằm hỏi Quân Tuyệt.

Quân Tuyệt giấu tay bị thương ra sau lưng, dáng vẻ bình thường gật đầu: "Ừ."

Minh Thù chậc lưỡi: "Ngươi nói dịch bệnh và hắn có quan hệ, vậy sao chính hắn còn bị lây nhiễm?" Nghiệp vụ không thành thạo nha!

Quân Tuyệt im lặng: "Không biết."

Có biết lão tử cũng không nói cho nàng biết.

Minh Thù lại hỏi: "Ngươi không sao chứ?"

Cánh tay Quân Tuyệt đặt ở đằng sau nổi lên từng trận đau, hắn nắm chặt tay: "Không sao."

Nàng vừa rồi hẳn là không nhìn thấy…

Minh Thù nghi ngờ quan sát hắn. Khuôn mặt Quân Tuyệt bình tĩnh, ánh mắt thẳng tắp nhìn lại Minh Thù, ra vẻ thực sự không có việc gì.

Thấy hai người trò chuyện, Mạnh Lương nhíu mày. Đầu tiên hắn nhìn thoáng qua Quân Tuyệt, sau đó toàn bộ ánh mắt đều rơi trên người Minh Thù.

Minh Thù cho là hắn sẽ nói chuyện, ai ngờ Mạnh Lương đột nhiên mang vũ khí xông lại.

Hê! Tên tiểu yêu tinh này bên trong với bên ngoài đẹp đẽ không giống nhau, là kẻ có thể làm đại sự.

Có điều trước khi làm đại sự, trẫm cần phải giữ lại giá trị thù hận.

Minh Thù lôi Quân Tuyệt lui về phía sau, chạy như bay đón đỡ.

"Bệ hạ, người cho rằng hắn thật lòng đối với người sao?" Mạnh Lương đỡ đòn tấn công Minh Thù, nhanh chóng nói.

"Có quan trọng không?" Minh Thù mỉm cười, nàng dùng sức đánh bay Mạnh Lương.

Mạnh Lương bị chấn động lui lại hai bước, hắn cắn răng tiến lên lần nữa.

"Mục đích của hắn chẳng qua là để tiếp cận người, người..."

Mạnh Lương còn chưa nói xong, đã bị đòn tấn công của Minh Thù cắt lời. Mạnh Lương ban đầu còn có thể chiếm thế thượng phong, nhưng dần dần rơi xuống thế hạ phong, gần như bị Minh Thù áp đảo.

"Phịch!"

Mạnh Lương bị Minh Thù đánh ngã trên mặt đất, đầu óc hắn có chút mê muội, cảnh sắc trước mắt dường như cũng bắt đầu vỡ vụn.

Giọng nói của nàng vang lên bên tai: "Hắn có mục đích gì thực sự không quan trọng, trẫm muốn..."

Mạnh Lương chỉ cảm thấy giọng nói của nàng xa dần, những từ phía sau đều mơ hồ, hoàn toàn nghe không rõ nàng nói gì.

Bốn phía dần dần tối lại, rơi vào yên tĩnh.

Không biết trải qua bao lâu, Mạnh Lương cảm giác được sự lạnh lẽo. Trong đầu vẫn mê muội, một lúc lâu hắn mới mở mắt ra.

"Tỉnh rồi."

Mạnh Lương kinh ngạc, hắn quay đầu nhìn về phía nơi tiếng nói vang lên.

Phượng quân mang y phục nam tử hoa lệ ngồi ở cách đó không xa, nổi bật lên bên trong nhà tù u ám âm trầm, dường như trở nên tỏa sáng hơn.

Quân Tuyệt tay phải chống cằm, tay trái vịn thành ghế, ngón trỏ nhẹ nhàng gõ. Âm thanh không nhẹ không nặng trong phòng giam truyền ra.

Toàn bộ nhà tù cũng chỉ có hắn và Quân Tuyệt.

Mạnh Lương từ dưới đất ngồi dậy, phòng bị nhìn Quân Tuyệt.

Quân Tuyệt dừng tay không gõ nữa: "Bộ kế hoạch của các ngươi bây giờ cũng dùng thủ đoạn như vậy sao?"

Mạnh Lương bất ngờ mím môi: "Cửu thiếu, ngưỡng mộ đại danh."

Quân Tuyệt nhíu mày: "Ngươi biết ta là ai?"

Bình thường một thế giới chỉ xuất hiện một người nhận nhiệm vụ.

Nhưng bây giờ ngoài hắn, lại gặp phải một người nhận nhiệm vụ khác, việc này không bình thường.

Xem như tình huống đặc biệt xuất hiện hai người, nếu không phải tự giới thiệu hoặc xuất hiện đồ vật có ký hiệu trước, bọn họ sẽ không biết thân phận thật của người kia.

Sao hắn lại biết lão tử?

Đồ thần kinh nào lại đang tính toán lão tử!

Mạnh Lương không trả lời, xem như là thừa nhận.

Ngay từ đầu hắn cũng chỉ biết Quân Tuyệt là một người nhận nhiệm vụ, nếu như không phải nghe được hai chữ Kỳ Ngự từ trong miệng nữ nhân kia, hắn cũng không biết người trước mặt này là Cửu thiếu.

Quân Tuyệt lại hỏi: "Ai phái ngươi tới?"

"Không thể trả lời." Mạnh Lương nói:

"Quy củ không cần ta nói cho Cửu thiếu nghe chứ?"

Quân Tuyệt im lặng một lúc: "Đưa thuốc giải dịch bệnh cho ta."

Ánh mắt Mạnh Lương nhìn lên cánh tay Quân Tuyệt, bất ngờ cười một cái. Nụ cười không nói nên lời nhưng dáng vẻ chính là cười trên nỗi đau của người khác: "Cửu thiếu, thuốc giải đối với chúng ta mà nói là vô dụng."

Những đồ vật được đổi từ hệ thống đó, nếu dùng lên người bọn họ, thuốc giải sẽ không có hiệu quả.

"Không muốn ta trở về tra ra ngươi là ai thì tốt nhất hãy đưa thuốc giải cho ta."

Mạnh Lương biến sắc, ánh mắt hắn có vẻ chật vật. Các người nhận nhiệm vụ khi làm nhiệm vụ đặc thù đối đầu, đánh cho ngươi chết ta sống, kỳ thực cũng không có gì, trở về lại là hảo huynh đệ. Mọi người đều là vì nhiệm vụ.

Thế nhưng Cửu thiếu này…

Đặc biệt thù dai.

Hắn nói trở về điều tra, chắc chắn lúc trở về sẽ điều tra.

Mà với thân phận của hắn ta, tra được hắn chỉ là chuyện sớm muộn...

Lúc tới cũng không có ai nói cho hắn biết, Cửu thiếu cũng ở đây!

Mạnh Lương hít sâu một hơi, ném một vật tới: "Cửu thiếu, thời gian của người không còn nhiều."

Quân Tuyệt đứng dậy, trên mặt lộ ra ý cười: "Ngươi tốt nhất hãy cầu khẩn đừng để ta gặp được ngươi."

Mạnh Lương: "..." Ta đưa cho người rồi, người còn muốn như thế nào nữa!

Quân Tuyệt không dám trực tiếp giao thuốc giải cho Minh Thù, mà phương thức thông thường quá chậm, hắn chỉ có thể tốn giá cao mua đạo cụ, hòa thuốc giải với nước mưa.

Quân Tuyệt nhìn mưa rơi bên ngoài, ngón tay đặt trên cánh tay.

Vũ khí của Mạnh Lương dính dịch bệnh, thân thể này của hắn...

Thuốc giải vô dụng với hắn nhưng cũng sẽ không tiếp tục lan rộng, vậy đại khái cũng coi như ưu điểm.

Cũng không biết còn có thể chống cự được bao lâu.

"Khụ khụ…"

"Phượng quân, người không sao chứ?" Liên Tâm bỏ khay xuống, chậm rãi đi tới.

"Người bị cảm lạnh? Liên Tâm mời thái y tới xem cho người nhé?"

Quân Tuyệt lắc đầu: "Không sao, cổ họng không dễ chịu lắm thôi, uống nước là khỏi rồi."

Liên Tâm khuyên nhủ: "Phượng quân, hay là cứ mời thái y tới xem! Nếu bệ hạ..." Biết người không thoải mái, ta không giúp người gọi thái y, không phải sẽ đánh chết ta sao.

Quân Tuyệt tiếp tục lắc đầu: "Bệ hạ xong việc rồi sao?"

"Chưa, gần đây rất bận, nếu phượng quân muốn gặp bệ hạ, có thể đến bất cứ lúc nào." Liên Tâm cẩn thận trả lời:

"Phượng quân muốn đi sao?"

"Không." Quân Tuyệt lắc đầu.

"Ta nghỉ ngơi một chút, ngươi lui xuống đi."

"Phượng quân, người thực sự không gọi thái y?" Liên Tâm vẫn chưa từ bỏ ý định.

Quân Tuyệt phất tay, ý bảo Liên Tâm xuống phía dưới.

Liên Tâm nhíu mày càng sâu, nàng đứng ngoài cửa suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng quyết định đi tìm Minh Thù.

Một đống việc sau khi tạo phản phải xử lý, còn có dịch bệnh. Mặc dù bây giờ trời mưa, dịch bệnh dường như không lan tràn nữa, nhưng sao lại mưa mãi thế?

Cho nên Minh Thù bị một đống đại thần giữ lấy không cho đi.

Lúc Liên Tâm tới, Minh Thù đang giơ chân lên với một đám đại thần.

Nghe nói Quân Tuyệt khó chịu, nàng lại như hôn quân thả đám đại thần bồ câu này ra, chạy đến Tiên Vũ cung.

Minh Thù hùng hổ xông tới Tiên Vũ cung, Quân Tuyệt dường như chuẩn bị đi ra ngoài, vừa lúc đụng phải Minh Thù.

"Đi đâu?"

Quân Tuyệt luống cuống, hắn cúi xuống bình tĩnh trả lời: "Thư phòng..."

Minh Thù đẩy hắn trở về: "Khó chịu chỗ nào?"

"Không có, là Liên Tâm nói quá lên thôi." Vừa nhìn thấy người đi cáo trạng là Liên Tâm, Quân Tuyệt cố gắng nói sang chuyện khác:

"Không phải bệ hạ đang bàn chính sự sao?"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 574: Hầu Hạ Ngô Hoàng (29)

Khóe miệng Minh Thù có phần nhếch lên: “Ngươi nói sang chuyện khác làm cái gì? Chột dạ ư?”

Chột dạ cái gì, lão tử có điều gì phải chột dạ, nàng đừng dùng từ lung tung được không?

Quân Tuyệt hít sâu một hơi, bình tĩnh nói: “Ta chỉ quan tâm bệ hạ, hơn nữa ta không có chuyện gì, chỉ là hai ngày nay trời mưa nên có chút chán nản.”

Minh Thù mỉm cười: “Trẫm cho người mời thái y đến rồi, để thái y xem cho ngươi một chút.”

Quân Tuyệt: “...” Lão tử không có bệnh! Lão tử không khám!

Với nụ cười tủm tỉm nhìn chằm chằm của Minh Thù, Quân Tuyệt chọn cách... chịu khuất phục.

Xong rồi, giúp đỡ che giấu cho có hệ thống một chút, đám lang băm này chắc cũng không xem ra được điều gì.

Thái y bước vào, đầu tiên là bắt mạch cho Quân Tuyệt. Vị thái y này nhăn đôi lông mày lại, ông nhìn Quân Tuyệt vài lần một cách kỳ lạ.

Quân Tuyệt: “...” Nhìn lão tử như vậy để làm gì?

Lẽ nào tên lang băm này đã nhìn ra rồi sao?

Bắt mạch xong, nét mặt tên thái y thêm phần cổ quái, ông ngoảnh mặt về hướng Minh Thù rồi quỳ xuống: “Bệ hạ...”

Minh Thù đang cầm một chén cháo: “Có chuyện gì cứ nói thẳng.”

Thái y nuốt nước bọt, nói một cách vô cùng khó khăn: “Phượng quân... là... hỷ mạch.”

"Phụt!"

Minh Thù luống cuống tay chân giữ chặt chén cháo, nhanh chóng nuốt ngụm cháo trong miệng: “Ngươi nói cái gì, nói lớn lên chút.”

Thái y cũng rất tuyệt vọng, miễn cưỡng trả lời: “Phượng quân có hỷ mạch.”

Hỷ... hỷ mạch?

Thế giới này nam nhi có thể sinh con sao?

Kịch bản không phải viết như thế đấy chứ!

Đã làm mới quan niệm của ta rồi ư.

Quân Tuyệt cũng cứng đờ người ngay tại chỗ, hệ thống đang làm bậy cái gì vậy! Hỷ mạch từ đâu ra, lão tử là nam nhân, hỷ mạch ở đâu ra! Làm sao có hỷ mạch được!

Minh Thù chăm chú nhìn bụng Quân Tuyệt.

Quân Tuyệt theo bản năng che bụng lại, thanh minh: “Bệ hạ, ta không có thai, thái y chẩn đoán sai rồi.”

Ngươi đừng có nói lung tung, lão tử không có thai.

Minh Thù húp hai ngụm cháo an ủi, dặn dò thái y: “Ngươi bắt mạch kỹ một chút.”

Thái y cảm giác bản thân không sai, nhưng Minh Thù lên tiếng, thái y chỉ có thể bắt mạch thêm lần nữa. Nhưng kết quả vẫn là có tin vui...

“Ái phi.” Minh Thù buông chén cháo: “Ngươi không phải là nữ cải trang nam đó chứ?”

Cả khuôn mặt Quân Tuyệt tối sầm lại, nghiến răng nói: “Bệ hạ, ta có phải là nữ giả nam hay không người không rõ hay sao?”

“Vậy sao ngươi mang thai?” Lưỡng tính à?

Quân Tuyệt bùng nổ ngay tại chỗ.

Sao lão tử biết được.

Hắn cũng vô tội mà? Một đại nam nhân như hắn lại mang bầu, nếu tin này truyền đi, hắn còn sống được hay không!

Nhất định là cái tên lang băm kia... Quân Tuyệt nhìn về phía thái y đang âm thầm lau mồ hôi.

Thái y: "..." Ông đúng là không khám nhầm.

Minh Thù cũng cảm thấy điều này phi lý, sai Liên Tâm cho gọi vài thái y đến. Nhưng dù có bao nhiêu thái y thì kết quả vẫn vậy... Có tin vui.

Phượng quân mang thai rồi.

Tử Nguyệt quốc mặc dù là nữ quyền chấp chính, việc quan trong đại loại như mang thai này vẫn là do nữ nhi gánh vác.

Phượng quân thân là nam nhi, sao lại mang thai được chứ!

Các thái y run rẩy, sợ bị diệt khẩu, dù sao việc này... đúng là có chút kỳ quái.

Quân Tuyệt rất rõ ràng, hắn ta tuyệt đối không thể mang thai, nhất định là do hệ thống giở trò. Hệ thống lúc này gọi nhiều lần cũng không có phản ứng.

Bầu trời bên ngoài ngày càng tối.

Minh Thù vẫy tay cho các thái y lui xuống, căn phòng chỉ còn lại Minh Thù và Quân Tuyệt. Ánh sáng màu vàng ấm áp, bóng của hai người mờ nhạt.

Minh Thù đứng dậy, đến ngồi bên cạnh Quân Tuyệt, để tay lên bụng hắn: “Ái phi lợi hại lắm.”

Quân Tuyệt mở tay nàng ra: “Ta không có thai.”

Không! Có! Thai!

Sờ cái gì, có cái gì hay đâu mà sờ, lúc muốn nàng sờ nàng lại không sờ.

"Vậy sao thái y bắt mạch đều ra một kết quả?" Minh Thù thu tay về, cười cười:

“Nếu không phải mang thai, thì đó là cái gì?”

Quân Tuyệt theo bản năng sờ xuống cánh tay. Ánh mắt Minh Thù cũng di chuyển theo, duỗi tay muốn kéo cánh tay hắn lại.

Hắn đột nhiên nghiêng người đẩy Minh Thù lên giường.

Có chút lạnh lùng hôn lên khóe môi Minh Thù, hắn đè cánh tay Minh Thù, ngăn nàng cử động.

Không biết gió từ đâu đến thổi tắt hết toàn bộ nến trong điện.

Minh Thù nhân cơ hội sờ cánh tay hắn, sờ lên rất trơn tru, không có vấn đề gì.

“Bệ hạ...” Quân Tuyệt hạ giọng gọi nàng: “Có thể nghiêm túc một chút được không?”

“Cẩn thận con”.

“...” Lão tử không có con, không có!

Tiếng mưa ào ào ngoài điện bao phủ âm thanh trong phòng tối.

Sáng sớm hôm sau, Minh Thù vào dự triều sớm, cho các thái y đợi ngoài Tiên Vũ cung, khám kỹ xem có vấn đề gì với tên khùng đó.

Nhưng nàng còn chưa bãi triều, Liên Tâm vội vàng chạy tới.

Quân Tuyệt mất tích rồi.

Các thái y mới vừa tập hợp xem mạch cho hắn ta xong, đi ra ngoài thương lượng một hồi, vào lại đã không thấy người đâu nữa.

Gian phòng không có dấu vết đánh nhau, chỉ có cửa sổ mở ra, rõ ràng là Quân Tuyệt tự bỏ đi.

Minh Thù: “...”

Được lắm!

Mang theo đứa con trai của trẫm chạy trốn, thật to gan, đừng để trẫm bắt được ngươi.

Minh Thù cho người đi khắp thành tìm kiếm Quân Tuyệt nhưng lục lọi hầu như khắp hoàng cung rồi vẫn không tìm thấy. Những đại thần kia lại cảm thấy không tìm ra Quân Tuyệt là một chuyện tốt.

Bên ngoài mưa lớn đã tạnh, từ sau trận mưa lớn này bệnh dịch đột nhiên chuyển biến tốt đẹp như một kỳ tích, những người bị lây bệnh dịch đều từ từ khỏi hẳn.

“Bệ hạ, Quân Tuyệt là một người chẳng lành, hắn vừa rời đi thì bệnh dịch liền hết. Bệ hạ, xin người phế bỏ Quân Tuyệt phượng quân.”

“Bệ hạ, đây là lựa chọn của ông trời, người đừng làm trái ý.”

“Bây giờ phượng quân mất tích, có lẽ là ý trời, xin bệ hạ huỷ bỏ phượng quân.”

“Xin bệ hạ huỷ bỏ phượng quân.”

Âm thanh như vậy vang lên nhiều hơn trong triều, lão thần Chu thừa tướng đứng đó cúi mặt nhìn xuống đất.

Các đại thần xung quanh Chu thừa tướng hô to phế bỏ phượng quân rồi nhìn lên vị vua ngồi phía trên miệng đang cười chúm chím, cuối cùng quyết định làm theo Chu thừa tướng.

Minh Thù cười: “Các ngươi cũng muốn phế bỏ trẫm ư?”

Các đại thần nhốn nháo quỳ xuống đất, vô cùng lo sợ hô to: “Chúng thần không có ý này.”

“Trừ phi ngày nào đó trẫm không ngồi ở đây nữa, bằng không Quân Tuyệt mãi mãi vẫn là phượng quân.” Minh Thù cười một cách sâu sắc:

“Cho nên nếu mọi người muốn phế bỏ hắn thì tạo phản đăng cơ trước đi!”

Các đại thần: “...”

Tên tạo phản trước đó chỉ mới cách đây có vài ngày thôi.

“Bệ hạ, nhưng bây giờ trong dân gian đều nói phượng quân...”

Minh Thù ý bảo đại thần kia tiếp tục: “Nói đi.”

“... Nói phụng quân là sao quả tạ hại nước hại dân.”

"Bọn họ nói sao thì đúng vậy ư? Bọn họ bảo ông trời ban tặng vàng thì ông trời sẽ ban tặng ư? Trẫm nói cho các ngươi biết, đừng nói hắn là sao quả tạ, hãy xem như là sao hạn. Trẫm còn tại vị ngày nào thì hắn vẫn là phượng quân của các ngươi, phượng quân của thiên hạ." Minh Thù cười lạnh lùng, lùa hết đồ trên bàn xuống rồi rời khỏi điện Kim Loan.

Minh Thù bước rất nhanh, Liên Tâm phải chạy theo mới có thể đuổi kịp.

Bệ hạ tức giận rồi sao?

Nhưng nụ cười trên mặt nàng vẫn không thay đổi...

Minh Thù đột ngột dừng bước, Liên Tâm suýt chút nữa va phải nàng. Nàng nhanh chóng đứng vững lại: “Bệ hạ?”

“Đến nhà giam.”

Liên Tâm có chút mơ hồ, bây giờ ư?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 575: Hầu Hạ Ngô Hoàng (30)

Từ sau khi Mạnh Lương bị bắt, vẫn bị nhốt ở nhà giam. Bởi vì Quân Tuyệt nói hắn sẽ đến nên Minh Thù vẫn chưa từng đến thăm Mạnh Lương.

Bọn họ không có cách nào dùng thuốc giải của hệ thống nên tình trạng của Mạnh Lương lúc này có thể nói là thê thảm vô cùng.

Nhưng thái độ của Mạnh Lương còn cao ngạo hơn cả Minh Thù vài phần: “Người tới làm gì, chuyện gì ta có thể nói với người ta đều nói ra cả rồi.”

Minh Thù đứng ở nhà giam: "Quân Tuyệt sao rồi?"

“Quân Tuyệt ư?” Mạnh Lương ngẩng đầu lên, cười một tiếng cổ quái: "Hắn sao rồi ư, hắn muốn chết giống ta vậy."

“Giống như ngươi?” Ánh mắt Minh Thù đảo qua người Mạnh Lương, không biết vì sao bệnh dịch trên người Mạnh Lương không hề có một chút chuyển biến tốt nào, người bên ngoài đều khỏe hết rồi...

Quân Tuyệt cũng lây bệnh dịch ư?

“Người không biết sao?” Mạnh Lương hơi ngạc nhiên.

Minh Thù rời khỏi nhà giam, ánh mặt trời rọi trên người nàng vẫn còn mơ hồ, sự lạnh lẽo từ trong cơ thể phảng phất ra.

Một hồi lâu, Minh Thù mới trề môi: “Có bệnh ư.”

Liên Tâm không có nghe rõ, thận trọng hỏi lại một tiếng: “Bệ hạ, người nói gì vậy?”

“Tối nay ăn đùi gà.”

“Hả?”

Liên Tâm gãi đầu, lúc này bệ hạ còn có thể nuốt trôi được đùi gà sao? Không lo lắng cho phượng quân nữa ư?

Trấn Xương Hoàn.

Tên quan sai dán bảng bị dân chúng bao vây, trên bảng thông báo phía sau bọn họ có dán một lệnh truy nã.

“Đây là ai vậy?”

“Trời à, người giết người phóng hỏa, giết người cướp của, không chuyện ác nào không làm... thật là đáng sợ!”

“Một người có học sao có thể làm được những chuyện này cơ chứ?”

Quan sai chỉ vào lệnh truy nã trên bảng thông báo: “Mọi người nhìn thấy người này, nhất định phải tới nha môn báo án.”

“Nhất định nhất định, người như thế nên chặt đầu, quá ghê tởm.”

“Đúng vậy đúng vậy, quan gia...”

Bảng thông báo luôn có người vây quanh. Mãi đến khi bóng đêm phủ xuống, đường phố yên tĩnh trở lại, người bán hàng rong đều dọn quầy về nhà, một bóng người cao lớn từ góc đi tới.

Hắn đội nón, bóng tối phủ xuống che mặt của hắn.

Theo sự di chuyển của hắn, một mảnh ngọc bội bên hông lắc lư lấp lánh thấp thoáng dưới ánh trăng.

Cuối cùng hắn đứng ở trước bảng thông báo.

Nổi bật nhất trên bảng thông báo chính là tờ truy nã mới được dán hôm nay.

Có thể khùng như vậy ư.

Lại đi phát lệnh truy nã lão tử!

Còn cái gì mà giết người phóng hỏa, giết người cướp... Lão tử làm ra những chuyện này lúc nào!

Nói là sủng ái lão tử ta ư? Chính là sủng ái lão tử như thế này đây sao?

Lão tử nên ở trong hoàng cung, ghét bỏ nàng ta đến chết!

Quân Tuyệt hung tợn kéo lệnh truy nã xuống, xoay người rời đi. Hắn di chuyển qua vài con đường, cuối cùng đi vào một ngôi nhà.

Hắn gỡ nón xuống, bên trong hắn vẫn đeo mặt nạ, hắn là không nhìn thấy rõ khuôn mặt.

Bản thân Quân Tuyệt bây giờ cũng không muốn nhìn thấy mặt hắn, hắn cũng sắp toi rồi...

Hắn nằm trên chiếc giường nhỏ hẹp, lấy lệnh truy nã ra xem: “Vẽ ta xấu như thế này, chả có chút sinh động nào.”

[Cửu thiếu gia vì sao người không quay về?]

Quân Tuyệt đặt lệnh truy nã xuống: “Ngươi không cảm thấy đợi đến lúc nàng ta biết được sự thật, nhất định sẽ áy náy hối hận, nói không chừng sẽ yêu ta sao?”

Lão tử không quay về!

Hiện giờ hắn khó coi như vậy, trở về nàng ghét rồi bỏ rơi lão tử phải làm sao, kiên quyết không thể trở về.

[...]

Quân Tuyệt xoay người, đè lệnh truy nã xuống dưới. Ngoài cửa sổ ánh trăng mông lung, hắn đột nhiên cảm giác có chút lạnh, có chút nhớ nàng...

Có câu ngày nhớ gì đêm mơ thấy điều đó, trong giấc mơ của Quân Tuyệt đều là người ấy.

Nếu như không phải còn lý trí, Quân Tuyệt đã muốn trở về.

Nhưng hắn không muốn bộ mặt khó coi của mình xuất hiện trước mặt nàng.

Nếu giống với trong gợi ý của hắn, hắn nhất định còn có thể gặp lại nàng.

“Nghe nói nữ hoàng muốn nạp phượng quân mới rồi.”

Quân Tuyệt đẩy cửa liền nghe đại nương nói với giọng oang oang, hắn chết cứng ngay tại chỗ.

“Thiệt hay giả vậy?”

“Vừa rồi ta trở về, nghe tất cả mọi người đều nói vậy, chắc là đúng rồi.”

“Không phải vừa khỏi bệnh dịch rồi ư?”

“Đúng vậy, nghe nói muốn ăn mừng, đuổi xui xẻo đi.”

“Nữ hoàng bệ hạ chính là một minh quân, chúng ta nơi đây không được xem là nghiêm trọng. Nghe nói địa phương khác rất nhiều người chết, nữ hoàng bệ hạ cho người xây lại, sửa chữa lăng mộ rồi lại cấp phát lương thực...”

Quân Tuyệt đóng cửa lại, không nói một lời nào rời đi.

Bà điên đó lại nạp phượng quân mới...

Ném lão tử đi đâu rồi!

Quân Tuyệt khí thế hung hăng chuẩn bị hồi kinh nhưng mới vừa ra khỏi trấn, hắn liền bình tĩnh lại.

Nếu quả thật nàng muốn nạp phượng quân mới, hắn ta trở về sẽ thế nào? Hủy cả thế giới này sao?

[Cửu thiếu bình tĩnh... Nhìn xem điểm số của người!] Hệ thống bị hỏng một lỗ lớn.

Nó không muốn trở thành một hệ thống âm điểm.

Nói đến điểm số Quân Tuyệt càng thêm tức giận.

“Khụ khụ...” Quân Tuyệt ôm lấy ngực, cơ thể cong cong, ho khan khó chịu một hồi.

Một đôi hài có thêu hoa văn rồng đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn. Thân thể Quân Tuyệt cứng đờ, hắn chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt theo đôi giày di chuyển từng chút một.

“Phượng quân, ngươi muốn mang con trai của trẫm đi đâu?”

Quân Tuyệt: “...” Cái gì mà con trai, con trai ở đâu ra?

Câu này không phải của nhân vật nam chính sao?

Đạo diễn, câu này không đúng rồi!

Quân Tuyệt xoay người muốn chạy, nhưng vừa mới xoay người đã bị lôi lại, cả người ngã về phía sau.

Hắn bị Minh Thù ôm lấy ở một tư thế kỳ lạ, hai chân vì không có lực bị trượt xuống, cả cơ thể ngã nhào lên người Minh Thù.

Ngửa đầu thấy khuôn mặt của nàng, khuôn mặt mỗi đêm đều xuất hiện trong giấc mơ của hắn.

“Bệ... bệ hạ, đã lâu không gặp.” Quân Tuyệt bấm bụng chào hỏi.

Khóe miệng Minh Thù mỉm cười. Nụ cười nhẹ nhàng, nghe không thoáng chút tức giận: “Ngươi cũng biết đã lâu không gặp, trẫm còn tưởng rằng ngươi không biết nữa chứ.”

Quân Tuyệt: “...”

Minh Thù đưa tay muốn kéo mặt nạ màu đen xuống, Quân Tuyệt vội vàng đưa tay ngăn cản: “Bệ... bệ hạ.”

“Sao vậy, bây giờ trẫm muốn nhìn ngươi một chút cũng không được sao? Muốn thu phí hay sao?” Minh Thù nheo mắt.

“E sẽ dọa bệ hạ sợ hãi.” Quân Tuyệt hạ giọng nói.

Hắn vùng vẫy đứng lên.

Minh Thù nắm một đầu mặt nạ đen, cũng chưa cố gắng vén ra: “Trước đây chọc giận trẫm sao không sợ sẽ dọa trẫm sợ vậy?”

Quân Tuyệt: “...” Lúc đó lão tử rất đẹp.

Quân Tuyệt nhìn phía sau Minh Thù, nàng dẫn theo người đến, có vẻ là mới vừa đến đây...

Sao lại xui xẻo như vậy chứ, nàng ấy vừa đến đã đụng mặt rồi.

Để ngươi chịu hèn vậy luôn!

Để ngươi chịu hèn vậy luôn!

“Hồi cung thôi.” Minh Thù buông mặt nạ đen.

Quân Tuyệt bước về phía sau một bước: “Bệ hạ, ta sẽ không trở về nữa.”

“Há.” Minh Thù cười cười không quan tâm.

Quân Tuyệt cẩn thận liếc nhìn nàng, nàng ấy có bộ dạng rất không quan tâm. Quân Tuyệt trầm lắng, nàng ấy phản ứng thế này đây ư?

Sao lão tử lại thích một kẻ điên khùng như vậy chứ?

Minh Thù thổi vào lông mi của hắn, đưa tay lên vẫy vẫy: “Đánh ngất xỉu, mang đi.”

Quân Tuyệt: “...” Không đúng rồi!

Thấy người bên kia muốn đi qua đánh ngất xỉu mình, Quân Tuyệt vội vàng nói: “Ta... ta tự đi.”

Minh Thù cười đưa tay về hướng hắn, Quân Tuyệt nuốt một ngụm nước bọt, cẩn thận đưa tay lên.

Lòng bàn tay nàng ấy ấm áp, tựa hồ mãi mãi ấm áp như vậy khiến hắn không chịu được mà nắm thật chặt.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 576: Hầu Hạ Ngô Hoàng (31)

Con đường hồi cung dài đằng đẵng, sức khỏe Quân Tuyệt ngày một kém hơn.

Trên xe ngựa, nàng hỏi hắn: “Không có cách nào chữa sao?”

Quân Tuyệt lắc đầu.

Tên ngốc Mạnh Lương kia... trở về đừng cho lão tử biết hắn là ai, nếu không lão tử không đánh chết hắn thì không làm người.

Minh Thù im lặng, đáp án này nàng đã nghe được từ Mạnh Lương rồi.

Nhưng nghe câu trả lời đó từ Quân Tuyệt, từ tận đáy lòng nói không nên lời là vì không muốn chấp nhận, vẫn là một sự phiền muộn.

Nàng thả trái cây trong tay xuống, đến ngồi bên cạnh hắn, kéo tay ôm hắn vào lòng.

“Đừng lo lắng, trẫm sẽ tìm cách.”

“Bệ hạ có thể có cách gì chứ.” Quân Tuyệt che miệng ho hai tiếng, có gì đó ấm ấm dính vào lòng bàn tay. Hắn đang chuẩn bị giấu đi, bàn tay bị nắm lại, khăn tay trắng nõn nhẹ nhàng lau bàn tay hắn.

Minh Thù lau sạch xong, mang một chiếc khăn tay trắng sạch khác nhét vào lòng bàn tay hắn: “Vậy trẫm chỉ có thể tìm cho ngươi một vùng đất non xanh nước biếc làm nghĩa trang.”

Ha ha.

Lão tử không so đo với nàng đâu.

“Đạ tạ bệ hạ.”

Minh Thù: “...”

Trong xe ngựa đột nhiên im lặng, Quân Tuyệt đợi trong chốc lát, chờ không được nên lên tiếng: “Sao bệ hạ không hỏi ta tại sao lại trở thành bộ dạng thế này?”

“Ngươi sẽ nói cho ta biết ư?”

“Bệ hạ muốn biết không?”

Ánh mắt hai người đối diện, một khoảng cách vô hình ở giữa hai người.

Minh Thù giơ tay lên, đỡ lấy mặt nạ của hắn: “Ngủ một lát đi, sắp đến hoàng thành rồi.”

Quân Tuyệt mấp máy môi dưới, tìm một nơi thoải mái nằm xuống một chút: “Bệ hạ thực sự sẽ nạp phượng quân mới sao?”

Minh Thù cười: “Đương nhiên rồi, ngươi cho là vẻ đẹp của ngươi có thể khiến trẫm vì ngươi đánh đổi hết hậu cung này hay sao?”

Quân Tuyệt lặng lẽ lấy đao ra, hay là giết nàng ta đi.

Giọng nói của Minh Thù tiếp tục vang lên: “Đợi ngươi chết rồi, trẫm sẽ lập tức triệu người mới tiến cung, chức phượng quân này của ngươi sẽ để người khác ngồi, có sợ không?”

Cho nên lão tử không chết, nàng sẽ không tìm người mới ư?

Quân Tuyệt lại lặng lẽ thu hồi đao về.

Minh Thù chỉ chăm sóc hắn, cũng không hỏi hắn những chuyện khác.

Quân Tuyệt lần đầu tiên cảm thấy nàng thực sự cũng có lúc rất thân mật.

Nhưng sự oán hận đã khiến hắn rất đau lòng, từng phút từng giây muốn bóp chết nàng.

Về đến cung, Quân Tuyệt đã rơi vào trạng thái hôn mê. Minh Thù cho thái y thay phiên nhau khám và chữa trị, lần này ngược lại không phải hỷ mạch gì cả.

Mà triệu chứng Quân Tuyệt nhiễm dịch bệnh biểu hiện rất rõ ràng, dịch bệnh trước đây không sao nói rõ được, bọn họ cũng không biết nên chữa trị thế nào nữa.

Các thái y đều có chút sợ hãi, thấy Minh Thù vẫn ôm Quân Tuyệt, nhao nhao khuyên Minh Thù nên cách ly với Quân Tuyệt trước.

Minh Thù đuổi hết đám thái y ra ngoài.

“Bệ hạ...”

“Sợ thì đừng tới gần nơi này.” Minh Thù nhận chậu đồng từ Liên Tâm, bước vào trong điện.

Liên Tâm cắn môi, theo Minh Thù đi vào trong.

Sau đó vài ngày, các đại thần bắt đầu trình diễn vở kịch thảm thương. Minh Thù mặc kệ bọn họ, cuối cùng giao chuyện triều chính cho Chu thừa tướng, ngay cả buổi triều cũng không hề dự nữa.

Các thái y sợ Minh Thù bị lây nhiễm, nhưng Minh Thù cả ngày ở Tiên Vũ cung, nàng ấy nhìn có vẻ vui vẻ không có vấn đề gì, ngay cả người hầu của Tiên Vũ cung cũng không thấy xuất hiện tình trạng lây nhiễm.

Các thái y lúc này mới thở phào, có thể là do bệnh dịch trên người phụng quân đã không thể truyền nhiễm nữa... cũng có thể đã đổi thành một cách truyền nhiễm nào khác.

Quân Tuyệt hầu như không ăn không uống gì cả, Minh Thù ban đầu còn giận hắn, sau cũng chỉ dịu dàng dỗ dành hắn khiến hắn ăn một chút gì đó.

“Bệ hạ, ta thật sự ăn không nổi.” Giọng Quân Tuyệt có chút yếu ớt.

“Chỉ một ngụm thôi.” Minh Thù đặt chiếc thìa bên môi Quân Tuyệt.

“Không ăn.”

Minh Thù đút một ngụm vào trong miệng mình, sau đó ghé qua đút cho Quân Tuyệt.

Quân Tuyệt muốn ói, Minh Thù uy hiếp hắn: “Ngươi ói ra thử xem.”

Minh Thù dùng cách này đút được nửa chén nhỏ. Quân Tuyệt thật sự nuốt không trôi, ngậm kín miệng hoàn toàn không để cho Minh Thù có cơ hội nào.

Nàng húp cháo hai ba lần.

Không được lãng phí lương thực.

Quân Tuyệt nhìn nàng húp cháo, đồ mấy ngày nay hắn ăn thừa đều do nàng ấy giải quyết hết, cho dù biết mình sẽ không bị lây nhiễm, nhưng người bình thường sao có thể giải thích được...

Nàng không sợ chút nào sao?

“Bệ hạ, người thích ta sao?”

“Không thích.”

“Vậy sao bệ hạ đối xử tốt với ta như vậy?”

“Bởi vì ngươi ngu xuẩn.”

“...” Nàng mới ngu xuẩn! Cả nhà nàng đều ngu xuẩn!

Thích lão tử một chút nó khó khăn đến vậy sao? Không thích lão tử, nàng đối xử tốt với ta như vậy làm gì!

Không muốn nói chuyện với người khùng.

Minh Thù đợi Quân Tuyệt ngủ xong, nàng đứng dậy bước ra cửa điện, một con thú nhỏ được nàng móc ra từ tay áo.

Thú nhỏ mơ mơ màng màng mở mắt ra. Con sen, dọn cơm rồi sao?

Minh Thù mang theo nó đi sang căn phòng bên cạnh, đặt nó lên bàn. Một vài khay đựng đầy thức ăn chất đống trước mặt nó.

Thú nhỏ sáng mắt lên, vừa định há mồm cắn lại chợt dừng lại, lui về phía sau rồi trốn phía sau một quyển sách.

Con sen, ngươi muốn làm gì?

Không có gì để làm...

“Cho ta chút máu đi.” Minh Thù cười một cách dịu dàng.

Thú nhỏ cuộn thành một cục, gào thét ầm ĩ.

Ta cũng biết ngươi không đành lòng, muốn lấy máu thì lấy của ngươi đi, ta không cho, ngươi cút đi!

“Máu của ta đây nếu có công dụng thì ta lấy của ngươi làm gì? Ngoan nào, nhỏ một giọt, ta chuẩn bị cho ngươi đầy thức ăn.”

Không muốn!

Thú nhỏ từ chối một cách thẳng thắn, một trăm bàn thức ăn ta cũng không cho.

Minh Thù dỗ dành một hồi, thú nhỏ đều hết sức chống cự. Cuối cùng Minh Thù không thể làm gì khác hơn là buông tha, nàng cũng không thu hồi số đồ ăn vặt này, một mình bước ra khỏi gian phòng.

Thú nhỏ thấy Minh Thù thực sự đã từ bỏ rồi, lúc này mới nhảy vào trong mâm ăn thức ăn, ăn no đến nỗi cái bụng tròn vo. Nó vỗ vỗ cái bụng nhỏ của mình rồi liếc mắt nhìn về hướng cửa điện.

Thú nhỏ đưa những thứ chưa ăn hết vào không gian, nhảy xuống bàn, nhanh như chớp lăn lộn đi tìm Minh Thù.

Con sen, ngươi cứ quan tâm hắn như vậy sao?

Thú nhỏ nhảy lên bàn bên cạnh Minh Thù, ngồi trên bàn nhìn nàng.

Quan tâm đến chuyện muốn nhỏ máu của nó, quên cả chuyện thưởng thức! Con sen ngươi thay đổi rồi! Ngươi cũng không phải là con sen chỉ thích mỗi ta nữa rồi, ngươi có thú cưng khác rồi đúng không!

Minh Thù đưa tay sờ nó một cái, có một âm thanh bay lơ lửng: “Lúc nãy là do ta xúc động quá thôi.”

Thú nhỏ liếm liếm ngón tay nàng.

Không phải là ta keo kiệt, mà vì hắn là một người bình thường, trong cơ thể không có một chút linh khí nào. Nếu ta cho hắn máu thật thì hắn chết càng nhanh hơn.

“Được rồi.”

Thú nhỏ liếc nhìn Minh Thù, trong lòng rên rỉ. Muốn đem máu của nó cho một người bình thường sử dụng, con sen gần đây e là bị ngớ ngẩn mất rồi.

Cho dù có thể sử dụng, nó cũng không cho đâu!

Nó là một con thú cao quý như vậy, sao có thể pha trộn máu với một phàm nhân được chứ.

Tình hình của Quân Tuyệt càng ngày càng kém, cách nào có thể đều đã thử qua, các thái y cũng sắp lật xem hết toàn bộ sách thuốc rồi.

Quân Tuyệt hiểu thứ mà hệ thống mang đến tuyệt đối không phải là chuyện mà một người bình thường có thể giải quyết được, cho nên hắn rất đỗi bình tĩnh. Hắn chỉ có một nguyện vọng…

Trước khi chết xin nàng hãy thương lão tử một chút.

Minh Thù cầm một bộ y phục mới tinh bước đến.

“Đã như vậy rồi thay y phục có khác biệt gì chứ.” Nàng lại không hề thích lão tử.

Minh Thù không hề hé môi, đưa tay cởi y phục trên người hắn xuống, thay y phục mới vào.

Nàng khom lưng ôm hắn, có lẽ là điều nàng đã làm đi làm lại nhiều lần trong những ngày qua, cơ thể Quân Tuyệt nhẹ tênh.

Quân Tuyệt dường như không muốn đến gần Minh Thù.

“Hãy ôm ta, ngươi đã lãng phí nhiều thứ của trẫm, lấy gì để bù đắp cho ta đây?”

“Lấy mạng ta đi.” Dù sao bây giờ hắn chỉ còn lại mỗi cái mạng này thôi.

Minh Thù đưa mắt nhìn hắn.

Quân Tuyệt sợ hãi đưa tay ôm lấy cổ nàng, nhẹ nhàng nói: “Trên người ta có mùi gì hay sao?”

Minh Thù cảm thấy có chút ghê ghê: “Thúi chết í.”

Mặt Quân Tuyệt tối sầm lại: “Hay bệ hạ thả ta ra đi.”

“Đừng cử động.”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 577: Hầu Hạ Ngô Hoàng (Hết)

Đăng Tiên lâu.

Đây chính là cung điện mới mà Minh Thù cho người đi xây dựng, từng chỗ đều được chế tác tỉ mỉ, những tấm lụa mỏng bay phấp phới như Tiên cung.

Minh Thù dẫn Quân Tuyệt lên chỗ cao nhất của Đăng Tiên lâu nhìn xung quanh, cả hoàng thành đều được thu bé lại vừa trong tầm mắt.

Mà lúc này, hoàng cung bốn bề đều treo lụa đỏ như đang ở trong đám lửa bập bùng, từ trên cao nhìn xuống vô cùng choáng ngợp và tuyệt hảo.

Quân Tuyệt: "..." Hắn thật sự đã trở thành Đắc Kỷ hại nước hại dân sao?

Đạo diễn, hình như kịch bản này không đúng lắm!

Minh Thù đẩy Quân Tuyệt xuống chiếc giường êm ái, mắt nhìn hắn: "Thích không?"

Hắn mà nói không thích, sẽ bị đánh chết sao? Điều hắn muốn chính là sự yêu thích của nàng dành cho hắn. Cho hắn những thứ vật chất này là có ý gì đây.

"Thích." Quân Tuyệt trái lương tâm nói: "Bệ hạ làm vì ta, ta đều thích cả."

“Sao ngươi biết ta vì ngươi mà làm?” Minh Thù cười.

“Bệ hạ không phải làm vì ta, vậy thì vì ai?” Vì quỷ sao?

Minh Thù cười một nụ cười thật xấu xa: “Vì người kế nhiệm của ngươi.”

Quân Tuyệt thầm mắng trong lòng, hắn còn chưa chết nha, nha đầu này đã nghĩ đến người kế nhiệm. Tại sao nàng không đi chết đi!

Cút đi!

Quân Tuyệt bình tĩnh lại, thản nhiên nói: “Bệ hạ thật biết nhìn xa trông rộng.”

Minh Thù tiếp tục chọc tức hắn: “Thế nào, tham khảo một chút, có chỗ nào không tốt, trẫm sẽ cho người sửa đổi.”

Quân Tuyệt cong khóe môi: “Bệ hạ cho người hủy hết đi, thật quá tệ.”

Minh Thù cười rộ lên nhìn hắn.

Nhìn cái gì mà nhìn, chưa bao giờ thấy soái ca sao?

Minh Thù ngồi đối diện với hắn, rót một chén rượu ngon. Mùi vị chất rượu ngào ngạt tỏa hương, nàng cẩn thận nâng chén rượu, đôi mắt tràn đầy ý cười: “Ngươi có gì muốn nói với ta không?”

Quân Tuyệt nghiêng đầu nhìn nàng, trong đôi mắt đen láy đều tràn ngập bóng dáng của nàng, giống như cả đất trời chỉ còn lại mỗi mình nàng.

Có gì muốn nói với nàng?

Nàng muốn nghe gì?

Làn gió nhẹ nhàng thổi qua, lụa mỏng phấp phới bay bổng, phía chân trời dường như có tiếng chuông nhẹ đưa.

Trên Đăng Tiên lâu hoàn toàn tĩnh mịch, hai người hình như rơi vào một thế giới kỳ lạ khác, không có ai mở miệng nói chuyện.

Minh Thù uống rượu ngon hết ly này đến ly khác, Quân Tuyệt nhìn mây trắng phiêu du trên bầu trời, ánh mắt lướt nhanh, không biết nghĩ gì.

“Bệ hạ.”

Minh Thù để ly xuống, chờ câu nói tiếp theo của Quân Tuyệt.

Sau một hồi, Quân Tuyệt mới nói: “Quay về thôi.”

Minh Thù yên lặng chốc lát, uống xong ly rượu cuối cùng rồi đứng dậy ôm hắn trở về tẩm cung mới ở Đăng Tiên lâu.

Ngày hôm sau, Quân Tuyệt hôn mê, mạng sống bị đe dọa. Cả ngày thái y lo lắng chờ đợi, chỉ sợ hơi lơ đễnh một chút, phượng quân sẽ không còn.

Cả hoàng cung đều rơi vào bầu không khí ngột ngạt.

Minh Thù đã lâu không còn lên triều, cả ngày ở Đăng Tiên lâu cùng Quân Tuyệt.

Mặc kệ các triều thần khuyên thế nào, nàng cũng không bước vào điện Kim Loan một bước.

“Bệ hạ…” Thái y muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn nhắm mắt nói đại: “Có thể chính là đêm nay rồi…”

Đêm nay…

Bánh ngọt trong tay Minh Thù bị bóp nát, bánh ngọt nhỏ vụn từ đầu ngón tay nàng rơi xuống khay.

“Không còn cách nào sao?”

Thái y thở hổn hển quỳ xuống: “Thần đã tận lực.”

Minh Thù phủi tay đuổi tất cả mọi người ở Đăng Tiên lâu đi, chỉ còn nàng và Quân Tuyệt ở lại Đăng Tiên lâu.

Quân Tuyệt nằm trên giường, bờ môi trắng bệch. Minh Thù tự tay lay hai cái, nàng cúi người xuống, thấp giọng nói: “Quân Tuyệt, ngươi thật sự không có gì muốn nói với ta sao?”

Lông mi Quân Tuyệt hơi run, chật vật mở mắt, ánh mắt hoàn toàn mơ hồ, hình như không nhìn thấy gì cả. Hắn chỉ có thể dựa vào cảm giác, nhìn người trước mặt.

Bờ môi hắn khẽ nhếch lên, giọng khàn khàn: “Bệ hạ… ta thích người.”

Minh Thù nắm tay hắn hơi chặt.

Quân Tuyệt tự cảm thấy hắn nhất định sẽ không nhận được câu trả lời của nàng. Ý thức ngày càng xa vời, cảnh tượng màu sắc sặc sỡ ở trong đầu nhảy loạn, nhưng đến cuối cùng vẫn chỉ còn hình bóng của nàng.

Vừa quen thuộc vừa xa lạ…

Quân Tuyệt dùng hết sức lực mới có thể cầm tay Minh Thù lên.

Hắn kề sát tai Minh Thù, nói từng chữ: “Ta tên Kỳ Ngự, đừng quên, ta…”

Buông tay nàng, Minh Thù ngẩng đầu, người đó đã không còn thở nữa.

Ban đầu Minh Thù hơi hoảng hốt, sau đó ngồi thẳng người. Sắc mặt nàng nhìn qua rất bình thường, dường như Quân Tuyệt chỉ đang ngủ, còn nàng đợi lúc hắn tỉnh lại.

Trong điện nến đỏ bập bùng.

Lúc này trời chạng vạng, từ đường chân trời ánh sáng mờ mờ hiện ra, người ở mép giường mới tự mình sửa sang lại y phục cho Quân Tuyệt.

Nàng đứng dậy bên giường, đôi mắt ủ rũ.

“Minh Thù.”

Ta tên Minh Thù.

Minh Thù đứng trong chốc lát, mở cửa điện đi ra ngoài.

“Phượng quân đã chết.”

Trong hoàng thành, lụa đỏ đổi thành lụa trắng, tang lễ phượng quân tổ chức hết sức long trọng.

Liên Tâm nhìn hình bóng ở xa xa, hơi thở dài.

Người trong thiên hạ đều biết bệ hạ thích phượng quân, duy chỉ có phượng quân là không biết.

Sau khi Quân Tuyệt chết, hậu cung luôn bỏ không. Mặc kệ các đại thần khuyên thế nào, Minh Thù cũng không nạp thêm người mới.

Ngược lại thỉnh thoảng đều cho người đưa đồ đến Đăng Tiên lâu, giống như chủ nhân của Đăng Tiên lâu vẫn còn sống như thường.

Khi vào triều càng lúc càng vô kỷ luật, ăn vặt, bỏ đi, bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu bãi triều đều là chuyện nhỏ…

Bọn triều thần chỉ tức giận mà không dám nói gì, tức đến mức tóc đều bạc, ngay cả Chu thừa tướng hết sức bình tĩnh cũng nhiều lần suýt chút nữa bị chọc tức đến phát bệnh tim.

Cũng may ngoại trừ lúc vào triều hay chọc giận người khác, việc chính sự cũng không xảy ra chuyện gì lớn.

Các đại thần chỉ có thể vừa tức vừa bất đắc dĩ, chọn lựa một nữ vương như vậy, bọn họ có thể làm sao?

Tập thể tạo phản sao?

Một năm sau.

Diệp Mạc Trần tạo phản, Minh Thù cũng không phản kháng, cho người ta tùy tiện chống lại rồi thoái vị.

Đúng vậy, chính là thoái vị. Nàng ném ngọc tỷ đại diện cho ngôi vị hoàng đế cho tên tạo phản Diệp Mạc Trần, một cây đuốc đốt Đăng Tiên lâu, xoay người rời khỏi hoàng thành.

Nàng chỉ mang theo tro cốt của Quân Tuyệt, những thứ còn lại đều không lấy.

Sau này Diệp Mạc Trần phục hồi Đăng Tiên lâu lại như cũ, nhưng những lão nhân trong cung đều cảm thấy đã thiếu đi thứ gì.

Đăng Tiên lâu này không phải Đăng Tiên lâu đó.

Minh Thù trở lại phòng mây trắng đã là vài năm sau, chết vì phong hàn.

Dù sao cái chết của nàng thật sự không bình thường, phong hàn cũng được xem là căn bệnh bình thường nên Minh Thù mắc bệnh rất bình tĩnh.

Họ tên: Minh Thù

Giá trị thù hận: 250000

: **

Nhiệm vụ phụ: Chưa hoàn thành

Nhiệm vụ ẩn: Thu hoạch giá trị thù hận 20000

Trên màn hình mây trắng hiển thị chữ, chính là tư liệu của nàng. Minh Thù nhìn thoáng qua cũng thu tầm mắt lại, ngồi xếp bằng trên một đám mây trắng.

“Hài Hòa Hiệu, chúng ta tâm sự nào.”

[Ký chủ muốn tâm sự gì?]

Minh Thù nghiêng đầu cười: “Chắc là ngươi phải nói cái gì đó cho ta biết.”

Một tên thần kinh là đủ rồi, còn xuất hiện thêm kẻ thứ hai…

[Ký chủ muốn xem tiểu yêu tinh đánh lộn?]

Minh Thù: “…” Ai muốn xem tiểu yêu tinh đánh lộn, trẫm là loại người như vậy sao!

Hài Hòa Hiệu lanh lẹ thả tiểu yêu tinh đánh lộn với Minh Thù.

Minh Thù không biết Hài Hòa Hiệu giả ngu hay ngu thật.

Nói chung nàng cũng không hỏi được gì, nàng vừa hỏi đã bị Hài Hòa Hiệu thả tiểu yêu tinh đánh lộn, thật sự không biết xấu hổ.

Điểm then chốt còn chưa hỏi được!

Tà giáo thế này nên tố cáo!

Phần mười sáu đã xong.

Mọi người không bỏ phiếu chính là tà giáo, ta muốn tố cáo!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 578: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (1)

#Tiêu đề giải trí: Hứa Bắc một lời không hợp liền chèn ép nghệ sĩ.#

"Hứa tổng..."

Ánh mắt Minh Thù sáng rực lên, một cô thư ký lịch sự tao nhã đứng bên cạnh, đang dè dặt gọi cô.

Minh Thù đưa mắt nhìn lên, trên bàn họp lớn như vậy, một đám người đồng loạt nhìn cô.

Nhìn trẫm làm gì!

Trẫm không có đồ ăn vặt!

"Hứa tổng, cô không khỏe sao?"

Cô thư ký ý tứ tìm một cái cớ cho Minh Thù đang ngơ ngác.

Minh Thù thuận thế gật đầu: "Ừ, đau đầu."

Trẫm muốn ăn gì đó.

Thư ký vội vàng nói: "Vậy có cần hoãn họp lại không?"

Hoãn lại... Không hoãn thì trẫm biết họp cái gì, thưởng đồ ăn vặt sao?

"Xin lỗi các vị, sức khỏe Hứa tổng không tốt, thời gian họp đợi

Hứa tổng xác định lại, tôi sẽ thông báo cho các vị."

Cô thư ký đứng dậy hướng về phía phòng họp xin lỗi những người còn lại.

Đám người kia tất nhiên không hài lòng, có người trực tiếp nói: "Hứa tổng, chúng tôi cũng rất bận rộn, sáng sớm đã qua đây. Bây giờ cô cho chúng tôi leo cây, đang đùa với chúng tôi sao?"

"Tôi còn rất nhiều việc cần làm bên đó, xin Hứa tổng chuyên nghiệp một chút có được không? Chúng tôi nhiều người như vậy bị cô đùa giỡn, công ty này còn vận hành được không?"

"Đúng là, những người thừa kế ngày nay..."

Người trong phòng họp thưa dần, cô thư ký hình như hơi lo lắng, cẩn thận nhìn Minh Thù, thấy cô không hề tức giận cũng cảm thấy hơi kỳ lạ.

Đợi người trong phòng họp đi hết rồi, Minh Thù mới chống cằm: "Đi mua ít thức ăn mang lên đây cho tôi."

Thư ký: "Hứa tổng, sức khỏe cô không tốt, hay là đi bệnh viện?"

Minh Thù nói rõ: "Tôi lừa bọn họ."

Thư ký: "..."

Thư ký không nhiều lời nữa, xem ra đã quen bộ dạng này của cô, giẫm giày cao gót rời khỏi phòng họp.

Đợi cô thư ký đi rồi, Minh Thù bắt đầu tiếp nhận ký ức.

Nữ chính giả tên là Hạ Liên, xuyên không từ thế giới song song, thế giới này và thế giới bên kia rất khác biệt, vẫn là những người đó nhưng hướng đi của họ hoàn toàn không giống nhau.

Trước khi xuyên không, Hạ Liên là trẻ mồ côi, gia nhập vào thế giới giải trí, có dáng dấp nhưng không có thời thế, diễn vài vai nhỏ cũng dở dở ương ương.

Để nổi tiếng, Hạ Liên bắt đầu không từ thủ đoạn nào, trèo lên trên giường của đạo diễn nhà sản xuất phim, nhận được không ít vai diễn, cũng bắt đầu gặp may.

Sau lại đoạt vai diễn của một diễn viên cũng có máu mặt, bị người ta trả thù.

Thời kỳ lịch sử đen tối của cô đều bị đào bới ra, các thể loại khiếm nhã (1) đều được đăng trên các trang mạng xã hội.

Dưới áp lực của dư luận, cô không chịu nổi, bước vào con đường nghiện ngập không lối thoát, cuối cùng chết bởi dùng thuốc quá liều.

Nhưng mà sau khi xuyên không đến thế giới song song, Hạ Liên là một tiểu thư nhà giàu, nhà rất có tiền, tuy là không có được danh tiếng gì trong thế giới giải trí nhưng xuất thân cô rõ ràng, trong sạch.

Vì vậy, Hạ Liên lần nữa gia nhập giới giải trí, thề nhất định phải trở thành ngôi sao hạng A.

Tuy là hai thế giới giống nhau nhưng lại khác nhau, nên Hạ Liên đem thù hận của thế giới bên kia đổ lên người của thế giới bên này.

Nguyên chủ tên là Hứa Bắc, là người thừa kế, trong giới thượng lưu nổi tiếng sành sỏi, cả ngày ngập trong cuộc sống xa xỉ, chơi bời phóng đãng.

Nhưng nhân duyên của Hứa Bắc tốt đến kỳ lạ, bất kể là bạn cùng lứa tuổi hay các bậc anh chị cô chú, cô đều có thể kết giao được, nhưng cô lại không chịu nỗ lực làm việc.

Bởi vì ở một thế giới khác, Hứa Bắc chính là kẻ thù của Hạ Liên, mặc dù ở thế giới này Hứa Bắc với cô không có quan hệ gì, Hạ Liên vẫn đổ mối hận này lên người Hứa Bắc.

Lần đầu tiên gặp mặt, Hứa Bắc đã bị Hạ Liên biến thành trò cười.

Hứa Bắc cũng không hiểu nổi, cô chưa từng đắc tội với Hạ Liên.

Nhưng Hứa Bắc cũng không phải dễ bắt nạt, Hạ Liên đụng đến cô, cô ắt hẳn sẽ báo thù lại.

Hạ Liên khuấy đảo thế giới giải trí, Hứa Bắc liền tham gia vào công ty giải trí của gia đình, bắt đầu đấu đá với Hạ Liên.

Đến sau cùng, Hứa Bắc rơi vào đường cùng, trở thành nhân vật phản diện.

Cuối cùng, Hạ Liên cũng làm suy sụp Hứa gia, cướp đi vị hôn phu của Hứa Bắc.

Hứa Bắc sau khi trở nên thảm hại, nhận đủ kiểu chê cười, được người nhà nghĩ cách đưa ra nước ngoài, không bao lâu sau cũng hậm hực tự sát.

Thời điểm bây giờ là lúc Hứa Bắc mới vừa tiếp nhận công ty giải trí không bao lâu.

Tên công ty là công ty giải trí Bắc Thần, cũng coi là một công ty giải trí có danh tiếng lâu đời. Nhưng lĩnh vực chủ yếu của Hứa gia không phải về giải trí nên danh tiếng không sánh được với bên giải trí của Hạ Liên.

Hứa Bắc mới tới công ty, mấy ông già đó của công ty ai cũng đều không phục vị Hứa tổng mới nhậm chức này.

Cho dù giải trí Bắc Thần không phải công ty nổi tiếng duy nhất trong ngành nhưng cũng kiếm được rất nhiều tiền, trước đây Hứa gia cũng không ai quản lý công ty này, làm sổ sách giả kiếm một khoản để phát tài rất dễ dàng.

Bây giờ bà hoàng Hứa Bắc này đã tới, những người ở Bắc Thần sao có thể cam tâm tình nguyện.

Cho nên ngày đầu tiên Hứa Bắc đi làm đã bị tập thể nhân viên kỳ cựu của giải trí Bắc Thần tẩy chay.

Sau đó, thêm vào vẻ ngoài thích chưng diện của Hứa Bắc, bọn họ càng mạnh mẽ hùng hồn đứng lên.

Minh Thù tiếp nhận xong hết các tình tiết trong quá khứ, thư ký vẫn chưa trở lại.

Cô cúi đầu liếc nhìn trang phục trên người mình, mang theo các loại đinh tán cổ quái kỳ cục, thật dọa người, quá khó chịu.

Minh Thù chọn quần áo với tiêu chí thoải mái, đương nhiên vừa thoải mái vừa đẹp, cô đã rất vui.

Hứa Bắc... hoàn toàn là một kiểu người khác, vừa không đẹp, vừa khó chịu, ăn mặc còn kỳ lạ hơn cả tên côn đồ đầu đường xó chợ.

Cô cởi áo khoác đinh tán trên người ra, thuận tay ném trên bàn trong phòng họp, lay lay kiểu tóc kỳ quái. Nhưng quả đầu này thật ngoan cố, hoàn toàn không xõa thẳng ra được.

Minh Thù xoay đầu quan sát phòng họp, tấm gương soi rõ gương mặt trang điểm của cô lúc này, Minh Thù suýt chút nữa nghẹn ngào gào lên.

Môi đỏ rực rỡ còn bình thường chán, cô gái trẻ này thoa cả đôi môi màu tím… Trang điểm bản thân gần như thành một con quỷ dọa người.

Chắc cô gái này không nhìn ra nên mới có thể ngược đãi mặt mình như vậy?

Đám người kia nhìn thấy bộ dạng giống quỷ này, còn có thể giữ bình tĩnh cũng là làm khó bọn họ rồi.

"Cốc cốc…"

Thư ký gõ cửa đi vào, để thức ăn mới mua trước mặt Minh Thù: "Hứa tổng."

Ngửi được mùi thơm của thức ăn, Minh Thù cũng lười tính toán với khuôn mặt trang điểm thật chướng mắt này.

Đồ ăn quan trọng hơn.

Thư ký đứng ở một bên, sau một lúc lâu mới nói: "Hứa tổng, cô thấy khi nào thì nên thông báo mở lại cuộc họp với bọn họ?"

"Để sau rồi nói."

Trẫm còn chưa ăn xong nha!

Dù sao bây giờ trẫm cũng chỉ là tiểu thư nhà giàu chỉ biết ăn chơi quậy phá, từ từ rồi giải quyết.

Nhân vật phản diện phải có dáng vẻ của nhân vật phản diện chứ.

Thư ký muốn nói lại thôi, sợ mình lắm lời lại đắc tội vị Hứa tổng này nên cuối cùng thư ký lựa chọn im lặng.

Sau khi Minh Thù ăn xong, trở về phòng làm việc của mình.

Phòng làm việc này…

Chỉ một chữ "bừa" để hình dung.

Không phải thư ký không thu dọn, mà vì dọn dẹp xong không cần đến một giờ, Hứa Bắc đã trả lại nguyên trạng thái lúc đầu.

Muôn hình vạn trạng (2) các thể loại rượu để trên bàn làm việc, bên kia thì toàn những đồ dùng mỹ phẩm chiếm giữ.

Văn kiện chỉ chiếm một vị trí nho nhỏ, trông thật đáng thương.

Minh Thù nâng trán, cầm chai nước tẩy trang, sau đó phất tay: "Thu dọn hết mấy thứ này lại."

Chiếm nhiều vị trí như vậy, đồ ăn vặt của trẫm biết để ở đâu!

(1) Khiếm nhã: Thiếu nhã nhặn, thiếu lịch sự.

(2) Muôn hình vạn trạng: Nhiều hình vẻ, nhiều trạng thái khác nhau.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 579: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (2

Sau khi Minh Thù tẩy hết lớp trang điểm trong gương xuất hiện cô gái trẻ mắt ngọc mày ngài, đúng là một cô gái xinh đẹp, sao phải ngược đãi bản thân như vậy?

Minh Thù run run toàn thân lay tóc, đi ra từ nhà vệ sinh.

Thư ký đã dọn được kha khá đồ trên bàn.

"Hứa tổng, chiều hôm nay có một hợp đồng." Lời nói của thư ký tự nhiên dừng lại.

Từ lúc Hứa Bắc tới công ty đi làm, cô vẫn luôn là bộ dạng dọa người như vậy, thư ký cũng chưa từng thấy khuôn mặt của Hứa Bắc khi không trang điểm.

Thế nhưng thư ký nghe nói Hứa Bắc thật ra lớn lên xinh đẹp như hoa, vậy mà bình thường cô đều trang điểm rất đậm, thật sự không thấy đẹp chút nào cả.

Hôm nay đột nhiên nhìn thấy khuôn mặt thật của cô, thư ký hết sức sửng sốt.

Hứa tổng của các cô quả thật rất xinh đẹp.

Quá nhiều điểm kỳ lạ, ngày hôm nay Hứa tổng sao vậy, trúng tà sao?

Điện thoại di động để trên bàn reo lên, thư ký lập tức hoàn hồn đưa điện thoại di động cho Minh Thù.

Hiển thị hai chữ "Be Be".

Ai đây?

Minh Thù suy nghĩ một lúc lâu mới nhớ cái tên này là từ một lũ bạn ăn chơi sa đọa của Hứa bắc.

"Alo."

Điện thoại di động bên kia lập tức vang lên giọng nói hết sức sôi nổi nhiệt tình của một cô gái: "Bắc Bắc, đang ở công ty sao? Một lát nữa tôi tới đón cậu, buổi tối chúng ta đi ăn thịt cừu nướng."

Hai chữ từ chối Minh Thù nuốt lại: "Được."

"Một lát nữa gặp."

Be be.

Tên thật là Dương Dương.

Không phải biệt danh mà là họ Dương, cha mẹ đặt tên không để ý nên đặt tên trùng với họ.

Dương Dương này có bề ngoài cực kỳ ôn hòa, hiền lành. Ai mà ngờ cô gái đáng yêu này lại là một thiên tài võ thuật, cho dù là Judo, Taekwondo, hay thái cực quyền không có gì là cô không biết cả, vô cùng xấu hổ với cái tên đáng yêu như Dương Dương vậy.

Minh Thù cầm điện thoại di động xuống lầu, ánh mắt đảo qua một hàng xe sang trọng, cuối cùng đi tới một chiếc xe Lamborghini màu nhạt sang trọng nhất.

"Bắc Bắc!"

Minh Thù ngồi vào xe, người bên cạnh nhào tới ôm cô nhìn một chút, chớp mắt vài cái, tò mò hỏi: "Bắc Bắc, cậu không trang điểm?"

"Dọa đến mình không muốn ăn nữa."

Dương Dương buông cô ra, cười đùa chế giễu: "Tôi đã nói với cậu, cậu trang điểm như vậy rất đáng sợ, bây giờ cậu nhận ra rồi sao! Bắc Bắc, thẩm mỹ của cậu cuối cùng đã bình thường trở lại."

Minh Thù: "..."

Đó là thẩm mỹ của nguyên chủ, không liên quan gì tới trẫm.

"Bọn họ chắc là đang chờ, chúng ta đi thôi."

Dương Dương nổ máy xe: "Cậu nói xem sao cậu lại không nghĩ sáng suốt, muốn tới quản lý một công ty sắp phá sản như vậy."

Dương Dương vừa đi vừa kể, từ chuyện công ty của cô nói đến đám bọn họ, người nào vừa mới thay bạn gái mới, người nào lại ngủ với tiểu minh tinh nào đó, rồi người nào lại bị trong nhà bắt như thế này như thế kia.

Địa điểm tụ tập là một câu lạc bộ xa hoa, nguyên chủ là khách quen ở đây.

Lúc các cô ấy đến, bên trong đã khí thế ngất trời trai gái đều có, tuổi tác không chênh lệch lắm.

Dương Dương đẩy cửa đi vào trước: "Ta đa... Tôi tới rồi đây, còn không mau đón tiếp."

"Mặc kệ cậu, Bắc Bắc đâu?" Cậu trai trẻ ngồi bên ngoài thể hiện thái độ nói: "Không phải cậu nói đi đón cô ấy sao?"

Dương Dương trợn mắt: "Phương Thất cậu chỉ biết mỗi Bắc Bắc, trong mắt cậu còn có tôi không. Bắc Bắc, cậu bần thần gì đấy!"

Cô ấy gào lên một tiếng ra bên ngoài.

Minh Thù từ bên ngoài đi tới, cả phòng đột nhiên yên tĩnh lại tất cả mọi người đều nhìn cô.

Ba giây sau lại bắt đầu náo nhiệt.

"Bắc Bắc, rốt cục cậu cũng không trang điểm mặt quỷ như thông thường nữa, tôi ngày mai phải đi trả lễ thôi."

"Hôm nay tôi rốt cục có thể yên ổn ăn một bữa cơm, A - men."

Khóe miệng Minh Thù giật giật một cái, nguyên chủ trang điểm mà một đám người bị làm hại.

Phương Thất đứng dậy nhường chỗ ngồi cho Minh Thù: "Hứa tổng, tới đây, tôi đã giữ cho cậu một chỗ ngồi đây, thân phận hiện tại của cậu phải ngồi phía trên để tôi cúng bái."

"Thôi đi, Bắc Bắc không làm Bắc Thần phá sản là may mắn lắm rồi." Một cô gái tóc dài bên cạnh Phương Thất che miệng cười trộm, trong lời nói giống như là lời nói đùa của bạn bè.

Minh Thù nheo mắt: "Nhìn tôi giống kẻ phá gia chi tử lắm sao?"

Cả phòng nhất trí gật đầu, trăm miệng một lời: "Giống."

Minh Thù: "..."

Sau một hồi náo nhiệt, Minh Thù ngồi xuống, Phương Thất cho phục vụ thu dọn bàn bắt đầu mang thức ăn lên.

Quan hệ của đám người này rất tốt, cũng không cần cấm kỵ gì, chuyện gì cũng dám nói.

Dương Dương và Phương Thất đi mời rượu, Minh Thù và cô gái tóc dài kia ngồi một bên ăn thịt dê nướng, cô gái này tên là Y Đại là một cô gái với vẻ ngoài ôn hòa uyển chuyển, nhưng bên trong lòng dạ đa đoan khó lường.

Y Đại ghé sát Minh Thù: "Bắc Bắc, tôi nghe nói Hoắc Đình trở về rồi có phải thật không?"

Minh Thù cắt thịt dê, không nghe rõ: "Ai?"

"Hoắc Đình đó."

Y Đại nhấn mạnh: "Đối tượng đính ước từ bé của cậu, Bắc Bắc không lẽ cậu lại quên sao?"

Minh Thù: "..."

Đính ước từ bé của gia tộc.

Nhàm chán.

Hết sức nhàm chán.

Cũng may chỉ là đính ước bằng miệng, vẫn chưa có đính hôn.

Theo như tình tiết, sau khi nguyên chủ và Hoắc Đình đính hôn cuối cùng bị Hạ Liên đoạt đi.

"Hoắc Đình sắp trở về rồi?"

Dương Dương người đầy mùi rượu nhào tới, tựa trên vai của Y Đại: "Tôi nghe nói hắn lớn lên rất đẹp trai, Bắc Bắc, cậu phải biết nắm bắt cơ hội, há há, nói không chừng sẽ..."

Y Đại đẩy Dương Dương xuống: "Hoắc gia rất phức tạp, tôi cảm thấy với chỉ số thông minh này của Bắc Bắc, không thích hợp lắm."

Dương Dương dựa vào bàn, hiển nhiên say bí tí gật đầu đồng ý: "Cũng đúng."

Minh Thù: "..."

Ngay trước mặt trẫm dám khinh thường chỉ số thông minh của trẫm thực sự không ngại sao?

Đây có phải là cách chơi của hội bạn thân?

Y Đại và Dương Dương thảo luận về chỉ số IQ của Minh Thù đến hơn mười phút, cuối cùng vì Y Đại có việc đi trước mới kết thúc được đề tài nói chuyện kỳ lạ này.

Minh Thù m lặng ăn thịt dê, nguyên chủ trong hội bạn thân này rốt cuộc là ngu ngốc đến mức nào?

Y Đại mới vừa đi chưa được mấy phút cửa phòng đã bị người ta đẩy ra, một cô gái trang phục xinh đẹp từ bên ngoài đi vào, đi kèm mùi nước hoa nồng nặc, cô cười hiền hòa: "Tôi vừa rồi ở bên ngoài nhìn thấy Y Đại, đoán mọi người đang ở đây."

"Hàm Hàm." Người con trai đứng lên, hơi hưng phấn bắt chuyện với cô: "Qua đây ngồi."

Không khí cả phòng hơi lắng xuống, âm thanh đều nhỏ lại.

Tưởng Hàm lại rất tự nhiên ngồi vào bên cạnh cậu kia, hờn dỗi liếc hắn một cái: "Cậu tới đây, tại sao không rủ tôi?"

Người con trai hốt hoảng vội vàng giải thích: "Tôi nghĩ cậu chắc vẫn còn quay phim, cho nên không quấy rầy."

Minh Thù thoáng ngẩng đầu, vừa lúc thấy cô gái kia nhìn qua bên này, hình như ấn tượng của nguyên chủ đối với người này không tốt lắm, vẫn chưa nhớ tên của cô ta là gì.

Nếu không phải người quan trọng, vậy thì ăn thôi.

Người sống ở đời, chỉ có đồ ăn ngon là thứ không thể phụ bạc.

Cô gái đi vào sau tên là Tưởng Hàm, bầu không khí trong phòng không sôi nổi như vừa rồi nữa, đến cả người lớn tiếng nhất ở đây là Dương Dương lúc này cũng im bặt.

Người con trai đó dáng vẻ cũng không tệ, lúc này tất cả tâm tư của hắn đều đặt trên người Tưởng Hàm, ánh mắt cưng chiều, ai cũng có thể nhìn ra ý tứ trong đó.

Nhưng Tưởng Hàm vẫn không phải là bạn gái của người con trai đó.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 580: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (3)

"Bắc Bắc, uống rượu nào."

Phương Thất rót cho Minh Thù một chén rượu: "Hôm nay sao lại không uống rượu, cậu ăn nhiều như vậy không sợ béo lên à."

Phương Thất vừa mở miệng, không khí có chút ngột ngạt thoáng chút hòa hoãn.

Minh Thù bưng ly rượu nhấp một miếng, cô cười nói: "Ăn nhiều không mập, ghen tỵ không?"

"Không hề ghen tỵ." Phương Thất thể hiện bản thân không mập, không cần phải ghen tỵ.

"Bắc Bắc, tôi đố kỵ nè!" Môt tên mập bên cạnh kêu rào: "Uống một ly cũng mập."

"Giảm béo đi! Ha ha."

"Béo ơi, nếu cậu không giảm về sau trong đám chúng ta, cậu chính là tuyển thủ nặng cân nhất."

"Cậu có thể nhường đồ ăn lại cho tôi." Minh Thù tự tay đi lấy thịt dê trước mặt hắn.

Cậu béo lập tức che: "Bắc Bắc, tôi ăn no sẽ giảm, đừng cướp của tôi."

Minh Thù và cậu béo hai người vì miếng thịt dê mỗi người phải uống hết một bình rượu, cuối cùng Minh Thù giành được quyền sở hữu miếng thịt dê cuối cùng.

"Bắc Bắc."

Mùi nước hoa nồng nặc đập vào mặt, người con trai cùng Tưởng Hàm đứng ở bên cạnh Minh Thù.

"Bắc Bắc." Hắn lại gọi cô một tiếng.

Minh Thù lung lay cái bàn bật chế độ bảo vệ đồ ăn, cô cảnh giác hỏi: "Có việc gì sao?"

Người con trai giống như có ngại mở lời, thế nhưng trong ánh mắt trong sáng của Tưởng Hàm nhìn hắn, người con trai lấy lại dũng khí: "Bắc Bắc, bộ phim của cậu còn thiếu người phải không?"

"Phong Quang Vô Hạn" là một bộ phim Bắc Thần đang chuẩn bị gần đây, bởi vì diễn viên chính đều là những người có tiếng tăm, đạo diễn cũng là người gạo cội, dẫn đến việc bây giờ còn chưa xác định được một số diễn viên phụ, cũng không ít người dòm ngó.

Nhưng bên đoàn phim vẫn không chưa thông báo buổi diễn thử, cho nên bây giờ mọi người đang nhờ vào quan hệ.

Minh Thù là tổng giám đốc của Bắc Thần, người cô chọn ai dám nói không?

"Bắc Bắc, giúp đi nhé!" Giọng Tưởng Hàm nhỏ nhẹ: "Tôi thực sự rất thích kịch bản phim "Phong Quang Vô Hạn" này."

Minh Thù xem như cũng hiểu lý do vì sao người này đến, đây là lý do bầu không khí lại hạ xuống.

Người con trai giống như cảm thấy như vậy có chút không tốt kéo Tưởng Hàm nhưng Tưởng Hàm không để ý, được nước làm tới: "Bắc Bắc, cô là tổng giám đốc của Bắc Thần chỉ cần một câu nói của cô..."

Minh Thù ăn xong miếng thịt dê cuối cùng cầm khăn lau miệng, mỉm cười: "Tôi là tổng giám đốc của Bắc Thần thì có quan hệ gì với cô?"

Tưởng Hàm mỏng manh đáng thương: "Chúng ta không phải là bạn bè sao? Cô giúp tôi có một vai phụ, chỉ cần búng tay một cái, Bắc Bắc cô nhất định sẽ giúp tôi mà đúng không?"

Minh Thù vắt chân ngã người về phía sau, nghiêng đầu cười: "Cô cho tôi bao nhiêu tiền?"

Tưởng Hàm trợn to mắt: "Bắc Bắc, quan hệ của chúng ta phải dùng tới tiền để đàm phán sao?"

Minh Thù nheo mắt: "Chúng ta có quan hệ gì?"

Tưởng Hàm chính là dáng vẻ chuyện hiển nhiên: "Chúng ta không phải là bạn bè sao?"

"Tôi đã từng công nhận điều đó?"

Nguyên chủ đối với người này không có ấn tượng gì, hội bạn thân cũng không phải. Cũng không biết ai cho cô ta can đảm đến đây đòi vai diễn.

Muốn chọc cười chết trẫm sao, để kế thừa đồ ăn vặt của trẫm sao?

Ăn miếng thịt an ủi.

Tưởng Hàm lập tức thấy xấu hổ, yếu đuối đáng thương nhìn về phía người con trai, dùng ánh mắt bảo hắn đỡ lời giúp mình.

Người con trai hơi ấp úng đối diện với ánh mắt của Minh Thù, hắn hơi chột dạ kéo Tưởng Hàm: "Hàm Hàm, chúng ta không cần vai diễn này đâu! Đừng làm khó dễ Bắc Bắc."

Tưởng Hàm cong môi làm nũng: "Nhưng tôi rất thích."

Những diễn viên chính tham gia "Phong Quang Vô Hạn" đều là những người có tên tuổi, chỉ cần biết điều này ai mà không muốn tham gia?

Người con trai càng khó xử: "Hàm Hàm, tôi sẽ giúp cậu tìm một vai diễn mới..."

"Nhưng mà..."

Người con trai nhanh chóng kéo Tưởng Hàm rời đi, thoáng chốc rời khỏi căn phòng.

Người đi rồi, Dương Dương ôm một bình rượu qua đây, biểu cảm hơi khinh thường: "Bắc Bắc, bọn họ vừa rồi nói gì với cậu vậy?"

"Muốn có vai diễn trong "Phong Quang vô hạn"."

"Chính là bộ phim lớn hằng năm gần đây của công ty các cậu."

Minh Thù gật đầu.

Dương Dương lập tức cười lớn: "Cô ta điên rồi sao? Nếu không phải vì Triệu Dương thích cô ta, bà đây đã sớm đuổi cô ta ra ngoài thật là chướng mắt, xem chúng ta như là nguồn dự bị cho mình, tưởng mình là ai chứ."

Triệu Dương chính là người con trai vừa rồi.

Tưởng Hàm vốn không thuộc nhóm của bọn họ, gia cảnh cô ta không bằng bọn họ nhưng không cấm được việc Triệu Dương thích cô ta, còn là kiểu vô cùng si mê.

Ngay từ đầu tất cả mọi người cũng giữ thể diện cho Triệu Dương, Tưởng Hàm đưa ra yêu cầu gì, bọn họ có thể giúp đỡ đều giúp.

Nhưng sau khi giúp xong, Tưởng Hàm con nhỏ này ngay cả một câu cám ơn cũng không có xem như không có gì còn vênh mặt sai bảo, cảm giác giống như bọn họ làm những chuyện này là lẽ đương nhiên.

"Triệu Dương sớm muộn gì cũng có ngày bị cô ta cắm sừng." Dương Dương cắn răng nghiến lợi nói.

"Vậy còn có cách nào khác, lời chúng ta nói bây giờ Triệu Dương cũng không nghe lọt." Phương Thất bên cạnh chen vào nói: "Người đàn ông đang yêu."

Minh Thù: "..." Yêu đương bệnh hoạn.

Buổi tiệc này kéo dài đến hơn mười giờ tối, xong Dương Dương còn hô hào rủ rê mọi người đi hát hò nhưng mà lúc đó cô đã quá say, hô hào xong cũng ngủ mê man.

Cho nên không hát nữa ai về nhà nấy.

Phương Thất đưa Dương Dương về, Minh Thù không đi xe mọi người đều đã uống rượu cũng không thể lái xe, cô chỉ có thể đón xe đi về.

Mới vừa ra khỏi câu lạc bộ, Minh Thù thoáng nhìn thấy bên cạnh có cửa hàng đồ ngọt lại lắc lư đi qua cửa hàng.

Buổi tối trong cửa hàng không còn nhiều đồ ngọt lắm, Minh Thù không có lựa chọn khác tùy ý gọi hai món ngồi bên cửa sổ ăn từ tốn.

Khung cảnh đa dạng sắc màu ngoài cửa sổ, ánh đèn đường mờ mờ ảo ảo đảo hắt qua gương mặt cô.

Cách đó không xa có hai bóng người đi tới, người con trai đỡ người con gái, thân thể người con gái không vững vàng, khập khễnh, có thể là đau chân.

Minh Thù vốn định dời ánh mắt, khi nhìn rõ khuôn mặt của cô gái ánh mắt cô cứng đờ.

Hai người bên ngoài đi rất chậm, cuối cùng đúng lúc đứng bên ngoài cửa sổ chỗ cô chỉ là không nghe được bọn họ nói cái gì, chẳng được bao lâu bọn họ hiển nhiên đi vào.

Lúc này cửa hàng đồ ngọt ngoại trừ người bán hàng chỉ còn một mình Minh Thù, bọn họ đi vào người bán hàng chào một tiếng.

Người con trai khuôn mặt đẹp trai giống như người nổi tiếng bước ra từ màn ảnh.

"Hoắc tổng, tự tôi đi về được rồi." Giọng cô gái truyền đến, nghe qua hình như hơi thiếu kiên nhẫn: "Không làm phiền anh."

"Ngồi cho vững." Giọng người đàn ông nói không cho cãi lời, hắn gọi người bán hàng tới gọi một ly đồ uống.

"Gặp anh đều không có chuyện gì tốt." Hạ Liên càng bất mãn.

Minh Thù càng hứng thú nhìn Hạ Liên và Hoắc Đình, không phải nói Hoắc Đình sắp trở về sao? Hai người này làm sao đã gặp được nhau?

Tình tiết quả nhiên rất ác đối với nhân vật phản diện.

Nhân vật phản diện mà không xấu xa thì không tròn vai diễn.

Minh Thù móc điện thoại di động ra chụp ảnh Hạ Liên và Hoắc Đình, Minh Thù đã tắt đèn flash thế nhưng quên tắt tiếng, cho nên âm thanh kia rất rõ ràng vang lên ở cửa hàng đồ ngọt.

Hoắc Đình chợt quay đầu, ánh mắt sắc bén liếc nhìn Minh Thù.

Minh Thù bị điện thoại di động che nửa gương mặt, chỉ có thể nhìn được chiếc cằm trắng nõn của cô.

Minh Thù bình tĩnh để điện thoại di động xuống, mỉm cười với Hoắc Đình.

Hoắc Đình nhìn rõ người bên đó chân mày lập tức nhíu lại hắn nhận ra cô gái đối diện kia, tuy là chưa từng chính thức gặp mặt nhưng từng thấy trong hình.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 581: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (4)

Hạ Liên cũng nhìn rõ được Minh Thù, tại sao cô ta lại ở đây?

Ở thế giới đó của cô, người con gái này đã dựa vào sự yêu thương của Hoắc Đình, chèn ép cô đủ kiểu.

Thế giới này tuy thân phận Hoắc Đình có chút thay đổi, nhưng hắn vẫn là người đàn ông có quyền thế, cô cũng muốn cho cô ta nếm thử mùi vị mình từng trải qua, cảm giác bị mất đi hết.

"Hoắc tổng, thuốc đã mua về rồi."

Cửa hàng đồ ngọt đột nhiên được đẩy ra trợ lý Hoắc Đình chạy đến, dường như không phát hiện bầu không khí bên trong không đúng lắm.

Hoắc Đình thu ánh mắt lại, căn dặn trợ lý: "Bôi thuốc cho cô Hạ."

Hạ Liên cho rằng Hoắc Đình sẽ đích thân bôi thuốc cho mình, lúc này nghe được hắn nói như vậy, lòng giận dữ: "Không cần."

Trợ lý khổ sở nhìn Hoắc Đình lại nhìn Hạ Liên.

Hạ Liên liền giật lấy thuốc trong tay trợ lý, bôi thuốc lên chỗ chân mình bị bong gân sau đó nhét thuốc về tay trợ lý, cô ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên: "Cám ơn Hoắc tổng, không hẹn gặp lại!"

Hạ Liên khập khễnh rời khỏi cửa hàng đồ ngọt, đứng ở bên ngoài cô quay đầu nhìn thoáng qua, Hoắc Đình đang đi về phía Minh Thù bên kia.

Hoắc Đình cúi đầu nhìn cô gái ngồi trước cửa sổ, giọng nói hơi nhẹ: "Tôi đưa cô về."

"Tôi quen anh sao?" Minh Thù chống cằm, nụ cười thanh thuần.

"Hoắc Đình."

"Không quen."

"..."

Hoắc Đình cảm thấy chuyện này không có khả năng lắm, làm sao cô có thể không biết mình. Hứa gia không thể nào không nói qua với cô, lần này hắn trở về là vì chuyện đính hôn cùng cô, chẳng mấy chốc sẽ lên lịch trình.

Minh Thù cười tươi tắn: "Anh à, nửa đêm nửa hôm không nên làm quen bừa, cẩn thận gặp ma đấy."

Minh Thù đứng dậy đi ra ngoài, cô đi tìm Hạ Liên chơi đùa vẫn tốt hơn.

Giá trị thù hận của trẫm đã tới.

"Hứa Bắc." Hoắc Đình cau mày gọi cô ta.

Người đi dường như không nghe thấy, trực tiếp đi ra khỏi cửa hàng đồ ngọt.

Hoắc Đình đuổi theo cô đi ra ngoài, ngăn cô lại ở ngay cửa của cửa hàng đồ ngọt cửa: "Trễ như thế một mình cô về, để tôi đưa cô trở về đi."

"Tôi cũng không quen biết anh? Anh lại khăng khăng đòi đưa tôi về nhà, anh muốn làm gì vậy!"

Điêu dân luôn muốn cướp đồ ăn vặt của trẫm.

"Rất nhanh cô sẽ quen biết thôi."

"Cũng không muốn." Anh nhanh tới tìm tiểu Bạch Liên của anh đi, đừng ở đây cản trở tôi hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt được không!

Tổng tài bá đạo xứng với tiểu Bạch Liên, anh chơi đùa gì với trẫm ở đây chứ.

Hoắc Đình mặt lạnh: "Lên xe."

Một chiếc Bentley màu đen dừng ở bên cạnh Minh Thù.

Minh Thù giật giật khóe miệng, đầu óc tổng tài này có vấn đề sao? Trẫm phải đánh hắn một trận cho tỉnh táo lại chăng?

Minh Thù không động đậy, Hoắc Đình trực tiếp ra tay nỗ lực kéo Minh Thù lên xe.

Một tay đè lại bả vai Hoắc Đình, ngăn cản hành vi của hắn: "Hình như cô gái này nói không biết anh."

Minh Thù và Hoắc Đình đồng thời nhìn về phía người đi tới, cũng ăn mặc âu phục thế nhưng âu phục không cài cúc, áo sơ mi bên trong để hở hai cúc áo lộ ra xương quai xanh đẹp mắt.

So với Hoắc Đình cẩn thận tỉ mỉ, người đàn ông này có phần theo kiểu lãng mạng tùy ý, lộ ra vài phần lưu manh.

Phía sau hắn mang theo không ít người, xem ra chắc là từ cửa hàng đồ ngọt bên cạnh đi ra.

"Lạc tổng, chuyện này liên quan gì đến anh." Hoắc Đình hất tay người đàn ông ra đè bả hắn vai xuống, giọng điệu lạnh hơn so với vừa rồi.

"Gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ, cô gái đáng yêu này hẳn rất cần tôi giúp đỡ, phải không?" Lạc Xuyên nhìn Minh Thù, vừa rồi là ba phần lưu manh, vậy bây giờ chính là bảy phần.

Minh Thù cong môi lên cười, giọng nói nhẹ nhàng chầm chậm: "Không cần."

Cô từ thế bị kìm kẹp chỗ Hoắc Đình, ngay trước mặt Lạc Xuyên cầm lấy cổ tay Hoắc Đình xoay qua vai khiến hắn ngã xuống đất.

"..."

Xung quanh đột nhiên yên tĩnh lại, tiếng xe ồn ào ở xa xa đều biến mất.

Giải quyết xong, Minh Thù bình tĩnh vỗ tay một cái thuận tay gọi một chiếc taxi, lúc Hoắc Đình còn chưa kịp phản ứng lại đã chuồn mất.

Giờ không chạy, chẳng lẽ muốn đợi Hoắc Đình đứng lên gọi vệ sĩ bắt cô lại sao?

Cô cũng không ngốc.

Hoắc Đình đứng lên mặt tái xanh, đưa mắt chứng kiến Minh Thù lên chiếc xe taxi kia biến mất.

Cô gái này...

Vừa rồi nếu như không phải hắn không đề phòng trong chốc lát làm sao lại bị cô ra tay được.

Lạc Xuyên đứng bên xoa cằm: "Hơi thú vị."

Lạc Xuyên đút hay tay vào túi nhìn Hoắc Đình huýt sáo, sau đó dẫn người nghênh ngang đi khỏi để lại Hoắc Đình mặt xám đen.

-

Công ty.

Minh Thù úp mặt vào một đống giấy tờ sống không bằng chết, làm tổng tài sao nhiều việc như vậy, trẫm muốn yên tĩnh ăn đồ ăn vặt.

"Hứa tổng, đây là lịch trình hôm nay."

Thư ký cẩn thận đưa lịch trình đến trước mặt Minh Thù, nhanh chóng nói qua một lần.

"Ký hợp đồng gì, có ăn uống sao?" Không thì trẫm không đi.

Thư ký hơi chậm lại, sau đó làm hết phận sự trả lời: "Sau nghi thức ký hợp đồng sẽ có bữa tiệc."

Có bữa tiệc!

Minh Thù vui vẻ bằng lòng chuyện ký hợp đồng với thư ký.

Thư ký hơi mung lung khó hiểu ôm một xấp giấy tờ rời phòng làm việc, đi sắp xếp lịch trình tiếp theo.

Nghi thức ký hợp đồng do tổng tài đích thân ký chắc chắn không phải là chuyện nhỏ, nghi thức ký hợp đồng không khó, khó khăn là đám người kia nói tới nói lui không dứt.

Minh Thù nghe thấy buồn chán, lúc nào mới ăn cơm?

Nói xong chưa?

Không phải mới vừa nói cái này à vì sao lại muốn nói nữa, nói lui nói tới có ý gì?

Tôi có thể ký tên chưa?

Hợp đồng ở đâu chứ!

Minh Thù lấy ra một ít đồ ăn vặt từ trong túi bắt đầu ăn, người đối diện có chút giật mình nhìn cô, thư ký lúng túng trên mặt vẫn phải giữ nguyên nụ cười.

"Hứa tổng chú ý hình tượng..." Thư ký nhỏ giọng nhắc nhở.

"Tôi đói." Minh Thù rất ấm ức: "Cô nói có ăn tôi mới tới."

Thư ký: "..."

"Hứa tổng có vấn đề gì sao?" Người đại diện đối diện hỏi Minh Thù: "Nếu như Hứa tổng cảm thấy có vấn đề, chúng ta có thể bàn bạc lại."

Tinh thần Minh Thù lập tức tỉnh táo: "Tôi mời các vị ăn cơm đi!"

Mọi người: "..."

Bọn họ còn chưa nói xong chuyện hợp đồng làm sao lại nhảy đến chuyện ăn rồi.

"Thời gian cũng không sớm, Hứa tổng nếu như đói bụng chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện cũng được."

Dù sao cũng là người của công ty lớn, đối mặt với kiểu gây sự vô lý của Minh Thù, đối phương cũng không thể không nể mặt.

Rất nhiều chuyện làm ăn đều ký kết thành công trên bàn ăn, kỳ thực cũng không có gì là kỳ lạ cả.

"Hứa tổng mời đi bên này."

Đối phương mời Minh Thù cùng rời khỏi phòng họp.

"Lạc tổng."

"Lạc tổng."

Phía trước vang lên giọng nói nghiêm túc, Lạc Xuyên bị người vây quanh hình tượng của hắn hầu như không thay đổi gì, vẫn là bộ dạng tùy tiện thoải mái kia.

Âu phục bị hắn hành hạ như thế, nếu không có khuôn mặt đẹp trai hẳn chính là một thanh niên lôi thôi.

Ánh mắt Lạc Xuyên quét qua hắn chợt dừng chân lại, nhướng mày hỏi: "Mọi người đi đâu vậy?"

Người đứng gần lên tiếng nhỏ giọng trả lời hai câu.

"Vừa hay tôi cũng chưa ăn cơm, cùng đi chứ."

Lạc Xuyên nhìn Minh Thù phía sau: "Hứa tổng không ngại chứ?"

Minh Thù nở một nụ cười: "Ngại."

Nhiều người như vậy thì bớt đi một miếng ăn, trẫm đương nhiên là ngại rồi.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 582: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (5)

Hiển nhiên Minh Thù có ngại cũng vô ích, công ty ký hợp đồng với cô là của Lạc Xuyên nên cuối cùng vẫn là thêm Lạc Xuyên đi cùng.

Có Lạc Xuyên xuất hiện, những người còn lại chỉ cố gắng giảm tối thiểu cảm giác tồn tại, đáng lẽ lúc đầu lần ký hợp đồng này là Lạc Xuyên tới nhưng Lạc Xuyên nói hắn không rảnh, bọn họ chỉ có thể đi thay.

Ngay từ đầu bọn họ vào phòng họp còn có chút lo sợ không yên, sợ Minh Thù truy cứu trách nhiệm, hết lần này tới lần khác bọn họ không để ý gì đến họ tuyệt không quan tâm người tới là ai.

Khó khăn lắm mới thở phào lúc này Lạc Xuyên lại xuất hiện.

Lạc Xuyên và Minh Thù ngồi ở phía trên: "Chưa tự giới thiệu tôi là Lạc Xuyên, Lạc trong rơi rớt, Xuyên trong sông núi."

Minh Thù liếc hắn một cái, sau đó nhìn chằm chằm trên bàn đồ ăn.

Lạc Xuyên: "..."

Lạc Xuyên bắt chuyện người mang thức ăn lên, đợi các món ăn được mang lên cái bàn trống rỗng lập tức được lấp đầy, cả phòng đều là mùi thức ăn.

"Hứa tổng, uống một chén?" Lạc Xuyên tự mình rót cho Minh

Thù một ly rượu vang.

Minh Thù cầm chiếc đũa gắp thức ăn: "Ăn cơm uống rượu gì chứ, Lạc tổng tự mình uống đi."

Mọi người: "..."

Xong rồi, tiểu ác ma bị người khác dỗi rồi.

Thư ký: "..."

Không muốn nói chuyện, muốn giữ im lặng.

Lạc Xuyên ngược lại không tức giận, hắn cười nhẹ một tiếng tay khoát lên ghế Minh Thù, nhìn cô gật gật: "Hứa tổng, cô nói với người hợp tác như vậy, có phải có chút không đáng yêu hay không?"

"Hợp đồng chưa ký mà." Minh Thù mỉm cười: "Lạc tổng suy nghĩ nhiều rồi."

"Hứa tổng không muốn ký sao?" Lạc Xuyên nói cao giọng.

[Nhiệm vụ nhánh: Thu hoạch giá trị thù hận của Lạc Xuyên.]

Giờ phát nhiệm vụ đều phát kịp thời như thế sao?

Hài Hòa Hiệu ngươi tiến bộ lắm!

[Cám ơn khích lệ, ký chủ cố gắng lên.]

Minh Thù nghiêng đầu, tỉ mỉ quan sát Lạc Xuyên vài lần.

Lạc Xuyên hào phóng để cô quan sát.

Minh Thù thu ánh mắt lại nhai nhai thức ăn trong miệng, nuốt xuống rồi mới nói: "Tôi suy nghĩ kỹ một chút, ăn xong bữa cơm này chúng ta giải tán thôi."

Ý ngầm chính là không ký.

Lạc Xuyên nghe vậy không những không kinh ngạc, ngược lại còn khen cô một cách kỳ lạ: "Hứa tổng rất quyết đoán."

Mọi người: "..."

Lạc tổng không nói được hai câu sao? Thực sự không ký sao? Lạc tổng tỉnh lại đi chứ!

Lạc Xuyên không có chút ý thương lượng nào.

Mọi người rất tuyệt vọng, hay lắm ăn một bữa cơm liền phá hợp đồng sắp về tay mất rồi.

Thư ký cũng không biết nói gì, bọn họ bàn bạc hợp đồng này đã sắp nửa tháng, Hứa tổng nói không ký là không ký, trở về làm thế nào ăn nói với đám người ở công ty?

Hứa tổng đừng tùy hứng chứ!

Minh Thù và Lạc Xuyên cơm nước xong liền tạm biệt ai về nhà nấy.

"Hứa tổng bảo trọng."

"Lạc tổng cũng bảo trọng."

Hai người đứng ở bên ngoài quán rượu ngầm liếc nhau đầy thâm ý, sau đó đồng thời xoay người lên xe.

Còn trên đường trở về hai bên đều chịu sự truy hỏi của cấp dưới.

"Hứa tổng, người của công ty lúc đầu... Bây giờ không ký được hợp đồng này, bọn họ càng có lý do nhằm vào cô hay tôi liên lạc lại với bọn họ, trở về ký hợp đồng này đi."

Minh Thù rất cứng rắn: "Không ký."

Thư ký vò đầu bứt tóc thắc mắc: "Tại sao vậy?"

Minh Thù mỉm cười: "Nhìn hắn khó chịu."

Thư ký: "..."

Bên kia cũng là cảnh tượng như vậy.

"Lạc tổng, dự án này chúng tôi đã bàn bạc qua, có Bắc Thần dựa lưng vào Hứa gia rất đáng để hợp tác. Giờ liên lạc lại với bọn họ, hẳn là còn có thể ký hợp đồng."

"Không ký."

"Tại sao vậy!"

Lạc tổng nhìn người hỏi mỉm cười: "Cô ta sẽ nhanh chóng phá sản."

"..."

"Phong Quang Vô Hạn" vốn là của kịch bản Bắc Thần, nhưng diễn viên chính ngoại trừ nghệ sĩ Bắc Thần cũng có những công ty giải trí khác.

Cuối cùng vài nhân vật được chỉ định, chính là khởi động quay chính thức trở thành bộ phim của năm, Minh Thù là tổng tài cũng cần dự buổi lễ nghi thức mở máy.

Thư ký sợ Minh Thù làm hỏng chuyện nên theo sát toàn bộ hành trình.

Minh Thù gặp qua diễn viên chính ở lại trong phòng nghỉ ngơi chờ nghi thức mở máy, thư ký nhìn cô vài lần, nghe điện thoại cũng không dám rời khỏi phòng nghỉ.

Minh Thù khẽ động, thư ký lại khẩn trương: "Hứa tổng, có có cần gì không?"

"Đi vệ sinh." Minh Thù bỏ hạt đậu vào miệng: "Cô giúp tôi đi được sao?"

Thư ký xấu hổ: "Tôi dẫn Hứa tổng đi."

"Sao cô theo tôi như theo tội phạm vậy?"

Thư ký khóc không ra nước mắt.

Tôi cũng không muốn mà! Cô xem chuyện gần đây cô làm ở trong công ty xem, đám người kia đều muốn giết cô, tôi có thể làm sao đây.

Thư ký đưa Minh Thù đi vào phòng vệ sinh, mới vừa bước vào chợt nghe "bốp" một tiếng.

"Hạ Liên, biết xấu hổ chút đi."

Ở cửa phòng rửa tay, Hạ Liên và một cô gái xinh đẹp đứng đối diện nhau, đánh người chắc là cô gái xinh đẹp kia, phong thái nhân vật chính sáng chói.

Cô gái thấy có người tiến đến sắc mặt hơi hoảng hốt, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh lại, căng thẳng nhìn Minh Thù gật đầu chào hỏi: "Hứa tổng."

Hạ Liên vốn muốn ra tay trả đũa nhưng vì Minh Thù đột nhiên tiến đến, cô không tiện ra tay mà chỉ có thể nhịn.

Minh Thù lướt qua người hai người, vô cùng tâm lý nói với cô gái kia: "Đánh đủ chưa? Chưa đánh đủ, tôi giúp cô thông khí."

Cô gái: "..." Sao?

"Hứa tổng." Thư ký tiến nhanh đến kéo Minh Thù: "Lễ khai máy sắp bắt đầu, không được đến muộn."

Ân oán giữa giới nghệ sĩ, Hứa tổng làm gì phải nhúng tay vào.

Cô gái kia hơi ngơ ngác theo ám chỉ của thư ký, cô mau rời khỏi nơi đây.

Hạ Liên ôm mặt chất vấn: "Hứa Bắc tôi đắc tội với cô ở đâu?"

Hạ Liên cũng là tiểu thư nhà giàu, đối mặt cùng Minh Thù bằng tuổi mình cô gọi thẳng tên cũng không coi là mất lịch sự.

"Chuyện lần trước cô đã quên sao?" Minh Thù nheo mắt: "Tôi không ngại giúp cô nhớ lại một chút, cô làm tôi xấu mặt như vậy có nhớ hay không?"

Lúc đó lễ phục Hứa Bắc mặc đột nhiên xảy ra vấn đề, thiếu chút nữa trần truồng trước mặt mọi người.

Tuy là cuối cùng không như vậy, nhưng là lúc đó báo chí đưa tin rất nhiều về chuyện ăn mặc của cô, cô là chủ đề nóng liên tiếp mấy ngày.

Hạ Liên giật giật da đầu, cô ta làm sao biết được? Sự kiện kia đều đã qua lâu như vậy.

"Cô nói bữa tiệc rượu gì, có liên quan gì với tôi đâu?"

Khuôn mặt Hạ Liên vô tội: "Tôi cũng không chạm qua lễ phục cô, không có chứng cứ cô đừng việc xấu gì cũng đều đổ lên người tôi."

Minh Thù nhún vai, cười yếu ớt đi về bên kia: "Cô không thừa nhận cũng không sao, dù sao tôi cảm thấy đúng như vậy là vậy được rồi."

"..."

Cô đây là biết hay là không biết?

Đáy lòng Hạ Liên cảm thấy hơi khó hiểu rõ được.

"Cô làm cái gì..." Hạ Liên nhíu mày, thân thể không tự chủ được lui về phía sau.

Người ở sau mi mắt cong lên ý cười: "Đánh cô."

Ở đây không có ai, đánh người... Không phải, cơ hội tốt để kéo thù hận không thể bỏ qua.

"Hứa Bắc cô điên rồi, cô đừng tới đây tới nữa tôi gọi người đấy."

Hạ Liên tiếp tục lui về phía sau, cô cũng không muốn lui, cũng không biết vì sao đối diện với Hứa Bắc, cô ta cảm thấy có chút chột dạ yếu đuối.

Sàn nhà phòng vệ sinh mới vừa được lau dọn nên hơi ẩm ướt, Hạ Liên mang giày cao gót không đứng vững, "bạch" một tiếng ngã trên mặt đất, tư thế vô cùng khó coi.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 583: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (6)

"Không cần hành lễ lớn như thế, coi như cô cầu xin tôi, tôi cũng sẽ không ra tay nhẹ nhàng với cô, cô yên tâm tôi là người có nguyên tắc."

Đầu gối Hạ Liên đau một lúc, đột nhiên lại nghe Minh Thù nói một câu như vậy sắc mặt chớp mắt đã tái nhợt.

Ai muốn cầu xin cô ta!

Tự tin của cô ta ở đâu ra!

Hạ Liên ngẩng đầu, cắn răng nói: "Hứa Bắc cô đừng quá đáng."

Cô ta mặc dù là tổng giám đốc của giải trí Bắc Thần, nhưng nói cho cùng thân phận của các cô cũng không khác mấy.

"Giận rồi sao? Giận là được rồi, càng giận càng xinh đẹp giận thêm chút đi." Minh Thù bắt đầu vén tay áo.

Thư ký thấy tư thế chuẩn bị đánh người của tổng giám đốc nhà mình muốn lên kéo cô lại, nhưng bị Minh Thù cười híp mắt nhìn thư ký liền nhụt chí.

Tận mắt nhìn quá trình tổng giám đốc nhà mình đánh Hạ Liên.

Đánh xong người, Minh Thù đi khỏi nhà vệ sinh mới hỏi thư ký: "Hạ Liên làm cái gì ở chỗ này?"

Khóe miệng Thư ký giật một cái: "Cô Hạ Liên là nữ phụ thứ ba của bộ phim này."

Cái gì cô cũng không biết đã đánh người rồi sao?

Giờ cô muốn trở về chuẩn bị tốt quan hệ xã hội, miễn cho Hạ Liên tố cáo các cô.

"Người nào chọn?"

Thư ký giờ còn không biết tổng tài nhà mình khó chịu với Hạ Liên, vậy chức thư ký này của cô cũng đừng làm nữa.

"Đạo diễn đích thân chọn."

Thư ký nói: "Đạo diễn không phải người Bắc Thần chúng ta, ông ta muốn thêm người, chúng tôi cũng không thể không nể mặt mũi."

Minh Thù vô cùng hào phóng: "Vậy đổi đạo diễn đi."

Khóe miệng Thư ký giật một cái, khuyên bảo tận tình: "Hứa tổng, đạo diễn bộ phim này là người lão luyện trong nghề, không thể đổi."

Cô ấy cho rằng ông ta là người bình thường sao?

Bộ phim này có thể mời được nhiều người nổi tiếng như vậy đều chẳng phải là nhờ có đạo diễn hay sao, đổi đạo diễn bộ phim này cũng đi tong.

Chúng ta chỉ tới tham gia buổi lễ khai máy, tham gia xong đi liền.

Hứa tổng đừng tìm đường chết.

[Ký chủ, cô có thể tìm một lời đồn xấu hợp tình hợp lý đá Hạ Liên ra.] Hài Hòa Hiệu không có nghĩ ý xấu không nhịn được.

Minh Thù cười "ha hả", không có xem giới thiệu của người ta rồi, Hạ Liên ở thế giới này là người trong sạch ngoại trừ không nổi tiếng ra, không có bất kỳ lời đồn xấu nào.

[Không có thì có thể tạo ra mà, tư tưởng ký chủ không hẹp như vậy chứ.]

Minh Thù: "..."

Cô cố gắng vì giá trị thù hận, tư tưởng xấu xa đã có thể so với sông Hoàng Hà rồi.

Trẫm là loại người như vậy sao?

Ngươi bớt giựt dây trẫm đi!

Minh Thù từ chối đề nghị của Hài Hòa Hiệu, nhưng không la hét đòi thay đổi đạo diễn thậm chí là lúc diễn ra lễ khai máy, cô đều yên lặng như gà ăn đồ ăn vặt, không gây sự gì.

Hạ Liên là nữ phụ thứ ba, thế nhưng đạo diễn tự mình chọn người cho nên có ống kính quay về phía cô ta. Đạo diễn giới thiệu xong vài diễn viên chính lại cố ý nói đến Hạ Liên, Hạ Liên mỉm cười tiến lên hai bước.

"Bịch..."

Tiếng tách tách từ máy ảnh không ngừng vang lên.

Minh Thù ngẩng đầu lên từ đống đồ ăn vặt nhìn về phía bên cạnh, Hạ Liên chật vật té ở trên bục, đạo diễn dường như hơi bất mãn nhưng lại ngại gì đó nên không lên tiếng liền chuyển ánh mắt đi.

Minh Thù cũng rất không nể mặt mũi cười ra tiếng: "Phụt..."

Ai làm chuyện này!

Làm tốt lắm.

Trẫm cho cô một trăm lẻ một điểm, nhiều một điểm cũng không quá.

Minh Thù cười thanh thúy, cô cười thành tiếng nên không khí lúc đầu có chút yên lặng bỗng thay đổi, bên cạnh cũng có người cười theo, các phóng viên liền không khách khí chụp ảnh.

Hạ Liên cúi thấp đầu, mái tóc ngăn sự tức giận trong đáy mắt, tay cô ta hơi nắm chặt.

Nữ nhân vật chính tỏ vẻ mặt đau lòng đỡ Hạ Liên dậy, vẫn không quên quan tâm: "Cô Hạ sao không cẩn thận như vậy, bước đi nên nhìn một chút chứ."

Cô bấm chặt vào cánh tay Hạ Liên rồi buông ra, Hạ Liên suýt chút nữa đau đến kêu thành tiếng.

Hạ Liên nhân lúc người phía dưới không thấy cô, trừng mắt có chút hung ác về phía nữ chính.

Nữ chính dường như không thấy được, hạ giọng cảnh cáo: "Hạ Liên, bất kể cô vào bằng cách nào, thế nhưng cô còn dám dụ dỗ Hoắc Đình đừng trách tôi không khách khí. Tôi muốn cô rời khỏi ngay đoàn phim này, tránh nếm mùi đắng cay nhiều hơn."

Hạ Liên hoàn toàn hiểu ra, cô thắc mắc nữ chính này làm sao nhắm vào mình thì ra là bởi vì Hoắc Đình.

Từ sau ngày gặp phải Minh Thù, cô và Hoắc Đình đã gặp mặt mấy lần, hơn nữa Hoắc Đình còn đưa cô tham gia hoạt động, lần đó... Dường như cô ta cũng ở đó.

Hạ Liên đẩy nữ chính ra, cô ta cũng thuận thế tỏ vẻ kinh ngạc thân thể cũng lui về phía sau, biểu cảm trên mặt tự nhiên chuyển biến thành xấu hổ và hơi ấm ức.

Dường như cô có lòng tốt mà không được người ta cảm kích vậy.

Ký giả phía dưới đã được bổ sung thêm vài vở tuồng, cười đến vô cùng thoải mái cứ như chứng kiến sẽ có được tin nóng vào ngày mai vậy.

#Diễn viên phụ tỏ thái độ lúc chụp ảnh chung.#

#Diễn viên phụ ngông cuồng đối đãi với ảnh hậu.#

#Tổng giám đốc mới của Bắc Thần cười nhạo diễn viên phụ.#

Ngày hôm sau Hạ Liên đọc thấy những tin tức này, liền cho người của Hạ gia nghĩ cách dập tắt, bây giờ cô là tiểu thư nhà họ Hạ, có cái gì là không thể dùng tiền giải quyết?

Sau buổi lễ mở máy chính là bắt đầu quay phim, Hạ Liên mặc dù là nữ phụ thứ ba nhưng vai diễn cũng không thể thiếu, cho nên ở suốt với đoàn phim.

Minh Thù làm một tổng giám đốc bị mất quyền lực, rãnh rỗi không có việc gì làm liền đi đến đoàn phim xem Hạ Liên đóng.

Hạ Liên mỗi lần đóng chung cảnh với nữ chính đều sẽ bị ngược đãi rất thảm, Minh Thù còn ở bên cạnh trợ giúp khiến Hạ Liên tức giận rất nhiều.

"Hứa tổng, cô rất rảnh sao?"

Đạo diễn bên cạnh nhìn tổng tài đang ăn kem, nhịn không được lên tiếng.

Tổng giám đốc Minh Thù: "Rảnh mà."

Đạo diễn: "..."

Công ty cô phá sản rồi sao?

"Chuyện gì vậy?" Đạo diễn đột nhiên la lớn một tiếng.

Bên kia Hạ Liên ngồi dưới đất, ôm đầu máu chảy xuống theo tay mà nữ chính kia lại hơi luống cuống nhìn mọi người: "Tôi không dùng sức."

Trong phim, Hạ Liên sẽ bị đẩy ngã đụng vào cái bàn nhưng tuyệt đối không phải như thật.

Hạ Liên được mọi người đỡ dậy, máu làm sao cũng không ngừng được.

Đạo diễn cũng không quan tâm tới chuyện gì xảy ra, nhanh chóng để cho người đưa Hạ Liên đi bệnh viện.

Gần đây Hạ Liên nịnh ngọt được nhiều nhân viên đoàn phim, bình thường lúc Hạ Liên bị nhắm vào cô cũng cố ý để cho nhân viên hậu cần nhìn thấy, lúc này dĩ nhiên có không ít người dùng ánh mắt khiển trách nữ chính.

Trong lòng nữ chính tràn đầy phiền muộn, cô cơ bản là không dùng sức là Hạ Liên tự biên tự diễn.

"Tôi..."

"Quay nam chính trước." Hạ Liên mặc dù là đạo diễn đưa vào, nhưng đạo diễn cũng không đối đãi đặc biệt gì với Hạ Liên.

Lúc này Hạ Liên bị thương, đạo diễn cũng chỉ hỏi hai câu sau đó lại bắt đầu gọi nhân viên hậu cần.

Nữ chính trong cơn tức giận từ bên kia qua đây, Minh Thù gác chéo chân lúc cô ta đi qua liền lên tiếng: "Bảo người quản lý của cô chuẩn bị sẵn sàng đi, Hạ Liên muốn bắt đầu hại cô rồi đấy."

Nữ chính không hiểu nhìn về phía Minh Thù.

Minh Thù mỉm cười: "Không cần cám ơn."

Nữ chính: "..."

Đạo diễn bên kia hò hét một lúc xong trở lại trước máy quay, Minh Thù ăn xong kem chuẩn bị rời đi, đạo diễn bên kia vừa mới cúp điện thoại thấy cô muốn đi vội vàng tiễn cô ra ngoài.

Cuối cùng cũng đi rồi.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 584: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (7)

Minh Thù mới vừa đi ra khỏi trường quay, điện thoại của Phương Thất liền gọi đến: "Hứa tổng, làm phiền cậu chuyện này."

"Chuyện tốt hay là chuyện xấu?"

Minh Thù đi qua xe bên kia: "Chuyện xấu thì thôi đi, chuyện tốt nói nghe tôi suy nghĩ thử xem sao."

"Làm sao có thể để Hứa tổng làm chuyện xấu, lúc tôi và Dương Dương ở bên ngoài Hứa tổng giúp tôi đón một người được không?"

Phương Thất ở bên kia nịnh hót nói: "Rất đơn giản có phải hay không Hứa tổng?”

"Có vẻ tôi rất rảnh rỗi?"

"Lúc nãy tôi nhìn danh sách bạn bè, thấy cậu đang ở đoàn phim ăn kem." Đây không phải là rất rảnh rỗi ư?

"..."

Minh Thù nhanh miệng báo thù lao: "Ba cái đùi gà."

Phương Thất: "..."

Một tổng giám đốc như cô còn thiếu ba cái đùi gà hay sao?

Minh Thù ngửa đầu coi bốn chữ lớn "Bệnh viện tâm thần", cảm giác ba cái đùi gà có phần hơi ít đáng lẽ phải là mười cái mới đúng chứ?

Minh Thù đẩy con thú nhỏ trên điện thoại ra gọi điện thoại cho Phương Thất, bắt đầu trả giá.

Phương Thất cố gắng thuyết phục việc Minh Thù trả giá đùi gà: "Hứa tổng, cậu trước đây không phải như thế, trước đây cậu là một người cực kỳ nhiệt tình tại sao hiện tại lại thành ra như thế này!"

"Hiện tại tôi muốn rời khỏi những người ngốc nghếch nhiều tiền."

Minh Thù kiên định nói: "Thêm hay không, không thêm thì tôi đi đây cậu tự đón tiếp."

"Thêm thêm, ta thêm."

Phương Thất bội phục sát đất Minh Thù, vì vài cái đùi gà mà cô có thể làm ra việc này.

Được mấy cái đùi gà của Phương Thất, Minh Thù lái xe vào bệnh viện tâm thần, thú nhỏ kế bên ghế lái lộn một vòng nhìn Minh Thù sau khi xuống xe liền đâm đầu vào đồ ăn vặt.

Minh Thù quay đầu, nhìn xuyên qua tấm cửa thủy tinh xem nó, thú nhỏ lập tức đem hết đồ ăn vặt thu vào không gian.

"Này."

Minh Thù mở cửa xe, thú nhỏ nhảy một cái vào chỗ ngồi dưới.

"Là Hứa tiểu thư phải không?"

Minh Thù sờ cổ một cái đóng cửa xe lại, xoay người nhìn người đang đi về phía mình mỉm cười.

Chủ nhiệm đã nhận cuộc điện thoại của Phương Thất, đang chờ cô.

"Cảm xúc của bệnh nhân vẫn còn có chút không ổn định, sau khi trở về các ngươi không nên chọc giận hắn."

Chủ nhiệm thấp giọng nói với Minh Thù, thỉnh thoảng đi qua vài nơi có bệnh nhân mặc đồng phục.

Chủ nhiệm dẫn Minh Thù tới một căn phòng bệnh: "Chính là chỗ này, tôi giúp cô làm thủ tục xuất viện cô vào trước đi."

Minh Thù nhìn chủ nhiệm rời khỏi, cô mở cửa phòng liếc nhìn một cái.

Phòng bệnh sạch sẽ sáng sủa, chăn trên giường xếp ngay ngắn, đồ dùng cũng sắp xếp vô cùng gọn gàng nhưng lại không thấy một bóng người.

"Cô tới đón tôi?"

Giọng nói từ sau cửa vang lên, Minh Thù đưa nửa người nhìn vào cửa sau.

Một thiếu niên đang mặc quần áo thể thao đứng sát tường, chân phải cũng dựa vào tường, chân trái để phía trước hai tay để trước ngực, cằm hơi nhếch lên trông vô cùng đẹp trai. Nhưng ngay lúc Minh Thù nhìn qua, hắn nhếch miệng cười lộ ra cái răng khểnh.

Trong đôi mắt phảng phất long lanh, có chút chói mắt.

Thiếu niên thả tay xuống, kéo cửa ra: "Tôi đã chờ cô một giờ, cô đi bộ tới hay sao? Chậm như vậy, tôi sắp ngủ đến nơi rồi."

"Vào đây, tôi cũng không bắt nạt cô.”

"Cậu nhìn cái gì?"

Minh Thù không đi vào, thiếu niên vẫn giữ vững khoảng cách nhất định: "Xe ở bên ngoài, đi thôi."

Vội vàng đem giấy chứng nhận của căn bệnh này đi đổi lấy đùi gà.

Thiếu niên mời Minh Thù: "Cô không vào xem hay sao?"

Minh Thù: "..."

Phòng bệnh không phải đều giống nhau hay sao có gì để nhìn, có đẹp bằng đồ ăn không? Không xem không xem.

Chủ nhiệm đúng lúc này trở về cần chữ ký của Minh Thù, Minh Thù một bên ký một bên hỏi: "Cô xác định hắn hết bệnh?"

"Kết quả kiểm tra ở đây."

Chủ nhiệm đưa một trang giấy cho Minh Thù: "Căn cứ kết quả biểu hiện, cậu Lục đúng là không còn vấn đề gì."

"Tôi vẫn cảm thấy cậu ta cần trị liệu, cô có cần kiểm tra cẩn thận lại lần nữa hay không?"

Chủ nhiệm lúng túng cười cười: "Đây là kết quả cả một quá trình, cái gì cũng nên từ từ đối với họ chúng ta phải cần kiên nhẫn."

Minh Thù: "..." Ha ha.

Ký tên xong, chủ nhiệm tiễn Minh Thù và cậu thiếu niên về.

Thiếu niên ngồi trên xe, tò mò quan sát bốn phía: "Cô tên gì? Chúng ta đi đâu? Cái này là cái gì? Cô và Phương Thất thân lắm sao? Tại sao anh ta lại kêu cô đón tôi, hai người có mối quan hệ như thế nào? Đây là phim điện ảnh mới nhất phải không?"

Từ lúc lên xe đến khi đi được một đoạn, người thiếu niên vẫn không ngừng đặt ra những câu hỏi.

Dương Dương, nơi này có đồng loại của cô!

Minh Thù hận không thể cầm đồ ăn vặt chặn kịp cái miệng của hắn, nhưng cuối cùng vì đồ ăn vặt nên buông tha quyết định này.

"Dừng xe, dừng xe."

Người thiếu niên gần như dán mắt vào cửa sổ, không ngừng kêu Minh Thù ngừng xe.

Minh Thù không để ý tới hắn, vội vàng đem cái giấy chứng nhận đưa đến nơi đã định sẵn.

Đổi hết đùi gà trẫm sẽ đi.

Không thể trêu vào, không thể trêu vào, không thể trêu vào.

"Ngừng xe, tôi muốn xuống xe, cô không nghe thấy tôi nói chuyện sao? Tai của cô có vấn đề à? Vì sao không nghe ta nói, dừng xe dừng xe."

Minh Thù mỉm cười: "Nhiệm vụ của tôi là đưa anh trở về, không có nhiệm vụ ngừng xe giữa đường."

Thiếu niên nhíu mày, đột nhiên anh ta tháo dây an toàn ra, cửa xe không thể mở nhưng cửa sổ xe có thể mở ra, anh ta nhoài người về phía cửa sổ.

Những chiếc xe đằng sau điên cuồng ấn còi, một chiếc xe từ bên cạnh chạy ra xém nữa đã đánh người thiếu niên.

Minh Thù kinh hoàng nhíu chân mày, lôi hắn quay lại: "Muốn chết à?"

Thiếu niên ồn ào quát: "Dừng xe dừng xe, tôi muốn xuống xe."

Minh Thù nhìn anh ta vài cái, nhịn một chút liền tìm một chỗ đậu xe dừng lại, mới vừa dừng hắn đã đẩy cửa xe ra nhanh như chớp chạy về phía quảng trường rộng lớn.

Tên này chạy thật nhanh, Minh Thù vừa đóng cửa đã không thấy bóng dáng của hắn.

Cô nhìn những quán ăn xung quanh, quyết định sau khi ăn no mới đi kiếm hắn.

Tìm không được?

Tìm không được thì báo cảnh sát.

Trong lúc ăn đồ, Minh Thù hỏi Phương Thất tên bệnh xà tinh đó là ai, có vẻ bên Phương Thất rất ồn ào nhưng ngay khi nghe cô hỏi câu này anh ta kinh ngạc mà quát ầm lên.

"Lục Chước đó! Hứa tổng à, đầu cô không có vấn đề sao? Lục Chước mà cô cũng không biết à, anh ta là diễn viên thuộc công ty cô đó, một năm trước cực kỳ nổi tiếng."

Minh Thù: "..."

Đầu của cô loạn hết cả lên, không có từ then chốt làm sao cô biết được.

Lục Chước.

Tên này ba năm trước vô tình gặp may, tác phẩm không có nhiều nhưng mỗi bộ đều được mọi người đón nhận được xem như là kinh điển, làm cho hắn nhận được không ít giải thưởng.

Mà bản thân Lục Chước, người giang hồ xưng "Đừng cười tổng giám đốc bá đạo, hãy cười em trai nhà bên". Thế nhưng một năm trước, tên tuổi Lục chước đột nhiên tiêu tan không để lại dấu vết. Trong làng giải trí này, người cũ không nhắc người mới không biết, không có tác phẩm mới độ chú ý bị giảm thiểu, rất nhanh thì bị người khác lẳng lặng thay thế.

Hiện tại tên Lục Chước này cũng chỉ có được những lời hỏi thăm của người hâm mộ rằng anh ta đang làm gì, có còn đóng phim hay không.

Minh Thù hỏi thư ký, cuối cùng cũng xác định Lục Chước đúng là người của Bắc Thần, hơn nữa hợp đồng còn có hai năm mới hết kỳ hạn.

Thư ký nói, trong một năm này là vì nguyên nhân của Lục Chước.

Minh Thù nghĩ đến việc vừa đón anh ta từ bệnh viện tâm thần trở về không phải là nguyên nhân của mình.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 585: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (8)

Minh Thù đi một vòng ở trên quảng trường, cuối cùng tại khoảng sân rộng bên cạnh một cửa tiệm nhìn thấy hắn. Cửa hàng đóng kín cửa, trên cửa dùng sơn phun đầy chữ, trên tường bên cạnh dán một tấm áp phích rất lớn.

Áp phích cũ kỹ cũng chưa bị rách hết, vẫn còn có thể nhìn thấy người trong hình được.

Là một tấm áp phích tuyên truyền.

Thiếu niên cười đầy nhiệt tình, phía sau là bãi cát biển xanh bầu trời xanh thẳm, ánh mặt trời chiếu xuống phảng phất đến cạnh biển.

Tấm áp phích này có lẽ được dán vào một năm trước, lúc đó quảng trường vẫn còn đang thi công.

Cho nên vị trí này là vị trí tốt nhất để quảng cáo, nhưng hiện nay mọi chỗ gần đây đều bị di dời cũng không ai tốn tiền để quảng cáo ở vị trí này, cho nên tấm áp phích này một năm trước đến nay vẫn còn ở đó.

Lục Chước quay đầu cười, lộ cái răng khểnh thấy thế nào cũng đáng yêu: "Có phải rất đẹp hay không?"

Minh Thù lấy một cái mũ đội lên đầu Lục Chước, cắn ống hút nói: "Cũng tàm tạm."

Lục Chước có chút không cao hứng, đỡ mũ phản bác nói: "Tàm tạm là sao, cô không cảm thấy tôi rất đẹp trai sao? Cô biết nhìn người không vậy?"

Minh Thù ác liệt cười: "Hết thời rồi."

Lục Chước đột nhiên thay đổi, trong ba giây sau rên lên một tiếng xoay người rời đi.

Trên đường trở về đột nhiên Lục Chước yên tĩnh lại, giống như trước câu nói kia không phải là hắn.

Minh Thù dựa theo địa chỉ Phương Thất cho đưa Lục Chước đến.

Đây là một căn biệt thự nhỏ, bảo vệ khu vực cũng không biết đã thay đổi bao nhiêu lần. Hỏi hắn mật khẩu là bao nhiêu, hắn cũng không nhớ nên người ta không cho hắn vào.

"Tôi đã một năm không trở về làm sao có thể nhớ được, tôi cũng không phải là chuyên gia mật mã với lại trước đây đều là trợ lý làm cho tôi, tôi đâu cần phải nhớ."

Minh Thù chống nạnh: "Đây không phải nhà anh sao?"

Không phải mật khẩu của nhà mình là những dãy số thân thuộc với mình hay sao?

"Không phải."

"..."

"Anh là do tôi đưa đến tôi đây rất bận, anh tự mình nghĩ biện pháp đi tôi về trước đây." Minh Thù phất tay với tên bệnh xà tinh, cô phải về ăn đồ để bù lại tinh thần mới được.

"Cô không thể đi."

Lục Chước bắt Minh Thù lại: "Cô đi thì tôi biết phải làm sao, lẽ nào cô muốn tôi ngủ ngoài đường hay sao? Người hâm mộ thấy thì tôi biết phải làm thế nào, tôi không muốn."

Minh Thù mỉm cười bỏ tay hắn ra nói: "Yên tâm đi, anh hết thời một năm rồi, người bình thường không nhận ra anh được đâu."

Lục Chước càng bắt càng chặt: "Người hâm mộ tôi nhiều như vậy, làm sao cô biết không có ai nhận ra tôi, lỡ có người bắt cóc tôi thì sao? Cô không thể để tôi một mình ở đây, nếu tôi chết rồi cô sẽ chịu trách nhiệm đó."

Minh Thù: "..."

Tên bệnh xà tinh này phải đi khám lại thôi.

Minh Thù trở lại công ty, thư ký thấy phía sau cô còn có một người có chút kỳ quái liền đi lên, hạ giọng hỏi: "Hứa tổng, đây là quy tắc ngầm mà cô đem từ trường quay về hay sao?"

Minh Thù liếc mắt nhìn thư ký, thư ký bày ra bộ mặt mỉm cười lịch sự.

Cô thư ký này quả thật có tiền đồ.

Quy tắc ngầm cũng nghĩ ra được.

Không phải thư ký nghĩ nhiều, mà vì đám người có tiền bây giờ đều thích chơi như vậy, người này hôm nay đi với minh tinh này mai lại đi nói xấu với minh tinh khác.

Hứa tổng cũng là người có tiền, muốn chơi quy tắc ngầm với người này cũng không có gì là kỳ lạ.

Lục Chước không xa lạ với công ty, thế nhưng một năm không tới vẫn còn có chút thay đổi, mới vừa vào tới có chút rụt rè nhưng khi thư ký và Minh Thù nói những lời này Lục Chước đã quen dần.

"Cô là tổng giám đốc công ty à, trước đây không phải là cô, cô mới đến à?"

"Tôi nhớ trước đây áp phích đều là do tôi treo, đây là ai? Người mới à?"

"Tại sao cái giá sách này lại để ở đây, trước đây cái đó cũng không phải để ở đây, tại sao cái này lại xấu như thế này?"

"Ồ, đó là người đại diện của tôi."

Chỉ thấy một gã đeo kính đứng trước mặt, hắn đi theo phía sau một anh chàng thư sinh trắng trẻo, có vẻ gã đeo kính đã thấy Minh Thù ba người bọn họ, vốn hắn không muốn qua đây nhưng khi nhìn thấy Lục Chước, bước chân hắn liền đổi hướng đi về phía bọn họ.

Gã đeo kính đến nhưng vẫn không chắc chắn hỏi: "Lục Chước?"

Lục Chước kêu một tiếng: "Anh Đoạn."

Gã đeo kính mày nhíu lại quay đầu nhìn về phía Minh Thù, giọng nói rất kích động hỏi: "Tại sao Hứa tổng lại đem hắn về?"

Giọng điệu này không biết còn tưởng rằng hắn mới là tổng giám đốc.

Tên Đoạn này là người đại diện của công ty, bởi vì từng nâng qua ảnh đế cho nên lời nói cũng rất có uy quyền.

Bình thường hắn không bao giờ để tâm đến vị tổng giám đốc quần áo lụa là Minh Thù này.

"Tôi mang con quái vật này trở về không liên quan tới anh." Minh Thù nhẹ nhàng trả lời.

"Sau này vẫn là anh Đoạn làm việc với tôi phải không? Hợp đồng của tôi vẫn chưa hết hạn." Lục Chước chen vào nói.

Anh Đoạn liếc một cái, không quan tâm đến hắn ta.

"Hứa tổng, cô biết anh ta..." Anh Đoạn dừng một chút đi về phía trước hai bước, hạ giọng hỏi: "Cô không biết anh ta có bệnh sao?"

"Có bệnh cũng không uống thuốc của nhà anh, anh chán nản như vậy làm gì?" Minh Thù nghiêng đầu cười.

"Hứa tổng, tôi suy nghĩ cho công ty." Anh Đoạn càng không vui nói: "Nếu hắn xảy ra vấn đề gì không phải do chúng ta lại dọn dẹp hay sao?"

"Cũng không phiền đến anh Đoạn rồi." Minh Thù mỉm cười: "Làm cho bộ phận nhân viên..."

"Hứa tổng." Thư ký cắt đứt lời Minh Thù, nháy mắt với anh Đoạn kêu hắn đi nhanh lên nếu không tổng giám đốc sẽ sa thải hắn.

Anh Đoạn mặt hơi biến sắc, gần đây hắn nghe không ít tin đồn của công ty, chắc hẳn cô không xem công ty này là nhà của cô.

Anh ta nhanh chân đem tên thiếu niên da trắng kia đi, nhanh chóng rút lui.

Dựa vào năng lực của hắn tùy tiện đến công ty nào đều có thể có được đãi ngộ rất tốt, nhưng địa vị của hắn tại Bắc Thần thì không phải công ty nào cũng có thể so sánh.

"Hứa tổng, cô đừng hở một chút là sa thải người khác, trong tay những người này đều nắm không ít người tài."

Thư ký đợi Anh Đoạn đi mới dỗ dành Minh Thù: "Cô cũng nên suy nghĩ cho công ty một chút."

"Tôi dùng tiền mời anh ta tới là để cho anh ta có ý kiến với quyết định của tôi hay sao, tôi mời nhân viên hay là mời ông bà tôi vậy?"

Giọng nói Minh Thù nhẹ nhàng chậm chạp, khóe miệng mang theo ý cười nghe không ra tức giận nói: "Nếu sau này cô còn cắt đứt lời nói của tôi, đừng trách tôi không nể mặt. Mọi người đừng quên ai là người trả lương cho các người."

Thư ký kinh ngạc nhìn người trước mặt, mặc kệ lúc nào khi gặp người khác cô đều mỉm cười nhưng khi nhìn ai đều không có vẻ lo sợ phập phồng.

Những quyết định của cô đều dựa vào cảm xúc để dặn dò cho người khác.

Đây là lần đầu tiên thư ký nhìn thấy dáng vẻ này của Minh Thù.

Cô dùng giọng nói chuyện rõ ràng vẫn như trước không khác nhau nhiều, mang theo ba phần ý cười có thể khí thế trên người hoàn toàn khác nhau.

"Anh Đoạn không dẫn tôi đi hay sao?"Dường như Lục Chước không cảm thấy không khí có chút bất thường.

"Vậy sau này ai làm việc với tôi?"

"Quỷ làm việc với anh."

Lục Chước: "..."

Minh Thù đi về phòng làm việc của mình, thư ký không dám nói nhiều nữa chậm rãi đi theo sau Minh Thù.

***

[Hài Hòa Hiệu]

Tiểu tiên nữ: Xin hỏi các ngươi thấy con ếch của ta không?

Thiên sứ nhỏ: Cần bỏ phiếu mới có thể quay về đúng không?

Tiểu tiên nữ: (ngượng ngùng) Mọi người đừng thông minh như vậy.

Thiên sứ nhỏ: Haha!

Tiểu tiên nữ: Tôi đồng ý!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 586: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (9)

Minh Thù không có dự định tiếp tục cho Lục Chước nổi tiếng, thế nhưng Lục Chước lại không biết thân biết phận luôn miệng hỏi sau này ai sẽ làm chung với hắn.

Minh Thù ăn mà không được yên tĩnh, tiểu yêu tinh Phương Thất kia sao vẫn còn chưa quay về.

"Khi nào tôi lại được diễn vậy?"

"Anh đang nói chuyện sao?"

"Tại sao cô không nói chuyện từ lúc vào cô đã bắt đầu ăn, đến giờ vẫn chưa no hay sao? Sức ăn của cô nhiều như vậy làm sao có thể giữ được vóc dáng cân đối? Tại sao cô không nói chuyện với tôi, tôi đang nói chuyện với cô đấy?"

Minh Thù nắm cái túi đồ ăn vặt: "Có thể im lặng một chút không?"

Trẫm chỉ muốn im lặng ăn đồ ăn vặt, khó khăn như vậy sao!

"Tại sao lại im lặng, người phải giao tiếp mới có thể có tình cảm."

"Không im lặng tôi sẽ đánh anh." Ai muốn có tình cảm với anh, đồ bệnh xà tinh.

Lục Chước: "..."

Có lẽ là bị "đánh anh" hai chữ này hù dọa cuối cùng Lục Chước cũng im lặng, đứng ở phòng làm việc nhìn qua tấm gương ngắm nhìn những tấm áp phích của người mới.

Thư ký đem hợp đồng của Lục Chước qua cẩn thận để trước mặt Minh Thù, sau đó rời đi tựa như một làn khói.

Lục Chước từ lúc vào nghề đến lúc nổi tiếng đều do một tay Bắc Thần nâng lên. Người đại diện là lúc ấy là Anh Đoạn người giỏi nhất, nguồn hỗ trợ cũng là tốt nhất. Trong tình huống ấy hắn không nổi tiếng thật sự là xấu hổ với trời đất.

Minh Thù lật xem tư liệu xong đóng văn kiện lại, ánh mắt men theo bóng lưng của hắn trong phòng làm việc.

Hắn đứng ở trước cửa thủy tinh chăm chú nhìn áp phích bên ngoài, chớp mắt phảng phất có thể nhìn ra vài phần cô đơn.

[Nhiệm vụ ẩn: Ngôi sao của ngày mai. Đề nghị: Mời ký chủ dùng hết khả năng chèn ép tất cả các công ty giải trí, trở thành bá chủ giới giải trí.]

Minh Thù: "..."

Ngươi thực sự xúi trẫm cạnh tranh xấu xa?

[Ký chủ, như vậy gọi là cạnh tranh xấu xa? Cái này là cạnh tranh bình thường, cô không làm cũng có người làm, phải có một người làm bá chủ giới giải trí, vậy ai làm mà không được? Ký chủ, cô coi như đánh quái thăng cấp, cô chỉ cần làm đại thần cao cấp nhất là được rồi, ký chủ cố gắng lên!]

Hài Hòa Hiệu nói chuyện không biết xấu hổ, xém chút nữa đã làm cho Minh Thù tin.

Trẫm là loại người như vậy sao?

[Có thù hận mới có thể có đồ ăn vặt, ký chủ cô tự chọn đi!] Hài Hòa Hiệu đột nhiên lạnh lẽo hù dọa.

Trẫm chính là loại người như vậy!

Nhiệm vụ này giải thích đơn giản thì chính là làm kẻ thù với toàn bộ giới giải trí.

Chuyện này trẫm nắm trong lòng bàn tay!

Làm kẻ thù của toàn bộ giới giải trí, nghĩ cũng thấy rất kích thích!

Minh Thù gọi điện thoại: "Thông báo một chút cho đám người trong công ty một tiếng nữa sẽ họp."

Thư ký cảm thấy thật kỳ lạ, trước đây muốn cô đồng ý họp, ba dục bốn mời cuối cùng còn phải sử dụng đồ ăn nhưng tại sao ngày hôm nay cô chủ động kêu họp?

Mặt trời mọc ở hướng tây?

Minh Thù cúp điện thoại, lay dưới cái bàn từ dưới đống đồ ăn lấy ra mấy tờ giấy trắng.

Sau một tiếng.

Người cần đến đã đến đủ không cần đến cũng có mặt, dù sao cũng có người không cho tổng giám đốc mặt mũi nhưng Minh Thù cũng không để ý, cầm lấy sấp bản thảo đã cất công chuẩn bị trong một giờ phát ra cho bọn họ.

Mọi người: "..."

Bà nó chứ, hôm nay chưa tỉnh ngủ sao? Tổng giám đốc quần áo lụa là thường ngày sao hôm nay chăm chỉ làm việc như vậy?

"Các bộ phận bắt đầu làm việc, tôi muốn thấy kết quả trong vòng một tuần." Minh Thù thả bản thảo xuống, lấy ra một cái bánh bao cắn một cái, nghỉ một lát liền nói: "Tôi hy vọng sau khi quay về, những tên lấy tiền công ty nhưng không làm việc phải sa thải ngay, nếu để tôi phát hiện thì người phụ trách phải chịu trách nhiệm."

Người phụ trách: "..."

Có người nhấc tay: "Hứa tổng, những lời cô vừa nói không phải quá kỳ lạ hay sao?"

Công ty nổi tiếng nhất trong giới giải trí hiện tại là Chí Thượng, vị tổng giám đốc của bọn họ muốn vượt qua Chí Thượng không phải quá buồn cười hay sao?

Minh Thù chống bàn mỉm cười: "Có bao nhiêu khoa học gia bắt nguồn từ những ý nghĩ kỳ lạ?"

Có người phản bác: "Hai chuyện này không giống nhau."

"Có gì không giống, bọn họ hơn chúng ta một cái đầu hay sao? Mọi người có thể tự tin lên một chút không, nhiệt huyết một chút. Tuy là mọi người lớn tuổi thế nhưng tư tưởng không thể già yếu, có ước mơ mới có tương lai."

Mọi người: "..."

Dạo gần đây vị tổng tài này đi lên lớp học đa cấp nào nghe giảng vậy?

Minh Thù nói xong cắn hai miếng bánh mì, bắt đầu dụ dỗ: "Mọi người làm tốt thăng chức tăng lương cưới vợ gia cảnh tốt đều không thành vấn đề."

Mọi người: "..." Ha ha.

Minh Thù họp xong, mọi người có một cảm giác "bọn nhà giàu muốn gây sự, chúng ta chỉ phụ họa theo" rời khỏi phòng họp.

Lục Chước còn đang nhìn áp phích người khác.

Phương Thất không về được, Minh Thù dặn dò thư ký đặt cho hắn một phòng khách sạn đợi Phương Thất quay về.

Thư ký sắp xếp cho Lục Chước xong xuôi vội vã trở lại công ty, thấy Minh Thù liền hỏi: "Hứa tổng, đọc tin tức chưa?"

"Hứa gia phá sản?"

"Không phải."

"Động đất?"

"Không phải."

"Ngày tận thế?"

"Không phải."

"Vậy cô kích động như vậy làm cái gì?" Minh Thù bình tĩnh mở ra miếng khoai tây chiên, gác chéo run chân vô cùng có quy luật.

Thư ký khóe miệng giật một cái: "Vừa rồi tin Hạ Liên tại đoàn phim bị thương nằm viện đã lên đầu trang, trên đó nói là do cô bày trò."

"À."

Thư ký: "..."

Vừa rồi cô trình bày có vấn đề hay Hứa tổng nghe không rõ?

Hiện tại trên mọi tờ báo đều là tin cô ỷ thế bắt nạt người khác, ngay cả Bắc Thần cũng bị liên lụy.

Minh Thù từ trong đồ ăn vặt lấy ra chiếc máy tính, mở trang báo thì thấy tiêu đề đầu tiên chính là tổng giám đốc Bắc Thần bắt nạt người khác.

Hạ Liên bị bắt nạt lâu như vậy chưa từng đáp trả, hiện tại bộc phát thì chắc hẳn trong tay có không ít chứng cứ. Trong phim trường, Minh Thù giúp qua cô gái kia, cô lại rất thông minh dọn dẹp mọi chuyện sạch sẽ cuối cùng cô lại trở thành chủ mưu.

Bình luận phía dưới nhắm vào Bắc Thần và bản thân cô, thế nhưng mỗi cái đều rất bình thường nhìn không ra là có người giật dây.

"Đám người này mua ở đâu?" Minh Thù ngẩng đầu hỏi thư ký: "Chúng ta cũng mua một cái, cũng rất chuyên nghiệp."

"Hứa tổng." Bây giờ là lúc quan tâm chuyện này sao?

Minh Thù cười một cái: "Lúc cô ta bị thương là đang ở với đạo diễn, liên quan gì đến tôi?"

Thư ký: "Đây chỉ là lời nói một phía của cô, hiện tại trên mạng đều tin rằng cô chủ mưu còn có chứng cứ ngày thường khi cô bắt nạt cô ta. Tuy là đều là chuyện nhỏ không đáng nhắc tới, thế nhưng tổng hợp lại thì đám người trên mạng đều sẽ tin tưởng Hạ Liên. Dù chứng minh được chuyện cô ta bị thương và cô không có liên quan, nhưng danh dự của cô và cả công ty cũng sẽ bị tổn hại."

Thư ký nói xong thấy Minh Thù cúi đầu viết cái gì đó, chân mày cô co giật, bước tới trước ngăn cản: "Hứa tổng, cô không nên nói năng lung tung."

Nhưng mà thư ký vẫn chậm một bước.

Minh Thù đã gửi đi.

Người hâm mộ trong tài khoản của cô không nhiều lắm, ngay cả một chứng thực cũng không có dù sao không phải là minh tinh, nhưng bây giờ tất cả mọi người đều chú ý, cô vừa bình luận đáp trả thì có vô số người trên weibo thấy và chia sẻ.

Hứa Bắc: Cho tôi nói thẳng, mọi người không phục có thể trực tiếp tới tìm tôi nói chuyện, đừng tin lời đồn nhất là những chuyện bịa đặt.

Thư ký: "..."

Cô muốn chết.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 587: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (10)

Cư dân mạng A: Người gì mà bắt nạt người khác còn ăn to nói lớn, còn có mặt mũi không?

Cư dân mạng B: Mặc dù không biết Hạ Liên nhưng nhìn thật đáng thương, bị người khác bắt nạt còn bị người ta khiêu khích, tổng giám đốc Bắc Thần rốt cuộc làm sao trở thành tổng giám đốc được?

Cư dân mạng C: Cô ta là con nhà giàu, suốt ngày ăn chơi! Ỷ thế có ít tiền liền đi bắt nạt người khác.

Cư dân mạng D: Tôi cảm thấy Hứa tổng này rất có cá tính? Chí ít cô dám nói thẳng ra không giống một số người còn cố tình che dấu.

Cư dân mạng E: Đúng là mỗi người một ý! Cá tính cái gì chứ, cô ta chính là ỷ thế hiếp người khác không có giáo dục, là tổng giám đốc thì sao chứ, tổng giám đốc có phẩm chất như vậy sao?

Cư dân mạng F: Tôi cũng thấy cô ta rất được, dám làm dám chịu.

Cư dân mạng G: Tất cả mọi người tỉnh táo một chút, chuyện này bên trong như thế nào chúng ta đều không rõ ràng, ai biết trên kia nói thật hay giả? Không nên theo phong trào.

Những người trên mạng chia làm ba nhóm.

Một nhóm cảm thấy Hạ Liên vô tội, bị kẻ có tiền ỷ thế hiếp người vì cô ta mà bất bình.

Một nhóm khác cho rằng Minh Thù dám làm dám chịu, không giống những người dối trá trong giới giải trí.

Nhóm còn lại là trung lập.

Minh Thù rất nhanh nhận được điện thoại của Dương Dương.

"Bắc Bắc, cậu làm cái gì thế? Muốn chinh phục đa số cư dân mạng sao?"

Minh Thù thâm sâu nói: "Đối nhân xử thế phải có lý tưởng cao xa."

"Bắc Bắc có thể nói tiếng người được không?"

"Tôi muốn trở thành người đứng đầu giới giải trí."

"..."

Cái này với việc cô trở thành người đứng đầu giới giải trí có quan hệ gì?

Dương Dương không hiểu Minh Thù nghĩ cái gì, đừng nói là Dương Dương không hiểu, đám người phụ trách nghe Minh Thù làm màu xong cũng không hiểu lắm.

Không phải nói muốn trở thành người đứng đầu giới giải trí sao? Cô muốn đứng đầu như thế này sao?

Công ty này sớm muộn cũng đóng cửa.

Giải trí Bắc Thần khẩn cấp sử dụng quan hệ công chúng nhưng không có tác dụng gì, weibo của Minh Thù bị đánh giá quá thấp, tuy cũng không thiếu người cảm thấy cô rất ngay thẳng nhưng dù sao cũng là số ít.

Giải trí Chí Thượng tất nhiên cũng không bỏ qua cơ hội này, bắt Minh Thù nói lời xin lỗi nếu không chuyện này bọn họ sẽ truy cứu trách nhiệm đến cùng.

Nhưng tuyên bố này được phát ra không lâu đã bị thu lại, sau đó bình luận trên mạng cũng bắt đầu bị chèn ép trên phạm vi lớn.

"Cô cho người làm như vậy?"

Thư ký lắc đầu, không có Minh Thù đồng ý cô nào dám tự ý làm gì.

"Đi điều tra thử xem." Không biết kẻ nào ngăn cản trẫm kiếm đồ ăn vặt.

"Hứa tổng, giảm độ nóng đối với chúng ta mà nói cũng là chuyện tốt."

"Tốt cái gì tốt, đồ ăn vặt của tôi..." Minh Thù phất tay: "Nhanh đi điều tra."

Thư ký "vâng" một tiếng, nhanh chóng rời khỏi phòng họp.

Bệnh viện.

Trên trán Hạ Liên quấn một vòng băng vải, vẻ mặt bất mãn nhìn người không mời mà tới: "Hoắc tổng, anh tới đây làm gì?"

Hoắc Đình đặt hoa tươi ở bên cạnh: "Em thế nào rồi?"

"Nhờ phúc của Hoắc tổng nên không chết." Hạ Liên liếc mắt nhìn hoa tươi, chỉ là hoa tươi bình thường không có gì đặc biệt.

"Hoắc tổng vẫn là không nên xuất hiện ở đây thì tốt hơn, miễn cho tôi làm vấy bẩn Hoắc tổng."

Bàn tay Hoắc Đình đưa lên xoa đầu Hạ Liên.

"Tức giận ghê vậy."

Hạ Liên tránh khỏi Hoắc Đình, tức giận nói: "Nếu không phải là bị Hoắc tổng theo đuổi, tôi hiện tại cũng không phải ở chỗ này."

Hoắc Đình im lặng vài giây: "Anh đã cho người đè ép dư luận trên mạng, việc bồi thường cho em anh cũng sẽ để trợ lý của anh nói chuyện với em."

Hạ Liên kinh ngạc nhìn về phía Hoắc Đình, dùng toàn lời lẽ chính nghĩa nói: "Hoắc tổng, anh coi tôi là người thế nào? Hạ gia của tôi không thiếu chừng này bồi thường, cái tôi muốn chính là công bằng."

Hoắc Đình tỉnh táo nói: "Chuyện này làm lớn lên đối với em cũng không tốt, nếu như bên kia làm ra hành động gì quá khích, em tổn thất càng nhiều."

Hạ Liên bất ngờ ấm ức: "Vậy tôi nhận không một trận đánh sao?"

Ánh mắt Hoắc Đình nhìn thẳng vào cô đọc nhấn từng chữ rõ ràng, dường như còn mang theo đánh giá cao: "Hạ Liên, em là cô gái thông minh."

Trên mặt Hạ Liên không cam lòng, giống như một cô gái yếu đuối bị cường quyền bắt nạt, cuối cùng đành bày ra bộ dạng bị Hoắc Đình thuyết phục.

Cô vốn là muốn đối phó với cô gái kia, ai biết cuối cùng kinh động tới giải trí Bắc Thần Hứa Bắc, bên phía giải trí Bắc Thần cũng không viết bài giống như bình thường mà làm lớn chuyện lên như vậy.

Gọi điện thoại cho cô ta tìm người, bên kia cũng một mực không tiếp.

Trong lòng cô cũng đã cảm thấy không yên, bây giờ Hoắc Đình cho cô một nấc thang, cô chắc chắn là muốn đi xuống.

Nhưng vì muốn sau này còn quan hệ với Hoắc Đình, cô không thể tiếp nhận bồi thường của Hoắc Đình.

Sau khi Hoắc Đình rời đi, Hạ Liên tiếp tục gọi điện nhưng vẫn như cũ không có ai nghe máy.

Rốt cuộc là ai...

Là muốn đối phó với cô hay là đối phó với giải trí Bắc Thần?

Nếu như là đối phó giải trí Bắc Thần thì tốt, còn nếu như là đối phó với cô...

Hoắc Đình làm việc có chút bí ẩn, bên kia Minh Thù ngày hôm sau mới nhận được tin tức.

Minh Thù tức giận đến nỗi ăn hết mười quả trứng: "Tên Hoắc Đình chết tiệt này, Hạ Liên thế nào cũng đều có lợi, hắn giúp Hạ Liên hẳn là thêm mắm thêm muối đè ép độ hot của tôi xuống làm cái gì?"

Luôn có điêu dân ngăn cản trẫm kiếm đồ ăn vặt.

"Đây là Hoắc Đình bảo vệ cậu còn gì?"

Dương Dương từ nơi khác chạy về nói: "Tốt xấu gì hai người cũng là được hứa gả cho nhau từ bé đúng không? Hẳn là chẳng mấy chốc sẽ đính hôn, Hoắc Đình đây là vì cậu đâu có liên quan gì với Hạ Liên?"

"Hắn với Hạ Liên càng hợp nhau." Minh Thù lại ăn một quả trứng.

Tiểu bạch liên cùng với tổng tài, quá hợp nhau!

Dương Dương khóe miệng giật giật: "Nhưng Hoắc Đình là vị hôn phu tương lai của cậu."

"Không thể nào."

"Cậu không thích hắn ta sao? Hắn nhìn rất đẹp trai hơn nữa trong nhà lại có tiền, cùng với cậu môn đăng hộ đối, cậu sao lại không thích hắn ta chứ, người như Hoắc Đình là tình nhân trong mộng của hàng trăm hàng ngàn thiếu nữ đó."

"Không thích."

Dù hắn là tiền vàng châu báu, trẫm cũng không thích.

Mắt Dương Dương liếc liếc hai vòng, kỳ quái hỏi: "Thế Bắc Bắc thích ai?"

"Tôi..."

"Reng reng reng…"

Điện thoại reo lên cắt đứt cuộc nói chuyện của cô và Dương Dương, màn hình sáng lên Minh Thù liếc nhìn đó là một số lạ.

"Alo?"

"Hứa tổng." Giọng nói Lạc Xuyên từ tốn từ bên kia truyền tới, giống như là vừa mới tỉnh ngủ.

"Lạc tổng, có việc gì sao?" Đồ thần kinh này đến số điện thoại của trẫm cũng lấy được.

"Không có việc gì, chỉ là muốn hỏi Hứa tổng gần đây sống có tốt không."

Minh Thù im lặng một giây, đột nhiên mở miệng: "Là anh làm?"

Việc của Hạ Liên, nghĩ kỹ một chút sẽ thấy có điểm không đúng.

Hạ Liên chắc là muốn đối phó với cô gái kia làm sao tự nhiên lại chuyển sang cô, hơn nữa những chứng cứ kia nhiều lắm, không giống như là Hạ Liên có thể thu thập được.

Ở bên kia Lạc Xuyên cười như điên: "Hứa tổng thật thông minh, có điều thông minh như vậy cũng không quá tốt, có chút không đáng yêu."

"So với Lạc tổng, tôi cảm thấy được tôi đã rất đáng yêu." Đồ thần kinh này nên đi bệnh viện tâm thần trị liệu một thời gian.

Lạc Xuyên ngừng cười, giọng nói kéo dài: "Hứa tổng nhớ cẩn thận."

Minh Thù dường như có thể tưởng tượng ra bộ mặt muốn ăn đòn của hắn lúc này.

Minh Thù nhếch miệng: "Đừng để cho tôi gặp được anh."

Trẫm sẽ đánh chết ngươi.

Không đợi người bên kia trả lời, Minh Thù trực tiếp cúp máy.

Dương Dương lại gần: "Là ai thế?"

Minh Thù đặt điện thoại xuống: "Lạc Xuyên, cậu quen biết hắn không?"

"Lạc Xuyên? Cậu hai của Lạc gia? Bắc Bắc hỏi hắn làm gì?"

"Thuận miệng hỏi thôi."

Dương Dương "ồ" một tiếng, cô suy nghĩ một chút: "Lạc Xuyên này không cùng người trong giới lui tới, luôn giữ mình trong sạch có rất ít tin đồn, là một người đàn ông đặc biệt nghiêm túc. Bắc

Bắc, sao cậu có thể thích người như hắn được chứ?"

Minh Thù: "..."

Hoàn toàn không nhìn ra hắn ta nghiêm túc ở chỗ nào, rõ ràng là đồ thần kinh.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 588: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (11)

Minh Thù suy nghĩ một lúc, gác việc của Lạc Xuyên sang một bên cùng Dương Dương trốn việc đi ăn cơm.

Nhân viên công ty: "..."

Có một tổng giám đốc như vậy phụ trách, công ty không lo không phá sản.

Lúc Minh Thù và Dương Dương đi ăn cơm, Phương Thất và Lục Chước cũng đi cùng.

Minh Thù đến bây giờ mới biết Phương Thất và Lục Chước là anh em họ.

Mẹ của Lục Chước là em gái của cha Phương Thất.

Đừng nói Minh Thù không biết, ngay cả Dương Dương cũng không biết, trước đây Phương Thất chưa từng nói qua mình có quan hệ gì với Lục Chước.

Đương nhiên khi đó Minh Thù không ở giải trí Bắc Thần, giới bọn họ tuy là móc nối của giới giải trí, nhưng tóm lại cũng chỉ là quan hệ bình thường không tính là sâu.

Sự kiện Hạ Liên có Hoắc Đình đè ép, rất nhanh thì bị các tin tức giải trí khác thay thế.

Sau đó Hạ Liên cũng rất trung thực, không gây ra chuyện gì cả yên phận quay phim, toàn bộ khung cảnh của đoàn phim đều rất hài hòa.

Minh Thù cũng bận rất nhiều việc, cô vì sự nghiệp muốn xưng bá giới giải trí mà bận rộn.

Hết lần này tới lần khác luôn có một cái đuôi theo bên cạnh cô không ngừng nói: "Khi nào thì cô tìm cho tôi người đại diện? Tình trạng của tôi bây giờ rất tốt có thể tiếp tục đóng phim, lúc nào cô mới tìm người đại diện cho tôi, tôi muốn bla bla…"

Minh Thù bất ngờ xoay người, giơ tay: "Câm miệng lại! Đừng đi theo tôi!"

Lục Chước theo bản năng lui về phía sau: "Đánh người là phạm pháp, tôi có thể kiện cô."

Minh Thù tỉnh bơ: "Cậu đi đi, kiện thắng tôi cùng lắm thì tôi bồi thường cậu một ít tiền."

Trẫm có tiền!

Lục Chước: "…"

Minh Thù nhìn chằm chằm Lục Chước, thấy miệng hắn như dừng lại một chút, sau đó lại lắm lời như trước: "Tôi và Bắc Thần có hợp đồng, bây giờ tôi đã không có vấn đề gì, cô nên sắp xếp người đại diện cho tôi. Nếu cô không sắp xếp người đại diện cho tôi là vi phạm hợp đồng."

Minh Thù bình tĩnh trở lại: "Một năm liền cậu không có sáng tạo hiệu quả không mang lợi ích gì cho công ty, tôi không truy cứu trách nhiệm của cậu đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi."

"Đó là yếu tố không thể kiểm soát được, bây giờ tôi ổn rồi tôi có thể tiếp tục kiếm tiền cho công ty."

Lục Chước thẳng lưng: "Chẳng lẽ cô muốn bỏ qua một cái cây hái ra tiền tốt như tôi sao?"

Thấy Minh Thù vẫn không động đậy, cây hái ra tiền tiếp tục nói: "Coi như cô không tin cũng có thể cho tôi một cơ hội thử xem, ba năm trước đây tôi có thể nổi tiếng, vậy thì ba năm sau cũng có thể nổi tiếng."

"Ha ha."

Minh Thù chỉ để lại hai chữ này rồi đi vào quán cà phê bên cạnh.

"Xin hỏi có hẹn trước không?"

"Có."

Phuch vụ dẫn Minh Thù đi vào phòng Lục Chước bị bỏ lại phía sau, hắn đeo kính râm, vừa mới đi vào đã nghe thấy có người hét lên.

Trong chớp mắt, Lục Chước bị vô số cô gái vây quanh.

"Là Lục Chước, Lục Chước... Trời ơi, cuối cùng mình được gặp Lục Chước rồi."

"Lục Chước, cho em xin chữ ký nhé?"

"Lục Chước, anh còn đóng phim không? Em rất thích anh, anh nhất định phải tiếp tục đóng phim, một năm nay cũng không thấy anh có phim mới, em cảm thấy cuộc sống này không có ý nghĩa gì nữa."

"Đúng vậy đúng vậy, anh nhất định phải tiếp tục đóng phim, bọn em luôn luôn ủng hộ anh."

Lục Chước ký tên cho mấy em nữ sinh, sau đó để lộ ra hai cái răng khểnh: "Thật ngại quá, có thể tiếp tục đóng phim nữa hay không tôi cũng không biết, bởi vì tổng giám đốc công ty chúng tôi cô ấy muốn vùi lấp tôi."

"A… Tại sao vậy, anh giỏi như thế tại sao lại muốn vùi lấp anh?"

Lục Chước tỏ ra vô tội: "Bởi vì cô ấy muốn tôi tuân theo một số quy tắc ngầm, tôi không đồng ý cho nên cô ấy mới vùi lấp tôi, buộc tôi đi vào khuôn khổ."

Mấy em nữ sinh há to miệng.

Lục Chước giơ ngón trỏ lên đặt lên môi: "Mọi người trăm ngàn lần đừng nói việc này ra ngoài, nếu không... Tôi sẽ bị vùi lấp càng lâu, mọi người về sau càng không được thấy tôi."

Minh Thù vịn cửa phòng, mỉm cười với phục vụ: "Mang cái đồ thần kinh kia tới đây, đừng để hắn ta làm phiền mọi người."

Tới đây nói bừa gài bẫy trẫm.

Ngoại trừ đồ thần kinh kia còn có thể là ai.

Phục vụ liếc mắt nhìn Lục Chước liền đồng ý, nhanh chóng tiến lên phía trước.

Cùng lúc đó một phục vụ khác tiến lên, hai người cùng nhau giải cứu Lục Chước từ trong vòng vây đưa hắn an toàn vào phòng.

Phục vụ A hơi ngạc nhiên: "Đó là nam chính trong phim "Thanh Cung" thì phải! Hình như tên là Lục Chước, trước đây rất nổi tiếng!"

Phục vụ B gật đầu: "Chính là anh ta, trước đây tôi cũng rất thích anh ta, nhưng không biết vì sao một năm nay không thấy đóng phim mới, cũng không còn tham gia hoạt động gì cả không ngờ hôm nay gặp anh ta ở đây."

Phục vụ A nghi hoặc: "Vừa rồi bọn họ nói cái gì mà vùi lấp, chẳng lẽ do đắc tội với người nào đó?"

Phục vụ B bất đắc dĩ cười cười: "Ai biết, trong giới này phức tạp lắm. Đừng nói nữa, làm việc đi!"

Trong phòng.

Đã có một người đàn ông chờ ở đấy, nhìn qua khoảng hơn bốn mươi, hai bên tóc mai đã bạc nhưng khí chất đặc biệt như thoát ly phàm trần, không màng tới việc đời.

"Hứa tổng." Người đó khẽ vuốt cằm ánh mắt nhìn trên người Lục Chước, có lẽ là không biết, chỉ gật đầu một cái.

Minh Thù kéo ghế ra ngồi xuống, Lục Chước chọn ngồi ở bên cạnh Minh Thù.

Minh Thù không thấy trên bàn có đồ ăn nên đi thẳng vào chủ đề: "Tôi tìm ông với mục đích gì, Dương Dương chắc đã nói qua với ông? Tôi cũng không thích nói nhảm, đây là hợp đồng."

Người kia nhìn thoáng qua hợp đồng, không mở ra: "Hứa tổng, tôi đã không làm việc này từ rất lâu rồi. Tôi bằng lòng tới gặp cô cũng chỉ vì con bé kia cứ năn nỉ tôi mãi, cho nên cảm thấy gặp mặt Hứa tổng một lần cũng tốt."

"Ngôi biệt thự ở vịnh Nam Cẩm."

Minh Thù mỉm cười từ trong túi lấy ra một hợp đồng khác, rất thoải mái. "Ký hợp đồng này, biệt thự này sẽ là của ông."

Người kia kinh ngạc, một lát sau không nhịn nổi cười lên: "Hứa tổng, cô có nhiều thủ đoạn như vậy sao còn cần tới tôi làm gì?"

Ngôi biệt thự ở vịnh Nam Cẩm kia… Người bình thường căn bản lấy không được.

Hắn mấy năm nay tìm thật nhiều mối quan hệ cũng đều không được.

"Có tiền có quyền không có nghĩa là có năng lực."

"Có tiền cô có thể mời được người so với tôi lợi hại hơn."

"Nhưng không mời được người có duyên."

Người kia hai mắt đánh giá Minh Thù cẩn thận: "Cô rất biết cách nói chuyện."

Minh Thù đẩy hai tập hợp đồng về phía người kia, người kia xem hợp đồng, một lát sau thở dài cầm bút lên ký tên của mình vào.

Ánh mắt Minh Thù tràn ngập ý cười: "Ông Lâm, về công việc tôi sẽ để thư ký liên lạc với ông, hắn về sau sẽ theo ông!"

Minh Thù chỉ Lục Chước đang ngồi bên cạnh.

Lục Chước: "..."

Ai đây!

Lúc nào lão tử nói muốn người khác làm người đại diện chứ?

Cô đừng làm hỏng chuyện chứ!

Lão tử mặc kệ!

Lâm Ôn Việt gật đầu: "Đưa cho tôi tài liệu về cậu ta, cả những tài liệu còn lại cũng cần, đã lâu không chú ý tới giới này rồi."

Sau khi Lâm Ôn Việt rời đi, Lục Chước liền bộc phát: "Cô cứ như vậy đem tôi cho một người không thể hiểu nổi, hắn ta có lai lịch gì? Cô hỏi qua ý kiến của tôi không? Cô sao có thể làm như vậy, lỡ đâu hắn có lòng dạ xấu xa gì thì phải làm sao?"

Minh Thù: "..."

Thiếu niên này không phải muốn mình được đóng thêm nhiều bộ phim sao?

"Cậu chỉ được ba lạng thịt, không có cái gì bán được nhiều tiền yên tâm đi."

"Tôi không muốn."

Minh Thù buông tay, cười hung dữ: "Cậu muốn người đại diện, tôi tìm cho cậu một người cậu lại không muốn, đây không phải là giải pháp tốt dù sao tôi có tiền. Hoặc là tôi tiếp tục vùi dập cậu, cậu chọn đi!"

Lục Chước: "..."

Lão tử chỉ là muốn tìm cơ hội tiếp cận cô mà thôi, ai cần người đại diện khác.

Công lược cô khó như vậy sao!

Dao của lão tử đâu!

Tỉnh táo một chút!

Không thể phá vỡ hình tượng, không thể phá vỡ hình tượng, không thể phá vỡ hình tượng.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 589: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (12)

#Lục Chước xuất hiện ở quán cà phê nào đó than thở vì lịch sử bị vùi dập của mình.#

#Lục Chước quay trở lại.#

#Tạo thần chi vương Lâm Ôn Việt ký hợp đồng với Bắc Thần.#

Ba tiêu đề này nhanh chóng trở thành điểm nóng, Lục Chước một năm trước là nhân vật gọi mưa gọi gió, Lâm Ôn Việt năm năm trước là nhân vật khuấy đảo giới giải trí.

Lâm Ôn Việt tạo ra ảnh đế ảnh hậu, không phải là người mà kẻ đến sau như anh Đoạn có thể so sánh.

Hắn cùng với các Thiên Vương, Thiên Hậu trong giới có quan hệ cực tốt.

Năm đó có người nói Lâm Ôn Việt làm người đại diện thật đáng tiếc, hình tượng của hắn cho dù là làm minh tinh cũng có thể thành người nổi tiếng.

Bây giờ Lâm Ôn Việt trở lại ký hợp đồng với giải trí Bắc Thần, diễn viên đầu tiên được hắn đại diện chính là người một năm trước là điểm nóng khắp làng giải trí - Lục Chước.

Tin tức động trời như vậy làm sao không hấp dẫn người đọc cơ chứ.

Bắc Thần không chỉ có thêm Lâm Ôn Việt, còn có thêm rất nhiều người hơn nữa đều là những người năng lực có tiếng, có người là từ công ty khác đến, có những người chưa từng nghe qua nhưng năng lực đều không tầm thường.

Trước đó bọn họ đều cho rằng vị tổng giám đốc của mình lúc nào cũng bận rộn quần áo lụa là cả ngày không thấy bóng người, không ngờ người ta âm thầm đằng sau tìm người thay thế bọn họ.

Quá phận hay không quá phận!

Làm người ta tức giận hay không làm người ta tức giận!

Người trong công ty bị sa thải càng ngày càng nhiều, tất cả mọi người không dám làm gì mờ ám đằng sau nữa rất sợ người tiếp theo bị sa thải chính là mình.

Cải cách lớn như vậy, toàn bộ công ty đều cần thời gian để thích ứng rèn luyện.

Lục Chước cũng bị Lâm Ôn Việt trông coi, không có thời gian tới quấn lấy cô cho nên tiếp theo Minh Thù lại bắt đầu cùng Dương Dương và Phương Thất lang thang quần áo lụa là.

Lục Chước rất gắt gỏng.

Nhưng vì lúc trước hắn hết lần này tới lần khác trước mặt Minh Thù cứ mở miệng ra đều là muốn có người đại diện.

Bây giờ hối hận, cũng chỉ có thể để ở trong lòng.

Tự mình đào hố cho nên phải cố mà bò cho tới cuối đường.

Bà nó chứ, lão tử muốn về nhà.

"Sao cậu có thể ăn mặc như vậy tới đây chứ?" Dương Dương kéo kéo quần Minh Thù chê bai.

"Tốt xấu gì thì cũng nên mặc váy đi, cậu vừa ở thẩm mỹ viện về mà mặc quần áo lại không có tính thẩm mỹ gì cả."

"Tổng giám đốc không thể tùy tiện mặc váy." Mặc váy khiến trẫm không tiện phát huy.

"Phải phải, ngài bây giờ là Hứa tổng, thân phận ngài tôn quý bọn tôi không thể trêu vào."

Dương Dương càng ghét bỏ, cô nhìn ra xung quanh: "Đại nhi và Phương Thất tới trước rồi, chúng ta vào tìm bọn họ đi."

Dương Dương kéo Minh Thù vào sân, bữa tiệc tối hôm nay Minh Thù là bị Dương Dương lôi kéo tới, cô cũng không biết chủ nhân tổ chức tiệc là ai.

Dù sao đây cũng không phải bữa tiệc nghiêm túc gì, đa số là bạn của người này lại dẫn bạn của mình tới, mục đích chủ yếu chính là tới gặp gỡ quen biết mọi người nhiều hơn mở rộng quan hệ, cũng không nhất định phải quen biết với chủ nhân bữa tiệc.

Dương Dương chỉ tìm được Phương Thất và đám bạn bè của cô không tìm được Y Đại.

"Vừa rồi Đại nhi nói đi rửa tay, cũng nên quay về rồi."

Phương Thất thấy hơi kỳ lạ, có điểm lo lắng: "Để tôi đi tìm."

"Cùng đi chứ." Dương Dương kéo Minh Thù đuổi theo Phương Thất.

"Bắc Bắc, tôi nghe người ta nói công ty của cậu bây giờ rất là lợi hại."

Phương Thất cọ cọ vào người Minh Thù: "Làm sao cậu có thể mời được Lâm Ôn Việt về vậy?"

"Đây còn không phải là công lao của tôi sao." Dương Dương kêu một tiếng: "Bắc Bắc, cậu nghĩ xem nên cám ơn tôi thế nào cho tốt đi."

Minh Thù không hào phóng cho lắm: "Tôi mời cậu ăn đùi gà."

"Tôi thèm đấy, dám lấy đùi gà để đuổi tôi! Tuyệt giao một phút!"

Đúng lúc này giọng nói quen thuộc từ phía trước truyền đến.

"Đại nhi, cậu xin lỗi Hàm Hàm đi."

"Thôi bỏ đi Triệu Dương cũng không phải là việc gì lớn, chỉ là cái này anh tặng em, vỡ mất rồi nên thấy thật có lỗi với anh."

Tưởng Hàm và Triệu Dương đứng chung một chỗ, Y Đại đứng đối diện bọn họ trên mặt thường ngày ôn hòa có mấy phần tức giận.

"Bà nó chứ, con điếm này lại dám bắt nạt Đại nhi."

Dương Dương nhìn thấy cảnh này cũng không để ý xem tình huống thực tế thế nào, trực tiếp bạo phát buông Minh Thù ra tiến lên, che ở trước mặt Y Đại: "Tưởng Hàm, Triệu Dương, các người định làm gì!"

Minh Thù và Phương Thất một trước một sau đi tới.

Triệu Dương che chở Tưởng Hàm giải thích: "Đại nhi làm vỡ vòng tay của Hàm Hàm, Đại nhi không muốn xin lỗi..."

Y Đại từ nhà vệ sinh đi ra gặp phải Tưởng Hàm. Tưởng Hàm nói Đại nhi đụng phải cô ta, cô ta đứng không vững đụng vào chậu hoa bên cạnh, khiến cho vòng ngọc trên cổ tay bị vỡ nát.

Vòng ngọc kia là Triệu Dương tặng cô ta có giá trị không nhỏ.

Sau đó Triệu Dương đi đến bắt Y Đại xin lỗi.

Y Đại nói cô không đụng vào, nhất quyết không xin lỗi vì vậy có tình hình như bây giờ.

"Triệu Dương, anh là heo sao?" Dương Dương nhịn không được mắng: "Đại nhi và anh quen biết đã bao nhiêu năm, anh lại bắt Đại nhi xin lỗi cô ta?"

Giọng nói Triệu Dương yếu thêm vài phần: "Nhưng là Đại nhi làm vỡ vòng tay của Hàm Hàm trước."

"Thôi bỏ đi Triệu Dương..." Tưởng Hàm cười cười: "Là do em không cẩn thận, không giữ gìn tốt vòng tay anh tặng em việc này không liên quan tới Đại nhi."

Tưởng Hàm nói như vậy, Triệu Dương càng đau lòng vì cô: "Đại nhi chỉ cần nói xin lỗi thôi, có gì khó đâu."

"Tôi không đụng vào cô ta." Y Đại nói: "Cậu có tin hay không."

"Triệu Dương, Đại nhi nói không đụng vậy chắc chắn là không đụng." Phương Thất khẳng định: "Chúng ta quen biết nhiều năm như vậy, cậu nên biết Đại nhi là người như thế nào."

"Cậu nhìn thấy sao?"

Ánh mắt Minh Thù nhìn vào trong tay Tưởng Hàm, mơ hồ lộ ra một điểm màu xanh: "Cậu tận mắt nhìn thấy, hay là cô ấy nói cho cậu biết?"

Sắc mặt Tưởng Hàm có vẻ luống cuống, cô vội vàng nói: "Triệu Dương bỏ đi, cũng không phải là việc lớn gì là do em không cẩn thận."

Minh Thù vẻ mặt tươi cười: "Tôi nhớ cái vòng tay này, Triệu Dương tặng cho cô là vào lần trước chúng ta đi Myanmar đánh bạc, cái vòng này làm từ khối ngọc có giá trên thị trường khoảng một triệu sao có thể không tính toán gì, nếu đúng là Đại nhi làm vỡ tôi sẽ bồi thường cho cô."

Đại nhi nhìn Minh Thù, cơ bản là tín nhiệm cô cho nên không nói gì.

Dương Dương lại như nghe ra cái gì, nhìn Tưởng Hàm đang lộ ra dáng vẻ hốt hoảng lập tức phụ họa: "Đúng vậy, cô đưa vòng ngọc vỡ ra cho bọn tôi xem một chút, nếu đúng thật là Đại nhi làm vỡ chúng tôi sẽ bồi thường."

Một triệu đối với mỗi người bọn họ mà nói có thể là nhiều, nhưng chia ra mỗi người một ít cũng không tính là nhiều cùng lắm thì mua ít đồ đi, ít đi ra ngoài chơi vài chuyến.

"Không, không… Không cần đâu." Tưởng Hàm lắc đầu.

"Hàm Hàm? Em cho Bắc Bắc và Dương Dương xem đi." Triệu Dương không rõ ràng lắm.

"Triệu Dương, em..." Phía sau lưng Tưởng Hàm đã toát mồ hôi lạnh vô cùng lo lắng, mọi việc thay đổi cô đột nhiên áp vào trong lòng Triệu Dương, tỏ vẻ mệt mỏi nói: "Triệu Dương, em đau đầu quá."

"Hàm Hàm, sao vậy?" Triệu Dương vội vàng đỡ lấy cô: "Có phải là do vừa rồi uống rượu không, anh đã bảo em là đừng có uống rồi để anh đưa em đi nghỉ ngơi."

Minh Thù: "..."

Dương Dương: "..."

Phương Thất: "..."

Trước đây Minh Thù cảm thấy mấy người bị mù mới không nghe ra mấy câu nói theo kịch bản này, bây giờ xem ra khi người ta thích một người khác đến khi mất đi bản thân mình, đúng là không nhìn thấy cái gì khác.

Dương Dương không giống như Triệu Dương dễ bị lừa như vậy: "Tưởng Hàm, cô vì sao không cho chúng tôi xem vòng tay? Có phải là cô đang lừa bọn tôi đúng không?"

"Dương Dương, Hàm Hàm khó chịu, chuyện này đợi lát nữa lại nói."

Dương Dương càng tức giận: "Cô ta giả bộ, anh không nhìn ra được sao? Bó tay, trí thông minh của Triệu Dương anh đều bị chó ăn mất rồi! Không được, tôi muốn báo cảnh sát."

Giọng nói Minh Thù nhẹ nhàng chầm chậm hơn rất nhiều, phảng phất như một làn gió mát, có thể trấn an tâm tình xao động của mọi người xung quanh: "Chỉ là xem vòng tay một chút không phải làm lỡ việc, Tưởng Hàm tiểu thư duỗi tay ra là được."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 590: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (13)

Triệu Dương buông Tưởng Hàm ra, cô đâm lao phải theo lao, trên trán đã có mồ hôi chảy xuống, cô nắm thật chặt cánh tay Triệu Dương móng tay bấm vào cánh tay Triệu Dương cũng không biết.

Triệu Dương hơi kinh ngạc nhìn về phía Tưởng Hàm, hắn lại nhìn đám người Minh Thù, miệng hơi há ra đến nửa ngày cũng không nói ra lời.

"Tưởng Hàm tiểu thư, vì sao không dám lấy vòng tay ra?"

Minh Thù cười nhẹ: "Bởi vì vòng tay là giả sao?"

Đôi mắt Tưởng Hàm co rút lại: "Cô đừng nói nhảm, vòng tay Triệu Dương tặng cho tôi giả thế nào được?"

"Triệu Dương tặng cho cô đương nhiên là thật." Dương Dương lạnh lùng lên tiếng: "Nhưng vòng cô làm rơi vỡ có phải là giả không thì chưa biết được."

Dương Dương không phải là người kiên nhẫn thấy Tưởng Hàm mãi không lấy vòng tay ra liền tự mình ra tay, cố gắng lấy vòng tay trong tay Tưởng Hàm.

Tưởng Hàm vốn đang thấp thỏm không yên, Dương Dương cứ như thế ra tay, cô không phòng bị lúc kịp phản ứng lại Dương Dương đã túm được cánh tay của cô.

Tưởng Hàm theo bản năng giơ tay lên định đánh Dương Dương, tay cô vừa mới vung lên cổ tay liền bị người ta tóm lấy, ngón tay thon dài trắng nõn nhẹ nhàng chụp lấy cổ tay cô, một chút sức lực cô cũng không thể sử dụng được.

Cô nhìn theo cánh tay kia, đối mặt với cô là một một khuôn mặt nở nụ cười nhẹ nhàng, đôi mắt cũng đầy ý cười phảng phất có hơi ấm từ trên người cô ấy tỏa ra, cảnh sắc xung quanh cũng bắt đầu trở nên hiền hòa.

Dương Dương nhân cơ hội này kéo tay cô ra, vòng tay trong tay Tưởng Hàm lộ ra.

"Phương Thất, cậu xem đi."

Dương Dương cầm mẩu vòng ngọc đưa cho Phương Thất, nhà Phương Thất kinh doanh đá quý nhìn đá quý cũng giống như thấy quần áo mặc thường ngày, mưa dầm thấm lâu phân biệt rõ thật giả không phải là vấn dề.

Tưởng Hàm chợt lấy lại tinh thần muốn cướp miếng ngọc về, tiếc là đã muộn ngọc đã đến tay Phương Thất.

Tưởng Hàm hoảng hốt bồn chồn đầu óc ong ong, hoàn toàn không nghe thấy người trước mặt đang nói gì nữa.

"Hàm Hàm!"

Triệu Dương giật mình gọi, đỡ lấy Tưởng Hàm vừa ngất đi, vẫn là khuôn mặt khẩn trương thậm chí không để ý tới Phương Thất cứ thế mang Tưởng Hàm rời đi.

Phương Thất nhún vai, vung văng mẩu ngọc trong tay: "Cái này là giả."

"Mẹ nó!" Dương Dương bực mình chửi tục.

Phương Thất và Minh Thù liếc nhau, lại cẩn thận liếc nhìn Y Đại.

"Tôi đi về trước."

Giọng nói Y Đại cực thấp, cô rủ tầm mắt không thấy được cảm xúc trong đáy mắt.

"Đại nhi..."

Y Đại mỉm cười với mọi người nhưng sau đó xoay người rời đi.

"Lo lắng làm gì, đưa Đại nhi về!" Dương Dương đá vào đùi Phương Thất: "Để ý đến cậu ấy, đừng để xảy ra chuyện gì."

Phương Thất giơ tay ra hiệu ok.

"Tưởng Hàm này không biết có chỗ nào tốt mà khiến Triệu Dương mê tới mức đầu óc choáng váng. Nếu như nhân phẩm không được tốt coi như xong, Tưởng Hàm hoàn toàn xem Triệu Dương như lốp xe dự phòng."

"Đối với Triệu Dương mà nói, cô ta chỗ nào cũng tốt." Minh Thù mỉm cười.

"Này, cậu ở phe nào?"

Minh Thù nhún vai: "Vậy phải làm sao đây?"

Dương Dương nắm tay: "Chúng ta phải để Triệu Dương thấy rõ bộ mặt thật của Tưởng Hàm."

Khóe miệng Minh Thù hơi nhếch lên: "Cậu cảm thấy sau khi biết, Triệu Dương sẽ không oán hận cậu sao?"

Dương Dương kinh ngạc: "Vì sao, tôi giúp hắn thấy rõ bộ mặt thật của Tưởng Hàm, hắn nên cám ơn tôi mới đúng chứ?"

Minh Thù giơ tay lên sờ đầu Dương Dương: "Cậu thật ngây thơ, là ăn Tam Lộc (*) lớn lên sao?"

Triệu Dương thích Tưởng Hàm đến nỗi đã không lọt tai lời nào của bọn họ, nếu ở ngay trước mặt hắn vạch trần bộ mặt thật của Tưởng Hàm, nói không chừng Triệu Dương sẽ cùng bọn họ trở mặt.

Dương Dương đẩy tay Minh Thù ra: "Cậu mắng tôi sao! Là bạn bè thì nên giúp một tay, tôi không quản cậu dù sao cậu cũng phải giúp đỡ, tôi không thể nhìn Đại nhi bị bắt nạt như vậy."

"..."

Việc tình cảm này là phức tạp nhất, Minh Thù có chút không muốn dính vào.

Dương Dương lôi kéo Minh Thù đi tìm Triệu Dương nói cho hắn biết chuyện cái vòng tay, nhưng không khác lắm so với những gì Minh Thù nghĩ, cũng không có kết quả gì.

Dương Dương suýt chút nữa đánh Triệu Dương một trận, cuối cùng tuy không đánh thật nhưng hai bên cũng làm ầm ĩ cả lên, tan rã trong không khí chẳng vui vẻ gì.

Từ sau ngày đó, Triệu Dương chủ động xa lánh bọn họ mặc dù Minh Thù mấy lần tụ họp cũng không thấy hắn đâu.

"Bắc Bắc, tôi cho cậu địa chỉ, cậu qua đây nhanh lên."

Dương Dương gọi điện cho Minh Thù lúc cô đang họp, cô bảo Lâm Ôn Việt họp thay mình rồi cầm điện thoại ra khỏi công ty.

Mọi người: "..."

Tổng giám đốc lại trốn việc, vẫn là tại lúc họp trốn việc có thể trừ tiền lương không?

Địa chỉ Dương Dương cho là một khách sạn, cô lén lén lút lút ngồi ở quán cà phê đối diện với khách sạn.

"Làm gì thế?" Minh Thù ngồi xuống kêu phục vụ tới gọi đồ.

Dương Dương cầm một quyển sách che mặt: "Tôi vừa mới nhìn thấy Tưởng Hàm và một người đàn ông vào quán rượu."

Minh Thù khóe miệng giật một cái: "Cậu chưa bỏ cuộc sao? Lần trước cậu và Triệu Dương nói nhiều như vậy, hắn có nghe lọt từ nào sao?"

Dương Dương nắm chặt quả đấm nhỏ: "Tôi mặc kệ, dù sao tôi nhất định phải khiến bộ mặt thật của Tưởng Hàm phơi ra ngoài ánh sáng, cậu cùng tôi vào xem."

"Chờ tôi ăn cái gì đã." Trẫm cần ăn đồ ăn vặt.

"Ăn cái gì, phải đi ngay bây giờ."

Minh Thù tìm một cái cớ có lý: "Vừa rồi cậu gọi điện thoại cho tôi lúc nhìn thấy bọn họ đi vào, đến giờ mới được bao lâu? Coi như bọn họ muốn làm cái gì cũng chưa kịp làm, chúng ta đợi tối nay vào là vừa đúng lúc."

Dương Dương cảm thấy Minh Thù đang lừa dối mình, nhưng cũng cảm thấy cô nói rất có lý.

Chờ Minh Thù ăn xong đã là nửa giờ sau, Dương Dương chờ không nổi lôi Minh Thù chạy vào bên trong.

Nhưng mà khách sạn là khách sạn năm sao, không thể tiết lộ thông tin riêng tư của khách hàng, ngay cả Tưởng Hàm ở tầng nào Dương Dương cũng không biết.

"Hứa tổng, có cần giúp đỡ không?"

Lạc Xuyên cùng mấy người từ thang máy riêng của khách sạn đi xuống, người phía sau khí thế khác người nhìn dáng vẻ Lạc Xuyên giống như tên lưu manh, ánh mắt di chuyển liên tục dường như có ánh sáng kỳ lạ xẹt qua cho hắn thiêm thêm vài phần quái dị.

Khóe môi hắn nhếch lên, dáng vẻ hắn dường như nhìn thấy Minh Thù liền có tâm tình rất tốt.

Minh Thù mỉm cười đúng điệu: "Không cần."

Đồ thần kinh xuất hiện đúng là khác người, mang theo nhiều người như vậy, đánh nhau thật lãng phí thể lực.

Trẫm vẫn nên ăn no rồi tái chiến sau!

Lạc Xuyên nhíu mày, nhìn về quầy lễ tân: "Hứa tổng cần gì sao?"

Nhân viên lễ tân bất ngờ bị hỏi, vẻ mặt đỏ bừng trả lời: "Hai cô gái này muốn biết thông tin về số phòng và số tầng của khách. "

"Hứa tổng yêu cầu, sao có thể không làm vừa lòng." Lạc Xuyên khẽ nhếch cằm.

Nhân viên lễ tân sửng sốt một chút, sau đó kịp phản ứng cúi đầu gõ bàn phím cạch cạch, mồm miệng rõ ràng báo ra số phòng: "2522."

Dương Dương thấy hơi kỳ lạ về việc Lạc Xuyên lại có dáng vẻ thần kinh như vậy, mãi đến khi nhân viên lễ tân báo xong số phòng cô mới lấy lại tinh thần kéo Minh Thù đi lên trên lầu.

Lạc Xuyên giơ tay ngăn lại: "Hứa tổng, giúp cô như vậy ngay cả tiếng cám ơn cũng không có, không đáng yêu chút nào cả."

Minh Thù rất muốn đánh hắn, thế nhưng vấn đề rủi ro cô cố nhịn: "Tôi đâu có nhờ Lạc tổng giúp đỡ."

Tự ngươi nói cho trẫm biết, tại sao trẫm phải cám ơn ngươi.

Cho ngươi tức chết.

Lạc Xuyên "hừ" một tiếng, hắn thu tay về khuôn mặt đẹp trai trở nên lạnh lẽo, giống như một con rắn độc đang rình mồi.

"Không có thẻ mở cửa phòng, các người cũng không thể đi lên được. Hứa tổng, cô nhất định không chịu cám ơn tôi sao?"

Đa số khách sạn cấp năm sao, thẻ mở cửa phòng ở tầng nào cũng chỉ có thể đi ở tầng đó ngoại trừ khu vực công cộng, còn lại các tầng khác đều không đi được.

Minh Thù nhìn hắn mỉm cười, quay đầu về phía nhân viên lễ tân nói: "Phiền cô cho tôi thuê một phòng ở tầng hai mươi lăm."

***

(*) Tam Lộc: là tên 1 loại sữa của Trung Quốc.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 591: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (14)

Tiếp tân liếc mắt nhìn Lạc Xuyên thấy sau lưng không có gì ngăn cản, cô ta mới lễ phép nói: "Cô hãy cho chúng tôi xem thẻ căn cước."

Minh Thù kêu Dương Dương lấy thẻ căn cước, sau khi cô tiếp tân mở phòng thì đem chìa khóa phòng và thẻ căn cước trả cho bọn họ.

Lạc Xuyên nhìn bọn họ từ đầu đến cuối, mãi đến khi Minh Thù vào thang máy hắn chỉ có nghiêng đầu nhìn về phía trước hỏi: "Bọn họ tới tìm ai?"

Cô tiếp tân trả lời: "Người mở phòng tên là Tưởng Hàm."

Tưởng Hàm?

Tưởng Hàm.

Lạc Xuyên như có điều suy nghĩ nhìn phía thang máy, ước chừng đứng khoảng một phút đồng hồ mới dẫn đám người kia rời khỏi khách sạn.

Mùi trong thang máy có chút ngột ngạt, Minh Thù cảm thấy hơi ngứa mũi, Dương Dương kéo cánh tay, nói: "Người vừa rồi là Lạc Xuyên, nhưng tại sao hắn lại thành bộ dạng như thế?"

Trước kia Lạc Xuyên là một người lạnh lùng khó gần.

Hắn ta chính là đại diện cho những người lạnh lùng.

"Chơi thuốc đến thần kinh có vấn đề rồi." Minh Thù nghiêm túc nói.

"Sao?" Dương Dương cong cái miệng nhỏ nhắn, trong đầu đều là chuyện Lạc Xuyên chơi thuốc đến có vấn đề.

"Keng."

Thang máy dừng ở tầng hai mươi lăm.

Dương Dương nhanh chóng điều chỉnh cảm xúc tìm phòng 2522, cửa phòng đã đóng, hệ thống cách âm thật không tệ, không thể nghe bên trong nói gì.

Minh Thù và Dương Dương chờ ở bên ngoài khoảng chừng một giờ, phòng 2522 được mở ra Tưởng Hàm đi ra trước theo sau là một tên hói đầu.

Tên đầu hói ôm eo Tưởng Hàm, hai người thân mật đi tới hướng thang máy.

Dương Dương núp ở chỗ rẽ, bọn họ chụp hình lia lịa nhưng không chụp được chính diện, nhưng mọi người đều có thể nhận ra đó là Tưởng Hàm.

"Tôi gửi cho Triệu Dương."

Minh Thù ngăn cô lại: "Bây giờ cậu gửi cũng vô dụng, đợi thời cơ thích hợp đi."

Dương Dương thật sự xem Triệu Dương là bạn, không hy vọng hắn bị Tưởng Hàm lừa nhưng đôi khi cũng cần chú ý chiến lược, Minh Thù cảm thấy Triệu Dương này có chút kỳ lạ.

Dương Dương còn dự định ngồi một xíu, Minh Thù còn có việc trong công ty nên trở về công ty trước, đương nhiên vì mua đồ ăn trên đường nên mất thêm một ít thời gian đến lúc quay về cũng gần tan ca.

Lâm Ôn Việt đã thay thế cô họp, Minh Thù xem đoạn phim ghi lại hội nghị trên nguyên tắc không có vấn đề gì.

"Tôi tuyên bố Lục Chước chính thức tái nhận chức, tôi nhận cho anh ta một tiết mục tổng nghệ để làm lần xuất quân đầu tiên, Hứa tổng có muốn nhìn một chút hay không?" Lâm Ôn Việt nói.

"Tiết mục tổng nghệ?" Tên kia quay tiết mục tổng nghệ, chẳng lẽ muốn người dẫn chương trình nói đến chết hay sao?

Nghĩ đến cảnh tượng đó Minh Thù liền rùng mình.

Tổ tiết mục bồi thường thức ăn cho trẫm, không phải là hao tổn tinh thần hay sao?

Lâm Ôn Việt ung dung nói: "Dù sao Lục Chước cũng một năm không có xuất hiện, chương trình này rất nổi tiếng, Lục Chước lên trước một kỳ nếu có hiệu quả chúng ta sẽ cho hắn đóng phim.”

Lục Chước không phải là người mới, trong khoảng thời gian huấn luyện hắn đã có đánh giá về Lục Chước.

Lục Chước diễn xuất không tệ, năng lực học tập cũng rất tốt, Lâm Ôn Việt cũng khá hài lòng với người mình dẫn dắt chẳng qua là Lục Chước nói hơi nhiều thôi.

Minh Thù cắn que kẹo, lật qua lật lại tài liệu về chương trình kia: "Hắn là người có tài nên cố gắng mà dùng."

Lâm Ôn Việt vô cùng kinh ngạc, Lục Chước và người này quan hệ không bình thường.

Có thể khiến tổng giám đốc nói ra câu này, vậy chắc hẳn phải dẫn dắt cho thật tốt rồi.

"Ông lựa những kịch bản này trước cảm thấy thích hợp giữ lại, còn lại cho hắn tự mình chọn." Minh Thù lấy mấy quyển kịch bản từ trong ngăn kéo ra.

Lâm Ôn Việt nhìn qua từng cái, nhịn không được liền hỏi: "Hứa tổng, cô muốn cho hắn diễn vai như thế nào?"

Đây đều là những kịch bản của năm sau.

Đến giờ vẫn chưa nghe được việc lựa chọn diễn viên mà cô đã có kịch bản rồi, lại còn có thể tùy tiện chọn?

Kiếp trước Lục Chước cứu cả dải ngân hà à?

"Hắn muốn diễn vai nào thì diễn vai đó, lẽ nào tôi còn phải lấy tiền mua cho hắn một vai nam chính? Tôi dư tiền vậy sao?" Trẫm không cần đồ ăn vặt nữa à?

Lâm Ôn Việt: "..."

Lâm Ôn Việt cầm kịch bản rời khỏi phòng làm việc, có chút mệt mỏi lau cái trán, quả nhiên là già rồi người trẻ tuổi bây giờ thật là...

"Đại diện Lâm."

"Là Đoạn à." Lâm Ôn Việt gật đầu.

Anh Đoạn nhìn sấp kịch bản trong tay Lâm Ôn Việt, lanh mắt liếc nhìn vài chữ khẽ chấn động: "Cái này là tác phẩm mới của công ty sao?"

Lâm Ôn Việt đem kịch bản hướng phía trước đập một cái: "Năm ngoái công ty dành được vài kịch bản, đến lúc đó tôi đưa qua cho các người coi, được chọn hay không phải xem thực lực của bọn họ."

Lâm Ôn Việt tránh được vấn đề của anh Đoạn, khẽ vuốt cằm nhanh chóng rời đi.

"Giấu giấu cái gì, lão già chết tiệt."

Giọng nói của tên Đoạn không có nhỏ lại nên Lâm Ôn Việt cũng nghe thấy, thế nhưng lại vờ như không nghe rời đi.

Lâm Ôn Việt xem qua kịch bản, đúng thật không có gì để chọn, những kịch bản này đều không tệ có thể thấy được vị tổng giám đốc này rất coi trọng Lục Chước.

Lâm Ôn Việt cầm kịch bản đi đến phòng tập luyện, Lục Chước một mình trong phòng tập luyện vì thế nghệ sĩ của công ty cũng khá xem thường hắn.

Dù một năm trước là tiền bối khá nổi tiếng nhưng sau một năm đã hết thời, vừa trở lại thì đã một mình tập luyện trong phòng, đối đãi như những người đứng đầu của công ty.

Nhưng Lục Chước lại không hề tức giận vì phải ngồi trong phòng tập luyện một mình, mà ngược lại hắn vẫn còn vui vẻ ngồi đó chơi.

Lâm Ôn Việt đã quen với bộ dạng này của hắn ta, đem kịch bản ném tới trước mặt: "Chọn đi, chọn xong tôi sẽ cho anh thấy nhân vật nào thích hợp."

Lục Chước liếc một cái, lúc nào cũng đóng phim, lúc này còn phải đóng phim cái gì.

Có thể không diễn không?

Hắn mệt mỏi rồi!

"Không hài lòng à?"

Lâm Ôn Việt bắt được tâm tình của Lục Chước: "Mấy kịch bản này đều là của năm sau, cậu vắng bóng một năm trở về liền có phim để đóng, công ty đối xử không tệ với cậu đâu."

Lục Chước thuận tay cầm lên một quyển kịch bản, lộ ra hai cái răng khểnh: "Tôi diễn nhân vật nam chính sao?"

Lâm Ôn Việt: "..."

"Phim trước đây tôi đóng đều là nam chính, ông sẽ không để cho tôi làm bia đỡ đạn chứ? Tôi không diễn quần chúng, nam phụ cũng không diễn, trước đây..."

Lâm Ôn Việt: "..."

Dù gì Lâm Ôn Việt là con người bình thường, cũng có chút chịu không nổi với hành vi ngang ngược của tên Lục Chước này.

Có thể diễn nam phụ là không tệ rồi, còn muốn diễn nhân vật nam chính, sao không làm vua luôn đi?

Lâm Ôn Việt không làm chủ được, nhân vật nam chính nữ chính của kịch bản thông thường đều là đoàn phim bên kia trực tiếp mời những nghệ sĩ thích hợp.

Nếu như không có người thích hợp mới có thể thử sức.

Vai chính của bộ phim nào cũng sẽ là người đang nổi tiếng, làm sao để một người quá thời diễn nam chính? Cậu xem nơi này do nhà cậu mở hay sao?

"Cho nên, không phải nhân vật nam chính tôi không diễn." Lục Chước ném hết kịch bản đi.

Tốt nhất không nên để lão tử diễn phim.

Lõa tử đây không phải đến để lập nghiệp.

Lâm Ôn Việt im lặng vài giây, người này có thể là gà cưng của tổng giám đốc có lẽ nên quay về hỏi lại xem sao.

Lục Chước hoàn toàn không biết rằng nếu không phải mấy năm nay Lâm Ôn Việt tu tâm dưỡng tính, tính khí vô cùng tốt, đổi thành trước đây hắn đã bị mắng té tát.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 592: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (15)

Minh Thù ký xong phần văn kiện cuối cùng, quyết định tan làm dưới ánh mắt ai oán của thư ký.

Thang máy dừng tại tầng một, Minh Thù đi về phía xe của mình suy nghĩ xem chút nữa sẽ ăn gì.

Hải sản, lẩu, đồ nướng.

Dường như đều muốn ăn.

Vậy ăn tất cả vậy.

Minh Thù tự tới mở cửa xe, còn chưa kịp ngồi lên cửa xe bị một luồng sức mạnh đóng lại. Cảm giác áp bách từ bên mặt, trước mặt xuất hiện một bóng người.

"Hứa tổng." Lục Chước đột ngột xuất hiện: "Tôi đưa cô về nhà."

Minh Thù: "..."

Tên này quả thật như linh hồn người chết, bước đi cũng không gây ra tiếng động.

Muốn hù chết trẫm, kế thừa trẫm đồ ăn vặt sao?

Hay là muốn mưu sát trẫm, cướp đi đồ ăn vặt của trẫm?

Dù sao cũng không phải là ý tốt.

[Nhiệm vụ nhánh: Lấy giá trị thù hận của Lục Chước.]

Minh Thù: "..."

Hoàn toàn không hiểu quy luật nhiệm vụ mà Hài Hòa Hiệu tuyên bố.

Muốn phát thì phát, không muốn phát thì không phát, hệ thống không thống nhất như vậy cũng chỉ có tại nhà của cô.

Đợi đã... Giá trị thù hận của Lục Chước?

"Bệnh à?"

Minh Thù hít thở sâu một hơi đẩy tay hắn đang chống ở cửa ra, liếc nhìn hắn hỏi: "Người đại diện của cậu đâu?"

Không trông chừng tên này lại để cho hắn khiến trẫm mất cảm hứng như vậy, trừ đùi gà.

Lục Chước trả lời cực kỳ thản nhiên: "Hiện tại đã tan làm, người đại diện cũng cần về nhà. Hứa tổng, cô chuẩn bị đi đâu, tôi đưa cô về?"

"Người đại diện không có giờ tan làm." Minh Thù mở cửa xe: "Không phải cậu phải quay tiết mục tổng nghệ sao, không chuẩn bị cho tốt chẳng lẽ không muốn nổi tiếng nữa sao?

Lão tử không muốn nổi tiếng.

Cũng là vì cái này.

Trước đây có bệnh thì thôi đi, còn cái quái gì muốn nổi tiếng, lão tử không muốn nổi tiếng, lão tử muốn hủy hoại nó và làm nó sụp đổ.

Tức chết lão tử rồi.

Lục Chước cân bằng lại tâm trạng, đi vòng qua bên kia ngồi kế bên người lái.

Minh Thù: "..."

Trẫm mời ngươi lên xe sao? Ngươi có tự trọng hay không vậy?

Hiển nhiên Lục Chước không biết hai chữ "tự trọng" viết như thế nào.

Vì nhiệm vụ, hắn muốn liều mạng!

Lục Chước vừa cài dây an toàn vừa nói: "Tôi muốn nói chuyện với Hứa tổng một chút tiết mục tổng nghệ kia, cô biết tiết mục tổng nghệ kia là cái gì không? Đó là một chương trình thực tế, tôi xem tài liệu và video, các tiết mục bên trong rất kỳ quái, tôi không muốn tham gia chương trình này."

"Rầm."

Lục Chước ngẩng đầu, thấy bên chỗ tài xế không có ai ngồi, hắn xuyên qua cửa sổ xe nhìn ra phía ngoài.

Cô gái đi ngang qua đầu xe, mở cửa xe, trên gương mặt nở nụ cười nhưng nụ cười kia lại có vài phần đáng sợ, Lục Chước còn chưa nhìn rõ liền bị một bàn tay lôi ra ngoài.

"Hứa tổng cô làm cái gì, buông ra buông ra, nam nữ thụ thụ bất thân có biết hay không, tôi kêu lên đấy, cô dừng tay."

Minh Thù khóe miệng co giật.

Tên này tại sao lại diễn nhiều như vậy.

Hiện tại trẫm muốn nói một câu "ngươi gọi rách cổ họng cũng không ai tới cứu ngươi đâu".

Minh Thù lôi Lục Chước ra khỏi xe: "Không muốn tham gia tiết mục tổng nghệ."

Lục Chước bất mãn khi bị Minh Thù kéo cổ tay: "Tiết mục này không hợp với thân phận của tôi, tại sao tôi phải tham gia, tôi không tham gia tiết mục này."

"Cô nhìn tôi như vậy làm cái gì, dù cho cô có nhìn tôi, tôi cũng sẽ không tham gia chương trình kia đó chính là chương trình làm khó người khác, tôi không tham gia."

"Có phải có người cố ý làm khó tôi, sợ tôi trở về sẽ đoạt danh tiếng bọn họ? Tôi không muốn tham gia chương trình này, tôi không tham gia, không tham gia không tham gia."

Minh Thù chỉ nghe thấy giọng nói của Lục Chước, giọng nói của hắn thật là dễ nghe nhưng khi hợp lại nghe cực kỳ chói tai khiến cho Minh Thù muốn đánh người.

Minh Thù xắn tay áo.

Không được, trẫm chịu không nổi rồi đánh rồi hẵng nói.

"Tại sao cô đánh tôi?"

"Tại sao cô đánh tôi, tôi chỉ là không muốn tham gia chương trình đó mà cô lại ra tay bạo hành." Tôi đây sẽ đánh trả.

Lúc đầu Lục Chước còn phản kháng, sau đó thì không phản kháng nữa.

Cô là tổng giám đốc, cô là nhiệm vụ mục tiêu, vì miếng ăn, vì nổi tiếng, vì nhiệm vụ.

Lão tử chịu đựng.

Lục Chước đợi Minh Thù đánh xong, nằm trên mặt đất giả chết.

Minh Thù sửa sang lại quần áo đứng lên, nhìn xem người trên mặt đất tâm tình thoải mái không ít, cuối cùng thế giới cũng yên tĩnh cũng xinh đẹp trở lại rồi, đồ ăn à trẫm tới đây.

Lục Chước thấy Minh Thù đi, trừng mắt nhanh chóng đứng lên.

Hắn nhe răng trợn mắt đứng lên, đập lên xe của Minh Thù: "Cô đánh người còn muốn chạy, đừng tưởng rằng cô là tổng giám đốc thì tôi sợ cô, cô làm trái pháp luật."

Tên này đánh càng lúc càng hăng.

Minh Thù bắt đầu diễn xuất: "Có cần tôi đặt cho cậu một cái phòng VIP trong bệnh viện để trị liệu, sau đó mới tính đến chuyện bồi thường không?"

Lục Chước tên bệnh xà tinh đã quá thời nói: "Cũng được."

Minh Thù tự nhận không may dẫn theo Lục Chước ăn uống xong xuôi vẫn tiếp tục dẫn theo anh ta, Lục Chước luôn biểu diễn kỹ năng nói nhiều của mình cho Minh Thù xem.

Dọc đường Minh Thù luôn mỉm cười.

"Cô dẫn tôi đi đâu?" Lục Chước cuối cùng cũng phát hiện đường đi hơi kỳ lạ: "Cô sẽ không đem tôi bán cho bọn buôn người chứ?"

Minh Thù nghiêng đầu cười làm cho hắn nhớ tới lúc tỉnh lại tại bệnh viện tâm thần, nụ cười quái dị dành cho những người bị bệnh tâm thần.

Lục Chước nhìn kiến trúc xung quanh, hình như phía trước vô cùng quen thuộc.

Dựa vào...

Đây là bệnh viện tâm thần!

Lục Chước giữ chặt dây an toàn: "Hứa tổng, chuyện gì từ từ nói tôi không có kiện cô, thực sự ngày hôm nay chưa từng xảy ra chuyện gì, tôi cam đoan sẽ không nói lung tung."

"Không phải cậu cần chữa trị sao, tôi dẫn cậu đến xem bác sĩ, đừng kích động." Đấu với trẫm ư? Chỉnh không được ngươi trẫm sẽ ăn thêm hai món ăn.

Lục Chước lạnh run.

Hắn không thể không kích động sao? Nơi này là bệnh viện tâm thần, có điên mới muốn trở về nơi này.

"Không cần không cần, tôi không có bệnh, tôi rất khỏe."

Cái này trong kịch bản và mẹ hắn viết khác nhau.

Minh Thù nở cười ôn hòa an ủi: "Có bệnh tôi sẽ chữa, công ty rất quan tâm đến nghệ sĩ không ngược đãi cậu đâu."

Lục Chước: "..."

Lão tử không có bệnh! Chữa cái gì mà chữa!

Minh Thù xuống xe, mở cửa xe cho Lục Chước: "Đến rồi xuống xe đi."

Lục Chước lắc đầu, ôm chặt dây an toàn.

Minh Thù trực tiếp ra tay cởi dây an toàn ra, không nể mặt hắn trực tiếp kéo xuống xe.

"Hứa tổng, tôi sai rồi, tôi sẽ tham gia chương trình này." Làm người dẫn chương trình của tiết mục này phải chịu khổ rồi.

Bình tĩnh lại, lão tử có thể thắng!

Minh Thù đẩy tay hắn đang nắm cửa xe ra, đóng sầm cửa xe, lôi hắn đi ra xa xe rồi sau đó nhanh chóng quay về xe khởi động, chiếc xe đã chạy đi trong chớp mắt.

Minh Thù thừa dịp xe và Lục Chước giao nhau vẫy vẫy tay với hắn.

Vì giá trị thù hận phải cố gắng làm cho hắn tức giận.

Lục Chước: "..."

Đây là hành động gì?

Hắn là ai?

Hắn ở nơi nào?

Hắn đang làm gì?

Bệnh viện tâm thần tương đối vắng vẻ, lúc này là đêm khuya thanh tịnh gió thổi phất phơ, Lục Chước nhịn không được rùng mình.

Hắn quay đầu liếc nhìn bảng hiệu bệnh viện tâm thần xa xôi u ám kia, rồi nhìn sang ngọn đèn trắng hiu quạnh bên cạnh liền rùng mình cái nữa.

Lão tử không làm nữa. Lão tử muốn về nhà.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 593: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (16)

Minh Thù đợi sau khi Lục Chước được người khác chở đi sau đó mới lái xe về nhà, đợi đến khi cô về nhà mình đã rạng sáng.

Dưới nhà cô có đậu một chiếc xe màu đen, Minh Thù ôm không ít đồ ăn vặt chăm chú nhìn, ngay lúc này thì cửa xe mở toang ra.

Một đôi chân dài xuất hiện, đôi giày da sáng như một tấm gương có thể soi người khác.

Nhìn theo ánh sáng mờ nhạt, Minh Thù cố gắng nhìn người này là ai

Hoắc Đình!

Hoắc Đình giọng nói có chút không kiên nhẫn gọi cô: "Hứa Bắc."

"Gì vậy?"

Minh Thù ôm đồ ăn vặt lùi lại, nửa đêm xuất hiện ở nơi này muốn giành đồ ăn với trẫm hay sao?

Hoắc Đình đi về phía cô, đầu ngón tay mang theo một tấm thiệp: "Cuối tuần tới chỗ này, chúng ta sẽ đính hôn."

Minh Thù cảm giác mình không nghe rõ: "Anh nói cái gì?"

Hoắc Đình lời ít ý nhiều: "Đính hôn."

Minh Thù ho một tiếng: "Tôi và anh?"

Hoắc Đình đặt thiệp mời lên đống đồ ăn vặt trong tay Minh Thù: "Nếu không, cô nghĩ cùng ai? Hứa Bắc à, chuyện đính hôn là chuyện của gia tộc, dù cô có đồng ý hay không, tôi cũng hy vọng cô sẽ không làm ra chuyện thiếu suy nghĩ."

Minh Thù cảm thấy buồn cười, bọn họ còn chưa đính hôn mà đã muốn quản cô rồi.

"Ví dụ như?"

"Nửa đêm qua lại không rõ với nghệ sĩ."

Nửa đêm qua lại không rõ với nghệ sĩ? Là nói Lục Chước sao?

Hoắc Đình tiếp tục nói: "Tôi không hy vọng thấy bất cứ tin tức gì về cô trên báo giải trí."

Hoắc Đình cũng không có dừng lại lâu nói xong câu đó hắn liền xoay người lên xe, ngay lúc đóng cửa xe hắn còn nhìn thoáng qua Minh Thù: "Đừng có tới trễ."

Minh Thù mỉm cười, giọng nói xuyên thấu qua bóng đêm rõ ràng nói với Hoắc Đình: "Tôi sẽ không đến trễ."

Hoắc Đình dừng lại động tác, đáy lòng cảm thấy có chút kỳ lạ nhưng không suy nghĩ nhiều, đóng cửa xe bảo tài xế lái xe rời đi.

Hắn ở chỗ này chờ lâu lắm rồi, làm lỡ quá nhiều thời gian.

Minh Thù về đến nhà, mở thiệp mời nhìn thoáng qua chính là địa điểm và thời gian ăn cơm. Hứa gia còn chưa thông báo gì cho nhân vật chính là cô liền quyết định kết hôn?

Trẫm đồng ý sao?

Đồ ăn vặt của trẫm đồng ý sao?

Minh Thù móc điện thoại di động ra mới phát hiện hết điện, nhanh chóng sạc đầy điện liền khởi động máy, gọi điện không ngừng cho ông Hứa nhưng đều nghe tiếng "tít tít".

Thật sự gọi không được nên cô đành gửi tin nhắn, nói về hôn sự của cô diễn ra sau khi tan làm.

"Brừ... Brừ."

Điện thoại di động đột nhiên rung lên khiến Minh Thù giật cả mình.

Minh Thù nghe điện thoại: "Tối rồi không ngủ gọi điện thoại cho tôi làm cái gì?"

Giọng nói thư ký có chút khàn, rõ ràng là vừa mới tỉnh dậy: "Hứa tổng, có paparazzi chụp được ảnh của cô và Lục Chước,đại diện Lâm kêu tôi hỏi cô xử lý như thế nào?"

"Hình gì?" Cô và Lục Chước không vào khách sạn, có gì hay ho để chụp chứ?

Thư ký nói: "Tôi đã gửi qua email của cô rồi."

Minh Thù không thể làm gì khác hơn là mở email ra. Ảnh là chụp ở trên xe, đầu tiên là Lục Chước xuất hiện sau đó cô dựa vào cửa xe, Lục Chước lấy tay chống cửa xe, ánh sáng mờ ảo nhìn qua có vài phần mờ ám.

Sau đó cô đẩy Lục Chước lên mặt đất.

Góc độ bắt chụp rất tốt nhìn qua không giống như là đánh nhau, giống như có ý mập mờ không rõ.

"Đầu tiên hãy áp..." Minh Thù vừa dứt lời liền thay đổi: "Cứ để bọn họ tung tin, chúng ta đổ thêm dầu vào lửa làm cho chuyện này lớn hơn nữa."

Không phải Hoắc Đình không muốn thấy trẫm trên tin tức giải trí hay sao?

Trẫm để ngươi chứng kiến mỗi ngày.

Lục Chước muốn duy trì hình tượng bản thân thì sẽ cho hắn được như ước muốn.

Một mũi tên trúng hai đích, hoàn hảo!

Tự thưởng cho mình một túi đồ ăn vặt.

"Hứa tổng, cô nói thật hay giả?"

Thư ký nghi ngờ bản thân chưa tỉnh ngủ nên đã nghe lầm rồi: "Ký giả nhất định sẽ viết linh tinh, Lục Chước chưa chính thức trở lại đã gây ra chuyện lớn như vậy, lúc đó sẽ bất lợi với Lục Chước."

Tổng giám đốc Minh Thù ngang ngược nói: "Không phải là giết người phóng hỏa, có gì phải sợ."

Không làm thì không nổi.

Càng làm càng nổi.

Có chỉ thị của Minh Thù, ngày thứ hai trên tin tức giải trí đã có tiêu đề "Những tấm hình khiếm nhã của Minh Thù và ngôi sao sắp nổi Lục Chước", tay ký giả này quả thật không vừa.

Kết hợp với những tin giải trí trước.

Minh Thù thật thật giả giả sử dụng quy tắc ngầm, nhưng lại không đồng ý sử dụng quy tắc ngầm với Lục Chước. Câu chuyện được mọi người tung hứng hấp dẫn tất cả mọi người, mọi người trong giới tiểu thuyết đều tự do sáng tạo.

Chắc là Hoắc Đình đã tức chết rồi, vừa sáng sớm đã gửi tin nhắn cho Minh Thù hỏi xem đã xảy ra chuyện gì.

Hôm qua vừa cảnh cáo cô, vậy mà mới sáng sớm đã gây ra chuyện như vậy.

Minh Thù chậm rãi đánh chữ trả lời.

"Tổng giám đốc Bắc Thần và nghệ sĩ qua lại không rõ, đây không phải là chuyện đêm qua Hoắc tổng nói hay sao? Tiêu đề lớn như vậy, Hoắc tổng lẽ nào không biết chữ, có muốn tôi mời một gia sư dạy kèm tại nhà cho anh hay không?"

"Hứa Bắc, cô đừng thách thức sự kiên nhẫn của tôi."

"Người ta muốn xem Hoắc tổng kiên nhẫn đến đâu thôi mà."

Có thể Hoắc Đình bị giọng điệu này làm cho tức chết không trả lời Minh Thù. Minh Thù đang lướt tới một lời bình luận trên mạng, có người đem chuyện trước kia Hạ Liên bị thương ra nói, sau đó liền phê phán Minh Thù.

Minh Thù mở weibo.

Người trên mạng A: Lần trước ức hiếp nghệ sĩ, ngày hôm nay lại sử dụng quy tắc ngầm với nghệ sĩ, làm sao có người như vậy thật sự là chán ghét.

Người trên mạng B: Lục Chước là nam thần của tôi, cô làm sao có thể vấy bẩn anh ta, còn muốn sử dụng quy tắc ngầm với anh ta, thật không biết xấu hổ.

Người trên mạng C: Lục Chước cũng không phải là người tốt gì. Mọi nguòi hãy xem những tấm hình đó anh ta không hề phản kháng, chắc cũng là anh tình tôi nguyện. Anh ta đã vắng bóng một năm, muốn nổi tiếng chắc cũng đã leo lên giường người khác, nếu không làm sao người khác cưng chiều anh ta như vậy.

Minh Thù vừa lướt đến bình luận này.

Dựa vào cái gì?

Dựa vào hắn sống tốt!

Minh Thù tiện tay đem đám người kia kéo một lần giá trị thù hận.

Minh Thù xoá hết weibo chậm rãi rời giường đi đến công ty, có vẻ Lục Chước không có tới công ty. Lâm Ôn Việt hỏi Minh Thù nên xử lý tình huống này như thế nào.

"Cho cậu ta thoải mái cọ xát, tôi không ngại." Trẫm là người vĩ đại như vậy đấy.

Lâm Ôn Việt: "..."

Vậy là nhiệt tình hay sao? Sự nhiệt tình này không người nghệ sĩ nào dám nhận.

"Được rồi." Minh Thù đột nhiên lên tiếng: "Đổi cho cậu ta tiết mục tổng nghệ kia đi."

Lâm Ôn Việt nhíu lông mày: "Hứa tổng cảm thấy chương trình kia có vấn đề gì sao?"

Minh Thù không thể nói do tên kia không thích, trẫm sẽ mất mặt đó.

Cô bịa đại một lý do: "Sáng sớm hôm nay gặp phải một tên lừa gạt, nói công ty chúng ta và chương trình kia không hợp."

Lâm Ôn Việt xấu hổ: "Hứa tổng, cô đã nói tên đó là lừa gạt sao còn tin lời nói của tên đó."

"Thà tin rằng là có còn hơn là không." Minh Thù gật đầu: "Cứ quyết định như vậy đi, tìm lý do báo cho Lục Chước nhưng đừng nói là tôi đổi."

Lâm Ôn Việt: "..."

Lâm Ôn Việt rất muốn chỉnh sếp của hắn, nói cho Lục Chước một hình tượng rạng ngời.

Nhưng mà sếp của hắn lại không có ý định làm rõ cho Lục Chước, Lục Chước càng tức hắn lại càng vui. Nếu không phải bị ngăn lại thì có thể hắn đã nói cậu ta dính phải quy tắc ngầm. Đây tàn sát lẫn nhau sao?

Cuộc họp hằng năm.

Minh Thù tâm tình rất tốt trở về phòng làm việc, tâm tình tốt làm việc hiệu suất cao không ít. Thư ký cảm thấy vô vùng kỳ lạ, xảy ra chuyện này tâm tình Hứa tổng vẫn tốt như vậy hay sao?

Thật không hiểu được đầu của cô ấy nghĩ cái gì.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 594: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (17)

Lục Chước nghe được tin chính mình không quay chương trình "Chỉnh người nhất", hoàn toàn không có nghe lý do của Lâm Ôn Việt, tự cho rằng toàn bộ đều là do Minh Thù.

Lục Chước hấp ta hấp tấp chạy đến phòng làm việc của Minh Thù, đẩy cửa trước rồi chui đầu vào: "Hứa tổng à, tôi mời cô ăn cơm."

Minh Thù đang ngồi ở bàn làm việc ngẩng cao đầu, đôi mắt sáng ngời nhìn Lục Chước.

Minh Thù chịu đựng sự dụ dỗ: "Không ăn."

Trẫm không phải người bị thức ăn dụ dỗ.

Trẫm không phải.

Đúng rồi, trẫm không phải.

Lục Chước đẩy cửa ra đi vào: "Hứa tổng cô không đói bụng sao? Lúc này đúng ngay giờ ăn tối, tôi mời Hứa tổng đi một nhà hàng ăn rất ngon, chắc chắn từ trước tới nay cô chưa từng ăn qua."

Trẫm không đi.

"Hứa tổng, làm việc cũng phải ăn cơm chứ, cô như vậy thì cơ thể làm sao chịu được, giờ này là ngay bữa ăn đó."

Trẫm... Không đi.

Minh Thù vùi đầu xem văn kiện, nhưng mà văn kiện đã biến thành đùi gà đủ mọi hình dáng.

"Hứa tổng, cho tôi một cơ hội đi! Lần trước cô tới đón tôi, tôi còn chưa cám ơn cô."

Lục Chước đã tới gần bàn làm việc: "Cô không cho tôi mời cô ăn cơm, tôi nhất định sẽ ghi nhớ..."

"Anh đủ rồi."

Minh Thù ném bút trên bàn đứng thẳng dậy

Lục Chước cho rằng Minh Thù muốn đánh hắn, theo bản năng lui về phía sau mấy bước.

Tôi đây không tính toán việc cô đánh tôi, còn đem tôi ném vào bệnh viện tâm thần. Cô còn hung dữ như vậy, dù cho trước đây tôi không báo cảnh sát bây giờ cũng sẽ báo.

Minh Thù gấp văn kiện trên bàn lại: "Cơm nước xong xuôi, anh sẽ không làm phiền tôi nữa phải không?"

Lục Chước lộ ra hai cái răng khểnh: "Ừ."

Đồng ý trước đi sau đó hãy kiếm lý do, lão tử không tin cô sẽ không thích lão tử.

Ha ha, lão tử thật thông minh

"Dẫn đường đi." Vì hắn hứa không phiền trẫm nữa nên trẫm mới đồng ý.

Minh Thù dẫn Lục Chước đi trốn việc bị người của công ty nhìn thấy, dường như chỉ cần ngồi trên mạng gõ thì bọn họ cũng đã có tai tiếng rồi.

Lục Chước dẫn Minh Thù đến một nhà hàng khá là riêng tư, món ăn đúng thật không tệ nhưng hơi ít hơn nữa đây là số lượng giới hạn, có thể nói có tiền cũng chưa chắc mua được.

Lục Chước chuyển cái ghế đến bên cạnh Minh Thù: "Hứa tổng, người trên mạng đều nói cô sử dụng quy tắc ngầm..."

Minh Thù ho một tiếng: "Anh muốn bị dính phải quy tắc ngầm..."

Lục Chước hơi chờ mong: "Hứa tổng đồng ý không?"

Minh Thù nghiêng đầu mỉm cười: "Không sử dụng quy tắc ngầm với tên bệnh như ngươi."

Lục Chước đen mặt giải thích: "Tôi không có bị bệnh."

"Đúng vậy, anh rất tỉnh." Minh Thù xem qua tư liệu của Lục Chước, bác sĩ chẩn đoán hắn có bệnh phân liệt nhân cách.

Lục Chước: "..." Cô mới tỉnh đó.

Sao lão tử có thể vậy được?

Rõ ràng đó là Lục Chước.

Được rồi, bây giờ lão tử là Lục Chước.

Không cãi nhau với cô, bình tĩnh bình tĩnh nào, hắn tới đây là để công lược cô mà.

"Hứa tổng, cô xem có phải tôi rất đẹp trai hay không?"

Lục Chước ra sức đề cao chính mình: "Có phải cô thèm rồi phải không, Hứa tổng cô suy nghĩ một chút đi, hiện nay mọi người trên mạng đều nói như vậy, nhưng tôi không thể để mọi người nói như vậy đúng không, chúng ta thực hiện hóa nó đi nha?"

Minh Thù buông cái nĩa, lau miệng: "Anh muốn dính phải quy tắc ngầm hay sao? Nếu thật sự muốn, tôi sẽ kiếm cho anh một kim chủ đảm bảo anh sẽ sống tốt."

Sống tốt?

Lục Chước tràn đầy nghi vấn, hình như có gì đó không đúng.

Không được, hắn không muốn dính quy tắc ngầm của người khác.

Lục Chước giống như thẹn thùng nói: "Tôi chỉ muốn bị Hứa tổng sử dụng quy tắc ngầm."

Minh Thù khẽ nhướng mày, quyết định không ngừng cố gắng chọc tức Lục Chước, nói: "Thật đáng tiếc, tôi sắp đính hôn rồi."

Lục Chước sửng sốt: "Đính hôn? Cùng ai?"

Tên nào dám phỏng tay trên của hắn?

"Cậu đoán thử xem."

Lão tử đoán... Lão tử đoán là...

Lục Chước đã biết đến chuyện này, rất nhanh liền trả lời: "Hoắc Đình."

Minh Thù giọng mang ý cười: "Biết không ít nha."

Lục Chước lạnh cả sống lưng, hắn quá nhanh mồm đáng lẽ hắn không nên nói về chuyện cô đính hôn cùng với ai.

Nói cũng nói rồi, Lục Chước cứng ngắc trả lời: "Hoắc Đình không phải mẫu người của cô, cô không thể kết hôn cùng hắn."

"Vậy ai mới là mẫu người của tôi?"

"Tôi đó."

Lão tử đây thông minh như vậy, không phải hắn thì là ai.

Minh Thù cười khẽ: "Cậu dựa vào cái gì? Trừ khuôn mặt này ra, cậu còn có cái gì, lấy cái gì so sánh với Hoắc Đình?"

Lục Chước rất là tự tin: "Tôi đây sớm muộn gì cũng sẽ nổi tiếng, cô muốn cái gì thì sẽ có cái đó."

"Tôi không nâng đỡ cậu thì cậu thử nổi tiếng cho tôi xem nào?"

Minh Thù buồn cười: "Chàng trai trẻ à, bớt mơ mộng đi."

Lục Chước: "..."

Đột nhiên cảm thấy tổng giám đốc bá đạo này cũng rất tốt.

Có thể đổi một con dao được không?

[Cửu thiếu, đừng suy nghĩ kỳ lạ được không?]

[Cửu thiếu bình tĩnh một chút, để dao xuống!]

Minh Thù đứng dậy vừa đúng lúc Lục Chước cầm dao trong tay sượt qua, Minh Thù liếc mắt, một luồng ánh sáng vô tình lướt qua.

Lục Chước đỡ cái ly ở trên bàn, hình như cô vô tình làm rơi cái ly khi đang đứng dậy, tia sáng ấy quét qua chiếc ly thủy tinh trong suốt.

Lục Chước bình tĩnh cười một cái lộ ra hai cái răng khểnh, trông vô cùng hiền lành dễ thương.

Minh Thù quay đầu lại tiếp tục đi ra ngoài, Lục Chước buông cái ly ra một tia sáng xẹt qua tay áo, hắn nắm lấy tay áo đồng thời đứng dậy.

Hành lang rất yên tĩnh, Minh Thù bước ở trên thảm trải sàn không nghe được bất kỳ tiếng động gì.

Cô vừa mới bước qua liền nhanh chóng quay về.

"Tôi..."

Minh Thù trở tay đè Lục Chước lên tường, thuận tiện che cái miệng của hắn, cảnh cáo nói: "Đừng nói chuyện."

Lục Chước gật đầu, nói mình biết rồi.

Minh Thù lưỡng lự ba giây liền buông tay ra, cẩn thận nhìn qua bên kia. Lục Chước cũng cẩn thận hé đầu ra liếc nhìn bên kia.

Chỉ thấy phía trước hành lang, cô gái bị người đàn ông đè vào tường, tư thế hai người khá thân mật dường như tinh thần cô gái đó không tốt lắm, giống như muốn ngăn cản sự tiếp cận của tên đàn ông.

Nhưng cuối cùng cũng thất bại khi tên đàn ông nắm cằm cô gái, cúi thấp đầu hôn cô, trong thoáng chốc khung cảnh vô cùng mập mờ.

Lục Chước dời mắt cúi đầu nhìn, chỉ thấy tổng giám đốc của hắn không hề có một chút xấu hổ nào đang cầm điện thoại di động ghi hình.

Lục Chước: "..."

Tại sao cô không làm paparazzi đi?

Có một điểm nào giống tổng giám đốc không?

Người bên kia nhúc nhích một cái Minh Thù liền lùi lại phía sau, vô tình đụng phải cằm của Lục Chước khiến hai người đồng thời kêu lên.

"Cậu dựa vào tôi gần như vậy làm cái gì!" Sau khi ghi hình xong dường như Minh Thù không sợ bị phát hiện, không hề nói nhỏ lại một tí nào.

Cô ôm đầu vò vò, sắp chấn động đến não rồi.

"Đột nhiên cô lùi lại, tôi cũng rất đau." Lục Chước cảm giác mình sắp rơi cằm xuống đất, nếu bị hủy khuôn mặt thì phải làm thế nào.

Hiện tại hắn chỉ còn lại khuôn mặt này thôi.

"Cậu không dựa gần tôi như vậy thì tôi sẽ không đụng trúng cậu." Trẫm không sai!

"Cô..."

Dù gì cũng là lão tử sai!

Minh Thù cho rằng người bên kia sẽ đi qua đây, nhưng mà bọn họ nói lâu như vậy cũng không có ai đi ngang qua.

Đến khi cô nhìn qua thì hai người bọn họ đã đi rồi, hành lanh cũng trống không.

"Hai người vừa rồi là ai?"

Lục Chước hỏi: "Cô quen họ sao? Cô quay họ làm gì? Cô có thù với bọn họ à?"

Minh Thù khóe miệng giật một cái: "Cậu lấy đâu ra nhiều vấn đề như vậy, có phiền hay không? Cậu đổi tên là Lục Phiền đi."

"Có vấn đề tất nhiên phải hỏi. Cô đừng đi, cô còn chưa trả lời vấn đề của tôi, hai người vừa rồi là ai?"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 595: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (18)

Cuối tuần.

Minh Thù đi đến địa chỉ trên thiệp mời. Phục vụ đưa cô vào phòng đã đặt sẵn, ông Hứa và một người đàn ông bằng tuổi đang ngồi nói chuyện với nhau.

Bà Hứa cũng đang nói chuyện với một người khác, không khí vô cùng hòa hợp.

Ngoại trừ ba mẹ hai bên còn có một vài người, có người lớn lẫn trẻ nhỏ. Đây không phải là bàn bạc về việc đính hôn mà là đang làm lễ đính hôn.

"Ba, mẹ, chú Hoắc, cô Hoắc."

"Tiểu Bắc đến rồi đó à?"

Bà Hoắc đứng lên, miệng cười tươi như hoa: "Tại sao Hoắc Đình không đi cùng với cháu?"

"Cháu không biết." Con trai bà không phải tốt lành gì, ở chung một chỗ với tôi làm cái gì.

"Đứa bé này thật là...Thôi thôi mau ngồi xuống."

Bà Hoắc nhiệt tình bắt chuyện với Minh Thù, thuận tiện kêu người bên cạnh gọi điện cho Hoắc Đình.

Minh Thù ngồi kế bên bà Hoắc, bà Hoắc hỏi cô gần đây như thế nào, cuối cùng vẫn hỏi về vấn đề tin tức giải trí trên mạng.

"Con à, con sắp đính hôn với Hoắc Đình rồi, về sau đừng gây ra những tin tức như vậy nữa. Dù gì gia đình chúng ta cũng có tiếng tăm, không thể để người khác chê cười được."

Minh Thù "dạ dạ vâng vâng", nghe thì có nghe nhưng có làm hay không là chuyện khác.

"Thằng nhóc Hoắc Đình này do một tay ba mẹ nuôi nấng nên hiểu rõ, sau này nó có con chăm sóc ba mẹ cũng yên tâm."

Bà Hứa nặng nề nói chuyện với Minh Thù, thỉnh thoảng bà Hoắc chen vào một nói, rất hài lòng đối với "nàng dâu" này.

Minh Thù cười nhạt không nói gì, im lặng uống trà.

Khoảng mười mấy phút sau thì cửa phòng bị đẩy ra, Hoắc Đình từ bên ngoài bước vào.

"Con trai đã đến rồi."

Bà Hoắc hiện rõ vui mừng trên mặt, nhưng nụ cười ấy lập tức cứng đờ khi phía sau Hoắc Đình có một cô gái.

Có vẻ cô gái hơi giãy giụa, nhưng bị Hoắc Đình hung hăng nắm lấy tay không cho cựa quậy dẫn vào trong phòng.

"Cạch."

Minh Thù đặt chén trà xuống, cơ thể nhẹ nhàng ngửa ra sau dựa vào lưng ghế liếc nhìn ra cửa: "Hoắc tổng kêu tôi đừng đến trễ, tôi còn tưởng rằng anh rất đúng giờ đó."

Ánh mắt lạnh lùng của Hoắc Đình lướt qua, toàn thân lộ ra một luồng hơi lạnh giống như mọi người đang ở gần hoàng đế đang nổi giận, căn phòng nhanh chóng yên tĩnh lạ thường.

Bà Hoắc nhìn Minh Thù rồi nhìn về con trai mình: "Cô gái này là?"

Bà Hoắc cảm giác đã gặp qua người này ở đâu rồi, nhưng trong thoáng chốc không nhớ ra được.

"Chào bác, cháu là bạn của Hoắc tổng." Hạ Liên giải thích, cũng hạ giọng nói với Hoắc Đình: "Buông tôi ra."

Bạn bè có cần phải nắm tay như vậy hay không?

Bà Hoắc hơi khó chịu đứng lên, thế nhưng ngại vì ở chỗ này đông người không thể nổi giận: "Là bạn à, vậy mau vào ngồi đi cháu."

Hoắc Đình ôm Hạ Liên vào lòng: "Mẹ, đây là bạn gái của con."

Bà Hoắc trợn to mắt.

Bạn gái?

Bạn gái gì?

"Con nói bậy bạ cái gì vậy?"

Ông Hoắc vỗ bàn một cái đứng lên: "Vị hôn thê của con là Hứa Bắc, các con đã đính hôn thì lấy đâu ra bạn gái."

Ông bà Hứa dần dần trở nên mất bình tĩnh.

Ngày hôm nay đến để bàn về hôn sự, không ngờ Hoắc Đình lại dẫn theo một cô bạn gái, vậy mặt mũi bọ họ để đâu?

"Con sẽ không kết hôn cùng Hứa Bắc."

Hoắc Đình không sợ hãi chút nào chống lại ông Hoắc, thái độ cường ngạnh kiên quyết.

"Mày..."

Ông Hoắc chỉ Hoắc Đình, giận đến không nói thành lời.

"Anh nói có vẻ như tôi rất muốn kết hôn với anh."

So với sự sợ hãi trong phòng thì Minh Thù bình tĩnh hơn nhiều, cô thản nhiên lấy một quả hạch.

Cô vừa cất lời thì mọi thứ yên tĩnh lạ thường, dường như chỉ còn nghe tiếng cắn quả hạch.

Những người khác trong phòng cũng không dám thở mạnh.

Hôm nay đến đây cũng chỉ để làm khán giả, không ngờ gặp phải tình huống này.

"Gần đây tin tức trong giới giải trí ầm ĩ như vậy, chắc hẳn mọi người đều biết, tôi không muốn kết hôn với người như vậy." Hoắc Đình lạnh mặt nói.

Minh Thù ném quả hạch trong tay xuống, gây ra một tiếng động vô cùng lớn.

Cô chậm rãi đứng dậy cười hỏi Hoắc Đình: "Người như vậy là người như thế nào?"

Hoắc Đình dừng vài giây trả lời: "Không biết xấu hổ."

Minh Thù mỉm cười: "Đương nhiên không biết xấu hổ bằng Hoắc tổng rồi."

Cô móc điện thoại di động ra, mở ra đoạn băng ghi hình: "Đây là không biết xấu hổ của Hoắc tổng sao? Hay là Hoắc tổng cảm thấy phận con gái gây chút chuyện thị phi đã là thứ không biết xấu hổ, còn các ngươi ôm hôn thậm chí còn vào khách sạn cũng là chuyện bình thường?"

Bà Hoắc xem trước, chất lượng rất tốt chắc chắn là quay tại hành lang.

Sau đó điện thoại di động được chuyền tay qua những người còn lại xem.

Sau khi xem xong sắc mặt ai nấy đều khó coi.

"Đồ khốn nạn." Ông Hoắc trực tiếp mắng lên.

"Đây là chuyện gì?" Tuy sắc mặt bà Hứa rất kém nhưng vẫn giữ bình tĩnh.

Hoắc Đình dẫn theo một cô gái đến trước mặt bọn họ, còn có đoạn ghi hình thân mật như vậy, thật sự như tát thẳng vào mặt bọn họ.

Vẫn may là còn chưa đính hôn, nếu đính hôn thì con họ phải chịu biết bao nhiêu thiệt thòi.

"Chắc hẳn chuyện này có hiểu lầm, Hoắc Đình không phải người như vậy." Bà Hoắc nỗ lực giải thích rồi nhìn về phía Hạ Liên: "Hoắc Đình, có phải do cô gái này mặt dày dụ dỗ con hay không?”

"Mẹ, cô ấy là bạn gái của con." Hoắc Đình nhấn mạnh, càng nắm chặt Hạ Liên rõ ràng là đang bảo vệ cô ta.

Hạ Liên sắc mặt tái nhợt, cắn chặc môi dưới dựa vào Hoắc Đình, cơ thể khẽ run ánh mắt đã phiếm hồng.

"Bộp bộp bộp."

Mọi người đồng thời nhìn về phía Minh thù đang vỗ tay.

Lúc này vỗ tay làm cái gì? Điên rồi sao?

Minh Thù chớp chớp mắt, lại vỗ tay hai cái, buông bàn tay xuống khen ngợi: "Cô Hạ diễn xuất không tệ."

Mọi người: "..."

Hạ Liên liếc mắt nhìn Minh Thù, thấy người đằng sau đang cười nhạo cô. Hạ Liên hoảng hốt nhanh chóng gục đầu xuống giải thích với bà Hoắc: "Bác gái à, cháu và Hoắc Đình không có quan hệ gì, Hoắc tổng không muốn đính hôn cũng không liên quan đến cháu."

Hoắc Đình nghe Hạ Liên nói như vậy nheo mắt lại, khí thế nguy hiểm vài phần so với ban nãy.

"Hôn cũng đã hôn rồi còn nói không có quan hệ gì, vậy như thế nào mới là có quan hệ?" Minh Thù cười như không cười nhìn Hạ Liên.

"Đó là ngoài ý muốn..." Hạ Liên thấp giọng giải thích rõ: "Nếu để cho cô Hứa hiểu lầm thì tôi thành thật xin lỗi."

"Em xin lỗi cái gì."

Hoắc Đình kéo Hạ Liên dậy, hướng phía mọi người tuyên bố: "Bạn gái, vị hôn thê của con chỉ có một, đó chính là Hạ Liên."

Minh Thù vỗ tay: "Thật là cảm động."

Hoắc Đình gầm lên: "Hứa Bắc cô đừng quá đáng."

Minh Thù nở nụ cười vô tội: "Tôi khen các người cũng không được, anh thì sao? Hung dữ như vậy, làm tôi sợ muốn chết."

Minh Thù khoa trương vỗ ngực một cái, luôn nở nụ cười không hề lộ ra một phần sợ hãi.

Nụ cười kia thấy thế nào cũng cảm thấy chói mắt.

Trong lòng Hạ Liên thầm hận, cô vùng khỏi Hoắc Đình, giọng nói cũng lớn hơn vài phần: "Hoắc tổng, anh đừng làm khó tôi nữa. Tuy Hạ gia không bằng Hoắc gia anh, nhưng cũng không thể để người khác dễ dàng ức hiếp như vậy."

Vừa dứt lời Hạ Liên xoay người chạy khỏi.

Hoắc Đình muốn đuổi theo nhưng lại bị bà Hoắc kéo lại.

Minh Thù khoác tay bà Hứa cùng nhau đi ra ngoài: "Không có đính hôn gì nữa, tôi và anh đều không đồng ý, ép dầu ép mỡ ai nỡ ép duyên. Ba à, con đi trước đây, đợi ăn tiệc giải tán vậy."

Ông Hứa: "..."

Cục tức này ông còn chưa nhổ ra được.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 596: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (19)

Minh Thù nhiều lần khẳng định với ông bà Hứa rằng thực sự cô không sao cả, dù cho ở bên ngoài Hoắc Đình có trăng hoa thế nào đi nữa cũng không liên quan đến cô.

Nhưng ba Hứa vẫn rất tức giận. Minh Thù cũng có chút bất đắc dĩ, chuyện xấu của cô còn chưa lắng xuống lại xảy ra chuyện này, thật ra cả cô và Hoắc Đình đều là xấu xa như nhau, chỉ là ai xấu xa hơn thôi.

Quả nhiên ba mẹ đều luôn lo nghĩ cho con cái của mình.

Vất vả lắm mới tiễn được ông Hứa về, Minh Thù vừa quay lại liền nhìn thấy Hạ Liên.

Cô ta không còn một chút dáng vẻ đáng yêu nào của ban nãy, cô ta bây giờ đang trừng mắt nhìn Minh Thù.

Hạ Liên đi về phía cô, đáy mắt có chút đắc ý: "Hứa Bắc, một ngày nào đó cô sẽ mất hết tất cả."

Cô ta thực sự không nhịn được, nhịn không được sự kích động này, cô ta đang cực kỳ muốn khoe khoang trước mặt Minh Thù.

Đời này chỉ có cô ta thắng thôi.

"Tôi đang chờ đợi đây."

Minh Thù cười khẽ: "Nhưng bây giờ tôi có chuyện quan trọng muốn nói với cô."

Hạ Liên nhíu mày, có chút phòng bị nhìn cô: "Chuyện gì?"

Minh Thù đột nhiên đưa tay ra nắm cổ tay Hạ Liên, dắt cô ta đi về phía không có người.

Hạ Liên ngoài kinh ngạc còn hiện ra vẻ tức giận không dễ dàng phát hiện: "Cô làm gì vậy, buông ra."

Minh Thù đẩy Hạ Liên vào một góc rồi liên tục đánh.

Giá trị thù hận không đủ? Đánh!

Còn chưa đủ? Đổi tư thế tiếp tục đánh!

"Đồ điên này." Hạ Liên có chút đứng không vững dựa vào tường, cô ta phun ra vài chữ sau đó hung hăng trừng mắt nhìn Minh Thù.

Hận tôi là đúng rồi.

Kéo được giá trị thù hận, giọng điệu Minh Thù càng ôn hòa: "Vì sự điên cuồng của cô, tôi vui vẻ chịu đựng. Cô chính là trăng sáng trong lòng tôi, là tín ngưỡng của tôi."

Đây là một câu nói tình cảm, nhưng phát ra từ trong miệng Minh Thù thật sự khiến Hạ Liên sợ hãi.

"Chúng ta hẹn lại lần sau nhé." Cần ăn một chút gì đó rồi.

Minh Thù buông tay áo, mỉm cười với Hạ Liên: "Phải chăm sóc cơ thể thật tốt."

Hạ Liên: "... "

"Cô không sợ tôi báo cảnh sát sao?" Thái độ Hạ Liên có chút đáng sợ.

"Cô báo đi, cô báo một lần tôi đánh một lần." Minh Thù không sao cả: "Cô hãy báo nhiều vào."

Hạ Liên chỉ bị thương nhẹ tùy tiện bôi ít thuốc thì được rồi, nếu báo cảnh sát thì cô sẽ trở nên như thế nào?

Lại xuất hiện thêm một người hùng.

Hạ Liên: "..."

Minh Thù khẽ hát bỏ đi, đi đến bên cạnh mua chút đồ ăn vặt ung dung nhẹ nhàng về nhà.

Hạ Liên cũng vừa từ bên kia đi ra, mang khẩu trang và kính râm, vừa gọi điện thoại vừa đi qua bên kia đường.

Minh Thù đảo mắt qua phố, một chiếc màu trắng đang chậm rãi theo sau Hạ Liên, có vẻ Hạ Liên chuẩn bị băng qua đường.

Khỉ thật!

Minh Thù nhét đồ ăn vặt vào trong túi chạy tới phía Hạ Liên.

Hạ Liên đã qua đường đột nhiên bị người khác kéo lại, thân thể lảo đảo ngã ngồi dưới đất.

Một cơn gió thổi qua, một chiếc xe màu trắng dường như dừng ngay sát chân cô ta, gió bụi bay mù mịt.

"Hạ Liên?"

Giọng nói Hoắc Đình vang lên, Hạ Liên bình tĩnh lại lúc này cô ta mới thở phào nhẹ nhõm.

Đôi mắt cô ta hoảng sợ nhìn người đang đỡ mình. Cô ta cong môi, kêu một tiếng: "Hoắc Đình..."

Hoắc Đình vỗ vỗ sau lưng của cô ta, hạ thấp giọng an ủi:

"Không sao cả, không sao cả."

Hạ Liên điều chỉnh lại tâm trạng: "Mới vừa nãy là anh kéo em lại sao?"

Hoắc Đình lắc đầu: "Anh vừa nhìn đã thấy em bị như vậy, có chuyện gì sao?"

Hạ Liên cảm thấy có chút kỳ lạ, mới vừa rồi là ai đã kéo cô?

Cô ta nhìn xung quanh, phần lớn đều là những người lạnh lùng vây xem, hoặc là ngắm nhìn khuôn mặt của Hoắc Đình, thật sự không biết ai đã cứu cô ta.

Minh Thù đứng ở cách đó không xa ăn đồ ăn vặt, các ngươi thật sự hạnh phúc làm phiếu đổi đồ ăn cho trẫm còn được trẫm bảo vệ.

Không phải, tiểu yêu tinh lại muốn giết phiếu đổi đồ ăn vặt của trẫm.

Buông tha cho bọn họ đi, có gì cứ tìm đến trẫm!

Hôn sự của Hứa gia và Hoắc gia chắc chắn hủy bỏ rồi, có sự lo lắng quan tâm của ông bà Hứa cô lại tiếp tục trở về làm tổng giám đốc giàu có.

Các bộ phận của công ty bắt đầu ổn định dần, Minh Thù họp thời gian càng ngày càng nhiều, thời gian họp cũng càng ngày càng dài.

Tuy mỗi lần thư ký nhìn thấy Minh Thù, đều là lúc cô đang ăn giữa một đám người.

Nhưng công ty càng ngày càng bận rộn, các hạng mục phát triển như măng mọc sau cơn mưa, trước đây thư ký luôn rảnh rỗi không có việc gì làm, nhưng bây giờ cô lại muốn có thể phân thân thành hai.

Lục Chước bị Lâm Ôn Việt đè nặng việc tham gia tiết mục tổng nghệ, thời gian ghi hình không có ở công ty nên cũng không thể lấy lòng Minh Thù được.

Đến khi Lục Chước gặp được Minh Thù cũng là lúc chương trình được phát sóng, tên tuổi hắn lên nhanh như diều gặp gió.

Lâm Ôn Việt nói một câu với Minh Thù.

Ông ta nói: "Lục Chước chính là người được trời ưu ái."

Lâm Ôn Việt dẫn dắt rất nhiều người, nhưng đây là lần đầu tiên hắn khen ngợi một người nhiều như vậy.

"Anh ta chọn kịch bản chưa?"

Nói đến kịch bản, sắc mặt Lâm Ôn Việt kỳ lạ đứng bật dậy, ông ta im lặng một lúc lâu sau đó mới nói: "Lục Chước nói không phải nhân vật nam chính thì anh ta không diễn."

Minh Thù cười: "Sao hắn không lên trời luôn đi?"

Lâm Ôn Việt: "..."

Lên trời cũng vì cô quá cưng chiều hắn mà thôi!

Ảnh đế của công ty cũng chưa được đãi ngộ tốt như hắn.

Minh Thù cúi đầu ký mấy phần văn kiện, lúc này mới hỏi: "Có mấy kịch bản thích hợp để hắn đóng nam chính?"

Lâm Ôn Việt suy nghĩ một chút, rất thành khẩn trả lời: "Hứa tổng, Lục Chước diễn hình tượng như thế nào?"

Đây cũng là vấn đề khiến Lâm Ôn Việt đau đầu, ông ta đã xem qua Lục Chước diễn, dù là vai gì anh ta cũng có thể đóng xuất sắc, cũng khó trách tại sao trước đây Bắc Thần cưng chiều hắn như vậy.

Nhưng có lẽ đây cũng là lý do khiến hắn bị phân liệt nhân cách.

"Lục Chước hắn ta..."

Lâm Ôn Việt sắp xếp lại lời nói: "Tôi nghĩ nên cho Lục Chước tự lựa chọn vai diễn của mình, sau này hắn còn có thể diễn nhiểu vai hơn."

Tuy bác sĩ nói Lục Chước đã bình thường rồi, thế nhưng bệnh phân liệt nhân cách.... Lâm Ôn Việt cảm thấy phòng bị cũng tốt hơn, đỡ gặp phải tình huống ngoài ý muốn.

Minh Thù và Lâm Ôn Việt cẩn thận bàn bạc, cuối cùng cũng lựa ra được một kịch bản.

Minh Thù hỏi thì biết rằng bên kia chưa có nam chính, cho nên đi cửa sau để cho Lục Chước được diễn vai này.

Lục Chước vừa quay xong tiết mục tổng nghệ, còn chưa kịp gặp Minh Thù đã phải tiếp tục luyện tập cho vai diễn tiếp theo.

Một chữ "vội".

Minh Thù cũng không nhẹ nhõm hơn bao nhiêu, vì muốn đứng đầu giới giải trí nên cô và đồ ăn vặt đã rất lâu không gặp nhau ròi.

Thư ký báo cáo với Minh Thù: "Hứa tổng, "Phong Quang Vô Hạn" đã sắp quay xong, đoàn phim dự định kỳ nghỉ đông sẽ công chiếu, nhưng gặp phải một số vấn đề nên không thể công chiếu đúng thời hạn."

Bộ phim Hạ Liên quay?

Minh Thù lập tức tỉnh táo: "Nếu nghỉ đông không chiếu được thì chiếu vào kỳ nghỉ hè, xóa bỏ tên Hạ Liên đi."

Thư ký tràn đầy nghi vấn.

Thay thế Hạ Liên là sao?

Hiện tại sắp quay xong rồi thì đổi như thế nào? Đổi thì phải quay lại từ đầu?

Minh Thù mỉm cười: "Dựa vào chữ để phân tích."

Thư ký khóe miệng giật một cái: "Hứa tổng, Hạ Liên là nữ phụ thứ ba đất diễn không ít, nếu đổi thì không hay cho lắm. Hơn nữa đến lúc đó không phải ai cũng còn hợp đồng, đổi người rất phiền phức hơn nữa sẽ đắc tội người khác."

Nam nữ chính của "Phong Quang Vô Hạn" đều là sao lớn, khá là nổi tiếng.

Hứa tổng cô không nên làm bậy.

Minh Thù như một đứa trẻ tức giận: "Làm cho cô ta tức chết."

Thư ký: "..."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 597: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (20)

Thư ký không thuyết phục được vị tổng giám đốc giàu có nhưng lại cố chấp này, nên đành phải dặn dò mọi người làm việc.

Hạ Liên biết mình sắp bị loại bỏ khỏi bộ phim đang quay nên có chút hoảng hốt.

"Bọn họ làm vậy là vi phạm hợp đồng."

Hạ Liên tức giận nói với người đại diện: "Họ dựa vào cái gì để đổi vai diễn của tôi."

Người đại diện tỏ vẻ khó chịu: "Họ đồng ý bồi thường hợp đồng."

Hạ Liên suýt chút nữa thở không ra hơi, lửa giận ngập trời ném đồ trên bàn, cắn răng nghiến lợi nói: "Hứa Bắc... Cô ta cố ý nên bây giờ mới đổi vai của tôi."

"Hiện tại Hứa Bắc là người nắm quyền Bắc Thần, cô đã đắc tội gì với cô ta rồi?" Người đại diện hỏi.

Hạ Liên không nghe người đại diện nói cái gì.

Về sau bộ phim này sẽ vô cùng nổi tiếng, bất kể là nhân vật chính hay nhân vật phụ cũng sẽ nổi lên, lúc đầu cô ta rất khó mới có thể giành được vai diễn này.

Vì để diễn tốt vai diễn này nên cô cũng trả giá không ít, không thể bị đổi như thế được.

Hạ Liên lóe lên một ý nghĩ, cô ta nhanh chóng mở danh bạ trong di động.

Dù cô ta gọi cho ai thì đối phương cũng không có cách giúp đỡ.

"Phong Quang Vô Hạn" là của giải trí Bắc Thần, phần lớn tiền cũng là Bắc Thần đầu tư, ngoại trừ đạo diễn thì không ai giúp đỡ được.

Mặc dù Hạ gia đã ra mặt nhưng cũng không có kết quả gì.

Hạ Liên đột nhiên quay đầu: "Hoắc tổng thì sao?"

"Vừa rồi Hoắc tổng gọi điện thoại hỏi qua cô nhưng cô nói không tiếp cho nên..." Người đại diện không hiểu tại sao Hoắc Đình tốt như vậy nhưng cô lại không đồng ý.

"Gọi điện thoại cho anh ta."

Đạo diễn đích thân đến thăm nên Minh Thù dành chút thời gian ra gặp ông ta.

Minh Thù nói thẳng: "Đến vì Hạ Liên sao?"

Đạo diễn có chút xấu hổ, chống cằm nói: "Hứa tổng, tuy "Phong Quang Vô Hạn" là do Bắc Thần giải trí đầu tư, nhưng ban đầu lúc ký hợp đồng bên cô nói tôi có quyền chọn diễn viên."

"Hạ Liên không phải do ông chọn sao?" Minh Thù trả lời.

Đạo diễn: "..."

Không phải là vì Hạ Liên, mà do ông ta thiếu Hoắc Đình một món nợ ân tình.

Tuy ban đầu ông ta cảm thấy Hạ Liên không phù hợp, nhưng khi quay phim lại vô cùng hài lòng với biểu hiện của Hạ Liên.

Minh Thù vươn hai ngón tay: "Hai lựa chọn, một là bộ phim này không công chiếu, hai là đổi Hạ Liên."

"Không công chiếu?"

Đạo diễn kích động: "Làm sao có thể không công chiếu? Đầu tư tiền tài sức lực như vậy..."

Đa số đều nhắm về những giải thưởng, chỉ khi đứng trên bục trao giải thì bọn họ mới có giá trị.

Bộ phim này là do Bắc Thần đầu tư, mà tổng giám đốc Minh Thù nói không công chiếu, nếu thật sự cô ta đồng ý bồi thường thì có thể sẽ không công chiếu.

Bắc Thần là của Hứa gia, chút tiền này không đáng là bao.

Minh Thù cười hiền lành: "Cho nên ông có thể chọn đổi Hạ Liên."

Đạo diễn: "..."

Bà nó chứ hai bên đều muốn ép hắn hay sao!

Cho Hạ Liên một vai diễn coi như đã trả nợ cho Hoắc Đình. Hôm nay đến đây làm khách cũng là vì không muốn đắc tội với Hoắc Đình.

Nhưng so với việc đắc tội với Hoắc Đình, thì đạo diễn quan tâm tác phẩm của mình hơn.

Đạo diễn chọn đổi Hạ Liên.

Hạ Liên không ngờ tìm Hoắc Đình vẫn có kết quả này, nhưng đây chỉ là bắt đầu cô ta không nhận được bất cứ bộ phim nào.

Người đại diện tìm hiểu, sau đó mới biết được là do Bắc Thần nói.

Có người không quan tâm đến giải trí Bắc Thần, nhưng còn Hứa thị thì sao?

Hoắc Đình đương nhiên sẽ không ngồi chờ chết.

Hắn ta thu mua giải trí Chí Thượng.

Thư ký vội vã báo cáo tin tức này với Minh Thù: "Hứa tổng, Hoắc gia thu mua giải trí Chí Thượng."

Minh Thù ôm một bịch bỏng ngô, rất không có hình tượng nằm ở trên sô pha, nghe xong lời nói của thư ký không có hứng thú trả lời: "Giận dữ vì hồng nhan, thành quỷ cũng phong lưu."

Hứa tổng thật bình tĩnh... nhưng câu nói này có vẻ không đúng.

Thư ký kinh ngạc vô cùng.

Hoắc Đình thu mua giải trí Chí Thượng chính là vì Hạ Liên, mấy ngày nay Minh Thù nghe nói Hạ Liên được nhận một bộ phim, hơn nữa còn là nữ chính.

Thật không may...

Lục Chước là nam chính.

Nghiệt duyên!

Lúc Minh Thù đi xem đoàn phim thì bộ phim đã quay được một tháng, là một bộ phim cổ trang Lục Chước diễn vai một hoàng tử bị tranh giành.

Từ một hoàng tử hiền lành khuôn mẫu trở thành một tên hoàng đế độc ác thâm hiểm.

Cảnh quay ngày hôm nay ngay cảnh hoàng tử thay đổi.

Phụ hoàng của hắn ban tội chết cho mẹ hắn.

Lục Chước mặc trang phục hoàng gia màu đen, quỳ trên đại điện cúi thấp đầu yên lặng nghe hoàng đế đọc ra từng tội trạng.

Khí thế của hắn đã thay đổi từ khi hoàng đế bắt đầu.

Hắn không có phát ra bất kỳ câu nói nào, muốn nói cái gì cũng đều phải có sức thuyết phục.

Minh Thù đứng ở bên ngoài sân nhìn hắn, Lục Chước hình như phát hiện gì đó nghiêng đầu nhìn lại. Ánh mắt hai người giao nhau, Lục Chước liền mỉm cười.

Nụ cười trong sáng thuần khiết không hề có một chút nham hiểm nào.

Nhưng lúc này trông hắn vô cùng mâu thuẫn và lạnh lùng.

Hắn vẫn... luôn mâu thuẫn như vậy.

"Cắt."

Đạo diễn phát hiện Lục Chước mất tập trung liền hô cắt, nhưng đạo diễn rất vừa lòng với tài diễn xuất của Lục Chước nên cho mọi người nghỉ ngơi một lát.

Lục Chước đúng lên, băng qua đại điện lộng lẫy trở về với hiện thực.

"Tại sao cô..."

"Lục Chước." Minh Thù gọi anh ta: "Bớt nói chuyện đi, rất phiền."

Lục Chước: "..."

Cho rằng lão tử muốn nói sao? Lão tử muốn duy trì thiết lập này thôi.

Đây là yêu cầu của hệ thống chứ không phải của hắn! Không thể chèn ép hắn như vậy!

"Sao cô lại tới đây?" Ánh mắt Lục Chước lạnh lẽo cô quạnh, lời nói cũng ngắn gọn hơn.

"Đi ngang qua." Minh Thù nhìn xung quanh.

"Đây là phim trường." Nơi này không thuận đường với bất cứ nơi nào, chắc chắn là cô cố ý qua đây chứ không phải đi ngang qua.

Cô lên trời hay sao mà có thể đi ngang qua tới nơi này.

Minh Thù tìm đại một lý do: "Tìm người."

Lục Chước nhếch miệng cười, hơi mong chờ: "Tìm tôi?"

Minh Thù tiếp tục mỉm cười: "Đương nhiên... Không phải."

Lục Chước cười nhưng vẫn kiên nhẫn không bỏ qua, hỏi: "Vậy cô tới tìm ai?"

"Hạ Liên."

Lục Chước nhíu mày lại, tìm Hạ Liên làm cái gì đó không phải lỗi hệ thống sao? Hắn còn phải nghĩ cách hợp lý giết chết cô ta.

Hợp lý là sao?

Chính là nếu hắn vi phạm pháp luật của thế giới này, mặc dù cô ta là một lỗi hệ thống, nhưng cô ta cũng là người thế giới này nếu như tùy tiện giết hắn sẽ bị bắt lại.

-

"Các bộ phận chuẩn bị..."

Trợ lý qua gọi Lục Chước, Lục Chước nhét một vật gì đó vào tay Minh Thù: "Đợi tôi quay xong."

Cảnh quay vừa rồi do lỗi của Lục Chước nên phải quay lại lần nữa. Đến khi Lục Chước đứng trên đại điện thì dường như thay đổi hoàn toàn. Bọn họ không phải đứng ở bên ngoài mà đứng ở trên cung điện kia, diễn vô cùng nhập tâm dường như có thể thấy được cả triều đại đó.

Đúng là ngôi sao có khác.

Cảnh thứ hai có Hạ Liên, cô là mưu thần của hoàng tử, nữ giả nam trang giúp hoàng tử bày mưu tính kế.

Đây là cảnh mẹ hoàng tử chết, hoàng tử quỳ gối trước lăng, mưu thần thuyết phục hắn hãy tính toán sau.

Hạ Liên diễn không tốt lắm, cộng thêm đối mặt với Lục Chước khiến đáy lòng Hạ Liên luôn có một loại rất cảm giác không thoải mái, liên tiếp bị hô cắt nhiều lần.

Lục Chước không kiên nhẫn, có chút không nể mặt với đạo diễn.

Mỗi lần quay cảnh nam nữ chính đều không tốt.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 598: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (21)

Sau vài chục lần diễn lại miễn cưỡng được duyệt, đạo diễn có lẽ cần bình tĩnh lại tâm tình đang nóng nảy nên cho mọi người nghỉ ngơi một chút.

Sau khi Lục Chước rời đi, đáy lòng Hạ Liên thầm thở phào.

Cô đây là thế nào...

Hạ Liên nghĩ đến Hoắc Đình, đều là hắn khiến cho cô gần đây tinh thần không tốt lắm, nếu không trạng thái sẽ không kém như vậy.

"Đó là tổng giám đốc giải trí Bắc Thần nhỉ?"

"Hình như cô ta đến thăm Lục Chước, Lục Chước thật sự có quan hệ với cô ta sao?"

"Nếu không có quan hệ, cô ta có thể tới xem Lục Chước sao, một năm trước Lục Chước nổi tiếng như vậy chẳng phải là nhờ giải trí Bắc Thần nâng đỡ sao. Mất tích kỳ lạ một năm, nghe nói là bởi vì không muốn bị quy tắc ngầm chôn vùi."

"Vậy hắn bây giờ là chịu quy tắc ngầm rồi sao?"

"Hứa tổng dáng dấp cũng rất đẹp còn có tiền như vậy, đổi thành tôi, tôi cũng bằng lòng với quy tắc ngầm của cô ta."

"Thôi đi, với khuôn mặt này của cậu sao, người ta thèm để ý

sao?"

Hạ Liên nghe được tên Minh Thù, nhìn sang hướng mọi người nói chuyện.

Chỉ thấy cô gái kia ngồi ở ghế nghệ sĩ nghỉ ngơi, ôm mấy túi đồ ăn vặt màu mè, khuôn mặt tươi cười xung quanh cô dường như đều hiện lên tình cảm ấm áp, làm thế nào cũng không có cách liên hệ cô ta với một tổng giám đốc.

"Hạ Liên tiểu thư, nhìn thấy tôi có vui không?" Minh Thù từ xa hướng về phía cô gọi một tiếng.

Minh Thù đột nhiên chào hỏi, mọi người bị làm giật mình chợt im lặng nhìn không dám nhiều chuyện.

Hạ Liên liền tức đến mức liếc mắt, nhìn thấy cô ta vui vẻ được mới lạ. Thấy là có thể nhớ tới chuyện cô ta đánh mình.

Có đôi khi cô còn ngủ mơ thấy ác mộng.

"A..."

"Thật là đẹp trai, là minh tinh sao?"

Bên ngoài đột nhiên vang lên một tràng ồn ào, Hạ Liên nhìn lại bên kia Hoắc Đình được vệ sĩ che chắn bước đến, lúc đầu tâm tình Hạ Liên khá buồn bực, giờ lập tức đã khá hơn nhiều liếc mắt khiêu khích nhìn Minh Thù.

Minh Thù chỉ cười nhạt, nhìn về phía Hoắc Đình đi vào.

Một lát nữa làm chuyện gì kéo giá trị thù hận thì tốt nhỉ?

[Ký chủ một lát nữa lên án Hoắc Đình bội tình bạc nghĩa đối với cô, vứt bỏ mẹ con cô không lo, ngược lại còn ân ái với người tình ở nơi này.]

Khóe miệng Minh Thù giật một cái, ngươi chỉ cho ta biết con ở đâu ra? Không tính quá trình sinh ra sao? Sao ta còn không biết mình có kỹ năng mạnh mẽ như vậy chứ?

[Bị Hoắc Đình chọc giận đến sẩy thai, tôi có thể làm chứng giả cho cô.] Hài Hòa Hiệu hơi chờ mong.

[Ký chủ, chủ ý này của tôi rất tốt đúng không, đến lúc đó Hạ Liên nhất định sẽ hận chết cô.]

Hài Hòa Hiệu, ngươi thành thật khai báo, kỳ thực ngươi là tới hại trẫm sao?

[Ký chủ, có đôi khi vì giá trị thù hận thì hi sinh cũng cần thiết lắm.] Hài Hòa Hiệu rất có lý.

"Cút!"

Mang theo sáng kiến tồi của ngươi cút đi càng xa càng tốt cho trẫm!

[...] Không hay sao? Sáng kiến tốt biết bao! Ký chủ hiểu hay không!

Lục Chước vốn là định đi qua, nhưng lúc Hoắc Đình tiến đến hắn thay đổi chủ ý, đi về phía sau lui ra ngoài.

Hoắc Đình không phải là lần đầu tiên tới, nhân viên công tác đều biết hắn đến xem Hạ Liên, những ánh mắt ghen tỵ ao ước rơi vào Hạ Liên.

"Sao cô lại ở chỗ này?" Minh Thù đang ngồi ở giữa nơi mà Hoắc Đình và Hạ Liên phải đi qua, cho nên trừ khi Hoắc Đình mắt mù, nếu không... tuyệt đối không có khả năng không nhìn thấy cô.

Minh Thù cho vào miệng hai miếng khoai tây chiên, xoa xoa bệnh tim bị Hài Hòa Hiệu gây ra: "Vì sao tôi không thể ở chỗ này, anh mua lại nơi này à?"

Hoắc Đình mặt lạnh: "Hứa Bắc, Hạ Liên không biết gì cả có gì cô cứ nhắm vào tôi."

"Thật ngại quá." Minh Thù lắc đầu, rất kiên quyết từ chối: "Anh không phù hợp yêu cầu."

Trẫm là người có nguyên tắc.

Hoắc Đình nghẹn họng có chút nói không ra lời.

Cô nhắm vào người nào còn có yêu cầu gì?

Hoắc Đình tự cho rằng Minh Thù chính là nhằm vào Hạ Liên: "Tôi không quan tâm cô muốn làm gì, cô dám động vào cô ấy, dù cô có Hứa thị làm chỗ dựa tôi cũng sẽ không nương tay."

Hạ Liên vừa lúc đi tới trước mặt Minh Thù, Minh Thù không chần chờ đưa chân ra ngáng. Trên mặt đất đều là các loại dây máy móc, Minh Thù đột nhiên đưa chân ra, Hạ Liên phản ứng không kịp vừa hay bị vấp.

Hoắc Đình nhanh tay đỡ được cô ta, tránh được bi kịch cô ta ngã xuống đất.

Minh Thù mím môi, cười tủm tỉm mượn cớ gây chuyện: "Thấy chưa, tôi động vào rồi đó."

Hoắc Đình: "..."

Hạ Liên tức giận trừng mắt về phía Minh Thù, có bệnh à!

Hoắc Đình hơi nổi giận: "Hứa Bắc cô đừng quá đáng!"

"Có muốn đánh tôi không?"

Minh Thù đứng dậy, nụ cười tươi tắn: "Muốn đánh tôi là đúng rồi, hãy luôn giữ loại tâm tình này."

Về sau mọi người còn muốn đánh chết trẫm.

Hoắc Đình lửa giận từ đáy mắt ánh lên: "Hứa Bắc..."

"Oa!"

Trong đám người đột nhiên vang lên một tiếng hô khẽ.

Lục Chước không biết từ đâu ôm một bó hoa hồng đỏ tươi tiến đến, khuôn mặt đẹp trai thoắt ẩn thoắt hiện sau bó hồng xinh tươi, dường như nhuộm một lớp ánh sáng ảo diệu.

Hắn đi ra từ đám người tránh sang hai bên, đưa hoa cho Minh Thù: "Tặng cô."

Hạ Liên tức đến mức chân mày giật thình thịch, không có Hoắc Đình làm sao có người đến gần nịnh nọt cô ta... Lục Chước khiến cô ta có cảm giác rất quái dị, gần đây nổi tiếng lên một cách kỳ lạ.

Hắn nhận một tiết mục giải trí đã nổi tiếng như vậy, người khác trả giá gấp mười lần công sức chưa từng được may mắn như hắn.

Người so với người khiến bản thân tức chết.

Minh Thù nhẫn nhịn nhìn hắn nhận lấy bó hoa.

Hoắc Đình sắc mặt âm trầm, đột nhiên lạnh lùng "hừ" một tiếng dẫn theo Hạ Liên rời khỏi không thèm chào hỏi.

"Thế nào, hết giận chưa?" Lục Chước tiến đến trước mặt Minh Thù.

Hơi thở của hắn phà vào mặt, trong sự quen thuộc mang theo sự xa lạ, Minh Thù lui về phía sau: "Tuy vậy, tôi cũng sẽ không dùng quy tắc ngầm với cậu, hết hy vọng đi."

Trẫm một người có thể giải quyết đám tiểu yêu tinh này, để cho ngươi ra sân sao! Ảnh hưởng trẫm thể hiện!

"Không sao, chỉ cần trên mạng cho rằng cô dùng quy tắc ngầm với tôi là tốt rồi."

Hắn có thể dần dần hiện thực hóa lời đồn này, không tin sẽ bắt không được kẻ thần kinh như cô!

Minh Thù: "..."

Thiết lập nhân vật thiếu niên của ngươi, ngươi không cần sao?

Hạ Liên và Hoắc Đình đều đi, Minh Thù cũng nhanh chóng cầm hoa rời khỏi, thế nhưng cô vừa rời đi không bao lâu trên mạng đều là chủ đề đứng đầu với câu chuyện Lục Chước tặng hoa cho cô ở phim trường.

Lục Chước bây giờ vô cùng nổi tiếng, người hâm mộ trước kia của hắn đã trở về, đột nhiên chứng kiến nam thần trong lòng bọn họ tặng hoa cho người khác, lại là với tổng giám đốc dùng quy tắc ngầm.

Đám người hâm mộ cuồng nhiệt không chấp nhận được, nhao nhao chạy đến weibo Minh Thù để lại lời nhắn.

Nam thần bọn họ gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, làm sao có thể bị người ta vấy bẩn.

Thậm chí có người triệu tập người để nuôi nam thần bọn họ.

Minh Thù rất cảm thán, sao cô không có những người hâm mộ cuồng nhiệt mất não như vậy nhỉ?

Bọn họ sẽ mua đồ ăn vặt cho trẫm, trẫm cần làm tổng giám đốc cái gì nữa!

Chuyện có ồn ào lợi hại hơn nữa nhưng nếu nhân vật chính không xuất hiện, mấy ngày nữa lại yên ắng trở lại thôi.

Lục Chước tiếp tục đóng phim, Minh Thù thỉnh thoảng đến đoàn phim, đoàn phim nhiều người là thế nhưng Minh Thù không tìm được cơ hội kéo giá trị thù hận, mà Hoắc Đình dường như ghi hận với Minh Thù nên cô đến đoàn phim, Hoắc Đình liền theo đến.

Nào là hoa tươi kim cương, mỗi lần đi đều là niềm vui bất ngờ đương nhiên điều này cũng khiến cho không ít người đố kỵ, ví dụ như một vài người hâm mộ Hoắc Đình.

Không cần Minh Thù làm gì thì tháng ngày của Hạ Liên cũng không quá tốt đẹp.

Minh Thù xuất hiện chịu tiếng xấu thay cho người khác, thêm chút dầu vào lửa giá trị thù hận dư giả rồi.

Minh Thù cảm giác mình có được một cách kéo giá trị thù hận tiết kiệm sức lực.

***

Minh Thù: Hiệp sĩ đổ vỏ chuyên nghiệp, bảo hành trăm năm.

Chịu tiếng xấu thay cho người khác còn vui vẻ như vậy, khả năng chỉ có Minh Thù của chúng ta rồi ha ha!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 599: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (22)

Lục Chước đóng phim đến mấy tháng, cuối cùng cũng đã đóng máy.

Tiệc rượu đóng máy hắn làm nhân vật nam chính không thể không tham gia, trong bữa tiệc không ngừng có người mời rượu, Lục Chước cũng không biết mình uống bao nhiêu, cuối cùng mơ mơ màng màng gọi điện thoại cho Lâm Ôn Việt đón hắn.

"Lục Chước?"

Đầu óc Lục Chước hơi quay cuồng, hắn miễn cưỡng ngẩng đầu, đứng trước mặt hắn là một bóng hình xinh đẹp mùi nước hoa nhàn nhạt làm cho đầu hắn càng mê man.

"Anh không sao chứ?"

Âm thanh xung quanh trở nên không rõ, giống như là bị người ta bịt kín lỗ tai, ý thức hắn bắt đầu giảm xuống.

Không đúng...

Lục Chước gượng ngồi dậy, hắn lắc lắc đầu, hình ảnh trước mặt phóng to lên không ít, hắn thấy rõ người đứng ở trước mặt mình.

"Bịch..."

Lục Chước ngã người trực tiếp té xuống đất, thu hút chú ý của những người khác trong gian phòng.

Hạ Liên đưa tay muốn đỡ hắn lại bị một người khác chặn lại, sức không nhẹ không nặng đẩy cô ra hướng bên cạnh, Lục Chước bị người đó bước đến túm cổ tay tức giận đỡ dậy.

Minh Thù nhìn Lục Chước, chỉ là do uống nhiều không có vấn đề gì.

Cô giương mắt nhìn về phía Hạ Liên: "Hạ tiểu thư, không nên động vào người của tôi."

Hạ Liên âm thầm xiết chặt tay, ngại vì có người bên ngoài ở đây ổn định tinh thần giải thích: "Chỉ là tôi nhìn thấy anh ta không thoải mái, cùng nhau quay phim lâu như vậy nên quan tâm một chút thôi."

Minh Thù mỉm cười không rõ ý tứ, mang theo Lục Chước rời đi.

Đợi Minh Thù đi, Hạ Liên cúi đầu nhìn một túi hương nhỏ trong tay, sau đó chợt xiết chặt.

Hứa Bắc, tôi nhất định sẽ hủy diệt mọi thứ của cô.

Minh Thù đưa Lục Chước lên xe, chờ ở bên ngoài một lúc lâu thì Hạ Liên một mình đi ra, cô buông đồ ăn vặt âm thầm đi theo sau.

Minh Thù quay lại rất nhanh, Lục Chước chóng mặt nhìn lên trần xe, tóc bị chính hắn vò rối như tổ quạ.

Minh Thù huơ tay ở trước mặt hắn.

Đôi mắt Lục Chước nhìn theo tay cô chuyển động, nhưng cũng không có tiêu cự gì, trong mắt mông lung có vài phần hiền hòa.

"Chẳng lẽ là uống rượu đến ngu ngốc rồi sao?"

Minh Thù nói thầm một tiếng đang muốn thả tay xuống, Lục Chước đột nhiên ôm lấy tay cô, cà cà vào khuôn mặt nịnh nọt một câu: "Vợ à, tay em thật là đẹp."

Minh Thù: "..."

Đúng là uống rượu đến ngu ngốc rồi.

Minh Thù muốn rút tay của mình trở về, nhưng mà Lục Chước ôm thật chặt rút mấy lần chưa rút ra được.

Về sau không thể để cho hắn uống rượu nữa.

Minh Thù thử vài cách, phí nửa ngày mới giải cứu được tay của mình, lại khom lưng thắt giây an toàn cho hắn sợ hắn say rượu lợi dụng cô, Minh Thù vẫn luôn cảnh giác.

Lục Chước đúng là thực sự đã say, cũng không làm gì cả.

Minh Thù thắt chặt giây an toàn, ngẩng đầu một cái liền thấy hắn hơi nghiêng khuôn mặt, nhắm mắt hô hấp rất đều mang theo mùi rượu nhàn nhạt.

Lục Chước thực sự nhìn rất đẹp mắt, thế nhưng Lục Chước dưới ánh sáng sẽ càng đẹp hơn giống như thiên thần ở trên cao, chỉ có thể đứng xa nhìn không thể chạm vào, cách xa với người bình thường khoảng cách cả dải ngân hà.

Lúc này Lục Chước càng giống như là thiên thần mất đi ánh sáng, rơi xuống thế gian.

Minh Thù hôn lướt trên môi hắn một cái.

Lục Chước "á" một tiếng dường như sắp muốn tỉnh lại, Minh Thù bình tĩnh trở về chỗ ngồi, nổ máy xe.

-

Nhà nghỉ tư nhân Hoắc Đình.

Sắc mặt Hạ Liên rất kém ngồi ở trên ghế sô pha, trên người cô chỉ mặc một cái áo sơ mi kiểu nam cùng lắm chỉ che đến bắp đùi, trên cổ mơ hồ có thể thấy vết tích mập mờ.

Hoắc Đình từ phòng bếp đi ra đặt xuống một ly sữa, thấp giọng hỏi cô: "Tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì?"

Hai tay Hạ Liên run run cầm ly sữa, nước mắt không hề báo trước mà rơi xuống: "Hứa Bắc... Hứa Bắc muốn hại tôi."

Cô không biết vì sao cô lại phát hiện trên người có mùi hương huân này, nhưng là đúng là cô ta ra tay, cô mới có thể...

Nếu như không phải trước khi ra ngoài Hoắc Đình gọi điện thoại cho cô, Hoắc Đình kịp thời chạy tới cô không biết giờ mình ra sao.

Nếu như cô phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn, không biết Hoắc Đình sẽ đối xử với cô thế nào?

Hứa Bắc muốn hại mình mất đi Hoắc Đình, cô làm sao có thể để cho cô ta đạt được ý muốn, nhất định phải nắm chặt Hoắc Đình.

Hạ Liên đã quên, nếu như không phải cô muốn ra tay với Lục Chước, Minh Thù sao lại có thể ra tay với cô.

"Hứa Bắc, cô ta làm sao?"

Hạ Liên lắc đầu, làm bộ có chút chống cự Hoắc Đình tới gần: "Hoắc tổng, về sau anh cũng không cần tìm tôi nữa rồi, tôi thực sự chịu không nổi, tôi sợ... tôi sợ ngày nào đó tôi sẽ..."

Hoắc Đình đau lòng ôm lấy Hạ Liên: "Tôi sẽ bảo vệ em."

"Anh làm sao bảo vệ tôi được, Hứa Bắc có nhà họ Hứa làm chỗ dựa, anh có thể làm gì Hứa Bắc được?" Hạ Liên khổ sở lắc đầu: "Hoắc tổng, buông tha cho tôi đi."

Nói cho cùng là nhà họ Hạ không đủ mạnh, nếu như nhà họ Hạ có tiền hơn so với nhà họ Hứa cô phải dùng tới cách như vậy sao.

"Về sau không cho phép nói như thế nữa, em đừng lo lắng lần này tôi sẽ giúp em đòi lại công bằng, về sau cũng không còn ai ức hiếp em nữa."

Hạ Liên được Hoắc Đình bảo đảm, cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

-

"Hứa tổng, giờ lại xuất phát đến Quốc Tế Thành bên kia."

Thư ký đem một chồng tài liệu đưa cho Minh Thù: "Xe đã chuẩn bị xong, đây là tài liệu một lát nữa cần đến."

Minh Thù tiếp nhận tài liệu, lướt mắt sơ qua tiếp tục cúi đầu gửi tin tin với Lâm Ôn Việt, hỏi Lục Chước đã tỉnh chưa.

Lâm Ôn Việt cũng bề bộn nhiều việc, trực tiếp gọi điện thoại qua cho Minh Thù.

"Hứa tổng, cô quan tâm hắn như vậy vì sao không tự mình gọi điện thoại hỏi?"

"Nếu vậy hắn hiểu lầm tôi thích hắn thì làm sao bây giờ?" Minh Thù trả lời với lẽ đương nhiên.

"..." Cô đúng thật là thích hắn mà!

Lâm Ôn Việt không muốn thảo luận vấn đề này cùng Minh Thù, mỗi lần nhắc tới cũng đều bị cô chuyển hướng: "Tôi vừa cho trợ lý qua đó, chưa tỉnh đâu, hắn mới vừa quay xong phim để cho hắn nghỉ hai ngày đi."

"Hứa tổng." Thư ký nhắc Minh Thù thang máy đã đến.

Minh Thù cúp điện thoại, xuống lầu lên xe.

Đường đến Quốc Tế Thành bị kẹt xe, Minh Thù thấy ven đường có quán ăn nhìn khá ngon, cô bảo thư ký ở trong xe chờ, cô xuống xe đi ăn cái gì đó.

Minh Thù mới vừa bước xuống chợt nghe cửa kính trong suốt rung động, các loại tiếng cảnh báo vang lên chói tai vô cùng.

Minh Thù ngước mắt nhìn vừa rồi nơi kẹt xe đã xảy ra vụ nổ, xe của cô đã không nhìn thấy nữa, giữa bụi mù cuồn cuộn là người đi đường hoảng hốt chạy loạn.

Minh Thù vừa gọi điện thoại cho thư ký, vừa đi ra ngoài.

Giọng nữ lạnh lùng báo với cô không có người nghe máy.

Minh Thù đứng dưới ánh sáng chói chang, ánh mặt trời từ đỉnh đầu chiếu xuống, biểu cảm của cô hơi lạnh lùng nhìn cảnh bên kia.

"Hứa tổng." Giọng nói thở hổn hển của thư ký vang lên bên cạnh.

Minh Thù nghiêng đầu liếc nhìn cô cả khuôn mặt thư ký là sự sợ hãi, khóe mắt hơi ửng đỏ. Minh Thù cúp điện thoại, bỏ điện thoại di động vào lại trong túi, tiện tay sờ soạng thú nhỏ trong túi một chút.

Thú nhỏ rầm rì một tiếng rồi ngủ tiếp.

Thư ký may mắn vì có một cuộc điện thoại cần Minh Thù nghe, bên kia còn chặn không di chuyển được, thư ký chỉ biết xuống xe đi tìm Minh Thù nên tránh được một kiếp.

Nhưng chiếc xe thì khẳng định không may như vậy.

"Có người muốn tôi chết sao." Minh Thù nhìn đám người bên kia bận rộn, trong giọng điệu dường như mang theo ý cười.

"Hứa tổng nói sao?" Âm thanh quá ồn ào, thư ký cũng không nghe rõ.

Minh Thù vỗ bắp đùi: "Ôi, bánh bao của tôi."

Thư ký: "..."

Minh Thù xoay người trở lại cửa hàng đem bánh bao vừa rồi gói kỹ cầm đi, người bán hàng còn nhìn cô với ánh mắt kỳ lạ, xảy ra chuyện như vậy cô vẫn không quên quay lại cầm bánh bao ư.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 600: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (23)

Minh Thù cầm bánh bao đi ra, người trên con phố đối diện làm cho Minh Thù liếc mắt đã bắt được.

Chủ yếu là người đó có khí chất thần kinh khác với người qua đường, khiến người cô muốn quên cũng rất khó.

Lạc Xuyên dựa vào bồn hoa đối diện nhìn cô bên này, cách dòng xe cộ và đám đông Minh Thù rõ ràng nhìn thấy trên mặt hắn mang nụ cười đúng chất thần kinh.

Minh Thù mở bánh bao ra cắn hai miếng bảo thư ký chờ mình ở đây, cô nhấc chân đi về hướng đường cái đối diện.

Lạc Xuyên đứng yên, vẫn ung dung chờ Minh Thù.

Đợi Minh Thù tới gần, hắn nhếch khóe môi lên cảm thán một tiếng: "Hứa tổng thật may mắn."

Minh Thù nhấc chân giẫm lên, Lạc Xuyên phản ứng nhanh chóng dùng tốc độ quái dị nhảy đến bên cạnh.

"Con gái sử dụng bạo lực không đáng yêu chút nào."

Minh Thù mỉm cười: "Tôi sẽ cho anh biết một chút về việc con gái sử dụng bạo lực cũng rất đáng yêu."

"Vậy sao?" Lạc Xuyên khá hứng thú: "Vậy tôi còn muốn..."

"Bộp..."

Lạc Xuyên lần nữa tránh khỏi sự tấn công của Minh Thù, hắn nói tiếp lời chưa nói xong: "Mở mộng tầm mắt, hy vọng Hứa tổng không để cho tôi thất vọng."

Minh Thù dùng quả đấm đáp lại lời của hắn.

Lạc Xuyên tự tin chính mình có thể đối phó Minh Thù, thế nhưng mấy hiệp sau Lạc Xuyên cảm thấy có chút chật vật.

Hắn nghiêm túc vài phần, hai người đánh nhau ngay trên đường thu hút một số người vây xem, thậm chí có người lấy điện thoại di động ra chụp ảnh quay phim.

Lạc Xuyên chiêu thức rõ ràng cho thấy đã có học qua, quyền cước rõ ràng chính xác không giống với loại học bừa của Minh Thù, thế nhưng học bừa cũng có chỗ tốt của nó.

Lạc Xuyên không cách nào nhìn ra được Minh Thù sẽ ra chiêu như thế nào, chiêu thức của cô nối liền nhưng không có quy luật.

Minh Thù thấy đúng thời cơ thừa dịp Lạc Xuyên né tránh, đột nhiên từ bên cạnh bồn hoa bẻ một cành cây, cành cây mang theo lực đạo đánh vào bên hông Lạc Xuyên.

Lạc Xuyên vốn là không để ý, cành cây đánh xuống có thể có bao nhiêu sức mạnh.

Nhưng khi cành cây hạ xuống, hắn cảm giác bên hông mình đau điếng sau đó tỏ vẻ đau đớn.

Hắn khom lưng, cành cây như mưa rơi dày đặc đánh xuống, căn bản không cho hắn cơ hội thở dốc.

Minh Thù đạp một đạp vào bụng Lạc Xuyên, thân thể Lạc Xuyên lùi lại đụng vào một chiếc xe ven đường, cửa sổ xe vỡ vụn miếng thủy tinh rơi xuống.

Cảnh tượng trước mắt Lạc Xuyên thay đổi, miếng thủy tinh phía sau găm vào trong thịt, máu bắn ra dính trên người tê liệt đau đớn lan khắp người.

Kế tiếp chính là một trận đánh nhau đẫm máu.

Đánh xong người, Minh Thù đạp vào ngực hắn thở gấp hai cái, sau đó dùng tư thế ngang ngược nhìn hắn, nói: "Thất vọng hay không? Bây giờ có phải cảm thấy tôi đáng yêu không?"

Bệnh thần kinh dám ngông cuồng trước mặt trẫm sao.

Lúc Trẫm điên cuồng, ngươi còn không biết ở nơi nào chơi bùn đâu.

Lạc Xuyên đang nằm khiếp sợ thì giọng Minh Thù rơi xuống, hắn đã điều chỉnh tốt tâm tình của mình, cũng khống chế nụ cười thần kinh của hắn.

"Hứa tổng đúng thật không giống bình thường, không để cho tôi thất vọng."

Minh Thù liếc mắt nhìn hắn cũng không hỏi nhiều lắm, người này không rõ lai lịch nhưng chắc chắn không phải Lạc Xuyên xưa kia.

Hiện tại tốt nhất là cô không nên để lộ quá nhiều.

Minh Thù cầm cành cây vỗ vỗ mặt của Lạc Xuyên: "Tôi thật tò mò tại sao anh muốn đối phó tôi."

"Tôi và Hứa tổng không oán không thù, sao tôi lại muốn đối phó với cô được?" Lạc Xuyên không trả lời, ngược lại đẩy trả lại vấn đề cho Minh Thù.

Trẫm nếu như biết còn cần phải hỏi ngươi sao?

Khóe miệng Minh Thù cong lên mỉm cười: "Ai biết anh là coi trọng vẻ đẹp của tôi hay là coi trọng tài hoa của tôi."

Có đôi khi nhắm vào một người cũng không cần có oán có thù.

Giống như cô phải hoàn thành nhiệm vụ hệ thống đưa ra mới có thể thu được được giá trị thù hận.

Sát thủ cần phải hoàn thành nhiệm vụ mới có thể nhận được được tiền tài.

Quyền lợi hai chữ này mới chính là cầu nối tất cả.

Trên người Lạc Xuyên đã có thể thấy lốm đốm vết máu, nhưng hắn giống như không có cảm giác ngược lại cười quái dị vài tiếng. Hắn tự tay bắt mắt cá chân Minh Thù lại, dùng sức vặn một cái, thân thể hướng về gầm xe bên cạnh trượt qua.

Khi Minh Thù đứng vững, Lạc Xuyên đã từ dưới gầm xe xuyên qua đứng lên từ bên kia.

Phía sau một chiếc xe vừa vặn dừng ở bên cạnh hắn, Lạc Xuyên mở cửa xe hướng về Minh Thù vẫy tay: "Hứa tổng, lần sau gặp lại hy vọng cô vẫn có thể đáng yêu như vậy, như vậy tôi cũng không quá buồn chán."

Minh Thù quay đầu cười nhạt, từ mồng một đến mười lăm rất chờ mong lần gặp mặt sau.

Lạc Xuyên ngồi trên xe, xe vẫn chưa rời đi ngược lại cửa sổ xe hạ xuống, tên thần kinh ló đầu ra: "Được rồi, Hứa tổng rất được hoan nghênh, ngày hôm nay coi như tôi đi nhờ xe, thứ lỗi cho tôi nhiều chuyện Hứa tổng nếu như nhìn thấy người, nhớ kỹ giữ mình cho thật tốt."

Xe khởi động, băng qua một con đường, rất nhanh thì biến mất ở trong tầm mắt Minh Thù.

Còn có một nhóm người sao?

Đi nhờ xe... Cho nên Lạc Xuyên là người đặt thuốc nổ, như vậy xe này... là muốn làm gì?

Vẫn là Lạc Xuyên làm xáo trộn tầm mắt của cô?

Minh Thù suy nghĩ một lát nữa, không ra đáp án gì.

"Nhìn cái gì, chưa từng thấy người đẹp đánh người à?" Minh Thù mỉm cười nhìn xung quanh.

Mọi người vây xem tức giận liền tản ra, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn cô.

Minh Thù vứt cành cây xuống, sau khi cô rời đi còn có người âm thầm đi nhặt nhánh cây kia, nhưng mà bọn họ cầm lên thấy cành cây đúng là cành cây.

-

"Nửa giờ trước đường Kim Thủy xảy ra vụ nổ, còn có chất nổ hay không tạm thời không thể xác định, nhưng cảnh sát đã phong tỏa đoạn đường này, khẩn cấp sơ tán quần chúng, mọi người không nên đi vào đường Kim Thủy... giờ mời xem tin hiện trường."

Hoắc Đình tắt đi tivi, mặt âm trầm ném điều khiển từ xa xuống: "Tôi bảo các cậu cho cô ta một bài học, không ngờ lại làm ra tin tức lớn như vậy."

Người đứng ở bên cạnh cúi thấp đầu, lau mồ hôi lạnh: "Hoắc tiên sinh, chuyện vụ nổ này tôi cũng không rõ ràng lắm."

Hắn chỉ là dựa theo căn dặn của Hoắc Đình, sắp xếp cho người gây ra một vụ tai nạn xe hù dọa cô ta, đâu biết gì chuyện vụ nổ hắn xem tin tức mới biết được.

"Hứa Bắc đã chết rồi sao?"

Người nọ nuốt một ngụm nước bọt: "Có người ở hiện trường bên ngoài thấy cô ta không có chuyện gì."

Hoắc Đình sắc mặt càng tối xuống: "Xử lý sạch sẽ, không nên để cho người khác điều tra được điều gì."

Vụ nổ và tai nạn xe hoàn toàn là hai việc khác nhau, giờ cảnh sát và đám phóng viên bên kia nhất định sẽ tham gia, điều tra được điều gì hắn bên này cũng phiền phức.

"Hoắc tổng yên tâm."

"Đi điều tra một chút chuyện này, vụ nổ không có khả năng xảy ra lại trùng hợp như vậy."

"Vâng."

-

Minh Thù là chủ nhân của chiếc xe bị nổ, hơn nữa trùng hợp như vậy, tại lúc vụ nổ xảy ra rời khỏi xe cho nên được mời đến đồn cảnh sát làm khách.

Nhưng cô vô tội cho nên chép xong khẩu cung liền được thả ra.

Lạc Xuyên dám khua chiêng múa trống xuất hiện ở hiện trường như vậy, nhất định là chuẩn bị chu đáo mọi chuyện nên làm sao có thể bị bắt.

Thế nhưng nhóm người khác... là người của Hoắc Đình, hay là của Hạ Liên?

Dù sao đều không khác mấy, dù là ai thì cũng tính sổ cho Hạ Liên.

***

[Hài Hòa Hiệu]

Hạ Liên: Tôi đã làm sai điều gì? Không phải tôi làm cũng muốn tính cho tôi?

Minh Thù: Cô có giá trị thù hận mà.

Tiểu tiên nữ: Giá trị thù hận lại không thể ăn, nhanh để cho bọn họ bỏ phiếu, ta đổi đồ ăn vặt cho con.

Minh Thù: Mẹ không gạt con chứ?

Tiểu tiên nữ: Lừa con làm cái gì? Co là con gái của ta!

Minh Thù: Vậy các ngươi bỏ phiếu đi, vì đồ ăn vặt vì chính nghĩa!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 601: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (24)

"Mọi người cần theo dõi công ty Thái Sâm một chút, đừng cái gì cũng chờ tôi tới vẫy vẫy tay là có thể làm được. Còn có bộ phận nhân sự, đừng tuyển đám người ồn ào đó vào, sắc đẹp và tài năng cần phù hợp! Bộ phận tài vụ..."

"Ầm!"

Cửa phòng họp đột nhiên bị đẩy ra, Minh Thù bị ngắt lời.

Một thiếu niên với gương mặt ửng đỏ đứng ở cửa, thở hổn hển hô hấp không đều, ánh mắt lướt qua mọi người trong phòng họp nhìn vào Minh Thù.

Lục Chước biết chuyện vụ nổ, trực tiếp từ đoàn phim nhanh chóng quay về, đến khi nhìn thấy Minh Thù không sao hắn mới yên lòng.

Tuy là hắn cũng không biết tại sao mình lại lo lắng cho cô như vậy.

Cũng có lẽ là vì cô xảy ra chuyện thì sẽ không hoàn thành được nhiệm vụ của bản thân.

Nhất định là như vậy!

Lục Chước tìm cho mình một cách giải thích hoàn hảo.

"Cái kia..." Lục Chước bình tĩnh lui về phía sau: "Mọi người tiếp tục đi."

Vụ nổ xảy ra bao lâu rồi? Chưa đầy mấy tiếng đồng hồ, cô đúng thật không có chuyện gì còn ngồi họp ở đây, lão tử cũng chịu thua rồi.

Bà nó chứ, hại lão tử phải lo lắng lâu như vậy!

Lục Chước hít sâu mấy hơi chuẩn bị rời đi, phòng họp ở phía sau mở ra người ở bên trong nối đuôi nhau ra ngoài. Mọi người dùng ánh mắt tìm tòi, nghiên cứu, biết ơn quan sát Lục Chước.

Lục Chước: "..." Cảm kích cái quái gì chứ?

Bọn họ cảm kích Lục Chước xuất hiện kịp thời, nếu không có thể sẽ bị mắng cho mất mặt, vị này vừa xuất hiện tổng giám đốc quần là áo lụa tùy tiện nói hai câu rồi giải tán.

Minh Thù đi ra sau cùng, cô cầm trên tay không phải là tài liệu mà là đồ ăn vặt.

"Cậu quay phim xong rồi à?"

Ánh mắt Lục Chước xẹt qua cô, nhìn cái cây bên cạnh: "Chưa."

"Chưa quay xong cậu quay về làm gì, công ty có tượng đồng cần cậu lấy ư?"

Lục Chước cúi đầu: "Lo lắng cho cô, cô không sao chứ?"

Nếu như lúc này Lục Chước ngẩng đầu sẽ nhìn thấy nụ cười trong ánh mắt Minh Thù, nụ cười đó không giống bình thường có vẻ say đắm hơn.

Nhưng lời của cô vẫn không khách sáo: "Vui vẻ, có thể ăn có thể uống."

Là lúc có thể kéo được điểm thù hận, hay là phải kéo thêm chút nữa lỡ thành công thì sao?

Lục Chước hoàn toàn không biết suy nghĩ của Minh Thù, lúc này trong lòng đều muốn nổ tung rồi, đối diện với người quan tâm mình, cô đối đãi như thế này sao?

Cô như vậy ngoại trừ sống cô độc trong quãng đời còn lại thì tức là chết trẻ.

Bệnh thần kinh như thế này chính là cần lão tử đến cứu.

Chăm sóc cho người bệnh thần kinh là trách nhiệm của mỗi người!

Lục Chước tự an ủi chính mình, đuổi theo Minh Thù vào phòng làm việc của cô: "Chuyện vụ nổ là nhằm vào cô ư?"

Minh Thù líu lưỡi không nói nên lời: "Tôi nghĩ cậu biết."

Lục Chước chớp mắt vô tội: "Tôi làm sao biết được chứ."

Không phải là cô nghi ngờ lão tử đó chứ? Lão tử từ lúc nào có biểu hiện ra ý nghĩ muốn giết chết cô chứ?

Minh Thù ngồi lên ghế của tổng giám đốc, hai chân gác qua một bên, không tiếp tục câu nói kia: "Cậu đã báo chuyện trở về cho Lâm Ôn Việt chưa?"

Nét mặt Lục Chước có chút thay đổi, rất trùng hợp tiếng điện thoại di động của hắn vang lên mà tên người gọi vừa đúng lúc là Lâm Ôn Việt.

Tên Lâm Ôn Việt này, Lục Chước ngay từ đầu cứ chửi hắn là thứ không ra gì, thế nhưng càng tiếp xúc lại càng phát hiện thật ra là một người mạnh mẽ.

Hắn không chửi người khác, thậm chí sẽ không nói nặng lời, tính tình vô cùng tốt.

Thế nhưng hắn sẽ trả thù trên những chuyện khác, còn có thể khiến cho người khác tìm không được lý do phản bác.

Lục Chước vòng qua bàn, nhét điện thoại di động vào trong tay Minh Thù: "Hứa tổng, giúp tôi trả lời điện thoại."

Minh Thù ngửa cằm lên: "Cầu xin tôi."

Cầu xin đại gia! Lão tử nếu không trở về thăm ngươi sẽ bị Lâm Ôn Việt túm tóc!

Bình tĩnh!

Không phải là lão tử cứu cô sao!

Bình tĩnh! Lão tử có thể thắng!

Lục Chước vận dụng toàn bộ cơ thể nhanh chóng điều chỉnh cho xong biểu cảm, với bộ dạng đáng thương lắc tay cô: "Cầu xin cô Hứa tổng."

Minh Thù nhấn vào nút gọi, giọng nói của Lâm Ôn Việt truyền tới trước không nhanh không chậm: "Lục Chước, cậu tự ý rời đoàn phim không chào ai cả, cậu biết đã làm lỡ bao nhiêu thời gian của đoàn phim bên kia không?"

"Lục Chước ở chỗ của tôi." Minh Thù liếc mắt nhìn Lục Chước: "Lát nữa tôi sẽ đưa hắn quay lại đoàn phim."

Lâm Ôn Việt ở bên kia im lặng trước, có thể là nghĩ đến tin tức: "Tôi đã liên lạc qua với đoàn phim bên kia rồi, hôm nay không quay vai diễn của hắn nữa."

Hứa tổng tôi cũng chỉ có thể giúp cô đến đây thôi.

Minh Thù trả điện thoại di động lại cho Lục Chước.

Lục Chước cúi đầu trên khuôn mặt Minh Thù chạm môi một cái, giọng điệu vui sướng: "Cám ơn Hứa tổng."

Đôi mắt Minh Thù có chút tối sầm lại đập vào tay hắn, Lục Chước nhìn sang phía cô lộ ra một nụ cười xinh đẹp rực rỡ, Minh Thù buông hai chân ngồi thẳng người: "Lục Chước, không có ai từng dạy cho cậu rằng không nên trêu chọc tổng giám đốc à?"

"Không có." Dù sao trước đây lão tử cũng là tổng giám đốc: "Là Hứa tổng cảm thấy món quà cám ơn này không đủ hay sao?"

Lục Chước đè người xuống, di chuyển cái ghế giam Minh Thù trước khuỷu tay hắn và cái ghế.

Khuôn mặt trước mặt Minh Thù đột nhiên lớn lên, môi dán chặt, mỗi sự va chạm đều hấp dẫn những nơi đầu lưỡi quét qua như có dòng điện hỗn loạn chạy đến đó, khiến người khác không thể suy nghĩ được gì.

Mấy phút sau, Lục Chước buông Minh Thù ra hỏi một cách chân thành: "Như vậy có thể bày tỏ được thành ý của tôi chưa?"

Đôi môi của Minh Thù hơi đỏ, cô đưa tay lên xoa xoa: "Kỹ năng hôn quá kém."

Lục Chước: "..."

Kỹ năng hôn kém mà cô hưởng thụ như vậy ư, lừa đảo!

Lục Chước buông tay ra, giận dữ quay về phía đối diện: "Hứa tổng, cô còn chưa cho tôi biết về chuyện vụ nổ, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?"

Đừng tưởng rằng như vậy là lão tử có thể quên được, không bao giờ!

"Tôi đâu có biết, cậu đi hỏi cảnh sát xem nói không chừng bọn họ biết đấy."

Minh Thù không nói gì, Lục Chước dù có nói thế nào cũng đều vô dụng, khiến Lục Chước rất tức giận.

Lục Chước ngồi trên bàn làm việc, người hơi nghiêng về phía trước ánh mắt nhìn vào tài liệu của Minh Thù, bâng quơ hỏi: "Hứa tổng, chúng ta bây giờ được xem là mối quan hệ gì?"

Minh Thù hỏi lại: "Cậu thích tôi à?"

"Tôi nghĩ rằng mình đã biểu hiện rõ ràng rồi chứ." Lục Chước nói: "Nếu cô đã không biết thì tôi nói một lần nữa, tôi thích cô."

Minh Thù gật đầu.

Lục Chước: "..." Cô gật đầu cái gì!

Cô phải nói một câu gì đi chứ!

"Cho nên, Hứa tổng, mối quan hệ của chúng ta bây giờ là như thế nào!"

Minh Thù không ngẩng đầu đáp: "Cậu muốn tôi đổi quy tắc, nhưng tôi không muốn đổi quy tắc về mối quan hệ của cậu."

Tóm lại, là Lục Chước đổi lại.

Lục Chước nghe đổi lời thoại, ngọn lửa tức giận trong người càng tăng lên.

"Cái người này…" Lục Chước hung hăng vỗ bàn: "Muốn thế nào mới đồng ý đổi quy tắc vậy?"

Minh Thù đóng văn kiện lại, khoanh hai tay chống cằm: "Sao tôi lại muốn đổi quy tắc với cậu chứ? Tôi lại không thích cậu, thay đổi quy tắc về một người không thích, tôi không có hướng ngược đãi như vậy."

"Vì sao cô không thích tôi?" Thích lão tử một chút thì chết à?

"Không thích thì không thích thôi."

"Cô không thử thì làm sao biết không thích?"

Minh Thù bắt đầu nói mò: "Tôi tin vào tiếng sét ái tình."

Lục Chước không phục: "Vậy không phải còn có lâu ngày sinh tình ư!"

Ý tứ Minh Thù sâu xa: "Cái đó của tôi lạnh lẽo."

Lục Chước: "..."

Lục Chước suýt chút nữa ngã từ trên bàn xuống, hắn đang nói đàng hoàng, cô lái đi đâu thế!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 602: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (25)

Mặc kệ hắn nói như thế nào, Minh Thù đều vững như kiềng ba chân nhất quyết không thừa nhận là thích hắn.

Lục Chước quay phim không có thời gian rảnh, mỗi ngày chỉ có thể gửi tin nhắn cho Minh Thù, sáng trưa chiều tối đều không quên.

Hôm nay quay phim trời lại đổ mưa, đạo diễn lại bắt quay tiếp dưới trời mưa làm hắn dầm mưa trong ba tiếng đồng hồ.

Cơm ở đoàn làm phim thật khó ăn, nuốt mà hắn muốn đau cả dạ dày.

Minh Thù nhìn phần cơm trưa của mình lại nhìn vào dòng tin nhắn trên điện thoại, gọi điện thoại bảo Lâm Ôn Việt đưa cơm đến.

Lâm Ôn Việt phải bỏ những việc đang làm để chạy đi, trong tay hắn hiện tại không chỉ có một nghệ sĩ là Lục Chước, hắn cũng rất bận rộn.

"Hứa tổng, có phải cô muốn tăng lương cho tôi không?"

"Hãy chăm sóc hắn cho tốt, việc tăng lương không thành vấn đề."

"Hứa tổng, nếu cô quan tâm hắn đến vậy vì sao lại không nói ra? Tôi thấy Lục Chước rất thích cô." Lâm Ôn Việt rất không hiểu chuyện này.

"Hắn về sau là cây hái ra tiền cho công ty, chăm sóc tốt cho hắn một chút đó là trách nhiệm của một tổng giám đốc như tôi."

"..." Cô cứ tiếp tục làm đi!

Lâm Ôn Việt sau đó tìm cho Lục Chước một người trợ lý, việc gì Minh Thù giao qua hắn chỉ cần giao cho trợ lý làm.

Vụ nổ không có chứng cứ, cảnh sát không tìm được đầu mối gì cả cuối cùng cũng không giải quyết được gì.

Lạc Xuyên thời gian gần đây giống như bị mất tích vậy không hề thấy bóng dáng hắn ta, Minh Thù cũng lười đi tìm hắn, những thứ điều tra được đều là Lạc Xuyên của thế giới này, cũng không có gì khác cả.

Hoắc Đình và Hạ Liên lên tiếng xác nhận quan hệ, mọi người đều biết họ là một đôi.

Hành động của Hoắc gia bên kia dường như là đã từ bỏ việc ngăn cản Hoắc Đình rồi.

Minh Thù dựa vào giải trí Bắc Thần, một mình chèn ép Hạ Liên. Nhưng Hạ Liên có Hoắc Đình làm chỗ dựa, Hoắc Đình lại không thể trực tiếp đánh đổ công ty giải trí Bắc Thần, đây cũng chính là tình huống xuất hiện trong làng giải trí như bây giờ.

Giải trí Bắc Thần: Chèn ép Hạ Liên.

Giải trí Chí Thượng: Sử dụng Hạ Liên.

Giải trí Bắc Thần: Chèn ép Hạ Liên.

Giải trí Chí Thượng: Sử dụng Hạ Liên.

Trong vòng tròn này: "..." Rốt cuộc là sử dụng hay không sử dụng vậy? Đạo diễn ông nói cho một câu đi!

Đạo diễn: "..." Gần đây thích hợp cho việc dưỡng sinh.

Làng giải trí náo nhiệt đến kỳ lạ như vậy, tự dưng có người nhiều chuyện đến bình luận trực tuyến.

Nhóm người xem số 1: Nói thật, giải trí Bắc Thần lâu như vậy mà vẫn chưa bị tên tổng giám đốc ăn chơi kia phá sạch, ta cũng rất bất ngờ.

Nhóm người xem số 2: Người ta có Hứa thị chống lưng làm sao dễ dàng phá sạch như vậy được, điều quan trọng nhất chẳng lẽ không phải là làm sao để nhìn chằm chằm vào Hạ Liên ư?

Nhóm người xem số 3: Theo nguồn thông tin đáng tin, trước đây Hứa Bắc muốn đính hôn với Hoắc Đình, nhưng Hoắc Đình và Hạ Liên đã yêu nhau rồi, đây là vì yêu mà sinh hận đến từ sự ganh ghét của phụ nữ.

Nhóm người xem số 4: Thông tin thật hay giả là từ đâu nghe được vậy? Hứa Bắc thích Hoắc Đình ư?

Nhóm người xem số 5: Nếu không phải là thích thì cô ta làm gì nhắm vào Hạ Liên chằm chằm đến vậy, lẽ nào cô ta thích Hạ Liên à? Giới thượng lưu thật phức tạp.

Nhóm người xem số 6: Giới thượng lưu phúc tạp n ＋ 1.

Lục Chước: Người mà Hứa tổng thích chính là ta, mọi người đừng nói bậy.

Hứa Bắc: Ta thích Hạ Liên, không được hay sao?

Tin nhắn weibo của Minh Thù và Lục Chước một trước một sau gửi đi, nhóm người chơi trực tuyến vui vẻ ra mặt, khuôn mặt Lục Chước trong chốc lát đen như đáy nồi.

Nhóm người xem không ngại việc lớn nhao nhao chuyện Hạ Liên được Minh Thù tỏ tình.

Hạ Liên nào dám trả lời.

Cuối cùng, tập phim này trở thành câu chuyện giữa những người hâm mộ của ba người là Hạ Liên, Minh Thù, Lục Chước.

Một hồi chiến đấu kịch liệt trên mạng, bộ phim đầu tiên của Lục Chước phát sóng.

Từ ngày khởi chiếu đầu tiên, tỷ lệ người xem được ghi lại liên tục, trở thành bộ phim truyền hình xuất sắc của năm.

Có thể là do Lục Chước quá chói mắt, nữ chính Hạ Liên này lại nằm dưới sự không chế của Lục Chước, khiến người ta cảm thấy kỹ năng diễn xuất của cô cứng nhắc mất tự nhiên, bị khán giả phê phán đến thê thảm.

Đội ngũ quan hệ công chúng của Hạ Liên coi như có mua tin tức, cũng không cách nào khôi phục được bao nhiêu.

Lịch trình của Lục Chước ngày thêm nhiều, Lâm Ôn Việt đều bỏ qua những nghệ sĩ dưới quyền để chuyên tâm dẫn dắt hắn. Nghệ sĩ nếu không nắm bắt được ngọn lửa, đợi đến lúc nó nóng quá mức mới nghĩ ra thì xem như khó giải quyết rồi.

Nhân lúc khoảng thời gian này Lục Chước là một ngọn lửa lớn, các nghệ sĩ khác của giải trí Bắc Thần cũng chỉ là một ngọn lửa nhỏ.

"Ôi, anh Đoàn anh không thể vào..."

Anh Đoàn đùng đùng từ ngoài bước vào, thư ký không ngăn lại được cô thấp thỏm nhìn Minh Thù: "Hứa tổng..."

Minh Thù vẫy tay để thư ký ra ngoài.

"Có việc gì?"

Từ lúc Lâm Ôn Việt đến, địa vị của anh Đoàn càng ngày càng bị hạ thấp, tuy là không thay đổi các nghệ sĩ trong tay hắn, thế nhưng thế lực rõ ràng là không thể so sánh với bên Lâm Ôn Việt được.

Anh Đoàn càng nghĩ càng giận, lớn tiếng chất vấn: "Hứa tổng, gần đây các hợp đồng tốt đều mang cho đại diện Lâm, lẽ nào những người nghệ sĩ dưới tay tôi đều không phải là nghệ sĩ hay sao? Cô có ý gì đây hả Hứa tổng!"

Minh Thù bình tĩnh: "Hợp đồng tốt mà công ty có được mỗi tháng đều sẽ để nghệ sĩ chọn trực tiếp trước, số hợp đồng mỗi tháng phân cho những nghệ sĩ trong tay anh không phải là ít, những thứ này đều có ghi lại."

"Hợp đồng bên giám đốc Lâm rõ ràng là tốt hơn chúng tôi!" Anh Đoàn cơ bản không tin những lời Minh Thù nói, hắn biết đại diện Lâm là người mà Hứa tổng mời về, Hứa tổng không thể tránh khỏi thiên vị.

Lâm Ôn Việt vừa đến đã đoạt vị trí của hắn, hiện tại địa vị của hắn trong công ty rõ ràng đã đủ xấu hổ mà còn bị đối xử không công bằng như vậy.

Minh Thù cười dịu dàng: "Hợp đồng mà Lâm Ôn Việt nhận được là do bản thân tôi tự kiếm được không tính là của công ty, anh còn có vấn đề gì không?"

Cô đã kiếm được một ít, tự bản thân Lâm Ôn Việt lấy được một ít, số này không có liên quan gì đến công ty cả.

Anh Đoàn: "..."

Anh Đoàn thật không ngờ, đây chính là người mà cô nỗ lực đưa đến.

"Hứa tổng là tổng giám đốc của giải trí Bắc Thần, chẳng lẽ không suy nghĩ vì công ty hay sao?"

"Anh Đoàn, tôi cảm thấy anh không thích hợp lắm với nơi này. Hay là anh tìm một công ty khác có thể cho anh chất vấn quyết định của cấp trên, chỗ của tôi quá lớn không thể chứa người có lòng dạ nhỏ nhen như anh được."

Anh Đoàn trợn to mắt: "Cô muốn đuổi việc tôi?"

Nhưng hắn làm việc ở công ty giải trí Bắc Thần nhiều năm như vậy có thể nói là công thần, ở công ty giải trí Bắc Thần đều không ai qua mặt được hắn, hiện tại cô ta lại muốn đuổi việc hắn.

"Lần trước tôi đã muốn đuổi việc anh rồi." Minh Thù mỉm cười, lại đốt thêm một cây đuốc.

"Được lắm." Anh Đoàn có thể nói là nổi điên: "Hy vọng Hứa tổng không hối hận."

Minh Thù nghiêm túc gật đầu: "Yên tâm, tôi nhất định sẽ không hối hận."

Gân xanh trên trán anh Đoạn nổi lên, hắn lạnh lùng "hừ" một tiếng thẳng lưng đi ra khỏi phòng làm việc, hắn nhanh chóng làm thủ tục nghỉ việc, người trong công ty không rõ đầu đuôi mọi việc nhưng bầu không khí không đúng lắm, ai cũng không dám hỏi.

Sau khi anh Đoàn rời đi, thư ký cẩn thận bước vào: "Hứa tổng."

"Công ty chúng ta có phóng viên hợp tác không?"

"Có ạ."

"Gọi hắn đến gặp tôi."

"Vâng."

Anh Đoàn rời khỏi cũng không gây ra ảnh hưởng lớn cho công ty, Lâm Ôn Việt phân các nghệ sĩ thuộc dưới quyền anh Đoàn cho người khác trong công ty, thế nhưng những nghệ sĩ có mối quan hệ tốt với anh Đoàn lại muốn chấm dứt hợp đồng với công ty đi cùng anh Đoàn.

Một người trong đó vẫn xem như là trụ cột của công ty giải trí Bắc Thần.

Minh Thù để họ tùy ý, muốn đi thì cứ đi không phải giữ chân.

Nghệ sĩ lại rất thẳng thắn, trực tiếp chấm dứt hợp đồng rồi rời đi, anh Đoàn nhanh chóng tìm đến công ty khác cùng các nghệ sĩ ký hợp đồng với công ty giải trí Chí Thượng.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 603: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (26)

"Hứa tổng, xảy ra chuyện gì vậy."

Lúc thư ký đẩy cửa bước vào, giọng của Lâm Ôn Việt dường như cùng lúc từ đầu dây điện thoại bên kia truyền đến.

Minh Thù ngẩng đầu nhìn thư ký vội vội vàng vàng, hỏi vào điện thoại: "Có chuyện gì?"

Lâm Ôn Việt chỉ nói một câu: "Xem tin tức giải trí đi."

Cô thư ký bên kia cũng xông tới: "Hứa tổng, người đăng bài nói Lục Chước mắc bệnh tâm thần."

Minh Thù bình tĩnh: "Có ai mà không bị bệnh có gì mà kinh ngạc, hắn hiện tại đã khỏe rồi."

Thư ký mang máy tính bảng đến trước mặt Minh Thù.

Trên đó không phải ghi Lục Chước có bệnh tâm thần sao, lại còn có tin giải trí vào một năm trước Bắc Thần giúp Lục Chước che giấu sự thật hắn suýt chút nữa giết chết người, lấy tiền che miệng phóng viên.

Bài viết dài lên án giải trí Bắc Thần lừa dối quần chúng, phong danh hiệu lừa gạt cho giải trí Bắc Thần và Lục Chước.

#Lục Chước thần kinh.#

#Lục Chước giết ngươi.#

#Giải trí Bắc Thần giả dối.#

Nội dung từ khóa tìm kiếm như vậy cũng được lên đầu danh sách, tốc độ lan truyền cũng nhanh chóng tăng cao.

Lục Chước bên kia đang tham gia hoạt động có không ít phóng viên ở đó, sau khi sự việc xảy ra không kịp rút lui đã bị phóng viên vây chặn lại.

"Xin hỏi anh, một năm trước anh biến mất là có liên quan đến bệnh tâm thần hay sao?"

"Xin hỏi anh, trên mạng truyền thông tin anh giết người là thật hay sao?"

"Xin hỏi..."

Lục Chước bị ánh đèn máy ảnh chiếu đến đau đầu, thế nhưng trợ lý không ngừng nhắc nhở hắn đừng nói chuyện, việc quan trọng bây giờ là rời khỏi nơi này.

Trợ lý Lục Chước hoàn toàn không thể chen ra khỏi đám phóng viên này, chỉ có thể liều mạng che chở cho hắn, trong đoàn người hỗn loạn phía sau đột nhiên vang lên một giọng hét thất thanh.

Tiếp đó đám phóng viên mới giãn ra.

Một đám bảo vệ từ phía sau tiến đến, mỗi người đều có khí thế mạnh mẽ, có nhiều điểm không giống với bảo vệ bình thường.

Bảo vệ kiên quyết từ bên ngoài dùng tay tạo thành một đường cho Lục Chước đi qua an toàn. Những phóng viên này đều là dân chuyên nghiệp sao dễ dàng hù dọa được họ, lại tiếp tục đuổi theo Lục Chước.

"Này này... Những người kia không được chen lấn, bảo vệ của tôi mang trên người đều là đồ quý giá, nếu chen lấn phá hỏng nó các người phải bồi thường đấy."

Tiếng loa truyền đến đã khiến đám hỗn loạn yên tĩnh trở lại.

Mọi người nhìn theo nơi phát ra âm thanh, chỉ thấy một chiếc xe dừng cách đó không xa, cô gái ngồi trên mui xe cầm một cái loa màu đỏ, tiếng nói vừa nãy rõ ràng là của cô ta.

Đồ quý giá ư?

Các phóng viên ở đây chuyện gì cũng đều đã gặp qua, đương nhiên có thể nhận ra những thứ bảo vệ mang trên người có phải là thứ đắt tiền hay không.

Màu sắc những trang phục này đều không khác nhau là mấy, thế nhưng mỗi món đều có điểm khác nhau, hơn nữa ống tay áo và cổ áo đều khảm viên đá có giá trị không nhỏ, đều là hàng hiệu...

Lẽ nào đám bảo vệ này không giống nhau.

Bảo vệ mà mang đồ tốt như vậy hả!

Tiếng loa lại truyền đến: "Được rồi, trên người bảo vệ đều mang trang sức giá trị, mọi người không cần lo lắng tùy ý chạm vào cam đoan chạy không thoát, tôi nhất định sẽ kiện các ngươi đến phá sản."

Các phóng viên xác định đám người kia đến là để gây sự.

Bảo vệ đưa Lục Chước thoát khỏi vòng vây của phóng viên, đám phóng viên này muốn lên trước lại gặp phải ánh sáng lóe lên của những thứ quý giá trên người những người kia, không dám bước lên trước.

Lục Chước được đưa đến trước xe Minh Thù, Minh Thù từ trần xe nhảy xuống: "Nhìn cái gì, lên xe."

Lục Chước rất nghe lời bước lên xe, Minh Thù từ một bên khác bước vào xe, chiếc xe nhanh chóng rời khỏi nơi lộn xộn này.

Lục Chước mở cúc áo ra cho thoải mái: "Hứa tổng, cô sẽ không để đám bảo vệ kia mang lên người những bộ đồ giá mấy triệu chứ?"

Vừa rồi hắn bị trợ lý ngăn lại, cũng không chú ý xem trang phục trên người bảo vệ.

"Anh cảm giác bản thân đáng để tôi bỏ ra mấy triệu ư?" Minh Thù khẽ cười với bộ dạng đáng sợ: "Tôi trông không có đầu óc đến thế ư?"

Lục Chước: "..." Cô đang ghét bỏ lão tử sao?

Cô dựa vào cái gì mà ghét bỏ lão tử?

Điên ư!

Lão tử muốn đâm chết cô, đừng ngăn cản lão tử.

Thư ký lái xe phía trước mặt tối sầm lại, gì mà mấy triệu hơn mười triệu đó!

Thư ký lần đầu tiên cảm giác được sự giàu có của Hứa gia không phải là khoe khoang.

Cũng là lần đầu tiên được nhìn thấy cảnh đối xử với phóng viên như vậy.

Thật là hiếm có.

Đám phóng viên kia có lẽ cũng là lần đầu tiên gặp phải tình huống này mới không có phản ứng gì.

Minh Thù đón Lục Chước trở về công ty, bảo Lâm Ôn Việt đưa đi. Dương Dương và Phương Thất đợi cô ở sảnh công ty, thấy cô trở về Dương Dương lập tức xông lên: "Bắc Bắc, sao rồi, đáng tin không?"

Minh Thù xoa đầu cô: "Cám ơn Dương tiểu thư đồng ý giúp đỡ."

"Đừng có sờ vào đầu tôi, đầu tôi là để cho bạn trai tôi sờ đấy." Dương Dương không chịu, Phương Thất ở bên cạnh cười, Dương Dương trừng mắt sang: "Cười cái gì mà cười."

Phương Thất nhún vai.

Minh Thù cho bảo vệ phía sau cởi trang phục ra đặt tất cả vào trong hộp.

Dương Dương sai Phương Thất sắp xếp xong trang phục, lại quay đầu về hỏi Minh Thù: "Đúng rồi, chuyện này cậu tính làm như thế nào? Chuyện này không bình thường, có người cố ý gây sự có cần các anh em hỗ trợ không?"

"Chút chuyện nhỏ này tôi có thể làm được." Minh Thù rất tự tin.

"Thật ư?"

"Đương nhiên là thật, tôi chưa từng nói dối với cậu."

Dương Dương suy nghĩ, cảm thấy Minh Thù nói có lý: "Được rồi, nếu cần thì báo cho tôi, chúng tôi đều là hậu thuẫn vững chắc, ai dám ức hiếp cậu chúng tôi đánh cho bố mẹ hắn không thể nhận ra luôn."

"Bắc Bắc, cậu cẩn thận một chút." Phương Thất căn dặn Minh Thù: "Có chuyện gì cứ gọi điện cho chúng tôi."

Minh Thù trả lời biết rồi, tiễn bọn họ ra cổng công ty.

Sau Dương Dương và Phương Thất, ông Hứa và bà Hứa cũng lần lượt gọi điện đến hỏi cô có cần giúp đỡ gì không, Minh Thù trả lời không cần.

Ông bà Hứa nhiều chuyện quá.

Bọn họ ngay từ đầu đều có tâm lý không quan tâm đến chuyện giải trí Bắc Thần phá sản, chỉ cần không nguy hiểm đến tính mạng con người, bọn họ muốn con gái nhà mình trưởng thành trải qua một số chuyện cũng tốt.

Nhưng bây giờ thực sự là có chuyện rồi, bọn họ vẫn có lo lắng.

Bà Hứa còn đích thân hỏi Lục Chước, hỏi cô có phải là đã thích tên Lục Chước kia không, còn nghe ngóng xem có phải Lục Chước bị thần kinh không nữa.

Minh Thù tốn cả nửa ngày mới làm bà Hứa yên lòng.

Minh Thù bảo thư ký lấy tài liệu của một năm trước xem.

Lục Chước một năm trước tại đoàn phim đột nhiên đánh đập một người tàn nhẫn, đâm đối phương hai nhát may là không có đâm trúng chỗ hiểm.

Người đại diện trước đây của Lục Chước là anh Đoàn, anh Đoàn trước đây đã thực sự thấy Lục Chước có đôi khi không đúng lắm, có lúc nói rất nhiều giống như một chàng trai chói sáng, nhưng có đôi khi vừa giống như một tên giết người tàn ác, thời gian kéo dài rất ngắn có lẽ là trong chớp mắt liền trở lại bình thường.

Lúc đó có một nhân vật tương tự với Lục Chước lúc bấy giờ, anh Đoàn cho là hắn không thích ứng lắm với việc quay phim, không suy nghĩ đến chuyện này.

Mãi cho đến sau khi gặp chuyện không may, kết quả kiểm tra Lục Chước bị rối loạn đa nhân cách.

Giải trí Bắc Thần không muốn vì chuyện này khiến công ty gặp phải những tin tức không hay, nên đã thương lượng riêng với người bị hại, cũng đã dùng tiền để bịt miệng người đó và những người có liên quan ở hiện trường.

Biết Lục Chước có bệnh tâm thần, và còn hiểu rõ chuyện đã xảy ra một năm về trước như vậy...

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 604: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (27)

Chuyện này được lan truyền với tốc độ cực nhanh, từ chuyện Lục Chước mắc bệnh tâm thần làm bị thương người khác đến chuyện Lục Chước cố ý giết người, viện cớ bệnh tâm thần trốn tránh trách nhiệm hình sự, giải trí Bắc Thần bao che hung thủ, mọi chuyện chỉ cần thời gian trong một buổi tối.

Đúng là họa vô đơn chí (*), rất nhiều nghệ sĩ đồng thời đòi hủy hợp đồng.

Người của công ty đều sắp điên lên, Minh Thù lại chậm rãi ăn bánh kẹp lắc lư vào công ty.

Thư ký: "Hứa tổng, đã là người thứ ba đòi hủy hợp đồng rồi. Lúc này bọn họ lại đồng thời đề xuất, Hứa tổng ở đây nhất định là có người giở trò với bọn họ rồi."

"A." Minh Thù uống một hớp sữa chua.

"Hứa tổng!"

Minh Thù để sữa chua xuống: "Gọi những người đòi hủy hợp đồng đến đây."

Thư ký cho rằng Minh Thù muốn nói chuyện cùng bọn họ, hấp tấp đi gọi người, nhưng khi cô nhìn thấy những nghệ sĩ muốn hủy hợp đồng mỗi người đều cầm bản hủy hợp đồng từ phòng họp đi ra, tất cả mọi người đều bối rối.

Những người này đều là những diễn viên chủ chốt của giải trí Bắc Thần!

Hứa tổng ơi, rốt cuộc cô có biết những nghệ sĩ này đã hao tốn bao nhiêu tiền tài của công ty để đi lên không?

Cô cứ hủy hợp đồng như vậy sao?

"Đi hỏi xem, còn ai muốn hủy hợp đồng không? Phải biết nắm bắt cơ hội, tôi rất bận rộn."

Thư ký: "…" Hứa tổng chắc muốn đuổi hết mọi người ở công ty đi mới vui hay sao?

Một số người mới vào giải trí Bắc Thần thấy mọi chuyện thay đổi, cộng thêm sự xúi giục từ bên đó, dĩ nhiên cũng bắt đầu đòi hủy hợp đồng.

Minh Thù rất rộng rãi, dựa theo điều khoản trong hợp đồng là được.

Lục Chước tìm Minh Thù, giống như không cần phải giữ hình tượng gì nữa, giữ lấy bả vai cô: "Cô điên rồi? Bao nhiêu người hủy hợp đồng như vậy, công ty làm sao hoạt động được nữa?"

Minh Thù đẩy tay hắn ra: "Cậu có muốn hủy hợp đồng không?"

Lục Chước suýt chút nữa cũng không thở nổi: "Tôi hủy hợp đồng cái gì, tôi hủy hợp đồng rồi công ty của cô sẽ ra sao?"

"Tôi về kế thừa gia sản."

"..."

Có tiền không sao nha!

Lục Chước hơi tỉnh táo lại, cô hoàn toàn không lo lắng, bởi vì... công ty này không chơi nổi nữa thì thôi, dù sao cô cũng còn có gia sản để kế thừa, cho nên hắn lo lắng gì?

Hoàng đế không vội thái giám lại gấp.

Lục Chước ngồi đối diện Minh Thù: "Cô thật không lo lắng sao?"

Minh Thù ngửa người về phía sau tựa lưng vào ghế dựa, thả lỏng thân thể: "Nếu lo lắng có tác dụng, thì công sức bao nhiêu người làm việc như thế này còn có ý nghĩa gì?"

Lục Chước nhịn lại cơn giận: "Chắc cô có phương án dự trù chứ?"

Tổng giám đốc Minh Thù: "Chờ phá sản."

Lục Chước: "..."

Nói chuyện với cô thật mệt mỏi!

Mãi cũng không nhìn thấu được cô đang suy nghĩ gì, cũng không biết rốt cuộc cô muốn làm cái gì, vẫn luôn là bộ dạng ung dung nhàn nhã thiên hạ thái bình.

Lão tử mặc kệ cô, thích làm gì thì làm!

-

Giải trí Bắc Thần cũng không lên tiếng bất cứ điều gì về vụ việc Lục Chước có cố ý đâm bị thương người hay không, những nghệ sĩ muốn rời khỏi giải trí Bắc Thần cũng đã đi không ít.

Những nghệ sĩ này phần lớn đều gia nhập giải trí Chí Thượng, kể cả anh Đoàn cũng gia nhập giải trí Chí Thượng.

Mà lúc này đây, Hạ Liên đang quay một bộ phim vô cùng nổi tiếng, giống như tất cả may mắn đều đang tập trung hết bên giải trí Chí Thượng vậy.

Buổi lễ trao giải mỗi năm tổ chức một lần.

Minh Thù đưa Lục Chước đến tham dự.

Bọn họ vừa đến, phóng viên liền xông tới.

"Xin hỏi cậu Lục Chước, đối với những lời đồn trên mạng, cậu có muốn làm làm rõ điều gì không?"

"Xin hỏi cậu Lục Chước, cậu thật sự bị bệnh thần kinh sao?"

"Xin hỏi Hứa tổng, giải trí Bắc Thần có thật sự là đang bao che cho Lục Chước không, có phải các người đã uy hiếp người bị hại?"

Tay Lục Chước bị Minh Thù chặn lại, cô nhận micro của người phóng viên đó cả hội trường lập tức giữ im lặng.

Minh Thù mỉm cười nhìn người phóng viên mới đặt câu hỏi vừa rồi: "Xin hỏi cậu phóng viên này, có phải cậu bị bệnh tâm thần không?"

Cho dù Lục Chước có bệnh, vậy thì cũng chỉ một mình trẫm mới được phép nói, ai cho phép bọn yêu tinh các người nói xằng nói bậy?

Phóng viên: "..." Câu này không phải câu hỏi của hắn sao?

"Hứa tổng xin trả lời thẳng thắn."

Có phóng viên ồn ào.

"Tôi không trả lời thẳng, chẳng lẽ quay lưng về cậu mà trả lời? Các người đều bị mù sao? Đây là căn bệnh thâm niên, không nên xem thường trị liệu nhất định phải đi khám bác sĩ, thiếu tiền thì nói với người hâm mộ của các người để bọn họ huy động tiền của, nếu không... Các người lấy cái gì để tác nghiệp, lấy cái gì để bức minh tinh đến bị bệnh tâm thần."

Tốc độ nói của Minh Thù cực nhanh, lại kèm theo một kiểu khí thế mạnh mẽ khiến cho bọn phóng viên ở hội trường không dám chen ngang.

Phóng viên: "..."

Tình hình gì đây!

Không đúng!

Bọn họ mới là phóng viên!

Một tên phóng viên gầy gò chen lên phía trước, giọng nói càng sắc bén: "Hứa tổng, chúng tôi là phóng viên, phải có trách nhiệm tìm ra sự thật cho mọi người biết rõ sự việc. Lục Chước có bệnh tâm thần đâm người bị thương là sự thật, giải trí Bắc Thần bao che Lục Chước cũng là sự thật, Hứa tổng, cô đang trốn tránh cái gì?"

Minh Thù nghiêng đầu cười một cái, dường như trở thành một cô gái yêu kiều đơn thuần: "Có tâm với nghề vậy sao, sao không thấy các người đi khai quật lịch sử đen tối của bọn tham ô đi, phơi bày ánh sáng phục vụ vì nhân dân quần chúng, chứng minh sự chính nghĩa của các người đi?"

Paparazzi vì sao lại quan tâm đi đào bới đời tư của các ngôi sao như vậy? Ngoại trừ một vài người kỳ lạ, đa số đều là bởi vì nhanh chóng lấy được tiền bịt miệng từ trong tay của các minh tinh, đây mới là con đường chủ yếu bọn họ kiếm tiền.

Sức chiến đấu của tên phóng viên gầy gò kia rõ ràng mạnh hơn so với những phóng viên khác: "Hứa tổng như vậy là xuyên tạc sự thật, nếu như Lục Chước thật sự đâm bị thương người khác, chúng tôi cũng vì người bị hại mà đòi lại công bằng."

"Vậy đi báo cảnh sát đi. Các người làm phóng viên cũng làm luôn cảnh sát à, cục cảnh sát trả tiền lương cho các người sao?"

Tên phóng viên gầy gò gây sự: "Cho nên Hứa tổng thừa nhận Lục Chước thực sự đâm bị thương người khác?"

Minh Thù bình tĩnh nở nụ cười thong dong: "Cho nên cậu thừa nhận cậu là cảnh sát rồi?"

Tên phóng viên gầy gò: "..."

Người bình thường bị hỏi như vậy sẽ luống cuống hoảng hốt, dễ dàng lỡ lời.

Vừa vặn lúc này có bảo vệ đi tới, bọn họ ở nơi này quá lâu rồi phía sau còn có người chờ vào.

Lục Chước lãnh giải thưởng nên chỗ ngồi ở phía trước cùng hàng với đạo diễn đoàn phim, chỗ ngồi của Minh Thù và Lục Chước bị tách ra, đúng lúc ngồi bên cạnh Hoắc Đình.

Hoắc Đình chẳng biết đã đi đâu, bên cạnh còn có chỗ ngồi của Hạ Liên.

Cô kiêu ngạo liếc mắt nhìn Minh Thù, trong ánh mắt còn có ý châm chọc giống như Minh Thù hiện tại đã phá sản.

Minh Thù cười khẽ với cô: "Hạ Liên, tôi còn chưa phá sản đừng vui mừng quá sớm."

Minh Thù không đợi Hạ Liên nói tiếp, lại nói: "Coi như tôi có phá sản thì tôi vẫn là tiểu thư của Hứa thị."

Sắc mặt Hạ Liên hơi vặn vẹo, đặt tay trên đùi nắm chặt váy lụa trắng.

Minh Thù dường như có thể nhìn thấy giá trị thù hận đang bay đến với mình, hai mắt đều sáng rực lấp lánh, cô như tỏa ra tia sáng ấm áp cả người tản ra một khí chất vừa ôn hòa vừa dịu dàng.

Đến đây đi, tiểu bảo bối, hận ta đi!

Chúng ta mới chính là tình yêu.

"Hứa Bắc!"

Hoắc Đình chẳng biết trở về lúc nào, liền ngồi vào giữa sắc mặt lạnh như băng ngăn cản Minh Thù và Hạ Liên giao lưu tình cảm.

Minh Thù rên một tiếng, tình địch tới.

***

(*) Họa vô đơn chí: Nhiều tai họa ập đến một lần.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 605: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (28)

Sự xuất hiện của Hoắc Đình làm cho Hạ Liên cảm thấy chỗ dựa vững chắc của mình đã tới, sống lưng thẳng tắp, không thể thua khí thế trước Minh Thù.

Cho dù cô ta là tiểu thư của Hứa gia thì làm sao chỉ cần nắm chặt Hoắc Đình, Hứa gia một ngày nào đó sẽ chỉ còn là quá khứ.

Cô nhất định sẽ là người chiến thắng cuối cùng.

"Lần trước Hoắc tổng tìm người là muốn đụng chết tôi, hay là muốn đụng tôi thành tàn phế?"

Minh Thù vừa nói chuyện đã dọa người.

Hoắc Đình hơi liếc sang cô gái ngồi bên cạnh, gương mặt xinh đẹp yêu kiều lại vô cùng tươi vui, như hoa đào nở rộ sáng rực giữa gió xuân tháng ba.

Ánh đèn trên sân khấu rực rỡ, từ trong đôi mắt đen láy của cô như sáng lên, chớp mắt ánh sáng như có thể soi sáng cả vực thẳm.

Hắn ở trên bờ vực gió thổi qua rì rào, cơ thể không chịu được bụng dưới quặn đau.

Hoắc Đình chợt hoàn hồn, đáy mắt mơ hồ sợ hãi.

Nhưng hắn nhìn kỹ lại, cô gái đối diện vẫn như cũ cười nhàn nhạt, đơn thuần vô tội giống như đứa trẻ sơ sinh.

Hắn ổn định tinh thần: "Hứa Bắc, cô đang nói cái gì?"

"Tôi nói cái gì ư, Hoắc tổng chắc chắn có thể hiểu."

Đôi mày Minh Thù nhướng lên: "Tôi không sao, có phải anh vô cùng thất vọng không?"

Hoắc Đình ôm Hạ Liên, giọng nói hạ thấp nghe không ra tâm tình: "Tôi không thất vọng."

Minh Thù dường như không nghe rõ lời của hắn, cười híp mắt nói: "Không sao, anh về sau sẽ càng thất vọng."

Hoắc Đình: "..." Cô có nghe mình nói không?

Buổi lễ trao giải này, mặc dù hiện tại Lục Chước có đầy các tin tức tiêu cực về bản thân cũng đem về được hai giải, tuy Hạ Liên có một bộ phim Hỏa Lan, nhưng cũng không đạt được giải thưởng gì.

Lúc Lục Chước lên sân khấu, có thể là sợ có phóng viên hỏi bậy, vòng này hạn chế phóng viên đặt câu hỏi trực tiếp đi đến phần cảm nghĩ nhận giải.

Lục Chước không hợp với màu đen, cho nên Lâm Ôn Việt đã chọn cho hắn chọn một bộ âu phục màu trắng. Lúc này đứng trên sân khấu với ánh đèn hào nhoáng càng như tỏa sáng ngàn lần, khiến người ta không thể dời mắt.

Ở bên ngoài, Lục Chước vẫn là dáng vẻ lắm lời nói mãi không hết, cũng là đoạn văn phát biểu cảm nghĩ lâu nhất. Cuối cùng, hắn dừng một chút, giọng nói như thêm phần nhấn mạnh: "Câu nói sau cùng là dành cho người rất quan trọng với tôi."

Người dẫn chương trình cười nói tiếp: "Không biết ai là người đó, là người rất quan trọng đối với cậu Lục đây?"

Có thể là Lục Chước đã có đề cập qua với phía hậu cần, một chùm sáng chiếu đến chỗ ngồi của Minh Thù.

Lục Chước theo ánh sáng nhìn sang: "Tôi có lẽ không phải người tốt nhất, nhưng tôi nhất định sẽ là người đối xử với em tốt nhất."

Lục Chước nói xong, người dẫn chương trình còn tưởng hắn còn nói thêm điều gì đó nữa nên không nói tiếp, thế nhưng đợi vài giây giọng Lục Chước cũng không vang lên, lúc này người dẫn chương trình mới phản ứng nhanh chóng vỗ tay.

Lục Chước cúi người chào người dẫn chương trình, cầm cúp xuống sân khấu.

Người dẫn chương trình: "…" Theo như bình thường, bây giờ không phải cậu ta nên hỏi đối phương gì đó sao? Sao lại đi rồi...

Người dẫn chương trình ngơ ngác. Ở bên kia, đạo diễn gọi cô vài tiếng, cô mới tiếp tục đọc tiếp lời kịch bản phía dưới.

Lục Chước nào dám hỏi Minh Thù, một lát nữa trước mặt mọi người cô mà hỏi một câu "Cậu là cái gì mà đòi xứng đôi với trẫm" thì mặt hắn biết giấu ở đâu?

Tỏ tình lại phải hao tâm tốn sức như vậy, Lục Chước cảm giác mình đúng là số khổ.

Trở về nhất định phải xin phí bồi thường tinh thần.

Buổi lễ trao giải kết thúc, bởi vì có khán giả cho nên bọn họ sẽ đi ra từ một cửa khác, Minh Thù bị bỏ lại phía sau muốn tìm Hạ Liên giao lưu tình cảm.

Thế nhưng Hạ Liên thông minh hơn rồi, bên cạnh luôn có người theo sát bước đi của Hoắc Đình.

Minh Thù đi theo phía sau, cô ta liền cảm thấy như có sói theo đằng sau, lúc nào cũng có thể xông lên cắn đứt cổ của cô.

Hạ Liên bước chân nhanh hơn, cô ta vốn có xe riêng nhưng vào lúc ra về cô chọn đi xe Hoắc Đình.

Minh Thù hơi thất vọng, cần đồ ăn vặt tự an ủi.

"A!"

Tiếng kêu thất thanh từ một nơi không xa truyền đến, mọi người nhao nhao nhìn sang hướng bên kia, chỉ thấy bên kia không biết từ đâu tràn vào một đám người hâm mộ, nhân viên trực không cản bọn họ lại.

Có thể là một ngôi sao nào đó đã bị vây lại rồi.

Minh Thù đang muốn rời đi, vô tình nhìn thấy trợ lý của Lục Chước, hắn đang bối rối điều nhân viên trực ca nhanh chóng ngăn những người đó lại.

Có người hâm mộ trong tay còn giơ một tấm bảng đèn có hai chữ Lục Chước đặc biệt bắt mắt.

Minh Thù lập tức đi qua bên đó, nhân viên trực ca đã kéo những người hâm mộ này ra, Lục Chước được trợ lý đỡ một tay hắn bịt chỗ hở vết thương, máu từ ngón tay nhỏ giọt xuống.

Minh Thù mở đường cho nhân viên trực ca làm việc, tự tay dìu Lục Chước: "Xảy ra chuyện gì?"

"Bị dao nhỏ rạch phải." Lục Chước thấp giọng.

Hắn mới ra tới, liền có một nhóm người hâm mộ ào lên, có một người đàn ông chen ở giữa những người hâm mộ lúc tới gần hắn đột nhiên lóe lên tia sáng có một con dao, hắn đưa tay ra đỡ mới có thể tránh để khuôn mặt không bị thương.

"Bắt được người chưa?" Minh Thù quay đầu hỏi nhân viên trực ca.

Nhân viên trực ca nói: "Quá nhiều người, tia sáng quá mờ, người đâm cậu Lục liền chen vào trong đám người hâm mộ chúng tôi không thấy được người nào."

"Báo cảnh sát." Minh Thù chỉ bên đó có thể là lý do Lục Chước bị thương, hù dọa người hâm mộ: "Không tìm ra người đó, những người này một người cũng không thể thả."

Nhân viên trực ca hơi cong môi cũng chưa có cơ hội nói, Minh Thù đã đưa Lục Chước rời đi theo một hướng khác, bên đó có vệ sỹ cao to lực lưỡng những người hâm mộ không dám đi qua.

Chuyện Lục Chước bị thương lan truyền rất nhanh, mà trước đó khi phỏng vấn Minh Thù còn nói những lời nói kia bị phóng viên cắt xén, âm mưu ám chỉ cô thừa nhận Lục Chước có bệnh, giải trí Bắc Thần bao che.

Lục Chước đạt được giải thưởng đều bị đồn thổi là được cô bỏ tiền ra mua.

Minh Thù cũng rất vui vẻ, cô chính là có nhiều tiền, tiêu tiền đi mua giải thưởng không thể ăn được.

Bọn họ bị não tàn sao.

Người đâm Lục Chước bị thương rất nhanh đã bị bắt, nghe nói là bạn gái vì Lục Chước chia tay hắn, hắn tức giận mới làm ra chuyện như vậy.

"Cô còn có tâm trạng ăn táo của tôi, giải trí Bắc Thần sắp rơi xuống bờ vực rồi." Lục Chước dựa vào giường bệnh liếc nhìn người bên cạnh, cái này gọi là hy vọng càng nhiều, thất vọng càng cao.

Bên ngoài thời thế sắp thay đổi, cô còn ở đây chỉ biết ăn và ăn.

"Dục tốc bất đạt (*), phải bình tĩnh."

"Tôi thấy cô sắp tàn rồi." Lục Chước cũng không suy nghĩ kỹ, liền nói ra.

Hắn nói xong cũng kịp phản ứng, lập tức câm miệng.

Nhưng Minh Thù cũng không quan tâm, chuyên tâm ăn táo.

Đó là táo của lão tử! Hắn mới là người bệnh, đến đồ ăn của người bị thương cũng không buông tha, cầm thú!

Lâm Ôn Việt gõ cửa đi vào, trước là đến xem nghệ sĩ mình như thế nào, sau đó nói: "Hứa tổng, đều chuẩn bị xong."

Minh Thù để dao xuống, đứng dậy, thuận tay xoa đầu Lục Chước hai cái: "Dưỡng thương cho tốt, tôi về chuẩn bị xin phá sản về nhà kế thừa gia sản."

Lục Chước: "..."

Lục Chước cho rằng Minh Thù nói bậy, nhưng khi hắn xem tin tức lúc giải trí Bắc Thần tuyên bố phá sản cả người đều bủn rủn, đúng thật là cô tuyên bố phá sản!

Mà tin tức tài chính và kinh tế đồng thời phát sóng, nói về tin Minh Thù ký kết hợp đồng với mấy công ty giải trí.

Cô bao trọn giới giải trí ngoại trừ giải trí Chí Thượng, mua hết những công ty giải trí có thực lực, sáp nhập vào một công ty giải trí, gọi chung là giải trí Cổ Kim.

***

(*) Dục tốc bất đạt: Muốn thành công thì không nên hấp tấp, vội vã.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 606: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (29)

Từ lúc Minh Thù tiếp nhận nhiệm vụ quản lý công ty, cô liền thành lập vài hạng mục tìm người từ bên ngoài về, cũng không làm gì khác mục tiêu chính là mua công ty giải trí của người khác, tiền không thành vấn đề chỉ cần có người chịu bán cổ phần công ty là được.

Hết tin này đến tin khác được đăng lên, toàn những tin quan trọng làm cho ai cũng ngơ ngác.

Còn có hành động quấy nhiễu?

Chưa từng thấy ai liều lĩnh như vậy.

Nói mua là mua!

Dù Hứa gia có nhiều tiền cũng không hoang phí như vậy, sao cha cô không bóp chết cô cho rồi?

Ông Hứa xém chút bóp chết Minh Thù, Minh Thù phải cam kết trong vòng ba năm sẽ đem tiền về ông Hứa mới tha cho để cô phá sản.

Lạc Xuyên ngậm một điếu thuốc, mỏi nhừ nằm trên ghế sô pha, đang hứng thú xem tin tức khóe mắt hơi tà ác.

Trợ lý ở bên cạnh cẩn thận nói: "Lạc tổng, bây giờ cổ phần giải trí Bắc Thần đều đã hủy bỏ, công ty giải trí Cổ Kim mới thành lập không giống công ty Bắc Thần, chúng ta không thể ra tay..."

Lạc Xuyên lấy điếu thuốc trong miệng: "Cô ta làm nhiều việc như vậy, các người lại không phát hiện được một chút gì?"

Bây giờ hắn muốn phá hủy giải trí Bắc Thần, cô ta bên đó lại thu mua của người khác, hiện tại giải trí Bắc Thần đã phá sản, nhưng cô đã thành lập công ty giải trí mới.

Kế hoạch lớn như vậy, làm sao có thể hoàn thành trong một buổi tối được?

Trợ lý không ngừng đổ mồ hôi lạnh: "Người chúng ta cho theo dõi, không phát hiện cô ta đã từng tiếp xúc qua với những công ty này..."

Lạc Xuyên nói: "Cô ta chưa từng liên lạc, chẳng lẽ cô ta không biết cho người khác làm thay sao? Tôi bảo các người có bất cứ điều gì lạ thường đều phải đi điều tra, vậy mà các người một chút cũng không phát hiện, các người thật làm tôi thất vọng."

Trong lòng trợ lý thấp thỏm, hắn làm sao có thể đoán được vị Hứa tổng này lại có hành động như vậy, đánh ngay sự sống chết của giải trí Bắc Thần làm cho người khác lơ là không kịp trở tay.

Lạc Xuyên xua tay cho trợ lý ra ngoài.

Trên thời sự tin tức vẫn còn tiếp tục, Lạc Xuyên xem rất nhập tâm.

Cho đến khi thời sự kết thúc, Lạc Xuyên mới hơi chớp mắt thì thào một tiếng: "Có thể làm cho người nhiều thất thủ như vậy, quả thực không tầm thường."

"Đáng tiếc..."

Hắn líu ríu một tiếng không biết đang tiếc cái gì, sau đó lại tự mình cười rộ lên trong đôi mắt sáng long lanh, tràn đầy hứng thú.

Lạc Xuyên tắt máy vi tính xách tay trên bàn, cầm bút viết vài chữ phía trên lại tìm một phong bì xinh đẹp, còn vẽ ở góc phải bức thư một con người nhỏ cầm súng.

Lạc Xuyên kích động làm ra tư thế giống vậy, hướng về khoảng không: "Pằng..."

-

Lúc Minh Thù nhận được thư là giữa trưa ngày thứ hai.

Trước mặt cô vừa hay phát sóng tin tức Lạc Xuyên đột ngột phát bệnh qua đời, hình của Lạc Xuyên được đặt ở góc trên bên phải màn hình, tấm hình đó của Lạc Xuyên với người Minh Thù từng gặp không giống nhau, cảm giác hơi rùng mình.

Mãi đến khi chuyển sang tin tức khác, Minh Thù mới mở thư ra.

Trong thư không có mấy chữ, chữ nào cũng rồng bay phượng múa cách viết chữ hết sức phóng túng.

"Thanh tiêu hiệu nguyệt mộng nhập hồi lang, thiên khung kiêu dương huy trảm mãn thành."

Minh Thù xem kỹ lại bức thư, xác định chỉ có hàng chữ này.

Đây không phải là thơ cổ gì, ít nhất là Minh Thù chưa từng thấy qua, Lạc Xuyên gửi cho cô dòng thơ này là ý gì, muốn nói gì với cô?

Lần sau gặp vẫn giết trẫm?

Đợi đã...

Lạc Xuyên chết rồi, giá trị thù hận của trẫm làm sao bây giờ?

Ai cho ngươi chết hả!

Minh Thù vỗ bức thư lên bàn, kéo đồ ăn vặt ở bên cạnh qua, túi đồ ăn vặt chuyển động thú nhỏ nhanh như chớp chạy lên bàn, do lực quán tính lập tức lăn xuống bàn.

Thú nhỏ đang muốn nhảy lên mắng người xúc phân giành đồ ăn của nó, cửa phòng đột nhiên mở ra, thú nhỏ như một làn khói xông vào ngăn tủ sau bên cạnh.

"Hứa tổng, đại diện Lâm mời cô vào họp."

"Biết rồi."

Thú nhỏ nhìn Minh Thù đứng dậy trong chốc lát, ôm toàn bộ đồ ăn vặt trên bàn rời phòng làm việc.

Con sen, ta trừ ngươi một điểm!

Hành hạ động vật nhỏ là phạm pháp!

Thú nhỏ vừa muốn đi ra ngoài, cửa văn phòng lại mở ra.

"Không có ở đây..."

Thú nhỏ nhìn ra từ khe hở lập tức tức giận bất bình, tên chân dài này tới làm gì?

Lục Chước không thấy ai ở trong phòng, không thể làm gì khác hơn đặt hoa trên bàn làm việc của Minh Thù, ánh mắt vô tình lướt qua bàn làm việc của Minh Thù, thứ đầu tiên nhìn thấy là con người nhỏ cầm cây súng đó.

Kế đó chính là bức thư.

Lục Chước nhìn chằm chằm bức thư vài giây, cúi người cầm bức thư lên.

Sau khi Minh Thù họp xong trở về, đầu tiên là nhìn thấy bó hoa hồng tươi đặt trên bàn.

Tiếp theo là Lục Chước đang ngồi trên sô pha.

Sắc mặt hắn không tốt lắm, không nói bất kỳ điều gì: "Cô quen biết Lạc Xuyên?"

Minh Thù lướt qua bàn, bao thư và lá thư đều bị người ta xem qua, cô xem như không thấy gì thu tầm mắt lại, mỉm cười đóng cửa: "Lạc Xuyên có thù với anh?"

Lục Chước bĩu môi: "Hắn không phải là người tốt."

Minh Thù nheo mắt, xem ra tiểu yêu tinh này quen biết tên Lạc Xuyên kia...

Hơn nữa theo hắn thì Lạc Xuyên không phải người tốt.

Tuy Minh Thù cũng cảm thấy Lạc Xuyên không phải là người tốt, nhưng có thể khiến cho Lục Chước nói ra những lời này, đây không phải là phía sau bốn chữ không phải người tốt, còn ẩn chứa sự kiêng kỵ của hắn đối với Lạc Xuyên.

Minh Thù tập trung ý chí, mỉm cười: "Hắn đã chết."

Đương nhiên Lục Chước biết hắn đã chết, vừa rồi hắn đã xem qua tin tức về Lạc Xuyên.

"Tôi chỉ muốn nhắc nhở cô." Lục Chước nói.

"Nhắc nhở tôi cái gì?"

Lục Chước cân nhắc một chút: "Hứa Bắc, thế giới này không sóng yên biển lặng như cô nhìn thấy đâu, rình rập rất nhiều nguy hiểm."

Hắn đứng dậy đi tới trước mặt Minh Thù, giữ bả vai của cô để cho cô nhìn thẳng chính mình, nói từng chữ: "Ngoại trừ tôi, không nên tin bất cứ ai, kể cả người nhà của cô, bạn bè của cô."

Minh Thù nghiêng đầu: "Anh dựa vào cái gì kêu tôi tin tưởng anh?"

Sắc mặt Lục Chước tối sầm lại, có một số việc không thể nói, cho dù hắn muốn nói quy tắc cũng không cho phép hắn nói ra.

Hắn muốn nói cho cô biết thế nào đây.

Lục Chước yên lặng một lúc, thả tay xuống, dùng một điệu bộ hết sức chân thành: "Tôi sẽ không làm hại cô, mãi mãi cũng không."

"Lục Chước."

Minh Thù đột nhiên nghiêm túc gọi hắn.

"Có phải cậu mắc bệnh gì không?"

Người bình thường nghe được câu nói kỳ quặc đó, phản ứng đầu tiên tuyệt đối là khẳng định hắn bị bệnh, Minh Thù cảm thấy mình không sai cho nên rất mạnh dạn nhìn Lục Chước.

Lục Chước: "..."

Dao đâu!

Dao của lão tử đâu!

Hắn nghiêm túc, quan tâm cô nên mới nói, cô lại nhảm nhí hỏi một câu như vậy, ý nghĩa như vậy có thể tốt hơn không?

Lão tử dễ dàng thể hiện tâm tình sao?

Rầm!

Cửa phòng làm việc bị Lục Chước lúc rời đi đập vang lên một tiếng động trời, thú nhỏ ở trong góc thò đầu ra, đôi mắt như hắc bảo thạch đảo đảo hai vòng, nhìn phía Lục Chước rời đi "rầm rừ" một tiếng.

Minh Thù thực ra rất bận rộn cho nên cô chỉ khẽ cười, rồi bắt đầu công việc của mình, trước khi làm việc phải ăn một cái pizza.

Công việc mới bắt đầu, thư ký và Lâm Ôn Việt không ngừng trao đổi chuyện của công ty với cô, Lâm Ôn Việt cảm thấy ban đầu mình đồng ý với cô chính là một quyết định sai lầm.

Hắn rõ ràng là về đây làm người đại diện, sao hiện tại phải giúp một tay quản lý công ty?

Lúc đó Minh Thù vỗ vào đầu vai hắn, nụ cười ngọt ngào: "Tài năng của ông bị mai một nhiều năm như vậy, bây giờ mới là thời điểm bộc lộ tài năng của ông, ông Lâm, cố gắng lên."

Lâm Ôn Việt: "..."

Hắn cố gắng cái gì chứ, rốt cuộc công ty này là của người nào!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 607: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (30)

Đám người trên mạng vừa mới tỉnh lại trong khiếp sợ từ hành động của Minh Thù, kết quả ngủ một giấc lại bị một việc làm cho chấn động.

Quản lý trước kia của Lục Chước lại dùng weibo xin lỗi Lục Chước, cũng là chứng minh trước đây hắn nói Lục Chước có bệnh là vì hắn bị đuổi khỏi công ty giải trí Bắc Thần, trong lúc tức giận mới làm như vậy.

Cuối cùng tiến hành kiểm điểm nghiêm khắc bản thân, cũng tự mình xin lỗi Lục Chước.

Lục Chước trong chớp mắt từ một người bị nghi ngờ là hung thủ, biến thành một cậu bé đáng thương.

"Đại diện Lâm, cái này là ông làm?" Lục Chước cầm điện thoại di động tìm Lâm Ôn Việt.

Lâm Ôn Việt cũng mới đọc được một chương, hắn vẫn đang ngơ ngác. Vốn dĩ hắn cũng muốn dùng phương pháp tốt để giải quyết chuyện này, phía hắn không có hành động gì, bên phía anh Đoạn trực tiếp nhận sai.

Thủ đoạn này, rất giống tổng giám đốc kia của hắn.

Lâm Ôn Việt nghĩ đến dáng vẻ Minh Thù mạnh miệng, đoán chừng nếu chính mình nói lộ ra ngoài, cô lại chuyển thành chạy tới giận hắn.

Cho nên Lâm Ôn Việt khôn khéo tránh chủ đề này: "Chuyện này mau chóng giải quyết cho xong, cậu sắp có một bộ phim mới được phát sóng, tin tức trái chiều quá nhiều không tốt cho hình tượng của cậu. Đúng lúc bây giờ đã không sao nữa, bên phía đoàn phim sẽ phải hỗ trợ tuyên truyền cho cậu, mấy ngày này cậu chú ý ăn uống một chút."

Lục Chước nghi ngờ nhìn Lâm Ôn Việt mấy lần, nhưng cũng không hỏi thêm.

Bộ phim mới của Lục Chước được phát sóng, bộ phim phía trước hắn vẫn chưa chiếu được bao lâu, cộng thêm gần đây lại ầm ĩ chuyện thị phi, Lục Chước người này xem như là nổi tiếng.

Tỷ lệ người xem của bộ phim này so với bộ phim trước đó chỉ cao hơn chứ không thấp hơn.

…

Thời điểm Lục Chước tiếp tục nổi tiếng, anh Đoạn đang ở phòng khách nhà mình uống say không biết trời đất gì, trước người hắn lộn xộn một đống ảnh, không phải là ảnh không đứng đắn gì nhưng còn khiến người ta tê da đầu hơn cả ảnh không đứng đắn.

Mấy năm trước, hắn bị một nghệ sĩ lôi xuống nước dẫn đến bị nghiện. Bởi vì bình thường hắn tương đối kiềm chế, cho nên không phải quá nghiện, nhưng vẫn phải cần trong mỗi khoảng thời gian đều đặn.

Mà hắn không ngờ mấy bức hình này lại bị người ta sờ tới.

Hắn chỉ là quản lý không phải nghệ sĩ, ai lại không có việc gì mà động chạm đến mình? Mang theo tâm lý như vậy, hắn sẽ cẩn thận nhưng lại không cẩn thận như nghệ sĩ.

Lục Chước… Một kẻ thần kinh, tên Hứa Bắc kia cũng có thể để ý.

Từ khi hắn trở lại công ty, hắn liền bắt đầu không tuân thủ.

Trước đây khi theo Lục Chước, hắn suýt nữa vì cậu ta mà mất đi vị trí làm việc, thật không ngờ sau khi cậu ta trở về trời xui đất khiến hắn vẫn mất.

Bị đuổi ra khỏi giải trí Bắc Thần như vậy, hắn lại ở nhiều năm trong giải trí Bắc Thần chuẩn bị trên dưới cũng được kha khá, cho rằng có thể khiến giải trí Bắc Thần rơi vào nguy hiểm.

Ai ngờ, giải trí Bắc Thần trực tiếp tuyên bố phá sản, quay đầu liền thành lập công ty giải trí mới vẫn là liên kết mấy công ty giải trí trong giới giải trí.

Số mệnh ư?

Phỉ! Hắn thèm tin vào số mệnh khỉ gì, chẳng qua Lục Chước dựa vào việc bò lên giường người khác, mê hoặc con nhóc xoay quanh hắn.

Anh Đoạn nuốt "ực" hai ngụm rượu, trong lòng tràn đầy căm hận.

Hắn vốn cho là mình làm sáng tỏ chuyện này theo yêu cầu đối phương sẽ bỏ qua cho mình, không ngờ đối phương lại gửi mấy thứ này qua bên kia.

Quản lý dính mấy thứ này khó tránh khỏi sẽ không gây họa tới nghệ sĩ, giải trí Chí Thượng nào dám dùng hắn nữa.

Mà chuyện này cũng vượt qua miệng của những người đó, một truyền mười, mười truyền một trăm, hiện tại đừng nói là Chí Thượng không cần hắn nữa, những công ty giải trí nhỏ khác cũng sẽ không cần hắn.

"Brừ... Brừ."

"Brừ... Brừ."

Điện thoại di động trên bàn rung lên, anh Đoạn chỉ tập trung uống rượu, không định nghe điện thoại. Nhưng điện thoại vẫn kiên trì rung lên, giống như hắn không nhận điện thoại đối phương cũng sẽ không từ bỏ ý định vậy.

Anh Đoạn bị làm phiền không thôi, cầm điện thoại di động lên, hét vào di động: "Ai vậy!"

"Brừ... Brừ."

Điện thoại di động vẫn đang rung lên.

Anh Đoạn cứ nhìn như vậy mười giây, giảm uống rượu, nghe điện thoại: "Ai?"

"Muốn báo thù không? Muốn Lục Chước và Hứa Bắc thân bại danh liệt không?"

Đầu bên kia điện thoại truyền tới giọng nói không rõ là nam hay nữ, nhưng mỗi từ anh Đoạn đều nghe rõ.

Hắn cảm thấy tỉnh táo mấy phần, nắm chặt di động: "Ngươi là ai?"

Người bên kia nói: "Anh đừng quản tôi là ai, anh chỉ cần trả lời tôi, có muốn không?"

Căn phòng rơi vào yên lặng một cách chết chóc.

Tiếng hít thở của anh Đoạn dường như cũng biết mất.

Người bên kia cũng không thúc giục hắn, kiên nhẫn chờ đợi câu trả lời của hắn.

Dựa vào cái gì mà Lục Chước nổi tiếng trên màn ảnh, hắn lại ở đây… mất hết mọi thứ, hắn không cam lòng.

Anh Đoạn nghe được giọng nói của mình: "Ngươi muốn làm gì?"

Minh Thù từ công ty xuống, cô chưa ngồi vào xe, Lục Chước đang cầm một bó hoa ló ra từ phía sau: "Hứa tổng, chào buổi chiều."

Phía xa vang lên tiếng máy ảnh "tanh tách".

Nhưng Lục Chước hiển nhiên không sợ, thậm chí nghiêng về bên cạnh để paparazzi bên kia có thể chụp được Minh Thù.

Hắn ước gì người trên toàn thế giới đều biết hắn thâm tình thích cô cỡ nào, nói không chừng ngày nào đó cô vừa nhìn, động não một cái liền thích hắn thì sao?

"Gần đây anh rảnh rỗi quá ư?"

Minh Thù nhận lấy bó hoa theo thói quen, bỏ vào vị trí phía sau: "Không phải Lâm Ôn Việt nói là anh có hai bộ phim phải quay sao?"

"Tranh thủ lúc rảnh rỗi tới thăm cô." Lục Chước cười hiền hòa: "Cô không nhớ tôi sao?"

"Không nhớ."

Lục Chước bĩu môi, ánh mắt kiên định: "Một ngày nào đó cô sẽ nhớ."

"Ha ha."

Minh Thù mở cửa xe đi vào, Lục Chước cũng lên xe theo, mập mờ nói: "Hứa tổng, toàn bộ thời gian tối nay của tôi đều dành cho cô."

Minh Thù liếc mắt nhìn hắn: "Anh có bản lĩnh thì mở máy di động đi."

Lục Chước hoảng sợ: "Cô không thể nói với Lâm Ôn Việt được, gần đây ông ta vào thời kỳ mãn kinh, nổi điên liên tục."

"Biết ông ta nổi điên, cậu còn dám chạy tới chỗ tôi."

"Tôi nhớ cô mà, cô lại không đến thăm tôi, mỗi ngày ngoại trừ quay phim tôi chẳng làm gì được." Lục Chước oán giận.

Cho nên hắn không muốn quay phim.

Quay phim gì chứ!

Lão tử đến đây quay phim sao?

"Nhớ tôi cũng đâu thể thành cơm ăn được."

Lục Chước đột nhiên khom người ôm cô, cằm đặt trên vai cô, hơi thở nóng hổi phả vào tai: "Hứa Bắc, chúng ta đi hẹn hò đi!"

"Anh chắc chắn anh có thể sống mà đi khỏi ba mét?" Đám người hâm mộ điên cuồng kia còn không bắt hắn lại ư?

Nghĩ đến cảnh đẫm máu kia, Minh Thù chỉ muốn ăn mấy miếng đồ ăn vặt để an ủi.

"Vậy đến nhà cô, tôi còn chưa đến đó." Lục Chước nói: "Dù sao hôm nay tôi cũng muốn đi cùng với cô."

Minh Thù không đồng ý cũng không từ chối: "Buông tôi ra."

"Không muốn."

"Tôi lái xe."

"Tôi không cản trở cô."

"..." Anh lợi dụng ôm tôi, có thể không cản trở tôi sao!

Cuối cùng Lục Chước ngoan ngoãn ngồi vào vị trí, Minh Thù vốn là muốn ra ngoài gặp đối tác bây giờ chỉ có thể bảo thư ký sắp xếp, cô đưa Lục Chước về nhà.

Lục Chước vừa vào cửa đã quan sát khắp nơi một lượt, cuối cùng ngồi cạnh Minh Thù: "Một mình cô sao lại ở một nơi rộng lớn như vậy, có cảm thấy trống vắng không? Hay là tôi đến ở với cô nhé!"

Minh Thù ôm đồ ăn vặt cách xa Lục tiểu yêu tinh một chút: "Đừng được voi đòi tiên."

Lục tiểu yêu tinh tiếp tục tới gần Minh Thù: "Có thêm một người ở với cô, còn có thể nói chuyện với cô, cô nhìn thử xem bình thường cô chỉ có một mình cô đơn tĩnh mịch biết bao."

Minh Thù cười "ha ha".

Không hề.

Trẫm có đồ ăn vặt.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 608: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (31)

"Tôi vẫn chưa ăn cơm đấy?"

Lục Chước đáng thương nhìn Minh Thù.

Người phía sau mỉm cười: "Tự thân vận động, cơm no áo ấm."

Lục Chước liền lườm một cái, hắn nhìn xung quanh một lúc lại lấy điện thoại di động ra nghịch một hồi, Minh Thù lười quản hắn ăn xong đồ ăn vặt liền trở về phòng đổi một bộ quần áo thoải mái.

Trong lúc đó nghe một cuộc điện thoại tốn cả nửa giờ đồng hồ, ra đến phòng khách thì không có ai chỉ còn lại phòng ăn có ánh nến thắp sáng, phía trên bày trí kỹ lưỡng.

Âm nhạc vang lên êm ái Lục Chước đi ra từ bóng tối, trên mặt hắn mang ý cười để một tay ở sau lưng, một tay đưa đến trước mặt Minh Thù, khẽ khom lưng: "Hứa Bắc tiểu thư, có vinh hạnh mời cô cùng ăn tối không?"

Dưới ánh nến sáng rực, đường nét của Lục Chước phảng phất đều trở nên hiền hòa.

"Tôi nói không được, anh có đi nhảy lầu không?" Trẫm có thể bị hối lộ bằng một bữa ăn sao? Trẫm trung thành với giá trị thù hận!

Lục Chước vẫn giữ nụ cười, nghiến răng nói ra một từ: "Có."

Minh Thù đề nghị: "Ở đây cao nhất chỉ có lầu ba, lúc anh nhảy nhớ tìm kỹ địa điểm nào tốt, nếu không nhảy không chết được."

Lục Chước nhẫn nhịn bóp chết suy nghĩ của cô: "Cô có ăn không? Không ăn tôi quăng đi đấy, sau đó sẽ đi nhảy lầu." Thành ma cũng sẽ không bỏ qua cho cô.

Minh Thù đưa tay ra: "Ăn!"

Không được lãng phí thức ăn.

Lục Chước dẫn Minh Thù tới trước bàn ăn, nếu Minh Thù đi ở phía sau thì sẽ thấy trên tay sau lưng hắn có cầm một con dao phát ra tia sáng lạnh.

Mấy thứ này chắc chắn không phải Lục Chước làm ra đều là gọi từ bên ngoài tới, mùi vị cũng không tệ chỉ là có hơi nguội lạnh.

Ánh nến mờ ảo, nhưng Lục Chước chưa ăn được bao nhiêu ngược lại nhìn Minh Thù đến thất thần.

Bị người ta nhìn chằm chằm, Minh Thù cũng có thể thản nhiên như thường ăn hết tất cả đồ ăn.

"Anh nhìn cũng có thể no ư?"

Lục Chước hoàn hồn: "Cô đẹp nên muốn ngắm cô nhiều hơn."

Minh Thù đồng ý gật đầu: "Ừ, tôi cũng thấy vậy."

Lục Chước: "..."

Thần kinh!

Lục Chước cúi đầu bắt đầu ăn, đợi hắn ăn xong Minh Thù đã rời khỏi phòng ăn đến phòng khách bên kia.

Được!

Loại người này đáng đời không có đối tượng!

Lục Chước rót cho mình một ly rượu uống một ngụm buồn bực.

Uống nhanh quá, hắn bị sặc đến ho khan, ngay cả rượu cũng khi dễ lão tử!

Lục Chước ngồi một mình ở phòng ăn bên này uống rượu, lúc Minh Thù quay vào hắn đã uống cạn một bình lớn.

Minh Thù tiến tới lấy cái ly trong tay hắn: "Làm gì vậy, muốn uống tới chết ở chỗ của tôi sao?"

Lục Chước quay cuồng, trong mắt có bóng dáng chồng chéo, hắn muốn bắt lấy Minh Thù lại không trúng, Minh Thù sợ hắn đụng vào bàn liền tiến lên đỡ hắn.

Lục Chước ôm lấy eo Minh Thù cọ cọ, hắn quát lên một tiếng: "Hứa Bắc, tôi rất thích cô."

Giọng nói của hắn như nỉ non rơi vào đáy lòng Minh Thù, sinh ra vài phần êm dịu kỳ lạ khiến cô ngứa ngáy một chút.

Cô đưa tay sờ đầu Lục Chước một cái: "Ừ."

"Vậy cô có thích tôi không?"

Lục Chước không nhận được câu trả lời, Minh Thù đỡ hắn lên ghế sô pha, Lục Chước có chút cố chấp hỏi: "Cô có thích tôi không?"

"Nằm xuống đi, đừng mượn rượu làm bậy."

"Vì sao cô không thích tôi?"

"..." Chỉ với bộ dạng lúc này của ngươi, cho dù trẫm có nói thích ngươi, tỉnh lại ngươi cũng không nhớ được vẫn là đừng nói.

Lục Chước đột nhiên ngồi bật dậy quay đầu nhìn Minh Thù, hắn nhìn trân trân, đáy mắt tràn đầy mê man: "Vì sao cô không thích tôi…"

Giống như con thú nhỏ bị người ta bỏ rơi, chất vấn với chủ nhân… tại sao lại bỏ rơi tôi.

Minh Thù giơ tay lên che ánh mắt của hắn lại, khom người qua hôn hắn.

Lông mi của Lục Chước phớt qua lòng bàn tay của Minh Thù, mềm mại khẽ ngứa.

Dưới ánh đèn thủy tinh, tư thế của hai người mờ ám, thân thể Lục Chước từng chút từng chút một ngả trên ghế sô pha, hắn ôm cổ Minh Thù kéo cô xuống.

"Không thở được…" Lục Chước hổn hển mấy tiếng.

Minh Thù bật cười, buông lỏng hắn ra trước. Đầu óc Lục Chước thiếu khí oxy, há miệng thở gấp, trước mắt lại có ánh sáng hắn nhìn thấy ánh mắt Minh Thù chứa đựng nụ cười.

Lục Chước từ từ đưa tay lên, đầu tiên là ngón tay đụng đến cằm của Minh Thù, di chuyển từng chút một lên trên đặt trên mắt của Minh Thù.

"Thật là đẹp."

"Là của tôi."

"Lấy xuống được thì tốt."

Minh Thù: "…"

Lấy xuống? Trẫm không nghe lầm chứ? Đầu óc hắn mỗi ngày nghĩ thứ gì vậy?

Đây là muốn hù chết trẫm, thuận tiện thừa kế đồ ăn vặt của trẫm?

"Nhưng tôi tiếc nuối." Lục Chước tựa như có chút khổ não, thì thầm: "Làm sao mới tốt đây, Hứa Bắc, cô nói cho tôi biết, phải làm sao?"

Phải làm sao ư?

Lục Chước bắt đầu diễn, Minh Thù thật không biết là hắn say thật hay say giả.

Minh Thù đẩy Lục Chước ra, gọi điện thoại cho Lâm Ôn Việt trong ánh mắt lên án Minh Thù của Lục Chước.

Cuối cùng Lục Chước bị Lâm Ôn Việt đón đi, trước khi đi còn dùng ánh mắt ai oán tức giận nhìn Minh Thù.

Giống như tình cảnh thầy giáo mách với phụ huynh, bị phụ huynh chạy tới lôi về.

Minh Thù bình tĩnh ôm đồ ăn vặt, còn đặc biệt phất tay về phía Lục Chước tạm biệt.

Thần kinh không thể trêu vào, không thể trêu vào.

Từ sau hôm đó, Lục Chước an phận hai ngày. Nhưng không quá hai ngày lại bắt đầu chạy đến chỗ của Minh Thù, tin tức trên mạng về việc Lục Chước theo đuổi Minh Thù đã không có gì là lạ, tình yêu của bọn họ có cơ hội liền thông báo, hoàn toàn chẳng cần che dấu.

Trong số người hâm mộ của Lục Chước, có đến chín phần mười đều là anti - fan của Minh Thù.

Một phần mười còn lại là siêu anti - fan.

…

"Hứa tổng, xe của cậu Lục đã biến mất."

Minh Thù khựng tay lại chữ Bắc đang viết bị lỗi đầu bút bi gạch ngang trang giấy, dừng lại hai giây, cô hỏi: "Thế nào gọi là mất tích?"

Người bên kia rất căng thẳng, lời nói không được mạch lạc: "Vừa rồi cậu Lúc quay phim xong, trên đường trở về bảo tôi xuống mua hoa, lúc tôi trở lại đã không thấy xe đâu, điện thoại cũng không gọi được, Hứa tổng, liệu cậu Lục có xảy ra chuyện gì không?"

Minh Thù cúp điện thoại, gọi một cuộc khác.

"Người ở đâu?"

"Hứa tổng? Xảy ra chuyện gì vậy?" Đối phương có lẽ không biết là chuyện gì, không trả lời ngay.

"Xe của Lục Chước ở đâu?"

"Đang đi về căn hộ."

"Chặn xe lại." Minh Thù dặn dò, vừa đứng dậy vừa đi ra ngoài.

Khi Minh Thù đến nơi trên xe là một tài xế lạ, Minh Thù cúi người nhìn bên trong vừa nhìn liền phát hiện không đúng, xe này không phải xe của Lục Chước.

Cùng một loại xe, cùng biển số xe, có âm mưu…

Tài xế là lái thay, đối phương bảo ông ta lái chiếc xe này về phía căn hộ của Lục Chước. Bởi vì trời đã tối, tài xế cũng không thấy rõ khuôn mặt của người nọ, trên người hắn có mùi rượu tài xế chỉ cho rằng đối phương uống rượu, nào nghĩ đến có chuyện gì xảy ra.

Minh Thù hỏi tài xế lên xe ở chỗ nào.

Ngón tay tài xế chỉ về một đoạn đường, đó là nơi có lượng xe chạy lớn nhất, bên cạnh lại là đường dành riêng cho người đi bộ nhiều người lui tới, nếu như mắc một lần đèn đỏ, rất dễ bị lẫn tầm nhìn.

Vệ sĩ đã để lạc mất đối tượng bảo vệ của bọn họ, lúc này cũng mất phương hướng: "Hứa tổng, có cần báo cảnh sát không?"

Minh Thù chống thắt lưng, phiền não đi qua đi lại vài vòng tại chỗ, nghe thấy câu này nhếch khóe miệng cười: "Báo cảnh sát gì chứ, con tin bị giết thì tính lên anh nhé?"

Vệ sĩ: "..."

"Kiểm tra định vị xe thử xem." Minh Thù đột nhiên nói.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 609: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (32)

Trên con đường trước sau đều không thấy thôn xóm, một chiếc xe không ngừng sáng đèn, trong bụi cây rậm rạp bên cạnh không ngừng phát ra tiếng xương cốt trật khớp.

Mấy phút sau, một bóng đen đi ra từ bụi cây, hắn cởi áo khoác nhuộm đầy máu trực tiếp ngã người lên nóc xe.

Lục Chước chống vào hông xe thở dốc, trên mặt có vài vệt máu lúc này đang chảy từng giọt.

Lục Chước nghỉ một lát trở lại bụi cây kia, trên mặt đất chỗ đó có một người vẫn nằm, vẫn có thể thở dốc nhưng không có cách nào động đậy.

Nhìn thấy Lục Chước quay lại, đáy mắt người kia tràn đầy hoảng sợ.

Lục Chước lấy ra một bao thuốc trong túi lôi ra một điếu, lúc bật lửa đốt thuốc ánh lửa rọi sáng bốn phía.

Người kia nhìn thấy vẻ mặt thờ ơ của Lục Chước, ánh mắt của hắn thâm thúy bình tĩnh khiến người khác có cảm giác cực kỳ áp lực.

Dường như là một người khác so với đại minh tinh trước kia.

Ánh lửa tắt, bốn phía lại rơi vào bóng tối lần nữa, chỉ còn điểm sáng chợt lóe từng tia.

Điểm sáng đó tới gần phía hắn, Lục Chước lục soát người tên kia lấy ra điện thoại, Lục Chước mở di động lại đưa điện thoại di động về phía người kia, âm thanh trầm thấp hỏi: "Mật khẩu."

Điện thoại di động đưa đến rất gần, màn hình chiếu sáng khiến mắt hắn khó chịu.

Người cầm di động ẩn trong bóng đêm, giống như một con dã thú chờ xé nát con mồi là hắn.

Người kia run rẩy một cái: "202734."

Lục Chước mở điện thoại di động ra, nhìn thoáng qua danh bạ chỉ có một người liên lạc trong hộp thư có hai tin nhắn đã đọc.

Người kia nghe người đàn ông dùng một giọng nói bình tĩnh, lạnh lùng nói: "Giết người để tự vệ, chắc không phạm pháp."

"Không… Đừng giết tôi, tôi không biết gì cả, tôi chỉ là một chân chạy vặt thôi." Người kia hốt hoảng lắc đầu: "Anh đừng giết tôi, tôi không biết gì cả, tôi chỉ hành động theo điện thoại và tin nhắn, không phải tôi muốn hại anh."

"Brừ... Brừ."

Một số điện thoại lạ gọi tới.

Lục Chước không nhận điện thoại, mãi đến khi hút xong một điếu thuốc hắn mới xốc người kia lên: "Nếu không muốn chết thì ngoan ngoãn nghe lời tôi."

"Vâng… vâng, tôi nhất định phối hợp, nhất định phối hợp."

Xe của Lục Chước có định vị chính Lục Chước cũng không biết, Lâm Ôn Việt cũng không biết Minh Thù làm định vị ở trên xe để làm gì, hơn nữa mỗi chiếc xe của hắn đều phải an toàn.

Bây giờ Lâm Ôn Việt đã biết.

Minh Thù là nhân vật của công chúng nhưng những tình cảm yêu thích lại bình thường như người khác.

Lâm Ôn Việt nhìn chấm nhỏ trên bản đồ, cảnh sắc ngoài cửa sổ vút qua, ồn ào náo nhiệt của thành thị biến mất chỉ còn lại sự hoang vắng yên tĩnh.

Lâm Ôn Việt nhịn không được mở miệng: "Hứa tổng, rốt cuộc cô suy nghĩ cho Lục Chước nhiều đến mức nào?"

"Tôi suy nghĩ vì hắn nhiều bao nhiêu nữa thì cũng có ích gì, còn không phải bị tóm rồi sao." Minh Thù ngồi ở vị trí ghế phụ, cô đang cầm một hộp sữa chua, biểu cảm hờ hững nhìn về phía trước.

"Hứa tổng, nếu cô thích Lục Chước vì sao không ở bên cậu ta?"

"Đây là lời mà một quản lý nên nói ra sao?"

Lâm Ôn Việt im lặng vài giây: "Chắc là đã trải qua nhiều việc rồi."

Nghệ sĩ kiêng kỵ nhất chính là nói chuyện yêu đương, nếu là yêu đương thì chỉ có thể lén lút, con nhỏ của rất nhiều minh tinh cũng đã lên tiểu học rồi, người bên ngoài cũng không biết họ đã kết hôn.

Đây là cái giá phải trả cho việc minh tinh đứng dưới ánh hào quang.

Lâm Ôn Việt nói: "Lục Chước cũng không thích nghề này, tuy là cậu ta rất nghiêm túc làm việc nhưng cậu ta không có nhiệt tình, cậu ta chỉ là đang hoàn thành công việc. Thế nhưng lúc cậu ta nhìn Hứa tổng thì lại khác, đó là một loại ánh mắt nóng bỏng."

Hắn đã từng thấy trên người một người khác.

"Hứa tổng, có đôi khi bỏ qua chính là bỏ lỡ, không thể quay lại được… Đừng để bản thân hối hận."

Hối hận?

Trẫm có gì mà phải hối hận.

Trẫm không nói nữa, phải giữ mặt mũi!

Biểu cảm trên mặt Minh Thù không thay đổi, giống như không nghe thấy lời nói của Lâm Ôn Việt: "Việc chúng ta phải làm bây giờ là tìm người về, nếu anh còn lôi thôi nữa có thể hắn sẽ bị băm thành tám khúc, chúng ta chỉ có thể đến nhặt xác."

Lâm Ôn Việt: "Hứa tổng, cô là một người rất kỳ lạ."

"Rất nhiều người nói tôi như vậy."

Lâm Ôn Việt im lặng chuyên tâm lái xe, dựa theo lẽ thường hẳn là nên chọn báo cảnh sát nhưng Minh Thù không cho phép hắn làm vậy.

Tự mình dẫn theo vệ sĩ để tìm người nhưng từ lúc lên xe đến giờ, ngoại trừ cô nói chuyện chẳng ra sao, nhìn qua không thấy lo lắng gì.

"Keng…"

Điện thoại di động của Minh Thù hiện lên một tin nhắn, cô chậm chạp đưa tay lấy di động ra mở tin nhắn.

Người gửi tin nặc danh.

Nặc danh: Không muốn Lục Chước gặp chuyện không may thì một mình tới thôn Hoa Quế.

Động tác của Minh Thù vẫn chậm chạp như cũ, bấm chữ cũng đặc biệt chậm.

Minh Thù: Thôn Hoa Quế? Tên gì vậy, tốt xấu gì cũng phải chọn một chỗ hoành tráng chứ, người ta là một đại minh tinh, ngươi chọn một cái thôn thô tục như vậy, mất giá quá.

Đối phương chắc là bị Minh Thù trả lời kiểu ông nói gà, bà nói vịt làm cho bối rối, một lúc lâu mới trả lời.

Nặc danh: Bớt nói nhảm đi, cô không đến thì chờ nhặt xác cho hắn đi! Không được báo cảnh sát! Đến một mình!

Minh Thù: Ngươi giết hắn đi! Giết xong xin hãy phát huy đức tính truyền thống tốt đẹp, đừng quăng bừa, đào hố chôn đàng hoàng, ta đỡ phải đi nhặt xác.

Nặc danh: Cho cô ba giờ.

Minh Thù: Chúc ngươi giết người sảng khoái.

Đối phương không trả lời bằng chữ nữa mà là gửi một bức ảnh, bên trong ảnh là một chiếc áo khoác nhuốm máu, vừa đúng là chiếc áo Lục Chước mặc hôm nay.

Minh Thù: Có bản lĩnh thì cho ta xem thi thể, cho ta xem quần áo làm cái gì, các ngươi biết dùng phép thuật biến hắn thành quần áo rồi?

Tin nhắn của nặc danh không tới nữa, còn trò chuyện với Minh Thù nữa chắc chắn bọn chúng sẽ bị tức chết.

Coi như gặp phải một người nhà không sợ con tin bị giết chết, bọn cướp có thể làm gì? Bọn chúng cũng rất mơ hồ! Thế này không giống như trong phim vẫn diễn!

Minh Thù dám làm bọn cướp tức giận như thế, tức là biết tên thần kinh Lục Chước kia sẽ không dễ dàng ngủm như vậy, hắn có thể tự cứu mình.

Quan trọng nhất là ngủm rồi thì vẫn còn phần kế tiếp.

Minh Thù: Tại sao không nói gì nữa? Tán gẫu đi!

Minh Thù: Đêm dài chầm chậm, chúng ta tán gẫu về cuộc đời, tán gẫu về lý tưởng…

Minh Thù thử gọi số điện thoại kia, đã tắt máy rồi có lẽ là sợ bị định vị được.

Hàng lỗi!

Đường dài như vậy không tán gẫu với trẫm, trẫm lấy gì để giải trí.

Minh Thù liếc nhìn bản đồ, chấm nhỏ phía trên vẫn di chuyển.

"Trăng hôm nay tròn thật."

Lâm Ôn Việt liếc mắt nhìn bên ngoài, khóe miệng không nhịn được co rút, lúc này còn quan tâm trời trăng gì chứ.

"Giết người dưới ánh trăng, quá đẹp."

"Hứa tổng, bình thường chút đi." Lâm Ôn Việt nổi da gà khắp người đừng có chưa tìm được Lục Chước, Hứa tổng đã phát điên.

Minh Thù một tay chống cằm, mỉm cười về phía Lâm Ôn Việt, giọng nói dịu dàng: "Yên tâm, tôi không giết người."

Lâm Ôn Việt: "…" Cô nói như vậy, tôi còn sợ hơn ấy!

Hắn không nên dấn thân vào chuyện này.

Nhưng bây giờ quay đầu thì đã muộn, Lâm Ôn Việt chỉ có thể kiên trì đi về phía trước, khoảng cách giữa bọn họ và chấm nhỏ trên bản đồ không ngừng được rút ngắn.

Cuối cùng chấm nhỏ kia cũng dừng lại.

Lâm Ôn Việt không tự chủ được thở phào tăng tốc độ, đừng xảy ra chuyện gì nữa mới được.

"Hứa tổng…"

Lâm Ôn Việt còn chưa nói ra miệng, Minh Thù đã chặn lời hắn: "Đợi cảnh sát đến thì thi thể Lục Chước đã lạnh rồi."

Lâm Ôn Việt: "…" Hứa tổng sợ hắn không chết được cỡ nào chứ, há mồm mở miệng đều là thi thể.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 610: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (33)

Thôn Quế Hoa có một nông trại.

Hạ Liên ngồi ở chiếc ghế duy nhất trong phòng, gian phòng rất tối, tại nơi ánh sáng và bóng tối giao nhau có một người đứng.

Từ bóng người có thể thấy người này phải là một người đàn ông.

Người đàn ông đứng ở trước cửa sổ nhìn bóng đêm mờ mịt phía ngoài.

Hạ Liên cảm thấy hơi nóng lòng nhìn điện thoại di động, một lát sau cô quay đầu nhìn người đàn ông: "Cũng sắp đến một giờ rồi, bọn họ sao còn chưa tới. Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?"

Người đàn ông quay lại, trên mặt hắn có một vết sẹo nhìn qua hơi đáng sợ, thế nhưng nếu không tính vết sẹo kia cả khuôn mặt vẫn rất đẹp trai.

"Giờ sợ rồi sao?"

"Tôi sợ cái gì."

Hạ Liên nắm chặt điện thoại di động, lời này cũng không biết là nói cho chính cô nghe, hay là nói cho người đàn ông kia nghe: "Tôi nhất định phải để cho Hứa Bắc trả giá thật lớn."

Người đàn ông không lên tiếng.

Hạ Liên chờ giây lát, đột nhiên hỏi: "Nếu thật là xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, anh có phương án đối phó sao?"

Người đàn ông nói: "Hạ tiểu thư, chúng tôi làm việc cô cứ yên tâm, cô chỉ cần chuẩn bị xong tiền là được."

Hạ Liên thấy người đàn ông nói như vậy đáy lòng lấy lại bình tĩnh.

Lúc đầu cô chỉ là muốn đi tìm người giống ở thế giới kia, không nghĩ tới thế giới này những người đó không có sự thay đổi.

Cô thực ra có thể không cần ra mặt, thế nhưng cô muốn tận mắt nhìn cho nên bây giờ cô ở chỗ này.

"Cộc cộc..."

Nông trại có người gõ cửa.

Hạ Liên lập tức đứng dậy tìm một chỗ núp vào, người đàn ông mang theo mặt nạ đi tới mở cửa.

Đi vào là anh Đoạn: "Xe đã đến cửa thôn."

Người đàn ông gật đầu: "Chuẩn bị đón tiếp khách của chúng ta."

Anh Đoạn không nghi ngờ gì, nói hai câu với người đàn ông rồi rời nông trại. Hạ Liên từ từ đi ra: "Anh nghĩ thật chu đáo."

"Làm nghề như chúng tôi, tự nhiên sẽ nghĩ nhiều hơn một chút." Người đàn ông nói: "Coi như có chuyện gì xảy ra cũng sẽ có người gánh tội thay chúng ta, cho nên Hạ tiểu thư xin hãy yên tâm."

"Chuyện thành công rồi tôi mới yên tâm."

"Vậy mời Hạ tiểu thư mở to mắt ra nhìn cho kỹ."

"Chỉ hy vọng như thế."

-

Minh Thù phát hiện xe Lục Chước ở cửa thôn, trên xe không có ai chỉ có một chiếc áo khoác có máu đã từng nhìn thấy trong lúc chụp ảnh, trên xe thứ gì cũng bị vứt lung tung, có lẽ đã nảy sinh ẩu đả trong xe.

Minh Thù đứng ở cửa thôn nhìn về phía trong thôn.

Ban đêm trong thôn không có bất kỳ ánh sáng nào chỉ có một vùng tăm tối.

"Đại diện Lâm không cần đi vào đâu, xảy ra chuyện gì thì lúc đó tôi còn phải cứu ông."

Minh Thù dùng lời nói ngăn chặn Lâm Ôn Việt đang chuẩn bị xuống xe: "Vậy tôi ở trong xe tiếp ứng mọi người."

Minh Thù để lại hai vệ sĩ, mang theo những người còn lại vào thôn.

Không có định vị, Lục Chước sẽ ở nơi nào trong thôn Minh Thù cũng không rõ lắm, cô chỉ có thể bảo người chia nhau đi tìm.

Vệ sĩ rất nhanh đã quay lại, nói cho cô biết phát hiện một nơi khả nghi.

Minh Thù theo vệ sĩ đi qua, đó là một nông trại độc lập kiến trúc phân tán rất nhiều so với thôn dân khác, hơn nữa nhìn cỏ hoang trước cửa, chắc là đã lâu không có ai ở lại.

Điều duy nhất gây nghi ngờ là trước cửa có một con chó, con chó kia uy phong lẫm liệt giữ ở trước cửa cũng không được đeo xích, đôi mắt con chó hiện lên ánh sáng xanh hung thần ác sát như chó dữ.

"Hứa tổng, chó này không dễ xử..." Vệ sĩ nói: "Kinh động nó, nhất định sẽ kinh động người ở bên trong."

Minh Thù nhấc chân hướng bên kia đi.

Vệ sĩ sợ hãi: "Hứa tổng!"

Minh Thù đi tới, ánh mắt chó dữ chớp mắt chuyển qua thân thể nó lập tức đứng lên làm bộ dạng tấn công, nhưng không đợi nó tấn công một thứ đã rơi lên đỉnh đầu nó.

Chó dữ hai chân run lên lập tức quỳ xuống nằm sấp trên mặt đất.

Minh Thù cứ như vậy hiên ngang từ bên cơ thể con chó dữ băng qua, bọn vệ sĩ ở phía sau ngẩn ngơ, mãi đến khi Minh Thù đi tới cửa bọn họ mới đuổi theo sát.

Chó dữ vẫn nằm sấp trên mặt đất, bọn vệ sĩ chạy tới nó cũng không dám nhúc nhích.

Cửa đang đóng, Minh Thù rất lịch sự gõ cửa.

"Ai đó?"

Có người bên trong cánh cửa hỏi, có lẽ là bởi vì không nghe thấy chó dữ sủa, người ở bên trong cũng không hẳn là rất khẩn trương.

Buổi tối thì nói cái gì cho phải nhỉ?

Minh Thù suy nghĩ một chút, dường như không có gì thích hợp cả.

Vẫn là đạp cửa thôi.

Minh Thù lùi sau một bước cho vệ sĩ đạp cửa.

Vệ sĩ: "..." Nếu đã muốn phá cửa, tại sao còn muốn gõ cửa?

"Như vậy thể hiện được tôi là người lịch sự." Minh Thù dường như biết vệ sĩ đang suy nghĩ gì, cười vô tội giải thích.

"Rầm…"

Cửa đồng thời bị đá văng, người ở bên trong đứng ở phía sau cửa, lúc đầu không nghe được trả lời, hắn còn thấy kỳ lạ đang hoài nghi thì cửa đột nhiên đã bị người ta đá văng, thân thể hắn đồng thời bị đạp bay rơi vào một đống đồ ở trong sân, vang lên tiếng lầm rầm một lúc.

Người trong phòng khả năng nghe được tiếng động đồng thời lao tới hai người.

Minh Thù mang theo vệ sĩ nối đuôi nhau tiến vào như đại ca xã hội đen đến đây phá quán, đen kịt toàn là đầu người về số lượng toàn thắng đối phương.

"Cậu kia, gọi quản lý các người ra đây." Xã hội đen Minh Thù mỉm cười nhìn hai người kia.

Biểu cảm hai người đối diện thay đổi, đồng thời đưa tay về phía bên hông rút ra hai khẩu súng chĩa về bọn họ: "Mẹ kiếp, không được cử động!"

Minh Thù như là bị hù dọa, lùi sau một bước: "Ôi, mọi người làm vậy là phạm quy đấy!"

"Ngươi đến thật rồi."

Anh Đoạn từ bên trong đi ra, phía sau hắn còn dẫn theo hai người, mặc dù không có cầm súng nhưng bên hông phồng lên chắc cũng là mang súng.

Minh Thù thấy anh Đoạn không có gì lạ, buông lỏng hỏi:

"Người đã giết chưa?"

Anh Đoạn: "..."

Anh Đoạn biểu cảm âm trầm: "Hứa Bắc cô đuổi việc tôi, không ngờ có một ngày như vậy nhỉ?"

Kỳ thực đáy lòng anh Đoạn có hơi chột dạ, hắn không ngờ Minh Thù mang nhiều người như vậy... Nhưng người kia nói, chờ hắn báo xong thù sẽ đưa hắn xuất ngoại.

Nghĩ tới đây anh Đoạn lại bình tĩnh không ít.

"Không có." Minh Thù giọng mang ý cười: "Xem ra anh cũng sống không tệ, đều đã thành ông trùm xã hội đen rồi, sớm biết như vậy tôi đã đuổi việc anh sớm một chút, miễn cho làm lỡ tiền đồ sự nghiệp của anh."

Anh Đoạn: "..."

Biết mình nói không lại Minh Thù, anh Đoạn cũng lười đấu khẩu, hắn cười lạnh nói: "Cho người của cô đều lui ra ngoài."

"Có chuyện gì cứ nói đàng hoàng không nên dùng thứ nguy hiểm như thế, cướp cò sẽ không tốt có phải hay không?"

"Bớt nói nhảm, mau cho người của cô lui ra ngoài!"

Hai người bên cạnh anh Đoạn cũng rút súng ra, nhắm chuẩn vào bọn họ. Anh Đoạn cười đến âm trầm, ánh sáng yếu ớt làm cho mặt của hắn vặn vẹo biến hình như yêu ma quỷ quái trong đêm tối: "Cô cảm thấy là người của cô nhanh hay là viên đạn của tôi nhanh."

"Đương nhiên là viên đạn nhanh."

"Cho nên..."

Minh Thù nói tiếp: "Hành động nào các anh em!"

Minh Thù vừa dứt lời, bọn vệ sĩ lần lượt rút ra vũ khí.

Vệ sĩ đông nghịt, mỗi người cầm một khẩu súng về số lượng lần nữa toàn thắng.

Anh Đoạn và mấy người bên kia đều trợn tròn mắt, rốt cuộc ai xã hội đen hơn!

Đã bảo nói chuyện đàng hoàng rồi mà?

***

[Hài Hòa Hiệu]

Anh Đoạn: Mẹ nó viết chẳng giống kịch bản chút nào!

Tiểu tiên nữ: Không sao mà, ngươi chính là con pháo thí.

Anh Đoạn: Pháo thí mạng cũng có tôn nghiêm, chỗ cô đâu ra nhiều súng như vậy? Chuyện này không khoa học!

Tiểu tiên nữ: Các tiểu thiên sứ cho phiếu mua đấy.

Anh Đoạn: Có sức hút thì giỏi lắm sao!

Minh Thù: Bình thường thôi mà.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 611: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (34)

"Người chưa tới, anh còn kéo dài thời gian của tôi tận nửa ngày?"

Minh Thù ngồi ở trong sân, vừa bóc vỏ vừa nhìn anh Đoạn đang nằm trên đất kêu rên.

"Tôi phí công diễn với anh một vở kịch như thế sao?" Trẫm lên sân khấu không cần đồ ăn vặt sao!

Lãng phí thể lực của trẫm, bằng lãng phí đồ ăn vặt của trẫm, bằng lãng phí sinh mệnh của trẫm.

Như vậy sao được!

"Bắn!"

Anh Đoạn lại kêu rên một hồi, vệ sĩ ra tay không đếm xỉa gì đến đánh mặt hay không dù sao đánh được là ổn.

Minh Thù bổ sung một ít thể lực, thấy anh Đoạn sắp tắt thở mới bảo vệ sĩ dừng tay.

"Người không có tới, vậy đã đi đâu?"

"Tôi không biết..." Anh Đoạn lớn miệng trả lời không biết.

Chuyện này không giống với hắn nghĩ, hoàn toàn khác nhau! Rõ ràng hắn là người điều khiển mọi chuyện, vì sao hiện tại cô ta ngồi ở trước mặt hắn muốn làm gì thì làm.

"Không phải anh bắt cóc, anh không biết?" Minh Thù đem cái ghế chuyển đến bên cạnh hắn: "Anh xem tôi là kẻ ngốc sao?"

"Sao tôi biết được." Hắn thực sự không biết.

Minh Thù nâng cằm lên, bọn vệ sĩ lần nữa tiến lên: "Đánh hắn đến khi hắn chịu nói."

Bọn vệ sĩ nghe lệnh nắm đấm liền rơi xuống, anh Đoạn cảm giác mình sẽ bị đánh chết, hắn không muốn mất mạng ở chỗ này: "Tôi nói..."

Nửa giờ trước, Lục Chước bị người người đàn ông kia mang đi còn hắn ở chỗ này chờ Minh Thù.

"Người đàn ông nào?"

Anh Đoạn lắc đầu, chuyện này hắn thật không biết, là người đàn ông kia chủ động liên hệ với hắn, hắn mang theo một cái mặt nạ ngay cả khuôn mặt người đàn ông đó ra sao hắn cũng chưa từng thấy.

"Lá gan anh cũng lớn đấy, không quen cũng dám hợp tác." Minh Thù cười có chút châm chọc: "Bọn họ bây giờ đang ở chỗ nào?"

Anh Đoạn cố gắng một lúc lâu mới nói rõ ràng.

Minh Thù cho vệ sĩ trói những này người lại, vừa lôi vừa kéo để anh Đoạn chỉ đường.

Thôn làng quanh co, các gia đình cách nhau thật xa, Minh Thù cảm giác mình đi một lúc rất lâu, anh Đoạn mới chỉ vào ngôi nhà trước mặt nói chính là chỗ đó.

Đó là một ngôi nhà nhỏ nhìn qua rất bình thường, không giống cái sân bừa bộn không người ở chỗ anh Đoạn.

Minh Thù đứng ở nơi cách ngôi nhà đó không xa quan sát.

Vệ sĩ nói: "Hứa tổng, đối phương khả năng đã phát hiện chúng ta."

Bọn họ làm ra tiếng động lớn ở sân vườn kia như vậy, bọn cướp sẽ phải phái người ở bên ngoài quan sát, không có khả năng không phát hiện bọn họ.

"Phát hiện thì thế nào? Lẽ nào sẽ bày tiệc rượu hoan nghênh tôi? Vậy tôi còn rất là mong đợi."

Vệ sĩ: "..." Hứa tổng suy nghĩ sao kỳ lạ như thế nhỉ.

Bị phát hiện, ý là nói rằng muốn cứu người càng khó!

"Đi." Xã hội đen Minh Thù phất tay.

Vệ sĩ: "..." Đi như vậy sao?

Hứa tổng nghiêm túc sao?

Minh Thù và vệ sĩ chưa tới gần ngôi nhà kia đã nghe "phụt" một tiếng vang thật lớn, ngọn lửa lớn bốc lên cao, chiếu sáng rực cả một khoảng trời.

"Hứa tổng, cô đừng qua đó..."

"Hứa tổng nguy hiểm!"

Ngôi nhà bị đốt cháy, Minh Thù chỉ nhìn không có đi vào, rồi đi dạo vòng quanh nhà một vòng.

Lục Chước từ trong lửa lao ra, liếc mắt liền thấy Minh Thù, hắn giật mình quyết định nhanh chóng làm bản thân trở nên xộc xệch, sau đó chạy về phía trước hai bước rồi nằm ra giữa đất…

giả chết.

Lục Chước nghe được tiếng bước chân, cô dừng lại một chút sờ soạng vài cái ở trên người hắn.

Tiếp sau đó hắn cảm giác thân thể mình giật nảy lên, Lục Chước duy trì trạng thái giả chết, một chút sơ hở cũng không dám để lộ.

Phía sau lửa thiêu đốt phát ra tiếng "tí tách" càng ngày càng nhỏ, bên tai chỉ còn lại có tiếng gió thổi hơi yếu.

-

Bệnh viện.

Lục Chước ngay từ đầu tuy giả bộ ngủ nhưng sau đó là ngủ thật, lúc này tỉnh lại từ bệnh viện hắn còn phải giả vờ ngơ ngác hỏi "đây là đâu, tôi là ai, tại sao tôi lại ở chỗ này".

Cuộc đời đều là phim!

"Tỉnh rồi?"

Lâm Ôn Việt nhìn một chút bình truyền dịch: "Cảm giác thế nào? Bác sĩ nói đụng đầu có thể sẽ có di chứng, cậu có cảm giác gì?"

Đầu tiên nhìn thấy là Lâm Ôn Việt mà không phải Minh Thù, Lục Chước liền thất vọng.

Xảy ra chuyện lớn như vậy, dĩ nhiên cô không ở đây được!

"Tôi tại sao lại ở chỗ này?" Lục Chước bắt đầu diễn xuất.

Lâm Ôn Việt hỏi: "Cậu còn nhớ rõ chuyện xảy ra trước đó thế nào không?"

Lục Chước giả vờ suy nghĩ chốc lát, chậm rãi gật đầu, hắn đem những từ đã được chuẩn bị để lừa gạt từ sáng sớm ra để nói với Lâm Ôn Việt, Lâm Ôn Việt hiển nhiên cũng không nghi ngờ.

Lục Chước tiếp tục miên man: "Thế nhưng tôi... tại sao lại ở chỗ này, cảnh sát cứu tôi ra sao?"

"Hứa tổng tìm được cậu."

Lâm Ôn Việt dừng một chút, quyết định bán đứng Minh Thù một phen: "Hứa tổng mới vừa đi, ở cạnh cậu một đêm rồi."

Lục Chước sửng sốt một chút, thật lâu mới đáp một tiếng: "Ồ."

Lục Chước tự tay để lên trán, hỏi Lâm Ôn Việt một ít về tình hình tên bắt cóc.

Xảy ra cháy nổ thôn dân nên phải báo cảnh sát, may mắn ngoài thôn không có máy ghi hình giám sát những chuyện này, nếu không... bọn họ đậu xe ở bên ngoài nhiều như vậy, đoán chừng cũng sẽ bị dính vào.

Hơn nữa lúc trở về, Minh Thù còn cố ý dặn bọn họ đi đường vòng, cố gắng không nên để lại bất kỳ đầu mối nào.

Thế nhưng bọn cướp bây giờ còn chưa có tin tức gì, Lâm Ôn Việt để cho Lục Chước nghỉ ngơi thật tốt, hắn sẽ nhờ bạn bè hỗ trợ tìm kiếm một chút.

Minh Thù buổi chiều có qua bệnh viện, xách đến một chút đồ ăn.

Lục Chước sớm đã đói bụng cho rằng Minh Thù mua cho hắn, trong lòng oán thầm coi như cô còn có chút lương tâm.

Đáng tiếc, hắn cuối cùng trơ mắt nhìn Minh Thù ở ngay trước mặt hắn một hơi giải quyết xong đồ ăn.

Lục Chước chỉ vào Minh Thù, cả người đều giận đến run người: "Hứa Bắc!"

Minh Thù uống xong một muỗng canh cuối cùng, thoải mái vỗ vỗ cái bụng: "Sao vậy?"

Lục Chước nói: "Cô ngồi ngay trước mặt tôi ăn đồ ăn, có ý gì đây?"

Minh Thù tiếp tục vỗ bụng: "Có ý như vậy đấy, lúc này cậu như bây giờ cũng có ý như vậy đấy thôi."

Chính là làm cho người ta xem, không ăn được, có tức hay không!

"Cô muốn bỏ đói tôi à?" A, phụ nữ...

Chỉ có càng ác độc, không có ác độc nhất!

Minh Thù vô cùng kinh ngạc: "Đói một trận liền chết, cậu có yếu ớt như vậy không?"

"Tôi là bệnh nhân."

"Bệnh nhân không thể ăn bậy bạ được, vừa rồi bác sĩ nói với tôi như vậy."

"..."

Lục Chước tức đến mức nằm xuống giường bệnh ngoảnh mặt về phía bên kia, không để ý tới Minh Thù nữa.

Minh Thù thấy trêu chọc hắn cũng tàm tạm, đi ra bên ngoài cầm cháo vào.

"Dậy ăn đi." Minh Thù đưa tay vỗ vỗ hắn.

"Chết đói cũng được, không ăn." Lục Chước rất có khí chất.

"Đừng dỗi nữa, mau dậy ăn." Minh Thù vén chăn lên, kéo Lục Chước dậy: "Chết ở bệnh viện người ta, bệnh viện tìm tôi đòi tiền bồi thường thì làm sao bây giờ, muốn chết ra viện chết cũng được."

Công lược đối tượng một lời không hợp, chỉ nguyền rủa lão tử chết làm sao bây giờ!

Bóp chết được không!

Lục Chước không vùng khỏi Minh Thù được bị ép ngồi dậy, ngửa đầu: "Cô đút cho tôi."

Lục Chước bày một tư thế cô không đút, tôi sẽ không ăn.

Minh Thù cong miệng lên, cười đến ngọt ngào.

Lục Chước nghe cô dùng giọng nói rất dịu dàng nói: "Có thích ăn hay không."

Minh Thù xoay người ngồi vào cái ghế bên cạnh, gác chéo chân bắt đầu bóc quả quýt.

Lục Chước: "..."

Lục Chước không muốn làm khó dễ bao tử của mình, nên tự mình uống hai chén cháo.

"Cô làm sao tìm được tôi?" Lục Chước chủ động nói chuyện.

Minh Thù thong thả nói: "Tổng giám đốc không có gì là làm không được."

Lục Chước trong lòng cười nhạt, cô không làm được.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 612: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (35)

"Người bắt cóc cậu muốn dùng cậu để uy hiếp tôi, cậu nhìn thấy người đứng phía sau rồi sao?"

Lục Chước rất bình tĩnh nói: "Vẫn chưa."

Trên mặt hắn mang vẻ thẳng thắn thành khẩn, đối mặt với sự quan sát của Minh Thù hắn đột nhiên bất động.

"Đây coi như là cô làm liên lụy đến tôi mà Hứa tổng?" Lục Chước nheo mắt: "Tôi và chuyện này không hề có một chút quan hệ, bị cô làm liên lụy thành người bị hại có phải cô nên bồi thường cho tôi hay không?"

Minh Thù im lặng một lúc: "Năm triệu có đủ hay không?"

Lục Chước khóe miệng giật một cái: "Tôi không lấy tiền."

Minh Thù tăng giá: "Mười triệu?"

Lục Chước mắt trợn trắng, lão tử là loại người có thể tùy tiện mua chuộc bằng tiền hay sao?

"Tôi không lấy tiền." Lục Chước rất là nghiêm túc: "Tôi muốn Hứa tổng."

Minh Thù nhìn hắn cười: "Tôi lại không phải đồ có thể giao dịch."

"Tôi suýt chút nữa là chết, Hứa tổng chẳng lẽ không nên lấy chính mình bồi thường sao?"

"Thế nhưng sự thật là cậu không chết." Minh Thù nhún vai: "Nếu không... cậu đi chết đi, tôi sẽ suy nghĩ một chút."

Lục Chước: "..." Tại sao cô không đi chết đi!

Lão tử dựa vào cái gì đi tìm chết!

Mạng của lão tử cũng rất đáng tiền!

Lục Chước trong lúc dưỡng bệnh, mấy lần đều suýt chút nữa bị Minh Thù làm tức giận đến mức giơ chân, hắn nếu không nhớ rõ thiết lập nhân vật là gì, hắn đã muốn chửi ầm lên.

Minh Thù hỏi hai lần, hắn có thấy kẻ đứng đằng sau hay không.

Nhưng Lục Chước đều khẳng định chắc chắn chưa thấy qua.

Không phải là hắn không tin tưởng Minh Thù, chỉ là hắn cảm giác nếu như hắn đem mọi chuyện nơi đó nói cho cô biết, cô có thể sẽ đánh hắn.

Đừng hỏi hắn vì sao có suy nghĩ như vậy, đó là trực giác.

Cho nên để không bị đánh, kiên quyết không thể thừa nhận.

Lục Chước không nói, Minh Thù còn có biện pháp khác điều tra ra, đáng tiếc điều tra được tin tức nhưng lại không có chứng cứ rõ ràng.

Nhưng là từ anh Đoạn có được manh mối vụn vặt, kẻ đứng đằng sau là ai, Minh Thù đoán được tám chín phần mười.

-

Cảnh sát từ hiện trường tìm được một thi thể còn cứu ra một người.

Người này không phải là ai khác mà chính là Hạ Liên.

Hạ Liên mạng tốt không chết, thế nhưng gương mặt bị hủy hoại.

Làm một nhân vật công chúng mà bị hủy gương mặt, có thể tưởng tượng được đả kích lớn thế nào đối với cô.

Hạ Liên tỉnh lại tâm tình không ổn định, ngay cả Hoắc Đình đến thăm cô, cô đều vô cùng kích động đuổi Hoắc Đình ra phòng bệnh hoặc là trốn tránh không gặp người.

Hoắc Đình kiên trì đều đặn mỗi ngày đều qua đây.

"Em đừng lo lắng, đợi thân thể em khỏe lại rồi anh sẽ đưa em ra nước ngoài, đến lúc đó em sẽ giống như trước đây." Hoắc Đình an ủi Hạ Liên đang núp ở trong chăn.

Hoắc Đình thử lôi kéo chăn: "Em đi ra đây trước, chúng ta chăm sóc cơ thể cho tốt."

Tay băng kín vải từ dưới chăn lộ ra, hạ thấp xuống lộ ra một đôi mắt ướt nhẹp: "Em thực sự sẽ giống như trước sao?"

Hoắc Đình gật đầu: "Đương nhiên sẽ giống như trước, em yên tâm, bây giờ kỹ thuật hiện đại em bây giờ phải dưỡng thân thể thật tốt."

Hạ Liên lại kéo xuống dưới, trên mặt cô đều là băng vải trông như xác ướp.

Cô lại cẩn thận hỏi: "Anh sẽ không bỏ em chứ?"

"Em đừng nghĩ linh tinh"

Dưới sự che chở của Hoắc Đình, Hạ Liên cuối cùng cũng có thể yên lặng bắt đầu dưỡng thương.

"Hôm đó tại sao em lại ở nơi đó?" Sau đó Hoắc Đình đợi tâm tình Hạ Liên tốt hơn nhiều, mới hỏi ra điều thắc mắc này.

Hạ Liên sửng sốt, trái tim ùm ùm nhảy dựng lên, cô nhanh chóng lắc đầu: "Em không biết, lúc em tỉnh lại là ở chỗ này."

Lúc cảnh sát hỏi cô cũng là trả lời như vậy.

Lúc đó cô đi thôn Quế Hoa không để cho bất cứ ai thấy, cảnh sát nghĩ là cô bị bắt cóc đi, Hoắc Đình mặc dù có chút nghi vấn nhưng hỏi Hạ Liên cái gì cũng không biết.

Hỏi dồn dập, tâm tình Hạ Liên còn có thể bất ổn.

Đợi thân thể Hạ Liên gần như khỏi hẳn, Hoắc Đình đưa cô xuất ngoại chữa khuôn mặt.

Thế nhưng bác sĩ nói cô bỏng diện tích lớn, dù phẫu thuật thẩm mỹ cũng không nhất định có thể khôi phục hoàn toàn.

Hạ Liên ở nước ngoài trị liệu đã hơn một năm, cô lúc đó ở trong nước mới nổi tiếng, một nghệ sĩ mới vừa nổi lên đột nhiên mất tích ở trên màn ảnh cũng là chuyện bình thường, cho nên cũng không gây nên sóng gió gì.

Hạ Liên nhìn người hơi xa lạ trong gương, trong lòng ngoại trừ hận còn có sợ hãi.

Trước vụ cháy nổ kia... cô suýt chút nữa bị Lục Chước giết.

Coi như vẫn là vụ cháy cứu cô một mạng.

Một năm Hạ Liên vẫn chú ý tin tức trong nước, cô biết Lục Chước hiện tại đã là nhân vật số một trong nước, giải trí Cổ Kim của Minh Thù trải qua một năm phát triển hoàn toàn nổi trội trong làng giải trí.

Trước đây những nghệ sĩ đã không chọn rời khỏi giải trí Bắc Thần, mặc dù không nổi tiếng được như Lục Chước, nhưng bây giờ đều đã có được danh hiệu một minh tinh hạng A.

Những nghệ sĩ lựa chọn hủy hợp đồng lại lọt vào diện bị chèn ép trong giải trí Cổ Kim, hiện tại đã phai nhạt khỏi giới giải trí.

Hiện tại ở giới giải trí, giải trí Cổ Kim tuy là vẫn không thể lấy thúng úp voi, thế nhưng nếu bốc đồng muốn chèn ép người nào, nghệ sĩ đó cũng hơn phân nửa sẽ không sống được tốt lắm.

Hạ Liên âm thầm về nước.

Suy nghĩ đầu tiên của cô là phải đi tìm Hoắc Đình, nhưng khi xe đứng ở khu nhà của Hoắc Đình, cô nhìn thấy Hoắc Đình ôm lấy một người đẹp cười ngọt ngào đi ra từ nhà.

Cô gái kia cô quen biết, không phải, không phải quen biết là ký ức khắc sâu. Cô ta là cô gái khiến người ta đố kỵ nhất thế giới, từ một cô gái quê không có gì đến một đại minh tinh nổi tiếng, mặc kệ gặp phải nguy hiểm gì đều có quý nhân ra tay giúp đỡ, một trận chuyển nguy thành an.

Nếu như đặt ở trong tiểu thuyết, người như vậy sẽ là nhân vật chính.

Hứa Bắc kia cũng không sánh nổi cô ta...

Hoắc Đình sao lại đi cùng với cô ta? Hoắc Đình không có liên quan gì đến cô ta trong giới này mà!

Hạ Liên lạnh cả người, nhìn Hoắc Đình và cô gái kia ngồi trên xe nhanh chóng rời đi.

Hạ Liên bỗng nhiên nhớ tới, ngay thời gian đầu Hoắc Đình còn thường xuyên đến thăm cô, nhưng thời gian Hoắc Đình đến từ một tuần hai lần, đến một tuần một lần, sau tới một tháng một lần.

Cô vì chuyện khuôn mặt nên buồn phiền, cộng thêm không muốn để cho Hoắc Đình nhìn thấy bộ dạng kia của cô, cho nên có đôi khi lờ chuyện đó đi.

Đến bây giờ, cô đã gần hai tháng chưa gặp Hoắc Đình rồi.

Lúc này cô trở về, lại cho cô nhìn thấy một màn như thế...

Hạ Liên đợi bên ngoài trước nhà Hoắc Đình đến khi anh ta trở về, thế nhưng mãi đến khi trời sáng cô cũng không thấy xe của Hoắc Đình.

Đến sáng hôm sau, xe Hoắc Đình mới xuất hiện, Hạ Liên ngăn xe Hoắc Đình lại.

Hoắc Đình xuống xe, ngay từ đầu có khả năng không nhận ra được: "Cô..."

"Hoắc Đình."

Giọng nói không thay đổi, Hoắc Đình chuyển đề tài: "Em về nước lúc nào vậy?"

"Hoắc Đình, em chờ cả một đêm." Hạ Liên khóe mắt đỏ lên, có lẽ là bởi vì mới vừa hồi phục mặt của cô có chút cứng ngắc, nhìn qua hơi kỳ quái.

"Đi vào trong trước đi." Hoắc Đình mở cửa, đậu xe xong lúc này mới giải thích: "Công ty bên kia có chút việc, tăng ca ở công ty."

Hạ Liên không lên tiếng đi theo Hoắc Đình vào nhà.

Hạ Liên âm thầm quan sát căn phòng một lượt, căn nhà này cô rất quen thuộc không thấy được có chỗ nào không đúng nên thầm thở phào, e rằng... Bọn họ chỉ là vừa hay gặp phải.

Hạ Liên tiến lên ôm lấy Hoắc Đình: "Anh đã hai tháng không đến thăm em."

"Công ty hai tháng này bận rộn, anh không có thời gian." Hoắc Đình kéo tay Hạ Liên ra, đáy lòng Hạ Liên lập tức lạnh lẽo sự bất an ập đến.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 613: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (36)

Hoắc Đình để cho Hạ Liên nghỉ ngơi trước, thậm chí để cho trợ lý mua quần áo mới cho cô ngay cả kích cỡ đều rất vừa vặn.

Nếu như không phải Hoắc Đình tránh tiếp xúc cơ thể với cô, Hạ Liên còn tưởng hắn vẫn là Hoắc Đình trước kia.

Nhưng trực giác nói cho cô biết, Hoắc Đình đã thay đổi.

Hoắc Đình cũng không đuổi Hạ Liên đi, Hạ Liên cứ như vậy ở chung cư, cô muốn trở lại giới giải trí nhưng Hoắc Đình nói khuôn mặt của cô bây giờ đã thay đổi, nếu như trở về cũng không thể lấy thân phận Hạ Liên được.

Nhưng khuôn mặt của cô và Hạ Liên trước kia vẫn còn có điểm giống nhau, cho nên hắn bảo Hạ Liên chờ đợi để hắn sắp xếp.

Thời gian Hoắc Đình trở về chung cư rất ít, mà có trở về cũng không cùng Hạ Liên làm gì.

Hạ Liên không thể hiện ra mặt, nhưng thật ra bí mật quan sát tỉ mỉ trên người Hoắc Đình, thậm chí còn theo dõi Hoắc Đình.

Cuối cùng Hạ Liên xác định trong khoảng thời gian này, Hoắc Đình và người phụ nữ kia coi như không có tiến tới bước kia, cũng là đang trong giai đoạn mập mờ không rõ.

Trước đây, lúc đưa cô ra nước ngoài, người đàn ông này cam đoan thề thốt sắc son, cho dù trông cô có như thế nào đi chăng nữa hắn cũng sẽ không ghét bỏ.

Bây giờ thì thế nào?

Chẳng qua chỉ mới một năm, đã cùng người khác có quan hệ không rõ.

"Ring...ring."

Âm thanh điện thoại nhắc nhở làm cho Hạ Liên lấy lại tinh thần, cô nhìn điện thoại ở trên bàn, lúc đầu Hạ Liên không muốn xem nhưng cô nhìn thấy tên hiện lên trên màn hình điện thoại thì thay đổi suy nghĩ.

Hạ Liên liếc mắt nhìn lên lầu, Hoắc ĐÌnh cầm tài liệu lên trên lầu sẽ không xuống dưới ngay.

Cô cầm điện thoại di động lên, Hoắc Đình vừa mới rời đi màn hình điện thoại của hắn còn chưa khóa lại, Hạ Liên dễ dàng mở ra.

Là wechat, một tấm hình, một đoạn chat.

Ảnh chụp là một sợi dây chuyền.

Cảm ơn quà sinh nhật của Hoắc tổng, tôi rất thích, thật ngại để Hoắc tổng phải bỏ tiền, tối mai không biết Hoắc tổng có thời gian hay không?

Hạ Liên nhìn hàng chữ đó, đáy mắt tràn đầy thù hận.

Đồ đàn bà không biết xấu hổ.

Cô đang định trả lời, trên lầu truyền tới tiếng bước chân, Hạ Liên nhanh chóng đặt điện thoại lại chỗ cũ cầm lấy tạp chí bên cạnh mở ra.

Hoắc Đình xuống lầu tiếp tục công việc, dường như không chú ý tới điện thoại bị người khác động vào.

Hạ Liên đang cầm tạp chí, giống như là tò mò hỏi: "Hoắc Đình, đây có phải là một nghệ sĩ giải trí không?"

Hoắc Đình ngẩng đầu nhìn vào nghệ sĩ giải trí mà Hạ Liên chỉ, gật đầu: "Ừ."

"Cô ta gần đây rất nổi tiếng." Hạ Liên nói: "Hứa Bắc làm mưa làm gió tại giới giải trí, cô ta còn đạt được thành tích như vậy nữa, vậy giới giải trí chắc là không thiếu người?"

Hoắc Đình im lặng vài giây, để văn kiện trong tay xuống: "Anh biết em muốn trở về, nhưng phải đợi anh sắp xếp xong đã em cứ kiên trì đợi đi."

Hạ Liên bất ngờ to tiếng: "Anh muốn tôi chờ tới khi nào, chờ tới khi các người kết hôn sao?"

Hoắc Đình lập tức nhíu mày, không vui quát lớn: "Hạ Liên, em đang nói cái gì vậy?"

"Tôi nói cái gì anh còn không rõ sao?" Hạ Liên ném cuốn tạp chí vào người Hoắc Đình: "Những lời trước đây anh nói đều là lừa tôi, anh chỉ là một tên lừa đảo."

Hạ Liên khóc lóc chạy ra khỏi chung cư.

Hoắc Đình không đuổi theo, thậm chí không gọi điện thoại cho cô, Hạ Liên dở khóc dở cười.

Cô cố gắng hết sức để chia rẽ hắn cùng Hứa Bắc, kết quả lại để người khác hưởng lợi, cô không cam tâm!

Hạ Liên không biết mình nên đi đâu.

Hạ gia.

Đúng, cô có thể trở về Hạ gia.

Tin cô bị hủy khuôn mặt không nói cho Hạ gia biết, trước đây lúc rời đi cô nói cho bọn họ rằng cô muốn tham gia một đợt huấn luyện muốn ra nước ngoài, trong khoảng thời gian ngắn không về được, mỗi tháng đúng giờ gọi điện thoại về cho bọn họ.

Cho nên lúc Hạ Liên xuất hiện tại Hạ gia với khuôn mặt bây giờ, người của Hạ gia đều bối rối.

"Bốp!"

Ông Hạ tức giận tới mức tát cho Hạ Liên một cái: "Con đúng là không để người làm cha mẹ như chúng ta vào mắt, gương mặt cũ của con có chỗ nào khiến con không hài lòng, mà con lại chỉnh thành bộ dạng bây giờ?"

"Này, ông đừng có đánh con chứ." Bà Hạ kịp thời phản ứng, kéo ông Hạ ra.

Ông Hạ vô cùng tức giận. "Bà xem nó giống cái gì, gương mặt đang yên đang lành đi chỉnh thành cái dạng này, đây là con gái bà sao?"

Hạ Liên bị cái tát kia làm cho quay cuồng, chỉ cảm thấy khuôn mặt cứng lại, nói cũng khó khăn.

Trước đây cô không nói chuyện này cho cha mẹ là có nguyên nhân, dù là ở thế giới kia hay là thế giới này, ông Hạ đều cực kỳ ghét người phẫu thuật thẩm mỹ.

Khuôn mặt của cô bị hủy, không muốn vì tranh cãi với ông Hạ mà bỏ qua thời kì tốt nhất trị liệu, cho nên mới không nói cho bọn họ biết, chờ ngày trở về giải thích, bọn họ cũng không thể cứ như vậy để cho cô bị hủy khuôn mặt cả đời?

Nhưng cô còn chưa mở miệng đã bị ông Hạ cho một cái tát.

Hạ Liên nhìn ông Hạ bị bà Hạ lôi đi, cô như trở lại thế giới kia, tất cả mọi người đều rời xa cô.

Không...

Không muốn!

Cô không muốn có kết cục giống như ở thế giới kia.

Hạ Liên tỉnh táo lại, rất nhanh suy nghĩ cẩn thận.

Cô phải đi về tìm Hoắc Đình.

Nhưng mà Hoắc Đình đã không còn ở chung cư, cô chờ đợi rất lâu lại đi tới công ty của Hoắc Đình, mới biết Hoắc Đình đã đi ra nước ngoài.

Một tuần sau, Hoắc Đình từ nước ngoài trở về nhưng Hoắc Đình vừa trở về, ở trên các trang tin tức giải chí xuất hiện hình ảnh cô gái kia bị người ta chụp ở sân bay.

Tấm ảnh chụp hình cô ta đang ở trên xe, chiếc xe kia Hạ Liên biết là xe của Hoắc Đình, chỉ là hắn rất ít khi đi có lẽ không có nhiều người biết.

Hạ Liên đến chung cư tìm Hoắc Đình, hai người nói được vài câu lại cãi nhau ầm ĩ.

Hoắc Đình đã hiết kiên nhẫn với Hạ Liên, cho cô một khoản tiền tìm cho cô một người đại diện, sau đó cũng không gặp cô nữa.

Hạ Liên mấy lần dây dưa, đều bị trợ lý của Hoắc Đình ngăn lại.

Hạ Liên không cam lòng, canh chừng nơi chung cư của Hoắc Đình, tiếc là Hoắc Đình không trở về chung cư này nữa, cô vất vả lắm mới điều tra được một chung cư khác của Hoắc Đình, đến thì thấy Hoắc Đình và người phụ nữ kia đang tình tứ ngay trước cửa.

Hạ Liên không nghĩ gì xông tới tát một cái thật mạnh lên mặt người phụ nữ kia.

"Hạ Liên, cô làm cái gì thế!" Hoắc Đình giữ tay Hạ Liên, kéo người phụ nữ kia vào trong lòng.

"Hoắc Đình, không phải anh thích em sao." Giọng nói Hạ Liên có chút bén nhọn: "Sao anh lại ở cùng với cô ta, anh nên ở cùng em mới đúng."

"Cô đừng có cố tình gây sự!" Hoắc Đình quát lớn.

"Tôi cố tình gây sự?" Hạ Liên như nghe thấy cái gì thật buồn cười: "Tôi cố tình gây sự cái gì, lúc trước khi anh lên giường với tôi, sao anh không bảo tôi cố tình gây sự? Bây giờ tôi trở thành thế này, có phải anh không thích tôi nữa không? Nhưng chính anh nói là tôi sẽ tốt hơn, là chính anh nói!"

Hoắc Đình buông cô gái kia ra: "Em đi vào trong trước đi."

Cô gái ôm khuôn mặt bị đánh có vẻ không cam lòng, ánh mắt liếc qua mấy cái, không nói tiếng nào đi vào trong phòng.

Hoắc Đình kéo Hạ Liên như điên, ném cô vào trong xe đưa cô đến một nơi không có người mới dừng lại.

"Hoắc Đình, sao anh lại đối xử với em như vậy?" Hạ Liên vẫn đang khóc.

Hoắc Đình bực bội giữ lấy tay cô, giữ cô trên ghế ngồi, vẻ mặt âm trầm: "Hạ Liên, cô cho người bắt cóc Lục Chước có phải hay không?"

Hạ Liên ngẩn người.

Hắn... sao lại biết được?

"Sao tôi biết được?" Hoắc Đình như hiểu tâm tình trong mắt

cô.

"Hứa Bắc nói cho tôi biết."

Hạ Liên hét lên: "Anh tin lời cô ta?"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 614: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (37)

"Sau đó còn có người tới tìm tôi đòi tiền."

Hoắc Đình tiếp tục nói: "Nếu như chỉ là Hứa Bắc nói như vậy, tôi sẽ không tin, nhưng người tới tìm tôi cũng nói giống như Hứa Bắc, trên tay hắn còn có chứng cứ. Hạ Liên nếu như không phải là tôi, cô bây giờ đã xong rồi."

Đáy mắt Hạ Liên tỏ ra khiếp sợ và đầy thù hận, Hoắc Đình nhìn không thương xót.

Hoắc Đình nói: "Tôi vẫn cảm thấy cô rất thông minh, nhưng cô cũng chỉ là một cô gái đơn thuần, làm sao cô có thể làm ra những việc như vậy?"

Ở trong lòng Hoắc Đình, hắn có thể làm ra những việc như vậy, nhưng người hắn thích không thể, cô không thể là một người độc ác.

Nếu như sớm biết Hạ Liên là người như vậy, hắn căn bản sẽ không nảy sinh cái gì với cô.

Chỉ cần nghĩ tới việc Hạ Liên lúc bên cạnh mình có dáng vẻ đơn thuần vô hại, nhưng sau lưng lại làm ra loại chuyện như vậy, Hoắc Đình không nhịn được mà tức giận.

Hạ Liên bối rối nắm lấy tay Hoắc Đình: "Anh hãy nghe em nói đã, em cũng là bị bắt buộc thôi, Hứa Bắc và Lục Chước đều muốn hại chết em, em không có cách nào khác..."

"Hạ Liên, nghĩ lại tình cảm trước kia của chúng ta, về sau đừng tới tìm tôi nữa." Hoắc Đình rút tay về, giọng nói thờ ơ.

"Hoắc Đình... Anh... Anh không thể đối xử với em như vậy."

"Xuống xe."

"Hoắc Đình, anh không phải nói thích em sao? Sao anh có thể đối với em như vậy, anh không thể..."

"Xuống xe!"

Hạ Liên bị Hoắc Đình đuổi khỏi xe, cô đứng trên con đường hoang tàn vắng vẻ, trên mặt còn mang theo nước mắt đờ đẫn nhìn về phương xa.

-

Việc Hoắc Đình làm cũng không tính là tuyệt tình, cho cô tiền, đưa cho cô người đại diện. Hạ Liên biết Hoắc Đình đã quyết tâm muốn cùng mình phân rõ giới hạn, cô sa sút tinh thần một thời gian sau đó chủ động liên lạc với người đại diện.

Giới giải trí một năm trước và giới giải trí một năm sau hoàn toàn khác nhau.

Hạ Liên đột nhiên trở về, có chút không thích ứng được.

Trong tay người đại diện không có nhiều hợp đồng, Hạ Liên đột nhiên trở lại chỉ diễn vị trí diễn viên phụ, gương mặt Hạ Liên bây giờ không có cách nào làm ra biểu cảm phong phú, tất cả những lời kịch tương đối quan trọng đều không đến lượt cô.

"Ồ, là Lục Chước, không ngờ anh ta quay phim ngay bên cạnh chúng ta, mình có thể tiếp cận anh ấy rồi, thật hạnh phúc!"

"Cô bây giờ mới biết à? Ngày hôm qua tôi đã biết rồi, bộ phim này là giải trí Cổ Kim chuyên vì Lục Chước mà đầu tư đó."

"Hứa tổng và Lục Chước có ở cùng một chỗ không?"

"Hẳn là... ở cùng một chỗ? Giải trí Cổ Kim nhiều lần vì Lục Chước chèn ép người khác, nếu không ở cùng một chỗ thì sao có thể làm như vậy được?"

Hạ Liên nghe những diễn viên phụ bên cạnh nói chuyện, cảm xúc của cô từng chút từng chút tối xuống.

Đoàn phim bên cạnh là Lục Chước, khiến cho tiến độ bên này chậm lại không ít.

Hạ Liên quay xong đi ra, đoàn phim bên cạnh vẫn còn đang quay, cô thừa lúc tổ đạo cụ dọn đồ lẻn vào.

Cô quan sát bên trong một lúc, không thấy Lục Chước đâu.

"Cô đang nhìn cái gì thế?"

Bên cạnh Hạ Liên đột nhiên có một người đứng cạnh, cô bị dọa cho giật mình quay đầu lại. Lục Chước dựa vào giá đỡ đạo cụ, sắc mặt không thay đổi nhìn cô.

Hạ Liên dường như trở lại gian nhà kia, Lục Chước cũng là dùng vẻ mặt như thế nhìn cô, sau đó... Muốn giết cô.

Nghĩ đến mình bây giờ khuôn mặt đã khác, Hạ Liên cố gắng thay đổi giọng nói: "Không nhìn cái gì cả."

Lục Chước nhấc chân đi về phía cô, Hạ Liên cảm thấy có một áp lực đè lên trên người cô, đáng sợ vô cùng, không khí trong phổi chớp mắt như bị rút sạch sẽ, dường như có bàn tay vô hình bóp lấy cổ cô không thể thở nổi.

"Cậu Lục, xe của Hứa tổng đến rồi."

Bên ngoài giá đỡ đạo cụ có người gọi hắn.

Lục Chước dừng bước, khóe miệng khẽ mỉm, rõ ràng là đang cười nhưng Hạ Liên lại không thể nhìn ra được một chút cười nào trên khuôn mặt đó, chỉ có thờ ơ...

"Coi như cô may mắn." Lục Chước nói.

Hạ Liên nhìn Lục Chước và trợ lý rời đi, hắn ngay cả kính râm cũng không đeo lên cứ như vậy đi ra, bên ngoài vang lên tiếng thét chói tai.

Chân Hạ Liên cứng nhắc đi ra ngoài, có mấy chiếc xe đậu bên ngoài, các vệ sĩ hợp lại tạo thành một con đường cho hắn đi, hắn trông giống như vương tử từ trong cung đình đi ra, mọi hoạt động đều thu hút sự chú ý của người khác.

Xe bên kia có một cô gái đang đứng, cô nhìn Lục Chước trên mặt nở nụ cười êm ái.

Lục Chước tiến lên ôm lấy cô gái rồi hôn lên trán, sau đó hai người mới lên xe, biến mất trong tiếng thét chói tai của người hâm mộ.

Hạ Liên bám vào tường, móng tay bị gãy vì dùng sức.

Vì sao tất cả mọi người đều được sống tốt như vậy, chỉ có mình cô chật vật đến không chịu nổi!

Cô ta nên là người cuối cùng nở nụ cười!

Hạ Liên như người mất hồn trở về, nàng rời khỏi đoàn phim và đi tới một quán bar.

Trong quán bar nhảy múa điên cuồng, Hạ Liên gạt tay một gã đàn ông không có ý tốt, ngồi một mình trong góc.

Một người đàn ông đi qua trước mặt cô, không quá một phút người đó quay lại, hai mắt hắn đánh giá cẩn thận Hạ Liên, ngồi trước mặt cô giọng nói kỳ lạ: "Hạ tiểu thư, đã lâu không gặp."

"Cút!"

"Cút? Hạ tiểu thư, cô còn nợ tiền của tôi đấy. Hạ tiểu thư, không phải là muốn quỵt nợ đấy chứ?"

Giây thần kinh nào đó của Hạ Liên bị kích thích, cô ngẩng đầu lên tia sáng lờ mờ, nhưng người đối diện là người nào đó trong trí nhớ, cô chợt đứng lên.

"Hạ tiểu thư, sao nhìn thấy tôi lại hoảng hốt như vậy?" Giọng người kia như ma quỷ tiến vào trong đầu Hạ Liên: "Tôi không chết, Hạ tiểu thư có phải rất bất ngờ không."

Hạ Liên nhớ tới lời Hoắc Đình nói, hắn nói có người cho hắn xem chứng cứ.

Vụ nổ lớn như vậy, cô may mắn không chết, người này tất nhiên cũng không chết thậm chí nhìn qua cũng không có gì khác lúc trước.

Hạ Liên ổn định tâm tình, cảnh giác hỏi: "Anh muốn thế nào?"

"Thiếu nợ thì trả tiền, đạo lý này Hạ tiểu thư cũng không hiểu sao?"

"Năm trăm ngàn, tôi ngày mai mang đến cho anh." Hạ Liên lập tức nói.

"Năm trăm ngàn?" Sắc mặt người đàn ông đột nhiên tối xuống: "Hạ tiểu thư cũng quá khinh người."

"Lúc trước đã nói rồi, anh đừng nhân lúc người khác cháy nhà mà đi hôi của."

"Ba triệu, cho Hạ tiểu thư một ngày, ngày mai vào giờ này vẫn là ở đây, Hạ tiểu thư không đến, có lẽ Hạ tiểu thư sẽ phải làm khách ở cục cảnh sát."

Trước đây Hạ Liên chạy nhanh, trốn ra nước ngoài. Nhưng hắn không may như vậy, bị người phụ nữ kia kia bắt lấy, hắn vốn bên trong vụ nổ bị thương một chân, còn bị người phụ nữ kia cho người đánh đập một trận, hắn có thể còn sống sót là do mạng hắn lớn.

Hắn không làm gì được người phụ nữ kia, ai biết ngày hôm nay may mắn gặp được Hạ Liên.

Vài triệu là giá rẻ cho Hạ Liên rồi.

Người đó nói xong, đứng dậy rời đi.

Hạ Liên phát hiện hắn bước đi khập khiễng, hơn nữa khí thế trên người cũng không giống trước đây có thể lên mặt dọa người, giống như là hổ bị người khác nhổ răng.

Ba triệu.

Hoắc Đình cho cô cũng khá nhiều tiền nhưng cô không thể ở lại Hạ gia, cho nên đã phải mua một căn phòng, gần đây cũng tiêu hết không ít, phải cho đi ba triệu tiền trên tay cô cũng còn lại không nhiều lắm.

Nhưng nếu không cho, lỡ đâu gã đàn ông kia thực sự tố cáo cô thì phải làm sao bây giờ?

Thuê người bắt cóc đây là phạm pháp.

Càng chưa nói tới vụ nổ trước đây còn có người chết.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 615: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (38)

Hạ Liên không dám không đưa nhưng đây chỉ mới bắt đầu, cô đưa ba triệu đối phương không chịu cứ hai ba hôm lại đến tìm cô đòi tiền.

Sau đó Hạ Liên mới biết, người đó xảy ra biến cố hắn sớm đã bị đá ra khỏi tổ chức kia, hiện tại yếu ớt đến nỗi đánh lộn cũng không có khả năng đánh thắng nữa.

Nhưng cô không biết đối xử với hắn như thế nào cả, trên tay hắn đang nắm chứng cứ của cô.

Đó là mạch máu của cô.

Cô không dám cứng rắn với hắn.

Dưới sự uy hiếp thế này, Hạ Liên vốn tiết kiệm không được bao nhiêu nay lại càng thêm cháy túi. Hạ gia bên kia, mỗi khi cô trở về ông Hạ đều nổi trận lôi đình, bà Hạ lén đưa tiền cho cô nhưng một chút tiền đó cơ bản cũng không đủ dùng.

Cô phải có được một vai diễn tốt, nơi nào không cần phải nhét tiền?

Bà Hạ mỗi lần cho cũng không ít, nhưng tần suất và số lượng tiền Hạ Liên cần càng lúc càng lớn, bà Hạ cũng không góp kịp.

Hạ Liên vì muốn có được một vai diễn đã lượn đi lượn lại đủ loại người, nhưng rồi lại để cô diễn nhân vật nữ phụ.

Đáng tiếc khuôn mặt cứng nhắc của cô lúc ở trên màn ảnh càng lộ vẻ cứng nhắc hơn, khán giả đương nhiên không thể chấp nhận.

"Hạ tiểu thư, rất xin lỗi, nhân vật này đã có người rồi."

"Cái gì?" Hạ Liên không thể tin nổi: "Hôm qua không phải thông báo tôi đến ư?"

"Rất xin lỗi, chúng tôi cũng mới nhận được thông báo, Hạ tiểu thư, thực sự xin lỗi."

"Các ngươi là đồ lừa đảo!" Cô bỏ ra bao nhiêu tiền mới nhận được một vai diễn như vậy lại bị người khác cướp mất, Hạ Liên sao cam tâm được: "Chu tiên sinh không chào hỏi các ngươi sao?"

"Hạ tiểu thư, chúng tôi chưa ký hợp đồng."

Đối phương giải bày thêm vài phần: "Hơn nữa người này cũng là do Chu tiên sinh đề cử vào."

Hạ Liên như bị sét đánh.

Cô không thể ngờ, chính mình tìm chỗ dựa vững chắc nhanh như vậy đã bị người khác cướp đi.

Mấy ngày tiếp theo, những người Hạ Liên không ngừng tìm kiếm hoặc là không kiên nhẫn đuổi cô đi, hoặc là không gặp mặt trực tiếp.

"Hạ tiểu thư, là... người của bên công ty giải trí Cổ Kim." Người đại diện vẻ mặt khó coi: "Bọn họ muốn cản trở cô."

"Hứa Bắc..."

Hạ Liên có một sự căm hận từ sâu trong đáy mắt, cô đã như vậy rồi, cô ta còn không chịu buông tha sao?

-

[Giá trị thù hận của Hạ Liên đã đầy.]

Lúc Minh Thù nhận được thông báo của Hài Hòa Hiệu, cô đang tham gia sự kiện kỷ niệm hai năm thành lập giải trí Cổ Kim, cô mỉm cười đọc xong bài diễn văn chậm rãi bước xuống ngồi.

Lục Chước là bảo bối của công ty nên ngồi ở bên cạnh Minh Thù, cô đi xuống, Lục Chước tự nhiên duỗi tay nắm chặt lấy tay cô bao trọn vào trong tay mình.

Minh Thù nghiêng đầu nhìn hắn, nụ cười nhạt nhẽo trong ánh nắng Lục Chước để lộ chiếc răng khểnh đáng yêu.

Cảnh hai người nhìn nhau cười đã bị ống kính bắt được, phát sóng trên kênh truyền hình trực tiếp.

Chúc phúc ư?

Nghĩ quá nhiều rồi.

Người hâm mộ tổng tài và người hâm mộ Lục Chước đấu đá nhau không để ý đến hình tượng, toàn màn hình đều là những cuộc chiến đẫm máu.

Người hâm mộ tổng tài: Lục Chước chính là một tên xấu xa, dựa vào tổng tài của chúng ta để đi lên, không biết xấu hổ!

Người hâm mộ Lục Chước: Chồng của chúng ta là một ngôi sao trời sinh, bất kể ở đâu cũng sẽ được may mắn, là tổng tài của các ngươi không biết xấu hổ, cứ quấn quýt chồng của chúng ta!

Người hâm mộ tổng tài: Lục Chước cả ngày trên mạng rải tin đồn, ép buộc lợi dụng ánh hào quang của tổng tài, nếu không có tổng tài của chúng tôi, hắn có thể bước lên vị trí này hay không? Rốt cuộc là ai không biết xấu hổ hả!

Người hâm mộ Lục Chước: Chồng của chúng tôi bla bla...

Đối với những trận chiến mắng chửi này, Minh Thù và Lục Chước đương nhiên không biết.

"Tôi đi nhận cuộc điện thoại." Minh Thù quay mình nói với Lục Chước một tiếng.

Lục Chước liếc mắt nhìn điện thoại di động của cô, một lát sau mới buông lỏng tay, Minh Thù rời khỏi hàng trước, ánh mắt Lục Chước dõi theo cô mãi đến khi biến khỏi tầm mắt, hắn mới ngước nhìn lên bục.

"Xin hỏi đại diện Lâm, tên gọi Cổ Kim này có ý nghĩa gì đặc biệt sao?"

Lâm Ôn Việt nhận lấy micro, ung dung nói: "Tên này là do Hứa tổng tự mình đặt, có hàm ý gì tôi cũng không rõ, thế nhưng tôi đã từng thấy qua bốn chữ trong phòng làm việc của Hứa tổng, ý là đến từ nơi đó."

Người chủ trì hiếu kỳ: "Thì ra là do Hứa tổng đặt, ta còn nghĩ là do một vị đại sư nào đặt nữa chứ. Không biết là bốn chữ nào vậy?"

Lâm Ôn Việt mỉm cười, nói từng chữ: "Chước Cổ Ngự Kim."

Người chủ trì có khả năng chưa từng nghe qua những từ này, một lúc lâu mới nhận được nhắc nhở, hô nhỏ một tiếng: "Thành ngữ này chỉ những người lương thiện ngày xưa lấy đó làm điều răn dạy cho hôm nay, Hứa tổng là muốn giải trí Cổ Kim tiến xa hơn, lớn mạnh hơn, xem ra Hứa tổng của chúng ta rất có hoài bão..."

Lâm Ôn Việt trong lòng oán thầm, hắn ta không cảm thấy rằng những từ ngữ này có ý nghĩa như vậy, Hứa tổng của chúng tôi không có lý tưởng xa lớn như vậy đâu.

Chữ thứ nhất mở đầu...

Lâm Ôn Việt hướng xuống người xem phía dưới, Lục Chước đang nhìn trên màn ảnh đánh ra bốn chữ, nét mặt có chút đoán không ra.

Trùng hợp ngẫu nhiên?

Hay là...

-

Minh Thù nghe điện thoại xong, bảo thư ký mua cho mình một phần bánh ngọt ăn xong rồi đi vào, sự kiện này không xác định thời gian kết thúc, cô phải có trách nhiệm với bản thân.

"Cậu Lục."

Thư ký xông tới chào hỏi.

Minh Thù ăn hết muỗng cuối cùng ném vào thùng rác bên cạnh.

Lục Chước ngẩng cằm lên, như một con mèo nuông chiều dè dặt hỏi: "Tôi nói với cô ấy mấy câu."

Cô thư ký cười một cách mờ ám, nhanh chóng đi chỗ khác.

Lúc này tất cả mọi người đều ở trong hội trường, nơi đây không có một bóng người, Lục Chước tiến lên ép Minh Thù trên tường, cúi đầu ngậm lấy bờ môi còn dính chút bơ của cô.

Nụ hôn vừa kéo dài vừa nóng bỏng, giống như trút hết toàn bộ tình yêu của hắn vào đó.

Không có đòi hỏi, chỉ có cho đi.

Mãi đến khi hai người cảm thấy khó thở, Lục Chước mới kéo cánh môi cô ra, mở từng chút khoảng cách dưới đáy mắt hắn có chút say mê, thì thào một tiếng: "Tôi dường như càng thích em hơn rồi."

Minh Thù không thể giải thích được, nhưng vẫn mỉm cười: "Cố gắng duy trì."

Lục Chước lại hôn cô một cái, hiếm khi không hỏi một câu hỏi nhàm chán rằng cô có thích hắn hay không: "Tôi biết rồi."

Lục Chước cảm giác mình điên hoàn toàn, có mấy lời căn bản không cần hắn suy nghĩ tỉ mỉ, dựa vào bản năng là nói ra được.

Nhưng hắn vì sao phải thích một kẻ điên khùng như vậy?

Điều này không phù hợp với thẩm mỹ của hắn!

Để hoàn thành nhiệm vụ, lão tử tại sao lại muốn liên lụy đến chính mình.

Muốn khóc.

Rất muốn khóc.

Lục Chước tuyệt vọng nắm tay Minh Thù trở về, đợi hoạt động kết thúc lặng lẽ thu dọn hành lý đưa đến trước căn hộ của Minh Thù.

"Làm gì vậy?"

Trước căn hộ, Minh Thù và Lục Chước mắt lớn mắt nhỏ nhìn nhau.

"Chuyển đến ở với em đó." Lục Chước với bộ dạng đó là lý do chính đáng nên không sợ gì cả.

"Dựa vào cái gì mà đến ở nhà tôi!" Minh Thù chặn cửa không cho hắn vào: "Cậu không có chỗ ở à?"

Lục Chước nhìn chằm chằm vào Minh Thù: "Nhưng ở đó không có em mà."

Minh Thù: "..."

Thừa lúc Minh Thù im lặng, Lục Chước khom lưng chen vào dưới cánh tay cô, sau cùng còn lừa cô không chớp mắt.

"Cậu đứng lại đó cho tôi!"

Lục Chước kéo hành lý chạy vào phòng ngủ của Minh Thù.

Vừa chạy vừa la: "Em không thể đuổi tôi đi, em đuổi tôi đi, tiêu đề bài tin ngày mai chính là em bắt tôi đứng đợi cả đêm ở bên ngoài, đây là bạo lực gia đình!"

Minh Thù: "..." Trẫm không trị được ngươi rồi!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 616: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (39)

Cuối cùng Minh Thù không đuổi người ra ngoài, nhưng muốn ngủ trên giường của cô đâu có dễ dàng như vậy, Lục Chước bị Minh Thù đánh cho hai lần liền lẹp bẹp kéo hành lý sang phòng bên cạnh.

Lục Chước âm thầm tự động viên tinh thần cho bản thân, ngủ không được thề sẽ không bỏ qua cho cô!

Sau đó mỗi ngày Minh Thù đều nhận lấy sự quấy rầy từ Lục Chước, thích quấy rối cô như cô yêu thích những thứ đồ ăn vặt vậy.

Bản thân mình còn không quan trọng bằng đồ ăn vặt, Lục Chước cũng rất tức giận.

Hắn có điểm nào không thể so sánh được với những thứ đồ ăn vặt đó chứ?

Có thể nói, có thể nhảy, còn có thể làm một chiếc giường ấm áp, điểm nào không sánh được với đồ ăn vặt cơ chứ?

Cô tình nguyện ngủ cùng đồ ăn vặt, cũng không ngủ cùng hắn!

May mắn thay Lục Chước cảm giác được sự khó chịu khi ăn bữa ăn nhẹ, nếu có thể hắn sẽ mang tất cả những đồ ăn vặt đó giấu đi hết.

"Em có đến thăm tôi không?" Lục Chước tranh thủ lúc nghỉ ngơi gọi điện thoại cho Minh Thù.

"Không đến, bận việc." Bên kia trả lời dứt khoát thẳng thắn như vậy.

Lục Chước hít sâu, lại hít sâu thêm lần nữa, cố gắng đè nén sự giận dữ của mình xuống: "Nhưng đã gần một tuần nay tôi không gặp em rồi."

Minh Thù dừng lại hai giây nói: "Trên bản tin tài chính tôi thường xuyên xuất hiện mà."

Lục Chước nở nụ cười đáng sợ, lão tử không muốn xem hình trắng đen của cô! Lục Chước tức đến mức cúp điện thoại, trong lúc đóng phim hắn mang theo gương mặt đằng đằng sát khí, đáng sợ đến nỗi diễn viên đóng chung cảnh phim đến thở cũng không dám thở mạnh, liên tục mắc lỗi.

"Cậu Lục, cảnh phim này... không cần đằng đằng sát khí như vậy đâu." Đạo diễn khéo léo nhắc nhở Lục Chước.

"Ừ." Như trước đây cũng được, trước đây hắn vốn đằng đằng sát khí như thế.

"..."

Cảnh tiếp theo, cảnh tiếp theo.

Rất nhiều đạo diễn đều thích quay cảnh phim của Lục Chước, bởi vì hắn cơ bản đều quay một lần là đạt, thế nhưng gặp phải lúc tâm trạng Lục Chước không tốt, vậy cũng đừng nghĩ đến nữa.

Biện pháp giải quyết tốt nhất lúc này, chính là đợi tâm trạng hắn tốt trở lại rồi tiếp tục quay.

Lục Chước có thời gian bảo trợ lý lái xe chở hắn đến công ty ngay lập tức.

Đáng tiếc sự vội vã đó là vô ích vì Minh Thù đã đi khảo sát một hạng mục mất rồi.

"Hạng mục gì vậy?" Lục Chước rất thấy làm lạ, hạng mục gì mà cần cô đích thân đi khảo sát? Lẽ nào cô đi gặp một chàng trai da trắng đẹp trai nào rồi?

Khuôn mặt cô thư ký có nỗi khổ khó nói: "Một vườn trái cây."

Lục Chước: "???"

Cô mở một công ty giải trí lại đi khảo sát vườn trái cây gì đó, có vấn đề à!

Minh Thù không làm việc chính mà lại đi làm nghề phụ, sau đó người trong giới giải trí phát hiện cô đưa nghề phụ thành nghề chính, có thể khiến những kẻ đố kỵ phải ao ước đến căm hận.

Bọn họ bây giờ ngay cả nghề phụ cũng đều làm không được, bọn họ còn sống để làm cái gì chứ tức chết đi được.

-

"Đại diện Lâm, ông nói xem cô ấy sẽ đồng ý chứ?"

Lâm Ôn Việt đã trả lời vấn đề này không dưới hai mươi lần: "Lục Chước phải tin tưởng vào bản thân mình chút chứ."

Lục Chước đi tới đi lui: "Tôi rất có lòng tin với bản thân, nhưng không có lòng tin với cô ấy."

Cô thích đối nghịch với hắn!

Sống mà sợ không làm hắn tức chết!

"Hứa tổng á..." Lâm Ôn Việt suy nghĩ một chút: "Thực sự rất quan tâm đến cậu."

"Cô ấy quan tâm tôi ở đâu chứ? Tôi hẹn cô ấy mười lần, cô ấy mới phát lòng từ thiện đi chơi cùng tôi có một lần!" Đây gọi là sự quan tâm hay sao?

Lâm Ôn Việt cười cười: "Lục Chước, có đôi lúc cách thể hiện ở bên ngoài không nói lên được điều gì cả."

Lâm Ôn Việt gần Minh Thù nhất, hắn rõ nhất chuyện mỗi ngày cô đều không xử lý hết tài liệu, không thực hiện hết các cuộc họp. Thế nhưng cô ấy còn bỏ thời gian ra để nhận điện thoại của Lục Chước, nghe hắn nói những câu chuyện nhỏ nhặt không quan trọng, trả lời tin nhắn của hắn, sắp xếp lịch trình cho hắn, có đôi lúc vì một câu nói của hắn mà còn phải đích thân đến đó.

Mỗi bộ phim mà Lục Chước nhận đều là do cô đưa qua, từ chất lượng đến đội ngũ, có người nào không được khen ngợi nhất?

Cô đã bỏ ra rất nhiều cho Lục Chước, nhưng đáng tiếc Lục Chước không hề hay biết.

Lâm Ôn Việt vỗ vỗ vào vai Lục Chước: "Tôi đi đón Hứa tổng, cậu chuẩn bị thật tốt đi, cô ấy sẽ đồng ý với cậu."

Lục Chước nhìn về hướng hoa và nhẫn đã chuẩn bị xong trên bàn, cắn răng nghiến lợi suy nghĩ, cô không đồng ý cũng phải đồng ý.

-

Minh Thù bị Lâm Ôn Việt lừa đến, hắn đưa người tới cửa: "Hứa tổng, cô hãy đi trước, đi xuống phía dưới là được, tôi đi rửa tay."

"Tôi đi trước..." Lâm Ôn Việt chạy cực nhanh, chớp mắt đã biến mất khỏi tầm mắt của Minh Thù.

Minh Thù không hiểu chuyện gì cả, lấy một viên sô cô la từ trong túi ra ăn.

Đây là một khoảng sân rộng, một khoảng sân rộng có rất nhiều người.

Minh Thù nhìn vào đám người đứng ngồi ngay hàng trong quảng trường.

Cô ngay cả sân khấu cũng không thấy rõ, nói cô đến giúp ai đó đọc diễn văn à? Đọc diễn văn cho ai chứ?

"Đó là cái gì?"

"Hình như là khinh khí cầu, chao ôi, nó rơi xuống..."

Minh Thù ngẩng đầu nhìn lại, khinh khí cầu nhiều màu sắc bay xuống bao trùm cả một khoảng trời rộng lớn.

Phía dưới khinh khí cầu có trang trí cái gì đó, khoảng cách rất gần, Minh Thù nhìn thấy rõ phía trên kia có cột đồ ăn vặt.

Bởi vì có nhiều loại đồ ăn vặt khác nhau nên mỗi khinh khí cầu cũng khác nhau, vì thế trên khoảng sân rải rác đều là khinh khí cầu thu nhỏ.

Có một khinh khí cầu rơi xuống chỗ Minh Thù, cô kéo sợi dây lại lấy đồ ăn vặt xuống trước, sau đó mới đi xem chữ viết trên khinh khí cầu "Hứa Bắc, đồng ý kết hôn với anh nhé."

Là chữ viết tay.

Trên mỗi chiếc khí cầu đều có.

"Đây là cầu hôn sao?"

"Hứa Bắc là ai vậy? Ở chỗ này sao?"

"Sáng kiến này không tệ á..."

Tiếng bàn luận xôn xao từ khắp nơi truyền đến.

"Oa!"

Minh Thù đi theo hướng mọi người hô vang, chỉ thấy rất nhiều khinh khí cầu buộc vào nhau treo lơ lửng trên không, phía dưới cột vào đó rất nhiều đồ ăn vặt, màu sắc rực rỡ dễ thấy.

Minh Thù cách khinh khí cầu đó hơi xa, tốc độ nó rơi xuống rất chậm đủ để cô đi qua đó.

Người xem trong quảng trường được xem như bình tĩnh, khinh khí cầu rơi xuống liền nhận lấy, cũng không xảy ra tình trạng tranh giành, cũng không có ai lại gần chiếc khinh khí cầu lớn nhất đó.

Minh Thù từ trung tâm đi qua đây.

"Là cô ấy ư..."

"Thật xinh đẹp, rất có khí chất, cũng không biết nhân vật nam chính là ai..."

"Chuyện cầu hôn này cũng rất lãng phí, tên Hứa Bắc này giống với tên của tổng giám đốc công ty giải trí Cổ Kim, ôi chao..."

Minh Thù đứng ở dưới khinh khí cầu, vừa lúc chiếc hộp phía dưới khinh khí cầu bay đến khoảng cách mà cô có thể với được, cô tự tay nhận lấy chủ yếu là túm khí cầu trên chiếc hộp.

Cô kéo khinh khí cầu, phía sau có một trận tranh cãi vang lên.

Âm thanh của sự hâm mộ từ phía sau vang đến cùng với tiếng nước chảy.

Minh Thù kéo khinh khí cầu xuống ôm lấy đồ ăn vặt xong, lúc này mới xoay người nhìn về phía sau.

Đó là một hàng chữ sử dụng đài phun nước để tạo thành, màu sắc rực rỡ "Hứa Bắc, đồng ý kết hôn với anh nhé"

Tiếng nhạc vang lên, Lục Chước đi trong nền nhạc đứng ở đối diện đài phun nước, hắn vừa xuất hiện khán giả ở quãng trường liền xôn xao.

"Lục Chước... chồng của ta, chồng của ta a a a! Ta thấy chồng của ta rồi."

"Chồng ơi, ta ở đây này!"

"Trời ơi, ta đã nói tên Hứa Bắc tên này quen lắm mà... a a a, ta có lẽ thất tình mất rồi."

Đài phun nước dần yếu đi, hình bóng có chút mờ ảo của Lục Chước dần dần hiện rõ.

Minh Thù ôm đồ ăn vặt, có một chùm khí cầu bay trên đỉnh đầu, đứng yên lẳng lặng nhìn hắn.

Lục Chước bước qua mặt đất ướt nhẹp, trong lúc đi ánh sáng xung quanh như lùi về phía sau, hắn trở thành ngôi sao nổi bật nhất.

Đoàn người xung quanh không hiểu gì trở nên im lặng, sợ làm ảnh hưởng đến hắn.

Lục Chước bước qua khu vực đài phun nước đứng ở trước mặt Minh Thù, hắn nhã nhặn cúi chào sau đó lấy một bó hoa hồng từ sau lưng ra, quỳ gối xuống: "Nếu như em đồng ý, cả đời còn lại sau này anh tình nguyện sẽ mua đồ ăn vặt cho em."

Lâm Ôn Việt nói, cô ấy thích cái gì cứ tặng cho cô ấy.

Minh Thù quấn quýt ôm đồ ăn vặt trong tay, đáy mắt đấu tranh, cuối cùng tiếp nhận hoa hồng từ Lục Chước.

Có vài người trải qua trăm sông nghìn núi cũng không gặp được, có vài người cách cả ngân hà vũ trụ cũng sẽ gặp nhau.

Lục Chước… Kỳ Ngự, đại khái chính là người đó.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 617: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (40)

Tin tức Lục Chước gióng trống khua chiêng cầu hôn được đưa lên các tiêu đề giải trí, khiến những người hâm mộ Lục Chước thất tình tập thể, oán hận tràn đầy mạng xã hội.

Từ hôm nay trở đi, chồng của bọn họ đã thành chồng của người khác...

Là chồng của một người khác, nghĩ tới đây những người hâm mộ càng khó chịu hơn.

Lúc đầu thất tình còn chưa tính, ngày thứ hai cầu hôn thành công, bọn họ ngay tại bên trên weibo nhìn thấy Lục Chước khoe ảnh giấy đăng ký kết hôn!

Phối hợp với việc Lục Chước vui vẻ ra mặt, đám người hâm mộ quyết định hết hâm mộ năm phút.

Đối với việc chứng nhận kết hôn này, Minh Thù không đồng ý nhưng mà Lục Chước không biết làm sao thuyết phục được bà Hứa, len lén lấy được hộ khẩu lừa gạt cô mang tới cục dân chính.

Trên đường đánh chén đồ ăn vặt, lúc Minh Thù đi ra trên tay đã cầm giấy đăng ký kết hôn.

"Vợ ơi."

Lục Chước hôn nhẹ lên má Minh Thù.

"Trở về đi."

Minh Thù bình tĩnh cất giấy đăng ký đi, không phải chỉ là đi công chứng thôi sao? Mấy cái giấy đăng ký kết hôn này trẫm có thể treo kín tường, có cái gì đâu mà kích động, thật là trẻ con!

"Vợ không vui sao?" Lục Chước cả người phấn khởi, cầm điện thoại loay hoay: "Cười lên đi."

Minh Thù nhìn không chớp mắt, chỉ hơi cong môi cười.

Lục Chước tiểu công tử: Từ hôm nay trở đi, tôi chính là chậu đã có hoa. Mọi người đừng gọi tôi là chồng nữa, vợ tôi sẽ nổi giận. [Hình ảnh][Hình ảnh][Hình ảnh].

Người hâm mộ tổng tài: Rất tốt, bám lấy tổng tài rồi lại ép buộc tổng tài, nhìn vợ của Lục Chước kìa!

Người hâm mộ Lục Chước: Chồng à, sao anh lại vứt bỏ em.

Người hâm mộ tổng tài: Tổng tài lạnh lùng bình tĩnh như vậy, vừa nhìn đã biết là người làm việc lớn, tổng tài không nên trầm mê trước sự dịu dàng của Lục Chước, cần phải tìm cho mình một dàn hậu cung mới là đúng đắn, làm sao có thể để Lục Chước được độc chiếm cưng chiều.

Người hâm mộ Lục Chước: Chồng à, chúng ta đã nói sẽ sống với nhau trọn đời, sao anh lại có thể có người khác, anh còn nhớ Tiểu Điềm Điềm bên hồ Đại Minh không?

Đợi khi về đến nhà, weibo của Lục Chước đã có cả đống bình luận.

Minh Thù mở điện thoại di động, thông báo từ weibo không ngừng nhảy ra, điện thoại một phút sau mới chạy được bình thường.

Cô mở weibo ra, tìm được bài viết kia của Lục Chước, chia sẻ bài viết.

Hứa Bắc: Ồ. @Lục Chước tiểu công tử: Từ hôm nay trở đi, tôi chính là chậu đã có hoa. Mọi người đừng gọi tôi là chồng nữa, vợ tôi sẽ nổi giận. [Hình ảnh][Hình ảnh][Hình ảnh].

Minh Thù vừa chia sẻ tin này, nhóm người hâm mộ của tổng tài không bình tĩnh được.

Người hâm mộ tổng tài: Tổng tài không nên dung túng tên mặt trắng này chứ! Xuất ra khí phách của cô, khiến cho hắn không thể làm gì được!

Người hâm mộ tổng tài: Sao ta thấy như ném thức ăn cho chó lên trước mặt ta vậy, ta không ăn, ta không ăn, ta không ăn, trả tổng tài của ta lại cho ta!

Người hâm mộ tổng tài: @Lục Chước tiểu công tử có phải ngươi đã đánh tráo mất tổng tài của ta, mau đem tổng tài giao ra đây!

Người hâm mộ tổng tài: Tổng tài nghe ta khuyên một câu, không thể cưng chiều tên mặt trắng này, cô mà cưng chiều hắn có ngày thăng thiên!

Minh Thù liếc mắt nhìn Lục Chước đang trong phòng ngủ, khẽ thở dài.

Đăng ký kết hôn xong tiếp theo chính là bận rộn chuẩn bị hôn lễ, đương nhiên việc này không cần Minh Thù nhúng tay đã có Hứa gia và Lục Chước lo mọi việc.

Đêm trước hôn lễ, Minh Thù nghe nói Hoắc Đình bị đá, cô gái gần nhất cặp với hắn đã bị một người khác khác cướp mất, Minh Thù mừng rỡ tranh thủ thời gian nhắn tin chúc mừng cho Hoắc Đình.

Lúc này mà không bỏ đá xuống giếng, không phù hợp với thiết lập của cô.

Sau này Hoắc Đình và người kia đại chiến mấy trăm lần, hắn chẳng những mất vợ, còn suýt chút nữa mất luôn thân phận người thừa kế Hoắc gia.

Sau đó Hoắc Đình phải bán giải trí Chí Thượng đi, ra nước ngoài cùng một tiểu thư giàu có kết hôn, lúc này mới bảo vệ được thân phận người thừa kế Hoắc gia của hắn.

Nhưng thời gian trôi qua cũng không cách nào tốt đẹp được, tiểu thư giàu có này coi đầu hắn là một thảo nguyên xanh tươi hùng vĩ, cắm trên đầu hắn một đống sừng.

Cuối cùng Hoắc Đình và tiểu thư giàu có ly hôn, nửa đời sau không kết hôn nữa, cô độc sống hết quãng đời còn lại.

Hạ Liên so với Hoắc Đình còn thảm hại hơn, tên đàn ông kia giống như quỷ hút máu cứ bám lấy Hạ Liên, lúc Hạ Liên phản kháng bị gã kia chuốc thuốc rồi bán cho một tổ chức ngầm, sau lại bị bán ra nước ngoài khi Hạ gia đến cứu cô ra, Hạ Liên đã phát điên rồi.

-

"Bắc Bắc, cậu đến đây một chuyến!"

Giọng nói Phương Thất từ bên kia điện thoại truyền tới, Lục Chước bật đèn: "Ai vậy?"

"Làm sao?" Minh Thù từ trong chăn ngồi dậy, lấy quần áo mặc lên người. Lục Chước nhìn cô, nghe cô nói chuyện điện thoại với người bên kia.

"Ừ, tôi đến ngay."

Minh Thù gác máy, nhìn ánh mắt đen nhánh của Lục Chước, cúi người hôn hắn một cái: "Bên phía Phương Thất có chút việc, em đi ra ngoài một chuyến, anh ngủ đi."

"Anh đi cùng với em." Đêm hôm khuya khoắt đi ra ngoài gặp đàn ông, lão tử có thể yên tâm mới lạ.

Minh Thù cũng không ngăn cản, chờ hắn mặc quần áo.

Phương Thất bảo Minh Thù đến thẳng chung cư của Triệu Dương, lúc cô tới chung cư của Triệu Dương đang mở cửa, bên trong có tiếng ồn ào và tiếng khóc.

Minh Thù đi vào, tình hình bên trong phòng khách hỗn loạn hơn nữa có không ít người.

Tưởng Hàm ngồi ngay ngắn ở trên ghế sô pha, sắc mặt kiêu căng. Triệu Dương đứng ở ghế sô pha bên cạnh, cúi thấp đầu không thấy rõ nét mặt.

Y Đại được Phương Thất đỡ, sắc mặt trắng bệch nhìn Triệu Dương. Dương Dương thì giẫm chân lên bàn, vung tay áo chỉ vào Tưởng Hàm mắng to.

Dương Dương đối với việc vạch trần bộ mặt thật của Tưởng Hàm vẫn rất nóng lòng, nửa năm trước cô cuối cùng đã thành công để Triệu Dương nhìn thấy rõ bộ mặt Tưởng Hàm và chia tay Tưởng Hàm, lúc đó Minh Thù đang bận việc khác, cũng chỉ là nghe bọn họ nói qua mấy lần tụ tập.

Nhưng sau khi Triệu Dương và Tưởng Hàm chia tay không bao lâu, Y Đại đột nhiên có bầu mà cha của đứa bé trong bụng chính là Triệu Dương, Y Đại nói thời gian đó Triệu Dương tâm tình không tốt, bọn họ cùng nhau đi uống rượu, cho nên... Có em bé.

Y Đại không muốn sinh đứa bé này ra nhưng Triệu Dương bất ngờ bắt đầu cầu xin cô, Y Đại mềm lòng giữ lại đứa bé trong bụng.

Dương Dương lôi kéo Minh Thù qua khuyên Y Đại mấy lần, nhưng Y Đại nói cô cũng không có cách nào, Triệu Dương tìm đến cha mẹ của cô nói cho họ biết việc cô mang thai, cha mẹ cô vì không muốn cho chuyện này truyền ra ngoài chỉ có thể để cô và Triệu Dương kết hôn.

Y Đại đối với việc Triệu Dương mãi không dứt khoát cho nên mới có chuyện ngày hôm nay.

Tưởng Hàm tìm tới cửa nói mình cũng mang thai con của Triệu Dương, buộc Y Đại và Triệu Dương ly hôn.

"Triệu Dương, nếu là đàn ông, cậu nói một câu đi!" Dương Dương mắng chán chê, chỉ vào Triệu Dương vẫn im lặng không lên tiếng.

"Triệu Dương đương nhiên là chọn tôi, đúng không, Triệu Dương." Tưởng Hàm nhìn về phía Triệu Dương.

Triệu Dương đầu tiên là ngẩng đầu nhìn Tưởng Hàm, sau đó ánh mắt chuyển qua người Y Đại: "Y Đại..."

"Triệu Dương." Minh Thù chắn phía trước Y Đại, tách ánh mắt của bọn họ ra: "Y Đại mới là người vợ anh đã cưới hỏi đàng hoàng."

Triệu Dương sửng sốt: "Tôi..."

"Triệu Dương, trong bụng em là con của anh." Tưởng Hàm đưa tay vuốt bụng.

"Phì, trong bụng Đại nhi không phải chắc, mày câm miệng cho tao!"

"Cô còn muốn đánh tôi sao? Tôi cho cô biết, tôi bây giờ là phụ nữ có thai, đứa bé này nếu có chuyện gì xảy ra cô bồi thường nổi sao?"

Dương Dương bị Tưởng Hàm chọc giận, nhảy qua bàn giơ tay lên định đánh Tưởng Hàm.

Triệu Dương giật mình, lập tức lên bảo vệ Tưởng Hàm: "Dương Dương, cô đừng dính vào chuyện này, đây là ta việc nhà tôi, các người đi đi."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 618: Giới Thượng Lưu Thật Phức Tạp (Hết)

Tưởng Hàm ở phía sau cười đắc ý, cô đã dự liệu được Triệu Dương sẽ vì cô mà phản ứng như vậy.

Dương Dương giận quá chỉ vào mặt Triệu Dương: "Việc nhà của cậu nhưng Đại nhi là bạn tôi, cậu bắt nạt cô ấy như vậy rồi lại đuổi tôi đi, đi cái rắm á! Hôm nay cậu nhất định che chở cho cô ta có phải hay không?"

Triệu Dương đứng yên không nhúc nhích.

Mắt thấy Dương Dương chuẩn bị đánh nhau với Triệu Dương, Phương Thất vội tới kéo cô ấy lại: "Cậu tỉnh táo một chút đi. "

Phương Thất buông Y Đại ra Minh Thù thuận tay đỡ lấy cô, cả người Y Đại lạnh ngắt, mặt không còn một chút máu.

Minh Thù bảo Lục Chước mang ghế qua, Lục Chước trừng mắt nhìn lại ngoan ngoãn lấy hai cái ghế bên cạnh tới, đưa một cái cho Y Đại ngồi, một cái đưa cho vợ mình ngồi.

"Bắc Bắc..."

Minh Thù vỗ vỗ tay cô: "Ly hôn đi! Cô vì hắn lãng phí nhiều năm như vậy đã là một việc không có lợi ích gì rồi, bây giờ quay đầu còn kịp."

Y Đại tay run một cái: "Nhưng đứa bé..."

Đã năm tháng rồi, bây giờ mà bỏ đi... Đứa bé này tại trong bụng của cô lâu như vậy, cô không đành lòng.

"Cậu có thể sinh nó ra, nếu cha mẹ cậu không đồng ý nuôi, gia sản to lớn của Hứa gia cũng không tiếc nuôi một miệng ăn."

Y Đại khóc không thành tiếng, nhào tới trên người Minh Thù: "Bắc Bắc, tôi lúc đầu nên nghe lời cậu."

Lục Chước lập tức trợn to mắt, làm cái gì mà ôm vợ của lão tử!

A, còn cọ sát vào nữa!

Lục Chước hận không thể lôi Y Đại ra, đây là vợ của lão tử!

Mau buông ra cho lão tử!

Y Đại đột nhiên buông Minh Thù ra, cô lau nước mắt: "Tôi nghe lời cô, ly hôn."

Y Đại dựa vào bên cạnh đứng lên: "Dương Dương, Phương Thất."

"Mẹ nó, sao khi còn bé không phát hiện ra cậu là một kẻ cặn bã như vậy! Nếu sớm biết, bà đây đã không chơi với cậu."

"Đại nhi gọi cô!" Phương Thất vội vàng lôi Dương Dương đang đỏ mắt mắng chửi quay lại.

Y Đại nhìn Dương Dương cười, cô quay ra nhìn Triệu Dương đang che chở cho Tưởng Hàm: "Triệu Dương, là tôi sai rồi, tôi không nên thích anh, bây giờ tôi hối hận rồi cũng may còn kịp, cho nên... Chúng ta ly hôn đi!"

Cô không nên có một tia hi vọng cảm thấy Triệu Dương thực sự buông bỏ Tưởng Hàm.

Hiện thực cho cô một bài học khắc sâu lại đau thấu tim gan.

Khi còn bé, người cô quen biết đầu tiên chính là Triệu Dương, là vì Triệu Dương mới quen biết Dương Dương, Phương Thất. Bắc Bắc là người cuối cùng quen biết, khi đó bên trong vòng tròn này Dương Dương và Bắc Bắc dẫn đầu, cô thực ra rất không thích cùng bọn họ chơi đùa.

Bởi vì bọn họ chơi các trò chơi nhìn qua có chút điên cuồng cho nên mỗi lần chơi đùa, cô đều rất sợ.

Thế nhưng Triệu Dương kiểu gì cũng sẽ lôi kéo cô, nói cho cô biết quy tắc, dẫn cô chơi đùa đến cuối cùng.

Cô không nhớ rõ là khi nào thì mình bắt đầu thích Triệu Dương.

Nhưng cô đã thích hắn.

Tất cả những người xung quanh cô đều biết cô thích hắn, chỉ có duy nhất hắn không biết.

Cô cũng không nhớ rõ mình vì hắn mà từ bỏ bao nhiêu thứ, nhưng những việc này đều là cam tâm tình nguyện, bởi vì cô thích hắn.

Thích đến mức vì hắn buông bỏ cả lý tưởng của mình.

Thích đến mức vì hắn bỏ qua những thứ mình yêu thích.

Thích đến mức… cả thế giới chỉ còn lại có hắn.

Nhưng từ khi Triệu Dương gặp phải Tưởng Hàm thì thay đổi, hắn không còn là thiếu niên sạch sẽ, anh tuấn trong ấn tượng của cô nữa... Những hình ảnh đẹp đẽ đã bắt đầu ố vàng, phủ đầy bụi.

Từ nay về sau, cô phải bỏ qua người này.

Đáy mắt Y Đại không có nước mắt cô kiên định quay đi, Minh Thù đỡ cô đi ra ngoài, trước khi đi quay đầu nhìn thoáng qua Triệu Dương, cô không nói gì mang theo Y Đại rời đi.

Dương Dương "xì" một tiếng khinh miệt: "Đứa bé kia lúc nào sinh ra tốt nhất là mang đi xét nghiệm thử xem, chưa chắc là con của cậu đâu."

Triệu Dương: "..."

Minh Thù đưa Y Đại trở về, Dương Dương ở lại cùng cô.

Trên lầu đi xuống, Lục Chước từ trong bóng đêm đi tới: "Vợ à, có lạnh hay không?"

Minh Thù bị hắn kéo vào trong lòng, cô dựa vào hắn không nhúc nhích ngược lại hỏi một câu: "Lục Chước, tim một người rộng lớn bao nhiêu?"

"Em lớn bao nhiêu, trái tim anh sẽ lớn bấy nhiêu."

Nó chỉ có thể chứa đựng cô trong đó.

"Vậy anh là quái vật sao?" Minh Thù khua tay: "Em lớn như vậy, trong người anh có một không gian sao?"

"..." Ha ha, về nhà tắm một cái rồi đi ngủ, không việc gì phải cùng với cô cãi nhau cho khổ thân.

Lục Chước ôm Minh rời đi, hắn không thấy được lúc Minh Thù cúi đầu nở nụ cười rạng rỡ.

-

Y Đại và Triệu Dương ly hôn rất thuận lợi, Minh Thù giám sát chặt Tưởng Hàm, giới giải trí gần đây gió êm sóng lặng, Minh Thù đột nhiên chèn ép một diễn viên không nổi danh khiến không ít người chú ý.

Mà lịch sử đen tối của Tưởng Hàm cũng bị người ta đào ra.

Tưởng Hàm sau này muốn trở lại giới giải trí là không thể nào.

Y Đại sinh ra một thằng nhóc mập mạp, Y Đại từ chối đề nghị hỗ trợ nuôi con của Minh Thù, muốn tự mình nuôi con.

Có lẽ là câu nói trước đây Dương Dương nói đã khắc sâu vào đáy lòng Triệu Dương cho nên khi đứa bé sinh ra, hắn liền đi giám định quan hệ cha con, kết quả làm cho Triệu Dương suy sụp. Cuộc sống của hắn và Tưởng Hàm hàng ngày đều là cãi vã.

Có đôi khi Triệu Dương nhớ tới Y Đại, người con gái đã đi qua nửa cuộc đời trước của mình.

Sau đó... lại rơi vào vòng cãi vã không chấm dứt.

-

Minh Thù ở thế giới này sống năm năm.

Mỗi lần nói đến việc chết như thế nào đều rất đau lòng.

Không phải là cô đang đi bơi sao?

Sao lại bị điện giật chết?

Trẫm chỉ muốn chết một cách yên lành tử tế, có thể cho trẫm chết một cách có tôn nghiêm được không? Có thể hay không? Hỏi ngươi có thể hay không?

Hài Hòa Hiệu cũng giả chết? Lúc có ý nghĩ xấu không phải rất nhanh sao?

[...] Lúc này không giả chết còn đợi khi nào.

Không thể trêu vào, không thể trêu vào.

Trên màn hình mây trắng hiện lên thông tin.

Họ tên: Minh Thù

Giá trị thù hận: 340000

***

Nhiệm vụ nhánh: Chưa hoàn thành.

Nhiệm vụ ẩn: Thu hoạch giá trị thù hận 80000.

Minh Thù nheo mắt.

Lần này giá trị thù hận rất khả quan!

[...] Cô lũng đoạn toàn bộ giới giải trí, toàn bộ giải trí đều phải nhìn sắc mặt cô mà làm việc, giá trị thù hận có thể không cao sao?

[Ký chủ cố gắng lên!]

Minh Thù ngồi cạnh màn hình mây trắng suy nghĩ một lúc, hệ thống cũng không biết cô đang suy nghĩ cái gì nhưng nhìn cô cười âm hiểm như vậy, đoán chừng không phải là chuyện gì tốt.

Phòng cháy, phòng trộm, phòng ký chủ.

Suy nghĩ xong, Minh Thù mới vung tay lên: "Mang thức ăn lên!"

-

"Cạch."

Khoang thuyền trong suốt mở ra, thiếu niên từ bên trong nhẹ nhàng bước ra ngoài, hắn nhìn tiến độ nhiệm vụ thực tế bên cạnh, giống bình thường đều thất bại, hắn thu tầm mắt lại đẩy cửa ra đi ra ngoài.

Trên hành lang nhiều người qua lại.

Hắn đi thẳng vào thang máy, đi lên lầu.

Đây là một phòng làm việc khá lớn, thiếu niên đẩy người máy cản đường ra đi thẳng vào trong.

Thiếu niên đập hai tay lên bàn: "Anh rốt cuộc để cho tôi làm nhiệm gì vậy?"

Ở phía đối diện, chiếc ghế chậm rãi quay lại, một người đàn ông tóc vàng vuốt mắt, không mặn không nhạt liếc hắn: "Càng ngày càng không có quy củ."

"Trả lời vấn đề của tôi."

Người tóc vàng không biểu cảm gì: "Không làm được có thể rời khỏi đây."

Thiếu niên nhíu mày, bình tĩnh nhìn người đàn ông tóc vàng, một lúc lâu sau hắn lạnh hừ một tiếng: "Không có lão tử không làm được việc gì đâu."

Hắn xoay người rời phòng, tới cửa gặp một người, thiếu niên vốn đang không vui tâm tình càng tệ, hằn học hỏi: "Ngươi tới nơi này làm gì?"

"Báo cáo công việc, ngay cả việc này Cửu thiếu cũng muốn quản lý sao?"

Thiếu niên mắng một tiếng: "Cá mè một lứa."

"Cảm ơn Cửu thiếu khích lệ." Người kia cũng không tức giận, thản nhiên vào phòng.

Thiếu niên lại mắng: "Liên kết với nhau làm việc xấu."

Thiếu niên ngẩng đầu nhìn lên tường bên cạnh, trên tường hiện ra một bảng xếp hạng.

Xếp thứ nhất: Lạc Yến (bộ phận đặc thù)

Xếp thứ hai: Bạch Thuật (bộ phận chiến lược)

Xếp thứ ba: Tinh Hồn (bộ phận chữa trị)

Xếp thứ tư...

Xếp thứ năm mươi: Kỳ Ngự

"Mẹ kiếp."

Không gian mười bảy kết thúc.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 619: Tuyệt Địa Cầu Sinh (1)

#Tiêu đề thành thị: Ngân Lạc một lời không hợp liền chặn đường cướp đoạt.#

Lúc Minh Thù tỉnh lại đã thấy mình nằm trên một chiếc giường hành quân nhỏ hẹp tồi tàn, trên mặt đất đầy những túi nhựa đựng đồ.

Trên tường và trần nhà đều loang lổ đầy vết máu, có vết mới cũng có những vết đã cũ, trong không khí tản ra một loại mùi vị hòa lẫn mùi máu tươi.

Tia sáng duy nhất trong căn phòng này phát ra từ cửa sổ. Bên ngoài hơi tối, Minh Thù mơ hồ nhìn thấy kiến trúc nhưng không rõ lắm.

Cô bước xuống giường, xác định chắc chắn xung quanh an toàn, bắt đầu tiếp nhận cốt truyện.

Thành phố này là một khung cảnh tương tự với trò chơi sinh tồn.

Trò chơi này phân chia theo thành phố, thành phố lại phân chia theo cấp sao. Thấp nhất là một sao, cao nhất là năm sao.

Mà người được chọn chính là người chơi.

Người chơi được chọn trúng có thể tiến vào một vòng luân hồi. Trong vòng luân hồi, người chơi có thể kiểm tra tin tức của chính mình, đổi trang bị, nghỉ ngơi, còn có thể tổ đội.

Nhưng người mới thì không có cơ hội tổ đội.

Nhưng điều này không có nghĩa là thành phố đầu tiên của người mới là thành phố một sao, có khả năng sẽ bị truyền tống đến hai sao, xui xẻo nhất là có thể bị truyền tống đến thành phố ba sao.

Nếu người mới sống sót được qua thành phố thứ nhất, vậy thì có quyền chọn tổ đội nhưng tiến vào thành phố kiểu gì, đều là do vòng luân hồi phân chia.

Phân đến sao thấp nhất thì chắc chắn là dễ sống hơn, phân đến sao cao cũng chỉ có thể cầu nguyện.

Cho nên người bình thường sau khi hoàn thành nhiệm vụ thành phố đầu tiên đều sẽ chọn tổ đội, hội đồng càng dễ sinh tồn hơn so với một mình.

Nữ chính giả tên là Đỗ Miên, trọng sinh.

Lý do trọng sinh là vì đố kỵ nữ chính rõ ràng không có bản lĩnh gì, lại có nhiều nam nhân ưu tú bên cạnh cô như vậy. Ngay cả người cô ta thích cũng như vậy, vì ngưỡng mộ và ghen ghét các kiểu đối với nữ chính, cuối cùng cô ta tìm cách để mình chết.

Sau khi sống lại, Đỗ Miên giành trước được bàn tay vàng của nữ chính. Đó là một không gian rất thần kỳ, không những có thể chứa đồ, còn có thể thiết kế ra các vật kim loại đặc biệt.

Ví như vũ khí… xe…

Chỉ cần có nguyên hình, cô ta có thể thiết kế ra một cái giống y vậy.

Có hai thứ này, Đỗ Miên ăn sung mặc sướng trong trò chơi này, may mắn cả đời.

Nguyên chủ tên là Ngân Lạc. Trong vòng luân hồi, Ngân Lạc là một truyền thuyết, cũng là một hiện tượng lạ.

Cô không tổ đội với người khác nhưng cô có thể một mình sống sót rời khỏi thành phố ba sao. Phải biết rằng người chơi bốn sao và năm sao cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy ở vòng luân hồi. Nghe nói nếu đến thành phố bốn sao và năm sao sẽ không có cách nào sống sót rời khỏi đó, cho nên trong vòng luân hồi chưa từng có người chơi đi đến thành phố bốn sao và năm sao.

Thành phố ba sao chính là thành phố cấp cao nhất trong vòng luân hồi.

Ngân Lạc gặp Đỗ Miên ở thành phố ba sao.

Trong trang bị của nguyên chủ cũng có một không gian, không gian của Đỗ Miên dường như phải chiếm đoạt được đạo cụ cùng loại mới được thăng cấp. Nhưng trang bị loại không gian rất khó gặp nên khi gặp nguyên chủ, Đỗ Miên đã nghĩ cách để cướp đạo cụ trong tay cô.

Nguyên chủ có thực lực, mấy lần Đỗ Miên cũng chưa thành công.

Trong một nhiệm vụ nọ, nguyên chủ và bọn họ bị vây trong một phế tích dưới lòng đất. Vì hoàn cảnh đặc thù, nguyên chủ không thể đồng hành cùng bọn họ.

Trong đó, bọn họ gặp phải một quái vật rất lợi hại. Đỗ Miên vì đội của cô ta, đã đề nghị lấy nguyên chủ làm mồi nhử, nguyên chủ mất đi một cánh tay ở đó.

Nguyên chủ bị một người tính kế nhiều lần như vậy, càng chưa nói đến đã mất một cánh tay, cho dù là Phật cũng phải trở nên ác độc.

Từ đó về sau, nguyên chủ đi trên con đường không có lối về.

Cuối cùng nguyên chủ chết trong tay Đỗ Miên, trang bị kia của cô có chút đặc biệt, đó là ở trong tim cô. Đỗ Miên ngang nhiên móc lấy tim của cô.

Bây giờ thành phố này cũng là thành phố hai sao, nhưng không phải là thành phố mà nguyên chủ gặp được Đỗ Miên.

Thành phố này là thành phố mà Đỗ Miên và nữ chính mới vào, lúc đó nguyên chủ cũng ở đây, có điều cấp của nguyên chủ rất cao, bọn họ chưa từng thấy thành phố này.

Minh Thù tiếp thu hết cốt truyện, có chút mơ hồ.

Thức ăn của mỗi một cấp thành phố đều có giới hạn, ở đây chẳng những phải hoàn thành nhiệm vụ, mà còn phải bảo đảm mình không bị chết đói.

Ôi!

Thành phố đáng ghét như vậy, trẫm sẽ bị chết đói!

"Vút vút…"

Ngoài cửa sổ đột nhiên có ánh sáng như sao băng xẹt qua, ánh sáng xua tan màu u ám bên ngoài.

Trong đầu Minh Thù lập tức hiện lên manh mối của những thứ này.

Ngôi sao của thành phố.

Sau khi tiến vào thành phố, trước khi ngôi sao của thành phố chưa rơi xuống, cả thành phố đều an toàn.

Người chơi phải tìm được một ngôi sao thành phố trước khi ngôi sao thành phố kia rơi xuống trong vòng mười lăm phút, coi như vật thông hành của thành phố này, mở ra trò chơi.

Cũng có thể nói, không lấy được ngôi sao thành phố thì sẽ trực tiếp biến mất, "biến mất" ở đây là chỉ tử vong.

Mà sau khi nhận được ngôi sao của thành phố, trò chơi chính thức bắt đầu, thành phố sẽ trở nên nguy hiểm bốn phía.

Mỗi thế giới, kẻ bị đào thải trước tiên sẽ là những người chơi mới không rõ chân tướng. Người chơi mới có thể sống sót, nếu không phải là do may mắn thì chính là có tài trí và thực lực nhất định.

Người chơi cũ rất ít khi bị đào thải, bọn họ biết quy luật cơ bản của ngôi sao thành phố rớt xuống, biết trong thời gian đầu tiên tiến vào thành phố phải chọn một nơi xác suất lớn để tiến hành chờ khi ngôi sao thành phố rơi xuống mà bắt lấy.

Nguyên chủ là người chơi thâm niên, đương nhiên cũng đã quan sát địa điểm để chọn.

Minh Thù đẩy cửa ra ngoài, bên ngoài là một sân thượng. Rất trùng hợp, có một ngôi sao thành phố sáng lấp lánh rơi trên sân thượng.

Minh Thù nhặt ngôi sao thành phố kia lên.

Ngôi sao thành phố lóe lên mấy cái, biến mất trong lòng bàn tay cô, trong ống tay áo có ánh sáng di chuyển.

Minh Thù vén ống tay áo lên, có một hình tròn hiện lên trên cổ tay cô. Ngôi sao thành phố lúc này được thu nhỏ lại, khảm ở chính giữa hình tròn.

Mà vị trí đó… chính là vị trí động mạch.

Ngôi sao thành phố chuyển động, ánh sáng càng ngày càng yếu, cuối cùng biến mất.

Trong đầu Minh Thù lại có tin tức.

ID người chơi: 13

Cấp độ người chơi: Bốn sao (có thể thăng cấp).

Trang bị của người chơi: Ngân châm vạn độc, phong liệt, đậu ma thuật, áo choàng tàng hình… không gian xoay chuyển.

Thành phố trước kia của người chơi: Thành phố phế tích (hai sao).

Quy tắc vòng này của trò chơi: Thành thị phân thành hai, người chơi chia làm hai phe đen trắng, mười ngày sau trong trận chiến đấu, bên nào giữ được nhân số nhiều hơn thì thắng.

Phe người chơi: Đen.

Minh Thù xem cột trang bị, cẩn thận đếm, có tới hơn hai mươi loại. Thế nhưng hơn phân nửa trang bị đều nằm trong trạng thái xám tro. Đó là vì cấp thành phố quá thấp, không thể sử dụng ở thành phố này.

Trong đó, không gian xoay chuyển cũng nằm trong trạng thái xám tro, không gian xoay chuyển này chính là trang bị mà Đỗ Miên muốn cướp đi.

Mà thứ này lại ở trong tim.

Không gian này có thể trang bị gì?

Minh Thù nhớ lại một chút, không gian này dường như không phải là dùng để chứa đồ đạc, mà là dùng để giết người. Cho dù là thứ gì bị cuốn vào không gian đó, cũng sẽ bị không gian bên trong đó hút vào cuốn nát.

Giết người cướp của, hủy xác để thủ tiêu dấu vết đều là những hành trang cần thiết.

Đáng tiếc, không dùng được.

Trừ mấy thứ này ra, còn có thể xem được bản đồ.

Bản đồ của mỗi thành phố rất khác nhau, bản đồ lúc này là một bản đồ hình vuông rất quy chuẩn, ở giữa có một ngôi sao của thành phố phát sáng.

Trên bản đồ hiện lên hai phe đen trắng, đằng sau phân biệt bằng chữ số.

Phe đen: 2000

Phe trắng: 2000

Nhưng vào lúc này, nhân số của phe trắng đột nhiên từ 2000 rớt xuống 1999, cứ như vậy trong chớp mắt chết mất một người.

Đường tắt duy nhất để sống sót khỏi trò chơi này - giết.

Nhưng đối với Minh Thù mà nói, vấn đề quan trọng nhất là - ăn gì đây!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 620: Tuyệt Địa Cầu Sinh (2)

“Lạch cạch!”

Vật kim loại rơi xuống đất, thu hút sự chú ý của Minh Thù. Có một móc sắt được người ta móc từ dưới lên, vừa vặn móc lấy lan can sân thượng.

Minh Thù buông tay áo xuống, đi về phía lan can sân thượng.

Móc sắt móc lấy thanh sắt thòng xuống phía dưới, có một bóng đen nhanh chóng xông về phía cô.

Minh Thù quyết định rất nhanh, đạp móc sắt từ sân thượng xuống.

Bóng đen mất đi thứ hỗ trợ, trực tiếp rơi xuống.

“Khỉ chứ!”

Một tiếng mắng to vang lên, tiếp theo là một vật nặng rớt xuống đất, trả lại không gian yên tĩnh.

Minh Thù ngẩng đầu nhìn về phía xa, đây là một thành phố phế tích, kiến trúc như bị phủ kín bởi một lớp bụi thật dày, rách nát cũ kỹ. Màu sắc duy nhất là trong kiến trúc chằng chịt ánh sáng, đó đều là ngôi sao của thành phố.

Ngôi sao của thành phố rớt xuống chỗ ánh sáng mạnh nhất, theo thời gian, ánh sáng sẽ càng ngày càng mờ dần.

Minh Thù ngửa đầu nhìn bầu trời, đói quá đi!

Trời muốn diệt trẫm!

Nếm trải trong khổ đau mới là một người trên vạn người… cái con khỉ ấy!

Xin cho trẫm một cái đùi gà.

Mỗi thành phố đều sẽ có điểm an toàn, trong điểm an toàn sẽ có vũ khí và thức ăn, nhưng bản đồ chưa update tin tức điểm an toàn.

Cho nên ngoại trừ ngửa đầu kêu đói, đợi trên trời rớt xuống gà bánh, Minh Thù cũng không còn cách nào khác.

Cái thế giới chết tiệt này!

Minh Thù lấy thú nhỏ ra: “Không gian của ngươi còn gì ăn được không?”

Thú nhỏ co lại thành một cục, không có không có, ta còn không có gì ăn đây.

Thú nhỏ cẩn thận nghĩ lại không đúng, lập tức xù lông.

Ngươi mới là con sen, phải là ngươi cho ta ăn, sao có thể theo ta mà đòi đồ ăn! Ngươi có biết xấu hổ không?

“Không, ta rất đói.” Minh Thù bóp nó: “Có thì nhanh cho ta chút đi.”

Thú nhỏ lấy móng vuốt để bắt lấy tay cô, hậm hực quát mắng.

Cô cũng không chứa đồ ăn vặt, sao ta có thể có được.

Minh Thù: “…”

Đây là một câu chuyện bi thương.

“Ngươi nói xem ngươi cầm không gian đến làm gì?” Minh Thù ném thú nhỏ ra, qua cầu rút ván điển hình.

Thú nhỏ tức đến mức nhảy nhót trong đám bụi.

Người giả bộ toàn là cái đồ luyên thuyên nhà ngươi, con sen, ngươi đừng quá đáng, ta sẽ nổi giận!

Minh Thù mỉm cười: “Ồ.”

Thú nhỏ: “…” Tức quá đi!

Tại sao nó lại có một con sen như vậy.

Sắc trời càng ngày càng sáng, ánh mặt trời xuất hiện trên đỉnh đầu, nhiệt độ tăng lên không ít.

Ánh sáng của ngôi sao thành phố đã biến mất, Minh Thù tra bản đồ lần nữa, trên bản đồ hiện thời gian đếm ngược. Trò chơi đã bắt đầu…

Nhân số của trận chiến bắt đầu thay đổi.

(Đen) 1560:1692 (Trắng)

Vẫn chưa mở trận, nhân số đã bị loại gần một ngàn người. Trò chơi này rất tàn khốc, từ điểm này có thể thấy được.

Bản đồ cũng có sự thay đổi, bản đồ trước đó chỉ là bản đồ đơn thuần, bây giờ có thể nhìn thấy điểm màu trắng phân bố ở các nơi trên bản đồ.

Điểm màu xanh duy nhất, có lẽ chính là cô.

Trò chơi này… thật biến thái quá!

“A!”

Tiếng kêu thảm thiết truyền đến từ sân thượng, Minh Thù chuyển đến phía sân thượng. Bên dưới có một cô gái bị giết, máu tươi văng lên tường tạo thành một vũng màu nâu đen.

Mà bên cạnh cô gái có hai người đàn ông đứng đó, một người trong số đó chính là kẻ vừa nãy chuẩn bị lên sân thượng.

Thời điểm Minh Thù đi xuống dưới, hai người nọ cũng ngẩng đầu nhìn lên trên.

Vừa đúng lúc gặp phải ánh mắt của Minh Thù.

Đối phương quan sát cô, cũng không đi lên, nói một tiếng rút lui với đồng bọn. Hai người nhanh chóng biến mất ở tòa nhà phía dưới.

…

Điểm an toàn của mỗi thành phố đều không giống nhau nhưng lại không có bất kỳ nhắc nhở nào, chỉ có thể dựa vào chính mình mà đi tìm.

Minh Thù đi trên đường phố cũ nát của thành phố, thỉnh thoảng bên tai vang lên tiếng kêu thảm thiết. Đó là âm thanh tuyệt vọng lại bất lực.

Người mới sẽ không ra tay nhanh như vậy, hiện giờ đều là người chơi cũ ra tay, bọn họ phải nhanh chóng thu thập đầu người mới một chút.

Ngay cả bước đi Minh Thù cũng cảm thấy bị giày vò, nào có sức đi giết người. Cũng may là thời điểm cô xuất hiện, không có ai chủ động tấn công cô, phần lớn mọi người nhìn thấy cô đều quan sát một cái rồi bỏ chạy.

Chẳng lẽ là vì trẫm quá đẹp, bị mê mẩn đến không nỡ xuống tay?

Còn một số ít người ngơ ngác sẽ tiếp lời với cô.

“Này, cô gái đi một mình?”

Âm thanh từ đỉnh đầu truyền lại, Minh Thù ngẩng đầu nhìn lên, một người tên Tiểu Sửu ăn mặc kiểu chú hề. Trên đầu tóc quăn xanh biếc, trên mặt trang điểm đủ màu sắc, nhìn vừa khôi hài vừa quỷ dị. Hắn ngồi ở ban công lầu hai, đung đưa chân nhìn cô.

Quần áo trên người hắn có màu sắc đẹp mắt, đủ mọi màu, có sự khác biệt rõ ràng so với kiến trúc u ám của thành phố.

Người như thế nhất định là người chơi cũ.

Minh Thù ngẩng đầu một lát liền thấy hơi mệt, cô gục đầu xuống tiếp tục đi về phía trước.

Trẫm cần bảo tồn thể lực.

Tiểu Sửu trực tiếp nhảy xuống từ lầu hai, vừa nhún vừa nhảy đuổi theo cô, dùng giọng nói đơn thuần vô tội hỏi cô: “Cô đi đâu vậy? Nói không chừng tôi có thể chỉ đường giúp cô!”

“Điểm an toàn.”

Trên khuôn mặt gây cười của Tiểu Sửu không nhìn ra tâm trạng thay đổi gì, hắn nghiêng đầu: “Đoạt vũ khí ở điểm an toàn sao?”

Minh Thù mỉm cười: “Đoạt đồ ăn.”

“À.” Tiểu Sửu tức cười cười một tiếng: “Cái này tôi thật sự không biết.”

Không biết con khỉ mốc.

Trời đất bao la, đồ ăn vặt lớn nhất.

Trẫm muốn đi tìm đồ ăn vặt.

Tiểu Sửu không biết nhìn trúng cô chỗ nào, cả đường cứ đeo bám.

Khi qua một ngã ba đường, gặp phải ba người, có thể là người mới, đã hơi hiểu tình hình hiện tại.

Nhưng sức chiến đấu quá thấp, đột nhiên lại gặp người, Minh Thù nhìn qua thì bình thường nhưng bên cạnh có Tiểu Sửu ăn mặc quái gở, lập tức hoảng sợ.

“Chạy không?”

“Vừa rồi các ngươi không nhìn thấy, tốc độ những người đó rất nhanh, chúng ta chạy nổi sao?”

“Vậy làm sao bây giờ? Chờ chết sao?”

Tiếng nói chuyện bên kia truyền tới, Tiểu Sửu nhìn Minh Thù trước. Minh Thù nhìn bên kia, bộ dạng không hứng thú lắm. Tiểu Sửu lại dùng giọng nói đơn thuần vô tội nói: “Ôi chao, chúng ta cùng một phe, ta sẽ không giết các ngươi đâu.”

Trong đơn thuần vô tội xen lẫn một chút tiếc nuối.

Minh Thù yên lặng cách xa Tiểu Sửu một chút, mẹ khỉ cái tên biến thái này.

“Phe?” Người bên kia hiển nhiên là không hiểu, khó khăn lắm mới gặp một người nguyện ý mở miệng nói chuyện, lập tức hỏi:

“Phe nào?”

“Người mới luôn luôn thú vị như vậy.” Ánh mắt Tiểu Sửu bán đứng hắn, hắn là ánh mắt giả nai.

Tiểu Sửu tiếp tục nói: “Chính là chúng ta là một đại đoàn thể, một phe. Có điều… kẻ đằng sau các ngươi thì không phải.”

“Cái…”

“A!”

Ba người lần lượt ngã xuống, ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có, trên mặt còn lưu lại sự hoảng sợ và ngơ ngác.

Người ra tay liếc mắt về phía này, lại nhấc chân chạy.

“Sao hắn chạy thế?” Trước đó không có ai, Minh Thù không hỏi được, giờ có tên biến thái ở bên cạnh, Minh Thù cảm giác mình nên hỏi một câu.

Tiểu Sửu dùng một kiểu giọng nói đương nhiên: “Nhìn thấy người chơi cấp cao mà không chạy, chẳng lẽ chờ bị giết?”

Trong đầu Minh Thù lóe ra tia sáng, nguyên chủ là người chơi cấp bốn… Người chơi cấp cao có thể thấy một vài tin tức của người chơi cấp thấp, ví như cô có thể thấy đỉnh đầu người khác là chữ màu đen hay là màu trắng, điều này đại diện cho phe.

Nhưng cấp thấp không nhìn thấy. Gặp phải kiểu tin tức không thấy được, nếu không thể chắc chắn có thể một lần giết chết đối phương thì với những người lão làng, chín mươi chín phần trăm sẽ chọn bỏ chạy.

Chỉ cần giữ được tính mạng bản thân, mới có thể sống tốt hơn.

Minh Thù quay đầu, có thể nhìn thấy một chữ màu đen trên đầu Tiểu Sửu.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 621: Tuyệt Địa Cầu Sinh (3)

“Cậu đi theo tôi làm gì?”

Tiểu Sửu đi theo Minh Thù từng bước một, hắn vừa đi vừa nhún nhảy, vô cùng giống với Tiểu Sửu gây cười.

“Cô không có đồng đội, tôi cũng không có.”

“Cho nên?”

“Cho nên chúng ta có thể họp thành đội.” Tiểu Sửu cười hì hì nói.

Minh Thù cũng cười theo, nhưng lại từ chối: “Tôi không muốn tổ đội với anh.”

Tiểu Sửu tiếp tục cười hì hì: “Vì sao chứ, tôi rất lợi hại đấy.”

Minh Thù ha ha: “Quá xấu.”

Hạ thấp thân phận của trẫm.

Ở cùng với kẻ biến thái này, trẫm cũng sẽ bị người ta cho là biến thái.

Tiểu Sửu cúi đầu nhìn lại mình, một lát sau ngẩng đầu: “Cô không cảm thấy việc này rất giống chuyện cổ tích sao?”

“Chuyện cổ tích đen?” Khỉ chứ, một tên biến thái nói chuyện cổ tích với trẫm.

Tiểu Sửu: “…”

Minh Thù tra cứu bản đồ một chút, xung quanh cô có nhiều điểm đen trắng giao thoa, thỉnh thoảng có điểm trắng đen lóe lên rồi biến mất.

Vị trí hiện giờ của cô là ở chính bắc thành phố, dựa vào kinh nghiệm trước kia của nguyên chủ, hẳn là điểm an toàn ở đó…

Nhìn không hiểu.

Điểm an toàn là điểm ngẫu nhiên, không có quy luật để tìm, có thể tìm được điểm an toàn hay không đều phải dựa vào may mắn.

“Cô muốn tìm điểm an toàn đến vậy sao?” Tiểu Sửu đột nhiên lên tiếng:

“Cô tổ đội với tôi, tôi dẫn cô đi tìm, rất dễ tìm được điểm an toàn.”

Minh Thù nghiêng đầu: “Vì sao cậu lại muốn tổ đội với tôi như vậy? Cậu biết tôi là người của phe nào sao?”

“Bởi vì cô lợi hại.” Tiểu Sửu rất thực tế: “Đương nhiên cô cùng phe với tôi.”

Đáy mắt Minh Thù tràn ngập ý cười: “Sao cậu biết?”

Cấp của Tiểu Sửu không cao bằng cô, sao hắn biết được?

Tiểu Sửu khôi hài: “Đương nhiên là vũ khí bí mật, cô nghĩ xem thế nào?”

“Dẫn đường.”

Vì đồ ăn vặt!

Vì chính nghĩa!

Đừng nói là tổ đội, lên trời cũng được.

…

Đây là một tòa nhà rất cao, bên ngoài cũng bị phủ một lớp bụi dày, mặt đất gồ ghề loang lổ đầy vết máu nâu đen.

Thi thể của thành phố sẽ biến mất nhưng vết máu thì không.

Thành phố cũng không phải tồn tại một lần, có thể mở lại nên những vết máu này đều là của lần trước lưu lại, ngày qua ngày thì trở thành như bây giờ.

Tiểu Sửu nhảy tưng tưng tới cửa tòa nhà, nhiệt tình mời Minh Thù: “Đi thôi, sắp tới rồi.”

Minh Thù đứng bất động.

Tiểu Sửu nghiêng đầu nhìn cô, một giây tiếp theo, có gì đó bay ra từ sau lưng hắn, đánh vào gáy Tiểu Sửu.

Thân thủ Tiểu Sửu cực nhanh nhảy về bên cạnh, hắn nhanh chóng tránh được. Minh Thù nhìn rõ đó là một chiếc mai hoa tiêu, có điều so với mai hoa tiêu thông thường thì cái này còn lớn hơn, có thể sánh bằng cái chậu rửa mặt.

Mai hoa tiêu không bắn trúng Tiểu Sửu, tiếp tục xoay về phía trước với tốc độ cao, đánh về phía Minh Thù.

"Keng…"

Mai hoa tiêu đánh trúng đồ đạc, tốc độ xoay chậm lại, phát ra tiếng "vù vù".

Mấy giây sau, mai hoa tiêu rơi xuống đất.

Minh Thù ném cục sắt đã hoàn toàn biến dạng trong tay xuống, ánh mắt quét về phía Tiểu Sửu.

Tiểu Sửu vỗ tay rào rào như là đang ủng hộ cho màn biểu diễn của Minh Thù.

Minh Thù: "…" Khỉ chứ, tên thần kinh.

Cửa vào tòa nhà rất yên tĩnh, kẻ đánh lén bọn họ cũng không lộ diện. Tiểu Sửu tiến vào cửa tòa nhà lần nữa, cứ thế nhảy tưng tưng đi vào.

Minh Thù cũng đi vào theo. Lúc cô đi vào, Tiểu Sửu đã giao đấu với một người. Đợi khi Minh Thù đến gần, người kia đã ngã xuống.

Tiểu Sửu cười hì hì xoa xoa vết máu trên tay, vẻ mặt hài hước lộ ra nét quái dị: "Tôi đã báo thù cho cô."

Minh Thù: "…"

Có thể là Tiểu Sửu nhìn ra nụ cười càng ngày càng hút hồn người ta của Minh Thù, nghiêng đầu sang nơi khác tìm chỗ lên lầu. Tất cả thiết bị của thành phố đều không cách nào sử dụng, muốn đi lên chỉ có thể bò lên.

Tiểu Sửu tìm được cầu thang, vào lúc hắn chuẩn bị kéo cửa ra, đột nhiên quay người nhìn về phía quầy bar ở đại sảnh.

"Vẫn còn tiểu trùng ở phía sau, vậy mà tôi không phát hiện ra…" Tiểu Sửu bình thản nói, đi về phía quầy bar:

"Các người tự bước ra, hay là để tôi tới đó?"

Có thể là bị dáng vẻ giết người vừa rồi của Tiểu Sửu dọa sợ, phía sau không có động tĩnh gì.

Tiểu Sửu tựa như thấy gì đó, dừng bước lại: "Ôi chao, lại là cùng phe, không ý nghĩa, không ý nghĩa.”

Người ẩn núp bên kia nghe câu nói của Tiểu Sửu, khẽ thở phào.

Một bé trai từ từ đứng lên từ phía sau quầy bar, tiếp theo là một bé gái… Tổng cộng có năm người.

Năm người này đều là phe đen.

“Không ý nghĩa gì, đi thôi.” Tiểu Sửu lại nhảy tưng tưng lên lầu.

“Chờ một chút!”

Bên kia có người gọi hắn lại.

Tiểu Sửu cũng không để ý bọn họ, những người chơi này vừa nhìn đã biết là người mới vào. Hắn không rảnh rỗi chơi đùa với người mới, không vui.

“Đợi một chút…”

Năm người kia đuổi lên lầu theo bọn họ, Tiểu Sửu nhảy tưng tưng đi rất nhanh. Minh Thù nhìn thì như tùy ý, tốc độ cũng không chậm, có thể nhẹ nhàng đuổi kịp Tiểu Sửu.

Hai người rất nhanh đã bỏ rơi đám người kia.

Tiểu Sửu cứ leo lên, mãi đến khi hắn đẩy cửa sân thượng.

Nhiệt độ nóng rát ập vào mặt, Minh Thù liếc thấy một cô bé ngồi trên sân thượng mặc một chiếc váy Lolita, trên làn váy là vô số ngôi sao tạo thành bản đồ, ở viền có ren màu đen.

“Đề Nha.” Tiểu Sửu nhiệt tình chào hỏi cô bé.

Cô bé tên là Đề Nha có khuôn mặt thờ ơ, ánh mắt lạnh như băng nhìn bọn họ chằm chằm. Nhưng trừ điểm này, không nhìn ra cô bé hoan nghênh bọn họ đến, vẫn là chán ghét.

Quan hệ giữa Tiểu Sửu và Đề Nha dường như rất thân thiết, tiến đến vây quanh cô bé nói chuyện.

Từ đầu đến cuối Đề Nha không nói một câu, khi Tiểu Sửu nói ra tìm điểm an toàn, ánh mắt lạnh như băng của Đề Nha rơi trên người Minh Thù đang dựa ở cửa.

Cô bé cũng không nói gì, đoán chừng nhìn Minh Thù một chút rồi vươn tay về phía Tiểu Sửu.

Tiểu Sửu đỡ Đề Nha nhảy xuống sân thượng.

Cảnh kia giống như một nữ vương với một tên thái giám…

Minh Thù không nhìn ra cấp của Đề Nha, hoặc là cấp của Đề Nha cao hơn cô… hoặc là cùng cấp với cô.

Trong trí nhớ của nguyên chủ, cô chưa từng thấy người chơi cấp năm. Đề Nha này hẳn là giống cô, là người chơi cấp bốn.

Một cô bé như vậy lại có thể đạt cấp bốn, có thể thấy được thực lực của cô bé không thể khinh thường.

“Hộc hộc…”

Hơi thở nặng nề truyền tới từ phía sau cầu thang, năm người vừa rồi đã đuổi kịp.

Nam sinh vừa gọi bọn họ kia nặng nhọc thở gấp rồi nhanh chóng tiến lên, đẩy gọng kính đen đen của cậu ta: “Chào mọi người, chúng ta cùng một phe, tôi chỉ muốn hỏi mọi người mấy vấn đề.”

Người bọn họ gặp trước đó nếu cũng vừa vào như bọn họ, cho dù gặp được cũng không hỏi được.

Gặp phải người nhìn qua không phải người mới, sẽ không ra tay với bọn họ, nhưng cũng không nói nhảm.

Mà bên phe trắng gặp mặt là ra tay, bọn họ sẽ chẳng nói được câu nào.

Tên Tiểu Sửu này nhìn qua tuy hơi cổ quái nhưng Minh Thù nhìn thì lại bình thường nên hắn quyết định đuổi theo thử một lần.

Ở nơi này gặp được một người không giống người mới, lại còn rất bình thường… thực sự không dễ gì.

Tiểu Sửu cười hì hì nói: “Nơi đây không phải trường học, không chịu trách nhiệm giải đáp bất cứ vấn đề gì cho các người.”

“Mọi người đều là đồng bào, hơn nữa chúng ta cùng một phe, giúp đỡ nhau một chút cũng không có tổn thất gì với các người.”

“Hì hì…”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 622: Tuyệt Địa Cầu Sinh (4)

Minh Thù bị giọng cười hì hì kia của Tiểu Sửu làm nổi hết cả da gà.

"Ở đây cũng không có người thân nào." Biểu cảm khôi hài của Tiểu Sửu đổi thành một nụ cười mỉm đầy kỳ quái:

"Giết người thân mới có thể sống."

Năm người bên kia đều sợ hãi cùng lùi ra sau một bước.

"Quỷ nhát gan."

Gã đeo kính đánh bạo nói: "Chúng... chúng tôi chỉ muốn biết một chút tin tức."

Bọn họ biết quá ít, mà trong này rõ ràng có ba người chơi cũ như thế ở phía trước, loại trò chơi này vốn không công bằng.

"Được, vậy..." Ngón tay Tiểu Sửu chỉ vào đội của bọn họ, đầu ngón tay cứ di chuyển đi di chuyển lại trong năm người, cuối cùng tay dừng trên một nữ sinh mặc chiếc váy thể thao kẻ sọc màu trắng:

"Đổi lấy cô ta là được rồi."

Nữ sinh bị chỉ đích danh vội ngẩng đầu, có chút hoảng sợ liếc mắt nhìn Tiểu Sửu nhưng cô ép buộc bản thân phải bình tĩnh lại.

Gã đeo kính không biết Tiểu Sửu muốn cô nữ sinh này làm gì, nhưng cô ta hiện tại là đồng đội của hắn, hắn không thể đồng ý.

"Có thể đổi điều kiện khác không?"

Tiểu Sửu cười ha ha: "Các người trừ cái mạng ra, còn có thể lấy gì làm điều kiện trao đổi?"

Mọi người: "..."

Đầu tiên bọn họ tiến vào một không gian rất lớn, người trong đó cũng giống như bọn họ đều là người có đầu óc mơ hồ, một âm thanh xa lạ đọc một vài quy tắc kỳ lạ, tiếp đó bọn họ liền bị tống đến chỗ này.

Những đồ vật trên người trừ quần áo ra, tất cả đều biến mất.

Gã đeo kính mới vừa vào, còn chưa nhận thức được sự tàn nhẫn của thế giới này, hắn đã từ chối Tiểu Sửu.

Ánh mắt Minh Thù nhìn thoáng qua người Tiểu Sửu rồi rơi trên cô gái tóc ngắn đối diện chưa từng rời khỏi tiểu đội năm người.

Đó chắc là nữ chính giả Đỗ Miên.

Có lẽ là ánh mắt Minh Thù vô cùng rõ ràng, cô gái tóc ngắn cảm nhận được, cô ta ngẩng đầu nhìn sang.

Minh Thù mím môi lộ ra một nụ cười mỉm ấm áp.

Cô gái tóc ngắn nhíu mày lại, sau đó cúi đầu như thể không nhìn thấy cô. Mặc dù cô biết tình hình hiện tại là gì, cô cũng không thể nói ra.

Thế giới này chỉ có che giấu thực lực của mình khiến người ta không đoán ra được nội tình bên trong mới có thể sống sót.

Tiểu Sửu cũng không để tâm lời cự tuyệt của gã đeo kính, quay đầu nhìn Đề Nha: "Đề Nha."

Đề Nha vẫn luôn mang khuôn mặt cứng ngắc vừa lật bàn tay liền biến ra một tờ giấy gập đôi, Tiểu Sửu nhận lấy rồi mở ra nhìn thoáng qua, khua tay múa chân đi đến chỗ Minh Thù: "Đề Nha tính gần đúng điểm an toàn, coi như không đúng thì cũng ở gần đây. Cô gái thân yêu, chúng ta đi tìm điểm an toàn đi!"

Nghe được ba chữ điểm an toàn này, Đỗ Miên như bị chạm vào cái gì, ánh mắt nhanh chóng quét tới.

Cô ta không ngờ Minh Thù vẫn còn nhìn cô ta chằm chằm. Ánh mắt chạm vào tầm mắt Minh Thù, tim cô ta bỗng nảy lên một cái... Người con gái này sao mà cảm thấy là lạ, còn kỳ quái hơn so với Tiểu Sửu kia.

Nhìn vào ánh mắt cô như có ánh sáng chợt lóe.

Đỗ Miên có chút hình dung không ra, nhưng tuyệt đối không phải là ý tốt gì.

Thân thể cô ta trốn ra phía sau, vừa lúc ngăn trở ánh mắt Minh Thù.

Minh Thù cảm thấy quan trọng bây giờ là tìm đồ ăn, đợi khi có sức lực rồi sẽ bồi dưỡng tình cảm cùng với nữ chính giả, dù sao thể lực là một khâu quan trọng trong việc bồi dưỡng tình cảm.

Tiểu Sửu đã đi tới bờ Thiên Đài, hắn trực tiếp nhảy xuống, tiếp theo là Đề Nha.

Minh Thù đứng trên Thiên Đài hoài nghi đời người, trẫm sẽ nhảy lầu?

Đi xuống và nhảy xuống...

Minh Thù lựa chọn nhảy xuống.

Gió nóng trên sân Thiên Đài thổi qua, chỉ còn lại tiểu đội năm người kia.

Một lúc lâu mới có người lên tiếng: "Làm sao bây giờ, người ở đây quá là đáng sợ..."

Nữ sinh mặc váy thể thao nói: "Vừa rồi bọn họ nói cái gì mà điểm an toàn? Có phải thế giới này cũng có nơi an toàn hay không?"

Gã đeo kính phân tích: "Chúng ta đến đây không có gì cả, vừa rồi chúng ta đi qua nhiều nơi như vậy, cũng không thấy bất kỳ đồ ăn nào. Quy tắc nói chúng ta phải chiến đấu ở chỗ này tận mười ngày, không thể không ăn không uống trong mười ngày. Dựa theo trò chơi chúng ta từng chơi, điểm an toàn có thể có thức ăn."

"Vậy chúng ta nên đi tìm điểm an toàn không?"

Gã đeo kính đắn đo nhìn sang Đỗ Miên: "Đỗ Miên, cô cảm thấy thế nào?"

"Điểm an toàn chắc rất quan trọng." Đỗ Miên chỉ nói một câu như vậy.

"Vậy đi tìm điểm an toàn, mọi người có ý kiến gì không?"

Ba người còn lại nhìn nhau một lúc rồi lắc đầu.

-

Minh Thù nương vào thú nhỏ để đáp xuống đất, thú nhỏ nhanh chóng biến mất, Tiểu Sửu không nhìn thấy thú nhỏ. Minh Thù cứ như vậy nhảy xuống, nhìn qua như không mượn lực từ bất cứ vật gì, Tiểu Sửu tò mò quan sát cô vài lần.

Thế nhưng trang bị kiêng kị nhất là có người hỏi nên Tiểu Sửu không hỏi, trực tiếp dẫn đường đi về phía trước.

Minh Thù hơi liếc mắt nhìn cô bé đứng bên cạnh cô đang cầm một chiếc ô màu đen, đường viền có gắn những xúc tua bằng thạch anh dài khoảng mười centimet.

Hoa văn trên chiếc ô gần giống với họa tiết trên váy của cô.

Từ đầu tới cuối Đề Nha không hề nói một câu, cô che ô đuổi theo Tiểu Sửu. Thạch anh trên chiếc ô lay động, va chạm vào nhau phát ra âm thanh rất nhỏ.

Điểm an toàn cách nơi này không xa, hơn nữa không có ai phát hiện.

"Tôi đã nói Đề Nha rất lợi hại mà." Tiểu Sửu tranh công nói.

Điểm an toàn có ký hiệu, chỉ cần nhìn thấy rồi thì nhất định sẽ không bỏ qua.

Minh Thù mỉm cười với Tiểu Sửu, đẩy cửa điểm an toàn ra. Bên trong là những chiếc rương được xếp ngay ngắn chỉnh tề, có khoảng chừng mười chiếc rương.

Minh Thù mở chiếc rương ra, vốn có chút mong đợi nhưng khi nhìn vũ khí bên trong, cả người đều cảm thấy không tốt.

Một hơi mở mười chiếc rương ra, bên trong đều là vũ khí và đạn, ngay cả đồ đáng giá cũng không thấy.

Còn thức ăn thì sao!

Trẫm sắp chết đói rồi!

"Haiz, tất cả đều là vũ khí." Tiểu Sửu cười ha ha lấy ra một khẩu súng tự động, đầu tiên là chĩa vào Minh Thù.

Minh Thù tức giận đánh tới, nòng súng chuyển hướng sang Đề

Nha. Đề Nha lạnh như băng liếc mắt nhìn Tiểu Sửu, Tiểu Sửu cười hì hì dời sang chỗ khác: "Có thể tìm thấy nhiều vũ khí như vậy, vận khí của chúng ta không tệ."

"Có tác dụng gì?" Minh Thù ngồi trên rương nói: "Có thể ăn sao?"

"Có thể giết người."

"Pằng!"

Tiểu Sửu bắn một phát về phía cửa, viên đạn bắn nào nền cửa, bụi đất văng lên.

"Pằng... pằng..."

"A..."

Ngoài cửa vang lên tiếng kêu thảm thiết, Tiểu Sửu cầm súng trực tiếp xông ra ngoài, tiếng súng vang lên từ bên ngoài.

Mà lúc này ngoài cửa có người chạy vào, nhìn bên trong còn có hai người liền giơ khẩu súng trong tay quét tới.

Minh Thù trở mình lùi về phía sau, nhấc chân đạp một chiếc rương bay qua, chiếc rương trượt xuống mặt đất.

Người nọ dường như muốn né tránh nhưng tốc độ của chiếc rương nhanh hơn so với hắn tưởng. Hắn còn chưa kịp tránh thì đã bị đánh vào đầu gối, thân thể hắn nghiêng một cái rồi ngã xuống bên cạnh.

Súng trong tay văng ra ngoài, gáy bị vật cứng lạnh như băng đập vào.

Thân thể người nọ cứng đờ, ánh mắt quét tới người cầm cây súng của mình.

Là một cô gái nở nụ cười nhạt rất xinh đẹp khiến người ta cảm thấy là một cô gái dịu dàng.

Tiếng súng bên ngoài lúc này cũng dừng lại, Tiểu Sửu vác cây súng nhảy một phát quay trở về: "Tôi nói không sai chứ, sao cô không giết hắn? Giữ lại sang năm sao?"

Đề Nha mới bắt đầu chuyển chiếc ô trong tay cô thì Tiểu Sửu quay lại. Cô liền dừng động tác lại, hình như cũng tò mò nhìn Minh Thù.

Minh Thù mỉm cười nói: "Tôi không giết người."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 623: Tuyệt Địa Cầu Sinh (5)

Tiểu Sửu ước chừng là bị bốn chữ "Tôi không giết người" của Minh Thù hù dọa, biểu cảm buồn cười biến thành sợ hãi.

Ở nơi này không giết người, cô có thể sống?

Thành phố của người mới chơi có lẽ là có người chơi không giết người, vượt qua được nhờ vận khí tốt. Thế nhưng ở thành phố thứ hai, hầu như không có người chơi nào chưa từng giết người.

Quy tắc của nơi này chính là như vậy...

Tiểu Sửu thấy Minh Thù không giống nói dối, cánh môi hắn mấp máy, sau đó gọi người kia đi ra ngoài.

Một tiếng súng vang lên ở bên ngoài.

Như có điều suy nghĩ, Minh Thù nhìn ra bên ngoài.

Minh Thù đợi Tiểu Sửu tiến vào mới hỏi hắn: "Những vũ khí này rất hữu dụng?"

Tiểu Sửu cười hì hì nói: "Đối với tay mới chơi mà nói rất hữu dụng, nhưng đối với người chơi như chúng ta mà nói, không có nhiều tác dụng."

Ánh mắt Tiểu Sửu ra hiệu như thể người đã hiểu cho Minh Thù.

Trên người bọn họ có nhiều trang bị lấy được từ những thành phố khác. Loại này là súng ống thông dụng, quả thực không có nhiều tác dụng lắm.

"Phá hủy điểm an toàn này như thế nào?" Ánh mắt Tiểu Sửu bắn ra lửa kiến nghị.

"Tại sao phải phá hủy?" Trẫm là loại người không chừa đường sống cho người khác sao?

"Không phá hủy, lẽ nào giữ lại cho kẻ địch đánh chúng ta?" Tiểu Sửu cảm thấy cấp của người chơi này cao hơn mình, đầu óc có thể có khả năng lừa dối.

Minh Thù cười với Tiểu Sửu, nụ cười đó làm Tiểu Sửu cảm giác như thấy chính mình trong gương.

Hắn đột nhiên phát hiện lúc người khác nhìn hắn sẽ có cảm giác gì.

-

"Các người nhìn bên kia, chỗ đó có chút khác lạ."

Trên con đường đổ nát, nữ sinh mặc váy thể thao chỉ vào một dãy nhà cách đó không xa. Trên tòa nhà đó có một dấu tròn màu đỏ như máu, hình dáng gần giống với hình vẽ trên cánh tay của bọn họ, cực kỳ cao chót vót trong thành phố màu xám.

Tiểu đội năm người giảm xuống còn bốn người, trong đó một người còn bị thương, phải có người đỡ.

"Có muốn qua xem thử không?" Gã đeo kính đề nghị.

"Sẽ không có nguy hiểm gì chứ?" Có người lưỡng lự.

"Biểu hiện rõ ràng như vậy... hoặc là điểm an toàn, hoặc là..." Cạm bẫy.

Cho nên có đi hay không, còn phải xem ý kiến những người còn lại trong đội.

Đỗ Miên biết đó là dấu hiệu của điểm an toàn nên lên tiếng: "Có thể tới xem xem, có điều phải cẩn thận một chút. Cho dù là điểm an toàn, chúng ta cũng không biết sẽ có người chơi nào tới trước chúng ta hay không, có mai phục không."

Gã đeo kính gật đầu: "Tôi đồng ý với lời Đỗ Miên nói, mọi người cảm thấy thế nào?"

Nữ sinh mặc váy thể thao xoắn xuýt, nuốt một ngụm nước bọt nói: "Vậy... qua xem một chút đi."

Nếu như lúc này rời khỏi đội mới càng nguy hiểm.

Tiểu đội bốn người cẩn thận tới gần điểm an toàn.

Trên mặt đất bên ngoài điểm an toàn loang lổ nhiều vết máu, có vết máu đã chuyển sang màu đen, có những vết máu vẫn còn mới.

Một vài súng ống rơi trên mặt đất. Trên mặt đất và bên cạnh tòa nhà đều có dấu vết viên đạn bắn ra.

"Nơi đây có lẽ có người phòng thủ..." Gã đeo kính đưa ra một kết luận không tính là quá tốt.

"Có phải là ba người kỳ quái lúc trước chúng ta gặp không?"

"Đúng vậy."

"Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?"

Hiện tại ngay cả ven đường bọn họ cũng tìm được vũ khí, cũng coi như vận may bọn họ tốt, không gặp phải trường hợp đặc biệt lợi hại nào, nếu không đội bọn họ đâu thể ở đây.

Nhưng chỉ có Đỗ Miên biết, nếu không phải cô dẫn đường, những người này không biết đã chết bao nhiêu lần.

Cô ta phải nhanh chóng tìm được Thu Nguyệt, phải đoạt được trang bị kia trước cô ta...

"Bụp!"

Biểu cảm trên mặt nữ sinh mặc váy thể thao đột nhiên cứng đờ. Mọi người còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy đầu nữ sinh mặc váy thể thao rơi xuống, máu tươi bắn tung tóe.

"A!"

Máu tươi văng vào mặt một nam sinh, ánh mắt mơ hồ chứng kiến một bóng đen nhảy xuống phía sau bọn họ.

"Chạy!" Đỗ Miên hét một tiếng với gã đeo kính.

Gã đeo kính muốn lôi một nam sinh bỏ chạy, đáng tiếc hắn sợ đến ngây người. Gã đeo kính kéo hai cái không thấy di chuyển, không thể làm gì khác hơn là bỏ hắn lại, chạy theo Đỗ Miên đến điểm an toàn.

Người phía sau giết chết nam sinh kia rồi đuổi theo.

Mắt thấy đao trong tay hắn sắp chém vào người gã đeo kính, đột nhiên Đỗ Miên đánh vào người kia.

Gã đeo kính nhặt một khẩu súng trên đất lên, hắn hốt hoảng nhắm nòng súng bắn ngay vào người kia, hắn chỉ nổ súng dựa vào bản năng.

"Pằng!"

Tiếng súng vang lên không phải từ phía gã đeo kính, mà là một hướng khác. Có hai người đang đi qua bên này, bao vây hắn và Đỗ Miên.

Đỗ Miên nhanh chóng tách ra khỏi người nọ, trở lại bên cạnh gã đeo kính, cảnh giác nhìn mấy người này chằm chằm.

"Thằng nhóc con vẫn còn rất ngang ngược." Người mới vừa đánh nhau với Đỗ Miên thầm mắng một tiếng.

"Nói nhảm cái gì, trực tiếp giết!"

Mắt thấy người đối diện giơ súng chuẩn bị bắn về phía bọn họ, sắc mặt Đỗ Miên khẽ đổi. Hiện tại cô không có gì cả, làm thế nào đối phó được với ba người này?

Ánh mắt Đỗ Miên quét về phía gã đeo kính bên cạnh, từ đáy mắt lóe ra một tia sáng.

"Két..."

Cánh cửa lớn có ký hiệu hình tròn phía sau bị người đẩy ra, Tiểu Sửu xuất hiện ở cửa: "Lại có người đưa tới cửa, hì hì, vậy sao được."

"Tiểu Sửu..." Người đối diện hiển nhiên là quen biết Tiểu Sửu, sắc mặt cũng thay đổi.

Tiểu Sửu sao có thể ở điểm an toàn?

Người chơi lão luyện trong vòng luân hồi đều biết, hai quái thai Tiểu Sửu và Đề Nha này chưa bao giờ chiếm điểm an toàn. Cho dù bọn họ có cần, cũng chỉ là lấy đồ đạc rồi đi liền.

Mẹ nó! Không đúng.

"Rút lui!" Một người trong đó nhanh chóng hạ lệnh.

Hai người khác hiển nhiên cũng có ý nghĩ như vậy, người kia cũng không phát ra âm thanh. Bọn họ đồng thời xoay người, nhấc chân chạy.

"Đến cũng không để lại lễ vật, điều này là không lịch sự..."

Tiểu Sửu giải quyết ba người kia, Minh Thù chi đứng ở cửa chính nhìn. Từ lúc cô xuất hiện, dây thần kinh Đỗ Miên căng cứng, trực giác nói cho cô ta biết người phụ nữ này rất nguy hiểm.

Minh Thù mỉm cười với Đỗ Miên.

Không khách khí với phiếu đổi đồ ăn vặt, trẫm chính là người chí công vô tư.

"Haiz, không thú vị." Tiểu Sửu từ đằng xa trở về, lúc đi ngang qua gã đeo kính và Đỗ Miên, hắn cười hì hì:

"Vận khí hai người thật tốt."

Tiểu Sửu trở lại bên cạnh Minh Thù, có người lục đục đi ra từ cửa chính, nhìn kỹ có hơn mười người.

Bọn họ mới rời đi không lâu?

Bên người cô đã có nhiều người như vậy rồi?

"Đi thôi." Minh Thù thong dong chậm rãi bước xuống bậc thang, đạp lên vết máu trên mặt đất, dẫn theo tiểu đội mười mấy người rời khỏi điểm an toàn.

"Mây trắng trắng, trời trong xanh, dòng đời thiện ác. Máu chảy như biển, thây chất như núi, sống chết trong gang tấc. Thần linh diệt vong, ác ma xuất hiện, trắng đen..." Tiểu Sửu nhảy một điệu kỳ quái, vừa nhảy vừa chạy đi tuốt đằng trước.

"Chờ một chút!" Đỗ Miên đột nhiên lên tiếng.

Cô ta biết hiện tại cô và Tiểu Sửu là một phe nên không sợ bọn họ giết mình.

"Hì hì, nghe hay không?"

"Bài hát này ở đâu vậy?" Đỗ Miên chịu đựng sự ghê tởm hỏi Tiểu Sửu.

Bài hát này trước đây cô nghe qua rất nhiều lần nhưng cô chỉ nghe hai đoạn đầu, đoạn phía sau Tiểu Sửu vừa hát cô chưa từng nghe qua...

Minh Thù cũng từng nghe qua, cô còn biết ca từ phía sau.

Thần linh diệt vong, ác ma xuất hiện, trắng đen vĩnh viễn không cùng một thế giới. Vòng luân hồi, vạn xương khô, rơi vào bước đường cùng gặp được con đường sống.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 624: Tuyệt Địa Cầu Sinh (6)

"Không biết." Tiểu Sửu cười hì hì nói.

Không ai biết nguồn gốc của bài hát này, đều là người chơi học theo và lưu truyền lại. Nhưng rất nhiều người chơi đều chỉ biết hai đoạn đầu, hai đoạn sau chỉ truyền thụ lại cho người chơi cấp cao.

Hai mắt Minh Thù quan sát Đỗ Miên, cô ta dường như rất để ý lời bài hát này, có ý nghĩa đặc biệt gì sao?

Bỏ đi, dù sao cũng không liên quan đến chuyện của trẫm.

Minh Thù đột nhiên lên tiếng: "Giữ cô ta lại cho tôi!"

Đỗ Miên: "?"

"Để tôi, để tôi!" Tiểu Sửu cười hì hì tự đề cử.

Nếu đã gặp rồi, đương nhiên không thể bỏ qua giá trị thù hận. Hiện tại trẫm cũng có người rồi, không cần lãng phí sức lực tự mình động thủ.

"Các người đừng qua đây..." Đỗ Miên không ngờ mình chỉ hỏi một câu lại xảy ra biến cố như vậy.

"Chúng ta cùng một chiến tuyến, các người giết tôi sẽ phải chịu trừng phạt."

"Nghĩ nhiều quá, ai nói tôi sắp giết cô." Minh Thù nở nụ cười khẽ, nhưng trong thế giới đã nhuộm đầy máu tanh, nụ cười như vậy của cô càng đáng sợ.

"Hì hì, có tôi làm chứng cô ấy không giết người." Tiểu Sửu "à" một tiếng:

"Cô không phải là người mới sao? Biết không ít nhỉ."

Đỗ Miên: "..."

Người chơi cùng một đội không thể động thủ, một khi ra tay thì sẽ phải chịu hình phạt nghiêm khắc. Tuy hình phạt không nguy hiểm đến tính mạng nhưng sau này người chơi tuyệt đối không có khả năng rời khỏi trò chơi này, trở lại vòng luân hồi.

"Hai người đánh cô ta đi." Minh Thù trực tiếp gọi hai người: "Không nên đánh vào mặt."

Hai người bị gọi tên bối rối, bọn họ đều là tay chơi lão luyện, đã sớm quên đánh người là thao tác gì, chỉ biết giết người.

Nhưng hiện tại Minh Thù là thủ lĩnh. Bọn họ nhẫn nhịn sự kích động muốn bóp chết Đỗ Miên, tiến lên đánh người.

"Tôi với cô không thù không oán, tại sao cô muốn đánh tôi?" Đỗ Miên lùi về phía sau.

"Ừm… tôi nên nói lý do gì mới được đây..." Minh Thù chống cằm suy nghĩ, lát sau gật đầu:

"Cô thiếu dung mạo, đáng đánh."

"Phụt!"

Lý do này đúng là mới mẻ thoát tục, Đỗ Miên không nói nên lời.

Cô ta không biết mình có chỗ nào đắc tội với người này.

"Sao các người có thể ức hiếp phụ nữ?" Gã đeo kính vô cùng chính nghĩa tiến lên bảo vệ Đỗ Miên:

"Nếu có gì mạo phạm tới các người, tôi chịu trách nhiệm."

"Như vậy không được." Minh Thù lắc đầu, tính nguyên tắc rất cao.

Gã đeo kính bị từ chối có chút mông lung, tại sao cô lại nghiêm túc từ chối mình? Dựa theo lời thoại của vai phản diện trên ti vi thì cũng không đúng...

"Đánh nhanh lên một chút, đánh xong chúng ta đi tìm thức ăn."

Trẫm sắp không xong rồi.

Tiểu Sửu vừa rồi còn rất hưng phấn, nghe được lời Minh Thù nói đánh người thì hắn không còn chút hứng thú nào, cũng không tranh cãi, đứng bên cạnh nữ vương Đề Nha, khuôn mặt tươi cười nhìn Đỗ Miên bị đánh.

Đỗ Miên cắn răng không phát ra tiếng nào, tiếp tục chống đỡ.

Cho người giết người đi đánh người, đây đúng là một điều thử thách con người. Đỗ Miên có cảm giác khớp xương trên người mình đều gãy mất mấy cái.

Đáng ghét...

Cô ta nhất định phải nhanh chóng trở nên mạnh mẽ.

-

Thành phố hai sao đối với người chơi như Minh Thù và Tiểu Sửu mà nói chính là nơi đại thần tàn sát tân thủ. Cũng không biết trò chơi này thiết lập như thế nào, dù sao chuyện đại thần tàn sát tân thủ như vậy là rất bình thường.

Cho nên đám người phía sau kia có thể theo đại lão để thắng trò chơi, bọn họ cũng vui vẻ tự tại.

Thế nhưng...

Không ai nói cho bọn họ biết nhiệm vụ của bọn họ không phải là giết người, mà là cướp đồ!

Cướp vũ khí trang bị thì cũng được đi, bọn họ lại muốn cướp đồ ăn.

Nghiêm túc sao?

"Không ăn một bữa đói bụng muốn phát điên, để không bị chết đói, nhiệm vụ của các người chính là cướp đồ ăn, để người khác chết đói!" Minh Thù nói như vậy.

Đồng đội: "..." Ha ha, hiện tại ra khỏi đội còn kịp không?

Minh Thù chống cằm, cố gắng nuốt chiếc bánh quy nén rất khó ăn xuống: "Tôi cảm thấy nên đặt cho đội của chúng ta một cái tên."

"Tiểu đội giết chóc!" Tiểu Sửu lập tức giơ tay:

"Giết giết giết."

Minh Thù nhìn hắn: "Suốt ngày đánh đánh giết giết ra thể thống gì. Hãy học theo cô bé kia, xem người ta ngoan chưa kìa."

Gương mặt cô bé lạnh như băng liếc mắt nhìn Minh Thù, không có bất kỳ biểu cảm nào.

Tiểu Sửu: "..."

Minh Thù lại gặm hai chiếc bánh quy nén, đau lòng nói: "Đế Quốc Mỹ Thực."

Trẫm nhớ đùi gà, cổ vịt, chân giò!

Mọi người: "..."

Nghiêm túc sao?

Hiện tại bọn họ đang chơi trò chơi sinh tồn, không phải trò chơi mỹ thực!

Tuy mọi người phản đối nhưng Minh Thù vẫn ra sức bác bỏ ý kiến của mọi người, ra lệnh đặt tên tiểu đội thành Đế Quốc Mỹ Thực.

Ngộ nhỡ về sau bọn họ, chỉ là ngộ nhỡ nổi danh, một khi người khác nghe tên của bọn họ...

Viễn cảnh đó, mọi người không dám tưởng tượng.

"Từ hôm nay trở đi, nhiệm vụ của chúng ta chính là khiến người chơi khác chết đói!" Minh Thù đứng lên, khẩu khí mạnh mẽ:

"Chúng ái khanh có lòng tin hay không!"

Có một người kỳ lạ như vậy dẫn đầu thà không có còn hơn.

Minh Thù mở bản đồ nhìn qua, hiện tại tỉ lệ nhân số là 1253:1390.

Đội đen vẫn ở thế hạ phong.

Còn sớm còn sớm, trước cướp vật tư đã.

"Cô nhóc, điểm an toàn kế tiếp ở chỗ nào?" Minh Thù nhìn về phía Đề Nha.

Đề Nha giơ tay lên hiện ra một trang giấy, trên giấy vẽ lộn xộn gì đó. Dù sao Minh Thù xem cũng không hiểu, nhưng Tiểu Sửu có thể hiểu.

"Cách nơi này hơi xa." Tiểu Sửu lại nhìn bản đồ một chút:

"Muốn đi qua, phải xuyên qua khu nhiều người chơi tụ tập. Ha ha, có thể kiếm được không ít đầu người đó."

"Đi!"

Vì đồ ăn vặt!

Vì chính nghĩa!

Phất lên lá cờ đế quốc!

Minh Thù không biết Tiểu Sửu và Đề Nha theo cô là có mục đích gì, nhưng chỉ cần có thể dẫn cô tìm được vật tư, đó chính là người tốt.

Người tốt một đời bình an.

Quả nhiên theo như lời Tiểu Sửu nói, muốn đi đến điểm an toàn kế tiếp, sẽ gặp rất nhiều người chơi.

Minh Thù ngồi trên cao gặm bánh quy nhìn đồng đội thu hoạch đầu người.

Nhà Phật không giết người.

A di đà phật, thiện tai thiện tai.

"Ôi chao, kia là ai, lấy vật tư trên người hắn đem tới đây!" Minh Thù chỉ vào một người đồng đội.

Tên đồng đội đảo mắt, khom lưng móc ra một chồng bánh quy từ tên vừa bị hạ. Hắn mới vừa lấy hết thì thi thể người chơi đó tan biến.

Xác định trên chiến trường không còn ai, đội hội tụ đầy đủ trước mặt Minh Thù.

Minh Thù không biết lấy từ đâu ra một lá cờ màu đen, Tiểu Sửu cầm thuốc màu đỏ viết lung tung lên phía trên.

Lấy thuốc màu này từ đâu?

Mọi người nhìn kỹ hơn, sắc mặt chợt trở nên khó coi.

Mặc dù biết mình gia nhập vào một tà giáo nhưng bây giờ bọn họ mới biết, tà môn của tà giáo nổi lên, bọn họ vẫn chịu không nổi.

"Nộp lên đi." Minh Thù ngoắc tay.

Khóe miệng mọi người co giật giao vật tư cho Minh Thù, Minh Thù cầm hơn phân nửa, phần còn lại trả về.

Mọi người: "..."

Bỏ đi, tuy cô có điểm kỳ lạ nhưng đối xử với người của mình rất tốt.

Tiểu Sửu nhanh chóng vẽ xong lá cờ.

"Tôi để cho cậu viết vài chữ, cậu vẽ cái gì thế!" Minh Thù đánh "bộp" lên đầu Tiểu Sửu.

Chữ viết của Tiểu Sửu không tồi nhưng vẽ thì... trẻ con còn vẽ đẹp hơn hắn.

"Tôi đó!" Tiểu Sửu cầm lá cờ nói: "Có giống không?"

Minh Thù cười ha ha: "Giống."

Tiểu Sửu rất đắc ý, Đề Nha dường như không đành lòng nhìn thẳng đành dời ánh mắt đi chỗ khác. Minh Thù đâm một đao: "Giống con rùa bị người ta chém mất đầu."

Tiểu Sửu: "..."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh

dtv-ebook.com

Chương 625: Tuyệt Địa Cầu Sinh (7)

Người chơi làm những việc kỳ lạ nhanh chóng lưu truyền ra.

Đặc biệt là người chơi phe đen, nghe nói đám người kia thuộc phe bọn họ, cả ngày không cố gắng thu đầu người, cầm cờ lớn của Đế Quốc Mỹ Thực chạy tới chạy lui đánh cướp vật tư của người chơi. Người chơi phe đen lại không thừa nhận. Bọn họ không làm ra những việc như vậy, không có!

Đội của Minh Thù không mở rộng nhưng cũng không giảm thiểu nhân số, vẫn duy trì tiểu đội mười hai người. Cộng thêm Minh Thù, Tiểu Sửu và Đề Nha, tổng cộng là mười lăm người.

Một đám người lớn như vậy, bất kể đi đâu cũng nổi bật.

Giống như bây giờ...

Minh Thù cầm cờ lớn xuất hiện ở một ngã tư đường, bên kia hai phe đang đánh nhau đồng thời dừng lại.

Trên cờ lớn màu đen hiện lên dòng chữ màu đỏ thẫm, vừa nhìn cũng biết là dùng máu viết, có điều đám người kia không nhìn ra đó là gì?

"Mọi người tiếp tục, không cần phải để ý đến tôi." Minh Thù cắm cờ lớn xuống dưới đất, cười híp mắt nói:

"Tôi chờ các vị đánh xong mới ra tay, tôi là người có đạo lý."

Người đối diện: "..." Mẹ nó chứ, gặp phải tà giáo!

Không sợ gặp phải tà giáo, chỉ sợ gặp phải tà giáo có văn hóa biết ngồi đợi để ngư ông đắc lợi, đánh cái mẹ gì nữa! Chạy!

Đám người tản ra xung quanh, biến mất ở trong các khu nhà.

Minh Thù phát hiện những người chơi già dặn kinh nghiệm này rất thú vị, đánh không lại thì bỏ chạy, không có khí chất gì cả.

"Chạy nhanh như vậy làm gì, tôi đâu có ăn thịt người." Minh Thù rút cờ lên, đi đến điểm an toàn.

Đám người kia đánh nhau ngay bên ngoài điểm an toàn, nhất định là vì đồ vật bên trong điểm an toàn.

Minh Thù mang người càn quét điểm an toàn, cuối cùng Đề Nha nghiêm mặt, cũng không đưa ra điểm an toàn để Tiểu Sửu dẫn bọn họ tìm đến nữa.

Minh Thù mang theo không ít lương khô, ước chừng... có thể đủ ăn trong vài ngày?

Vậy bây giờ làm gì?

Tìm nữ chính giả hẹn hò?

Trẫm cũng không biết nữ chính giả ở nơi nào, sao hẹn hò được? Lẽ nào có thể để cho trẫm đến thế giới kêu gọi sao?

Bây giờ là ngày thứ năm, nhân số phe so với lúc trước chỉ còn một nửa.

(Đen) 693:732 (Trắng)

Đấu phe thua, sẽ bị giết chết hết.

"Đi, đi đánh nhau." Minh Thù vung cờ lớn đi về nơi có nhiều điểm sáng nhất trên bản đồ.

"Hả." Khuôn mặt Tiểu Sửu lộ vẻ hiếu kỳ.

"Cô nghĩ kỹ rồi chứ?"

"Tôi chỉ cảm thấy trên người bọn chắc là có vật tư." Minh Thù thành thực.

"Cô thu thập nhiều vật tư vậy làm gì? Chúng ta còn có năm ngày nữa là trở về." Tiểu Sửu cũng không hề hoài nghi bọn họ sẽ bị thua khi đấu phe.

"Ngoại trừ để ăn, còn có thể làm gì? Bán buôn sao?" Minh Thù mỉm cười.

"Sao cô ăn nhiều như vậy, đây là lương khô, một người một ngày một khối là đủ rồi." Tiểu Sửu cười hì hì.

"Lẽ nào cô mang thai tiểu quái vật?"

Minh Thù vung cờ lớn về phía Tiểu Sửu, Tiểu Sửu nhảy tới nhảy lui, những người trong đội yên lặng tránh xa một chút.

"Bùm!"

Một tiếng nổ kịch liệt từ ngôi nhà bên cạnh Tiểu Sửu vang lên, vô số khối xi măng từ trên trời rơi xuống.

Tất cả mọi người giật mình, không ngờ trên đỉnh đầu lại đột nhiên có vụ nổ, mọi người tản ra tránh né.

Minh Thù cầm cờ lớn cũng nhanh chóng tránh sang bên cạnh. Xui xẻo nhất chính là Tiểu Sửu, hắn ở ngay bên dưới vụ nổ, bị đồ đạc rơi xuống đè lên.

Phía trong tro bụi cuồn cuộn, có khí sắc bén phá vỡ không khí, từ bên trái bay về phía Minh Thù.

Minh Thù vung cờ lớn cuốn lấy ám khí, vung sang bên cạnh.

Vô số thanh đao nhỏ sắc bén cắm vào tường xi măng bên cạnh.

Minh Thù nhanh chóng đạp lên tường, leo lên trên cao. Ở dưới thấp bụi tràn ngập, ánh mắt hoàn toàn bị che khuất, không thấy rõ tập kích cô là thứ gì.

Đứng ở trên cao, Minh Thù nhìn về hướng ám khí bay tới. Có một người đàn ông đang mai phục, trên đầu hắn buộc một chiếc khăn đội đầu màu đen.

Người đó cũng đã phát hiện ra Minh Thù, một lần nữa ném ám khí tới.

Minh Thù "hừ" một tiếng rồi nhảy xuống, ám khí bắn tới chỗ cô mới đứng. Người đàn ông quấn khăn trên đầu nhìn lại, cô gái cầm cờ đã không thấy đâu nữa.

Người đàn ông đội khăn theo bản năng thăm dò bên ngoài, muốn nhìn xem Minh Thù tránh đến nơi nào rồi.

Tro bụi dần dần lắng xuống, người đàn ông đội khăn nhìn kỹ nhưng hắn vẫn không thấy người đâu.

Đi đâu rồi?

"Tìm tôi sao?" Giọng nói trong trẻo từ phía sau hắn vang lên.

Người đàn ông đội khăn tê rần, nhanh chóng xoay người.

Cô gái cầm cờ, lá cờ từ phía sau cô rủ xuống, bốn chữ lớn "Đế Quốc Mỹ Thực" màu đỏ tươi dường như có thể đánh vào thần kinh con người.

Khóe môi cô gái nhếch lên độ cong hoàn mỹ: "Tôi chẳng phải đang ở đây sao, nhìn gần thế này có phải thấy tôi rất đẹp đúng không?"

Người đàn ông đội khăn nuốt một ngụm nước bọt, trong lòng bàn tay toát ra mồ hôi lạnh.

"Anh cố ý tới giết tôi."

Minh Thù dùng câu khẳng định.

"Ai phái anh tới?"

Người đàn ông đội khăn cũng không trả lời, quay đầu nhảy xuống phía dưới.

"A!"

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, Minh Thù đi sát tới bờ tường nhìn xuống phía dưới. Chỉ thấy Tiểu Sửu người đầy bụi đứng trên đống đổ vỡ, hắn giữ cổ người đàn ông đội khăn, tay kia trực tiếp xuyên qua thân thể hắn, máu tươi chảy ròng ròng lên đống đổ vỡ.

Minh Thù: "..." Tàn bạo đến biến thái.

Đồ ăn vặt của trẫm đâu! Nhanh cho trẫm ăn một chút!

Minh Thù nhảy xuống, Tiểu Sửu cười hì hì cầm y phục của người đàn ông đội khăn lau tay: "Bóp phát đã chết rồi, thực sự chơi không vui."

Minh Thù lục soát trên người gã đàn ông đội khăn, tìm được hai túi lương khô, còn có một ít đồ linh tinh.

"Ồ..." Tiểu Sửu đột nhiên lại gần, bàn tay đẫm máu lấy ra một vật từ trong đống đồ ngổn ngang: "Đây không phải là chìa khoá sao? Con kiến hôi này thật may mắn, có điều bây giờ là chúng ta còn may mắn hơn, hì hì."

Trong mỗi thành phố đều có phân bố các chìa khóa khác nhau, mà chỉ có nơi dùng những chìa khóa này mở ra mới tồn tại những trang bị có thể mang đi của thành phố này.

Thành phố này dường như chỉ có một chiếc chìa khóa, mà bàn tay vàng của nữ chính lấy được từ nơi đó.

Cho nên...

Chiếc chìa khóa này chắc là của nữ chính, dựa theo kịch bản mà cô đã xem, sẽ phải bị nữ chính giả cướp đi, sao lại xuất hiện ở chỗ này?

Minh Thù lấy chìa khóa tới, ánh mắt Tiểu Sửu di chuyển theo chìa khóa: "Cô cũng cảm thấy hứng thú? Chúng ta có thể đi xem thử, không chừng có thể lấy được thứ gì đó tốt."

"Cậu không cảm thấy thứ này xuất hiện ở đây rất kỳ lạ sao?" Minh Thù mỉm cười.

"Đó là chúng ta may mắn." Tiểu Sửu nói:

"Đi không?"

Minh Thù từ chối: "Không đi."

Tiểu Sửu hơi thất vọng: "Trang bị của thành phố hai sao chắc cũng là đồ tốt."

Minh Thù lại hỏi: "Cậu thiếu trang bị sao?"

"Hì hì, sao tôi có thể thiếu trang bị được."

"Vậy đưa chìa khóa này cho tôi." Minh Thù cất chìa khóa đi.

"Cô không đi, cô cầm chìa khoá làm gì?"

Minh Thù cười dịu dàng: "Tín vật đính ước."

Tiểu Sửu: "?"

Minh Thù kiểm tra trên thân người kia một lần nữa, ngoại trừ mấy món đồ ngổn ngang cũng không phát hiện ra có gì không đúng.

"Lần sau lúc cậu giết người có thể bớt máu me đi được không?" Minh Thù đột nhiên quay đầu nhìn Tiểu Sửu.

"Ảnh hưởng tới tâm trạng ăn uống của tôi."

"Hì hì, người ta thích lấy tay..."

Nhớ việc lúc trước Tiểu Sửu dùng những từ ngữ rất buồn nôn để miêu tả, Minh Thù rất không khách khí ngắt lời hắn:

"Câm miệng! Biến thái!"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 626: Tuyệt Địa Cầu Sinh (8)

Ngày thứ ba trước khi kết thúc đấu phe.

Trên một con đường trong thành phố, Tiểu Sửu như bị tăng động, trong vòng một phút thay đổi không dưới mười tư thế.

Hắn nhìn sang người nào đó bên cạnh đang uống từng ngụm nước nhỏ, ăn lương khô: "Chúng ta mai phục ở đây làm gì?"

"Mai phục cái gì." Minh Thù bỏ nước xuống.

"Chúng ta không phải là đang quang minh chính đại ngồi giữa đường cái sao?"

Tiểu Sửu nhìn lại nơi bọn họ đứng, đúng là giữa đường cái…

Hắn đổi câu hỏi khác: "Chúng ta ở chỗ này làm gì, chỉ còn ba ngày nữa là đấu phe kết thúc, chúng ta đi giết người không được sao?"

"Làm người phải có lý tưởng."

"Lý tưởng của tôi là giết người."

"Vậy cậu nên suy nghĩ lại đi."

"..."

Không có việc gì làm, đội viên của Đế Quốc Mỹ Thực ngồi dưới đất chơi đánh bài nói chuyện: "Một chọi hai!"

"Tứ quý K!"

"Át!"

Tiểu Sửu nhìn Đề Nha, sau đó hắn lại nhìn về một nơi khác. Mười ngày trôi qua, trên người bọn họ ít nhiều đều dơ dáy bẩn thỉu, duy chỉ có Đề Nha vẫn sạch sẽ giống như mỗi ngày đều tắm.

"Đến rồi!" Minh Thù nhìn về phía đầu đường, chỉ thấy bên kia có một đội đang đi qua bên này.

Đội viên chơi đánh bài nhanh chóng dọn dẹp, đứng lên nhặt lá cờ vốn bị ném qua một bên lên, giơ giơ, bày ra khí thế hung hăng.

Tiểu Sửu: "..." Nếu không phải vừa thấy bọn họ chơi đánh bài, hắn cũng sẽ tin.

Mọi người thay đổi rồi!

Tiểu Sửu cảm thấy trước đây đều là mình khiến người khác kinh ngạc, bây giờ thế giới của hắn xem ra cũng đang không ngừng đổi mới, mỗi ngày đều có bất ngờ.

Minh Thù giao chìa khoá cho một đội viên, bảo hắn đưa cho Đỗ Miên ở đối diện.

Bởi vì đều cùng một chiến tuyến, người bên kia chỉ phòng bị, cũng không động thủ.

"Đỗ Miên có ở đây không?" Đội viên hỏi một tiếng.

Đỗ Miên đã thấy Minh Thù, lúc này lại bị người gọi tên, đáy lòng cô ta thấy hơi hồi hộp.

Người dẫn đầu đội nhìn về phía Đỗ Miên.

Đỗ Miên đành phải tiến lên.

Đội viên đưa chìa khoá cho Đỗ Miên: "Lão đại chúng ta đưa."

Nói xong đội viên chạy thật nhanh về.

"Đây là gì?" Trong đội có người hỏi Đỗ Miên.

"Đó chính là Đế Quốc Mỹ Thực gây xôn xao dư luận thì phải? Lão đại của bọn hắn tại sao muốn tặng đồ cho cô? Đỗ Miên, cô biết bọn họ sao?"

Đỗ Miên đúng là đang tìm chìa khóa này nhưng cô không tìm được trên người Thu Nguyệt. Khi đó chìa khóa này rõ ràng ở trên người Thu Nguyệt.

Ai biết được chìa khóa này lại ở trong tay cô gái không thể hiểu thấu kia.

Cô ta còn đưa cho mình?

Đỗ Miên cảm thấy mơ hồ.

"Đây là chìa khóa, có trang bị." Người đàn ông lời ít mà ý nhiều giải thích.

"Người kia tên là Ngân Lạc, là một nhân vật tiếng tăm lừng lẫy trong vòng luân hồi này. Đỗ Miên, tại sao cô lại biết cô ta?"

"Tôi không biết cô ta." Đỗ Miên lắc đầu.

"Lần trước tôi..."

Đỗ Miên kể lại việc lần trước cho người kia một lần, cô chính là bị bắt nạt, sao biết được cô gái kia đang suy nghĩ gì.

Người đàn ông nghe xong mày nhíu lại, hắn biết Đỗ Miên là người mới, một người mới... sao lại có thể chọc tới người như

Ngân Lạc được?

Nếu không phải Đỗ Miên nói dối, vậy việc này coi như phải tìm hiểu thêm.

"Tống đội, việc này có gian trá gì không?" Đỗ Miên nói:

"Cô ta chắc không phải có lòng tốt đưa vật quan trọng như thế này cho tôi."

"Trang bị thành phố hai sao đối với người chơi như cô ta mà nói, đã không còn sức hấp dẫn." Tống Diệp đứng ở góc độ khả quan phân tích.

Sau cùng lại thêm một câu: "Cô ta tặng cho cô thứ này là có chủ ý gì thì tôi cũng không rõ lắm."

"Cô ta sẽ không có lòng tốt như vậy, việc này nói không chừng có bẫy..." Đỗ Miên nhỏ giọng nói:

"Tôi không đi thì hơn, đừng vì trang bị mà đổi mạng của mình."

Chìa khoá là đưa cho Đỗ Miên, Tống Diệp cũng không thể nói gì. Hắn liếc mắt nhìn Minh Thù bên kia, mang người đi về một hướng khác.

Buổi tối, Tống Diệp tìm được một nơi nghỉ chân.

Đợi sau khi mọi người đều nghỉ ngơi, Đỗ Miên cầm chìa khoá, thận trọng tránh những người khác, đi theo manh mối bên trên chìa khóa, tìm được nơi đó.

Cô ta nói như vậy, trên thực tế là sợ Tống Diệp mang theo đội đi cùng với mình. Thu Nguyệt cũng ở đó, nhỡ đâu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn...

Đỗ Miên ổn định tinh thần, tìm được nơi cắm chìa khóa.

Bóng đêm che đậy, hình bóng Đỗ Miên biến mất ở cửa vào.

-

Đỗ Miên vòng qua không ít cơ quan, đi tới một mặt tường sau cùng. Cô thử một hồi lâu mới mở được vách tường ra.

Không gian bên trong chỉ có một cái bàn, trên bàn đặt một chiếc hộp.

Vẻ mặt Đỗ Miên vui vẻ kích động tiến lên, đưa tay lên lấy chiếc hộp.

Nhưng lúc tay cô sắp chạm vào, cô lại chần chừ. Lúc tiến vào gặp phải nhiều cơ quan như vậy, vật này...

Lúc Đỗ Miên đang chần chừ, bên cạnh có bóng đen lao tới. Đỗ Miên giật mình, lúc này bỏ qua chiếc hộp, lăn về một bên.

Bên tai cô tất cả đều là âm thanh "ầm ầm", ý thức chớp mắt rơi vào bóng tối.

Cô không biết mình hôn mê bao lâu.

Khi tỉnh lại thì thấy một khuôn mặt đang mỉm cười.

"Cô..." Đỗ Miên cảm thấy trên người đau rát. Cô ta há hốc mồm vì kinh ngạc, trong đầu vẫn ong ong, hầu như ngay cả giọng nói của mình cũng không nghe được.

Cô ta há to miệng: "Cô cố ý dẫn tôi tới đây? Tôi với cô rốt cuộc có thù oán gì, tại sao cô lại muốn hại tôi?"

Đụng vào cô là thứ gì, cô không thấy rõ nhưng chắc chắn không phải là người... Vì lúc đụng vào cô cũng không có nhiệt độ, càng giống vật gì đó.

Nhưng cũng chính vì nó, cô mới không quan tâm tới chiếc hộp, lăn ra phía sau... vụ nổ.

Đúng vậy, vụ nổ.

Bên tai cô tất cả đều là tiếng nổ mạnh, bây giờ ở trong đầu vẫn là âm thanh kia.

"Không có thù oán." Minh Thù nói:

"Tôi chỉ muốn cô hận tôi mà thôi, rất đơn giản đúng không?"

Đỗ Miên nghe không rõ lắm: "Cô nói cái gì?"

"Nói bây giờ trông cô thật đáng yêu." Minh Thù mỉm cười, đẩy tay Đỗ Miên ra, lấy chiếc hộp kia tới.

"Giờ là lúc chọc tức cô."

Đỗ Miên giật mình, theo bản năng muốn cướp nhưng cô vừa khẽ động, thân thể lại đau đớn một hồi.

"Cô trả lại cho tôi." Là đồ của cô, cô liều chết lấy được nó.

"Trả lại cho tôi!"

Minh Thù lui ra phía sau hai bước: "Nhưng là tôi mang cô từ bên trong ra, cô nên cảm ơn tôi, thứ này coi như là quà cảm ơn đi!"

"Nếu không phải do cô, sao tôi có thể đi vào đó!" Đỗ Miên cắn răng.

"Đó là do tôi lấy được, cô dựa vào cái gì mà cướp đồ của tôi."

"Cô muốn tìm chìa khoá, tôi tặng cho cô. Nhưng việc cô đi vào là cô tự mình quyết định, không liên quan đến tôi." Minh Thù cười xán lạn.

"Tôi cũng không cầm súng bắt cô đi vào đúng không, nói có lý chút đi."

Đỗ Miên: "..."

"Vì sao cô không giết tôi!" Đỗ Miên nghĩ mãi không ra, nếu cô ta có thù oán với mình, có thể trực tiếp giết cô.

Vì sao không giết cô.

Thay vào đó lại tìm cách... tra tấn cô?

"Không giết được." Minh Thù như an ủi, giọng nói nhẹ nhàng.

"Đừng sợ, cô sẽ không chết đâu, lần sau gặp lại."

Hy vọng lần gặp mặt sau, cô sẽ càng hận tôi hơn.

"Cô trở lại cho tôi!"

Minh Thù nhìn cô ta phất tay, bóng người dần dần biến mất trong đêm tối đen như mực.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 627: Tuyệt Địa Cầu Sinh (9)

"Tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì? Liên tiếp nổ ba đường phố, việc này cũng quá dọa người, may mắn chúng ta cách khá xa, nếu không... chúng ta cũng đã bị nổ bay, không khéo bị chết oan."

Các đội viên Đế Quốc Mỹ Thực sáng sớm đứng lên trò chuyện với nhau.

"Liên tiếp nổ ba đường phố, trang bị của thành phố ba sao?"

"Không biết là hai thần tiên nào đánh lộn, cũng không nên khiến chúng ta bị vạ lây."

"Sợ cái gì, chúng ta có lão đại. Lần này thành phố hai sao có điểm kỳ lạ, nhiệm vụ đơn giản, tại sao nhiều đại lão như vậy... đều tới."

Ngân Lạc là một, Tống Diệp nhìn thấy ngày hôm qua cũng coi như là một. Tiểu Sửu này và Đề Nha không nói lời nào là hai người nữa.

Mọi người nhún vai, ai biết đám đại lão này nghĩ như thế nào.

Có lẽ là thành phố nhiều sao nhiệm vụ quá khó khăn, tâm tình bọn họ không tốt, xuống đây tàn sát tân thủ?

"Nói mới nhớ, lão đại đâu rồi?"

Lúc này mọi người mới phát hiện lão đại của bọn họ dường như không ở đây. Những ngày trước, vào thời gian này, cô đang ngồi một bên ăn lương khô.

"Tiểu Sửu, cậu thấy lão đại đâu không?" Đội viên hỏi Tiểu Sửu bên cạnh.

Tiểu Sửu dùng giọng nói ngây thơ vô tội nói: "Có thấy."

"Đi đâu vậy?"

"À, không phải là đã trở về sao." Tiểu Sửu cười hì hì chỉ ngón tay về một nơi.

Mọi người nhìn theo, đằng xa sương mù còn chưa tan, Minh Thù cầm cờ lớn, lá cờ kéo trên mặt đất phát ra âm thanh soạt soạt.

Cô đi tới từ trong sương mù sáng sớm, mặt mày tươi cười, chào bọn họ: "Chào buổi sáng."

"Chào..."

Giáo chủ tà giáo sáng sớm đã làm gì mà không nhận ra người đi lúc nào?

Mọi người đầy nghi vấn nhưng không ai dám hỏi, đều tự mình suy đoán.

Tiểu Sửu nhảy đến trước mặt Minh Thù: "Vụ nổ tối hôm qua có liên quan tới cô đúng không? Hì hì, tôi thấy cô rời đi, cô đi không bao lâu, bên kia liền nổ tung."

"Không phải tôi, tôi chỉ đi xung quanh xem xét." Cũng biết chiếc chìa khóa đó có bẫy, may mà trẫm thông minh.

Tiểu Sửu có chút hồ nghi, ánh mắt hắn rơi trên tay Minh Thù: "Cô cầm gì trên tay vậy?"

Đó là một vật hình tròn, bên ngoài có vẻ giống trứng gà.

Đây chính là vật mà cô cướp được từ trên tay Đỗ Miên, nhìn qua là lạ... Trang bị nhân vật chính thì không thấy.

"Trứng gà." Minh Thù thuận miệng nói mò:

"Tôi lấy ở trong một căn phòng, không biết có thể ăn được không."

"Thành phố này không có những thứ đồ khác, tại sao lại có trứng gà?" Tiểu Sửu nghi hoặc.

"Sao tôi biết được, cậu hỏi nó đi."

"Cô lừa tôi!"

"Lừa cậu thì sao, cậu định đánh tôi sao?"

"..."

-

Nửa ngày cuối cùng đấu phe.

Số lượng người so với ban đầu đã giảm mạnh đến 212:287

Người chơi phe đen đều rất gấp gáp. Hiện tại nhân số ít như vậy, đối phương chỉ cần bảo đảm nhân số không bị giảm dần, chơi với bọn họ theo kiểu ngươi đuổi ta chạy, chiến đấu du kích, bọn họ xác định thua chắc.

Gương mặt Tống Diệp nặng nề, không ngờ lần này phe trắng bên kia có thể duy trì ưu thế từ đầu đến cuối.

Tống Diệp đưa ra một phương án là để tất cả mọi người phối hợp hành động.

Đỗ Miên bị thương ở cùng với thương binh, không tham gia hành động. Việc cô bị thương thật khó khăn mới nói dối được, đều do người tên Ngân Lạc kia...

Nửa giờ trước khi kết thúc đấu phe, đám người Tống Diệp liên hợp một ít người chơi tăng điểm số đến 169:174.

"Nguy rồi, quy tắc đấu phe, khi nhân số hai bên đều dưới hai trăm thì sẽ không còn hiển thị vị trí của đối phương."

"Cái gì?"

Nhiều người chưa từng chơi đấu phe, căn bản không biết có quy tắc này. Lúc này nhìn trên bản đồ một mảnh trắng xóa, họ cảm thấy hoang mang vô cùng.

"Chỉ còn lại có nửa giờ..."

"Tiếp tục tìm, nhất định phải cướp về năm đầu người." Tống Diệp sai bảo. Đây là thành phố hai sao, hắn tuyệt đối sẽ không chết tại đây.

Năm đầu người nói nhiều không nhiều, nói ít không ít.

Chỉ cần gặp được năm người là đủ rồi.

"Mọi người thấy Ngân Lạc cùng đám người của cô ta đâu không?" Có người đột nhiên hỏi một tiếng.

Lúc này, bọn họ còn không ra hỗ trợ, chẳng lẽ chờ bọn họ thua đấu phe, mọi người cùng nhau chết?

Mọi người đều lắc đầu, hai ngày nay dường như cũng không thấy bọn họ.

Hiện tại hai bên cũng không biết vị trí đối phương. Thành phố lớn như vậy, chỉ còn lại có nửa giờ, sao bọn họ tìm được...

Mười lăm phút cuối cùng.

169:174

Người chơi phe đen trong lòng nóng nảy, bọn họ tìm lâu như vậy, vậy mà một người cũng không tìm được.

Mười phút cuối cùng.

169:174

Năm phút cuối cùng.

169:174

"Hết rồi." Người chơi phe đen đã muốn bỏ cuộc.

"Thật vất vả sống tới ngày hôm nay, không ngờ lại chết ở thành phố hai sao, thực sự là... cười đến rụng răng."

"Kỳ thực ngay từ đầu sách lược của chúng ta đã sai. Phe trắng bên kia hầu hết thời gian đều đi theo đoàn, lúc trước tôi nhìn trên bản đồ, rất nhiều thời điểm bọn họ đều tụ tập cùng một chỗ... " Ban đầu bọn họ đều tự mình đơn lẻ.

Bởi vì lúc đấu phe, hơn một nửa số người bọn họ không gặp nhau.

Về sau gặp Tống Diệp, được hắn thuyết phục, bọn họ mới bắt đầu hành động chung.

Từ lúc bắt đầu đấu phe, bọn họ nên tụ tập cùng một chỗ, tăng điểm số đầu người, như vậy mới có thể bảo đảm thắng lợi cuối cùng.

Một phút cuối cùng.

169:174

"Sao vậy, đang chuẩn bị đào hố chôn mình sao?" Giọng nói trong trẻo từ đỉnh đầu bọn họ truyền đến.

Mọi người đồng thời ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên tầng ba tòa nhà cao tầng, nữ sinh cầm cờ lớn màu đen, lá cờ phần phật tung bay.

Cô nụ cười xán lạn, trong đôi mắt phảng phất có ánh sáng chiếu sáng rạng ngời.

Nếu không có Tiểu Sửu đứng cạnh cô, hình ảnh sẽ vô cùng khí thế.

Minh Thù chậc chậc hai tiếng: "Kiên trì đến một giây sau cùng, mọi người mới biết được tuyệt vọng là gì."

Đỗ Miên ở trong đám người có chút chật vật ngửa đầu nhìn người phía trên.

Chỉ cảm thấy nụ cười của cô quá mức chói mắt, khiến người ta rất không thoải mái.

Cô thật vất vả sống lại một lần... không thể chết ở chỗ này.

Người chơi khác sầm mặt, người ở phía trên còn đổ thêm dầu vào lửa!

Mười giây...

"Ngân Lạc, nếu không phải là do cô, chúng ta sao có thể thua. Cô không biết đây là đấu phe sao? Thua thì tất cả mọi người thua! Bây giờ mọi người cùng nhau chết!" Đối mặt với cái chết, có người suy sụp hét to.

"Hì hì, phải chết là các người, không phải chúng ta." Tiểu Sửu cười hì hì nói:

"Thật bất hạnh nói cho các người biết, chúng ta có thể phục sinh ở thành phố hai sao."

Mọi người: "?"

Thẻ phục sinh là gì? Sao bọn họ chưa từng nghe qua?

Nhưng nếu không phải thật, vì sao bọn họ không hề sốt ruột?

Tiểu Sửu bắt đầu đếm ngược, ngữ điệu nhẹ nhàng, cảm giác có chút hả hê, hưng phấn.

"5..."

"4..."

"3..."

"2..."

"1..."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 628: Tuyệt Địa Cầu Sinh (10)

Vòng luân hồi.

Gọi là vòng luân hồi, chi bằng gọi là một khách sạn rất lớn, có bao nhiêu tầng thì mọi người cũng không rõ ràng lắm, số lầu mỗi người chơi có thể đi lên cũng khác nhau.

Mà bên ngoài khách sạn... một màu đen kịt, có người rời khách sạn nhưng vừa ra thì như bước hụt, rơi vào hư vô, sau một tiếng hét thảm, thi thể từ từ nổi lên.

Bây giờ đứng trước cửa sổ còn có thể thấy những thi thể này trôi nổi bên ngoài trông rất sống động.

Lúc này người chơi từ thành phố hai sao đi ra cũng đứng ở đại sảnh.

Trở lại khách sạn, bị thương trong thành phố sẽ khỏi hẳn, ngay cả người chỉ còn một hơi thở cuối cùng, về tới đây cũng sẽ đầy máu sống lại.

"Mẹ nó, không chết!"

"Tôi đã trở lại rồi..."

"Tôi cũng không chết, ha ha tôi cũng không chết."

Trước mặt bọn họ có một màn hình rất lớn, trên màn ảnh hiển thị điểm số sau cùng.

169:0

Mọi người: "..."

Tình huống gì đây?

Tống Diệp đi xuyên qua đám người, nhìn về phía đám người đang cầm cờ xin gia nhập tổ đội đứng ở đại sảnh trước màn hình.

"Lão đại, suy nghĩ cẩn thận một chút, thực sự muốn thu nhận mấy tên này sao?"

"Lão đại, việc này có thể sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của chúng ta sau này, hãy thận trọng."

Minh Thù ôn hòa nhìn mọi người: "Mọi người không thích sao?"

"Ừ."

Tên này nghe là lạ, không có khí phách.

Minh Thù giải quyết dứt khoát: "Cứ như vậy đi."

"..."

Vậy còn hỏi bọn họ làm gì? Làm gì!

Minh Thù nộp đơn xin, vừa hay giới hạn số người lớn nhất trong một đội chính là mười lăm người.

Tiểu Sửu và Đề Nha cũng không rời đi, giống như muốn theo cô. Minh Thù nghi ngờ trong lòng hai người này cũng không thuần khiết nhưng bọn họ coi như ngoan, không gây loạn, còn giúp mình tìm lương khô... Tạm thời không so đo.

Có lẽ trẫm thực sự chính là người dễ nói chuyện như vậy.

Minh Thù xin tạo thành tổ đội xong, màn hình rất nhanh thông qua.

[Mời chọn huy hiệu đội.]

Ha? Còn có đồ chơi này nữa?

Minh Thù nhìn các hình mẫu trên màn ảnh hiện ra, bên cạnh còn có một bản cho vẽ tay, cái này có thể tự mình vẽ sao?

Tiểu Sửu phất tay áo muốn đi lên: "Để tôi vẽ, tôi vẽ khá đẹp."

Mọi người yên lặng ngẩng đầu nhìn lên cờ lớn, vẽ xấu như quỷ… Chúng tôi không nói lời nào, cậu vui vẻ là được rồi.

Minh Thù lôi Tiểu Sửu ra, từ bảng hình mẫu trên màn hình chọn ra một mẫu... hình con tôm, sau đó xác định gửi, động tác như nước chảy mây trôi.

Tiểu Sửu còn chưa kịp biểu hiện ra kỹ năng vẽ ma chê quỷ khóc của mình: "..."

Chiếc bàn bên dưới màn hình phát ra một trận âm thanh "soạt soạt", Minh Thù lấy huy hiệu đội từ bên trong ra, chia cho mọi người.

Tôm hùm nhỏ x Đế Quốc Mỹ Thực.

Không tệ.

Xong xuôi, mọi người xoay người chuẩn bị trở về lầu của mình chờ nhiệm vụ.

Nhưng lúc bọn họ xoay người lại thì thấy một đám người nhìn bọn họ chằm chằm.

"Hả!" Minh Thù lùi lại phía sau: "Định làm gì, đánh cướp hả!"

Có người yếu ớt lên tiếng: "Điểm số..." Tại sao lại là 169:0?

Tiểu Sửu cười "hì hì" tiến lên: "Có phải sợ hãi lắm hay không?"

"Sao mọi người làm được?"

Tiểu Sửu giơ ngón trỏ lên đặt ở trên môi, ngây thơ vô tội nói: "Bí mật, không thể nói cho các người biết, hì hì."

Hai ngày cuối cùng Minh Thù không xuất hiện, đương nhiên là đi bắt người.

Người khác chưa chơi đấu phe nhưng nguyên chủ và Tiểu Sửu đều đã chơi qua, quy tắc sau cùng bọn họ đều biết.

Hết thảy hai ngày cuối cùng, Minh Thù ngầm chạy đi bắt người. Cô chỉ phụ trách bắt người, chuyện về sau đều là Tiểu Sửu làm.

Minh Thù cũng không rõ Tiểu Sửu làm thế nào mà khi số lượng người vẫn chưa xuống dưới hai trăm, lại có thể giấu vị trí của những người đó trên bản đồ đi. Nhưng mỗi người đều có trang bị bí mật, trang bị bí mật trên người Tiểu Sửu hẳn là không ít.

Tống Diệp nhíu mày: "Có thực sự có thể phục sinh không?"

"Đinh!"

Phòng khách đột nhiên vang lên âm thanh, cắt đứt câu trả lời Tiểu Sửu chuẩn bị nói.

Có điều trong nháy mắt, bên trái bọn họ thêm rất nhiều người. Đám người kia so với bọn họ mà nói, càng thêm dơ dáy bẩn thỉu như từ trại dân tị nạn trở về.

"Mẹ kiếp, xem như trở về rồi."

"Lão tử phải đi về tắm."

"A, nhiệm vụ lần này vì sao lại khó như vậy, tôi còn tưởng rằng mình không về được, may mắn cuối cùng cũng đã trở về được."

Ánh mắt Minh Thù đảo qua nhìn những người đó, lúc ánh mắt quét qua một người thì dừng lại.

Đó là một người đàn ông, hắn cúi đầu, gò má rất đẹp. Mặc dù nhìn qua cũng không khác lắm những người khác, trên người không sạch sẽ nhưng cánh tay, cổ, gương mặt lộ ra ngoài đều hết sức sạch sẽ.

Bên cạnh hắn không có người đứng, giống như cố ý cô lập hắn.

Hắn không có hứng thú với tin tức nhiệm vụ hiện trên màn hình, đứng vài giây rồi đi tới thang máy khách sạn, rất nhanh đã biến mất ở hành lang.

"Đây là từ thành phố ba sao trở về." Lão tài xế Đế Quốc Mỹ Thực nói:

"Nhìn bộ dạng của bọn họ, nhiệm vụ hẳn là rất khó khăn. Thành phố hai sao và thành phố ba sao cách nhau một ranh giới, độ khó gia tăng không phải chỉ một ít, tôi không muốn làm nhiệm vụ thành phố ba sao. Có thể sống trở về từ thành phố ba sao hay không hoàn toàn là do vận may."

Minh Thù mỉm cười chém cho một câu: "Đạt tới cấp đó, không muốn làm cũng phải làm."

Mọi người: "..."

Không nói mấy lời kinh khủng như vậy có được không!

Chúng ta bây giờ là đồng đội, xin đối xử với đồng đội tốt một chút!

Đám người kia sau khi trở về, trừ người của đội mình ra, vẫn duy trì một khoảng cách đối với người bên cạnh. Ai biết nhiệm vụ lần sau có phải là kẻ địch hay không.

Tống Diệp thấy nhiều người, cảm thấy không phải thời điểm tốt để thăm hỏi nên dẫn người của đội mình lên lầu. Trước khi đi còn dẫn thêm vài người mới, trong đó có Đỗ Miên và Thu Nguyệt.

"Chờ một chút!" Minh Thù gọi bọn họ lại.

Tống Diệp quay đầu nhìn Minh Thù, đáy mắt mơ hồ có chút đề phòng.

Trong mắt Đỗ Miên có hận ý, vết thương trên người cô bây giờ khỏi rồi nhưng ký ức hai ngày bị thương đã khắc sâu trong lòng cô, tuyệt đối sẽ không quên.

Chính là người con gái này...

Để cô cảm nhận được những việc này.

Bây giờ cô ta còn muốn làm gì?

Minh Thù cười tiến lên, ánh mắt đảo qua Đỗ Miên, rơi trên người cô gái bên cạnh nhỏ nhắn xinh xắn thanh tú, sắc mặt lại bình tĩnh: "Thu Nguyệt tiểu thư, hôm nay gặp mặt cảm thấy cô có cốt cách rất tuyệt, đặc biệt tặng cô một lễ vật."

"Tôi?" Thu Nguyệt không ngờ mình bị gọi tên, đưa ngón tay ra chỉ mình, hơi hơi nhíu mày.

"Tôi biết cô sao?"

"Có quen hay không không quan trọng, quan trọng là..." Minh Thù đưa trang bị như trứng gà kia ra.

"Nó là của cô."

Hô hấp Đỗ Miên cứng lại, trong lòng gào thét phẫn nộ và oán độc, cô ta lại đưa thứ này cho Thu Nguyệt!

Thu Nguyệt nhìn trứng gà không nhận: "Thứ này không phải của tôi."

"Được rồi, vậy bây giờ coi như là tôi đưa cho cô lễ gặp mặt."

"Tôi và cô không quen biết, không có công không nhận lộc, tôi không thể nhận."

"Bây giờ biết, tôi tên là Ngân Lạc."

"..."

Thu Nguyệt vẫn không nhận. Ở nơi như này, một người không thể hiểu thấu lại tặng mình đồ đạc, thế nào cũng thấy kỳ lạ, cẩn thận một chút cũng là thỏa đáng.

Minh Thù giơ tay: "Có tin tôi đánh cô không."

"..."

"Thu Nguyệt, nhận lấy đi." Tống Diệp đột nhiên lên tiếng.

Thu Nguyệt: "..." Thứ này thật sự không phải của tôi.

Ánh mắt Tống Diệp ra hiệu, Thu Nguyệt không thoải mái nhận lấy trứng gà. Đỗ Miên bên cạnh tức đến phát điên nhưng vào lúc này, ánh mắt Minh Thù quét tới: "Đỗ Miên tiểu thư, có tức không?"

Đỗ Miên nắm lấy vạt áo mình, móng tay xuyên qua vạt áo, trực tiếp bóp vào trong thịt.

Sao không tức! Lúc đầu cô đã lấy được thứ này, lại bị cô ta nửa đường cướp đi, còn đưa cho Thu Nguyệt ngay trước mặt cô...

Chẳng lẽ là bất kể như thế nào đều sẽ trở lại trong tay Thu

Nguyệt, cô không có cách nào thay đổi sao?

Tống Diệp không rõ Minh Thù và Đỗ Miên có ân oán gì, ánh mắt lặng lẽ đảo qua Đỗ Miên. Thái độ của cô không kịp thu lại, vừa hay bị Tống Diệp trông thấy.

Tống Diệp nhíu mày, hạ lệnh: "Đi."

Tống Diệp mang người đi, những người còn lại muốn hỏi gì đó nhưng lại ngại Tiểu Sửu vui buồn thất thường nên cũng tản ra.

Người ở chỗ khác liếc nhìn qua bên này, có lẽ là nhìn thấy Tiểu Sửu, chỉ trỏ một hồi rồi mỗi người đều đi lên lầu của mình.

Đại sảnh rất nhanh yên tĩnh lại, chỉ còn lại những người kia vẫn mờ mịt như đứa trẻ đáng thương không biết làm gì, là các tân thủ may mắn sống sót.

Không sai, ngay cả kinh khủng như thành phố ba sao cũng có tân thủ.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 629: Tuyệt Địa Cầu Sinh (11)

Thang máy khách sạn không có phím ấn. Lúc lên lầu, trực tiếp dùng hình xăm trên cánh tay quệt vào, màn hình trước mặt sẽ hiện tầng lầu mình lên.

Nghe nói bọn họ thấy qua cao nhất là tầng bảy mươi sáu.

Thế nhưng người chơi có thể lên tầng bảy mươi sáu đã thật lâu chưa xuất hiện.

Tầng của Minh Thù thấp hơn ba tầng so với tầng bảy mươi sáu, ở tầng bảy mươi ba.

Cô nhớ kỹ tầng của nguyên chủ lần trước là bảy mươi hai... Lần này biến thành bảy mươi ba, bởi vì thực lực tăng lên sao?

Tiểu Sửu và Đề Nha ở tầng sáu mươi lăm.

Trong lúc đó, đội viên còn lại của Đế Quốc Mỹ Thực phân bố từ tầng ba mươi đến tầng sáu mươi. Có người tăng lên mấy tầng rồi, có người không thay đổi giống như được ít hay nhiều điểm kinh nghiệm, có người tăng cấp, có người còn chưa tăng.

Đưa tiễn đám đội viên kia, Minh Thù một mình đến tầng bảy mươi ba. Ở cuối thang máy, đi ra ngoài chính là một hành lang rất dài, hầu như nhìn không thấy phần cuối, các cánh cửa liên tiếp phân bố trên hành lang.

Minh Thù đi theo hành lang, một hồi lâu mới đi đến cánh cửa có đánh dấu tên cô.

Cô lui về nhìn bên cạnh cửa đối diện, trên cửa cũng không có gì, tên này hình như chỉ có chủ nhân thuộc về cánh cửa này mới có thể nhìn thấy.

Minh Thù đẩy cửa đi vào, đèn trong phòng tự động sáng lên, so với khách sạn bình thường không khác gì cả.

Thế nhưng đồ đạc trong gian phòng... bày ra rất giống với của nguyên chủ trước khi đi.

Giống như căn phòng ở tầng thứ bảy mươi hai được chuyển đến tầng thứ bảy mươi ba.

Không thể dùng khoa học thông thường để giải thích thế giới này... Ăn gì đây!

Minh Thù tìm mất nửa ngày mới tìm được một túi lương khô từ trong ngăn kéo.

Trời muốn diệt trẫm!

Khách sạn không cung cấp bất kỳ thức ăn gì, vì mỗi người từ thành phố đi ra đến khi tiến vào thành phố chỉ có mười hai giờ nghỉ ngơi.

Minh Thù buồn bực đổi một bộ quần áo sạch, sau đó lấy lương khô gặm từng miếng một. Ở những thế giới trước chưa từng phải tiết kiệm như vậy!

-

Sáng sớm hôm sau, Minh Thù thu dọn đồ đạc xuống lầu. Nếu bây giờ không đi xuống, đến thời gian sẽ trực tiếp vào thành phố.

Được đưa vào từ đại sảnh và được đưa vào từ gian phòng có khác biệt rất lớn, tổng kết chính là đại sảnh tương đối an toàn, gian phòng tương đối nguy hiểm.

"Soạt soạt."

Minh Thù quay đầu thấy phía chéo đối diện vừa lúc có người đi ra.

Là anh chàng hôm qua cô nhìn thấy, hắn thay đổi một bộ quần áo thể thao sạch sẽ, đầu tóc cũng gội sạch. Trong lúc đi, mái tóc bay bay.

Hai tay hắn đút vào túi, cúi thấp đầu đi về phía trước, không cảm thấy hứng thú hoặc nói thẳng ra là không thấy người đứng trên hành lang, hơn nữa còn quan sát người hắn không kiêng nể gì.

Minh Thù chờ hắn đi tới mới chậm rãi theo sau, nhưng rồi bọn họ vẫn vào cùng một thang máy.

Trong không gian thu hẹp, hai người đều không nói chuyện. Lần đầu tiên người kia ngẩng đầu là lúc đi qua tầng ba mươi. Hắn ghé mắt nhìn thoáng qua, đáy mắt lưu chuyển một thái độ khinh miệt, sau đó liền dời ánh mắt, tiếp tục nhìn thang máy sạch sẽ có thể soi bóng người trên mặt đất.

Lần thứ hai ngẩng đầu là ở tầng một, lúc cửa thang máy mở ra, liếc mắt rất nhanh. Minh Thù không thấy rõ cảm xúc trong đáy mắt hắn, hắn đã nhấc chân đi ra ngoài.

Thần kinh...

Không thể giải thích.

Ây da, thật là đói! Vì sao không cung cấp bữa sáng! Nơi này đúng là vô nhân đạo!

Lúc buổi sáng tương đối nhiều người trong đại sảnh, mỗi phân đội đứng vòng thành một vòng tròn riêng, tiếng bàn luận xôn xao ở trong đại sảnh truyền ra.

Minh Thù xuống không sớm cũng không muộn, đội viên của Đế Quốc Mỹ Thực đã xuống khá nhiều, Tiểu Sửu và Đề Nha đang phía sau cô.

Minh Thù đứng trước một màn hình, bắt đầu đánh chữ. Tiểu Sửu qua xem thử... ánh mắt lập tức trở nên kỳ lạ.

Nếu người chơi có vấn đề gì có thể gõ câu hỏi vào màn hình đặt câu hỏi trong hệ thống, màn hình sẽ tiến hành giải đáp trong phạm vi có thể, hơn nữa dùng từ rất lễ phép.

Hắn gặp qua không ít người hỏi những vấn đề kỳ lạ, nhưng hôm nay...

Hắn lần đầu tiên nhìn thấy câu hỏi: Vì sao không cung cấp bữa sáng.

Vấn đề này hệ thống cũng trả lời thành thật: Bởi vì không cần, mười hai giờ không cần ăn gì cũng sẽ không sao cả. Hơn nữa còn có thể mang theo một số vật tư trong thành phố.

Minh Thù tiếp tục đánh chữ: Đây là các người kỳ thị người chơi, làm người chơi, tôi có quyền lợi hợp pháp bảo vệ chính mình!

Hệ thống đặt câu hỏi: Xin lỗi, bên trong quy định không có điều phải cung cấp bữa sáng.

Minh Thù: Quy định là chết, bây giờ có thể thay đổi! Trò chơi lớn như vậy, các người không thăng cấp sao? Không suy nghĩ tới độ thiện cảm của người chơi sao? Không được ăn điểm tâm rất ảnh hưởng tới tâm trạng người chơi ngươi biết không! Làm một trò chơi có nhân tính, tất cả nên suy nghĩ vì người chơi!

Hệ thống đặt câu hỏi:...

Tiểu Sửu lần đầu tiên thấy có người mắng hệ thống đến im lặng.

Đây chính là trò chơi sinh tử, làm gì muốn cho người chơi trải nghiệm độ hảo cảm? Điên rồi sao!

Minh Thù: Nói đi, định giả chết hả.

Hệ thống đặt câu hỏi: Vấn đề này tôi không còn cách nào giải đáp cho cô được, xin hãy đợi.

Minh Thù nhìn trên màn hiện ra một thanh tiến độ chờ, chống cằm suy nghĩ.

Hệ thống chết tiệt này còn biết suy nghĩ...

[Nhiệm vụ phụ: Ta là một con quỷ tinh nghịch. Nhắc nhở: Mời ký chủ phá hỏng nhiệm vụ thành phố hai lần trở lên.]

Minh Thù: "..."

Tiêu đề nhiệm vụ kiểu quỷ gì thế này? Hài Hòa Hiệu ngươi thật đểu! Cái tên lúc trước tốt xấu gì cũng thấy rất cao thượng, bây giờ thành cái gì thế này!

Còn tại sao là nhiệm vụ phụ, không phải nhiệm vụ ẩn?

Giá trị thù hận nhiệm vụ phụ không cao như nhiệm vụ ẩn...

[Ký chủ, nhiệm vụ ẩn và giết người có liên quan với nhau, cô có làm không?] Hài Hòa Hiệu rất chờ mong giật dây Minh Thù. [Giá trị thù hận rất khả quan nha. Hơn nữa đây chính là thế giới trò chơi trong trò chơi, ký chủ cứ coi như đang chơi game online, không cần có áp lực tâm lý.]

Minh Thù: "..."

Trẫm có nguyên tắc, ngươi bớt ở đây giật dây trẫm đi. Nhất định phải tự tay trẫm giết sao?

[...] Nói rõ nguyên tắc đi! [Đúng vậy, tự tay giết mới tính.]

Minh Thù cự tuyệt.

[...] Trẻ con không thể dạy!

Ngươi cho rằng ai cũng giống như ngươi không có liêm sỉ không có nguyên tắc sao, trẫm và ngươi không giống nhau.

[...]

Đợi lát nữa, nếu phá hủy nhiệm vụ thành phố, vậy chẳng phải là ta phải thua nhiệm vụ ở đây, ta sẽ toi luôn!

[Xin ký chủ hành sự tùy theo hoàn cảnh.]

"..." Hành sự tùy theo hoàn cảnh cái đầu ngươi!

"Này." Giọng nói Tiểu Sửu kéo tâm tư Minh Thù trở về.

Cô nhìn màn hình hiện lên câu trả lời của hệ thống: Chúng tôi sẽ trịnh trọng cân nhắc đề nghị của cô.

Minh Thù đạp một phát, cân nhắc cái đầu ngươi!

Trẫm sắp chết đói!

Màn hình cũng không sao cả, chỉ là một âm thanh lớn, người chơi tụ tập ở đại sảnh nhao nhao nhìn qua.

Những phát tiết như vậy thường gặp ở những tân thủ.

Mọi người đều đã nghe qua tên Ngân Lạc nhưng không hẳn đã gặp qua nên lúc này cũng chỉ liếc mắt nhìn cô như nhìn một tân thủ ngốc nghếch.

"Đinh."

Đỉnh đầu vang lên âm thanh quen thuộc, mọi người thu tầm mắt lại, nhìn lên màn hình trước mặt mình.

Màn hình lớn cuộn tốc độ rất nhanh, đầu tiên biểu hiện đội, tên đội kèm theo số thứ tự, mà đại sảnh bắt đầu xuất các số thứ tự khác nhau trên màn hình, số được xuất hiện trên màn hình.

Màn hình lớn không hiển thị tổ đội người chơi, sau khi người chơi xem xong bắt đầu tìm màn hình tương ứng của tổ đội mình, đứng vững trên mặt đất bên trong khu vực của mình.

Đế Quốc Mỹ Thực là màn hình số bảy.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 630: Tuyệt Địa Cầu Sinh (12)

Tân thủ lần đầu tiên tham gia trò chơi sẽ không xuất hiện tại đại sảnh khách sạn, lần thứ hai mới có thể đến đại sảnh khách sạn. Cho nên ngoại những người chơi đang đứng ở đây, cũng không rõ lúc bắt đầu tham gia trò chơi trong thành phố rốt cuộc sẽ có bao nhiêu người.

Minh Thù nhìn anh chàng kia chậm rãi đi tới phía cô, vừa vặn đứng ở đường vẽ biên giới.

"Cậu biết người kia sao?" Minh Thù chọc người Tiểu Sửu.

Tiểu Sửu nhìn theo ngón tay Minh Thù chỉ, lắc đầu: "Chưa thấy qua."

Vòng luân hồi này rốt cuộc có bao nhiêu người, bọn họ kỳ thực cũng không rõ lắm vì thời gian mọi người vào trò chơi khác nhau, hơn nữa có nhiệm vụ thời gian rất dài, một tháng không ra cũng là bình thường.

Sau đó mọi người lục tục đi qua, người kia có ưu thế cao to khiến hắn vẫn có vẻ như hạc giữa bầy gà.

"Đang tải thông tin thành phố..." Chữ số trên màn hình đổi thành một câu nói.

Lập tức phải tiến vào trò chơi.

Minh Thù thu tầm mắt lại: "Phân tán, mọi người hành sự tùy theo hoàn cảnh, tùy ý phát huy, có duyên sẽ gặp lại."

Đội viên Đế Quốc Mỹ Thực: "..." Nghiêm túc sao?

Minh Thù nghiêm túc gật đầu, nghiêm túc.

"..." Đây là đội trưởng giả cmn rồi! Còn là đội trưởng không?

-

Minh Thù đứng nhìn những người đi trên đường cái, đầu óc có chút mơ hồ, nơi này... sao lại bình thường như vậy?

Phụ nữ bế đứa trẻ, cảnh sát giao thông chỉ huy giao thông, cặp tình nhân cãi nhau, đội học sinh đi thành đoàn... mọi thứ đều có vẻ rất bình thường.

Khác thường duy nhất chính là chính là bầu trời tối tăm mù mịt.

Bên người Minh Thù không có một người quen, lúc này cô đứng trước một cột đèn xanh đèn đỏ như chuẩn bị băng qua đường.

Sao thành phố chẳng mấy chốc sẽ đến, mặc kệ thế giới này có tình huống gì, bây giờ quan trọng nhất là tìm một nơi dễ dàng nhận được sao thành phố nhất.

Minh Thù không biết nguyên chủ suy tính thế nào nhưng cô có thể tiến hành tổng hợp chỉnh lý lại từ những địa điểm nguyên chủ lựa chọn trước đây, tìm ra nơi tương tự.

Trống trải, cao... tốt nhất là sân thượng hoặc khu đất trống không người, xác suất sẽ lớn hơn nhiều.

Sao thành phố đến sau ba mươi phút, vị trí Minh Thù hơi sai lệch, sao thành phố rơi xuống sân thượng đối diện.

Minh Thù nhìn thử xem khoảng cách hai bên, quyết định trực tiếp nhảy qua.

Minh Thù lui về phía sau hai bước, chạy lấy đà, nhảy lên... An toàn rơi xuống đất, cô đã đi qua bên có sao thành phố rơi xuống.

Lúc khom lưng chuẩn bị nhặt, bên kia bất ngờ vươn ra một tay, hai cánh tay đồng thời chụp lên sao thành phố. Bầu không khí đột nhiên căng thẳng.

Minh Thù ngẩng đầu nhìn lại, tay từ chỗ rẽ bên kia vươn ra, chỉ lộ phân nửa, ngón tay thon dài ấn xuống sao thành phố, dường như đột nhiên xuất hiện một cánh tay.

Bầu không khí chỉ căng thẳng trong chốc lát. Minh Thù hành động trước, cô kéo sao thành phố về phía mình, chủ nhân của cánh tay kia cũng không dùng lực, theo sức kéo của cô di chuyển lên phía trước.

Minh Thù dùng thêm lực, cánh tay kia thả lỏng ra. Sao thành phố bị Minh Thù lấy được, cô nhanh chóng lui về phía sau, nhìn về phía kia.

Cánh tay kia chậm chạp thu về, biến mất...

Ngay cả hơi thở cũng biến mất.

Minh Thù nhìn sao thành phố trong tay mình biến mất, lúc này mới đi về phía bên kia. Đi tới chỗ rẽ, vừa nhìn thì thấy một nam nhân dựa vào tường, hắn cầm trong tay một khẩu súng màu bạc quay tròn theo ngón tay của hắn, trong không khí lưu lại tàn ảnh.

Ngay lúc Minh Thù tới, người kia cầm súng, nòng súng nhẹ nhàng nhắm ngay trán Minh Thù.

Hắn nghiêng đầu nhìn Minh Thù, tóc đen theo động tác của hắn xõa xuống lay động trong không khí. Đáy mắt hắn tràn đầy khinh miệt.

"Quay người, đi."

Nam nhân đọc nhấn rõ ràng từng chữ, không chứa bất kỳ tình cảm gì.

Ngươi bắt trẫm đi, trẫm phải đi sao? Mặt mũi của trẫm không cần duy trì sao?

Minh Thù hoài nghi quan sát hai mắt hắn, giơ tay lên định đoạt súng. Người kia phản ứng rất nhanh, bắt lấy cổ tay Minh Thù, tay kia nhanh chóng đè lên bả vai cô, đẩy cô ép lên tường phía trước.

Minh Thù đạp vào tường, mượn lực nhảy lui về phía sau, thoát khỏi kiềm chế của người kia. Cô vòng đến phía sau người kia, đưa tay chụp về phía cổ hắn.

Người kia tất nhiên đâu để Minh Thù thực hiện được, nhanh chóng khom lưng tránh khỏi công kích của Minh Thù, xoay người cực nhanh cùng Minh Thù đánh hai chiêu, lui đến sát biên giới sân thượng.

Bầu trời bắt đầu xuất hiện màu xanh thẫm, ánh nắng mông lung hạ xuống chiếu vào trên thân người đàn ông đó, dường như dát lên một lớp ánh sáng vàng.

"Sắp tới lúc rồi, cậu chưa lấy được sao thành phố." Minh Thù cũng không đi qua, có chút hả hê cười nói.

Người kia khẽ nhíu mày, đạp vào biên giới sân thượng, nhảy xuống phía dưới biến mất trước mặt Minh Thù.

Cái thế giới thần kinh nhảy lầu rất tùy tiện...

Minh Thù đi tới sát biên giới tầng thượng, mắt liếc nhìn xuống dưới. Phía dưới là phố phường nhộn nhịp người tới người lui, cũng không thấy được hình bóng người kia.

Trong không khí có ánh sáng trong suốt rơi xuống phía dưới, đám người phía dưới dừng lại.

"Rào rào..."

Bầu trời màu xám tro tan đi hoàn toàn, dưới ánh mặt trời, trò chơi bắt đầu…

Bên dưới vừa rồi còn là một đám người thật tốt, đột nhiên bắt đầu điên cuồng cắn xé người bên cạnh, máu tươi chớp mắt nhuộm đỏ cả con đường.

ID người chơi: 13

Cấp người chơi: Bốn sao (có thể tăng cấp)

Trang bị của người chơi: Vạn độc ngân châm, phong liệt, áo choàng ẩn thân, Ma đậu... không gian xoay tròn.

Thành phố trước mặt người chơi: Thành phố quái vật (ba sao)

Quy tắc trò chơi lần này: Người chơi đánh chết quái vật, trong cơ thể quái vật có thể được sao thành phố, đầu tiên kiếm đủ mười viên sao thành phố, hai trăm người chơi đứng đầu sẽ thắng. Sao thành phố có thể cướp đoạt.

Sao thành phố của người chơi: 0

Minh Thù: "..."

Cái quy tắc trò chơi này nhất định chính là đang khích lệ người chơi giết chóc lẫn nhau.

Mà nhiệm vụ của trẫm... là phải phá hỏng nhiệm vụ này.

Làm sao phá hỏng? Chẳng lẽ muốn trẫm thống lĩnh quái vật

sao?

Không có đồ ăn vặt, không suy nghĩ được.

Minh Thù quyết định đi tìm điểm an toàn trước.

-

Minh Thù xuống lầu, đường phố mới vừa rồi còn náo nhiệt, lúc này chỉ còn lại thi thể đầy đất cùng vết máu.

Minh Thù cố chịu đựng buồn nôn, đi về một hướng.

Lúc cô đi qua một cửa hàng, một bóng đen từ bên trong lao tới, vẫn là hình người nhưng trên đầu hắn mọc một cặp sừng, lưng có hai cánh, bộ mặt cũng đang biến hóa, trên da hiện lên vô số khối u.

Giống như từ con người lột xác thành quái vật.

Tướng mạo này là muốn hù chết trẫm, kế thừa đồ ăn vặt của trẫm sao?

Trong miệng quái vật có vết máu chảy xuống, nó tham lam gào thét lao về phía Minh Thù.

Minh Thù đã vứt bỏ hết những vũ khí xung quanh dính máu, lại không nghĩ mình đụng phải quái vật đột biến, trực tiếp lấy thú nhỏ ra đập tới phía quái vật.

Thú nhỏ đang ngủ say đột nhiên bị lôi ra ngoài, lông toàn thân nó bung ra trong không khí như một con nhím phấp phới trong gió.

Thú nhỏ gầm thét đập lên người quái vật. Quái vật bị hất bay đập vào chiếc xe trên đường phố, trần xe lập tức bị lõm vào.

Thú nhỏ từ trên người quái vật nhảy xuống, trên người nó cũng không dính vào thứ gì, nhanh như chớp vọt trở về trên người Minh Thù.

Buồn nôn chết ta rồi! Con sen, ngươi không để cho ta ăn thì thôi, ngươi còn khiến ta buồn nôn, ngươi nghĩ gì vậy!

"Quả thực rất buồn nôn, đi mau, đi mau."

Minh Thù tán thành lời nói của thú nhỏ, ôm chặt thú nhỏ chạy tới bên cạnh.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 631: Tuyệt Địa Cầu Sinh (13)

Minh Thù còn tưởng rằng người cả thành phố đều biến thành quái vật, bây giờ mới phát hiện là không phải. Bọn họ tự giết lẫn nhau trước, người giết xong có được thắng lợi mới có thể biến thành quái vật.

Trò chơi này quá biến thái rồi!

Đồ ăn vặt của trẫm, chờ ở đấy, trẫm lập tức tới cứu vớt ngươi ngay!

Minh Thù dừng chân lại, chống nạnh nhìn bầu trời, hiện tại có một vấn đề rất quan trọng là... điểm an toàn ở nơi nào?

Trên trời rơi xuống cái gì?

Bánh hả?

Trên bầu trời, bóng đen rất nhanh chóng rơi xuống. Mãi đến khi vật kia sắp đập đến người mình, Minh Thù mới có phản ứng đây không phải là bánh, nhanh tránh ra.

"Bụp!"

Vật nặng to lớn đập xuống đất, mặt đất đều chấn động theo.

Đó là một con quái vật bò sát có rất nhiều chân, đã thấy không còn đặc điểm con người.

Thứ này hẳn là không thể ăn được? Dù có thể ăn, chắc chắn cũng không ngon, nói không chừng còn có độc, hơn nữa còn là người biến ra... Nghĩ như vậy, Minh Thù lại bình tĩnh hơn nhiều.

Người nào thiếu đạo đức như thế, ném rác rưởi lung tung!

Minh Thù ngẩng đầu nhìn lên bầu trời lại, hai bên mọc toàn nhà cao tầng, không nhìn thấy người. Cửa xoay bên cạnh bị đẩy ra, ánh sáng xoay tròn, ánh mặt trời di chuyển.

Người con trai từ cửa xoay đi ra, tư thế đẹp trai bỏ tay vào túi quần, hắn đứng bên ngoài cửa xoay nhìn Minh Thù bên này.

Minh Thù nhìn hắn đưa tay ra, giơ súng bóp cò.

"Pằng!"

Súng vang lên.

Chấn động...

Quái vật rơi xuống đất, đuôi quét tấm thủy tinh bên cạnh, cả tấm thủy tinh vỡ nát đầy trời rơi xuống dưới giữa Minh Thù và người con trai đó, mảnh vỡ phản chiếu hình bóng của bọn họ.

[Nhiệm vụ phụ: Thu hoạch giá trị thù hận của Phó Thần.]

Minh Thù: “...” Cái gì thần?

[Phó.]

Minh Thù: “...” Thần kinh mà!

Phó Thần giẫm lên những miếng thủy tinh đi tới, hắn lờ đi Minh Thù, đứng trước quái vật nhíu mày, một lát sau nhìn về phía Minh Thù: “Xem trong thân thể chúng có sao thành phố hay không.”

Minh Thù nhìn quanh bốn phía một chút, xác định không có ai.

“Tôi dựa vào gì mà phải giúp cậu?” Một tiểu yêu tinh coi thường trẫm, lại còn muốn trẫm giúp ngươi, nằm mơ đi!

Phó Thần dường như rất không muốn ra tay, như níu kéo nói: “Tôi hướng dẫn cho cô.”

Minh Thù đứng ở nơi an toàn bên cạnh, mỉm cười: “Không cần, tự cậu đào đi.”

Một người chơi full cấp như trẫm cần ngươi hướng dẫn sao?

Ha ha!

“Cô muốn gì?” Phó Thần hỏi.

“Có đồ ăn không?”

Ánh mắt Phó Thần hoàn toàn rơi trên người Minh Thù, nhìn cô từ đầu đến chân. Hắn dường như đang quan sát gì đó, vừa dường như đang nghi ngờ gì đó, một lát sau nói: “Không có.”

“Ồ, vậy tự cậu đào đi, tôi cổ vũ cho cậu.”

Phó Thần nói vô cùng bình thản: “Tôi biết điểm an toàn.”

“...” Biết điểm an toàn thì giỏi lắm sao! Minh Thù nở nụ cười xán lạn: “Cậu nói cho tôi biết điểm an toàn trước, tôi đến đó lấy vật tư rồi trở về giúp cậu đào.”

-

Phó Thần biết điểm an toàn ở đâu thật, hơn nữa bên trong điểm an toàn có vật tư. Minh Thù đem toàn bộ vật tư đến bên cạnh mình, suy nghĩ đường chạy thế nào.

Người con trai kia đang chặn ở bên ngoài để cô giải phẫu quái vật.

[Ký chủ...]

Ngươi câm miệng, ta không muốn nghe ý nghĩ xấu của ngươi.

[...] Nó còn chưa nói gì! Sao sẽ biết là chủ ý cùi bắp!

Ngươi sẽ không nói được ý kiến hay gì.

Minh Thù cắn miếng bánh quy khô, nhìn thú nhỏ gặm trộm từng miếng, cô không ngăn cản hành vi của thú nhỏ.

Cô giải quyết xong một miếng bánh quy khô thì đứng dậy đi ra ngoài.

Phó Thần đứng ở giữa hai con quái vật, rõ ràng thân hình không sánh được với chúng nhưng hắn đứng ở nơi đó lại tuyệt đối không có vẻ nhỏ bé.

Minh Thù vén tay áo: “Đào cái nào?”

Phó Thần dùng mắt thần nhìn con bên trái, nó rớt đầu tiên từ mái nhà xuống.

Minh Thù oai phong lẫm liệt đi tới đào sao thành phố. Cô chưa từng đào nhưng trước kia có đi ngang qua, từng chứng kiến người chơi đào qua, hẳn là ở vị trí trái tim.

Vị trí trái tim của quái vật có da rất dày, Minh Thù mất nửa ngày mới mở ra được.

Thế nhưng trong tim con quái vật này không có sao thành phố.

Phó Thần có ý bảo cô con thứ hai, Minh Thù nhu thuận nghe lời, rất nhanh đã mở con thứ hai ra, bên trong có một viên sao thành phố không giống với những ngôi sao những thành phố trước kia, viên này có màu đỏ.

Hơn nữa ánh sáng tối hơn rất nhiều.

Minh Thù nhặt sao thành phố ra, cầm nó rồi nhảy xuống khỏi quái vật.

Phó Thần đưa tay định lấy.

“Này...” Minh Thù cầm sao thành phố tránh nhanh sang bên cạnh:

“Tôi chỉ bằng lòng giúp cậu lấy, cũng không nói lấy xong đưa cho cậu.”

Nghĩ trẫm có lòng tốt giúp ngươi như vậy sao? Ngây thơ quá!

Phó Thần: “...”

Minh Thù nhanh chóng ném sao thành phố xuống đất, nhấc chân đạp lên. Sao thành phố theo đó phát ra tiếng vỡ nát, hóa thành mảnh vụn.

Phó Thần: “...”

Minh Thù nheo mắt nhìn hắn, biểu cảm Phó Thần không có gì thay đổi, ngay cả lông mi cũng không giương lên.

Thế nhưng hắn xoay người đi.

“Còn muốn tôi giúp cậu đào nữa không?” Minh Thù đuổi kịp hắn:

“Tôi có thể làm thay.”

Phó Thần không nói một lời đi về phía trước, gặp phải một con quái vật, Phó Thần một mình giải quyết xong quái vật.

Minh Thù nhìn hắn đứng trước quái vật không ra tay, có lòng tốt tiến lên: “Nào nào nào, tôi giúp cậu một tay.”

Cô vén tay áo lên, khả năng là vận khí tốt, rất nhanh đã đào ra một viên sao thành phố, sau đó Minh Thù hủy nó ngay trước mặt hắn.

Phó Thần vẫn mang ánh mắt coi thường, dường như cũng không để trong lòng hành vi khiêu khích của Minh Thù.

Không tác dụng gì, Minh Thù cũng lười đi đào. Phó Thần ở phía trước đánh quái, cô chậm rì rì đi ở phía sau.

“Veo…”

“Rào rào… bụp!”

Tiếng đánh nhau từ phía trước truyền đến, Phó Thần dừng lại, ánh mắt men theo âm thanh bên kia nhìn qua nhưng kiến trúc chặn ánh mắt, hầu như cũng không nhìn thấy gì.

Nhưng vào lúc này, nhiều người từ bên kia xông lại, trong đó dễ thấy nhất chính là dáng chạy tức cười của Tiểu Sửu.

Đề Nha đạp một cái ván trượt, tốc độ nhanh hơn so với mọi người, chớp mắt đã đến trước mặt Minh Thù.

Cô dừng lại với tư thế đẹp. Thời điểm xoay người, cô đạp ván trượt một đầu rồi tự tay chụp được ván trượt, vững vàng đứng ngay ngắn.

“Lão đại, lão đại!” Thành viên đội vác cờ vây xung quanh Minh Thù.

Minh Thù nhìn lại phía sau bọn họ, đuổi theo bọn họ chính là một con côn trùng rất lớn, mặt ngoài nó được bao phủ bởi vảy cá, có người nổ súng về phía nó nhưng đạn bắn vào vảy cá nên không có vết thương nào.

Côn trùng nhìn qua rất to mập nhưng tốc độ cực kỳ nhanh, vọt lên phía trước một phát mấy mét liền.

“A!”

“Cứu mạng...”

Người bị côn trùng cắn, trực tiếp bị nuốt vào bụng.

Tiểu Sửu chậm hơn Đề Nha một bước, sau đó là hai đội viên Đế Quốc Mỹ Thực.

Minh Thù nhận lấy cờ, tự cầm: “Mọi người không có việc gì làm lại gây chuyện với côn trùng.”

“Lão đại, không phải chúng tôi.” Đội viên rất vô tội cáo trạng:

“Là Đỗ Miên kia, cô ta không biết từ đâu chọc đến một con côn trùng lớn như vậy, công kích đối với nó đều không có ích gì, da cứng huyết dày.”

“Đỗ Miên?” Minh Thù liếc mắt nhìn bên kia: “Chỗ nào, ẩn thân rồi sao?”

“Không biết, chạy lạc rồi chăng.” Đội viên thở phì phò: “Vừa rồi cùng nhau có ít nhất hơn ba mươi người.”

Minh Thù "a" một tiếng: “Mọi người tụ tập cùng nhau chuẩn bị cống mạng tập thể cho quái vật sao?”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 632: Tuyệt Địa Cầu Sinh (14)

Côn trùng chớp mắt đến trước mặt, Minh Thù xoay người chạy: “Nhìn tôi làm gì, chạy đi!”

“Hả?”

Không đánh sao?

Đồng đội hơi ngơ ngác nhưng Minh Thù đã chạy, bọn họ cũng chạy theo.

Minh Thù bớt thời giờ liếc nhìn phía sau, Phó Thần còn đứng tại chỗ, khác hoàn toàn với những người chơi hoảng hốt chạy qua trước mặt hắn, chớp mắt cách xa tám thước.

Minh Thù bên này mới vừa chạy đến cuối đường, bên kia lại là một đám người đã chạy tới, vừa chạy vừa mắng, phía sau cũng là một con côn trùng.

“Ối!”

Trong đám người này, Đỗ Miên cũng ở trong đó. Lúc đó ở đại sảnh cũng không thấy được Đỗ Miên, còn tưởng rằng cô ta không cùng một thành phố với mình, không ngờ cô ta cũng có tới.

Đỗ Miên một mình, không thấy được hai nhân vật chính Tống Diệp và Thu Nguyệt.

Côn trùng đuổi theo, một đám người lại chạy trở về, cuối cùng bị hai con côn trùng chặn lại ở một con phố khác. Hai bên có cửa hàng, có người thử đánh vỡ cửa kính nhưng tình hình bên trong khiến bọn họ trợn tròn mắt.

Đằng sau kính là tường thực thể.

Cái này là ai thiết kế!

Nhà thiết kế sao vẫn chưa bị đánh chết!

Minh Thù trấn định lấy ra một miếng bánh bích quy, tìm một chỗ ngồi.

“Ngươi không sợ à?” Tiểu Sửu cười hì hì, bộ dạng tuyệt đối không sợ: “Hai con côn trùng này rất lợi hại.”

Minh Thù ha hả: “Có thể ăn không?”

Tiểu Sửu: “... Không thể.”

Không có thể ăn, rất lợi hại có ích lợi gì.

Bên cạnh đội viên khẩn trương ồn ào: “Lão đại, chúng nó sắp tới rồi!”

Minh Thù rất bình tĩnh: “Vội cái gì, đứng ở giữa, ăn cũng phải đến cuối cùng mới ăn được cậu, có thể sống lâu phút nào hay phút ấy.”

Đội viên: “...”

Tuy cảm thấy lời này có bệnh nhưng không hiểu sao lại cảm thấy rất có đạo lý?

Minh Thù cười nhẹ, đón nhận sự quan sát của các đội viên. Tiểu Sửu và Đề Nha hẳn là đều có năng lực giải quyết hết hai con côn trùng nhưng bọn họ không động thủ, ngay cả tên Phó Thần kỳ quái thần kinh lúc này đều đứng một bên xem.

Hai con côn trùng này... chẳng lẽ có thể ăn?

“Đỗ Miên, rốt cuộc cô rước chúng từ chỗ nào về vậy.”

Người bên cạnh Đỗ Miên tức giận rống to hơn. Bọn họ vừa mới bắt đầu vào thế giới này, còn tưởng rằng khá đơn giản, dù sao cũng có con người bình thường.

Nhưng đợi khi trò chơi bắt đầu mới biết được căn bản không phải chuyện như vậy.

Những quái vật này bọn họ giết rất lao lực, càng chưa nói giết chết quái vật còn chưa chắc sẽ có được sao thành phố, nhưng không giết quái vật khẳng định không có sao thành phố.

Thành phố ba sao quả nhiên khổ sở như trong lời đồn.

“Tôi không biết, chúng nó đột nhiên xuất hiện.” Đỗ Miên giải thích, cô ta siết chặt túi tiền trên y phục.

“Quái vật ăn chúng tôi có thể tăng trưởng thực lực, chúng nó đuổi theo chúng tôi không tha cũng bình thường.”

“Nếu không phải là cô mang bọn nó về, giờ chúng tôi sẽ bị truy đuổi sao?” Hiển nhiên có người không ủng hộ lời nói Đỗ Miên.

“Sao tôi biết mọi người ở nơi nào!” Đỗ Miên cũng có chút giận dữ.

Đỗ Miên và mấy người này chỉ là gặp giữa đường, Đỗ Miên cần bọn họ nên nói một chút tin tức hữu dụng. Hai bên đều là lợi dụng, cũng không có giao tình gì.

“Được rồi, bây giờ nói những thứ này có ích lợi gì. Ầm ĩ có thể giải quyết được hai con côn trùng này sao?”

Bầu không khí lập tức đông cứng lại.

Mọi người thương thảo một hồi, cuối cùng cũng quyết định cùng tiến lên, nghĩ biện pháp chạy ra ngoài.

Có người nhìn về mấy người cuối: “Ngân Lạc, Tiểu Sửu, mọi người không giúp một tay hả?”

Đột nhiên bị chỉ đích danh, Minh Thù chớp mắt nở nụ cười đúng tiêu chuẩn: “Không, mọi người chết trước một bước đi.”

Mọi người: “...” Có biết nói chuyện hay không!

Tiểu Sửu cười hì hì phất tay: “Đi đường bình an, tôi sẽ nhớ mọi người đấy.”

Minh Thù và Tiểu Sửu cũng không chịu lên, mới vừa nói xong với đám người, có người bắt đầu rút lui có trật tự. Ai muốn đi chịu chết chứ?

Dựa vào cái gì bọn họ phải đi chịu chết, những người này ở đây ngồi mát ăn bát vàng?

Hai côn trùng, trong đó một con không nhúc nhích, mặt khác một con đang đang áp sát, hơn nữa tốc độ càng lúc càng nhanh, đã không cho bọn họ lựa chọn nào khác.

-

Người chết rất nhanh, côn trùng ăn càng nhiều người, thân thể của bọn chúng lại càng lớn. Lúc này con đường này đã có chút không vừa với thân thể của bọn chúng.

Mới vừa rồi còn là một đám người, hiện tại chỉ chỉ còn lại không tới hai mươi người. Bọn họ vây thành một vòng tròn, lưng tựa lưng nhìn con côn trùng đó.

Minh Thù phát hiện Đỗ Miên vẫn nắm chặt túi của cô ta, túi tiền hơi cổ, như chứa vật gì.

Cô ta cũng không thể cất một con côn trùng mà nhỉ?

Côn trùng xông về phía bọn họ, phá nát đội hình của bọn họ.

Lại cắn một người trong đó, người kia ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp phát ra đã bị ăn vào bụng.

Đỗ Miên có thể là do sợ, cô ta cong lưng lại như mèo, lui về phía sau.

Minh Thù còn đang suy nghĩ trong túi Đỗ Miên đựng gì thì thấy Đỗ Miên đột nhiên ném một thứ về phía cô, đó là một nhúm trăng trắng mềm mại.

Vật kia vừa xuất hiện, hai con côn trùng đều sôi trào, liều mạng xông về phía nhóm có thứ kia.

Phó Thần liếc mắt nhìn phía Minh Thù, chỉ thấy cô đang đang cầm một nhúm trắng, dường như không chú ý tới hai con côn trùng đang xông tới phía cô.

Hắn không thể không lấy ra một khẩu súng nhắm ngay một con côn trùng trong đó, ngón tay mới vừa đặt lên cò súng.

“Đứng lại!” Giọng nói trong trẻo hàm chứa ý cười, vừa lúc làm cho tất cả mọi người đều nghe thấy:

“Tới nữa tôi bóp cò giết chết nó.”

Hai con côn trùng đồng thời cứng đờ, dường như nghe hiểu lời nói, đồng thời dừng lại, tức giận trừng mắt.

Cô gái đang bóp thứ trắng mềm, đầu ngón tay đã có màu trắng, màu trắng trên vật thể bắt đầu tràn ngập màu đỏ.

Các người chơi ngơ ngác, cô ta cầm thứ gì vậy? Bảo ngừng là ngừng sao? Bọn họ chơi cùng một trò chơi sao?

“Đỗ tiểu thư, cô trộm thứ này làm gì?” Minh Thù cũng rất tò mò, cô quay đầu nhìn về phía Đỗ Miên:

“Có thể ăn không?”

Cô cầm trên tay một phiên bản côn trùng thu nhỏ, so với bản phóng đại, phiên bản thu nhỏ đáng yêu hơn nhiều, mềm nhũn giống một con nhộng con.

“Cái gì mà tôi trộm... tôi cũng không biết đó là cái gì...” Đỗ Miên ngay từ đầu có chút chột dạ nhưng sau đó không biết sao lại lớn tiếng lên:

“Cô đừng nói xấu tôi, vật kia không phải là của cô sao?”

“Là của tôi sao?” Minh Thù hỏi bên người Tiểu Sửu.

“Không phải.” Tiểu Sửu cười hì hì nhìn Đỗ Miên:

“Rõ ràng là của cô, cô thật là xấu xa.”

Đỗ Miên nắm chặt nắm tay: “Cậu và cô ta là một phe, đương nhiên nói giúp cô ta, mọi người nhìn thấy không? Là tôi ném cho cô ta sao?”

Mọi người căng thẳng không lên tiếng trả lời, lúc đó tình huống hỗn loạn như vậy, ai biết cô ta có hay không.

“Tôi cũng không nói là cô ném cho tôi.” Minh Thù cười ôn hòa:

“Sao cô lại nói là ném cho tôi? Đỗ tiểu thư.”

Khuôn mặt Tiểu Sửu khôi hài: “Hì hì, dối trá phải bị phạt nặng.”

“Tôi...” Sắc mặt Đỗ Miên đỏ lên, một hồi lâu vẫn không đưa ra giải thích hợp lý.

Mọi người thấy ánh mắt Đỗ Miên liền thấy có gì đó không đúng.

Đáy lòng Đỗ Miên đang rỉ máu nhưng không đưa ra được lời giải thích hợp lý.

Cô gái này chuyên môn đối nghịch cùng mình sao?

Mỗi lần gặp phải cô ta là xui xẻo!

“Đỗ Miên, thấy cô là người mới, chúng tôi mới cho cô theo một đoạn, không ngờ cô ác độc như vậy!”

“Tôi thực sự đã nhìn lầm cô.”

Người chơi tức giận chỉ trích Đỗ Miên.

Minh Thù ở bên cạnh cười híp mắt: “Mọi người chẳng lẽ không phải vì cô ta eo thon chân dài ngực to sao?”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 633: Tuyệt Địa Cầu Sinh (15)

Mọi người: "..."

Lời như vậy cô không cần nói ra nữa.

Quả thực dáng dấp Đỗ Miên không tệ, đặc biệt là vóc người. Lúc đầu trong trò chơi, người chơi nữ còn có thể sống sót vốn không nhiều. Cuộc sống của bọn họ đã rất khó khăn, có thể gặp được một người chơi nữ thông minh không bóp team thì bọn họ cũng bằng lòng dẫn theo

"Ôi, đàn ông ấy à." Minh Thù lắc đầu.

"Ôi, đàn ông ấy à." Tiểu Sửu cũng lắc đầu theo.

"Cậu không phải là đàn ông à?" Minh Thù nhìn Tiểu Sửu một cách quái dị.

"Hì hì, người ta vẫn là chàng trai trẻ." Khuôn mặt Tiểu Sửu khôi hài biến thành ngượng ngùng nhưng nhìn thế nào cũng cảm thấy quái dị.

Ánh mắt Đề Nha lạnh như băng dường như sinh ra một tia nhìn thẳng không đành lòng, cô dời tầm mắt liếc nhìn Minh Thù, hai cô gái không tiếng động lĩnh ngộ ý tứ được đối phương biểu đạt.

Nhưng Tiểu Sửu tương đối thấp, giọng nói lộ vẻ non nớt, không giống một người trưởng thành. Nhưng hành vi của hắn...

không dám khen tặng.

“Con côn trùng nhỏ này thật xấu, chi bằng bóp chết đi?” Tiểu Sửu lại phát biểu ý kiến.

Tiếng nói của hắn vừa dứt, hai con côn trùng đã dừng lại bắt đầu kích động, phát ra tiếng rống giận dữ như đang uy hiếp bọn họ, dám động “nhộng con” thì bọn họ sẽ phải đền mạng.

Minh Thù đã bị cô lập ra xa, vẻ mặt không thiện cảm nhìn Đỗ Miên rồi cười dịu dàng với cô ta.

Đáy mắt Đỗ Miên ánh lên sự hận thù muốn xé nát cô!

“Đúng đúng đúng, cứ giữ như thế! Đỗ tiểu thư, đúng là như vậy!” Ánh mắt Minh Thù sáng trong, nụ cười càng rực rỡ:

“Sức sống có thể khiến tâm tình cô sung sướng, khiến cô trẻ trung, hãy giữ như thế, cô có thể!”

Đỗ Miên đột nhiên bối rối, chuyện gì đây?

Cô ta đang nói gì khùng điên vậy?

Sức sống giúp tâm tình người ta sung sướng, khiến người ta trẻ trung, sao cô còn không tức giận đi?

Quần chúng vây xem cũng ngơ ngác như Đỗ Miên, không hiểu đó là thao tác gì.

-

Minh Thù nhéo côn trùng phiên bản thu nhỏ, thân thể nó mềm nhũn, dường như có vật gì cứng. Minh Thù sờ mãi, chắc là chìa khoá.

Chìa khóa thành phố ba sao có thể có được trang bị ngon, Đỗ Miên trộm nó cũng có thể hiểu được. Chỉ là cô ta không ngờ hai con côn trùng này lại quan tâm côn trùng con như thế, đuổi theo cô ta không tha đã đành, còn lợi hại như vậy.

Minh Thù nhìn về phía những người ở chỗ này: “Thứ này là đồ tốt nha, bên trong có chìa khoá, mọi người ai muốn?”

Đế Quốc Mỹ Thực: “...” Nói lời này ngay trước mặt ba mẹ nhộng con thật sự tốt sao? Không sợ ba mẹ nó cắn chết cô sao!

Ôi mẹ ơi!

Xem cha mẹ nó trừng mắt sắp rơi tròng mắt ra ngoài rồi kìa.

Hù chết người mà!

Ở Đế Quốc Mỹ Thực người chơi hoàn toàn không suy nghĩ gì đến chìa khoá, bọn họ chỉ nghĩ đến chuyện sống sót.

Theo một tà giáo đã rất khó khăn, hãy đối đãi tốt với những lương dân vì dân trừ hại như bọn họ.

Người bên cạnh có vẻ tương đối kích động.

Chìa khóa thành phố!

Vào trong những thành phố này, có thể còn sống đi ra ngoài là nguyện vọng thứ nhất, nguyện vọng thứ hai đó là có thể tìm được chìa khoá, đạt được một chiếc có thể mang đi trang bị.

Trang bị như vậy, trong nhiệm vụ kế tiếp, bọn họ sẽ càng có lợi, dễ dàng sống sót hơn.

Nhưng chìa khoá thành phố có hạn, rất nhiều người chơi có thể nhận được trang bị chỉ là nhờ vào vận may may mắn hoặc thực lực mạnh.

Nhưng rất nhanh đã có người chơi tỉnh táo lại, cho dù có chìa khoá thì sao, có thể đánh thắng hai con côn trùng đối diện sao?

"Tới đây, tặng cho các người."

Minh Thù đột nhiên ném côn trùng nhỏ về hướng bọn họ, trong tay cô bắn ra một đoạn sợi tơ rất nhỏ. Thân thể cô chợt vọt lên mái nhà cao bảy tầng đối diện, nhảy mấy cú liền đáp trên tầng thượng.

Thành viên Đế Quốc Mỹ Thực bị bỏ rơi: “...” Chúng tôi thì sao!

Tiểu Sửu và Đề Nha phản ứng nhanh nhất. Thời điểm Minh Thù di chuyển, Đề Nha vung ra Lôi Ti Tản của cô, mở nó ra bay lên trời cao.

Tiểu Sửu có chút khôi hài, dưới chân hắn có nhiều lò xo kiểu trang bị bắn ra bật cao hợp với tiếng cười hì hì của hắn, cảnh tượng khá là quái dị.

Minh Thù đứng ở sát ranh giới, cúi người nhìn phía dưới.

Hai con côn trùng rõ ràng đã bắt đầu công kích, trong cảnh tượng hỗn loạn, thành viên Đế Quốc Mỹ Thực nhân cơ hội bỏ chạy.

Mà Phó Thần đứng ở góc, hai con côn trùng rõ ràng gào thét đi qua bên cạnh hắn nhưng không chủ động công kích hắn, chỉ là cây súng hắn cầm trên tay rất đặc biệt.

“Tôi nhớ ra người đó là ai rồi.” Tiểu Sửu từ trên bầu trời rơi xuống bên cạnh Minh Thù, đột nhiên cười hì hì nói:

"Phó Thần, bọn họ còn gọi là Phúc thần, vận may hắn cực tốt. Trong bảng xếp hạng thành phố năm sao, hắn là người lợi hại xếp thứ hai."

“Bảng xếp hạng thành phố năm sao?” Minh Thù nghe được một từ xa lạ: “Xếp đầu là ai?”

Tiểu Sửu chớp mắt: "Ô Cốt."

“Cổ?”

“Cốt trong xương cốt.” Tiểu Sửu tỏ ánh mắt kỳ dị:

“Nhưng hắn và Phúc thần cũng không khác biệt lắm, đánh nhau ước chừng không ai thắng ai.”

Mắt hắn đảo quanh hai vòng: “Hì hì... cô cũng có thể tham gia nhiệm vụ thành phố năm sao nhưng cô không tăng cấp nên cô không ở trên bảng xếp hạng.”

Đề Nha nghe được lời Tiểu Sửu nói cũng nhìn qua, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vẫn lạnh như băng, không nhìn ra bất kỳ cảm xúc nào.

Cấp nguyên chủ phía sau quả thực biểu hiện có thể tăng cấp.

Có thể nguyên chủ không có điểm tăng cấp... Cô điểm qua ký ức một lần, không phát hiện nguyên nhân nguyên chủ không tăng cấp.

Minh Thù ngồi vào sát ranh giới, lấy đồ ăn vặt ra, hãy bắt đầu biểu diễn!

Tiểu Sửu và Đề Nha đột nhiên tìm tới cô khẳng định không phải ngẫu nhiên.

“Hắn tham gia nhiệm vụ thành phố này làm gì? Lẽ nào cũng là...” Tiểu Sửu dừng một chút, sự khôi hài trên mặt hiện lên một vẻ quái dị:

“Vì sao cô không tăng cấp?”

“Vậy vì sao cậu không tăng cấp?” Minh Thù mỉm cười hỏi ngược lại.

Tiểu Sửu dò xét Minh Thù một chút rồi nhìn về phía Đề Nha.

Đề Nha gật đầu một cách khó đoán.

Minh Thù đánh giá Đề Nha không để lại dấu vết, hầu hết thời gian Tiểu Sửu đều muốn hỏi ý kiến Đề Nha, có thể thấy được trong hai người kia, Đề Nha này làm chủ.

Thanh niên tiền đồ xán lạn mà!

Tiểu Sửu có được đáp án của Đề Nha, quay đầu lại cười hì hì nói: "Kế tiếp tôi muốn nói cho cô biết, cô phải nghe thật kỹ nhé."

"Mời bắt đầu biểu diễn." Minh Thù bày ra tư thế nghe kể chuyện.

Tiểu Sửu: "..." Ai kể chuyện với cô chứ, hắn nói chuyện liên quan đến sinh tử.

Đề Nha không có khả năng nói, Tiểu Sửu chỉ có thể hít thở sâu một hơi.

"Biết vòng luân hồi vì sao không có người chơi thành phố năm sao không?"

"Không phải đều chết hết rồi sao."

Tiểu Sửu như khinh bỉ: "Chết mới lạ, đó chỉ là tin đồn."

"Ồ."

Suy nghĩ lại một chút cũng đúng, nếu thành phố năm sao tồn tại, nhiều người chơi như vậy không có khả năng một người cũng không tồn tại.

"Vòng luân hồi thành phố năm sao ở lầu một trăm." Tiểu Sửu nói:

“Người chơi ở đó mới thật sự mạnh.”

“Không tăng cấp cũng sẽ bị cưỡng chế tham gia nhiệm vụ thành phố năm sao. Tôi không biết cô đã tham gia chưa nhưng tôi cảm thấy được có lẽ cô đã tham gia, hơn nữa còn là thắng trong gang tấc nên cô mới quyết định không tăng cấp. Bởi vì không tăng cấp, mỗi ba tháng mới bị cưỡng chế tham gia một lần.”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 634: Tuyệt Địa Cầu Sinh (16)

“Nói nửa ngày, mục đích của cậu là gì?” Minh Thù cắn một miếng bánh quy.

“Cậu nói đi, tìm tôi làm gì!”

“…” Còn không phải là vì sợ cô không hiểu được sao?

Tiểu Sửu nhịn xuống, mắt trợn trắng, giọng nói nghiêm túc: “Chúng tôi cần đồng đội.”

“Trước đây không lâu, vòng luân hồi thông báo cách chơi mới, chúng tôi phải lập đội chơi.”

“Sao lại tìm tôi?”

“Hì hì, tiếng tăm của cô ở dưới ai cũng biết, ngay cả chúng tôi ở phía trên cũng có nghe qua.” Tiểu Sửu giải thích như chuyện hiển nhiên.

“Đương nhiên muốn tìm đồng đội có năng lực để dễ dàng thắng hơn.”

Minh Thù: “…” Tiếng tăm của nguyên chủ lớn vậy sao?

Minh Thù suy nghĩ một chút: “Hình như cậu chưa nhắc tới thành phố bốn sao, với cả việc các người có thể tùy ý xuống đây.”

“Vòng luân hồi bốn sao là điểm quá độ của ba sao và năm sao, vòng luân hồi cũng không giống nhau. Người chơi có thể ở vòng luân hồi bốn sao cũng sẽ có thể xuống dưới, vòng luân hồi không yêu cầu bắt buộc nhưng đa số người chơi cấp bốn sẽ chọn tăng cấp thay vì đợi ở vòng luân hồi bốn sao. Đại khái là tất cả mọi người đều sẽ làm như vậy, những người khác cũng làm như vậy. Còn giống như cô làm loạn ở dưới… thì rất hiếm.”

“Còn như người chơi cấp năm xuống đây thì cấp sẽ bị khống chế, không có những vấn đề khác. Nhưng sau đó hầu như không ai tới, nhưng cũng có ngoại lệ như tôi và Đề Nha.” Tiểu Sửu không nói tiếp nhưng bọn họ ở dưới này nhất định là có nguyên nhân.

“Chúng ta quả thật không giống nhau.” Minh Thù cũng không tiếp tục gặng hỏi, chỉ mỉm cười:

“Không phải nước chảy bèo trôi.”

“Hì hì, cho nên cô suy nghĩ một chút xem có muốn về một đội với chúng tôi không. Tôi và Đề Nha nằm trong top mười của bảng xếp hạng.”

Minh Thù hỏi: “Tại sao phải thành lập đội?”

Tiểu Sửu nói: “Bởi vì cách chơi mới cần có đồng đội.”

“Không có đội không được chơi?”

Tiểu Sửu cười hì hì: “Đúng vậy.”

“Nhưng tôi đã có đồng đội rồi.”

“Cách chơi mới này... không hạn chế cấp nên có thể trực tiếp đến cùng đồng đội, tôi và Đề Nha cũng lười đi lập đội.” Tiểu Sửu hơi vẹo cổ:

“Nếu không... tại sao tôi và Đề Nha lại muốn cô tham gia cùng.”

À, muốn trẫm tham gia cùng vì chỉ cần ở đây đợi!

“Để bọn họ đi chịu chết?” Cô làm đội trưởng, cấp của đội viên cô đều biết rõ, đều là người chơi cấp ba, còn có một người chơi đội sổ cấp hai.

Để người chơi cấp ba đi làm nhiệm vụ của thế giới năm sao, đây không phải là chịu chết thì là gì?

“Trong trò chơi luôn cần có người hy sinh nha, hì hì.”

“Vậy sao cậu không hi sinh đi?”

“…”

Biểu cảm trên mặt Tiểu Sửu đại khái là "Người như tôi sao có thể hi sinh".

Thấy Minh Thù dường như không muốn đi, Tiểu Sửu lại nói: “Cô có biết giải thưởng thắng cuộc của trò chơi là gì không?”

“Mãn Hán toàn tịch?” Minh Thù chớp mắt: “Mãn Hán toàn tịch thì tôi sẽ đi!”

Thật thấp hèn, chỉ vì đồ ăn vặt!

Tiểu yêu tinh khác muốn mê hoặc trẫm!

Nếu không phải vì lớp trang điểm dày cộm trên mặt Tiểu Sửu che chắn, chắc chắn khuôn mặt hắn lúc này sẽ thể hiện nhiều sắc thái đặc sắc phong phú.

“Nguyện vọng của cô chỉ như vậy?” Tiểu Sửu càng nhấn mạnh:

“Chẳng lẽ cô không muốn rời khỏi nơi quỷ quái này?”

Minh Thù liền hiểu rõ, giải thưởng của cách chơi mới đó chắc chắn là có liên quan đến việc rời khỏi thế giới này, trở về với thế giới hiện thực.

Nhưng có đúng là sau khi thắng sẽ thật sự được trở về với thế giới hiện thực không?

Đây là một trong những vấn đề đó.

Minh Thù tấm tắc hai tiếng: “Vậy mà tôi lại nghĩ rằng cậu thích thế giới này.”

Lấy mạnh yếu làm quy tắc, sinh tử không cần bất cứ ai chịu trách nhiệm.

“Tôi mà thích cái thế giới này sao.”

Minh Thù nheo mắt: “Nếu thật sự rời khỏi thế giới này, trở lại thế giới hiện thực, cậu có thể tùy tiện giết người không?”

Tiểu Sửu lập tức im lặng.

Từ một thế giới giết chóc trở lại thế giới bình thường, không thể giống với người bình thường.

Coi như thật sự trở về, người không tự điều khiển được mình cuối cùng cũng không có kết quả gì tốt.

Lúc Tiểu Sửu giết người luôn ở trong trạng thái hưng phấn, hắn mà trở về nhất định sẽ trở thành một tên biến thái cuồng giết người.

Và Đề Nha lại là một tiểu Lolita…

Tiểu Sửu cảm giác như Minh Thù đang vướng mắc về mình, hắn lập tức định thần, nói: “Ngoài Mãn Hán toàn tịch ra, cô còn muốn ăn gì nữa không?”

Lời nói như thế này thật không tệ nha.

Nhưng trẫm cảm thấy có bẫy... Đồ ăn vặt đúng là rất quý nhưng sinh mệnh còn quý hơn.

Hơn nữa bây giờ trẫm đã có đồ ăn, Mãn Hán toàn tịch có thể giữ lại để phần sau ăn cũng được.

Giải quyết nhanh phần này, trẫm sẽ đến phần sau nên tại sao trẫm lại phải tự làm khó mình? Đỗ Miên cũng không đi ăn cái voucher đồ ăn vặt này, trẫm đi làm gì?

“Không đi...” Minh Thù xua tay.

Tiểu Sửu không ngờ kết quả lại như vậy, hắn quan sát lâu vậy, vẫn cảm thấy cô là một người rất dễ dụ.

Trước đây vì vật tư, cô lập tức đứng lên quả thực xuất chúng, nhưng bây giờ có nói sao cô cũng không chịu.

Đề Nha không có biểu hiện gì, Tiểu Sửu cười hì hì vẫn không chịu đi xuống, nhìn qua có chút tàn bạo.

Minh Thù lập tức cách xa hắn một chút.

Bảo vệ đồ ăn vặt, rời xa biến thái.

Lúc bọn họ nói chuyện, phía dưới đã đánh xong, hai thành viên của Đế Quốc Mỹ Thực không biết đã chạy đi đâu, lúc này đang đứng ở trên mái nhà đối diện, nhìn có vẻ hơi chật vật nhưng cũng không thiếu đi một cánh tay hay mất đi một cái chân nào.

Phía dưới một con trùng lớn đã chết, một con khác cũng đang hấp hối. Những người chơi còn lại cũng chết không ít, có thể chạy đều đã chạy rồi.

Còn không thể chạy...

Minh Thù trợn trừng mắt.

Cô không hề do dự, trực tiếp nhảy từ trên xuống.

Từ lúc đến thế giới này, cô chẳng những không được ăn, mỗi ngày còn phải biểu diễn nhảy lầu.

“Dừng tay!” Minh Thù rơi xuống đất, chạy tới hướng bên kia.

Ngươi làm ơn buông tha phiếu đổi đồ ăn vặt của trẫm được không?

Phó Thần đã đè cò súng xuống, viên đạn được bắn ra. Hắn không ngờ Minh Thù đột nhiên xuất hiện, mà lại còn muốn đỡ viên đạn kia.

Lòng ngực hắn phập phồng, cảm giác trái tim như muốn nhảy ra ngoài.

Đỗ Miên cũng khiếp sợ nhìn Minh Thù đá mình văng ra, viên đạn trông chốc lát sẽ bắn trúng vào người cô.

Nhưng vào lúc này, viên đạn chệch sang hướng bên cạnh, xướt qua gương mặt Minh Thù, trong chớp mắt bắn trúng côn trùng trắng lớn bên cạnh. Lớp vảy lúc này không trụ nổi, viên đạn dễ dàng xuyên vào, côn trùng trắng lớn chết ngay tức khắc.

“Cô điên rồi!”

Tiếng hét cuả Phó Thần từ bên kia truyền đến.

Chỉ vài bước hắn đã bước sang đây, bắt lấy cánh tay Minh Thù, vẻ mặt vô cùng tức giận: “Muốn chết sao?”

Hệ thống leng keng trong đầu Phó Thần, vang lên âm thanh trừ điểm, thoáng làm cho hắn bình tĩnh lại đôi chút.

Minh Thù giơ tay lên quẹt vết máu bị viên đạn xướt qua, trong giọng nói có ý cười: “Cậu không giết cô ấy, tôi sẽ không phải xông lên.”

Vẻ thịnh nộ trên gương mặt Phó Thần đã vơi bớt, khôi phục lại gương mặt lạnh lùng, hiện lên ánh mắt khinh miệt: “Trước đây cô cũng chẳng ưa gì cô ta, bây giờ lại giả vờ làm người tốt.”

“Không ưa nổi cô ta cũng không có nghĩa là tôi muốn cô ta chết.” Giọng nói Minh Thù nhẹ nhàng:

“Không phải có câu... vì yêu sinh hận sao?”

Phó Thần: “?” Vì yêu sinh hận? Lão tử không nghe lầm chứ? Cô và ả Đỗ Miên này? Cô có biết bản thân mình là giới tính gì không?

Nhiệm vụ của hắn là gì?

Phó Thần bình tĩnh nhớ lại, xác định mình không nhìn lầm nhiệm vụ.

Nhưng họ là bách hợp nha, đây là muốn lão tử đi bẻ thẳng bách hợp sao?

Nghiêm túc chứ?

“Cô không cần giả làm người tốt.” Đỗ Miên cũng đứng lên, cảnh giác đề phòng nhìn chằm chằm Minh Thù và Phó Thần:

“Cô muốn hại chết tôi, bây giờ ở đây nói những lời này không cảm thấy buồn cười sao?”

Minh Thù mỉm cười: “Thế giới này nếu không phải cô chết thì tôi chết.”

Đỗ Miên: “…” Tin lầm cô.

Phó Thần: “…” Đồ điên!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 635: Tuyệt Địa Cầu Sinh (17)

Phó Thần muốn giết Đỗ Miên, nhưng Minh Thù không cho phép hắn giết, hai người suýt chút nữa đánh nhau, cuối cùng Phó Thần chịu thỏa hiệp: “Muốn tôi không giết cô ta cũng được, cô phải đồng ý với tôi một việc.”

“Nếu như muốn tôi đi làm nhiệm vụ thành phố năm sao gì đó, thì miễn bàn.”

“À.” Phó Thần cười khinh miệt, khuôn mặt vốn không có chút biểu cảm gì đột nhiên trở nên sinh động, nhan sắc như đạt đến một tầm cao mới, nhưng hắn rất nhanh nén lại: “Một mạng đổi một mạng, cô đổi với cô ấy, tôi sẽ buông tha cô ta.”

“Các hạ thật là thuận gió bẻ măng, lên như diều gặp gió…” Trẫm đây vô giá, bộ ngươi nói đổi là đổi sao?

Phó Thần nghiêm mặt, thản nhiên nói: “Đúng là có ý đó.”

Ha ha!

Tiểu yêu tinh đã tiến hóa đến mức không cần thể diện như vậy, trẫm thật sự khâm phục.

“Đánh một trận không.” Minh Thù thô bạo xăng tay áo: “Người nào thắng có thể ăn bánh bao thịt.”

Chúng ta không cần phải ở đây nói nhảm, trực tiếp làm.

Phó Thần: “…”

Đỗ Miên-bánh bao thịt: “…”

“Cô không phải là đối thủ của tôi.” Phó Thần nói:

“Nếu cô đã biết chuyện của thành phố năm sao, thì đã biết tôi đến từ nơi nào, đánh với tôi, cô chỉ có thua.”

“Chưa đánh thì làm sao anh biết tôi sẽ thua, bớt nói nhảm đi, anh có đánh hay không?”

Đánh cầu lông!

Nếu hắn đánh nhau với cô, thì lần tiến công chiếm đóng kế tiếp phải làm thế nào?

Ánh mắt Phó Thần đảo qua đảo lại giữa hai người Minh Thù và Đỗ Miên, cuối cùng nhắm mắt, xoay người rời đi.

Không thể trêu vào, thì ông đây có thể lẫn tránh.

Lời mới vừa nói?

Ha ha... Lão tử có nói qua sao? Không có! Lão tử không nói gì cả!

Minh Thù: “…” Quần ta cũng đã cởi, cậu vậy mà đi sao?

Công chúa nhỏ xù lông sao!

Cái này đúng là quá mất hình tượng nha!

“Cô...” Đỗ Miên cắn môi lui về phía sau hai bước.

“Yên tâm, tôi nói không giết cô là không giết cô, tôi muốn nói đạo lý.” Minh Thù mỉm cười, tự tay vỗ vỗ bả vai Đỗ Miên: “Sống khỏe mạnh tiểu bảo bối, ngàn vạn lần không được chết, lần này tôi có thể cứu cô, nhưng lần sau thì chưa chắc, cô chết tôi sẽ rất ưu sầu.”

Chết rồi voucher đồ ăn vặt cũng không còn, không thể chết được nha!

Minh Thù trong lúc Đỗ Miên còn đang ngơ ngác, đã rời đi.

Con đường đang ồn ào đột nhiên yên tĩnh lại, chỉ còn lại mùi máu tanh nồng nặc, Đỗ Miên nắm lấy vạt áo của mình.

Thành phố năm sao... Bọn họ mới vừa nói là thành phố năm sao?

“Bạch vân bạch, lam thiên lam, thiện ác nhất tuyến thiên. Huyết như hải, thi như sơn, sinh tử nhất niệm gian. Thần linh diệt, ác ma Lâm, hắc bạch vĩnh vô giới. Luân hồi tràng, vạn xương khô, tuyệt địa phùng sinh giả. Hỗn độn thành, thiên địa môn, trường sinh mộng nhất trường...”

Giai điệu cổ quái không biết từ đâu truyền đến, da đầu Đỗ Miên tê dại quan sát xung quanh, lại là bài hát kia, so với lần trước cô nghe được nhiều hơn vài câu.

Minh Thù liếc nhìn Tiểu Sửu đang ngâm nga giai điệu.

Tiểu Sửu tiếp tục hát: “... Tiên nhân thán, phàm nhân ảnh.”

Tiểu Sửu dừng lại, Minh Thù nhìn hắn: “Hết rồi?”

Tiểu Sửu chớp mắt: “Tôi hát nghe hay không?”

Hắn không trả lời câu hỏi của Minh Thù.

Minh Thù cũng không so đo, hỏi: “Bài hát này có ý nghĩa gì?”

“Hì hì, không biết.”

“…” Không biết ngươi còn hát hăng say được như thế: “Hát rất khó nghe.”

Tiểu Sửu: “…”

-

Hai ngày sau, Minh Thù và tất cả đội viên của đế quốc mỹ thực hội họp, những người này cũng xem như có chút bản lãnh, ngoại trừ vài vết thương nhỏ, cũng không ai tử vong.

Sau khi hội họp xong, Minh Thù dẫn bọn họ đi cướp vật tư.

Mục tiêu của bọn họ là, làm cho người chơi không có lương thực để ăn.

Biểu thị người của đế quốc mỹ thực như kiểu, thật tình chưa thấy qua người ác độc như vậy.

Đề Nha này được gọi là công tắc của điểm an toàn, Minh Thù hoàn toàn không cần lo lắng không tìm được điểm an toàn.

Đúng là lúc giết quái vật hơi nhẫn tâm, những quái vật này càng tiến hóa càng xấu, quả thực xấu vượt ra vũ trụ, xấu vượt khỏi ngân hà.

Ngày hôm đó rõ ràng trùng trắng lớn ở trong bầy quái vật này đều thuộc loại rất đáng yêu.

Ngược lại điểm an toàn của thhành phố ba sao thấp hơn so với thành phố hai sao, hơn nữa đa số đều là vũ khí.

Minh Thù đạp một đống vũ khí, buồn bực không thôi: “Lấy nhiều vũ khí như vậy làm gì? Có thể ăn không?”

“Lão đại, có thể bảo vệ mạng sống!” Thành viên của đế quốc mỹ thực nói: “Những vũ khí này giết quái vật, có hiệu quả đặc biệt tương đối khá tốt.”

“Lão đại, có phải chúng ta cũng cần đi giết quái vật? 200 người chơi đứng đầu top mười tập hợp được mười ngôi sao thành phố mới có thể rời đi được.”

Đừng hỏi bọn hắn có bao nhiêu ngôi sao thành phố.

Bọn họ không có!

Một ngôi sao cũng không có!

Thật là nghèo kiết hủ lậu.

“Nhìn thấy chúng nó liền ăn không vô.” Trẫm phải phá hư nhiệm vụ này, giết quái vật gì.

Nhưng làm sao mới có thể... phá hư đây.

Có rồi.

Minh Thù mở bảng xếp hạng, trên đó có thể hiện những người chơi có ngôi sao thành phố.

Không chỉ có hai trăm tên, bất luận người chơi nào có sở hữu ngôi sao thành phố đều sẽ hiện diện trên đây.

Từ bảng xếp hạng có thể cảm giác được ác ý của trò chơi này, cái này không phải là người giàu khoe của, khiến người ta phải đi cướp đoạt sao?

Thế nhưng bản đồ lần này không hề giống lần trước, thể hiện vị trí và trận doanh của người chơi.

Minh Thù phớt lờ thiết bị của mình--

Đôi mắt ưng: trang bị dùng một lần, có thể nhận dạng trong nhiệm vụ ở một nơi không bản đồ, kiểm tra hết thảy người chơi.

Minh Thù nhấp vào sử dụng.

Bản đồ tối sầm, một lát sau lại sáng lên, lần sáng lên này, bản đồ xuất hiện điểm màu xanh, phía trên những điểm màu xanh có gán những chữ số không giống nhau.

Minh Thù đối chiếu phía dưới bảng xếp hạng, mấy chữ số này, chắc là số lượng ngôi sao thành phố.

Phía trên cùng còn thể hiện số lượng người chơi dư thừa.

Không biết số người đến ban đầu là bao nhiêu, nhưng bây giờ còn dư lại 1300 người.

Đó là một thiết bị tốt nha!

Không sợ điều chấp của trò chơi, chỉ sợ chấp dân mới giàu hoang phí!

“Đi, đưa bọn họ đi đánh cướp!” Cộng đồng quân Thù hạ cờ.

Mọi người: “…” Càng ngày càng xã hội.

Những người bị đánh cướp đầu tiên chính là hai người bạn bè.

Bị đế quốc mỹ thực bao vây, hai người đều bối rối, lo sợ hỏi: “Các người... Các người làm gì vậy?”

Minh Thù vai khiêng đại kỳ, chân đạp trần xe: “Giao vật tư ra đây.”

Quy tắc trò chơi cho phép cướp đoạt ngôi sao thành phố, hai người bọn họ đều cho rằng là tới đoạt ngôi sao thành phố, không ngờ bọn họ là tới đoạt vật tư.

Hai người cũng không bối rối, lúc này bảo vệ mạng sống quan trọng hơn.

Bọn họ đem vật tư trên người giao ra: “Chỉ... có bao nhiêu đó, trên người chúng ta không còn gì nữa.”

Hai người cộng lại cũng chỉ có ba chiếc bánh quy, bốn bình nước.

“Ngôi sao thành phố cũng phải giao ra.” Minh Thù nhảy xuống, ung dung đi tới, cô cười: “Phối hợp tốt một chút, tôi không giết các người.”

Nụ cười của cô gái trước mặt cực kỳ xinh đẹp, thành phố này thật dơ dáy, giống như không còn biện pháp nào nữa.

“Cho cô...”

Ngôi sao thành phố huyết hồng đưa tới trước mặt Minh Thù, nàng nhận lấy quan sát một phen, ngay trước mặt hai người ném xuống, bước chân nặng nề...

“...” Đó là... ngôi sao thành phố.

Cô điên rồi sao?

Không chỉ có hai người bị cướp khiếp sợ, ngay cả người của đế quốc mỹ thực cũng rất khiếp sợ, không hiểu tà giáo giáo chủ đây đang làm cái quái gì.

“Người kế tiếp.”

Cô gái xoay người, đại kỳ vung lên, huyết hồng mỹ thực đế quốc bốn chữ lớn đón gió rêu rao.

Minh Thù dựa vào điểm trên bản đồ, một vòng lại một vòng càn quét thành phố, thấy người nào sở hữu ngôi sao thành phố liền đoạt lại hủy diệt.

Có người chơi kiểm tra bảng xếp hạng, phát hiện trước đây bảng xếp hạng rất tuyệt vời, nhưng lúc này nhìn qua lại thiếu không ít, có người thậm chí đã mất trên bảng xếp hạng.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 636: Tuyệt Địa Cầu Sinh (18)

Quái đã khó đánh, còn có một tên bệnh thần kinh ở phía sau cướp ngôi sao thành phố, những người chơi sớm đã bị ép điên rồi.

Đặc biệt là sau khi tên thần kinh này cướp xong, còn hủy diệt luôn ngôi sao thành phố.

Trong mỗi nhiệm vụ tất cả mọi thứ đều có tỷ lệ, nếu như nhiệm vụ lần này là ngôi sao thành phố.

Dựa theo số lượng đầu người của bọn họ, mỗi người cần mười ngôi sao thành phố, thế nhưng chia đều xuống, các ngôi sao trải rộng thành phố, mỗi người hẳn là chỉ có năm ngôi sao.

Cũng có thể nói, ngay từ đầu sẽ có một nửa người bị đào thải hết.

Mỗi một nhiệm vụ, bọn họ đều sẽ đối mặt với nguy hiểm đến từ đồng loại.

Bọn họ không biết Minh Thù đã hủy diệt hết bao nhiêu, nhưng nhìn thấy số lượng kinh hoàng trên bảng xếp hạng, có thể khẳng định ngay là không ít.

Nhiệm vụ này làm thế nào đây!

“Cái điểm an toàn này lại trống rỗng.”

Một hán tử chỉ mặc áo ghi lê hùng hổ đi ra từ một cánh cửa sắt, sắc mặt cực kém, bọn họ đã tìm ba điểm an toàn, đều trống không.

Bóng dáng của vật tư và vũ khí cũng không thấy.

“Chúng ta chỉ còn lại một chút vật tư như vậy, tối đa có thể chống trọi qua ngày hôm nay.” Hán tử bên cạnh nói.

“Người đoạt vật liệu đi nhất định là Ngân Lạc!” Hán tử mắc áo ghi lê hung tợn nói: “Tôi nghe người ta nói cô ta chẳng những đoạt vật tư, còn đoạt ngôi sao thành phố, trước đây có nghe qua tên của cô, sao lại không phát hiện nàng ác độc như vậy?”

Mọi người: “…” Trước đây căn bản sẽ không chơi chung với người như Ngân Lạc.

Bọn họ nghe lời đồn cũng chỉ là lời đồn, rốt cuộc có phải không... Ai mà biết được.

Một lát mới có hán tử hỏi: “Làm sao bây giờ? Tiếp tục tìm điểm an toàn sao?”

“Không tiếp tục tìm thì phải làm sao, chết đói sao?”

Cam đoan thể lực không chịu nổi, đừng nói giết quái vật lấy ngôi sao thành phố, nhìn thấy quái vật chạy trốn cũng khó khăn.

Đám đại hán này không ngừng đang tìm vật tư, cả thành phố, rất nhiều người chơi cũng đang tìm điểm an toàn ở đây.

Nhưng mà kết quả thật sự chọc tức người ta, có thể tìm được điểm an toàn, hầu như đều không có vật tư, ngay cả vũ khí cũng không nhìn thấy.

Minh Thù không quan tâm đến vũ khí, thế nhưng cô có một đám đội viên, coi như mình không lấy được vũ khí, cũng không thể nhường người chơi khác lấy được, dùng để uy hiếp chính mình.

Vì người khác giữ lại một con đường sống?

Nực cười, nếu như bọn họ chừa đường sống cho người khác, thì ai giữ đường sống cho bọn họ.

“Ở phía trên.”

“Mau, đi lên!”

Đội viên đế quốc mỹ thực chợt từ sát biên giới chạy tới: “Lão đại, có một đám người đi lên.”

Tiểu Sửu đang lảo đảo nhào lộn ở biên giới, Đề Nha bên cạnh, cúi đầu nhìn hoa văn trên váy mình.

Nghe được, hai người đồng thời ngẩng đầu nhìn về phía người truyền lời.

Ngược lại Minh Thù ghé vào biên giới, nhìn dưới phố, giống như không nghe được người đội viên kia nói.

Theo nơi Minh Thù đang nhìn xuống phía dưới, có thể chứng kiến cảnh tạp nham trên đường, có một người đang chiến đấu cùng một con quái vật khổng lồ.

"Rầm!"

Cửa ban công bị đá văng ra, quái vật phía dưới cũng đồng thời ngã xuống đất.

Thân thể Minh Thù lui về sau, nhìn về phía người đạp cửa.

“Ngân Lạc, đem vật tư giao ra đây!” Người đến khí thế hung hăng đi tới: “Một mình ngươi chiếm nhiều vật tư như vậy làm cái gì!”

“Cái gì mà một người, ở đây tôi nhiều người như vậy, mọi người không nhìn thấy sao?” Minh Thù ý bảo đội viên của cô: “Bọn họ không cần ăn gì sao?”

“Vậy ngươi cũng dung không hết!” Đối phương rất tức giận: “Cô muốn chúng tôi đói chết sao?”

“Ây, bị mọi người phát hiện rồi.” Minh Thù mỉm cười.

Mọi người: “…”

Lòng của nữ nhân thực sự là ác độc!

“Đem vật tư giao ra đây, bằng không đừng trách chúng ta không khách khí.”

“Mọi người nghĩ thế nào không khách khí?”

“Hừ, một mình ngươi cầm nhiều vật tư như vậy, hiện tại hết thảy người chơi đều hết vật tư, ngươi cảm thấy bọn họ sẽ bỏ qua cho ngươi? Các ngươi nghĩ bao nhiêu người các người, có thể chống đối tất cả người chơi?”

Không có vật tư là một chuyện rất đáng sợ, đặc biệt với tình hình hiện tại còn không biết bọn họ sẽ ở tại thành phố này đợi bao lâu nữa.

Minh Thù ngữ điệu nhẹ nhàng: “Có thể nha.”

Sắc mặt người đối diện thay đổi, đờ người trong chốc lát nói: “Ngân Lạc cô thật lợi hại, thế nhưng người bên cạnh cô có thể cũng không lợi hại bằng cô.”

“Vậy các ngươi thử xem nha.”

Tiểu Sửu từ sát biên giới nhảy xuống, cười hì hì: “Ta sẽ rất nhẹ nhàng, cho các ngươi chết nhanh một chút, như vậy sẽ không đau.”

Mọi người nhịn không được rùng mình một cái.

Tiểu Sửu này nói như vậy làm cho người ta cả người đều bắt đầu nổi da gà.

“Chúng ta nhiều người, không sợ bọn họ.” Người đối diện tự cổ động mình: “Tôi không tin bọn họ có thể đánh thắng chúng ta nhiều người như vậy, mọi người đừng sợ, cùng tiến lên, không có vật tư, mọi người đều sống không nổi.”

Mọi người nhìn nhau, chắc là cũng đồng ý với lời nói này, nhốn nháo lấy vũ khí ra.

Thế nhưng tất cả mọi người đều không động thủ, tựa hồ chờ một người nào đó tới phá vỡ cục diện bế tắc.

Tiểu Sửu không chịu nổi bầu không khí như vậy, đầu tiên xoay về phía biên giới lướt nhẹ nhàng qua người đó, vũ khí của người đó mới vừa giơ lên, tay Tiểu Sửu đã xuyên qua trái tim của hắn.

Minh Thù: “…”

“Hì hì” Tiểu Sửu cười quỷ dị, quay đầu nhìn người bên cạnh: “Đến lượt ngươi.”

Hỗn chiến bắt đầu, những người này có thể hoành tẩu ở trong thành ba sao, vẫn có chút bản lĩnh.

Vừa rồi Tiểu Sửu đó đánh bất ngờ, đối phương phản ứng chậm rồi.

Bây giờ đã phản ứng, nên không còn dễ gạt như vậy, mặc dù Tiểu Sửu bị nhiều người bao vây, cũng không hề dễ dàng.

Gần đây có lẽ tiếng lành đồn xa, sau khi bọn họ đánh nhau xong, lại xông tới một nhóm.

Số người ngày càng tăng, cũng đại diện cho mức độ khó càng cao.

Minh Thù lấy đại kỳ làm vũ khí, đại kỳ cuốn mấy người, vung bọn họ sang bên cạnh, liên tiếp nhiều người bị ném xuống mặt đất.

“Ngân Lạc, chúng tôi không muốn làm kẻ địch của cô, thế nhưng cô là như vậy thật sự rất quá đáng, một mình cô chiếm lấy hết vật tư, vậy chúng tôi thì làm sao có thể sống tiếp đây!”

“Các ngươi không tự đi cướp vật tư, còn trách tôi.” Minh Thù mắng một tiếng: “Có phải còn muốn hai tay tôi dâng đến tận miệng các cậu không? Các cậu nghĩ ở đây là diện phúc lợi sao!”

“…”

Nói chuyện mà không hợp nhau thì nửa câu cũng quá nhiều, nếu bàn chuyện không thành, vậy đánh đi.

-

Phó Thần giải quyết xong con quái vật kia, đứng trước mặt quái vật bối rối một lát, hắn nhìn xung quanh, dường như cũng không có người… Hắn tự mình ra tay, chắc sẽ không mất hình tượng chứ?

Vào thời điểm hắn chuẩn bị ra tay, đột nhiên nghe thấy có tiếng đánh nhau trên mái nhà ở cách đó không xa.

Âm thanh này không giống quái vật, giống người hơn…

Đánh nhau rồi?

Phó Thần cân nhắc một lát nữa, cảm thấy đào ngôi sao thành phố tương đối quan trọng, một lát nữa có người đến, hắn phải biết giữ gìn hình tượng, không thể đào.

Đúng vậy, thân thể này rất sạch sẽ, việc đào ra ngôi sao thành phố từ trên cơ thể quái vật, thật là mất hình tượng.

Hắn như kẻ trộm, kéo quái vật vào một góc, lấy con dao nhỏ, lưỡi dao sắc bén nhẹ nhàng đơn giản tách lân giáp ra.

Đem về ngôi sao thành phố, tiếng đánh nhau bên kia cũng chưa ngừng lại.

Lúc hắn ngẩng đầu nhìn lại, đúng lúc nhìn thoáng qua một lá cờ lớn.

Lá cờ đó hắn nhìn rất quen mắt, không lẽ hắn đã chiếm đóng thành công rồi sao?

Hiện tại đang đánh nhau với bà điên? Cũng đúng, cô ấy không gây sự không chịu nổi, đánh nhau thôi, có gì kinh hoàng khủng khiếp đâu.

Vậy bây giờ ông đây hẳn là phải đi làm anh hùng cứu mỹ nhân rồi! Nói không chừng cô ấy thấy dáng vẻ anh dũng của mình, đột nhiên sẽ thích ông đây thì sao!

Ha ha...

Phó Thần phản ứng kịp, lập tức đi về bên đó, mới vừa đi tới dưới lầu, liền thấy có thứ gì đó đang rơi xuống.

Phó Thần theo bản năng né sang bên cạnh, thi thể rơi xuống, cảnh tượng thật kinh hoàng.

Hắn ngửa đầu nhìn lên trên, chỉ thấy Minh Thù đứng ở sát biên giới, cô nhắm mắt, không cười, cứ như vậy lẳng lặng nhìn hắn.

Rõ ràng cách nhau rất xa, nhưng hắn cảm giác mình có thể nhìn thấy ánh mắt của nàng.

Phó Thần cảm thấy tim mình đang đập nhanh hơn...

Thình thịch...

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 637: Tuyệt Địa Cầu Sinh (19)

Phó Thần không đi lên cầu thang, vòng ra bên ngoài của tòa nhà, tay không bò lên.

Tới sát biên giới sân thượng, trước hết nhìn thấy Tiểu Sửu và Đề Nha, trên mặt Tiểu Sửu đã không còn nét mặt khôi hài, chỉ có khiếp sợ và... e ngại.

Ngay cả Đề Nha bình thường lạnh như băng, đáy mắt cũng lộ ra vẻ đề phòng cảnh giác.

Phó Thần thuận theo ánh mắt của bọn họ nhìn sang, bốn chữ lớn Đế Quốc Mỹ Thực thoáng qua trước mắt, hắn nhìn cô gái huy động lá cờ.

Khác với lần gặp mặt trước, trên người cô tràn đầy hơi thở âm u mạnh mẽ.

Người cùng cô giao thủ hầu như không ai là đối thủ của cô, ở giữa lá cờ tung bay, người chơi lần lượt ngã xuống, cũng không người chơi nào bị giết, bọn họ chỉ nằm trên mặt đất kêu rên.

Phó Thần thở thật chậm, vừa rồi ánh mắt kia đối đầu hắn, không phải là ảo giác.

Hắn đột nhiên cảm giác tim của mình đập không ngừng, tim đập nhanh và đầu óc hắn tràn ngập tâm tình kỳ lạ, chi phối hắn đi tới phía Minh Thù.

Người cuối cùng ngã xuống, Phó Thần từ phía sau ôm lấy Minh Thù.

Lá cờ từ phía sau hai người hạ xuống, không khí trở nên yên tĩnh.

"Ôm tôi làm gì?" Tiếng cười vang lên, phá vỡ yên tĩnh.

"Tùy tiện chiếm tiện nghi người khác là không tốt."

Phó Thần lấy lại tinh thần, bây giờ hận không thể chặt tay của mình.

Điên rồi!

Đột nhiên xông lên ôm cô.

Hắn không muốn thừa nhận, lúc nhìn thấy dáng vẻ kia của cô, ý nghĩ đầu tiên chính là ôm cô.

Lão tử nhất định là điên rồi!

Phó Thần buông tay ra, ôm cũng ôm rồi, đơn giản quay người kia lại, hắn liếc nhìn trên áo phía trước ngực cô có dính máu, còn vết tích bị vật sắc nhọn đâm trúng.

"Bị thương rồi?"

Minh Thù nhún vai: "Tôi làm sao bị thương được."

Dường như để tăng độ tin cậy, cô còn tự tay vỗ vỗ vào chỗ dính máu.

Thành viên Đế Quốc Mỹ Thực vốn là nhân chứng thấy cô bị người ta đâm trúng tim: "..."

Cô đang lấy lương tâm của cô nói!

Phó Thần nghi ngờ nhìn trên ngực Minh Thù, nhiều máu như vậy, tại sao lại không sao?

Hắn đưa tay muốn sờ.

Minh Thù lấy tay đẩy ra, mỉm cười nói: "Cậu đột nhiên xông lên ôm tôi coi như xong, bây giờ còn muốn sờ ngực tôi, cậu đói khát lắm sao? "

Nói ôm là ôm, trẫm đã đồng ý chưa?

Phó Thần: "..." Lão tử là muốn xác định cô có việc gì hay không! Ai đói khát! Ai thèm sờ ngực cô!

Bà cô trẻ này ăn nói thô lỗ như vậy, coi như là nhân vật phản diện đi chăng nữa cũng không thể thô lỗ như thế!

Hắn liếc liếc vị trí kia, e hèm, quả thật có chút xấu hổ.

Phó Thần bình tĩnh thu tay về, ánh mắt quay ra, nhìn về phía các người chơi đang kêu rên trên mặt đất: "Bọn họ vì sao tấn công cô?"

"Nhất định là coi trọng vẻ đẹp của tôi rồi." Minh Thù khẳng định: "Xinh đẹp hại người, nhưng tôi đẹp cũng không phải lỗi của tôi."

Phó Thần hầu như không suy nghĩ: "Cô có biết xấu hổ không?"

Không phải lão tử muốn phá thiết lập, là cô ta, đều là do cô ta!

Luôn có người muốn phá vỡ thiết lập của lão tử!

Minh Thù nghẹo đầu suy tư: "Chẳng lẽ bọn họ là coi trọng tài hoa của tôi? Dù sao tôi cũng chẳng có gì ngoài xinh đẹp và tài hoa cả."

Phó Thần, cô ta không biết xấu hổ.

"Cô không muốn nói thì thôi." Cô ta tâm tình tốt như vậy xem ra vừa rồi cũng không có chuyện gì, vừa rồi... Phó Thần trong lòng thu lại, mặc dù không biết chuyện gì xảy ra, nhưng không hiểu sao cứ để ý.

Hắn nhìn người đang nhìn mình cười đến không hiểu nổi, cô ta ngay cả những người này vì sao tấn công cũng không chịu nói, làm sao có thể nói với mình sao cô ta phải biến thành bộ dạng kia?

Trong lòng Phó Thần tức giận một hồi, sau khi âm thầm phát tiết, xoay người chuẩn bị rời đi, hắn là cao thủ ngồi tận trên cao phải giữ gìn hình tượng.

Lúc đầu định tới làm anh hùng tới cứu mỹ nhân... Ha ha, cứu cái rắm!

Hắn cần im lặng.

Đừng hỏi im lặng là ai.

-

Tiểu Sửu cảm giác ba phía đều nhìn về mình, bất ngờ trở nên kích động, hắn cầm lấy tay Đề Nha: "Đề Nha cô nhìn thấy chứ?"

Đề Nha lạnh lùng gật đầu.

Cô ta rõ ràng bị người ta đâm trúng vào ngực, bọn họ nhìn cô ngã xuống, nhưng tiếp theo cô đột nhiên đứng lên, lại như là thực lực được mở khóa.

"Tôi cũng biết cô ta không giống chúng ta, tôi nhất định phải thuyết phục được cô ta, có cô ta phần thắng của chúng ta lớn hơn nhiều."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đề Nha hơi nhíu lại, sâu trong đáy mắt cất giấu một ít suy nghĩ không hợp với tuổi của cô.

Cô nhìn Minh Thù bên kia đang nhìn theo Phó Thần rời đi, thật lâu mới đưa tay kéo Tiểu Sửu đang kích động.

Tiểu Sửu đi qua phía Minh Thù, lần nữa thuyết phục Minh Thù, Minh Thù đối với chuyện này một chút hứng thú cũng không có, cô chỉ huy đám người của Đế Quốc đang sợ choáng váng không có việc gì, lục soát những người chơi đang nằm trên mặt đất, ai có sao thành phố đều lấy hết ra.

"Cô thực sự không suy nghĩ một chút sao?" Tiểu Sửu đi vòng quanh Minh Thù: "Cô phải biết rằng, cơ hội như vậy không phải ai cũng có."

"Cơ hội tốt như vậy, tôi đành nhường hết cho cậu. Trên thân người kia còn có, tìm cẩn thận một chút. Thực sự không tìm ra được, lột da các người."

Đế Quốc Mỹ Thực: "..." Tà giáo thật là đáng sợ.

Tất cả sao thành phố được chất thành đống trước mặt Minh Thù, cô ngồi tại một chỗ sạch sẽ trên mặt đất, cầm một miếng lương khô, vừa ăn, vừa đem từng viên, từng viên sao thành phố lần lượt đập vỡ vụn, đám người đi theo nhìn thấy mà hãi hùng khiếp vía.

Thời gian tiếp theo không ngừng có người tìm Minh Thù để cướp vật tư, Minh Thù đánh không lại liền tự sát.

Người chơi không biết Minh Thù chơi cái gì, chỉ cho rằng cô có một đạo cụ đặc biệt nào đó.

Không giành được vật tư từ trên tay Minh Thù, người chơi không thể làm gì khác hơn là đoạt của những người khác.

Quái vật bên trong thành phố cũng càng ngày càng khó tìm, những quái vật kia ăn người, tiến hóa được thông minh lợi hại hơn, muốn tìm được quái vật để giết chết, cũng khó giống như đoạt vật tư trên tay Minh Thù.

Nhiệm vụ này, đại khái là nhiệm vụ kỳ lạ nhất mọi người từng trải qua, còn không bằng ngay từ đầu bị loại bỏ, chí ít không cần tiếp nhận bóng ma tâm lý như vậy.

Diễn biến tiếp theo biến thành cục diện các người chơi truy sát Minh Thù, nhưng theo vật tư hao hết, nhóm người chơi này cũng không còn thể lực đuổi theo.

Trên bảng xếp hạng bây giờ có được số sao thành phố nhiều nhất là Phó Thần, tổng cộng có năm viên.

Minh Thù giải quyết hết mấy viên sao thành phố mình có, sau đó đi tìm Phó Thần.

Coi như hắn là tiểu yêu tinh của trẫm, cũng không thể ngăn cản trẫm và đồ ăn vặt yêu thương lẫn nhau.

-

Nhưng mà không tìm được Phó Thần, ngược lại lại tìm được Đỗ Miên.

Hai người oan gia ngõ hẹp gặp nhau, Đỗ Miên nhìn Minh Thù, đáy mắt lộ ra vẻ ngoan cường: "Ngân Lạc!"

"Ồ, đã lâu không gặp." Minh Thù nở nụ cười xán lạn.

Đỗ Miên cười nhạt, cô ta giống như đột nhiên có sức mạnh, ngẩng đầu ưỡn ngực nhìn Minh Thù: "Ngân Lạc, cô có dám đấu với tôi một trận không?"

"Đấu cái gì, độ xinh đẹp sao? Vừa nhìn đã thấy tôi dễ thương hơn cô rồi!"

"..." Sao cô ta không nói tiếp theo lẽ thường!

Đỗ Miên bị Minh Thù làm xáo trộn suy nghĩ, một lúc lâu mới nói: "Cô đừng nói sang chuyện khác, có gan cô đấu với tôi một lần."

Minh Thù nở nụ cười ngây thơ vô tội: "Tôi chỉ có xinh đẹp và tài hoa, cô chọn đấu gì?"

Đỗ Miên: "..."

Ai muốn đấu xinh đẹp và tài hoa với cô!

Đỗ Miên tức đến mức giận sôi lên, cái này không giống với dự liệu của cô, cô không tiếp nhận nổi.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 638: Tuyệt Địa Cầu Sinh (20)

Phí lời với cô ta làm gì...

Đỗ Miên nghĩ như vậy, lúc này lấy ra một khẩu súng, nhanh chóng bóp cò bắn ra không phải viên đạn, mà là một vật trông như đậu tương.

Một phát có chừng mười mấy viên, chúng cùng tốc độ giống nhau bắn về phía Minh Thù.

Khóe môi Minh Thù thấp xuống, nữ chính giả không nên có kim thủ chỉ.

Có hào quang nhân vật chính thật tốt.

Minh Thù nhanh chóng tránh ra bên cạnh, người sau lưng cô động tác cũng nhanh, mọi người tản ra, nhưng những vật trông giống như hạt đậu kia cũng tản ra theo!

Khỉ chứ!

Thứ này còn có thể đuổi theo?

Đỗ Miên đứng tại đối diện cười nhạt, cô nếu như không chắn chắn thì sẽ tìm đến cô ta gây phiền phức sao?

"Vèo."

Tiểu Sửu không thể lui được nữa, hắn dùng lò xo đẩy bản thân mình bay lên trời, vật giống như hạt đậu tương đánh vào bên trong kiến trúc đằng sau, ầm một tiếng nổ tung.

Minh Thù: "..." Còn có thể phát nổ, bà nó, đây là làm khó trẫm!

Đề Nha thì đơn giản hơn nhiều, trực tiếp dùng dù của mình cản lại, đạn bắn vào bên trên mặt dù.

Tiếng nổ mạnh vang lên, xung quanh Đề Nha bụi tràn ngập, nhưng cô nhìn qua không có gì đáng ngại, khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng che dù, vẫn hoàn hảo như lúc ban đầu, nhẹ nhàng lay động.

Tất cả mọi người ở thế giới này không có dị năng gì, thế nhưng trang bị rất lợi hại, chỉ cần có một trang bị tốt, sống sót không thành vấn đề.

Chỉ có một số ít đạn đuổi theo các đội viên, đuổi theo Minh Thù là nhiều nhất, có những bốn viên, trước sau trái phải bao vây kín cô.

Minh Thù đạp lên chiếc xe bị vứt bên cạnh, chống cờ lớn xuống đất, nhảy lên trên, viên đạn đồng thời đuổi đến vị trí của cô, mắt thấy sẽ đụng vào vậy mà chỉ một giây tiếp theo lại bay đi, đuổi theo cô không buông.

Đỗ Miên mặc dù cảm thấy không có vấn đề gì, nhưng vẫn nhịn không được khẩn trương.

Cô ta nhìn Minh Thù tránh né viên đạn, kỳ vọng một giây tiếp theo viên đạn có thể bắn vào thân thể Minh Thù, cô có vẻ đang rơi xuống đất...

"Rầm!"

"Bùm!"

Lại có viên đạn phát nổ.

Kế tiếp không ngừng có tiếng nổ mạnh, đội viên Đế Quốc Mỹ Thực có người không may, chết bên dưới viên đạn kỳ lạ này.

-

Mấy lần phát nổ sau, Đỗ Miên đột nhiên không nhìn thấy hình bóng Minh Thù đâu nữa, cô tìm một lúc lâu xác định không thấy Minh Thù, kể cả mấy viên đạn cũng không thấy.

Đỗ Miên đi về phía trước mấy bước, ánh mắt nhìn quanh, nhưng cô vẫn không nhìn thấy Minh Thù đâu.

"Vù!"

Đỗ Miên thần kinh căng thẳng, cô chợt quay đầu, ánh mắt nhìn về phía bóng người đang bay xẹt tới phía mình.

Minh Thù chụp lấy bả vai Đỗ Miên, xoay tròn một cái, trốn ra đằng sau Đỗ Miên.

"Bùm."

Tiếng nổ vang lên trước mặt Đỗ Miên, Minh Thù cảm giác được một luồng sóng xung kích, buông Đỗ Miên ra lui về phía sau, tóc và quần áo đều bị khí lưu của vụ nổ hất bay, trước mặt cô dường như có một lớp kết giới trong suốt, thay cô chặn uy lực vụ nổ lại.

Thú nhỏ trong túi của Minh Thù xoay người, lầm bầm không ngừng.

Đỗ Miên lúc này bị nổ đến toàn thân đen kịt, từng sợi tóc dựng đứng như bị sét đánh qua.

Nhưng thần kỳ là cô ta cũng không nguy hiểm tới tính mạng.

Đại khái trang bị một tầng cơ chế bảo hộ xung quanh người, phòng ngừa bị thương.

Có điều nhìn cô ta như vậy, Minh Thù cảm thấy giá trị thù hận này thật thỏa đáng.

Minh Thù cắn một miếng lương khô, bước quay trở lại, cười híp mắt hỏi cô ta: "Đỗ tiểu thư, cảm giác như thế nào? Có xúc động đến nỗi phi thăng không?"

"Ta giết ngươi!"

Trong tay Đỗ Miên thoáng hiện lên ánh sáng lạnh, dao găm cực nhanh đâm về phía ngực Minh Thù.

"Trẻ con sao có thể chơi đùa thứ đồ chơi nguy hiểm thế này." Minh Thù đoạt lấy dao găm, nhấc chân đá vào bắp chân Đỗ Miên, thân thể Đỗ Miên lập tức mềm nhũn, ngã trên mặt đất.

Minh Thù đặt dao găm ngang cổ cô ta: "Muốn giết tôi, cô còn phải luyện tập nhiều lắm."

Đỗ Miên cắn môi mình đến chảy máu, ánh mắt mắt tràn đầy tức giận và hận ý.

Minh Thù cười tủm tỉm lại đánh Đỗ Miên một trận, sau đó kiểm kê nhân số rời đi.

Tiểu Sửu thấy rất kỳ lạ, hỏi Minh Thù: "Cô vì sao không giết cô ta?"

Cô không giết thì thôi, còn ngăn cản bọn họ giết, đây là bị làm sao?

"Cô ta đáng yêu."

Tiểu Sửu: "???" Đáng yêu chỗ nào?

Minh Thù trả lời Tiểu Sửu bằng một nụ cười, ngươi không hiểu trẫm.

Tiểu Sửu không hiểu Minh Thù, hoàn toàn không hiểu cô ta bây giờ là làm cái gì, sao thành thị đều bị hủy, nhiệm vụ của bọn họ trong thành phố này phải làm sao bây giờ?

Nhưng Tiểu Sửu cũng không quá lo lắng, lần trước nhắc tới thẻ phục sinh, hắn thật sự có, có thể sau khi nhiệm vụ thất bại chọn sử dụng thẻ phục sinh. Loại thẻ này, tại nhiệm vụ trong thành phố năm sao có thể thu được.

Minh Thù không tìm được Phó Thần, đành phải đi tìm người khác còn sở hữu sao thành phố trên bảng xếp hạng, cuối cùng cũng chỉ còn lại có Phó Thần còn sở hữu sao thành phố, có điều số lượng cũng không còn tăng thêm nữa.

"Đinh!"

Tại luân hồi tràng nghe được âm thanh nhắc nhở từ bầu trời thành phố vang lên, rõ ràng như ở cạnh bên tai.

[Số lượng sao thành phố không đủ nhu cầu cho nhiệm vụ, nhiệm vụ lần này tất cả người chơi đều thất bại, người sống sót có thể trở lại luân hồi tràng.]

Sau tiếng kêu này, bối cảnh trước mặt Minh Thù liền thay đổi, cô đứng trong đại sảnh đầy tiếng người huyên náo, bên cạnh là những người chơi khác cũng đang ngơ ngác.

Sau đó hét lớn một tiếng.

"Ngân Lạc!"

"Ngăn cô ta lại!"

Minh Thù co chân chạy, còn lại những người chơi không rõ ràng cho lắm nhìn theo một cô gái cầm cờ lớn Đế Quốc Mỹ Thực đang chạy bị một đám người chơi đuổi theo, khung cảnh trở nên náo loạn.

[Mời người chơi chưa hoàn thành nhiệm vụ chuẩn bị trận thứ bảy, nửa giờ sau tiến nhập thành phố tiếp theo.]

Đại sảnh trở nên yên tĩnh lạ thường.

Người chơi còn lại nhao nhao nhìn về phía màn hình thứ bảy.

Từ một thành phố trở về có thời gian là mười hai giờ nghỉ ngơi, bọn họ bây giờ chỉ có nửa giờ?

Quan trọng nhất là nhiệm vụ còn chưa xong vì sao có thể còn sống trở về?

"Tình huống gì đây? Ngân Lạc đã làm gì, bọn họ vì sao khi thấy cô ta lại kích động như vậy, giống như muốn ăn tươi nuốt sống cô ta."

"Không biết..."

"Bọn họ chưa hoàn thành nhiệm vụ, tôi vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy người chưa hoàn thành nhiệm vụ có thể trở về."

"Tôi cũng chưa từng thấy qua."

Phó Thần đứng ở sát biên giới, nghe mọi người xì xào bàn tán, nội tâm một mảnh yên tĩnh thậm chí còn muốn cười.

Việc mà đồ thần kinh kia làm ra, chẳng lẽ lại để đám phàm nhân các ngươi có thể hiểu được?

Người chơi gào thét: "Ngân Lạc, cô có bản lĩnh thì đừng chạy!"

Minh Thù chạy ở phía trước, vẫn không quên quay đầu khiêu khích: "Tôi không chạy các người không đánh chết tôi mới lạ, tôi đâu có ngu! Các người đừng đuổi nữa!"

Phó Thần nâng trán, ngăn cản biểu cảm trên mặt sắp không nhịn được.

Có thể thay đổi nhiệm vụ khác được hay không, nhiệm vụ này lão tử thực sự không làm được.

Nửa giờ rất nhanh trôi qua, bọn họ một lần nữa bị đưa đi.

Cũng là thành phố ba sao, thế nhưng là một thành phố trên mặt nước, nhiệm vụ của bọn họ tìm được một NPC (*) trong thành phố, từ chỗ của hắn nhận được manh mối then chốt thông quan.

Rất tốt!

Bọn họ đi vào không bao lâu, NPC kia đã bị Minh Thù cho trói lại, sau đó đã không thấy tăm hơi.

Không sao, NPC không chỉ một, thành phố lớn như vậy, người chơi nhiều như vậy tìm chắc sẽ thấy.

Tỉnh táo!

Tiếp theo, các NPC từng người từng người lần lượt mất tích, bọn họ ngay cả vạt áo của NPC cũng chưa kịp chạm vào, chứ đừng nói tới việc nhận được manh mối then chốt thông quan.

Bà nó chứ, nhiệm vụ này còn có thể làm sao!

Ngươi là đến chơi trò chơi, hay là chơi bọn họ!

***

(*) NPC: (từ viết tắt của: non-player character) là một nhân vật trong các trò chơi mà những người chơi không thể điều khiển được.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 639: Tuyệt Địa Cầu Sinh (21)

Nhiệm vụ màn bảy liên tục thất bại, người chơi đưa tới đại sảnh đều không đi về nghỉ mà ở lại xem màn bảy.

Thời gian bọn họ đi vào càng lúc càng ngắn, không được bao lâu lại bị truyền tống về lại, rồi lại bị truyền tống vào.

Cảnh mỗi lần trở về đều là Minh Thù bị người ta đuổi theo đánh, tình cảnh kia buồn cười bao nhiêu có bấy nhiêu.

Bọn họ đánh nhau tranh giành sống sót ở chỗ này, chưa từng thấy qua trò chơi nào có thể chơi như vậy.

Liên tiếp ba lần thất bại, Minh Thù cuối cùng cũng gây được sự chú ý của vòng luân hồi, cô bị truyền đến một nơi xa lạ.

Nơi đây một mảng đen kịt, đưa tay không thấy được năm ngón.

Bị nhốt vào phòng tối nhỏ nhưng Minh Thù rất bình tĩnh, vòng luân hồi nếu như bây giờ còn không chú ý đến cô, như vậy vòng luân hồi cũng không còn lợi hại.

Minh Thù thử đi về phía trước, dưới chân rất bằng phẳng, ước chừng sau mười mấy phút, Minh Thù thấy được ánh sáng.

Theo cô tới gần, ánh sáng xóa tan sự tối tăm, tiếng người vọng lại.

"Có người mới sao?"

Ánh sáng trước mặt Minh Thù mạnh mẽ hơn, cô mở mắt to ra thì thấy mình đã đứng ở trong một đại sảnh rộng mở sáng ngời, trong đại sảnh để sô pha và bàn, mà một số người mới ngồi ở trong đại sảnh, tính cũng có đến mười mấy người.

Có người ngồi chung một chỗ, có người thì đơn độc ở một bên, từ huy chương trên người bọn họ có thể nhận ra ai là cùng một đội.

Chính giữa đại sảnh có màn hình bốn mặt, lúc này chỉ có một mặt màn hình sáng, đó là có người chơi đang tiến hành nhiệm vụ.

"Là một cô gái... Chà, lợi hại."

"Cũng không nên trông mặt mà bắt hình dong, có thể đi lên đều là người có chút tài năng." Một cô gái tóc vàng uốn quyến rũ cười: "Khinh thường con gái, sẽ phải thua thiệt đấy."

Người bên kia không ai tiến lên, thảo luận không kiêng nể chút nào, nhìn qua thật náo nhiệt, kỳ thực từng nhóm ngồi xa nhau trong lúc đó đều duy trì sự lạnh lùng và cảnh giác.

Minh Thù đảo mắt vòng qua bọn họ, rồi nhìn quanh bốn phía ở đại sảnh, nơi này tường đều là thủy tinh, bên ngoài một vùng tăm tối, thỉnh thoảng có thể chứng kiến thi thể trôi qua.

Phòng khách chuyển hình chữ nhật, ngoại trừ màn hình ở giữa, cửa kính bên phải được thay thế bởi một màn hình, trên đó hiện lên một bảng xếp hạng.

Bảng xếp hạng vòng luân hồi năm sao.

Hạng 1: Ô Cốt.

Hạng 2: Phó Thần.

Hạng 3: Ngân Lạc.

Hạng 4: Đề Nha.

Hạng 5: Tiểu Sửu.

Hạng 6...

Mọi người cũng chứng kiến sự thay đổi của bảng xếp hạng, có người đứng lên, giọng điệu có chút quái dị: "Trực tiếp vượt qua Đề Nha xếp hạng thứ ba, người mới không tồi nha."

Bọn họ giọng nói có chút lạ, nhưng không ai hoài nghi thực lực Minh Thù, vòng luân hồi tuyệt đối là dựa vào thực lực, lại có lý có chứng cứ.

Sự chú ý của Minh Thù không ở trên bảng xếp hạng, mà là đồ đạc hiện ra bên cạnh.

Vòng luân hồi

Quy tắc: Người chơi tự tổ đội (tối thiểu ba người, tối đa mười người), tổ đội xong sẽ tham gia báo danh, người chơi không có đội sẽ được tổ hợp ngẫu nhiên thành một đội.

Lần này... cũng có thể nói, vòng luân hồi cũng không phải là gần đây mới bắt đầu, Tiểu Sửu đã nói dối.

Minh Thù cũng không ngoài ý, vốn là không tin tưởng hắn lắm.

Lần này đội ngũ dự thi như sau:

1. Phong Chi Đội.

2. Lạc Dương.

2. Cự Mãng.

4. Quỷ Sát.

5...

Có chừng mười mấy đội, thời hạn báo danh cuối cùng phía dưới còn có xấp xỉ ba ngày.

Cuối cùng Minh Thù thấy bên cạnh cuộn lên ca từ.

[Mây trắng trắng, trời xanh xanh, thiện ác trong ranh giới. Huyết như biển, thi như núi, sinh tử trong ý niệm. Thần linh diệt, ác ma lâm, trắng đen mãi mãi không ranh giới. Vòng luân hồi, vạn xương khô, tuyệt địa phùng sinh giả. Hỗn độn thành, thiên địa môn, trường sinh mộng một hồi. Tiên nhân thán, người phàm cảnh, trên cầu nại hà ức. Cát bụi trở về cát bụi, đất về với đất, hoàng hôn đi cùng bóng.]

Đoạn này ca từ này có lẽ xuất phát từ vòng luân hồi, nhưng dường như không có người biết nó là có ý gì.

"Cô gái nhỏ, muốn tham gia vòng luân hồi không? Có đội chưa?" Cô gái tóc vàng đi lên: "Không có thì có thể gia nhập vào đội chúng tôi."

Minh Thù nhìn qua cô gái tóc vàng, khóe miệng vểnh lên, chậm rãi nói: "Không muốn."

Cô gái tóc vàng bị từ chối cũng không nổi giận, nhún vai phong tình đi trở về.

Những người còn lại cũng thử tiến lên tiếp lời.

"Các người làm cái gì vậy, chớ cướp người của tôi!" Tiểu Sửu đột nhiên xuất hiện, trực tiếp nhảy qua, ngăn một người lại: "Ngân Lạc sẽ không gia nhập vào đội mọi người."

Đề Nha cũng xuất hiện, mặc dù là ở trong phòng, cô vẫn còn che dù tay nhỏ bé trắng noãn nhẹ nhàng chuyển cán dù, trực tiếp đi tới sô pha trống ngồi xuống.

"Cô ta là do các cậu tìm được?" Người bị tiểu Sửu ngăn lại hỏi.

"Còn không phải sao?" Tiểu Sửu cười hì hì: "Chớ nên nhắm vào cô ấy."

Người nọ liếc mắt nhìn Đề Nha bên kia, lộ vẻ tức giận trở lại bên cạnh đội mình.

"Mặc kệ cô gia nhập hay không gia nhập, lúc này cô theo chúng tôi mới tốt hơn." Tiểu Sửu nhân cơ hội hạ giọng.

Minh Thù liếc mắt nhìn những người bên kia: "Cậu cảm thấy tôi không hơn bọn họ?"

Tiểu Sửu không phủ nhận, cười hài hước: "Những người này cũng không giống những người ngu xuẩn kia. Chí ít chúng tôi ở chung lâu như vậy, tôi chỉ là muốn kéo cô hợp thành đội, đối với cô không có ác ý, nhưng những người khác thì không nhất định."

"Ồ."

Tình huống không rõ, Minh Thù quyết định ăn miếng bánh quy bổ sung chút thể lực.

"Hãy đi trước, tôi sẽ nói với cô sơ qua tình hình, cô lại suy nghĩ thật kỹ." Tiểu Sửu mời Minh Thù.

"Đợi lát nữa."

Minh Thù suy nghĩ tìm khoa học kỹ thuật có thể đối thoại cùng hệ thống.

Trẫm còn có một chuyện rất quan trọng phải giải quyết.

Cô tìm được trong góc và phía dưới giống như chỗ hệ thống đặt câu hỏi, cắn bánh quy xong nhập vào từng chữ: Lần trước tôi đưa ra đề xuất mọi người đã suy tính sao rồi? Cung cấp thức ăn sao?

Hệ thống đặt câu hỏi: Xin lỗi, không thể cung cấp.

Minh Thù: Tôi không muốn nhìn thấy mấy chữ này.

Hệ thống đặt câu hỏi: Xin lỗi, không thể đáp ứng yêu cầu của bạn.

Những người còn lại trong phòng khách nhìn Minh Thù đứng trước hệ thống đặt câu hỏi, không biết cô đang làm gì.

Người mới có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, cũng là chuyện bình thường.

Chỉ có Tiểu Sửu có thể thấy Minh Thù hỏi cái gì ở trên đó... rất quái dị.

Minh Thù mỉm cười, gõ chữ đều rất dùng lực: Tổ chức bán hàng đa cấp các người, ngay cả thức ăn cũng không cung cấp. Tôi cho ngươi biết, nếu là không cung cấp cho tôi thức ăn, thành phố tiếp theo tôi vẫn sẽ phá hỏng, nếu không... mọi người giết chết tôi được rồi.

Hệ thống đặt câu hỏi:...

Hệ thống đặt câu hỏi: Vui lòng đợi.

Ở chỗ này mọi thứ đều dựa theo quy tắc tới, Minh Thù không chết ở trong nhiệm vụ, cũng không vi phạm quy tắc nhiệm vụ, cô là lợi dụng sơ hở không tính là phạm quy, vòng luân hồi không thể tùy tiện giết chết cô.

Ước chừng mấy phút sau, Tiểu Sửu nghe phía dưới đại sảnh có tiếng máy vang lên, mặt đất mở ra, một cái bàn hình chữ nhật từ phía dưới nâng lên, mặt trên để thức ăn.

Thức ăn còn bốc hơi nóng, hương vị lập tức truyền khắp toàn bộ phòng khách. Trên bàn có hoa quả tươi, bánh kem, thịt bò, vịt nướng, chân giò...

Mọi người: "..."

Bọn họ đã thật lâu không thấy được những thức ăn này rồi, ngửi được hương vị, mọi người đều nuốt nước miếng ừng ực. Thế nhưng sợ có vấn đề gì, không ai di chuyển.

Minh Thù xoa xoa hệ thống đặt câu hỏi: "Ngoan, nhớ kỹ một ngày ba bữa nhé."

Hệ thống đặt câu hỏi:...

Mọi người quái dị nhìn về phía Minh Thù, những vật này là cô lấy được?

Minh Thù rời hệ thống đặt câu hỏi, đi tới bàn bên cạnh ngồi xuống, bắt đầu ăn thức ăn.

Mấy thứ này ngon hơn bánh quy rất nhiều.

Đây mới là cuộc sống nha!

Tầm mắt của mọi người đảo qua trên mặt Minh Thù, cô không phải là người bóp team mà vòng luân hồi đưa đến chứ?

Có người đến đọc nội dung trên hệ thống đặt câu hỏi bên kia, đọc xong liền im lặng.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 640: Tuyệt Địa Cầu Sinh (22)

Phó Thần trở lại vòng luân hồi, đầu tiên nhìn thấy Minh Thù ngồi trước bàn hình chữ nhật, trước mặt cô bày bày biện không ít bát đĩa, cắn một quả táo, tâm tình nhìn qua rất tốt.

Mà những người khác vây quanh cái bàn, giương mắt nhìn thức ăn trên bàn.

Những vật này là Minh Thù lấy được, tuy là phân lượng nhìn qua có bọn họ... Nhưng bây giờ vẫn không đoán được ý nghĩ của cô, mọi người không dám manh động.

Nhưng thật là muốn ăn.

Đã lâu chưa từng ngửi được vị thịt...

Cảnh này... đúng thật là khó thấy.

"Phó Thần đã trở về..." Có người cẩn thận nói một tiếng.

Cô gái tóc vàng lập tức nở nụ cười quyến rũ, nói theo: "Phó Thần đã trở về, dưới đó thú vị không?"

Đáy mắt cô ta không khỏi che giấu sự mến mộ.

Phó Thần từ bên kia đi tới, ngay cả ánh mắt cũng chưa từng liếc nhìn những người này, hắn vừa hay đứng ở bên cạnh Minh Thù, cúi xuống nhìn cô: "Cô gọi sao?"

Minh Thù ngẩng cằm lên: "Không phải tôi, chẳng lẽ còn có thể trông cậy vào cậu?"

Ngươi chính là biết giết phiếu đổi đồ ăn vặt của trẫm, có ngươi để làm gì!

Phó Thần không rõ ý tứ: "Cô cũng dám ăn?"

"Cần gì mà không dám, thà làm quỷ no, không làm quỷ chết đói." Còn ăn rất ngon, cho một điểm cộng.

"..."

"Cô ăn xảy ra vấn đề..."

"Tự tôi chịu trách nhiệm." Minh Thù cười: "Có liên quan gì đến Phó tiên sinh sao?"

Phó Thần sửng sốt, đúng vậy, bọn hắn bây giờ nhiều lắm cũng coi là quen biết, quan hệ gì cũng không có.

Ha ha!

Cho rằng lão tử cam tâm tình nguyện lo cho cô sao, ăn đồ của cô đi!

"Tự thân cẩn thận." Phó Thần ném những lời này rồi rời phòng khách.

Thần kinh muốn chết, hắn cũng không thể ngăn cản mà!

-

"Kít…"

Ghế và mặt đất ma sát ra âm thanh rất nhỏ, Minh Thù nghiêng đầu nhìn về nơi âm thanh vang lên.

Đứa trẻ khoảng mười tuổi bò lên trên cái ghế ngồi xong, hắn bứt tóc rối mù của mình, dùng giọng trẻ con non nớt nói: "Ngày hôm nay vòng luân phát lòng thiện tâm, còn tặng đồ ăn. Có người chết sao?"

Lời này cũng không biết hỏi người nào, hỏi xong cũng không có người trả lời hắn.

Đứa bé lộ ra vẻ mặt không hợp tuổi của hắn, cười tà khí: "Mọi người làm sao như đưa tang thế?"

Vừa nói đứa bé tự tay cầm đùi gà trước mặt, Minh Thù khom lưng, kéo đùi gà qua bảo vệ.

Đứa bé cầm hụt, mở to mắt lấp lánh, nhìn về phía Minh Thù: "Cô làm gì vậy?"

"Của tôi." Minh Thù mỉm cười.

Nơi đây lại còn có trẻ em, ngay cả vị thành niên đều không buông tha, thực sự là quá cầm thú.

Vòng luân hồi: "..."

"Đồ của vòng luân hồi sao lại là của cô được." Giọng đứa bé vang lên thánh thót: "Nếu chưa từng xuất hiện trong phòng cô, chứng minh những vật này là cho tất cả chúng tôi."

"Tôi nói là của tôi, chính là của tôi." Nếu không phải là trẫm, vòng luân hồi keo kiệt hội sẽ cho ăn sao? Nằm mơ đi!

Đứa bé quan sát Minh Thù một chút, chớp chớp đôi mắt to tràn đầy tà khí, hắn nói một câu chuẩn giọng trẻ con: "Người mới à, thật không đáng yêu."

"Đứa bé này là ai vậy?" Minh Thù nhìn về phía Tiểu Sửu.

Đứa trẻ… hư

Ai dám nói hắn là đứa trẻ hư, không muốn sống rồi sao.

Tiểu Sửu đáy mắt dường như có chút kiêng kỵ, hoặc có lẽ là người ở chỗ này ngoại trừ Phó Thần và Đề Nha ngồi một bên ra, những người còn lại đều có chút kiêng kỵ.

"Ô... Cốt."

Minh Thù cứng miệng: "Là hắn?"

Hạng nhất đã nói đến thì sao?

Trẫm chuẩn bị xong một kim cương lang, các người cho trẫm gặp một HelloKitty?

Minh Thù cắn hai miếng táo an ủi: "Các người ngay cả một đứa trẻ hư cũng sợ, đúng là mất thể diện quá?"

Mọi người: "..." Cô giỏi thì lên đi!

"Cô tên gì?" Đứa bé nghiêng đầu.

Minh Thù kéo hết đồ trước mặt Ô Cốt về, cười đáp: "Mắt không phải để cho cậu trang trí, nhìn nhiều ăn ít."

Ô Cốt mắt chuyển động, hắn nhìn về phía bảng xếp hạng đối diện hắn, nói nhẹ một tiếng: "Ngân Lạc... tên cũng không tệ lắm."

"Dáng dấp cũng đẹp mắt."

"Đáng tiếc sống không lâu." Ô Cốt bưng lên cốc sữa bên cạnh uống một ngụm, môi dính một vòng râu mép sữa: "Dáng dấp đẹp mắt, thường bị chết tương đối nhanh."

Ô Cốt nhằm vào không che giấu chút nào, thậm chí là mang theo sự mượn cớ gây chuyện.

Minh Thù trong lòng có chút phập phồng, nhưng nét mặt không lộ chút nào, thong dong bình tĩnh đáp: "Ai chết tương đối nhanh, còn chưa đoán được."

Ô Cốt lè lưỡi, liếm sạch vòng sữa râu mép sau đó huýt sáo đứng lên. Hắn quá thấp, đứng lên mới có thể nhìn thẳng Minh Thù: "Tôi đây rất chờ mong."

Ô Cốt cất bước, đi tới một cánh cửa duy nhất của vòng luân hồi.

"Keng…"

Ngay trước lúc hắn đi tới cánh cửa kia, phòng khách lại thêm mấy người.

Ô Cốt quay đầu nhìn thoáng qua: "Người mới không thiếu rồi."

"Trời ạ, có đồ ăn."

Trong đám người mới tới, một người trong đó nhào thẳng tới cái bàn hình chữ nhật, Minh Thù cũng không còn ngăn cản hắn.

Mới tới tổng cộng tám người, trong đó Đỗ Miên và Tống Diệp, Thu Nguyệt đều ở đây.

Tám người ở giữa, có hai người liều mạng lao về phía đồ ăn, còn lại sáu người đều đang quan sát xung quanh. Nhưng đối với mê hoặc của thức ăn, vẫn còn có chút động tâm.

Đỗ Miên chứng kiến Minh Thù ngồi ghế trên, ánh mắt khẽ thay đổi, lại là cô ta!

"Keng…"

Phòng khách liên tục xuất hiện vài đợt người mới, cũng không biết vòng luân hồi đang làm cái gì, thế nhưng vốn dĩ người chơi ở chỗ này, chứng kiến người mới tới cướp đi thức ăn trên bàn, mỗi người đều không bình tĩnh được.

Cứ tiếp tục như vậy, bọn họ ngay cả miếng canh cũng không còn.

Vì vậy đám người chơi kia cũng không để ý tới thân phận, gia nhập vào trong đại chiến đoạt thức ăn.

Trước mặt Minh Thù và những chỗ khác được phân ra, có người không chen vào được, chỉ nhắm vào Minh Thù bên này, tự tay cầm vịt nướng.

Minh Thù tát qua một cái: "Những thứ này là của tôi."

"Cái gì của cô, viết tên của cô rồi sao?" Người kia cũng không phục, tiếp tục đưa tay cầm: "Một mình cô ăn hết nhiều như vậy... Xí! Cô có bệnh à!"

"Tôi nói, những thứ này là của tôi." Minh Thù nắm cổ tay của người kia, giọng điệu hơi chậm, khóe miệng mỉm cười.

Người kia đau đến đổi sắc mặt, cắn răng nói: "Dựa vào cái gì cô nói của cô thì sẽ là của cô?"

"Dựa vào việc cô đánh không lại tôi."

"..."

Thấy người bên cạnh không muốn giúp mình, người kia chỉ có thể nhận thua: "Của cô, đều là của cô, cô buông tôi ra!"

Minh Thù buông tay ra, người kia nhanh chóng chạy sang bên cạnh.

Người chơi cũ ở đây cũng không dám cướp đồ trước mặt cô, những người mới này cũng to gan quá.

Đợi một bàn thức ăn được giải quyết xong cũng đã tàm tạm, người chơi mới tới và vốn có phân biệt rõ ràng đứng ở hai đầu bàn, Minh Thù ngồi ở chính giữa, rung đùi xem cuộc vui.

Người chơi cũ cũng không giải thích hoặc ý tứ với bọn họ, người chơi mới chỉ có thể tự quan sát.

Chờ bọn hắn biết rõ ràng đây là nơi nào, người chơi cũ đã tản ra phân bố ở khắp đại sảnh, Chương Hiển dùng ưu thế thân phận người chơi cũ, coi thường người mới.

"Vòng luân hồi năm sao có đãi ngộ tốt như vậy, còn cung cấp thức ăn." Biết nơi đây tạm thời không có nguy hiểm, mọi người buông lỏng xuống.

"Ha ha." Có người cười nhạt.

Người mới không biết đối phương cười cái gì, bọn họ ở chỗ này tương đối lâu hiểu nhiều chuyện, người bị làm trò cười cũng không dám hé răng.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 641: Tuyệt Địa Cầu Sinh (23)

Tống Diệp đứng ở trên bảng xếp hạng nhìn một lúc lâu, chuyển chiến vòng luân hồi.

Đỗ Miên đứng trước dòng chữ đang cuộn lên, cau mày suy tư.

"Nghĩ ra chuyện gì?"

Đỗ Miên quay đầu, cho rằng Tống Diệp hỏi mình đang muốn trả lời, lời mới vừa đến miệng chợt nghe Thu Nguyệt nói: "Tổ đội này dường như không hạn chế cấp."

Sắc mặt Đỗ Miên trở nên méo mó, cô tức giận quay đầu, tiếp tục nhìn chằm chằm đoạn ca từ.

"Ừ." Tống Diệp gật đầu: "Thế nhưng đội trưởng phải là cấp năm."

"Tại sao chúng tôi lại bị truyền tống tới nơi này? Nơi này là vòng luân hồi năm sao, tôi cũng không phải người chơi cấp năm mà." Thu Nguyệt rất nghi hoặc.

"Không biết..." Tống Diệp lui về phía sau nhìn lại, người mới tới đứng chung một chỗ nói chuyện với nhau, người chơi cũ dùng ánh mắt ngây ngốc nhìn bọn hắn: "Nhiều người chơi mới đến đều không phải là người chơi cấp năm. Cẩn thận một chút, sẽ không đơn giản như vậy."

Thu Nguyệt gật đầu, quay đầu dặn Đỗ Miên: "Đỗ Miên, cô đừng đi lạc chúng tôi nhé."

Đỗ Miên thấp giọng đáp một tiếng.

-

Liên tục có người mới đến, Minh Thù một ngày ba bữa, đúng giờ đến phòng khách.

Mọi người cũng phát hiện, những thức ăn này cũng không phải là cố định làm mới, mà là sau khi cô đến, hệ thống đặt câu hỏi bên kia một lúc sau mới xuất hiện.

Có người tưởng vừa khớp, nhưng mà lúc Minh Thù không xuất hiện, thức ăn cũng sẽ không xuất hiện, điều này làm cho bọn họ xác định cô mới là then chốt làm mới thức ăn.

Có sự phát hiện này, người chơi cũng không dám đối đầu với Minh Thù nữa, mỗi lần đều phải đợi cô cầm xong, mọi người mới dám lên trên.

Người chơi mới chưa đủ cấp năm không nhiều không ít, vừa hay một trăm người.

Thời gian báo danh sau cùng chỉ còn lại một ngày.

Hai ngày này Tiểu Sửu một mực dụ dỗ Minh Thù, nhưng Minh Thù vẫn không tỏ thái độ, Tiểu Sửu rõ ràng có chút nóng nảy.

"Ngân Lạc." Tiểu Sửu tại trở về phòng trên hành lang gọi Minh Thù, hắn cùng Đề Nha cùng đi qua đây: "Vòng luân hồi là vòng mà tất cả người chơi đều muốn tham gia, coi như cô không tham gia tổ đội, cũng sẽ bị cưỡng chế tham gia ngẫu nhiên tổ đội."

"Cho nên?"

"Cùng chúng tôi tổ đội sẽ có tỷ lệ thắng lớn hơn."

Ánh sáng ở hành lang ảm đạm, nổi bật lên nụ cười Minh Thù pha chút đáng sợ: "Mọi người không nói cho tôi biết gì cả, đã muốn tôi tổ đội cùng các người, mọi người ngây thơ hay là tôi ngây thơ?"

Dù trước đó bọn họ giúp cô tìm ra điểm an toàn, cũng không có nghĩa là trẫm sẽ ngu ngốc làm quân cờ chết thay cho bọn họ.

Từ hai ngày trước không ngừng có người đi lên, những người chơi cũ biết đến vòng luân hồi, không ai nhắc qua vòng luân hồi, cho dù có người hỏi, bọn họ cũng chỉ là hờ hững không thèm đếm xỉa đến.

Biểu cảm tiểu Sửu hơi cứng ngắc, nhưng Đề Nha thì lại đưa cho Minh Thù một tờ giấy.

Trên giấy không còn là hình vẽ xem không hiểu, mà là nét chữ xinh đẹp... Cô gia nhập vào đội chúng tôi, tôi cho cô biết.

Minh Thù đưa giấy trả lại: "Xin lỗi, tôi không có hứng thú chơi đùa với mọi người."

Cô không tính chơi đùa cái này, nhưng phiếu đổi đồ ăn vặt của cô đều đã tới, cô phải đánh xong trận chiến cuối cùng, còn như chơi thế nào thì... tùy ý.

Minh Thù đi về hướng gian phòng của mình, Tiểu Sửu và Đề Nha không theo kịp.

Cô quay đầu liếc mắt nhìn, hai người đứng trong hành lang, tia sáng rọi vào trong, Minh Thù thấy được không rõ trên người bọn họ một chút tuyệt vọng nào.

Cô giống như là cây lúa sau cùng của bọn hắn, đáng tiếc không bắt được.

Minh Thù cười không tiếng động.

Mang hy vọng ký thác trên người người khác, cho tới bây giờ đều không phải là kế sách tốt nhất.

Mọi người coi tôi là rơm rạ, nhưng ai là rơm rạ lại cho tôi.

Minh Thù quay đầu lại, như không có chuyện gì xảy ra rồi rời đi.

Đi tới gian phòng của mình, cô giơ tay lên mở rộng cửa, phía sau có cái gì đó tới gần, Minh Thù xoay người lại đá một cú, đối phương né tránh nhanh hơn, lách vào sau cô, giẫm lên chân của cô, thuận thế đẩy cửa phòng ra kéo cô vào trong.

Ánh đèn gian phòng sáng lên, Minh Thù thấy rõ người đánh lén mình.

Cô nắm vạt áo, bật cười một tiếng: "Phó tiên sinh có sở thích đánh lén người khác sao?"

"Cô có tổ đội không?" Phó Thần không nói nhảm, đi thẳng vào vấn đề: "Nếu không có, có thể tổ đội cùng tôi."

Minh Thù giữ khoảng cách với hắn: "Tôi thân quen với cậu lắm sao?"

"Ở chung thêm hai ngày thì quen thuộc rồi." Cô cũng không nói chuyện cùng lão tử, lão tử muốn quen cũng không quen nổi!

Minh Thù "hừ" một tiếng: "Tổ đội với cậu có lợi ích gì?"

"Không bảo đảm có được tên, nhưng có thể bảo đảm cô còn sống sót đi ra." Phó Thần lộ ra tự tin trong giọng nói.

"Có được tên? Có được tên là gì?" Có thể ăn không?

"Cô không biết sao?"

Minh Thù nhún vai, tùy ý nói: "Tôi cũng không biết vòng luân hồi là cái gì."

Phó Thần: "..." Lão tử nhìn cô tự tin như vậy, còn tưởng rằng cái gì cô cũng biết, kết quả cô nói cho lão tử cái gì cũng không biết, cô đang đùa lão tử sao!

Không biết mà cô còn bình chân như vại ăn cái gì!

Hít thở sâu!

Bình tĩnh!

Coi như cô là một người mới, đối đãi người mới phải có kiên nhẫn.

Bình tĩnh! Lão tử có thể thắng!

Phó Thần nói qua cho Minh Thù một lần về vòng luân hồi.

Vòng luân hồi, sân so tài đặc biệt vòng luân hồi năm sao.

Mỗi nửa năm tiến hành một lần, mỗi người chơi có ba cơ hội tham gia vòng luân hồi, người chơi chiến thắng cuối cùng có thể ra được khỏi danh sách nơi này.

Đến cùng có thể đi ra khỏi không, tạm thời không đề cập đến.

Thế nhưng người chơi dùng hết ba lần cơ hội mà vẫn chưa có được tên, thì sẽ không thể ra ngoài được nữa.

Rất nhiều người chơi khi đã dùng hết ba lần cơ hội thì cũng không còn cách nào đi ra.

Mỗi một cuộc so tài trong vòng luân hồi đều có quy tắc khác nhau, muốn biết cụ thể thì sau khi đi vào mới biết được.

"Thế nào, tổ đội cùng tôi không?" Phó Thần nói: "Cô lần đầu tiên tham gia, coi như không nhận được tên cũng không sao."

"Cậu muốn tổ đội cùng tôi như vậy sao?"

"Bây giờ cô không tổ đội, đợi vào trong rồi cũng sẽ bị cưỡng chế tổ đội, so với một đồng đội ngốc, một đồng đội thông minh vẫn tốt hơn không phải sao?" Thần kinh mới muốn tổ đội với cô, lão tử cũng là vì nhiệm vụ, vì nhiệm vụ!

"Cậu nhìn lại bản thân mình đi." Còn nói đồng đội thông minh sao.

Phó Thần mang khuôn mặt thờ ơ.

Minh Thù cười xán lạn: "Tôi sẽ không tổ đội với cậu." Cho ngươi tức chết.

Phó Thần tiếp tục mang khuôn mặt thờ ơ.

Minh Thù nghi hoặc hắn có phải bị tức choáng váng hay không, thế nhưng cái khuôn mặt kia thật không nhìn ra được gì.

Phó Thần lấy súng ra từ bên hông.

Minh Thù chợt lui về phía sau: "Làm gì vậy, tôi không tổ đội với cậu, cậu cũng không cần phải giết người diệt khẩu chứ, vòng luân hồi là không thể giết người!"

Ha ha, lão tử lại muốn cho cô một phát súng.

Phó Thần nắm chặt súng, cố nén xúc động lên đạn cho cô, hít thở sâu một hơi, kín đáo đưa súng cho cô: "Súng này có đạn tự động bỏ thêm vào, dù vật cứng rắn nào cũng đều có thể bắn thủng. Sau khi đi vào, không ai biết đó là nơi nào, sẽ gặp phải cái gì, cầm phòng thân đi."

Khẩu súng còn hơi ấm rơi vào trong tay Minh Thù.

Súng màu bạc rất đẹp, hơn nữa nhẹ, cầm ở trên tay cô vừa vặn.

"Cậu đối với tôi tốt như vậy để làm gì?" Mỗi lần xuất hiện đều xấu hổ như thế, tiểu yêu tinh này rốt cuộc có học tập giỏi tiến công chiếm đóng hay không, trẫm sắp không nhìn ra rồi.

"Không có gì."

"Không làm mà hưởng."

"Tôi không có ác ý với cô." Phó Thần nói: "Tôi đối đầu với cô làm cái gì, nếu vậy đã sớm ra tay rồi."

Hắn xoay người rời phòng.

Không đi nữa, hắn thật muốn nổ súng.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 642: Tuyệt Địa Cầu Sinh (24)

Một ngày sau.

Vòng luân hồi chính thức bắt đầu.

Người chơi tham gia vòng luân hồi lần này tổng cộng có một trăm tiểu đội, lúc này Minh Thù mới phát hiện, số người của trận luân hồi năm sao không hề ít.

Mà những người đi lên từ phía sau, nếu như không có đội ngũ, thì bị ngẫu nhiên phân phối với người chơi không có đội.

Những người này... dùng để góp nhặt cho đủ số lượng sao?

Cưỡng chế trận luân hồi sao? Ngộ nhỡ mọi người thích làm một mình, ngươi không thể ép người ta tổ đội.

Phó Thần từ xa liếc Minh Thù một cái, giống như muốn đến đó lại bị vài người chơi ngăn cản lại, chờ hắn đẩy mấy người chơi ra đã bắt đầu chuyển dịch.

-

ID Người chơi: 13

Cấp người chơi: Năm sao

Trang bị người chơi: Vạn Độc Ngân Châm, Phong Liệt, Ẩn Thân Đấu Bồng, Ma đậu... xoay quanh không gian.

Thành thị hiện tại của người chơi: Mê Cung Thành Thị (Vòng Luân Hồi).

Quy tắc vòng trò chơi này: Người chơi tổ đội để bắt đầu trò chơi, tiêu diệt tiểu đội còn lại để kiếm điểm, mỗi người tương đương với mười điểm, lúc tiểu đội tích lũy được một trăm điểm là có thể vào vòng tiếp theo.

Đội người chơi: Đế Quốc Mỹ Thực.

Minh Thù trước giờ vẫn không chú ý, ID của người chơi ban đầu là 13, con số này...

"ID người chơi của các ngươi là bao nhiêu?" Minh Thù hỏi những thành viên vẫn còn ngơ ngác ở bên cạnh của đội Đế Quốc Mỹ Thực.

"235784." Một đội hữu trong đó trả lời.

"78374."

"3563."

Minh Thù nhìn về hướng Tiểu Sửu đang nói chuyện, một giờ cuối cùng hạn chót báo danh, Minh Thù chọn báo danh trực tiếp xóa bỏ đi mấy người Đế Quốc Mỹ Thực có thực lực khá yếu, duy trì tiểu đội mười người, Đề Nha và Tiểu Sửu ở trong đó.

Đúng vậy, báo danh này có thể cho người chơi ở dưới cũng được tham gia, thế nhưng cần sự đồng ý của đối phương.

Điểm khác biệt duy nhất là bọn họ miễn là còn sống và đi ra, thì sẽ không xóa bỏ cơ hội tham gia vòng luân hồi. Chờ bọn họ đạt cấp, vẫn như cũ có ba lần cơ hội.

Đại khái là không biết đây là vật gì, lại được tà giáo tín nhiệm, thành viên đội Đế Quốc Mỹ Thực chưa từng từ chối.

"Đề Nha là 1502, đây có lẽ cũng sắp xếp theo thứ tự dựa theo thời gian vào đây." Tiểu Sửu tiếp tục nói: "Có vấn đề gì vậy?"

Minh Thù nhìn ID của chính mình, nếu quả thật là dựa vào thứ tự tham gia vào, số 13 phải chăng xếp vị trí trước quá rồi.

Người thứ mười ba vào vòng luân hồi, mặc dù nói chỉ cần tiếp tục sống là có thể sống mãi, nhưng bây giờ muốn tìm một số người chơi đứng đầu, thật khó như lên trời.

Trong trận luân hồi năm sao trước đây Đề Nha xếp hạng thứ ba, cũng đã là hơn cả nghìn người chơi khác rồi.

Có lẽ nguyên chủ ban đầu vận khí tốt, nếu không cô làm sao có thể trở thành Boss được!

"Đây là thành phố mê cung." Tiểu Sửu mặc dù không biết nguyên nhân vì sao Minh Thù cuối cùng lại lựa chọn hắn và Đề Nha, nhưng bây giờ hắn không thể không nghiêm chỉnh đối mặt với tình hình tiếp theo của bọn họ: "Mọi người không được phân tán, thành phố của vòng luân hồi nguy hiểm hơn những thành phố khác..."

"Tìm điểm an toàn trước tiên!" Minh Thù nâng lên đại kỳ: "Các ngươi, đi."

Tiểu Sửu: "..." Tôi còn chưa nói xong mà!

Thành phố mê cung, đọc giải nghĩa mặt chữ, cả thành phố chính là một mê cung lớn, một chút sơ sẩy sẽ đi vào ngõ cụt.

Mà đi vào ngõ cụt không có nghĩa là ngươi có thể đi nữa, mà sẽ phát động chiến đấu, có thể sẽ gặp những người chơi cùng đi vào ngõ cụt, có thể là bảo vệ bên trong thành phố mê cung.

Tiểu Sửu yên tĩnh đi dọc theo con đường, không hề có chút động tĩnh, ngược lại có vẻ hơi không bình thường.

Sau khi Minh Thù hai lần gặp phải ngõ cụt, Đề Nha chủ động đưa cho một tấm hình.

"Đề Nha có khả năng tính toán siêu mạnh." Tiểu Sửu giải thích: "Tám mươi phần trăm xác suất chính xác."

Minh Thù nghĩ đến điểm an toàn mà Đề Nha tìm trước đây, đúng là xác suất chính xác tám mươi phần trăm, xem như không chính xác cũng chỉ là ở bên cạnh cách đó không xa.

"Mọi người lợi hại như vậy đều không có cách gì nhận được số người?" Minh Thù hỏi một cách ngẫu nhiên.

Trên gương mặt khôi hài của Tiểu Sửu có chút cô đơn: "Số người không thể có được dễ dàng như vậy được, lần này nếu không lấy được, tôi và Đề Nha..."

Sẽ không ra được rồi.

"Vậy vì sao các ngươi tìm tôi?"

Tiểu Sửu liếc Đề Nha một cái: "Là manh mối của Đề Nha, cô ấy nói cô có thể."

Bọn họ hiện tại cũng chỉ là ôm một dự định.

Bọn họ trước đây còn có một đồng đội, nhưng ở vòng luân hồi trước, đồng đội đó đã chết rồi...

Minh Thù cười nhẹ một tiếng.

"Cô không phải nói rằng không tổ đội với chúng tôi sao, sao cuối cùng lại chọn chúng tôi vào nhóm?" Tiểu Sửu nhân cơ hội hỏi.

"Tôi cần người giúp tôi tìm điểm an toàn."

"..." Hiện tại việc quan trọng vẫn là tìm điểm an toàn sao?

"Nơi này có hai con đường, đi bên nào đây?" Thành viên của Đế Quốc Mỹ Thực không thể cầm cự nổi, đi hỏi Minh Thù.

Minh Thù ngẩng đầu nhìn qua, ngón tay lắc qua lắc lại: "Bên này."

Con đường này mà Minh Thù chọn, nhìn qua có chút cũ nát, mặt đất phủ rất nhiều giấy vụn đạp lên kêu sột soạt.

"Chờ một chút..." đồng đội phía trước đột nhiên lên tiếng: "Mọi người hãy nghe đi."

Khắp các đường phố yên tĩnh, cách đó không xa có âm thanh rất nhỏ truyền đến, âm thanh kia giống như đang kéo kim loại gì trên mặt đất vậy.

Âm thanh từ xa đến gần.

Rất nhanh, ở góc đường của Minh Thù xuất hiện một người cao gần hai mét, bắp thịt cuồn cuộn đang kéo một cái búa, chầm chậm từ bên kia đi tới.

Thành viên đội Đế Quốc Mỹ Thực sợ hãi: "Chúng ta không có đi đến con đường chết, sao lại gặp phải thủ vệ chứ?"

Thủ vệ nhìn thấy người, mắt nhìn chăm chú, nâng cái búa nặng lên chạy về hướng bọn họ.

Lúc hắn chạy, dường như có thể cảm nhận được sự chấn động trên mặt đất.

"Chạy đi!"

Minh Thù hô to một tiếng, chạy đi trốn trước một bước.

Không có điểm thù hận, không có đồ ăn vặt, quỷ mới chơi đùa cùng hắn.

Mọi người ở Đế Quốc Mỹ Thực trừng mắt, trời ơi! Lão đại ngươi chạy nhanh như vậy được sao?

Nơi này là nhà lầu không có cách nào đi lên được, chỉ có thể hành động ở trên đường phố, thủ vệ phía sau vẫn đuổi theo không từ bỏ.

Đang lúc bọn hắn qua khúc cua, đụng phải mấy người trước mặt, một đám người vỡ thành một đoàn, Minh Thù phản ứng nhanh nên không có bị đụng vào.

Viên đạn không biết từ hướng nào bắn tới, người ngựa hai phe tình cờ gặp nhau, hầu như không động thủ chậm trễ chút nào.

Mặc dù phía sau có thủ vệ truy đuổi bọn họ, cũng không thể bỏ qua đầu người.

Minh Thù giải quyết người kia ở gần nhất, ngã ra trên mặt đất, Tiểu Sửu quay qua bổ một đao.

Giải quyết hết mấy người này xong, hai tên thủ vệ bên kia cũng đến rồi, một đám người lần nữa chuẩn bị tinh thần nhanh chóng chạy trốn, sau mười mấy phút mới cắt đuôi được thủ vệ.

Nhưng mới vừa mới thoát khỏi thủ vệ, lại gặp phải một tiểu đội, diệt sạch tiểu đội này mới tính yên tĩnh.

"Vừa rồi chúng ta không có đi đến ngõ cụt, tại sao lại có thủ vệ truy đuổi chúng ta vậy?"

"Tôi cũng muốn biết." Minh Thù một bên gặm lương khô một bên giơ tay.

Mọi người: "..." Ngươi cưỡi ngựa không phải là lớn nhất hay sao?

"Thủ vệ cũng có thể đi lại, hắn không nhất định sẽ đợi ở ngõ cụt, có lẽ sẽ ở nơi cách ngõ cụt một khoảng không xa." Có người phân tích nói: "Chúng ta không may mắn rồi."

Mọi người quy chuyện này là do không may mắn, nhưng mấy lần tiếp theo bọn họ đều không đi qua ngõ cụt, lại nhiều lần gặp phải thủ vệ.

Cái này xem như có điểm không giống với bình thường rồi.

"Có người muốn hại chúng ta." Minh Thù cười, đáy mắt có chút rung động: "Mọi người đoán xem là ai."

Mọi người mặt đối mặt nhìn nhau: "Phải dùng tới cách tốn nhiều tiền dẫn thủ vệ tới sao?"

"Sức mạnh thủ vệ có thể sánh ngang với người chơi rất mạnh rồi." Minh Thù chặc lưỡi một tiếng:

"Có thể gợi dẫn thủ vệ, lại không khiến cho thủ vệ khóa mục tiêu lên trên người, điều này mới là thông minh."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 643: Tuyệt Địa Cầu Sinh (25)

“Coi như bỏ đi... là có người dẫn thủ vệ qua đây, tại sao lại muốn giết chúng ta như vậy?”

Số người mà thủ vệ giết không được tính điểm, cho nên người chơi làm như vậy, không nghi ngờ gì nữa là hại nhiều hơn được.

Có một thành viên lóe sáng lên: “Chẳng lẽ để diệt trừ sự cạnh tranh của một đối thủ mạnh ư?”

Tuy là lấy không được đầu người, thế nhưng có thể giết được đối phương, cũng có nghĩa là mất đi một đối thủ cạnh tranh.

Minh Thù nói: “Mọi người thật là lạc quan.”

“Chẳng lẽ không đúng sao? Ta chỉ có thể nghĩ đến lý do vậy thôi, lão đại ngươi nói đi, còn có thể vì nguyên nhân gì đây?”

Minh Thù lộ vẻ tươi cười: “E rằng cách suy nghĩ đơn giản của mọi người sẽ giết chết chúng ta.”

Cái mạng này của ta có thể mở sáng, nhiều người như vậy nhìn chằm chằm muốn có.

Làm sao ta có thể được như mong muốn của bọn họ được.

Phải sống khỏe mạnh.

“Á?”

Các đội viên nghĩ lại, thế giới này vốn nhiều điều kỳ lạ, có người như vậy cũng không phải chuyện lạ.

Đó chính là do bọn họ thực sự xui xẻo?

“Dù sao cũng phải bắt được người này.” Tiểu Sửu nói: “Nếu không... chúng ta sẽ luôn ở thế bị động.”

Mọi người nhao nhao phụ họa thêm vào.

Minh Thù chợt đề nghị: “Chúng ta chơi một ván lớn được không?”

Cô gái vẻ mặt tươi cười, trong đôi mắt phảng phất ra chút xảo quyệt.

Mọi người: “...”

Cô lại muốn làm gì?

-

Một nơi mê cung nào đó.

Đội ba người chơi từ ba phương hướng khác nhau bị xua đuổi đến trên một con đường, ba người thủ vệ từ những hướng khác nhau đến gần bọn hắn.

Trên mặt bọn họ có chút tuyệt vọng, cũng có sự không cam tâm, càng tức giận nhiều hơn.

Các người chơi hăng hái phản kháng, có thể kết quả chính là sẽ bị thủ vệ giết chết.

Gặp phải một tên thủ vệ, liên thủ có thể xử lý được, nhưng gặp phải ba người thủ vệ... bọn họ đánh không lại.

Không chỉ là tình huống ba tiểu đội này gặp nhau này, tất cả người chơi đều phát hiện tần suất bọn họ gặp phải thủ vệ đã trở nên cao, bất kể đó có phải là đường chết hay không, thủ vệ đều có khả năng xuất hiện.

Hết lần này tới lần khác quy tắc của trò chơi không có nói qua, thủ vệ nhất định chỉ xuất hiện ở trên ngõ cụt.

Điều này đã hãm hại không ít người chơi, bọn họ ngay từ đầu đều cho rằng thủ vệ chỉ xuất hiện ở ngõ cụt.

Một hồi giết nhau tanh hôi mùi máu xong, thủ vệ thu hồi các vũ khí nặng trịch, hai tên trong đó rời đi, chỉ còn lại một tên đứng lại chỗ cũ.

Thân hình hắn cao lớn như một gã khổng lồ, cúi đầu nhìn những lá cờ tung bay trong gió.

Minh Thù mang theo các thành viên đội Đế Quốc Mỹ Thực dựa sát vào tường, đợi lúc thủ vệ đến, cô nở nụ cười: “Thế nào, ta không có lừa gạt ngươi đó chứ, như vậy có phải là nhanh hơn nhiều không?”

Thủ vệ hừ một tiếng: “Sau đó thì sao?”

Nhiệm vụ thủ vệ là giết chết những người chơi này đi, chỉ có giết người chơi càng nhiều, bản lĩnh của bọn hắn mới có thể càng thêm lợi hại. Thế nhưng bọn thủ vệ rất ngốc, bọn họ sẽ không suy nghĩ, chỉ sẽ giết người chơi ngay khi gặp mặt.

“Tiếp theo thì sao...”

Người chơi của Đế Quốc Mỹ Thực ngồi một bên chơi đánh bài, bọn họ chỉ đến để cưỡi ngựa xem hoa, lúc này hoàn toàn không cần bọn họ thi triển quyền cước.

Chơi đánh bài chơi đánh bài.

Minh Thù bảo cho thủ vệ kế tiếp nên làm như thế nào, mới quay người lại liền thấy một đám người vây quanh chỗ chơi đánh bài, không kiên nhẫn hút một điếu thuốc trong miệng.

Ý tưởng lãng phí đồ ăn vặt của ta ở đây, đám đồ ngốc này dĩ nhiên chơi đánh bài ở phía sau! Là cho các ngươi tới chơi đánh bài sao!

Tiểu Sửu và Đề Nha đứng ở một bên, đại khái là bị động tác của Minh Thù làm cho sợ hãi.

Bọn họ đã chơi vòng luân hồi hai lần, nhưng cho tới bây giờ chưa thấy cảnh chơi vòng luân hồi như vậy.

Trước đây có người lợi dụng thủ vệ để giết cô, nhưng cô ngược lại không hề có một chút sợ hãi, trực tiếp tìm đến hợp tác với thủ vệ ở cửa. Quy tắc nói thủ vệ sẽ giết người chơi, nhưng cũng không có nói người chơi không thể hợp tác cùng thủ vệ.

E rằng lần này... bọn họ coi như không lấy được số lượng, cũng sẽ sống và rời khỏi nơi này.

Vì nhiệm vụ này rất có thể sẽ bị thất bại.

Minh Thù chỉ huy thủ vệ đưa người chơi đến một nơi khác, số người chơi chợt giảm đi, rất nhiều đều là toàn bộ người chơi của một đội bị tiêu diệt hết.

Đội còn lại hiện tại chỉ còn chưa đầy ba mươi người, còn có đội ngũ chỉ còn lại có một người.

Mà danh tiếng Đế Quốc Mỹ Thực của Minh Thù cũng vang xa, được vô số người chơi đã ân cần thăm hỏi cả gia đình.

Lúc mọi người khủng hoảng, âm thanh quen thuộc vang lên.

"Keng."

Minh Thù ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, cùng với lúc đó, tất cả người chơi đều đồng loạt dừng lại, ngay cả thủ vệ cũng đều dừng tấn công.

[Bởi vì nguyên nhân khách quan, số điểm hiện tại điểm chỉnh thành năm mươi.]

Nguyên nhân khách quan ư?

Nguyên nhân khách quan gì chứ? Không phải là có một tiểu đội cùng thủ vệ giết bọn hắn sao? Cái này gọi là nguyên nhân khách quan à? Đây là kẽ hở của trò chơi chứ!

Có thể buộc phải thay đổi quy tắc trận luân hồi… bọn họ không thể không phục.

[Đội Vương Giả bước vào vòng tiếp theo.]

[Số người còn lại: 15.]

Minh Thù chán nản cắn hai ngụm bánh quy, trận luân hồi cũng quá không biết xấu hổ, bất ngờ thay đổi quy tắc, cô dự định trực tiếp chơi màn trò chơi này.

Tiếp đó trận luân hồi lại tuyên bố vài đội ngũ có thể vào vòng tiếp theo, trong đó đa số đều là đội Minh Thù nhìn thấy trên danh sách báo danh.

Những thứ này đều là do người chơi cũ tạo thành.

Trong đó đội Tống Diệp cũng tiến vào vòng tiếp theo.

Tống Diệp mang theo nhân vật chính giả nữ... nữ chính vào vòng tiếp theo rồi! Trẫm còn ở nơi này chơi gì nữa chứ!

“Chúng ta còn thiếu bao nhiêu?” Minh Thù quay đầu hỏi đồng đội bên cạnh.

“60.” Thành viên rất tuyệt vọng.

Bọn họ trên đoạn đường này căn bản không chỉ giết người, bốn người kia là những người họ giết ngay từ lúc bắt đầu.

Minh Thù nhảy khỏi chóp xe, hướng đến tên thủ vệ đang giết hại người chơi: “Người khổng lồ, thương lượng nào.”

Thủ vệ dữ tợn vặn đứt đầu một người chơi, dưới ánh mắt khiếp sợ của một người chơi khác quay đầu nhìn về phía Minh Thù: “Cái gì vậy?”

“Cho ta sáu cái đầu người.” Minh Thù cười tủm tỉm nhìn về phía người chơi đó.

Người chơi: “…”

Hắn nhìn thấy gì vậy?

Người chơi và thủ vệ hòa bình đối thoại? Còn bảo thủ vệ đưa đầu người cho hắn ư? Hôm nay hắn chưa tỉnh ngủ à?

Tiếp đó hắn càng cảm thấy bản thân là chưa tỉnh ngủ.

Thủ vệ suy nghĩ một lúc, bất ngờ đã đáp ứng, lấy tay bóp lấy cổ họng người chơi, đưa hắn đưa cho Minh Thù.

Minh Thù bảo người phía sau bước lên nhặt đầu người lại.

Có sự hỗ trợ của thủ vệ, rất nhanh đã thu thập đủ sáu đầu người.

[Số điểm của đội Đế Quốc Mỹ Thực đã đầy một trăm, bước vào vòng kế tiếp.]

[Số người còn lại hiện tại: 4]

Lúc âm thanh này vang xuống, trước mặt Minh Thù liền tối lại, các loại tia sáng phủ xuống, kiến trúc bốn phía vẫn là thành phố mê cung nhưng có chút khác nhau.

Mặt đất lúc này không còn là mặt đất bình thường nữa, mà toàn là xương.

Vô số xương trắng.

Bọn họ đứng trên trên đống xương trắng tạo thành một hình bầu dục rất lớn, rất nhiều người người chơi đứng xung quanh.

Một dòng chất lỏng màu đỏ chảy dưới xương trắng, trông giống như máu nhưng cũng không có mùi máu tươi.

Mà xương trắng có hình bầu dục này chỉ có liên kết với một con đường xương trắng, phóng tầm mắt nhìn tới, con đường xương trắng này không có phần cuối, không biết thông ra hướng nào.

“Bọn họ chính là Đế Quốc Mỹ Thực ư?”

“Chính là bọn nó.”

“Khốn nạn, nếu không phải tôi chạy nhanh thì hiện tại cũng đã chết rồi.”

Bọn Minh Thù vừa xuất hiện, thì liền có người chơi hung tợn nhìn bọn hắn chằm chằm.

Đương nhiên đó là do trước đây tên thủ vệ đã cùng Minh Thù giết bọn họ, khiến cho bọn họ luôn khắc sâu trong lòng.

Nhưng những người sau lại không chú ý đến bọn họ, Minh Thù đá xương trắng dưới chân thì thầm một tiếng: “Những thứ này cũng không thể ăn à.”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 644: Tuyệt Địa Cầu Sinh (26)

Bọn người da đầu ngứa ngáy lui về phía sau một khoảng cách lớn.

Một cô gái với dáng người vô cùng xinh đẹp, nhưng sao nói chuyện lại đáng sợ đến vậy hả?

Minh Thù không thể ăn, bi thương ngẩng đầu lên, ánh mắt đảo qua mọi người trong hiện trường.

Trong đó đa số đều là người chơi của vòng luân hồi năm sao, bọn họ dường như chịu tổn thất rất ít, không quan tâm đến.

Đỗ Miên đứng ở trong đám người, đang nhìn về bên này, trong ánh mắt vô cùng phức tạp.

Phó Thần vẫn như cũ đứng dựa vào ranh giới, hắn đứng bên cạnh hai người, chắc là đồng đội được phối hợp ngẫu nhiên.

Minh Thù đảo ánh mắt một vòng, tìm được Hùng Hài Tử (*).

“Lão đại cô đi làm cái gì vậy?”

Tiểu Sửu và Đề Nha đồng thời cả kinh nhìn về phía Minh Thù.

Cô đang sải bước về hướng phía Ô Cốt, người chơi bốn phía nhao nhao tránh ra, quan sát đánh giá với ánh mắt vui vẻ.

Thân hình nhỏ bé của Ô Cốt đứng nghiêm, vẫn ung dung chờ

Minh Thù.

Khoảng cách của hai người rút ngắn đến còn không đến một mét, Hùng Hài Tử nhếch mép cười trên khuôn mặt non nớt: “Chị Ngân Lạc dường như rất tức giận?”

Minh Thù nhíu mày cong lên rồi cười, một giây sau, cô đột nhiên ra tay, túm lấy cổ áo rồi xách Hùng Hài Tử lên, trước khi Hùng Hài Tử không có phản ứng gì, quăng hắn xuống phía dưới đống xương trắng.

Xương trắng và kiến trúc bên cạnh được xây dựng một khoảng trống nhất định, người lớn sẽ không ngã xuống nhưng trẻ nhỏ thì vừa khít.

Ô Cốt bị ném lên không trung rồi nhanh chóng rơi xuống, vừa rơi vào trong khe hở.

Bàn tay nhỏ bé của hắn nắm lấy một thanh xương trắng, giữ vững thân thể để không bị ngã xuống. Trước khi Minh Thù tấn công lần thứ hai, Ô Cốt nhanh chóng túm lấy xương trắng bên cạnh, mượn lực kéo bản thân lên.

“Chị Ngân Lạc, vừa gặp mặt đã nhiệt tình như vậy, phải chăng tiến triển có hơi nhanh.” Ô Cốt phủi phủi, cũng không có vết bẩn nào dính lên: “Tôi vẫn còn nhỏ như thế, chị làm sao nỡ ra tay được.”

“Tôi xinh đẹp như vậy, ngươi làm sao lại nỡ xuống tay được?” Minh Thù trả câu nói này về.

“Tôi đã làm gì đối với chị rồi?” Ô Cốt như là không hiểu, mở to hai mắt ra.

Minh Thù đã dùng nắm đấm để trả lời Ô Cốt.

Ô Cốt chỉ là đứng thôi, cũng không có phòng thủ.

Nhìn thấy nắm đấm của Minh Thù vùng vào trên mặt Ô Cốt, giữa bọn họ đột nhiên mọc lên màn hình nửa trong suốt, Minh Thù đưa tay đánh lên trên màn hình, thân thể cô không chịu được sự khống chế lui về phía sau mấy bước.

Trên màn hình nhanh chóng xuất hiện đội tranh tài và quy tắc của vòng tiếp theo.

Ô Cốt nheo mắt nhìn Minh Thù, nhưng mà hắn còn chưa biểu cảm xong, phía sau đã có một trận gió mạnh.

“Phó tiên sinh, ta dường như không có chọc giận ngươi!” Ô Cốt nghiêng người né tránh.

“Động đến cô ấy là không qua được với ta đâu.” Phó Thần tấn công về hướng mặt Ô Cốt.

“Cô ta có quan hệ gì với ngươi?” Ô Cốt ỷ vào thân thể nhỏ bé, dễ dàng né tránh, trong ánh mắt như tìm tòi nghiên cứu.

“Có quan hệ gì với ta thì có liên quan gì đến ngươi?”

“Tò mò.” Trong giọng nói non nớt đó tràn đầy tà khí.

“Giữ lại được mạng mới có thể tò mò được.”

Hai người ở trước màn hình ngươi tới ta đi, tất cả mọi người không dám lên trước nhìn màn hình. Phó Thần tuy là xếp dưới Ô Cốt một hạng, nhưng quả thực như lời của Tiểu Sửu đã nói, sức chiến đấu của mỗi người không thể phân cao thấp.

"Bịch!"

Xương trắng bị Phó Thần trực tiếp đánh ra một cái hang, chất lỏng màu đỏ xao động, văng đến trên đám xương trắng, phát ra tiếng phun ra.

Có vài giọt chất lỏng màu đỏ rơi vào trên trang phục của Ô

Cốt, trang phục của hắn lập tức bị ăn mòn.

Dịch thể có tính ăn mòn ư?

Nhưng xương trắng có nổi trên dịch thể, cũng không có vấn đề gì, dịch thể bắn ra sao lại có uy lực lớn như vậy?

Mọi người không kiên nhẫn được lần lượt dịch chuyển về hướng trung tâm, rất sợ nhỡ không cẩn thận rớt xuống đó.

[Bắt đầu trò chơi.]

“Cái gì? Bắt đầu rồi à? Quy tắc là gì?”

“Tôi không thấy rõ...”

“Tôi cũng không thấy rõ!”

Vừa rồi mọi người đều tập trung chú ý vào trên người Phó Thần và Ô Cốt, cơ bản không chú ý nhìn nội dung trên màn hình.

Lúc một chữ trò chơi bắt đầu chạy xuống xong, màn hình biến mất khỏi trước mặt bọn họ.

“Lão đại cẩn thận!”

Một âm thanh căng thẳng vang lên.

Viên đạn từ bên cạnh bắn tới.

Minh Thù có thể truy tìm chủ nhân của viên đạn...

Vị trí của Minh Thù không tốt lắm, phía sau là biên giới Bạch Cốt, bên cạnh là khu giao chiến của Phó Thần và Ô Cốt.

Viên đạn từ hai hướng khác bắn tới, cô giống như không có chỗ nào tốt để lẩn trốn.

"Phụt phụt."

Chiếc ô màu đen che ngay trước mặt, bàn tay tinh tế nắm cổ tay cô, mang theo cô chạy về hướng bên cạnh, viên đạn nổ lên luồng khí chấn động xuống, toàn bộ cái bàn làm bằng xương trắng đều đung đưa.

Dịch thể dưới đất lay động, khuấy động lên, rơi trên đống xương trắng, xương trắng bắt đầu bị ăn mòn.

Có một giọt vừa văng đến bên chân Minh Thù, cô nhanh chóng nhảy sang bên cạnh, thuận tiện trở tay kéo Đề Nha, đưa cô ta tới khu vực an toàn.

“Tiểu La Ly, tôi không cần cô cứu.” Minh Thù sờ đầu Đề Nha: “Nhưng vẫn cám ơn cô.”

Đề Nha mặt lạnh, nắm chặt chiếc ô của cô.

Minh Thù nhìn về hướng Đỗ Miên, nhưng lúc này cô ta đang cùng Tống Diệp đợi đám người chạy hướng về con đường trải đầy xương trắng, không có nhìn thấy Minh Thù.

“Quy tắc là đến cuối con đường Bạch Cốt, chỉ có người của mười đội.” Âm thanh của Tiểu Sửu vang lên.

Bây giờ đội ngũ tổng cộng có mười sáu người, vòng này cần loại bớt sáu đội.

Hiện tại đã hai đội bước vào con đường Bạch Cốt kia, đang chạy về phía trước.

“Lão đại, lão đại ngươi không sao chứ?”

“Lão đại...”

Thành viên của Đế Quốc Mỹ Thực tập hợp đến bên cạnh Minh Thù.

“Đợi ở chỗ này.” Minh Thù vén tay áo: “Tôi đi đánh một người.”

“Lão đại, chúng ta bây giờ nên đi nhanh một chút!” Có thành viên la to.

Có người chơi không nhìn thấy quy tắc, bây giờ vẫn còn đang ngơ ngác, chờ bọn hắn phản ứng kịp có thể đã gặp phiền toái rồi.

“Chạy đến phía trước không nhất định có thể ăn được cua.” Minh Thù cười: “Chơi đùa lâu như vậy, ngươi còn không biết trận luân hồi là như thế nào ư? Chơi một hồi sẽ đánh với địa chủ, chớ quấy rầy ầm ĩ.”

Đế Quốc Mỹ Thực: “...”

Người chơi không nhìn thấy quy tắc, chứng kiến những người khác chạy, bọn họ cũng chạy theo.

Minh Thù đi ngược chiều, sắp tới chạy đến phía sau.

Nơi mà Phó Thần và Ô Cốt đứng đã bị dịch thể ăn mòn không ít. Trên tay Ô Cốt có nhiều hơn một cây súng, lúc này nòng súng đang chuyển động ở giữa bọn họ, không ai có cơ hội bóp cò.

Minh Thù xoa xoa cổ tay, chuyển động cái cổ, lấy khí thế xã hội đen của lão đại tiến lên phía trước.

Ô Cốt như là phát giác ra, trước một bước kéo dài khoảng cách với Phó Thần.

Phó Thần nhíu mày: “Cô tới làm gì, trở về đi!”

“Đương nhiên là tới đánh người, nếu không còn đến xem các ngươi sao?” Minh Thù đáp một tiếng: “Cậu đứng lên đi, đừng có chặn tôi.”

“Bây giờ không phải là thời điểm quấy rối.” Phó Thần túm lấy Minh Thù hơi dùng sức, mắt nhìn vào Minh Thù: “Đi hoàn thành nhiệm vụ!”

“Nếu tôi không đi, cậu đánh tôi à!”

“...”

“Hai người các ngươi đây là hoạn nạn mới thấy chân tình?” Ô Cốt đưa cây súng lên, ngắm bọn họ bên này, cười có chút giống người bị tâm thần: “Hay là ta giúp các ngươi.”

“Ầm!”

Cơ thể Ô Cốt xiêu vẹo, máu tươi từ bả vai hắn chảy ra, nhanh chóng nhuộm đỏ trang phục của hắn.

Khuôn mặt hài hước của Tiểu Sửu hiện ở trong tầm mắt hắn: “Hì hì, ta giúp ngươi một chút.”

***

(*) Hùng Hài Tử: Đồng nghĩa với trẻ trâu.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 645: Tuyệt Địa Cầu Sinh (27)

Minh Thù đá rơi súng trong tay Ô Cốt, quăng hắn ngã trên mặt đất.

Dưới thân Ô Cốt là chất lỏng không ngừng rung chuyển, thân thể của hắn theo đống xương trắng chập chùng lên xuống, dường như lúc nào cũng có thể cùng với chất lỏng phía dưới tiếp xúc với nhau.

Hắn ngẩng cái đầu nhỏ lên: "Cô chơi ăn gian!"

"Thật sao?" Minh Thù tiếp nhận súng từ trong tay Tiểu Sửu: "Bây giờ chúng ta chơi không phải là trò chơi tổ đội sao? Đồng đội hỗ trợ, tại sao gọi là ăn gian? Cái này gọi là vận dụng hợp lý tất cả các tài nguyên có lợi."

Minh Thù ác ý bước lên Bạch Cốt đài, Bạch Cốt đài vốn là vững chắc, bây giờ bỗng nhiên lung lay.

Ô Cốt sắc mặt hơi biến đổi, muốn lấy đồ đạc bên cạnh xoay người, nhưng mà sức mạnh đè nặng lên hắn rất lớn, không thể nào quay người được.

Ánh mắt Ô Cốt liếc sang Phó Thần, ngón tay hắn cong lên, nhắm ngay bắp chân Phó Thần, bắn ra...

Cơ thể Phó Thần lung lay, như muốn ngã xuống phía dưới.

Minh Thù theo bản năng buông Ô Cốt ra, tới ngăn Phó Thần rơi xuống, kéo hắn về phía mình, chất lỏng dưới chât theo xương trắng phập phồng.

Phó Thần không ngờ Minh Thù lại giữ mình lại, hắn không dùng sức bị cô ôm vào trong ngực.

"Phiền phức."

Phó Thần: "..." Lão tử không cần cô cứu cũng có thể yên lành!

Minh Thù ghét bỏ buông hắn ra, quay đầu nhìn Ô Cốt. Trên mặt đất đâu còn có người, sớm đã vượt qua người chặn đường là Tiểu Sửu, trà trộn vào đám người.

Minh Thù: "..."

Minh Thù giẫm lên đám xương trắng, xoay người nhìn Phó Thần, thấy hắn im lặng nhịn không được lên tiếng: "Làm sao, muốn bơi tiếp?"

Phó Thần hoàn hồn, bước tới trước: "Cám ơn."

Không đợi Phó Thần lên tiếng, Minh Thù rũ mắt đi từ từ về phía trước. Phó Thần không hiểu đứng ở phía sau, không biết mình có chỗ nào chọc tới cô.

Lòng của phụ nữ như kim dưới đáy biển.

Thú nhỏ trong áo của cô lăn qua lăn lại kêu "hừ hừ".

Con sen, ngươi rốt cục đang suy nghĩ gì? Ngươi không phải muốn tìm hắn sao? Ta mặc dù không thấy gã có đôi chân quái dị này có gì tốt.

Minh Thù dùng tay túm lấy thú nhỏ, vo nó thành vòng tròn, thở dài, ta cũng không biết mình đang suy nghĩ gì.

Thú nhỏ muốn cựa ra, thế nhưng Minh Thù bóp thật chặt.

Con sen, trước đây ngươi quyết định đều là rất mạnh mẽ quyết đoán! Do dự như thế này không giống ngươi.

Đúng vậy.

Không giống cô.

Thú nhỏ im lặng một lúc, chợt nói: Con sen ngươi có phải sợ hắn có mục đích gì không, cuối cùng cái được không bù được cái mất?

Bước chân Minh Thù cứng lại, sau đó tốc độ đều đặn đi về phía trước.

Có lẽ thế!

Dù sao hắn xuất hiện quá mức kỳ lạ, trên người có quá nhiều bí mật, một người như vậy đối với cô mà nói là nguy hiểm.

Cô không ngại nguy hiểm, nhưng không có nghĩa là cô sẽ không để ý.

Người lợi hại, có lẽ sẽ không bại vì vũ lực.

Cho nên thái độ của cô đối với hắn lập lờ nước đôi, không quá thân mật cũng không quá xa lánh, dẫn tới cục diện như bây giờ.

Mấu chốt là... Hắn cũng không có ký ức.

Hắn biết cô chính là cô sao?

Tiểu Thú hừ hừ: Dù sao ta cũng không thích cái gã hai chân kỳ quái đó, ngươi đừng để ý đến hắn, có ta là được rồi.

Nó chỉ muốn yêu quý mình nó!

Muốn làm một con thú có lý tưởng!

Minh Thù trở lại đội ngũ, nghiêng mình nhìn lại về phía sau, Bạch Cốt đài bị nghiêng nhìn càng thêm lợi hại, chất lỏng màu đỏ như sóng nước chảy ra, hắn lẳng lặng đứng ở sát biên giới, dường như lúc nào cũng có thể ngã xuống.

Minh Thù hít thở sâu một hơi.

Phải tỉnh táo!

Không có chuyện gì là ăn đồ ăn vặt không giải quyết được! Một túi không giải quyết được, vậy hai túi!

Cô lấy ra một khối lương khô, lập tức cảm thấy an tâm hơn, để trẫm ăn xong khối lương khô này rồi suy nghĩ tiếp.

-

Theo lời Minh Thù nói, màn trò chơi này sẽ không đơn giản như vậy.

Con đường xương trắng chỉ có một cái, mà khi bọn họ vừa bước lên con đường xương trắng, trọng lượng của bọn họ vừa chuyển động, con đường xương trắng sẽ lay động, xung quanh cùng dưới đáy bị ăn mòn kịch liệt.

Càng đi về trước, con đường xương trắng lại càng hẹp.

Hai bên đều là chất lỏng, ngã xuống chớp mắt sẽ bị ăn mòn, chìm vào trong chất lỏng.

Còn chưa tính tới việc lúc này còn có người chơi ra tay. Cho dù có người chơi không biết quy tắc như nào, nhưng đây là một nơi lấy sinh tồn làm chuẩn mực, cho nên giết chết người khác, chắc chắn có thể làm cho mình sống được lâu hơn.

Cho nên bọn họ chẳng những phải cẩn thận không rơi xuống dưới, còn phải đề phòng có người đột nhiên tập kích.

Một khi xảy ra chiến đấu, con đường xương trắng đung đưa giống như là nhảy dây, một đám người giống như châu chấu bám vào xích đu.

Đội ngũ chạy trước tiên, là đội ngũ của cô gái tóc vàng, khoảng cách quá xa các đội ngũ phía sau, cho nên chỉ cần giữ ổn định cứ đi lên phía trước là được.

"Sắp tới chưa?"

"Còn không nhìn thấy được phía cuối..."

Người trong đội ngũ cũng không biết đi bao lâu rồi, bây giờ con đường xương trắng chỉ còn rộng khoảng một mét, đi về phía trước càng ngày càng hẹp, tuy nhiên không thấy được phần cuối.

"Tăng thêm tốc độ, người phía sau sẽ nhanh đuổi theo tới." Cô gái tóc vàng nói.

Những người còn lại hiển nhiên cũng đồng ý, nhao nhao tăng thêm tốc độ.

Nhưng đúng vào lúc này.

"Bùm!"

"Rào rào."

Chất lỏng bị nổ tung văng lên, ầm ầm tưới lên người bọn họ, đội ngũ của cô gái tóc vàng nhanh chóng lui về phía sau, va vào đội ngũ thứ hai.

Xương trắng trên lối đi dính chất lỏng, bị ăn mòn rơi xuống, mà ở phía trước con đường xương trắng trực tiếp bị vụ nổ phá hỏng, có chừng khoảng ba bốn mét bị đứt gãy.

Sát biên giới còn có chất lỏng tung tóe ăn mòn xương trắng, ba bốn mét đứt gãy này càng ngày càng lan rộng ra.

Sắc mặt mọi người trở nên cực kỳ khó coi.

Không ai nhìn thấy, có một cục tròn tròn như cái bánh trôi đủ mọi màu sắc từ bên cạnh chạy thật nhanh về, vừa chạy vừa mắng.

Nội dung đại khái chính là ngược đãi động vật nhỏ, giật dây động vật nhỏ làm ra cái loại việc như thế này, nó muốn bỏ nhà ra đi.

Khoảng cách giữa các đội ngũ vốn là không lớn, lúc này mọi người đều như tụ lại với nhau.

Minh Thù đứng ở phía sau, cô cầm cờ lớn, cười híp mắt với đoàn người đang nhìn lại: "Ôi, không qua được rồi."

Những người phía sau đều nhìn về phía cô.

Bây giờ không qua được, ai cũng không đến được phần cuối của lối đi này, việc này có gì đáng cười.

"Nhìn cái gì, là tôi cho nổ đó." Minh Thù hất cằm: "Định đánh tôi sao?"

Trên con đường xương trắng bỗng dưng yên tĩnh lại.

Ánh mắt mọi người đều tập trung ở trên người Minh Thù.

Một lúc lâu, có người phá vỡ im lặng: "Sao... Sao có thể..."

Cô đi ở phía sau cùng, làm sao có thể chạy đến phía trước cho nổ tung đường đi, lừa bọn họ ít đọc sách sao?

"Vì sao không thể chứ." Giọng nói cô gái ngọt ngào, giống như mang theo mê hoặc: "Chỉ cần mọi người tin tưởng, trên thế giới này sẽ không có việc gì là không thể, chúng ta phải tin tưởng vào kỳ tích."

Mọi người: "..."

Minh Thù đâm cờ lớn xuống dưới đất: "Mà tôi, chính là kỳ tích của mọi người!"

Mọi người: "..."

Người này ở bệnh viện tâm thần nào thả ra thế? Nhanh mang về!

Có người không tin hỏi: "Cô làm sao cho nổ được?"

"Dùng trái tim." Minh Thù vỗ ngực một cái: "Không cảm nhận được ác ý của tôi với các người sao?"

Mọi người: "..."

Đừng có cản ta, hôm nay ta nhất định phải đánh chết cô ta.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 646: Tuyệt Địa Cầu Sinh (28)

"Keng."

Lúc mọi người ở đây đang muốn đánh chết Minh Thù, bầu trời lại truyền tới một tiếng "keng".

Mười mấy giây sau, tiếng nói vang lên.

[Mười tiểu đội sống sót trong con đường xương trắng có thể vào vòng kế tiếp.]

Đạo cao một thước, ma cao một trượng.

Minh Thù không thể nghĩ tới luân hồi tràng sẽ làm như vậy.

"Ngươi có nguyên tắc không!" Minh Thù chống nạnh chỉ lên trời: "Đưa ra quy tắc, rồi ngươi lại thay đổi bất thường, tổng tài mà như vậy, nếu như ở bên ngoài sẽ bị nước bọt dìm chết ngươi có tin hay không!"

[Quy tắc có thể tùy thời mà thay đổi, tất cả những thắc mắc khi trở về luân hồi tràng rồi nói.] Giọng nói kia lại vang lên.

[Thời gian đếm ngược bắt đầu...]

Mọi người: "!!!"

Cái gì! Ngươi vừa rồi không nói có thời gian đếm ngược!

Tốt, có một tổng tài kiểu này, người chơi còn biết làm sao.

Mọi người nhanh chóng kéo dài khoảng cách, nhìn chằm chằm người bên cạnh, xiết chặt vũ khí trong tay, mười tiểu đội còn lại... Bọn họ nhất định phải đoạt được.

Bầu không khí trở nên cổ quái.

Không có ai động thủ trước, tất cả mọi người dò xét lẫn nhau.

"Tích tắc, tích tắc..."

Dường như có thể nghe được âm thanh trôi đi, ngay bên tai bọn họ, mỗi một tiếng đều rất rõ ràng, đập vào màng nhĩ bọn họ gặm nhấm linh hồn.

Có người nuốt nước miếng, không ngừng nắm chặt vũ khí.

Có người mặt lộ vẻ sợ hãi, nao núng lui về phía sau.

Có người cười quái dị, chờ trò hay mở màn.

Có người... Ăn cái gì đó.

Âm thanh chọp chẹp rất rõ ràng, phá vỡ tĩnh lặng trên con đường xương trắng, mọi người nhao nhao nhìn sang phía âm thanh truyền lại.

Ngươi ăn cái quái gì thế!

Ngươi làm sao nuốt trôi được!

"Ô, nhìn tôi làm gì, tôi cũng sẽ không chia cho các người đâu." Người đang ăn cảnh giác: "Mọi người đánh trước đi, nếu không đánh, thời gian sẽ hết."

Mọi người: "..."

"Pằng pằng."

Âm thanh thanh thúy vang lên, có người đầu tiên nổ súng, người chơi đứng ở sát mép đường xương trắng bị đạn bắn trúng, ngã ra đằng sau, khuôn mặt hoảng sợ bị chất lỏng đó như máu nhấn chìm.

Sau người đầu tiên động thủ, cục diện trở nên hỗ loạn.

Minh Thù để đội viên Đế Quốc Mỹ Thực lui đến khoảng cách an toàn.

"Lão đại? Chỉ có mười đội, chúng ta không lên đoạt sao?" Có đội viên đặt câu hỏi.

Minh Thù cười chân thành: "Chưa từng nghe câu ngư ông đắc lợi sao."

Đế Quốc Mỹ Thực: "..." Câu này dùng ở chỗ này không thích hợp lắm?

Tà giáo chính là không giống người thường.

Bọn họ nhìn thấy phía trước loạn hết cả lên... Nếu không đấu thì đứng đâu?

Mười sáu đội ngũ, giết chết sáu đội ngũ, kỳ thực chỉ có mười hai đội ngũ đã ra tay, còn thừa lại bốn đội ngũ vây xem.

Trong đó bao gồm cả đội ngũ của Ô Cốt và Phó Thần.

Nam chính Tống Diệp tương đối không may, dù sao cũng là từ phía dưới tới, nhìn qua rất dễ bắt nạt, lúc này bị người ta đuổi đánh.

Minh Thù len lén đi tới gần Đỗ Miên, lúc một người chơi đang công kích cô ta, tiện tay giúp một phát, lúc đầu Đỗ Miên đang chiếm thượng phong, chớp mắt đã ở thế hạ phong.

Người chơi: "???"

Đỗ Miên trợn mắt nhìn, lại là cô ta! Sao cô ta cứ như âm hồn không tan bám riết, vừa rồi đánh lén cô ta vậy mà còn có thể tránh thoát.

Minh Thù lắc lắc đầu: "Không cần khách khí."

Người chơi: "?"

Đỗ Miên tức giận lại tiếp tục ra tay.

"Đồ đần, đánh đi!" Minh Thù co chân chạy.

"Khỉ thật!" Người chơi ở phía sau mắng một tiếng, gia nhập vào một vòng chiến đấu mới.

Đỗ Miên có hào quang nhân vật chính bảo vệ, người chơi kia chống đỡ được hai đợt thì rơi vào trong chất lỏng phía dưới.

Minh Thù lắc đầu: "Như vậy mà cũng chơi không lại, quá hung tàn." Tranh thủ thời gian ăn hai miếng lương khô.

Minh Thù chạy ra bên ngoài vòng chiến, Đỗ Miên muốn đánh Minh Thù nhưng đánh không được, bên cạnh còn có người ngăn cản, chỉ thầm hận trừng mắt nhìn Minh Thù vài lần.

[Thời gian đếm ngược còn năm phút cuối cùng…]

[Số đội ngũ còn lại ở con đường xương trắng: 11. Nếu số đội ngũ còn lại lớn hơn mười, tất cả người chơi đều bị loại bỏ.]

Minh Thù: "..." Thật là tiện!

"Tất cả những điều này đều do Ngân Lạc làm ra, mọi người liên thủ đánh loại đội bọn họ, bằng không ai biết sau này cô ta còn có thể làm ra chuyện gì."

Giọng nói này từ trong đội ngũ còn dư lại truyền tới, giọng nói lanh lảnh, chắc giọng nói đã thay đổi, không nghe ra là người nào nói.

Nhưng bất kể là ai nói, hiển nhiên được đại bộ phận người chơi tán thành.

Nếu như không phải một màn này, bọn họ có lẽ không cần chiến đấu, chỉ cần chạy nhanh là được.

Phó Thần khẽ nhíu mày, đang muốn đi ra.

Tiểu Sửu bước lên trước một bước, nhìn về nhóm người chơi phía trước cười cười, giơ tay ra hiệu.

Sau đó bọn họ chỉ thấy người đối diện, đồng loạt xuất ra vũ khí, nhắm ngay phương hướng của bọn hắn, bắn phá một trận.

Biến cố quá nhanh, rất nhiều người chơi không phản ứng kịp bị đạn quét vào trong chất lỏng, ngay cả kêu thảm thiết cũng không kịp.

[Đội ngũ còn lại trước mắt: 8.]

Lúc luân hồi tràng tuyên bố, người chơi đối diện đều vẫn còn trong ngơ ngác.

Chuyện gì đã xảy ra?

Ta là ai?

Đây là đâu?

-

Vòng thứ ba.

Vẫn là mở mắt liền phát hiện vị trí thay đổi.

Minh Thù lúc này đứng ở trên một khối đá lơ lửng, sân bãi hiện lên hình tròn to lớn, khối đá lơ lửng ở chính giữa, các khối đá cách nhau một khoảng nhỏ, dưới khối đá là tia laser, dưới tia laser là một cái hố sâu, chất đống vô số xương trắng.

Người chơi còn lại được phân bố ở các khối đá khác nhau sát biên giới, mỗi người đều đang cảnh giác đánh giá.

"Ngân Lạc, cô là đồ tiện nhân." Vài người chơi đứng gần Minh Thù chỉ vào Minh Thù mắng.

"Cũng không thể so với luân hồi tràng." Minh Thù bình tĩnh mỉm cười.

Người chơi lửa giận ngập trời chỉ vào Minh Thù chửi loạn một hồi, Minh Thù nghẹo đầu, nhìn hắn mỉm cười: "Mắng xong chưa? Mắng ta cũng không thể để ngươi thắng được trong trò chơi này, tiết kiệm chút thể lực đi! Miễn cho một lát nữa bị chết thảm."

Người kia nghẹn họng, sắc mặt tái xanh.

Ngươi bên này lửa giận ngập trời, cô ta ở bên kia nét mặt tươi cười như hoa.

Tại sao có thể có người không biết xấu hổ như vậy!

Đội ngũ bị đánh tan, Đế Quốc Mỹ Thực không tổn thất người nào, là đội ngũ có số người nhiều nhất giữa sân, lúc này xen kẽ ở trong bảy đội ngũ còn lại.

Phó Thần đứng sát ngay cạnh Minh Thù, đang ôm cánh tay nhìn vị trí giữa.

Ô Cốt đối diện Minh Thù, khoảng cách quá xa, không thấy rõ biểu cảm trên mặt hắn.

Mấy người Đỗ Miên cũng cách cô khá xa.

Không biết màn trò chơi này chơi thế nào nhỉ.

Màn hình luân hồi tràng đột nhiên xuất hiện, trên màn hình bắt đầu hiện lên thông tin về các đội ngũ còn lại và quy tắc.

Quy tắc: Đội trưởng lựa chọn tuyến đường sử dụng, tránh khỏi khối đá nguy hiểm, tất cả đội viên tới được đài trung tâm sẽ vượt qua, bốn đội ngũ thông qua đầu tiên có thể vào vòng kế tiếp.

Không có?

Không có!

Chỉ một câu nói như vậy.

Quy tắc của luân hồi tràng vẫn ngắn gọn, quy tắc cụ thể, toàn bộ dựa vào chính mình thăm dò.

Cái gì là khối đá nguy hiểm? Thế nào là sử dụng tuyến đường?

[Mời đội trưởng đi về phía trước một bước lựa chọn tuyến đường sử dụng, những khối đá nhìn thấy đều là khối đá an toàn, đội trưởng có thể tùy ý lựa chọn sử dụng bất cứ khối đá nào.] Tiếng nói luân hồi tràng vang lên. [Tuyến đường đội trưởng lựa chọn nếu trùng với tuyến đường các đội còn lại chọn, thì chỉ có một đội ngũ có thể đi tới cuối cùng.]

Câu nói này ẩn ý chính là, mời xỷ lý hết những người chơi cản đường... Một con đường người chơi.

Trước mặt Minh Thù có bốn khối đá có thể giẫm lên, thẳng lên có thể vượt qua ba cái, còn lại khá xa, người bình thường không nhảy tới được.

Mà không nhảy tới tiếp theo chính là bị tia laser cắt thành khối vụn, trở thành một thành viên trong đống xương trắng ở phía dưới.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 647: Tuyệt Địa Cầu Sinh (29)

Đội trưởng phân bố rất đồng đều, tám hướng, mỗi hướng một người.

Nhưng mà Phó Thần đứng ở bên cạnh cô...

Có đội trưởng đã hành động, Phó Thần vậy mà lại vẫn ôm ngực nhìn, trước đó một người chơi cùng với hắn đã tiến lên trước một bước.

Hòn đá dưới chân Phó Thần nhất thời sáng lên, ánh sáng giống như ánh sáng dưới chân người kia, hiện lên màu cam.

Hòn đá màu cam không ngừng sáng lên, cũng không phải là thẳng tắp, liên tiếp, mà là cong cong lượn quanh, đan xen với những hòn đá không cùng màu, liên tiếp tới trung tâm.

Những hòn đá không cùng màu sắc này, chính là những con đường mà đội trưởng lựa chọn.

Giữa sân có những ánh sáng sáng lên không ngừng, hình thành con đường hoàn chỉnh, mà có người thật bất hạnh, tuyến đường chồng chéo thành một màu sắc.

"Chọn mau." Phó Thần đột nhiên lên tiếng.

Minh Thù liếc hắn một cái: "Cậu cảm thấy nên chọn cái nào?"

Phó Thần không biết dụng ý của Minh Thù khi đột nhiên hỏi mình, nhưng vẫn quan sát cẩn thận một lúc, chỉ chỉ hòn đá trước mặt cô: "Cái ở giữa."

Minh Thù nheo mắt, thoáng lui về phía sau, sau đó dựa vào cột cờ, chống hòn đá, nhảy đến hòn đá thứ năm phía trước mặt.

Mọi người: "..." Còn có động tác này sao?

Phó Thần: "..." Cô không cho lão tử nói, còn hỏi lão tử làm gì!

Ánh sáng màu tím từ hòn đá ở dưới chân cô sáng lên, hết hòn đá này đến hòn đá khác kéo dài ra giống như những ngọn đèn vậy, nối liền đến hòn đá dưới chân thành viên của Đế Quốc Mỹ Thực.

Màu tím, chỉ có một đường, không hề trùng lên nhau.

Dù sao cô cũng nhảy xa như vậy, như vậy mà còn trùng, vậy thì không khoa học rồi.

[Bây giờ bắt đầu trò chơi.]

Vòng luân hồi nói trò chơi bắt đầu, nhưng không ai biết trò này chơi thế nào, đội viên phân tán như vậy, bọn họ nên di chuyển thế nào?

"Cần tôi giúp không?" Phó Thần hỏi.

"Tôi tin vào chính mình." Ai mà biết được ngươi sẽ dẫn trẫm đến đâu, đồ ăn vặt của trẫm không chịu nổi sự lãng phí của trẫm.

Phó Thần cũng không nói nhiều, hắn hiện tại có chút phiền não, nội tâm đang ở trong vòng bão táp.

Đoạn đối thoại của hai người rất ngắn ngủi.

Nhưng vào lúc này, Ô cốt và Phó Thần đồng thời di chuyển.

Vòng luân hồi nói để đội trưởng lựa chọn đường đi, nhưng không nói là sẽ để đội trưởng dẫn dắt đội, cho nên lúc Ô cốt và Phó Thần di chuyển, đội viên của bọn họ cũng di chuyển theo.

Minh Thù đứng im, thành viên của Đế Quốc Mỹ Thực tự nhiên cũng không dám di chuyển.

Đề Nha dùng tay ra hiệu với Minh Thù, cô dẫn đội.

Minh Thù khẽ gật đầu.

Mọi người nhìn thấy rõ ràng là tất cả các đội viên dẫn theo người dẫn đội đi, đội viên đi được vài bước, giống như đang nhảy cờ nhảy.

Trò chơi này lúc này xem ra rất đơn giản.

Thế nhưng đối với người dẫn đội mà nói lại không hề đơn giản, cần tính toán, đảm bảo rằng tất cả các hòn đá đều an toàn.

Đề Nha không biết là tính toán thế nào, cô rất nhanh liền bước ra bước đầu tiên, người chơi Đế Quốc Mỹ Thực đi cùng Đề Nha.

Dẫm đúng hòn đá, thì ánh sáng sẽ tối xuống.

Nếu như bước sai...

"A".

Hòn đá vỡ vụn, rơi vào tia laser như mạng nhện, chớp mắt một cái đã bị cắt thành mấy khối.

Tiếng kêu thảm thiết này khiến cho da đầu người ta tê dại, làm cho người chơi ở trên hòn đá đều dừng lại.

Đề Nha nghiêm mặt, ánh mắt đảo qua mọi người, chắc chắn là bọn họ đang nhìn mình, lúc này mới bắt đầu bước tiếp theo.

Vì sao đi theo mà cũng có người đi nhầm?

Bởi vì càng đi đến gần giữa, ánh sáng giao thoa sẽ càng quấy nhiễu tầm nhìn, chỉ cần sơ sẩy một chút là sẽ nhìn nhầm.

Đây cũng không phải là mấu chốt, mấu chốt chính là... Bọn họ đi tới giữa, phát hiện có một số tuyến đường giao nhau, nếu như đối phương lại đứng trên đúng khối đá mà mình cần, vậy phải làm thế nào?

Sang bên cạnh nhường đường một chút?

Xin lỗi, con đường này không thể lùi lại, chỉ có thể đi tới trước, hơn nữa tất cả các hòn đá ở bên đường đều là hòn đá nguy hiểm.

Lúc này, cần phải có giá trị vũ lực để giải quyết.

Ai có thể đẩy đối phương xuống trước, thì người đó có thể đi qua an toàn.

Bởi vì khởi điểm của con đường màu tím của Minh Thù không giống nhau, cho nên được coi như là con đường an toàn nhất, hơn nữa tốc độ của Đề Nha rất nhanh, đội ngũ còn lại chưa đi được bao xa, Đề Nha đã sắp đi được một nửa.

Tốc độ của Phó Thần và Ô Cốt cũng không hề chậm, thế nhưng con đường của Ô Cốt và Phó Thần đều bị trùng với đội ngũ khác, đợi bọn họ đi lên, Minh Thù đã chiếm được chỗ cao để xem cuộc vui được một lúc rồi.

"Chị Ngân Lạc giỏi quá." Đầu vai của Ô Cốt dính máu, nhưng trên mặt của hắn không hề có biểu cảm đau đớn, bị người vây quanh thong dong nhìn cô, giọng điệu kia cũng không giống như là đang khen.

"Bình thường thôi, chỉ giỏi hơn cậu một chút." Minh Thù mỉm cười.

Ô Cốt: "..."

[Số người còn lại: 1.]

Điểm số của vòng luân hồi, khiến cho ba đội còn lại căng thẳng, tiến độ bây giờ của bọn họ cũng tàm tạm rồi, hơn nữa cũng không có đường nào bị trùng, so ra thì tốc độ cũng nhanh hơn rồi.

Minh Thù thu tầm mắt lại, lôi khẩu súng mà Phó Thần đưa cho cô ra.

Phó Thần hơi nhíu lông mày, nhìn cô lên đạn, đem nòng súng nhắm về phía Đỗ Miên.

Đỗ Miên cứng đờ tại chỗ, sắc mặt vốn đã không dễ nhìn lúc này càng thêm khó coi.

Tống Diệp quát lớn một tiếng: "Ngân Lạc, cô làm gì thế!"

Minh Thù trả lời rất tùy ý: "Luyện bắn súng."

"Bùm!"

Súng vang lên, đạn bắn vào hòn đá trước mặt Đỗ Miên, hòn đá vang lên tiếng kêu vỡ vụn, rơi xuống dưới.

"Ngân Lạc, cô có bị điên không thế!" Giọng nói của Đỗ Miên the thé vang lên: "Tại sao lại muốn nhắm vào tôi! Tôi chọc giận cô điểm nào chứ!"

"Vì cô đáng yêu đó." Phiếu đổi đồ ăn vặt cũng đáng yêu.

Khuôn mặt Đỗ Miên đỏ bừng lên, đáy mắt dường như có một đốm lửa thiêu đốt, như muốn đốt người đối diện thành tro bụi.

Cô lấy vũ khí ra, hướng về phía Minh Thù nổ hai phát súng, sau đó nhanh chóng đi về phía trước hai bước, đuổi kịp theo đội.

Minh Thù né viên đạn của Đỗ Miên, thế nhưng viên đạn lại có thể lần theo dấu vết, Minh Thù nhắm vào hòn đá trước mặt Đỗ Miên nổ súng, sau đó liền lăn trên đất, tránh né viên đạn.

Một viên đạn khác bắn tới từ bên cạnh, Minh Thù đang muốn tránh, bên hông đột nhiên bị một người nắm lấy, cô liền bị ngã ra sau, súng trong tay bị cướp đi, bên tai vang lên một tiếng súng.

"Bùm..."

Viên đạn bắn vào cơ thể, cơ thể Đỗ Miên đột nhiên quỳ xuống.

Cô che ngực, thở dốc từng cơn, máu tươi thấm ra từ đầu ngón tay của cô, rơi trên hòn đá.

Minh Thù bị Phó Thần ôm vào trong ngực, súng trong tay của hắn vẫn đang hướng về phía Đỗ Miên.

"Ai cho anh nổ súng!" Minh Thù tức đến nỗi không duy trì nổi nụ cười nữa: "Ai bảo anh bắn cô ta!"

Phó Thần lạnh mặt đưa súng cho cô, đàng hoàng nói: "Tôi là vì muốn cứu cô." Thuận tiện giết tên lỗi hệ thống này, hợp lẽ, không sao cả, lão tử không sai!

"Cứu...'" Tôi?

Ai cho cậu cứu!

Trẫm cần ngươi cứu sao?

Ngươi không tới làm loạn là đã tạ trời tạ đất lắm rồi!

Minh Thù muốn đánh hắn, cuối cùng cắn răng, quay đầu nhìn Đỗ Miên.

Đỗ Miên đang ngẩng đầu, mắt đầy tơ máu, nhìn chòng chọc vào cô, hận ý nếu có thể kết thành hiện thực, vậy thì bây giờ trên người Minh Thù không biết đã bị chọc cho thủng bao nhiêu lỗ.

"Rầm!"

Biểm cảm trên mặt Đỗ Miên cứng đờ.

Cơ thể cô từ từ nghiêng xuống...

Ngã xuống bên ngoài hòn đá.

Chạm vào laser, cơ thể Đỗ Miên trong chớp mắt liền biến mất.

Minh Thù: "..."

Bà nội nó, một phát súng còn chưa đủ hay sao mà anh còn thêm một phát nữa!

Minh Thù quay đầu trừng Phó Thần.

Phó Thần vô tội: "Không phải tôi."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 648: Tuyệt Địa Cầu Sinh (30)

Người bắn lén là Ô Cốt.

"Chị Ngân Lạc bắn súng kém như vậy, để em giúp chị." Ô Cốt còn được đà, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy sự tự hào quái dị: "Em bắn súng rất chuẩn, tuyệt đối sẽ không bắn trượt."

Minh Thù: "..."

"Bùm Bùm Bùm!"

Ô Cốt bị đạn bắn tán loạn, đạn trong cây súng bạc của Phó Thần dường như chưa dùng hết, bắn liên tiếp mười mấy phát đạn mà vẫn chưa hết đạn.

"Bắt hắn lại cho tôi." Minh Thù phân phó thành viên của Đế Quốc Mỹ Thực.

Thành viên của Đế Quốc Mỹ Thực gào lên một tiếng, đánh về phía Ô Cốt.

"Chị Ngân Lạc, ỷ đông hiếp yếu là không tốt." Ô Cốt vừa chạy vừa kêu.

"Tôi thích ỷ đông hiếp yếu đấy, cậu có bản lĩnh thì cũng ỷ đông hiếp yếu đi, tôi sẽ không để ý đâu." Minh Thù nhìn qua rất bình thường, nụ cười vô cùng xán lạn.

Ô Cốt: "..."

Thành viên trong đội Ô Cốt cũng không hề giúp đỡ, lúc này rút lui ra bên ngoài vòng chiến, để sân nhà lại cho bọn họ.

Bọn họ vốn không phải là chủ động hợp thành đội, là vòng luân hồi phân phối, cũng không cần thiết phải vì Ô Cốt mà mình cũng dây vào.

Ô Cốt cho dù có lợi hại đến thế nào, ở tình huống trước mắt bị thương, lại bị viên đạn của Minh Thù uy hiếp, cuối cùng bị Tiểu Sửu bắt lại.

Minh Thù lại xốc hắn lên, lôi hết vũ khí trong người hắn ra.

"Cho dù bây giờ chị có giết em, thì chị cũng không sống được." Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Ô Cốt có dính vết máu, hắn toét miệng cười: "Chị ghét cô ta như vậy, em giúp chị giết cô ta, chị nên cám ơn em mới phải."

Cám ơn cái đầu ngươi!

Đó là phiếu đổi đồ ăn vặt của trẫm! Là phiếu đổi đồ ăn vặt đấy hiểu không?

Thôi vậy, loại trẻ con này nhìn là biết không hiểu.

Minh Thù chỉ vào đứa trẻ: "Lột đồ nó."

Ô Cốt: "..."

Hắn không nghe lầm chứ?

Lột đồ?

Ánh mắt của Phó Thần dừng lại trên người Ô Cốt một lát, hắn đột nhiên hỏi hệ thống: Thế giới này, ngoại trừ tôi, còn có những người làm nhiệm vụ khác?

Ô Cốt này mang đến cho hắn một cảm giác quá quen thuộc.

Rất giống một người.

Một người hắn vô cùng ghét.

[Cửu thiếu, tôi không có quyền hạn nói cho anh biết.] Hệ thống đáp lại một cách chính thức.

Vì sao ngoại trừ tôi, còn có thể phái những người thực hiện nhiệm vụ khác đến thế giới này? Ở đây có gì đặc biệt?

[Cửu thiếu...] Rốt cuộc là có nghe nó nói không?

Cho nên ngươi biết rõ rồi, tại sao còn muốn hỏi nó.

Phó Thần nhìn về phía Minh Thù.

Đặc biệt...

Cô sao?

Quả thực, cô rất đặc biệt, khiến cho hắn có cảm giác rất quen thuộc.

Nhưng mà hắn không biết cô.

Cảm giác như vậy không hề tốt, hắn thậm chí bắt đầu hoài nghi, có phải là hắn bị người khác âm thầm tính toán rồi không.

Nhưng mà chính hắn tự ám thị chính mình, thì sao có thể sai được?

Đúng vậy, sao có thể sai...

Biểu cảm của Phó Thần hơi thay đổi, giống như là đã nghĩ thông suốt cái gì đó.

Minh Thù ghé mắt nhìn hắn, trước đây sự ưu tư kỳ lạ và hời hợt trên người Phó Thần làm cho hắn nhìn có vẻ như người sống không nên tới gần, so với vài thế giới trước mặt, càng đoán không ra.

Không biết là hắn đang nghĩ gì, cho nên cô cũng lười để ý đến hắn.

Cô chính là một người như vậy, người khác không tới gần, thì cô cũng không di chuyển.

Trừ khi... có đồ ăn vặt.

Nhưng lúc này, Minh Thù dường như nhìn thấy hắn vì mình mà mở một cánh cửa, gió mát nắng gắt tiêu tán sương mù dày đặc.

Minh Thù trong lòng khẽ nhảy lên.

"Chị Ngân Lạc, chị cởi đồ của em thì không thích hợp cho lắm, quan hệ của chúng ta còn chưa tới mức như vậy..."

Ánh mắt của Phó Thần quét qua, Ô Cốt đột nhiên im lặng, con ngươi đảo tròn, vừa nhìn liền thấy là không có chủ ý gì tốt.

"Tôi nói mấy câu với cậu ta." Phó Thần chợt lên tiếng hỏi ý kiến của Minh Thù.

"Không phải là cậu sẽ giết hắn ta đấy chứ?" Tiểu yêu tinh này đã giết mất một phiếu đổi đồ ăn vặt của trẫm, còn muốn giết người thứ hai?

Không cung cấp giá trị thù hận cho trẫm thì thôi đi, còn muốn giết chết phiếu đổi đồ ăn vặt của trẫm, ý đồ gì đây!

"Không đâu."

Khuôn mặt Minh Thù tỏ vẻ hoài nghi.

"Thực sự sẽ không đâu."

Minh Thù suy nghĩ một chút, hồi lâu lắc đầu, chỉ vào Ô Cốt: "Cởi sạch cho tôi."

Phó Thần: "..." Bà nó chứ, chỉ nói có hai câu chứ đâu có giết hắn ta, khuôn mặt đề phòng lão tử của cô giống như lão tử chuẩn bị cướp cái gì của cô vậy!

Lẽ nào cô lại nhìn trúng đứa trẻ này?

Phó Thần nhìn về phía Ô Cốt, hoài nghi cuộc đời.

Ô Cốt phản kháng không có kết quả bị lột sạch sẽ, cũng may là cơ thể của một đứa trẻ, cho nên cũng không nhức mắt.

Ô Cốt che chim nhỏ, mặt đỏ bừng lên.

"Vứt!" Minh Thù chỉ huy thành viên đội.

"Lão đại, vứt thế nào?"

"Vứt như vứt rác."

"A."

Hai đội viên bắt lấy cánh tay của Ô Cốt, kéo cậu ta dậy, lắc qua lắc lại vài cái, sau đó buông tay.

Ô Cốt bị quăng trên không trung, làm một đường cong ở giữa không trung, sau đó rất nhanh liền rơi xuống.

Cậu ta vận khí tốt, rơi trên một hòn đá.

"Răng rắc."

Đáng tiếc hòn đá cũng không phải là hòn đá an toàn, cậu ta rơi xuống, hòn đá liền bắt đầu rạn nứt.

Ô Cốt ôm chim nhỏ, nhảy sang bên cạnh, mỗi viên đá mà cậu nhảy đều nứt ra một miếng, nếu như không phải cậu ta nhảy nhanh, thì bây giờ đã bị rơi xuống dưới rồi.

Phó Thần nhìn dáng vẻ buồn cười của Ô Cốt, rất muốn cất tiếng cười to.

Không được cười người khác.

Không được cười người khác.

Nhưng mà vẫn muốn cười.

Phó Thần nhịn cười rất khó chịu, Tiểu Sửu và đám người của Đế Quốc Mỹ Thực cũng không hề cố kỵ gì, cười cực kỳ thoải mái.

Mắt thấy Tống Diệp dẫn theo Thu Nguyệt để làm đội cuối cùng bước lên đài, Ô Cốt muốn chạy về, nhưng mà đài bên kia đột nhiên lung lay.

Minh Thù lúc đầu cũng không muốn giá trị thù hận của Ô Cốt, tên thần kinh như vậy thì vẫn nên đào thải đi thì tốt hơn.

[Tiến vào vòng kế tiếp.]

Trước mắt Minh Thù liền rơi vào bóng tối, tại khoảnh khắc cuối cùng, cô cảm thấy cổ tay mình bị ai đó túm lấy.

Nhiệt độ nóng bỏng từ lòng bàn tay truyền tới.

Tia sáng rất nhanh phủ xuống.

Phó Thần đứng ở bên cạnh cô, kéo tay cô, tay hắn dày rộng bọc lấy tay cô.

"Sao thế?" Phó Thần thấy Minh Thù nhìn mình chằm chằm, nhịn không được hỏi một câu.

Minh Thù đem bàn tay mà hai người đang đan vào nhau lên:

"Có ý gì đây?"

Phó Thần nghiêm túc: "Muốn nắm tay cô, có vấn đề gì sao?"

"Cậu nhận được sự đồng ý của tôi chưa?"

"Tại sao phải có sự đồng ý của cô? Hành vi của tôi, thì có liên quan gì tới cô?" Phó Thần đột nhiên nhanh mồm nhanh miệng.

"Đây là tay của tôi."

Phó Thần đột nhiên khom lưng, hơi thở nóng bỏng rơi xuống tai Minh Thù, có chút ngứa ngáy: "Ừm, cái nắm tay của tôi chính là tay của cô."

Minh Thù mỉm cười: "Cậu nắm tay tôi, mà không cần sự đồng ý của tôi sao?"

Phó Thần hơi chớp mắt, lông mi lướt qua làn da mịn màng của Minh Thù, hắn nói: "Không cần."

Không cho lão tử nắm, lão tử sẽ chặt.

Cho nên chớ chọc lão tử.

Minh thù: "..." Ôi trời!

Trả lại Phó Thần ngượng ngùng ngày trước lại cho trẫm!

"Theo tôi vận khí sẽ rất tốt." Phó Thần giơ tay vén tóc cho Minh Thù: "Tôi sẽ là phúc thần của cô, của một mình cô."

Minh Thù: "Không!" Hãy trả lại tiểu yêu tinh kỳ lạ hay ngượng ngùng cho trẫm, ngươi như vậy trẫm không quen!

Cậu không cần tiếp tục thiết lập sao?

Quần chúng vây xem ở bên cạnh: "..."

Ôi ôi ôi!! Bây giờ là lúc để yêu sao? Nghiêm túc một chút, đều sắp chết cả rồi kìa!

Quần chúng tà giáo vây xem: "..."

Trước khi chết đào hoa một chút, rất phù hợp với phương châm của tà giáo.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 649: Tuyệt Địa Cầu Sinh (31)

Phó Thần nói gì cũng không chịu buông Minh Thù ra, gắt gao nắm lấy tay của cô.

Cuối cùng chuyển đao, muốn hắn buông tay thì phải chặt tay, còn về phần phải chặt ai để Minh Thù xem rồi tính.

Minh Thù: "?" Không phải thiếu niên, trước đây cậu không phải là như thế này!

Một giờ không đến, rốt cuộc cậu đã xảy ra chuyện gì?

Phó Thần: "..." Ha ha, trời mới biết lão tử đã trải qua cái gì.

Đại khái chính là... Nghĩ thông suốt một chút việc.

Không đúng! Trước kia hắn là một người lười nhác tiêu cực, không hề chăm chỉ làm nhiệm vụ, hiện tại hắn lại muốn chăm chỉ làm nhiệm vụ.

Ừ, chính là như vậy không sai.

Là thiên tài đệ nhất vũ trụ, hắn không thể là một người lười biếng tiêu cực được!

Minh Thù thực sự không giãy ra được khỏi Phó Thần, thấy Phó Thần có vẻ tinh thần không được bình thường, cô im lặng quyết định không tính toán với hắn, quay đầu đi xem tình hình ở trước mặt.

Bọn họ lúc này đứng ở một bãi đất trống, bốn phía vẫn là kiến trúc của thành phố mê cung, mà ngay phía trước có bốn cánh cửa.

[Mời người chơi chọn một cánh cửa để bước vào.]

Vòng luân hồi thậm chí còn chưa nói đến quy tắc, mà đã để cho bọn họ chọn cửa.

Minh Thù cảm thấy làm nổ cửa tương đối thực tế, cô hỏi Tiểu Sửu ở bên cạnh, có đạo cụ gì tương đối thực dụng không.

Tiểu Sửu mặc dù hoài nghi, nhưng vẫn cho cô một thiết bị nổ.

"Buông tay." Trẫm muốn đi phá cửa!

"Tôi đi với cô." Phó Thần cũng không hỏi cô muốn làm cái gì, chỉ ném một câu như vậy.

"Thần kinh à."

Minh Thù mắng một câu, cầm lấy thiết bị đi qua vài cánh cửa.

Cô đem thiết bị đặt ở chính giữa, sắp đặt vị trí thật tốt, sau đó lại bày mấy quả lựu đạn uy lực tương đối lớn ở dưới đất.

Lúc này mới chạy trở lại, làm nổ trang bị.

"Ầm ầm."

Mặt đất trực tiếp nổ ra cái hố, nhưng mà bốn cánh cửa vẫn không hề thay đổi chút nào.

Minh Thù: "..." Quan tài của Newton không đè được!

Liên quan gì đến Newton? Nghe đến câu này của cô, quan tài của Newton mới thật sự là sắp không đè nổi nữa. [Ký chủ, cánh cửa này là ảo, không nổ được đâu.]

Ồ, vậy thì phải làm thế nào mới được?

[Nếu không làm được, hay là cô vào trong thử xem, đánh kẻ địch từ trong nội bộ.]

Hệ thống các người đúng là lắm trò bịp bợm.

[...]

...

Trời trong trăng sáng, giữa núi rừng yên tĩnh có một cái sân nhỏ, bên ngoài viện có trồng một cây ngô đồng, cành lá tươi tốt bao lấy khu vườn.

Người con gái tỉnh lại ở trong sân.

Ánh sáng của trăng hắt lên gương mặt cô, tạo nên một vầng sáng, giống như một yêu tinh trong ánh trăng, thuần khiết xinh đẹp.

"Nương tử, sao nàng lại ngủ ở trong sân, đã nói với nàng bao nhiêu lần rồi, ngủ như vậy rất dễ bị cảm lạnh." Cửa sân bị một người đẩy ra, người đàn ông từ bên ngoài bước vào, thấy nàng ngồi ở trong sân liền khẩn trương nói.

Minh Thù nhìn người đang đi về phía mình.

"Phó Thần?"

"Ừm? Sao vậy?" Người đàn ông ghé sát vào nàng, tỉ mỉ quan sát gương mặt: "Có phải là đói rồi không? Có lạnh không?"

Minh Thù: "..."

Đây là chỗ quái quỷ nào vậy?

Minh Thù quay đầu quan sát bốn phía, nhìn qua thì là một cái sân rất đơn sơ, thế nhưng mỗi một đồ vật ở trong sân, dường như đều không phải là những đồ vật thông thường, chúng đều lộ ra linh khí dày đặc.

Tại sao cô lại ở đây?

Đúng rồi, cô bước vào cánh cửa.

Phó Thần cũng bước vào cùng cô, thế nhưng người trước mặt này.

"Đừng động vào tôi." Minh Thù lui về phía sau.

Cánh tay hư hư thực thực của Phó Thần dừng ở giữa không trung, hắn ngập ngừng: "Nương tử làm sao vậy? Tay ta không hề bẩn..."

Minh Thù đứng dậy, đi thẳng ra ngoài cửa, người đàn ông cảm thấy khó hiểu, đi theo cô: "Nương tử, xảy ra chuyện gì vậy?"

Ngoài cửa tối tăm, không hề có bất cứ một kiến trúc hay cây cối nào, giống như hư vô ngoài vòng luân hồi.

"Ngươi là ai?" Minh Thù xoay người nhìn người đàn ông.

"Nương tử, ta là tướng công của nàng đây." Người đàn ông tỏ ra tổn thương: "Chỉ là hôm nay ta về hơi muộn, xin lỗi nàng, lần sau ta sẽ không như vậy nữa, nàng đừng giận."

Minh Thù: "..."

Nàng hít sâu một hơi: "Có gì ăn không?"

Người đàn ông vội vàng gật đầu: "Có có, nàng vào trước đi, ta sẽ làm cho nàng."

Người đàn ông dẫn Minh Thù trở về phòng, ở trong phòng bếp mân mê một hồi, rất nhanh sau đó liền chuẩn bị xong vài món ăn, Minh Thù cẩn thận nhìn những món ăn kia, xác định không có độc và vấn đề gì khác, liền không khách khí nữa mà bưng bát lên ăn.

Đây là chỗ nào không cần phải quan tâm vội, cứ ăn no trước đã.

"Ăn chậm thôi, hôm nay khẩu vị của nương tử cũng không tồi nhỉ." Người đàn ông tươi cười.

Minh Thù quả thật cảm nhận được mùi vị của thức ăn, chứng tỏ rằng không phải là cô đang ở trong thế giới huyền ảo... cũng không đúng, có thể giới huyền ảo, cảm giác chân thực vẫn còn nguyên.

"Đây là chỗ nào?"

"Nương tử, đây là nhà của chúng ta." Người đàn ông nói: "Nàng quên rồi sao? Nàng nói nàng thích nơi này, chúng ta đã ở đây nhiều năm rồi. Đúng rồi, quần áo mà trước đây nàng bảo ta mua, hôm nay ta đã mua về cho nàng rồi, lát nữa chúng ta đi thử xem."

Người đàn ông nói thao thao bất tuyệt, Minh Thù rất nhanh đã hiểu được phần nào về nơi này.

Nàng và người đàn ông là một đôi vợ chồng son, sống ẩn dật ở đây.

Theo những gì mà người đàn ông nói, thì dường như trước đây cô đã trải qua một giấc mơ kỳ lạ.

Người đàn ông có thể dễ dàng nói ra tất cả mọi thứ về cô.

Nếu như cô chỉ là một người bình thường, thì sau khi trải qua những chuyện giết chóc đáng sợ, những năm tháng mà người đàn ông mô tả, sẽ dễ dàng khiến cho cô dao động.

Đáng tiếc...

Cô không phải là một người bình thường.

Vòng luân hồi, vạn xương khô, gặp người sống trong tuyệt địa. Thành hỗn độn, thiên địa môn, một giấc mộng trường sinh.

Thiên địa môn, một giấc mộng trường sinh.

Đây là đang muốn người chơi ở lại trong thế giới hư cấu.

Minh Thù đứng dậy đi ra ngoài.

"Nương tử, nàng đi vội như vậy làm gì?" Người đàn ông đuổi theo phía sau: "Bên ngoài rất nguy hiểm, nàng đừng ra ngoài."

Minh Thù mở cửa, trực tiếp bước vào trong bóng tối, giọng nói của người đàn ông biến mất.

Cô quay người lại, cái sân cũng đã biến mất, lúc này cô đang ở một thế giới đen tối.

"Các bạn học phải biết rằng vị đế vương vĩ đại này, đã khai sáng ra một thời kỳ hoàng kim, ông...."

Trước mắt Minh Thù đột nhiên thay đổi, cô ngồi trong một phòng học, xung quanh đều là học sinh, cô giáo ở trên bục giảng đang giảng về lịch sử.

Minh Thù: "..." Đã xong chưa vậy!

Minh Thù đứng dậy đi ra khỏi phòng học.

"Em kia, em đi đâu vậy, đang trong giờ học đấy!"

Minh Thù không thèm để ý, nhanh chóng mở cửa phòng học, bóng tối lại xuất hiện nuốt chửng cô.

Minh Thù không ngừng trải qua các loại bối cảnh, từ cổ đại đến hiện đại, thậm chí là tương lai, cuối cùng ngay đến cả người đều không phải.....

Cô đúng thật là... đen đủi!

Đây là phân đoạn trò chơi do tên thần kinh nào thiết kế ra vậy.

Đợi cô đứng trong bóng đêm, cuối cùng sau khi không còn bối cảnh kỳ lạ xuất hiện, cô liền nhẹ nhàng thở phào, ngửa đầu nhìn bóng đen: "Tôi nói này, có thể làm một chút đồ ăn cho tôi trước được không, chúng ta đang tiếp tục sao?"

Minh Thù dường như nghe thấy tiếng gì đó bị vỡ.

Nhưng rất nhanh sau đó liền biến mất.

Trước mặt cô lại lần nữa xuất hiện ánh sáng, nhưng ánh sáng này hơi chói mắt, Minh Thù giơ tay che lại, đợi sau khi ánh sáng tản đi, cô nghe thấy một giọng nói vội vàng: "Cẩn thận!"

Minh Thù ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Phó Thần chạy như bay về phía cô, Minh Thù cảm thấy mặt đất dưới chân mình bỗng nhiên biến mất.

Phó Thần nhào tới trước mặt cô, tóm lấy cổ tay cô.

"Đừng động đậy." Phó Thần lấy hơi: "Tôi kéo cô lên."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 650: Tuyệt Địa Cầu Sinh (32)

Phó Thần còn chưa kịp dùng sức, nơi hắn đứng cũng đổ nát theo, hai người đồng thời rơi xuống.

Phó Thần tay mắt lanh lẹ kéo Minh Thù vào trong lòng.

Tốc độ rơi xuống thật nhanh, cảnh xung quanh đều biến thành quang ảnh, trước mắt không nhìn rõ bất cứ thứ gì.

"Rào rào..."

Bọt nước văng khắp nơi.

Thân thể của hai người rơi vào đáy nước, bọt khí bốn phía cuồn cuộn, Phó Thần giữ chặt Minh Thù, khống chế được lực đạo, nhanh chóng bơi lên trên.

Thoát ra khỏi mặt nước, Phó Thần trước tiên kiểm tra Minh Thù.

Minh Thù bình tĩnh lau mặt: "Không phải nói cậu may mắn lắm sao?"

Nói cho trẫm, cái này gọi là may mắn sao?

Ở cùng cô thì gặp xui xẻo, trách lão tử sao?

"Ngoài ý muốn." Phó Thần bình tĩnh, hắn nhìn quanh bốn phía một chút, sau đó bơi lên phía bên bờ.

Đưa Minh Thù lên bờ, hắn cầm lấy bả vai Minh Thù: "Không bị thương gì chứ?"

Minh Thù cử động thử chân: "Vẫn may, không chết được."

Có thể nói chuyện đàng hoàng hay không.

Lão tử cũng biết tức giận đấy!

Tức giận sao!

Phó Thần cẩn thận nhéo nhéo cổ tay cô, lại ngồi chồm hổm xuống đi kiểm tra chân và mắt cá chân cô, xác định không có tổn thương, lúc này mới yên tâm.

Minh Thù im lặng không lên tiếng nhìn động tác của hắn.

Mãi đến khi Phó Thần đứng lên, mới dời ánh mắt như không có chuyện gì xảy ra: "Đây là nơi nào?"

Phó Thần quay đầu liếc mắt nhìn, vừa rồi bọn họ đi lên một con sông, mặt sông nổi sương mù, chỉ có thể mơ hồ thấy đối diện.

"Không biết, chắc còn ở trong trò chơi." Hắn dừng một chút: "Cô vào cửa xong sau đó gặp cái gì?"

Minh Thù lấy ra miếng bánh quy từ trong quần áo, túi chứa hàng hoàn hảo, không bị nước làm hỏng. Cô mở ra cắn một miếng: "Cậu gặp phải cái gì?"

"Rất nhiều cảnh, dường như muốn đem tôi nhốt ở lại bên trong." Phó Thần nói.

"Không kém bao nhiêu đâu." Minh Thù đáp một tiếng: "Đây cũng là vòng kế tiếp rồi, quy tắc không biết là cái gì."

"Mây trắng trắng, lam thiên lam, thiện ác nhất tuyến thiên. Huyết như biển, thi như núi, sinh tử nhất niệm gian. Thần linh diệt, ác ma Lâm, hắc bạch vĩnh viễn không giới. Vòng luân hồi, vạn xương khô, tuyệt địa phùng sinh giả. Hỗn độn thành, thiên địa môn, trường sinh mộng một hồi. Tiên nhân thán, người phàm cảnh, nại hà kiều thượng ức. Cát bụi trở về cát bụi, đất về với đất, hoàng hôn dữ ảnh hành."

Phó Thần đột nhiên bắt đầu niệm đoạn ca từ.

Giọng nói của hắn réo rắt, đầy sức hút, từ đọc lên so với điệu hát cổ quái của Tiểu Sửu dễ nghe hơn.

Hoặc là đoạn từ này, vốn chính là dùng để đọc.

"Hiện tại chỉ còn lại có tiên nhân thán, phàm nhân cảnh, nại hà kiều thượng ức. Cát bụi trở về cát bụi, đất về với đất, hoàng hôn dữ ảnh hành."

Minh Thù như có điều suy nghĩ gật đầu, không phát biểu ý kiến.

"Chúng ta đi về phía trước một đoạn xem sao." Phó Thần nói: "Có thể đi không?"

"Không thể đi, cậu muốn tìm cỗ kiệu khiêng tôi?" Minh Thù liếc nhìn Phó Thần.

Phó Thần suýt chút nữa nhịn không được liếc mắt, hít sâu hai cái, nội tâm hắn thoáng bình phục ngồi xổm người xuống, lôi kéo tay Minh Thù, cõng cô lên.

"Tôi làm cỗ kiệu cho cô."

Trên người cả hai đều ướt, lúc này dính vào cùng nhau, có thể cảm giác được rõ ràng nhiệt độ trên người đối phương.

Phó Thần có thể cảm giác được sự mềm mại đang dính với mình.

Hắn thu lại vẻ mặt, chọn một hướng đi.

Minh Thù nằm sấp ở trên vai hắn, cắn miếng bánh quy răng rắc.

Cô nhìn gò má Phó Thần, sắc mặt hắn hơi tái, tóc ướt át dán lên gương mặt, bọt nước theo gò má trượt đến cằm.

"Đừng lo lắng, tôi ở đây." Phó Thần đột nhiên nghiêng đầu, cà cà đầu vào cô: "Dù xảy ra chuyện gì, tôi đều ở cùng cô."

"Cậu tỏ tình với tôi đó sao?" Minh Thù tiếp tục cắn bánh quy.

"Tiếp nhận không?"

"Cuối cùng chỉ có một người lọt vào danh sách, rồi sẽ có một người bị loại bỏ." Minh Thù mỉm cười: "Cậu muốn chọn thế nào?"

Phó Thần quay đầu lại, nhìn về phía trước: "Tôi chọn cô."

Minh Thù cười một cái, cô ăn bánh quy xong, ôm sát hắn, vùi khuôn mặt vào gáy hắn.

"Tôi mệt mỏi, ngủ một lát đây."

Giọng của cô chậm rãi vang lên.

"Ừ." Phó Thần cõng chắc Minh Thù, bước chân đi được vững vàng hơn.

-

Minh Thù cũng không ngủ, Phó Thần lúc ngừng lại thì cô mở mắt ra.

Bọn họ lúc này đứng ở trước một chiếc cầu, cầu bị sương mù che khuất, mắt thường chỉ có thể nhìn được một đoạn ngắn.

[Vượt qua cây cầu kia, sẽ được thắng vòng luân hồi này. Cầu này một lần chỉ có thể có một người đứng ở trên cầu, mời người chơi qua cầu. Trong vòng năm phút, không có người chơi trên cầu, cầu này sẽ biến mất. Đếm ngược thời gian bắt đầu…]

Giọng nói vòng luân hồi vang lên lúc bọn họ tới bên cầu.

Minh Thù nhảy xuống từ trên người Phó Thần, cô liếc mắt nhìn trên cầu, nhìn qua không có gì khác với cầu bình thường cả.

Mỗi lần chỉ có thể chứa một người, cũng có nghĩa là, ở trên cầu trước còn phải trải qua một hồi chém giết.

Minh Thù cười như không cười nhìn về phía Phó Thần, vừa rồi vấn đề cô hỏi, hiện tại sẽ được nghiệm chứng.

Phó Thần đầu ngón tay đụng tới gương mặt Minh Thù, lòng bàn tay truyền tới nhiệt độ, làm cho hắn khẽ run lên.

Hắn nâng lên mặt Minh Thù lên, khom người hôn nhẹ lên trán Minh Thù nụ hôn nhẹ tựa lông hồng: "Cô đi trước đi, tôi nghĩ cách thoát ra."

Vòng luân hồi mặc dù có loại bỏ, nhưng chỉ cần người chơi không phải lần thứ ba tham gia, chỉ cần có thể nghĩ cách sống sót, trò chơi sau khi kết thúc, bọn họ vẫn có thể trở về.

Minh Thù mỉm cười: "Cậu để tôi đi thật sao?"

"Ừm."

"Đây chính là cơ hội mạng sống, cậu chắc chắn?"

"Chắc chắn." Phó Thần sờ cô đầu: "Tin tưởng tôi, tôi có thể sống sót."

"E rằng tôi qua cây cầu kia, trở về đến thế giới hiện thực, cậu sẽ không còn được gặp lại tôi."

"Tôi sẽ đến tìm cô." Phó Thần đối diện cô, giữa lông mày mang theo vài phần chắc chắn: "Tin tưởng tôi, được không?"

Minh Thù nhìn thẳng vào đáy mắt hắn, như là một lưỡi dao sắc bén, mổ xẻ ra tất cả vẻ ngụy trang của hắn, làm cho hắn không còn chỗ che giấu.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

"Thế giới lớn như vậy, cậu lên trời đi tìm tôi à?" Minh Thù chợt giễu cợt.

Phó Thần: "..."

Lão tử nói tình tứ như thế, cô không cảm động sao?

Cô là một cô gái bình thường sao?

Vốn trong tiểu thuyết đến lúc này thì nữ chính sẽ ôm nhân vật nam chính khóc như mưa rồi phải không?

Minh Thù không biết Phó Thần đang nhớ lại phim gì, cô tự tay xoay người Phó Thần qua chỗ khác, trực tiếp ôm cổ hắn: "Cõng tôi."

Phó Thần cả kinh: "Cô..."

"Nó nói chỉ có thể chứa một người đứng ở phía trên cầu, cậu cõng tôi, vẫn chỉ tính một người." Minh Thù cắt đứt lời của hắn, rất là ghét bỏ: "Nhanh lên một chút, tôi không muốn chết ở chỗ này cùng với cậu."

Phó Thần: "..."

Đúng vậy! Lão tử sao không nghĩ ra được chứ!

Đều là kẻ thần kinh này khiến cho đầu óc hắn không thể suy nghĩ được bình thường.

Tuyệt đối không phải lão tử sai.

Tuyệt đối không phải!

"Chết cùng tôi ở một chỗ không tốt sao?" Lão tử đẹp trai như vậy!

"Không tốt."

"..." Ôi trời.

Nhưng Phó Thần không biết, Minh Thù chọn cùng hắn bước lên cây cầu kia, chính là đã chuẩn bị tốt cho việc chết cùng.

[Đếm ngược thời gian 10... 9... 8...]

Phó Thần đi tới bên cầu: "Chọn bên nào?"

"Cậu là phúc thần cậu chọn đại đi."

Phó Thần: "..."

[3... 2... 1...]

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 651: Tuyệt Địa Cầu Sinh (33)

“Keng…”

“Lại có người mới, khó có được mà, vòng trước là toàn quân bị diệt hết đấy.”

“Ôi trời, còn là hai người.”

“Hai?”

“Làm sao có thể, một lần không phải chỉ có thể có một người sao?”

“Đây không phải là hai sao? Lẽ nào đến đếm tôi cũng làm không xong?”

Nơi diễn ra tựa như vòng luân hồi năm sao, không ít người đứng chung một chỗ thảo luận, so với vòng luân hồi năm sao những người này nhìn qua quá tùy tiện, cũng không có nhiều đề phòng.

Điều bọn họ kinh ngạc chính là lại có hai người vượt qua.

[Chào mừng người chơi Ngân Lạc, Phó Thần gia nhập vào Hoa Hạ chiến đội.]

Minh Thù: “…”

Nội tâm trẫm đang yên tĩnh, thậm chí hơi muốn ăn đồ ăn vặt.

Nếu biết vòng luân hồi là một tên lừa gạt, nó làm sao có thể để cho người chơi tùy tiện rời đi.

Đánh xong máy chủ chính còn phải PK (*) trong ngoài, đánh xong PK trong ngoài, nói không chừng còn có người ngoài hành tinh, cái này là nối tiếp nhau, căn bản là không có phần cuối.

“Hai người các ngươi làm sao cùng nhau vượt qua?” Có người chơi tiến tới, khuôn mặt hiếu kỳ.

“Cậu đoán đi.” Minh Thù sửa lại tóc một chút, hỏi ra vấn đề mấu chốt: “Nơi đây cung cấp thức ăn không?”

“Có bánh quy.” Có người chỉ chỉ cái bàn ở đại sảnh, ở bên trên có một ít hộp bánh và nước lọc.

Minh Thù nhìn xung quanh, không tìm được hệ thống đặt câu hỏi... Cô nhìn phòng khách chỉ có duy nhất một mặt màn hình.

Màn hình:...

Mọi người không hiểu màn hình vì sao đột nhiên xuất hiện sáu điểm.

Vòng luân hồi lấy thức ăn ra cho Minh Thù, sau đó lập tức chỉnh sửa quy tắc trò chơi, người chơi sau có thể sẽ bị lừa thê thảm rồi.

Mà người chơi Hoa Hạ chiến đội nhìn Minh Thù: “!!!”

Thì ra nơi này còn có thể cung cấp thức ăn phong phú như thế!

Cho nên vì sao bọn họ phải ăn bánh quy lâu như vậy!

…

Phó Thần rất nhanh hiểu được tình hình, bọn họ tham gia vòng luân hồi cùng loại thi tuyển, người thông qua có thể gia nhập vào Hoa Hạ chiến đội, chiến đấu cùng người chơi nước ngoài.

Còn về ý nghĩa tồn tại trò chơi này... thì không biết.

Ngược lại muốn tiếp tục sống, người chơi nhất định phải vẫn chiến đấu.

Đánh xong trận trong ngoài rồi thì sao?

Không tồn tại.

Vòng luân hồi không ngừng từ phía dưới tuyển chọn người đi lên, chết rồi thì có người chơi thay thế bổ sung vào, đâu có đánh xong.

So với trò chơi mười hai giờ tham gia một lần, nơi này tùy ý nhiều hơn, bởi vì nước ngoài không chỉ một quốc gia, có đôi khi không đến lượt bọn họ, vài ngày không tham gia trò chơi đều thuộc loại bình thường.

Mọi người đều là một đội ngũ, cho nên đối chọi nhau gay gắt thì không tốt, chỉ có nhất trí đối phó bên ngoài mới có thể sống lâu dài hơn.

Nơi đây cũng không có dẫn đầu, vì phòng tránh việc một người độc đoán, cũng để tránh cho người nào không phục người nào, nên mỗi lần tham gia trò chơi sẽ ngẫu nhiên rút ra đội trưởng.

Minh Thù: “...” Cao thủ đúng là khác biệt, thật hào hiệp.

Đùi gà này không tồi, dường như ăn ngon hơn so với phía dưới.

Vòng luân hồi đổi đầu bếp sao?

Vòng luân hồi: “...”

“Ngày mai sẽ có một trận, mọi người là người mới, cần chúng tôi hướng dẫn không?” Có được bữa cơm của Minh Thù, người chơi nhìn qua dễ nói chuyện hơn: “Có thể vượt qua vòng luân hồi, chứng minh thực lực mọi người không kém, nhưng nước ngoài có người chơi đặc biệt không biết xấu hổ, trước tiên chúng tôi có thể hướng dẫn cho mọi ngươi một lúc.”

Bên cạnh người chơi phỉ nhổ: “Dùng thủ đoạn bỉ ổi ngầm, đặc biệt là nước R, thấy bọn họ nhất định không cần phải nương tay, cho họ vào chỗ chết đi!”

“Vậy tôi đây đi xem thử bọn họ mặt dày như thế nào.”

Minh Thù cười xán lạn, mọi người lại mơ hồ rùng mình.

Mọi người người liếc nhìn nhau, lại nhìn qua người ngồi ở bên cạnh, Phó Thần đang nhìn Minh Thù không chớp mắt.

…

Vòng luân hồi năm sao.

Đề Nha và Tiểu Sửu ngồi ở đại sảnh, trên người bọn họ có chút thương tích, nhưng không nguy hiểm tính mạng.

“Chúng ta ra được rồi.” Tiểu Sửu toàn thân đều hiện lên vẻ kích động: “Đề Nha, chúng ta sống đi ra rồi.”

Đề Nha vẫn ôm khuôn mặt nhỏ nhắn như cũ, khẽ gật đầu.

Đề Nha đưa cho Tiểu Sửu một trang giấy, trên đó viết vài: “Cô ấy cũng đã vượt qua.”

Lọt vào danh sách người chơi, tất các các đội, mặc dù là lần thứ ba tham gia cũng có thể rời khỏi.

“Hì hì, Đề Nha cô quả nhiên không nhìn lầm người.”

Đề Nha im lặng một lúc, hồi lâu mới đưa cho Tiểu Sửu một trang giấy: “Lần sau, chúng ta sẽ không may như vậy nữa đâu.”

“Lần sau chúng ta nhất định có thể vượt qua!” Tiểu Sửu nắm bả vai Đề Nha: “Tin tưởng tôi.”

Đề Nha lưỡng lự gật đầu, ánh mắt cô rơi vào trên người một đứa bé cách đó không xa.

Hắn cúi thấp đầu không biết đang làm gì, bốn phía không ai dám tới gần hắn.

Ô Cốt nhìn chằm chằm tay mình, nắm chặt rồi buông ra, buông ra lại nắm chặt, lúc mở ra, có thể thấy lòng bàn tay hắn có vết thương rất sâu, theo động tác của hắn, có lẽ là vết sẹo cũ nứt ra, máu đỏ chảy ra từ lòng bàn tay hắn giọt xuống.

Một lúc lâu, Ô Cốt chợt nắm chặt hai tay.

Nụ cười cổ quái hiện lên trên khuôn mặt non nớt.

Có chút thú vị.

-

Từ lúc Minh Thù gia nhập vào Hoa Hạ chiến đội, người chơi nước ngoài phát hiện người chơi Hoa Hạ cũng bắt đầu không biết xấu hổ, lại không biết xấu hổ với trình độ bọn họ theo không kịp.

Hơn nữa mỗi lần chơi, bọn họ làm nhiệm vụ là vì sinh tồn, người đối diện lại là làm nhiệm vụ vì chơi đùa bọn họ, lấy việc phá hư nhiệm vụ là mục tiêu cuối cùng.

Nhiều lúc bọn họ còn chưa hoàn thành nhiệm vụ thì hoặc là nhiệm vụ mục tiêu không còn nữa, hoặc là đã bị hủy.

Không chỉ như thế, ngay cả quy tắc vòng luân hồi cũng nhiều hơn rất nhiều, trước đây mở màn tổng kết đơn giản hai câu quy tắc.

Hiện tại mở màn, đều là một chuỗi dài quy tắc, hầu như đem hết thảy những chỗ có thể lợi dụng sơ hở lấp kín cả.

Hết lần này tới lần khác Hoa Hạ chiến đội cứ như biết trước mọi chuyện, dù vòng luân hồi định ra quy tắc gì, người đối diện đều có thể cho họ thấy nhiều kiểu mới.

Về sau Hoa Hạ chiến đội đổi thành Đế Quốc Mỹ Thực, người chơi các quốc gia không muốn gặp nhất chính là đám kỳ lạ bọn họ.

Mỗi lần phân thành thị, Minh Thù bên này trống, người chơi các quốc gia đều muốn gọi điện chúc mừng.

À phải rồi!

Trận trong ngoài tương đối tiên tiến, các quốc gia trước kia có thể giao lưu trên cùng màn hình, trước đây nó đều dùng để chửi nhau.

Từ khi Minh Thù phát hiện chức năng này, màn hình chung trên chính là như vậy…

Bữa sáng có hai trứng gà.

Buổi trưa ăn thịt kho tàu.

Bữa tối ăn bít tết, uống rượu đỏ.

Bữa ăn khuya Bla... bla...

Chẳng những gọi món ăn, còn có bản đồ, tức đến mức người chơi các quốc gia nhao nhao chất vấn vòng luân hồi, vì sao Hoa Hạ có thức ăn, bọn họ chỉ có bánh quy?

Vòng luân hồi: “...”

Sau đó thành viên còn lại phát hiện việc cả ngày trầm luân nơi mỹ thực này tốt hơn so với chiến đấu.

Người chơi các quốc gia mỗi lần gặp người chơi Hoa Hạ, đều sẽ bị một hồi tàn phá, sau đó chỉ vào mắng: "Các người thay đổi! Đã nói cùng ăn chung bánh, mọi người lại được ăn thịt kho tàu!"

Người chơi các quốc gia nghĩ sách lược moi ra thức ăn ngon của vòng luân hồi, đáng tiếc không có một ai thành công.

Người chơi Hoa Hạ rất không khách khí cười nhạo bọn họ.

Kẻ tham ăn Đại Trung Hoa có thể cứu vớt thế giới.

Đám người chơi không cố gắng làm nhiệm vụ này cả ngày đều tỏ vẻ rất căm tức đối với Minh Thù, một mình cô còn không đủ ăn, mọi người còn muốn đi theo ăn ké!

Đã nói đả kích ngấm ngầm hay công khai giữa cao thủ thì sao?

Đã nói thủy hỏa bất dung thì sao?

Vòng luân hồi cũng rất căm tức, nó sắp nuôi không nổi đám người kia rồi.

May mắn duy nhất là, người chơi máy chủ còn không tìm được cách.

Sau đó vì phát triển hài hòa đoàn kết, chủ yếu là Minh Thù gặp được một người chơi rất biết nấu ăn, đều đem quái vật trong trò chơi làm ra món ăn ngon.

Cho nên Minh Thù chí công vô tư dạy cho người chơi đó làm sao ngược vòng luân hồi, tuy quy tắc vòng luân hồi là có thể thay đổi, nhưng chỉ cần không phải quy tắc trong vòng, nó sẽ không làm gì được người chơi.

Đến cuối cùng, trận đại chiến vòng luân hồi này lại diễn biến thành người chơi vì ăn mà tận dụng triệt để đấu trí so dũng khí.

***

(*) PK: Player Killer: nôm na là đồ sát (game).

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 652: Tuyệt Địa Cầu Sinh (34)

“Cái này không thể ăn được.”

“Tôi cảm thấy được, có thể ăn.”

“Nhìn qua cũng không tệ lắm, nếu không chúng ta thử xem?”

Chiến phục người chơi ăn mặc theo quốc gia khác nhau, ngồi xổm trên tường, vây xem một con cùng loài chuột túi ở chân tường.

“Chúng ta không phải đến để làm nhiệm vụ sao?” Người mới bên cạnh khẽ lạnh run.

Tại sao ta và địch ngồi chồm hổm cùng một chỗ?

“Ăn no làm tiếp.” Người chơi cũ khẽ an ủi người mới: “Cùng lắm hai lần là được rồi, nơi đây không nguy hiểm như mọi người phía dưới vậy, mọi người đều rất tốt.”

Người mới nhỏ bé: “...”

Không phải, hắn cảm thấy nơi đây đều là một đám người điên.

Chuột túi cuối cùng cũng bị mấy người đó bắt lại, đây cũng không phải là chuột túi gì, lực chiến đấu của nó bất kỳ một người chơi nào đơn thân độc đấu với nó đều không dễ thắng nổi.

Nhưng không chịu nổi nhiều người chơi như vậy.

Một người làm không nổi, một đám người cũng không làm được sao?

Người mới bé nhỏ không đành lòng nhìn thẳng, hắn có phải đi lộn chỗ hay không?

“Ngân Lạc, mau tới đây!” Người chơi bắt chuột túi hướng Minh Thù vẫy tay.

Người mới bé nhỏ vừa nghiêng đầu liền thấy ở chỗ cao hơn còn có hai người ngồi, một nam một nữ, cô gái mang vẻ tăm tối, chàng trai thì tay đặt trên bờ vai của cô gái đó, tỏ vẻ lãnh đạm nhìn phía dưới.

Minh Thù tung người xuống, bay múa khiến vẻ mặt Phó Thần mơ hồ.

Phó Thần nét mặt vững như bàn thạch, nội tâm bùng nổ.

Có câu nhất định phải nói!

Những thành phố này có thể gặp một ít động vật là ăn được, con chuột túi này là thuộc về loại có thể ăn.

Mọi người tự giác vây thành một vòng tròn, ăn sạch sẽ chuột túi.

“Nhiệm vụ lần này là cái gì?” Ăn xong chuột túi, có người chơi đột nhiên hỏi.

“Hình như là lấy được đá năng lượng trên đỉnh thành phố.”

Các người chơi đột nhiên đều thối lui, nhao nhao móc ra vũ khí, nhìn chằm chằm đối phương, người mới bé nhỏ mờ mịt nhìn bọn họ.

“Anh em, tôi có thể sẽ không hạ thủ lưu tình!”

“Hừ, tôi nhất định sẽ là người thắng lần này.”

“Lần này không chết, hẹn lại lần sau!”

“Tốt, có duyên gặp lại!”

Các người chơi mỗi người hướng về mỗi phía khác nhau rời đi.

Người mới bé nhỏ: “?”

Hắn nhìn bên cạnh vẫn còn ở có cô gái đang ăn: “Chuyện đó...”

Minh Thù xoa xoa tay, cầm một khối thịt quay đứng lên, vỗ vỗ bả vai người mới bé nhỏ: “Cố lên.”

Người mới bé nhỏ: “?”

Tôi là ai?

Tôi ở nơi nào?

Tôi đang làm gì?

Đội ngũ nhận vào người mới bé nhỏ, quay trở lại, mang người mới bé nhỏ ngơ ngác rời đi.

Minh Thù nhảy trở về nơi trước khi đến, Phó Thần còn ngồi ở chỗ đó.

“Ăn không?” Minh Thù đưa thịt tới.

Phó Thần đưa tay sắp đón lấy.

Minh Thù chuyển tay, đút cho mình: “Haiz, cậu đừng ăn nữa, đói một chút càng tốt hơn.”

Phó Thần: “...” Con người chi bằng ăn loài có thể ăn, xin cô nhìn tôi một chút! Tôi cũng ưu tú lắm chứ!

Không tính toán với kẻ thần kinh.

Yêu thương thần kinh.

Thông cảm cho kẻ thần kinh.

Không sai!

Phải bao dung!

[Cửu thiếu, mời đem dao hạ xuống được không?] Hệ thống lạnh run, đây đâu là người rộng lượng chứ!

Một miếng thịt gây ra huyết án.

Ôi trời ơi, không dám nhìn.

Minh Thù nghiêng đầu nhìn qua: “Thế giới này ra không được, cậu định làm như thế nào?”

Phó Thần đưa tay hướng phía sau co rụt lại, giữa hai lông mày hơi chăm chú: “Cô ở đâu, tôi ở đó, ra không được cũng không sao, cô ở bên cạnh tôi là tốt rồi.”

Minh Thù mỉm cười: “Lấy dao ra đi.”

Phó Thần: “...”

Hắn lưỡng lự vài giây, chậm rãi đưa dao phía sau ra.

Dao nhỏ hiện lên hàn quang, Minh Thù nắm cổ tay hắn, đảo nhìn một chút vẫn là con dao kia...

“Tôi ở bên cạnh cậu, để cho cậu giết tôi?”

Phó Thần chợt lắc đầu, mắt vừa chuyển: “Tôi là muốn cho cô cắt thịt, thuận tiện cho cô ăn.”

Đúng! Không sai!

Phó Thần lập tức đứng lên chí khí hùng hồn.

Ánh mắt Minh Thù vô cùng hoài nghi, cũng cầm thịt xê dịch hướng bên cạnh, đề phòng không ngớt, giống như một con chuột đồng bảo vệ đồ ăn.

Phó Thần: “...”

Lão tử lại không phải đoạt với cô.

Phó Thần thuận lý thành chương đem dao thu lại.

Hắn đứng lên, vươn tay về phía Minh Thù: “Dẫn cô đi làm nhiệm vụ.”

Ánh mặt trời từ trong kẽ tay hắn chiếu xuống, mỗi ngón tay đều giống như được phủ một lớp ấm áp, làm cho cô có một loại cảm giác an toàn.

Minh Thù một tay cầm cờ lớn, một tay cầm thịt quay, căn bản không trống tay nào.

Cho nên Minh Thù dự định tự mình đứng lên.

Cờ lớn đột nhiên bị rút đi, cái tay kia lại chuyển trước mặt cô.

Minh Thù: “...”

Cô chậm rãi đưa tay bỏ vào, Phó Thần nhẹ nhàng dùng sức, kéo cô lên, ngón tay cô đan xuyên qua nắm chặt mười ngón tay kia.

Minh Thù băn khoăn một lúc, tiếc nuối đem thịt quay chỉ còn lại có một phần đưa tới: “Đừng chết đói, bọn họ nói tôi ngược đãi cậu.”

“Cô ăn đi, tôi không đói bụng.” Cái kẻ này thần kinh coi thức ăn đó chính là bảo bối, cướp bảo bối của cô, đây không phải là muốn chết sao?

“Đây chính là cậu nói nhé.” Minh Thù lập tức lấy thịt quay về.

Phó Thần: “...”

Đối tượng như vậy rốt cuộc tới làm gì chứ?

Mục tiêu tiến công chiếm đóng dù là đồ ngốc, hắn cũng phải làm.

Bình tĩnh! Lão tử có thể thắng!

Phó Thần ôm cô nhảy đến trên mặt đất, nắm tay cô đi về phía trước.

Cờ lớn ở sau người lay động.

Giọng nói của hai người càng lúc càng xa.

“Cô có muốn đi ra ngoài không?”

“Không muốn.”

“Vì sao?”

“Nơi đây có ăn có uống, tại sao muốn đi ra ngoài. Vòng luân hồi có đầu bếp nhất định là đẳng cấp năm sao, đi ra tôi đi nơi nào tìm đầu bếp tốt như vậy.” Mục tiêu của cô là ăn cho sập vòng luân hồi.

“...”

-

Nửa năm sau.

Tiểu Sửu và Đề Nha đều vượt qua vòng luân hồi, lại là một lượt người mới tới, người chơi còn lại của chiến đội vây bọn hắn hỏi hồi lâu.

Cuối cùng mới biết được, một đoạn đường cuối cùng là hai người có thể cùng đi.

Đoạn ca từ bên trong kỳ thực đã ám chỉ đến.

Hoàng hôn đồng hành cùng bóng dáng.

Nhưng bọn hắn biết cũng không có ích gì, bọn hắn bây giờ cũng không cần trở về một lần nữa, sau một phen thổn thức, mỗi người đều tản ra đến màn hình mỹ thực.

Tiểu Sửu và Đề Nha không hiểu những người này ở đây làm cái gì, xem bọn hắn không có việc gì chừng mấy ngày mới có một trò chơi.

Còn thấy Minh Thù và Phó Thần, Minh Thù thấy hắn, cười híp mắt chào hỏi, nhưng thật ra hắn làm như không thấy.

Đợi vào trò chơi, Tiểu Sửu và Đề Nha lại càng mông lung hơn.

Bọn họ tham gia là mỹ thực chân nhân tú?

Nhưng trải qua cảnh tà giáo phía trước, Tiểu Sửu và Đề Nha rất nhanh đã thích ứng một chút.

Lại qua nửa năm.

Ô Cốt thành công vượt qua vòng luân hồi.

Đáng tiếc hắn đi lên chỉ thấy Phó Thần, không thấy được Minh Thù.

Thậm chí toàn bộ người chiến đội có chút uể oải không phấn chấn.

Sắc mặt Phó Thần càng tệ, bốn phía tràn ngập không khí người sống chớ động vào.

Minh Thù chưa từ trong trò chơi đi ra... Tình huống này hơn phân nửa là đã chết.

Ô Cốt: “...” Đã tới chậm? Hắn ở phía dưới nỗ lực lâu như vậy, mục tiêu đi lên cũng không còn sao?

Đùa hắn sao?

-

Trong phòng mây trắng.

Minh Thù nằm ở trên đám mây.

Lần này chết như thế nào?

Minh Thù thầm cười, cô là bị đồng đội sát hại.

Oan ức hay không!

Nếu như cho cô thêm một cơ hội, nhất định phải dạy cho mấy người đồng đội cách đối nhân xử thế mới được, không được loạn nghịch súng.

Màn hình mây trắng lúc này rất nhân tính hóa chuyển hướng khác.

Tên: Minh Thù

Giá trị thù hận: 310000

***

Nhiệm vụ phụ: Vẫn chưa xong

Nhiệm vụ ẩn: Không

Ghi chú: Nhiệm vụ chính tuyến thất bại, khấu trừ sáu mươi nghìn điểm giá trị thù hận, dù có vấn đề cũng sẽ không chấp nhận khiếu nại.

Minh Thù: "…" Lại trừ giá trị thù hận của trẫm nhiều như vậy!

Triệu lại càng xa một bước.

Trẫm cần bữa tiệc lớn bù đắp tổn thương tinh thần, không gian tiếp theo nào!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 653: Phiên Ngoại Đề Nha (Hết)

“Ở đây có một cô gái nhỏ này.”

“Ngoại hình không tệ, ha ha, em gái nhỏ đừng sợ, đến đây với anh, anh cam đoan em có thể sống sót.”

Cô gái nhỏ trốn vào chỗ chật hẹp, ánh mắt cô lạnh lùng nhìn về người đang tiến về phía mình.

Trên mặt bọn họ chứa ý cười không tốt, tay dính vết máu, đến gần cô gái.

Cô đã ngửi được mùi vị máu tanh khó ngửi.

“Phốc…”

Vũ khí đâm vào người, hai tên đàn ông kia trợn ngược mắt, dường như không tin mình lại chết như vậy.

Thân thể bọn chúng chậm rãi ngã xuống, hiện ra Tiểu Sửu phía sau.

“Hì hì, Đề Nha, tôi lợi hại không.”

Đề Nha đi từ trong góc ra, giống như cô rất ghét vết máu trên đất, chọn chỗ sạch mà đi.

Đề Nha cầm lấy quần áo của cô từ tay Tiểu Sửu, mặc từng thứ vào.

Rất nhanh liền từ một cô gái yếu đuối, trở thành một nữ vương Lolita phong phạm mười phần.

Đề Nha cầm lấy chiếc ô bằng ren, từng bước ra khỏi bóng râm, đứng dưới ánh mặt trời.

Trên làn váy cô thêu bản đồ ngôi sao, bị ánh mặt trời chiếu vào, hiện lên tia sáng li ti.

Tiểu Sửu mở tờ giấy trong tay ra… lần sau đổi phương pháp khác.

Tiểu Sửu suy nghĩ một chút, cất tờ giấy xong, đuổi theo Đề Nha đi ra ngoài, cười hì hì nói: “Vậy lần sau chúng ta đổi cách khác, nghe theo cô.”

…

Thời điểm Tiểu Sửu gặp được Đề Nha, hắn đã sắp chết.

Hắn nằm trong vũng máu, chờ ai đó có thể cứu mình, nhưng bất kể hắn cố gắng như thế nào, đều không bắt được ai.

Trong lúc hắn tuyệt vọng, hắn buông tay xuống, đột nhiên được người ta kéo.

Cảm giác ấm áp, khiến cho hắn đến giờ vẫn khó quên.

Trong tầm mắt mơ hồ, nhìn thấy một cô bé vô cùng yêu kiều, đáy mắt lạnh như băng không có cảm xúc.

Sau đó hắn liền hôn mê.

Đến khi hắn tỉnh lại, hắn đã trong điểm an toàn.

Người cứu hắn ngồi ở một bên, cầm ô ren màu đen, mở ra lại khép lại, khép lại rồi mở ra.

Dường như Đề Nha không biết nói, đây là chuyện đầu tiên Tiểu Sửu biết sau khi được cô cứu.

Nhưng cô luôn không giải thích được những chữ được viết ra trên giấy.

Mà cho tới bây giờ hắn chưa từng thấy cô động đến bút.

Hắn biết nơi này không giống với thế giới trước kia của hắn, người mà hắn gặp có thể nã đạn vô cớ, cũng đã từng gặp thứ kỳ quái, người bay lên trời.

Cho nên tờ giấy của Đề Nha, kỳ thực cũng không là gì.

Tiểu Sửu không biết mục đích cứu mình của Đề Nha, nhưng sau đó hắn vẫn theo cô. Thực lực của Đề Nha kỳ thực cũng không lợi hại gì, nhưng cô có một đầu óc rất thông minh, một bộ não khác hẳn với đại não của người bình thường.

Bọn họ chưa bao giờ có danh khí, ai cũng có thể khi dễ bọn họ.

Lúc mới bắt đầu, thực lực của bọn họ vẫn còn yếu, chính là dùng cách như vậy để giết người, trước tiên dụ cho những người đó nới lỏng cảnh giác, sau đó hắn ra tay giết chết.

Sau đó bọn họ dần trở nên mạnh mẽ, đến cuối cùng tất cả mọi người đều biết, không ai dám tùy tiện đến trêu chọc bọn họ.

Sau đó lại cùng đến trận luân hồi năm sao.

Tại trận luân hồi năm sao, bọn họ gặp được một người, hợp thành một đội.

Nhưng thất bại liên tiếp hai lần luân hồi, bọn họ may mắn sống lại, một người đồng đội lại hy sinh.

Trong lúc Tiểu Sửu vô thức khủng hoảng, Đề Nha đến tìm hắn.

Cô không hề than thở tiếng nào, sau khi vào cửa, cũng chỉ đưa cho hắn một tờ giấy… đi xuống dưới.

“Đi xuống dưới làm gì?” Tiểu Sửu khó hiểu.

Đề Nha tiếp tục đưa hắn tờ giấy… chuyên cơ.

“Chuyên cơ?” Tiểu Sửu nhíu mày, chuyên cơ gì? Bên dưới có chuyên cơ gì?

Mặc dù không hiểu Đề Nha nói gì, nhưng Tiểu Sửu vẫn nghe theo lời Đề Nha, đi xuống dưới cùng cô.

Nhiệm vụ nhặt ngôi sao thành phố đối với họ mà nói, dễ như trở bàn tay.

Mãi đến khi chuyên cơ mà Đề Nha nói xuất hiện, Tiểu Sửu không tin lắm ngay từ đầu, một người như vậy sao có thể thành chuyên cơ?

Nhưng kết quả cuối cùng nói cho hắn biết, cô chính là chuyên cơ của bọn họ.

Bọn họ có rất nhiều thời gian để thăng cấp, quan trọng nhất là, thời điểm cô tách ra khỏi bọn họ, nhấn mạnh vài từ cuối cùng.

Đó mới là nguyên nhân hắn và Đề Nha không thể thông qua cùng lúc.

Bọn họ không thông qua nhiệm vụ cùng lúc, nhưng hình thức thì giống nhau.

…

“Đề Nha, sao cô lại chết?” Tiểu Sửu ngồi trên ghế sô pha mềm mại, nhưng lúc này hắn lại cảm thấy lạnh cả người.

Đề Nha cúi thấp đầu, như có như không kéo cán dù.

Một lúc sau cô duỗi tay nắm chặt tay Tiểu Sửu, quay đầu lại, đáy mắt lạnh như băng dường như có chút cảm xúc khác thường.

Nhưng Tiểu Sửu cũng không thấy rõ, trong tay hắn là một tờ giấy.

Đề Nha đứng dậy rời đi.

Bầu không khí trong đại sảnh đều rất cổ quái.

Đặc biệt là người đàn ông kia…

Tiểu Sửu liếc nhìn về phía đó, một lúc lâu mới mở tờ giấy ra.

Tôi không biết khi nào thì mình sẽ chết, nhưng ngày đó rồi sẽ đến. Thay vì hy vọng ngày đó đến muộn một chút, chi bằng quý trọng hiện tại.

Tiểu Sửu ngẩn người.

Cho dù là tờ giấy, Đề Nha cũng rất ít khi viết dài như vậy.

Tiểu Sửu nhíu nhíu mày, dường như bị thứ gì níu kéo ở lại.

Tiểu Sửu về đến phòng, nằm trên giường, lăn qua lộn lại không ngủ được.

Đột nhiên hắn ngồi bật dậy, mở cửa đi ra ngoài, âm thanh đột nhiên xông đến tai, hắn dừng lại theo bản năng.

“Ta mặc kệ ngươi có mục đích gì, ngươi dám động đến cô ấy, ta sẽ không tha cho ngươi.”

“Cửu thiếu, ngươi đừng quên, sau khi trở về, ngươi sẽ chẳng nhớ được gì.”

“Lạc Yến, ngươi cứ thử xem.”

Tiểu Sửu hơi nghi hoặc, đây là giọng nói của người kia, nhưng Lạc Yến là ai?

Ở đây không có ai tên như vậy.

Một giọng nói khác hơi quen thuộc…

Tiểu Sửu nghe thấy dường như người bên kia rời đi, hắn cũng không nghĩ nhiều, nhanh chóng đi về phía phòng của Đề Nha.

Nhưng khi gõ cửa, hắn lại chần chừ.

Khóa phòng khẽ vang lên, cửa bị mở ra, Đề Nha đổi một bộ quần áo hình gấu con, tóc dài dịu dàng buông trên người cô.

“Đề Nha…”

Đề Nha mở cửa phòng, bảo hắn vào.

Bước chân Tiểu Sửu do dự, một lát mới tiến vào.

Đề Nha rót cho hắn một ly nước, Tiểu Sửu ừng ực mấy ngụm là hết.

“Đề Nha, tôi…”

Đề Nha ngồi đối diện hắn, nhìn hắn không chớp mắt, dường như đang chờ câu nói tiếp theo của hắn.

Tiểu Sửu đột nhiên hơi xấu hổ, hắn đưa tay vuốt tóc của mình một cái, vuốt một cái, cả người đã cứng lại…

“Tôi chỉ đến thăm cô một chút, tôi về đây.” Tiểu Sửu như bị lửa đốt mông, đứng dậy, đặt ly nước qua một bên, nhanh chóng đi về phía cửa.

Cổ tay đột nhiên bị một lực mạnh kéo lại.

Đề Nha từ từ đứng dậy, ôm lấy hắn từ phía sau.

“Đề… Đề Nha?”

Phía sau im lặng, thậm chí hắn không nghe được cả tiếng hít thở của cô.

Tiểu Sửu cũng không dám di chuyển, để người phía sau tùy ý ôm mình.

Bọn họ rất ít khi tiếp xúc thân mật như vậy, nhiều nhất là hắn nắm tay cô…

Trong đầu Tiểu Sửu lại thoáng hiện lên câu nói Đề Nha đưa hắn.

Tôi không biết khi nào mình sẽ chết… Không biết lúc nào sẽ chết… Chết…

Tiểu Sửu hít sâu một hơi: “Đề Nha, từ nay về sau tôi sẽ bảo vệ cô nhé.”

Bàn tay đặt ngang ngực hắn giật giật, Tiểu Sửu nhận lấy tờ giấy… Được.

Tôi không biết lúc nào mình sẽ chết, nhưng ngày đó rồi cũng sẽ tới, mà tôi sẽ không còn cô đơn một mình nữa - Đề Nha.

Phần thứ mười tám đã xong. Cửu thiếu thật sự không quan trọng lắm, vai diễn của hắn cũng không quan trọng! Minh Thù ta quan trọng nhất!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 654: Khinh Nhược Trình Quy (1)

#Đầu đề địa chủ: Liễu Khinh một lời không hợp liền ỷ thế hiếp người.#

"Trước đó ta thấy Khinh Khinh vào phòng..." Giọng nói mềm mại tinh tế vang lên.

Minh Thù vừa mở mắt liền thấy thiếu nữ trước mặt mình, nàng ta mặc trang phục hoàng cung cổ đại, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, vành tai cũng hồng hồng, rất đáng yêu.

"Liễu Khinh!" Hét lên một tiếng nổ đất: "Đồ có phải do ngươi lấy không!"

Minh Thù phát hiện tiếng hét phẫn nộ đến từ bên cạnh mình, hơi khó hiểu nhìn về phía người nói chuyện. Là một nam nhân trung niên chững chạc, hơi mập, lúc này mặt đầy lửa giận trừng mắt nhìn Minh Thù.

Minh Thù: "..." Hơi mờ mịt mời dâng đùi gà để trẫm bình tĩnh.

"Cha, có lẽ là con nhìn lầm..." Nữ nhân kia có vẻ lo lắng nói: "Khi đó trời hơi tối, con cũng không chắc chắn, người hỏi cho kỹ đừng đổ oan Khinh Khinh."

Nam nhân trung niên chỉ vào Minh Thù: "Đồ có phải do ngươi lấy hay không, là ngươi lấy thì mau chóng giao ra, chuyện này ta sẽ không truy cứu nữa."

"Lấy cái gì cơ?" Minh Thù vừa lên tiếng, mới phát hiện giọng nói của cơ thể này hơi khản, thậm chí hơi cứng nhắc, như là rất lâu rồi chưa nói chuyện vậy.

Mà nàng mở miệng, chẳng những làm cho nam nhân trung niên kinh ngạc, ngay cả nữ nhân kia cũng có chút bất ngờ, trong bất ngờ kèm theo vẻ kinh hãi.

Sau khi nam nhân trung niên kinh ngạc, lạnh quát một tiếng: "Ngân phiếu, có phải do ngươi lấy không?"

Khóe môi Minh Thù khẽ nhếch lên: "Không phải."

Nàng không phải nguyên chủ, cho dù là nguyên chủ thực sự cầm ngân phiếu gì đó, nàng phủ nhận cũng không có vấn đề gì.

"Không phải ngươi thì là ai? Nhà chúng ta còn ai khác nữa? Liễu Khinh ngươi biết đấy… ngươi bớt già mồm cho ta, là ngươi lấy thì nhanh chóng giao ra đây!" Nam nhân trung niên không tin.

"Không biết."

"Không biết hối lỗi, quản gia, quản gia…"

"Lão gia, sao vậy?" Quản gia vội vàng chạy tới.

"Nhốt nó vào nhà củi cho ta!"

Minh Thù không phản bác, dù sao hiện giờ nàng là một kẻ đáng thương chẳng biết gì cả.

"Có thể cho ta đùi gà không?" Phòng giam vừa tối vừa chật không thành vấn đề, có đùi gà là được.

"Không có sự cho phép của ta, không cho phép nó ăn, lúc nào nói thì lúc đó thả ra ngoài!" Nam nhân trung nhiên tức đến mức quát lên.

Minh Thù: "..." Bạo lực gia đình!

Đối với bản thân hiện giờ cũng chẳng biết gì, hơn nữa cũng không có tổn thất thực tế gì, Minh Thù quyết định đến phòng củi trước để tiếp thu cốt truyện kia.

Quản gia đưa Minh Thù đến phòng củi, Minh Thù lay cửa: "Quản gia, thực sự không thể cho ta đùi gà sao?"

Quản gia trước tiên là vô cùng kinh ngạc: "Nhị tiểu thư, người nói ra thì không sao rồi?"

Minh Thù: "???"

Nguyên chủ có tật xấu gì sao?

Quản gia không đợi Minh Thù lên tiếng, nuông chiều nói: "Ông trời mở mắt đi, nhị tiểu thư cũng coi như tốt rồi, người chịu thiệt thòi một chút, tôi đi lấy ít đồ ăn qua đây cho người, đợi lão gia bớt giận thì tốt rồi."

Quản gia bảo Minh Thù vào trong đợi trước, ông ta vội vã rời đi, rất nhanh thì mang một ít đồ ăn qua cho Minh Thù, tuy không có đùi gà, nhưng có cái ăn vẫn còn hơn không có gì ăn được.

Minh Thù ăn xong mới bắt đầu tiếp thu cốt truyện.

Nữ chính giả tên là Liễu Tâm Duyệt, xuyên sách tới.

Nữ chính trong sách là xuyên thời gian đến, nàng mang theo những kỹ thuật hiện đại, dẫn dắt gia tộc làm giàu.

Mà Liễu Tâm Duyệt là đại tiểu thư của Liễu gia trong thôn Vân Lý, Liễu gia là nhà giàu có nhất trong thôn Vân Lý. Liễu Tâm Duyệt khuôn mặt xinh đẹp động lòng người, nổi danh là người đẹp trong mười dặm.

Bởi vì nàng ta đã nhìn trúng loại phấn mà nữ chính đang nghiên cứu phát triển, muốn nữ chính nói cho nàng ta biết công thức, nữ chính không muốn, Liễu Tâm Duyệt liền cướp.

Đập phá tiệm của nữ chính, còn cho người đánh nữ chính.

Hai người cứ như vậy gây thù hận.

Nữ chính không ngừng mạnh lên, không sợ cường quyền, cho dù Liễu Tâm Duyệt chèn ép nàng thế nào nàng cũng không từ bỏ.

Mà một lần trong lúc vô tình, nữ chính phát hiện Liễu Tâm Duyệt qua lại với nam nhân, lúc đó nữ chính không nói với ai, nhưng chuyện này vẫn truyền ra ngoài, làm náo động một trận.

Liễu Tâm Duyệt nghĩ là nữ chính nói ra, tìm nữ chính gây chuyện, kết quả mẹ của nữ chính bị đánh chết.

Liễu gia vì bảo vệ Liễu Tâm Duyệt, gả nàng ta cho một viên ngoại trấn trên.

Sau khi Liễu Tâm Duyệt được gả cho viên ngoại, càng không buông tha cho nữ chính, nhiều lần chèn ép nữ chính.

Cuối cùng nữ chính đều gắng gượng sống sót, sau đó viên ngoại kia chết đi, Liễu Tâm Duyệt lưu lạc chốn phong trần.

Bây giờ Liễu Tâm Duyệt được một người đã đọc toàn bộ quyển sách xuyên sách đến, nàng ta trở thành Liễu Tâm Duyệt, tất nhiên không thể để mình lưu lạc đến bước kia.

Nhưng thời điểm nàng ta đến không được tốt lắm, chính là khoảng thời gian nàng ta sắp bị người khác vạch trần qua lại với nam nhân.

Ở thời đại này, một khi danh tiết của một cô gái mất đi thì chẳng còn gì cả.

Vì giữ gìn danh tiết của mình, Liễu Tâm Duyệt vu oan chuyện này cho Liễu Khinh.

Cũng chính là nguyên chủ.

Liễu Khinh là nhị tiểu thư của Liễu gia, nhưng nàng cũng không phải là con ruột của Liễu gia, là được nhặt về.

Cũng bởi vì nguyên nhân này, nguyên chủ sống ở Liễu gia cũng không được hạnh phúc cho lắm, vì khi còn bé Liễu Tâm Duyệt cố ý hãm hại nguyên chủ, dẫn tới nguyên chủ bị nói lắp.

Liễu Tâm Duyệt vu oan chuyện qua lại với nam nhân cho Liễu Khinh, nguyên chủ ăn nói lắp bắp, không nói rõ được.

Nguyên chủ biết người qua lại với nam nhân là Liễu Tâm Duyệt, nàng đi tìm Liễu Tâm Duyệt, hy vọng nàng ta có thể nói rõ giúp mình.

Liễu Tâm Duyệt sợ Liễu Khinh nói ra, đồng ý rằng nàng ta sẽ giúp nàng đến nói với Liễu phụ.

Ai ngờ Liễu Tâm Duyệt thuyết phục Liễu phụ gả Liễu Tâm Duyệt ra ngoài, hơn nữa còn triệt để hạ độc để nguyên chủ bị câm.

Nguyên chủ bị gả cho một người què, đáng tiếc số mệnh người què kia không tốt, chưa tới một tháng đã chết, nguyên chủ được hưởng một gia sản lớn.

Lúc này Liễu phụ tìm đến, bảo nguyên chủ đưa gia sản cho ông ta, coi như là báo đáp công ơn nuôi dưỡng nhiều năm của ông ta.

Nguyên chủ là một cô gái hiền lành, lại bị nói lắp nào phải đối thủ của Liễu phụ.

Rất nhanh, gia sản bị Liễu phụ lấy sạch, mà sau đó nguyên chủ biết là Liễu Tâm Duyệt xúi giục Liễu phụ, vì lúc đó Liễu Tâm Duyệt cần một số tiền lớn để cạnh tranh với nữ chính.

Cái này cũng chưa tính, Liễu Tâm Duyệt còn giao nguyên chủ cho quan huyện, chèn ép chút giá trị thặng dư cuối cùng của nguyên chủ.

Mặc dù nguyên chủ không nói được, nhưng nàng có một gương mặt xinh đẹp, quan huyện say mê vì nàng, cuối cùng không những không giúp Liễu Tâm Duyệt, ngược lại còn giúp nàng trả thù Liễu Tâm Duyệt.

Người trong cung đến thôn Vân Lý tìm người, ngay từ đầu Liễu Tâm Duyệt cũng biết thân phận của nguyên chủ không đơn giản, trước khi nguyên chủ xuất giá liền lấy đi tín vật.

Liễu Tâm Duyệt giả danh là nguyên chủ, trở thành con gái duy nhất của Trấn Quốc tướng quân đã hy sinh, đặc biệt phong làm quận chúa.

Có thân phận quận chúa, Liễu Tâm Duyệt muốn trị một quan huyện chẳng qua chỉ cần một câu nói.

Nguyên chủ biết Liễu Tâm Duyệt giả danh thân phận, nhưng nàng không cách nào nói chuyện, người ta chỉ thấy nàng khua tay múa chân như người điên, cuối cùng nguyên chủ bị xử tử hình.

Từ đó về sau, Liễu Tâm Duyệt sống trong vinh hoa phú quý.

Thời gian hiện tại đang vào lúc Liễu Tâm Duyệt sắp bị vạch trần qua lại với nam nhân, nàng ta đang chuẩn bị vu oan cho nguyên chủ.

Ngân phiếu vừa nói vốn là Liễu Tâm Duyệt trộm cho tên nam nhân kia, hiện giờ nàng vu oan cho nguyên chủ, đến lúc sự việc bị vạch trần, nàng ta kêu oan càng hợp lý.

Còn về vì sao Liễu Tâm Duyệt không trực tiếp giải quyết người vạch trần chuyện này, giải quyết từ lý do trên, đó là bởi vì nàng ta không biết chuyện này là người nào truyền ra ngoài.

Liễu Tâm Duyệt đã đọc sách, biết không phải là nữ chính, nhưng rốt cuộc là ai trong sách cũng không viết rõ.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 655: Khinh Nhược Trình Quy (2)

Minh Thù đứng dậy, đi tới cửa phòng củi nhìn mấy lần, một ổ khóa cũ kỹ móc ở trên, khe hở ở giữa rất lớn, nàng đưa tay ra ngoài là có thể cầm được khóa.

Cũng có lẽ vì quản gia cảm thấy nàng sẽ không chạy, cũng không khóa lại, Minh Thù dễ dàng lấy khóa xuống.

Rời khỏi phòng chứa củi, Minh Thù cử động cánh tay theo trí nhớ tìm được phòng bếp.

Trong phòng bếp không có ai, Minh Thù ngang nhiên đi vào tìm một vòng trong đó, không tìm được đùi gà nhưng tìm được mấy cái bánh bao.

Bánh bao cũng là đồ ăn.

Trẫm không chê.

Minh Thù cầm bánh bao rời khỏi nhà bếp, đi về phòng của mình.

Liễu gia là nhà giàu có nhất thôn, phòng ở càng sang trọng, cũng không kém với nhà viên ngoại ở trấn trên. Nghe nói tổ tông Liễu gia có người làm quan, bởi vì chán triều đình, người này mới về quê là thôn Vân Lý.

Ngôi nhà này cũng là vị tổ tông đương thời làm quan kia để lại.

"Ta đã bảo huynh đừng đến nữa rồi..."

Giọng nói đè thấp truyền đến từ sau núi giả, Minh Thù khẽ nheo mắt, cầm bánh báo rón rén tới gần núi giả.

"Nàng đã mấy ngày không gặp ta rồi, nàng có ý gì? Trước đó không phải chúng ta vẫn đang yên lành sao, nàng không tìm đến ta, ta chỉ có thể đến tìm nàng." Giọng nói của nam nhân hơi lớn.

Minh Thù nghiêng đầu liếc mắt về phía kia, một nam nhân và nữ nhân mặc trang phục vàng nhạt trước đó Minh Thù đã gặp đang đứng cùng nhau.

Bên đó là Liễu Tâm Duyệt.

Liễu Tâm Duyệt bị tiếng nói của nam nhân dọa cho giật mình, mắng hắn: "Huynh nhỏ tiếng một chút, muốn bị cha ta nghe thấy sao?"

"Nghe thấy càng tốt." Nam nhân không để ý lắm.

"Huynh muốn bị cha ta đánh chết?" Liễu Tâm Duyệt không vui nhìn hắn chằm chằm.

Nam nhân nghe vậy liền dịu lại.

Nói thật, nam nhân này... trông cũng không được đẹp lắm, rất bình thường, hơn nữa khí chất cũng không tốt, trông giống tên bất lương.

Không biết Liễu Tâm Duyệt trước kia sao lại qua lại với người như vậy, nàng ta là một cành hoa ngát hương mười dặm mà!

Mắt nhìn người kiểu này cũng thật khiến người ta lo lắng.

"Tiền lần trước ta đưa cho huynh đâu?" Liễu Tâm Duyệt hỏi nam nhân: "Huynh tiêu hết rồi?"

"Chút tiền này sao đủ được, bây giờ ta lại đang buôn bán, Tâm Duyệt tốt bụng, nàng cho ta chút nữa đi." Nam nhân cười đùa bước đến, ấn Liễu Tâm Duyệt dựa vào núi giả: "Đợi ta có tiền, cha nàng lại chả vội vàng gả nàng cho ta ấy chứ."

Đáy mắt Liễu Tâm Duyệt tràn đầy chán ghét, lại không thể không nghe theo lời nam nhân: "Huỳnh đừng lại gần như thế, lát nữa bị người ta nhìn thấy."

"Lúc này ai mà tới đây, ta đã cẩn thận quan sát xung quanh rồi." Bàn tay to của nam nhân chắc là đang di chuyển trên người Liễu Tâm Duyệt.

Minh Thù dựa vào núi giả gặm bánh bao, bên kia truyền đến tiếng trách mắng đầy bất mãn của Liễu Tâm Duyệt, tiếp theo là tiếng rên của nam nhân, dường như Liễu Tâm Duyệt bỏ chạy rồi.

Minh Thù nằm sấp xuống nhìn qua bên kia, quả nhiên chỉ thấy bóng dáng Liễu Tâm Duyệt bỏ chạy, nam nhân mặt hầm hầm đứng tại chỗ.

"Hù!" Minh Thù đột nhiên lên tiếng.

Nam nhân bị dọa giật mình, sau khi nhìn rõ người, bộ dạng kinh sợ được thu lại: "Tiểu lắp bắp, ngươi nhìn thấy được bao nhiêu rồi?"

"Thứ nên thấy đều đã thấy rồi, thứ không nên thấy cũng thấy luôn."

Nam nhân cũng không sợ: "Ngươi dám nói ra ngoài, ta giết chết ngươi!"

"Ôi, sợ quá đi." Minh Thù làm bộ vỗ vỗ ngực, nụ cười nhàn nhạt ở đáy mắt, nào có chút sợ hãi gì: "Huynh đệ, muốn lấy đóa hoa Liễu Tâm Duyệt của thôn này sao?"

"Ngươi không nói lắp nữa?" Nam nhân đột nhiên nói.

"Ngươi mới nói lắp." Minh Thù nói: "Hỏi ngươi đấy."

Nam nhân nghi ngờ nhìn Minh Thù: "Ta có muốn lấy nàng ta hay không, liên quan gì đến ngươi?"

Trước đây tiểu lắp bắp này vẫn cúi đầu, nói không rõ lắm, sao hôm nay lại nhìn… xinh đẹp như mẫu đơn mới nở, nếu không phải ăn mặc không đẹp lắm, có lẽ còn xinh đẹp hơn cả Liễu Tâm Duyệt.

Đôi mắt kia long lanh chuyển động, cười khanh khách như nắng tháng ba.

"Ngươi muốn cưới nàng ta, ta cho ngươi biết một cách." Minh Thù không nhìn thấy ánh mắt nam nhân đột nhiên ánh lên ý xấu: "Thế nào?"

Liễu Tâm Duyệt là đại tiểu thư của Liễu gia, viên ngọc quý trên tay Liễu phụ, sau này toàn bộ Liễu gia đều là của nàng ta.

Nam nhân suy nghĩ cẩn thận rất nhanh: "Ngươi có cách gì?"

"Gạo nấu thành cơm thôi, chỉ cần tạo ra lời đồn bên ngoài, để bảo toàn danh tiết, ngươi nói xem Liễu Tâm Duyệt có phải gả cho ngươi hay không."

Hai mắt nam nhân sáng bừng.

Một khi nữ nhân mất đi danh tiết, ai còn muốn nàng ta?

"Tiểu lắp bắp, ngươi thông minh thật đấy."

"Quá khen, quá khen."

"Nếu thành công, yên tâm, ta nhất định sẽ không bạc đãi ngươi." Ánh mắt mờ ám của nam nhân đảo qua trên mặt Minh Thù, trong lòng nóng hừng hực.

"Đừng tán tỉnh ta." Minh Thù đi ra phía sau núi giả, nụ cười vẫn như cũ, liếc nhìn nam nhân: "Nếu không ngươi sẽ biết, thế nào gọi là sống không bằng chết."

Đối diện với ánh mắt kia của Minh Thù, tự dưng nam nhân thấy hơi lạnh.

…

Minh Thù rời khỏi núi giả, vẫn chưa đến phòng của mình đã thấy Liễu Tâm Duyệt dẫn theo một nha hoàn vội vàng đi tới.

Liễu gia có người hầu và quản gia, có thể thấy được Liễu gia thật sự giàu có.

Liễu Tâm Duyệt thấy Minh Thù đứng trong hành lang, trên tay còn cầm nửa cái bánh bao, vô cùng kinh ngạc.

"Khinh Khinh." Liễu Tâm Duyệt đi tới: "Sao muội lại ở đây, không phải cha bảo muội… Muội lén chạy ra ngoài?"

Liễu Tâm Duyệt che miệng, quan tâm nói: "Bị cha phát hiện thì thảm, muội mau về đi, ta coi như không thấy, sẽ không nói với cha."

"Vậy ta còn phải cám ơn tỷ?" Minh Thù khẽ nheo mắt.

"Khinh Khinh?" Liễu Tâm Duyệt có vẻ nghi hoặc, ánh mắt không ngừng quan sát trên người nàng: "Muội thực sự nói chuyện được rồi?"

Sao đột nhiên lại không nói lắp nữa?

Minh Thù chu miệng: "Ta nói chuyện bình thường, tỷ không vui mừng sao?"

"Sao lại…"

"Tỷ không vui là đúng rồi." Minh Thù cắt ngang Liễu Tâm Duyệt: "Tỷ không vui thì ta liền mừng."

"Khinh Khinh?" Liễu Tâm Duyệt nhíu mày, Liễu Khinh này đã xảy ra chuyện gì?

Minh Thù nhìn người hầu, xung quanh không có ai khác, nàng giải quyết bánh bao trong hai ba miếng, xắn tay áo kéo Liễu Tâm Duyệt.

"Khinh Khinh, muội làm gì vậy?"

"Á!"

"Á!"

Hai tiếng thét chói tai, một tiếng là của người hầu, một tiếng là của Liễu Tâm Duyệt.

Liễu Tâm Duyệt bị Minh Thù quật ngã trên đất, người hầu che miệng kêu thất thanh, ánh mắt khiếp sợ.

"Suỵt!" Minh Thù mỉm cười che ngón tay lên miệng: "Đừng kêu lên, ta không đánh ngươi."

Người hầu ngừng hét.

"Liễu Khinh, ngươi làm gì vậy, buông ta ra." Liễu Tâm Duyệt giãy giụa trên mặt đất, lại bị Minh Thù đè mạnh xuống.

"Một lát nữa sẽ thả ngươi ra." Trước tiên để trẫm đánh một trận, kéo chút giá trị thù hận coi như lễ gặp mặt.

"Ngươi…"

Lời nói của Liễu Tâm Duyệt ngừng lại, bị Minh Thù ấn xuống đánh một trận, người hầu bên cạnh sợ đến lạnh run.

Minh Thù đánh người xong, thong thả đứng dậy, sửa sang lại trang phục xốc xếch trên người.

Đầu óc Liễu Tâm Duyệt choáng váng, trên người càng đau đớn khó chịu.

"Liễu… Khinh…"

"Hử." Minh Thù lanh lảnh đáp một tiếng, nàng khom người xuống nhìn Liễu Tâm Duyệt: "Có phải tức giận lắm không?"

Đầu óc Liễu Tâm Duyệt mờ mịt, đột nhiên không phải là Liễu Khinh lắp bắp, đột nhiên bị đánh… Nàng ta sao có thể không tức giận.

Minh Thù đứng thẳng dậy: "Tức giận thì tốt rồi, sau này ngươi sẽ càng tức giận hơn."

Minh Thù "hừ" lạnh rời đi trong ánh mắt khiếp sợ của Liễu Tâm Duyệt.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 656: Khinh Nhược Trình Quy (3)

Chuyện Minh Thù trốn khỏi phòng chứa củi còn đánh đại tiểu thư bị Liễu phụ biết được, bảo quản gia gọi Minh Thù tới, kết quả lúc quản gia đi tới phòng tìm người, không tìm được người, toàn bộ Liễu gia đều không tìm được.

Mãi đến khi chạng vạng tối, Minh Thù đã thay một bộ quần áo mới, cầm túi đồ ăn vặt từ cửa lớn trở về.

"Nhị tiểu thư, cô đã đi đâu?" Quản gia liên tục không ngừng hỏi thăm, khuôn mặt tràn đầy lo lắng.

"Lên thị trấn." Minh Thù nghiên đầu: "Có việc sao?"

Thôn Vân Lý chỉ là một thôn nhỏ không có gì để ăn, nàng chỉ có thể tốn sức đi lên thị trấn, cũng may thôn Vân Lý cách thị trấn không xa.

"Ôi, lão gia tìm cô cả nửa ngày, đang rất tức giận." Quản gia nói: "Cô mau đi qua đi, lão gia vẫn đang chờ cô đó. Một lát nữa cô ngoan ngoãn nhận lỗi đi, đừng làm lão gia tức giận hơn nữa."

"Ta mệt rồi." Minh Thù mím môi cười, đi về phòng mình: "Đi về nghỉ ngơi đây."

"Nhị tiểu thư?" Quản gia sững sờ nhìn Minh Thù, nhị tiểu thư làm sao…

Minh Thù không chịu đi gặp Liễu phụ, Liễu phụ tức giận, tự mình đi tới phòng Minh Thù.

"Liễu Khinh, con mở cửa ra cho ta!"

Cửa phòng bị đập kêu rầm rầm, Minh Thù nằm ở trên giường, những người này sao mãi vẫn chưa xong.

Nàng xuống giường, mở rộng cửa.

Liễu phụ đang chuẩn bị phá cửa, cửa phòng đột nhiên mở ra, Liễu phụ tay lơ lững giữa không trung.

"Hơn nửa đêm còn không ngủ, các ngươi là ăn nhiều không có việc gì làm sao?" Minh Thù dựa vào cửa liếc nhìn Liễu phụ: "Người là con đánh, cha muốn thế nào? Đuổi con ra ngoài sao?"

Những câu Ông Liễu định nói bị Minh Thù ngăn ở trong cổ họng.

Nàng phủ nhận còn tốt, đằng này nàng cứ như vậy thừa nhận...

Ông Liễu ngực phập phồng hai cái, dồn khí vào đan điền: "Trong mắt con còn có người cha này không, đánh tỷ tỷ con, còn trộm đồ, con có học quy củ không!"

"Chưa từng học qua." Quy củ là cái gì? Có ăn được không?

Liễu phụ: "..."

"Ngân phiếu cũng là con lấy phải không?"

"Ngân phiếu? Không phải là con lấy, không liên quan tới con." Cái này không có giá trị thù hận, không lấy, không lấy.

"Không phải con thì là ai, Tâm Duyệt đã nhìn thấy." Ông Liễu hiển nhiên không tin.

"Không chừng là nàng ta lấy thì sao." Minh Thù trợn mắt. "Cha nhìn thấy con lấy, hay là đã lục soát qua rồi?"

Liễu phụ nghẹn lời, lúc nhốt nàng vào phòng chứa củi, hắn cũng cho người tới lục soát, nhưng không tìm thấy gì cả.

Ánh mắt Liễu phụ nhìn lên trên người Minh Thù: "Quần áo mới con đang mặc là từ đâu mà có? Con lấy tiền ở đâu?"

Đúng!

Nếu như không phải nàng cầm ngân phiếu, nàng tại sao có thể có tiền mua quần áo mới.

"Ồ, con cướp từ trên người con gái của cha." Minh Thù mỉm cười: "Không tin cha hỏi tỷ tỷ đi, tiền kia nói không chừng chính là con gái của cha lấy."

Sau khi đánh Liễu Tâm Duyệt, nàng tiện tay từ trên người nàng ta lấy túi tiền, nếu không... Nàng lấy cái gì mua đồ ăn vặt.

"Con còn muốn vu oan cho Tâm Duyệt!" Liễu phụ không tin: "Con sao bây giờ lại thành ra thế này?"

"Ồ, cha thấy vui là được rồi." Minh Thù không quan trọng nhún vai.

"Ngươi... Ngươi là đồ ngỗ nghịch!" Ông Liễu giận đến gương mặt đỏ bừng: "Ta bây giờ không dạy nổi ngươi nữa phải không? "

"Chắc là vậy." Minh Thù gật gật đầu: "Tự hiểu là tốt rồi."

Trẫm là người ngươi có thể dạy dỗ à?

Đừng nói trẫm không đồng ý, đồ ăn vặt của trẫm cũng sẽ không đồng ý.

Hai mắt Liễu phụ hầu như phun lửa, giơ tay lên đánh về phía

Minh Thù.

Minh Thù nhanh chóng lui về phía sau co người lại, khuôn mặt tràn đầy ý cười: " Ôi chao, đừng đánh."

Liễu phụ trừng mắt.

Nàng lại dám tránh!

Muốn lên trời!

"Quản gia, quản gia, mau bắt tên ngỗ nghịch này lại cho ta!" Ông Liễu chỉ vào Minh Thù: "Ta hôm nay không tin không trị được nó."

Quản gia run rẩy tiến lên, đầu đầy mồ hôi lạnh.

"Lão gia…"

"Làm sao, ngươi cũng định đối nghịch với ta sao."

Quản gia "ừm" một tiếng trong cổ họng, vội vàng đáp ứng, đi về phía Minh Thù, giọng nói đè ép khuyên bảo: "Nhị tiểu thư, cô đừng cãi lời lão gia nữa, bây giờ lão gia đang tức giận, cô mau cúi đầu nhận lỗi đi."

"Không có cửa đâu." Trẫm có lỗi gì, vừa đến đã không hiểu chuyện gì liền bị nhốt vào phòng chứa củi, còn không cho ăn cơm, trẫm dễ bắt nạt thế sao!

"Mang gia quy tới cho ta!" Liễu phụ đột nhiên gầm lên.

Hắn ngày hôm nay cần phải dạy dỗ đứa con ngỗ nghịch này một chút, không biết trời cao đất rộng, Liễu gia là nơi nàng có thể tùy tiện la lối om sòm sao?

Người phía sau không dám nhiều lời, nhanh đi lấy gia quy, đó là một cây roi mây to và thẳng, ông Liễu cầm roi mây vụt lên trên người Minh Thù.

"Lão gia, lão gia…" Quản gia ngăn Liễu phụ: "Có chuyện gì cứ từ từ nói, nhị tiểu thư không phải cố ý chống đối ngài, xin ngài bớt giận."

"Ngươi tránh ra cho ta." Ông Liễu quát quản gia: "Ta hôm nay phải đánh chết đứa con ngỗ nghịch này."

A a!

Muốn đánh chết trẫm, kế thừa đồ ăn vặt của trẫm sao?

Tâm địa hiểm ác!

Minh Thù nhanh chóng vọt vào trong phòng, đóng mạnh cửa, Liễu phụ suýt nữa bị cửa đập vào mũi, cơ thịt trên mặt nhăn cả lại.

Mặt Liễu phụ đen lại, nhấc chân đạp cửa: "Liễu Khinh ngươi mở cửa ra cho ta."

"Con đâu có ngu, cha có bản lĩnh vào đây đánh con đi." Minh Thù lấy đồ để ở cửa phòng, sau đó ôm một túi ăn vặt ngồi ở bên cạnh, gác chéo chân ăn.

"Rầm rầm rầm."

Cửa phòng bị đạp kêu vang, Minh Thù ngửa đầu nhìn cửa, phá thế này thì cửa chịu được bao lâu?

Minh Thù quyết định tìm đường chạy trước.

Đợi ngày mai rồi trở về.

Đã nói là làm, Minh Thù dọn dẹp một chút đồ ăn vặt mình mang về, bò ra ngoài theo lối cửa sổ, nàng còn gào lên: "Ta đi trước, mọi người cứ tiếp tục nha."

Ở phía trước, Liễu gia đang đạp cửa nghe thấy tiếng nói, hùng hổ chạy tới phía sau, hắn nhìm một vòng, nhìn thấy người trên bờ tường bên cạnh.

"Ngươi xuống đây cho ta!"

"Bái bai."

Minh Thù từ trên tường nhảy xuống, cách tường còn có thể nghe tiếng Liễu phụ rống lên giận dữ.

Hài Hòa Hiệu, ngươi cho ta một ít giá trị thù hận từ Liễu phụ được không?

[Liễu phụ chỉ là một nhân vật bình thường.] Ý này chính là không đáng tiền, chúng ta không muốn, phải có điểm cần thiết.

Minh Thù: "..."

Không ngờ Hài Hòa Hiệu là Hài Hòa Hiệu như vậy.

[Ký chủ, làm nhiệm vụ thời hạn thì sao?] Hài Hòa Hiệu đột nhiên bắt đầu giật dây.

Minh Thù nói: "Ngươi còn có bao nhiêu loại nhiệm vụ?"

[Có làm không?]

Minh Thù: "Giá trị thù hận nhiều không?"

[Nhiều.]

"Không làm."

[?] Giá trị thù hận nhiều cô cũng không làm, không muốn đồ ăn vặt?

"Ngươi lại muốn giật dây ta làm chuyện xấu, ta cũng không ngu xuẩn như ngươi vậy, nhiệm vụ này vừa nghe đã không phải nhiệm vụ đứng đắn gì." Trẫm bây giờ có tiền, đi ăn cái gì đã.

[Ký chủ suy tính một chút, nhiệm vụ thời hạn nhiều giá trị thù hận, còn không cần thời gian quá dài.] Hài Hòa Hiệu tiếp tục giật dây.

Minh Thù suy nghĩ một lúc: "Ngươi nói nhiệm vụ trước đi."

[Rất đơn giản, cách thôn không xa có một nhóm quân đội áp giải lương thực, đi đốt lương thực của bọn họ là được.]

"Đốt lương thực?" Minh Thù sờ cằm: "Không phải ta chơi là hình thức làm ruộng sao? Tại sao phải đốt lương thực?"

[Giá trị thù hận đưa tới cửa, không lấy thì phí.] Hài Hòa Hiệu nghiêm túc.

Minh Thù bỏ vào trong miệng hai miếng đồ ăn vặt: "Luôn cảm thấy ngươi không có ý tốt."

[…] Ký chủ nghĩ như vậy thực sự không tốt, nó cũng chỉ là vì giá trị thù hận thôi!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 657: Khinh Nhược Trình Quy (4)

Mấy tháng trước, có một đám quân lính khởi binh tạo phản, đống lương thực này chính là áp giải cho quân phản loạn.

Minh Thù hơn nửa đêm leo núi lội nước, cuối cùng cũng nhìn thấy đội ngũ áp giải lương thực.

Hài Hòa Hiệu nói cách thôn Vân Lý không xa, vậy mà nàng đi bộ đúng một tiếng đồng hồ.

[Ký chủ cô nghiêm túc được không?] Người nửa đường chạy đi hái quả là ai!

Trẫm không nghiêm túc chỗ nào? Không ăn no trẫm làm sao có sức lực đi tiếp, làm sao có sức lực tăng giá trị thù hận!

[…] Lý luận như vậy mà lại không có cách nào phản bác.

[Ký chủ nhanh làm nhiệm vụ đi! Chỉ có nửa giờ đồng hồ.] Nhiệm vụ thời hạn, giải nghĩa mặt chữ chính là có thời gian hạn chế.

Minh Thù "hừ" một tiếng, nhìn về nơi hạ trại, lương thực được bảo vệ ở chính giữa, nàng phải làm thế nào để có thể chạy vào đốt?

Minh Thù lôi thú nhỏ ra.

Thú nhỏ mơ mơ màng màng, cuộn thành một cục, cố gắng nép vào trên người Minh Thù.

"Làm việc." Minh Thù đẩy nó.

Thú nhỏ "hừ hừ", không muốn, ngày hôm nay bãi công!

"Mãn Hán toàn tịch."

Chân ngắn của thú nhỏ giãy giãy, ngồi xuống, trợn to mắt.

Con sen ngươi lại muốn gạt ta, không có cửa đâu! Ta sẽ không rơi vào bẫy của ngươi!

-

Thú nhỏ khóc "chít chít" chạy tới địa doanh, nó phải đổi chủ nhân, chủ nhân này ai muốn thì nhặt lấy đi, nó từ bỏ.

Hu hu, chỉ biết bắt nạt nó, nó muốn bỏ nhà ra đi…

Đốt cái gì ý nhỉ?

Vừa rồi giận quá, không nghe cẩn thận.

Thú nhỏ dừng lại, lấy móng vuốt nhỏ gãi gãi lông mình.

Hỏi lại con sen?

Không không không… Sẽ bị nàng cười nhạo.

Thú nhỏ ngửa đầu nhìn phía lương thực chất như núi trước mặt, thứ này hẳn là không có ích gì, nó nhìn về phía mấy cái rương lớn bên cạnh, cái kia hẳn là tương đối đáng giá.

Tiểu Thú lăn tới giữa lương thực và mấy cái rương, người tuần tra đi qua bên cạnh nó cũng không phát hiện ra.

Tiểu Thú "hừ hừ", nhưng nó rất chuyên nghiệp.

-

"Uỳnh!"

Minh Thù nhìn đám mây hình nấm phóng lên trời, vẻ mặt rất phức tạp, vì sao đốt lương thực mà lại phát nổ?

Thú nhỏ một thân đen xì chạy về, nó lăn trên đám cỏ bên cạnh một phát, lông trên người lập tức khôi phục sáng bóng đủ mọi màu sắc.

"Để ngươi đi đốt lương thực, ngươi sao lại cho ta một quả bom?" Minh Thù túm lấy nó: "Ngươi sao vẫn chưa thăng thiên vậy?"

Đốt lương thực?

Thú nhỏ giãy giãy móng vuốt nhỏ, lập tức biết mình nhầm nhưng vẫn mạnh miệng.

Ta chính là đốt lương thực, ai biết nó làm sao phát nổ, không liên quan với ta!

Lời này của thú nhỏ cũng không tính là dối trá, chỉ là nó không phải đốt lương thực, mà là cái rương mà thôi.

Cái rương sẽ nổ, nó cũng không biết mà.

Nếu như sớm biết nó phát nổ, nó đâu bị nổ thành một màu đen xì trở về?

"Thật sao?"

Thú nhỏ bất mãn "hừ hừ", ta lừa ngươi làm gì, lừa ngươi lại không được ăn.

Minh Thù nhìn về phía doanh địa bên kia vì vụ nổ mà bị thiêu cháy, nửa tin nửa ngờ nhét thú nhỏ trở về trong túi, hỏi Hài Hòa

Hiệu: "Như vậy ta có được coi là hoàn thành không?"

[Có.]

Con sen, con sen, ngươi nhìn bên kia có người đến.

Thú nhỏ thò đầu ra, bảo Minh Thù nhìn sang bên trái.

Bởi vì vị trí của Minh Thù hơi cao, nên rất dễ dàng có thể nhìn thấy trên một con đường mòn cách đó không xa xuất hiện một bóng người.

Người kia nhìn doanh địa bị thiêu cháy, dường như bị dọa cho sợ, đứng ở đó một lúc lâu không có nhúc nhích.

Mãi đến khi nghe có người kêu cứu, mới liên tục không ngừng chạy tới.

Ngay sau khi người kia chạy tới, phía sau lại xuất hiện một người.

Người này Minh Thù biết, không phải ai khác, chính là Liễu Tâm Duyệt.

Liễu Tâm Duyệt theo chân người vừa rồi đến, vậy người đó chỉ có có thể là.... Nữ chính?

Ồ? Vị nữ chính này có vẻ sẽ nấu ăn rất ngon, ở thế giới làm ruộng mà! Tài nấu nướng của nữ chính nhất định là bậc thầy!

Hay là bắt lại?

[...] Ký chủ muốn bắt nữ chính, có nghĩ tới cảm nhận của nam chính không?

Ba nữ nhân thành một cái chợ.

Minh Thù lén lút đi theo chuẩn bị bắt nữ chính đi.

Nàng vừa mới xuống phía dưới, đã thấy Liễu Tâm Duyệt từ phía sau đánh lén, đánh cho nữ chính bất tỉnh.

Liễu Tâm Duyệt bị chính mình dọa cho phát sợ, ném tảng đá trên tay xuống, lui về phía sau hai bước, trong miệng nàng lẩm bẩm cái gì đó, dường như đang tự động viên mình, lúc này mới bắt đầu tìm vật gì đó trong doanh địa.

Minh Thù nhìn nàng lôi ra hai cái rương, mở nắp ra, bên trong đều là bạc trắng.

Liễu Tâm Duyệt kéo cái rương đi, bởi vì thời gian gấp gáp, nàng chỉ có thể giấu cái rương ở một nơi gần đó.

Minh Thù không đi ra ngoài, nàng nhìn Liễu Tâm Duyệt giấu hai rương bạc trắng đi, đợi sau khi nàng ta rời đi, Minh Thù mới đi ra ngoài.

Nữ chính chỉ bị choáng, nàng nâng người lên.

Mang về nuôi!

"Cứu..."

"Cứu tôi với..."

Minh Thù nghiêng tai lắng nghe, có người kêu cứu?

Ồ, quên đi, trẫm không phải nhân vật chính, việc này không liên quan tới trẫm.

Minh Thù khiêng nữ chính lên chạy như bay.

Lúc này nam chính đang chờ cứu viện trơ mắt nhìn Minh Thù khiêng người rời khỏi.

Tới ba người, người thứ nhất định tới cứu người, lại bị người ta cho một gậy. Người thứ hai còn không thèm nhìn qua doanh địa, ở bên kia một lúc không biết đã làm gì.

Người thứ ba tốt hơn, lao xuống, nâng người đầu tiên lên bỏ chạy.

Ba người, nhưng không có một ai cứu hắn!

-

Minh Thù trước tiên để nữ chính qua một bên, chạy đi lấy hai rương bạc Liễu Tâm Duyệt giấu đi.

Tiện tay lưu tên nàng lại.

Người khác sợ bị người ta biết, nàng thì rất sợ người khác không biết.

Tất cả những điều này cũng là vì lý tưởng, vì chính nghĩa, vì giá trị thù hận!

Chờ giải quyết xong những việc này, Minh Thù mới mang theo nữ chính bất tỉnh trở về.

Chắc chắn không thể mang về Liễu gia, vậy đi đến nơi nào?

Minh Thù một bên suy nghĩ một bên trở về thôn, lúc này là rạng sáng, trong thôn một màu đen kịt, toàn thôn tựa như ác thú ẩn nấp trong bóng tối.

Liễu gia rất dễ tìm, chỗ nào to nhất, hoành tráng nhất chính là nó.

Nhưng nữ chính ở chỗ nào?

Minh Thù cẩn thận tìm kiếm trong trí nhớ, cuối cùng cũng tìm được nhà nữ chính trong bóng đêm.

So sánh với phòng ở sang trọng ở Liễu gia, nhà của nữ chính chỉ là nhà tranh vách đất, một cơn gió lớn thổi qua cũng có thể thổi bay.

Nữ chính thật đáng thương.

Minh Thù tiến lên gõ cửa.

Đập mãi mới có người ra mở cửa, mở cửa là một phụ nữ trung niên, hơn nửa đêm có người tới gõ cửa, phụ nữ trung niên rất cảnh giác.

Ánh trăng bị tầng mây che, tia sáng ảm đạm, phụ nữ trung niên không thấy rõ người ngoài cửa. "Ngươi… Là ai? Muộn như vậy rồi, muốn tìm ai?"

Minh Thù chỉ người bị nàng ném ở ngoài cửa: "Con gái bà."

Phụ nữ trung niên giật mình, bà nhìn ra ngoài thăm dò.

Nhưng chỉ thấy một bóng đen, không rõ rốt cuộc có phải là con gái nhà bà không, đúng lúc này, có người cầm ngọn đèn tới: "Đêm hôm khuya khoắt, ai còn đến vậy? "

Có ánh đèn, người phụ nữ thấy rõ người bên ngoài, bà kêu nhỏ một tiếng, nhanh mở rộng cửa, nhào tới bên người nữ chính: "Linh Linh, đây là thế nào, ông nó ơi, mau đến xem này."

Nam nhân cầm đèn nghe được tiếng nói, cũng bước chân nhanh hơn: "Sao vậy, sao vậy?"

"Ông mau nhìn xem Linh Linh bị làm sao?" Nữ nhân giọng nói lo lắng.

"Linh Linh?"

"Linh Linh!"

Nam nhân gọi lớn vài tiếng nữ chính vẫn chưa có phản ứng, trên mặt lập tức lo lắng.

"Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Linh Linh bị làm sao vậy?" Nữ nhân chân tay luống cuống.

"Nhanh, dìu nó vào đi, ta đi tìm lão Lý đến xem thử." Nam nhân lúc này bình tĩnh lại một chút.

Hai người này đều rất quan tâm nữ chính, căn bản quên mất Minh Thù. Minh Thù đành tự nói với mình: "Hôn mê mà thôi, không cần rối loạn."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 658: Khinh Nhược Trình Quy (5)

Nữ chính tên là Tần Linh.

Nhà Tần gia chỉ có bốn bức tường, hơn nữa trong nhà có bốn đứa trẻ con, cộng thêm Tần Linh tổng cộng là năm.

Tần Linh là con trưởng trong nhà, thế nhưng cha mẹ Tần gia đối với mấy đứa con này cũng coi như không tệ.

Minh Thù ngồi ở một bên, nhìn đại phu trong thôn đang bận rộn trước mặt Tần Linh.

"Không có chuyện gì lớn, chỉ là đầu bị đập trúng, ngất đi thôi". Đại phu của thôn gật gù đắc ý nói.

"Đã nói với các ngươi nàng không việc gì rồi." Trẫm chẳng lẽ lại còn lừa các ngươi! Thật là! Không tin tưởng trẫm chút nào! Ngay cả chén nước cũng không cho trẫm uống!

Tần mẫu liếc mắt nhìn Minh Thù, đáy mắt lộ vẻ nghi ngờ và đề phòng.

Tần phụ không nói gì, nhưng đại phu của thôn lại kỳ quái nhìn Minh Thù: "Đây không phải là Liễu gia nhị tiểu thư sao? Tại sao lại ở đây?"

"Để ta đưa ngài về." Tần phụ dùng tay làm dấu mời.

Đại phu của thôn nhìn Minh Thù, muốn nói lại thôi, lắc lư đi ra ngoài.

Tần phụ đưa người về xong, trở lại liếc mắt nhìn Minh Thù, ánh mắt lộ vẻ phức tạp. Tần mẫu ngồi bên cạnh Tần Linh, toàn bộ ánh mắt đặt ở trên người Tần phụ, hiển nhiên là chờ chủ nhà này đứng ra làm chủ.

Tần phụ lựa lời để nói: "Liễu nhị tiểu thư, cô sao lại có thể… Đi cùng Linh nhi nhà tôi?"

"Thấy nàng ngất tại ven đường, tiện tay nhặt về." Minh Thù đối đáp tùy ý, với năng lực của Tần phụ, căn bản không có khả năng từ trên mặt Minh Thù nhìn ra cái gì.

Tần phụ và Tần mẫu liếc nhau.

Liễu gia là người nhà giàu, ngày thường đều rất ít cùng những người khác trong thôn lui tới.

"Các người có gì ăn không?" Minh Thù không đợi Tần phụ nói, lên tiếng trước: "Vì khiêng con gái nhà các người, ta đã lãng phí không ít thể lực."

Tần phụ nháy mắt với Tần mẫu.

Tần mẫu có thể là theo thói quen xoa xoa tay, thấp thỏm đứng dậy: "Trong nhà không có thứ gì tốt, mong Liễu nhị tiểu thư không chê."

Bọn họ người nhà nghèo, đồ ăn làm sao có thể so sánh với thức ăn của Liễu gia giàu có như vậy được.

"Không chê." Có ăn cũng là không tệ rồi.

Hơn nữa ở đây không phải là còn có một nữ đầu bếp bậc thầy sao?

Trẫm có thể chịu.

Nghe được Minh Thù nói như vậy, Tần mẫu mới yên tâm đi ra ngoài.

Tần gia quả thực không có thứ gì tốt, một bát cháo trong suốt có thể thấy đáy, dù sao vẫn có thể uống, Minh Thù cũng không chê.

"Còn có việc… Ta và trong nhà mâu thuẫn, có thể ở nhờ nhà các ngươi một đêm được không?" Bây giờ đêm hôm khuya khoắt, trẫm đi ra sẽ phải ngủ nơi đất trống hoang vu.

"Việc này…" Tần mẫu không dám đồng ý, nhìn về phía nam nhân nhà mình.

Tần phụ suy nghĩ, cô nương này nếu thật đã cứu con gái nhà mình, nếu hắn không đồng ý, chẳng phải là vong ân phụ nghĩa sao.

"Bà lên ngủ với mấy đứa nhỏ, ta tạm ra chuồng bò ngủ vậy, nhường gian nhà này cho Liễu nhị tiểu thư ở. "

"Vậy cũng không cần, ta chỉ cần ngủ chỗ này là được." Minh Thù chỉ bên cạnh Tần Linh.

Tần Linh một mình một phòng, giường của nàng hoàn toàn có thể ngủ hai người.

Tần phụ: "…"

Tuy Minh Thù bày tỏ mình có thể chấp nhận, nhưng Tần phụ không đồng ý, ngay cả Tần mẫu cũng không đồng ý, dường như Minh Thù đối với con gái nhà bọn họ có ý đồ xấu gì đó.

Cuối cùng Minh Thù ở phòng Tần phụ và Tần mẫu.

"Liễu nhị tiểu thư... Ta có thể hỏi một câu không?" Tần phụ lông mày nhíu lại, cầm ngọn đèn đứng ở cửa.

"Ừm?"

"Cũng xin Liễu nhị tiểu thư không nên tức giận."

"Ồ, ngươi muốn hỏi ta nói chuyện sao không bị nói lắp phải không?"

Tần phụ chớp mắt xấu hổ, việc này so với bản thân hắn hỏi, người bị hỏi sẽ thấy xấu hổ hơn.

"Mọi người chưa từng cùng ta tiếp xúc. Bên ngoài tung tin đồn ta nói lắp, thì đúng là ta nói lắp sao?" Minh Thù mỉm cười.

Tần phụ trong lòng giật mình: "Mạo phạm Liễu nhị tiểu thư rồi, Liễu nhị tiểu thư nghỉ ngơi thật tốt, đợi ngày mai Linh nhi tỉnh dậy, ta bảo nó tự mình đến cám ơn cô."

Minh Thù không vạch trần Tần phụ, hắn là muốn đợi ngày mai Tần Linh tỉnh dậy, nói rõ mọi việc.

Có điều lúc đầu đúng là cô cứu người trở về, cho nên không có gì phải sợ.

-

Sáng sớm hôm sau Tần Linh tỉnh dậy, Tần mẫu bắt đầu vội vàng làm bữa sáng, thấy con gái nhà mình tỉnh, kích động một lúc.

"Linh nhi, ngày hôm qua sao con lại bị ngất?"

Tần Linh sờ sờ sau đầu, nơi đó sưng một cục.

"A..." Tần Linh lại đau một trận, trong đầu bắt đầu hiện lên cảnh tượng đã diễn ra.

Ngày hôm qua nàng ở trên núi hái thuốc, bởi vì chậm trễ nên định ở trên núi đợi một đêm, ngày mai tiếp tục hái thuốc sau đó sẽ trở về.

Ai biết hơn nửa đêm đột nhiên nghe tiếng nổ mạnh, bị lòng hiếu kỳ điều khiển, nàng chạy đến xem.

Tiếp theo… Nàng đã bị người đánh ngất xỉu.

Nghĩ đến cảnh đó, Tần Linh còn thấy sợ, may mắn người đánh ngất xỉu nàng còn không muốn lấy mạng nàng.

"Con cũng không biết." Tần Linh không dám nói thật đối với bà Tần, sợ bà Tần lo lắng thêm, lại sợ nàng nói lung tung gây ra chuyện gì đó.

Nơi đêm hôm qua xảy ra vụ nổ, có vẻ không hề đơn giản.

Cũng không biết có người còn sống không, nàng khi đó là nghe thấy tiếng kêu cứu mới qua.

"Mẹ, làm sao con về nhà được?" Nàng đã trở về, có lẽ người ở đó cũng được cứu.

Tần phụ lúc này tiến đến: "Liễu gia nhị tiểu thư mang con về, nói là thấy con ngất tại ven đường, con đúng là tự nhiên bị ngất?"

"Liễu nhị tiểu thư?" Tần Linh thấy khó tin, họ Liễu ở thôn Vân Lý không ít, nhưng có thể được gọi là Liễu nhị tiểu thư, hẳn chính là Liễu gia có tiền nhất trong thôn kia.

"Cũng không phải, cũng không biết hơn nửa đêm, nàng ta làm sao phát hiện ra con, còn dẫn con trở về."

Tần Linh trong lòng lo lắng, có điểm không nghĩ ra, một lát nàng mới nói: "Con đúng là tự nhiên bị ngất, Liễu nhị tiểu thư mang con trở về, con nên đi cám ơn nàng, nàng đã trở về rồi sao?"

"Không đâu." Tần mẫu nói: "Nàng nói là cùng người trong nhà cãi nhau, hơn nửa đêm còn ở bên ngoài, cái này cũng có vẻ hợp lý. Nếu đúng là nhị tiểu thư người ta mang con về, đợi nàng ta thức dậy, con tốt nhất nên đi cám ơn người ta."

Tần mẫu vốn lương thiện, nghe được Tần Linh thừa nhận là tự mình ngất đi, đối với việc nghi ngờ Minh Thù ít đi nhiều.

Tần Linh gật đầu.

Bởi vì việc bị ngất, Tần phụ và Tần mẫu cũng không để cho nàng xuống giường, nhưng Tần Linh cảm giác mình không sao, vẫn kiên trì xuống giường giúp bà Tần.

Một mình cô tới nơi xa lạ này, cảm thấy ấm áp duy nhất chính là Tần phụ và Tần mẫu.

Bây giờ cô không có việc gì, không thể để cho bọn họ chăm sóc mình.

Tần Linh đi làm những việc mình có thể làm được, ngồi ở sân giặt quần áo cho các em mình.

Lúc này mặt trời đã lên cao, cửa phía sau nàng "kẹt" một tiếng mở ra, Tần Linh quay đầu nhìn, thấy một cô nương từ trong nhà đi ra.

Trang phục và khí chất, liếc mắt là có thể nhìn ra không giống người trong thôn.

Thậm chí là những cô nương trên thị trấn cũng không sánh bằng nàng.

Nàng đứng ở trước căn phòng cũ kỹ, không chút nào lộ ra vẻ nghèo túng, thời gian như quay ngược lại, xung quanh toát lên một màu vàng xưa cũ, nàng như từ trong cổ xưa bước ra ngoài.

Nhan sắc một người có thể để người ta yêu thích, nhưng khí chất một người, lại có thể làm cho bối cảnh xung quanh đều biến hóa theo.

Tần Linh lúc này cảm giác mình giống như một thôn nữ tiến vào hoàng cung, trong lòng sinh ra tự ti sâu sắc.

"Chào buổi sáng."

Giọng nói êm ái đánh vỡ tự ti của Tần Linh.

Đối diện cô nương nét mặt tươi cười như hoa, đuôi lông mày khóe mắt đều là nét cười.

"Chào… chào…" Tần Linh lắp ba lắp bắp trả lời một tiếng, dường như tay chân cũng không biết nên để vào đâu.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 659: Khinh Nhược Trình Quy (6)

Tần Linh làm bữa sáng cho Minh Thù, mặc dù không có nguyên liệu nấu ăn tốt nhưng Tần Linh dùng cách làm hiện đại, ngược lại ăn rất ngon.

"Cám ơn cô ngày hôm qua đã mang ta về."

"Không cần khách khí." Cứu ngươi có đồ ăn ngon, trẫm tình nguyện.

Tần Linh quan sát cô nương trước mặt vài lần, trong thôn Vân Lý đều nói đại tiểu thư của Liễu gia là cô gái đẹp nhất vùng này, nhưng bây giờ nàng lại cảm thấy cô nương trước mặt này càng đẹp mắt hơn, có khí chất hơn.

Đặc biệt lúc cười lên, dường như cả thế giới đều nở hoa.

Chỉ là... Trong tin đồn, vị nhị tiểu thư này không phải bị nói lắp sao?

Đương nhiên Tần Linh thông minh, nàng không hỏi.

Liễu gia cũng coi như người nhà giàu, bên trong nhà giàu có cái gì xấu xa hay không cũng không biết được.

"Liễu nhị tiểu thư, đêm qua cô đã cứu ta... ở chỗ nào?" Tần Linh hỏi vô cùng cẩn thận.

"Chỗ cô bị đánh ngất." Minh Thù mỉm cười, nàng nghiêng

nghiêng người sang chỗ Tần Linh, giọng nói êm dịu tựa như lông chim: "Ta nhìn thấy ai đánh cô, cô muốn biết không?"

Sắc mặt Tần Linh chợt thay đổi.

"Cô... Cô biết?"

"Ta nhìn thấy."

Tần Linh im lặng.

Nàng nuốt một ngụm nước bọt, trong đầu đều là các loại suy nghĩ, nhưng mỗi suy nghĩ vừa xuất hiện liền biến mất, nàng hoàn toàn không nắm bắt được.

Một lúc lâu, Tần Linh mới hỏi: "Là... Là ai?"

"Cô làm cho ta một bữa ăn ngon, ta sẽ nói cho cô biết." Minh Thù chống cằm.

Tần Linh: "???"

Nàng có thể làm món ăn gì ngon?

Nơi đây cũng không có nguyên liệu nấu ăn, coi như là đầu bếp năm sao, cũng không làm được.

Hơn nữa tại sao lại yêu cầu kỳ lạ như vậy?

"Nguyên liệu nấu ăn ở đây..." Tần Linh nhỏ giọng.

"Loảng xoảng!"

Một chiếc túi được thêu hoa văn tinh xảo được quẳng lên chiếc bàn cũ: "Nguyên liệu nấu ăn ta cung cấp."

-

Tần Linh lên thị trấn mua nguyên liệu nấu ăn, trở về làm một bàn đồ ăn lớn cho Minh Thù, Tần phụ Tần mẫu lúc trở lại nhìn thấy mà sợ hãi.

Không biết Tần Linh lấy ở đâu có nhiều tiền như vậy.

Nhưng nghe nói là Minh Thù cho tiền, bọn họ cũng yên tâm một ít.

Mấy đứa nhỏ nhìn thức ăn trên bàn thấy mà thèm, ở đây một tháng có thể ăn thịt một lần cũng đã rất hạnh phúc rồi.

Hiện tại đầy bàn đều là thịt...

Minh Thù lay mấy bàn đồ ăn ở trước mặt mình: "Còn lại cho mọi người ăn."

Mấy đứa nhỏ vừa nghe có thể ăn, lập tức vọt chạy tới bàn, nhưng bị bà Tần ngăn lại: "Liễu nhị cô tiểu thư không cần, không cần, cô dùng là được rồi."

Minh Thù mỉm cười: "Cám ơn mọi người cho ta ở lại một đêm."

Ông Tần nói: "Cô trước đó đã cứu Linh nhi nhà chúng tôi, không dám lại để cho nhị cô nương phải tốn kém."

Minh Thù nhìn sang, giọng điệu ôn hòa: "Về sau có lẽ còn phải làm phiền mọi người, mời dùng!"

Ông Tần: "..." Vì sao lời này nghe có vẻ không đúng lắm?

Tần Linh: "..." Ta hơi hiểu.

Lũ trẻ có thịt ăn, ăn rất nhanh, ăn xong lại đưa mắt nhìn đĩa của Minh Thù, Minh Thù lúc đầu ăn không nhanh lắm, nhưng bị mấy đứa trẻ nhìn chằm chằm, nàng ăn thật nhanh rồi chìa cái đĩa không cho bọn nó thấy.

Mọi người: "..."

Tần Linh đột nhiên cảm giác được Minh Thù có điểm đáng yêu.

"Tần mẫu có ở nhà không?" Một phu nhân hơi mập từ ngoài cửa xông vào, giọng rất lớn: "Ôi, xảy ra chuyện lớn rồi, bà biết không?"

Tần phụ sợ người đến nhìn thấy đống hỗn độn trên bàn, nhanh đứng dậy đi ra ngoài đón: "Là Lý nhị thẩm hả, đã xảy ra chuyện gì vậy?"

"Hê!" Lý nhị thẩm có thể là bị việc kỳ lạ chiếm lấy tâm trí, cũng không nhìn về phòng bếp bên này: "Bà biết không, vừa rồi ta nghe người ta nói, Liễu gia đại tiểu thư đang hẹn hò với một nam nhân."

Bà Tần trong lòng nhảy dựng lên: "Là đại tiểu thư của Liễu gia kia sao?"

"Được gọi là Liễu gia đại tiểu thư còn có thể là ai."

Bà Tần tim đập nhanh hơn, nhị tiểu thư của Liễu gia đang ngồi ở trong này.

Lý nhị thẩm dường như không phát hiện bà Tần không được tự nhiên, vẫn lanh lảnh nhiều chuyện nói cho bà Tần nghe, người cả bàn ở phòng bếp tự nhiên cũng nghe được rất rõ ràng.

"Lý nhị thẩm, việc này không nên nói lung tung, liên quan đến danh tiết của một cô nương..."

"Hứ, có người tận mắt nhìn thấy rồi, còn danh tiết với không danh tiết cái gì chứ, Liễu gia lần này là... Này, bà kéo tôi đi đâu thế, tôi còn chưa nói xong đâu!"

Giọng nói của hai người dần dần nhỏ đi.

Trên bàn cơm trong bếp im lặng lạ thường.

Ngay cả vài mấy đứa nhỏ cũng biết bầu không khí không đúng, không dám lên tiếng.

-

Thôn Vân Lý lớn như vậy, việc Liễu Tâm Duyệt hẹn hò với nam nhân, chớp mắt truyền khắp trong thôn.

Minh Thù chuẩn bị trở về xem cuộc vui, Tần Linh tiễn Minh Thù ra cửa.

Nàng giẫm lên mấy viên đất dưới chân, nghiêng đầu nhìn Tần Linh, khóe miệng nở nụ cười thản nhiên: "Người đánh cô, chính là Liễu Tâm Duyệt, có tin hay không, tùy cô."

Minh Thù trong ánh mắt khiếp sợ của Tần Linh, đi về Liễu gia.

Lúc này bên trong Liễu gia hỗn loạn tưng bừng.

Minh Thù từ cửa chính đi vào, lúc đi ngang qua phòng chính, nghe thấy tiếng khóc của Liễu Tâm Duyệt cùng tiếng Liễu phụ tức giận quát mắng.

"Cha, xin cha hãy tin con, con không làm việc này, nhất định là có người tung tin đồn nhảm." Liễu Tâm Duyệt cố gắng giải thích.

"Tung tin đồn nhảm? Có người tận mắt nhìn thấy rồi! Vậy mà là tin đồn nhảm? Con nói đi, người kia là ai vậy?" Ông Liễu đập bàn một cái.

"Con thực sự không biết, cha, cha để con giải thích."

Liễu Tâm Duyệt thà chết cũng không thừa nhận.

"Từng đứa một, đứa nào cũng muốn làm ta tức chết." Liễu phụ ngẩng đầu lên liền thấy Minh Thù đứng ở bên ngoài phòng chính, hắn cầm chén trà trên bàn ném về phía Minh Thù: "Nghiệp chướng còn dám trở về."

"Nghiệp chướng không dám trở về, nhưng con dám." Minh Thù nhấc chân đi vào, cười tươi như hoa: "Bây giờ việc quan trọng cũng đâu phải là con?"

"Ngươi trở về làm gì, để chế giễu sao?" Liễu phụ bị tức đến nỗi muốn phát bệnh tim.

"Ừm." Minh Thù nghiêm chỉnh gật đầu: "Cho con một ít đồ ăn trà nước là được rồi."

Liễu phụ: "..."

Ánh mắt Liễu phụ nhìn về phía Liễu Tâm Duyệt đang khóc đến hết nước mắt, rồi lại nhìn qua nụ cười nhẹ nhàng của Minh Thù, bực mình vì hết việc này đến việc khác.

"Con yên phận một chút cho ta, ta sẽ xử lý con sau." Hắn ôm ngực, quyết định giải quyết chuyện gấp trước.

Danh tiết của Liễu Tâm Duyệt là việc lớn.

"Tâm Duyệt, con nói cho cha, người kia là ai vậy?"

"Cha, con không hẹn hò với người ta, là bên ngoài tung tin đồn nhảm." Khuôn mặt Liễu Tâm Duyệt lộ vẻ thiệt thòi.

Chuyện này không nên xảy ra sớm như vậy, nàng đã tính trước, nhưng nàng không ngờ sẽ sớm bị người truyền tin tới.

Liễu phụ hít sâu một hơi: "Được, cho dù có người tung tin đồn nhảm, thì người nào muốn muốn vu oan hãm hại con?"

Liễu Tâm Duyệt lắc đầu: "Cha, con thực sự không biết, người trong thôn thường ngày vốn không thích chúng ta, trước mặt chúng ta tỏ vẻ tôn kính, sau lưng thì nói xấu chúng ta, chỉ vì chúng ta so với bọn họ có nhiều tiền hơn. Con không biết là người nào muốn hãm hại con, con... Cha, cha phải làm chủ cho con."

Minh Thù lấy món ăn của mình, ăn kêu "răng rắc" cực kỳ ngon miệng.

Lúc Liễu Tâm Duyệt lau nước mắt, vừa hay liếc thấy Minh Thù, trong lòng cảm thấy kỳ lạ.

Người trước kia nói lắp, cúi đầu, hóp ngực là người trước mặt sao?

Chuyện ngày hôm nay...

Có khi nào liên quan tới nàng ta không?

Trong lòng Liễu Tâm Duyệt tự nhiên có suy nghĩ này, không ngăn cản được.

Không được, nàng không thể mang tội danh này, nàng phải tự mình làm trong sạch bản thân.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 660: Khinh Nhược Trình Quy (7)

Minh Thù bị Liễu phụ đuổi ra ngoài, Liễu Tâm Duyệt và Liễu phụ ở trong phòng nói một lúc lâu, đợi khi nàng đi ra, Liễu phụ quay ra mắng cho Minh Thù một trận.

"Liễu Khinh, ta thật không nghĩ đến, con bây giờ lại thành như thế này, Tâm Duyệt là tỷ tỷ của con, con sao có thể không có lương tâm, Liễu gia ta nuôi con nhiều năm như vậy, con báo đáp chúng ta như vậy sao?"

"Con làm gì?" Minh Thù không hiểu ra sao, một lát sau mới nghĩ ra: "Không phải cha nghĩ là con nói xấu tỷ ấy đấy chứ?"

Liễu Tâm Duyệt vì bảo vệ mình, rất có khả năng sẽ nói như vậy.

Liễu Tâm Duyệt lau nước mắt: "Khinh Khinh, ta biết muội giận ta nói cho cha việc muội lén trốn ra khỏi phòng, nhưng là ta cũng không thể nói dối cha."

"Ồ, chính là ta làm đấy, vậy thì sao nào?" Minh Thù khóe miệng mỉm cười, hào phóng nhận luôn: "Chẳng lẽ tỷ tỷ không hẹn hò với nam nhân thật sao? Ta nhìn thấy hết rồi, người kia tên là gì nhỉ? Đúng rồi... Lý Thân."

Trong đáy mắt Liễu Tâm Duyệt hiện lên vẻ khiếp sợ.

Ngay cả ông Liễu cũng giật mình kinh hãi, nàng dĩ nhiên thừa nhận mình làm?

"Khinh Khinh muội... Muội nói bậy!" Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Liễu Tâm Duyệt tràn đầy tức giận: "Sao muội lại nói xấu ta, muội muốn ép chết ta sao?"

Minh Thù lắc đầu: "Không dám, không dám, ta nào dám để cho tỷ chết."

Ngươi mà chết, giá trị thù hận của trẫm không còn nữa rồi.

"Nếu cha không tin, đi gọi Lý Thân tới hỏi xem." Minh Thù nhìn ông Liễu cười: "Như vậy sẽ biết con nói thật hay không."

Ông Liễu nhìn về phía Liễu Tâm Duyệt, sắc mặt tái nhợt, nhìn đáng thương như là bị người khác đổ oan nhưng không có cách nào minh oan được.

"Cha, cha đừng nghe Khinh Khinh nói lung tung, con không có..." Liễu Tâm Duyệt không ngừng lắc đầu với Liễu phụ.

"Hai người các ngươi đều trở về phòng hết cho ta." Ông Liễu im lặng một lúc: "Quản gia, trông coi chúng nó thật kỹ, không được phép của ta, không cho phép chúng nó ra ngoài."

Quản gia lau mồ hôi lạnh: "Vâng."

Ông Liễu phất tay áo rời đi, chuyện này hắn phải điều tra cho rõ.

Minh Thù cảm thấy không sao cả nhún vai rời đi, trẫm đã làm tốt việc nhận tội thay cho người khác.

Làm nghề "Đổ Vỏ" luôn luôn sẵn sàng.

"Liễu Khinh!"

Liễu Tâm Duyệt gọi Minh Thù lại.

Nàng chạy đến trước mặt Minh Thù: "Vì sao khi muội nói chuyện không bị nói lắp?"

"Ta gặp được một ông lão, ông ấy nói ta trời sinh khả năng kỳ lạ muốn thu ta làm đồ đệ, sau đó ta khỏi bệnh nói lắp." Minh Thù mở miệng nói bừa: "Thế nào, lý do này được chưa, không được ta sẽ đổi một lý do khác."

Liễu Tâm Duyệt: "..."

Liễu Tâm Duyệt không phải lúc nào cũng ở bên cạnh Minh Thù, nàng vì sao không nói lắp nữa, có rất nhiều khả năng, nhưng bây giờ...

"Liễu Khinh, vì sao muội lại ở bên ngoài nói hươu nói vượn (1)?"

"Ta có nói hươu nói vượn hay không trong lòng tỷ phải hiểu rõ chứ?" Khóe môi Minh Thù khẽ mỉm.

"Ngươi..."

"Ngươi cái gì mà ngươi." Minh Thù gạt tay Liễu Tâm Duyệt đang chỉ mình ra: "Tỷ tỷ, có phải là tỷ nhớ cảm giác ta đánh tỷ không? Ta không ngại... Được rồi, tỷ có vu oan cho ta cũng không sao cả, ta không ngại, tỷ vu oan cho ta một lần, ta sẽ đánh tỷ một lần."

Liễu Tâm Duyệt trợn mắt, trong đầu hiện lên hình ảnh mình bị đánh, trên người bây giờ còn đau đến khó chịu. Nàng chợt lui về phía sau, phòng bị nhìn Minh Thù.

Minh Thù cười nhẹ một tiếng, nhẹ nhàng rời đi.

Liễu Tâm Duyệt đứng tại chỗ, không hiểu sao nàng lại bị Liễu Khinh dọa cho sợ hãi. Nàng chỉ là một người cổ đại, làm sao có thể dọa cho mình sợ hãi?

Nhất định là do chuyện ngày hôm nay phát sinh bất ngờ, trong lòng nàng không chuẩn bị trước.

Nhưng nữ nhân kia... Thực sự rất kỳ lạ.

Vì sao không nói lắp nữa? Chuyện nàng hẹn hò riêng với nam nhân, vì sao lại biết được?

"Đại tiểu thư, xin cô cũng trở về!" Quản gia sắp xếp xong cho Minh Thù, quay lại gặp Liễu Tâm Duyệt còn đứng ở đó, cẩn thận nhắc nhở Liễu Tâm Duyệt.

"Quản gia." Liễu Tâm Duyệt cầm lấy cổ tay hắn: "Ngươi có thấy Khinh Khinh rất kỳ lạ không? Vì sao muội ấy lại đột nhiên không nói lắp nữa?"

Chẳng những không nói lắp, khí chất cũng thay đổi, nụ cười trên mặt dường như chưa bao giờ biến mất.

"Việc này... Nhị tiểu thư có lẽ là khỏi bệnh rồi?" Quản gia không dám nói lung tung.

Liễu Tâm Duyệt nhìn dáng vẻ của quản gia nói năng quá mức cẩn thận, trong lòng tỉnh táo lại vài phần, buông quản gia ra: "Cha ta đang ở thư phòng đúng không?"

"Vâng!"

"Ta đi tìm cha ta."

"Đại tiểu thư, lão gia bảo cô trở về phòng."

Liễu Tâm Duyệt liếc mắt nhìn quản gia.

Quản gia nhất thời im bặt, cũng không dám cản trở nàng nữa.

-

Ngày hôm sau.

"Nhị tiểu thư, không xong rồi." Một người hầu vội vã chạy đến trước mặt Minh Thù, thở gấp nói: "Bên ngoài bất ngờ tung tin đồn người hẹn hò riêng với nam nhân là tiểu thư..."

"Ồ." Đã sớm đoán được.

Bất kể là Liễu phụ hay là Liễu Tâm Duyệt cuối cùng nhất định sẽ đẩy chuyện này lên đầu nàng, một người vì bảo vệ bản thân mình, một người vì bảo vệ con gái của mình.

"Nhị tiểu thư, cô..." Người hầu bị thái độ lạnh lùng bình tĩnh của Minh Thù làm cho bối rối.

Nghe được tin tức này, nhị tiểu thư cũng không tức giận sao?

Minh Thù cắn bánh báo, phất tay ý bảo gã giúp việc xuống phía dưới.

Người hầu muốn nói gì đó lại thôi, cẩn thận rời khỏi, nhị tiểu thư đã trở nên rất kỳ lạ.

Hắn vừa đi, Liễu phụ liền phái quản gia tới gọi nàng.

Trong thư phòng, không chỉ có Liễu phụ, Lý Thân cũng đã ở đó.

Hắn có chút rụt rè đứng ở một bên, nhìn thấy Minh Thù đi tới, đầu Lý Thân càng cúi thấp hơn.

"Choang!"

Chén trà vỡ tan tành bên cạnh chân Minh Thù, Minh Thù vẫn đi tới như không có việc gì, tìm một chỗ ngồi xuống: "Tìm con có việc gì?"

"Liễu Khinh, ngươi..." Liễu phụ thấy nàng không có quy củ như vậy, mở miệng quát lớn: "Ngươi là đồ nghiệp chướng, ai cho ngươi ngồi, quỳ xuống cho ta!"

"Cha chết con sẽ suy nghĩ tới việc này." Minh Thù chống cằm: "Muốn thấy con quỳ, hay là cha chết thử một lần xem."

Liễu phụ đập bàn một cái, âm thanh lớn đến nỗi toàn bộ thư phòng đều vang vọng.

"Ngươi muốn chống đối?"

"Đúng vậy."

Liễu phụ ngực phập phồng, chỉ vào Minh Thù tay run run: "Liễu Khinh, chuyện của ngươi và Lý thân ta biết cả rồi, ngươi còn dám đổ oan cho Tâm Duyệt, ta làm sao lại nuôi một bạch nhãn lang (2) như ngươi chứ!"

"Bạch nhãn lang đâu có xinh đẹp như con." Minh Thù nhẹ nhàng trả lời.

Liễu phụ: "..."

Lời này khiến hắn làm sao nói tiếp?

Nàng còn rất đắc ý, đắc ý cái gì? Làm một bạch nhãn lang rất đắc ý sao?

"Ngươi đừng làm loạn ở đây nữa, đừng tưởng rằng như vậy thì có thể che giấu quá khứ, Lý Thân đã nói tất cả rồi." Ông Liễu nhìn về phía Lý thân.

Lý thân theo bản năng nhìn về phía Minh Thù, Minh Thù chống cằm, cười tủm tỉm nhìn hắn.

Lý Thân không hiểu sao thấy sợ sợ, phía sau lưng thấm ướt mồ hôi lạnh: "Ta... Nàng..."

"Vừa rồi nói như thế nào, bây giờ nói lại đúng như vậy!" Liễu phụ giọng cực lớn.

"Nghĩ kỹ rồi hãy nói." So với dáng vẻ tức giận của Liễu phụ, Minh Thù ôn hòa hơn nhiều, giọng điệu không nhanh không chậm, như nhẹ nhàng như thể thấm vào ruột gan.

Lý Thân tay không tự chủ được run lên, trên trán mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Hắn hơi há miệng, nhưng mãi cũng không nói ra lời.

"Nói!" Liễu phụ nhìn hắn chằm chằm vô cùng uy hiếp: "Ngươi dám cùng nó hẹn hò riêng, bây giờ lại không dám thừa nhận?"

"Ta..." Lý Thân hận không thể tìm một chỗ chui vào, không muốn đối mặt hai người này, nhưng hắn không thể.

"Ta... Ta và..."

***

(1) Nói hươu nói vượn: Nói rất nhiều và toàn là những chuyện khoác lác, không thật, không thực tế.

(2) Bạch nhãn lang: Người có tâm địa độc ác.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 661: Khinh Nhược Trình Quy (8)

Lý Thân quỳ sụp xuống đất, sắc mặt tái xanh cắn răng: "Khinh Khinh, cha muội đã biết rồi, muội thừa nhận đi thôi!"

"Ha..." Minh Thù nhíu mày: "Xem ra bọn họ đã hứa cho ngươi không ít đồ tốt."

Nữ nhân ngồi bên kia, rõ ràng không hề làm gì cả, nhưng Lý Thân lại cảm giác yết hầu như là bị bóp chặt, thở cũng khó khăn.

Liễu phụ tức giận: "Làm càn! Ngươi còn dám ăn nói lung tung, nếu không phải ngươi mang họ Liễu, ta bây giờ đã giao ngươi cho trưởng thôn, để ngươi và hắn bị thả trôi sông."

"Ta sợ quá cơ!" Minh Thù vỗ ngực một cái.

"Nếu ngươi không muốn chết, thì nên ngoan ngoãn nghe lời. Bây giờ ngươi chỉ có một con đường là gả cho Lý Thân, đối với bên ngoài nói các ngươi tình đầu ý hợp, chuyện này coi như xong."

Gả cho Lý Thân?

Ngươi muốn dọa chết ta?

Minh Thù cười mà như không cười nói: "Con không đồng ý thì sao?"

Liễu phụ cười nhạt: "Ta sẽ giao ngươi cho trưởng thôn."

"Được, gọi trưởng thôn tới đây vừa hay xử lý được chuyện này." Minh Thù gật đầu: "Con cũng muốn xem xem, cuối cùng người bị thả trôi sông là con hay là con gái bảo bối của cha."

Liễu phụ đột nhiên sững sờ, trên tay nàng không phải có chứng cứ gì chứ?

Minh Thù quá mức bình tĩnh, bình tĩnh đến nỗi khiến Liễu phụ bắt đầu hoảng lên.

"Ngươi có ý gì?"

"Còn có thể có ý gì, uy hiếp cha thôi, chỉ cha biết uy hiếp người khác chắc? Để con bảo quản gia đi mời trưởng thôn nhé?"

Minh Thù nói xong liền định gọi quản gia.

"Liễu Khinh!" Ông Liễu quát lớn.

Hắn nói mời trưởng thôn cũng chẳng qua chỉ để dọa nàng.

Ai ngờ người không dọa được, ngược lại để cho nàng thuận thế trèo lên, bây giờ hắn lại ở vào thế yếu.

Minh Thù mỉm cười: "Người ngay thẳng không nói chuyện mờ ám, ai là người hẹn hò riêng với nam nhân, trong lòng cha cũng hiểu rõ, cha muốn đổ hết chuyện này lên đầu con là không được."

Liễu phụ không nói gì, trong đầu hắn đang suy nghĩ Minh Thù rốt cuộc là đang phô trương thanh thế, hay là thật sự có chỗ để dựa vào.

Vừa hay lúc này quản gia tới mời Liễu phụ đi xử lý việc gấp ở cửa hàng trên thị trấn, Liễu phụ cho người giam Lý Thân lại, cũng bảo người trông coi Minh Thù thật kỹ rồi vội vã rời đi.

Việc trên thị trấn có lẽ là nghiêm trọng, Liễu phụ hơn nửa đêm mới về. Có điều Liễu phụ cũng không tìm đến nàng gây phiền phức, chỉ là gọi Liễu Tâm Duyệt tới.

-

Nửa đêm.

"Cốc cốc, nhị tiểu thư, cô đã ngủ chưa?"

Đèn trong phòng Minh Thù sáng rực, người hầu gõ cửa, nhìn qua giấy dán tường của cửa sổ thấy bóng người từ từ đi tới, mở cửa phòng ra.

"Nhị tiểu thư, đắc tội rồi."

Cửa vừa mở ra, người hầu nhanh chóng nói một tiếng.

Nửa giờ sau.

Minh Thù giẫm chân lên ghế ngáp, trước mặt nàng đặt một bát sứ màu trắng, trong bát là một thứ chất lỏng màu đen xì.

"Đêm hôm khuya khoắt, ta còn tưởng rằng các ngươi mang đồ ăn tới cho ta, làm ta mừng hụt." Minh Thù nhìn về phía người nằm trên mặt đất: "Người nào sai các ngươi tới?"

Người nằm trên mặt đất không trả lời.

"Không nói?" Minh Thù lại ngáp một cái, nàng khịt mũi, giọng nói nhẹ nhàng: "Vậy ta chỉ có thể chiêu đãi ngươi thật tốt."

Nam nhân nhìn Minh Thù bưng bát sứ màu trắng trên bàn lên, đi tới gần hắn.

Nàng muốn cho hắn uống chén thuốc này!

Trong đầu hắn lập tức xuất hiện ý nghĩ này.

Minh Thù nắm cằm hắn, bắt hắn há miệng ra, bát sứ màu trắng được đưa tới gần.

Đôi mắt nam nhân kia như co rút lại, cố gắng ngậm miệng lại, nhưng sức lực khống chế của Minh Thù vô cùng lớn, hắn căn bản không khả năng khép miệng lại.

Vậy mà nói chỉ là một nữ nhân trói gà không chặt…

Mắt thấy chén kia thuốc sẽ đổ vào trong miệng mình.

"Ta…Ta nói!" Bên trong giọng nói của hắn mang theo cảm giác sợ hãi.

Minh Thù buông bát: "Nói."

Hắn chỉ nhận một ít tiền, không cần thiết phải tự hại mình, nam nhân nghĩ thông suốt, run lẩy bẩy nói: "Là... Là Liễu lão gia."

"Đây là thuốc gì?"

"Thuốc câm."

Minh Thù còn tưởng rằng Liễu phụ sẽ giết chết nàng, không ngờ chỉ là muốn cho nàng bị câm.

Nghĩ lại cũng phải, trong tương lai nàng chính là boss phản diện, nếu như lúc này chết yểu, không phù hợp với kịch bản.

Liễu phụ hạ độc khiến nàng bị câm và sau này Liễu Tâm Duyệt hạ độc khiến nàng bị câm, kịch bản cũng không sai biệt lắm, chẳng qua là sớm một chút thôi, kịch bản cũng đã có nói qua.

-

Ngày hôm sau.

Liễu phụ không nghe được động tĩnh còn đang thấy kỳ lạ, kết quả là khi đến nhà ăn thì thấy Minh Thù đang ngồi cạnh bàn, trên bàn là bữa sáng rất phong phú.

Trong lòng Liễu phụ tự nhủ, tại sao nó không bị làm sao? Người hắn phái đi cũng không trở về báo cáo, lẽ nào đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn rồi.

"Lấy cho ta thêm một bát cháo." Minh Thù đưa bát không cho hạ nhân bên cạnh.

Nghe được Minh Thù nói, một chút cầu may trong đáy lòng Liễu phụ cũng biến mất, nàng thực sự không làm sao cả.

"Nhìn thấy con không sao cha rất thất vọng sao?" Lúc Minh Thù chờ lấy cháo, đột nhiên lên tiếng: "Lần sau dùng thủ đoạn như vậy, nên tìm một tên không sợ chết khá khá một chút."

"Sáng sớm đã ăn nói linh tinh cái gì." Liễu phụ cố gắng bình tĩnh, việc như hạ độc làm câm con gái mình, nếu như truyền đi, thực sự là một việc rất không hay ho gì: "Ta bảo ngươi ở trong phòng đợi, ai cho ngươi đi ra!"

"Chân trên người con, con muốn đi đâu thì đi, cha quản được sao?" Minh Thù cầm lấy bát cháo người hầu đang sợ hãi đưa tới.

"Ta là cha ngươi, đây là Liễu phủ, ta sao có thể không quản lý chứ? Ngươi ăn mặc, đều là của ai? Ngươi còn dám nói chuyện với ta như vậy, ta thấy ngươi thật chẳng coi ai ra gì!" Giọng Liễu phụ gia tăng, dường như như vậy sẽ khiến hắn có khí thế hơn một chút.

Minh Thù cười lớn: "Nào có người cha nào muốn hạ độc câm cho con gái mình chứ, ta cũng không dám làm con gái của ngươi nữa. Mà thật ra ta cũng không phải là con gái ngươi."

Bọn người hầu giật mình, đây là nghe được chuyện khủng khiếp gì?

Nguyên chủ là đứa trẻ được Liễu gia nhặt về, việc này cũng không được coi là bí mật, nguyên chủ cũng biết. Nhưng nói ra như thế này, vẫn là lần đầu tiên.

Liễu phụ cảm thấy kỳ lạ, bỗng nhiên nói ra một câu: "Liễu Khinh, ngươi bị điên rồi?"

Là bị trúng tà? Tâm Duyệt nói nàng kỳ lạ, không nói tới việc nàng tính tình thay đổi, còn không bị nói lắp nữa.

"Còn như ăn mặc của ta." Minh Thù dừng một chút: "Ta nghe mấy người lớn tuổi trong phủ nói chuyện, trước đây lúc ngươi nhặt ta về, bên cạnh ta có một cái rương lớn, bên trong chắc không phải toàn là đất chứ?"

Người như Liễu phụ, làm sao có thể vô duyên vô cớ nhặt một đứa trẻ về nuôi chứ?

Nguyên chủ trước đây nghe người lớn tuổi trong phủ nói qua, có điều không lâu sau những người kia đã rời đi, cũng không còn ai đề cập tới việc đó nữa, nên nàng cũng không suy nghĩ nhiều.

Trong lòng Liễu phụ hoảng sợ, trước đây hắn phát hiện có người nói chuyện này, lập tức đã đuổi họ đi chỗ khác, vậy mà nàng vẫn nhớ kỹ?

Minh Thù đứng dậy, cầm hai cái bánh bao, lúc đi ngang qua ông Liễu nhẹ giọng nói: "Làm người, không nên quá tham lam, đừng để cái được không bù đắp được cái mất."

Tiếng bước chân đi xa, Liễu phụ chỉ còn nghe được tiếng thở dốc của chính mình.

"Cha, cha đứng ở đây làm gì?"

Giọng nói Liễu Tâm Duyệt kéo tâm trí Liễu phụ quay về, nhà ăn lúc này chỉ có hai người bọn họ, người hầu đều đã đi cả.

Liễu phụ nhìn về phía con gái nhà mình, tức giận gầm lên: "Đều là do ngươi gây ra chuyện tốt!"

"Cha… Con biết lỗi rồi." Thái độ Liễu Tâm Duyệt nhận sai vô cùng thành khẩn: "Đây cũng không phải là điều con muốn, là tên lưu manh Lý Thân ép buộc con…"

Liễu Tâm Duyệt đổ hết chuyện này lên người Lý Thân, nói hắn ép buộc mình, còn uy hiếp mình, vì danh tiết nàng không dám không nghe theo.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 662: Khinh Nhược Trình Quy (9)

"Được rồi, đừng khóc nữa." Liễu phụ phiền não phất tay.

"Cha, cha phải nghĩ cách giúp con." Liễu Tâm Duyệt ôm lấy cánh tay Liễu phụ.

Liễu phụ thở dài: "Lời đồn bên ngoài bây giờ đã thay đổi, chỉ cần làm cho người bên ngoài tin là đồ nghiệt chủng kia, con sẽ không sao nữa."

"Nhưng mà..."

"Nhưng cái gì, lẽ nào con muốn gánh trên lưng cái danh xấu này sao?" Ông Liễu sầm mặt quát lớn.

"Đồ nghiệt chủng kia lúc đầu cũng không phải của Liễu gia ta."

Trong lòng Liễu Tâm Duyệt đương nhiên rất vui, nhưng vì để cho Liễu phụ hoàn toàn làm theo ý nghĩ của nàng, nàng không thể biểu lộ ra.

Liễu Tâm Duyệt thật lâu mới gật đầu: "Cha, cha nói xem, Khinh Khinh thay đổi lớn như vậy, có phải trước đây chỉ là muội ấy cố tình diễn cho chúng ta xem không."

Trong lòng Liễu Tâm Duyệt còn có một suy đoán không hề tốt.

Đó chính là nàng cũng giống như mình, cũng là xuyên thư tới... Hoặc là xuyên không, dù sao nàng đọc quyển sách này, nữ chính

Tần Linh chính là xuyên không tới đây.

So với vế sau, nàng muốn là vế trước hơn.

Nếu quả như thật là người hiện đại xuyên không tới, vậy so với những người cổ đại khó đối phó hơn nhiều.

Nàng cũng không phải là cố ý nhằm vào Liễu Khinh, nàng chỉ muốn mình sống thật tốt ở thế giới này, danh tiết chính là tính mạng, phải có một người hi sinh.

Người phải hi sinh này không thể là nàng.

"Cha chắc chắn, mấy ngày nay con không nên đi ra ngoài, cứ ngoan ngoãn ở nhà, cũng không cần đi tìm nghiệt chủng kia làm gì."

"Cha, con vẫn cảm thấy lo."

"Được rồi, còn chưa tin cha sao? Cha có thể hại con hay sao? Chuyện này con đừng xen vào, cha sẽ giúp con giải quyết."

"Vâng."

Liễu Tâm Duyệt rời khỏi, trong lòng đầy tâm sự, Liễu phụ nói sẽ giúp nàng giải quyết, nhưng nàng vẫn thấy có gì đó là lạ.

-

Lời đồn trong thôn chia làm hai phái.

Một phái cho rằng là Liễu Tâm Duyệt hẹn hò riêng nam nhân, dù sao khuôn mặt của nàng xinh đẹp như vậy, cùng người khác hẹn hò cũng là bình thường.

Một phái là cho rằng nhị tiểu thư ngày thường không có gì thu hút kia, cũng chính là Minh Thù. Có câu nói, chó khôn không tự nhiên cắn người.

Việc này xảy ra, chắc chắn có công lao của Liễu phụ.

Minh Thù cả ngày vui chơi thoải mái, có lẽ vì những lời hôm đó Minh Thù nói ở bữa sáng, Liễu phụ sợ lộ ra cái gì đó, cũng không dám tiếp tục tìm Minh Thù gây phiền phức.

Ba ngày sau, lúc nửa đêm.

Minh Thù đang chuẩn bị ngủ, cửa sổ đột nhiên có âm thanh vang lên.

Nàng nhìn chằm chằm cửa sổ khoảng một phút đồng hồ, cũng không có người nào tiến đến, ngược lại âm thanh kia vẫn vang lên như cũ, càng ngày càng gấp rút.

Minh Thù đi đến trên giường, lấy chăn che đầu, đi ngủ.

Nhưng mà âm thanh kia vẫn còn đang tiếp tục.

Minh Thù bị nó làm cho ngủ không được, thậm chí còn cảm thấy đói.

Nàng xoay người đứng lên, đi tới cửa sổ, đẩy cửa sổ ra.

Liếc nhìn, chỉ thấy một mảng đen thui, ngay cả một bóng ma cũng không thấy... Bà nó chứ, chẳng lẽ là có ma?

Lần này trẫm đến thế giới làm ruộng! Không phải đến thế giới ma quái!

"Nhị..."

Giọng nói rất nhỏ từ dưới cửa sổ truyền đến.

Minh Thù cúi đầu nhìn, thấy một cái bóng đen núp ở dưới cửa sổ, trên người có mùi máu tanh nồng nặc.

"Đừng chết ở chỗ này của ta, phía trước chính là phòng của

Liễu Tâm Duyệt, đi tới đó đi." Minh Thù ghé vào cửa sổ, nói chuyện với người hơi thở đứt quãng phía dưới.

"Liễu nhị tiểu thư..." Hơi thở Lý Thân mong manh: "Liễu... Liễu lão gia muốn giết ta."

Lý Thân cảm giác người bên cửa sổ rời đi, trong lòng muốn hét lên, nhưng hắn không sao hét lên được.

Rất nhanh tiếng bước chân quay lại, trên đỉnh đầu vang lên tiếng "lạch cạch".

Cùng với âm thanh kia là giọng nói nữ nhân vô cùng dễ nghe: "Bình thường, hắn không làm gì được ta, lại không thể để cho danh tiếng của con gái của hắn bị ô uế, chỉ có thể đổ hết lên đầu ngươi thôi, ai bảo ngươi dễ bắt nạt."

"..." Ngươi không thể mang ta vào trong trước rồi nói sao?

"Liễu nhị tiểu thư, ta, ta đồng ý làm chứng cho cô, là bọn họ vu khống hãm hại cô. Liễu lão gia... Một lát nữa phát hiện ta đã chạy, nhất định sẽ theo đuổi ta, ta... Ta không muốn chết, cô mau cứu ta."

Trong Liễu phủ, bây giờ người có thể giúp hắn cũng chỉ có Liễu nhị tiểu thư này.

Lý Thân cảm giác bóng ma trên đỉnh đầu lớn thêm vài phần, hắn chật vật ngẩng đầu, thấy một cái đầu từ trong cửa sổ ngó ra ngoài.

"Cứu người không phải cách sống của ta, ngươi tìm nhầm người rồi."

Giọng nói kia dường như còn mang theo ý cười, trong đêm tối, giọng nói nữ nhân vẫn rất êm tai, nhưng khi đi vào trong tai tự dưng âm u quái dị, làm cho lòng người cảm thấy sợ hãi.

Lý Thân sợ Minh Thù thực sự không giúp đỡ, vội vàng nói: "Trong tay ta có nắm điểm yếu của Liễu Tâm Duyệt, chỉ cần cô chịu giúp ta, ta nhất định sẽ trả lại sự trong sạch cho cô."

"Ngươi có gì ăn không?" Minh Thù đột nhiên lên tiếng.

"Ăn?" Lý Thân bối rối.

Hắn bị bắt tới Liễu gia, mọi thứ trên người đều bị lấy đi, làm gì có cái gì ăn, hắn bây giờ cũng đang đói bụng.

"Nếu ngươi cho ta ăn, ta sẽ giúp ngươi." Giọng nói trên đỉnh đầu tiếp tục vang lên.

Lý Thân lơ ngơ, tại sao lại liên quan tới việc ăn?

"Không có thì ngươi tự mình giúp mình đi, ta không có thời gian chơi với ngươi." Trẫm muốn về ngủ rồi.

Lý Thân nghe được tiếng Minh Thù đóng cửa sổ trong lòng căng thẳng: "Đợi đã, cô chờ một chút, ta có, ta có, ta có giấu chút bạc, chỉ cần cô giúp ta, ta sẽ chỉ chỗ cho cô."

Bạc có thể mua đồ ăn vặt.

Minh Thù quay lại: "Giấu ở chỗ nào?"

"Cô có thể cho ta vào trước được không?" Một lát nữa Liễu lão gia tới bắt hắn thì phải làm sao?

"Khuê phòng của nữ nhân là nơi ngươi có thể tùy tiện ra vào sao? Ngươi hẳn là đã bị bọn họ mua chuộc, muốn vào phòng ta đoạt... Làm chuyện xấu?"

Lý Thân cho rằng Minh Thù nói là cưỡng đoạt... Hắn nhanh chóng lắc đầu: "Không có, cô xem ta đã biến thành bộ dạng này, ta làm sao còn có thể làm chuyện xấu? Ta thật sự đã bị dồn vào đường cùng, ta không muốn chết, cô cũng không muốn danh tiếng bị hủy đúng không?"

"Không sao cả." Dù sao sống cũng không lâu, chết thế này cũng được, cứ kệ đi.

Lý Thân: "..."

Gặp một người không để tâm tới danh tiếng, hắn có thể làm gì?

Lý Thân cắn răng, hắn co chân, từ dưới đế giày lấy ra mấy tấm ngân phiếu: "Đây là ta tất cả những gì ta tích góp, cho cô."

Minh Thù: "..."

"Rầm!"

Cửa sổ bị đóng một cách vô tình.

Lý Thân đang giơ ngân phiếu: "..."

-

Thôn Vân Lý trước đây chỉ có họ Liễu, sau mới có các họ khác, có điều trưởng thôn vẫn là trưởng bối nhà họ Liễu.

Lúc này từ đường nhà họ Liễu, hơn nửa đêm còn đèn đuốc sáng trưng người người nhốn nháo.

Các thôn dân đã ngủ rồi, tất cả bị gọi vào từ đường, mỗi người đều là khuôn mặt mê man.

"Sao vậy?"

"Không biết, hơn nửa đêm rồi, phiền chết mất."

"Không sẽ là xảy ra chuyện lớn gì?"

"Ai biết, trưởng thôn tập hợp, chắc là có chuyện quan trọng gì, mọi người cũng đừng đoán mò, người không phải rất nhanh sẽ đến đủ sao?"

"Chỉ còn lại người ở phía đông Liễu phủ thôi."

"Mỗi lần có chuyện gì, bọn họ đều đến cuối cùng, để cho nhiều người chúng ta phải chờ như vậy."

"Ai bảo nhà người ta có tiền." Có người chua chát nói.

Mọi người thảo luận một hồi lâu, Liễu phụ mới thong dong đi tới.

Trưởng thôn là một ông già, ngồi trên ghế phía trên hai bên từ đường, lạnh mặt nhìn thôn dân đang đứng ở bên ngoài từ đường nhốn nháo, cùng với Liễu phụ đang đi qua đám thôn dân vào bên trong từ đường.

"Trưởng thôn." Liễu phụ chào hỏi xã giao: "Đã muộn thế này, bảo chúng ta tới từ đường làm gì?"

Trưởng thôn đứng dậy, không trả lời lời nói của Liễu phụ, ngược lại cất giọng nói: "Ngày hôm nay gọi mọi người tới, là có một việc chuyện rất quan trọng."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 663: Khinh Nhược Trình Quy (10)

Mọi người nhìn nhau, gần đây việc gây sóng gió nhất… Chính là việc của hai vị tiểu thư của Liễu phủ.

Lẽ nào hôm nay nhắc tới việc này?

"Ta không ngờ thôn Vân Lý chúng ta lại xảy ra chuyện như vậy." Trưởng thôn nói tiếp, giọng nói nghiêm túc: "Mọi người đều là thôn dân của thôn Vân Lý, ngày hôm nay hãy cùng nhau làm chứng."

Tần Linh xen lẫn trong đoàn người phía sau, nhón chân nhìn vào bên trong, người bên trong rất nhiều, nàng chỉ thấy trưởng thôn và Liễu lão gia.

"Tỷ tỷ, tỷ đang nhìn cái gì thế?" Muội muội lắc tay Tần Linh, ngây thơ hỏi nàng.

"Tìm vị tỷ tỷ lần trước." Tần Linh nhỏ giọng nói.

"Là tỷ tỷ lần trước cho chúng ta thịt ăn sao?" Hai mắt muội muội tỏa sáng.

Tần Linh đưa tay ra hiệu nói nhỏ thôi, muội muội lập tức che miệng.

"Liễu lão gia, có chuyện ta muốn hỏi ngươi." Trưởng thôn đã nói có việc này có quan hệ tới danh dự, sự hưng thịnh của thôn, chủ đề dẫn tới trên người Liễu phụ.

Ông Liễu cũng đoán được chuyện tối nay, chính là chuyện đang gây xôn xao gần đây, hắn lấy lại bình tĩnh: "Trưởng thôn, có việc gì thế?"

"Chuyện liên quan đến hai vị tiểu thư của Liễu phủ, chuyện này Liễu lão gia chắc cũng đã biết, ta sẽ không cần nói chi tiết, Liễu lão gia có gì muốn nói không?"

"Trưởng thôn nói vậy là có ý gì?" Trong lòng Liễu phụ thầm kêu không ổn: "Chuyện này chỉ là lời đồn, không có chứng cứ gì cả, ngài sao có thể tin được?"

Trưởng thôn dường như xác nhận thái độ của Liễu phụ: "Mọi người ra đi."

Hắn hướng về phía sau từ đường nói.

Vài bóng người từ mặt bên từ đường đi tới, Lý Thân được người khác đỡ, nhìn qua có chút thê thảm.

Trong đầu Liễu phụ cảm thấy trống rỗng, Lý Thân tại sao lại ở chỗ này... Còn có nghiệt chủng kia nữa! Hai người kia sao có thể thông đồng ở cùng một chỗ với nhau?

Đám vô dụng kia, xử lý một người cũng không xong, lại để cho Lý Thân chạy thoát, còn đến tai trưởng thôn nơi đây.

Không được, phải mau nghĩ cách…

Không sai, phía sau Lý Thân là Minh Thù. Nàng lúc này chậm rãi tìm một chỗ ngồi xuống, đang cầm một túi đồ ăn vặt ăn, dường như chỉ là quần chúng đến xem trò vui.

Trưởng thôn thấy Minh Thù vô lễ như vậy, có chút bất mãn.

Nhưng Minh Thù không thấy ánh mắt của trưởng thôn, thậm chí còn vắt chéo chân ngồi rất nghênh ngang.

"Kia là ai vậy?"

Có người không nhận ra Minh Thù, tò mò hỏi thôn dân bên cạnh: "Thôn chúng ta có một cô nương xinh đẹp như vậy sao? Là con gái nhà nào?"

"Liễu gia nhị tiểu thư." Có người đáp.

"Cái gì?"

Đây là nhị tiểu thư của Liễu gia kia sao?

Đùa gì thế… Sao nhìn xinh đẹp như vậy? Bọn họ tối hôm nay là đang nằm mơ sao?

Không cần biết bọn họ có tin hay không, Minh Thù thực sự chính là nhị tiểu thư nhà Liễu gia.

"Nàng ta tại sao lại cùng một chỗ với Lý Thân?"

"…"

Hiện trường im lặng một cách kỳ lạ, ai biết Liễu gia nhị tiểu thư sao lại đi ra cùng với Lý Thân, nhưng nhìn sắc mặt của trưởng thôn, cũng không giống Liễu gia nhị tiểu thư phạm tội.

Trưởng thôn ho một tiếng: "Lý Thân nói Liễu lão gia giam giữ hắn, Liễu lão gia, chuyện này ông xác nhận chứ?"

Liễu phụ hai tay nắm chặt thành nắm đấm, nhanh chóng nghĩ ra kế sách: "Lý Thân nói xấu con gái của ta, ta dự định rạng sáng sẽ nộp hắn cho quan phủ."

"Nói bậy, ngươi muốn giết chết ta." Lý Thân hướng về phía ông Liễu hét lên, đáy mắt tràn đầy oán hận: "Ta và Tâm Duyệt tình đầu ý hợp, cũng là bởi vì ngươi, ép buộc chúng ta đi đến hoàn cảnh như bây giờ."

Mọi người nhốn nháo.

Gần đây vẫn có tin đồn, nhưng mà là người nào thì vẫn không có đầu mối, không ngờ lại là Lý Thân.

Lý Thân là ai?

Là một lưu manh trong thôn ai gặp cũng ghét, việc bắt gà trộm chó làm không ít, không ngờ lại là hắn.

Liễu phụ thông minh, biết bây giờ người có tiếng nói chính là trưởng thôn, trực tiếp nói với trưởng thôn: "Trưởng thôn, Lý Thân nổi tiếng là một tên lưu manh đầu đường xó chợ, vô công rỗi nghề, ai nói dối, ông nên tự quyết định."

"Lý Thân thường ngày quả thực không làm chuyện tốt gì." Trưởng thôn đồng ý gật đầu: "Nhưng trên tay Lý Thân có chứng cứ, Liễu lão gia, xin ông gọi đại tiểu thư nhà ông tới một chuyến!"

Liễu phụ như bị sét đánh ngang tai.

Lý Thân nhìn Liễu phụ toét miệng cười, trước đây hắn làm sao có thể quyến rũ Liễu Tâm Duyệt? Tất nhiên không phải thủ đoạn đàng hoàng gì, cô nương như vậy làm sao có thể coi trọng hắn, hắn tất nhiên phải dùng chút thủ đoạn mới có được nàng.

Hắn lại không ngu.

Đương nhiên biết giữ lại chứng cứ quan trọng trong tay.

Liễu Tâm Duyệt lúc bị mời tới, không khí vô cùng kỳ lạ, mọi người nhìn nàng với ánh mắt kỳ lạ mang theo vẻ khinh thường.

Mà Minh Thù lại ngồi vắt chân trên ghế xem chuyện vui.

Lúc Liễu Tâm Duyệt nhìn thấy Lý Thân, biểu cảm đã trở nên khó chịu.

Cha không phải nói sẽ xử lý tốt, vì sao Lý Thân lại ở chỗ này, toàn bộ người của thôn cũng đều ở đây, còn dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái như vậy nhìn nàng.

Liễu Tâm Duyệt đi lên trước: "Trưởng thôn, cha… Xảy ra chuyện gì?"

Trưởng thôn hỏi: "Liễu Tâm Duyệt, Lý Thân và ngươi có tư tình?"

Liễu Tâm Duyệt như là bị hù dọa, chợt lắc đầu: "Trưởng thôn, ngài nói cái gì vậy, ta làm sao có thể cùng với kẻ như Lý Thân có tư tình được, những tin đồn ở bên ngoài đều là giả, ta không biết ai muốn nói xấu ta, ta tuyệt đối không tư tình với bất cứ ai cả."

"Lý Thân, chứng cứ của ngươi đâu?" Trưởng thôn quay sang hỏi Lý Thân.

Chứng cứ? Chứng cứ gì?

Liễu Tâm Duyệt nhìn về phía Lý Thân, Lý Thân lấy ra từ trong tay áo một cây trâm: "Cây trâm này là của Tâm Duyệt, nàng đưa cho ta nói rằng đây là tín vật đính ước."

Trong xã hội phong kiến, vật phẩm riêng tư của các cô gái rất quan trọng, có người bởi vì đánh rơi vật phẩm riêng tư bị nam nhân nhặt được, mà phải gả cho nam nhân kia.

Lý Thân lấy cây trâm ra, trong thôn không ít người đã thấy Liễu Tâm Duyệt cài cây trâm này.

Liễu Tâm Duyệt hiển nhiên cũng đã nghĩ tới việc này, sắc mặt trắng bệch: "Cây trâm này ta đã vứt đi… Lý Thân chắc chắn là nhặt được. Ta chưa bao giờ cho hắn tín vật đính ước gì cả."

Lý Thân lại lấy ra một đôi bông tai.

Tiếp theo là một ít vật nhỏ linh tinh khác, Liễu Tâm Duyệt cũng không biết Lý Thân lại giữ lại nhiều đồ như vậy.

Nếu như là một chiếc là trùng hợp, hai chiếc là Lý Thân có ý định.

Nhưng ba cái, bốn cái thì sao?

Một lần vứt đồ đạc đi, còn có thể liên tục vứt đồ bị người ta nhặt được sao?

Ông Liễu và Liễu Tâm Duyệt sắc mặt đều cực kỳ khó coi.

"Trưởng thôn, Liễu lão gia, ta và Tâm Duyệt yêu nhau thật lòng, mọi người không nên chia rẽ chúng ta." Lý Thân thoát ra khỏi người đỡ hắn: "Tâm Duyệt, bọn họ cũng biết cả rồi, xin lỗi, là ta không bảo vệ tốt được cho muội, chúng ta cùng nhau cầu xin Liễu lão gia, ông ấy nhất định sẽ đồng ý chuyện của chúng ta."

Lý Thân cho Liễu phụ bậc thang đi xuống, Liễu phụ nếu như không muốn danh tiết của Liễu Tâm Duyệt cùng danh vọng của mình tổn thất lớn hơn nữa, sẽ thuận theo lời Lý Thân nói.

"Ai với ngươi yêu đương thật lòng chứ!" Liễu Tâm Duyệt tức đến mặt mày xanh lét, tên lưu manh này, ngay từ đầu là uy hiếp nàng, bây giờ lại nói với nàng gì mà yêu thương thật lòng.

"Tâm Duyệt, muội đừng sợ, muội xem, những thứ muội tặng ta, ta đều bảo quản thật tốt." Lý Thân quỳ xuống lê lết lên phía trước mấy bước, nắm lấy tay Liễu Tâm Duyệt: "Tâm Duyệt, chúng ta nhất định sẽ được ở chung với nhau."

"Buông ra, ta không có quan hệ gì với ngươi." Liễu Tâm Duyệt hất Lý Thân ra: "Cha, cha mau lôi hắn ra, con và hắn không hề có tý quan hệ nào."

Liễu phụ tiến lên kéo Lý Thân ra, nhưng Lý Thân rất khỏe, mấy người trên từ đường ồn ào hẳn lên.

"Được rồi mọi người, nhìn xem đây là đâu!" Trưởng thôn tức đến mức hét lớn: "Tất cả dừng tay cho ta!"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 664: Khinh Nhược Trình Quy (11)

"Nếu bọn họ đã yêu thật lòng, chúng ta chia cắt bọn họ như vậy thật sự không tốt." Minh Thù đang xem kịch hay thì nhẹ nhàng lên tiếng: "Tục ngữ đã nói thà hủy một ngôi miếu, chứ không nên hủy một chuyện tình."

Liễu phụ và Liễu Tâm Duyệt bị người khác kéo qua một bên, tên muốn chết không muốn sống Lý Thân quỳ trên mặt đất nhìn qua vô cùng thê thảm, dường như thực sự nghĩ đến chuyện cặp tình nhân kia.

"Liễu Khinh, là ngươi hãm hại ta!" Liễu Tâm Duyệt đột nhiên chỉ vào Minh Thù: "Người ở cùng Lý Thân rõ ràng là nàng ta, trưởng thôn ngươi không nên bị hai người kia che mắt."

Minh Thù đổi một tư thế thoải mái hơn: "Có chứng cứ không? Không có chứng cứ không nên nói lung tung, hủy hoại danh tiết của ta không tốt một chút nào."

Liễu Tâm Duyệt: "..."

Hiện tại mọi chứng cứ đều chứng minh nàng ta và Lý Thân không trong sạch chứ không phải nàng.

"Nếu..." Liễu phụ kéo Liễu Tâm Duyệt trở về, nuốt mấy lần nước bọt mới nói: "Tâm Duyệt và Lý Thân yêu nhau thật lòng, vậy hãy để cho bọn họ..."

"Cha!" Liễu Tâm Duyệt thét lên: "Con và Lý Thân không có một chút quan hệ gì, mọi người không nên bị bọn họ lừa, bọn họ mới là không rõ ràng, ta vô cùng trong sạch."

"Liễu Tâm Duyệt, ngươi bớt đóng kịch đi, lần trước ta thấy ngươi và Lý Thân lén lén lút lút." Đột nhiên có một bác gái trong đám người đứng lên, chanh chua chỉ vào Liễu Tâm Duyệt: "Thật không ngờ tuổi không lớn lắm mà bày trò gian trá."

Đột nhiên có thôn dân đứng ra chỉ điểm và xác nhận rằng không ngờ rằng Liễu Tâm Duyệt là người như vậy.

Ngay cả Minh Thù cũng thoáng nheo mắt, nàng cũng không ngờ sẽ có thôn dân đứng ra chỉ điểm và xác nhận, chuyện này không phải do nàng sắp xếp.

-

Liễu phụ không muốn làm lớn chuyện này, thế là chuyện của Liễu Tâm Duyệt và Lý Thân được trưởng thôn chấp nhận, Liễu Tâm Duyệt làm ầm ĩ rất lớn, nhưng dường như Liễu phụ đã hạ quyết tâm khiến người khác xem trọng Liễu Tâm Duyệt, đợi tính toán xong ngày lành tháng tốt thì bọn họ sẽ thành hôn.

Nếu Liễu Tâm Duyệt và Lý Thân trải qua đêm đó thì nhất định bọn họ không thể thoát khỏi nhau, cho nên biện pháp tốt nhất chính là để hai người bọn họ thành thân.

Liễu Tâm Duyệt không chấp nhận được chuyện như vậy, nàng đang nghĩ biện pháp trốn khỏi Liễu gia, đi đến nơi lần trước nàng giấu cái rương.

Dấu vết bị thiêu đốt rất rõ ràng, chắc chắn có người đến nơi đây và đã ở bên trong tìm kiếm cái gì đó.

Liễu Tâm Duyệt tìm được nơi nàng giấu cái rương, gỡ cành khô đang phủ trên mặt rương ra, tuy nhiên phía dưới lại trống rỗng.

Không thấy?

Sao lại không thấy vậy?

Lẽ nào bị người kia tới lấy mất rồi?

Nàng giấu không xa, thế nhưng lúc đó là buổi tối, có thể nàng đã giữ lại dấu vết gì đó... Nếu có người muốn tìm, nhất định là có thể phát hiện được đầu mối.

Nhiều bạc như vậy cũng đủ để nàng sinh sống kha khá trong thế giới này, nhưng không ngờ kết quả lại thành công dã tràng.

Ngay lúc Liễu Tâm Duyệt đứng dậy, nàng đột nhiên liếc những chữ viết phía dưới bùn đất.

Bởi vì đã qua mấy ngày nên những chứ này chút mờ nhạt.

Thế nhưng Liễu Khinh hai chữ này lại rất rõ ràng, bởi vì người viết chữ này đã viết hai chữ Liễu Khinh vô cùng đậm.

Liễu Khinh... Là nàng ta lấy đi số tiền này?

Liễu Tâm Duyệt khí thế hung hăng quay về Liễu phủ, nàng đi tới bên ngoài phòng Minh Thù rồi chợt dừng lại.

Hiện tại coi như đi hai mặt một lời với nàng ta, nhưng biết nàng ta lấy số tiền kia thì sao?

Không được.

Nàng không thể vội vàng như vậy, nếu không... chỉ có thể bị nàng ta dắt mũi dẫn đi.

Liễu Tâm Duyệt trở lại gian phòng của mình, đột nhiên yên tĩnh lại cũng không gây chuyện nữa.

Liễu phụ mời người xem ngày, chỉ định là vào tháng sau, nhà Lý Thân không có tài sản gì, thế nhưng có thể lấy được Liễu Tâm Duyệt đối với Lý Thân mà nói đó chính là miếng mồi ngon, về sau Liễu gia còn không phải của hắn hay sao?

Nhưng Lý Thân không dám có nửa chút tâm tư với Minh Thù, thậm chí hắn quyết định sau này sẽ cách xa nàng ra.

Nàng chính là một tên khốn kiếp.

Lúc này Lý Thân đang nhìn tên khốn kiếp trong miệng, nàng và Tần Linh trong thôn đang mang theo bao lớn bao nhỏ từ đối diện đi tới.

"Là Lý Thân..." Sắc mạt Tần Linh không tốt lắm, Tần Linh là tiểu cô nương nhan sắc không tệ trong thôn, trước kia cũng từng bị Lý Thân quấy rầy, nhưng do nàng chạy nhanh nên không có chuyện gì xảy ra.

Minh Thù nhìn theo ánh mắt Tần Linh, Lý Thân cười cười với nàng, sau đó xoay người nhấc chân chạy.

"Chạy rồi." Minh Thù nhún vai: "Đi mau, ta đói rồi."

Tần Linh nhịn không được giật giật khóe miệng: "Vừa rồi ngươi trên trấn ăn nhiều bánh bao như vậy, nhưng giờ lại đói rồi sao?"

"Bánh bao không phải để chống đói." Minh Thù há mồm sẽ là nói dối.

Tần Linh không còn gì để nói, bánh bao không chống đói thì cái gì có thể chóng đói?

"Đúng rồi, mỗi ngày ngươi đều chạy qua đây, không sao chứ?" Tần Linh nói: "Bọn họ đều bàn tán..."

"Bàn tán cái gì? Nói chuyện của ta và ngươi?" Minh Thù cười: "Vậy ta cũng phải có khả năng đó mới được."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Linh lập tức đỏ: "Ngươi nói bậy gì vậy."

Gần đây Minh Thù tới Tần gia có chút thường xuyên, người nhà Tần gia cũng đã quen rồi, ngày nào Tần Linh cũng làm cơm cho Minh Thù ăn, sau đó cùng Tần phụ Tần mẫu xuống dưới.

Minh Thù đi theo vài đứa nhỏ, trên bàn mắt lớn mắt nhỏ trừng trừng nhìn nhau.

Sau đó đồng thời ra tay, đem mọi thứ có thể lấy được để trước mặt.

Đứa bé tay chân vừa ngắn vừa nhỏ, đương nhiên không phải là đối thủ của Minh Thù, giành không lại nàng cũng không dám làm gì, bởi những thứ này đều do nàng cầm về.

"Ngươi bao nhiêu tuổi rồi." Minh Thù đứa nhỏ nhất.

"Ba..." Đứa bé này giương mắt nhìn bát của Minh Thù.

Minh Thù ôm chặt bát, lập tức ăn đồ ăn trong bát. Đứa bé lập tức nước mắt lưng tròng: "Thịt viên... viên bị ăn sạch rồi, hu hu."

"Đệ đệ đừng khóc, tỷ tỷ cho ngươi ăn." Bên cạnh có một cô gái lớn hơn nó một chút, đưa thịt viên trong bát của mình cho đứa bé này ăn.

Đưa bé có ăn lập tức ngừng khóc, cười đến giống như một ông phật Di Lặc nhỏ.

Đứa bé sao không có tim không có phổi vậy chứ, vừa mới khóc như một con cún, một giây kế tiếp cười giống như một tên ngốc.

Minh Thù thấy bọn họ như vậy, im lặng ăn đồ ăn trước mặt.

Ăn xong xuôi Minh Thù ngồi ở trong sân, nhìn mấy đứa bé chơi đùa.

Mặt trời lặn Tần Linh mới về nhà.

Tần Linh đỡ Tần phụ đi trước, Tần mẫu đi sau, nhìn qua vô cùng hạnh phúc.

"Cha, cha đừng gấp, con sẽ nghĩ biện pháp." Tần Linh giống như đang an ủi ông Tần.

"Trời ơi." Tần phụ thở dài, ngẩng đầu lên thấy người trong viện, ông ta giật mình: "Liễu Nhị tiểu thư còn chưa quay về sao?"

Minh Thù từ ghế đứng lên,duỗi người một cái: "Ngủ một lát, ăn cơm tối xong mới về."

"Vậy tôi đi.." Tần Linh nói: "Mẹ, mẹ và cha vào nghỉ ngơi trước đi."

Mỗi lần Minh Thù đến đều mua rất nhiều đồ, dù làm cho nàng ăn cũng còn dư không ít, nên đồ ăn nhà nàng cũng khá nhiều.

Đối với chuyện con gái nhà mình làm đầu bếp cho Minh Thù, Tần phụ Tần mẫu cũng đã thầm chấp nhận.

Hiện tại khó khăn như thế này mà bọn họ có ăn cũng phải cám ơn trời đất.

Lúc ăn cơm, Tần phụ luôn thở dài, dường như không ăn nổi.

"Cha, đừng lo lắng, sẽ có biện pháp thôi." Tần Linh nhịn không được gắp thức ăn cho Tần phụ: "Cha mệt cả ngày rồi, ăn chút gì đó đi."

"Làm sao không gấp được, cứ như vậy thì hoa màu sẽ chết hết, đến vụ thu hoạch thì phải làm sao?"Tần phụ mặt buồn rười rượi: "Năm ngoái thu hoạch không tốt, nộp thuế lương thực xong xuôi cũng không thừa lại bao nhiêu, đều do cha vô dụng."

Tần Linh không vui: "Cha, cha nói gì vậy, tiền con đi lên trấn bán thảo dược đâu có ít, cha cũng đừng quá lo lắng."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 665: Khinh Nhược Trình Quy (12)

Minh Thù nghe một lúc, hoa màu trong thôn bởi vì sâu bệnh nghiêm trọng nên hiện tại cũng sắp chết.

Không phải chỉ có ở chỗ này mà những thôn gần đó đều như thế, mọi người thu hoạch không tốt một chút nào.

Sản lượng cây nông nghiệp hiện tại đã thấp, nhưng lần này vì sâu bệnh lại càng thấp hơn.

Thôn dân ai ai cũng kêu khổ, nhưng còn cách nào khác nữa, sâu bệnh khó lòng phòng tránh, dù cho bọn họ có bảo vệ ruộng đất cũng không được.

Việc này không liên quan gì đến Minh Thù nên nàng ăn xong chỉ phủi mông đi.

Quay về Liễu phủ thì phát hiện Liễu phủ cũng đang thảo luận về sâu bệnh.

Sâu bệnh thời hiện đại không phải vấn đề gì to tát, nhưng vào tình thế này lại là vấn đề quan trọng, hơn nữa năm nay chuyện này lại càng khó khăn hơn.

Đa số những mảnh đất trong thôn đều là của Liễu phủ, những thôn dân này đang giúp Liễu phủ gieo hạt, cho nên tổn thất lớn nhất vẫn là Liễu phủ.

Hai ngày kế tiếp, gần như toàn thôn dân đều đang thảo luận sâu bệnh.

Minh Thù ngồi xổm bờ ruộng trên, chống cằm coi Tần Linh mân mê trên mặt đất: "Ngươi bắt như thế, chẳng phải ngày mai lại có nữa hay sao? Lãng phí thời gian, còn không bằng làm cho ta ăn."

"Những lương thực này dùng để bảo đảm cho cuộc sống năm sau, làm sao có thể mặc kệ?" Tần Linh trả lời: "Nhị tiểu thư ngươi đi về trước đi, ta làm xong sẽ quay về."

Minh Thù bắt một con châu chấu: "Cái này không phải có thể ăn sao?"

Tần Linh quay đầu thấy Minh Thù, một lát mới nói: "Có thể ăn nhưng ăn không ngon."

Thời hiện đại có thể làm ra các món ngon, nhưng thời này... chắc cũng không có gì ngon.

Minh Thù cũng chỉ tùy tiện hỏi một chút, không có ý định ăn côn trùng, nàng có đùi gà ăn tại sao phải ăn thứ này.

Minh Thù ném châu chấu xuống, nói: "Ta có thể nuôi ngươi, dù ngươi không thu hoạch được cũng sẽ không chết đói."

"Phụt."

Tần Linh từ trong ruộng đi ra, nàng xoa xoa mồ hôi trên trán: "Nhị tiểu thư, ngươi nói như vậy rất dễ khiến người khác hiểu lầm, tuy chúng ta đều là nữ nhân, nhưng ngươi nói chuyện vẫn nên chú ý một chút, bị người khác nghe thấy loan truyền bậy bạ sẽ không tốt."

Nếu không phải là mấy ngày gần đây đã thăm dò vì sao nàng ta luôn đi theo mình, thì có lẽ Tần Linh sẽ cảm giác nàng ta thích mình.

"Sợ cái gì, có thể nói ta trở thành nam nhân sao?" Minh Thù lơ đãng nói.

Tần Linh bật cười, nàng đi tới bờ ruộng ngồi xuống nghỉ ngơi, câu được câu không nói chuyện với Minh Thù.

"Những côn trùng này gọi là châu chấu, năng lực sinh sản rất tốt, nếu cứ để như thế thì sớm muộn gì nó cũng sẽ ăn sạch hoa màu." Tần Linh lo lắng.

Nàng không quá rành về việc trồng hoa màu, nhưng nhìn cha mẹ nàng như vậy, nàng cũng phải giúp họ nghĩ biện pháp.

Minh Thù không yên lòng nghe Tần Linh nói.

Khi nào có thể về ăn cơm.

Ngày hôm nay ngươi làm cái gì cho ta ăn?

"A!"

Cách đó không xa đột nhiên vang lên một tiếng thét chói tai, những người trong ruộng nhao nhao nhìn bên kia.

"Xảy ra chuyện gì?" Tần Linh cũng đứng lên.

Chỉ thấy một người nam nhân từ trong đất lảo đảo nghiêng ngã chạy đến, trong miệng hô to: "Chết người rồi, chết người rồi."

Chết người rồi?

-

Người chết chính là vợ của Liễu Tam, cũng chính là người chỉ ra và xác nhận Liễu Tâm Duyệt tại từ đường lần trước.

Minh Thù đứng ở bên ngoài nhìn vào, trên thi thể người chết đang đắp một lớp cỏ, còn có rất nhiều châu chấu, nữa thân bị chìm trong bùn đất.

Liễu Tâm Duyệt không có gan to như vậy, trực tiếp giết người?

Chuyện giết người lớn như vậy nên thôn dân đã chạy đi báo quan.

Quan binh hùng dũng bước tới, xua đuổi những thôn dân đang vây quanh ra, tất cả mọi người bị bắt chạy đến một bên thửa ruộng.

"Tên khốn kiếp nào làm, đừng để cho ta biết... Mẹ mấy đứa nhỏ, nàng chết thật thảm! Quan gia, ngài cần phải làm chủ cho chúng tôi... " Liễu Tam vừa chửi vừa khóc nói.

Quan binh đã đem thi thể từ trong ruộng kéo ra ngoài, đem tới đường lớn.

Quan huyện bụng phệ, ngày thường quan uy mười phần, nhưng ngày hôm nay lại vô cùng cẩn thận đi phía sau một vị công tử trẻ tuổi.

Công tử trẻ tuổi ước chừng khoảng cỡ hai mươi bốn, mặc bộ trang phục màu trắng, đầu đội ngọc Quan, khí chất như hoa, vừa nhìn là biết không phải người thường.

Hắn vô cùng thanh cao, trông giống như những vị công tử trong những bộ phim, ngôn ngữ cử chỉ đều lộ ra sự tự cao tự đại, nhưng lại cười khá phong trần, chắc chắn là con nhà giàu.

"Người kia là ai? Thật là đẹp... "

"Ngay cả quan huyện cũng cẩn thận như vậy, nhất định là quan cao chức lớn."

"Ta còn chưa thấy qua dáng vẻ thận trọng như vậy của quan huyện, người này chức cao thế nào?

Thôn dân xì xào bàn tán thảo luận, suy đoán thân phận của công tử trẻ tuổi.

Công tử trẻ tuổi không hề xuống phía dưới, không chú ý đứng cách thi thể xa mười mấy mét, cũng không biết là đau thương hay cười nhạo: "Một nơi thế này cũng có người chết, thật là ly kỳ."

Quan huyện: "..."

Quan huyện hắng giọng một cái, lên tiếng hỏi quan sai bên kia: "Xảy ra chuyện gì?"

"Đại nhân." Một người trong đó quan sai chạy tới: "Trình công tử."

Công tử trẻ tuổi ôm cánh tay, không hề phản ứng gì.

Quan sai biết người trước mặt thân phận không tầm thường, không trả lời câu hỏi của mình, lập tức tiếp tục trả lời vấn đề của quan huyện: "Người chết là người trong thôn Vân Lý, người kia là chồng của nàng, người chết bị người khác giết chết ném xuống ruộng, khi thôn dân đang làm việc thì phát hiện, hiện trường ngoại trừ thi thể ra thì không phát hiện cái gì khả nghi."

Có người đứng bên cạnh nên quan huyện không dám làm gì ngu ngốc, âm thầm lau mồ hôi lạnh: "Người cuối cùng thấy người bị hại là ai?"

"Là chồng của người bị hại, Liễu Tam." Quan sai trả lời: "Tối hôm qua Liễu Tam và mấy người trong thôn lên núi săn bắn, lúc rời đi người bị hại có tiễn hắn. Sau đó không ai trong thôn thấy người bị hại nữa."

Quan huyện hỏi thêm mấy vấn đề, nhưng không có kết quả gì.

Quan huyện kêu người hỏi tất cả thôn dân, Minh Thù cũng không ngoại lệ, thế nhưng nàng và người bị hại không quen không biết nên cũng không hỏi được gì.

"Nhị tiểu thư Liễu gia, ngươi tới đây một chút." Đột nhiên quan huyện vẫy tay với Minh Thù, nếu không phải là người bên cạnh nhắc nhở thì hắn cũng chưa nhận ra được, đó là Nhị tiểu thư Liễu gia.

Dáng dấp thật đẹp....

Các thôn dân nhao nhao nhìn về phía Minh Thù.

Minh Thù đầu tiên là sửng sốt, đáy mắt nhàn nhạt rung động, sau đó ngậm cây cỏ từ từ bước qua.

Muốn đi qua đó phải đi ngang người chết, Minh Thù nhìn không chớp mắt, thậm chí khóe miệng cười nhạt bước đi vô cùng ổn.

"Có việc gì?"

Nàng đánh giá vị công tử đối diện, sau đó liền dời mắt đi.

Quan huyện nói: "Nhị tiểu thư Liễu gia, đây là Trình công tử... từ kinh thành tới, hắn muốn đi Liễu phủ, làm phiền ngươi dẫn đường được không?"

Minh Thù không nói mà cười, lông mày cong cong như trăng non: "Căn nhà xa hoa nhất lộng lẫy nhất, còn cần phải dẫn đường sao?"

Đâu có người nào dám ở ngay trước mặt hắn nói như vậy, quan huyện thật muốn nổi giận, lại nghĩ tới hiện tại ở bên cạnh có người, nên chỉ có thể nói: "Trình công tử đây là lần đầu tiên tới, trong thôn đường đi rất phức tạp sợ đi lạc đường, Nhị tiểu thư dẫn đường cho Trình công tử đi sẽ tiện hơn."

Mặc dù không dám tức giận, nhưng câu nói kế tiếp khá bực dọc.

"Không đi." Minh Thù mỉm cười từ chối: "Ta muốn xem các ngươi phá án."

Quan huyện: "..."

Người chết thì có gì để nhìn!

Đây là người từ kinh thành tới!

Con nha đầu chết tiệt kia không biết nặng nhẹ, hắn đi Liễu phủ chính là may mắn của nhà ngươi!

"Không sao cả, đợi chuyện này kết thúc cũng được." Trình Quy ngăn quan huyện lại.

Minh Thù cười, không có phản ứng gì với lời nói của hắn, xoay người đi về phái thôn dân kia.

Người ta đã nói vậy rồi thì quan huyện có thể nói cái gì nữa, chỉ có thể ở đáy lòng thầm mắng Minh Thù không biết trời cao đất rộng.

Cũng không biết Liễu phủ đã tích đức gì, khiến quan lớn từ kinh thành tới đích thân tìm bọn họ.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 666: Khinh Nhược Trình Quy (13)

Hiện trường thăm dò đến cuối cùng cũng không có kết quả gì, quan huyện kêu người đem thi thể về nha môn trước, sau đó lại dẫn những thôn dân biết chuyện về nha môn.

Trình Quy đi qua đám quan sai lộn xộn, đi tới trước mặt Minh Thù, nhìn rất ra dáng một tên công tử nhà giàu, giọng nói ngả ngớn: "Bây giờ có thể phiền nhị tiểu thư dẫn đường được chưa?"

[Nhiệm vụ nhánh: Thu hoạch giá trị thù hận của Trình Quy.]

Trình Quy?

Chính là tên quần áo lụa là trước mặt này sao?

[Đúng vậy ký chủ, cố gắng lên nha!] Hài Hòa Hiệu kêu Minh Thù cố gắng lên.

[Ký chủ nếu cô không giải quyết được có thể hỏi ý kiến của tôi, tôi sẽ tận lực phục vụ cho ký chủ.]

Tận lực giựt giây ta làm người cặn bã hay là giựt giây ta giết người phóng hỏa?

Ta đã nhìn thấu ngươi!

[...] Ký chủ tại sao có thể nghĩ như vậy, nó cũng vì muốn tốt cho ký chủ.

Minh Thù liếc mắt nhìn quan huyện phía sau đang trừng mắt nhìn nàng, mỉm cười: "Ta không về nhà, ngươi tìm người khác đi."

Trẫm muốn đi tìm nữ đầu bếp nấu cơm cho trẫm ăn, đâu có rảnh mà dẫn đường cho người này.

"Vị công tử này, ngươi muốn đi Liễu phủ đúng vậy? Ta dẫn ngài đi, ta dẫn ngài đi, trong thôn này không có nơi nào là ta không biết, ngài muốn đi đâu cũng được." Một cô nương đẩy Minh Thù ra, vỗ ngực đề nghị.

"Đó, có người dẫn đường cho ngươi rồi kia, tạm biệt." Minh Thù lôi kéo Tần Linh chưa biết chuyện gì xảy ra, xoay người rời đi: "Sắp đói chết rồi, về nhà ăn cơm."

Trình Quy: "..."

Cô gái có đầy vết bớt trên mặt xấu hổ nhìn hắn, nhưng vẫn không quên đá lông nheo với hắn.

Hắn giật mình một cái, bình tĩnh xoay người: "Chu đại nhân, Chu đại nhân!"

"Trình công tử, ngài đừng nóng giận, nha đầu nông thôn quê mùa không có quy tắc gì..." Quan huyện cho rằng Trình Quy bị Minh Thù chọc giận, nhanh chóng cúi người gật đầu: "Ta sẽ cho người bắt nàng về xin lỗi ngài."

"Ngăn nàng lại."

Trình Quy chỉ vào cô gái có những vết bớt trên mặt.

Chu đại nhân nhanh chóng cho người ngăn cô nương kia lại, cô nương kia không cam lòng vươn tay: "Công tử, công tử, ta có thể dẫn ngài đi mà! Ta thực sự có thể dẫn ngài đi mà."

Không biết Trình Quy bị dọa hay bị gì mà chạy vô cùng nhanh.

Đường nông thôn không dễ đi chút nào, Trình Quy bước đi không ổn định, suýt chút nữa thì ngã, Chu đại nhân bên cạnh vội vàng đỡ lấy.

“Đường kiểu gì vậy.” Trình Quy hất tay Chu đại nhân ra.

"Dạ dạ, khu vực nhỏ không so với kinh thành được... " Chu đại nhân lau mồ hôi lạnh: "Trình công tử, nếu không ta tiễn ngài đi Liễu phủ?"

"Không cần." Trình Quy nói: "Ta cũng không bị mù."

Trong thôn chỉ có một nơi có thể gọi là phủ, cũng không cần tìm, rất dễ thấy.

Chu đại nhân: "..."

Vừa rồi ai nói muốn có người dẫn đường vậy!

Tại sao người trong kinh thành lại khó hầu hạ như vậy!

-

Minh Thù từ Tần gia trở về, thấy bên ngoài Liễu phủ có người lạ, trông giống như đang đi tuần. Nàng đi vào Liễu phủ, nhưng lại bị chặn lại: "Ngươi là ai?"

Minh Thù ngửa đầu nhìn bảng hiệu Liễu phủ, không sai, đây là Liễu phủ.

Vì sao trở về nhà còn bị người ngăn hỏi là ai?

"Liễu gia phá sản rồi sao?" Minh Thù hỏi người ngăn mình lại.

Đối phương nghe cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

"Cần thế chấp căn nhà sao?" Minh Thù lại nói.

Đối phương nhíu mày, đang muốn nói chuyện thì quản gia từ bên trong chạy ra: "Đây là nhị tiểu thư của phủ chúng tôi."

Nghe quản gia nói như vậy, đối phương liếc nàng, chắp tay nói: "Thì ra là nhị tiểu thư, đắc tội rồi."

Sau đó lập tức nhường đường.

"Ai vậy? Ngươi mời hộ viện à?" Minh Thù hỏi quản gia.

"Nhị tiểu thư, người vào trước đi." Quản gia hạ giọng.

Minh Thù nghĩ tới tên giàu có chiều hôm nay, không phải là hắn tới chứ!

"Trong phủ có vị Trình công tử tới, những người này do hắn dẫn tới." Lời quản gia giải thích không khác gì suy nghĩ của Minh Thù.

"Hắn vào phủ làm gì?"

"Chưa nói." Quản gia lắc đầu: "Lão gia đang nói chuyện với hắn."

Quản gia lại căn dặn Minh Thù: "Nhị tiểu thư, xế chiều hôm nay có người chết, mấy ngày nay người đừng ra ngoài.”

"Sao." Không đi ra ngoài thì trẫm ăn cái gì?

Minh Thù đuổi quản gia đi, lượn quanh phòng bếp lấy hai cái bánh bao.

Buổi chiều nghe nói tên Trình Quy kia muốn ở lại trong phủ, trong kịch bản không có tên này, Minh Thù cũng không biết hắn là ai, nhưng quan huyện cẩn thận như thế thì có lẽ hắn không phải người tầm thường.

Vẫn gặm bánh bao thôi.

Bánh bao nàng còn chưa gặm hết thì Liễu phụ đích thân tới.

"Khách tới nhà, ngươi là nữ nhân, lúc ra vào cẩn thận một chút, đừng đụng mắt khách quý." Ông dừng một chút: "Lúc không có chuyện gì làm thì đừng ra ngoài.”

Liễu phụ không phải đến tìm nàng, nói xong câu đó liền đi.

Minh Thù im lặng nhìn bóng lưng Liễu phụ rời đi, nhưng nhiệm vụ của ta phải gặp mặt hắn.

Ai!

Quan điểm khác nhau, làm sao chung sống hoà bình.

-

Ngày thứ hai Minh Thù ngồi trên bàn cơm nhìn Trình Quy.

Có hai tên người hầu đi sau hắn, quần áo gọn gàng chỉnh chu, khuôn mặt thanh tú, ngôn ngữ cử chỉ đều lộ ra khí chất của người nhà giàu.

Người cúi đầu đứng phía sau nam nhân, dáng đứng vô cùng nghiêm chỉnh, không giống như đám gà mờ ở Liễu phủ.

Liễu phụ ngồi bên cạnh Trình Quy, giống như đang ăn cùng Trình Quy.

Trình Quy không hề dùng bữa, mà là dựa vào cái ghế khẽ nâng lấy cằm, ánh mắt bức bách Minh Thù: "Liễu nhị tiểu thư, người hầu của ta rất dễ nhìn?"

"Đẹp nhưng cũng không thể coi như cơm mà ăn." Minh Thù mỉm cười ngồi xuống đến đối diện.

"Liễu nhị tiểu thư, không biết ta có đắc tội gì với nàng không?" Trình Quy nheo mắt, có vẻ hơi tò mò: "Hình như nàng không thích

ta."

Từ lần đầu tiên gặp mặt cho đến bây giờ, mặc dù lời nàng nói rất nhẹ nhàng, nhưng mỗi câu mỗi chữ đều giống như mỉa mai.

"Ảo giác của ngươi thôi." Minh Thù nghiêng đầu, ánh mắt ôn hòa: "Ta thật sự không thích ngươi, chứ không phải hình như."

Trình Quy: "..."

"Liễu Khinh tại sao lại nói với Trình công tử như thế?" Liễu phụ sợ Minh Thù vô lễ với Trình Quy, thấp giọng quát lớn một tiếng: "Không có một chút quy tắc nào cả."

Minh Thù không nói nữa, múc cho mình một chén cháo, bắt đầu húp cháo, không hề quan tâm đến hai người bên kia.

Đối với một đối tượng có giá trị thù hận thì cần gì quy tắc.

Trình Quy: "..."

Liễu phụ: "..."

Liễu Tâm Duyệt tới chậm nhất, ngày hôm qua nàng không thấy Trình Quy, thế nhưng nghe hạ nhân nói qua trong phủ có một chàng trai rất anh tuấn.

Hôm nay tận mắt nhìn thấy, không khỏi có chút giật mình.

Vị công tử này đâu chỉ là anh tuấn đẹp trai.

Dù là ngôi sao ở thế giới nàng cũng không đẹp trai như vậy.

"Trình công tử, đây là con gái lớn của ta, Tâm Duyệt, mau mau hành lễ với Trình công tử." Liễu phụ đánh vỡ bầu không khí kỳ quái, bắt chuyện cho Liễu Tâm Duyệt.

Liễu Tâm Duyệt bước từ từ lên trước, cúi đầu: "Trình công tử."

Trình Quy gật đầu thờ ơ: "Phúc khí của Liễu lão gia không tệ, hai vị tiểu thư đều xinh đẹp như vậy."

"Đâu có đâu có..." Liễu phụ khiêm tốn.

Liễu Tâm Duyệt sắc mặt trở nên ửng đỏ.

Hiện tại trên bàn chỉ còn lại vị trí bên cạnh Minh Thù còn trống, nên Liễu Tâm Duyệt cúi đầu đi qua.

Minh Thù ôm lấy cái ghế của nàng, lúc nàng ta ngồi xuống thì nhẹ nhàng kéo ghế ra, Liễu Tâm Duyệt ngồi vào khoảng không lập tức té xuống đất.

***

[Hài Hòa Hiệu]

Cửu thiếu: Đẹp có thể có cơm ăn, cô thử xem đi.

Minh Thù: Ta có đồ ăn vặt.

Cửu thiếu:...

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 667: Khinh Nhược Trình Quy (14)

Liễu Tâm Duyệt ngồi trên mặt đất lạnh băng, ngẩng đầu liền nhìn thấy nụ cười tươi tắn của Minh Thù, trong lồng ngực trào ra một sự tức giận, sau đó lại là sự xấu hổ.

Nàng ta vậy mà lại dám khiến mình ngã xuống đất trước mặt khách.

Biểu cảm kia nói cho nàng biết rằng, chính là nàng ta cố ý!

"Tâm Duyệt, không ngã đấy chứ?" Liễu phụ cũng bị dọa cho giật mình, lúc kịp phản ứng liền lập tức đi đỡ Liễu Tâm Duyệt: "Sao lại không cẩn thận chứ?"

"Cha là do muội muội." Liễu Tâm Duyệt nhỏ giọng tố cáo.

Hiện tại có người ngoài ở đây, nàng không thể tức giận nhưng mà có thể để Liễu phụ giúp nàng.

Liễu phụ nhớ lại cảnh tượng lúc đó một chút, cái ghế rõ ràng đang ở phía sau Liễu Tâm Duyệt làm sao ngồi hụt được chứ, trừ khi là có người cố ý.

Xét thấy Trình Quy ở đây, Liễu phụ không thể tức giận ngay tại chỗ, nháy mắt với Liễu Tâm Duyệt bảo cô ngồi xuống.

Bữa sáng này bầu không khí vô cùng quái dị, tên công tử Trình Quy kia dường như không thấy ngon miệng với bữa sáng, mới ăn có một chút đã dừng lại.

Minh Thù ăn sáng xong liền chạy ra ngoài.

Không đi?

Nếu không đi, ở lại một lúc nữa Liễu phụ tính sổ nàng thì sao?

"Liễu lão gia, có thể để Liễu nhị tiểu thư dẫn ta đi một vòng quanh thôn được không?" Trình Quy đột nhiên lên tiếng.

Liễu phụ vội vàng nói: "Liễu Khinh ngày thường ngang ngược quen rồi, thiếu lễ phép hay là để cho Tâm Nguyệt dẫn người đi đi..."

Trình Quy liếc mắt nhìn Liễu Tâm Duyệt: "Nghe nói Tâm Duyệt tiểu thư đã định hôn ước, ta cùng với Tâm Duyệt tiểu thư cùng nhau ra ngoài không tiện, nhị tiểu thư sẽ phù hợp hơn, Liễu lão gia cảm thấy thế nào?"

Nghe đến hôn ước, móng tay của Liễu Tâm Duyệt liền hung hăng cắm vào lòng bàn tay.

Đó là việc nàng đang không muốn đối mặt nhất.

Người như Lý Thân, làm sao có thể làm chồng của nàng?

Trình Quy đã nói như vậy rồi, Liễu phụ chỉ đành phải nói: "Liễu Khinh, con dẫn Trình công tử đi dạo quanh thôn, tiếp đãi Trình công tử cho tốt, không được làm bậy biết chưa."

"Ha ha." Minh Thù nhấc chân chạy.

Mọi người: "..."

Liễu phụ vừa giận lại vừa xấu hổ: "Trình công tử, đây..."

Trình Quy đứng dậy, nói một câu không rõ ý tứ: "Tiểu thư rất hoạt bát, nếu nàng đã không muốn, vậy ta tự mình đi dạo xung quanh."

"Trình công tử, ta sắp xếp người dẫn ngài đi nhé?"

"Không cần."

Liễu phụ nhìn Trình Quy dẫn hai người hầu xinh đẹp rời đi, trong lòng không khỏi cảm thán, người của kinh thành đúng là không phải dạng tầm thường, đến người hầu mà cũng có khí chất như vậy.

"Cha, Trình công tử này là người thế nào vậy?" Liễu Tâm Duyệt cau mày hỏi ông Liễu, nàng là người đã đọc qua toàn văn, vậy mà lại không biết là có một người như vậy.

"Nghe nói là Trình gia ở kinh thành, là Trình gia có quyền ở trong triều đình." Liễu phu thở dài: "Cũng không biết là công tử của Trình gia tới đây để làm gì."

Là người của kinh thành đến.

Có lẽ nào là... Nhưng mà cũng không nên nhắc trước lâu như vậy!

"Hắn ta chưa nói sao?"

"Chưa." Hắn nghe ngóng hồi lâu, Trình Quy kia dường như đã trả lời rồi nhưng thật ra một chút tin tức giá trị cũng không có.

"Vậy cha định để cho hắn ở lại trong phủ sao?"

"Người ta muốn ở lại trong phủ chúng ta, cha có thể nói gì được chứ, những nhân tài này có quyền có thế, chúng ta chỉ là những dân chúng thấp kém nào dám đắc tội bọn họ. Quan huyện đích thân phái người đến nói với cha, phải tiếp đãi hắn cho tốt, không được thất lễ."

Tâm tư của Liễu Tâm Duyệt hơi tối xuống.

"Tâm Duyệt." Liễu phụ đột nhiên nhìn nàng: "Ta đã nghe ngóng được từ quan huyện, Trình công tử này là con trai duy nhất của Trình gia. Tâm Duyệt, cha biết con không muốn gả cho Lý Thân, cha cũng chẳng vừa mắt tên Lý Thân kia, bây giờ đã có cơ hội..."

Trong lòng Liễu Tâm Duyệt không dám có ý nghĩ gì, nghe ông Liễu vừa nói như vậy trong lòng liền bắt đầu nhen nhóm.

Nếu như nàng có thể tóm được một nhân vật quyền thế thì nàng còn cần phải ở lại đây sao?

Hơn nữa...

"Cha, cha có biết Liễu Khinh là người được nhận nuôi không?"

Ông Liễu suy nghĩ một chút: "Chuyện này có rất nhiều người biết... Tâm Duyệt sao vậy?"

Chuyện nhận nuôi trước đây hắn không giấu được, dù sao đột nhiên có thêm một đứa trẻ lại không phải là được mang thai mười tháng, thì cũng không thể là từ trên trời rơi xuống được?

"Cha..." Liễu Tâm Duyệt ghé sát vào tai ông Liễu thì thầm hai câu.

"Cái này..."

"Cha, người nghe con đi." Liễu Tâm Duyệt nghiêm túc.

Liễu phụ không biết Liễu Tâm Duyệt muốn làm gì, Liễu Tâm Duyệt khuyên bảo một lúc lâu, Liễu phụ mới đồng ý.

...

Minh Thù vừa rời khỏi Liễu phủ đã bị Trình Quy đuổi kịp.

Phía sau hắn có vài người hùng dũng đi theo, từ người hầu đến thị vệ, đi trên con đường nhỏ ở thôn quê rõ ràng là hoàn toàn không ăn khớp.

Trình Quy bước dài một bước, đi sóng vai cùng Minh Thù: "Liễu nhị tiểu thư rất sợ ta sao? "

"Ta sợ ngươi?" Minh Thù giễu cợt: "Ta sợ ngươi làm gì."

"Vậy tại sao nàng lại tránh ta?" Trình Quy nói: "Đây không phải là sợ ta thì là gì? Không phải là xấu hổ đấy chứ?"

Trình Quy nói đến phần sau liền có chút không đứng đắn, hơi thở của một công tử ăn chơi liền xuất hiện.

Xấu hổ cái đầu ngươi!

Trẫm là người biết xấu hổ sao?

"Ngươi sẽ đối tốt với một người xa lạ sao?" Minh Thù hỏi ngược lại: "Ta với ngươi không quen biết nhau, ai mà biết được ngươi có mục đích gì."

Trẫm là vì sự an toàn của bản thân thôi có được không?

Trình Quy hai tay gối sau ót: "Ta và nàng đã gặp nhau hai lần, không tính là người xa lạ chứ? Hơn nữa, trước đây nàng nói không gặp ta, vì sao vậy?"

"Với sắc đẹp của ngươi thì không thể gặp được ta." Minh Thù bước nhanh hơn.

Trình Quy: "..." Sắc đẹp không thể gặp được là lý do gì vậy?

Trình Quy nhìn theo bóng lưng của Minh Thù, một lúc sau hắn mới bước theo: "Nàng có biết ở kinh thành, có bao nhiêu cô nương ước mơ có được gương mặt này của ta không?"

"Ta không muốn biết có bao nhiêu cô nương muốn lột gương mặt của ngươi xuống, hiện tại xin ngươi đừng đi theo ta nữa."

Lột? Lột xuống?

Trình Quy xác định mình không nghe lầm, đáy lòng liền cảm thấy nổi da gà.

Vì sao thứ người khác liên tưởng đến, chính là gương mặt đẹp trai có thể hấp dẫn hàng trăm hàng ngàn người khác, còn cô lại liên tưởng đến loại chuyện lột nó xuống nổi cả da gà này chứ?

Bà nó chứ, tư duy của người thần kinh và người bình thường quả nhiên là không giống nhau.

Khi Trình Quy lấy lại tinh thần, Minh Thù đã không thấy đâu nữa rồi.

Người hầu cẩn thận hỏi: "Công tử, đi nữa không?"

"Đi cái gì mà đi, quay về."

"..."

...

"Quan gia, nhất định là hiểu lầm rồi, nhà tôi sao có thể giết người được, các ngài đừng khiến người tốt chịu oan uổng."

Minh Thù mới vừa tới gần Tần gia, liền thấy bên trong một nhà nông dân truyền ra tiếng kêu gào thảm thiết, bên ngoài có không ít người đang vây quanh xem náo nhiệt.

Có quan sai từ bên trong đỡ một người nam nhân đi ra, sắc mặt của nam nhân tái nhợt, dường như là do sợ hãi. Mà đằng sau là một nữ nhân đang cản bọn họ dẫn nam nhân kia đi.

"Ông ấy ngày thường ngay đến cả việc giết một con gà cũng không dám, làm sao có thể giết người được, mọi người nhất định là hiểu lầm rồi." Giọng của nữ nhân vô cùng lớn, cách đằng xa vẫn có thể nghe thấy.

"Đừng có cản trở bọn ta, bằng không sẽ bắt cả ngươi cùng về đấy!" Quan sai tối sầm mặt quát mắng: "Tránh hết ra, tránh ra, vây quanh đây làm gì."

"Ông trời ơi, là hắn giết con dâu Liễu Tam, trước đây trông người cũng đàng hoàng lắm."

"Không thể xem mặt mà bắt hình dong được."

"Không ngờ ta lại ở gần kẻ giết người đến vậy, dọa chết ta rồi."

"May mà bắt được rồi..."

Các thôn dân ném ánh mắt chỉ trích về phía bên kia, nữ nhân càng gào thét lớn hơn, kéo cánh tay của nam nhân không cho quan sai đem người đi.

"Các người câm miệng lại, Trụ Tử không giết người." Nữ nhân gào thét chói tai: "Các người nhầm rồi."

"Có phải là nhầm hay không, thẩm vấn qua sau sẽ biết."

Quan sai nói: "Ngươi đừng gây trở ngại với chúng ta."

Nữ nhân bị quan sai kéo ra, nam nhân liền bị lôi đi.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 668: Khinh Nhược Trình Quy (15)

Xem kịch náo nhiệt xong, mọi người liền tản đi.

Muội muội của Tần Linh phát sốt, nàng liền ở nhà chăm sóc cho muội muội, đối với chuyện vừa rồi cũng không nói gì, chẳng qua là cũng không dám nói nhiều.

Nói nhiều lỡ bị người ta đồn ra ngoài, nói không chừng mình cũng gặp xui xẻo.

Đây là thói đời, bất cứ ngôn luận nào cũng phải chịu sự trói buộc.

Vụ án này rất nhanh liền kết án, hung thủ chính là nam nhân cách vách nhà Tần Linh, nghe nói là con dâu Liễu Tam có tư tình với hắn, kết quả nam nhân phát hiện ra con dâu Liễu Tam có quan hệ không rõ ràng với người khác, thừa dịp Liễu Tam không ở nhà, tìm nàng chất vấn, hai người nói chuyện không được bình tĩnh, nam nhân trong lúc tức giận liền bóp chết con dâu Liễu tam.

Tuy rằng nam nhân đó vẫn luôn kêu oan, thế nhưng vụ này đã kết án.

Giết người đền mạng, nam nhân bị phán tử hình sau mùa thu thì xử trảm.

Vụ án này ồn ào khắp nơi, nữ nhân kêu oan mà không có kết quả, đối mặt với sự chỉ trỏ của thôn dân, liền phải rời khỏi thôn.

Vụ án tuy là đã được giải quyết rồi, thế nhưng châu chấu thì vẫn chưa giải quyết.

Lúc này, Liễu phụ đột nhiên đứng dậy, tập hợp nam nhân trong thôn ban đêm đốt lửa, châu chấu thấy lửa, sẽ bay về phía ánh lửa, sau khi đốt cháy thì sẽ đem đi chôn.

Biện pháp này mặc dù có chút phiền phức, nhưng lại hữu hiệu hơn biện pháp lúc trước của bọn họ nhiều.

Liễu phụ xem như là làm một chuyện tốt cho mọi người trong thôn, có được sự biết ơn của không ít người trong thôn.

"Cách này là do Tâm Duyệt nghĩ ra, không phải là ta." Liễu phụ cười "ha hả" nói: "Tâm Duyệt cái đứa bé này thường ngày thích đọc sách, cách này cũng là do nó thấy được từ trong sách."

Mọi người nhìn nhau vài giây, một lát sau liền hùa theo Liễu phụ khen Liễu Tâm Duyệt.

Minh Thù ngồi xổm ở phía sau, cắn một cái đùi gà, muội muội củ cải nhỏ tức giận: "Rõ ràng là tỷ tỷ cũng nghĩ ra cách này, nhưng mà bọn họ không ai tin."

Tần Linh đứng ở một bên, nghe được lời nói của củ cải nhỏ, cô liền xoa xoa đứa trẻ đang nói: "Được rồi, đừng nói những lời này nữa."

"Tỷ tỷ, tại sao bọn họ lại tin lời của Liễu lão gia?" Muội muội của Tần Linh lắc lắc cánh tay của Minh Thù.

Minh Thù bị lắc đến nỗi không cắn được đùi gà, chỉ có thể trả lời: "Bởi vì Liễu gia có tiền. Nỗ lực kiếm tiền rồi về sau ngươi cũng có thể ỷ thế hiếp người."

"Khinh Khinh, ngươi dạy bậy bạ cái gì vậy." Tần Linh chẳng biết nên khóc hay nên cười.

"Ừ, ta phải cố gắng kiếm tiền, mua quần áo đẹp cho tỷ tỷ, mua một căn nhà lớn cho cha mẹ. Còn phải mua kẹo hồ lô cho em trai em gái nữa!" Gương mặt của muội muội Tần Linh kiên định.

"Cứ cố gắng lớn lên đi đã." Minh Thù gõ đầu nàng.

Muội muội Tần Linh ấm ức ôm đầu: "Người ta đã nỗ lực lắm rồi."

Đuổi mấy đứa trẻ đi chỗ khác, Tần Linh thở dài: "Trước đây lúc ta nói chuyện với bọn họ, bọn họ chê ta là nữ nhân, không nghe theo ta..."

"Cho nên Liễu Tâm Duyệt mới thông minh hơn ngươi."

Nàng ta để cho Liễu phụ ra mặt, Liễu phụ ở trong thôn rất có tiếng nói, lời của ông nói người dân trong thôn cho dù không tin, nhưng vì uy danh của ông ở trong thôn thì bọn họ cũng sẽ đi làm.

Thất bại thì sẽ có Liễu phụ chịu trách nhiệm, thành công, công lao chính là của nàng ta.

Liễu phụ và các thôn dân đều giải tán rồi, Tần Linh muốn chui xuống đất, Minh Thù bám theo đuôi nàng giống như một con sâu, cũng không làm việc chỉ ngồi trên bờ ruộng nhìn nàng làm việc.

Thôn dân chứng kiến hình ảnh kỳ quái này đều sẽ chỉ trỏ.

Thế nhưng nàng không làm gì được Minh Thù, cô muốn làm cái gì thì sẽ làm cái đó, nếu cô không muốn làm thì cho dù có quỳ xuống xin cô, thì cô cũng sẽ không đáp ứng.

"Ôi, Khinh Khinh, Trình công tử lại đến tìm cô kìa."

Lúc Tần Linh đứng dậy nghỉ ngơi, nhìn thấy đội ngũ hùng dũng cách đó không xa, liền lập tức nháy mắt ra hiệu với Minh Thù.

"Trình công tử này có phải là thích cô rồi không? Cả ngày lượn lờ trước mặt cô." Tần Linh tỏ ra hết sức tò mò.

Từ khi Trình Quy đến ở trong Liễu phủ, Minh Thù sẽ không quay về, vì nếu quay về là sẽ lại không hẹn mà gặp mặt hắn.

"Thích ta? Ngươi làm sao nhìn ra được? Ta với hắn cũng không quen nhau." Cô cảm thấy tên thần kinh này cả ngày cứ lượn lờ trước mặt cô một cách khó hiểu.

"Nếu như không thích cô thì hắn lượn lờ trước mặt cô làm gì?" Tần Linh nói: "Khinh Khinh, phải nắm bắt cơ hội, ta nghe nói lai lịch của vị Trình công tử này không hề tầm thường đâu."

"Chưa gặp được mấy lần mà đã có thể thích rồi? Có lẽ chỉ là hắn nhìn trúng sắc đẹp của ta thôi?"

Có thể ngừng tự luyến được không? Tuy rằng đúng là ngươi rất xinh đẹp... Tần Linh nghĩ lại dường như cũng có đạo lý, công tử đến từ kinh thành miệng lưỡi trơn tru, rất biết dỗ dành người khác!

Minh Thù nhìn theo ánh mắt của Tần Linh, Trình Quy dẫn theo người hầu đẹp như hoa của hắn trở về từ trong trấn.

Đại khái là phải về Liễu phủ, nhìn thấy Minh Thù, nhất thời liền thay đổi phương hướng đi về phía bọn họ.

Hắn nhận lấy ô từ hai người hầu phía sau, che trên đầu Minh Thù: "Liễu cô nương, mặt trời lớn như vậy, nàng không sợ phơi nắng sao?".

Minh Thù mỉm cười, ngữ khí nhẹ nhàng: "Trời sinh xinh đẹp, có phơi nắng cũng không đen."

Trình Quy: "..." Những lời này lão tử phải tiếp nhận thế nào đây?

Ngươi có thể đi theo kịch bản được không?

"Cô nương cần phải bảo dưỡng cho tốt." Trình Quy nói: "Phơi nắng như vậy, cho dù không đen cũng sẽ bị bỏng nắng đấy, phải không? Không biết chăm sóc bản thân như vậy là không được, nhưng mà không sao về sau ta sẽ che ô cho nàng."

Minh Thù: "..."

Quan huyện đâu, ở đây có một tên thần kinh chọc ghẹo trẫm! Mau bắt hắn lại!

Trình Quy ngồi xổm xuống, che Minh Thù dưới ô không cho cô phơi nắng.

"Khi nào thì nàng về?"

Minh Thù nhìn Tần Linh đang cười trộm: "Một lát nữa."

Trình Quy gật đầu: "Vậy ta về cùng nàng."

Khóe miệng Minh Thù co rút: "Ngươi rảnh lắm sao?"

Trình Quy nheo mắt: "Công tử lụa là chính là rảnh như vậy đấy."

"..." Ngươi là công tử ngươi có lý. Minh Thù dừng vài giây, hỏi: "Trình công tử tới thôn Vân Lý làm gì?"

Hắn tới lâu như vậy rồi, cũng không thấy hắn làm việc quan trọng gì.

Trình công tử đột nhiên nghiêm túc: "Nếu như tôi nói là tôi tới tìm cô, thì cô có tin không?"

Minh Thù hơi đông cứng lại, một lát sau thong dong nói: "Có vàng từ trên trời rơi xuống, ngươi có tin không?".

"Tin." Trình Quy gật đầu: "Nếu cô muốn xem, tôi có thể cho cô xem."

Có tiền liền có thể tùy hứng như vậy!

Chỉ hỏi cô có phục hay không!

Lão tử không tin là không giải quyết được một tên thần kinh!

Minh Thù nghẹn lời, kẻ có tiền không thể trêu vào không thể trêu vào, trẫm chạy đây.

Minh Thù đứng lên, đi vòng qua bờ ruộng, biến mất như một làn khói trước mặt Trình Quy.

Trình Quy: "..." Không phải, vừa rồi cũng không nói gì sai, sao cô lại chạy rồi?

Trình Quy buồn bực trở lại Liễu phủ, suy nghĩ vấn đề công lược chiếm đóng của mình, chợt nghe có người gọi hắn.

"Trình công tử."

Liễu Tâm Duyệt từ một bên đi tới, nàng trang điểm rất kỹ càng, mím môi độ cong của nụ cười như đã được tập qua, vừa đúng trong sự đoan trang nho nhã còn đem theo vài phần thu hút.

Ánh mắt của Trình Quy liền đảo qua người Liễu Tâm Duyệt: "Chuyện gì?"

Liễu Tâm Duyệt giọng nói động lòng người: "Ngày mai có hội đèn lồng, không biết Trình công tử có thời gian rảnh không? Chỗ chúng ta tuy rằng có nhỏ bé, thế nhưng nơi để vui chơi thì cũng có không ít, Trình công tử tới đây, chắc là chưa từng trải nghiệm qua? Ta có thể dẫn Trình công tử đi..."

"Ta có hẹn rồi." Trình Quy từ chối Liễu Tâm Duyệt.

"A.." Liễu Tâm Duyệt vô cùng kinh ngạc: "Trình công tử... hẹn ai vậy? "

"Cái này thì có liên quan gì tới Liễu tiểu thư?"

"Không có..."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 669: Khinh Nhược Trình Quy (16)

Minh Thù nằm ở trong sân hấp thu tinh hoa nhật nguyệt, lá vàng nhẹ nhàng rơi xuống mặt cô.

Khắp trời đều là lá vàng, rơi từ trên trời rơi xuống. Tiếng lá vàng va chạm vào với nhau vô cùng dễ nghe, nhưng mà....

"Anh muốn chôn tôi sao?" Muốn kế thừa đồ ăn vặt của trẫm sao?

Lá vàng rơi xuống người cô, trên người bây giờ toàn là lá vàng, một cái thì không có gì, nhưng mà vô số cái rơi xuống người cô, cảm giác giống như đè một tảng đá ở trên người vậy.

Bóng trắng trên tường vội vàng bảo người hầu dường lại, quát: "Ta bảo các ngươi rải, chứ không phải là bảo các ngươi đổ, các ngươi nghe không hiểu à!"

Người hầu rải lá vàng xấu hổ: "Công tử, là ngài nói ngài muốn Liễu tiểu thư cảm nhận được thành ý của ngài..."

"Cút cút cút."

Trình Quy phất tay, hai người hầu liền vội vàng bỏ đi.

Minh Thù phủi lá vàng xuống đất, tức giận cười: "Trình công tử đây là đang muốn giết ta sao?"

Trình Quy từ trên tường nhảy xuống: "Sao ta lại nỡ giết nàng chứ."

Đao của lão tử đã chuẩn bị xong rồi, nếu có thể giết chết ngươi, ta làm luôn khỏi cần suy nghĩ.

"Trình công tử, nếu buổi tối có phát bệnh thì phải uống thuốc, đừng phát điên có được không?" Mới vừa mơ tới đùi gà, còn chưa kịp cắn miếng nào đã không còn nữa rồi.

Trình Quy múa tay vỗ ngực: "Nhìn thấy nàng là lại muốn phát điên, ta vẫn còn chữa được sao?"

"Tự sát đi."

Trình Quy tức giận, tự sát cái đầu cô!

Lạnh lùng, lạnh lùng, không thể tính toán với đồ thần kinh!

"Ta không thể bỏ lại nàng." Trình Quy gương mặt nghiêm túc: "Liễu tiểu thư, nàng nguyện ý khiến ta cả một đời phát điên vì nàng sao?"

"Không! Hề!"

Minh Thù mang ghế của mình, trở về phòng.

"Bốp!"

Trình Quy chống lên cửa phòng, ngăn cản Minh Thù đóng cửa.

Minh Thù khóe miệng khẽ giật một cái, ngươi còn lên mặt! Ba ngày không đánh muốn nhảy lên mái nhà lật ngói nữa à!

Minh Thù kéo cửa phòng ra, vung nắm đấm về phía Trình Quy.

Bóng đêm vắng vẻ, mặt đất lát bởi những lá vàng lóng lánh rực rỡ, bóng trắng nằm trên lá vàng hoài nghi cuộc đời, ai đã nói với hắn là phụ nữ đều thích vàng chứ?

Ai nói vậy với hắn!

Đồ lừa đảo!

....

Hội đèn lồng chỉ cử hành trong một ngày, ngày này không cấm đi lại vào ban đêm, trong hội đèn lồng có đủ các trò chơi và đồ ăn ngon.

Hướng về phía đồ ăn ngon, Minh Thù đi rồi.

Nhưng không phải là cùng Trình Quy, mà là cùng Tần Linh.

Đèn lồng đủ loại màu sắc hình dạng treo trên đầu, ánh sáng màu sắc điểm xuyến cả con phố, những người lui tới vui đùa, tạo nên một cảnh tượng hết sức vui vẻ.

"Khinh Khinh, có trò giải đố, chúng ta đi thử xem." Tần Linh chỉ vào khán đài cao cao cách đó không xa.

"Không đi." Ánh mắt của Minh Thù lưỡng lự ở sạp đồ ăn vặt bên cạnh: "Cô đi đi, lát nữa gặp ở cửa thành."

Tần Linh muốn đi đoán đố đèn, nghe vậy cũng đồng ý. Hai người tách khỏi nhau, một người đi tìm ăn, một người đi giải câu đố.

Minh Thù dạo hết đường phố, định tìm một tửu lâu để ngồi, lúc này trong tửu lâu cũng đã kín người hết chỗ, lúc cô đến đã không còn chỗ nữa rồi.

Minh Thù đang chuẩn bị đổi một tiểu lâu khác, tiểu nhị lại vội vã chạy đến: "Vị cô nương này, lầu ba còn một phòng, cô còn cần không?"

"Ừm?"

Lầu ba yên tĩnh hơn phía dưới một chút, tiểu nhị dẫn Minh Thù tới cửa phòng, hắn gõ cửa một cái, đúng như Minh Thù dự đoán bên trong có người.

Lúc này, khắp nơi đều là người, vị trí tốt như vậy làm sao có thể còn thừa.

Cửa được mở ra, người hầu xinh đẹp cúi chào Minh Thù, lễ phép nói: "Liễu tiểu thư, công tử ở bên trong."

Minh Thù suy nghĩ một chút, nhấc chân đi vào.

Người hầu xinh đẹp lại cúi chào lần nữa, rời khỏi phòng, đóng cửa lại.

Thứ nhìn thấy đầu tiên trong phòng chính là một tấm màn, trên bàn có mấy món ăn thơm ngon, tỏa ra hương vị ngọt ngào.

Nam nhân mặc trang phục trắng chắp tay đứng trước cửa sổ, nghe thấy tiếng động hắn chậm rãi quay lại, sắc mặt ngả ngớn cực kỳ giống một tên ăn chơi hẹn gặp cô nương: "Liễu tiểu thư, chào buổi tối."

"Trình công tử, có chuyện gì xin cứ nói thẳng." Tối hôm qua đánh hắn, không phải là hắn muốn báo thù đấy chứ?

Trẫm có hơi sợ!

Trình Quy hoàn toàn không biết Minh Thù nghĩ gì: "Lúc ta hẹn gặp Liễu tiểu thư, nàng nói là đã có hẹn rồi, ta chỉ có thể há miệng chờ sung ở đây."

"Làm sao ngươi biết được là ta sẽ đến đây?"

"Tửu lâu này là tửu lâu nổi tiếng nhất trấn." Đương nhiên là do hắn hỏi Tần Linh, Tần Linh nói Minh Thù muốn vào tửu lâu này lâu rồi.

Minh Thù: "..."

Tên thần kinh dường như đã đạt đến một kỹ năng rất khủng, về sau làm sao còn có thể lôi kéo giá trị thù hận đây.

Ánh mắt Minh Thù đảo qua món ăn trên bàn ăn, nhìn bày trí là đã thấy ngon rồi.

Muốn ăn!

"Liễu tiểu thư xin mời, các món khác sẽ lên ngay thôi." Trình Quy đưa tay ra hiệu mời: "Hôm nay tôi mời."

Đối mặt với thức ăn, Minh Thù cảm thấy mọi mặt mũi, dè dặt đều biến mất!

Trình Quy thấy Minh Thù ngồi xuống, liền nhẹ nhõm thở ra, Tần Linh hữu dụng hơn nhiều so với tên phá hoại hệ thống như hắn.

Tiểu nhị rất nhanh liền đem hết đồ ăn lên, Trình Quy từ đầu đến cuối đều không đụng đũa, bưng trà, yên lặng uống.

Mãi đến khi Minh Thù ăn xong, Trình Quy mới đặt chén trà xuống.

"Liễu tiểu thư đã hài lòng rồi chứ?"

"Ừm." Minh Thù ăn uống no đủ, tâm trạng tốt lên nhiều.

"Vậy ta có thể nhờ cậy Liễu tiểu thư một việc được không?"

"Giết người phóng hỏa ta không làm."

"..." Lão tử cũng không phải thổ phỉ, giết người phóng hỏa làm cái gì! Trong đầu cô cả ngày đều nghĩ gì vậy!

Trình Quy thoáng bình tĩnh lại tâm tình: "Chỉ là một chuyện nhỏ, mong Liễu tiểu thư cùng tôi xuống dưới đi dạo."

"Cô nương muốn đi cùng ngươi hẳn là xếp hàng dài rồi, tìm ta làm cái gì?" Có thời gian như vậy, không bằng trẫm ăn thêm hai món ăn nữa cho rồi.

"Nhưng mà bọn họ đều không phải là Liễu tiểu thư." Ánh mắt Trình Quy rất thâm thúy: "Liễu tiểu thư cũng không thể ăn xong mà không thanh toán, chút chuyện nhỏ này mà cũng không đáp ứng được sao?"

"Ta không thanh toán thì sao, ngươi còn muốn đánh ta sao?"

Bộ dạng ngứa đòn này, lão tử không đánh thì thật có lỗi.

Trình Quy tay trái nắm lấy cổ tay phải, cố nhịn ý định muốn đánh người.

Lão tử không đánh ngươi!

Cơ thể Trình Quy dựa vào phía sau một chút, mang theo nụ cười đùa giỡn: "Nếu như Liễu cô nương không muốn ngày mai cả mười dặm tám hướng đều biết rằng cô khinh bạc (1) ta, thì ta khuyên Liễu tiểu thư vẫn là nên đi cùng tôi thì hơn."

Lão tử tiên lễ hậu binh (2), đừng trách lão tử không hiểu quy củ.

Minh Thù nụ cười rạng rỡ: "Ngươi uy hiếp ta?"

"Xét ra thì Liễu tiểu thư cũng có lợi, giá trị của ta, nếu ai ở kinh thành mà đụng vào thì đều phải táng gia bại sản. Cá nhân ta lại càng thích Liễu tiểu thư chọn vế sau, như vậy kết quả xấu nhất chính là Liễu tiểu thư phải chịu trách nhiệm với ta, ta sẽ rất vui."

Minh Thù đứng phắt dậy: "Đi đâu?"

"Liễu tiểu thư như vậy là không muốn chịu trách nhiệm với ta?" Trình Quy khuôn mặt tổn thương: "Liễu tiểu thư chán ghét ta như vậy sao?"

"Có đi hay không?"

Trình Quy nhún nhún vai, đứng dậy dẫn Minh Thù xuống lầu, trên đường người đến người đi, chen vai chạm tay, hoa đăng treo trên đỉnh đầu giống như một dải ngân hà sáng rực.

Minh Thù đi vào đoàn người, tầm mắt đột nhiên bị ngăn cản.

Lúc này không chạy còn đợi đến khi nào!

Tay đột nhiên bị một người nắm lấy, giọng nói của Trình Quy vang lên bên người: "Liễu tiểu thư, vì để đề phòng cô chạy mất, ta vẫn nên nắm tay cô thì hơn."

Hành động chạy trốn lúc trước của Minh Thù, để lại ký ức sâu sắc cho Trình Quy.

Minh Thù: "..."

Tiểu yêu tinh này thật là ngứa đòn, nếu đã muốn ăn đòn như vậy, trẫm sẽ thỏa mãn ngươi.

***

(1) Kinh bạc: Chẳng coi ra gì, không có biểu hiện chút tình cảm nào.

(2) Tiên lễ hậu binh: Phía trước thì đàn nghi lễ để chiêu hàng, phía sau thì phục sẵn binh mã để phản công.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 670: Khinh Nhược Trình Quy (17)

Hiếm khi Trình Quy không dẫn theo đám người hầu thị vệ, dẫn theo Minh Thù xuyên qua trấn đi qua bờ sông kia.

Bờ sông không ít người đang thả đèn sông, mặt sông được đèn soi rọi, cả mặt sông đèn đuốc sáng trưng, rạng ngời rực rỡ.

Minh Thù nhìn mặt sông, dường như tâm tư có chút bay xa.

Thú nhỏ từ Minh Thù trong tay áo ló cái đầu ra, nó quay đầu một chút, vươn móng vuốt khều khều Minh Thù.

"Cẩn thận."

Đám con nít đang chơi đùa náo loạn chạy tới, Trình Quy quay người sang phía nàng phòng ngừa nàng bị đụng trúng.

"Liễu tiểu thư đang suy nghĩ gì vậy?"

Ánh mắt Minh Thù chuyển động, những cảm xúc trong đáy mắt đã biến mất, nàng cất thú nhỏ vào tay áo.

"Ngươi muốn dẫn ta đi đâu? " Minh Thù không muốn đi nữa, thể lực bổ sung không đủ thể lực đã tiêu hao.

"Trước đây không phải ta nói rồi sao? Trình Quy nói: "Đi với ta thôi, không làm gì cả."

"Có cái gì vui mà đi?" Nhìn tới nhìn lui giống y như nhau, còn không bằng tìm một chỗ ăn cái gì đó.

"Liễu tiểu thư không cảm thấy ngày vui cảnh đẹp như vậy, rất thích hợp để hẹn hò sao?"

Minh Thù thật thà lắc đầu: "Không cảm thấy."

Có thức ăn ngon thế giới mới là ngày vui cảnh đẹp.

Đương nhiên Trình Quy không hiểu.

Hắn lúc này chỉ muốn bóp chết tên bệnh thần kinh không biết thưởng thức phong cảnh này, nhìn các cô nương khác đi, người nào cũng thẹn thùng không ngớt.

Mong muốn đổi đối tượng công lược được không?

Đột nhiên Trình Quy xoay người, lúc này bọn họ đang đứng trên một chiếc cầu, dưới cầu sông đèn chảy về nơi xa xôi.

Khuôn mặt nam nhân tuấn lãng, ngọn đèn dầu trong đôi mắt như mực của hắn tạo thành một bức tranh tuyệt mỹ, bóng hình rơi vào khoảng không thêm mấy phần mông lung huyền ảo.

"Liễu tiểu thư, ta không thích quanh co lòng vòng, ta sẽ nói thẳng." Trình Quy cố gắng để cho mình tự nhiên một chút: "Ta rất thích Liễu tiểu thư, muốn ở cùng với Liễu tiểu thư."

"Vì sao yêu thích ta?"

Vì sao? Trời mới biết vì sao!

Nếu lão tử không phải vì nhiệm vụ, sẽ không quan tâm người thần kinh như ngươi!

"Thích một người không cần lý do, từ khi ta gặp được Liễu tiểu thư ta đã cảm thấy có lẽ kiếp trước chúng ta đã gặp qua, nhìn thấy nàng ta rất vui, muốn ở cùng với nàng."

Sống cả nửa cuộc đời tối tăm, chỉ để khi gặp nàng có thể được hạnh phúc.

Những câu nói kỳ lạ được tuôn ra, cả Trình Quy cũng bị hù dọa.

Hắn... Thích nàng?

Điên rồi sao.

Trình Quy tỉ mỉ quan sát nữ nhân đối diện, tuy là rất đẹp nhưng cũng không phải là tuyệt sắc thế gian, tính khí cũng không tốt, một lời không hợp sẽ đánh người, người như vậy có cái gì tốt để thích?

Đúng vậy!

Nhất định là ảo giác!

Trình Quy an ủi tinh thần: "Liễu tiểu thư, ý của nàng như thế nào? Nếu bây giờ nàng không thích ta, chúng ta có thể thử ở cùng nhau trước, chắc chắn nàng sẽ thích ta."

"Tự tin như vậy sao?"

"Đương nhiên." Có tiền có quyền có nhan sắc, vì sao không thể tự tin?

Minh Thù trề môi, lời còn chưa nói ra miệng đột nhiên đoàn người rối loạn lên.

"Oa! Bên kia đang thả đèn Khổng Minh, nhanh qua bên đó xem!"

"Thật sao, đi mau, chúng ta cũng đi qua đó xem."

Minh Thù bị chen đến sát cầu, đoàn người nhanh chóng chạy về một hướng nào đó đi.

Bởi vì chuyện xảy ra đột ngột, Trình Quy bị chen lấn tách ra khỏi Minh Thù, chính giữa bọn họ là đoàn người chen nhau, không biết có phải Trình Quy ảo giác hay không, hắn cảm thấy ánh mắt nàng nhìn hắn rất dịu dàng, mang theo một tia... cưng chiều.

Trình Quy cẩn thận nhìn lại, nữ nhân cười nhạt, đáy mắt tuy có rung động, nhưng cũng không thấy sự ôn hòa và cưng chiều ban nãy.

Quả nhiên là bởi vì hoa đăng nên xuất hiện ảo giác.

Đêm hôm đó Trình Quy cũng không có đáp án, bởi vì sau khi đoàn người tản ra, sự chú ý của Minh Thù cũng đã di chuyển.

Hắn cảm thấy nàng cố ý nhưng hết lần này tới lần khác lại không thể tức giận, ép buộc nàng cho hắn một đáp án.

Đến thời gian đã hẹn, Minh Thù bỏ rơi Trình Quy, đi đến cửa thành đợi Tần Linh, nhưng đợi một lát khi đoàn người đã giải tán khá nhiều nhưng Tần Linh vẫn chưa trở lại, nàng khẽ nhíu mày.

[Tần Linh và nhân vật nam chính ở cùng một chỗ.]

Minh Thù: "..." Luôn có người muốn cướp đầu bếp của trẫm!

"Ở đâu?"

[Ký chủ... Việc này không liên quan tới cô.]

"Tại sao không liên quan, việc này liên quan đến mạng sống của trẫm."

[...] Lên tới vấn đề mạng sống, ký chủ cô thực sự là đủ rồi.

Chuyện không quan trọng nhưng hệ thống rất nhanh chỉ cho Minh Thù một con đường.

"Ta phát hiện ngươi biết còn rất nhiều."

[Đó là điều tất nhiên.] Hài Hòa Hiệu rất đắc ý, hoàn toàn không có chú ý tới nụ cười Minh Thù có chút đáng sợ.

-

"Này, ngươi không sao chứ?" Tần Linh núp ở góc, nàng chọc chọc người ở cùng với mình: "Người bên ngoài đi chưa?"

Người kia giống như rất khó chịu, một lát sau mới khàn khàn tiếng nói: "Đừng lên tiếng."

Tần Linh lập tức ngậm miệng, lúc này tim đập cũng còn chưa ổn định lại.

Con nai đi lạc?

Đập loạn cái gì, nàng là bị dọa sợ.

Vừa nãy gặp một người rất kỳ lạ, sau đó bị truy sát.

"Chắc chắn là đợi ta rồi." Tần Linh nói thầm một tiếng.

Nhưng vào lúc này, tiếng bước chân nhốn nháo vang lên, Tần Linh nhanh tay che miệng lại, không dám thở mạnh.

"Thấy bọn họ đi hướng này, sao bây giờ không thấy rồi."

"Hắn bị thương rồi, chắc chắn chạy không xa!"

"Chia ra tìm..."

Tần Linh nghe được có tiếng bước chân chạy theo hướng bọn họ, thậm chí nàng còn thấy có một cái bóng cao. Trong nháy mắt Tần Linh cảm thấy như hô hấp cũng bị ngừng lại.

Cổ tay nàng bị người kia nắm lấy, sau đó cả người từ trong tối chạy vụt ra ngoài.

Đột nhiên không khí rơi vào yên tĩnh.

Người chuẩn bị tấn công bọn họ đứng cứng ngắc tại chỗ, lúc bọn họ xông ra thì người kia chậm rãi té trên mặt đất, thở dốc trông giống như thiếu dưỡng khí.

Nhưng hắn không chết.

Tần Linh nhìn thấy bóng lưng người bị ngăn lại.

Minh Thù níu cánh tay kia của Tần Linh, nam nhân bị lực cản trở, dừng lại nhìn về người vừa mới xuất hiện.

Không biết người này là địch hay là bạn, nam nhân rất đề phòng.

Minh Thù mỉm cười: "Buông tay!"

Buông đầu bếp của trẫm ra.

Ai cho ngươi đụng vào!

Nam nhân không kêu một tiếng, kiếm trong tay vung về phía Minh Thù.

"Đừng." Tần Linh hô nhỏ một tiếng, xoay người che giữa hai người, mũi kiếm chỉ cách nàng một khoản ngắn, sắc mặt nàng trắng bệch: "Đây, đây là bạn ta..."

Minh Thù nhân cơ hội chạy về phía nam nhân, đoạt Tần Linh trở về: "Chạy mau."

Tần Linh theo bản năng tin tưởng Minh Thù hơn, chạy theo Minh Thù.

Nam nhân: "..."

Phía sau có tiếng đánh nhau, càng ngày càng xa, mãi đến khi không nghe được.

Mãi đến khi chứng kiến đoàn người thì hai người mới dừng lại.

"Vù vù..." Tần Linh thở dốc, nàng quay đầu nhìn về phía sau: "Khinh Khinh... người đó... không sao chứ?"

"Ngươi còn muốn cứu hắn sao?" Minh Thù nhéo thắt lưng: "Ngay cả bản thân ngươi cũng không chăm sóc được, đi theo hắn sẽ là gánh nặng, bây giờ rời khỏi hắn sẽ khiến hắn dễ dàng thoát thân, hiểu không?"

Tần Linh: "..."

"Ta sẽ không đi cứu người đâu." Minh Thù cho rằng Tần Linh là nữ chính thánh mẫu hiền dịu, khoát tay nói: "Muốn cứu thì ngươi tự đi cứu."

Tần Linh: "..." Ta đâu có nói muốn đi cứu người đâu.

Đương nhiên nàng biết bản thân tay trói gà không chặt, quay lại chỉ thêm phiền phức, chỉ là nàng có chút lo lắng, nếu người kia chết thì sao?

Minh Thù thả tay xuống, chỉ qua hường đi: "Thật đói, trở về ăn khuya đi."

Tần Linh theo bản năng hỏi: "Buổi tối ngươi ăn chưa no sao?"

"Ta còn có thể ăn." Trẫm có thể!

"..."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 671: Khinh Nhược Trình Quy (18)

"Khinh Khinh người vừa rồi ngươi nói là ai vậy? Ta trước đây chỉ thấy... trong phim có cảnh tượng như thế, lúc đó làm ta sợ muốn chết, ta nghĩ rằng mình sắp chết rồi, hắn "bụp" hai phát đã đánh hết bọn họ, thật là lợi hại!"

Tần Linh thấy Minh Thù không có phản ứng gì, nàng dừng một chút: "Khinh Khinh, có vẻ ngươi cũng rất lợi hại, ngươi học qua võ công sao?"

Trước đây đầu óc nàng khá mơ màng, bây giờ ngẫm lại người lúc đó vừa xông ra đã bị ngã, chắc chắn là do nàng ấy làm.

"Đánh người không thành vấn đề."

Tần Linh chớp mắt: "Vậy ngươi biết bay không?"

Minh Thù "phụt" một tiếng: "Ta đâu phải là chim."

Tần Linh tiếp tục chớp mắt, rất tò mò: "Không phải có khinh công sao? Người lúc trước có thể bay, ta cảm thấy hắn rất lợi hại."

Minh Thù cười đùa: "Ngươi muốn trở về thử thì ta đưa ngươi đi."

Tần Linh nhanh chóng lắc đầu: "Đừng đừng đừng, ta thiếu chút nữa bị hù chết, lớn như vậy mà còn không có trải qua chuyện như thế, thật là đáng sợ."

Lúc này Tần Linh mới được thử cảm giác sống thời cổ đại.

Không có hệ thống pháp luật chặt chẽ, kẻ nào chạy trốn trong ngày giết người thì nha môn sẽ xem người đó là thủ phạm, nhưng chưa chắc có thể bắt được.

Thật muốn về nhà.

Nghĩ tới đây Tần Linh có chút buồn bã.

Nhất thời cả hai không biết nói gì cả.

"Liễu tiểu thư, Tần cô nương, ta tiễn hai người đi một đoạn?" Một cỗ xe ngựa khiêm tốn lộng lẫy dừng lại bên cạnh bọn họ, màn che được vén lên, lộ ra khuôn mặt của tên công tử nhà giàu Trình Quy.

Lúc trước Tần Linh bị Trình Quy ngăn cản ép hỏi chuyện nàng còn nhớ rất rõ, lúc này thấy Trình Quy, Tần Linh có chút sợ sệt trốn về sau.

Trình Quy thấy Minh Thù tiếp tục đi về phía trước, bắt đầu tăng tốc: "Vừa rồi ta mua một ít thức ăn ở Đức Tri lầu, cho Liễu tiểu thư ăn khuya."

Minh Thù chớp mắt xoay người, người hầu xinh đẹp đỡ nàng lên xe ngựa.

Tần Linh: "..." Danh dự đâu! Vì ăn mà ngươi bán đứng cả chính mình sao?

Tần Linh cũng không muốn một mình trở về, nên nàng cũng chỉ đành lên xe ngựa, xe khởi hành, chậm rãi đi về phía thôn Vân.

Trình Quy để thức ăn trước mặt Minh Thù: "Ta cố ý dặn Đức Tri lầu làm, bây giờ còn nóng Liễu tiểu thư ăn thử đi."

Minh Thù thử một miếng, mùi vị đúng thật không tệ.

"Vừa rồi Liễu tiểu thư thật sự làm tôi phải đi tìm." Hắn vừa tỏ tình thì nàng đã chạy mất.

Tức chết lão tử.

"Không phải ngươi cũng tìm được sao?" Minh Thù "ồ" một tiếng.

"Chứng tỏ rằng ta và Liễu tiểu thư là có duyên trời định đó." Trình Quy rót một ly nước cho Minh Thù: "Uống nước đi, đừng nghẹn."

Tần Linh nhìn hai người bọn họ tới tới lui lui, thực sự Trình Quy rất quan tâm Minh Thù, hơn nữa hắn rất bình thường, không hề giống những tên giàu có xấu xa nhìn thấy cô gái xinh đẹp.

Tần Linh lắc đầu, lui qua một bên làm trang sức.

"Hu hu..."

Đột nhiên xe ngựa dừng lại, bên trong xe hơi rung nhẹ.

"Công tử, là Liễu Tâm Duyệt tiểu thư." Bên ngoài vang lên tiếng bẩm báo của người hầu xinh đẹp.

Trình Quy vén rèm lên nhìn ra bên ngoài, thấy Liễu Tâm Duyệt đứng cách đó không xa, thấy khuôn mặt Trình Quy, nàng lập tức cười: "Trình công tử, ta và người hầu đi lạc rồi, trời tối như vậy có thể làm phiền Trình công tử dẫn ta trở về không?"

Sắc mặt Trình Quy tối xuống, dặn dò người hầu xinh đẹp đứng bên cạnh: "A lục, tiễn Liễu tiểu thư một đoạn."

Người hầu được gọi là A Lục cúi người: "Đã rõ."

Minh Thù chú ý tới từ mà người hầu nói không đúng, duỗi tay đè chặt Trình Quy: "Ngươi muốn làm gì?"

Lại muốn bắt nạt phiếu đổi đồ ăn vặt của trẫm.

Tay cô gái khoát lên trên mu bàn tay của hắn, da thịt mềm mịm, khiến hắn vô cùng thích thú.

Nhưng lời nàng nói không hề tốt...

"Liễu tiểu thư ghen tỵ sao?" Trình Quy đặt tay lên tay Minh Thù: "Yên tâm, ta chỉ đối tốt với nàng thôi."

"Nếu nàng ta thiếu một sợi tóc, ta sẽ không để yên cho ngươi." Minh Thù rút về tay, ý bảo chính tự mình chọn.

Trình Quy nhíu mày, ánh mắt không để lại dấu vết liếc nhìn Minh Thù và Liễu Tâm Duyệt: "Tiễn Liễu Tâm Duyệt tiểu thư trở về Liễu phủ."

"Vâng."

Liễu Tâm Duyệt không ngờ Trình Quy không để cho mình lên xe ngựa, hơn nữa nàng ta thấy có người ngồi trong xe ngựa... là ai, con tiện nhân Liễu Khinh kia sao?

Công tử từ Kinh Thành đến không thể không có lịch sự như thế, nhất định là Liễu Khinh con tiện nhân kia làm loạn.

"Liễu cô nương, đã chuẩn bị xe ngựa cho người, mời qua bên này." A Lục cười khéo.

Liễu Tâm Duyệt nhìn chiếc xe ngựa phía sau, mặc dù không chung xe ngựa với Trình Quy, nhưng dù gì xe này cũng do hắn sắp xếp.

Liễu Tâm Duyệt lên xe ngựa, dọc theo đường đang suy nghĩ xem làm thế nào mới có thể làm cho Trình Quy để ý đến nàng.

Trước kia nàng ta cũng nghĩ tới việc làm giàu, nhưng con đường này quá mệt mỏi. Hiện tại lại có cơ hội tốt như vậy...

Lúc mới chạy xe ngựa rất bình thường, nhưng sau đó xe ngựa liền lắc lư, Liễu Tâm Duyệt cảm thấy kỳ quái, tại sao đường thôn hôm nay lại dằn xóc như thế.

Nàng vén rèm lên nhìn ra ngoài, bên ngoài là một mảng tối đen, đều là cánh rừng trong lúc nhất thời cũng nhìn ra có cái gì không đúng.

"Hí..."

Xe ngựa đột nhiên dừng lại, A Lục nhảy xuống xe ngựa.

"Vì sao không đi nữa?" Liễu Tâm Duyệt nhìn về phía A Lục.

A Lục cúi đầu: "Liễu tiểu thư, công tử cảnh cáo người, đừng có suy nghĩ đến việc không an phận, ngày hôm nay chỉ là dạy dỗ một bài học, lần sau có thể là mạng của người. Mời Liễu tiểu thư xuống xe."

Đôi mắt Liễu Tâm Duyệt trừng lớn, khiếp sợ nhìn A Lục.

Nàng bị mã phu kéo xuống xe ngựa, A Lục vẫn như cũ cúi đầu chào nàng, cấp bậc lễ nghĩa chu toàn, sau đó nhảy lên xe ngựa rời khỏi.

"Các ngươi quay lại..." Liễu Tâm Duyệt lấy lại tinh thần, đuổi theo xe ngựa: "Các ngươi không thể bỏ ta ở nơi này, các ngươi hãy quay lại."

Minh Thù nói không thể thiếu một sợi tóc thì Trình Quy đã ném nàng ở nơi đồng không vắng vẻ, nhiệt độ vào buổi tối cũng có thể nhiễm phong hàn.

Nếu bị nhiễm phong hàn không có thuốc chữa, vậy thật sự là tin tốt rồi.

Minh Thù hoàn toàn không ngờ Trình Quy sẽ làm ra chuyện như thế.

Đương nhiên dù cho nàng biết, nàng cũng chỉ có thể nói tiểu yêu tinh này nói được làm được.

-

Minh Thù đưa Tần Linh trở về trước, sau đó mới trở về Liễu phủ, lúc đầu Trình Quy muốn tiễn Minh Thù trở về phòng, lại bị quản gia gọi lại nói là Liễu lão gia mời hắn.

Vừa vào phòng thì Minh Thù đã cảm thấy kỳ lạ, phòng này đã bị ai đó lục soát.

Trong gian phòng đó không có gì cả, đồ của nàng đều để trong không gian của thú nhỏ, cho nên tới tìm cái gì cũng nhất định là tìm đồ của nguyên chủ.

Có thể khiến người ta hy vọng đạt được, vậy chỉ có thể là tín vật đại diện cho thân phận.

Trước đây Liễu phụ muốn lấy tín vật đó đi, nhưng thật là kỳ lạ, chỉ cần nó vừa tách khỏi nguyên chủ thì nguyên chủ sẽ khóc rống không ngừng. Liễu phụ cũng cảm thấy vật này không đáng tiền, ông ta đã được nhiều đồ như vậy, vì để cho nguyên chủ không khóc náo nên đã đem mấy thứ đó để cho nguyên chủ.

Sau đó nguyên chủ luôn mang trong người, thế nhưng trước đó không lâu sợi dây đã bị đứt, nguyên chủ chưa kịp sửa sợi dây xong đã đổi thành nàng ta.

Minh Thù mở tủ quần áo ra, từ nơi thấp nhất lấy ra một cái rương nhỏ, nơi này đều là đồ đạc của nguyên chủ mình, sau khi sợi dây bị đứt thì nàng để đồ ở đây hết.

Nhưng bây giờ đồ đạc không thấy đâu nữa.

Minh Thù đưa tay sờ sờ tay áo, thú nhỏ bên trong bay ra, nàng gập cái hộp lại thật mạnh.

Trò hay sắp mở màn rồi!

Trẫm nên dùng cách nào để kéo giá trị thù hận đây?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 672: Khinh Nhược Trình Quy (19)

Sau khi biết tin Minh Thù là con riêng của Liễu gia bị lan truyền vào ngày hội đèn, nghe đồn ban đầu Liễu lão gia ở bên ngoài trêu chọc nữ nhân, bởi vì sợ lúc đó Liễu phu nhân còn sống sẽ kiếm chuyện nên không dám dẫn về nhà.

Sau đó lại sinh ra cô con gái, Liễu lão gia lấy lý do là nhặt được nên nuôi cô gái này trong Liễu phủ.

Minh Thù biết rõ bọn họ muốn làm gì.

Nhưng nghe nói Liễu Tâm Duyệt từ hôm hội đèn trở về đã ngã bệnh, bây giờ còn chưa khỏe, mà ngày cưới của nàng và Lý Thân càng ngày càng gần.

Thế nhưng thánh chỉ trong cung vẫn chưa tới.

Hiện tại Liễu Tâm Duyệt chỉ có thể thao túng dư luận, đến lúc đó tất cả mọi người đều sẽ biết Minh Thù là con gái riêng.

Càng trùng hợp hơn là, trước đây khi Liễu phu nhân sinh Liễu Tâm Duyệt cơ thể không tốt, nên về nhà mẹ ruột tu dưỡng, Liễu Tâm Duyệt sau khi sinh ra mới được mang về.

Ông Liễu chỉ cần tìm một người làm chứng giả, nói lúc đó con của hắn đã chết, Liễu phu nhân vì địa vị của mình hoặc là không muốn để cho ông Liễu thất vọng nên đã tìm một đứa bé thay thế.

Liễu Tâm Duyệt và nguyên chủ tuổi tác chênh lệch không lớn, nhưng thao tác không gian rất lớn.

Để cho Liễu Tâm Duyệt giả mạo thân phận này, kịch bản cũng rất liều.

-

Hiện tại Liễu Tâm Duyệt cần phải phân rõ giới hạn giữa nàng và Lý Thân, nhưng dễ dàng tống cổ Lý Thân vậy sao? Cưới Liễu Tâm Duyệt thì đời này của hắn không lo ăn uống, còn có một người vợ xinh đẹp, làm sao Lý Thân bằng lòng buông cơ hội tốt như vậy.

Liễu Tâm Duyệt và Lý Thân nói chuyện mấy lần đều không có kết quả, còn thiếu chút nữa bị Lý Thân chiếm tiện nghi.

Liễu Tâm Duyệt giận quá, chuyện duy nhất khiến nàng vui là chuyện kia tiến hành không tệ.

Hiện tại người trong thôn đều tin Liễu Khinh là con gái riêng, nàng đã lấy được tín vật, chỉ cần trong cung có người đến thì nàng là có thể bay lên cao rồi.

"Gần đây Liễu Khinh đang làm cái gì?"

"Không hề làm gì cả, cả ngày ở chung với Tần Linh, sáng sớm đi ra ngoài buổi tối trở về." Người hầu trả lời.

Liễu Tâm Duyệt nhíu mày, Tần Linh kia là nữ chính... Không thể xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

"Trình công tử thì sao?"

"Trình công tử..." Người hầu lưỡng lự: "Gần đây cũng đi sớm về trễ, đa số sẽ theo chân... nhị tiểu thư, có đôi khi sẽ lên trấn."

"Choang!"

Liễu Tâm Duyệt ném rơi chén trà trên bàn.

Mảnh sứ rơi đầy đất.

"Chuyện gì vậy?" Liễu phụ từ bên ngoài bước vào: "Người nào chọc con gái bảo bối của ta tức giận."

Người hầu không dám lên tiếng, cúi đầu rời khỏi phòng.

"Cha, Trình công không hề để ý đến con, lần trước hắn còn... " Kêu người đưa con tới nơi đồng không vắng vẻ, Liễu Tâm Duyệt cắn răng, mặt lộ vẻ thất vọng: "Có lẽ Trình công tử yêu thích Khinh Khinh, con nghe người hầu nói bọn họ dạo này như hình với bóng."

"Liễu Khinh đứa nghiệt chủng kia..." Liễu phụ tức giận không ngớt, ngay cả nam nhân cũa con gái hắn mà cũng dám đoạt.

Một lát sau ông Liễu nói: "Chuyện này cha sẽ nghĩ cách."

Liễu Tâm Duyệt ngoan ngoãn gật đầu, cái gì cũng nghe Liễu phụ.

-

"Cốc cốc."

Minh Thù trừng mắt nhìn cửa sổ, ngày mai sẽ sai người ta đóng chặt cửa sổ!

Minh Thù không muốn đi mở cửa sổ, mở to mắt nằm ở trên giường.

Nhưng rất nhanh sau đó, nàng nghe thấy cửa sổ bị người nào đó phá hư, bóng trắng từ phía bên ngoài cửa sổ nhảy vào tới, hô hấp nặng nề đến nỗi cách rất xa cũng có thể nghe thấy.

Minh Thù mới vừa xoay người ngồi xuống, thì bị một lực mạnh áp đảo.

Thân thể nóng bỏng áp ở trên người nàng, mùi rượu nhàn nhạt đập vào mặt.

"Trình Quy!" Minh Thù bị ép tới không kịp chuẩn bị: "Nửa đêm xông vào khuê phòng nữ nhân, đây là chuyện mà công tử như ngươi hay làm?

Hắn đè trên người nàng, đầu chôn ở trên cổ nàng, làn môi nóng bỏng kề sát cổ nàng: "Đừng nhúc nhích."

Minh Thù rõ ràng cảm giác được nơi nào đó nóng rực, nhưng Trình Quy không có lộn xộn, chỉ là đè trên người nàng, hơi thở lúc nhanh lúc chậm phả vào tai nàng.

Minh Thù: "..."

"Ngươi bị bỏ thuốc?"

"Ừ..." Trình Quy cà cà cổ Minh Thù: "Đừng lộn xộn, nếu không... ta không biết sẽ làm cái gì với nàng."

Khóe miệng Minh Thù giật một cái: "Ngươi cũng có thể bị người khác hạ thuốc sao?"

Tại sao nàng cảm thấy tên thần kinh này cố ý vậy?

Không phải là trẫm có suy nghĩ xấu xa... Là hắn không bình thường, trẫm rất sợ.

"Trong xe ngựa có thuốc." Giọng Trình Quy khàn khàn, mang theo hơi thở dục vọng, nhưng hắn hết sức đè nén lại.

Minh Thù bị ép tới sắp thở không nổi, nàng thử đẩy Trình Quy ra, nhưng người này vô cùng nặng, hắn có chút buồn bực ngắt bên hông nàng một phát: "Khinh Khinh, nàng là muốn cùng ta phát sinh chuyện gì? Nàng muốn xảy ra chuyện gì đó với ta không?"

Đùa giỡn lưu manh!

Trẫm đánh không chết ngươi!

Trình Quy lập tức thu tay về, nỉ non một tiếng: "Ngoan, không nên cử động nữa."

Minh Thù mặc kệ tên tiểu yêu tinh này, tuy là đáy lòng muốn đá văng hắn ra, thực tế lại không hề làm gì cả.

Người Trình Quy càng ngày càng nóng, hắn đè nén âm thanh nhỏ vụn, tinh tế tiến vào trong tai Minh Thù, nhiệt độ trên người phảng phất xuyên thấu qua trang phục, truyền đến trên người nàng bắt đầu nóng rực lên.

Trong lúc bị hạ thuốc mà Trình Quy có thể ôm nàng, lại giữ vững lý trí như vậy, Minh Thù thật bội phục.

Đêm này Minh Thù hoàn toàn không ngủ, tuy Trình Quy chỉ nằm ở trên người nàng, không có những động tác khác, nhưng thỉnh thoảng hắn phát ra âm thanh, nhiệt độ trên người và mùi hương giống đực làm sao Minh Thù có thể ngủ được.

Cứ như vậy mở to mắt đến sáng.

Trình Quy nằm úp sấp ở trên người nàng ngủ, khuôn mặt hắn dán vào ngực Minh Thù, tóc bay bốn phía trông rất mờ ám.

Một tay Minh Thù ôm hắn, một tay lấy chăn đắp lên người hắn.

Vốn một người đã đủ nặng, nay lại thêm một chăn, Minh Thù cảm giác mình sắp bị đè chết.

Tạo nghiệp gì vậy!

Thật là đói!

Trời đã sáng rồi.

Minh Thù một tay một chân từ từ để Trình Quy sang một bên, nhưng mà Trình Quy ôm nàng rất chặt, nàng muốn đứng dậy thì hắn lập tức nhíu mày lại, ngang ngược ôm nàng vào trong ngực.

Minh Thù: "..."

Cứu giá! Trẫm đói chết rồi!

Hình như đêm qua có chút đồ ăn vặt trên giường...

Minh Thù đưa tay sờ tìm khá lâu cuối cùng cũng thấy đồ ăn vặt nàng giấu, nàng đẩy người bên cạnh mình ra chật vật ngồi dậy, làm cho Trình Quy nửa ôm eo nửa ôm nàng, dựa vào đầu giường.

Trình Quy ngủ tới gần trưa, mặt trời sắp lên cao mới tỉnh dậy.

Minh Thù dựa vào đầu giường, đầu gật lên gật xuống, giống như đang ngủ gật.

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ lọt vào, trong không khí từng hạt từng hạt bụi bay, ngoài cửa sổ tiếng cây cối kêu sột soạt.

Lông mi Trình Quy run rẩy, hắn nhẹ nhàng ngửa đầu, thừa dịp lúc Minh Thù đang gật đầu thì hắn đưa môi hắn qua.

Minh Thù soạt một cái mở mắt ra, ánh mắt mê mang nửa tỉnh nửa mê nhìn Trình Quy.

Trình Quy dứt khoát nhắm mắt, ôm lấy cổ Minh Thù kéo nàng xuống.

Mấy phút sau, Trình Quy từ dưới đất bò dậy, trang phục trên người lộn xộn: "Cái này đã bị phá hủy, sau này ngươi làm sao?"

Cánh môi Minh Thù đỏ thẫm, ánh mắt mê ly biến mất, nửa dựa vào giường xé mạnh quần áo trên người: "Làm sao bây giờ? Dựa vào sắc đẹp của ta, tìm hạng người gì mà không có."

Sắc mặt Trình Quy tối xuống, nhưng rất nhanh lại khôi phục dáng vẻ bình thường: "Vậy Khinh Khinh nàng thử đi, xem ta khiến bọn họ cửa nát nhà tan trước, hay nàng và bọn họ trải qua một đêm xuân trước."

Minh Thù liếc nhìn hắn.

Tính tình này không phải Trình Quy.

Là của hắn.

Là Kỳ Ngự.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 673: Khinh Nhược Trình Quy (20)

Thời gian không còn sớm nên Minh Thù không đi Tần gia, mà đang ở phòng mình ăn gì đó.

Trình Quy đợi một lát, mãi đến khi A Lục tìm hắn mới rời khỏi.

A Lục biết tới phòng nàng tìm người...

Tên thần kinh quả nhiên giả bộ!

A Lục đi chưa bao lâu thì quay lại: "Khinh Khinh cô nương, một lát nữa nếu như xảy ra chuyện gì, ngài không cần lo lắng, công tử sẽ xử lý ổn thỏa."

Minh Thù chỉ chú ý tới A Lục đã thay đổi cách xưng hô.

Trước đây A Lục gọi nàng là Liễu tiểu thư, gọi Liễu Tâm Duyệt cũng gọi là Liễu tiểu thư.

Nhưng Trình Quy vừa đổi thì A Lục cũng đổi.

"Xảy ra chuyện gì?" Nàng bị Trình Quy chặn ở trong phòng cả ngày, bên ngoài xảy ra chuyện gì nàng không rõ ràng lắm.

Không phải là người trong cung đến chứ?

"Có người chết." A Lục nhẹ giọng nói: "Khinh Khinh cô nương đừng lo lắng, có công tử tại đây ngài sẽ không xảy ra chuyện gì."

"Có liên quan đến ta?" Minh Thù đã hiểu ý của A Lục.

A Lục gật đầu.

-

Người chết là Liễu phụ.

Không sai, Liễu phụ chết.

Mà người đáng nghi nhất chính là Minh Thù.

Nhưng cả đêm qua nàng ở chung với Trình Quy, làm sao có thể chạy ra ngoài giết chết Liễu phụ.

Lúc đến đại sảnh, người của quan phủ đã có mặt đầy đủ, còn có một đám người khác... Một đám mặc trang phục cũng rất chỉnh tề.

Dẫn đầu là tên thái giám, bộ dạng nhìn qua có chút chanh chua, kiêu căng đứng nhìn hiện trường trước mặt.

Trình Quy không đứng cùng một chỗ với đám người kia, nhìn qua có chút không hợp.

Quan huyện Chu đại nhân bị kẹp ở hai bên, hiển nhiên rất khó xử, không biết nên làm thế nào cho phải.

Trùng hợp như vậy?

Liễu phụ vừa mới chết mà người trong cung đã đến?

Liễu Tâm Duyệt quỳ gối trước thi thể Liễu phụ, khóc vô cùng thê thảm.

"Lỗ công công, vị này chính là Liễu gia nhị tiểu thư, Liễu Khinh..." Quan huyện giới thiệu cho tên thái giám.

Lỗ công công nhìn người Minh Thù, đáy mắt hiện lên một sự kinh ngạc, nhưng hắn đè xuống rất nhanh: "Nàng ta chính là người bị nghi ngờ?"

"Vâng vâng..." Chu đại nhân liên tục gật đầu: "Đầu bếp nữ tận mắt nhìn thấy lúc Liễu lão gia uống canh giải rượu thì Liễu Khinh bỏ thuốc, có người làm còn nghe nàng và Liễu lão gia cãi nhau..."

Trình Quy thấy Minh Thù tới thì vẫy vẫy tay.

Minh Thù nhìn đội ngũ trước mặt, cảm thấy Trình Quy bên kia tương đối thoải mái nên đi qua đó.

Chu đại nhân thấy Minh Thù và Trình Quy đứng chung một chỗ, có chút kỳ lạ, một lúc lâu mới quát lớn: "Liễu Khinh, vì sao ngươi phải sát hại Liễu lão gia, hắn là cha ngươi."

Đối mặt với tình hình như vậy, Minh Thù cũng chỉ cười nhạt: "Đúng vậy, tại sao ta muốn giết ông ấy, ngươi tìm cho ta một lý do đi."

"Làm sao ta biết tại sao ngươi muốn sát hại Liễu lão gia!!" Chu đại nhân bị dọa cho giật mình.

"Ta đây cũng không biết." Minh Thù buông tay: "Ngươi không tìm cho ta một lý do thì làm sao ta có thể thừa nhận?"

"Liễu Khinh, tại sao ngươi có thể ác độc như vậy, cha nuôi ngươi nhiều năm như vậy, tại sao ngươi có thể ra tay." Liễu Tâm Duyệt được đỡ đứng lên chỉ vào Minh Thù, khuôn mặt yêu kiều tràn đầy tức giận và tuyệt vọng.

"Ta không có ra tay, còn thật sự không biết ra tay như thế nào, hay là ngươi gọi ông ta dậy để ta hỏi thử xem." Không tin không tức chết ngươi.

"Ngươi... Ngươi..." Khuôn mặt Liễu Tâm Duyệt đầy nước mắt, dáng vẻ lung lay như sắp chịu không nổi.

Trình Quy nắm tay Minh Thù, ý bảo nàng đừng nói nữa.

"Nếu là người bị nghi ngờ thì dẫn về từ từ thẩm vấn, không nên để cho người này chết oan." Lúc này Lỗ công công mới lên tiếng: "Trình thế tử, ngài có gì bổ sung không?"

Trình Quy duỗi tay nắm chặt Minh Thù, lòng bàn tay từ trong lòng bàn tay nàng xẹt qua: "Chu đại nhân, Liễu lão gia chết khi nào?"

Chu đại nhân đáp: "Giờ sửu đêm qua."

"Giờ sửu đêm qua, Khinh Khinh ở chung với ta."

Trình Quy vừa dứt lời, toàn bộ hiện trường đều im lặng.

Nửa đêm ở cùng một chỗ với một nam nhân, có thể làm gì?

"Vậy người nhân chứng thấy là ai?" Trình Quy tựa như không thấy ánh mắt quái dị của mọi người.

"Trình thế tử, đây chỉ là lời nói từ một phía của ngươi." Lỗ công công cười nhạt.

"Vậy lời nói của nhân chứng không phải từ một phía à?" Trình Quy không nhường nói.

"Trình thế tử, nhân chứng không chỉ có một."

"Lời nói của ta, mười nhân chứng cũng không bằng được." Đột nhiên Trình Quy bắt đầu chơi xấu: "Lỗ công công, ta nói đúng không?"

Lỗ công công: "..."

Dựa vào thân phận áp bức người khác, có gì hay ho!

"Hừ, ta không so đo với miệng lưỡi của Trình thế tử, ngày hôm nay ta tới nơi này là để tìm người." Đột nhiên Lỗ công công nói: "Liễu Tâm Duyệt cô nương là vị nào?"

Nội tâm Liễu Tâm Duyệt kích động, nhưng nét mặt lại không lộ ra, tha thiết khóc cầu: "Mong Chu đại nhân làm chủ cho cha ta, hu hu... Tại sao cha ta chết không rõ ràng như vậy, Chu đại nhân ngươi phải làm chủ cho ta, trừng phạt nghiêm khắc hung thủ."

"Chắc chắn rồi chắc chắn rồi, nhất định ta sẽ không bỏ qua cho hung thủ." Chu đại nhân đồng ý: "Tâm duyệt tiểu thư, nhanh qua đây, đây là Lỗ công công trong cung tới, hắn tới tìm ngươi."

Liễu Tâm Duyệt mê man không ngớt, khóc nức nở: "Tìm... Tìm ta?"

Lỗ công công lấy một vật từ trong tay áo lấy ra, lấy một miếng ngọc ra hỏi: "Cái này là của cô nương?"

Liễu Tâm Duyệt xoa xoa nước mắt, thút tha thút thít nhìn sang: "Là... là của ta, tại sao ở chỗ ngươi."

"Cô nương lấy cái này ở đâu?"

"Từ nhỏ đã theo ta, luôn trên người ta, ta cũng không biết là từ đâu tới. Ta hỏi cha cha cũng không nói cho ta..." Liễu Tâm Duyệt tiếng nói gián đoạn.

Lỗ công công gật đầu: "Nếu là cô nương vậy không sai, ngày hôm nay ta tới là để đón cô nương hồi Kinh."

"Hồi... Kinh" Liễu Tâm Duyệt như bị hù dọa: "Ta... Ta đã làm sai điều gì?"

"Cô nương đừng lo, đón cô nương hồi kinh là chuyện tốt." Lỗ công công nói.

Minh Thù ngáp một cái, lấy một túi ăn vặt từ trong tay áo lấy ra, tìm một chỗ ngồi xổm xuống.

Đám người kia diễn thật tốt, tượng vàng Oscar cũng không ép được.

Lúc Lỗ công công nhìn thấy nàng ta, rõ ràng đã phát hiện gì đó rồi, nhưng hắn lại muốn ban danh hiệu này cho Liễu Tâm Duyệt.

Chuyện này không có mờ ám sao?

Bây giờ suy nghĩ lại một chút, trước đây nguyên chủ cũng chờ người trong cung đến, nhưng nàng đã chết rồi trong chuyện này chắc có lẽ cũng không đơn giản.

"Công tử..." A Lục thừa dịp mọi người nghe Lỗ công công nói chuyện bước vào: "Đến rồi."

Trình Quy quay đầu, thấy Minh Thù ngồi xỗm trên mặt đất, khóe miệng hắn giật một cái: "Đi lấy cái ghế cho nàng."

"Vâng"

"Tại sao ngồi như vậy, chân tê thì sao?" Trình Quy đỡ Minh Thù dậy.

"Đêm qua ngươi đè ta như thế, sao không nghĩ đến vấn đề này." Trẫm sắp bị ép tới bại liệt.

"À... Đó là tình huống đặc biệt." Trình Quy nói sang chuyện khác: "Lần sau muốn ngồi thì nói với ta, nếu không... nói cho A Lục cũng được."

"Người đẹp của ngươi, ta không dám sai."

"Nói gì đó!" Trình Quy đập đầu nàng: "A Lục là hộ vệ của ta, bọn họ... sau này sẽ chăm sóc cho nàng."

A Lục đưa một cái ghế đến rất nhanh, cắt đứt cuộc nói huyện của bọn họ.

Một người hầu xinh đẹp khá cẩn thận, bày ra một cái bàn và đồ ăn vặt để trước mặt Minh Thù.

A Lục cười với Minh Thù, đứng ngay ngắn phía sau Trình Quy, nhìn không chớp mắt trông giống như một người máy.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 674: Khinh Nhược Trình Quy (21)

"Ta thật sự..." Liễu Tâm Duyệt vui buồn lẫn lộn, tay cũng run rẩy: "Sao ta lại là... Không thể nào, ta là tiểu thư của Liễu phủ, sao có thể... Cha ta, mẹ ta, họ... họ là phụ mẫu của ta."

Minh Thù bị kỹ xảo của Liễu Tâm Duyệt thuyết phục.

Kỹ xảo này, đạo diễn cũng phải thưởng đùi gà cho nàng ta.

"Tâm Duyệt cô nương, trên tay cô có tín vật, điểm này tuyệt đối không sai." Lỗ công công nói: "Cô chính là con gái duy nhất của Trấn Quốc tướng quân."

"Nhưng ta..." Liễu Tâm Duyệt nhìn thi thể trên đất: "Cha ta ông ấy..."

"Mặc dù Liễu lão gia không phải cha ruột của cô, nhưng nuôi cô nhiều năm như vậy, chuyện này nhất định sẽ được làm rõ, Chu đại nhân sẽ không bỏ qua hung thủ, cho dù có người bao che cũng không được. Tâm Duyệt cô nương, tiếp chỉ đi, tiếp chỉ rồi cô sẽ là quận chúa."

Lời mà Lỗ công công không nói ra là, thân phận của quận chúa ngang hàng với thân phận của thế tử của Trình Quy. Cho dù hiện tại Trình gia uy quyền triều đình và dân gian, nhưng con gái của Trấn Quốc tướng quân mới được tìm về, làm sao có thể để Trình Quy làm loạn?

Dường như Liễu Tâm Duyệt đang đấu tranh tư tưởng, một lúc lâu mới khe khẽ quỳ xuống.

Lỗ công công hài lòng gật đầu, sau khi nhận lấy thánh chỉ mà thái giám nâng, triển khai tuyên đọc.

"Phụng thiên thừa vận, Trấn Quốc tướng quân đã mất…"

Minh Thù đã sớm đoán được trong tay Trình Quy có thể không có thánh chỉ, nếu không hắn cũng sẽ không ngồi yên ở Liễu phủ.

"...Trong lòng trẫm cảm thấy vô cùng áy náy, đặc biệt phong ấn quận chúa Minh Huệ cho con gái của Trấn Quốc tướng quân, khâm thử."

Lỗ công công đọc xong, nhìn về phía Liễu Tâm Duyệt: "Tâm Duyệt cô nương, tạ ân đi!"

Lòng bàn tay của Liễu Tâm Duyệt toàn là mồ hôi, nàng ta lập tức là quận chúa rồi…

"Khoan đã."

Trong đầu Liễu Tâm Duyệt nảy một cái, nhìn về phía Trình Quy, khuôn mặt trắng như ngọc: "Lỗ công công, quận chúa này là ai, vẫn chưa chắc chắn."

"Trình thế tử, ý người là gì?" Lỗ công công cười nhạt: "Tín vật cũng ở đây, có thể sai sao?"

Trình Quy vỗ vỗ tay, ngoài sân vang lên tiếng bước chân chỉnh tè, quân đội mặc áo giáp từ bên ngoài tiến vào.

"Thế tử."

Sắc mặt Lỗ công công khinh bỉ: "Trình thế tử, người lại điều riêng Uy Vũ quân."

"Cái gì gọi là điều riêng Uy Vũ quân? Uy Vũ quân vốn là do Trấn Quốc tướng quân xây dựng, bọn họ bây giờ chỉ là đến nghênh đón thiên kim của Trấn Quốc tướng quân." Trình Quy cười như không cười: "Đừng quên, binh phù của Uy Vũ quân vẫn còn thiếu một nửa."

Lỗ công công xiết chặt tín vật trong tay.

Đó chính là binh phù.

Trình Quy đưa tay, một vị tướng lĩnh đưa qua thánh chỉ vàng chói: "Chỗ ta còn có một bản thánh chỉ, chi bằng Lỗ công công cũng nghe một chút?"

Đáy lòng Liễu Tâm Duyệt nảy ra dự cảm không tốt, nhưng tình cảnh hiện tại đã nằm ngoài tầm kiểm soát của nàng ta.

Thân phận và địa vị của những người này... Nàng ta quá nhỏ bé.

Lỗ công công nghiến răng, quỳ xuống.

Những người vừa mới đứng dậy, lại đồng loạt quỳ xuống.

Trình Quy triển khai thánh chỉ, hắn cũng không nhìn Minh Thù, trực tiếp đọc.

"Phụng thiên thừa vận, Trấn Quốc tướng quân đã mất…" Bản mà Trình Quy đọc cũng tương tự bản mà Lỗ công công đọc, điểm khác biệt duy nhất là đoạn cuối: "… Trong lòng trẫm vô cùng áy náy, đặc biệt phong Liễu Khinh, con gái của Trấn Quốc tướng quân thành quận chúa Minh Huệ, khâm thử."

Thêm một cái tên.

Nhưng khác biệt một trời một vực.

"Trình thế tử, nàng ta không có tín vật!" Lỗ công công gầm lên.

"Ai nói ta không có?" Minh Thù bắt chéo chân, mỉm cười nhìn về phía Lỗ công công: "Tín vật trên tay ông, chắc chắn là thật chứ?"

Lỗ công công kinh ngạc.

Ông ta cẩn thận nhìn tín vật trong tay, nhìn qua không có vấn đề gì, lẽ nào lại là giả?

"Vừa hay, Tiền tướng quân của Uy Vũ quân cũng đến, binh phù là thật hay giả, Tiền tướng quân nhất định có thể nhận ra." Trình Quy lấy ra một binh phù hình bán nguyệt, không nghi ngờ Minh Thù, nói: "Lỗ công công, so sánh một chút?"

Lỗ công công toàn thân run rẩy: "Bệ hạ... lại giao binh phù của Uy Vũ quân cho ngươi!"

"Vinh hạnh được bệ hạ ưu ái." Trình Quy khẽ nâng mày: "Lỗ công công, mời."

Không biết Lỗ công công nghĩ tới điều gì, sắc mặt trắng bệch.

Tiền tướng quân bước ra khỏi hàng, hắn tiếp nhận binh phù trong tay Trình Quy, nhìn về phía Lỗ công công.

Trong lòng Lỗ công công rối loạn, cuối cùng đưa ra binh phù trong tay.

Minh Thù không ngờ tín vật này còn có thể chơi được trò mới, cũng lợi hại.

"Chỉ có của thế tử là thật." Tiền tướng quân nói: "Lỗ công công, cái này là giả."

Lỗ công công: "…"

Lỗ công công không tin, hắn muốn đích thân cầm xem, nhưng ngại thân phận của Trình Quy, cuối cùng để Tiền tướng quân cầm, Lỗ công công tự mình nhìn qua.

Một lúc lâu, Lỗ công công cắn răng thầm hận: "Vậy thật đâu?"

Trình Quy nhìn về phía Minh Thù.

Người phía sau vỗ tay một cái, đứng dậy đi về giữa sân, lấy ra một tín vật hình bán nguyệt từ trong tay áo: "Đây."

Tiền tướng quân đón lấy nhìn kỹ một chút, hai binh phù hình bán nguyệt, đúng lúc ghép thành một vòng tròn.

"Sao có thể..." Liễu Tâm Duyệt rên rỉ một tiếng.

Sao nàng có thể chuẩn bị trước? Còn làm giả một cái!

Tín vật là quan trọng, lại có bằng chứng ở bên cạnh thế tử Trình Quy, Lỗ công công liếc nhìn Uy Vũ quân... Bệ hạ lại ra hai bản thánh chỉ.

Thánh chỉ Uy Vũ quân mang đến, không thể nào là giả.

Cho bên bệ hạ có ý gì?

Sắc mặt Lỗ công công cực kém: "Nếu thánh chỉ là do Trình thế tử tuyên đọc, chuyện tiếp theo liền giao cho Trình thế tử, cáo từ."

Lỗ công công phất tay áo rời khỏi, ông ta vừa đi trong viện liền rộng rãi thoáng đãng.

Minh Thù đi tới trước mặt Liễu Tâm Duyệt, mím môi cười: "Cha ngươi cũng chết rồi, sau này phải làm sao đây."

Đáy mắt Liễu Tâm Duyệt nổi lên thù hận, nàng ta nhào về phía Minh Thù: "Liễu Khinh, ngươi…"

"Hỗn xược!"

Liễu Tâm Duyệt bị người kéo ra, nàng ta gào thét một tiếng: "Rốt cuộc làm sao ngươi biết được?" Vì sao nàng biết trước sẽ đánh tráo tín vật!

Minh Thù ghé sát nàng, mỉm cười: "Ngay từ đầu ta đã biết."

Liễu Tâm Duyệt bất động tại chỗ.

Ngay từ đầu nàng đã biết.

Điều này chứng tỏ cái gì?

Sao có thể như vậy... Nàng ta cho là mình đặc biệt, nhưng vì sao kết quả lại như vậy, sao có thể như vậy!

Không nên như vậy.

Không đúng, cái này không đúng!

Chu đại nhân âm thầm lau mồ hôi lạnh, mọi chuyện hôm nay, hắn cũng khó có khả năng lý giải.

Trốn đi trước đã!

Chu đại nhân cho người đưa thi thể của Liễu lão gia đi, thuận tiện đưa Liễu Tâm Duyệt đi.

Còn về người bị nghi ngờ…

Buồn cười, hiện tại đó là quận chúa, còn có cả Trình Quy và Uy Vũ quân, ai dám đưa nàng đi?

"Hạ quan cáo từ trước." Chu đại nhân cúi người chào rồi rời đi.

Liễu Tâm Duyệt dường như bị đả kích, không mở miệng nói chuyện nữa.

Minh Thù nhìn bọn họ rời khỏi.

"Khinh Khinh, vẫn còn một bản thánh chỉ nữa." Trình Quy đưa thêm một bản thánh chỉ ra: "Tự nàng đọc hay là ta đọc cho nàng?"

Trực giác nói với Minh Thù, thứ viết trong thánh chỉ này không phải thứ tốt đẹp gì.

Sự thật chứng minh, trực giác của Minh Thù không sai.

Đó là thánh chỉ ban hôn.

Trình Quy kín đáo đưa thánh chỉ cho Minh Thù: "Ta đi ngày đêm không nghỉ, cho người về kinh xin đấy, Khinh Khinh, nếu nàng từ chối sẽ bị chém đầu."

Hai bản thánh chỉ đều là Trình Quy xin, trong này có bao nhiêu gian khổ thì không biết, nhưng muốn chứng minh ai là con gái chân chính của Trấn Quốc tướng quân, nhất định là không dễ.

Minh Thù cầm thánh chỉ trầm ngâm, một lát sau thở dài.

Kháng chỉ sẽ bị chặt đầu!

Trẫm vốn sống không được bao lâu.

Không muốn chết sớm như vậy.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 675: Khinh Nhược Trình Quy (22)

Vụ án Liễu lão gia, mặc dù có người làm chứng chứng minh Minh Thù là người bị nghi ngờ nhất, nhưng xét thân phận hiện tại của Minh Thù, Chu đại nhân không dám tùy tiện định tội, cho người điều tra cẩn thận.

Kết quả xác định được là một người hầu của Liễu phủ.

Đương nhiên hơn phân nửa là người hầu này gánh tội thay, hung thủ thật sự chắc chắn không phải nàng ta.

Chu đại nhân cũng không có ý định điều tra tiếp, cứ kết án một cách qua loa như vậy.

Liễu lão gia vừa chết, Lý Thân tìm đến cửa, lấy thân phận là vị hôn phu của Liễu Tâm Duyệt muốn giúp đỡ Liễu Tâm Duyệt.

Thái độ vô cùng thành kính, để tùy ý Liễu Tâm Duyệt tức giận đánh chửi.

Việc này lọt vào mắt người trong thôn trở thành Liễu Tâm Duyệt gây sự vô lý, không biết tốt xấu.

Liễu Tâm Duyệt muốn đuổi người ra ngoài, nhưng Lý Thân lôi kéo mọi người, nói Liễu phụ đã công nhận mình là con rể không thể vì Liễu phụ đã mất mà từ hôn.

Liễu Tâm Duyệt tức giận vô cùng, nhưng không có cách gì với loại người vô lại như Lý Thân.

Lý Thân ngang nhiên vào Liễu phủ, Liễu Tâm Duyệt muốn lấy lý do Liễu phụ vừa mất làm lý do hoãn hôn lễ lại.

Lý Thân sao có thể để nàng ta được như ý, Liễu Tâm Duyệt đánh không lại Lý Thân, đám người thân thích của Lý Thân cũng trói buộc nàng ta, tuy cuối cùng không thành thân, nhưng Lý Thân và người nhà của hắn đều vào Liễu phủ.

Liễu Tâm Duyệt muốn chạy trốn, nhưng Liễu phủ nhiều tài sản như vậy, nếu nàng ta bỏ chạy, không phải dễ cho Lý Thân rồi ư? Hơn nữa trên người nàng ta cũng không có bao nhiêu tiền, sau khi chạy thoát có thể làm gì?

"Đại tiểu thư, Lý Thân muốn Tây viện." Nha hoàn đứng bên cạnh Liễu Tâm Duyệt lạnh run, gần đây tâm tình Liễu Tâm Duyệt bất ổn, thường nổi giận.

"Đó là phòng của mẹ ta, hắn cũng dám đòi?" Tây viện là khu nhà tốt nhất ngoài khu nhà của Liễu phụ, bởi vì là nơi trước đây mẹ nàng ta ở, vẫn không có người ở.

"Người của Lý gia quá đáng lắm rồi." Nha hoàn tức giận bất bình: "Hoàn toàn xem Liễu phủ là nhà của họ, đại tiểu thư, người nghĩ cách chút đi!"

Hiện tại người hầu của Liễu phủ đều sợ đám người kia, bọn họ sống ở Liễu phủ cũng coi như khá tốt.

Từ khi người của Lý gia vào ở, cuộc sống của người hầu cũng khó khăn, sai khiến họ làm việc này việc nọ, nếu là chủ nhân thì cũng thôi, đây là việc họ nên làm.

Nhưng họ lại không phải.

Nếu không phải vì bọn họ đã ký khế ước bán thân, bọn họ đều không muốn làm.

"Đại tiểu thư, mẹ của Lý Thân muốn dọn vào tây viện, chúng tôi không cản được." Hạ nhân vội chạy tới, trên mặt vẫn còn một dấu bàn tay, hiển nhiên là bị đánh.

Lửa giận trong lòng Liễu Tâm Duyệt càng mạnh, dẫn theo người đến tây viện.

"Mẹ, mẹ xem con đeo cái này đẹp không?"

"Đẹp, đẹp lắm, con gái ta nếu trang điểm vào thì chắc chắn còn đẹp hơn cả Liễu Tâm Duyệt kia."

"Mẹ, mẹ xem, thật tốt biết bao, Liễu phủ này thật là giàu có, đặt mua nhiều trang sức như vậy."

"Cái này thì có gì, về sau mấy thứ này đều là của con."

Liễu Tâm Duyệt nghe đến đó, chỉ cảm thấy một luồng khí nóng dồn lên ngực, trên không ra trên, dưới không ra dưới, sao lại có người vô sỉ như vậy.

Nàng ta bước vào phòng: "Ai cho các ngươi vào đây."

Người trong phòng bị dọa giật mình, mẹ của Lý Thân hồi thần trước: "Ôi, con dâu, con lớn tiếng như vậy làm gì, Liễu phủ nhà con là nhà giàu có, sao không có quy củ như vậy."

Một kẻ vô lại lại nói quy củ với nàng ta?

"Ai cho phép các ngươi vào đây, ra ngoài hết cho ta!" Liễu Tâm Duyệt chỉ ra cửa.

Mẹ của Lý Thân cười một cách quỷ quyệt: "Ôi, xem con nói kìa, Liễu phủ này bây giờ là của con ta, người làm mẹ là ta, muốn vào đâu, còn cần con đồng ý?"

"Con trai bà?" Liễu Tâm Duyệt nghiến răng nghiến lợi: "Đây là Liễu phủ, đây là nhà ta!"

"Con gả cho con trai ta thì là họ Lý, nơi này đương nhiên là của con trai ta."

"Đúng thế đúng thế, tẩu tẩu, tỷ đừng nhỏ mọn như vậy, không phải chỉ là chút đồ trang sức thôi sao, tỷ còn thiếu chỗ ít ỏi này?" Cô nương bên cạnh mẹ của Lý Thân chêm vào. Người này không phải ai khác, chính là cô nương lúc đầu Trình Quy gặp phải.

"Ta và hắn vẫn chưa kết hôn."

"Tuy chưa kết hôn, nhưng các con thực sự là phu thê, còn không phải người một nhà ư." Mẹ của Lý Thân chí khí hùng hồn.

Liễu Tâm Duyệt tức đến mức toàn thân run lên, nàng ta tiến lại lôi mẹ Lý Thân ra bên ngoài: "Cút ra ngoài hết cho ta, cút ra ngoài."

"Ngươi dựa vào gì mà đánh mẹ ta…"

Ba nữ nhân vây lại đánh nhau, hạ nhân bọn họ không dám tiến lại, trố mắt nhìn nhau.

Một mình Liễu Tâm Duyệt không đánh lại mẹ và muội muội của Lý Thần, bị đánh cho một trận, mãi đến khi Lý Thần nghe thấy động tĩnh mới qua tách ba người ra.

Trong lòng Liễu Tâm Duyệt vỡ vụn, ngồi khóc dưới đất.

Nàng ta không hiểu tại sao lại trở nên như vậy, lẽ ra không phải như vậy…

Lý Thân vẫn rất thích người vợ Liễu Tâm Duyệt xinh đẹp như hoa này, nói mẹ và muội muội của Lý Thân mấy câu, nhưng cuối cùng Tây viện vẫn do hắn làm chủ, cho mẹ của hắn.

…

"Khi nào thì nàng về kinh với ta?"

Trình Quy hỏi không dưới một trăm lần rồi.

"Ta còn có việc chưa làm xong." Minh Thù lần nào cũng nói câu này.

"Chuyện gì, ta có thể giúp nàng."

Giúp?

Để ngươi hỗ trợ giết phiếu đổi đồ ăn vặt của trẫm?

"Ngươi muốn về thì tự mình về, ta không về." Chỗ này tốt biết bao, không lo ăn uống.

"Bây giờ nàng là quận chúa, sao có thể không về được." Trình Quy mơ hồ: "Phủ Trấn Quốc tướng quân đã được sửa lại, chờ nàng trở về có thể vào ở, đồ ăn của kinh thành rất ngon, ngon hơn nhiều so với chỗ này."

Không về thì lão tử thành thân với ai đây?

Khỉ thật, nơi thâm sơn cùng cốc này thì có gì tốt!

Minh Thù có chút dao động, nhưng vì giá trị thù hận nàng vẫn kiên quyết ở lại.

Giá trị thù hận ở đâu thì trẫm ở đấy, chính là chuyên nghiệp như vậy.

Trình Quy khuyên bảo không được, phiền não đi tới đi lui.

"Ôi chao, đừng lượn nữa, chóng hết cả mặt." Lượn qua lượn lại váng cả đầu.

Trình Quy ngồi xuống đối diện với Minh Thù, hắn rót cho mình một chén trà: "Vì sao nàng không hỏi chuyện của Trấn Quốc tướng quân?"

Từ khi chuyện xảy ra đến giờ, nàng chưa từng hỏi bất cứ chuyện gì về Trấn Quốc tướng quân.

Đây là phản ứng của người bình thường sao?

Đối với Minh Thù mà nói, mấy việc nhỏ nhặt này nàng không cần thiết tốn dung lượng não vào việc này.

Nhưng nàng liếc thấy Trình Quy rất muốn tìm chút dáng vẻ nói chuyện, phối hợp hỏi: "Trấn Quốc tướng quân đã xảy ra chuyện gì?"

Trình Quy cảm thấy cuối cùng mình cũng có đất dụng võ, hắn hắng giọng một cái, bắt đầu nói lia lịa.

"Phụ thân nàng là Trấn Quốc tướng quân, năm xưa trấn thủ ở biên quan, kết bạn với một vị tiểu quận chúa của địch quốc, nảy sinh tình cảm. Phụ thân nàng chiến công hiển hách, không ít người coi như cái đinh trong mắt, có người… vu oan Trấn Quốc tướng quân thông đồng với địch phản quốc, trực tiếp chuyển chứng cứ đến trước mặt bệ hạ."

"Trấn Quốc tướng quân bị kết tội, chém đầu cả nhà. Lúc đó mẹ nàng đang mang thai nàng sắp sinh, được Trấn Quốc tướng quân đưa đi, nhưng sau khi sinh hạ nàng, mẹ nàng liền ôm nàng ở lại, dẫn người về kinh cứu Trấn Quốc tướng quân."

"Đáng tiếc…"

Trình Quy uống một hớp trà.

"Cuối cùng đều chết cả, mà nàng cũng không rõ tung tích."

"Không lâu sau, có cựu thần lật lại bản án của Trấn Quốc tướng quân, chân tướng vụ việc năm đó được làm rõ, bệ hạ truy phong Trấn Quốc tướng quân, trùng tu lăng mộ. Mà nàng là cốt nhục duy nhất của Trấn Quốc tướng quân."

Sau cùng, Trình Quy hỏi: "Biết vì sao Lỗ công công không muốn để nàng về kinh không?"

"Binh phù?"

"Ừ." Trình Quy gật đầu: "Năm đó chỉ tìm thấy nửa khối binh phù trên người Trấn Quốc tướng quân, nửa còn lại không rõ tung tích, đoán có lẽ là mẹ nàng để nó trên người nàng, đợi một ngày chân tướng rõ ràng, có thể chứng minh thân phận của nàng."

Uy Vũ quân là đội thần binh do Trấn Quốc tướng quân lập nên khi còn sống, cho dù chỉ có một nửa binh phù, cũng vô cùng mê người.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 676: Khinh Nhược Trình Quy (23)

"Cho nên nói, ta về kinh cũng không thấy được những ngày tháng tốt đẹp." Minh Thù tổng kết.

Thế cục triều đình thay đổi trong nháy mắt, lần này nàng đi là chân phương mộc mạc, ung dung khoái trá, sao phải luẩn quẩn vào vòng xoáy mưu quyền.

Trẫm cũng không phải kẻ ngốc, mô tuýp đơn giản mà cứ phải tìm đến mô tuýp trắc trở.

Minh Thù đột nhiên ghé sát Trình Quy, nụ cười nàng sáng lạn: "Ngươi muốn cưới ta, chỉ có một lựa chọn, ở lại."

Kinh thành là nơi vinh hoa phú quý, quyền thế ngập trời, ngửa tay một cái là mây, úp tay một cái lại là mưa.

Ở đây chỉ có hành hẹ trộn với đậu phụ.

Nếu là người thì chẳng ai chọn ở lại.

"Ta ở lại nàng sẽ gả cho ta đúng không?" Trình Quy không chút lưỡng lự nào.

Vinh hoa phú quý đều là nhất thời, chỉ có người trước mặt mới là thứ hắn cần.

"Ừ."

"Tốt." Trình Quy gọi A Lục đến ngay trước mặt Minh Thù: "Ngươi về kinh một chuyến, cho người đưa sính lễ đến."

Còn về việc khai báo với Trình gia như thế nào, Trình Quy sẽ không nói trước mặt Minh Thù.

"Trình gia chỉ có mình ngươi là con trai, bọn họ nỡ sao?"

"Vợ quan trọng hơn." Trình Quy nói.

Minh Thù tặc lưỡi: "Nếu ta có một đứa con trai như ngươi, nhất định sẽ đánh chết ngươi."

Đuôi mày Trình Quy khẽ chau: "May thay, ta là chồng của nàng."

"Vẫn chưa kết hôn đấy, Trình công tử chú ý hình tượng, đừng gọi bậy."

"Chuyện sớm muộn thôi." Trình Quy cười nhẹ: "Hơn nữa, trước đây ở Liễu phủ, có không ít người đều biết nàng đã qua đêm cùng ta."

Minh Thù bình tĩnh lại: "Hiện giờ ta thân là quận chúa, nuôi một gã trai thì có sao?"

"Phải phải phải, quận chúa đại nhân, nuôi một gã trai là rất bình thường." Trình Quy phụ họa, hắn cúi người nhìn Minh Thù, đáy mắt phát ra tia lạnh: "Nhưng quận chúa đại nhân, nếu nàng dám nuôi kẻ khác thì đừng có trách ta."

"Ha ha..."

Trình Quy: "..." Cười cái gì! Có gì đáng cười! Lão tử đang nói nghiêm túc! Đao cũng chuẩn bị xong rồi!

"Nàng đi đâu vậy, ta nói nàng biết, nàng đừng có rảnh rỗi quá lại chạy về phía Tần gia, Tần gia có gì tốt..."

Trình Quy đuổi theo Minh Thù đi ra ngoài.

Minh Thù hiện giờ không ở Liễu phủ mà ở trong trấn, cho nên thời điểm đến Tần gia thì đã qua bữa trưa.

Vài đứa trẻ ngồi chồm hổm ở cửa như trái cà tím bị phơi sương.

"Ngồi đây chờ cái gì sao?" Minh Thù cao ngạo cúi xuống nhìn bọn chúng.

Cô bé lớn tuổi hơn một chút ngẩng đầu lên, sau đó ánh mắt sáng ngời: "Tỷ tỷ, tỷ đến rồi."

"Tỷ ngươi đâu?"

"Không biết, tỷ tỷ đã ba ngày không về rồi, cha và mẹ đều ra ngoài tìm, cha mẹ bảo chúng ta không được chạy linh tinh."

"..." Đầu bếp mất tích rồi!

Trẫm ăn cái gì?

"Các ngươi ăn cơm chưa?"

Mấy củ cải nhỏ đồng loạt lắc đầu, đáng thương nhìn Minh Thù.

Minh Thù phụ họa: "Ta cũng chưa ăn."

Chuyên môn tìm đến nhà đầu bếp để ăn cơm.

Củ cải nhỏ: "..."

Minh Thù và bọn chúng mắt lớn trừng mắt nhỏ một hồi.

Cuối cùng dẫn mấy củ cải nhỏ đi vào, A Lục về kinh rồi nhưng A Hoan vẫn ở đây, làm chút cơm không thành vấn đề chứ nhỉ.

Trình Quy đứng trong sân không chịu ngồi, dù sao đồ đạc của Tần gia nhìn không phù hợp với thân phận công tử quần áo lụa là như hắn.

Mãi đến khi thị vệ phía sau đưa cho Trình Quy cái ghế, hắn mới uyển chuyển ngồi xuống.

Cơm nước xong, đúng lúc Tần mẫu và Tần phụ trở về, thấy nhiều người ở trong sân như vậy còn tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì.

Thấy Minh Thù bị mấy củ cải nhỏ vây quanh mới thở phào, nhưng hơi thở chưa buông ra hết đã hít vào lại.

Bây giờ Minh Thù cũng không phải là nhị tiểu thư của Liễu gia, là quận chúa…

Chức quan lớn nhất đời này bọn họ gặp chính là quan huyện, nào đã thấy được quận chúa.

Huống chi trong nhà này còn có một công tử ngồi đó, nghe nói là thế tử trong kinh thành.

Tần mẫu Tần phụ nhanh chóng kéo mấy đứa trẻ ra: "Quận... quận chúa, người, sao người lại tới đây?"

"Tìm Tần Linh." Minh Thù tùy ý nói: "Nàng ấy đi đâu vậy?"

Nói đến con mình, biểu cảm của Tần mẫu Tần phụ tối sầm lại: "Hôm trước nó nói muốn lên núi hái thuốc, ngày hôm qua không về, chúng tôi cũng không để ý, đôi khi nó cũng ở lại trên núi một đêm nhưng hôm nay vẫn chưa về, việc này trước nay chưa từng xảy ra."

"Tìm hết chưa?"

"Tìm rồi, lên núi tìm, mấy nơi thường đi đều không tìm thấy người. Trong thôn cũng không ai nhìn thấy, nếu ở trên núi gặp phải chuyện nguy hiểm gì…" Tần mẫu khóc "hu hu".

Hài Hòa Hiệu ngươi nói xem, có phải đầu bếp của ta bị nam chính lừa chạy rồi không!

[Ký chủ biết thì được rồi, cần gì nói ra cho mình ngột ngạt.] Ký chủ rất coi trọng đầu bếp đó, biết bị lừa chạy rồi còn không tức chết sao.

Trẫm biết ngay mà!

Nam chính chính là muốn chia rẽ trẫm và đầu bếp.

Quá âm hiểm rồi.

…

Tần Linh mất tích hơn mười ngày, có điều lúc trở lại lành lặn đầy đủ, không thiếu tay thiếu chân gì cả.

Nhưng sau khi Tần Linh trở về, rõ ràng trong lòng có chút không yên.

Nàng đã bán hết thảo dược, mới vừa ra khỏi nhà đã bị người chặn lại: "Tần Linh."

"Liễu cô nương?" Tần Linh hoàn hồn, thấy mình đứng ở giữa đường, vội vàng xin lỗi: "Xin lỗi... chắn đường cô rồi."

"Ta nghe nói ngươi dự định mở một cửa hàng trong trấn?" Liễu Tâm Duyệt không đi vào mà hỏi ngược lại.

"Hả…" Chuyện này không nhiều người biết lắm, nàng mới bàn bạc tiền thuê với ông chủ xong, sao nàng ta lại biết được?

"Đúng vậy, có vấn đề gì sao?"

"Hỏi chút thôi."

Liễu Tâm Duyệt lách người tiến vào cửa hàng.

Tần Linh không hiểu gì cả, Liễu Tâm Duyệt này... gần đây càng ngày càng kỳ lạ.

"Tần Linh."

Tần Linh ngẩng đầu nhìn về phía lầu bên cạnh, nàng nhanh chóng vỗ vỗ khuôn mặt, đi về phía kia.

"Khinh Khinh."

"Gần đây không yên lòng, yêu đương rồi? Ở bên ngoài có người yêu rồi?" Minh Thù rót cho nàng cốc nước.

Tần Linh đang uống nước, nghe vậy phun toàn bộ nước ra ngoài, sắc mặt đỏ bừng lên.

"Khinh Khinh, cô nói bậy gì thế."

"Ta nói bậy mà cô phản ứng lớn như vậy?"

"Không có chuyện đó." Tần Linh cúi đầu xuống, nói lảng sang chuyện khác: "Gần đây cô và Trình công tử thế nào rồi?"

"Có thể thế nào, thánh chỉ cũng ban rồi." Minh Thù nói rất tùy ý, có thể thấy rõ ràng trong đó chứa đầy ý cười.

"Trình công tử đối với cô cũng rất tốt, trước đây còn cố ý tìm ta để tìm hiểu cô..." Có lẽ Tần Linh phát hiện mình nói lỡ, nhanh chóng nói lảng: "Hắn không giống những công tử kinh thành kia, Khinh Khinh và hắn rất xứng đôi."

"Tìm hiểu ta cái gì?"

Tần Linh giấu nụ cười, nói: "Không có gì."

"Cô bị hắn mua chuộc?"

Tần Linh xua tay lắc đầu: "Không có, không có..."

Ánh mắt Minh Thù bình tĩnh nhìn nàng ta, Tần Linh không nói được, mỗi lần bị nàng nhìn như vậy luôn có một loại cảm giác áp lực.

"Còn nhớ hội đèn lồng hôm đó không?" Tần Linh đành phải nói: "Trước hội đèn lồng một ngày, hơn nửa đêm, hắn chạy tới gõ cửa chính nhà ta, nhất định bảo ta nói cho hắn biết, cô thích gì, ta không nói hắn liền đứng ngoài cửa chính nhà ta... Cho nên..."

"Cho nên cô bán đứng ta?" Thì ra tiểu yêu tinh đột nhiên có bí kíp là có phản đồ!

Tần Linh nhức đầu: "Ta thấy Trình công tử là thật lòng đối tốt với cô, nếu không hắn muốn lấy lòng cô hoàn toàn có thể cho người đến hỏi ta, cần gì phải đứng ngoài cửa chính nhà ta lâu như vậy."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 677: Khinh Nhược Trình Quy (24)

"Phải gọi hắn là là kẻ bất lương." Minh Thù giễu cợt.

"Phụt, Khinh Khinh ta phát hiện cô rất kỳ lạ đó nha." Tần Linh phồng môi khẽ cười.

Dường như mỗi lần cô nhắc tới Trình công tử thì giống như rất bực tức, nhưng biểu hiện ra ngoài lại hoàn toàn khác, sự kỳ lạ này không hề bình thường một chút nào.

"Không có." Minh Thù phủ nhận.

"Ta chưa nói cô kỳ lạ cái gì mà cô đã phủ nhận, Khinh Khinh..."

"Ăn đồ của cô đi!"

"Ha ha..."

Tần Linh nói với Minh Thù về chuyện nàng ta muốn mở tiệm, Minh Thù hỏi nàng mở tiệm gì, thì nàng nói muốn mở tiệm son. Trước khi nàng xuyên không về đây thì nàng chuyên về làm mỹ phẩm, cho nên nàng nghĩ ngay đến ý tưởng này.

"Cô mở tửu lâu thì tốt hơn." Minh Thù phủ quyết đề nghị mở tiệm son: "Son chỉ dành cho nữ nhân, nhưng tửu lâu thì dành cho tất cả mọi người, đợi sau khi nổi tiếng thì có thể mở khắp mọi nơi."

"Khinh Khinh, cô muốn thuận tiện cho chính mình sao?" Tần

Linh rất không khách khí nói.

Minh Thù nghiêm túc nói: "Vì đồ ăn mà sống qua ngày."

Tần Linh che môi cười, mỗi lần nàng nói những lời vô lý một cách nghiêm túc cực kỳ dễ thương.

"Trước khi mở tửu lâu phải đầu tư rất nhiều ngân lượng, lấy đâu ra nhiều ngân lượng như vậy." Tần Linh thở dài: "Hơn nữa nghề của ta đâu phải là tửu lâu."

Còn mở khắp nơi, nàng không phải phá sản là tốt rồi.

"Ta có tiền." Minh Thù cười: "Hoàng đế thưởng cho ta không ít đồ. Cô muốn mở thì ta sẽ bỏ tiền, khi nào cô kiếm được tiền rồi thì trả ta."

Minh Thù không có nói thẳng là cho, bởi vì lòng tự trọng của nữ chính rất cao.

Tần Linh nghe nói sau này phải trả, quả nhiên không phản ứng gì lắm, ngược lại hỏi vấn đề bản thân đã sớm muốn hỏi: "Khinh Khinh, cô không trở lại kinh thành sao?"

"Kinh thành không có cô, ta đi làm cái gì."

Tần Linh: "..."

Mặc dù đối diện là một cô gái, nhưng tại sao khi nghe những lời này, nàng cảm thấy mặt nóng hừng hực vậy.

Nàng đây là bị một nữ nhân trêu chọc sao?

"Không được ăn cơm do cô làm thì đời này sống còn ý nghĩa gì nữa." Minh Thù tiếp tục nói.

"..." Chưa cảm động được một giây nữa.

Nàng phải cám ơn tài nấu nướng của mình sao?

"Nhưng tài nấu nướng của ta không tốt lắm mà?"

"Tin tưởng ta, nếu tài nấu nướng của ngươi không thể thì trên thế giới này không ai có thể nữa." Nữ chính này mà tùy tiện kiếm một người thì ngay cả hoàng tử công chúa cũng có thể được.

Tần Linh rất nghi ngờ Minh Thù đang gạt chính mình, nàng ta tự ăn đồ ăn của mình cũng không cảm thấy ngon lắm.

"Cứ quyết định như vậy đi!" Minh Thù kết thúc.

"Này, ta..." Ta còn chưa đồng ý mà.

"Một lát nữa ta đi xem nơi nào tương đối thích hợp thì thuê cho cô."

Tần Linh chóng mặt theo Minh Thù xuống lầu, Trình Quy đang chờ bọn họ ở trước cửa tiệm. Mặt trời chiều ngả về tây, ánh nắng chiều rực rỡ, Trình Quy trông như thần tiên cả người sáng chói, đứng tại đó thì dường như cả con đường cũng trở nên khác hẳn.

Thế nhưng tâm tình của Trình Quy có vẻ không tốt lắm, Minh Thù vừa ra tới thì hắn lập tức bước qua, đưa một cái khăn tay cho nàng, sau đó lập tức chìa tay ra: "Nhanh lau tay cho ta, thật ghê tởm."

Minh Thù thấy trên tay hắn khá sạch sẽ, nhưng bàn tay hơi đỏ: "Lại nổi điên cái gì?"

A Hỷ thay mặt Trình Quy trả lời: "Vừa rồi công tử gặp phải một cô nương, cô nương này ngả nhào về phía công tử, công tử không may nên đụng phải, công tử đã lau tay suốt đoạn đường, Khinh Khinh cô nương hãy lau cho công tử đi nếu không công tử lau tới trầy da đó."

"Bàn tay cũng không ít thịt nha." Minh Thù cầm khăn, lau lau bàn tay của hắn rồi hỏi: "Người nào sờ?"

Trình Quy nhíu mày: "Không biết."

A Hỷ đáp: "Là muội muội nhà Lý Thân, dường như tên gì Lý hoa. Lá gan cũng thật lớn lớn, hôn lễ của công tử và Khinh Khinh cô nương sắp tới, thật không biết xấu hổ."

Trình Quy liếc A Hỷ mắt, A Hỷ nhất thời im bặt.

Minh Thù biết Trình Quy không phải là người tốt gì, cũng không thèm để ý hắn làm cái gì.

Nhưng... muội muội nhà Lý Thân?

Minh Thù nắm tay Trình Quy tỉ mỉ xoa xoa: "Các ngươi tiễn Tần Linh trở về đi."

"Vâng."

A Hỷ để cho Tần Linh lên xe ngựa, đích thân tiễn Tần Linh trở về thôn Vân Lý.

"Xoa một chút nữa đi." Trình Quy không tha thứ nói.

"Sạch rồi."

"Chưa đâu."

"..."

Minh Thù hôn tay hắn một cái: "Được chưa?"

"Vợ, hôn ta một cái nữa đi!"

"Cút."

"Có người sờ ta!"

"À, không đưa tiền, lần sau để ta bắt gặp ta sẽ lấy tiền, không thể cho sờ miễn phí được."

"... " Lão tử bị người ta sờ soạng đó! Nàng không ghen sao?

-

Gần đây Lý Hoa ở Liễu phủ tác oai tác oái, ăn mặc đều phải là loại tốt, Lý Thân cũng lấy không ít đồ của Liễu Tâm Duyệt đưa cho Lý Hoa.

Nhưng từ nhỏ nàng đã không phải là tiểu thư khuê các, nên dù có ăn mặc tơ lụa, mang đồ trang sức thì tác phong cũng là của những cô gái thôn quê.

"Mẹ, cái này ngon nè."

"Ngon thì ăn nhiều một chút, không ai giành với con, từ từ mà ăn." Mẹ Lý Thân không ngừng gắp thức ăn cho Lý Hoa.

Liễu Tâm Duyệt nhìn Lý Hoa như vậy, nàng ăn không vô.

"Ăn không có nề nếp gì cả." Liễu Tâm Duyệt đùng một cái buông đũa xuống.

"Nói chuyện kiểu gì vậy!" Mẹ Lý Thân tức giận: "Con ghét bỏ muội muội hay là thế nào? Lý Thân, con xem vợ con.. "

Nghĩ đến sắp phải cãi nhau, Liễu Tâm Duyệt phiền lòng đứng dậy trực tiếp bước ra khỏi nhà ăn.

"Nàng ta không ăn chúng ta ăn." Mẹ Lý Thân tức giận nói: "Phải dạy dỗ vợ con đàng hoàng, đến bây giờ mà còn nghĩ rằng là tiểu thư à."

Lý Thân không hề hé răng.

Mẹ Lý Thân vừa mắng vừa ăn cơm.

Đợi Lý Thân đi rồi, Lý Hoa lôi kéo tay mẹ Lý Thân nũng nịu: "Mẹ, ngày hôm nay con lại gặp vị công tử kia rồi, rất đẹp trai, con còn sờ tay anh ta."

"Người con nói là ai vậy?" Mẹ Lý Thân không biết Lý Hoa nói là ai: "Công tử nhà nào mà có thể làm con mê mẩn như vậy? Nói cho ta nghe xem."

Lý Hoa tươi cười nói: "Hắn ở tại ngôi nhà màu trắng trên trấn."

"Nhà trắng?" Mẹ Lý Thân suy nghĩ một chút: "Có phải nhà trắng phía đông trấn phải không?"

"Đúng rồi." Lý Hoa gật đầu: "Chính là chỗ đó."

Mẹ Lý Thân nói thầm một tiếng: "Chẳng lẽ là công tử Bạch gia?"

Mẹ Lý Thân cam đoan: "Bạch gia vài năm nay đã suy tàn rồi, hiện nay chúng ta là người Liễu gia, chắc chắn bọn họ không dám từ chối. Yên tâm, mẹ sẽ tìm bà mai cho con."

"Cảm ơn mẹ."

"Được rồi được rồi, nhìn con này, mau về tắm rửa đi."

Lý hoa chẳng những mê trai mà còn có chút ngu xuẩn, nếu không sẽ không nhớ rõ trước đây Trình Quy theo chân quan huyện tới, lời đồn của hắn ở trấn trên cũng không ít, nhưng Lý Hoa không hề quan tâm, nàng ta chỉ biết Trình Quy rất đẹp trai.

Lý Hoa vui sướng trở lại gian phòng của mình, dường như nàng đang suy nghĩ đến cảnh mình và vị công tử kia bái đường, sau đó...

"Trời ơi, thật là xấu hổ." Lý hoa thẹn thùng.

"Xấu hổ cái gì?" Giọng nói thanh thúy từ phía sau vang lên.

Lý hoa phản ứng chậm nửa nhịp, mấy giây sau mới hét lớn một tiếng: "Ai vậy?"

Bên cửa sổ có một bóng người, bóng của nàng ta chiếu trên mặt đất, nhìn trông giống như một cây tre.

Gió lạnh từ ngoài cửa sổ thổi vào, âm u quái dị.

Lý Hoa nghe giọng nói kia hỏi: "Tay nào của ngươi đã sờ vào hắn?"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 678: Khinh Nhược Trình Quy (25)

"Không có đạo lý gì cả! Con gái đáng thương của ta, hu hu, mọi người mau xem này..."

Minh Thù mới sáng sớm đã bị tiếng khóc than ồn ào đánh thức.

Nàng đứng dậy đi ra ngoài, tiện tay nhận bánh bao từ A Hỷ, chậm rãi bước ra ngoài phủ.

Trình Quy đứng ở trên bậc thang, thị vệ xếp thành một hàng đứng chặn ở trước cửa.

Mà ở trước cửa đại môn, mẹ Lý Thân dẫn theo Lý Hoa, gào vang động trời.

Trên đường đã có mọi người vây quanh, chỉ trỏ về phía mẹ Lý Thân và Lý Hoa.

Sắc mặt Lý Hoa tái nhợt nằm trên băng ca, cánh tay bị băng vải cố định, nhìn qua có vẻ đã bị gãy.

Minh Thù nheo mắt, bước mấy bước đi ra cửa chính đứng ở bên cạnh Trình Quy.

Trình Quy thấy nàng đi ra: "Ầm ĩ đến nàng sao?"

Minh Thù cắn một miếng bánh bao, hàm hồ hỏi một tiếng: "Mới sáng sớm mà làm gì vậy?"

"Mẹ, chính là nàng ta, là nàng ta..." Giọng nói Lý Hoa vô cùng thê lương: "Chính nàng ta đã làm gãy cánh tay con, mẹ, con đau quá."

"Được rồi, đừng tưởng rằng ngươi là quận chúa ta sẽ sợ ngươi, ngươi khiến con gái ta trở thành thế này, phải cho ta lời giải thích, nếu không... Ta không để yên cho ngươi."

Trình Quy hơi kinh ngạc, hắn cho rằng hai người kia vô cớ tới gây sự, tại sao lại dính líu tới nàng vậy.

Một lát sau thì khuôn mặt hắn tràn đầy sự vui vẻ.

Nàng sẽ không vô duyên vô cớ nhằm vào người khác, nhất định là xả giận cho hắn.

Còn nói không thích lão tử, ăn ở hai lòng.

Minh Thù chậm rãi ăn bánh bao, một lát mới nói: "Chưa xong nữa sao? Định cáo trạng ta à?"

Mẹ Lý Thân ngồi trên mặt đất, bắt đầu gào thét: "Trời ơi, mọi người xem kìa, nàng ta đã khiến tay con gái ta thành như thề, còn ỷ thế hiếp người, ta sống thế nào đây!"

Mọi người bắt đầu bàn tán xôn xao.

"Chuyện này là sao?"

"Hình như nàng ta chặt đứt tay con gái nhà người ta..."

"Trời, bây giờ nàng ta là quận chúa."

"Quận chúa thì sao, thiên tử phạm pháp cũng trị như dân thường, nàng là quận chúa thì có thể đánh người sao?"

"Trước kia là nhị cô nương Liễu gia, hiện tại đột nhiên trở thành quận chúa, không hiểu chuyện này là sao..."

"Quận chúa..."

Nghe thấy mọi người bàn tán xôn xao nên mẹ Lý Thân được nước làm tới: "Quận chúa đánh chết người rồi, mau đến xem..."

Đối mặt với sự kêu rên của mẹ Lý Thân, Minh Thù mặt không đổi sắc mỉm cười: "Dù các ngươi đi tố cáo thì có thể làm gì ta, ta lại không đánh chết nàng, hoàng đế có thể giết ta sao?"

Mẹ Lý Thân gào thét: "Mọi ngươi nghe xem, sao có thể nói chuyện như vậy! Ăn hiếp bách tính như vậy, còn có vương pháp nữa hay không?"

Minh Thù đi xuống bậc thang, thị vệ lập tức tránh ra một bên, nàng khom lưng đối diện mẹ Lý Thân.

Mặt cô gái tươi cười như hoa, đáy mắt hiện lên sự ôn hòa.

Áng sáng bốn phía đều trở nên hiền hòa ôm trọn lấy nàng.

"Ai bảo nàng ta đụng người không nên đụng." Minh Thù đè rất thấp giọng nói của mình, nhưng lại tràn đầy ý cười: "Đáng đời."

Đụng người không nên đụng.

Mẹ Lý Thân theo bản năng nhìn về phía bậc thang, dường như đang nhìn một nam nhân.

"Ngươi thật độc ác." Mẹ Lý Thân lấy lại tinh thần nâng tay muốn đánh Minh Thù: "Tại sao ngươi lại ác như vậy, sau này con gái ta phải làm thế nào!"

Mặc kệ như thế nào, con gái ta không thể dễ dàng chịu tội như vậy!

Minh Thù nhẹ nhàng bước về phía sau thị vệ.

Dường như hai cánh tay Lý Hoa đều đã gãy rồi, nhưng Minh

Thù nhớ được bản thân mình không ra tay nghiêm trọng như vậy, cho nên chuyện này...

Chợt, nàng liếc thấy Liễu Tâm Duyệt trong đám người.

Cơ thể Liễu Tâm Duyệt lắc lư một cái, trốn ở trong đám người.

"Không có vương pháp! Ta không sống nổi nữa, ta không sống nổi nữa, quận chúa không có lý do đánh người."

Những lời mẹ Lý Thân gào vẫn như vậy, không có gì mới cả.

"Muốn ta chuẩn bị lụa trắng hay độc dược cho ngươi?" Minh Thù nhẹ nhàng hỏi, khóe miệng nở nụ cười nhàn nhạt: "Đảm bảo ngươi không hề đau khổ một chút nào."

Mẹ Lý Thân như bị người khác bóp chặt yết hầu, một chữ cũng không nói ra được.

Phản ứng này của nàng...

Sao không hề giống như ta nghĩ!

"Ngươi cũng biết ta là quận chúa." Minh Thù tiếp tục nói: "Dạy dỗ một người cần gì lý do sao? Ta nhìn nàng ta không vừa mắt nên đánh, không được sao? Khuyên mọi người về sau nên nhìn ta cho rõ, nếu có một ngày các ngươi không vừa mắt ta thì sao?"

Ai bảo nàng ta tự tìm đường chết đi đụng tiểu yêu tinh của nàng.

Đổi thành trước đây...

Bỗng nhiên Minh Thù cười tươi tắn, hình như nghĩ đến chuyện vui vẻ gì đó.

Nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện đáy mắt tràn đầy khí lạnh bị ý cười che đậy, nhưng lập tức biến mất như chưa từng tồn tại.

Mọi người vây xem bị mấy câu cuối cùng của Minh Thù dọa, nhao nhao lui lại mấy bước.

Chu đại nhân lúc chạy tới, hỏi đã xảy ra chuyện gì, kêu người dẫn mẹ con Lý Hoa đi trước, nhưng mẹ Lý Thân ngồi lỳ trên đất không chịu đi.

Chu đại nhân không còn cách gì đành hỏi mẹ Lý Thân muốn thế nào.

"Để hắn cưới Tiểu Hoa nhà chúng tôi." Mẹ Lý Thân chỉ vào Trình Quy nói không biết ngượng.

Chu đại nhân sợ đến suýt chút nữa quỳ xuống, người này điên rồi sao?

Biết vị kia là ai không?

Công tử Trình gia!

Ta đây thấy hắn cũng phải nhường hắn!

Mọi người xung quanh bắt đầu yên tĩnh, chuyện này có gì đó không đúng nhỉ? Coi như là quận chúa đánh người... Cũng không nên để người bên cạnh cưới con gái bà ta?

"Ta nghe nói vị Trình công tử này có hôn ước với quận chúa, do bệ hạ ban."

"Thật hay giả vậy?"

"Ta có người thân là người hầu của Liễu phủ, lúc đó chính tai người đó nghe. Hơn nữa bọn họ gần gũi như vậy, nếu là không có hôn ước thì làm sao có thể như vậy được?"

"Vậy ngươi nói xem tại sao nàng ta không trở lại kinh thành? Khó khăn lắm mới có được vinh hoa phú quý, nhưng vẫn ở đây..."

Điều này ai biết.

Trước đây trấn trên đều truyền tin rằng rằng vị quận chúa bị thất lạc này sẽ trờ về kinh thành hưởng phúc, không hiểu sao lâu như vậy mà chưa hề nghe tin nàng quay về kinh.

Bầu không khí có chút quái dị, tất cả mọi người không dám nói chuyện lớn tiếng.

"Sao bà không nói muốn nàng ta trở thành hoàng hậu luôn đi?" Minh Thù phá vỡ bầu không khí quái dị này, đang nói chuyện thì chợt chuyển đề tài: "Trình công tử, ngươi đồng ý không?"

"Khinh Khinh, kháng chỉ sẽ mất đầu." Trình Quy nói: "Trừ nàng ra, ta sẽ không cưới bất cứ ai."

Tai họa bất ngờ.

"Chu đại nhân, dẫn bọn họ đi." Trình Quy không muốn nhìn thấy hai người bọn họ, dặn dò Chu đại nhân: "Chuyện này giao cho ngươi xử lý, xử lý không tốt thì đứng đến tìm ta."

Mồ hôi lạnh của Chu đại nhân liên tục chảy: "Được được, nhất định hạ quan sẽ xử ổn thỏa."

"Đừng tức giận, chúng ta đi vào." Trình Quy ôm vai Minh Thù, dẫn nàng đi vào trong phủ.

"Các ngươi muốn làm gì, giết người sao... Buông, buông, các ngươi không thể làm như vậy được, các ngươi phải chịu trách nhiệm, con gái đáng thương của ta."

Giọng nói phía sau càng ngày càng yếu.

Mãi đến khi hoàn toàn không nghe được.

"Khinh Khinh, tại sao nàng đi đánh người?" Trình Quy chợt mở miệng.

"Nhìn nàng ta thấy khó chịu."

"Có phải vì nàng ta sờ tay ta đúng không?" Trình Quy hỏi: "Nàng quan tâm ta đúng không?"

Minh Thù quay đầu ra trả lời: "Không đời nào."

"Thật ra cũng không đụng trúng, chỉ sờ một cái, nàng đừng giận." Trình Quy tựa như không nghe được lời nói của Minh Thù: "Sau này ta sẽ bảo vệ bản thân thật tốt, không cho ai đụng vào ta."

Minh Thù: "..." Ai giận? Não của tiểu yêu tinh ngươi chứa cái gì vậy?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 679: Khinh Nhược Trình Quy (26)

Lúc mẹ Lý Thân và Lý Hoa quay về đã là buổi tối.

Liễu Tâm Duyệt ngồi ở sảnh chính uống trà, mẹ Lý Thân thấy nàng như vậy, vô cùng tức giận: "Thấy tiểu Hoa như vậy cũng không biết giúp đỡ gì, ngươi chết rồi à?"

Liễu Tâm Duyệt đặt chén trà xuống, ánh mắt quét về phía mẹ Lý Thân.

Mẹ Lý Thân cảm thấy Liễu Tâm Duyệt có chút quái lạ, nhưng nghĩ rằng hiện giờ Liễu gia là của con trai bà, khí thế hùng hồn nói: "Nhìn cái gì, còn không qua đây giúp ta."

"Con trai ngươi vừa rồi đưa một nữ nhân về." Liễu Tâm Duyệt lạnh lùng nói một câu: "Hiện giờ đang ở trong phòng vui vẻ."

"Đưa nữ nhân về thì sao?" Mẹ Lý Thân vốn đã nổi giận trong bụng, lúc này càng lộ vẻ chanh chua: "Nam nhân người nào không phải ba vợ bốn nàng thiếp, đừng nghĩ rằng ta không biết dạo này ngươi không cho con ta vào phòng, con ta đưa nữ nhân về thì sao?"

Liễu Tâm Duyệt không nói nữa, đứng dậy rời khỏi sảnh chính.

Lý Hoa chỉ bị gãy cánh tay, nhưng vậy sao có thể đủ, nàng ta sẽ cho đám người kia biết tiền của Liễu gia không dễ dàng ăn như vậy.

Còn Liễu Khinh...

Một người cũng sẽ không buông qua.

-

Minh Thù thân là quận chúa, lại ỷ thế hiếp người nên lời đồn này được lan truyền khắp trấn, Minh Thù cũng không để ý ngồi yên nghe tin đồn này.

Nàng ngang ngược đoạt lấy một một tửu lâu của một tên gian thương.

Tần Linh không ngờ Minh Thù không nói đùa, nàng bị rơi vào tình huống không trâu bắt chó đi cày, may mà Minh Thù không xuất hiện ở tửu lưu, dường như nàng biết danh tiếng nàng không tốt, không muốn ảnh hưởng đến tửu lâu.

Tần Linh cũng không hiểu Minh Thù đang làm gì.

Tửu lâu này trước kia cũng là một tửu lâu, đồ cần đặt mua không nhiều lắm, nhưng Tần Linh nghĩ cũng đã rơi vào tình trạng không trâu bắt chó đi cày rồi, đã làm thì phải làm thật tốt. Vì vậy nàng mượn tiền sửa sang lại tửu lâu này.

Kết hợp phong cách hiện đại và cổ đại, không cứng nhắc như trước đây, khiến người ta vừa tiến vào chính là hai mắt lóa sáng.

Tất cả được sửa sang xong xuôi, nhưng lại gặp phải một vấn đề khó khăn nàng không biết hỏi ai nên chỉ có thể tìm Minh Thù bàn bạc.

"Khinh Khinh, ngươi nghĩ chúng ta kinh doanh thế nào thì tốt?"

"Không biết."

"..."

Hỏi lầm người rồi, nàng chỉ biết cái nào có thể ăn, cái nào không thể ăn.

Sống với người như vậy thật tội nghiệp Trình công tử.

"Kỳ lạ thật, Trình công tử đi đâu rồi?" Đến lâu như vậy cũng chưa thấy Trình Quy, Tần Linh hơi kinh ngạc, trước kia mỗi lần tới không quá nửa nén hương thì Trình Quy sẽ xuất hiện, dường như sợ nàng sẽ bắt Minh Thù đi mất.

"Không biết." Minh Thù không có tinh thần, ngồi ở ghế trên ngáp, nhìn qua giống như một con mèo nhỏ lười biếng.

Tần Linh nổi giận: "Tửu lâu này lớn như vậy, một mình ta làm sẽ không xuể, nhưng phòng bếp cũng không thể..."

Nàng nghĩ thầm, việc này nói thì rất đơn giản, làm rồi mới biết phiền phức cỡ nào, nàng cũng không mong Minh Thù có thể cho nàng ý kiến, chỉ cần nghe nàng nói là được rồi.

"Không làm nổi thì bớt khách lại." Minh Thù đột nhiên lên tiếng: "Cô đừng nhìn cao nhìn thấp gì cả, muốn ăn đồ ăn cô nấu thì phải xếp hàng hẹn trước mấy ngày."

Gọng nói nàng mềm mại, nhưng lời nói ra thì Tần Linh không biết nên khóc hay nên cười.

"Vậy sẽ có người tới sao?" Nàng lại không phải đầu bếp nổi danh gì, còn giảm bớt khách, giảm bớt thì khỏi mở tửu lâu này làm gì nữa.

"Vì sao không có?" Minh Thù nói: "Đồ ăn cô làm rất ngon."

Nàng dừng một chút: "Đồ ăn ta làm không được khen ngon nhiều lắm."

Đa số đồ ăn ở đây thì có thể ăn, có thể lấp đầy bụng nhưng không hề ngon.

Tuy là nàng cần đồ ăn để no bụng, nhưng cũng thích đồ ăn ngon, như vậy thì tâm trạng mới vui vẻ được.

Có thể khiến cho nàng vui thì sao không thích được chứ.

Giống như...

Minh Thù đột nhiên ngồi dậy, dọa Tần Linh giật mình: "Khinh Khinh sao vậy?"

"Làm theo lời ta, ta sẽ không hại cô, tự tin một chút, đồ ăn cô làm rất ngon." Minh Thù nói hơi nhanh: "Chút nữa để A Hỷ tiễn cô về, ta đi ra ngoài trước."

Tần Linh thấy Minh Thù rời khỏi nhanh như cháy nhà đến nơi, cảm thấy vô cùng kì quái.

Đây là sao?

-

Minh Thù đi ra khỏi trấn, thấy bên đường chân trời bên kia có một đội ngũ, như ngọn lửa đang thiêu đốt.

Tiếng vó ngựa tiến gần.

Trình Quy ghìm ngựa lại nghỉ chân, xoay người xuống từ từ chạy tới trước mặt Minh Thù: "Khinh Khinh, sao nàng lại tới đây?"

Minh Thù đột nhiên vươn tay, giang hai cánh tay.

Trình Quy mơ màng, đây là ý gì?

Tay hắn để trên không trung, cuối cùng bị Minh Thù ôm chặt lấy: "Sao vậy? Mới một thời gian đã nhớ ta rồi sao?"

Không có gì cả, chỉ là đột nhiên muốn ôm hắn một cái.

Có một số thứ nàng vẫn phải là đối mặt.

Dù biết rõ hắn không tốt...

"Ta nghĩ ngươi mang đồ ăn ngon cho ta." Minh Thù nói.

Trình Quy cọ cọ mặt Minh Thù: "Ta ăn rất ngon, Khinh Khinh có muốn thử một chút hay không?"

"Chiên dầu?"

"Khinh Khinh, ta chết thì nàng phải thủ tiết đó!" Bà nó chứ, hắn dùng để chiên dầu sao!

Đao của lão tử thì sao!

"Không sao, chúng ta có thể bắt đầu từ cánh tay, như vậy..."

Sắc mặt Trình Quy đen lại, nhanh chóng thoát khỏi nàng: "Ta sai người lấy một ít đồ ăn từ kinh thành về, đều là thứ có thể để lâu."

"Thật sao?" Mắt Minh Thù lấp lánh.

"Lừa nàng làm cái gì." Trình Quy cười: "Được rồi, chúng ta về nhà đi."

Cuối cùng cũng không bị chiên dầu.

Trình Quy ôm Minh Thù để nàng ngồi lên ngựa, hắn phóng người lên ngựa, ôm lấy nàng từ phía sau.

"Phía Kinh thành nói như thế nào? "

Trình Quy im lặng một lúc: "Ta nộp binh phù rồi, một nửa của nàng, ta cũng đã nộp rồi, Khinh Khinh nàng có trách ta không?”

Minh Thù đã hiểu, đây là dùng binh phù đổi lấy, nếu không... Bệ hạ sẽ không để cho một người sở hữu binh phù ở chỗ này.

Lỗ công công cho rằng binh phù là bệ hạ cho, nhưng làm sao hoàng đế lại để đồ quan trọng như vậy vào tay người ngoài chứ?

Không chừng Trình Quy giở trò gì đó nên mới lấy được.

"Binh phù không thể ăn. "

Trình Quy cười nói: "Về nhà ăn cơm."

Minh Thù nhẹ nhàng đồng ý, ở một góc Trình Quy không nhìn thấy mỉm cười, cả ánh mắt đều tràn ngập sự ấm áp hiền hòa.

Trình Quy mang theo rất nhiều sính lễ trở về, cả một đội ngũ không thấy điểm cuối.

Tin tức này truyền tới tai Liễu Tâm Duyệt, chính là một sự mỉa mai.

Liễu Tâm Duyệt nhìn người trước mặt chỉ cảm thấy buồn nôn.

"Nếu có thể gả cho hắn thì hạnh phúc biết bao." Lý Hoa đã có thể xuống đất rồi, nhưng cánh tay không làm được gì, nghe đại phu nói đời này có thể cầm đồ vật là không tệ rồi: "Mẹ, con muốn gả cho hắn!"

"À.." Liễu Tâm Duyệt nhịn không được cười nhạt.

Dựa vào nàng?

"Ngươi cười cái gì!" Lý Hoa hét: "Mẹ, nàng ta chê cười con!"

"Cũng không suy nghĩ xem mình có tư cách gì, hắn sẽ để ý ngươi sao?" Liễu Tâm Duyệt nặng lời nói.

"Bốp!"

Mẹ Lý Thân ở bên cạnh tát nàng một cái: "Con tiện nhân này nói chuyện kiểu gì vậy, Tiểu Hoa có gì không tốt?"

Liễu Tâm Duyệt bị tát một cái đến mơ màng.

"Ngươi dám đánh ta?"

Liễu Tâm Duyệt vừa định giơ tay tát lại bà ta.

"Con trai, con trai ngươi mau nhìn vợ của ngươi, đây là muốn ra tay với trưởng bối hay sao?"

Mẹ Lý Thân la lên đúng ngay lúc Lý Thân bước đến, hắn bắt lấy tay Liễu Tâm Duyệt.

Liễu Tâm Duyệt bị cả gia đình vây quanh, không được gì còn bị hai bạt tại, cuối cùng bực mình rời đi.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 680: Khinh Nhược Trình Quy (27)

Hôn lễ của Minh Thù là hôn lễ hoành tráng nhất mà người trong thị trấn từng được thấy.

Có rất nhiều thứ bọn họ chưa từng thấy qua đều đã được nhìn thấy trong hôn lễ này.

Hôn lễ được duy trì liên tục trong một khoảng thời gian rất dài, trong khoảng thời gian đó bất kể Minh Thù ăn cơm ở tửu lâu nào, đều bị vây quanh lại nhìn.

Dù sao cũng là quận chúa!

Tuy nhiên vị quận chúa này có chút ỷ thế ăn hiếp người...

Tửu lâu Tần Linh không bao lâu đã khai trương, Liễu Tâm Duyệt có thể không ngờ rằng Tần Linh sẽ mở tửu lâu, nàng đã chuẩn bị một tiệm son, cuối cùng phát hiện ra Tần Linh cơ bản không có mở.

Có thể khiến Liễu Tâm Duyệt tức điên rồi.

Ngươi có thể tưởng tượng như thế, ngươi có đủ sức để tranh tài với người ta, kết quả người ta có để tâm đến ngươi không?

Liễu Tâm Duyệt chuyển tới gần tửu lâu, lúc này mọi người trong tửu lâu vô cùng lo lắng, không náo nhiệt lắm.

Tửu lâu là dựa theo ý tưởng của Minh Thù, mỗi loại thức ăn đều cung cấp với số lượng có hạn, tới trước được trước, nhưng giá cả hơi cao.

Ban đầu là dựa vào sự hiếu kỳ của người có chút tiền đến đó, thế nhưng rất nhanh đã bị tài nghệ nấu ăn của Tần Linh lôi cuốn.

Đi một lần có thể không ăn hết tất cả đồ ăn trong tửu lâu, hơn nữa mỗi loại đồ ăn chỉ có thể chọn một lần, cái này gieo thêm lòng ham muốn cho khách hàng, để cho bọn họ nhớ mãi không quên.

Tuy là quy định có chút kỳ lạ, nhưng chiến thắng là ở chỗ ăn ngon, danh tiếng dần dần truyền xa, việc kinh doanh của tửu lâu ngày càng phát triển.

Tần Linh mệt đến ngất ngư nhưng có thể kiếm tiền, khiến cho Tần phụ và Tần mẫu đều có được sống cuộc sống tốt, nàng cũng muốn cắn răng kiên trì.

Minh Thù ở bên này rất là thoải mái, nhưng rất nhanh nàng ấy thoải mái đến mức không thể tiếp tục được nữa.

"Phu nhân, tửu lâu bên kia đã xảy ra chuyện." A Lục cắt đứt sự thân thiết của Minh Thù và đồ ăn vặt.

Minh Thù miễn cưỡng ngẩng đầu lên: "Sao vậy? Lại chết người rồi à?"

Không có người chết thì quấy rầy tâm trạng của ta là sao hả?

A Lục nghẹn ngào hạ giọng nói: "Có người ăn đồ ăn của tửu lâu, trên người xuất hiện phát ban đỏ, nói là thức ăn của tửu lâu không sạch sẽ."

-

Mọi người vây xung quanh trước cửa tửu lâu, chỉ trỏ vào bên trong tửu lâu, trong tửu lâu lúc này Tần Linh đang giải thích với người đến gây chuyện.

Nhưng mà đối phương vô cùng lớn tiếng, lấn hết cả giọng nói của Tần Linh.

"Báo quan, phải báo quan, làm ăn đen tối như vậy ai mà dám tới, ngươi hãy nhìn tướng công ta xem, biến thành hình dáng như thế nào rồi hả?"

"Những người làm ăn không có tâm như các ngươi, lương tâm đã bị chó tha đi mất rồi..."

"Phải để quan phủ niêm phong tiệm các ngươi lại, đừng để gây tai họa thêm cho người khác!"

Đối phương kịch liệt phát biểu lấy diễn thuyết, Tần Linh mỗi lần nói còn chưa nói hết đã bị đối phương cắt đoạn, toàn quyền chủ đạo đều tại trên tay đối phương.

"Hãy đem nàng ta đi gặp quan huyện!"

Đối phương nói muốn mang Tần Linh đi.

Chính lúc bọn họ bắt lấy Tần Linh, bên cạnh đột nhiên có thêm một cánh tay, hung hăng vặn ngược tay tên đối diện, tiếng kêu thảm thiết trong tửu lâu vang lên.

Thân thể của người kia bị nhấc lên như bao tải, bị xốc lên rồi lại bị nện xuống.

"Bịch!"

"Ăn hiếp nữ nhân thì có gì là bản lĩnh chứ?"

Tiếng một nam nhân lạnh lùng vang lên.

Mọi người nhìn đi, chỉ thấy một nam nhân áo đen kéo Tần Linh, vẻ mặt lạnh lùng nghiêm túc nhìn vào người gây chuyện.

Lúc Minh Thù chạy đến, màn diễn đã kết thúc. Mấy người kia bị nam nhân đó đánh ra ngoài, trong tiệm bị đập phá kha khá, bọn tiểu nhị tinh thần sa sút dọn dẹp hậu quả.

Tần Linh ngồi trên ghế, nam nhan đứng ở bên cạnh nàng.

Minh Thù quan sát hai mắt nam nhân, nam nhân cũng đang quan sát Minh Thù như vậy, sau đó ánh mắt nhìn vào người Trình Quy, khóe mắt lập tức ngưng động trong mắt tràn ngập sự khẩn trương.

Trình Quy chỉ đến cùng Minh Thù tới, đối với nam nhân đó không hề có chút hứng thú, chống tay liếc hắn một cái rồi chuyển ánh mắt đi.

Nam nhân có chút nghi ngờ, hắn không có nhận ra mình, hay là...

Nhưng đối phương không muốn động đến mình, đây là một chuyện tốt.

Nam nhân nhìn về phía Tần Linh: "Chuyện này không có kết thúc dễ dàng như vậy được, nhất định phải tìm cho ra chủ mưu đằng sau."

Tần Linh đang tội nghiệp nhìn Minh Thù, nghe lời của nam nhân, mặt nàng hơi biến sắc: "Vì sao có người muốn hại ta như thế?"

"Do ngươi làm ăn khá khẩm, có khả năng rất lớn có người phá đám." Nam nhân nói.

Minh Thù cười một cái.

"Ngươi cười cái gì?" Hắn nhớ kỹ người nữ nhân này, lần trước chính là nàng ta kéo Tần Linh chạy.

"Không có gì."

"..." Cười đến rõ ràng như vậy, còn nói không có gì ư?

Minh Thù không để ý tới ánh mắt quái dị của nam nhân, tìm cái ghế cho Trình Quy ngồi xuống, sau đó chính mình đi ra sau lấy ra đi một ít đồ ngọt: "Có quen người hôm nay đến gây sự không vậy?"

"Không... Không quen biết." Tần Linh lắc đầu: "Trước đây chưa từng thấy qua."

"Nhất định là người trên trấn, tìm người hỏi thăm một chút." Minh Thù nói.

"Ngươi muốn làm cái gì?" Nam nhân nhíu mày.

Vành mắt Tần Linh còn đỏ hoe, phản ứng yếu ớt: "Không khó lắm, ta cho tiểu nhị đi hỏi thăm một chút."

Minh Thù "á" một tiếng: "Cơm tối ăn món gì đây?"

Tần Linh mới vừa rồi tâm trạng còn hỗn loạn, lúc này đã bình tĩnh trở lại một cách kỳ lạ, khéo léo hỏi: "Ngày hôm nay ồn ào một trận như vậy, cũng không thể buôn bán nữa, nhà bếp còn thừa lại không ít thứ, ngươi muốn ăn cái gì nào?"

Minh Thù đùng đùng báo một loạt tên các món ăn.

Hai người cứ như vậy dắt tay nhau đi xuống bếp.

Nam nhân: "..." Không phải, vì sao hắn nói chuyện không có ai nghe?

Việc này xong rồi à?

Không giải quyết sao?

Ánh mắt Trình Quy như cười cười liếc hắn một cái, ngẩn tò te rồi, "ha ha" cuối cùng cũng không phải một mình lão tử chịu tội như vậy.

"A Lục." Trình Quy kêu lên một tiếng: "Đi điều tra xem là ai làm."

"Vâng, công tử." A Lục đi khỏi, trong tửu lâu đột nhiên yên tĩnh trở lại.

Nam nhân hơi dừng lại một chút, cuối cùng đã mở miệng: "Nghe danh tiếng Trình thế tử đã lâu."

"Ngươi nghe được sợ không phải là những lời lẽ gì hay ho rồi?" Danh tiếng của hắn không được xem là tốt cho lắm.

Nam tử: "..." Lời lẽ này làm sao phải nói tiếp?

Trình Quy ngồi rất tùy ý: "Ngươi nói nếu ta muốn bắt ngươi, bệ hạ sẽ thưởng ta cái gì nào?"

Nam nhan liếc mắt nhìn về hướng cửa, dường như rất khẳng định: "Trình thế tử nếu thật muốn bắt ta, cần gì phải để những người đó ra ngoài."

Trình Quy kéo khóe miệng: "Bắt ngươi không cần phải dùng đến bọn họ."

Hai người nhìn qua không có làm bất kỳ cái gì, nhưng thật ra mỗi bên đều tự đề phòng, phòng ngừa đối phương đột nhiên hành động.

"Trình thế tử muốn như thế nào?" Hắn thật muốn bắt ta, cần gì phải phí lời như thế với hắn chứ?

Trình Quy nói: "Nơi đây bây giờ là địa bàn của ta, hy vọng ngươi về sau không tới nơi này nữa."

"Nơi đây..." Sao lại là địa bàn của ngươi chứ?

"Bệ hạ vừa mới phong thưởng đất đai cho Minh Huệ quận chúa." Trình Quy một chút cũng không nể mặt: "Ta là phu quân của nàng ấy, đương nhiên nơi này là địa bàn của ta. Ta bất kể ngươi và bệ hạ có ân oán gì, ta không hy vọng ngươi sẽ liên lụy đến nàng."

Tiếng nam nhân hời hợt, không nghe ra chút tâm tình: "Ta chỉ là đi ngang qua, chẳng mấy chốc sẽ rời khỏi nơi này."

"Vậy là tốt nhất, ta cũng không muốn có người đâm thọc, nói rằng ở chỗ ta có thủ lĩnh phản quân xuất hiện." Trình Quy cười ngang tàng: "Hiện tại, mời ngươi rời khỏi đi!"

Nam nhân không yên tâm lắm về Tần Linh, nhưng lệnh đuổi khách của Trình Quy dường như là tùy ý, lại hết sức cứng rắn, hắn muốn lấy thân phận hiện tại của mình, quả thực không thể tiếp xúc nhiều với Tần Linh.

Nam nhân chắp tay: "Cáo từ."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 681: Khinh Nhược Trình Quy (28)

Nam nhân rời đi, Tần Linh hình như có hơi thất vọng, nhưng lại có chút thoải mái. Rồi cô đã từ bỏ suy nghĩ trong đầu đó đi rất nhanh, hiện tại quan trọng nhất là giải quyết phiền phức trước mắt.

Tin tức mà A Lục mang đến nhanh hơn so với bọn tiểu nhị của Tần Linh.

Người đến gây sự kia là một dân cờ bạc, đồ dùng trong nhà sắp bị hắn đánh thua sạch rồi.

A Lục bắt người lại, Minh Thù không cho Tần Linh đi, bản thân nàng ta tự đi xem xét một lần.

Mua chuộc hắn ta không phải là người khác, mà chính là Liễu Tâm Duyệt.

Minh Thù bảo người kia ngày mai tự nghĩ biện pháp để làm sáng tỏ, nếu không làm sáng tỏ được thì sẽ giết chết hắn.

Bởi vì bị bắt mà ngay cả thần không biết quỷ không hay, người đó làm sao dám phản đối, lặp đi lặp lại rằng nhất định sẽ làm sáng tỏ chuyện này.

Liễu Tâm Duyệt nào biết việc làm của nhân vật phản diện như Minh Thù này đâu, sau khi liên tục bị phá hỏng kế hoạch nhiều lần nàng ta cũng không dám làm chuyện xằng bậy nữa, bởi vì cửa hàng của nàng ta bắt đầu xảy ra vấn đề rồi.

Đầu tiên là đối thủ cạnh tranh có ý ép giá, tiếp theo là có người gây sự.

Những thủ đoạn này, giống như những việc mà nàng ta đã làm với Tần Linh.

Liễu Tâm Duyệt biết là do Minh Thù làm, mỗi lần gặp chuyện không may Minh Thù đều sẽ tới làm loạn một lần, giống như rất sợ nàng ta không biết là Minh Thù làm vậy.

Nhưng nàng ta không có chứng cứ...

Ép giá là do đối thủ cạnh tranh làm, gây chuyện cũng là do đối thủ cạnh tranh tìm đến, không hề liên quan đến Minh Thù.

Vì bảo toàn tài sản còn lại của chính mình, Liễu Tâm Duyệt không dám cứng rắn với Minh Thù.

Quan huyện trên trấn chỉ là vai vế bình thương, Minh Thù là quận chúa, Trình Quy là thế tử, thân phận hai người bọn họ cách quan huyện cả khoảng dài, nàng ta tiếp tục cứng rắn với bọn họ, chắc chắn chính là lấy trứng chọi đá rồi.

Đang lúc Liễu Tâm Duyệt phiền lòng, Lý Thân bên kia lại xảy ra chuyện.

Lý Thân có tiền chỉ ở bên ngoài ăn chơi đàng điếm, qua lại với nữ nhân thanh lâu, kết quả là đã bị lây bệnh đậu mùa.

Đối với lần này Liễu Tâm Duyệt chỉ cười một cách lạnh lùng, nữ nhân kia là cô cố ý sắp xếp, kết quả hiện nay cô đã sớm tính đến.

Mẹ Lý Thân đã tìm không ít đại phu để chữa bệnh cho Lý Thân, ở thời kỳ y học lạc hậu thì việc chữa trị được căn bệnh này xem như là bằng con số không.

Thế nhưng sau khi Lý Thân biết mình mắc bệnh đậu mùa thì tính khí trở nên nóng nảy, chỉ một câu nói không đúng là liền động tay động chân. Kiếm nhiều đại phu, Lý Thân biết mình không có thuốc cứu được, lại càng không kiêng nể gì cả.

Cũng không lâu lắm Lý Thân đã dính vào chuyện cờ bạc, cả ngày chỉ biết đánh bài.

Không có tiền thì tìm đến Liễu Tâm Duyệt, Liễu Tâm Duyệt không đưa tiền hắn liền thượng cẳng chân hạ cẳng tay. Liễu Tâm Duyệt cũng từng tìm người bảo vệ cho mình, nhưng nàng ta đã mời người bảo vệ thì Lý Thân cũng sẽ tìm người, cuối cùng nàng ta vẫn bị đánh.

Chuyện đánh nữ nhân nếu báo quan cũng không có tác dụng, chỉ cần không đánh chết người, thì người ta cũng không quan tâm.

Lý Thân ban đầu chỉ tính đánh bạc với số tiền hiện có, sau này thực sự hết tiền, hắn trực tiếp chuyển qua mua bán giấy tờ nhà đất của Liễu gia.

Những giấy tờ nhà đất kia là Lý Thân lúc mới chuyển vào Liễu Phủ đã lục lọi, tự mình bảo quản.

"Lý Thân, ngươi điên rồi, những giấy tờ nhà đất đó nếu bán đi thì sau này sẽ làm sao đây!" Liễu Tâm Duyệt kéo Lý Thân, không cho hắn đi: "Ngươi mang giấy tờ nhà đất trả lại cho ta, đó là của ta!"

"Cái gì mà của ngươi, đây là của ta!" Lý Thân đẩy Liễu Tâm Duyệt ra: "Ngươi không đưa tiền cho ta, ta chỉ còn cách bán giấy tờ nhà đất."

Liễu Tâm Duyệt ngã trên mặt đất, mặt mũi đỏ ngầu giận dữ: "Lý Thân ngươi thật khốn nạn! Hãy mang giấy tờ nhà đất trả lại cho ta!"

"Tránh ra cho ta!" Lý Thân không nhịn được liền đá văng Liễu Tâm Duyệt.

Lý Thân cầm giấy tờ nhà đất rời khỏi, Liễu Tâm Duyệt đuổi theo, bóng người cũng không nhìn thấy nữa.

Nàng không thể ở lại chỗ này nữa, nàng phải rời khỏi...

Rừng còn xanh sợ gì không có củi để đốt, nàng nhất định sẽ có cơ hội báo thù.

Lúc Liễu Tâm Duyệt đang thu dọn đồ đạc, Lý Thân trở về còn dẫn theo hai người nữa.

"Các người làm cái gì vậy?" Liễu Tâm Duyệt cảnh giác nhìn bọn hắn.

"Ngươi muốn đi đâu?" Sắc mặt Lý Thân giận dữ, trên mặt hắn đã xuất hiện triệu chứng phát ban, nhìn qua rất là đáng sợ: "Muốn chạy ư?"

Liễu Tâm Duyệt cầm lấy túi áo quần bên cạnh rồi xông ra ngoài.

"Khốn kiếp, còn dám chạy nữa!" Lý Thân ngăn Liễu Tâm Duyệt lại, hung hăng đẩy một cái: "Từ hôm nay trở đi, ta chỉ cho ngươi đợi ở trong phòng, không được đi bất kỳ nơi nào cả."

Lý Thân khóa cửa phòng lại.

Liễu Tâm Duyệt khiếp sợ vô cùng, từ dưới đất bò dậy, dùng sức gõ cửa.

"Lý Thân ngươi thả ta ra ngoài, ngươi là tên khốn kiếp, thả ta ra ngoài..." Ta phải rời khỏi nơi này, ta ngay từ đầu nên rời khỏi nơi này.

Ta thật hối hận.

Bên ngoài vang lại tiếng mẹ Lý Thân chửi rủa, chửi những lời lẽ khó nghe, trong đó còn có tiếng mắng chửi của Lý Hoa.

Liễu Tâm Duyệt hung hăng cầm lấy cửa, dùng sức làm đầu ngón tay bị lật lên.

Tài sản của Liễu gia nhanh chóng đã bị Lý Thân phá hoại gần hết, Liễu Tâm Duyệt cả ngày bị giam trong phòng, nàng ta đã thử rất nhiều cách, đều chưa thoát ra ngoài được.

Sau đó mẹ Lý Thân mỗi ngày chỉ cho nàng ta ăn có chút ít, có đôi khi thậm chí còn không cho nàng ăn, đói bụng đến mức không còn sức để chạy trốn.

Bọn người hầu của Liễu phủ ai có thể chạy đều đã chạy hết rồi, Liễu phủ lớn như vậy mà vắng vẻ hầu như không có ở người.

"Ầm!"

Cửa phòng đột nhiên bị đá văng ra, ánh mặt trời chiếu xuống, Liễu Tâm Duyệt bị chói đến mức nước mắt rơi xuống, nàng thấy có người đi vào.

"Chính là nàng ta, sao lại như thế, đây chính là thiên kim tiểu thư của Liễu phủ, nhìn thấy làn da này, dáng vẻ này, trang điểm một chút, tuyệt đối cũng không tệ đâu."

Tiếng nịnh hót của Lý Thân vang lên.

Liễu Tâm Duyệt trong lòng sợ hãi, con mắt từng bước thích ứng với tia sáng.

Cô nhìn thấy Lý Thân đứng trước một người đàn ông cao lớn, mà người kia đang dùng ánh mắt quan sát món hàng để quan sát cô.

"Cái này có thể không đủ để ngươi trả nợ đâu." Người đàn ông cao lớn lạnh lùng "hừ" một tiếng.

Lý Thân lại cuống quít móc hai giấy tờ đất từ trong tay áo ra, hắn dường như chỉ muốn đưa một tờ, rồi bị tên cáo già đó giật lấy: "Cái này còn tạm được."

"Lý Thân... ngươi làm là cái gì vậy?" Liễu Tâm Duyệt không biết sức lực từ đâu đã đánh về phía Lý Thân, nắm lấy hắn cánh tay bóp vào chỗ hiểm: "Ngươi làm cái gì vậy! Ngươi rốt cuộc đã làm chuyện gì vậy!"

Tên cao lớn đưa giấy tờ đất cho tên đứng phía sau rồi nói: "Hắn đã bán ngươi rồi, xin mời Liễu cô nương."

"Không..."

"Mang đi."

Liễu Tâm Duyệt bị người bên cạnh Lý Thân mang đi, Lý Thân vẫn cúi người cười chào, cũng chưa từng liếc mắt nhìn Liễu Tâm Duyệt, với tiếng mắng của nàng cũng giả bộ không nghe thấy.

"Lý Thân ngươi chết không yên thân đâu!"

Liễu Tâm Duyệt bị nhét vào chiếc xe ngựa cũ nát, cô bị ép uống một chén nước, ý thức của cô dần dần biến mất.

Minh Thù nghe nói Lý Thân bán người, còn cố ý đi qua tìm. Đáng tiếc cô lại chưa từng thấy qua Liễu Tâm Duyệt, thế nhưng giá trị thù hận vẫn không đầy, cô cũng không tìm ra người, cô chỉ có thể hoài nghi là Trình Quy đã giết người rồi.

Hết lần này tới lần khác Trình Quy giả bộ với gương mặt vô tội.

Hỏi gì cũng không biết.

Lý Thân sau đó đánh thua sạch cả căn nhà của Liễu phủ, bệnh của hắn cũng đến mức không thể chữa trị được nữa, mẹ Lý Thân và Lý Hoa đều sợ Lý Thân sẽ lây nhiễm cho bọn họ, cứ như vậy mà ném hắn đi không hề quan tâm đến.

Cuối cùng, Lý Thân đã chết ngay cả một người nhặt xác cũng không có.

Trưởng thôn thấy không vừa mắt, buộc mẹ Lý Thân đi nhặt về, mẹ Lý Thân cảm thấy mình chưa hưởng phúc được mấy ngày, vinh hoa phú quý đã không còn nữa, rất không cam tâm, cho nên trước đây có yêu thương Lý Thân bao nhiêu, thì hiện tại oán hận nhiều bấy nhiêu.

Trưởng thôn để cho bà ta nhặt xác, bà ta mang người ném ra bãi tha ma xem như là xong chuyện.

Cũng không biết có phải là làm chuyện ác hay không, trên đường trở về bị ngã, khiến mắt bị ngã đến mù lòa.

Lý Hoa đã bị đứt cánh tay, mắt mẹ Lý Thân bị mù, hai mẹ con cả ngày không ngừng cãi nhau, sống qua ngày rất đau khổ.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 682: Khinh Nhược Trình Quy (Hết)

Hai năm sau.

Tửu lâu Vân Lý của Tần Linh đã mở được dây chuyền cửa hàng, người trong kinh thành đều nghe tiếng tăm mà tìm đến.

Hai từ Vân Lý được lấy từ trong tên của thôn Vân Lý.

Tần Linh đón cha mẹ đến trấn này, sau đó Minh Thù mua một căn nhà, đương nhiên... là mua ở nơi này, vấn đề chủ yếu đó là yêu cầu sáng suốt của Minh Thù, cô không mua, mà là cô ấy chỉ dọn nhà.

Cuối cùng Tần Linh dưới vẻ mặt u ám của Trình Quy, đã mua nhà ở bên cạnh.

Đồng thời, các phiến quân bắt đầu tấn công kinh thành, khói lửa chiến tranh lan tràn, chỉ có một nơi là quán rượu Vân Lý là không bị quấy nhiễu.

Nhìn thấy các phiến quân sắp tấn công vào kinh thành, các phiến quân đó đột nhiên lui binh, không đánh nữa.

Trước một giây khói lửa chiến tranh phủ khắp trời, một giây sau đột nhiên trời yên biển lặng.

Người dân trong thiên hạ đều bối rối.

Bọn họ đều lang thang không chốn nương thân, các ngươi nói không đánh thì sẽ không đánh nữa?

Trình phủ.

Trình Quy ngồi nghiêng ngã trên ghế, gác chéo chân rung rung, ánh mắt không đứng đắn nhìn vào nam nhân ngồi đối diện.

"Ngươi sắp thắng rồi, vì sao lại không đánh nữa?" Ngồi lại ngay ngắn như thế, hai người kia lại không ở nơi đây, giả bộ để cho ai xem hả.

Nam nhân kia hạ giọng nói: "Thứ trước đây ta theo đuổi, đột nhiên đã cảm thấy không thú vị nữa rồi."

"Nói tiếng người đi."

"Tần Linh mang thai rồi."

"..." Cả người Trình Quy bổ nhào từ trên ghế xuống.

"Làm cái gì vậy, ngồi yên trên ghế cũng bị ngã hay sao?" Trình Quy được Minh Thù đỡ dậy, đặt lên trên chiếc ghế đã chuẩn bị sẵn: "Muốn phá ghế của ta cũng không cần phải như vậy chứ, Trình công tử!"

"E hèm..." Trình Quy dường như bị sặc, sắc mặt trở nên hồng, không ngừng ho.

Minh Thù liếc nam nhân đối diện một cái.

Nam nhân không hiểu ra sao cả, nhìn ta làm gì, ta lại không làm gì với hắn cả!

Minh Thù để cho Trình Quy thở thông suốt.

"Vợ, hắn... hắn..." Trình Quy chỉ vào nam nhân: "Hắn nói... Tần Linh mang thai rồi."

"Á. Đứa con không phải của hắn sao?" Minh Thù hỏi.

"Điều này ta thực sự không biết..." Trình Quy nói thầm một tiếng.

"..." Hai người các ngươi được lắm!

Nam nhân sầm mặt đứng lên, ôm lấy eo Tần Linh vừa mới đến rồi đi ra ngoài, sau này không thể để cho Tần Linh tới nơi này thêm lần nào nữa, ảnh hưởng đến thai nhi.

Tần Linh mang thai, nam nhân đã tổ chức bù một lễ cưới cho nàng, tuy nhiên không có sự long trọng xa hoa như của Trình Quy và Minh Thù, nhưng trên tổng thể mà nói cũng xem như không tệ.

"Vợ, vẫn là ta đối xử tốt với nàng nhỉ?" Trong hôn lễ, Trình Quy và Minh Thù kề tai nhau nói nhỏ: "Những thứ ta cho nàng đều là tốt nhất."

Minh Thù nắm lấy cái tay đang chuyển động lung tung của hắn: "Ngươi có biết buổi tiệc cưới đó của ngươi tốn hết bao nhiêu đồ ăn vặt không hả?"

Trình Quy: "..." Điều này giống nhau ư?

Nó giống nhau hay sao!

Giống nhau hay sao!

Cái tên thần kinh này hay là đã bị đần độn mất rồi!

Có hiểu lãng mạn là gì không chứ!

Trình Quy ra hiệu đưa đồ ăn vặt lên, đừng nói đến chuyện lãng mạn, nàng ta có thể đưa dao để giúp ngươi lên trời.

"Về sau không cần phải lãng phí như thế." Minh Thù dạy dỗ Trình Quy.

"Không lãng phí, nàng cũng không thích ta mà." Trình Quy rên lên một tiếng.

Nàng ấy nói bằng lòng đi cùng với hắn ta, cũng là vì hắn có tiền, có thể mua đồ ăn ngon.

Lão tử nhìn qua là loại con trai ngốc của địa chủ ngốc ngếch nhiều tiền lắm hay sao?

Ức hiếp người khác quá lắm rồi đấy!

Hôn lễ kết thúc, Trình Quy uống say đến mức như một gã ngốc, Minh Thù cố gắng để đưa hắn về.

Lần nữa cảm ơn trời vì nhà bọn họ chỉ ở ngay vách.

Nếu không... nặng như vậy, mình nàng thì chỉ có thể vứt bỏ hắn trên đường, rồi ngày mai lại đi nhặt về thôi.

Trình Quy quấn quít lấy Minh Thù không buông tay, người hầu nhao nhao che miệng cười trộm, ngay cả A Lục và A Hỉ đều cười không ngừng.

Minh Thù cho những người còn lại lui xuống trước, cầm lấy tay hắn cảnh cáo: "Đừng giả bộ say rượu mà làm bậy nha."

"Vợ ơi, ta thích nàng." Trình Quy lầm bầm một tiếng, hai cánh tay lại quấn quýt: "Muốn hôn."

Minh Thù bị hôn đến mức nước bọt dính đầy mặt, cô im lặng đẩy Trình Quy ra, rồi đẩy hắn lên giường.

Từng món từng món cởi bỏ trang phục trên người hắn, Trình Quy rất không phối hợp, một lúc lại sờ nàng ta, một lúc lại xoay người đè lên trang phục.

Trình Quy đều không chớp mắt, trực tiếp rống lên một tiếng: "Vì sao ngươi cởi đồ của ta, có phải ngươi muốn ngủ với ta không."

"Buông tay ra cho ta!"

Trình Quy đùa nghịch, tiếp tục hét lên: "Ta tự có lòng tự tôn nha!"

Ngươi không biết đến cả thể diện, thì còn muốn tôn nghiêm cái gì.

"Ngươi muốn ngủ ta nói thẳng ra nha, ta tự cởi!" Trình Quy vỗ ngực, bắt đầu cởi bỏ trang phục của mình: "Ta chỉ cho vợ của ta ngủ, ngươi là vợ của ta sao?"

Hắn mơ mơ màng màng mở mắt ra, ngón tay lắc tới lắc lui: "Ngươi là vợ của ta,..."

Trình Quy đột nhiên bổ nhào về hướng Minh Thù.

Đồ thần kinh!

Minh Thù thật không dễ dàng gì mà cởi được, hắn vừa giống như con bạch tuộc, lại biến Minh Thù trở thành một chiếc gối ôm lớn không chịu buông tay.

Minh Thù kéo hắn xuống đè vào cổ tay mình, lấy hơi.

Làm ta mệt chết đi được!

Trong miệng Trình Quy liên tục lầm bầm, cũng không biết nói cái gì. Minh Thù để sát vào lắng nghe xem, chỉ có thể mơ hồ nhận ra, ba chữ vợ của ta.

Nhìn khuôn mặt đỏ mệt mỏi của Trình Quy, cô bất đắc dĩ sờ vào đầu hắn một cái.

Nghiệp chướng mà!

"Trình Quy." Minh Thù đẩy hắn một cái, Trình Quy "a" lên một tiếng, nóng lòng muốn áp sát vào người nàng.

"Vợ ơi, hôn hôn...muốn hôn hôn..."

Minh Thù chờ hắn hôn đủ rồi, lôi hắn lên hỏi: "Có phải ngươi đã giết chết Liễu Tâm Duyệt hay không?"

"Vợ ơi, nàng thật là thơm."

"..."

"Ta rất thích nàng."

Trình Quy tiếp tục nói thầm, hoàn toàn không có bất kỳ phản ứng gì.

Say thật rồi ư?

Cô không tin được, lần trước nhìn thấy hắn cụng ly cùng nam chính, hai người đã uống cạn hết hơn phần nửa số rượu quý của Tần Linh, tức đến mức suýt nữa Tần Linh không nấu cơm cho cô.

Hôm nay sao có thể uống có chút xíu vậy mà đã say đến thế rồi chứ.

Trình Quy nỉ non: "Vợ ơi, nàng sẽ thích ta sao?"

Minh Thù có chút nóng nảy, đẩy hắn qua bên cạnh một cái: "Không nha."

Trình Quy hôn cổ Minh Thù: "Vậy ta dạy nàng nhé."

Minh Thù: "..." Hừ!

-

Minh Thù lại sống ở thế giới đó ba năm.

Con của Tần Linh muốn ăn kẹo hồ lô, Minh Thù đưa đứa trẻ đi mua kẹo hồ lô, ai ngờ gặp phải con ngựa điên, cô đã bị con ngựa húc chết như vậy.

Có tức hay không chứ?

Bị ngựa đụng chết còn không bằng bị xe đụng chết!

Danh tính: Minh Thù

Giá trị thù hận: 290000

***

Nhiệm vụ nhánh: Chưa hoàn thành

Nhiệm vụ ẩn: Không

Nhiệm vụ giới hạn thời gian: Hoàn thành

Ghi chú: Nhiệm vụ chính thất bại, trừ ba mươi ngàn giá trị thù hận, nếu có vấn đề sẽ không chấp nhận bất kỳ khiếu nại nào.

Minh Thù: "..." Giá trị thù hận càng ngày càng ít là ý gì chứ!

[Ký chủ hãy cố lên!] Hài Hòa Hiệu cổ vũ tinh thần cho Minh Thù.

"Có phải ngươi cố ý trừ giá trị thù hận của ta không?" Minh Thù chất vấn Hài Hòa Hiệu.

[Ký chủ ta là một hệ thống công bằng chính trực, xin ký chủ đừng hoài nghi ta. Ký chủ cô có muốn thấy tiểu yêu tinh đánh nhau để bình tĩnh một chút không?] Cùng Hài Hòa Hiệu quay trở về làm nghề chính của bản thân.

Minh Thù cười nham hiểm: "Cút!"

[Xin lỗi ký chủ, không có thiết lập này.] Hài Hòa Hiệu nói xong nghiêm túc. [Ký chủ hãy xem tiểu yêu tinh đánh nhau để bình tĩnh một chút nhé.]

Minh Thù: "..."

Trên hình ảnh mây trắng là bọn yêu tinh đang đánh nhau.

Minh Thù phất tay: "Mang thức ăn lên, mang thức ăn lên."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 683: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (1)

#Đầu đề vườn trường: Nam Chi một lời không hợp liền mạo phạm.#

"Ngày mai lại có bài kiểm tra, thật là phiền, cách ba ngày một bài kiểm tra, cách năm ngày lại một bài thi."

"Sớm biết thi vào Thanh Vân mệt như vậy, trước đây ta không nên thi vào Thanh Vân".

"Đi chết đi, thành tích kia của ngươi có chỗ nào phải lo lắng."

Tiếng bàn luận xôn xao từ phòng ngoài truyền tới, tiếng nước chảy vang lên, mùi nhà vệ sinh bốc lên.

Lúc này Minh Thù đang ngồi trên bồn cầu, trên người cô ướt nhẹp, đồng phục học sinh dán chặt lên người, cô run lẩy bẩy vì lạnh, đầu óc càng hỗn loạn, mí mắt dường như không mở ra được.

Tình huống gì vậy?

"Ôi chao, dù sao còn có nam thần, trái tim đang gào thét của ta cuối cùng cũng có chút thoải mái, nếu không... ta cũng không biết còn mong đợi được gì ở Thanh Vân."

"Si mê rồi à..."

"Ngươi không si mê, cả ngày ngươi không nhìn ảnh của Bùi Cẩn sao? Dáng người kia, ôi, ta không có lời nào diễn tả được."

"Đi chết đi."

Âm thanh ồn ào chơi đùa của nữ sinh dần dần đi xa.

Minh Thù chuẩn bị mở cửa, lại phát hiện không mở được cửa nhà vệ sinh, như vậy thì chỉ có thể là cửa bị khóa ở bên ngoài, hiện tại cửa không đẩy ra được chắc là có vấn đề?

Nhà vệ sinh rất yên tĩnh, trước hết Minh Thù tiếp nhận cốt truyện.

Nữ chính giả tên An Khả Khả.

An Khả Khả chuyển đến trường cấp ba Thanh Vân, vì trang phục An Khả Khả mặc tương đối nam tính nhìn qua giống như con trai, kết quả bị thầy cô giáo tưởng nhầm là nam sinh nên phân đến ở ký túc xá nam.

Ở trong ký túc xá nam của trường trung học Thanh Vân đều là nhân vật có địa vị, nhưng cũng có loại người nhìn thấy là ngứa mắt, trong ký túc xá bình thường tràn ngập mùi thuốc súng.

An Khả Khả vào sau, trở thành loài giun dế dựa vào kẽ hở để sinh tồn, thường hay gặp sóng gió.

Nhưng vài nhân vật có địa vị lại phát hiện bắt nạt An Khả Khả rất thuận tay, không bao lâu thân phận An Khả Khả là con gái dần dần bị bọn họ phát hiện.

An Khả Khả sớm thiết lập được mối quan hệ mang tính cách mạng với mấy nhân vật có địa vị này.

Đơn giản mà nói, đây là một bộ... dạng không thể miêu tả.

Nguyên chủ Nam Chi và An Khả Khả cùng lúc chuyển tới trường, vừa mới từ nước ngoài trở về, toàn thân hung dữ không ái dám đụng vào, ngày đầu tiên đến trường liền gây thù lớn với đại tỷ của trường nữ sinh bên này.

Lúc nguyên chủ và vị đại tỷ này đánh nhau, An Khả Khả không biết từ đâu xông vào, đại tỷ lỡ tay làm An Khả Khả bị thương.

Sau đó bạn cùng phòng An Khả Khả cực kỳ bất mãn, đòi sống đòi chết bắt xin lỗi.

Ngày đầu tiên nguyên chủ có thể đánh nhau với đại tỷ, mà còn có khả năng chửi mắng mấy nhân vật có địa vị kia?

Vì vậy sau một tuần nguyên chủ chuyển đến trường, chẳng những đắc tội đại tỷ của trường nữ sinh, mà còn đắc tội với các vị đại lão nam sinh bên này.

Có thể tưởng tượng được cuộc sống của nguyên chủ ở trường học buồn phiền cỡ nào.

Nhưng nguyên chủ không sợ khó khăn nguy hiểm, chuyện mình mình làm, ai cũng mặc kệ, thế giới này ta là lớn nhất, ta là giỏi nhất.

Bộ dạng nguyên chủ như vậy, gây chú ý cho một bạn cùng phòng của An Khả Khả, thường dẫn An Khả Khả đi tìm nguyên chủ, có điều nguyên chủ vẫn như cũ mặc kệ đối phương.

Thế nhưng An Khả Khả phát hiện, cô cảm thấy nguyên chủ quyến rũ người đàn ông của cô, cô liền lén lút tố cáo với mấy bạn cùng phòng khác, để cho bọn họ đứng ra dạy dỗ nguyên chủ.

Ở trường cuộc sống của nguyên chủ càng khó sống hơn, những người trong ký túc xá càng hứng thú về cô ta hơn, hành động mờ ám của An Khả Khả cũng càng ngày càng nhiều, ban đầu còn xem là đùa cho vui, nhưng sau này hoàn toàn dẫn nguyên chủ vào chỗ chết.

Tính cánh nguyên chủ vốn là có vấn đề, trở thành mục tiêu trả thù như vậy giống như mở hộp Pandora (*) ra.

Cuối cùng nguyên chủ thành công leo lên ngôi vị Boss phản diện.

Đương nhiên là An Khả Khả thắng rồi, nguyên chủ chết vì bị tai nạn xe.

An Khả Khả không chỉ là đối xử với một mình nguyên chủ như vậy, mà còn đối xử như vậy với bất cứ ai tiếp cận người đàn ông của cô ta, từ đầu chỉ là làm khiến các cô biết khó mà lui, nếu như không được thì bắt đầu dùng thủ đoạn cưỡng ép.

Chỉ có điều đẳng cấp của nguyên chủ tương đối cao là người sống sót cuối cùng, các nữ sinh còn lại đều đi được nửa đường thì chết hết.

Cho nên thật ra đây là một nữ chính giả tâm địa đen tối.

Minh Thù: "..."

Một cô gái sao lại trở thành con trai được phân đến ký túc xá nam? Hồ sơ chỉ là để trưng bày sao?

Đều là theo kịch bản!

Thời gian này những người cô đã đắc tội đều đắc tội rồi, thân thể nguyên chủ sốt cao rất khó chịu, sức chiến đấu giảm mạnh, kết quả bị người của đại lão đuổi theo trả thù, vô tình bị giam ở trong nhà vệ sinh.

Bà nó chứ, cái này thực sự kích thích!

"Ắt xì..."

Minh Thù day day mũi, đầu thì càng choáng váng.

Bây giờ đã là mùa thu, nhà vệ sinh lạnh hơn chỗ khác một chút, trên cánh tay Minh Thù nổi hết cả da gà.

Cảm giác vừa lạnh vừa đói.

Chỉ mong nhanh chóng đi ra ngoài… Cô thử đẩy cửa lần nữa, cửa vẫn đóng kín, Minh Thù cẩn thận nhìn sát cánh cửa một chút, đây là có người dùng keo bôi lên rồi.

Bà nội nó!

Con gái bây giờ đều hung dữ như vậy?

Trần nhà vệ sinh đều đóng kín, cũng không có khả năng bò ra ngoài.

Điện thoại… Đúng, gọi điện thoại!

Minh Thù lục lọi trên cơ thể, lấy ra một chiếc điện thoại di động, nhưng mở danh bạ ra Minh Thù trợn tròn mắt.

Một số cũng không có, thật ra trong danh bạ có vài số, nhưng đều ghi chú là quảng cáo chuyển phát nhanh.

Minh Thù quay lại bàn phím nhấn số điện thoại, ấn ra ba chữ số.

"Alo, Yêu Yêu Linh sao? Ta bị nhốt ở nhà vệ sinh của trường… bạn học? Ta không có số điện thoại của bọn họ, ta cũng không có số của thầy cô giáo, ta sắp chết rồi, các ngươi mau tới đây cứu ta, ta đang ở nhà vệ sinh phòng thí nghiệm, lầu năm trường cấp ba Thanh Vân, mang cho ta chút… Alo? Alo alo?"

Minh Thù liếc mắt nhìn cái điện thoại, điện thoại đã tắt rồi.

Minh Thù: "…" Ông trời muốn diệt trẫm!

Minh Thù thử đạp cửa, sau đó thân thể này phát sốt, toàn thân bất lực, đạp cửa một chút hiệu quả cũng không có.

Thật là!

Trẫm là đồ ngốc sao?

Nhất định là chỉ số thông minh của trẫm bị đốt cháy đến mất trí rồi!

Minh Thù móc thú nhỏ ra, trước đổi một bộ quần áo sạch sẽ sau đó tìm dụng cụ từ trong không gian của thú nhỏ, chuẩn bị mở cửa ra.

Minh Thù đang lấy cưa điện ra, lúc chuẩn bị cưa cánh cửa, đột nhiên bên ngoài có tiếng động vang lên.

"Chỗ này sẽ không có người đến chứ?" Giọng nói của một nữ sinh vang lên.

"Đều đang là giờ học ai lại tới chỗ này… vào đi." Nam sinh hơi mất kiên nhẫn lên tiếng.

Cánh cửa cách vách bị mở rồi đóng vào, tiếp theo Minh Thù nghe thấy tiếng quần áo ma sát, âm thanh răng rắc, một lát sau chính là tiếng thở dốc, cùng với các loại âm thanh không thể miêu tả.

"Bùi… Bùi Cẩn… cậu... cậu chậm một chút…" Giọng nói ấm ức của cô gái vang lên không ngớt.

Đáp lại của cô là hành động kịch liệt hơn, Minh Thù ngồi xổm trên bồn cầu, lắng nghe bản giao hưởng, sắc mặt đổi tới đổi lui.

Loại này không giống với lần trước, sao mà kịch tính như vậy.

Cô nhìn cưa điện trên tay một lát, còn trẫm cưa hay không cưa đây? Ý nghĩ chơi đùa dọa cho mềm nhũn, có thể bồi thường đồ ăn vặt cho trẫm hay không?

Minh Thù cảm giác ngày càng khó chịu, không được, trẫm phải rời khỏi nơi này.

Cô nhảy xuống bồn cầu, kéo cưa điện ra.

"Xì xì xì két…"

Tiếng cưa điện lập tức lấn át âm thanh cách vách.

Cửa nhà vệ sinh cũng không tính là rắn chắc, rất nhanh liền bị cưa đứt.

Minh Thù tắt cưa điện đi, đẩy cửa bước ra ngoài, cửa cách vách vẫn còn đóng kín, nhưng lúc này một chút âm thanh cũng không có.

Minh Thù vỗ vỗ cánh cửa nói: "An Khả Khả, chú ý thận của ngươi."

***

(*) Hộp Pandora: nguồn gốc từ thần thoại Hy Lạp, cụm từ "Chiếc hộp Pandora" cũng là để ám chỉ một hành động nhỏ bé nhưng có thể gây ra tác hại rất lớn, hay chỉ những thứ hấp dẫn con người ta nhưng ẩn chứa những điều không tốt lành bên trong.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 684: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (2)

Lúc này một nam sinh ôm lấy An Khả Khả, quần áo có chút lộn xộn.

Cô cau mày, nghe tiếng bước chân xa xa bên ngoài: "Bùi Cẩn, giọng nói vừa rồi là của Nam Chi sao?"

Nam sinh khẽ nhíu mày, hắn đẩy An Khả Khả ra, lau sạch sẽ những dấu vết trên người.

Âm thanh đó dọa hắn sợ mềm nhũn cả người, đến bây giờ vẫn chưa có chút phản ứng nào.

Cũng may lực chú ý của An Khả Khả không ở trên này.

Hắn nhìn An Khả Khả, giọng điệu châm chọc: "Sợ?"

"Cô ta có..."

"A." Nam sinh châm chọc, bóp cằm An Khả Khả: "Trước đó không phải cô và Du Viễn bị người khác nhìn thấy, sao không thấy cô sợ hãi?"

"Bùi Cẩn, cô ta là Nam Chi." Đây là học sinh chuyển trường, nhưng là người không sợ trời không sợ đất.

Nam sinh cười nhạt, tay sờ loạn lên người An Khả Khả: "Yên tâm, ta vẫn chưa chơi chán, sẽ không để cho cô ta đi nói lung tung."

-

Minh Thù loạng choạng bước xuống lầu phòng thí nghiệm, cô xác định phương hướng một chút liền đi thẳng đến siêu thị của trường học.

Đói quá!

Đói quá đi mất!

Đùi gà!

"Ông chủ!" Minh Thù thật vất vả mới đi tới siêu thị liền vỗ một cái lên mặt tủ kính, ông chủ đang ngủ gật phía sau tủ kính bị dọa cho giật mình khiến đầu đập lên bàn.

"Làm cái gì vậy, làm cái gì vậy, muốn hù chết ta sao?" Ông chủ bất mãn ngẩng đầu: "Mua cái gì?"

"Ăn." Minh Thù như mất hết sức lực tựa vào tủ kính nói: "Tùy ông cái gì cũng được."

Hai mắt ông chủ nghi hoặc nhìn Minh Thù: "Tiền đâu?"

Tiền?

Vừa rồi cô chỉ tìm được một tấm thẻ ở trên người nguyên chủ, không có tiền mặt nào.

"Có thể quẹt thẻ không?"

"Có thể thanh toán bằng wechat và Alipay." Ông chủ nói: "Này, cô không sao chứ?"

"Ta sắp chết đói rồi!" Minh Thù nói: "Trước có thể cho ta chút gì lấp cái bụng không? Mọi người đều học cùng một trường, ta lại chạy không thoát."

Ông chủ quả thực thấy tình trạng Minh Thù trụ không nổi, liền lấy ra một gói bánh từ phía sau đưa cho cô.

Bánh mì rất ngon, nhưng số lượng ít, Minh Thù ăn xong giống như chưa ăn, cô vẫy tay: "Thêm vài cái nữa."

"Cô có tiền không?" Nhìn thế nào cũng thấy đây là tới ăn cơm chùa.

"Có thể vào Thanh Vân, còn có thể thiếu chút tiền ấy của ông sao?"

Một học kỳ ở Thanh Vân học phí lên đến hàng ngàn, có thể vào Thanh Vân hoặc là thành tích cực kỳ tốt, hoặc là đặc biệt có tiền.

Dù là loại học sinh nào, đều sẽ không thiếu tiền.

Thành tích cực kỳ tốt, mỗi học kỳ học sinh đều có học bổng, cũng đủ bọn họ chi tiêu ở Thanh Vân.

Ông chủ lại lấy mấy cái bánh bao từ phía sau đem cho Minh Thù, ngoài miệng lại nói: "Đói thành bộ dạng như vậy, ai biết cô có tiền hay không."

Minh Thù không muốn nói nhảm với ông ta, chỉ chuyên tâm ăn bánh mì.

Ông chủ nhìn qua rất hung dữ, nhưng con người cũng không tệ, lại đưa cho Minh Thù một ly bánh kem, bưng ghế ra cho cô ngồi.

Minh Thù cảm giác mình sống lại, cô thở phào một hơi, nhưng chuyện này cũng không làm cho chiếc đầu choáng váng của cô chuyển biến tốt, thân thể này vẫn đang sốt.

"Có sạc pin điện thoại không? Điện thoại của tôi hết pin rồi."

"Sao mà cô phiền toái như vậy!" Ông chủ thiếu kiên nhẫn, tìm máy sạc pin dưới mặt bàn ném cho cô.

Minh Thù sạc pin, khởi động máy, cô không có ở ứng dụng tìm wechat, thậm chí là không tìm thấy bất kỳ phầm mềm nào, may mắn Taobao vẫn còn.

Minh Thù trả tiền cho ông chủ, trừ vào tài khoản xong, số dư trong tài khoản tin nhắn gửi đến dọa cho Minh Thù giật mình.

"Chục, trăm, nghìn, chục ngàn, trăm ngàn…ực…"

Nguyên chủ là dân tị nạn cướp tiền từ ngân hàng về sao?

Minh Thù cẩn thận móc tấm thẻ kia ra nhìn một chút… Đây là thẻ đen!

Nếu có một ngày, đột nhiên ngươi phát hiện có một trăm ngàn, suy nghĩ đầu tiên của ngươi là gì?

Minh Thù say sưa mỉm cười, cũng không cần lo lắng trẫm không có đồ ăn vặt để ăn nữa!

"Sao cô không lên lớp? Các cô các cậu ở thời đại này cũng không biết quý trọng, cuộc sống tốt như vậy, tạo điều kiện cho các ngươi ăn học, các ngươi cả ngày chỉ biết trốn học…" Đột nhiên ông chủ bắt đầu giảng đạo lý.

Minh Thù vào siêu thị chọn một ít đồ ăn vặt rồi ra bên ngoài ngồi, vừa ăn vừa nghe ông chủ lải nhải.

Minh Thù đập đập quầy hàng: "Có thuốc cảm không?"

"Ta… đây là siêu thị, lấy đâu ra thuốc cảm, ta cũng không phải là Doraemon." Ông chủ nói chuyện rất có thứ tự, giọng nói rất hung dữ, giống như người của xã hội đen.

Minh Thù ghé vào trong hộc tủ cười: "Ông chủ, chắc chắn ông không có đối tượng."

Ông chủ: "..."

Cảm giác một ngàn mũi tên xuyên vào tim.

"Nhóc con, cút, cút, ăn no rồi thì cút nhanh lên." Cút ra khỏi siêu thị ma tiên của ta!

"Cám ơn." Minh Thù phất tay với ông chủ, lắc lư rời khỏi siêu thị.

Cô vừa đi, một người đàn ông từ bên ngoài tiến vào, ông chủ lịch sự chào: "Thầy giáo Tề, Nam Chi kia là lớp của các ngươi sao?"

Là một kẻ không an phận trong trường, như là đồ ăn vặt của đám học sinh, làm sao hắn có thể không biết.

Thầy giáo Tề gật đầu: "Đúng, học sinh này có vấn đề, sao vậy, đến đây gây phiền phức cho ông chủ?"

"Cái đó ngược lại không có, có điều ta nhìn thấy dáng vẻ cô ta giống như là bị bệnh rồi, vừa mới đi." Ông chủ chỉ ra bên ngoài.

Thầy giáo Tề vô cùng kinh ngạc: "Ngã bệnh?"

Ông chủ nói: "Có thể không phải, vừa mới tiến vào bộ dạng giống như chết đói, ăn một chút đồ nhìn qua khá hơn một chút. Còn hỏi tôi có bán thuốc cảm hay không, chỗ này của tôi cũng không phải là tiệm thuốc, lấy đâu ra thuốc cảm."

Thầy giáo Tề suy nghĩ một chút: "Vậy để tôi đi xem xem. Đi chỗ nào rồi?"

"Bên kia sân vận động!"

-

Minh Thù nằm phơi nắng trên bậc thang trong sân vận động.

Ánh sáng trước mặt đột nhiên tối om, Minh Thù mở mắt ra, tầm mắt có chút tối, hình ảnh một khuôn mặt xa lạ xuất hiện: "Cậu là ai, che mất ánh nắng của tôi rồi."

"Thầy Tề nói cậu bị bệnh?" Giọng nói nam sinh rất ôn hòa.

"Ừm." Thầy Tề là ai?

"Vậy cậu nằm ở đây làm gì? Tại sao không đến phòng y tế?"

Đầu Minh Thù choáng váng, kêu lên một tiếng: "Phòng y tế xa như vậy, không còn sức lực, tôi phơi nắng một chút là tốt rồi."

Phơi nắng một chút là tốt rồi?

Ánh nắng cũng có thể chữa bệnh?

Nam sinh đương nhiên là bị lời nói kỳ lạ của Minh Thù dọa cho hoảng sợ.

Một lát sau, đột nhiên thân thể Minh Thù vọt lên, cô bị người ta bế lên.

Chóp mũi ngửi thấy thoang thoảng mùi thơm nhàn nhạt, thấm vào ruột gan.

Ánh mắt dần mờ mịt, chỉ mơ màng nhìn thấy vài tia sáng.

Thì ra bị bệnh thực sự có thể khiến một người trở nên yếu đuối.

Sau này nhất định không thể bị bệnh!

Đều mất hết sức lực yêu thích đồ ăn vặt rồi!

Lúc Minh Thù tỉnh lại, cô đang chuyền nước ở phòng y tế, ngồi bên cạnh là một bác sĩ mặc áo blouse trắng, tinh thần đang tập trung đọc cuốn tiểu thuyết.

Minh Thù chống thân thể ngồi dậy, bác sĩ quay đầu liếc mắt nhìn cô một cái, để sách xuống rồi đứng lên: "Tỉnh rồi? Em biết em sốt bao nhiêu độ không?"

"Năm mươi?"

Bác sĩ: "…" Năm mươi sợ là nướng chín cô rồi.

Bác sĩ kiểm tra bình truyền nước một chút, khuôn mặt nghiêm túc: "Người nhà em đâu? Tình hình này của em cần phải về nhà nghỉ ngơi."

"Chết cả rồi?" Minh Thù cũng không dám chắc, dù sao nguyên chủ là một người vừa về nước, ở một mình, trong điện thoại không có bất cứ số liên lạc của người nào, chỉ có một khoản tiền lớn.

Về thân thế của cô, Minh Thù chưa tiêu hóa tỉ mỉ cho lắm.

Có điều dựa theo tính tình đen tối này của nguyên chủ, đoán chừng là chết hết rồi. Không phải chết hết, đoán chừng quan hệ với nguyên chủ cũng không tốt, vậy cùng với việc chết hết cũng không kém.

"Này em, em nói như vậy là sao!" Bác sĩ nghĩ đến loại kịch bản cẩu huyết bố mẹ đều mất này hắng giọng nói một câu: "Vậy trước tiên em hãy ở chỗ này nghỉ ngơi đi, có gì khó chịu cứ nói với tôi."

"Đưa em tới đây là ai?"

Bác sĩ nói: "Thầy giáo Tề."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 685: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (3)

Cơ thể Minh Thù mất nước, nghỉ ngơi một lát thì không có chuyện gì lớn.

Bác sĩ tấm tắc khen, nói thể chất cô rất tốt.

Minh Thù lấy thuốc rồi rời khỏi phòng y tế, đúng lúc này là lúc tan học. Minh Thù cũng không quay về phòng học mà đi ra khỏi trường.

"Nam Chi, ngươi đứng lại cho ta!"

Minh Thù mới vừa đi khỏi cổng trường liền có người gọi lại.

Minh Thù vung vẫy thuốc trong tay, quay đầu nhìn người vừa kêu tên mình, là một cô gái tóc ngắn, đồng phục học sinh biến tấu ngô không ra ngô khoai không ra khoai, tóc thì nhuộm tím nhuộm xanh.

Cô ta dẫn theo vài nữ sinh, hùng hổ đi đến chỗ Minh Thù… nhìn hơi quen quen.

"Nam Chi, lần trước đã hẹn xong ngày hôm nay, làm sao, sợ rồi muốn bỏ chạy?" Nữ sinh không cao bằng Minh Thù nói, chỉ có thể ưỡn ngực để lấy khí thế cho mình.

Minh Thù móc cái túi vào ngón tay, xoay xoay cổ tay, túi nilon cũng theo ngón tay cô xoay tròn.

"Hẹn cái gì? Hẹn hò?"

Giọng nói của Minh Thù dịu dàng vang lên, vẻ mặt ngoan hiền, hoàn toàn mất hết sự sắc sảo thường ngày, còn có khí chất hơn so với các thiên kim nhà giàu có ở trường học này.

Nữ sinh kia ngẩn ra.

Một lúc sau, nữ sinh mới lên tiếng: "Nam Chi ngươi giả ngốc cái gì, nếu như ngươi sợ cứ việc nói thẳng, chúng ta cũng sẽ không chê cười ngươi, các chị em mọi người nói có đúng hay không?"

"Trước đây còn nói cái gì một chọi năm, bây giờ sợ rồi. Nam Chi, ngươi cũng chỉ biết khoác lác?"

"Ta còn tưởng ngươi lợi hại thế nào…"

Nữ sinh mang người tới, nói hai ba câu xem thường Minh Thù.

Nữ sinh hít một hơi, ngực ưỡn nói: "Nam Chi, hôm nay khiến ngươi phải sợ rồi, chỉ cần đứng ở chỗ này, hô to ba tiếng ta là heo, chúng ta sẽ bỏ qua cho ngươi, như thế nào?"

Túi nilon chuyển động không nhanh không chậm theo ngón tay Minh Thù, giống như kim đồng hồ đang chạy.

Cô đang suy nghĩ xem, nguyên chủ đã đồng ý hẹn với năm người trước mặt này vào lúc nào.

Lúc lâu sau, ngón tay Minh Thù đột nhiên dừng lại.

Một tuần trước.

Nguyên chủ hẹn một chọi năm với năm người này.

"Ta đói rồi, không muốn đánh nhau." Minh Thù nhẹ nhàng nói: "Hôm khác đi!"

"Hôm khác? Ta nhổ vào, hôm nay hoặc là ngươi đánh với bọn ta hoặc là hô to ba tiếng, bằng không ngươi đừng hòng đi!" đối phương không chịu từ bỏ.

"Được! Được, trước hết các ngươi mời ta ăn cơm, ta lại đánh nhau với các ngươi."

Mấy nữ sinh đồng thời ngẩn người, đây là hành động gì?

"Ngươi bớt bày trò đi, đừng tưởng rằng như vậy chúng ta sẽ bỏ qua!"

"Không mời vậy ta đi đây." Minh Thù ném túi nilon, chuẩn bị rút lui.

"Mời thì mời!" Nữ sinh hét lớn một tiếng: "Ăn xong ngươi liền đánh nhau với bọn ta phải không? "

"Ừm." Ăn no mới có sức lực nha!

"Đi!"

Mặc dù Thanh Vân là một trường trung học, thế nhưng học phí rất đắt đỏ, người có tiền thường lui tới đây, cho nên xung quanh khu phố đều là những cửa tiệm xa hoa.

Minh Thù chọn một quán lẩu nhìn qua rất tốt.

Minh Thù cầm thực đơn gọi món ăn, năm người đối diện có chút mờ mịt.

"Tại sao chúng ta tại phải mời cô ta ăn cơm?"

"Không phải cô ta nói mời ăn cơm mới có thể đánh nhau sao?"

"Không mời cũng giống vậy có thể đánh cô ta..."

"Chúng ta là có đạo nghĩa giang hồ, không làm ra loại chuyện đó, đợi cô ta ăn no, ta xem cô ta còn có thể nói cái gì."

"Lão đại nói đúng!"

Năm người nhìn Minh Thù ăn, cái gì mà thịt bò, cá viên, lòng bò, cánh gà… hương thơm ngào ngạt, khiến cho các cô thẳng tắp nuốt nước miếng.

"Lão đại, ta cũng có chút đói bụng."

"Ta cũng đói…"

Cuối cùng năm người cũng ăn một bữa lẩu theo Minh Thù, đợi ăn xong liền tính tiền, Minh Thù rất giữ chữ tín hẹn đánh nhau một trận với bọn họ.

Năm người bị đánh thê thảm.

Đây mới là tiền mất tật mang.

"Tại sao chúng ta bỏ tiền cho cô ta ăn no rồi tới đánh chúng ta?" Đứa nào đứa nấy khóc lóc kể lể.

Bầu không khí vô cùng xấu hổ.

Quỷ mới biết là vì sao.

-

Ngày thứ hai Minh Thù đến trường, năm người nhìn thấy cô chủ động đi đường vòng, không dám tìm cô gây phiền phức nữa.

Trước kia tính tình Nam Chi rất kỳ quái, luôn túm chặt người ta không buông giống như người ta thiếu nợ cô vậy, như cái gai bám riết không thôi.

Hôm qua vừa lừa gạt được, dĩ nhiên cái gai kia liền cười tủm tỉm đi theo bọn họ ăn lẩu, ăn xong còn hẹn đánh nhau, toàn bộ quá trình cô đều cười "hì hì".

Đây là trúng tà rồi!

Minh Thù cầm một hộp sữa chua vào phòng học.

Nguyên chủ vừa mới tới trường mà đã đắc tội với nhiều người như vậy. Bạn cùng lớp hoặc là cười nhạt hoặc là coi như hoàn toàn không thấy, cô đi vào cũng không ai để ý đến cô, Minh Thù tự mình đi đến chỗ ngồi cuối cùng.

Hai nữ sinh ngồi đối diện xì xào bàn tán, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn cô, thấy Minh Thù đưa tay vào bàn học, khuôn mặt hai người không nhịn được nữa cười rộ lên.

"A…"

Bạn trong lớp nhao nhao quay mặt nhìn ra phía sau.

"Bị dọa cho sợ rồi?"

"Chậc chậc, ta còn tưởng rằng cô ta không sợ trời không sợ đất chứ, chưa gì đã bị dọa sợ rồi, ha ha…"

Minh Thù "a a" một hồi, sau khi hấp dẫn sự chú ý của mọi người, chợt im lặng, trong phòng học đột nhiên lặng ngắt như tờ.

Các học sinh: "…"

Minh Thù bình tĩnh nở nụ cười: "Dọa được chưa?"

Các học sinh: "…"

Minh Thù lấy thứ trong bàn ra ném xuống đất, mỉm cười nói: "Có bản lĩnh thì bỏ con rắn thật vào cho ta, nhét con rắn giả vào, định hù dọa trẻ con?"

Con rắn giả trên mặt đất nhìn giống như thật, nhìn qua giống như là con rắn thật.

Hai nữ sinh ngồi đối diện mặt hơi biến sắc, mới vừa rồi còn cho rằng hù được cô, không ngờ dĩ nhiên là đang đùa các cô.

Các học sinh dời ánh mắt đi, hai nữ sinh nắm tay nhau rời khỏi phòng học.

"Nam Chi, có người tìm cô." Bên ngoài phòng học đột nhiên có người gọi cô.

Minh Thù nhìn ra bên ngoài phòng học, một nam sinh đứng ở bên ngoài phòng học, không ít nữ sinh đi qua nhìn mê mẩn rồi thét chói tai.

Minh Thù thu tầm mắt lại, mặc kệ là ai đến.

"Nam Chi, ngươi ra ngoài một chút." Nam sinh nhịn không được lên tiếng: "Ta có lời muốn nói với ngươi."

Minh Thù vung tay như bình thường hay đuổi con ruồi nói: "Ngươi yên tâm, ta sẽ không nói ra chuyện ở nhà vệ sinh cho người khác biết."

Sắc mặt Bùi Cẩn trong nháy mắt đen lại.

Bà nó chứ, ngươi nói ở trước mặt nhiều người như vậy, còn nói sẽ không nói cho người khác biết?

Mà nghe được từ then chốt mọi người xôn xao vây lại xem, cái gì nhà vệ sinh? Ở nhà vệ sinh đã xảy ra chuyện gì? Nam thần Bùi Cẩn và Nam Chi?

Bùi Cẩn trực tiếp đi vào phòng học, thấp giọng nói: "Nam Chi ngươi theo ta ra ngoài."

Minh Thù lắc đầu nói: "Ta không hẹn với ngươi, An Khả Khả mà biết sẽ giết chết ta."

Bùi Cẩn: "…"

Cô ta nói lời điên khùng gì đó.

Hai mắt Bùi Cẩn tỉ mỉ quan sát Minh Thù, nữ sinh này dường như có chút không giống với trước đây. Đương nhiên Nam Chi chuyển tới trường chưa được bao lâu, hắn cũng không hiểu rõ người này.

Bùi Cẩn liếc mắt nhìn bốn phía. Ở trường cấp ba Thanh Vân hắn còn bị đối xử như vậy, trên mặt không tránh khỏi có chút chịu không nổi.

"Nam Chi, ngươi không muốn sống ở cấp ba Thanh Vân nữa, đến sân thượng vào thời gian nghỉ trưa."

Hả!

Thằng nhãi chết bầm này còn muốn làm cho trẫm không sống được nữa.

Trẫm không đi!

Xem ngươi có thể làm gì!

"Reng reng…"

Bùi Cẩn vừa dứt lời, chuông vào học vang lên.

Tiết thứ nhất từ bên ngoài thầy giáo tiến vào, Bùi Cẩn cũng không tiện ở lâu, liếc mắt cảnh cáo Minh Thù rồi rời khỏi phòng học.

"Các em mở sách…"

Đủ các loại âm thanh trong phòng học vang lên, ở phía trên thầy giáo tự mình độc thoại, người ở phía dưới thì ăn, ngủ, học môn khác, chơi điện thoại.

Minh Thù gục lên bàn, ngẩn người cắn ống hút sữa chua.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 686: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (4)

Bùi Cẩn hẹn Minh Thù vào giờ nghỉ trưa, Minh Thù làm gì có thời gian nói linh tinh với hắn, trước hết phải đến căn tin ăn cơm trưa, sau đó lại phải chiến đấu ở siêu thị trong trường học.

Minh Thù cũng có ấn tượng sâu sắc đối với siêu thị này.

Nó có một cái tên rất ma mị.

Ma Tiên.

Đây có phải tên được đặt từ một người bình thường không?

Chắc là xem phim hoạt hình nhiều quá rồi!

Lúc Minh Thù đi vào, có không ít học sinh mua đồ ăn vặt, ông chủ đứng ở trước tủ kính chơi điện thoại, có học sinh giúp hắn thu tiền.

Không gian bên ngoài của cửa hàng này rất rộng, có thể cho học sinh ở ngồi ăn gì đó.

"Nam Chi, ôi chao..."

"Cô lại mua đồ ăn vặt..."

"Mắt tôi mù rồi sao, tôi lại thấy cô Nam Chi đây dạo siêu thị, mua đồ ăn vặt."

"Người như cô không phải mua thuốc lá mới đúng sao?"

"Hình như ở đây không bán thuốc..."

Minh Thù ôm đồ ăn vặt đi tính tiền, học sinh thu tiền nhìn Minh Thù, có lẽ nhận ra cô là nhân vật tầm cỡ, bắt đầu hơi e dè.

"Tổng cộng là hai trăm năm mươi ba."

Minh Thù trả tiền bằng Taobao.

"Không mua thuốc lá?" Ông chủ đột nhiên rời mắt khỏi màn hình điện thoại di động, nhìn Minh Thù.

"Xúi giục học sinh mua thuốc lá, ông chủ, không lẽ ông muốn làm loạn sao?" Minh Thù mang theo túi, đi sang bên cạnh hai bước, cho người phía sau tính tiền.

Ông chủ đi theo cô, hai người cách cái tủ kính: "Cô có hút thuốc đi nữa thì thầy cô cũng không làm gì được cô, thực sự không mua một gói sao? Những học sinh khác tôi đều không bán."

Giọng nói của ông chủ giống như việc bán cho cô là vô cùng vinh hạnh vậy.

Vậy chắc trẫm phải cám ơn ngươi một tiếng nhỉ?

Cửa hàng của ông chủ cũng rất ma mị.

Nguyên chủ không hút thuốc lá... Ít nhất là bình thường cũng không có hút.

Lúc tâm trạng đặc biệt không tốt, cô mới hút thuốc.

Ông chủ ném điện thoại di động xuống dưới quầy, hỏi Minh Thù: "Cô khỏe rồi sao? Hôm đó tôi còn tưởng cô sắp chết rồi chứ."

"Vậy thật sự phải để ông thất vọng rồi, tôi chưa chết được đâu." Minh Thù kéo cái ghế ở bên cạnh, bắt đầu ngồi mở đồ ăn vặt.

Ông chủ cạn lời: "Sau đó thầy Tề có đến tìm cô, hắn đưa cô đến phòng cứu thương đúng không?"

Bác sĩ nói là thầy Tề đưa cô đến, nhưng mà…

Người mà cô nhìn thấy ở đó tuyệt đối không phải thầy Tề.

Minh Thù ngồi ăn vặt ở cửa hàng, dẫn đến không ít người vây quanh, hình như hôm nay ông chủ tâm trạng rất tốt, tám đủ thứ chuyện với Minh Thù.

"Ông chủ, nhận hàng."

Ông chủ không nói nữa, đi ra ngoài kiểm hàng.

"Nhóc con đi học đi."

"Bộp." Âm thanh vang lên từ quầy hàng: "Không nghe thấy chuông vào học sao?"

"Không." Minh Thù nhai kẹo: "Không hứng thú."

"Vậy có hứng thú với chuyện gì? Đánh nhau ẩu đả?" Ông chủ "à" một tiếng: "Những đứa trẻ ngày nay, bây giờ không học tập cho giỏi, về sau sẽ có lúc hối hận."

"Ông cũng vì không cố gắng học hỏi, cho nên bây giờ chỉ có thể ở đây mở siêu thị?"

Ông chủ cảm thấy bị bắn trúng tim đen.

"…" Cút khỏi cửa hàng Ma Tiên của ta!

Minh Thù trốn học lại đến cửa hàng Ma Tiên gây rối, ông chủ tức giận mắng vài câu, sau đó không để ý đến Minh Thù, tự đi chơi một mình.

"Hoan nghênh quý khách."

Cửa hàng tự động vang lên tiếng hoan nghênh.

Ông chủ cũng không ngẩng đầu, nhưng Minh Thù biết ông có giám sát ở dưới, có thể nhìn thấy.

"Ông chủ, có bản phác thảo không?"

Minh Thù cảm thấy cơ thể này, không hiểu sao lại rùng mình lên, lập tức cắn hai miếng bánh tuyết.

"Bên kia, tự tìm đi." Ông chủ chỉ ngón tay qua đó, vẫn như cũ không ngẩng đầu, thái độ vô cùng thiếu kiên nhẫn, cũng không biết bộ dạng của hắn như vậy làm thế nào lẫn vào trường học mà không bị học sinh đánh chết.

Chẳng lẽ là bởi vì dáng dấp đẹp trai?

Đúng, ông chủ Ma Mị này rất đẹp trai, chỉ là có chút lôi thôi lếch thếch, nhìn qua thật chán chường.

Nhưng mà nhìn cái bộ dạng này càng có cảm giác.

"Bao nhiêu tiền."

Minh Thù lại có loại cảm giác này, cô nhíu mày, nhìn về phía người bên cạnh.

"Hai mươi." Ông chủ cuối cùng cũng ngẩng đầu: "Vẫn là tiền mặt..."

Người kia lập tức lấy ra một tờ một trăm đưa tới, ông chủ nhận lấy cũng không phân biệt thật giả, liền thối tiền lẻ.

Minh Thù ôm đồ ăn vặt xê dịch sang bên cạnh, ông chủ chẳng biết tại sao: "Cô làm gì vậy? Đừng làm rớt đồ của tôi, rất đắt đó!"

Người kia cũng nhìn qua theo ông chủ.

Người con trai vóc dáng thon dài, áo sơ mi trắng vừa vặn kín kẽ, tràn ngập mùi vị nam tính.

Hắn đặt bản phác thảo ở trên tủ kính, ngón tay thon dài nhẹ nhàng đè lên, chỗ cổ tay lộ ra chiếc đồng hồ có giá trị không nhỏ.

Hắn có một đôi mắt đặc biệt đẹp, nhưng lúc này ánh mắt tĩnh lặng như khu rừng nghìn năm, có thể nhìn thấu rừng rậm.

Minh Thù cũng cảm thấy kỳ lạ, thân thể này… Quả nhiên sợ người này?

Đúng vậy, là thân thể này, không phải cô.

Loại bản năng này đã ảnh hưởng đến cô.

Ông chủ thối tiền cho hắn, lại thét lên với Minh Thù: "Kêu cô cẩn thận một chút, cô xem cô đẩy đồ của tôi đến chỗ nào rồi, giờ học không đi học, ở chỗ của tôi mà phá…"

Người con trai nhìn ông chủ một cái, thoáng qua Minh Thù cảm thấy có sát ý.

Ông chủ chợt im lặng, mắt quét về phía người kia, người con trai đã rũ mắt xuống, xương tay hiện lên rất rõ gấp tiền giấy lại, kẹp chung với bản phác thảo, sau đó cầm bản phác thảo rời khỏi cửa hàng.

[Nhiệm vụ nhánh: Đây là một bí mật.]

"…" Minh Thù lơ ngơ, nhiệm vụ quái quỷ gì đây? Hài Hòa Hiệu ngươi bây giờ ngay cả khí chất cũng đi đâu mất rồi?

[Mời ký chủ tìm ra bí mật lớn nhất giấu ở trường học.] Hài

Hòa Hiệu gợi ý.

Minh Thù: "..." Gợi ý này khác chỗ nào với việc không gợi ý đâu?

Bí mật lớn nhất của trường học, cái nào mới gọi là lớn nhất? Giết người phóng hỏa?

[Nhiệm vụ nhánh: Thu hoạch giá trị thù hận của Bắc Đường. Gợi ý: Chính là người con trai vừa rồi đó!]

Minh Thù: "..." Vì sao cô cảm thấy giọng nói vừa rồi của Hài Hòa Hiệu có vẻ hưng phấn nhỉ?

Giọng điện tử hẳn là không phân biệt được cái gì hưng phấn với không hưng phấn chứ?

Nhất định là ảo giác!

Hài Hòa Hiệu thay đổi rồi!

Người con trai vừa rồi...

"Ông chủ, ông quen biết với người vừa rồi sao?"

"Không biết." Ông chủ thở dài một hơi, nói thầm một tiếng: "Không quen không biết..."

Minh Thù cảm thấy mình phải điều chỉnh một chút về ký ức của nguyên chủ.

Ký ức trước khi về nước của nguyên chủ...

Minh Thù suy xét tỉ mỉ một lúc lâu, lại phát hiện những ký ức ấy hơi mờ nhạt, đoạn thời gian trước khi nguyên chủ trở về nước là ở trong bệnh viện, lúc cô tỉnh lại ký ức cũng có chút vấn đề, thế nhưng ý định về nước của cô vẫn rất kiên định.

Hình như là xuất viện liền muốn về nước, phân vân mấy thành phố mới chọn đến nơi này.

Minh Thù suy nghĩ kỹ một chút, xác định không có tin tức gì hữu dụng đành bỏ cuộc.

Quân đến tướng chặn, nước đến đất ngăn!

Trẫm có đồ ăn vặt!

Minh Thù gõ gõ vào tủ kính trước mặt ông chủ: "Ông chủ, ông biết bí mật lớn nhất của trường học là gì không?"

[...] Nhiệm vụ ký chủ cô không phải hoàn thành như vậy!

Ông chủ thuận miệng nói: "Thầy chủ nhiệm nhận hối lộ?"

Minh Thù: "..."

Ông chủ lại nói: "Hiệu trưởng có con gái riêng?"

Minh Thù cười lớn: "Ông cũng biết nhiều thật đấy."

"Cô muốn biết cái gì?" Ông chủ không biết lôi một điếu thuốc ở đâu ra ngậm, bật lửa đánh đến mấy lần mới châm lửa được: "Nói cụ thể một chút."

Cô mà biết cụ thể như thế nào, còn hỏi ông ta làm gì.

"Ông biết những gì nói hết cho tôi đi?" Minh Thù đề nghị.

Ông chủ liếc một cái, gục đầu xuống tiếp tục chơi trò chơi: "Cửa chính ở bên kia, đi thong thả không tiễn."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 687: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (5)

Minh Thù bị ông chủ Ma Tiên đuổi ra, hắn nói hắn cần nghỉ ngơi, không buôn bán nữa.

Sau đó Minh Thù thật sự nhìn thấy hắn đóng cửa, lái một chiếc xe ô tô đáng yêu đặt giữa một dãy xe sang trọng ở bãi đậu xe nghênh ngang mà đi.

Minh Thù: "..." Ông chủ này có độc nha!

-

Bùi Cẩn hẹn cô, Minh Thù cho leo cây, sau đó Minh Thù phát hiện những người nhắm vào mình ngày càng nhiều.

Nhưng mà những chuyện này đối với Minh Thù mà nói không có ảnh hưởng gì.

Bạn học không phải bạn tốt, không đánh không quen.

Còn chưa quen? Đánh cho chết!

Bùi Cẩn biết Minh Thù không để ý đến hắn, cũng không tìm cô để nói chuyện nữa, càng không làm loạn.

Hôm nay Minh Thù trốn học một buổi chiều, cũng không có thầy cô nào tìm cô, chắc là đã quen với việc thường ngày cô trốn học.

Sau khi tiếng chuông tan trường vang lên rất lâu, Minh Thù mới chậm rãi từ trường ra về.

"Nam Chi."

Một nam sinh gọi cô.

Nam sinh đẹp trai rạng ngời, tay cầm áo khoác đồng phục học sinh, đặt ở đầu vai.

Minh Thù ôm hai túi khoai tây chiên, nheo mắt nhìn người nam sinh đang đi tới, khóe miệng hơi cong lên, cả người đều tràn đầy sức sống thanh xuân.

"Có thời gian không?" Nam sinh đến gần: "Lần trước bạn đã từ chối tôi, lần này còn muốn từ chối nữa?"

Làm gì? Muốn cướp đồ ăn vặt hay sao?

Minh Thù ôm chặt đồ ăn vặt: "Không rảnh."

Chính là người này.

Hạ Diệp, một trong những bạn cùng phòng với An Khả Khả, xem như là người duy nhất trong ký túc xá chưa quan hệ với An Khả Khả.

Bởi vì hắn có chút cảm giác đối với nguyên chủ, An Khả Khả vì vậy mới mất trí nổi điên với nguyên chủ biến mình thành nhân vật phản diện.

"Ôi chao." Hạ Diệp chặn Minh Thù lại: "Tôi không thể cùng cô ăn cơm? Muốn đưa cô ra ngoài chơi cũng không được sao?"

Minh Thù cong môi mỉm cười, Hạ Diệp bị nụ cười kia mê hoặc, trước đây hắn cảm thấy Nam Chi thân thủ lợi hại cũng rất nể, đặc biệt còn rất cá tính, so với những cô gái khác rất thú vị.

"Bảo vệ, bạn này quấy rối cháu!"

Hạ Diệp: "..."

Bảo vệ tuần tra trường học nghe được tiếng kêu của Minh Thù, lập tức quát lớn một tiếng: "Đang làm gì đó, tan học rồi mau về nhà đi, không được tụ tập ở đây."

Bảo vệ thấy Hạ Diệp còn đang chặn đường Minh Thù nên đi tới.

Hạ Diệp chỉ còn cách tránh đường, hắn đưa hai ngón tay lên chào Minh Thù: "Nam Chi, lần sau gặp."

Minh Thù: "..."

Tên này bị điên.

Hù chết trẫm!

Minh Thù nhanh chóng rời khỏi trường học, cô không nhìn thấy ở cầu thang phòng học cách đó không xa có một người đang đứng, dáng vẻ lạnh lẽo âm thầm nhìn bóng lưng Minh Thù rời đi.

An Khả Khả không biết Hạ Diệp nói gì đó với Minh Thù, nhưng đây cũng không phải lần đầu tiên phát hiện Hạ Diệp tự đi tìm cô.

"Ting ting..."

An Khả Khả nhìn màn hình, phân vân một lúc mới nhận máy: "Alo?"

"Ở đâu?"

"Cầu thang phòng học..."

"Về ký túc xá."

"Tôi còn bận chút việc."

"Nhanh lên."

Đối phương không cho An Khả Khả cơ hội từ chối, lập tức cúp điện thoại.

An Khả Khả đeo túi sách, trở về ký túc xá.

Mà cô không biết, ở lầu trên cô còn có một người đang đứng, hai tay khoanh lại đặt trên ban công, chống đỡ nửa người bên cạnh đặt một quyển phác thảo, trên quyển sổ còn có một tấm phác hoạ.

Rõ ràng là dáng vẻ của Minh Thù ôm đồ ăn vặt đứng giữa sân.

Trời chiều xuống, tia nắng chiều soi rọi một phần trên khuôn mặt nam sinh, toàn thân lộ ra thư thái tự phụ nhã nhặn bẩm sinh, khiến người ta không dám tới gần.

"Cậu chủ, thủ tục nhận chức đã xong." Người đàn ông mặc âu phục xuất hiện trong yên lặng không tiếng động, khom người bẩm báo.

"Ừ."

Người con trai vẫn duy trì tư thế đó khoảng chừng hai phút, sau đó cầm lấy bảng vẽ, lúc xoay người để lại những tia sáng vụn vỡ.

-

Tiết thứ nhất buổi sáng thứ năm.

Minh Thù ngồi tại chỗ mở thư khiêu chiến, đủ các thể loại, muốn thi so cái gì cũng có, cũng bởi vì cô đắc tội với lão đại Thanh Vân của bọn họ, những người hâm mộ này muốn trút giận cho hắn.

Người khác được nhận thư tình còn cô nhận thư khiêu chiến, đãi ngộ không ít.

"Các bạn học sinh, mọi người im lặng một chút." Còn chưa đến giờ lên lớp, thầy Tề đột nhiên từ bên ngoài đi vào: "Gọi những học sinh ở ngoài vào đây."

"Thầy Tề, còn chưa tới giờ lên lớp mà!"

"Đúng vậy, thầy Tề muốn chiếm thời gian?"

"Yên lặng." Thầy Tề vỗ bàn một cái.

Trong phòng học yên lặng, bên ngoài lại đột nhiên vang lên tiếng thét chói tai, âm thanh điên cuồng của các nữ sinh như người hâm mộ cuồng nhiệt, chớp mắt lan khắp toàn bộ hành lang, sau đó cả tầng lầu đều nhốn nháo.

Học sinh trong phòng học nghe vậy, cũng nhao nhao đi ra ngoài nhìn.

Một người con trai đẹp đến nổi khiến người ta hô hấp đều dừng lại, lẳng lặng đứng ở bên ngoài phòng học.

"Cậu này... là học sinh chuyển trường sao?"

"Đẹp trai quá đi à! A... cậu ấy nhìn tôi kìa..."

"Hôm nay đến sớm quả nhiên chính xác, không uổng phí tôi dậy sớm như vậy."

"Hôm nay tôi không trang điểm, có phải xấu xí lắm không? A... không muốn đâu..."

Thầy Tề nhăn mày lại, vẫy tay ra hiệu nói: "Thầy Bắc Đường, cậu vào đây trước đi."

Những học sinh này thật là...

Sự chú ý của học sinh bây giờ chỉ còn ở ba chữ "Thầy Bắc Đường".

Đây là thầy giáo mới tới, sẽ dạy lớp bọn họ.

Số học sinh nữ trong lớp kích động đến mặt đỏ rần.

Bắc Đường vào phòng học, có lẽ nhìn thấy hắn bước vào, những học sinh vốn chưa trở về lớp học cũng theo vào phòng học ngồi ngay ngắn, cửa hai bên vừa đóng, lập tức yên tĩnh trở lại.

Thầy Tề hắng giọng, nói: "Bởi vì lý do cá nhân, thầy xin nghỉ phép một khoảng thời gian, trong khoảng thời gian này sẽ do thầy Bắc Đường làm chủ nhiệm lớp các em."

Thầy Tề vừa dứt lời, trong phòng học toàn tiếng thét kích động cùng với và các thể loại âm thanh vỗ bàn.

"Thật sao?"

"Tôi hạnh phúc chết mất."

"Mình có thể ngắm nhan sắc của thầy cả một năm."

Thầy Tề ý bảo mọi người im lặng, lại nói vài câu, sau đó giao lớp học lại cho Bắc Đường, hắn lắc đầu rời khỏi phòng học.

Lúc này mới phát hiện tay thầy Bắc Đường đang cầm giáo án, vậy là vào học luôn sao?

Các bạn học sinh quá kích động, Bắc Đường đứng trên bục giảng, sắc mặt nhàn nhạt nhìn bọn họ, không biết có phải là do ảnh hưởng từ hắn, mà các bạn học sinh cũng yên lặng trở lại.

Lúc này Bắc Đường mới để giáo án xuống, xoay người viết trên bảng đen tên của hắn.

"Bắc Đường." Bắc Đường đặt bút xuống: "Vào giờ học của thầy, hãy giữ yên lặng."

Bầu không khí yên tĩnh, cũng không ai dám phá vỡ bầu không khí lúc này, ánh mắt Bắc Đường đảo qua tất cả mọi người nhìn vào vị trí sau cùng.

Cô gái ngồi trong góc hình như không chú ý tới sự thay đổi trong lớp học, vẫn còn đang mở thư, trên bàn bày không ít phong thư và giấy.

Bắc Đường nhấc chân đi xuống, mọi người chợt ngừng thở, lúc Bắc Đường đi ngang qua bọn họ có nữ sinh kích động đến mức hận không thể ngửa mặt lên trời kêu to.

Minh Thù đột nhiên có cảm giác bí bách, từ trong một đống phong thư cô ngẩng đầu, đúng lúc đối diện với ánh mắt đen như mực của Bắc Đường.

Lại là cảm giác này nữa rồi.

Minh Thù hít thở sâu hai cái, mới kìm nén lại sự khó chịu của mình, nét mặt lộ ra nụ cười xã giao.

Ánh mắt Bắc Đường nhìn xuống, nhìn vào phong thư hồng nhạt ở trên cùng, đáy mắt như cuồn cuộn sóng lớn: "Lời thầy mới vừa nói, mời em lặp lại một lần."

"Vào giờ học của thầy, xin hãy giữ yên lặng." Minh Thù mỉm cười.

Bắc Đường đưa tay cầm phong thư trên cùng lên, một lát sau để xuống, xoay người trở về bục giảng: "Thêm một điều nữa, vào giờ học của thầy, không cho phép làm bất cứ chuyện gì không liên quan đến bài giảng."

Minh Thù nhìn một đống thư này, thần kinh sao!

"Bạn học kia, mời đem những thứ trên bàn của em, chép lại ba lần cho tôi. Bây giờ bắt đầu vào học."

Minh Thù: "..."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 688: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (6)

Thầy giáo đẹp trai chết người mới lên lớp lần đầu tiên Minh Thù đã bị phạt rồi, các bạn học có thể nói là có chút hả hê.

Bắc Đường dạy thay môn thầy Tề dạy, lớp Số học trước đây những học sinh này sống không bằng chết, bây giờ cả lớp như tràn đầy sức sống.

Bắc Đường đối mặt nhiều ánh mắt lang sói như vậy, bình ổn giảng bài, hắn chỉ nói đến những điểm quan trọng, cũng không để ý học sinh phía dưới nghe có hiểu không, giảng xong thì sang bài kế tiếp.

Minh Thù dựa trên bàn nhìn chằm chằm Bắc Đường, người đàn ông này có quan hệ như thế nào với nguyên chủ?

Minh Thù lấy điện thoại di động ra, trong điện thoại di động chả có gì, như mới vừa mua mới, không tìm được dấu vết nào. Cô có thể cảm giác được ánh mắt của Bắc Đường lơ đãng đảo qua phía cô bên này...

"Reng reng…"

Bắc Đường khép giáo án lại: "Tan học."

Bắc Đường rời khỏi phòng học, toàn bộ phòng học chớp mắt từ yên tĩnh chuyển sang sôi nổi, bất kể là nam sinh hay nữ sinh, đều kích động thảo luận về thầy giáo mới nhận chức.

"Tôi đã dự liệu được cảnh thành tích số học dần dần bay cao, ha ha, vì thầy giáo, tôi phải học tập thật giỏi!"

"Thầy Bắc Đường trông vẫn còn trẻ nha, không phải là mới tốt nghiệp chứ?"

"Quá đẹp trai luôn, vừa rồi tôi cũng không dám chụp lén, mọi người có ai chụp không?"

"Không có..."

"Tôi cũng không có."

"Thầy Bắc Đường quá khí chất rồi, thầy đứng ở đó, tôi cũng không dám nói chuyện."

Minh Thù lười nói chuyện với đám ngu ngốc này, sau khi tan học liền ôm đống thư đi.

Tất cả mọi người đều sôi nổi thảo luận về thầy giáo mới, sự chú ý đối với Minh Thù ít đi một chút, nhưng chuyện Minh Thù dán đồ ở bảng thông báo rất nhanh lại bị đồn đại.

Minh Thù chuyển cái ghế, đứng trên ghế, ngậm một cây kẹo, đem từng bức thư một dán lên bảng thông báo.

Nội dung của mỗi phong thư đều không khác mấy, đều là khiêu chiến cùng cô, thế nhưng ở phía dưới một chút có lời phản hồi, nét bút rồng bay phượng múa.

Không đi.

Không có thành ý, không đi.

Bạn mời chó con viết giùm giúp bạn? Không đi.

Thư khiêu chiến bạn lại viết thành như vậy, thầy ngữ văn còn khỏe không? Không đi.

Nói chung sau mỗi bức thư đều viết hai chữ "không đi", trong đó có cái viết lý do từ chối, có cái không.

Đặc biệt chăm chú.

Minh Thù dán xong cái cuối cùng, nhảy từ trên ghế xuống, vỗ vỗ tay, nhìn những học sinh đang vây quanh: "Tự đến nhận về…"

Mọi người: "…"

"Những học sinh bên kia đang làm gì đấy!"

Tiếng thét sang sảng từ phía sau truyền đến, các bạn học sinh giật mình, nhanh chóng giải tán.

-

Minh Thù đứng ở văn phòng, ánh mắt nhìn vô định ở một nơi nào đó trên bàn làm việc của thầy giáo, trên bàn để một ít đồ ăn vặt.

Bắc Đường ngồi ở trước bàn làm việc đọc sách, tư thế ngồi nhã nhặn, trong văn phòng chẳng thiếu cô giáo liếc trộm hắn.

Khoảng cách giữa Minh Thù và Bắc Đường không đến hai mét, lại có thể xem như đối phương không tồn tại.

"Reng reng..."

Tiếng chuông vào học vang lên, các thầy cô trong văn phòng thu dọn đồ chuẩn bị lên lớp.

"Tiết này cậu dạy lớp nào?"

"Lớp 9."

"Nghe nói Du Viễn lớp thầy lại đem về giải thưởng, thật là giỏi nha..."

Trong văn phòng nhanh chóng yên tĩnh trở lại, Minh Thù đợi người đi hết, kéo ghế ra ngồi đối diện với Bắc Đường, trực tiếp ngồi xuống, đứng làm trẫm thật đói.

Cô lấy từ trong giỏ ra hai túi đồ ăn vặt, mở lời trước: "Thầy ơi, là những người đó khiêu khích em trước."

Bắc Đường khép sách lại, hắn đứng dậy đi về phía cửa văn phòng, ánh mắt Minh Thù di chuyển theo hắn.

"Rầm."

Cửa văn phòng đóng lại.

Minh Thù: "..." Làm gì, ý gì đây, muốn giết người cướp đồ ăn sao?

Thân hình cao lớn của Bắc Đường tới gần Minh Thù, một tay hắn chống mặt bàn, một tay cầm cái ghế, cúi người đối diện với ánh mắt của Minh Thù: "Dán những thứ kia trên bảng thông báo là trái với nội quy trường học, không biết sao?"

Minh Thù ngửi thấy mùi hương thoang thoảng, mùi hương đó không khác mùi hương lần trước là mấy, thế nhưng giọng nói lại xa cách bao nhiêu.

Giọng nói lần trước dịu dàng giống như là có thể tan theo làn gió xuân.

Quả nhiên nguyên chủ và tên thần kinh này có quan hệ.

Minh Thù ôm chặt đồ ăn vặt, trong giọng nói mang ý cười: "Vậy thầy ghi lỗi sao."

Bắc Đường híp mắt, đáy mắt như bao phủ một lớp sương mù dày đặc, khiến người ta không nhìn thấy được cảm xúc chân thật của hắn.

Một lúc sau, Bắc Đường hỏi: "Em tên gì?"

Minh Thù đo đạc khoảng cách giữa bọn họ: "Thầy, ngay cả tên gọi của em là gì cũng không biết, vậy sao dám áp sát em như vậy, thầy có tin em sẽ kiện thầy tội quấy rối không?"

Bắc Đường không hề nhúc nhích, giọng nói nguy hiểm: "Biết thế nào là quấy rối không?"

Minh Thù tự tay kéo trang phục của mình: "Không..."

Bắc Đường đứng dậy, hai tay đút vào túi quần: "Ba nghìn chữ kiểm điểm, đi dọn sạch sẽ bảng thông báo, chép lại ba lần tất cả thư khiêu chiến."

Kiểm điểm là gì? Có thể ăn không?

Trẫm giống loại người sẽ tùy tiện viết kiểm điểm sao?

Minh Thù mượn cớ gây chuyện: "Em không làm thì sao?"

Ánh mắt Bắc Đường thâm thúy quan sát cô hai lần, như đang tính toán gì đó.

Một lát sau, giọng nói Bắc Đường vang lên: "Lỗi lớn hơn, đầu tuần sẽ kiểm điểm trước toàn trường."

"À, tùy ý thầy." Minh Thù đứng dậy, sửa sang lại trang phục, mỉm cười: "Tạm biệt thầy."

Minh Thù đang chuẩn bị rời đi, cửa văn phòng đột nhiên bị đẩy ra, thầy chủ nhiệm khoa từ bên ngoài tiến vào, nhìn thấy Minh Thù trực tiếp chỉ về phía cô, giận đùng đùng nói: "Nam Chi, em dán bậy bạ gì ở bảng thông báo vậy hả? Ai dạy em vậy?"

Minh Thù tay chỉ về hướng Bắc Đường bên kia: "Thầy ấy là chủ nhiệm lớp em, thầy ấy dạy."

Thầy chủ nhiệm khoa: "..."

Bắc Đường: "..."

Thầy chủ nhiệm khoa câm nín, nhưng rất nhanh phản ứng kịp, vỗ lên bàn: "Gần đây những việc em gây ra ở trường học chưa đủ sao? Em đến Thanh Vân là để đi học hay là để đánh nhau, hôm nay em còn mượn cớ gây nhiều chuyện như vậy với bạn học, tôi thấy em không muốn tiếp tục học nữa rồi!"

"Chủ nhiệm, nói lý lẽ chút đi, đó là do bọn họ viết thư khiêu chiến cho em, theo lễ nghĩa em phải nghiêm túc trả lời bọn họ, có lỗi gì sao? Bọn họ còn không ghi rõ tên, em làm sao biết là ai? Cho nên em chỉ có thể dán lên bảng thông báo để bọn họ tới nhận."

"Em..."

"Chủ nhiệm yên tâm, ở trong mỗi bức thư em đều trả lời không chấp nhận khiêu chiến, em mới ăn ngon được..." Minh Thù đổi giọng: "Học tập, mỗi ngày đều cố gắng."

"Ta..."

"Chủ nhiệm, chuyện này thầy nên đi tìm bọn họ nói chuyện, bọn họ muốn khiêu chiến với em, em phải biết làm sao, lẽ nào dáng người đẹp là lỗi lầm sao?"

"Bọn họ..."

"Đố kỵ sẽ làm người ta trở nên xấu xí, chủ nhiệm nên khuyến khích bọn họ cần phải học tập cho giỏi, nhan sắc và tài hoa của em dẫn đến sự đố kỵ của bọn họ. Chủ nhiệm, em muốn đi ăn... vào học rồi, tạm biệt."

Chủ nhiệm trơ mắt nhìn Minh Thù đi mất.

Mãi đến khi cô mất dạng, chủ nhiệm mới chợt phản ứng, vỗ một cái lên bàn.

"Học sinh bây giờ thật sự là to gan lớn mật! Trong mắt có còn tôn sư trọng đạo chút nào không."

Chủ nhiệm khoa tức đến không thở nổi, hắn chỉ Bắc Đường: "Thầy Bắc Đường, cậu mới nhận lớp này, chuyện này cũng không liên quan đến cậu, thế nhưng ta hy vọng cậu có thể xử lý tốt. Tức chết ta mà, trước đây sao lại thu nhận một học sinh như vậy, nhập học ngày đầu tiên đã đánh nhau... Không được, ta phải đi nói chuyện với thầy hiệu trưởng cho thật tốt, về sau đừng làm ảnh hưởng danh tiếng Thanh Vân."

Bắc Đường không phải ứng gì nhìn thầy chủ nhiệm.

Chủ nhiệm mãi nói, tự nhiên cảm thấy hơi lạnh, hắn xoa xoa cánh tay, nhìn quanh văn phòng: "Thầy Bắc Đường cứ làm việc tiếp, ta đi đây."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 689: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (7)

Bảng thông báo nhanh chóng được dọn dẹp sạch sẽ, Minh Thù hơi thất vọng, dán lên rất lâu nha, nói dọn là dọn sao.

Minh Thù chuẩn bị đi siêu thị Ma Tiên bổ sung chút đồ ăn vặt, an ủi một chút tâm hồn bị tổn thương, ông chủ trước sau như một vẫn ngồi phía sau quầy chơi điện thoại di động, nhưng đã đổi học sinh thu ngân bên cạnh.

"Nghe nói hôm nay cô đã làm chuyện nổi tiếng khắp trường?" Ông chủ cũng quen với những chuyện thế này của Minh Thù.

"Vẫn ổn chứ."

Minh Thù hơi khiêm tốn: "Dán lâu như vậy, dọn một cái sạch sẽ, lãng phí công sức của tôi đã dán lâu như vậy mà."

Ông chủ để điện thoại di động xuống, hỏi lung tung: "Thầy chủ nhiệm khoa biết vẫn bỏ qua cho cô? Cô đã cho ông ấy lợi ích gì?"

Thầy chủ nhiệm khoa Thanh Vân nổi danh là hung dữ, đúng lý không tha cho bất kỳ ai, một chút chuyện nhỏ đã không ngừng phát thanh nhắc đi nhắc lại để cho cả trường đều biết, này gọi là tiếng xấu đồn xa cho một bài học.

Nhưng mà chuyện đến bây giờ đã qua lâu như vậy, phát thanh của trường học lại không có chút động tĩnh.

Minh Thù suy nghĩ một chút: "Có thể là do tôi đẹp, muốn dùng quy tắc ngầm với tôi?"

Ông chủ: "..."

Ông chủ liếc một cái rồi trở về chỗ ngồi, lấy báo ra đọc: "Không mua đồ đừng ở đây chiếm chỗ."

Minh Thù không nói không cười, ông chủ này chắc chắn không có người yêu.

Minh Thù ôm đồ ăn vặt đi khỏi.

Mấy ngày kế tiếp, Bắc Đường lên lớp bình thường, không có hành động gì kỳ lạ đối với Minh Thù, dường như hắn đúng là thầy giáo phổ thông dạy học bình thường.

Thật thần kỳ, thầy chủ nhiệm khoa cũng không gây phiền phức gì với Minh Thù.

Điều này làm cho các học sinh không ngừng suy đoán, suy đoán đủ kiểu, có nguồn tin cho rằng cô có gia thế không bình thường, nhưng rất nhanh đã bị phủ nhận, tuy là Minh Thù không sống ở trường nhưng bọn hắn cho tới bây giờ cũng không thấy có ai đến đón cô.

Nếu đúng là con nhà có tiền, có thể không đưa xe đến đón sao?

Suy đoán không đáng tin cậy, nói cô và thầy chủ nhiệm khoa có quan hệ không bình thường.

Mặc kệ là nguyên nhân gì, Minh Thù đúng là không bị phạt, cho nên sự yêu thích của mọi người đối với Minh Thù chỉ giảm không tăng.

Mà quan hệ của An Khả Khả và mấy nam sinh kia ngày càng phức tạp, Hạ Diệp đi tìm Minh Thù hai lần, có một lần tìm đến là lúc có nhiều người, gây nên ồn ào không nhỏ.

Minh Thù phát hiện sau lần đó, ánh mắt Bắc Đường nhìn cô hình như có chút... sát khí?

Cũng không biết có phải là ảo giác hay không.

Thế nhưng cô cảm thấy Bắc Đường rất lạ, cho nên Minh Thù khoanh vùng nơi Bắc Đường đi, không thể trêu vào thì tốt nhất nên tránh.

Bảo vệ đồ ăn vặt quan trọng hơn.

-

Trong phòng ký túc xá của An Khả Khả, cộng thêm cô ta, tổng cộng là bốn người, ngoại trừ Bùi Cẩn và Hạ Diệp, còn một Du Viễn.

Du Viễn là một nam sinh nhã nhặn, nhưng mà người như vậy Minh Thù bắt gặp hắn cùng An Khả Khả ân ân ái ái ở trường học, trong phòng dụng cụ.

Đương nhiên không phải do Minh Thù cố ý, cô nhìn thấy An Khả Khả thập thò lén lút nên mới theo tới, không ngờ bắt gặp được một màn như thế.

[Ký chủ, hay là cô đi tìm người tới xem?] Hài Hòa Hiệu nghiêm túc suy nghĩ, cảm thấy chủ ý này cũng không tồi.

Minh Thù không muốn để ý đến Hài Hòa Hiệu, Hài Hòa Hiệu phiền muộn lại bắt đầu thả tiểu yêu tinh đánh nhau với Minh Thù.

Minh Thù: "..."

Hệ thống ngu ngốc này!

Rốt cuộc là người nào chế tạo ra vậy!

Trả hàng! Trẫm muốn trả hàng!

Hài Hòa Hiệu thả tiểu yêu tinh đánh nhau bên ngoài và tiểu yêu tinh đánh nhau bên trong, hình thành song tấu, Minh Thù ăn đồ ăn vặt cũng không vui.

Khoảng nửa giờ sau, Du Viễn mới rời khỏi phòng dụng cụ, An Khả Khả ở bên trong đợi trong chốc lát mới ra ngoài.

Minh Thù mau chóng kêu Hài Hòa Hiệu tắt đi tiểu yêu tinh đánh nhau, sửa sang trang phục một chút, giống như nhìn thấy đối tượng hẹn hò.

An Khả Khả vừa ra đã chạm mặt với Minh Thù, tim đập loạn xạ như bị đứng hình.

"Nam Chi..." Sao cô lại ở chỗ này?

Minh Thù cười trong trẻo, giọng nói ôn hòa: "Hữu duyên thiên lí năng tương ngộ, bạn học An Khả Khả, chứng tỏ duyên phận của chúng ta rất sâu sắc nha."

Nói cách khác chính là trẫm muốn đánh ngươi!

"…" Nói cái quái gì vậy?

"Nam Chi tôi... Cô muốn gì?"

An Khả Khả đột nhiên bị Minh Thù lôi về phòng dụng cụ, cô cảm thấy bị đe dọa một tay che gực.

Minh Thù đè An Khả Khả xuống đánh một trận, An Khả Khả lúc đầu vẫn còn trạng thái ngơ ngác, sao cô lại bị đánh? Sau đó là tức giận, cô dựa vào cái gì mà đánh mình?

"Nam Chi cô không sợ tôi báo lại với thầy giáo sao?" An Khả Khả giùng giằng nói: "Cô đã từng bị ghi lỗi, nếu như bị trường học biết cô đánh người, bọn họ nhất định sẽ đuổi cô."

Minh Thù phủi phủi bụi trên người, ánh mắt cười khẽ: "Tôi đây phải sợ à, bị đuổi rồi thì quá lắm tôi không thể đánh cô ở trường, cả đời cô cũng không thể ở mãi trong trường được!"

An Khả Khả: "..."

Minh Thù hơi khom lưng, đối diện với ánh mắt phẫn nộ của An Khả Khả: "Hơn nữa, cô dám đi khai báo sao"

Chuyện tốt của hai người, cô dám đi khai báo với thầy giáo, xác định cô sẽ không muốn phơi bày những chuyện này ra ngoài?

Phải biết rằng, hiện tại trên người An Khả Khả có không ít dấu vết.

"Lần sau gặp lại cô gái đáng yêu." Minh Thù phất tay với An Khả Khả, chậm rãi đi ra phòng dụng cụ: "Ây, bạn học Bùi Cẩn, nón xanh rất đẹp nha."

An Khả Khả nghe giọng nói của Minh Thù, cô nhìn qua phía cửa.

Chỉ thấy Bùi Cẩn không biết từ lúc nào đứng ở cửa, rõ ràng đang nhìn cô bên này.

An Khả Khả nhanh chóng lấy trang phục che chắn, che đi những dấu vết rõ ràng.

Hình như Bùi Cẩn và Minh Thù nói gì đó, An Khả Khả không thể nghe rõ nhưng Bùi Cẩn rất nhanh nổi giận đùng đùng tiến đến, tiện tay đóng cửa phòng dụng cụ lại.

Hắn tóm lấy bả vai An Khả Khả: "An Khả Khả, tôi cảnh cáo cô bao nhiêu lần rồi? Không cho phép cùng với Du Viễn làm bậy, cô xem lời của tôi như gió thổi bên tai? Vẫn là cô rất thích hắn? Vừa rồi cô làm sao hầu hạ hắn? Hử?"

An Khả Khả co rúm người lại: "Em và Du Viễn không có gì..."

"Không có gì, những thứ này chẳng lẽ là một mình cô làm sao?" Bùi Cẩn thô lỗ kéo y phục An Khả Khả: "An Khả Khả, cô không nghe lời một chút nào, tôi phải phạt cô thế nào mới được hả?"

-

Minh Thù vừa vào phòng học liền phát hiện bầu không khí có chút không đúng, ánh mắt của nữ sinh nhìn cô như hận không thể đưa cô ăn tươi nuốt sống, vừa đố kỵ lại ngưỡng mộ.

Cô nhìn qua, chỉ thấy chỗ ngồi của mình được đặt một bó hoa hồng.

Có người tặng hoa cho trẫm?

Sẽ không đặt thứ gì đó ở bên trong chứ?

Hoa hồng rất bình thường, chỉ là đè dưới hoa hồng có một tấm thiệp mời, chủ thiệp mời là Hạ Diệp.

Tiệc sinh nhật của Hạ Diệp.

Thời gian định vào cuối tuần này.

Tiếng các học sinh xì xào bàn tán không ngừng truyền đến.

"Đó là Hạ Diệp đem tới nha, tôi nhìn thấy tận mắt, trời ơi, Nam Chi lúc nào có quan hệ tốt với Hạ Diệp như vậy?"

"Hạ Diệp có phải đang theo đuổi Nam Chi không?"

"Cô ta như vậy, sao Hạ Diệp lại thích cô ta được, tôi thấy là do cô ta không biết xấu hổ quấn lấy Hạ Diệp."

Lời nói của nữ sinh quá khích, làm cho các nam sinh không biết nên làm sao nói tiếp.

Bây giờ là Hạ Diệp tự mình tặng hoa qua đây, không phải là người ta tặng hoa cho Hạ Diệp.

Trong phòng học đột nhiên im lặng, Minh Thù đưa mắt nhìn qua, Bắc Đường không biết đến từ lúc nào, lúc này đang đứng trên bục giảng, ánh mắt chầm chầm nhìn cô.

Tất cả mọi người cảm giác được loại áp lực vô hình.

"Lên lớp."

***

[Hài Hòa Hiệu]

Tiểu tiên nữ: Ngày đầu tiên của năm mới, gửi lời chúc năm mới đến mọi người, năm mới vui vẻ.

Hài Hòa Hiệu: Nguyện vọng trong năm mới là gì?

Tiểu tiên nữ: Mọi người đều xinh đẹp.

Hài Hòa Hiệu: Còn gì nữa không?

Tiểu tiên nữ: Mọi người trúng vé số.

Hài Hòa Hiệu: Sau đó thì sao?

Tiểu tiên nữ: Nộp phí. (Năm mới tiểu tiên nữ cần phí mới.)

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 690: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (8)

Cả một tiết học, bầu không khí trong phòng đều rất kỳ lạ.

Các bạn học sinh chỉ cảm thấy Bắc Đường hôm nay so với trước kia càng đáng sợ hơn, dường như không cẩn thận sẽ châm ngòi lửa giận của hắn.

Minh Thù dựa vào bàn ăn kẹo, trước mặt chất không ít giấy gói kẹo, đầu ngón tay day tới day lui giữa mấy viên kẹo còn lại, tầm nhìn không đặt vào kẹo.

Cô nghĩ được một cách có thể điều tra một chút về quan hệ của nguyên chủ và Bắc Đường.

Minh Thù ngước lên nhìn trên bục giảng, vừa lúc ánh mắt của Bắc Đường cũng đảo qua đây, lại là loại áp lực này... Cũng không thể nói là sát khí, là một kiểu rất kỳ quái... muốn chiếm làm của riêng.

Tạm thời có thể cho là như vậy đi!

Minh Thù run run, tên thần kinh này là loại người gì.

Muốn hù chết trẫm kế thừa đồ ăn vặt của trẫm sao?

Nham hiểm!

Minh Thù móc điện thoại di động ra, muốn Hài Hòa Hiệu làm một cuộc điều tra, Hài Hòa Hiệu không đồng tình cho lắm, rốt cuộc liên quan gì đến giá trị thù hận.

Minh Thù nói dối, phải hiểu rõ kẻ địch mới có thể thu hoạch giá trị thù hận tốt hơn, chúng ta làm vậy là vì chuẩn bị để kéo giá trị thù hận, sao mà không liên quan đến giá trị thù hận được.

Hài Hòa Hiệu từ chối cả nửa ngày, cuối cùng vẫn đồng ý giúp Minh Thù.

Nhưng mà đối phương trả lời cần thời gian đi thăm dò.

Nguyên chủ về nước không có thay tên đổi họ, không khó điều tra lắm...

Làm xong những chuyện này, vừa hay kết thúc tiết học, Bắc Đường khom người thu dọn giáo án, hắn chưa đi, học sinh trong lớp học cũng không dám di chuyển, trước đây kết thúc tiết học Bắc Đường liền rời đi, ước chừng xấp xỉ một phút mới rời khỏi phòng học.

Hắn vừa rời khỏi phòng học, liền thấy trên hành lang có một nam sinh đang đi tới hướng bên này.

Nam sinh dựa vào cửa sau, hướng vào bên trong huýt sáo, trong phòng học náo nhiệt, chỉ nghe nam sinh nói: "Bạn học Nam Chi, tiệc sinh nhật nhất định phải tới nha."

Bắc Đường cúi đầu đi tới bên cạnh nam sinh.

Lúc đi ngang cửa sau, ánh mắt hắn nhìn vào phía trong phòng học, nữ sinh dựa trên bàn, khuôn mặt hầu như vùi vào trong cánh tay, dường như không nghe được lời nam sinh nói.

Bắc Đường bĩu môi, ảm đạm trừng mắt nhìn nam sinh, nhanh chóng rời khỏi.

Lúc rẽ qua hành lang, điện thoại reo lên.

Bắc Đường lấy điện thoại di động ra, xem tin nhắn khẽ nhíu mày, sau khi thong thả nhận điện thoại cũng không nói không rằng.

Người bên kia dường như đã quen với biểu hiện như vậy của Bắc Đường, tự nói: "Cậu chủ, có người điều tra cô Nam Chi."

Bắc Đường quay đầu nhìn về phòng học, tiết học vừa rồi cô toàn chơi điện thoại.

"Để hắn điều tra."

Đầu dây bên kia lưỡng lự, cẩn thận xin chỉ thị: "Cậu chủ, muốn đối phương điều tra được bao nhiêu phần?"

"Cô ấy muốn biết, hãy để cô ấy biết."

"Cậu chủ..." Người đó hơi kinh ngạc, cân nhắc một lúc, nói: "Bây giờ đã xác nhận cô Nam Chi mất trí nhớ, nếu để cô biết chuyện trước kia, có nên hay không... Ý của tôi là, để cô cậu gần gũi hơn chút, đợi cô ấy có thể chấp nhận cậu, rồi từ từ nói cho cô ấy biết."

"Không cần." Giọng nói Bắc Đường rất quyết đoán: "Cô ấy không giống trước đây."

Người đầu dây bên kia bối rối, không giống với trước đây? Mất trí nhớ thôi mà, cũng không thể ngay cả tính cách cũng thay đổi chứ?

Hắn còn định nói gì nữa nhưng đã bị bên kia dập máy, hắn chỉ có thể thở dài, cô Nam Chi sẽ không muốn chạy trốn lần nữa chứ, cậu chủ mà tức giận, bọn họ không đỡ được.

Hắn liếc mắt nhìn máy vi tính trước mặt, lưỡng lựu một lúc, giao phó người bên cạnh: "Để đối phương điều tra, chú ý không để lộ tin tức của cậu chủ là được."

-

Hạ Diệp bởi vì chuyện gia đình, đột nhiên muốn đi nước ngoài một chuyến, hủy bỏ tiệc sinh nhật.

Minh Thù nghe được tin tức từ chỗ ông chủ siêu thị, đương nhiên không phải ông chủ nói mà là từ học sinh mua đồ, ông chủ thấy rất hứng thú với những chuyện này, không lấy tiền những học sinh đó, hỏi đến vô cùng cặn kẽ.

Cũng nghe chuyện của Minh Thù.

Tuy là trông cô có vẻ không rõ ràng, nhưng mà luôn cảm thấy có liên quan gì đó đến Bắc Đường.

Đợi học sinh đi hết, Minh Thù cúi mình xuống quầy: "Ôi chao, ông chủ, ai đã đưa ông vào làm gián điệp của ngôi trường này."

Mắt ông chủ trợn trắng: "Sao cô nói vậy?"

Minh Thù nhún vai: "Ông rất thích tám những chuyện xảy ra trong trường, nếu không phải gián điệp làm gì mà thích nghe nhiều chuyện như thế?"

Ông chủ điên tiết: "Ta thích nghe nhiều chuyện không được sao?"

Minh Thù kết luận: "Vậy nên ông không có người yêu là đúng rồi."

Làm gì phải nói đến vấn đề này chứ! Không có đối tượng thì sao! Cũng giống cô vậy thôi!

"Cút… Trả kẹo lại cho ta."

Minh Thù mỉm cười: "Ôi chao, ông chủ, ông chắc chắn biết không ít chuyện, kể tôi nghe chút đi, trường học này rốt cuộc có bí mật gì?"

"Bí mật của trường học có rất nhiều." Ông chủ dễ giận cũng dễ nguôi. Hắn thấy không có ai, kéo cái ghế, tụm lại trên quầy với Minh Thù: "Chủ nhiệm lớp mới của cô, chắc là người có địa vị cao, tôi thấy đích thân hiệu trưởng tiễn hắn."

Cái này mà là bí mật gì?

Khí chất của Bắc Đường như vậy, đồng hồ đó trên tay, trang phục trên người, người sáng suốt vừa nhìn cũng biết lý lịch không bình thường.

"Vậy ông biết hắn từ đâu tới không?"

Ông chủ suy nghĩ một chút: "Nghe nói là từ nước ngoài trở về, đi xe mấy triệu tệ lại đến Thanh Vân làm thầy giáo, cô nói xem có phải hắn bị điên không?"

Minh Thù mỉm cười: "Có thể là bị ngớ ngẩn!"

Ông chủ gãi đầu, hình như hắn nhớ ra gì đó: "Học kỳ trước có học sinh làm bụng con gái nhà người ta lớn ra, rốt cuộc học sinh đó không chịu thừa nhận, vu oan nữ sinh lăng nhăng, cuối cùng nữ sinh tự sát, cô có nghe qua chuyện này chưa?"

Minh Thù cầm đống kẹo bên cạnh, vừa lột vỏ vừa nói: "Chính là cái tên con nhà giàu Lý Bá đó?"

Các học sinh cũng tự nhiên lưu truyền một vài lời đồn kỳ quái, coi như Minh Thù không thích sống chung, nhưng thỉnh thoảng cô cũng có nghe các bạn cùng lớp bàn tán.

Chuyện này xảy ra vào học kỳ trước, thời gian không lâu sau, thỉnh thoảng còn có người nhắc đến.

Ông chủ ôm cầm đống kẹo của hắn về, trừng mắt liếc Minh Thù: "Cô gái đó không phải tự sát, là hắn giết, nam sinh kia thuê người giết."

Minh Thù nheo mắt: "Sao ông biết?"

Ông chủ đột nhiên đứng lên, nói chuyện thâm sâu: "Muốn người ta không biết trừ khi mình đừng làm. Nhóc con, việc này nghe xong rồi bỏ qua, cũng đừng đi tìm hiểu sâu, những người này không đơn giản như cô thấy."

Minh Thù không ngờ ông chủ chỉ tùy tiện kể lại là chuyện giết người.

Không lẽ nhiệm vụ của cô lại đơn giản như vậy?

[Không phải.] Hài Hòa Hiệu thể hiện rất nhiệt tình.

"…" Biết là không dễ dàng như vậy mà: "Ông chủ, đừng keo kiệt, cho tôi ăn chút đi."

Ông chủ hét lên: "Cô sắp ăn hết kẹo của tôi rồi, kẹo này là nhập khẩu, bây giờ cũng không nhập được hàng, cô ăn nhiều như vậy không sợ bị tiểu đường!"

"Bệnh tiểu đường hình như không liên quan đến việc ăn kẹo." Minh Thù chỉnh ông chủ: "Tôi đã trả tiền rồi mà."

"Một mình cô ăn hết rồi, bạn học khác đến mua, tôi bán cái gì." Ông chủ rất băn khoăn, nhóc con chết bầm này chỉ nhìn chằm chằm mấy món không dễ nhập hàng.

Học sinh Thanh Vân rất kén chọn, hắn làm ăn cũng không dễ dàng gì.

"Cho tôi thêm cái nữa."

"Không bán nữa, không bán nữa, cút mau, tan học lâu rồi ở đây không phải nơi tiếp tế." Ông chủ đuổi người.

Ông chủ không cho Minh Thù ăn, cũng không nhiều chuyện nữa, Minh Thù không thể nhàm chán hơn mà rời khỏi siêu thị.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 691: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (9)

"Kiêu ngạo! Nhị Trung là cái quáigì, có bản lĩnh ở đó chờ ta!"Nữ sinh mặc đồng phục Mây Xanh dậm chân, vừa rống vừa chạy, phía sau còn có bốn người chạy theo.

Ở chỗ xa hơn, một đám học sinh mặc đồng phục hoàn toàn không giống với đồng phục học sinh của Thanh Vân nghe được lời nữ sinh nói, khinh bỉ giơ ngón giữa lên.

"Đợi bọn mày, Thanh Vân toàn một lũ thiên kim tiểu thư, một người biết đánh nhau cũng không có, lại muốn ngang hàng với bọntao."

"Ha ha, nhìn bộ dạng bọnmày kìa, thật buồn cười."

Đối phương rất kiêu ngạo.

Nữ sinh tức đến mặt mày xanh mét, vẫnkhông chịu trở về.

Giữ Thanh Sơn ở đây không sợ không có củi đốt, cô nhịn!

"Ây da…"Nữ sinh đột nhiên đụng trúng người, cả cơ thể tự động lui về phía sau mấy bước, những người theo sau nhanh chóng đỡ lấy cô.

"Ai vậy, không thấy…"Nữ sinh hô lớn một tiếng, cô cực nhanh thay đổi thái độ, giây kế tiếp những đứa ăn theo cô chạy tới, giọng nóiđặc biệt to: "Lão đại, đám Nhị Trung đó khinh thường chúng ta, nói Thanh Vân chúng ta không có kẻ nào biết đánh nhau, lão đại cô phải báo thù cho tụi em nha, cho bọn họ biết mùiThanh Vân chúng ta lợi hại như thế nào."

Việc đầu tiên là Minh Thù kiểm tra xem đồ ăn vặt của mình sau khi va chạm có làm sao không, sau đó mới xoa xoa bả vai đau vì bị đụng trúng, vừa tính nói gì đó, nữ sinh lại gào lên: "Lão đại, vinh nhục của Thanh Vân chúng ta đang đang đặt trên vai ngươi! Tôimời cô ăn hải sản! Phần lớn nha."

Câu nói tiếp theo của nữ sinh hơi nhỏ, chỉ có cô ta và Minh Thù nghe được.

Hải sản? Phần lớn?

Hình như nữ sinh cảm nhận được sự nghi ngờ của Minh Thù, cô đặc biệt nghiêm túc gật đầu, thực sựmời cô đi ăn!

Minh Thù nhờ nữ sinh giữ đồ ăn vặt, xăng tay áo: "Đánh ai?"

Đôi mắt nữ sinh sángngời, chỉ vào đám người đối diện: "Chính là bọn họ!"

Minh Thù đi về hướng đám học sinh Nhị Trung, đối phương giễu cợt không ngớt, nhìn nữ sinh trêu ghẹo: "Ái chà, Doãn Tiểu Tiểu, cô còn tìm người giúp đỡ? Trong đầu cô chứa đậu hủ sao? Dựa vào cô gái này, cánh tay nhỏ chân nhỏ… Ôi…"

Minh Thù cực nhanh xông vào đám người đó, vặn cổ tay kêu răng rắc, trên mặt thoáng ý cười: "Cánh tay nhỏ, chân nhỏ thì sao?"

Người kiachửi nhỏ một tiếng, sải chân dài về phía Minh Thù.

Minh Thù némcô ta xuống.

Bụi bay lên, học sinh bên cạnh xông tớicùng tấn công Minh Thù.

Nữ sinh cong môi mỉm cười, trong giây látnhư phảng phất nhìn thấy cảnh băng tuyết hòa tan, xuân về hoa nở.

Dáng ngườinữ sinh cực ngầu, cực phóng khoáng, đánh ngã cả một lũ bọn họxuống mặt đất.

"Cố lên…"

"Đánh bọnnó! Thanh Vân muôn năm!"

Vài phút sau, Minh Thù nhàn nhã thả tay áo xuống, từ giữa đám học sinh đang nằm rên rỉ trên mặt đất, đi về đám nữ sinh đang không ngừng kích động, lấy đồ ăn vặt cầm về.

Cô hơi nhướng mày, cố tình hỏi lại: "Cô tên là Doãn Tiểu Tiểu?"

"Đúng vậy nữ thần, lần trước chúng ta có gặp qua."Doãn Tiểu Tiểu nhắc lại, khuôn mặt sùng bái: "Nữ thần cô thật lợi hại nha."

Doãn Tiểu Tiểu, nữ chính ngọt ngào.

Không thể nào ngờ được, bạn nữ chính này…

Không phải cô bé lọ lemlà người có tiền lại sợ mấy tên côn đồ.

"Cô biết nấu cơm không?"Vấn đề này quan trọng hơn.

Doãn Tiểu Tiểu chớp mắt: “Nữ thần, món cay Tứ Xuyên, món ăn Hồ Nam, món ăn Sơn Đông, món ăn Quảng Đông... Pháp, Mỹ, Italy, Đức… món Nhật, món Hàn, đồ Anh đều được cả, nhà tôi có đầu bếp, biết làm hết. Cô muốn ăn món gì sẽ làm theo ý cô, làm đến cô hài lòng mới thôi, chỉ cần nữ thần nhận tôi làm đồ đệ!"

Doãn Tiểu Tiểu chắp hai tay, vô cùng thành kính.

Bốn người đều hoảng hồn đến cằm cũng muốn rớt xuống, lão đại, danh dự của cô đâu rồi?

Minh Thù chỉ rút ra một điều từ câu nói của Doãn Tiểu Tiểu,cô ấy không biết nấu ăn.

Nữ chính không biết nấu ăn thì còn có tác dụng gì, không cần.

Nhưng mà hải sản vẫn phải ăn.

-

Hải Sản là quán ăn nổi tiếng ở gần trường, lúc này vừa đúng giờ ăn cơm, hầu như kín người hết chỗ, Doãn Tiểu Tiểu không biết nói gì với quản lý, rất nhanh chuẩn bị cho các cô một căn phòng trống.

Doãn Tiểu Tiểu rất hào phóng gọi cho Minh Thù một phầnhải sản, lại gọi thêm mấy phần bánhngọt.

"Nữ thần, ngày hôm nay cám ơn cô!"

Doãn Tiểu Tiểu rót rượu cho Minh Thù: "Nào, tôi mời cô một ly. Các người làm gì mà còn không mau kính nữ thần một ly, nếu hôm nay không phải nhờ có nữ thần, chúng ta làm sao có thể giành được phần thắng."

Bốn người nhanh chóng nâng ly.

Đối với sự nhiệt tình của Doãn Tiểu Tiểu, Minh Thù có vẻ bình thản ung dung, uống rượu xong, cô mới hỏi: "Những người đó là ở Nhị Trung?"

Nam chính bịnữ chính giả cướpmất, nữ chính lại hiển nhiên ở bên ngoài đánh nhau... Tấm lòng này quả thật quá lớn.

"Không phải, cả ngày đi theo Thanh Vân chúng ta, thu hộ phí từ những học sinh đi một mình." Doãn Tiểu Tiểu nắm chặt quả đấm nhỏ: "Những người này nhất định chính là rác rưởicủa xã hội, vì dân trừ hại là trách nhiệmcủa chúng ta."

Vì dân trừ hại? Đây không phải là trách nhiệmcủa cảnh sát cây cao bóng cả sao?

Cô là nữ chính mà!

Nhiệm vụ của nữ chính là cùng nam chính trải qua một tình yêu thật đẹp đẽ, tất cả khó khăn trắc trở đều là nam chính, vì sao nữ chính này lại có ý tưởng đáng sợ như vậy?

Cô gái nhỏ này có phải lấy nhầm kịch bản không?

"Côđánh không thắng bọn họ, đi làm gì? Muốn ăn đòn?"

Doãn Tiểu Tiểu xấu hổ: "Lúc đó tôi tưởng rằng mình có thể đánh thắng?"

Minh Thù cười: "Cô có tiền, có thể thuê người đánh bọn họ."

Doãn Tiểu Tiểu ngẩng đầu: "Như vậy sao được, tôi phải nói đạo nghĩa giang hồ, không thể ỷ thế hiếp người."

Minh Thù không nói nên lời, yên lặng giơ ngón tay cái cho Doãn Tiểu Tiểu, đúnglà nữ chính có khác.

"Nữ thần, chuyện lần trước cho tôi xin lỗi."

Doãn Tiểu Tiểu vò đầu: "Trước đây bộ dạng của cô không xem ai ra gì, làm cho người ta cảm thấy rất khó chịu, cho nên… À, nữ thần, không phải tôi nói cô không coi ai ra gì, mà ý của tôi là cô khinh thường… Không phải, ý của tôi là cô rất lạnh lùng. Đúng vậy, đặc biệt lạnh lùng! Ha ha, nữ thần chắc sẽ không để những chuyện này trong lòng đúng không, người trong giang hồ, nụ cười xóa sạch thù oán!"

Minh Thù: "…"

Đây là khuôn viên trường nha!

Giang hồ từ đâu tới?

Minh Thù ăn xong hải sản trong lúc Doãn Tiểu Tiểu đang nói.

"Sư phụ, ăn no chưa? Ăn no rồi thì tôi đi tính tiền."

"Phụt..."Minh Thù suýt chút nữa thì bị sặc, cô vội vàng để đồ uống xuống, lấy hơi: "Cô kêu tôi là gì?"

"Sư phụ,ăn hải sản của tôi, cô chính là sư phụ của tôi!"Doãn Tiểu Tiểu chỉ vào một bàn trống không, vỗ trán một cái: "Đúng rồi, chưa bái sư."

Minh Thù: "..." Trước khi ăn, cô không nói cái này! Như vậy là lừa gạt nha!

Doãn Tiểu Tiểu chắp hai tay lại, hướng về phía Minh Thùlạy ba lạy. Sau đó, vào lúc ánh mắt Minh Thù vô cùng nghi hoặcnhìn cô, dâng lên một ly trà: "Sư phụ mời dùng."

Minh Thù rõ ràng ngơ ngác: "..."

Không biết nấu ăn, trẫm không thu nhận.

Đây chính là nguyên tắc.

Nét mặt Minh Thù cười hiền hòa, trong ánh mắt đầy mong đợi của Doãn Tiểu Tiểu, xoa xoa đầu cô: "Khi nào cô bắt đầu học nấu ăn, từ lúc đótôi sẽ nhận cô, ngoan."

Nói xong, Minh Thù nhanh chóng rời khỏi căn phòng.

Doãn Tiểu Tiểu lơ ngơ.

Nấu ăn?

"Ôi chao, sư phụ, cô còn chưa uống trà mà? Cô đợi tôi với..."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 692: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (10)

Doãn Tiểu Tiểu giống như keo con voi vậy, dính không tách ra được.

Danh tiếng của Doãn Tiểu Tiểu này ở trường học cũng coi như khá được, nhưng không tính là quá tốt, thường xuyên đứng trên bảng danh sách trốn học đánh nhau, nhưng thành tích của Doãn Tiểu Tiểu không tệ, gia đình lại có tiền, giáo viên chỉ có thể mắt nhắm mắt mở đối với việc này.

Nhưng khi Doãn Tiểu Tiểu kết hợp với Minh Thù, các học sinh liền cảm thấy phong cách này hơi sai sai.

Không phải nói là trước đây Doãn Tiểu Tiểu muốn đánh nhau với Nam Chi sao?

Bây giờ không đánh nhau nữa, đổi thành chị em rồi sao?

Doãn Tiểu Tiểu hấp tấp vọt vào phòng Minh Thù, để hộp xuống trước mặt Minh Thù: "Sư phụ, bữa sáng."

Minh Thù cắn bịch sữa vàng, khó hiểu nhìn Doãn Tiểu Tiểu chạy đến đỏ cả mặt.

Doãn Tiểu Tiểu cười muốn ăn đánh: "Sư phụ, buổi trưa ăn cơm cùng nhau nhé, tôi mời cô! Sắp vào lớp rồi, tôi đi trước."

"Cô vẫn còn đi học?" Minh Thù theo bản năng tiếp một câu.

"Giáo viên sắp tới rồi, tôi phải chạy nhanh, nếu không bị bắt được thì thảm." Doãn Tiểu Tiểu đột nhiên quay lại: "Sư phụ, trước đây không phải cô cũng thường trốn học sao, tiết này không trốn nữa?"

"Tôi cảm thấy tôi nên học hành đàng hoàng." Tiết này là tiết của Bắc Đường.

"Ồ…" Doãn Tiểu Tiểu xoa đầu: "Vậy sư phụ cố gắng lên, buổi trưa gặp."

Doãn Tiểu Tiểu chân trước vừa đi, chân sau chuông vào học đã vang lên, Bắc Đường nhàn nhã đến muộn, trước sau như một không nói nhảm câu nào, mở giáo án ra bắt đầu giảng bài.

Sắc mặt Bắc Đường hơi kém, trong lúc giảng bài dừng lại nhiều lần.

Minh Thù nhìn hắn mấy cái, người sau không phản ứng gì.

Bắc Đường đột nhiên buông giáo án: "Vấn đề này tôi đã từng nói tới, nhưng không ít người làm sai đề bài nhỏ này. Liêu Tử San, Triệu Siêu, Nam Chi, các trò lên đây làm thử."

Minh Thù vừa uống một ngụm sữa bao vàng, đột nhiên bị gọi tên, cô phồng má ngẩng đầu, linh động chớp mắt mấy cái.

"Em lại ăn cái gì?" Bắc Đường tối sầm mặt lại.

Minh Thù vội nuốt sữa xuống, phủ nhận: "Không ăn gì."

Bắc Đường chống bàn: "Em cho rằng tôi không thấy?"

"Vâng." Minh Thù gật đầu, còn đặc biệt muốn ăn đòn, mượn cớ gây chuyện: "Thầy cũng không có chứng cứ."

Mọi người: "…" Lợi hại, dám trực tiếp đối đầu với thầy Bắc Đường.

Bắc Đường nhìn về góc phòng học: "Phòng học có lắp máy ghi hình, trò muốn để tôi mang đoạn ghi hình đến mới thừa nhận."

Minh Thù cười tươi: "Vậy thầy mang đến xem."

Không biết Bắc Đường có phải là bị chọc tức không, thật sự cho người mang đoạn ghi hinh đến, nhưng khi mang đến mới phát hiện máy ghi hình của phòng học này đã hỏng.

Minh Thù cười vô tội: "Thầy, vu oan người ta là không tốt đâu."

Bắc Đường kéo khóe miệng: "Máy ghi hình bị hỏng, không có nghĩa là trò không ăn."

"Vậy thầy cũng không có chứng cứ." Ta cứ không thừa nhận, cho ngươi tức chết đi.

Bắc Đường: "..."

Khỉ thật, không chịu nổi!

Hôm nay lão tử phải bóp chết cô!

Hắn cực khổ duy trì hình tượng này dễ lắm sao? Tên thần kinh này lại ồn ào, một lời không hợp đã muốn phá hình tượng của người khác.

Đợi chút!

Không thể phá vỡ hình tượng.

Khỉ chứ, dụng tâm hiểm ác.

Bắc Đường hít sâu mấy cái, nén sự tức giận trong lòng: "Không ăn phải không, được, lên giải đề."

Minh Thù liếc nhìn bảng đen, nhìn thấy đề bài liền choáng váng, quả nhiên lắc đầu: "Không biết làm."

"Trên lớp tôi đã giảng rồi."

"Không nghe."

"..."

Ngươi không nghe vẫn thật có lý, ai cho ngươi mặt mũi.

Không phải, lão tử giảng bài mà cô lại không nghe!

Lão tử giảng bài đẹp trai như vậy, dựa vào cái gì lại không nghe!

Bắc Đường bảo Minh Thù đứng dậy, gọi một người khác lên làm, đợi bọn họ làm xong, Bắc Đường nhìn thoáng qua: "Triệu Siêu đúng rồi, còn lại đều sai. Những bạn học giải đề sai, chép lại mười lần đề này."

Hắn dừng một chút, nhìn về phía Minh Thù đứng nghiêng ngả, âm thầm nghiến răng: "Nam Chi, chép một trăm lần."

Không thể đánh không thể mắng, lão tử cũng không thể phạt sao!

Để cô phá hỏng hình tượng của lão tử!

"Dựa vào cái gì chứ?"

Minh Thù không phục: "Làm sai hết cả, dựa vào cái gì em phải chép một trăm lần mà bọn họ chỉ chép mười lần? Mọi người học như nhau, thầy Bắc Đường phân biệt chúng em như thế không hay lắm? Điều này ảnh hưởng đến tinh thần đoàn kết của lớp chúng ta, mọi người cùng chép một trăm lần mới đúng, phải không thầy Bắc Đường?"

Bạn học: "..." Bà nó chứ! Cô chép một trăm lần, chúng tôi chẳng có ý kiến gì, đừng hại chúng tôi!

"Hai trăm lần."

"Thầy Bắc Đường, thầy đây là đang biến tướng hình phạt thể xác."

"Ba trăm lần." Tiếng chuông tan học đúng lúc vang lên, Bắc Đường trực tiếp đi ra ngoài phòng học: "Chiều nay nghỉ học cho tôi."

"..." Tiểu yêu tinh thật ghê gớm!

Trẫm phải ăn hai bịch sữa bao vàng để an ủi.

Buổi trưa Doãn Tiểu Tiểu quả nhiên giữ lời hứa, tìm Minh Thù ăn cơm trưa, để nhóm bạn chọn vị trí cho nên khi bọn họ đi, trong phòng ăn đã kín chỗ, chỉ có một cái bàn còn trống cũng không ai dám đến đó ngồi, hiển nhiên là nhóm bạn dành chỗ trước.

Doãn Tiểu Tiểu tung tăng mời Minh Thù qua: "Sư phụ, chúng ta ngồi bên đó."

Doãn Tiểu Tiểu còn chưa bảo Minh Thù ngồi xuống, một bóng dáng đột nhiên chiếm vị trí đối diện.

"Bùi Cẩn, ở đây còn chỗ." An Khả Khả xoay người vẫy tay về phía sau, Bùi Cẩn ngang nhiên đi tới từ phía đám học sinh ồn ào.

"Này!" Doãn Tiểu Tiểu quát một tiếng về phía An Khả Khả: "Chỗ này có người ngồi rồi."

An Khả Khả quay đầu lại, như mới nhìn thấy bọn họ, giải thích: "À... Vừa rồi tôi không nhìn thấy các cậu, tôi tưởng không có ai."

Doãn Tiểu Tiểu rất không nể mặt bảo An Khả Khả đứng dậy: "Bây giờ thấy rồi, xin cậu tránh ra."

"Doãn Tiểu Tiểu, đừng gây rối." Bùi Cẩn liếc nhìn Doãn Tiểu Tiểu, giọng nói quen thuộc.

"Tôi gây rối?" Doãn Tiểu Tiểu tức giận: "Bùi Cẩn, nể tình cậu là thanh mai trúc mã của tôi, trước đó tôi đã nhường phòng ký túc cho cậu, nhưng một lần hai lần ba lần, cậu coi tôi là người dễ bắt nạt?"

Nếu hôm nay sư phụ không có ở đây, cô nhường cũng không có gì, nhưng hôm nay sư phụ ở đây, không thể nhường!

An Khả Khả này cũng không biết bị khùng điên cái gì, cứ gây sự với cô.

Bùi Cẩn nhíu mày, giọng điệu có chút không kiên nhẫn: "Cũng chỉ là một chỗ ngồi, An Khả muốn ngồi ở đây, cậu đổi chỗ khác không được?"

Minh Thù: "..." Đây là nam chính giả chứ gì?

Có mối quan hệ không thể nói cho người khác biết với nữ chính giả, lại còn dám nói với nữ chính như vậy.

Trời lạnh nên đầu óc có vấn đề!

Doãn Tiểu Tiểu có lẽ đã phát cáu: "Đây là chỗ tôi chọn, dựa vào cái gì bảo tôi nhường."

Trong sự thất vọng của Bùi Cẩn mang theo chút tức giận: "Doãn Tiểu Tiểu, sao bây giờ cậu không nói lý như vậy? Cậu nhìn cậu bây giờ một chút đi, giống dạng gì, có bộ dáng gì của con gái sao? Cậu còn đi cùng Nam Chi, cũng không sợ bị người ta làm hư."

Đụng chạm đến vết thương của Minh Thù: "..."

Liên quan gì đến trẫm! Bây giờ trẫm chỉ muốn ăn!

"Liên quan gì tới cậu!" Doãn Tiểu Tiểu liếc một cái, nói lên tiếng lòng của Minh Thù: "Ba mẹ tôi cũng không quản tôi, đến phiên cậu can thiệp vào? Mau bảo cậu ta tránh ra, nếu không… Tôi ra tay!"

An Khả Khả đứng lên, kéo tay áo Bùi Cẩn: "Bùi Cẩn, thôi bỏ đi, nhiều bạn học nhìn kìa."

Minh Thù gật đầu phụ họa: "Đúng, cục cưng bé bỏng nhà cậu cũng nói đi rồi, nhanh đi đi."

Đừng ngăn cản trẫm ăn cơm!

Cục cưng bé bỏng?

Doãn Tiểu Tiểu nhìn về phía sư phụ nhà mình một cách quái dị, kiểu xưng hô gì vậy?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 693: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (11)

Sắc mặt của Bùi Cẩn tối sầm lại nhìn bốn phía, lúc này đã có không ít bạn học nhìn về phía bọn họ.

Bùi Cẩn sợ Minh Thù nói lung tung, không dám cãi nhau với cô, hắn cảnh cáo một tiếng: "Nam Chi, cậu cẩn thận một chút cho tôi."

"Ôi, cậu đừng cản tôi, tâm tình tôi tốt, không nói lung tung đâu." Minh Thù buông tay: "Cho nên bây giờ, mời hai người ngoan ngoãn rời khỏi được không?"

Ăn no mới có sức kéo giá trị thù hận chứ!

An Khả Khả cắn răng, đáy mắt có chút oán giận, sự việc lần trước trí nhớ của cô ta vẫn còn mới, vì cô hại cô ta…

Bùi Cẩn lạnh lùng "hừ" một tiếng, mang theo chút không cam lòng đưa An Khả Khả rời đi.

Bộ dạng của An Khả Khả, nào giống bộ dạng của con trai, thấp bé…

"Sư phụ, bọn họ là đồng tính à?" Doãn Tiểu Tiểu kinh ngạc, sau đó như bừng tỉnh hiểu ra: "Tôi nói An Khả kia sao cứ nhắm vào tôi thế!"

Bùi Cẩn và cô là thanh mai trúc mã, hơn nữa, khi An Khả chưa xuất hiện, quan hệ giữa cô và Bùi Cẩn không tệ lắm, nhưng chính là từ sau khi hắn xuất hiện, quan hệ giữa cô và Bùi Cẩn bắt đầu xấu đi.

"Đồng tính cái gì." Minh Thù ngồi xuống: "An Khả là nữ."

Doãn Tiểu Tiểu: "..."

Đùa gì vậy?

Nữ?

Nhưng ngoại hình của An Khả thật sự rất giống con gái.

Nhưng, cô ta ngủ với con trai!

"Sư phụ, cô không nói đùa chứ?"

"Tôi rảnh vậy ư? Cô còn không đi lấy cơm?"

"Ồ! Đi ngay đây!" Doãn Tiểu Tiểu chạy đi lấy cơm nhanh như một làn khói, cô ta hấp tấp chạy vài chuyến, sau đó ngồi xuống đối diện Minh Thù: "Sư phụ, vừa rồi cô nói An Khả kia là nữ? Cái này đâu có đúng! Hắn ngủ với con trai mà."

Thẻ học sinh của An Khả chính là cái tên này, thiếu một chữ Khả.

"Ừ."

"Ngủ với con trai!" Doãn Tiểu Tiểu nhấn mạnh.

"Ừm." Và cơm liên tục.

Doãn Tiểu Tiểu hơi loạn.

Điều này sao có thể chứ? Nữ sinh sao có thể ngủ trong khu nam sinh được? Giáo viên đều mù rồi sao... Được rồi, nếu không phải sư phụ cô nói, thì cô cũng chỉ cảm thấy An Khả hơi thấp giống con gái, chứ không nghĩ tới hướng hắn chính là con gái.

"Sư phụ, cô nói bọn họ…" Doãn Tiểu Tiểu gõ gõ hai ngón tay vào nhau, chau mày trợn mắt nhìn Minh Thù.

Minh Thù nhìn bộ dạng của cô, đoán chừng là không có cảm giác gì với nam chính Bùi Cẩn này, nếu không bây giờ cũng sẽ không nhiều chuyện như thế.

Minh Thù ăn đùi gà, không quan tâm đến Doãn Tiểu Tiểu.

Doãn Tiểu Tiểu một mình luẩn quẩn một lúc, mãi đến khi Minh Thù ăn xong, cô ta vẫn chưa động đậy.

"Brừ... Brừ."

Minh Thù lấy di động ra liếc nhìn.

Là tài liệu lần trước người tìm gửi tới.

Nam Chi, thành phố A, ba mẹ mất sớm bị bỏ rơi ở cô nhi viện, một năm sau được nhận nuôi.

Người nhận nuôi họ Hứa, cũng là người của thành phố A, bởi vì vợ không thể mang thai cho nên nhận nuôi Nam Chi, lúc đó Nam Chi mới chỉ hai tuổi.

Nửa năm sau khi Nam Chi được nhận nuôi, người của Hứa gia đều ra nước ngoài định cư ở đó.

Trong tài liệu thể hiện, Nam Chi có chứng trầm cảm nghiêm trọng, trong bệnh lý có ghi chép rõ ràng trước đó cô từng có khuynh hướng tự sát hai lần, lần cuối cùng là một năm trước.

Minh Thù lật tới trang cuối cùng của tài liệu.

Phía sau có kèm ảnh chụp, đa số là ảnh chụp bình thường của Nam Chi, tấm nào cũng rất rõ ràng, dường như có người cố ý chụp.

Minh Thù trượt màn hình, Nam Chi từ một bé gái lớn lên thành một thiếu nữ, ảnh chụp đều ghi lại.

Nhưng trừ mấy bức ảnh này ra, cũng không có những cái khác.

Minh Thù gửi tin nhắn cho đối phương, hỏi bọn họ ảnh chụp từ đâu tới.

Lúc đầu đối phương không chịu nói, Minh Thù tăng thêm tiền, đối phương mới gửi một địa chỉ cho cô.

Là một trang mạng xã hội nước ngoài, nhưng Minh Thù mở ra lại cần mật khẩu mới có thể truy cập.

Minh Thù bỏ tiền mua mật khẩu, rất nhanh đã truy cập được vào trang mạng kia.

Bối cảnh là một tấm ảnh chụp sắc nét.

Người con trai nắm tay cô gái đứng giữa biển hoa, cô gái khẽ hé mắt, dường như đang nhìn người con trai, người con trai thì cúi đầu, biểu cảm ở gò má có chút giản dị, đinh tán màu đen trên tai cậu ta bị ánh mặt trời phản sáng.

Minh Thù thu tầm mắt lại nhìn về phía trang chủ.

Lần cập nhật cuối cùng là bốn tháng trước.

Bốn tháng trước... Thời gian Nam Chi trở về cũng khoảng bốn tháng trước.

Nội dung viết bằng tiếng Anh, phiên dịch sơ sơ chắc là...

[Anh biết đã hù dọa em, xin lỗi.]

Hình ảnh là một cô gái ngồi trên sô pha màu đen, cô ta mặc một bộ váy liền thân trắng toát, vẻ mặt ngây ngô nhìn vào ống kính, cả bức ảnh nhìn rất kiềm nén.

Minh Thù tiếp tục trượt.

Hầu như ngày nào cũng cập nhật, hơn nữa đều có quan hệ với cô gái, mỗi một nội dung đều là nói với cô gái trong hình, trong đó từ xuất hiện nhiều nhất chính là "xin lỗi".

Thời gian sớm nhất có thể tìm là tám năm trước.

Tám năm tước... Nam Chi cũng mới chỉ mười tuổi mà thôi.

Nhưng nội dung ban đầu cập nhật rất ấm áp, người con trai chơi trò chơi cùng cô gái, đưa cô đi chơi, đi dạo phố với cô, mua quần áo, rất nhiều hình hai người tự chụp.

Nếu phải nói không đúng, chắc là sáu năm trước.

[Em tốt đẹp như vậy, anh không nên hủy hoại em nhưng buông tay em, anh cũng không làm được, tiểu Chi, anh nên làm gì bây giờ.]

Trong hình cô gái ngây thơ ngẩng đầu, nụ cười nhàn nhạt nhìn màn hình, thời gian dường như dừng lại vào khoảnh khắc ấy.

Từ nội dung bên trong, hình ảnh càng ngày càng nhiều, nụ cười trên mặt thiếu nữ cũng ít đi, cuối cùng chết lặng...

Quan hệ giữa Nam Chi và Bắc Đường không cần nói cũng biết.

Không biết tên thần kinh kia có lợi dụng hình tượng này làm ra chuyện gì hay không...

Minh Thù chuẩn bị tắt điện thoại di động, ngón tay không cẩn thận trượt qua, trang chủ lập tức hiện cái mới, một nội dung nhảy lên.

[Anh cho em thời gian sẽ không trói buộc em. Em muốn biết điều gì có thể trực tiếp hỏi anh, không cần vất vả điều tra như vậy.]

Minh Thù cũng không bất ngờ lắm, phần mềm xã hội này nhìn qua cũng không phải là trang mạng nước ngoài hay dùng, hơn nữa ngoài ảnh chụp ra, dường như không có bất cứ thứ gì khác, sao lại dễ dàng bị điều tra được.

Trừ khi... Là chủ nhân của nó cho phép.

Minh Thù như suy nghĩ điều gì, nhìn nội dung mới cập nhật kia.

"Sư phụ, nhìn gì vậy?"

Doãn Tiểu Tiểu phẩy phẩy tay mấy lần trước mặt Minh Thù, thấy thất thần như thế, chẳng lẽ là nhìn cơ thể đàn ông? Cô ta nhìn qua điện thoại của Minh Thù, chưa nhìn thấy rõ thì màn hình đã đen thui.

Minh Thù cất di động vào: "Ăn xong rồi?"

Doãn Tiểu Tiểu gật đầu, dọn đĩa trên bàn, sau đó cùng Minh Thù rời khỏi căn tin, Doãn Tiểu Tiểu chuẩn bị trốn tiết, Minh Thù cũng chuẩn bị trốn tiết, hai người vừa hẹn quyết định cùng nhau trốn học.

"Tôi biết một nơi rất vui, lát nữa sẽ dẫn cô đi..."

Doãn Tiểu Tiểu đột nhiên ngừng lại: "Ấy, kia không phải thầy Bắc Đường sao? Chủ nhiệm siêu đẹp trai của lớp cô, sư phụ, cô mau nhìn xem có phải thầy ấy hay không?"

Minh Thù nhìn theo ánh mắt của Doãn Tiểu Tiểu.

Giữa trưa, đa số học sinh đều đang ăn cơm hoặc nghỉ ngơi, xung quanh có vẻ rất trống trải, Bắc Đường đứng dưới bóng cây với một nữ sinh, nhìn có vẻ hơi chói mắt.

Chủ yếu là Bắc Đường khá là chói mắt.

Mức ảnh hưởng của nhan sắc vượt quá mức bình thường.

Nữ sinh xấu hổ nhìn Bắc Đường, cánh môi khẽ mở khẽ đóng, hẳn là đang nói gì đó nhưng Bắc Đường chỉ đứng đó, không có bất kỳ biểu hiện gì, từ đầu tới cuối biểu cảm không thay đổi dù chỉ là một chút.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 694: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (12)

Bắc Đường đột nhiên ngẩng đầu, nữ sinh cũng kinh ngạc nhìn hắn, lát sau liền ôm mặt chạy đi.

Ánh mắt của Bắc Đường quét tới Minh Thù, chợt nhấc chân đi về phía các cô.

"Ôi chao, mẹ ơi!" Doãn Tiểu Tiểu kéo Minh Thù định bỏ chạy.

Thấy thầy giáo được tỏ tình, bị bắt được nhất định sẽ bị mang tiếng xấu.

Nhưng tốc độ của Bắc Đường nhanh hơn, chặn đường bọn họ: "Nhìn thấy rồi?"

"Thầy Bắc Đường diễm phúc không ít." Minh Thù mỉm cười, như hoa tươi nở rộ dưới ánh mặt trời, nắng bỏng mắt.

Đáy lòng Bắc Đường hơi khác thường, dường như rung động lại giống như thứ gì khác.

Không biết vì sao, nhìn thấy cô luôn có một loại cảm giác rất kỳ lạ.

Rất kỳ lạ…

Rồi lại khiến hắn quen thuộc, thậm chí còn muốn tới gần hơn.

Cô giống như độc dược vậy, có thể khiến hắn nghiện trong chớp mắt.

Bắc Đường thường nghi ngờ mình có vấn đề.

Bình tĩnh, lão tử có thể thắng!

Bắc Đường cũng không tiếp lời Minh Thù: "Ba trăm lần của em sao rồi?"

"Không có."

Trong lòng Bắc Đường mỉm cười: "Không có, em định làm gì?"

Minh Thù nói: "Vận động một chút."

"Đây là hướng cổng trường, em định đi đâu vận động?" Cô định trốn học hả!

Minh Thù đối đáp trôi chảy: "Ra ngoài trường rộng rãi."

Bắc Đường: "…" Bầu trời rộng lớn, sao cô không đi!

Được lắm!

Cô quay về cho lão tử!

…

Ra khỏi cổng trường, Doãn Tiểu Tiểu vô cùng sùng bái nhìn Minh Thù, cô cũng dám đối đầu với thầy Bắc Đường đẹp trai như vậy, trốn học trước mặt thầy giáo, còn trốn một cách đương nhiên như vậy.

Doãn Tiểu Tiểu dẫn Minh Thù đến một khu vui chơi.

Minh Thù nhàm chán ăn hoa quả, thấy Doãn Tiểu Tiểu chơi trò chơi. Doãn Tiểu Tiểu đang chơi, đột nhiên lại gần: "Sư phụ, An Khả thật sự là nữ sinh sao?"

Đã lâu như vậy rồi mà cô ta vẫn còn nghĩ đến việc này.

Minh Thù đề nghị: "Hay là tôi dẫn cô đi lột quần áo của cô ta ra nhìn?"

"Đừng." Doãn Tiểu Tiểu vội xua tay mấy cái, sau khi cửa sổ trò chơi thể hiện chiến thắng, cô ta mới nói: "Tôi vẫn tò mò, sao cô ta vào ở trong ký túc xá nam được."

Mắt giáo viên mù rồi, không thể nào tài liệu cũng mù được!

Doãn Tiểu Tiểu tìm vài tên đồng bọn, muốn dẫn sư phụ nhà mình lượn vài vòng cho ra hồn, kết quả phát hiện sư phụ nhà mình không có hứng thú với mấy thứ này.

Doãn Tiểu Tiểu không khỏi có chút thất vọng, thời gian không còn sớm, sau khi cô ta mời Minh Thù dùng cơm xong cũng không tiện giữ Minh Thù lại.

Sau khi mỗi người một ngã với Doãn Tiểu Tiểu, Minh Thù gọi đồ ăn mang về.

Cô hơi nghi hoặc quay đầu lại nhìn vài lần, đi được một đoạn nữa liền trốn vào một ngõ nhỏ không người.

"Chính là cô ta…"

"Không lầm chứ? Nhìn chỉ là một nữ sinh bình thường."

"Không sai được, chính là cô ta."

Minh Thù quay đầu, người theo sau cô không tránh kịp, ai nấy đều ngây ngốc tại chỗ.

"Có việc?"

Đối diện có tổng cộng bốn người, đều là thanh niên cao to, bộ dạng lấc cấc không giống học sinh.

"Mày là Nam Chi?" Có người lên giọng hỏi.

"Đi không đổi tên ngồi không đổi họ, Bắc Đường."

"..."

Bốn người đột nhiên đồng thời tiến lên, nhìn vào điện thoại, trong điện thoại có một bức ảnh có điều hơi mờ, chắc là chụp lén, bọn chúng cẩn thận so sánh.

"Mày chính là Nam Chi!” Đối phương phỉ nhổ một tiếng, dữ dằn nói: "Lần trước là mày đánh bạn gái tao?"

Minh Thù bị vạch trần cũng không xấu hổ, ngược lại bình tĩnh như thường hỏi: "Xin lỗi, đánh nhiều người quá rồi, bạn gái anh là ai?"

Rất không có thành ý xin lỗi, lại mang theo ý cười.

"..." Bà nó chứ! Đây là đang khoe khoang sao?

"Mễ Mễ năm hai." Thanh niên nói: "Có phải mày đánh hay không?"

"Không biết." Minh Thù mỉm cười: "Có điều anh muốn nói là tôi đánh, thì chính là tôi đánh!"

Mễ Mễ năm hai... Hình như cô đã nghe Doãn Tiểu Tiểu nhắc tới, người dẫn đầu đám người lần trước bị đánh, hình như tên là Mễ Mễ.

Gạo (*) có thể ăn được...

E hèm!

Minh Thù nhìn về phía tên thanh niên: "Anh muốn báo thù cho bạn gái anh?"

Giọng nói của thanh niên vô cùng hung dữ, cố gắng dùng khí thế dọa Minh Thù: "Nói nhảm."

Đó là bạn gái hắn, bạn gái bị đánh, đương nhiên phải lấy lại danh dự, nếu không sau này hắn còn ra giống gì!

Minh Thù nhẹ giọng nói: "Được rồi, nhưng đánh nhiều như vậy chẳng có ý nghĩa gì, chi bằng chúng ta thử vận may, thế nào?"

Thanh niên sửng sốt một chút, nghi ngờ hỏi: "Thử vận may gì?"

"Người thua mời khách."

Thanh niên: "?"

Hình như hắn ta không hiểu lời này.

Hắn ta là tới tính sổ cho bạn gái, sao lại đánh đố với cô?

Thanh niên phản ứng lại, nháy mắt với anh em của hắn ta: "Lên cho tao, báo thù cho Mễ Mễ."

Ba người còn lại tuân lệnh, đồng thời tiến lại phía Minh Thù, rõ ràng bọn họ đã bàn bạc trước, chặn đường lui của Minh Thù không cho cô chạy.

Minh Thù buông đồ ăn vặt xuống, bẻ khớp cổ tay.

Bốn người này đều là công phu mèo cào không đánh đấm được gì, nhưng khi Minh Thù quật ngược bốn tên này, một bóng đen đột nhiên xông ra từ ngõ nhỏ bên cạnh.

"Vù..."

Tiếng gió thổi lướt qua sườn mặt, Minh Thù tránh người sang một bên, lưỡi dao sắc bén sượt qua vai cô, rạch lên áo.

Người đánh lén cô giống như bóng ma, Minh Thù chỉ thấy bóng người lướt qua, cô đưa tay sờ chỗ áo bị rách, kéo lại đàng hoàng, có thể tưởng tượng được, vừa rồi cô chậm trễ thì giờ đã làm mình bong da tróc thịt rồi.

Bóng đen kia đã vòng lại, đội mũ và đeo khẩu trang, chỉ có thể nhận dạng từ dáng người là đàn ông.

Lưỡi dao sắc bén hiện lên tia sáng tiến về phía cô.

Xung quanh không có vũ khí, Minh Thù chỉ có thể lên bằng tay không.

Sức lực bóng đen kinh người lại vô cùng linh hoạt, chiêu nào chiêu nấy đều mang sát khí, nhất định dồn Minh Thù vào chỗ chết.

Minh Thù chụp lấy cổ tay đối phương, quăng hắn lên bức tường bên cạnh: "Ai sai ngươi giết ta?"

Đối phương không kêu tiếng nào, kín miệng như một ninja nhanh chóng phản kích, hai người lại kéo dài khoảng cách.

Dao lại mãnh liệt đâm về phía Minh Thù, Minh Thù nhấc chân đá trúng cổ tay bóng đen, thân thể bóng đen hơi co lại, dường như lại bắn thứ gì trong tay ra.

Hắn kéo chân Minh Thù, cố định cô tại chỗ.

Minh Thù nghe thấy trong không khí có tiếng động xôn xao.

Cô đá văng bóng đen, không kịp mang ám khí ra.

Nhất định phải ép trẫm tung chiêu lớn!

Minh Thù đã chuẩn bị chết một lần.

Tình thế ngàn cân treo sợi tóc, thế lực bắt cô vừa thả lỏng, cả người cô bị lùi về phía sau, ám khí xuyên qua từ bên cạnh găm lên tường.

Mùi hương lành lạnh trong lành quanh quẩn bên chóp mũi, sau lưng là một bờ ngực rộng ấm áp.

Có lực khuỷu tay ôm cô vào trong ngực, mùi cơ thể người đàn ông đặc biệt cuốn tới.

Bóng đen kia thấy có người đến, nhanh chóng đứng dậy chạy trốn vào bóng tối.

"Bịch bịch!"

Minh Thù nghe được âm thanh vật nặng rơi xuống đất.

Bóng đen kia bị một người như bao tải đẩy ra ngoài, ném tới trước mặt cô.

Bốn tên thanh niên lúc trước nằm dưới đất, đoán chừng nhân cơ hội cô và bóng đen đánh nhau liền chạy mất.

Chắc chắn không còn nguy hiểm nữa, người đàn ông ôm cô thả lỏng một chút: "Không sao chứ?"

Minh Thù quay đầu nhìn người phía sau, cả khuôn mặt người phía sau ẩn trong bóng đêm, trên người hắn tỏa ra một mùi hương âm trầm đè nén.

***

(*) Gạo: Tên Mễ Mễ, chữ Mễ trong tiếng Trung nghĩa là gạo.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 695: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (13)

"Không sao chứ?"

Minh Thù bình tĩnh lắc đầu.

Nhưng Bắc Đường không hề buông cô ra mà tiếp tục ôm trong lòng, dửng dưng nói: "Công phu của em đã khá hơn rồi."

"Tư chất tốt." Cô gái nở nụ cười trong bóng tối: "Tự học đấy."

Bắc Đường nhếch mép.

Minh Thù nhìn bóng đen đang nằm không rõ sống chết, một người đàn ông lật tên bóng đen lại rồi ngồi xuống kiểm tra, từ trên người đó rút ra được một món vũ khí.

"Cậu chủ, là... người của bên đó." Anh ta đứng dậy trả lời.

Có thể vì ngại Minh Thù đang có mặt cho nên không nói rõ thi thể của bên đó là bên nào.

Minh Thù giẫy ra khỏi người Bắc Đường, đi ra nhặt đồ ăn gần đó: "Thầy Bắc Đường người ta đến là vì thầy, em có thể coi là người vô tội bị liên lụy phải không?"

"Em ở bên ngoài không an toàn, đi về với tôi." Nếu cô đã biết được thì hắn cũng không cần phải lòng vòng làm gì nữa.

"Ở chung với thầy mới là không an toàn nhất." Muốn trẫm đi theo một cách dễ dàng như vậy, đến chút đồ ăn cũng không có, đừng hòng.

Bắc Đường kiên quyết: "Tôi có thể bảo vệ em, sẽ không có ai hại được em."

Minh Thù cười: "Vậy tại sao tôi lại bị mất trí nhớ?"

Bầu không khí chợt trở nên yên lặng, dường như đến cả tiếng xe cộ ồn ào từ xa vang đến cũng tan biến mất.

Bắc Đường vẫn đứng trong bóng tối, xung quanh tỏa ra một loại không khí nặng nề, lúc lâu sau hắn hạ giọng nói: "Đưa cô ấy về."

Minh Thù kêu: "Sao, định dùng bạo lực cưỡng ép hả?"

Xem ra anh không biết để mất trẫm là thế nào đây mà.

Bắc Đường nhận ra hàm ý trong lời nói của Minh Thù, nhưng hình tượng nhân vật là như vậy, hắn chỉ có thể đâm lao phải theo lao: "Đưa về."

Rất tốt, anh khá lắm!

Minh Thù ôm chặt đồ ăn, vắt chân chạy luôn: "Em không chơi với thầy nữa, tạm biệt."

"Cậu chủ..."

"Chặn cô ấy lại."

Người đàn ông lập tức gọi điện thoại báo cho những người ở bên ngoài chặn Minh Thù lại.

Người bên ngoài cũng không phải là ít, nhưng họ đợi cả ngày trời cũng chẳng thấy ai ló đầu ra, đến lúc họ vào trong thì trong ngõ hoàn toàn không còn dấu vết gì của Minh Thù nữa.

Một con người cứ thế mà bốc hơi một cách khó hiểu dưới tầm mắt của họ.

Không bắt được người, ngược lại Bắc Đường lại cảm thấy nhẹ nhõm, nếu hắn mà bắt được Minh Thù thì thật không biết phải cư xử với cô thế nào, chẳng lẽ nhốt cô lại?

Chẳng hiểu sao nghĩ đến lại thấy hơi đáng sợ.

Bà nó, tuyệt đối không phải lão tử sợ cô đâu nhé.

Bình tĩnh lại, vì nhiệm vụ lão tử cần bình tĩnh, chỉ là một tên thần kinh thôi mà, thân phận hiện giờ với cô vốn đã không rõ ràng, cô lại còn chối bỏ như thế, nếu mà công lược thành công thì hắn chuyển sang bộ phận chiến lược được rồi đấy.

"Cậu chủ, người này xử lí thế nào ạ?"

"Đem về." Bắc Đường cúi đầu để che giấu sự hỗn loạn và kích động trong ánh mắt: "Bọc kín lại."

Người đàn ông gật đầu: "Vâng."

-

Sáng sớm hôm sau, trong trường bắt đầu lan truyền một tin nóng hổi.

"Nghe nói An Khả là con gái đấy."

"Cậu nghe ai nói vậy?"

"Mọi người ai cũng nói thế, tớ vẫn luôn cảm thấy dáng vẻ không giống con trai một chút nào cả, hôm nay nghe có bạn nói cậu ta là con gái, tớ cũng chẳng thấy ngạc nhiên tí nào."

"Trời ơi, cậu ta sống ở ký túc xá nam đấy." Có người nhỏ giọng nói, cả đám học sinh đang trò chuyện đều đồng loạt tỏ vẻ quái dị.

Tin An Khả Khả là con gái lan đi khắp cả trường, ngay cả học sinh bị toàn trường cô lập như Minh Thù cũng biết.

Tin này là do ai truyền ra?

Không phải là Doãn Tiểu Tiểu chứ?

Với tính cách của Doãn Tiểu Tiểu chắc sẽ không làm chuyện như vậy, nếu không hình tượng của nhân vật chính hỏng mất.

Trong lúc Minh Thù suy nghĩ không thấy ai khả nghi cả thì đã chén hết khoai tây rồi.

Minh Thù ra khỏi lớp, cô vừa đi thì Bắc Đường cũng kêu người đến gọi cô thế là không gặp được.

Nghe nói Minh Thù lại trốn học, Bắc Đường mặt tối sầm lại.

Hắn vươn tay sờ lưng cảm giác đau nhức nhói lên, khiến hắn nhăn mặt.

Cô dám dùng bao cát đánh hắn.

Đừng hỏi tại sao cô mặc đồ che kín rồi vẫn biết là cô.

Trừ cô ra không ai lại làm chuyện nhạt nhẽo như vậy cả.

Tức chết mất.

Đợi đấy cho lão tử.

Không chinh phục được cô thì lão tử sẽ đổi họ theo cô.

"Thầy Bắc Đường, thầy sao vậy mặt mũi trông khó coi lắm?" Một nữ giáo viên tận tình thăm hỏi.

Bắc Đường rút tay lại, mặt lập tức tỏ ra bình thường, lạnh lùng: "Không sao."

Cô giáo vừa hỏi thăm đó mỉm cười quyến rũ, khẽ vuốt vuốt mái tóc: "Thầy Bắc Đường vừa đến, thích ứng với trường lớp chắc rất vất vả, không biết tối nay thầy có rảnh không, tôi mời thầy đi xem phim thư giãn một chút nhé."

"Không rảnh."

Cô giáo nghẹn họng.

Cô tự thấy mình là cô giáo đẹp nhất trường, người đàn ông này lại dám coi thường như thế.

Cô giáo "hừ" một tiếng rồi quay sang nói chuyện với đồng nghiệp khác.

-

Buổi chiều học thể dục.

Lớp thể dục của Minh Thù và An Khả Khả trùng hợp lại học cùng nhau, mọi người ai cũng chỉ chỉ chỏ chỏ An Khả Khả.

Đợi thầy giáo cho giải tán, lập tức có nữ sinh nhân cơ hội An Khả Khả đứng một mình bao vây cô ta lại.

Minh Thù vội chạy đến xem kịch.

Học sinh sống cùng phòng với An Khả Khả chính là nam thần của bọn họ, bị một đứa con gái giả trai xâm phạm, đám người hâm mộ này làm sao mà nuốt cho nổi cục tức đó.

"Không biết các cậu nghe ai nói, nhưng đây là lời bịa đặt không có căn cứ." An Khả Khả giải thích.

Nhưng đám người hâm mộ không thèm nghe, cứ thế lấy tay khám ngực.

Dù cho An Khả Khả có bó ngực thì cảm giác khi chạm vào vẫn khác với con trai, nếu bị họ sờ vào thì sẽ lộ ngay.

Việc này nếu bị nhà trường biết được thì cô chắc chắn sẽ bị đuổi học.

"Các cậu đừng quá đáng quá." An Khả Khả sợ hãi lùi lại phía sau, nhưng đám người hâm mộ đằng sau chặn cô lại rồi đẩy về phía trước, An Khả Khả chỉ còn cách ôm lấy ngực che chắn.

"Cậu là con trai còn sợ bị bọn tôi sờ hay sao?" Một cô gái trong nhóm nói: "Thiệt thòi là tôi được chưa."

"Đừng chạm vào tôi."

Minh Thù âm thầm đếm ngược.

Vừa đếm đến ba, cô quay lưng lại vừa hay gặp đúng Bùi Cẩn đang chạy vội đến.

Bùi Cẩn giận dữ quát: "Tránh ra."

"Tránh thì tránh hung dữ thế làm gì, dù tôi có tránh thì cũng muộn rồi." Minh Thù nhẹ giọng, cùng với tiếng kêu thất thanh của An Khả Khả đằng sau.

Bùi Cẩn càng giận dữ hơn vụt tới lao tới đám đông.

Bùi Cẩn bế bổng An Khả Khả ra khỏi đám nữ sinh, An Khả Khả mặt đẫm nước mắt trông vẻ khổ sở lắm.

Còn các nữ sinh thì vô cùng kinh ngạc và chấn động.

"An Khả, mặt cậu thật dày!"

Có nữ sinh cất tiếng mắng.

"Dám giả trai để chui vào phòng ngủ của con trai, sao cậu có thể không biết xấu hổ đến mức ấy."

"Việc này phải báo cáo cho các thầy cô biết, để các thầy cô đuổi học cậu ta."

Bùi Cẩn ôm An Khả Khả trong lòng trùng hợp đối diện với Minh Thù đang đứng gần đó.

Một cô gái mặt mày xinh đẹp thanh tú, làn môi khẽ nhếch, đôi mắt sóng sánh ấm áp mềm mại, dường như xung quanh tỏa ra một loại ánh sáng lạ kỳ.

Nhưng…

Là cô ta.

Chắc chắn là cô ta nói ra.

Chỉ có cô ta nhìn thấy mình… ngoài cô ta ra, không một ai biết cả.

***

[Hài Hòa Hiệu]

Hài Hòa Hiệu: Hôm nay xem tiểu yêu tinh đánh nhau à?

Minh Thù: Không xem! Im đi!

Hệ thống Cửu thiếu: Tôi xem tôi xem.

Hài Hòa Hiệu: Ký chủ, biết xem hàng đấy.

Minh Thù: Ha ha, đánh nhau thì có gì hay ho đâu.

Hệ thống Cửu thiếu:?

Hài Hòa Hiệu: …

Tiểu tiên nữa: Bỏ phiếu được đấy.

Hài Hòa Hiệu: …

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 696: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (14)

Các nữ sinh liên kết với nhau cùng tố cáo.

Chuyện lớn như thế tất nhiên là hiệu trưởng rất quan tâm rồi.

Vốn lúc đầu là do giáo viên sắp xếp sai, nhưng An Khả Khả lại không hề tìm gặp giáo viên để điều chỉnh lại, vậy nên hiện giờ tất cả lỗi lầm đều ở An Khả Khả.

Nghe nói giáo viên sắp xếp có chỗ dựa cho nên tất cả lỗi lầm đều đổ hết lên đầu An Khả Khả.

Gạch bỏ tên ra khỏi học bạ.

Không biết Bùi Cẩn đã dùng cách gì nhưng đã giữ lại được học bạ cho An Khả Khả, nhưng không được phép sống trong ký túc xá nữa, và còn bị ghi lỗi nếu còn phạm sai lầm thêm lần nào nữa sẽ bị đuổi học.

Minh Thù đang ngồi xem kịch đang tính đi kiếm gì đó ăn, không ngờ bị Bắc Đường chặn đường lôi đến văn phòng.

"Hôm nay chép không xong thì đừng mong đi ra khỏi trường." Bắc Đường không kể cho cô biết chuyện giữa bọn họ trước đây, cũng không hề nhắc đến chuyện bị ám sát, mà lôi bút vở ra đã chuẩn bị sẵn ra cho cô: "Chép ba trăm lần."

Minh Thù: "..."

Bắc Đường quay về vị trí của mình: "Chép cho đàng hoàng vào."

Cho cô quậy phá này.

Minh Thù: "..."

Nỗi sợ trong những năm tháng bị giáo viên kiểm soát.

Đồ ăn của trẫm đâu.

Minh Thù tìm khắp người, lúc nãy xem kịch hình như đã ăn hết rồi còn chưa kịp đi siêu thị Ma Tiên mua.

Đồ ăn không còn chép cái gì mà chép chứ, không chép.

Các giáo viên trong phòng đều đã lên lớp hết, Minh Thù ngồi được một lúc thì có một số giáo viên quay về, thấy Minh Thù ngồi ngây ngẩn trong văn phòng cũng không lấy làm lạ, bình thường cũng hay có học sinh phạm lỗi bị gọi lên viết bản kiểm điểm, tất cả đều có vẻ mặt như thế.

Vài giáo viên túm lại tám chuyện của An Khả Khả.

"Học sinh bây giờ không biết là nghĩ cái gì trong đầu nữa."

"Ừ, học sinh bây giờ khó quản thật, nhất là bọn trẻ Thanh Vân nhà lắm tiền, chỉ biết làm loạn."

"Sao lại có thể xếp vào phòng nam sinh được chứ? Tôi xem hồ sơ của em ấy giới tính ghi đúng mà."

"Giáo viên đó không phải có ô dù hay sao, chắc chắn là làm việc thiếu trách nhiệm."

Minh Thù tai nghe các giáo viên nói chuyện nhưng mắt thì nhìn chằm chằm Bắc Đường, hắn đang ngồi đánh máy, những ngón tay đẹp đẽ nhảy nhót trên bàn phím, ánh mắt thì chăm chú nhìn vào màn hình.

Các giáo viên lên xong tiết cuối đều đồng loạt ra về.

Văn phòng chỉ còn sót lại Minh Thù và Bắc Đường.

"Thầy ơi, em đói quá." Minh Thù nằm rạp xuống bàn: "Em muốn ăn."

"Chép xong rồi?" Bắc Đường rời mắt khỏi màn hình máy tính.

Giấy trước mặt Minh Thù vẫn trắng phau, một chữ cũng không có.

Minh Thù lặp lại: "Em đói quá."

Ánh mắt long lanh giọng nói nũng nịu của thiếu nữ, làm người nghe mềm nhũn cả lòng.

Bắc Đường có vẻ cũng hơi bị lay động, nhưng nhớ lại mình bị cô đánh thì hắn lại kiên quyết: "Hôm nay em không chép xong, thì cái gì cũng đừng hòng."

"Chép gì thế?" Giáo viên chủ nhiệm từ ngoài bước vào, thấy cái gai Minh Thù liền nghiêm mặt: "Nam Chi, em lại phạm lỗi à?"

"Không có."Trẫm có làm gì đâu.

"Thầy Bắc Đường, em ấy lại phạm lỗi gì thế?" Thầy chủ nhiệm không quan tâm đến lời nói của Minh Thù.

"Em ấy ăn vụng trong lớp, tôi phạt em ấy chép bài." Bắc Đường trả lời giọng dửng dưng.

"Thế thì chép cho đàng hoàng vào." Thầy chủ nhiệm đập bàn: "Ăn vụng trong lớp học thì còn ra cái gì nữa, chép nghiêm túc cho tôi, nếu không xem tôi xử em thế nào. Bọn trẻ bây giờ đúng là hư hỏng thật."

Nói xong thầy chủ nhiệm ngắc ngư đi ra.

Minh Thù: "..." Ông ta xuất hiện để làm gì không biết?

Bắc Đường ra vẻ đắc ý nhìn Minh Thù, nhưng khi Minh Thù nhìn qua thì hắn lập tức thu lại biểu cảm: "Chép đi."

Chép cái đầu ngươi ấy.

Trẫm không chép.

Bắc Đường nhận một cuộc điện thoại, hắn nhìn Minh Thù đang nằm dài trên bàn nói: "Tôi đi một lát, em chép cho nghiêm túc. Đừng nghĩ đến chuyện chạy trốn, tôi muốn bắt em về dễ như trở bàn tay."

Câu nói cuối có vẻ nguy hiểm.

Minh Thù rùng mình một cái, đồ biến thái.

Bắc Đường đi rồi Minh Thù bèn gọi cho cho ông chủ siêu thị đưa đồ ăn đến tiếp tế, trong điện thoại ông chủ nhất quyết không nhận bán đồ ở ngoài, nhưng cuối cùng vẫn đưa đến cho cô.

"Người tốt cả đời bình an." Minh Thù hào phóng phát cho ông chủ một thẻ người tốt.

"Hừ." Ông chủ trừng mắt: "Cô ở đây làm gì hả?"

"Chép phạt." Minh Thù giơ quyển vở trắng phau phau ra

"Cô?" Ông chủ tỏ vẻ nghi ngờ: "Cô mà cũng chịu nghe lời sao?"

Hết cách rồi, ai bảo người bắt cô chép phạt là tiểu yêu tinh Bắc Đường cơ chứ. Minh Thù đảo mắt, ông chủ bắt đầu cảnh giác, còn chưa chuẩn bị tâm lí xong thì đã nghe thấy giọng nói vang lên lanh lảnh: "Ông chủ, làm việc tốt thì làm đến cùng, hay ông giúp tôi chép nhé?"

"Biến đi."

Ông chủ thu tiền xong, lập tức đi ngay không hề do dự.

Ông chủ đi được một lúc thì Bắc Đường trở về, trên tay xách theo một hộp nhỏ, mùi đồ ăn tỏa hương thơm phức cả văn phòng.

Đôi mắt Minh Thù chăm chăm dõi theo chiếc hộp.

"Ăn xong thì chép đi." Bắc Đường đặt hộp trước mặt cô, để tay hờ ở trên nắp dường như là đợi cô đồng ý mới buông tay.

"Được rồi." Minh Thù trả lời nhanh gọn.

Bắc Đường thấy Minh Thù ăn xong đôi mắt cười cong tít, có thể thấy lúc này tâm tình cô đang rất tốt. Khi ăn động tác của cô không nhanh không chậm, khiến cho người ta cảm nhận được sự yêu thích của cô đối với đồ ăn.

Minh Thù ăn xong, vẫn cố vét chút đồ dính lại trong hộp.

Bắc Đường trông bộ dạng của cô thật giống một con cún con chưa được ăn no, đáng yêu vô cùng, làm cho người ta muốn bế đi dấu thôi.

Bắc Đường liếc nhìn nói: "Nam Chi, em có điều gì muốn nói với tôi không?"

Minh Thù ngạc nhiên: "Nói gì?"

"Về hai chúng ta." Giọng Bắc Đường hạ xuống: "Em đã điều tra được gì rồi, không có gì muốn hỏi tôi sao?"

Ân oán giữa cô và hắn đâu phải là chuyện có thể một hai câu mà nói rõ được.

Mới đầu hắn định đổi phương pháp để cô chấp nhận mình.

Nhưng từ giây phút nhìn thấy cô, thì hắn nhận thấy phương pháp đó không phù hợp.

Thân hình Minh Thù mềm nhũn như không xương lùi về phía sau dựa, cười nói: "Em mất trí nhớ mà vẫn nhớ tên mình, không quên mình phải làm gì, chỉ quên mình thầy, thầy Bắc Đường điều này cho thấy thầy cũng không quan trọng lắm."

Ánh mắt Bắc Đường trở nên u tối, giọng nói cũng thêm vài phần nguy hiểm: "Với em mà nói, thì điều gì mới là quan trọng?"

"Nói chung là chẳng có gì quan trọng cả."

Ánh mắt Mình Thù nhìn vào khoảng không, cất giọng nói nhẹ nhàng bay bổng.

Vài giây sau, đột nhiên cô nở nụ cười, thật rực rỡ xinh đẹp làm sao: "Chẳng qua là em muốn thử xem, có thể có một thứ thuộc về em hay không, một thứ thật sự quan trọng."

Bầu không khí bất chợt trở nên yên lặng.

Minh Thù nghiêng đầu nhìn Bắc Đường.

Ánh mắt hắn trống rỗng mi mắt rủ xuống, không rõ đang nghĩ ngợi điều gì.

Đúng lúc Minh Thù chuẩn bị đứng dậy, đột nhiên Bắc Đường lên tiếng.

"Tôi thuộc về em."

Hắn ngồi xuống trước mặt Minh Thù, ánh mắt hai người giao nhau đầy vẻ nghiêm túc: "Tôi vĩnh viễn thuộc về em, chuyện trước đây em quên rồi cũng tốt, sau này tôi sẽ không như vậy với em nữa, tôi không muốn mất em."

Chính Bắc Đường cũng không thể phân biệt hắn đang nói lời thoại hay đang nói ra những lời từ tận đáy lòng.

Nhưng nghe thấy câu đó của cô, suy nghĩ nghĩ duy nhất của hắn chính là như thế.

Hắn đồng ý thuộc về cô, mãi mãi và duy nhất.

"Nhưng thầy ơi, chúng ta không phù hợp." Minh Thù mỉm cười: "Thầy xem, thầy là giáo viên, đây là tình yêu cấm kỵ đấy."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 697: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (15)

"Tôi đến đây vì ai, em nên là người rõ nhất, tôi không phải là thầy của em."

Bắc Đường thử nắm tay Minh Thù, cô không hề tránh ra mà chỉ cười tủm tỉm nhìn hắn.

"Nam Chi, tên của tôi sẽ là tên duy nhất xuất hiện trên giấy đăng ký kết hôn của em."

Giọng nói của Bắc Đường ấm áp, lặp lại âm thanh lần đó trên thao trường.

Minh Thù chớp mắt, bờ mi khẽ rung, nụ cười trong mắt lay động: "Một ngày là thầy cả đời là thầy, thầy ơi duyên phận giữa hai ta mỏng quá."

Tay Bắc Đường nắm chặt hơn khiến cho bàn tay Minh Thù ửng hồng.

Ánh sáng trong phòng khoảnh khắc đó như tối lại, sau lưng người đàn ông đó như có ma quỷ thét gào.

Im phăng phắc.

Im lặng như tờ.

Người đàn ông đó vốn mang vẻ ấm áp giờ đây bất chợt trở nên lạnh lùng.

Bấy giờ hắn đang ngồi nhưng cũng không làm giảm khí thế áp đảo đó, người bình thường mà ở đó có lẽ sẽ bị dọa cho mềm nhũn cả chân.

Bắc Đường từ từ đứng dậy, khom mình nhấc Minh Thù lên đặt xuống ghế, trong đôi mắt đen láy chỉ toàn là sự u ám, hệt như băng đá nghìn năm, lạnh lẽo đến nỗi làm người ta đông cứng cả linh hồn.

Hắn nhếch môi, dường như là lời nỉ non vang lên từ chốn sâu thẳm địa ngục: "Nam Chi, duyên phận không phải em nói là xong."

Hắn cúi người hôn, dùng sức giữ chặt tay Minh Thù không để cô trốn thoát, còn đôi chân dài đè lên hai chân cô, có chút thô bạo muốn chiếm lấy sự đẹp đẽ của cô.

Minh Thù trợn mắt, nhìn người phía trước hoàn toàn mất tự chủ.

Nói nổi điên là nổi điên ngay sao?

Không thèm chào hỏi một câu.

Làm trẫm sợ rồi đấy.

Minh Thù cảm nhận được môi và răng mình bị cạy ra, đối phương ngang nhiên xông vào cuốn lấy chiếc lưỡi của cô.

Bắc Đường nhận thấy có gì đó đẩy ra ở ngực.

Dục vọng chiếm hữu thường tình lại nổi lên, hắn muốn có được cô gái trước mặt, cả trái tim, thể xác lẫn linh hồn.

Cô nên thuộc về hắn.

Không phải đến từ tâm tư của Bắc Đường mà là chính hắn.

Đến tận khi Minh Thù sắp không thở nổi nữa, Bắc Đường mới lùi ra nhưng không hề bỏ đi mà cứ thế ôm lấy cô, cắn nhẹ môi cô, hơi thở giao hòa hắn thầm thì: "Đừng ép tôi có được không?"

Giọng nói của hắn đầy sự kìm nén dường như có vài phần khổ sở.

"Tôi không muốn làm tổn thương em thêm nữa."

"Nhưng em hãy nghe lời một chút, đừng ép tôi nữa có được không."

"Nam Chi, tôi chỉ muốn được sống cùng em. Em muốn học xong tôi đồng ý không đưa em đi, tôi ở lại đây học cùng em, sau này em lên đại học tôi cũng sẽ ở bên em. Em muốn làm gì cũng được, chỉ cần luôn ở cạnh bên tôi, có được không?"

Đôi tay Bắc Đường đang run rẩy Minh Thù có thể cảm nhận được, nơi chạm vào da thịt cô khẽ run.

Cô thở dài.

Tư thế này rất khó đứng lên và cũng gây khó dễ cho hắn rồi.

Bắc Đường lại hôn hai cái: "Có được không?"

Minh Thù lui người về phía sau, mở rộng khoảng cách giữa hai người, đôi môi phớt hồng lên tiếng: "Vừa rồi thầy nói sẽ không đối xử với em như thế nữa, thầy lại không giữ hứa rồi."

Bắc Đường đờ người.

Hắn giơ tay khẽ vuốt đầu Minh Thù, thôi không đè lên chân cô nữa, đứng dậy quay lưng lại với cô.

Vừa rồi đúng là hắn có chút mất tự chủ.

Đã rất lâu rồi hắn chưa từng mất tự chủ như vậy.

Lát sau, Bắc Đường quay người lại: "Em không thích thì sau này tôi sẽ kiềm chế."

Minh Thù nhìn hắn vài giây, ngón tay trắng trẻo chỏ vào trang giấy trắng: "Thầy ơi, còn ba trăm lần thì sao, thầy chủ nhiệm sẽ kiểm tra đấy, thầy chép giúp em đi."

Bắc Đường: "?"

Cô có ý gì?

"Đến việc này mà thầy cũng không chúp em chép, còn muốn ở bên em? Xem ra tình cảm của thầy cũng chỉ đến thế."

Bắc Đường: "..."

Vài phút sau, căn phòng trước đó còn căng như dây đàn bây giờ chỉ còn sót lại tiếng sột soạt của đầu bút lướt đi trên giấy.

Bắc Đường buồn chán chép bài, sao hắn lại tự đào hố chôn mình thế không biết, còn hẳn ba trăm lần! Để cho mày chép này, tự đi mà chép này!

Chép được một nửa rồi hắn mới nhớ ra, sao hắn lại phải chép chứ?

Hắn mà phải sợ tên chủ nhiệm hói đó ư?

Trò cười gì vậy?

Bắc Đường quăng chiếc bút đi, ngẩng đầu nhìn Minh Thù, cô đang nằm dài trên bàn hơi thở đều đặn, đã ngủ mất rồi.

Giơ tay xem đồng hồ, hắn nhíu mày đã muộn thế rồi sao.

Bắc Đường đứng dậy bế Minh Thù lên, thân hình nhỏ nhắn mềm mại áp vào ngực hắn, một cảm giác an toàn thật kỳ lạ.

-

Bắc Đường bế Minh Thù ra khỏi văn phòng.

Văn phòng ở trên tầng bốn, tòa nhà không có thang máy cho nên hắn chỉ còn cách đi bộ xuống, hắn không hề tạo ra một tiếng động nào lẳng lặng như một linh hồn vậy.

Đột nhiên Bắc Đường cảm nhận được người trong lòng khẽ nắm chặt, hắn cúi đầu nhìn không biết Minh Thù đã tỉnh từ lúc nào, mở to đôi mắt long lanh nhìn về một hướng nào đó.

Nơi đó có một cái bóng vụt qua.

"Qua bên đó xem xem." Minh Thù vỗ ngực Bắc Đường.

Khỉ thật, cô đúng là không ngượng ngùng chút nào.

Trong lòng oán thầm nhưng chân lại đổi hướng đi về hướng đó.

Đi qua một loạt phòng học, không hề nhìn thấy kẻ khả nghi, ngược lại suýt nữa họ khiến cho bảo về tuần tra phát hiện ra.

Bảo vệ kiểm tra lại hai lần không thấy có ai, mới dần dần rời đi.

Đúng lúc ánh đèn của bảo vệ biến mất trong bóng đêm một bóng đen xuất hiện.

Vị trí Minh Thù và Bắc Đường đi vào thế dễ dàng bị nhìn thấy.

Một luồng sáng lướt qua: "Ranh con đêm hôm ở đây làm gì hả?"

Minh Thù nghe thấy giọng chửi của ông chủ.

Cô bĩu môi.

Câu này phải là cô hỏi ông ta mới đúng. Đêm hôm ông không trông coi siêu thị của ông mà chạy đến đây làm gì.

Ông chủ tắt đèn, đi từ bên đó sang, ánh mắt dừng lại trên người Bắc Đường, ông ta kéo mạnh Minh Thù ra về phía mình: "Cô làm gì thế hả? Đêm hôm còn ở cùng với thầy giáo? Muốn chơi trò tình yêu cấm kỵ sao?"

Trong lúc ông chủ kéo Minh Thù, bầu không khí chợt trở nên lạnh lẽo.

"Thầy ấy bắt tôi chép phạt ba trăm lần." Minh Thù cau mày: "Không phải lúc nãy ông cũng thấy sao?"

Ông chủ nhớ lại lúc này cô còn định nhờ hắn chép giúp.

Đổi lại thành Minh Thù tra hỏi: "Ông làm gì ở đây vậy?"

"Con mèo của người bạn gửi ta chăm sóc chạy mất tiêu, ta vừa mới tắm một cái quay ra đã không thấy tăm hơi, cô giúp ta tìm thử xem." Ông chủ nói: "Nghe nói là mèo thuần chủng, đắt tiền lắm."

Minh Thù cười: "Không rảnh, ông tự tìm đi."

"Không có lương tâm." Ông chủ nhìn người đàn ông càng lúc càng tỏ ra lạnh lùng: "Thôi bỏ đi, ta tự đi tìm vậy, hai người mau về đi. Học sinh thời buổi bây giờ thật không ra gì…"

Những câu sau của ông chủ nhỏ dần, sau đó kêu "meo meo" rồi đi sang hướng khác tìm.

"Thầy cảm thấy đáng nghi sao?" Minh Thù lấy khuỷu tay chọc vào Bắc Đường.

Nửa đêm nửa hôm xuất hiện ở đây, sao có thể không khả nghi cho được.

Bắc Đường hỏi: "Ông ta muốn tìm cái gì?"

Nếu trẫm mà biết là tìm cái gì thì tốt biết mấy.

"Không biết nữa, thầy thấy ông ta đáng nghi sao?"

Ánh mắt của Bắc Đường dừng lại trên người Minh Thù vài giây, nói: "Không nhìn ra gì cả."

Ông chủ này nhìn thấy họ, giọng điệu và cử chỉ đều rất tự nhiên như là đang tìm mèo thật vậy.

Minh Thù suy tư một lát, chuẩn bị về nhà, đột nhiên Bắc Đường nắm lấy vai cô tỏ ý muốn cô nhìn về bên này.

Nơi mắt nhìn đến, một bóng đen đang chạy về khu rừng phía sau trường học.

Đó là một nam sinh, có thề mơ hồ nhận ra đang mặc trên người đồng phục của Thanh Vân, tốc độ không nhanh lắm thỉnh thoảng còn quay đầu lại quan sát.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 698: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (16)

Trong một rừng cây âm u có một nam sinh đang cứ đi thẳng về một nơi vắng vẻ, rồi hắn lại nhìn bốn phía xung quanh.

"Anh tới rồi, đồ cũng đã đem tới."

Giọng nói đột ngột vang lên trong rừng cây âm u.

Minh Thù và Bắc Đường đứng phía sau cây, lắng nghe tiếng động bên kia, nhưng ngoại trừ tiếng nói của nam sinh kia ra thì không có tiếng trả lời nào cả.

"Em có ở đó không?" Dường như người nam sinh cũng không xác định người hắn muốn tìm có ở nhà hay không.

Nam sinh ở bên kia đi tới đi lui, đạp mặt đất phát ra một tiếng vang nhỏ nhẹ.

Khoảng chừng sau năm phút điện thoại di động của nam sinh vang lên, nam sinh ở bên kia lập tức chuyển động, sau đó vội vàng rời khỏi rừng cây.

Cánh rừng yên tĩnh trở lại.

Phảng phất như chưa hề xảy ra chuyện gì.

Minh Thù cũng không chờ người ở rừng cây xuất hiện mà theo đuổi nam sinh. Nam sinh này không phải ở trong trường, Minh Thù thấy hắn leo tường bỏ đi.

-

Không phải là căn phòng lớn, ánh hoàng hôn chiếu khắp mặt đất loang lổ vết máu, trong không khí cũng đầy mùi mốc.

Nam sinh hốt hoảng xem xét xung quanh, hắn thử giãy giụa nhưng càng giãy giụa thì hắn càng bị siết chặt.

"Két."

Cánh cửa duy nhất bị đẩy ra.

Một cô gái vô cùng xinh đẹp bước vào, nam sinh chỉ cảm thấy trên người cô gái này như phát ra ánh sáng dịu dàng mà xinh đẹp.

Nam sinh nhìn đến ngây người.

Mãi đến khi hắn cảm giác được một cảm giác áp bách mới chợt hoàn hồn, chỉ thấy một người con trai đứng ở cửa, thân thể như ngọc, khuôn mặt tuấn tú.

Nhưng mà gương mặt đó tràn đầy âm trầm, con ngươi đen láy theo dõi hắn, ánh mắt kia dường như có thể khiến máu đông lại, khiến cả da đầu tê rần rần.

Nam sinh có một loại ngẩn ngơ như từ thiên đường đột nhiên rơi xuống địa ngục.

Hắn quen biết người con trai kia, Bắc Đường.

Trên trời mới không biết hắn là ai.

Bắc Đường không vào, chỉ đứng ở cửa nhìn. Phía sau có người đang mặc bộ quần áo đen khiêng cái ghế vào, sau đó để sau lưng cô gái, đồng thời chắp hai tay sau lưng đứng nghiêm trang phía sau cô gái.

Cô gái cười nhẹ nhàng, giọng nói còn ôn hòa hơn: "Đừng hoảng sợ, tôi chỉ hỏi cậu một chút việc."

Nam sinh này cũng quen biết Minh Thù.

Đều là nhân vật nổi tiếng của trường học.

Nhưng hai người này... Khí chất quái dị, làm sao có thể ở chung một chỗ? Còn trói hắn tới nơi này làm gì?

"Cô... Cô muốn hỏi cái gì?" Nam sinh nuốt một ngụm nước bọt, trong lòng có chút sợ hãi.

Minh Thù gác chéo chân, đầu ngón tay gõ gõ đầu gối: "Vừa rồi cậu đi rừng cây làm cái gì?"

Đôi mắt nam sinh co lại: "Không có... Không có làm gì cả."

"Vậy hơn nửa đêm cậu mộng du chạy tới trường à?" Minh Thù tò mò: "Cậu mộng du mà đi xa vậy bác sĩ sẽ phẫu thuật cậu đó."

Nụ cười rực rỡ của cô gái như đang nói chuyện với một người bạn, nhưng trên trán của nam sinh lại đầy mồ hôi lạnh.

"Tôi..." Sắc mặt nam sinh ủ rủ trông như là thẹn thùng, một lúc lâu mới nói: "Tôi yêu sớm bị phát hiện, người nhà không cho tôi gặp bạn gái của tôi, tôi và cô ấy hẹn gặp mặt."

Minh Thù nheo mắt: "Cô ấy không tới?"

Nam sinh lắc đầu, khóe mắt đỏ lên: "Cô ấy gừi tin nhắn cho tôi, nói sẽ không đến, còn nói... lời chia tay."

Giống như sợ Minh Thù không tin: "Tin nhắn còn ở trong điện thoại, không tin thì xem đi."

Minh Thù liếc mắt nhìn người phía sau, người phía sau lập tức hiểu ý, lấy điện thoại từ trong người tên nam sinh ra mở khóa rồi đưa cho Minh Thù.

Thực sự trong hộp thư có một tin nhắn, thời gian gửi khớp với lúc ở trong rừng cây.

"Cậu nói mang đồ đến là đồ gì vậy?"

Nam sinh khiếp sợ: "Cô... Lúc đó cô ở rừng cây?"

Minh Thù không phủ nhận, nam sinh không còn lo lắng mà yếu ớt nói: "Tôi và cô ấy định bỏ nhà đi, chúng tôi chỉ muốn dọa cho họ sợ, nên mang theo một ít quần áo và tiền bạc."

Minh Thù: "..."

Lời nói của nam sinh là thật vì Bắc Đường ở chỗ của nam sinh kia tìm thấy một ít quần áo và tiền bạc.

Minh Thù buồn bực.

"Thả người thả người." Tốn công sức cả một đêm: "Bạn học, chuyện tôi trói cậu cậu đừng đồn bậy nha?"

Nam sinh lắc đầu nguầy nguậy: "Không đâu, không đâu. Cô yên tâm, tôi sẽ không nói lung tung."

"Cậu nói hay không cũng không sao, tôi chỉ tùy tiện hỏi một chút."

"... " Đây là biến tướng của sự uy hiếp sao?

Người phía sau hiểu ý Minh Thù, bước lên cởi trói cho nam sinh.

Nam sinh thở phào, còn nghĩ là mình đã làm gì chọc tới bọn họ.

Nam sinh được mở trói, nhanh chân ngạy ra ngoài, đi một đoạn đột nhiên ngừng lại: "À... Chuyện này hai người có thể giữ bí mật cho tôi được không?"

Nếu như bị đồn đại sẽ rất mất mặt.

"Chuyện này thì cậu phải hỏi thầy Bắc Đường." Minh Thù gác chéo chân gặm quả táo.

Nam sinh không dám nói với Bắc Đường, suy nghĩ hồi lâu rồi nhanh chân chạy khỏi.

"Rốt cuộc em muốn tìm cái gì?" Từ bên ngoài Bắc Đường bước vào, nhìn Minh Thù: "Tôi có thể giúp em tìm."

"Em biết em đang tìm cái gì thì tốt rồi." Minh Thù thở dài.

Bắc Đường: "..." Cô là đồ ngốc sao?

"Không còn sớm nữa, tôi tiễn em về nhà." Bắc Đường kéo người dậy, ôm cô vào lòng: "Không cho phép em làm bậy, có vấn đề gì phải hỏi tôi, sau này tan học tôi đưa em về nhà."

Minh Thù có nghe nhưng không hề để ý.

-

Ngày hôm sau Minh Thù cố ý đi siêu thị Ma Tiên, ông chủ ôm một con mèo trắng phau nhỏ, vẻ mặt như đang thù hận.

"Tìm được rồi?" Minh Thù thuận tay cầm một viên kẹo có giá trị không nhỏ bỏ vào miệng.

"Tìm hơn phân nửa rồi." Ông chủ không kiên nhẫn: "Tìm về lại kêu cả đêm, cô xem quầng thâm mắt của tôi này."

"Cho tôi ôm một cái." Minh Thù dang tay ra.

Ông chủ lập tức ném củ khoai cho Minh Thù: "Ôm đi ôm đi, tiểu tổ tông này ta không hầu hạ được."

Là một con mèo Ragdoll, mèo Ragdoll thuần chủng rất mắc nhưng lại rất yếu ớt.

Minh Thù nhìn tủ phía sau toàn là vật dụng của mèo, cô đi qua xem thì thấy đã có dấu hiệu sử dụng qua.

Minh Thù chơi đùa trong chốc lát, đợi hết hai tiết học mới chậm rãi bước về phòng học.

Đối với hành vi hay trốn học của Minh Thù thì học sinh trong lớp cũng đã quen rồi, nhưng lại không dám nói lung tung, cô mà giận lên thì vô cùng đáng sợ, hiện nay trong trường còn ai dám gây chuyện với cô ta?

Gây chuyện với Minh Thù sẽ có kết cục vô cùng thảm.

Nhưng những người trong lớp lại phát hiện có điều kỳ lạ.

"Mọi người có phát hiện không, hình như Nam Chi chỉ lên lớp tiết của thầy Bắc Đường."

"Thầy Bắc Đường đẹp trai như vậy, Nam Chi lên lớp giờ thầy cũng rất bình thường mà?" Bọn họ cũng muốn lên lớp giờ của thầy Bắc Đường.

"Phụt, dựa vào cô ta cũng muốn quyến rũ thầy Bắc Đường, cũng không xem bản thân mình mấy lạng mấy cân."

"..."

"Sao?" Cô gái nói đang nói chuyện đột nhiên ngây người, quay đầu nhìn thì thấy Minh Thù đứng ở cửa lớp cười với bọn họ, không biết cô ta đứng đó từ lúc nào.

"Tôi chỉ có bốn mươi lăm ký."

Minh Thù nói xong thì đi về chỗ của mình.

Mọi người: "..."

Ai hỏi cô nặng bao nhiêu?

Bốn mươi lăm ký thì hay lắm sao!

***

[Hài Hòa Hiệu]

Minh Thù: Ăn thế nào cũng không mập, tùy hứng vậy.

Cửu thiếu: Nuôi không nổi nuôi không nổi.

Minh Thù: Sao?

Cửu thiếu: Bán nhà bán cửa để nuôi!

Tiểu tiên nữ: Không cần bán nhà bán cửa, chỉ cần bỏ phiếu là được rồi.

Thiên sứ nhỏ:...

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 699: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (17)

Trước đây từng chép qua ba trăm lần, cộng thêm quan hệ thân thuộc của Minh Thù và hắn nên Minh Thù không làm bài tập của Bắc Đường.

Thế nhưng...

Minh Thù nhìn người đang giải bài ở bên cạnh, một cước đạp tới.

Mặt Bắc Đường không thay đổi: "Tọa độ (x1,y1) của thiết điểm p thì x1 sẽ bằng 1..."

Bắc Đường đứng ở phía sau, đám học sinh không ai dám quay đầu, nghiêm túc nghe hắn giảng bài.

Minh Thù cảm thấy hắn rất phiền.

Chuyển người nằm ngủ.

Khóe miệng Bắc Đường giật một cái, ném tờ giấy cho cô, sau đó trở lại bục giảng.

Minh Thù mở tờ giấy trên đó viết là buổi trưa đi ăn cơm với hắn.

Ăn... Đi!

Ăn chùa thì ngu sao mà không đi.

Sau khi tan học Bắc Đường đứng ở cổng trường đợi cô, hắn lái một chiếc xe đặc biệt nổi bật, nhưng đây không phải xe ngày thường Bắc Đường lái, tài xế cũng không phải hắn nên đám học sinh không biết chiếc xe này của ai.

Nhưng sau khi Minh Thù lên xe thì đám học sinh lập tức bàn tán.

"Nam Chi lên xe rồi kìa!"

"Không phải cô ta được người khác bao nuôi chứ?"

"Chiếc xe đó tôi đã từng nghe anh tôi nói qua, số lượng có hạn đó, trong nước không có được mấy chiếc, không biết là ai... Sao Nam Chi có thể quen ngươi giàu như vậy?"

An Khả Khả thấy chiếc xe kia đi xa, tâm tình có chút không yên nghe Bùi Cẩn gọi cô nên cô lập tức đi qua.

An Khả Khả đã tháo nữ trang ra, các học sinh đều tẩy chay cô, nếu không nhờ Bùi Cẩn và Du Viễn thì An Khả Khả đã không sống nổi ở Thanh Vân này rồi.

"Bùi Cẩn, không phải cậu nói muốn dẫn mình đi ăn cơm sao?" An Khả Khả ôm cánh tay Bùi Cẩn, đám con gái kia ghen tỵ với cô thì sao, Bùi Cẩn vẫn là của cô.

Ngay cả Du Viễn cũng rất mê cô.

Nhưng Hạ Diệp...

Đáy lòng An Khả Khả có chút không cam tâm, trong ba người này thì người cô thích nhất là Hạ Diệp, nhưng đáng tiếc sau khi Hạ Diệp ra nước ngoài đến nay vẫn chưa quay về.

Mỗi lần gửi tin nhắn thì rất lâu hắn mới trả lời, nghe Bùi Cẩn nói Hạ gia đã xảy ra vấn đề.

"Đi thôi."

Bùi Cẩn dẫn An Khả Khả đi ăn cơm, ở trong phòng bao muốn An Khả Khả một lần, sau khi kết thúc hai người mới ăn cơm, không ngờ vừa đi ra lại gặp phải Minh Thù.

Cô đứng ở trong hành lang, bên cạnh có một người đàn ông xa lạ nhìn qua như là đang chờ người.

Căn phòng bên cạnh có người đi ra, người đàn ông này một tay để vào túi quần, tay kia mang theo một chiếc hộp tinh xảo, chỉ gò má thôi cũng có thể khiến người ta thét chói tai, hắn tùy tiện đứng ở bên đó giống như đế vương, khí thế áp bức khiến người ta vừa thấy đã khiếp sợ.

"Chậm như vậy?"

Người đàn ông mặc âu phục nhìn cô, sau đó nhìn người vừa mới bước ra ngoài, giọng nói xa cách: "Lần sau lại gặp."

"Được thôi, vậy khi nào Bắc tiên sinh rảnh tôi lại tới." Người đàn ông đi sau vô cùng khiêm tốn.

Hắn đưa hộp đang cầm trong tay cho người bên cạnh, dắt Minh Thù tay đi ra ngoài.

Bọn họ xoay người thì thấy An Khả Khả và Bùi Cẩn ở đối diện.

Khuôn mặt An Khả Khả đỏ ửng, xinh đẹp động lòng người nhưng con mắt lúc này tràn đầy khiếp sợ.

Nam Chi và Bắc Đường?

"Thầy Bắc Đường, hai người..." An Khả Khả nhìn vào của Minh Thù và Bắc Đường, giống như vừa phát hiện một bí mật.

Bùi Cẩn và Du Viễn đều rất đẹp trai, nhưng so với Bắc Đường mà nói thì bọn họ còn ngây ngô. Nếu so về khí thế thì bọn họ thua xa Bắc Đường.

Nếu như có thể để cho An Khả Khả chọn, đương nhiên cô ta sẽ chọn Bắc Đường.

Nhưng hắn trường học lâu như vậy cũng không có nữ sinh nào dám tiếp cận hắn, đôi khi An Khả Khả cũng có nghĩ về hắn.

"Trùng hợp vậy." Minh Thù cười khanh khách chào hỏi: "Bạn học An Khả Khả, tôi rất nhớ cô."

Sắc mặt An Khả Khả chợt trắng nhợt, đáy mắt có hận ý, cô chợt lấy dũng khí nói: "Nam Chi, chuyện kia có phải do cô nói ra hay không?"

"Chuyện gì?" Minh Thù nghiêng đầu, giọng nói nhẹ nhàng vô tội.

"Tôi... " An Khả Khả cắn răng: "Cô biết chuyện gì mà, cần gì biết rõ còn hỏi, cô nói ra phải không?"

Cô ta là con gái, chuyện này chỉ cô ta biết.

"Cô cảm thấy là tôi thì là tôi." Minh Thù vui vẻ đổ vỏ.

An Khả Khả nghẹn ở đâu đó.

An Khả Khả tỉnh lại, muốn chất vấn vài câu nhưng bị Bùi Cẩn kéo lại.

Từ đầu đến cuối Bắc Đường đều không nhìn bọn họ, hoàn toàn không lộ ra căng thẳng khi bị bắt gặp đang đi cùng học sinh, cả người đều lạnh lùng cao ngạo.

"Tại sao cậu ngăn tôi? Chuyện kia nhất định là Nam Chi nói ra!" Minh Thù vừa đi, An Khả Khả liền bỏ rơi Bùi Cẩn.

"Người vừa rồi nói chuyện với Bắc Đường là chủ tịch tập đoàn

Cự Phong." Bùi Cẩn nói: "Bắc Đường trường chúng ta không hề đơn giản."

Có thể khiến cho chủ tịch tập đoàn Cự Phong nhún nhường như vậy, Bắc Đường là ai?

-

Bắc Đường tiễn Minh Thù về trường học, Doãn Tiểu Tiểu dẫn theo người không biết từ đâu trở về, nhìn qua hơi chật vật.

Thấy Minh Thù, Doãn Tiểu Tiểu vẫy tay cho người đi khỏi, hấp ta hấp tấp chạy tới.

"Sư phụ."

"Cô lại đi đánh nhau?"

"Đây không gọi là đánh nhau, tôi là gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ." Doãn Tiểu Tiểu kiêu ngạo.

"Kết quả cô bị đánh?"

"Sư phụ, có thể đừng đâm vào tim tôi không?" Doãn Tiểu Tiểu uể oải: "Sư phụ cô dạy tôi đi, tôi cũng muốn lợi hại giống cô."

Minh Thù cười tỏa nắng: "Tôi đây là trời sinh, người bình thường không học được."

Doãn Tiểu Tiểu ý chí kiên cường nói: "Chỉ cần gắng sức, góc nhà cũng đào được!"

Minh Thù quái dị nhìn cô ta: "Cô định đào góc nhà ai."

"Tôi sẽ đánh thử một lần." Doãn Tiểu Tiểu "ha ha" hai tiếng: "Sư phụ, tôi đã nói với cô bla bla... Ôi, đi đứng kiểu gì vậy."

Doãn Tiểu Tiểu bị người nào đó va vào một phát.

"Xin lỗi xin lỗi." Người đụng vào cô rối rít xin lỗi.

"Thôi bỏ đi." Doãn Tiểu Tiểu phất tay: "Sư phụ, vừa rồi tôi nói đến chỗ nào rồi?"

Minh Thù lại nhìn chằm chằm nam sinh đụng Doãn Tiểu Tiểu, là người mà trước đây cô bắt, nam sinh này rất tiều tụy tuy xin lỗi nhưng khi nhìn qua người bên cạnh thì sắc mặt trắng bệch.

"Cô..."

"Cậu làm gì vậy?" Minh Thù nheo mắt hỏi hắn.

"Tôi.." Nam sinh này như sắp khóc đến nơi: "Cao Đồng không gặp tôi, gọi điện thoại gửi nhắn tin cũng không trả lời."

"Cao Đồng là ai? Sư phụ, cô biết hắn sao?" Ánh mắt Doãn Tiểu Tiểu liên tục nhìn hai người bọn họ, quả thật rất nhiều chuyện.

"Không biết." Minh Thù không hỏi nhiều, rời khỏi nam sinh kia.

Nam sinh thở phào, cũng thất hồn lạc phách rời khỏi.

-

Hai ngày sau.

"Sư phụ, sư phụ xảy ra chuyện lớn!"

Minh Thù mới vừa xuống xe trước cửa trường, Doãn Tiểu Tiểu như một viên đạn lập tức bay qua chỗ cô.

Minh Thù nhanh tay che lại bữa sáng đang phát sáng bên cạnh, một tay đè đầu Doãn Tiểu Tiểu lại: "Đừng đụng đến bữa sáng của tôi."

Doãn Tiểu Tiểu đứng vững: "Trời ơi, xảy ra chuyện lớn rồi!"

Minh Thù lấy ra một cái bánh bao sữa, cắn một cái, hàm hồ hỏi: "Chết người à?"

"Ừ!" Doãn Tiểu Tiểu nặng nề gật đầu.

Minh Thù: "... "

Trẫm chỉ thuận miệng nói, sao có thể chết người thật chứ?

Người chết tên Cao Đồng, cùng một lớp An Khả Khả.

Minh Thù nhớ lại... bạn gái của nam sinh kia cũng tên Cao Đồng.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 700: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (18)

Vụ án xảy ra tại hồ nhân tạo của trường học, do công nhân làm vệ sinh hồ phát hiện nên báo cảnh sát.

Lúc Minh Thù đến thì hiện trường vụ đã được cảnh sát phong tỏa, có người đang tìm bằng chứng trong hồ, thi thể cũng đã được vớt lên đang được pháp y kiểm tra.

"Tại sao lại chết người... "

"Do cô ta tự sát hay ai giết?"

"Lại chết người, học kỳ trước cũng đã có một người chết, thật là đáng sợ."

Thỉnh thoảng nghe đám học sinh bàn tán xôn xao, mới vừa rồi còn Doãn Tiểu Tiểu còn ầm ĩ nhưng lúc này lại im lặng, vô cùng nghiêm túc đứng sát Minh Thù.

Xem không bao lâu thì cảnh sát nhờ giáo viên sơ tán học sinh, đám học sinh dễ xử lý hơn những bà tám ngoài xã hội, nên giáo viên vừa ra mặt bọn họ đều nghe theo.

Minh Thù rời khỏi theo dòng người, vô tình thấy ông chủ đứng ở cách đó không xa, trong lòng ôm con mèo Ragdoll, bộ dạng lôi thôi lếch thếch chán chường khác biệt hoàng toàn với vẻ dễ thương của con mèo.

Minh Thù thoát khỏi đoàn người, đi tới bên cạnh ông chủ: "Lần này ông biết hung thủ rồi?"

Ông chủ ôm con mèo, trợn mắt một cái: "Tôi không phải thần tiên, làm sao biết được."

Minh Thù líu lưỡi: "Tôi tưởng rằng không có gì là ông chủ không biết!”

Mắt ông chủ lại trợn trắng: "Vậy cô đề cao tôi quá rồi, tôi nên cám ơn cô không?"

Minh Thù liếc con mèo trong ngực ông chủ: "Ông cảm thấy người này tự sát hay do người khác giết?"

Ông chủ nói: "Cũng đều có khả năng, làm sao biết trước được."

"Ông đoán xem."

Ông chủ quay đầu nhìn Minh Thù, hắn có chút hoài nghi: "Tại sao ta phải đoán, ta lại không phải cảnh sát, còn có người chuyên môn phá án, cô rãnh rỗi quá à?"

Minh Thù nhếch môi: "Tôi đoán cô ta chết vào tối ba ngày trước, tối đó tôi cũng thấy ông chủ đó. Ông nói xem, ông có phải là đối tượng tình nghi nhất không?"

"Cô nghi ngờ tôi?" Cuối cùng ông chủ cũng phản ứng kịp, thở không ra hơi nói: "Nhóc con đừng nói lung tung."

Dừng một chút, hắn lại "hừ" lạnh: "Tối hôm cô ta chết cả cô và thầy Bắc Đường lớp cô cũng ở đó, nếu vậy hai người cũng là đối tượng tình nghi."

Minh Thù bất cần nhún vai: "Tôi không giết người, không sợ điều tra."

"Nói như tôi sợ vậy." Ông chủ lại "hừ" lạnh.

Minh Thù mỉm cười thâm trầm, thản nhiên rời khỏi.

Ông chủ không cam lòng, bình thường quá tốt đối với cô.

Không cho kẹo cô ta ăn nữa.

-

Thời gian chết đúng là ba ngày trước khoảng cỡ mười một giờ tới một giờ sáng.

Vừa đúng lúc Minh Thù gặp ông chủ trên trường.

Cảnh sát sơ bộ kết án là do chết chìm.

Cũng có nghĩa là... Khả năng tự sát cao hơn.

Cảnh sát tìm bạn trai của Cao Đồng, nam sinh kia không dám giấu giếm gì, nói chuyện mình hẹn Cao Đồng ra nhưng cuối cùng ngươi nam sinh đó không gặp Cao Đồng, chỉ nhận được tin nhắn của cô ta.

Mấy ngày nay hắn luôn tìm Cao Đồng, nhưng hắn nghĩ cô không muốn gặp hắn nên đã trốn hắn.

Nhưng không ngờ rằng Cao Đồng đã chết.

Cảnh sát hỏi có ai có thể làm chứng cho hắn, hắn bị cánh sát dọa sợ nên run rẩy kể chuyện Minh Thù và Bắc Đường ra.

Minh Thù bị mời đi lấy khẩu cung.

"Tên?"

"Nam Chi."

"Tuổi?"

"Mười sáu tuổi rưỡi."

"..."

Cảnh sát hỏi một loạt vấn đề mới vào vấn đề chính.

"Ngày 12 tháng 11, cô rời khỏi trường lúc nào?"

"Có nước không?" Minh Thù hỏi cảnh sát viên: "Nước ngọt càng tốt."

Cảnh sát viên: "... "

Mặc dù hiện tại người này có chút hiềm nghi, nhưng chưa xác định là hiềm nghi, chỉ đang phối hợp điều tra, cảnh sát viên sai người rót cho Minh Thù ly nước, nước ngọt thì thôi khỏi đi.

Minh Thù uống xong, chậm rãi nói: "Không nhớ rõ, nhưng anh có thể hỏi thầy tôi, có thể anh ta sẽ nhớ."

Cảnh sát viên hỏi: "Tại sao không nhớ rõ?"

Minh Thù nhún vai trông đặc biệt vô tội: "Anh cảnh sát, buổi tối tôi rất buồn ngủ, ai rảnh đâu xem thời gian?"

Cảnh sát viên nghẹn họng, lại hỏi: "Tại sao trễ như vậy mà cô và thầy cô còn ở trường học, trường học các cô không có tự học buổi tối, sáu giờ chiều đã tan học, sau bảy giờ thì ngoài học sinh nội trú ra thì các học sinh khác đều bắt buộc phải rời khỏi trường, trong lý lịch ghi cô không phải là học sinh nội trú."

Minh Thù cười mỉa mai nói: "Tôi nói anh ta có mưu đồ quấy rối tôi, các anh có bắt anh ta không?"

Bắc Đường phòng bên cạnh cảm thấy lạnh run, tại sao hắn cảm giác có người muốn mưu hại hắn?

Cảnh sát viên bên Minh Thù nghiêm túc nói: "Bạn học này, xin hãy nói chuyện rõ ràng, chuyện này không thể nói lung tung."

"Anh ta có mưu đồ quấy rối tôi, nếu không ban đêm bắt tôi ở trường làm bài tập gì?"

Chân mày cảnh sát viên nhíu lại, một lúc lâu mới nói: "Dịch Hải nói tối hôm đó hai người trói hắn phải không?"

"Tôi hơi đói."

"Hãy trả lời vấn đề."

"Ăn no mới có thể trả lời." Minh Thù dựa vào ghế, bình tĩnh ung dung mỉm cười: "Ăn chưa no không muốn trả lời."

"..."

Toàn bộ quá trình Minh Thù luôn mỉm cười, dù cảnh sát viên hỏi gì cô cũng mỉm cười không hề lo lắng.

Không sai, chính là mỉm cười không chút lo lắng.

Nụ cười kia như khắc vào tấm trí hắn, vừa nhìn thì tỏa nắng như mặt trời nhưng nhìn lâu lại vô cùng đáng sợ.

Tố chất tâm lý khiến mọi người trong cục cảnh sát đều nể phục, vị cảnh sát thâm niên bên ngoài đang phân tích.

"Cô gái này hoặc là biến thái, hoặc là chuyện này không liên quan đến cô ta."

Minh Thù không được ăn không chịu mở miệng, cảnh sát viên hết cách nên chỉ có thể sai người mua đồ ăn về.

Nhận được đồ ăn vặt thì Minh Thù nói chuyện đàng hoàng: "Tôi trói hắn vì cảm thấy hắn rất khả nghi, buổi tối còn lập lò trong trường nên muốn hỏi chút chuyện."

"Cô muốn hỏi hắn chuyện gì? Tại sao cảm thấy hắn khả nghi?"

"Tôi cảm thấy trong Thanh Vân có giấu một bí mật."

Cảnh sát viên ngơ ngác: "Cái gì?"

Đây là lý do cô trói người? Bởi vì cô cảm thấy có bí mật nên cô trói người?

Ai dạy cô giờ pháp luật này?

Một lát sau cảnh sát viên mới nói lại được giọng bình thường: "Cô cảm thấy Thanh Vân có bí mật gì?"

"Nếu tôi biết tôi còn trói người để hỏi sao? Anh cảnh sát, hay là anh giúp tôi điều tra?"

"..."

Người đâu!

Lôi con thỏ nhỏ chết bầm này ra ngoài!

Tới để chọc phá bọn họ sao! Bọn họ phá án chưa đủ bận sao!

"Bạn học Nam Chi, tôi trịnh trọng nói cho cô nghe, cản trở phá án sẽ bị xử phạt."

"Nói đạo lý chút đi, anh hỏi tôi cái gì thì tôi nói cái đó, các anh không tin còn nói tôi cản trở, hiện tại cục cảnh sát các anh có thể đổi trắng thay đen, thị phi bất phân sao?"

"..."

Không nói nổi nữa.

Cảnh sát viên đứng dậy rời đi, hắn chậm rãi đi ra ngoài. Rất nhanh sau thì có người khác bước vào, nhưng kết cục cũng không khác gì, trò chuyện không được bao lâu thì không thể nói nữa, những vấn đề cần hỏi cũng hỏi được kha khá nhưng không có ích gì, hoàn toàn không có biện pháp chứng minh cô là đối tượng tình nghi. Thậm chí cô ta còn không nhận ra Cao Đồng, còn chưa tiếp xúc qua.

Tuy Minh Thù trói người nhưng chưa quá hai mươi bốn giờ, hơn nữa cũng không làm gì với người bị trói, không có biện pháp tạm giam lập án, hỏi xong thì bọn họ chỉ có thể buồn bực mà thả người.

Bắc Đường đã xong lâu rồi, đang đứng bên ngoài đợi cô.

Bắc Đường nhẹ giọng hỏi: "Không sao chứ?"

"Không phải tôi giết người, bọn họ có thể áp đặt tội danh cho tôi sao?"

Cảnh sát viên tiễn cô ra: "..." Tôi còn ở đây mà! Tôi còn ở đây mà!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 701: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (19)

Cục cảnh sát bận việc nửa ngày, cuối cùng cũng đành phải kết luận là Cao Đồng tự sát.

Mà trong thời điểm này Cao Đồng đang bối rối vì chuyện cùng Dịch Hải yêu sớm bị phát hiện, cộng thêm áp lực học tập, khuynh hướng tự sát rất lớn.

Nhưng Dịch Hải không tin, người nhà Cao Đồng cũng không tin.

Cần phải để cho cục cảnh sát điều tra.

Thế nhưng điều tra mãi cũng không tìm được đối tượng tình nghi nào.

Dịch Hải bị Minh Thù trói lại vào ban đêm, ba người có hiềm nghi nhiều nhất, ngược lại được đối phương làm chứng.

Hơn nữa Minh Thù và Bắc Đường cũng không thể nào tới giết người mà không một học sinh nào nhận ra hết.

Quan trọng nhất là, kết quả của nhân viên pháp y sau khi xét nghiệm tử thi chính là chết đuối, trên người không có bất kỳ vết tích nào, như là chính cô bé tự nhảy xuống vậy.

Cha mẹ Cao Đồng hết ở cửa trường học làm ầm lên lại đến cục cảnh sát náo loạn, cảnh sát thật vất vả mới khuyên nhủ họ rời đi được.

Chuyện đã qua vài ngày, tin đồn ở trường học đã lắng xuống, hồ nhân tạo một lần nữa được mở ra.

Nhưng bây giờ học sinh tới hồ nhân tạo không nhiều lắm.

Minh Thù đứng ở lan can bên hồ nhân tạo nhìn mặt hồ tĩnh lặng.

"Chào cô."

Minh Thù liếc mắt nhìn, một người đàn ông mặc một chiếc áo khoác màu đen đứng cách cô mấy bước chân, trên tai cài điếu thuốc, đầu đinh, lông mày sắc bén. Một tay vịn lan can, ánh mắt nhìn lên trên người cô mang theo vài phần tìm hiểu dò xét.

Minh Thù quay lại, đối mặt với người mặc áo khoác: "Chú cảnh sát có việc gì sao?"

Người mặc áo khoác đầu tiên là sửng sốt, sau đó nhìn lại từ trên xuống dưới bản thân mình, không phát hiện ra mình để vật gì khiến bị phát hiện thân phận, không khỏi thấy kỳ lạ hỏi: "Làm sao cô biết tôi là cảnh sát?"

"Bây giờ biết rồi." Minh Thù mỉm cười.

Người mặc áo khoác: "..."

"Người ở cục cảnh sát nói cô khó đối phó, bây giờ tôi đã được thấy rồi." Người mặc áo khoác dừng một chút: "Làm sao cô nhìn ra được?"

"Tôi đoán." Thanh Vân cũng không phải là nơi ai muốn vào là có thể vào, một người đàn ông xa lạ tới hiện trường vụ án, ngoại trừ cảnh sát cũng chỉ có người nhà.

Thế nhưng lúc người nhà Cao Đồng ở cửa trường học làm loạn, cô hầu như đã có ấn tượng hết với mọi người.

Cho nên chỉ còn lại một kết quả.

"Vì sao cô còn tới hiện trường vụ án?" Người mặc áo khoác hỏi.

"Hiện trường vụ án đâu có đánh dấu "ai không phận sự miễn vào", tôi là học sinh của Thanh Vân, vì sao không thể tới đây?"

Người mặc áo khoác nghẹn lời: "Đối với cái chết của Cao Đồng, cô cảm thấy thế nào?"

"Trong mắt mọi người tôi là đối tượng tình nghi, chú hỏi việc này có thích hợp không?"

Người mặc áo khoác cười: "Với gia cảnh của Bắc Đường tiên sinh muốn giết người, không cần phải dùng thủ đoạn vụng trộm như thế."

Minh Thù liếc mắt nhìn hắn.

Cục cảnh sát đến gia cảnh của Bắc Đường cũng điều tra được rồi? Hay là Bắc Đường tự mình để lộ ra?

"Cho nên chú hoài nghi Cao Đồng không phải tự sát?" Minh Thù thu ánh mắt lại.

"Ừ." Người mặc áo khoác gật đầu, như là lẩm bẩm: "Căn cứ vào khẩu cung của Dịch Hải, lúc đó bọn họ đã hẹn cùng nhau bỏ nhà ra đi, Cao Đồng sao có thể tự sát được?"

Căn cứ vào miêu tả của bạn học, Cao Đồng là một nữ sinh sáng sủa, hơn nữa thành tích đứng đầu, coi như bị phát hiện yêu sớm, lấy tính cách của cô ta cũng không đi tự sát.

"Nam Chi, cô chờ một chút." Người mặc áo khoác giật mình, nữ sinh mới vừa rồi còn đứng ở bên cạnh đã đi ra một đoạn, hắn vội vàng đuổi theo.

Thực sự không có chút lễ phép nào cả!

"Chú cảnh sát, tôi không biết chuyện gì cả, cũng sẽ không giúp chú phá án đâu." Trẫm rất bận rộn.

Người mặc áo khoác trước khi tới đây đã biết lúc lấy khẩu cung người này đã làm những gì, nói nhiều tới mức cảnh sát cũng á khẩu không trả lời được, chứng minh cô gái này không hề đơn giản.

"Tôi nghe nói cô cảm thấy trường Thanh Vân có che dấu việc gì đó."

Người mặc áo khoác thấy Minh Thù bước chân chậm lại, lúc này mới nói: "Sao cô lại cảm thấy như vậy? Có người đã nói với cô cái gì, hay là cô phát hiện ra cái gì?"

Minh Thù nheo mắt: "Chú có thể nói cho cháu cái gì?"

Người mặc áo khoác nói: "Vậy phải xem Nam Chi tiểu thư đối với vụ án cái chết của Cao Đồng có ý kiến gì."

-

Siêu thị Ma Tiên.

Minh Thù ghé vào trên quầy nhìn ông chủ đang chơi với con mèo, bên cạnh để không ít đồ ăn vặt.

"Cô nhìn ta cả tiếng đồng hồ rồi, muốn làm gì!" Ông chủ chơi với con mèo hét lên.

Minh Thù đột nhiên vỗ xuống quầy: "Thiên vương cái địa hổ (1)."

Siêu thị yên tĩnh lạ thường.

"Meo". Con mèo phá vỡ yên tĩnh.

Ông chủ như là bị tiếng kêu của Minh Thù làm ngây ngẩn cả người, tiếng mèo kêu vang lên, hắn mới lấy lại tinh thần, liếc nhìn: "Bảo tháp trấn hà yêu? Cô mỗi ngày không cố gắng đi học, đến chỗ này của ta la hét điên khùng cái gì?"

"Thiên vương cái địa hổ." Minh Thù lặp lại một lần.

"Cha ngươi không online."

"Thiên vương cái địa hổ."

"Mẹ ngươi hạ phàm tới?" Ông chủ nổi giận: "Cô xong chưa!"

Minh Thù nhún vai: "Hỏi một lần cuối cùng, thiên vương cái địa hổ, ông chủ nghĩ kỹ rồi hãy trả lời."

Ông chủ chống lại nụ cười của Minh Thù, hắn dùng tay vuốt ve con mèo, một lát sau nói: "Mê đồ bất tri phản (2)."

Minh Thù chắp tay: "Thất kính thất kính."

Ông chủ thả con mèo xuống, chống tay lên quầy hàng, đối diện với Minh Thù: "Tên khốn nào nói cho cô biết?"

"Ông đoán xem."

Một giờ trước, người mặc áo khoác và Minh Thù trao đổi thông tin, ông chủ chính là manh mối người mặc áo khoác cho cô, còn đưa cô một câu ám hiệu.

Ông chủ gục đầu xuống, hí hửng lục tìm trên quầy, tìm được điện thoại vừa mới mở ra liền thấy tin nhắn mới.

"Khỉ thật!"

Ông chủ mắng một tiếng.

Hắn cầm điện thoại lên gọi, không nói chuyện bình thường mà hét lên: "Cô ta chỉ là một con nhóc, anh nói cho nó biết làm gì, anh thấy người chết còn chưa đủ nhiều sao?"

Đối phương không biết nói gì đó, ông chủ tâm tình dần dần bình phục lại, nhưng mà ngay sau đó ông chủ ném điện thoại lên trên bàn.

Hắn chỉ ra cửa lớn của siêu thị Ma Tiên, nổi giận đùng đùng nói: "Ra đóng cửa."

"Tôi?" Minh Thù chỉ chỉ vào mình.

"Cầu người không bằng cầu mình." Ông chủ từ bỏ việc bảo Minh Thù đi đóng cửa, tự mình đi ra ngoài đóng cửa lại.

Siêu thị vừa đóng cửa, toàn bộ không gian cũng được cách ly.

Ông chủ phiền não tìm điếu thuốc, châm lửa đưa lên miệng, Minh Thù ôm đồ ăn vặt ngoan ngoãn ngồi chờ nghe chuyện cũ.

"Cô rất thông minh nhưng việc này không liên quan tới cô, bây giờ cô còn có thể rời đi, xem như chưa có chuyện gì xảy ra cả."

"Đến cũng đến rồi."

Ông chủ: "..." Đúng là đến cũng đến rồi!

"Cô xác định chứ?" Ông chủ hỏi lại lần nữa: "Điều này cũng có thể sẽ làm cô bỏ mạng."

Minh Thù lo lắng nói: "Con người ai cũng chỉ chết một lần, có cái chết nặng tựa thái sơn, nhưng cũng có cái chết nhẹ tựa lông hồng... Tôi chỉ muốn chết một lần."

"..." Cô muốn chết một lần, vậy thì liên quan gì tới câu nói kia cơ chứ!

Điều thuốc ông chủ hút đã gần hết, trong không khí tràn ngập khói thuốc, có chút mờ ảo.

Con mèo nằm rạp trên mặt đất, kêu "meo meo".

Ông chủ ôm con mèo lên, vuốt ve hai móng vuốt, dường như đang cân nhắc xem bắt đầu nói từ đâu.

"Sáu năm trước…" Hắn từ từ mở miệng.

***

(1) Thiên vương cái địa hổ: Ám hiệu giữa ám hiệu giữa đầu lĩnh thổ phỉ Tọa Sơn Điêu và Dương Tử Vinh trong Lâm Hải Tuyết Nguyên. Thổ phỉ hỏi "Thiên vương cái địa hổ", Dương Tử Vinh đáp "Bảo tháp trấn hà yêu". Thiên vương cái địa hổ có nghĩa là: Nhà ngươi thật to gan, dám chọc đến ông đây.

(2) Mê đồ bất tri phản: Lạc đường không biết quay lại.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 702: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (20)

Sáu năm trước, cảnh sát nhận được tố cáo, bắt được một tên nghiện cho rằng chỉ là kẻ nghiện thông thường. Không ngờ lúc điều tra, lại điều tra ra một băng đảng.

Băng đảng này này chế tạo ma túy.

Cảnh sát rất nhanh nắm giữ được một ít chứng cứ, nhưng khi bọn họ hành động, đối phương đã sớm rời đi bỏ lại căn nhà trống, bọn họ bố trí vây bắt lâu như vậy, vậy mà ngay cả một tên tay chân của chúng cũng không bắt được.

Sau đó một thời gian, nhóm người biến mất không để lại dấu vết, dường như chưa bao giờ tồn tại, mãi đến mấy tháng sau đó, một vụ án mạng lần nữa liên lụy đến nhóm người này.

Bọn họ lần này lại bắt được một người, nhưng người này chỉ là thành viên vòng ngoài, chỉ biết là ông chủ địa vị rất lớn, ra tay xa xỉ, bên trong tổ chức đẳng cấp nghiêm ngặt.

Vụ án này trở thành trọng án trong cục.

Cảnh sát điều tra nhiều mặt, cuối cùng lần nữa tìm được dấu vết đối phương để lại, lần hành động đó, ba cảnh sát đã hy sinh.

Về sau, vài lần đụng độ, đối phương đều là chiếm được ưu thế.

Vì để diệt trừ nhóm người này, cảnh sát quyết định phái người nằm vùng, âm thầm thu thập chứng cứ phạm tội.

Thế nhưng người nằm vùng đi vào không bao lâu thì mất liên lạc, không biết sống chết.

Cảnh sát không thể tiếp tục phái người đi vào, nhưng vì không cho khối u ác tính này tiếp tục gây tai họa cho dân chúng, có người tình nguyện xin đi nằm vùng.

Người đi lần này truyền về được một ít tin tức hữu dụng, nhưng rất nhanh bị đối phương phát hiện, vì cho hả giận cảnh sát nằm vùng bị chặt làm tám khúc, rồi bị vứt ở trong một thùng rác đối diện cục cảnh sát.

Hành vi khiêu khích như vậy khiến cho phía cấp trên tức giận, ra lệnh cưỡng chế bọn họ phải phá án bằng được, truy nã tội phạm.

Ba năm trước đây, bọn họ nắm giữ được một nhân vật quan trọng ở bên trong, chỉ một chút nữa thôi thì cả người lẫn tang chứng đều có thể lấy được, nhưng đúng vào lúc này, con gái của một vị lãnh đạo cấp cao nào đó bị bắt cóc.

Cục cảnh sát loạn hết cả lên, cuối cùng lại để cho đối phương chạy thoát.

Sau đó tổ chức này cũng ẩn nấp càng sâu, điều tra lại càng khó, mãi không có gì tiến triển.

"Vậy ông làm gì ở Thanh Vân?" Minh Thù đưa ra nghi vấn: "Cũng không thể toàn bộ Thanh Vân đều là tập đoàn tội phạm chứ?"

Ông chủ nắn điếu thuốc, xoay người lấy ra một túi văn kiện từ ngăn tủ thấp nhất phía sau, Minh Thù nhìn trong túi văn kiện có cả súng, còn có một ít giấy tờ.

Ông chủ bỏ những vật khác trở lại túi, lấy ra một xấp ảnh chụp.

Ảnh chụp rất loạn, có quần chúng vây xem hiện trường phát hiện án, người đến người đi trên đường, có buổi chiếu phim xa hoa trụy lạc.

Minh Thù xem từng tấm từng tấm một, lần thứ nhất không phát hiện gì đặc biệt, xem đến lần thứ hai, cô chọn ra bên trong mấy tấm ảnh.

Ông chủ nhìn cô với con mắt kinh ngạc.

Minh Thù chỉ vào người trong hình: "Người mấy lần xuất hiện ở trong ảnh này, hắn là người của Thanh Vân?"

Ông chủ trả lời lại bằng một câu hỏi: "Cô có biết chúng tôi mất bao lâu để phát phát hiện ra điều này không?"

"Một tháng? Nửa năm?"

Ông chủ âm trầm: "Hai năm."

Minh Thù: "..."

"Những hình ảnh này là vật chứng rất tốt, bây giờ mà nói chính là tìm điểm tương đồng mà thôi, có gì khó đâu." Minh Thù nói: "Các người mất nhiều thời gian là vì chuyện xảy ra ở thời gian khác nhau, khoảng cách thời gian làm cho trí nhớ của các người suy yếu mờ nhạt, không phát hiện được cũng bình thường."

Ông chủ: "..." Có gì khó đâu?

Chỉ là mấy tấm ảnh như vậy đưa cho người được huấn luyện đặc biệt của cục cảnh sát gửi đến, cũng không nhất định có thể ở trong thời gian ngắn như vậy nhìn ra.

Người so với người quả thực là làm người khác tức chết!

Ông chủ buồn bực lại lấy từ trong văn kiện ra một phần tài liệu.

"Mạc Nguyên, nam, ba mươi hai tuổi, chưa lập gia đình, là giáo sư được Thanh Vân đặc biệt mời tới, tốt nghiệp từ một trường đại học nổi danh ở nước ngoài, nhân duyên không tệ, đối xử với mọi người lễ phép. Sinh hoạt có quy luật, ngoại trừ lên lớp, mỗi tuần vào ngày lẻ đi tập thể hình, những ngày chẵn đến thư viện đọc sách..."

Những điều ông chủ nói đều đã ghi trong tài liệu, chính là hồ sơ giáo sư bình thường và một ít sở thích.

"Không có?"

"Không có." Ông chủ lại bổ sung một câu: "Hắn có một người bạn gái quen biết từ rất lâu, hai người là cùng học một trường, bên phía nhà cô gái không hài lòng lắm về Mạc Nguyên, nên hai người không kết hôn nhưng vẫn ở chung với nhau."

"Tiền lương của giáo sư ở trường học Thanh Vân không thấp, vì sao không hài lòng?"

Ông chủ nói: "Chê nghèo yêu giàu thôi, nhà cô gái gia cảnh không tệ, tiền lương của thầy giáo ở Thanh Vân không thấp nhưng so ra còn kém những kẻ có quyền có thế lắm tiền, bên phía nhà cô gái vẫn muốn để cho cô gái được gả vào nhà giàu có."

Minh Thù bỏ tài liệu xuống: "Ông theo dõi bao lâu rồi?"

"Hơn hai năm." Ông chủ nói: "Hai năm qua, nhóm người này vẫn rất an phận, hầu như không có hoạt động gì. Mạc Nguyên cũng rất bình thường, những người tiếp xúc hoặc là giáo viên ở trường học, hoặc là là bạn bè của hắn, gia cảnh đều rất sạch sẽ."

"Trói người mang đi tra hỏi không được sao." Việc này nên tính là bí mật lớn nhất của Thanh Vân?

Hài Hòa Hiệu không nhảy ra phản đối, vậy đúng đến tám chín phần.

Ông chủ nghe lời nói của Minh Thù, khóe miệng co quắp lại.

Đây không phải là cách phá án thông thường, hơn nữa làm như vậy sẽ đánh rắn động cỏ!

"Tôi cảnh cáo cô, đừng làm loạn." Ông chủ nghiêm túc: "Tôi không biết tại sao cô muốn điều tra chuyện này, nhưng nếu bây giờ cô biết rồi, vậy cô phải nghe lời tôi."

"Sau đó cứ chờ đến lúc hắn ta chết?"

Ông chủ: "..."

Con bé này đến chính là muốn để chọc người khác tức chết?

"Yên tâm, tôi sẽ không để cho cảnh sát biết là tôi làm."

Ông chủ: "..." Tôi bây giờ biết rồi, cám ơn nha!

Hắn nghe lời tên khốn kia là vì cảm thấy cô gái này đúng thật rất thông minh, ở chung lâu như vậy ngoại trừ việc cô thích ăn đồ ăn vặt, bình thường bên ngoài biểu hiện bộ dạng cười nói rất muốn cho ăn đòn, nhưng thực ra cô vô cùng lạnh lùng bình tĩnh.

Lâu như vậy bọn họ cũng không có tiến triển, cộng thêm những việc bên cục cảnh sát phải trải qua, ông chủ cảm thấy có đôi khi phải đổi phương thức khác có lẽ sẽ có đột phá.

Tuy cũng có nguy hiểm... nhưng vẫn muốn thử một lần.

Thời gian không đợi người, mất nhiều thời gian như vậy, băng đảng kia phát triển như thế nào rồi bọn họ cũng không biết rõ lắm.

Nhưng là...

Không ai nói cho hắn biết, sẽ có nhiều nguy hiểm như vậy!

"Reng reng..."

"Alo? Ừ... đang ở siêu thị, bây giờ sao? Không đi, không đi, không rảnh... đi ăn ở đâu cơ? Để tôi suy nghĩ đã... Được rồi, gặp nhau ở cổng trường." Minh Thù cúp điện thoại, ôm lấy đồ ăn vặt: "Tôi đi trước."

"Cô đừng làm bậy, nhớ kỹ việc này phải giữ bí mật!" Ông chủ ở phía sau hét lên.

Minh Thù khoát khoát tay.

Minh Thù đi bộ đến cổng trường, xe của Bắc Đường đã chờ ở nơi đó, cô đùa giỡn với mấy người bảo vệ, nghênh ngang đi ra ngoài.

Vừa mới mở cửa xe ngồi lên, Bắc Đường đã nghiêng người qua, lưu luyến trên môi cô một hồi: "Em cả ngày ở trong siêu thị kia, rất thích phải không?"

Lão tử đẹp trai như vậy cô không nhìn, một cái siêu thị rách nát có gì để nhìn, cả ngày cứ chạy đi đâu!

"Đúng vậy." Minh Thù mỉm cười.

Siêu thị nhiều đồ ăn vặt như vậy, trẫm đương nhiên thích.

Bắc Đường mắt tối xuống, giống như là trừng phạt đè lên môi cô hôn một lúc lâu.

Mãi đến khi hai người đều thở hồng hộc, Bắc Đường buông cô ra cài chắc dây an toàn cho Minh Thù, nổ máy. Hắn nhếc môi, kéo căng gương mặt, không khí bên trong xe có vẻ thấp.

Bắc Đường đang suy nghĩ làm sao đóng cửa cái siêu thị kia luôn.

Để nó lại sẽ mang tai họa đến vợ hắn!

Cả ngày không thấy bóng người đâu!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 703: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (21)

"Này, thầy Bắc Đường, em là trẻ vị thành niên, thầy giữa ban ngày dẫn em tới chỗ như thế không tốt đâu?"

Minh Thù nhìn khách sạn được trang trí xa hoa, biểu cảm hơi kỳ lạ.

"Trong đầu óc em cả ngày nghĩ cái gì vậy?" Bắc Đường ấn đầu cô một cái.

Ban ngày không thể, đến đêm thì có thể sao?

Minh Thù hất tay hắn ra, vuốt lại đám tóc bị rối: "Một người đàn ông mang một cô gái tới khách sạn, còn có thể làm gì? A, đàn ông."

Bắc Đường: "..."

Bóp chết cô!

Bắc Đường ngăn chặn trong lòng nổi điên, không ngừng tự nói với mình phải tỉnh táo, phải kiên trì, phải kiểm soát thần kinh thật tốt.

Bắc Đường dẫn cô đi vào bên trong.

Đầu tiên Bắc Đường đưa cô đi ăn, sau đó còn thay đổi một bộ âu phục, mãi cho đến khi bầu trời tối đen mới dẫn cô đi lên trên lầu.

Mới vừa đi ra khỏi thang máy, một người đã cười "ha ha" chào đón, mặt mũi tràn đầy khiêm tốn: "Bắc tiên sinh, không tiếp đón từ xa, ngài tới đây mà sao không nói trước một tiếng, để tôi cho người tiếp đón ngài thật tốt."

Người này Minh Thù lần trước đã gặp qua, hình như là chủ tịch tập đoàn Cự Phong.

Không biết vì sao phải xum xoe với Bắc Đường.

Bắc Đường giọng nói nhàn nhạt nói chuyện với đối phương hai câu, vị chủ tịch này vốn đã thành tinh biết Bắc Đường không muốn nhiều lời, liền dẫn hắn đi vào bên trong.

Đây cũng là một bữa tiệc, người làm chủ chính là chủ tịch tập đoàn Cự Phong.

"Chúng ta tới đây làm gì?" Liếc nhìn xung quanh, dưới ánh sáng mập mờ nam mặc âu phục, nữ mặc lễ phục đẹp đẽ vô cùng, ăn uống linh đình.

"Một lát nữa để cho a Sâm theo em, đừng có chạy lung tung." Bắc Đường ghé vào tai nhẹ giọng nói: "Ngoan ngoãn một chút, không nên cùng người lạ nói chuyện."

Phía sau Bắc Đường chỉ có hai người đi theo, trong đó a Sâm là một người cũng là một người Minh Thù nhìn thấy nhiều nhất.

"Thầy đi làm gì?"

"Bàn bạc chút việc."

"Bàn việc thầy dẫn em đi cùng làm gì, có bệnh à?"

Bắc Đường: "..."

Lão tử là có bệnh! Nếu không... sao lại thế nhịn cô lâu như vậy!

"Tôi lo em về nhà một mình, bên kia có đồ ăn để a Sâm dẫn em đi." Trong lòng Bắc Đường muốn chửi, nhưng ngoài mặt vẫn ra vẻ cưng chiều: "Buổi tối không được ăn nhiều quá."

-

Bắc Đường vừa đi, Minh Thù liền đi tới bàn dài bày các loại thức ăn, a Sâm tận tụy đi theo phía sau lưng cô.

"Tiểu thư, cô đừng ăn nhiều như vậy, kẻo cậu chủ sẽ nổi giận." A Sâm thấy Minh Thù ăn mãi không dừng, cảm thấy không yên lòng nhắc nhở.

"Không chịu được, yên tâm, ta có thể giải quyết." Những vật này cũng không giải quyết được, trẫm sợ là sống uổng rồi.

A Sâm: "..." Ở đâu có cô gái lại ăn nhiều đồ như thế, không sợ mập sao?

Trước đây Nam Chi tiểu thư khẩu vị không tốt, cậu chủ luôn có ý định cho cô ăn nhiều hơn, bây giờ mất trí nhớ tiên sinh cả ngày sợ cô ăn no.

Minh Thù không biết suy nghĩ của a Sâm, chậm rãi thưởng thức ánh mắt thỉnh thoảng đảo qua giữa sân, cô không phải người trong giới này tự nhiên không quen biết bất cứ ai.

Minh Thù quay đầu lại bắt đầu khen món ăn: "Món bánh ngọt của khách sạn này không tệ."

A Sâm suy nghĩ, cậu chủ có nói qua Nam Chi tiểu thư thích gì đều phải chiều theo ý cô, cho nên phải trói... Không đúng, mời người làm món bánh ngọt này về?

Ừ... A Sâm lấy điện thoại ra sắp xếp người phía dưới đi làm.

Minh Thù uống không ít đồ uống, cảm thấy muốn đi vệ sinh, cô quay ra nói với a Sâm: "Tôi cần đi vệ sinh. "

A Sâm rất có trách nhiệm: "Nam Chi tiểu thư, tôi phải đi theo cô."

"Anh phải cùng tôi vào nhà vệ sinh nữ?"

"Tôi chờ cô ở bên ngoài."

"..." Minh Thù im lặng: "Bắc Đường có phải cho anh giám sát tôi không?"

"Không dám, cậu chủ để tôi bảo vệ an toàn của cô." A Sâm cảm thấy khóc không ra nước mắt, cậu chủ không cho phép Nam Chi tiểu thư và người đàn ông khác nói chuyện, hắn có thể không đi theo sao?

Yêu quá hóa điên! Dù sao lát nữa đứng ở bên ngoài nhà vệ sinh nữ bị vây xem cũng không phải cô.

Minh Thù theo chỉ dẫn của bồi bàn, xuyên qua hội trường lớn.

"Du Viễn, Bùi Cẩn vừa rồi để cho tôi..."

"Ở chung với tôi, cô còn nhắc tới hắn, cô muốn chọc tức tôi sao?"

"Nhưng..."

"Suỵt! Thời gian bây giờ là của tôi."

Minh Thù dừng chân lại, nhìn về phía tia sáng từ trong góc.

Bây giờ Thanh Vân đã tan học, An Khả Khả và và Du Viễn xuất hiện ở nơi này cũng không kỳ lạ, Minh Thù quyết định đi giải quyết nỗi buồn trước, sau đó sẽ suy nghĩ tới việc tăng giá trị thù hận sau.

Chờ Minh Thù giải quyết xong, đi ra hội trường tìm một vòng, nhưng mà cô không thấy Du Viễn đâu, chỉ thấy An Khả Khả và một người đàn ông khác đứng chung một chỗ.

Mạc Nguyên?

Hắn tại sao lại ở chỗ này?

Lại còn cùng An Khả Khả ở cùng một chỗ?

Hào quang của nữ chính giả đã bắt đầu chiếu khắp mọi mặt trận rồi?

Mạc Nguyên ở ngoài và trong hình nhìn qua không có gì khác biệt, đã gần bốn mươi tuổi lại không hề lộ vẻ già dặn, trong lúc giơ tay nhấc chân đều lộ vẻ quyến rũ của đàn ông trưởng thành.

"Mạc Nguyên, tìm anh mãi." Cô gái mặc váy đỏ kéo Mạc Nguyên, nụ cười quyến rũ: "Vị này chính là?"

"Xin chào, tôi là học sinh của thầy Mạc." An Khả Khả vội vàng nói.

"Học sinh." Cô gái kéo dài giọng nói, mang theo hờn dỗi: "Diễm phúc của anh cũng không nhỏ đâu."

"Đừng ăn nói lung tung." Mạc Nguyên nói.

"Chị gì ơi, tôi và thầy Mạc chỉ là tình cờ gặp nhau." An Khả Khả cũng giải thích.

"Chỉ đùa một chút, lo lắng cái gì." Cô gái che miệng cười, quay lại hỏi Mạc Nguyên: "Cha em đang ở bên kia, anh không đến gặp sao?"

Sắc mặt Mạc Nguyên có chút buồn khổ: "Quên đi, nhiều người như vậy lại làm ầm lên thì không hay."

Cô gái bĩu môi, dường như không vui: "Vậy anh và cô học sinh đáng yêu của anh đợi ở đây đi! Em đi trước."

An Khả Khả và Mạc Nguyên lại nói vài câu, khi Du Viễn quay lại hai người mới tách ra.

Minh Thù nhìn Mạc Nguyên đứng ở góc, ánh mắt của hắn nhìn về trong đám người, dường như không có mục tiêu cụ thể, cũng không biết đang nhìn người nào.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Mạc Nguyên vẫn đứng đó không nhúc nhích, cô gái kia cũng không quay trở lại.

Minh Thù thấy nhàm chán, cô chuyển sang nơi khác, tìm cô bé đáng yêu kia.

Người lui tới hội trường rất nhiều, Minh Thù nhìn hoa cả mắt, cuối cùng cũng tìm được người tại một chỗ cung cấp đồ uống. An Khả Khả đang nhìn xung quanh, dường như đang quan sát mọi người, thấy không ai chú ý tới, cô ta nhanh chóng tráo đổi vị trí của hai ly đồ uống.

Gần như cùng lúc đó thì có một cô gái từ chỗ khác đi tới, lấy một ly đồ uống đưa cho An Khả Khả, còn kéo tay An Khả Khả cười cười nói nói.

An Khả Khả cũng rất phối hợp, nhìn nữ sinh kia cầm ly đồ uống lên uống.

Minh Thù: "..." Không có ý gì mới sao? Đến hiện trường luận võ cũng tốt!

Nữ sinh rất nhanh thấy không thoải mái, An Khả Khả quan tâm đỡ lấy cô ta, mang cô ta vào trong phòng nghỉ ngơi.

Minh Thù đi theo An Khả Khả, lúc An Khả Khả đẩy cửa, cô nhìn thấy Minh Thù đang ở đằng sau mình nghênh ngang đi tới, lông mày lập tức nhíu lại, đáy mắt cực nhanh lộ ra hận ý.

Nhưng cô lúc này không có thời gian nghĩ tới Minh Thù, cho nên nhanh chóng đẩy cửa đi vào.

Nhưng lúc cô đóng cửa, một cánh tay trắng noãn ngăn ở cửa, sức mạnh rất lớn, khiến cô hoàn toàn không có cách nào đóng cửa lại, khuôn mặt mỉm cười xuất hiện ở giữa khe cửa.

"Nam Chi, cô muốn làm gì?" An Khả Khả đành phải lên tiếng.

"Ôn lại chuyện cũ, đừng có khẩn trương."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 704: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (22)

"Tôi và cô có gì đáng để nói, cô tránh ra."

Minh Thù mỉm cười khi An Khả Khả đang nén giận trong lòng, sau đó kêu lên: "Đây là con nhà ai thì nhanh chóng nhận về, chút nữa bị hãm hại thì mệt đó."

An Khả Khả ngây ra tại chỗ.

Cô vẫn la lên sao?

Cô! Vẫn! La!

Phòng nghỉ cách hội trường không xa, Minh Thù vừa kêu lên thì lập tức đã có người nhìn về bên này.

Người đầu tiên bước ra là một đôi nam nữ trung niên, Minh Thù nói to: "Đây là con của hai người phải không?"

"..."

Có thể hai người này có con, Minh Thù nói không một chút kiêng kị, sau đó hoài nghi đi về phía phòng nghỉ.

An Khả Khả luống cuống chớp mắt, đối phương đã chạy tới trước mặt nhìn vào trong phòng.

An Khả Khả chặn hơn nửa người của cô gái kia, nhưng đối phương vẫn nhận ra, phu nhân kia nói: "Đây không phải là con gái nhà lão Triệu sao? Chuyện này là sao?"

Sắc mặt cô gái ửng đỏ, người phụ nữ vừa nhìn đã hiểu rõ xảy ra chuyện gì, nhanh tay bóp người đàn ông bên cạnh bên cạnh một phát.

Lúc này người đàn ông mới hiểu ra, nhanh chóng chạy đi tìm lão Triệu trong lời nói của bọn họ.

Rất nhanh thì lão Triệu đã bị kéo tới tới, lúc này có rất nhiều người nhìn về phía bên này, người ngoài cửa dần dần nhiều lên.

"Sao vậy, sao tụ tập ở đây vậy?"

"Không biết..."

"Con gái lão Triệu bị gì vậy?"

"Thiên Thiên? Thiên Thiên con làm sao vậy? Lão Triệu và phu nhân vừa vào lập tức đỡ Thiên Thiên dậy, sắc mặt Triệu phu nhân hết sức khó coi: "Chuyện này... rốt cuộc chuyện này là như thế nào?"

An Khả Khả thấy tình thế căng thẳng, yếu ớt giải thích: "Tôi... Tôi cũng không biết Thiên Thiên bị làm sao, cô ấy nói cô ấy khó chịu, tôi chỉ muốn dìu cô ấy qua đây nghỉ ngơi."

Trong phòng chỉ có An Khả Khả và cô gái tên Thiên Thiên, chuyện như vậy mà cũng nói được.

Minh Thù dựa vào cửa, hai tay ôm trước ngực: "An Khả Khả, tôi thấy cô đổi nước của cô ta."

An Khả Khả chợt liếc về phía Minh Thù, nhưng cảm thấy mình phản ứng quá bất thường nên nhanh chóng thu ánh mắt lại, giải thích: "Cô nói bậy bạ gì đó? Tại sao tôi muốn đổi đồ uống của Thiên Thiên?"

"Chuyện này tự cô biết thôi."

Ông bà Triệu nhìn An Khả Khả, An Khả Khả lắc đầu: "Tôi không có đổi đồ uống của Thiên Thiên, tôi không biết chuyện gì đã xảy ra."

Người phu nhân đầu tiên bước vào: "Vào đây trước đi, đừng để người khác bàn tán."

Phu nhân không quen Minh Thù, thế nhưng quần áo Minh Thù mặc trên người có giá trị không thấp, phu nhân rất lịch sự nói: "Làm phiền cô cũng vào một chút."

Minh Thù muốn đi vào nhưng đột nhiên a Sâm ngăn lại: "Tiểu thư, cậu chủ sắp trở về rồi, nếu không thấy tiểu thư thì cậu chủ sẽ nổi giận."

Cậu chủ giận lên siêu đáng sợ!

Minh Thù để ý lắm: "Để hắn đợi đi."

"..." Chỉ có người này mới có thể làm cho cậu chủ đợi.

A Sâm đành đi vào với Minh Thù, lúc sắp đóng cửa thì có một đám người từ xa chạy vào phòng nghỉ.

Bà Triệu đỡ Thiên Thiên vào phòng tắm trước.

Vị phu nhân kia nói nhỏ vài câu với ông Triệu, ông liền nhìn Minh Thù.

Cô gái này đang mỉm cười, mặc một chiếc đầm lụa màu quýt nhạt, thắt lưng thiết kế tỉ mỉ lộ ra vòng eo thon thả, chiếc váy dài tối đầu gối lộ ra đôi chân dài duyên dáng.

Mắt nhìn người của bọn họ không tệ.

Tuy chưa gặp qua nhưng quần áo và thần thái của người này không tầm thường, hơn nữa đằng sau cô ta còn có người bảo vệ không dễ trêu chọc.

Ông Triệu lịch sự nói: "Vị tiểu thư này, chuyện này là do cô phát hiện trước, xin hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"À, tôi tình cờ thấy An Khả Khả đổi thức uống, rồi đưa cho con gái nhà các người uống nên tôi liền theo đuôi... Theo An Khả Khả tới nơi này thì tôi phát hiện cô ta dự định nhốt con gái nhà các người vào phòng tối nhỏ, cô nữ quả nữ (*), vậy chỉ có thể xảy ra chuyện làm hại đến cô gái này, cho nên tôi đã kêu lên. Đừng hỏi tại sao tôi muốn vạch trần An Khả Khả, hãy gọi tôi là Lôi Phong!"

"... "

Theo đuôi?

Phòng tối nhỏ?

Cô nữ quả nữ?

Cô gái à, cô không cảm thấy từ ngữ cô dùng không bình thường sao?

Nếu không phải là bầu không khí lúc này khá căng thẳng thì bọn họ đều phì cười.

"Cô đừng ngậm máu phun người, tôi chưa từng làm." Tâm tình An Khả Khả kích động: "Nam Chi, tôi biết cô không thích tôi, nhưng cũng không nên nói xấu tôi như vậy chứ?"

Minh Thù vô cùng ngầu thổi một hơi, đôi mắt xinh đẹp hơn rất nhiều. Chỉ thấy cô mỉm cười, một nụ cười ôn hòa: "Biết tôi không thích cô là hay rồi, rất thông minh!"

Mọi người: "..."

Điều này quan trọng sao?

"Cô..." An Khả Khả biết mình nói không lại Minh Thù, nhìn Du Viễn cầu cứu: "Du Viễn, cô ta nói xấu em, em không làm gì cả, em không có đổi đồ uống của Thiên Thiên, em không biết... em không biết chuyện này là sao?"

"Đừng căng thẳng, từ từ nói." Du Viễn chậm rãi nói: "Bác Triệu, con tin Khả Khả không làm chuyện này, chuyện này chắc chắn có hiểu lầm."

"Hiểu lầm? Thiên Thiên nhà ta bị người khác... trở thành bộ dạng như vậy, cậu còn nói hiểu lầm, may là cô gái này phát hiện sớm không có xảy ra chuyện lớn gì, nếu... nếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì phải làm sao?" Bà Triệu từ phòng tắm đi ra, khuôn mặt tràn đầy tức giận: "Lão Triệu, ông phải làm chủ cho Thiên Thiên."

"Tôi nghĩ là do An Khả Khả bỏ thuốc, muốn hại Thiên Thiên nhà chúng ta, mọi người và cô gái này đều thấy." Bà Triệu quay người về phía An Khả Khả: "Biết rõ Thiên Thiên nhà chúng tôi sẽ đính hôn với Tiểu Viễn mà còn quấn lấy Tiểu Viễn, chắc chắn cô ta đố kỵ!"

"Tôi không có." An Khả Khả phủ nhận.

"Mọi người đều thấy mà cô còn ngụy biện sao?"

Thấy biểu hiện của bà Triệu đáng sợ như vậy, An Khả Khả lập tức trốn phía sau Du Viễn, tủi thân giải thích: "Thực sự tôi không làm, tôi thấy Thiên Thiên khó chịu nên dìu cô ấy qua đây. Nam Chi... Nam Chi nói xấu tôi, cô ta trong trường học đã không thích tôi, chuyện này không phải tôi làm."

Bà Triệu đầy giận dữ, dơ tay đánh An Khả Khả: "Còn không thừa nhận."

"Bác gái." Du Viễn cản bà Triệu, tay bà Triệu rơi vào khoảng không, hắn nói chậm rãi rõ ràng: "Chưa biết chuyện thế nào mà bác đổ oan cho Khả Khả như vậy không tốt lắm."

Ông Triệu giơ tay kêu mọi người ngừng cãi: "Đợi Thiên Thiên tỉnh dậy hỏi cho rõ ràng, làm phiền mọi người ngồi đây đợi."

Cặp vợ chồng kia không ý kiến gì, dù gì bọn họ cũng là bạn của ông Triệu.

Đương nhiên Du viễn và An Khả Khả cũng không dám có ý kiến, hắn an ủi An Khả Khả, để cô ngồi bên cạnh hắn.

A Sâm nhìn đồng hồ, giữa hai lông mày có chút lo lắng.

Ngay lúc này thì Bắc Đường gọi điện thoại cho hắn, hắn hít một hơi thật sâu rồi nhanh chóng bắt máy.

"Alo, cậu chủ. Tiểu thư đang ở phòng nghỉ, xảy ra chút chuyện... tiểu thư không sao, tiểu thư... kêu ngài đợi."

Lúc nói lời này, tim a Sâm đập liên hồi.

Thuốc đâu thuốc đâu.

Không có.

Hắn chỉ im lặng một lát sau đó cúp điện thoại.

Tiếng a Sâm không lớn, nhưng trong phòng không ai nói chuyện, nên từng câu từng chữ của hắn mọi người đầu nghe rõ ràng.

Cô gái này tới đây với ai?

Cậu chủ trong miệng hắn là ai?

***

(*) Cô nữ quả nữ: Hai cô gái ở chung với nhau.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 705: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (23)

Tác dụng của thuốc không tốt lắm, chỉ nửa tiếng sau thì Triệu Thiên Thiên đã có ý thức.

Cô được bà Triệu dìu ra ghế sô pha trong phòng nghỉ, lấy chăn bông đắp lên người.

Ánh mắt Triệu Thiên Thiên có chút chột dạ, không có tiêu cự.

"Thiên Thiên, Thiên Thiên, sao vậy? Đừng dọa mẹ, Thiên Thiên..."

"Mẹ?" Giọng Triệu Thiên Thiên xen lẫn tiếng khóc nức nở, sắc mặt ửng đỏ không ngừng thở dốc.

"Mẹ đây, đừng sợ đừng sợ." Bà Triệu đau lòng ôm con gái của mình.

Ông Triệu cũng đi tới, nhỏ nhẹ hỏi: "Thiên Thiên, con còn nhớ rõ chuyện gì xảy ra không?"

"Con..." Triệu Thiên Thiên không ổn.

"Đừng gấp, đứng gấp, từ từ nói." Bà Triệu an ủi Triệu Thiên Thiên.

Triệu Thiên Thiên thở hổn hển, cầm lấy một góc chăn: "Con... Con cũng không biết, chỉ uống một ly nước. Sau đó, sau đó con không rõ lắm. Mẹ, con làm sao vậy?"

Nói đến câu sau thì Triệu Thiên Thiên bắt đầu sợ hãi.

Đã xảy ra chuyện gì?

Vì sao nhiều người như vậy ở chỗ này?

Cơ thể cô thật là khó chịu.

Ông Triệu tiếp tục hỏi: "Đồ uống đó là ai đưa cho con?"

Triệu Thiên Thiên cắn môi dưới: "Con lấy ở bàn bên kia, nước uống có vấn đề gì sao?"

"Bác trai, hiện tại mọi chuyện đã rõ ràng." Du Viễn lập tức đứng dậy: "Đồ uống do cô Triệu tự lấy, chuyện này không liên quan đến Khả Khả."

An Khả Khả đáy lòng thở phào, may là Triệu Thiên Thiên không biết gì cả.

"Khả Khả?" Triệu Thiên Thiên nhìn về người được Du Viễn bảo vệ đáy mắt có chút mê man: "Mẹ, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Triệu Thiên Thiên nhìn qua nhìn lại cũng không biết chuyện gì.

Ông bà Triệu có chút buồn rầu.

Chẳng lẽ thực sự không cẩn thận?

Nhưng vậy thì tại sao cô gái kia nói Khả Khả đổi thức uống.

Minh Thù đột nhiên chen vào nói: "Bên ngoài có máy ghi hình."

Minh Thù nói ra thức tỉnh mọi người, quán bar như vậy thì chắc chắn mọi nơi đều có máy ghi hình, chẳng lẽ sảnh chính lại không có, vừa rồi mọi người không ai nhớ tới.

"Tôi sẽ đi tìm quản lý của quán." Ông Triệu nói.

Sắc mặt An Khả Khả lập tức trắng thêm vài phần, không tự chủ nắm chặt cánh tay Du Viễn, con khốn Nam Chi này... chắc chắn trong máy ghi hình sẽ thấy cô ta đổi thức uống, bây giờ phải làm sao?

Du Viễn cảm nhận được sự căng thẳng của cô, chân mày hơi nhíu một lại nhưng đáy lòng lại không dám nghĩ đến chuyện này.

Tại sao Khả Khả lại làm vậy?

Tại sao hắn lại nghi ngờ Khả Khả, chắc có lẽ Khả Khả sợ thôi.

Du Viễn nhanh chóng gạt bỏ ý nghĩ trong đầu, nhẹ nhàng ôm lấy người trong lòng, chắc chắn Khả Khả đã bị dọa sợ.

Triệu Thiên Thiên nhìn Du Viễn ôm Khả Khả, lúc đầu khá mơ hồ nhưng sau đó sắc mặt lập tức trắng bệch đi.

-

Nghe nói xảy ra chuyện như vậy, chủ tịch của tập đoàn Cự Phong và quản lý cũng chạy tới, trước tiên là bày tỏ sự áy náy, dù sao cũng xảy ra chuyện trong tiệc của bọn họ, nên bọn họ cũng nên có chút lễ độ.

Phát hiện Minh Thù ở chỗ này, chủ tịch tập đoàn Cự Phong khá bất ngờ, cô gái này không phải đến cùng với Bắc Đường tiên sinh sao? Tại sao lại ở đây?

Bắc Đường tiên sinh đâu?

Trong phòng cũng không có Bắc Đường, chủ tịch Cự Phong khá lo lắng, chuyện này không liên quan đến cô gái này chứ?

Lần gặp gỡ trước hắn đã nhận ra Bắc Đường rất quan tâm đến cô gái này.

Chủ tịch Cự Phòng nén lại sự lo lắng trong lòng, kêu quản lý mở bản gốc của máy ghi hình cho mọi người xem.

Khu vực đồ uống có một máy ghi hình, bọn họ mở khoảng thời gian mà Triệu Thiên Thiên nói lên.

Triệu Thiên Thiên và An Khả Khả choàng tay nhau đến khi đồ uống, hai người mỗi người cầm một ly đồ uống, sau đó Triệu Thiên Thiên như là phát hiện lễ phục có chút vấn đề nên hai người đặt đồ uống xuống rồi rời khỏi.

Trong đoạn video có người qua lấy đồ uống, nhưng không có ai đụng vào hai ly nước đó.

Mãi đến khi một người đàn ông đi tới khu đồ uống, hắn dùng cơ thề che hai ly nước sau đó rời khỏi.

Rất nhanh sau đó thì An Khả Khả bước tới, nhìn quanh một vòng rồi tráo hai ly nước.

Cũng có thể nói An Khả Khả biết có người ra tay với ly nước của bọn họ, hơn nữa vô cùng có khả năng thuốc kia bỏ vào ly của cô ta nhưng cô ta không nói ra, lại đổi ly nước của Triệu Thiên Thiên.

"Khả Khả..." Du Viễn không tin nhìn cô ta.

"An Khả Khả, cô còn nói không phải cô!" Bà Triệu như phát điên nói: "Còn nhỏ tuổi vậy mà sao lại ác độc như thế, uổng công Thiên Thiên nhà tôi đối với cô tốt như vậy, sao cô có thể làm ra chuyện này."

An Khả Khả lắc đầu, khóe mắt ửng đỏ: "Không phải tôi, không phải tôi bỏ thuốc."

"Đúng vậy, không phải cô bỏ thuốc nhưng cô đã đổi ly nước, cô nói đi cô có dụng ý gì? Rõ ràng cô thấy nhưng không nói ra thì thôi, sao còn đổi ly nước của Thiên Thiên, cô..." Ông Triệu không đè được giận dữ nói.

Thiên Thiên may mắn nên không xảy ra chuyện gì.

Nếu xảy ra chuyện... Ông bà Triệu không dám nghĩ nữa.

"Khả Khả, tại sao vậy?" Vẻ mặt ửng đỏ trên mặt Triệu Thiên Thiên biến mất, thay vào đó là sắc mặt trắng bệch: "Tại sao cô đối xử với tôi như vậy."

An Khả Khả xiết chặt ngón tay, vì sao à? Cô ta và Du Viễn có hôn ước, hơn nữa chẳng bao lâu nữa sẽ đính hôn, Du Viễn là của cô ta, làm sao cô ta có thể nhường cho Thiên Thiên.

Cách duy nhất chính là hại cô ta...

Có đôi lúc An Khả Khả cũng thấy ý nghĩ của bản thân khá điên cuồng, nhưng cô ta không thể khống chế được.

Tất cả đều tại Nam Chi, nếu không phải do cô ta thì cô sẽ không bị phát hiện.

Minh Thù nhìn An Khả Khả cười tươi tắn, trông vô cùng khiêu khích. Đôi mắt An Khả Khả co rút lại, trong đáy mắt toàn là hận ý cuồn cuộn.

Giá trị thù hận đến rồi, Minh Thù thành công rút lui, lúc mọi người chất vấn Khả Khả thì cô rời khỏi phòng.

Bên ngoài có không ít người đang nghe ngóng, vừa thấy người đi ra thì lập tức nhìn chằm chằm lên lễ đài.

A sâm nhanh chóng bảo vệ Minh Thù rời khỏi.

"Ai vậy? Ra vẻ như vậy, vào đây còn dẫn theo bảo vệ."

"Không biết. "

"Lúc ta lên thì thấy đích thân chủ tịch tập đoàn Cự Phong tiếp đón ở cửa thang máy, trong đó có cô gái này, bên cạnh cô ta là một người cực kỳ đẹp trai, không biết là ai..."

"Bùm!"

Tiếng súng đột ngột vang lên.

"Rầm!"

Đèn thủy tinh từ trần nhà rơi xuống, ồn ào rơi xuống mặt đất, toàn bộ phòng khách đều rơi vào tình trạng lúc sáng lúc tối.

Đoàn người thét chói tai, hỗn loạn hét lên ầm ĩ.

A sâm không ngờ xảy ra chuyện như vậy, đám người hỗn loạn đưa hắn và Minh Thù đẩy ra, trong lòng hắn hoảng hốt, thử tới gần Minh Thù, có thể toàn bộ phòng khách rơi vào trong bóng tối, hắn chỉ có thể mơ hồ thấy bóng người, căn bản nhìn không thấy Minh Thù ở chỗ nào.

Nếu tiểu thư xảy ra chuyện gì thì cái mạng hắn cũng khó giữ.

"A Sâm."

"Tiểu thư?" A Sâm dựa vào trực giác nhìn về phía bên cạnh: "Tiểu thư cô không sao chứ?"

"Bắc Đường ở đâu?"

Cậu chủ!

A Sâm chợt căng thẳng, hắn men theo giọng nói tìm được Minh Thù: "Tiểu thư, tôi đưa cô ra nơi an toàn trước."

"Dẫn tôi đi tìm hắn."

"Tiểu thư..."

"Chúng ta còn nói nữa thì không chừng nhặt xác hắn về luôn đó. Hay là chúng ta đặt hỏa táng trước, sau này khỏi phải lăng xăng."

"..." Hắn sai rồi!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 706: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (24)

A Sâm dẫn Minh Thù đi qua phòng khách, rẽ một lối thì nhìn thấy dãy hành lang, lúc này hành lang cũng là một vùng tối tăm.

A Sâm từ bên hông lấy ra súng giảm thanh, cẩn thận đi về phía trước.

Minh Thù: "..." Vệ sĩ mang theo súng, cũng khá trâu bò.

Đi về phía trước khoảng chừng hai mươi mét thì có một người bước ra từ một căn phòng, a Sâm theo bản năng giơ súng nhắm vào đối phương.

Theo bản năng, đối phương nhận thấy được nguy hiểm, nhanh chóng né qua bên cạnh, sau đó rất nhanh chạy về lối an toàn.

A Sâm đuổi theo, đá văng cánh cửa hắn bước ra trước: "Cậu chủ?"

"Cậu chủ không sao cả." Bên trong có người trả lời.

Bắc Đường rất nhanh đi tới: "Nam Chi thì sao?"

"Tiểu thư ở phía sau..." A Sâm lui về phía sau nhìn, hành lang trống rỗng không một bóng người.

Mồ hôi lạnh ướt cả áo.

Tại sao không thấy Nam Chi tiểu thư?

Vừa rồi rõ ràng tiểu thư đi theo phía sau hắn.

Nhiệt độ xung quanh chợt giảm xuống, a Sâm cảm giác gió lạnh đang gào thét ở xung quanh, một luồng gió lạnh thấu xương thổi qua người hắn.

Cả đầu a Sâm đều vang lên thuốc đâu thuốc đâu.

Tại sao tiểu thư lại mất tích.

-

Lối đi an toàn.

Minh Thù và bóng người kia cách xa nhau khoảng hai tầng, Minh Thù cầm lấy tay vịn trực tiếp nhảy xuống, rơi ngay trước mặt người kia.

Đối phương sửng sốt, sau đó nhanh chóng dùng súng chỉa về phía Minh Thù, ngón tay đè xuống cò súng, còn chưa kịp đè xuống.

Người đối diện từ phía sau lấy ra một cây súng tự động.

Đối phương: "..."

Hắn hoa mắt sao?

Dùng sức nháy mắt mấy cái.

Không nhìn lầm...

Lại gắng sức nháy mắt mấy cái.

Thật không nhìn lầm.

Khỉ chứ!

Phạm quy!

"Không bằng chúng ta so xem đạn của ai nhanh hơn." Giọng nói thanh thúy vui sướng trong cầu thang vang lên: "Xem ngươi chết trước hay là trước tiên ngươi sẽ chết."

"..." Câu này khác nhau ở chỗ nào sao?

-

Năm phút sau, Bắc Đường dẫn người từ phía trên đi xuống, hắn liếc mắt nhìn người đang nằm trên mặt đất trước, sau đó đi về phía Minh Thù, ở ngay trước mặt của những người phía sau ôm lấy mặt Minh Thù hôn một cái.

A Sâm và một người vệ sĩ khác nhanh chóng xoay người, giả vờ như không thấy.

Bắc Đường không nói gì, một phút đồng hồ sau buông Minh Thù ra, dặn dò a Sâm: "Xử lý máy ghi hình một chút, người này..."

Bắc Đường nhìn Minh Thù, giống như đang hỏi ý kiến của của cô.

Minh Thù mỉm cười, giọng nói mềm mại: "Em có chuyện muốn hỏi hắn."

Bắc Đường nhíu mày, Minh Thù dựa vào vai hắn, hôn môi hắn một cái rồi quay đầu nhìn hắn.

"Dẫn đi."

"..." Cậu chủ người cũng không có lập trường quá rồi!

Trước khi tới có vẻ a Sâm đã xem qua bản đồ của quán, thuần thục dẫn bọn hắn đi ra từ tầng hầm, còn tên vệ sĩ kia thì ở lại xử lý chuyện phía sau.

Sau khi lấy xe xong thì cơ thể căng thẳng của Bắc Đường mới thư giãn một chút, hắn ôm Minh Thù, ma sát cằm trên mặt cô: "Lần sau đừng có mạo hiểm tính mạng."

Minh Thù bị ôm chặt nên hơi khó thở, nhưng mùi hương trên người hắn rất dễ chịu, ngón tay cô động đậy sau đó vòng qua ôm lấy hông hắn.

Cơ thể Bắc Đường rõ ràng cứng lại, một lát sau ôm cô chặt hơn.

"Nam Chi, tôi thực sự đánh cược không được, tôi không thể mất em thêm lần nữa."

"Em không sao." Chỉ cần thân thể này không tới lúc bị treo thì cô không sao cả.

Em không sao.

Dùng câu khẳng định, không có một chút chần chừ và hoài nghi nào, dường như chắc chắn rằng cô sẽ không sao cả.

Lý trí nói cho hắn biết, không thể tin.

Có thể...

Hắn tin.

Bắc Đường im lặng một lúc, cúi đầu hôn chân mày của cô lại lưu luyến đi xuống, mãi đến khi bắt được cánh môi mềm mại của Minh Thù.

Hắn thích hơi thở trên người cô, đó là một loại hơi thở làm cho hắn say mê, dường như cực kỳ lâu trước đây hắn cũng sở hữu qua... Nhưng sau này không còn nữa.

Cô mãi mãi cũng sẽ thuộc về hắn.

Linh hồn in dấu lên hơi thở của cô.

Bắc Đường đắm chìm trong thế giới của mình, chỉ là dựa vào bản năng đối đãi người trong lòng, đến lúc hắn nhận thấy được người trong ngực giãy dụa thì chợt lấy lại tinh thần.

Quần áo Minh Thù bị hắn xé ra một ít, lộ ra bả vai trắng nõn và xương quai xanh, trên đó có một vết đỏ.

"Thầy Bắc Đường, xâm phạm trẻ vị thành niên là phạm pháp!" Cô chống tay lên ngực hắn.

Bắc Đường chỉnh lại trang phục của cô, lại lấy cái chăn ở phía sau đắp lên người cô, nhẹ giọng nói: "Xin lỗi."

Xin lỗi nghiêm túc như vậy khiến cho trẫm cũng không muốn dỗi ngươi.

Minh Thù đắp chăn: "Vừa nãy thầy suy nghĩ cái gì?"

Bắc Đường giơ tay lên mân mê lọn tóc của cô, nhẹ giọng nói: "Có lẽ tôi biết em."

Tim Minh Thù đập một hồi.

Bắc Đường lại bổ sung một câu: "Kiếp trước chắc chắn chúng ta quen biết nhau."

Thiếu chút nữa thì phát hiện rồi.

May mà lão tử thông minh.

"Chắc chắn kiếp trước em thiếu tiền anh." Nếu không... Tại sao trẫm lại xui xẻo như vậy chứ! Gặp phải một tên thần kinh như vậy!

"Vậy kiếp này em phải trả hết." Bắc Đường kép Minh Thù vào trong lòng.

"..." Ngươi còn nói được vậy sao, người nào cho ngươi dũng khí như vậy.

A Sâm lái xe phía trước rất muốn không quan tâm hai người phía sau, nhưng cậu chủ nhà hắn không kéo màn lại nên hắn vẫn nhìn thấy!

Một sự oán giận từ một người độc thân.

Xe chạy như bay đến một trang viên.

Đúng vậy, chính là trang viên.

Xe vào cửa trang viên, một lúc lâu mới vào tới biệt thự.

Biệt thự dường như làm theo sự yêu thích của chủ nhân, đặc biệt thơ mộng như một tòa thành công chúa.

"Đói bụng, có đồ ăn không?" Ăn no trước nói sau.

Bắc Đường liếc mắt nhìn a Sâm, a Sâm lập tức hiểu ý chạy về phòng bếp, trước kia trói... À, không đúng, mời được đầu bếp chuyên về bánh ngọt đến rồi, nên để cho tiểu thư ăn bánh trước.

Vì vậy Minh Thù có thể ăn được món bánh ngọt như nhà hàng.

Minh Thù: "?"

Vừa nhìn đã biết bánh này mới làm, nhưng không thể đem từ nhà hàng về, vậy tại sao đều bếp của nhà hàng lại ở đây?

"Không hợp khẩu vị?" Bắc Đường cho rằng Minh Thù không thích.

"Cũng không tệ lắm..." Giống như mùi vị của nữ chủ đầu bếp Lượng Tôn.

"Không hợp khẩu vị thì đừng ăn, bên trong còn có những thứ khác."

"Không thể lãng phí!" Hộ thực Minh Thù nói: "Anh nói thức ăn như vậy, có nghĩ qua cảm giác của thức ăn không?"

"..." Bà nó chứ! Lão tử vì người nào?

Thức ăn có cảm giác à, bị cô ăn còn muốn mang ơn cô sao?

Thần kinh!

Những món ăn phía sau lên rất nhanh, nhưng số lượng không nhiều lắm, rõ ràng cho thấy Bắc Đường sợ Minh Thù ăn quá no buổi tối không tiêu hóa được.

"Được rồi, đừng ăn nữa."

Cái bát Minh Thù bị lấy đi, ánh mắt Minh Thù nhìn theo, một giây kế tiếp nhanh chóng ôm lấy bát: "Làm cái gì?"

Khóe miệng Bắc Đường giật một cái: "Em ăn nhiều rồi."

"Em ăn chưa no."

Bắc Đường nhíu mày, hắn đứng dậy kéo ghế Minh Thù ra, đưa tay ra sờ bụng cô, bàn tay ấm áp đặt vào bụng dưới của cô, một dòng nước ấm lập tức lan tràn ra.

Thắt lưng Minh Thù vốn đã thanh mảnh, lúc này lại không thấy vết tích gì.

Đồ ăn của cô đâu hết rồi.

"Vậy cũng không thể ăn." Ngày mai dẫn cô đi bệnh viện kiểm tra một chút.

"Mấy miếng cuối cùng." Minh Thù ôm bát, giống như một cô gái nũng nịu: "Không thể lãng phí."

Lãng phí lương thực chẳng khác nào lãng phí sinh mệnh.

Không thể lãng phí sinh mệnh.

Bắc Đường thấy trong bát không có thừa lại bao nhiêu thì ngầm đồng ý cho cô ăn hết.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 707: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (25)

Ông chủ nhận được điện thoại của Minh Thù vào lúc mười hai giờ đêm.

Ông chủ hơn nửa đêm lái chiếc xe yêu quý của hắn, thở hổn hển chạy đến trang viên.

Trang viên đã được làm mới, ông chủ đối với nhận thức của mình về giai cấp tư sản, trợn tròn mắt cảm thán giai cấp tư sản thật ác độc.

Lúc này phòng khách chỉ có Minh Thù và một người bị trói trên mặt đất, cùng với vệ sĩ đứng ở xung quanh.

Ông chủ bị người bị trói trên mặt đất gây chú ý.

"Tôi không phải đã bảo cô đừng làm loạn sao?" Ông chủ che mặt chỉ lộ ra một đôi mắt, hướng về phía Minh Thù hét lên, còn cố ý thay đổi giọng nói.

Cô vậy mà thực sự bắt lấy Mạc Nguyên trói lại!

Thật to gan lớn mật!

"Trói cũng đã trói lại rồi."

Bà nó, trói cũng đã trói lại rồi!

Minh Thù ngồi ở trên ghế sô pha uống trà: "Ông che mặt làm gì, hắn không nhìn thấy đâu."

Ông chủ vừa mới nhìn thấy Mạc Nguyên, lông tóc toàn thân đều dựng cả lên, lúc này Minh Thù nhắc nhở, hắn mới phát hiện Mạc Nguyên bị che mắt lại, nằm trên mặt đất vẫn không nhúc nhích, rõ ràng vẫn còn đang trong trạng thái hôn mê.

Hắn thầm thở phào, bỏ tay che mặt xuống. Hắn đi tới sát Minh Thù, hạ giọng quát lớn: "Con ranh con này, thực sự là bất chấp pháp luật, coi như cô hỏi ra được cái gì từ trong miệng hắn, đến lúc đó hắn gặp cảnh sát nói là bị vu oan giá hoạ, tất cả chỉ uổng phí."

Minh Thù đặt chén trà xuống: "Tôi chỉ là một người bình thường, không dám mạo hiểm báo cho nhân viên chính phủ."

Ông chủ: "..."

Hắn chính là cảnh sát!

Hắn có giấy phép đàng hoàng!

"Chỉ cần ông không ra mặt, hắn sao biết là ông làm?" Minh Thù liếc nhìn ông chủ: "Ông nghỉ ngơi hai năm, đầu óc cũng nghỉ ngơi rồi sao?"

Ông chủ: "..." Vậy cô gọi ta tới đây làm gì?

Không được, việc này không phù hợp trình tự phá án bình thường của bọn họ, việc này không đúng, hắn phải rời khỏi nơi này, hắn không thể cùng đứa ranh con này hợp sức làm bậy.

Sau mười mấy phút.

Ông chủ đứng ở đằng xa làm pho tượng.

Mạc Nguyên đã bị đánh thức, có điều vẫn bị che mắt, trước mắt không nhìn thấy cái gì cả, Mạc Nguyên nghiêng đầu, dường như đang xác định vị trí của mình.

Có điều so với những người khác mà nói, biểu hiện của Mạc Nguyên đã là rất bình tĩnh rồi, trên mặt hắn chí ít không lộ ra cái gì khiến người ta có thể công kích cảm xúc.

Có thể bị ông chủ theo dõi lâu như vậy, chưa từng lộ ra dấu vết gì, làm sao bị trường hợp như vậy dọa cho hoảng sợ được.

Minh Thù lật lại những vấn đề ông chủ đưa cho cô, cũng không lên tiếng, trong không khí chỉ có âm thanh giấy ma sát.

Mặc Nguyên không biết mình ở nơi nào, tất nhiên không dám tùy tiện lên tiếng, chờ đối phương nhịn không được lên tiếng trước.

Nhưng tính nhẫn nại của đối phương hiển nhiên so với trong tưởng tượng của hắn tốt hơn nhiều, âm thanh trang giấy lật qua lật lại biến mất, một lát sau lại tới âm thanh "răng rắc".

Ồ?

Ở trong lòng Mặc Nguyên tự nói với mình phải bình tĩnh.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Tiếng "răng rắc" kia biến mất.

Tiếp theo phòng khách chính là yên tĩnh như chết, dường như không còn ai.

Cổ họng Mạc Nguyên nhấp nhô, nhịn không được lên tiếng: "Này?"

Không ai đáp lại hắn, nhưng là có người đi tới phía hắn, bịt miệng hắn lại.

Mạc Nguyên: "???"

Hắn nghe được có người thấp giọng nói: "Đi báo cho cậu chủ, tiểu thư đang ngủ."

Cái gì?

Hắn nửa ngày ở đây thiết lập tâm lý, đối phương lại ngủ thiếp đi?

Trong đại sảnh dần dần có tiếng đi lại rất nhỏ, tiếp theo là âm thanh người dưới lầu, từ xa đến gần, tiếng ghế bên kia va chạm nhau, tiếng bước chân so với lúc trước càng lúc càng xa.

Mạc Nguyên: "..." Hôm nay gặp phải chuyện kỳ lạ gì?

Mạc Nguyên chống đỡ suốt thời gian, cũng rất buồn ngủ, hắn muốn ngủ nhưng đối phương căn bản không cho hắn ngủ, mỗi lần hắn buồn ngủ lại bắt hắn tỉnh lại.

-

Ông chủ hưởng thụ đãi ngộ của khách sạn bảy sao, hắn nhìn thời gian vậy mà hơn mười giờ rồi.

Ông chủ vội vã xuống lầu, liếc nhìn phòng khách, chợt ngẩn người.

Cô gái đắm mình trong ánh nắng mặt trời, lười biếng dựa vào ghế, chân thả ở bên cạnh bàn, ngón chân xinh xắn mượt mà như được dát lên một tầng ánh sáng thanh khiết.

Qua khe cửa, ánh nắng chiếu rọi tạo thành một chiếc bóng trên mặt đất.

Giờ khắc này, thế giới hoàn toàn yên tĩnh, dường như sợ sẽ quấy rầy cô.

Phòng khách không chỉ có một người, trên ghế sô pha còn một người ngồi, có điều lúc này hắn không nói một lời nào, xem xét văn kiện, ngay cả lúc lật giấy cũng không gây ra tiếng động.

Ông chủ nuốt một ngụm nước bọt.

Hai người này... thật đúng là kỳ lạ.

Không khí rõ ràng không hợp, nhưng hợp lại dường như rất hợp.

"Bụp!"

Sách trong tay cô gái rơi xuống, cô từ trên ghế ngồi xuống, người đàn ông kia cũng quay đầu nhìn cô, ánh mắt của hai người chạm nhau giữa khoảng không, cô gái chậm rãi nở nụ cười.

Trong thời khắc này, tám chữ "năm tháng tuyệt vời, có người làm bạn" hiện lên trong đầu Bắc Đường.

"Khụ khụ..." Ông chủ độc thân đưa tay lên miệng, phá vỡ khung cảnh lãng mạn.

Minh Thù thấy không sao cả, Bắc Đường thì nhìn ông chủ với con mắt giết người.

Ông chủ là quân nhân, cách hắn nhìn người cũng khác với người khác, người khác chỉ cảm thấy trên người Bắc Đường khí thế kinh người, rất có cảm giác bị áp bức, nhưng hắn lại có thể cảm thấy trên người hắn có sát khí, đó là trên người kẻ đã từng giết người mới có.

Hắn nghĩ tới mình vừa mới mang tư liệu tới, trong lòng chỉ biết thở dài.

"Mạc Nguyên đâu?" Ông chủ dời ánh mắt hỏi Minh Thù.

"Không biết." Minh Thù lắc đầu.

Ông chủ nghi ngờ: "Không biết? Người đi đâu cô cũng không biết?"

Minh Thù nhặt quyển sách lên, lấy ra một tập giấy được kẹp bên để lên trên bàn: "Đáp án mà ông muốn có."

Ông chủ đi nhanh tới, cầm tập giấy lên nhìn, chỉ thấy mặt trên liệt kê câu hỏi ở dưới là câu trả lời được những nét chữ khác nhau viết lên, rõ ràng không phải từ cùng một người viết.

Mỗi một vấn đề, đều có câu trả lời, hơn nữa còn tỉ mỉ vô cùng.

Ở trang cuối cùng, còn dính vết máu, phía dưới cùng có ký tên cùng dấu ngón tay...

Ông chủ tay run run, hắn cảm giác như mình vừa lấy được bản khẩu cung thời cổ đại sau khi tra tấn ép cung thì phải?

"Mạc Nguyên đâu rồi?" Hắn vẫn chú ý đến vấn đề này, sẽ không bị hai người kia cho có đi mà không có về chứ?

Thật có khả năng này.

"Tôi cũng không thấy đâu nữa. Ông hỏi bọn họ đi, mấy vấn đề này là bọn họ hỏi, người cũng là bọn họ xử lý." Minh Thù chỉ vào mấy vệ sĩ đứng thành một hàng cách đó không xa.

Đám vệ sĩ đứng nghiêm, mỗi người đều vô cùng nghiêm túc, ông chủ nhìn chữ trên tờ giấy, đi tới trước mặt bọn họ.

"A Sâm, tiễn khách."

Bắc Đường thấy ông chủ mãi không đi, cuối cùng cũng không nhịn được.

Sáng sớm quấy rối lão tử và vợ bồi dưỡng tình cảm, còn không chịu đi!

Lão tử không phát cáu mới là lạ!

Vệ sĩ lập tức tiến lên đỡ ông chủ đi ra ngoài cửa.

"Này..." Ông chủ giãy giụa: "Con ranh con kia, Mạc Nguyên là nhân chứng quan trọng, cô đừng có làm loạn đó!"

Đợi khi giọng nói của ông chủ biến mất, Bắc Đường vứt hết những đồ vật trong tay đi, đứng dậy ôm lấy Minh Thù, xoay người ngồi vào trên ghế cô vừa ngồi, đưa cô đặt ở trên đùi, một hồi lâu quấn quít với nhau.

"Mạc Nguyên vì sao muốn giết anh?" Minh Thù hỏi hắn.

Bắc Đường hôn lên vành tai Minh Thù: "Bị người khác giật dây."

"Tổ chức kia của hắn có quan hệ gì với anh?"

"Không có quan hệ gì."

"Không có quan hệ gì, tại sao muốn giết anh? Mạc Nguyên ẩn núp lâu như vậy, nhưng phải mạo hiểm bại lộ thân phận đi giết anh, anh cảm thấy lời này em có thể tin sao?"

Bắc Đường sờ đầu cô, thở dài: "Sao lại thông minh như vậy chứ."

Hắn ôm Minh Thù nhìn cây hoa hồng ngoài cửa sổ mở đang nở rộ: "Cũng không phải là thù oán gì, chỉ là mấy lần cướp chuyện làm ăn mà thôi, đối phương lòng dạ hẹp hòi, mang thù."

Vừa lúc đó A Sâm trở về xấu hổ: "..."

Cậu chủ, cậu xác định không phải đại thù sao? Sống chết với nhau rồi còn chưa phải là đại thù, cái gì mới gọi đại thù? Đại chiến thế giới sao?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 708: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (26)

Mạc Nguyên đi đâu Minh Thù đúng thật là không biết, có điều cô hỏi qua a Sâm, dường như Mạc Nguyên còn có tác dụng khác nên bị mang đi.

Bắc Đường muốn dẫn Minh Thù đi bệnh viện kiểm tra thân thể.

Minh Thù ngơ ngác.

Cô đang rất khỏe mạnh, tại sao muốn đi kiểm tra?

Minh Thù từ chối đi bệnh viện, Bắc Đường chỉ có thể mời bác sĩ tới trang viên, còn lấy về một bộ máy kiểm tra.

Có tiền... thật đúng là có thể muốn làm gì thì làm.

Minh Thù bị ép đi kiểm tra, thế nhưng kết quả là bình thường.

Bắc Đường nhận được kết quả này mới yên tâm.

Minh Thù bị hành hạ nửa ngày cho nên ngày hôm đó ở lại trang viên, ngày hôm sau mới đi học.

Mới vừa vào trường học liền phát hiện không ít học sinh chỉ trỏ về phía mình.

Minh Thù cắn bánh bao, không hiểu sao nhưng vẫn đi về lớp học.

Lúc đi ngang qua bảng thông báo của trường học, có một đám học sinh vây bảng thông báo.

"Cô ta tới..."

"Vậy mà cô ta vẫn còn dám đến trường."

"Thật là không biết xấu hổ, lại dám quyến rũ thầy giáo Bắc Đường."

Minh Thù lúc đầu không định qua đó, nhưng nghe được mấy câu nói này chân liền chuyển hướng, học sinh vây quanh bảng thông báo, không tự chủ được tránh ra một con được cho cô đi vào.

Trên bảng thông báo dán rất nhiều ảnh, rõ ràng là ảnh chụp cô và Bắc Đường ở chung với nhau, thậm chí còn vô cùng thân mật.

"Chụp thế này chưa được đâu."

Nhìn mọi người tỏ ra căm ghét, tức giận, kích động, phản cảm, ghen tỵ trong tầm mắt, Minh Thù chậm rãi nói một câu.

"Chụp không được đẹp."

"..."

Cô ta còn cười, còn có mặt mũi cười!

"Nam Chi, sao cô không biết xấu hổ như vậy. Lại dám đi quyến rũ thầy Bắc Đường!"

Minh Thù nghiêng đầu nhìn nữ sinh vừa nổi nóng: "Làm sao cô biết không phải là hắn quyến rũ tôi?"

"Phụt... thầy Bắc Đường mà coi trọng cô sao? Sao cô không nhìn lại bản thân mình đi, thầy Bắc Đường dựa vào cái gì mà coi trọng cô chứ."

"Đúng thế, thực sự là không biết xấu hổ, quyến rũ thầy giáo còn muốn vu oan cho thầy giáo, trước đây nhân phẩm đã không tốt, bây giờ càng khiến cho người ta chán ghét."

"Vậy mà tôi lại cùng trường với một người như thế này…"

Minh Thù trèo lên bục trước bảng thông báo, ngang ngược phất tay: "Yên lặng đi nào, đừng có ầm ĩ nữa, nghe tôi nói được không?"

Đám học sinh bỗng nhiên yên lặng một cách lạ thường.

Chỉ nghe nữ sinh đứng ở trên cao, mỉm cười ôn hòa nói: "Tôi cảm thấy dáng người của tôi khi lớn lên xinh đẹp hơn cô nhiều."

Mọi người: "..."

Bọn họ không biết làm thế nào để đối phó với cô bạn cùng học không biết xấu hổ này.

"Nam Chi, cô có biết xấu hổ hay không?"

Minh Thù nghiêng đầu: "Ồ? Tôi không biết xấu hổ, lẽ nào mấy người định lột đồ tôi?"

"..."

Lớn như vậy rồi, bọn họ cũng chưa nghe qua câu trả lời thô tục như vậy bao giờ.

Các nữ sinh một lát sau mới lại ầm ầm lên tiếng, vì nam thần của mình mà bất bình: "Cô cô... Cô quyến rũ thầy Bắc Đường, sao cô có thể làm ra việc như vậy? Nhất định là cô ép buộc thầy Bắc Đường, nói xem, cô đã làm gì thầy Bắc Đường rồi!"

Rõ ràng chính là đồ thần kinh kia quấn quít lấy trẫm, sao lại trở thành trẫm quyến rũ hắn?

Không thể vì hắn đẹp trai, mọi người liền không có lập trường, đổi trắng thay đen!

Trẫm cũng có chút tức giận rồi!

Minh Thù ngước cằm, kiêu ngạo phách lối: "Các người cũng muốn lắm chẳng qua không dám làm."

"Cô cô cô..."

"Tôi tôi tôi, định đánh tôi sao. Tôi chính là ở cùng với anh ta đấy, chẳng những cùng với anh ta, tôi còn sờ soạng hắn, tôi còn hôn hắn, có tức hay không? Có muốn đánh tôi không?" Cho các ngươi đổi trắng thay đen, không phân rõ đúng sai.

"..."

"Muốn đánh nhau với tôi là được rồi, dù sao mọi người cũng đánh không thắng tôi. Không phải tôi nói quá, tất cả các người cùng tiến lên, cũng không phải là đối thủ của tôi, còn muốn theo tôi cướp người, các người còn phải luyện tập nhiều."

"..."

Quá kiêu ngạo!

Phải đánh cô ta!

Các nữ sinh đã sắp tức đến mức mất lý trí, bắt đầu xoa tay muốn dạy dỗ người làm bẩn thầy giáo của các cô.

Nhưng vào lúc này, phát thanh đột nhiên vang lên.

"Nam Chi lớp ba mươi hai, mời nhanh chóng đến phòng làm việc của hiệu trưởng."

Cùng lúc phát thanh vang lên, có vài người đeo phù hiệu bảo vệ trên tay đi tới, gạt các học sinh sang một bên, đi tới bảng thông báo của trường học.

"Ai chà, xem ra không đánh được rồi, hay là buổi trưa hẹn nhau tại sân vận động!" Minh Thù nhảy xuống khỏi bục, nụ cười tỏa nắng: "Cứ quyết định như vậy đi."

"..." Ai muốn cùng cô hẹn đánh nhau?

Không đúng!

Hẹn thì hẹn, vì thầy Bắc Đường của các cô, phải dạy dỗ cô ta, không thể để cho cô ta làm bẩn thầy giáo, thầy giáo là của mọi người làm sao có thể bị một người làm bẩn.

Bảo vệ thầy giáo, người người đều có trách nhiệm.

-

Phòng làm việc của hiệu trưởng, lúc Minh Thù đến Bắc Đường đã ở đó rồi.

Hắn mặc một bộ âu phục rất nghiêm chỉnh, dường như muốn đi tham gia yến tiệc, ngồi trên ghế trong phòng làm việc của hiệu trưởng khí thế sinh ra như rồng quấn quanh ghế ngồi.

Hiệu trưởng đứng ở bên cạnh, biểu cảm vừa cẩn thận vừa khẩn trương.

Dường như sợ chọc giận Bắc Đường.

"Nam Chi, em đã đến rồi." Hiệu trưởng chào hỏi Minh Thù: "Mời ngồi, mời ngồi."

Minh Thù trực tiếp ngồi bên người Bắc Đường, trong tay cô còn cầm theo bữa sáng chưa ăn xong.

Minh Thù ngửa đầu, vẻ mặt khéo léo hỏi hiệu trưởng. "Hiệu trưởng, tìm em có việc gì?"

"..." Tìm cô làm cái gì, trong lòng cô không tự mình biết sao? Đương nhiên lời này hắn không dám nói ra, lau mồ hôi lạnh: "Là ai dán ảnh trên bảng thông báo vẫn chưa điều tra được, vì bảng thông báo của trường học không có người giám sát..."

Bắc Đường lấy bữa sáng trên tay Minh Thù bỏ ra sau, rồi mới dùng giọng trong trẻo lạnh lùng nói: "Vậy kiểm tra dấu vân tay, kiểm tra từng người từng người một."

"Bắc tiên sinh... việc này có phải là chuyện bé xé ra to không?"

Toàn trường nhiều người như vậy, nếu muốn kiểm tra dấu vân tay, sẽ phải làm lớn chuyện thế nào? Hơn nữa người bình thường căn bản không có cách nào kiểm tra được vân tay... Quan trọng hơn chính là, lỡ đâu không để lại vân tay hoặc là có học sinh sờ qua những tấm hình kia rồi thì sao?

Ánh mắt Bắc Đường quét qua, hiệu trưởng lập tức cảm thấy áp lực nặng nề, cả người đều run rẩy: "Kiểm tra, tôi nhất định kiểm tra, Bắc tiên sinh yên tâm, tôi nhất định sẽ tìm được người đã chụp những tấm ảnh kia."

Hiệu trưởng cam đoan xong, cảm giác không khí xung quanh buông lỏng, hắn như nhặt về được một cái mạng.

"Bắc... tiên sinh, chuyện này ngài xem nên giải quyết như thế nào cho tốt?"

"Đã nói rồi, cô ấy là vị hôn thê của tôi." Bắc Đường nghiêng mắt, nhìn về phía Minh Thù: "Em không có ý kiến chứ?"

Minh Thù chớp mắt, đứng lên, mắt nhìn xuống Bắc Đường: "Anh chưa từng cầu hôn em, vậy mà em thành vị hôn thê của anh rồi? Anh định một bước lên trời sao?"

Bắc Đường không ngờ Minh Thù phản ứng mạnh như vậy, nhanh chóng an ủi: "Chỉ là trước tiên giải quyết hết việc phiền toái này, yên tâm, anh nhất định sẽ cầu hôn với em. Anh không muốn em ở trường học bị người ta chỉ trỏ, nếu như em không muốn, anh sẽ tìm cách khác."

Bắc Đường với Minh Thù nói chuyện với nhau rõ ràng là chỉ như có hai người bọn họ...

Hiệu trưởng: "..." Tôi là ai, tôi đang ở đâu, tôi đang làm gì?

Bắc Đường là người có tâm tư riêng nhưng theo như lời hắn nói, Minh Thù không muốn, hắn cũng không dám làm loạn.

"Buổi tối anh mời em ăn cơm được không?"

Bắc Đường sửng sốt, sau đó gật đầu: "Mời, em muốn ăn cái gì tôi đều mời."

Lão tử chống đỡ không chết được!

"Em sẽ suy nghĩ."

Bắc Đường: "..." Cô còn suy nghĩ, lão tử đã xuống nước như vậy rồi!

Hiệu trưởng: "..." Có thể làm vị hôn thê của Bắc tiên sinh, bao nhiêu người mong còn không được, thực sự là có phúc mà không biết đường hưởng.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 709: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (27)

Lúc chuyện này đang ở giai đoạn cao trào, trường Thanh Vân tuyên bố một tin, tuyên bố Minh Thù và Bắc Đường có hôn ước, xin mọi người không nên suy đoán lung tung, tung tin đồn nhảm, chuyện này nên dừng ở đây.

Tin tức Minh Thù là vị hôn thê của Bắc Đường lan truyền nhanh chóng.

Có tin đồn Bắc Đường là vì Minh Thù mới đến làm việc ở Thanh Vân.

Nếu như không phải vì Minh Thù, Bắc Đường căn bản sẽ không xuất hiện tại Thanh Vân. Cho nên người ta ở cùng một chỗ, hoàn toàn hợp tình hợp lý nào có cái gì quyến rũ với không quyến rũ, người ta chính là một đôi.

Mười sáu tuổi, đối với nhà người bình thường mà nói thì tuổi còn nhỏ, nhưng ở trong giới thượng lưu, đã có hôn ước không phải là ít.

Một nhóm người mê muội tràn ngập tức giận, nhưng chỉ dám ngăn lại ở trong ngực, không dám biểu hiện lên mặt.

Thầy giáo nam thần của bọn họ, sao có thể... là vị hôn phu của cô gái không biết xấu hổ kia cơ chứ?

Nhưng tin tức này là từ tài khoản của cơ quan phía trên trường học truyền tới.

Nhất định là bị người khác trộm tài khoản.

Ở trong lòng các cô, người nào cũng không xứng với Bắc Đường, hắn nên độc lạnh lùng đứng ở trên cao để mọi người kính ngưỡng.

Bắc Đường bày tỏ hắn tuyệt đối không muốn.

Đám bà cô nhỏ này lại muốn tìm cách phá hỏng việc hắn cùng với vợ hắn bồi đắp tình cảm, thật là dụng tâm hiểm ác đáng sợ!

Đều là phái phản động!

Cho hết vào danh sách đen!

Nhóm người mê muội còn đang nghi ngờ phía cơ quan trường học bị người khác trộm tài khoản, sống chết cũng không tin tin tức này, hoàn toàn không biết các cô đã bị nam thần trực tiếp cho vào danh sách đen.

Chuyện này được giải quyết nhanh chóng và đơn giản, sóng gió mới vừa nổi lên còn chưa kịp gây ra chuyện gì đã bị ép xuống.

Nhóm người mê muội không phục, không phải nói buổi trưa sẽ tới sân vận động quyết đấu sao?

Nhóm người mê muội nhao nhao chạy tới sân vận động, các cô nhất định phải đoạt lại nam thần!

Nhưng mà Minh Thù lúc đó chỉ là thuận miệng nói ra, căn bản không để ở trong lòng, càng chưa từng nghĩ muốn đi sân vận động quyết đấu.

Lúc này cô đang đứng ở siêu thị Ma Tiên suy nghĩ về cuộc đời.

"Ông chủ đi đâu rồi? Không bán hàng sao? Bây giờ là mấy giờ rồi? Không thể lười biếng như thế được!"

Ông chủ không biết ở chỗ nào, giọng nói có vẻ hằn học, hắn hét lớn một tiếng: "Buôn bán gì, ta lần này nhất định phải lôi lũ khốn kiếp kia ra khỏi hang ổ."

Người như Mạc Nguyên, nếu như đổi là ông chủ thẩm vấn, chắc chắn không lấy được tin tức gì hữu dụng.

Cũng không biết Bắc Đường thẩm vấn kiểu gì, hầu như cái gì cần trả lời đều trả lời cả, bây giờ không hành động, chờ tới lúc đối phương về hưu sao?

"..." Minh Thù im lặng một lúc: "Thế tôi về sau ăn cái gì bây giờ?"

"..." Ông chủ cũng im lặng theo, có thể là bị lời nói không hợp hoàn cảnh của cô làm cho nghẹn: "Tôi sẽ bảo người mang chìa khóa đến cho cô, tự cô cầm đi, luôn tiện cũng giúp ta trông coi cửa hàng, các đơn nhập hàng ta đều để ở ngăn kéo tủ hàng đầu tiên."

Ông chủ nói xong liền cúp điện thoại.

Minh Thù tiếp tục suy nghĩ về cuộc đời.

Nhiệm vụ này của trẫm xem như là hoàn thành rồi?

[Mời ký chủ giúp đỡ cảnh sát.] Hài Hòa Hiệu cho ra chỉ thị xác minh.

"Vì sao?" Nhiệm vụ của không phải là tìm ra bí mật lớn nhất của trường học sao? Ngươi lại ngấm ngầm tăng lượng công việc của trẫm lên!

[Ký chủ, giá trị thù hận.]

[Cô không giúp đỡ cảnh sát bắt bọn họ, làm sao có thể thu hoạch giá trị thù hận nhiều hơn nữa? Cô chẳng những phải giúp đỡ cảnh sát, còn phải cho đối phương biết là cô làm.] Hài Hòa Hiệu giải thích.

Minh Thù cười sảng khoái: "Ngươi sợ là ta chết không đủ nhanh."

[Ký chủ, chết một lần cũng tốt!] Dù sao cô cũng không chết được, sợ cái gì, ký chủ can đảm lên đi!

Hài Hòa Hiệu ngươi thay đổi!

Trước đây ngươi giật dây ta giết chết người khác, bây giờ ngươi lại giật dây ta đi tự sát!

Ngươi không còn là Hài Hòa Hiệu yêu ta trước kia nữa rồi.

[...] Ký chủ hôm nay không uống thuốc sao?

Tính toán vẫn là chuồn đi thì hơn!

"Sư phụ, cô không sao chứ?" Doãn Tiểu Tiểu không biết từ đâu đi ra, khuôn mặt lo lắng: "Tôi tìm cô nửa ngày, có người làm phiền cô hay không? Tôi giúp cô báo thù!"

"Ai dám tìm tôi gây phiền phức chứ?" Minh Thù nở nụ cười: "Chán sống sao?"

Nghĩ đến giá trị võ lực của sư phụ nhà mình: "Sư phụ uy vũ!"

"Sư phụ, cô và thầy giáo Bắc Đường..." Doãn Tiểu Tiểu tò mò hỏi.

"Tôi không có quan hệ gì với hắn." Minh Thù đưa ra khuôn mặt đứng đắn: "Là hắn ép buộc tôi."

"A..." Doãn Tiểu Tiểu bối rối.

Thầy Bắc Đường cưỡng... ép buộc sư phụ? Làm sao có thể chứ? Thầy Bắc Đường đẹp trai như vậy... sẽ không làm ra chuyện loại này chứ? Ồ... Vậy cũng không chắc được, nhiều người đẹp trai vẫn là đồ khốn nạn!

Doãn Tiểu Tiểu lấy lại tinh thần, vừa đi vừa nhảy chân sáo kêu: "Sư phụ, cô đi đâu thế?"

"Báo án."

-

Tổ chuyên án đang loạn cả lên, ông chủ chống nạnh la mắng người của tổ chuyên án.

Toàn bộ tổ chuyên án có thể nói là bận tối tăm mặt mũi.

Chỉ duy nhất một người nhàn nhã là cô gái đang ngồi bên cạnh.

Cô mặc đồng phục học sinh trường Thanh Vân, gác chéo chân, trong miệng ngậm một que kẹo, rõ ràng là tư thế cô gái ngồi không quá nhã nhặn, bộ dạng không thể nào nhìn thấy được trên người một cô gái, ngược lại có vài phần lưu manh vô lại.

Ông chủ la mắng mọi người xong, vừa quay đầu thì thấy Minh Thù cà lơ phất phơ nhàn nhã ngồi chơi ở đó xem trò vui.

Ông chủ bước mấy bước đi tới: "Không phải cô nói đến để giúp đỡ sao?"

"Ồ?" Minh Thù nghiên đầu: "Tôi có nói thế sao?"

"Không giúp đỡ thì đi đi, đây không phải là nơi để ngồi đợi." Ông chủ bắt đầu đuổi người: "Tôi không có thời gian chơi với cô đâu, đây là chìa khóa, cút đi nhanh lên!"

Ông chủ nghĩ Minh Thù đến đây mục đích chính là để lấy chìa khóa.

"Tính tình nóng nảy như thế, hèn gì không có ai yêu."

"..." Đừng công kích hắn không có người yêu được không, làm cái nghề này tìm người yêu còn khó hơn lên trời!

"Đội trưởng, xuất phát!" Có người gọi ông chủ.

"Tới đây." Ông chủ đáp một tiếng: "Tự mình quay về đi, ta bận rộn nhiều việc, không có thời gian đưa cô về."

Nói xong ông chủ đi ra cửa.

Minh Thù ăn xong cây kẹo cuối cùng vỗ tay đứng lên, mang theo túi đồ ăn vặt đuổi theo ông chủ.

Minh Thù là do ông chủ dẫn tới, cho nên Minh Thù đi theo đám người bọn họ đi ra ngoài cũng không có ai ngăn cản, mãi đến khi Minh Thù đi tới trước xe ông chủ.

"Định làm cái gì?" Ông chủ trừng mắt nhìn cô.

"Muốn đi xem bắt tội phạm." Minh Thù cười.

Ông chủ tức đến mức suýt chút nữa không thở được, hắn đóng sầm cửa xe, trợn to mắt, khí thế hung hăng nói: "Đây không phải là nói đùa, đây là đi liều mạng, chúng ta ngày hôm nay đi đến nơi này, có thể sống sót trở về hay không còn chưa biết."

"Ừm."

Ông chủ: "..." Cô "ừm" cái gì?

Minh Thù tự tay mở cửa.

Ông chủ đẩy cô trở lại: "Nam Chi, cô không nên làm loạn."

Minh Thù cười hiền hòa: "Tôi không xuống xe, chỉ ngồi xem thôi."

Ông chủ: "..." Không biết vì sao luôn cảm thấy những lời này có điểm không đúng.

Tất cả mọi người chờ xuất phát, bây giờ chỉ còn lại hắn và Minh Thù còn đứng ở bên ngoài.

"Nếu ông không cho tôi lên xe, tôi vẫn sẽ đi theo mọi người, không cần nghi ngờ, tôi nhất định sẽ theo kịp."

"Hừ!"

Ranh con này nhất định chính là khắc tinh của hắn.

Thời gian không đợi người, ông chủ quát lớn một tiếng: "Lên xe, tất cả nghe theo mệnh lệnh, không cho phép làm bậy."

Hai ngón tay Minh Thù khép lại đặt ở huyệt thái dương, nhẹ nhàng hướng phía trước vuốt một cái, đẹp đẽ và oai hùng. Trong mắt trong suốt lộ ra ý cười như một hồ nước mùa xuân.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 710: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (28)

"Đội trưởng, số lượng đối phương nhiều lắm, hơn nữa đạn dược đầy đủ, nếu chúng ta giằng co như thế nữa không phải cách hay."

"Đội trưởng, thời gian kéo dài không có lợi đối với chúng ta, lỡ như đối phương hủy đi chứng cứ..."

"Đội trưởng..."

Hiện trường đủ các âm thanh hỗn loạn, sếp ngồi ở trong xe chỉ huy, bộ đàm thỉnh thoảng truyền đến giọng nói, bên ngoài vang lên hàng loạt tiếng súng.

Mọi người tự lo việc mình, muốn đem hết toàn lực bắt lại đám người này.

"Xẹt xẹt... Đội trưởng, đối phương có tay súng bắn tỉa, chúng ta có đồng nghiệp bị thương!"

"Hừ!" Sếp nhìn chằm chằm hình ảnh trên xe chỉ huy: "Giết tay súng bắn tỉa cho tôi, cánh bên nhanh lên đột phá vòng vây, không nên để cho bọn họ chạy thoát!"

Tay súng bắn tỉa vị trí khó tìm, sếp bên này đột nhiên rơi vào thế bị động.

Bọn họ không ngờ, chỉ là một hang ổ nhỏ lại gặp phải sự phản kháng mạnh mẽ như vậy.

Như vậy sau đó thì sao?

Lúc này tất cả mọi người đều vô cùng nặng nề.

Yên lặng...

Thế giới đột nhiên yên tĩnh lại.

"Số hai, chuyện gì xảy ra?" Sếp cầm lấy bộ đàm rống.

"Không biết, đối phương đột nhiên không nổ súng nữa." Cảnh sát tiền tuyến trả lời.

Sếp chợt nhớ tới điều gì đó, hắn kéo cửa xe chỉ huy bước ra, bước đi tới phía sau một chiếc xe, "soạt" một cái mở cửa xe bên trong làm gì còn có người?

"Người đâu!" Sếp quay sang rống với người bên cạnh.

"Mới vừa... mới vừa rồi còn ở đây mà." Xe phía ngoài cảnh sát bị hét sửng sốt, hướng trong xe liếc mắt nhìn: "Vừa rồi cô ta còn hỏi tôi có nước hay không..."

Làm sao đã không thấy tăm hơi?

Hắn chỉ đứng ở chỗ này, tuyệt đối không hề thấy có người rời đi, cho nên... rốt cuộc từ lúc nào không thấy.

Sếp đá một cái vào xăm lốp xe, cầm bộ đàm cắn răng nghiến lợi nói: "Các đơn vị chú ý, bên trong khả năng có người của chúng ta, không được để người đó bị thương!"

Bên trong vẫn không có động tĩnh.

Bọn họ bên này muốn ngộ thương cũng không được.

"Không phải đã chạy rồi chứ?" Có người nghi ngờ.

"Sẽ không, các lối ra đều đã được canh gác, bọn họ còn có thể chạy từ dưới đất?" Sếp chắc chắn.

Mọi người không lên tiếng.

Sợ rằng thật có khả năng...

"Có người đi ra!" Không biết là người nào hô nhỏ một tiếng.

Sếp nhìn sang hướng phía bên kia, chỉ thấy một người đàn ông giơ cờ đầu hàng, run cầm cập từ bên trong đi tới, tiếp tục lại có người từ bên trong đi ra.

Cũng không biết ở bên trong đã trải qua điều gì, nhìn qua mỗi người đều là sắc mặt tái nhợt, nhìn thấy cảnh sát như nhìn thấy cha ruột vậy, hận không thể lập tức nhào qua ôm bắp đùi.

Các nhân viên cục cảnh sát: "..."

Chuyện gì xảy ra?

Người đi ra ngoài rất nhanh đi tới phạm vi phòng bị của cục cảnh sát, hai tay ôm đầu, để bày tỏ bọn họ thật tâm thật ý đầu hàng.

"Mọi người làm cái gì!" Cảnh sát hơi mông lung.

Có lừa gạt không?

Bom gài trên người?

"Chúng tôi đầu hàng, thực sự đầu hàng, mọi người nhanh đi bắt kẻ điên bên trong kia." Có phần tử phạm tội nước mắt rơi đầy mặt rít gào.

Kẻ điên?

Từ đâu ra kẻ điên?

"Ôi, sếp." Chỗ trên cao có người gọi sếp, cảnh sát nhanh chóng nhắm nòng súng ngay phía kia.

Cô gái leo lên chỗ cao, vẫy tay về hướng nhóm hắn, phía sau còn đứng một người, người kia nhìn trang phục chính là một phe với phần tử phạm tội.

Sếp rùng mình, con thỏ nhỏ chết bầm này bị bắt rồi sao?

Sếp giơ tay lên có ý bảo mọi người không nên làm bậy.

Bầu không khí căng thẳng.

"Sếp, giúp tôi đem đồ ăn vặt trong xe đi." Chỉ nghe trong gió truyền đến giọng nói lanh lảnh của cô gái.

"Răng rắc."

Trong khoảng không dường như có vật gì vỡ nát, ngưng đọng bầu không khí như chẳng còn gì.

Sếp: "..."

Lúc này cô còn nghĩ đến ăn?

"Đội trưởng, không đúng rồi, anh xem người kia dường như rất sợ." Có người đưa cho sếp một cái kính viễn vọng.

Kính viễn vọng vừa nhìn, đúng thật người đứng ở phía sau Minh Thù sắc mặt tái nhợt, cả người đều đang phát run, trên người... đó là bom hẹn giờ sao?

"Được rồi, luôn tiện phái chuyên gia tháo gỡ bom mìn lên đó."

Sếp suýt chút nữa phải quỳ xuống, hắn ném kính viễn vọng, hét: "Còn không đi tìm chuyên gia tháo gỡ bom mìn. Đi đem đồ ăn vặt trong xe ra, mấy người các cậu theo tôi lên đi."

Đến trên đó xong, Minh Thù đã tìm một chỗ ngồi xuống, người kia còn đứng tại chỗ, thấy sếp liền hét: "Cứu tôi, cứu tôi!"

Sếp ném đồ ăn vặt cho Minh Thù nhìn người bị trói với thuốc nổ, khóe miệng hắn giật một cái: "Tại sao hắn phải trói thuốc nổ cho mình?"

"Không phải tôi, là cô ta, là cô ta làm!"

"Nói bậy cái gì, thứ này rõ ràng là của anh, là anh muốn buộc vào tôi, chính mình đánh không lại tôi, tôi chỉ là trả lại cho anh mà thôi." Minh Thù vừa mở đồ ăn vặt vừa nói.

"Cô cô cô... cứu, cứu tôi!"

"Chuyên gia tháo gỡ bom mìn đến chưa?" Sếp tạm thời không so đo những gì Minh Thù đã làm.

"Nhanh lên, bên này." Chuyên gia tháo gỡ bom mìn được người dẫn tới, hắn để xuống mấy thứ vừa đem đến, bắt đầu kiểm tra bom hẹn giờ trên người.

"Cái này..." Chuyên gia tháo gỡ bom mìn lộ vẻ mặt quái dị: "Bom hẹn giờ này người nào làm?"

Người kia vẻ mặt cầu xin, giận chỉ Minh Thù: "Cô ta! Chính là cô ta!"

Chuyên gia tháo gỡ bom mìn nhìn về phía cô gái hiện trường đang ăn đồ ăn vặt, ở hoàn cảnh nghiêm túc như vậy, cô ta còn có thể ngồi cạnh ăn cái gì...

"Cô gái, cô có thể nói một chút là làm nó thế nào không?" Hắn hoàn toàn không biết nên ra tay thế nào, chưa thấy qua bom hẹn giờ như vậy, bên trong thật nhiều sợi dây, hơn nữa còn là màu giống nhau! Cái này do người thần kinh nào làm ra!

"Quên rồi." Minh Thù nói: "Ôi, ăn chưa no, trí nhớ không tốt lắm."

Ăn chưa no cùng trí nhớ không tốt lắm có liên quan gì với nhau?

"Nếu không mọi người thừa dịp hắn vẫn còn nguyên vẹn, hỏi chút tin tức hữu dụng đi?" Minh Thù đề nghị.

Một lát nữa nổ tan xác rồi cũng ghép không toàn thây được nữa.

Đếm ngược thời gian còn có nửa giờ, thời gian rất vừa vặn.

"Bom hẹn giờ này không phải là của cậu sao?" Sếp hỏi người kia: "Cậu cũng không biết?"

"Bà nó, cái này không phải của tôi, cô ta sửa lại!" Người kia hét lên: "Mọi người tháo được không, mọi người đều là thùng cơm sao?"

"..." Thùng cơm chỉ biết bỏ chạy sao.

"Tiểu tổ tông, cô nhanh tháo cho tôi thứ đồ chơi này đi." Sếp ngồi xổm trước mặt Minh Thù: "Hành động này của cô đã trái với..."

Minh Thù cắt ngang lời nói: "Ấy ấy, là hắn ra tay trước, tôi nhiều lắm cũng chỉ coi là tự vệ. Tôi thật không biết tháo gỡ, tôi mà biết tháo gỡ thì gọi chuyên gia tới làm gì."

"Không biết tháo gỡ sao biết làm được?"

"Anh biết ăn vậy anh biết nấu cơm sao?"

"..."

Chuyên gia đầu đầy mồ hôi, nhìn thời gian từng giây từng phút trôi qua, người mang nó cũng đã yếu hẳn.

"Tôi nói nghe này, nếu anh khai báo, chờ anh chết, cảnh sát còn có thể cho anh mảnh đất mai táng. Bây giờ cái gì anh cũng không nói, đợi đến lúc anh nổ, tùy tiện ném một cái là xong rồi, cô hồn dã quỷ đấy, cũng không thể đầu thai."

Sếp ngăn lại người muốn ngăn cản Minh Thù tán gẫu cùng phần tử phạm tội kia.

"Cậu bán mạng cho người ta, hắn có thể đốt vàng mã vào tiết thanh minh cho cậu sao? Không thể, cậu chết có chút ý nghĩa đi, nếu không chỉ như một con chó ngoan chết thôi, người khác lại thay thế được vị trí của cậu. Không có lương tâm, chỉ biết chửi cậu phế vật, cậu nói cậu có ích gì chứ."

"Nhìn cậu liều mạng, không biết có người thân hay không, nếu là có... có một cô vợ xinh đẹp, cậu nói xem nếu cậu chết, sẽ có người mơ ước, sẽ có người muốn có được người phụ nữ của cậu, cô ấy bị người khác ôm vào lòng, cậu có thể nhẫn nhịn? Là đàn ông sẽ đều nhịn không được đúng không?"

"Tôi nói cậu nghe, nếu còn cố chấp thì không có may mắn nữa đâu. Hiện tại các cậu là đợt thứ nhất, đợt đầu thì may ra còn có may mắn."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 711: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (29)

"Dù sao tôi cũng phải chết, làm sao phải nghe cô?" Phần tử phạm tội mắt đỏ ngầu.

Minh Thù suy nghĩ một chút: "Đại khái là chết có tôn nghiêm một chút?"

"..." Ta muốn đánh chết kẻ thần kinh này!

"Tích tích tích..."

Đếm ngược thời gian chỉ còn lại năm phút đồng hồ, sếp cho những người còn lại rút lui trước, chuyên gia tháo gỡ bom mìn lắc đầu, hắn muốn ở lại đến cuối cùng mới có thể đi.

"Haiz, sắp nổ rồi, tôi phải đi rồi." Minh Thù ôm lấy đồ ăn vặt rút lui: "Dù sao tôi cũng không phải cảnh sát, anh nói hay không cũng không liên quan đến tôi. Nếu như có thể truyền tin, xin nói cho người phía sau, tôi tên Nam Chi, Nam trong phương nam, Chi trong cành lá, có thù oán cứ nhắm tôi mà đến."

Phần tử phạm tội: "..." Thần kinh sao!

"Tôi nói!" Phần tử phạm tội đột nhiên nói: "Tôi nói, nhưng các anh phải đồng ý với tôi một điều kiện."

"Điều kiện gì?"

"Chăm sóc tốt cho vợ của tôi." Phần tử phạm tội cắn răng: "Cô ấy ở tại thành phố S trấn Cổ Lệ."

"Không thành vấn đề." Sếp gật đầu.

Phần tử phạm tội khai báo rất nhanh, sếp cho người ghi lại, cuối cùng thời gian chỉ còn một phút, hắn nhanh cho người rút lui.

Vừa rồi Minh Thù la hét muốn rút lui, lúc này lại ôm đồ ăn vặt đứng ở một bên, hoàn toàn không có ý đi khỏi.

"Đi thôi con thỏ bệnh." Sếp hét.

"Có nổ đâu, đi cái gì?" Minh Thù gương mặt bình tĩnh.

"???"

Tập thể ngơ ngác nhìn cô.

Minh Thù mỉm cười: "Tôi là công dân tốt tuân thủ theo pháp luật, làm sao có thể làm ra chuyện mất trí như vậy."

Tuân thủ pháp luật?

Sợ là phải đem cả bầu trời đạp xuống.

"Cô không nói đùa chứ?" Tim sếp đập mạnh và đếm ngược thời gian, lòng bàn tay hắn đầy mồ hôi.

Minh Thù ôm đồ ăn vặt đi tới phía phần tử phạm tội, tay trắng ngần đưa về phía bom hẹn giờ, từ trong đó kéo ra một sợi dây.

Tất cả mọi người đồng thời trợn to mắt, mồ hôi lạnh vã đầy lưng bọn họ.

Động tác cô rất nhanh, người bên cạnh hầu như không phản ứng kịp, sợi dây đã bị rớt xuống rồi.

Nhưng đúng là không nổ.

Đếm ngược thời gian dừng lại tại 00:00:43.

Mọi người ngừng hô hấp còn chưa kịp thở lại, chỉ thấy đếm ngược thời gian lúc đầu dừng lại lại bắt đầu nhảy lên.

"Thật ngại quá, nhổ sai rồi." Xin lỗi vô cùng ác liệt.

Mọi người: "..."

Phần tử phạm tội: "..."

Minh Thù một lần nữa nhổ một sợi.

Đếm ngược thời gian về không.

Bốn phía rơi vào sự yên lặng quái dị.

"Đã nói sẽ không nổ, mọi người khẩn trương cái gì? Tôi nhìn không giống người tiếc mạng người sao?" Trẫm còn muốn giữ lại mạng để yêu thích đồ ăn vặt, sao có thể tùy tiện bị nổ được.

Mọi người: "..." Cô thật là!

"Không phải cô nói cô không biết gỡ sao?" Sếp lấy lại tinh thần, hướng về phía Minh Thù hét.

"Đúng vậy, cho nên là tôi tùy tiện chọn." Minh Thù nhún vai.

"..." Tùy tiện chọn? Tùy tiện... lỡ như chọn sai thì sao? Cô tự tin đến mức nào?

"Mang con thỏ nhỏ chết bầm này xuống phía dưới." Sếp mệt mỏi phất tay, hắn giờ không muốn nhìn thấy cô: "Đừng tưởng rằng cô lập công sẽ không có cách xử trí cô, công là công, tội là tội!"

"A, tôi muốn gọi luật sư."

Sếp: "..." Còn biết gọi luật sư, được lắm!

Sếp sau này mới biết được dù Minh Thù nhổ sai, bom cũng sẽ không nổ, hoàn toàn chính là sợ bóng sợ gió mà thôi.

Chuyên gia tháo gỡ bom mìn cảm thấy rất có hứng thú đối với cô gái này, có thể để cho bọn họ giải phẫu hay không... không phải, là trao đổi một chút.

Bắc Đường mang theo luật sư nộp tiền phạt cho Minh Thù, lại có sếp ở bên kia làm việc, Minh Thù rất nhanh đã được thả ra.

"Một ngày anh không trông coi em, em liền làm chuyện xằng bậy, Nam Chi, em muốn ép anh bắt nhốt em sao?" Bắc Đường liếc Minh Thù đi ra ngoài.

"Anh thử nhìn một chút." Minh Thù bước chân lên đứng sát vào Bắc Đường: "Để xem nhốt một chút sẽ có kết quả gì."

Bắc Đường nheo mắt lại, ánh mắt nguy hiểm hiện lên, khàn giọng lên tiếng: "Thực sự cho rằng anh không có cách bắt nhốt em?"

"Anh có thể làm gì em?" Minh Thù được nước làm tới: "Em là trẻ vị thành niên đấy."

Thích nhìn bộ dạng anh muốn bắt chẹt tôi nhưng lại chịu không làm được.

Bắc Đường: "..."

Ôi!

Vị thành niên chết tiệt!

Vị thành niên thì giỏi lắm sao!

Bắc Đường đen mặt nhét Minh Thù vào trong xe, luật sư mới vừa đi ra còn chưa kịp lên xe, xe liền lái ra ngoài, tay luật sư kéo cửa xe dừng ở giữa khoảng không.

Tiên sinh! Tôi còn chưa lên xe đấy!

Dọc đường đi Bắc Đường không hề lên tiếng, đè nén lái xe, thời điểm đi ngang qua một con phố buôn bán, hắn dừng xe lại, sau mấy phút xuống phía dưới mới trở về, đem mấy cái túi nhét vào trong tay Minh Thù.

Minh Thù lắc cái túi trong tay, đột nhiên khom người qua hôn chụt một cái: "Người tốt."

Cô cho rằng hôn một cái là xong chuyện sao?

Đừng hòng mơ tưởng!

Bắc Đường quay đầu, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Minh Thù.

Minh Thù ôm cái túi lui về phía sau rụt người lại: "Anh cho em... còn muốn lấy lại sao?"

Bắc Đường giơ cằm lên, rụt rè lại lạnh lùng, chính là không nói gì cũng không lái xe.

Minh Thù cân nhắc một lát nữa, vươn tay đặt trên đầu Bắc Đường: "Ngoan."

Bắc Đường: "..."

Đầu lão tử là để cho cô sờ sao? Là nơi cô có thể sờ sao? Kiểu tóc lão tử đã bị xoa rối loạn rồi!

Cô là thật không biết hay là giả bộ không hiểu?

Khỉ thật!

Tức đến mức mắng không ra tiếng.

Quên đi, không tính toán với cô.

Làm thiên tài, hắn phải có lòng bao dung...

Vì vậy Bắc Đường nắm tay Minh Thù, kéo cả người cô ấn xuống rồi cả người đè tới.

"Bíp bíp..."

Xe phía sau điên cuồng ấn còi, Bắc Đường bất đắc dĩ buông Minh Thù ra, hung hăng cắn môi cô một cái.

"Anh thuộc tuổi chó sao!" Minh Thù chê bai lau đi.

"Thuộc về em." Bắc Đường "hừ" lạnh.

"Không muốn không muốn không muốn." Minh Thù càng ghét bỏ: "Không muốn chó."

"..." Cô tuyệt đối là đang mắng lão tử, bây giờ lái xe đụng chết cùng nhau có kịp hay không?

-

Người chụp ảnh cô và Bắc Đường bên trường học cũng tìm được, là một nam sinh xa lạ, nói là cầm tiền người khác làm.

Còn đó là ai, hắn không nói rõ ràng vì lúc giao dịch, đối phương mang đồ che mặt mũi.

Chỉ biết là con gái.

Minh Thù cảm thấy là An Khả Khả làm...

Hai ngày này quan hệ An Khả Khả và Du Viễn có chút vấn đề... cũng không tính là vấn đề, chính là Du Viễn không để ý đến cô.

Có thể là chuyện lần trước, làm cho đáy lòng Du Viễn sinh ra khoảng cách đối với An Khả Khả.

An Khả Khả lại mỗi ngày đều tới tìm hắn, thái độ cực kỳ chân thành, Du Viễn đáy lòng đã có chút dao động.

Sách Du Viễn cần đi học rơi ở phòng ngủ, hắn trở về phòng ngủ lấy. Cửa phòng ngủ đã bị khóa lại, hắn lấy chìa khóa ra mở cửa, âm thanh bên trong lập tức vang lên.

Trên giường phòng ngủ, hai thân thể quấn quýt lấy nhau.

Du Viễn chỉ cảm thấy trong đầu nổ tung.

Một giờ trước, cô còn cùng hắn khép nép nói xin lỗi, cầu xin hắn tha thứ.

Hiện tại hắn lại thấy cô và... Bùi Cẩn...

Mặc dù biết quan hệ bọn họ hơi không bình thường, nhưng Du Viễn vẫn là lần đầu tiên thấy bọn họ cùng một chỗ như thế.

An Khả Khả dường như thấy Du Viễn đứng ở cửa, cô giãy dụa rời khỏi dưới thân Bùi Cẩn.

"Du Viễn..."

Bùi Cẩn cũng không cho cô cơ hội này, vẫn duy trì tư thế, hướng phía cửa nhìn lại.

Du Viễn sắc mặt âm trầm đạp cửa một cái, xoay người rời đi

"Du Viễn..."

"Sao vậy, không nỡ?" Bùi Cẩn giữ lấy cằm An Khả Khả: "Cô gọi đi, một lát gọi người tới, cô muốn để cho tất cả bọn họ nhìn cô sao?"

An Khả Khả sắc mặt trắng bệch: "Bùi Cẩn... đi, đi đóng cửa."

"Sợ sao?"

Lúc này là thời gian đi học, Bùi Cẩn cũng không lo lắng gì, thậm chí là có chút hưng phấn với tình huống như vậy, đợi An Khả Khả cầu xin hắn một lúc lâu, hắn mới đi đóng cửa lại.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 712: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (30)

Video ngắn của An Khả Khả và Bùi Cẩn đã bị người tôi đăng lên trên diễn đàn trường học.

Video chỉ có hơn mười giây, rõ ràng cho thấy có người quay lén.

Bắt đầu đúng lúc mấy giây sau khi Du Viễn mở cửa.

Hình ảnh mặc dù hơi mờ nhạt, nhưng vẫn là có thể nhận ra người đến. Cũng may mà ở ngoài cửa, vị trí trọng điểm không quay tới được.

Video lan truyền tới diễn đàn trường học, lập tức bị mọi người tải và phát tán, trường học lập tức như ong vỡ tổ.

Lần trước là An Khả Khả ngủ ở phòng ký túc xá nam, mặc dù có chút khiến người ta nhìn không thuận mắt, nhưng cuối cùng cũng không xảy ra chuyện gì.

Lần này là cả video lộ ra, còn là video khó coi như vậy.

Trong lúc nhất thời An Khả Khả lần nữa trở thành kẻ địch của các nữ sinh trường học.

Đám nữ sinh này trước kia sống chết không tin Bắc Đường và Minh Thù có hôn ước, mắng Minh Thù không biết xấu hổ dùng thủ đoạn dụ dỗ Bắc Đường.

Hiện tại lại dùng ngôn ngữ y hệt công kích An Khả Khả, cảm thấy là An Khả Khả dụ dỗ Bùi Cẩn.

Minh Thù ngồi ở siêu thị Ma Tiên của sếp ăn kẹo, nghe những nữ sinh này nói nhiều chuyện, cô chỉ muốn nói... con gái tội gì làm khó dễ nhau.

Thực sự coi trọng, chính là chuyện đi ngủ đi.

Bản thân núp ở phía sau không dám lên, dám lên chiếm được rồi thì không biết xấu hổ?

Những lời bàn tán ác ý đó Minh Thù cũng không muốn phí nước bọt.

"Cái này..."

"Không bán không bán!" Minh Thù bay đến ôm lấy hộp trước mặt, khuôn mặt đề phòng, chỉ thừa lại như thế, đến cô cũng không đủ ăn.

Hơn nữa là cô trả tiền!

"..."

Học sinh im lặng hướng về bên kia, cầm những thứ khác tính tiền.

"Meo meo." Bỗng nhiên chú mèo Ragdoll từ phía sau chạy đến, lông trên người đều dựng thẳng lên.

Nó chạy cực nhanh, như một làn khói lẻn đến trên đùi Minh Thù, hướng về phía dưới cảnh cáo gầm nhẹ.

Một nhúm màu sắc như bánh trôi từ góc lăn ra đây, nhanh như chớp đến bên chân Minh Thù, móng vuốt nhỏ vươn ra ôm lấy chân Minh Thù.

Mèo Ragdoll gầm gừ với thú nhỏ, dường như rất sợ nó.

Thú nhỏ cầm móng vuốt cào Minh Thù, để nó xuống chơi đùa cùng.

"Sang một bên chơi đùa đi." Minh Thù đá văng thú nhỏ ra, thuận tiện buông mèo Ragdoll xuống.

Mèo Ragdoll như giống với một thiếu nữ bị bắt nạt, như một làn khói chui xuống phía dưới quầy, thú nhỏ co rúm một cái, đuổi theo mèo Ragdoll.

"A!"

Bên ngoài Siêu thị Ma Tiên đột nhiên vang lên âm thanh ồn ào, trong đám đông có người kêu gào đánh nhau.

Minh Thù đi ra ngoài liếc mắt một cái, chuẩn bị tiếp tục ăn kẹo, cô thoáng nhìn một bóng người quen thuộc, đứng dậy đi ra phía ngoài.

"Hết..."

"Tự mình tính tiền đi." Minh Thù phất tay.

"..." Sếp trước kia tùy hứng, làm bừa ít ra phải tìm học sinh hỗ trợ, bây giờ ngay cả học sinh cũng không tìm? Cũng không sợ người ta quỵt tiền sao?

Sếp còn không trở lại nữa, siêu thị Ma Tiên sẽ bị lấy sạch đấy.

Bên ngoài siêu thị, học sinh trước đó đã làm thành một vòng tròn, ở giữa có hai người đánh nhau rất hung hăng.

Minh Thù đi qua, có học sinh tự động nhường đường cho nhân vật nổi tiếng này, để cho cô an toàn đứng ở bên trong với vị trí xem trận đấu được tốt nhất.

Bùi Cẩn tìm đến gây phiền phức cho Du Viễn cũng còn nói được, tình huống lúc đó có thể quay được video, dường như chỉ có Du Viễn.

"Mọi người đừng đánh nữa." An Khả Khả từ trong đám người lao tới, nỗ lực tách hai người ra: "Đừng đánh nữa."

An Khả Khả xuất hiện, đám học sinh đứng xem càng không kiêng nể mà bàn luận càng to hơn.

"Đã như vậy rồi, cô còn dám xuất hiện."

"Có biết xấu hổ hay không chứ..."

"Trời ạ, da mặt cô là tường thành sao? Đổi lại là tôi, đã sớm đào hố tự đem mình đi chôn rồi, còn dám xuất hiện ở đây."

Bùi Cẩn giống như người điên vậy, nắm tay ngắm đúng Du Viễn mà đánh, An Khả Khả chắn ở giữa hai người. Ba người giằng co, cũng không biết là người nào đẩy cô ta một cái, An Khả Khả ngã văng ra ngoài, bàn tay và đầu gối cọ xát trên mặt đất chảy máu.

Hai người mới vừa rồi còn đánh nhau túi bụi, vào giây phút này đồng thời dừng lại.

Bùi Cẩn chạy đến bên người An Khả Khả trước tiên: "Không sao chứ?"

"Mọi người đừng đánh nữa." An Khả Khả cầm lấy tay Bùi Cẩn: "Tôi tin tưởng Du Viễn, chuyện này chắc chắn có hiểu lầm."

Bùi Cẩn sắc mặt lập tức tối xuống, đáy mắt lửa giận thiêu đốt: "Cô tin tưởng hắn như vậy sao?"

Lúc này, cô ta còn nói giúp Du Viễn.

Bùi Cẩn làm sao không tức giận.

"Tôi..."

Bùi Cẩn lạnh lùng: "Cô đã tin tưởng hắn như vậy, vậy cô để hắn giúp cô giải quyết đi."

Nói xong Bùi Cẩn hung hăng đẩy đoàn người rời khỏi, bỏ lại An Khả Khả một mình tại chỗ.

Du Viễn lau vết máu trên mép, thấy An Khả Khả liếc mắt, cuối cùng không nói một lời rời đi.

"Bùi Cẩn... Du Viễn..." An Khả Khả không ngờ hai người kia cùng lúc không để ý tới cô, đáy lòng oan ức lập tức dâng trào.

"Rào rào..."

"Haiz, trời ạ! Làm sao trời mưa rồi!"

Mưa to không có dấu hiệu nào dừng lại, Minh Thù lấy ra một chiếc ô màu đỏ để che mưa to.

Các học sinh lấy tay che mưa: "..."

Mọi người thấy Minh Thù ánh mắt đều thể hiện sự quái lạ, làm sao cô ta biết sẽ mưa? Còn mang theo ô?

Nhân vật chính chán nản, nhất định trời sẽ mưa, kịch bản đã viết đúng thật không sai.

Càng mưa càng lớn, học sinh bị ướt sũng.

Nhân vật chính đều đã đi khỏi, chỉ còn lại có An Khả Khả, bọn họ cũng thấy không còn gì hay, mọi người rời đi trú mưa.

An Khả Khả sững sờ ngồi dưới đất, trên đầu gối máu bị nước mưa cọ rửa, ngất ngay trên đất.

"Ha ha..." An Khả Khả chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía người đứng ở cách đó không xa: "Nam Chi, cô hài lòng rồi chứ, bây giờ nhìn tôi bị chê cười cô hài lòng chưa? Chuyện này là cô làm sao?"

Cô ta từ dưới đất bò dậy, nhắm về phía Minh Thù.

Minh Thù một tay che ô, một tay nhét vào trong túi áo đồng phục, khóe miệng cười chúm chím nhìn người đang tới, lúc cô ta nhích lại gần mình, cô đưa tay ngăn cản cô ta.

An Khả Khả nghiêm mặt đáng ghê tởm, giọng nói the thé rống lên: "Nhất định là cô, cô muốn tôi bị xấu mặt có phải hay không? Nam Chi, tôi không để yên cho cô đâu."

"Cô nghĩ thế nào để tôi không được yên?"

Tiếng mưa làm vỡ tan giọng nói Minh Thù, lại không tí ti ảnh hưởng khí thế của cô, tự phụ thong dong.

Mang trên mặt nụ cười mạn bất kinh tâm (*).

Dường như lúc đưa tay lên, liền có thể quyết định sống chết của thiên hạ, một tay che trời.

An Khả Khả căm hận nhìn cô chằm chằm, cô ta muốn cô trả giá thật lớn, cô ta nhất định phải khiến cho cô trả giá thật đắt.

"Coi như là tôi làm, cô có thể làm gì tôi?" Cô gái tiếp tục lên tiếng, cổ tay cô nhẹ nhàng dùng sức, đem An Khả Khả đẩy về sau.

Haiz, ai bảo trẫm là hiệp sĩ đổ vỏ mỗi ngày.

"Tôi biết ngay là cô làm!" An Khả Khả từ trong miệng nặn ra một câu nói: "Tại sao cô muốn làm như vậy, tại sao!"

"Tôi muốn khiến cho cô... hận tôi."

Nước mưa đánh vào trên mặt ô màu đỏ, văng ra rơi xuống, bọt nước vào khoảnh khắc này dường như chầm chậm chảy xuống.

Cô gái dưới ô mang vẻ mặt chân thành, trong đôi mắt thậm chí lóe lên một tia sáng mong đợi khó hiểu.

Tôi chính là nghiêm túc nói ra lý do, cô đã thỏa mãn chưa?

An Khả Khả có lẽ là bị lý do của Minh Thù dọa sợ, chốc lát không có phản ứng gì.

Cô... có bệnh sao?

***

(*) Mạn bất kinh tâm: Không đặt trong lòng, không để ý.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 713: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (31)

Ba ngày sau, Minh Thù nhận được tin An Khả Khả bị xử lý đuổi học.

Dường như Du Viễn cũng bị người nhà đưa ra nước ngoài, An Khả Khả không biết nói gì đó với Bùi Cẩn, Bùi Cẩn cuối cùng cũng không bỏ rơi cô ta.

Sau khi chuyện này vỡ ra, Bùi gia không cho phép hắn lui tới với An Khả Khả nữa.

Vì phòng ngừa Bùi Cẩn và An Khả Khả lui tới nên đã không cho hắn đi học.

Bùi Cẩn phản kháng mọi người, tự mình bỏ đi dẫn theo An Khả Khả ra ngoài ở.

Bùi gia trong cơn tức giận đã rút lại thẻ của Bùi Cẩn.

Trên tay không có tiền nên không thể làm gì cả, chuyện này rất khó chấp nhận đối với một người quen được chiều chuộng như Bùi Cẩn.

Từ nhỏ đã không thiếu tiền tiêu, lúc này rời khỏi nhà Bùi Cẩn đột nhiên phát hiện thật ra mình không là cái gì cả.

Nhưng hắn không muốn cúi đầu với người trong nhà.

Hắn không muốn thừa nhận lựa chọn của mình là sai lầm.

Có lẽ vì trận cãi nhau với người trong nhà, Bùi Cẩn từ chối yêu cầu chia tay với An Khả Khả, bắt đầu tự nghĩ biện pháp kiếm tiền, nhưng so với phí sinh hoạt ngày thường của hắn thì không hề đủ dùng.

Hắn tới tìm những người anh em của hắn thì ai nấy cũng từ chối, không chịu giúp đỡ.

"Anh Bùi, thật không phải chúng tôi không giúp, mà gia đình anh... Nếu chúng tôi giúp thì chúng tôi sẽ gặp phiền phức."

"Anh Bùi, không phải chỉ là một cô gái sao? Đáng không? Anh nhận sai đi, sau này muốn cô gái nào mà không được?"

Những người này nói qua nói lại cũng chỉ có nhiêu đó, những người có thể giúp hắn chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Tâm trạng của Bùi Cẩn càng ngày càng tệ.

An Khả Khả cũng không tốt lắm, dù sao lúc ở trường học Bùi Cẩn và Du Viễn đều cưng chiều cô ta, dù cô có yêu cầu gì bọn họ cũng làm cho cô.

Nhưng bây giờ phải đối mặt tâm trạng cực kém của Bùi Cẩn...

Bùi Cẩn vốn ngang ngược, thường ngày bị uất ức cô còn có thể đi tìm Du Viễn an ủi, bây giờ Bùi Cẩn bị như vậy, cô cũng chỉ im lặng đè nén.

"Ọe..."

An Khả Khả chạy vào nhà vệ sinh, cúi đầu nôn trên bồn rửa tay.

Một lúc lâu cô mới mở vòi sen súc miệng.

Cô nhíu mày, chuyện gì xảy ra... Mấy ngày nay luôn muốn ói.

Cơ thể cũng không khó chịu.

Nhưng thời gian kinh nguyệt...

Sẽ không...

Đầu An Khả Khả chợt hiện ra một ý nghĩ, cô nhanh chóng ra tiệm thuốc mua que thử thai, thấy que thử thai hiện lên hai vạch đỏ rực, tay cô run rẩy, que thử thai lập tức rớt trên mặt đất.

Mang thai.

Cô mang thai...

Tại sao lại mang thai?

"Cốc cốc."

An Khả Khả nghe được tiếng đập cửa, vội vàng nhặt que thử thai lên ném vào thùng rác, lại lấy một ít giấy che lại rồi mới chạy đi mở cửa.

"A Cẩn anh..."

An Khả Khả dừng lại.

Người đứng ngoài cửa không phải là Bùi Cẩn.

Mà là mẹ của Bùi Cẩn.

Bà Cẩn son phấn lụa là đẩy An Khả Khả ra, trực tiếp đi vào phòng: "Ôi, nhìn mà xem, con tôi lại ở một chỗ tồi tàn như vậy sao, từ nhỏ đến lớn nó chưa bao giờ chịu uất ức như vậy."

An Khả Khả khẽ cắn môi, đóng cửa lại, rót nước cho bà Bùi nhưng bà Bùi lại không lấy nên cô đành để lên bàn trà.

Đôi mắt kén chọn của bà Bùi nhìn quanh ngôi nhà, sau đó ngồi vào ghế sô pha: "An tiểu thư, ngồi đi."

Dáng ngồi kia, giống như bà Cẩn là chủ ngôi nhà này hơn.

An Khả Khả lịch sự ngồi vào đối diện: "Bác Bùi."

"Tôi cũng không quanh co lòng vòng với cô, tôi không biết cô dùng rồi thủ đoạn gì để cho con của tôi đối với cô một lòng như vậy, nhưng nó là người thừa kế Bùi gia, tuyệt đối không thể ở chung với cô."

"Cháu..."

Bà Bùi giơ tay lên, đè lời An Khả Khả muốn nói: "Tôi điều tra cô rồi, trong nhà có một chút tài sản, nhưng cô lại là con riêng của An gia, dù gia đình nuôi cô nhưng bình thường không quan tâm cô. Cho nên cô không hợp với con tôi, cô muốn trèo cao cũng đã tìm nhầm người rồi."

An Khả Khả móc ngón tay: "Cháu không muốn trèo cao gì cả, cháu và A Cẩn thật sự yêu nhau nên mới đến với nhau."

Bà Bùi cười nhạt, từ trong túi lấy ra một tờ chi phiếu trắng: "Nói giá đi, rời khỏi con tôi."

Cảnh điển hình này luôn xuất hiện trong phim truyền hình bây giờ lại xảy ra với cô.

Cô là con gái riêng không sai, nhưng dù gì cũng là con gái An gia, không phải là cô bé lọ lem gì cả, tại sao đối xử với cô như vậy?

"Bác gái, bác quá sỉ nhục cháu rồi." An Khả Khả quật cường nhìn bà Bùi: "Nếu như bác đến để nói với cháu chuyện này, xin lỗi bác gái, cháu sẽ không đồng ý."

"Cô gái à, đừng quá tham lam." Giọng bà Bùi cáu gắt: "Con tôi cũng không phải là người mà thứ con gái như cô có thể chạm tới."

"A Cẩn yêu cháu, cháu yêu A Cẩn, vậy là đủ rồi."

"Cô và con trai tôi không môn đăng hộ đối, Bùi gia cũng sẽ không có một người con riêng làm dâu, bây giờ cô hãy nhận số tiền này đi, nếu không sẽ mất tất cả."

"Cháu mang thai."

Phòng khách đột nhiên yên tĩnh...

Bà Bùi có chút không thể tin nhìn cô, tầm mắt nhìn vào bụng cô.

An Khả Khả đứng dậy, vào nhà vệ sinh lấy que thử thai ra.

Biểu cảm của bà Bùi như ăn phải con ruồi, giận không thể bộc phát được.

-

Khuôn mặt bà Bùi phiền muộn, vừa gọi điện thoại vừa đi về phía trước: "Con tiện nhân An Khả Khả đã mang thai, cái gì? Đón về? Nó? Ông để cho một đứa con gái như vậy vào Bùi gia? Con của Cẩn nhi thì sao? Về sau không thể có sao, Cẩn nhi còn trẻ như vậy..."

Phía trước có người bước đến, bà Bùi lập tức nhỏ giọng lại.

Người này bước đi chậm rãi, trong tay ôm một túi khoai tây chiên loại cực lớn, vừa đi về phía bà ta vừa ăn.

Ngay lúc hai người giao nhau thì bên tai bà Bùi có một giọng nói vang lên.

"Không chừng đứa bé kia là của ai khác thì sao."

Bà Bùi kinh ngạc quay đầu, cô gái rời đi bình thường.

Đi càng lúc càng xa, phảng phất câu nói kia không phải cô nói ra.

Lúc đầu Minh Thù dự định đi đánh An Khả Khả, ngay lúc nghe được bà Bùi nói An Khả Khả mang thai, cô không thể làm gì khác hơn là bỏ qua quyết định này, đánh đến sảy thai thì cô gánh vác không nổi.

Minh Thù đổi hướng chuẩn bị trở về trường học, chưa đi được hai bước thì điện thoại của ông chủ vang lên.

"Alo, nhóc con, ở đâu vậy?"

"Ngoài đường." Minh Thù không có sức lực trả lời, ăn xong khoai tây rồi, thật là đau lòng.

Ông chủ có chút hoài nghi, cô không ở siêu thị ăn đồ, chạy ra đường làm gì?

Chuyện này không quan trọng, ông chủ vội vàng nói: "Tôi gửi định vị cho cô, trong nửa tiếng cô nhanh chóng chạy qua đây."

"Làm gì?"

"Tôi mua đồ ăn vặt cho cô. "

"À, được rồi."

Ông chủ cúp điện thoại, wechat của Minh Thù vang lên một tiếng, chỗ này cách chỗ cô khá xa, nhưng đường đó không kẹt xe nửa tiếng thì không vấn đề gì.

Minh Thù vừa mới chuẩn bị đón xe thì Bắc Đường gọi tới.

"Xếp hàng gọi điện thoại cho trẫm sao." Minh Thù nói thầm một tiếng, ấn nút nghe.

"Ở đâu?" Giọng Bắc Đường có chút nghiêm trọng.

"Sao vậy?"

"Chú ý xung quanh, không nên để cho bất cứ ai tới gần em, cố gắng tìm một vị trí an toàn trốn ở đó, sau đó gửi vị trí cho anh, anh đến ngay." Bắc Đường không nói thừa một câu nào.

Minh Thù nghe xong, không hề ngẩng đầu ngắm nhìn xung quanh, lái xe về một cửa hàng cách đó không xa.

Cô cũng không cúp điện thoại, mặt mỉm cười: "Lúc này cũng có người tấn công thầy sao? Thầy Bắc Đường, có phải thầy muốn hại chết em không, không vui đâu? Em với thầy đã trải qua bao nhiêu sóng gió, có lẽ chúng ta nên chia tay!"

Chia... chia cái đầu cô! Không có cửa đâu! Cửa sổ cũng không có! Kẽ đất cũng không có! Đừng có nằm mơ.

"Anh kêu em đừng chạy lung tung..." Người đối diện chịu đựng hét lên, ương ngạnh nói lại: "Đừng để bất cứ ai tới gần em, con gái cũng không được, người cũng không được!"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 714: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (32)

Minh Thù mua xong đồ ăn vặt trong cửa hàng, sau đó đi về phía ít người.

Một lát nữa bắt đầu, cô cũng đã chuẩn bị đầy đủ đồ ăn để bổ sung năng lượng.

Tiếng nói ồn ào của mọi người biến mất, Minh Thù dần dần cảm giác được có người theo dõi mình, nếu như không phải Bắc Đường cố ý nhắc nhở thì có lẽ cô đã lơ là.

Minh Thù càng đi càng lệch hướng, đối phương có lẽ biết mình bị phát hiện nên bắt đầu rút ngắn khoảng cách với Minh Thù.

"Vù!"

"Vù vù!"

Viên đạn từ phía sau bay tới, người đàn ông từ trong góc đi ra ngoài, bắn liên tục năm phát đạn về phía Minh Thù.

Vốn tưởng rằng cô gái này chết chắc rồi, ai ngờ đâu cô giơ giỏ xách trong tay lên, viên đạn bay vào túi rồi dội ngược lại, bay khắp xung quanh

"?"

Hắn đang xem phim khoa học viễn tưởng sao?

Túi nhựa thông thường có thể làm cho viên đạn bay ngược lại?

Cái túi làm được sao?

Lẽ nào cô gái này học qua khí công trong truyền thuyết? Khí công có thể làm cho viên đạn dội ngược lại, này cũng quá ngầu rồi!

Nếu quả thật là như vậy thì không có gì kỳ quái, cấp trên cũng đã căn dặn không thể khinh thường cô ta.

Giết chết cô ta là mục tiêu cuối cùng, dù cho sử dụng thủ đoạn gì.

Hắn nhanh chóng chạy về phía Minh Thù, trong tay lóe lên một vật sắc lạnh.

Minh Thù lấy cái túi đỡ lấy con dao, người kia cũng không chống đối như lúc nãy, ngược lại mạnh mẽ sử dụng sức mạnh toàn thân.

Cây dao chém vào túi, nhưng không có gì khác thường, chỉ là chém vào cái túi. Thế nhưng điều kỳ lạ là chiếc túi không có dấu vết gì cả, nhưng có một chỗ bị lõm vào trong như bị viên đạn bắn vào.

Hắn vừa quay đầu thì nhìn thấy một đôi mắt đang cười khanh khách.

"Ngươi cũng mơ lấy đồ ăn vặt của ta?" Ai muốn giành đồ ăn vặt của trẫm, giết chết không tha.

Hả?

Ám hiệu sao?

Người này còn chưa hiểu Minh Thù có ý gì thì một luồng sức mạnh đột nhiên kéo tới, cả người hắn bị kéo ngược phía sau, màu trắng của chiếc túi đập vào mặt hắn.

"Bộp" một tiếng cực lớn.

Hắn cảm giác mặt của mình không còn cảm giác gì cả, lỗ tai ong ong vang lên.

Sức mạnh này...

Bà nó...

Tà môn!

Bị đánh một cái không thể làm hắn mất hết lực chiến đấu, nhưng hắn đang hoài nghi hắn có còn là sát thủ trong truyền thuyết không?

Giả đó!

Nhìn cô gái này khá dễ đối phó, nhưng khi ra tay mới biết sai hoàn toàn.

Siêu hung tàn.

Cuối cùng tên này bị Minh Thù ném xuống đất, dao trong tay của hắn đã bị cướp đang để trên ngực hắn.

"Người lạ." Minh Thù tỉ mỉ quan sát người này..

"..." Không phải lạ mặt, lẽ nào người quen mặt thường giết cô sao?

"Ai sai ngươi tới giết ta?" Lần trước cũng có một người, tuy hắn và Bắc Đường có dây dưa với nhau, nhưng đối phương rõ ràng chỉ muốn giết chết cô.

"Lấy tiền trừ hoạ cho người khác, tôi sẽ không nói cho cô biết." Tên này rất có nghĩa khí nói: "Nếu đã bị cô bắt được thì cô muốn như thế nào tùy cô."

"Phải không?"

Tiếng nói cuối cùng ôn hòa mềm mại, nhưng tên này không cảm thấy dễ nghe chút nào cả, ngược lại cảm thấy sởn cả tóc gáy.

"Cô... Cô muốn làm gì?"

Mười phút sau, cả người tên này chỉ còn lại cái quần cộc, ôm cánh tay, co rúc trong góc.

Minh Thù ném dao xuống: "Nói sớm không phải tốt sao, đỡ phải buộc ta ra tay."

Cô cuối xuống nhặt đồ ăn vặt lên, lúc đứng dậy cười chúm chím nhìn hắn: "Ta có thừa cách khiến ngươi sống không bằng chết, tố chất của ngươi, lần này..."

Minh Thù lắc đầu.

Người đàn ông: "..." Khinh thường ai vậy! Cho rằng ai cũng biến thái như cô sao?

Đàn bà và tiểu nhân khó dạy không sai chút nào.

Hu hu, hắn phải về nhà, sau này không làm chuyện này nữa.

Minh Thù đi ra ngoài đón một chiếc xe, đi về nơi ông chủ nói.

Cho nên lúc Bắc Đường đến thì cô đã rời khỏi.

Bắc Đường tìm nửa vòng cũng không tìm được người, tức đến mức muốn chém người, nhưng sâu trong nội tâm lại có chút lo lắng, sợ cô xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

"Cậu chủ, tiểu thư sẽ không sao, nếu không ngài gọi hỏi đi?" A Sâm nhắc nhở Bắc Đường.

"Cần ngươi nói sao?"

"..."

Điện thoại rất nhanh thì có người bắt máy, giọng nói quen thuộc của Minh Thù vang lên, sự bất an trong lòng Bắc Đường hạ xuống: "Không phải tôi kêu em đợi sao, em ở đâu?"

"Đợi thầy Bắc Đường đến thì tôi cũng chán rồi." Minh Thù không che giấu tiếng cười chút nào, trực tiếp nói ra nhưng nghe không ra là có ý gì.

Bắc Đường: "..." Sao? Lão tử đã là dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến, còn muốn như thế nào nữa.

"Em ở đâu?" Không thấy được người Bắc Đường không yên tâm.

"Em ở..."

Đối diện giống như có người nói chuyện với cô, cô ngừng một chút: "Có chút việc cần xử lý, không thể để lộ ra, nhưng nếu anh muốn gặp em có thể hẹn em vào bữa tối. Thầy Bắc Đường, ý thầy thế nào?"

"Em ở phố Thụy An đúng không?"

Minh Thù nhìn về phía ông chủ, nụ cười bất đắc dĩ, khoanh tay một cách máy móc: "Đây không phải tôi nói, do hắn tự đoán."

"Em đừng dính vào chuyện của phố Thụy An." Giọng Bắc Đường tiếp tục vang lên: "Tôi lập tức đi đón em."

Bắc Đường hoàn toàn không cho Minh Thù có cơ hội phản đối, trực tiếp cúp điện thoại: "Kêu người ở phố Thụy An rút về."

"Cậu chủ, chúng ta vất vả lắm..." A Sâm khó xử: "Bỏ qua cơ hội này, muốn bắt King thì khó lắm."

"King?"

Giọng Bắc Đường có chút ngạo mạn và khinh miệt, cũng có chút kỳ quái.

A Sâm không biết rõ ý hắn hắn là gì, trong lúc nhất thời do dự mà không dám truyền đạt mệnh lệnh.

"Cậu chủ, lần này King về nước không có dẫn theo bao nhiêu người, nếu như buông tha hắn, chờ hắn trở về, chúng ta sẽ rơi vào cục diện bế tắc, như vậy sẽ rất bất lợi đối với chúng ta."

A Sâm còn muốn tranh thủ một chút: "Liên tục hai lần hắn phái người giết tiểu thư Nam Chi, với lần trước kia hại tiểu thư Nam Chi mất trí nhớ... Cậu chủ, phải diệt trừ King."

"Ta quan tâm cô ấy hơn hắn." Bắc Đường ngồi trên xe: "Làm theo lời ta bảo."

Biểu cảm A Sâm khẽ biến, từ đầu đến cuối... Cậu chủ đều quan tâm tiểu thư Nam Chi.

Hắn thở dài, truyền mệnh lệnh đi.

"Hẹn trước chỗ." Tiếng Bắc Đường từ trong xe truyền đến.

A Sâm: "..."

-

Minh Thù đứng ở đường đi của khu chung cư nhỏ hẹp, cô dựa vào lan can đã rỉ sắt nhìn mọi người đi tới đi lui.

Ông chủ đứng ở bên cạnh cô, ngậm một điếu thuốc, nhưng không hút biểu cảm ngưng đọng.

"Tiểu tổ tông, cô mau qua đây xem một chút." Ông chủ thực sự xin Minh Thù: "Coi như tôi xin cô, dãy chung cư này khá đông đúc, kiến trúc không hợp lý khắp nơi đều biết, chuyện nổ không phải là chuyện đùa."

"Ông chủ, tôi thật sự không biết." Minh Thù vô tội buông tay: "Ông không sợ bị nổ chết thì tôi có thể đi gỡ thử một cái."

"Cô biết tạo bom nhưng cô không biết gỡ, lừa ai vậy!" Ông chủ gào lên.

"Thực sự không biết." Minh Thù hết sức chân thành, trên mặt viết "Tin tưởng tôi, tôi không biết".

Ông chủ có cảm giác không tin tưởng, con nhóc này chắc chắn biết!

"Mời cô ăn một bữa thịnh soạn."

Minh Thù có chút dao động.

Bữa ăn thịnh soạn.

Ông chủ nhìn sắc mặt của cô, lập tức la lên: "Mời cô ăn ba bữa!"

"Mười bữa."

"Được được được."

"Tôi đi gỡ một cái, nổ đừng trách tôi."

"..."

Ông chủ bất lực nhanh chóng đi theo tiểu tổ tông vào trong.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 715: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (33)

Minh Thù đi vào mới biết vì sao bọn họ hết đường xoay xở.

Căn phòng nhỏ không có bất kỳ dụng cụ nào, trên mặt đất có một quả bom hẹn giờ tròn, những sợi dây xanh xanh đỏ đỏ chồng lên nhau, cuối cùng tập hợp đến vị trí chính giữa.

Trên quả bom hẹn giờ có những con số đang nhảy nhót, mỗi lần nhảy sẽ vang lên một tiếng tích, trong phòng vọng lại nghe vô cùng ám ảnh.

Chữ số này từ một quả bom hẹn giờ nhảy qua một quả khác, lại một quả khác nữa... Hơn nữa còn chuyển đổi liên tục.

Cũng có thể nói, có thể cái thứ nhất kêu lên, kế tiếp sẽ là cái thứ sáu, không có quy luật nào có thể tìm ra.

Mỗi một giây nhảy lên một con số.

17489.

17488.

17487.

Đây là thời gian đếm ngược, còn chưa đầy sáu tiếng đồng hồ. Trước khi cô tới thì nó đã bị phát hiện hơn năm tiếng, có nghĩa là quả bom này hẹn mười hai tiếng.

Còn dư nhiều thời gian.

Nếu như không phải người lắp bom rất tự tin với bản thân mình, thì có nghĩa là hắn không lo lắng cảnh sát sẽ tháo quả bom này ra... Còn có một khả năng, đó chính là bất kể tháo như thế nào thì cuối cùng cũng sẽ nổ.

Cái này có chút kích thích.

Chuyên gia tháo bom nghiên cứu quả bom đếm ngược không có quy luật này rất lâu, đưa ra vài giả thiết nhưng đều bị phủ nhận.

Bọn họ tìm không được quy luật của quả bom này, không biết nên tháo như thế nào, hơn nữa đây là bom hẹn giờ, bọn họ chưa từng thấy qua.

Minh Thù đi vòng bom hẹn giờ một vòng, tổng cộng có mười một quả bom, cộng thêm quả có số ở giữa, phòng này tổng cộng có mười hai quả.

Mỗi lần nhảy số thì màu xanh phía trên quả bom phát sáng, tiếng tích tích cũng đồng thời vang lên.

Người còn lại đã lui qua một bên, giống như cố gắng dành một không gian yên tĩnh cho cô.

"Cái kia..." Minh Thù lên tiếng, vài chuyên gia đồng thời nhìn về phía cô, hy vọng cô có thể nói ra điều gì có ích: "Cầm một ít đồ ăn qua đây cho tôi."

"..."

Minh Thù chẳng những muốn ăn, còn cần một cái ghế.

Mọi người không đành lòng nhìn cô.

Đây là tới nghỉ phép hay là tới tháo dỡ bom?

Trong căn phòng nhiều bom như vậy, cô không sợ sao? Không có có áp lực tâm lý sao? Mặc dù là bọn họ là chuyên gia mấy chục năm trong công việc này, cũng không dám làm những chuyện như vậy.

"Nhìn qua cũng chỉ là trẻ vị thành niên, có được không vậy? Những lão già như chúng ta cũng không nghĩ ra được kế sách gì, cô ta có thể sao?"

"Người lần trước người tôi nói với anh chính là cô ta."

"Cô ta? Không phải chứ..."

Các chuyên gia nhỏ giọng thảo luận, rồi bắt đầu hành động, bọn họ không thể hy vọng vào một cô gái như vậy được.

Hơn nữa còn không xác định cô gái này có năng lực thực sự.

Nếu cô ta không phải là do sếp gọi tới, cộng thêm có một chuyên gia ủng hộ thì bọn họ sẽ phản đối cô ta vào nơi này.

Minh Thù cầm hộp sữa, miệng nhỏ nhắn ăn từng miếng bánh quy, nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm bom hẹn giờ trong phòng.

Nửa tiếng trôi qua.

"Đội trưởng, bên ngoài có người... Tìm cô gái Nam Chi này." Có cảnh sát đi lên cho báo cáo cho sếp.

"Người nào?" Sếp hơi cảnh giác.

"Bắc tiên sinh."

"..." Hắn thực sự tới.

Sếp nhìn Minh Thù không một chút động tĩnh, xoay người đi xuống lầu.

Cảnh giới tuyến bên ngoài được cảnh sát vây quanh, Bắc Đường bị cảnh sát viên chặn ở bên ngoài, sắc mặt cực kỳ không tốt.

Sếp không thích người này nhưng hắn không thuộc sự quản lý của bọn họ, hơn nữa Bắc Đường cũng không làm chuyện phạm pháp gì, cho nên ông ta chỉ có thể đè nén sự không ưa thích xuống.

"Bắc tiên sinh, nơi đây đã giới nghiêm." Sếp mở cảnh giới tuyến đi ra ngoài: "Mong Bắc tiên sinh rời khỏi nơi này, đừng gây trở ngại cho cảnh sát chúng tôi phá án."

"Nam Chi thì sao?" Bắc Đường không có bất kỳ lời nói nhảm nào, giọng nói trầm thấp: "Cho cô ấy ra gặp tôi ngay lập tức."

"Nam Chi có chút việc." Sếp nói.

Bắc Đường tức giận: "Tại sao ông để cô ấy vào nơi nguy hiểm như vậy, ông có dụng ý gì?"

Muốn hại chết vợ của lão tử sao?

Thật là một đám người dụng tâm hiểm ác!

Đáy mắt sếp hiện lên một tia sáng chói: "Có vẻ Bắc tiên sinh khá hiểu rõ chuyện này, không biết Bắc tiên sinh nghe được tin này từ đâu?"

"Không thể trả lời."

"Bắc tiên sinh, mặc dù cậu không thuộc sự quản lý của chúng tôi, thế nhưng lúc cậu nhập cảnh đã ký qua hiệp nghị, nếu tôi báo cáo lên trên thì phía bên kia làm phiền Bắc tiên sinh đi thương lượng rồi."

Người như Bắc Đường muốn nhập cảnh về nước nhất định phải ký hiệp nghị đặc biệt.

"Ông uy hiếp tôi?" Bắc Đường cười nhạt: "Chuyện này không liên quan đến tôi, ông báo cáo lên trên thì sao?"

Hắn biết bên trong có cái gì, cũng dự định làm cái gì đó, nhưng không phải hắn vẫn chưa kịp làm gì sao?

Sếp nghẹn một cái.

"Tôi mời cô nhóc kia giúp một chuyện." Một lát sau thì sếp nói một câu.

Bắc Đường đứng nghiêm, vốn hắn đã cao hơn sếp, lúc này nhìn về phía sếp chỉ cảm thấy đột nhiên sếp lùn hơn một khúc.

Bất kể là khí thế hay dáng người.

Cảm giác này cũng không tốt lắm.

"Bên trong nguy hiểm như vậy, ông để cho cô ấy ở bên trong hỗ trợ sao? Ông không biết ngượng à?" Bắc Đường tức giận: "Tôi nói một lần cuối cùng, để cho cô ấy đi ra, bằng không tôi sẽ xông vào."

Sếp đoán chắc chắn người này biết bên trong xảy ra chuyện gì, ông ta cũng không giấu giếm: "Nơi này dân cư rất nhiều, trong lòng đất có đường ống khí tự nhiên, nếu như phát nổ..."

"Thì sao?" Bắc Đường không nể tình gì cắt đứt lời sếp: "Tôi chỉ muốn đảm bảo an toàn cho cô ấy."

Sếp nói: "Dù gì thì Bắc tiên sinh cũng là người Hoa, lúc này không phải nên lấy đại cục làm trọng sao?"

Hơn nữa hiện tại ở bên trong cũng không tính là nguy hiểm, mấy người chuyên gia đều ở đây. Nếu như đến lúc cuối cùng nhất định ông ta sẽ cho cô ta ra, không để cô ta xảy ra chuyện gì bất trắc.

Ông là sếp, trách nhiệm của ông ta là phụ trách sinh mệnh của nhiều người, ông ta quyết định như vậy cũng không có gì sai.

Nhưng Bắc Đường không phải vậy.

Đáy mắt Bắc Đường chỉ có thờ ơ, giọng nói có vài phần ôn hòa: "Cô ấy là đại cục."

Sếp chấn động, có chút kinh ngạc và quái dị, có vẻ không ngờ người như Bắc Đường lại nói ra những câu như vậy.

Bắc Đường giơ tay muốn vén cảnh giới tuyến nhưng đám bảo vệ phía sau hết sức ngăn cản.

Sếp đi qua nhanh chóng cản Bắc Đường lại.

Ngay lúc không khí hai bên đang vô cùng căng thẳng thì bên phía cầu thang có tiếng động, cô gái được cảnh sát đưa xuống.

Bắc Đường chuyển tay đẩy vai của sếp ra, sếp ý thức được thì đã bị đẩy qua một bên, dáng người cao lớn đi ngang qua ông.

Sếp: "..." Bà nó!

Tên này ăn cái gì lớn vậy!

Sếp không quan tâm tới cái khác, đuổi theo Bắc Đường, Bắc Đường ngang dọc kiểm tra người của Minh Thù.

"Tiểu..." Sếp nuốt hai chữ nhóc con lại: "Tổ tông, thế nào?"

Thực sự là không biết tên mù này lo lắng gì, con nhóc này vô cùng lợi hại!

"Mười bữa cơm nha!" Minh Thù đưa tay ra đếm đếm, mặt mày mỉm cười: "Tôi muốn ăn ở nhà hàng Hoàng Thiên."

"Phụt!"

Suýt chút nữa thì sếp tức hộc máu, một bữa cơm ở Hoàng Thiên bằng gần một tháng lương của ông, mười lần... Một năm này coi như ông làm công không. Hơn nữa để lấp đầy cái bụng của con nhóc này thì tiền thưởng của ông cũng mất sạch.

Cái này cũng quá mắc rồi!

"Đi." Sắc mặt Bắc Đường lạnh lùng ôm Minh Thù rời khỏi.

Trước khi đi còn trừng mắt với sếp một cái.

Sếp: "..." Đáng thương nhất chính là ví tiền của ta đó!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 716: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (34)

Ông chủ nhẹ bước đi lên lầu, nhưng khi hắn chứng kiến không có bất kỳ thay đổi nào trong căn phòng, thì lúc bước xuống không còn nhẹ nhàng nữa.

Cô ta chưa tháo bom ư?

Cầm cái gì chứ!

"Chuyện gì đã xảy ra vậy, sao nhóc con đó không làm gì cả đã đi rồi?" Sếp hỏi người bên cạnh.

Người bên ngoài nhìn vào cũng không hiểu lắm, đã kể lại câu chuyện đó một lần nữa cho sếp nghe.

Hắn đi xuống phía dưới không được bao lâu, Minh Thù đã ăn xong rồi, sau đó đứng dậy hỏi bọn hắn một cây bút, rồi tùy tiện viết vài con số lên trên mặt đất, nói với chuyên gia hai câu rồi đi.

Nói cái gì bọn họ không có nghe rõ, thế nhưng mấy người chuyên gia đều có bộ dạng hiểu ra mọi chuyện, lúc này đang cùng nhau tập trung lại thảo luận, dường như đã tìm được biện pháp.

Minh Thù đã nói với bọn họ quy luật nhảy các con số ở quả bom hẹn giờ.

Trước tiên phải tìm ra một quả bom thực sự trong số mười hai quả bom này.

Sau đó sẽ sắp xếp lại quả bom thật theo thứ tự một hai ba bốn.

Các chuyên gia trước đây chưa từng nghĩ rằng trong số mười hai quả bom này sẽ có giả, bọn họ luôn tìm quy luật của mười hai quả bom, bên trong có thêm những quả bom giả, có thể tìm nó ở nơi nào đây.

Minh Thù ngồi ở chỗ kia ăn cả nửa giờ đồng hồ, trong lúc đó ngoại trừ động tác ăn thức ăn ra, thì cô không hề thay đổi tư thế.

Khi đó, cô yên tĩnh như không hề tồn tại vậy.

Các chuyên gia cảm thấy bọn họ quá nông nổi, dĩ nhiên là không so sánh được với một cô gái có thể tĩnh tâm ngồi đó quan sát.

Sếp nghe xong, chỉ có thể an ủi bản thân mình bằng số tiền lương cả năm của hắn ta không tiêu hết.

Các chuyên gia thảo luận xong bắt đầu mang vào người những bộ áo quần chống cháy nổ nặng trịch, bảo sếp đưa mọi người bỏ chạy, bắt đầu tháo dỡ bom.

Trong lúc sếp nôn nóng chờ đợi...

"Ầm ầm."

"Rầm rầm rầm."

Những tiếng nổ dữ dội liên tục vang lên, bụi mù và ánh lửa bay lên ngút trời, tiếng thét chói tai và tiếng còi xe vang vọng lên tận trời cao.

Điếu thuốc ông chủ đang ngậm rơi ngay xuống đất, ông bị bụi bặm của những tòa nhà dân cư cũ bao phủ khắp người.

Sao lại nổ tung như vậy rồi?

Bom không phải ở chỗ này ư?

Ông chủ phản ứng trở lại, chạy về hướng vụ nổ, vừa chạy vừa la lên: "Để lại một đội, những người còn lại theo ta."

Địa điểm của vụ nổ là nơi cách chúng ta một con đường, cả con đường hầu như đều bị nổ banh hết, trong không khí tràn đầy bức xạ nhiệt và bụi bặm, đã khiến con người bị sặc không ngừng.

Tất cả mọi người chạy về hướng an toàn, chỉ có những người mặc đồng phục cảnh sát, thì chạy về phía vụ nổ.

-

"Khụ... khụ."

Minh Thù bị sặc nên ho hai tiếng, trước mắt hoàn toàn mờ ảo.

Chiếc xe bị ép tới mức thay đổi hình dáng rồi, bên ngoài đều là cốt thép và khối đá văng đến chặn kín hoàn toàn.

Trong bụi mù cuồn cuộn bay, đôi mắt của cô đã bị ảnh hưởng, chỉ có thể dùng tay đi sờ tìm người bên cạnh.

"Bắc Đường?"

Không có tiếng trả lời.

Vụ nổ xảy ra quá đột ngột, trước lúc Bắc Đường lên xe đã cáu gắt với cô, ngồi sang bên kia, cô chưa kịp...

Ngón tay của Minh Thù run lên, lần từng bước sang bên kia.

Cửa thủy tinh bị đập vỡ, lúc này trong xe khắp nơi đều là mảnh thủy tinh, mười mấy giây sau, cuối cùng cũng mò được một cơ thể ấm áp.

"Bắc Đường?"

Thú nhỏ từ trong túi Minh Thù nhảy ra, người nó run run, trên người phát ra ánh sáng nhè nhẹ, đôi mắt Minh Thù nhìn thấy rõ tình huống trước mặt.

Thú nhỏ nhảy đến vị trí cao hơn một chút, con mắt như viên đá màu đen, có chút thờ ơ nhìn Minh Thù tới gần Bắc Đường.

Minh Thù không dám đụng đến Bắc Đường, hắn bị một cây cốt thép đâm xuyên qua từ phía sau, xem tư thế của hắn, chắc là muốn nhào tới bảo vệ cho cô.

Lạnh lùng.

Không phải chỉ là vết thương nhỏ thôi ư?

Vết thương nghiêm trọng hơn cô cũng từng chịu qua rồi, chút thương tích nhỏ này có đáng là gì đâu.

Bàn tay Minh Thù xòe ra rồi co lại, co lại rồi buông ra, cũng không biết nên ra tay từ đâu cả.

Hắn không phải là mình mà.

Con sen, ngươi có khỏe không?

Âm thanh của thú nhỏ vang lên trong đầu Minh Thù.

"Ừm."

Cô ta rất giỏi, một sợi tóc trên đầu cũng không thiếu.

Nhưng là Bắc Đường...

Minh Thù lật mình một cái trên xe, ngồi phía sau chỉ có một chút đồ ăn vặt. Hòm thuốc ở phía trước, nhưng phía trước đã bị ép đến độ không thể nhìn thấy gì, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một màu máu.

Minh Thù chưa bao giờ ở trong không gian dược phẩm của con thú nhỏ, bởi vì cô không cần.

Minh Thù đầu tiên là nghĩ ra cách làm gãy thanh bê tông cốt thép ở trên người Bắc Đường, sau đó cẩn thận khiến cho hắn dựa vào chính mình, không dám di chuyển một chút nào.

Minh Thù lặng lẽ tìm lấy điện thoại, có thể do vụ nổ, nên vùng gần đây không có một chút tín hiệu nào cả.

Cô đưa tin nhắn đã viết xong đưa cho thú nhỏ: "Tìm chỗ nào có tín hiệu rồi gửi nó đi."

Tốc độ làm việc của cảnh sát quá chậm, kiêng dè quá nhiều, chỉ có a Sâm mới có thể dùng tốc độ nhanh nhất để cứu bọn họ ra ngoài.

Thú nhỏ dường như muốn nói điều gì đó, nhưng cuối cùng cầm điện thoại di động chui từ kẻ hở ra ngoài, nó vừa đi thì xung quanh liền tối sầm lại.

Thỉnh thoảng còn có thể nghe tiếng nổ mạnh từ phía trên truyền xuống.

Cô cũng nghe được tiếng bê tông cốt thép đè vào trần xe, âm thanh rơi xuống.

Ngón tay của Minh Thù khẽ nhúc nhích, ánh sáng phát ra từ đầu ngón tay giống với trên người thú nhỏ, vẽ vài ký hiệu phức tạp lên trần xe và bốn phía, ánh sáng ẩn vào thân xe, lúc xi măng cốt thép rơi xuống, chiếc xe cũng không có chút thay đổi gì, vô cùng vững chắc.

"Tiểu Chi..."

Minh Thù hướng mắt nhìn về hướng người trong ngực cô: "Đừng nói chuyện."

Sắc mặt Bắc Đường trắng bệch, cánh môi nhếch lên mấy lần, giọng nói nhỏ như tiếng ruồi muỗi bay: "Em... không sao chứ?"

Hắn không phải lo lắng bản thân bị làm sao, mà hắn sợ cô ấy gặp chuyện không may.

"Không có việc gì cả, em không sao. Anh đừng nói chuyện, a Sâm sắp đến rồi."

"Không sao... thì tốt rồi." Bắc Đường thử nắm lấy tay Minh Thù, Minh Thù nắm lại thật chặt.

Tiếng của Bắc Đường ngày càng yếu, Minh Thù phải lại gần hắn mới có thể nghe được: "Tiểu Chi, có thể hôn anh một cái không?"

Minh Thù duy trì tư thế đó trong ba giây, quay đầu hôn hắn, trong miệng hắn có vị nhàn nhạt của máu, Minh Thù từng tí một giúp hắn dọn sạch biến thành hơi thở của cô ấy.

Bắc Đường đáp lại có hơi chậm.

"Tiểu Chi, em thích tôi..."

Câu nói tiếp theo biến mất trong cổ họng của Bắc Đường.

Bắc Đường chỉ tỉnh như thế trong một lúc rồi lại rơi vào hôn mê.

Trong xe yên tĩnh một lúc lâu đã vang lên tiếng động.

"Ừm."

Mờ mịt lại hư ảo, phảng phất tựa như ảo giác.

Thú nhỏ một lát sau quay trở về, tin nhắn đã được gửi đi rồi. Nhưng lúc nào cứu viện mới đến thì không ai hay biết.

Minh Thù cầm máu cho Bắc Đường, nhưng cô không dám động đến hắn, hắn phải nhanh chóng được đưa đến bệnh viện.

Thú nhỏ ngồi xổm bên cạnh Minh Thù, bàn chân cọ nhẹ vào lòng bàn tay cô ấy.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cơ thể Bắc Đường bắt đầu rét run, Minh Thù mang tấm chăn phía sau ra đắp cho hắn.

Con sen, cứu viện của bên trên bị cản trở, người ta nói rằng có một đường ống dẫn khí tự nhiên ở bên dưới, tùy tiện di chuyển, sẽ nổ tung thêm lần nữa.

Thú nhỏ truyền tin tức của bên trên xuống.

Minh Thù nghe xong cũng chỉ ngồi im lặng, một lúc lâu sau cô ta kéo đồ ăn vặt ở phía sau lại, nhanh chóng giải quyết hết một túi đồ ăn vặt.

Thú nhỏ chỉ nhìn vào cô, không hề đi đến tranh giành.

-

"Bác sĩ, bác sĩ..."

Cô gái toàn thân bị dính đầy bụi bẩn xông vào bệnh viện, trong tay cô còn ôm một người đàn ông toàn thân dính đầy máu.

Sự kết hợp này thật kỳ lạ, các bệnh nhân ở hành lang nhao nhao nhìn về phía cô.

Y tá chạy lên trước, nhìn thoáng qua: "Cáng cứu thương, nhanh đưa đến phòng cấp cứu, gọi bác sĩ Chu."

Nhanh chóng có người đẩy cáng cứu thương đi qua, y tá giúp đỡ đặt người lên trên băng ca, chạy như điên đẩy cáng cứu thương hướng về phòng cấp cứu.

Minh Thù đứng tại chỗ, mặt cô trắng bệch ra, trước mắt có chút xoay vòng nhưng cô không thể xỉu được.

Cô đi lảo đảo tới quầy lễ tân, đoạt lấy chiếc điện thoại mà cô y tá đang nghe.

"Ôi chao cô…"

Minh Thù miễn cưỡng cười cười: "Ta gọi điện thoại."

Cô y tá: "..."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 717: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (35)

Lúc a Sâm chạy đến, Bắc Đường vẫn còn ở trong phòng cấp cứu, Minh Thù ngồi chờ ở bên ngoài phòng cấp cứu, sắc mặt trắng bệch nhìn xuống mặt đất.

"Tiểu thư?" A Sâm xông đến: "Cậu chủ, cậu chủ thế nào rồi?"

Minh Thù lắc đầu, cô tự tay cầm lấy tay a Sâm, sức rất yếu, giọng nói càng nhẹ: "A Sâm, mua giúp ta một chút đồ ăn nhé!"

"Tiểu thư cô làm sao vậy?" A Sâm lúc này mới phát hiện sắc mặt Minh Thù không đúng, hắn hô lớn về phía hành lang: "Bác sĩ, bác sĩ đâu?"

"Không cần gọi bác sĩ, mua cho ta chút đồ ăn là được rồi."

"Như vậy sao được, nhìn cô không khỏe cho lắm." A Sâm vừa khéo bắt được một tên bác sĩ: "Anh nhanh khám cho tiểu thư nhà ta xem sao."

Vị bác sĩ bị kéo lại sửng sốt, một lát sau nói: "Vì cô ấy đói bụng, vừa rồi có kiểm tra rồi, không phải đã bảo y tá đưa thức ăn cho cô ấy ăn rồi ư? Sao sắc mặt vẫn trắng như thế, anh là người nhà của cô ấy à? Cô gái này nhỏ như vậy, gia đình các ngươi sao lại hành hạ cô ấy đến vậy."

Đói... đói sao?

A Sâm thả cho bác sĩ đó đi, nhanh chóng cho người đi mua đồ ăn về.

Thú nhỏ không biết từ đâu chạy về, thừa dịp a Sâm đang gọi điện thoại, đã đẩy mạnh mấy thứ lạnh ngắt gì đó vào trong lòng bàn tay Minh Thù.

Con sen, những thứ có năng lực thần kỳ trên thế giới này không dễ kiếm đâu, ngươi ăn một chút đã thì mới có thể khá hơn một chút.

Minh Thù cầm lấy cho vào miệng.

Đợi sắc mặt của Minh Thù chuyển biến tốt hơn một chút, thú nhỏ bắt đầu cằn nhằn.

Mắng cô rất hăng say.

Minh Thù bấm vào nó một phát, nhét nó vào trong túi áo khoác.

Nhưng lúc này áo khoác bị bẩn, con thú nhỏ thấy gớm, ở trong túi cũng tiếp tục giơ chân mắng.

Minh Thù dường như thở dài, nhưng không có điều gì xuất hiện trên khuôn mặt, lẳng lặng nhìn xuống mặt đất, đợi thức ăn mà a Sâm đưa đến, sau khi Minh Thù ăn một ít thì khuôn mặt tái nhợt dần dần có chút ửng hồng.

A Sâm thấy rất thần kỳ, cái này thật là... ăn một bữa đã khỏe rồi ư?

Bộ dạng vừa nãy nhìn vào như muốn ăn hết tất cả vậy.

Cuộc phẫu thuật của Bắc Đường rất thành công, đã thoát khỏi nguy hiểm được chuyển đến phòng bệnh rồi.

A Sâm phái người bảo vệ bên trong lẫn bên ngoài, Minh Thù ngồi bên giường.

Bác sĩ và y tá đến kiểm tra, a Sâm nhanh chóng hỏi lúc nào Bắc Đường có thể tỉnh lại.

"Nói thật tôi đây cũng không dám đảm bảo, còn phải dựa vào bệnh nhân nữa." Bác sĩ an ủi trả lời: "Nhưng tố chất cơ thể của tiên sinh này rất tốt, sẽ nhanh chóng tỉnh lại thôi."

A Sâm có chút lo lắng gật đầu.

Bác sĩ lại kiểm tra thiết bị một chút: "Vậy có chuyện gì thì mọi người gọi tôi một tiếng."

A Sâm tiễn bác sĩ đi ra ngoài, cô y tá đi theo sau bác sĩ một bước, đợi a Sâm và bác sĩ đều quay người xong, cô ấy nhanh chóng đưa cho Minh Thù một tờ giấy, sau đó cũng đi ra khỏi phòng bệnh.

Tờ giấy rớt ở bên cạnh tay cô và Bắc Đường, cô quay đầu nhìn theo hình bóng cô y tá chầm chậm rời đi, một lúc sau mới thả một tay ra mở rộng tờ giấy.

"Tiểu thư, cô có cần nghỉ ngơi một lát không? Tôi ở đây trông coi cho." A Sâm tiễn bác sĩ xong đã trở về.

Minh Thù chậm rãi thu tờ giấy lại: "Không cần đâu, tôi sẽ chăm sóc cho anh ấy."

A Sâm mỉm cười không nói ra lời nào xoay người rời khỏi phòng, luôn tiện đóng cửa lại.

Minh Thù thấy Bắc Đường mặt mũi tái nhợt, lần này ngồi đến tận đêm khuya.

Tiếng chuông mười hai giờ vang lên, cô lặng im đứng dậy rời khỏi phòng bệnh.

"Tiểu thư, cô đi đâu vậy?" A Sâm gác đêm ở bên ngoài, thấy cô đi ra bèn hỏi một tiếng.

"Đi ra ngoài một chuyến." Minh Thù mỉm cười: "Sẽ quay về rất nhanh."

"Ta phái người đi theo tiểu thư nhé?" A Sâm không yên tâm lắm, chuyện xảy ra hôm nay quá bất ngờ, lỡ cô có chuyện gì nữa hắn không biết sẽ nhận tội với cậu chủ như thế nào đây.

"Ta không đi xa đâu, sẽ trở về rất nhanh." Minh Thù từ chối ý tốt của a Sâm.

Cô đi rồi, hắn biết làm việc như thế nào đây?

A Sâm nhìn Minh Thù rời đi, chân mày hắn hơi nhíu lại, cả ngày hôm nay hỗn loạn, hắn cũng không kịp hỏi cô là đã đưa cậu chủ ra ngoài bằng cách nào.

Không phải nói bọn họ bị đè ở phía dưới rồi ư?

Hiện tại cứu viện ở bên kia đều ở bên ngoài, trên cơ bản không thể vào được bên trong.

-

Bóng đêm vắng vẻ.

Ánh trăng sáng chiếu xuống trên sân thượng, cái bóng nhỏ dài trải trên mặt đất như bóng ma.

"Lộp cộp lộp cộp..."

Tiếng bước chân truyền đến, cái bóng kia chậm rãi quay lại, chờ đợi chủ nhân của tiếng bước chân.

Một cô gái nhỏ nhắn bước ra từ trong bóng tối, phía sau dường như sương mù dày đặc, khiến bóng của cô trở nên âm u kỳ lạ, thoáng nhìn như ác ma đến từ địa ngục.

Nhưng sau khi cô bước ra khỏi bóng tối, đứng dưới ánh trăng, dưới sự bao phủ của ánh sáng, trên người cô chỉ có một sự uyển chuyển dịu dàng.

"Một mình một ngựa đã đến rồi, Nam Chi cô thật là can đảm." Một giọng nói dễ nghe của đàn ông vang lên.

Người đàn ông đó đứng trên mép sân thượng nhẹ như lông hồng, cảm giác như có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

"Có một số chuyện để cho người khác nhìn thấy sẽ không tốt, muốn bịt miệng sẽ rất phiền phức." Minh Thù im lặng nhìn anh ta một lần rồi cười nói: "King tiên sinh, đúng vậy?"

"Ha ha, Nam Chi tiểu thư thực sự rất đáng yêu."

Minh Thù hỏi một cách nghiêm túc: "Đáng yêu nhiều không?"

King dừng lại một giây, nụ cười của hắn dưới ánh trăng có chút kỳ lạ: "Đáng yêu hơn so với người mà ta đã gặp qua."

Tiếng nói của Minh Thù nhẹ nhàng chậm chạp: "Đáng yêu đến mức ngươi muốn giết chết ta sao?"

King di chuyển một vòng ở trên sân thượng, áo quần chuyển động theo hắn, phát ra tiếng vù vù, giống như một tên thần kinh.

Hắn giữ vững cơ thể, mặt mày hớn hở cười nói: "Nam Chi tiểu thư là một người quá thông minh, sẽ sống rất đau khổ. Hơn nữa không khiến cho người khác yêu thích, rất không đáng yêu."

Minh Thù ôm lấy khóe môi: "Cám ơn đã khen ngợi."

King: "..."

"Ngươi hẹn ta tới, không phải là muốn khen ta đáng yêu đó chứ?" Minh Thù nghiêng đầu một chút, như một người không tiếp xúc bên ngoài nhiều, một cô gái vừa hiếu kỳ lại đơn giản.

"Đương nhiên là không rồi, sao ta lại nhàm chán đến vậy chứ." King vẫn đứng sát mép sân thượng như vậy, hắn vung tay lên, hắn chỉ về hướng cảnh đêm rực rỡ sau lưng: "Ta cho cô chọn một nơi làm sân khấu tạm biệt, Nam Chi tiểu thư, có phải là ta đối xử với cô quá tốt hay không."

Minh Thù đi tới, đứng ở bên cạnh hắn, dường như muốn cùng hắn nhìn vào sân khấu từ biệt này.

King không có một chút đề phòng gì với cô, thậm chí là nhìn cô với một chút khiêu khích.

Minh Thù quay đầu cười tươi, ánh mắt lấp lánh như ánh đèn, tựa như một dòng sông sao đang chảy tuyệt đẹp.

King nháy mắt, gửi cho Minh Thù một nụ cười thần kinh.

Hai người lộng lẫy như vậy dưới cảnh đêm, bèn nhìn nhau cười, dường như là những người bạn cũ đã nhiều năm không gặp rồi.

Nhưng đúng vào lúc này, Minh Thù đột nhiên đưa tay, bất ngờ đánh về phía cẳng chân của King.

King bị đẩy vội vàng không kịp chuẩn bị gì, toàn thân bị ngã xuống.

King: "..."

Làm sao còn có loại thao tác này? Không phải cô muốn cùng hắn thưởng thức sân khấu rực rỡ này sao?

Cơ thể King nhanh chóng ổn định trở lại, đợi hắn trở lại trên sân thượng, Minh Thù mới nhìn rõ trên tay hắn có rất nhiều sợi tơ nhỏ.

"Nam Chi tiểu thư, sao cô có thể nói ra tay là ra tay liền như vậy, không có chút quy tắc gì hết, cô như vậy đúng là không đáng yêu." King nghiêm túc lên án.

"Ta cảm thấy ta rất đáng yêu." Minh Thù nhún vai: "Không phải ngươi vẫn chưa chết ư, nếu chết dễ dàng như vậy ngươi cũng không phái người tới giết ta đúng không."

King cười hai tiếng, cười đến mức như kẻ điên.

Dưới bóng đêm, hắn giống như một tên được bệnh viện tâm thần thả ra mắc phải bệnh nặng vậy.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 718: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (36)

"Đúng là cuộc nói chuyện giữa người đáng ghét và người thông minh với nhau, một sự ngu ngốc đáng yêu." King thở dài một tiếng.

Minh Thù rời khỏi vị trí không để lại dấu vết gì, cho dù ra tay thế nào, bản thân cũng nằm ở vị trí có lợi.

Cô nâng cằm, giọng nói trong trẻo: "Ta có thể hỏi ngươi một chuyện không?"

King đặt một ngón tay lên bên môi: "Nếu vấn đề quá khó thì tôi không thể trả lời cho cô được đâu, nhưng những vấn đề nhỏ ta rất vui được giải đáp cho cô."

"Ngươi tên là gì."

King nghi ngờ chớp mắt.

Điều cô muốn hỏi là thứ này ư?

Chẳng lẽ không đáng để hỏi ư, người nào đã phái hắn tới? Tại sao muốn giết cô ấy?

King nháy sáng mắt lên: "Nam Chi tiểu thư, ta sẽ cho cô một cơ hội nữa, có thể đặt lại câu hỏi nhé."

"Ta chỉ muốn biết ngươi tên là gì."

Cho cô cơ hội đặt câu hỏi tốt như vậy, cô dĩ nhiên là muốn hỏi tên của hắn, đừng có gạt ta nhé...

"Được rồi." King buông tay, như là bất đắc dĩ vậy: "Nếu Nam Chi tiểu thư muốn biết, ta đây sẽ nói cho cô biết... Ta tên là Lạc Yến."

Lạc Yến?

Cái tên gì mà kỳ lạ vậy?

Hai mắt Minh Thù quan sát hắn: "Có phải ngươi có một người chị tên là Trầm Ngư?"

Lạc Yến trợn to mắt, không thể tin được gào lên: "Sao ngươi biết được?"

"Ha ha." Ngươi có thể phóng đại khả năng diễn kịch của mình thêm chút nữa không? Ta tin ngươi mới là lạ.

Lạc Yến trả lời ngược lại: "Đúng vậy, là Lạc trong Lạc Thần, Yến trong Thanh Yến."

Lạc Yến dường như không muốn giết chết Minh Thù ngay lập tức, hắn vẫn không có biểu hiện gì muốn giết cô cả, liền trò chuyện như cùng người bạn cũ trò chuyện vậy.

"Xem như là trao đổi, có phải ngươi muốn cho ta biết tên của ngươi hay không?"

"Tại sao ta phải nói cho ngươi biết?" Minh Thù liếc nhìn hắn, vừa kiêu ngạo lại vừa ngang ngược: "Chỉ với ngươi sao xứng để biết tên của ta?"

Lạc Yến cười như người bị thần kinh: "Đây không phải là lễ nghĩa cơ bản hay sao? Cô xem, ta đều nói cho cô biết rồi, cô tại sao lại có thể không nói cho ta biết chứ? Đây gọi là không lịch sự."

Một tên bị thần kinh như ngươi còn biết đến phép lịch sự ư?

Sợ ngươi ngay cả chữ lịch sự cũng không biết viết ra sao nữa là!

Sắc mặt Minh Thù không hề thay đổi: "Ta cảm thấy đối với một người muốn giết mình thì không cần thiết phải lịch sự."

"Cô có biết vì sao tôi muốn giết cô không?" Lạc Yến đột nhiên nghiêm túc hỏi.

"Ngươi bị bệnh rồi, ta đáng yêu như vậy mà ngươi cũng muốn giết, ngươi thật vô lương tâm."

"..."

Lòng tự luyến của Kỳ Ngự đã đủ đạt cực phẩm rồi, sao lại có một người đến nữa.

Cái này không trả lời dựa theo kịch bản, hắn sao lại có thể vào được hội thoại phía dưới?

Lạc Yến có chút khó khăn.

Hắn đúng là ghét nói chuyện với người thông minh.

Nhìn xem!

Nói chuyện với người thông minh là cục diện bây giờ đây.

Mỗi một câu nói đều phải qua tính toán mới có thể nói ra.

Lạc Yến bước hai bước trên sân thượng, giống như đang suy nghĩ. Đột nhiên, hắn quay đầu lại: "Cô đã từng nghe một câu chuyện sao?"

"Không nghe." Tìm một vũ khí trước đã, một lát nữa đánh cho Trầm Ngư chị của hắn không nhận ra luôn.

"..."

Lạc Yến kiên nhẫn: "Vậy cô biết thế giới giả tưởng và thế giới hiện thực sao?"

"Không biết." Bên kia có một ống thép tốt, chính là nó rồi!

Lạc Yến lên giọng nói dường như rất vui vẻ: "Vậy ta nói cho ngươi biết."

"Không nghe." Không nghe con rùa tụng kinh đâu.

Đồ ngốc ngươi mà dám lừa đảo ta hả, không có cửa đâu.

Ta dễ dàng bị lừa đến thế sao? Ngay cả đồ ăn vặt cũng không cho, lại muốn cho ta nghe kể chuyện xưa, ai cho phép hắn kể chứ, Trầm Ngư sao?

"..."

Lạc Yến hít thở sâu một hơi, ngươi không nghe ta cũng sẽ nói!

"Thế giới giả tưởng là thế giới được con người tạo ra, thế giới của người sáng tạo nên thế giới giả tưởng gọi là thế giới hiện thực... ôi chao, ngươi hãy nghe ta nói hết đã."

"Vụt."

"Vù."

Vung ống thép qua, mang theo sự rung động trong không khí, thân thể Lạc Yến bay trên sân thượng, tránh được ống thép có sức mạnh ác liệt.

Giọng nói của Lạc Yến tiếp tục truyền đến: "Nhân vật tồn tại ở thế giới giả tưởng, chúng tôi gọi là nhân vật ảo, được người sáng tạo cho..."

"Vù!"

Lạc Yến nhảy sang một bên: "Giao phó bề ngoài, phẩm chất cùng thuộc tính..."

"Rầm."

Ống thép đánh vào trên sân thượng, khoảng sân thượng dưới chân Lạc Yến nứt ra một cái lỗ.

Lạc Yến hít vào một hơi khí lạnh, hắn tuy là không có bị đánh, thế nhưng ống thép rơi xuống nhanh quá, mang đến cảm giác bị đè ép lên, khiến cho hắn cực kỳ khó chịu.

Ống thép không được rút ra nữa, cô gái nắm ống thép, nghiêng đầu đầu nụ cười tuyệt đẹp: "Ngươi sẽ không muốn nói cho ta biết, ta là nhân vật ảo đó chứ!"

"Bingo." Lạc Yến từ trên vết nứt sân thượng nhảy xuống, chân trước của hắn rời khỏi sân thượng, sân thượng ở chân sau bị tách ra, một mảng xi măng lớn rơi xuống.

Đánh vào phía trên chiếc xe đậu ở bên dưới, tiếng cảnh báo của chiếc xe vang lên trong đêm tối.

Lạc Yến đợi những tiếng cảnh báo ở bên dưới mất đi mới nói: "Tương lai khoa học kỹ thuật phát triển, loài người đã xây dựng rất nhiều thế giới giả tưởng, mà ngươi là một nhân vật ảo trong trong thế giới ảo. Nhưng ngươi thoát khỏi thiết lập ban đầu, có suy nghĩ của riêng mình, điều này không được phép tồn tại. Mà ta chính là người phụ trách tiêu diệt lỗi hệ thống này của ngươi."

"Ngươi không tin lời ta nói cũng không có vấn đề gì cả, ngươi tự suy nghĩ xem, tất cả những gì ngươi trải qua bây giờ là chân thật sao?"

Minh Thù cười một tràng cười nhẹ, như là đã nghe thấy điều gì đó buồn cười.

Trong đầu Lạc Yến nảy ra một ý tưởng: "Ngươi cảm thấy người đàn ông ở bên cạnh ngươi đó thực sự thích ngươi sao?"

Nụ cười Minh Thù ngừng lại, cô có chút nhướng mày, hỏi một cách đầy hứng thú: "Vậy hắn là vì cái gì?"

Lạc Yến nói: "Hắn cũng là vì hoàn thành nhiệm vụ, nhiệm vụ của hắn và của ta đều giống nhau, đều là tiêu diệt ngươi."

Minh Thù gật đầu: "Nghe có vẻ là một kế hoạch vĩ đại. Xem ra ta còn rất lợi hại, cần đến hai người các ngươi phải ra tay."

Nói đến phần sau có chút đắc ý.

Lạc Yến chú ý đến vẻ mặt của Minh Thù, từ đầu đến cuối ngoại trừ cười vô cùng hạnh phúc thì bây giờ là vẻ mặt đắc ý, dường như cũng không có gì thay đổi đặc biệt.

Giống như đã cùng cô ta chơi một trò đùa vậy.

Lạc Yến vừa thay đổi tâm tư, hắn cười nói: "Ta biết ngươi tên là gì, ta còn biết thân thế của ngươi, ta biết tất cả những gì ngươi từng trải qua. Nếu như ngươi không tin, ta có thể nói cho ngươi nghe, ngươi cảm thấy một người xa lạ sẽ hiểu rõ ngươi như lòng bàn tay sao? Đương nhiên, điều ta nói không phải ở thế giới này."

"Thật không, nói ra nghe xem." Minh Thù càng cảm thấy hứng thú hơn.

"Ngươi tên là Minh Thù, sinh ra ở Huyền Tử, lúc sinh ra đời trên trời có xuất hiện hiện tượng kỳ lạ, điềm lành nghìn năm khó gặp. Theo sự giáng trần của ngươi, dường như tất cả vận may đều giáng xuống, hoàng thất tôn sùng ngươi là nữ thần chuyển thế..."

Khóe miệng Minh Thù cười nhạt hơn, sóng lớn trong mắt cô cũng dần bình lặng trở lại.

Lạc Yến cười đến mức mở rộng quai hàm: "Đáng tiếc ngày vui chẳng được bao nhiêu, cuộc sống an nhàn của ngươi đã mất đi theo sự hủy diệt của vương triều, ngươi là nữ thần ở trên cao, trở thành một nô tì hèn mọn nhất, bị người khác chà đạp, hành hạ..."

Minh Thù thoáng giương mắt lên, nhìn về phía Lạc Yến, ngắt lời hắn: "Ngươi biết vương triều tại sao lại bị huỷ diệt không?"

"Vì quân chủ đương triều ngu ngốc vô dụng, gian thần lộng quyền. Ta nói có đúng không?"

Minh Thù không trả lời.

Lạc Yến tiếp tục nói: "Xem như ngươi có tư tưởng, tình cảm của con người, nhưng ngươi cuối cùng không phải là con người, ngươi chỉ là một nhân vật ảo được con người tạo nên, bối cảnh thân thế của ngươi đều được cài đặt. Ngươi xem, ta biết tất cả về ngươi."

Ngươi xem, ta biết tất cả về ngươi...

Ngươi xem, ta biết tất cả...

Ngươi xem, ta biết...

Ngươi xem...

Minh Thù rũ mắt xuống, những sợi lông mi dài chặn lại cảm xúc của cô.

Lạc Yến muốn để cho Minh Thù một chút thời gian, dù sao ai cũng không thể dễ dàng chấp nhận sự thật, bản thân chỉ là một nhân vật ảo.

Có thể cô ta.

Đúng vậy đó.

Nếu như cô ta không phải, bọn họ cũng không gặp nhau trong bối cảnh này, hắn có thể trở thành bạn bè với cô ta.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 719: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (37)

Cửa hàng 24h.

Người bán hàng đang dọn dẹp bàn, tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên, người bán hàng theo bản năng quay đầu: "Hoan nghênh quý..."

Chữ khách nghẹn lại trong cổ họng.

Đi vào là một cô gái.

Nhưng...

Trên áo quần cô gái đều là máu, máu dầm dề.

Nhưng cô gái lúc này không hiện vẻ chật vật, không phải kiểu bị đuổi giết chạy như người bị hại.

Càng giống như một hung thủ vừa mới giết người xong.

Người bán hàng như là bị hù dọa, bắt đầu lui về phía sau.

"Cho gọi món ăn." Nữ sinh gọi người gần nhất, sau khi ngồi xuống thấy người bán hàng đứng tại chỗ, kêu một tiếng.

Người bán hàng liếc mắt nhìn hướng phòng bếp, cửa phòng bếp đã đóng, đều nhìn không thấy gì cả.

Người bán hàng nhìn về phía người có máu dầm dề, trống ngực đập mạnh.

Cô ta không phải là hung thủ giết người chứ?

Có nên báo cảnh sát không...

Hay là không nên chọc giận cô trước, lỡ như là người điên, giết cô luôn thì làm sao bây giờ?

Người bán hàng hít thở sâu một hơi, từ từ đi tới, hai chân đều đang run rẩy.

"Cô sợ cái gì?" Minh Thù không hiểu nhìn người bán hàng đang khúm núm run rẩy, không phải là gọi một bữa ăn thôi sao? Cứ như muốn ăn thịt cô ta không bằng ấy?

Trẫm không ăn thịt người!

Ánh mắt Minh Thù quét lên màu đỏ trên áo quần mình, lập tức khóe miệng giật một cái: "Đây là sơn, không phải máu."

Sơn... sơn sao?

Người bán hàng đứng gần, quả nhiên ngửi được mùi sơn, quả thực không phải mùi máu tươi.

Người bán hàng trực tiếp chống bên cạnh bàn, thở dốc: "Làm tôi sợ muốn chết. Cô gái, buổi tối còn sơn làm gì?" Còn bôi bẩn ở trên người, có bệnh sao!

"Cửa tiệm bên cạnh kia có phải là có bệnh hay không, hơn nửa đêm đi quét sơn?" Minh Thù cũng không lời: "Còn đổ hết lên người tôi."

Bên cạnh?

Nhà bọn họ chính là nhà cuối cùng mà...

Người bán hàng lại bắt đầu nhớ lại: "Cô gái, nhà chúng tôi là nhà cuối cùng, cô... cô gặp phải thứ gì sao?"

"À, con phố bên cạnh." Minh Thù đập bàn: "Thực đơn."

Phố bên cạnh... Người bán hàng biết Minh Thù nói nhà ai rồi, cô liền mang thực đơn tới: "Cửa tiệm kia nghe nói vội vàng khai trương, cho nên ban ngày buổi tối đều đang làm việc."

Minh Thù đói bụng đến không còn sức lực, cũng lười đi quản tại sao nó muốn quét sơn buổi tối, nếu không phải là cô không còn sức lực tránh ra, chỉ bảo vệ khuôn mặt, cô cũng sẽ không bị bẩn cả người.

Vừa rồi ở sân thượng đánh tên lừa gạt một trận, giờ cô cũng đói chết rồi.

Một tên lừa gạt lại dám gạt trẫm, phát điên sao, thế phong nhật hạ (1)!

Trẫm nhìn qua dễ lừa gạt như vậy?

Buồn cười!

Minh Thù ăn xong tính tiền rời đi, thay một bộ quần áo mới trở về bệnh viện.

Ánh mắt a Sâm có chút kỳ quái, làm sao đi ra ngoài một chuyến, lại thay áo quần rồi?

Minh Thù đẩy cửa phòng bệnh vào, thân thể đã đi vào hơn phân nửa, cô ngoái đầu nhìn lại cười: "Đi trói một tên lừa gạt trở về."

"A?"

Hơn nửa đêm trói tên lừa gạt gì?

Cô đi ra ngoài gặp phải tên lừa gạt sao?

Nhưng mà Minh Thù cũng không giải thích thêm, đi vào rồi đóng cửa lại.

A Sâm dựa theo địa chỉ Minh Thù nói đi bắt người, nhưng khi nhìn hình dáng tên lừa gạt, a Sâm liền có chút mơ hồ.

Đây là... lừa gạt?

Lạc Yến: "..." Thế mà nói hắn là kẻ lừa gạt, vậy kẻ không chịu đối mặt thực tế rốt cuộc là ai vậy!

Nhưng Lạc Yến cũng nhận ra một đạo lý.

Hắn dường như hiểu chữ "Tôi là đệ nhất vũ trụ" kia thành công chọn tấn công chiếm đóng, mà không phải trực tiếp ra tay.

Đáng tiếc, hắn dường như bị vu oan.

Chà, trở về có trò hay để xem.

"Bắt hắn nhanh lên một chút, sững sờ cái gì."

Lạc Yến nhìn về phía người bắt hắn, lập tức tâm tình cũng biến mất.

Hổ xuống đồng bằng bị chó khinh.

Quân tử báo thù mười năm chưa muộn.

Hãy đợi đấy.

-

Chuyện gì Minh Thù đều tự tay làm, không phải để cho người khác đụng vào Bắc Đường một chút, a Sâm không có biện pháp chỉ có thể cho người canh giữ ở bên ngoài.

Bắc Đường mọi thứ đều ổn nhưng vẫn chưa tỉnh.

Bắc Đường chẳng có chút biểu hiện của việc tỉnh lại, ngay cả bác sĩ đều cảm thấy kỳ quái, theo lý thuyết phẫu thuật hắn thành công, ngày thứ hai sẽ tỉnh.

Bác sĩ lại cho Bắc Đường làm một lần kiểm tra toàn thân, kết quả cũng không có phát hiện được gì.

Ba ngày sau.

Minh Thù ngồi bên giường, biểu hiện hơi mất kiên nhẫn, a Sâm cẩn thận tới gần, Minh Thù lập tức thu lại vẻ lo lắng nở ra nụ cười: "Có việc gì?"

"Cậu chủ chưa tỉnh sao?" A Sâm nhìn về phía người trên giường.

Minh Thù không nói tiếp.

A Sâm lưỡng lự một chút: "Tôi muốn đem cậu chủ ra nước ngoài, nước ngoài có bác sĩ chuyên môn của chúng tôi, thiết bị cũng sẽ tiên tiến so với trong nước. Tiểu thư, cô thấy sao?"

Nếu như Minh Thù không ở nơi này, hắn sớm đã chuyển Bắc Đường đi rồi.

Minh Thù ở chỗ này... dựa vào sự quan tâm của cậu chủ đối với cô, nếu là hắn ép đem cậu chủ chuyển đi, cậu chủ tỉnh lại, nhất định sẽ hỏi tội hắn.

"Tối hôm nay chưa tỉnh, sẽ chuẩn bị chuyển đi." Minh Thù nói.

A Sâm thở phào: "Vâng."

A Sâm rời khỏi phòng bệnh, cửa phòng "cạch" một tiếng khép lại.

Minh Thù nhéo nhéo chiếc chăn, hướng theo tay hắn đè xuống, cánh môi rơi vào trên mu bàn tay hắn: "Nhanh tỉnh lại đi."

Gian phòng hoàn toàn yên tĩnh, không có bất kỳ âm thanh đáp lại.

Vì sao chưa chịu tỉnh?

Bác sĩ nói thân thể hắn không có bất cứ vấn đề gì, vết thương cũng đang hồi phục, hắn bất tỉnh, chỉ có thể nói rõ hắn không muốn tỉnh lại.

Minh Thù có chút thất vọng nhắm mắt lại.

Đêm đó Bắc Đường vẫn chưa tỉnh, Minh Thù chỉ có thể thu dọn đồ đạc chuẩn bị xuất ngoại. Nhưng sáng hôm sau, a Sâm đã chuẩn bị xong hết, còn mỗi việc tiễn Bắc Đường lên máy bay thì hắn đột nhiên tỉnh.

Bác sĩ vây quanh Bắc Đường kiểm tra, Minh Thù và a Sâm đều bị ngăn cách bên ngoài.

Bắc Đường rất lo lắng, ánh mắt tối sầm nhìn chằm chằm bác sĩ, bác sĩ bị áp lực lớn, nhanh chóng kiểm tra xong rồi đi ra.

Hù chết mọi người.

Bác sĩ vừa đi, gian phòng lại trống trải, Minh Thù đi vào tiện tay đóng cửa lại.

Phía sau a Sâm suýt chút nữa đụng vào mũi.

Hắn ngượng ngùng sờ lỗ mũi một cái, nhìn về người phía sau, nghiêm mặt: "Nhìn cái gì vậy, còn không đi hủy lịch trình."

Bắc Đường vẫn không thể cử động, đáy mắt hiện lên tia ấm ức âm trầm, khiến người ta liếc mắt nhìn đều cảm thấy tê cả da đầu.

Minh Thù đi tới, trực tiếp ôm hắn một cái.

Bắc Đường đáy mắt tăm tối từ từ hoảng loạn: "Tiểu Chi."

"Mạng cũng thật là lớn." Minh Thù buông ra hắn, giữa lông mày ý cười nở rộ: "Nằm lâu như vậy về sau còn làm ăn được sao?"

Bắc Đường vừa tỉnh lại đã bị chọc giận, lúc đầu thấy cô tâm tình tốt một chút nhưng bây giờ lập tức buồn bực.

"Làm được hay không, về sau sẽ làm cho tiểu Chi trải nghiệm."

"A..."

Minh Thù ở đó một lát rồi đi ra, để cho a Sâm đi vào.

A Sâm nói sơ qua cho Bắc Đường tình hình gần đây, bao gồm chuyện bọn họ bắt King.

Còn về làm sao bắt được, cũng tự nhiên đàng hoàng khai báo.

Sau cùng sợ Bắc Đường mới vừa tỉnh lại còn cần nghỉ ngơi, a Sâm cũng không dám nói tỉ mỉ chuyện khác.

Trong khoảng thời gian Bắc Đường dưỡng bệnh, a Sâm liền phát hiện Minh Thù không hay cãi lại như trước, phần lớn thời gian đều là xem bọn hắn hầu hạ.

Thỉnh thoảng còn mở miệng nói dỗi cậu chủ nhà bọn họ.

"Trước kia đều là em chăm sóc cho anh sao?" Bắc Đường đã có thể ngồi dậy.

Minh Thù cắn quả táo: "Nghĩ cho kỹ chuyện anh cho em bao nhiêu đồ ăn vặt đi?"

Lời nói a Sâm nghẹn ở trong cổ họng.

Tiểu thư sao lại khẩu thị tâm phi (2) chứ?

***

(1) Thế phong nhật hạ, nhân tâm bất cổ: Thời bây giờ đạo đức đều suy tàn, con người không còn chất phác như xưa.

(2) Khẩu thị tâm phi: Lời nói và suy nghĩ không giống nhau.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 720: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (38)

"Nam Chi."

Minh Thù vừa ra khỏi cửa, chỉ thấy một người đen thui thủi hướng về cô vẫy tay, Minh Thù nhìn hai bên một chút, xác định quanh đó chỉ có một mình cô tên Nam Chi.

Nhưng là cô quen biết người kỳ lạ như vậy sao?

Minh Thù đến gần hai bước, cuối cùng cũng nhận ra được người râu ria xồm xoàm kia là ai.

Ông chủ trước đây hơi lôi thôi, nhưng ít nhất vẫn sạch sẽ.

Bây giờ người này... giống như là từ trại dân tị nạn trốn ra được.

"Ông chủ bị người ta truy nã sao?"

Ông chủ mắt trợn mắt: "Có biết nói chuyện hay không."

Giọng hắn rất khàn, cũng khó trách Minh Thù không nghe ra được.

Bởi vì vụ nổ đó diễn ra phạm vi rộng, cộng thêm vụ án vốn có quan hệ với hắn, ông chủ vẫn ở hiện trường đã làm liên tục chừng mấy ngày, đừng nói là tắm rửa, dù là ăn cũng đều không có thời gian.

"Lúc nổ cô cũng bị lan đến gần, người của Bắc Đường ở hiện trường buộc chúng tôi cứu người, rốt cuộc làm sao cô thoát ra được?" Ông chủ nghĩ đến chuyện đã trải qua thấy kinh hoàng.

Một đám xã hội đen không nói đạo lý.

"Nhờ may mắn." Minh Thù mỉm cười: "Ông trời không đành lòng nhận cô gái xinh đẹp lại có tài hoa như tôi đây."

Ông chủ tiếp tục trợn mắt: "Thôi đi, lừa gạt người khác còn được, tôi dọn dẹp hiện trường, xe Bắc Đường đều còn ở bên kia, cô còn có thể trực tiếp từ trong xe biến mất sao?"

"Đúng là tôi có thể thật."

"Tại sao cô không nói mình là tiên nữ hạ phàm luôn đi?" Ông chủ sắp tắc nghẽn cơ tim, hắn thật vất vả có chút thời gian nghỉ ngơi, liền vội tới thăm cô, cô lại đối với hắn thế nào?

"Haiz, trước đây đúng là không nên hạ phàm."

"..."

Sớm muộn cũng bị con thỏ nhỏ chết bầm này làm tức chết.

Quên đi, cô không nói thì tốt hơn, ngược lại việc này cũng không liên quan nhiều lắm.

"Chuyện đó... Bắc Đường không sao chứ?" Ông chủ lui về phía sau liếc mắt một cái, bên kia tất cả đều là vệ sĩ mang đồ đen, căn bản không để người thường tới gần.

"Vui vẻ chạy nhảy, khiến ông chủ thất vọng rồi." Cảnh sát ghét nhất chính là xã hội đen như Bắc Đường, có tiền lại là người liều lĩnh.

"Được rồi, không có việc gì tôi đi đây, bên kia một đống việc vẫn chờ tôi." Ông chủ phất tay một cái: "Coi chừng tiệm một chút, về sau tôi dưỡng lão phải dựa vào cửa tiệm kia đấy."

Minh Thù nhìn bóng lưng ông chủ, cô ngoắc gọi một vệ sĩ theo sau.

Ông chủ lái xe tới, hắn mới vừa lên xe, chỉ thấy một vệ sĩ như một cây cột đứng ở bên cạnh.

Làm gì vậy? Hắn đã đi rồi, còn muốn gây khó dễ với hắn sao?

"Tiểu thư bảo tôi đưa anh trở về." Vệ sĩ mặt không thay đổi nói.

Ông chủ sửng sốt một chút, hắn xuống xe ngồi vào kế bên người lái, xe mới vừa lái đi ra ngoài, đã vang lên tiếng hô ông chủ.

-

"Sao anh lại xem tài liệu?" Minh Thù thả đồ xuống, một phát rút lấy tài liệu trong tay Bắc Đường: "Chê bị chết chưa đủ sớm hay sao, hay sợ đường đến cái chết còn xa?"

Bắc Đường xoa xoa chân mày: "Có chuyện cần anh xử lý, ngoan, đưa tài liệu cho anh."

"Em không đưa, anh đánh em sao?"

Bắc Đường bất đắc dĩ, lôi kéo Minh Thù hôn một cái: "Anh muốn kiếm tiền mua đồ ăn vặt cho em mà."

Nói đến đồ ăn vặt, Minh Thù sẽ không nói gì.

Cô kéo ghế ra ngồi xuống, mở tài liệu ra.

"Cậu chủ..." A Sâm kêu một tiếng, hiển nhiên hành vi Minh Thù không ở trong sự nhận thức của hắn.

Những tài liệu này đều là cơ mật.

Minh Thù khóe miệng nhếch lên, nhướng mày hỏi: "Không ngại sao?"

Bắc Đường mỉm cười: "Của anh chính là của em."

Minh Thù đưa tay, Bắc Đường rất ăn ý cầm bút trong tay đưa cho cô, a Sâm ở bên cạnh muốn nói lại thôi... Cậu chủ về sau có thể làm sao bây giờ đây.

Dù sao cũng từng làm tổng giám đốc, Minh Thù vừa nhìn có hơi mờ mịt nhưng a Sâm ở bên cạnh giải thích, rất nhanh đã quen thuộc.

Trong phòng bệnh chỉ có âm thanh lật giấy.

Minh Thù cúi đầu, thỉnh thoảng dùng bút đánh dấu, sửa chữa xong giao cho Bắc Đường, Bắc Đường vẫn chưa nhìn nơi cô sửa chữa, trực tiếp ký xuống tên của mình giao cho a Sâm.

A Sâm trong lòng phức tạp.

Thức ăn cho chó này thật đắt.

Bắc Đường dưỡng bệnh ở bệnh viện một khoảng thời gian đã có thể xuất viện về nhà tĩnh dưỡng, Bắc Đường thuận thế bảo Minh Thù chuyển tới ở cùng hắn.

Minh Thù tuy là ngoài miệng ghét bỏ, nhưng lúc a Sâm giúp cô thu dọn đồ đạc, lại không ngăn cản.

A Sâm thật sự là không rõ ý tiểu thư nhà bọn họ.

"Tiểu thư, vì sao cô không nói cho cậu chủ?" Mang theo đồ đạc a Sâm nhịn không được hỏi.

Minh Thù cắn kẹo que, la lên một tiếng: "Nói cho hắn biết cái gì?"

"Cô rõ ràng thích cậu chủ." A Sâm nói: "Vì sao không nói cho cậu chủ?"

A Sâm không biết Minh Thù làm thế nào cứu cậu chủ ra, nhìn qua cô cũng không có gì đáng ngại.

Mấy ngày đầu ở bệnh viện, hắn luôn cảm thấy trên người cô hơi thở rất nhạt, giống như là bất cứ lúc nào cũng sẽ tan ra biến mất.

Sau đó dần dần chuyển biến tốt đẹp...

Lúc cậu chủ hỏi, trực tiếp làm cậu ấy giận dỗi như vậy thật sự rất tốt sao?

"Nói cho hắn biết?" Minh Thù cười nhẹ, hướng người phía dưới đi tới.

A Sâm nghe được giọng nói của cô truyền đến: "Hắn chắc phải lật trời."

Không hiểu sở thích người có tiền.

-

Sau đó một khoảng thời gian, Minh Thù một bên trông coi tiệm cho ông chủ, một bên chọc giận Bắc Đường, thỉnh thoảng còn muốn trà trộn vào hành động của cảnh sát.

Luật sư cảnh sát muốn mời đối phó với cô sau mỗi lần tham gia đều bày tỏ rất đau lòng.

Cũng may cô chỉ mới chạm vạch xám, cũng không coi là phạm vào trọng tội. Phạt một chút, giáo dục một chút là có thể nộp tiền bảo lãnh.

Nhóm cảnh sát khác đều nhận cờ thưởng tiền thưởng, chỉ có Minh Thù cầm vô số hóa đơn phạt.

Hang ổ này tiếp nối hang ổ kia bị phá hủy, cuối cùng bắt lại được kẻ đầu sỏ.

Trải qua mấy tháng, cuối cùng cũng hạ màn kết thúc.

Cục cảnh sát mở tiệc mừng công, bọn họ đều có chút ngượng ngùng, nếu như không phải nhờ người cầm vô số hóa đơn phạt hỗ trợ, bọn họ cũng sẽ không tiến triển thuận lợi như vậy.

Sau khi đóng án, ông chủ về lại siêu thị Ma Tiên.

Mèo Ragdoll nằm trước mặt Minh Thù, đuôi ve vẫy quệt qua trên mu bàn tay cô.

"Ông chủ không làm cảnh sát nữa à?" Minh Thù ăn kẹo mà ông chủ mới nhập.

Ông chủ lắc đầu: "Tôi nhận vụ án này chỉ là vì hoàn thành nguyện vọng của một chiến hữu."

"Tôi còn tưởng rằng ông chủ là loại người muốn cống hiến cả đời mình." Minh Thù tặc lưỡi.

Ông chủ trợn mắt: "Trước đây tôi vào trường cảnh sát chính là vì một cái bẫy, tôi căn bản là không muốn đi. Nhưng nhà đã báo danh, học phí cũng đã nộp, tôi chỉ có thể đi học, vốn định lê lết cho đến tốt nghiệp, ai biết rằng chưa tốt nghiệp đã lập công, đợi tốt nghiệp trực tiếp được điều đi làm, muốn trốn cũng không trốn được."

Ông chủ chau mày khổ sở: "Thật vất vả tìm được một cơ hội chạy ra, lại lập công, sau đó lên chức."

Minh Thù: "..." Ông chủ đang khoe khoang sao? Làm cho đồn cảnh sát này nằm mơ cũng muốn thăng chức, vẫn muốn đánh chết ông chủ!

Ông chủ nói: "Cởi đồng phục tôi có thể sống cuộc sống của người bình thường, mặc vào tôi cũng có thể bảo vệ tổ quốc, tôi cảm thấy được như vậy rất tốt, lúc cần tôi sẽ xuất hiện, dù sao người giống như như tôi mới là con bài chưa lật."

Khóe miệng Minh Thù giật một cái, trước kia sao không cảm thấy ông chủ thích khoe khoang nhỉ?

Minh Thù gạt đuôi mèo trên đồ ăn vặt mình ra để mở: "Ông chủ dự định làm ông chủ cả đời ở siêu thị?"

Ông chủ thở dài: "Nếu như siêu thị không mở tiếp được nữa, tôi chỉ có thể trở về kế thừa gia sản bạc tỷ."

"Phụt..."

Âm thanh là từ cửa siêu thị truyền tới.

Minh Thù quay đầu nhìn về phía cửa siêu thị, người đàn ông mang áo khoác gió nhịn cười đi vào, trêu ghẹo nói: "Nhà anh không phải phá sản rồi sao, còn gia sản bạc tỷ gì chứ."

Ông chủ trợn mắt: "Tôi mơ mộng một chút không được sao, ai không có mộng tưởng. Cô còn ăn à, đi học đi!"

Ông chủ đuổi Minh Thù đi, hiển nhiên là bọn họ có chính sự muốn nói, Minh Thù ôm lấy chiếc hộp trước mặt ông chủ bỏ chạy.

"Ôi trời! Nhóc con đó thật là, hàng tôi mới vừa nhập về..."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 721: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (39)

Vì An Khả Khả mang thai nên được đón về nhà họ Bùi, nhưng thời gian ở nhà họ Bùi, An Khả Khả cũng không được tốt lắm.

Bà Bùi không đối đãi tốt với cô, dẫn đến người ở nhà họ Bùi cũng làm theo.

Lúc Bùi Cẩn ở nhà còn đỡ, bà Bùi biết đóng kịch không làm khó dễ An Khả Khả.

Thế nhưng Bùi Cẩn vừa đi, bà Bùi bắt đầu lật mặt làm khó cô ta, mặc dù không dằn vặt trên thân thể nhưng về tinh thần cũng khó mà khiến người ta chịu được.

An Khả Khả nghĩ chi bằng trước đây cô trực tiếp lấy tiền rời đi, đứa bé này cô cũng không muốn sinh... Cô còn trẻ như vậy, sao có thể cứ sinh con như vậy.

Bây giờ hối hận cũng đã muộn, cô đã ở nhà họ Bùi.

"Thực sự coi mình là chủ rồi, ngồi ở chỗ này làm cái gì?" Bà Bùi chanh chua nói, An Khả Khả nhanh chóng đứng dậy, đứng sang một bên.

"Bác gái, đây chính là Khả Khả sao?"

Giọng nói cô gái nhẹ nhàng vang lên, mang theo vài phần hiếu kỳ và tò mò.

An Khả Khả ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy bên cạnh bà Bùi còn có một cô gái khuôn mặt xinh đẹp, một thân hàng hiệu, khí chất cao quý nho nhã, khóe miệng cười chúm chím nhìn cô.

"Đừng để ý tới cô ta, một đứa không biết trời cao đất rộng..." Bà Bùi là ngại vì cô gái đó ở đây, đem lời khó nghe nuốt trở vào: "Đi, bác dẫn con đi xem phòng đàn, khi còn bé mọi người cùng nhau đánh đàn, các con chắc có rất nhiều điểm chung để nói."

An Khả Khả nhìn bà Bùi dẫn theo cô gái rời đi.

Bà Bùi từ đó cùng cô gái kia ở trên lầu không xuống lại, An Khả Khả một mình ăn bữa cơm.

"Cô gái vừa rồi bà chủ dẫn về là ai vậy? Thật xinh đẹp, so với An Khả Khả kia có khí chất hơn nhiều."

"Người ta mới là thiên kim tiểu thư nhà giàu có, dĩ nhiên không thể so sánh với loại con riêng An Khả Khả này rồi." Bà Bùi sớm đã đem thân phận An Khả Khả phanh phui, tôi tớ trong nhà đều biết.

Con gái riêng chính là tiểu tam sinh ra, trong tiềm thức một số người đều sẽ chán ghét.

"Cô biết cô ta sao?"

"Tôi ở nhà họ Bùi làm lâu như vậy, đương nhiên biết." Người ở hơi kiêu ngạo: "Tôi nói cho mọi người nghe, vị tiểu thư này là thanh mai trúc mã cùng cậu chủ chúng ta đó. Nhưng thân thể vị tiểu thư này không tốt lắm, ra nước ngoài chữa bệnh, hiện tại chắc là khỏi hẳn nên trở về. Nếu không phải như vậy, ở đâu có phần An Khả Khả."

"Vậy bây giờ cô ấy đã trở về, cậu chủ có thể... Cậu chủ ở cùng vị tiểu thư này, tôi hai tay tán thành, thật xứng đôi."

"Đúng vậy, đâu giống như An Khả Khả..."

"Còn nhỏ đã mang thai, thực sự là không biết xấu hổ, cậu chủ nhất định là bị cô ta lừa rồi."

"Cạch!" An Khả Khả thật sự là nghe không vào nữa, buông đũa: "Mọi người nói đủ chưa?"

Thanh mai trúc mã, lại là thanh mai trúc mã, Bùi Cẩn làm sao nhiều thanh mai trúc mã như vậy!

Một Doãn Tiểu Tiểu, giờ lại tới thêm một người!

Bùi Cẩn và Doãn Tiểu Tiểu, còn có cô gái này đều là cùng nhau lớn lên, nhưng mà Bùi Cẩn không thích Doãn Tiểu Tiểu từ nhỏ chỉ nghịch ngợm gây sự, chống đối người lớn mang theo Bùi Cẩn làm loạn, cảm thấy cô không có tính tình con gái.

Nhưng là đối với cô gái từ nhỏ nhã nhặn lịch sự hiền hòa lại rất thích.

Đám người ở xì xào bàn tán liếc mắt nhìn An Khả Khả bên kia, mỗi người khinh bỉ liếc một cái, tản ra làm việc của mình.

Từ sau khi cô gái kia tới, trong biệt thự bắt đầu truyền đi tin tức Bùi Cẩn ở cùng cô ta.

Bà Bùi còn cố ý để cho Bùi Cẩn và cô gái kia gặp mặt, Bùi Cẩn đối với cô gái đó biểu hiện rất quen thuộc, biết cô ta thích gì, không thích cái gì...

Hôm nay, Bùi Cẩn ăn cơm ở nhà, Thanh Mai cũng được Bà Bùi mời tới rồi.

An Khả Khả ngồi bên cạnh Bùi Cẩn, cúi đầu ăn cơm, nghe Bùi Cẩn và Thanh Mai nói chuyện trên trời dưới đất, rất không vui.

"Em ăn no rồi." An Khả Khả buông đũa: "A Cẩn, em hơi khó chịu, anh đưa em đi bệnh viện một chuyến đi."

"Cẩn nhi cũng còn chưa ăn xong, sao cô không biết chăm sóc Cẩn nhi như thế, cả ngày nó theo ba nó học tập rất mệt, cô tự mình đi bệnh viện là được."

Bùi Cẩn còn chưa lên tiếng, bà Bùi đã lên tiếng.

Vẫn là giọng nói chanh chua.

"Khả Khả khó chịu, anh Cẩn đưa cô ấy đi một chút đi, không nên để xảy ra chuyện." Thanh Mai rất quan tâm nói giúp An Khả Khả.

Bùi Cẩn hơi khó xử: "Anh một lát nữa còn phải cùng ba đi dự một hội nghị, Khả Khả, em bảo người làm cùng em đi có được hay không?"

An Khả Khả nhìn ba người trên bàn, đáy lòng nín thở, cô tức giận đứng dậy rời đi.

"Khả Khả..."

"Cẩn nhi ngồi xuống!"

"Bác gái, để cho anh Cẩn đi xem một chút đi."

"Xem cái gì mà xem, cô ta cả ngày không hề làm gì, còn có thể có chuyện gì, nào chúng ta ăn đừng để ý tới cô ta."

Giọng nói bà Bùi vang ra khỏi phòng ăn, An Khả Khả đều có thể nghe.

Cô hy vọng Bùi Cẩn có thể đuổi theo cô ta đi ra, đáng tiếc không có.

Từ khi cô có thai, sau khi cấm chuyện kia, Bùi Cẩn đối với cô càng ngày càng lạnh nhạt.

An Khả Khả ở bên ngoài dạo qua một vòng, chờ cô trở lại vừa lúc gặp phải Thanh Mai từ bên ngoài biệt thự đi ra.

Thanh Mai nhìn cô gật đầu, đi ra bên ngoài.

Lúc đi ngang qua cô, An Khả Khả nghe giọng Thanh Mai: "Bùi Cẩn là của tôi."

An Khả Khả có chút kinh ngạc xoay người, Thanh Mai vẫn như cũ mang theo nụ cười nhã nhặn, một giây kế tiếp biểu cảm của cô ta chuyển thành hoảng sợ, duỗi tay nắm lấy cánh tay của cô, thân thể cũng ngã xuống.

Theo bản năng, An Khả Khả muốn tóm lấy cô ta, lại bị cô ta đẩy ra.

Thân thể An Khả Khả lui về phía sau lảo đảo mấy bước, Thanh Mai được Bùi Cẩn đón lấy.

"An Khả Khả, Thanh Mai có bệnh tim, sao em có thể đẩy Thanh Mai?" Bùi Cẩn nghiêm nghị trách mắng An Khả Khả.

"Em không có..." An Khả Khả nói.

"Thanh Mai? Thanh Mai em có làm sao không?"

"Anh Cẩn..." Thanh Mai ôm ngực, sắc mặt tái nhợt.

"Anh đưa em đi bệnh viện." Bùi Cẩn bế Thanh Mai, hoàn toàn không nghe An Khả Khả giải thích, nhanh chóng rời đi.

Bùi Cẩn rất khuya mới vừa về, vào lúc ban đêm hai người ầm ĩ một trận.

Sau đó Bùi Cẩn mỗi ngày đến bệnh viện thăm Thanh Mai, quan hệ hai người tiến triển nhanh chóng, An Khả Khả bất kể làm cái gì, lúc này đối với Bùi Cẩn xem ra đều là sai.

Hai người cãi nhau, không tiếp xúc thân thể, Bùi Cẩn đối với An Khả Khả càng ngày càng lạnh nhạt, hắn không rõ trước đây tại sao lại thích An Khả Khả.

An Khả Khả gần sinh, Bùi vẫn hẹn hò với Thanh Mai.

Sau khi sinh con, bà Bùi liền nhờ bệnh viện làm giám định ADN, kết quả giám định rất nhanh đến tay bà Bùi.

Đứa bé không phải của Bùi Cẩn.

Kết quả này làm cho tính tình Bùi Cẩn hoàn toàn bộc phát, nổi giận với An Khả Khả, An Khả Khả cũng không ngờ đứa bé không phải của Bùi Cẩn.

Một hồi lâu cô mới nhớ lại, có lần cô và Du Viễn đều uống say, không dùng biện pháp an toàn sau đó lại cùng Bùi Cẩn... thời gian cũng gần nhau.

An Khả Khả bị bỏ lại ở bệnh viện, ngay cả tiền thuốc men cũng không được trả giúp.

An Khả Khả bán của cải trên người lấy tiền mặt, chỉ gom đủ tiền thuốc men xuất viện, cô ôm con đi tìm Bùi Cẩn nhưng mà Bùi Cẩn tránh không gặp.

Bà Bùi càng khỏi phải nói, cô gái không trong sạch như cô lại tuyệt đối không có khả năng vào được cửa nhà họ Bùi.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 722: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (40)

Giá trị thù hận của An Khả Khả đã đầy.]

Minh Thù đang đi học, đột nhiên nghe được giọng nói của Hài Hòa Hiệu, món đồ trên tay cô liền rơi xuống đất.

Bạn học nhìn về phía cô.

Giọng nói của Bắc Đường không hề ngừng lại việc giảng bài, nhưng lại đi tới bên cạnh Minh Thù.

Các bạn học không dám nhìn loạn, quay đầu nhìn thẳng về phía trước, làm bộ đang rất nghiêm túc nghe giảng.

Bắc Đường khom lưng nhặt vật ở trên đất lên, đặt xuống bên cạnh cô, sờ sờ đầu của cô, quay lại phía trước tiếp tục lên lớp.

Thừa lúc Bắc Đường đang viết đề ở phía trên, phía dưới học sinh nhao nhao gào thét.

Bạn học Hàn Mai Mai: Con bà nó, lão sư xoa đầu, siêu tình cảm.

Gió Thổi Tiểu Hồng Mạo: A, lão sư của người ta, người ta cũng muốn được xoa đầu.

Triệu Mập Mạp Không Có***: Mọi người nói xem vừa rồi tiểu ác bá đang suy nghĩ cái gì? Lấy hết đồ ăn vặt xuống rồi, trước đây ai dám động đến đồ ăn vặt của cậu ấy, cậu ấy còn dám liều mạng đấy.

Bạn học Hàn Mai Mai: Cậu ấy rơi có thể giống như người khác rơi được sao, ngu ngốc.

Niên Kỷ Một Cành Hoa: Tớ cảm thấy là cậu ta đang mơ tưởng đến thầy giáo, cậu ta là muốn hấp dẫn sự chú ý của thầy! Tâm cơ! Cho dù cậu ta có hôn ước với thầy thì tớ cũng không phục!

Lưu Ha Ha: Thôi đi mọi người, Nam Chi người ta đi học chưa bao giờ để ý đến thầy giáo được chưa? Rõ ràng luôn là thầy giáo tiếp cận Nam Chi.

Giáo Đánh Đấm: Bắc Đường xem các cậu thì sao, nhìn ra tâm trạng cũng không vui vẻ gì, chúc các cậu may mắn.

Trong nhóm lập tức liền yên tĩnh.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Bắc Đường đang đứng trên bục giảng, ánh mắt tăm tối nhìn bọn họ.

"Đưa lên đây."

Các học sinh phun máu cũng không dám phản bác, liền đưa điện thoại lên.

"Nam Chi, của em."

Minh Thù nhấc tay một cái, đưa điện thoại ra không có ý đi lên.

Có học sinh tự động nhận lấy, để lên như một làn khói.

Bọn họ xem như là đã hiểu ra, đừng cho rằng bọn họ có hôn ước là có thể sống hòa bình với nhau, hai người này có đôi lúc sẽ trực tiếp cãi nhau trong lớp... Cãi nhau thì cũng không sao, cái chính là Nam Chi sẽ khiến cho Bắc Đường tức đến mức phun máu.

Bắc Đường nhìn vào điện thoại di động khóe miệng khẽ giật một cái, đây là điện thoại của hắn, cô đã sờ đến từ lúc nào rồi.

Hết giờ học, Bắc Đường ném giáo án ra trước mặt Minh Thù: "Lúc nào thì em mới đồng ý?"

Minh Thù thu dọn đồ đạc, đặc biệt là đồ ăn vặt, cẩn thận đối đãi.

"Thầy à, em vẫn còn là vị thành niên." Thu dọn xong, cô ngẩng mặt lên, cười "hì hì" nói.

"Chúng ta ra nước ngoài đăng ký kết hôn." Bắc Đường nói: "Em đủ tuổi rồi."

"Không phải không phải không phải, để cho em làm một trẻ vị thành niên đáng yêu." Minh Thù ôm lấy túi xách: "Tạm biệt thầy giáo."

"Nam Chi!"

Minh Thù chạy nhanh hơn: "Có bản lĩnh thì anh bắt em về nhốt lại đi!"

Bắc Đường: "..."

Các học sinh còn chưa đi: "..."

Thì ra thầy Bắc Đường và Nam Chi chơi lớn vậy sao?

Bắc Đường đã cầu hôn rồi, cô cũng đồng ý rồi, chỉ là cô không đồng ý kết hôn.

Mỗi lần nhắc tới cái này, cô sẽ lại lấy cớ là trẻ vị thành niên.

Vị thành niên rất được đấy!

Nước ngoài tuổi này là có thể kết hôn rồi!

Bắc Đường tức đến mức đau dạ dày, vất vả lắm mới có thể nhịn xuống trước mặt học sinh.

...

Minh Thù thân là một học sinh cá biệt, mặc dù có rất nhiều người không thuận mắt, nhưng đánh không lại cô, cuối cùng chỉ có thể vừa hận vừa kính nể cô mà cách xa một chút.

Người duy nhất dám đến gần cô, suốt ngày gọi sư phụ chính là Doãn Tiểu Tiểu.

Doãn Tiểu Tiểu và Minh Thù đồng cấp, còn một tháng nữa là sẽ tham gia thi vào trường đại học, Doãn Tiểu Tiểu vậy mà vẫn trốn học.

Nghe nói phụ huynh có gọi cũng không được, cực kỳ cứng đầu.

Nữ chính cho phép mình tự do như vậy... Không biết làm cơm, đúng thật là vô dụng.

Đêm trước kỳ thi tốt nghiệp trung học, Doãn Tiểu Tiểu hỏi Minh Thù là thi ở đâu.

Nhiệm vụ đều hoàn thành rồi, Minh Thù căn bản đều chưa từng nghĩ đến việc thi vào đại học, cô sống không lâu, phải tận dụng thời gian còn lại.

"Đi du lịch..."

Doãn Tiểu Tiểu vừa nghe thấy thế tinh thần liền tỉnh táo: "Sư phụ, chúng ta đúng là thầy trò, em cũng có quyết định này. Từ nhỏ em chỉ muốn bước chân vào giang hồ, thế nhưng trong nhà lại không đồng ý."

"Ăn khắp thiên hạ." Minh Thù chậm rãi phun ra bốn chữ phía sau.

Doãn Tiểu Tiểu khóe miệng giật một cái.

Biết ngay là không thể rời bỏ việc ăn.

"Sư phụ, chúng ta làm một đội đi?" Nhưng mà điều này không hề gây trở ngại cho sự nhiệt tình của Doãn Tiểu Tiểu.

"Em có thể làm gì? Cũng chẳng biết nấu ăn, ngay cả một đầu bếp cũng không sánh nổi, không dẫn theo." Minh Thù hơi chán ghét.

"Em có tiền."

"Tôi cũng có."

Trẫm là một đại lão sở hữu một trăm triệu.

"..." Doãn Tiểu Tiểu vừa đảo mắt: "Sư phụ, người xem, nếu như chúng ta ra ngoài, thì người sẽ cần một lái xe chứ? Người sẽ cần một người xếp hàng để mua đồ ăn cho người chứ?"

Doãn Tiểu Tiểu bẻ ngón tay nói ra những lợi ích khi Minh Thù dẫn theo cô.

"Dừng dừng dừng!" Minh Thù ngắt lời cô.

"Em sẽ mua thật nhiều đồ ăn ngon cho sư phụ." Doãn Tiểu Tiểu khuôn mặt đáng yêu, dẫn theo em, dẫn theo em.

Minh Thù cùng cô yên lặng liếc nhìn nhau.

Thế là sau khi thi đại học xong, hai người liền thành bạn đồng hành lên đường.

"Sư phụ, vì sao thầy Bắc Đường lại ở chỗ này?" Doãn Tiểu Tiểu kiếm một chiếc xe, cô buồn bực nhìn Bắc Đường đang lái xe.

Thế giới hai người đã nói thì sao?

Sư phụ vậy mà lại lén dẫn người đi.

"Hắn muốn đi theo tôi, tôi còn có cách nào khác." Minh Thù nói: "Chúng ta tìm cơ hội, ném hắn đi."

Bắc Đường: "..." Nói những lời như vậy ngay trước mặt lão tử được sao?

"Nơi đầu tiên chúng ta sẽ đến là đâu? Thành phố S hay là thành phố A? Em nghe nói ở thành phố A đồ ăn ngon tương đối nhiều."

"Thành phố A."

"Thế nhưng thành phố S vui hơn..."

"Thành phố A."

"Vậy chúng ta đi hết thành phố A rồi đến thành phố S!"

Bắc Đường nghe hai người ở phía sau thảo luận, đáy lòng khó chịu, hắn đang làm một đại lão thì không thích, lại muốn chạy đến đây làm tài xế, hắn bị điên sao?

Hắn xuyên qua kính chiếu hậu, liếc cô gái phía sau một cái, đáy lòng lại dần bình tĩnh trở lại.

"Tiểu Chi."

"Sao thế?"

"Qua đây."

Doãn Tiểu Tiểu không có ý tốt cười một tiếng, đứng dậy đi ra phía sau: "Cho hai người một chỗ, tôi đi ngủ trước, lát nữa tôi lái thay thầy Bắc Đường."

Minh Thù ngồi xuống bên cạnh Bắc Đường: "Không phải là vệ sĩ của anh cũng đi theo sao? Bảo bọn họ lái thay."

Bắc Đường nheo mắt: "Thương anh sao?"

Minh Thù cười: "Ha ha, em sợ anh gây tai nạn khiến em chết thôi."

Bắc Đường khóe miệng giật một cái, trước đây hắn đúng là có ý nghĩ này.

Bắc Đường giảm lại tốc độ, quay đầu hôn một cái lên gương mặt của cô: "Đi nghỉ ngơi đi."

"Thần kinh à." Gọi cô qua đây chỉ để hôn một cái?

Bắc Đường: "..."

Bắc Đường im lặng lái xe, phía trước gặp trạm phục vụ, hắn dừng xe lại đi vệ sinh lúc trở lại lại phát hiện Minh Thù đang ngồi ở vị trí lái.

"Em không có bằng lái." Bắc Đường nhíu mày.

"À, chỉ phạt tiền thôi." Minh Thù đóng cửa xe, nổ máy: "Dù sao thì anh cũng có tiền."

Bắc Đường: "..."

Nửa đêm cũng thật may mắn, nếu không thì cũng sẽ không gặp kiểm tra, hơn nữa đây là xe di động của bọn họ, nếu thật sự gặp thì có thể đổi lại ngay Minh Thù cũng không lo lắng.

Bắc Đường cũng không nghỉ ngơi, chỉ ngồi ở bên cạnh cô.

Có đôi khi giữa bọn họ chả có gì để nói, nhưng chỉ cần ở bên cô, Bắc Đường đã cảm thấy rất an tâm.

Xe vững vàng đi về phía trước, Bắc Đường nằm ở bên cạnh đã ngủ.

Minh Thù buồn bực ném hai miếng bánh vào miệng, dừng xe ở bên đường đắp chăn mỏng cho Bắc Đường xong lúc này mới tiếp tục lái xe.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 723: Lão Sư Không Chịu Lấy Chồng (Hết)

Thành phố A là một thành phố du lịch, vô cùng náo nhiệt.

Doãn Tiểu Tiểu nói có người quen ở thành phố A, sau khi đặt xong khách sạn bọn họ đi vào, liền cùng với Minh Thù tách nhau ra, đương nhiên cô cũng không muốn làm một cái bóng đèn.

Ánh mắt kia của Bắc Đường như muốn nuốt sống cô.

Minh Thù và Bắc Đường đến khách sạn để làm thủ tục nhận phòng, phòng là do a Sâm đặt, sau khi bước vào mới phát hiện ra hắn chỉ đặt có hai phòng.

Minh Thù và Bắc Đường một phòng, Doãn Tiểu Tiểu một phòng.

Bắc Đường rất hài lòng đối với sự sắp xếp này, tuyệt đối sẽ tăng lương cho a Sâm.

"Thầy Bắc Đường, ôi..."

Minh Thù lắc đầu, đẩy cửa bước vào.

Bắc Đường cũng mặc kệ không thèm để ý xem ánh mắt kia của Minh Thù là có ý gì, ngược lại có thể cùng người phụ nữ của mình ở cùng một phòng là hắn đã vui rồi.

E hèm, lạnh lùng, không thể hạ mình.

Nghỉ ngơi ở khách sạn một lúc, sau đó hai người ra ngoài.

"Muốn đi đâu?"

Minh Thù nhìn xung quanh một chút, khung cảnh lạ lẫm, đoàn người xa lạ, chỉ có mỗi người ở bên cạnh là quen thuộc.

Không đợi Minh Thù trả lời, Bắc Đường nói: "Dẫn em đi ăn đặc sản của thành phố A trước đã."

Bắc Đường rất quen thuộc đối với thành phố A, rất nhanh đã đến được con phố tập trung các loại đồ ăn ngon của thành phố A.

"Anh đã từng tới thành phố A?" Cô còn nhớ người lúc đầu nhận nuôi Nam Chi, chính là người của thành phố A.

"Không, là anh xem qua bản đồ." Bắc Đường nói.

Hắn chẳng những xem bản đồ, còn xem cả bình luận ở trên mạng, những cửa hàng nổi tiếng ở trên mạng Bắc Đường đều lướt qua, những tiệm này đa số đều là được ghi lại.

Bắc Đường đã nghiêm túc nghiên cứu qua, hơn nữa con đường này đã có a Sâm dẫn người đi trước, hắn chỉ cần đi theo con đường mà a Sâm đã chỉ, thì sẽ có thể tìm thấy những nhà nhà hàng lâu đời nổi tiếng.

Những món ăn ở đây ăn đều có cảm giác lâu đời, khẩu vị cũng rất được.

Chờ tới khi Bắc Đường dẫn theo Minh Thù càn quét hết cả một con đường, thời gian cũng không còn sớm nữa. Hai người trở lại khách sạn, Minh Thù đi tắm trước, cô bước ra từ phòng tắm, trên tóc vẫn còn đọng nước ngồi xuống bên cạnh Bắc Đường.

Bắc Đường khẽ hít một hơi, Minh Thù liếc một cái, mới phát hiện Bắc Đường đang mở video hội nghị.

Mà lúc cô xuất hiện ở bên cạnh Bắc Đường, thì trên người chỉ mặc một chiếc áo phông rộng thùng thình.

Da thịt trắng sứ lộ ra ngoài, những giọt nước còn đọng trên tóc cô chảy xuống xương quai xanh, trong sự trẻ trung còn đem theo cả mê hoặc.

Bắc Đường đen mặt đóng máy tính lại, đang muốn phát hỏa, lại chạm phải ánh mắt của Minh Thù, cơn lửa giận của hắn lập tức liền biến mất, nhạt nhẽo nói: "Sao chưa sấy tóc mà đã đi ra rồi?"

Minh Thù vẩy tóc, nước liền bắn tung tóe lên mặt Bắc Đường. Hắn im lặng ấn đầu Minh Thù: "Đừng động đậy."

Khỉ thật, cô coi đầu mình là cái gì vậy, mấy vắt khô sao?

Bắc Đường đứng dậy vào phòng tắm lấy máy sấy, sau khi cắm điện, một chân quỳ ở trên ghế sô pha, bắt đầu sấy tóc cho cô.

Minh Thù bóc gói đồ ăn vặt ở bên cạnh ra.

Bắc Đường vốn đang chuyên tâm sấy tóc, nhưng Minh Thù vừa khẽ cử động, chiếc áo phông liền trượt xuống, từ phía bên trên nhìn xuống, có thể nhìn thấy cảnh tượng rất khác.

Hô hấp của Bắc Đường cứng lại, hắn chuyển dời ánh mắt, dẹp bỏ suy nghĩ tăm tối tiếp tục tập trung sấy tóc.

Chờ đến khi hắn sấy xong, cả cơ thể đều giống như là vừa từ trong nước bước ra.

"Anh đi tắm."

Bắc Đường ném lại câu này, sau đó bước vào phòng tắm.

Bắc Đường lề mề một lúc sau mới ra, hắn cũng không mở video hội nghị nữa, trực tiếp đi về phía giường, chiếm gần hết cái giường.

Minh Thù ngồi trên ghế sô pha xem ti vi, mãi đến khi trời tối, cô mới chậm rãi đứng dậy, rửa qua mặt mũi đi về phía giường.

Nhìn thấy người đàn ông chiếm đến hơn nửa cái giường, cô cũng không nói gì vén chăn lên nằm xuống.

Một chiếc giường lớn như vậy, cô không ngủ ở trên giường, lẽ nào phải ra sô pha ngủ sao?

Đừng có mơ.

Bắc Đường tận lực duy trì khoảng cách với Minh Thù, cũng may giường lớn, khoảng cách giữa hai người rất rộng rãi, thoải mái.

Bắc Đường không biết ngủ từ lúc nào.

Đêm này, hắn ngủ rất yên bình.

Buổi sáng, hắn cảm giác như có vật gì đó đang áp vào mình, vừa mở mắt ra nhìn, không biết là từ lúc nào mà bản thân hắn đã ôm người ta vào lòng rồi.

Bắc Đường chỉ cảm thấy huyết khí dâng lên, toàn thân khô nóng.

Nhưng hắn cũng không hề muốn buông cô ra.

Cơ thể mềm mại của cô, ôm có cảm giác rất thoải mái.

Lúc cô ngủ rất yên tĩnh, trên người không hề thấy một chút gai góc nào, ngoan ngoãn giống như một chú cừu non vậy.

Bắc Đường vẫn luôn cảm thấy cô rất kỳ lạ, rõ ràng lúc cô dịu dàng thì dường như ai yêu cầu gì cô cũng đều có thể đồng ý, nhưng đến hoàn cảnh đó, cô sẽ không chút lưu tình mà từ chối, đồng thời cũng sử dụng giọng điệu mà khi nói ra sẽ khiến cho người ta chỉ muốn đánh chết cô.

Tính cách như vậy... Hắn chưa từng thấy.

Rất phức tạp, rất mâu thuẫn.

Bắc Đường vuốt tóc Minh Thù, ôm cô chặt hơn một chút.

Nếu như đã nhận định người này.

Bất kể như thế nào...

Bắc Đường dừng ý nghĩ trong đầu lại, trên người hắn còn có một hệ thống thích đâm chọc mách lẻo, có những suy nghĩ chỉ có thể để ở trong lòng, không ai được nói.

"Ưm... nóng..."

Người ở trong lòng giãy dụa bàn tay nhỏ bé sờ soạn trên người hắn, dường như không sờ thấy thứ mình thích, cho nên rất bất mãn liền bắt đầu đẩy hắn ra.

Bắc Đường bị cô sờ mó cho nên càng khó chịu hơn.

Hắn cúi đầu hôn người vẫn chưa tỉnh giấc kia, ánh mặt trời buổi sáng chiếu vào qua cửa kính, phủ lên giường, giống như rắc một lớp hào quang.

Bắc Đường nếm được mùi vị, cơ thể cực kỳ khó chịu, hắn bất đắc dĩ buông Minh Thù ra, cứ tiếp tục như vậy cho dù hắn có bình tĩnh đến đâu thì cũng không nhịn nổi.

Minh Thù bị hôn đến đỏ bừng cả mặt, lúc này đã tỉnh lại, ôm đồ ăn vặt của cô mắng: "Lưu manh!"

Nếu hắn là lưu manh thì tối qua đã ra tay rồi, vừa nãy cũng sẽ không nhịn.

Thôi vậy.

Mới sáng sớm, không cãi nhau với cô nữa.

...

Ngày cuối cùng ở thành phố A, Minh Thù và Bắc Đường đến một nhà hàng được các cặp tình nhân rất thích để ăn tối, ăn xong lúc đi ra, Minh Thù muốn uống đồ uống, Bắc Đường lại kiên nhẫn đi mua.

Lúc Minh Thù đợi hắn, sự ồn ào ở bên phố đối diện liền hấp dẫn sự chú ý của cô.

Từ lúc trước, khi cô nghe được giá trị thù hận của An Khả Khả đã đầy, đến bây giờ cô nhìn thấy An Khả Khả đã là vài tháng sau.

An Khả Khả đi cùng một người đàn ông bụng bia, người đàn ông bụng bia cũng không biết là xảy ra chuyện gì, quát mắng An Khả Khả, mặc dù là cách dòng xe cộ, Minh Thù cũng có thể nghe thấy những lời nói khó nghe của người đàn ông.

An Khả Khả dường như rất sợ người đàn ông kia, bị chửi trên đường cái mà cũng không hề ho he tiếng nào.

Đứa bé mà cô sinh ra không phải Bùi Cẩn, Du Viễn cũng đã bị đưa đi cho nên An Khả Khả đến bước đường cùng, ai ngờ lúc này An gia lại đưa tay cứu trợ chẳng những đem đứa bé cùng cô về nhà nuôi, mà thái độ cũng chuyển biến một trăm tám mươi độ.

Ai biết bọn họ không hề yên lòng, lấy cô ta để đổi lấy lợi nhuận của bọn họ.

"Nhìn gì vậy?"

Minh Thù quay đầu lại, uống một ngụm nước ngọt: "Không có gì."

Bắc Đường đưa cho cô cầm, để cho cô uống.

Bắc Đường vốn đã thu hút sự chú ý, lúc này lại đang quan tâm cô, khiến không ít cô gái khẽ hô, thậm chí có người nói bạn trai của mình không đủ quan tâm.

"Lát nữa đi đâu ăn?"

"Vẫn ăn nữa?"

"Em còn có thể đại chiến ba trăm hiệp."

"Cẩn thận không béo đấy. Nói đi, lúc nào thì em mới gả cho anh?"

"Kiếp sau!"

"Em quá đáng rồi đấy!"

Giọng nói của hai người dần dần lẫn vào trong dòng người, bên kia An Khả Khả cũng bị người đàn ông lôi đi.

Trên đường phố tấp nập lại như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

...

Họ tên: Minh Thù

Giá trị thù hận: 350000

***

Nhiệm vụ nhánh: Vẫn chưa xong.

Nhiệm vụ ẩn: Không

Minh Thù mặt không thay đổi nhìn màn hình.

Hài Hòa Hiệu cũng cảm thấy thần kỳ, vị ký chủ này của hắn biểu cảm trên mặt quả thật là rất tự nhiên, lúc không có người, đa số thời gian cô sẽ không cười.

Minh Thù đang suy nghĩ xem cách mà lần này mình sẽ chết... Du thuyền bị chìm, bị cá mập cắn chết.

Cái này thật đúng là...

Một lời khó nói hết.

Minh Thù ngồi trong căn phòng mây trắng một lúc, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì, một lúc lâu sau mới phất tay: "Không gian tiếp theo."

Xong phần hai mươi.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 724: Nhiếp Ảnh Gia (1)

#Đầu đề nhiếp ảnh: Giang Kiều một lời không hợp liền chia tay.#

"Nữ sinh vừa cầm giải thưởng lúc nãy là ai vậy? Sao trước đây tôi lại chưa từng thấy vậy?"

"Cái này cô không biết, Ngụy Tự đấy, một ngôi sao mới nổi trong giới nhiếp ảnh."

"Gần đây rất bận rộn, sao vậy mau nói với tôi đi, sao tự nhiên lại xuất hiện một ngôi sao mới, trước đây tôi chưa từng nghe qua."

"Ừm, tôi cũng không biết là từ đâu ra. Rất có khí chất, tác phẩm cô ấy chụp cũng rất được, anh không thấy là trước đây mấy nhà phê bình đều rất hài lòng sao?"

Tiếng nói chuyện không biết truyền đến từ đâu, Minh Thù phát hiện ra mình đang ngồi trên một chiếc ghế, trước mặt là gương và đồ trang điểm.

Cô xoa xoa đầu, vô thức muốn đi tìm đồ ăn.

Lúc này tiếng nói chuyện lại vang lên.

"Ngôi sao mới nổi trong giới nhiếp ảnh này sao có thể là Giang Kiều chứ? Sao lần này lại không thấy cô ta? Cô ta không tham dự sao?"

"Giang Kiều? Lần này cô ta là khách đến trao giải, cô không thấy sao? Cuộc thi như vậy, nếu cô ta tới tham gia, vậy thì người khác phải sống thế nào, cứ trực tiếp tuyên bố người được nhận thưởng đi."

"Cũng là... Ừm, bên kia gọi chúng ta rồi, mau qua đó đi."

Tiếng bước chân lộn xộn vang lên, chạy về phía xa, ở xa xa truyền đến tiếng nói nho nhỏ.

Minh Thù cẩn thận quan sát bốn phía, phát hiện ra đây là một phòng hóa trang, cô mặc một bộ lễ phục nhỏ màu đỏ, cơ thể này cũng rất xinh đẹp, vóc người cao gầy, bộ lễ phục bao lấy da thịt trắng nõn giống như người mẫu vậy.

Minh Thù tìm kiếm trong phòng hóa trang, không tìm được đồ để ăn, chỉ có thể tìm một chỗ để tiếp nhận cốt truyện.

Dù sao không có cốt truyện và ký ức, thì cô cũng sẽ không có cách nào lấy được tiền để mua đồ ăn.

Mệt quá đi.

Nữ chính giả Ngụy Tự, trọng sinh trở về.

Bố cô ta là một đạo diễn nổi tiếng, chịu sự ảnh hưởng của bố Ngụy Tự mặc dù không học đại học khoa đạo diễn, nhưng cũng vào được khoa quay phim.

Nhưng Ngụy Tự lại vốn không có gì nổi bật, thế nhưng cô lại xinh đẹp cũng được cho là một nhân vật nổi tiếng ở trong trường học.

Mà còn có một nam chính nữa cũng nổi tiếng giống như Ngụy Tự, nam nhân vật chính nổi tiếng là vì có kỹ thuật, Ngụy Tự đương nhiên là coi trọng nhân vật nam chính, người ở trong trường cũng cảm thấy là Ngụy Tự và nam chính sẽ quen nhau.

Nhưng mà cuối cùng nam chính lại chọn một nữ sinh khác, cô nữ sinh này chính là nữ chính.

Ngụy Tự cao ngạo cho rằng bản thân mình chẳng thua kém gì nữ chính, nhân vật nam chính lại không có mắt chọn người cho nên bắt đầu bày mưu tính kế.

Cuối cùng lại tự tìm đường chết cho mình.

Sau khi trọng sinh trở về, Ngụy Tự có một ngón tay vàng, máy ảnh của cô có thể chụp ra những bức ảnh tốt nhất, nhưng có đôi khi những bức ảnh lại xuất hiện những thứ mà cô không hề chụp.

Ví dụ như cô chụp phong cảnh có thể sẽ gặp hình người

Chụp ảnh người lại có thể xuất hiện ánh chiều tà.

Nhưng mà cũng có giới hạn, trong một ngày chỉ xuất hiện tình huống như vậy ba lần.

Tuy là Ngụy Tự cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng những ảnh này được người ta khen không ngớt miệng, hơn nữa cô cũng điều tra qua rồi, những hình này chưa từng có ai chụp qua, vì vậy Ngụy Tự dùng ngón tay vàng một cách yên tâm.

Ngụy Tự thề phải để cho nam chính để ý đến mình.

Để cho hắn thấy được mình xuất sắc thế nào, khiến cho hắn hối hận vì đã không chọn cô, đương nhiên cô càng muốn thể hiện trước mặt nam chính.

Dựa vào ngón tay vàng này, Ngụy Tự rất nhanh sẽ có tiếng trong giới.

Cô cho rằng mình có cơ hội ở cùng với nam chính, nhưng không ngờ nhân vật nam chính lại vẫn như cũ, không thèm để cô vào mắt.

Cô và nam chính cùng tham gia một giải thi đấu nhiếp ảnh, nhân vật nam chính chướng mắt cô, trong lòng cô luôn muốn lấy được giải quán quân chèn ép nam chính một phen.

Đấu vòng loại, Ngụy Tự dựa vào ngón tay vàng chụp ra được một bước ảnh hình người có thể thông qua

Nhưng mà Ngụy Tự phát hiện ra cô nhớ gương mặt kia, không lâu sau gương mặt này lấy được thưởng.

Nhưng nó lại được cô chụp ra.

Ngụy Tự to gan suy đoán, thứ mà cô chụp ra... có lẽ là ở tương lai.

Ngụy Tự nghĩ không sai, tấm ảnh người kia chính là tác phẩm của Giang Kiều.

Giang Kiều, thiếu nữ thiên tài của giới nhiếp ảnh.

Ngụy Tự biết Giang Kiều, Giang Kiều trong tương lai sẽ có thành tựu lớn hơn, ngay đến cả người mà cô ta thích còn phải khen thưởng người này, chứng tỏ rằng bản thân mình còn phải nỗ lực nhiều hơn thì mới kịp nối gót cô.

Chỉ là kiếp trước, cô và Giang Kiều dường như là hai đường song song, chỉ nghe nói đến cô ta qua vài người ở xung quanh.

Mặc dù hiện tại, cô ta cũng chưa nổi tiếng lắm, nhưng mà cô ta vẫn là thiên tài trong giới nhiếp ảnh.

Ngụy Tự cũng không ngờ, thứ mình chụp ra là tác phẩm tương lai của người khác.

Cô cảm thấy sợ hãi nhưng với suy nghĩ muốn chiến thắng, cô liền tự an ủi mình, hiện tại những tác phẩm này đều chưa được công bố phát tán, ai mà biết rằng, người quay lúc đầu là ai?

Cô thầm quan sát Giang Kiều, phát hiện Giang Kiều biết nhưng nhìn đến ảnh chụp, cũng không có phản ứng gì kỳ lạ.

Cũng có thể nói thứ cô chụp ra, lúc này Giang Kiều căn bản chưa hề chụp.

Biết được điểm này, Ngụy Tự liền cảm thấy yên tâm hơn nhiều.

Hơn nữa cô còn phát hiện chỉ cần nhắm chuẩn, sẽ chụp ra được ảnh trong tương lai.

Giang Kiều làm khách quý đi trao giải, chứng kiến tác phẩm trúng thưởng mà lại ngây ngẩn cả người.

Tác phẩm kia là do người bạn cũ của cô đã chụp từ rất lâu, thế nhưng vẫn không hề công bố.

Bất kể là kết cấu hay thủ pháp, cô chắc chắn rằng đây là tác phẩm của bạn cô.

Giang Kiều đưa ra nghi vấn với ban tổ chức.

Đáng tiếc Giang Kiều chứng cứ không đủ, hơn nữa người bạn kia cũng không còn sống, nhìn thấy tác phẩm này chỉ có một mình cô... Không thể chứng minh được tác phẩm này là của bạn cô.

Giang Kiều chỉ có thể nhìn Ngụy Tự nhận được giải thưởng, chứ không hề làm lớn chuyện.

Thế nhưng tiếp theo, Giang Kiều phát hiện phong cách chụp ảnh của Ngụy Tự thay đổi nhiều, hơn nữa có thể nhìn ra phong cách của những nhà nhiếp ảnh mới có tiếng từ trong đó.

Phong cách của một người không thể thay đổi một cách ngẫu nhiên, Ngụy Tự chắc chắn là có gì đó không đúng, Giang Kiều bắt đầu điều tra Ngụy Tự.

Ngụy Tự có lẽ là cũng phát hiện ra điều này, phong cách của cô ta bắt đầu hướng về một phía, chính là hướng về phía Giang Kiều.

Nhưng mà những tác phẩm này, Giang Kiều đều chưa từng nhìn thấy...

Nhưng cô có thể nhìn ra, bên trong cất giấu kỹ xảo mà mình hay dùng để chụp ảnh.

Đáng tiếc trừ điểm này ra, Giang Kiều cũng không tìm được manh mối hữu hiệu nào.

Mà sau cuộc so tài, Giang Kiều gặp Ngụy Tự phát hiện ra Ngụy Tự dùng tác phẩm của cô.

Giống như người bạn của cô, tác phẩm kia đã được cô chụp từ rất lâu trước kia rồi nhưng chưa từng công bố.

Thứ cô nộp lên cũng là tác phẩm này, chứng kiến hai tác phẩm giống nhau như đúc, ban tổ chức trợn tròn mắt.

Ngụy Tự vẫn cho là thứ mình chụp sẽ tồn tại trong tương lai, nhưng bây giờ tác phẩm còn chưa được chụp, không ngờ tấm ảnh này lại tồn tại.

Nhưng cũng may cô có ngón tay vàng, cô có thể chụp ra tấm hình xuất sắc hơn chứng minh đó là tác phẩm của cô.

Ngụy Tự âm thầm hành động, làm cho Giang Kiều mang tiếng ăn trộm tác phẩm của người khác.

Có lẽ là biết trước thành tựu của Giang Kiều, Ngụy Tự chỉ nhìn chằm chằm Giang Kiều, cô đầu tiên là chèn ép Giang Kiều khiến cho danh tiếng của Giang Kiều kém đến mức tận cùng, người trong giới đều cho rằng Giang Kiều là đồ ăn trộm.

Giang Kiều nỗ lực muốn chứng minh chính mình, nhưng mà Ngụy Tự đều đi trước cô một bước.

Giang Kiều bị dồn đến đường cùng, cuối cùng đi đến con đường boss phản diện.

Kết cục cuối cùng rất thảm, Ngụy Tự vì việc sau này vẫn có thể chụp được tác phẩm mà khóa mình lại một chỗ với cô.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 725: Nhiếp Ảnh Gia (2)

Tuyến thời gian bây giờ là lần đầu tiên Ngụy Tự sử dụng tác phẩm của nguyên chủ, nhưng tấm ảnh kia nguyên chủ chưa từng chụp nên vừa rồi khi nhìn thấy cũng không có phản ứng gì.

Người vừa rồi tìm cô có chút việc nên ra phía sau nói chuyện một lát, bây giờ có lẽ bên ngoài đã kết thúc rồi.

Ngụy Tự dành được giải nhất của cuộc thi này, thế nhưng nam chính cũng đồng hạng nhất với cô.

Minh Thù không có phản ứng, người tốt xấu gì cô cũng từng gặp qua rồi, nữ chính giả kỳ lạ này cũng không là gì cả!

Ừm! Tìm đồ ăn trước đã!

"Kiều Kiều."

Minh Thù mới vừa đứng lên, một chàng trai từ bên ngoài chạy đến, rất đẹp trai, lúc cười lên như ánh mặt trời, nhìn rất có thiện cảm đặc biệt, còn rất cao.

Nguyên chủ cao một mét sáu mươi tám còn mang giày cao gót, đứng ở trước mặt hắn còn thấp hơn cả khúc.

"Sao lại trốn ở đây, tôi tìm cô lâu rồi." Chàng trai hỏi: "Vừa rồi giám đốc Thượng nói gì với cô?"

Đây là bạn của Giang Kiều, Ôn Hạ Thanh.

Hai người là bạn học, quan hệ khá tốt, nhưng Ôn Hạ Thanh là một người mẫu hơn nữa danh tiếng không tệ.

Về giám đốc Thượng trong miệng của hắn, là giám đốc của một tạp chí nổi tiếng. Bởi vì công ty bọn họ xảy ra chút biến cố, nhiếp ảnh gia chuyên dụng tạm rời vị trí công tác, nên mới hẹn Giang Kiều ngày mai đi giúp đỡ.

Về vấn đề hợp tác của Giang Kiều và giám đốc Thượng, bọn họ bàn bạc một chút lập tức đồng ý.

"Hẹn tôi ngày mốt chụp hình." Minh Thù nói: "Bên ngoài xong rồi?"

"Ừm." Ôn Hạ Thanh cũng biết quan hệ hợp tác của Giang Kiều và giám đốc Thượng, hắn cân nhắc nói: "Kiều Kiều, cô có cảm giác phong cách của tác phẩm đoạt giải nhất hôm nay tương tự với phong cách của cô hay không?"

Bất kể là cái gì cũng sẽ có phong cách cá nhân, chụp ảnh cũng vậy.

Nhưng muốn hình thành phong cách cá nhân cũng không dễ dàng.

Mặc dù Ôn Hạ Thanh không phải nhiếp ảnh gia, nhưng hắn bình thường hay đi theo Giang Kiều nhìn cô chụp ảnh, lúc không có chuyện gì làm còn cùng với cô tham gia một vài tiết học, vẫn biết một ít kiến thức nhập môn.

"Không phải tương tự." Minh Thù mỉm cười, đó chính là tác phẩm kỳ sau của Giang Kiều.

Phong cách của nhiếp ảnh gia sẽ thay đổi theo thời gian, nhiếp ảnh gia sẽ trải qua vô số vấn đề khác, phát sinh khác cho nên bây giờ đối lập, chỉ cảm thấy tương tự.

Tác phẩm của nữ chính giả có lẽ dựa vào thời gian công bố, chứ không phải thời gian chụp hình.

Như tác phẩm của Giang Kiều và bạn của cô đã chụp rất lâu rồi nhưng vẫn chưa công bố.

"Không phải tương tự?" Ôn Hạ Thanh không hiểu: "Vậy là cái gì? Tôi thấy hơi giống. Trời! Chẳng lẽ tôi nhìn nhầm?"

Minh Thù cầm túi của mình lên, đi ra phía ngoài: "Cậu quan tâm nhiều như vậy làm gì, sao không đi ăn cơm?"

Không có gì quan trọng hơn đồ ăn vặt.

Ăn no mới có tinh lực kéo giá trị thù hận!

Lúc đi ra, bên ngoài đã giải tán chỉ còn những người được giải đang phỏng vấn.

"Cám ơn sự khẳng định của cuộc thi, tôi tin rằng sau này tôi có thể chụp nhiều tác phẩm tốt hơn nữa."

Lúc Minh Thù đi ngang qua Ngụy Tự vừa lúc nghe những lời này.

Cô nhìn qua, ánh mắt đảo qua người Ngụy Tự.

Ngụy Tự vừa nhìn lên liền đụng phải ánh mắt cô, ánh mắt hai người giao nhau trên khoảng không.

Minh Thù nở một nụ cười tiêu chuẩn.

Hiện tại Ngụy Tự đã đoán ra không ít cho nên khi nhìn thấy Minh Thù, ít nhiều cũng có chút chột dạ, cô nhanh chóng dời ánh mắt: "Cám ơn mọi người, tôi nói xong rồi."

"Chào, Giang Kiều!"

Phía trước có người kêu Giang Kiều.

Minh Thù nheo mắt nhìn sang đó là người phụ trách của cuộc thi này.

Hắn vẫy tay với Minh Thù: "Qua đây qua đây, Giang Kiều, cô cũng tới nói vài câu cổ vũ bọn họ."

Minh Thù xua tay: "Thôi đi, tôi còn một buổi tiệc."

"..."

Ôn Hạ Thanh có chút ngại ngùng nhưng lúc này hắn đeo khẩu trang, cũng không có người nhìn ra được.

Sau khi rời khỏi sảnh, Ôn Hạ Thanh mới nói: "Kiều Kiều, cô từ chối người ta như vậy có phải bơi bất lịch sự không?"

"Bọn họ trông có giống như giận tôi hay không?"

"Cũng tạm." Nhưng chỉ là nói vài câu cũng không phải chuyện gì to tát, nhưng chắc chắn bọn họ cảm thấy khó chịu.

Đặc biệt là người nhận thưởng sẽ cảm thấy cô đang làm dáng, sau này khi gặp khó tránh khỏi xích mích.

"Vậy thật là đáng tiếc."

Ôn Hạ Thanh: "..." Ý cô là gì? Chẳng lẽ cô muốn bọn họ tức giận sao?

Ôn Hạ Thanh cảm thấy Minh Thù là lạ, nhưng cụ thể thì không nói được.

Buổi tối hắn còn làm việc, ăn cơm xong với Minh Thù thì có người đến đón hắn.

Người mẫu khá hơn minh tinh một chút, không phải là người trong giới thì rất ít người nhận ra, cho nên bình thường Ôn Hạ Thanh đi ra ngoài cũng không ai nói hắn.

"Kiều nhi không đi xem chương trình của Hạ Thanh sao?" Người lái xe là người quản lý của Ôn Hạ Thanh, rất thân với nguyên chủ.

"Không đi." Minh Thù đứng ở ven đường lắc đầu.

Trẫm còn muốn làm quen một chút... Thế giới này có gì ăn ngon.

Làm sao có thời giờ xem chương trình gì đó chứ.

Người quản lý trêu ghẹo vài câu, Ôn Hạ Thanh dặn Minh Thù lúc trở về chú ý an toàn, lúc này hai người mới lái xe đi.

Minh Thù dựa theo ký ức của nguyên chủ trở lại nơi ở.

Nguyên chủ thuê chung với người khác, nhưng bạn cùng phòng của cô không được tốt lắm, bình thường hơn nửa đêm còn dẫn người về nhà. Nguyên chủ mua gì đó, người bạn cùng phòng hỏi cũng không hỏi một câu đã lấy đi.

Có một người bạn cùng phòng như vậy, Minh Thù cũng không dám để đồ ăn vặt đã mua ở bên ngoài, để tất cả vào phòng mình.

Minh Thù ở trong phòng kiểm tra số dư của nguyên chủ, chuẩn bị đổi một phòng khác.

Nguyên chủ có thể ở nơi như thế này nhưng cô thì không thể.

Kết quả Minh Thù phát hiện nguyên chủ nghèo muốn chết, một phần tiền cô kiếm được chuyển về cho gia đình phần còn lại dùng để mua thiết bị.

Nghề chụp ảnh này vô cùng đốt tiền cho nên nguyên chủ không có tiền dư, hiện tại số dư trong thẻ cô chỉ đủ cho Minh Thù ăn.

Cái giá của thiên tài thật khổ.

Có thể đổi thành một phú nhị đại ăn no đợi chết không?

[...] Ký chủ cố gắng một chút, cô sẽ là phú nhất đại.

Minh Thù thở dài, xem ra cần phải nỗ lực kiếm tiền rồi.

Nếu không... sau này cô chỉ có thể hít gió Tây Bắc thôi.

Minh Thù quan sát bốn phía, mặc dù có bạn cùng phòng không đáng tin cậy, nhưng căn phòng của nguyên chủ khá lớn có phòng vệ sinh riêng, giường nằm ở bên trong có kính thủy tinh chặn lại.

Bên ngoài có một cái giá và cái bàn, trên cái giá để không ít máy chụp hình.

Đa số tiền của nguyên chủ đều đổ hết vào đây.

Dọn nhà vô vọng bây giờ thì không được.

Minh Thù dọn dẹp một chút, trực tiếp nằm lên giường ngủ.

Minh Thù bị đánh thức, cô nhìn đồng hồ điện thoại, chín giờ tối...

Tiếng động từ phòng khách truyền đến, tiếng nhạc hòa lẫn tiếng nói chuyện ồn ào.

Hệ thống cách âm của phòng này không tệ, nhưng lúc này cô ở trong phòng mà nghe thấy tiếng nhạc bên ngoài cũng biết nó ồn cỡ nào.

Minh Thù kéo cửa đi ra ngoài, tiếng ồn đinh tai nhức óc, hai trai hai gái ở trên ghế sô pha chơi đùa.

Phòng khách lộn xộn, đồ ăn bên ngoài, túi ny lon, đồ ăn vặt, bình rượu, mẩu thuốc là đầy đất.

Trong không khí hòa lẫn mùi rượu, thuốc, có chút gay mũi.

Một người nữ sinh tóc ngắn nhìn thấy Minh Thù, chào hỏi: "Cô về rồi sao? Tôi còn tưởng cô chưa về."

"Bạn của cô sao?" Nam sinh bên cạnh nữ sinh tóc ngắn nháy mắt: "Chơi chung đi."

"Không phải, bạn cùng phòng của tôi." Nữ sinh tóc ngắn bất mãn trừng mắt về phía nam sinh: "Cậu đừng thấy người ta xinh đẹp thì ánh mắt bắt đầu chuyển động nha!"

"Làm sao vậy được..."

Minh Thù dựa cửa, mỉm cười: "Hiện tại là chín giờ, đã đến lúc đi ngủ."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 726: Nhiếp Ảnh Gia (3)

Chín giờ ngủ cái gì, cuộc sống về đêm còn chưa bắt đầu." Nam sinh lớn tiếng nói: "Người đẹp qua đây chơi chung với nhau đi."

Nữ sinh tóc ngắn bất mãn với thái độ của nam sinh: "Người ta ngủ sớm dậy sớm, sao có thể so với chúng ta. Chúng ta nhỏ giọng một chút là được, cô vào đi ngủ đi."

Nam sinh còn muốn nói điều gì đó lại bị nữ sinh bóp bắp đùi.

Minh Thù liếc mắt nhìn bọn họ, xoay người vào phòng, tiếng động bên ngoài đã nhỏ đi một chút, nhưng chưa được bao lâu thì lại ồn.

Minh Thù không đi ra ngoài, mà trực tiếp gọi điện thoại cho bảo vệ.

Rất nhanh bên ngoài yên tĩnh hẳn.

"Rầm rầm rầm..."

Minh Thù lười biếng đi mở cửa, nữ sinh tóc ngắn xanh mặt: "Giang Kiều, ý cô là gì? Cùng ở chung trong một mái nhà, cô có cần quá đáng vậy không?"

Minh Thù cong môi khẽ cười: "Tôi quá đáng? Các ngươi tối như vậy còn làm phiền người khác không quá đáng? Phòng khách là khu vực công cộng, tôi có quyền từ chối cho các ngươi làm như vậy."

"Cô cảm thấy ồn ào, chúng tôi sẽ nhỏ lại một chút, cần gì phải gọi bảo vệ vào?" Nữ sinh tóc ngắn tức giận chất vấn.

Giọng Minh Thù mang ý cười: "Tôi nhắc các ngươi rồi."

"Cô..."

"Thôi, thôi đi, chúng ta đi ra ngoài chơi đi." Nam sinh từ phòng khách chạy tới, kéo nữ sinh tóc ngắn: "Làm phiền người khác nghỉ ngơi là do bọn tôi không đúng, đi đi, tôi mời."

Nữ sinh tóc ngắn không cam tâm bị kéo đi, phòng khách rất nhanh chỉ còn lại một đống bừa bãi.

Thế giới cuối cùng cũng yên tĩnh.

-

Vừa sáng hôm sau Minh Thù đã đi ra ngoài, lúc quay về phòng khách vẫn là một đống bừa bãi như cũ.

Nghe được tiếng cửa mở, nữ sinh tóc ngắn từ phòng đi ra, phồng má nói: "Giang Kiều, sao cô không dọn dẹp phòng khách."

"Liên quan gì đến tôi." Minh Thù đổi giày vào cửa: "Cũng không phải do tôi bày ra."

Dám sai trẫm làm việc, người bạn cùng phòng này điên rồi ư.

"Trước đây đều là cô dọn dẹp, cô không dọn thì phòng khách làm sao có người tới?" Nữ sinh tóc ngắn đi tới, giọng nói như đó là việc hiển nhiên cô phải làm.

Trước đây là bởi vì nguyên chủ không chịu được phòng khách bẩn thỉu lộn xộn, nhưng cô dọn thì vài ngày sau cũng lộn xộn như cũ.

Càng về sau người bạn cùng phòng này ngầm cho rằng nguyên chủ sẽ dọn dẹp.

Nguyên chủ ngốc nghếch, trẫm có thể ngốc như vậy sao?

Không hề.

Trẫm không hề ngốc.

Minh Thù liếc nhìn cô, trong ánh mắt nở nụ cười thản nhiên: "Vậy coi như cô ở trong đống rác này đi, chắc cô cũng không ngại đâu."

"Cô..."

Minh Thù mỉm cười, đi qua bên người cô ta vào phòng.

"Giả bộ gì nữa, sau khi trưởng thành nhan sắc thay đổi thế này, không biết bị bao nhiêu người vui đùa qua." Nữ sinh tóc ngắn giận dữ mắng hai tiếng, liếc mắt nhìn phòng khách, cũng xoay người trở về phòng, đóng cửa phòng một tiếng thật lớn.

Buổi tối Minh Thù đi ra, phòng khách vẫn như cũ, xem ra người bạn cùng phòng này chắc là sẽ không dọn dẹp.

Cô đi ra ngoài ăn cơm tối bị đồ ăn vặt bên ngoài câu dẫn, lúc trở về đã khá muộn. Gặp phải nữ sinh tóc ngắn ở cửa, cô ta thấy Minh Thù đem bao lớn bao nhỏ đồ ăn vặt trở về, lạnh lùng "hừ" một tiếng, khí thế hung hăng bước qua.

Phòng khách vẫn như cũ, Minh Thù thở dài nên nhanh chóng dọn dẹp phòng khách thì tốt hơn.

-

Tạp chí Tân Ngữ.

Minh Thù từ cửa bước vào, người tiếp tân biết cô trực tiếp đưa cô lên phòng chụp ảnh trên lầu mười sáu.

"Chào cô... Ứng tuyển hả, ứng tuyển đi qua bên kia, lầu mười tám." Giọng nói ngọt ngào của cô tiếp tân truyền từ phía sau tới.

Minh Thù bấm lầu mười sáu, lúc cửa thang máy sắp đóng lại một bàn tay xuất hiện, cửa thang máy mở ra nhìn thấy người bên ngoài.

Chàng trai này ăn mặc rất tùy ý, hắn rũ ánh mắt đi nhanh vào thang máy, bấm tầng mười tám.

Lúc thang máy sắp đóng, lại có một người ngăn lại.

Minh Thù: "..."

Xong chưa.

Minh Thù nhìn về người tiến vào, lông mày nhếch lên, còn một người khá dễ thương.

Người khá dễ thương bằng giá trị thù hận.

Người vừa tới không ai khác, chính là Ngụy Tự.

Ánh mắt Ngụy Tự nhìn chàng trai, không hề thấy Minh Thù đang đứng ở phía sau.

Cô giống như tình cờ nói chuyện với Tô Nam Phong: "Tô Nam Phong, cậu cũng tới ứng tuyển à?"

Tô Nam Phong nghe thấy thoáng ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn Ngụy Tự nhàn nhạt "ừ" một tiếng.

Câu trả lời của Tô Nam Phong làm câu chuyện dừng lại, Ngụy Tự khá xấu hổ.

Một lát sau mới nói: "Tôi nghe nói Tân Ngữ thông báo tuyển dụng, cũng muốn đi thử một chút dù không được nhận nhưng cũng có kinh nghiệm cho bản thân."

Nghe nói cả đội của Tân Ngữ cũng đi hết rồi, nếu không cũng không cần Minh Thù tới giúp đỡ.

Ngụy Tự và Tô Nam Phong chung một khóa, cũng sắp tốt nghiệp bắt đầu đi thực tập.

Nhưng chạy đến tận Tân Ngữ ứng tuyển, lá gan của Ngụy Tự này cũng không nhỏ.

Hợp đồng của Tân Ngữ đa số là chụp người, Ngụy Tự chụp ảnh tương lai, cô không thề dựa vào tư thế hiện tại của người ta để chụp ảnh tương lai chứ.

Trình độ thế này sẽ khiến cho mọi người chê cười.

Minh Thù không hiểu Ngụy Tự nghĩ như thế nào.

Tâm tư của nữ chính giả ngươi đừng đoán đừng đoán!

Cô sẽ tìm thời điểm không có người, giao lưu với cô ta một chút.

"Cố lên." Giọng chàng trai vẫn nhàn nhạt, lễ phép lại xa cách hoàn toàn không vì Ngụy Tự là bạn học mà nể mặt.

"Ừm! Cậu cũng vậy." Ngụy Tự chuyên chú nói chuyện với chàng trai: "Cậu có đi hoạt động dân ca không?"

Thang máy dừng ở tầng tám, cắt đứt cuộc nói chuyện của Tô Nam Phong và Ngụy Tự.

Cửa thang máy mở ra, giám đốc Thượng và một chàng trai đeo khẩu trang mang kính mát đi ở phía trước, phía sau có không ít người đi theo, chắc là trợ lý.

"Tiểu Kiều." Thượng tổng thấy người phía sau, cười híp mắt nói: "Cô đã đến rồi, vậy đi lên chung với bọn tôi đi."

Minh Thù khẽ vuốt cằm, nở nụ cười khéo lép lễ phép, ánh mắt chân thật nhìn quanh người chàng trai.

Ngụy Tự và Tô Nam Phong đồng thời hướng về phía sau, ánh mắt Tô Nam Phong hiện lên vẻ kinh ngạc.

Sắc mặt Ngụy Tự có chút kỳ lạ, người đi vào khá nhiều, cô và Tô Nam Phong bị chen đến sát phía ngoài, không ai chú ý tới bọn họ.

Ánh mắt Ngụy Tự không ngừng liếc Minh Thù, tuổi của cô và Minh Thù cũng xấp xỉ, nhưng cô ta lại được một công ty nhận.

Ngay cả Tô Nam Phong cũng đặc biệt ngưỡng mộ cô ta.

"Lần này thực sự phải cám ơn cô." Tiếng giám đốc Thượng trong thang máy vang lên: "Tôi tìm nhiều nhiếp ảnh gia nhưng họ đều không có thời gian, cũng chỉ có tiểu Kiều chấp nhận."

"Trả thù lao là được."

"Phụt..." Giám đốc Thượng nhịn không được: "Trước đây cô không hề quan tâm đến tiền bạc."

"Dòng đời xô đẩy." Không có tiền mua đồ ăn vặt là tận thế.

Giám đốc Thượng cười, đúng lúc cũng vừa đi đến tầng mười sáu.

Từ đầu đến cuối chàng trai kia chưa hề lên tiếng, thái độ giám đốc Thượng đối với hắn cũng khá cẩn trọng.

Sau khi đoàn người đi hết, thang máy cũng chỉ còn lại Tô Nam Phong và Ngụy Tự.

Ngụy Tự nhìn Tô Nam Phong, cô tìm một chủ đề bắt chuyện: "Tô Nam Phong, người vừa rồi là Giang Kiều sao?"

"Ừ."

Ngụy Tự: "..."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 727: Nhiếp Ảnh Gia (4)

Ngày hôm nay chỉ có một người chụp ảnh, đó chính là người đàn ông đến cùng với giám đốc Thượng lúc nãy.

Ảnh đế đang nổi trong giới giải trí - Kỷ Cẩm.

Vị ảnh đế này vừa nhận bộ phim đầu tay đã nổi như cồn, hơn nữa điều thần kỳ là phim hắn đóng về chủ đề chiến tranh thế giới cận đại chứ không phải phim thần tượng.

Sau đó Kỷ Cẩm luôn luôn gặp may, đến bây giờ đã ngồi trên đỉnh vinh quang, năm nay cũng đoạt được danh hiệu ảnh đế.

Có thể nói đây là người có danh tiếng lẫy lừng nhất giới giải trí.

Nhưng tin đồn về người này cũng không ít, hai ngày ba bữa thì có tin đồn, thay bạn gái như thay áo.

Giám đốc Thượng căn dặn Minh Thù: "Tiểu Kiều, rất khó mới hẹn được Kỷ Cẩm, hắn chỉ có thời gian trưa nay dành cho chúng ta, cô phải chụp thật tốt nhé."

Giám đốc Thượng đem gánh nặng đặt trên người Minh Thù.

"Thời gian của tôi cũng rất quý giá." Giang Kiều là thiên tài nhiếp ảnh gia, số người hẹn cô cũng không hề ít.

Rất khó để hẹn một nhiếp ảnh gia giỏi, còn chưa nói đến việc có vài người tính tình kỳ quái nói không tiếp sẽ không tiếp.

Giang Kiều vì nể mặt lần hợp tác trước với giám đốc Thượng nên mới đồng ý chuyện này.

"Lần này tăng thêm tiền cho cô." Giám đốc Thượng hứa hẹn.

Minh Thù và giám đốc Thượng nói chuyện xong xuôi, cô lấy một cái bánh bao từ giỏ xách ra, tìm một chỗ ngồi xuống.

Kỷ Cẩm vẫn còn ở phòng hóa trang, trong phòng chụp ảnh người đến người đi, nhiếp ảnh gia Minh Thù lại có vẻ rãnh rỗi nhàn nhã.

"Oa..."

Nhân viên công tác phòng chụp ảnh phát ra tiếng thán phục, Minh Thù ngẩng đầu nhìn, Kỷ Cẩm từ phòng hóa trang đi ra.

Hắn mặc một bộ âu phục trắng, kính râm che hơn phân nửa khuôn mặt, nhưng nhìn cằm và môi cũng đủ cho người khác thấy được người này rất đẹp trai.

Trên người hắn dường như phát sáng, chỉ cần tùy tiện đứng một chỗ cũng nổi bần bật.

"Tiểu Kiều, bắt đầu rồi." Giám đốc Thượng thấy Minh Thù ngồi một bên hóng gió, nhanh chóng gọi cô.

Kỷ Cẩm đang nghe người quản lý nói về chủ đề một lát nữa sẽ chụp.

Hắn thấy giám đốc Thượng kéo một cô gái đi qua, ngón trỏ để giữa kính râm, kéo xuống vô cùng hoài nghi nói: "Tại sao là nữ? Còn trẻ như vậy, có thể chụp tốt không? Mọi người tìm cho tôi một người khác, tôi không muốn nữ."

Cuối cùng là từ chối.

"Chụp không đẹp thì phải trách bản thân mình xấu xí." Nữ thì sao, bạn gái anh không phải nữ sao?

Hiện trường im lặng vài giây.

Bộ dạng giám đốc Thượng và người quản lý như gặp phải ma.

Còn chưa chụp mà sao nhiếp ảnh gia và ảnh đế đã gây nhau rồi? Sau này chụp thế nào nữa?

"Cô nói tôi xấu xí?" Kỷ Cẩm tháo kính râm xuống, chỉ vào Minh Thù: "Anh nghe chưa? Cô ta nói tôi xấu xí."

Câu tiếp theo là hỏi người quản lý.

"Tôi chưa nói, do anh tự cảm thấy vậy thôi." Minh Thù ăn xong hai cái bánh bao cuối cùng, nheo mắt cười nói thẳng: "Chụp hay không chụp? Không chụp thì tôi đi trước đây, tôi rất bận."

Kỷ Cẩm muốn gây phiền phức với Minh Thù, nhưng lại bị người quản lý chặn lại.

Kỷ Cẩm trừng mắt liếc Minh Thù, đeo kính râm lại.

Đối với kiến thức chuyên nghiệp của nguyên chủ, Minh Thù không quen tay lắm, rất nhanh thì thăm dò những đồ chơi này dùng như thế nào.

Không sai, trước khi tới cô cũng không biết cái gì là quay vòng, tiêu cự, độ nét, trơn vị...

Minh Thù học rất nhanh, đặc biệt với những món đồ được lưu trữ trong ký ức.

Cô thử mấy lần, cảm thấy cũng tàm tạm liền kêu bắt đầu.

[...] Đây cũng quá tùy tiện rồi, đồ chơi này cũng không phải dùng để đánh nhau, chỉ cần đánh ngã là sẽ thắng.

Kỷ Cẩm rất chuyên nghiệp, Minh Thù tùy tiện chụp một tấm, tên này cũng đẹp đến khiến người khác bất ngờ.

Kỷ Cẩm hay chụp hình, động tác tay chân và thần thái không quá khoe khoang, chỉ một mình hắn có thể làm được.

Nhưng Minh Thù chụp rất lơ là, không hề chăm chú chuyên cần như những nhiếp ảnh gia khác.

Thậm chí chụp một chút đòi nghỉ ăn đồ, không có chuyên nghiệp như hằng ngày chút nào.

"Giám đốc Thượng, đây là nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp anh tìm đến?" Kỷ Cẩm nhịn hồi lâu, cuối cùng không kiên nhẫn bước xuống.

Hắn gặp qua rất nhiều nhiếp ảnh gia, nhưng chưa thấy qua người nào như vậy.

Giám đốc Thượng nhanh chóng tới trước giải thích: "Kỷ tiên sinh, anh cũng nghỉ ngơi một chút..."

Nhiếp ảnh gia thương nghiệp và nhiếp ảnh gia tự do như Giang Kiều hoàn toàn khác nhau, nhiếp ảnh gia tự do tính tình kỳ quái nhưng người ta có tài năng.

"Có chút tài năng thì sao, tôi muốn cô ta không thể lăn lộn trong nghề này thì cô ta sẽ không thể..."

Giọng nói dễ nghe của cô gái từ phía sau vang lên: "Tôi muốn khiến cho người xấu bay ra ngân hà, thì người đó phải bay ra ngân hà."

Kỷ Cẩm quay đầu, đối diện với đôi mắt trong suốt của cô gái.

Đôi mắt hắn tối lại: "Cô nói cái gì?"

Minh Thù không nói gì, trực tiếp đi về phía máy chụp hình.

Trên đó có một tấm hình, là dáng vẻ lúc nãy hắn đang nói chuyện, không biết chụp thế nào mà trông vô cùng khó coi.

Hình này vẫn còn ở trong máy chụp hình, khẳng định là chưa qua chỉnh sửa gì.

"Xóa đi." Kỷ Cẩm vỗ bàn, lửa giận ngập trời: "Xóa ngay cho tôi."

Tại sao mình có thể có xấu như vậy.

"Anh lại dám sai bảo tôi, tôi không ngại giúp anh làm một buổi tuyên truyền đâu." Minh Thù dừng một chút, cười nói: "Ai không có lúc đen tối trong lịch sử, Kỷ ảnh đế cũng không cần quá lo lắng nhiều lắm bị người khác chê cười một chút. Dù gì giới giải trí lắm kẻ nhiều chuyện, qua một vài ngày sẽ ổn thôi."

Người nghệ sĩ không muốn đắc tôi nhất chính là người trang điểm.

Nhưng lúc này Kỳ Cẩm không ngờ rằng, ngay cả nhiếp ảnh gia này cũng không thể đắc tội.

"Cô cô cô cô..." Kỷ Cẩm tức đến ngón tay run run, chỉ vào Minh Thù rất lâu nhưng cũng không làm được gì.

Minh Thù mỉm cười cầm máy, nắm chặt một cành hoa hồng bên cạnh, bỏ vào túi trên ngực Kỷ Cẩm: "Kỷ ảnh đế, tiếp tục chụp thôi, làm lỡ thời gian của tôi thì anh bồi thường không nổi."

Kỷ Cẩm nhìn người quản lý của mình: "Anh xem cô ta thái độ gì! Không được, anh kêu cô ta cho tôi xem những tấm ảnh trước, không chừng cô ta chụp tôi thành bộ dạng gì rồi! Nhiếp ảnh gia như vậy không được."

Người quản lý cũng có chút lo lắng, nhiếp ảnh gia này giống như có điểm không giống với các nhiếp ảnh gia khác.

"Giám đốc Thượng, anh xem..." Người quản lý và giám đốc Thượng can thiệp.

Minh Thù cảm thấy Kỷ Cẩm nhiều chuyện, nhưng giám đốc Thượng lại nói năng đàng hoàng nên cô đem ảnh qua cho bọn họ xem.

Ngoại trừ một tấm hình kỳ quái thì những tấm còn lại đều rất bình thường, thậm chí có thể nói Kỷ Cẩm vô cùng đẹp trai, có vài tấm không cần sửa cũng có thể đăng.

"Cũng có chút tài năng đó..." Kỷ Cẩm nói thầm một tiếng, dáng vẻ tức giận bất bình.

Giống như không nghĩ ra sao cô gái trẻ tuổi vậy mà kỹ thuật chụp ảnh tốt đến vậy.

"Được rồi, chụp nhanh lên. Buổi chiều chúng ta còn có hoạt động!" Người đại diện nhắc nhở Kỷ Cẩm.

Kỷ Cẩm trở lại màn ảnh lần nữa.

Bộ âu phục trắng được tô điểm thêm cành hồng đỏ như máu, cảm giác lập tức thay đổi.

"Qua bên trái một chút... Đè thấp tay, cằm ngẩng cao lên, thần thái..."

Nhiếp ảnh gia Minh Thù ở phía sau chỉ huy hắn.

Kỷ Cẩm rất muốn bộc phát tức giận, hắn không biết chụp thế nào sao? Cần cô dạy sao?

"Cởi áo khoác ra, ngón tay bỏ ra sau. Thợ trang điểm, làm rối tóc anh ta một tí. Không cần rải nhiều cánh hồng trên đất đâu, vài cái được rồi..."

Nhân viên công tác nhanh chóng chuẩn bị theo lời của Minh

Thù.

"Tôi kêu cô làm rối tóc anh ta một tí, đây là làm rồi sao?" Minh Thù đi tới, trước khi Kỷ Cẩm kịp phản ứng thì cô đã chỉnh tóc hắn: "Đây mới gọi là rối, không có trật tự, không sai."

Thợ trang điểm: "..." Cô lại đùa tôi à?

Kỷ Cẩm: "..." Lôi cô gái này ra cho tôi!

"Cười cái gì?" Minh Thù chuyển mắt khỏi màn ảnh: "Dữ một tí... không thể dữ một tí sao, ảnh đế là do anh dùng tiền mua hay sao vậy?"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 728: Nhiếp Ảnh Gia (5)

Kỷ Cẩm ở phía sau đổi mấy bộ quần áo, nhiều lần suýt chút nữa nhảy dựng lên đánh chết nhiếp ảnh gia của hắn.

Thế nhưng người quản lý xem hình, im lặng ngăn cản nghệ sĩ của mình lại.

Vất vả lắm mới chụp xong, Kỷ Cẩm mệt không thở nổi còn mệt hơn lúc hắn quay phim.

Mà người nhiếp ảnh gia kia lại có thể ngồi một bên ăn được.

Bánh kem nhỏ trước mặt Minh Thù đột nhiên bị lấy đi, cô nhìn qua thì thấy Kỷ Cẩm đang cắn một miếng bánh kem.

Bánh kem của trẫm!

"Bịch!"

Người quản lý và giám đốc Thượng đồng thời quay đầu, chỉ thấy ảnh đế của bọn họ bị cô gái quật ngã trên mặt đất.

Ảnh đế rơi vào trạng thái ngơ ngác.

Minh Thù ngồi xổm bên cạnh hắn, vỗ vỗ bả vai hắn: "Đền bánh kem cho tôi."

Kỷ Cẩm lấy lại tinh thần, đáy lòng truyền đến một cơn giận dữ: "Cô vì một cái bánh kem mà đánh tôi?"

"Anh cho là mình có thể so với một cái bánh kem sao?" Minh Thù mỉm cười: "Anh cũng quá đề cao bản thân rồi."

Ảnh đế Kỷ Cẩm: "..." Hắn không bằng một cái bánh kem?

Kỷ Cẩm muốn ngồi dậy để nói rõ với cô nhưng Minh Thù nhẹ nhàng ấn hắn xuống, hoàn toàn không làm được gì, không dậy nổi.

Kỷ Cẩm đóng rất nhiều cảnh đánh nhau, nhưng hắn chưa đi học bao giờ, bây giờ lại bị một cô gái ấn xuống dậy không nổi sao?

Chuyện này... không khoa học!

Kỷ Cẩm không đền bánh kem, Minh Thù sẽ không cho hắn đứng lên, ai tới nói gì đều vô dụng.

Cảm thấy tình hình rối loạn, người quản lý sợ Kỷ Cẩm gây sự nhanh chóng sai người đi mua bánh kem, lúc này Minh Thù mới thả người.

Kỷ Cẩm chịu ủy khuất như vậy, người quản lý cũng không giúp hắn, tức giận chết đi mất.

Giám đốc Thượng thấy vậy hoảng hốt: "Tiểu Kiều, cô... và Kỷ ảnh đế có thù sao?"

"Không có." Minh Thù ăn bánh kem ngon lành.

"Không có!" Giám đốc Thượng lớn giọng nói: "Không có mà cô chọc hắn nhiều lần như vậy? Cô không biết hắn nổi tiếng thù dai, dù hắn không trong giới giải trí cũng sẽ có cách trả thù cô."

"Ai bảo hắn khinh thường con gái." Minh Thù cắn cái muôi: "Con gái thì sao? Không có con gái thì làm sao có các anh, ngu ngốc!"

Giám đốc Thượng ngu ngốc: "..." Người này cũng rất ghi thù!

Không đúng... Cô nổi nóng với tôi làm gì!

Giám đốc Thượng vô tình bị người khác nổi nóng, hắn cũng rất thiệt thòi, sao ngày hôm nay cảm thấy không tốt lắm.

Kỷ Cẩm tức giận rời khỏi, lên xe hắn mới nổi điên: "Điều tra cô gái kia cho tôi, để coi lai lịch cô ta thế nào mà dám chơi tôi."

"Kỷ Cẩm, dạo này cậu hãy yên phận một chút đi!" Người đại diện nói: "Cậu xem tin tức mấy ngày nay đi, còn đang gây chú ý đó."

"Hôm nay tôi bị cô gái kia gây chuyện nhiều lần, anh nói tôi làm sao có thể nuốt trôi cục tức này chứ?"

"Tôi đã xem hình cô ấy chụp, kỹ thuật tốt hơn nhiếp ảnh gia trước đây nhiều, hơn nữa còn có một... Cảm giác rất kỳ lạ, tôi cảm thấy khi phát hành tạp chí này cậu sẽ càng nổi tiếng." Người quản lý nói.

"Anh..." Kỷ Cẩm muốn nói với người quản lý, làm sao có thể bị vài tấm hình hấp dẫn được.

Nhưng...

Hắn nhìn tấm hình lúc nãy, đó là hắn, hắn nhận ra được.

Nhiếp ảnh gia trước đây chỉ dừng lại ở mức độ hình ảnh bình thường, đẹp thì đẹp nhưng lại không có linh hồn.

Nhưng vừa rồi nhìn những bức hình kia, hắn cảm thấy ảnh chụp phảng phất có sinh mệnh và linh hồn, có thể nói gì đó với mọi người.

Kỷ Cẩm nghẹn lại, rất lâu sau mới ấp úng nói: "Cô ta tên Giang Kiều phải không, điều tra cho tôi."

-

Minh Thù không ngờ mình chụp cả buổi trưa mà còn có thể gặp phải Ngụy Tự.

Cửa thang máy mở ra, tiếng nói Ngụy Tự truyền tới.

"Chúc mừng cậu, không ngờ chúng ta thật sự được ứng tuyển."

"Ừ." Trên hồ sơ là nhiếp ảnh gia tạp chí Tân Ngữ, Tô Nam Phong vẫn như cũ có vẻ không kiêu không vội.

Tạp chí Tân Ngữ có thể nói là tạp chí hàng đầu trong nước, có thể trở thành nhiếp ảnh gia của tạp chí này thì chắc chắn thực lực đã được công nhận.

"Tiểu Kiều, ảnh chụp cô phải nhanh chóng sửa nhé!" Giám đốc Thượng ở phía sau gọi lại.

Hai người trong thang máy nghe thấy tiếng nói, ngẩng đầu nhìn qua.

Minh Thù mỉm cười nhìn bọn họ, phất tay với người phía sau rồi đi vào thang máy.

"Chào chị." Tô Nam Phong chủ động chào hỏi: "Tôi tên Tô Nam Phong, trước đây có gặp qua. Chúng ta học chung trường."

Minh Thù cong mày mỉm cười: "Chào cậu!"

"À... Tôi tên Ngụy Tự, chị Giang Kiều cũng là nhiếp ảnh gia tạp chí Tân Ngữ sao?" Ngụy Tự cũng nói theo: "Vậy sau này chúng ta là đồng nghiệp rồi."

Ngụy Tự gọi một tiếng tiền bối, hạ điệu bộ của mình xuống thật thấp.

"Rất đáng tiếc, tôi không phải."

Ngụy Tự chớp mắt, hiền hòa lại tiếc nuối: "À... Vậy thật là đáng tiếc, tôi cho rằng về sau có thể làm việc cùng chị Giang Kiều, chị là tấm gương của chúng tôi, trường học có rất nhiều người yêu thích chị."

Cô không phải là người của tạp chí Tân Ngữ mới tốt, nếu không... làm việc chung với cô, Ngụy Tự cảm thấy áp lực rất lớn.

"Tôi không muốn làm việc với cô chút nào." Nếu tức giận thì cứ tức giận đi.

"Giang Kiều tiền bối..." Ngụy Tự biểu cảm khiếp sợ: "Tôi... Tôi làm sai chỗ nào sao?"

"Sợ xui xẻo."

Ngụy Tự: "..."

Thang máy đến tầng dưới cùng, Minh Thù dẫn đầu đi ra thang máy.

"Chị Giang Kiều, chờ một chút." Tô Nam Phong đuổi theo Minh Thù đi ra, giọng điệu không nhanh không chậm hỏi: "Tôi có thể mời chị ăn cơm không?"

"Mời tôi ăn?"

Ăn...

Ăn....

Minh Thù nhìn về phía sau, Ngụy Tự sắc mặt không hiểu nhìn Tô Nam Phong, thấy cô nhìn qua lập tức gục đầu xuống, chậm rãi từ từ đi qua.

"À, tôi có mấy vấn đề muốn hỏi chị."

Nguyên chủ cũng tốt nghiệp trường của Tô Nam Phong, cô lớn hơn hắn ba khóa, gọi chị cũng đúng.

"Được thôi." Có ăn, ăn chùa thì ngu sao mà không ăn.

"Chị, tôi có thể đi cùng không?" Ngụy Tự cũng sửa lại gọi theo Tô Nam Phong.

Cùng nữ chính giả đi ăn?

Không muốn không muốn không muốn.

Trẫm sợ lãng phí thức ăn.

"Không được." Minh Thù lắc đầu: "Không ăn với cô."

Ngụy Tự: "..."

Nếu như mới vừa rồi cảm thấy Minh Thù không thích cô, thì bây giờ Ngụy Tự biết là cô cố ý.

Ngụy Tự bị từ chối rất mất mặt, lúc này có chút lúng túng, hy vọng Tô Nam Phong có thể giúp cô tìm một bậc thang.

Nhưng Tô Nam Phong không có ý đó.

Cô khác với kiếp trước rồi, nhưng Tô Nam Phong vẫn như vậy chưa bao giờ nhìn thẳng vào cô.

"Bạn học Ngụy về trước đi." Tô Nam Phong nói một tiếng.

Ngụy Tự cắn cắn môi, lúc này cô không thể như đứa bé đòi đi chơi cùng, chỉ có thể trơ mắt nhìn Minh Thù và Tô Nam Phong rời khỏi.

"Chị muốn ăn cái gì? Có kiêng cái gì không?" Giọng Tô Nam Phong tuy là bình thản, nhưng có thể nghe ra thành ý của hắn.

"Đều được hết."

"Vậy tôi dẫn chị đi..."

Ngụy Tự đi theo bọn họ rời khỏi tạp chí Tân Ngữ, mãi đến khi Minh Thù và Tô Nam Phong lên xe mới không bằng lòng dừng lại.

Giang Kiều...

Rõ ràng kiếp trước cô không có quan hệ gì với Tô Nam Phong.

Cũng không đúng... Kiếp trước Tô Nam Phong nhận lời mời tới Tân Ngữ, nhưng cô không đi theo, cho nên hắn có gặp Giang Kiều hay không, giữa bọn họ xảy ra gì, cô cũng không rõ lắm.

Thế nhưng sau này Tô Nam Phong và cô lui tới rất ít, cho nên tình địch số một là người Tô Nam Phong thích kiếp trước.

Nếu ông trời cho cô một cơ hội như vậy, nhất định cô sẽ cố gắng nắm giữ.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 729: Nhiếp Ảnh Gia (6)

Tô Nam Phong đúng thật chỉ là muốn hỏi Minh Thù một chút về vấn đề chụp ảnh, đứng ở góc độ Tô Nam Phong mời cô ăn, những gì có thể trả lời Minh Thù đều trả lời, không thể trả lời thì nói bậy.

Tô Nam Phong có tin hay không thì không liên quan đến cô.

Tô Nam Phong và Minh Thù trao đổi số điện thoại, sau đó hắn lễ phép tiễn cô về nhà trọ.

Minh Thù về nhà trọ, dường như có bạn cùng phòng trong nhà, cô nghe có tiếng người.

Phòng khách vẫn lộn xộn, thậm chí còn loạn hơn lúc cô đi.

Minh Thù cũng không để ý, trực tiếp về phòng của mình.

Nhưng cô vào phòng thì trợn tròn mắt, đồ ăn vặt cô mua về đã thiếu hơn phân nửa.

Bà nội nó có trộm sao!

Lại có người dám trộm đồ ăn vặt của trẫm!!

Lúc đi cô đã khóa cửa phòng, nhưng mới vừa rồi mở cửa đi vào, cửa phòng bình thường, chứng minh không phải phá hư khóa vào trộm đồ ăn vặt.

Cũng không có tên trộm không trộm máy ảnh cô để trên kệ, lại đi trộm đồ ăn vặt không đáng tiền này.

Cho nên...

Minh Thù nhìn ra ngoài, cô phất phất tay áo rồi đi ra bên ngoài.

Thực sự là đã lâu rồi chưa thấy người nào gan lớn như thế.

Phạm tội cướp đồ ăn vặt, dù thế nào cũng phải chém.

Bạn cùng phòng khoá cửa lại rồi, Minh Thù chỉ có thể gõ cửa.

Cửa vừa mở, tiếng nhạc bên trong truyền ra.

Căn phòng chỉ có nữ sinh tóc ngắn, âm thanh lúc nãy chắc là cô ta đang gọi video với người nào đó.

Nữ sinh tóc ngắn chắn tại cửa, sắc mặt không thân thiện ương ngạnh nói: "Làm cái gì?"

"Cô lấy đồ ăn vặt của tôi?" Minh Thù nhìn vào khe hở trong phòng, trên bàn có không ít đồ ăn vặt đóng gói, những món đó rõ ràng là cô mua về.

"Tôi lấy đồ ăn vặt của cô?" Nữ sinh tóc ngắn xù lông, giọng nói the thé: "Phòng cô khóa như chống trộm, làm sao tôi có thể lấy đồ ăn vặt của cô, Giang Kiều, cô đừng có khi không gây chuyện."

"Cô không lấy đồ ăn vặt của tôi thì sao nó lại xuất hiện trong phòng của cô, đồ ăn vặt biến thành tinh biết chạy à?" Đồ ăn vặt của trẫm cũng dám lấy.

Nữ sinh tóc ngắn có chút chột dạ, nhưng rất nhanh thì cứng cổ cãi lại: "Những thứ này là tôi mua, đồ ăn vặt nhiều như vậy, lẽ nào chỉ cô có thể mua?"

Minh Thù giọng nói vẫn mềm nhẹ như cũ: "Cô mua, đưa phiếu tính tiền đây!"

"Tôi... Ném rồi." Nữ sinh tóc ngắn giọng nói hùng hồn: "Đồ ăn vặt của cô mất, tìm tôi làm cái gì, nói không chừng chính cô làm mất, đừng ở không đi gây sự."

Nữ sinh tóc ngắn nói xong lập tức đóng cửa.

Minh Thù chống cửa, nữ sinh tóc ngắn không để ý, Minh Thù trực tiếp đẩy cửa ra.

"Cô muốn làm gì, đây là phòng tôi." Nữ sinh tóc ngắn hét: "Cô đi ra ngoài cho tôi."

Trên đống đồ ăn vặt trên bàn có mấy loại là đồ ăn vặt nhập khẩu, với bản tính của cô nữ sinh này thì cô sẽ không mua đồ ăn vặt mắc như vậy.

Minh Thù bẻ tay, bắt lấy cô nữ sinh tóc ngắn ném qua vai.

Nữ sinh tóc ngắn bị ném đến bối rối, lập tức ngất xỉu.

"Tôi mua gì tôi không nhận ra sao?"

"Cô đồ tâm thần!" Cô nữ sinh dơ tay muốn bắt lấy khuôn mặt Minh Thù: "Buông, Giang Kiều, cô buông ra..."

Minh Thù nắm tay của cô nữ sinh, ấn trên mặt đất: "Bây giờ cô còn chắc chắn đồ ăn vặt là của cô không?"

Mặt của cô nữ sinh từ từ trắng bệch.

Cô đau đến nhe răng trợn mắt, khóc nức nở rống lên: "Không phải chỉ lấy đồ ăn vặt của cô thôi sao, tốn được bao nhiêu tiền của cô."

"Đồ ăn vặt của tôi là do cô lấy." Minh Thù cười tươi tắn: "Cô biết cô đụng đến cái gì không?"

Tóc ngắn nữ sinh đau đến không thể thở, cánh tay đang đè đôi tay cô lúc này lạnh đến thấu xương, giống như có vật gì ghim vào cơ thể cô.

Cô nghe giọng nói kia: "Thứ cô đụng chính là mạng của tôi."

"Một chút đồ ăn vặt... Mạng của cô gì, cô bị điên à... Buông tôi ra, đau quá, cứu mạng..."

Nữ sinh tóc ngắn đã bắt đầu nói năng lộn xộn.

"Yên tâm, không chết được đâu." Giọng Minh Thù nhẹ nhàng: "Một chút vết thương nhẹ cũng không chịu nổi. Thế nhưng đụng đến đồ ăn vặt của tôi, tôi không được lợi gì thì cũng không được."

-

Nữ sinh tóc ngắn núp ở bên giường, sợ hãi đứng ở cái bàn bên cạnh cô, cô gái rất xinh đẹp trong ấn tượng của cô.

Nhưng không phải....

Trước kia Giang Kiều sẽ không cười như vậy, kỳ lạ hơn là... khí chất cũng không đúng.

Trừ cái túi da quen thuộc, những cái khác đều không đúng.

Minh Thù gõ bàn: "Mấy thứ này, mua cho tôi, một cái cũng không được thiếu."

"Tôi... mua, tôi mua..." Nữ sinh tóc ngắn không ngừng gật đầu liên tục, thật đáng sợ.

"Ngoan, đi đi." Minh Thù hài lòng gật đầu.

"Bây... bây giờ sao?"

"Nếu không... thì sao?"

Hiện tại còn sớm, còn một lúc nữa các cửa hàng mới đóng cửa, chắc chắn có thể mua được.

Nữ sinh tóc ngắn giùng giằng đứng lên, lúc này cô phát hiện hai chân mình đều đang run lẩy bẩy.

Cô run cầm cập cầm ví tiền và quần áo của mình lên, giống như trốn đi ra ngoài.

"Chờ một chút."

Nữ sinh tóc ngắn cứng đờ, cũng không dám quay đầu lại.

"Chìa khoá phòng tôi."

Khóa cửa phòng xong cô nữ sinh chỉ có thể mở cửa bước vào.

Nữ sinh tóc ngắn cũng không dám giấu giếm, từ trong ví tiền lấy chìa khoá ra, run run xoay người đưa cho cô.

Chìa khóa này là do có một lần cô nữ sinh này cần lấy đồ, Giang Kiều không có thời gian nên đưa chìa khoá cho cô, kêu tự cô ta đi lấy.

Nữ sinh tóc ngắn không trả cho Giang Kiều, có lẽ Giang Kiều đã quên rồi cũng chưa từng hỏi cô.

Trước đây Minh Thù xách nhiều đồ như vậy trở về, nữ sinh tóc ngắn thấy có mấy món đồ ăn vặt nhập khẩu. Lúc cùng bạn nói chuyện trên trời dưới đất, nói đến chuyện say sưa sẽ mở cửa vào lấy một ít đố ăn vặt.

Lúc đầu cô nghĩ nếu như bị phát hiện, đừng nhận là được rồi, dù sao đồ ăn vặt đều giống nhau, cô ta lại không có chứng cứ.

Nhưng ai biết...

-

Nữ sinh tóc ngắn mua đồ ăn vặt về rất nhanh, nhưng không dám ở lại nữa mà lập tức chạy ra ngoài.

Minh Thù nhanh chóng muốn tìm một phòng trọ khác, cô cũng không muốn đồ ăn vặt của mình bị trộm lấy.

Ôn Hạ Thanh nghe nói cô muốn tìm phòng trọ, nhờ người quản lý hỏi, nhưng phòng người quản lý hỏi quá đắt, tiền của cô hiện nay chỉ còn đủ để nuôi đồ ăn vặt.

Minh Thù nhìn giá tiền mà thở dài.

Nhiêu đây có thể mua bao nhiêu đồ ăn vặt.

Chỉ cần lấy được tiền của tạp chí Tân Ngữ, chắc chắn cô sẽ có tiền thuê phòng.

Cho nên Minh Thù chỉ có thể chọn ảnh ra trước.

Nữ sinh tóc ngắn mỗi ngày đều đi sớm về trễ, tránh Minh Thù, phòng khách cũng được dọn dẹp sạch sẽ.

Minh Thù ở trong phòng không đi ra, hai người không đồng thời xuất hiện, cũng không còn xảy ra xung đột gì nữa.

Sửa hình không hề đơn giản, Minh Thù muốn đình công.

Vì sao nguyên chủ không có trợ lý nhỉ?

À, đúng rồi, bởi vì nghèo.

Điều này thật sự... mệt mỏi.

Thiên tài đều sống cuộc sống như thế sao?

Xin cho trẫm làm phú nhị đại chơi bời lêu lổng!

Phú nhị đại thì không thể, Minh Thù đành phải vừa ăn vừa sửa hình.

Sau khi giám đốc Thượng gọi ba cuộc điện thoại thúc giục, Minh Thù mới gửi toàn bộ hình đi.

"Giám đốc Thượng, muốn nhiều hơn nữa không?"

Giám đốc Thượng đang xem hình, mỗi một tấm đều rất hoàn hảo, hắn có chút khiếp sợ.

Nghe được lời Minh Thù nói, giám đốc Thượng lấy lại tinh thần, nhìn số lượng, từ chối nói: "Đủ rồi, không cần nữa."

Mỗi một tấm đều là tiền, dù hắn là giám đốc cũng không thể lấy nhiều như vậy được.

"Haiz..." Minh Thù tiếc nuối cúp điện thoại, không biết bán cho người khác có người mua hay không.

Bên giám đốc Thượng xác nhận hình không vấn đề gì, gọi bộ phận tài vụ thanh toán cho Minh Thù.

Đây chính là lợi của nhiếp ảnh gia tự do, tiền trao cháo múc.

Nhận được tiền, Minh Thù lập tức liên hệ Ôn Hạ Thanh chuyển nhà.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 730: Nhiếp Ảnh Gia (7)

Dọn nhà phải đem theo những chiếc máy ảnh trên giá, dọn dẹp thật phiền toái, cộng thêm thời gian sắp xếp phòng mới, thời gian nhanh chóng trôi qua.

Bên cô mới vừa thu xếp ổn thỏa, giám đốc Thượng liền gọi điện thoại cho cô, kêu cô xem weibo.

Trên weibo, tạp chí Tân Ngữ phát hành những tấm hình của Kỷ Cẩm, tuy là chỉ có mấy tấm, nhưng sức hút lại không hề nhỏ.

[Đây là chồng tôi đó, chồng tôi đẹp trai quá.]

[Thật chân thực, tôi cảm giác anh ấy đứng trước mặt tôi. Nhìn ánh mắt kia tôi thật muốn liếm.]

[Đây là món ăn tinh thần của tháng sau sao? Chờ mong!]

[Tân Ngữ thay đổi nhiếp ảnh gia? Trời ơi, tiếp máu đi, nhan sắc chồng tôi quá nghịch thiên rồi, nhiếp ảnh gia thật sự yêu chồng tôi!]

Kỷ Cẩm cũng đang xem hình ảnh trên mạng, hắn không ngờ hình của mình sau sửa lại trở thành thế này, chân thực hơn lúc hắn xem ở phòng chụp hình nhiều.

Thật sự giống trên mạng nói, chân thật đến nỗi giống như như hắn đứng trước mặt.

Lần đầu tiên nhìn thấy sự chấn động này, khiến người ta thật lâu cũng không thể quên.

"Người nhiếp ảnh gia này không tệ." Người quản lý nói.

"Tôi nhờ anh điều tra cô ấy sao rồi?" Kỷ Cẩm để điện thoại di động xuống, nhìn về phía người quản lý của mình.

Người quản lý từ trong ngăn kéo lấy ra một văn kiện túi: "Cậu còn ghi thù thì sao? Tôi đã nói với cậu rồi, nhiếp ảnh gia như vậy rất khó tìm."

Rất khó tìm chứ không phải không có ai chụp được như vậy, mà những nhiếp ảnh gia kia không đồng ý làm như vậy.

Đối với thứ những nhiếp ảnh gia theo đuổi sự thuần túy tự nhiên thì giới giải trí chính là một hang động ô nhiễm, bọn họ không muốn làm.

Kỷ Cẩm không có hé răng, lấy túi văn kiện của người quản lý rồi bắt đầu xem.

Thân phận bối cảnh rất đơn giản, cũng rất sạch sẽ.

Gia cảnh mặc dù không phú quý, nhưng cũng coi là khá giả, ba mẹ khỏe mạnh, hạnh phúc, gia đình mỹ mãn, trong nhà chỉ có cô một đứa con gái.

Phía sau chính là tác phẩm trước kia của Giang Kiều.

Hắn không thể không thừa nhận, cô được xưng là thiên tài giới chụp ảnh rất xứng đáng.

Nhưng cô rất ít chụp cho minh tinh, chỉ hợp tác với Tân Ngữ vài lần.

Tác phẩm của cô đa số là chụp tĩnh vật, tác phẩm chụp người rất ít, hơn nữa cảm giác không mãnh liệt như chụp hắn.

Chắc hẳn là trước đây cô chưa tự tin với khả năng chụp người của mình.

"Có chút bản lĩnh mà đã khoe khoang, trên thế giới này còn biết bao người lợi hại hơn cô ta." Kỷ Cẩm nói một tiếng.

Người quản lý: "..." Được, còn ghi thù!

-

Bên Minh Thù hoàn toàn không biết Kỷ Cẩm còn ghi thù, đợi khi tạp chí phát hành, Minh Thù mới dành chút thời gian liếc một cái.

Tạp chí tháng này của Tân Ngữ đạt doanh số cao nhất trong lịch sử.

Kỷ Cẩm nổi tiếng đến rối tinh rối mù, quảng cáo liên tục tới tay, kịch bản quảng cáo như tuyết bám vào người hắn.

Tuy có người bàn luận về nhiếp ảnh gia Minh Thù, nhưng chưa kịp hỏi đến đã bị Kỷ Cẩm bao phủ lại toàn bộ rồi.

Các độc giả chỉ thấy được mặt tốt thôi, rất ít người đào móc chuyện phía sau.

Đương nhiên các minh tinh còn lại đều muốn nghe ngóng, muốn hẹn Minh Thù chụp cho bọn họ, nhưng mà điện thoại Minh Thù quanh năm nằm ở trạng thái tắt máy, có thể liên lạc với của cô ngoại trừ Ôn Hạ Thanh ra thì cũng chỉ có vài bên hợp tác.

Giang Kiều cũng không phải một nhiếp ảnh gia hợp đồng gì cũng nhận.

Ôn Hạ Thanh không thể giúp người khác liên hệ với cô bừa bãi, đối phương có gọi điện thoại đến hỏi Minh Thù nhưng Minh Thù đều từ chối.

Hiện tại cô... còn có tiền.

Không muốn làm việc.

"Tích tích..."

Minh Thù gặm bánh mì, tầm mắt liếc nhìn phầm mềm nói chuyện trong máy tính lóe lên.

Một lúc lâu sau cô mới mở ra, tên hiện ra là một người đã lâu không liên lạc... Minh Thù suy nghĩ một lúc lâu mới tìm thấy người này từ trong trí nhớ.

Bạn học đại học..

Đề Phong Thính Vũ: Giang Kiều, cuối tuần này chúng tôi dự định tụ tập với nhau, cô tới không? Địa điểm tại Đào Hoa Cốc, vừa lúc gần đây hoa đào đang nở.

Đào hoa cốc? Hoa đào lại không thể ăn, có gì đẹp đâu, không đi.

Minh Thù tắt khung đối thoại, tin nhắn trong nhóm đại học đã 99+, Minh Thù mở ra nhìn, đều là nói chuyện Đào Hoa Cốc.

Đề Phong Thính Vũ: Được rồi, thầy kêu chúng ta dẫn theo các em khóa mới, Tô Nam Phong của khóa này cũng đến, nghe nói cậu ta là thiên tài khóa này.

Dao Tri Bất Thị Tuyết: Thiên tài không phải là Giang Kiều của chúng ta sao?

Phong Nhất Ban Đích Nam Nhân: Không thấy nói là thiên tài của khóa này sao? Hơn nữa Giang Kiều... Tôi không lăn lộn trong ngành này cũng lâu rồi, cũng không có tin tức gì của cô ấy.

Dao Tri Bất Thị Tuyết: Có thể so với Giang Kiều sao?

Tử Nhật: Tôi biết Tô Nam Phong, nghe người khác nói qua là đàn em của Giang Kiều, là đàn em lợi hại nhất. Trước đây không phải hắn từng nhận thưởng sao? Được rồi, Giang Kiều có tới hay không, đến lúc đó chúng ta sẽ biết.

Đề Phong Thính Vũ: Tôi hỏi rồi, cô ấy không trả lời.

Dao Tri Bất Thị Tuyết: Ôi, trước đây Giang Kiều chỉ tùy tiện cũng có thể nhận thưởng, lúc đi học không thèm nhìn đến chúng ta, hiện tại không chừng rất lợi hại, sao còn để ý đến những người như chúng ta chứ.

Dao Tri Bất Thị Tuyết này, giọng nói chua ngoa, cách màn hình cũng có thể cảm nhận được.

Có lẽ trước đây cũng không đối xử tốt với nguyên chủ lắm.

Minh Thù cắn bánh mì, bắt đầu đánh chữ.

Giang Gia Tiểu Kiều: Ngụy Tự có đi không?

Cô vừa đánh ra, mọi người liền im lặng.

Phong Nhất Ban Đích Nam Nhân: Ngụy Tự là ai? Khóa chúng ta có người này sao?

Dao Tri Bất Thị Tuyết trốn rồi, không nói gì nữa.

Đề Phong Thính Vũ cảm thấy có chút quen tai, đi lật coi những văn kiện thầy đưa cho hắn.

Đề Phong Thính Vũ: Chung một khóa với Tô Nam Phong, cô ta cũng đi, Giang Kiều cô hỏi người này làm gì? Cô biết cô ta sao?

Giang Gia Tiểu Kiều: Cô ta đi, tôi cũng đi.

Mọi người không còn gì để nói.

Tên Ngụy Tự nghe thế nào cũng là tên một cô gái, hơn nữa giống như cũng không phải người nổi bật gì, cô lại đi vì một người như vậy, lẽ nào Ngụy Tự này có gì đặc biệt sao?

Đề Phong Thính Vũ xác nhận Ngụy Tự sẽ đi, Minh Thù lập tức đồng ý.

Đào hoa cốc ở trên một trấn nhỏ, trấn này tên là Đào Hoa trấn.

Bọn họ đi khoảng mấy ngày, đồ đạc cũng tương đối nhiều, nhiều người không sống chung một thành phố cho nên hẹn tại bên ngoài Đào Hoa trấn.

Minh Thù không mang nhiều đồ đạc, tùy tiện chạy xe qua.

Lúc cô đến đã có người đang đứng chờ, cô vừa mới xuống xe lập tức đã có người nhìn về phía cô thảo luận.

Gương mặt cô nổi bật rất dễ nhận ra.

"Giang Kiều, ở đây."

Minh Thù kéo cái hành lý qua, đi về phía người đang vẫy mình.

Người đàn ông này mặc đồ bình thường, bên cạnh là một túi hành lý màu xám tro, trên túi hành lý là một túi nhỏ đựng máy ảnh.

Người này tên Tiết Hàng, cũng chính là Đề Phong Thính Vỹ, lần này các hoạt động ở Đào Hoa Cốc là do anh ta phụ trách.

Lúc đi học, Tiết Hàng hình như là... lớp trưởng.

"Nhiều năm không gặp, Giang Kiều thực sự càng ngày càng xinh đẹp." Tiết Hàng muốn xách hành lý dùm Minh Thù.

Minh Thù tách tay anh ta ra, hơi cảnh giác: "Tự tôi xách là được rồi, không nặng."

Luôn có muốn cướp đồ ăn vặt của trẫm.

Bên kia có một cô gái đội nón kêu lên: "Ôi, lớp trưởng, tỏ vẻ nịnh bợ săn đón không được sao."

Tiết hàng cũng có vẻ rất bình tĩnh, không để ý tới cô gái kia ý bảo Minh Thù hãy đi trước: "Còn có một vài bạn sắp đến rồi, chúng ta chờ bọn họ một chút, sau đó cùng nhau đi đến chỗ thuê. Có vài bạn đến trễ một chút cho nên ngày mai chúng ta mới đi Đào Hoa Cốc."

"Được."

Ngoại trừ Tiết Hàng và cô gái nói chuyện lúc nãy ra, còn có hai người nam sinh, nhưng bởi vì không quá quen nên chỉ chào hỏi.

Rất nhanh lại có hai người đến nữa.

Mọi người nói về những chuyện học kỳ trước, Minh Thù không thân với bọn họ lắm nên ngồi một bên ăn đồ.

"Ôi chao ôi chao, Hà Như đến rồi." Mọi người đang vui đùa đột nhiên im lặng.

Minh Thù nhìn theo tầm mắt của bọn họ, một chiếc Cayenne mấy triệu, đang chậm rãi lái tới gần.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 731: Nhiếp Ảnh Gia (8)

Xe dừng lại trước mặt bọn họ, một nam một nữ từ trên xe bước xuống, nữ ăn mặc thời thượng, xách túi LV bản giới hạn. Son môi đỏ thẫm, mang kính mát lớn như nữ doanh nhân thành đạt.

Nam mặc âu phục giày da, cũng được xem là đẹp trai.

Từ cách ăn mặc của hai người chỉ có dùng hai chữ để hình dung, có tiền.

"Như Như, túi của cô thật đẹp." Cô gái đeo nón che nắng chạy nhanh tới, sờ túi xách của cô, gương mặt ngưỡng mộ: "Là bản giới hạn sao? Chắc chắn rất đắt, sờ lên là thấy khác liền."

"Tàm tạm, cũng không đắt, ông xã tặng cho tôi." Giọng nói Hà Như mềm mại dễ nghe, trong giọng nói ẩn giấu sự khoe khoang.

Giữa đám đông, cô gái Hà Như này như một đóa mai trong sương tuyết.

Cô gái mang nón che nắng liếc mắt nhìn người đàn ông đối diện, cười chào hỏi: "Triệu thiếu gia, không ngờ anh cưới được Như Như nhà chúng tôi, diễm phúc không tệ đâu."

Người đàn ông được gọi là Triệu thiếu gia vừa đi tới ôm lấy Như Như: "Cũng vì Như Như tạo cơ hội nên tôi mới cưới được cô ấy..."

"Ha ha..."

"Triệu thiếu gia kế thừa gia nghiệp, bây giờ là triệu phú đó."

"Như Như thật là có phúc..."

Bạn học đều vây quanh Hà Như và Triệu thiếu gia nịnh bợ, Minh Thù ngồi ăn ở chỗ để hành lý, ăn rất nghiêm túc, căn bản không để ý đến bọn họ.

"Được rồi, chúng ta đi vào trước đi." Ôn chuyện cũ cũng tàm tạm, Tiết Hàng bắt đầu sắp xếp cho mọi người.

"Như như, tôi với cô ngồi xe chung đi." Cô gái đeo nón kéo cánh tay Hà Như.

"Cũng được." Hà Như vui vẻ bằng lòng, cô quay đầu nhìn Giang Kiều cô đơn phía sau: "Giang Kiều, cô cũng ngồi xe của tôi đi! Nơi này cách nơi đó một đoạn, để con trai vào trước đi."

Bây giờ trong đội chỉ có ba người con gái, đương nhiên không dám đi tranh chỗ ngồi trên xe của Triệu thiếu gia.

Minh Thù nhảy từ trên túi hành lý xuống: "Không cần."

Ai biết có phải ngươi mơ ước đồ ăn vặt của trẫm hay không!

Trẫm không đi!

Minh Thù kéo túi hành lý đi về phía trong trấn.

Hà Như bị từ chối, tâm trạng hơi khó chịu, cô gái mang nón che nắng lập tức nói: "Như Như cô đừng tức giận, cô ta như vậy đó, giả thanh cao, ngoại trừ kỹ thuật chụp ảnh không tệ thì không có gì có thể so với cô, đi đi đi, chúng ta vào xe ngồi đi."

Triệu thiếu gia nhìn Minh Thù di chuyển, ánh mắt mông lung có chút hoài niệm.

Hà Như bị cô gái đeo nón lôi kéo lên xe, không chú ý đến bộ dạng khác thường của Triệu thiếu gia.

Lái xe đương nhiên nhanh hơn đi bộ, lúc Minh Thù và đám người kia đến, Triệu thiếu gia và Hà Như đã ngồi ở sảnh khách sạn chờ.

Hiện tại những ngôi nhà này đều đặt tên, vừa cổ vừa nghệ thuật, những du khách yêu nghệ thuật đều chọn đến những khách sạn như vậy.

Phòng do Tiết Hàng đặt, hắn đi liên hệ với nhân viên, những người còn lại đều ở sảnh nhỏ chờ.

Cô gái mang nón che nắng dựa vào hành lý, nhai kẹo cao su hỏi Minh Thù: "Giang Kiều bây giờ cậu đang làm ở đâu vậy?"

Minh Thù liếc nhìn cô ta một cái: "Không làm gì cả?"

"Không làm gì cả? Sao lại thế, cô là người giỏi nhất trong khóa của chúng ta, tôi còn tưởng rằng sau khi tốt nghiệp cô sẽ vào công ty lớn nào đó, hoặc tự mình mở phòng luôn chứ."

Cô gái mang nón che nắng kinh nhạc nói to.

"Vậy giờ cô là nhiếp ảnh gia tự do sao?" Có người hỏi.

Minh Thù không nói gì cả, chỉ cười một cái, xem như là thừa nhận.

Hà Như nũng nịu oán giận: "Nhiếp ảnh gia tự do rất cực, tôi vừa tốt nghiệp là ông xã tôi không cho đi làm nữa, thực ra tôi rất thích chụp ảnh, hiện tại thỉnh thoảng cũng có chụp, nhưng kỹ thuật kém hơn trước nhiều rồi."

"Không phải cô có chồng rồi sao? Chúng ta còn có thể làm gì nữa? Trước đây thích chụp ảnh, không nghĩ tới bây giờ lại phí khoảng thời gian đó." Bên cạnh một nam sinh thở dài.

"Tôi cũng muốn làm một nhiếp ảnh gia tự do, nhưng nhà tôi..." Một người nam sinh buồn phiền, có lẽ người nhà hắn không muốn hắn trở thành một lãng tử phiêu bạt.

"Hiện tại sống tốt nhất trong lớp chúng ta chắc là Hà Như và Triệu thiếu gia rồi."

Mọi người đều ngưỡng mộ khiến cho Hà Như cực kỳ hưởng thụ.

Nhưng Hà Như cười có chút ngượng ngùng, cô liếc nhìn Minh Thù: "Giang Kiều bây giờ cô sống khó khăn không? Phí chụp ảnh rất đắt, nếu như cô có khó khăn gì cứ nói với tôi."

Nhiếp ảnh gia có danh tiếng có thực lực, không có nghĩa là có tiền.

Thời đại này làm gì cũng cần tiền, lúc này Hà Như cảm thấy rất ưu việt, dù cô không giỏi bằng Giang Kiều thì sao, mọi người cũng đang nịnh bợ cô đấy thôi?

Minh Thù một tay vịn trụ hành lý, khóe môi nhẹ nhàng nhếch lên: "Tôi thiếu một triệu, cô có thể cho tôi."

Hà Như: "..."

Mọi người: "..."

Cô thật không biết khách khí! Không nghe thấy lời bọn họ là khách sáo sao?

"Giang Kiều cô thiếu tiền như vậy sao?" Hà Như đã nói như vậy nên không thể từ chối, đơn giản dời đi sự chú ý.

"Người nào không thiếu tiền?" Dường như Minh Thù không hề cảm thấy cô đưa ra ý kiến này là kỳ lạ, bình tĩnh thoải mái hỏi lại.

"Nói vậy thôi, nhưng không phải mọi người ai cũng thiếu tiền như vậy. Giang Kiều, có phải cô gặp phiền phức gì hay không?" Hà Như nói: "Mọi người đều là bạn học cũ, nếu gặp chuyện gì cô có thể nói với chúng tôi."

Minh Thù mỉm cười: "Chỉ thiếu một triệu."

Mọi người: "..."

Một câu nói này của Minh Thù có thể làm nghẹn chết một đám người, Hà Như tùy tiện tìm một bậc thang, liền đổi chủ đề, không hề nói vấn đề này nữa.

Nếu lỡ Minh Thù thật sự mượn cô một triệu thì sao?

-

Minh Thù ở trong phòng cả buổi chiều, phòng của cô có cửa sổ có thể nhìn xuống sân, cô đang nghe đám người bên dưới khoe khoang.

Đặc biệt Hà Như và Triệu thiếu gia là mục tiêu chủ yếu của mọi người.

Triệu thiếu gia là phú nhị đại, Hà Như gả vào nhà giàu có, bây giờ sống cuộc sống hào môn của một quý bà.

Những cô gái tới sau đang khoe khoang hùa theo Hà Như.

Minh Thù cảm thán, số mệnh mình không tốt, không phải là một phú nhị đại, nếu không... Cô có thề bao hết đồ ăn vặt, cưới một người đầu bếp.

Trời!

Số mệnh!

[...] Tư tưởng của ký chủ có vấn đề đúng không?

Buổi tối nhân tài trong khóa Ngụy Tự và Tô Nam Phong mới đến.

Minh Thù ăn tại khách sạn nhà hàng, bọn họ theo Tiết Hàng tiến đến.

Sát vách một bàn có mấy cô gái xúm lại kề tai nói nhỏ.

"Đàn em Tô Nam Phong đẹp trai quá ha?"

"Đẹp trai có ích lợi gì, cô muốn trâu già gặm cỏ non?"

"Vậy thì sao, khuôn mặt đẹp không được nhìn sao, loại này đúng là loại tôi thích, nhìn trong lòng rất vui vẻ. Cô chưa nghe qua chuyện con gái hơn ba nhà ôm vàng sao?"

"Phụt... Chồng cô không phải Kỷ Cẩm sao? sao đứng núi này trông núi nọ rồi?"

"Giống nhau sao? Kỷ Cẩm là vua không thể chạm tới, chỉ có thể sống trong mơ của tôi. Đúng rồi, lần này ảnh chụp ông xã tôi đẹp trai ngời ngời, trước đây nếu không phải tôi từ bỏ nghề nhiếp ảnh thì bây giờ có thể chụp cho ông xã những tấm hình đẹp như vậy rồi."

"Không thấy mà cô cứ nói vậy sao, ha ha."

"Tạp chí Tân Ngữ chụp Kỷ Cẩm thực sự rất đẹp, không biết là người nào chụp..."

Tô Nam Phong vốn định ngồi vào vị trí bên ngoài, chuyển mắt nhìn thấy Minh Thù, hắn nói với Tiết Hàng một tiếng rồi đi thẳng về phía Minh Thù.

Ngụy Tự nhìn Minh Thù, cả người cũng không tốt... Tại sao cô ta lại ở đây?

Đúng rồi... Ngụy Tự mới nhớ ra khóa này là khóa của cô ta.

"Chị, chị cũng tới rồi à?" Tô Nam Phong giọng nói vẫn nhạt như vậy: "Tôi có thể ngồi không?"

Minh Thù cắn cái muỗng, liếc cô gái phía sau: "Cậu muốn bọn họ giết tôi à?"

Tô Nam Phong có chút không rõ quay đầu, mộ nhóm cô gái nhao nhao nhìn xung quanh.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 732: Nhiếp Ảnh Gia (9)

"Ngồi đi."

Tô Nam Phong lúc này mới kéo ghế ra ngồi xuống, Ngụy Tự rất muốn đi qua, nhưng cô sợ khi qua Minh Thù nói những lời làm cô mất mặt nên cuối cùng không qua.

Cô xoay người chào hỏi những người khác, rất nhanh thì trao đổi tên với những cô gái kia, cùng nhau nói chuyện rất vui vẻ.

Ngụy Tự giống như không cẩn thận nói lộ ra cha mình là đạo diễn, còn quay qua phim của Kỷ Cẩm. Người này kêu Kỷ Cẩm là chồng, người kia kêu Kỷ Cẩm là thân thích, cứ nói tới nói lui.

Mấy người này nói chuyện rất hợp, dường như không vì khác khóa mà có sự khác nhau.

Trò chuyện trong một lúc, có người tìm hiểu Ngụy Tự.

"Đàn em Tô Nam Phong và Giang Kiều quan hệ rất tốt sao?"

Ngụy Tự liếc nhìn về phía hai người đang nói chuyện: "Tôi cũng không rõ lắm, chỉ biết là lần trước bọn họ có đi ăn chung."

"Ăn chung rồi sao?" Các nữ sinh ngạc nhiên: "Nếu vậy quan hệ không đơn giản đâu?"

Đáy lòng Ngụy Tự có chút khó chịu: "Chị Giang Kiều nổi tiếng khắp trường, có lẽ là Tô Nam Phong hỏi vấn đề gì đó thôi."

"Tôi thấy Tô Nam Phong này rất lạnh nhạt, có thể nói với Giang Kiều nhiều như vậy, đây không phải là thích thì là cái gì?"

Ngụy Tự: "..." Đám người này nói bậy gì đó, Tô Nam Phong làm sao có thể thích cô ta.

Có một cô gái nào đó đến gần bọn họ, thấp giọng nói: "Trước đây lúc Giang Kiều còn học, Triệu thiếu gia cũng theo đuổi Giang Kiều, đáng tiếc Giang Kiều không coi trọng Triệu thiếu gia. Bây giờ nhìn Hà Như đi, muốn cái gì thì có cái đó, người với người thật khác nhau mà."

"Thật hay giả?"

"Mọi người cũng không biết sao! Chuyện này cũng là tôi nghe người khác nói. Triệu thiếu gia khi đó, có người nào không muốn làm bạn gái hắn, theo đuổi Giang Kiều thất bại, có thể là Triệu thiếu gia cảm thấy mất mặt, không dám nói ra ngoài."

"Vậy Hà Như biết không?"

"Nếu Hà Như không biết sao có thể đối xử kỳ lạ với Giang Kiều như vậy?"

"Nói ra thì Giang Kiều thực sự xinh đẹp..."

Mọi người nhìn về phía sau, cô gái chống cằm nghe Tô Nam Phong nói, mỉm cười, ánh sáng khách sạn lờ mờ, khiến cho cô có một vẻ đẹp lung linh như mưa bụi Giang Nam.

Trước đây cũng chính vẻ đẹp này, tốt nghiệp đã nhiều năm, nhưng bộ dạng của cô vẫn trẻ trung như vậy, giống như thời gian ngừng trôi đối với cô ta.

Đáy lòng các cô gái bắt đầu ghen tỵ.

"Hiện tại cô ta đang làm gì? Nghề nhiếp ảnh gia này không tốt lắm, không biết lớp chúng ta còn bao nhiêu người làm nghề này, dù cho có làm chắc cũng không tốt lắm."

"Không biết nữa, đã lâu không quan tâm đến."

"Tôi cũng..."

Mấy cô gái này tới muộn, đương nhiên không biết cuộc nói chuyện của Minh Thù và Hà Như.

"Tiểu Tự, cô biết không?"

Ngụy Tự chưa tốt nghiệp lại học chụp ảnh, có lẽ cô biết rõ về giới chụp ảnh.

"Hình như là nhiếp ảnh gia tự do." Ngụy Tự nói: "Chị ấy giỏi như vậy, nếu muốn làm cái gì cũng khẳng định không có vấn đề."

"Nhiếp ảnh gia tự do nói dễ nghe một chút là nghề tự do, nói khó nghe thì là không có việc làm." Nam sinh bên cạnh nghiêng người nói tiếp: "Con gái các cô còn đỡ, còn những người như chúng tôi đây, người nhà chỉ hy vọng có một công việc ổn định, trước đây có ước mơ đẹp thế nào đi nữa thì bây giờ cũng bị cuộc đời xô đẩy hết rồi."

Có lẽ mọi người đều đồng cảm, bắt đầu oán giận cuộc sống gần đây.

Ngụy Tự không chú ý tới Minh Thù rời đi lúc nào, đợi mọi người tan cuộc, Ngụy Tự và Tô Nam Phong cùng lên lầu.

Tô Nam Phong ở lầu hai, cô ở tại lầu ba.

"Tô Nam Phong, mới vừa rồi cậu cùng chị Giang Kiều trò chuyện gì vậy?" Ngụy Tự cẩn thận hỏi.

"Không có gì." Tô Nam Phong trở về.

Biết rõ tính tình Tô Nam Phong như vậy, nhưng Ngụy Tự vẫn có chút tủi thân, lâu nay cô cũng học theo hắn rất nhiều, gần đây cũng rất cố gắng, tại sao hắn lại không chịu liếc mắt nhìn cô một cái.

Chẳng lẽ cô còn chưa đủ tốt?

Thấy đã đến lầu hai rồi, Ngụy Tự cũng tìm không được chuyện nói, cô cắn cắn môi: "Ngày mai gặp."

"Ừ."

Ngụy Tự nhìn Tô Nam Phong biến mất ở cuối hành lang, cô xoay người lên lầu.

"Anh tìm tôi có chuyện gì?"

Ngụy Tự bước một đoạn, sau một giây, cô bước nhẹ nhàng đi lên cầu thang, cẩn thận nhìn về bên kia.

"Không có gì, chỉ là nhiều năm không gặp, muốn ôn lại chuyện cũ với cô, không hoan nghênh sao?"

Ngụy Tự trong lòng cảm thấy có chút kỳ lạ, vừa rồi những người đó nói là sự thật... Giang Kiều thật sự cùng vị Triệu thiếu gia này...

Ngụy Tự vốn còn muốn tiếp tục nghe, nhưng phía dưới có người đi lên, cô nhanh chóng bước xuống vài bước, rồi giả vờ gây ra tiếng động bước lên.

Khi cô đi hết thang lầu, ngẩng đầu một cái thấy Minh Thù khoanh tay trước ngực, dựa vào khung cửa, không thấy người Triệu thiếu gia kia nữa.

-

Ngày thứ hai.

Mọi người vào Đào Hoa Cốc, dù gì cũng đều học nhiếp ảnh, nên mọi người đều mang máy ảnh của mình theo. Trên đường đi các nam sinh đều giúp nữ sinh chụp hình.

Tiết Hàng thì cẩn thận ghi nhớ lời thầy dặn dò, dẫn theo đám Tô Nam Phong trả lời một vài vấn đề.

"Giang Kiều, cô chụp tĩnh vật tốt hơn tôi, cô chụp cho bọn họ một tấm đi." Tiết hàng đột nhiên gọi Minh Thù.

Minh Thù ngắt một đóa hoa đào đang suy nghĩ có thể ăn được hay không, nghe Tiết Hàng gọi mình, cô thu tay về bỏ vào túi áo khoác: "Chuyện thầy giao cho cậu tại sao tôi phải làm?"

Lãng phí thể lực, không làm.

Tiết Hàng cũng phát hiện cô gái này khó chịu hơn trước đây, nhưng trước mặt các đàn em không nể mặt hắn, đáy lòng Tiết Hàng cũng có chút bối rối: "Chỉ chụp một tấm có thể tốn bao nhiêu thời gian của cô chứ."

"Tôi không muốn chụp." Minh Thù cười tươi tắn.

"..."

"Mọi người tự chơi đi, tôi không chơi." Trẫm muốn đi tìm Ngụy Tự kéo giá trị thù hận.

Vừa rồi không thấy Tô Nam Phong và Ngụy Tự đâu.

Minh Thù bước vào rừng hoa đào, màu hồng của đào hoa che hết người cô.

[Nhiệm vụ nhánh: Thu hoạch giá trị thù hận của Kỷ Cẩm.]

Minh Thù: "?"

Cái quái gì vậy?

Cô cách xa Kỷ Cẩm cả ngàn cây số, bây giờ lại có nhiệm vụ này? Đám tiểu yêu tinh đánh nhau chết máy rồi sao?

[Nhiệm vụ ẩn: Xem tôi có chụp không.]

[Gợi ý: Từ chối hơn mười người hẹn chụp hình, phạm vi người sẽ do hệ thống quyết định.]

Minh Thù: "..."

Đây là nhiệm vụ gì vậy?

Ngươi xem ta chụp hay không? Có phải cả người cũng phải do ngươi quyết định? Đùa giỡn trẫm vui lắm sao?

Hài Hòa Hiệu phát xong nhiệm vụ liền trốn đi, Minh Thù muốn nói với nó cũng không được.

"Tiểu Tự, cô chụp thật đẹp."

Minh Thù chợt nghe được tiếng nói, cô nhìn sang bên rừng hoa đào, con đường bị hoa che có vài người đứng, Ngụy Tự đứng giữa.

"Tiểu Tự, cô chụp cảnh vật cũng đâu tệ hơn Giang Kiều."

"Không có không có, chị Giang Kiều là tấm gương để tôi học hỏi." Ngụy Tự vô cùng khiêm tốn.

Minh Thù: "..." Trăm ngàn lần đừng học hỏi theo ta, trẫm sợ phải ôm chặt đồ ăn vặt.

Gần đây Ngụy Tự mới học được kỹ năng mới, đối với phong cảnh như thế nào thì cô cũng có thể chụp rất đẹp.

Phạm vi chụp hình rất lớn, không có cứng nhắc chuyện địa điểm.

"Tiểu Tự, hay là cô giúp tôi chụp một tấm đi?"

"A... Tôi không được, tôi không được... Tôi chụp người không tốt lắm." Ngụy Tự nào dám đồng ý, trừ khi người nhờ cô chụp đứng ở chỗ cô đã từng chụp qua.

"Vậy sao..."

Vì cũng không quá quen, nên mọi người không dám yêu cầu quá đáng.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 733: Nhiếp Ảnh Gia (10)

Minh Thù thừa dịp lúc Ngụy Tự tách khỏi mọi người, kéo cô ta tới chỗ sâu trong vườn hoa đào tiến hành một lần giáo dục yêu thương.

Ngụy Tự hoàn toàn ngơ ngác, mãi đến khi Minh Thù đánh xong bỏ chạy, cô mới lấy lại tinh thần.

Cô bị đánh?

Cô bị Giang Kiều đánh?

Cô ta... có bệnh sao?

Khi không đánh người!

Đau quá...

-

Minh Thù đánh xong người, rửa tay ở nhà vệ sinh, trên gương đột nhiên xuất hiện một bóng người, người đó che rất kín, dường như là chạy vào.

Người như thế vừa nhìn liền thấy có vấn đề.

Cho rằng được che kín sẽ không ai biết sao?

Minh Thù còn nghi ngờ Hài Hòa Hiệu sao lại cách xa ngàn cây số phát nhiệm vụ như thế, thì ra người kia cũng ở nơi này.

Kỷ Cẩm cũng nhìn thấy Minh Thù, đôi mắt sau chiếc kính râm hạ xuống từ từ trừng lớn.

"Phía trước, ở phía trước..."

"Chồng ơi, chờ chúng em với!"

Xa xa trong rừng hoa đào, mơ hồ có thể thấy một đám người hướng phía bên này xông tới, số lượng nhìn hơi đáng sợ.

Kỷ Cẩm dường như kinh hoàng, lấy tay ôm chính mình, nhấc chân chạy về phía nhà vệ sinh.

Minh Thù im lặng nói: "Anh trốn vào đây các cô ấy cũng dám đi vào bắt anh thôi, ngày mai đứng đầu tin khả năng chính là... Ai đó bị người hâm mộ hành động quá khích ở nhà vệ sinh."

Làm một minh tinh bị người hâm mộ quá khích làm phiền, Kỷ Cẩm cảm thấy lời này của Minh Thù hoàn toàn không sai.

Nhưng nơi này ngoại trừ nhà vệ sinh hắn hoàn toàn không có chỗ trốn.

Minh Thù vô cùng tốt bụng mỉm cười: "Sau cửa nhà vệ sinh còn có một phòng để công nhân làm vệ sinh cất dụng cụ, không cần cám ơn."

Kỷ Cẩm hơi nghi ngờ, cô ta làm sao lại tốt bụng như vậy?

"A a, chồng ơi, chờ chúng em với..."

Kỷ Cẩm nghe được tiếng thét chói tai, cũng không nghi ngờ vì sao Minh Thù tốt bụng như vậy, nhanh lao vào nhà vệ sinh nam, hắn theo bản năng kéo cửa, phía sau cửa nhà vệ sinh đúng thật có một cánh cửa.

-

Minh Thù tắt nước, đám người hâm mộ kia cũng chạy đến bên ngoài nhà vệ sinh, đưa mắt nhìn bốn phía: "Kỳ lạ, rõ ràng nhìn thấy chạy đến bên này, tại sao không thấy nữa?"

"Có phải hay không vào nhà vệ sinh?"

Một đám người tràn vào nhà vệ sinh, du khách bên trong đi ra bị dọa cho giật mình, nhao nhao lui về bên trong.

Có người vào nhà vệ sinh nữ tìm một vòng, hẳn là không tìm được người nên hấp tấp đi ra.

Nhà vệ sinh nam thì nữ không dám vào, nhưng trong nhóm người hâm mộ vừa hay có nam sinh.

Nam sinh bị cử vào xem một vòng, nhưng cũng không tìm được người.

Nhà vệ sinh chỉ nhỏ chừng này, có thể trốn đi đâu chứ?

"Này, cô thấy chồng tôi vào đây không?"

Minh Thù đứng ở phía ngoài cùng, đám người kia tự nhiên coi Minh Thù là mục tiêu để hỏi.

Minh Thù hất nước trên tay, nheo mắt hỏi: "Chồng cô là ai?"

"Cẩm Cẩm, Kỷ Cẩm, cô thấy không?"

"Kỷ Cẩm à..." Đám mê trai mong đợi nhìn Minh Thù, hy vọng cô có thể nói ra nơi bọn họ đang chờ. Minh Thù lộ ra nụ cười tươi sáng: "Chết rồi."

Đám mê trai đầu tiên là sửng sốt, sau đó nổi giận tập thể: "Cô nói cái gì đó, dám nguyền rủa Cẩm Cẩm nhà chúng tôi, cô nói sai nên xin lỗi đi!"

"Thật là không biết sống chết, xin lỗi, xin lỗi chồng của chúng tôi đi!"

"Phải xin lỗi! Ngày hôm nay không xin lỗi, cô đừng hòng rời đi như vậy, người nói xấu chồng chúng tôi cần phải nghiêm trị!"

Một đám người la hét bảo Minh Thù xin lỗi, những người đó mang tư thế không xin lỗi sẽ đánh người.

Minh Thù nheo mắt: "Có muốn biết chồng nhà các cô ở nơi nào hay không?"

Giọng nói của cô rõ ràng không nặng, lại dễ dàng làm cho mọi người im lặng lại.

"Cô nói mau, chồng của chúng tôi ở nơi nào?"

Minh Thù giọng mang ý cười: "Mọi người mắng Kỷ Cẩm một câu, tôi nói cho mọi người biết hắn ở đâu."

Đám mê trai nổi giận: "Cô nói cái gì?"

"Chúng tôi làm sao có thể mắng chồng mình, cô điên rồi sao!"

"Bệnh tâm thần à."

Minh Thù thuyết phục: "Mọi người nghĩ lại đi, chỉ cần chửi một câu, liền có thể biết chồng các cô ở nơi nào, nói không chừng còn có thể tiếp xúc thân mật, chửi một câu rất đáng giá."

Đám mê trai: "..." Người này sợ là người tà giáo.

"Thế giới lớn như vậy, ai biết mọi người lần sau gặp phải hắn là lúc nào, còn có thể tiếp xúc ở khoảng cách gần như vậy sao? Hắn chính là Kỷ Cẩm người thật vật thật, không phải Kỷ Cẩm trên màn hình tivi."

Đám mê trai: "..." Không được, không thể nghe theo, thần tượng của bọn họ tuyệt đối không thể mắng.

"Có thể sờ chồng một cái, mọi người không phải có thể lên núi đao xuống biển lửa cũng chấp nhận sao? Chửi một câu cũng không muốn, các cô là yêu thật lòng sao?"

Đám mê trai: "..." Vì là yêu thật nên không chửi, là người hâm mộ thật sự, làm sao có thể mắng chồng mình. Người này nhất định là một người chống đối, nhất định là muốn lừa các cô, không thể mắc lừa!

"Đánh là thương mắng là yêu, mọi người thương hắn mới mắng hắn đúng hay không? Nếu các cô không thích hắn, thấy cũng sẽ không liếc mắt nhìn, càng chưa nói mắng. Tôi tin tưởng rằng Kỷ Cẩm thân là chồng của các cô, nhìn thấy các cô thương hắn như vậy, nhất định sẽ không tức giận."

Đám mê trai: "..." Tuy là luôn cảm thấy không đúng chỗ nào, thế nhưng cô ta nói cũng có đạo lý.

Minh Thù vẻ mặt mang theo nụ cười: "Cho nên, hiện tại mọi người muốn biết hắn ở đâu chứ?"

Kỷ Cẩm đứng phía bên ngoài nghe được tiếng mắng liên tiếp, còn đều mang tên hắn, Kỷ Cẩm cảm thấy tức giận.

Cô ta thế mà lại khuyến khích người hâm mộ mắng hắn.

Đám người hâm mộ kia thực sự đã nghe theo!

Không có não sao?

Chưa đợi đám người hâm mộ đi vào, Kỷ Cẩm đã khí thế hung hăng từ bên trong đi ra, trong tiếng thét chói tai của đám người hâm mộ, hắn ôm Minh Thù: "Nào, giới thiệu một chút với mọi người, đây là bạn gái của tôi."

Tiếng thét chói tai biến mất.

Giờ đây là sự im lặng quái dị.

Ánh mắt kỳ quái đảo qua trên người Minh Thù.

Các cô mắng thần tượng mình, chỉ đổi lại một tin tức như vậy?

Minh Thù từ khi Kỷ Cẩm đi ra, đến hắn nói chuyện, nụ cười chưa từng thay đổi chút nào.

Trước lúc đám mê trai chưa gào khóc muốn bóp chết cô, Minh Thù bình tĩnh gạt tay Kỷ Cẩm từ trên bả vai mình ra: "Chúc mừng anh, Kỷ Cẩm, anh đã bị đá."

Kỷ Cẩm: "..."

Đám mê trai: "..." Các cô có nên thét lên hay không đây?

Thừa dịp đám mê trai kia vẫn còn ngơ ngác, Minh Thù nhanh chóng bỏ chạy.

Giờ không chạy, chờ các đám mê trai đó tổ chức thành đoàn thể đánh cô sao?

Minh Thù chạy nhanh, không bị lọt vào ảnh chụp, thế nhưng Kỷ Cẩm tin tức có bạn gái mới vẫn là tin gây chú ý nhất trên mạng.

Một đám người hâm mộ khóc lóc kể lể thất tình.

Phía dưới quần chúng vây xem bình luận rất thú vị.

[Mọi người không phải mỗi ngày đều thất tình sao, khóc gì chứ.]

[Dù sao Kỷ Cẩm cũng chia tay bạn gái sau mấy ngày, thật không biết mọi người phản ứng lớn như vậy làm cái gì.]

[Bạn gái Kỷ Cẩm cầm tay nhau cũng dài cả một vòng trái đất.]

[Người khác ngay cả một đối tượng thầm mến cũng không có, loại này đổi bạn gái như thay quần áo tóm lại là dựa vào cái gì!]

Có người hâm mộ hiểu chuyện phát biểu.

[Nhưng lần này là Cẩm Cẩm chúng ta là người bị đá!]

Chuyện này đúng là kinh thiên động địa, những người yên lặng xem bình luận cũng không nhịn được, nhao nhao gia nhập vào cuộc bình luận, cộng thêm đối thủ cạnh tranh Kỷ Cẩm, trên mạng trở thành một trận hỗn chiến.

[Đạo trời luân hồi nào bỏ sót ai, Kỷ Cẩm rốt cục cũng bị đá.]

[Xin nói cho tôi, là ai lợi hại như vậy, tôi muốn gọi cho chị ấy.]

[Kỷ Cẩm cũng có ngày bị đá sao, ha ha, nghĩ lúc đó bạn gái của tôi vì tên này mà chia tay tôi, còn chặn điện thoại, hắn ngày hôm nay cuối cùng cũng bị người ta đá.]

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 734: Nhiếp Ảnh Gia (11)

Khắp các trang mạng đều là tin tức Kỷ Cẩm bị đá, mà "hung thủ" gây ra chuyện này đang ở Đào Hoa Cốc húp cháo hoa đào.

Cháo hoa đào là dùng hoa đào chế biến mà thành, hương cháo cùng hương hoa đào hòa chung với nhau, hương vị thấm vào ruột gan, vào miệng hương thơm mềm mại, mang theo vị ngọt nhè nhẹ, lưu luyến vô cùng.

Cháo như vậy, trẫm có thể ăn được đến lúc chủ quán đóng cửa.

Đào Hoa Cốc có chỗ nghỉ ngơi, bọn họ đã chyển nơi ở vào bên trong, nhưng vì nơi nghỉ ngơi bên trong tương đối ít, cho nên cần hai người một phòng.

Minh Thù thực sự ăn đến lúc chủ quán đóng cửa, đợi cô trở về, Tiết Hàng đã phân xong phòng, nhóm Tô Nam Phong đã cầm thẻ phòng đi lên, phòng khách chỉ còn lại có Tiết Hàng.

Thấy cô trở về, Tiết Hàng chợt nhớ tới, lắp bắp nói: "Chuyện đó... tôi hình như đã quên Giang Kiều."

Vừa rồi hắn chia phòng, nhóm Hà Như vẫn cứ cãi cọ ầm ĩ với mấy cô gái kia, hắn vốn có nhớ đến Giang Kiều, nhưng khi chia xong mới phát hiện hắn đã quên Giang Kiều.

"Thật ngại quá Giang Kiều, tôi đi hỏi lễ tân một chút." Tiết

Hàng chạy nhanh ra hỏi chủ khách sạn.

Thời gian này, phòng sớm đã bị đặt hết, lễ tân bày tỏ không có cách nào.

Mà Đào Hoa Cốc chỉ có một khách sạn này, nếu không... cũng chỉ có thể lái xe lên trấn ở, tuy là cũng không xa nhưng qua lại vẫn còn cần một chút thời gian.

"Nếu không Giang Kiều tạm ở trong xe một chút?" Hà Như dựa vào Triệu thiếu gia, nói với vẻ vô cùng chu đáo: "Phía sau xe rất rộng, có thể ngủ."

Hà Như chỉ là cố ý quấn lấy Tiết Hàng, làm cho hắn quên đi Minh Thù.

"Chuyện này..." Tiết Hàng có chút bận tâm, trên xe làm sao ngủ? Thời điểm tháng này, buổi tối vẫn rất lạnh.

"Hay là Như Như và Giang Kiều ở một đêm?" Triệu thiếu gia do dự nói: "Làm sao có thể để cho con gái ngủ trong xe, tôi ngủ trong xe cũng được."

Hà Như tối sầm mặt, cô cầm lấy cánh tay Triệu thiếu gia: "Chồng à, người ta buổi tối sợ, không ôm anh ngủ không được."

Triệu Công Tử: "..."

Cũng có nam sinh đứng ra, nói bọn họ có thể dành ra một phòng cho Minh Thù ở.

Dù sao cũng là con gái, lại là bạn học cũ, phong độ cũng cần phải có.

Nhưng bọn hắn nói xong cũng nhận phải ánh mắt giết người từ Hà Như.

Minh Thù nhìn khuôn mặt Hà Như và đám con gái kia có chút hả hê, chậm rãi mở nụ cười: "Làm cô thất vọng rồi, tôi đã đặt phòng."

Hả?

Đặt phòng?

Cô ta không phải người cuối cùng tới sao? Đặt phòng lúc nào?

Trước lúc tới đây Ôn Hạ Thanh đã nói qua với cô, phòng nơi này rất khó đặt, Ôn Hạ Thanh lẩm bẩm lo lắng, đã cho người thay mặt Minh Thù đặt một phòng.

Minh Thù đi tới phía lễ tân.

Lễ tân tiếp nhận thẻ chứng minh của Minh Thù, rất nhanh đã đăng ký xong phòng cho cô rồi đưa cô thẻ mở phòng.

Minh Thù cố ý đưa thẻ phòng lên cho Hà Như, bước lên lầu trước.

Hà Như: "..."

Mọi người: "..."

Hà Như có chút không cam lòng bóp Triệu thiếu gia một cái, vừa liếc mắt hậm hức với hắn rồi chạy ra ngoài.

Triệu thiếu gia nhìn qua Minh Thù rồi đuổi theo Hà Như đi ra ngoài: "Như như, em chờ anh một chút, bên ngoài trời tối, em cẩn thận chút."

Mọi người nhìn nhau một lúc.

Mấy cô gái biết chuyện đằng sau bèn liếc mắt bĩu môi, ồn ào vậy cũng thú vị.

Nếu chuyện ở của Minh Thù đã giải quyết, mọi người cũng sẽ không băn khoăn nữa, bắt đầu giao lưu nội dung chụp hôm nay ở phòng khách.

-

Một đêm bình yên không có chuyện gì xảy ra.

Sương mù sáng sớm tràn ngập rừng hoa đào, làm cho cả rừng hoa đào nhìn như tiên cảnh.

"Ôi, cô gái tới sớm thế?"

Ánh mặt trời xuyên qua đám sương, bao phủ trên một bóng người xinh đẹp, người chủ quán bị dọa cho giật mình.

Ngày hôm qua cô gái này ăn thật nhiều cháo của hắn, ký ức hắn khắc sâu.

"Nhớ cháo của ông chủ." Minh Thù nhìn vào trong: "Có thể vào không?"

Chủ quán mở cửa ra: "Mau vào đi, trong núi này sương mù nhiều, sáng sớm lạnh, nào nào, mau vào đi."

Chủ quán chuẩn bị xong nồi cháo cho đợt khách đầu tiên mới có thể mở cửa, cho nên Minh Thù đến liền được ăn cháo hoa đào mềm thơm.

"Có ngon không?" Chủ quán cười "ha hả" nhìn Minh Thù.

"Ngon lắm." Minh Thù ăn sạch một chén cháo: "Thêm một chén nữa."

Chủ quán lại múc một chén cho Minh Thù, vừa dọn dẹp bàn, vừa nói: "Cháo này cần dùng lửa nhỏ để nấu, thời gian phải canh đúng, hoa đào không thể thả muộn cũng không thể thả sớm, sớm sẽ mất mùi, chậm thì mùi vị không đủ. Còn phải ăn lúc còn nóng, nếu không... sẽ không ngon nữa."

"Ông chủ, một chén cháo."

"Có ngay."

Minh Thù lui về phía sau liếc mắt nhìn, Kỷ Cẩm che khẩu trang kín mít lén lút ngồi ở góc.

Minh Thù nhìn sang, hắn cũng nhìn Minh Thù, Kỷ Cẩm đứng bật dậy: "Giang Kiều!"

Một tiếng này như nghiến răng nghiến lợi.

"Haiz." Minh Thù giòn giả đáp một tiếng: "Chào buổi sáng Kỷ ảnh đế."

"Im ngay!" Kỷ Cẩm bịt khẩu trang, tròng mắt đảo một vòng, may mắn bây giờ còn sớm không có người khách nào khác.

Hắn từ góc đi tới vị trí Minh Thù, ngồi vào đối diện, lợi dụng cô che chắn thân hình của mình, cắn răng: "Cô còn dám xuất hiện ở trước mặt tôi."

Minh Thù cầm muỗng múc lấy cháo: "Vì sao không dám?"

"Chuyện tốt ngày hôm qua cô làm đấy!" Giọng nói dưới lớp khẩu trang của Kỷ Cẩm có chút buồn bực, lại có thể nghe ra sự tức giận trong đó: "Cô đọc báo mạng không biết những người đó nói như thế nào sao?"

"Không đọc."

Kỷ Cẩm: "..."

"Cháo của cậu." Chủ quán cảm thấy hơi kỳ quái, người này bọc kín mít như vậy, vừa rồi ngồi ở góc, hiện tại lại ngồi đối diện Minh Thù, có hơi không yên tâm hỏi: "Cô gái, đây là bạn cô sao?"

Kỷ Cẩm lúc này che tay lên khẩu trang, hoàn toàn che kín mặt mình.

Nhìn kiểu gì cũng đều giống như phần tử xấu xa.

Minh Thù đang cầm bát, vô cùng lễ phép trả lời: "Không tính là quen biết."

"À à, vậy hai người ăn đi." Chủ quán nhìn Kỷ Cẩm thêm một chút rồi xoay người đi làm việc.

Đợi chủ quán đi rồi, Kỷ Cẩm mới kéo khẩu trang ra: "Giờ báo mạng đều hả hê vì chuyện tôi bị đá rồi, mặt mũi tôi đi tong cả rồi."

Minh Thù nói: "Ai bảo anh nói tôi là bạn gái anh."

Kỷ Cẩm kiềm chế vỗ bàn: "Cô bán đứng tôi trước!"

Đã biết cô lúc đó không có lòng tốt như thế.

Minh Thù liếc mắt nhìn hắn: "Sự thật là tôi còn chưa kịp bán đứng, anh đã tự chui ra."

"Cô..." Kỷ Cẩm nghẹn lời, một lát sau mới rặn ra được một câu nói: "Cô giựt giây người hâm mộ mắng tôi trước."

Nếu không phải như vậy, hắn có thể nói ra câu nói kia sao?

"Tôi làm vậy không phải là giúp anh kiểm tra người hâm mộ đích thực sao?" Minh Thù mặt không đổi sắc nói.

Kỷ Cẩm nếu không phải là thấy có người tiến đến, ước chừng muốn vỗ bàn hét lớn.

Vì có người đến, Kỷ Cẩm cúi đầu: "Giang Kiều, tôi không để yên cho cô đâu, hãy chờ đấy!"

"Rất khéo, tôi cũng không để yên cho anh."

Kỷ Cẩm đối diện không biết nghĩ gì, đột nhiên cười nhạt: "Hừ, tôi cho cô biết, đừng tưởng rằng cô dùng biện pháp như thế tôi sẽ để ý đến cô, cô từ bỏ đi."

Minh Thù: "?"

Cái gì từ bỏ?

Trẫm nhất định phải cần có giá trị thù hận!

Người vào quán càng ngày càng nhiều, Kỷ Cẩm che khẩu trang lại, đứng dậy chạy nhanh như làn khói.

Minh Thù nhìn người đối diện không động tới cháo hoa đào...

Cho nên hắn rốt cuộc là tới làm gì?

Ông chủ, có người ăn quỵt!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 735: Nhiếp Ảnh Gia (12)

Minh Thù ăn sáng xong trở về khách sạn, trong khách sạn tụm năm tụm ba rất náo nhiệt.

Trong đó còn có người quản lý của Kỷ Cẩm.

Mấy người Ngụy Tự và Tô Nam Phong cũng ở giữa họ.

Nhưng không thấy được Kỷ Cẩm, đoán chừng là hiện tại nhiều người, hắn không dám ra.

Kỷ Cẩm ở Đào Hoa Cốc quay phim, ngày hôm nay phải chụp ảnh tuyên truyền, nhưng nhiếp ảnh gia của bọn họ lúc này còn bị tắt đường, không biết lúc nào mới đến.

Chụp xong ảnh tuyên truyền là hết vai diễn Kỷ Cẩm tại Đào Hoa Cốc, phía sau còn sắp xếp hành trình Kỷ Cẩm, cho nên sáng hôm nay phải chụp xong ảnh tuyên truyền này.

Đoàn phim gấp đến độ sốt ruột, nghe nói có một đám người yêu thích chụp ảnh, liền tìm tới thử thảo luận với bọn họ xem sao.

Dường như họ đã nói xong, Tiết Hàng và Tô Nam Phong đập tay, những người còn lại la hét cũng muốn đi xem, đặc biệt mấy người mê mẩn Kỷ Cẩm.

Đoàn phim không có cách, nhấn mạnh bọn họ không thể làm điều quá phận, lúc này mới đồng ý cho mọi người cùng nhau đi.

Minh Thù cũng không hiểu chuyện này lắm... Lẽ nào chỉ chụp một mình Kỷ Cẩm? Những nhân vật khác giải thích thế nào? Cũng không thể nói Kỷ Cẩm dáng dấp đẹp, những người khác cũng có vẻ riêng mà?

Thôi bỏ đi, ngược lại trẫm cũng muốn ăn hạt dưa xem trò vui.

Ừm... hạt dưa của Trẫm đâu?

Minh Thù ôm hạt dưa theo phía sau bọn họ đi vào, trong Đào Hoa Cốc hiện ra một mảnh đất, cũng không ít người cúi xuống đất rải cánh hoa đào, biến mảnh đất thành mảng màu hồng.

Có nhân viên công tác đang chuẩn bị một ít đạo cụ nói, một lát nữa chụp hình có thể phải dùng.

Kỷ Cẩm từ phòng hóa trang đi ra, trên người hắn mặc một chiếc áo màu đen cổ trang.

Đây là một bộ đồ tiên hiệp, theo lý thuyết Kỷ Cẩm hẳn là đóng nhân vật nam chính trong phim, nhưng hắn lại nhận vai phụ đại ma đầu trong phim.

Nói là nam phụ cũng không chuẩn, nhân vật nam chính và nam phụ bộ phim này vai diễn gần như giống nhau, có thể nói là đôi nhân vật nam chính.

Thế nhưng vai nam phụ này lại càng khiến người ta ấn tượng mạnh hơn.

"Trời ạ, đây là phim mới của chồng chúng ta mà! Chuyến này đến đây thật đáng, lại có thể tiếp xúc chồng ở khoảng cách gần như vậy."

"Ứ ừ, kỹ thuật người ta cũng không tệ, vì sao không chọn ta giúp Cẩm Cẩm chụp."

"Đáng tiếc chúng ta không thể chụp bừa..."

"Không biết một lát nữa có thể xin ký tên hay không."

Đám mê trai bàn tán náo nhiệt, ngay cả Hà Như đều có chút kích động, Triệu thiếu gia đúng là rất có tiền, nhưng chút tiền này thực sự không là gì với giới này.

Muốn gặp Kỷ Cẩm, cũng không phải dễ dàng như vậy.

"Lúc Kỷ Cẩm quay phim tính tình không tốt lắm, không thích ồn ào, mọi người không nên quá lớn tiếng." Ngụy Tự ở bên cạnh nhắc nhở, thực ra ý tứ trong lời nói, lại hiện rõ ưu thế của cô ta.

Quả nhiên có người nhìn phía Ngụy Tự với ánh mắt hâm mộ, nhưng mọi người đều yên tĩnh lại, chồng của bọn họ không thích quá ồn.

"Tô tiên sinh, Tiết tiên sinh, mọi người tới trước thử một chút." Nhân viên công tác đoàn phim đưa Tô Nam Phong và Tiết Hàng đi qua, những người còn lại bị ngăn ở một bên.

Minh Thù nhìn bốn phía, đi hướng bên kia.

"Chị gái, có thể mượn cái ghế này không?"

Cô gái đang thu dọn đồ đạc ngẩng đầu lên, đầu tiên là nhìn thấy một đôi mắt cười rạng rỡ, phản chiếu hoa đào trong sáng ấm áp.

Trên người cô gái dường như mang theo nắng, khiến người ta nhịn không được mà yêu quý.

"Được... được chứ." Cô gái đó cảm thấy mặt đỏ một cách kỳ lạ, cô đem chiếc ghế gập phía sau đưa cho Minh Thù.

"Cám ơn chị."

Cô gái nhìn Minh Thù rời đi, cô sờ sờ khuôn mặt, đáy lòng lúc này mới hoài nghi, cô gái xinh đẹp như vậy chưa từng thấy trong làng giải trí.

Minh Thù cầm ghế, ngồi ở một bên lấy đồ ăn vặt ra ăn.

Hà Như liếc mắt về phía cô, cô kéo cô gái cầm nón che nắng nhìn qua: "Giang Kiều, cô đến đây lúc nào, vừa rồi làm sao tôi không thấy được cô?"

Minh Thù nhai kẹo cao su bảy màu, nghe vậy khẽ ngẩng đầu: "Đó có thể là cô mắt mù."

"Giang Kiều, cô nói thế là sao?" Cô gái cầm nón che khó chịu: "Như Như ân cần hỏi cô, thái độ này của cô là có ý gì?"

"Là ý không muốn gặp các cô." Minh Thù mỉm cười: "Cô sẽ đồng ý nói chuyện với người không muốn chia sẻ phòng với cô sao? Vậy cô đúng thật là bao dung, nếu không giờ tôi đánh cô, cô tha thứ tôi có được hay không?"

Hà Như oan ức: "Chia phòng là do Tiết Hàng làm, Giang Kiều, sao cô vô lý đổ lên trên đầu chúng tôi như vậy."

"À, đó có thể là mọi người khá là xinh đẹp, dáng dấp đẹp chính là phải gánh nhiều trách nhiệm."

Hà Như: "?"

Cô gái cầm nón che nắng: "?"

Lần đầu tiên nghe loại ngụy biện này, hai cô gái đều hơi mờ mịt.

Hà Như nói không lại Minh Thù, cô âm thầm trừng mắt, kéo cô gái cầm nón che nắng đi.

Chưa được vài phút, Triệu thiếu gia đột nhiên qua đây: "Giang

Kiều, cái ghế kia có thể cho Như Như mượn ngồi một lát không, cô ấy không được khỏe."

Minh Thù trừng mắt nhìn liếc Triệu thiếu gia, khẽ hất hàm, ý cười tràn ngập: "Ở chỗ này của tôi không có mượn, nhưng cậu có thể mua."

Ánh mắt Triệu thiếu gia thay đổi, lấy ra ví tiền: "Bao nhiêu tiền?"

Minh Thù vươn một ngón tay: "Một triệu."

Triệu thiếu gia: "..."

Nếu như Triệu thiếu gia nghĩ là Giang Kiều ám chỉ với hắn điều gì, vậy thì giờ Triệu thiếu gia đã xác định, cô chính là đang đùa giỡn hắn.

Một triệu hắn có thể mua bao nhiêu cái ghế?

"Giang Kiều, cô một cái ghế muốn một triệu cô cũng nói ra được, hơn nữa cái ghế này cũng không phải của cô!" Cô gái cầm nón che nắng chen tới.

Minh Thù gật đầu: "Ừm, nhận được tiền, tôi có thể chia đều cùng chủ nhân chiếc ghế, tin rằng chủ nhân nó cũng rất vui vẻ."

Cô gái đội nón che nắng: "..."

Cô gái đội nón che nắng tức giận đến đỏ bừng cả khuôn mặt, Minh Thù lại bình tĩnh nhàn nhã nhìn cô ta mỉm cười, nụ cười kia khiến cô gái đội nón che nắng hận không thể xé rách mặt của cô.

Triệu thiếu gia cất đi ví tiền, hướng về phía cô gái đội nón che nắng nói: "Tôi qua bên kia hỏi một chút, cô giúp tôi chăm sóc Như Như một chút."

Nhưng mà nhân viên công tác bên kia không nhiều ghế lắm, chính bọn họ cũng cần còn lại đều là của nghệ sĩ, bọn họ cũng không dám lộn xộn.

Triệu Công Tử quay về tay không, Hà Như muốn ngồi, cuối cùng Triệu Công Tử cũng không biết từ đâu lấy về một cái ghế.

Nhưng Hà Như ngồi cũng không vui, hiển nhiên cô mong muốn chính là ghế của Minh Thù.

Tiết Hàng và Tô Nam Phong bên kia chụp cũng không thuận lợi, người đoàn phim dường như không hài lòng, ngược lại không phải là bất mãn với kỹ thuật bọn họ, mà là vấn đề phong cách.

Đây là một bộ phim tiên hiệp, lúc chụp cần phô diễn được khí chất phiêu dật, Tô Nam Phong và Tiết Hàng cũng không quen lắm cách chụp như vậy.

Đoàn phim lại để các cô gái ở đây thử một chút, nhưng mà các cô vào đây bởi vì nhìn Kỷ Cẩm nên căng thẳng do vậy cũng thất bại.

"Chuyện này... chú Chu để cháu thử xem." Ngụy Tự chủ động nhấc tay.

Đạo diễn Chu nhìn về phía Ngụy Tự, dường như cảm thấy khá quen: "Cô là..."

Ngụy Tự nhẹ nhàng trả lời: "Đạo diễn Chu, cháu là Ngụy Tự, lần trước ba cháu mang cháu qua dự tiệc rượu sinh nhật của chú."

"Ồ, đúng đúng, con gái của ông Ngụy." Đạo diễn Chu nhớ tới: "Cháu làm sao cũng ở nơi này? Được rồi, ba cháu nói cháu cũng là học chụp ảnh."

"Dạ, cùng học với các anh chị, nhưng kỹ thuật không được bằng mọi người." Ngụy Tự vẫn khiêm tốn như cũ: "Nhưng cháu muốn thử một lần."

Cô nhớ kỹ kiếp trước Kỷ Cẩm cũng chụp ảnh tuyên truyền ở chỗ này, cô biết cách chụp ra kiểu ảnh giống với ảnh tuyên truyền kiếp trước.

Nếu có thể chụp được, chứng minh đạo diễn Chu sẽ hài lòng.

"Được chứ, vào đây đi." Đạo diễn Chu gọi Ngụy Tự đi vào, lúc đầu cũng là đang thử lại là con gái của bạn, nhìn qua dễ nói chuyện hơn.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 736: Nhiếp Ảnh Gia (13)

Ngụy Tự để Kỷ Cẩm dựa theo tư thế ảnh quảng cáo của kiếp trước, lại dựa theo trí nhớ của cô, bắt đầu tìm bối cảnh phù hợp cho ảnh quảng cáo.

Lúc này Kỷ Cẩm vì bị chơi đùa nên có vẻ nổi giận, biểu cảm trên mặt không tốt lắm, Ngụy Tự còn phải điều chỉnh biểu cảm của hắn, lỡ như biểu cảm không giống, cô cũng không chắc thành công được.

Chờ cho chuẩn bị mọi thứ thật tốt, Ngụy Tự mới bắt đầu chụp.

Nhìn hình ảnh xuất hiện trên máy ảnh, sắc mặt Ngụy Tự trở nên vui vẻ, cô quả nhiên nhớ không lầm.

Một tấm chắc chắn là không đủ, Ngụy Tự dùng tất cả các cơ hội mình có, sau đó lại chính mình chụp một ít.

Đợi chụp được rồi, Ngụy Tự chọn ra mấy tấm đưa cho Chu đạo diễn xem.

"Không tệ không tệ, có cảm xúc." Chu đạo diễn nói: "Cô bé thật không tồi, tấm này có thể..."

Tô Nam Phong chụp hình không thành công, Ngụy Tự chụp thì lại thành công, người bên ngoài vì vậy đối với Ngụy Tự xem trọng không ít.

"Chu đạo diễn..." Giọng nói thanh thúy từ góc vang lên: "Ngụy Tự chụp ảnh không tệ, không bằng để cho cô ấy chụp cả người khác nữa, một phong cách càng hoàn mỹ hơn."

Mắt Ngụy Tự co rút lại, Giang Kiều...

Trước đó đoàn phim nói Kỷ Cẩm không có thời gian, ngày hôm nay chỉ chụp một mình Kỷ Cẩm cô mới dám tới.

Chu Đạo nghe theo lời nói của Minh Thù: "Đúng đúng, tiểu Tự, cháu chụp tất cả các diễn viên chụp quảng cáo đi. Mọi người đến khách sạn gọi tiểu Hàn, bảo thay quần áo rồi tới đây, trước tiên chụp tiểu Hàn."

"Chú Chu..." Sắc mặt Ngụy Tự có điểm trắng bệch, bộ dạng rất thấp thỏm.

"Không có việc gì phải sợ, chụp một người là chụp, chụp hai người cũng là chụp, kỹ thuật của cháu rất tốt, cháu xem cái này không phải chụp rất tốt sao? Chú tin tưởng cháu."

Lời nói của Ngụy Tự bị Chu đạo diễn ngăn lại.

Tuy là cô cũng đang cố gắng học, nhưng làm sao có thể so sánh được với ảnh của máy chụp ảnh kia xuất ra?

Cô căn bản không thể chụp ra được cảm xúc như vậy.

Làm sao đây...

Đang lúc trong lòng Ngụy Tự sốt ruột, Kỷ Cẩm đột nhiên lên tiếng.

"Chu đạo diễn, để cô ta chụp cho tôi một lần." Hắn chỉ vào Minh Thù đang ngồi trong góc ăn kẹo.

Chu đạo diễn nhìn theo phía ngón tay Kỷ Cẩm, một cô gái lười biếng ngồi trên ghế, cầm trong tay một túi kẹo cầu vồng, cùng với một tốc độ lấy kẹo bỏ vào trong miệng.

Nhưng so với những người khác, cô căn bản không giống như một nhiếp ảnh gia, ngay cả máy ảnh cũng không mang theo.

Có điều cô gái kia nhìn rất đẹp.

Chu đạo diễn nghi ngờ liếc mắt nhìn Kỷ Cẩm: "Kỷ Cẩm, cậu đừng làm bừa, không phải là cậu đang có rất ít thời gian sao?"

Tên này nhất định là nhìn trúng người ta.

"Chú Chu, kỹ thuật của chị Giang Kiều so với cháu tối hơn, cô ấy chụp nhất định so với cháu tốt hơn, hay là chú cứ để cho chị Giang Kiều chụp thử xem?" Ngụy Tự đúng lúc bổ sung: "Chị Giang Kiều ở giới chụp ảnh rất nổi danh."

Bây giờ cô không thể không nói như vậy, số lần sử dụng của cô hôm nay đã dùng hết, nhất định là không thể chụp được nữa.

Chu đạo diễn càng nghi hoặc, Kỷ Cẩm thấy sắc đẹp mà có ý đã đành, đằng này Ngụy Tự cũng nói như vậy.

Kỷ Cẩm lại thêm một liều thuốc mạnh: "Ảnh của tạp chí Tân Ngữ chính là do cô ấy chụp."

Ngụy Tự hơi kinh ngạc, ảnh của tạp chí Tân Ngữ chính là do cô ấy chụp? Nhưng... Lúc này Giang Kiều, đã có thể tạo ra những tác phẩm như vậy sao?

Cô nhớ kỹ mãi về sau Giang Kiều mới có thể tạo ra những tác phẩm khiến người ta rung động như vậy.

Lẽ nào vì mình, có một số việc khác cũng thay đổi?

Trong lòng Ngụy Tự càng thêm thấp thỏm.

Chu đạo diễn nghe vậy cũng nhìn sang phía Minh Thù, trên tay cô cầm kẹo cầu vồng ăn.

Nhìn trẫm dữ như vậy làm gì chứ, muốn cướp kẹo hả!

Thế là Chu đạo diễn thấy cô gái cầm chắc túi kẹo cầu vồng, lùi về phía sau.

Chu đạo diễn: "..." Sao hắn cảm thấy như là mình muốn cướp kẹo của cô ta vậy?

Chu đạo diễn đi tới gần Minh Thù, Minh Thù càng giữ kẹo chặt hơn.

Chu đạo diễn xám mặt lại, hắn cố không cảm thấy kỳ lạ nói: "Cô Giang Kiều, vừa rồi chúng ta nói cô cũng nghe thấy rồi. Cô chụp trước cho Kỷ Cẩm mấy tấm ảnh được không?"

"Không chụp."

Vừa rồi những người này đều tự đứng ra nhận chụp, không nghĩ tới bây giờ gặp một người trực tiếp từ chối.

Hắn suy nghĩ một chút: "Cô Giang Kiều, cô yên tâm, tiền tôi sẽ dựa theo giá thị trường trả."

"Không có hứng thú."

Chu đạo diễn may mắn hắn không đắc tội với Minh Thù, nếu không... đoán rằng Minh Thù sẽ khai ra giá trên trời.

Liên tiếp bị từ chối, Chu đạo diễn cũng hơi tức giận, hắn nhìn về phía Kỷ Cẩm.

Kỷ Cẩm khoanh tay đứng ở đó, như kiểu cô ta hôm nay không chụp thì sẽ cứ đứng như vậy không thay đổi tư thế.

Nếu như đeo thêm cái kính râm, miệng ngậm điếu thuốc, đeo dây chuyền vàng lớn cộng thêm nhạc nền nhìn y chang tên lưu manh.

"Muốn tôi chụp cũng không phải không được..."

Cô gái bất ngờ sửa lại, Chu đạo diễn vội vã nhìn qua.

Minh Thù đứng lên, ánh mắt ôn hòa nhìn lên trên người Ngụy Tự: "Để cho Ngụy Tự chụp trước, dù sao cô ta đã chụp một lần rồi, cũng phải nhìn xem hiệu quả của chụp hàng loạt xem thế nào? Đừng để mai một tài năng của người ta."

Ngụy Tự đã nghĩ là mình tránh được một kiếp, ai biết đề tài này lại chuyển tới trên người mình.

"Việc này... tôi không thể so sánh với chị được, chị chụp là được rồi." Ngụy Tự vội xua tay: "Tôi còn phải học tập rất nhiều."

Minh Thù nói: "Chụp không được chỗ nào thì chị đây sẽ dạy cô, đừng sợ."

Cô làm sao không sợ được cơ chứ? Cô căn bản là không chụp được!

Ngụy Tự lúng túng: "Tôi thực sự không chụp được, chị đừng trêu chọc tôi nữa."

Minh Thù nhún vai: "Cô ta chụp thì tôi mới chụp."

Kỷ Cẩm liền nói ngay: "Vậy trước tiên để cho cô ấy chụp."

Ngụy Tự: "..."

Chu đạo diễn không hiểu việc này ra làm sao, nhưng hắn chỉ là muốn hài lòng với ảnh quảng cáo của mình, nói thật vừa rồi Ngụy Tự chụp hắn đã tương đối hài lòng cho nên cũng không phản đối.

Ngụy Tự cảm giác bất đắc dĩ, tất cả mọi người đều thấy cô rất lúng túng, có mấy cô gái tới an ủi cô, bảo cô bình thường chụp như nào thì cứ chụp như thế là được.

Nhưng trong đáy lòng Ngụy Tự biết rõ, làm sao có thể chụp giống lúc bình thường được.

Căn bản không giống nhau!

Nữ chính Dư Tiểu Hàn rất nhanh bị gọi tới, cô trang điểm xinh đẹp, bên ngoài mặc một chiếc áo choàng được trợ lý vây quanh đi tới.

Dư Tiểu Hàn...

Minh Thù chặc lưỡi, đây chính là nữ chính thật!

Quả nhiên, nhìn thấy Dư Tiểu Hàn, sắc mặt Ngụy Tự càng khó coi.

Cô theo bản năng nhìn về phía Tô Nam Phong, ánh mắt Tô Nam Phong lúc này thật di động theo người Dư Tiểu Hàn, đáy mắt hiện lên cảm xúc vô cùng phức tạp, vừa như kích động, vừa như tức giận, vừa giống như bi thương hối hận.

Tô Nam Phong và Dư Tiểu Hàn vốn quen nhau, cả hai đều thầm mến nhau, có điều vì một vài nguyên nhân, tầng giấy mỏng thầm mến nhau còn chưa kịp xuyên qua, hai người đã một người một ngả, sau đó không còn gặp lại nhau.

Vài năm sau Dư Tiểu Hàn trở thành ngôi sao mới trong giới giải trí, Tô Nam Phong trở thành một nhiếp ảnh gia. Dựa theo trong kịch bản, Tô Nam Phong chọn chụp ảnh cũng là vì Dư Tiểu Hàn.

Dư Tiểu Hàn đi qua bên người Tô Nam Phong, dường như không nhìn thấy người này.

Tô Nam Phong mở miệng nhưng cổ họng khô rát, một chữ cũng không nói ra được.

"Chu đạo diễn." Giọng nói Dư Tiểu Hàn tựa như chim hoàng oanh ra khỏi tổ, uyển chuyển động lòng người: "Trang điểm được một lúc rồi, bây giờ có chụp không?"

Chu đạo diễn còn đứng ở bên cạnh Minh Thù, hắn gật đầu, ý bảo Ngụy Tự: "Trước hết để cho Ngụy Tự chụp cho cô."

"Được." Dư Tiểu Hàn nhìn về phía Ngụy Tự, vô cùng lễ phép: "Làm phiền cô rồi."

Không phải vì Ngụy Tự nhìn qua tuổi đời còn trẻ, lại là một cô gái mà cảm thấy khó chịu.

Ngụy Tự miễn cưỡng duy trì nụ cười, cầm máy ảnh theo Dư Tiểu Hàn đi tới điểm chụp ảnh.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 737: Nhiếp Ảnh Gia (14)

Nửa giờ sau.

Phía sau lưng Ngụy Tự ướt sũng mồ hôi lạnh, gió lạnh thổi tới lạnh đến tận xương tủy.

Chu đạo diễn đang kiểm tra từng bức ảnh bên trong máy ảnh của cô chụp, đáng tiếc vẻ mặt của Chu đạo diễn rất thất vọng, không có một tấm ảnh nào so được với mấy tấm ảnh của Kỷ Cẩm trước đó, thậm chí có thể nói là sai lệch rất nhiều.

"Chú Chu, xin lỗi, cháu hồi hộp quá." Ngụy Tự tìm cho mình một lý do.

"Vừa rồi chụp Kỷ Cẩm không phải phát huy rất tốt sao?" Chu Đạo thở dài, ngại là con gái của bạn, hắn cũng không tiện trách mắng.

Người trẻ tuổi trình độ vốn là không ổn định.

Dư Tiểu Hàn mặc trang phục cổ trang nửa ngày, kết quả cho biết là không thể dùng, cô cũng chỉ cười ôn hòa, đi theo trợ lý bên cạnh nghỉ ngơi.

Chu đạo diễn đang muốn trả lại máy ảnh cho Ngụy Tự lại bị người khác chặn lại, người kia giật nhẹ một cái, máy ảnh đã nằm trong tay mình.

"Chị Giang Kiều..." Ngụy Tự giật mình, muốn cướp máy ảnh về.

Minh Thù lùi lại phía sau tránh khỏi tay Ngụy Tự, nhanh chóng lật qua một lần: "Ngụy Tự, kỹ thuật của cô chênh lệch khá lớn."

Trái tim Ngụy Tự đập loạn cả lên: "Tôi... tôi có lẽ không phát huy tốt được, chị Giang Kiều, trả máy ảnh lại cho tôi đi."

"Đây là đúng là vấn đề không phát huy tốt sao?" Minh Thù cười, mang máy ảnh trả lại cho Ngụy Tự, lúc đi ngang qua cô nhẹ giọng nói một câu: "Đây hoàn toàn là hai phong cách!"

Ngụy Tự đứng hình tại chỗ, cô bỗng dưng nắm chắc máy ảnh.

Cô ta không thể nào biết biết bí mật của mình.

Cô ta tuyệt đối sẽ không biết bí mật của mình.

-

Minh Thù không mang máy ảnh tới, bảo đoàn làm phim tìm bừa một chiếc máy ảnh cho mình, đoàn phim cũng thấy mờ mịt, bọn họ ở đâu kiếm ra máy ảnh chuyên nghiệp.

Cuối cùng đoàn phim mượn máy ảnh của Tô Nam Phong.

Thói quen của người khác cùng mình chắc chắn khác nhau, Minh Thù cần điều chỉnh lại máy ảnh, Dư Tiểu Hàn cũng nghỉ ngơi được một lúc, Minh Thù gật đầu có thể bắt đầu rồi.

Trước khi bắt đầu cô còn hỏi Chu đạo diễn, xin một đống đồ ăn vặt.

Chu đạo diễn càng thấy mờ mịt, nhưng vẫn bảo Kỷ Cẩm cho người đi chuẩn bị.

Đợi Minh Thù xoa tay ăn một túi đồ ăn vặt, lúc này mới bảo Dư Tiểu Hàn đi tới điểm chụp ảnh.

Dư Tiểu Hàn mặc một bộ váy thần tiên, vốn rất đẹp mắt cộng thêm trang điểm trên khuôn mặt, trông càng giống như tiên nữ đến từ tiên giới.

Minh Thù dùng ống kính tìm cảm xúc, bất ngờ quay đầu hỏi Chu đạo diễn.

"Có đá khô không?"

"Đá khô không ăn được." Chu đạo diễn không hiểu sao nói ra một câu như vậy.

Minh Thù: "..." Đạo diễn có phải đối với trẫm có hiểu lầm gì đó không?

Đá khô không ăn được, tất nhiên trẫm biết!

Đá khô là đạo cụ thường dùng, đoàn làm phim tất nhiên có, Minh Thù chỉ huy bọn họ bố trí, sương mù không thể quá nhiều, không thể che hết cánh hoa đào trên mặt đất.

Lúc này Dư Tiểu Hàn đứng ở trong sương mù, gương mặt không hiểu sao nhìn hơi mờ nhạt, cảm thấy nhìn không rõ, càng khiến người ta tập trung nhìn vào.

"Được rồi được rồi, một lúc nữa khi nào tôi bảo quạt thì quạt." Minh Thù nói với mấy người điều khiển quạt nhỏ ở phía xa.

Nhân viên công tác giơ tay ra dấu ok.

Những người còn lại đều thấy mờ mịt, không biết Minh Thù muốn tạo cảm giác gì.

"Dư tiểu thư, chuẩn bị xong chưa?"

Dư Tiểu Hàn gật đầu: "Có thể chụp."

"Tranh thủ một lần là đạt." Minh Thù nói: "Đến đây, chuẩn bị."

Dư Tiểu Hàn xoay người đi ra một khoảng cách xa đứng vững, sương mù quấn quanh váy phía chân cô.

Minh Thù ý bảo Dư Tiểu Hàn đi về phía trước.

Cô gái thướt tha từ trong sương mù đi tới, khuôn mặt mờ ảo dần trở nên rõ ràng, trong vẻ mặt ngây thơ mang theo vài phần hiếu kỳ.

Những người vây xem không tự chủ được ngừng thở, dường như sợ làm cô giật mình.

"Quạt."

Gió thổi sương mù cùng váy của cô gái bay bay, hoa đào trên mặt đất cũng theo gió bay lên.

Đợi Dư Tiểu Hàn đến gần, Minh Thù dừng chụp hình, cô nhìn máy ảnh, một lát sau nói: "Thêm một lần nữa!"

Chụp ảnh NG (*) đối với Dư Tiểu Hàn mà nói rất bình thường, cho nên cô rất nhanh trở lại vị trí lúc trước, tất cả chuẩn bị thật tốt.

Minh Thù một lần nữa kêu bắt đầu.

Tất cả mọi người nhìn Minh Thù, cô không giống các nhiếp ảnh gia khác, chụp rất nhiều ảnh, từ bắt đầu đến lúc kết thúc, âm thanh máy ảnh vang lên không quá mấy lần.

Lần thứ ba...

"Được rồi."

Minh Thù nhét máy ảnh vào tay người đứng bên cạnh.

Chu đạo diễn nhanh chóng cầm lấy máy ảnh.

Gió nhẹ thổi qua, sương mù chầm chậm từ phía sau bay tới, trên trời những cánh hoa rơi rụng, cô gái mờ ảo đi ra từ trong sương mù dần dần hiện lên rõ ràng.

Có một cảm giác vén sương mù để thấy rõ mặt người.

Sương mù tan đi rất tự nhiên, như là thời gian bỗng nhiên trôi nhanh, sương mù đã tan đi nhưng người lại dừng lại ở đó.

Những hình ảnh bên trong máy ảnh còn chưa có những hiệu ứng làm đẹp, càng chưa nói đến việc sau còn khâu hậu kỳ chỉnh sửa, thế nhưng như vậy đạo diễn đã rất hài lòng.

"Cô Giang Kiều..." Chu đạo diễn cảm thấy những tấm ảnh quảng cáo này mà đưa ra ngoài, giai đoạn này hắn trong giới quảng cáo sẽ rất nổi danh.

"Tới lượt tôi!" Kỷ Cẩm ngắt lời Chu đạo diễn, hắn có chút khiêu khích nhìn Minh Thù: "Chu đạo diễn, tôi không có thời gian."

Lời nói của Chu đạo diễn bị chặn lại trong cổ họng: "Giang Kiều, cô có thể chụp cho Kỷ Cẩm không?"

Minh Thù liếc nhìn Kỷ Cẩm: "Hắn?"

Giọng điệu có vẻ kỳ lạ, vừa nghe cũng biết sẽ có việc gì xảy ra.

Kỷ Cẩm giật mình, trong lòng dâng lên dự cảm xấu.

Quả nhiên, Minh Thù từ chối vô cùng thẳng thắn: "Không chụp."

Chu đạo diễn trợn tròn mắt: "Giang Kiều, cô không phải đã nói, tiểu Tự chụp thì cô sẽ chụp sao?"

"Ừ, tôi chụp xong rồi." Minh Thù nở nụ cười ngây thơ vô tội, giọng điệu nhẹ nhàng: "Ông cũng không nói tôi phải chụp hai người."

Chu đạo diễn: "..."

Minh Thù dọn dẹp đồ ăn vặt, cầm theo đi ra ngoài.

Chu đạo diễn đuổi theo Minh Thù: "Giang Kiều, cô suy nghĩ thêm một chút, giá cả chúng ta có thể thương lượng."

Minh Thù lắc đầu: "Vấn đề không phải là tiền."

Chu đạo diễn hỏi: "Vậy vấn đề là gì?"

Minh Thù liếc mắt, mỉm cười: "Không có vấn đề gì, chỉ là tôi không muốn chụp cho Kỷ Cẩm mà thôi."

Buồn cười, nếu trẫm chụp ảnh cho hắn, ai cho trẫm giá trị thù hận!

Minh Thù cố ý nói thật to, để cho Kỷ Cẩm có thể nghe thấy.

Từ chối minh tinh nổi tiếng... Kỷ Cẩm cũng được xem là minh tinh rồi đi?

Nếu hắn không được tính là minh tinh nổi tiếng, Hài Hòa Hiệu hơn phân nửa cũng bỏ đi rồi.

Chu đạo diễn: "..."

Hắn nhìn về phía Kỷ Cẩm, anh ta đến cùng đắc tội với cô ta ở chỗ nào?

Sắc mặt Kỷ Cẩm lúc này không tốt đang muốn bộc phát, có tư thế muốn tìm Minh Thù nói lý, người quản lý đề phòng rắc rối có thể xuất hiện ngăn cản ở phía trước.

Người như Kỷ Cẩm nếu không ngăn hắn, hắn có thể đâm thủng cả trời cho ngươi xem.

"Anh ngăn tôi làm gì? Tôi muốn cho cô ta đẹp mặt!" Kỷ Cẩm nghiến răng nghiến lợi.

Người quản lý nâng trán: "Làm sao cho cô ta đẹp mặt? Cô ta cũng không phải người trong giới giải trí, kể cả anh có dùng sự ảnh hưởng của mình để không cho cô ta tiếp nhận công việc được, nhưng cô ta có thể gửi bản thảo nặc danh, anh có thể ngăn được không? Anh định phái người ngày ngày trông chừng cô ta sao?"

Đây cũng tính là việc tương đối dễ dàng cho các nhiếp ảnh gia, có rất nhiều giải thi đấu, đều cho phép nặc danh dự thi, Kỷ Cẩm còn có thể vùi giập người ta sao?

"Vì sao không được!"

Kỷ Cẩm dựa vào lý lẽ nói với người quản lý, cố gắng thuyết phục người quản lý, nhường cho mình đi qua chỗ Minh Thù nói lý.

Chu đạo diễn lúc này tay cầm máy ảnh, lòng đang rỉ máu ở đây chỉ có mỗi hình nữ chính, hắn làm sao dám đẩy ảnh lên?

Những người có mặt hiện tại cũng đang cảm thấy ngơ ngác, hiếu kỳ muốn biết những tấm ảnh Minh Thù chụp đẹp thế nào mà khiến cho Chu đạo diễn có bộ dạng như vậy.

***

(*) NG: no good, có nghĩa là những cảnh quay bị hỏng, không đạt chất lượng.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 738: Nhiếp Ảnh Gia (15)

Minh Thù phát hiện Ngụy Tự đang len lén theo dõi mình, có lẽ là vì cô nói câu nói kia, khiến cô ta bắt đầu lo lắng, lo lắng bí mật của mình bị phát hiện.

Nhưng cô ta lại không xác định được Minh Thù biết hay không, cho nên chỉ có thể theo dõi cô, cố gắng tìm được một lý do để cho mình yên tâm.

Minh Thù vốn là định lại đánh Ngụy Tự một trận, có điều trên đường tất cả đều là du khách. Minh Thù chỉ có thể từ bỏ ý định này, đi ăn cháo đào hoa sau đó trở về khách sạn.

Người ở khách sạn rất đông, Ngụy Tự không dám tiếp tục đi theo.

Lúc muộn, đoàn phim bên kia mới kết thúc công việc, nhân viên công tác lục tục trở lại khách sạn, đoàn phim có nhiều người, cũng khó trách khách sạn bên này khó đặt trước.

"Reng reng."

Chuông phòng có người ấn kêu vang.

Minh Thù mở cửa, nhìn thấy bên ngoài có một người bịt kín như chiếc bánh chưng lúc trước, nheo mắt: "Làm gì?"

"Để cho tôi đi vào!" Kỷ Cẩm sợ bị người khác nhìn thấy, giọng nói rất nhỏ.

"Tôi với anh không quen biết, có vấn đề gì nói ở đây đi, anh không muốn bị ném ra một lần nữa chứ?"

"Cô..." Nhắc đến việc này, trong ngực Kỷ Cẩm như có đám lửa cháy hừng hực.

Bộ ngực hắn phập phồng hai cái, đảo mắt nhìn quanh hành lang: "Vì sao cô không chịu chụp hình cho tôi?"

"Không muốn chụp thôi, chả có lý do gì cả."

"Sao có thể không có lý do gì." Kỷ Cẩm không tin: "Có phải cô muốn dùng cách này để gây chú ý với tôi không?"

Thủ đoạn muốn tiến nên lùi, hắn gặp cũng nhiều.

"..." Đồ ngốc này đến cùng là hiểu lầm cô thành gì rồi? Vì sao trong đầu lại nghĩ ra tiết mục như vậy?

"Tôi cho cô biết, tôi sẽ không rơi vào bẫy của cô đâu." Kỷ Cẩm lạnh lùng nói.

"Ồ, nói xong rồi? Nói xong rồi thì mời về cho." Đồ ăn vặt vẫn chờ trẫm yêu thương, tại sao phải ở đây nghe cái đồ ngốc này ảo tưởng.

Minh Thù làm bộ phải đóng cửa, Kỷ Cẩm lại dùng toàn bộ thân thể áp ở trên cửa: "Giang Kiều, cô rốt cuộc là có chụp ảnh cho tôi không?"

Hắn vừa rồi đã xem qua ảnh của Dư Tiểu Hàn và ảnh của mình, hoàn toàn chính là hai đẳng cấp khác nhau, Dư Tiểu Hàn thân phận còn kém hơn hắn, nếu như Chu đạo diễn thực sự tung những tấm ảnh kia ra, hắn biết đặt mặt mũi đi đâu cơ chứ?

Trọng điểm là...

"Anh không phải nói sẽ không bỏ qua cho tôi sao? Tôi không chụp đấy, anh đi đi!" Minh Thù phất tay: "Nếu anh không đi tôi gọi mọi người tới."

"Cô muốn như thế nào mới đồng ý chụp cho tôi?"

Minh Thù buông lỏng cánh tay, Kỷ Cẩm theo đà đẩy cửa ra, đi vào bên trong.

Minh Thù lại thừa cơ hội đi ra ngoài, đứng ở cửa lớn giọng kêu: "Đây không phải là Kỷ Cẩm sao, Kỷ Cẩm ở đây này, mau đến đây đi!"

Tại thời điểm này, phần lớn du khách đã trở lại.

Trước đó có tin tức Kỷ Cẩm đang ở Đào Hoa cốc, nhiều người hâm mộ đều muốn tình cờ gặp được, Minh Thù vừa kêu lên lập tức xuất hiện mấy cô gái.

Các cô hét lên chói tai có thể sánh bằng uy lực Minh Thù gây ra.

Kỷ Cẩm đầu óc tê rần, hung dữ trợn mắt nhìn Minh Thù đứng dậy bỏ chạy.

Kỷ Cẩm xuất hiện, toàn bộ khách sạn đều ầm ĩ cả lên, bảo vệ khách sạn thật vất vả mới khuyên mọi người trở về phòng, nhưng thỉnh thoảng vẫn có thể nhìn thấy người hâm mộ cố gắng tìm kiếm Kỷ Cẩm.

Người hâm mộ điên cuồng lên, không có gì bọn họ không làm được chỉ có những việc mà chúng ta nghĩ không ra.

Kỷ Cẩm chật vật ngồi trong xe, ngay cả khách sạn cũng không dám trở về, hắn đáng lẽ phải đi từ lúc xế chiều hôm nay nhưng vì Minh Thù, hắn bây giờ còn chưa đi.

"Tôi đã bảo anh đừng trêu chọc cô ta." Người đại diện thở dài:

"Cô gái kia vừa nhìn thì đã biết không phải là dạng dễ chọc vào."

"Tôi còn chưa xong với cô ta đâu!"

Kỷ Cẩm nhẫn nhịn nửa ngày, cũng chỉ có thể nói ra vài từ như vậy.

"..." Luôn có cảm giác sẽ xảy ra chuyện lớn.

-

Ở nhà hàng, mọi người đang tụ tập lại một chỗ ăn cơm, thảo luận những chuyện xảy ra ngày hôm nay.

"Kỷ Cẩm nói là ảnh của tạp chí Tân Ngữ là do Giang Kiều chụp, không biết là thật hay giả, còn lúc chụp ảnh chiều nay nữa, rốt cuộc là đẹp đến thế nào mới khiến cho Chu đạo diễn lại nói chuyện với cô ta như vậy?" Một cô gái đội mũ kỳ lạ nói.

"Ảnh chụp trên tạp chí Tân Ngữ, tôi xem qua rồi dù Giang Kiều bản lĩnh có lớn, cũng không thể lớn như vậy chứ?" Có người hoài nghi.

"Nhưng Kỷ Cẩm sẽ không nói dối! Hơn nữa anh ta lại không biết Giang Kiều."

Hà Như cười nói: "Tô Nam Phong không tới sao? Để cậu ta đưa máy ảnh cho chúng ta xem là biết ngay mà."

Cô biết Giang Kiều có bản lĩnh, nhưng không nghĩ đến bây giờ cô ta đã có bản lĩnh lớn đến như vậy.

Thế nhưng mọi người cũng không thấy Tô Nam Phong.

"Giang Kiều thật là lợi hại, chúng ta ở đây ai có thể so sánh được với người ta cơ chứ." Có người chua chát nói: "Mọi người xem xem, cô ta cho tới bây giờ, cũng đâu có nói chuyện nhiều với chúng ta? Cô ta chính là khinh thường chúng ta."

"Lợi hại thì sao, cũng là người không có tiền, xem những thứ cô ta mặc trên người kìa, hàng vỉa hè!" Cô gái đội mũ cười lạnh.

Mọi người đều không nói gì.

Tài năng và tiền tài đôi khi không thể ngang bằng nhau.

"Học trưởng, cậu có thể chụp được những tấm ảnh được đăng ở tạp chí Tân Ngữ không?" Đang lúc mọi người im lặng, có một người hỏi Tiết Hàng.

Tiết Hàng lắc đầu.

Ảnh như vậy, hắn cho rằng chỉ có những người đứng đầu giới chụp ảnh mới có thể chụp được.

Không ngờ là... cô ấy chụp.

Có người hoài nghi, có người đố kỵ, cũng có người thở dài.

Bữa cơm này ăn không thoải mái.

-

Chu đạo diễn ngày hôm sau tìm đến Minh Thù, tiếp tục bàn về việc chụp ảnh quảng cáo, Minh Thù cũng rất dễ nói chuyện, ngoại trừ Kỷ Cẩm, người khác cô đều có thể chụp.

Đây được coi là dễ nói chuyện sao!

Chuyện này khiến Chu đạo diễn thấy buồn muốn chết.

Kỷ Cẩm đó là nam chính thứ hai, ảnh quảng cáo lại không có hắn... cái này không phải là để cho người ta nói xấu sao?

Hơn nữa Kỷ Cẩm có thể đồng ý không?

Thế nhưng những bức ảnh kia...

Dù Chu đạo diễn nói như thế nào, Minh Thù đều là một mực chắc chắn, trừ Kỷ Cẩm, những người khác đều có thể.

Sau đó Chu đạo diễn không biết từ đâu nghe được cô và Ôn Hạ Thanh có quan hệ không tệ, lại không biết liên hệ với ai, thuyết phục được Ôn Hạ Thanh gọi điện thoại tới nói giúp.

Cách nói chuyện của Ôn Hạ Thanh khá uyển chuyển, ý tứ cơ bản chính là Kỷ Cẩm là vua màn ảnh nhưng lòng dạ hẹp hòi, tốt nhất không nên đắc tội, ai cũng không biết hắn sẽ làm ra việc gì.

Minh Thù lại không sợ hắn, không muốn đáp ứng.

Nhưng Ôn Hạ Thanh nói trở về sẽ mời cô ăn cơm, để giúp cô giải quyết việc này.

Minh Thù cảm giác mình không thể dao động, nhưng người dùng đồ ăn để dụ dỗ cô không phải là Kỷ Cẩm, mà là Ôn Hạ Thanh.

Minh Thù đắng đo một lúc, cuối cùng đồng ý.

Vì đồ ăn vặt!

Thả đối tượng giá trị thù hận một lần.

Trước mắt đồ ăn vặt mới là thuộc về mình.

Việc Hài Hòa Hiệu hứa hẹn bánh nướng lớn còn cần phải nghiên cứu thêm.

Hài Hòa Hiệu có hài hòa hay không cũng còn chờ nghiên cứu.

Quên đi, suy nghĩ nhiều như vậy cũng vô dụng.

Chu đạo diễn nghe nói Minh Thù đồng ý rồi, sướng đến phát điên, đừng nói Minh Thù muốn ăn đồ ăn vặt, chỉ cần không phải yêu cầu quá đáng, hắn đều có thể thỏa mãn.

Vì Kỷ Cẩm còn có những việc khác, đã rời đi cho nên Minh Thù còn phải ở lại Đào Hoa cốc vài ngày.

Thời gian của bọn Tiết Hàng đã xong, Tô Nam Phong và Ngụy Tự thừa dịp cuối tuần nghỉ làm qua bên Tân Ngữ, để thứ hai đi làm luôn, bọn họ cũng phải rời đi.

Tô Nam Phong trước khi rời đi tìm Minh Thù một lần.

Hỏi cô có thể cho hắn những tấm ảnh được chụp trong máy ảnh của mình được hay không.

Minh Thù ăn mấy bát cháo đào hoa, rồi đem phim ra bán.

Ngay trước khi họ rời đi nửa giờ, đột nhiên xảy biến cố.

Hình như có người bị Minh Thù đánh.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 739: Nhiếp Ảnh Gia (16)

Nửa giờ sau.

Đám người Hà Như trả phòng rời khỏi khách sạn, Triệu thiếu gia đang giúp Hà Như xách hành lý, hình như Hà Như để quên gì đó, chạy lên lầu một chuyến.

Nào ngờ khi từ trên lầu đi xuống, phất tay đánh Minh Thù.

Minh Thù nào có thể để người ta đánh, tránh được bàn tay của Hà Như, Hà Như điên hay sao mà cứ phải đánh cô.

Là một cô gái hiện đại nói đạo lý, nên cô liền đánh lại.

Sau khi Hà Như bị đánh, đúng lúc người bên trong đi ra.

Vì vậy tất cả mọi người không đi được, bị ép ngồi ở phòng ăn của khách sạn nói đạo lý.

Hà Như ngồi khóc sướt mướt, Minh Thù ngồi đối diện, bắt chéo chân lột măng cụt, muốn bao nhiêu nhàn nhã thì có bấy nhiêu nhàn nhã.

Không có chút gì gọi là giác ngộ bản thân vừa đánh người.

Triệu thiếu gia an ủi Hà Như, Hà Như lại níu lấy hắn, khóc nức nở nói: "Em không biết anh không quên được cô ta, em không biết... hu hu..."

"Như Như em đang nói gì vậy?" Triệu Công Tử vẻ mặt ngơ ngác: "Anh không quên được ai cơ?"

"Ngoài Giang Kiều ra thì còn có thể là ai?" Hà Như nước mắt ngắn dài càng hung dữ hơn: "Có phải đàn ông các anh không có được thì mới quý trọng hay không, trước đây anh thích cô ta, bây giờ vẫn không quên được cô ta."

"Như Như, anh và Giang Kiều chẳng có chuyện gì cả." Triệu thiếu gia nói: "Có phải em nghe ai nói linh tinh gì rồi không?"

"Nếu không phải hai người từng làm, có ai nói linh tinh được?" Hà Như có chút mất khống chế, đột nhiên hét về phía Minh Thù: "Giang Kiều cô cũng quá không biết xấu hổ, biết rõ chúng tôi đã kết hôn rồi, cô còn quyến rũ anh ấy, cô thiếu đàn ông muốn ngủ với người khác lắm sao?"

Giọng điệu Minh Thù không nặng không nhẹ: "Con mắt nào của cô nhìn thấy tôi quyến rũ Triệu thiếu gia nhà cô? Có ảnh hay có nhân chứng?"

Hà Như đương nhiên không có ảnh: "Cô còn không thừa nhận."

"Không phải tôi làm, tại sao tôi phải thừa nhận?" Đổ vỏ không được lợi gì, trẫm không đổ. Minh Thù nhìn về phía Hà Như, trong đầu suy nghĩ lại tình huống lúc nãy, một lát sau nói: "Là Ngụy Tự nói cô biết?"

Vừa rồi mọi người đều ở sảnh lễ tân trả phòng, chỉ có Ngụy Tự là không thấy đâu, sau đó Hà Như đi tới vừa xuống tới nơi đột nhiên đánh cô.

Mà hẳn là Ngụy Tự đã nhìn thấy lần trướcTriệu thiếu gia tìm cô.

"Đúng thì sao, bị người khác nhìn thấy rồi, cô còn không thừa nhận sao?" Hà Như hoàn toàn quên mất, Ngụy Tự bảo cô ta không được nói với ai khác là cô ta nói như vậy.

"Lời của Ngụy Tự mà cô cũng tin, đầu óc cô cũng uổng phí quá." Minh Thù tiếp tục lột măng cụt: "Rất rõ ràng, tôi và cô ta có mâu thuẫn, bản thân cô ta không cách nào tóm được tôi chỉ có thể kích động cô, bạn học Hà Như, tôi rất nghi ngờ sao cô tốt nghiệp được."

Hà Như bị Minh Thù nói đến sửng sốt, nhưng như thế không đủ để cô ta thôi nghi ngờ.

Lúc đến đây, cô ta cũng rất đề phòng Minh Thù, chưa nói đến sau đó còn bị người khác kích động.

Hà Như kéo kéo Triệu thiếu gia: "Anh nói đi, có phải anh từng tìm cô ta không."

Triệu thiếu gia muốn nói là không, ai ngờ Minh Thù lại gật đầu: "Đúng là từng tìm tôi."

"Các người…" Hà Như lắp ba lắp bắp rơi nước mắt: "Các người đúng là không biết xấu hổ!"

"Như Như, em hãy nghe anh nói." Triệu thiếu gia luống cuống tay chân giải thích: "Anh đúng thật có đi tìm Giang Kiều, nhưng anh không giống như những lời em nói."

"Đúng, người không biết xấu hổ là chồng cô!" Minh Thù tiếp tục gật đầu: "Tôi vẫn là khuê nữ (*), mà lại đòi vào phòng tôi, hắn không cần danh tiết nhưng tôi thì cần."

"Giang Kiều, cô có thể đừng làm rối thêm nữa được không?" Triệu thiếu gia cũng hơi nổi giận, hắn nhanh chóng giải thích: "Anh tìm cô ta là muốn bảo cô ta đừng nhắc đến chuyện anh theo đuổi cô ta nữa, việc này vốn rất mất mặt, anh cũng không muốn để em biết, ai ngờ em đã sớm…"

"Tôi không nghe, tôi không nghe, các người hợp sức lừa gạt tôi." Hà Như là hình tượng nhân vật chính thích gây sự vô lý.

"Như Như."

"Anh đừng đụng vào tôi, tôi không nghe…" Hà Như ngoài miệng thì nói vậy, nhưng lại chẳng có chút kháng cự nào.

Minh Thù rất muốn nhắc nhở cô ta, cô diễn kịch thì tốt xấu gì cũng phải diễn cho trọn chứ, thế này giả tạo lắm.

Nhưng lúc này Triệu thiếu gia có chút tức giận, Minh Thù vẫn chưa lên tiếng, hắn trừng mắt nhìn sang.

"Như Như, anh thề, nếu anh có dính dáng gì tới Giang Kiều, anh liền bị sét đánh."

Triệu thiếu gia nịnh nọt Hà Như một lúc lâu, Hà Như mới bình tĩnh lại.

"Hai người thực sự không có gì?"

"Tôi để ý hắn ta?" Minh Thù lên tiếng trước: "Không ăn được, cấu trúc lại quá xấu."

Triệu thiếu gia: "..."

Trước đây từng bị từ chối một lần, bây giờ lại bị tổn thương lần nữa, cô không thể bỏ qua cho hắn sao? Đều tại năm đó tuổi quá trẻ, bị biểu hiện bên ngoài lừa gạt.

Quả nhiên phụ nữ càng đẹp lại càng độc ác.

"Ngụy Tự nói gì với em?" Triệu thiếu gia nói sang chuyện khác.

Hà Như vẫn đang khóc thút thít: "Cô ta nói… thấy anh vào phòng của Giang Kiều…"

Hà Như nói ra chuyện mình gặp Ngụy Tự ở trên lầu, bao gồm những lời Ngụy Tự nói với cô ta.

"Ngụy Tự như vậy không phải là nói linh tinh sao?"

"Giang Kiều với Triệu thiếu gia chẳng có chuyện gì cả, cô ta lại nói như vậy, cứ như thực sự có gì đó."

"Trước kia cảm thấy Ngụy Tự là một cô gái vô cùng tốt, sao lại nói linh tinh..."

"Tôi nói, sao vừa nãy cô ta không ở đây, cảm thấy có lỗi. Lại phá hoại tình cảm của người khác, tâm tư cô gái này cũng độc ác quá, uổng công trước đây tôi đối tốt với cô ta như vậy."

"Cô ta phá hoại Như Như không chừng đã sắp đặt gì rồi..."

Mọi người cảm thấy bất bình cho Hà Như, trách mắng Ngụy Tự.

Hà Như nghe thấy tiếng bàn tán của mọi người, nét mặt bắt đầu khó coi, Ngụy Tự cố ý... Nhưng cho dù biết mình vu oan cho người khác, cô ta cũng không xin lỗi.

"Chúng ta đi." Hà Như kéo Triệu thiếu gia chuẩn bị rời đi.

"Đứng lại."

Tiếng "đứng lại" của Minh Thù không dùng lực mấy, nhưng lại khiến Hà Như và Triệu thiếu gia đồng thời dừng lại.

"Hất nước bẩn lên người khác xong lại muốn đi?" Trẫm dễ nói chuyện như vậy từ khi nào?

"Không phải cô đánh tôi rồi sao." Hà Như xoay người lại, nhìn Minh Thù: "Tôi không gây rắc rối cho cô, cô cũng đừng cố níu không buông, chúng ta hòa nhau."

"Tôi đánh cô, là vì cô ra tay trước." Minh Thù ngồi trên ghế sô pha, tư thế như một bà chủ: "Đó là tôi tự vệ, cái khác thì không cần, mua cho tôi ít đồ ăn vặt an ủi là được."

Hà Như: "..." Cô có nghe thấy lời của mình không?

Hiện giờ Triệu thiếu gia không muốn trêu chọc Minh Thù, người phụ nữ này rất tà ác.

Vì vậy Minh Thù ôm đồ ăn vặt, nhìn xe của Triệu thiếu gia rời đi, những bạn học khác dùng ánh mắt kỳ quái đảo trên người cô một vòng, cũng leo lên xe của khách sạn rời đi.

Có lẽ là lần tụ tập sau, bọn họ cũng không muốn gọi cô nữa.

Minh Thù xoay người về khách sạn.

Cửa thang máy mở ra, Ngụy Tự từ bên trong đi ra đối mắt với Minh Thù, cô ta bỗng nhiên chột dạ nhưng sau đó lại bình tĩnh đi ra ngoài.

Minh Thù giữ tay cô ta lại, kéo cô ta vào thang máy, đóng cửa thang máy.

Động tác của Minh Thù quá nhanh, Ngụy Tự căn bản không có cơ hội phản kháng, trơ mắt nhìn cửa thang máy đóng lại. Lúc này cô ta mới phản ứng kịp, nhào qua ấn nút thang máy.

Minh Thù ngăn cô ta lại, nở nụ cười dịu dàng: "Thời gian không còn nhiều, chúng ta đừng nên lãng phí."

"Giang Kiều... Á..."

***

(*) Khuê nữ: Con gái chưa chồng nhà quyền quý thời phong kiến.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 740: Nhiếp Ảnh Gia (17)

Tháng năm.

Thời tiết dần nóng bức, Minh Thù kéo hành lý từ sân bay ồn ào đi ra, những người đón máy bay giơ bảng ra, mọi người lui tới vô cùng náo nhiệt.

Nhưng những náo nhiệt này đối với cô giống như một không gian tách biệt.

Cô mở điện thoại di động nhìn thời gian, năm giờ chiều... thời điểm cơm chiều.

Minh Thù từ trong đám người ra đến ven đường, vẫy một chiếc xe taxi nói địa chỉ xong, liền bắt đầu trả lời tin nhắn điện thoại.

Cô đi tham gia một triển lãm nhiếp ảnh, đa số tin nhắn đều là hỏi cô có thời gian để hẹn chụp không, có mấy tin đến từ Ôn Hạ Thanh.

Duy chỉ có một tin đến từ Kỷ Cẩm.

Kỷ Cẩm: Xem weibo.

Hai từ, không dư lời nào, thời gian gửi là một giờ trước.

Minh Thù nhìn qua cửa sổ xe, nhìn thấy quảng cáo từ tòa nhà đối diện phía xa xa.

Người đàn ông một thân áo đen, trong áo choàng tung bay dường như có sương mù bao phủ lại, mờ mờ huyền ảo.

Nét mặt người đàn ông lạnh lùng.

Cầm kiếm chém hoa đào.

Đây là cô chụp ở Đào Hoa Cốc.

Minh Thù mở weibo nhìn lướt qua, rõ ràng bức ảnh quảng cáo đang rất được chú ý.

Hai lần liên tiếp, Kỷ Cẩm được chụp xuất sắc như thế, đã có người bắt đầu tìm hiểu là ai chụp.

Thậm chí có người quen với Kỷ Cẩm, trực tiếp nài nỉ hỏi hắn trên weibo, trong lời nói tiết lộ ra cũng phải tìm nhiếp ảnh gia giỏi như vậy chụp cho mình.

Đang nhìn đến xuất thần, điện thoại của Ôn Hạ Thanh vang lên.

"Kiều Kiều, xuống máy bay rồi?"

"Ừm." Minh Thù đáp một tiếng.

"Thứ tư tuần sau có chương trình, cô đến chụp cho tôi nhé?" Ôn Hạ Thanh không quanh co lòng vòng: "Tiện thể xem tài năng của tôi, giữ chỗ tốt cho cô rồi đấy."

Minh Thù suy nghĩ một chút, thứ tư tuần sau chắc là không có việc gì, liền đồng ý.

Cúp điện thoại, Minh Thù nhìn khuôn mặt đẹp trai trong bức hình kia trên weibo, lắc đầu tắt di động.

…

Thứ tư.

Ôn Hạ Thanh cho quản lý đến đón cô, Ôn Hạ Thanh là một người mẫu rất có tính kỷ luật, ngoài việc giúp hắn xử lý một vài việc ngoại giao, quản lý không cần phải quan tâm quá nhiều.

Cho nên trước khi chương trình bắt đầu được bảo đến đón người, quản lý cũng không có ý kiến gì.

"Kiều nhi, khi nào thì cô cũng chụp cho Hạ Thanh của chúng tôi một bức ảnh." Quản lý nói chuyện phiếm với Minh Thù.

"Không phải hắn không thích những thứ này sao?" Minh Thù nhìn về phía quản lý.

Quản lý nói: "Gần đây tôi đang suy nghĩ để Hạ Thanh đặt chân vào giới nghệ sĩ, tôi cảm thấy nếu cậu ta cứ làm người mẫu thì quá đáng tiếc. Có điều tôi chỉ mới suy nghĩ, vẫn phải hỏi ý kiến của Hạ Thanh."

Gương mặt kia của Ôn Hạ Thanh… làm người mẫu đúng là đáng tiếc.

"Anh ta không ý kiến gì thì có thể tìm tôi, tôi rất rảnh, mời bữa cơm là được."

Quản lý mỉm cười: "Bây giờ hẹn cô rất khó, Hạ Thanh có một người bạn như cô thật đúng là may mắn, sau này cho dù cậu ta làm bình hoa cũng kiếm được tiền."

"…" Anh nói nghệ sĩ nhà anh như vậy có ổn không?

"Được rồi, Hạ Thanh bảo tôi hỏi chuyện trợ lý cho cô, tôi tìm được vài người thích hợp, sơ yếu lý lịch đã gửi qua mail cho cô, nếu cô cảm thấy ai thích hợp thì cứ nói tôi."

"Ừm." Đây là lần trước cô đi chụp cho Ôn Hạ Thanh đã nhờ hỏi.

Một mình cô khiêng một đống thứ thật sự rất lãng phí thể lực.

Mặc dù thú nhỏ có một không gian, nhưng cô không thể cứ biến ra đồ đạc trước mặt đám người kia được?

Cô sẽ bị tóm đến phòng giải phẫu.

Quản lý dẫn Minh Thù vào hội trường dùng lối đi của người mẫu, rất nhanh đã vào đến bên trong.

Vì có Ôn Hạ Thanh nên Minh Thù được sắp xếp ngồi ở hàng thứ hai vị trí trung tâm, hàng thứ nhất thì khỏi cần nghĩ đó chính là chỗ ngồi của các đại lão của đại lão.

Bên cạnh Minh Thù là một người ngoại quốc, hắn quay đầu lên tiếng chào Minh Thù: "Chào cô."

Người ngoại quốc nói tiếng Trung.

Minh Thù mỉm cười đáp lại: "Chào anh."

Trong mắt người ngoại quốc đầy tò mò và thán phục: "Cô là minh tinh?"

"Không phải."

"Vậy cô là người mẫu ư?"

Minh Thù phủi phủi tay lấy ra máy ảnh: "Tôi là nhiếp ảnh gia."

"Wow!" Người ngoại quốc ngạc nhiên hô một tiếng, nói tiếng Trung không rõ lắm, chỉ có thể dùng bản ngữ: "Xinh đẹp như vậy lại không phải minh tinh, tôi còn tưởng tôi nhìn thấy thiên sứ."

Người ngoại quốc khen người không hề giả tạo, nhưng bọn họ rất ít khi khen người phương Đông.

Cũng giống như nguyên lý người phương Đông nhìn người phương Tây, bọn họ thấy người phương Đông cũng cảm thấy như nhau.

"Nhiếp ảnh gia? Nhiếp ảnh gia xinh đẹp như vậy?" Người ngoại quốc càng nói càng hưng phấn: "Đất nước các cô thật là nhân tài vô kể."

Minh Thù: "..." Nhân tài vô kể là cái quái gì vậy?

Phía trước có người lục đục vào sân, người ngoại quốc rất lịch sự, thấp giọng trò chuyện với Minh Thù.

Đa số là có liên quan đến nhiếp ảnh, nhưng người ngoại quốc cũng không mang theo máy ảnh, cũng không biết có phải là người trong nghề hay không, từ lời hắn nói... Minh Thù cảm thấy hắn hiểu biết khá nhiều.

Người vào sân càng ngày càng nhiều, trên sân trở nên náo nhiệt, khắp nơi đều là tiếng nói chuyện, phía trước còn có người đi lại.

Minh Thù cúi đầu nghe người ngoại quốc nói một vài chuyện nhiếp ảnh thú vị, trong lúc đó người ngoại quốc rời đi một lát.

Nhưng vào lúc này, phía trước chợt tối sầm lại có người đến.

"Giang Kiều, lại gặp rồi." Có chút nghiến răng nghiến lợi vang lên.

Minh Thù ngẩng đầu, rõ ràng là Kỷ Cẩm.

Minh Thù im lặng, chương trình hôm nay của Ôn Hạ Thanh rất lợi hại phải không? Ngay cả Kỷ Cẩm cũng đến...

Kỷ Cẩm cũng không nói chuyện với Minh Thù nhiều, bởi vì lúc này khắp nơi đều là đèn nhấp nháy, đúng lúc chiếu về bên này.

Chỗ ngồi của hắn ở phía trước Minh Thù, hắn ngồi xuống, Minh Thù cũng cảm thấy không gian chật đi không ít.

Đợi khi đèn bớt sáng, Kỷ Cẩm mới ngả người ra sau, giọng nói có chút không được tự nhiên: "Ảnh chụp ở Đào Hoa Cốc không tệ."

Giống như không muốn khen cô, nhưng lại không thể không khen.

Minh Thù cười: "Nói thừa, còn cần anh phải nói."

Kỷ Cẩm lập tức nghiến răng: "Cô đắc ý cái gì, nhiều người chụp đẹp hơn cô nhiều."

"Đúng vậy, cho nên lần sau anh tìm người chụp đẹp hơn tôi mà chụp." Trẫm thèm vào hầu ngươi.

Kỷ Cẩm: "..."

Kỷ Cẩm lập tức câm nín, lặng lẽ ngồi yên không nói gì. Chỗ ngồi bên cạnh cũng có người tới, đều là người quen, Kỷ Cẩm không thể không tiếp vài câu.

Người đàn ông bên cạnh Kỷ Cẩm đột nhiên vỗ vai hắn: "Kỷ ảnh đế, gần đây an phận như thế không phải đang chuẩn bị chiêu lớn gì chứ!"

Gần đây, ngoại trừ tin tức tác phẩm mới của Kỷ Cẩm, những tin bê bối khác cũng không có.

Một minh tinh cứ ba ngày lại có hai tin bê bối, đột nhiên an phận, người trong giới giải trí đều cảm thấy tò mò.

Đây không phải là đang có chuyện lớn thì chính là có vấn đề.

"Gần đây bận quay phim." Kỷ Cẩm tìm đại một lý do.

"Thôi đi, trước đây ở trên máy bay anh còn có thể tạo tin thị phi mà." Người đàn ông không tin: "Nói đi, có phải muốn làm một tin lớn, khiến cả giới giải trí chấn động một phen?"

"Người hâm mộ của tôi cũng không tin, tôi còn có thể có tin tức chấn động gì chứ?" Kỷ Cẩm nói.

"Còn có thể thú nhận (*) mà." Giọng của cô gái vang lên trong trẻo.

Người đàn ông nghiêng đầu, nhìn về phía người nói.

Ánh mắt hắn khẽ sáng lên, cô gái xinh đẹp như vậy của giới nào vậy? Đợi chút đã… cô vừa mới nói cái gì?

Thú nhận?

Với ai?

"Những nơi công cộng, lâu lâu ôm ấp, hai người hợp thành một đôi là có thể kết hôn rồi." Minh Thù nói giọng nhẹ nhàng, trong khung cảnh ồn ào cũng không phải là lớn tiếng, nhưng lại có thể khiến người đàn ông kia và Kỷ Cẩm đều nghe rõ.

Sắc mặt Kỷ Cẩm tái xanh, quay phắt lại nhìn người đẹp đồng hành.

Người đàn ông phản ứng kịp, lại nhào qua: "Kỷ ảnh đế, người đẹp này là ai vậy? Anh quen?"

"Không quen." Kỷ Cẩm trừng hắn: "Bỏ tay ra."

Không nghe thấy người ta nói gì sao?

Thật sự muốn tiêu đề ngày mai là "xx và xx thú nhận công khai" sao?

Tên ngu ngốc này, cô gái này ngoại trừ trông hơi xinh thì có gì đáng để nhìn chứ!

Minh Thù nhô đầu ra phía trước, cười vô cùng ngọt: "Ôi chao, Kỷ ảnh đế hôm qua lúc anh xin tôi trả tiền thuê nhà giúp anh, cũng đâu có nói như vậy."

***

(*) Thú nhận: Trong trường hợp này là thừa nhận mình đồng tính.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 741: Nhiếp Ảnh Gia (18)

Người đàn ông đối diện nghe Minh Thù nói xong, mông lung nhìn cô.

Lồng ngực Kỷ Cẩm tức giận đến đau nhói.

Cô ta dám bịa đặt.

Hắn thuê phòng với gái bao giờ, lại còn để người ta trả tiền phòng nữa chứ.

Cô ta đang nằm mơ sao?

Kỷ Cẩm lắc đầu: "Cô không phá hoại thanh danh của tôi không chịu được sao?"

"Ừ, đúng vậy." Minh Thù gật đầu: "Tôi quyết tâm trở thành đệ nhất anti - fan của anh."

Đệ nhất anti - fan Minh Thù lên sàn.

Một người ngồi bên cạnh thích thú: "Hai người quen nhau à, Kỷ ảnh đế chắc không phải anh đã làm gì để cho người ta đuổi đến tận đây chứ?"

Hắn có thể làm gì cô được chứ?

Lúc chụp ảnh ở Đào Hoa Cốc, suýt nữa thì hại chết hắn.

Cố ta cố tình đây mà.

"Cô ta không làm gì tôi là tôi đã cám ơn trời đất lắm rồi." Kỷ Cẩm tức phun máu.

Người ngồi bên cạnh càng thích thú, cứ liếc đi liếc lại hai người mãi.

Màn trình diễn sắp bắt đầu, Kỷ Cẩm và người ngồi bên cạnh đều quay đầu lại, hướng về phía sân khấu.

Người đàn ông ngoại quốc trở về đúng lúc đó.

Sau khi chương trình bắt đầu, người đàn ông ngoại quốc xem vô cùng chăm chú, người ngoài nhìn vào lại tưởng anh ta đang lên lớp.

Minh Thù chỉ chụp hình Ôn Hạ Thanh, cho nên chỉ mỗi khi Ôn Hạ Thanh xuất hiện cô mới ấn nút chụp.

Kỷ Cẩm quay đầu nhìn cô: "Cô và Ôn Hạ Thanh có quan hệ gì?"

Minh Thù cúi đầu nhìn máy ảnh, tiện miệng đáp bừa: "Quan hệ không đứng đắn."

"..."

Kỷ Cẩm mấy lần định bắt chuyện với Minh Thù, nhưng đều bị cô chặn họng không ho he gì được.

Lúc chương trình kết thúc Kỷ Cẩm để cho Minh Thù đi trước, người quản lý kéo Minh Thù ra sau hậu trường, người đàn ông ngoại quốc trước khi đi còn xin wechat của Minh Thù nữa.

Ôn Hạ Thanh còn đang tẩy trang, hắn đưa tay kéo Minh Thù: "Thế nào, mau cho tôi xem thử."

Minh Thù đưa máy ảnh cho hắn: "Với gương mặt của anh, người bình thường chụp còn đẹp nữa là."

Người đẹp thì có thể tùy ý thế nào cũng được.

"Chuyện này khác mà." Ôn Hạ Thanh nói: "Lát nữa tôi sẽ đăng mấy ảnh này lên mạng."

Minh Thù chau mày: "Anh không sợ mấy người ngồi cùng hàng bị thua kém sẽ tìm anh gây rắc rối ư?"

"Cũng phải, tôi tự cất riêng đi vậy."

Tính tình Ôn Hạ Thanh khá ôn hòa, có thể có được ngày hôm nay, tất cả cũng là nhờ có một người quản lý tốt và sự may mắn.

Ôn Hạ Thanh trả máy ảnh lại cho Minh Thù, vuốt mặt một cái rồi với lấy áo khoác: "Đi, tôi đưa cô đi ăn, à phải rồi cuộc thi nhiếp ảnh quốc tế năm nay cô đã đăng ký chưa."

"Hạ Thanh, lát nữa còn có cuộc phỏng vấn." Người quản lý hét lên ở phía sau.

"Tôi không tham gia nữa." Ôn Hạ Thanh khoát tay: "Để người khác thay đi."

Người quản lý: "..." Với thái độ này, sao có thể trở nên nổi đình nổi đám được nhỉ.

Minh Thù không can thiệp vào quyết định của Ôn Hạ Thanh, đợi ra khỏi hội trường cô mới đáp: "Vẫn chưa đăng ký."

"Tôi nghe nói cuộc thi năm nay có chút thay đổi, không cho phép chỉnh sửa hậu kỳ."

"Ừm, đề tài cũng có hạn chế." Minh Thù nói: "Năm nay hơi khó."

Cuộc thi nhiếp ảnh quốc tế đã bắt đầu mở đăng ký từ đầu năm, kéo dài đến tận gần cuối năm nên thời hạn đăng ký rất dài

Mà cuộc thi này, nữ chính giả cũng tham gia, còn sử dụng tác phẩm của nguyên chủ, chính trong cuộc thi này nguyên chủ đã phát hiện bí mật của nữ chính giả.

"Nhưng tiền thưởng rất cao." Ôn Hạ Thanh nói: "Giải nhất tiền thưởng những một trăm ngàn, đủ cho cô ăn tiêu lâu đấy."

Đa số các cuộc thi nhiếp ảnh số tiền thưởng đều không cao lắm, năm nay giải nhất những một trăm ngàn đúng là rất có tâm.

"Sao anh biết là tôi, lỡ đâu là người khác thì sao?" Còn có nữ chính giả nữa mà.

"Tôi tin tưởng cô." Ôn Hạ Thanh vỗ vai Minh Thù: "Cô sẽ trở thành nhiếp ảnh gia giỏi nhất thế giới, chụp được tác phẩm đẹp nhất."

"Anh cổ vũ tôi nhiệt tình thế này, nhận thưởng xong tôi lại phải chia cho anh một nửa."

"Ha ha, tôi nhớ rồi đấy nhé."

Ôn Hạ Thanh đang chuẩn bị đi lấy xe thì bên cạnh đột nhiên một đám phóng viên xông tới, vây quanh hai người.

Ôn Hạ Thanh tưởng đám ký giả nhắm vào mình nên không chú ý bảo vệ Minh Thù, đang định lên tiếng thì nhìn thấy đám phóng viên lấy Minh Thù làm mục tiêu.

"Xin hỏi cô Giang Kiều, cô và anh Kỷ Cẩm đang qua lại với nhau phải không?"

"Cô Giang Kiều, lời anh Kỷ Cẩm nói là thật đúng không?"

"Anh Kỷ Cẩm gần đây không hề có bất cứ thị phi nào cả, là vì có quan hệ với cô Gang Kiều phải không?"

"Cô Giang Kiều, xin hỏi cô với anh Ôn Hạ Thanh và anh Kỷ Cẩm là quan hệ gì? Cô Giang Kiểu xin cô hãy trả lời đúng trọng tâm." Một phóng viên hung hăng nói..

Minh Thù nghe xong những câu này, thì biết ngay là Kỷ Cẩm đã nói lung tung gì đó với đám phóng viên này.

Minh Thù khẽ đẩy Ôn Hạ Thanh tỏ ý anh hãy tránh ra.

Ôn Hạ Thanh biết đám phóng viên này có ác ý, hắn cau mày nhìn Minh Thù: "Kiều Kiều đừng nói gì cả, tôi đưa cô rời khỏi đây."

Đây quả thực là một tai họa bất ngờ.

"Tôi im lặng thì họ sẽ nghĩ rằng tôi chột dạ." Minh Thù giật lấy micro của một phóng viên: "Kỷ Cẩm đã nói gì với mọi người?"

Bị họ tra hỏi như thế mà Minh Thù không có chút bối rối nào, ngược lại còn rất kiên định hỏi vặn lại họ.

Các phóng viên nghi ngờ: "Cô Giang Kiều còn không rõ hay sao?"

"Mọi người nói ra là tôi sẽ biết ngay thôi." Mặc dù đã đoán được tám chín phần, nhưng xác nhận rõ ràng vẫn hơn.

Một phóng viên nào đó có vẻ là vẫn còn là người mới, nên nhanh miệng: "Anh Kỷ Cẩm nói, hiện giờ mình đang hẹn hò với cô Giang Kiều, chuyện này có đúng không?"

Tất cả các phóng viên tại hiện trường đều nhìn về phía vị phóng viên kia, trong hoàn cảnh này sao có thể nói thẳng đuột như thế được.

Minh Thù nhìn một lượt tất cả các phóng viên, từ từ nhếch mép.

-

Kỷ ảnh đế công khai tình cảm.

Tin nóng hổi này lập tức đứng đầu bảng, đá bay tất các các tin đồn thị phi khác.

Nhanh đến nỗi Kỷ Cẩm cũng không kịp phản ứng.

Khi đó anh ta thốt ra hai chữ "bạn gái" mục đích chỉ để làm lá chắn cho việc yêu người đồng giới, tất cả cũng là vì người đàn ông mà anh ta yêu, nên anh ta mới bịa ra chuyện này.

Thử nghĩ mà xem một ngôi sao thường xuyên đổi bạn gái như vậy.

Thực ra anh ta cũng chỉ vì che giấu người thương của mình, để cho tâm điểm chú ý của mọi người đều đổ dồn lên trên người "bạn gái", thế là sẽ không còn ai quan tâm những chuyện khác nữa.

Kỷ Cẩm: "?"

Đây là tin tức chết tiệt gì vậy?

Đồng nghiệp: "..."

Tôi là trai thẳng còn hơn cả trai thẳng đấy nhé.

"Tôi đã bảo cậu đừng dây dưa gì đến cô ta cơ mà." Người quản lý vừa vào cửa đã hò hét: "Cô ta là người ngoài nghành có gì mà không dám nói? Kỷ Cẩm cậu định chọc cho tôi tức chết có phải không."

"Anh đừng gào lên nữa, để tôi suy nghĩ xem." Kỷ Cẩm bóp trán.

Tiến độ hiện giờ và tiến độ anh ta dự đoán có sự cách biệt rất lớn.

Lần nào cũng bị làm cho trở tay không kịp.

"Nghĩ cái gì?" Người quản lý nổi giận: "Cậu còn nghĩ cái gì nữa? Cậu có biết có bao nhiêu người chỉ chực kéo cậu xuống bùn không hả? Hiện giờ bên ngoài có bao nhiêu người đang đợi xem chuyện cười của cậu, để giẫm đạp vào nỗi đau của cậu."

Đột nhiên Kỷ Cẩm ngẩng đầu: "Anh bảo bây giờ tôi ra ngoài nói là do cô ta giận dỗi tôi nên tôi nói lung tung đấy, có được không?"

Người quản lý thấy tức cười quá: "Cậu tưởng giới giải trí là nhà cậu đấy à? Là để cho cậu vui đùa chắc? Coi người ta là khỉ đột hết hả? Hèn gì tôi thấy cậu gần đây sao mà an phận thế, chuyện yêu đương phải hỏi tôi đây này."

Kỷ Cẩm: "..."

Anh đã nói thế rồi thì cũng không cần phải tức giận nữa chứ.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 742: Nhiếp Ảnh Gia (19)

Bên ngoài đang náo loạn cả lên, còn Minh Thù thì vẫn đang chuẩn bị cho cuộc thi nhiếp ảnh.

Hiện giờ đang là lúc Kỷ Cẩm dính vào một mớ rắc rối, chả liên quan gì đến cô cả, mọi người muốn tìm cô cũng không tìm được cho nên cô có vẻ nhàn nhã lắm.

Cuộc thi năm nay, chỉ có ba loại hình chụp ảnh là cuộc sống con người, phong cảnh và nhân vật.

Cuộc sống con người: Cuộc sống, phong tục, đường phố.

Hạng mục phong cảnh: Phong cảnh tự nhiên, kiến trúc và ảnh chụp đêm.

Hạng mục nhân vật: Trẻ em, lữ hành, thời thượng.

Các hạng mục của năm ngoài rất nhiều còn năm nay chỉ có ba.

Có thể tham gia cả ba loại hình.

Nhưng mỗi hạng mục không được có ít hơn hai tác phẩm, mỗi hạng mục nhỏ lại không được ít hơn mười bức ảnh, và mỗi tác phẩm không được phép lặp lại.

Nói một cách chính xác hơn là tham gia mỗi một hạng mục của cuộc thi, cần hai mươi bức ảnh.

Cả ba hạng mục đều tham gia thì cần đến sáu mươi bức ảnh.

Và mỗi hạng mục nhỏ đều cần phải có một chủ đề đột phá.

Ngụy Tự lợi dụng việc thời hạn tham gia dài, đã chụp trước rất nhiều tác phẩm nhân vật mà nguyên chủ sẽ chụp trong tương lai

Không rõ một người thăm hỏi ân cần như Ngụy Tự liệu có đến chụp cô nữa không.

-

Minh Thù chọn được một người từ trong các trợ lý của Ôn Hạ Thanh, có lẽ vì xem xét thấy máy móc khá nặng nên những người gửi qua đều là trợ lý nam, Minh Thù chọn được một cậu tính tình rất hay xấu hổ.

Nói với Minh Thù một câu thôi cũng bị đỏ mặt mất một lúc, cuối cùng Minh Thù chỉ còn cách không để cho cậu ta nói chuyện nữa, cô nói gì thì cậu ta cứ như thế mà làm là được.

Việc Minh Thù cần cậu ta làm cũng không nhiều, lúc không có việc gì cậu ta luôn ở trong trạng thái khép mình lại.

Cuối tuần Minh Thù có việc ở Tân Ngữ, cô dẫn theo cậu trợ lý cùng lên tầng mười sáu, một nhóm những người mẫu đang đứng quay lại nói chuyện.

Có một nhiếp ảnh gia đang chụp ảnh, Minh Thù thấy bộ dạng có phần giống Tô Nam Phong.

Đến khi nhiếp ảnh gia hô nghỉ, anh ta quay người lại thì quả đúng là Tô Nam Phong.

"Chị." Tô Nam Phong nhìn Minh Thù, khẽ gật đầu chào: "Giám đốc Thượng nói lát nữa chị cần dùng phòng này để chụp, bên em sắp xong ngay đây."

"Cậu có biết hôm nay chị chụp ai không?" Minh Thù nhíu mày nhìn cậu ta.

Tô Nam Phong lắc đầu.

"Dư Tiểu Hàn."

Tô Nam Phong như bị đóng băng mãi đến khi Ngụy Tự tiến đến, phá vỡ bầu không khí kỳ lạ này: "Chị Giang Kiều, sao chị lại đến đây?"

"Có chào đón chị không?" Minh Thù cười mỉm: "Chị nhớ em lắm đấy."

Ngụy Tự cảm thấy khắp người đều nổi da gà.

Cô ta chẳng nhớ cô một chút nào cả.

Nhớ lại lần gặp ở Đào Hoa cốc, trong lòng lại nổi lên cơn giận dữ không biết chia sẻ cùng ai.

Ngụy Tự cố cử động đôi môi cứng ngắc, vội bước tới chỗ Tô Nam Phong: "Nam Phong, Giám đốc Thượng muốn cậu chụp xong ghé qua chỗ ông ấy."

"Lát nữa tôi sẽ qua ngay." Tô Nam Phong nói.

Có lẽ Ngụy Tự không muốn ở chung với Minh Thù, nhưng lại sợ Minh Thù và Tô Nam Phong sẽ cùng nhau làm gì đó, nên đi cũng không được mà ở lại cũng không xong.

"Ngụy Tự, cô ra đây một lát." Bên ngoài có người gọi cô ta, cô ta đành vừa đi vừa thấp thỏm ngoái đầu nhìn lại.

Tô Nam Phong nói: "Chị, không biết lát nữa em có thể quan sát học hỏi chị một chút không?"

Minh Thù bảo trợ lý bỏ đồ đạc xuống trước. Minh Thù cười chọc ghẹo: "Quan sát tôi hay là quan sát Dư Tiểu Hàn hả?"

Tô Nam Phong ngượng ngùng: "Chị…"

Có lẽ do không ngờ Minh Thù sẽ bất ngờ hỏi như thế, lần trước cậu ta gặp gỡ Dư Tiểu Hàn đến một câu cũng chưa kịp nói.

"Muốn ở lại cũng được, mua cho tôi chút đồ ăn đi, tôi dễ bị mua chuộc lắm đấy."

Chẳng hiểu sao Tô Nam Phong lại thấy buồn cười, nhưng chỉ một trong một khoảnh khắc ngắn ngủi là lại trở lại bình thường: "Chị, chị thích ăn uống như thế thật giống Tiểu Hàn."

"Hả." Minh Thù bắt đầu thấy thú vị, mắt lấp la lấp lánh: "Cô ấy biết nấu cơm không?"

Tô Nam Phong suy nghĩ một lát rồi lắc đầu.

Minh Thù xua tay: "Mau đi mua đi."

Nữ chính không biết nấu ăn, không cần.

Tô Nam phong: "…" Một giây trước còn có vẻ rất hứng thú, sao một giây sau đã tỏ vẻ ghét bỏ rồi nhỉ?

Tô Nam Phong bảo trợ lý của mình chạy đi mua, còn đặc biệt bảo cậu ta mua hai loại mà ngày trước Dư Tiểu Hàn thích ăn.

Việc bên Tô Nam Phong nhanh chóng hoàn thành, các nhân viên bắt đầu bố trí lại cảnh quan để lát nữa sử dụng, Minh Thù và Tô Nam Phong thì ngồi trên sô pha bên cạnh.

Trợ lý đem đồ đã mua tới, Tô Nam Phong chọn ra vài món, còn lại đưa hết cho Minh Thù.

Tô Nam Phong nhìn Minh Thù bóc vỏ một hộp bánh kem, trước tiên ăn phần sô cô la trước rồi mới ăn phần bánh.

Đột nhiên cậu ta nói: "Em và Tiểu Hàn đã quen nhau từ hồi cấp hai, từ hồi cấp hai cô ấy đã rất xinh đẹp rồi, thành tích cũng rất tốt là đối tượng bàn tán của đám con trai trong lớp."

Nghiệt duyên giữa Tô Nam Phong và Dư Tiểu Hàn, à mà không duyên phận, bắt đầu từ một ngày hội thể thao cấp hai.

Dư Tiểu Hàn bị người ta hãm hại, tham gia chạy một ngàn năm trăm mét, khi sắp kết thúc đột nhiên bị ngất xỉu.

Giáo viên chỉ đích danh Tô Nam Phong cõng Dư Tiểu Hàn vào phòng y tế

Thế là hai người quen nhau, sau này phát hiện ra hai người có nhiều điểm chung thế là càng ngày càng thân thiết.

"Nếu như chuyện đó không xảy ra, có lẽ em và cô ấy sẽ học chung một trường đại học, sau khi tốt nghiệp sẽ kết hôn…" Nói đến đoạn cuối đột nhiên giọng của Tô Nam Phong trở nên lí nhí.

Thế nên chuyện mà cậu ta nói là chuyện gì Minh Thù cũng không rõ.

Nhưng chiếu theo phương hướng cẩu huyết của kịch bản, hơn phân nửa chắc là hiểu lầm.

"Xin lỗi chị, em nói hơi nhiều." Bản thân cậu ta cũng thấy kinh ngạc, mình lại đi kể lể cho cô nhiều đến vậy.

Minh Thù mỉm cười cong chân mày: "Không sao, dù sao tôi cũng không nghe."

Tô Nam Phong: "…"

Lúc mới lên đại học, cậu ta có nghe nói đến tên Giang Kiều, khi đó cô vẫn chưa tốt nghiệp, trong trường cô và tiểu Hàn giống nhau đều là những nhân vật được chú ý.

Khi còn đi học cậu không có cơ hội tiếp xúc, chỉ biết tài chụp ảnh của cô rất lợi hại.

Ai trong khoa nhiếp ảnh nhắc đến cô cũng đều có vẻ rất sùng bái.

Sau này cô tốt nghiệp rồi, mọi người cũng ít nhắc đến tên cô hơn.

Cậu ta tưởng rằng cô là một người rất khó gần, nhưng mấy lần tiếp xúc tuy rằng lời nói của cô có lúc hơi làm người ta khó xử, nhưng đôi khi cũng làm người ta cảm thấy thân thiết.

Cậu ta nhớ lại một câu nói, người lúc nào cũng xù lông nhím, trong lòng cũng nở một đóa hoa yếu ớt.

Dư Tiểu Hàn bước vào cùng với Ngụy Tự, so với lần gặp mặt hơn hai tháng trước Dư Tiểu Hàn có vẻ tiều tụy hơn nhiều, trông không được tươi tỉnh cho lắm.

Tô Nam Phong vội đứng dậy, làm Minh Thù giật mình ôm chặt túi đồ ăn.

Làm một hành động khoa trương như thế.

Tô Nam phóng đứng dậy cũng cảm thấy hơi đường đột, lại vội ngồi xuống.

Minh Thù: "..."

Nam chính này muốn dọa trẫm sợ chết khiếp để cướp đồ ăn của trẫm sao?

Ngụy Tự chú ý đến động tác của Tô Nam Phong, nhưng Dư Tiểu Hàn thì không để ý, vừa vào cô đã cùng nhân viên đến phòng trang điểm ngay.

"Nam Phong, bọn tôi chụp xong rồi, giám đốc đang đợi cậu đấy." Không thể để cho Tô Nam Phong và Dư Tiểu Hàn ở cùng nhau được.

"Cô nói với giám đốc là tôi đang bận, lát nữa sẽ qua." Tô Nam Phong khó chịu nói.

"Nhưng..." Ngụy Tự liếc Giang Kiều một cái, cắn môi: "Tôi không dám nói với giám đốc Thượng, ông ấy nổi giận đáng sợ lắm."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 743: Nhiếp Ảnh Gia (20)

Tô Nam Phong nhíu mày, hiện giờ rốt cuộc hắn cũng là nhiếp ảnh gia của Tân Ngữ, giám đốc Thượng là người lãnh đạo trực tiếp.

Bình thường muốn gặp Dư Tiểu Hàn gần như là không thể, luôn theo chân cô.

Cơ hội như vậy... Hắn không muốn từ bỏ.

Đừng thấy trước mặt Minh Thù và nghệ sĩ giám đốc Thượng thân thiện dễ gần, bộ dạng vô cùng dễ nói chuyện, trên thực tế xoay người đối mặt với nhân viên của mình thì giám đốc Thượng được gọi là một hung thần ác bá.

"Cậu mời tôi ăn đồ ăn vặt, tôi sẽ gọi điện cho giám đốc Thượng giúp anh." Minh Thù kéo tay áo Tô Nam Phong, cười vô cùng rực rỡ.

Vừa có thể chọc Ngụy Tự tức chết lại có thể kiếm đồ ăn vặt, cớ gì không làm.

Mắt Tô Nam Phong sáng ngời.

Hắn nói thì không tác dụng gì, nhưng lời của cô tuyệt đối có ích, có điều ở lại thêm một thời gian ngắn chắc giám đốc Thượng sẽ không làm khó dễ.

"Được."

Minh Thù lấy di động ra gọi cho giám đốc Thượng.

Giám đốc Thượng ở bên kia nghe Minh Thù nghiêm túc muốn dạy đàn em, lại vui vẻ hớn hở khen cô vài câu, biểu hiện ở lại bao lâu cũng không vấn đề gì.

Sắc mặt Ngụy Tự khó coi, móng tay bấm vào thịt, cô không có cảm giác gì.

Minh Thù cúp điện thoại liếc mắt nhìn Ngụy Tự bên kia, cô mím môi cười, tức không?

Ngụy Tự: "..."

Người phụ nữ này...

Cô ta cố ý.

"Ngụy Tự, còn việc gì sao?" Tô Nam Phong thấy Ngụy Tự vẫn chưa đi, hỏi một tiếng.

"Không có..."

Đáy lòng Ngụy Tự sợ hãi, không dám gây sự với Minh Thù, lúc này không cam lòng ấm ức liếc nhìn Tô Nam Phong, lúng túng rời đi.

Ngụy Tự không đi ra xa, đang ở bên ngoài chụp ảnh.

Tô Nam Phong chủ động đi hỗ trợ Minh Thù, nếu hắn cứ ở đây, càng lúng túng hơn.

Dư Tiểu Hàn mới nổi trong giới giải trí như vậy, có thể làm nhân vật trang bìa cho tạp chí Tân Ngữ, coi như là tiến một nấc thang.

Tâm trạng Dư Tiểu Hàn không tốt, hiệu quả chụp không thể tốt được.

Tô Nam Phong rất lo lắng, mang đồ đạc đã sửa soạn xong qua đây, Dư Tiểu Hàn chỉ coi Tô Nam Phong như người xa lạ, lịch sự lại xa cách nói cám ơn.

Trong lúc nhất thời Tô Nam Phong không tìm được đề tài đang chuẩn bị rời đi, Dư Tiểu Hàn đột nhiên lên tiếng.

"Sao cô ấy cứ nhìn tôi thế?"

Đương nhiên cô biết Minh Thù, lần trước chụp ảnh tuyên truyền rất đẹp, còn có người dò hỏi cô người chụp ảnh là ai, có điều khi đó cô không biết, chỉ biết cô ta tên là Giang Kiều.

Lại sợ đắc tội với người ta, nên nói là không quen là do đoàn làm phim tìm đến.

Nhưng từ lần nghỉ ngơi vừa rồi, cô ta cứ nhìn cô mãi.

Tô Nam Phong cũng không biết Minh Thù đang nhìn gì, hình như cô đang nhìn Dư Tiểu Hàn lại giống như là thả tầm mắt sang bên cạnh, thực tế không nhìn gì cả.

Tô Nam Phong đang định đi qua hỏi một chút, liền thấy Minh Thù đứng dậy rời khỏi phòng chụp ảnh.

Một lúc sau cô cầm một túi lông vũ màu đen tiến lại, bảo thợ trang điểm trang điểm lại cho Dư Tiểu Hàn một lần nữa, sau đó cắm lông vũ lên vành mũ của cô ta.

"Nào, bắt đầu."

Dư Tiểu Hàn nhìn mình trong gương một chút, tinh thần cô vốn không tốt lắm, cho dù trang điểm thì da mặt cũng không thể che giấu được vẻ mệt mỏi của cô.

Cũng không biết vì sao, mấy cái lông vũ này như là có một loại ma lực thần kỳ.

Lúc này tuy người trong gương nhìn qua vẫn không có tinh thần gì, nhưng lại có cảm giác hơn người lúc nãy nhiều.

Cô gái rất chán chường.

Nhưng cũng không phải kiểu không có cảm xúc…

Có một loại cảm giác không nói nên lời.

"Lát nữa không cần tạo quá nhiều biểu cảm… chỉ cần giữ như cô bây giờ… không có tinh thần là được." Minh Thù cầm máy ảnh đi về phía trước.

Dư Tiểu Hàn: "…"

Đáy lòng Dư Tiểu Hàn có chút áy náy, tâm trạng của cô ta ảnh hưởng đến công việc của người khác.

Cho nên cô ta cố gắng phối hợp với Minh Thù. Do đó những bức ảnh tiếp theo chụp rất thuận lợi.

Minh Thù chụp xong bức cuối cùng buông cánh tay xuống, cô đưa máy cho trợ lý.

Dư Tiểu Hàn đến phòng hóa trang tháo trang sức, thay quần áo rồi rời đi, từ đầu đến cuối chưa từng liếc nhìn Tô Nam Phong một cái.

Tô Nam Phong nhân lúc mọi người thu dọn đồ đạc, hỏi Minh Thù về một bức ảnh.

Vốn dĩ ảnh chụp kiểu này không thể cho người khác xem, nhưng Tô Nam Phong là một nam chính rất chính trực lại có đồ ăn vặt bảo đảm, Minh Thù liền đưa cho hắn.

Minh Thù vừa đưa hắn, vừa nói: "Cậu rất giống tên biến thái."

Tô Nam Phong: "…"

Một lúc sau Tô Nam Phong mới nói: "Tôi muốn giữ lại tất cả khoảnh khắc tươi đẹp của cô ấy."

"Thứ cậu lưu lại là thời gian, không thể ngăn được thời gian trôi." Minh Thù vỗ vỗ vai hắn, nhấn mạnh: "Thời gian tươi đẹp rất ngon, lát nữa mua cho tôi một phần."

Tô Nam Phong: "..."

-

Minh Thù có trợ lý, chỉnh sửa ảnh đương nhiên không cần ra tay, giám đốc Thượng phải xem trước một chút, Minh Thù bảo trợ lý đưa đến cho giám đốc Thượng.

Ai ngờ đi chưa được mấy phút, giám đốc Thượng và trợ lý đều quay trở lại.

Vẻ mặt giám đốc Thượng không tốt lắm, nét mặt trợ lý sợ hãi, đang cầm máy ảnh lạnh run.

"Giang Kiều, cô theo tôi một lát." Thượng tổng nhăn mày gọi Minh Thù.

Minh Thù liếc nhìn trợ lý, trợ lý sợ hãi chỉ vào máy ảnh lại lắc đầu với Minh Thù.

Có lẽ mình biểu đạt không rõ lắm, trợ lý có chút lo lắng.

Minh Thù cũng lười đoán, đứng dậy theo giám đốc Thượng đến phòng bên cạnh.

"Giang Kiều, sao trong máy ảnh không có gì cả? Ảnh cô chụp đâu?"

Giám đốc Thượng hỏi rất thẳng thắn, giọng nói vẫn khá ổn, không có giận dữ.

Trợ lý cầm máy ảnh xuống dưới tìm hắn, nhưng bên trong không có lấy một tấm liên quan đến Dư Tiểu Hàn.

Vừa rồi trợ lý khoa tay múa chân có lẽ chính là chỉ không có ảnh.

Trước đó cô còn đưa cho Tô Nam Phong, chắc chắn không chọn nhầm nút xóa, sao lại không thấy?

Minh Thù bảo trợ lý đưa máy ảnh tới, cô tự mình kiểm tra một lượt, bên trong đúng thật không có bất kỳ tấm nào liên quan đến Dư Tiểu Hàn.

"Việc này cô nói thế nào?"

Minh Thù ngẩng đầu liếc nhìn giám đốc Thượng: "Tôi chắc chắn có chụp."

Giám đốc Thượng gật đầu: "Tôi không nói cô không chụp, nhưng giờ ảnh chụp đâu?"

Tuy Dư Tiểu Hàn không phải đại gia máu mặt gì, hẹn lại thời gian chụp cũng được, nhưng tình huống như vậy sẽ không để lại ấn tượng không chuyên nghiệp với người khác, điều này rất bất lợi đối với Tân Ngữ.

Minh Thù hỏi trợ lý: "Vừa rồi anh gặp ai?"

"Tôi… Tôi trực tiếp tìm giám đốc Thượng. À, lúc ở cửa thang máy có gặp một cô gái… tôi cũng không biết tên gì, cô ta đau chân, tôi liền dìu cô ta xuống dưới, sau đó tôi đi tìm giám đốc Thượng." Trợ lý nói rất gấp.

Minh Thù lại hỏi: "Máy ảnh có rời khỏi tầm mắt của anh không?"

Trợ lý nói: "Ờ… Lúc đó phòng làm việc của cô ta không có thuốc, tôi đến phòng bên cạnh mượn lúc tìm thuốc có chậm trễ một chút. Nhưng lấy thuốc về cũng không thấy cô ta đâu, tôi liền để thuốc ở đó, cầm máy ảnh rời đi."

Giám đốc Thượng nghe ra vài phần ý tứ, hắn nghi ngờ hỏi: "Ý cậu là, có người đã xóa đi?"

"Nếu không giám đốc Thượng cho rằng ảnh tự mọc cánh bay đi sao? Sau thời kỳ kiến quốc không cho phép thành tinh."

Dừng một lát, Minh Thù nói tiếp: "Người là của công ty các người, giám đốc Thượng kiểm tra máy quay giám sát đi."

Sắc mặt giám đốc Thượng còn khó coi hơn cả vừa rồi, người của công ty lại có thể làm ra chuyện này?

Giám đốc Thượng lập tức gọi điện gọi người kiểm tra máy quay.

Cũng như lời kể của trợ lý, ở cửa thang máy hắn gặp một nhân viên, đưa cô ta về phòng làm việc.

Trong phòng làm việc không có máy quay, nhưng có thể thấy được thời điểm trợ lý rời khỏi phòng làm việc, đúng thật không mang máy ảnh theo.

Mà một phút sau nhân viên kia đã được một người vội vã gõ cửa gọi đi, dường như xảy ra việc gấp gì cần cô ta xử lý.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 744: Nhiếp Ảnh Gia (21)

Lúc nhân viên rời khỏi văn phòng không bao lâu, lại có một người bịt khẩu trang đội mũ đi vào văn phòng.

Hình trong máy ảnh của Minh Thù cũng không nhiều, hoàn toàn có thể xóa hết trong vòng mấy phút.

"Đây là ai?" giám đốc Thượng hỏi người bên cạnh.

"Người này..." Người đó che đậy rất kín, hoàn toàn không nhận ra, hơn nữa lúc tới và đi đều tránh được giám sát, rõ ràng biết rõ tình hình giám sát của công ty.

Sắc mặt giám đốc Thượng tái xanh gọi nhân viên đó tới hỏi.

Nói như vậy đúng là rất trùng khớp với trợ lý, chỉ duy nhất một chuyện không khớp, đó là vì bộ phận xảy ra chút chuyện khẩn cấp nên hắn bị gọi đi rồi.

Nhưng đây là tình huống bất ngờ, không thể nào có người sắp xếp được.

Cho nên đây chỉ là trùng hợp để người đó có cơ hội xóa ảnh chụp.

Minh Thù quan sát tỉ mỉ người trong máy quay, trang phục không phải Ngụy Tự nhưng quần và giầy không thay đổi... Nếu như là vô tình, thời gian thay quần áo rất trùng khớp, cô làm gì có thời gian thay quần và giầy.

Minh Thù chú ý tới người trong máy quay không có mang bao tay vào, xóa ảnh chụp nhất định sẽ chạm vào máy ảnh, không chừng còn dấu vân tay lưu lại trên máy ảnh.

"Báo cảnh sát đi!" Minh Thù nói.

Giám đốc Thượng không hiểu: "Chuyện này báo cảnh sát có tác dụng không?"

Minh Thù cười rạng rỡ: "Phòng chụp ảnh và Dư Tiểu Hàn đều có thể làm chứng cho tôi, trong máy chụp ảnh có hình. Dựa theo giá thị trường của tôi, giám đốc Thượng hôm nay tổng cộng tôi chụp được sáu mươi tấm, coi như chỉ có thể dùng tới hai mươi tấm cũng tầm vài chục triệu, nhiều tiền như vậy sao lại không báo cảnh sát?"

Giám đốc Thượng nhíu mày có thể đã bị Minh Thù thuyết phục, chọn báo cảnh sát.

Trong công ty lại có một người như vậy, ai biết về sau sẽ còn xảy ra chuyện gì điều tra ra người đó sẽ tốt hơn.

Minh Thù bảo mọi người không được đụng vào máy ảnh, máy ảnh này chỉ có ba người cô, trợ lý và giám đốc Thượng chạm qua, nếu như xuất hiện vân tay của một người khác vậy khẳng định đó là thủ phạm.

-

Tạp chí Tân Ngữ lăn lộn nhiều năm như vậy, quen rất nhiều người ở cục cảnh sát, rất nhanh đã có người qua đây thu thập dấu vân tay.

Trên máy ảnh không có dấu vân tay của Minh Thù, nhưng có của trợ lý và giám đốc Thượng, rõ ràng đã qua xử lý.

Qua kiểm tra cẩn thận, cảnh sát tìm thấy một dấu vân tay lạ chưa bị xử lý.

Nhưng khi tìm được vân tay, lại xuất hiện thêm vài vấn đề.

Công ty nhiều người như vậy, xem như có thể biết đó là nữ nhưng nhân viên nữ cũng không ít.

"Gọi Ngụy Tự tới thử." Minh Thù nói thẳng.

"Cô nghi ngờ Ngụy Tự?" Giám đốc Thượng cảm thấy kỳ lạ: "Tại sao cô lại nghi ngờ cô ta?"

"Không vừa mắt cô ta, dù sao kiểm tra thì cũng đã làm sao để cô ta thử trước." Minh Thù tùy ý nói.

Cô cũng không phải cảnh sát, muốn nghi ngờ ai thì nghi ngờ người đó, cảnh sát cũng không sánh được với cô.

Giám đốc Thượng cau mày suy nghĩ, nhưng bây giờ cũng không có cách nào hay hơn, bảo người gọi Ngụy Tự đến đây.

Ngụy Tự nhìn thấy cả phòng toàn cảnh sát liền cảm thấy sợ hãi: "Giám đốc Thượng?"

Giám đốc Thượng gật đầu: "Đi lấy dấu vân tay."

"Tại... Tại sao vậy?" Khuôn mặt Ngụy Tự mờ mịt: "Tôi đã làm sai điều gì sao?"

"Cô đi trước." Giám đốc Thượng sợ lỡ như không phải Ngụy Tự, bây giờ mà nói đến lúc đó không biết làm sao.

"Giám đốc Thượng, anh không có lý do liền kêu tôi đi lấy dấu vân tay như vậy không hợp lý đâu?" Ngụy Tự nhìn qua những người trong phòng: "Tôi lại không làm gì sai, tại sao lại bảo tôi đi lấy dấu vân tay? Tôi có quyền từ chối."

"Tôi nghi ngờ cô xóa hình của tôi." Minh Thù không lưỡng lự như giám đốc Thượng, mỉm cười nói: "Đừng hỏi tôi vì sao nghi ngờ cô, nghi ngờ là nghi ngờ thôi."

Ngụy Tự suýt chút nữa cũng không thở nổi, làm sao có loại người như vậy!

"Tại sao tôi lại phải xóa ảnh chụp của cô, cô không thể chỉ vì nghi ngờ mà bảo tôi lấy dấu vân tay, như vậy không hợp lý!" Ngụy Tự không phục.

Minh Thù đứng lên.

Ngụy Tự thoáng sửng sốt lui về phía sau một bước.

Rõ ràng cô đã xử lý sạch sẽ, làm sao có thể còn có dấu vân tay.

Nếu như lấy dấu vân tay, vậy không phải là xong sao.

Xóa ảnh của cô ấy chỉ là nhất thời nông nổi hơn nữa sự việc lại trùng hợp như vậy, ngay cả ông trời cũng giúp cô, xóa xong cô cũng rất hối hận.

Nhưng xóa cũng xóa rồi, lúc đó cái khó ló cái khôn nên cô lau chùi máy ảnh qua một lần.

Nhưng bây giờ...

Minh Thù tới gần Ngụy Tự, trên khuôn mặt mang theo nụ cười ôn hòa: "Cô sợ cái gì chứ Ngụy Tự, nếu như không phải cô làm, bây giờ chính là lúc cô chứng minh mình trong sạch, không phải cô muốn tôi xin lỗi cô sao? Thử một chút sẽ biết ngay mà."

Ngụy Tự nhịn không được lui về phía sau: "Cô đừng tới đây..."

"Cô sợ sao? Vậy chính là cô xóa rồi?"

Ngụy Tự lớn tiếng phản bác: "Không phải... tôi không xóa ảnh chụp của cô."

"Vậy thì thử đi."

"Dựa vào cái gì mà tôi phải thử!"

"Cô không thử là vì chột dạ."

"..." Thử rồi thì sẽ rõ mọi chuyện, không thử là vì chột dạ, hai con đường này đối với cô mà nói đều là con đường chết.

Rốt cuộc vì sao cô ta lại chỉ nghi ngờ mình? Còn gọi cảnh sát tới... chuyện như vậy, cảnh sát cũng điều tra sao?

Khóe mắt Ngụy Tự đỏ bừng, cô nhìn Tô Nam Phong, người này chỉ nhíu mày nhìn cô cũng không có ý nói giúp cô.

Tô Nam Phong người đàn ông này, từ kiếp trước đã có bộ dạng như vậy đối với cô, bây giờ cũng vậy mặc dù trước khi hắn và Dư Tiểu Hàn gặp nhau, cô đối xử với hắn tốt như vậy...

Ngụy Tự đột nhiên cảm thấy uất ức, cô chỉ muốn... cho mình sống khá hơn đời trước một chút.

Vì sao...

Vì sao lại khó khăn như vậy.

Cô gái này, tại sao muốn đối địch với mình.

Biểu hiện này của Ngụy Tự, trong lòng mọi người đều đã có cân nhắc.

Giám đốc Thượng đen mặt vỗ bàn: "Ngụy Tự, lòng dạ cô như thế nào! Tôi thật là không nghĩ đến, trước đây để cho cô vào công ty lại tuyển một người vô ơn như vậy, cô có biết cô đang làm gì không? Danh dự của công ty cô gánh nổi sao?"

Thân thể Ngụy Tự run lên, cổ họng nghẹn đắng lại dưới sự mắng chửi của giám đốc Thượng, một chữ cũng nói không nên lời.

Ý nghĩ ban đầu của cô là làm xấu mặt Minh Thù, rốt cuộc không có ảnh giám đốc Thượng phải lần nữa đi mời Dư Tiểu Hàn, về sau giám đốc Thượng sẽ nghi ngờ năng lực của Minh Thù.

"Tôi…"

"Được rồi, cô không cần nói gì nữa, cô ra ngoài trước." Giám đốc Thượng cắt lời Ngụy Tự: "Đồng chí cảnh sát làm phiền các anh rồi, nào..."

Tuy là cảnh sát cảm thấy chạy một chuyến đến đây thật sự hết lời, nhưng giám đốc Thượng nói chuyện rất khéo, cũng không tiện nói gì.

Sau khi tiễn cảnh sát đi, giám đốc Thượng liền đuổi việc Ngụy Tự, vì gây tổn thất cho công ty, tiền lương của Ngụy Tự cũng không có.

Bây giờ, Ngụy Tự vẫn được xem là thực tập sinh, trên sơ yếu lý lịch lại có một vết dơ thế này về sau ai còn dám tuyển cô.

Bên này, giám đốc Thượng tức giận: "Giang Kiều, tôi đi gặp cô Dư một chút, hẹn xong thời gian lại nhờ cô đi chụp lần nữa, lần này nguyên nhân là vì nhân viên của công ty chúng tôi, chúng tôi sẽ hoàn tiền."

"Không cần, chỗ Tô Nam Phong có bản sao." Minh Thù tự cầm máy ảnh của mình về, để vào tay trợ lý vẫn còn đang ngơ ngác: "Lần sau, không được để máy ảnh của tôi rời khỏi phạm vi tầm mắt của cậu, biết chưa?"

"Vâng vâng…" Trợ lý gật đầu liên tục.

Lần này không phải vì hắn lơ là sơ suất, cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

Minh Thù không trách tội hắn, hắn đã cảm thấy rất may mắn.

"Sao chỗ Tô Nam Phong lại có bản sao lưu?" Giám đốc Thượng nửa ngày mới có phản ứng.

Nếu ở chỗ Tô Nam Phong có bản sao, sao cô còn làm lớn chuyện như vậy.

Đột nhiên giám đốc Thượng rất nhạy, cô muốn làm rõ sự việc là vì nhằm vào Ngụy Tự.

Nhưng là tại sao?

Cô và Ngụy Tự chẳng lẽ có thù?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 745: Nhiếp Ảnh Gia (22)

Người đại diện của Ôn Hạ Thanh đề xuất vấn đề đưa Ôn Hạ Thanh vào giới nghệ sĩ, kết quả cũng không ngoại lệ chính là bị từ chối.

Người đại diện buồn bực tìm Minh Thù, nhờ cô giúp đỡ khuyên bảo.

Ôn Hạ Thanh còn trẻ, hắn còn con đường rất dài phải đi.

Trong giới người mẫu này đối với hắn mà nói, thực sự quá nhỏ.

Có một người quản lý như vậy, Ôn Hạ Thanh cũng thật sự là rất may mắn.

Vì là bạn với Ôn Hạ Thanh, người quản lý nhiều lần nhờ cậy, cô cũng chỉ có thể hẹn Ôn Hạ Thanh ra ngoài gặp mặt.

"Thật hiếm thấy chủ động hẹn tôi." Ôn Hạ Thanh từ bên ngoài đi vào vỗ đầu Minh Thù, xoay người ngồi đối diện: "Có việc nhờ tôi?"

"Người quản lý của anh bảo tôi đến khuyên anh về chuyện giới nghệ sĩ." Minh Thù cũng không phải người vòng vo.

"Tôi biết hắn sẽ tới tìm cô." Ôn Hạ Thanh cũng không ngạc nhiên.

Minh Thù đưa thực đơn cho hắn, cô đã gọi món xong rồi.

Ôn Hạ Thanh vừa mở thực đơn ra, vừa nói: "Tôi không muốn vào giới nghệ sĩ, quá mệt mỏi."

Bên cạnh hắn cũng không phải không có bạn bè trong giới nghệ sĩ, nhưng hãy nhìn những người đó đi không có người nào là không mệt mỏi cả.

Ra ngoài một chút liền bị đám đông vây quanh.

Cuộc sống như thế, không phải thứ hắn mong muốn.

"Thanh niên phải biết liều mạng."

"Hả?" Ôn Hạ Thanh nheo mắt: "Thanh niên, sao không thấy cô liều mạng lần nào?"

Minh Thù cười đầy tự tin: "Tôi có liều mạng hay không, đều giống nhau cả."

Ôn Hạ Thanh nghe ra ý tứ của Minh Thù, nghẹn lời: "Kiều Kiều, sao trước đây tôi không phát hiện cô còn có thể tự luyến như vậy?"

"Bây giờ phát hiện cũng không muộn."

Ôn Hạ Thanh cười nhẹ, gọi người phục vụ tới chọn món.

Sau khi gọi xong, hắn uống một ngụm nước, mới nói: "Kiều Kiều, sau này tôi làm gì đã nghĩ xong rồi, tôi không muốn vào giới đó."

"Tôi sẽ không khuyên cậu, tôi chỉ muốn nói chuyện người quản lý của cậu nhờ tôi, cậu lựa chọn thế nào là chuyện của cậu."

Ôn Hạ Thanh cười sang sảng: "Hắn mà nghe được những lời này, chắc sẽ tức chết."

Minh Thù nhún nhún vai: "Cho nên không nên để cho hắn nghe được là ổn mà."

Chuyện này cứ như vậy bỏ qua.

"Đúng rồi, chủ đề của cuộc thi cô đã nghĩ kỹ muốn chụp cái gì chưa?"

"Tháng này thu nhập được ít tiền, để tháng sau xem thử." Nhiếp ảnh gia muốn đạt được tác phẩm tốt, nhất định phải đi.

Mà đi thì phải có tiền.

Trẫm rất nghèo.

"Có cái gì hay ho giới thiệu cho tôi với, minh tinh chỉ cần nói một lời là được."

Ôn Hạ Thanh có tiền, nhưng hắn không nói muốn tài trợ cho Minh Thù.

Chỉ cười đối phó, ám chỉ sẽ giúp cô giới thiệu một mối làm ăn tốt một chút.

Ôn Hạ Thanh rất đáng tin tưởng, Minh Thù vừa trở về thì nhận được một đơn hàng, hơn nữa còn là từ một thiên vương gạo cội.

Vị thiên vương này rất hiền hoà hài hước, chính là lúc chụp ảnh nhiều ý tưởng, hèn gì những nhiếp ảnh gia chụp hình cho hắn cũng hơi đau đầu.

Nhiếp ảnh gia có thẩm mỹ của riêng mình, hắn cứ muốn nhúng tay vào thành ra chẳng ra làm sao.

Mặc cho nhiếp ảnh gia nào cũng đều không chịu nổi.

"Tiểu Kiều, qua đây… cô cảm thấy tôi thêm một cái khăn quàng cổ, có phải càng đẹp trai hơn không?" Thiên vương cầm khăn quàng cổ vẫy gọi Minh Thù.

"Cổ ông ngắn, không hợp."

Nhóm trợ lý vây quanh: "..." May mà thiên vương của bọn họ tính khí tốt.

Thiên vương quay đầu nhìn vào gương, dường như cảm thấy Minh Thù nói rất có lý, ném khăn quàng cổ đi.

Bỏ qua khăn quàng cổ, hắn lại thêm mũ, tiếp theo là kính râm đ*o cụ ở hiện trường hắn đều thử qua.

Minh Thù thở dài, loại người mẫu này nên bị đánh chết!

Thật vất vả mới chụp xong, thiên vương đột nhiên nhìn Minh Thù: "Tiểu Kiều, tôi nghe nói cô quen biết Kỷ Cẩm?"

"Ai nói?"

"Haiz, cô gái à, những điểm mấu chốt tôi vẫn phải nắm bắt." Khuôn mặt thiên vương đột nhiên nghiêm túc lại, nhưng không duy trì đến hai giây: "Cô và Kỷ Cẩm quan hệ thế nào hả?"

Lần trước Kỷ Cẩm kể chuyện làm ông cười chết ngất.

"Không nên nói là có quan hệ gì, nói chung là kẻ thù."

"À."

Kẻ thù xinh đẹp thế này?

Kỷ Cẩm đã đối xử thế nào với người ta?

Thiên vương nhiều chuyện đến lửa cháy hừng hực, thế nhưng Minh Thù không để ý hắn.

Minh Thù chụp xong là có thể đi, nhưng thiên vương sợ bỏ sót nhiều nên nhờ Minh Thù gửi một phần ảnh chưa qua chỉnh sửa cho ông.

Trợ lý bên cạnh lắc đầu với Minh Thù, không được không được!

Hắn sẽ thay đổi hoàn toàn hình ảnh!

Nhưng thiên vương rất gian manh, thấy đồ ăn vặt của Minh Thù chưa hết là sai người đi mua bổ sung ngay.

-

Ngày thứ hai Minh Thù vừa tỉnh dậy đã thấy trên weibo của Thiên vương.

Hình ảnh nhìn qua rất bình thường.

Nội dung: Nhiếp ảnh gia quá giỏi, công sức chỉnh sửa của ta đều bất lực, thật tổn thương.

[Ôi, dĩ nhiên tôi nhìn thấy một bức ảnh chụp bình thường, những năm tháng còn lại ơi! Yêu tinh! Nam thần ông làm sao vậy, bị kích thích sao?]

[Nam thần nhà chúng ta vẫn rất đẹp trai, về sau xin nam thần không cần chỉnh sửa bậy bạ đâu.]

[Kỹ thuật nhiếp ảnh gia quả nhiên làm cho cuồng ma chỉnh ảnh cam tâm tình nguyện, cầu an nhiếp ảnh gia, ta muốn đi gọi điện cho anh trai trẻ nhiếp ảnh.]

[Cần weibo anh trai nhiếp ảnh.]

[Bức ảnh này, có phải cùng một nhiếp ảnh gia với Dư Tiểu Hàn, Kỷ Cẩm sao? @Kỷ Cẩm @Dư Tiểu Hàn là nhiếp ảnh gia của các bạn sao? Xin khẳng định.]

"Leng keng."

Minh Thù tắt weibo đi, mở wechat lên.

Là chân dung của một con mèo nhỏ rất đáng yêu, tên là Jim.

Không phải lúc Ôn Hạ Thanh biểu diễn trên sân khấu, dẫn theo một người nước ngoài muốn thưởng thức văn hóa Trung Quốc sao?

Sau chuyện đó, bọn họ cũng chưa hề nói chuyện, lúc này hắn tìm mình làm gì?

Minh Thù mở ra, lại phát hiện bên trong là một trang mạng.

Mở ra chính là quảng cáo trên weibo với tiêu đề "Tìm kiếm nhiếp ảnh gia đẹp nhất".

Bên cạnh còn có một bảng xếp hạng, Ngụy Tự nằm trong bảng, hạng bảy.

Jim: Ta cảm thấy cô rất thích hợp đó, cô rất giống với một thiên sứ.

Giang gia tiểu Kiều: Không có hứng thú.

Jim: Vì sao không hứng thú, cái này tạo ra vì cô mà!

Giang gia tiểu Kiều: Ta sợ xuất hiện sẽ làm cho người ta thích ta điên cuồng.

Jim:...

Minh Thù cũng không để chuyện này trong lòng, cô phải nỗ lực kiếm tiền mua đồ ăn vặt.

Có thiên vương làm chiêu bài, người tìm đến Minh Thù ngày càng nhiều giá cả cũng tăng cao.

Nhưng mà lần thứ hai tìm cô, tất cả đều bị từ chối, nói được thì làm được minh tinh chỉ chụp một lần.

Cuối tháng, đơn hàng cuối cùng.

Minh Thù dựa theo địa chỉ trong bưu kiện, tìm tới nơi là một ông chủ giàu có vì yêu cầu không cao nên chụp rất nhanh.

Minh Thù chụp xong đi ra, để cho trợ lý mang đồ đạc về trước.

Cô vặn eo bẻ cổ đi ra ngoài, còn chưa đi hai bước phía sau chính là một tràn tiếng bước chân nhốn nháo.

Có người chạy tới phía cô.

Tiếp đó, một làn gió thơm từ trước mặt cô thổi qua.

Một cô gái từ bên người cô chạy tới, hướng về đường cái ở xa xa mà chạy.

Minh Thù cảm thấy tấm lưng kia khá quen.

Phía sau lại thêm mấy người đuổi tới, chặn cô gái lại, không nói lời nào lôi lên xe bên cạnh đang chạy tới.

Ban ngày ban mặt, dám bắt cóc con gái nhà lành?

Đóng phim sao?

Minh Thù trong đầu chợt lóe lên.

Dư Tiểu Hàn!

Dư Tiểu Hàn bị lôi đi ném vào trong xe, cô nắm lấy cửa xe nhưng những người đó gở ngón tay cô, móng tay vì dùng sức nên gãy.

Người đâu, mau cứu cô!

Trời cao dường như nghe được lời khẩn cầu của cô, một âm thanh dễ nghe vang lên: "Này, mọi người làm gì vậy?"

Dư Tiểu Hàn đeo khẩu trang, thế nhưng không có mang kính mát lúc này hai mắt đẫm lệ mờ mịt nhìn qua.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 746: Nhiếp Ảnh Gia (23)

Tô Nam Phong thở hổn hển chạy vào quán cà phê, hắn nhìn một lượt cả phòng khách nhưng phòng khách không có ai, hắn hỏi phục vụ chạy lên gian phòng trên lầu tìm.

Trong chớp mắt đẩy cửa ra, Tô Nam Phong cảm giác mình đã giẫm xuống mặt đất.

Dư Tiểu Hàn ngồi bên trong, hai tay nâng lên một ly cà phê, cúi thấp đầu hoàn toàn không thấy rõ sắc mặt.

Minh Thù dựa vào ghế đang nhìn ngón tay của cô, thấy hắn đi vào lắc lắc ngón tay: "Tô Nam Phong, tai nạn lao động đây, bồi thường đồ ăn vặt đi."

Tô Nam Phong đứng cách xa, căn bản không nhìn thấy vết thương trên tay Minh Thù.

Nhưng hắn vẫn gật đầu.

"Được, tôi đi đây." Minh Thù đứng dậy: "Hôm nay cậu may mắn gặp được tôi có khả năng đánh đấm, lần sau cũng không biết người nào có thể cứu cậu nữa."

Câu nói sau đó là dành cho Dư Tiểu Hàn.

Dư tiểu hàn đột nhiên nắm lấy tay Minh Thù: "Cám ơn... Giang Kiều, cám ơn cô."

"Nể phần đồ ăn vặt Tô Nam Phong mua cho tôi, không cần khách sáo."

Dư Tiểu Hàn nhìn Tô Nam Phong bên kia, giống như hơi giật mình, rũ xuống ánh mắt.

Minh Thù đi ra ngoài, Tô Nam Phong tiễn cô ra cửa: "Hôm nào cám ơn cô."

"Việc này có thể rất phiền phức." Minh Thù nói: "Những người đó rất giống lưu manh ngoài đường."

"Cô... sẽ liên lụy đến cô đó?"

Minh Thù bĩu môi: "Lo lắng cho tôi, không bằng lo cho Dư Tiểu Hàn, tôi nghe nói tất cả thông báo hiện tại về cô ấy đều bị ngừng lại."

-

Minh Thù rời khỏi quán cà phê, đón xe về nhà.

Cô mới vừa đi xuống lầu dưới, đã thấy mấy người từ trong bong tối đi tới, một nửa đi tới bao vây cô.

Người nào cũng thân hình cao lớn, mặt mày hung dữ, toàn những hình xăm kỳ quái trên da.

Minh Thù quay đầu nhìn về hướng cửa lớn...

Tình huống khẩn cấp.

Bảo vệ cấp năm sao đâu?

"Giang Kiều, lúc xen vào việc của người khác, có nghĩ tới hậu quả hay không?" Giữa đám người đó, một người đàn ông đi tới, sắc mặt âm trầm nhìn cô.

Minh Thù quay đầu lại, mỉm cười: "Hậu quả là cái gì? Có thể ăn không?"

Sắc mặt ông ta càng khó coi: "Hậu quả có thể ăn được không, rất nhanh cô sẽ biết. Dạy dỗ cô ta cho tốt, không phải là nhiếp ảnh gia sao? Phế bàn tay của cô ta đi."

Người bên cạnh ông ta bao vây xung quanh Minh Thù.

Minh Thù đang định xăng tay áo đánh nhau, bên cạnh đột nhiên xông ra một người đứng chắn ở trước mặt cô.

"Các người đang làm gì?"

Giọng nói rất quen thuộc.

Kỷ ảnh đế.

"À." Người đàn ông cười nhạt: "Chàng trai, lúc này không phải là lúc anh hùng cứu mỹ nhân, thức thời thì mau tránh ra bằng không bọn ta sẽ đánh luôn cả cậu."

Kỷ Cẩm cũng không tránh ra, hắn quay đầu nhìn Minh Thù: "Cô đi đâu lại chọc vào đám xã hội đen này?"

Minh Thù không trả lời câu hỏi, ngược lại nhàn nhã hỏi hắn: "Anh làm gì ở đây? Tôi nhớ anh không sống ở đây."

"Tôi... đến thăm người bạn." Ánh mắt Kỷ Cẩm dao động, hắn nói sang chuyện khác: "Cô sao lại chọc tới bọn họ?"

"Ai biết đâu, có thể là thấy tôi đẹp, muốn bắt tôi đi." Minh Thù rất nghiêm túc nói mò.

Kỷ Cẩm: "..." Tuy là cô rất đẹp, nhưng sao có thể lại tự luyến như vậy?

Nhìn tư thế của bọn họ thế kia, sao có thể xem trọng cô được?

Rõ ràng là đang muốn đánh chết cô.

"Một lát nữa tôi cản bọn họ lại, cô chạy trước." Kỷ Cẩm nói.

"Ừm, được." Minh Thù thả tay áo xuống.

"..."

Đã... đã đồng ý sao?

"Thực sự là không sợ chết, vậy đừng trách bọn ta." Người đàn ông bên kia sốt ruột, tự mình tiến đến bọn họ.

Minh Thù thật sự nhấc chân chạy.

Kỷ Cẩm suýt chút nữa một hơi thở không thông.

"Đuổi theo cho ta!" Người đàn ông quát lạnh một tiếng, sắc mặt có chút dữ tợn nhìn Kỷ Cẩm: "Thấy không, đây chính là người cậu muốn cứu, chậc chậc."

"Ây, cô kia!" Kỷ Cẩm nói: "Tôi giúp các người bắt cô ấy lại!"

"Cậu xem ông đây là đồ ngốc sao?" Người đàn ông nổi giận: "Đánh cho ta."

Minh Thù ngược lại không có chạy thật, cô muốn giải quyết xong những người đuổi theo cô, kéo tới chỗ bảo vệ.

Nhân viên an ninh bị dọa cho giật mình, thấy Minh Thù là chủ hộ ở đây nhưng một tay cô ấy có thể kéo một tên đàn ông cao lớn, sự tình thế này thực sự dọa người.

Nhân viên an ninh lập tức báo cảnh sát.

Lúc cảnh sát tới, Minh Thù đã quay lại chỗ gặp đám người kia, mặt đất chỉ có mấy giọt máu cũng không thấy Kỷ Cẩm và những người còn lại.

"Cô... là cô báo cảnh sát sao?" Cảnh sát vừa vặn nhận được sự chỉ dẫn của bảo vệ tìm được Minh Thù: "Không phải nói còn có đồng bọn, người đâu?"

"Chạy rồi!" Minh Thù đáp một tiếng.

Cảnh sát cho Minh Thù ghi khẩu cung, hiển nhiên đám người kia có hồ sơ tội phạm, Minh Thù lấy xong khẩu cung đã được thả đi.

-

Điện thoại Kỷ Cẩm không gọi được, người quản lý tìm người khắp nơi.

Mà lúc này, Kỷ Cẩm ngồi ở cửa nhà Minh Thù, Minh Thù muốn mở cửa đi vào hắn không cho, hai người ở ngay cửa mắt lớn mắt nhỏ trừng nhau.

"Tốt xấu gì tôi cũng cứu cô một lần, cô lại đối xử với ân nhân cứu mạng mình như vậy sao?"

"Tôi vong ân phụ nghĩa được chưa?"

Trẫm cần ngươi tới cứu sao?

"Tránh ra!"

"Cô không cho tôi vào, hôm nay cô cũng đừng nghĩ vào được!" Kỷ Cẩm chặn cửa.

Không khí yên tĩnh trong nháy mắt.

Minh Thù chậm rãi cúi người xuống, Kỷ Cẩm nhìn cô.

Đèn hành lang đột nhiên bị hư, hình bóng cô bị bóng tối bao trùm, trước mắt hắn có trong nháy mắt toàn bóng tối cái gì cũng không nhìn thấy.

Sau khi mắt thích ứng với màn đêm, miễn cưỡng lắm hắn mới có thể nhìn rõ người trước mặt.

Hắn nghe thấy giọng nói của cô vang lên, nhẹ nhàng chậm chạp lại thanh khiết: "Không lẽ cậu muốn tôi báo cảnh sát nói xế chiều hôm nay, mấy người đó đã đi đâu à?"

Tiếng nói cười nhẹ nhàng lại giống như trúng độc, rất lạnh lùng.

Đèn hành lang sáng lên.

Khuôn mặt người con gái xinh đẹp, nụ cười vẫn trong sáng như cũ.

Kỷ Cẩm lại cảm thấy rùng mình từ lòng bàn chân xông vào trong cơ thể.

"Bọn họ bị tôi đánh bỏ chạy." Kỷ Cẩm nói: "Có cái gì để nói?"

Nói là nói như vậy, Kỷ Cẩm lại đứng lên.

Hắn nhìn Minh Thù, chân mày nhăn lại.

Người ở sau đẩy hắn ra, đem chìa khoá cắm vào ổ khóa nhẹ nhàng vặn răng rắc một tiếng, cửa bị đẩy ra.

Kỷ Cẩm im lặng nhìn cửa đóng lại.

Trên hành lang hoàn toàn yên tĩnh, lặng lẽ...

Hắn từ từ vịn tường, thở một hơi.

Vừa rồi trong bóng đêm, hắn cảm thấy sợ hãi.

Kỷ Cẩm nuốt nước miếng, hắn rời khỏi tòa nhà, mãi đến khi ra khỏi tiểu khu sự lạnh lẽo trên cơ thể dường như mới được giảm bớt.

Người như vậy, sao nhiệm vụ lại phân bố đến bộ chiến lược chứ?

Kỷ Cẩm trong không khí mở ra một màn hình, trên đó hiển thị lên tiến độ nhiệm vụ là 0.

Một cảm giác thất bại đồng thời đánh tới, còn có một loại cảm giác nguy hiểm.

Hắn nghe nói... nhiệm vụ của mấy người bộ chiến lược gần đây đều thất bại... không phải là cùng một người chứ?

Ngón tay hắn trên nút bỏ nhiệm vụ kia dừng lại một lúc.

[Có bỏ nhiệm vụ không?]

Kỷ Cẩm quay đầu liếc mắt nhìn ngọn đèn dầu lấm tấm trong tiểu khu, mơ hồ còn có thể thấy những căn nhà trọ.

Không biết có phải do ảnh hưởng tâm lý bản thân, lúc này hắn cảm thấy những tòa nhà đều u ám.

Hắn hít thở sâu một hơi, chọn "có".

[Bỏ nhiệm vụ này, khấu trừ năm ngàn điểm, xin điền vào thân phận nghiệm chứng.]

[Nghiệm chứng thành công, bỏ nhiệm vụ thành công, có tải lại không?]

[Đang tải lại, xin đợi chút...]

[Tải lại thất bại.]

Kỷ Cẩm: "..."

Cái gì?

[Hệ thống chính đang bảo trì, xin thử lại sau.] Trên màn ảnh vô tình hiện lên những lời này.

Kỷ Cẩm: "..." Sớm không bảo trì muộn không bảo trì, lúc này lại bảo trì, đùa hắn sao?

Không phải bảo trì là lúc đợi tất cả mọi người không ở trong nhiệm vụ mà tiến hành sao?

Nhất định đã xảy ra chuyện!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 747: Nhiếp Ảnh Gia (24)

Trên weibo đang tìm kiếm nhiếp ảnh gia đẹp nhất, không biết người nào đem hình Minh Thù lúc làm việc đăng lên.

Tên Giang Kiều này nhanh chóng được lên bảng xếp hạng.

Lúc Minh Thù biết chuyện này, cô đã ngồi trên xe lửa.

Ngụy Tự muốn được hạng nhất, đúng thật cô ta có khuôn mặt xinh xắn, đăng lên một số tác phẩm đẹp thu hút không ít.

Ngụy Tự nhìn cái tên đang ở trên bảng xếp hạng tức đến khuôn mặt méo mó, vì sao chuyện gì cô ta đều muốn dính líu vào?

Ánh mắt cô vừa chuyển, xem một trang mạng khác.

Giải thi đấu nhiếp ảnh quốc tế.

Ban đầu cô dự định chụp ảnh của Giang Kiều, nhưng căn bản là cô không thấy người đâu, hơn nữa cô ta rất kỳ lạ.

Cô lo lắng nhất vẫn là cô ta biết bí mật của mình.

Cô không thể dùng tác phẩm của cô ta.

"Giang Kiều nhất định sẽ tham gia giải thi đấu nhiếp ảnh lần này, tôi nhất định phải đạt được giải nhất..." Ngụy Tự tự nhủ.

Tìm kiếm nhiếp ảnh gia đẹp nhất này bất quá chỉ là một hư danh, bản thân không nên lãng phí thời gian ở phương diện này. Chỉ cần nhận được giải nhất cuộc thi nhiếp ảnh gia, mới có thể nâng cấp thêm một bậc.

Nghĩ thông suốt điểm này, trong lòng Ngụy Tự dễ chịu hơn rất nhiều.

Nhưng mà cô phải làm sao mới có thể trở thành quán quân đây?

Ngụy Tự không biết nghĩ tới điều gì, cô đứng dậy đi thu dọn đồ đạc, suốt đêm mua vé xe lửa rời đi.

-

Nửa năm sau.

Minh Thù là nhiếp ảnh gia được mời tham gia đề cử vòng chung kết.

Người nhận được thư mời nhiếp ảnh gia, đều là những nhiếp ảnh gia được chọn từ vòng loại. Ngoài ra còn có những người am hiểu và một ít tinh anh trong ngành, cùng với đại lão giới thương gia.

Nơi được thuê để tổ chức bình thường là bảo tàng triển lãm tranh, chiếm diện tích rất lớn.

Mỗi tác phẩm của nhiếp ảnh gia đều được trưng bày ở đây, đương nhiên không có trưng bày hết chỉ là một phần.

Trước khi vòng chung kết cuộc thi bắt đầu, tất cả mọi người đều ở bên ngoài thưởng thức tác phẩm.

"Chị Kiều."

Minh Thù quay đầu, Tô Nam Phong nắm tay Dư Tiểu Hàn đi sang phía cô.

Một tháng trước Dư Tiểu Hàn đã công khai mối quan hệ với Tô Nam Phong, tuy là gặp phải sự phản đối mạnh mẽ từ người hâm mộ nhưng hai người bọn họ đều bỏ qua.

Lần gặp mặt cô ấy trước đây, Dư Tiểu Hàn bây giờ giống như một đóa hoa nhỏ được che chở cẩn thận.

"Chúc mừng nha." Minh Thù cười gật đầu.

"Nhờ phúc của chị."

Nếu không phải lần trước Minh Thù gọi điện thoại cho hắn, sợ rằng bây giờ hắn sẽ không thể ở bên cạnh tiểu Hàn rồi.

"Chị Giang Kiều... Chuyện lần trước, tôi vẫn chưa có cơ hội cám ơn chị đàng hoàng."

Dư Tiểu Hàn hơi xấu hổ nói chuyện nhỏ nhẹ, rất êm tai.

"Tô Nam Phong đã cám ơn rồi." Minh Thù không thèm để ý: "Nhưng mà nếu cô muốn mời tôi đi ăn, tôi cũng không từ chối."

"Ơ..." Dư Tiểu Hàn sửng sốt một chút: "Vậy lát nữa em mời chị."

Chuyện của Dư Tiểu Hàn giải quyết như thế nào, Minh Thù chưa từng hỏi qua Tô Nam Phong, nhưng bọn họ là vai chính nhất định là...

"Tô Nam Phong, ai cho cậu đưa tiểu Hàn đi!"

Một người đàn ông hoàn toàn không phù hợp với nơi này đang bước qua đây, giọng nói vang to, người xung quanh đều nhìn về hắn.

Ánh mắt người đàn ông nhìn qua, đám người kia giống như bị uy hiếp, nhao nhao dời ánh mắt đi.

Tô Nam Phong tối sầm mặt lại, giữ Dư Tiểu Hàn ở trong ngực: "Sao anh lại tới đây?"

Dư Tiểu Hàn dường như hơi sợ người đàn ông này, trốn phía sau Tô Nam Phong.

"Tiểu Hàn." Người đàn ông đối mặt Dư Tiểu Hàn, lập tức thay đổi sắc mặt, rất buồn bã: "Sao em có thể bỏ trốn theo hắn! Anh phải đuổi theo bao lâu nay!"

Dư Tiểu Hàn không lên tiếng, giữ lấy cánh tay Tô Nam Phong.

"Đây chính là ông chủ xã hội đen xem trọng cô?" Minh Thù nheo mắt hỏi Dư Tiểu Hàn, người sau gật đầu: "Ăn mặc lại xuề xòa như vậy."

Người đàn ông liếc mắt nhìn Minh Thù, thay đổi giọng điệu: "Giang Kiều?"

"Ôi, quen biết tôi sao." Nụ cười Minh Thù chói mắt.

"Cô đánh anh em của tôi, hiển nhiên tôi biết rõ về cô." Sắc mặt người đàn ông thay đổi nhanh chóng, hắn thấp giọng: "Cô đưa mấy người còn lại đi đâu rồi?"

Những người đó lần trước, chỉ có mấy người ở cục cảnh sát trở về, những người khác cũng chưa quay lại.

Mấy người đó giống như là biến mất khỏi thế gian vậy.

"Anh hỏi tôi cũng vô dụng, anh nên đi hỏi Kỷ Cẩm chứ." Minh Thù nhún vai.

Kỷ Cẩm không phải Kỳ Ngự.

Nhưng tuyệt đối cũng không phải Kỷ Cẩm trước đây.

Hắn làm thế nào trừ khử mấy người đó, cô không nhìn thấy nhưng vết máu trên mặt đất, cùng với những chuyện cô thăm dò sau đó đều chứng minh, mấy người kia chắc chắn không còn nữa.

Những người này tuyệt đối không quan tâm đến mạng người.

Nói ra thì, Kỳ Ngự hình như cũng không quan tâm mạng người.

Bọn họ đúng là giống như lời Hài Hòa Hiệu đã nói, xem những người ở đây như người qua đường, không cần bất kỳ áp lực tâm lý.

Người cô xem trọng rốt cuộc là người như thế nào?

Nhân vật ảo.

"Kỷ Cẩm... Kỷ Cẩm nằm viện gần hai tháng rồi, chuyện này liên quan gì đến hắn?" Giọng nói người đàn ông cắt đứt mạch suy nghĩ của Minh Thù.

Cô chớp mắt: "Nằm viện?"

Sao cô lại không nghe nói chuyện này?

Dường như Dư Tiểu Hàn biết rõ ràng chuyện này, nhỏ giọng nói: "Anh Kỷ Cẩm hai tháng trước xảy ra tai nạn giao thông, bây giờ còn hôn mê bất tỉnh, tin tức đưa tin anh ấy ra nước ngoài đi quay phim, cho nên trên mạng không có tin đồn gì."

"Như vậy sao." Minh Thù như có điều suy nghĩ nhìn tác phẩm trước mặt.

Dư Tiểu Hàn nhìn Minh Thù lại nhìn Tô Nam Phong, đối diện với ánh mắt người đàn ông, cô lập tức lộ ra bộ dạng sắp khóc.

Người đàn ông càng tủi thân, cũng không đoái hoài tới anh em của hắn đã đi đâu: "Tiểu Hàn, em đừng trốn tránh anh nữa, Tô Nam Phong có phải cậu đã nói xấu tôi với tiểu Hàn không?"

Người đàn ông bám lấy Dư Tiểu Hàn thêm chút nữa, đã bị một tên khác gọi đi.

Trước khi đi trừng mắt liếc Minh Thù, rõ ràng là muốn gây phiền phức.

Nhưng Minh Thù lúc này không có rảnh để ý đến hắn.

Tên Kỳ Ngự này vì sao chưa tới?

Hắn là ai?

Rốt cuộc bọn họ muốn làm gì?

Mục đích của Hài Hòa Hiệu là gì?

Cô... có nên thử đi tìm hắn?

Minh Thù bị ý nghĩ này dọa cho giật mình.

Cô nhìn bức ảnh bầu trời những vì sao trước mặt, Tô Nam Phong đứng bên cạnh, giọng nói giảng giải của hắn cho Dư Tiểu Hàn về bức ảnh bầu trời những vì sao truyền qua.

Minh Thù dường như đột nhiên từ thất thần trở về hiện thực.

"Tôi điên rồi sao?"

"Chị Kiều, chị nói cái gì?"

Minh Thù nhéo khuôn mặt một cái, từ trong túi lấy ra một cây kẹo que, vị ngọt xua tan phiền não của cô: "Không có gì."

Tô Nam Phong đề nghị: "Chị Kiều, hay là chúng ta vào trước đi, thời gian cũng không còn nhiều sắp bắt đầu rồi."

Lòng Minh Thù không yên đáp một tiếng: "Ừm."

Tô Nam Phong liếc mắt nhìn Dư Tiểu Hàn, hai người đều không hiểu vì sao, sao lại cảm thấy là lạ?

Ba người đi vào trong hội trường trao giải.

Tại lối vào gặp Ngụy Tự.

Đầu tiên, Ngụy Tự liếc mắt nhìn Tô Nam Phong và Dư Tiểu Hàn, sau đó đi tới phía Minh Thù: "Giang Kiều, chúng ta đánh cược một ván không?"

"Cược cái gì?" Trên mặt Minh Thù vẫn hiện ý cười, không nhìn ra có chỗ nào không phù hợp.

"Lần này tôi nhất định sẽ lấy về giải nhất."

"Tự tin như vậy?" Minh Thù cười: "Vậy tôi thực sự rất mong chờ... mong chờ, ai lại xui xẻo như vậy."

Câu nói tiếp theo của Minh Thù thâm ý sâu xa, trái tim điên cuồng của Ngụy Tự "thình thịch" nhảy dựng lên.

Đúng là cô ta biết gì đó... nhưng cô ta biết được bao nhiêu?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 748: Nhiếp Ảnh Gia (25)

Trước khi trao giải còn được bình chọn, có mười thứ hạng trong từng hạng mục chủ đề, chính vào lúc này bình chọn ra ba người đứng đầu, sau đó tiến hành trao giải.

Tô Nam Phong tham gia nghệ thuật chụp ảnh phong cảnh.

Mà Minh Thù và Ngụy Tự đều là nghệ thuật chụp người.

Vừa rồi nhóm ảnh bên ngoài trưng bày chắc là sẽ không được tiến hành bình chọn, cho nên lúc tiến hành bình chọn tác phẩm là gì ngoại trừ chủ đề, ai cũng không biết là dạng tác phẩm gì.

"Chào mọi người, tôi là Eisha người dẫn chương trình của cuộc thi, hoan nghênh mọi người đến với cuộc thi nhiếp ảnh gia quốc tế năm nay..."

Minh Thù ngồi ở phía dưới vẫn như cũ có chút không yên lòng, kẹo que chỉ còn lại que.

Lời mở đầu của người dẫn chương trình không lâu lắm, trên màn hình lớn rất nhanh thì bắt đầu phát hình tác phẩm.

Chỉ có tác phẩm, không có tên nhiếp ảnh.

Đợi đến cuối cùng, lúc công bố thứ hạng mới có thể tuyên bố tên nhiếp ảnh gia.

Đầu tiên là loại hình tài liệu nhân văn, đa số về nghề nghiệp, sinh hoạt hằng ngày, có không ít tác phẩm hay.

Loại thứ hai hay là chụp ảnh phong cảnh, Tô Nam Phong chọn là cảnh về đêm của thành thị, cảnh về đêm của mười thành phố, mỗi một bức đều giống như lạc vào cảnh giới kỳ lạ.

Dư Tiểu Hàn không biết làm sao lại rơi nước mắt.

Tô Nam Phong tay chân luống cuống an ủi cô ấy.

"Sao vậy?" Minh Thù hỏi Tô Nam Phong.

Tô Nam Phong vỗ bả vai Dư Tiểu Hàn: "Mười thành phố này, là trước đây tiểu Hàn nói với tôi là những thành phố sau này cô ấy muốn đến."

"À..." Minh Thù lần nữa nhìn về phía màn hình lớn: "Rất có tâm."

Tô Nam Phong thở dài, hắn càng muốn tự mình đưa cô đi.

Để tất cả những cảnh đêm này đều có hình bóng của cô.

Minh Thù lại khôi phục tâm trạng không yên, Tô Nam Phong nhìn cô vài lần, cuối cùng chọn an ủi bạn gái mình.

"Kế tiếp là "Tôi có một giấc mơ" mời mọi người chiêm ngưỡng."

Đầu tiên, trên màn ảnh xuất hiện một đứa trẻ, da ngăm đen, thân hình nhỏ gầy, nhưng nụ cười tỏa nắng phảng phất có thể cảm hoá người khác, khiến người ta cảm nhận được sự vui vẻ của nó.

Tác phẩm kế tiếp, nhân vật chính đều là những đứa trẻ, có vui sướng, u buồn... nhưng trong ánh mắt của mỗi đứa bé đều có một tia sáng gọi là hy vọng.

Chủ đề chính là ước mơ của những đứa trẻ bị bỏ rơi.

Chủ đề như vậy cũng không hiếm thấy.

Nhưng mà để cho ra một tác phẩm thế này, ít nhất phải là một bậc thầy trong giới.

"Chị Kiều, đây là chị chụp sao?"

"Sao lại hỏi như vậy?" Minh Thù nghiêng đầu nhìn Tô Nam Phong.

"Cũng không biết... chẳng qua là cảm thấy tác phẩm như vậy, có thể là chị chụp. Nhưng mà nhìn kỹ lại, hình như có chút khác biệt với chị." Tô Nam Phong nói: "Chủ đề của chị là gì?"

"Như mộng lệnh."

Vẻ mặt Tô Nam Phong nghi hoặc.

Đây là chủ đề gì?

Những tác phẩm tiếp theo hiển nhiên cũng không thể so sánh với chủ đề "Tôi có một giấc mơ" đó.

"Kế tiếp là một trong những tác phẩm cuối cùng của ảnh chụp người, chủ đề là "Như mộng lệnh", không biết tác giả đặt tên chủ đề có triển vọng như vậy, muốn mang đến cho chúng ta kiểu tác phẩm như thế nào?"

Bức ảnh đầu tiên xuất hiện, đã làm cho mọi người ở hội trường hít một hơi khí lạnh.

Trong hình là hình ảnh tiên lượn lờ trong màn sương, chỉ có một đám màu lam từ màn sương nhô ra, mà ở trên một đám màu làm này có một cô gái trong tư thế nhảy múa, màn sương xoay quanh làn váy của cô.

Xa xa là hình ảnh mặt trời mọc, tỏa ra biển mây.

Cô gái rất đẹp, trang điểm kỹ lưỡng, nụ cười thuần túy giống như tiên tử không nhiễm bụi trần.

Cái này đã hoàn toàn vượt xa trí tưởng tượng của bọn họ.

Đám màu lam đó rất giống rừng cây, nhìn toàn cảnh bức ảnh là ở một nơi rất cao.

Chỗ cao như vậy, làm sao có thể chụp được?

Thực ra đây chẳng qua là hiệu ứng thị giác, vẫn là mặt đất chẳng qua là thêm đạo cụ vào.

Hình ảnh rất nhanh chuyển sang tấm kế tiếp.

Vẫn cùng một người như cũ.

Là ở một rừng cây, bối cảnh chắc là lúc mặt trời ngã về tây, ánh nắng soi qua tán lá thành từng tia sáng, cô gái trong ánh nắng thay đổi cách trang điểm cũng như trang phục.

Cô gái đang chạy nhanh, bức ảnh là lúc cô gái đang quay đầu lại.

Kế tiếp tấm thứ ba, tấm thứ tư, mãi đến tấm cuối cùng...

Bầu trời đầy sao, cô gái đứng yên, sóng lượn lăn tăn trên mặt sông đèn lồng được thả lên bầu trời.

Vẻ mặt của cô gái có chút đau thương, ngắm nhìn nơi xa, giống như đang chờ đợi một người chưa trở về.

Từ đỉnh núi biển mây, thảo nguyên rộng lớn, sa mạc cát vàng, sơn cốc vắng vẻ... đến mặt sông đầy sao.

Từng bối cảnh đều rất hùng vĩ, nhưng dáng vẻ người trong hình không bởi vì bối cảnh bao la hùng vĩ mà ảm đạm mờ nhạt chút nào.

Cô mới là chủ đề.

Như mộng lệnh... Như mộng như ảo.

Mãi đến khi người dẫn chương trình đọc lời kịch bản cuối cùng, tất cả mọi người còn chưa lấy lại tinh thần.

Tồn tại một loại tác phẩm như vậy ở trước mặt, nhóm cuối cùng có vẻ không có gì xuất sắc.

Chỗ ngồi của Ngụy Tự hơi xa Minh Thù, lúc này cô xuyên qua đám người nhìn Minh Thù, người phía sau cúi thấp đầu giống như cũng không có hứng thú gì đối với cảnh tượng như vậy.

Chính là thái độ này làm cho Ngụy Tự càng thêm căm hận.

"Hay lắm, tác phẩm các thí sinh dự thi nhiếp ảnh gia đều được giới thiệu qua, kế tiếp chính là giây phút quan trọng nhất của chúng ta, như vậy ngày hôm nay nhiếp ảnh gia nào sẽ đạt được giải thưởng lớn nào? Chúng ta vào một đoạn quảng cáo, lập tức công bố... Ây da, chỉ đùa một chút thôi, chúng ta không có tiền tài trợ..."

Người dẫn chương trình ở phía trên khuấy động bầu không khí.

Ba người dẫn đầu thể loại tài liệu nhân văn rất nhanh được công bố, trao giải đều là giới tiền bối chụp ảnh.

Nhiếp ảnh gia đoạt giải đối diện với tiền bối trao giải cho mình, hơi kích động.

Chụp ảnh phong cảnh cũng không ngoại lệ, Tô Nam Phong giành được giải nhất.

Tô Nam Phong đi xuống đã đem cúp đưa cho Dư Tiểu Hàn, Dư Tiểu Hàn thừa dịp lúc mọi người đều chú ý, trên sân khấu hôn Tô Nam Phong một cái.

Minh Thù giả vờ mỉm cười nhìn bọn họ.

Dư Tiểu Hàn đối diện với ánh mắt của Minh Thù, hơi ngượng ngùng, ôm cúp nhờ vào Tô Nam Phong che đi khuôn mặt đỏ bừng của cô.

Hai thể loại khác, đạt giải có nhiếp ảnh gia trong nước, cũng có nhiếp ảnh gia nước ngoài nhưng nhiếp ảnh gia nước ngoài ít hơn.

"Kế tiếp chính là thể loại cuối cùng của chúng ta, tin chắc rằng cũng là điều mọi người mong đợi... Trước hết công bố người đạt giải ba của chúng ta, mời màn hình lớn trình chiếu tác phẩm."

Người phía sau hậu trường bắt đầu phát hình tác phẩm.

Đợi khi tác phẩm phát hình kết thúc, người dẫn chương trình mới nói: "Tác giả đạt giải ba sẽ là ai? Chúng ta hãy xem... nào, mời xem màn hình lớn."

Màn hình đen lại, chữ thứ nhất hiện ra.

"Chúc mừng ông Lữ Hiểu Huy của chúng ta. Mời ngài Phó trao giải cho ông Lữ..."

Quá trình trao giải không dài, đợi Lữ Hiểu Huy xuống, chính là người đạt giải nhì.

Tên thứ hai không phải Ngụy Tự cũng không phải Minh Thù.

Kế tiếp cũng chỉ còn lại một giải.

Ngụy Tự tự tin nhóm ảnh chụp của cô nhất định có thể đạt giải thưởng, dù sao...

"Được rồi, hiện tại cũng chỉ còn lại giải nhất. Chúng ta xem xem, người đạt giải nhất là ai?"

Ngụy Tự ngồi nghiêm chỉnh, nhìn chằm chằm màn hình lớn.

Lúc hình ảnh xuất hiện, Ngụy Tự cả người đều hơi bối rối, sao lại thế...

Không phải của cô.

Hình ảnh lúc này chắc là tác phẩm của một nhiếp ảnh gia nước ngoài.

Cũng không phải bộ ảnh "Như Mộng Lệnh" làm người ta kinh diễm...

"Chúc mừng ông Eric Jim của chúng ta."

Sao lại thế...

"Kỳ lạ, sao lại không phải nhiếp ảnh gia của tác phẩm Như Mộng Lệnh."

"Đúng vậy đấy, những người thẩm định này đang làm cái gì, ai nấy đều thấy được, bộ ảnh "Như Mộng Lệnh" rõ ràng cao hơn một bậc."

"Không lẽ có gì mờ ám bên trong sao?"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 749: Nhiếp Ảnh Gia (26)

Minh Thù biết người đạt giải nhất, chính là người nước ngoài vui tính trước đây.

"Chị Kiều, chuyện này là sao?" Tô Nam Phong cũng cảm thấy kỳ lạ.

Theo lý mà nói, giải nhất nhất định là "Như Mộng Lệnh".

Coi như không có "Như Mộng Lệnh", người đoạt giải nhất cũng phải là tác giả của bộ ảnh "Những Đứa Trẻ Bị Bỏ Rơi" mới đúng, sao lại là Jim đạt giải thưởng?

"Không biết." Là tác giả của bộ ảnh "Như Mộng Lệnh", cô có vẻ rất bình tĩnh.

Trao giải nhất kết thúc, tiếng bàn tán ở phía dưới hơi lớn.

"Xin mọi người giữ im lặng, tin rằng mọi người đều cảm thấy kỳ lạ vì sao Như Mộng Lệnh không đạt giải, như vậy hiện tại sẽ do bà Đinh đại diện cho ban tổ chức tới thông báo với mọi người."

Lời nói của người dẫn chương trình làm cho mọi người im lặng.

Bà Đinh lên sân khấu, hắng giọng: "Trải qua thảo luận, lần này cuộc thi nhiếp ảnh gia sẽ tăng thêm một giải đặc biệt, giải đặc biệt này trao cho ai, tin rằng trong lòng mọi người đã có cân nhắc. Như vậy thì mời nhiếp ảnh gia "Như Mộng Lệnh" của chúng ta, nhiếp ảnh gia Giang Kiều."

Chùm sáng chiếu đến trên ghế ngồi Minh Thù, cô chậm rãi đứng dậy đi đến phía trên sân khấu.

Người dẫn chương trình lần nữa tiến lên: "Chúc mừng nhiếp ảnh gia Giang Kiều. Vinh hạnh khi đạt được danh hiệu vinh dự "Nhiếp ảnh gia xuất sắc nhất năm", tác phẩm "Như Mộng Lệnh" đã thúc đẩy ban tổ chức của chúng ta mang đến giải thưởng tượng vàng."

Giải thưởng tượng vàng nhiếp ảnh gia trong nước là giải thưởng cao nhất trong giới nhiếp ảnh gia.

Mặc dù chỉ là đề cử, có thể có giải thưởng hay không còn chưa chắc chắn nhưng nhìn mọi người xem.

Đây có thể làm cho một đám nhiếp ảnh gia phía dưới vừa đố kỵ lại vừa ước ao.

Ngụy Tự nhìn người trên khán đài, chỉ cảm thấy từng trận nhói đau trong lồng ngực, vì sao... cô không được giải nhất thì thôi vậy, ngay cả giải nhì, giải ba đều không phải, tại sao có thể như vậy?

Giang Kiều còn có giải đặc biệt?

Mãi đến khi bế mạc, Ngụy Tự đều như đang mơ màng không tin vào sự thật.

Ngụy Tự không tin chuyện này, đợi đến lúc mọi người đều giải tán cô chạy vào hậu trường.

"Vì sao tác phẩm của tôi không đạt giải?" Ngụy Tự ngăn cản người chủ trì kia.

Người chủ trì sửng sốt một chút: "Nhiếp ảnh gia Ngụy Tự đúng không? Đúng lúc thật, chúng tôi cũng đang muốn tìm cô, cô cùng tôi sang bên này."

Trong lòng Ngụy Tự hơi hồi hộp.

Tìm cô làm gì?

Ngụy Tự theo người chủ trì vào một căn phòng, những nhà thẩm định đều ở trong phòng, còn có một người đàn ông không biết là ai.

Minh Thù cũng ở đây, cô ta ngồi bên cạnh người đàn ông kia.

"Nhiếp ảnh gia Ngụy Tự?"

Người đàn ông lên tiếng hỏi.

Ngụy Tự nhìn xung quanh, gật đầu.

Người đàn ông đứng lên: "Tôi có chuyện muốn hỏi cô."

"Chuyện… chuyện gì?"

Trong một giây nhìn Minh Thù, tiếng chuông cảnh báo trong lòng cô vang lên.

Người đàn ông hỏi: "Tác phẩm của cô "Tôi có một ước mơ" là do cô chụp sao?"

Trong đầu Ngụy Tự vang lên một tiếng như nổ tung: "Đúng… Đúng vậy."

Sắc mặt người đàn ông hơi thay đổi: "Nhiếp ảnh gia Ngụy Tự mới vừa tốt nghiệp sao? Sao cô lại nghĩ đến muốn đi chụp nhóm tác phẩm như vậy?"

Ngụy Tự ổn định tinh thần: "Bình thường hay xem tin tức như thế này, đúng lúc du lịch được nhìn thấy, liền nghĩ đến chủ đề này."

"Nhiếp ảnh gia Ngụy Tự, nhóm ảnh chụp này đúng thật là do cô chụp sao?" Người đàn ông lặp lại vấn đề này.

Ngụy Tự hơi lưỡng lự, vẫn gật đầu.

Người đàn ông lấy ra một điều khiển từ xa, hướng về máy chiếu trong gian phòng ấn xuống, xuất hiện ảnh phóng to.

Ảnh chụp không ngừng bị phóng to ở tại góc dưới cùng, có một ký tự rất nhỏ bé có màu sắc tương tự bối cảnh.

Nếu như không phóng to, căn bản nhìn không thấy.

Hơn nữa ký tự không phải chữ số thông thường, vừa nhìn đã thấy đường nét nguệch ngoạc này rất có tính đặc trưng.

"Nhiếp ảnh gia Ngụy Tự, có thể giải thích về mẫu ký tự này có ý nghĩa thế nào không?" Người đàn ông đã có chút ý gây hấn.

Ngụy Tự căn bản không biết ở đó sẽ có một mẫu ký tự.

Sắc mặt cô trắng bệch.

"Mỗi một tác phẩm của cha tôi, đều sẽ thêm vào ký hiệu này, đây đều là tự tay tôi tạo ra, nhiếp ảnh gia Ngụy Tự vì sao nó lại xuất hiện trong tác phẩm của cô?"

Ngụy Tự chụp từ những bức ảnh ở tương lai, đương nhiên những ký hiệu trong hình vẫn tồn tại.

Tầm mắt của tất cả mọi người đều đặt trên người Ngụy Tự.

Loại ánh mắt này giống như là cây kim châm chích trên người Ngụy Tự.

Có thể biết mình cãi lại không được, Ngụy Tự đột nhiên nhìn về phía Minh Thù: "Giang Kiều! Là cô, là cô nói cho bọn họ biết!"

"Là tôi tố cáo, cái này cũng không phải của cô, tôi tố cáo không sai mà." Minh Thù cực kỳ hào phóng thừa nhận.

Là bộ dạng chính là trẫm làm đó.

Ngươi có thể làm gì trẫm?

Minh Thù biết những bức ảnh này là của ai, vì trong kịch bản đã đề cập qua đoạn này.

Nhưng mà khi đó không ai gây phiền phức với Ngụy Tự, cô đơn giản có thể lừa gạt được.

Càng trùng hợp chính là, con trai chủ nhân tác phẩm đang ở hội trường.

Khóe mắt Ngụy Tự dần dần đỏ lên, hận ý từ đáy mắt điên cuồng trào ra.

[Giá trị thù hận Ngụy Tự đã đầy.]

Minh Thù hơi nheo mắt, vậy đã đầy rồi sao?

Phiếu đồ ăn vặt này không kéo dài nữa!

Người đàn ông vẫn còn nói: "Tôi không biết cô làm thế nào lấy được tác phẩm của cha tôi, thế nhưng Ngụy Tự tôi sẽ thông qua quyền bảo vệ chính quy, luật sư sẽ liên lạc với cô."

-

Không biết có phải hay không vì Ngụy Tự đã mất đi vầng sáng của nữ chính giả, bàn tay vàng của cô ta hình như cũng không thể dùng nữa.

Máy ảnh không có ngón tay vàng, chính là một máy ảnh bình thường.

Ngụy Tự trong giới chụp ảnh mà nói có thể nói là minh chứng cho sự ô danh, mà nói đến kỹ thuật của cô ta, căn bản là không thể chụp ra những tác phẩm tốt.

Ngụy Tự cả ngày ở nhà nổi giận, cha cô thực sự nhìn không được, sắp xếp cho cô xuất ngoại.

Nhưng mà lúc đăng ký, Ngụy Tự lại đột nhiên chạy mất.

-

Minh Thù đứng ở cửa bệnh viện, một lúc lâu mới đi vào.

Trên giường, Kỷ Cẩm sắc mặt trắng bệch và người đàn ông khí thế hừng hực trên màn ảnh dường như hai người.

Kỷ Cẩm đã tỉnh.

Minh Thù tiến đến, hắn liếc mắt nhìn Minh Thù, rất bình tĩnh hỏi: "Cô tới làm gì?"

"Tới thăm anh một chút."

Sắc mặt Kỷ Cẩm sa sầm, giống như gà trống bị đánh bại: "Cười nhạo tôi? Chúc mừng cô, như cô mong muốn."

Minh Thù kéo ghế ra ngồi xuống, hơi vuốt vuốt cằm, hai tay khoanh ở trước ngực: "Tôi biết anh không phải người của thế giới này."

Thân thể Kỷ Cẩm chấn động, chậm rãi ngẩng đầu.

Đúng vậy.

Nếu như cô biết, vậy những gì mình đã làm, cô mới có thể dửng dưng như vậy.

Cô ta biết…

Không đúng, làm sao cô ta biết được?

Minh Thù hỏi: "Sao anh muốn tấn công tôi?"

Kỷ Cẩm đảo mắt: "Không phải cô biết cả rồi sao?"

"Tôi chỉ biết anh không phải người của thế giới này, thế nhưng tôi không biết, tại sao muốn tấn công tôi."

Kỷ Cẩm tựa hồ đang suy nghĩ cái gì.

Một lúc lâu hắn nói: "Có quy tắc, tôi không nói được."

"Quy tắc?" Quy tắc gì?

Kỷ Cẩm thấy Minh Thù đúng là cái gì cũng không biết, hắn nói: "Tôi đang ở trạng thái giới hạn, không thể nói lung tung, xem như tôi muốn nói cũng không nói được, viết cũng không được, bất luận phương thức biểu đạt gì đều không được."

Trạng thái giới hạn… vậy tại sao tên Lạc Yến thần kinh có thể nói?

"Sao anh có thể dễ dàng nói cho tôi biết như vậy?"

Sắc mặt Kỷ Cẩm càng sa sầm, lẩm bẩm một tiếng: "Dù sao cũng không thể trở về."

"Ý gì?"

Kỷ Cẩm lắc đầu, bày tỏ hắn không nói được.

Đường hầm vận chuyển bị phá hư hắn không trở về được, dùng thân thể này qua hết đời tính mạng của hắn mới kết thúc.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 750: Nhiếp Ảnh Gia (27)

Kỷ Cẩm rất chán chường, đôi mắt ảm đạm, phảng phất như đối mặt với một người chết.

Khác hoàn toàn với mấy tháng trước.

Minh Thù lúc đầu dự định đi nhưng cô lại ngừng lại, quay đầu hỏi: "Nội bộ các cậu xảy ra chuyện gì phải không?"

Kỷ Cẩm cười khổ một tiếng: "Tôi không biết."

Cũng vì không biết nên hiện tại hắn mới cảm thấy sợ hãi.

Không biết mình còn có thể trở về hay không.

Hắn đã thử rất nhiều lần, đều là những đề nghị thất bại.

Minh Thù rời bệnh viện.

Dựa vào tình huống trước mắt, chỉ có một tổ chức... nhưng là tổ chức gì?

Cô không biết.

Con sen kia, chúng ta trở về đi thôi.

Thú nhỏ kéo tay Minh Thù, móng vuốt nhỏ cào lòng bàn tay cô.

Ngươi đừng đụng vào những người đó, dù gì cũng không liên quan đến ngươi, ngươi trở về ai có thể làm gì ngươi được? Để cho hai bên bọn họ tự chơi đùa đi.

Có về cô cũng không quan tâm con thú hai chân đáng ghét kia!

"Ngươi không nghe người ta nói sao, ta là nhân vật ảo?" Minh Thù bóp móng vuốt thú nhỏ: "Nói không chừng ngươi cũng là hư cấu thì sao?"

Chuyện này ngươi cũng tin? Con sen, cổ hũ mê tín không được sao!

Minh Thù: "..." Đây không phải là khoa học sao?

"Vậy nếu là thật thì sao?" Minh Thù cười một cái, nhẹ giọng nỉ non: "Thế giới này... ai nói được chính xác."

Thú nhỏ phát điên.

Con sen, đừng cho là ta không biết ngươi đang suy nghĩ gì, ngươi chính là muốn tên thú hai chân đáng ghét kia.

Thú hai chân có gì tốt!

Xấu xí còn không có lông!

Minh Thù và thú nhỏ thành một đoàn, đi vào trong đám người, biến mất trong dòng người mịt mờ.

-

"Chị Kiều, đây là ảnh chụp tuần trước, tôi đã sửa xong." Trợ lý đưa thẻ nhớ cho Minh Thù.

Minh Thù gật đầu, ý bảo hắn đặt ở trên bàn.

"Chị Kiều, sắp bước sang năm mới rồi, chị có dự định gì không?"

Minh Thù giật mình, năm mới rồi sao?

Cô vuốt chân mày: "Xử lý hết nọi việc thì nghỉ tết đi, tháng ba quay lại làm."

"Nghỉ dài như vậy sao?" Trợ lý kinh ngạc.

"Ừ." Gần đây không nhận hoạt động nào.

Trợ lý im lặng, nhiếp ảnh gia này muốn nhận hoạt động phải xem tâm trạng, nói không nhận thì không nhận.

Đơn vừa rồi trợ lý giao cho Minh Thù là cái cuối cùng, không còn việc gì nữa.

Hắn dọn sạch bàn làm việc rồi tạm biệt Minh Thù.

Trợ lý vừa đi, Minh Thù cũng không biết làm gì.

Thế nhưng lúc này, người hẹn chụp hình không ít.

Lễ mừng năm mới là lúc minh tinh bận rộn nhất.

Minh Thù nghĩ mình còn nhiệm vụ, nên chỉ chọn chụp cho vài người.

Gần sát tết âm lịch, không khí khắp nơi đều tràn ngập màu đỏ tươi tắn.

Phảng phất tất cả mọi người đều rất vui.

"Nghĩ gì thế?" Ôn Hạ Thanh quơ quơ tay trước mặt Minh Thù: "Mất hồn như thế."

"Khi nào cậu về nhà?" Minh Thù thu tầm mắt lại, hỏi người đối diện.

Ôn Hạ Thanh mỉm cười: "Mấy ngày trước đã về, tết không về."

Hắn liếc mắt nhìn Minh Thù: "Kiều Kiều về sao?"

"Về chứ, trong nhà gọi điện thoại tới." Minh Thù nói.

Ôn Hạ Thanh đáy mắt xẹt qua tia lạnh: "Lúc nào về? Vừa lúc tôi không có việc gì làm, sẽ tiễn cô."

"Đặt vé máy bay ngày mốt." Minh Thù nói: "Sao trông cậu là lạ vậy."

"Không phải sắp sang năm mới sao? Trong lòng khó tránh khỏi có chút cảm xúc." Ôn Hạ Thanh đẩy món ăn đến trước mặt Minh Thù: "Cuộc sống đại học dường như còn gần ngay trước mắt, vừa chớp mắt đã nhiều năm như vậy, thời gian trôi qua thật nhanh."

"Ừm."

"Cậu còn nhớ rõ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt không?"

Minh Thù suy nghĩ một chút: "Cậu bị người ta lừa, người không có đồng nào vừa lúc gặp phải tôi đi ra ngoài chụp hình, không ngờ khi đó cậu ngốc như vậy."

"Đúng vậy, bây giờ nghĩ lại khi đó thật sự rất ngốc."

Ôn Hạ Thanh ôn chuyện với Minh Thù cả buổi chiều.

Lúc Minh Thù rời đi, Ôn Hạ Thanh tiễn cô, cô đi phía trước, Ôn Hạ Thanh theo ở phía sau.

"Kiều Kiều..." Ôn Hạ Thanh đột nhiên kêu một tiếng.

Minh Thù đứng ở dưới bậc thang, khuôn mặt nhỏ bé quay đầu hơi ngước nhìn hắn, trong ánh nắng chiều Minh Thù nhìn không rõ sắc mặt của hắn.

Người phía sau lắc đầu, cười nói: "Không có gì, ngày mốt tôi tiễn cậu ra sân bay."

Minh Thù khó đoán nhíu mày lại, luôn cảm thấy Ôn Hạ Thanh có chút kỳ quái.

Sau khi cô rời đi thì gọi điện thoại hỏi người quản lý, người quản lý nói Ôn Hạ Thanh mấy ngày nay bởi vì áp lực công việc nên tinh thần không được tốt.

Trừ cái này, không có vấn đề nào khác.

Minh Thù nhớ lại Ôn Hạ Thanh thỉnh thoảng nhìn cô, thỉnh thoảng thở dài.

-

Minh Thù thu dọn đồ đạc trở về Giang gia, Ôn Hạ Thanh tới tiễn cô, chỉ dặn cô cẩn thận cũng không có gì khác thường.

Minh Thù vừa trở về, thì ba cô bốn dì hỏi về vấn đề việc bạn trai.

Ba mươi tết, Minh Thù trốn trong phòng không ra ngoài, cuối cùng cũng làm cho đám người kia dừng lại.

Cô nằm ở trên giường, nhìn ngọn đèn trên đầu.

Bên ngoài rất náo nhiệt.

Giang gia vẫn rất hoà thuận, lễ mừng năm mới luôn có mặt đầy đủ.

"Két."

Cửa phòng bị đẩy ra, Minh Thù liếc mắt nhìn, là đứa bé nhỏ nhất Giang gia.

Đứa bé bò lên trên giường Minh Thù, bàn tay nhỏ mập mạp ôm lấy mặt: "Cô, cô không vui sao?"

"Không có." Minh Thù đuổi nó ra: "Đi ra ngoài chơi đi."

Đôi mắt thằng bé liếc qua liếc lại: "Có phải cô thất tình không?"

"Thất tình cái gì, cô còn chưa có đối tượng." Trẻ con bây giờ biết nhiều như vậy rồi sao?

"Ôi chao, đó là vì cô thích người không thích cô sao?" Đứa bé kiên nhẫn tiếp tục hỏi.

"Người cô yêu..." Minh Thù thở dài: "Cũng không biết đang ở đâu."

Đứa bé nháy mắt mấy cái, rất ngây thơ nói: "Cô đi tìm đi."

"Tìm không được thì sao."

"Vì sao tìm không được, người đó là người ngoài hành tinh sao?"

"Không biết."

"Vì sao không biết?"

"Không biết là không biết."

"Vì sao..."

Đứa bé giống như tổ hợp mười vạn câu hỏi vì sao, Minh Thù ôm nó ra khỏi phòng rồi khóa cửa lại.

Cuối cùng cũng yên tĩnh.

"Ding."

Tiếng chuông năm mới vang lên.

"Brừ... Brừ..."

Minh Thù sờ điện thoại di động, vô ý thức bắt máy.

Giọng Ôn Hạ Thanh truyền tới: "Kiều Kiều, năm mới vui vẻ."

"Năm mới vui vẻ."

"Sao vậy, không vui sao?"

"Không có."

Ôn Hạ Thanh dừng một chút, nói: "Cậu đoán xem tôi đang ở đâu."

"Không đoán. Cậu trẻ con quá vậy!" Minh Thù không có tinh thần: "Không có việc gì tôi cúp máy đây."

"Kiều Kiều..."

Tiếng của Ôn Hạ Thanh bị ngắt quãng.

Ôn Hạ Thanh ngẩng đầu liếc mắt nhìn cửa sổ đang sáng, hoa tuyết đang tuôn rơi xuống, hắn thở dài sương mù làm mờ đi tầm mắt của hắn.

Ôn Hạ Thanh không biết mình đứng bao lâu.

"Kẽo kẹt."

Cửa trên lầu bị đẩy ra, đứa bé chạy đến trước mặt Ôn Hạ Thanh, ngửa đầu nhìn hắn: "Anh à, cô nói là anh về đi, chuyện hôm nay coi như chưa xảy ra."

Ôn Hạ Thanh thấy qua đứa bé này, biết nó là người của Giang gia.

Cô trong miệng nó chắc chắn là Giang Kiều rồi.

Lông mi Ôn Hạ Thanh khẽ run, hoa tuyết phía trên chấn động rớt xuống, hắn chậm rãi đưa tay sờ đầu của đứa bé.

Từ trong túi hắn lấy ra một cái hộp rồi đưa cho đứa bé: "Năm mới vui vẻ."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 751: Nhiếp Ảnh Gia (Hết)

"Anh, năm mới vui vẻ." Ánh mắt đứa bé trong suốt, rất vui vẻ.

"Giúp anh đưa cái này cho cô ấy được không?" Ôn Hạ Thanh giao một chiếc hộp khác cho đứa bé.

Đứa bé gật đầu: "Dạ được."

"Lên đi."

"Anh trai tạm biệt."

Đứa bé cầm cái hộp biến mất ở cửa, Ôn Hạ Thanh giật giật đôi chân có chút đông cứng, xoay người rời đi.

Hẹn gặp lại.

Giang Kiều.

-

Minh Thù nhìn Ôn Hạ Thanh rời khỏi, cả người cô cũng đầy phiền muộn, làm sao còn dám... Đi nhận tình cảm của người khác.

"Cô... Cô mở cửa ra!"

Minh Thù buông rèm cửa sổ xuống, mở cửa phòng, đứa bé đem một cái hộp lên: "Anh kia đưa cho cô đó!"

Trên hộp còn có hoa tuyết, Minh Thù nhận lấy, mở hộp ra, nhưng mà trong hộp không có gì cả.

Không phải quên bỏ đồ vào mà là rỗng.

Ôn Hạ Thanh cho cô món đồ như vậy làm cái gì?

Vài ngày sau, Minh Thù mới biết được Ôn Hạ Thanh đã đi.

Người quản lý cũng không biết hắn đi đâu.

Điện thoại không gọi được, nhắn tin không trả lời,cứ như vậy mất tích.

Rất nhiều năm sau, Minh Thù ở triển lãm nước ngoài chụp ảnh gặp phải Jim.

Anh ta dẫn cô đi đến một nơi

Xuân về hoa nở, mặt hướng về biển lớn, bia mộ sừng sững.

Hắn nói: Kiều Kiều, về sau tôi muốn làm gì tôi cũng đã nghĩ xong rồi, tôi không muốn ở trong giới đó nữa.

Hắn nói: Quá mệt mỏi.

Đúng vậy, sao không mệt được.

Yên lặng chịu đựng bệnh tật, không nói cho ai nghe, sao không mệt được.

Tối hôm tết, Ôn Hạ Thanh chỉ muốn thấy cô một lần cuối.

Minh Thù vuốt mộ bia lạnh như băng, một lúc lâu cô chỉ thở dài một tiếng: "Tôi không phải Giang Kiều."

Minh Thù sau khi trở về mở cái hộp kia, ở dưới đáy hộp tìm thấy một danh thiếp.

Là một tấm hình Giang Kiều chụp cho hắn rất lâu trước đây, bối cảnh này chắc là ở trường học, nam sinh cười tươi như ánh mặt trời, trong đôi mắt phảng phất có sự ôn hòa không giới hạn.

Bên trái ảnh có một hàng chữ.

Nơi phương xa không có em, nhưng chúng ta vẫn còn ở chung một khoảng trời, anh sẽ chìm vào giấc ngủ này đợi em.

Một năm sau.

Thiên tài nhiếp ảnh gia Giang Kiều, tác phẩm "Chìm Đắm" đạt được tượng vàng.

Cùng năm đó.

Nhiếp ảnh gia Giang Kiều qua đời.

-

Nghĩa trang.

Tô Nam Phong dẫn theo Dư Tiểu Hàn đến cúng bái, hắn vỗ về Dư Tiểu Hàn.

Dư Tiểu Hàn miễn cưỡng cười cười: "Cô ấy còn rất trẻ."

Tô Nam Phong thở dài, thương tiếc sâu sắc: "Đi thôi."

Hai người xoay người rời khỏi nghĩa trang, trên bia mộ nét mặt cô gái tươi cười như hoa, hưởng dương hai mươi sáu tuổi.

Sau khi bọn họ rời đi, một bóng người từ một bên nghĩa trang đi qua, hắn để hoa tươi trước bia mộ, đứng yên một lúc thì rời khỏi.

-

Minh Thù lần này chết cũng không bình thường, bể bơi bị rò điện, cô bị giật điện chết.

Sao không trực tiếp đánh chết cô đi!

Chết một cách kỳ lạ.

Minh Thù trở lại phòng mây trắng, đi đến đám mây bên cạnh nghỉ ngơi.

Hài Hòa Hiệu cân nhắc một chút, không dám tùy tiện lên tiếng, làm cho màn hình mây trắng thể hiện tư liệu.

Họ tên: Minh Thù

Giá trị thù hận: 380000

Nhiệm vụ nhánh: Vẫn chưa xong

Nhiệm vụ ẩn: Hoàn thành

Minh Thù vẫn như cũ không có hỏi Hài Hòa Hiệu bất cứ vấn đề gì, nằm một lúc lâu, vẫy tay để cho Hài Hòa Hiệu tiếp tế đồ ăn.

-

Cả căn phòng đều làm bằng kim loại bạc, người mặc áo choàng trắng dài đối diện một máy kiểm tra.

"Keng."

Cửa kim loại mở ra.

Người đàn ông tóc vàng từ bên ngoài bước đến.

"Cục trưởng."

Mọi người đồng thời xoay người, cung kính gọi một tiếng.

"Thế nào rồi?"

Một người đeo kính mang áo choàng trắng tiến lên: "Chủ hệ thống đã khôi phục, thế nhưng..."

Người đàn ông tóc vàng lạnh lùng nhìn người đàn ông áo choàng trắng: "Nhưng cái gì?"

Người này nói: "Chủ hệ thống đột nhiên tan vỡ, có mấy người không có thể về đúng lúc... Mất đi liên hệ, chỉ sợ là không tỉnh lại."

Người đàn ông tóc vàng giống như cũng không thèm để ý, hắn nhìn về khoang duy nhất trong phòng: "Hắn thế nào?"

"Tình trạng không tốt lắm, Cửu thiếu vận dụng một loại thủ pháp rất kỳ quái, giống như muốn chống lại máy xóa trí nhớ, thế nhưng chủ hệ thống đột nhiên tan vỡ, khiến cho tình trạng Cửu thiếu bây giờ..."

Người đàn ông tóc vàng nhíu mày: "Có thể tỉnh không?"

"Cái này..." Người đeo kính mang áo choàng trắng không dám hứa chắc: "Nếu như Cửu thiếu bị nhốt, khả năng rất khó trở ra, ngài cũng biết..."

"Trong vòng ba ngày, ta muốn nhìn thấy biện pháp giải quyết."

Người đàn ông tóc vàng nói xong lập tức rời phòng, để lại mọi người ngơ ngác

Ba ngày...

Điều này sao có thể.

Người đàn ông tóc vàng mới vừa đi ra, chỉ thấy Lạc Yến dựa vào hành lang đứng đợi, giọng nói vô cùng hả hê: "Chưa tỉnh?"

Đôi mắt của người đàn ông tóc vàng tối xuống nhìn hắn.

"Nhìn ta như vậy làm gì?" Lạc Yến nhìn lại bản thân mình:

"Hôm nay ta có vấn đề gì sao?"

Người đàn ông tóc vàng liếc mắt: "Lạc Yến, ta nói cho ngươi biết, không nên động vào hắn."

Lạc Yến giống như bị chọc cười: "Ông nghi ngờ ta làm? Ta và hắn ngang bằng nhau, cục trưởng, có phải ông quá coi trọng ta hay không. Nhưng ta thật sự cũng rất vui, không ngờ trong mắt cục trưởng ta lợi hại như vậy."

Giống như người nam nhân tóc vàng muốn nhìn ra được cái gì đó trên mặt tên này, nhưng nụ cười của tên yêu tinh Lạc Yến này không biết đâu thật đâu giả.

"Hắn chết rồi đối với chúng ta đều không tốt."

Lạc Yến bình tĩnh nhún nhún vai.

-

Ba ngày sau, người đàn ông tóc vàng vẫn như cũ không có biện pháp giải quyết.

Các bộ phận bị một không khí tệ hại bao trùm, bọn họ cũng cảm giác được khí này là của cục trưởng.

Đặc biệt bộ phận kỹ thuật, bọn họ phụ trách toàn bộ chủ hệ thống, chủ hệ thống tan vỡ bọn họ phải chịu trách nhiệm, Cửu thiếu vẫn chưa tỉnh lại bọn họ cũng phải chịu trách nhiệm.

Bọn họ làm sao lại xui xẻo như vậy!

"Chúng ta nghĩ không ra biện pháp gì, cục trưởng sẽ xử chúng ta đó!" Trong phòng làm việc, một đám người gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng.

"Biện pháp khả thi chúng ta cũng đã nghĩ hết rồi, còn biện pháp nào nữa?"

"Đừng hoảng, cục trưởng muốn xử chắc chắn sẽ xử trưởng bộ phận trước, chúng ta đều là tinh anh bộ kỹ thuật, không thể tùy tùy tiện tiện xử chúng ta."

"Đúng đúng đúng!"

Bộ trưởng bộ kỹ thuật: "..."

"Ôi, các người đang bận sao?" Một giọng nói nhẹ nhàng từ ngoài cửa truyền vào.

Mọi người đồng loạt nhìn sang, có người trực tiếp tránh về phía sau.

"Lạc... Lạc Yến, ngươi tới làm gì?" Bộ trưởng bộ kỹ thuật nói không lưu loát đứng lên: "Cục trưởng đã nói qua, không cho ngươi tới bộ kỹ thuật!"

Lạc Yến chỉ vào vào đường biên giới vừa chạm tới, cười hì hì nói: "Ta chưa vào, ta cũng không có vi phạm lời cục trưởng nói."

Bộ trưởng bộ kỹ thuật: "..."

Lạc Yến cười gian xảo: "Ta chỉ muốn hỏi Cửu thiếu tỉnh chưa?"

Bộ trưởng bộ kỹ thuật nhắm mắt nói: "Chuyện này không liên quan tới ngươi?"

"Làm sao không liên quan? Nếu hắn chưa tỉnh thì ta sẽ rất vui."

"..."

Về ân oán của Lạc Yến và Cửu thiếu, có thể viết thành một tác phẩm hàng trăm ngàn chữ.

Thế nhưng ân oán cụ thể gì... Bọn họ cũng không biết.

Dù sao hai người này là ngươi không ưa ta, ta cũng không ưa ngươi.

Người này không may thì người kia hả hê, giậu đổ bìm leo, khắp nơi vui mừng.

"Cục... cục trưởng." Bộ trưởng bộ kỹ thuật đột nhiên nhìn phía sau Lạc Yến kêu một tiếng.

Biểu cảm của Lạc Yến thoáng ngừng lại, hắn như không có chuyện gì xảy ra xoay người, nhìn người đang bước đến.

Người đàn ông tóc vàng từ bên cạnh hắn đi qua, nói với bộ trưởng bộ kỹ thuật: "Truyền một lần nữa."

Bộ trưởng bộ kỹ thuật trợn to mắt: "Cục trưởng... chuyện này quá nguy hiểm, nếu lỡ..."

"Ngươi còn biện pháp tốt hơn?"

Bộ trưởng bộ kỹ thuật lắc đầu.

"Vậy... vị trí truyền?"

"X 3459, Y 452."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 752: Thế Tử Sắp Khỏe (1)

#Đầu đề vương phủ: Tần Vu một lời không hợp công khai rời khỏi#

Lúc Minh Thù tỉnh lại, đang úp mặt trên bàn, trước mặt đặt một quyển sách.

Nàng chống cơ thể ngồi dậy, phần bụng có chút căng đau, dưới thân từng trận đau kéo tới.

Không cần nói cũng biết cảm giác kia là gì.

Minh Thù không vội vàng, cũng không biết có phải do nằm úp sấp lâu quá hay không, toàn thân đều đau nhức.

Nàng quay đầu quan sát bốn phía, màu sắc và mùi hương đều hoài cổ, phía trên treo một tấm tơ lụa màu đỏ sậm, trên cửa sổ còn dán chữ hỷ.

Bên ngoài rất yên tĩnh, hẳn là không có người, Minh Thù quyết định nhận kịch bản trước.

Nữ chính giả tên Tống Vân Kiều, xuyên không tới. Sau khi xuyên không kích hoạt một hệ thống tên là Con đường thăng cấp của sủng phi.

Nàng cần tìm một đế vương, hoàn thành con đường thăng cấp của bản thân.

Những người mà hệ thống cho nàng chọn trong triều đại đương thời có Lục hoàng tử Cơ Khinh Hồng long khí nặng nhất, kết quả này nghĩa là người cuối cùng leo lên ngôi vị hoàng đế là hắn.

Dựa theo kịch bản cơ bản này, vị Lục hoàng tử này tàn tật không còn sống lâu nữa, cưới ba vương phi, mỗi người đều sống không qua đêm tân hôn. Bên ngoài đều truyền Lục hoàng tử khắc vợ.

Thiết lập này không thể nghi ngờ chính là nam chính.

Đáng lẽ người gả cho Lục hoàng tử chính là Tống Vân Yên, đại tiểu thư đích hệ của Tống gia, nàng là nữ chính phần này.

Nhưng bởi vì bà mai của Tống Vân Kiều, cuối cùng Tống Vân Kiều được gả qua.

Sau khi Tống Vân Kiều gả cho Lục hoàng tử, bắt đầu con đường sủng phi của nàng. Có hệ thống sủng phi phụ trợ, nữ chính gặp người giết người, gặp Phật giết Phật.

Cuối cùng nàng và Cơ Khinh Hồng dắt tay nhau cùng nhau tận hưởng thiên hạ.

Mà nguyên chủ Tần Vu...

Tần gia Ngũ tiểu thư, con thứ, ở Tần gia cũng không được sủng ái, từ cái tên cũng có thể nhận ra.

Khi còn bé vì cơ thể không tốt lắm, bị chủ mẫu Tần gia lấy đó làm cớ đưa đến nông thôn nuôi nhiều năm.

Mãi đến khi nguyên chủ cập kê mới được nhận trở về.

Sau khi trở về nguyên chủ cũng như một người vô hình ở Tần gia.

Tần gia là trở ngại của Lục hoàng tử khi đoạt vị, nhưng Lục hoàng tử vẫn không có cách xử Tần gia.

Tống Vân Kiều vì để Lục hoàng tử leo lên ngôi vị hoàng đế, đầu tiên là bày trò khiến Tần gia gả con gái cho con trai Dật An Vương.

Lúc đầu đáng lẽ người bị gả đi là con đích của Tần gia, không biết sao nàng ta không đồng ý nên Tần Vu - đứa con không được sủng ái bị gả đi.

Con trai Dật An Vương là một kẻ ngốc, chỉ số IQ như một đứa trẻ bảy tuổi.

Tần Vu gả qua chưa bao lâu, Tống Vân Kiều ra chiêu lần nữa, bày kế làm cho Tần Vu tự tay hại chết con trai Dật An Vương.

Dật An Vương chỉ có một đứa con trai, mặc dù khù khờ nhưng cũng được cưng chiều như cục vàng.

Hắn đột nhiên chết, Tần Vu lại là hung thủ, Dật An Vương không đành lòng bỏ qua.

Tần gia và phủ Dật An Vương đối đầu, bên phía Lục hoàng tử hành sự thuận tiện rất nhiều.

Đợi Dật An Vương tra ra Tần gia thông đồng với địch bán nước, nam tử Tần gia bị trảm đầu, nữ tử bị lưu đày.

Tần Vu đang bị lưu đày trên đường thì được người cứu.

Tần Vu điều tra được mình rơi vào kết cục này đều là kiệt tác của Lục hoàng tử.

Vì vậy Tần Vu đổi dung mạo hồi kinh.

Lúc này Lục hoàng tử đã đăng cơ, vừa vặn người trong cung buộc Lục hoàng tử tuyển tú, Tần Vu nhân cơ hội này trà trộn vào hậu cung, muốn tìm cơ hội ám sát Lục hoàng tử.

Tuy các nàng vào cung nhưng Lục hoàng tử chỉ cưng chiều Tống Vân Kiều, ngay cả cơ hội thấy Lục hoàng tử cũng không có.

Mãi đến khi Tống Vân Kiều và Lục hoàng tử xảy ra mâu thuẫn, Tần Vu mới tìm được cơ hội.

Rất nhanh thì Tần Vu đã có một vị trí trong cung, có lẽ Tống Vân Kiều nhận thấy được nguy cơ, đề phòng với Tần Vu.

Lục hoàng tử không biết có mục đích gì, tăng thên một vị trí cho Tần Vu nữa.

Trong khoảng thời gian ngắn, Tần Vu ở hậu cung gần như ngang quyền ngang thế với Tống Vân Kiều.

Tần Vu cũng biết kế hoạch ám sát Lục hoàng tử không thực tế lắm, nàng liền thay đổi sách lược, mượn hơi người trong hậu cung để liên hệ triều thần.

Có lẽ là vì nàng từng là nhân vật phản diện, tất cả đều phát triển thuận lợi.

Sau đó Lục hoàng tử mất tích, Tống Vân Kiều vì tìm Lục hoàng tử nên cũng rời cung.

Tần Vu cho rằng mình đã nắm giữ đại cục, dự định soán vị.

Ngay tại thời điểm nàng khởi xướng làm loạn, Lục hoàng tử đột nhiên xuất hiện dẫn theo quân đội.

Lúc này nàng mới biết được Lục hoàng tử chẳng qua là đang lợi dụng nàng để bắt những kẻ có ý đồ phản bội.

Cuối cùng Tần Vu không được gì cả, chết trong lúc cung tên bắn loạn xạ.

Hiện tại thời gian còn sớm, nguyên chủ mới vừa gả cho kẻ khù khờ...

Đợi đã!

Gả... lập gia đình?

Minh Thù xác định nhiều lần, thực sự đã lập gia đình!

“Thế tử phi, thế tử phi, người có ở đây không? Thế tử có ở trong phòng không?” Cửa phòng đột nhiên bị người khác đập.

“Không có.” Minh Thù giương giọng trả lời một câu.

“Lại không thấy thế tử rồi, thế tử phi người ra đây đi.”

Không thấy thì không thấy, có gì mà kinh ngạc vậy.

Đồ ăn vặt của trẫm thì sao!

“Thế tử phi, người có ở đây không?” Người bên ngoài vẫn không ngừng gõ cửa, giọng nói lo lắng:

“Thế tử phi? Thế tử phi người mau ra đây đi, không thấy thế tử rồi...”

Không có không có không có!

Trẫm phải chạy trốn, ai lại làm thế tử phi của cái tên không quen biết đó!

Trước khi chạy trốn, ăn no trước đã rồi tính sau.

Minh Thù kéo cửa đi ra ngoài, suýt nữa thì tay nha hoàn đánh trúng người nàng.

Nha hoàn lui về phía sau, giọng nói hơi gấp gáp: “Thế tử phi, người đang làm gì vậy, sao lâu như vậy mới mở cửa?”

Minh Thù nhếch môi mỉm cười: “Ngủ.”

Biểu cảm nha hoàn hơi khó coi: “Vừa rồi không phải nô tỳ nhờ người canh chừng thế tử sao? Vì sao người lại ngủ trong phòng? Thế tử đi đâu rồi?”

Minh Thù suy nghĩ một chút, dường như lúc trước nha hoàn có nhờ nàng canh chừmg thế tử.

Nguyên chủ đã tới Quy Thủy, nàng tìm một nha hoàn trông coi thế tử, còn mình dọn dẹp phòng.

Khi còn bé không chăm sóc cơ thể tốt, lúc tới Quy Thủy nguyên chủ rất khó chịu, vậy nên đã ngồi trên bàn ngủ một tí.

Sau đó... nàng đã tới rồi.

“Không biết.” Trời mới biết chạy đi đâu.

Minh Thù nhìn hai bên một chút, phòng bếp ở đâu vậy.

“Thế tử phi, nếu thế tử gặp chuyện không may, người ăn nói thế nào với vương gia.” Nha hoàn vẫn cau mày nói.

“Vậy ngươi còn không đi tìm?” Minh Thù nheo mắt nhìn nha hoàn:

“Ngươi lo lắng cho thế tử như vậy, ở đây nói nhảm với ta có ích gì. Nói với ta mấy câu thì thế tử trở về sao?”

Minh Thù chọn được hướng đi, xách chiếc váy có hơi nặng nề đi qua bên kia: “Hơn nữa nếu thế tử gặp chuyện, người xui xẻo không phải là các ngươi sao?”

Nha hoàn có chút kinh ngạc nhìn Minh Thù.

Hai ngày trước, thế tử phi này là một trái hồng mềm, sao bây giờ lại như vậy...

Có lẽ nha hoàn hoảng hốt với sự thay đổi đột ngột của Minh Thù nên không đi theo nàng nữa.

Minh Thù đi qua mấy hành lang, cuối cùng cũng đi tới phòng bếp.

Lúc này mới qua bữa trưa không lâu, trong phòng bếp không ai, Minh Thù trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Nàng tìm kiếm rất lâu, đa số đều là bán thành phẩm, cuối cùng cũng chỉ tìm được mấy cái màn thầu...

Gặm bánh màn thầu hằng ngày nhân N...

Cúc cu...

Trong phòng bếp đột nhiên phát ra tiếng động kì quái.

Minh Thù quay đầu nhìn về một chiếc kệ.

Phía sau chiếc kệ mơ hồ hiện ra một vật liệu may mặc.

Minh Thù nhìn, sau đó cầm bánh màn thầu rời khỏi phòng bếp.

Mọi người đều là trộm, sao phải làm khó nhau chứ.

Bởi vì thế tử mất tích, toàn bộ Dật An Vương phủ rơi vào tình thế hỗn loạn.

Mãi đến khi Dật An Vương trở về cũng không ai tìm thấy thế tử.

Tường của Dật An Vương phủ đã được xây cao lên rất nhiều, với sự khù khờ của thế tử không thể leo qua được. Mà người giữ cửa phủ đều là thị vệ do chính tay Dật An Vương sắp xếp, bọn họ cũng không thấy thế tử rời khỏi.

Cho nên có thể khẳng định thế tử vẫn còn ở trong vương phủ.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 753: Thế Tử Sắp Khỏe (2)

“Thế tử phi, con muốn đi đâu?”

Giọng nói chất phác mang sự tức giận từ phía dưới vang lên.

Minh Thù ngồi ở đầu tường, xách váy của mình lên, trong miệng còn nhai nửa chiếc màn thầu.

Ánh nắng buổi chiều ở cuối chân trời thật đẹp, chiếu lên khuôn mặt yêu kiều của thiếu nữ khiến đôi mắt nàng dính một luồng sáng màu cam, nhẹ nhàng đến động lòng người.

Người đi tới là chủ nhân của Dật An Vương phủ - Dật An Vương.

Cũng là cha của thế tử ngốc.

Bố chồng của nàng ấy.

Minh Thù lấy màn thầu, “á” lên một tiếng rồi nói: “Phong cảnh trên tường thật đẹp, con lên xem tí.”

“Đi xuống cho ta!” Vẻ mặt Dật An Vương sầm lại.

“Đường đường là thế tử phi mà lại trèo tường, để người khác nhìn thấy thì còn ra thể thống gì nữa!”

Minh Thù liếc mắt nhìn nha hoàn đứng bên cạnh Dật An Vương, nhất định là do nàng ta bẩm báo.

Vừa rồi lúc nàng đi đến đã gặp phải nha hoàn rồi.

Tên là... Thúy Nhi thì phải.

Nha hoàn này thật lợi hại, nguyên chủ mới gả vào đây vài ngày, nha hoàn này đã dám khó chịu với nguyên chủ.

“Cha, con đây không phải là định đi tìm thế tử sao?” Minh Thù mỉm cười.

“Nói không chừng hắn đã rời khỏi phủ rồi thì sao? Con tìm được hắn thì sẽ trở về.”

“Xuống cho ta!” Dật An Vương căn bản không nghe.

Minh Thù: “...”

Đánh một trận rồi chạy... Ta vẫn chưa ăn no, sao có sức mà đánh lộn chứ.

Minh Thù nhảy từ trên tường xuống, dù gì thì nếu rời khỏi vương phủ, nàng cũng không biết sẽ đi đâu.

Trở về Tần gia nhất định sẽ bị trả về, tạm thời ở nơi này ăn uống no say cũng được.

Dật An Vương đương nhiên không thích hành động của con dâu, ngữ khí rất không tốt: “Thúy Nhi nói hôm nay cho con gặp thế tử, con gặp chưa? Thế tử đi đâu rồi?”

Minh Thù sờ vào búi tóc của mình, lúc nàng ngẩng đầu lên nụ cười tươi như hoa: “Thúy Nhi mới là người phụ trách cuộc sống thường ngày của thế tử, nàng ấy không nên rời thế tử nửa bước. Cha, người không cảm thấy một nha hoàn sai việc cho thế tử phi không có chút gì sai quy tắc ư?”

Dật An Vương quả nhiên cau mày.

Ông không thích người con dâu này, hắn cũng không thích người của Tần gia.

Là vì được bệ hạ ban hôn, không đồng ý tức là kháng chỉ.

Nhưng mà…

Mấy ngày trước nàng thấy mình vẫn giữ phép tắc, không hề nhiều lời, hôm nay sao lại kỳ lạ như vậy?

Dật An Vương hình như đang lo lắng cho đứa con trai ngốc nhà mình, quay đầu nhìn Thúy Nhi: “Thúy Nhi, hôm nay ngươi đang làm gì vậy?”

Thúy Nhi đổi sắc mặt, yếu ớt giải thích: “Vương gia, nô tỳ đi nấu canh cho thế tử.”

Minh Thù “ồ” lên một tiếng: “Ta đi qua phòng bếp cũng không thấy canh gì cả, ngươi ăn hết rồi sao?”

Thúy Nhi: “…”

Dật An Vương chau mày.

Thúy Nhi là con gái của quản gia trong phủ, ông ta vẫn luôn tín nhiệm nàng nên đã giao thế tử cho một tay nàng chăm sóc.

“Vương gia, nô tỳ nấu bên phòng bếp nhỏ.” Thúy Nhi chớp mắt rồi nói:

“Vì sao lúc thế tử mất tích thế tử phi lại muốn đến phòng bếp?”

“Không phải ngươi nói không nhìn thấy thế tử rồi ư, ta đi tìm xem.”

“…”

Minh Thù cười với Thúy Nhi.

Dật An Vương trầm giọng quát lớn: “Được rồi, tìm được thế tử là chuyện quan trọng hàng đầu, con cũng tìm đi!”

Một câu sau là nói với Minh Thù.

“Mọi người đều lục tung khắp vương phủ rồi mà vẫn không tìm được người. Người này không phải bị bắt cóc thì là chui xuống đất.” Minh Thù cười híp mắt hỏi Dật An Vương:

“Cha, người cảm thấy là trường hợp nào đây?”

Dật An Vương cảm thấy nàng ấy gọi tiếng cha đó khiến cả người hắn đều toát ra khí lạnh.

Nhưng cô gái đối diện, nụ cười nhợt nhạt, mắt sáng dịu dàng, một con người hiền lành.

Mấy chữ “bị bắt cóc” này đã bị Dật An Vương tóm được, ông đổi sắc mặt rồi hét lớn: “Người đâu!”

-

Vì câu nói đó của Minh Thù, Dật An Vương đã bắt đầu lục soát người khắp thành.

Nhưng vẫn không dừng công việc tìm kiếm trong phủ, dù sao cũng là một kẻ ngốc, người nào rảnh mà đi bắt cóc hắn chứ.

Toàn bộ người trong phủ đều đang tìm kiếm, Minh Thù cũng phải tìm.

Phòng bếp đương nhiên đã được tìm rồi, so với lần trước mà nàng đến thì nó lộn xộn hơn rất nhiều.

Nhưng phòng bếp này vẫn không hề có ai, người trong phòng bếp cũng bị sai đi kiếm người rồi.

Một người mất tích, đến gà chó cũng không yên.

Mấu chốt ở đây là chưa được ăn cơm!

Minh Thù cầm một củ cà rốt, làm thế tử phi thảm như vậy ư, ngay cả cơm cũng không có để ăn.

Minh Thù chuyển qua phòng bếp, nàng dừng lại một chút, đi xuống bên chiếc kệ hồi chiều.

Phía sau chiếc kệ vắng vẻ, không nhìn thấy ai.

Ở nơi chân kệ dường như có cái gì đó, chân nàng vừa mới đạp lên nó, có một cảm giác không trọng lực kéo đến.

Thời gian rơi xuống cũng không dài, cũng chỉ có vài giây thôi, ánh sáng tràn ngập trên đỉnh đầu bỗng dưng biến mất hết, xung quanh chìm vào bóng tối.

Minh Thù cảm giác đạp phải thứ gì đó mềm nhũn, còn có hơi ấm…

“Đau…” Một giọng than phiền từ dưới chân truyền lên.

Minh Thù nhanh chóng đứng lên rồi nhảy ra, lấy thú nhỏ ra để chiếu sáng.

Có một nam nhân bẩn thỉu nằm trên mặt đất, đầu tóc hắn rối bời, mặc trên người một chiếc cẩm bào xanh nhạt.

Màu sắc và hoa văn đó không khác mấy với những gì mà nàng thấy vào buổi chiều.

Nam nhân ngẩng mặt lên, gương mặt cũng đen thùi lùi, không nhìn thấy rõ tướng mạo lắm.

Duy chỉ có đôi mắt kia, trong suốt lại sáng sủa, không chứa một chút tạp chất nào như một đứa trẻ.

Đây… không phải thế tử sao?

Sao lại rơi xuống nơi này vậy?

Minh Thù liếc nhìn lên, vừa rồi lúc rơi xuống, nàng dường như nghe được âm thanh của xích sắt di chuyển, cho nên đây là một cơ quan?

Thiết lập cơ quan ở phòng bếp, đây đều là tật xấu của những người có tiền ư?

Minh Thù nắm nửa củ cà rốt của mình, hỏi người nằm trên đất: “Có đứng lên được không?”

Thế tử lắc đầu: “Nương tử… đau.”

Người trong phủ đã dạy cho hắn, nàng là nương tử của hắn. Từ sau ngày tân hôn, hắn vẫn gọi như vậy.

Nhưng nguyên chủ rất ít khi đáp lại, nhìn thấy hắn không đi đường vòng thì trực tiếp im lặng.

Minh Thù đặt thú nhỏ lên trên vai, dành ra một tay để kéo hắn dậy.

Thế tử ngồi dưới đất, Minh Thù thấy trên đất có vết máu, nhưng trên người hắn nhìn sơ qua cũng không có vết thương nào, cũng không biết từ đâu ra.

“Đau...” Thế tử ngửa đầu, đôi mắt có ánh sáng nhỏ vụn: “Đau.”

Mùi máu tươi rất đậm trong không khí, Minh Thù cắn một miếng cà rốt.

Ánh mắt sáng của thế tử vẫn nhìn chằm chằm vào củ cà rốt của nàng: “Đói.”

Minh Thù lùi lại mấy bước: “Chừng này vẫn chưa đủ cho ta ăn.”

“Đói.” Thế tử dường như nghe không hiểu lời của nàng: “Đau... đói...”

Thế tử bắt đầu lặp đi lặp lại hai chữ này.

Minh Thù cắn hai ba lần hết củ cà rốt, đưa một tay về hướng hắn.

Hết rồi!

Thế tử nhìn chằm chằm nàng, hai mắt bắt đầu ngấn lệ, chuẩn bị khóc lớn một trận.

Minh Thù: “...”

Không mang theo người như vậy!

Dù sao nàng cũng hết rồi, muốn khóc thì cứ khóc đi!

Nàng cầm thú nhỏ, vòng quanh không gian này một vòng.

Đó là một không gian rất nhỏ, chỉ khoảng chừng mười mét vuông, có chút không có quy tắc nhưng không có lối ra nào khác.

Nơi có thể đi vào hình như chỉ có phía trên đó.

“Đau... đói...” Giọng nói thế tử vừa tủi thân lại vừa yếu ớt cứ quanh quẩn khắp không gian.

Ta còn đói mà!

Ta còn đau mà!

Ta còn đói mà!

Minh Thù vuốt bụng dưới. Vừa rồi bị ngã xuống, cũng không biết có phải vì té mà rong huyết rồi không, hiện tại cảm giác rất khó chịu.

“Đừng gọi nữa.” Minh Thù đi đến bên cạnh hắn, cúi đầu quan sát hắn một lát, thật sự là không nhìn ra hắn bị thương ở nơi nào.

“Đau ở đâu?”

Thế tử có chút vụng về vén y phục lên, chỉ vào hông của hắn.

Áo ngoài đã che bên trong, hắn vén lên xong, Minh Thù mới nhìn thấy máu thấm vào chỗ đó lúc này đang không ngừng rỉ máu ra bên ngoài.

Điều này cũng không có gì lạ, vì sao trên mặt đất có nhiều máu đến thế.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 754: Thế Tử Sắp Khỏe (3)

“Cởi y phục xuống ta xem một chút.”

Thế tử cầm chặt y phục, đọc rõ từng chữ có chút không rõ: “Không, nương tử, tức giận, không cho.”

Minh Thù ha ha: “Vậy ngươi cứ để đau vậy đi.”

“Đau.”

“Đau...”

“Đau...”

Minh Thù: “...” Đồ bị thần kinh!

Minh Thù nhẫn nhịn một chút, thật sự là nhịn không nổi nữa.

Nàng đi tới, trực tiếp động thủ... đánh ngất xỉu.

Minh Thù cởi y phục của hắn ra, kéo y phục lên, bỗng nhiên ngẩn người.

Ngoại trừ vết thương rỉ máu đó, trên người hắn có không ít chỗ tổn thương.

Vết thương cũ đan xen vết thương mới, nhìn mà thấy đau lòng.

Vết thương đang không ngừng rỉ máu, có thể là lúc rớt xuống bị va phải đá nhọn.

Minh Thù cầm máu cho hắn rồi nghĩ cách để lên trên.

Nhà bếp không hề có một người nào, Minh Thù cố gắng một hồi lâu mới đem người lên được. Nàng thuận tay ném xuống đất, đi lấy thêm mấy củ cà rốt còn dư lại để bổ sung thể lực.

Thú nhỏ đang cầm một củ cà rốt khác ngồi chồm hổm bên cạnh cắn “răng rắc”.

Con sen, ta muốn ăn thịt.

“Ta cũng muốn ăn.” Minh Thù đồng ý:

“Hay là... chúng ta đi bắt cóc đầu bếp nữ.”

Tốt tốt!

Nói là làm, Minh Thù rời khỏi nhà bếp, tìm được một nữ đầu bếp quen thuộc, bạo lực trói người đó mang về.

Khuôn mặt nữ đầu bếp lơ ngơ: “Thế tử phi... người làm gì vậy?”

“Ta đói rồi.” Minh Thù mỉm cười: “Làm cho ta chút đồ ăn.”

Nữ đầu bếp run run: “Nhưng... nhưng... nhưng... nhưng thế tử vẫn chưa tìm thấy.”

“Đợi tìm được hắn xong ta chết đói thì sẽ phạt ai đây?” Minh Thù dùng hình thức tẩy não.

“Ăn no mới có sức lực đi tìm đúng không, không thể chỉ quan tâm đến thế tử mà không chăm sóc thế tử phi chứ!”

Thế tử nhà các ngươi nằm trên mặt đất đằng sau đó.

Nữ đầu bếp run lập cập rửa tay làm cơm.

Thỉnh thoảng nàng lại nhìn về phía sau cười tủm tỉm, mà thế tử phi lại đang cầm một con dao làm bếp.

Vương gia, thế tử phi điên rồi ư!

…

Một lúc lâu sau.

Dật An Vương mang theo thị vệ vội vã chạy tới nhà bếp.

Trên bàn nhà bếp, thế tử và thế tử phi ngồi mặt đối mặt, mỗi người đang ăn một bát mì lớn.

Khắp nhà bếp chỉ có tiếng hút.

Nữ đầu bếp đứng bên cạnh, bộ dạng vô cùng sợ hãi.

Từ việc Minh Thù cho nữ đầu bếp làm cơm đã nói lên tất cả.

Nữ đầu bếp cảm thấy đang bị uy hiếp đến tính mạng. Để nhanh chóng làm cho xong, bà chọn món ăn nhanh gọn được chế biến từ bột mì. Nhưng Minh Thù muốn ăn thịt, bà ấy lại không thể làm gì khác hơn là bỏ thêm thịt vào mì.

Mì mới vừa làm xong, nữ đầu bếp vừa quay người lại đã thấy một người ngồi bên cạnh bàn.

Bà sợ đến mức làm đổ luôn bát mì.

Thế tử phi đang cầm con dao xa xăm nhìn qua, nữ đầu bếp suýt chút nữa quỳ xuống một cách sợ hãi.

“Thế tử, thế tử, người đi đâu vậy?” Nữ đầu bếp cũng không để ý Minh Thù, trực tiếp chạy đến cạnh người ngồi bên bàn.

“Người chạy đi đâu vậy, mọi người tìm người cả nửa ngày nay.”

Thế tử ngẩn khuôn mặt bẩn lên: “Đói.”

“Đói bụng? Món này là lão nô làm cho thế tử ăn, thế tử đợi một chút nữa nhé.” Nữ đầu bếp nhẹ nhàng nói.

Nữ đầu bếp ngẩng đầu lên liếc nhìn thế tử phi mang theo con dao, nàng đang trừng mắt nhìn trên mặt đất. Không biết có phải là do nữ đầu bếp đã làm sai chuyện gì, bà cảm thấy nét mặt kia... có chút ai oán.

Sau đó...

Sau đó nữ đầu bếp biến thành người làm cơm cho hai người.

Tiếp theo là Dật An Vương thấy được cảnh tượng này.

“Tầm nhi.” Dật An Vương bước vào mấy bước.

“Con đã chạy đi đâu vậy hả?”

Thế tử yên lặng ăn mỳ, không thèm nhìn Dật An Vương.

Dáng vẻ nghiêm túc cũng khiến người khác không đành lòng quấy rối hắn.

Dật An Vương đã sớm quen với bộ dạng đó của con trai mình rồi, ông nhìn về phía Minh Thù đang cùng ăn mỳ, lớn tiếng hỏi: “Thế tử phi, chuyện này là thế nào đây.”

Minh Thù đang cầm bát mỳ húp một ngụm, đặt đũa xuống “cạch” một tiếng: “Sao con biết được, hắn đột nhiên xuất hiện, dọa con một trận.”

Dật An Vương vừa nhìn về phía đầu bếp nữ, nữ đầu bếp cũng gật đầu.

Thế tử đúng là bỗng nhiên xuất hiện.

Bà không hề nghe được âm thanh, quay người lại đã thấy thế tử ngồi bên bàn.

Nhưng thế tử phi... chắc là có nhìn thấy.

Nhưng nữ đầu bếp lúc này có chút rụt rè, không dám nói chuyện.

Dật An Vương thấy trên người thế tử bẩn thỉu, lại xót con trai mình chưa ăn gì, đành đi tới đi lui chờ hắn từ từ ăn hết.

“Tầm nhi, lại đây cùng cha trở về nào.” Tính khí Dật An Vương lúc này trở nên tốt cực kỳ.

Thế tử đột nhiên đứng dậy, chạy về hướng Minh Thù, hai tay ôm lấy cánh tay Minh Thù.

Hắn cũng không nói chuyện, chỉ mở to đôi mắt hồn nhiên, nước mắt chực rơi nhìn chằm chằm Dật An Vương.

Dật An Vương: “...”

Mọi người: “...”

Minh Thù sửng sốt một hồi: “Làm gì vậy, buông tay ra. Trên người ngươi...”

“Nương tử, ngủ.” Giọng nói tủi thân của thế tử cứ như nếu Minh Thù bỏ hắn, hắn sẽ khóc vậy.

“Tầm nhi, chúng ta tắm rửa sạch sẽ rồi đi ngủ có được không?” Dật An Vương liếc mắt nhìn Minh Thù.

“Nào, cùng cha trở về.”

Thế tử cố gắng lắc đầu, Minh Thù nhìn thấy máu đã chảy ra bên ngoài áo bào.

Thế tử đến gần Minh Thù: “Muốn, nương tử.”

Mặc kệ Dật An Vương dỗ thế nào, thế tử vẫn không chịu buông tay.

Giải thích từ những từ ngữ đơn giản của hắn, đại khái là muốn ở cùng Minh Thù.

Dật An Vương không dám kích động thế tử, chịu đựng: “Thế tử phi, con đưa Tầm nhi về phòng trước đi.”

Thế tử không sống cùng thế tử phi, Dật An Vương nói tuy hai người đã thành hôn nhưng thế tử khác hẳn với người thường, miễn các sinh hoạt vợ chồng.

Lại sợ thế tử phi chăm sóc thế tử không tốt nên đã để thế tử phi ở một viện khác.

Viện của thế tử lớn hơn nhiều so với nơi mà thế tử phi ở, khắp nơi đều rất tinh tế...

Dật An Vương đi theo phía sau, vốn là muốn Minh Thù đưa người trở về rồi bắt nàng rời khỏi đó.

Thế tử khăng khăng nắm chặt tay nàng, Dật An Vương dường như có chút bất đắc dĩ: “Tối nay thế tử phi ở lại nơi này đi, nhưng cơ thể thế tử không khỏe lắm, không được để cảm lạnh, thế tử phi hãy chăm sóc cẩn thận.”

Dật An Vương cho Thúy Nhi ở lại hầu hạ, những người còn lại giải tán.

“Thế tử, ta rửa mặt cho người nhé?” Thúy Nhi bưng nước tiến đến.

“Không cần ngươi.” Thế tử nói: “Nương tử, tắm.”

Minh Thù ngồi bên cạnh, chống cằm nhìn hắn, bỗng nhiên việc lại kéo đến người nàng, Minh Thù phất tay: “Ngươi lui trước đi.”

Thúy Nhi có chút không vui: “Thế tử phi, người biết rõ hầu hạ thế tử như thế nào sao?”

“Ta là thế tử phi hay ngươi là thế tử phi?”

Thúy Nhi: “...”

Ánh mắt nàng ta có chút chần chừ. Dưới ánh nhìn của Minh Thù, nàng ta đành ném mạnh chiếc khăn vào chậu đồng rồi hung hăng rời khỏi phòng.

Minh Thù đứng dậy đóng cửa lại, đi tới trước mặt thế tử, một tay chống mặt bàn, từ từ đè cơ thể xuống: “Ngươi ngốc thật hay giả vờ đấy?”

Thế tử trừng mắt nhìn, vẻ mặt không có chút gì thay đổi: “Nương tử, tắm?”

Minh Thù theo dõi hắn một lúc lâu.

Nàng thu tầm mắt lại: “Tự mình tắm đi.”

Thế tử mếu máo nhưng hắn lại nghe lời đứng dậy, cầm lấy chiếc khăn.

Tiếng nước “ào ào” vang lên.

Minh Thù xoa xoa chân mày, đứng dậy xách người lên giường: “Không phải ngươi đau lắm hay sao? Bây giờ không đau nữa à? Hử?”

Đôi mắt thế tử ngấn lệ, mạnh mẽ nói: “Không đau.”

Minh Thù: “...” Đồ thần kinh.

Minh Thù vắt khô khăn, nắm lấy khuôn mặt hắn lau một cách thô lỗ.

Xóa sạch những vết bẩn trên mặt đi, gương mặt trắng bóc ấy dường như có thể bóp ra nước. Hắn nhẹ nâng quai hàm lên, dường như là vì Minh Thù thô lỗ nên có chút không vui, nước mắt còn vương trên khóe mắt.

Gương mặt này... có chút dịu dàng.

Nhưng không có chút nghi ngờ nào, rất đẹp.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 755: Thế Tử Sắp Khỏe (4)

“Nương tử, máu.”

Minh Thù nhìn hắn không biết phải làm sao. Thế tử ngồi quỳ trên chăn bông, khuôn mặt hơi đỏ ửng, khóe mắt rưng rưng, y phục trên người không chỉnh tề như vừa mới bị người khác giày vò vậy.

Minh Thù: “...”

Môi thế tử có chút nhợt nhạt, giọng nói yếu ớt: “Nương tử, bị thương rồi, thuốc.”

Minh Thù cho rằng hắn đang nói về vết thương trên người hắn. Trong phòng không tìm được thuốc nên nàng bèn đuổi thú nhỏ đi tìm thuốc.

Thú nhỏ tức giận.

Con sen, ngươi chính là kẻ thấy sắc quên nghĩa!

“Sẽ cho ngươi một bữa ăn đầy đủ, ngoan nào, nhanh lên một chút đi.”

Nói xạo!

Ngươi chưa từng cho ta, đồ lừa đảo!

Ta không đi! Ta muốn đổi chủ nhân!

Minh Thù không cho là đúng, nếu nó có thể đổi chủ nhân thì đã sớm thay đổi rồi, sẽ nhảy nhót ở đây.

Minh Thù đẩy nó văng ra: “Nhanh, đừng nói nhảm.”

Thú nhỏ bật ra ở bên ngoài thành quả cầu nhảy nhót, ánh sáng trên người lóe lóe lên như u linh.

Con sen, ta muốn đoạn tuyệt quan hệ với ngươi ngay bây giờ!

“Được, được, tuyệt giao, mang thuốc trở về rồi tuyệt giao.”

Thú nhỏ: “...”

Thú nhỏ mắng chửi rất hùng hồn nhưng cuối cùng vẫn mang thuốc về cho Minh Thù, ném thuốc qua rồi tức giận chạy đi.

Nói tuyệt giao là tuyệt giao, nó là một con thú có tôn nghiêm.

Minh Thù cầm thuốc, bảo thế tử cởi quần áo ra.

“Không muốn.” Thế tử sống chết không chịu.

Minh Thù lại muốn bạo lực đánh hắn ngất xỉu, thế tử đột nhiên cầm lấy cánh tay nàng: “Thuốc, nương tử, đau.”

Minh Thù: “...” Hãy kiếm người phiên dịch cho ta với! Ta nghe không hiểu tiểu yêu tinh đó nói gì nữa.

Thế tử thấy Minh Thù bất động, hắn vươn tay chỉ chỉ vào y phục phía sau Minh Thù.

“Máu.”

Máu máu gì! Ở đâu có máu!

... Máu ư?

Minh Thù quay đầu nhìn phía sau lưng mình, y phục phía sau không biết từ lúc nào đã dính nhiều chấm đỏ thẫm.

Cô ngưng lại một chút.

Vấn đề này có chút lúng túng.

“Bôi thuốc cho nương tử, ta biết.” Thế tử đột nhiên cầm thuốc trong tay Minh Thù, ưỡn ngực như một học sinh chờ khích lệ.

Minh Thù đưa tay vỗ vỗ: “Bôi thuốc gì, ngồi đàng hoàng cho ta.”

Nơi đó có thể để ngươi bôi thuốc được sao?

Thế tử đột nhiên xấu hổ: “Nương tử, đau?”

Minh Thù thô lỗ cởi y phục hắn, xách cánh tay hắn, nhanh chóng đổi hết các thuốc khác nhau rồi nhét hắn vào trong chăn.

“Không cho phép đứng lên, nếu không... ta đánh ngươi.” Minh Thù ấn cơ thể sắp nhổm dậy của thế tử xuống.

“Xíu nữa ta về.”

“Máu...”

“Nhắm mắt.”

Thế tử mếu máo khóc.

Minh Thù hít sâu một hơi, bình tĩnh, hắn chính là một kẻ ngốc.

Minh Thù rời khỏi phòng, thay một bộ quần áo rồi về lại phòng.

Thế tử đã ngồi dậy, đôi mắt đỏ hồng, nước mắt liên tục tuôn rơi.

Chỉ số IQ của thế tử chỉ so với một đứa con nít nhưng thân thể của hắn không phải là của con nít.

Đường đường là một nam nhân lại khóc thút thít, đây vốn là một trường hợp kỳ cục.

Nhưng bộ dạng tội nghiệp và đáng thương đó của thế tử cũng sẽ không khiến người ta cảm thấy kỳ lạ, ngược lại có chút thương tiếc.

Trẫm... đại khái là đã vào sai kịch bản rồi, đây thực ra là một vở kịch đam mỹ, vị thế tử này là một nạn nhân à?

Minh Thù ấn hắn trở về: "Khóc hu hu vậy ra thể thống gì nữa, mau ngủ đi."

Minh-Thù-thẳng vén chăn qua, trùm lên cả thế tử, ngay cả cái đầu cũng không bỏ qua.

Có thể là sợ hắn chết ngộp, Minh Thù lại thoáng kéo ra, để lộ ra gương mặt thế tử tràn đầy nước mắt.

Minh Thù: "..."

Minh Thù không có sức để la hắn, kéo ghế đến ngồi bên cửa sổ.

Tiếng rên rỉ ở phía sau dần dần nhỏ lại, gian phòng rơi vào yên tĩnh.

Một luồng gió từ ngoài cửa sổ lùa vào, thổi tắt ngọn nến trong gian phòng, chỉ còn lại ánh trăng mông lung bao phủ bóng người bên cửa sổ.

Thú nhỏ bỗng từ ngoài cửa sổ nhảy vào, trong miệng nó ngậm một chùm như nho, đứng uốn éo trên cửa sổ.

Minh Thù tự tay bắt nó, thú nhỏ linh hoạt nhảy đến bên kia.

Sau đó nó giải quyết hết những trái nho ngay trước mắt Minh Thù.

Minh Thù: “...” Đồ nghiệt chủng!

Thú nhỏ lè lưỡi nhăn mặt, cho ngươi tuyệt giao với ta!

Thú nhỏ đột nhiên nhảy lui về phía sau, biến mất vào trong bóng đêm.

Tiếp đến, Minh Thù cảm giác mình bị ai đó ôm lấy, thân nàng cứng đờ.

“Nương tử, buồn ngủ.” Kèm theo giọng mũi vang bên tai nàng.

Hắn bước đi không có tiếng động cũng không thở sao?

Nếu không phải là người hắn ấm, Minh Thù rất nghi ngờ bây giờ đang ở cùng với quỷ.

“Buồn ngủ thì phải đi ngủ, ta còn phải la ngươi đi ngủ sao?” Thế tử không hề nhúc nhích.

“Ngủ với nương tử.”

Minh Thù quay đầu, ánh trăng chiếu vào khuôn mặt nàng, chỉ thấy khóe miệng nàng chậm rãi nói: “Cút.”

Thế tử không lên tiếng nhưng không đi, cứ ôm nàng như vậy.

Minh Thù mặc kệ hắn, dù sao ôm một chút cũng không mất miếng thịt nào.

Nàng yên tâm nằm thoải mái trên ghế.

“Hắc xì...”

Thế tử hít mũi, cà cà lên người Minh Thù, khuôn mặt dán vào vai nàng.

Minh Thù: “...”

…

Nằm ở trên giường, thế tử quấn lấy nàng như con bạch tuộc, cơ thể hai người lập tức ấm lên.

Minh Thù chần chờ hồi lâu rồi ôm hắn hỏi: “Vết thương trên người của ngươi từ đâu ra vậy?”

Cơ thể thế tử co rúm lại, khuôn mặt đặt trên vai Minh Thù, không rên một tiếng nào.

Minh Thù khẽ nhíu mày: “Hay là có người đã ăn hiếp ngươi?”

“Ngã... ngã.” Thế tử thì thầm một tiếng: “Đau lắm.”

“Đó không giống như bị ngã, thế tử điện hạ.” Giọng điệu của Minh Thù có chút kỳ lạ.

“Ngoan, nói cho ta biết, ai làm, ta sẽ giúp ngươi báo thù.”

“Bọn họ, dữ lắm.” Thế tử cầm lấy vạt áo Minh Thù:

“Đánh, không lại đâu.”

Minh Thù chậc lưỡi một tiếng: “Đó là do ngươi đần.”

“Ta... không ngu ngốc, nương tử, ta không ngu ngốc. Ta thông minh, cha ta đã từng nói, ta thông minh.” Thế tử đột nhiên vội vã đứng lên.

“Nàng đừng ghét bỏ ta.”

“Được rồi, ngươi nói cho ta biết, là ai làm?”

Thế tử có chút bất an.

…

Ngày hôm sau.

Thúy Nhi đập cửa bên ngoài cả nửa ngày trời, Minh Thù mới chậm rãi đứng lên, tóc tai rối bời đi mở cửa.

Thúy Nhi không đợi Minh Thù nói, trực tiếp đi vào phòng.

Thấy thế tử nhà mình vẫn nằm ở trên giường, chưa thức giấc, mà chăn ở phía ngoài giường bị vén lên một góc, rõ ràng là ngủ cùng nhau, nàng ta lập tức đổi sắc mặt: “Thế tử phi, người...”

Thúy Nhi giậm chân chạy ra ngoài.

Minh Thù: “...” Sáng sớm mà có vấn đề rồi ư?

Chẳng những Thúy Nhi có vấn đề, mà ngay cả Dật An Vương cũng có vấn đề vội vã theo Thúy Nhi qua đây.

Chứng kiến cảnh tượng trên giường, mặt ông cũng đỏ bừng lên, tức giận nói: “Thế tử phi, những quy tắc mà ta lập cho con, con đều quên hết rồi hả?”

Quy tắc ư?

Quy tắc gì vậy?

Minh Thù suy nghĩ một chút, lúc mới được gả vào Dật An Vương phủ, cũng chính vào đêm thành hôn, Dật An Vương đã lập cho nàng rất nhiều quy tắc.

Trong đó có một điều, không được ngủ cùng giường với thế tử.

Minh Thù mỉm cười: “Cha, nói một chút đạo lý nha, là do con trai người quấn lấy con, người nghĩ rằng con muốn nằm cùng hắn trên một cái giường lắm sao?”

Dật An Vương sầm mặt lại: “Con dám ghét bỏ Tầm nhi!”

“Không phải người không cho con và hắn ngủ cùng giường sao?” Điều này Dật An Vương đúng là suy nghĩ có vấn đề rồi.

“Vậy con cũng không thể ghét bỏ Tầm nhi, con gả vào vương phủ, sống là người của Tầm nhi, chết cũng là ma của Tầm nhi!” Dật An Vương không phát hiện rằng bản thân mình đã sai rồi.

Thúy Nhi ở bên cạnh nhắc nhở ông: “Vương gia, thân thể thế tử không khỏe, thế tử phi còn như vậy...”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 756: Thế Tử Sắp Khỏe (5)

“Sao hả?” Minh Thù nhìn Thúy Nhi: “Ta đối với hắn làm sao?”

Sắc mặt Thúy Nhi đỏ bừng giải thích: “Hai người cũng ngủ chung một giường rồi… Thế tử không hiểu gì cả, thế tử phi, sao người có thể như vậy!”

Bộ dạng đó cứ như Minh Thù làm gì thế tử vậy.

“Ta vẫn chưa đói khát đến mức đó.” Minh Thù “hừ” một tiếng.

Sắc mặt Dật An Vương khó coi, mắng: “Phụ nữ ăn nói không biết xấu hổ, Tần gia dạy con quy tắc thế nào vậy.”

“Tần gia không dạy con.” Tần gia có thể nói là hoàn toàn từ bỏ nguyên chủ, nguyên chủ có thể trưởng thành chính là mạng lớn.

Dật An Vương có lẽ nghĩ đến gì đó.

Nhưng sắc mặt ông càng khó coi, lửa giận trong lòng càng tăng lên.

Đường đường là thế tử của Dật An Vương phủ lại cưới về một thứ nữ.

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu Dật An Vương không định gặp cô con dâu này.

Ông ta biết thời điểm muốn điều chỉnh chuyện này, người đã vào đến cửa.

Tần gia còn tìm cớ, ngay cả bệ hạ cũng không có cách nào, khiến ông ta chịu thiệt thòi.

“Yên tâm, không động đến một cọng lông tay của con trai ông.” Minh Thù nói:

“Nói xong chưa? Chưa nói xong thì chúng ta ăn sáng xong hẵng nói tiếp nhé?”

Ăn sáng?

Lúc này còn nghĩ được bữa sáng!

Dật An Vương dường như bị chọc giận phừng phừng.

“Tần gia không dạy quy tắc cho con, đến Dật An Vương phủ phải tuân theo quy tắc của Dật An Vương. Từ nay về sau, quản gia sắp xếp hai ma ma dạy quy tắc cho thế tử phi, cho đến khi nàng ta học được mới thôi.”

Đang lúc Minh Thù định phản bác, đằng sau truyền đến giọng nói.

“Nương tử… ồn…”

Người trên giường có lẽ bị đánh thức, lúc này xoa mắt ngồi dậy, cánh môi khẽ giương lên, còn hơi trắng bệch.

Khi hắn thở ra, lông mi khẽ rung theo tựa như cánh ve.

Cơn tức của Dật An Vương lập tức biến mất, hạ giọng nói: “Tầm nhi, làm ồn con sao? Con ngủ tiếp đi, cha đi ngay.”

Dật An Vương hạ giọng: “Thế tử phi, con ra ngoài trước đi.”

Đi thì đi!

Trẫm đói bụng từ lâu rồi!

Minh Thù trực tiếp đi ra cửa.

“Nương tử…” Đôi mắt thế tử trừng lớn, hắn không chịu vâng lời đứng dậy: “Muốn, nương tử.”

Minh Thù cũng không đứng lại, thế tử trực tiếp nhảy từ trên giường xuống, giày cũng không đeo, chạy ra ngoài.

Thúy Nhi tiến lên ngăn lại: “Thế tử, thế tử, người mặc quần áo trước đã, đừng để bị lạnh…”

“Nương tử…” Thế tử và Thúy Nhi, ngươi tới ta đi, giằng co không dứt trong phòng.

Sắc mặt Dật An Vương trầm lại: “…”

Nha đầu thối bỏ thuốc gì cho con trai ông ta vậy.

Mới có một ngày sao có thể khiến hắn dính lấy nàng như vậy?

Thúy Nhi tiến lên muốn hầu hạ thế tử thay quần áo nhưng thế tử bắt đầu ồn ào.

Không cho phép Minh Thù đi, còn muốn đuổi Dật An Vương và Thúy Nhi rời đi.

Vào lúc những người này náo loạn, Minh Thù đã ăn sáng xong xuôi.

Lúc này nàng đang dựa ngoài cửa, không lo không lắng nhìn cảnh tượng hỗn loạn bên trong.

Cho dù Dật An Vương hét thế nào, thế tử cũng không nghe, chỉ muốn đi ra ngoài.

Cuối cùng sắc mặt Dật An Vương sầm lại: “Thế tử phi, bây giờ

Tầm nhi thích con, con hãy chăm sóc Tầm nhi thật tốt cho ta. Nếu nó có chuyện gì bất trắc, con cũng đừng hòng sống yên ổn.”

“Đáng sợ vậy sao…” Minh Thù vỗ ngực, giây tiếp theo liền cười xán lạn:

“Vậy con không đi đâu, người tự chăm đi! Ta ăn… học quy tắc, người cứ từ từ mà chăm sóc con trai bảo bối của người.”

Minh Thù phất tay với ông ta một cái, đi về phía bên kia.

Dật An Vương tức đến mức hét lên: “Đứng lại!”

Còn quy tắc gì nữa không!

“Bắt nó lại cho ta!” Thấy Minh Thù không dừng lại, Dật An Vương giận quá.

“Cha, nếu người tức giận, cùng lắm để con và con trai người ly hôn, con không ngại.” Giọng Minh Thù truyền đến từ phía xa.

“Bắt nó lại cho ta! Bắt nó lại!”

Dật An Vương hét phía sau.

Minh Thù chạy nhanh, leo tường cũng rất trôi chảy, người phía sau không đuổi kịp nàng.

…

Quốc gia hiện tại là Bách Tề, hoàng đế tuổi đã già, lại không chịu lập thái tử.

Tuy nói ngôi vị hoàng đế từ trước đến nay đều truyền cho con trai trưởng, nhưng hoàng đế đã lâu không lập vua kế tự, tâm tư của các vị đại thần tất nhiên rối loạn cả lên.

Bây giờ có tiếng nói nhất trong triều chính là Tam hoàng tử và

Cửu hoàng tử.

Tam hoàng tử trấn thủ biên cương, chiến công hiển hách, hiểu lòng dân.

Cửu hoàng tử tuy không có chiến công gì nhưng hắn biết lôi kéo lòng người, người ủng hộ hắn trong triều không phải là ít.

Còn Lục hoàng tử lại thuộc về đề tài trà dư tửu hậu của dân chúng.

“Tên què cưới Tống Vân Kiều kia lần này lại không chết.” Trong một ngõ hẻm, mấy công tử trẻ tuổi đang kề vai sát cánh nói về tin đồn của Lục hoàng tử.

“Các ngươi nói xem sao hắn làm chuyện phòng the được?”

“Ha ha, hắn làm được không?”

“Có ham muốn cũng bất lực, gả cho hắn không phải là góa phụ ư, còn không bằng chết đi.”

Mấy công tử kia tuyệt không che giấu được sự chế giễu đối với Lục hoàng tử.

Nhưng vào lúc này, một người trong số đó đột nhiên bắt đầu gãi: “A, sao đột nhiên lại ngứa thế, mau gãi cho ta.”

“Ta cũng ngứa… ngứa quá.”

“Sao ta có cảm giác có con gì đang bò… Nhột quá đi.”

Mấy tên công tử vò đầu bứt tai tập thể, trông có chút khôi hài.

Đúng lúc bọn họ ngứa không chịu nổi, một cô nương đột nhiên nhảy xuống từ bên tường. Có thể là do quần áo rườm rà, cô nương kia lảo đảo một cái, suýt thì ngã.

Bọn họ nhìn nụ cười âm u trên mặt cô nương xinh đẹp, nhưng khi nàng đứng vững, ngẩng đầu lên nhìn, nụ cười lập tức trở nên ấm áp.

Cô nương mỉm cười vẫn ung dung nhìn bọn họ như là đang nhìn khỉ.

Nhóm công tử phản ứng rất nhanh, nàng đột nhiên xuất hiện, bây giờ bọn họ như vậy chắc chắn có liên quan đến nàng.

Công tử Giáp vừa gãi vừa tức: "Ngươi… ngươi là ai, có phải ngươi giở trò quỷ không."

"Sao lại thế, ta trông giống loại người đó sao?" Âm thanh của cô nương trong trẻo.

"Không phải ngươi thì ai, ở đây chỉ có một mình ngươi, ngươi muốn làm gì." Công tử Giáp trợn mắt nhìn.

"Ngươi biết chúng ta là ai không?" Công tử Ất bổ sung.

"Thức thời thì mau đem thuốc giải ra đây!" Công tử Bính cũng hét theo: "Ngứa quá đi, ta chịu hết nổi rồi, a…"

Minh Thù mỉm cười: "Không biết, nhưng ta có thể nói cho các ngươi biết là ai làm, coi như trao đổi, các ngươi cũng phải trả lời ta một vấn đề."

"Bớt giả thần giả quỷ đi, ngươi đã làm gì chúng ta!" Đương nhiên bọn họ không tin.

Đột nhiên nhảy ra một người, ngoài nàng ra thì còn có thể là ai làm?

Ngứa quá đi!

Bọn họ cảm thấy da đã bị cào rách, hơi đau.

Minh Thù buông tay, vô cùng vô tội nói: “Đã nói không phải ta rồi, sao các ngươi lại không tin ta?”

Công tử Giáp: “Không phải ngươi thì ai!”

Minh Thù nhướng mày: “Các ngươi nói ta biết Cao Bân ở đâu? Ta sẽ nói các ngươi biết kẻ nào muốn chỉnh các ngươi.”

Cao Bân?

Mấy tên công tử liếc nhìn nhau một hồi.

Công tử Ất nghi ngờ: “Thật sự không phải ngươi?”

Minh Thù chỉ vào mặt mình: “Nhìn ta xinh đẹp như vậy, tin ta đi, thật sự không phải ta.”

Công tử Giáp, Ất, Bính: “…”

Đâu ra có người tự khen mình xinh đẹp chứ!

Không biết xấu hổ!

Nhưng thật sự bọn họ ngứa không chịu được, công tử Giáp nói: “Gần đây Cao Bân thường đến Vân Hỷ các, hôm nay cũng đến đó. Ngươi nói mau, là ai chỉnh chúng ta.”

“Vân Hỷ các ở đâu?” Vừa rồi nàng đã dạo một vòng qua những con đường chính, cũng không thấy chỗ nào như vậy.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 757: Thế Tử Sắp Khỏe (6)

“Đó, nhìn thấy chưa, chính là cô ta.”

Minh Thù vẫn ngồi ở góc phố cùng với công tử Giáp, Ất, Bính, chỉ vào một bóng người cách đó không xa.

“Đó không phải là Tống Vân Kiều sao?” Công tử Giáp cắn răng:

“Không phải ngươi định lừa gạt chúng ta chứ?”

Tống Vân Kiều gả cho Lục hoàng tử không sao, bây giờ có thể nói là đối tượng bàn luận chính của mọi người.

Hơn nữa gần đây Tống Vân Kiều cũng đã làm không ít chuyện, bọn họ đều biết.

“Ta gạt ngươi làm gì, ta rảnh lắm sao?” Minh Thù lấy ra một chuỗi kẹo hồ lô.

“Ta rất bận.”

Công tử Ất hỏi: “Tại sao cô ta phải chỉnh chúng ta?”

Minh Thù cắn kẹo hồ lô, nhồm nhoàm nói: “Vừa rồi không phải các ngươi mắng Cơ Khinh Hồng sao, quên rồi hả? Có bệnh thì phải trị!”

Công tử Bính đưa tay gãi sau lưng, “á” một tiếng: “Hình như là…”

Tống Vân Kiều là hoàng tử phi của Cơ Khinh Hồng. Bọn họ mắng Cơ Khinh Hồng, Tống Vân Kiều chỉnh bọn họ, cũng có khả năng.

…

Tống Vân Kiều đang mua đồ, chuẩn bị quay về làm chút đồ ăn ngon cho Cơ Khinh Hồng để hắn vui vẻ.

“Cái này, cái này, gói lại cả đi.” Tống Vân Kiều chỉ hai món đồ ăn.

Tiểu nhị của tiệm vội vàng gói lại cho nàng ta.

Nhưng vào lúc này, ba tên khí thế hùng hồn đi qua, tiến lên đạp sạp hàng: “Tống Vân Kiều, cô cũng dám chỉnh chúng ta!”

Ông chủ sạp sợ đến mức trốn qua một bên, ông ta đã làm gì sai chứ?

Dưới chân thiên tử chẳng có gì nhiều, chỉ nhiều con nhà giàu.

Tống Vân Kiều đột ngột bị dọa giật mình, bình tĩnh nhìn lại, là mấy tên công tử vừa mới nói đến Cơ Khinh Hồng.

“Các ngươi mới vừa nói gì?” Tống Vân Kiều chau mày.

Công tử Giáp giọng điệu nguy hiểm: “Còn giả ngu với chúng ta, mau đưa thuốc giải ra đây!”

Bây giờ trên người bọn họ rất ngứa.

“Ta không biết các ngươi, các ngươi còn như vậy ta sẽ báo quan.” Tống Vân Kiều thể hiện rất bình tĩnh.

Công tử Ất “xì” một tiếng khinh miệt: “Tống Vân Kiều, cô bớt giả vờ cho ta, có người tận mắt nhìn thấy cô hạ độc chúng ta. Cho dù cô gọi quan phủ tới, hôm nay cũng không xong đâu.”

Tống Vân Kiều khẽ chột dạ, sao lại có người nhìn thấy?

Nàng ta không hiện thân, là nhờ gió mà hạ độc…

Thật bất hạnh, Minh Thù lại đứng trên tường… Về vấn đề tại sao lại trên ở tường, cũng không cần phải nói nhiều, nàng sẽ nói là lên tường hái trái cây ăn ư?

Cần thể diện!

Đôi mắt của Tống Vân Kiều dừng lại, thái độ còn cứng rắn hơn bọn họ: “Các ngươi nói ta hạ độc các người, ai nhìn thấy? Có nhân chứng không?”

Công tử Giáp, Ất, Bính đồng thời chỉ về hướng nào đó.

Nhưng bên kia chỉ có dân chúng vây xem, đâu có cô nương nào.

Trong lòng ba người nhảy loạn lên, không phải cô nương kia chỉnh bọn họ đấy chứ?

“Các ngươi chỉ ai?” Tống Vân Kiều hỏi.

Công tử Giáp đột nhiên chỉ về phía tiệm hoành thánh than: “Chính là cô nương mặc y phục màu xanh.”

Tống Vân Kiều nhìn theo công tử Giáp.

Quả thực trước tiệm hoành thánh có một cô nương, nhìn trang phục chắc là người của phủ nào đó… Nhưng khi Tống Vân Kiều nhìn thấy gương mặt đó, nàng ta hơi sửng sốt.

Nàng sẽ gả đến Dật An Vương phủ, có thể nói không thoát được quan hệ với mình.

Tuy ban đầu nàng ta muốn để trưởng nữ của Tần gia gả qua, đáng tiếc Tần gia cũng không phải con cừu non mặc cho người ta chém giết.

Nàng thấy rồi?

Lúc đó rõ ràng xung quanh không có ai, sao nàng lại thấy được? Hơn nữa tại sao lại ở cùng với mấy tên công tử lụa là này?

Suy nghĩ chuyển động liên hồi, Tống Vân Kiều cảm thấy mấy người này chỉ bừa: “Các ngươi đừng ngậm máu phun người, tùy tiện đưa tay chỉ một người đi đường nói là nhân chứng.”

“Ta làm chứng, chính là nàng ta hạ độc.”

Tống Vân Kiều kinh ngạc, cô nương vừa rồi còn ở tiệm hoành thánh, không biết đã mang chén hoành thành nóng hổi tới từ khi nào, ngồi ở quán trà cách nàng ta hai mét, cười híp mắt nhìn nàng ta.

“Nghe thấy chưa?” Công tử Giáp hạ giọng khiêu khích:

“Đừng tưởng rằng cô là Lục hoàng tử phi, chúng ta sẽ không làm gì được cô!”

Công tử Ất: “Tống Vân Kiều, đưa chúng ta thuốc giải trước.”

Thấy dân chúng xung quanh vây lại ngày càng nhiều, Tống Vân Kiều nhíu màu, nhanh chóng ổn định tinh thần: “Vị cô nương này, nói miệng không có bằng chứng, vu oan cho người khác thì không tốt. Có phải là bọn chúng uy hiếp cô nói như vậy?”

Bề ngoài, nàng chắc là không quen biết nàng ta nên lúc này Tống Vân Kiều vẫn phải giả vờ giả vịt.

Minh Thù đặt bát hoành thánh xuống, mỉm cười: “Ồ, thuốc kia chắc còn trong túi của cô, ta thấy cô thả vào.”

Công tử Bính vừa nghe, lập tức ra tay lục soát túi.

Tống Vân Kiều cũng biết Minh Thù thực sự nhìn thấy, trong lòng chửi tục một tiếng. Nàng ta đã cẩn thận đến vậy, sao nàng ta còn nhìn thấy!

Nàng ta che thắt lưng lại theo bản năng, trước khi công tử Bính cướp được túi, trong cái khó ló cái khôn, hét: “Vô lễ!”

Tống Vân Kiều đẩy công tử Bính ra, chạy về phía đám đông: “Vô lễ, cứu mạng, vô lễ…”

“Tống Vân Kiều, cô câm miệng cho ta!” Công tử Giáp nổi giận gầm lên một tiếng.

Nhưng Tống Vân Kiều chạy nhanh, đứng trong đám đông nháy mắt đã biến mất.

Nàng ta biết nếu mình còn ở lại, người vây xem sẽ càng ngày càng nhiều, đến lúc đó thực sự gọi quan phủ tới thì khó xong.

Ba tên công tử không ngờ Tống Vân Kiều chạy nhanh như vậy, có chút mơ hồ.

Sau khi đám người chỉ trỏ tản ra, ba người này lại về quán trà, mỗi người ngồi xuống một chỗ, đúng lúc có thể đánh một ván mạt chược.

Minh Thù uống xong canh hoành thánh: “Được rồi, bây giờ nên dẫn ta đi tìm Cao Bân rồi chứ?”

…

Vân Hỷ các.

Nơi này không nằm trên mặt đất, mà là một con phố dưới lòng đất, cũng khó trách Minh Thù không tìm được.

Vân Hỷ các là tên gọi của con phố ngầm này.

Nhóm ba công tử dẫn Minh Thù đi xuống dưới, lúc vào đến, hình như công tử Giáp móc ra một loại lệnh bài gì đó cho đối phương nhìn, đối phương mới cho đi qua.

Có điều đối với Minh Thù, đối phương quan sát từ trên xuống dưới mấy lượt.

“Tiểu muội nhà ta muốn đến mở mang kiến thức.” Công tử Giáp vội nói.

Bộ dạng kia nào còn có khí khái con nhà giàu, tỏ ra có mấy phần cẩn thận, sợ như đắc tội đối phương vậy.

Lúc này đối phương mới thu tầm mắt lại: “Vào đi.”

Ba tên công tử mau chóng dẫn Minh Thù vào.

Con phố ngầm này nhìn qua cũng không kém gì trên mặt đất, trên phố có người qua lại nhưng không hề ồn ào.

Đá xanh trải trên đất rộng khoảng ba mét, hai bên chính là cửa hàng, trên cửa hàng treo mành, không nhìn thấy bên trong bán gì.

Trước mỗi cửa hàng đều treo một ngọn đèn lồng, có cái thì sáng, có cái lại tắt.

Nhưng đèn sáng cũng có chút khác biệt, có cái rất sáng, có cái thì lại hơi tối.

Công tử Giáp giải thích: “Sáng là biểu thị kinh doanh, tắt thì biểu thị không kinh doanh.”

Trừ những cửa hàng này ra, trên phố thi thoảng cũng có thể gặp được người trực tiếp bày sạp.

Có điều những người này che kín mặt, chẳng phân biệt nổi là nam hay nữ.

Công tử Bính nói tiếp: “Có cửa hàng cũng có bảo đảm, điều kiện giao dịch là gì thì nhất định sẽ hoàn thành. Nhưng ngoài những thứ này… chỉ hoàn toàn dựa vào vận may. Ừm, giống như cô nương kia, có lẽ cô mua về cô ta sẽ chạy mất, mất cả tiền lẫn người.”

Minh Thù nhìn về phía ngón tay của công tử Bính đang chỉ.

Một cô nương quỳ trên đất bán thân, ghi giá công khai.

Mấy tên công tử vây xem cô nương này, cô nương đó cũng tùy ý để bọn họ động tay động chân, nét mặt hơi đơ.

Minh Thù thu tầm nhìn lại, hỏi công tử Giáp: “Nơi này do ai xây? Quan phủ không quản sao?”

Khỉ chứ, chỗ này không phải chợ đen sao!

“Quản gì chứ…” Công tử Giáp dừng câu chuyện lại:

“Ta nói với cô thì cô cũng không hiểu, ta dẫn cô đi tìm Cao Bân, tìm được hắn thì chúng ta hết nợ nần. Nhưng cô không được nói với Cao Bân là chúng ta đưa cô vào, chúng ta không đắc tội nổi với Cao gia.”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 758: Thế Tử Sắp Khỏe (7)

Trong cửa tiệm bố trí lịch sự tao nhã, các cô nương ăn mặt sáng sủa đưa đón khách bên trong.

Mà trước mặt những vị khách này là chiếu bạc.

Cách đánh bạc ở niên đại này cũng chỉ có mấy loại, lúc này bọn họ chỉ đơn giản là đánh cược đại - tiểu.

“Tiểu tiểu tiểu!”

Tiếng đồng thanh vang lên, tất cả mọi người kích động nhìn nhà cái, nhà cái xốc lên từng chút từng chút.

“Á…”

“Lại là đại.”

Một thanh niên trong số đó ôm một cô nương, mặt tràn đầy hớn hở: “Ha ha, tiếp nào!”

“Cao công tử thắng lại được số thua mấy hôm trước đấy à.”

“Phong thủy luân chuyển.”

Có người đố kỵ liếc mắt nhìn thanh niên: “Hôm nay Cao công tử thật là may mắn.”

“Nếu hôm nay vận may không tốt, ta cũng không dám tới.” Cao

Bân đắc ý vênh váo hôn lên mặt cô nương khiến nàng ta thẹn thùng vỗ bả vai hắn một cái.

“Chỉ không biết là tiếp theo ngươi có còn may mắn thế không.”

Âm thanh trong trẻo từ phía đám người bên ngoài truyền tới, tiếng ồn đột nhiên yên tĩnh lại, chỉ còn tiếng hô đại tiểu ở chiếc bàn xa xa.

Người đứng ở phía ngoài cùng bị một cánh tay đẩy ra, cô nương váy xanh từ phía đám người đi vào, nụ cười tươi như hoa, nét mặt như tranh vẽ.

Minh Thù đến gần, đã có người không có ý tốt mở miệng: “Ái chà, đây là cô nương nhà nào, sao lại chạy đến đây?”

Người bên cạnh nói: “Cô nương cái gì, gả cho người ta rồi.”

Nhìn búi tóc có thể dễ dàng nhận thấy đã gả đi hay chưa.

“Chắc là theo ai vào chứ gì!” Một tên mập khác cười “ha hả” một tiếng. Có người mang nữ quyến theo cũng không lạ, mọi người vừa nghe liền thờ ơ:

“Tiểu cô nương, ngươi cũng muốn chơi một chút hả?”

Cao Bân đối diện ôm cô nương kia cũng nheo mắt lại, hắn nhận ra nữ nhân này.

“Không chơi, chơi với các ngươi thì có gì vui.” Minh Thù từ chối tên mập, nhìn về phía Cao Bân.

“Cao công tử, ngươi muốn nói ở đây, hay là tìm một nơi để nói? Ta càng muốn tìm một nơi không người để nói, ý của ngươi thế nào.”

“Ồ!”

“Cao công tử diễm phúc không ít nhỉ.”

“Hôm nay đúng là ngày may mắn của Cao công tử, ngay cả nữ nhân có chồng rồi cũng tìm đến Cao công tử, không biết khẩu vị này…”

Mấy tên nam nhân nói rất rõ ràng, có điều Minh Thù mặt không đổi sắc, vẫn mang theo nụ cười nhạt.

Ánh mắt Cao Bân đảo một vòng trên người Minh Thù: “Có phải tên ngốc kia không thỏa mãn được ngươi, thế tử phi muốn tìm một chút kích thích từ bổn công tử ta?”

Trong kinh thành có tới mấy vị thế tử, nhưng tên ngốc… cũng chỉ có thế tử của Dật An Vương phủ.

Mọi người thấy ánh mắt Minh Thù đã thay đổi.

“Kích thích hay không, ngươi cứ thử đi sẽ biết.” Minh Thù mỉm cười:

“Mời, Cao công tử.”

Có lẽ Cao Bân vô cùng tự tin với bản thân, đẩy cô nương trên người ra: “Thế tử phi, mời.”

Phương hướng mà Cao Bân để Minh Thù chọn là một tấm bình phong, phía sau bình phong được che kín, căn bản không nhìn thấy gì.

Sau tấm bình phong không phải gian phòng, mà là một cầu thang thông xuống phía dưới. Hai bên cầu thang có đèn, bên dưới toàn là đá.

Minh Thù đi phía trước, Cao Bân đi phía sau.

Bên dưới là một hành lang, hai bên có cửa, có người tiến lên cản bọn họ lại, Cao Bân đưa một tờ ngân phiếu cho đối phương, đổi một căn phòng.

Lần này đổi lại là Cao Bân đi trước dẫn đường.

Từ hành lang đi qua, mơ hồ có thể nghe được âm thanh bên trong.

Không phải âm thanh vui vẻ, mà là tiếng thét thống thiết chói tai.

Cao Bân quan sát sắc mặt của Minh Thù, phát hiện nàng tuyệt không quan tâm đến chuyện xảy ra trong phòng ở hai bên, chỉ mỉm cười nhìn về phía trước.

Cao Bân đột nhiên có chút rụt rè.

Nàng cười quá giả tạo.

Một người cười với độ cong như vậy, sao có thể không thay đổi gì từ đầu tới cuối?

“Cao công tử, sao vậy?”

Cao Bân lấy lại tinh thần, hắn nhướng mày. Cũng chỉ là một nữ nhân, có thể lật trời được ư?

Cao Bân đi về phía trước mấy bước, đẩy một cánh cửa ra: “Mời vào, thế tử phi.”

Trang trí trong phòng vô cùng xa hoa, từ giường, bàn, đến giá sách, thậm chí là đồ pha trà, đủ mọi thứ.

Cao Bân đóng cửa lại, hắn vừa xoa tay, chợt nhào qua phía Minh Thù.

Minh Thù vốn quay lưng về phía hắn, theo lý thuyết thì không nhìn thấy động tác của hắn.

Nhưng khi Cao Bân nhào qua, nàng khẽ nghiêng người, vươn đôi chân dài ra. Cao Bân vấp phải chân của nàng nhưng hắn tóm được cái bàn bên cạnh nên không ngã sấp xuống.

Cao Bân vịn bàn đứng vững, đáy mắt hiện lên dục vọng không hề che giấu chút nào: "Ha, thế tử phi, cũng đến rồi còn giả vờ với ta làm gì? Tên ngốc kia có thể thỏa mãn gì cô? E là ngay cả niềm vui thân mật là gì hắn cũng không biết."

"Ngươi hiểu lắm sao?" Minh Thù nheo mắt.

"Ta cam đoan cô đã thử thì không thể quên được, cô vẫn chưa thử? Để ta giúp cô…" Cao Bân vừa nói vừa tiến về phía Minh Thù.

Nguyên chủ kỳ thực rất đẹp, bình thường chỉ là nàng không thích cười, nhìn qua gương mặt cho người ta cảm giác không thoải mái lắm.

Trong lòng Cao Bân nóng hừng hực, sao trước đây không phát hiện thứ nữ của Tần gia lại đẹp như vậy chứ?

Lúc cười quả thật rất hấp dẫn người khác.

Tên ngốc kia lại không cần một đại mỹ nhân như vậy, chậc chậc, hôm nay hắn sẽ thưởng thức thay hắn ta.

Vào lúc Cao Bân lại tiến tới, Minh Thù trực tiếp quật vai hắn ngã xuống đất.

"Ta nghe nói ngươi bắt nạt... thế tử?"

Minh Thù đạp lên Cao Bân đang ngơ ngác, cao ngạo nhìn xuống hắn.

Cao Bân bị quật xuống liền choáng váng một lúc.

Sao lại bị ngã xuống?

Vừa xảy ra chuyện gì?

Cao Bân phản ứng rất nhanh, nhìn về phía Minh Thù hét to: “Cô muốn làm gì? Buông ta ra!”

“Đừng gấp, chúng ta còn chưa bắt đầu việc kích thích kia, sao có thể buông ngươi ra.” Minh Thù cười nhạt, giọng điệu càng dịu dàng.

Sau lưng Cao Bân toát ra một lớp mồ hôi lạnh.

“Ngươi bắt nạt một tên ngốc như hắn làm gì? Cũng quá ngốc rồi, ngươi không thể tha cho hắn sao? Hả?”

Cao Bân bị lời này của Minh Thù làm cho lú lẫn.

Người nói nàng tới là vì lấy lại công bằng cho tên ngốc kia, nhưng nàng lại mở miệng đã gọi tên ngốc.

“Ta…” Cao Bân thở nặng nhọc, phủ nhận nói:

“Ta không bắt nạt hắn.”

“Hả? Ý ngươi là hắn nói dối?” Minh Thù mỉm cười.

Đôi mắt của Cao Bân khẽ nhíu lại, tên ngốc kia cũng dám mách lẻo!

Lại là một nữ nhân!

“Lời hắn nói cô cũng tin, hắn chính là một kẻ ngu si.” Cao Bân hét lên:

“Tần Vu, cô mau buông ra, nếu không ta không để yên cho cô đâu!”

Cao Bân cảm thấy bàn chân đạp lên mình đang dùng sức, khí trong lồng ngực bị chèn ép ra ngoài.

Nữ tử trong tầm nhìn vẫn là nét mặt tươi cười như hoa không đổi.

“Ngươi mắng ai là kẻ ngu si?”

Cao Bân há miệng, thở từng hớp từng hớp.

Hiện tại hắn thở cũng khó chứ đừng nhắc tới nói chuyện.

“Cứu mạng… cứu mạng…” Trong cổ họng Cao Bân phát ra âm thanh yếu ớt, hắn uốn éo người, muốn bò về phía cửa.

Sao lại muốn bắt nạt tên ngốc kia, thực ra Cao Bân cũng không biết.

Ngay từ đầu chỉ là trêu đùa hắn, nhìn bộ dạng ngốc nghếch kia thì cảm thấy thú vị.

Nhưng dần dần không hiểu sao bắt đầu ra tay, chứng kiến dáng vẻ sợ hãi của tên ngốc kia, hắn cảm thấy vui sướng.

Hắn còn lôi kéo người khác cùng bắt nạt hắn ta.

Khi bọn họ bắt nạt tên ngốc đều vô cùng cẩn thận, không để cho người khác nhìn thấy.

Chỉ cần không bị người ta nhìn thấy, cho dù bị người ta phát hiện tên ngốc bị người khác bắt nạt, ai có thể tìm tới bọn chúng?

Dù sao kẻ ngốc… cũng không thể tự mình nói rõ.

Nhưng cho tới giờ hắn cũng chưa từng nghĩ tới, có một ngày… lại có người ngay cả chất vấn cũng không thèm, trực tiếp ra tay.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 759: Thế Tử Sắp Khỏe (8)

Minh Thù từ dưới đất đi lên, người bên ngoài đồng thời nhìn về phía nàng, ánh mắt hơi lộ liễu.

Minh Thù nhìn bọn họ mỉm cười, hướng về phía sau nói một câu: “Cao công tử.”

Bóng dáng run rẩy từ phía sau bình phong đi ra, y phục trên người hắn tìm không thấy, trước ngực viết vài chữ to...

Ta có tội.

Điều này hoàn toàn khác với bọn họ nghĩ.

Mọi người đồng loạt lui lại mấy bước.

“Cao Bân sao lại biến thành bộ dạng này?”

“Đó chính là thế tử phi Tần gia... người được gả đến Dật An Vương phủ? Nàng ta đã làm gì với Cao Bân?”

Đối mặt tiếng nghị luận, Cao Bân không mặt mũi gặp người khác, chỉ có thể đưa tay ôm mặt.

Hắn có thể cảm giác được lúc này những ánh mắt kia đều rơi trên người hắn.

Hắn nghe giọng nói kia nói: “Cao công tử, cơ hội lập công chuộc tội đến rồi.”

Cao Bân không tự chủ được run rẩy, ngón tay hở ra một kẽ, run run chỉ người thanh niên nào đó trong đám người: “Hắn... hắn, còn có... còn có một người ở phía dưới.”

Người thanh niên bị chỉ trúng thay đổi sắc mặt.

Mặc dù không biết chuyện gì xảy ra nhưng bây giờ tình huống này, khẳng định không phải là chuyện tốt gì.

Cao Bân rơi vào tình huống này, phản ứng đầu tiên của bọn họ chính là rời khỏi nơi này.

Đều là một đám bạn xấu, có thể kỳ vọng bọn họ đối xử chân thành sao?

“Nếu như bọn họ chạy, ta mượn ngươi đi ra ngoài dạo phố. Chớ hoài nghi, ta khẳng định làm được.” Minh Thù cũng không đuổi theo bọn họ, ngược lại hướng về phía Cao Bân nói.

“Đứng lại, mọi người đứng lại!” Không cần Minh Thù nói thêm điều gì, Cao Bân chịu đựng đau nhức trên người, lao tới bắt lại hai người thanh niên, ánh mắt hung ác nhìn bọn hắn chằm chằm.

Bình thường bọn người này đều do Cao Bân đứng đầu, lúc này bị Cao Bân bắt lại, bọn họ cũng không dám chạy nữa.

Mặc dù không biết là chuyện gì, thế nhưng dám bỏ lại Cao Bân mà chạy, đợi khi ra ngoài, bọn họ cũng rơi vào kết cục không tốt.

“Đi gọi một người khác tới.”

Cao Bân đá một người thanh niên trong đó: “Còn không đi!”

Người thanh niên kia ôm mông, đầu óc mơ hồ xuống phía dưới gọi người.

“Bọn họ đều tham dự, ta chỉ là người nghĩ ra chủ ý, người thực hiện đều là bọn họ, thực sự là bọn họ. Vết thương trên người thế tử đều là bọn họ gây ra.”

Cao Bân bán rẻ ba người khác triệt để.

Mặt khác ba người cũng rõ chuyện gì xảy ra.

Cao Bân được cho là người tương đối có thể đánh được trong bọn họ, lúc này cũng mang dáng vẻ này, ba người thanh niên nào dám động thủ cùng Minh Thù.

Thế nhưng nghe một hồi thì bọn họ mới phản ứng kịp.

“Cao Bân nếu không phải là ngươi... gạt thế tử ngốc đến, chúng ta sao dám động thủ với thế tử, tất cả những điều này đều là chủ ý của ngươi.”

“Chúng ta chỉ nghe Cao Bân.”

“Đều là chủ ý Cao Bân, không liên quan gì đến chúng ta!”

Sắc mặt Cao Bân đỏ bừng lên: “Trước đây mọi người cũng tham gia nghĩ kế, thế tử phi, bọn họ đều có phần.”

Nhìn thấy hai bên muốn đánh nhau bởi vì chuyện ai nghĩ kế.

Minh Thù hô dừng: “Mọi người đấm đá lẫn nhau đi, hai đấu hai, đánh tới ta hô ngừng thì thôi.”

Đánh... lẫn nhau?

Nàng cười: “Đương nhiên, nếu như mọi người muốn phô trương thanh thế, ta đây không ngại tự mình động thủ. Nhìn kết cục của Cao công tử, ta tin tưởng các ngươi không muốn trải nghiệm. Đúng không, Cao công tử.”

Cao Bân: “...”

Ba người thanh niên: “...”

Quần chúng vây xem: "..."

Tuy cảm thấy yêu cầu này của Minh Thù hơi cổ quái nhưng nhìn vẻ mặt thành thật nàng ấy, bốn người cũng không dám phản bác.

Đặc biệt là Cao Bân, hắn cũng không muốn tiếp nhận trận đó một lần nữa.

Nghĩ đến chuyện hành vi ba người này vừa rồi bán đứng mình, trong lồng ngực lửa giận nổi lên, Cao Bân đấm vào mặt người thanh niên gần nhất.

Cao Bân động thủ, thanh niên lập tức đánh trả, hai người xoay đánh thành một cục.

Toàn bộ cửa tiệm bởi vì bọn họ mà loạn xạ cả lên.

Nhưng cho dù bên trong phát sinh chuyện lớn hơn nữa, bên ngoài cũng không có người tiến đến vây xem.

Minh Thù phát hiện không biết từ lúc nào bên người mình có thêm một người đứng, toàn thân áo đen, đứng nghiêm.

Cầm trong tay bàn tính, con mắt nhìn chằm chằm đám người Cao Bân đánh nhau, tay thì đang lạch cạch tính sổ sách.

"Ối, huynh đệ."

Người nọ nhìn qua nhưng tay trên bàn tính cũng không dừng lại.

Ánh mắt nam nhân rất công thức hoá, không mang theo chút cảm tình nào.

"Mang cho ta chút đồ ăn, tính vào tiền của bọn họ." Minh Thù mỉm cười nói với nam nhân.

Nam nhân lấy ra một cuốn sổ từ phía sau đưa cho nàng.

Bên trong là các loại món ăn, Minh Thù liếc nhìn, lật lật gọi mấy món.

Nam nhân liếc mắt nhìn qua một phía, sau đó lại gõ gõ bàn tính.

Món ăn Minh Thù gọi nhanh chóng được người bên ngoài đưa vào.

Cô gái mặc trang phục xinh đẹp đang cầm khay, bày món lên bàn nhỏ cho Minh Thù trong cảnh hỗn loạn, chén đũa tinh xảo, mùi vị thức ăn thơm ngon.

Mọi người: “...” Nàng ta làm ra chuyện lớn như vậy, còn ăn được sao?

Không phải! Vân Hỷ các vẫn còn có kiểu phục vụ này sao?

Kỳ thực nhiều người cũng không quen thuộc lắm với Vân Hỷ các.

Đại đa số mọi người đều được người ta đưa xuống, sau đó bọn họ lại mang theo bằng hữu của mình.

Chỉ biết là nơi này rất vui, cái gì cũng có thể mua được nhưng cũng có nhiều quy củ.

Ví dụ như không thể hò hét to tiếng trên đường.

Thế nhưng vào cửa tiệm, chuyện đánh lộn ẩu đả giống như bây giờ đều không ai quan tâm.

Chỉ là sau khi kết thúc, sẽ có người cần phải bồi thường.

Quy tắc của mỗi cửa tiệm đều không giống nhau, có khi là nơi giải trí đơn thuần, có cũng khi là cửa tiệm giao dịch.

Hai loại cửa tiệm phân chia cũng rất đơn giản, cửa tiệm giải trí đèn lồng sáng hơn nhiều, hơn nữa màu sắc hồng nhạt.

Cửa tiệm giao dịch đèn lồng trắng bệch, tối om.

Minh Thù rất hài lòng đối với đầu bếp Vân Hỷ các, làm đồ ăn ngon hơn nhiều so với đầu bếp Dật An Vương phủ.

Đợi Minh Thù gặm hết đùi gà cuối cùng, bốn người kia cũng nằm xuống đất.

“Huynh đệ, có tay chân không?”

Huynh đệ gõ bàn tính lại liếc mắt nhìn Minh Thù, dùng giọng rất bình thản nói: “Trả tiền mặt.”

“Người kia, vừa rồi Cao công tử không phải thắng nhiều tiền sao, tới lấy cho ta.” Minh Thù chỉ vào tên béo đứng trước bàn cược.

Tên mập nuốt một ngụm nước bọt.

Đây là lối chơi gì chứ.

Hắn túm ngân phiếu trên bàn lại, thân thể mập mạp đi tới, để ngân phiếu trên bàn Minh Thù rồi nhanh chóng trở lại nhóm.

Hôm nay Cao Bân quả thực may mắn, thắng không ít.

Minh Thù nhét ngân phiếu vào trong tay nam nhân, rất hào khí: “Tiền này đủ mời bao nhiêu tay chân thì mời cho ta bấy nhiêu, không được đánh chết.”

Nam nhân đếm ngân phiếu, hắn cũng không làm gì, một lát sau thì có mười mấy người từ bên ngoài tiến vào.

Mỗi người đều là đại hán hung thần ác sát.

Bọn họ vừa tiến đến, trong cửa tiệm đều trở nên chật chội.

Bốn người nằm dưới đất ngây ngốc trợn tròn mắt.

Cao Bân có một cảm giác bị chơi xỏ phẫn nộ: “Tần Vu! Cô nói ta vạch mặt họ thì cô sẽ bỏ qua cho ta mà.”

Minh Thù mỉm cười: “Thế nhưng ta chưa nói trước khi bỏ qua cho ngươi thì không đánh ngươi mà.”

Cao Bân: “...”

Bọn đại hán phân bốn người, lập tức chỉ còn lại tiếng kêu thảm thiết.

“Các ngươi... biết cha ta là ai không? Dừng tay!”

“Các ngươi dám đánh ta...”

“Tần Vu, cô là tiện nhân...”

“A...”

“Nàng ta bỏ ra bao nhiêu tiền, ta chi gấp đôi!” Cao Bân hét.

Nam nhân không thèm mở mắt, rất bình tĩnh nói: “Một vụ làm ăn chỉ làm cho một người, chỉ nhận của người tới trước.”

Ý này chính là sẽ không quay lại đánh Minh Thù.

Cao Bân tức đến mức thổ huyết.

Vân Hỷ các dám trực tiếp đánh người trước mặt nhiều người như vậy, lá gan này...

Người đang ngồi đều co rúm người lại, lúc tới bọn họ chỉ được cho biết qua, Vân Hỷ các không trêu chọc được, phải theo quy củ của đối phương.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 760: Thế Tử Sắp Khỏe (9)

“Ai để ta nghe thấy người nào mắng hắn, ức hiếp hắn, đây chính là kết cục.”

Minh Thù ném những lời này, đạp mặt đất hỗn loạn rời đi.

Mọi người lặng im nhìn bóng lưng của nàng.

Minh Thù hoàn hảo không hao tổn từ trong cửa tiệm đi ra, các công tử đều có hơi sợ hãi.

Đợi Minh Thù đi được một khoảng, bọn họ mới đi theo.

“Cô... cô không bị gì chứ?”

“Ta có thể có chuyện gì?” Minh Thù liếc mắt nhìn bọn hắn:

“Mọi người nghĩ ta có chuyện gì?”

Các công tử đồng thời lắc đầu: “Không có.”

Công tử Bính yếu ớt nói: “Vậy bây giờ chúng ta đi ra ngoài sao?”

Minh Thù đột nhiên ngừng lại, lông mi khẽ nhếch: “Mọi người có nói nơi đây cái gì cũng có thể mua được đúng không?”

Công tử Giáp hơi dừng lại một chút: “Ủa... bọn họ nói như vậy sao.”

Các công tử đều sống rất phóng túng.

Nơi nào thú vị bọn họ biết, nhưng thứ khác bọn họ cũng không rõ ràng lắm.

“Cửa tiệm nào có thể giao dịch?” Minh Thù hỏi công tử Giáp.

Công tử Giáp hơi nghi hoặc quan sát Minh Thù: “Cô có tiền không?”

Minh Thù: “...”

Đây thật là một vấn đề bi ai.

Đợi đã!

Nguyên chủ hình như có đồ cưới kia mà! Hơn nữa vốn là chuẩn bị cho đích nữ Tần gia nên đồ cưới kỳ thực rất phong phú.

Minh Thù chí khí hùng hồn: “Ta có!”

“... Cô muốn giao dịch cái gì? Mỗi cửa tiệm có đồ giao dịch không giống nhau.”

“Loại há mồm chờ sung rụng.” Minh Thù nói.

Các công tử: “...”

Các công tử đưa Minh Thù đi về vài cửa tiệm phía trước: “Này, cô đi vào hỏi bọn họ xem.”

Cửa tiệm này có màu đèn hơi khác, là màu xanh lam nhạt, trên đường phố này có vẻ càng thêm tịch mịch.

Các công tử lại không muốn đi vào, bọn họ quay người tiến vào một cửa tiệm khác.

Minh Thù vén rèm lên đi vào, cửa tiệm này nhìn qua giống như một quán trà nhưng phòng khách không có bàn trà.

Lúc này phòng khách không có khách, chỉ có một cô gái đứng trước quầy hàng đang mỉm cười nhìn nàng.

Minh Thù đi tới: “Chỗ này của cô thứ gì cũng bán sao?”

Nữ tử mỉm cười trả lời: “Đúng vậy, khách quan muốn mua gì?”

Minh Thù cũng mỉm cười: “Tạo phản bao nhiêu tiền?”

Nụ cười của nữ tử đó dường như đông cứng lại: “Khách quan, thứ này không nằm trong phạm vi giao dịch của chúng tôi.”

“Không phải nói cái gì cũng đều có thể giao dịch sao?” Minh Thù nghiêng đầu:

“Gạt người à?”

Ngay cả cổ đại chất phác đều có quảng cáo giả dối, lòng người ở đâu!

Nữ tử: “...”

Bọn họ nếu có thể tạo phản, còn đến phiên cô!

Người nọ là đến làm khó chứ gì!

Nữ tử giữ nụ cười: “Khách quan còn có nhu cầu khác không?”

“À, không.” Minh Thù lắc đầu:

“Ngay cả tạo phản cũng không thể làm, trình độ nghiệp vụ khẳng định không ổn.”

Nữ tử: “...”

“Đây là nơi nào?” Rèm đột nhiên bị một người kéo lên, hai hình bóng một trước một sau tiến đến.

Đi trước là một người đàn ông xa lạ, phía sau là nữ chính giả Tống Vân Kiều.

Câu nói kia là Tống Vân Kiều hỏi.

Tống Vân Kiều và Minh Thù đối mặt, nàng ta hơi kinh ngạc, sao nàng ấy cũng ở nơi đây.

Nhưng ngay sau đó Tống Vân Kiều cúi đầu xuống, cả người đều trốn phía sau nam nhân kia.

Nàng vừa quay đầu, sẽ không thấy rõ mình nhỉ?

Khóe miệng nam nhân mỉm cười, im lặng liếc mắt quan sát Minh Thù, sau đó hướng về phía nử tử nói: “Quỷ gia có không?”

Nữ tử nhẹ nhàng đáp: “Không may là gia đi rồi.”

Nam nhân cũng không để ý: “Lúc nào trở về?”

“Hành tung của gia, không dám nói bừa.” Nữ tử dường như quen biết nam nhân, nàng suy nghĩ một chút:

“Nếu người có việc gấp, có thể để thư lại. Gia trở về, ta sẽ giao cho gia.”

“Không sao, ta chờ ông ấy.”

Nữ tử vỗ tay một cái, phía sau có người đi ra đưa nam nhân và Tống Vân Kiều vào.

Tống Vân Kiều vẫn cúi thấp đầu, mãi đến khi đi khuất khỏi Minh Thù, nàng ta mới thở phào.

“Sao vậy, quen biết hả?” Giọng nói của nam nhân chợt vang lên bên tai nàng.

Tống Vân Kiều giật mình lui lại mấy bước: “Cửu hoàng tử không quen biết sao? Đó là thế tử phi của Dật An Vương phủ.”

Cửu hoàng tử nheo mắt, thản nhiên: “Là nàng ta à.”

Thảo nào cảm thấy nhìn hơi quen mắt.

Ngược lại Cửu hoàng tử vừa tò mò: “Sao cô sợ nàng ta thế?”

“Ai sợ nàng ta?” Tống Vân Kiều ưỡn thẳng lưng:

“Chẳng qua ta cảm thấy bị nàng ta nhìn thấy ta và Cửu hoàng tử ở cùng một chỗ không tốt lắm.”

“Ta không có mặt mũi gặp người khác vậy sao?”

“Bị phu quân hiểu lầm sẽ không tốt.” Tống Vân Kiều bĩu môi:

“Nơi này thật sự có thể mua được vật của ta muốn?”

Nếu không phải vì chuyện này, nàng cũng sẽ không theo Cửu hoàng tử tới nơi này.

Cửu hoàng tử cười nhẹ một tiếng: “Vân Hỷ các không có thứ cô không mua được.”

-

Bên ngoài, Minh Thù đứng mãi không đi, nữ tử cũng không thể đuổi nàng đi, chỉ có thể mỉm cười đối phó.

Lúc này trong lòng nữ tử đại khái là muốn mắng chửi sao còn không đi, nụ cười trên khuôn mặt như muốn cứng đờ.

“Ôi chao, tiểu tỷ tỷ, ta hỏi cô nhé, ở chỗ các người đây có thể bán chịu không?”

Nữ tử: “...” Người này tuyệt đối là đến gây phiền phức!

“Không thể.”

Minh Thù quay người đi ra ngoài, chẳng được bao lâu lại lấy ngân phiếu quay lại.

Các công tử lúc này đang ngồi chồm hổm ủ rũ mặt mày ở bên ngoài: “...” Hu hu, ngân phiếu của bọn họ!

“Ta muốn tay chân nhiều tiền như vậy.” Minh Thù đập ngân phiếu ngay trước mặt nữ tử, sau cùng lại lấy ra một tấm:

“Tờ này đổi thành một phần ăn.”

“Xin hỏi cần mang đi sao? Nếu mang đi, chúng tôi cần thu thêm phụ phí.”

Minh Thù trừng mắt: “Gian thương à!”

Nữ tử mỉm cười.

“Không mang đi.” Minh Thù phất tay, xách ghế đi ra ngoài.

“Lát mang đồ ăn ra cho ta là được.”

“Nếu cô muốn đánh lộn trên đường, cũng cần phải thu phí.” Nữ tử ở phía sau nói.

Minh Thù: “...”

Thì ra không thể la to ở trên đường là bởi vì không đưa tiền nên không cho phép.

Bộ công thương cổ đại từ đâu mà có nhỉ?

Trẫm phải kiện bọn họ!

Gian thương!

Minh Thù và nữ tử nói xong giá, nàng xách ghế từ trong cửa tiệm đi ra. Các công tử càng kinh sợ: “Cô... cô làm gì vậy?”

Minh Thù để ghế xuống giữa đường: “Một lát nữa đánh hội đồng, mọi người muốn tham gia không?”

Đánh... hội đồng?

Ở chỗ này?

Đùa gì thế!

À mà... đánh ai vậy?

“À, đính chính một chút, đơn phương ẩu đả.”

Món ăn Minh Thù gọi rất nhanh đã được đưa tới, và giống lần trước, mang món ăn đến đều là nữ tử.

Nhưng nam tử mặc áo đen trước kia cũng theo tới, phía sau còn dẫn theo một đám tay chân.

“Mọi người rất có tiền đấy.” Minh Thù quay đầu nhìn Giáp Ất Bính.

Các công tử: “...” Đó là tiền tiêu vặt một tháng của bọn họ!

Minh Thù chờ có chút buồn chán, lấy ra một bộ bài trong thú nhỏ, kêu các công tử đến chơi đánh bài.

Bọn họ chưa từng chơi đánh bài, sẽ không biết chơi nên Minh Thù chỉ có thể dạy bọn họ.

Cũng may đều là những tay chân lanh lẹ nên đã nhanh chóng học xong.

Bốn người ngồi xổm ngoài cửa tiệm chơi đánh bài, còn có khí thế của một đám tay chân hung hăng.

Người đi ngang qua cũng không nhịn được nhìn liếc qua, nhưng vì ngại quy củ Vân Hỷ các, bọn họ cũng chỉ nhìn sơ qua, sau đó liền tiến vào cửa tiệm, không dám đứng lâu.

"Bốn con già!"

Minh Thù đánh một cái trên đầu công tử Bính: "Ở đâu ra bốn con già, ngươi biến ra à!"

Công tử Bính ôm đầu: "Nhớ lộn nhớ lộn, làm lại nào. Bốn con heo, cái này không sai! Hết bài rồi."

"Tiểu tử ngươi sao may mắn vậy." Công tử Giáp ném bài trong tay đi, gương mặt phẫn nộ.

"Hi hi... đa tạ đa tạ."

Minh Thù bổ sung: "Kẻ ngốc thường có phúc."

"Ha ha..."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 761: Thế Tử Sắp Khỏe (10)

Cửu hoàng tử và Tống Vân Kiều vừa bước ra khỏi cửa tiệm thì chợt nghe tiếng đóng cửa phía sau rất nặng, đóng vô cùng gấp gáp.

Trước mắt là một đám đại hán to con lực lưỡng, thời điểm ánh mắt bọn họ quét qua, đối phương đã đánh tới.

Cửu hoàng tử: “!”

Tống Vân Kiều: “!”

Cửu hoàng tử hoàn toàn không ngờ sẽ gặp tập kích ở Vân Hỷ các, bị đánh úp trở tay không kịp.

Mà Tống Vân Kiều mặc dù có hệ thống sủng phi nhưng nàng ta vẫn không thể đổi được điểm vũ lực nên lúc này rất yếu thế.

Một đám người nhắm chuẩn nhào lên.

Rào rào...

Hai tấm màn che màu đen từ trên trời giáng xuống, ngăn trở vị trí giữa.

Công tử Giáp Ất Bính ngây ngốc nhìn trên đỉnh đầu, Vân Hỷ các phục vụ cái này... quả thực là tâm lý!

Ba người đồng thời thu bài trước mặt lại, mỗi người cất vào người một ít.

Thứ chơi vui như vậy, bọn họ... không tính trả lại.

Xem như bọn hắn dùng ngân phiếu mua cũng được!

Cửu hoàng tử chắc là biết võ công, nhưng hắn cũng không phản kháng, ngược lại tùy ý để những người đó bắt mình.

Hắn xuyên qua bóng người cao lớn, nhìn về phía người ngồi ở sau.

“Thế tử phi, ta có chỗ nào đắc tội sao?”

Bọn đại hán tránh ra một lối đi, để lộ Minh Thù.

Minh Thù gác chéo chân, đầu ngón tay gõ gõ: “Không có, ngươi chỉ bị vị tiểu thư xinh đẹp bên cạnh vạ lây thôi.”

Cửu hoàng tử liếc nhìn Tống Vân Kiều bên cạnh, nói: “Nàng ta có chỗ nào đắc tội thế tử phi?”

Minh Thù mỉm cười: “Để ta gả cho một kẻ ngốc, hủy nửa đời sau của ta, đây có thể coi là thù không đợi trời chung chứ?”

Tống Vân Kiều kinh ngạc, nàng ta...

Sao nàng ta biết được?

Không thể nào!

Chuyện này nàng căn bản không đứng ra làm, dù tra cũng không tra được đến nàng.

Tim Tống Vân Kiều đập loạn xạ.

Cửu hoàng tử nói: “Thế tử phi nói đùa sao, hôn sự là bệ hạ định, đích nữ Tần gia không gả đi, để cô thay thế cũng là lỗi của Tần gia, sao cô lại đổ chuyện này lên đầu người khác?”

"Ta thích! Ngươi quản được sao?" Minh Thù nở nụ cười xán lạn:

"Chờ gì nữa, còn không đánh đi."

Bọn đại hán nghe vậy, lập tức xông qua phía Tống Vân Kiều.

Cửu hoàng tử lúc này mới nhớ tới việc phản kháng, nhưng không đợi hắn động thủ, thân thể đột nhiên không có khí lực, bị đại hán khống chế một bên.

Tống Vân Kiều nhỏ bé đâu thể chống cự lại vài cú đánh.

-

Minh Thù từ Vân Hỷ các đi ra, sắc trời đã đen kịt, nàng leo tường trở về Dật An Vương phủ, lật ra đồ cưới cầm đi gán nợ.

Mới vừa ném đồ ra đã bị Thúy Nhi bắt được.

"Thế tử phi đi đâu vậy?"

Minh Thù liếc nhìn nàng ta: "Ta đi đâu mắc mớ gì tới ngươi?"

"Đường đường là thế tử phi, đi ra ngoài một ngày, người còn có chút quy củ nào không?"

Minh Thù đi tới phía nàng ta, trong ánh mắt phẫn nộ của Thúy Nhi, vật nàng ta qua vai.

Nàng cúi người nhìn chằm chằm Thúy Nhi đau đớn nhăn nhó, ngữ điệu vẫn dịu dàng vô cùng: "Ta có quy củ hay không, không tới phiên ngươi nói. Đừng khoa tay múa chân với ta, ngoan."

Thúy Nhi có chút hoảng sợ nhìn nàng.

Nàng cảm thấy nàng ta có chút không giống với trước đây, bây giờ người này hoàn toàn biến thành một người khác.

Người này... không phải thế tử phi.

Gió lạnh thổi qua, Thúy Nhi nổi da gà khắp người.

Minh Thù cảm thấy hôm nay có chút không may, mới vừa giải quyết Thúy Nhi, Dật An Vương lại vội vã tới.

“Con còn biết trở về hả, còn nhớ rõ thân phận mình là gì không? Đi ra ngoài cả một ngày...” Dật An Vương nhớ tới chuyện chính, nén lại lửa giận:

“Nhanh đi với ta xem Tầm nhi, một ngày nay nó không ăn gì rồi.”

“Hắn không ăn gì, con đi có ích lợi gì, giúp hắn ăn sao?” Minh Thù đẩy cửa phòng.

Dật An Vương ngăn động tác nàng đóng cửa: “Thế tử phi! Tầm nhi tìm con cả một ngày!”

Minh Thù hơi dừng lại một chút, nàng nói thầm một tiếng: “Phiền chết đi được.”

Phiền?

Cô ta dám nói Tầm nhi phiền!

Nếu không phải là Tầm nhi muốn nàng ta, Dật An Vương giờ đã muốn bóp chết nàng ta ngay.

Lúc Minh Thù đến gian phòng của thế tử cũng bị dọa cho giật mình.

Cả phòng bị đập gần hết.

Đôi mắt của thế tử vừa đỏ vừa sưng, quần áo không thay đổi gì so với lúc nàng rời đi hồi sáng, lúc này bị người hầu chặn trong phòng, nhìn qua đúng là rất đáng thương.

Minh Thù: “...”

Biết làm như vậy sao!

Minh Thù đi vào phòng, thế tử đẩy người trước mặt hắn ra, nhào thẳng đến Minh Thù: “Nương tử... nương tử...”

Thế tử yên tĩnh ôm Minh Thù, không khóc cũng không lộn xộn.

Mọi người thầm lau mồ hôi lạnh.

Minh Thù đỡ hông của hắn, tay ẩm ướt nóng, sắc mặt nàng nặng nề: “Các ngươi đi ra ngoài trước đi.”

Bọn hạ nhân có chút chần chờ, nhìn ra Dật An Vương phía ngoài, ông ta hừ lạnh một tiếng, ý bảo bọn họ đi ra.

Cửa phòng bị đóng lại, Minh Thù đưa thế tử tới ghế ngồi, đè hắn rồi bắt đầu cởi quần áo.

“Ta và con...” Dật An Vương đột nhiên đẩy cửa ra, thấy tình hình trong phòng, cả khuôn mặt ông đều đen sì, hét lớn một tiếng:

“Thế tử phi!”

Minh Thù đắp lại vết máu rỉ ra trên người hắn, quay đầu thấy Dật An Vương: “Cha, cha hét cái gì?”

Hù chết trẫm!

“Con đang làm gì đó!” Dật An Vương giận không thể tả!

Minh Thù nói nghiêm túc: “Trên người hắn bẩn như thế, ngoài thay quần áo cho hắn, còn có thể làm gì?”

Thế tử náo loạn một ngày, y phục trên người đã sớm bẩn không thể tả.

Dật An Vương: “...”

Có phải mình nghĩ quá đen tối rồi không?

Dật An Vương lúng túng nhưng thân là vương gia uy nghiêm, hắn nghiêm mặt nói: “Tầm nhi không ăn gì một ngày nay, một lát nữa ta cho người mang ít đồ qua đây, con dỗ nó ăn nhé.”

Nói xong Dật An Vương lui ra khỏi phòng, lúc đóng cửa lại còn cảnh cáo: “Không cho con làm gì với Tầm nhi!”

Trẫm muốn làm gì với hắn, ông ngăn được sao? Ngây thơ!

Thế tử ngoan ngoãn ngồi trên ghế, hai mắt đỏ bừng nhìn Minh Thù, bên trong còn có nước mắt lưng tròng.

“Nương tử, không muốn, ta?”

“Không muốn, bẩn chết rồi.”

“Không... không bẩn.” Tiếng nói thế tử tràn đầy tức tưởi:

“Ta tắm... tắm sạch sẽ.”

“Cũng không cần.”

Minh Thù cúi đầu cởi y phục hắn, vết thương nứt ra, dẫn tới lúc này chảy máu không ngừng.

Vết thương này sao có cảm giác không đúng.

Nếu chỉ là thời điểm té xuống gây ra thì sẽ không chảy máu nhiều như vậy.

Nhưng vết thương xung quanh quả thực như tảng đá đâm vào, vì nó không bằng phẳng mà cứ bị mài mòn. Hắn đập phá cả ngày như vậy... chảy nhiều máu dường như cũng có thể giải thích.

Minh Thù bôi thuốc cho hắn, cầm quần áo sạch sẽ cho hắn thay.

Minh Thù ngẩng đầu nhìn về phía thế tử, thế tử vẫn là bộ dạng đáng thương, tự cầm lấy y phục, uất ức như bị người ta vứt bỏ.

Minh Thù đè hắn trên ghế, đột nhiên hôn hắn một cái.

Môi mềm mại dán vào, dường như có một dòng nước ấm di chuyển từ môi lan tràn đến bốn phía, lại hội tụ đến trái tim, rung động không nói nên lời.

Thế tử thầm trợn to mắt, dường như quên cả hít thở.

Nhưng trừ một điểm này, hắn không có phản ứng khác.

Không đúng.

Nhưng... người không sai.

Minh Thù hôn vài cái, buông hắn ra rồi đứng lên.

Hắn ngửa đầu nhìn nàng, sắc mặt trở nên hồng: “Nương tử, thích, hôn hôn.”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 762: Thế Tử Sắp Khỏe (11)

Dật An Vương rất nhanh cho người đưa thức ăn vào, dọn dẹp gọn gàng đống hỗn độn dưới đất.

Minh Thù múc cho thế tử một chén cháo, để ở trước mặt hắn.

Thế tử giương mắt nhìn nàng.

“Tự ăn đi.” Minh-Thù-thẳng hoàn toàn không Get được điểm.

Thế tử bĩu môi, hốc mắt vốn đã sưng đỏ lại bắt đầu hiện ra vài giọt nước mắt.

Minh Thù: “...”

Khóc khóc khóc, chỉ biết khóc!

“Ăn mau đi, nếu không... ta đi.”

“Đừng... nương tử, đừng đi, ăn.”

Thế tử nhanh chóng cầm muỗng lên đút cháo vào miệng mình.

“Cạch.”

Chiếc muỗng rớt vào trong bát, thế tử hơi há miệng, bị bỏng rồi. Thức ăn ngậm trong miệng, hắn không nuốt trôi lại không dám nhả ra.

Minh Thù nhanh chóng đưa tay qua: “Nhổ ra nhanh lên.”

Thế tử im lặng lắc đầu, sau đó làm động tác nuốt vào.

“Ăn, ta ngoan, nương tử, đừng đi.” Thế tử nói xong còn hé miệng cho Minh Thù nhìn một chút.

Minh Thù nhéo cằm hắn, buộc hắn há miệng, đầu lưỡi đã bị nóng đỏ lên cả rồi.

“Ngươi là...” Kẻ ngốc sao!

Thế tử bất an ngồi đó, tựa hồ không biết mình làm sai chỗ nào.

Một lát sau Minh Thù mới buông hắn ra, cầm chén cháo thổi từng muỗng đút cho hắn.

Thế tử lộ ra nụ cười vui vẻ, sự bất an ban nãy biến mất hoàn toàn.

Hai người ngồi khá gần nhau, thế tử đang ăn, đột nhiên đưa tay đặt trên bụng Minh Thù: “Nương tử, ngủ, sẽ, em bé?”

Minh Thù: “...” Ý gì vậy?

Minh Thù lấy tay hắn ra: “Ăn nhanh lên một chút, ăn xong rồi ngủ.”

Thế tử lại bắt đầu khoa tay múa chân.

Mãi một hồi Minh Thù mới hiểu rõ, ý hắn nói là đêm qua bọn họ ngủ sẽ có em bé.

Sẽ có một đại ma đầu sao!

Bà nội nó, ngươi có thể truyền đạt kinh điển Nho gia hay sao vậy.

“Không có, đừng ồn.” Minh Thù mỉm cười:

“Ngươi không ăn nghiêm túc, ta sẽ giúp ngươi ăn.”

Không biết có phải thế tử nghĩ đến chuyện trước đây nàng không cho hắn cà rốt hay không, có chút ấm ức.

Sau đó hắn nhịn đau, kéo tay Minh Thù: “Nương tử, ăn, ta, không đói bụng.”

Minh Thù bị hắn chọc tức đến bật cười, nhanh chóng đút hết một chén cháo, tắm cho hắn rồi ném lên giường.

Thế tử ôm nàng không buông tay, Minh Thù chỉ có thể nằm xuống.

Hắn hết lăn qua đây rồi lại lăn qua kia, Minh Thù ấn hắn xuống, lúc này hắn mới yên tĩnh lại.

“Nương tử, hôn, thoải mái.” Thế tử đột nhiên quệt môi, tiến đến trước mặt Minh Thù.

“Ngủ.”

Thế tử lại bắt đầu làm.

Minh Thù: “...”

Cuối cùng thế tử thỏa mãn đạt được một cái hôn nhẹ, ôm Minh Thù ngủ.

Đứa trẻ thích làm trời làm đất, thật không sai chút nào.

-

Phủ Lục hoàng tử.

Lúc này Tống Vân Kiều nằm lỳ trên giường, bên cạnh một nha hoàn đang bôi thuốc cho nàng.

“Tiểu thư, người bị ai đánh...” Nha hoàn rất xót thương.

“Ngày hôm nay em muốn đi ra ngoài cùng người nhưng người lại không cho.”

Tống Vân Kiều cắn răng: “Người ta kêu em liên lạc, em liên lạc thế nào rồi?”

Nha hoàn lau nước mắt: “Đã liên lạc, nhưng tiểu thư liên hệ Dật An Vương phủ làm gì?”

“Em không nên hỏi, tìm một cơ hội cho họ tới gặp ta.”

Tống Vân Kiều dừng một chút, nhìn nha hoàn: “Nhớ kỹ, sau này mặc kệ chuyện gì, chỉ có em biết ta biết, trời biết đất biết, hiểu chưa?”

Nha hoàn ngẩn người, sau đó như được ủy thác trọng trách, nặng nề gật đầu.

“Tiểu thư yên tâm, em tuyệt đối sẽ không cho người thứ hai biết.”

“Điện hạ...”

Bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng động.

Nha hoàn và Tống Vân Kiều đều giật mình.

Tống Vân Kiều luống cuống tay chân mặc quần áo, nha hoàn thông minh kéo rèm xuống che.

Cửa đã bị đẩy ra, Lục hoàng tử đi vào.

Nha hoàn nhanh chóng đứng một bên, giấu thuốc sau lưng: “Điện hạ, tiểu thư đã ngủ rồi rồi.”

Lục hoàng tử liếc mắt nhìn bên trong rèm che, trong không khí có mùi thuốc đông y, hắn yên lặng đẩy xe lăn về phía trước, xốc rèm che lên.

Tống Vân Kiều trốn trong chăn, rèm che bị xốc lên, nàng mơ màng mở mắt ra: “Điện... điện hạ?”

Lục hoàng tử không nói một lời vén chăn lên.

Nàng vẫn chưa kịp mặc quần áo, lộ ra da thịt rõ ràng từng mảng.

Thần sắc Lục hoàng tử âm trầm, đáy mắt tràn đầy sát ý: “Hoàng tử phi, chuyện này là sao?”

Tống Vân Kiều thầm mắng một tiếng, người đàn ông này tâm tình bất định, hai ngày trước mới dỗ nàng xong, ngày hôm nay lại xảy ra chuyện như vậy.

“Thiếp...” Tống Vân Kiều dùng sức bóp mình một phát, đau đến mức nước mắt lập tức chảy xuống ngay.

“Thiếp gặp một thần y, hắn nói có một biện pháp có thể trị hết bệnh của điện hạ, nhưng dược liệu rất khó kiếm. Thiếp nghe nói... ở Vân Hỷ các cái gì cũng được mua được...”

“Nàng đến Vân Hỷ các rồi sao?” Sắc mặt Lục hoàng tử càng âm trầm, phảng phất như đêm trước bão tố.

Tống Vân Kiều cảm thấy Lục hoàng tử lúc này rất tức giận, trên người tản ra khí thế ép tới mức nàng không dám nhìn hắn.

Thế nhưng nàng vẫn phải kiên trì nói.

“Thiếp... gặp thế tử phi Dật An Vương phủ ở Vân Hỷ các, không biết vì sao... nàng ấy đột nhiên gọi người đánh thiếp.”

“Dật An Vương phủ?”

Tống Vân Kiều gật đầu.

"Điện hạ... thiếp chỉ muốn chàng khỏe thôi, xin lỗi, thiếp không nên như vậy."

Thần sắc nàng có chút cô đơn.

Lục hoàng tử nhìn nàng chằm chằm, một lát sau sắc mặt thoáng chuyển biến tốt lên: "Nàng ta vì sao lại đánh nàng?"

Nguyên nhân Tống Vân Kiều đương nhiên không dám nói, hiện tại nàng còn có chút kinh hãi.

Mặc kệ tại sao nàng ta biết, nàng cũng phải tăng thêm tốc độ giúp Lục hoàng tử diệt trừ Tần gia.

Lục hoàng tử kêu người bôi thuốc cho Tống Vân Kiều, hắn rời phòng, đi được một đoạn thì Lục hoàng tử phất tay.

"Điện hạ?"

"Đi điều tra chuyện hôm nay một chút."

"Vâng."

Trước hừng đông thì Lục hoàng tử đã lấy được tin tức.

Tống Vân Kiều đúng là vì giúp hắn tìm thuốc mới đến Vân Hỷ các, mà thế tử phi Tần Vu cũng đánh nàng ở Vân Hỷ các.

-

Dật An Vương mới sáng sớm đã có khách.

"Cao thừa tướng, ngọn gió nào thổi ông tới đây?"

Dật An Vương bây giờ đã mặc kệ triều chính, không thượng triều, nhưng vị khách này đến lúc này chắc chắn là sau khi thượng triều xong, ngay cả triều phục cũng chưa thay.

Dật An Vương nghi hoặc, hắn và Cao gia không có giao tình gì cả.

Không có giao tình thì không có giao tình, nhưng cũng phải nể mặt nhau.

Cao thừa tướng ước chừng hơn năm mươi, có chút phát tướng, mang một cái bụng bia to.

Lúc này Cao thừa tướng sắc mặt âm trầm: “Vương gia, hôm nay ta tới là muốn hỏi một chút, tại sao thế tử phi của quý phủ lại ẩu đả với con ta?”

Dật An Vương cảm giác mình nghe nhầm.

Hắn rất không chắc chắn hỏi: “Cao thừa tướng, ông nói gì thế?”

“Sao? Thế tử phi trở về không nói với vương gia sao?” Cao thừa tướng hừ lạnh:

“Nàng cho người ẩu đả với con ta, hiện tại con ta không xuống được giường, chuyện này vương gia cũng nên cho một lời giải thích đúng không?”

Dật An Vương: “...”

Ngay lúc đầu óc Dật An Vương còn mơ hồ, đứa bé giữ cửa vội vã bẩm báo: “Vương gia, vương gia, Phùng thị lang và Phạm thượng thư tới.”

Dật An Vương: "..."

Hai người kia tới làm gì?

Hắn nhớ hai đứa con trai nhà này và con trai Cao thừa tướng rất thân...

Không lẽ bị đánh nữa sao?

Dật An Vương sai người đi mời hai người này vào, dặn dò hạ nhân bên cạnh: “Kêu thế tử phi tránh đi, không được ra ngoài.”

Hạ nhân tuân lệnh vội vã đi ra hậu viện.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 763: Thế Tử Sắp Khỏe (12)

“Bọn họ ức hiếp con trai người.”

Phòng khách đang ồn ào đột nhiên yên tĩnh lại bởi câu nói này, Dật An Vương nhìn về người từ phía bên ngoài tiến vào.

Nữ tử một thân đỏ rực, chầm chậm bước tới.

Khóe miệng nữ tử mỉm cười, chỉ là một nụ cười bình thường nhưng lại khiến mọi người như ngồi trên đống lửa.

Trên người nàng có một khí thế.

Khí thế ấy làm mọi người không dám nhìn, cũng không dám mạo phạm.

Nhưng khi nàng đến gần, luồng khí thế kia đã biến mất khá nhiều.

Chỉ còn lại một tiểu cô nương hiền lành cười vô hại.

Vừa rồi cảm giác kia phảng phất như là ảo giác của bọn họ.

“Thế tử phi, con nói gì?” Dật An Vương lấy lại tinh thần.

Minh Thù đứng trước mặt nhiều người, chọn một chỗ ngồi xuống: “Con nói bọn họ ức hiếp con trai người.”

Sắc mặt mọi người vô cùng xấu xí.

Mặc dù nàng là thế tử phi nhưng chức quan bọn họ cũng không thấp. Nàng nhìn cũng chưa nhìn bọn họ mà đã ngồi xuống, ngay cả nhìn thấy Dật An Vương cũng không hành lễ.

Có còn quy củ hay không!

Đương nhiên lúc này sự chú ý của Dật An Vương cũng không đặt trên chuyện này.

Mà có người ức hiếp con của ông.

Đám người kia sáng sớm đã chạy tới, nói thế tử phi đánh con của bọn họ, kêu ông trả lại công đạo.

Hiện tại thế tử phi lại nói cho ông biết là bọn hắn ức hiếp con của ông trước!

Cao thừa tướng mặt lạnh quát lớn: “Thế tử phi, không có bằng chứng, người cũng chớ nói lung tung.”

Phạm đại nhân cũng nói theo: “Thế tử phi, người đừng đổi trắng thay đen, người đánh con ta trước, lúc này lại ngậm máu phun người, người có ý gì!”

Minh Thù nói: “Ta có đổi trắng thay đen hay không, trong lòng mọi người chắc hẳn đều biết.”

Cao thừa tướng nhướng mày, trước khi ông tới... Cao Bân không nói cho ông, bọn họ ức hiếp thế tử.

Cao Bân chỉ nói với ông rằng thế tử phi đánh bọn họ.

Ông nhìn về phía hai người khác.

Hai người bên kia cũng có chút bất ổn, chắc chắn là không biết có chuyện này xảy ra.

Ức hiếp thế tử...

Bọn họ ăn gan hùm mật gấu sao?

Người nào không biết người Dật An Vương thương nhất chính là thằng ngốc kia.

Lúc ba người này đang suy nghĩ, lại thấy nữ tử bên kia mỉm cười: “Ta đánh bọn họ rồi, mọi người muốn làm gì ta?”

Cao thừa tướng: “...”

“Vương gia, người xem nàng ta đánh người còn nói lý lẽ.” Cao thừa tướng bị mượn cớ gây chuyện, lập tức đỏ mặt tía tai hét:

“Vương phủ tùy tiện cho nàng làm bậy sao? Trong mắt có còn tôn ti trật tự hay không? Tần gia không có quy củ, vương gia cũng không có quy củ?”

“Cùng lắm thì đi thôi, dù gì cha cũng không thích ta.” Minh Thù không đợi Dật An Vương nói mà nói thay ông ấy.

Dật An Vương liếc mắt nhìn Cao thừa tướng và hai vị đại nhân khác.

Cao thừa tướng rùng mình, hai vị đại nhân kia cũng im lặng.

Dật An Vương hỏi: “Thế tử phi, con nói thật sao? Tầm nhi bị người khác ức hiếp?”

“Trên người hắn đều là vết thương, người không biết sao?” Minh Thù chống cằm, cười như không cười nhìn Dật An Vương.

Dật An Vương đương nhiên không biết, nếu ông biết sao lại có thế bỏ mặc không quan tâm.

“Đi, đi xem Tầm nhi.” Dật An Vương quay đầu nhìn ba vị đại nhân: “Cao thừa tướng, Phùng thị lang, Phạm thượng thư, chuyện này đợi bổn vương tra rõ ràng, tự sẽ cho mọi người một công đạo.”

Ba vị đại nhân đồng thời nhíu mày.

Lúc này chỉ hận không thể nhéo lỗ tai ba tên tiểu tử thúi trong nhà hỏi rõ ràng.

Người đi xem thế tử rất nhanh đã quay lại, nói hai câu bên tai Dật An Vương.

Dật An Vương sầm mặt lại, để cho bọn họ chờ, trực tiếp rời khỏi.

Minh Thù không đi, ánh mắt nàng nhìn Cao thừa tướng bên kia, nhẹ nhàng nói: "Ta không đánh chết bọn họ đã coi như là nương tay rồi, mọi người còn có gì không hài lòng?"

Cao thừa tướng: "..."

Phạm thượng thư: "..."

Phùng thị lang: "..."

Còn có gì không hài lòng? Con trai ngươi bị đánh, ngươi hài lòng không!

Nữ nhân này...

Minh Thù cười híp mắt lắc đầu thở dài: "Chưa thấy ai nói cha như thế, một lát nữa cha trở về, ba vị đại nhân nên nghĩ thế nào để giải thích rõ ràng đi."

Vì đòi công đạo cho con trai mình, ngay cả sự thực cũng không hỏi rõ đã dám đến.

Ba người đồng thời nhìn về phía Minh Thù, ánh mắt kia dường như muốn đâm mấy lỗ thủng trên người nàng.

Dật An Vương cũng rất nhanh đã trở lại, so với lúc rời đi, sắc mặt ông càng âm trầm, phảng phất kết thành băng: "Cao thừa tướng, Phạm thượng thư, Phùng thị lang, chỉ sợ các ông phải cho bổn vương một công đạo.”

Cao thừa tướng nỗ lực phản bác: “Vương gia, lời của thế tử phi là từ một phía...”

Dật An Vương cắt đứt bọn họ: “Tầm nhi chính miệng thừa nhận, con trai nhà các ông ức hiếp nó.”

“Thế tử...” Là một kẻ ngốc.

Dật An Vương biết bọn họ muốn nói gì, đáy mắt lạnh băng: "Tầm nhi biểu đạt có chút khó khăn, nhưng nó có ý thức, các ông cảm thấy bổn vương và Tầm nhi nói xấu các ông sao?”

Cao thừa tướng lập tức căng thẳng: “Vương gia bớt giận, thần không có ý đó.”

Dật An Vương nói: “Nếu không tin thì mời con trai của chư vị đến nói cho ra lẽ.”

Cao thừa tướng nghĩ đến những chuyện ngày thường con trai mình đã làm, chuyện này chắc chắn nó có thể gây ra.

“Vương gia...”

“Lời bổn vương nói không hữu hiệu đúng không?” Dám ức hiếp con của ông, ông phải lột một lớp da của bọn họ.

Mồ hôi lạnh của Cao thừa tướng thi nhau chảy xuống.

Tuy hiện tại Dật An Vương không quan tâm tới triều chính nhưng khi đó Dật An Vương kéo binh đánh giặc, giờ đây uy quyền vẫn còn, sao một quan văn như Cao thừa tướng có thể so sánh được.

-

Đám người Cao Bân mới vừa bị Minh Thù đánh, đối mặt Dật An Vương, chống đỡ không được liền thú nhận.

Đám người Cao thừa tướng vốn là tới lấy lại công đạo cho con, cuối cùng lại thành đem con mình đến nộp mạng.

Dật An Vương giận vô cùng, nhưng khi nhìn Minh Thù thì hiền lại vài phần.

Chí ít nàng biết che chở Tầm nhi.

Vậy mà lúc này Minh Thù...

[Nhiệm vụ phụ: Thu hoạch giá trị thù hận của Cơ Tầm.]

[Nhiệm vụ phụ: Kho báu, kho báu ở đâu.]

Gì vậy? Trẫm sao biết kho báu ở đâu? Gợi ý đâu?

[Gợi ý: Không.]

“A! Chơi ta sao!”

Minh Thù đập bàn, mới nhớ tới mình đang ở đâu. Nàng nhìn Dật An Vương, bình tĩnh mỉm cười: “Cha, con đi về trước.”

Đợi Minh Thù đi, quản gia tiến đến trước mặt Dật An Vương: “Vương gia, người có cảm giác thế tử phi... kỳ lạ không?”

Ánh mắt sâu thẳm của Dật An Vương nhìn ra bên ngoài, đâu chỉ có kỳ lạ.

“Vương gia, người nói xem, có thứ gì bẩn hay không?” Quản gia thấp giọng nói:

“Nếu lỡ thế tử...”

Vốn Dật An Vương định quát lớn quản gia thì ông nghe tiếng thế tử, lập tức ngưng lại.

Bọn họ đều thấy sự thay đổi của thế tử phi.

Mấu chốt là Tầm nhi đột nhiên bắt đầu dính lấy nàng...

Dật An Vương chuyển lời nói: “Ta nhớ Vĩnh Ngạn đạo trưởng còn ở trong cung, ngươi đi mời tới, nói là an ủi thế tử.”

“Vâng.”

Quản gia rời khỏi phòng khách, đi tới hậu viện. Lúc đi qua một cái đình, thấy Thúy Nhi lén lút vào phòng. Ông nhướng mày, cũng đi theo vào.

“Thúy Nhi.” Quản gia gọi một tiếng.

Thúy Nhi bị dọa giật mình, thấy cha mình thì lập tức thở phào: “Cha, sao cha đột nhiên vào, làm con giật mình.”

Quản gia nhìn chiếc hộp trong tay Thúy Nhi: “Đây là của thế tử?”

Thúy Nhi lập tức vui vẻ: “Đúng vậy, đây chắc là đồ tốt, cha thử không?”

“Dạo này con ráng hầu hạ thế tử, đừng làm ra chuyện gì, nhanh chóng đưa hộp này về cho thế tử.”

Thúy Nhi không tình nguyện, trước đây mấy thứ này tên ngốc đó cũng không ăn hết, có lần nào không đưa bọn họ ăn?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 764: Thế Tử Sắp Khỏe (13)

Thúy Nhi không biết cha nàng xảy ra chuyện gì, nhưng mấy ngày nay luôn theo quy củ đưa đồ qua bên Cơ Tầm.

Có thể là bởi vì đã từng bị Minh Thù đánh, Thúy Nhi cũng không dám xung đột chính diện với Minh Thù.

Hôm đó Dật An Vương cũng không biết đã điều tra như thế nào, tựa hồ chỉ nhìn thấy những vết thương trên người Cơ Tầm.

Minh Thù hoài nghi Cơ Tầm giả vờ.

Nhưng mấy ngày tiếp theo nàng cũng không tìm thấy một kẽ hở nào.

“Nương tử, tặng, nàng.” Cơ Tầm tặng Minh Thù một bó hoa bẹp xấu xí.

Minh Thù cầm bó hoa chê bai: “Xấu chết đi được, không muốn.”

Cơ Tầm quệt miệng hướng về người Minh Thù khiến nàng lập tức lấy tay đỡ lại.

Minh Thù ngồi bên bờ hồ, hắn nhoài người về phía nàng như vậy, nếu nàng không đỡ lại thì sẽ bị rơi xuống hồ.

Cơ Tầm tự tay đeo vòng hoa lên đầu Minh Thù, cười ngây ngô lên tiếng: “Đẹp.”

“Đẹp chỗ nào, thẩm mỹ ngươi thế nào vậy?” Minh Thù đưa tay sờ vòng hoa, ánh mắt chợt quét về phía hành lang đối diện hồ.

Một đạo sĩ đang cùng Dật An Vương đi về phía bên này.

Dật An Vương cũng nhìn thấy bọn họ.

Minh Thù ngồi bên hồ, Cơ Tầm ngã vào trong lòng nàng đùa giỡn với vòng hoa trên đầu nàng. Ánh mặt trời từ tán cây chiếu xuống, loang lổ trên người bọn họ.

Hình ảnh ấm áp hài hòa lạ thường.

Dật An Vương phát hiện từ sau khi Tầm nhi dính vào thế tử phi, thần kinh ổn hơn nhiều.

“Đạo trưởng, đó chính là thế tử và thế tử phi.”

Vĩnh Ngạn đạo trưởng nhìn sang, ánh mắt nhìn thẳng nàng, suýt nữa Vĩnh Ngạn đạo trưởng không mở mắt nổi.

Đó không phải là ánh mặt trời.

Là linh khí nồng nặc.

Hắn chưa từng nhìn thấy người nào có linh khí nồng nặc như vậy, mặc dù là vị vua trong cung hay mấy vị long tử cũng không bì được.

Nhưng linh khí lại có chút... Nói thế nào đây, không ôn hoà hiền hậu, có thể trói chặt người nhưng không phải ai cũng có thể dây vào.

Linh khí phảng phất kia là do nữ tử tự tỏa ra, dùng để... nuôi dưỡng... Đúng rồi, chính là nuôi dưỡng...

“Đạo trưởng, có muốn qua xem xem không?” Dật An Vương hỏi.

Vĩnh Ngạn đạo trưởng hít sâu một hơi: “Vương gia, không cần đi qua đó, có thế tử phi ở đó, thế tử phúc trạch sâu dày sẽ sống lâu trăm tuổi.”

Dật An Vương vốn mời Vĩnh Ngạn đạo trưởng tới xem thế tử phi nhà ông có vấn đề gì hay không, không ngờ ông ta lại cho một đáp án như vậy.

“Nương tử, muốn hôn hôn.” Cơ Tầm ngẩng đầu nhìn nàng.

Minh Thù tức giận đánh hắn: “Ta sắp bị người ta nghĩ là yêu quái rồi, ngươi còn đòi hôn, hôn cái gì hôn. Đứng lên, nặng chết.”

“Hôn đi...”

“Không hôn.”

“Hôn đi.” Cơ Tầm ôm cổ nàng, nhoài người về phía nàng.

Trong tay Minh Thù còn có mứt hoa quả, nàng không thể buông đồ ăn vặt nên không có cách nào ổn định cân bằng, hai người “phù phù” một tiếng rơi xuống nước.

Mới vừa xoay người thì Dật An Vương nghe thấy tiếng động, nhìn lại, sắc mặt lập tức tối sầm.

“Vương gia, người cũng nên buông tay rồi.” Vĩnh Ngạn đạo trưởng ngăn Dật An Vương chuẩn bị qua cứu người.

“Sau này người bên cạnh thế tử không phải người.”

Cơ thể Dật An Vương cứng đờ.

Vĩnh Ngạn đạo trưởng thở dài một tiếng, rời khỏi hành lang.

Dưới ánh mặt trời, trong hồ nước gợn sóng bồng bềnh, nữ tử đưa nam tử lên trước, người ướt nhẹp ghé vào bên bờ mắng.

Giọng nói tựa hồ có hơi hổn hển nhưng cũng không khiến người ta phản cảm.

Nam tử ghé vào bên bờ, yếu ớt giãi bày đôi câu, sau đó tự tay muốn kéo nàng lên.

Dật An Vương đứng một lát, cuối cùng xoay người đi.

-

Sau khi đạo trưởng đến, Dật An Vương không biết nên đối xử với thế tử phi khiến cả phủ gà bay chó sủa này thế nào, nhưng cũng không gào thét gì cả, chỉ nhắm mắt cho qua.

Hôm nay Minh Thù chuẩn bị đi mua một ít đồ ăn vặt, Thúy Nhi vừa lúc đi qua đây, trong tay cầm một chén canh.

Lúc đầu Minh Thù cũng không để ý nhưng khi nàng đi qua phát hiện chén canh không còn nóng nữa.

Thúy Nhi cúi đầu chào nàng, nhanh chóng đi về phòng Cơ Tầm.

Minh Thù lắc lắc túi bạc, xoay người theo Thúy Nhi trở về.

Lúc này Cơ Tầm ngủ trưa chưa dậy, cả viện đều rất an tĩnh.

“Thế tử dậy đi.”

Minh Thù đứng ở cửa nghe thấy giọng nói không nhẫn nại của Thúy Nhi.

Cơ Tầm tựa hồ nói gì đó, Thúy Nhi càng sốt ruột: “Mau uống hết canh đi, nếu không vương gia mắng nô tỳ.”

“Phải uống hết.”

“Nhanh lên một chút, thế tử, nô tỳ còn rất nhiều việc chưa làm xong, không có thời gian chờ người từ từ uống.”

Cơ Tầm không nói gì cả, chỉ có giọng nói oán giận của Thúy Nhi.

Minh Thù đẩy cửa đi vào.

Cơ Tầm quần áo xốc xếch ngồi trên giường, Thúy Nhi cầm thắt lưng đứng trước mặt hắn, khuôn mặt chán ghét và không kiên nhẫn.

Cửa bị đẩy ra, thần sắc Thúy Nhi còn chưa kịp điều chỉnh lại.

“Thế... thế tử phi... người không phải đi rồi sao?” Thúy Nhi hốt hoảng bỏ tay xuống.

Cơ Tầm nhìn Minh Thù, đặt chén canh xuống bên cạnh, chân trần chạy về phía nàng, khóe mắt nước mắt đã chảy ra, ấm ức gọi một tiếng: “Nương tử.”

Minh Thù ôm hắn về giường mềm mại, cẩn thận mang giày vào.

Thúy Nhi đứng một bên không dám thở mạnh.

Minh Thù sờ đầu Cơ Tầm, hắn nhìn nàng cười ngọt ngào.

Minh Thù đứng dậy sờ sờ chén canh Cơ Tầm đã uống được mấy hớp, đột nhiên ngẩng đầu cười nói: “Ta tưởng rằng ngươi chỉ bất mãn với ta, không ngờ ngay cả thế tử mà ngươi cũng dám la. Ai cho ngươi lá gan này vậy, cha ngươi sao?”

Sắc mặt Thúy Nhi trắng bệch.

“Đi ra bên ngoài quỳ đi!”

Thúy Nhi cắn môi, muốn phản bác điều gì, nhưng mình bị bắt tại trận, chỉ có thể đi ra bên ngoài quỳ xuống.

Nàng cảm thấy chuyện này không có gì lớn, cùng lắm thì bị phạt thôi, dù gì cha cũng sẽ giúp nàng.

Lúc Dật An Vương trở lại, toàn bộ vương phủ đều sắp bị Minh Thù làm nổ, cả đám hạ nhân cũng quỳ xuống.

Ngoại trừ vài lão nhân, những người còn lại đa số đều quỳ.

Ngay cả quản gia cũng quỳ.

“Chuyện gì vậy?” Dật An Vương bước đến.

Trong phòng khách không một người nói chuyện.

Dật An Vương nhìn về phía quản gia, quản gia che ngực, trên y phục có vết chân, rõ ràng đã bị đánh.

Quản gia không nói lời nào, Dật An Vương chỉ có thể nhìn Minh Thù.

Minh Thù cắn mứt hoa quả, mỉm cười: “Cha, con rất hoài nghi, rốt cuộc người có quan tâm đến con trai người không?”

Mặc dù Minh Thù đang cười nhưng trong giọng nói có ý châm chọc rõ ràng, ai cũng nghe ra được.

“Ngươi nói đi, chuyện gì xảy ra!” Dật An Vương chỉ một tên hạ nhân.

Người nọ liếc mắt nhìn Minh Thù, đứt quãng nói chuyện xảy ra ngày hôm nay.

Đầu tiên là Thúy Nhi cho thế tử uống canh nguội, bị thế tử phi gặp được, sau đó liên lụy đến cả đám hạ nhân bằng mặt không bằng lòng.

Bình thường Thúy Nhi và quản gia ăn vụng đồ ăn của thế tử, Thúy Nhi chăm sóc thế tử cũng không tận tâm, kêu thế tử đợi, còn nàng ta đi tìm người tán gẫu hoặc làm chuyện khác.

Mà những người trong phủ nếu không phải bị quản gia và Thúy Nhi mua chuộc thì bị ép buộc, không ai dám mở miệng nói gì cả.

“Các ngươi thật là...” Dật An Vương nghe xong, tức đến mức một câu đầy đủ cũng không nói được.

Thảo nào trước đây Tầm nhi không vui, có một đám hạ nhân bằng mặt không bằng lòng như thế thì sao mà vui được.

Mà vết thương trên người Tầm nhi cũng vậy, ông không nhìn thấy, chẳng lẽ đám hạ nhân hầu hạ thế tử cũng không thấy?

Ông tin tưởng bọn họ nên mới giao Tầm nhi cho bọn họ...

Một lát sau Dật An Vương nổi giận gầm lên một tiếng: “Giam vào Tông Nhân phủ hết đi!”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 765: Thế Tử Sắp Khỏe (14)

Tông Nhân phủ…

Nơi đó vào được nhưng không ra được.

“Vương gia, vương gia tha mạng!” Quản gia luống cuống:

“Vương gia, nô tài biết sai rồi, nhiều năm như vậy nô tài không có công lao cũng có khổ lao, vương gia tha cho nô tài đi!”

Lửa giận trong lòng Dật An Vương khó nén: “Ta bảo các ngươi chăm sóc cẩn thận cho Tầm Nhi, các ngươi lại chăm sóc kiểu đó?”

“Vương gia…”

“Lôi ra.”

“Vương gia tha mạng…”

“Vương gia, chúng nô biết lỗi rồi, xin tha mạng!”

Trong đại sảnh ồn ào, Dật An Vương quay lại phất tay, cho người dẫn mấy người này đi.

Mắt không thấy tâm không phiền.

Đến khi phòng khách yên tĩnh lại, Dật An Vương thở dài ngồi một bên, rất lâu không lên tiếng.

Đám người hầu còn lại cũng không dám nói lời nào, trố mắt đứng nhìn nhau.

Rất lâu, Dật An Vương mới lên tiếng: “Sau này việc của vương phủ giao cho thế tử phi xử lý!”

“Không muốn.”

Dật An Vương chợt nhìn sang.

Người ta thì tranh giành đến sứt đầu mẻ trán để giành cái nhà này, sao nàng có thể từ bỏ!

“Lãng phí thể lực.” Minh Thù mỉm cười, từ chối vô cùng hùng hồn:

“Ta không làm.”

Dật An Vương: “…”

Dật An Vương rất muốn đập vào bàn, ngươi không làm cũng phải làm!

Nhưng nghĩ tới đứa con trai ngốc nghếch của mình, ông ta nhịn xuống, hừ lạnh một tiếng rời khỏi phòng khách.

Dật An Vương ở bên cạnh Cơ Tầm rất lâu mới rời đi.

Ông ta vẫn cho là hắn sẽ sống rất tốt ở vương phủ … Ai ngờ ở nhà của mình mà cũng là tình cảnh này.

Áy náy và tự trách khiến Dật An Vương cảm thấy mình rất có lỗi với Cơ Tầm.

Nếu như bình thường ông ta nói chuyện với hắn nhiều hơn chút, đề phòng người hầu nhiều hơn một chút, bọn họ rốt cuộc cũng chỉ là người ngoài, nào có thể tận tâm như người thân.

…

“Em nói gì?” Tống Vân Kiều hơi lớn giọng:

“Tại sao lại như vậy?”

Nha hoàn yếu ớt nói: “Nô tỳ cũng không biết vì sao, người hầu bên phủ Dật An Vương hầu như đều biến mất, chỉ còn lại mấy người già…”

Chân mày Tống Vân Kiều nhíu lại, phía nàng ta đã chuẩn bị xong cả, bên phía Dật An Vương phủ lại đột nhiên như xe tuột xích.

“Tiểu thư, chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Tống Vân Kiều hít sâu một hơi: “Dật An Vương phủ không còn nhiều người hầu, nhất định sẽ có người hầu mới, vậy thì…”

Tống Vân Kiều vẫy nha hoàn lại, thì thầm vài câu bên tai nàng ta.

Nha hoàn liên tục gật đầu: “Vâng, nô tỳ đi làm ngay.”

…

Gần đây phủ Dật An Vương nhận nhiều người, vương phủ hiu quạnh mấy ngày cuối cùng cũng náo nhiệt lại.

Quản gia mới nhậm chức chỉ bảo cho người hầu mới tới.

Nhắc nhở bọn họ nơi nào không thể đi, ngoại trừ khu của thế tử, chỗ vương gia ở nhất định không thể tùy tiện đi vào.

Minh Thù ngồi ngoài viện của thế tử, nhìn đám người hầu sắp xếp vương phủ, cân nhắc xem kho báu kia của nàng ở đâu.

Chẳng có gợi ý gì, nàng đi đâu để tìm kho báu… Lẽ nào tùy tiện đào bừa sẽ đào ra kho báu!

Vân Hỷ các!

Đúng rồi!

Nàng không biết thì sẽ có người biết.

Minh Thù điên cuồng tìm của hồi môn của mình, lấy được rồi thì liền ra khỏi phủ.

“Nương tử…” Cơ Tầm không biết từ đâu nhô ra, chặn đường đi của nàng, ngây thơ nhìn nàng:

“Cùng ta.”

“Ngoan, ta có việc.” Minh Thù vỗ mặt hắn.

“Tránh ra.”

Cơ Tầm mất hứng chặn nàng: “Ta không.”

Minh Thù: “…”

Sau nửa canh giờ, Minh Thù kéo “bình dầu” (*) ra khỏi phủ.

Lúc ra khỏi phủ gặp phải Dật An Vương, thấy nàng lại quát lớn một trận, không cho phép nàng dẫn thế tử chạy loạn.

Minh Thù vui hớn hở giao Cơ Tầm cho ông ta, nàng thèm vào muốn dẫn theo “bình dầu” này.

Kết quả Cơ Tầm khóc ầm tại chỗ, nước mắt rơi như khóc lấy tiền.

Đã bảo nam nhân không dễ rơi lệ mà?

Dật An Vương sợ quá phải trả Cơ Tầm lại cho Minh Thù, ra lệnh nàng không được phép đưa Cơ Tầm chạy lung tung, về sớm một chút.

Con lớn không cần cha, Dật An Vương phiền lòng vô cùng.

Cơ Tầm nắm tay Minh Thù, đi trên đường tò mò nhìn tới nhìn lui, cũng may hắn khá ngoan, không chạy loạn.

Minh Thù tìm được lối vào Vân Hỷ các nhưng lại được thông báo, không có tín vật thì không thể vào.

Không vào được, Minh Thù chỉ có thể đi tìm ba tên công tử nhà giàu kia.

Ba tên công tử này rất dễ tìm, đang vùi trong một quán rượu chơi đánh bài.

Nhìn thấy Minh Thù, công tử Giáp, Ất, Bính luống cuống đưa tay chân che lại sự thực bọn họ đã giấu Minh Thù.

“Thế… thế tử phi, có chuyện gì thế?” Công tử Giáp chột dạ nhìn Minh Thù, đồng thời tò mò nhìn qua tên ngốc bên cạnh… Phì, thế tử.

Nàng lại dẫn cả thế tử ra ngoài.

Chuyện xảy ra gần đây, mấy người bọn họ đều rõ ràng.

Hiện giờ Cao Bân vẫn còn nằm trên giường…

Minh Thù nói: “Đưa ta tới Vân Hỷ các một lát.”

“Lại đi?” Lần trước sự việc còn chưa đủ rùm beng sao? Lần này cô còn muốn dẫn thế tử đi náo loạn cùng? Vân Hỷ các làm gì cô rồi?

Đương nhiên, lời này công tử Giáp, Ất, Bính không dám nói ra.

Bọn họ vội vàng dẫn Minh Thù đến Vân Hỷ các.

Sau đó liền bỏ chạy.

Đùa chắc, thế tử ở đây, nếu có chuyện bất trắc, cho dù không liên quan tới bọn họ, Dật An Vương bảo vệ một cách điên rồ, nhất định nói bọn họ có tội, bọn họ phải làm sao?

Vân Hỷ các hầu như không thay đổi gì so với lần trước.

Minh Thù trực tiếp đến cửa hàng treo đèn lồng màu xanh lần trước.

Cơ Tầm quay đầu nhìn bốn phía, khung cảnh ở đây hơi chật hẹp, có lẽ hắn không thoải mái, dựa vào người Minh Thù.

Trong cửa hàng vẫn là nữ tử kia, thấy Minh Thù tiến đến, nàng ta khẽ nở nụ cười gượng gạo: “Khách quan cần gì?”

Đối với sự tồn tại của Cơ Tầm, nàng ta chỉ thoáng gật đầu, tỏ vẻ lễ phép.

Minh Thù nắm tay Cơ Tầm, dựa nửa người lên quầy, tự nhiên cười nói với nữ tử: “Mua chút tin tức.”

Nàng ta thở phào, không phải đánh người thì tốt rồi.

“Mua tin tức thì khách quan có thể đến tiệm thứ ba ở phía trước, ở đó chuyên bán tin tức.” Nữ tử chỉ đường cho Minh Thù.

“Ta chỉ muốn mua ở chỗ của cô.”

Nàng ta rất muốn tỏ mặt lạnh nhưng nàng ta không thể.

Nhịn một chút, nữ tử cười hỏi: “Không biết khách quan muốn mua tin gì?”

Minh Thù cúi người về phía trước, nữ tử cũng phối hợp ghé sát lại.

“Ta muốn mua tin về kho báu.”

Nữ tử nghe xong ngược lại không có biểu cảm kỳ lạ gì, chỉ hỏi một tiếng: “Khách quan muốn mua tin tức kho báu gì?”

Minh Thù nheo mắt: “Các cô có rất nhiều kho báu sao?”

Cô ta cười nhạt không nói.

“Ta cũng không biết ta muốn mua cái nào, hay là cô bán hết cho ta đi.”

Nữ tử: “…”

Người đâu! Kẻ săn tin lại đến rồi!

“Ngành nghề kinh doanh của Vân Hỷ các đúng là có nghiên cứu, khách quan chỉ có thể mua một tin về kho báu, khách quan nghĩ kỹ xem mua cái nào.”

Minh Thù: “…” Trẫm có biết khỉ gì đâu! Biết còn đến chỗ của gian thương nhà cô sao?

“Khách quan có thể cho chút manh mối.” Nàng ta lại nói.

Minh Thù: “…”

Manh mối: Không.

Minh Thù trầm tư một khắc, trong tầm mắt khẽ cười của nữ tử nói: “Mang cho ta chút đồ ăn trước đã, ta cần phải suy nghĩ một chút.”

Nữ tử: “…”

Tuy cảm thấy người này kỳ lạ nhưng người ta không thể phá vỡ quy củ, nàng ta chỉ có thể đưa Minh Thù thực đơn.

“Cô có bán đầu bếp không?” Minh Thù gọi đồ ăn xong, đột nhiên thốt một câu.

“Xin lỗi khách quan, không bán.” Cứ như nàng ta đang nghiến răng thốt ra câu này.

***

(*) Bình dầu: Con ghẻ, của nợ

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 766: Thế Tử Sắp Khỏe (15)

Kho báu.

Kho báu.

Kho báu.

Kho báu ở đâu!

Minh Thù phiền muộn không thôi.

Cơ Tầm tiến đến trước mặt Minh Thù, nghiêng đầu nhìn nàng đang dùng nước vẽ thứ gì đó trên bàn.

“Tranh.” Cơ Tầm đột nhiên nói: “Rất lớn.”

“Tranh gì rất lớn?”

Cơ Tầm chớp mắt, lộ ra một nụ cười xán lạn: “Nương tử, hôn miếng.”

Tiểu yêu tinh này giả ngu hả!

“Gia… người về rồi.” Giọng của nữ tử đột nhiên vang lên.

Rèm cửa bị người xốc lên, một nữ tử được người ta vây quanh tiến vào.

Đúng vậy… chính là nữ tử.

Một nữ tử trang điểm đậm, như hoa, lại xinh đẹp đến không thể tả được.

Mà người nữ tử gọi là gia kia, rõ ràng chính là gọi nàng ta.

Làm gì có ai xinh đẹp như vậy lại bị gọi là quỷ gia!

Thiết kế này không phù hợp với kịch bản!

“Có khách?” Giọng nói của nữ tử quyến rũ, là loại mà đàn ông vừa nghe thấy liền run chân.

Nữ tử đi ra từ sau quầy, nhỏ giọng nói thầm với quỷ gia, một lát sau quỷ gia nhìn về phía Minh Thù.

Có điều vừa liếc mắt, nữ tử liền thu tầm mắt lại, đi vào bên trong.

Vòng eo xoay đến nỗi Minh Thù nghi ngờ sắp bị vặn gãy.

Minh Thù thu tầm mắt lại, nhìn về phía Cơ Tầm: “Ngươi vừa mới nói tranh gì rất lớn?”

Gương mặt Cơ Tầm vô tội, dường như quên mất vừa rồi mình nói gì.

Minh Thù thừa dịp nữ tử đưa quỷ gia vào, ôm lấy hắn hôn một cái: “Bây giờ nói đi.”

Cơ Tầm vẫn là gương mặt mơ màng.

Minh Thù: “…” Trêu chọc trẫm sao!

…

Minh Thù ra khỏi Vân Hỷ các, ngoại trừ ăn một bữa cơm thì chẳng mua được tin tức gì.

Tuy Minh Thù cảm thấy lời Cơ Tầm nói có chút kỳ quái nhưng sau đó hắn lại không nói gì, dường như chỉ là nói bừa vậy.

Sau đó vài ngày, Minh Thù mỗi ngày đều đến Vân Hỷ các để… ăn.

Quỷ gia cũng chỉ xuất hiện ở bên đó, sau đó Minh Thù đi khỏi, không gặp thêm lần nào.

Buổi tối ở Vân Hỷ các náo nhiệt hơn nhiều so với ban ngày.

Nhưng hôm nay Minh Thù phát hiện, vô cùng náo nhiệt.

“Làm gì vậy, hôm nay Vân Hỷ các của các cô ăn Tết sao?” Minh Thù ghé vào quầy hàng tán gẫu với nữ tử.

Bên ngoài cửa hàng kẻ đến người đi, người bày sạp cũng nhiều hơn không ít.

Nữ tử cũng rảnh rỗi: “Mỗi tháng Vân Hỷ các sẽ có một lần hội nghị, tất cả mọi người sẽ nhân dịp này qua đây, giao dịch của hôm nay, Vân Hỷ các sẽ không lấy bất kỳ lệ phí nào.”

Minh Thù gật gù, đây chính là một thị trường giao dịch điển hình.

Hôm nay Vân Hỷ các cung cấp sân chơi cho bọn họ.

“Các cô có lòng tốt vậy sao?” Minh Thù liếc nhìn nữ tử, tổ chức gian thương này đột nhiên làm việc tốt, nhất định không có lòng tốt gì.

Nữ tử liếc mắt.

Minh Thù nheo mắt: “Ôi chao, cô không tôn trọng khách.”

Nữ tử: “…”

“Tuyết cô nương, xảy ra chuyện rồi, cô mau tới xem một chút.” Bên ngoài có một người thò đầu vào, vội vàng nói một tiếng.

Nữ tử… cũng chính là Tuyết cô nương lập tức đi ra ngoài.

Minh Thù mang theo đồ ăn vặt trong tủ, ra ngoài cùng nàng ta.

Hình như bên ngoài phố có chuyện ồn ào, Tuyết cô nương theo người kia một mạch đến một cửa hàng.

Lúc này ngoài cửa hàng có không ít người vây quanh, chỉ trỏ vào bên trong. Người trước mắt tránh ra nhường cho Tuyết cô nương một lối đi, Minh Thù nhờ nàng ta cũng đi theo vào.

Trong cửa hàng hỗn độn, người đàn ông trên mình toàn là máu bị vây ở giữa, trong tay hắn còn giữ một nữ tử.

Minh Thù cảm thán.

Trời đất chỗ nào không tương phùng.

Nàng cười xán lạn với Tống Vân Kiều sắc mặt trắng bệch.

Phiếu đổi đồ ăn vặt thật đáng yêu.

Đối diện với nụ cười của Minh Thù, Tống Vân Kiều tự dưng bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

Ánh mắt của Tuyết cô nương liếc nhìn xung quanh: “Vị công tử này, gây chuyện ở Vân Hỷ các cũng không phải là hành vi sáng suốt.”

Người đàn ông giữ lấy Tống Vân Kiều, giọng khàn khàn hét: “Đừng tới đây, nếu không… ta giết nàng ta.”

Có lẽ Tuyết cô nương quen với Tống Vân Kiều, nàng ta im lặng một chút: “Công tử có biết người mà công tử đang giữ là ai không?”

Người đàn ông “hừ” một tiếng khinh miệt, gương mặt hung dữ độc ác: “Lão tử mặc kệ nàng ta là ai, chết ở Vân Hỷ các của các ngươi, Vân Hỷ các các ngươi cũng gặp phải tai ương. Đừng tới đây, bà nội nó, tất cả đứng im!”

Tuyết cô nương hạ thấp tay xuống, ý bảo bọn họ đừng nhúc nhích.

“Ta là quản sự của nơi này, công tử có chuyện gì có thể nói với ta, chúng ta có thể bàn bạc.”

“Nói cái gì?” Người đàn ông cười nhạt:

“Vân Hỷ các các ngươi chính là cường đạo, trả lại đồ của ta cho ta!”

Tuyết cô nương nhíu mày: “Không biết theo lời công tử nói là thứ gì?”

“Ngươi giả vờ cái gì.” Người đàn ông hét lên:

“Mau trả đồ lại cho ta, nếu không hôm nay cho dù ta chết, cũng phải náo loạn Vân Hỷ các các ngươi không được yên ổn.

“Quả thực ta không biết thứ công tử nói là gì.” Tuyết cô nương tỏ vẻ chân thành:

“Vân Hỷ các trao đổi công bằng, tuyệt đối không tham đồ của công tử.”

Quản sự cửa hàng bên cạnh cuối cùng cũng tìm được cơ hội nói chuyện: “Tuyết cô nương, là hắn đem tới muốn giao dịch trước, vừa mới trao đổi xong, hắn lại quay lại nói không bán nữa. Căn cứ theo quy định, đồ đã giao dịch không thể trả lại, hắn lại đột nhiên nổi điên.”

“Các ngươi biết rõ giá trị của thứ kia, còn lừa gạt ta! Trả đồ lại cho ta!” Trong hốc mắt của người đàn ông tràn đầy tia máu.

Tay giữ Tống Vân Kiều cũng dùng sức.

Sắc mặt Tống Vân Kiều đã bắt đầu tái xanh.

“Là thứ gì?”

Quản sự của cửa hàng liếc nhìn bốn phía, ghé vào tai Tuyết cô nương nói nhỏ một tiếng.

Minh Thù đứng gần, nàng nghe thấy được hai chữ “kho báu”.

Kho báu mà nữ chính giả đang giấu… hơn phân nửa chính là thứ nàng muốn tìm.

Tuyết cô nương suy nghĩ một chút: “Đồ ta có thể trả lại cho công tử, xin công tử đừng tổn thương vị cô nương này.”

Người đàn ông vừa nghe liền thở phào, chợt giận hét lên: “Mau trả đồ lại cho ta!”

Tuyết cô nương nháy mắt cho quản sự của cửa hàng.

Quản sự kia lưỡng lự, sau đó đi ra sau mang đồ ra.

“Đồ ở đây, công tử hãy thả vị cô nương kia ra trước.”

“Trả đồ cho ta trước! Ta an toàn rời khỏi Vân Hỷ các, tất nhiên sẽ thả nàng ta!” Người đàn ông cũng không ngốc.

Sau một hồi giằng co, cuối cùng Tuyết cô nương thỏa hiệp, đồng ý để cho hắn ra ngoài trước.

Nhưng đồ thì phải sau khi rời khỏi đây, một tay giao người một tay giao đồ.

Đoàn người rời khỏi Vân Hỷ các, phía sau có người duy trì trật tự, người đi theo không nhiều lắm.

Bởi vì Minh Thù vẫn đi theo Tuyết cô nương, bọn họ gần như cũng quen mặt nàng nên không ngăn lại.

Đến bên ngoài, người đàn ông lập tức kéo Tống Vân Kiều đi tới một nơi an toàn.

“Ném đồ qua đây!”

Bên ngoài là buổi tối, ánh sáng hơi mờ, khi Tuyết cô nương ném đã dùng chút kỹ xảo, không trực tiếp ném tới dưới chân người đàn ông, mà là cách người đàn ông một khoảng.

Tuy người đàn ông tức giận nhưng vẫn kèm Tống Vân Kiều tiến lên.

Hắn bảo Tống Vân Kiều nhặt đồ lên.

Tống Vân Kiều từ từ khom lưng xuống, người đàn ông để ý đám người của Tuyết cô nương, cũng không chú ý tới Tống Vân Kiều.

Khi hai bên đang căng thẳng, Tống Vân Kiều đột nhiên nắm lấy đồ, đạp người đàn ông một cước, trực tiếp lăn một vòng trên đất.

Người đàn ông chửi bới một tiếng.

“Bắt hắn lại!”

Tiếng đánh nhau vang lên, Tống Vân Kiều nhân cơ hội rời khỏi vòng chiến, thở hổn hển trốn vào một góc mở thứ trong tay ra.

Là một tấm bản đồ da dê.

Bản đồ ở mức tường tận, hoàn thành phác họa nhận thức của nàng ta về thế giới này.

Lục hoàng tử cũng có một bản.

Nàng ta chạm vào chỗ bị cắt đứt, hẳn là bị cắt không theo quy tắc nào, đây chỉ là một phần.

Tống Vân Kiều nghe tiếng đánh nhau bên ngoài, mau chóng xem bản đồ, nàng ta cần nhớ kỹ những thứ này.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 767: Thế Tử Sắp Khỏe (16)

Đang lúc Tống Vân Kiều xem nghiêm túc, trước mặt nàng ta đột nhiên tối sầm lại.

Tống Vân Kiều thất kinh trong lòng, ngẩng đầu lên nhìn.

Dưới ánh sáng yếu ớt, nàng ta chỉ thấy một bóng người mơ hồ, tiếp theo bóng người kia liền tiến về phía nàng ta.

Phía sau Tống Vân Kiều là tường, nàng ta cũng không thể tránh được.

“Ngươi…”

Tống Vân Kiều chưa nói hết lời, trước mắt nàng ta đã tối sầm lại, dính vào tường trượt xuống mặt đất.

“Thả nàng ta ra!”

Một tiếng hét lớn vang vọng trong đêm tối.

Minh Thù chuyển từ bên kia qua, liếc mắt thấy có người di chuyển phiếu đổi đồ ăn vặt của nàng.

Bóng đen kia lập tức khiêng Tống Vân Kiều lên vai, nhảy lên trên.

Minh Thù đứng ở dưới: “…”

Khinh thường trẫm không biết bay hả!

Minh Thù theo bản năng chạm vào thú nhỏ, kết quả sờ trúng chỗ trống, không biết con ăn hàng này chạy đâu rồi.

Minh Thù chạy lại chiến trường, kéo Tuyết cô nương: “Biết bay không?”

Lúc đầu lực chú ý của Tuyết cô nương ở trên người tên đàn ông kia, đột nhiên bị Minh Thù kéo, nàng ta trực tiếp ngẩn người.

Nàng ta không có cánh, sao bay được?

“Khinh công.” Minh Thù lại nói một tiếng.

Khóe miệng Tuyết cô nương giật một cái, gật đầu. Cái này đương nhiên biết, là Vân Hỷ các…

“Nhanh, bản đồ kho báu của cô bị cướp đi rồi, chúng ta đi đoạt lại.”

Tuyết cô nương bị lôi kéo chạy.

“Tuyết cô nương, cô đi đâu vậy?” Quản sự phía sau hô to, việc này bọn họ còn chưa giải quyết xong mà?

…

“Cô chắc chắn là hướng này?” Tuyết cô nương bay một hồi lâu, ngay cả một bóng quỷ cũng không thấy.

Minh Thù được Tuyết cô nương mang theo nói: “Đương nhiên là chắc chắn.”

“… Cô đang ăn gì vậy?”

“Hả, không biết, vừa rồi lúc ghé qua một khu vườn nên hái trên cây.”

"…" Không biết cô cũng ăn! Không sợ bị độc chết sao.

Không phải, nàng ta bay nhanh như vậy, nàng lại vẫn có thể kiếm đồ ăn trên tán cây?

"Chỗ đó chỗ đó!" Minh Thù đột nhiên chỉ vào phía trước:

"Này, huynh đệ, bánh bao của ngươi rơi kìa!"

Dường như người trước mặt dừng lại, sau đó vác Tống Vân Kiều chạy như điên.

Tuyết cô nương xám mặt lại, cô cho rằng ngươi gọi một tiếng người ta sẽ dừng lại sao?

Hiện giờ nàng có thể ném người này xuống không!

Bọn họ một trước một sau ra khỏi thành, khinh công của Tuyết cô nương không tệ, bám sát người nọ không từ bỏ.

Không biết chạy được bao lâu, người nọ dừng lại, thở hổn hển hỏi: "Các ngươi… các ngươi đuổi theo ta làm gì!"

Hắn thử cắt đuôi bọn họ nhưng không bao lâu hai người họ lại đuổi kịp.

Tuyết cô nương thả Minh Thù xuống. Đúng vậy… nàng ta đuổi theo hắn làm gì nhỉ?

À! Đúng rồi, bản đồ kho báu!

Tuyết cô nương nói: "Vị huynh đài này, đồ trên tay ngươi là của Vân Hỷ các.

Người bên kia liếc mắt nhìn Tống Vân Kiều, lẩm bẩm: "Ngay cả hoàng tử phi mà Vân Hỷ các cũng dám nhận?"

Tuy là nói thầm nhưng lúc này xung quanh yên ắng, ngay cả tiếng côn trùng kêu cũng không nghe thấy, âm thanh của người kia dễ dàng truyền tới.

“Ý nàng ta là bản đồ kho báu.” Minh Thù nói.

Bản đồ kho báu? Cái gì mà bản đồ kho báu?

Người nọ nghe chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì: “Ta không cầm bản đồ kho báu của các ngươi.”

Minh Thù bổ sung: “Bản đồ kho báu trong tay Tống Vân Kiều.”

Người nọ cúi đầu nhìn, trong tay Tống Vân Kiều bị hắn giữ lại quả nhiên có một tấm bản đồ da dê.

Lúc này Tống Vân Kiều đã hôn mê bất tỉnh, người nọ lôi bản đồ da dê ra, tùy tiện lướt qua, ném lại cho Tuyết cô nương: “Trả lại cho các ngươi.”

Tuyết cô nương: “…”

Không phải đến vì bản đồ kho báu?

Người nọ nâng Tống Vân Kiều lên lần nữa: “Đừng đuổi theo ta nữa.”

Khi hắn xoay người, đột nhiên đối diện với một khuôn mặt tủm tỉm cười, sợ đến mức hắn chợt lui lại mấy bước.

Hắn quay đầu lại nhìn vị trí vừa rồi, bên đó chỉ còn lại Tuyết cô nương.

… Người này đứng sau hắn từ lúc nào?

“Ngươi còn muốn thế nào?” Hắn nổi giận gầm lên một tiếng:

“Bản đồ kho báu gì đó ta cũng trả lại cho các ngươi rồi.”

Giọng điệu Minh Thù dịu dàng: “Đừng căng thẳng, ta chỉ hỏi một chút, ngươi bắt nàng ta làm gì? Đòi mạng sao?”

Người nọ đề phòng nhìn chằm chằm Minh Thù.

“Việc này liên quan gì tới ngươi?”

“Nếu không đòi mạng, ngươi có thể đưa nàng ta đi, còn nếu đòi mạng… cũng chỉ có thể phiền ngươi để người lại.” Bất cứ khi nào, bất cứ nơi đâu trẫm cũng phải cứu vớt phiếu đổi đồ ăn vặt, thật mệt lòng quá.

Người nọ nghe được thì ngơ ngác, lúc sau mới phản ứng: “Ta không có việc gì thì giết nàng ta làm gì? Đây chính là Lục hoàng tử phi!”

Tuyết cô nương: “…” Ngươi biết là Lục hoàng tử phi còn dám bắt cóc.

Minh Thù không biết đang ăn cái gì, chép miệng vài cái mới trầm lặng nói: “Không giết thì ngươi đi đi.”

“…”

Hắn nghi ngờ nhìn người đang bị bóng tối bao trùm.

Một lát sau liền lùi mấy bước về sau, người của hai bên chưa di chuyển, hắn xoay mạnh người, nhấc chân chạy.

Mãi đến khi đã chạy xa, hắn quay lại liếc nhìn một cái, không ai đuổi theo.

Hắn chạy cả đêm, sáng sớm thì đến một ngôi làng.

Thời gian lúc này còn sớm, người trong thôn cũng chưa dậy, người nọ nhảy vào một ngôi nhà trong đó.

“Về rồi?”

Trong sân có người, thấy hắn trở về, lập tức tiến lên: “Bắt được người chưa?”

Hắn gật đầu, ném người xuống đất.

“Không có chuyện gì ngoài ý muốn chứ?”

“Gặp phải một tên tà môn.” Hắn nói:

“Vào trong trước, chủ tử sao rồi?”

“Tạm thời ổn định… sao ngươi lại trói nàng ta thành thế này?”

“Ta đây không phải là sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn sao?” Người kia nói:

“Ngươi không biết đâu, đêm qua ta gặp phải hai nữ nhân đuổi theo ta dọc đường, chỉ hỏi ta có giết nàng ta hay không. Nếu ta giết nàng ta, có cần khiêng đi xa như vậy không?”

Đối phương nhíu mày lại: “Ai vậy?”

“Một là người của Vân Hỷ các, chính là Tuyết cô nương bên quỷ gia. Người còn lại không quen.”

“Sao ngươi lại chọc tới Vân Hỷ các?”

“Ta nào biết, ta thấy nàng ta một mình núp một bên, muốn trói người xong đi liền, ai ngờ người của Vân Hỷ các đuổi theo.” Người nọ cũng rất phiền muộn.

“Người của Vân Hỷ các vô duyên vô cớ đuổi ngươi, nàng ta nói gì?”

Người nọ nhức đầu: “Tuyết cô nương kia muốn bản đồ kho báu gì đó, chính là thứ trong tay nữ nhân này. Ta không muốn chuốc phiền toái nên đã đưa bọn họ rồi.”

"… Bản đồ kho báu gì cơ?"

"Không biết, trời tối quá, ta cũng không thấy rõ, dù sao cũng giống một tấm bản đồ."

"…"

…

Lúc này Minh Thù và Tuyết cô nương ngồi trên một cành cây cách đó không xa.

Tuyết cô nương cũng không biết tại sao mình lại ngồi ở đây, Vân Hỷ các còn có một đống việc đang chờ nàng ta xử lý.

"Bản đồ kho báu là thứ gì?" Nữ nhân bên cạnh ngồi xích lại, giọng tùy tiện hỏi.

Tuyết cô nương nói: "Bản đồ kho báu này… Khách quan, cô muốn mua tin tức này?"

Minh Thù "hừ" một tiếng: "Tiểu tỷ tỷ, dù gì cũng là ta nói cho cô biết bản đồ này đã đi đâu, cô tặng ta một tin tức thì đã sao? Làm ăn tốt không thể không gian thương, nhưng cô cũng không thể quá gian."

Tuyết cô nương thản nhiên: "Không mua thì đừng hỏi."

"Vụt!"

Cơ thể Tuyết cô nương cứng đờ, nàng kẹp cành cây ở cổ nàng ta.

Thân là người tập võ, trực giác nói cho nàng ta biết, lúc này tốt nhất không nên lộn xộn.

Nàng ta đang định nói chuyện, chợt nghe chủ nhân của hơi thở hung dữ hỏi một tiếng: "Bao nhiêu tiền!"

Tuyết cô nương: "…" Hỏi giá cả mà phải dùng tư thế phô trương thế sao?

Tuyết cô nương đưa ngón tay ra so so.

"Năm ngàn?"

Tuyết cô nương xua tay.

"Năm vạn?"

Tuyết cô nương bổ sung: "Hoàng kim."

Minh Thù mỉm cười: "Cho cô thêm một cơ hội, nói cho đàng hoàng."

"Khách quan, giá tiền này cũng không phải do ta đặt ra, nếu ta bán thiếu, không khai báo được với cấp trên." Tuyết cô nương khóc không ra nước mắt.

"Đừng tưởng rằng ta không biết địa vị của cô ở Vân Hỷ các, quỷ gia kia rất tín nhiệm cô đúng không? Nói thật với cô đấy!"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 768: Thế Tử Sắp Khỏe (17)

“Ta không có nhiều tiền như vậy.”

Tuyết cô nương: “…”

Cô không có tiền mà vẫn chí khí hùng hồn như vậy!

Ai cho cô mặt mũi vậy!

Được rồi, bây giờ nàng ta đang bị người ta khống chế, nàng không có tiền vẫn có thể chí khí hùng hồn.

Không biết Minh Thù lôi đâu ra một cái túi nhét vào tay Tuyết cô nương: “Này, chỉ có thế này thôi.”

Đồ vào tay Tuyết cô nương, nặng trình trịch, nàng ta mở ra liếc nhìn, có vàng, cũng có ngân phiếu, còn có một ít đồ trang sức.

“Khách quan, có thể thả ta ra trước không?” Tuyết cô nương thương lượng với Minh Thù.

“Cô cầm tiền của ta chạy mất thì sao? Ta nghèo lắm.” Minh Thù không nhúc nhích.

“…”

Tuyết cô nương suy nghĩ một chút, đưa tấm bản đồ kia cho Minh Thù: “Tấm bản đồ kho báu này tổng cộng có mười hai phần, đây chỉ là một trong số đó, cô lấy được thực ra cũng không có ích gì.”

“Vô ích mà cô còn bán năm vạn!” Gian thương.

“… Sắp ngã xuống đấy!” Tuyết cô nương bắt lấy cánh cây bên cạnh.

Minh Thù lôi nàng ta trở lại.

Tuyết cô nương vỗ ngực: “Bán năm vạn tất nhiên có giá trị của năm vạn, cô có biết bản đồ kho báu này là gì không?”

Minh Thù nắm lấy bản đồ: “Bản đồ kho báu có thể có gì, không phải là bảo bối sao?”

Tuyết cô nương trợn mắt: “Cô từng nghe trước đây rất lâu, có câu chuyện một vị hoàng đế tìm thuốc trường sinh chưa?”

“Trường sinh?” Lại là kịch bản cổ lỗ sĩ này. Một lát sau Minh Thù cười xùy một tiếng:

“Trường sinh có gì hay.”

“Cô không muốn trường sinh sao? Sinh lão bệnh tử trên thế giới này quá đau khổ. Có thể trường sinh bất tử, ai mà không muốn?”

“Tốt như vậy, sao Vân Hỷ các các cô không tự mình đi tìm?” Minh Thù nheo mắt.

“Vân Hỷ các là làm ăn.” Tuyết cô nương chỉ nói một câu như vậy.

“Có thể thả ta ra trước không?”

Minh Thù hơi mỏi tay, thả cành cây xuống.

Tuyết cô nương thấy cành cây rơi xuống đất, khóe miệng giật một cái. Ngay cả bay nàng ta cũng không biết, sao vừa rồi cứ có cảm giác cành cây kia có thể lấy mạng nàng vậy?

“Tương truyền rằng lúc đó vị hoàng đế kia đã tìm được phương pháp trường sinh, việc lạ đã xảy ra từ khi hoàng đế tìm được phương pháp trường sinh. Hoàng đế nhìn qua thì càng ngày tuổi càng trẻ, nhưng chuyện kỳ lạ xảy ra càng ngày càng nhiều. Hoàng đế hay gặp ác mộng, thỉnh thoảng còn hét lớn.”

“Hoàng đế sợ, ông ta dừng lại phương pháp này, cho người chôn phương pháp trường sinh. Nhưng hoàng đế lại có chút không cam lòng nên ông ta cho người chế tạo ra bản đồ.”

“Hoàng đế sợ người khác biết chuyện này, cũng muốn trường sinh, bèn chia bản đồ thành mười hai phần, do nhiều người khác nhau bảo quản.”

Tuyết cô nương hất cằm về phía bản đồ trong tay Minh Thù: “Đây chính là một phần trong số đó, truyền thuyết này vẫn tồn tại, trong lịch sử có không ít đế vương muốn tìm, đáng tiếc chưa ai thành công.”

Mười hai phần… Trẫm phải tìm đến khi nào chứ?

Hơn nữa có truyền thuyết truyền lại cũng chưa chắc là đúng.

Nhiệm vụ ẩn không phải là không có kịch bản sao?

Đợi đã…

Hài Hòa Hiệu cũng không nói nàng đi tìm kho báu! Nhiệm vụ của nàng là kéo giá trị thù hận…

Minh Thù nhìn bản đồ kho báu trong tay nàng, đột nhiên lộ ra một nụ cười xán lạn.

Tuyết cô nương: “…” Cười gian trá như vậy để làm gì?

…

Tống Vân Kiều bị trói tới là để chữa bệnh cho người ta.

Kẻ cho người trói nàng ta là thái tử điện hạ của nước láng giềng, nước Tề, cũng là nam phụ.

Hệ thống sủng phi của Tống Vân Kiều không chỉ có điểm hảo cảm của nam chính, nam phụ cũng được nên lần trước Tống Vân Kiều đã cứu vị thái tử điện hạ này.

Nàng ta nào biết khám bệnh, thuốc của nàng ta đều là đổi từ hệ thống, hiệu quả rất tốt.

Cho nên lần này, vào lúc bản thân vị thái tử điện hạ này bị trọng thương sắp chết, những thuộc hạ của hắn liền nghĩ đến vị thần y Tống Vân Kiều này.

Không phải đã trói người tới đây rồi sao.

Tống Vân Kiều may mắn mình vẫn còn chút điểm tích lũy, có thể đổi thuốc. Nàng ta trộn thuốc vào canh, để thái tử điện hạ uống hết.

Chỉ qua một ngày, thái tử điện hạ thoát khỏi nguy hiểm tính mạng.

Tuyết cô nương đã rời đi từ lâu.

Minh Thù một mình canh giữ ngoài sân, có điều cũng không canh chừng cả ngày, nàng còn về thành đi mua đồ ăn vặt.

Thuận tiện ghé thăm Cơ Tầm, nàng vừa đi khỏi, Cơ Tầm liền làm ầm ĩ cả vương phủ, gà chó không yên. Minh Thù dẫn theo hắn thì lại ngại phiền phức, đành lừa hắn.

Ngay từ đầu Cơ Tầm đã làm ầm ĩ vô cùng, Minh Thù uy hiếp mấy lần, hắn mới yên tĩnh lại, ôm một xấp giấy Tuyên Thành tức giận nhốt mình trong thư phòng.

Minh Thù thực sự có chút không hiểu Cơ Tầm là ngốc thật hay giả ngốc…

Minh Thù đi ra khỏi vương phủ, chuẩn bị ra ngoài thành tìm phiếu đổi đồ ăn vặt.

Chưa đi được xa, đã thấy Lục hoàng tử được người đẩy ra khỏi phủ Lục hoàng tử, đoàn người vội vã.

“Lục hoàng tử.” Minh Thù vẫy tay với hắn.

Lục hoàng tử lạnh lùng nhìn lại.

Khi ở bên ngoài Lục hoàng tử thu khí thế lại, ngoài trừ có chút thờ ơ, khí thế như một người thường.

Vẻ mặt Minh Thù chứa ý cười: “Tìm nương tử của người sao?”

“Thế tử phi biết hoàng tử phi ở đâu sao?” Thị vệ bên cạnh Lục hoàng tử hỏi thay hắn.

“Biết chứ.” Minh Thù cong mày nói:

“Lục hoàng tử muốn biết không? Ta có thể dẫn người đi bắt gian.”

…

Trên xe ngựa.

Lục hoàng tử ngồi phía sau, Minh Thù ngồi bên trái, gác chéo chân ăn mứt quả, còn rung chân, nào có chút gì là dáng vẻ của khuê tú.

“Thế tử phi thay đổi quá nhiều so với trước kia.”

“Lục hoàng tử gặp ta mấy lần?” Minh Thù liếc nhìn Lục hoàng tử.

“Một lần.”

“Sao Lục hoàng tử biết được ta thay đổi quá nhiều so với trước? Người thầm thương ta?”

“…”

Minh Thù dựa vào thành xe, cười như không cười nhìn hắn: “Một người như thế nào, cũng không phải dựa vào bề ngoài là có thể thấy rõ. Ví như Lục hoàng tử, không phải cả ngày đều giả người què, người này…”

Minh Thù nhìn vào kiếm để ngang trước mặt, khóe miệng cong lên: “Lục hoàng tử, người giết ta thì sẽ hối hận đấy.”

Cũng không biết những lời này có ma lực, hay Lục hoàng tử muốn biết rõ lai lịch của nàng nên không hề trực tiếp ra tay.

“Rốt cuộc cô là ai?” Sao nàng lại biết thân thể mình không vấn đề gì.

“Thế tử phi của Dật An Vương phủ.”

Lục hoàng tử không nói gì.

Bầu không khí trong xe ngựa căng thẳng.

Minh Thù lại hồn nhiên không cảm thấy gì, từ từ ăn viên mứt quả cuối cùng.

Nàng đột nhiên cúi người, mũi kiếm đúng lúc để trước ngực nàng, nàng chậm rãi cười: “Lục hoàng tử, tạo phản không?”

Khí thế bá đạo quanh người Lục hoàng tử trút xuống, người bên ngoài xe ngựa dường như đều cảm nhận được.

“Hung dữ như vậy để làm gì?” Minh Thù sợ sệt ngồi lui lại dựa ra sau, ngón tay để lên mũi kiếm, gạt qua bên cạnh:

“Ta giúp người đăng cơ, có điều kiện.”

Đối phương tùy tiện quá mức, Lục hoàng tử căng thẳng như vậy, ngược lại rơi vào thế hạ phong.

Hắn chau mày, thu kiếm lại.

“Thế tử phi biết mình đang nói gì không?”

“Ừ, dùng từ “tạo phản” này có chút không thỏa đáng lắm.” Minh Thù phản bác:

“Nên là kế thừa hoàng vị.”

“…”

Lục hoàng tử đánh giá cẩn thận Minh Thù một hồi, Tần Vu trong ấn tượng rất mờ nhạt nhưng hắn cảm giác người kia không phải như vậy.

“Thế tử phi, cô cảm thấy mình có tư cách gì nói điều kiện với ta?”

“Dựa vào vẻ đẹp và tài năng của ta!”

“…”

Lục hoàng tử yên lặng một lúc: “Điều kiện của cô là gì?”

“Rất đơn giản, ly hôn Tống Vân Kiều.” Minh Thù nói.

Lục hoàng tử nheo mắt: “Không phải cô bảo ta ly hôn nàng ta, sau khi đăng cơ lấy cô làm vợ chứ?”

Minh Thù sâu xa nhìn sang.

Lục hoàng tử cảm thấy mình phân tích không tệ, một nữ nhân bảo hắn ly hôn hoàng tử phi của hắn, chẳng lẽ không phải là muốn gả cho mình sao?

Nhưng ánh mắt đó của nàng là gì?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 769: Thế Tử Sắp Khỏe (18)

“Lục hoàng tử, ta cảm thấy được người nên bồi bổ não tốt vào, người mà làm hoàng đế, đích thị là một hôn quân.”

“…”

“Ta là thế tử phi Dật An Vương phủ, sao có thể gả cho người, Lục hoàng tử nghĩ quá dễ dàng rồi, cho rằng ai cũng có thể lấy ta sao?”

“Gả cho thằng ngốc Cơ Tầm kia?” Lục hoàng tử cười lạnh một tiếng.

“Phịch!”

Đoàn xe chợt dừng lại, mọi người nhìn về phía phát ra âm thanh xe ngựa.

Trong xe yên tĩnh trong chốc lát, nữ tử từ trên xe nhảy xuống, nàng vén vạt áo, nhấc chân đá vào trên mông ngựa.

Con ngựa giật mình “hí” một tiếng, chạy như điên về phía trước.

Mọi người: “…”

“Điện hạ!”

“Nhanh ngăn xe ngựa lại!”

-

Lục hoàng tử ôm trán, âm trầm nhìn chằm chằm Minh Thù, người bên cạnh cũng không dám thở mạnh.

Đầu sỏ gây tội một chút tự giác cũng không có.

“Thế tử phi ngươi làm càn!” Thị vệ Lục hoàng tử quát lớn một tiếng.

“Ai bảo hắn mắng tên ngốc kia.” Minh Thù dựa vào xe ngựa.

“...” Cô không phải cũng đã mắng sao?

Lúc này ở ngoại ô vắng vẻ, người của Lục hoàng tử cảm thấy giết chết thế tử phi này cũng không có vấn đề gì, chỉ chờ Lục hoàng tử hạ lệnh.

Ai biết được Lục hoàng tử ôm đầu lên xe ngựa, tiếp tục xuất phát.

Lộ trình sau đó, Minh Thù và Lục hoàng tử không giao lưu gì.

Đến bên ngoài làng, Minh Thù không muốn để bọn họ vào thôn như thế.

Minh Thù thấy Lục hoàng tử còn muốn ngồi xe lăn, trực tiếp lên tiếng: “Lục hoàng tử, người giả bộ cho ai xem? Một lát nữa bọn họ mang xe đẩy người bay lên trời sao?”

Động tác vừa mới chuẩn bị ngồi xuống của Lục hoàng tử cứng đờ, sắc mặt hắn không tốt lắm đứng lên.

Người nữ nhân này...

Nếu nàng ta dám đùa giỡn mình, sẽ xử lý luôn.

Minh Thù dẫn bọn hắn lặng lẽ không tiếng động vào thôn.

Đến gần viện của Tống Vân Kiều, Minh Thù dừng lại: “Bên kia có người coi chừng, nhưng với công phu của các người không kinh động người chắc cũng không có vấn đề.”

Minh Thù chỉ chỉ căn nhà cách đó không xa: “Tặng kèm người một tin tức, người trong viện dường như là thái tử nước láng giềng.”

Lục hoàng tử không nói nhảm cùng Minh Thù, trực tiếp đi hướng bên kia.

Lục hoàng tử đi ước chừng một khắc, lúc hắn trở lại, Minh Thù đã không còn ở chỗ cũ.

Người của hắn tìm một vòng, tìm được người ở trên một thân cây.

Từ trên cây có thể thấy rõ ràng tình hình trong viện...

Cho nên tại sao nàng ta phải bảo mình đi xem?

Lục hoàng tử cũng không biết nhìn thấy cái gì, lúc này vẻ mặt rất khó coi.

Lục hoàng tử ngồi trên xe đẩy thuộc hạ đem ra, đi về phía ngoài thôn.

“Người đi rồi sao? Không vào bắt gian à?” Không vào đi bắt gian trẫm đi đâu kiếm giá trị thù hận?

Nhân vật nam chính bị người cắm sừng thì phản ứng như này sao?

Chẳng lẽ không phải đi vào vừa khóc vừa làm ồn ào lên sao? Cho dù không như thế, cũng nên đi vào đại sát tứ phương chứ?

Lục hoàng tử chưa đi bao xa, chợt nghe phía sau viện đột nhiên ồn ào lên.

Hắn nhìn lại, Minh Thù xách váy, nhanh chóng chạy tới từ bên kia, phía sau nhiều người đuổi theo.

Minh Thù vừa chạy vừa kêu: “Là Lục hoàng tử sai khiến.”

Lục hoàng tử bị chơi xỏ: “...”

Đã đến nước này, Lục hoàng tử chỉ có thể dừng lại, người bên kia đuổi tới cũng đồng thời dừng lại, hai bên giằng co.

Tống Vân Kiều nghe giọng nói Minh Thù, lúc này cũng chạy ra, thấy Lục hoàng tử ở đó, mặt nàng ta biến sắc.

Sao hắn cũng tới rồi...

Lại tới cùng Tần Vu?

Phải rồi, là mình mất tích, hắn đến tìm mình sao?

Nàng phải giải thích thế nào...

“Điện hạ...”

“Đưa hoàng tử phi hồi phủ.” Lục hoàng tử lạnh lùng nói. Không đợi Tống Vân Kiều giải thích, hắn nhìn về phía đám người đuổi tới kia:

“Thái tử nước Lương đến Bách Tề ta, không biết là có chuyện gì?”

Người bên kia đối mặt nhìn nhau, một lát sau có người từ trong viện đã chạy tới: “Lục hoàng tử, điện hạ không tiện lắm, xin người vào trong nói chuyện.”

Dù sao cũng là thái tử nước khác, không bị phát hiện coi như tốt lắm rồi. Bị phát hiện rồi, người ta mời, Lục hoàng tử cũng không thể cự tuyệt.

Đoàn người quay về trong viện.

Lục hoàng tử vào trong nhà ôn chuyện cùng thái tử, Minh Thù ngồi trong sân.

Tống Vân Kiều nhìn người của hai bên, đi tới trước mặt Minh Thù: “Thế tử phi, sao cô cũng ở đây?”

“Đưa phu quân cô tới bắt gian.” Minh Thù ngửa đầu, gương mặt thành thực.

Bắt... gian?

Nàng và người bên trong kia căn bản không có gì cả!

Nàng ta đang nói linh tinh gì thế!

Tống Vân Kiều đang muốn phản bác Minh Thù, lại chợt nhớ tới vừa rồi trong phòng, thời điểm thái tử thay thuốc, nàng...

Tống Vân Kiều hai tay nắm chặt, Lục hoàng tử tới bao lâu rồi, hắn có thấy chuyện gì không?

Mặc dù nàng thật sự không có gì với thái tử, nhưng bị Lục hoàng tử chứng kiến tình cảnh kia, vậy kết quả...

Tống Vân Kiều nhìn Minh Thù, nàng ta hạ giọng, cắn răng hỏi: “Sao cô biết ta ở chỗ này?”

Minh Thù mỉm cười: “Theo dõi cô thôi, nếu không... ta có thiên nhãn được sao.”

“Cô... theo dõi ta? Cô theo dõi ta làm gì?” Tống Vân Kiều trợn to mắt.

“Bởi vì cô đáng yêu.”

Lồng ngực Tống Vân Kiều phập phồng, chỉ vào Minh Thù một lúc không nói nên lời.

“Tức giận hả?” Minh Thù mỉm cười: “Tức giận là được rồi, tức giận sẽ trở nên xinh đẹp.”

“Rốt cuộc cô muốn làm gì!”

Tiếng gào này của Tống Vân Kiều hơi lớn tiếng.

Người trong sân đều nhìn lại, Tống Vân Kiều biết mình vô cùng kích động, cắn môi dưới.

“Đưa hoàng tử phi hồi phủ trước đi.”

“Điện hạ...” Tống Vân Kiều nhìn về phía cửa, Lục hoàng tử được người đẩy ra, nàng lập tức chạy tới cầm lấy cánh tay Lục hoàng tử:

“Điện hạ, chàng nghe thiếp giải thích.”

Lục hoàng tử hất nàng ra: “Đưa đi.”

“Xin Lục hoàng tử đừng làm khó Tống cô nương.” Thái tử trong phòng nói giúp Tống Vân Kiều.

Nhưng càng như vậy, sắc mặt Lục hoàng tử càng khó coi.

“Đưa đi!”

Người bên cạnh không dám trì hoãn nữa, tiến lên đưa Tống Vân Kiều đi.

“Điện hạ, chàng hãy nghe thiếp nói, thiếp và thái tử điện hạ không có gì cả, chàng đừng nghe Tần Vu nói lung tung...” Tống Vân Kiều thật có chút luống cuống.

Tống Vân Kiều bị kéo ra khỏi phòng, nàng ta chỉ thấy vẻ lạnh lùng của Lục hoàng tử.

-

Lục hoàng tử nhìn Minh Thù say mê ăn trái cây, chịu đựng kích động muốn đánh nàng ta.

“Thế tử phi, nói đi, cô muốn làm gì?”

“Ăn trái cây.”

“Thế tử phi!”

Minh Thù nhặt trái cây lên: “Lục hoàng tử, người ngủ đông nhiều năm như vậy, kiên trì chắc không cần ta tới dạy người?”

Lục hoàng tử: “...” Đây còn không phải là bị chọc tức sao!

Nhiều năm qua, hắn chưa gặp phải người khó giải quyết như vậy.

“Không có kiên trì, sao có thể ăn thứ tốt.”

Lục hoàng tử: “...” Hắn hiện tại không đánh chết nàng, thực sự đã là kỳ tích lịch sử.

Minh Thù lau chùi trái cây, đặt lên miệng cắn hai phát mới hỏi: “Thứ này có thể ăn không?”

Lục hoàng tử: “...” Cô cũng ăn rồi, hiện tại hỏi có phải hơi trễ hay không?

Lục hoàng tử cảm giác hôm nay mình đã dùng tâm lý hoạt động trong một năm hết cả rồi.

Cô nương trước mặt quay đầu, ngược ánh sáng, nàng mỉm cười: “Điều kiện của ta đã nói ra trước đó, Lục hoàng tử, người thực sự cần bồi bổ não.”

Ngữ điệu mềm mỏng nhưng lời nói lại không thể hiện thiện ý.

“Thế tử phi có thể cho ta cái gì? Vì sao ta phải hợp tác với cô?”

“À, tùy người thôi. Ta chỉ nói vậy, người có đáp ứng hay không, đối với ta kỳ thực không ảnh hưởng nhiều lắm.” Cùng lắm thì kéo thêm giá trị thù hận của một người.

Trẫm có thể!

“...”

Người đâu! Người đâu!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 770: Thế Tử Sắp Khỏe (19)

Lục hoàng tử không thể bằng lòng Minh Thù như vậy, hắn cần thời gian suy nghĩ.

Nhưng Minh Thù cũng không để ý, hiển nhiên như trước nàng đã nói, chỉ là thuận miệng nói ra, đúng là chỉ thuận miệng nói.

“Điện hạ, phía trước hình như là thế tử...” Xe ngựa đột nhiên giảm tốc độ, tiếp đến là giọng nói của thị vệ.

“Thế tử nào?” Lục hoàng tử hỏi.

Nơi hoang vu hẻo lánh, thế tử nào lại chạy đến nơi này?

Minh Thù vén rèm xe lên nhìn thoáng qua, đường xe chạy xa xa bên cạnh, có một người ngồi.

Hai tay hắn ôm đầu gối, cả người co rúm thành một nhúm, áo quần trên người nhăn nhíu bẩn thỉu, bên người không có nha hoàn cũng không có người hầu hạ.

Lục hoàng tử còn chưa có đáp án, Minh Thù đã xuống xe ngựa, đi tới phía người bên kia.

Lục hoàng tử: “...”

Không phải lại là thằng ngốc kia chứ?

Thị vệ nhanh chóng cho Lục hoàng tử câu trả lời khẳng định.

Chính là thằng ngốc kia.

Minh Thù cầm lấy cánh tay đối phương, thuận thế ngồi chồm hổm xuống: “Sao ngươi lại tới đây? Người nào đưa ngươi tới?”

Hay là hắn… tự mình tới?

Cơ Tầm một lúc lâu mới ngẩng đầu, sắc mặt tái nhợt, môi khô khốc, trong đôi mắt tràn đầy sương mù vô cùng đáng thương.

“Sao vậy?” Minh Thù nắm bả vai hắn.

“Nương tử, không cần, ta?” Cơ Tầm mếu máo cứ như đứa trẻ bị vứt bỏ.

Minh Thù: “…” Trẫm ra ngoài một lát, tại sao lại ập tới vấn đề này rồi?

Không tính toán với kẻ ngốc.

Bình tĩnh!

Minh Thù bỏ qua vấn đề kia: “Khó chịu chỗ nào?”

Cơ Tầm mở miệng, yếu ớt nói: “Đau.”

Nét mặt Minh Thù nhìn không ra tâm tình: “Chỗ đau?”

Cơ Tầm chỉ vào chân.

Minh Thù để hắn ngồi xuống, vén y phục hắn lên, vị trí mắt cá chân có máu chảy ra, đã không phải là màu đỏ bình thường.

Vết thương là do rắn cắn gây ra, hẳn không phải là kịch độc, nếu không… Cơ Tầm lúc này cũng không thể kêu đau được nữa.

Nhưng ai mà biết có phải rắn độc phát tác chậm hay không…

Xe ngựa của Lục hoàng tử đứng cách đó không xa, hắn nhìn

Minh Thù cúi người xuống giúp Cơ Tầm hút độc, hắn nhíu mày lại.

Trong thời gian ngắn tiếp xúc, hắn cũng biết nữ nhân này có tính cách tùy tiện.

Nhưng hành vi lúc này của nàng ta…

Khiến hắn có cảm giác ngược lại, nàng ta không nên làm hành động như vậy.

Huống hồ đó là một kẻ ngốc.

Lục hoàng tử xuất thần, chỉ thấy Minh Thù ôm người đi về phía hắn bên này: “Lục hoàng tử, mượn dùng xe ngựa một chút.”

Lục hoàng tử: “…”

Người ta cũng tới rồi, hắn có thể nói không sao?

Nhưng mà…

Vì sao hắn bị đuổi ra ngoài!

Là xe ngựa của hắn!

Nhìn chiếc xe ngựa đi xa, Lục hoàng tử lau mặt, hít sâu mấy hơi, chỉ đành nhịn xuống kích động muốn đánh đấm một trận.

-

Cơ Tầm dẫn theo người đi, nhưng hắn và hạ nhân bị lạc nhau, một mình hắn chạy tới.

Hạ nhân vương phủ đều sợ điên lên.

Minh Thù đưa người trở về, bọn họ mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng thở chưa được hơi nào, lại nghe thế tử bị rắn cắn.

Vương phủ lại là một hồi náo loạn.

Đợi vương phủ yên tĩnh lại đã là buổi tối.

Minh Thù một ngày mệt nhọc, sớm đã đi ngủ, hơn nửa đêm nàng đột nhiên cảm giác Cơ Tầm sột soạt lại gần, đầu tiên là hôn khuôn mặt nàng, sau đó lại là môi.

Minh Thù không muốn động đậy, mặc cho hắn hôn nhưng càng ngày càng quá đáng.

Nàng chỉ có thể mở mắt ra, hắn nằm sấp ở trên người nàng.

“Hơn nửa đêm không ngủ được, tinh thần tốt vậy sao?”

“Nương tử, nóng.” Cơ Tầm nhỏ giọng nói.

“Nóng thì đi ra ngoài tỉnh táo một chút.” Minh Thù đẩy hắn, có thể phát hiện người Cơ Tầm không nóng, ngược lại là nàng, thân thể nóng hổi.

“Ta không nóng, nương tử, ôm.” Cơ Tầm nũng nịu nói:

“Thoải mái.”

Minh Thù nghĩ lại, nhưng thân thể đã mềm nhũn ra.

Bà nội nó!

Chuyện gì xảy ra?

Cơ Tầm lại gần hôn nàng, dán chặt người hắn vào nàng, cảm thấy khoan khoái thoải mái.

Minh Thù theo bản năng ôm chặt hắn.

“Đừng làm rộn.” Minh Thù tách ra hắn, ấn hắn vào trong lòng.

Cơ Tầm khéo léo nằm trong lòng nàng: “Nương tử, ôm ôm, không nóng.”

Ôm ngươi càng nóng thì có!

“Nương tử…” Cơ Tầm đột nhiên run rẩy, giọng nói trở nên nhỏ hơn.

Minh Thù thả hắn bên dưới, hôn nhẹ trên người hắn.

Cơ Tầm có cảm giác tê cả da đầu, toàn thân trên dưới đều tê dại.

Tiếng “hừ hừ” nhẹ trở nên ấm nóng.

-

Hôm sau lúc Minh Thù dậy, có một cảm giác phạm tội, ngồi trên giường một lát không động đậy.

Cơ Tầm nghiêng đầu nhìn nàng: “Nương tử?”

“Ngủ tiếp một chút đi.” Minh Thù ấn hắn trở về, lúc chăn tuột xuống, lộ ra vết đỏ trên vai Cơ Tầm.

Cơ Tầm nhìn Minh Thù mặc quần áo, dọn dẹp gian phòng, thậm chí ngay cả vết đỏ trên giường đều thu dọn sạch sẽ.

Ánh mắt hắn tối sầm.

Nàng lại không muốn nhận trách nhiệm!

Trước kia hắn có chút đần độn, đêm qua… đột nhiên tỉnh lại, sương mù bao phủ trước mặt hắn tản ra.

Hắn nhớ được tại sao mình biến thành như vậy.

Cũng nhớ kỹ nàng…

Nhìn thấy Minh Thù muốn rời phòng.

Cơ Tầm vội kêu một tiếng: “Nương tử? Nàng đi đâu vậy?”

Minh Thù chợt quay đầu.

Cơ Tầm: “...”

Một lát sau Cơ Tầm mỉm cười, không tránh né nhìn nàng, nụ cười vẫn ngây thơ không tì vết như cũ, vẫn là kẻ ngốc trước kia, nhưng dường như lại có điểm khác.

Minh Thù nhìn hắn, quay đầu lại bước đi.

Kẻ thần kinh này hết ngốc rồi sao?

Ngủ một giấc có thể chữa bệnh sao?

Hù chết trẫm, chạy mau chạy mau!

Cơ Tầm: “...” Ôi trời!

Nàng trở về đây cho lão tử!

Ngủ mà không chịu nhận trách nhiệm, muốn bị tóm cổ lên công đường sao!

-

“Điện hạ điện hạ, không xong rồi.”

Lục hoàng tử để sách trong tay xuống, nhìn về phía hạ nhân vội vã chạy tới: “Chuyện gì?”

Hạ nhân lau mồ hôi: “Thế tử phi... thế tử phi xông tới, hướng... hướng về chỗ hoàng tử phi bên kia.”

Lục hoàng tử: “...”

Hắn theo hạ nhân đến nơi ở hoàng tử phi, đúng lúc thấy Minh Thù từ gian phòng đi ra. Không rõ tình hình gì trong phòng nhưng hai thị vệ thủ ở bên ngoài phòng lúc này đang nằm trên mặt đất.

“Lục hoàng tử chào buổi sáng, có đồ ăn sáng sao?” Minh Thù nở nụ cười chào hỏi.

Đồ ăn sáng gì nữa!

Chạy tới trong phủ hắn đánh người, còn muốn ăn sáng, nàng ta sao không lên trời luôn đi!

“Thế tử phi, có thể giải thích một chút không?”

“Nương tử của người bỏ thuốc ta, đánh nàng ta một trận thì có làm sao?” Minh Thù hất hàm, nói xong rất là chí khí hùng hồn.

Hôm qua tuy nàng hút độc cho Cơ Tầm, nhưng nàng rõ ràng có uống thuốc giải độc.

Hơn nữa độc con rắn kia cũng không có tác dụng này.

Duy nhất có thể giải thích chính là Tống Vân Kiều.

Trước khi tới nàng đã đi gặp đại phu, đại phu nói trong cơ thể nàng có một lượng độc rất nhỏ, không nguy hiểm đến tính mạng, nếu như không tỉ mỉ kiểm tra, cực kỳ không dễ phát giác.

Bình thường không có gì, chỉ khi nào đụng tới vật đặc thù sẽ phát tác.

Ai biết nàng không đụng tới vật kia, ngược lại là trúng độc rắn trước, lại uống giải độc, mấy loại hòa lại với nhau, thế là giải được độc.

Nhưng kết quả chính là biến thành đêm qua.

“Bỏ thuốc?” Lục hoàng tử cau mày:

“Cô có chứng cứ sao?”

“Không có.” Minh Thù cười rạng rỡ:

“Thế nhưng không sai khi ta hoài nghi nàng ta và đánh nàng ta.”

“...”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 771: Thế Tử Sắp Khỏe (20)

Minh Thù được Dật An Vương đón về.

“Thế tử phi, con có còn chút vương pháp hay không, đánh người dám đánh đến cả phủ hoàng tử.” Dật An Vương hét:

“Hôm qua con đi đâu vậy? Tầm nhi tại sao bị rắn độc cắn?”

“Người con muốn đánh đang ở phủ hoàng tử, không đến phủ hoàng tử thì con đánh thế nào?” Minh Thù nói:

“Con trai người trúng độc cũng không phải con cắn, hét với con làm gì, người có bản lĩnh thì hét với rắn đi.”

Dật An Vương: “...”

Gia quy thì sao!

Quy tắc của bản vương gia thì sao!

Ngày hôm nay phải giáo huấn nàng ta!

Thế tử phi bị nhốt lại.

Chuyện này chớp mắt truyền khắp vương phủ.

Cơ Tầm chạy lạch bạch đến bên ngoài phòng tạm giam, làm ồn muốn đi vào, người giữ cửa không lay chuyển được hắn, chỉ có thể đưa hắn vào.

Phòng tạm giam rất tối, Minh Thù ngồi xếp bằng dưới đất, Cơ Tầm đột nhiên tiến đến, nàng nheo mắt.

“Ngươi sao cứ như âm hồn bất tán vậy!”

“Nương tử… không cần, ta?” Vẻ mặt Cơ Tầm bất an.

Có chút hoài niệm mình trước kia, chẳng cần kỹ xảo nào…

Vai nhân vật này hơi khó!

“Ngươi muốn làm gì? Hại ta bị bế quan?” Minh Thù “hứ” một tiếng, rất là ghét bỏ.

“Ta ở cạnh, nương tử.” Cơ Tầm cẩn thận đi qua, ngồi bên người nàng.

“Không sợ.”

“Ai muốn ngươi ở cạnh, lại không thể ăn.” Minh Thù càng ghét bỏ.

Trẫm chính là vì không muốn chịu trách nhiệm nên mới chủ động tới nơi này!

Ai muốn ngươi ở cạnh!

Đêm qua chính là ngoài ý muốn!

Cơ Tầm lấy ra một bọc nhỏ từ trong tay áo, mỉm cười ngọt ngào, lấy lòng đưa đến trước mặt nàng: “Nương tử, ăn ngon.”

Minh Thù: “…”

Đạo diễn, hắn phạm quy!

Cơ Tầm cười vô cùng ngây thơ.

Lão tử cũng không tin không giải quyết được nàng!

Lần này còn không giải quyết được, lão tử trở về không tới nữa.

... Làm sao trở về còn là một vấn đề.

Quên đi, cái này không quan trọng.

-

Tống Vân Kiều bị bỏ.

Chuyện này nóng hổi hơn cả chuyện mấy nương tử trước kia đã chết của Lục hoàng tử.

Một nữ nhân, ở thời đại này bị bỏ, về sau nhất định là không ai thèm lấy.

Tống gia không chịu, trực tiếp bẩm báo hoàng đế.

Hoàng đế truyền Lục hoàng tử tiến cung chửi mắng một trận, nhưng cuối cùng vẫn không thể buộc Lục hoàng tử thu hồi thư bỏ nương tử.

Lục hoàng tử ngoài mặt chính là một người không quyền không thế, còn là hoàng tử tàn tật, ngôi vị hoàng đế vừa nhìn sẽ không có phần của hắn.

Lục hoàng tử tính khí còn không tốt nên hắn bỏ Tống Vân Kiều dường như cũng không phải có gì khó nói.

Có người nói Lục hoàng tử lâu như vậy chưa khắc chết Tống Vân Kiều, tâm tình khó chịu nên phải bỏ Tống Vân Kiều, duy trì truyền kỳ khắc nương tử của mình.

Tống Vân Kiều bị bỏ xong thì bị đuổi ra khỏi phủ Lục hoàng tử, ngay cả Lục hoàng tử cũng không thấy.

Nàng chỉ có thể lê bước trở về Tống phủ.

Nữ nhi đã gả ra ngoài bị người ta bỏ, đối với Tống gia mà nói, đây cũng là một vết nhơ.

“Ái chà, tỷ tỷ sao còn mặt mũi trở về Tống gia?”

Tống Vân Kiều liếc mắt nhìn nữ tử nói chuyện, là nữ nhi nhỏ nhất Tống gia, trước đã không hợp với nàng ta.

Tống Vân Kiều nắm tay không nói lời nào.

“Cha, mẹ, về sau Tống gia chúng ta khả năng bị người ta bôi tro trát trấu rồi.” Tống tiểu muội lại bắt đầu mách lẻo cho cha mẹ Tống gia.

Tống phu nhân cười nhạt, chanh chua châm chọc: “Thật là mẹ nào con nấy, đều là giống thấp hèn như nhau.”

Tống lão gia ngày hôm nay vào triều, bị người khác xem thường, tâm tình cũng không tốt.

Lúc này lời nói Tống tiểu muội và Tống phu nhân càng làm cho ông ta nổi giận: “Đứng ở chỗ này làm gì, không về phòng đi! Thứ mất mặt xấu hổ!”

Ông dù gì cũng là nhạc phụ Lục hoàng tử, Lục hoàng tử muốn bỏ Tống Vân Kiều, dĩ nhiên lấy ra được một lý do.

Tống lão gia không ngờ Tống Vân Kiều ở bên ngoài xằng bậy với người khác... còn để cho Lục hoàng tử gặp được.

Chuyện này nếu truyền đi...

Tống Vân Kiều nén nước mắt, nhanh chóng rời đi.

Nàng cúi đầu đi nhanh, không chú ý tới phía trước có người, đầu đụng vào.

“Tiểu thư, người không sao chứ?” Nha hoàn đỡ người.

“Không sao.” Đối phương lắc đầu, lại ân cần nhìn Tống Vân Kiều:

“Muội muội, muội không sao chứ?”

Tống Vân Kiều không trả lời.

Đối phương lại thở dài: “Lục hoàng tử hẳn là đang bực bội, mấy ngày nữa đợi Lục hoàng tử bớt giận…”

“Ai cần tỷ lo!” Tống Vân Kiều đột nhiên hét lớn một tiếng, đẩy người ra bỏ chạy.

“A… Tiểu thư!”

Nàng nghe thấy phía sau có người kêu sợ hãi, thế nhưng đầu óc Tống Vân Kiều lúc này loạn cả lên, căn bản không để ý tới.

Nàng cũng muốn bình tĩnh lại.

Nhưng nàng không làm được.

Đối diện những khuôn mặt xem náo nhiệt, hiện nàng tại chỉ muốn xé nát bọn họ.

Bọn họ dựa vào cái gì mà chê cười nàng?

Tống Vân Kiều đẩy đại tiểu thư Tống gia con vợ cả, đại tiểu thư kinh sợ quá độ, sốt cao không giảm.

Tống Vân Kiều bị Tống phu nhân nhốt lại.

-

Tống Vân Kiều bị bỏ không bao lâu, một đại thần Lục hoàng tử chưa thu nhận được đột nhiên tự mình tìm tới cửa, biểu thị bằng lòng thuần phục.

Không uổng một binh một tốt nào.

Rời phủ hoàng tử, đại thần ôm thắt lưng phẫn nộ, ông muốn đi tố Dật An Vương một chuyến!

Người đầu hàng Lục hoàng tử đều biết thế tử phi và Lục hoàng tử là một phe, bọn họ không thể đụng vào thế tử phi, một khi đụng đến sẽ bị đánh.

Mặc kệ cho bao nhiêu người canh chừng, nàng ta vẫn có thể đi vào, vẫn quang minh chính đại gõ cửa báo danh đi cửa chính.

À, nghe nói có đôi khi là leo tường.

Nhưng tại sao nàng ta muốn leo tường, đến nay không ai hiểu rõ.

Hoàn toàn không sợ bọn họ thưa kiện mình.

Nói thật bọn họ cũng không dám kiện, có khi trước khi kiện nàng ta, bọn họ đã bị chỉnh đến chết trước.

Tiếp đó nàng ta bắt đầu cho bọn họ ăn bánh vẽ...

Vì vậy không đánh lại bọn họ, Dật An Vương chỉ có thể chịu uất ức.

Thế là Dật An Vương đã lâu không thượng triều, liên tiếp vài ngày đều bị người ta vạch tội một cách kỳ lạ.

Lý do càng cổ quái.

Ngay cả chuyện cũ năm xưa đều lấy ra.

Dật An Vương rất phiền muộn, gần đây ông không đắc tội với ai! Những người này tổ chức thành nhóm tố cáo ông là chuyện gì xảy ra?

Thế cực trong triều cũng ngày càng căng thẳng.

“Lục hoàng tử, bây giờ có tiếng nhất chính là Tam hoàng tử và Cửu hoàng tử, Cửu hoàng tử gần đây hành tung bất định, không biết đang làm gì. Tam hoàng tử đã khải hoàn hồi triều, ngày gần đây nhất sẽ đến kinh thành. Thần cho rằng Tam hoàng tử khó đối phó hơn so với Cửu hoàng tử.”

Lục hoàng tử với mưu thần của hắn cùng họp.

Bọn họ bây giờ còn ở thế yếu.

Có binh quyền võ tướng, đa phần đều là người phía Tam hoàng tử.

Lục hoàng tử đột nhiên hỏi: “Thế tử phi thấy thế nào?”

“Chẹp chẹp...” Minh Thù bảo vệ đồ ăn vặt của mình, cảnh giác nói:

“Không chia.”

Mọi người: “...” Cái gì không chia!

Nàng ta rốt cuộc có nghe bọn họ nói chuyện không.

Minh Thù bị người ta nhìn chằm chằm hồi lâu, nàng xoa xoa tay nói: “Bắt giặc phải bắt vua trước, mọi người đi bắt Tam hoàng tử không được sao.”

Mọi người: “...” Cô nói thật nhẹ nhàng!

Làm sao bắt!

Tam hoàng tử là người biết võ!

Bên người còn có người nhiều như vậy! Sao tùy tiện bắt được!

"Có tiền có thể xui ma khiển quỷ, đi mời người Vân Hỷ các đi." Minh Thù nói:

"Để cho bọn họ đi bắt, sự tình bại lộ thì nói là Vân Hỷ các muốn tạo phản."

Mọi người: "..." Vân Hỷ các làm gì cô mà cô muốn hại người ta như thế.

"Coi như bắt Tam hoàng tử thì đã sao?"

Minh Thù nói: "Tranh ngôi vị hoàng đế là Tam hoàng tử, người đã bị bắt, người của hắn dám tranh nữa sao? Bọn họ dám tranh thì đó chính là tạo phản, tạo phản đó hiểu không?"

Minh Thù đưa tay làm ký hiệu mất đầu.

"..." Nếu thật có thể đơn giản như vậy, tại sao trong lịch sử có thể có nhiều loạn vì đoạt vị như vậy?

"Chính là vì mọi người nghĩ quá nhiều, nghĩ thoáng hơn chút không được sao? Tại sao phải đi đường vòng vèo, nhanh đi bắt người đi, tùy tiện tìm một rừng sâu núi thẳm ném xuống. Nếu không ném xuống biển cũng được, chờ hắn trở về, cơm canh đã nguội lạnh. Đương nhiên biện pháp đơn giản nhất chính là giết chết... Thời gian không còn sớm, ta về nhà ăn đây."

"..."

Cô đúng là chỉ có ăn!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 772: Thế Tử Sắp Khỏe (21)

Mấy ngày tiếp theo người của Lục hoàng tử đoán chừng là có mưu đồ bí mật, Minh Thù cũng chẳng muốn can dự vào. Dù sao nàng cũng đưa ra ý kiến rồi, Lục hoàng tử không nghe thì chuyện đó không liên quan đến nàng.

Cơ Tầm suốt ngày vi phạm quy tắc bưng đồ ăn ngon đi tìm nàng.

Cho rằng như vậy thì trẫm sẽ không cự tuyệt hắn sao?

Thật là ngây thơ!

Trẫm có thể ăn xong rồi từ chối!

Cơ Tầm rất tuyệt vọng.

Mỗi lúc Minh Thù rảnh rỗi sẽ đi Vân Hỷ các nghe ngóng tin tức của bản đồ kho báu, các thông tin liên quan đến vấn đề này của Vân Hỷ các rất nhiều.

Minh Thù có được tấm nào thì hủy tấm đó, Vân Hỷ các thật không nói nên lời đối với những hành động phá hoại tài sản này của nàng.

Nhưng Minh Thù có trả thù lao, bọn họ nhận được tiền thì sẽ làm.

Bản đồ quá vụn vặt, Vân Hỷ các cũng biết khả năng tập hợp lại rất thấp, chi bằng trực tiếp chuyển thành tiền như thế sẽ thực tế hơn.

Hơn nữa câu chuyện xa xưa như vậy, ai biết tin đồn là thật hay giả?

Vân Hỷ các là một chủ nhân hiểu rõ thời thế.

Nàng không những muốn hủy bỏ bản đồ, còn khiến Vân Hỷ các lan truyền tin tức ra ngoài, bản đồ kho báu là do nàng phá hủy.

Càng nhiều càng tốt.

Tốt nhất cho người trong thiên hạ đều biết, bản đồ kho báu bị nàng hủy rồi.

Dật An Vương phát hiện ra rằng vương phủ của bọn họ đã bắt đầu được người trong giang hồ chiếu cố đến.

Cả buổi tối Dật An Vương thấy người trong giang hồ bay qua bay lại trên phủ của ông, không giết người cũng không trộm đồ, họ đều đến một lúc rồi đi ngay.

Có người lúc đi còn chửi ầm lên.

Mắng đến mức xúc động quá độ, Dật An Vương cũng không nghe rõ là mắng điều gì.

Ông rất phiền muộn.

Bọn họ làm gì vậy chứ?

Trong phủ của ông có bảo bối sao?

Dật An Vương chọn cách báo án, con của ông vẫn còn ở trong phủ, không thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn nào.

Tin tức trong giang hồ truyền đi rất nhanh, thông tin Minh Thù hủy bản đồ kho báu chưa được bao lâu đã được truyền đi khắp nơi.

Minh Thù cảm thấy đợt giá trị thù hận này chắc là đủ kéo dài.

“Nương tử, nhìn xem.”

Cơ Tầm từ bên ngoài chạy vào, kín đáo đem vật trong tay đưa cho Minh Thù.

“Thứ gì vậy.” Minh Thù sờ vào món đồ bụi bẩn.

“Bản đồ.” Cơ Tầm tặng Minh Thù một nụ cười lớn:

“Rất lớn.”

Bản đồ... rất lớn?

Minh Thù liếc nhìn thứ bám bụi bẩn gì đó trong tay, là một bức tranh được cuốn lại, chắc là được làm từ da dê.

Nàng nhìn rồi cười với Cơ Tầm như một tên ngốc.

Lưỡng lự kéo sợi dây buộc xuống.

Sợi dây rơi ra, tấm da dê mở rộng, bản đồ mà nàng đã từng thấy đang bày ra trước mắt.

Minh Thù: “...”

Bản đồ kho báu.

Bản đầy đủ.

Đã nói là trên thế gian này chỉ có một bản mà?

Là độc nhất vô nhị ư?

Vì sao ở đây lại có một bản đồ kho báu hoàn chỉnh vậy!

Nàng mất công bao lâu, cảm giác như mất công thật rồi á!

Đồ ăn vặt của trẫm đâu!

“Tầm nhi, có phải con đã vào thư phòng của cha không?” Chính vào lúc đó, Dật An Vương từ bên ngoài bước vào, ánh mắt của ông ta nhìn vào đồ trên tay Minh Thù, ông sửng sốt:

“Thứ này tìm ở đâu ra vậy?”

Minh Thù nhét bản đồ vào trong tay kẻ ngốc.

Cũng không liên quan gì đến trẫm!

Tên-ngốc-Cơ Tầm: “...” Đạo đức giả!

Cơ Tầm cười ngây ngô với Dật An Vương: “Thư phòng, nương tử, thích, tặng.”

Dật An Vương chỉ nhíu mày lại: “Thế tử phi, đây là bản đồ kho báu mà con thích ư?”

Minh Thù: “...”

Không phải chứ vương gia, ông chỉ nói vậy thôi sao?

Bản đồ kho báu đó!

“Thích thì cứ giữ lấy đi.”

Dật An Vương vô cùng hào phóng.

Ông kéo Cơ Tầm đi về hướng bên cạnh: “Tầm nhi, cha nói cho con nghe, lần sau không được phép tùy tiện vào thư phòng của cha, nghe không? Con xem con khiến thư phòng lộn xộn đến vậy, những cuốn sách kia rất nhiều cuốn đều chỉ có một bản, nếu làm hỏng sẽ không có nữa...”

Cơ Tầm cũng không biết có nghe hay không, đợi Dật An Vương nói xong, hắn như một làn khói chạy về bên cạnh Minh Thù.

Dật An Vương: "..."

Con lớn không cần cha!

Thật bực mình!

Tấm bản đồ này của Cơ gia là bản lậu, không được lớn như bản chính.

Thế nhưng nội dung cũng giống y đúc với bản đồ gốc, ngay cả chất liệu và người làm nên đều giống nhau.

Chắc là được vẽ sau lưng.

Cho nên...

Bản lậu hại người!

"Cha à, người thật sự cho con ư?" Minh Thù cầm lấy bản đồ, thứ này nhất định có thể đổi được nhiều đồ ăn vặt.

Dật An Vương xua xua tay: "Một tấm bản đồ kho báu mà thôi, con thích thì cứ lấy đi."

"Xin mạo muội hỏi một câu, nhà của chúng ta có bao nhiêu bản đồ kho báu?"

Dật An Vương suy nghĩ một chút: "Nhiều lắm."

"Gia đình chúng ta trước đây làm gì?"

Vấn đề này có chút làm khó Dật An Vương, một lúc sau ông mới nói ra ba chữ: "Làm hoàng đế."

"..." Hoàng N thay mặt ông thắng.

“Cha biết đây là gì không?” Minh Thù cảm thấy bố chồng nhà mình không biết giá trị của bản đồ.

Gương mặt Dật An Vương siêu phàm thoát tục: “Không phải là bản đồ kho báu có thể trường sinh bất lão trong truyền thuyết sao.”

Minh Thù nhìn Dật An Vương, vẻ mặt ông rất thản nhiên, dáng vẻ hoàn toàn không quan tâm.

Có thể tùy tiện ném bản đồ này trong thư phòng, ngay cả kẻ ngốc cũng có thể tìm ra, có thể thấy được ông đúng là không để ý thật.

Trường sinh đó!

Không hấp dẫn sao?

Dật An Vương nặng nề: “Được rồi, con cũng đừng nghĩ đến kho báu nữa, chăm sóc Tầm nhi cho thật tốt, sẽ không để con đói đâu.

“Vâng.” Cơ Tầm gật đầu như gà con mổ thóc.

Ngươi gật đầu cái gì!

Ngươi gật đầu cái gì!

Minh Thù nhìn Cơ Tầm.

Cơ Tầm tội nghiệp nhìn nàng, vô cùng dễ thương.

Thực ra đã sớm vênh váo.

Đã nghe rõ chưa, bảo nàng chăm sóc tốt cho lão tử!

“Ha ha.” Trò chơi của trẫm chính là tìm kiếm một kho báu giả!

Người bên ngoài nếu biết rằng bản đồ này trong mắt người khác còn không bằng một quyển sách thì sẽ khóc ngất mất.

…

Vài ngày sau.

Minh Thù làm một sạp hàng ở chợ, treo một đôi câu đối.

Vế trên: Muôn vạn kiếm tìm bản đồ kho báu.

Vế dưới: Trời đất bao la đổi đồ ăn vặt.

Hoành phi: Cùng nhau tìm kho báu.

Không sai!

Chỉ cần có đồ ăn vặt là có thể nhận được một bản đồ tìm kho báu hoàn chỉnh.

“Thế tử phi, cô ngồi đây làm gì vậy? “Công tử Giáp Ất Bính đi ngang qua, chứng kiến sạp hàng của Minh Thù, hấp ta hấp tấp chạy tới.

Minh Thù chỉ chỉ vào câu đối phía sau.

Công tử Giáp Ất Bính nhìn xong, vẫn không hiểu gì cả: “Đây là gì?”

“Bán bản đồ kho báu.” Minh Thù phất tay:

“Đừng ngăn cản ta làm ăn.”

Công tử Giáp cười phá lên: “Thế tử phi, Dật An Vương phủ ngược đãi cô sao? Sao cô phải đi ra ngoài giả danh lừa bịp vậy.”

“Theo như ngươi nói ngươi cũng không hiểu.” Minh Thù ngồi trên chiếc xích đu, một lát sau lại đứng lên:

“Có mua không? Rẻ lắm.”

Công tử Giáp Ất Bính đều nhìn nhau, với sự “tôn kính” với thế tử phi, mỗi người mua một bản.

Công tử Giáp tám chuyện cùng Minh Thù: “Thế tử phi, cô biết không? Tống Vân Kiều phải gả đi rồi.”

“Không phải nàng ta mới bị từ hôn sao?” Minh Thù ném miếng mứt hoa quả vào miệng:

“Tại sao lại gả đi nữa?”

Công tử Ất nói: “Còn không phải là Tống gia chê nàng ta làm mất mặt, không muốn để nàng ta ở nhà nên tìm cho nàng ta một đám khác sao.”

Công tử Bính bổ sung: “Tiễn đi rồi, dù sao cũng tốt hơn ở Tống gia bị mọi người chỉ trỏ.”

Minh Thù liếc mắt, nhếch miệng lên hình vòng cung: “Nếu Lục hoàng tử hồi tâm chuyển ý, lại muốn đón Tống Vân Kiều trở về thì làm sao bây giờ?”

Công tử Giáp Ất Bính trợn to mắt: “Cô còn không biết sao? Lục hoàng tử muốn kết hôn với Tống Vân Yên rồi, chính là đại tiểu thư của Tống gia kia.”

Minh Thù: “...” Nam chính và nữ chính ở cùng nhau thì không có vấn đề gì cả.

Nữ chính này biết nấu cơm không nhỉ?

Lúc nào rảnh đi hỏi Lục hoàng tử xem.

Công tử Giáp Ất Bính trò chuyện ở chỗ Minh Thù một hồi lâu, nội dung trò chuyện đều là những chuyện trong triều đình.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 773: Thế Tử Sắp Khỏe (22)

“Lục hoàng tử!”

Minh Thù nhìn chằm chằm vào chiếc xe ngựa đi ngang qua trước mặt với ánh mắt nhìn thấy kẻ tiêu tiền như nước.

Công tử Giáp Ất Bính giật mình một phen.

Vừa rồi bọn họ mới tám chuyện về người đi khập khiễng này, sao bây giờ đã gặp rồi?

Lục hoàng tử vén tấm rèm lên liếc nhìn, ánh mắt nhìn vào đôi câu đối trên.

Sao viết lung tung vậy...

“Thế tử phi, có chuyện gì ư?”

“Nghe nói người muốn cưới nương tử à?”

Lục hoàng tử sinh lòng đề phòng: “Sao vậy, lại muốn ngăn cản ta ư?”

Minh Thù cười: “Không phải, ta chỉ muốn hỏi một chút, nương tử tương lai của người biết nấu cơm không?”

Lục hoàng tử: “...” Sao hắn biết được vấn đề này.

Những thiên kim đại tiểu thư đó, có người nào biết nấu cơm?

Chuyện này cũng có liên quan gì đến hắn?

Đường đường thế tử phi tại xuất hiện ở đầu đường, Dật An Vương sao không quản lý vậy chứ!

“Không biết.”

Lục hoàng tử buông bức rèm xuống muốn đi, Minh Thù đạp một phát rồi nhảy thẳng lên, đi thẳng đến chiếc xe ngựa.

Thị vệ muốn ngăn lại nhưng suy nghĩ một chút, cuối cùng không chặn lại, cho Minh Thù đứng ở bên cạnh xe ngựa.

Nàng vén rèm lên, cười đến mức rạng rỡ: “Lục hoàng tử, mua bản đồ kho báu không?”

Lục hoàng tử cảm giác như mình gặp phải ảo giác: “Cô nói gì?”

“Ta nói, có mua bản đồ kho báu không?” Minh Thù lặp lại thêm một lần nữa:

“Lục hoàng tử, đầu óc người khỏe rồi nhưng thính lực lại xảy ra vấn đề à?”

Lục hoàng tử: “...” Giết chết nàng ta, hãy để cho bổn hoàng tử giết chết nàng!

“Cái gì mà bản đồ kho báu?” Lục hoàng tử hỏi:

“Cô tự vẽ ra à?”

“Cái gì mà tự ta vẽ ra, ta làm gì có khả năng đó, còn không bằng đi ăn đồ ăn vặt.” Trẫm có vẻ rảnh lắm sao?

“Ta tìm người vẽ đó.”

“...”

Tạm biệt.

Lục hoàng tử kéo rèm lại: “Đi.”

“Lục hoàng tử đừng đi, bản đồ kho báu đó, người thực sự không mua sao?” Minh Thù theo sau xe ngựa:

“Rẻ lắm…”

“Soạt!”

Lưỡi dao sắc bén cắt không khí, mấy mũi tên từ chỗ cao phóng tới, bắn vào con ngựa trước mặt. Con ngựa khiếp sợ, “hí” một tiếng sau đó đứng lại tại chỗ.

Mấy bóng người từ trong đám đông nhô lên, lấy vũ khí ra, xông về hướng xe ngựa của Lục hoàng tử.

Tiếng la hét chói tai của đám người vang lên.

“…” Minh Thù xoay người chạy.

Lục hoàng tử vén rèm xe lên, nhìn thấy Minh Thù chạy đầu tiên.

Nàng chạy cực nhanh, chớp mắt đã chạy về tới sạp hàng, thất kinh hồn vía một phen.

Khóe miệng Lục hoàng tử nhếch lên, đương nhiên hắn không có thời gian để tính toán với loại người thấy chết không cứu đồng đội như Minh Thù.

Đao của đám thích khách ở ngay trước mặt, cắt đứt tấm màn che trước mặt hắn.

Xe ngựa cũng phân tán sau đó một giây, hắn từ trong xe lăn xuống.

Thị vệ đỡ lấy hắn, đưa hắn lên ổn định trên xe lăn, một bên chống lại thích khách, một bên lui về phía sau.

Thích khách không hề ít, hơn nữa còn có người ẩn núp ở trong đám người tùy thời điểm mà hành động.

“Cẩn thận…”

Tiếng thét chói tai xuyên qua âm thanh hỗn loạn, nó vang rõ ràng bên tai Lục hoàng tử.

Hắn quay đầu trong chớp mắt, một luồng ánh sáng lạnh hiện lên từ trong đáy mắt hắn.

Lưỡi dao sắc bén của thích khách gần hơn.

“Vù!”

Lưỡi dao sắc bén đâm vào thân thể.

Máu tươi nhỏ xuống.

Lục hoàng tử cảm giác được sự ấm áp trên mu bàn tay, nhỏ xuống theo từng khe hở.

Người đỡ kiếm cho hắn là một cô nương xa lạ.

Hắn có chút kinh ngạc, dường như không hiểu rõ tại sao lại có người đỡ kiếm cho mình.

Mà lúc này, trong đám người, Tống Vân Kiều bị Minh Thù lôi đi.

Sự giãy giụa của Tống Vân Kiều chậm lại, nàng ta nhìn Lục hoàng tử ôm một người khác, nổi giận đùng đùng sai người giết thích khách.

Kế hoạch của nàng là bản thân đi ra ngoài thay Lục hoàng tử chặn đao, như vậy Lục hoàng tử nhất định sẽ tiếp nhận nàng thêm lần nữa.

Nhưng...

Nhưng nữ nhân này đột nhiên xuất hiện ngăn cản nàng.

Một lúc lâu, Tống Vân Kiều quay đầu, hai mắt đỏ bừng trừng Minh Thù: “Tần Vu!”

“Vâng, ở đây.” Minh Thù mỉm cười.

Tống Vân Kiều một hồi không lên tiếng, cứ như vậy nhìn nàng chằm chằm, ánh mắt như muốn giết người vậy. Minh Thù nhất định đã chết rất nhiều lần.

Đáng tiếc giá trị thù hận cũng không đầy.

Nếu không thì đánh thêm một trận?

Tống Vân Kiều lại phản ứng trước, nhấc chân đạp về phía Minh Thù, cũng lấy chủy thủ ra đâm về hướng Minh Thù.

Minh Thù tay cầm Tống Vân Kiều lỏng một chút, Tống Vân Kiều uốn người bỏ chạy.

Minh Thù thấy bàn tay trống không.

Không phải...

Tại sao chạy rồi?

Thân là khí phách của nữ chính giả đâu?

Cho dù là nữ chính giả thì cũng là nữ chính mà!

Tống Vân Kiều chạy rất nhanh, ở giữa còn có thích khách lui tới, Minh Thù không đuổi theo kịp nàng.

Minh Thù nhìn người than thở… thật là đói.

Ăn một chút gì đã.

Minh Thù lấy bánh bao ra, thích khách đã nằm một chỗ.

Một đại phu đang cầm máu cho cô nương trong tay Lục hoàng tử, sắc mặt ảm đạm của Lục hoàng tử nhìn chằm chằm vào đại phu.

Một lát sau, đại phu run cầm cập nói: “Lục hoàng tử... độc trong người... của cô nương này... ta chưa từng gặp qua.”

“Hồi phủ.”

“Lục hoàng tử, vị cô nương này chảy máu không ngừng, không thể di chuyển dằn xóc trong thời gian dài.” Đại phu lại nói:

“Phía trước có y quán, Lục hoàng tử nên đưa sang bên đó trước.”

Người trong y quán bị một đám người hùng hổ dọa sợ đến nỗi không nói nên lời.

Đại phu của cũng bị gọi đến xem, kết quả đều giống nhau, chưa từng thấy qua độc này, hơn nữa không thể cầm máu được.

Xe đẩy của Lục hoàng tử vừa chuyển động, đang muốn phát hỏa, thoáng nhìn thấy Minh Thù không biết đã đứng bên cạnh từ lúc nào, cắn bánh bao nhìn người trên giường rất chăm chú.

“Sao cô lại ở chỗ này?”

Minh Thù chớp mắt, một nụ cười vô tội: “Vì sao ta không thể ở chỗ này chứ?”

Lục hoàng tử trừng thị vệ bên cạnh, các ngươi cao lớn như thế mà không biết ngăn cản lại sao?

Thị vệ dường như đọc hiểu được suy nghĩ của chủ mình, nội tâm phức tạp. Trước đây bọn họ có ngăn cản nhưng chẳng phải vị này cũng đã xông vào trong phủ rồi ư?

“Tống Vân Kiều vô cùng tàn độc với bản thân mình.” Minh Thù nói thầm một tiếng.

“Cô nói gì?” Lục hoàng tử nhìn chằm chằm vào Minh Thù.

Minh Thù đứng có hơi mệt, đi tìm một chỗ nào để ngồi xuống: “Tống Vân Kiều đại khái nghĩ đến chuyện một mỹ nhân cứu anh hùng, bị ta cản lại, mạng của người thật tốt.”

Câu cuối cùng đó là một câu cảm thán.

Sự đối xử của nam chính.

Trẫm… ngay cả ăn một cái bánh bao cũng phải tự mình đi mua.

Trong nhà còn có một tên thần kinh đang chờ trẫm đấy.

Nghĩ lại mà não lòng.

Lục hoàng tử nghe ra ý trong lời của Minh Thù, nhưng hắn coi như lạnh lùng: “Cô có chứng cứ sao?”

“Chứng cứ? Ta cần chứng cứ để làm gì?” Minh Thù giả vờ kinh ngạc:

“Cũng không phải tới ám sát ta, ta cho người biết manh mối, người còn muốn ta tìm chứng cứ cho người ư, vậy ta đây có phải là giúp người tạo phản không, người nhường ngôi vị hoàng đế cho ta ngồi nhé?”

“Thế tử phi!” Thị vệ la thất thanh một tiếng.

Những lời này có thể nói lung tung sao?

Tuy nàng hay nói lung tung trong phủ, nhưng trong phủ đều là người của mình.

“Khẩn trương cái gì, ta không có hứng thú với ngôi vị hoàng đế, còn không đáng yêu bằng bánh bao của ta.”

Thị vệ: “...”

Lục hoàng tử: “...”

Lục hoàng tử nhìn chằm chằm Minh Thù một hồi, sai bảo thị vệ: “Đi tìm Tống Vân Kiều.”

“...” Điện hạ vẫn tin ư? Nhỡ như là thế tử phi nói lung tung thì sao? Thoáng nhìn thấy bộ mặt trầm ngâm của Lục hoàng tử, thị vệ chắp tay bảo:

“... Vâng.”

Thị vệ rời khỏi chưa bao lâu thì ngự y đã được gọi đến.

Y thuật của ngự y khác xa so với người thường, nhưng ngự y xem qua cũng chỉ lắc đầu, biểu thị chính mình cũng không có cách nào cả.

“Đồ vô dụng.”

Ngự y có chút tức giận nhưng xét về thân phận hoàng tử của Lục hoàng tử, ngự y chỉ có thể nén giận trở về, nhưng người cũng đã đi rồi:

“Lục hoàng tử hãy mời một vị cao nhân khác.”

Thị vệ muốn nổi nóng, lại bị Lục hoàng tử ngăn cản lại: “Vĩnh Ngạn đạo trưởng vẫn còn ở trong kinh thành ư?”

“Vâng.”

“Đi mời.”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 774: Thế Tử Sắp Khỏe (23)

Trong lần trước gặp mặt Vĩnh Ngạn đạo trưởng, Minh Thù chỉ cảm thấy người này có chút tu vi.

Nhưng lúc này tiếp xúc ở cự ly gần, người này trong một vòng phàm phu tục tử, được cho là siêu phàm thoát tục.

Vĩnh Ngạn đạo trưởng vô cùng kinh ngạc vì Minh Thù cũng ở đây, hơn nữa lại còn với bộ dạng xem trò vui.

Mấu chốt là Lục hoàng tử lại không đuổi nàng đi.

Vĩnh Ngạn đạo trưởng thu tầm mắt lại, bắt đầu nhìn vào nữ tử rồi cau mày: “Loại độc này thật sự rất mạnh, lão đạo cũng chưa từng thấy qua, theo mạch tượng của cô nương, tối đa còn một giờ nữa…”

Lục hoàng tử nhíu mày.

Hắn nhìn về phía cô gái trên giường.

Sắc hồng trên mặt nữ tử mất hết, hơi thở yếu ớt, dường như có thể tắt thở bất cứ lúc nào.

“Nhưng còn có một cách nữa, có thể tạm thời giữ được mạng sống cô nương này.”

“Là cách gì, đạo trưởng cứ việc nói ra.”

Vĩnh Ngạn đạo trưởng dừng một lúc: “Xin hỏi một câu, thế tử phi và Lục hoàng tử có quan hệ thế nào?”

Tên đạo sĩ này liếc nhìn nàng vài lần, Minh Thù cảm thấy có bẫy, lập tức đứng dậy: “Không có quan hệ gì, ta không quen biết hắn, thế tử còn chờ ta trở về ăn cơm, ta đi trước đây.”

“Đứng lại!” Lục hoàng tử quát lớn một tiếng.

Thị vệ chặn đường nàng.

Lục hoàng tử hạ giọng: “Đạo trường xin mời nói.”

Vĩnh Ngạn thở dài một tiếng: “Nếu thế tử phi tình nguyện liên thủ cùng lão đạo, có thể chặn trước chất độc trên người cô nương này, tạm thời cứu nàng ta một mạng.”

Ánh mắt của Lục hoàng tử trở nên cổ quái.

Liên thủ cùng Vĩnh Ngạn đạo trưởng ư?

Lẽ nào nàng ta cũng là một người tu đạo?

Nhìn cũng không giống...

Minh Thù chậc lưỡi một tiếng: “Cũng có thể nói nàng ta vẫn sẽ chết, cho nên tại sao lại muốn cứu? Không phải mất công sao? Lãng phí thời gian...”

Lục hoàng tử: “Điều kiện!”

Minh Thù im lặng: “Còn ngôi vị hoàng đế thì sao?”

Lục hoàng tử: “...”

Vĩnh Ngạn đạo trưởng: “...” Có phải ông đã nghe thấy điều gì đó không nên nghe không? Sắc tức là không không tức là sắc, lão đạo không nghe thấy gì cả.

“Nhìn xem, người này không so sánh được với ngôi vị hoàng đế nên không cần phải cứu nhé!” Minh Thù đẩy người ngăn cản nàng ra.

Đối với Lục hoàng tử mà nói, người này tuy đã cứu mình nhưng suy cho cùng đó cũng chỉ là một người xa lạ, để hắn buông phải từ bỏ ngôi vị hoàng đế, điều này không thực tế.

Thế nhưng hắn luôn cảm thấy...

“Vân Hỷ các, ta dùng Vân Hỷ các để đổi với cô.” Nàng vẫn chạy về hướng Vân Hỷ các, Lục hoàng tử bất chợt nảy ra ý nghĩ này, cảm thấy nàng sẽ đồng ý.

Minh Thù quay đầu cười nói: “Được thôi.”

Đầu bếp của Vân Hỷ các giỏi lắm!

Vĩnh Ngạn đạo trưởng: “...” Đã xảy ra chuyện gì sao? Vì sao lại đồng ý?

“Làm như thế nào?” Minh Thù một bên kéo tay áo, một bên hỏi Vĩnh Ngạn đạo trưởng.

Vĩnh Ngạn đạo trưởng lấy lại tinh thần: “Thế tử phi có lẽ đã học thuật pháp đạo gia, chỉ cần...”

“Chưa từng học.” Sự không để tâm của Minh Thù đã phá vỡ sự hoang tưởng của đạo trưởng.

“...” Chưa từng học, trên người tại sao có linh khí nồng nặc đến vậy?

Ồ...

Sao bây giờ không cảm giác được một chút nào cả?

Vĩnh Ngạn đạo trưởng có chút kỳ quái, ông quan sát Minh Thù từ trên xuống dưới mấy lần.

Cuối cùng xác định trên người nàng từ đầu tới đuôi, ngay cả sợi tóc cũng không mang một tia linh khí.

Ngày đó phảng phất ảo giác của ông.

“Thế tử phi có biết linh khí không?” Vĩnh Ngạn đạo trưởng có chút hoài nghi bản thân, lúc này hỏi rất cẩn thận.

Bàn tay Minh Thù lật đi lật lại, có luồng khí bay lượn quanh đầu ngón tay nàng: “Cái này ư?”

Vĩnh Ngạn đạo trưởng nhíu mày, ông nhìn thấy có luồng khí di chuyển trên đầu ngón tay, nhưng cũng không cảm giác được linh khí.

“Ầm.”

Không khí dường như nổ tung, đồ vật trong phòng không gió mà bay, vang lên tiếng leng keng.

Lục hoàng tử chỉ cảm thấy khi cơn gió luồng qua mình, bản thân thấy rất thoải mái.

Bàn tay Minh Thù vừa thu lại, gió biến mất.

Vĩnh Ngạn đạo trưởng cũng đã cảm nhận được luồng linh khí này... Nàng ấy có thể tự do lộ ra hoặc giấu đi.

Cảnh giới này...

Vĩnh Ngạn đạo trưởng không biết đây là cảnh giới gì, ông chưa từng thấy qua.

“Thực sự thế tử phi chưa học đạo pháp ư?

“Không, ta lừa ông làm gì, ông có thể cho ta đồ ăn vặt sao?”

Nội tâm của Vĩnh Ngạn đạo trưởng không ổn định nhưng nhìn nữ nhân sắp bỏ mạng trên giường, ông nói: “Vậy ta nói cho thế tử phi nghe một chút, một lát nữa người làm theo đó là được.”

Phương pháp xử lý mà Vĩnh Ngạn đạo trưởng nói cho Minh Thù là cách dùng linh khí niêm phong tĩnh mạch đơn giản nhất.

Dùng linh khí để dồn chất độc đến một chỗ rồi niêm phong nó lại.

Đương nhiên đây chỉ là biện pháp tạm thời, vẫn cần nhanh chóng tìm được thuốc giải, nếu không... cuối cùng vẫn là một con đường chết.

Nàng còn tưởng là một trò chơi gì đó cần đến hai người.

Nhưng linh khí mà nàng hiện có thể khống chế được đúng là cần phải có hai người, chiêu vừa rồi trông rất lợi hại nhưng thực ra không có sức tấn công.

Giả dạng đe dọa làm người ta sợ và ngưng chiến đấu trong vài phút.

-

Sau nửa canh giờ, Minh Thù và Vĩnh Ngạn đạo trưởng cùng lúc đi ra.

Minh Thù nhận thức ăn từ trong tay thị vệ, nhìn có vẻ rất vui sướng, không hề có vấn đề gì.

Khuôn mặt Vĩnh Ngạn đạo sĩ uể oải, nhìn như đã chạy cả mấy nghìn mét.

“Lục hoàng tử phải nhanh chóng tìm ra thuốc giải, chuyện giải độc lão đạo giúp không nổi rồi.” Vĩnh Ngạn nói rồi thở dài.

“Đa tạ đạo trưởng.”

“Cứu một mạng người hơn xây bảy tầng tháp.” Vĩnh Ngạn đạo trưởng cúi chào. Ông liếc mắt nhìn Minh Thù, rất có thành ý:

“Thế tử phi, ngày khác sẽ đến thăm.”

Ông có rất nhiều chuyện muốn hỏi.

Minh Thù không có phản ứng gì, chuyên tâm ăn đồ ăn vặt của mình.

Vĩnh Ngạn đạo trưởng: “...”

Vĩnh Ngạn đạo trưởng cáo từ Lục hoàng tử.

“Lục hoàng tử, người thực sự không mua bản đồ kho báu sao?”

Lục hoàng tử suýt chút nữa bị Minh Thù hù cho hết hồn.

Đột nhiên đứng sau hắn làm gì vậy!

Cân bằng lại cảm xúc, Lục hoàng tử từ chối: “Không mua.”

Nàng vẫn không quên chuyện này!

“Người hãy xem đi, nói không chừng xem xong sẽ muốn mua thì sao?” Minh Thù lấy từ trong tay áo ra một tấm bản đồ kho báu, trực tiếp ném cho hắn.

Lục hoàng tử: “...”

Hôm nay hắn không mua, nàng vẫn chưa chịu thôi đúng không?

Lục hoàng tử vốn muốn mở ra xem nàng vẽ thứ quỷ quái gì, cuối cùng mở ra xem liền bị cứng đờ.

Hắn có một bản đồ da dê, bản đồ này mặc dù là phiên bản thu nhỏ nhưng rõ ràng có thể ghép lại cùng với bản đồ kia của hắn.

Vân Hỷ các tuy có không ít thông tin liên quan đến lĩnh vực này, nhưng bản đồ trong tay hắn chỉ có một tấm.

“Cô từ đâu tới?” Một lát sau Lục hoàng tử mới hỏi.

“Từ đâu tới cũng không cần người quan tâm, người có mua không?” Minh Thù cười híp mắt hỏi.

“Bao nhiêu tiền?” Lục hoàng tử dừng lại một chút:

“Cô đã bán cho bao nhiêu người rồi?”

“Không mắc đâu.” Minh Thù vừa ăn vừa nói:

“Còn chuyện đã bán cho bao nhiêu người thì không liên quan đến Lục hoàng tử! Đừng bảo ta bán đứt, ta không bán! Ta có nguyên tắc.”

Lục hoàng tử: “...”

“Chúng ta có thể trao đổi...”

“Không đàm phán.” Minh Thù cầm lấy đồ đạc ném trực tiếp từ cửa sổ ra ngoài.

“Trực tiếp gửi đồ đến phủ.”

-

Ngày hôm sau Lục hoàng tử đã biết vì sao Minh Thù bắt hắn mua cho bằng được.

Nàng tự đi quảng cáo.

Người mua từ đầu chỉ vì thấy bản đồ thú vị.

Nhưng những người có bản đồ kho báu, tâm lý cũng muốn đổi một bản, dù sao chỉ là chút đồ ăn vặt, cũng không đắt tiền.

Vì vậy tiếp theo trong giang hồ sẽ rất ầm ĩ.

Bản đồ trong tay nàng là bản thật.

Ít nhất cũng có thể ghép với những mảnh trong tay của bọn họ.

Ngoại trừ trường sinh bất lão ra, nghe đồn lúc đó vị hoàng đế kia còn chôn cất nhiều vàng bạc châu báu. Nếu có thể tìm được chỗ đó, nếu không trường sinh bất lão, cũng có thể giàu không ai bằng.

Cho nên bản đồ của Minh Thù bán rất chạy.

Đối với hành động này của Minh Thù, Cơ Tầm chỉ có ba chữ: Không ra gì.

Có người có thể chơi như vậy sao?

Có người có thể chơi như vậy sao?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 775: Thế Tử Sắp Khỏe (24)

Lúc nửa đêm.

Trước ngôi miếu đổ nát, một bóng hình lén lén lút lút tiến vào, trước mặt sườn núi đã có người chờ ở đấy. Đối phương thấy người tiến đến, lập tức nghênh đón.

Đối phương còn chưa lên tiếng, người bước vào đã nổi giận: “Ta kêu các ngươi ám sát Lục hoàng tử, không kêu các ngươi hạ độc, các ngươi muốn hại chết ta sao?”

Tống Vân Kiều sau khi rời khỏi mới nghe nói trên thân kiếm của thích khách có độc.

Tên thích khách nhìn nàng nhíu mày: “Chúng tôi làm theo lời của cô, không hạ độc.”

“Không hạ độc, vậy tại sao nữ nhân kia bị trúng độc?” Tống Vân Kiều mang khăn che mặt, nàng hạ thấp giọng, nghe có chút trầm thấp.

Thích khách nói: “Không phải cô muốn giựt nợ chứ?”

Tống Vân Kiều cười nhạt: “Ta quỵt nợ? Ngươi đi hỏi thăm xem là ta nói lung tung hay nói thật!”

Nàng ta đột nhiên cảm thấy may mắn, may là mình không ngăn nhát kiếm kia.

Nếu không... hiện tại người chết chính là nàng.

Thích khách thấy Tống Vân Kiều nói chắc chắn như thế, có chút không xác định.

Thật ra cuộc ám sát ngày hôm nay lỗ vốn, nhiều người của hắn cũng không trở lại.

Thích khách truyền tin cho người đi nghe ngóng tình hình, chuyện này mới vừa xảy ra, khắp nơi đều đang lan truyền.

Thích khách rất nhanh nhận được tin tức.

Thích khách lúc đó đã chết, tại sao lại xuất hiện tình huống như vậy, thích khách cũng không rõ ràng lắm.

“Bất kể như thế nào, tiểu thư cũng cần phải đưa tiền cho chúng tôi, dù sao nhiều huynh đệ của chúng tôi cũng đã chết.”

Tống Vân Kiều: “Ngươi còn không thấy ngại mà đòi tiền ta sao?”

Thích khách lạnh lùng nói: “Tình báo cô đưa cũng có sơ sót, cô không nói cho chúng tôi biết là sẽ có nhiều ám vệ như vậy.”

Tống Vân Kiều nghẹn họng.

Nàng còn chưa hiểu nhiều về Lục hoàng tử.

Lục hoàng tử biểu lộ ra bên ngoài là một thân thể tàn tật, cũng không phải vì chỉ số IQ không tốt, hắn mang ám vệ cũng bình thường.

Thích khách lại nói: “Tiểu thư, chuyện lần này chúng tôi cũng có lỗi, cho nên tiền cô trả phân nửa được rồi.”

Tống Vân Kiều áp lại sự uất ức: "Xém nữa các ngươi hại chết ta, bây giờ còn muốn đòi tiền ta sao?”

Thích khách có chút âm trầm nhìn nàng.

Tống Vân Kiều nhìn thanh kiếm trong tay hắn, đáy lòng lập tức hoảng hốt.

Những người này đều là kẻ liều mạng.

-

Lúc đầu Tống Vân Kiều không muốn trả tiền, nhưng nhìn điệu bộ của thích khách kia, không trả tiền thì có thể sẽ bị phanh phui nên nàng ta đành trả tiền.

Nhưng...

Là ai muốn hại nàng?

Hoặc là có ai muốn hại Lục hoàng tử?

Nếu lúc ấy không có người đỡ nhát kiếm ấy cho hắn, có lẽ hắn đã xảy ra chuyện.

Tần Vu...

Tần Vu sao?

Nàng ta níu nàng lại không cho đi qua bên kia.

Nhất định là nàng ta!

“Nhị tiểu thư ở bên kia.”

Tống Vân Kiều nghe có tiếng nói, đáy lòng đập mạnh. Nàng nhìn trái nhìn phải, muốn tìm một chỗ trốn đi.

Nhưng lúc này trên đường không có bất kỳ ai, nàng còn chưa tìm được chỗ trốn, người của Tống phủ đã đến trước mặt nàng.

Không nói lời nào bắt nàng trở về.

Tống Vân Kiều giãy giụa không được, bị người kéo về Tống phủ.

“Bốp!”

Tống phu nhân tát một cái vào mặt nàng, khuôn mặt phẫn nộ quát lớn: “Tiểu tiện nhân này còn dám chạy, cũng không nhìn lại tình cảnh của mình.”

Mặt Tống Vân Kiều đau rát, trong miệng có vị rỉ sắt lan tràn.

Ánh mắt nàng hung ác trừng Tống phu nhân.

“Còn dám trừng ta, nhốt con tiện nhân này vào phòng chứa củi cho ta, nếu như nó còn chạy nữa, mọi người cũng phải bị phạt.” Tống phu nhân chỉ vào hạ nhân:

“Bỏ đói nó cho ta, để xem nó còn sức chạy hay không.”

Bọn hạ nhân không dám làm trái mệnh lệnh Tống phu nhân, nhanh chóng dẫn Tống Vân Kiều về phía phòng chứa củi.

“Tức chết mà.” Khuôn mặt Tống phu nhân không tốt.

“Thực sự không bớt lo được mà, tìm được đại tiểu thư chưa?”

“Vẫn... chưa.”

“Cô nương trong nhà đi suốt đêm không về.” Tống phu nhân không quan tâm lắm:

“Đi tìm tiếp đi, mắc công lão gia nói ta không quan tâm.”

Tống phu nhân chỉ có một đứa con gái, đó chính là cô con gái út.

Đại tiểu thư Tống gia Tống Vân Yên là do vợ cả của Tống lão gia sinh ra, nhưng mới vừa sinh được không bao lâu thì bà ấy chết.

Cho nên việc Tống Vân Yên đi đâu làm gì, Tống phu nhân chẳng qua là tượng trưng cho người đi tìm, không quan tâm chút nào.

-

“Lục hoàng tử mời tới bên này...”

Tống Vân Kiều đã chưa ăn gì gần một ngày, đói đến đau cả bụng, bỗng nhiên nàng nghe tiếng động từ bên ngoài truyền đến.

Lục hoàng tử?

Lục hoàng tử tới?

Tống Vân Kiều theo bản năng sửa sang lại quần áo trang điểm.

Cửa phòng củi bị người mở ra, Lục hoàng tử xuất hiện.

“Điện hạ...” Nước mắt Tống Vân Kiều bắt đầu rơi lã chã, nàng chạy về phía Lục hoàng tử, lại bị người ngăn lại.

“Điện hạ, thiếp...”

“Tống Vân Kiều, thuốc giải.” Lục hoàng tử cắt lời Tống Vân Kiều, giọng nói lạnh lùng lại xa cách như lần đầu tiên nàng và hắn gặp mặt.

Tống Vân Kiều nhếch môi lên: “Điện hạ... thuốc giải gì?”

“Cô hiểu ta nói gì mà.”

Tống Vân Kiều lắc đầu: “Thiếp không biết.”

Lục hoàng tử giơ tay lên, thị vệ dẫn một người bước vào, ném ở trước mặt Tống Vân Kiều.

Đó là thích khách nàng mướn...

Cơ thể mềm mại của Tống Vân Kiều khẽ run lên.

Không thể thừa nhận.

Không thể thừa nhận...

“Điện hạ, đây là ai?” Tống Vân Kiều miễn cưỡng ổn định tâm trạng.

Thích khách tựa hồ chỉ còn lại một hơi thở, lúc này bị thị vệ ép buộc ngẩng đầu.

Ánh mắt hắn rơi trên người Tống Vân Kiều, hơi thở mong manh chỉ ra và xác nhận: “Vâng... là nàng ta.”

Tống Vân Kiều không thể tin trừng mắt về phía thích khách, lúc đó nàng mang khăn che mặt, lại thay đổi giọng nói, sao hắn có thể nhận ra nàng?

“Lúc đó... nàng mặc y phục này.”

Tống Vân Kiều lập tức như bị sét đánh.

Nàng bị người của Tống phủ bắt lại nên y phục trên người chưa kịp thay.

“Tống Vân Kiều, thuốc giải.” Lục hoàng tử sắp mất kiên nhẫn nói.

“Thiếp... Không phải thiếp. Thiếp không biết thuốc giải gì, không phải thiếp...”

Tống Vân Kiều nói năng có chút lộn xộn.

“Ám sát hoàng tử là tội chết.” Thị vệ bên cạnh đe dọa:

“Tống tiểu thư vẫn nên nhanh chóng giao thuốc giải ra đây, điện hạ nể tình phu thê có thể sẽ tha người một mạng.”

Tội chết...

Nàng không thể chết được.

Nàng cũng không muốn ám sát hắn.

Nàng chỉ là...

“Là Tần Vu...” Tống Vân Kiều đột nhiên ngẩng đầu, đáy mắt tràn đầy hận ý:

“Là Tần Vu, là nàng ta làm, chắc chắc là nàng ta... Hôm đó...”

Tống Vân Kiều thừa nhận mình có tìm thích khách nhưng mục đích của nàng không phải là ám sát hắn.

Là bởi vì Minh Thù, là nàng cản mình.

Nhất định là nàng động tay động chân.

Lục hoàng tử nhăn mặt, không phải Tống Vân Kiều hạ độc.

Vậy là ai?

Lúc đó thích khách ám sát hắn đều chết hết, người hắn bắt được không tham dự chuyện đó nên rốt cuộc là người nào hạ độc, bây giờ vẫn không thể tra được.

Chẳng lẽ là nữ nhân kia sao?

“Đến Dật An Vương phủ.” Lục hoàng tử nói.

“Điện hạ... điện hạ, thiếp biết lỗi rồi...” Tống Vân Kiều đầy chật vật.

“Điện hạ, thiếp chỉ không muốn mất chàng, thiếp không muốn hại chàng.”

Sắc mặt Lục hoàng tử âm trầm: “Ám sát hoàng tử tội gì thì cứ xử như vậy.”

“Vâng…”

“Điện hạ…” Tống Vân Kiều trợn to mắt, gào thét dữ dội hơn:

“Đừng, điện hạ…”

Lục hoàng tử được người đưa ra, Tống Vân Kiều bị nhốt bên trong.

Nàng nhìn xe lăn của Lục hoàng tử từ biến mất.

Tống Vân Kiều toàn thân bất lực ngồi dưới đất, hận ý và tuyệt vọng xen lẫn nhau khiến khuôn mặt nàng ta có vài phần ghê tởm.

Ám sát hoàng tử…

Là tội chết.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 776: Thế Tử Sắp Khỏe (25)

Dật An Vương phủ.

Minh Thù ngồi phía bên ngoài viện của Cơ Tầm phơi nắng, bên cạnh phủ khăn tay, phía trên khăn tay là mứt hoa quả và điểm tâm.

Phía xa xa có hạ nhân bước qua.

Hạ nhân cúi đầu với Minh Thù, nhấc chân muốn vào bên trong.

“Ngươi bưng cái gì?” Minh Thù ngăn nàng lại.

Hạ nhân cúi đầu chào, cung kính trả lời: “Là thuốc bổ của vương gia chuẩn bị cho thế tử.”

“Để ta bưng vào.”

Hạ nhân lưỡng lự, không dám đưa cho Minh Thù.

Nếu để cho thế tử phi bưng vào, thế tử còn có thể uống sao?

Nhưng nàng chỉ là một hạ nhân, đành đưa thuốc cho Minh Thù, cúi đầu xin cáo lui.

Minh Thù dọn dẹp đồ ăn vặt bên cạnh, bưng vào.

Cơ Tầm đang viết chữ, tuy nhiên nàng đọc không hiểu những nét chữ gà bới của hắn là gì.

“Uống đi.” Minh Thù để thuốc bên cạnh hắn.

Tay Cơ Tầm dính không ít mực, ngay cả trên y phục cũng vậy, bẩn thỉu đi về phía Minh Thù.

“Đừng qua đây!” Minh Thù chỉ vào hắn:

“Ta mới vừa thay y phục!”

Cơ Tầm lập tức bĩu môi, nước mắt bắt đầu đảo quanh hốc mắt, hắn bưng thuốc đi về phía Minh Thù: “Cho, nương tử, ăn.”

Minh Thù: “...”

Minh Thù dừng một chút, Cơ Tầm đã đi về phía nàng, ngồi xuống bên cạnh Minh Thù, ấn một ngón tay đầy mực lên người nàng.

Mùi vị thuốc rất khó chịu, Cơ Tầm không muốn uống.

“Tự uống.” Minh Thù đẩy bát ra.

“Không thích.” Cơ Tầm ấm ức, vẻ mặt tỏ vẻ thứ này rất khó uống.

Cơ thể hắn vẫn khỏe, suốt ngày cho hắn uống thứ này.

“Không thích cũng phải uống.” Minh Thù mỉm cười:

“Không uống hết, hôm nay sẽ ngủ dưới đất.”

Cơ Tầm: “...”

Hắn xoắn xuýt nhìn bát thuốc, khó uống chết đi được, thuốc này do tên khốn kiếp nào làm vậy.

Ngủ dưới đất thì ngủ dưới đất!

Lão tử cũng có tôn nghiêm!

Dù sao đợi lúc nàng ngủ, có thể leo lên giường!

Cơ Tầm đang muốn buông bát, chợt nghe hạ nhân báo Lục hoàng tử tới.

Lục hoàng tử? Hắn tới làm gì? Nương tử mình suốt ngày lui tới với Lục hoàng tử... Nàng không phải là muốn cắm sừng mình chứ?

Như vậy sao được!

Đôi mắt Cơ Tầm chuyển động, đột nhiên cầm thìa đút Minh Thù.

Nửa người hắn dựa vào nàng, chiếc thìa dán vào cánh môi Minh Thù: “Nương tử, uống.”

Minh Thù liếc mắt nhìn hắn, hắn cười vô cùng ngây thơ, chỉ thiếu điều viết trên trên gương mặt vài chữ to “Ta biết điều, đồ ngon đều cho nương tử ăn”.

Minh Thù chu môi, Cơ Tầm lập tức đút thuốc cho nàng.

Lúc Lục hoàng tử tiến vào, thấy một cảnh tượng “hài hòa”.

Hắn hoàn toàn không biết kẻ ngu si này có gì tốt đáng để nàng đối xử như vậy.

“Thế tử phi, ta có chuyện muốn hỏi cô.” Lục hoàng tử không nói lời dư thừa, vừa mở miệng ra đã hỏi thẳng.

“Ừ, hỏi đi.”

“Có thể nói một mình không?” Lục hoàng tử rất cẩn thận.

Mặc dù Cơ Tầm là kẻ ngốc nhưng hắn cũng cảm thấy nên tránh thì tốt hơn.

“Hắn là kẻ ngốc, người nói đi.”

“...”

Tay Cơ Tầm đang cầm thìa nắm thật chặt, nàng mới là kẻ ngốc đấy! Lão tử đang nằm gai nếm mật! Nằm gai nếm mật hiểu không! Một đám phàm phu tục tử!

Hắn cười ngốc nghếch, sau đó nhanh chóng đút Minh Thù uống.

Để cho nàng nói lão tử ngốc!

“Đừng phá, tự uống đi.” Minh Thù cầm lấy tay hắn:

“Phá nữa ta sẽ ra ngoài.”

Cơ Tầm: “...”

Nàng coi trọng tên thư sinh này sao!

Lão tử không đi!

Lục hoàng tử: “...” Có thể đừng xem hắn là người vô hình không.

“Lục hoàng tử muốn tìm ta nói gì?” Minh Thù đẩy Cơ Tầm ra, đứng lên, nở nụ cười tỏa nắng.

Lục hoàng tử liếc mắt về phía Cơ Tầm đang nhìn chén thuốc của hắn.

“Về chuyện thích khách, Tống Vân Kiều không hạ độc, nàng ta chỉ thu mua thích khách, cho nên, vì sao lúc đó thế tử phi muốn ngăn nàng ta?”

Minh Thù nghiêng đầu, suy nghĩ một chút liền hiểu Lục hoàng tử hỏi gì: “Người hoài nghi ta hạ độc người?”

“Keng…”

Thìa đụng phải bát, phát ra một tiếng vang.

Minh Thù quay đầu nhìn Cơ Tầm, hắn đang nén giận uống thuốc. Thấy Minh Thù quay đầu, hắn nở một nụ cười, nỗ lực tạo nên bầu không khí “Ta có cố gắng ăn”.

“Ta chỉ muốn hỏi vì sao thế tử phi muốn ngăn Tống Vân Kiều?”

Lục hoàng tử không thừa nhận sự hoài nghi của hắn.

Thế nhưng biểu đạt của hắn chính là ý đó.

Minh Thù nheo mắt: “Ta chỉ muốn ngăn nàng, không được sao?”

Ánh mắt Lục hoàng tử nặng nề: “Không có lý do gì?”

Minh Thù mỉm cười: “Nhìn nàng ta khó chịu.”

Lục hoàng tử yên lặng một lát: “Thế tử phi, cô không cảm thấy lý do này vô cùng gượng ép sao. Cô muốn ta tin cũng phải có một lý do chứ?”

Minh Thù nở nụ cười càng rực rỡ hơn: “Lục hoàng tử, có phải người hiểu lầm gì rồi hay không? Người có tin ta hay không, đối với ta mà nói cũng không khác nhau chút nào, người chết cũng không phải ta.”

Lục hoàng tử: “…” Lại là thái độ không quan tâm này, thậm chí còn có thái độ không thèm nữa.

Nữ nhân này…

Nói thế nào đây.

Nàng nói cái gì thì là cái đó, rất hiếm khi thấy nàng quanh co lòng vòng.

Từ cách nàng muốn bắt cóc Tam hoàng tử đã nói lên tất cả.

Nhưng đây có phải là hình tượng nàng muốn tạo ra hay không, Lục hoàng tử cũng không rõ lắm.

Nếu như vậy thì quá đáng sợ.

“Tống Vân Kiều nói là cô.”

Lục hoàng tử quan sát kỹ thái độ của Minh Thù, đáng tiếc lại thất bại, nụ cười nàng không có chút thay đổi.

“Ta nói là Tống Vân Kiều thì sao, người tin không?”

Lục hoàng tử cau mày, một lát sau cáo từ: “Nếu thế tử phi có manh mối gì, hãy báo cho ta.”

Hắn không có chứng cứ chứng minh là nàng làm.

Cũng tìm không được lý do nàng làm như vậy.

“Không tiễn.”

Lục hoàng tử cho thị vệ đưa hắn rời khỏi, trước khi đi, hắn còn liếc nhìn Cơ Tầm.

Minh Thù sờ cằm, nhìn theo bóng Lục hoàng tử rời khỏi.

Người hạ độc không phải Tống Vân Kiều, chuyện này có chút bất ngờ.

Nàng hứng thú liếc thế tử đang uống thuốc ở phía sau, hắn không ra tay đoạt phiếu đổi đồ ăn vặt của trẫm đấy chứ?

Tống Vân Kiều vốn là muốn thích khách làm bộ ám sát Lục hoàng tử, nàng đỡ kiếm, đương nhiên sẽ không đâm tới bị thương.

Nếu nàng không ngăn Tống Vân Kiều, vậy bây giờ người nằm đó chính là Tống Vân Kiều.

Nghĩ như vậy, thật có khả năng là hắn làm.

Minh Thù đi ra ngoài hỏi thăm hạ nhân, Cơ Tầm gần đây có một mình rời đi hay không.

Hạ nhân đều nói không có, lúc nàng không có ở trong phủ, đa số Cơ Tầm sẽ chơi đùa, chơi mệt sẽ đi ngủ.

“Nương tử, ta, không đúng?” Sắc mặt Cơ Tầm hồng hồng, ngô nghê hỏi.

Nàng nhìn chằm chằm lão tử lâu như vậy, nhìn cái gì vậy, có gì để nhìn chứ. Nàng có bản lĩnh thì tới đây ngủ đi!

Minh Thù vẫy tay với hắn.

Cơ Tầm đề phòng, chậm rãi đi tới: “Nương tử?”

Minh Thù sờ soạng người hắn một vòng, không tìm được bất kỳ vật gì.

Y phục Cơ Tầm xộc xệch, bị mò đến xấu hổ, uất ức gọi nàng: “Nương tử...”

“Thế tử phi! Con đang làm gì vậy!” Tiếng rống giận dữ của Dật An Vương truyền đến:

“Bổn vương không phải đã nói với con, không cho phép làm bậy với Tầm nhi sao.”

Cơ Tầm tội nghiệp phủi y phục như là bị Minh Thù vô lễ.

Minh Thù: “...” Được lắm! Tiểu yêu tinh này càng ngày càng lợi hại!

“Tầm nhi còn nhỏ, ta biết là uất ức cho con, nhưng con cũng không thể làm bậy với Tầm nhi.”

“Bồn vương nói chuyện với con, thế tử phi, con có nghe hay không?”

Minh Thù mỉm cười với Cơ Tầm, buổi tối trẫm sẽ thu phục ngươi!

“Cha, con hỏi cha một chuyện.”

“Con và Tầm nhi... Chuyện gì?”

“Chúng ta đi ra ngoài nói.”

Cơ Tầm: “...”

Vừa rồi nàng cười dễ nhìn như vậy, còn bây giờ là ý gì? Tại sao bây giờ lại âm u như vậy chứ?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 777: Thế Tử Sắp Khỏe (26)

Vừa rạng sáng ngày hôm sau, Dật An Vương phát hiện tinh thần con trai mình không hề phấn chấn.

Hữu khí vô lực, mệt mỏi ghé vào bàn.

Không thấy tăm hơi Minh Thù đâu.

“Tầm nhi, sao vậy?” Dật An Vương quan tâm hỏi.

Cơ Tầm ngước mặt lên, lấy thìa chĩa về phía An Dật Vương.

Ai cho ông nói bậy với nàng, đêm qua...

Nghĩ đến đêm qua Cơ Tầm lại nghiến răng nghiến lợi, muốn bóp chết Minh Thù.

Dật An Vương: “...”

Cả ngày Cơ Tầm cũng không để ý Dật An Vương, Dật An Vương hoàn toàn không biết mình làm sai chỗ nào, cả người đều uất ức.

Con trai sao vậy nhỉ?

-

Minh Thù đến Vân Hỷ các tìm đầu bếp, sau đó dẫn đầu bếp trở về, từ nay về sau quân vương không còn thượng triều vào sáng sớm nữa.

Lúc tìm không thấy người, có thể đi về phòng bếp.

Đầu bếp bất ổn: “...” Thế tử phi luôn nhìn hắn, có phải thích hắn không vậy!

Mà người của Lục hoàng tử ở Vân Hỷ các đã rút lui không ít, Minh Thù lười quản, thuận tay ném cho công tử Giáp Ất Bính.

Công tử Giáp Ất Bính bị của cải từ trên trời rớt xuống đập cho choáng váng đầu óc.

Cho nên bọn họ nhất định sẽ quản lý Vân Hỷ các thật tốt, không muốn làm một người giàu có ăn chơi nữa.

Vân Hỷ các kiếm lợi nhiều nhất là nhờ buôn bán tin tức, nhưng không có người của Lục hoàng tử cung cấp tin tức, công tử Giáp Ất Bính cũng rất ngơ ngác.

Không ai nói cho bọn hắn biết, còn phải tự đi tìm hiểu tin tức.

Cho nên bọn họ đổi Vân Hỷ các thành nơi vui chơi, buôn bán tin tức gì? Không làm không làm!

Bọn họ vẫn nên làm một người giàu có ăn chơi!

Thứ duy nhất bọn họ thừa kế có lẽ chính là bản chất của Vân Hỷ các.

Minh Thù vẫn rất xem trọng bọn họ, vì sống phóng túng, nói không chừng bọn họ có thể tìm một người đầu bếp giỏi.

“Thế tử phi, Tam hoàng tử khải hoàn hồi triều, trong cung muốn cử hành yến hội, con và Tầm nhi cùng đi chứ.” Hôm nay Dật An Vương vừa trở về đã báo cho nàng một tin như vậy.

“Tam hoàng tử đã trở về?” Minh Thù chớp mắt:

“Toàn thây không?”

“...” Dật An Vương cảm thấy có đôi khi con dâu nhà mình rất đáng sợ, cái gì gọi là toàn thây? Không toàn thây lẽ nào bị tháo ra thành tám khối?

“Đương nhiên là toàn thây, thế tử phi à, những lời này không nên nói bậy.”

“Cha, cuộc tranh đấu ngôi vị hoàng đế sắp bắt đầu, cha đứng bên nào?”

Lúc đầu Dật An Vương định rời đi đột ngột dừng lại.

Ông quay về ngồi xuống, uống một ngụm trà, trầm lặng nói một tiếng: “Thế tử phi, ta nhớ Tần gia ủng hộ Tam hoàng tử?”

“Tần gia có quan hệ gì với con?” Minh Thù chống cằm:

“Bây giờ con không phải là người của Dật An Vương phủ sao?”

Dật An Vương quan sát Minh Thù vài lần: “Con nghĩ như vậy thì tốt. Cuối cùng người nào ngồi trên vị trí kia cũng không liên quan đến Dật An Vương phủ chúng ta. Thế tử phi, bổn vương nói rồi, chỉ cần con đối tốt với Tầm nhi, vinh hoa phú quý không thiếu phần con.”

“Nếu con không đối xử tốt với hắn thì sao?”

Dật An Vương đặt chén trà xuống, ông ý vị thâm trầm liếc nhìn Minh Thù, sau đó một câu nói cũng không nói liền rời đi.

-

Yến tiệc sẽ diễn ra vào ba ngày sau.

Dật An Vương không biết vì sao, lấy cớ cơ thể khó chịu từ chối dự tiệc.

Minh Thù dẫn Cơ Tầm đến.

Dật An Vương không dự tiệc nhưng lại để nàng và con trai đi, không hiểu ông ta muốn gì.

Vừa vào cung Minh Thù đã thấy không ít gương mặt quen thuộc, ngay cả Cao Bân đã lâu ngày không gặp cũng ở đó.

Cao Bân không hề muốn gặp Minh Thù, nàng vừa tới thì Cao Bân liền thay đổi chỗ đứng, đi qua một bên.

Hành động của mấy vị công tử bị Minh Thù và Dật An Vương chỉnh cũng không khác nhau mấy.

Mặc dù rất hận nhưng bọn họ không dám kiếm chuyện gây phiền phức.

Minh Thù thấy người Tần gia.

Nàng chỉ lướt mắt, chuẩn bị dẫn Cơ Tầm tiến vào trong điện.

Hai cô nương Tần gia nắm tay bước tới, ngăn lại đường đi của nàng: “Tần Vu, nhìn thấy chúng ta cũng không biết chào hỏi một tiếng, thật đúng là một chút quy củ cũng không có.”

Người nói chuyện là một thiếu nữ mặc váy màu cam, nàng là đích nữ của Tần gia - Tần Tư, lúc đầu đáng ra là nàng ta gả cho Cơ Tầm.

Người còn lại là em họ Tầm Tư, từ nhỏ đã ở Tần gia, được đối xử tốt hơn cả vị tiểu thư Tần gia.

“Theo lý mà nói, bây giờ ta là thế tử phi, các ngươi phải hành lễ với ta.” Minh Thù mỉm cười.

“Hừ, gả cho một kẻ ngốc, còn tự đắc được sao?” Tần Tư rất coi thường:

“Nghĩ mình là thế tử phi thì hay lắm sao?”

Cơ Tầm đột nhiên giơ tay, đẩy Tần Tư một cái: “Không cho phép, nói, nương tử.”

Tần Tư bị đẩy lui lại mấy bước, nàng kinh ngạc nhìn về phía Cơ Tầm.

Tần Tư được Tần gia nuông chiều từ bé, chưa từng bị người khác đẩy như thế.

“Ngươi... a...”

Câu nói kế tiếp của Tần Tư biến thành một tiếng kêu thảm thiết.

Lúc đó không ít người đi qua xem.

“Tư Tư, sao vậy.” Một nam nhân trung niên chen vào đoàn người.

Tần Tư bị Minh Thù vặn cổ tay, lúc này nửa khom người, đau đến nói không ra lời.

“Tần Vu, con làm gì vậy, mau buông Tư Tư ra.” Tần lão gia thấy Minh Thù, tức giận quát lớn một tiếng.

“Tần đại nhân, nói năng lỗ mãng với thế tử như vậy, dạy dỗ một chút mà thôi.” Minh Thù mỉm cười buông tay ra.

Cơ thể Tần Tư mềm nhũn, Tần lão gia luống cuống tay chân muốn đỡ lấy, lại bị một người khác đỡ được.

“Tam hoàng tử...”

“Bái kiến Tam hoàng tử...”

Người xung quanh nhao nhao hành lễ.

Mà Tần Tư được Tam hoàng tử đỡ tâm tình cũng thay đổi, nhu nhược lại bất lực đặt cả trọng lượng lên người Tam hoàng tử.

Nàng rơi nước mắt lã chã, khóc gọi một tiếng: “Điện hạ...”

Những người này không vào làng giải trí thật uổng phí.

Cả thế giới chỉ thiếu một người như ngươi.

“Xảy ra chuyện gì?”

Tam hoàng tử quanh năm dẫn binh đánh giặc, trên người có một luồng sát khí chỉ những người luyện tập mới có được, lúc này đứng ở đây khiến mọi người nói không nên lời.

“Ta dẫn muội muội đến chào hỏi, không biết vì sao nàng ta lại động thủ với ta.” Tần Tư giành giải thích trước.

Vừa rồi người bên này không nhiều, không ai biết đã xảy ra chuyện gì.

Lúc bọn họ nhìn thấy là Minh Thù đang vặn cổ tay nàng.

Tam hoàng tử nhìn về phía người đối diện.

Minh Thù nắm tay Cơ Tầm, khóe miệng cười yếu ớt, hiền lành ôn nhu.

“Thế tử phi?” Lúc Cơ Tầm thành hôn, Tam hoàng tử không tham dự nên cũng không biết.

Nhưng hắn biết Cơ Tầm cưới thứ nữ Tần gia - Tần Vu.

Chính là người trước mặt này?

“Tam hoàng tử, người muốn ra mặt cho nàng ta?” Minh Thù xoay xoay cổ:

“Phải suy nghĩ kỹ, nàng ta bất kính với thế tử, nếu như bị Dật An Vương biết, có lẽ không phải chỉ vặn tay nàng ta như thế đâu.”

Giọng nói của nàng rất nhẹ, cũng không phải là uy hiếp.

Nhưng ai cũng nghe được sự uy hiếp trong đó.

Ai mà không biết đó là người Dật An Vương yêu thương nhất.

“Ta không có...” Tần Tư phủ nhận:

“Ta và muội muội chỉ muốn chào hỏi thế tử.”

“Ta nói có là có, ngươi nói xem Dật An Vương nghe ngươi hay nghe ta?”

Tần Tư: “...”

Tam hoàng tử: “...”

Mọi người: “...”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 778: Thế Tử Sắp Khỏe (27)

Minh Thù mang Dật An Vương ra, Tam hoàng tử không muốn dây dưa thêm với Minh Thù.

Hắn đỡ Tần Tư đứng vững, thấp giọng nói vài câu, sau đó gật đầu với Minh Thù và Cơ Tầm rồi đi về một nơi khác.

Tần Tư đứng nguyên tại chỗ, giậm chân.

"Cha..."

Tần lão gia khoát khoát tay, đột nhiên bắt đầu nói liến thoắng: "Được rồi, đều là người một nhà, bây giờ để cho người ngoài chê cười làm gì?"

Tần Tư không hiểu Tần lão gia vì sao đột nhiên thay đổi thái độ, không cam lòng trừng mắt nhìn Minh Thù.

Chỉ là con thứ mà thôi...

Còn gả cho một kẻ ngốc.

Đợi mình được gả cho Tam hoàng tử, xe nàng ta còn mạnh miệng với mình không.

Nghĩ tới đây, trong lòng Tần Tư nhảy rộn cả lên.

Tần lão gia kéo Tần Tư đi, Minh Thù đưa Cơ Tầm vào chính điện.

"Vừa rồi ngươi đẩy nàng làm gì?" Sau khi ngồi xuống, Minh Thù mới hỏi Cơ Tầm.

Gương mặt Cơ Tầm mờ mịt. "Không... không đúng sao? Nàng ta, bắt nạt, nương tử."

Minh Thù nói: "Ngươi có thể trực tiếp đánh nàng ta, dù sao ngươi cũng là đồ ngốc mà."

Cơ Tầm: “...” Là tại hạ sai rồi.

Các đại thần lục tục đi đến, nhờ phúc của Dật An Vương, nàng và Cơ Tầm đứng ở vị trí gần đầu.

Lục hoàng tử và Cửu hoàng tử chưa tới, Lục hoàng tử không đến cũng có thể giải thích.

Thế nhưng Cửu hoàng tử không đến, việc này còn có ý tứ sâu xa, là ngoài mặt không muốn duy trì quan hệ với Tam hoàng tử?

Sắc mặt hoàng đế nhìn qua không tốt lắm, nói một câu lại ho khan vài lần, Vĩnh Ngạn đạo trưởng cũng đi theo bên người hoàng đế. Nhìn thấy Minh Thù, mắt ông như sáng lên.

... Lão đạo sĩ mũi trâu này lại muốn làm gì?

"Lần này là vì lão tam bày tiệc mời khách... khụ khụ khụ... Mọi người cứ tự nhiên." Hoàng đế nói xong câu này, uể oải phất tay một cái.

Tam hoàng tử ngồi ở vị trí phía trước nhất, hắn đứng dậy chắp tay: "Đa tạ phụ hoàng, thân thể phụ hoàng đã đỡ chưa?"

"Không đáng ngại, cảm phong hàn mà thôi." Hoàng đế ra hiệu bảo hắn ngồi xuống.

Tam hoàng tử ở dưới chần chừ, chậm rãi ngồi xuống.

Sáo trúc vang lên.

Tiếng nói chuyện với nhau cũng nhiều hơn.

Hoàng đế ngồi ở phía trên nhìn các đại thần và các hoàng tử phía dưới, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

"Lão tam." Hoàng đế đột nhiên lên tiếng.

"Con cũng không còn nhỏ nữa, bên người cũng nên có người hầu hạ, trong lòng con đã nhìn trúng cô nương nào chưa?"

Trong điện ngoại trừ tiếng sáo trúc, không còn tiếng ai nói chuyện với nhau.

Đến rồi, đến rồi...

Đây mới là trọng điểm ngày hôm nay.

Tầm mắt mọi người đều rơi vào trên người Tam hoàng tử.

"Phụ hoàng, nhi thần tạm thời không muốn nghĩ tới việc này." Tam hoàng tử đứng dậy từ chối.

"Đây không phải là chuyện riêng của con... khụ khụ..." Hoàng đế ho đến rung cả người, một lát sau mới dừng lại được.

"Ta thấy thiên kim nhà Giả đại nhân và thiên kim nhà Cổ đại nhân không tệ, lão tam, con cảm thấy thế nào?"

Hoàng đế hôm nay nhất định phải tìm cho Tam hoàng tử một hoàng tử phi, hơn nữa người ông nói ra cũng không phải là đại thần ủng hộ hắn.

Tam hoàng tử cảm thấy trong lòng chìm xuống.

Các cô nương bên dưới quả thực rất kích động.

Tam hoàng tử dáng vẻ đẹp trai, cho dù về sau không làm hoàng đế, các nàng cũng được hưởng vinh hoa phú quý vô tận.

Vì gương mặt đó, các nàng đều nguyện ý gả đi.

Đặc biệt là Tần Tư.

Nàng có ưu thế, bởi vì Tần lão gia ủng hộ Tam hoàng tử nên xác suất Tam hoàng tử chọn nàng lớn hơn.

"Nhi thần..." Tam hoàng tử lên tiếng, ánh mắt hắn đảo qua chỗ các đại thần.

"Thiên kim nhà Đặng đại nhân nghe nói dịu dàng hiền lành, hay là chọn Đặng tiểu thư đi!"

Không phải những người hoàng đế nói ra, cũng không phải Tần gia...

Tần Tư như bị sét đánh, vẻ mặt kiêu ngạo trở nên cứng ngắc.

Cha không phải đã nói Tam hoàng tử nhất định sẽ chọn nàng sao?

Vì sao...

Vì sao không phải nàng?

Mọi người đều thấy mơ hồ, Đặng đại nhân bị gọi đến tên càng ngơ ngác.

Ông không thuộc phe của Tam hoàng tử, cũng không thuộc phe của Cửu hoàng tử!

"Tam điện hạ, tiểu nữ tuổi còn nhỏ..." Đặng đại nhân run rẩy đứng lên.

"Sợ là không chịu nổi điện hạ hậu ái."

Nữ nhi của ông còn nửa năm nữa mới tới tuổi cập kê!

Tam hoàng tử nhìn về phía hoàng đế.

Hắn chọn nhưng người ta từ chối, việc này không thể trách hắn.

Hoàng đế ho khan vài tiếng: "Cũng không còn nhỏ, trẫm còn nhớ nửa năm nữa là đến tuổi cập kê? Nếu lão tam thích, cứ quyết định như vậy đi, chọn ngày tháng tốt đính hôn trước."

Hoàng đế nói xong xua tay, ý bảo chuyện này cứ như vậy mà làm, người nào cũng không nên nói nữa.

Tam hoàng tử liếc mắt nhìn Tần lão gia bên kia, yên lặng ngồi xuống.

Đặng đại nhân phải đối mặt với một đám người tới chúc mừng, khóc không ra nước mắt, bệ hạ đây không phải là hãm hại ông sao!

Trên yến tiệc, nhiều người đi đi lại lại.

Hoàng đế ngồi phía trên vẫn không nhúc nhích, nếu như không phải thỉnh thoảng ho khan, mọi người sẽ quên rằng ông vẫn còn ngồi ở đó.

"Tầm nhi." Hoàng đế đột nhiên gọi một tiếng, hiền hòa vẫy tay gọi Cơ Tầm.

"Đến đây."

Cơ Tầm: "..."

Thúc thúc muốn làm gì? Lão tử không đi!

Cơ Tầm nắm chặt tay Minh Thù, lắc đầu, biểu thị mình không muốn đi lên.

Bởi vì hắn ngốc nên từ chối cũng không sao cả.

Hoàng đế cũng không tức giận, chỉ ho khan hai tiếng: "Tầm nhi, đừng sợ, lên đây."

Minh Thù chuyên tâm giải quyết điểm tâm, bị ép ngẩng đầu đầu, mỉm cười: "Bệ hạ, phu quân sợ, ta đi lên cùng hắn được không?"

Hoàng đế bật cười: "Đứa trẻ này, trẫm sẽ không ăn thịt con đâu. Cùng nhau tới đây đi, các ngươi hãy mang thêm một bàn nhỏ."

Cơ Tầm chậm rãi đi tới ngồi bên bàn nhỏ.

"Sao không vui vẻ lên, có phải có người nào chọc giận con không?" Hoàng đế hỏi hắn.

"Nói cho trẫm nghe, trẫm giúp con hả giận."

Cơ Tầm vừa định lắc đầu, chợt nghe một người bên cạnh nói: "Vừa rồi lúc thế tử điện hạ tới, gặp phải Tần tiểu thư. Tần tiểu thư mắng thế tử điện hạ, điện hạ sợ nên mất hứng."

Minh Thù quay đầu nhìn sang, nói chuyện là người bên cạnh hoàng đế.

Hoàng đế muốn mượn Cơ Tầm tới làm cái cớ rồi.

"Vĩnh Ngạn đạo trưởng, bệ hạ không phải bị phong hàn!" Minh Thù đột nhiên lên tiếng. Sắc mặt hoàng đế trầm xuống, đột nhiên quay đầu lại.

"Thế tử phi, người nhìn ra được sao?" Vĩnh Ngạn đạo trưởng vui mừng.

Minh Thù mỉm cười: "Ta có thể nói cho ông biết một cách nhưng hy vọng bệ hạ không dùng thế tử để lấy cớ, chuyện này và

Dật An Vương phủ không hề liên quan với nhau."

Cơ Tầm liếc mắt nhìn Minh Thù, mím môi cười, sau đó nhớ ra mình có thể cười thoải mái, hắn cười đến ngu ngốc.

Hoàng đế vô cùng kinh ngạc, vừa rồi ông còn chưa kịp nói gì...

Có điều nàng nói câu kia là có ý gì?

Hoàng đế nhìn về phía Vĩnh Ngạn đạo trưởng, Vĩnh Ngạn đạo trưởng không cảm thấy hứng thú đối với âm mưu quỷ kế của hoàng thất, ông chỉ cúi người nói vài câu với hoàng đế.

"Thật sao?"

Vĩnh Ngạn đạo trưởng gật đầu.

Hoàng đế che miệng ho, một lát mới nói: "Tầm nhi... thế tử phi, tới đây với trẫm một chút."

Hoàng đế dẫn bọn họ đi đến phía sau điện, Cơ Tầm bị Minh Thù bắt ở bên ngoài, không cho hắn đi vào.

Hoàng đế hơi kinh ngạc, Cơ Tầm cứ như vậy mà nghe lời.

Không có đại thần, hoàng đế nhìn có vẻ càng mệt mỏi nhưng ông vẫn dùng ánh mắt dò xét quan sát Minh Thù.

Vĩnh Ngạn đạo trưởng bên cạnh giải thích: "Thân thể bệ hạ không có dấu hiệu tự nhiên trở nên kém đi nhưng ngự y kiểm tra không phát hiện ra vấn đề gì. Cho nên mới phải mời ta tới, thế tử phi, người hãy xem đã xảy ra vấn đề gì?"

"Nhưng các người phải đáp ứng điều kiện của ta trước."

Hoàng đế thở dài: "Trẫm sẽ không hại Tầm nhi."

"Lợi dụng hắn làm chuyện gì đó cũng không được."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 779: Thế Tử Sắp Khỏe (28)

Dật An Vương phủ.

Minh Thù vừa mới đi ra cửa, Tần Tư dẫn theo hai tên nha hoàn vọt tới, khí thế hung hăng ngăn nàng lại.

Đáy mắt Tần Tư tràn ngập lửa giận: "Tần Vu, có phải là ngươi hay không!"

"Cái gì?" Minh Thù mờ mịt.

Giọng nói Tần Tư the thé: "Ngươi còn giả bộ? Ngươi giả bộ cái gì? Có phải là ngươi đã nói lung tung với bệ hạ, bệ hạ mới để cho ta đến cái nơi thâm sơn cùng cốc kia không!"

Minh Thù cười: "Ngươi gả đi đâu có liên quan gì với ta?"

Hôm đó sau khi trở về ở yến tiệc, Minh Thù đã khoảng mấy ngày không ra khỏi cửa.

"Lúc đầu ta đáng lẽ được gả cho Tam hoàng tử, là ngươi đố kỵ ta, ngươi rốt cuộc đã nói linh tinh cái gì với bệ hạ?"

Sau yến hội bệ hạ đột nhiên hạ chỉ gả nàng ra biên cương, mặc dù là một vương gia nhưng đã rời xa trung tâm quyền lợi, sao có thể so sánh với kinh thành.

Minh Thù nở nụ cười xán lạn: "Ta nói gì bệ hạ đều sẽ nghe theo ta sao? Ngươi coi ta là thần tiên hạ phàm sao? Có phải ta nên cảm ơn ngươi đã đề cao ta như vậy không?"

"Ngươi..."

"Ta cái gì mà ta, đùa với ngươi không có giá trị thù hận, không thèm đùa với ngươi nhé, bái bai." Minh Thù đi xuống vài bậc thang, biến mất trong tầm mắt của Tần Tư.

Minh Thù ra tới đường phố mới biết được chuyện gì xảy ra.

Tần gia không biết vì sao đã chọc tới hoàng đế, lúc ở dạ tiệc hoàng đế đã muốn dùng Cơ Tầm để lấy cớ nhưng bị Minh Thù ngăn lại.

Mọi người giao dịch điều kiện, nàng chữa bệnh cho hoàng đế, hoàng đế về sau không dùng Cơ Tầm làm cái cớ nữa.

Cho nên hoàng đế từ bỏ việc kia.

Thế nhưng không quá mấy ngày, Tần gia vẫn gặp tai ương.

Tần Tư bị gả cho một người không quyền không thế, một vương gia cùng khổ chỉ có một mảnh đất phong cằn cỗi.

Thế này còn không bằng được gả cho một công tử trong kinh thành.

Chuyện của Tần Tư chỉ là khởi đầu.

Kế tiếp Tần gia liên tiếp gặp chuyện không may.

Theo trong kịch bản thì do Tống Vân Kiều làm, nhưng bây giờ bản thân Tống Vân Kiều còn khó bảo toàn, làm gì có thời gian làm những việc này.

Vậy là do ai làm?

Lục hoàng tử sao?

Tần gia là người ủng hộ Tam hoàng tử có lợi nhất trong triều, giải quyết Tần gia rồi, Tam hoàng tử bị mất đi một người phụ tá đắc lực.

Thế nhưng trong yến hội, Tam hoàng tử cũng không chọn Tần gia.

Như vậy... Tam hoàng tử đã biết Tần gia gặp nạn nên không vòng vo, trực tiếp chọn buông bỏ Tần gia?

Người thức thời như thế thật khó đối phó.

Cho nên lúc ban đầu để Lục hoàng tử bắt cóc hắn là hoàn toàn chính xác.

Không nghe tiền nhân nói, chịu thiệt ngay trước mắt.

Đáng đời.

Lại nói tiếp, gần đây Lục hoàng tử đang làm gì?

Minh Thù hấp tấp chạy tới phủ của Lục hoàng tử.

Tuy không gặp được Lục hoàng tử nhưng lại gặp được Tuyết cô nương, nàng nhìn thấy Minh Thù phản ứng đầu tiên chính là chạy thật nhanh.

"Chạy cái gì chứ, ta đâu có ăn thịt người." Minh Thù bắt Tuyết cô nương lại.

"Chủ tử nhà cô đâu rồi?"

Chạy không thoát, Tuyết cô nương buồn bực nói: "Chủ tử gần đây đang đi với Vân Yên cô nương, thế tử phi có việc gì?"

Bây giờ nàng không phải là quản sự của Vân Hỷ các nên không cần phải làm khuôn mặt tươi cười chào đón.

"Có tình yêu thì không cần sự nghiệp nữa sao? Hôn quân!"

"..." Chủ tử là hôn quân hay không phải hôn quân, đến lượt cô nói sao?

Minh Thù lại hỏi: "Tống Vân Yên đã được giải độc chưa?"

Tuyết cô nương lắc đầu.

Sao có thể giải được, ngay cả Vĩnh Ngạn đạo trưởng cũng không có cách nào.

"Dù sao cũng không chết được, để chủ tử nhà cô tranh thủ thời gian làm việc lớn đi!" Nhân vật chính sao có thể dễ dàng chết như vậy được.

Minh Thù nói những lời này xong liền đi.

Tuyết cô nương: "..." Nàng tới đây làm gì?

-

Ở kinh thành có trận tuyết rơi mùa đông đầu tiên.

Trong trận tuyết lớn này, Tần gia bắt đầu rớt đài, Tần Tư được gả ra biên cương coi như là may mắn, lượm được một cái mạng.

Khác với kịch bản chính là, Tần gia chỉ bị giáng chức làm thứ dân, cũng không bị chém đầu cả nhà, ngay cả đi đày cũng không bị.

Tần gia rớt đài khiến mọi người phát hiện hoàng đế vẫn là vị hoàng đế ngày xưa, không phải vì đã có tuổi mà mất đi nanh vuốt lợi hại của hoàng đế.

Thân thể hoàng đế khỏe mạnh rồi, thái tử cũng không cần vội vã lập.

Mà việc đàn áp Tần gia giống như đè núi bắt hổ khiến tất cả mọi người đều an phận.

Cả ngày Minh Thù ở trong vương phủ, bản đồ kho báu bán đã lâu, đến bây gờ cũng không ai mua, việc làm ăn thật là không tốt!

"Thế tử phi, thế tử phi..."

Minh Thù ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một cái đầu ngó ra từ bờ tường đang vẫy tay với nàng.

Minh Thù chậm rãi đi tới: "Làm gì đó?"

Công tử Giáp cười hê hê: "Thế tử phi đi chơi đánh bài đi, chúng ta có đồ nướng ăn rất ngon."

Ăn ngon?

Minh Thù thở hổn hển leo tường ra ngoài.

"Nương tử..." Nàng mới vừa leo lên được một nửa, Cơ Tầm không biết từ đâu xuất hiện, đầu đầy hoa tuyết ngước lên lạnh đến đỏ cả khuôn mặt nhỏ nhắn.

Một tiếng kêu cực kỳ ai oán.

Cả ngày trốn hắn lén đi ra ngoài!

Minh Thù lanh lẹ nhảy lên tường. Trên tường chất đống tuyết rơi xuống, rơi lên trên người Cơ Tầm.

"Ngoan nào, ở nhà chờ ta về."

Minh Thù nhảy xuống tường, bắt chuyện công tử Giáp Ất Bính: "Chạy mau."

Công tử Giáp Ất Bính mơ hồ, chạy cái gì?

Không phải, có cửa vì sao thế tử phi phải leo tường?

Có điều Minh Thù đã chạy, bọn họ cũng chỉ có thể chạy theo.

Bên trong tường, Cơ Tầm tức đến mức giậm chân tại chỗ, rốt cuộc nàng lại bỏ lại mình chạy!

"Thế tử, người... làm sao vậy?"

Động tác Cơ Tầm cứng đờ, một lát sau mới vung tay loạn xạ trên không trung: "Tuyết rơi, bay."

Nha hoàn thật ra không nghi ngờ gì thế tử nhà bọn họ, dù sao thì cũng chả khác gì so với khùng khùng điên điên.

"Thế tử, trời lạnh, trở về phòng thôi!"

"Không, đợi đã, nương tử." Cơ Tầm từ chối.

"Thế tử phi không phải ở trong phòng sao?" Nha hoàn không biết Minh Thù chạy.

"Nô tỳ dẫn người tới phòng tìm thế tử phi."

"Nương tử, bay..." Thế tử chỉ vào tường.

"Đợi đã, nương tử ơi."

Nha hoàn nhìn lên tường cao, thế tử phi nhà nàng cũng không phải là bươm bướm, sao có thể bay ra ngoài từ trên tường cao như vậy.

Ài, thế tử lại phát bệnh rồi.

Nha hoàn gọi Dật An Vương tới, Dật An Vương cũng không khuyên giải được Cơ Tầm, đành cho người đi gọi Minh Thù.

Kết quả là trong phòng vắng vẻ không thấy bóng dáng thế tử phi đâu.

Cơ Tầm còn thêm mắm thêm muối, khoa tay ra hiệu Minh Thù ném hắn rồi bay ra ngoài.

Dật An Vương: "..."

Cơ Tầm đứng trong tuyết đợi Minh Thù, Dật An Vương bên cạnh đi tới đi lui, thế tử phi này... thực sự là...

Làm ông tức chết!

Chạng vạng tối Minh Thù mới về, lúc này tuyết rơi lớn hơn nữa.

Dật An Vương che ô đứng ở cửa, bên cạnh là Cơ Tầm lạnh cóng đến phát run.

Cửa lớn màu đỏ được mở ra, Cơ Tầm ngước mắt nhìn, mắt sáng lên. Hắn chạy tới phía Minh Thù, áo choàng trên người rơi xuống.

"Cẩn thận..."

Lời của Dật An Vương còn chưa nói xong, Cơ Tầm đã ngã trên mặt đất.

Cơ Tầm rơi vào một vòng tay ấm áp. Hắn cầm lấy vạt áo Minh Thù, lông mi run lên, phía trên còn dính tuyết trắng, rơi xuống theo động tác của hắn, dường như rơi vào đáy mắt trong suốt.

Cơ Tầm giống như dọa người, một lúc lâu cũng không cử động.

Minh Thù hôn hắn một cái, mỉm cười hỏi hắn: "Trong lòng ta thoải mái lắm sao?"

Cơ Tầm hoàn toàn quên mất việc mình muốn báo thù, sững sờ gật đầu.

Một giây sau Minh Thù thay đổi vẻ mặt: "Đứng lên, đè chết ta rồi."

Vừa rồi vì đỡ hắn, hai người đều ngã trong tuyết, Minh Thù còn ở phía dưới làm đệm.

Cơ Tầm chớp mắt thu lại cảm tình.

Quả nhiên vẫn chán ghét như vậy.

Ly hôn!

Bây giờ ly hôn luôn!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 780: Thế Tử Sắp Khỏe (29)

Mùa đông sau chính là đại hôn của Lục hoàng tử.

Cũng giống như rất nhiều lần trước đó, Lục hoàng tử lần này vẫn lấy long trọng làm chủ.

Bỏ Tống Vân Kiều cưới Tống Vân Yên, bên ngoài đồn đại không hề dễ nghe, có điều Lục hoàng tử hiển nhiên không quan tâm những người này.

Tiệc cưới Minh Thù dĩ nhiên cũng đến.

Có điều nàng còn dẫn theo cả của nợ kia.

"Chúc mừng Lục ca." Cửu hoàng tử mang theo hậu lễ đến, bên người còn mang theo một nữ tử.

Nhìn dung mạo là một cô nương xa lạ nhưng thân hình kia...

Lục hoàng tử không nhận ra cô nương kia, hàn huyên hai câu, bảo Cửu hoàng tử đến chỗ ngồi.

Nữ tử theo sát Cửu hoàng tử, lúc đi ngang qua Minh Thù, ánh mắt khẽ liếc nhìn, sâu trong đáy mắt ngập tràn hận ý.

Minh Thù nheo mắt, mới vừa rồi còn chưa dám xác định nhưng ánh mắt này, có thể xác định đây chính là Tống Vân Kiều.

Nữ chính giả đã thay đổi đối tượng, quay sang giúp đỡ Cửu hoàng tử?

Ngay từ đầu nữ chính giả cũng không phải vì thích Lục hoàng tử mà chọn hắn, chẳng qua là vì Lục hoàng tử là người có khả năng leo lên ngôi vị hoàng đế nhất.

Nữ chính giả bây giờ biến thành người khác, đại khái là cảm thấy có hệ thống của nàng, nhất định có thể khiến Cửu hoàng tử ngồi lên vị trí kia.

Vậy mà trước đó Lục hoàng tử lại thả nàng ra?

Hôn lễ tiến hành được một nửa, tân nương bỗng nhiên hôn mê, hiện trường hôn lễ hỗn loạn tưng bừng.

Minh Thù coi như là khách quý, lúc này thờ ơ đứng một bên.

Cơ Tầm dường như bị đám người kia hù dọa, nhân cơ hội tựa vào trong lòng Minh Thù: "Nương tử."

Minh Thù thuận thế ôm lấy hắn, vỗ vỗ sau lưng hắn trấn an.

Lục hoàng tử ôm lấy Tống Vân Yên lui về phía sau.

Từng nhóm ngự y đi vào nhưng đi ra đều lắc đầu thở dài.

"Lục ca." Cửu hoàng tử quan tâm hỏi:

"Tống cô nương bị làm sao vậy? Ngự y sao đều đi ra?"

Lúc này sắc mặt Lục hoàng tử ảm đạm, quanh thân tỏa ra khí thế bén nhọn, ai cũng không dám nói gì.

Cửu hoàng tử đột nhiên hỏi một câu như vậy, đánh vỡ không khí bị kìm nén.

Cửu hoàng tử thấp giọng cùng Lục hoàng tử nói chuyện vài câu, Lục hoàng tử dường như đồng ý gì đó.

Cửu hoàng tử lập tức sai người ra tay.

Rất nhanh thì có một người được mời tới, nhìn qua tiên phong đạo cốt, nghe nói là thần y gì đó.

Tống Vân Kiều gọi người đó là thần y sư phụ.

"Chờ một chút."

Lục hoàng tử muốn dẫn thần y vào phòng Tống Vân Yên, Minh Thù đột nhiên lên tiếng, đoàn người bị ép dừng lại.

"Thế tử phi?" Lục hoàng tử nhíu mày, giọng nói so với vừa rồi tốt hơn nhiều.

"Lục hoàng tử, người không cảm thấy chuyện này rất trùng hợp sao?" Minh Thù vốn định đi ra nhưng Cơ Tầm cứ giữ lấy nàng, nàng chỉ có thể đứng tại chỗ nói.

"Vừa lúc Tống Vân Yên phát bệnh, Cửu hoàng tử liền mang theo đồ đệ thần y tới cửa? Tống Vân Kiều... mặt mũi cô sao lại thay đổi rồi? Ồ?"

Nói đến phần sau, nàng cười cười, trong giọng nói dường như rất nghi hoặc.

"Tống Vân Kiều?"

"Đó không phải là người bị Lục hoàng tử bỏ rơi sao?"

"Nàng cũng tới đây? Thật là to gan... Ở đâu cơ? Sao ta không nhìn thấy..."

Đoàn người chớp mắt thấp giọng thảo luận, có điều bọn họ không thấy người đâu.

Tống Vân Kiều suýt chút nữa phun ra hai ngụm máu tươi.

Hận ý trong lòng như cỏ dại không ngừng lớn lên, lấn át lý trí. Bây giờ chỉ muốn giết nàng ta, chấm dứt hậu hoạn.

Cửu hoàng tử không nói gì giữ chặt Tống Vân Kiều.

Ánh mắt Lục hoàng tử nặng nề dò xét hai người, Tống Vân Kiều tại sao lại ở đây, nàng ta bây giờ phải bị giam ở phủ Tông Nhân mới đúng chứ, kẻ nào thả nàng ta ra?

"Thế tử phi đang nói gì vậy, ở đây làm gì có Tống Vân Kiều?" Cửu hoàng tử cười nói:

"Thế tử phi không phải là bị thế tử làm cho hồ đồ rồi chứ."

"Người mắng ta sao?" Nói móc trẫm tưởng trẫm không nghe ra sao? Trẫm có thể bị tên ngốc kia truyền nhiễm sao?

Cửu hoàng tử: "..."

"Tống Vân Kiều?" Lục hoàng tử nhìn về phía Tống Vân Kiều, gương mặt này quả thực rất xa lạ.

Khuôn mặt có thể thay đổi, giọng nói cũng có thể thay đổi nhưng thân hình rất khó sửa đổi.

Nếu Minh Thù không nói ra, hắn có thể sẽ không chú ý.

"Ta không phải là Tống Vân Kiều, vị này... thế tử phi nhận lầm người rồi." Tống Vân Kiều hơi ngước đầu, dùng cách này biểu lộ vẻ mặt để người khác thấy là mình không chột dạ.

"Lục ca, vị cô nương này là đồ đệ của thần y, không thể nào là Tống Vân Kiều. Việc này thần y có thể làm chứng." Thần y kia gật đầu, Cửu hoàng tử tiếp tục nói:

"Ta thấy trước tiên để cho thần y đi xem Tống cô nương, làm lỡ bệnh tình của Tống cô nương sẽ không tốt."

Lục hoàng tử lo lắng Tống Vân Yên, mày nhíu lại thành chữ Xuyên.

Minh Thù cười: "Cửu hoàng tử trước đây không lui tới với Lục hoàng tử, hôm nay sao lại nhiệt tình như vậy? Hay có mưu đồ làm loạn!"

Cửu hoàng tử quả thực không lui tới với Lục hoàng tử, nhưng cũng không phải hoàn toàn không quan hệ gì.

Chí ít ở ngoài ánh sáng, quan hệ của bọn họ cũng khá lắm rồi.

Nào có người dám nói như thế, lại còn là trước mặt nhiều người như vậy.

"Cô..." Cửu hoàng tử nén lửa giận, hắn đột nhiên lạnh lùng gằn từng tiếng:

"Thế tử phi có phải là có cách làm Tống cô nương bình yên vô sự?"

"Không có."

Minh Thù phủ nhận vô cùng trực tiếp và đàng hoàng, Cửu hoàng tử bị nghẹn nói không ra lời.

Cô còn phát ngôn bừa bãi làm lỡ thời gian!

"Thế tử phi làm lỡ thời gian, nếu Tống cô nương có chuyện bất trắc, cô có thể gánh được trách nhiệm không? Trị liệu cần có thời gian tốt nhất..."

Tống Vân Kiều đột nhiên chậm rãi nói.

"Nếu như Lục hoàng tử lo lắng, có thể ở đây giám sát, bây giờ quan trọng nhất là an toàn của Tống cô nương."

Tống Vân Kiều nhấn mạnh tính mạng Tống Vân Yên đang như ngàn cân treo sợi tóc.

Lục hoàng tử quả nhiên có chút buông lỏng.

Minh Thù đột nhiên buông Cơ Tầm, đi ra phía bọn họ.

"Cô muốn làm gì..." Tống Vân Kiều theo bản năng lui về phía sau, trong giọng nói có cảm giác hoảng sợ.

Cửu hoàng tử chặn trước người phía sau.

Minh Thù cười nhạt, trong ánh mắt kinh ngạc của Cửu hoàng tử, nhấc hắn sang bên cạnh, túm lấy Tống Vân Kiều ném ngã trên mặt đất.

Có lẽ Tống Vân Kiều từ hệ thống học được kỹ năng phòng thân, lập tức từ dưới đất bật lên, ra quyền đánh về phía Minh Thù.

"Thế tử phi, đây là khách quý của bổn hoàng tử, mau dừng tay!" Cửu hoàng tử ở bên cạnh quát lớn.

Quyền pháp của Tống Vân Kiều có vẻ không lưu loát, rõ ràng mới tập luyện không lâu, bị Minh Thù hai ba lần đánh ngã, đưa tay sờ lên mặt.

Trong lòng Tống Vân Kiều giật mình, muốn bảo vệ mặt mình nhưng tay nàng bị Minh Thù ghìm chặt.

“Soạt!”

Mặt nạ da người trên mặt bị kéo ra, Minh Thù đứng dậy ném mặt nạ đi.

Vẫn là đơn giản như vậy.

Nói nhảm với bọn họ thực sự rất mệt.

Nói nhiều như vậy, cảm thấy đói bụng.

Minh Thù nhìn về phía Lục hoàng tử: "Thế nào, ta có nói lung tung không?"

"Người đâu!" Lục hoàng tử hét lên.

Sắc mặt Cửu hoàng tử cũng có chút khó coi, nhưng người trong hoàng thất am hiểu nhất diễn kịch, hắn lộ ra thần sắc như bị lừa gạt: "Tống Vân Kiều... cô, sao có thể là cô."

Lúc này Tống Vân Kiều đã bại lộ, Cửu hoàng tử còn muốn trở mặt, trong lòng nàng ngoại trừ oán hận thì không còn thứ gì khác.

"Giả bộ cái gì, Tống Vân Kiều bị giam ở đâu chắc không cần ta nói? Bằng bản lĩnh của nàng ta có thể tự đi ra sao?" Minh Thù tiếp tục phá rối.

"Ta thực sự không biết." Cửu hoàng tử nói:

"Thần y, người là do ngươi mang tới, đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Lúc này gương mặt thần y trở nên khiếp sợ, chỉ vào Tống Vân Kiều: "Ta... đồ đệ của ta... ngươi làm gì đồ đệ của ta rồi?"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 781: Thế Tử Sắp Khỏe (30)

Âm mưu còn chưa bắt đầu đã bị Minh Thù đập cho tan vỡ.

Cơ Tầm cảm thấy chơi đùa với nàng, người chơi phải có sức chịu đòn mức độ tông sư mới được.

Cũng may...

Lão tử thông minh khi lựa chọn sách lược.

Tuy rất khó nhưng còn tốt hơn so với việc bị nàng chơi như vậy.

Thiên tài là phải có dự đoán trước!

[Giá trị thù hận của Tống Vân Kiều đã đầy.]

Lúc nghe hệ thống nhắc nhở, mặt Lục hoàng tử liền trở nên âm trầm, kêu người lôi Tống Vân Kiều ra ngoài.

Minh Thù nhìn sắc mặt hung tợn của Tống Vân Kiều, nở một nụ cười mỉm.

Cảm ơn về phiếu đổi đồ ăn vặt.

Vấn đề của Cơ Tầm là ở chỗ hắn phải đi bằng gì để đến phủ Tông Nhân tiêu diệt BUG, sau đó thoát ra thế nào?

Chẳng lẽ phải giả điên giả khùng vọt thẳng vào đập chết BUG

sao?

Lão tử làm không được!

Thiên tài không được sợ hãi! Bình tĩnh, lão tử có thể thắng! Nhất định sẽ có biện pháp!

Cửu hoàng tử thấy sự việc bị bại lộ liền đổ tất cả sự việc cho Tống Vân Kiều.

Thể hiện hắn bị lừa gạt.

Nhưng thần y là thật.

Trong lòng Lục hoàng tử và Cửu hoàng tử biết rõ, Minh Thù cũng hiểu rất rõ. Ở phủ Tông Nhân không có người nào có bản lĩnh, căn bản không thể cướp người về.

Có điều bây giờ không phải lúc vạch mặt Cửu hoàng tử.

Vì lo cho sự an toàn, Lục hoàng tử từ chối cung cấp thần y cho Cửu hoàng tử.

Cửu hoàng tử rời khỏi vương phủ, sau khi xe ngựa đi thật xa, hắn chỉ đành đập cái chén trong tay để phát tiết.

Người bên ngoài xe câm như hến.

"Phế vật!"

Một tiếng phế vật này không biết Cửu hoàng tử mắng người nào.

Thuộc hạ trong xe ngựa sợ hãi run bần bật: "Điện hạ, là chuyện xấu của thế tử phi kia."

"Thế tử phi... Tần Vu..." Tần gia đã không còn, nữ nhân này lại không sao cả.

"Điện hạ, thuộc hạ cảm thấy Tống Vân Kiều kia nói vậy chưa chắc là thật. Lục hoàng tử tàn phế nhiều năm như vậy, sao có thể có dã tâm đó. Trong triều căn bản không có người của hắn ra chống đỡ..."

Cửu hoàng tử hừ lạnh: "Không chỉ có chó mới cắn người."

Hắn đã sớm hoài nghi lão lục, nhưng vẫn không có chứng cứ gì, mãi cho đến khi Tống Vân Kiều tới tìm hắn.

Nếu hắn tập trung toàn lực đấu với Tam hoàng tử, ngư ông đắc lợi cuối cùng chỉ có thể là tên què này.

Thuộc hạ “ê a” một tiếng: "Điện hạ, làm sao bây giờ?"

"Tìm người thăm dò một chút."

Thuộc hạ hiểu rõ thăm dò đây là có ý gì, hắn lên tiếng.

Cửu hoàng tử lại bổ sung một câu: "Bên phía Tần Vu kia cũng phải dạy dỗ một chút cho ta."

-

Hơn nửa đêm Dật An Vương bị đánh thức, ông khoác y phục ngồi xuống.

"Bên ngoài làm gì đấy?"

Hạ nhân vội vã thắp đèn đi qua, âm thanh run rẩy trả lời: "Vương gia, có thích khách."

"Bắt được chưa?" Dật An Vương không chút phản ứng hỏi.

Hạ nhân vô cùng kinh ngạc vương gia nhà mình lại bình tĩnh như vậy: "Bắt... bắt được rồi ạ, thế tử phi bắt được."

Nghĩ lại dáng vẻ thích khách bị đánh không bò dậy nổi, hạ nhân chỉ cảm thấy lạnh run.

Ngày thường thế tử rất ôn nhu, cười lên quả thực phát ra hào quang.

Vì sao thế tử phi lại đánh người thô bạo như vậy...

"Thế tử không sao chứ?"

"Không... không sao ạ."

"Đừng để bọn họ gây ồn ào." Dật An Vương nói một tiếng, hạ nhân cho là ông muốn ra ngoài chủ trì đại cuộc, ai ngờ Dật An Vương gục đầu xuống... ngủ tiếp.

Hạ nhân: "..."

Vương gia! Có thích khách!

Bên Minh Thù không ngừng gặp phải thích khách, còn có cả bên Lục hoàng tử.

Minh Thù và Lục hoàng tử trao đổi một chút kinh nghiệm chiến đấu, cuối cùng đưa ra một phương án: "Bắt Tam hoàng tử và Cửu hoàng tử lại!"

Lục hoàng tử: "..."

Người ta đều muốn giết chết ngươi, ngươi còn giảng cái gì mà đạo nghĩa giang hồ?

Lục hoàng tử nói: "Cô muốn sự việc trở nên đơn giản, nhưng thế lực phía sau Tam hoàng tử và Cửu hoàng tử vô cùng phức tạp."

"Người muốn sự việc trở nên phức tạp." Minh Thù nói:

"Quên đi, chuyện này cũng không liên quan đến ta, dù sao Tống Vân Kiều cũng đã giải quyết rồi."

Lục hoàng tử ngẩng đầu: "Ban đầu cô giúp ta cũng là vì Tống Vân Kiều, vì sao?"

Hắn từng điều tra nàng và Tống Vân Kiều cũng không có thù hận gì.

"Bởi vì..." Ánh mắt Minh Thù sáng lên.

"Nàng ta rất đáng yêu."

"..." Dễ thương mà cô còn làm khổ người ta? Bị điên rồi!

"Chờ một chút." Lục hoàng tử gọi Minh Thù lại.

"Vĩnh Ngạn đạo trưởng nói cô có thể có cách chữa bệnh cho Vân Yên."

"Lão đạo trưởng mũi to sao cứ nhằm vào ta không tha?" Trẫm đắc tội ông ta chỗ nào rồi!

"Vậy cô thật sự có biện pháp?"

"Có thì có." Minh Thù cười.

"Có điều nàng ta biết nấu cơm không?"

Lục hoàng tử: "..."

Lại là vấn đề này!

Tống Vân Yên đường đường là thiên kim tiểu thư, ngay cả phòng bếp cũng chưa từng vào, sao có thể biết nấu cơm.

"Không biết nấu cơm, ta không cứu."

Minh Thù thẳng thắn từ chối Lục hoàng tử.

Lục hoàng tử muốn bắt người lại, cuối cùng nhớ đến lực chiến đấu của nàng, chỉ có thể từ bỏ.

Cả ngày toàn tặng đồ ăn ngon đến Dật An Vương phủ.

Cơ Tầm rất tức giận.

Nàng lại thông đồng với người bên ngoài!

Lão tử đẹp trai như vậy lại không thích, lại phải ra bên ngoài tìm cỏ dại, có gì tốt!

Vì vậy Cơ Tầm lấy trộm chìa khóa kho vàng của Dật An Vương, cả ngày bắt đầu mua đồ ngon cho Minh Thù, nỗ lực nuông chiều nàng.

Dật An Vương cũng rất nghi hoặc, một ngày nọ bắt lấy nàng hỏi: "Con và Lục hoàng tử có quan hệ gì?"

Ông cũng không thể để nha đầu chết tiệt này cắm sừng con trai ông.

Minh Thù đáp: "Không có quan hệ gì cả."

Dật An Vương nói: "Không có quan hệ gì, cả ngày hắn cứ tặng đồ ăn cho con."

"Có thể hắn..." Minh Thù suy nghĩ một chút.

"Què chân biến thành bại não."

Nói xong còn gật gật đầu.

Dật An Vương: "..."

Lục hoàng tử thực sự đắc tội với nàng?

"Nương tử..." Cơ Tầm mang theo một đám hạ nhân từ bên ngoài phủ đi vào, tất cả đồ trong tay đều là đồ ăn.

Hắn nhét đồ ăn cho Minh Thù: "Nương tử, ăn đi."

"Sao ngươi lại đi ra ngoài?"

"Mua, rất nhiều, đồ ăn." Cơ Tầm đáp:

"Đều cho nương tử."

Dật An Vương: "..." Chưa từng mua gì cho ông!

Hai đứa con phá của!

Tức chết ông!

Dật An Vương tức giận bỏ đi.

Minh Thù ôm đồ ăn vặt quay về viện, Cơ Tầm nhảy tới nhảy lui ở bên cạnh.

Ánh mắt Minh Thù rơi trên người hắn, giờ khắc này thời gian dường như dừng lại.

Hắn thực sự rất tốt.

Tốt đến nỗi…

Nàng không muốn hắn trở thành mục tiêu bị tính kế, bọn họ có mục đích gì.

Cứ như vậy đi.

-

Cửu hoàng tử mất tích rồi.

Chuyện này gây nên không ít sóng gió ở kinh thành, đường đường là một hoàng tử lại đột nhiên mất tích, hoàng đế hạ lệnh phải tìm cho bằng được Cửu hoàng tử.

Lục hoàng tử nghĩ tới đầu tiên chính là Minh Thù.

Mà cũng đúng là do Minh Thù làm, ai bảo hắn muốn tìm đường chết, tới ám sát nàng.

Cơ Tầm, cái tên bệnh thần kinh kia thừa cơ hội đó cứ phá rối nàng mấy ngày trời, quấy rầy nàng và đồ ăn vặt thân yêu.

Quả thực không thể tha thứ!

Nàng trả thù chưa bao giờ phân chia thời gian.

Đợi lúc nào có cơ hội thì lúc đó sẽ báo thù.

Còn Cửu hoàng tử đã đi chỗ nào rồi.

Đang ở trên một chiếc thuyền buôn ngoài biển.

Lúc này Cửu hoàng tử đang nằm trên khoang thuyền nhăn nhúm lại bẩn thỉu, tay chân bị trói lại, ngay cả miệng cũng bị bịt kín.

Cửu hoàng tử vẫn chưa hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra thì bị người ném tới một đảo hoang.

Kêu trời trời không biết kêu đất đất chẳng hay.

Chờ hắn thoát khỏi đảo hoang trở lại kinh thành thì Lục hoàng tử đã đăng cơ được hai năm.

Thiên hạ thái bình, quốc thái dân an.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 782: Thế Tử Sắp Khỏe (31)

Minh Thù nhanh chóng giải quyết Cửu hoàng tử lại còn ra tay rất thô bạo.

Trong lúc đó Lục hoàng tử và Tam hoàng tử lại không đơn giản như vậy, vì vị trí này mà cả hai phe đều tổn thất nặng nề. Cuối cùng người chiến thắng là Lục hoàng tử.

Minh Thù cảm thấy hoàng đế chính là muốn thấy con ông tàn sát lẫn nhau, người nào chiến thắng thì người đó chính là hoàng đế tương lai.

Hoàng đế thấy Lục hoàng tử cũng không hề kinh ngạc, dường như đã sớm dự đoán trước.

Lục hoàng tử sau này mới nói, hắn cho rằng bản thân ẩn giấu rất tốt nhưng trên thực tế cái gì hoàng đế cũng biết.

Việc thứ nhất sau khi Lục hoàng tử đăng cơ chính là tìm thần y và đầu bếp trên khắp thế giới.

Đầu bếp giỏi và thần y tốt đều khó tìm như nhau.

Mạng của Tống Vân Yên cũng lớn, trừ khi thỉnh thoảng thấy khó chịu, ngày thường vẫn sống rất tốt.

Minh Thù cảm thấy cứu hay không cứu đều giống nhau, dù sao nàng ta cũng sẽ không chết.

Trở ngại lớn nhất có lẽ là thỉnh thoảng sẽ bị ngất.

Nhưng Lục hoàng tử phi thường rất cố chấp, Minh Thù cuối cùng nói cho hắn biết một biện pháp, có điều có được hay không thì phải xem tạo hóa.

-

Sau ba năm Lục hoàng tử đăng cơ, trong kinh thành đột nhiên xuất hiện rất nhiều người chạy đến Dật An Vương phủ đánh đánh giết giết.

Nói Minh Thù bán đồ giả.

Những người mua bản đồ kho báu trước đây đều hấp ta hấp tấp cầm bản đồ kho báu đi tìm báu vật.

Trải qua bao nhiêu khổ cực, sau đó bọn họ chỉ thấy... đại dương mênh mông.

Điểm cuối cùng chính là một vùng biển!

Minh Thù không xuất hiện, trái lại Dật An Vương ra ngăn cản đám người kia, giảng giải cho bọn họ một hồi.

Bản đồ đã lan truyền lâu như vậy, không có khả năng không bị thay đổi, điểm kết thúc là biển chỉ có thể chứng minh nơi chôn kho báu trước đây chắc là gần biển, trải qua nhiều biến đổi rồi biến thành biển.

Hoặc chính là có thay đổi, nơi chôn giấu trước đây bị ngập.

Phổ cập tin tức xong, Dật An Vương sâu xa nói một câu: "Nếu thật sự có thể tìm thấy kho báu, sao có thể đến phiên mọi người?"

Mọi người: "..."

Hoàng thất có đội ngũ chuyên môn đi tìm bảo vật, bản đồ kho báu trên tay Dật An Vương đều là do hoàng thất tìm thấy, không thu hoạch được gì hoặc đã không tìm được địa chỉ ban đầu, bản đồ kho báu bị vứt bỏ.

Trường sinh có lẽ rất hấp dẫn nhưng ai có thể xuống dưới đáy biển?

-

Cơ Tầm ỷ mình ngốc, cả ngày tìm đường chết.

Người trong vương phủ đều biết, thế tử phi rất muốn cách xa thế tử ra.

Cho nên Minh Thù ra ngoài, trên cơ bản đều là trốn tránh hắn.

"Thật không ngờ thế tử phi lại bán bản đồ thật." Công tử Giáp cảm thán.

"Ta từng lừa gạt người ta cái gì?"

"Hôm qua cô mới lừa thịt quay của ta." Công tử Ất lên án.

"Đó là lừa gạt sao?" Minh Thù liếc hắn, danh chính ngôn thuận sửa lại:

"Đó gọi là sách lược."

Công tử Giáp, Ất, Bính cười, ước chừng chơi với Minh Thù lâu rồi cũng cảm thấy được nàng không đáng sợ như vậy.

Công tử Giáp, Ất, Bính bây giờ đã mở Vân Hỷ các ở rất nhiều nơi. Tuy ở niên đại này địa vị của thương nhân tương đối thấp bé nhưng phía trên bọn hắn còn có người nâng đỡ nên hoàn toàn không để bụng.

Công tử Bính đột nhiên hỏi: "Thế tử phi, sao hôm nay thế tử không đi theo cô?"

"Ta vứt hắn đi rồi."

"Thế tử chuẩn bị tìm đến." Công tử Giáp nói:

"Dám cược không?"

"Không cược, không cược, lần trước mới thua." Công tử Ất và Bính đồng thời lắc đầu.

Đang lúc bọn hắn nói chuyện, Cơ Tầm đã xuất hiện cách bọn họ không xa.

Công tử Giáp, Ất, Bính nhìn nhau, tới rồi tới rồi.

"Nương tử..." Cơ Tầm ấm ức đi tới, nước mắt đã chảy xuống.

Minh Thù đau đầu nói: "Đừng khóc!"

Cơ Tầm: "..." Nàng cho rằng lão tử muốn khóc? Không khóc không phải bị lộ rồi sao?

Không thể để người nhận ra.

Hắn là một bậc thiên tài được rèn luyện hàng ngày.

Cơ Tầm tiếp tục chảy nước mắt.

"Khóc thì ly hôn!"

Ly thì ly...

Xùy! Ly cái rắm! Lão tử sẽ không ly hôn!

Cơ Tầm bắt đầu nức nở, nước mắt như suối. Giáp Ất Bính ôm chặt lấy mình lui sang một bên.

Kĩ năng khóc của Cơ Tầm vô cùng lợi hại.

Minh Thù đang ăn thì bị làm ầm ĩ khiến ăn cũng không được thoải mái, Minh Thù đứng lên: "Tổ tông của ta ơi, đừng khóc nữa."

Tổ-tông-ngốc-Cơ-Tầm: "..." Ta khóc, khóc cho nàng phiền chết!

"Về nhà đi." Minh Thù lôi Cơ Tầm rời khỏi, nàng phất tay với người phía sau một cái.

Cơ Tầm quay đầu liếc mắt nhìn ba người Giáp Ất Bính, lộ ra một nụ cười ngây thơ.

Trên mặt hắn vẫn còn nước mắt, nhìn thấy cảnh tượng kia, bọn họ có chút sợ hãi.

Ba người Giáp Ất Bính: "..." Thế tử cười với bọn hắn làm gì! Bọn họ không làm gì với thế tử phi cả!

Chỉ là mời... thế tử phi ăn một chút đồ mà thôi.

Trở lại vương phủ, Cơ Tầm nghẹn ngào hỏi: "Nương tử, thích, ta?"

"Không hề, giơ tay lên." Minh Thù cởi áo ngoài không biết cọ phải chỗ nào mà bị bẩn rồi mặc áo khoác mới vào cho hắn.

"Vì sao?"

"Ngươi ngốc nghếch."

"Ta không ngốc!" Cơ Tầm phồng môi trợn má, không phục nói:

"Ta, thông minh."

"Ha ha."

Cơ Tầm đột nhiên đánh Minh Thù, hai người lăn trên mặt đất, đụng phải đồ trên bàn rơi đầy xuống đất.

Nha hoàn bên ngoài chạy vào: "Thế tử, thế tử phi, sao..."

Sắc mặt nha hoàn đỏ ửng, lấy hai tay che mắt lại: "Nô tỳ không thấy gì hết."

Nói xong nàng đi ra ngoài, thuận tiện đóng cửa lại.

-

Minh Thù bị Cơ Tầm quấn lấy cả ngày, đánh mắng cũng không phản ứng, nàng có thể làm sao?

Nàng cũng rất tuyệt vọng.

Chỉ có thể ăn nhiều đồ ăn vặt một chút, giữ sức để đối phó với người bệnh thần kinh kia.

Minh Thù cầm một chồng bánh ngọt từ phòng bếp ra, than thở trở về phòng.

Nha hoàn vội vã chạy tới đụng phải Minh Thù, nha hoàn cuống quít hành lễ: "Thế tử... phi."

Minh Thù đang che chở bánh ngọt của mình nên vốn không để ý, nhưng nhìn gương mặt trắng bệch của nha hoàn, nàng liền hỏi: "Sao vậy? Sao lại hốt hoảng như vậy?"

"Thế tử... thế tử đột nhiên té xỉu." Nha hoàn nói:

"Nô tỳ đi mời đại phu."

Minh Thù sửng sốt.

Cơ Tầm đột nhiên té xỉu, hạ nhân hầu hạ hắn đều bị dọa không nhẹ.

Cơ Tầm rơi vào hôn mê, đại phu đến xem cũng không nhìn ra nguyên nhân, chỉ nói cơ thể Cơ Tầm đang dần yếu đi.

Dật An Vương phái người vào trong cung mời ngự y tới.

Ngự y đưa ra một vài kết quả chẩn đoán.

Chức năng cơ thể Cơ Tầm đang suy nhược.

Giống như một thanh niên đột nhiên bước vào giai đoạn một ông lão.

Bọn hạ nhân lấy đồ ăn cho Cơ Tầm đều phải qua thử độc sau đó mới đưa qua đây, không có khả năng trúng độc.

Mà ngự y cũng nói trong cơ thể Cơ Tầm không có bất kỳ độc tố nào, chỉ là thân thể suy nhược.

"Sao lại như vậy?" Dật An Vương bắt lấy ngự y:

"Ngươi khám lại một lần nữa xem, Tầm nhi sao có thể gặp phải tình huống như vậy, nó đang rất... Trước đây ta thấy nó vẫn rất khỏe..."

"Vương gia... vương gia bớt giận." Ngự y sợ đến run rẩy cả người.

Nếu không cần thiết, bọn họ thực sự không muốn đến.

Dù sao thế tử xảy ra vấn đề gì, Dật An Vương sẽ làm ra chuyện gì, bọn họ cũng không rõ lắm.

"Tầm nhi có phải trúng độc hay không? Các ngươi cố gắng nhìn lại xem!" Dật An Vương nắm lấy ngự y không buông.

"Thế tử...Thế tử thật sự không trúng độc." Ngự y khóc không ra nước mắt nói.

"Tầm nhi tại sao lại biến thành như vậy?"

"Điều này..." Bọn họ cũng không biết.

Tình huống kì lạ như vậy cũng là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy.

"Lang băm! Một đám lang băm!" Dật An Vương không lấy được đáp án, tức giận đến mức mắng to.

Ngự y: "..." Mặc dù mình không phải lang băm nhưng lúc này bọn họ không dám phản bác.

Lang băm còn tốt hơn là bỏ mạng.

Lang băm thì lang băm!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 783: Thế Tử Sắp Khỏe (32)

Từ lúc Cơ Tầm hôn mê đến bây giờ đã qua ba ngày.

Trong vòng ba ngày, hắn không tỉnh dậy một lần nào.

Dật An Vương đều chê toàn bộ đại phu và ngự y tại kinh thành là lang băm.

Ngay cả Vĩnh Ngạn đạo trưởng đến xem cũng lắc đầu.

Trước đây ông từng nói Cơ Tầm và Minh Thù sẽ không sao, sao bây giờ lại xảy ra chuyện như vậy?

Vĩnh Ngạn đạo trưởng cũng nghĩ không ra, thân thể lúc đó của thế tử chắc là không có vấn đề.

Huống hồ còn có thế tử phi bên hắn.

Minh Thù ngồi bên giường, nàng cúi đầu, thần sắc trên mặt hoàn toàn bị che khuất.

"Thế tử phi."

Minh Thù ngẩng đầu nhìn người đang đi tới, ánh mắt bình lặng.

Dật An Vương dường như già đi mười tuổi, vẻ mặt mệt mỏi nói: "Trở về nghỉ ngơi đi, ta trông coi nó một lúc."

"Không cần, con ở cùng hắn!" Minh Thù nhẹ nhàng nói:

"Nếu như hắn tỉnh, không nhìn thấy con lại khóc rất phiền phức."

Dật An Vương nhìn người nằm trên giường, mở miệng nói: "Đang yên đang lành... sao lại..."

Lời nói phía sau như bị ai đó bóp nghẹn, làm sao cũng không nói ra được.

Tiếng thở dài vang lên.

Dật An Vương tìm một chỗ ngồi xuống, hai người yên lặng không một tiếng động nhìn người trên giường.

Dật An Vương rốt cuộc cũng già rồi, sau nửa đêm liền rời đi.

Minh Thù chống cằm đánh giá người trên giường, hắn giống như đang ngủ.

Nàng vươn tay miêu tả đường nét trên khuôn mặt hắn.

Người phía dưới tay mang theo độ ấm truyền tới ngón tay nàng, chạy đến trái tim tạo ra một cảm giác mềm mại thoải mái.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Minh Thù dựa vào giường nghỉ ngơi.

"Nương tử..."

Minh Thù thoáng chốc nghe thấy tiếng Cơ Tầm, nhưng nàng lại cảm giác mình không nhúc nhích được, dường như đã bị nắm lấy.

"Không nên cử động." Âm thanh Cơ Tầm vang lên bên tai nàng rất gần, thoáng như vang lên từ đáy lòng nàng.

"Hãy nghe ta nói." Âm thanh Cơ Tầm trầm trầm:

"Ta phải đi rồi, lần gặp mặt sau sẽ rất nhanh. Hãy tin ta, rất nhanh... ta sẽ tìm được cách đưa nàng rời đi."

"Không biết nàng còn có ký ức hay không..."

Lời này rõ ràng cho thấy Cơ Tầm đang tự nói với chính mình.

Minh Thù không có cách nào nói chuyện, cũng không biết vì sao hắn làm được.

Một lát sau hắn tiếp tục nói: "Ta để lại cho nàng một vật, ta sẽ nói cách sử dụng cho nàng biết. Nếu... nếu như nàng muốn bên cạnh ta thì cứ làm theo những gì ta nói. Sau này mặc kệ xa bao nhiêu ta đều có thể tìm thấy nàng."

"Đương nhiên, nếu nàng không làm theo lời ta nói, mặc dù quá trình sẽ có chút khó khăn nhưng kết quả sau cùng nhất định giống như ta muốn. Cho nên, tốt nhất hãy dựa theo lời ta nói mà làm."

Câu cuối cùng hắn nỉ non nói, dường như sợ khiến nàng hoảng sợ.

Nhưng giọng nói kia của hắn... vốn rất đáng sợ.

Cơ Tầm nói hắn có để lại cách sử dụng.

"... Ta đi đây, lần sau gặp."

Âm thanh Cơ Tầm xa dần, người Minh Thù cứng ngắc có thể chậm rãi cử động rồi.

Nàng nhanh chóng mở mắt ra, người trên giường vẫn yên tĩnh nằm như cũ.

Minh Thù cúi người thử bắt mạch cho hắn, mạch đã ngừng đập.

Hắn để lại đồ?

Ở đâu?

Minh Thù quét mắt một vòng trên giường cũng không thấy bất kỳ vật gì.

Minh Thù mở tay Cơ Tầm ra, quả nhiên trong tay có một vật như đồng xu vàng.

Ở giữa có một lỗ nhỏ, hình thù có chút kỳ quái, nhìn thế nào cũng đều cảm thấy như một mớ hỗn độn, như vẽ lung tung, nhìn không ra hình thù gì.

“Vù!”

Có làn gió thổi qua, trong chớp mắt căn phòng tối đen.

Minh Thù theo bản năng nắm chặt lấy đồng xu, thế nhưng không ai tấn công nàng.

"Hì hì, cô nương đáng yêu, lại gặp mặt." Âm thanh quyến rũ mà quỷ dị vang lên trên đỉnh đầu.

Minh Thù ngẩng đầu nhìn lên, là nữ nhân xinh đẹp đã từng gặp ở Vân Hỷ các.

Nữ nhân ngồi trên xà nhà, ném đồng xu trong tay giống hệt đồng xu của Minh Thù, nói: "Thật đúng là sơ ý, giao mấy thứ này cho cô, bị người khác đoạt được thì phải làm sao?"

Minh Thù nhíu mày, là hai đồng sao?

Nữ nhân nhảy từ trên xà nhà xuống, hương thơm bay vào mũi, đồng xu kia liền không thấy đâu: "Xin lỗi nhé, không thể giao đồ này cho cô, nếu không... sẽ phá hỏng quy củ. Là một nhân vật ảo, cô không thể có thứ này. Cho nên tiểu cô nương có thể trả lại đồng xu đó cho ta không?"

Minh Thù mỉm cười: "Ngươi thật sự không còn lựa chọn."

Minh Thù kín đáo giao đồng xu cho thú nhỏ, thú nhỏ ôm lấy cắn một phát, suýt chút nữa gãy mất hàm răng. Thú nhỏ rưng rưng nước mắt rồi ném đồng xu vào không gian.

Lạc Yến nhìn xuống cơ thể, hắn oán giận một tiếng: "Ai da, không còn cách nào khác, tìm không được thân thể phù hợp nên chỉ có thể chấp nhận nó."

"Thân thể không thích hợp mà ngươi cũng có thể sống được khéo léo như vậy, bội phục."

Lạc Yến nở nụ cười điên khùng: "Không muốn nói sang chuyện khác, thực sự là không đáng yêu chút nào. Thứ này sẽ mang phiền toái đến cho cô nên tốt nhất cô hãy giao cho ta đi."

"Ngươi muốn cũng được thôi, giết ta đi."

Lạc Yến có thể đang nghĩ đến sự việc lần trước, biểu cảm có chút vặn vẹo: "Ta sẽ không giết cô."

Giết nàng nhất định chính là ác mộng.

"Vật kia ngươi không thể lấy được rồi."

Lạc Yến yên lặng một lát: "Cô không tin cô là nhân vật ảo, vậy sao cô không suy nghĩ một chút, vì sao cô có thể sống lại?"

"Bởi vì ta giỏi thôi."

"... Cô không cảm thấy đây giống như trò chơi được thiết lập sao?"

"Không." Vẻ mặt Minh Thù như muốn nói ngươi đừng bán hàng đa cấp, ta không tin.

"Lừa mình dối người có gì tốt?"

"Lừa ta, có gì tốt?"

Lạc Yến: "..." Ngốc nghếch!

Trực tiếp đánh đi!

Quanh thân Lạc Yến tràn ngập sát ý, Minh Thù ra tay trước, cầm bình hoa bên cạnh đánh tới

"Mẹ kiếp!"

Lạc Yến mắng một tiếng, sau đó gia nhập chiến đấu với tốc độ nhanh nhất.

Minh Thù muốn lấy đồng xu kia.

Mặc dù không biết là gì nhưng Cơ Tầm nói có thể dựa vào thứ này để tìm được nàng, vậy nhất định rất quan trọng.

Lạc Yến công kích luôn dùng chiêu thức hiểm, trí mạng lại độc ác.

Thế nhưng mỗi lần Minh Thù chủ động tìm cái chết, hắn lại tránh ra.

“Ầm ầm...”

Động tác Lạc Yến dừng lại, một lúc thì bị Minh Thù đạp ngã lên mặt đất, mặt đất rung chuyển.

"Đồ đâu?" Minh Thù đè lên Lạc Yến.

"Mẹ kiếp." Lạc Yến cũng không rõ mắng một tiếng nhưng thoáng chốc lại cười điên khùng:

"Người muốn cướp đồ từ trên tay ta đều chết hết."

Minh Thù ấn Lạc Yến xuống, tay hơi dùng sức. Nàng dùng ngữ điệu giống hồi nãy hỏi: "Đồ đâu?"

Trong nháy mắt Lạc Yến cảm giác được sự đau đớn, một vật lạnh như băng ghim vào da, đâm sâu tận xương tuỷ.

Quả nhiên...

Mỗi lần đều có một bất ngờ.

Vẻ kiều diễm trên mặt Lạc Yến có vẻ thống khổ, khóe miệng nâng lên, lúc này đầy sự quỷ dị.

Minh Thù bắt đầu soát người hắn nhưng không tìm được gì, có lẽ là có không gian.

Mặt đất lay động càng mạnh, Minh Thù nhíu mày nhưng không có ý định thăm dò.

Sức mạnh không đủ...

Hiện tại nàng thậm chí không cảm nhận được không gian bình thường, càng chưa nói đến không gian chính.

Thế nhưng...

Nàng có thể thử phá một chút.

"Cô điên rồi!" Một giọng nói yếu ớt vang lên.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 784: Thế Tử Sắp Khỏe (Hết)

Thú nhỏ nhảy ra, bộ lông bảy màu như con nhím, cặp mắt vừa to vừa tròn liếc qua liếc lại.

Minh Thù nói: "Ta phải cầm về."

Lạc Yến bị hấp dẫn bởi thú nhỏ, hắn thở phì phò, nụ cười không giảm, hứng thú hiên ngang nói: "Nó có thể nói."

Minh Thù cũng nhìn về phía thú nhỏ, thú nhỏ hừ một tiếng nhưng lại không lên tiếng.

Chỉ là trong lòng thầm mắng Minh Thù, Minh Thù lại không hề thay đổi ý kiến.

Nó tức đến mức hận không thể nhảy dựng lên đâm chết Minh Thù.

Thú nhỏ nhảy lên ngực Lạc Yến.

Con sen này, ngươi thật sự muốn chọn hắn sao?

"Không cần ngươi giúp..." Minh Thù nói.

Thú nhỏ hừ lạnh một tiếng, móng vuốt cào thẳng đến Lạc Yến.

Không dư thừa bất cứ hành động nào, cứ như vậy bị cào một cái.

Bên tai Lạc Yến có tiếng đồ vật bị vỡ, đồng xu rơi ra.

Ngoại trừ đồng xu, còn có rất nhiều vật kỳ quái, ồn ào huyên náo rơi trên mặt đất.

Minh Thù nhanh chóng nhặt đồng xu lên, thu hồi không gian thú nhỏ.

Bộ lông của thú nhỏ cũng mềm hơn nhưng bộ lông không sáng bóng như vừa rồi, có chút mệt mỏi ôm cổ tay Minh Thù.

Nó mới vừa nói chuyện!

Đều do con sen!

Không biết có thể nói chuyện từ lúc nào!

Thật tức giận!

Minh Thù vớt nó lên, rất nhanh xẹt qua giường bên kia, đưa theo người trên giường, từ cửa sổ nhảy ra ngoài.

“Ầm ầm...”

Cả tòa nhà sụp đổ.

Nàng tựa hồ nhìn thấy Lạc Yến trong căn phòng sụp đổ, chậm rãi đứng lên.

Đáy mắt không hề có sự giận dữ, cũng không phẫn nộ mà như đang rất hứng thú.

Không chỉ có phòng ốc chỗ này sụp đổ, kiến trúc bốn phía ở đây đều sụp đổ hết cả.

Mặt đất như trải đầy vết rách, trong vết rách ấy có ánh sáng trút xuống, cả thế giới đều như sáng bừng lên.

Kiến trúc như bị ánh sáng nuốt lấy, tiếng thét chói tai và hoảng loạn đột nhiên ngừng lại.

Trước mắt Minh Thù là một mảng trắng xóa, đến khi mở mắt ra đã ở phòng mây trắng.

Nàng tựa như bất động nắm chặt đồng xu trong tay.

Không biết Hài Hòa Hiệu không phát hiện, hay phát hiện nhưng không quan tâm, nhưng cũng không muốn nói.

Minh Thù không tín nhiệm Hài Hòa Hiệu.

“Thế giới vừa rồi sụp đổ rồi sao?” Minh Thù hỏi.

[Đúng vậy.]

“Ánh sáng đó là gì?” Nàng cảm giác ánh sáng này có sức sống, không giống có thể xuất hiện ở thế giới sụp đổ ban nãy.

[Không biết, việc này không có liên quan đến ta.] Hài Hòa Hiệu rất thản nhiên.

[Ký chủ, mục tiêu của chúng ta chỉ là giá trị thù hận.]

“Trước đây không phải ngươi nói muốn duy trì thế giới tiến triển bình thường sao?” Minh Thù cười:

“Sao bây giờ lại không liên quan?”

[...] Hài Hòa Hiệu yên lặng một hồi.

[Ta có nói sao? Không có chứ, chắc chắn ký chủ nhớ lộn.]

“Ha ha.”

Không hổ danh là Hài Hòa Hiệu.

Không biết xấu hổ.

“Ta rất tò mò, tại sao ngươi muốn thu thập giá trị thù hận.” Minh Thù ngồi lên đám mây trắng.

“Chuyện này có ích lợi gì đối với ngươi?”

Nàng đã biết không có lợi lộc gì từ lâu rồi, nếu thật sự cái gì Hài Hòa Hiệu cũng không lấy được, sao có thể tận tâm tận lực nghĩ ra ý kiến tồi như vậy, dạy nàng kéo giá trị thù hận.

Hài Hòa Hiệu không lên tiếng, trực tiếp xem tư liệu.

Họ tên: Minh Thù

Giá trị thù hận: 450000

: **

Nhiệm vụ phụ: Chưa hoàn thành

Nhiệm vụ ẩn: Hoàn thành

Có thể.

Điều này rất hài hòa.

Một tay cao thủ giả chết.

Nếu không phải vì tiểu yêu kia, hiện tại trẫm đã phủi tay không làm.

... Không phải vì Hài Hòa Hiệu bảo vệ chính mình, sử dụng thủ đoạn chứ?

Nếu không... sao nó có thể giựt dây mình đi yêu đương chứ?

Dường như nó cũng chưa từng phê bình điều gì về tiểu yêu tinh kia, hình như hắn và người khác cũng không có gì khác nhau.

Nàng không tin Hài Hòa Hiệu không phát hiện...

Âm hiểm!

Giả dối!

Não bộ của Minh Thù không thể ngừng lại được.

Có chuyện gì không thể ngồi xuống ăn một bữa giải quyết sao?

Một bữa không được thì hai bữa!

Hai bữa còn không được thì sao?

Thì đánh chứ sao!

Đánh tới khi nào dừng mới thôi!

Minh Thù nhìn quanh bốn phía, Hài Hòa Hiệu không có thực thể, có thể đánh ai chứ?

Vấn đề này vẫn nên suy nghĩ một tí.

-

“Tích tích tích...”

Bộ trưởng bộ kỹ thuật vội vàng chạy tới gian phòng nơi phát ra âm thanh, hắn bấm mật mã, đợi cửa phòng xác nhận rồi đẩy ra.

Chỉ qua mấy giây nhưng trong lòng của bộ trưởng bộ kỹ thuật giống như chạy một cuộc marathon cự ly dài.

Cửa kim loại từ từ mở ra, cơ thể bộ trưởng như được thoải mái, cứng rắn bước về phía căn phòng.

Bên trong gian phòng, thiếu niên đang ngồi trên ghế chuyển động, cánh tay đặt ở trên tay vịn, ngón tay trắng nõn thon dài chống cằm.

Ánh mắt nhìn màn hình trước mặt hắn.

“Cửu... Cửu thiếu?” Bộ trưởng bộ kỹ thuật cẩn thận tới gần:

“Người... người đã trở về? Không sao chứ?”

Kỳ Ngự liếc mắt, khóe miệng lộ ra một ý cười: "Ta không ở đây, mọi người nhớ ta sao?"

Ai nhớ người chứ!

Không hề!

Bọn họ không nhớ tí nào.

Bộ trưởng bộ kỹ thuật ngăn chặn sóng gió trong đáy lòng, quan sát Kỳ Ngự, dò xét hỏi: "Cửu thiếu còn nhớ rõ chuyện lúc trước không?"

Đầu ngón tay Kỳ Ngự nhấc cằm: "Chuyện gì?"

Bộ trưởng bộ kỹ thuật yếu ớt nói: “Nhiệm vụ.”

Kỳ Ngự “à” một tiếng, đưa tay ấn xuống màn hình, màn hình bắn ra hai chữ “Xác nhận”.

Kỳ Ngự tiếp tục ấn.

[Đã giao bảng điểm cho hệ thống, sau năm phút bảng điểm sẽ tạo mới.]

Sau khi câu nói này hiện ra xong, Kỳ Ngự mới nhìn bộ trường bộ kỹ thuật, vẻ mặt thản nhiên nhún vai: "Thất bại rồi."

Bộ trưởng bộ kỹ thuật hoài nghi.

Kỳ Ngự đứng dậy, hai tay đút túi rời phòng, nhìn qua không khác gì trước đây cả.

Bộ trưởng bộ kỹ thuật đợi Kỳ Ngự đi, lập tức chạy lên lầu tìm cục trưởng.

"Đã trở về?" Cục trưởng tóc vàng nói rất nhạt.

“Ừ, nhìn qua không có gì khác thường." Bộ trưởng bộ kỹ thuật nói.

“Ký ức thì sao?”

“Hình như không có?”

“Hình như?” Cục trưởng tóc vàng bất mãn với câu trả lời này.

“Ta muốn đáp án chắc chắn.”

Bộ trưởng bộ kỹ thuật lau mồ hôi, nhanh chóng tìm số liệu ban nãy.

[Ký ức tẩy rửa thành công.]

Nhìn đến đây, bộ trưởng bộ kỹ thuật lúc này mới thở phào: “Xác định.”

Cục trưởng tóc vàng nói: “Mấy ngày nay hãy trông chừng hắn, tìm một cơ hội cho hắn làm kiểm tra, không nên để hắn đi vào một mình.”

Bộ trưởng bộ kỹ thuật tuyệt vọng: "Cái này... tôi cũng ngăn không được."

“Dạo này bộ sửa chữa bề bộn nhiều việc, cho hắn vào đó đi.”

"Cục trưởng người nghiêm túc sao?" Người của bộ sửa chữa sẽ cầm dao chém chết Cửu thiếu.

Cục trưởng tóc vàng: “...”

Cuối cùng cục trưởng tóc vàng kêu bộ trưởng bộ kỹ thuật trông chừng hắn.

Đợi bộ trưởng bộ kỹ thuật rời khỏi, một màn hình chiếu đột nhiên xuất hiện.

Chàng trai lười biếng dựa vào sofa, quần áo tùy ý mở rộng, lộ ra những múi cơ hoàn mỹ.

Tóc còn ướt, chắc là mới vừa tắm ra.

Cục trưởng tóc vàng liếc mắt nhìn hắn: “Thế nào?”

"Đồ bị cô ấy đoạt đi rồi."

Cục trưởng tóc vàng sầm mặt lại.

“Đừng nóng giận, tôi đã lấy thứ này về.” Ngón tay Lạc Yến khẽ động, một vật nhỏ như bông tay nằm trong tay hắn:

"Không có nhiệt hạch, không khởi động được."

Sắc mặt cục trưởng tóc vàng chuyển biến tốt đẹp: “Phải cầm nó về, trong tay Kỳ Ngự còn một cái, cậu hãy nhanh chóng tìm cơ hội lấy về.”

"Ông kêu tôi đi cướp đồ của hắn?" Lạc Yến nheo mắt:

"Ông cho hắn cơ hội giết chết tôi sao? Cục trưởng, dù ông có ghét tôi, cũng không nên đưa tôi vào chỗ chết chứ?”

"Vật kia trên tay hắn chính là bom hẹn giờ, hiện tại bên kia chưa có một chút tin tức nào. Nếu như thứ này lại mất tích hoặc là bị hắn dùng, dù cuối cùng cho dù chúng ta tìm được thì có lợi ích gì?" Cục trưởng tóc vàng không nhanh nói.

“Vậy tại sao khi đó ông đưa cho hắn?" Lạc Yến hiếu kỳ.

Cục trưởng tóc vàng yên lặng một lúc lâu.

Màn hình chiếu trước mặt Lạc Yến đột nhiên biến mất, đột nhiên hắn nghe bên tai có giọng nói: "Đó vốn là của hắn."

Lạc Yến hất mái tóc trên trán hắn, nhỏ giọng nỉ non: “Thật là khiến người khác đố kỵ.”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 785: Chuyến Săn Hừng Đông (1)

#Đầu đề zombie: Hạ Vị một lời không hợp liền phát rồ.#

“Grừ!”

Minh Thù vừa mở mắt thì đã đối mặt với zombie.

Zombie thiếu nửa cái đầu, thậm chí cô có thể thấy cấu tạo bên trong của bộ não.

Zombie gầm nhẹ một tiếng, móng vuốt đã tiến hóa lao thẳng về phía cô.

Minh Thù theo bản năng lùi lại phía sau.

Cảm giác mất trọng lực kéo tới, zombie phía trên biến thành một điểm đen.

Cô mơ hồ cảm thấy bên cạnh có người đứng. Lúc cô té xuống, người nọ đi qua bên kia, zombie cũng gầm theo một tiếng.

Gió nóng không ngừng phất qua hai gò má cô như dao cạo râu di chuyển trên mặt.

Lúc Minh Thù phản ứng kịp thì bụng dưới chợt quặn đau.

Muốn chết muốn chết!

Lại là thế giới zombie, ăn gì đây!

[...] Lúc này ký chủ còn suy nghĩ vấn đề ăn gì sao? Thế nào cô cũng bị té chết!

Đúng vậy.

Thú nhỏ bị móc ra, Minh Thù ném xuống. Rõ ràng trong không khí không có gì cả nhưng dường như cô đạp trúng gì đó, cơ thể an toàn tiếp đất.

Thế nhưng...

“Grừ!”

“Grừ grừ!”

Cô rơi vào giữa bầy zombie.

Đồng thời lúc này ở giữa bầy zombie còn có ba người, ba người lưng tựa lưng chống lại zombie. Minh Thù nhảy vào, ba người đồng thời nhìn về phía cô.

“Đánh zombie sao?” Minh Thù quay đầu, mỉm cười chào hỏi người bên cạnh:

“Mọi người tiếp tục đi!”

“Grừ!” Zombie hưng phấn rống một tiếng.

Minh Thù: “...”

Trẫm còn chưa chuẩn bị xong nữa!

Trẫm còn chưa ăn no, các ngươi gầm cái gì!

Ừm... cơ thể này có kỹ năng gì không?

Còn chưa nhận được ký ức, ngay cả làm thế nào phát động kỹ năng Minh Thù cũng không biết... Thế giới zombie chắc cũng không khác lắm đâu nhỉ?

Minh Thù suy nghĩ một chút, dựa theo trí nhớ trước kia, bắt đầu phát động kỹ năng.

Đột nhiên xung quanh cô hiện lên vô số thấu kính hình thoi, bóng của zombie xuất hiện trên thấu kính kia.

Sau đó đột nhiên Minh Thù thấy zombie nhiều lên gấp đôi.

Minh Thù: "..." Kỹ năng này dường như có chút vấn đề.

"Trời! Mẹ nó! Kỹ năng gì vậy!" Ba người bên cạnh xù lông.

"Này, cô ở bên nào vậy?"

Minh Thù vội vàng bỏ kỹ năng, vừa cầm thiết côn dưới đất đánh zombie vừa nói: "Sai lầm, đói quá."

Zombie trên thấu kính và zombie thật không khác nhau mấy, ngay cả sức chiến đấu cũng không khác nhau, khác biệt duy nhất là sau khi đánh chết thì trực tiếp biến mất.

Minh Thù phát hiện kỹ năng mạt thế này... hình như không dựa theo những nguyên tố thông thường, mà là kỹ năng rất kỳ quái.

Như cô gái giữa ba người kia, vũ khí là tóc của cô, mái tóc đen dài vô hạn nhanh chóng cuốn lấy zombie hoặc trực tiếp đâm thủng gáy zombie.

Cảnh kia... hơi độc.

Trong ba người này sức chiến đấu mạnh nhất chính là cô gái kia.

Minh Thù vung thiết côn, ánh mắt đảo quanh ba người kia. Ba người kia đánh zombie không để ý tới cô.

“Chạy!” Cô gái rống lên một tiếng.

Cô đã tạo ra một lỗ hổng, ba người rất ăn ý chạy về phía bên kia.

Còn Minh Thù, bọn họ không để ý cô.

Dù sao lúc này bản thân mình còn khó bảo vệ, ai lại quan tâm người mới vừa làm zombie tăng gấp đôi kia chứ!

Đợi sau khi ba người đi, Minh Thù mới phát hiện zombie không thể nào công kích cô. Hoặc có lẽ là, căn bản không hề công kích cô.

Vì cô động thủ nên zombie mới phản kháng tượng trưng.

Ba người kia vừa đi, zombie lập tức di chuyển sự chú ý, đuổi theo ba người kia.

Minh Thù mang theo thiết côn, nhìn con zombie bên cạnh cô gầm một tiếng rồi chạy đi mất.

“...” Này này, nhìn trẫm đi!

Minh Thù nhìn mình một lần... Là người mà!

Minh Thù cầm thiết côn đã nhuộm máu zombie, tìm một căn phòng an toàn.

Cô không vội tiếp thu ký ức mà lấy hai đồng xu kia ra.

Hình vẽ trên hai đồng xu khác nhau, điều duy nhất giống nhau là hình vẽ đều lung tung cả.

Hai đồng xu đều có một lỗ nhỏ.

Minh Thù dựa theo lời Kỳ Ngự nói, thử khởi động đồng xu.

Đáng tiếc đồng xu không phản ứng chút nào.

Bước đi của cô không hề sai, nhưng tại sao không có biện pháp khởi động?

Thử hai lần, Minh Thù đã từ bỏ, cô tìm sợi dây đeo đồng xu vào cổ.

Tiếp thu ký ức trước, đợi có thời gian hẵng nghiên cứu.

-

Nữ chính giả của thế giới này tên Lương Tuyền. Lúc đi tới mạt thế, Lương Tuyền đột nhiên phát hiện thế giới của cô giống với thế giới của một quyển tiểu thuyết cô đã từng đọc.

Mà cô lại là nữ phụ độc ác trong cuốn tiểu thuyết đó, cuối cùng chết thảm dưới tay zombie.

Để xoay chuyển kết cục này, Lương Tuyền bắt đầu phản nghịch.

Nguyên chủ tên Hạ Vị, giới tính nữ, bậc zombie.

... Dường như có chỗ nào không đúng.

Hạ Vị là một con zombie biết suy nghĩ, dùng thuật ngữ chuyên nghiệp mà nói, cô là vua zombie.

Hạ Vị cũng không biết tại sao mình phải biến thành như vậy.

Trước mạt thế, cô chỉ là một học sinh bình thường.

Lúc mới vừa biến thành zombie, cô không phát hiện, chẳng qua chỉ cảm thấy hơi khác người một tí nhưng hầu như con người không phát hiện cô kỳ lạ.

Cô sẽ không làm thương tổn con người, thậm chí sẽ bảo vệ con người.

Mãi đến khi gặp phải Lương Tuyền.

Lương Tuyền biết nguyên chủ là vua zombie. Hạ Vị có suy nghĩ của con người, bởi vì biến thành zombie nên chỉ số IQ không cao, bị Lương Tuyền lừa đủ đường.

Lương Tuyền dựa vào Hạ Vị để kiếm tiếng tăm, cho dù ở căn cứ, Lương Tuyền cũng vô cùng nổi bật, được người khác kính trọng.

Không gian sinh tồn của con người càng lúc càng khó khăn, lúc căn cứ cần nghiên cứu cách giải quyết zombie, Lương Tuyền đã bán đứng Hạ Vị.

Cô là vua zombie, cung cấp nghiên cứu cho phòng thí nghiệm, giá trị nghiên cứu rất lớn.

Hạ Vị không hiểu tại sao mình bị phản bội, sau khi chạy thoát thì tiến vào con đường làm Boss.

Dẫn dắt zombie đánh căn cứ, đấu trí so dũng khí với con người nhưng cuối cùng vẫn bị bắt, chết thảm trên bàn mổ.

Nhận hết cốt truyện, Minh Thù cảm giác nhất định phải nói câu chửi.

Đến mạt thế đã rất khó khăn, còn biến thành zombie.

Zombie con khỉ!

Ăn gì?

Gặm zombie sao?

Zombie dễ gặm sao?

Minh Thù nhìn zombie bay bay ngoài cửa sổ...

Đây thật là một câu chuyện bi thương.

Trẫm có thể phải chết đói.

Minh Thù ủ rũ cúi đầu rời phòng.

Hiện tại cô là zombie, ra ngoài sẽ không bị bao vây.

Gặp con người, họ cũng xem cô là đồng loại.

Cho nên không có gì phải sợ.

Minh Thù đi ra ngoài, những zombie bay bay bên ngoài ngửi ngửi người cô, sau đó coi như không có chuyện gì xảy ra rời đi.

Có thể ăn đồ ăn của con người không?

Có tiêu hóa được không?

Không thể tiêu hóa cũng tốt hơn chết đói!

Minh Thù nghĩ như vậy, huýt sáo với hai con zombie trước mặt.

Hai zombie hành động chậm chạp, nghe tiếng động, một lát sau mới di chuyển qua.

Một giây kế tiếp, đột nhiên bọn họ như tên rời cung, chạy nhanh tới.

“Đi tìm cho ta một tí thức ăn của con người.”

Zombie ngoẹo đầu, tựa hồ không hiểu lời Minh Thù nói.

Minh Thù chỉ chỉ túi chứa thức ăn bẩn thỉu trên mặt đất: "Ăn, thức ăn."

Hai zombie liếc nhau, tản ra hai bên.

Chẳng được bao lâu, hai Zombie cầm một đống đồ vật trở về.

Một đống đồ lộn xộn, Minh Thù tìm mãi cũng không tìm được thức ăn.

Ngược lại có một con zombie khác đang cầm một khối thịt đầy máu đưa cho Minh Thù.

Mùi máu tươi rất nặng, Minh Thù nhảy lên xe bên cạnh, ghét bỏ không ngớt: “Đem đi.”

Cái này là thịt người đó!

Zombie khó hiểu, đây là thức ăn bọn họ thích nhất, vì sao vua không thích?

Zombie thấy Minh Thù thực sự không muốn, lập tức giải quyết đống thịt.

Minh Thù: “...”

Về sau cô sẽ làm bạn với những thứ “đáng yêu” này rồi.

Thật là đói!

Thuốc đâu thuốc đâu.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 786: Chuyến Săn Hừng Đông (2)

Lúc Minh Thù đi tới, Lương Tuyền đã trở thành người có tiếng nói ở căn cứ nhờ nguyên chủ rồi.

Lần này bọn họ nhận nhiệm vụ, đến thành phố này tìm kiếm vật tư, còn phải tìm một ít thuốc, tiện thể tìm một con zombie tiến hóa cao cấp.

Nguyên chủ và mấy người bị zombie đuổi tới mái nhà, lúc cô đi qua bị tấn công rơi xuống đất.

Lúc cô té xuống thấy bóng người chắc là người trong đội.

Kỹ năng của thế giới này giống như cô nghĩ, không phải dựa theo nguyên tố mà là những kỹ năng kỳ lạ.

Lúc đầu nhóm zombie không có kỹ năng gì cả, thế nhưng một tháng trước đám Zombie lên cấp đã có kỹ năng.

Nhưng nguyên chủ có khả năng biến thành zombie.

Nguyên chủ gọi kỹ năng của mình là kính tượng hóa.

Dù đồ vật gì bị thấu kính chiếu vào cũng có thể sao chép ra được.

Như những con zombie bị sao chép trước đây.

Zombie sao chép có sức chiến đấu nhưng chúng nó không có thực thể.

Cho nên kỹ năng này có thể sao chép được thức ăn nhưng không thể ăn.

Vật phẩm được sao chép cũng không thể sử dụng.

Lợi ích lớn nhất là có thể sao chép con người, tăng sức chiến đấu.

Ban đầu nguyên chủ chỉ có thể triệu hồi mười khối thấu kính, hiện tại có thể triệu hồi ra năm mươi khối thấu kính.

“Grừ!”

Zombie nhìn đống thịt trước mặt Minh Thù.

“Đi ra, không được!” Giọng Minh Thù hơi yếu: “Ta muốn ăn thức ăn con người, không phải cái này.”

Zombie ấm ức lấy cục thịt về.

Trẫm cũng ấm ức lắm mà!

Mạt thế đã gần một năm, thức ăn trong thành phố không còn lại bao nhiêu, muốn tìm vật tư phải dựa vào may mắn và thực lực.

Hiển nhiên Minh Thù không may mắn lắm, cô đi hai con đường, ngay cả một mẩu bánh mì cũng không thấy.

“Đùng đùng đùng!”

Đột nhiên tiếng súng vang trong đêm tối.

Những con zombie bên cạnh cô nghe thấy tiếng động, có chút xao động.

Minh Thù từ trên xe nhảy xuống.

Nhất định con người có thể ăn... không phải, có ăn.

Nơi phát nổ là một phố buôn bán, rất nhiều zombie chạy như điên trên đường, truy đuổi không tha thức ăn của bọn nó.

Minh Thù chỉ nghênh ngang đi tới, nhóm zombie xao động nhưng vẫn nhường cô một con đường.

Lực công kích của zombie cũng yếu xuống, cách xa người bị đuổi một đoạn.

“Chuyện gì xảy ra?” Một chàng trai tóc dài mắng.

"Sao vậy?" Người bên cạnh thở phì phò hỏi.

“Người đó, từ trong hang zombie đi ra?” Giọng chàng trai tóc dài kỳ lạ: “Mọi người tự nhìn đi.”

Tổng cộng bốn người bị đuổi, lúc nghe chàng trai tóc dài nói đều đồng thời nhìn sang phía zombie.

Quả nhiên thấy đám zombie tránh đường, một cô gái đang chậm rãi đi tới.

Bộ dạng nhàn nhã như đang sải bước dạo trong hoa viên.

Bà nó, gặp quỷ rồi!

“Cô ta là người hay là zombie?” Chàng trai tóc dài hỏi người bên cạnh

“Kỳ lạ, tôi thấy không rõ...” Người kia có chút nghi hoặc: “Tô Đài, cậu xem đi.”

Nửa người của chàng trai tên Tô Đài chìm trong bóng đêm, thấy không rõ khuôn mặt của hắn, một lát phun ra hai chữ: "Zombie."

“Không phải đâu, tôi thấy cô ta là người.” Một chàng trai khác nói:

"Hoàn toàn không giống zombie."

Bề ngoài đúng thật không giống nhưng Tô Đài nói là zombie, vậy khẳng định là zombie.

“À, người anh em đối diện.”

Mọi người đồng thời nhìn qua bên kia.

Chỉ thấy cô gái bị Tô Đài kêu là zombie đứng trước đầu xe, phất tay với đám người bên này: “Có đồ ăn không?”

Chàng trai tóc dài nuốt một ngụm nước bọt: “Có phải cô ta muốn ăn thịt chúng ta không?” Zombie ăn thịt người mà! Hỏi bọn họ có gì ăn hay không, không phải là muốn ăn bọn họ sao?

Đám zombie yên tĩnh đứng ở đó, sừng sững trong bóng tối âm u.

Cảnh quái dị như vậy bọn họ chưa từng gặp qua.

“Hao Tử... cậu hỏi cô ta đi.”

Chàng trai tóc dài trừng mắt: "Hỏi cái gì? Chiên dầu hay hấp sao?"

Cả đội im lặng.

Tô Đài nói: “Hỏi cô ta muốn ăn gì.”

Hao Tử nuốt nước miếng: "Zombie trừ ăn người ra, còn có thể ăn gì?"

Tô Đài liếc mắt nhìn bọn họ, Hao Tử lập tức thủ thế từ từ đứng lên, hỏi người bên kia: "Ờm... Cô muốn ăn gì?"

“Đồ con người ăn, nếu không là... đồ ăn cho heo sao?” Minh Thù khá nóng vội, cô đói bụng: "Có không? Có thì đem tới đây, tôi tha cho các cậu."

Hao Tử nhìn đồng bọn của mình.

Tô Đài giơ tay lên, Hao Tử lập tức nói: "Có, cô thực sự sẽ thả chúng tôi đi?"

Một con đường đầy zombie, nếu bọn họ đánh nhau cũng biết bên nào hết đạn trước.

“Tôi giống gạt các cậu lắm sao?”

“...” Cô là zombie mà.

Mấy người kia thương lượng một chút, Hao Tử lấy các vật tư thu thập được để vào ba lô, sau đó dùng sức hất ra.

Ba lô rơi trên mặt đất, hai con zombie chậm rãi tiến lên nhặt ba lô về.

Minh Thù lục ba lô, có hai món đồ hộp, còn có một chút bánh quy ép và nước sạch.

Minh Thù phất tay: "Mọi người có thể đi."

Zombie đối diện đứng sừng sững, hoàn toàn không có ý định công kích bọn họ.

Hao Tử quái dị nhìn về phía đồng bọn của mình, thật sự có thể đi sao?

“Đi, Hoàng Chính cản đằng sau.” Tô Đài bắt đầu lui về phía sau.

Mãi đến khi đi ra khỏi con phố kia, Hao Tử còn lâng lâng: "Tôi đang nằm mơ sao? Đau... Tiện nhân cậu bóp tôi làm gì?"

Chàng trai đeo kính vác súng trên vai: "Xem cậu có phải đang nằm mơ hay không. Còn nữa, không được kêu tôi là tiện nhân!"

Hao Tử liếc một cái: “Cậu vốn là tiện nhân, không gọi như vậy thì gọi thế nào, cậu dám... Tô Đài, cậu xem hắn kìa...”

Gã đeo kính tên là Lý Kiếm Nhân.

"Con zombie kia rất kỳ quái." Hoàng Chính đuổi theo phía sau, nói với Tô Đài: “Nhìn qua cô ta không khác con người là mấy, hơn nữa cũng không thể phân biệt được.”

Hao Tử nói: “Có phải giống như trong tiểu thuyết, zombie thăng cấp tới cấp độ nhất định thì sẽ khôi phục hình dáng của con người?”

Mọi người nhìn nhau.

Nếu quả thật như vậy, vậy cô ta bậc gì?

Có thể làm cho đám zombie đứng im như vậy.

Vua zombie trong truyền thuyết?

-

“Ọe...”

Minh Thù dựa vào sô pha cũ cảm thấy buồn nôn, may mà không ói ra thức ăn.

“Grừ!” Đám Zombie vây quanh cô, hình như không rõ tại sao vua phải hành hạ mình như thế.

Minh Thù phất tay: “Đừng làm phiền ta.”

Ăn món ăn ưa thích còn khó hơn đánh nhau.

Thi thể gian nan.

Trẫm phải đổi nhà ăn! Quá tệ! Quá tệ!

[... Nhìn tiểu yêu tinh đánh nhau rồi tỉnh táo đi.] Hài Hòa Hiệu lanh lẹ phát cảnh tiểu yêu tinh đánh lộn.

Minh Thù: “...” Báo nguy! Tên này truyền bá video khiếm nhã! Ngươi còn có mật mã sao?

[Gần đây đề xuất khá hài hòa.]

Minh Thù: “...” Ngươi hài hòa cái con khỉ, còn dám nói mình hài hòa không biết xấu hổ.

[...]

"Rào rào..."

Tiếng động chói tai từ phía bên cạnh truyền tới, một con zombie nhỏ đang dùng móng tay cào cửa xe.

“Con nhà ai.” Minh Thù ngồi xuống, người vốn đã khó chịu lúc này còn khó chịu hơn.

Một con zombie nữ bên cạnh thoát ra kéo zombie nhỏ lui về phía sau. Zombie nhỏ không quá cam tâm tình nguyện rống.

“Grừ!”

“Xong chưa, kêu cái gì.” Hơn nửa đêm ầm ĩ mấy con zombie khác phải làm sao.

Zombie câm như hến.

Không phải là bọn hắn.

Minh Thù cũng phát hiện không phải là tiếng của bọn họ mà ở trước mặt phố, tiếng động từ xa đến gần tạo thành tiếng bước chân dồn dập.

Nhưng vào lúc này, trên phố xuất hiện rất nhiều zombie, mà người bị đuổi theo cũng là bốn người ban nãy đưa thức ăn cho Minh Thù.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 787: Chuyến Săn Hừng Đông (3)

Minh Thù ngồi xổm trên nóc xe nhìn Hao Tử thả Lý Kiếm Nhân bị thương ở trên ghế sô pha, Hoàng Chinh đứng ở một bên cầm súng toàn thân cảnh giác.

Chiếc sô pha đang ở trên đường, hơn nữa còn ở chính giữa.

Cũng không biết zombie từ đâu mang đến.

Lại ở trên đường cái như vậy... dù là trước mạt thế hay là sau mạt thế, bọn họ vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

“Ngươi là zombie tốt.” Hao Tử lau mồ hôi lạnh, phát cho Minh Thù một tấm thẻ zombie tốt.

Đám zombie vừa rồi nếu không phải là cô làm cho sợ hãi, bây giờ khả năng bọn họ đều đã thành bữa ăn trong bụng zombie rồi.

Tuy là một chút lương thực cuối cùng bọn họ mang theo trên người đã giao nộp lên.

Minh Thù cười một cái: “Zombie của tôi rất đói.”

Hao Tử run run liếc về đám zombie đứng ở phía sau cô.

Tất cả zombie đều nhìn chằm chằm vào bọn hắn.

Ánh mắt như nhìn thức ăn.

Mẹ ơi!

Bọn họ thế mà lại tiếp xúc hài hòa với zombie ở khoảng cách gần như vậy.

“Hắn bị cắn rồi sao?” Minh Thù nhìn Lý Kiếm Nhân trên ghế sô pha hỏi.

Hao Tử lau mồ hôi lạnh: “Ừm...”

“Bị cắn sẽ biến thành zombie, chi bằng đưa cho zombie của tôi làm bữa ăn tối.”

“Grừ!” Zombie dường như nghe hiểu, hào hứng gầm lên.

Hao Tử: “...”

Hoàng Chinh: “...”

Bọn họ đây là từ hang sói nhảy đến hang hổ mà!

Minh Thù mỉm cười, giọng nói nhẹ nhàng chậm chạp: “Chỉ đùa một chút, căng thẳng như vậy làm cái gì.”

Hao Tử: “...”

Hoàng Chinh: “...”

Một zombie nói lời như vậy, hoàn toàn không giống như là đùa giỡn được chứ?

Hao Tử liếc nhìn qua Minh Thù, cô đã quay đầu nói chuyện với zombie, zombie ngây ngốc nhìn cô cũng không biết nghe hiểu hay không.

“Làm sao bây giờ?” Hao Tử hạ giọng hỏi Hoàng Chinh.

Vừa rồi tình huống quá khẩn cấp trước sau đều là zombie,

zombie nhìn giống loài người này dùng vật tư trao đổi, giúp bọn họ đánh đuổi zombie.

“Tiện nhân tình hình không tốt lắm, Tô Đài cũng không biết như thế nào, trước tiên chờ một chút... cô ta thực sự muốn ăn chúng ta cũng không cần phiền phức như vậy đâu.” Hoàng Chinh phân tích.

Hao Tử suy nghĩ một chút thấy đúng, cô ta dẫn theo nhiều zombie như vậy, thật muốn ăn bọn họ cần gì dùng tới đường vòng cứu bọn họ như vậy.

Hoàng Chinh khom lưng kiểm tra một chút thân thể Lý Kiếm Nhân.

Cánh tay Lý Kiếm Nhân bị zombie cắn, miệng vết thương đọng lại máu đen, màu đen chạy dài theo cánh tay.

Thân thể bọn họ trải qua cường hóa, Lý Kiếm Nhân nếu như cố gắng sẽ không biến thành zombie, nếu như không cố gắng nổi...

Đáy mắt Hoàng Chinh hiện lên một tia ảm đạm.

“Thật đáng thương.”

Hoàng Chinh tóc gáy dựng đứng, hắn cứng ngắc ngẩng đầu nhìn về phía cô gái không biết đứng ở sau ghế sô pha từ lúc nào.

Cô cúi thấp đầu quan sát Lý Kiếm Nhân, với khoảng cách gần Hoàng Chinh thấy khóe miệng cô cong lên.

Rất đáng sợ.

Cô gái ngẩng đầu nhìn về phía hắn mỉm cười, sau đó tránh ra để cho zombie một lần nữa kéo một chiếc sô pha đi ra, đặt lưng thẳng xuống.

Hoàng Chinh thở phào.

Minh Thù cố nén cơn buồn nôn ăn đồ ăn.

Hao Tử dựa vào sô pha nghỉ ngơi, chứng kiến cử chỉ của cô, có chút khó hiểu: “Zombie các cô cũng ăn đồ ăn con người sao?”

Minh Thù hất cằm, ý bảo nhìn zombie phía sau: “Cậu hỏi bọn họ.”

Zombie hướng về phía Hao Tử hưng phấn gầm hai tiếng, ý chính là ăn cậu ngon hơn chúng tôi muốn ăn cậu.

Hao Tử: “...”

Ai bảo nhiều chuyện.

-

Hoàng Chinh và Hao Tử thay phiên trông chừng Lý Kiếm Nhân, bọn họ không chắc chắn đám zombie này có thể đột nhiên nhào lên hay không.

Dù cô gái đã ngủ bên kia từng nói, sẽ không làm gì đối với bọn họ, bọn họ cũng không dám buông lỏng đề phòng.

Hoàng Chinh nhìn chằm chằm cô gái đối diện, lúc này giết chết vua zombie...

Hai zombie từ bên cạnh đi qua, Hoàng Chinh yên lặng gục đầu xuống.

Hắn chính là ngẫm lại.

Hừng đông, một đêm vô sự.

Nhóm zombie tản đi một ít, Hao Tử còn tưởng rằng là chúng nó đi, kết quả chưa tới nửa giờ zombie lũ lượt trở về mang cho Minh Thù không ít vật ly kỳ cổ quái.

Trước mặt Minh Thù như đống đồng nát.

Nhưng mà mấy thứ này đối với cô chẳng có tác dụng gì.

“Grừ!” Tiểu zombie chui vào, một túi bánh bích quy khéo léo đặt ở trên đống đồng nát kia.

Nhất định chính là hoa nở ra từ trong đống rác.

Minh Thù sáng mắt: “Lợi hại như vậy sao? Đi, về sau ngươi là đội trưởng của bọn họ!”

Hoàng Chinh: “...”

Hao Tử: “...”

Có người tùy tiện như vậy sao?

“Đó là thuốc...” Hoàng Chinh đột nhiên chọc chọc Hao Tử.

Bên dưới đống vật phẩm có mấy hộp dược phẩm bị vứt đi.

Bây giờ dược phẩm khan hiếm, mặc dù không ít người từng cường hóa, sở hữu kỹ năng nhưng cũng có người thường, những người này chỉ đau cảm thôi thì như sắp chết.

“Cái kia...” Hao Tử yếu ớt nhấc tay: “Vật kia... cô có cần không?”

Minh Thù nhìn theo hướng hắn chỉ: “Không cần.”

Có ăn được đâu.

“... Vậy có thể cho chúng tôi không?” Hao Tử cảm thấy mình quá to gan, hắn giờ chính là đang muốn đồ vật của zombie.

Zombie không cần dược phẩm, Minh Thù thuận tay cho bọn hắn, sau đó mang theo zombie khởi hành... tiếp tục tìm vật tư.

Biết cô muốn đi làm cái gì, Hao Tử và Hoàng Chinh rất cạn lời.

Người và người đoạt vật tư đã rất khó thấy, cô ta còn dẫn một đám zombie đi cướp.

Có để cho người sống hay không.

“Làm sao bây giờ? Tô Đài còn chưa trở lại...” Hao Tử thấy bầy zombie chậm rãi đi, hắn có chút nóng nảy.

“Chúng ta có cần đi theo cô ta trước không?” Hoàng Chinh lưỡng lự một chút.

Hao Tử cảm thấy lá gan Hoàng Chinh lớn hơn so với chính mình.

Nhưng bây giờ cảm thấy biện pháp này... có thể làm.

Dù sao vị vua zombie kia dường như là một chỉ hiểu được dưỡng sinh thức ăn chay vua zombie.

Cô ta không ăn thịt người, zombie mang thịt về chưa bao giờ động đến, thậm chí còn bảo bọn họ cầm ra xa một chút.

“Đi thôi.” Hoàng Chinh cõng Lý Kiếm Nhân lên, đuổi theo đội ngũ zombie.

Zombie phía sau quay đầu nhìn bọn họ, lại "grừ" lên mấy tiếng, trước mặt zombie cũng "grừ" theo.

Cũng không biết đang gầm cái gì, dù sao cuối cùng bọn họ cũng an toàn theo ở phía sau, không có zombie nào công kích bọn họ.

Nhưng thỉnh thoảng có zombie vây quanh bọn họ như là tìm chỗ nào tương đối khá ngon.

Quay vài vòng, lại không cam lòng trở lại nhóm.

Minh Thù không thèm để ý chuyện này, lục soát qua từng con đường một.

Nhóm zombie giống như đội quân tàn phá mặc kệ có thể ăn được hay không, miễn bọn họ nhìn khá được thì liền cầm về, sau đó lại bị Minh Thù ném đi.

“Có đầu óc chút đi, cái này không thể ăn, ngươi muốn độc chết ta soán vị sao?” Minh Thù đem một chai chất lỏng hóa học ném tới bên cạnh: “Học đội trưởng ngươi một chút đi!”

Nhóm zombie cúi đầu nhìn về phía tiểu zombie.

Tiểu Zombie cầm bánh bích quy trong tay đưa thật cao.

Zombie: “...” Cơ mưu.

“Bộp!”

Zombie bên cạnh Minh Thù đột nhiên ngã xuống đất, Minh Thù nhanh chóng cho zombie tản ra.

Nhóm zombie chạy nhanh, Hoàng Chinh và Hao Tử phía sau nhanh chóng bị lộ ra.

Viên đạn không chút lưu tình bắn vào bên chân Hao Tử, hắn lập tức tiến về phía sau xe trên đường để tránh, viên đạn bắn vỡ kính chắn gió của xe mảnh vụ băng tung tóe.

“Ối.” Hao Tử vừa mắng vừa sờ súng, mặc dù không ít người có kỹ năng, thế nhưng súng ống vẫn là vũ khí chủ yếu, Hao Tử hỏi Hoàng Chinh: “Đánh từ đâu?”

Năng lực Hoàng Chinh có thể nhìn được hết thảy thanh HP (*) vật thể trong chu vi một trăm mét.

Như thanh HP trong game vậy.

Thanh HP con người là màu lục, Zombie màu đỏ.

Không có tính công kích, thuộc về kỹ năng phụ trợ.

“Bên trái lầu hai có ba cái, bên phải năm, con người.”

“Lời nói nhảm, cậu gặp qua zombie biết nổ súng.” Hao Tử tức giận mắng.

Hoàng Chinh không lên tiếng.

Hao Tử hiển nhiên cũng mới nhớ lại.

***

(*) Thanh HP: Có thể hiểu là viết tắt của từ Health Points hoặc Hit Points, đây là một chỉ số rất quan trọng trong hầu hết tất cả các trò chơi, còn được gọi là thanh máu.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 788: Chuyến Săn Hừng Đông (4)

“Rào rào...”

“A!”

“Cứu mạng!”

Hoàng Chinh và Hao Tử mới vừa dùng hết đạn, cửa kính lầu hai bên trái đã bị đánh vỡ hai người từ trên lầu ngã xuống.

Tiếp đến là bên phải.

Cửa sổ lầu hai dường như có thể thấy zombie qua lại.

Vừa rồi zombie trốn chạy vội ra, chớp mắt bao phủ mấy người lại, làm mấy người kia đi về ngôi nhà bên cạnh.

Đi làm cái gì chắc không cần nói.

Nghe tiếng kêu thảm thiết cũng biết.

Nhưng zombie giờ cũng biết tránh giờ cơm rồi sao?

Minh Thù mang theo một ít zombie chậm rì rì từ trên lầu đi xuống, mấy con zombie mang theo vật tư và súng ống, phía sau còn mang theo ba cô gái run lẩy bẩy tay bị cột dây.

Hoàng Chinh: “...”

Hao Tử: “...”

Cô ta đi lên từ lúc nào?

Trói con gái người ta làm cái gì!

Zombie "grừ grừ" đem súng ống đập Hoàng Chinh và Hao Tử, chính là dùng đập, dáng vẻ đặc biệt phẫn nộ.

Ba cô gái kia thấy Hoàng Chinh, lập tức chạy tới phía bọn hắn.

Con người dù sao cũng tốt hơn zombie.

Ba cô gái đều là bị đám người kia trói, trong ngày thường càm ràm cùng bọn họ.

Vừa rồi zombie xông lên, các cô gái nghĩ rằng mình chết chắc rồi.

“Còn... bọn họ...” Hao Tử ngước nhìn về phía Minh Thù: “Làm gì bây giờ?”

“Cho zombie tôi làm điểm tâm?”

“Grừ grừ!” Được được!

Hao Tử liếc mắt nhìn zombie, khóe miệng co giật nói: “Mang theo các cô ấy sao?”

Minh Thù nhai không có mùi vị, miếng bánh bích quy khiến cô hơi buồn nôn: “Đâu có chuyện gì liên quan tới tôi, tôi cứu các cô ấy còn phải chăm sóc cho bọn họ sao? Tôi mở trạm thu hồi rác rưởi sao?”

Có thể nói chuyện đàng hoàng hay không!

Đây là... được rồi, đối với zombie mà nói bọn họ không phải người, bọn họ là thức ăn.

“Mấy cô gái đó nếu như không ai bảo vệ sẽ chết đấy.”

“Ừm.”

“...” Ừm là có ý gì?

Hao Tử cảm thấy Minh Thù không bằng lòng dẫn các cô ấy theo, trong ba cô gái này chỉ có một người có kỹ năng, hơn nữa còn thuộc loại phụ trợ.

Đang ở thời điểm Hao Tử không biết nên làm sao, một đoàn xe đột nhiên xuất hiện.

Người hai phe vừa hay đụng mặt nhau.

Lúc này zombie đều ở trong nhà dùng cơm, bên người Minh Thù một con zombie cũng không có cho nên người bên kia cũng không bỏ chạy.

Đoàn xe thứ hai có người bước xuống: “Hạ Vị, cô đi đâu vậy, tôi tìm cô đã lâu.”

Người xuống là một cô gái, cô ta trực tiếp chạy qua đây: “Không có sao chứ? Không phải theo như cô nói, nếu như phân tán sẽ gặp nhau ở điểm tập hợp sao?”

Người vừa tới không phải là người khác, chính là nữ chính giả Lương Tuyền.

Lương Tuyền thuộc kiểu người có vẻ đẹp thanh thuần, lúc này buộc tóc đuôi ngựa, ăn mặc đồ jean, khiến người ta có ấn tượng đầu tiên rất tốt.

“Các cô quen nhau?” Hao Tử yếu ớt hỏi, cô ta là zombie đấy? Vì sao con người này nhìn qua lại rất quen thuộc với cô ta, lẽ nào cũng là zombie?

Hao Tử nhìn về phía sau đoàn xe.

Nếu họ đều là zombie, thế giới này hẳn là loạn rồi.

“Cô gặp người sống sót sao?” Lương Tuyền dường như không để ý đối với chuyện Minh Thù không nói lời nào, dù sao trong nhận thức của cô Hạ Vị cũng không nói nhiều lắm, cô nói cái gì thì làm cái đó.

“Lương Tuyền…” Minh Thù mỉm cười: “Gặp lại cô thật tốt.” Phiếu đổi đồ ăn vặt.

“Ủa…” Lương Tuyền sửng sốt một chút, sau đó chỉ chỉ đoàn xe: “Thôi, lên xe trước đã nơi đây cũng không an toàn. Mọi người cũng có thể đi cùng, chúng tôi là căn cứ phía nam.”

Lương Tuyền vừa định xoay người, cổ tay đột nhiên bị níu lại.

“Hạ Vị?”

Lương Tuyền trước mắt một hồi xoay tròn, cô bị người quật ngã trên.

Người đoàn xe bên kia phát hiện bất thường, lần lượt xuống xe.

“Hạ Vị cô làm cái gì vậy!” Người quen biết cô mở lời mắng.

“À, tôi chuẩn bị làm phản làm zombie.” Minh Thù đè lên Lương Tuyền, ngẩng đầu nhìn mọi người không cần khách khí nhé.

Cái gì?

Làm zombie?

Điên rồi sao?

Lương Tuyền cũng hoảng sợ: “Hạ Vị cô nói bậy cái gì, cô là con người…”

“Tôi có phải con người hay không, trong lòng mọi người không có chút cân nhắc sao?” Minh Thù mỉm cười: “Lợi dụng tôi lâu như vậy, mang đến không ít điều lợi cho mọi người, về sau chỉ sợ chính các người phải nỗ lực, ngẫm lại cũng khá vất vả.”

Lương Tuyền tê dại cả da đầu.

Tách ra chưa đến một ngày, cô ta rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Ánh mắt Minh Thù liếc nhìn đoàn xe bên kia, nhẹ giọng uy hiếp: “Đừng tới đây, tới nữa tôi giết chết cô ta.”

“Hạ Vị cô điên rồi sao? Đó là Lương Tuyền, bạn cô đấy!”

“Tôi không có loại bạn bè như vậy.”

Năng lực Lương Tuyền chính là có thể khống chế vật kim loại, dù là vật kim loại gì cũng đều có thể.

Minh Thù nghe phía sau có cái gì bay tới cô khom tránh ra, nhưng hai bên đồng thời cũng có vật kim loại bay tới.

Minh Thù lôi Lương Tuyền đứng dậy đẩy cô ta vào trong tòa nhà bên cạnh.

Zombie ở trong tòa nhà chen nhau lên... hướng về phía cô ta tung quyền đấm cước đá.

Lương Tuyền ôm đầu, đám zombie này xảy ra chuyện gì?

“Thật nhiều zombie...”

“Nhanh, nhanh, mau lên xe.”

Xe lui về phía sau, nhóm zombie cũng không có tấn công bọn họ, chỉ là đứng ở xa nhìn có người nổ súng chúng cũng biết né tránh.

So với loại zombie họ đã gặp trước kia, loại này hoàn toàn khác.

“Lương Tuyền, Lương Tuyền làm sao bây giờ?”

“Tôi thấy cô ấy bị zombie nhấn chìm rồi...”

Trong đội xe loạn xạ, người cầm đầu cho những người còn lại đi trước, bọn họ ở lại một chiếc xe cuối, nhân tiện nghĩ cách cứu viện Lương Tuyền.

Đương nhiên trong lòng mọi người đều biết, Lương Tuyền bị zombie bao vây, xác suất sống sót rất nhỏ.

“Ầm ầm...” Tòa nhà bên cạnh không hề báo trước sụp xuống.

Lương Tuyền từ trong phế tích chật vật chạy đến.

Cô khống chế vật kim loại, ở ngay chân mình hình thành một bia cản trở, sau đó hướng nam thủ lĩnh bên kia chạy tới.

“Đi mau!” Lương Tuyền hét lớn một tiếng.

Thủ lĩnh nhanh chóng lên xe, xe đụng vào bên cạnh cửa hàng, lại lùi ngược đuổi theo phía đoàn xe trước rời đi.

Minh Thù dùng kỹ năng sao chép một nhóm zombie, cho nhóm zombie này đuổi theo bọn họ.

Lần đầu gặp gỡ, hù dọa phiếu đổi đồ ăn vặt thì được rồi.

Hao Tử và Hoàng Chinh trốn phía sau zombie, đợi con phố yên tĩnh lại bọn họ mới ló đầu lên.

Mặt khác ba cô gái trốn bên kia lạnh run.

Vừa mới xảy ra chuyện gì, các cô giờ cũng còn chưa kịp phản ứng.

“Cô tên là Hạ Vị à?” Hao Tử cẩn thận hỏi.

Minh Thù không thừa nhận cũng không phủ nhận.

“Cô thực sự tên Hạ Vị sao? Hạ trong mùa hè, Vị trong vị lai?”

“Nếu không cậu đặt đi?”

“Người Tô Đài tìm tên Hạ Vị nhỉ?” Hao Tử hỏi Hoàng Chinh bên cạnh.

“Tôi không biết đâu.” Hoàng Chinh gương mặt mờ mịt.

Tô Đài chỉ nói hắn tìm người, nhưng cho tới bây giờ chưa nói qua tìm ai.

“Hao Tử, làm sao cậu biết người Tô Đài muốn tìm tên là Hạ Vị?” Hoàng Chinh nghi hoặc, hắn cũng không biết Hao Tử làm sao mà biết được?

“Haiz, lần trước lúc đến đại học F, không phải tôi cùng Tô Đài một đội sao? Biết từ lúc đó.”

Cái tên Hạ Vị rất dễ nhớ, Hao Tử cảm giác mình chắc chắn nhớ không lầm.

Hao Tử và Hoàng Chinh liếc nhau.

Cho nên...

Người Tô Đài muốn tìm chính là một con zombie?

Thế giới này thật huyền ảo.

“Ối, cô đừng đi.” Hao Tử vội vàng đưa Lý Kiếm Nhân tới, đuổi theo Minh Thù: “Cô biết Tô Đài sao? Hắn tìm cô lâu lắm rồi, từ mạt thế bắt đầu đã đi tìm cô.”

“Không quen biết.” Minh Thù lắc đầu.

Sau khi nguyên chủ biến thành zombie trí nhớ trước kia đều hơi mờ nhạt, trong ký ức cô ta quen biết người nào cô chỉ có ấn tượng mơ hồ nghĩ kỹ cũng nghĩ không ra.

Cho nên Tô Đài là ai, cô thật không biết.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 789: Chuyến Săn Hừng Đông (5)

Tô Đài và ba người này là bạn học thời đại học cùng chuyên ngành, ở cùng phòng, quan hệ đặc biệt thân thiết.

Bọn họ may mắn lúc mạt thế đến đều ở phòng ngủ nên chưa biến thành zombie.

Bọn họ ở lại trường học vài ngày, sau đó rút lui vào quân đội địa phương.

Giữa chuyện không biết xảy ra điều gì, Tô Đài lại bắt đầu tìm người, hắn cũng không nói với bọn họ là tìm ai.

Hắn có thể xuất phát từ trường học bên kia, hướng phía tỉnh F để đi, tại đại học F không tìm được người.

Vì lúc đó người sống sót tỉnh F nói phần lớn mọi người rút lui đi về phía nam, cho nên bọn họ bắt đầu đi về phía nam.

Hành trình dọc đường chậm rãi.

Thẳng đến nơi đây.

Tô Đài đêm qua vì dụ đa số zombie rời đi phân tán với bọn họ.

Vì lúc trước mấy lần Tô Đài đều là như thế, bọn họ quen như vậy cũng tin tưởng Tô Đài sẽ không xảy ra chuyện.

“Tôi để lại ký hiệu cho Tô Đài, cậu ấy nhìn hiểu sẽ đuổi theo chúng ta." Hao Tử nói: "Được rồi, vừa rồi những người đó... nói căn cứ phía nam là nơi nào? Cô quen biết với bọn họ? Bọn họ cho rằng cô là con người? Cô ẩn núp vào trong con người? Cô sẽ không mang zombie đánh vào căn cứ chứ?"

Dọc theo đường đi bọn họ chứng kiến không ít nhóm zombie.

Loại căn cứ nhỏ căn bản không chịu nổi nhóm zombie như vậy.

"Tôi nhìn qua rất nhàn rỗi sao?"

"..." Zombie không phải rất rỗi sao? Cô mang theo zombie phá thành phố không phải đang rảnh thì là gì?

Cho nên... ý của cô là sẽ không đánh căn cứ?

-

Ba cô gái vì sợ nên tự bỏ chạy.

Hao Tử và Hoàng Chinh còn mang theo Lý Kiếm Nhân, hiển nhiên không có khả năng đuổi theo các cô ấy.

Buổi tối bọn họ nghỉ ngơi ở một thư viện, zombie chia ra xung quanh còn lại một bộ phận canh giữ ở cửa vào thư viện.

Hao Tử cảm thấy đây là đêm bọn họ ngủ yên ổn nhất suốt bao lâu nay.

"A..."

Hơn nửa đêm, một tiếng hét đau đớn đánh dậy Hao Tử.

Hoàng Chinh gác đêm đã đè Lý Kiếm Nhân lại.

Lý Kiếm Nhân thân thể co quắp, không ngừng co giật, trên người nổi gân xanh kỳ quái.

“Kiếm Nhân, cầm cự nào!” Hao Tử giữ lấy Lý Kiếm Nhân đang hét.

Lý Kiếm Nhân đột nhiên mở mắt, đôi mắt đỏ ngầu nhìn hai người lạnh lùng.

Một năm này, bọn họ đã từng gặp qua nhiều người bị biến đổi.

“Hoàng Chinh...” Hao Tử khóe mắt đỏ lên, bọn họ cùng nhau đồng sinh cộng tử một năm.

Hoàng Chinh sắc mặt cũng không tốt lắm: “Chưa đến phút cuối không thể bỏ cuộc, trước tiên trói cậu ấy lại.”

Hao Tử luống cuống tay chân đi tìm cái gì đó.

Đợi trói Lý Kiếm Nhân lại xong, hắn đã lần nữa rơi vào hôn mê.

Tay hai người đều hơi run, đây là anh em của bọn hắn...

Hao Tử lấy ra một hộp thuốc, rút ra một điếu, run run đặt ở bên môi, nhưng là hắn tìm mãi không tìm được lửa.

“Grừ.”

Sự cảnh giác quán tính khiến bắp thịt Hao Tử co chặt.

Tiểu zombie không biết từ đâu nhô ra, ngoẹo đầu, đưa cho hắn một chiếc bật lửa.

Tiểu zombie thay quần jean yếm sạch sẽ, là một đứa bé trai mang theo mũ lưỡi trai, nếu như không nhìn mặt nó hoàn toàn không nhìn ra nó là zombie.

Hao Tử tiếp nhận bật lửa.

Trên cửa kính thư viện sáng lên một ngọn lửa, lại nhanh chóng tắt đi chỉ còn lại có một đốm đỏ lập lòe.

Tiểu zombie đưa xong chiếc bật lửa, thở hổn hển kéo một túi đồ ăn vặt đi đến phía Minh Thù ở bên kia.

Tiểu zombie không biết đang cùng Minh Thù gầm gừ cái gì, "grừ" tới một lúc lâu mới chịu yên tĩnh.

Sau đó Minh Thù chỉ xoay người đứng lên, chậm rãi đi theo tiểu zombie, còn mang theo một nhóm zombie.

Hoàng Chinh đứng ở cửa vào nhìn thoáng qua, nơi cầu thang vẫn có zombie coi chừng như cũ, bọn họ ngước nhìn lên nhưng lại không đi lên.

“Cô ta đi đâu thế?”

“Không biết...” Hoàng Chinh lắc đầu, trực tiếp rút thuốc từ trong miệng Hao Tử ra: “Cậu nói, cô ta tại sao có thể như vậy?”

“Không biết...”

Trong thư viện hoàn toàn yên tĩnh.

-

Minh Thù theo tiểu zombie xuống lầu, đi về phía một con đường bên cạnh, xuyên qua một dãy nhà, tiểu zombie dẫn cô dừng lại ở một tiểu khu.

Thảm thực vật tiểu khu héo rũ, hoàn toàn hoang vu.

“Grừ!” Tiểu zombie chỉ vào một lầu đơn xa xa.

Trong lầu tối om, Minh Thù móc thú nhỏ ra chiếu sáng, tinh thần thú nhỏ không tốt lắm, ghé vào trong tay Minh Thù không muốn nhúc nhích.

Thang máy sớm đã không thể dùng, cô chỉ có thể leo bộ.

Tiểu zombie leo cực nhanh, đứng ở lầu mười bốn chờ cô.

“Grừ.”

Mười bốn lầu tổng cộng bốn gia đình, tiểu zombie chỉ vào một gia đình trong đó.

Cửa mở hé, còn có một zombie thủ ở bên trong, hiển nhiên là vừa rồi tiểu zombie bọn họ đã tới, lưu lại một zombie canh giữ.

Minh Thù cảm thấy những zombie này thật thông minh, hoàn toàn không giống những zombie bên trong thế giới khác chỉ biết ăn.

Tiểu zombie lạch bạch vào phòng bếp, chỉ thấy trên ban công phòng bếp đặt một chậu cây.

Minh Thù không biết đó là cây gì.

Hơi giống cây hoa xương rồng, nhưng trên người nó không có gai, màu gần với màu đỏ rực.

Dựa vào gần một chút Minh Thù cũng cảm giác được sự thoải mái, dường như xua tan không khí oi bức.

Nhìn cũng ngon quá!

Thú nhỏ cũng động đậy, muốn ăn...

Minh Thù lấy cây đó xuống, thú nhỏ lập tức vươn móng vuốt ôm lấy.

Minh Thù dừng lại, nhéo nhéo nó, nhổ toàn bộ ra cho nó.

Thú nhỏ răng rắc giải quyết hết hơn phân nửa, để lại cho Minh Thù vài miếng.

Minh Thù cầm cắn một miếng, mùi vị vừa đắng vừa chát, thế nhưng sau khi ăn có thể cảm giác được thân thể biến hóa rõ ràng.

Hơn nữa không cảm thấy buồn nôn.

Minh Thù ăn một miếng, còn lại hai miếng, cô đưa một miếng cho tiểu zombie.

Tiểu zombie cẩn thận nhận lấy, học bộ dạng Minh Thù đưa vào trong miệng nhai nhai.

Tiểu zombie cũng không biết là cảm giác gì, ngược lại Minh Thù cảm thấy mùi vị không ngon nhưng ăn xong thật thoải mái.

“Tìm xem còn có hay không.” Minh Thù căn dặn tiểu zombie.

Tiểu zombie vui sướng đi ra ngoài, hướng về zombie phía sau gầm gừ một hồi.

Bọn họ tìm khắp một lượt các ngôi nhà, ngoại trừ tìm ra một một ít thức ăn và mấy con zombie bị nhốt ở trong phòng ra thì cũng không tìm được loại cây tương tự.

Minh Thù suy nghĩ một chút cũng đúng, thứ như vậy nhất định là khan hiếm.

Minh Thù buông thú nhỏ xuống, để cho chính nó đi tìm.

Một thành phố lớn như vậy, nói không chừng góc nào còn có.

Đi một vòng bên ngoài, Minh Thù dẫn tiểu zombie trở về.

Nhưng mà trở lại liền thấy không ít zombie nằm trên đường, rõ ràng vừa rồi có giao chiến.

Mà chính thư viện cô chọn có ánh lửa lóe lên, cửa sổ phía trước có nhiều bóng đen đang đứng.

Cô để lại zombie cũng không ít, thế mà toàn bộ đều bị giết chết.

Minh Thù cho tiểu zombie mang theo zombie ẩn trốn vào một nơi bí mật gần đó, một mình cô đi lên xem xét.

“Là ai!” Canh giữ ở cửa vào thư viện quả nhiên không phải zombie, là một kẻ lực lưỡng cầm súng, bắp thịt trên cánh tay gồ lên, bên trái thanh long bên phải bạch hổ vừa nhìn thì không phải là người tốt.

Minh Thù đến gần, thấy rõ là người, bọn họ nhíu mày lại, sau đó không kiêng dè gì quan sát cô: “Cô là ai? Ở chỗ này làm gì?”

Đội ngũ họ không có người yếu đuối như đàn bà.

“Là bạn của chúng tôi.” Bên cửa sổ có người thò đầu ra nói một tiếng.

Kẻ lực lưỡng nghi ngờ nhìn phía trên, có người đưa tay ra, bọn họ thu súng lại: “Lên đi.”

Minh Thù đi qua giữa bọn họ.

“Chà, ngày hôm nay thật sự gặp may mắn.”

“Ha ha, một lát nữa thay ca, chúng ta cũng có thể...”

Phía sau bọn họ nói chuyện với nhau những câu khó nghe.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 790: Chuyến Săn Hừng Đông (6)

Trên lầu, mấy người Hao Tử chiếm cứ trong góc, tinh thần đều có vẻ khó xử và tức giận.

Khá nhiều các giá sách trong thư viện đã bị dời đi, ở vị trí giữa và phía dưới đều là những người đàn ông cao to lực lưỡng, mỗi người nhìn qua đều không dễ chọc.

Mà ba nữ sinh lúc trước chạy trốn lúc này cũng đã ở đây.

Một người nằm trên mặt đất không biết sống chết.

Một người bị người ta ôm lấy đùa giỡn, mấy gã đàn ông cười đùa thoải mái cô gái sợ đến thét lên không ngừng.

Còn một người nữa không thấy đâu.

Thế nhưng Minh Thù nghe thấy có âm thanh truyền đến cách đó không xa.

Minh Thù đi lên phía trước, đám người kia đều nhìn về phía cô.

Bộ dạng vô cùng hung dữ, giống như là muốn ăn thịt người.

Thấy rõ là một cô gái tay trói gà không chặt hơn nữa trông lại rất duyên dáng, ánh mắt đám người kia hiện lên vẽ tà ác.

"Ngươi..."

"Đây là bạn của chúng tôi." Hao Tử chạy tới, dường như sợ bọn họ động thủ, nhanh nói một câu.

Bọn đàn ông nhìn về phía người ở giữa, người nọ phất tay một cái.

Hao Tử vội vàng mang Minh Thù tới bên phía bọn họ.

-

Đám người này mới đến không bao lâu, nghiêm chỉnh huấn luyện dọn dẹp zombie, sau đó liền lên thư viện.

Quan trọng hơn chính là, Tô Đài cũng về cùng với bọn họ.

Minh Thù ngồi vào góc, nam sinh tên là Tô Đài kia đang dựa vào tường, Minh Thù qua đây hắn cũng ngồi xuống theo: "Hạ Vị?"

"Ừm?"

Hao Tử tỏ vẻ đã nói qua với Tô Đài, cô ấy tên là Hạ Vị.

Sau khi Tô Đài hỏi xong câu đó cũng không tiếng nữa, có lẽ là do e ngại đám người ở phía trước mặt.

"Đám người kia ở đâu tới? Ức hiếp người quá đáng!" Bên trong giọng nói của Hao Tử vô cùng phẫn nộ, hiển nhiên là do nhìn thấy những hành vi bắt nạt phụ nữ của bọn chúng, nhưng bọn họ lúc này lại không dám cùng nhiều người như vậy lấy cứng đối cứng.

"Gặp phải trên đường." Giọng nói Tô Đài thấp xuống: "Cẩn thận một chút."

"Tô Đài, người anh em."

Lúc Tô Đài đang nói, có một tên cầm hai bình rượu đi qua: "Anh trai mời cậu uống rượu, đến đây, đừng khách khí, không đủ thì sẽ lấy thêm."

Người đàn ông mang rượu tới còn cầm cả chén đến.

Hao Tử và Hoàng Chinh di chuyển thân thể, che chở cho Lý Kiếm Nhân ở đằng sau.

Ánh mắt người đàn ông thỉnh thoảng đảo qua phía Lý Kiếm Nhân.

Tô Đài nói: "Cám ơn."

Người đàn ông thu tầm mắt lại, cười vài tiếng, giống như vô tình hỏi: "Người anh em kia bị sao vậy? Có phải là không được khỏe hay không? Tôi có mang theo thuốc."

"Không có việc gì, chỉ là mệt quá thôi." Hoàng Chinh trả lời.

"Như vậy... Ồ, người anh em đã tỉnh lại rồi." Người đàn ông hô một tiếng.

Hao Tử theo bản năng quay đầu nhìn lại, người đàn ông bất ngờ lách người đi qua, xốc Lý Kiếm Nhân lên.

"Hắn bị cắn!" Người đàn ông lạnh lùng nói: "Mọi người tại sao không giết hắn?"

"Chết tiệt, buông hắn ra!" Hao Tử động thủ cướp Lý Kiếm Nhân về: "Hắn bị cắn liên quan gì tới anh."

"Hừ, hắn chẳng mấy chốc sẽ biến thành zombie, ở đây chúng ta nhiều người như vậy, hắn biến thành zombie cắn người thì phải làm sao." Người đàn ông vừa nói vừa rút súng ra: "Bây giờ giết hắn đi, chấm dứt tai họa về sau."

"Anh dám!" Hao Tử che trước mặt Lý Kiếm Nhân: "Hắn bị chúng tôi trói lại rồi, làm sao có thể cắn người."

Tô Đài tuy là không nói chuyện, nhưng cũng đi qua đó đứng, ý tứ rất rõ ràng.

Người đàn ông nói chầm chậm: "Người anh em, không phải anh đây vô lý, mọi người đều biết đến lúc hắn biến thành zombie, chúng ta nhiều người như vậy không chừng đều gặp phải tai họa. Được rồi, được rồi... nếu là có anh em bên phía tôi bị cắn, tôi cũng không thể mặc kệ hắn được, tôi cũng là vì an toàn của mọi người thôi, mọi người nên trói người đó chặt vào."

Người đàn ông đầu tiên là bới móc, bây giờ lại thể hiện bộ dạng rất dễ nói chuyện.

Mấy người Tô Đài cũng không biết hắn có chủ ý gì.

"Không có việc gì, không có việc gì, đều là hiểu lầm." Người đàn ông nhìn về phía mấy người đằng sau phất tay một cái.

Người đàn ông cất súng đi, mắt hắn ánh đảo qua mấy người, tới bên cạnh Minh Thù ngồi xuống, mang ánh mắt khác thường nhìn Minh Thù dò xét một lượt: "Cô bé này vừa rồi mới trở về, bên ngoài nhiều zombie như vậy, không sợ sao?"

Người đàn ông tay đưa tay lên phía sau Minh Thù, chỉ cần thoáng đưa lên phía trước là có thể chạm vào cô.

"Tôi đã khiến mọi người sợ hãi rồi." Minh Thù mỉm cười.

"Ha ha, làm chúng ta sợ? Cô em thật biết nói chuyện."

Bàn tay Người đàn ông chụp xuống, mắt thấy là sẽ trúng trên vai Minh Thù, Tô Đài bất ngờ giơ tay lên cản lại.

"Tô Đài, đây là ý gì?" Đôi mắt người đàn ông nhíu lại: "Tôi giúp cậu chiếu cố cô em này một chút, cậu không muốn sao? Nếu như cậu không muốn, tôi sẽ giúp cậu chăm sóc người bạn kia của cậu, thế nào?"

Trong lời nói mang theo ý uy hiếp.

Hai lựa chọn, hoặc là chọn Minh Thù, hoặc là chọn Lý Kiếm Nhân.

Hao Tử nắm chặt nắm tay: "Hèn hạ!"

Người đàn ông đối với việc này không thèm để ý.

"Tôi khuyên anh không nên động tới cô ấy." Giọng nói Tô Đài bình thản.

"Đúng đúng." Hao Tử như là nhớ tới việc gì, ở bên cạnh gật đầu.

Đụng tới cô ta sẽ chết rất thảm!

Cô ta là vua zombie!

Hiển nhiên người đàn ông không để ý tới lời nói của bọn họ.

"Tô Đài, tôi nể mặt cậu nên mới để cho bạn bè của cậu ở lại."

"Rõ ràng là chúng ta tới trước." Hao Tử cạn lời.

"Là các cậu tới trước, nhưng các cậu có bản lĩnh dọn dẹp nhiều zombie phía dưới như vậy sao?" Người đàn ông cảm giác hoàn toàn chiếm ưu thế.

"..." Phải dọn dẹp sao? Người ta là trông coi bọn hắn!

Người đàn ông cho rằng Hao Tử không thể phản bác: "Bây giờ nói thế này, ai nắm tay cứng hơn thì sẽ có tiếng nói, có phải hay không người anh em."

Tô Đài không nói gì.

"Cô em này tôi sẽ chăm sóc thật tốt giúp các cậu, yên tâm, về sau mọi người theo tôi, đảm bảo mọi người sẽ được ăn uống thoải mái."

"Không cần nhọc lòng, chúng ta có thể chăm sóc tốt cho cô ấy." Tô Đài giơ tay nắm chặt cổ tay của người đàn ông, đẩy sang bên cạnh thuận thế kéo Minh Thù dậy, kéo đến phía bên cạnh bọn họ.

Người đàn ông tối sầm mặt lại.

Đám người còn lại vốn vẫn đang để ý tới bên này, cũng nhao nhao cầm súng đi qua.

"Tô Đài, tôi thấy cậu cũng có vài phần bản lĩnh mới cho cậu mặt mũi, vậy mà cậu rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt."

Người đàn ông cười nhạt: "Cô bé này da thịt mịn màng, theo các người chỉ có thể chịu khổ, không bằng theo anh đi, anh đây cam đoan để cho em so với người khác được sung sướng hơn."

Tận thế tới, người chết nhanh nhất là người già và trẻ con, thứ hai chính là phụ nữ.

Bây giờ muốn tìm một phụ nữ sạch sẽ còn khó hơn đi lên trời.

Ngày hôm nay không ngờ may mắn như vậy, khiến cho hắn gặp được một người.

Hắn đã lâu không có gặp một cô gái trông xinh đẹp lại sạch sẽ như vậy.

"So với người khác đều tốt hơn?" Giọng nói Minh Thù nhẹ nhàng, mơ hồ mang theo ý cười.

Người đàn ông cho rằng Minh Thù là đồng ý: "Còn không phải sao, anh đây nếu không có chút bản lĩnh, làm sao có thể sống đến tận bây giờ. Chỉ cần em theo anh, anh sẽ chăm sóc em so với những người phụ nữ bên ngoài tốt hơn nhiều."

"Đó là anh không gặp phải tôi."

"Đúng đúng, gặp được cô em về sau cuộc sống này sẽ càng ngày càng êm dịu."

Minh Thù nhướn mày: "Hy vọng anh thích những thứ êm dịu tiếp theo."

"Ha ha, cô em thật là biết điều..."

"A…"

"Soạt soạt soạt…"

"Zombie!"

"Có zombie!"

"Bà nó, bọn chúng làm sao lại lên đây!"

Chỉ trong khoảnh khắc mọi thứ trở nên hỗn loạn, người đàn ông còn chưa rõ chuyện gì xảy ra, tiếng súng và tiếng zombie rống đã nối thành một mảng.

Zombie từ dưới lầu xông tới, thư viện chỉ có khoảng rộng như vậy, không gian bọn họ di chuyển là có hạn.

"Giết bọn chúng, giết bọn chúng, nhanh giết bọn chúng!"

"Không nên hốt hoảng, để ta giết chết bọn chúng."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 791: Chuyến Săn Hừng Đông (7)

Bọn người đó giết zombie quả thực lợi hại.

Trong bọn họ không ít người có kỹ năng, kỹ năng lại đủ loại có thể gọi là loạn xì ngầu.

Lúc này toàn bộ một mạch dùng ở trên người zombie.

Mới vừa rồi bị đánh bất ngờ, đội ngũ hỗn loạn lúc này đã điều chỉnh được tiết tấu, rất nhanh chiếm được ưu thế.

Người đàn ông lúc trước nói chuyện đang ở gần Minh Thù, hắn nhìn thấy xung quanh Minh Thù bất ngờ hiện lên các thấu kính, mỗi một khối thấu kính đều là hình thoi, trên không trung chậm rãi xoay tròn.

Mà bên trong mỗi khối thấu kính đều có hình bóng một con zombie.

Minh Thù nhìn người đàn ông nở nụ cười xinh đẹp, thấu kính biến mất lượng zombie tự nhiên nhiều lên gấp mấy lần.

"A!"

Tiếng kêu thảm thiết làm người đàn ông bừng tỉnh, hắn lui nhanh về phía sau, sau sống lưng đầy mồ hôi lạnh.

Người này...

Sau hai mươi phút.

Bọn người đó bị zombie vây quanh, mỗi người đều ôm đầu ngồi ở dưới.

Minh Thù ngồi trên một đống sách, ném sách xuống thùng sắt đang đốt ở phía dưới, ngọn lửa trong nháy mắt bùng lên cao, chiếu sáng nụ cười trên khuôn mặt cô.

"Như thế này đã êm dịu chưa?"

"Các người biết bọn ta là ai không? Hôm nay các người dám đụng đến bọn ta, ta đảm bảo..."

"Xem ra vẫn chưa đủ, tiếp tục đánh."

Nhóm zombie tiếp tục đánh đập đám người kia một trận.

Bọn họ mới gặp qua zombie ăn thịt người, chứ chưa thấy zombie lại đi đánh người!

"Bọn họ... Bọn họ là người của Nhện Độc." Cô gái núp ở một góc nhỏ giọng nói.

Minh Thù tùy ý lật một quyển bách khoa toàn thư thế giới động vật, nghe thấy giọng nói của cô gái, nhíu mày: "Cô biết bọn chúng?"

Cô gái nhìn Minh Thù, cô nữ sinh này mặc dù mang theo zombie, nhưng so với những người này tốt hơn nhiều.

Cô ấy đã cứu các cô hai lần.

Nếu như lúc trước không phải vì sợ đám zombie này mà bỏ chạy, các có lẽ sẽ không bị tra tấn lần thứ hai.

Cô gái khóc nức nở nói: "Người của Nhện Độc trên cánh tay đều có hình xăm, bọn họ hoành hành ngang ngược đánh giết cướp bóc, không chuyện ác nào không làm, mọi người ở căn cứ phía nam đều biết."

[Nhiệm vụ ẩn: Hào quang nhân loại.]

Hả...

Tiêu đề nhiệm vụ lần này sao lại bình thường như vậy?

[Gợi ý: Mời ký chủ cố gắng thu hoạch giá trị thù hận của con người giống loài đối lập, ngươi không chết thì ta phải lìa đời. Ký chủ cố gắng lên!]

Minh Thù im lặng.

Nếu là thu hoạch giá trị thù hận của con người, vì sao không gọi hào quang zombie?

[Nhiệm vụ ẩn: Hào quang zombie.] Hài Hòa Hiệu đổi lại.

Minh Thù: "..."

Hài Hòa Hiệu ngươi có thể làm vậy sao.

[Chỉ cần ký chủ vui là được, tất cả vì ký chủ phục vụ.]

Minh Thù mặc kệ Hài Hòa Hiệu càng ngày càng thần kinh này.

Giá trị thù hận của nhiệm vụ ẩn cũng rất cao, dù sao cũng là liên miên không dứt, Minh Thù cảm thấy có thể làm một phiếu.

"Nhện Độc lợi hại như vậy sao?"

Giọng nói Minh Thù có chút vui mừng, cô gái kia sợ đến không dám nói lời nào.

"Biết chúng ta là người của Nhện Độc, còn không mau dừng tay! Cô đừng tưởng rằng... A..."

"Còn có sức để nói, đánh nhiệt tình cho ta. Ngươi, ngươi nữa, không được lười biếng."

"Grừ!" Hắn không lười biếng, chân hắn không nhúc nhích được mà.

"Được rồi, được rồi, đừng đánh nữa." Thủ lĩnh đám người đó thực sự không chịu được, hét lớn một tiếng: "Bà cô của tôi ơi, là chúng tôi có mắt không nhìn thấy núi Thái Sơn, cô buông tha cho chúng tôi đi."

Người phụ nữ này có thể điều khiến zombie, còn có thể biến ra zombie từ không khí.

Nếu như biết sớm như vậy, bọn họ dại gì lại muốn chết.

"Yên tâm ta không giết người." Minh Thù nói.

Người đàn ông thủ lĩnh thở phào, vội vàng nói: "Đồ dùng của chúng tôi đưa cho cô hết, vũ khí cũng cho cô, chỉ cần cô tha cho chúng tôi."

Người đàn ông thủ lĩnh nghe giọng nói của cô tiếp tục vang lên: "Có điều bọn chúng có giết người hay không, ta cũng không biết."

"Gào gào gào gào! Gừ gừ gừ gừ!"

Zombie nhiệt tình đáp lại, bọn chúng ăn thịt người.

Người đàn ông thủ lĩnh: "..."

"Cô muốn như thế nào mới bằng lòng buông tha chúng tôi?" Người đàn ông thủ lĩnh lúc này đã lạnh run, làm gì còn dáng vẻ uy phong lúc trước.

"Ta cho phép các ngươi chạy trước ba mươi giây, có thể chạy hay không thì phải xem vận may rồi." Minh Thù mỉm cười: "Đúng rồi, xin hãy nhớ tên của ta là Hạ Vị, hạ trong mùa hạ, vị trong vị lai. Đừng có nhớ nhầm, về sau có thù nên tìm tới ta, tuyệt đối không nên tìm nhầm người."

Đám đàn ông: "..." Khiêu khích, rõ ràng là đang khiêu khích!

Minh Thù tự xưng tên họ xong, mỉm cười. "Bây giờ bắt đầu tính thời gian."

Zombie tránh ra một con đường.

"Hai mươi chín."

"Hai mươi tám."

Đám người liếc nhau, co chân nhanh chạy xuống lầu dưới.

"Hai mươi ba... đuổi theo! Để cho vài con cá lọt lưới, đừng đánh ngã toàn bộ." Còn phải giữ lại vài người sống để đi truyền tin, nếu không làm sao cô tăng giá trị thù hận được.

Zombie gào rít chạy xuống.

"Ta đã nói với các ngươi rồi đó, không được phép ăn hết!" Minh Thù ở phía sau kêu lên.

"Grừ grừ grừ!" Âm thanh của đám zombie chỉnh tề truyền lên.

Thư viện chỉ còn lại có mấy người, lúc này trên mặt đều có vẻ một lời khó nói hết.

Không phải nói để cho bọn họ chạy trước ba mươi giây sao?

Đối với những ánh mắt này, Minh Thù trực tiếp bỏ qua.

Cô là zombie, zombie không có độ tin cậy.

Cô cũng không cảm thấy bản thân mình đã làm cái gì không đúng, thân là zombie cô nên đứng ở góc độ của zombie suy nghĩ.

Giống như Hài Hòa Hiệu nói, bọn họ là giống loài đối lập không có ai đúng ai sai cả.

Zombie ăn thịt người, người giết zombie.

Nhân loại muốn sinh tồn, lẽ nào zombie lại không muốn sinh tồn?

Ai muốn trở thành zombie chứ?

Trong lòng zombie cũng rất khổ!

Ăn đồ ăn vặt đều muốn nôn ra hết, thật là khó chịu!

Tiểu zombie không đuổi theo người, dù sao bây giờ hắn cũng là đội trưởng, zombie sẽ mang về cho hắn.

Hắn ngồi bên người Minh Thù, không biết có phải là Hao Tử bị ảo giác không, hắn cảm thấy tiểu zombie so với lúc trước đẹp mắt hơn một ít.

Ba cô gái núp ở trong góc, ôm nhau an ủi lẫn nhau.

Thư viện chỉ còn lại tiếng lửa cháy.

"Tôi là bạn của Hạ Lai." Tô Đài đột nhiên lên tiếng, dường như là nói chuyện với nhóm người phía trước: "Hắn bảo tôi chăm sóc cho cô."

Hạ Lai?

Minh Thù miễn cưỡng từ bên trong trí nhớ của nguyên chủ mơ hồ đưa ra một người, dường như... là anh trai của nguyên chủ.

Hạ Vị, Hạ Lai.

"Hắn đã chết." Tô Đài lại nói.

Minh Thù gật đầu, bày tỏ mình biết rồi.

Hạ Lai còn có thể có ấn tượng nhất định ở trong trí nhớ của nguyên chủ, chứng tỏ là một người nhà rất quan trọng.

Có điều... đều không quan trọng nữa.

Tô Đài im lặng, hai người còn lại cũng im lặng theo.

Im lặng một lúc, Tô Đài giống như hạ quyết định, nói với Hao Tử và Hoàng Chinh: "Tôi về sau sẽ đi cùng cô ấy, căn cứ phía nam cách nơi này không xa, mọi người có thể đi tới nơi đó."

"Tô Đài, cậu nói cái gì? Cô ta..." Hao Tử hơi kích động. "Cậu không theo chúng tôi cùng về căn cứ sao?"

Cô ta là zombie!

Tuy là zombie này có điểm kỳ lạ.

Nhưng cô ta vẫn là zombie!

Coi như là vì bạn của cậu, cũng không cần liều mạng như vậy chứ?

"Tôi nợ Hạ Lai một mạng." Tô Đài giải thích: "Lúc hắn chết, tôi đã đồng ý với hắn."

Nếu như cô ấy triệt để biến thành zombie như những con ngoài kia coi như xong.

Nhưng cô ấy lại không có...

Cô ấy và một người bình thường nhìn không khác nhau gì mấy.

"Cậu không đi, tôi đi làm gì?" Khuôn mặt Hoàng Chinh lộ vẻ nghiêm túc: "Tô Đài, chúng ta là anh em, đã nói là sẽ cùng sống chết."

Tô Đài im lặng vài giây, nhắc nhở bọn họ: "Về sau sẽ rất nguy hiểm."

Dù sao theo một con zombie, ai biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Hao Tử tỏ ra khó chịu: "Nếu không nhờ cô ấy, chúng tôi cũng đã chết rồi. Dù sao... cậu cũng đừng nghĩ có thể bỏ chúng tôi lại!"

"Này, tôi còn chưa đồng ý, vậy mà mọi người lại tự ý quyết định vậy?" Ai muốn mang một đám vướng víu đi cướp đoạt vật tư chứ?

Trẫm đồng ý sao?

Đồ ăn vặt của trẫm đồng ý sao?

"..."

Ý kiến của Minh Thù đối với Tô Đài cũng không quan trọng, hắn quyết định là được.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 792: Chuyến Săn Hừng Đông (8)

Thú nhỏ lăn lộn chạy trở về nhảy lên trên người Minh Thù, không biết là không tìm được hay là tìm được ăn xong rồi.

Minh Thù cầm nó lên vò vò, thấy tinh thần nó so với trước kia khá hơn một chút, lúc này mới thoáng yên tâm.

Con sen đừng nhào nặn ta!

Thú nhỏ giãy giụa, đi vo nó thành hình tròn, có phiền không cơ chứ!

Minh Thù lại dùng sức vò vò.

Thú nhỏ tức giận không thôi, nhưng cũng không thể tránh được.

Lúc trời sáng, Lý Kiếm Nhân tỉnh lại, có điều đã trở thành zombie.

Hắn thoát khỏi sợi dây thừng, suýt chút nữa cắn trúng Hao Tử.

Hao Tử không xuống tay giết hắn, cùng Hoàng Chinh trói hắn lại.

Mấy người đứng ở trước mặt Lý Kiếm Nhân, tinh thần có chút bi tráng. Bọn họ đi xa như vậy, cuối cùng vẫn là...

"Grừ grừ grừ!"

Lý Kiếm Nhân gào thét.

Minh Thù mang theo thú nhỏ, hướng xuống phía dưới thư viện rời đi, tiểu zombie đứng ở một bên, đang nhìn đồng loại mới của hắn.

"Hạ Vị." Hoàng Chinh đột nhiên gọi Minh Thù lại: "Cô mang tiện nhân theo!"

Chí ít...

Chí ít như vậy, hắn sẽ không bị người khác giết chết.

"Mọi người thực sự muốn đi theo tôi?"

Hoàng Chinh nhìn về phía Tô Đài, Tô Đài nhẹ gật đầu.

Minh Thù nhìn lại búng tay một cái, Lý Kiếm Nhân đang gào thét yên tĩnh trở lại không còn dáng vẻ dữ tợn, vừa mới biến thành zombie, Lý Kiếm Nhân cũng không tính là khó coi.

-

Bên trong thành thị gặp được một đội ngũ, bọn họ muốn đi tới căn cứ phía nam, mang ba cô gái kia đi theo không tiện, Tô Đài liền để đội ngũ kia dẫn các các cô đến căn cứ phía nam.

Bỏ được ba cục nợ, Minh Thù lượn một vòng trong thành phố, lại tìm được một nhóm zombie.

Đội ngũ không tính là cực lớn, nhưng đối với mấy đội ngũ loại nhỏ, gặp phải đội ngũ zombie như vậy, cũng chỉ có nước chạy trối chết.

"Phía trước dường như là quân khu." Hao Tử chỉ vào tòa nhà cách đó không xa: "Đạn dược của chúng ta bị mất rồi, đến đó bổ sung một ít."

Tô Đài liếc mắt nhìn Minh Thù phía sau đang đi được thật chậm, cùng với đám zombie kia như đang muốn đi đánh trận.

Hắn quay trở lại: "Chúng ta đi quân khu xem thử."

Minh Thù nhìn sang quân khu bên kia, huy chương đại biểu cho quân khu tối tăm mù mịt, cửa lớn bị phá hỏng, xe cộ la liệt ở khắp nơi.

"Vừa xem xét thấy đã bị càn quét qua, mọi người bây giờ còn có thể nhặt được trang bị."

"Dù sao cũng phải đi xem thử." Tô Đài nói.

Khi ở trường học, Tô Đài cũng là một nhân vật có tiếng tăm, bình tĩnh trầm ổn, bộ dạng anh tuấn đẹp trai, là nhân vật lãnh đạo hàng đầu.

"Ừ, vậy đi thôi." Nhỡ đâu có thể kiếm được đồ tốt gì thì sao?

Người mà... Không phải, zombie mà, cũng có thứ để theo đuổi mới được.

Trong quân khu rất yên tĩnh, thế nhưng lúc tiến vào một tòa nhà, Hoàng Chinh đột nhiên bảo bọn họ dừng lại.

"Phía trước có rất nhiều zombie." Hoàng Chinh nói.

Hắn chỉ có thể nhìn thấy zombie, nhưng không nhìn được bên trong là hoàn cảnh như thế nào, cho nên không dám tùy tiện đi vào.

Tô Đài chạy đi xem một chút, sau khi trở về nói: "Hẳn là lúc tận thế, quân nhân bị giam ở bên trong, tôi tìm được một bản đồ phân bố quân khu."

Tô Đài mở bản đồ phân bố ra: "Zombie ở đây, trước đây nơi này chính là kho quân giới, có lẽ là do quá nhiềm zombie, kho quân giới này còn chưa có người nào tới."

Mọi người liếc nhìn nhau, nếu có thể đi vào đạn dược sẽ không lo thiếu, nói không chừng còn có thể tìm được nhiều vật tư.

"Zombie nhiều lắm, hơn nữa cửa còn là cửa do quân đội đặc chế, không cho nổ tan tành vào không được." Hoàng Chinh xem xong bản đồ phân bố nói.

Nếu như đơn giản, cũng không tới lượt bọn họ đến tìm được đồ tốt.

Hao Tử hất cằm về phía Minh Thù, nháy mắt ra hiệu với hai người.

Chúng ta có vua zombie!

Sợ cái gì?

Tô Đài và Hoàng Chinh liếc nhau, tìm cô ấy hỗ trợ cũng không phải là không thể, chỉ là... Bọn họ bây giờ không có vật tư dư thừa làm thù lao cho cô.

"Chúng ta cứ nhờ cô ấy hỗ trợ trước, chúng ta cũng phải nghĩ cách mở cửa ra nữa." Hoàng Chinh nói.

Đó là một vấn đề.

Tô Đài làm đại biểu cùng Minh Thù thương lượng một chút, Minh Thù không có hứng thú đối với đồ trong kia, thế nhưng Tô Đài nói bên trong có thể sẽ có vật tư, Minh Thù mới miễn cưỡng đồng ý.

Không thể bỏ qua đồ ăn vặt.

Như vậy còn một vấn đề cuối cùng, làm sao mở được cửa ra.

"Chúng ta cũng không có thuốc nổ, kỹ năng cũng không có liên quan tới việc mở cửa, làm sao mở được?"

"Nếu có thể tìm được phòng hóa học gần đây, tôi có thể chế tạo ra thuốc nổ đơn giản." Tô Đài nói. "Cho nổ tung cửa không thành vấn đề."

"Chúng ta đối với nơi này chưa quen thuộc, đi đâu tìm chứ?" Hao Tử thở dài. "Đây là chỉ được nhìn mà không được ăn."

"Két két."

Ba người đồng thời quay đầu, cánh cửa một năm chưa mở lúc này đang di động phát ra âm thanh ken két.

Minh Thù đứng ở trước cửa, thờ ơ cắn một miếng lương khô, tiểu zombie đứng đối diện cửa rống lên, dường như đang chỉ huy zombie bên trong mở rộng cửa.

Sự thực chứng minh, đúng là zombie bên trong mở cửa.

"..." Zombie thành tinh sao?

Zombie bên trong đều mặc quân trang, Minh Thù đi vào, từng con từng con đều lui vào góc nhà, hận không thể áp vào tường mà đi.

Minh Thù không thu phục zombie, cũng có thể để cho bọn chúng sợ mình.

Mấy người Tô Đài theo ở phía sau, tuy là cảnh này đã gặp qua hai lần, nhưng mỗi lần thấy, vẫn cảm thấy rất huyền ảo.

-

Bên ngoài quân khu.

Mấy chiếc xe chậm rãi dừng lại.

Lương Tuyền ngồi ở vị trí kế bên lái xe, tập trung tinh thần, quan sát quân khu bên ngoài cách đó không xa.

"Kỳ lạ, sao lại nhiều zombie như vậy? "Lương Tuyền nghi hoặc: "Trước đó, không thấy zombie trong quân khu."

"Có phải là khi đó không đi ra không?" Người lái xe phát biểu ý kiến: "Hoặc là đằng sau tới?"

Zombie vốn là biết di chuyển, giả thuyết này cũng có thể thành lập.

Lương Tuyền lại nhìn một lúc, ngoại trừ nhiều zombie hơn, dường như không có cái gì không đúng.

Cô cầm lấy bộ đàm: "Mọi người xuống xe, cẩn thận một chút phía trước có zombie."

Phía sau xe nghe được mệnh lệnh, nhao nhao cầm vũ khí xuống xe.

"Tình báo chuẩn xác không? Trong này thật sự có vật tư và vũ khí?" Người phía sau vây quanh hỏi Lương Tuyền.

"Tin tức căn cứ cho sẽ không sai." Lương Tuyền trả lời cũng rất nước đôi, coi như bên trong thật sự không có, cũng là căn cứ sai, không liên quan gì với cô.

"Tôi nghe nói đã từng muốn xây căn cứ ở chỗ này, cho nên tích trữ không ít vật tư và vũ khí ở quân khu này. Đáng tiếc căn cứ chưa kịp xây, toàn quân đã bị diệt rồi." Lời nói này là của một người từng sống ở thành phố này, lời của hắn tự nhiên có sức thuyết phục.

Lương Tuyền nhìn thấy mọi người đều không nghi ngờ gì nữa, bắt đầu chia tổ: "Mọi người cẩn thận một chút, có vấn đề gì lập tức rút lui, một đội ở lại để tiếp ứng."

Lương Tuyền mang theo một đội người trước tiên dọn dẹp zombie lang thang bên ngoài.

Bọn họ không xác định bên trong có zombie hay không, cho nên chưa từng nổ súng.

Mắt thấy zombie lang thang bên ngoài đã bị dọn dẹp xong, đột nhiên vang lên một tiếng súng.

"Người nào nổ súng?" Sắc mặt Lương Tuyền tối xuống đảo qua xung quanh.

Mọi người một bên giải quyết zombie bên cạnh, một bên lắc đầu, bọn họ không nổ súng.

"Grừ grừ grừ!"

Vô số zombie từ tòa nhà không xa dũng mãnh tiến ra.

Sắc mặt của mọi người trực tiếp thay đổi, tại sao có thể có nhiều zombie như vậy?

"Rút lui, mau chạy đi!" Lương Tuyền hạ mệnh lệnh.

Cô không ngờ bên trong có nhiều zombie như vậy, càng không nghĩ tới sẽ có người nổ súng.

Tốc độ của zombie cực nhanh, bọn họ không có cách nào rút về đoàn xe bên kia, chỉ có thể bò lên trên những ngôi nhà bên cạnh.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 793: Chuyến Săn Hừng Đông (9)

Lúc Minh Thù nghe được tiếng súng, cô đang ngồi ở trên một rương vật tư, ngoại trừ bánh quy còn có không ít gạo bột mì, thịt được hút chân không cùng vài chai nước suối.

Cuối cùng cũng có thể ăn bữa ăn ngon.

Tuy… đối với cô cũng không khá mấy.

Đó là một câu chuyện bi thương.

Tiếng súng vang lên, tất cả mọi người trong kho hàng đồng thời nhìn về phía cửa.

Có người đến?

"Các cậu người nào biết nấu cơm?" Minh Thù ôm mấy khối thịt, nhìn mặt ba người kia.

Không hề bị tiếng súng bên ngoài ảnh hưởng.

Dù sao cũng không vào tới đây.

Hơn nữa, phải ăn no mới có sức đánh nhau.

Không biết có phải bị Minh Thù truyền nhiễm hay không.

Sau khi lấy lại tinh thần Hao Tử lắc đầu, Hoàng Chinh cũng lắc đầu theo, không hề cảm thấy rằng bây giờ họ vẫn còn bình tĩnh đứng đó không đúng lắm.

Trước mạt thế bọn họ đều là con một sao biết nấu cơm chứ.

Sau mạt thế, cả ngày lo chạy thoát thân... đồ ăn toàn là những cái bánh quy khô khan này, càng không biết nấu cơm.

Nhìn khối thịt trong tay Minh Thù, nhịn không được chảy nước bọt ròng ròng, bọn họ rất muốn ăn thịt.

Hai người một zombie đầy hy vọng nhìn về người cuối cùng.

Một lúc lâu Tô Đài mới nói: “Tôi biết.”

"Nhanh, tìm nồi!"

Để cho thuận tiện, Tô Đài nhanh chóng nấu lẩu, nhưng không có nước chấm, sau đó Minh Thù lấy một hủ tương ớt trong đống rác con zombie đem tới cho cô.

Ba người một zombie vây quanh ăn thịt với nước chấm.

Bên ngoài đánh nhau khí thế ngất trời, bọn họ ở bên trong ăn thịt khí thế ngất trời.

Minh Thù rút hết tất cả zombie của cô về, có lẽ những con zombie xông ra ngoài mới vừa được thả ra.

Nhiều zombie như vậy, có thể chống đỡ đến lúc bọn họ ăn uống no nê.

Thú nhỏ ngửi được mùi, cũng xông ra.

Lần đầu tiên ba người thấy thú nhỏ có chút tò mò: "Đây là động vật biến dị sao? Sao màu cầu vồng... nhuộm sao?"

Thú nhỏ hung ác tức giận, ngươi mới là động vật biến dị, cả nhà ngươi đều là động vật!

“Dữ như vậy...”

Thú nhỏ đoạt đồ ăn trên đũa của Minh Thù, mặc kệ những tên thú hai chân ngu ngốc đang vây quanh nhìn nó.

Tô Đài đi ra ngoài một chuyến, sau khi trở về cau mày nói: "Bên ngoài không ít người, zombie bị giải quyết phân nửa rồi."

"Lâu như vậy mới giải quyết được phân nửa, sức chiến đấu quá tệ." Minh Thù không thèm để ý: "Một lát nữa chúng ta chuồn từ phía sau."

“Phụt...”

Hao Tử suýt chút nữa sặc, hắn còn tưởng rằng cô muốn chính diện đối mặt, ai ngờ sẽ chuồn từ phía sau.

Hoàng Chinh cũng ra ngoài nhìn, nói với Minh Thù: “Là cô gái lần trước lãnh đạo.”

Minh Thù chớp mắt: "Lương Tuyền?"

"Không biết tên gì, là người lần trước quen cô đó."

Chính là cô ta.

Phiếu đổi đồ ăn vặt tới, cần phải gặp mặt kéo giá trị thù hận chứ.

Minh Thù buông thú nhỏ ra, chạy đến kho đạn phía sau, ôm một rương lựu đạn trở về.

“Sao, cô muốn giúp cô ta sao?”

Hao Tử nói xong lại cảm thấy không đúng, nếu cô muốn giúp sao phải dùng lựu đạn.

“Giúp?” Minh Thù mỉm cười: “Một con zombie như tôi giúp một đám người chẳng phải rất quá đáng sao, đương nhiên giúp đồng bào của tôi rồi.”

“...”

Minh Thù kêu tiểu zombie đến, hướng dẫn tiểu zombie dùng lựu đạn như thế nào, sau đó kêu nó ôm ra phát cho zombie bên ngoài.

“...” Bà nó! Cô lại chỉ đám zombie dùng lựu đạn!

Là con người, không phải bây giờ bọn họ nên ngăn cô lại sao?

“Đó là do tôi gắp.” Hao Tử nổi giận gầm lên một tiếng.

“Tôi kẹp trước mà.” Hoàng Chinh nhanh chóng nhét vào trong miệng.

“Cậu nhổ ra cho tôi.”

Bên ngoài tiếng nổ mạnh vang lên ầm ầm, Hao Tử cảm thán: "Zombie cũng thật thông minh."

Hoàng Chinh phân tích: "Kiếp trước bọn họ đều là quân nhân, học dễ hơn zombie bình thường rất nhiều.”

Tiểu zombie ngồi chồm hổm ở bên cạnh ngẩng đầu, bọn họ rất thông minh!

“Ngươi ăn không?” Hao Tử thấy tiểu zombie như vậy, nghĩ là nó muốn ăn, gắp cho nó một miếng.

Tiểu zombie nhìn chằm chằm tay Hao Tử.

Tóc gáy toàn thân Hao Tử dựng lên: "Tôi không ngon đâu.”

Tiểu zombie thất vọng gục đầu xuống, lại vui vẻ chạy ra ngoài.

-

“Đốt thật sao?” Hao Tử không xác định hỏi Minh Thù, nhiều vật tư như vậy...

“Nếu cậu muốn mang đi cũng có thể mang đi.” Minh Thù nói: "Dù sao tôi cũng không đem đi, cũng không thể ăn hiếp con người.”

Luôn luôn nhớ rõ thân phận của mình là vua zombie.

Thú nhỏ đã trộm đi không ít đồ, nhưng những cái này không thể ăn trực tiếp, nên nó cũng không cam tâm tình nguyện quên đi.

Hoàng Chinh cũng cau mày: "Những vật tư này có thể để cho không ít người ăn..."

“Cậu chắc chắn?” Minh Thù nheo mắt: “Khi lấy những vật tư này về, người hưởng thụ đầu tiên là những cấp cao trốn trong căn cứ kia, sao đến lượt người bình thường."

“Để đống thuốc kia lại đi, những thuốc này đa số chỉ có tác dụng với người bình thường.” Hao Tử nói.

Minh Thù liếc hắn một cái, xoay người rời khỏi.

Hao Tử có chút khó hiểu, vậy là cô đồng ý rồi?

Tô Đài gật đầu với hắn, Hao Tử vội vàng đổ mấy rương thuốc ra.

"Ầm ầm..."

"Rầm rầm rầm..."

Lương Tuyền bọn họ mới vừa giải quyết xong zombie, đang chuẩn bị đi vào, kiến trúc trước mặt đột nhiên nổ tung.

Tiếng nổ kéo dài rất lâu, có nghĩa là bên trong có rất nhiều thuốc nổ.

Đợi tiếng nổ ngừng hẳn lại, Lương Tuyền mới dẫn người tiến vào.

Vùng đất trống trước khi nổ có mấy cái rương, thấy rất rõ ràng.

Nhưng điều khiến người ta cảm thấy quái dị là trận nổ lớn như vậy, hất bay cả mấy chiếc xe, mấy cái rương này lại không bị sao cả.

“Đợi đã." Lương Tuyền ngăn người muốn xông vào.

“Không có gì chứ?”

"Bên trong là cái gì?"

Lương Tuyền nhìn một chàng trai trong đám người: "Cậu mở kỹ năng phòng ngự là có thể xem rồi."

Chàng trai gật đầu, cẩn thận đi tới.

Cái rương hàn cao su bị rạch ra, hắn cẩn thận mở ra, sau đó tự tay mò tới mò lui bên trong: "Đều là thuốc, không có gì khác."

Lương Tuyền bước lên kiểm tra từng cái, quả thật đều là thuốc cả.

“Chỗ này có chữ."

Cái rương cuối cùng được mang ra, chất lỏng màu đỏ mờ ảo viết mấy chữ trên mặt đất.

“Vật tư bên trong đều do tôi làm nổ, ngạc nhiên không, bất ngờ không, không sao cả, mọi người giận là tốt rồi. Vua zombie của các ngươi Hạ Vị gửi.”

Mọi người tức giận hít một hơi.

Hạ Vị!

“Hạ Vị này là sao?” Có người hỏi.

“Cô ta nói cô ta là vua zombie? Vua zombie là cái gì?” Ngay lúc này, từ vua zombie đối với bọn họ là một từ xa lạ.

"Trong tiểu thuyết nói vua zombie có thể ra lệnh cho zombie... Lần trước cô ta làm cho zombie truy đuổi chúng ta, cô ta thực sự không..."

“Không thể, không phải kỹ năng của cô ta là có thể mô phỏng ra bất kỳ vật gì sao? Đó chắc chắn là kỹ năng của cô ta, cô ta chỉ là người.”

“Cũng đúng!”

"Lương Tuyền, không phải cô rất thân với cô ta sao? Người cũng do cô dẫn vào, chuyện này là sao?"

“Tôi không biết.” Lương Tuyền lắc đầu.

Làm sao cô biết Hạ Vị xảy ra chuyện gì.

Đột nhiên trở thành như vậy, lẽ nào có liên quan tới lần tiến hóa tháng trước sao?

"Bà nó, đừng cho tôi gặp phải con tiện nhân Hạ Vị kia, chắc chắn cô ta chơi chúng ta!"

Lúc này Lương Tuyền không hề dám nói Hạ Vị là vua zombie.

Nếu cô nói ra, chắc chắn có người sẽ nói cô có mưu đồ gây rối, dẫn vua zombie đến căn cứ.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 794: Chuyến Săn Hừng Đông (10)

Sau khi ra khỏi thành phố đó, Minh Thù dọn dẹp một ngôi làng để ở.

Hao Tử cho rằng Minh Thù muốn bắt đầu thành lập căn cứ của mình, ai ngờ ngày thứ hai hắn vừa dậy thì thấy zombie chỉnh tề đứng ở bãi đất trống

Mỗi con đều cầm súng, cách đó không xa còn có bia ngắm.

"Cô ta đang làm cái gì vậy?" Hao Tử ngồi xổm xuống bên cạnh Hoàng Chinh đã dậy trước hắn.

Hoàng Chinh thay đồ cho Lý Kiếm Nhân đang ngơ ngẩn, hắn hướng mắt nhìn bên kia: "Cô ta nói muốn huấn luyện bọn họ dùng súng..."

"Phụt... Khụ khụ khụ."

Hao Tử suýt chút nữa bị chết vì sặc nước bọt.

Huấn luyện zombie dùng súng?

Zombie vốn đã khó đối phó, bây giờ còn được huấn luyện dùng súng như vậy, sẽ trở thành thế nào đây?

Sao cô ta không lên trời luôn đi!

"Cô ta không cho con người đường sống sao?"

"Sao vậy."

"Tô Đài." Hao Tử nhảy lên: "Cậu nhìn cô ta đi, cô ta muốn huấn luyện zombie dùng súng, nếu cô ta cứ như vậy con người sẽ bị bức chết đó."

Tô Đài phản ứng bình thản: "Ngày hôm nay xem xung quanh, kiểm tra tình trạng nguy hiểm hiện tại."

"Không phải Tô Đài, cô ta..."

Tô Đài xoay người vào nhà.

Hao Tử nhìn Hoàng Chinh, lại nhìn cửa phòng.

Sao có mình hắn cảm thấy kỳ lạ vậy chứ?

Minh Thù chọn vài con zombie thông minh trước, sau khi bọn nó học được đi dạy lại những con zombie ngu ngốc không khai thông đầu óc kia.

Vài ngày sau, Hao Tử nhìn thấy mấy con zombie đang bắn súng ầm ầm, ngoại trừ không chính xác lắm, còn lại không vấn đề gì cả.

Nếu để cho người bên ngoài thấy cảnh tượng này, chắc chắn sẽ bị hù chết.

Zombie đều biết bắn súng.

"Tô Đài, cậu có cảm thấy con tiểu zombie kia càng ngày càng giống người không?" Hoàng Chinh từ phòng đi ra, đi lên sân thượng có Tô Đài đang ở đó, nhìn con tiểu zombie phía dưới đang chạy tới chạy lui.

Tiểu zombie thay một bộ đồ thể thao nhẹ nhàng thoải mái, cánh tay và chân đều lộ ra bên ngoài.

Da tay của nó xanh biếc, tuy nhìn vào khá đáng sợ, nhưng so với đám zombie ghê tởm bên ngoài, nó có thể được coi là ngôi sao của zombie.

"Nó đang tiến hóa." Tô Đài nói: "Tôi thấy Hạ Vị cho nó ăn đồ."

Tim Hoàng Chinh nhảy một hồi, có chút kích động: “Về sau nó cũng giống như cô ấy sao? Vậy tiện nhân không phải...?”

"Tôi không biết cô ấy cho nó ăn cái gì." Hắn chỉ thấy cô đút cho tiểu zombie ăn, nhưng không thấy rõ là cái gì, thế nhưng ngày thứ hai tiểu zombie biến hóa rõ ràng.

“Cô ấy sẽ nói cho chúng ta biết chứ?” Hoàng Chinh có chút không xác định: "Chúng ta đi lấy vật tư về, đổi với cô ấy."

Tô Đài khoanh tay đặt ở trên ban công, cơ thể hơi nghiêng về phía trước: "Cậu cảm thấy để cho một con zombie tiến hóa, cả khu này sẽ thế nào?"

Hoàng Chinh nghẹt thở.

Nhưng bây giờ có cơ hội làm cho anh em của bọn họ trở về, ít nhất sẽ càng ngày càng tốt.

"Tôi muốn xem thử một chút." Hoàng Chinh kiên định nói: "Ngày mai tôi đi xung quanh đây thu thập vật tư."

Tô Đài im lặng một lúc: "Tám giờ tập hợp."

Hoàng Chinh vỗ vỗ bả vai Tô Đài.

“Grừ Grừ Grừ!”

Mấy con zombie từ bên ngoài thôn chạy vào, tiếng rống rất lớn, đám zombie trên bãi đất trống cũng rống theo.

"Sao vậy?" Hao Tử vội vã chạy đến.

Tô Đài quan sát phản ứng của đám zombie, một lát sau nói: "Có người đến, đi xuống xem sao."

Tô Đài bọn họ mới vừa đi xuống dưới, liền nghe thấy tiếng súng ngoài thôn vang lên.

Minh Thù chậm rãi từ đồng cỏ đứng dậy, nhìn về tiếng súng ngoài thôn: "Có người vào thôn rồi?"

“Grừ Grừ Grừ!” Tiểu Zombie ở phía dưới gật đầu.

Minh Thù nhảy xuống: "Mọi người ở lại chỗ này, trốn đi."

Tiểu zombie rống một tiếng với đám zombie đang tức giận, zombie nhìn hai bên một chút, cầm súng, đi tìm nơi trốn.

Trong chớp mắt bãi đất trống vắng vẻ trở lại.

Cửa thôn có vài xe lính.

Một người đàn ông mặc quân phục nhìn con zombie không thể bắn súng: “Có thể bắn súng sao?”

"Bà nó, thực sự là thấy quỷ." Người bên cạnh giẫm zombie một cước.

Bọn họ vừa tới cửa thôn, đang chuẩn bị đi vào đã bị mấy con Zombie tập kích.

Ban đầu bọn họ còn tưởng rằng là người, gọi vài tiếng, đối phương không hề đáp lại.

Sau khi lấy kính viễn vọng nhìn, mới phát hiện tên nổ súng là zombie.

Bọn họ nhiều người, zombie thì ít, có mấy con thấy tình huống không tốt lắm, liền chạy đi.

"Tà môn..."

"Gần đây zombie tiến hóa không ít, về sau sợ rằng sẽ gặp nhiều chuyện kỳ lạ hơn như vậy nữa."

Mọi người thở dài.

"Các ngươi từ đâu tới?"

Chẳng biết lúc nào cửa thôn đã có mấy người đứng, đứng ở phía trước là một chàng trai không lớn lắm, trên tay mang theo súng, nhưng nòng súng hướng xuống dưới.

Hai bên mỗi bên có một chàng trai.

Nhìn về phía sau, có người chậm rãi đi về phía này, nhìn bộ dạng là một cô gái.

Mấy người này...

Vừa rồi bọn họ rõ ràng thấy zombie chạy vào bên trong, bọn họ từ đâu chui ra nhỉ?

"Anh trai à, chúng tôi từ phương Bắc tới đang tìm nơi nghỉ ngơi, thôn này có chỗ nghỉ chân không?"

Zombie đang hoành hành khắp nơi, nếu bây giờ nghỉ ở ngoài chắc chắn sẽ chết.

Không ai biết zombie sẽ chui ra từ chỗ nào.

Có nhà ở an toàn hơn một tí.

Tô Đài quan sát bọn họ vài lần, đều là những tên mặc quân phục, thế nhưng tư thế của bọn họ, cà lơ phất phơ, hoàn toàn không giống quân nhân.

“Trong xe các ngươi là gì?” Tô Đài hỏi.

Người đàn ông mặc quân phục đứng đầu mỉm cười nói: "Một ít vật tư, đều là dọc theo đường thu thập được, còn có vợ con và vài người may mắn sóng sót."

Hắn thẳng thắn thành khẩn như thế, phảng phất là muốn cho người tin tưởng bọn họ.

"Phía trước mấy dặm có một cái thôn, mọi người có thể đi nơi đó." Tô Đài thản nhiên nói: "Trước khi trời tối có thể tới được."

Mấy tên đó trao đổi ánh mắt, thôn này có gì đó kỳ lạ.

“Anh trai à, chúng tôi ai cũng gấp gáp, đi về phía trước nếu như gặp phải chuyện gì phiền phức, trước khi trời tối sẽ không tới được đâu, chúng tôi nhiều người như vậy, có cả phụ nữ và trẻ em.”

Nói rồi người đàn ông kéo một chiếc xe ra, bên trong quả thật có phụ nữ và trẻ em, nhìn qua cũng rất bình thường.

Người đàn ông và Tô Đài thương lượng: "Cậu xem vậy được không, chúng tôi cho cậu một ít vật tư, cậu cho chúng tôi ở chỗ này nghỉ một đêm, sáng mai chúng tôi đi liền."

Tô Đài đang muốn từ chối, lại nghe tiếng nói thanh thúy từ phía sau vang lên: "Để cho bọn họ vào đi."

Tô Đài quay đầu liếc mắt nhìn, khẽ nhíu mày.

Một lát sau quay đầu thản nhiên nói: "Vào đi."

Bọn đàn ông kia không ngờ người quyết định lại là người phía sau, nhìn qua cũng không có sức công kích gì.

Khóe miệng cô gái mỉm cười, nhìn qua cực kỳ vô hại.

Tô Đài đi qua một bên, để cho bọn họ lái xe đi vào trước.

Đám người này lưỡng lự, nhưng vẫn theo lời Tô Đài nói, lái xe đi vào.

"Những người này không bình thường lắm, sao còn cho bọn họ vào?" Tô Đài nhân cơ hội hỏi Minh Thù.

“Đám zombie của tôi đói bụng.” Minh Thù mỉm cười: "Lừa bọn họ đi vào, để cho zombie ăn no một chút."

Nếu như không phải đi chung đường với cô, thực sự hắn sẽ tin điều này.

Dù cô không ngăn zombie ăn thịt người, nhưng cô cũng không giúp zombie săn con người.

Nói chi đến tình huống bây giờ, dụ họ vào cuộc săn bắt này.

Chắc chắn cô có mục đích gì đó.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 795: Chuyến Săn Hừng Đông (11)

Xe dừng lại ở khu đất trống trong thôn.

Tổng cộng bốn chiếc quân nhân, trên một chiếc xe là phụ nữ và trẻ em, một chiếc là vật tư, hai chiếc xe còn lại là những người đàn ông mặc quân phục.

Bọn họ theo lời hứa cho Minh Thù một ít vật tư.

"Đới tiên sinh, gian nhà bên kia có thể dùng, nhưng mà..." Hoàng Chinh chỉ vào một bên thôn: "Mọi người hãy cẩn thận một chút, không nên đi lung tung."

Ban nãy người đàn ông dẫn đầu này đã giới thiệu tên.

"Sao vậy?" Đới Trị kỳ quái hỏi: "Vừa rồi ở ngoài thôn chúng tôi thấy zombie, hơn nữa còn biết nổ súng, sao vào đây không thấy một con nào cả."

Hắn muốn nghe ngóng về những con zombie biết dùng súng.

Hoàng Chinh mặt không thay đổi: "Vậy các anh không may mắn, gặp zombie thành tinh rồi."

Đới Trị: “...”

Hoàng Chinh ôm vật tư, đi vào một khu nhà ba tầng.

Thôn này không hề lạc hậu, hầu như mọi nhà đều được xây dựng kiên cố.

Cô gái ban nãy cho bọn họ vào đang ở sân thượng tầng hai, nhìn chằm chằm bọn họ.

Đới Trị động đậy, không phải cô ta đang nhìn mình chứ...

Cô ta đang nhìn cái gì?

Hoàng Chinh để vật tư qua một bên, Minh Thù từ ban công đi vào: "Tối hôm nay ta cứu con tin đi."

Hao Tử đột nhiên run run: "Cô cô cô... Cô muốn giết bọn họ?"

Minh Thù: “...”

Bọn họ có hiểu lầm gì trẫm sao? Trẫm giết người rồi à? Nông cạn!

“Cô nhìn trúng cái gì của bọn họ rồi?” Tô Đài đơn giản rõ ràng tóm tắt nói.

"Trong xe có một cô gái, chúng ta đi cướp lại." Vẫn là thiên tài thông minh.

“Phụt...”

"Cô cướp con gái làm gì, muốn cướp cũng phải cướp con trai chứ." Hoàng Chinh nghiêm trang nói.

Minh Thù lộ ra nụ cười mê hoặc: “Trên người cô ta có đồ ngon.”

“...” Cô cách xa như vậy sao biết người ta có đồ ăn ngon? Cô là mũi chó sao?

"Tôi chỉ nói cho các cậu biết một tiếng, dù sao cũng không hy vọng các cậu giúp đỡ." Minh Thù phất tay một cái.

“...” Đột nhiên bị ghét bỏ, chuyện gì xảy ra.

Cô ngồi trên sô pha, nét mặt tươi cười như hoa: "Anh Tô, nấu cơm không?"

Tô Đài: “...”

“Con gái quả nhiên đáng sợ, lúc ăn thì kêu anh này anh kia. Lúc không ăn thì người đó là ai?” Hao Tử học theo cô: "Anh Tô à..."

Tô Đài đánh Hao Tử một cái, đứng dậy đi vào bếp.

Hắn không động đến vật tư ban nãy Hoàng Chinh cầm về, dùng đồ của bọn họ nấu một nồi cháo thịt.

"Cốc cốc..."

Cửa phòng bị gõ, mấy người đang húp cháo liếc nhau, Hoàng Chinh để đũa xuống đi ra sân thượng cúi xuống nhìn.

Lúc này sắc trời đã tối, chỉ thấy phía dưới có một người đứng, hơn nữa còn là một phụ nữ.

“Có chuyện gì sao?”

Người phụ nữ không ngờ có tiếng người từ trên lầu truyền xuống, hốt hoảng ngẩng đầu: "Cái kia... cái kia các cậu, tôi... tôi muốn hỏi, các cậu có thuốc hạ sốt không? Tôi... tôi có thể dùng vật tư để đổi."

Số thuốc lần trước bọn họ lấy từ chỗ Minh Thù vẫn còn, Hoàng Chinh đi lấy cho người phụ nữ.

Người phụ nữ lấy không ít đồ.

Tuy số thuốc này quý như vậy, nhưng lấy nhiều như vậy, cũng không đúng lắm.

Người phụ nữ hốt hoảng trả hết thuốc, như một làn khói chạy về phía phòng đối diện.

"Đám người kỳ lạ." Hoàng Chinh quay về: “Vật tư quý như vậy, nhưng bọn họ lại không hề quan tâm.”

"Có lẽ người ta không thiếu vật tư." Minh Thù buông cái bát sạch sẽ xuống: "Cậu quan tâm nhiều như vậy làm gì."

Hoàng Chinh nhìn qua nhìn lại vật tư người phụ nữ lúc nãy đưa: "Những thứ này không dễ bảo quản."

Thức ăn không dễ bảo quản, người bình thường chọn, nhất định sẽ dùng cái này trước.

Tô Đài nói: "Khoan sử dụng những món đồ kia đã."

Hoàng Chinh đồng ý đề nghị của Tô Đài.

Lần trước zombie chuyển không ít đồ, tạm thời bọn họ không thiếu vật tư.

“Không làm việc nhà không biết dầu đắt.”

Minh Thù đột nhiên nói ra một câu như vậy.

Nếu không phải là Tô Đài biết nấu cơm, trẫm sẽ không cho đám tiểu yêu tinh này ăn.

Ba người: “...”

Một zombie như cô, ăn đồ ăn con người không thấy ngại sao!

Tôn nghiêm của zombie đâu!

Cô là zombie giả!

-

Vào đêm.

Tô Đài nhìn zombie buổi chiều nói cứu con tin, bây giờ đang nằm trên ghế sô pha ngủ như heo, cái con đủ màu như bánh trôi kia nằm bên cạnh cô.

Hắn lắc đầu, đứng dậy đi ra ban công nhìn ra bên ngoài.

Đối diện chỉ có một tòa nhà có ánh sáng, hiển nhiên đám người kia đều ở trong phòng.

Bên ngoài có người canh chừng, từ chỗ hắn có thể nhìn thấy lầu một, cả lầu một đều là những người đàn ông mặc quân phục.

Ba ba hai hai ngồi thành một đám.

Tô Đài buông rèm cửa sổ xuống, đạp Hao Tử đang há miệng ngủ một cước: "Tối hôm nay cẩn thận một chút."

Hao Tử mơ mơ màng màng nói thầm: "Không phải có zombie của Hạ Vị sao."

"Cô ta không sao, nhưng cô ta có hứa bảo vệ cậu sao?" Hoàng Chinh nói tiếp: "Người này cũng không tốt như cậu nghĩ đâu."

Đừng nhìn lầm vị vua zombie luôn cười, rất dễ nói chuyện này.

Nhưng sự máu lạnh vô tình của cô đã khắc vào trong xương.

Từ việc không lo chuyện bao đồng, cũng không hề lương thiện.

Thứ duy nhất có thể nói với cô là vật tư.

Hao Tử giật mình một cái, hoàn toàn không còn buồn ngủ.

Hắn vỗ vỗ khuôn mặt: “Không phải cô ta nói đi bắt con tin sao? Sao vẫn còn ngủ vậy?”

"Còn chưa tới nửa đêm, bây giờ đi làm cái gì?" Hoàng Chinh hèn mọn: "Hao Tử, tôi thật hoài nghi trước kia sao cậu có thể thi đỗ đại học."

Hao Tử nói như thật: "Dùng tiền vào thôi."

“...”

Quả nhiên Minh Thù ngủ thẳng đến hừng đông mới dậy, cô lại ngồi một bên từ tốn ăn đồ, sau đó mới tràn đầy sức sống đứng lên.

“Cô định cứu thế nào?” Tô Đài hỏi cô.

Minh Thù dẫn theo thú nhỏ xuống lầu, giọng điệu nhẹ nhàng khác thường: "Gõ cửa. Tôi là một zombie lễ phép!"

Nữ chính trẫm tới cứu ngươi!

Chờ trẫm nha!

Minh Thù nhanh chóng chạy xuống lầu, dưới lầu không có ánh sáng, Minh Thù mới vừa đi xuống lầu, chợt nghe ngoài cửa một tiếng vang nhỏ.

Cô dừng lại.

Bên ngoài mơ hồ có tiếng bước chân vang lên, sau đó cửa phòng bên cạnh cô bị gõ.

Minh Thù đứng trong bóng tối nhìn qua, Tô Đài bọn họ nghe tiếng đập cửa, đi ra cầu thang nhìn xuống đất.

Không phải cô nói đập cửa người khác sao?

Đập cửa bọn họ làm gì?

Nhưng lại thấy Minh Thù đứng ở cầu thang nhìn bọn họ.

Minh Thù nhét thú nhỏ vào trong áo, dừng vài giây mới mở cửa.

Người gõ cửa là một người đàn ông mặc quân phục, trong tay hắn có đèn pin, rọi thẳng vào phòng: "Chúng tôi bị lạc một đứa bé, các cậu có thấy không?"

"Bị zombie ăn rồi."

Người đàn ông mặc quân phục: “...”

Đèn pin rọi thẳng đến người của Minh Thù.

“Chỗ chúng tôi không có đứa bé nào cả.” Hoàng Chinh đại diện từ trên lầu đi xuống, ngăn Minh Thù toàn nói ra những điều kinh khủng.

Đối phương hoài nghi quan sát Minh Thù.

Cô cười híp mắt nhìn anh ta: "Tôi muốn qua bên đó làm khách, có được không vậy?"

“Hả?”

Minh Thù đi ra ngoài cửa.

“Ôi, cô...” Người đàn ông cũng không quan tâm đến căn phòng, nhanh chóng đi theo Minh Thù: “Cô làm gì vậy?”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 796: Chuyến Săn Hừng Đông (12)

E rằng bọn họ thực sự không thấy đứa bé, lúc này mọi người đang tìm kiếm khắp nơi.

Minh Thù cứ như vậy đi vào, Đới Trị nhíu mày nhìn vào người đàn ông mang áo quần rằn ri phía sau.

Người đàn ông vô tội xua tay, cô không nên tới.

“Cô gái có chuyện gì không?” Đới Trị mỉm cười: “Thật là ngại quá, đứa trẻ nghịch ngợm chạy ra ngoài, mọi người hiện giờ đều đang tìm kiếm, đã làm phiền đến các người rồi?”

Minh Thù mỉm cười: "Ta muốn hỏi ngươi để đòi một người."

Nụ cười của Đới Trị cứng ngắc, trong nháy mắt đôi mắt sắc sảo: “Cô gái có quen biết người trong đội của ta không?”

“Diệp Tương Tư.”

Diệp Tương Tư?

Đới Trị có lẽ là có ấn tượng với Minh Thù, thấy ánh mắt của Minh Thù càng không vừa ý đứng lên.

“Trong đội của chúng tôi không có ai tên này cả.” Hắn phủ nhận rất nhanh: “Cô có phải là đã nhớ nhầm tên rồi không?”

Đới Trị và một người phía sau nhìn nhau, dường như xác định hắn là một người qua đó.

“Ta không nhớ nhầm, trong đội các ngươi không có điểm danh sao?”

"Ầm..."

Cửa phòng bị đóng lại.

Trong phòng người đàn ông rút dao ra hướng về phía Minh Thù.

Mà căn phòng bọn Tô Đài ở cũng bị người ta vây quanh.

“Em gái, bây giờ còn muốn tìm Diệp Tương Tư sao?”

Người đàn ông chặc lưỡi một cái: "Không ngờ những thứ đưa cho các ngươi, các ngươi lại không ăn, đúng là các ngươi cẩn thận nhưng mà chỉ mấy người các ngươi có thể đánh thắng chúng ta đông như vậy sao?"

Vừa rồi bọn họ mượn cơ hội tìm người là muốn xác nhận xem bọn họ có ăn hay không.

Minh Thù nhìn ra bên ngoài, phòng khách bằng thủy tinh trong suốt, có bóng đen từ chỗ tối xông tới.

“A…”

Một tiếng này đã khiến tinh thần Đới Trị trở nên căng thẳng.

Bên ngoài tiếng súng vang lên loạn xạ, tiếng kêu rên vang lên liên tục.

"Là zombie… biết… là đám zombie hôm nay gặp biết bắn súng." Người quan sát nói xong sắc mặt liền thay đổi.

Thật nhiều zombie.

Bọn họ bị bao vây.

Minh Thù vẫn ung dung nhìn Đới Trị: “Bây giờ có thể đem người cho ta sao?”

“Bên ngoài đều là zombie.” Đới Trị đột nhiên ngừng lại, hắn có chút không thể tin được: “Cô... đám zombie…”

“Chính là ngươi muốn như vậy.”

Toàn thân Đới Trị toát mồ hôi lạnh, làm sao có thể... tại sao có thể có người khống chế zombie chứ? Là kỹ năng sao?

Đây là kỹ năng gì….

Đới Trị đột nhiên hét lên: "Giết cô ta, giết cô ta cho ta! Mau giết cô ta!"

Chỉ cần giết chết cô ta, đám zombie sẽ không đủ sức uy hiếp.

"Ầm!"

Một tiếng súng vang lên, Đới Trị trợn to mắt, từ từ rơi xuống đất.

“Ầm ĩ chết đi được.”

Một người con trai đứng phía sau Đới Trị, toàn thân hắn mang đồ đen cầm súng đứng lên, trên mu bàn tay còn có hình xăm một con phượng hoàng, sắc mặt có chút sốt ruột.

Người trong gian phòng dường như chưa phản ứng kịp.

Cuối cùng cũng có người hô lên: “Hắn đã giết Đới Trị, giết hai người rồi.”

Chàng trai càng thêm sốt ruột, đưa súng lên chỉa về hướng mấy người gần nhất nổ súng, mỗi phát đều chuẩn xác vô cùng, bắn thủng chân mày.

Cả người gục xuống, chàng trai không hề di chuyển vị trí.

Người con trai ném cây súng xuống, từ chỗ hắn đứng đi tới, phía sau hắn là cửa của một phòng ngầm dưới đất đương nhiên là hắn từ nơi đó đi ra.

Người con trai đều không nhìn Minh Thù, khom lưng tìm kiếm thứ gì đó trên người Đới Trị.

Có lẽ là không tìm được thứ mình muốn, hắn nhíu mày, có vẻ sốt ruột hơn.

“Không chạy, chờ ta giết ngươi sao?” Nam thanh niên đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Minh Thù.

“Ồ, ngươi nghĩ sao mà giết được ta?” Minh Thù mỉm cười: “Băm thành trăm mảnh hay là ngũ mã phanh thây?”

“Ta không giết phụ nữ.” Nam thanh niên tiếp tục lục soát trên mặt đất: “Mau cút đi!”

Đáng tiếc tìm hết đến người cuối cùng, hắn cũng không tìm được thứ mình cần.

Sự sốt ruột dường như nhanh chóng xuất hiện trên mặt, hắn hung hăng đạp Đới Trị một cái, nói thầm một tiếng: “Quả nhiên là dám gạt ta”.

Cũng không biết là nói người nào.

"Lạch cạch lạch cạch…"

Tiếng bước chân từ trên lầu truyền tới.

Có lẽ phía dưới yên tĩnh lâu như vậy, người ở phía trên lo lắng nên xuống kiểm tra.

Người con trai mắt nhìn Minh Thù xoay người chạy trốn về hướng tầng hầm, tiện tay đóng cửa phòng hầm lại.

Minh Thù: "..."

Minh Thù xoay người đối diện với người mang đồ rằn ri từ trên đi xuống: "Ta đã nói người này không phải do ta giết mà các ngươi không tin sao?"

Đáp lại Minh Thù chính là một viên đạn.

…

"..." Ngươi giết hết bọn chúng rồi ư? Hao Tử nhìn thấy thi thể đầy đất, kêu lên một tiếng thất kinh hồn vía.

Minh Thù chỉ chỉ mấy người bên cạnh: "Bên đó không phải vẫn còn sống ư?"

Tô Đài cúi đầu nhìn thi thể: "Người này không phải do ngươi giết, là ai giết vậy?"

Tất cả thi thể đều là một phát súng bắn bể đầu.

Hắn xem qua Minh Thù bắn, cô không quan tâm đến súng ống, cho nên thuật bắn súng chỉ có thể coi là tạm được, tuyệt đối không hề chuẩn xác.

"Không quen." Minh Thù với khuôn mặt thành thực, cô ta ngồi xổm trước mặt mấy người bị trói kia: "Các ngươi biết một chàng trai mang đồ màu đen, thuật bắn súng chuẩn xác vô cùng không?"

Người đàn ông mang đồ rằn ri bị hỏi đến bối rối.

"Dáng dấp thật đẹp trai." Minh Thù bổ sung: "Trên mu bàn tay có một hình xăm giống như phượng hoàng."

Chàng trai mang đồ rằn ri bên cạnh ngập ngừng: "Nguyên Dã...

là Nguyên Dã."

"Nguyên Dã? Có lai lịch thế nào?"

Nam thanh niên mang đồ rằn ri lắc đầu: "Chúng tôi cũng không biết, lúc gặp hắn, hắn rất yếu ớt. Đới Trị nói trên người hắn có đồ tốt, liền đem hắn theo, Đới Trị nhân cơ hội đoạt lấy đồ vật của hắn, sau đó giết hắn... chết."

Sao người đã chết, lại có thể xuất hiện?

Người đàn ông mang đồ rằn ri rên lên một cái, biến thành zombie rồi sao?

[Nhiệm vụ phụ: Thu hoạch giá trị thù hận Nguyên Dã.]

Minh Thù hơi nheo mắt.

Hiển nhiên mọi người ở đây đều chưa từng nghe qua cái tên này.

Minh Thù từ trên lầu đã tìm ra Diệp Tương Tư.

Đám người kia đều bị bọn họ lấy xe quân đội ra lừa gạt, nghe nói cũng bị vận chuyển đến một chỗ, còn làm cái gì thì bọn họ cũng không rõ cho lắm.

Chỉ cần phụ nữ và trẻ em, đàn ông bọn họ không phải giết mà là... ăn.

Hao Tử nghe đến đây xong, cả người đều cảm thấy buồn nôn, như hắn đã từng ăn rồi vậy.

Diệp Tương Tư rất lờ mờ, không biết Minh Thù tìm mình có chuyện gì.

Minh Thù ngồi trên băng ghế nhỏ đối diện với Diệp Tương Tư: "Có phải cô có một không gian, bên trong có cây, có thể kết một loại quả, xem tôi cứu cô một lần, đưa tôi một cái. Ừm... cô cũng có thể đưa ra yêu cầu, tôi sẽ đổi với cô.”

Cả khuôn mặt Diệp Tương Tư cũng thay đổi.

Minh Thù nói quá mức cặn kẽ.

Cặn kẽ đến mức giống như cô đã từng trải qua vậy.

“Đừng hỏi nguyên nhân vì sao tôi biết được, tôi không có hứng thú với không gian của cô, tôi chỉ hứng thú với trái cây của cô thôi." Minh Thù ngăn chặn toàn bộ nghi vấn của Diệp Tương Tư.

Sau sự khiếp sợ ban đầu đã từ từ bình tĩnh trở lại, cô cắn môi, một lúc lâu chậm rãi nói: “Cô đã cứu mọi người, cho cô một quả là điều nên làm.”

Cô cẩn thận lấy ra một quả rồi kín đáo đưa cho Minh Thù.

Trái cây vừa mới vào trong tay đã nồng nặc linh khí.

“Sau này có cơ hội, hãy cho tôi thêm nhiều cơ hội cứu người đẹp nữa.” Minh Thù cười híp mắt đứng dậy: “Cái này tặng cho cô.”

Diệp Tương Tư: “...” Cái gì gọi là cho nhiều cơ hội cứu người đẹp?

Thứ mà Minh Thù đưa cho Diệp Tương Tư chính là một cái dao găm.

Cầm trong tay, Diệp Tương Tư liền phát hiện ra dao găm này khác với những vật bình thường.

Cảm giác kia, cùng cảm giác trên trái cây của cô giống nhau.

Minh Thù rời khỏi phòng, đem trái cây kín đáo đưa cho thú nhỏ, thú nhỏ cầm một lúc lâu cũng không ăn.

“Sao vậy? Không thích à? Ta thật vất vả mới lấy được, đồ của nữ chính không dễ có được đâu.” Nếu như ở thế giới thực sự, cũng sẽ không phải phiền phức như vậy rồi.

Thú nhỏ khó chịu ê a một tiếng.

Ta rất tốt.

Minh Thù cười: “Ngươi không nhanh chóng bù lại, ta bị người ta đánh chết không có ai cứu ta hết.”

“...”

Thú nhỏ từ từ ăn trái cây.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 797: Chuyến Săn Hừng Đông (13)

Vì đám người kia bị xử tử, phụ nữ và trẻ em tạm thời không có nơi nào để đi chỉ có thể ở lại trong thôn.

Nhưng chứng kiến zombie đi lại trong thôn bọn họ vẫn rất sợ.

Tô Đài đơn giản nói quy tắc với bọn họ chỉ cần không chủ động trêu chọc bọn zombie này, tức là hoạt động ở gần đây, zombie sẽ không tấn công bọn họ.

Đương nhiên nếu như sợ, cũng có thể trực tiếp rời đi.

Nhóm phụ nữ và trẻ em này, đại đa số đều là người thường nào dám tự mình đi ra ngoài.

Sau đó một đám người tạm thời ở lại trong thôn.

Lúc đầu dự định đi ra ngoài, Hoàng Chinh đoạt lại vật tư của đám người kia xong trực tiếp chất đống ở trước mặt Minh Thù.

Hắn phải biết rằng Minh Thù nuôi tiểu zombie bằng thứ gì.

Có thứ để trao đổi Minh Thù rất dễ nói chuyện.

Bọn họ lần đầu tiên nghe qua thực vật biến dị, không ngờ đến thực vật biến dị lại có thể ăn.

“Chúng ta cũng có thể ăn sao?” Hao Tử hết sức tò mò.

“Mọi người tìm rồi thử xem sẽ biết.” Ta cũng không phải là người, làm sao biết người có thể ăn hay không.

Vì sao cảm giác lời này như đang chửi chính mình vậy?

Hao Tử nghẹn ngào.

Hoàng Chinh cau mày suy nghĩ: “Cô tìm ở đâu vậy?”

Minh Thù mỉm cười: “Cậu thấy tôi đã đi ra ngoài chưa?”

Hoàng Chinh: “...”

Đoạn đường này cô ít khi rời khỏi phạm vi tầm mắt của bọn họ, coi như là rời khỏi không bao lâu rồi sẽ xuất hiện.

Cho nên thực vật biến dị từ đâu tới?

Hoàng Chinh cảm thấy không hỏi ra được gì, trong lòng quyết định tự mình đi tìm.

Thực vật biến dị rất dễ nhận biết, đến nay toàn bộ thực vật đều héo rũ chỉ có thực vật biến dị sống tốt thôi.

Tô Đài là một thành viên trong bọn họ, tự nhiên muốn gia nhập vào hàng ngũ sưu tầm thực vật biến dị đó.

Sáng sớm ba người cùng nhau đi ra ngoài.

Minh Thù nhìn theo bọn họ đang rời đi, cô từ phòng nhỏ đi ra ngoài, đi tới giữa vùng đất trống.

Mấy người trước đây bị bắt vẫn còn bị trói ở đây.

Lâu lắm không có ăn gì, lại bị ánh nắng chiếu vào nên đều bị mất nước.

Tiểu zombie kéo cái ghế, chạy đến phía sau Minh Thù.

Minh Thù ngồi xuống như một tên xã hội đen.

“Ngươi rốt cuộc là... muốn làm cái gì?” Một người đàn ông trong đó còn có chút sức lực.

“Các ngươi làm gì vậy?”

“Muốn chém giết muốn róc thịt ngươi cho thoải mái.” Những tên zombie này đi loanh quanh trước mặt bọn họ, luôn lo lắng sẽ nhào lên.

Sự dằn vặt như vậy, còn không bằng chết sẽ thoải mái hơn.

Cũng không biết cô gái này dùng kỹ năng gì mà lại có thể khống chế được nhiều zombie như vậy.

“Ta hỏi các ngươi làm cái gì vậy?” Minh Thù lặp lại.

Người đàn ông "hừ" một tiếng, hung tợn trừng Minh Thù.

Giọng nói của người đàn ông rất mạnh, Minh Thù hỏi mấy lần hắn đều như vậy.

Lầu nhỏ đối diện có người phụ nữ bò trên cửa sổ để nhìn, dường như đang hiếu kỳ Minh Thù cùng bọn họ đang nói cái gì.

Chưa được vài phút, bọn họ liền nghe được một tiếng hét thảm thiết.

Zombie phân tán ra bốn phía, nghe thấy ấm thanh, vội vàng gầm thét chạy lại.

“Grừ grừ grừ!” Ăn cơm chưa?

Những người phụ nữ sợ đến hét ầm lên.

Mặc dù Tô Đài nói với các cô, những con zombie sẽ không chủ động tấn công bọn họ, thế nhưng zombie gây cho bọn họ sự ám ảnh không có cách nào xóa bỏ được.

Cuối cùng tất cả mọi người kéo rèm cửa sổ lên không dám nhìn nữa.

Cái tên gọi là Tô Đài kia, lại nuôi nhiều zombie như vậy, thật là đáng sợ.

Vì là Tô Đài cùng các cô nói chuyện, các cô đều cho rằng zombie là do Tô Đài nuôi.

“Ăn ăn ăn, chỉ biết ăn thôi, ta cũng không ăn no.” Minh Thù làm cho đám zombie này tản ra: “Đuổi theo bọn Tô Đài, bọn họ đi ra ngoài có thể tìm được đồ ăn.”

Đám zombie mờ mịt nhìn Minh Thù, tiểu zombie rống lên vài tiếng, zombie lập tức hào hứng chạy ra ngoài thôn.

Hao Tử vừa mới lái xe rời khỏi thôn, từ kính chiếu hậu nhìn thấy một đám zombie chạy theo như điên.

“Khỉ thật, chúng nó làm cái gì vậy?”

Hoàng Chinh quay đầu nhìn lại, zombie chỉ cách bọn họ một khoảng cách nhỏ, thế nhưng gầm gừ vô cùng dữ tợn.

“Cô ấy sẽ không giết chết chúng ta chứ!” Khóe miệng Hao Tử rung lên: “Khiến nhiều zombie như vậy đuổi theo chúng ta.”

Tô Đài bình tĩnh một lúc sau mới nói: “Dừng xe.”

“Hả?” Hao Tử không hiểu.

Xe chậm rãi dừng lại, zombie chạy đến gần bên cạnh rồi trực tiếp chui lên xe.

Bọn họ mở thẻ quân trước đây đã thu thập, buồng sau xe rất lớn, đủ để chứa được đám zombie này.

Hao Tử: “...” Đám zombie này muốn làm gì vậy?

Tô Đài đi xuống đóng cửa xe lại, sau khi đi lên xong nói: “Đi thôi.”

…

Bọn Tô Đài ngày hôm sau mới về, mỗi con zombie tinh thần đều rất phấn chấn, hiển nhiên là ra ngoài ăn no rồi.

Minh Thù đứng ở trước xe tải, nhìn bọn Tô Đài chuyển vật tư: “Vận may của các người cũng không tệ.”

“Nhờ có zombie của cô.” Hoàng Chinh bất đắc dĩ cười một cái: “Nếu không... chúng tôi đã chết ở giữa đường rồi.”

“Tôi hiện tại cảm thấy bọn họ cũng rất... tốt.” Hao Tử lúc đầu muốn nói là đáng yêu, nhưng khi nhìn vào đám zombie, hắn vẫn không thể nói lên được mấy từ này.

“Ngày mai tôi sẽ rời khỏi nơi này.” Minh Thù nói: “Còn các người tính sao?”

“Phụt, sao cô không nói sớm.” Hoàng Chinh không nói nên lời: “Tôi chuyển cả nửa ngày, lãng phí sức lực của tôi vui lắm hay sao?”

Tô Đài dường như cũng có chút không nói nên lời, thế nhưng hắn khống chế cảm xúc, khiến người khác không nhìn ra.

Minh Thù nhún vai: “Tôi cho rằng các người dự định ở đây lâu dài.”

Hao Tử trợn trắng con mắt: “Này, ban đầu là người nào đã đặt chân vào chỗ này trước!”

Minh Thù vỗ vỗ xe: “Được rồi, mọi người nghĩ cách giúp tôi xử lý đám người đó đi.”

Hoàng Chinh lưỡng lự: “Bọn họ đều không có chút năng lực tự vệ nào, nếu như cô ném bọn họ ở chỗ này, không phải là khiến cho bọn họ chờ chết sao?”

Minh Thù mỉm cười: “Đâu có chuyện gì liên quan tới tôi.”

Hoàng Chinh và Hao Tử liếc nhau, đều nhìn thấy sự bất lực trong mắt đối phương.

…

Ngày hôm sau.

Hao Tử nhìn phụ nữ và trẻ em lên xe đóng chặt cửa.

Lúc này mới chạy đến bên cạnh Minh Thù chỉ huy các zombie lên xe: “Cô không phải đã nói không mang theo bọn họ sao?”

“Có người thay bọn họ xuất vật tư, thật may mắn, không có cách nào.”

Trong đội ngũ người có thể xuất nổi vật tư chỉ có Diệp Tương Tư.

Diệp Tương Tư đã cho Minh Thù quả trái cây, còn có một chút rau dưa tươi, tất cả đều do cô ta tự trồng.

Điều kiện chính là Minh Thù mang theo bọn họ, tìm được một nơi an toàn rồi thả bọn họ xuống.

Minh Thù lên chiếc xe đầu tiên, Tô Đài và tiểu zombie đều ngồi ở chiếc xe này.

Lái xe là Hoàng Chinh.

Hao Tử mở cửa phía sau.

Hai chiếc xe ở giữa tìm một người can đảm nhất trong số những người kéo bình dầu lái xe.

Hoàng Chinh hỏi: “Cô tính đi đâu?”

“An Thành.”

Tô Đài không biết từ đâu đã móc ra được một tấm bản đồ: “Chúng ta bây giờ nên ở đây, An Thành cách đây rất xa, có thể lượn một vòng qua từ phía nam, đến lúc đó đưa bọn họ xuống trước.”

Minh Thù không có ý kiến gì với phương án này cả.

Ba chiếc xe dừng trên đường, có thể nói là rất dễ thấy.

Có người muốn tìm phiền toái, cũng có người muốn tìm sự giúp đỡ.

Hoàng Chinh và Tô Đài cũng không dám để Minh Thù ra mặt, cô xuống phía dưới xem, mọi người không muốn đánh nhau, cuối cùng hắn vừa nói một câu, cũng phải đánh nhau.

Hôm nay đường cái không dễ lái xe, có đôi khi còn gặp phải chiếc xe bị bỏ rơi trên đường.

Lượn lui lượn tới, mấy ngày kế tiếp cũng đi không được bao xa.

Minh Thù cảm thấy còn không bằng tự mình đi bộ nữa!

Bọn họ lúc này ở một tỉnh lộ, lúc nãy vừa mới bắt đầu, ven đường đã có người hoặc là vây xung quanh một chỗ nói, hoặc là đứng ở trước xe, nam nữ già trẻ đều có.

“Đừng mở nữa, phía trước chắc là bị chặn rồi.” Đi ngang qua nhóm người thứ ba, Tô Đài bảo Hoàng Chinh dừng xe.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 798: Chuyến Săn Hừng Đông (14)

Đúng như dự đoán của Tô Đài phía trước bị chặn đường.

Con đường này là con đường ngắn nhất đi căn cứ phía nam, có một nhóm binh lính tìm kiếm người may mắn còn sống sót ở phía trước, những chiếc xe chạy phía sau này đều là đi theo quân đội.

Chờ bọn họ phát hiện phía trước bị chặn, đoàn xe cũng đã sắp xếp được một hồi, chuyển xe cũng cần một khoảng thời gian dài.

Tuy là cần thời gian để chuyển xe còn hơn bị chặn lại ở chỗ này.

Đang chuẩn bị chuyển xe, phía sau có một chủ xe khác nói rằng có một con đường khác cũng không đi qua được, bọn họ vừa từ bên đó đi qua.

Cho nên bọn họ chỉ còn cách cùng nhau xử lý chiếc xe bị hỏng phía trước.

Lúc đi căn cứ nhất định sẽ có kẹt xe.

Zombie được thiết lập không hề có lỗi gì.

Trên quốc lộ loại người gì cũng có, tiếng nói khiêu khích vô cùng khó nghe.

Hao Tử và Hoàng Chinh đi xem phía trước trở về, lau mồ hôi trên trán: “Phía trước còn có một đoạn đường rất dài chưa có xử lý, không biết lúc nào mới có thể thông xe.”

“Cho bọn họ xuống xe hoạt động một chút.” Tô Đài nói: “Tôi đi làm cho cô chút gì ăn.”

Vua zombie không được nuôi tốt, bọn họ cũng không được sống tốt.

Minh Thù mặt mày hớn hở xuống xe, lúc đi ngang qua chiếc xe phía sau, vỗ vỗ thùng xe, ý bảo zombie bên trong yên tĩnh một chút, đừng rống lên như vậy.

Nhóm zombie tủi thân co rúm trong thùng xe.

Bên ngoài có thật nhiều thức ăn ngon!

…

Cái này phải chờ đợi ròng rã một ngày, buổi trưa ngày hôm sau mới di chuyển được, ngay lập tức đã muốn ăn hết ngay rồi.

Làn da màu xanh của tiểu zombie sắp giống với da của con người, hoàn toàn có thể xuất hiện trước mặt người khác.

Nhưng tiểu zombie rất ghét những thức ăn giống con người, chỉ nhìn chằm chằm vào những người xung quanh.

Zombie không thể khống chế bản năng.

“Ai cần ngươi giả vờ tốt bụng!”

Tiếng của một phụ nữ vang lên Minh Thù quay đầu lại nhìn, Diệp Tương Tư bị người khác đẩy trên mặt đất, một người đàn bà đang chỉ vào cô ta mà mắng.

Diệp Tương Tư có gắng giải thích điều gì, nhưng người phụ nữ đó càng kích động hơn.

Những người sống sót khắp nơi nhao nhao nhìn về phía bên này.

“Đội ngũ này dựa vào cái gì ngươi nói coi, ngươi tính toán thứ gì vậy.” Ngón tay của người phụ nữ đó như sắp chọc vào trán của Diệp Tương Tư.

Chiến tranh giữa phụ nữ với nhau là điều khó hiểu nhưng không kém phần đặc sắc.

“Ta chỉ vì muốn tốt cho các người.” Diệp Tương Tư cũng có chút tủi thân, cô đã làm sai điều gì chứ? Nhắc nhở bọn họ ăn ít một chút, những thứ này đều nhờ cô dùng trái cây mà đổi được vốn là không nhiều lắm.

Đến căn cứ rồi không ai biết được sẽ gặp phải tình huống gì.

“Ai muốn ngươi đối xử tốt với chúng ta, ta thấy ngươi là muốn để lại để bản thân ăn.” Người phụ nữ cười lạnh.

“Tương Tư, thôi bỏ đi.”

“Không phải còn nhiều như vậy sao? Để cho mọi người ăn nhiều một chút thì có sao nào, ai biết còn có ngày mai hay không.”

“Mọi người đều không nói gì, cậu quản nhiều như vậy để làm gì?”

Diệp Tương Tư tủi thân, cuối cùng đều là lỗi của cô ư? Bọn họ không nói gì cả là vì những thứ này là do cô đổi được.

“Không sao chứ.”

Cánh tay Diệp Tương Tư bị người níu lại tay kia thật lạnh.

Cô nhìn lên liền đối diện với một nụ cười xán lạn, Diệp Tương Tư ngẩn ngơ một chút, ở cuối thời... đã rất khó nhìn thấy được nụ cười như thế.

“Không sao.” Diệp Tương Tư tiện thể đứng lên.

Minh Thù kéo Diệp Tương Tư ra phía sau, nhìn về phía đám phụ nữ hung hăng này: “Mọi người bây giờ có thể rời khỏi đội ngũ rồi.”

“Cái gì?” Người phụ nữ ngay từ đầu không phản ứng kịp, một lát sau thét chói tai: “Dựa vào cái gì chứ?

“Ngươi đồng ý giúp chúng ta đi căn cứ.”

“Không được nói lời mà không giữ lấy lời.”

Mấy người phụ nữ nhao nhao xông tới, những đứa trẻ thấy cãi nhau, bắt đầu gào khóc vô cùng hỗn loạn.

“Phía trước chính là quân đội, mọi người có thể đi tìm bọn họ hỗ trợ, bọn họ cũng cần đi căn cứ phía nam.” Minh Thù bình tĩnh cười: “Đội ngũ của ta, không chào đón mọi người.”

“Cái này cũng không phải cứ ngươi nói là làm như vậy!” Người phụ nữ không phục: “Anh Tô, ngươi phân xử thử, cô ta dựa vào cái gì đuổi chúng ta đi!”

Tô Đài bị gọi tên liền nhếch miệng cười một cách khó hiểu.

Hắn vẫn giả chết à.

Ngược lại phía trước chỉ là quân đội, quân đội vốn là tìm kiếm cứu người sống sót, các cô cũng coi như không sao.

Đám người Tô Đài còn có chút lương thiện, nhưng cũng không tốt bụng một cách mù quáng, biết được lúc nào nên dứt ra.

Làm cơm làm cơm làm cơm.

Tô Đài không lên tiếng, mấy người phụ nữ có chút ngơ ngác.

Trước đây tất cả mọi chuyện đều là Tô Đài cùng hai người khác trao đổi bàn bạc, mọi người đều cho rằng bọn họ là người làm chủ.

Minh Thù không hề làm gì, ăn xong mặc xong các cô cũng chỉ cho là cô ta được bọn họ nuông chiều mà nên.

Ở cuối thời có thể được nuôi dưỡng tốt như vậy, đó là điều không ít người ao ước.

Hơn nữa người đàn ông sẽ làm chủ, đó là suy nghĩ trong tiềm thức của các cô.

“Mời.” Minh Thù ý bảo các cô rời khỏi.

Dám động vào trái cây của ta, chán sống rồi!

Người phụ nữ muốn gây sự vô lý, thế nhưng thấy Hao Tử đã xách súng đứng lên, với tư thế đó nếu các cô làm ồn sẽ không có trái cây ngon để ăn.

“Đi thì đi, ai mà thèm!”

Mấy người phụ nữ nhặt vật tư trên mặt đất, hùng hổ rời khỏi.

“Chờ một chút.” Minh Thù gọi các cô lại: “Hãy để vật tư lại.”

Mấy người phụ nữ vừa nghe thấy liền tức giận, đang muốn chửi ầm lên, rồi nghe Diệp Tương Tư nói: “Thôi bỏ đi, cho các cô đó.”

Mấy người phụ nữ thu dọn rất sạch sẽ, một chút vật tư cũng không để lại.

Vật tư là do Diệp Tương Tư đổi, cô ta không thèm để ý thì Minh Thù cũng không sao cả.

Mấy người phụ nữ mang theo trẻ nhỏ rời khỏi, có mấy đứa trẻ dường như không có người lớn, bị bỏ lại tại chỗ, lúc này đều nhìn Minh Thù với một chút sợ hãi.

Đại khái là cảm thấy Minh Thù thật đáng sợ.

“Không có việc gì, đừng sợ nhé có chị đây.” Diệp Tương Tư an ủi mấy đứa trẻ.

Minh Thù xoay người lại ăn cơm.

Tiểu zombie đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Minh Thù bên kia gọi hắn vài tiếng, tiểu zombie chỉ từ từ lết về ngồi bên cạnh Minh Thù, khuôn mặt rất giống người nhìn chằm chằm vào đứa trẻ bên kia.

“Tu luyện nhiều hơn, ít ăn thịt người hơn một chút.” Minh Thù vỗ vào đầu nó.

“Grừ.” Tiểu zombie yếu ớt rống lên một tiếng.

Minh Thù xoay chuyển người, chỉ thấy tiểu zombie lấy bánh quy từ trên xe đi xuống, ném cho mấy đứa trẻ.

Khóe miệng Minh Thù rung lên: “Ngươi làm gì thế?”

“Grừ Grừ Grừ.”

“...”

“Hắn nói cái gì vậy?” Hao Tử cũng tò mò.

“Vỗ béo một chút, ngon.” Minh Thù phiên dịch.

Hao Tử: “...” Thật là không thể chạm vào khi hắn không hỏi đến.

-

Minh Thù ăn xong thì đi nghỉ ngơi, tiểu zombie ở bên cạnh cầm một mảnh giấy cứng quạt cho Minh Thù.

Minh Thù mặc dù không cảm thấy nóng, nhưng cô vẫn có thể cảm giác được sức nóng trong không khí.

Chỉ là cơ thể của cô tự động giảm nhiệt.

Tiếng huyên náo phía trước chợt truyền đến.

Một vài người lính khí thế uy nghiêm mang theo mấy người phụ nữ từ phía trước đi qua đây, đứng ngay ngắn ở phía trước nhóm người Minh Thù.

Người lính quan sát mấy người bên ngoài xe, theo bản năng nhìn vào Tô Đài: “Xin chào, xin hỏi bọn họ là người trong đội của các anh sao?”

Quân nhân đang chờ Tô Đài trả lời, có giọng nói từ bên kia truyền đến.

“Không phải, ta không biết những người đó.”

Binh lính liếc mắt quan sát Minh Thù, cô gái... cũng sạch sẽ hơn một chút.

“Ôi... Nhưng bọn họ nói là người của đội các người. Xe trước mặt của chúng tôi cũng đầy người rồi, nếu như là người của đội các người, hay là đưa cho họ đi một đoạn, mọi người đều không dễ dàng.”

Minh Thù lườm một cái, khóe miệng hơi nhếch lên: “Đúng vậy cũng không dễ dàng gì, cho nên vì sao tôi phải nuôi không bọn họ?”

“Bọn họ không phải là các ngươi mang đến...”

“Hiện giờ tôi không muốn mang theo bọn họ nữa không được à?”

“...”

Thói đời này, đường biên tối thiếu của đạo đức đã bị giẫm đạp, không thể ép buộc yêu cầu người khác làm điều gì.

“Như vậy đi.” Người lính nói: “Chờ đến căn cứ lúc vào thành, chúng tôi sẽ mang mọi người vào sẽ tiết kiệm nhiều thứ, vật tư cũng không cần nộp hết lên trên.”

“Chúng tôi lại không đi căn cứ.”

“...”

Hôm nay không có cách nào khác để nói chuyện rồi.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 799: Chuyến Săn Hừng Đông (15)

Chưa bàn luận xong, quân nhân lại chỉ có thể mang theo mấy người phụ nữ ánh mắt tỏ vẻ không mấy tốt đẹp rời đi.

Dọc theo đường đi đều hỏi trên xe họ còn chỗ trống không.

Nhưng mà người đi qua đoạn đường này, xe họ đều đã đầy cả.

Nhìn thấy phía trước sắp dọn dẹp sạch sẽ lên đường, họ chưa sắp xếp xong người quân nhân cũng có chút gấp gáp, bọn họ lại không thể vứt lại người ở chỗ này.

Cuối cùng chỉ có thể nhét vào trên xe lớn.

Xe vốn đã chật nay càng chật hơn, mọi người đối với người mới lên oán khí nghi ngút.

Trước đó bọn họ ngồi xe rất rộng rãi thoải mái, thậm chí có thể cho trẻ con chạy ở chính giữa bây giờ bị nhét vào thêm, ngay cả cử động một cái cũng khó khăn, mọi người cực kỳ oán hận.

Đoàn xe khởi hành, đoạn đường này dằn xóc, tận tới đêm khuya bọn họ mới tìm được nơi nghỉ ngơi, những người suốt đường bị dồn chung một chỗ đã được giải thoát.

Khó khăn lắm mới có thể ăn chút gì, kết quả phát hiện phần vật tư được chia đến trên tay bọn họ còn không bằng được một nửa trước kia.

Vật tư bọn họ mang đi đều bị lấy đi rồi, nói là phát đều với nhau.

Mấy người phụ nữ muốn tìm quân đội nói lý lẽ, nhưng người ta mang đao thật súng thật đâu đến lượt các cô làm ầm ĩ.

-

Minh Thù là bị đánh thức.

Tô Đài và Hao Tử mấy người đang bên ngoài xe, xung quanh vốn đầy người ngọn đèn lay động, tất cả nguồn sáng dường như đều tập trung ở cô.

Quân nhân mang súng cảnh giác vây quanh bọn họ.

Minh Thù lui về phía sau liếc mắt nhìn, Diệp Tương Tư chỗ ở xe rất yên tĩnh, đoán chừng là Tô Đài bảo bọn họ mặc kệ nghe được gì cũng không được xuống xe.

Những người này xong chuyện chưa vậy.

Minh Thù hạ cửa kính, ghé vào trên cửa sổ xe: “Khuya khoắt rồi còn đang làm gì đó?”

Hao Tử vọt qua đây, cắn răng nói: “Đám phụ nữ theo chân bọn họ nói trên xe chúng ta có zombie.”

Thật uổng công đã cứu những người đó.

Minh Thù cười: “Bây giờ còn dám nói xấu người tốt sao?”

Hao Tử tỏ vẻ khó coi.

Minh Thù mặc dù không để tâm, nhưng bọn họ không muốn gây phiền toái. Cho nên lúc rời đi, bọn họ cố ý làm cho những người này lên xe trước, đóng cửa xe mới để cho Minh Thù chỉ huy zombie lên xe.

Dọc theo đường đi cũng không cho zombie đi ra.

“Xin mọi người phối hợp một chút, xuống xe để cho chúng tôi kiểm tra.” Quân nhân nói lớn.

“Ngươi nhất định phải kiểm tra sao?” Minh Thù ngước mắt nhìn về phía quân nhân nói: “Cắn được tính cho ngươi đó?”

Quân nhân lên đạn răng rắc, đưa nòng súng nhắm chuẩn xe của bọn họ.

Những người may mắn còn sống sót đằng sau không rõ chuyện, đoán chừng cũng là nghe ra một chút ý tứ, đều sợ lui về phía sau.

“Trong xe các cô có zombie!” Trong đám người không biết là người nào lên tiếng.

Người sống sót lập tức náo loạn.

“Có zombie.”

“Trong xe bọn họ có zombie.”

“Bọn họ là điên rồi sao? Thế mà lại mang theo zombie lên xe, hôm nay tôi còn ở gần bọn họ như vậy.”

“Giết zombie!”

“Bọn họ là muốn hại chết nhiều người chúng ta như vậy?”

Những câu chất vấn dồn dập ùa đến.

Sắc mặt nhóm người Tô Đài đều không tốt, thái độ quân nhân cứng rắn muốn tiêu diệt hết zombie.

“Khó mà làm được, ta thật vất vả mới huấn luyện ra, làm sao có thể cho các ngươi giết chết như thế.” Minh Thù từ chối.

“Ngươi đưa zombie lên trên xe, nếu như chạy ra, toàn bộ đoàn xe chúng ta đều sẽ gặp nguy hiểm.” Quân nhân nói: “Ta không quan tâm tại sao cô muốn đưa zombie lên, thế nhưng ta cần phụ trách đội xe của mình.”

Hắn biết bên trong trụ sở có nhân viên nghiên cứu cũng sẽ bắt zombie trở về nghiên cứu, thế nhưng người ta có dụng cụ chuyên nghiệp.

Lồng sắt tầng này đến lớp nọ.

Xe này… nhìn không an toàn.

Hơn nữa mấy người bọn họ, cũng không giống với nhân viên nghiên cứu.

Người sống sót phía sau càng ngày càng khủng hoảng, thái độ người của quân đội vô cùng cứng rắn, yêu cầu tiêu diệt hết zombie.

“Zombie cũng có quyền của zombie, mọi người cố chấp như vậy, cũng không quá tốt.” Minh Thù vẫn là dáng vẻ tùy ý dựa vào trên cửa sổ xe.

Mọi người: “…”

Zombie ở đâu ra cái quyền zombie.

Người này điên rồi sao?

“Chúng tôi không muốn gây phiền phức.” Tô Đài giơ tay lên, ý bảo mọi người bình tĩnh: “Chúng tôi cũng không có ý định đến căn cứ, chúng tôi có thể dừng ở chỗ này không cùng đi với mọi người.”

“Không được! Zombie bên trong ẩn chứa nguy hiểm tiềm tàng, phải tiêu diệt hết!”

Tô Đài đã lùi một bước, nhưng thái độ bọn họ cũng không có thay đổi nào.

Tô Đài chỉ đành nhìn về phía Minh Thù.

Minh Thù chuẩn bị xuống xe: “Vậy tôi đi mở cửa xe.”

“Tổ tông ơi, bình tĩnh chút đi.” Hao Tử đóng cửa xe lại: “Zombie trên xe sẽ không có nguy hiểm, chúng ta có thể bảo đảm.”

“Để cho bọn họ nhìn một chút đi.” Minh Thù mỉm cười: “Thấy bộ dạng của bọn họ thật tò mò.”

Hoàng Chinh cũng qua đây ngăn lại cửa xe: “Đừng làm ồn, để cho bọn họ đi ra, chúng ta liền thành kẻ địch.”

Minh Thù chớp mắt: “Mục tiêu của tôi chính là trở thành kẻ địch của con người mà.”

Trẫm là vua zombie có mục tiêu vĩ đại.

“...” Cô là vua zombie vĩ đại!

Hoàng Chinh và Hao Tử ngăn cửa xe, không chuẩn bị tránh ra.

Kiên quyết không thể để cho cô đi mở cửa.

“A...”

Đoàn người không có dấu hiệu nào hét ầm lên.

Người sống sót nhanh chóng nhìn qua phía xa rồi lùi lại.

Ánh mắt hướng về phái sau xe, phía sau xe ở giữa chẳng biết lúc nào xuất hiện zombie, zombie đi với tốc độ rất nhanh, hướng phía người sống sót gần nhất nhào qua.

"Rầm..."

Hoàng Chinh và Hao Tử đồng thời nhìn về phía Minh Thù:

“Đừng nhìn tôi, tôi không biết đám zombie hoang dại này.”

“Lên xe!” Tô Đài rống một tiếng, Hao Tử và Hoàng Chinh mới phản ứng được, nhanh lên lên xe.

Đội ngũ rút lui về phía sau, còn chưa lui được bao xa, một đám người lại thét lên chạy trở lại, phía trước cũng có zombie.

Bọn họ bị bao vây.

Zombie rất nhanh đã tiến đến chỗ xe bọn họ.

Bọn họ xông tới, mở cửa sổ xe.

“Tổ tông, mau mau bảo chúng tránh xa một chút.” Đã lâu không bị zombie uy hiếp như thế, đáng sợ quá.

Minh Thù có chút nghi hoặc nhìn bọn họ, Tô Đài phát hiện cô bất thường: “Sao vậy?”

“Bọn họ có chủ.” Minh Thù nói.

“Có chủ? Là ý gì?”

Minh Thù liếc mắt nhìn Hao Tử: “Bọn chúng do người khác nuôi.”

“Cho nên cô không thể khống chế bọn chúng?”

“Cũng không phải.” Minh Thù nói: “Chỉ là có chút lãng phí thể lực.”

Vua zombie khống chế zombie, là dùng một loại loại sức mạnh tinh thần. Bây giờ những zombie có chủ này, cô muốn khống chế bọn họ, mà muốn cùng chủ nhân đám này zombie đánh một trận chặt đứt liên hệ giữa bọn họ.

“Vua zombie rẻ mạt như vậy sao?” Hao Tử hét: “Ối, cửa kính sắp vỡ.”

“Tôi lại không có nói là vua zombie.” Nguyên chủ từ nhỏ chính là vua zombie, vua zombie lớn lên từ mạt thế, thời gian này không có khả năng xuất hiện.

Cùng lắm là một zombie lợi hại hơn mà thôi.

Minh Thù cho zombie phía sau xuống xe.

Zombie đánh zombie, hình ảnh kia có thể có chút dễ nhìn.

Đám kia người sống sót cũng bị biến cố dọa sợ, người của quân đội phát hiện đám này zombie tại tự giết lẫn nhau, lại có một phe còn có thể dùng súng bắn nên hơi mông lung.

Đây là tình huống gì?

Âm thanh kịch chiến phía trước kéo suy nghĩ của bọn hắn trở về: “Mọi người đi trợ giúp phía trước.”

Zombie của Minh Thù trải qua huấn luyện, bất kể là tốc độ hay là động tác, đều linh hoạt hơn so với zombie kia, giết chết đám zombie đó rất nhẹ nhàng.

Xa xa vang lên tiếng hét sắc nhọn.

Zombie hoang dại chưa bị giết chết ngẩng đầu, sau đó hướng phía trong bóng tối bỏ chạy, mất tích không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Thế nhưng...

Còn có một đám zombie dùng súng đứng tại chỗ.

Mẹ ơi!

Cứu mạng!

Zombie biết dùng súng!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 800: Chuyến Săn Hừng Đông (16)

Zombie đi hơi cứng nhắc.

Trước mặt đều là thức ăn ngon.

Thế nhưng vua không đồng ý, bọn họ chỉ có thể giương mắt nhìn.

Bị một đám zombie cầm súng nhìn chằm chằm, bên kia dường như bị dọa cho nghẹt thở không có bất kỳ động tác nào.

Minh Thù đẩy cửa xe ra xuống phía dưới, cửa xe chịu lực cửa kính vốn đã đầy vệt rạn nứt lúc này răng rắc một tiếng vỡ vụn, xòa xuống mặt đất.

Minh Thù: “...” Không thể đợi cô xuống rồi vỡ sao? Đúng là không hiểu bầu không khí!

Sau khi cô xuống, zombie đã lui về phía sau xe.

Mọi người cảnh giác sợ hãi nhìn Minh Thù, cô ta có thể kiềm chế zombie? Hay cô ta cũng là zombie?

Minh Thù suy nghĩ xem bây giờ có nên tuyên bố gì không, như vậy sẽ có được giá trị thù hận.

“Cô... những zombie này, bọn chúng... cô làm sao...” Người nói chuyện không biết mình đang muốn biểu đạt ý gì.

Cú sốc vừa rồi quá lớn.

“Hiện tại ngươi còn muốn giết bọn họ sao?” Minh Thù mỉm cười.

Mọi người đồng loạt lui lại.

Quân nhân nào đó hét: “Cô rốt cuộc là ai!”

“Quên tự giới thiệu.” Minh Thù mặt mỉm cười, giọng nói lễ phép lại nhẹ nhàng: “Tôi tên là Hạ Vị, rất xin lỗi, tôi không phải con... người.”

Cứ cảm giác nói mình không phải là người, cứ như đang chửi mình.

“Cô không phải con người sao?” Người bên kia mê mang: “Vậy cô là thứ gì?”

“Tôi là...” Minh Thù cố ý kéo dài thanh âm: “Vua zombie.”

Đoàn người quái dị im lặng vài giây.

Sau đó chợt bùng nổ trận tranh cãi ầm ĩ.

Có người không biết vua zombie là cái gì, thế nhưng dính chữ zombie, kết hợp từ cổ vua này, đều chứng tỏ cô ta là người lãnh đạo, cho nên liền có thể lý giải từ mặt chữ.

Cô ta là một zombie.

Đoàn người lại đồng loạt lui về phía sau.

“Làm sao có thể. Cô giống chúng tôi như vậy, sao lại có thể là zombie.”

“Nếu như không phải zombie, cô ta làm sao có thể kiềm chế zombie?”

“Không phải có kỹ năng đặc thù sao? Đây có lẽ là kỹ năng của cô ta...”

“Tôi chưa từng nghe qua có kỹ năng như vậy.”

“Kỹ năng có muôn ngàn vạn trạng, có thể kiềm chế zombie cũng không kỳ quái.”

“Không có khả năng...”

Người sống sót chia làm hai phe.

Một bên kiên trì Minh Thù không thể nào là zombie, kiềm chế zombie chỉ là kỹ năng đặc thù của cô.

Một bên kiên trì Minh Thù chính là zombie, không thể có kỹ năng kiểu đó.

Người của quân đội nhìn nhau, bọn họ nghe qua zombie bậc cao có thể hiệu lệnh zombie, thế nhưng cũng chưa từng thấy qua vua zombie.

Còn là vua zombie không khác gì con người như thế.

“Vừa rồi... chuyện vừa rồi là cô làm?” Trong đám người có người lên tiếng.

“Nghĩ quá nhiều.” Minh Thù nhếch cằm lên: “Zombie của tôi không phải thứ rác rưởi như vậy.”

“...”

Bọn họ nhìn một chút zombie cầm súng phía sau thoắt ẩn thoắt hiện, những zombie này ăn mặc dù không coi là chỉnh tề, nhưng tuyệt đối sạch sẽ.

Hoàn toàn khác với đám zombie nhào ra vừa rồi.

Đừng tưởng rằng cô sạch sẽ thì cô không phải là zombie nhé!

Quân đội cử ra một người đại diện: “Cô muốn làm gì?”

“Giảng đạo lý, là các người cứ muốn nhìn zombie của tôi, bây giờ còn hỏi tôi muốn làm gì.”

“...” Cô mang nhiều zombie như vậy cùng lên đường, bọn họ có thể không hỏi sao?

“Mọi người chỉ cần nhớ kỹ tôi là được rồi, về sau cái tên này nhất định sẽ làm cho mọi người khắc sâu ấn tượng.” Minh Thù thuyết giáo xong: “Được rồi, đừng vây xem zombie tôi nữa, bọn họ sẽ không thích các người.”

“Grừ grừ grừ!” Thích mà!

Một đám người sợ đến sắc mặt trắng bệch.

Cô ta đây là uy hiếp bọn họ sao?

Minh Thù lên xe, zombie phía sau cũng lần lượt lên xe, nghe lời y như thú cưng vậy.

Bây giờ là đánh hay là không đánh?

“Ai là bác sĩ? Hộ sĩ cũng được, hộ sĩ! Có bác sĩ và hộ sĩ hay không!” Một tên lính quèn từ phía trước chạy tới, to giọng kêu.

Quân đội cử ra người kéo một dải cảnh giới, cách ly Minh Thù và bọn họ ra.

Còn tìm ra người sống sót có kỹ năng đặc thù từ trong đội ngũ, canh phòng nghiêm ngặt.

Trên xe.

Hao Tử nhìn về phía Minh Thù đưa ngón tay cái lên: “Cô lợi hại, cô sợ người ta không nhận ra cô à?”

Minh Thù lấy ra một bao thịt khô: “Tôi đường đường là vua zombie, bọn họ không biết tôi chẳng phải là rất mất mặt sao?”

Hao Tử thở dài, lo lắng: “Cái này được rồi, e là không ai không biết cô. Về sau cô đi đến chỗ nào, đều có người dùng ánh mắt hình viên đạn ân cần thăm hỏi cô đấy.”

Minh Thù giọng nói hơi kiêu ngạo: “Dù sao cũng không lợi hại, sợ cái gì.”

Hao Tử: “..”

“Vừa rồi tại sao zombie muốn tập kích nơi đây?”

Tô Đài lúc lâu không lên tiếng, vừa lên tiếng chính là chuyện quan trọng.

Hao Tử chỉ số IQ không đủ, Hoàng Chinh suy nghĩ vài giây nói tiếp: “Hạ Vị không phải nói zombie này có chủ, tiếng vang lên cuối có lẽ là bảo rút lui. Nhìn bên kia loạn như vậy, nhất định là đã xảy ra chuyện.”

Tô Đài: “Vừa rồi bọn họ tìm bác sĩ, cũng có thể nói rất có khả năng đã có người bị thương, nhưng không phải là zombie cắn.”

Zombie cắn không cần thiết tìm thầy thuốc, mà trực tiếp chờ chết.

Hoàng Chinh gật đầu bổ sung: “Hơn nữa còn là một người rất quan trọng.”

Tô Đài ánh mắt hơi tối xuống: “Zombie dương đông kích tây, có người lợi dụng zombie tập kích ám sát người kia.”

Hoàng Chinh nói: “Có thể chính xác làm cho zombie tập kích, lui lại. Không thể nào là trùng hợp, cho nên...”

Hai người liếc nhau: “Đây là một kế hoạch đã được vạch sẵn.”

Hao Tử nghe hai người này phân tích xong, hắn nhức đầu: “Làm sao cứ giống như các cậu bày ra kế vậy. Hạ Vị, cô nghe có hiểu gì không?”

“Hả?”

Hao Tử nhìn Minh Thù đã giải quyết hết hơn phân nửa thịt khô.

Xong, người này căn bản không nghe.

“Thế nhưng zombie không cần thiết bày ra chuyện phiền toái như vậy, bọn họ muốn giết người nào xông thẳng tới, toàn bộ cắn chết là được.” Hao Tử nói ra nghi vấn của mình.

Hoàng Chinh và Tô Đài đồng thời nhìn về phía Hao Tử.

“Sao thế, tôi nói sai sao? Zombie lẽ nào đã học được chuyện vạch kế hoạch rồi? Vậy còn có để cho người sống hay không...” Hao Tử kêu rên.

Đến zombie bắn súng cũng có, zombie bày kế này... dường như cũng không phải là cái gì đáng để ngạc nhiên.

“Hạ Vị.” Hoàng Chinh gọi Minh Thù.

Minh Thù ngậm một sợi thịt khô, mờ mịt nhìn về phía bọn họ: “Hả?”

Hoàng Chinh đưa cho cô một chai nước, thuận thế hỏi: “Đối với chuyện vừa rồi cô thấy thế nào?”

“Không thấy thế nào cả, không liên quan đến tôi.”

“...”

Cũng đúng, bọn họ phân tích nhiều như vậy, có liên quan gì đến bọn họ đâu?

Thế nhưng hiển nhiên người khác không phải nghĩ như vậy, quân đội trưởng mang theo một nhóm bộ đội đặc chủng toàn thân trang bị giống như là muốn đi oanh tạc lô cốt qua đây.

Bọn họ hoài nghi chuyện vừa rồi, có liên quan đến bọn hắn.

“Zombie phải xử lý gọn, mấy người các cậu theo chúng tôi trở tiếp nhận điều tra.”

Không biết là quân đội trưởng chưa nghe người bên dưới báo cáo lại chuyện Minh Thù là vua zombie, hay là nghe rồi mà không tin.

Nói chung lúc hắn nói chuyện, vẫn rất tự tin vào bản thân.

Tô Đài nhìn về phía Minh Thù, dùng ánh mắt để hỏi, làm sao bây giờ?

Phía sau bị xe ngăn chặn, bọn họ cũng không có biện pháp lập tức lái xe đi.

“Đánh thôi.” Minh Thù huýt sáo: “Người ta đánh tới cửa rồi, không dạy dỗ một chút thì chưa biết hận trẫm.”

Tô Đài không hiểu lắm câu nói phía sau của Minh Thù là có ý gì.

Câu này sao không hợp với lời kịch bình thường cho lắm?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 801: Chuyến Săn Hừng Đông (17)

Đối phương hiển nhiên không ngờ tới Minh Thù sẽ trực tiếp động thủ, zombie hình thành một tuyến phòng thủ.

Hơn nữa quá đáng hơn là, đám zombie kia không biết từ đâu mang đến mũ giáp cùng đạn giáp.

Đánh vào bộ phận khác của zombie, căn bản không gây tổn thương gì, đầu có đánh cũng đánh không đến.

Quá đáng hay không cơ chứ!

Cái này là phạm quy!

Cuối cùng đám người kia bắt đầu lui lại, bọn zombie vừa rời khỏi sẽ trở về, cũng sợ Minh Thù thật sự là vua zombie, sẽ đưa tới càng nhiều zombie hơn.

“Thấy chưa, bắt nạt kẻ yếu.” Minh Thù phê bình sau cuộc chiến: “Con người mà.”

Bọn người Tô Đài: “...”

Minh Thù cho zombie của mình đi dọn dẹp chiến trường, cô dựa vào cửa xe thấy bầu trời âm u.

Tô Đài cho là cô đang suy tư chuyện quan trọng gì, không tới quấy rối.

Chờ hắn kiểm tra xong, quay người lại chợt nghe vua zombie nói thầm: “Có cần phải làm cho zombie mình một bộ trang bị tốt không nhỉ.”

Tô Đài suýt chút nữa quỳ trước cô.

-

Tô Đài sau đó mới biết được, hôm đó người xảy ra chuyện là một chuyên viên nghiên cứu họ Chung, nghiên cứu gì đó không rõ ràng lắm, nhưng dường như rất quan trọng.

Người họ Chung đó đêm ấy qua đời.

Tội danh này trực tiếp đổ lên đầu Minh Thù... À, trên đầu vua zombie.

Vào đêm xảy ra chuyện, câu chuyện được người sống sót thêu dệt thành không ít phiên bản.

Truyền được nhiều nhất chính là phiên bản dưới đây.

Zombie không muốn để cho bọn họ nghiên cứu ra thứ đối phó lại được với chúng, bọn chúng nhất định là sáng sớm nhận được tin tức cho nên ẩn mình trong đội ngũ, tìm cơ hội ra tay.

Âm hiểm!

Zombie quá âm hiểm!

Nhưng đồng thời cũng khiến cho con người thấy được thời gian cấp bách, zombie đã tiến hóa đến mức có thể dùng súng và vạch ra âm mưu.

Cứ tiếp diễn như vậy, zombie chẳng mấy chốc sẽ thống trị thế giới.

Phiên bản kỳ quái nhất đó là họ nói zombie kỳ thực chính là vua zombie Minh Thù tự tạo ra.

Dù là phiên bản nào, giá trị thù hận Minh Thù chắc chắn cũng đã đủ thỏa mãn.

Cho nên Minh Thù mang tiếng cũng thật vui vẻ.

Vui vẻ hơn cả ăn hai bao thịt khô.

Có thù hận tất nhiên vui rồi.

Trẫm thậm chí có thể ăn ba gói!

Mấy người Tô Đài không hiểu lắm suy nghĩ của cô.

“Phía trước chính là căn cứ phía nam.” Tô Đài dừng xe ở ven đường, nói với Diệp Tương Tư: “Diệp tiểu thư, chính là căn cứ các cô nhỉ, chúng tôi không qua đó nữa.”

Mang theo mấy đưa trẻ, những đứa trẻ này ở căn cứ sẽ an toàn hơn.

Diệp Tương Tư hiểu rõ điều này, gật đầu, nói lời cám ơn Tô Đài: “Mấy ngày nay cám ơn mọi người đã chăm sóc.”

“Không cần khách khí.” Là cái cô vua zombie phá lệ chăm sóc cô.

Vẫn là hành vi khó hiểu.

Diệp Tương Tư không tìm được Minh Thù, chỉ có thể rời đi trước.

“Cô ấy đâu?” Tô Đài tiễn Diệp Tương Tư xong hỏi Hoàng Chinh để tìm người... tìm zombie.

“Đi hướng bên kia rồi.” Hoàng Chinh chỉ tay về một phía.

Tô Đài bò lên sườn dốc, phía dưới là một khe suối.

Minh Thù đang cầm lấy một gốc cây cao cỡ nửa người để nhổ lên.

Cỏ rất kỳ quái, thế mà lại muốn chui vào lòng đất.

Thú nhỏ ở bên cạnh nhảy tới nhảy lui.

“Chớ ồn ào!” Minh Thù trừng thú nhỏ một cái, sau đó nhổ cỏ lên.

Nhổ lên thứ gì đó giống như hình người.

Tô Đài hơi sững sờ, nhân sâm?

Đùa gì thế?

Hắn nhìn quanh bốn phía một chút, dù là trước mạt thế, môi trường nơi này cũng không thể có nhân sâm sinh trưởng.

Thế nhưng vừa rồi nhân sâm kia dường như muốn chạy kia mà... e rằng nó là tự mình chạy tới, tuyệt không đúng lúc bị cô bắt được rồi.

Thú nhỏ nhảy dựng lên cắn nhân sâm, cả thân thể đều lơ lửng giữa khoảng không.

Chớp mắt một cây nhân sâm đã bị nó gặm hết phân nửa.

Minh Thù cũng dung túng cho nó, đợi lúc nó ăn được một nửa, mới xách nó lên thuận tay ném xuống.

Chính là thuận tay ném đi đó khiến thú nhỏ rơi xuống trên tảng đá cách đó không xa, giống như ném bóng rồi nảy lên vài lần.

Minh Thù leo lên khe núi, thấy Tô Đài cũng không có phản ứng gì, cầm nhân sâm trở lại xe bên cạnh.

Cô bẻ một nhánh cho tiểu zombie, tiểu zombie từ từ bỏ vào trong miệng.

Số còn dư cô chia làm hai phần, một phần chính mình ăn, một phần ném cho hắn.

Tô Đài sửng sốt.

“Thứ này ăn một miếng cũng vô dụng, thấy không, tôi nuôi nó lâu như vậy mới trở nên giống người một chút.” Minh Thù vỗ vỗ đầu tiểu zombie.

Tiểu zombie nịnh nọt cà cà tay Minh Thù.

“Grừ grừ grừ!” Ăn no ăn no cho vua tìm ăn ngon.

Thú nhỏ ở bên cạnh rầm rì, hiển nhiên là không vui khi Minh Thù nuôi loại thú hai chân xấu xí như vậy.

Từng đứa tranh giành với nó.

Loài thú hai chân là đáng ghét nhất.

Trong lòng Tô Đài hơi phức tạp, một lát sau khàn khàn giọng nói: “Cám ơn.”

“Kỳ thực thứ này có tác dụng lớn hơn đối với các cậu.” Minh Thù đột nhiên lại thốt ra một câu, nụ cười có chút cổ quái: “Cho zombie ăn là rất lãng phí.”

Tô Đài gọi Lý Kiếm Nhân đến, trực tiếp đút cho hắn: “Cậu ấy là anh em của chúng tôi, có cơ hội cứu cậu ấy, chúng tôi không thể nào từ bỏ.”

Lý Kiếm Nhân chỉ là mông lung nhìn hắn.

Thậm chí là tỏ vẻ có chút thích máu, trong cổ họng phát sinh tiếng gầm nhẹ.

Minh Thù không nói tiếp.

Sắc trời còn sớm, bọn họ chuẩn bị tiếp tục đi một đoạn nữa, mấy người mới vừa lên xe, chưa nổ máy thì thấy những người vừa rời khỏi quân đội lúc nãy lại lái về phía bọn họ bên này.

Diệp Tương Tư mang theo mấy đứa trẻ quay lại.

Sắc mặt cô trắng bệch: “Căn cứ phía nam... bị zombie vây đánh rồi.”

Cô lái xe qua đó, thấy zombie đen kịt một mảng, sợ đến mức trực tiếp quay đầu lái về.

-

Zombie vây thành không biết bắt đầu bao lâu rồi, nhưng lúc này cửa thành căn cứ phía nam nhìn qua đã sắp thất thủ.

Zombie vây dưới tường thành, chồng lên nhau để đi lên, đã có zombie leo lên tường thành.

Người trên tường thành dùng kỹ năng có thể để ngăn cản zombie, nhưng hiệu quả cũng không tốt lắm, zombie quá nhiều.

Chết một người, lập tức sẽ có zombie mới leo lên.

Bọn họ là người, dùng một lần kỹ năng thể lực sẽ giảm thiểu vài phần, mãi đến khi không còn khí lực để sử dụng kỹ năng nữa.

Nữ chính Diệp Tương Tư còn chưa nghĩ ra biện pháp, tường thành đã bị phá.

Vô số zombie tràn vào căn cứ.

Cờ căn cứ dần rơi xuống, bao phủ đám zombie.

Minh Thù dời ánh mắt khỏi tường thành, rơi ở bên ngoài căn cứ giữa bầy zombie, nơi đó có một chiếc xe.

Sau khi zombie phá thành, xe quay đầu, hướng một phía khác lái đi.

Zombie không vây công xe.

“Chiếc xe kia…” Tô Đài lên tiếng.

Zombie không tấn công, vậy ngồi bên trong chỉ có thể là zombie thủ lĩnh.

Chẳng lẽ có con vua zombie thứ hai.

Tô Đài nhìn về phía Minh Thù.

“Nhìn tôi làm gì?” Việc này cũng không liên quan đến trẫm.

“Vừa rồi trong chiếc xe kia, là vua zombie sao?” Tô Đài cau mày hỏi.

Minh Thù hừ một tiếng: “Cậu nghĩ vua zombie là hàng phát số lượng lớn à? Mỗi nơi một người sao?”

Lời này Tô Đài không sao vạch sâu tìm lá được.

Vua zombie quả thực không phải hàng số lượng lớn.

Một năm này, hắn cũng chỉ gặp qua một vua zombie như Minh Thù, trước đây chưa nghe qua.

Nhưng nghĩ thế nào cũng có điểm không bình thường.

Từ zombie tập kích đoàn xe lần trước rồi rút lui, đến bây giờ zombie tấn công thành, rồi người lái xe rời khỏi trong đám zombie.

Cứ cảm thấy đều đang có người chỉ huy.

“Cô đi đâu vậy?” Tô Đài lấy lại tinh thần, phát hiện Minh Thù đi xuống dưới, hắn nhanh chóng hỏi một tiếng.

Minh Thù cũng không quay đầu lại đáp: “Đi lộ mặt, mang ốc đổ vỏ.”

“...” Có bệnh à!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 802: Chuyến Săn Hừng Đông (18)

Tuy những con zombie này không phải của cô, nhưng dù gì cô cũng là vua zombie, nếu như không cần thiết, zombie sẽ không tập kích muốn cô chết.

Minh Thù an toàn lộ mặt ở phía nam căn cứ, thuận tiện đổ vỏ.

Tên của cô truyền khắp nơi có người sống sót.

Trở thành đối tượng người người căm hận.

Minh Thù rất hài lòng với kết quả này.

-

An Thành.

Trước mạt thế có quân đóng đô ở An Thành, phòng ngự quân sự của An thành tốt hơn những thành phố bình thường.

Sau mạt thế, nơi đây đã bị người khác chiếm cứ.

Mà người chiếm giữ An Thành không ai khác, chính là đám người Nhện Độc.

Nghe nói trước mạt thế Nhện Độc là một tổ chức dưới đất, buôn bán trái phép.

Sau mạt thế, Nhện Độc chiếm giữ An Thành, lập thành hang ổ ở nơi đây xưng bá một vùng.

Trước căn cứ phía nam và An Thành nước sông không phạm nước giếng, bây giờ căn cứ phía nam không còn, những cấp cao của căn cứ phía nam đã đạt được An Thành.

Cũng không biết cấp cao và người của Nhện Độc làm giao dịch gì, nói chung An Thành đã bắt đầu tiếp nhận người sống sót.

Minh Thù chỉ nghe nói về tình trạng của An Thành, giờ này cô còn ở một nơi cách An Thành rất xa thu thập trang bị cho zombie.

[Thời hạn nhiệm vụ: Trong ba ngày phá hủy thành phố này.] Hài Hòa Hiệu đột ngột tuyên bố một nhiệm vụ.

"Vì sao?" Lại giật dây trẫm làm sự việc điên khùng này sao.

[Không thường đâu.] Hài Hòa Hiệu rất có tinh thần học tập. [Vì giá trị thù hận, vì đồ ăn vặt, ký chủ, cố gắng lên.]

“...”

"Hạ Vị, cô có phát hiện zombie trong thành phố này rất ít không?" Giọng Hoàng Chinh đột nhiên vang lên.

"Ừm." Minh Thù đưa trang bị cho một con zombie.

Từ lúc bọn họ đến đến bây giờ, chỉ gặp phải mấy con zombie đi lang thang.

"Có phải đã chạy hết hay không?" Hao Tử lại nói: "Căn cứ phía nam có zombie tấn công thành, nhất định là gần đây trong thành thị có triệu tập."

Hoàng Chinh: "Cũng có thể, nhưng vẫn cảm thấy kỳ quái."

Hao Tử hỏi: "Kỳ quái chỗ nào?"

Hoàng Chinh rất nghiêm túc trả lời: "Trực giác."

Hao Tử: “Sao cậu không nói giác quan thứ sáu luôn đi.”

"Hạ tiểu thư, cô... có thể tới đây một chút không?" Diệp Tương Tư e thẹn ló cái đầu ra, vẫy tay với cô.

Minh Thù kêu bọn họ giải quyết tiểu zombie, nhấc chân đi ra ngoài.

Tô Đài đứng ở bên ngoài, dựa vào tường cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Mấy đứa trẻ bị giữ ở trên xe, từ chỗ bọn họ có thể thấy tụi nó nằm úp sấp trên cửa sổ xe, đang nỗ lực nhìn xung quanh.

Ánh nắng như nướng khét cả đất, trong không khí phảng phất có thể thấy bức xạ nhiệt.

“Tôi cảm thấy bên kia có gì đó.” Giọng Diệp Tương Tư giống như như phá tan bức xạ nhiệt, giống như có một sự tươi mát.

Cô ta chỉ vào một hướng khác.

Minh Thù nhìn về phương xa: “Cái gì vậy?”

"Không... Không biết, nhưng... giống cái kia." Diệp Tương Tư cảm thấy Minh Thù có thể hiểu cô đang nói cái gì.

Thực ra cô không biết hình dung năng lượng của cái đó như thế nào.

Cô chỉ có thể cảm nhận được.

Minh Thù quyết định đi xem, dù sao cô cũng muốn phá bỏ và dời đội đi nơi khác.

Minh Thù không dẫn theo mấy người Tô Đài, nhưng Diệp

Tương Tư chủ động yêu cầu đi chung với Minh Thù.

Một người một zombie tìm một chiếc xe còn có thể sử dụng.

"Cô không sợ sao?"

Diệp Tương Tư lái xe, Minh Thù gác chéo chân ngồi ở vị trí kế bên cạnh tài xế gặm thịt khô.

"Cái gì?" Ban đầu Diệp Tương Tư không phản ứng kịp.

Minh Thù chỉ chỉ vào mình.

Diệp Tương Tư phản ứng kịp.

Cô là vua zombie, còn mang theo nhiều zombie như vậy.

Nói không sợ là không thể.

Thế nhưng cô cũng không có làm tổn thương mình, cũng không có tổn hại mấy đứa trẻ.

"Cũng sợ chứ!" Diệp Tương Tư chần chừ trả lời: "Zombie không có tư duy, bọn họ chỉ dựa vào bản năng để làm việc, thật sự khiến người khác rất sợ và căm phẫn. Thế nhưng cô không giống nó, tôi cảm thấy cô không phải là zombie xấu."

Nói đến phần sau, Diệp Tương Tư cười một cái.

Minh Thù lại được phát một tấm thẻ tốt: "..."

Xe cách một công ty y dược không xa.

"Hạ tiểu thư, có lẽ là trong đây." Diệp Tương Tư chỉ vào công ty y dược.

Trước mạt thế công ty y dược này rất nổi tiếng.

Nhưng có liên quan đến y dược, lại là zombie và nữ chính, phó bản không chạy.

Xung quanh công ty y dược rất yên tĩnh, không nhìn thấy zombie, cũng không có dấu hiệu hoạt động.

Phó bản đánh như thế nào mới có thể nhanh qua ải nhất đây?

-

Nơi cách công ty y dược một đoạn, có đậu mấy chiếc xe.

Bên cạnh xe nữ có nam có, đang vây chung một chỗ nghiên cứu bản đồ.

"Thành thị này vắng vẻ quá, đáng sợ thật." Một người trong nhóm nói.

"Tôi thấy cô lạ thật đó." Nữ sinh tóc hồng gợn sóng bên cạnh cười mắng: "Không có zombie không tốt sao? Cô muốn qua một đêm vui vẻ với zombie sao?"

"Có chút kỳ lạ, chúng ta vào đây lâu như vậy, chỉ gặp phải một con zombie, còn không thể nhúc nhích."

"Thấy zombie quen rồi, đột nhiên phát hiện không có zombie, quả thật có chút không quen."

Cô gái tóc hồng nghẹn lại: "Mọi người thật là..."

Cô gái tóc hồng còn chưa nói hết, dừng lại, cô quay đầu nhìn một hướng khác.

Một chiếc xe chậm rãi chạy tới.

Lương Tuyền từ trên xe bước xuống: "Chúng ta phải tìm công ty y dược ở phía trước, không biết bên trong có tình huống gì, mọi người hãy chuẩn bị sẵn sàng."

Dường như cô gái tóc hồng không thích Lương Tuyền, hừ một tiếng: "Chúng tôi đến lâu như vậy còn không thấy zombie, ở trong đó có lẽ cũng không có."

Lương Tuyền không để ý cô gái tóc hồng: "Chuẩn bị lên đường đi."

"Giả vờ." Cô gái tóc hồng mắt trợn trắng.

"Cô bớt cãi đi!"

"Sao, tôi không thể nói sao? Con vua zombie kia là do cô ta dẫn đến căn cứ, vua zombie mà cô ta cũng dám dẫn vào căn cứ, căn cứ gặp chuyện, cô ta phải gánh một nửa trách nhiệm." Cô gái tóc hồng tức giận.

"Việc này làm sao có thể trách Lương Tuyền, con vua zombie kia cô không thấy qua thôi, hoàn toàn là con người. Đổi thành tôi, tôi cũng không phát hiện được."

Có người giúp Lương Tuyền giải thích.

Cô gái tóc hồng tức giận nói: "Căn cứ bị công phá, là có người từ bên trong mở phòng ngự, không chừng chính là nội gián. Lúc đó cô ta đi đâu? Tất cả mọi người đều ở đó, cô ta là người cuối cùng rút đi, không nghi ngờ cô ta thì nghi ngờ ai."

Giọng nói hơi lớn, Lương Tuyền ở phía trước ngừng lại, cô quay đầu lại, giọng nói không mặn không nhạt: "Cô có tinh lực ở đây nghi ngờ tôi, chi bằng nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ trở về."

Thấy bầu không khí không ổn, người trong đội ngũ bắt đầu di chuyển.

Mặc dù cô gái tóc hồng không cam lòng, nhưng cũng biết hiện tại nhiệm vụ quan trọng hơn.

Cửa sau công ty y dược vào không được, bọn họ lại đi vòng qua cửa trước.

Cửa trước không thành vấn đề, đẩy một cái liền mở ra.

Toàn bộ mấy tầng của công ty đều trống rỗng, không thấy một con zombie nào cả.

Trên hành lang công ty có không ít vết máu, đã đọng lại một lớp bụi thật dày phủ xuống.

Càng đi lên cao, vết máu như vậy càng nhiều, đến cuối cùng hầu như trên mặt đất, trên tường, thậm chí trên trần nhà, khắp nơi đều là máu.

Trong không khí hỗn hợp mùi máu tươi cũng càng ngày càng nặng.

Lúc đến tầng mười lăm, không còn là vết máu nữa, mà là thi thể.

Vô số thi thể, tùy ý chất đống nằm dưới đất, có con người cũng có zombie.

Mùi vị thối rữa hầu như làm cho không người nào có thể hô hấp.

Bọn họ phảng phất tựa như đi vào lò sát sinh.

“Ở đây xảy ra chuyện gì?” Có người nhịn không được lên tiếng.

Bọn họ cũng trải qua sóng to gió lớn, nhưng cảnh tượng quái dị như vậy là lần đầu tiên thấy.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 803: Chuyến Săn Hừng Đông (19)

"Ầm ầm..."

Cao ốc ba mươi tám tầng ầm ầm sụp đổ.

Bụi bay mù mịt trong không trung, giữa không trung có mấy người bản lĩnh cao cường nhảy ra, vài cái nhún người đã đi đến chỗ an toàn.

"Lại gặp mặt rồi."

Nguyên Dã ngẩng đầu.

Chỉ thấy cách mấy bước, có một cô gái đang giữ mũi tên lửa, cười nhìn hắn.

Nguyên Dã phủi bụi trên người, từ từ đứng lên: "Cô làm?"

"Đúng vậy." Đi vào bên trong đánh phó bản không thú vị lắm, chúng ta làm từ bên ngoài.

"Có phải đã phá hư chuyện tốt của cậu hay không? Vậy thì xin lỗi nhé." Câu xin lỗi này không hề có thành ý.

Có tức hay không!!

Hỏi ngươi có tức hay không!

Đáng tiếc Nguyên Dã chỉ là không nhịn được nhíu mày lại, không có dấu hiệu tức giận: “Cô biết cô thả cái gì không?”

Minh Thù nheo mắt.

Ý Nguyên Dã là kêu cô xem phía dưới.

Lúc này bọn họ đang trên mái nhà, phía trước công ty y dược bị sụp đổ.

Trong đống hoang tàn ấy, có bóng người màu đen chui ra ngoài.

Người nào người nấy gầy như que tăm, nhưng vẫn còn hình người, trên sống lưng có gai ngược, tay chân phảng phất bị kéo dài gấp đôi.

Chỉ chớp mắt một cái, đống hoang tàn ấy đã đứng thẳng dậy.

"Cái này là cái gì?"

"Không biết bên trong có cái gì, mà cô dám cho nổ, ngu ngốc." Nguyên Dã không nhịn được châm chọc nói.

Minh Thù thở dài: "Xấu như vậy, hạ thấp giá trị dung nhan của giới zombie."

“...”

Bầy quái vật đã bắt đầu hành động, đầu tiên là chạy ra nơi có người, những con còn lại quan sát xung quanh, rồi tản ra bốn phía.

"Ầm..."

Minh Thù nhanh chóng lùi lại phía sau, mũi tên lửa đập thẳng xuống mặt đất.

Cô nhìn về phía người đang tấn công mình, người này xuất chiêu ngay lập tức.

Tuyển thủ đội bức xạ nhiệt đánh úp về phía Minh Thù, cô né sang một bên, thuận thế bắt cổ tay hắn lại, nhấc chân về phía hắn.

Đầu ngón chân Nguyên Dã chạm vào đất mặt, cả người nghiêng một lúc rơi vào phía sau Minh Thù.

Minh Thù cầm lấy tay hắn, đột nhiên như nắm được không khí, không còn nữa.

Nguyên Dã ở phía sau kèm hai bên cô, trở tay đặt hai tay cô trên lan can, nửa người rơi ở bên ngoài.

Minh Thù không phản kháng nữa, ôm lấy khóe môi nói: "Làm cái gì vậy, giết tôi có ích lợi gì, có thể bắt bọn nó bỏ trở về sao?"

Tiểu yêu tinh này có bệnh!

Một lời không hợp liền động thủ!

"Đồ đâu?"

"Đồ gì?" Trẫm lấy đồ ngươi lúc nào?

Nguyên Dã không nhịn được nói: "Đồ vật trả lại cho tôi."

"Đồ gì?" Ngươi phải nói mới được chứ.

Nguyên Dã nhíu mày: "Một gốc cây thực vật biến dị."

Khóe miệng Minh Thù giật một cái: "Vì một gốc cây thực vật biến dị, cậu lại động thủ với tôi?"

Nguyên Dã nhìn cô, có bệnh à, cô có thể so sánh với gốc cây thực vật biến dị sao?

“Đồ ở đâu?”

"Ăn rồi." Minh Thù mỉm cười: "Cậu có bản lĩnh giết tôi đi."

Nguyên Dã dùng sức ra tay, ép cô xuống đất, ánh mắt của hắn chợt bị kiềm hãm.

Sốt ruột mang theo vài phần cổ quái, lực đạo trong tay buông lỏng một chút. Minh Thù nhân cơ hội cầm lấy cổ tay hắn, một tay xốc hắn xuống phía dưới.

Cảm giác mất trọng lực làm cho Nguyên Dã tỉnh táo trong chớp mắt, hắn ngửa đầu nhìn, cô gái đứng ở trên sân thượng đang phất tay với hắn.

Bỏ đi!

Nguyên Dã vận dụng kỹ năng có thể làm cho mình rơi xuống đất, những con quái vật theo công ty y dược chui ra ngoài, nghe tiếng động nhao nhao xúm về phía hắn.

Đứng gần mới thấy, những quái vật này làm cho người ta cảm thấy ghê tởm, toàn thân đều là làn da màu xanh.

Trên da có mấy cục mụn nhỏ, như con cóc.

Nguyên Dã ân cần thăm hỏi tổ tông mười tám đời sau của Minh Thù, không thể không cố gắng đánh quái vật.

Quái vật không ngừng chui ra từ đống hoang tàn của công ty y dược, phảng phất không có cuối cùng.

Những quái vật này khó đối phó hơn zombie, Nguyên Dã liếc nhìn phía trên, người đã không thấy rồi.

Khỉ thật.

Đừng để lão tử bắt được cô.

"Cút ngay!" Nguyên Dã đột nhiên nổi giận gầm lên một tiếng.

Bọn quái vật đồng thời chịu đựng, giống như có hơi lưỡng lự, nhưng cuối cùng vẫn ý thức đánh về phía hắn.

-

Minh Thù từ bên kia xuống phía dưới, tìm được đám người Lương Tuyền.

Lúc này bọn họ cũng không khá hơn chút nào, bị quái vật vây quanh công kích.

"Chào!" Minh Thù đứng ở trên cao, chào hỏi người phía dưới: "Lương Tuyền tiểu thư, đã lâu không gặp, nhớ tôi không?"

Lương Tuyền nghe giọng nói quen thuộc, theo bản năng ngẩng đầu, quái vật nhân cơ hội một móng vuốt đánh bay Lương Tuyền.

Lương Tuyền rơi vào đống hoang tàn, trên người đổ máu, quái vật ngửi được mùi máu tươi càng thêm kích động.

Lương Tuyền huy động vật kim loại, đánh quái vật xuống phía dưới.

"Lên đi, chúng nó không có năng lực leo lên!" Lương Tuyền đột nhiên hét lớn một tiếng.

Người bên cạnh lập tức bò lên trên.

Quái vật phía dưới quả nhiên không có biện pháp leo lên, chỉ có thể ngửa đầu nhìn bọn họ.

Lương Tuyền cũng nhân cơ hội leo lên chỗ cao, vừa lúc cách Minh Thù một tòa nhà.

Lúc Lương Tuyền thở hổn hển nhìn sang phía Minh Thù, lớn tiếng chất vấn: "Hạ Vị, những thứ này là cái gì?"

Minh Thù xuất hiện vừa đúng lúc, Lương Tuyền tự nhiên nghĩ mọi chuyện này đều do Minh Thù bày ra.

"Thực ra tôi cũng không biết là cái gì, cô đừng không tin... Được rồi, để tôi suy nghĩ." Minh Thù trầm tư suy nghĩ.

Cái này cũng không phải là trẫm làm, sao quy tội cho trẫm.

Lương Tuyền: "..."

Ánh mắt Minh Thù rơi vào một cái bảng hiệu to lớn cách đó không xa, hiện trường đã bị sao chép một cái: “Hãy gọi tụi nó là KFC.”

Lương Tuyền: “...” Cô nghiêm túc sao?

Cô gái tóc hồng ở bên kia kêu lên: "Cô ta chính là vua zombie? Cái này là cái gì, zombie đã đủ ghê tởm rồi, sao còn có vật ghê tởm hơn nữa chứ!"

Minh Thù vô cùng đồng ý với cô gái tóc hồng: “Thật sự rất ghê tởm.”

"Rõ ràng là cô tạo ra những thứ này, cô còn chê ghê tởm sao? Vậy cô đừng làm đi!" Cô gái tóc hồng chửi ầm lên.

Minh Thù chí khí hùng hồn: "Nhưng cũng không thể ngăn tôi chê bọn nó ghê tởm chứ!"

“Cô...”

Sắc mặt Lương Tuyền cực kém.

"Lạch cạch..."

Có cái gì đánh vào chỗ Lương Tuyền, lúc này cô đang đứng ở trên một cái điều hòa, máy móc điều hòa lay động, cô nắm chặt đồ vật bên cạnh để đứng vững.

"Lạch cạch..."

Lại một tiếng nữa.

Máy móc của điều hòa không chịu nổi lực, cả người Lương Tuyền ngã xuống.

Đáy lòng Lương Tuyền phẫn nộ, nhưng cô không có thời gian đi phẫn nộ.

Quái vật chen nhau lên.

"Hạ Vị cô lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, đê tiện!" Đội ngũ còn ở phía trên hét về phía Minh Thù.

Cung tên của Minh Thù nhắm ngay người đang nói chuyện: "Không bằng cũng thừa dịp ngươi nguy hiểm, để cho ngươi xuống phía dưới đồng cam cộng khổ với cô ta."

Người nọ toàn thân căng thẳng, không dám lên tiếng.

Minh Thù nở nụ cười xán lạn: “Ngươi đó!”

“...” Bọn họ và Lương Tuyền chỉ là quan hệ đội ngũ, còn chưa tới có thể vào sinh ra tử, dù cho quan hệ tốt đi chăng nữa, nhưng lúc này cũng phải cân nhắc một chút.

Minh Thù thu cung, đứng ở phía trên quan sát Lương Tuyền đánh quái vật.

Lương Tuyền ở phía dưới đánh nhau, cảm thấy không ổn rồi, mặt đất đột nhiên sụp xuống, cô và vài con quái vật cùng nhau rớt xuống.

Đống hoang tàn trên mặt đất rớt xuống cái hố, ngăn chặn cửa vào.

Quái vật phía trên quan sát, buông tha ý định xuống dưới.

Chúng nó nhìn những người còn lại đang ở những chỗ khác nhau, tựa như quái vật có thể giao lưu, nói ra vài tiếng lẩm bẩm, sau đó thấy zombie chạy lên phía trên lầu.

"Khỉ thật!"

Có người tức giận mắng.

Bọn họ không thể không tiếp tục bò lên trên.

Tốc độ quái vật nhanh hơn bọn họ, có người bị quái vật tập kích, rớt xuống.

Tiếng kêu thảm thiết vang vọng phía chân trời.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 804: Chuyến Săn Hừng Đông (20)

Minh Thù xem kịch xong, từ một bên sân thượng nhảy xuống.

Nhưng cô không ngờ rằng con đường phía dưới có người, hơn nữa còn là người lúc nãy chống đỡ.

Nguyên Dã và một con zombie chiến đấu đối diện nhau, bầu không khí khá khẩn trương, Minh Thù đột nhiên nhảy xuống, bụi bay tứ tung, bầu không khí gì đều biến mất..

"Ngươi tìm người giúp đỡ!" Zombie âm trầm mở miệng: "Con người thật là âm hiểm."

"Anh trai à, tôi là người của anh mà?" Minh Thù lấy cây quạt quạt bụi: "Hệ thống cảm ứng của ngươi cần thăng cấp."

Giữa các zombie có phương pháp phân biệt đặc biệt.

Vừa rồi Minh Thù đột nhiên nhảy xuống, lại không khác con người là mấy, trong tiềm thức zombie nghĩ cô là con người.

Lấy hình dáng so tính cách, zombie có chút xấu hổ.

"Ngươi..." Zombie quan sát Minh Thù từ trên xuống dưới: "Ngươi tại sao như vậy?"

Đại khái là, sao cô có thể đẹp hơn tôi.

Minh Thù suy nghĩ một chút: “Có lẽ là tôi cấp cao?”

Con zombie này da xanh biếc, không có bất kỳ dấu hiệu thối rửa nào.

Có thể nói chuyện, có thể suy nghĩ.

Thế nhưng Minh Thù cảm giác được, nó vẫn chưa phải là vua zombie.

“Cấp cao?” Zombie không hiểu Minh Thù cao cấp ở chỗ nào, lẽ nào là vì xinh đẹp sao?

Minh Thù gật đầu.

"Các ngươi làm gì vậy?" Minh Thù hỏi zombie: "Giao lưu học thuật sao?"

"Người này âm mưu xảo trá, muốn giết tôi." Nói đến đây, sắc mặt zombie lập tức biến sắc, hung tợn nói: "Còn hủy diệt tâm huyết đã lâu của tôi, tôi muốn giết hắn."

"Những con vật ghê tởm kia là ngươi làm phải không?"

"Cái gì ghê tởm, ngươi không cảm thấy chúng nó rất dễ thương sao?" Zombie không cho phép người khác nói xấu những con KFC này.

“Thẩm mỹ quan của zombie cấp cao khác với ngươi.”

“...”

Minh Thù bổ sung: "À, đúng rồi, cái đống hoang tàn là ta cho nổ, không liên quan gì tới hắn.

“...”

Nói tốt cho đồng loại chứ!

“Ngươi nổ lầu của ta làm gì?” Zombie rất kích động: “Có phải ngươi cùng một phe với con người hay không, chắc chắn các ngươi cùng một phe! Các ngươi nhìn không thấy điểm tốt của ta, hai tên khốn kiếp này, gian phu!”

Zombie đột nhiên phát cuồng, mà lại nói nói bừa bãi, không hề ăn khớp.

Gian phu là cái gì?

Cơm không nên ăn bậy, nói không nên lung tung.

Gian phu Nguyên Dã: “Nói chuyện đủ chưa?”

Quên lão tử quên tới triệt để luôn rồi à!

Lão tử không phát uy coi lão tử là Hello Kitty?

Minh Thù lui về bên cạnh, vẫn mỉm cười: "Các người tiếp tục, các người tiếp tục."

Việc này không liên quan đến trẫm.

Đương nhiên con zombie đột nhiên rơi vào tình cảnh điên cuồng này không nghĩ như vậy, nó lao qua hướng Minh Thù, bàn tay kéo dài ra, móng tay dài màu đen như mấy trăm năm chưa tẩy qua.

“Các người muốn đánh cắp thành quả nghiên cứu của ta, không có cửa đâu, ta muốn biến các ngươi thành những con vật dễ thương kia, cho các ngươi nhìn thấy ta thật vĩ đại, ha ha...”

"Này!" Minh Thù tách khỏi sự công kích của zombie: "Đồng loại tương tàn không tốt lắm."

"Sao lúc trước khi ngươi cấu kết với tên gian phu này không nghĩ như vậy? Muốn tha thứ sao? Không có cửa đâu, ta sẽ không tha cho các ngươi."

Minh Thù: “...” Cuối cùng vị huynh đệ này bị căn bệnh kỳ quái gì rồi?

Minh Thù lấy khí thế của zombie cấp cao ra, sự áp chế của cấp cao làm cho zombie lùi lại mấy bước, trong sự điên cuồng lộ ra mấy phần kiêng kỵ.

Ngay lúc zombie đang chần chừ, Nguyên Dã từ bên cạnh chui ra, đánh thẳng vào cái mạng của zombie.

Zombie nổi giận gầm lên một tiếng, chống lại Nguyên Dã.

Vũ khí của con zombie này chính là móng tay, đồ vật nào bị móng tay cào trúng, lập tức biến mất.

Minh Thù không nhìn ra Nguyên Dã có kỹ năng gì, hình như hắn dựa vào sức mạnh của bản thân giao thủ với zombie.

“Grừ!”

Zombie nổi giận gầm lên một tiếng.

Ngón tay đen nhánh lập tức bắt được Nguyên Dã.

Dường như không khí cũng bị rạch ra mấy lỗ.

Nguyên Dã sốt ruột giang tay nắm bắt không khí, zombie đột nhiên đập thẳng về phía trước, toàn bộ thân thể nện vào trong tường.

Nguyên Dã nhảy lên, chuẩn bị giải quyết hết zombie.

Zombie đột nhiên chạy về phía xa, vẫn không quên dọa nạt: "Các ngươi chờ đó cho ta! Ta sẽ không bỏ qua cho đám người các ngươi đâu!"

Nguyên Dã cũng không đuổi nữa, hắn đứng ở nơi cao hơn nhìn Minh Thù.

Dường như cô xem đến ngây người, ngậm một cây thịt khô đến quên động tác.

Minh Thù cảm thán.

Con zombie này không tệ!

Có tiền đồ.

Nguyên Dã từ phía trên nhảy xuống: "Cô là zombie?"

"Ồ... Ừm." Minh Thù đáp một tiếng, nở nụ cười: "Cũng muốn giết tôi?"

Nguyên Dã bước chầm chậm đi tới, nhìn chằm chằm cô ngậm thịt khô: "Ăn đồ ăn có thể tiêu hóa?"

Minh Thù nuốt thịt khô xuống.

Áp sát như thế, muốn đoạt thịt khô sao?

"Tiêu hóa rất tốt."

"Tiến hóa cũng không tệ." Nguyên Dã nói thầm một tiếng, ánh mắt đánh giá cô: "Có phải nên trả thực vật biến dị cho tôi hay không?”

“Đã nói với cậu là tôi ăn rồi.” Minh Thù chuyển ánh mắt: "Nếu cậu không để ý, tôi có thể nhổ ra cho cậu?”

Nguyên Dã: “...” Nghĩ lão tử này dễ gạt sao?

Hắn biết thực vật biến dị ở trên người cô, đương nhiên cũng biết có còn hay không.

Nguyên Dã an ủi mình một tiếng, không tính toán với cô.

"Cô tên gì?"

"Anh có thể gọi là vua."

"..." Thần kinh sao.

Nguyên Dã phủi bụi trên người, hắn khom lưng nhặt cái túi từ dưới đất lên, ném ra phía sau, sải bước rời khỏi.

Cần tĩnh táo một chút.

"Ôi chao, không cần tôi nhổ ra cho anh sao?" Minh Thù đi theo phía sau hắn, nỗ lực tranh thủ kéo giá trị thù hận.

“Zombie các người đều không sạch sẽ như vậy sao?” Nguyên Dã rất phiền phức.

Ai cần cô nhổ ra chứ!

Có ghê tởm hay không!

"Zombie cần gì sạch sẽ?" Minh Thù hỏi lại.

“...” Lão tử không còn gì phản bác.

Trên đường đi ra ngoài gặp phải mấy con quái vật, Nguyên Dã lại tựa như đã tìm được kỹ xảo giết chúng nó, rất dễ dàng đã giết chết hết quái vật.

“Cô đang rải cái gì vậy?” Nguyên Dã vừa quay đầu liền thấy Minh Thù rải đồ tứ tung, lóe lên tia hồng quang kỳ lạ.

"Bom hẹn giờ." Minh Thù thành thực: "Có vấn đề gì không?"

Nguyên Dã: "..." Bà nó! Cô ta thả bom, vậy còn hỏi cô ta làm gì?

Mấu chốt là, đống bom kia từ đâu tới.

Nghĩ đến hoả tiễn trước kia... Nguyên Dã quyết định không hỏi vấn đề này nữa.

Thời gian của bom hẹn giờ đếm ngược hơi dài, còn bốn mươi tám tiếng.

“Cô muốn nổ thành sao?”

Minh Thù cười đến vô cùng xán lạn: "Tôi còn muốn nổ anh đó."

“...”

Nguyên Dã cầm lấy ba lô lập tức rời khỏi, lão tử sao lại để ý cô ta chứ!

Minh Thù một đường thẳng đi ra ngoài, cách một đoạn lại đặt một quả bom hẹn giờ.

Diệp Tương Tư ở một chỗ rất xa chờ cô, thấy cô trở về vội vàng xuống xe.

"Vù..."

Mặt bên có cái gì nhào về phía cô.

Nguyên Dã chỉ cảm thấy bên cạnh có một luồng gió.

Bên cạnh chiếc xe phía trước, một cô gái nhỏ nhắn xinh xắn giẫm trên người quái vật, một cước lại một cước, răng rắc một tiếng, quái vật lập tức không động đậy.

Minh Thù chạy đến một nửa: “...”

Diệp Tương Tư giống như bị đồ ở dưới chân dọa, chạy ra thật xa, sắc mặt trắng bệch: "Cái này... Cái này cái gì, thật là ghê tởm."

Nghiêm túc sao?

Nữ chính bạo lực ngầu như vậy, trước đây sao bị người ta bắt được vậy!

Đạo diễn à, kịch bản này không đúng rồi!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 805: Chuyến Săn Hừng Đông (21)

Năng lực của Diệp Tương Tư là ở thế bị động, chỉ lúc bị tấn công mới có thể sử dụng.

Hơn nữa không có tác dụng đối với con người.

Năng lực của nữ chính luôn mang theo sự đùa giỡn, lại rất lợi hại mà còn độc nhất vô nhị.

Minh Thù vô cùng tán thành vỗ vỗ bả vai cô.

Nữ chính đáng thương.

Minh Thù nhét Diệp Tương Tư vào trong xe, Nguyên Dã đột nhiên mở cửa sau đặt mông ngồi xuống.

"Cậu làm cái gì thế?"

Diệp Tương Tư cũng vừa tỉnh lại, nhìn về phía người con trai xa lạ này.

Nguyên Dã ngồi ra phía sau, không nhịn được quay lại nói: "Cô cướp đồ của tôi, ngồi xe của cô một chút thì làm sao?"

"Xe của tôi ngồi tốt như vậy sao?" Trẫm không biết xấu hổ!

Nguyên Dã mở ba lô ra lấy ra hai túi bánh quy, hung hăng ném về phía trước.

Bánh quy không phải là bánh quy ép, hơn nữa cũng chưa hết hạn sử dụng.

Cống nộp vật tư, Minh Thù mới cam chịu cho Nguyên Dã ngồi vào xe.

Diệp Tương Tư luôn nhìn về phía sau, người con trai vẫn luôn nhìn ra bên ngoài, giữa hai hàng lông mày luôn mang theo vài phần mất kiên nhẫn.

Rõ ràng gương mặt đó rất tuấn tú, nhưng vẻ mặt của hắn có chút hung dữ, nhìn bộ dạng rất khó tiếp cận.

Tốc độ khuếch tán của quái vật không tính là nhanh, sau khi Minh Thù đi một vòng những đường chính trong thành phố, lúc này mới lái xe đi và đợi tụ họp với đám người Tô Đài.

Đám người Tô Đài bên này đã gặp phải hai con quái vật, đột nhiên xuất hiện loại vật này, bọn họ đều chưa kịp phản ứng thì nhóm zombie phản ứng nhanh hơn, tranh giành nhau tiêu diệt hai con quái vật.

Minh Thù trở về liền thấy thi thể quái vật bị chia năm xẻ bảy, zombie đang bao vây loài vật mới.

"Hạ Vị cuối cùng cô cũng trở về, đột nhiên xuất hiện hai con quái vật ghê tởm, còn kinh tởm hơn so với zombie." Hao Tử nhào tới: "Trong thành phố này quả nhiên có gì đó rất kỳ lạ."

"Cậu có thể gọi chúng nó là KFC." Minh Thù mỉm cười nói.

"KFC? Người nào đặt tên, khi dễ KFC không còn..."

Ánh mắt Hao Tử quét về phía người ngồi phía sau khiến hắn giật nảy mình, giọng nói cũng thay đổi: "Nguyên Dã!"

Nguyên Dã liếc mắt nhìn hắn một cái: "À."

"Tô Đài, Tô Đài." Hao Tử bật lùi về phía sau, gân cổ rống: "Tô Đài cậu mau tới đây, Nguyên Dã cái tên khốn kia còn chưa chết sao!"

Hao Tử gọi rất kinh khủng, nhưng trong giọng nói có chút vui mừng.

"Kẻ thù?" Minh Thù quay đầu nhìn Nguyên Dã.

"Chính hắn?"

Chỉ hai chữ, đã hoàn toàn biểu đạt sự xem thường của hắn.

Tô Đài và Hoàng Chinh từ bên trong đi ra, Hoàng Chinh cũng hơi kinh ngạc cũng vừa vui mừng.

Chỉ Tô Đài có vẻ rất bình tĩnh, dùng giọng điệu bình thường nói: "Tôi nghĩ cậu có thể không sao."

Bọn Nguyên Dã và Tô Đài quen biết nhau, cái này ngược lại ngoài ý muốn của Minh Thù.

Có điều bọn Nguyên Dã và Tô Đài không phải học cùng một trường học, mà nhờ vào một cuộc thi đua bọn họ mới quen biết.

Chỉ cần Nguyên Dã tham gia thi đấu, Tô Đài luôn đứng vị trí thứ hai.

Lúc đầu bọn họ vẫn còn tức giận, sau này tiếp xúc nhiều lần cũng được xem là bạn bè.

Nguyên Dã ngồi vững như núi hỏi Minh Thù: "Sao cô lại ở cùng với bọn họ? Cô không phải là zombie sao? Bọn họ cũng là zombie?"

"Nguyên Dã cậu câm miệng cho tôi, cậu mới là zombie!" Hao Tử giơ chân.

"Cậu cấu kết với zombie? Chỉ số IQ của cậu cũng không được, còn không bằng làm zombie như hiện giờ." Có thể nói Nguyên Dã vô cùng ác độc.

"..." Có thể nói chuyện dễ nghe một chút hay không, bà nó hiện tại cậu cũng không phải ngồi trên xe zombie sao.

Minh Thù huýt sáo một cái với tiểu zombie bên kia, tiểu zombie lập tức chỉ huy zombie lên xe.

Nguyên Dã giống như có chút mới lạ nhìn đám zombie đã được trang bị vũ khí, bọn họ đổi sang xe lớn hơn.

Diệp Tương Tư dẫn theo vài zombie nhỏ tự mình lái xe.

Tô Đài, Hao Tử vẫn như cũ ngồi cùng Minh Thù.

Hoàng Chinh lái chiếc xe cuối cùng.

Nguyên Dã đang muốn lên xe, cửa xe trước mặt đóng lại một cái.

Nguyên Dã nhịn không được nhìn về phía người đóng cửa xe: "Tôi cho cô đồ của tôi."

Minh Thù gật đầu: "Tôi đồng ý cho anh lên xe, nhưng tôi không có đồng ý cho anh lên chiếc xe này, chiếc xe kia vẫn còn ở đó, anh có thể tự mình lái."

Nguyên Dã: "..."

Có quá nhiều rãnh, không biết nên đâm ra từ chỗ nào.

Cuối cùng Tô Đài giúp Nguyên Dã giải quyết vật tư, hắn mới có thể lên xe.

"Sao cậu lại ở chỗ này?" Tô Đài hỏi Nguyên Dã.

Nguyên Dã kiêu ngạo mở miệng nói: "Tìm đồ."

Tô Đài đã quen thái độ của Nguyên Dã, nhưng lại nói thầm với Nguyên Dã ở bên cạnh: "Không dễ dàng gì mới gặp mặt, tâm tình của cậu không có chút kích động sao? May mà trước đó chúng tôi cố ý đến trường tìm cậu, cậu thì tốt rồi bỏ chạy một mình."

"Đồng đội ngốc như heo sẽ chết rất nhanh." Nguyên Dã nói: "Lý Kiếm Nhân thì sao?"

Bị Nguyên Dã oán giận, một lời cũng chưa nói ra, lại bị ba chữ Lý Kiếm Nhân làm cho câm nín.

Sắc mặt Tô Đài cũng ảm đạm: "Ở phía sau."

Phía sau chỉ có Hoàng Chinh, còn lại chính là zombie.

Không cần nói rõ, Nguyên Dã cũng đã hiểu.

Bất quá hắn chỉ nói hai câu khách sáo, để phòng ngừa người đặt bẫy.

Bầu không khí đột nhiên trầm xuống.

Tô Đài phá tan sự im lặng: "Tình hình trong thành phố thế nào?"

"Cậu hỏi cô ấy đi." Nguyên Dã tức giận: "Cô ấy làm chuyện tốt."

Cướp đồ của hắn, lại còn dám thả nhiều quái vật ra như vậy.

Người ngồi cạnh người lái xe coi như không nghe thấy, cổ họng không thốt ra một lời.

Nguyên Dã tức gần chết, nếu không phải cách xa như vậy, hắn thực sự muốn bóp chết cô.

Nguyên Dã từng đến công ty y dược, bọn họ đi lên cao hơn Lương Tuyền, càng lên cao thi thể chồng chất càng nhiều, hơn nữa không phải là thi thể thông thường, mà là thi thể trông rất kỳ quái.

Dùng từ để hình dung chính là không đâu vào đâu.

Những thi thể này như là cắt từ những thi thể khác nhau, rồi ghép vào thành một thi thể.

Và những con quái vật đi ra từ phía sau chênh lệch khá xa.

"Là trước mạt thế hay là sau mạt thế?" Tô Đài lập tức đánh vào trọng điểm.

"Sau mạt thế, thí nghiệm ghi lại là bắt đầu từ nửa năm trước." Nguyên Dã nói: "Nếu không phải đột nhiên cô ấy xuất hiện, tôi có thể lấy được nhiều tin tức hơn."

Nghe được thí nghiệm kia có khả năng là do một con zombie làm, tất cả mọi người đều ngạc nhiên.

Zombie...

"Rầm... Rầm."

Mặt đất rung chuyển, xe trơn trượt, đâm thẳng vào phía hàng rào bảo vệ, Hao Tử nhanh chóng thắng xe lại, khó khăn lắm mới dừng lại trước khi đâm vào.

"Chết tiệt, lại làm sao thế?" Trong lòng Hao Tử vẫn còn sợ hãi tiếp tục nhìn ra phía sau.

Nhìn thế này cả người đều choáng váng.

Cả thành phố phía sau đều phát nổ.

Tất cả toàn nhà trong thành phố đều bị san bằng, chỉ còn lại ánh lửa đang cháy, đám mây hình nấm bốc ra từ vụ nổ.

Đoàn người xuống xe, nhìn thành thị khói đặc cuồn cuộn bay lên.

"Đúng giờ không phải là bốn mươi tám tiếng sao?" Nguyên Dã hỏi.

"Đúng vậy." Minh Thù gật đầu.

"Vậy tại sao bây giờ cho nổ rồi?"

Vừa mới trôi qua mấy tiếng?

Bà nó, nếu không phải là đi nhanh nếu không hiện tại là bị chôn vùi theo rồi?

"Tôi không nói chỉ có một biện pháp làm phát nổ." Minh Thù vô tội nói.

"..."

Cảnh sát gặp phải kẻ bắt cóc như cô thì chỉ biết khóc.

Những người còn lại nghe nửa ngày, cũng coi như hiểu được.

Vụ nổ này có liên quan đến cô.

Bình tĩnh.

Đây đều không phải là chuyện gì lớn.

Dường như trên xe đám người Tô Đài không sao.

Nguyên Dã: "..." Không phải, các ngươi không lên án cô ấy sao?

[Thời hạn nhiệm vụ vượt mức hoàn thành, ký chủ rất tuyệt.] Hài Hòa Hiệu đang khích lệ Minh Thù.

Thời hạn nhiệm vụ đều hoàn thành rất tốt.

Minh Thù rất thản nhiên tiếp nhận sự khích lệ của Hài Hòa Hiệu.

Nhiệm vụ không lao lực như vậy có thể thêm vài cái.

[...] Ký chủ nghĩ quá nhiều.

Thời hạn nhiệm vụ cũng có quy định, chỗ nào có thể nói phát là phát.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 806: Chuyến Săn Hừng Đông (22)

Xe vừa khởi hành không bao lâu, Hao Tử lại thấy phía trước một đám zombie đang chạy như điên.

"Tổ tông Hạ Vị ơi, côi phải gọi zombie đại quân của cô?" Hao Tử run run nói.

"Không có." Minh Thù nhìn Nguyên Dã nói: "Của anh?"

Trong xe đột nhiên yên tĩnh một cách quái dị.

Nguyên Dã không phản bác.

Mọi người: "... " Nói xong rồi, người đâu?

Nguyên Dã xuống xe, đi tới đám kia zombie phía trước, chỉ giơ tay lên làm mấy động tác, zombie liền quay đầu bỏ chạy.

"Kỹ năng của tôi là kỹ năng đồng hóa." Nguyên Dã lên xe, đối mặt với ánh mặt kỳ lạ của mọi người liền giải thích: "Có thể để chúng nó xem tôi là đồng loại, đẳng cấp càng cao, địa vị trong zombie càng cao."

"Có thể cao hơn tôi?" Vua zombie không vui nói.

"Không thể." Có thể cao hơn cô, lão tử còn cùng cô nói nhảm? Sớm biết trói cô lại rồi bóp chết.

"Vùng phía nam là anh làm?" Minh Thù lại nói.

Nguyên Dã chống lại ánh mắt có vài phần lấp lánh, cắn răng nói: "Phải."

Khóe miệng Minh Thù nhếch lên: "Cho nên anh dựa vào cái gì chỉ trích tôi phá nổ tòa nhà?"

Nguyên Dã: "..."

Mọi người: "..."

Đây là trọng điểm sao?

Cái này là trọng điểm sao?

Một người một zombie, đều không phải là thứ tốt lành gì!

"Nguyên Dã, tại sao muốn để zombie phá hủy căn cứ phía nam?" Tô Đài nhíu mày hỏi.

Minh Thù có thể hiểu được hành vi của hắn.

Cô là zombie.

Nhưng Nguyên Dã không phải, hắn là con người.

Nguyên Dã liếc mắt nhìn Minh Thù: "Căn cứ ở phía nam cứ coi như tôi không cho zombie tấn công, không lâu sau cũng sẽ bị tiêu diệt."

Minh Thù ngồi phía trước "hừ" lạnh một tiếng.

Trẫm thấy ngươi là muốn giết chết phiếu đổi đồ ăn vặt của trẫm.

Đám người Tô Đài rõ ràng là không tin Nguyên Dã, Nguyên Dã không muốn bị đuổi xuống, ung dung nói: "Căn cứ phía nam có người trong viện nghiên cứu, muốn dùng cái này tiêu diệt zombie."

"Một khi loại vi-rút này đưa lên, zombie có lẽ sẽ bị cảm hoá, nhưng nhân loại cũng sẽ bị tiêu diệt như vậy."

"Nói như vậy, anh để zombie tấn công căn cứ phía nam là vì bảo vệ nhân loại." Minh Thù giọng mang theo ý cười.

Khóe miệng Nguyên Dã nở nụ cười nhạt: "Chỉ là tôi không muốn chết sớm như vậy, bọn họ ngu ngốc như vậy thì phải bóp chết từ trong trứng."

"Vậy cậu cũng không cần huỷ diệt toàn bộ căn cứ?" Hao Tử yếu ớt nói:"Căn cứ phía nam nhiều người sống như vậy."

Nguyên Dã là loại người trời sinh tính lạnh nhạt.

Cho nên hắn một chút cũng không sợ: "Biện pháp đơn giản mà hữu hiệu nhất chính là cái này."

Hao Tử: "..."

Cậu và vua zombie này là cùng một nhà!

Tô Đài hỏi: "Hôm đó ở trên quốc lộ, người tấn công đoàn xe cũng là cậu."

Nguyên Dã không phủ nhận.

Lúc đầu hắn cũng không có ý định phá huỷ căn cứ phía nam, nhưng hắn phát hiện đám người kia không ngừng tìm người họ Chung kia.

Dựa theo đánh giá của hệ thống, coi như không có người họ Chung, cũng rất có thể bọn họ sẽ làm ra được vi-rút.

Cho nên hắn chỉ có thể làm một chuyến lớn.

-

Nguyên Dã không hiểu tại sao đội ngũ của bọn họ chỉ có một thành viên.

Mà đó là kiểu đại gia gì.

Có điều mọi người thấy Nguyên Dã đang ở chỗ Minh Thù, thì đáy lòng bọn họ cảm thấy thoải mái rất nhiều.

Quả thật là vỏ quýt dày có móng tay nhọn.

"Thiện ác đều có báo ứng, trời xanh có mắt không bỏ qua cho người nào." Nhìn Hao Tử bên cạnh có chút hả hê.

Nguyên Dã lấy mất lương khô của Hao Tử.

Hao Tử lập tức kêu lên.

Diệp Tương Tư đưa lương khô của mình cho Hao Tử.

Hao Tử chỉ là "hừ" một tiếng, nào dám lấy của Diệp Tương Tư.

Đêm đến.

Đoàn người đều ngủ rồi.

Tô Đài gác đêm, hắn nhìn vào bóng đêm, bầu trời một mảnh tối om, trước sau như một tìm không thấy ngôi sao nào.

Một lát sau Tô Đài đi tới chỗ tối.

Nguyên Dã ngồi dưới một gốc cây.

Tô Đài ngồi xuống theo: "Kế tiếp cậu dự định làm gì?"

"Đi bước nào hay bước đó." Nguyên Dã có chút không muốn gặp Tô Đài liền đứng lên, bởi vì lúc nãy cái người bệnh thần kinh kia đối tốt với Tô Đài như vậy, không phải là biết nấu cơm sao? Có gì đặc biệt hơn người!

"Vào lúc này một năm trước, chúng ta còn đang ở trên sân thi đấu." Tô Đài nói: "Ai có thể ngờ tới, một năm sau, thế giới biến thành cái dạng này."

"Ừm." Nguyên Dã không vui đáp một tiếng.

Tô Đài cũng không nói nhiều: "Đi ngủ sớm một chút!"

Nguyên Dã đột nhiên gọi hắn lại: "Sao cậu và Hạ Vị lại ở bên nhau?"

Làm vậy với một người bình thường, cũng sẽ không có bất kì quan hệ gì với một con vua zombie.

Khẳng định có giao dịch!

Khiến lão tử loạn hết cả lên rồi!

Tức thật!

Tô Đài im lặng vài giây, chậm rãi nói: "Hạ Vị có một anh trai, mạt thế vừa mới bắt đầu, lúc hắn dẫn người còn sống rút lui thì bị zombie cắn. Tôi gặp hắn lần cuối, nguyện vọng cuối cùng của hắn là hi vọng tôi giúp hắn chăm sóc Hạ Vị."

Nguyên Dã ỷ vào buổi tối Tô Đài không nhìn thấy, liền lườm nguýt một cái.

Cái người bệnh thần kinh kia có chỗ nào cần ngươi chăm sóc?

Hai người ngừng nói chuyện, Tô Đài đi sang bên kia.

Nguyên Dã chậm rãi đứng lên, Hao Tử đi ra phía sau xe nghỉ ngơi, lúc này trong chiếc xe kia chỉ có một mình Minh Thù.

Nguyên Dã mở cửa xe đi vào.

Minh Thù ngủ ở vị trí phía sau.

Hắn làm động tác chậm lại, từ từ ngồi lên.

Đỡ cô nằm dựa một bên, hắn nằm qua một bên rồi cúi đầu nhìn cô, kỳ thực trong bóng tối nên hắn cũng không thể nhìn rõ.

Thế nhưng hắn có thể thấy cô hơi nới rộng cổ áo ra, lộ ra một đồng kim tệ.

Đúng là không thích mình sao?

Nguyên Dã nói không thất vọng là giả.

Hắn cho rằng... Cô đồng ý.

Thứ an ủi hắn duy nhất chí ít cô vẫn mang theo, không có ném mất.

Nguyên Dã vươn tay, đầu ngón tay vừa mới đụng tới mép kim tệ, Minh Thù đột nhiên động đậy, kim tệ liền rơi tuột vào trong áo.

Minh Thù hơi mở mắt ra: "Nguyên Dã?"

Nguyên Dã bình tĩnh thu tay về: "Ừm."

Minh Thù ôm chặt đồ ăn vặt, rụt vào một cái, che chắn toàn bộ đồ ăn vặt lại.

Nguyên Dã cho là cô sẽ nói cái gì, nhưng cô chỉ kêu lên một tiếng, sau lại ngủ tiếp.

Nguyên Dã tính toán khả năng lấy kim tệ ra, cuối cùng hắn từ bỏ, ngồi yên lặng một hồi lâu ở trong xe.

Lúc xuống xe, Nguyên Dã cúi người xuống hôn nhẹ một cái lên trán Minh Thù như chuồn chuồn lướt nước.

Cơ hồ là cánh môi vừa mới chạm tới thì rời khỏi, hắn nỉ non một tiếng: "Ngủ ngon."

-

Người sống sót ở vùng phía nam toàn bộ chen đến An Thành, nhưng An Thành cho người tiến vào rất khắc khe. Hiện tại bên ngoài An Thành khắp nơi đều là người sống sót chiếm đóng.

Còn có người xây dựng phòng ngự bên ngoài An Thành để ngăn zombie tới, một chút phòng bị cũng không có.

Giống như đoàn xe của Minh Thù vậy, bên ngoài đã dừng không ít.

Hao Tử đi tìm hiểu trở về: "Hiện tại An Thành chỉ cho phụ nữ và trẻ em đi vào, đàn ông đều giống nhau không được phép vào, trừ khi có người ở bên trong có khả năng lên tiếng."

Điểm này Hao Tử nghe thấy không đúng lắm, mỗi ngày vẫn có đàn ông có thể vào, thế nhưng số lượng rất ít.

Người bên ngoài vì số người này, có khi đánh nhau đến đầu rơi máu chảy.

"Tiến vào lại không phải là chuyện gì tốt, con người chính là nông cạn." Giọng Minh Thù mang theo ý cười: "Mọi người nói có đúng hay không."

Loài... người Tô Đài, Hao Tử, Hoàng Chinh, Nguyên Dã: "..."

Bọn họ là người, cám ơn!

"Cô biết cái gì?" Hao Tử nói chuyện với Minh Thù, trước đó cô nói muốn tới An Thành, nhưng bọn họ cũng không rõ cô tới An Thành muốn làm gì.

Minh Thù cười nói: "Tôi là một zombie, nào biết chuyện xấu xa của nhân loại các ngươi."

Bà nó chứ, mở miệng là nhân loại các người.

Trước khi biến thành zombie cô không phải người!

Một zombie như cô có cảm giác gì về sự ưu việt!

Nguyên Dã khinh thường châm chọc Minh Thù một phen.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 807: Chuyến Săn Hừng Đông (23)

An Thành là địa bàn của loài Nhện Độc, Minh Thù tới chỗ này, đương nhiên là kéo theo giá trị thù hận.

Minh Thù lúc đầu không có ý định đi vào, cô dự định tạo một làn sóng bên ngoài, kéo giá trị thù hận.

Ai biết tiểu yêu tinh Nguyên Dã này làm hình xăm trên mu bàn tay hắn sáng lên một cái, dĩ nhiên bỏ bọn họ lại rồi đi vào.

Sau khi đi ra, mọi người mới nhìn về phía Nguyên Dã một cách quái dị.

"Cậu là người của Nhện Độc?" Tô Đài trước phá tan sự yên tĩnh.

Nguyên Dã nhấc mí mắt lên: "Đám bại hoại này xứng sao?"

"Vậy cậu đây là..." Chuyện gì xảy ra với hình xăm trên người?

"Tự xăm." Nguyên Dã trả lời như lẽ đương nhiên.

"..."

Nguyên Dã tuy là không màng thế sự trả lời, bộ dáng thoải mái, nhưng Tô Đài mơ hồ cảm thấy, hình xăm này của hắn là không đơn giản.

Trong An Thành phần lớn người ở đây đều có hình xăm trên cánh tay, trên mu bàn tay Nguyên Dã cũng có hình xăm như vậy, từ khi tiến vào hắn chưa từng thấy.

Một năm này, hắn đã trải qua những gì?

"Tôi không có ý định đi vào." Minh Thù đi được nửa đường mới lên tiếng.

"Vào thì đã vào rồi, nếu không... cô đi ra đi." Vẻ mặt Nguyên Dã không kiên nhẫn.

Bà nó chứ, ở bên ngoài lưỡng lự lâu như vậy không phải là muốn đi vào?

Dẫn cô vào cùng cô còn không vui!

"A." Minh Thù cho là thật muốn đi ra ngoài.

Bọn nhóc đáng yêu của trẫm vẫn còn ở bên ngoài.

Khóe miệng Nguyên Dã giật giật một cái, lấy tay níu cô lại: "Vào thì dễ nhưng ra thì khó, bây giờ cô ra ngoài chính là tìm đường chết."

"Nguyên Dã ngươi đã trở về." Giọng nói như vịt đực từ phía trước vọng lại: "Ái chà, còn dẫn theo hai cô gái nữa sao?"

Người vừa đến nhìn bộ dạng hơi hèn mọn, phía sau dẫn theo hai người to khỏe.

Tô Đài chú ý hình xăm trên mu bàn tay của người này, có điều hình xăm hơi khác với Nguyên Dã.

Nguyên Dã nắm chặt cổ tay Minh Thù kéo cô ra phía sau: "Chú ý đừng đụng vào người của ta."

"Nào dám." Ánh mắt đối phương dính chặt trên người Minh Thù và Diệp Tương Tư, ngoài miệng khách sáo nói: "Đây là người ngươi mang về, không dám không dám, đây không phải chỉ là hiếu kỳ thôi sao, chỗ nào mà lại có hai cô gái xinh đẹp như vậy."

"Ta xinh không?" Minh Thù từ phía sau lộ ra một cái đầu.

Đối phương sửng sốt, cười một cách thô bỉ: "Đẹp, đẹp, đương nhiên đẹp, cô gái sạch sẽ đẹp mắt giống như ngươi vậy cũng không dễ tìm."

"Ta có thể cho ngươi..." Càng đẹp mắt.

Nguyên Dã giữ lấy Minh Thù, cắt đứt ý nghĩ của Minh Thù nói: "Không có việc gì ta đi trước đây."

Để cho cô nói tiếp, cái người bệnh thần kinh này có thể sẽ trực tiếp động thủ.

Sắc mặt Nguyên Dã có vẻ không kiên nhẫn có thể dùng bản chất để hình dung.

Lúc này đối phương mới cười hai tiếng: "Mấy người này là…?"

Người hắn nhìn là Lý Kiếm Nhân.

Hao Tử và Hoàng Chinh lo lắng Lý Kiếm Nhân ở bên ngoài, tuy là đồng đội của Minh Thù hầu hết ở bên ngoài, nhưng không chừng lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Cho nên bọn họ bảo vệ chặt chẽ Lý Kiếm Nhân rồi dẫn vào, dù sao hắn cũng không biết gì.

Thế nhưng trong thời tiết tất cả mọi người hận không thể không mặc gì, lại che một người kín như vậy nhất định sẽ gây chú ý.

"Bên ngoài, anh em quen biết." Nguyên Dã không nhịn được nhìn hắn: "Chuyện của ta, đến phiên ngươi can dự vào?"

"Ha ha, không dám không dám, chỉ là tò mò, trời nóng bức như vậy sao người anh em này lại bọc kín thành như vậy."

Hao Tử và Hoàng Chinh khẩn trương.

Ánh mắt Tô Đài nhìn bọn họ ý bảo đừng biểu hiện ra khác thường.

"Hắn bị bệnh." Nguyên Dã nói: "Có ý kiến?"

"Không có, không có." Đối phương xua tay.

Ánh mắt đối phương lại dừng lại vài phút nhìn mấy người thấp bé, tiểu zombie đội một cái mũ lưỡi trai ngẩng đầu lên nhìn đối phương, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút tái nhợt, nhưng hoàn toàn không liên quan đến zombie.

Người nọ chống lại ánh mắt của tiểu zombie, có cảm giác không rõ chỉ là có chút dọa người.

Khí trời nóng bức đều không tản đi được vẻ lạnh lẽo này.

Đầu tiểu zombie đều đầy những thứ nhìn qua có vẻ rất ngon, rất muốn ăn.

Hắn xoa xoa cánh tay: "Không quấy rầy nữa." Nguyên Dã dẫn về mấy người kỳ quái này, phải điều tra một chút.

"Đúng rồi." Đối phương đi được mấy bước liền xoay người vẻ mặt lộ ra vài phần u ám: "Nếu đã trở về, trước đi đến chỗ lão đại một chuyến, trước đó lão đại có tới tìm ngươi."

Nguyên Dã không trả lời hắn, đối phương cũng không để ý, lưu lại tiếng hừ lạnh rồi rời khỏi.

"Ôi, đây không phải là Lương Tuyền, Lương đội trưởng của chúng ta sao, làm sao trở nên chật vật như vậy... "

Lương Tuyền?

Minh Thù từ trong lòng Nguyên Dã lùi về sau một cái.

Đám người Lương Tuyền đầy chật vật giống như từ trại dân tị nạn đi ra.

Bọn họ bị tổn thất không ít người, lần trước chí ít vẫn nhìn thấy những người đó, bây giờ chỉ còn lại có ba người.

Đối phương nói chuyện với cô, Lương Tuyền cũng chỉ ném một cái mặt lạnh, rẽ sang một con đường khác đi.

"Hừ, lôi lôi kéo kéo cái gì." Gã bỉ ổi phía sau không ngừng hừ lạnh: "Đợi lão đại giải quyết xong, lão tử cũng phải nếm thử mùi vị của cô gái này."

Nguyên Dã vẫn chưa buông Minh Thù ra, cứ ôm cô như vậy đi về phía trước, dọc đường đi gặp không ít người quen biết Nguyên Dã, nhưng thấy hắn ôm Minh Thù, ánh mắt cũng không dám nhìn cô lâu.

Hai mắt Tô Đài và Hao Tử cùng mấy người kỳ quái nhìn nhau, đây là... tình huống gì?

Bình thường vua zombie người nào đụng tới cô một cái thì sẽ oán giận tới nửa ngày, hôm nay Nguyên Dã ôm cô như thế, cô lại không có phản ứng gì.

Suy nghĩ kỹ một chút, dọc đường đi này, vua zombie tuy là oán giận Nguyên Dã, thế nhưng lại hết sức dung túng hành vi của Nguyên Dã…

Suy nghĩ kỹ chỉ sợ.

"Này, ôm đủ chưa?" Minh Thù nghiêng đầu nhìn Nguyên Dã.

Sau đó nhìn không chớp mắt, nghe thấy âm thanh, hình như mới phát hiện ra một loại ghét bỏ buông ra.

"Thiệt thòi chính là tôi."

"Vậy thì thật xin lỗi." Minh Thù mỉm cười nói: "Lần sau anh còn động tay động chân với tôi nữa, tôi chém tay anh, miễn cho anh chịu thiệt."

"..."

Nguyên Dã rút tay đút vào túi quần, bước nhanh về phía trước.

Lão tử sẽ tiếp tục chạm vào cô, xem cô có bản lĩnh chém chết lão tử không!

Hừ!

Ngón tay Nguyên Dã trong túi quần ma sát hai cái, hắn tựa hồ có thể cảm nhận được trang phục phía dưới nhẵn nhụi.

Lạnh lẽo lại mềm mại.

"Tạm thời ở đây."

Nguyên Dã mở cửa, là một căn phòng có ba phòng ngủ và hai phòng khách, ánh sáng không tệ, cho nên toàn bộ căn phòng giống như một cái lồng hấp.

Minh Thù đi một vòng trong căn phòng, giường và nội thất rất đầy đủ.

Trên giá sách ở giữa phòng bày không ít cúp và giấy khen.

Ở giữa phòng treo vài tấm hình trên tường.

Mấy người Hao Tử cũng phát hiện.

Nguyên Dã dựa vào tường nói: "Đây là nhà tôi."

"Tôi quên mất, cậu là người An Thành." Hao Tử trước nhốt Lý Kiếm Nhân vào trong phòng.

Nguyên Dã chỉ mấy căn phòng đơn giản cho bọn hắn, trừ gian phòng kia của hắn ra, còn lại là hai phòng ngủ và một thư phòng.

Minh Thù thân là vua zombie, độc chiếm một căn phòng.

Diệp Tương Tư cùng mấy đứa trẻ ngủ một phòng.

Tiểu zombie và Lý Kiếm Nhân ở thư phòng.

Hao Tử và Tô Đài cũng chỉ có thể ngủ ở sô pha.

Sắp xếp xong, Nguyên Dã thay một bộ quần áo: "Tôi đi ra ngoài một chuyến, cơm tối tôi mang về cho các người, các người không được ra ngoài."

Hắn đi tới cửa sổ liếc nắt nhìn ra bên ngoài, lát sau nói: "Có người gõ cửa gây phiền phức, thì để cho bọn họ tìm tôi."

Nguyên Dã dặn dò xong rời đi.

Tô Đài đi ra ngoài đuổi theo hắn: "Nguyên Dã."

Nguyên Dã nghiêng người chờ hắn.

Vì là ở bên ngoài, Tô Đài chỉ có thể hạ giọng: "Cậu và Nhện Độc đã xảy ra chuyện gì?"

Nguyên Dã biết Tô Đài muốn nói gì, nói một câu đánh trúng trọng điểm: "Tôi và Nhện Độc không cùng một đường, tôi có chuyện phải làm."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 808: Chuyến Săn Hừng Đông (24)

Tòa nhà văn phòng chính phủ lúc trước của An Thành.

Tại thời điểm này đã bị Nhện Độc và những người khác chiếm giữ. Tòa nhà được cung cấp điện nên Nguyên Dã đi lên bằng thang máy.

“Vất vả cho Lương đội trưởng, mang về tin tức quan trọng như vậy. Tôi sẽ truyền tin tức này xuống dưới để các anh em chú ý...”

Cửa thang máy mở ra, Nhện Độc tiễn Lương Tuyền và những người khác đến trước thang máy, thái độ có vẻ khách khí, lại chẳng mấy thành ý.

Cửa thang máy mở ra, Nhện Độc nhìn vào trong. Hắn nháy mắt chào hỏi: “Nguyên Dã đã trở về.”

Hắn quay đầu hướng về phía Lương Tuyền nói: “Vậy tôi không tiễn nữa, Lương đội trưởng xin mời.”

Ánh mắt Lương Tuyền quan sát Nguyên Dã một vòng. Một người vào thang máy, một người lại bước ra.

Giữa hai lông mày Nguyên Dã toát lên vẻ thiếu kiên nhẫn, nhìn qua có chút hơi hung tàn.

Lương Tuyền không thể không nhìn thêm mấy lần, người đàn ông này... trước đây cô chưa từng gặp.

Cửa thang máy từ từ đóng lại, khi thang máy sắp đóng lại hoàn toàn, đột nhiên cô thấy người đàn ông kia quay lại nhìn mình.

Không nói ra được là loại cảm giác gì.

Chính là có chút khó chịu... còn có một chút quen thuộc.

Tiếp đó, thang máy đóng lại, bắt đầu đi xuống.

"Rầm..."

Cả tòa nhà rung chuyển một hồi.

Nhện Độc nhìn hướng thang máy, khẽ nhíu mày.

Thang máy đột nhiên mất kiểm soát mà rơi xuống, người trong thang máy chỉ bị thương nhẹ một chút, không nguy hiểm tới tính mạng.

Nguyên Dã ngồi trên chiếc ghế sô pha được làm bằng da thật, vắt chéo chân, lắc lắc. Nhện Độc nói chuyện điện thoại xong mới ngồi ở phía đối diện hắn.

“Nguyên Dã, thế nào đây?”

Nguyên Dã nheo mắt: “Vật mà ta muốn thì sao?”

Nhện Độc giọng điệu có chút chậm chạp, dường như nói từng chữ, từng chữ một: “Nguyên Dã, cậu yên tâm, theo quy tắc tiền trao cháo múc thôi.”

Nguyên Dã không kiên nhẫn liếc liếc mắt nhìn hắn: “Cho ta xem đồ trước đã.”

Sắc mặt Nhện Độc đọng lại ý cười: “Nguyên Dã, cậu như vậy là có chút không hiền hậu đấy. Năng lực của cậu ta lại không hiểu rõ sao? Chuyện này, ta không dám mạo hiểm.”

Nhện Độc tỏ vẻ kiêng kỵ nhìn chàng thanh niên có vẻ còn nhỏ tuổi trước mặt.

Nhện Độc thấy sắc mặt của Nguyên Dã dần dần tối lại, trong lòng hắn cũng theo đó mà trầm xuống.

Lúc này, hắn không muốn gây xích mích với hắn ta.

"Như vậy nhé người anh em, chúng ta cùng lúc trao đổi, được chứ?"

Nguyên Dã "a" lên một tiếng, bất chợt cầm một tập tài liệu: "Thứ ngươi muốn đây."

Ánh mắt Nhện Độc thâm thúy, trước đây hắn đã từng thấy hắn ta bất chợt đưa đồ ra.

Bọn họ gọi thứ này là không gian.

Là một loại năng lực cực kỳ hiếm, lại vô cùng hữu dụng.

Trong lòng Nhện Độc còn muốn nhiều hơn thế, nhưng lúc này hắn không dám bộc lộ ra, chỉ gọi người mang tới một cái cặp.

"Có tầm chừng này." Nhện độc nói: "Dữ liệu trong máy tính về cơ bản đều bị hủy rồi, chỗ này đều là tài liệu giấy, có thứ mà cậu tìm hay không thì ta không dám chắc chắn."

Nguyên Dã đặt tài liệu vào giữa bàn trà, hai người đồng thời đẩy mấy thứ đồ về phía đối phương.

Trong rương cũng là tài liệu, mật mã ở phía trên đã được phá bỏ.

"Người anh em, chuyện này, cậu đừng hiểu lầm, chúng tôi chỉ nhìn qua đồ vật ở bên trong thôi, tuyệt đối chưa từng động vào." Nhện Độc nói: "Tài liệu ở bên trong không hề thiếu đi bất kỳ trang nào."

Nguyên Dã đóng rương lại.

Nhện Độc cũng mở tài liệu ra, hình như hắn đọc nhưng không hiểu lắm nên giao cho người đang ở phía sau.

Người đó mang theo văn kiện rời đi.

Mấy phút sau, người đó quay lại, nói nhỏ vào tai Nhện Độc mấy câu.

“Nguyên Dã người anh em, đồ thì không có vấn đề gì, nhưng mà...”

Hắn nói tiếp: “Tại sao lại không phải toàn bộ tài liệu?”

“Chuyện xảy ra trong thành, cái người tên Lương Tuyền kia không báo với ngươi sao?” Nguyên Dã không kiên nhẫn nói: “Ta có thể sống sót đưa tài liệu này về đây là đã tốt lắm rồi, ta không có nghĩa vụ phải bán mạng cho các người.”

Nhện Độc nghĩ lại chuyện Lương Tuyền đã nói với mình. Cả thành phố đều nổ tung, hơn nữa còn là nổ cùng một lúc.

“Bọn họ lấy được rồi sao?”

“Chuyện này ta cũng không biết thế nào.”

Nguyên Dã đứng dậy, ôm lấy chiếc rương trên bàn, cúi đầu hướng Nhện Độc nói: “Bảo người của các ngươi ở dưới lầu bớt lởn vởn xung quanh, nếu không bị biến mất một cách khó hiểu lại phiền phức đấy.”

Nhện Độc: “...”

Uy hiếp.

Nhện Độc trông chừng Nguyên Dã rời đi. Sự hung ác, nhan hiểm, từng chút từng chút một chiếm đóng.

Nguyên Dã trời sinh là kẻ máu lạnh, làm việc không từ thủ đoạn nào... Người này không dễ lôi kéo, cứ coi như là lôi kéo được thì cũng không dễ dàng khống chế.

Để cậu ta đi, nói không chừng sẽ xảy ra chuyện.

Xem ra phải tìm cơ hội thủ tiêu cậu ta.

-

Nguyên Dã đi tới nhà ăn, Nhện Độc cũng tới nhà ăn gọi cơm đem về. Thời gian Nguyên Dã rời đi cũng không lâu, hắn với Hao Tử một trước một sau đi vào cửa.

Trên tay Hao Tử cũng cầm không ít đồ, bên trong đương nhiên cũng là cơm canh các kiểu.

“Không ngờ đồ ăn trong An Thành lại ngon vậy.” Hao Tử mở hộp ra, mùi thịt lập tức lan tỏa ra bên ngoài: “Lại còn rẻ nữa, một chút vật tư thôi là đổi được rồi.”

“Cậu đổi ở đâu đấy?” Nguyên Dã ngăn cậu ta lại.

Hao Tử có chút không hiểu: “Chính... Chính là ở bên đó, cậu đứng ở chỗ này là có thể nhìn thấy mà.”

Nếu như không ở gần, Hao Tử cũng chẳng dám chạy qua đó.

Minh Thù vốn dĩ ngồi ở một bên, lúc này ánh mắt cô đang hướng tới chỗ đồ ăn kia, cô thấy bản thân thật sự rất thèm ăn.

Cô tuyệt đối đối với đồ ăn của nhân loại sẽ không thèm ăn như vậy.

Nguyên Dã để Hao Tử đem đồ ăn đến trước mặt Minh Thù: “Những thứ này, các người tốt nhất là không nên ăn.”

“Tại... Tại sao chứ?” Hao Tử nhìn chỗ đồ ăn thơm ngon của mình, làm sao mà có thể không ăn được cơ chứ?

Tô Đài cầm lên gần mắt nhìn đi nhìn lại mấy lần: “Đây là thịt người.”

Không gian bỗng trở nên yên tĩnh.

Lát sau, Hao Tử gần như nức nở: “Tô Đài, cậu cậu cậu... Cậu đùa thôi đúng không?”

“Cậu cho rằng bây giờ còn có thể tìm được thịt tươi mới như thế này sao?” Tô Đài nói: “Lần sau nhớ để ý hơn.”

Hao Tử chạy thẳng vào nhà vệ sinh, nôn thốc nôn tháo.

Sắc mặt Diệp Tương Tư cũng trở nên trắng bạch, ôm chặt lấy mấy đứa trẻ, ngồi lùi lại trên ghế sô pha.

Những người khác cũng không khá hơn chút nào, đều cảm thấy buồn nôn.

Hoàng Chinh vội vàng thu chỗ đồ ăn đó lại, vất sang một bên như vất vi khuẩn.

Tiểu zombie và Lý Kiếm Nhân một lớn một nhỏ, ngồi xổm ở cửa phòng sách, dương mắt lên nhìn.

“Thật ghê tởm...” Hao Tử mệt lả người đi ra.

“Để cho cậu biết đường khỏi làm loạn, giờ thấy lợi hại rồi đấy.” Hoàng Chinh giáo huấn cậu ta.

“Tôi đâu có biết ở trong đây...” Hao Tử yếu ớt phản bác: “Đáng sợ như vậy, ăn thịt người đấy...”

“Cậu đúng là thằng khờ.”

“Cậu lúc đó cũng đâu có ngăn cản tôi.”

Hao Tử và Hoàng Chinh một người một câu tranh cãi với nhau.

Đồ Nguyên Dã cầm về đa số đều là đồ chay, có thịt thì cũng là đã được tẩm ướp qua.

Hao Tử nhìn thấy vậy hoàn toàn nuốt không trôi. Chuyện này, so với việc nhìn zombie ăn còn kinh tởm hơn.

“Sau này mọi người nhớ để ý một chút, ngày mai tôi nấu cơm nhé, đồ chúng ta mang tới đây vẫn còn lại một ít.” Tô Đài nói.

Nguyên Dã khó chịu liếc mắt nhìn Tô Đài.

Ai mượn nấu cơm chứ!

Đồ thần kinh này, ai biết nấu cơm là sẽ chạy theo người đó, những ngày tháng sắp tới biết sống sao đây!

Tô Đài bị trừng mắt một cách khó hiểu, không biết bản thân đã nói sai chỗ nào.

“Sao vậy?” Không hiểu thì phải hỏi thôi.

Nguyên Dã: “...” Chẳng lẽ muốn hắn nói không cho phép nấu cơm, đồ thần kinh sẽ đánh chết hắn mất.

Nguyên Dã cúi đầu, không nói lời nào.

Trong lòng tiểu nhân của hắn nảy sinh bùa chú, cầu cho ngày mai tay nghề bếp núc của Tô Đài sẽ bị mất hiệu quả.

“Ôi, cậu có thấy tên tiểu nhân Nguyên Dã kia đối xử rất tốt với tiểu tổ tông không?” Hao Tử lẩm bà lẩm bẩm rồi đột nhiên đến trước mặt Hoàng Chinh nói thầm.

Hoàng Chinh nhìn về phía Minh Thù, cũng thấp giọng nói: “Mới phát hiện ra sao? Từ trước đấy tôi đã thấy bọn họ là lạ rồi.”

Hao Tử và Hoàng Chinh liếc nhau, trong mắt mỗi người bọn họ đều thấy được đủ các loại suy đoán.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 809: Chuyến Săn Hừng Đông (25)

hững người cấp cao rút khỏi căn cứ phía nam được sắp xếp ở một nơi khác, bọn họ cũng không muốn có quan hệ gì với Nhện Độc.

Nhưng trên con đường từ căn cứ phía nam xuống phía dưới, chỉ còn lại thành phố An Thành này có thể coi là lớn một chút.

Bọn họ trong một khoảng thời gian ngắn, về cơ bản là không tìm nổi một thành phố tốt hơn để dừng chân.

Lương Tuyền lúc ở thang máy đã bị thương, lúc này khi đã trở về đại đội, sắc mặt vẫn còn chút khó chịu.

Trước mắt cô cứ thoáng hiện lên khoảnh khắc khi thang máy sắp đóng cửa, hiện lên hình ảnh ánh mắt nhìn cô lúc đó.

“Lương đội trưởng, thủ trưởng gọi cô kìa.” Người bên cạnh kéo Lương Tuyền khỏi trạng thái thất thần.

Lương Tuyền lấy lại tinh thần, nhìn lên phía thủ trưởng, hắng giọng một tiếng rồi nói: "Chúng tôi đã tới chỗ công ty y dược nhưng không tìm được đầu mối nào có ích, tòa nhà đó đột nhiên phát nổ."

"Đúng vậy, không hiểu tại sao. Nếu không phải là chúng tôi chạy nhanh, bây giờ chắc bị chôn vùi ở dưới đó cả rồi."

“Còn có thứ xuất hiện từ tòa nhà đó...”

Những người ở hai bên Lương Tuyền, mỗi người bổ sung thêm một câu.

Thủ trưởng là một người đàn ông trung niên. Vị thủ trưởng trước đây hy sinh tại căn cứ phía nam. Đây là vị thủ trưởng mới được chọn ra.

Thủ trưởng cau mày hỏi: “Theo như lời mọi người nói thì những quái vật kia thật sự đều bị nổ chết rồi sao?”

Có người ngập ngừng trả lời: “Thời gian ngắn như vậy, chắc là không chạy kịp đâu...”

Bọn họ cũng không chắc chắn, lúc đó tình thế cấp bách như vậy, mọi người đều bán mạng tháo chạy.

“Đã thông báo tin tức cho phía bên Nhện Độc rồi chứ?”

Lương Tuyền trả lời: “Tôi đã nói qua rồi. Thủ trưởng... Tôi cảm thấy chuyện ở công ty y dược, chắc lại có sự can thiệp từ phía bên Nhện Độc.”

“Sao cô lại nói như vậy?” Thủ trưởng hỏi.

“Lúc trước, ở phía Nhện Độc tôi có gặp một người nhìn có chút quen thuộc. Vừa nãy, khi nói đến chuyện công ty y dược, tôi chợt nhớ ra, lúc ấy có lẽ cậu ta cũng ở đó.”

Lương Tuyền không phải là nói mò, cô thật sự đã nhìn thấy.

Chỉ là khi đó khoảng cách quá xa, chỉ thoáng nhìn thấy từ phía xa nên lúc ở chỗ Nhện Độc mới chưa nhận ra.

Thủ trưởng âm trầm suy nghĩ: “Hiện nay, An Thành là địa bàn của Nhện Độc, chúng ta hành động ở nơi này phải có giới hạn. Phải nhanh chóng tìm được một nơi thích hợp để làm căn cứ tiếp theo.”

Ý của thủ trưởng là không muốn xảy ra va chạm...

Lương Tuyền tuy cảm thấy có chút trăn trở nhưng cũng hiểu rõ tình hình bọn họ lúc này.

Không thích hợp để xảy ra va chạm với Nhện Độc.

“Mọi người quay về nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Mấy người Lương Tuyền còn chưa kịp lui ra ngoài thì đã có người vội vàng chạy tới.

“Thủ trưởng, xảy ra chuyện rồi...”

-

Phía ngoài An Thành xuất hiện mấy con quái vật.

Tuy là đã bị mọi người hợp lực giết chết, nhưng mà sự xuất hiện của quái vật nói cho bọn họ biết những thứ kia vẫn còn sống sót.

Tin tức về quái vật nhanh chóng truyền đi, trong một khoảng thời gian, nội tâm người trong và ngoài An Thành đều vô cùng bàng hoàng.

“Tôi nghe nói có một con trên người toàn là vết bỏng, nhìn cứ tưởng là loại như thế không thể nào sống được, thế mà nó lại chưa chết.” Hao Tử diễn tả sinh động như tin tức mà mình nghe ngóng được.

Tô Đài cau mày: “Xem ra cái thứ này sức sống rất mãnh liệt.”

Minh Thù bổ sung: “Nói không chừng khả năng sinh sôi nảy nở cũng rất mạnh.”

“Ôi tổ tông của tôi, cô có thể bớt nói đi được không?” Hao Tử kêu rên: "Miệng quạ đen, cái tốt thì chẳng linh, cái xấu lại linh, xùy

xùy xùy."

Minh Thù cười: “Tôi đâu có nói linh tinh, mấy loài xâm lược này ở trong phim không phải đều diễn như thế sao?”

Hao Tử sắp xếp, lấy đồ ăn vặt mà tiểu zombie đưa tới đưa cho cô: “Ăn đồ ăn của cô đi.”

Đừng ở đây mà ăn nói hàm hồ nữa.

Cứ cho là thật đi chăng nữa, hắn cũng không muốn nghe, hắn chính là muốn lơ chuyện này đi.

Thế giới trước mắt toàn là cảnh tàn phá, thảm họa, hắn không thể mộng tưởng hão huyền, không thể tự an ủi bản thân một chút sao?

Tiểu zombie có chút tức giận nhìn hắn chằm chằm, đấy là hắn đang thể hiện sự hiếu kính với vua zombie mà.

Hao Tử nghiêng đầu trốn tránh ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống của tiểu zombie, hắn run lên một cái, chạy trốn về phía sau Hoàng Chinh.

Sao mà người nào người nấy đều không dễ chọc vào như thế chứ?

Hắn đã làm gì tội lỗi chứ?

Quái vật chỉ xuất hiện có ba con, quá ít. Xác quái vật được người của Nhện Độc chuyển đi, nên cũng chỉ gây rối loạn nhất thời thôi.

-

Ban đêm ở An Thành chỉ có một vài tầng của tiểu khu được cung cấp điện.

Nơi Nguyên Dã ở là khu được cung cấp điện, chẳng qua là vì tiết kiệm nên mỗi nhà trong khu cũng chỉ thắp có một bóng đèn.

Nhà là của Nguyên Dã, nhưng chỉ giữ lại phòng của hắn thế nên mọi người đều chen chúc đi vào.

“Mọi người nói xem tình hình của An Thành lúc này thế nào? Mấy người của căn cứ phía nam sao lại cũng chen chúc trong An Thành? Hơn nữa An Thành này… Ăn thịt người đó! Bà nó, điên lên mất.”

“Chẳng những ăn thịt người, bọn họ vẫn còn đang nghiên cứu.” Nguyên Dã ngồi dưới đất nói.

Hoàng Chinh hỏi: “Thế nên bây giờ An Thành và nhóm người của căn cứ phía nam đang liên thủ sao?”

Nguyên Dã lắc đầu: “Nghiên cứu của Nhện Độc và nghiên cứu của căn cứ phía nam không phải là một.”

Nhưng đều có liên quan đến công ty y dược kia.

Hao Tử lấy làm lạ, hỏi: “Sao cậu lại biết rõ như thế?”

Nguyên Dã không lên tiếng.

Manh mối mà Tô Đài biết quá tốt, không có cách nào phân tích được: “Mọi người nghỉ ngơi trước đi đã.”

“Haizz… Đi thôi.”

“Cuối cùng tối nay cũng có được một chỗ rộng rãi để ngủ. Tôi ngủ ở dưới đất, Hoàng Chinh đừng có tranh giành với tôi”.

“Dựa vào cái gì, sô pha nóng như thế…”

Đoàn người lục đục rời khỏi phòng.

Sau một hồi ồn ào bên ngoài, mọi người tự trở về phòng mình.

Minh Thù lùi lại phía sau cùng, khi cô định đi ra Nguyên Dã đột nhiên chặn cửa.

Minh Thù nheo mắt: “Thế nào, Nguyên Dã tiên sinh còn muốn không đứng đắn với cả zombie sao? Khẩu vị của cậu cũng nặng thế sao?”

Nguyên Dã suýt chút nữa không nhịn được mà tát cô.

Phải nhịn!

Bình tĩnh!

Bình tĩnh lại! Hắn có thể thắng.

Nguyên Dã hít thở sâu một hơi: “Con zombie mà cô thấy lần trước ấy, cô không cảm thấy có gì đó không đúng sao?”

“Đầu óc có vấn đề.” Ming Thù phản ứng nhanh chóng.

“Trừ cái này.”

“Trông quá tùy tiện, không thích sạch sẽ.” Minh Thù bẻ ngón tay mấy cái.

Nguyên Dã: “...” Thần công nhẫn nhịn của hắn sắp đạt đến cấp độ thần thánh mất rồi.

Hắn kéo Minh Thù về phía chiếc giường.

“Nguyên Dã tiên sinh, cậu thật sự muốn gây rối một zombie sao?”

Nguyên Dã đẩy cô ngã lên giường, ôm cái rương ở bên cạnh tới.

Đây là cái rương mà lần trước hắn đem về, lúc trước Minh Thù đã chú ý đến rồi. Sau khi ăn cơm xong, cậu ta luôn ngồi xem thứ ở trong cái rương.

Hắn từ bên trong lấy ra một tập tài liệu, lật lật mấy trang rồi đưa cho Minh Thù.

Minh Thù chẳng muốn xem, phí tâm sức.

Hao tâm tổn sức là lại muốn ăn.

Ăn thì lại buồn nôn.

Cái không gian này đã khó trải qua như thế, tên tiểu yêu tinh này lại còn muốn dằn vặt trẫm.

“Xem đi.” Nguyên Dã thúc giục.

Ánh mắt Minh Thù chẳng quan tâm chút nào.

Tay cầm tài liệu của Nguyên Dã dùng sức nắm lại, trang giấy đều trở nên biến dạng.

Hắn đi qua chỗ khác, mang đến mấy túi đồ ăn vặt.

Minh Thù lúc này mới cầm tài liệu lên, liếc nhanh một chút: “Chết rồi sao?”

Trên tài liệu ghi chép một phần hồ sơ, mà người đó không phải ai khác, chính là con zombie thần kinh có vấn đề lần trước.

Thành viên tổ nghiên cứu khoa học cấp cao của công ty y dược.

Thời gian tử vong của hắn là trước mạt thế ba tháng.

“Xác chết vùng dậy!” Minh Thù cắn mấy miếng đồ ăn vặt cho đỡ sợ.

“Trên lý thuyết, thi thể được bảo tồn tốt thì sau khi xảy ra mạt thế, hắn cũng có khả năng trở thành zombie.” Nguyên Dã nói: “Vấn đề nằm ở chỗ sao lại phải bảo tồn thi thể của hắn ta, còn nữa, sao hắn ta lại tiến hóa nhanh hơn so với người khác.”

Minh Thù chớp chớp mắt: “Nhưng cái này thì có liên quan gì đến tôi?”

Nguyên Dã: “...”

Cô không thấy là chuyện này mà tôi lại nói với cô, là vì tôi tin tưởng cô sao? Cô không thấy cảm động sao?

Được rồi...

Cô sẽ không đâu.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 810: Chuyến Săn Hừng Đông (26)

Minh Thù vươn người rời đi, tới cửa, cô đột nhiên quay đầu: “Khả năng nhận thức của con zombie đó hình như rất yếu.”

Dường như con zombie đó không thể ngay lập tức nhận ra cô là một zombie.

Tình hình này cho thấy cảm ứng của nó đối với đồng loại rất yếu.

Nguyên Dã còn chưa kịp phản ứng thì Minh Thù đã rời khỏi phòng.

Nguyên Dã thở dài.

Con đường này... Dần dần càng trở nên xa hơn.

Ánh mắt hắn nhìn chằm chằm vào nơi Minh Thù vừa ngồi, nơi đó đặt một gốc cây xanh được bao bọc trong bùn.

Chính là bụi cây trước kia hắn tìm thấy ở chỗ công ty y dược.

Tại sao lại ở đây được?

Không phải là cô đã ăn hết rồi sao?

Cô để rơi ở đây, hay là lại có âm mưu gì...

Nguyên Dã hoàn toàn không cho rằng cô có thể có lòng tốt đem đồ trả lại cho hắn như vậy.

Chắc chắn là cô đánh rơi ở đây rồi.

Nguyên Dã cầm bụi cây đó đi ra ngoài. Nếu cô phát hiện ra không thấy bụi cây này nữa, lại không cho là hắn đã ăn trộm sao?

Bà nó, oan ức này hắn gánh không nổi đâu.

Trong phòng khách Hoàng Chinh và Hao Tử đã ngủ rồi, xem chừng mấy người này ở bên ngoài cũng mệt lã rồi.

Nguyên Dã đi chậm lại, từng phòng khách đi qua, đến phòng Minh Thù gõ gõ cửa.

Cửa thư phòng cót két hé mở.

Tiểu zombie thò ra gương mặt trắng bệch, đôi mắt đen nhìn chằm chằm loài thực vật kỳ dị trên tay Nguyên Dã.

Nguyên Dã lườm nó một cái.

Tiểu zombie trừng mắt đi trở vào.

Hai bọn họ cứ mắt to trừng mắt nhỏ như vậy cho đến khi Minh Thù ra mở cửa.

“Hai người các cậu làm gì vậy? Đêm hôm còn định dọa ai đấy hả?”

Tiểu zombie rụt đầu, đóng cửa thư phòng lại.

Phía sau cửa Lý Kiếm Nhân nghi hoặc nhìn tiểu zombie.

Tiểu zombie giận dữ mắng: “Grừ!”

“Grừ! Grừ!” Lý Kiếm Nhân đáp lại.

“Grừ! Grừ! Grừ! Grừ!” Tiểu zombie càng tức giận.

“Grừ! Grừ!”

Tiểu zombie văng một bạt tai: “Đần độn!”

Đọc nhấn từng chữ nhưng lại không rõ ràng, nghe giống như trẻ con đang tập nói vậy.

“Grừ! Grừ! Grừ!”

Hai zombie trong thư phòng kẻ gào tới, người gào lui, ồn tới mức Hao Tử không chịu được, như một ma nữ bò trườn ra cửa: “Hai người yên tĩnh một chút đi, các ngươi không ngủ nhưng bọn ta vẫn còn phải ngủ đấy.”

Trong lúc Hao Tử bò ra ngoài, Nguyên Dã cũng nhẹ nhàng lẻn vào phòng Minh Thù, đóng cửa lại.

Phòng Minh Thù không có đèn. Trên giường có một vật thể phát quang, đang lăn qua lăn lại.

Hắn tiến vào, vật thể phát quang kia nhanh như chớp rời khỏi giường, ánh sáng trở nên tối đi mấy phần.

Hình bóng Minh Thù vốn dĩ còn rõ ràng, bỗng trở nên có chút mơ hồ.

“Cậu muốn làm gì đấy?” Đêm hôm khuya khoắt xông vào phòng của trẫm, định cướp đoạt đồ ăn của trẫm đấy à?

Nguyên Dã đưa bụi cây cho Minh Thù: “Cô đánh rơi.”

Minh Thù: “...”

Thú nhỏ ở bên cạnh cào đất, cô không để cho nó ăn thì ra là để cho cái tên thú hai chân này đây.

Hay là nó lấy lại nhỉ?

Trọng sắc khinh bạn!

Đổi con sen khác!

“Tôi không cần nữa.” Minh Thù hất hất tay: “Mùi vị chẳng ra gì.”

Khóe miệng Nguyên Dã dật dật: “Không phải thực vật biến dị mùi vị đều như nhau sao?”

Vừa đắng vừa chát.

Cô còn muốn ăn thành vị ngọt sao?

Một zombie như cô mà có thể phân ra được chua, cay, mặn, ngọt sao?

“Không cần, không cần, cầm đi đi.” Minh Thù ghét bỏ.

Minh Thù không cần, Nguyên Dã lại cũng chẳng thể vất đi, trước hết đành giữ lại vậy: “Vậy cô nghỉ ngơi đi, tôi đi đây.”

Nguyên Dã mở cửa nhưng cửa phòng vẫn đóng: “Hao Tử nằm ngủ ở bên ngoài.”

Thư phòng và phòng của Minh Thù nằm nối tiếp nhau. Khi nãy Hao Tử gõ cửa thư phòng, chắc là vì lười di chuyển, mà cũng có thể là sàn nhà chỗ đó mát mẻ nên Hao Tử trực tiếp nằm ngang giữa cửa phòng Minh Thù và thư phòng mà ngủ.

“Ồ, rồi sao?” Minh Thù dựa vào tủ quần áo.

“Tôi mà ra ngoài Hao Tử sẽ tỉnh.” Vậy nên không ra nữa.

Trời đã giúp hắn như thế, hắn mà không làm chút chuyện gì đó thì thật là có lỗi với Hao Tử.

“Trước tiên đánh cậu ta ngất xỉu, sau đó cậu đi ra ngoài.”

“…”

Tuy biện pháp này có chút độc ác nhưng hắn không lên tiếng phản bác.

“Ngoài phòng khách còn có Hoàng Chinh và Tô Đài nữa, bọn họ nghe thấy tiếng động sẽ tỉnh mất.” Nguyên Dã cố cãi.

“Nếu thế thì cùng đánh bọn họ ngất xỉu luôn.”

“Một mình tôi, làm sao đánh được ba người bọn họ.” Nguyên Dã vẫn cố gắng cãi.

“Tôi có thể giúp cậu đánh xỉu một người.”

Nguyên Dã từ bỏ, hắn vẫn là phải đi ra ngoài.

Nhưng vừa đi tới cửa thì thấy bên ngoài có âm thanh, Tô Đài và Hoàng Chinh đang nói chuyện.

Nguyên Dã chống nạnh, đáy lòng cười lớn.

Nhìn thấy chưa? Đây là ý trời.

Hắn quay người lại nhìn Minh Thù.

Tô Đài không biết đang nói chuyện gì với Hoàng Chinh, giọng nói thì thầm.

Minh Thù thấy Nguyên Dã liếc mắt nhìn mình, xoay người trở về giường, cô đập đập cạnh giường, luồng sáng dần dần tối lại.

Nguyên Dã xem như vào được trong phòng cũng không dám làm gì, tìm một chỗ ngồi xuống.

Căn phòng rất yên tĩnh, yên tĩnh tới mức khiến cho Nguyên Dã có chút không được thoải mái.

Hắn tìm đề tài: “Trước khi mạt thế xảy ra, cô chính là như vậy sao?”

“Ừ.”

“Vì sao?”

“Ý trời.”

“...” Cô nói chuyện phiếm kiểu này, đến ông trời cũng tức chết.

Nguyên Dã nhìn tới đường viền trên giường: “Cô không thấy kỳ lạ sao?”

“Ý trời đã định.”

“...”

Không nói chuyện nổi nữa.

“Cô không muốn tìm ra sự thật sao?”

“Đôi khi sự thật rất tàn nhẫn” Trong bóng tối, giọng nói của cô rất nhẹ nhàng: “Không rõ mọi chuyện thì chỉ có lúc trước là khổ, biết mọi chuyện rồi, cả đời đau khổ. Giữa hai phương án này, tôi chọn phương án đầu.”

Nguyên Dã thấp giọng: “Cô là đang trốn tránh sao?”

“Trốn tránh ư?” Minh Thù khẽ cười: “Chỉ là tôi không muốn biết mà thôi.”

Hơn nữa cũng chẳng sống được bao lâu, tự gieo cho mình nhiều phiền phức để làm gì cơ chứ.

Minh Thù nhìn chằm chằm vào bóng tối, giọng nói nhẹ nhàng, mờ mịt: “Không quan trọng.”

Trong lòng Nguyên Dã có chút khó chịu.

Hắn im lặng một lúc lâu, không hề phát ra âm thanh nào. Cơ thể hắn cũng tê dại một hồi.

Dựa vào!

Đây là phá quy tắc.

Không được nói.

Không được viết.

Hơn nữa quyền hạn của hắn dường như bị thu hồi không ít.

Ngay cả những từ ngữ đơn giản cũng không nói được.

Thôi bỏ đi... Cứ cho là nói cho cô ấy biết, lần sau, chắc là cô ấy sẽ nhớ đấy.

Thời gian cơ thể Nguyên Dã bị tê dại qua đi, đang dần dần hồi phục cảm giác.

Hình phạt nghiêm này chỉ diễn ra trong vòng mấy phút, Nguyên Dã thử hoạt động chân tay. Một ngày nào đó hắn sẽ phá hủy cái hệ thống này, khiến cho nó phải kêu rên.

Minh Thù hình như lật người. Tuy rằng Nguyên Dã không nhìn thấy nhưng hắn có cảm giác cô đang nhìn hắn.

Cô nhìn hắn làm gì chứ?

Trong đầu Nguyên Dã đang suy nghĩ xem hắn có nên tiến tới như một tổng tài bá đạo hôn một cái thật sau, sẵn tiện tỏ tình luôn. Sau đó tiếp nhận sự thật bị đánh một trận.

Chợt nghe thấy cô hỏi: “Cậu ăn ngon miệng không?”

Cậu có ngon miệng không?

Lý giải từ mặt chữ...

“Thịt người không ngon đâu.” Bà nó, tôi xem cô như vợ, cô dĩ nhiên là muốn ăn tôi rồi.

Có nhân tính không vậy?

“Tôi đói quá!” Giọng Minh Thù như cố tình thêm vào chút run rẩy, ảm đạm đặc biệt hiệu quả của nữ quỷ trong phim kinh dị.

Cả người Nguyên Dã nổi da gà: “Cô không phải vừa mới ăn hay sao?”

“Chán ghét.”

Tiếng trang phục ma sát, Minh Thù cảm thấy cạnh giường lún xuống, cảm giác bức bách bao trùm: “Rất chán ghét sao?”

Giọng nói của Nguyên Dã vang lên bên tai.

“Ừm.”

Nguyên Dã có chút yêu thương cô, hắn không biết zombie ăn thịt người thì sẽ thấy thế nào nhưng nghe cô nói chán ghét, hắn liền thấy đau lòng.

Hắn vén tay áo lên, đưa cánh tay tới miệng Minh Thù: “Thế cô cắn một miếng đi, chỉ được cắn một miếng thôi đấy.”

Mùi vị của máu thịt, cực kỳ dễ ngửi.

Trên người Nguyên Dã rất sạch sẽ, không có mùi lạ. Đầu lưỡi Minh Thù không nhịn được mà liếm liếm.

Lưỡi băng lãnh, mềm mại lướt qua da thịt, cơ thể Nguyên Dã không nhịn được mà run lên.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 811: Chuyến Săn Hừng Đông (27)

"Cậu có phải tên ngốc hay không vậy?"

Tâm tư Nguyên Dã đột nhiên bị mắng có chút hỗn loạn, tỉnh táo trong chớp mắt.

Hắn cũng đồng ý cho cô ăn rồi, sao cô còn chửi hắn ngu ngốc?

Lão tử cũng phát cáu!

Hai tay Nguyên Dã chống bên người Minh Thù, cả người ép xuống: "Hạ Vị, cô chửi một câu nữa đi."

"Ngu ngốc."

Hơi thở ấm áp đập vào mặt dường như Minh Thù nếm được thức ăn ngon, hơi thở cám dỗ người khác này khiến cho thần kinh cô căng thẳng.

"Nguyên..."

Nguyên Dã đặt cược với cô, nụ hôn triền miên vừa dịu dàng vừa bá đạo.

Đầu lưỡi Minh Thù tê dại nhưng thân thể lại kêu gào theo một cảm xúc khác.

"Nguyên Dã..." Rời xa tôi.

Rời xa tôi một chút!

Mạt thế bắt đầu nguyên chủ liền có ý thức. Cô xem bản thân mình là người cho nên chưa bao giờ ăn thịt người.

Zombie không ăn cũng không thành vấn đề, chỉ là sẽ cảm thấy rất đói bụng.

Nhưng cô vẫn luôn chịu đựng.

Đến khi cô qua đó cũng vẫn chưa từng chạm vào con người.

Đột nhiên tiếp xúc thân mật như vậy, Minh Thù suýt chút nữa không khống chế được xung động trong nháy mắt đó.

"Dừng... lại..."

Giọng Minh Thù từ trong cổ họng tràn ra, lại vỡ vụn không gì bằng.

Cô cầm lấy cánh tay của Nguyên Dã, dùng sức kéo hắn ra. Giọng cô hơi lớn: "Rời xa tôi một chút!"

Động tác Nguyên Dã cứng đờ.

Tư thế của hai người giống như bị dừng hình lại, ai cũng không nhúc nhích.

Một lúc lâu, giọng Nguyên Dã buồn buồn vang lên: "Bị tôi hôn... đáng ghét như vậy sao?"

Minh Thù đã bình tĩnh lại, cô xoay người. Mặc dù là trong bóng tối nhưng dường như cô cũng có thể tìm được đôi mắt của hắn: "Anh biết vừa rồi đang làm gì không?"

"Hôn cô."

"Tôi suýt chút nữa..." Minh Thù cứng rắn ngừng nói, cô nhắm hai mắt hít thở sâu một hơi: "Tôi là zombie, anh hôn tôi là có ý gì?"

"Hôn cô có thể có ý gì?" Nguyên Dã cúi thấp đầu: "Thích cô thôi. "

"Rời xa tôi một chút." Giọng Minh Thù mềm xuống.

Nguyên Dã quả quyết đứng dậy.

Minh Thù kéo hắn một cái.

Nguyên Dã lại cứng đờ.

"Anh tiếp xúc tôi như vậy, tôi rất khó chịu." Minh Thù nói: "Tôi là zombie, bản năng sẽ không thay đổi."

…

Bên ngoài đã yên tĩnh lại chỉ còn lại tiếng hít thở ổn định.

Nguyên Dã về đến phòng phân tích câu nói kia, cân nhắc nhiều lần từng chữ một.

Cuối cùng có chút hưng phấn tung tăng đến trời sáng.

Sáng sớm Tô Đài đã bị Nguyên Dã kéo dậy, không biết từ đâu lấy được gạo kê và đường trắng để hắn nấu cháo cho Minh Thù.

Tô Đài nghi ngờ: "Nguyên Dã, cậu... đây là thế nào?"

"Thế nào cái gì?" Nguyên Dã dựa vào cái bàn trong phòng bếp, xem Tô Đài dùng phương pháp nguyên thủy nhất trên mặt đất để nhóm lửa rồi nấu cháo.

"Cậu và... Hạ Vị?" Tô Đài đi ra ngoài liếc mắt nhìn, Hao Tử và Hoàng Chinh đều còn đang ngủ, lúc này hắn mới nói: "Cậu và Hạ Vị là chuyện thế nào?"

"Tôi thích cô ấy."

"Phụt..." Tô Đài suýt chút nữa vẩy gạo.

"Cô ấy là zombie." Đáy lòng Tô Đài rất rõ ràng, hắn theo Minh Thù là vì Hạ Lai mà không hề có ý nghĩ đối với Minh Thù.

Nguyên Dã hỏi: "Loài động vật móng vuốt không thể yêu đương?"

"Cậu hiểu tôi nói gì." Tô Đài hơi nghiêm túc.

"Chuyện của tôi, tự tôi biết." Nguyên Dã có chút không kiên nhẫn đứng lên.

"..."

Tô Đài lắc đầu, nấu cháo cho tốt. Nguyên Dã múc một chén, không biết từ đâu móc ra một gốc cây cắt gãy bỏ vào trong cháo, sau đó trộn thêm đường.

Tô Đài xem Nguyên Dã bưng cháo vào phòng của Minh Thù.

Hắn thở dài.

Trước đã cảm thấy Nguyên Dã kỳ lạ…

…

Minh Thù đã thức dậy, thân là zombie, cô có ngủ hay không thật ra cũng không khác biệt.

"Này, thử xem." Nguyên Dã đứa chén cháo tới.

"Đây là gì?" Minh Thù nhìn thứ trong bát màu xanh biếc, không dám động, tiểu yêu tinh sẽ không bỏ độc chứ?

"Cô không phải nói mùi vị ăn không ngon sao? Tôi bỏ đường cho cô rồi, cô thử xem." Nguyên Dã trực tiếp ngồi vào bên cạnh Minh Thù.

Minh Thù: "..." Cô chỉ là nói bậy.

Tuy rằng đúng thật rất khó ăn nhưng cũng không đến mức cô ăn không trôi.

Minh Thù tiếp nhận chén ăn hai ngụm, vị đắng và vị chát bị đường trắng và mùi gạo đè xuống, quả thực không khó ăn như vậy.

Minh Thù chừa lại nửa bát: "Không ngon, không ăn nữa."

Nguyên Dã nhíu mày, Minh Thù lanh lẹ xuống giường kéo cửa phòng ra đi ra ngoài.

Hai người một trước một sau từ cùng một căn phòng đi ra, vẻ mặt mọi người tỉnh lại trở nên có chút kỳ lạ.

Cái này...

Một người một zombie là tình huống gì?

"E hèm..." Tô Đài hắng giọng một cái, ánh mắt kỳ lạ rơi trên người bọn họ một lúc mới thu hồi lại.

"Ngày hôm nay chúng ta dự định xem một chút ở An Thành." Tô Đài nói.

Chuyện thịt người làm cho bọn người Tô Đài rất quan tâm, cho nên quyết định điều tra một chút.

Nguyên Dã không nói gì chỉ là dặn dò bọn họ cẩn thận.

Nguyên Dã không có ra ngoài, Diệp Tương Tư và Minh Thù cũng không ra ngoài.

Diệp Tương Tư ở trong phòng chơi đùa cùng mấy đứa trẻ, Minh Thù làm tổ ở trên ghế sô pha. Ánh sáng gay gắt chiếu vào, nướng cả phòng oi bức không gì bằng.

Thân thể như lò lửa dựa đi tới: "Vẫn là bên cạnh cô thoải mái."

"Có đói bụng không?" Nguyên Dã quay đầu hỏi cô.

Minh Thù gặm bánh quy từng miếng một, trong miệng đều là một mùi vị.

"Cậu lại không biết làm cơm."

"..."

Không biết làm cơm không chứng minh lão tử không làm được đồ ăn nha!

"Không phải nói buồn nôn, cô ăn từng miếng một như thế không phải luôn buồn nôn chứ?" Nguyên Dã muốn lấy bánh bích quy trên tay cô đi.

Vẻ mặt Minh Thù đề phòng.

Nguyên Dã giơ hai tay lên cho thấy bản thân sẽ không giành với cô.

Tật xấu gì vậy?

Bảo vệ thức ăn như thế.

Nguyên Dã đột nhiên cúi người tiến gần Minh Thù. Trong lúc Minh Thù bảo vệ thức ăn, hôn vào cánh môi cô.

Xét thấy chuyện lúc trước, hắn chỉ mổ một cái rồi buông ra, thấp giọng hỏi cô: "Tôi hôn cô có phải không buồn nôn hay không?"

Giọng nói kia rất trêu ghẹo, trong âm cuối dường như mang theo sự dịu dàng lưu luyến.

Minh Thù tốn hơi thừa lời: "Tôi muốn cắn anh."

"Vậy không được đâu, cắn hỏng rồi thì cô đi đâu tìm tôi..." Nguyên Dã có điểm đắc ý vênh váo, hắn nhanh chóng thu lại một chút.

Minh Thù giống như không chú ý tới sự lạ thường của hắn.

Trẫm xem ngươi diễn.

Nguyên Dã nhìn thời gian một chút: "Tô Đài dự là sẽ không trở về, tôi đi ra ngoài làm đồ ăn cho cô."

Nguyên Dã nấu rất nhanh. Minh Thù sau khi ăn xong, hắn mới nhớ tới Diệp Tương Tư và mấy đứa nhỏ nhưng hắn cần rất nhiều thức ăn, hắn làm cho Diệp Tương Tư vài món ăn.

"Anh Tô bọn họ có phải đi thăm dò chuyện của ngày hôm qua hay không?" Diệp Tương Tư bới cơm, hỏi không rõ ràng đối mặt hai người.

Minh Thù dựa vào sô pha, Nguyên Dã ngồi dưới đất, sau lưng dựa vào đùi Minh Thù tư thế hơi thân mật.

Diệp Tương Tư có chút không quen bọn họ như vậy cho lắm, nhưng lại cảm thấy hài hòa lạ thường, nói chung rất kỳ lạ.

Minh Thù ậm ờ một tiếng: "Không biết."

"Nếu việc này là thật..." Diệp Tương Tư nắm chiếc đũa thật chặt: "Đám người kia cũng quá đáng hận rồi."

Cô nghĩ đến chuyện mình bị trói trước đó, nếu như những người đó và những người An Thành này là một phe, vậy các cô bị trói để làm gì? Làm đồ ăn cho con người sao?

"Nếu như là thật, cô muốn thế nào?"

Diệp Tương Tư sửng sốt, sau đó ánh mắt vô cùng kiên định: "Tôi sẽ nghĩ biện pháp cứu người."

"Lý tưởng không tệ, cố lên." Minh Thù đột nhiên đứng lên.

Trước mặt Nguyên Dã tất cả đều là tài liệu, hắn nhanh chóng đẩy ra một chút, căn dặn Minh Thù: "Cẩn thận một chút."

Diệp Tương Tư lập tức bị bỏ thức ăn cho chó vào đầy miệng, vừa mới bùng cháy lên lòng hăng hái vời vợi đã bị dập tắt trong chớp mắt.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 812: Chuyến Săn Hừng Đông (28)

Từ sau khi mọi người phát hiện Minh Thù và Nguyên Dã không hợp lý, Nguyên Dã bắt đầu thả bay bản thân.

Hắn chính là muốn đối tốt với cô!

Không phục?

Không phục thì kìm nén!

Mấy người Tô Đài điều tra cẩn thận ở An Thành, ngược lại điều tra ra không ít chuyện.

Nguyên Dã cũng không biết muốn tìm cái gì, cả ngày ôm những tài liệu kia lật tới lật lui.

"Hạ Vị!"

Đang ngồi chồm hổm dưới đất nói chuyện cùng tiểu zombie, Minh Thù đột nhiên nghe Nguyên Dã gọi mình, giọng nói rất lớn.

Cô từ thư phòng ló đầu ra nhìn một cái.

Nguyên Dã cầm lấy tài liệu đi về phía cô: "Cô giúp tôi xem thử cái này."

"Zombie mù chữ, xem không hiểu." Minh Thù từ chối.

"Vợ à, xem thử giúp anh." Nguyên Dã và cô ngồi xổm trước mặt tiểu zombie, cười lấy lòng cô.

"Ai là vợ của anh?" Minh Thù liếc hắn: "Đừng gọi bừa, không cần đầu lưỡi nữa à?"

Nguyên Dã gật đầu: "Vợ tốt, xem giúp anh một chút."

"Cắn hắn." Minh Thù chuyển ánh mắt đến tiểu zombie.

Cả khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu zombie đều vui vẻ, gào rú một tiếng đánh về phía Nguyên Dã.

Nguyên Dã bị đánh ngã trên đất, tài liệu rơi xuống đất.

Minh Thù nhặt tài liệu lên.

Vẫn là con zombie đầu có bệnh trước kia nhưng mà thi thể biến hóa… của phần văn bản ghi chép này?

Bà nó chứ, đám loài người kia đang giở trò quỷ gì?

"Biến thái."

Ngay cả em trai nhỏ của zombie cũng không buông tha.

"Cho nên hắn thực sự chết rồi." Minh Thù ném tài liệu cho hắn: "Rốt cuộc anh muốn tìm cái gì?"

Nguyên Dã ấn tiểu zombie ở một bên, tiểu zombie nhe răng trợn mắt gầm lên giận dữ.

Gầm cái gì mà gầm!

"Grừ grừ grừ!"

Còn gầm nữa sẽ bóp chết ngươi!

"Grừ grừ grừ!"

Mặt Nguyên Dã đen lại, ném tiểu zombie ra khỏi phòng, “bộp” một tiếng đóng cửa phòng.

Bà nó chứ!

Thần kinh cũng không biết thương hoa tiếc ngọc, làm hỏng gương mặt đẹp như vậy của lão tử thì làm sao bây giờ.

Ừm... Dường như có chỗ nào không đúng.

Nguyên Dã hất đầu một cái, tập trung tinh thần.

"Trận này mạt thế, khả năng và nghiên cứu của bọn hắn có liên quan."

"Cho nên thế nào?" Minh Thù dựa vào bàn: "Cậu dự định cứu vớt thế giới à?"

Nguyên Dã đột nhiên tới gần Minh Thù, hai tay chống lên cái bàn phía sau cô, giam cầm cô trong khuỷa tay của mình.

Hơi thở nhẹ nhàng khoan khoái cuốn đến, giữa lông mày hắn mang theo chút nghiêm túc: "Cô còn nhớ rõ chuyện trước kia sao?"

"Có nhớ hay không không quan trọng." Lông mi Minh Thù rũ xuống: "Bây giờ tôi rất tốt."

“Vậy sao?”

Tay Nguyên Dã xoa hai má Minh Thù, đầu ngón tay hắn hơi nóng như dẫn theo ngọn lửa, mỗi một tế bào đều bị đốt cháy, nhiệt độ từ toàn cơ thể truyền đến trái tim.

Trái tim kia dừng đập thật lâu, lúc này dường như đã đập trở lại.

Khuôn mặt Viên Dã không ngừng phóng to, Minh Thù hơi nghiêng đầu, đôi môi mềm mại rơi trên gò má của cô.

"Nếu như..." Hơi thở Nguyên Dã phun lên trên mặt Minh Thù: “Tôi cho cô biết cô cũng là đối tượng thí nghiệm của bọn họ thì sao?"

"Ồ."

"..." Cô ồ cái gì mà ồ!

Cô đây là phản ứng gì vậy?

Chắc cô không tin nên chất vấn tại sao đối với cô như vậy!

Nguyên Dã suýt chút nữa vỗ Minh Thù lên bàn.

Nguyên Dã cực kỳ giận, quay mặt của Minh Thù hung hăng hôn xuống. Hắn không đợi Minh Thù lấy lại tinh thần thì đã buông cô ra.

"Tôi thấy anh không sợ chết." Minh Thù giơ tay lên lau miệng một cái.

Hắn lại trêu chọc thêm mấy lần, cô thật muốn cắn hắn.

Nguyên Dã vẫn tiến gần như vậy, tràn đầy màu sắc dịu dàng trong đôi mắt: "Cô sẽ để tôi chết sao?"

Minh Thù nghiêng người cười xán lạn: "Sẽ chứ."

Nguyên Dã từ trên bàn phía sau Minh Thù cầm lấy một cây kéo đã rỉ sét, mạnh mẽ nhét vào trong tay Minh Thù trong tay: "Vậy cô giết tôi đi, tôi bằng lòng chết trong tay cô."

Minh Thù: "..." Tiểu yêu tinh nhà ngươi!

Hồi lâu Minh Thù cũng không nhúc nhích, Nguyên Dã tiến gần cô, dường như dẫn theo sự mê hoặc trong giọng nói: "Xem chừng cô không nỡ bỏ tôi."

Minh Thù cười: "Giết một tên ngốc sẽ hạ thấp thân phận của tôi!"

Nguyên Dã: "... " Cô mới là tên ngốc đó, cả nhà cô đều là tên ngốc cả!

Nguyên Dã vô cùng giận, lại không biết xấu hổ hôn khóe môi Minh Thù một cái.

Để cho cô mắng lão tử!

"Tôi thấy được hồ sơ cá nhân của cô ở công ty rồi." Hồi lâu Nguyên Dã mới buông cô ra, có chút oán hận tiếp tục chủ đề trước đó: "Nhưng mà cô nổ rất đúng lúc, tôi cũng không mang gì ra ngoài."

Đợt nổ lần trước, hắn vẫn còn nhớ.

Minh Thù nói: "Nếu như tôi là đối tượng thí nghiệm, vậy cũng chứng minh tôi là một đối tượng thí nghiệm rất thành công."

Nguyên Dã hạ khóe môi xuống, không chút lưu tình mà phá hỏng: "Không, cô là hàng thất bại."

"..."

Minh Thù nhìn hắn.

Nguyên Dã kéo căng mặt, cô nhìn tôi, cô cũng là hàng thất bại.

Hai người cứ đối mặt như vậy.

Bầu không khí trong phòng dường như cũng ngừng chuyển động.

Nguyên Dã thất bại dưới trận: "Hồ sơ của cô viết như thế, là hàng thất bại."

Minh Thù rên một tiếng khó đoán, không lưu tâm mà hỏi: "Thứ bọn họ phải nghiên cứu là cái gì?"

“Nếu tôi biết, tôi còn..." Nguyên Dã dừng một chút, nuốt lời phía sau không hay lắm trở về: "Tôi biết thì đã không cần điều tra nữa rồi.”

"Tôi như vậy cũng vẫn là hàng thất bại." Minh Thù mỉm cười: "Một đám ngu ngốc."

Nguyên Dã: "..."

Thực ra dựa theo tình huống nguyên chủ mà nói thì cô quả thực giống một món hàng thất bại, chỉ số thông minh quá thấp.

Nhân viên của công ty y dược dường như đều chết rồi. Bây giờ chỉ còn lại zombie đầu có bệnh, không biết bây giờ còn sống hay không.

…

Buổi tối.

Trời vừa tối thì Diệp Tương Tư và đám người Tô Đài đã đi ra ngoài, Nguyên Dã bị người của Nhện Độc gọi đi nên trong phòng chỉ còn lại Minh Thù, hai zombie cùng với đứa trẻ.

Hai zombie và thú cưng lớn cùng ngồi xổm ở góc ghế sô pha giương mắt nhìn Minh Thù.

Chúng vào đây cũng chưa ăn gì, thật muốn ăn mà.

"Ầm…"

Cửa phòng đột nhiên bị đá văng.

Minh Thù ngẩng đầu nhìn lại, mấy người đàn ông vạm vỡ xuất hiện ở cửa hung tợn liếc quanh phòng một cái, ánh mắt dừng lại trên người Minh Thù và hai zombie.

"Cô chính là Hạ Vị?" Người đàn ông vạm vỡ cầm đầu lấy ra một tờ giấy đối chiếu với Minh Thù.

Minh Thù gác chéo chân bình tĩnh: "Chưa từng có ai dạy các người rằng trước khi tiến vào phải gõ cửa trước sao?"

Người đàn ông vạm vỡ căn bản không nghe lời của Minh Thù, phất tay: "Dẫn đi cho tao."

"Grừ!" Tiểu zombie và Lý Kiếm Nhân đồng thời đứng lên, cản trở ở trước mặt bọn họ.

Vừa rồi hai con này ngồi xổm đưa lưng về phía bọn họ.

Lúc này Lý Kiếm Nhân xoay lại, bọn người đàn ông vạm vỡ đều đổi sắc mặt lui về phía sau hai bước.

Zombie?

Tiểu zombie hoàn toàn không nhìn ra thế nhưng Lý Kiếm Nhân không mang theo khẩu trang, liếc mắt là có thể nhìn ra hắn là zombie.

Bọn người đàn ông vạm vỡ cũng chỉ luống cuống trong nháy mắt. Sau khi bọn họ ổn định cảm xúc, lập tức cầm súng chỉa về phía hai zombie bóp cò.

"Grừ!" Đồ ngốc, mau tránh!

Tiểu zombie gầm một tiếng, Lý Kiếm Nhân nghe hiểu lập tức né tránh về phía bên cạnh.

Tiểu zombie ỷ vào bản thân mình nhỏ, không cần ngắm trúng mà trực tiếp từ dưới đất lăn qua đó. Nó đụng đầu vào đùi của một trong những người đàn ông vạm vỡ, há mồm muốn cắn.

"Tới gần!"

Người đàn ông vạm vỡ nhấc chân đá văng tiểu zombie.

Tiểu zombie bị đá bay đụng đến tường phòng. Nó dùng lực thoáng nhìn bức tường, lần nữa bổ nhào qua đó.

Người đàn ông vạm vỡ buông súng, ngón tay khẽ nhúc nhích, đột nhiên xuất hiện một cái lồng sắt đập xuống giam tiểu zombie ở bên trong.

Nhưng mà người đàn ông vạm vỡ rõ ràng chỉ thấy một con zombie, vậy mà trong nháy mắt của hắn đột nhiên biến thành mấy chục con tiểu zombie giống nhau như đúc.

Zombie đồng thời nhào tới bọn hắn.

"Không phải chứ!"

"Bà nó, cái thứ quái quỷ gì vậy?"

Người đàn ông vạm vỡ sủng sốt, tiếng súng và tiếng đánh nhau không ngừng dội lại trong tầng lầu.

“A…”

Không biết là người nào kêu thảm một tiếng

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 813: Chuyến Săn Hừng Đông (29)

Căn phòng hỗn loạn, đồ đạc trong nhà bị đánh đến hư hỏng nghiêm trọng, đồ vật vỡ đầy đất.

Bọn người đàn ông vạm vỡ quỳ rạp trên mặt đất không dám nhúc nhích một cái, trên trán toàn là mồ hôi lạnh.

Tiểu zombie và Lý Kiếm Nhân ngồi chồm hổm ở bên cạnh, không ngừng liếm khóe miệng.

"Grừ?" Khi nào ăn cơm đây?

Lý Kiếm Nhân lấy tay lay đầu của người đàn ông vạm vỡ.

"Grừ!" Tiểu zombie vỗ vào móng vuốt của Lý Kiếm Nhân, vua zombie cũng chưa nói ăn cơm, ngươi động móng vuốt gì chứ!

Minh Thù vẫn ngồi ở trên ghế sô pha như cũ, không hề nhúc nhích tư thế: "Các ngươi tới tìm ta để làm gì?"

Người đàn ông vạm vỡ nhìn zombie gần trong gang tấc, nuốt một ngụm nước bọt run cầm cập nói: "Hạ... Hạ tiểu thư, chúng tôi... chúng tôi cũng chỉ là nghe lệnh làm việc."

Sớm biết việc này khó như vậy, bọn họ nói cái gì cũng sẽ không đến.

Quá dọa người rồi!

Làm gì có người nuôi zombie!

Zombie còn nghe lời như thế nữa!

"Nghe lệnh của ai?"

Con kia không thể ăn côn trùng bò sát?

Côn trùng bò sát?

Không thể ăn?

Một lát nữa bọn người đàn ông vạm vỡ mới phản ứng được: "Là... Là lão đại."

"Mời người phải có lễ phép mời người." Minh Thù mỉm cười: "Đi ra ngoài gõ cửa, làm lại."

Người đàn ông vạm vỡ: "..."

Thông báo mà bọn họ lấy được cũng không phải là mời... là bắt mà!

Bắt người phải lễ phép gì đây?

"Grừ!" Tiểu zombie hung dữ gầm một tiếng với bọn chúng.

Bọn người đàn ông vạm vỡ lập tức nhịn đau, từ dưới đất bò dậy, run lẩy bẩy gõ cửa một lần nữa.

Hu hu... Bà nó, nơi này có bệnh thần kinh.

…

Nhện Độc đang chờ đợi tin tức tốt của thuộc hạ mình. Hắn cố ý đẩy Nguyên Dã ra, cũng dò la được rằng người Nguyên Dã mang về đều đã đi ra ngoài.

Bắt một Hạ Vị hẳn rất dễ dàng.

"Tiên sinh, anh xác định không thành vấn đề?"

Nhện Độc đối diện với một người đàn ông đeo kính mặt lộ vẻ lạ thường: "Cô ta có thể không phải người bình thường."

"Yên tâm, người tôi phái đi đều là thuộc hạ tốt nhất, coi như cô ta là vua zombie, cô ta cũng không gây ra nổi sóng gió gì tại địa bàn của tôi đâu." Nhện Độc rất tự tin.

Vua zombie à...

Nguyên Dã còn mang theo một món quà lớn như vậy cho hắn.

Hắn quyết định để cho hắn ta được chết thoải mái một chút.

"Cộc... Cộc."

Cửa phòng bị gõ vang.

Nhện Độc nheo mắt: "Tới rồi."

Cửa phòng bị đẩy ra chậm rãi, mấy tên đàn ông vạm vỡ tiến vào trước, có mấy người sắc mặt tái xanh, lộ ra vẻ sợ hãi trên nét mặt.

Nhện Độc nhíu mày: "Chuyện gì vậy, người đâu?"

Bọn người đàn ông vạm vỡ nhìn về phía ngoài cửa.

Một bóng người ngoài cửa chậm rãi đi tới, cô đi rất nhàn nhã, tùy ý quan sát bốn phía.

Tư thế đó giống như là cô được mời tới làm khách vậy.

Minh Thù đi vào phòng, khóe miệng chậm rãi cong lên, giọng nói trong trẻo linh động trôi chảy trong phòng: "Chính là ngươi mời ta?"

Đầu chân mày Nhện Độc nhíu lại, khí áp quanh thân kinh người: "Các người làm thế nào vậy?"

Hắn bảo bắt người, ai nói muốn mời cô đâu?

Một đám rác rưởi, làm chút chuyện như vậy cũng làm không xong.

Nhưng mà cũng chẳng sao cả. Cô đến cũng đến rồi, khắp nơi đều là người của hắn, cô còn có thể chạy hay sao?

"Hạ Vị? Thật giống loài người..." Nhện Độc quan sát Minh Thù, đó là một sự tham lam, kích động, ánh mắt hưng phấn.

"Ta còn tưởng rằng ngươi muốn mời ta ăn cơm nữa đó." Minh Thù nhìn cái bàn của trục bánh xe biến tốc hơi thất vọng: "Tốt xấu gì cũng là một tổ chức lớn như vậy, một chút đạo đãi khách cũng không hiểu, lần này các người không được rồi."

Nhện Độc: "..." Sao hắn cảm thấy bọn họ không phải ở cùng một tần số?

Người đàn ông vạm vỡ đứng bên cạnh đột nhiên run rẩy, thân thể cũng té xuống đất, không ngừng co giật.

"Chuyện gì vậy?" Nhện Độc nổi giận gầm lên một tiếng: "Một đám rác rưởi."

Lúc này người đàn ông vạm vỡ không bị cắn đã cách xa hai người ngã xuống kia một chút, vẻ mặt đưa đám nói: "Lão đại... Bọn họ... Bọn họ bị cắn rồi."

"Cái gì?"

Nhện Độc và gã đeo kính trên ghế sô pha đồng thời đứng lên, vẻ khiếp sợ phơi bày trên mặt.

Nhện Độc gầm lên giận dữ: "Bị cắn rồi thì các ngươi còn mang trở về để làm gì?"

"Lễ gặp mặt mà." Minh Thù mỉm cười, giọng nói êm dịu: "Tới cửa thăm viếng làm sao có thể không mang theo quà tặng, ta không giống các ngươi không có quy củ như vậy."

Zombie...

Nhện Độc hô hấp có chút không trôi chảy.

Đối diện với nụ cười nhợt nhạt của cô gái, ánh mắt trong suốt sáng sủa đều không phù hợp với bất kỳ tình cảnh nào hắn nghĩ.

"Giết bọn chúng, mau giết bọn chúng!" Nhện Độc gầm thét.

Nhưng mỗi một người đàn ông vạm vỡ không bị cắn đều không dám làm gì.

Chuyện xảy ra trước đó khắc sâu ấn tượng, bọn họ không dám.

Nhện Độc thấy bọn người đàn ông vạm vỡ bất động, rút súng của mình ra, liên tục bắn mấy phát vào người trên mặt đất.

Máu tươi vẩy trên mặt đất, máu bắn tung toé tràn ra không ngừng.

Tay Nhện Độc có chút run, hắn thở gấp hai cái mới ổn định được nỗi sợ hãi mà vừa rồi không khống chế được.

Hắn lại sợ như vậy.

Hừ!

"Người đâu?" Nhện độc gào thét: "Người đâu?"

Bên ngoài liên tục có người tiến đến nhìn thấy tình hình trong phòng, đa số người có chút không rõ nguyên nhân.

Người của chính mình càng nhiều, sức lực của Nhện Độc hồi phục phần nào, chỉ vào Minh Thù hung tợn hạ mệnh lệnh: "Bắt cô gái này lại cho tôi."

Minh Thù nhéo cổ tay, quay đầu nhìn người đàn ông vạm vỡ còn đang run: "Chuẩn bị đồ ăn ngon cho ta, ta sẽ tha các ngươi một con đường."

"Được thôi." Bọn họ như trút được gánh nặng, trong một đám người đàn ông vạm vỡ không rõ mọi chuyện rời khỏi phòng như một làn khói.

Mọi người: "..." Bọn họ là bên nào vậy?

...

Người phía dưới lầu nghe thấy thanh âm trên lầu không ngừng truyền tới đều có chút thấp thỏm lo âu.

"Chuyện gì xảy ra trên lầu? Sao lại đánh nhau rồi?"

"Không biết nữa, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?"

"Vừa rồi tôi thấy nhiều người lên lầu, nhất định là xảy ra chuyện gì rồi..."

"Đại Trụ Đại Trụ, ngươi đi làm cái gì?" Có người chứng kiến người đàn ông vạm vỡ từ trên lầu đi xuống lập tức gọi bọn họ lại: "Trên lầu xảy ra chuyện gì? "

Đại Trụ lau mồ hôi lạnh trên trán: "Sắp đổi đời rồi."

Nói xong cũng không để ý những người còn lại phản ứng gì, nhanh như chớp chạy về phía nhà ăn.

Đám người Đại Trụ cầm thức ăn trở về, trên lầu đúng lúc chuẩn bị kết thúc.

Nhện Độc bị Minh Thù giẫm ở dưới chân, cô ngồi trên ghế xoay trước kia của Nhện Độc. Trên gò má yêu kiều của cô vẫn là nụ cười khanh khách, dường như vẻ mặt đó dừng lại trên gương mặt cô vậy.

Những người còn lại nằm một chỗ, có máu nhưng tất cả mọi người vẫn còn nguyên vẹn.

Tiểu zombie kia và Lý Kiếm Nhân ngồi chồm hổm ở một bên, cùng nhau trừng mắt nhìn thức ăn trên mặt đất.

Đám người Đại Trụ nuốt một ngụm nước bọt, bưng thức ăn, run lẩy bẩy đặt bên cạnh Minh Thù: "Hạ... Hạ tiểu thư, mời người dùng."

"Kẻ phản bội!" Nhện Độc giận dữ mắng Đại Trụ.

Đại trụ: "..."

Làm kẻ phản bội vẫn tốt hơn mất mạng mà!

Bây giờ thói đời này là bảo vệ mạng quan trọng nhất.

Giọng điệu Minh Thù vui sướng: "Chờ ta ăn xong sẽ tiếp tục trò chuyện với các ngươi."

Nhện Độc: "..."

Ánh mắt Nhện Độc nham hiểm, hận không thể nhìn ra sơ hở trên người Minh Thù.

Hắn làm sao cũng không ngờ bản thân sẽ gặp khó khăn không sao nói rõ được như thế, mà đối phương còn không hề để hắn vào trong mắt.

Coi thường… bản thân… như vậy!

*

[Hài Hòa Hiệu.]

Minh Thù: Lần này các ngươi không được, cũng không bỏ phiếu, không có phiếu ta làm sao mua đồ ăn! (Lấy tiểu zombie ra.)

Thiên sứ nhỏ: Bỏ bỏ bỏ, này thì bỏ vào.

Minh Thù: Ngoan.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 814: Chuyến Săn Hừng Đông (30)

Nửa giờ sau, Minh Thù đặt đũa xuống.

Cô kéo ghế đến giữa phòng, mắt nhìn Nhện Độc trên mặt đất: "Nói đi, các ngươi mời ta tới đây làm gì? Kế thừa đồ ăn vặt của các ngươi sao?"

Ai mời ngươi tới chứ!

"Cô cho rằng trói ta lại, cô có thể an toàn rời khỏi nơi này sao?" Nhện Độc nén lửa giận, vừa rồi bị đánh đến nỗi trong đầu vẫn còn ong ong: "Bên ngoài đều là người của ta, biết điều thì nhanh thả ta ra!"

"Ta không định rời khỏi nơi này." Minh Thù mỉm cười. "Ta dự định kế thừa đồ ăn vặt của ngươi."

Nhện Độc trợn tròn mắt.

Có ý gì?

"Vấn đề này bàn bạc lại sau, các ngươi mời ta tới đây làm gì?"

"Phì!" Nhện Độc mạnh miệng không chịu nói.

Minh Thù đạp Nhện Độc một cái, khuôn mặt đập trên mặt đất, hoàn toàn không thể động đậy.

Cô chỉ vào gã đeo kính vẫn núp ở trên ghế sô pha: "Vậy ngươi nói đi."

Lý Kiếm Nhân dưới sự sai bảo của tiểu zombie, gầm gừ tiến lên kéo người kia tới trước mặt Minh Thù.

Hắn nhìn Minh Thù, lại nhìn Nhện Độc đang giãy giụa trên mặt đất.

Sau đó tóm tóc gã đeo kính, bất ngờ ấn đầu hắn xuống đất.

Minh Thù nghe được tiếng trán của gã đeo kính đụng trên đất.

Khóe miệng cô nhịn không được giãn ra: "Ngươi đập chết người rồi thì hỏi được cái gì?"

Bạo lực như vậy học từ ai?

Tiểu zombie cả ngày dạy hắn những thứ gì?

"Grừ?" Lý Kiếm Nhân có chút không hiểu kéo người kia dậy, hắn làm không đúng sao?

Tiểu zombie ở bên cạnh mắt trợn trắng, đồ đần.

Trán gã đeo kính đã thành một mảng đỏ, kính mắt cũng nát, ánh mắt hoàn toàn mờ mọt, hắn chỉ mơ hồ nhìn người... zombie trước mặt mình.

"Tôi nói, tôi nói, tôi nói."

Không đợi Minh Thù mở miệng, gã đeo kính một mạch khai báo.

Thật là đáng sợ.

Hắn đã nói vua zombie khó đối phó, Nhện Độc còn không tin.

Gã đeo kính trước khi tận thế cũng là nhân viên công ty y dược, tốt nghiệp trường danh tiếng, ở công ty cũng được coi là nhân tài kỹ thuật.

Có điều hạng mục hắn phụ trách chỉ là những thứ thuốc bình thường, hắn chỉ biết là công ty y dược đang nghiên cứu một cái gì đó.

Lúc tận thế bọn họ bị vây ở công ty, vì giữ tính mạng những người sống sót một đường đi lên trên.

Chính là khi đó, hắn phát hiện ra cái mà công ty nghiên cứu: Người tiến hóa.

Theo lý luận, trong thân thể mỗi người đều có một loại tiềm năng, loại tiềm năng này có thể được kích thích phát triển, sau khi kích phát sẽ có thể sử dụng những kỹ năng đặc thù, còn được gọi là dị năng.

Công ty không biết từ đâu có được lý luận này, vẫn đang làm thực nghiệm.

Mà có một phòng thí nghiệm độc lập, tất cả đều là tư liệu về Hạ Vị.

Cô là người tiếp cận gần nhất tới lý tưởng tiến hóa người của bọn họ.

Thế nhưng không biết vì sao vẫn bị đánh giá là sản phẩm thất bại.

"Hắn... Hắn có mang ra một bộ phận tư liệu mà tôi đã nhắc đến."

Gã đeo kính chỉ vào Nhện Độc.

Sau khi Nhện Độc bị đánh đập một trận, cuối cùng cũng giao tư liệu ra.

Họ tên: Hạ Vị

Tuổi: 17

Giới tính: Nữ

...

Bắt đầu chỉ là tài liệu thông thường, phía sau có một ít ghi chép theo dõi.

Quan sát ngày thứ mười sáu: Cơ năng thân thể giảm xuống, xuất hiện tình trạng tim tạm ngừng đập.

Quan sát ngày thứ ba mươi lăm: Quá trình mục nát 45%, kiểm tra triệu chứng bệnh tật bình thường, không có gì dị thường.

Quan sát ngày thứ bốn mươi sáu: Thân thể hoàn thành khôi phục, tim không đập, kiểm tra triệu chứng bệnh tật bình thường, không có gì dị thường.

Những quan sát về sau bộ phận đều là kiểm tra triệu chứng bệnh tật bình thường, không có gì dị thường.

Số liệu kiểm tra triệu chứng bệnh tật bình thường này là cái gì, phía trên không viết, phòng thí nghiệm chắc chắn có riêng một bộ phán đoán.

Quan sát ngày thứ bảy mươi tám: Ký ức hỗn loạn, dao động dị năng thấp, thất bại.

Phía sau hai chữ thất bại không còn có ghi chép quan sát nữa.

Thế nhưng phía sau vài tờ ghi chép không quan trọng, lại xuất hiện một nhật ký quan sát lần nữa.

Cuối cùng có một câu kết: Lãnh đạo trưởng thành hình, hiếm có, ký ức lưu lại 23%, dị năng dao động không ngừng tăng lên, sản phẩm thất bại.

Vẫn là sản phẩm thất bại.

Lãnh đạo trưởng thành hình... Lợi hại như vậy mà bọn họ vẫn đánh giá là sản phẩm thất bại?

"Sản phẩm thế nào được đánh giá là thành công?" Minh Thù hỏi gã đeo kính.

Gã đeo kính chỉ chỉ một văn kiện khác.

Bên trong chỉ có một phần tư liệu, là một nam sinh so với Hạ Vị không lớn hơn bao nhiêu.

Cũng cùng một kiểu nhật ký quan sát, Minh Thù trực tiếp lật tới sau cùng: Bình thường, ký ức lưu lại: Không, dị năng dao động cao, sản phẩm thành công.

Ký ức lưu lại: Không.

Vậy có trí nhớ chính là sản phẩm thất bại?

Vì thứ bọn họ muốn là... một con rối hoàn toàn nghe lời?

Con người thật đáng sợ.

Minh Thù lấy ra một viên kẹo bỏ vào trong miệng tiếp tục xem.

Phía dưới viết một số thứ linh tinh, sản phẩm thành công xảy ra việc ngoài ý muốn, chết.

Thời gian nam sinh này được đánh giá là sản phẩm thành công, chính là thời gian không còn quan sát trong nhật ký của nguyên chủ.

Có lẽ là bọn họ đã bỏ sản phẩm bại đi, chuẩn bị nghiên cứu kỹ sản phẩm thành công.

Ai ngờ sản phẩm thành công yếu đuối, không sống được lâu như sản phẩm thất bại, cuối cùng vẫn chỉ có thể quan sát sản phẩm thất bại.

"Cho nên các ngươi tìm ta để làm gì?" Minh Thù ném tập tài liệu trong tay xuống đất.

"À..." Gã đeo kính run run. "Vì... Vì rất nhiều số liệu thực nghiệm đã bị phá hủy, cho nên định bắt... mời người tới để nghiên cứu."

Nói đến phần sau giọng nói gã đeo kính càng ngày càng nhỏ.

Nhện Độc đối với phần tài liệu này cùng với lý thuyết người tiến hóa hoàn toàn cảm thấy rất hứng thú.

Nếu như hắn có một chi đội quân như thế, hoàn toàn không cần sợ hãi zombie gì gì đó.

Xưng bá thế giới chỉ là vấn đề thời gian.

Nhện Độc làm sao không động tâm cơ chứ?

Hai ngày trước trong lúc vô tình nghe người ta nói tới Nguyên Dã mang về một người con gái, sau khi phát hiện ra là Hạ Vị, Nhện Độc liền có chủ ý này.

Không có số liệu thực nghiệm cũng không sao, có thể bắt người có sẵn tới nghiên cứu.

Cho nên mới có một màn ngày hôm nay.

Nào biết trộm gà không được lại mất nắm thóc.

"Cho các ngươi hai lựa chọn." Minh Thù giơ hai ngón tay: "Mang theo người của các ngươi cút ra khỏi An Thành, hoặc là ta ném các ngươi ra An Thành cho zombie ăn."

Nhóm zombie đáng yêu của trẫm rất đói khát.

"Ngươi đừng ức hiếp người quá đáng!" Nhện Độc mặt đỏ lên.

Minh Thù mỉm cười: "Ta không ức hiếp các người, chẳng lẽ bắt nạt zombie? Đều là đồng loại, cần gì phải đánh lẫn nhau, đương nhiên chỉ có thể để các ngươi thiệt thòi thôi."

Nhện Độc: "..."

Bàn tay Minh Thù chống cằm, ánh mắt liếc qua khiến người ta say mê rung động: "Ngươi còn nửa giờ hạ mệnh lệnh, vượt quá thời gian ta sẽ giúp ngươi lựa chọn."

Nhện Độc: "..."

Giết cô ta! Giết cô ta! Giết cô ta!

Nhện Độc có lòng muốn giết Minh Thù, nhưng không có năng lực để giết Minh Thù.

Hắn tức giận thở hổn hển, mấy phút sau, đột nhiên cười lạnh một tiếng, ác độc nói: "Ngươi không muốn biết Nguyên Dã đã đi đâu sao?"

Trong tay hắn còn có Nguyên Dã, hắn còn có phần thắng.

Lông mày Minh Thù cũng không nhíu lại chút nào, nhẹ giọng nói: "Nếu hắn chết, ta sẽ băm ngươi ra."

Nhện Độc: "..." Phản ứng này không đúng!

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Minh Thù ăn đồ ăn vặt tiểu zombie cướp về, lắc ngón chân, dáng vẻ nhàn nhã.

Không hỏi xem Nguyên Dã ở đâu, cũng phải hỏi hắn làm sao rồi chứ.

Không hề lo lắng cho Nguyên Dã.

Cũng không quan tâm tới sống chết của hắn.

Mồ hôi lạnh trên trán Nhện Độc theo gò má chảy xuống, mặt đất đã ướt một mảng nhỏ.

"Ba phút cuối cùng."

Dây cung kéo căng trong đầu Nhện Độc dường như bị tiếng nói này chặt đứt, hắn mắt nhắm lại hét lớn: "Ta đi!"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 815: Chuyến Săn Hừng Đông (31)

Người của Nhện Độc phải rút lui khỏi An Thành, tự nhiên gây nên bạo động không nhỏ.

Trong đó bao gồm cả những người ở căn cứ phía nam.

Đang lúc bọn hắn suy đoán xem xảy ra chuyện gì, Nhện Độc bất ngờ tự tìm tới cửa.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Thủ trưởng đích thân gặp mặt Nhện Độc.

Nếu như là tại trước đây, người như Nhện Độc làm sao chịu tìm tới hắn.

Nhưng hôm nay là người dưới mái hiên không thể không cúi đầu.

"..." Trong lòng Nhện Độc lửa giận cháy hừng hực, hắn cắn răng nói: "An Thành đã giao cho Hạ... Vua zombie Hạ Vị, các người cũng cần rút khỏi An Thành."

"Cái gì?" Vua zombie? Hạ Vị?

Thủ trưởng nghiêm túc nhìn Nhện Độc: "Cung tiên sinh, lời này của anh là có ý gì?"

Nhện Độc tức giận hét lên: "Chính là nghĩa đen, các người không rút lui đợi zombie vào thành rồi các người sẽ trở thành thức ăn cho bọn chúng!"

"Cung tiên sinh."

"Tự giải quyết cho tốt." Nhện Độc một khắc cũng không ngừng lại, quay đầu bước đi.

Nhện Độc tới nhanh đi cũng nhanh.

Thế nhưng hắn để người lại, rõ ràng muốn nhìn thấy bọn họ rút lui.

"Chuyện gì xảy ra? Thủ trưởng, bên ngoài sao vậy?"

"Thủ trưởng..."

Mấy người Lương Tuyền sau đó cũng chạy tới: "Nhện Độc tại sao đột nhiên lại rút khỏi An Thành? An Thành tạm thời còn rất an toàn, đã xảy ra chuyện gì?"

Thủ trưởng nhíu mày: "Vua zombie muốn An Thành."

Trong phòng đang náo nhiệt đột nhiên yên tĩnh lại.

Tim Lương Tuyền đập loạn cả lên, lại là Hạ Vị...

Những người còn lại hai mặt nhìn nhau.

Vua zombie... muốn An Thành?

Cho nên Nhện Độc liền cho cô ta?

Chuyện này xảy ra từ lúc nào?

"Là Hạ Vị kia sao?"

"Vua zombie không phải cô ta, còn có thể là ai?"

"Phía ngoài An Thành không phát hiện được zombie hoạt động, vua zombie làm sao cùng Nhện Độc liên lạc được?"

"Người của Nhện Độc chiếm giữ An Thành lâu như vậy, vua zombie nói muốn là được sao? Hắn dễ nói chuyện như vậy sao?"

Nhện Độc là ai chứ? Là kẻ liều mạng, không chuyện ác nào không dám làm.

"Hắn không phải là vì muốn đuổi chúng ta đi nên tìm cớ chứ?" Có người yếu ớt nói.

Mọi người thảo luận tới đây, cảm thấy có khả năng, dù sao bên ngoài quá yên tĩnh, đâu thấy zombie nào chứ?

Nhện Độc làm ra động tĩnh lớn như vậy, nói không chừng chính là làm cho bọn họ thấy.

Song lần này Nhện Độc phá vỡ nhận thức của bọn họ, rút lui rất nhanh, hơn nữa mang đi rất ít đồ đạc.

Đa số là quần áo nhẹ lên đường.

Người Nhện Độc lưu lại không ngừng thúc giục bọn họ, cuối cùng trực tiếp dùng súng.

Mãi đến khi nhóm zombie đầu tiên vào thành, người cả thành thét chói tai liên tục, người ở căn cứ phía nam mới bắt đầu hành động.

Nhện Độc nói sự thật.

Zombie thực sự vào thành.

Hơn nữa còn là zombie có vũ trang.

-

"Tô Đài... Chúng ta làm cái này nửa ngày, còn bị người ta bắt.

Hạ Vị trực tiếp cướp lấy nhà của người ta, chúng ta có phải là ngốc không?"

Trong một ngôi nhà bỏ hoang nào đó, Hao Tử và Tô Đài ngồi tựa lưng vào nhau

Hoàng Chinh bị trói ở bên kia.

"Tôi đã nói cho cô ấy biết rồi, mọi người nói xem có phải không, sớm biết cô ấy sẽ làm việc này, chúng ta vội vàng làm cái gì." Hao Tử tiếp tục kêu rên.

Hoàng Chinh: "..."

Tô Đài: "..."

Vừa rồi cũng không biết là người nào muốn động thủ.

Trong phòng còn có rất nhiều người, bọn họ điều tra đến đây, vừa lúc gặp phải những người sống sót này bị trói lại, vốn là định cứu bọn họ ra.

Ai biết kinh động đến người ta, gặp phải cạm bẫy của đối phương, bọn họ cũng bị nhốt lại luôn.

Lúc này bên ngoài ầm ĩ khắp nơi, chuyện Minh Thù chiếm sào huyệt nhà người ta, cũng là nghe từ trong tiếng trò chuyện của những người bên ngoài.

"Két."

Cửa phòng đột nhiên bị mở ra.

"Mang đi, nhanh nhanh..." Bên ngoài có người hét: "Mang lên xe đi."

Có người xông vào, kéo những người sống sót đi ra ngoài.

"Còn mấy tên này làm sao bây giờ?"

"Giết chết."

Sau mấy câu ngắn ngủi, có người đi tới phía bọn họ.

"Lách cách."

Tiếng súng lên cò, nòng súng đen ngòm chĩa về phía bọn họ.

Ngay khi tên kia nổ súng, Tô Đài nhảy lên một cái, đạp người ngã trên mặt đất, người bên cạnh thấy biến cố, lập tức tiến lên hỗ trợ.

Bên ngoài còn có nhiều người, Tô Đài không dám trì hoãn, hắn trước tiên cởi trói cho Hoàng Chinh, đá văng đến bên cạnh cửa sổ.

Hoàng Chinh túm lấy Hao Tử trực tiếp nhảy xuống dưới.

Trên đường hỗn loạn tưng bừng, không ít người nổ súng.

"Anh Tô, bên này! "

Tô Đài quay đầu, Diệp Tương Tư đang đứng tại góc tường cách đó không xa vẫy tay với hắn.

Tô Đài kéo Hoàng Chinh chạy tới phía Diệp Tương Tư.

"Giết chết bọn chúng!" Những người phía sau gầm lên giận dữ.

Viên đạn bay tới hướng của bọn họ, có người đang qua đường trúng đạn, trực tiếp ngã xuống.

"Tô Đài!"

Tiếng kêu sợ hãi của Hao Tử như xuyên phá qua tiếng súng.

Thân thể Tô Đài lảo đảo, hắn kêu lên một tiếng đau đớn, ôm cánh tay: "Đi!"

Diệp Tương Tư giúp bọn họ phân tán một ít hỏa lực, mấy người thành công tụ họp.

Nhưng những người phía sau tựa như điên, bám lấy bọn họ không tha.

"Vừa rồi lúc tôi tới nhìn thấy zombie của Hạ tiểu thư rồi, chúng ta đi qua bên kia." Diệp Tương Tư nhanh chóng nói.

Mấy người theo dòng người chạy ra một đoạn, quả nhiên lúc qua một lối rẽ thấy một đám zombie, đoàn người nhường ra một con đường cho bọn họ.

Bọn họ vọt vào trong bầy zombie lẩn trốn, phía xa những người sống sót liên tiếp vang lên những tiếng thét chói tai.

Nhưng zombie cũng không hỗn loạn chút nào, mặc cho mấy người kia xen kẽ vào trong bọn chúng.

Những người đuổi theo phía sau, giống như bị cảnh tượng này dọa cho sợ, nhìn nhau vài lần, lập tức rút lui.

Diệp Tương Tư xác định những người đó đã đi, thở gấp nói: "Tôi đang định cứu mọi người, mọi người đã đi ra rồi, mọi người không sao chứ?"

"Không có việc gì." Hoàng Chinh thở ra một hơi:"Chỉ là những người kia bị bọn họ mang đi rồi."

"Tô Đài bị thương." Hao Tử ở bên cạnh đỡ Tô Đài.

Zombie bên cạnh lại gần, giương mắt nhìn Tô Đài.

Dường như hắn đã chết, bọn họ lập tức xúm lại muốn chia hắn ra ăn.

Hoàng Chinh và Diệp Tương Tư luống cuống tay chân cầm máu cho Tô Đài, bây giờ Hạ Vị không ở đây, những zombie này nhỡ đâu bị máu mê hoặc, không bị khống chế tập kích bọn họ thì thảm rồi.

Đại quân zombie đứng ở bên ngoài văn phòng Nhện Độc.

Lúc này người của Nhện Độc đều đã rút lui, toàn bộ tòa nhà trở nên hỗn loạn, đột nhiên xuất hiện một đám zombie, người bên ngoài bị dọa, toàn bộ chạy trốn vào bên trong.

Hoàng Chinh đỡ Tô Đài đi vào, trong đại sảnh người đứng thành một đoàn cũng có người cầm súng chĩa về phía bọn họ.

Zombie cũng đi theo bọn họ tiến lên, người trong đại sảnh càng sợ đến nỗi không dám thở mạnh, có thể tìm được chỗ nào tránh đều tới núp vào.

Minh Thù ở trên lầu bảy.

Lầu bảy lúc này không dư thừa người, chỉ có mấy người Đại Trụ canh giữ ở thang máy và thang bộ.

Trong thang bộ đột nhiên xuất hiện âm thanh, bọn họ nhìn xuống cầu thang thấy là con người, cảnh giác hỏi: "Các người là ai? Nơi đây không cho phép đi lên."

Tiếp theo bọn họ thấy đại quân zombie phía sau lần lượt đi lên.

Đại Trụ sợ đến run chân.

Mẹ ơi!

Zombie có vũ trang, bọn này vẫn là zombie sao? Còn biết dùng súng!

"Hạ Vị ở đâu?" Hoàng Chinh hỏi Đại Trụ.

Người kia là vua zombie... Lẽ nào những người này cũng là zombie? Sao bây giờ zombie đều giống người như vậy!

"Ở... Ở căn phòng phía trước." Đại Trụ run run chỉ chỉ phía trước.

Có zombie theo, ngoại trừ người của vua zombie bọn họ không nghĩ tới người khác cho nên chỉ đường cũng không chậm trễ.

Đám người Đại Trụ phản bội Nhện Độc, nào dám đi theo hắn cho nên mới ở lại chỗ này.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh

dtv-ebook.com

Chương 816: Chuyến Săn Hừng Đông (32)

Tô Đài chỉ là bị thương ở bả vai, không nguy hiểm đến tính mạng.

Đợi lấy được đầu đạn ra, đoàn người mới thở phào nhẹ nhõm.

"Nguyên Dã đâu?"

Không biết là ai hỏi một câu.

"À, tôi quên không hỏi xem con côn trùng kia giấu hắn chỗ nào rồi."

Người ăn đồ ăn vặt bên kia chậm rãi nói một câu, sau đó... Không có sau đó.

Nguyên Dã sẽ không tự mình tìm đường chết, nếu hắn có thể chết, cô sẽ ăn nhiều hơn hai túi đồ ăn vặt.

Minh Thù không lo lắng, Hao Tử thấy bọn họ cũng không cần lo lắng.

Bọn họ bây giờ có chuyện quan trọng hơn.

Diệp Tương Tư lắp bắp kể lại mọi chuyện cho Minh Thù nghe một lần, nếu để cho những người đó mang theo những người sống sót rời đi, kết quả của bọn họ thế nào sẽ không cần phải nói.

"Sao tôi phải..." Diệp Tương Tư lấy ra một trái cây, câu nói của

Minh Thù chuyển đổi: "Được thôi."

Diệp Tương Tư chống lại ánh mắt mấy người Hao Tử, có chút chột dạ co người lại.

-

Người của An Thành thu thập đồ đạc xong rút lui ra ngoài thành, nhưng cửa thành không biết từ lúc nào tụ tập một đám zombie, dường như vô tận, nhìn không thấy phần cuối.

Bọn chúng trông coi cửa lớn, từng chiếc, từng chiếc xe đều phải kiểm tra.

Đương nhiên kiểm tra là người, zombie chỉ phụ trách cản bọn họ lại.

Đám zombie nhìn chằm chằm bọn họ, ai dám gây chuyện, nhào tới cắn một cái.

Những người này muốn ra khỏi thành, cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

Trên xe bất cứ người nào khả nghi đều bị lôi xuống, Hao Tử còn âm thầm lấy bớt vật tư của bọn họ.

Đối phương làm sao nghĩ đến, chỉ mới sau một lúc, bọn họ đã mang theo zombie đến cửa thành.

Người của Nhện Độc ở giữa nhóm người bỏ chạy kia, bọn họ có nhiều vật tư, tất nhiên không thể dọn dẹp gia sản nhanh được.

Lúc đám người này rời đi, xe lớn xe nhỏ, một hồi lâu mới đi xong.

Tiếp theo là người của căn cứ phía nam.

Đoàn xe cũng rất dài.

Lúc bọn họ tới, cửa lớn rầm rầm đóng lại.

"Các người làm cái gì vậy?" Người trước mặt hét lên.

Hao Tử chỉ là theo lệnh hành sự, hắn nhìn Minh Thù đang đứng ở một bên, lão đại bảo đóng cửa vậy thì đóng.

"Lương Tuyền đâu?" Minh Thù đứng trên đài trạm gác ở cửa thành, cúi người nhìn đoàn xe phía dưới: "Để cô ta lại, mọi người có thể rời đi."

Đoàn xe đột nhiên yên tĩnh lại.

Lương Tuyền bây giờ là người tâm phúc trong mắt thủ trưởng.

Đoàn xe phía sau có người đi tới, hiển nhiên vẫn có chút sợ zombie chặn ở cửa lớn, hắn ngửa đầu nhìn Minh Thù: "Tại sao muốn giữ Lương đội trưởng lại!"

Minh Thù mỉm cười: "Bởi vì ta muốn đánh cô ta."

Người kia: "..."

"Nếu không... Như vậy đi, mọi người đánh cô ta một trận, cũng có thể rời đi." Minh Thù đưa ra vẻ mặt rất dễ nói chuyện.

Lương Tuyền cũng từ trên xe bước xuống: "Hạ Vị, cô đã đồng ý để cho chúng ta rời đi, bây giờ lại lật lọng là có ý gì?"

"Tôi chưa từng nói không thả các người ra ngoài, chỉ là cho bọn họ đánh cô một trận liền có thể đi ra, hoặc là để cô lại."

"Cô..." Sắc mặt Lương Tuyền tái xanh: "Cô nghĩ rằng chúng tôi sợ cô sao?"

Minh Thù hướng về phương xa huýt sáo một cái, một đám zombie lục tục chạy tới, so với đám zombie vây công căn cứ phía nam nhiều hơn nhiều, lúc này liên tiếp tiếng gào như sóng vỗ từng lớp từng lớp truyền đến.

Lương Tuyền: "..."

Có zombie không tầm thường!

Nếu như không phải zombie phía ngoài quá nhiều, những người trong thành đã sớm liều mạng, làm sao có thể chịu nhún nhường xếp hàng ra khỏi thành.

"Lương đội trưởng... Nếu không..."

Lương Tuyền nhìn về phía người kia.

Người đó nhất thời rụt cổ lại, vẻ mặt cầu xin: "Chúng ta bị chặn lại cũng không ổn, cô và cô ta có ân oán, cũng không thể liên lụy tới chúng tôi chứ?"

"Lương đội trưởng, chúng tôi ra tay nhẹ một chút, cô xem, có chuyện gì, chúng ta đi ra ngoài hãy nói."

"Lương đội trưởng, cô chịu thiệt một chút, núi xanh còn đó lo gì không có củi đốt."

"Chúng ta ra tay dù sao cũng hơn là bỏ cô lại... "

Lương Tuyền suýt nữa nghẹn thở, lời kia có nghĩa là, cô còn phải cám ơn bọn họ?

Từng người, từng người bắt đầu khuyên bảo Lương Tuyền.

Hy sinh một người giúp đỡ cho vô số người, giống như trước đây Lương Tuyền đàng hoàng nói với nguyên chủ, bán đứng cô là vì nhiều đồng bào hơn.

Cô hy sinh là có giá trị.

Ngay cả thủ trưởng bên kia nghe xong báo cáo, cũng âm thầm chấp nhận.

"Các người..." Lương Tuyền nhìn những người trước mặt, có một loại cảm giác không quen biết bọn họ.

Rõ ràng trước còn cùng mình cười đùa, lúc này lại có thể nói ra những lời này.

"Hạ Vị..."

Lương Tuyền còn chưa nói xong, phía sau đột nhiên có người tiến lên túm lấy cô, trong đội ngũ cũng có người thấy Lương Tuyền ngứa mắt, lúc này ra tay chính là người thấy Lương Tuyền ngứa mắt.

Lương Tuyền giơ tay lên, kim loại bên cạnh cấp tốc bay tới, người kia cũng có kỹ năng, hai người tại chỗ so chiêu.

Vật bằng kim loại bỗng nhiên bay tới, làm cho đối phương khó lòng phòng bị.

"Phập."

Các mảnh nhỏ kim loại đâm vào tim người kia.

Máu trên mặt mất hết, thân thể chậm rãi ngã xuống đất, khóe miệng có máu tràn ra: "Lương... Tuyền..."

Lương Tuyền lùi ra phía sau một bước: "Là hắn ra tay trước."

"Lương Tuyền, cô dám giết lão đại! "

"Hắn ra tay trước, tôi chỉ tự vệ." Lương Tuyền cố gắng giải thích.

Nhưng người bên kia căn bản không nghe, đồng thời tấn công cô.

Lương Tuyền chỉ có một mình, coi như kỹ năng của cô lợi hại cũng không gánh nổi.

"Giết chết tiện nhân này, đền mạng cho lão đại."

"Tránh này."

"Lại dám giết lão đại của chúng ta, ngươi là đồ tiện nhân, đi chết đi!"

Trong hỗn loạn, kỹ năng của Lương Tuyền hơi không khống chế được, người xem kịch bên cạnh cũng bị tác động đến, những thứ này được dịp, cũng không biết người nào ra tay trước, nói chung phía dưới hỗn loạn tưng bừng.

Lương Tuyền bị người kiềm chế hung hăng đạp hai phát.

Cô nằm trên mặt đất, nhìn xuyên qua đám người, nhìn người đang đứng ở trên cao.

Cô ta giống như một người vây xem việc không liên quan đến mình.

Rõ ràng tất cả những điều này đều là cô ta tạo thành.

Hạ Vị... Ta muốn ngươi chết không yên lành!

Lương Tuyền nắm lấy chân của người đạp tới, hung hăng vặn một cái, cô nhanh chóng vùng ra khỏi những người vây quanh, lấy ra mấy đồ vật ném xuống đất.

"Ầm ầm."

Xe và người đồng thời bị nổ bay.

Lương Tuyền thừa dịp hỗn loạn, nhanh chóng ẩn vào trong đám người.

Núi xanh còn đó lo gì không có củi đốt, những lời này không sai, miễn là cô còn sống nhất định có thể báo thù.

Minh Thù đuổi theo xuống phía dưới, thế nhưng thân ảnh Lương Tuyền lung lay vài cái đã biến mất.

Chạy cũng thật là nhanh.

Làm bừa là có hào quang nhân vật chính, Minh Thù cảm giác vừa rồi mình có ở phía dưới cũng không chắc có thể bắt được cô ta.

Còn nghĩ có thể cùng cô ta hẹn hò một lúc.

Xem ra chỉ có thể hẹn lần sau.

-

Lúc Nguyên Dã trở lại, ngoài cửa lớn An Thành tất cả đều là zombie lang thang, đoàn xe kéo dài không ngừng từ cửa thành đi ra.

Chân mày hắn nhíu một trận.

Hắn mới rời khỏi chưa bao lâu, đã không nhận ra nổi An Thành nữa?

Đồ thần kinh kia, lúc hắn không có ở đây rốt cuộc làm cái gì?

Tỉnh táo!

Thiên tài có cái gì là chưa thấy qua chứ, cảnh này tính là gì.

Lại nói cô có hủy diệt thế giới thì cũng không có gì kỳ lạ!

Bình tĩnh! Lão tử có thể thắng!

Nguyên Dã hít một hơi thật sâu, từ một bên khác vào thành.

Giữ cửa thành là Hao Tử, hắn đủ kiểu nhàm chán ngồi một bên, nhìn thấy Nguyên Dã nhiệt tình chào hỏi: "Cậu ra khỏi thành khi nào?"

Nguyên Dã không trả lời vấn đề này: "Mọi người làm gì vậy?"

"À, đại lão Hạ Vị đoạt An Thành. "

"..."

Mưa đạn trong nội tâm Nguyên Dã đều nổ tung.

Cô chiếm đoạt An Thành mọi người không ngăn cản sao?

Vẻ mặt bình tĩnh của ngươi là đã xảy ra chuyện gì?

Ngươi còn nhớ bản thân mình là con người không?

Thân là nhân loại sao không giác ngộ!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 817: Chuyến Săn Hừng Đông (33)

Phần lớn người không muốn ở chung một chỗ với zombie, rời khỏi theo quân đội.

Cũng có ít người không còn chỗ để đi, như những người may mắn sóng sót bị trói lại.

Bọn họ rơi ở phía sau, vốn là muốn đợi đến cuối cùng đi nhưng mà bọn họ phát hiện zombie tuy đáng sợ, nhưng không có ý tấn công bọn họ.

Dưới sự sai sót ngẫu nhiên, đám người may mắn sống sót chưa kịp rời khỏi đã ở lại.

Cổng An Thành không có người canh gác, ai muốn đến thì đến, muốn đi thì đi.

Nhưng những người bình thường mới đến sẽ bị zombie vây quanh.

Người sống sót bên trong thành cũng không dám tùy tiện ra khỏi thành, sau khi rời khỏi đây không chừng sẽ bị zombie tấn công.

Minh Thù nắm được chuyện của An Thành, cũng truyền tai tại căn cứ.

Có thể nói vua zombie Hạ Vị này khiến người ta hận thấu xương.

Thế nhưng bên trong An Thành nội bộ vô cùng hòa hợp.

“Vua.”

Tiểu zombie từ ngoài cửa ló đầu vào, ngây thơ kêu một tiếng.

Hai người trong phòng đồng thời nhìn về phía nó, tiểu zombie nhe răng về phía Nguyên Dã, trong cổ họng có một tiếng gầm nhẹ.

Hắn đè vua làm cái gì!

Minh Thù bình tĩnh đẩy Nguyên Dã ra: "Có việc?"

Tiểu zombie nghi ngờ quan sát Nguyên Dã và Minh Thù, một lát sau cả cơ thể từ sau cửa bước tới, lôi ra một cái túi lớn.

"Vua, cho ngươi." Tiểu zombie hiến cái túi quý cho Minh Thù, ngước khuôn mặt nhỏ nhắn, đợi khích lệ.

Nguyên Dã: "..."

Tốt lắm! Tên đầu bếp Tô Đài kia thì thôi đi, còn cá cả đứa nhỏ này nữa!

Mạng của lão tử sao lại khổ như vậy.

"Ngày hôm nay lại đi ra ngoài?" Minh Thù lật lật cái túi: "Bên ngoài tình hình sao rồi?"

"Quái vật rất nhiều." Tiểu zombie vểnh cái miệng, xùy xùy hai tiếng: "Không ngon."

Minh Thù liếc nhìn tiểu zombie: "Ta không phải nói với ngươi rồi hay sao, không cho phép ăn đồ không sạch sẽ."

Tiểu zombie chột dạ rụt đầu: "Ta... Ta chỉ nếm thử."

"Tắm đi."

"Ừm."

Tiểu Zombie cẩn thận từng bước từng bước rời phòng.

Nguyên Dã dang tay ôm Minh Thù vào lòng: "Vợ."

Minh Thù chống cái bàn phía sau, hơi nhướn thân thể, ánh mắt rơi trên người hắn: "Có vẻ cậu thật sự muốn bị tôi ăn tươi."

Nguyên Dã cọ cổ cô: "Tôi nhịn không được đâu."

Vừa thấy cô thì muốn ôm, muốn hôn, hận không thể giữ cô trong lòng bàn tay.

Hu hu, lão tử phải làm sao.

"Thịt người tôi cũng chưa ăn qua, hấp chiên dầu ăn chọn cái nào?"

"Tôi chọn..." Nguyên Dã dựa sát vào bên tai cô nói nhỏ, nhiệt khí đảo qua bên tai Minh Thù, ngứa ngứa nhột nhột.

"Thế nào?" Đôi mắt Nguyên Dã lộ vẻ cười, trong giọng nói nhuộm dục niệm nhàn nhạt.

Minh Thù đẩy hắn ra, sửa sang lại quần áo: "Không có cửa đâu."

"Vậy thì tôi leo cửa sổ." Nguyên Dã kéo tay cô, chớp chớp mắt.

Minh Thù nhoẻn miệng cười, vô tình từ chối: "Không được."

Minh Thù đi ra ngoài phòng, Nguyên Dã đẩy cửa phòng, trực tiếp đóng cửa.

Minh Thù bị hắn áp ở trên cửa, cơ thể ấm áp dán trên người cô, hơi thở của hắn giao hòa, quấn quít, gặm cắn.

Minh Thù bị hắn quay vòng vòng ở trong ngực, tuy là thỉnh thoảng vẫn còn có chút kích động, nhưng cô có thể khống chế rất tốt.

Minh Thù bị hôn đến mềm cả người, nhịn không được tới gần ngực hắn, Nguyên Dã từ môi cô xuống đến cái cổ, xương quai xanh, một đường đi xuống.

Nguyên Dã đụng vào đồ trên cổ Minh Thù, đầu ngón tay hắn đụng vảo bề mặt nó, hai cái kim tệ rớt ra ngoài.

Động tác của Nguyên Dã mạnh lên.

Một lát sau hắn ngừng động tác lại, Minh Thù nhìn hắn.

Nguyên Dã đột nhiên hôn xương quai xanh cô một cái, hèn gì tên Lạc Yến kia cười trên nỗi đau của người khác.

"Vợ, tôi biết em thích tôi."

Nguyên Dã đột nhiên nói ra một câu như vậy, giọng nói có sự nhảy nhót và vui mừng.

“Cậu lại điên cái gì vậy.” Minh Thù mềm mại "hừ" một tiếng.

"Thích em." Nguyên Dã nói nhỏ: "Thích đến nổi điên."

Tiểu yêu tinh này bày tỏ đơn giản như uống nước, Minh Thù không chút gợn sóng trả lời: “Rốt cuộc cậu có làm hay không?”

Kéo cô đến bước đường này, đột nhiên ngừng lại tỏ tình.

Thần kinh sao!

"Làm."

-

Buổi tối mạt thế như hôm nay, giống như là bao phủ trong bóng đêm. Sự tối tăm này khiến người ta nổi điên, một tia sáng cũng có thể khiến người ta thiêu thân lao đầu vào lửa.

Nguyên Dã ôm lấy Minh Thù, nhìn ra ngoài cửa sổ tối đen.

Một lúc lâu, hắn nghiêng người nhìn người trong lồng ngực.

Kéo chăn ra, lộ ra cái cần cổ trắng nõn, đầu ngón tay Nguyên Dã chạm vào kim tệ trên cổ cô.

Nghĩ lấy đi bộ phận quan trọng nhất thì hắn sẽ không con cách nào hay sao?

Hắn thật sự là không còn cách nào.

Bà nó, Lạc Yến lão tử trở về sẽ giết chết ngươi.

Không được, vẫn phải nghĩ biện pháp...

Không phải lúc nào hắn cũng tìm được lỗ hổng trên hệ thống, chủ hệ thống bên kia do hắn sửa chữa, nếu như không làm cái ký hiệu gì, lỡ xảy ra chuyện gì thì làm sao hắn tìm được cô chứ?

Suy nghĩ bay khắp đầu Nguyên Dã.

Có cách.

Nhất định có.

Nguyên Dã không biết nghĩ đến cái gì, trong đôi mắt từ từ chìm xuống.

Hắn ngưng mắt nhìn Minh Thù.

Một lúc lâu hắn đột nhiên cười một cái: "Rốt cuộc là mệnh."

Hắn cúi đầu hôn trán Minh Thù một cái, hắn cắn ngón tay chảy máu rồi để trên bề mặt kim tệ, kim quang tan rã, máu tan vào kim tệ, hỗn loạn đột nhiên như muốn sống lại.

Minh Thù dường như muốn tỉnh lại, Nguyên Dã chợt ngậm môi cô, cúi người đè lại hào quang kia.

Hào quang giữa hai người bị lộ ra ngoài chậm rãi lưu chuyển, từ từ biến mất.

Gian phòng lần nữa rơi vào bóng tối.

"Bảo vệ cô ấy thật tốt."

Kim quang lóe lên một cái, tựa như đáp ứng yêu cầu của hắn.

Nguyên Dã xoay người nằm xuống.

Sớm biết như vậy, trước đây hắn không nên đồng ý để cô làm nhiệm vụ này, đã lỗ vốn còn rước một đống phiền phức.

Lão tử mưu đồ gì vậy!

Minh Thù trở mình, đưa lưng về phía Nguyên Dã, Nguyên Dã ôm cô từ phía sau.

Hô hấp của Nguyên Dã đều đặn, Minh Thù mới chậm rãi tự tay sờ về phía kim tệ.

Trong bóng tối, tinh thần của cô thay đổi một chút, ngón tay buông lỏng, kim tệ lẳng lặng dán vào ngực cô.

-

Sáng sớm Hao Tử đã chạy tới đập cửa Minh Thù, thấy người mở cửa là Nguyên Dã, hắn sửng sốt một chút, lại nhìn quần áo Nguyên Dã xốc xếch như bị sét đánh.

“Cầm thú.”

Một lát sau Hao Tử mới nói ra hai chữ.

"Chuyện gì?" Nguyên Dã không nhịn được nhìn hắn.

Hắn còn muốn ôm vợ một lát nữa mà.

Hao Tử nhớ tới chuyện chính, vội vàng nói: "Mới vừa nhận được tin tức, có một căn cứ bị KFC tập kích, toàn quân bị diệt. Rất có thể sẽ đi về phía chúng ta, Tô Đài kêu tôi tới gọi lão đại Hạ Vị tập hợp."

“Biết rồi.”

“À, tôi...”

“Ầm!”

Mũi Hao Tử suýt nữa thì bị lệch.

Hắn bĩu môi, người nào vậy!

Cầm thú!

Hao Tử hấp ta hấp tấp chạy về, rất không khách khí đem hành động cầm thú của Nguyên Dã nói cho mọi người nghe.

Vì vậy lúc Nguyên Dã và Minh Thù tới, Nguyên Dã nhận được ánh mắt kỳ quái của mọi người.

Nguyên Dã vờ như không thấy, làm bữa ăn sáng cho Minh Thù trước.

Bọn họ đám chó độc thân này chắc là ngưỡng mộ ta có vợ.

Bữa sáng thật ra là do Tô Đài chuẩn bị, hắn chỉ việc bưng ra.

Nguyên Dã chí khí hùng hồn, phảng phất như đó là do hắn làm ra.

“...”

Đúng là người của lão đại, không biết xấu hổ.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 818: Chuyến Săn Hừng Đông (34)

KFC tập kích căn cứ, rõ ràng cho thấy có người chỉ huy.

Hơn nữa cũng đúng như lời Minh Thù trước kia nói, khả năng sinh sôi nảy nở của KFC rất mạnh.

Trong khoảng thời gian ngắn, số lượng KFC đã tính bằng đơn vị hàng nghìn.

Sức chiến đấu cũng lợi hại hơn zombie, căn cứ đã hoàn toàn chống đỡ không nổi.

Thế nhưng bình thường KFC sẽ không tập kích zombie, dù gì cũng coi như nửa đồng loại.

"Cho nên... Chúng nó đi đến chỗ chúng ta làm gì? Đoạt vật tư?" Đồ ăn vặt của trẫm có thể để một đám gà như các ngươi cướp sao.

"..." Vật tư vật tư lúc nào cũng vật tư.

Hao Tử nhịn không được liếc một cái.

Hoàng Chinh và Tô Đài liếc nhau, Hoàng Chinh nói kết luận của bọn họ: "Vì sao nhắm vào An Thành, tạm thời còn không rõ lắm. Nếu như chúng nó thật sự tập kích chúng ta, vậy thì phiền phức rồi."

"Tới thì giết chết thôi, có gì phiền phức." Gương mặt lão đại Minh Thù không sao cả.

"Tôi nghe nói chúng nó thăng cấp rồi, tình trạng thăng cấp cụ thể không rõ, không thể phớt lờ."

"Thăng cấp?" Còn có thể thăng thành thú biết bay sao?

Hoàng Chinh gật đầu: "Là tiểu zombie nói."

Tiểu zombie ngồi xổm một góc đột nhiên bị gọi tên, nó mờ mịt ngẩng đầu: “Ta nói lúc nào?”

Hoàng Chinh nhắc nó: "Ngày hôm qua ngươi nói với Lý Kiếm Nhân."

Hiện tại An Thành cũng chỉ có tiểu zombie hay dẫn zombie đi ra ngoài, lấy đồ ăn vặt cho vua của nó, cho nên nó nghe được nhiều tin tức nhất.

Tiểu zombie nghiêng đầu suy nghĩ: “À, ngươi nói đến con xấu xí biết bay kia sao?”

"Có thể bay?" Hoàng Chinh nhíu mày, ngày hôm qua hắn không có nghe được từ này.

"Có một cái cánh, xấu chết đi được, cho nên ta đã đánh rớt nó." Tiểu zombie cầm tay nhỏ bé đập vài cái, ghét bỏ không dứt nói: "Khó ăn."

Mọi người: “...” Cho nên ngươi là vì ăn mà bắn hạ nó sao?

Làm một con người bình thường, xin lỗi, bọn họ thực sự không thể nào hiểu được tư duy của zombie.

KFC thăng cấp thành thú biết bay, điều này làm cho đám người Tô Đài có chút khẩn trương.

Dù sao quái vật biết bay khó hơn đối phó với quái vật trên mặt đất nhiều.

Minh Thù không chút nào để ý, binh tới đánh liền, sợ cái gì.

-

Nửa tháng sau.

Đám quái vật tập kích thành.

Quái vật ùn ùn kéo đến, bay ở trên bầu trời An Thành, ánh sáng bị chúng nó che mất, An Thành rơi vào một mảng tối tăm.

Cũng may người trong An Thành không nhiều lắm, lúc này đều tránh trong phòng, An Thành rất bình thường.

Mặc cho quái vật tự do bay lượn trên trời, đám zombie bên dưới ai làm việc nấy.

Ta không để ý tới ngươi.

Vì vậy người bên ngoài buồn bực.

Ăn mặc gọn gàng, zombie sắc mặt tái nhợt đi dạo dưới đất, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn đại bộ đội trên An Thành.

Bên ngoài An thành đã không còn zombie, lúc này cửa An Thành mở rộng, phảng phất là mời nó vào.

Vốn hắn định mở cửa, nhưng...

Đánh ai nữa?

Không khí sao?

"Đi." Zombie nhịn không được, nó phải vào xem thôi.

Zombie dẫn theo đại quân KFC tiến vào An Thành, đường vào thành cũng hoàn toàn yên tĩnh, nhìn không thấy người cũng nhìn không thấy zombie, phảng phất như một tòa thành chết.

Nó dựa theo đội trinh sát trên bầu trời đi vào trung tâm thành.

Trung tâm thành chi chít zombie, zombie thở phào, này mới đúng chứ!

Zombie hắng giọng một cái, đang muốn nói chuyện, lại nghe trung tâm sân phịch một tiếng, tiếp theo là âm thanh đặc hiệu cực kì lớn.

Zombie nhìn về phía trung tâm sân rộng, lúc này nó mới phát hiện zombie trong quảng trường bao vây một cái màn hình, âm thanh kia từ màn hình truyền tới.

Mà lúc này trên màn ảnh chiếu rõ ràng là “Mạt thế giá lâm”.

Cái gì?

Một đám zombie ở đây xem phim zombie sao?

"Các ngươi nghe đây." Zombie đạp KFC, đứng ở chỗ cao, không biết từ đâu cầm một cái loa phóng thanh: "Các ngươi đã bị bao vây, hãy buông tay chịu chói hết đi, nếu không đừng trách ta không khách sáo."

Nói xong KFC phía dưới gầm nhẹ hai tiếng, KFC và zombie đều giao tiếp với nhau bằng một thứ ngôn ngữ, xem như phiên dịch.

Đám zombie đang xem phim bên dưới đồng loạt nhìn về nó.

Ba giây đồng hồ sau, lại quay đầu lại tiếp tục xem phim.

“...”

Đám zombie này!

"Này."

Zombie ngẩng đầu nhìn, trên lầu hai của trung tâm quảng trường có một người, đang cười tủm tỉm nhìn nó: "Ngươi gầm với zombie của ta làm gì, quấy rối chúng nó xem phim."

"Hạ Vị, ngươi xuống đây cho ta." Zombie lập tức nổi giận gầm lên một tiếng.

"Ngươi kêu ta xuống thì ta phải xuống ngay?" Minh Thù cười: "Ngươi nghĩ ngươi là ai? Ngươi có bản lĩnh thì lên đây đi."

Lên thì lên!

Zombie lập tức kêu KFC xếp thành hàng cao, nó đá văng thủy tinh bên cạnh, nhảy lên lầu hai.

Đợi đến khi đứng ở lầu hai, khóe miệng nó giật một cái, tại sao nó phải nghe cô ta?

Mẹ kiếp, vua zombie đúng là rất giỏi!

Lên cũng lên rồi, nó cũng không thể lại nhảy xuống, chỉ có thể men theo hành lang đi qua phía Minh Thù.

Nhưng đi được một nửa, nó đột nhiên phát hiện phía trước có tường, Minh Thù ở tường bên kia.

Zombie: “...”

Vậy tại sao nó phải nhảy từ bên kia lên? Đi cầu thang không được sao?

Zombie đánh vỡ tường đi qua, Minh Thù ngồi trước một cái bàn, bên cạnh có vài người hoặc đứng hoặc ngồi, bầu không khí nhìn qua hơi nhàn nhã.

So với lần gặp gỡ trước, con này zombie rõ ràng tiến hóa không ít.

Zombie lớn tiếng doạ người: "Hạ Vị, ngươi bớt chơi trò lừa bịp lại đi, ta tới nơi này là để bắt ngươi, ngươi đã bị bao vây!"

Minh Thù chống cằm: "Tìm ta làm cái gì?"

Ai ai cũng tìm trẫm, trẫm lại không thể ăn.

Còn tới tay không, không hiểu quy củ.

"Nghiên cứu!" Con ngươi zombie lóe lên hưng phấn vô cùng: "Ngươi là vua zombie, là một thành quả nghiên cứu đặc biệt, có ngươi, nghiên cứu của ta nhất định có thể cao hơn, sáng tạo nhiều chiến binh tốt hơn nữa."

Zombie càng nói càng kích động.

“Cũng được đó.”

Zombie: “...”

Cô ta mới vừa nói cái gì?

"Ta không nói điều kiện với ngươi." Cặp mắt đen thui của zombie nhìn cô chằm chằm.

“Không phải ta đồng ý rồi hay sao? Sao ngươi không nói đạo lý gì hết vậy?”

“...” Đồng ý nhanh như vậy, zombie cảm thấy không chân thật lắm, nó cười dữ tợn: "Ta muốn giải phẫu ngươi, ta muốn bắt ngươi làm nghiên cứu, ha ha, ta nhất định có thể trở thành người vĩ đại nhất, ta có thể thay đổi thế giới."

Minh Thù cười khẽ: "Ngươi không phải người."

Zombie nghẹn một cái, làm sao cảm thấy cô ta đang chửi mình?

"Ta đây cũng có thể trở thành zombie vĩ đại nhất!"

Minh Thù như là tán thành gật đầu: “Trước tiên là phài sống đã.”

Zombie nhíu mày: "Đương nhiên ta sẽ sống."

"Vậy cũng chưa chắc." Minh Thù nghiêng đầu: "Mọi người nói đúng không?"

Zombie nhìn theo ánh mắt Minh Thù, chỗ tối có từng con từng con zombie xuất hiện, mỗi con zombie đều cầm vũ khí.

Nó bị bao vây.

Nhưng vậy thì có sao.

Zombie hừ lạnh: "Ngươi cho rằng dựa vào chúng nó có thể đối phó ta?"

Khóe môi Minh Thù nhếch lên: "Ngươi có phải đã quên hay không, số lượng zombie nhiều hơn KFC của ngươi rất nhiều."

KFC?

Cái gì vậy? Ai nói chiến sĩ của ta tên là như thế!

"Số lượng zombie rất nhiều, nhưng lại phân bố khắp nơi, trong khoảng thời gian ngắn như vậy, ngươi có thể triệu hồi toàn bộ sao?"

Minh Thù mỉm cười: "Cho nên ta nói trước nửa tháng rồi."

“...”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 819: Chuyến Săn Hừng Đông (35)

Bên ngoài An Thành trước đây còn khá vắng vẻ, nhưng bây giờ nhanh chóng rậm rạp trải rộng zombie.

Mà dường như trong An Thành này, lúc này cũng lục đục có zombie đi ra.

Trung tâm quảng trường vẫn còn ở đó chiếu phim, âm thanh như được phát lớn hơn vô số lần.

Nó và KFC của nó... Xùy, chiến sĩ của nó đều bị bao vây.

"Coi như ngươi có không quân, ngươi cũng đánh không thắng ta đâu, dù sao zombie của ta nhiều, đè cũng đè chết ngươi." Minh Thù không biết từ đâu móc ra hai túi đồ ăn vặt, nói tận đáy lòng: "Vừa rồi ta đã đáp ứng ngươi, ngươi cần gì phải đánh, ngươi nói ngươi có phải ngốc quá hay không?"

"Ngươi..."

"Lúc tiến hóa có phải không phát dục tốt hay không? Không sao cả, thất bại một lần, về sau sẽ không ngu xuẩn như thế nữa."

"Ta..."

"Nói đi, ai kêu ngươi tìm đến ta."

Zombie rõ ràng sửng sốt: "Làm sao ngươi biết!"

Sao cô ta biết có người kêu nó đến tìm cô?

"Đoán thôi, dù sao ngươi không có cái chỉ số IQ kia." Con zombie này có thể thực sự rất có năng lực trên phương diện nghiên cứu, thế nhưng chỉ số IQ ở phương diện khác... Tiến hóa rất kém.

"..."

"Anh trai, có muốn thống thiên hạ không?"

Zombie thờ ơ: "Cô có bệnh sao?"

Đột nhiên bị mắng, khóe miệng Minh Thù giật một cái: "Không phải ngươi nói muốn trở thành zombie vĩ đại nhất thiên hạ sao?"

Zombie kêu lên một tiếng: "Liên quan gì đến thống nhất thiên hạ? Ta cũng không có trung cấp như ngươi, ta phải nghiên cứu ra chiến sĩ lợi hại nhất, làm cho người của đời sau nhớ kỹ ta, thế giới vì ta mà thay đổi."

Minh Thù chớp mắt: "Nhưng thống nhất thiên hạ cũng giống vậy, hơn nữa ngươi không cảm thấy biện pháp này đơn giản hơn dễ dàng hơn sao? Sau khi thống nhất thiên hạ ngươi nói gì chính là cái đó, nghiên cứu cái gì chính là cái đó."

Đầu óc zombie đột nhiên như bị chập mạch: "Dường như cũng có lý."

Đám người Tô Đài đang vây quanh xem, cũng không còn gì để nói, người ta tới bắt cô làm giải phẫu, cô xúi giục người ta tới giành chính quyền.

Đủ rồi!

Zombie này... Giống như đầu óc không đủ dùng.

Nhìn thấy hai zombie nói chuyện với nhau rất vui, mấy người

Hao Tử phất tay một cái, tan học thôi tan học thôi.

...

Zombie là do Lương Tuyền xúi tới, cũng không biết tư liệu từ đâu, nói vua zombie có giá trị nghiên cứu rất cao, có thể giúp hắn đột phá cửa ải khó khăn này.

Cho nên zombie lập tức hấp ta hấp tấp chạy tới.

Tất cả cũng là vì nghiên cứu!

"Chính là chỗ này." Zombie chỉ vào một căn cứ nhỏ cách đó không xa: "Ta lén phái chiến sĩ theo dõi cô ta, phát hiện cô ta nghỉ chân ở chỗ này."

Lương Tuyền, cô cũng dám giựt dây zombie tới giải phẫu trẫm! Trẫm không cố gắng thương yêu ngươi, ngươi cũng không biết hận trẫm!

Minh Thù trực tiếp dẫn zombie xuống phía dưới.

Người trong căn cứ nhỏ phát hiện ra cô, toàn bộ căn cứ đều kéo còi báo động.

Minh Thù cướp máy phóng thanh zombie để ở bên hông: "Người ở bên trong nghe rõ đây, kêu Lương Tuyền đi ra, nếu không... Ta sẽ dẫn zombie san bằng toàn bộ căn cứ của các ngươi."

Bên trong trụ sở chỉ có tiếng cảnh báo, một lúc lâu mới có người rống: "Lương Tuyền là ai?"

Minh Thù mô tả đặc điểm kỹ năng của Lương Tuyền, người của căn cứ vừa nghe đã biết là người nào.

Lương Tuyền thay tên đổi họ, nghỉ chân ở căn cứ nhỏ này, bởi vì năng lực không tệ nên lăn lộn được một chức vị không cao không thấp ở đây.

Lúc này Minh Thù chỉ tên điểm họ tìm cô, ánh mắt của người trong căn cứ nhìn cô rất kỳ quái.

Cô biết đó là nhãn thần gì đó.

Lúc tại An Thành, cô đã trải qua chuyện này một lần.

Mặc dù biết bây giờ thế đạo này chính là như vậy, nhưng cô cũng không nhịn được cảm thấy đau lòng.

Minh Thù chỉ cần Lương Tuyền đi ra ngoài, sẽ không làm khó căn cứ.

Ngoài trụ sở chi chít zombie, người trong căn cứ lựa chọn giao Lương Tuyền ra.

"Tiểu bảo bối, đã lâu không gặp."

Lương Tuyền bị người khác trói dẫn ra ngoài, đối phương sợ zombie không dám đứng quá gần.

"Cô có bản lĩnh giết tôi đi!" Lương Tuyền nghiến răng nghiến lợi rống.

"Tôi đâu nỡ giết cô." Minh Thù cười.

Giết ngươi thì ai cho trẫm kéo giá trị thù hận, không được giết không được giết.

Lương Tuyền: “...” Thần kinh!

Nhìn khuôn mặt tươi cười đó, cô chỉ hận không thể xông lên xé nát.

Người trong căn cứ nhìn Minh Thù ở phía sau một chút: "Kêu zombie của cô rời khỏi nơi này, chúng tôi sẽ giao người cho cô."

"Không cần, tôi không dẫn cô ta đi, tôi đánh cô ta một trận là được rồi." Minh Thù xăn tay áo: "Lập tức trả lại cho mọi người, yên tâm, tôi nói lời giữ lời, sẽ không tấn công mọi người."

Sắc mặt Lương Tuyền tái xanh: "Cô trừ cái cái trò gian trá này thì không còn cái gì khác sao?"

Tại An Thành dùng thủ đoạn như vậy, tại nơi này cũng dùng thủ đoạn như vậy.

Minh Thù không hề quan tâm: "Dùng được là được, nghĩ biện pháp khác tôi sẽ phải lãng phí bao nhiêu thể lực."

Đồ ăn của mạt thế vốn đã ít, không thể lãng phí.

Minh Thù muốn Lương Tuyền, căn cứ người nào dám không nghe theo, dù sao phía sau cô còn có một đám đông zombie đang nhìn chằm chằm bọn họ.

Đánh xong người, Minh Thù phủi bụi trên quần áo, mỉm cười nhìn người trên mặt đất thở dốc: "Tiểu bảo bối, hẹn lần sau nha, đến lúc cô không thể hận tôi hơn nữa thì thôi."

Lục phủ ngũ tạng của Lương Tuyền đều đau như thiêu như đốt.

Ngón tay cô ấn xuống mặt đất đầy bùn, ánh mắt như độc xà nhìn chằm chằm Minh Thù: "Hạ Vị... Cô không giết tôi, cô sẽ hối hận."

“Ừ.”

Minh Thù phất tay, cùng với đám zombie trong căn cứ rời khỏi.

"Hạ Vị... Hạ Vị... Tôi sẽ giết cô!"

Giọng nói thê lương của Lương Tuyền từ phía sau vang lên.

“Chờ cô.”

-

Lương Tuyền đổi chỗ khác, Minh Thù chỉ mang zombie đi chặn một lần, dần dần, người trong căn cứ gần đó đều biết không nên thu nhận Lương Tuyền.

Hình của Lương Tuyền bị truyền vào các căn cứ, ngay cả tổ chức Nhện Độc cũng không dám thu nhận cô.

Lương Tuyền bị bức đến không chỗ có đi, chỉ cần zombie nhìn thấy cô, sẽ liều mạng đuổi theo cô.

“Phù phù phù...”

Lương Tuyền vất vả lắm mới bỏ rơi zombie ở phía sau, cô chống tường từng cơn từng cơn thở dốc, có lẽ hơi mất sức nên muốn tìm một chỗ hồi phục.

Thế nhưng chưa đi hai bước, trước mắt cô đột nhiên quay mồng mồng như trời long đất lỡ.

Không biết qua bao nhiêu lâu, cô nghe thấy tiếng nói.

"Cô đã tỉnh."

Lương Tuyền mở mắt ra, lọt vào trong tầm mắt cô là những tấm gỗ sáng, bốn phía là bùn đất, nơi đây rất nóng, cô nằm trên một chiếc giường sặc mùi hôi thối.

Trước mắt cô là khuôn mặt khiến người ta chán ghét.

Không phải zombie, thế nhưng người này rất xấu.

Xấu đến nỗi buồn nôn.

Tay chân cô đều bị trói thành hình chữ đại, hình người nằm dang tay chân.

"Dẫn cô về tốn không ít công sức của tôi." Người đàn ông nói: "Đừng phí sức nữa, năng lực của tôi là mỗi ngày có thể làm cho một người mất kỹ năng hai mươi bốn tiếng đồng hồ."

Lương Tuyền đang giãy dụa chợt ớn lạnh.

Cô thử sử dụng năng lực, nơi này có không ít vật kim loại nhưng lại không điều động được vật nào.

“Anh muốn làm gì?”

Người đàn ông cười quái dị sờ mặt cô: "Ngoan ngoãn nghe lời, tôi sẽ không bạc đãi cô."

"Buông tôi ra."

Người đàn ông mặc kệ cô, cho cô thỏa sức hét.

Người đàn ông trói cô vài ngày, mỗi ngày đều sử dụng năng lực một lần, làm cho cô không cách nào vận dụng kỹ năng.

Lương Tuyền thử chạy qua, nhưng cô ở dưới đất, không biết tại sao ánh sáng phía trên xuyên thấu xuống, đường ở phía dưới đều thông với nhau nhưng cô chưa chạy ra đã bị bắt lại.

Cô chạy mấy lần đều không thành công, người đàn ông kiên trì dùng sức, trực tiếp phế tay chân của cô, không cho cô ăn cơm.

Cô không còn sức lực, căn bản không thể sử dụng năng lực, dù sử dụng được cũng không có lực sát thương gì.

Từ đầu đến cuối người này chưa làm cái gì cô, nhưng mỗi tối đều giày vò cô.

Người đàn ông rong ruổi trên người cô, Lương Tuyền kêu khóc cũng vô dụng, ngược lại càng làm cho người đàn ông này hưng phấn hơn.

Tại sao cô lại gặp người như vậy

Không...

Kết cục của cô không thể như vậy.

Hạ Vị...

Rất đáng hận!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 820: Chuyến Săn Hừng Đông (36)

[Giá trị thù hận của Lương Tuyền đã đầy.]

Sau ba tháng Lương Tuyền mất tin tức, Minh Thù nhận được gợi ý của Hài Hòa Hiệu.

Mà thế giới bây giờ, càng ngày càng khó để sinh tồn.

Nóng bức, nước và vật tư thiếu thốn, các loại vi-rút lan tràn, tỷ lệ tử vong của nhân loại tăng cao.

Đây quả thực là đang dồn nhân loại đến con đường chết.

Trái lại zombie lại rất nhàn nhã, không sợ nóng, không thiếu nước, cũng sẽ không bị lây nhiễm vi-rút.

Vua zombie Minh Thù tuy rằng đem zombie đi làm xằng làm bậy, khiến cho người sống sót oán than trời đất, nhưng cũng có người phát hiện ra chỉ cần cô ở đây, thì ngược lại nhân loại lại được an toàn.

Zombie sẽ không săn giết nhân loại trước mặt cô.

Mà nhân loại không trêu chọc cô, cô sẽ bỏ qua cho nhân loại hoạt động dưới mí mắt của cô... chỉ cần cống vật tư là được.

Không ít người bắt đầu đi về phía An Thành.

Cổng An Thành luôn luôn mở, thế nhưng ở xung quanh phía bên ngoài có không ít zombie lúc ẩn lúc hiện, từ lúc đầu những người này cũng chỉ đứng nhìn.

Sau đấy có người xông vào, zombie sẽ đuổi theo bọn họ, thế nhưng đến cửa thành sẽ dừng lại, một lát sau lại sẽ lại không có chuyện gì mà lắc lư đi khỏi.

Chỉ cần lá gan đủ lớn, lấy hơi xông lên là có thể xuyên qua zombie vào thành.

Không phải ai cũng may mắn mà qua được, cũng không thiếu người chết trong bầy zombie, thế nhưng vẫn có người nguyện ý mạo hiểm xông vào.

Bên ngoài nguy hiểm hơn bên trong An Thành rất nhiều.

Nhân loại bước vào An Thành càng ngày càng nhiều, An Thành bắt đầu trở nên náo nhiệt lại không hề loạn, dù sao zombie mỗi ngày đều lắc lư ở trên đường cái.

Zombie sẽ không tập kích người ở trong thành, nhưng mà ai dám động thủ với zombie, không những sẽ bị văng ra, còn có thể bị trở thành khẩu phần lương thực cho đám zombie ở phía ngoài

Thế nhưng quá nhiều người, đối với một thành phố mà nói, trách nhiệm cũng lớn chứ đừng nói đến hai loài khác nhau.

Minh Thù phải thay đổi kết cấu của thế giới zombie, lấy An Thành làm trung tâm, bắt đầu xây đường biên giới.

Nhân loại không thể vào An Thành thêm được nữa, chỉ ở bên ngoài đường biên An Thành. Chỉ cần không vượt qua đường biên giới, zombie cũng sẽ không tấn công bọn họ.

Những người ban đầu bước vào An Thành, cũng sẽ không bị đuổi ra ngoài.

Nhưng bọn họ mỗi ngày sẽ có trách nhiệm phải dọn dẹp thành phố, cùng với làm một số công việc đơn giản.

Zombie ngược lại lại rất ung dung, cả ngày ngồi xổm trên đường cái nhìn bọn họ làm việc.

Nhân loại: "..." Tức thật đấy!

Theo không gian sinh tồn đè nén của nhân loại, bắt đầu có người thương lượng với Minh Thù, để cho bọn họ nghiên cứu cô một chút, nói không chừng có thể tìm ra biện pháp.

Đừng nói Minh Thù không đáp ứng, Nguyên Dã đã tức giận.

"Cậu tức cái gì? Bọn họ muốn nghiên cứu tôi, chứ không phải nghiên cứu cậu."

"Trừ tôi ra, không ai được động đến em." Nguyên Dã đen mặt.

Hắn không nỡ làm rơi một sợi tóc của cô, vậy mà những người này lại muốn nghiên cứu cô, đúng là ăn gan hùm.

"Hôm qua Diệp Tương Tư và tiểu zombie đều động vào tôi rồi, cậu có muốn đi làm thịt bọn họ không?"

Nguyên Dã: "..." Nhất định phải đối nghịch với lão tử đúng không!

Vừa hay Diệp Tương Tư đứng ở ngoài nghe được ngơ ngác, cô đã làm gì sai? Tại sao muốn làm thịt cô?

"Tương Tư, cô đứng ở đây làm gì?"

Diệp Tương Tư xoay người, Tô Đài từ căn phòng cách vách đi ra, cô miễn cưỡng cười cười: "Hạ... Hạ tiểu thư nói muốn làm thịt tôi. "

"?" Tô Đài nghe mà thấy khó hiểu.

Ngay đến người mà cô cũng không giết, học được cách thịt người từ lúc nào vậy?

Tô Đài đi tới nghe một lúc, hai người trong phòng dường như muốn cãi nhau, hắn vỗ vai Diệp Tương Tư: "Cô ấy và Nguyên Dã cãi nhau à."

"Tôi biết..." Nếu không biết, giờ cô còn dám đứng đây sao, Diệp Tương Tư cảm thán: "Tình cảm Hạ tiểu thư và Nguyên Dã tốt thật."

Tô Đài kỳ quái nói: "Sao tôi lại không nhìn ra?"

Nguyên Dã đối với cô ấy rất tốt, thế nhưng cô... sao lại cảm thấy mỗi ngày Nguyên Dã đều bị cô dỗi, cãi nhau còn là việc nhỏ, thỉnh thoảng còn bị ăn đòn.

Diệp Tương Tư vén tóc ra sau tai: "Nói như thế nào đây... Hạ tiểu thư nhìn qua đối với Nguyên Dã không được tốt lắm, thế nhưng Nguyên Dã về muộn, cô sẽ đợi hắn, lúc ra ngoài zombie vây quanh Nguyên Dã lúc nào cũng là nhiều nhất, mỗi một động tác của Nguyên Dã cô đều sẽ liếc mắt nhìn..."

"Tôi chẳng hề chú ý đến..." Mỗi ngày chỉ thấy hai người bọn họ ở bên kia gà bay chó sủa.

Diệp Tương Tư cười một cái: "Có thể là do sự tỉ mỉ quan sát của phụ nữ không giống với các người! Hạ tiểu thư chỉ là mạnh miệng."

"Đối với ai cô ấy đều mạnh miệng như vậy."

"Ừm... Hình như là vậy."

Tô Đài thấy bên trong vẫn không dừng lại, chuyển trọng tâm câu chuyện: "Cô đến tìm cô ấy có việc?"

"Suýt nữa thì quên việc chính, tiến sĩ Bao bảo tôi tới gọi Hạ tiểu thư, hình như là nghiên cứu của ông ấy có tiến triển mới."

Tiến sĩ Bao chính là con zombie kia.

Hắn muốn mọi người gọi là tiến sĩ Bao.

Không gọi là tiến sĩ Bao thì sẽ phát điên, lúc phát điên lên, thì kịch bản gì cũng dám dán lên người mình.

...

Tiến sĩ Bao đem nghiên cứu mới của nó bày ra cho Minh Thù xem, Minh Thù không có hứng thú lắm miễn cưỡng nói: "Được lắm, được lắm."

Tiến sĩ Bao: "..."

"Cô có nhìn kỹ không đấy?"

Minh Thù chăm chú nhìn: "Khuôn mặt dễ nhìn hơn trước kia."

Chí ít thì tỉ lệ cơ thể cũng bình thường rồi, cũng không có vật gì kỳ lạ dài ra.

Tiến sĩ Bao giận dữ: "Nông cạn."

"Gào cái gì?" Nguyên Dã mất kiên nhẫn nguýt hắn một cái.

Tiến sĩ Bao chỉ vào Minh Thù và Nguyên Dã: "Cả ngày chỉ biết nói chuyện yêu đương, không có chút cầu tiến nào, hai người là khóa kém nhất mà tôi từng dẫn dắt."

Mọi người: "..."

Lại rơi vào kịch bản quỷ quái gì thế này?

"Tôi nói cho hai người biết, hai người bây giờ không cố gắng học, về sau bla... bla..."

Minh Thù lấy đồ ăn vặt ra, ăn cái gì đi! Không nghe kẻ ngu si mò mẫm.

Nguyên Dã đặt tay lên eo Minh Thù, ánh mắt nhìn chằm chằm vào tiến sĩ Bao, có cần làm cho hắn câm miệng không, để hắn không làm phiền vợ lúc ăn?

"Người tiến hóa trên lý luận của các người, đến cùng là cái dạng gì?" Tô Đài ngắt lời tiến sĩ Bao.

Hỏi kiến thức chuyên môn, tiến sĩ Bao lập tức liền ngừng dạy học, hưng phấn bắt đầu nói.

Người tiến hóa mà bọn họ mong đợi phải có ngoại hình giống với nhân loại, thế nhưng năng lực phải vượt qua nhân loại bình thường, bất kể là về thể chất tố chất, hay là năng lực đặc thù.

Nhưng mà kết quả thực nghiệm đều lần lượt thất bại.

Kết quả mà hiện tại nó nghiên cứu, lực lượng đã đạt được như mong muốn, nhưng là ngoại hình và lực lượng không thể đồng thời có được.

Có sức mạnh sẽ không có ngoại hình, có ngoại hình sẽ không có sức mạnh.

Hao Tử nhịn không được dỗi: "Trận này mạt thế chính là do các người, ngươi còn muốn nghiên cứu, ngươi xem xem thế giới này đã biến thành cái gì rồi."

Tiến sĩ Bao đập bàn: "Nói bậy, trận mạt thế này thì có liên quan gì đến chúng tôi!"

Hao Tử cũng đập bàn: "Chẳng lẽ không phải là do các ngươi làm ra sao!"

Mọi người đồng loạt nhìn tiến sĩ Bao.

Tiến sĩ Bao tràn đầy phẫn nộ: "Vớ vẩn, có liên quan gì đến chúng tôi, người mà chúng tôi nghiên cứu ra, cũng sẽ không truyền nhiễm vi-rút, bọn họ là người tiến hóa, không phải là vũ khí sinh hóa!"

Hao Tử cũng lớn giọng theo: "Sẽ không truyền nhiễm vi-rút, vậy thì zombie tới thế nào? Ngươi còn muốn trốn tránh trách nhiệm!"

"Không thể nào, không có liên quan gì đến chúng tôi."

"Chính là lỗi sai của các ngươi..."

"Không phải."

"Chính là như vậy!"

Hai người cứ cãi qua cãi lại như vậy, Minh Thù giơ tay lên hô ngừng: "E rằng thực sự không có liên quan gì với bọn họ."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 821: Chuyến Săn Hừng Đông (37)

Mạt thế đến thế nào cũng không ai biết, chỉ biết là thông qua truyền nhiễm vi-rút.

Truyền nhiễm vi-rút thông qua việc bị cắn, thế nhưng lúc mạt thế vừa mới giáng xuống, tuyệt đối không phải là truyền nhiễm thông qua bị cắn.

Rất nhiều người đều là đột nhiên ngất đi, sau khi tỉnh lại hoặc là biến thành zombie, hoặc là sở hữu kỹ năng đặc biệt.

Theo như lời của tiến sĩ Bao, bọn họ nghiên cứu người tiến hóa tuyệt đối không phải là kỹ năng đặc thù như bây giờ, mà là giống như dị năng của ngũ hành.

Minh Thù đã từng xem qua tài liệu, quả thực đánh dấu là dị năng, mà không phải là kỹ năng đặc thù.

Kỹ năng và dị năng là hai khái niệm khác nhau.

"Nhưng mà những tư liệu kia của công ty các người, trong nhật ký quan sát viết, không có mức độ thối rữa? Đây không phải giống với zombie sao?"

Tiến sĩ Bao hừ lạnh: "Vì để cho cơ thể của người tiến hóa đạt tiêu chuẩn, chúng ta đương nhiên phải cấu tạo lại cơ thể cho bọn họ. Chẳng qua những sản phẩm thất bại này, và zombie vẫn có chút giống nhau, nhưng mà bọn họ chết là sẽ chết chứ không hề giống như zombie."

"Những zombie mà tôi nhìn thấy ở trên lầu công ty là thế nào?" Nguyên Dã hỏi.

"Đó đều là những người chết mà tôi nhặt về..." Giọng nói của tiến sĩ Bao yếu ớt, rõ ràng là nói dối.

Đối mặt với ánh mắt khiển trách của mọi người, tiến sĩ Bao đột nhiên thẳng sống lưng, vì nghiên cứu, vì ghi danh sử sách, nó không hề làm sai.

Giết thì cũng đã giết rồi, các ngươi còn muốn giết lại nữa!

"Còn có cô ấy..." Hao Tử chỉ chỉ Minh Thù: "Xảy ra chuyện gì?"

Tiến sĩ Bao nhìn Minh Thù: "Lúc tôi chết, cô ấy còn đang trong thời kỳ quan sát, tôi không rõ lắm."

"Nhưng mà tôi phỏng đoán lúc mà mạt thế phủ xuống, cô ấy cũng tiếp xúc với vi-rút, vi-rút xảy ra biến hóa ở trong cơ thể của cô ấy. Thế nhưng lúc ấy có thể cô ấy đã không còn là người sống, cho nên dưới sự phát triển của vi-rút, cô ấy biến thành zombie."

"Cơ thể của cô đã cấu tạo lại rồi, cho nên sau khi biến thành zombie chưa từng xuất hiện tình huống phân hủy. Mọi người nói kết quả thí nghiệm của cô phát triển, đánh dấu điều hiếm hoi chứng minh gen của cô rất khó thấy, tiềm năng sẽ không thay đổi, cho nên cô ở thời mạt thế chính là vua zombie."

"Tình huống của tôi cũng gần như vậy, chỉ là tôi kém cô ấy một chút, cho nên tiến hóa chậm một chút. Lúc vừa mới bắt đầu, ý thức của tôi rất mơ hồ."

Nghe xong lý luận của tiến sĩ, mọi người còn cảm thấy rất hợp lý.

Dù sao loài vua zombie, dựa theo lẽ thường mà nói có lẽ cũng rất xấu xí.

Làm gì có chuyện xinh đẹp như vậy.

"Vậy... mạt thế là chuyện thế nào vậy?" Trước đây bọn họ vẫn cho rằng chuyện này là do công ty y dược dẫn tới.

"Làm sao tôi biết được, tôi không nghiên cứu mạt thế." Tiến sĩ Bao hừ một tiếng: "Các người vẫn luôn cho rằng là ta làm, các ngươi không nghĩ xem, thời tiết này là thời tiết bình thường sao? Ta có nghe nói, ngày thứ hai sau khi mạt thế bắt đầu, nhiệt độ cũng đã vượt qua mức bình thường. Hơn nữa từ khi mạt thế bắt đầu đến bây giờ, chưa từng có mưa."

Mọi người: "..." Không ai phản bác là thế nào.

Tam quan đột nhiên bị phá vỡ.

Mạt thế không phải là do con người tạo ra... mà là do thiên tai.

Nghiên cứu cái con khỉ!

Hao Tử đột nhiên nổi giận gầm lên một tiếng: "Vậy các ngươi lấy người sống để làm thí nghiệm cũng là việc thiếu đạo đức!".

Tiến sĩ Bao vò đầu: "Tôi vẫn còn thí nghiệm chưa làm xong, tôi đi trước đây."

Hắn chạy ra ngoài nhanh như chớp.

"Ngươi đứng lại đó cho ta!".

Hao Tử chạy theo tiến sĩ Bao, Tô Đài xoa chân mày, Hoàng Chinh gương mặt cũng rất nghiêm túc.

Diệp Tương Tư một lúc lâu sau mới phá tan sự im lặng: "Vậy thế giới này... còn cứu vãn được không?"

Không ai trả lời.

Minh Thù mỉm cười: "Sẽ luôn có cách để sống tiếp."

Trong lòng mọi người thở dài, có lẽ vậy đi.

"Dù sao tôi cũng là zombie, tôi không sợ."

"..."

Đánh chết cô ta!

-

"Vợ, buổi tối anh ngủ với em."

Buổi chiều Nguyên Dã vào phòng, không biết xấu hổ mà đòi thị tẩm.

"Không muốn." Minh Thù từ chối, cô muốn ngủ cùng đồ ăn vặt.

"Vì sao?" Nguyên Dã ôm cánh tay của Minh Thù: "Cơ thể em mát lắm, anh ngủ ở ngoài kia rất nóng."

"Nóng một chút mới khỏe." Minh Thù mỉm cười đẩy tay của hắn ra.

Nguyên Dã lại tiến đến.

"Nhưng mà anh lại muốn chia sẻ một chút nhiệt lượng cho vợ của anh, vợ..."

Hắn ngay cả lòng tự trọng cũng không cần nữa rồi, còn cần gì thể diện nữa!

Có thể diện thì có thể theo đuổi vợ sao?

"Không muốn." Người này bước vào, cô còn ngủ được sao? Đừng có tưởng bở!

Nguyên Dã quấn lấy Minh Thù rất lâu, Minh Thù rốt cuộc cũng không đuổi người ra ngoài, Nguyên Dã hài lòng ôm máy giảm nhiệt tự động, tay chân đều đặt lên người Minh Thù.

Yên phận được một lúc rồi bắt đầu trở nên không thật thà, Nguyên Dã cọ vào cổ Minh Thù, giọng nói trầm thấp: "Vợ, em có muốn ăn anh không?"

Minh Thù lộ ra một nụ cười âm u: "Lộn xộn thì cút ra ngoài cho tôi."

"Ừm..."

Tuy là cuối cùng Nguyên Dã vẫn đạt được ý muốn, thế nhưng xong việc liền bị đạp xuống giường.

Bà nó chứ, vừa mới kéo quần lên là đã không nhận người rồi.

Người phụ nữ cặn bã!

"Vợ." Nguyên Dã ghé vào bên giường.

Minh Thù xoay người, đưa lưng về phía hắn, phiền chết đi được.

Nguyên Dã một lúc lâu không có động tĩnh gì, Minh Thù cho là hắn không lộn xộn, ai biết cô vừa mới chuẩn bị ngủ đã bị người ở phía sau ôm lấy.

Cánh môi của hắn dán vào lỗ tai của Minh Thù: "Vợ, anh thích em."

Mỗi một chữ đều giống như đập vào tim của cô.

Đập ra sóng, từng vòng từng vòng tản ra.

Minh Thù đánh vào tay của hắn, sau đó buông ra, cuối cùng liền mặc kệ hắn.

...

Hao Tử vì giảm nhiệt, liền coi tiểu zombie như cái gối.

Tiểu zombie bây giờ giống như một đứa trẻ bình thường vậy, nhìn qua vừa mềm mại vừa ngây thơ, hết sức dễ thương.

Chuyện này sau khi bị mấy người khác phát hiện, liền đè Hao Tử đánh cho một trận.

Dám làm chuyện này sau lưng bọn họ!

Có phải là anh em hay không đây!

Sau đó buổi tối hàng ngày quyền sở hữu của tiểu zombie liền trở thành của cả đám người.

Tiểu zombie chạy đi tố cáo với Minh Thù, dùng từ còn phi thường quái dị.

Cuối cùng Minh Thù đem tiểu zombie cho Diệp Tương Tư, tốt xấu gì cũng là một cô gái, còn có trái cây ngon.

Theo Diệp Tương Tư dù sao cũng hơn là đi theo vài người đàn ông, tiểu zombie miễn cưỡng đồng ý.

"Kỳ thực ta cũng có thể." Tiến sĩ Bao giơ tay.

"Cút." Mọi người trăm miệng một lời.

"Grừ." Lý Kiếm Nhân ở bên cạnh rống lên một tiếng.

Mọi người nhìn qua.

Đều là anh em...

"Grừ?" Lý Kiếm Nhân nghi hoặc nhìn bọn họ.

"Ngu ngốc, chạy mau!" Tiểu zombie rống một tiếng.

Lý Kiếm Nhân lập tức vọt lên, chạy về phía ngoài cửa.

Zombie vẫn luôn tiến hóa, thế nhưng để giống được như tiến sĩ Bao và Minh Thù cùng với tiểu zombie, bọn họ chưa từng thấy.

Tiểu zombie là do Minh Thù dùng biến dị thực vật, tiến sĩ Bao và Minh Thù có thể là bởi vì bọn họ tham gia thực nghiệm lúc trước.

Cho nên zombie ngoại từ tăng cao năng lực, chứ thực ra rất khó để tiến hóa được giống như con người.

Sau này Tô Đài bọn họ lại tìm cho Lý Kiếm Nhân một chút biến dị thực vật, Lý Kiếm Nhân cũng từng bước có thể nói chuyện.

Thế nhưng hắn không có trí nhớ trước kia.

Giống như tiểu zombie.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 822: Chuyến Săn Hừng Đông (Hết)

Tiến sĩ Bao trải qua sự nỗ lực không ngừng, cuối cùng nghiên cứu của ông cũng có tiến triển mới.

Chỉ cần khiến cho nhân loại tiến hóa, sau đó lại nhiễm vi-rút, vậy là có thể sống sót rồi.

Hơn nữa cũng không giống như Minh Thù là một sản phẩm thất bại, bọn họ có thể trực tiếp sử dụng thức ăn của nhân loại, sẽ không xuất hiện tình huống buồn nôn như vậy.

Đương nhiên đây chỉ là lý luận, bởi vì Minh Thù không cho phép hắn bắt nhân loại làm thí nghiệm.

Tiến sĩ Bao rất hưng phấn: "Tôi cần người đến nghiệm chứng, thành quả nghiên cứu vượt tầm thế giới. Tôi sẽ trở thành một nhà khoa học vĩ đại nhất thế giới, ha ha."

Mọi người: "..." Còn chưa có kết quả, mà đã bắt đầu nằm mơ rồi.

Bọn họ nhìn về phía Minh Thù ở bên cạnh, lão đại nói câu gì đi!

Nếu không ngăn cản, tên này sẽ lại ra ngoài bắt người đấy.

Hắn cũng là lão đại của đại quân KFC!

"Nhìn tôi làm gì? Tôi đã tiến hóa rồi." Minh Thù vẻ mặt cảnh giác bảo vệ đồ ăn vặt trong tay.

"..." Cô tiến hóa, cô giỏi rồi!

Bị mọi người nhìn chằm chằm, Minh Thù vẫn thản nhiên ăn nốt miếng cuối cùng.

Cô lau tay, ung dung nói: "Anh bắt một con zombie tới, tiến trình thì để lại cho bọn họ để bọn họ cấu tạo lại cơ thể không phải là xong rồi sao."

Mọi người: "..." Cô tưởng một cộng hai bằng ba, hai cộng một cũng bằng ba đấy à! Quan tài của khoa học gia sắp không đè được nữa rồi!

"Đúng đúng đúng..." Tiến sĩ Bao dường như thức tỉnh: "Sao tôi lại không nghĩ đến chứ, ha ha, tôi sắp trở thành nhà khoa học vĩ đại nhất rồi ha ha..."

Mọi người: "..." Không phải là ông tin là thật đấy chứ! Cô ấy rõ ràng là nói bừa mà thôi!

Tiến sĩ Bao đã chạy mất như một làn khói.

Mệt tim quá.

Tại sao lại có kẻ điên thế này chứ.

Bọn họ cảm thấy thí nghiệm này không có khả năng thành công, có những thí nghiệm, ngược lại lại nghiên cứu ra những thứ khác một trời một vực.

Thế nhưng tiến sĩ Bao lại không phải người thường, hắn vậy mà lại thật sự nghiên cứu ra.

Chỉ là có hơi phức tạp, hơn nữa những người xuất hiện như vậy đều sẽ giống như những đứa bé vừa ra đời, trong đầu không có bất kỳ ký ức gì, cần giáo dục lại cho bọn họ tri thức xã hội.

Cũng may những người tiến hóa này học rất nhanh, hơn nữa cực kỳ trung thành, truyền thụ cho bọn họ thứ gì, bọn họ sẽ vững vàng thực hiện theo.

An Thành có rất nhiều zombie bắt đầu trở thành người tiến hóa, nhân loại ở An Thành cũng phát hiện ra rồi.

Tiến sĩ Bao lúc bắt đầu ở An Thành đã tìm người hữu duyên khắp nơi, muốn tìm nhân loại nguyện ý hiến dâng vì khoa học, bởi vì Minh Thù nói không cho phép bắt người, thế nhưng cô không nói không cho phép nhận người, đáng tiếc hắn chẳng nhận được ai.

Hiện tại zombie đột nhiên có rất nhiều chuyển biến, những người này có chút ngồi không yên.

Zombie vốn dĩ không sợ nóng, không ăn gì cũng có thể sống rất lâu, hiện tại vẻ ngoài đột nhiên lại giống hệt với nhân loại, zombie muốn bắt đầu thống trị thế giới sao!

Vậy nên liền có người đầu tiên nguyện ý trở thành người tiến hóa.

Kỹ thuật của tiến sĩ Bao đã rất thành thục, người nguyện ý đầu tiên đã chuyển hóa thành công.

Trải qua sự cải tiến của tiến sĩ Bao, ký ức của người tiến hóa sẽ không bị loại bỏ nữa.

Bọn họ giống như được thăng cấp, cao cấp hơn nhiều so với người tiến hóa là zombie kia.

Có người thứ nhất thì có người thứ hai.

Bây giờ không lo là bọn họ sẽ bị nóng chết nữa.

...

Mạt thế năm năm.

Tám mươi phần trăm người còn tồn tại trên toàn quốc và zombie đều chuyển thành người tiến hóa.

Thành phố bắt đầu xây dựng lại, thế nhưng thời tiết lại không có bất kỳ thay đổi nào, vì có thể sống tiếp, tất cả quy tắc đều thay đổi rất nhiều.

Tiến sĩ Bao thân làm công thần vĩ đại nhất, tượng điêu khắc của hắn có mặt ở mỗi thành phố.

Nhưng người tiến hóa là nhân loại và người tiến hóa là zombie lại chia thành hai phe cánh.

Người tiến hóa zombie do Minh Thù lãnh đạo.

Người tiến hóa nhân loại do người sống sót lãnh đạo.

Vì vậy mỗi ngày đều có người tiến hóa nhân loại khiển trách người tiến hóa zombie là ăn chơi lêu lổng, không làm việc.

Dù sao thì bọn họ cũng có một lãnh đạo ăn chơi lêu lổng, chẳng làm việc chính sự gì.

Zombie tiến hóa mặc dù không có ký ức, nhưng mà năng lực của bọn họ lại lớn hơn.

Những người tiến hóa nhân loại này ngoại trừ khiển trách bọn họ, cũng không làm gì được bọn họ.

Sau này còn bùng nổ chiến tranh mấy lần, người tiến hóa nhân loại không chiếm được gì, cũng không dám... trêu chọc bọn họ nữa.

Chỉ có thể ân cần hỏi thăm vị lãnh đạo Minh Thù ở trong lòng.

Minh Thù ngồi trên mái nhà, gió nóng thổi qua, trong không khí đã không còn mùi thối rữa trước kia, mà mang theo hơi nóng.

"Vợ."

Nguyên Dã ôm lấy cô từ phía sau, hôn một cái lên gò má cô, ngồi xuống bên cạnh cô: "Nghĩ gì thế?"

"Nguyên Dã."

"Hửm?"

"Cậu có điều gì muốn nói với tôi sao?"

"Anh thích em." Nguyên Dã liền mở miệng nói, mỗi ngày bày tỏ một lần, hắn không tin cô không cảm động.

"Không còn gì nữa?"

Nguyên Dã nắm lấy bả vai của Minh Thù, xoay cô lại, đôi mắt tăm tối nhìn cô, hỏi từng chữ một: "Vậy em có thích anh không?"

Minh Thù cười lắc đầu.

Không có bất kỳ suy nghĩ gì.

"Vậy sao em lại ở chung với anh?"

"Tôi ở chung với cậu, là nhất định phải thích cậu sao?" Minh Thù nghiêng đầu: "Ai quy định vậy?"

Bà nó chứ, lão tử quy định không được sao?

Nguyên Dã hít thở sâu một hơi: "Nếu đã ở chung với anh, vậy thì chứng minh rằng em không ghét anh, vậy thì vì sao lại không thể thích anh?"

Thích lão tử một chút thì chết à!

Lão tử đẹp trai như vậy!

Chỉ có mù mới không thích lão tử.

Minh Thù hơi nghiêng người về phía trước, ghé sát vào bên tai hắn: "Cậu sống tốt."

Nguyên Dã: "..." Lưu manh! Nông cạn!

Ánh mắt Minh Thù quét tới, Nguyên Dã lập tức nở nụ cười: "Vợ, tối nay thị tẩm cho em."

Bà nó, tối nay sẽ khiến cho em không xuống được giường thì thôi!

Sự thực chứng minh Nguyên Dã đã quá ngây thơ rồi, đêm đó Minh Thù căn bản không về nhà, lại chạy rồi.

Nguyên Dã và Minh Thù trải qua những ngày tháng náo nhiệt.

...

Minh Thù chết vào năm thứ tám mạt thế.

Năm ấy có một cơn mưa rất kỳ lạ, Minh Thù sau khi gặp mưa, liền chết một cách khó hiểu.

Cho nên đây là do dính mưa mà chết?

Thao tác của Hài Hòa Hiệu càng ngày càng qua loa có lệ.

Hài Hòa Hiệu không lên tiếng, hiện lên tư liệu của Minh Thù.

Tính danh: Minh Thù

Giá trị thù hận: 530000

***

Nhiệm vụ phụ: Vẫn chưa xong

Nhiệm vụ ẩn: Hoàn thành

Thời hạn nhiệm vụ: Hoàn thành

Ước chừng là nhiệm vụ có thời hạn và nhiệm vụ ẩn, lần này giá trị thù hận đầy khả quan.

[Ký chủ rất lợi hại, mời ký chủ tiếp tục cố gắng, trăm ắt không là mơ.]

"Trẫm tin ngươi."

Minh Thù nằm trên mây trắng một lúc, một lát sau chậm rãi hỏi: "Tới tiệm ăn ăn gì?"

...

Cục quản lý thời gian và không gian.

"Người ở trong phòng?"

"Vâng, cục trưởng."

Cửa phòng kim loại chậm rãi mở ra hai bên, cục trưởng tóc vàng bước vào, quét mắt qua gian phòng trống rỗng không có ai.

"Tự tiện xông vào phòng tôi, đây cũng là quyền của cục trưởng sao?"

Cục trưởng tóc vàng nhìn về phía phát ra tiếng nói, bức bình phong trong suốt ở bên kia hạ xuống, dáng người của thiếu niên hiện ra.

"Nghỉ ngơi thế nào rồi?"

"Ông nhốt tôi, còn hỏi tôi nghỉ ngơi thế nào, không bằng ông tự mình đến xem thử đi?" Giọng nói của Kỳ Ngự có chút giận dữ.

"Chuẩn bị một chút, ngày mai có nhiệm vụ." Thái độ của cục trường tóc vàng đối với Kỳ Ngự rất thờ ơ, dứt lời liền xoay người rời phòng.

Cánh cửa kim loại một lần nữa đóng cửa, Kỳ Ngự chậm rãi ngồi xuống nhẹ nhàng lấy hơi.

Thiếu chút nữa thì bị phát hiện.

Phải lấy lại quyền hạn của hắn... nếu không... thì hắn sẽ không nói gì được với cô.

Kỳ Ngự lại nghĩ đến một chuyện rất quan trọng.

Tên kỹ nữ Lạc Yến kia!

Lão tử liều mạng với ngươi!

Kỳ Ngự không để ý ngăn cản, chạy đi đánh Lạc Yến một trận.

Kết quả chưa biết, lúc đi ra, hai người đều thâm tím mặt mày.

Không gian hai mươi ba đã xong.

Chú thích: Cửu thiếu là âm thầm chạy đi, cục trưởng không biết hắn đi vào.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 823: Kỷ Nguyên Tinh Hệ (1)

#Dẫn nhập tinh hệ: Tây Dạng một lời không hợp liền đoạn tuyệt quan hệ.#

“Vực chủ, Tây Dạng vực chủ?”

Ánh mắt Minh Thù chợt sáng tỏ, trước mắt rực rỡ, ăn uống linh đình, âm nhạc cổ điển chuyển động êm dịu bên tai.

Cả trai lẫn gái xúng xính nhã nhặn khiêu vũ trên sàn nhảy.

Trước mặt cô là một người đàn ông đang ngồi, để râu, vừa nhìn chính là một gương mặt khôn khéo.

Vực chủ là xưng hô kiểu gì?

Ánh mắt người đàn ông để râu lóe lên: “Tây Dạng vực chủ, chúng tôi là người hợp tác lâu dài với lão vực chủ, lần này cũng không ít hàng, khi còn sống lão vực chủ đều sẽ có ưu đãi, kiểu gì thì Tây Dạng vực chủ cũng phải có chút ưu đãi chứ!”

Minh Thù hoàn toàn nghe không hiểu lời của người đàn ông để râu, cô chỉ có thể lịch sự cười cười với hắn: “Tôi đến phòng rửa tay.”

Người đàn ông để râu lên tiếng: “Vậy tôi ở đây chờ vực chủ.”

Minh Thù phát hiện kiến trúc ở đây tuy là thời cổ đại, nhưng trình độ khoa học kỹ thuật cực kỳ hiện đại, cô nhìn hơn nửa ngày mới thấy được nhà vệ sinh.

Nhà vệ sinh cũng hoàn toàn khác với ấn tượng của cô, nói chung nhìn vô cùng rộng rãi sáng sủa.

Vừa nhìn đã biết không phải thế giới bình thường.

Bỏ đi, tiếp thu kịch bản trước đã.

Nữ chính giả tên là Ngải Nặc, con gái duy nhất của Ngải tướng quân đế quốc tinh vực Hoa Hạ, có thể nói là cưng chiều như vàng ngọc trong tay.

Ngải Nặc vốn nên trở thành hoàng tử phi của đế quốc, ai ngờ Ngải Nặc lại thích một cô gái.

Cô gái này không phải ai khác, chính là nữ chính.

Để có được nữ chính, Ngải Nặc phải hao tổn tâm tư.

Đương nhiên, cuối cùng cô ta không có được nữ chính, ngược lại bị nam chính vứt xuống một tinh cầu cằn cỗi, chịu dằn vặt mà chết.

Ngải Nặc trọng sinh trở về cùng với bàn tay vàng.

Trước tiên cô ta ngụy trang mình là một cô gái vô hại đáng thương ở bên cạnh nữ chính, tiện thể diệt trừ tất cả mọi người bên cạnh nữ chính, bao gồm sắp đặt cho nữ chính và nam chính trở mặt thành thù.

Cuối cùng thành công ở bên nữ chính.

Nguyên chủ tên là Tây Dạng.

Trong kịch bản gốc, Tây Dạng người này cũng chưa từng xuất hiện.

Là sau khi nữ chính giả sống lại thay đổi diễn biến, dẫn tới nữ chính bị thương nặng có thể dẫn tới mất mạng.

Cô ta tìm tất cả mọi người, nhưng không ai có thể cứu được nữ chính.

Nữ chính giả không biết nghe tin từ đâu rằng thứ trong tay Tây Dạng có thể cứu nữ chính, liền tìm đến Tây Dạng.

Nguyên chủ có thể cứu nữ chính, nhưng thứ cô đang nắm giữ cũng đã có chỗ cần dùng, cho nên đưa ra một yêu cầu hà khắc, hy vọng nữ chính giả biết khó mà lui.

Ai ngờ nữ chính giả chẳng những không biết khó mà lui, mà còn lên kế hoạch lấy cắp.

Sự việc bại lộ, Tây Dạng giận dữ hạ lệnh cho người dẫn cô ta về.

Tất nhiên vẫn chưa truy được kết quả.

Nữ chính giả và nữ chính đã mất tích, Tây Dạng tìm khắp nơi cũng không thấy người, điều tra cũng chỉ tra ra một thân phận giả của nữ chính giả.

Lần nữa gặp lại nữ chính giả đã là rất lâu sau đó.

Trong yến hội cử hành long trọng của đế quốc Hoa Hạ, cô gặp lại nữ chính giả.

Sau khi biết nữ chính giả là con gái duy nhất của Ngải gia, Tây Dạng trực tiếp tìm Ngải tướng quân, hy vọng ông ta có thể cho mình một câu trả lời hợp lý.

Nhưng ai ngờ Ngải tướng quân bảo che cho con gái mình, luôn miệng nói Tây Dạng nhận lầm người.

Tuy Tây Dạng rất tức giận nhưng cũng không gây sự trong yến hội, chỉ là đợi khi yến hội kết thúc phái người trói nữ chính giả lại.

Thứ kia đã cho nữ chính dùng, Tây Dạng có truy ra cũng không tìm lại được.

Nữ chính giả âm mưu bỏ chạy, lúc bỏ chạy đã kinh động người khác, sau khi làm mắt của Tây Dạng bị thương, hai người đã kết thù từ đây.

Dưới sự kích động của nữ chính giả, Tây Dạng từng bước đặt chân vào con đường boss phản diện, cuối cùng mất tích khỏi thành phố khoa học kỹ thuật, đánh mất hạm đội mạnh nhất trong tinh vực Sao Chổi.

Cuối cùng rơi vào một cái chết không toàn thây.

Hiện giờ cô ở tinh hệ…

Tinh hệ năm 4723.

Tuy tinh hệ đã được hơn bốn ngàn năm, nhưng thực ra thời gian đế quốc Hoa Hạ gia nhập vào tinh hệ vẫn chưa qua năm trăm năm.

Thuộc dạng đế quốc tân tinh.

Tinh hệ ở đây thống nhất phân chia bởi tinh vực, tinh vực đế quốc Hoa Hạ chiếm cứ được gọi là tinh vực Hoa Hạ.

Nguyên chủ không phải là người của đế quốc Hoa Hạ, nhưng cô từng được người của Hoa Hạ nuôi dưỡng, sau đó lại được tìm về.

Cô chính là người thừa kế tinh vực Sao Chổi, láng giềng của tinh vực Hoa Hạ.

Tinh vực Sao Chổi cũng như cái tên của nó, ở đây tất cả mọi điều xui xẻo đều có thể phủ xuống.

Nơi này là tinh vực loạn nhất trong tất cả các tinh vực.

Chuyện gì cũng có thể xảy ra, buôn bán vũ khí, buôn lậu năng lượng, chỉ cần có thứ muốn mua đều có thể mua được ở đây.

Mà Tinh Vực Sao Chổi còn giữ một nơi quan trọng, thành phố khoa học kỹ thuật.

Vô số khoa học kỹ thuật tân tiến đều được sinh ra từ thành phố khoa học kỹ thuật, tuy tinh vực Sao Chổi vô cùng hỗn loạn, nhưng thành phố khoa học kỹ thuật cũng vô cùng yên bình, là nơi vô số thiên tài kỹ thuật muốn vào.

Cho nên thật ra địa vị của vực chủ Tinh Vực Sao Chổi là rất cao.

Lần này Minh Thù cẩn thận tiêu hóa hết ký ức của nguyên chủ, lúc này mới từ từ trở lại chỗ lúc trước.

Người đàn ông vẫn ngồi chỗ đó.

Thấy cô quay lại, người đàn ông để râu lập tức cười lên: “Tây Dạng vực chủ.”

Minh Thù ngồi xuống đối diện hắn, bắt chéo chân, bày ra tư thế thành thục.

Cô hơi nâng cằm lên, giọng điệu nhẹ nhàng cười: “Điêu tiên sinh, tuy ông hợp tác với cha tôi nhiều năm, nhưng ông cũng biết nhóm hàng này là sản phẩm mới vừa được nghiên cứu chế tạo, không thể giảm giá.”

Người đàn ông để râu có chút không vui: “Trước đây cho dù là sản phẩm mới, lão vực chủ cũng sẽ ưu đãi như cũ…”

Minh Thù cười nhạt: “Điêu tiên sinh, ông có muốn mua hay không, tôi không vội bán.”

Điêu tiên sinh: “…”

Tuy lời này có hơi đáng giận, nhưng hắn không thể không thừa nhận, bà nó lời này là thật.

Đồ của thành phố khoa học kỹ thuật, đâu có vội bán.

Sắc mặt Điêu tiên sinh có chút tối lại: “Tây Dạng vực chủ, làm người vẫn là đừng quên tình nghĩa thì hơn.”

“Người Hoa Hạ các người mới nói câu này, tinh vực Sao Chổi chúng tôi không thịnh hành câu này.”

Cũng có lẽ bởi vì nguyên chủ từng được người Hoa Hạ nuôi dưỡng, cho nên cha của nguyên chủ cảm thấy có hứng đối với văn hóa của Hoa Hạ, chỉ cần không phải chuyện quá đáng, lão vực chủ đều rất nể mấy thứ tình nghĩa này.

Nhưng tinh vực Sao Chổi thì lại là một đám người man rợ, tinh hệ mà vũ lực lên ngôi, căn bản không biết tình cảm là thứ gì.

Diễn viên Thù chỉ nữa phút đã hóa mình vào nhân vật.

“Thứ cho tôi nhắc nhở ông một câu, cha tôi đã qua đời, hiện giờ tinh vực Sao Chổi là tôi đang quản lý.”

Điêu tiên sinh: “…”

Điêu tiên sinh vốn tưởng rằng con bé này vừa mới nhậm chức sẽ dễ xử lý, ai ngờ lại là một người cứng đầu.

Mấu chốt là vẫn không thể đắc tội…

Điêu tiên sinh miễn cưỡng nở một nụ cười: “Chuyện này tôi phải thương lượng một chút, hy vọng Tây Dạng vực chủ cho tôi một chút thời gian.”

Nếu như không có ưu đãi chiết khấu gì, lấy đống hàng này chỉ có mà xuất huyết lớn.

“Tôi chờ được, chỉ là không biết tiền tuyến có chờ được hay không thôi.”

Bây giờ tiền tuyến của đế quốc Hoa Hạ đang đánh nhau, đương nhiên trong tinh hệ… hầu như ngày nào cũng là chiến tranh, để tranh đoạt địa bàn và năng lượng ngôi sao, ngươi không đánh ta thì ta cũng đánh ngươi, sẽ không để yên.

Mà đế quốc Hoa Hạ là một tinh vực mới sinh ra, nguồn năng lượng dư thừa, vẫn là một tinh vực thơm ngào ngạt, ai cũng muốn tiến lên gặm một miếng.

Điêu tiên sinh chính là người phụ trách đến mua lô hàng vũ khí trang bị cơ giáp kiểu mới này cho quân đội tiền tuyến.

Nghe nói kết hợp kỹ thuật mới, lực sát thương tăng gấp đôi so với vũ khí thông thường.

Đáy lòng Điêu tiên sinh lúng túng, râu cũng khẽ vểnh lên: “Tây Dạng vực chủ đợi một lát, tôi đi một chút rồi về ngay.”

Hắn phải báo cáo với cấp trên, vượt qua dự toán hắn không có cách nào làm chủ.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 824: Kỷ Nguyên Tinh Hệ (2)

Sau một tiếng, Minh Thù rời khỏi yến hội xa hoa lãng phí này.

Phía sau nhức nhối vang lên tiếng cắn răng nghiến lợi của Điêu tiên sinh.

Khoảng thời gian này chính là thời gian nữ chính giả đã cầm đồ đi, biến mất cùng với nữ chính.

Thực ra thứ kia chỉ là một viên đá mà lão vực chủ để lại, nghe nói trong lúc vô tình lão vực chủ đã có được, lão vực chủ gọi đó là đá thần.

Căn cứ vào cách nói phô trương của lão vực chủ, bị thương nặng đến đâu chỉ cần còn một hơi thở, cũng có thể làm cho người ta sống lại.

Minh Thù ngẩng đầu nhìn xe huyền phù (*) có thể tùy ý thấy được trên không trung, kiến trúc bốn phía cao vút trong mây, hầu như không thấy bờ, những chiếc cầu bằng mây kết nối chằng chéo những tòa nhà này.

Người đứng trong đó lại đột nhiên phát hiện vô cùng nhỏ bé.

Tinh hệ khoa học kỹ thuật phát triển… thật là khiến người ta mong chờ.

Xe huyền phù dừng lại trước mặt cô, một người đàn ông từ trên xe bước xuống, cung kính hành lễ: “Vực chủ, phải về thôi?”

Minh Thù nghiêng đầu liếc hắn một cái, đây là người mà lão vực chủ để lại cho vực chủ, tên là Sơn Âm.

Dáng dấp ấy à… rất đáng yêu.

Chính là không thích cười, cả ngày mặt lạnh như băng, dường như cả thế giới đều thiếu tiền hắn vậy.

Minh Thù khom lưng lên xe: "Trước tiên tìm một nơi ăn gì đó đã."

Nửa giờ sau, Minh Thù tuyệt vọng với thế giới này.

Nhà hàng cao cấp nhất, đầu bếp cao cấp nhất trong truyền thuyết, đồ ăn làm ra khó ăn giống như thức ăn cho heo vậy.

Cô tuyệt đối không mong chờ gì ở thế giới này!

Tinh hệ quanh năm chìm trong chiến tranh, để thuận tiện, thức ăn được làm thành thuốc dinh dưỡng tiện lợi mang theo.

Một viên thuốc dinh dưỡng, có thể duy trì được cho một người bình thường không ăn không uống trong vòng một tháng.

Sợ không!

Chỉ hỏi bạn có sợ không!

Bà nó chứ, thế này là những ngày tháng cho người sống sao?

Mùi vị của thuốc dinh dưỡng cao cấp cũng khá được, uống vào thì vị cũng tạm, nhưng để có thể nuốt xuống chút thuốc dinh dưỡng rẻ mạt này, đều phải dựa vào dũng khí.

Minh Thù nằm trong xe cắn một viên thuốc dinh dưỡng, chán quá, chán chết mất…

"Vực chủ, đàm phán vừa rồi không thuận lợi?" Sơn Âm ngồi bên cạnh Minh Thù: “Lão vực chủ luôn phá lệ ưu ái đối với bên phía tinh vực Hoa Hạ, khiến những người này đều bành trướng, phái một người như vậy đến đàm phán.”

Trong giọng nói của Sơn Âm rõ ràng bất mãn đối với tinh vực Hoa Hạ.

Mặc dù chức vị của Điêu tiên sinh kia không thấp, nhưng so với vực chủ, hắn không đáng kể.

Nếu không phải đúng lúc vực chủ qua bên này, làm sao hắn xứng để đàm phán với vực chủ.

“Rất tốt.” Minh Thù chép miệng: “Anh sắp xếp người giao hàng một chút.”

“Vâng.” Sơn Âm cho rằng chắc chắn có chiết khấu, nhưng sau khi hắn nhìn thấy đơn đặt hàng được gửi đến, có chút kinh ngạc liếc nhìn Minh Thù.

Người sau sắp chết trong xe.

Vực chủ thế này là thế nào?

Đàm phán thành công rồi vẫn không vui sao?

…

Nơi bọn họ hiện đang đứng chính là tinh cầu của tinh vực Hoa Hạ, nguyên chủ đến đây đã xong việc, gặp Điêu tiên sinh chỉ là tiện thể.

Tiếp theo chính là quay về tinh vực Sao Chổi.

Lúc này bọn họ đang đi về phía cảng phi thuyền.

Trên đường có thêm một số người, những người này đều là nguyên chủ dẫn tới, thân là vực chủ số người đi theo bên cạnh cô là không ít.

Tinh vực Sao Chổi có phi thuyền của mình, sau khi làm xong thủ tục, Minh Thù theo lên phi thuyền.

Trong thời gian đi phi thuyền rất vô vị, Minh Thù nằm trong phi thuyền ngắm cảnh trên khoang, nhìn tinh vực xẹt qua trên đỉnh đầu.

Đừng thấy tinh vực Sao Chổi ở sát vách tinh vực Hoa Hạ, tốc độ bình thường của phi thuyền cũng phải mất thời gian một ngày mới có thể đến.

Minh Thù lấy ra một cành thuốc dinh dưỡng màu hồng, chưa kịp cắn, phi thuyền đã đột nhiên xóc một cái.

Phi thuyền xóc là rất bình thường, Minh Thù cũng không để ý, nhưng khi cô cắn thuốc dinh dưỡng, trước mắt đột nhiên vụt qua một chùm sáng có lửa.

Chùm sáng càng ngày càng nhiều, như ngôi sao rơi xuống trước mặt cô.

Phi thuyền cũng lắc lư theo.

“Vực chủ…” Sơn Âm lảo đảo chạy tới: “Chúng ta vào đến khu giao chiến rồi.”

Minh Thù ngồi xuống, đi qua bên kia, bên đó có vô số chiến hạm đang bắn nhau, ánh lửa lập lòe trong vũ trụ như pháo hoa nổ.

“Sao lại vào khu giao chiến? Chúng ta đi tuyến an toàn mà.”

“Vừa rồi trong quá trình chuyển đổi có xuất hiện nhiễu từ trường.”

Nhiễu từ trường là điều cấm kỵ nhất trong quá trình chuyển đổi, một khi điểm chuyển đổi chịu ảnh hưởng, ai biết được sẽ chuyển đổi đến nơi nào.

Nhưng tuyến an toàn phải trải qua sự tuyển chọn tầng tầng lớp lớp, sao lại xuất hiện nhiễu từ trường?

"Ù ù…"

Phi thuyền càng xóc mạnh hơn, Minh Thù đứng không vững.

Phi thuyền của bọn họ là phi thuyền vận chuyển hành khách bình thường, cho dù từng thăng cấp các loại phòng bị, chỉ có thể chống lại được những vụ cướp và tấn công bình thường.

Trong khu giao chiến lớn như vậy, thì tuyệt đối chỉ có thể làm pháo hôi.

Nguyên chủ cứ ra ngoài như vậy, không biết là cô to gan hay là đầu óc có vấn đề.

“Tìm điểm chuyển đổi gần nhất.”

“Vực chủ, việc này rất nguy hiểm.”

Minh Thù cắn thuốc dinh dưỡng, nhồm nhoàm nói: “Hay là ở đây cho người ta nổ nguy hiểm?”

Sơn Âm: “…”

Sơn Âm nhanh chóng đi làm, nhưng chưa tìm được điểm chuyển đổi, phi thuyền đã bị một chiến hạm đánh bay, vì ổn định phi thuyền người điều khiển liền trực tiếp bị cuốn vào vòng vây chiến bên ngoài.

Cũng may phi thuyền tương đối lợi hại, tránh được sự tấn công mấy lần, miễn cưỡng giữ được phi thuyền, nhưng bây giờ muốn chuyển đổi thực sự rất khó khăn.

Không chỉ bản thân phi thuyền có vấn đề, mà còn bị ảnh hưởng bởi lửa chiến xung quanh.

Lúc này bọn họ như một chiếc thuyền tí hon trong sóng biển.

Lửa chiến bên ngoài càng đến gần, cô thấy một chiến hạm bị giải thể, tan biến trong vũ trụ.

Có lẽ Sơn Âm đang liên hệ với khoang điều khiển: “Tôi liên lạc với chiến hạm của tinh vực Hoa Hạ, chúng ta tránh vào bên kia, bọn họ sẽ cho người tiếp ứng chúng ta.”

Phi thuyền đong đưa nép vào chiến hạm của tinh vực Hoa Hạ, hai chiếc tàu bảo vệ tiến vào chỗ của bọn họ, che chắn lửa đạn cho họ, đưa bọn họ tới tinh hạm của hậu phương.

Phi thuyền trượt vào cửa tinh hạm.

“Vực chủ, cô không sao chứ?”

Minh Thù xem xét miếng thuốc dinh dưỡng: “Không sao.”

Đồ ăn vặt không sao, trẫm liền không sao!

Sơn Âm nhìn bên ngoài một chút: “Tôi xuống xem trước một chút, vực chủ đợi một lát.”

Sơn Âm xuống phía dưới nói chuyện với người bên dưới, lát sau Sơn Âm mới gọi Minh Thù xuống.

Đối phương phái một vị thượng úy đến đón bọn họ: “Rất xin lỗi các vị, đợi đình chiến, chúng tôi lập tức sắp xếp người hộ tống các vị về tinh vực Sao Chổi.”

Minh Thù đứng một bên quan sát cấu tạo bên trong tinh hạm, không có ý lên tiếng.

Sơn Âm hỏi thượng úy: “Lúc nào thì đình chiến?”

"…" Thượng úy bất đắc dĩ: "Đánh nhau thì chúng tôi cũng không rõ lắm lúc nào sẽ đình chiến, nhưng các vị yên tâm, trên tinh hạm tuyệt đối an toàn."

Người của phía trên nói không thể chậm trễ những người này, cũng không biết là người nào của tinh vực Sao Chổi.

Đột nhiên nhô ra từ khu giao chiến…

"Là ai giao chiến với các người?"

"Là tinh vực Arlos."

"Tôi sẽ đàm phán với bọn họ, hy vọng đến lúc đó các người có thể phối hợp, đồng thời đình chiến." Sơn Âm mặt không đổi sắc nói.

Khi hắn nói đàm phán, dường như đã dự liệu được đối phương sẽ bằng lòng với yêu cầu đình chiến của hắn, giọng nói vô cùng chắc chắn.

"Việc này…" Cậu bảo đình chiến thì đình chiến ư, cậu coi mình là ai vậy! Hơn nữa bên phía Arlos…

Lời này đương nhiên thượng úy không dám nói ra: "Tôi sẽ thông báo cho cấp trên."

***

(*) Huyền phù: Nổi lơ lửng, từ phù có nghĩa là nổi và huyền là treo hay đeo lơ lửng.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 825: Kỷ Nguyên Tinh Hệ (3)

Bên phía Arlos đã cắt đứt tất cả tần số truyền tin, Sơn Âm căn bản không liên lạc được với bên đó.

Có lẽ thượng úy đã sớm đoán được kết quả này.

"Các vị vẫn nên kiên nhẫn đợi, tuy thời gian đình chiến không cố định, nhưng trận này đã đánh được một vài ngày, thời gian đình chiến hẳn là sắp đến rồi."

Thi thoảng tiếng nói chuyện của Sơn Âm và thượng úy truyền tới, Minh Thù cắn một cành thuốc dinh dưỡng nhìn bản đồ vũ trụ chậm rãi xoay tròn trước mặt.

Không liên lạc được với Arlos, cho dù Sơn Âm chắc chắn khiến Arlos ngừng chiến được, thì lúc này cũng là không có chỗ dùng năng lực.

Minh Thù cứ như vậy chờ ở tinh hạm của tinh vực Hoa Hạ.

Mấy ngày tiếp theo, sức tấn công của Arlos càng mãnh liệt hơn, trên tinh hạm không cảm giác được lửa đạn phía trước, nhưng chiến sĩ lui xuống từ tiền tuyến đều là dáng vẻ máu chảy đầm đìa, nhìn rất thảm khốc.

Mà có vẻ đình chiến rất xa vời, cũng không biết Arlos nghĩ thế nào, dường như muốn đuổi tận giết cùng tinh vực Hoa Hạ.

Chiến tuyến không ngừng rút ngắn về phía tinh vực Hoa Hạ.

"Reng... Reng."

Tiếng cảnh báo đột nhiên vang lên trên toàn bộ tinh hạm, Minh Thù cảm thấy rõ tinh hạm bắt đầu chuyển động, đang lui về sau ư?

“Arlos lợi hại vậy sao?” Minh Thù hỏi Sơn Âm.

“Tinh vực Arlos có lịch sử tinh hệ ba ngàn năm, năng lực quân sự không phải là mạnh nhất, nhưng tinh vực của bọn họ am hiểu chiến thuật.” Sơn Âm nói: “Đánh với Arlos, cách tốt nhất chính là tốc chiến tốc thắng.”

Sơn Âm liếc mắt nhìn ra ngoài: “Hiện giờ tinh vực Hoa Hạ đã nằm ở thế bị động.”

Tinh vực Hoa Hạ rút lui giống như là khoảng trống của một cái đê bị nứt, quân lính tan rã.

[Nhiệm vụ ẩn: Ta chính là ta, một loại pháo hoa khác. Manh mối: Mời ký chủ thu hoạch giá trị thù hận của kẻ không cùng dân tộc.]

Không cùng một dân tộc là thứ quái gì?

[Đơn giản mà nói chính là ký chủ cần mượn cớ gây chuyện với tất cả các tinh vực khác ngoài tinh vực Sao Chổi, để bọn họ hận cô đến mức hận quá hóa yêu!]

Cho nên nhiệm vụ của ngươi có liên quan gì đến tiêu đề?

[Không liên quan gì.] Hài Hòa Hiệu rất thành thật.

[Nhưng cần có một tiêu đề.]

“...”

Hài Hòa ngươi có lý.

“Sơn Âm.”

“Vực chủ.”

“Bảo quân đội tới đón ta.” Còn không đi nữa sẽ bị đánh.

“Hả?” Sơn Âm đột nhiên mơ hồ: “Chúng ta… không có quân đội.”

“…” Đường đường là một tinh vực, ngay cả quân đội cũng không có? Làm sao sống được đến giờ mà không bị giết hết!

Trong trí nhớ của Minh Thù, Tinh Vực Sao Chổi đúng là không có quân đội.

Cô lấy lại bình tĩnh nói: “Bảo hạm đội Thần Uy của thành phố Khoa Học Kỹ Thuật qua đây.”

“Vâng.”

Thượng úy ở bên ngoài đúng lúc nghe thấy câu nói kia của Minh Thù.

Sắc mặt ông ta hơi đổi, thấy Sơn Âm thực sự đang liên lạc với thành phố Khoa Học Kỹ Thuật, nuốt một ngụm nước miếng, trực tiếp chạy đi.

Thượng úy chạy rất gấp, khi quẹo không chú ý đụng vào người, nhìn rõ là ai thượng úy vội vàng cúi đầu xin lỗi: “Hà… Hà đại tá, xin lỗi.”

Đối phương bị đụng trúng thấy đau cánh tay, vẫn ôm lấy cánh tay, hắn chau mày hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Thượng úy hơi chần chừ.

“Không thể nói?”

“Không phải…” Thượng úy thở dài một tiếng: “Trước đó cấp trên dặn dò tôi tiếp đãi mấy người của tinh vực Sao Chổi, tôi vừa nghe bọn họ nói, muốn liên lạc với hạm đội Thần Uy của thành phố Khoa Học Kỹ Thuật qua đây.”

Thượng úy khai báo một mạch chuyện trước đó, bao gồm cả chuyện Sơn Âm muốn tìm Arlos đàm phán.

Hà đại tá nheo mắt: “Tinh vực Sao Chổi? Người nào?”

Trước đó hắn vẫn ở trên chiến trường, bởi vì bị thương mới quay về, không biết chuyện xảy ra trên tinh hạm.

“Không rõ lắm, cấp trên chỉ bảo tôi tiếp đãi…” Hắn ta thật sự không biết mấy người kia.

Hà đại tá im lặng chốc lát: “Hạm đội Thần Uy thuộc sở hữu của vực chủ tinh vực Sao Chổi, tương đương với quân đội của chúng ta, quân đội uy lực bình thường hoàn toàn không thể sánh được, có thể điều động hạm đội Thần Uy, đối phương… Cậu nói người đàn ông tên gì?”

“Sơn Âm.” Thượng úy trả lời: “Hình như tôi đã nghe ở đâu đó…”

“Là thủ hạ của Tây Dạng.” Hà đại tá nói: “Sơn Âm ở đây, chắc chắn Tây Dạng ở đây, có phải có một cô gái không?”

“Ồ… đúng.” Thượng úy gật đầu: “Sơn Âm kia vô cùng cung kính với cô ta, có điều nhìn qua tuổi còn rất nhỏ…”

Hà đại ta bắt đầu chau mày: “Chuyện này phiền phức rồi đây.”

Chuyện này đâu chỉ phiền phức, thượng úy khóc không ra nước mắt: “Hạm đội Thần Uy tới, không chừng đám người điên này còn tấn công cả chúng ta, đại tá, tôi phải nhanh chóng báo với cấp trên.”

Vì sao tinh vực Sao Chổi không có quân đội?

Bởi vì bọn họ có hạm đội Thần Uy, thành phố Khoa Học Kỹ Thuật có vô số người xuất lực cho hạm đội này.

Thiên tài bên trái, người điên bên phải.

Người trên hạm đội, đều là những kẻ điên của thành phố Khoa Học Kỹ Thuật kia.

Đánh với bọn họ, đơn giản là muốn chết.

Chiến thuật?

Xin lỗi, không có.

Bọn họ chỉ có các loại vũ khí tàn khốc đã cải tiến, cùng với công nghệ chiến hạm lái bằng khí thải.

…

Bên phía Arlos sắp tiêu diệt quân đội của tinh vực Hoa Hạ, thắng lợi trước mắt, ai nấy đều vô cùng hưng phấn.

Ai ngờ vào thời khắc quan trọng này, hơn mười chiến hạm đột nhiên xuất hiện ở bên ngoài chiến trường.

Những chiến hạm này đột nhiên xuất hiện, giống như là chớp mắt một cái chúng đã ở đó rồi lại biến mất trong nháy mắt.

Chớp mắt lần nữa, bọn họ lại ở gần hơn.

Hiện giờ đã tiến vào vòng chiến.

Nhưng lửa chiến căn bản không cách nào lan đến gần chúng.

“Khỉ thật!” Quan quân của Arlos tức giận mắng: “Cậu đến nhìn xem, có phải tôi xuất hiện ảo giác không?”

“Trưởng… trưởng quan, không có.” Người phía sau run run trả lời.

Bà nó, cái này cứ như hồn ma vậy.

“Viện quân bên phía Hoa Hạ?” Quan quân của Arlos nhìn chằm chằm hơn mười chiến hạm, muốn tìm ra nguyên nhân vì sao bọn họ di chuyển được.

“Không giống.” Người bên cạnh quan quân trả lời: “Quân đội Hoa Hạ rất dễ nhận biết, phong cách của hơn mười chiến hạm này không giống bên Hoa Hạ.”

"Xẹt xẹt xẹt…"

Màn hình trước mặt đột nhiên lóe lên.

Mấy giây sau, một người đàn ông tuổi còn trẻ chính là Quyển Mao tóc xoăn màu xanh, mọi người đồng loạt lùi về sau một bước, thiết bị liên lạc với bên ngoài của bọn họ đều bị ngắt.

Quyển Mao tao nhã lịch sự để tay ở trước ngực, làm một động tác chào hỏi quý tộc: “Ngày bình yên, trưởng quan của Arlos thân yêu.”

Các trưởng quan của Arlos: “…”

Bà nó chứ, đây là ai vậy!

Trưởng quan đứng phía trước tiến lên thao tác, nhưng người đàn ông tóc xoăn kia vẫn vững vàng chiếm màn hình, cười vô cùng khéo léo.

“Xin các vị trưởng quan đừng kinh hoảng.”

“…” Sao có thể không kinh hoảng, bà nó, ngươi đứng nói không đau eo!

“Cậu… Cậu là ai? Các người muốn làm gì?” Những người này nhất định là người của chiến hạm càng ngày càng đến gần bọn họ kia.

Quyển Mao: “Trưởng quan thân yêu, chúng tôi chỉ là đến đón vực chủ thân yêu về nhà, không hề có ác ý.”

Vẻ mặt đối phương mơ hồ: “Vực chủ? Vực chủ nào? Chỗ chúng tôi không có vực chủ nào cả.” Sao vực chủ có thể xuất hiện ở chiến trường, đùa gì vậy.

Quyển Mao: “Ừ… vực chủ Tây Dạng, các người chưa thấy cô ấy sao? Trưởng quan thân yêu, giam giữ vực chủ của chúng tôi là rất nghiêm trọng đấy.”

Tây Dạng… Tây… Tinh vực Sao Chổi?

Các trưởng quan của Arlos tức giận, hèn gì đám hạm đội này lại quái dị như vậy, bà nó chứ, ra là đến từ thành phố Khoa Học Kỹ Thuật.

“Chúng tôi chưa từng thấy vực chủ Tây Dạng.” Trưởng quan của Arlos để tay trên trán: “Thề với vị thần tôn quý nhất của Arlos chúng tôi.”

“Nhầm rồi, vực chủ ở đối diện!”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 826: Kỷ Nguyên Tinh Hệ (4)

Trên màn hình không biết là người nào rống lên một câu, sau đó Quyển Mao bình tĩnh hướng về phía bọn hắn chào: “Làm phiền rồi.”

Màn hình nhấp nháy một chút, người trong màn hình biến mất khôi phục lại hình ảnh trước đó.

Mọi người: “...”

Không ai nói cho bọn họ biết vực chủ của tinh vực Sao Chổi ở chỗ này sao!

Màn hình bỗng dưng nhấp nháy, Quyển Mao lại xuất hiện ở trên màn hình, mọi người như bị chấn động giật mình.

“Trưởng quan Arlos thân mến, xin các người đừng đốt thêm lửa nữa, hại đến người vô tội như chúng tôi sẽ không tốt.”

“...”

-

Trong chiến hạm màn hình đã tắt, Quyển Mao kéo chàng trai bên cạnh: “Cái này cũng có thể nhầm, cậu làm ăn cái gì thế không biết!”

Chàng trai bị đánh ôm đầu nhảy: “Tôi đó là còn chưa nói hết, cậu lại bắt đầu rồi! Sao lại trách tôi!”

“Tiểu Trục chờ đấy, đợi gặp được Sơn Âm, cậu hết đời.” Quyển Mao chỉ vào chàng trai.

Tiểu Trục: “Đối nhân xử thế đừng vô liêm sỉ vậy chứ.”

Tóc quăn: “Tôi có nhan sắc, tôi vô sỉ, thế nào.”

Tiểu Trục: “Cậu cậu...”

“Được rồi hai người đừng làm ồn nữa, đón được người thì nhanh chóng trở về, thí nghiệm của tôi còn chưa làm xong đây này.” Chàng trai bên cạnh nhìn lôi thôi, ôm con mèo không chịu được đành lên tiếng ngăn hai người lại.

“Hứ!”

Tóc quăn phủi phủi áo quần, vuốt vuốt tóc mái ngố, tiếp tục tiến vào tinh vực Hoa Hạ bên kia.

“Tôi nói rồi, có thể trực tiếp liên hệ Sơn Âm, cậu xâm nhập bọn họ làm cái gì?” Chàng trai lôi thôi xách con mèo.

Động tác Quyển Mao dừng một chút, như quên béng điều này.

Hắn hất tóc mái: “Để cho bọn họ thấy được kỹ thuật của tôi.”

Tiểu Trục ở bên cạnh bổ sung: “Vì hắn đã quên.”

Quyển Mao trừng mắt với chàng trai, Tiểu Trục "hừ" một tiếng, xoay người đi điều khiển chiến hạm.

Tinh vực Hoa Hạ nghe nói hạm đội Thần Uy tới đón người, không trực tiếp đánh tới bọn họ tỏ vẻ rất vui mừng, rất cung kính tiễn Minh Thù lên chiến hạm.

Arlos bên kia lúc này cũng ngừng bắn, nói nhảm bây giờ còn đánh một lát nữa người bị đánh lại chính là bọn họ.

Chiến hạm như lúc đến, chầm chậm lui về ngoài vòng vây, lặng lẽ nổi lên dường như muốn hòa vào với vũ trụ.

Nguyên chủ vừa nhập vai chưa lâu, kỳ thực không quá quen đối với thành phố Khoa Học Kỹ Thuật của những người này, Sơn Âm giới thiệu sơ qua cho cô.

Dù là Quyển Mao hay là chàng trai lôi thôi kia, tên nói ra đều là có thể khiến người ta xem như thượng khách.

Bọn họ nhờ tinh vực Sao Chổi phù hộ, tinh vực Sao Chổi cung cấp cho bọn họ tất cả những thứ cần thiết, và không ép buộc bọn họ làm chuyện gì cả.

Thế nhưng lúc vực chủ cần, bọn họ phải góp một chút sức xem như là báo đáp.

Chỉ cần là người thường trú tại thành phố Khoa Học Kỹ Thuật đều như thế.

Đối với những thiên tài này mà nói, tinh vực Sao Chổi là tự do, không có âm mưu quỷ kế.

Thành phố Khoa Học Kỹ Thuật là thiên đường của bọn họ, bọn họ tự nguyện ở lại.

Nguyên chủ bị mất quyền điều khiển thành phố Khoa Học Kỹ Thuật, kỳ thực nguyên nhân căn bản là bị mất quyền điều khiển hạm đội Thần Uy.

Về phần tại sao bị mất quyền điều khiển hạm đội, đó là vì nữ chính giả lợi dụng một người ở hạm đội Thần Uy cực kỳ có lòng yên mến đối với cô ta.

“Lợi hại lợi hại.” Minh Thù nghe xong lai lịch vài người, làm vực chủ, mang tính tượng trưng khen một phen, nhớ ra điều gì đó trong đôi mắt lóe lên mong đợi: “Mọi người, người nào biết nấu cơm?”

“Làm cơm?” Tiểu Trục nghi hoặc: “Làm cơm là cái gì, kiểu mới vũ khí?”

Minh Thù: “...”

“Làm cơm là cổ ngữ của tinh vực Hoa Hạ.” Chàng trai lôi thôi nói: “Ừm... Thuốc dinh dưỡng là cùng một loại.”

Bọn họ ngay cả làm cơm đều chưa từng nghe qua, ngón tay nhìn bọn họ biết nấu cơm?

Minh Thù cắn thuốc dinh dưỡng nằm xuống lại, xem ra sau này chỉ có thể ăn thuốc dinh dưỡng rồi.

Quyển Mao nhấc tay: “Tôi sẽ làm thuốc dinh dưỡng.”

Tiểu Trục bĩu môi: “Thôi đi, cậu làm thuốc dinh dưỡng người ăn chết hết.”

Quyển Mao mỉm cười ấn đầu tiểu Trục xuống, nhân tiện bịt cái miệng của hắn: “Vực chủ, cô đừng nghe hắn nói bậy.”

“Ư ư ư...” Tên khốn bỏ tôi ra: “Lần trước tôi nhìn thấy... ư ư ư...”

Quyển Mao kéo tiểu Trục qua một bên.

Hai người ở bên kia đánh lộn đùng đoàng tựa như sấm sét, chàng trai lôi thôi dường như quen với cảnh này, bình tĩnh ôm lấy mèo.

Minh Thù chăm chú nhìn con mèo kia, lập tức không còn gì để nói, đó là một con mèo giả.

Gặp phải một con mèo giả.

-

“Còn không đi, chờ cái gì?”

Minh Thù uống xong một viên dinh dưỡng, mấy người Quyển Mao còn đang thảo luận làm cơm với vũ khí kiểu mới này.

“Chờ bọn hắn đánh xong.” Quyển Mao tao nhã lễ độ nói: “Chúng tôi muốn thu thập ít số liệu, khó mà gặp được.”

Dù sao hạm đội Thần Uy bọn họ cũng không thể có chuyện rảnh việc đi dạo được.

Arlos chỉ ngừng nóng giận một chút, hạm đội Thần Uy rời khỏi vòng chiến, chiến đấu liền lần nữa khai hỏa.

Minh Thù hỏi tiểu Trục bọn họ hiện đang ở đâu, cô nhớ kỹ cảnh này... Tinh vực Hoa Hạ và Arlos sẽ đồng quy vu tận, được xưng là một trận chiến đấu thảm nhất.

Hai ngày sau.

Đứng ở trên chiến hạm Thần Uy, rõ ràng thấy tinh hạm Hoa Hạ giải thể trong vũ trụ, Arlos đối diện cũng bùng nổ giải thể theo.

Chiến hạm Thần Uy đều chịu đợt sóng lan đến không nhỏ, tiểu Trục điều khiển chiến hạm lui về phía sau thật xa, mới dần dần bình ổn lại.

Tinh hạm cứ như vậy biến mất...

Tinh vực Hoa Hạ chẳng qua cũng chỉ là tinh hạm thứ mười, số lượng tinh hạm Arlos cũng không có thêm được nhiều lắm.

“Đó là tinh hạm!” Tiểu Trục giương mắt đáng tiếc, hắn quay đầu nhìn Minh Thù, mắt sáng lên: “Vực chủ, khi nào chúng ta tạo được tinh hạm vậy?”

“Chúng ta không có?” Đồ chơi tinh hạm này vốn là nói tạo là tạo được, kiến thức rộng.

“Không có đâu...” Tiểu Trục không xác định, dù sao hắn cũng chưa thấy qua.

Minh Thù nhìn về phía Sơn Âm, Sơn Âm mặt không thay đổi nói: “Trước đây có không ít, nhưng bị lão vực chủ cầm đi đổi hàng hạm, chỉ để lại hai chiếc. Tinh vực chúng ta nơi cần dùng tinh hạm không nhiều lắm.”

Tinh vực Sao Chổi không đánh nhau.

Trước đây tinh vực Sao Chổi có quân đội, sau này hạm đội Thần Uy càng ngày càng lợi hại, quân đội đành giải tán.

Có người tới xâm phạm, hạm đội Thần Uy ra tay là được.

Minh Thù: “...” Thực sự tinh hạm còn không sánh được hàng hạm?

“Được rồi, phim cũng xem xong rồi, đi thôi.” Minh Thù phất tay một cái, trở về đi tìm xem có đầu bếp hay không.

“Vực chủ... hì hì...”

Minh Thù hoài nghi: “Gì vậy?”

Quyển Mao bọn họ muốn đi chiến trường xem thử, Sơn Âm không ngăn cản cũng không đồng ý, tất cả quyết định đều giao cho Minh Thù.

“Chết đáng đời.”

“Không chết được, chúng tôi chuyên nghiệp mà.” Quyển Mao lập tức cử động, tự tin không gì sánh được.

Đợi chiến trường bên kia dừng phản ứng, tất cả đều yên ắng, Quyển Mao bọn họ lái một con thuyền bảo vệ loại nhỏ đi qua đó.

Chiến trường rất lớn, Quyển Mao bọn họ cũng cần thời gian nhiều hơn.

Minh Thù lười chờ bọn hắn, để lại hai tàu chiến hạm, cô đi trước một bước.

“Vực chủ, trở về Hồng Hải Tinh sao?”

Hồng Hải Tinh là tinh chủ của tinh vực Sao Chổi, cũng là chỗ ở của nguyên chủ.

“Đến sao Khoa Học Kỹ Thuật.” Trẫm đi hẹn hò với nữ chính giả một chuyến.

Nữ chính giả hiện tại hẳn là ở trong thành phố Khoa Học Kỹ Thuật, nguyên chủ tìm cô ta khắp vũ trụ, cô ta lại trốn ngay trước mắt nguyên chủ.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 827: Kỷ Nguyên Tinh Hệ (5)

Sao Khoa Học Kỹ Thuật còn gọi là thành phố Khoa Học Kỹ Thuật, cả tinh cầu chỉ có một thành phố Khoa Học Kỹ Thuật này là thành phố.

Là nơi khoa học kỹ thuật thịnh vượng nhất, khắp kiến trúc này đều lộ ra vẻ... ma tính.

Kiến trúc kỳ lạ nổi bồng bềnh giữa không trung, các tòa nhà được xây dựng ngược lại với ý nghĩa thông thường, kiến trúc bị chìm ngập trong nước...

Nhìn thế nào cũng không bình thường.

Trẫm sợ là vào tà giáo.

Thành phố Khoa Học Kỹ Thuật chia làm bảy mảng, hạm đội Thần Uy đơn độc thuộc về một mảng, Minh Thù hiện tại đang ở hạm đội Thần Uy.

Toàn bộ hạm đội Thần Uy nhìn từ không trung vô cùng đáng kinh ngạc, từng chiếc từng chiếc chiến hạm được sắp xếp thật chỉnh tề.

“Vực chủ.”

Người phụ trách hạm đội Thần Uy ở bên ngoài chiến hạm.

Người phụ trách này bề ngoài cùng tương tự con người, thế nhưng trên trán có một cái ụ rất lớn, trên đầu còn có hai sợi râu lúc này đang rung rung.

Người phụ trách cười đến đôi mắt đều sắp khép lại.

Người phụ trách dẫn Minh Thù đi vào bên trong, vừa giới thiệu hạm đội. Trong hạm đội có thành viên thường trú, giống như Quyển Mao và Tiểu Trục đều không phải là thành viên thường trú hạm đội, nhưng nếu hạm đội cần thì bọn họ cũng tới.

“Lần trước tôi đã nói với cậu vì sao không nhớ, loại sai lầm này phạm một lần còn phạm lần thứ hai, cậu coi nơi này là trường học à?”

Tiếng trách mắng từ phía trước truyền đến người phụ trách rõ ràng sửng sốt, hắn dừng giới thiệu nhìn về phía trước.

Chỉ thấy hai người người đàn ông cao lớn, cánh tay trần màu vàng nhạt trên da thịt dường như còn có mồ hôi sáng bóng.

Người đàn ông đang chọc chọc vào đầu chàng trai, nhìn qua rất tức giận còn chàng trai đang cố gắng xin lỗi.

“Lộ Gia!” Người phụ trách gọi một tiếng.

Người đàn ông quay đầu: “Mạch Địch.”

Người phụ trách gật đầu: “Qua đây một chút.”

Lộ Gia liếc mắt nhìn Minh Thù, đi từ từ qua đây.

“Đây là vực chủ chúng tôi, vực chủ, đây là người lợi hại nhất hạm đội chúng tôi tên là Lộ Gia...” Người phụ trách kể về thành tích sáng chói của Lộ Gia.

Đây chính là người đã phản bội nguyên chủ sau này?

“Trục xuất hắn khỏi thành phố Khoa Học Kỹ Thuật.”

“Chiến tích cao nhất của Lộ Gia...” Người phụ trách dừng lại, hắn kinh ngạc nhìn về phía Minh Thù.

Hắn mới vừa nghe được cái gì?

Trục xuất khỏi thành phố Khoa Học Kỹ Thuật?

“Tại sao muốn trục xuất tôi khỏi thành phố Khoa Học Kỹ Thuật?” Lộ Gia trừng mắt, lớn tiếng chất vấn.

Vì sao? Đương nhiên là vì về sau ngươi muốn cấu kết cùng nữ chính giả, loại chuyện này chắc chắn nên bị bóp chết từ trong trứng nước.

Chẳng lẽ còn phải đợi ngươi và nữ chính giả thông đồng với nhau, mang theo hạm đội trẫm chạy trốn sao?

“Ta nghĩ xem...” Minh Thù chống cằm làm ra dáng suy nghĩ.

Lộ Gia: “...”

Người phụ trách: “...”

Đến lý do cũng chưa nghĩ ra, cô đã đòi trục xuất người khác?

Cô đến làm trò cười à?

Minh Thù trầm ngâm một lúc, nỗ lực suy nghĩ lý do: “Vì... ngươi quá cao.”

Người phụ trách: “...” Lý do này vừa nghe đã biết là nói bừa? Ai tin chứ!

Lộ Gia khóe miệng co giật, lửa giận khó nhịn xuống, hắn lạnh lùng nói: “Vực chủ, tôi tự nhận cống hiến rất nhiều cho hạm đội, cô vô duyên vô cớ trục xuất tôi có phải quá đáng lắm hay không.”

Minh Thù nhẹ nghiêng đầu, khóe miệng cười khẽ: “Hạm đội là của ta, ta muốn trục xuất người nào thì trục xuất, ngươi có ý kiến gì sao?”

“Mạch Địch.” Lộ Gia hét với người phụ trách bên cạnh đang ngơ ngác.

Người phụ trách lúc này mới lấy lại tinh thần, nhanh chóng nói thay Lộ Gia: “Vực chủ, Lộ Gia là hạm trưởng hạm đội, cô không thể trục xuất hắn như vậy được.”

“Vậy phải thế nào mới trục xuất được? Còn phải mở đại hội trục xuất sao?” Minh Thù nói: “Vậy mất mặt lắm.”

Người phụ trách: “...” Tôi không phải có ý đó.

Minh Thù vỗ vai người phụ trách: “Việc này cứ quyết định như vậy, cũng là cho người phía dưới có cơ hội bộc lộ tài hoa không phải sao. Không có hắn, hạm đội Thần Uy vẫn là hạm đội Thần Uy.”

Hạm đội Thần Uy không phải dựa vào Lộ Gia mà nổi danh.

Thành phố Khoa Học Kỹ Thuật chính là không bao giờ thiếu nhân tài.

Giống như Quyển Mao và Tiểu Trục là những nhân tài toàn năng, Lộ Gia cùng lắm chỉ là thiên tài trong hạm đội thôi.

Giọng nói Minh Thù lộ vẻ cười, nghe vào không có chút sức uy hiếp nào, nhưng người phụ trách lại cảm thấy lúc hắn bị vỗ vai, đáy lòng lại không sinh chút phản kháng nào.

Tâm tư người phụ trách thay đổi, có chút vẻ áy náy nhìn về phía Lộ Gia.

Sắc mặt Lộ Gia dần đỏ lên, thân thể tức đến mức run lên: “Mọi người...”

Người phụ trách bất đắc dĩ, đây là quyết định của vực chủ.

-

Lộ Gia tức giận thu dọn đồ đạc xong, Mạch Địch đứng ở phía sau, sắc mặt có hơi chút xấu hổ: “Lộ Gia, cậu thực sự không nhớ rõ đã đắc tội chỗ nào với vực chủ sao?”

Vực chủ đi một vòng trong hạm đội, nhìn ai cũng đều cười tủm tỉm vẻ mặt ôn hoà làm sao tới hắn thì lại như vậy?

“Tôi chưa từng gặp qua cô ta.” Lộ Gia cắn răng: “Ai biết cô ta nổi điên vì chuyện gì chứ.”

Mạch Địch bị dọa cho giật mình, nhanh chóng đóng cửa lại: “Đây là hạm đội, nói năng cẩn thận một chút, truyền tới tai vực chủ có thể cậu còn không đi khỏi đây nổi.”

Hai tay Lộ Gia gân xanh nổi lên, vừa lên đã trục xuất hắn, không phải cô ta điên thì là gì?

“Cậu thực sự chưa từng gặp vực chủ sao? Trước đây thì sao? Lúc vực chủ còn chưa phải là vực chủ, cậu cũng chưa từng gặp qua? Có phải cậu đắc tội với vực chủ chỗ nào mà cậu không nhớ rõ không?”

“Không có, tôi đã nói là không có.” Lộ Gia hét.

“... Được rồi.” Mạch Địch thở dài: “Tôi sẽ giải quyết thủ tục cho cậu, cố gắng biểu hiện tốt đẹp một chút, rời khỏi thành phố Khoa Học Kỹ Thuật, cậu cũng sẽ có tương lai tốt.”

“Không cần!”

Lộ Gia đem mấy thứ buộc chặt không gian Newry, nổi giận đùng đùng rời phòng.

Lộ Gia đi một mạch rời khỏi hạm đội, hắn sợ đi chậm tin tức truyền khắp toàn bộ hạm đội, đến lúc đó mọi người nhìn hắn như một trò cười.

Lộ Gia bị người ta ngăn cản ở lối đi, hắn đang muốn nổi điên, lại vừa nghe giọng nói quen thuộc vang lên.

"Lộ Gia, cậu làm sao vậy?"

Đứng trước mặt chính là một cô gái tóc ngắn, mang trang phục trung tính nhìn qua vô cùng đẹp trai, cô ngăn Lộ Gia lúc này đang nghi hoặc nhìn hắn.

"Ngải Nặc..." Sự tức giận trên mặt Lộ Gia biến mất, gọi lên một tiếng.

"Xảy ra chuyện gì?" Ngải Nặc tỏ vẻ quan tâm.

"Tôi..." Loại chuyện này làm sao có thể nói cho cô biết? Cô sẽ khinh thường hắn. Về sau hắn cũng không thể ở lại thành phố Khoa Học Kỹ Thuật nữa.

"Rốt cuộc có chuyện gì cậu nói đi chứ." Ngải Nặc lo lắng liền tóm lấy cánh tay Lộ Gia.

Lộ Gia cúi thấp đầu, hắn không dám nhìn Ngải Nặc: "Tôi phải rời khỏi thành phố Khoa Học Kỹ Thuật."

"Cái gì? Vì sao? Cậu ở thành phố Khoa Học Kỹ Thuật đang yên đang lành tại sao muốn rời đi, là muốn đi công chuyện sao?" Ngải Nặc hỏi dồn dập.

"Không phải."

Ngải Nặc kề sát vào hắn, giọng nói lo lắng: "Vậy tại sao cậu muốn rời khỏi thành phố Khoa Học Kỹ Thuật?"

Lộ Gia nói không nên lời chuyện hắn bị đuổi ra ngoài.

“Ngải Nặc, cậu đừng hỏi.”

“Chúng ta không phải là bạn bè sao? Sao cậu không thể nói cho tôi biết?” Ngải Nặc mang vẻ ảm đạm: “Hay là cậu chưa từng xem tôi là bạn?”

“Không phải không phải… tôi không phải ý đó.” Hắn lộ ra vẻ kinh hoảng, khoát tay: “Tôi chính là…”

“Chính là vì sao?”

Lộ Gia hít sâu hai cái: “Tôi bị trục xuất khỏi thành phố Khoa Học Kỹ Thuật.”

Ngải Nặc lộ ra ánh mắt khiếp sợ: “Vì… vì sao vậy? Cậu ở hạm đội lợi hại như vậy, tại sao buộc phải trục xuất cậu khỏi thành phố Khoa Học Kỹ Thuật, có phải có hiểu lầm gì đó hay không?”

Cô vất vả lắm mới có được quan hệ tốt với Lộ Gia, hiện tại hắn lại bị trục xuất sao?

“Tôi cũng không biết, ngày hôm nay vực chủ tới, cô ta không giải thích gì đã trục xuất tôi.”

Vực chủ…

Tây Dạng!

Cô ta tới rồi!

Ngải Nặc đổ mồ hôi lạnh.

“Cậu đừng vội…” Ngải Nặc bình tĩnh lại, an ủi Lộ Gia: “Chúng ta nghĩ cách đi.”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 828: Kỷ Nguyên Tinh Hệ (6)

“Mạch Địch, không xong rồi, Tiểu Trục bọn họ kéo thứ kỳ quái trở về.” Người lùn không tới một mét từ đằng xa nhảy bổ tới.

Đúng hơn là bay tới.

Chân chưa chạm đất.

Người lùn giữ chặt chân dài Mạch Địch: “Cậu mau đi xem một chút đi.”

Mạch Địch khóe miệng giật một cái, nghiến răng nghiến lợi: “Tôi biết ngay, không nên để cho mấy kẻ điên đó lên đây.”

Mạch Địch hướng về phía Minh Thù chào một tiếng: “Vực chủ, tôi đi xem thử.”

Mạch Địch vội vã mang theo người lùn đi khỏi, Minh Thù buồn chán cũng đi theo xem thử một chút.

Quyển Mao bọn họ mang về là một loại khoang đông gì đó, đặc biệt cũ nát.

Giống như vật của rất nhiều năm trước.

Quyển Mao và Tiểu Trục hợp lực đẩy khoang đông xuống, chàng trai lôi thôi ôm con mèo giả, chậm rãi theo ở phía sau.

“Đây là cái gì?” Mạch Địch đã vọt tới: “Tôi đã nói không cho phép mang đồ đạc không rõ lên hạm đội, mọi người vớt vật gì vậy!”

“Mạch Địch không nên tức giận, giận sẽ sinh nếp nhăn, ông xem nếp nhăn ông đã nhiều như vậy rồi.” Quyển Mao nói với thái độ nhã nhặn lễ độ, nhưng lời kia làm cho Mạch Địch trực tiếp đạp hắn một cái.

Quyển Mao buông tay, Tiểu Trục một người không chịu nổi, khoang đông trực tiếp lui về phía sau trượt một khoảng cách, đụng vào robot sửa chữa cỡ lớn đi ngang qua phía sau.

"Rầm..."

Khoang đông vốn đã cũ nát, va chạm như thế, trực tiếp rơi ra một lớp kim loại phía ngoài.

Quyển Mao chạy nhanh đến nhìn, sau đó nhìn về phía Mạch Địch: “Mạch Địch, ông thô lỗ như thế, sẽ tìm không được người yêu đâu.”

Mạch Địch lại muốn đạp Quyển Mao.

Quyển Mao nhanh đến bắt chuyện Tiểu Trục, hai người đẩy khoang đông, từ bên kia chạy thật nhanh.

-

Trong khoang đông có người.

Hơn nữa còn là một người rất đẹp.

Mặc trên người một bộ quần áo màu trắng tinh khiết, lẳng lặng nằm trong khoang đông, tựa như đang ngủ vậy.

Minh Thù khom lưng dòm người ở bên trong: “Hắn chết rồi sao?”

“Không đâu.” Quyển Mao chỉ vào đồ thị trên khoang đông: “Chết thì tôi không lao lực đem hắn trở về rồi... lão vực chủ bình thường nói cái gì mà...”

“Cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp.” Tiểu Trục bổ sung.

“Đúng đúng đúng!” Quyển Mao gật đầu, hắn đột nhiên ngượng ngùng nhìn Minh Thù cười: “Chúng tôi cũng muốn làm người tốt.”

Minh Thù quay đầu hỏi Tiểu Trục: “Hắn có phải quên uống thuốc hay không?”

“Ha ha, hắn chưa uống thuốc.”

“Muốn chết!”

“Ôi, cậu buông tay, đầu tôi đều sắp bị cậu cốc đến ngốc rồi!”

Quyển Mao và Tiểu Trục lại ồn ào.

Chàng trai lôi thôi đang ôm mèo giả đột nhiên xúm lại: “Hắn dường như sắp chết.”

Đồ thị trên khoang đông hạ xuống.

Quyển Mao lập tức buông Tiểu Trục ra nhào tới, tại thao tác trên khoang đông một lúc, một lúc lâu hắn mang vẻ mặt thất vọng: “Cái này cần kích hoạt bằng gien.”

“Vậy làm sao bây giờ?” Tiểu Trục hỏi.

Hắn làm thế cầu xin bằng tay: “Cầu xin thôi.”

Làm xong cầu xin, Quyển Mao thở dài: “Vô ích rồi.”

“Vực chủ, cô làm gì vậy!” Tiểu Trục đột nhiên hoảng sợ.

Minh Thù không biết đang cầm máy cắt gì, hướng phía khoang đông đi đến.

“Vực chủ thủ hạ lưu tình!” Quyển Mao hô to: “Tôi mở tôi mở, vực chủ cô đừng kích động, mau buông xuống!”

“Không phải là không thể mở sao?”

Quyển Mao hắng giọng một cái: “Tôi vừa mới nhớ ra một cách.”

“Mọi người cứu hắn trở về, không phải là vì cái khoang đông này chứ?” Mạch Địch nhìn hồi lâu, một lời nói toạc ra chân tướng.

“Mạch Địch à, ông thật là làm cho người ta không thích, quá đáng ghét.”

Mạch Địch: “...”

Minh Thù: “...” Tà giáo thật là đáng sợ, đồ ăn vặt trẫm thì sao!

Quyển Mao lần nữa thao tác một hồi trên khoang đông, có thể là có chút phiền phức thật, đồ thị đều sắp giảm xuống đến mức thấp nhất.

"Cạch..."

"Keng..."

Hai âm thanh đồng thời vang lên.

Khoang đông lúc này trắng sương mù, cửa khoang chậm rãi mở ra, khí lạnh từ trong khoang tràn ra.

Tiểu Trục không biết từ đâu ôm đến một chiếc rương thuốc, lấy ra mấy thứ đồ, trực tiếp cắm vào người ở bên trong.

Nhìn thấy kim tiêm muốn đâm vào thân thể đối phương, bàn tay tái nhợt gần như trong suốt đột nhiên nắm cổ tay Tiểu Trục, kim tiêm vừa lúc dán vào áo quần hắn.

Tiểu Trục ngẹo đầu, hướng về phía hắn nói: “Cậu mới tỉnh lại từ khoang đông, phải tiêm thuốc hồi sinh gien.”

Đối phương cũng không biết có phải là nghe hiểu hay không, ngón tay từ từ buông xuống.

Tiểu Trục trực tiếp đem kim tiêm đâm vào, bơm vào thuốc hồi sinh gien, sau đó đứng dậy, động tác liền mạch thuần thục.

Quyển Mao cầm lấy cánh tay người kia đưa hắn ra.

Người đó đã tỉnh táo lại, mắt mở hờ, hơi thở không đều lắm, trên mặt tái nhợt nhìn không thấy huyết sắc của người bình thường, như một khối ngọc trong suốt.

Hắn lúc này nhỏ bé được chạm vào tựa như sẽ bể nát.

Quyển Mao không có dấu hiệu nào buông tay, thân thể người đó chậm rãi ngã xuống.

Minh Thù đưa tay đỡ lấy được, không nặng chút nào, cô cảm giác mình đang ôm một khối bông.

Sơn Âm tiến lên hai bước, có chút bận tâm, người này không rõ lai lịch, trên người có mang theo vật kỳ quái hay không cũng không biết.

“Vực chủ, chúng tôi đi trước, người để lại cho cô làm quà.”

Quyển Mao và Tiểu Trục đang đẩy khoang đông vội rời khỏi, chàng trai lôi thôi thấy hai người kia bỏ đi, hắn cũng chậm rãi rời khỏi.

Mọi người: “...”

“Khoang đông có cái gì đặc biệt sao?” Minh Thù quay đầu hỏi Sơn Âm.

Sơn Âm lắc đầu: “Không rõ lắm. Nhưng... bọn họ có thể mang về từ bên ngoài cũng không đơn giản.”

“Khụ khụ...” Người Minh Thù ôm đột nhiên ho kịch liệt đứng dậy.

“Dẫn hắn đi kiểm tra một chút.” Minh Thù giao người cho Sơn Âm.

“Vâng.”

-

Người không có gì đáng ngại, thân thể bình thường, sau khi tiêm vào thuốc hồi sinh gien, sức lực cũng đang khôi phục.

Nhưng người này vẫn không nói chuyện, hắn cứ như vậy im lặng nhìn mọi thứ xung quanh.

Minh Thù đứng ở bên ngoài cửa kính nhìn người ở bên trong: “Sơn Âm, cậu cảm thấy người này quen mặt không?”

Sơn Âm nghi hoặc: “Vực chủ gặp qua người này?”

Minh Thù cẩn thận lật lại ký ức nguyên chủ, thế nhưng trong trí nhớ không có người như vậy, chỉ là cảm thấy mặt hắn quen thuộc.

“Vừa rồi tôi đi hỏi qua Tiểu Trục, cái khoang đông kia là bọn hắn phát hiện trên chiến trường, trùng hợp là rất gần với điểm chuyển tiếp do trận từ trường kia ảnh hưởng nên trôi dạt cùng chúng ta đến đây.”

Minh Thù nheo mắt: “Ý của cậu là, cái khoang đông kia có thể phóng ra từ trường ảnh hưởng phi thuyền?”

“Vực chủ, bọn họ rất để tâm đến khoang đông này.” Sơn Âm nhắc nhở.

Nếu như không có điểm gì đặc biệt, bọn họ cũng sẽ không để ý như vậy.

“Vực chủ, đã không sao rồi. Nhưng còn cần nghỉ ngơi một khoảng thời gian mới có thể hoàn toàn khôi phục, hắn ở trong khoang đông thời gian quá lâu, phản ứng dường như có hơi chậm.” Người ở bên trong đi ra báo cáo cho Minh Thù.

“Quá lâu? Bao lâu?”

Đối phương nói một con số an toàn: “Chí ít cũng năm mươi năm.”

Tuổi thọ bình quân Tinh hệ là bốn trăm tuổi, sống đến năm sáu trăm tuổi không phải là vấn đề, bình quân một trăm tuổi mới tính trưởng thành.

Thời gian năm mươi năm thực ra không là gì.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 829: Kỷ Nguyên Tinh Hệ (7)

"Vực... Vực chủ tìm tôi?"

Dường như hắn không có phạm lỗi gì... phạm sai lầm cũng là Quyển Mao kia.

“Cái khoang lạnh kia...”

"Không biết, vực chủ, tôi không biết cái khoang lạnh kia, là hắn đòi phải cầm trở về." Chỉ nửa phút mà Tiểu Trục đã bán Quyển Mao đi.

Sao... Sao chết hay không chết cũng do mình chịu vậy?

Dù sao hắn cũng không gánh nổi họa này.

"Người đâu?"

Tiểu Trục vò vò đầu: "Phòng thí nghiệm. Hắn không ra chúng ta cũng không thể vào.”

Quyển Mao đã ở phòng thí nghiệm mấy ngày, tinh thần của người nhặt về cũng khá hơn một chút, nhưng vẫn không thể nói chuyện.

Cả ngày im lặng ở trong phòng, không phải thơ thẫn thì là ngủ.

Nhưng dựa theo tình hình kiểm tra từng ngày, tốc độ hồi phục của người này nhanh đến kinh hồn.

Lúc đầu chẩn đoán tinh thần của hắn không qua cấp B, cấp độ này cũng khá bình thường, nhưng chỉ qua mấy ngày ngắn ngủi, tinh thần đã đạt được A＋.

Ngay cả Tiểu Trục cũng nói, hắn chưa thấy qua tình huống như vậy bao giờ.

Dù là ai đi chăng nửa thì tinh thần cũng đều cố định, trừ phi có những thời cơ không bình thường, nếu không cả đời này tinh thần cũng sẽ không thay đổi.

Càng chưa nói giống như lúc này đây, không ngừng tăng trưởng.

"Người này rất có giá trị nghiên cứu." Tiểu Trục chọc vào khuôn mặt nhỏ của hắn, gương mặt chăm chú: "Vực chủ, tôi có thể thu hồi hắn không đưa cho cô không?"

Minh Thù nhướng mày: "Nằm mơ đi."

"Haiz." Tiểu Trục ghé vào bề mặt thủy tinh, nhìn người ở bên trong, thực sự muốn nghiên cứu một chút.

Tại sao Quyển Mao lại muốn tặng hắn cho vực chủ?

Rõ ràng là bọn họ nhặt về mà!

Dù là thi thể cũng là do bọn hắn nhặt về!

Hướng này chỉ có hắn mới nhìn vào bên trong được, thế nhưng bên trong nhìn không thấy bên ngoài, Tiểu Trục không có hình tượng chảy cả nước bọt nhìn người bên trong, hai người ngăn cách bằng tấm thủy tinh, mà người ở bên trong cũng nghiêng đầu nhìn qua.

Ánh mắt của hắn tựa như thẳng tắp xuyên thấu qua lớp thủy tinh, nhìn thấy người bên ngoài.

Đáy mắt hắn nhuộm màu đỏ vô cùng nhạt như tấm thủy tinh bị nhuộm bởi sương mù đỏ, cực kỳ đẹp nhưng người bên trong không có tâm tình gì, khiến cho người khác cảm giác khá là quái dị.

"A..." Tiểu Trục đột nhiên lùi về sau một bước, hắn chà xát cánh tay nổi đầy da gà.

Người này, quá kỳ quái.

Minh Thù mở cửa đi vào, tấm thủy tinh trở thành màu đen, cấm người bên ngoài nhìn vào.

Minh Thù lấy cái ghế ngồi vào đối diện hắn: "Cậu tên gì?"

Người trong đó không hề có phản ứng.

Minh Thù lại hỏi: "Cậu từ đâu tới?"

Người này vẫn như cũ không có phản ứng.

Minh Thù hỏi liên tiếp mấy vấn đề, đối phương đều im lặng.

Ngay lúc Minh Thù cho rằng hắn sẽ không nói chuyện, đột nhiên hắn ngẩng đầu: “Hiện tại, năm nào?”

Có lẽ là đã lâu chưa nói, giọng của hắn khá khó nghe.

"Tinh hệ năm 4723. Tôi còn tưởng rằng cậu sẽ không nói gì chứ."

"4... 723..." Hắn nói thầm một tiếng, sau đó lại không động tĩnh gì.

"Vực chủ, mau ra đây." Giọng của Sơn Âm đột nhiên vang lên: "Tinh thần của hắn tăng mạnh, đã đột phá đến cấp S, còn đang tăng nữa."

Minh Thù nhìn về phía chàng trai, người này rất bình tĩnh.

"Vực chủ!" Giọng của Sơn Âm đầy lo lắng, hắn trực tiếp phá cửa vào dẫn Minh Thù ra ngoài.

Số liệu trên màn hình bên ngoài chạy tán loạn, chợt cao chợt thấp, nhìn qua vô cùng nguy hiểm, nhưng người bên trong thực sự là vô cùng bình tĩnh.

“Nếu hắn cứ như vậy sẽ bị nổ chết.” Tiểu Trục nhìn màn ảnh: "Thật là đáng tiếc mà."

Ngay lúc Tiểu Trục vừa nói từ “mà” xong, màn hình ổn định lại, lực tinh thần giữa cấp SS và S nhảy lên, mấy giây sau ổn định lại cấp S nhưng một lát sau lại là A＋.

Ổn định lại A＋ rồi sau đó bất động.

"Đây là quái vật gì vậy..." Tiểu Trục vừa ngẩng đầu thì thấy chàng trai đứng ngay trước mặt tấm thủy tinh, sợ đến nỗi hắn hô lên một tiếng, đẩy tất cả các đồ vật trên bàn xuống.

Hắn qua đây từ lúc nào vậy?

Hắn nhìn tôi làm gì?

Đầu Tiểu Trục đều là dấu chấm hỏi.

Tình trạng của người này thực sự vô cùng quái dị, vì an toàn Sơn Âm cấm Minh Thù tiếp xúc với hắn, mỗi ngày cũng chỉ có thể ở bên ngoài nhìn hắn.

Nhưng từ sau lần ngoài ý muốn đó, biểu hiện của hắn vẫn rất bình tĩnh, thậm chí đã có thể trả lời đơn giản những câu hỏi của bác sĩ.

Nhưng về tên và lai lịch của hắn, hắn im miệng không hề đề cập tới.

-

"Vực chủ."

Quyển Mao chỉ vào mái tóc rối tung rối mù, lôi thôi lếch thếch đi tới, trong miệng cắn một cây dinh dưỡng, dưới đáy mắt thâm quầng, vô cùng tiều tụy, phảng phất là một tên vô cùng lôi thôi lếch thếch.

“Cậu bị ép khô sao?” Tiểu Trục vô cùng kinh ngạc.

“Dẹp đi.” Quyển Mao mắng một tiếng: "Mọi người nhìn cái gì chứ?"

Hắn quay đầu liếc mắt nhìn tấm thủy tinh, người ở bên trong đã gục đầu xuống.

"Hắn sao vậy?"

"Cậu không biết sao, người này chính là một con quái vật..." Tiểu Trục đem chuyện xảy ra mấy ngày nay kể cho Quyển Mao: “Cậu nói xem rốt cuộc hắn là người gì?”

Quyển Mao một hơi hút xong cây dinh dưỡng: "Nếu như tôi đoán không lầm, tôi biết hắn tới từ nơi nào."

Người ở chỗ này đồng thời nhìn về phía Quyển Mao.

"Cậu biết? Hắn là ai? Chúng tôi hỏi hắn, hắn cũng không nói." Tiểu Trục hiếu kỳ.

Quyển Mao ném cây dinh dưỡng đã hết, ngón tay để ở chỗ tóc trên trán, vuốt về phía sau: "Kỷ Niên, tiểu thiếu gia mất tích của Kỷ Gia."

"Kỷ... Kỷ gia?” Giọng Tiểu Trục có chút kỳ quái.

Kỷ gia.

Kỷ Niên.

Chút ký ức trong đầu Minh Thù bắt đầu tự động hiện lên.

Hèn gì cô cảm thấy người này nhìn quen mắt.

Cha của nguyên chủ có một đoạn thời gian đặc biệt chật vật, vì bảo vệ nguyên chủ, cô bị đưa đến tinh vực Hoa Hạ, vốn là đưa cô đi tị nạn, chưa từng nghĩ trên đường xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Cô lạc mọi người, chính Kỷ gia đã nuôi dưỡng cô.

Mà người dẫn cô về Kỷ gia, tên là Kỷ Niên.

Nhưng trong trí nhớ Kỷ Niên là chàng trai như ánh mặt trời, khác hoàn toàn với người kỳ lạ trước mặt này.

Nguyên chủ được nuôi dưỡng nửa năm, nửa năm sau cha nguyên chủ giải quyết hết phiền phức lập tức nhận cô về.

Ngay từ đầu nguyên chủ đã có ấn tượng rất sâu sắc với Kỷ Niên, nhưng thời gian trôi qua, cách nhau một tinh vực, đoạn ký ức từ từ nhạt dần.

Tiểu Trục: "Tại sao hắn ở trong khoanh lạnh năm mươi năm?"

Quyển Mao: "Kỷ gia vốn là danh môn vọng tộc ở Hoa Hạ, sau đó còn cưới tinh vực Thiên Xà, đại tiểu thư của gia tộc Quỳnh Tư, Kỷ gia thịnh một thời, Kỷ Niên chính là con trai của đại tiểu thư của gia tộc Quỳnh Tư kia. Lúc kiểm tra lực tinh thần nghe nói là cấp SS, nhưng cũng nghe đồn rằng còn cao hơn cả cấp SS, nhưng không có chứng cứ chứng minh."

Tiểu thiếu gia Kỷ gia này ngậm muỗng vàng sinh ra, là cậu ấm nổi bật nhất của Kỷ gia.

Nhưng hắn quá chói mắt nên cũng chướng mắt.

Từ nhỏ đến lớn số lần hắn bị ám sát vô số.

Đến một ngày nào đó vị tiểu thiếu gia này đột nhiên mất tích, sống không thấy người chết không thấy xác.

Cha mẹ hắn cũng vì tìm hắn, không bao lâu cũng đều gặp chuyện không may.

Về phần tại sao trong khoang lạnh, những người ngoài cuộc như họ không hề biết.

"Việc này lúc đó ầm ĩ rất lớn, tôi nhớ lão vực chủ còn vội vàng giúp đi tìm nữa đó." Quyển Mao cảm thán một tiếng: “Nếu không phải chúng ta nhặt được khoang lạnh kiệt tác kinh điển của Kỷ gia, tôi thực sự không đoán ra được.”

Máy móc và khoang lạnh của Kỷ gia đều do tinh vực Hoa Hạ chọn, thậm chí toàn bộ tinh hệ đều đang sử dụng.

Nhưng bây giờ vinh quang này đã bắt đầu suy yếu.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 830: Kỷ Nguyên Tinh Hệ (8)

Mỗi khu nhà của thành phố Khoa Học Kỹ Thuật đều tập trung ở một chỗ.

Một bên là chung cư cao vút trên mây.

Một bên là biệt thự độc lập.

Minh Thù đẩy cửa biệt thự ra, bên trong đã quét dọn sạch sẽ sáng sủa, Minh Thù đứng ở một bên: "Vào đi."

Đầu tiên Kỷ Niên nhìn thoáng qua bên trong, một lúc lâu mới tiến vào bên trong.

Lầu một là phòng khách và nhà ăn, lầu ba là phòng ngủ, lầu bốn để giải trí.

Minh Thù đưa hắn vào một căn phòng ở tầng ba sát cửa sổ.

Kỷ Niên đánh giá căn phòng, nhìn qua cửa sổ phía dưới là một hoa viên có thể nhìn thấy đài phun nước.

"Cần gì nói với người máy, nó sẽ giúp cậu làm ra." Minh Thù dựa vào cửa.

Kỷ Niên hồi lâu mới nói: "Cám ơn."

Minh Thù nheo mắt: “Lấy cái gì cám ơn?”

Minh Thù đi vào phòng, từng bước từng bước tới gần Kỷ Niên: “Cậu nhìn đi, tôi giúp cậu chứng minh thân phận, còn phải bỏ tiền mua nhà cho cậu ở, tạo điều kiện cho cậu ăn, mặc, ở, đi lại, cậu lấy cái gì cám ơn tôi?”

Kỷ Niên bị buộc đến cửa sổ, Minh Thù tay chống bệ cửa sổ, cơ thể Kỷ Niên buộc phải ngửa ra sau: “Cô nghĩ tôi nên cám ơn cô thế nào?”

“Cậu làm sao để cám ơn tôi?” Đầu ngón tay Minh Thù chạm nhẹ gương mặt hắn.

Khuôn mặt tái nhợt của Kỷ Niên hiện lên vẻ tức giận: "Tôi sẽ trả lại cho cô."

Hắn nỗ lực tránh khỏi sự đụng chạm của Minh Thù, nhưng lại bị Minh Thù quay vòng tại bệ cửa sổ.

"Đừng đụng vào tôi." Giọng Kỷ Niên khàn khàn, mang theo sự tàn nhẫn.

Minh Thù thu tay về, ngẹo đầu: “Bây giờ cậu cũng có thể trả.”

Lúc Minh Thù thu tay về, Kỷ Niên rõ ràng thở phào, nhưng còn chưa kịp bình tĩnh đã bị câu nói sau làm kích động.

"Khuôn mặt này của cậu..." Minh Thù cười giống như tên lưu manh: “Trừ nợ cũng được.”

“Tôi sẽ không cho cô làm chuyện này.”

"À, vậy tôi sẽ đóng gói ném cậu ra vũ trụ." Minh Thù nói: "Biện pháp này cũng không tệ, nhặt ở đâu vứt ở đó, dù sao cũng phiền phức..."

Kỷ Niên: “...”

Hắn không lên tiếng, phảng phất cam chịu Minh Thù ném hắn về vũ trụ.

Minh Thù đứng dậy đi qua một bên, giống như thực sự muốn liên lạc với ai đó đưa hắn trở về.

Kỷ Niên xoay người, trực tiếp từ cửa sổ nhảy ra ngoài.

Lúc Minh Thù quay đầu, còn chưa thấy góc áo của hắn rơi xuống.

Minh Thù: “…”

"Quần áo đều đã chuẩn bị xong, một lát nữa tôi đưa tới..." Trong máy thông báo nghe thấy giọng nói của Sơn Âm.

-

Nửa giờ sau, Minh Thù cắn một cây dinh dưỡng, đứng dưới một cây đại thụ nhìn người đang so tài ở biệt thự cách đó không xa.

"Vực chủ, hay là chúng ta bắt hắn lại?" Sơn Âm nói.

"Bắt cái gì?" Minh Thù hút một cây dinh dưỡng vị sữa bò: "Tôi không phải mẹ hắn, phải nuôi hắn sao?"

Sơn Âm: “…” Nhưng trước đây cô còn kêu tôi chuẩn bị nhiều đồ như vậy, bây giờ lại hết hứng rồi?

Minh Thù kêu Sơn Âm đi mở cửa cho hắn, còn phải làm cho hắn không nhận ra.

Sơn Âm: “…” Vậy rốt cuộc cô có hứng thú không vậy?

Sơn Âm mở ngụy trang biến thành một cô gái đi tới mở rộng cửa, cố ý mở cửa rộng một chút, cửa khép lại cần thời gian cũng đủ cho hắn đi ra.

Đợi Kỷ Niên đi, Sơn Âm mới trở về hình dáng cũ.

"Vực chủ, người đã đi rồi."

"Ừ, trông coi hắn một chút, có gì cần giúp thì giúp đừng làm cho hắn phát hiện."

"..." Vực chủ muốn chơi cái gì?

Quy tắc của tinh vực Sao Chổi chúng ta không phải như thế.

-

Gần đây thành phố Khoa Học Kỹ Thuật rất náo nhiệt, mỗi quý đều sẽ tổ chức triển lãm khoa học kỹ thuật một lần, hiện đang cử hành.

Cuộc triển lãm này không chỉ cho thành phố Khoa Học Kỹ Thuật, còn có những tinh vực khác nhau đến đây giao lưu.

Nếu như xem trúng kỹ thuật gì hoặc là có đồ gì, bọn có thể liên hệ thành phố Khoa Học Kỹ Thuật, người của thành phố Khoa Học Kỹ Thuật sẽ tới đàm phán.

Hai bên không thể âm thầm giao dịch, một khi phát hiện cả hai bên đều bị vào danh sách đen.

Cho nên bây giờ khắp nơi cũng có thể nhìn thấy sản phẩm ma tính.

"Chỉ cần mang theo nó, đảm bảo ngươi sẽ quên hết thảy phiền não, thử một lần không?"

"Đây cũng không phải là bút thông thường, vẽ ra cái gì cũng có tác dụng mê hoặc, đối phó côn đồ là lựa chọn tốt nhất."

Minh thù nhìn đông nhìn tây, không nhìn thấy gì có thể ăn được.

Đau lòng quá.

"Đây là người máy nghiên cứu mới nhất của chúng tôi, có thể thỏa mãn tất cả nhu cầu."

Minh Thù bước tới: "Có thể nấu cơm?"

Giới thiệu người máy là một người da đỏ, người nọ sửng sốt, hắn nói thầm một tiếng: "Chưa từng nghe qua tư thế nấu cơm..."

"Có thể có thể có thể, nó rất thông minh, không có gì nó không làm được hơn nữa có thể đổi giới tính, rất thuận tiện." Quan tâm tư thế gì làm gì, bán ra trước đi.

Minh Thù nhìn người bán người máy dữ tợn kia nói: "Tôi mới vừa nghe anh lẩm bẩm gì đó."

“...”

"Nó học rất nhanh, thật đó, cô có thể mua về thử xem. Chỉ cần dạy nó, nó sẽ học rất nhanh, đảm bảo cô vừa ý."

“Nếu tôi biết, còn cần mua nó sao?”

“...”

Minh Thù lắc người rời khỏi, thấy Quyển Mao và Tiểu Trục ở một khu đất trống lớn, có lẽ là do nhiều người Quyển Mao lúc này vô cùng nghiêm túc.

Trước mặt bọn họ cũng không có sản phẩm gì, không biết ở trong đó làm cái gì.

Tiểu Trục nhìn thấy Minh Thù trước, bấm Quyển Mao một cái, trực tiếp chạy về phía Minh Thù: “Vực chủ, cô cũng tới triển lãm khoa học kỹ thuật sao?”

Quyển Mao quý tộc nhã nhặn bước chân qua đó: "Vực chủ yêu dấu, hộ vệ của cô đâu?"

Minh Thù tùy tiện nói: "Đi lạc rồi."

Quyển Mao: “...”

Này! Đường đường là vực chủ, nếu cô xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, người nào gánh được trách nhiệm đây!

Quyển Mao gấp rút liên hệ Sơn Âm, Sơn Âm đang tìm Minh Thù khắp nơi, nhận được tin của Quyển Mao lập tức chạy tới.

Tiểu Trục cười hì hì nói: "Một lát có cuộc thi đấu cơ giáp, chúng tôi đến xem thi đấu."

Quyển Mao có chút khinh thường: "Có gì để xem."

Tiểu Trục phản bác: “Có lẽ năm nay bên cơ giáp là người mới lợi hại nhất, nghe nói bộ cơ giáp kia do chính cô ta cải tạo.”

"Cải tạo chứ đâu phải tự tạo ra.”

"Lần trước cô ta đánh bại Mễ Nhĩ."

Mễ Nhĩ là hệ cơ giáp đang là học sinh, người lợi hại nhất.

Bên trong thành phố Khoa Học Kỹ Thuật có trường học, không khác gì trường đại học khác cả, nhưng để vào được đây, đều có kỹ thuật hạng nhất.

"May mắn mà thôi."

"Cậu..." Tiểu Trục tức giận đạp Quyển Mao một cước, Quyển Mao bị đau, hung tợn trừng mắt liếc Tiểu Trục, chợt Tiểu Trục chỉ tay về về phía trước: “Đến rồi, đến rồi, vực chủ cô xem đi, chính là cô ta, có phải rất dễ thương hay không?”

Hai mắt Tiểu Trục tỏa ánh sáng, phảng phất nhìn thấy nữ thần của mình.

Minh Thù theo ánh mắt hắn nhìn sang, một cô gái đi qua phía khu đất trống, mọi người xung quanh náo nhiệt hẳn lên.

Ánh mắt Minh Thù rơi vào cô gái bên cạnh.

Đó chính là Ngải Nặc.

Cô gái này chắc chắn là nữ chính Tuyết Lê, đúng thật rất dễ thương.

Ngải Nặc chỉ tới chung với Tuyết Lê cho nên khi đối thủ của Tuyết Lê đi lên, cô liền rời sân đi sang một bên.

Bốn phía đất trống có ánh sáng hiện lên, một lớp vật chất trong suốt từ từ hợp lại.

Tuyết Lê cầm lấy miếng vải đen sau lưng cô, dùng sức kéo một cái miếng vải đen rơi xuống cơ giáp trắng bạc bày ra trước mặt mọi người.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 831: Kỷ Nguyên Tinh Hệ (9)

Cơ giáp của Tuyết Lê dùng cơ giáp phổ thông cải tạo, mà cơ giáp của đối phương rõ ràng không phải vậy, nó vừa xuất hiện bên ngoài sân đều là những tiếng hít hơi.

Đó là một bộ cơ giáp màu xanh biếc, cái đầu của nó lớn hơn cái của Tuyết Lê một vòng.

"Không biết xấu hổ!" Tiểu Trục mắng một tiếng.

Đối mặt với nghi vấn của mọi người, chủ nhân cơ giáp chỉ ngạo nghễ cười nhạt: "Trước đây cũng không quy định lấy cơ giáp gì, tôi có thể dùng Lục Ảnh là thực lực của tôi."

Nếu như phân chia đẳng cấp, Tuyết Lê dùng chỉ là cơ giáp cấp một, nhưng Ảnh Lục là cơ giáp cấp hai, cao hơn một cấp bậc.

Cái này không phải là không biết xấu hổ thì là gì.

"Bắt đầu đi." Tuyết Lê đối mặt với bất công như vậy cũng không có phản ứng quá lớn, ngược lại thì Ngải Nặc đứng ở bên ngoài sân vô cùng tức giận.

Lục Ảnh vừa vào sân đã xuất chiêu mạnh, Tuyết Lê bị đánh đến không có năng lực đánh lại.

Tiểu Trục hận hắn không thể đánh hỗ trợ.

Tuyết Lê giữa sân bắt đầu phản kích, không thể không nói đồ được nữ chính cải tạo khác hẳn lúc trước, uy lực lúc này mạnh hơn lúc trước không ít.

Mọi người bên ngoài sân đều nhìn đến ngây người.

Minh Thù ngồi chồm hổm ở bên cạnh cắn một cây dinh dưỡng, Sơn Âm rất day dứt, lại khiến cho đám người bên ngoài nhìn thấy vực chủ bọn họ không có hình tượng ngồi chồm hổm ở chỗ này...

"Ầm ầm..."

Lục Ảnh một quyền nện vào cơ giáp của Tuyết Lê, cơ giáp trực tiếp ngã ngửa trên mặt đất.

Lục Ảnh chưa cho Tuyết Lê cơ hội lại là một quyền nện ở trên cơ giáp.

Tuyết Lê bị trúng hai quyền cơ giáp có chút tổn hại.

Thật vất vả mới đứng lên được, chưa kịp đứng vững lại bị hất bay đi.

"Ha ha, Tuyết Lê, chịu thua đi!" Trong cơ giáp truyền tới giọng nói có chút kiêu ngạo, nghe vào vô cùng chói tai.

Tuyết Lê từ dưới đất bò dậy, đột nhiên cơ giáp bắt đầu biến hóa hai cánh tay xuất hiện thuốc súng.

"Rầm rầm rầm..."

Lục Ảnh vì không cẩn thận bị Tuyết Lê đánh trúng, thế nhưng đánh bất ngờ chỉ có thể đánh một lần, lần thứ hai thì không dễ dàng như vậy.

Cơ giáp ở trong sân bay vọt ra hạ xuống, tung ra quyền cước.

Tuyết Lê đột nhiên giống như được mở khóa, ép Lục Ảnh tới không có sức đánh trả.

"Ầm ầm..."

Lục Ảnh ngã xuống đất.

Đối phương thử nhiều lần nhưng cũng không thể đứng lên.

Vì không chịu thua, bức bình phong bảo hộ của sàn đấu cũng không hạ xuống.

"Tôi chịu thua."

Đột nhiên cơ giáp Tuyết Lê quỳ xuống, hiển nhiên vừa rồi cô cũng đang gắng gượng chống đỡ.

"Không tốt rồi!" Tiểu Trục đột nhiên nói một tiếng.

Minh Thù ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy xung quanh Lục Ảnh đột nhiên thoáng hiện ánh sáng, trước ngực Lục Ảnh đã mở rộng lộ ra vũ khí đen bóng.

"Đi chết đi!"

Bức bình phong còn chưa rơi xuống, mọi người đều nhìn thấy tất cả những điều này xảy ra.

-

Không có người biết vừa rồi xảy ra cái gì, bức bình phong tựa như bể nát trong nháy mắt, Lục Ảnh công kích còn chưa kịp thấy rõ, cách đó không xa một tòa nhà kiến trúc hình chữ M đã bị đánh nát một góc.

Lục Ảnh giống như bị vật gì đó đánh bay, nện ở bên ngoài sân trước ngực bị vỡ ra.

Một giây kế tiếp, Lục Ảnh ầm ầm đùng đùng biến thành một đống đổ nát.

Chủ nhân Lục Ảnh từ bên trong rớt ra ngoài, quần áo trên người giống như bị chấn động đến rách nát xốc xếch.

Cô mờ mịt thấy đống đổ nát trước mặt, trong đầu trống rỗng hiển nhiên không rõ vừa mới xảy ra cái gì.

Thú nhỏ dựng cả lông lên, như một làn khói nhảy đến bên chân Minh Thù bò lên người.

Con sen ngươi còn vứt ta nữa, ta sẽ bỏ nhà ra đi!

Một giờ!

Không phải!

Một ngày!

Ầm!

Tuyết Lê từ cơ giáp đi xuống, cô bước đi có chút không vững cũng không biết là sợ hay là hết sức.

Cô nhìn về phía trước trước cách xa một mét.

Đứng nơi đó là một cô gái, tóc dài tùy ý cột thành một chùm, trong miệng ngậm một cây dinh dưỡng, cái miệng nhỏ nhắn đang hút, cái đầu nghiêng nghiêng giống như đang quan sát Lục Ảnh phía xa xa.

Vừa rồi là cô ấy tấn công?

"Vực chủ!" Sơn Âm lấy lại tinh thần lập tức vọt tới: "Cô không có sao chứ?"

"Vực chủ? Cô ta là vực chủ?"

“Trời, tôi đã thấy được vực chủ.”

"Vực chủ tới thành phố Khoa Học Kỹ Thuật, nhìn qua còn khá trẻ..."

Sơn Âm kêu một tiếng người xung quanh đều nghe, đoàn người lập tức kích động.

Minh Thù thở dài: "Có việc."

Sơn Âm căng thẳng, trên dưới quan sát Minh Thù: "Vực chủ bị thương chỗ nào?" Cũng không thấy được vết thương, chẳng lẽ là nội thương?

Minh Thù cắn cây dinh dưỡng lung lay trước mặt: "Ăn xong rồi."

Sơn Âm: “...”

Sơn Âm cầm hai cây mới cho Minh Thù, hiện tại hắn không cần mang gì cả chỉ mang cây dinh dưỡng.

Ăn nhiều như vậy... Vực chủ không no sao?

Đó là cây dinh dưỡng, không phải nước!

“Cô... Cô là vực chủ?”

Lúc này sắc mặt Tuyết Lê tái nhợt, hiển nhiên không ngờ tình huống như vậy được nhìn thấy vực chủ.

Minh Thù xoay người nhìn về phía ngoài sân, Ngải Nặc đã không thấy đâu đoán chừng là thấy cô nên đã chạy mất.

Dù sao bây giờ nữ chính giả còn không có gì cả.

Làm sao đối mặt với Minh Thù đây.

Minh Thù quay về phía Tuyết Lê: "Bé đáng yêu, tôi mời cô làm khách thế nào?"

Bé... Bé đáng yêu?

Vâng vâng vâng... Là cô ta kêu hả?

Tuyết Lê có thể không đáp ứng sao?

Đây là vực chủ, chủ nhân thành phố Khoa Học Kỹ Thuật.

Tuyết Lê lướt mắt nhìn ngoài sân không tìm được người quen, cô nghi hoặc, Ngải Nặc đi đâu vậy?

“Người này... xử lý như thế nào?" Sơn Âm hỏi Minh Thù.

Dùng vũ khí có lực sát thương cao như vậy tại thành phố Khoa Học Kỹ Thuật, hơn nữa còn chịu thua trong tình huống này...

Minh Thù nhìn cô gái đang ngồi trên mặt đất: "Luật lệ của thành phố Khoa Học Kỹ Thuật như thế nào thì xử lý như thế."

"Vâng."

-

Tuyết Lê có chút bất an ngồi trong phòng, Tiểu Trục tới lui quan tâm cô, cô ngượng ngùng từ chối ý tốt của Tiểu Trục.

"Cái kia.... Vực chủ mời tôi tới nơi này, có chuyện gì sao?"

"Tôi cũng không biết." Tiểu Trục xoa đầu, sợ cô lo lắng nhanh chóng an ủi: "Yên tâm đi, vực chủ sẽ không ăn hiếp cô đâu, cô ấy rất tốt đối với người nhặt được cũng rất tốt."

"Ủa..." Cái này là sao chứ?

Nghĩ đến trước đây Minh Thù nói chuyện với mình nhẹ nhàng ôn hòa, hẳn là, đại khái, sợ rằng sẽ không có chuyện gì chứ.

Cùng lắm là... tò mò kỹ thuật chế tạo cơ giáp của cô.

Tuyết Lê thoáng nắm chặt hai tay.

"Hiện tại phát một thông báo khẩn cấp, mời Ngải Nặc đi đến lầu bảy mươi tám tòa nhà khoa học kỹ thuật, nhận bé đáng yêu Tuyết Lê của cô."

Tuyết Lê mở to mắt.

Phát thanh bên trong đang phát gì vậy?

Kêu Ngải Nặc đến tìm cô.

Nhưng cô còn chưa nói tên của mình, sao cô ấy biết tên cô?

"Hiện tại phát một thông báo khẩn cấp, mời Ngải Nặc đi đến lầu bảy mươi tám tòa nhà khoa học kỹ thuật, nhận bé đáng yêu Tuyết Lê của cô."

"Hiện tại phát một thông báo khẩn cấp, mời Ngải Nặc đi đến lầu bảy mươi tám tòa nhà khoa học kỹ thuật, nhận bé đáng yêu Tuyết Lê của cô."

Phát thanh lặp lại nhiều lần, xung quanh thành phố Khoa Học Kỹ Thuật đều có thể nghe.

Lúc Ngải Nặc nghe phát thanh suýt chút nữa phun ra hai ngụm máu tươi.

Cô ta lại dùng Tuyết Lê uy hiếp cô.

Tuyết Lê...

Cô đi nhất định sẽ bị bắt lại, sẽ xảy ra cái gì cô cũng không thể hình dung được.

Nhưng nếu không đi Tuyết Lê làm sao bây giờ?

Cô vất vả lắm mới có chút địa vị bên cạnh Tuyết Lê...

Ngải Nặc cắn môi, nội tâm vô cùng giãy dụa.

Khốn kiếp!

Đều do hiện tại cô quá yếu.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 832: Kỷ Nguyên Tinh Hệ (10)

Ngải Nặc cuối cùng vẫn tới.

Có điều cô cũng không thấy Tuyết Lê đâu.

Ngải Nặc quan sát tỉ mỉ cô gái trước mặt, chỉ nhìn từ bên ngoài cô nhìn qua xác thực tuổi còn trẻ.

Lại đầu tiên nhìn thấy cho người khác cảm giác vô cùng ôn hòa.

Phòng này rất trống chỉ có một mình cô, người vừa rồi mang cô vào cũng đã đi ra.

Ngải Nặc cắn răng: "Thân là vực chủ, cô lại dùng loại thủ đoạn bẩn thỉu này."

"Không như vậy làm sao tôi gặp được cô? Cô trốn tránh tôi, tôi rất thương tâm." Minh Thù cười tủm tỉm nói.

Ngải Nặc toàn thân nổi da gà: "Tuyết Lê đâu? Cô mang cô ấy đi đâu rồi?"

"Vẫn khỏe." Minh Thù từ trên ghế đứng lên: "Rất nhanh cô có thể gặp cô ấy."

"Cô..." Cô ta gọi mình tới đây, chắc chắn không đơn giản như vậy.

"Cô muốn làm gì?"

"Cô trộm đồ của tôi, cô cảm thấy tôi muốn làm gì với cô?" Đồ vật là của nguyên chủ, coi như cô ấy thấy chết mà không cứu đó cũng là đồ của người ta.

Cũng vì nữ chính giả muốn cứu chính là nữ chính, nguyên chủ đường đường là một vực chủ mà ngay cả một đồ vật cũng không bảo vệ được.

Vận xui này quả thật là bất công không giới hạn.

Nguyên chủ không nổi điên đó mới là trời đất không tha.

-

Quyển Mao và Tiểu Trục giữ ở ngoài cửa, nghe bên trong thỉnh thoảng truyền ra âm thanh kỳ quái.

Tiểu Trục theo thói quen vò đầu: "Người tên Ngải Nặc này, sao tôi nhìn khá quen?"

Quyển Mao đánh hắn: "Con gái của Ngải Đại Đầu ở tinh vực Hoa Hạ, là bảo bối quý giá."

Tiểu Trục bị đánh không biết phải làm sao, che bả vai đau do bị đánh: "Cậu sao lại đánh tôi."

Quyển Mao cười nhạt. "Tôi không đánh cậu, cậu ngay cả mình họ gì cũng không biết."

Tiểu Trục trừng mắt: "Tôi vốn không biết mình họ gì."

Sắc mặt trên mặt Quyển Mao lập tức cứng đờ. "Tôi..."

Quyển Mao muốn nói xin lỗi nhưng lời còn còn chưa ra khỏi miệng, Tiểu Trục đã chuyển chủ đề: "Con gái của Ngải Đại Đầu sao lại ở đây? Tôi nghe nói cô ta muốn đi làm hoàng tử phi gì đó cơ mà?"

Quyển Mao âm thầm thở phào, tay đánh hắn đổi thành xoa đầu hắn: "Đào hôn đó."

Tiểu Trục xoay người áp sát vào cửa cách Quyển Mao một khoảng, hắn áp tai vào cửa nghe ngóng: "Sao lại không nghe thấy gì nữa rồi, vực chủ không làm gì người ta chứ vừa rồi còn lớn tiếng như vậy, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Tôi nghe nói Ngải tướng quân là người bao che người nhà..."

Quyển Mao thấy một khuôn mặt gần trong gang tấc, hắn thậm chí có thể nhìn thấy từng sợi lông tơ trên mặt của đối phương, môi màu hồng nhạt hiện lên mê người.

Quyển Mao chợt lùi ra phía sau một bước.

"Cậu làm gì thế?" Tiểu Trục nghi ngờ nhìn về phía Quyển Mao.

Quyển Mao lắc lắc đầu, có chút mất tự nhiên dời ánh mắt ra chỗ khác: "Không làm gì."

Tiểu Trục nghi ngờ hơn, đang muốn hỏi kỹ thì cửa bị mở ra, Tiểu Trục đang áp người vào cửa không cẩn thận ngã vào bên trong.

Minh Thù nghiêng người tránh ra, Tiểu Trục bị ngã sấp mặt vào bên trong.

Hắn vừa ngửa mặt lên thì thấy Ngải Nặc đang nằm trên mặt đất không biết sống chết.

Trên mặt không bị tổn thương, thế nhưng những chỗ khác nhìn có vẻ không tốt lắm... rõ ràng vừa bị đánh.

Tiểu Trục: "..." Mẹ ơi! Thật đáng sợ, vực chủ dĩ nhiên không biết thương hoa tiếc ngọc chút nào cả.

"Đem người ném ra ngoài." Minh Thù phủi phủi tay, còn sửa sang lại quần áo căn bản cũng không có nếp nhăn nào.

Một lời như phá vỡ không gian yên tĩnh.

Quyển Mao lập tức đưa hai người máy tới, mang Ngải Nặc ném ra tầng bảy mươi tám của tầng lầu khoa học kỹ thuật.

Triển khai lệnh ném của Minh Thù.

Bên ngoài tầng lầu khoa học kỹ thuật không ít người Ngải Nặc bị ném ra như thế, đây chính là để cho cô ta bị mất mặt.

Hơn nữa cô còn chưa cứu được Tuyết Lê trở về!

Minh Thù nhìn theo Ngải Nặc đang ỉu xìu chạy mất: "Thông báo cho Ngải gia tới nhận người."

"Ngải Đại Đầu nếu như biết vực chủ đánh con gái của hắn, có lẽ sẽ không để yên đâu."

Ngải Đại Đầu là tên nào?

Minh Thù một lúc lâu mới có phản ứng, cha của Ngải Nặc vì đầu nhìn qua to hơn so với người bình thường, lúc còn nhỏ bị người ta gọi đùa Ngải Đại Đầu.

Về sau biệt danh này vẫn đi theo hắn.

Minh Thù cho rằng Quyển Mao sẽ cho ra một chủ ý mang tính xây dựng, đang muốn nghe hắn nói xong, ai ngờ hắn nói câu tiếp theo: "Không bằng tiên hạ thủ vi cường, giết cô ta đi."

Người tốt nói lời tốt đẹp?

"Có cần đi tiêu diệt luôn tinh vực Hoa Hạ không?" Xử lý phiếu đổi đồ ăn vặt, ngươi có thể thay thế được không.

"..." Quyển Mao chăm chú suy nghĩ: "Có thể cân nhắc nhưng hành động hơi khó, nếu như cho tôi thời gian, tiêu diệt tinh vực Hoa Hạ cũng không phải là vấn đề."

"Cái gì, chỉ cần chúng ta mở chiến hạm, nửa phút là dọa cho bọn họ sợ phải đầu hàng." Tiểu Trục ở bên cạnh đắc ý: "Hơn nữa rất nhiều vũ khí của tinh vực Hoa Hạ đều lấy từ khoa học kỹ thuật của chúng ta, đánh nhau với chúng ta cũng không phải là chuyện dễ dàng."

Minh Thù: "..."

Trẫm sai rồi.

Trẫm không nên cùng một đám người điên thảo luận những vấn đề mang tính học thuật kiểu này.

Trẫm cần phải ăn một ít đồ ăn vặt.

"Mở rộng bản đồ, vực chủ thực sự không muốn tìm hiểu kỹ một chút?"

-

Ngải Đại Đầu đang tìm con gái của hắn khắp nơi, nghe nói đang ở thành phố Khoa Học Kỹ Thuật còn muốn Ngải gia tới chuộc người.

Ngải Đại Đầu sao ngồi yên được, đích thân đến đó.

Nhìn con gái mình bị người ta đánh thành bộ dạng kia, Ngải Đại Đầu trong cơn giận dữ, hận không thể treo hung thủ lên đánh một trăm lần.

Nhưng mà sau khi nghe nói hung thủ là vực chủ của tinh vực Sao Chổi, Ngải Đại Đầu im lặng.

Hắn là người bao che người nhà, nhưng cũng không phải bao che một cách mù quáng.

Ánh mắt hắn phức tạp liếc mắt nhìn con gái mình: "Làm sao con lại trêu chọc đến cô ta?"

Ngải Nặc nào dám nói cô đã trộm đồ của người ta, cả việc tới cứu Tuyết Lê nữa: "Con... không biết."

"Không biết?" Ngải Đại Đầu nghiêm túc: "Nặc nhi, con hãy nói thật cho cha biết rốt cục là chuyện gì xảy ra?"

"Con thực sự không biết, trước đó con cũng chưa từng gặp cô ta sao có thể đắc tội với cô ta chứ." Ngải Nặc ấp úng bịa chuyện cho qua.

"Nếu không phải con trốn đi, sao có thể xảy ra chuyện như vậy được!" Ngải Đại Đầu đột nhiên vỗ bàn.

Ngải Nặc người run một cái, nhưng lại quật cường nói: "Cha, con không muốn làm hoàng tử phi gì cả, sao cha cứ ép buộc con."

Ngải Đại Đầu muốn nói lại thôi, một lát sau cường ngạnh nói: "Hôm nay con đừng hòng chạy nữa, lập tức theo cha trở về."

"Cha..."

Ngải Đại Đầu phất tay, ý bảo Ngải Nặc đừng nói nữa.

Hắn đứng dậy đi ra ngoài, nói chuyện cùng với người bên ngoài, yêu cầu chính mình gặp mặt Minh Thù một lần.

Nhưng mà đối phương lịch sự từ chối: "Vực chủ đang đi bàn chuyện làm ăn, sợ rằng không có thời gian gặp Ngải tướng quân, Ngải tướng quân đưa tiền chuộc sẽ có thể mang theo tiểu thư rời đi."

"Tiền chuộc?" Ngải Đại Đầu cảm giác mình nghe nhầm.

Bọn họ đây là bắt cóc sao? Lại còn dám đòi tiền chuộc! Còn có vương pháp hay không!

Đối phương cười chân thành: "Tiểu thư nhập cư trái phép vào thành phố Khoa Học Kỹ Thuật, tội danh này..."

Ngải Đại Đầu bây giờ dù có vài cái đầu to, cũng không thể không cúi đầu: "Ta biết rồi, bao nhiêu ta đưa."

Bên ngoài không điều tra được ghi chép về việc Ngải Nặc ra vào thành phố Khoa Học Kỹ Thuật, cô ta đúng là nhập cư trái phép.

Trên tthành phố Khoa Học Kỹ Thuật khắp nơi đều là cơ mật, cho nên từ trước đến nay thành phố Khoa Học Kỹ Thuật đối với người nhập cư trái phép trừng phạt rất nghiêm khắc.

Nếu như bị thành phố Khoa Học Kỹ Thuật lấy danh nghĩa gián điệp điều trở về Hoa Hạ, cả đời Ngải Nặc sẽ bị phá hủy.

Ngải Đại Đầu cũng là lần đầu tiên thấy người muốn đòi tiền chuộc nhưng lại ăn nói hùng hồn như vậy.

Ngải Đại Đầu bị thịt mất một khoản đau xót vô cùng, muốn dẫn Ngải Nặc rời đi. Nhưng Ngải Nặc chết sống không chịu, coi như muốn đi cũng cần phải mang theo Tuyết Lê.

Ngải Đại Đầu không biết tâm tư của con gái mình, chỉ cho là Tuyết Lê là bạn bè của cô.

Nhưng khi hắn đi gặp Minh Thù đòi người, lời còn chưa nói hết đã bị từ chối.

Ngải Nặc tức đến mức nghiến răng, vực chủ kia chắc chắn cũng rất coi trọng Tuyết Lê rồi!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 833: Kỷ Nguyên Tinh Hệ (11)

Minh Thù lúc này đúng là đi bàn chuyện làm ăn.

Đối phương là một sinh vật nhìn rất xấu xí, có những xúc tu như bạch tuộc chống đỡ cơ thể, đầu lại rất nhỏ.

Minh Thù nhìn chằm chằm xúc tu của hắn.

Đồ chơi này có thể ăn được không?

Đối phương tự xưng từ tinh vực Hải Thụy tới, người ở Hải Thụy đều như vậy, thân thể đặc thù ít nhiều đều có quan hệ với sinh vật biển.

Tinh vực Hải Thụy là một tinh vực tương đối khép kín, lão vực chủ mấy lần muốn bàn chuyện làm ăn với tinh vực Hải Thụy đều không thành công.

Không nghĩ tới có một ngày tinh vực Hải Thụy lại tự tìm tới cửa.

"Tây Dạng vực chủ, giá tiền cứ thương lượng là được, chỉ cần cô tìm được đồ vật chúng tôi mong muốn."

Ánh mắt Minh Thù rời khỏi những xúc tu trên người người của tinh vực Hải Thụy: "Ngươi muốn cái gì?"

Người của tinh vực Hải Thụy lấy ra một tập văn kiện, bên trong văn kiện là một vật phẩm bằng giấy đã ố vàng.

Nói thật từ lúc đến tinh hệ tới bây giờ, Minh Thù chưa từng thấy văn kiện bằng giấy, thậm chí đồ đạc bằng giấy cũng chưa từng thấy.

Xúc tu của người tinh vực Hải Thụy bưng tờ giấy kia, như đang cầm thánh vật đưa tới trước mặt Minh Thù, nhưng cũng không dự định để cho Minh Thù đụng vào.

Minh Thù chỉ có thể nhìn theo xúc tu của hắn, nhưng chú ý của Minh Thù lại bị xúc tu hấp dẫn.

Mực viên ăn ngon...

Người tinh vực Hải Thụy không biết Minh Thù nhìn chằm chằm chân hắn làm cái gì, hắn ngày hôm nay trước lúc tới đã tắm rửa sạch sẽ, chẳng lẽ vẫn còn dính bẩn sao?

"Tây Dạng vực chủ?"

Đáng tiếc lại biết nói chuyện.

Minh Thù chăm chú nhìn tờ giấy kia.

Chữ viết trên giấy rất kỳ lạ, dù sao Minh Thù cũng không biết, xiêu xiêu vẹo vẹo giống như gà bới.

Nhưng vật được vẽ ở trên thì Minh Thù biết.

Thần thạch.

Vật này cùng với khối thần thạch bị Ngải Nặc đánh cắp kia giống nhau như đúc.

Minh Thù nheo mắt, nguyên chủ trước có một khối, tinh vực Hải Thụy tìm tới cửa, đây là trùng hợp?

"Chỉ cần Tây Dạng vực chủ có thể tìm được vật này, tất cả các giao dịch của tinh vực Hải Thụy về sau đều giao cho tinh vực Sao

Chổi."

Tinh vực Hải Thụy rất lớn, nếu như có thể mở ra con đường giao dịch ở tinh vực Hải Thụy, tiền kiếm được tự nhiên không cần phải nói.

Thế nhưng...

"Không làm, không làm, vừa nhìn đã thấy không có lời." Cái thần thạch này không biết là thứ quái gì, trẫm cũng không muốn mở phó bản.

Người của tinh vực Hải Thụy nói: "Tây Dạng vực chủ chỉ cần tìm được tung tích của nó, còn lại để cho chúng ta tới giải quyết, cuộc mua bán này coi như thành công rồi."

Minh Thù cuối cùng đồng ý tìm giúp bọn họ, nhưng có thể tìm được hay không cũng còn chưa biết.

Minh Thù phân phát nhiệm vụ xuống phía dưới sau đó coi như không liên quan nữa.

Bên kia Ngải Đại Đầu đã mang theo Ngải Nặc rời đi, chỉ còn lại Tuyết Lê vẫn còn chưa biết đã xả ra chuyện gì.

Sau khi Minh Thù biết Tuyết Lê không biết nấu ăn, liền ném cô ta đi.

Nữ chính không biết nấu ăn không phải là nữ chính tốt.

Tuyết Lê cố gắng liên hệ với Ngải Nặc, nhưng vẫn không có tin tức gì lại nghe nói Ngải Nặc được Ngải Đại Đầu mang đi, cô mới yên lòng.

Thế nhưng Tiểu Trục đối với nữ chính rất ân cần, ngầm mang trở về.

Đối với hành vi dồn nam chính vào góc tường để tự tìm đường chết này, Minh Thù chỉ có thể uống chất dinh dưỡng xem cuộc vui.

Tuyết Lê không hiểu sao ngồi ôm đùi, Tiểu Trục nghề chính cũng không phải là hệ cơ giáp, đó là nghề tay trái.

Đừng xem Tiểu Trục nhìn qua không lớn, trên thực tế tại thành phố Khoa Học Kỹ Thuật rất nổi danh.

Thành phố Khoa Học Kỹ Thuật có một bảng xếp hạng.

Phía chính phủ gọi là "Bảng xếp hạng của Khoa Kỹ tinh", người của thành phố Khoa Học Kỹ Thuật gọi là "Bảng xếp hạng hung tàn khoa học kỹ thuật" Tiểu Trục đứng hàng thứ năm.

Quyển Mao xếp thứ hai.

Xếp đầu bảng là Lạp Tháp Nam.

Tuy là Minh Thù không thể nhìn ra Lạp Tháp Nam có chỗ nào hung tàn…

Thế nhưng bảng danh sách của người ta không phải ai muốn vào thì vào, Lạp Tháp Nam chắc chắn có hung tàn chỗ nào đó.

Có điều Minh Thù còn chưa có thời gian nhìn xem Lạp Tháp Nam hung tàn thế nào, cô đã bị Sơn Âm mang về Hồng Hải Tinh.

Làm vực chủ, cô bận rất nhiều việc!

Tại thành phố Khoa Học Kỹ Thuật vài ngày như vậy, một đống công việc ứ đọng đợi cô xử lý.

Đây là Sơn Âm đã xử lý những việc không quan trọng rồi.

Hồng Hải Tinh là vì nước biển từ trên cao nhìn xuống sẽ thấy màu đỏ, cho nên được gọi là Hồng Hải Tinh.

Minh Thù ở ngay cạnh biển, ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy nước biển màu đỏ rực.

Mệt mỏi quá!

"Vực chủ, ngày hôm nay cô phải đi qua bên xưởng công binh, buổi chiều có một phần hợp tác cần cô tự mình bàn luận, sau đó buổi tối có một hội nghị..."

Minh Thù ghé vào trên bàn, hút một ngụm chất dinh dưỡng: "Tôi muốn nghỉ."

"Vực chủ, cô không có ngày nghỉ." Sơn Âm nghiêm túc nói.

"Dựa vào cái gì." Minh Thù bất mãn: "Về sau cuối tuần tôi không làm việc cứ quyết định như vậy đi, cậu đừng nói nữa."

"..." Vực chủ làm sao càng ngày càng tùy hứng? Sơn Âm ho nhẹ một tiếng nhắc nhở: "Nhưng hôm nay là thứ năm."

Minh Thù: "..."

Minh Thù ôm một đống chất dinh dưỡng bắt đầu làm việc ngày thứ năm, bên phía xưởng công binh vì chuyện vũ khí mới cần cô qua xem thử.

Đàm phán cũng không phải rất thuận lợi, cho nên Minh Thù dưới cơn nóng giận không làm, còn thuận tiện kéo người đàm phán thành một đối tượng giá trị thù hận.

Nghe hội nghị vào buổi tối khiến cô thấy buồn ngủ.

Vì giá trị thù hận cùng với buổi họp buồn chán, trong đang lúc mọi người thảo luận, cô đưa ra một loạt quy định cực kỳ tàn ác. Về sau cả tinh hệ hận không thể đánh chết được cô.

Cao quá tăng giá.

Xấu quá tăng giá.

Đẹp quá? Thật ngại quá, gấp đôi.

Chết tiệt! Xấu quá tăng giá, đẹp thì còn tăng gấp đôi! Ghê tởm hơn chính là, đẹp hay xấu, hoàn toàn là do tiêu chuẩn của cô, còn có có để cho người khác làm ăn hay không?

Chê đắt?

Trẫm không bán nữa, ngươi có thích mua hay không.

Lúc Sơn Âm nhận được những quy định mới này, hắn cũng cảm thấy đau đầu.

Thật vất vả hội nghị mới kết thúc, Minh Thù vội vàng ôm chất dinh dưỡng trở về phòng, chuẩn bị bồi dưỡng tình cảm thật tốt, ai biết Sơn Âm còn chưa chịu buông tha cho cô.

Sơn Âm thu quy định mới lại: "Vực chủ, tôi còn có một việc muốn bẩm báo."

Minh Thù ngáp: "Đại chiến vũ trụ lần thứ mười bùng nổ?"

"Không phải." Sơn Âm dừng một chút. "Là chuyện tinh vực Arlos và tinh vực Hoa Hạ, lần trước hai bên đồng quy vu tận nghe nói là bên phía tinh vực Hoa Hạ đã tìm ra kẻ phản bội, bây giờ tinh vực Hoa Hạ đang chia ra xung quanh phát lệnh truy nã kẻ phản bội."

"Thích Triêu Dương." Minh Thù âm trầm nói một tiếng.

"Vực chủ cũng nghe nói rồi?"

Hắn dường như còn chưa kịp nói với vực chủ.

Ai nói cho vực chủ biết?

Thích Triêu Dương là nam chính, cô đương nhiên đã biết.

"Chúng ta mới phát hiện tung tích của Thích Triêu Dương, có cần thông báo cho bên tinh vực Hoa Hạ không?"

Nếu như Thích Triêu Dương bị bắt về, đó không phải là giúp cho nữ chính giả dễ dàng giết chết hắn sao?

Nam chính không chết, nữ chính còn có thể bị nữ chính giả lừa chạy sao?

Nữ chính không chạy, sẽ chọc tức chết cô ta.

"Hắn ở đâu?"

"Thành phố Khoa Học Kỹ Thuật."

Nữ chính đang ở thành phố Khoa Học Kỹ Thuật, nam chính xuất hiện ở thành phố Khoa Học Kỹ Thuật là rất bình thường.

"Đừng để ý tới hắn."

Sơn Âm khẽ nhíu mày: "Vực chủ, chuyện này nếu bị bên Hoa Hạ biết, chúng ta đứng không vững."

"Vậy thì đừng cho bọn họ biết." Minh Thù nói: "Việc này còn cần tôi dạy sao?"

Sơn Âm: "..."

Nhưng chuyện này không liên quan gì với bọn họ, giao ra tất cả đều vui vẻ, coi như là không giao ra cũng phải đuổi ra ngoài chứ?

Làm sao lại mặc kệ?

Không đúng, ý của vực chủ, hắn còn phải hỗ trợ che chở tung tích...

Sơn Âm càng ngày càng không hiểu vực chủ nhà hắn.

Lúc Sơn Âm rời đi, nghe vực chủ nhà hắn nhỏ giọng thầm thì: "Còn phải tìm cơ hội đi tìm Ngải Nặc hẹn hò..."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 834: Kỷ Nguyên Tinh Hệ (12)

Ba năm sau.

Minh Thù ngậm chất dinh dưỡng đứng ở một mảnh phế tích trên không, Sơn Âm đang chỉ huy người dò xét phía dưới xem có gì khác thường không.

Tiếng các loại dụng cụ tít tít bên tai không dứt.

"An toàn."

"An toàn."

Người phía dưới lần lượt phản hồi về, Sơn Âm lúc này mới cùng Minh Thù xuống phía dưới.

Đây là một ngôi sao bỏ hoang.

Trên cả tinh cầu âm u đầy tử khí, không nhìn thấy chút màu xanh nào, một nửa mặt đất đã bị sa mạc hóa, hòa cùng với một ít khối đá lớn.

Minh Thù đá văng tảng đá dưới chân, bàn tay đặt ở phía trên lông mi, tạo ra tư thế nhìn ra phía xa.

"Sát khí thật nặng."

"Sát khí?" Sơn Âm chưa từng nghe qua từ này, không hiểu: "Sát khí là cái gì?"

Vực chủ nhà hắn thỉnh thoảng lại nói ra mấy từ mới, hắn đã thành thói quen.

Ba năm nay, số người vực chủ đắc tội không dám nói là cả vũ trụ, nhưng nửa vòng vũ trụ là có khả năng, hận đến nghiến răng nhưng cũng không thể không cúi đầu.

Sơn Âm đôi khi cũng nghi ngờ, rốt cuộc là hắn không đủ hiểu vực chủ hay là vực chủ đã thay đổi.

"Sát khí chính là... một loại khí." Nói cho ngươi, ngươi cũng không hiểu lãng phí sức lực của trẫm.

"..."

"Đi thôi, tìm thử xem, không chừng có đầu mối gì." Minh Thù nhấc chân đi về phía trước.

Cô tới đây là bởi vì việc buôn bán với người của tinh vực Hải Thụy.

Thời gian ba năm, bọn họ điều tra được không ít thứ, nhưng cuối cùng đều phát hiện, không có bất cứ liên quan hệ với thần thạch cả.

Ngược lại Minh Thù trong lúc vô tình phát hiện được đồ đạc lão vực chủ lưu lại, thần thạch của ông ta, dường như có được từ ngôi sao bỏ hoang này.

Vì không phải làm việc, Minh Thù mang Sơn Âm đi theo làm nhiệm vụ, Sơn Âm sẽ không thể bức bách cô làm việc.

Còn có thể ăn chất dinh dưỡng của những tinh cầu khác để thay đổi khẩu vị.

Hoàn mỹ!

"Tinh cầu này tên gì?" Minh Thù vừa đi vừa hỏi Sơn Âm.

"Đánh số là β 345 - 5823423. Còn có một biệt danh gọi là Địa Cầu, nghe nói là mẫu tinh của tinh vực Hoa Hạ."

Sơn Âm ngắm nhìn xung quanh, bọn họ bây giờ là đang xâm nhập trái phép lên đất liền, nếu như bị tinh vực Hoa Hạ phát hiện, không chừng có thể gây nên tranh chấp hai khu vực.

"Địa Cầu..." Cô đã đi rất nhiều thế giới, địa cầu đều tồn tại đó là một tinh cầu màu xanh lam đẹp vô cùng.

Nhưng không có Địa Cầu nào lại như thế này!

"Gào!"

Âm thanh đinh tai nhức óc từ đằng xa truyền đến.

Sơn Âm lập tức phất tay: "Cảnh giới."

Xa xa là một sơn cốc, bọn họ lúc này ở phía trên thung lũng, đoàn người cẩn thận tới gần.

Trong sơn cốc có hai con quái vật như hai hòn núi nhỏ, con khỏe hơn đang cắn vào cổ con còn lại, máu chảy đầy đất.

Loài vật này ở tinh hệ được gọi là thú tinh hệ, da dày thịt béo, đánh không ăn thua.

Mắt Minh Thù híp lại, nhìn con thú tinh hệ khỏe mạnh cắn chết một con khác, nó cót két nhai, rất nhanh con thú tinh hệ kia đã bị nó giải quyết, ngay cả mảnh xương vụn cũng không thừa lại.

Đồ chơi này... không biết ăn có không ngon.

Thú tinh hệ lớn như thế này thường sẽ không sống theo bầy đàn, cho nên nếu có nhiều người, muốn đối phó với nó cũng không phải quá khó khăn.

Minh Thù và Sơn Âm đánh gục con thú tinh hệ này.

Thú tinh hệ khổng lồ ngã xuống đất, Minh Thù đạp lên người thú tinh hệ mới nhớ tới một vấn đề quan trọng: "Đồ chơi này có độc không?"

Trong tinh hệ, ngoài chất dinh dưỡng có thể coi là thức ăn, cũng chỉ còn lại có những thú tinh hệ này.

Nhưng đại đa số thú tinh hệ đều có chứa kịch độc, không thể ăn.

Thú tinh hệ có thể ăn, nhưng ăn nhiều sẽ khiến gien bị biến đổi.

Cho nên mỗi lần ăn cũng phải dùng một loại thuốc kiềm chế.

"Không có độc." Có người kiểm tra, sau đó bẩm báo cho Minh Thù.

"Bắt đầu nướng thịt đi!"

"..."

Có một vực chủ tham ăn biết phải làm sao?

Sơn Âm tìm một chỗ thịt tương đối mềm cắt ra tranh thủ thời gian dọn dẹp, bắt đầu nướng thịt.

Làm người hầu một cách toàn diện, việc nướng thịt gì gì đó khó mà không đến tay hắn.

Thịt thú tinh hệ này chỉ là mới nghe nói tới, khi ăn vào một lời khó nói hết.

Minh Thù lật lật mấy miếng, chọn một miếng thịt nhỏ, nếm thử hương vị... Ồ? Cũng không tệ.

Thịt rất mềm mà lại không có mùi vị khác thường.

Đây có thể nói là lần ăn ngon nhất của cô từ khi tới tinh hệ.

Thật hạnh phúc!

"Vực chủ, cô không nên ăn nhiều quá." Sơn Âm thấy Minh Thù ăn không ngừng, nhịn không được khuyên cô.

Minh Thù ôm thịt đi đến chỗ khác.

Đừng mơ lừa gạt lấy thịt của trẫm.

Sơn Âm: "..."

Hắn chỉ có thể chuẩn bị thuốc kiềm chế, đợi Minh Thù ăn xong nghĩ cách cho cô uống hết.

"Thịt này mùi vị không tệ, tôi còn chưa ăn qua thịt ngon như vậy bao giờ." Có người đưa cho Sơn Âm một miếng thịt.

Sơn Âm hơi nghi ngờ, thử cắn một miếng.

Sơn Âm: "!!!"

Đây là thịt thú tinh hệ?

Dù là tới nhà hàng nổi danh nhất tinh hệ, hắn cũng chưa từng được ăn thịt ngon như vậy.

"Ầm ầm!"

Lúc mọi người ở đây đang đắm chìm trong việc ở tinh hệ mà lại có thịt ngon như vậy để ăn, một chỗ khác trong sơn cốc đột nhiên vang lên tiếng ầm ầm, mặt đất đều rung chuyển, giống như là có thứ gì đang chạy tới phía bọn hắn.

"Cái gì vậy?"

"Rời khỏi nơi này!" Sơn Âm tỉnh táo phân phó, bất kể là cái gì chắc chắn không phải là thứ tốt gì.

"Vực chủ, đi mau!"

Có người gọi Minh Thù.

Minh Thù bị kéo lảo đảo, cô nhanh chóng chộp lấy miếng thịt cuối cùng, đáng tiếc là chụp không được.

Cô bị lôi về phía sơn cốc bò lên, toàn bộ những người khác vây quanh cô, đề phòng cô gặp phải nguy hiểm.

Minh Thù chỉ có thể giương mắt nhìn bản thân mình và thịt nướng càng ngày càng xa nhau.

Bọn họ mới vừa leo được một nửa, thì thấy cửa vào sơn cốc xuất hiện một đoàn thú tinh hệ cùng loại với con bị bọn họ nướng lên.

"Không ngờ lại là thú tinh hệ cỡ lớn quần cư hiếm thấy, xong rồi, xong rồi, vực chủ nhanh lên đừng ăn nữa, chúng ta không đối phó được với nhiều thú tinh hệ như vậy đâu, trước tiên cần phải trở về trên chiến hạm đã."

Người bên cạnh gào lên.

Đám thú tinh hệ kia đã chạy đến trước thi thể, lúc này đang tức giận gào thét.

Sau đó một con trong đó nhìn về phía bọn họ bên này, gầm lên giận dữ, tất cả thú tinh hệ đều đuổi theo bọn họ.

Minh Thù bị người kéo chạy cực nhanh, để cho ta ăn xong rồi mới chạy được không, thực sự không chạy được thì xử lý toàn bộ nướng lên ăn, chạy cái gì!

Thú tinh hệ hình thể rất lớn, nhưng chạy cũng không chậm.

Khoảng cách giữa bọn họ không ngừng rút gần.

Bọn họ lúc này giống như là kiến đối mặt với bầy voi.

"Grào"

"Nhanh, lên chiến hạm!"

Chiến hạm ở phía trước, Minh Thù bị đẩy đi lên không cho cô có cơ hội để phát huy.

Phía sau đoàn người cực nhanh vọt lên chiến hạm, cửa chiến hạm được đóng lại thú tinh hệ phía dưới cũng không có cách nào.

Chỉ có thể ở phía dưới hướng về phía bọn họ rít gào.

Từ trên chiến hạm còn có thể nhìn sơn cốc kia ở xa xa.

Thịt của trẫm!

"Tinh hệ thú cỡ lớn lại sống quần cư rất khó gặp."

"Đó là loại gì vậy?"

"Trước đó tôi đã kiểm tra, trên tinh võng không có tài liệu về chúng, có thể là chủng loại không bị phát hiện."

"Suýt chút nữa bị chúng nó đuổi theo..."

Một đám người dựa vào bốn phía thở dốc, nhiều thú tinh hệ cỡ lớn như vậy, bọn họ nếu thực sự bị đuổi kịp sợ rằng chạy không thoát.

"Vực chủ, thuốc kiềm chế." Sơn Âm đã bình tĩnh lại mang thuốc kiềm chế ra.

Những người còn lại được Sơn Âm nhắc nhở, nhao nhao bắt đầu uống.

Vừa rồi mặc dù thịt ăn ngon, nhưng nếu là vì vậy gây nên chứng biến đổi gien sẽ rất phiền phức.

Trong tinh hệ bất cứ cái gì mắc phải chứng biến đổi gien đều chỉ có thể chờ chết.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 835: Kỷ Nguyên Tinh Hệ (13)

Tinh hệ thú vây quanh phía dưới không hề có ý định rời đi.

Minh Thù nghĩ muốn xuống dưới bắt lấy một con để quay ăn, nhưng mà Sơn Âm không cho cô cơ hội ra tay, để cho người ta mở chiếm hạm đến bên kia tinh cầu.

Trên mẫu tinh của tinh vực Hoa Hạ không chỉ có tinh hệ thú.

Trên đường đi đến cũng gặp một số đều là những quần cư tinh hệ thú lớn.

"Kỳ lạ thật."

"Tôi chưa từng thấy nhiều quần cư tinh hệ thú như vậy... ở trên một tinh cầu."

Mọi người đang xì xào bàn tán.

Minh Thù nhìn tinh hệ thú ở phía dưới.

Muốn ăn...

Để cho trẫm yên tĩnh ăn cho no có được không!

Sơn Âm cuối cùng cũng tìm một chỗ để dừng lại, thế nhưng chỗ này rất trống trải, đoán chường trong chu vi vài trăm dặm cũng không có vật gì sinh sống.

Cả tinh cầu đã không còn nhìn ra được bất cứ kiến trúc gì nữa, thỉnh thoảng chỉ có thể nhìn thấy một vài mảnh kiến trúc bị chôn vùi dưới chân.

"Vực chủ, người đến đây xem."

Minh Thù mất hết sức lực đi tới, nhìn theo hướng tay của Sơn Âm đang chỉ.

Chỉ thấy bình nguyên ở phương xa, cứ cách một đoạn lại có một cái rãnh, giống như có ai đó vẽ một lằn ranh trên bình nguyên vậy.

Mà ở giữa những khe rãnh này là chi chít những kiến trúc, những kiến trúc kia dường như bị khảm nạm vào trong lòng đất.

Bọn họ lúc này đang đứng ở trên những kiến trúc kia.

Ở bên dưới đã rất lâu rồi không có ai hoạt động, trong kiến trúc lộ ra tử khí giống hệt như trên tinh cầu này.

Cũng không biết được là nơi này đã từng xảy ra chuyện gì, dẫn đến việc toàn bộ kiến trúc đều bị chôn vùi dưới lòng đất, những kiến trúc này ở nơi sâu nhất phải có đến năm sáu trăm tầng.

Thậm chí còn có thể sâu hơn.

Công trình khổng lồ như vậy, cũng không phải là trong một đêm là có thể xây thành.

Minh Thù chống cằm, mắt nhìn chằm chằm sâu vào rãnh sâu âm u.

Vì sao một tinh cầu ngập tràn sát khí lại tạo ra một tinh hệ thú không hề có một chút sát khí nào?

Cái này không khoa học!

"Đi." Minh Thù phất tay.

"Vực chủ, đi đâu?"

"Bắt thú."

"..." Bắt về ăn sao?

Vực chủ chúng ta có thể đừng làm loạn nữa được không?

Nhiều quần cư tinh hệ thú lớn như vậy, chúng ta sẽ bị đuổi cho chạy tán loạn đấy!

Minh Thù tuyển một đám người nhìn qua không hề khổng lồ đến vậy.

Nhưng mà số lượng của bọn họ lớn, Sơn Âm vẫn còn đang xây dựng kế hoạch ở trong đầu.

Minh Thù đã kéo được một con về, phía sau là một đám tinh hệ thú hung ác đang kêu gào.

Sơn Âm trừng mắt nhìn người bên cạnh, không phải đã bảo ngươi trông chừng vực chủ rồi sao?

Người kia lại nhìn sang bên cạnh, không phải bảo ngươi trông chừng sao?

Đối phương trừng mắt nhìn lại, không phải là ngươi phải trông chừng sao? Liên quan gì đến ta!

"Chạy đi!" Minh Thù kéo tinh hệ thú ở bên cạnh bọn họ.

Khóe miệng của mọi người co rút, chạy mau.

Đợi đến lúc bỏ rơi đám tinh hệ thú kia, bọn họ đã không biết được là đang ở đâu rồi.

Thú mà Minh Thù bắt được vẫn còn sống là một con tinh hệ thú còn nhỏ.

Minh Thù đạp nó xuống đất tay đặt trên đầu gối, mang khí thế thổ phỉ: "Các ngươi bình thường thích hoạt động ở đâu nhất?"

"Grào Grào..." Mẹ cứu con!

Minh Thù tiến sát vào cạnh nó, cười cực kỳ ôn hòa: "Không nói cho tử tế thì ta sẽ ăn ngươi đấy."

"Grào grào..." Cứu mạng, cứu mạng, bắt nạt thú!

"Vực chủ làm gì vậy?" Hộ vệ số một chọc chọc hộ vệ số hai.

"Không biết." Hộ vệ số hai mơ hồ.

"Vực chủ thông đồng với tinh hệ thú?" Hộ vệ số ba nghi hoặc.

"Làm sao có thể..." Hộ vệ số bốn giọng điệu phản bác yếu ớt.

"Grào grào!" Âm điệu gào thét của tinh hệ thú thay đổi như là cầu xin tha thứ, nó chỉ chỉ một hướng khác.

Minh Thù liền kéo nó đi.

Tinh hệ thú như một con heo chết, cụp đầu mặc kệ bản thân để bị kéo đi.

Tinh hệ thú đi thẳng theo hướng bắc, Minh Thù cũng không biết đã đi mất bao lâu trong sự hoang vu có vẻ xanh biếc.

Đó là một đường ranh giới rất rõ nét.

Rừng rậm đứng sừng sững ở cách đó không xa.

Mênh mông vô bờ dường như không nhìn thấy được điểm cuối.

"Sao lại có thể có một cánh rừng rộng lớn đến vậy?" Hộ vệ số một cảnh giác: "Trước đây tại sao lại không kiểm tra ra."

Sau khi gặp những tinh hệ thú này bọn họ liền kiểm tra qua cả tinh cầu, nhưng mà tất cả đều là hoang vu không có bất kỳ thảm thực vật nào.

Nhưng bây giờ lại xuất hiện một cánh rừng rậm to lớn đến vậy.

Thứ bọn họ nhìn thấy chính là rừng rậm, thứ Minh Thù nhìn thấy lại chính là sát khí vây quanh khu rừng, không có cách nào có thể bước vào khu rừng.

...

"Bùm..."

Tiếng nổ kịch liệt truyền đến từ phía bên trong cánh rừng, khói đặc bay lên, tiếng rống của tinh hệ thú vang lên từ mọi ngóc ngách trong khu rừng.

Minh Thù dừng lại nhìn về phía phát ra âm thanh.

Bọn họ đã đi hai ngày liền trong khu rừng rậm.

Hai ngày này ngoại trừ gặp phải tinh hệ thú, còn lại cũng không gặp được gì khác.

"Bên trong có người." Sơn Âm nói.

Tinh hệ thú đánh nhau thì cùng lắm chỉ là cây cối xung quanh bị phá hủy, tuyệt đối sẽ không xuất hiện loại tình huống như thế này.

"Đi xem thử." Minh Thù cắn một miếng thịt.

"Vực chủ..." Sơn Âm giọng điệu như nỗ lực muốn ngăn cản.

Nhưng mà Minh Thù lại dựa vào sự nhỏ nhắn của bản thân vọt qua bên cạnh Sơn Âm.

Sơn Âm giận nhưng không dám nói, chỉ đành rống đoàn hộ vệ phía sau: "Bảo vệ vực chủ cho tốt."

Hộ vệ: "..."

Chỗ đánh nhau ở cách đó không xa, sự chiến đấu đã đánh gãy thiêu hủy hết cây cối ở bốn phía xung quanh hình thành một mảnh đất trống rất lớn.

Hai chiếc cơ giáp một đen một trắng đang đè lên nhau với một tốc độ rất nhanh, va chạm, né tránh, tách ra...

Bên kia còn có mấy cơ giáp đang đứng sừng sững, còn có người cầm vũ khí đang quan sát tình hình.

Minh Thù không hề xông ra, đứng ở ngoài quan sát trận chiến.

Sơn Âm quan sát kỹ một lát nữa, nhíu mày: "Là người của tinh vực Hoa Hạ."

"Nếu như bọn họ nhìn thấy chúng ta nhất định là sẽ gây rắc rối cho chúng ta, vực chủ, chúng ta vẫn nên tránh đi một chút." Hộ vệ số ba đề nghị.

Minh Thù còn chưa lên tiếng, cơ giáp màu đen ở giữa không trung bị giẫm xuống trượt một đoạn trên mặt đất, vừa vặn dừng ở cách chỗ Minh Thù không xa.

"Giao đồ ra đây." Cơ giáp màu trắng rơi xuống, pháo đồng trong tay hướng về phía cơ giáp màu đen.

Cơ giáp màu đen chậm rãi đứng lên, cánh tay vì vừa mới bị va chạm cho nên xuất hiện vết rách.

"Đừng phí công nữa, hôm nay ngươi sẽ không ra khỏi đây được đâu." Cơ giáp trắng cực kỳ tự tin: "Muốn chết nhẹ nhàng thì giao đồ ra đây."

Phía dưới cơ giáp màu đen xuất hiện gió xoáy, cơ giáp màu trắng lùi về sau một bước.

"Còn muốn vùng vẫy giãy chết?" Cơ giáp màu trắng hừ lạnh.

Gió xoáy bao vây lấy cơ giáp màu đen, trong không khí tràn đầy tiếng gió thổi cây cối ở xung quanh đều bị dao động kêu sột soạt không ngừng.

Cơ giáp màu đen ở trong gió xoáy xông ra đầy quái dị.

Cơ giáp màu trắng đương nhiên là cũng không thèm để ý, tùy ý ngăn cản lại.

Nhưng mà nó lại bị hất bay ra ngoài, xoay hai vòng trên không trung sau đó mới đứng vững.

"Ngươi..." Cơ giáp màu trắng dường như có chút khó tin, nhưng chợt lại cười ha hả: "Xem ra hôm nay ta không thể để cho ngươi sống sót mà rời khỏi đây được rồi."

Xung quanh cơ giáp màu đen vẫn luôn nổi gió, gió càng làm cho tốc độ của hắn nhanh hơn.

Khiến cho hắn mặc dù đang ở tình huống cơ giáp bị tổn thương nhưng cũng không rơi xuống thế yếu.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 836: Kỷ Nguyên Tinh Hệ (14)

Cơ giáp màu đen mặc dù lợi hại nhưng lại chỉ có một người, sau khi đối phương rơi xuống thế yếu trực tiếp không biết xấu hổ tập hợp vây quanh tấn công cơ giáp màu đen.

Cơ giáp màu đen dường như cũng biết là mình không đánh lại được nhiều người như vậy, không hề phản kháng xoay người chạy vào rừng rậm.

"Đuổi theo cho ta!"

"Nguy rồi bị tinh hệ thú bao vây!" Không biết là ai rống lên một tiếng.

Trong khu rừng rậm này tinh hệ thú rải rác ở khắp nơi, bọn họ đánh nhau ở đây làm tinh hệ thú tức giận, lúc này bọn họ đã hoàn toàn bị tinh hệ thú vây quanh.

Đương nhiên... cũng bao gồm cả Minh Thù.

Minh Thù nhìn tinh hệ thú đang xúm lại xung quanh, nên ăn con nào nhỉ?

"Grào!"

Tiếng gầm gừ của tinh hệ thú vang vọng vòm trời, lỗ tai đều sắp bị đánh vỡ.

"Các người là ai!"

Đối diện dường như phát hiện ra đám người Minh Thù, liền hướng về phía bọn họ rống lên.

Minh Thù cười cười: "Người qua đường, đừng căng thẳng, chúng tôi chưa nhìn thấy gì cả."

"..." Vậy không phải chính là đã nhìn thấy hết rồi sao?

"Đừng để ý đến bọn họ, rời khỏi đây trước đã."

"Khỉ thật, sao lại có nhiều tinh hệ thú thế này."

"Đi mau!"

Đối diện không để ý tới bọn Minh Thù, tinh hệ thú đã bắt đầu tấn công.

"Vực chủ, đi..." Sơn Âm che chở cho Minh Thù rời đi.

Bọn họ không có cơ giáp, lực chú ý của tinh hệ thú đều bị cơ giáp to lớn của đối phương thu hút, cho nên bọn họ coi như có thể hữu kinh vô hiểm (*) mà thoát khỏi vòng vây.

Thế nhưng...

Ai có thể cho hắn biết vực chủ là đang có ý gì!

Rốt cuộc là người nảy ra những ý này từ lúc nào!

Vì sao lại không có ai ngăn cản người!

"Mệt quá, ăn chút gì đi." Minh Thù hiển nhiên vỗ vỗ tinh hệ thú một cái, nhìn Sơn Âm một cách mong đợi: "Sơn Âm nướng thịt đi."

Sơn Âm:"..." Nướng thịt cái gì, không nghe thấy phía sau có tinh hệ thú... đến... rồi...

Tinh hệ thú đuổi đến rồi?

"Răng rắc răng rắc..."

Cây cối sụp đổ.

Sơn Âm quát lớn một tiếng: "Chạy!"

Sơn Âm phiền lòng, từ khi tới tinh cầu này, bọn họ liền liên tục bị tinh hệ thú truy đuổi.

"Ta nói..." Minh Thù ngồi xổm xuống trong đám cỏ cao bằng nửa người.

"Suỵt." Sơn Âm hận không thể bịt miệng của Minh Thù lại nhưng hắn lại không dám.

Tinh hệ thú lúc ẩn lúc hiện ở phía trước không tìm thấy mục tiêu, liền hủy mất mấy cây đại thụ tức giận rời đi.

Sơn Âm lúc này mới thở phào: "Vực chủ, lần sau người có thể nói... vực chủ?"

Người đâu?

Sơn Âm nhìn quanh một vòng, tìm thấy người đang ở bên đám thi thể tinh hệ thú mà bọn họ đang trốn, cô đã cắt xong thịt bày sẵn dụng cụ để nướng đang chờ hắn.

Sơn Âm: "..." Tức chết đi được.

...

Cơ giáp màu đen dựa vào một thân cây to, bốn phía yên lặng.

Cửa khoang cơ giáp chậm rãi mở ra, một chàng trai bước ra từ bên trong, thân hình hắn không ngừng dao động sau đó liền ngã ra đất.

"Khụ khụ khụ..." Hắn bịt miệng ho khan, trong tay là thứ ẩm ướt sền sệt.

Khoảnh khắc chàng trai giơ lòng bàn tay lên trước mắt xem, màu đỏ chói mắt liền đập vào đáy mắt của hắn.

"Ta cảm thấy những người đó dường như là người của quân đội, cơ giáp của bọn họ được dùng trong quân đội."

"Ta thấy không giống... những người đó không giống người của quân đội."

"Bất luận bọn họ là ai, ta chỉ biết là nếu như bị bọn họ phát hiện thì chúng ta sẽ không thể thoát được, nói không chừng sẽ bạo phát đại chiến lần thứ mười của vũ trụ."

"Chỉ là một ngôi sao hoang vu, làm gì mà nghiêm trọng như vậy chứ."

"Bên Hoa Hạ có câu nói gọi là cái gì mà... phần mộ tổ tiên nhà Bào là cái gì? Cái này là mẫu tinh của bọn họ, không phải là tương đương với phần mộ tổ tiên của bọn họ sao?"

"Không đến mức đấy chứ."

"Hay là chúng ta ngụy trang một chút?"

"Ngụy trang ai?"

"Arlos đi, không phải là bọn họ đang đánh nhau với Hoa Hạ sao?"

Tiếng nói chuyện truyền đến từ đằng xa nội dung có chút kỳ lạ.

Chàng trai giùng giằng đứng lên, giơ tay lên thu lại cơ giáp tìm một chỗ để trốn.

Một đám người đẩy bụi cỏ ra đi tới.

Chàng trai nín thở đợi đám người kia đi qua âm thanh xa dần, hắn chậm rãi thở ra một hơi.

"Rào rào..."

"Ta đã nói là ở đây có người mà."

Giọng nói vang lên từ phía trên đỉnh đầu của hắn.

Người đàn ông ngẩng đầu nhìn, có vài cái đầu đang tụ lại ở phía trên hắn.

"Vực chủ, vực chủ, ở đây có người." Có người xông ra đằng sau vẫy tay.

"Có chút quen mặt..."

"Có hơi quen mặt..."

Sau ba giây đồng hồ, vài người liền đồng thời bùng nổ.

"Bà nó!"

Mấy người kia đột nhiên kéo cỏ lại còn giấu hắn đi.

Chàng trai: "..."

"Ai đấy?"

Hộ vệ số một lắc đầu: "Không có không có, vực chủ, chúng tôi nhìn nhầm."

Hộ vệ số hai gật đầu: "Ừm ừm, nhìn nhầm."

Hộ vệ số ba nỗ lực nói sang chuyện khác: "Vực chủ, người ăn no chưa? Chưa no thì chúng ta ra phía trước xem, xem có còn tinh hệ thú không để ta bắt cho người một con."

Minh Thù nghi ngờ nhìn bọn họ, trước đây còn ngăn cô sao bây giờ lại niềm nở như vậy.

Có quỷ.

"Đằng sau là cái gì?"

"Không có..."

"Nói!" Sơn Âm quát lớn một tiếng.

Mấy người nhất thời không dám lên tiếng đùn đẩy nhau.

Sơn Âm tiến lên đẩy bọn họ ra.

Vạch cỏ ra nhìn, lập tức liền có cảm giác muốn che cỏ lại.

Tại sao hắn lại ở đây?

Nếu như vực chủ nhìn thấy hắn như vậy liệu có lột da bọn họ không?

Sơn Âm ổn định lại tâm trạng, đỡ người dậy: "Kỷ thiếu gia, tại sao ngài lại ở đây?"

[Nhiệm vụ phụ: Thu hoạch giá trị thù hận của Kỷ Niên.]

Minh Thù nhìn Kỷ Niên được Sơn Âm đỡ dậy, hơi hơi nheo mắt: "Đây không phải là cái người vong ân phụ nghĩa sao?"

Kỷ Niên bị bốn chữ "vong ân phụ nghĩa" đè lên người: "..."

Minh Thù đột nhiên giận dữ: "Ngươi đỡ hắn làm gì?"

Sơn Âm: "..."

Sơn Âm từ từ buông tay ra cơ thể Kỷ Niên lắc lư, miễn cưỡng lắm mới có thể đứng vững.

Hắn lấy hơi: "Cô muốn thế nào?"

"Những người đuổi theo cậu lúc nãy có lẽ rất muốn có được cậu, đương nhiên là lấy cậu để đổi rồi, dù sao chúng tôi cũng nhập cảnh phi pháp bị bọn họ nhìn thấy rồi."

Kỷ Niên muốn nói gì đó thế nhưng sắc mặt trắng nhợt đột nhiên ngã xuống.

Sơn Âm muốn đỡ lại không dám.

Trơ mắt nhìn hắn té trên mặt đất.

...

Vào đêm nhiệt độ của tinh cầu đột nhiên giảm xuống.

Minh Thù ngồi trên một tảng đá, phía trước là Sơn Âm và hộ vệ đoàn đứng thành một hàng.

"Ta bảo các ngươi trông chừng hắn cho cẩn thận, hắn chạy đến đây mà các ngươi không hề nhận được một chút tin tức nào?"

Sơn Âm cúi thấp đầu: "Vực chủ, xin lỗi, là do tôi thất trách."

Hộ vệ đoàn ở phía sau không dám cãi lại.

Bọn họ không nhận được tin tức cũng không thể trách bọn họ được!

Là bên Kỷ gia xảy ra vấn đề...

Đương nhiên những lời này nhất định là không thể nói ra được rồi.

Thất trách chính là thất trách.

Trong bóng đêm, đôi mắt của Minh Thù không hề có tia gợn sóng: "Chuyện như thế này, ta hi vọng là sẽ không có lại lần hai."

"Vâng."

Hộ vệ đoàn bị phạt đứng một lúc lâu sau đó mới được nghỉ.

Kỷ Niên bị lạnh mà tỉnh dậy.

Hắn đang nằm trong một cái túi ngủ mở rộng, cách đó không xa là đống lửa, có người ngồi bên cạnh đống lửa nói chuyện, giọng nói bị gió lạnh thổi bay.

Hắn ôm cánh tay ngồi dậy.

Lồng ngực dường như có một đốm lửa đang cháy.

Hắn đưa tay sờ ngực một cái.

"Kỷ thiếu gia, ngài tỉnh rồi?"

Kỷ Niên nhìn người đứng trước mặt mình là người tên Sơn Âm, hắn nhấp môi dưới không tiếp lời.

"Ăn chút gì đi." Sơn Âm đưa canh thịt nóng hổi tới.

Kỷ Niên đột nhiên hất đi canh thịt văng đầy đất, mắt hắn lộ vẻ đề phòng: "Các ngươi muốn làm gì?"

Người ở ngoài xa nhìn lại từ từ xúm lại.

Sơn Âm nhíu mày giơ tay lên ý bảo những người đó đừng tới đây: "Kỷ thiếu gia không thích, vậy tôi chuẩn bị cho ngài cái khác."

Kỷ Niên bước ra từ trong túi ngủ, gió lạnh thổi qua, hắn không nhịn được mà rùng mình cắn răng nói: "Vực chủ của các người đâu? Tôi muốn gặp cô ấy!"

***

(*) Hữu kinh vô hiểm: Bị hoảng sợ nhưng không nguy hiểm.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 837: Kỷ Nguyên Tinh Hệ (15)

Sơn Âm cũng không biết Minh Thù đã làm gì, cô len lét chạy đi.

Hắn còn tìm cô khắp nơi.

Kỷ Niên muốn gặp cô, Sơn Âm chỉ có thể thử gửi tin cho Minh Thù.

Mấy phút sau, Minh Thù không biết từ đâu chui ra.

"Vực chủ..." Sơn Âm nghênh đón: "Kỷ thiếu gia không ăn gì."

Minh Thù ngậm một cọng cỏ, phất tay một cái: "Đi nghỉ hết đi."

Sơn Âm đảo mắt vài vòng cung kính bước lùi đến một bên, sắp xếp người gác đêm xong những người còn lại đều đi nghỉ.

Kỷ Niên vẫn đang đứng ở trước túi ngủ, mặc dù là đã lạnh đến mức hắn sắp đông cứng lại nhưng vẫn không hề đi vào.

Minh Thù chậm rãi đi tới, không nói lời nào đưa hắn trở lại túi ngủ: "Muốn chết thì đừng có chết ở chỗ của tôi, tôi lại phải đào hố cho cậu."

Kỷ Niên bị thương lại bị đông cứng hồi lâu, trên người căn bản đã không còn chút sức lực nào.

Sau khi ngã vào túi ngủ, liền không bò dậy nổi nữa.

"Cô muốn thế nào?" Hắn chống lên cái chăn mềm mại, ngửa đầu nhìn người đứng ở ngoài túi ngủ.

Minh Thù không để ý tới hắn xoay người đi sang một bên, Kỷ Niên nhìn bóng đêm mờ mịt bên ngoài.

Một lát sau Minh Thù trở về, trong tay bưng một chén canh thịt.

Cô cúi người bước vào túi ngủ, ngồi xếp bằng trước mặt hắn: "Hừm."

Kỷ Niên lùi lùi về phía sau.

"Cậu không ăn là tôi ăn đấy."

Kỷ Niên vẫn như cũ không hề nhận.

Minh Thù liền cầm thìa ăn một miếng, thịt của tinh hệ thú làm canh uống rất ngon.

Vẫn là mình ăn thì hơn.

Minh Thù đang chuẩn bị uống ngụm thứ hai, Kỷ Niên đột nhiên cướp lấy bát.

Có thể là do quá đói cho nên bát canh chỉ một lúc sau là nhìn thấy đáy.

"Tôi còn tưởng cậu định nhịn đến chết đói để dọa tôi nữa chứ." Minh Thù đột nhiên tiến sát lại, hai người gần như đối sát mặt vào nhau: "Cậu sẽ không nghĩ rằng là tôi hạ độc đấy chứ?"

"Lần đầu tiên cô nói muốn ném tôi trở lại vũ trụ, lần thứ hai lại nói muốn giao tôi cho đám người kia."

Những ý tứ của câu này chính là hắn nghi ngờ thì có gì là sai?

Minh Thù cười: "Tôi với cậu không thân không thích, làm như vậy cũng không có gì đáng trách, cậu rất bất mãn?"

"Không có." Kỷ Niên nói: "Tôi chỉ vì muốn bảo vệ mạng sống, khụ khụ khụ..."

Kỷ Niên ho khan dồn dập đầu ngón tay thấm đầy máu.

Minh Thù kéo túi ngủ lên tránh cho gió lạnh lùa vào, sau đó liền thô lỗ đè người nằm xuống: "Vậy tốt nhất là cậu đừng có chết ở chỗ tôi, tôi sẽ không nhặt xác đâu."

Kỷ Niên cuộn tròn người nỗ lực đè nén cơn ho khan.

Minh Thù bảo bác sĩ của hộ vệ đoàn vào kiểm tra thì lại bị Kỷ Niên hất ra, hắn cực kỳ đề phòng giống như một chú chó sói con phải chịu công kích.

"Vực chủ, cái này..."

"Không sao, để đồ lại, ngươi ra ngoài trước đi."

"Vâng."

Minh Thù lấy đồ kiểm tra, kéo chăn ở trên người hắn ra.

Kỷ Niên giãy giụa rốt cuộc cũng không hất ra nữa.

Kiểm tra của tinh hệ rất đơn giản, Minh Thù cầm dụng cụ quét qua người hắn, sau đó đem đồ ra cho bác sĩ.

Bắc sĩ nhìn kết quả một lượt, chân mày hơi nhíu lại: "Vực chủ, tình hình không được tốt lắm... phải quay về chiến hạm kiểm tra kỹ lại một lượt."

"Chuẩn bị đi."

Minh Thù quay người trở về, Kỷ Niên ý thức mơ hồ nằm ở bên trong.

Có lẽ là cảm nhận được có người đang ôm hắn, hắn đột nhiên giằng co: "Đừng động vào tôi..."

Minh Thù cầm lấy hai tay của hắn: "Ngoan, tôi dẫn cậu đi kiểm tra."

Kỷ Niên muốn thoát ra, Minh Thù sợ làm hắn bị thương cũng không dám dùng quá sức.

"Tôi không đi..." Hắn thở dốc, vì giãy dụa cho nên khuôn mặt đỏ ửng lên.

Hắn đột nhiên bắt đầu cắn môi giống như là rơi vào ác mộng.

"Kỷ Niên?"

Cánh môi đã bật máu.

Minh Thù tự tay bóp cằm của hắn muốn khiến hắn buông ra nhưng hắn lại cắn rất chặt.

Minh Thù suy nghĩ một chút liền đánh cho hắn ngất luôn.

Cơ thể Kỷ Niên mềm nhũn ra.

Tiểu yêu tinh này rốt cuộc là cầm kịch bản gì quá chuyên nghiệp rồi.

...

Minh Thù đem Kỷ Niên về chiến hạm, bác sĩ kiểm tra toàn diện cho hắn.

"Vực chủ, có chút kỳ lạ, cơ thể của Kỷ thiếu gia bị tổn thương rất nghiêm trọng, hơn nữa tiêm thuốc ức chế trong thời gian dài, cộng thêm lúc trước bị trọng thương phải dưỡng bệnh cho tốt sợ rằng có chút khó khăn."

"Thuốc ức chế cái gì?"

Bác sĩ nói: "Cụ thể là thuốc ức chế gì... ta còn phải phân tích một chút, nhưng mà từ trên số liệu hiện tại có thể thấy, ta chưa từng thấy qua loại thuốc ức chế nào như vậy."

"Rào rào..."

Phòng y tế ở bên cạnh phát ra một âm thanh kỳ lạ.

Người ở bên trong thét lên chạy ra.

Ngọn đèn của phòng y tế chớp nháy.

Minh Thù lập tức đi về phía phòng y tế.

[Cảnh báo, có tinh thần lực khác thường xâm lấn.]

[Cảnh báo, có tinh thần lực khác thường xâm lấn.]

Ngọn đèn của cả chiến hạm bắt đầu lóe sáng, chiến hạm nghiêng về bên trái, Minh Thù suýt chút nữa bị quăng ra hành lang.

Cảm giác mất trọng lực liền kéo đến.

Chiến hạm đang rơi.

Minh Thù liền vọt vào phòng y tế, bên trong một mảnh hỗn độn, chỉ có đèn khẩn cấp lóe sáng.

Minh Thù tìm được Kỷ Niên đang dựa vào khoang chữa bệnh của thuyền.

"Keng..."

Thứ đồ sắc nhọn chĩa vào cổ cô.

"Cút!"

"Muốn giết tôi, cậu chưa đủ bản lĩnh." Minh Thù nhanh chóng đoạt được đồ trong tay của hắn.

Hung khí bị đoạt Kỷ Niên sửng sốt một chút, một lát sau liền buông tha giãy dụa.

[Cảnh báo, chiến hạm sắp rơi, chiến hạm sắp rơi...]

"Thu lại tinh thần lực của cậu, nếu không... chiến hạm sẽ bị hủy."

"Không thu nổi." Kỷ Niên quay đầu ra.

Minh Thù nhíu mày kéo cánh tay của hắn đang ở trên cổ của mình, tay xuyên qua bên hông và đầu gối của hắn nhẹ nhàng bế lên.

Kỷ Niên đột nhiên bị bế lên theo bản năng ôm chặt Minh Thù, khuôn mặt của hắn dán vào cổ của Minh Thù.

Đồ đạc ở bốn phía liền nhanh chóng lui về phía sau, trên hành lang cực kỳ hỗn loạn.

Hắn bị mang tới buồng thoát hiểm, ở bên cạnh toàn là người nhưng lại không có ai nhìn hắn, giống như việc chiến hạm bị rơi không phải là do hắn làm vậy.

Kỷ Niên đột nhiên nắm thật chặt cánh tay: "Tôi khiến cho chiến hạm của cô rơi, cô còn muốn mang tôi thoát thân sao?"

"Không mang cậu theo thì ai đền bù tổn thất cho tôi?"

[Thời gian rơi đếm ngược hai phút...]

"Người đến đủ chưa?"

Cũng không có ai trả lời nhưng buồng thoát hiểm đang từ từ đóng lại.

Buồng thoát hiểm bị bắn ra, ở trên không trung nhấp nhô một hồi lâu giống như đang ngồi cáp treo vậy.

Chiến hạm ở xa xa đang từ từ rơi xuống va vào dãy núi, ánh lửa xông lên tận trời.

Đợt khí chấn động khiến cho buồng thoát hiểm của bọn họ bị đẩy về phía sau.

Buồng thoát hiểm chậm rãi rơi xuống đất.

Cửa buồng mở ra ở nơi xa tiếng phát nổ truyền đến.

Hộ vệ số một lau một vệt mồ hôi lạnh: "Hạm đội bên kia ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu A, lần này trở về phải nói chuyện nghiêm túc với bọn họ một chút, thiếu chút nữa thì toi rồi."

Hộ vệ số hai: "Khấu trừ vào hạng mục tài chính của bọn họ!"

Hộ vệ số ba: "Phải trừ!"

"Vực chủ, người không sao chứ?" Sơn Âm từ bên trong hộ vệ đoàn chui vào: "Tôi đã liên hệ với bên thành phố Khoa Học Kỹ Thuật, rất nhanh sẽ có chiến hạm mới đến đón chúng ta."

Minh Thù thả người xuống, Kỷ Niên đứng không vững, hắn không phải là cố ý muốn dựa vào người Minh Thù mà thực sự là không còn sức lực.

Minh Thù đành phải đỡ hắn: "Tìm một nơi nghỉ ngơi trước đã."

Sơn Âm nhanh chóng lướt mắt nhìn Kỷ Niên: "Vâng."

Không ai hỏi chiến hạm vì sao rơi cũng không có ai quan sát Kỷ Niên, ai làm chuyện của người nấy.

Ánh mắt của Kỷ Niên vẫn như cũ nhìn về phía bên kia, phía vẫn có thể nhìn thấy ánh lửa.

Trong đáy mắt của hắn hình thành một ánh sáng rực rỡ nổ tung.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 838: Kỷ Nguyên Tinh Hệ (16)

Chiến hạm qua đây cần thời gian, Minh Thù quyết định đến rừng rậm xem qua lần nữa.

Lần này đi con đường khác lần trước nhưng cảnh sắc trong rừng rậm cũng không thay đổi nhiều lắm.

Sức khỏe Kỷ Niên khôi phục rất nhanh, lúc này đang tự mình đi ở phía sau.

Minh Thù bước nhanh hơn một chút.

Từ khi chiến hạm bị rơi, đây là lần đầu tiên Kỷ Niên chủ động mở miệng: “Tôi sẽ đền cho cô.”

Minh Thù dừng bước khẽ xoay người, khóe miệng chứa đựng nụ cười yếu ớt: “Đền? Cậu biết trên chiến hạm có bao nhiêu vũ khí và kỹ thuật chưa công khai không, cậu lấy cái gì để đền?”

Kỷ Niên: “…”

“Nhìn cậu cũng không đền nổi.” Minh Thù quay đầu lại: “Coi như tôi thương hại cậu, lần này bỏ qua cho cậu.”

Kỷ Niên: “…”

Sắc mặt của Kỷ Niên có chút thay đổi nhưng cuối cùng nhịn xuống.

Hắn cúi thấp đầu tiếp tục đi về phía trước, trong rừng có lá rơi đạp lên mềm mại phát ra tiếng xào xạc khe khẽ.

Hắn không để ý Minh Thù đi chậm lại từ lúc nào, sánh vai với mình.

“Sức mạnh tinh thần của cậu là sao?”

Giọng Kỷ Niên trầm thấp: “Chính là như vậy.”

“Chính là như vậy nghĩa là như thế nào?”

“Không liên quan gì tới cô.”

Không khí đột nhiên yên tĩnh lại, Minh Thù nhìn gò má hắn cười cười.

Kỷ Niên ngẩng đầu lên liền gặp phải ánh mắt cô đang cười với hắn.

“Coi như tôi thích lo chuyện bao đồng.”

Minh Thù đi về phía trước: “Đừng theo chúng tôi, còn có người muốn cái mạng của cậu, tôi không muốn chết.”

Bước chân Kỷ Niên ngừng lại, tưởng thật nên không đi theo.

Người trước mặt cũng không dừng lại, đoàn người nhanh chóng biết mất sâu trong rừng.

Kỷ Niên đưa tay đè ngực xuống, cảm giác nóng rực đang từ từ xâm chiếm.

Hắn xoa xoa mặt.

Để ngươi làm.

Đắc tội cô ấy rồi chứ!

Hình tượng quái gì thế này!

Đều là lỗi của hình tượng này!

Lão tử không sai! Không có một tí quan hệ nào với lão tử!

Quả nhiên cô không nhớ lão tử, nếu không… sao có thể để một mình hắn ở chỗ này…

Kỷ Niên nhớ lại toàn bộ kịch bản, đưa mắt nhìn bốn phía, chỗ này là?

…

“Kỷ Niên!”

Mấy người nhảy ra từ trong rừng, một người đàn ông trong số đó cực kỳ tức giận nhìn hắn.

“Biết chạy đấy, hại ta tìm ngươi lâu như vậy.” Người đàn ông phì một tiếng: “Lần trước ngươi may mắn chạy nhanh, hôm nay thì ngươi không may được như thế đâu.”

Kỷ Niên im lặng nhìn bọn chúng.

“Nhìn cái gì!” Người đàn ông bị nhìn bùng nổ giận dữ.

Chính là ánh mắt này, cho dù người khác nói gì hắn đều dùng ánh mắt này.

“Một quái vật như ngươi, ngươi không nên trở về, tại sao ngươi lại về ngươi nên chết ở bên ngoài!”

Không biết người đàn ông nghĩ đến điều gì, lúc này thấy ánh mắt Kỷ Niên lộ ra thù hận.

“Bọn mày ngây ra đó làm gì, giết nó cho ta!” Người đàn ông hét về phía người bên cạnh.

“Cơ giáp kia…” Có người lưỡng lự.

“Nó chết rồi còn sợ không lấy được sao?” Sắc mặt người đàn ông đáng ghê tởm.

Cho dù hắn không chiếm được, cũng tuyệt đối không để hắn ta sống sót trở về.

Từ ba năm trước, quái vật này trở lại Kỷ gia, hắn không được sống yên lành một ngày.

Mấy người nhìn mấy cái, cuối cùng chọn tấn công về phía Kỷ Niên.

Kỷ Niên đứng bất động, thời điểm mấy người xông lên, đồng thời đụng phải một lớp gì đó trong suốt bị bật trở lại mấy bước.

Kỷ Niên giơ tay lên đột nhiên mấy người kia như bị thứ gì đó bóp lấy yết hầu, chân rời khỏi mặt đất.

“Hự hự hự…”

“Cứu…”

Mấy người lơ lửng trên khoảng không, người đàn ông như bị mù sắc mặt xanh mét rồi lại trắng bệch.

Kỷ Niên vung tay lên, mấy người lộn một vòng trong không trung nện vào rừng cây phía sau: “Cút.”

Người đàn ông chạm vào nút không gian, hắn vẫn còn cơ giáp…

Nhưng tay hắn ta vừa chạm vào nút không gian, cả người liền bị một lực kỳ lạ hất bay: “Cút!”

Người đàn ông bị đánh trúng đến choáng váng, mấy tên thuộc hạ kia không để ý được nhiều như vậy, luống cuống tay chân kéo hắn lên nhanh chóng biến mất trước mặt Kỷ Niên.

Sắc mặt Kỷ Niên thoắt cái mất đi máu, hắn lảo đảo một cái ngã nhào trên đất.

"Rì rào…"

"Rì rào rì rào…"

Rõ ràng không có gió, cây cối xung quanh lại kêu sột soạt không ngừng.

Kỷ Niên lấy ra một ông tiêm trong nút không gian, tùy tiện nhặt một cành cây khô cắn vào, đâm ống tiêm xuống cánh tay đẩy chất lỏng vào cơ thể.

"Rì rào rì rào…"

"Rì rào…"

Âm thanh nhỏ dần cây cối dần yên lặng, cơ thể hắn bị ánh sáng bao phủ, cành khô loang lổ vết máu nằm trong đống lá rụng.

…

Sâu trong rừng rậm.

Sơn Âm khoanh tay đứng bên cạnh Minh Thù: “Là người của Kỷ gia, gần đây dường như Kỷ gia không ổn, người thừa kế đang được chọn lựa từ những người còn lại. Nghe nói phương thức tuyển chọn là ai chế tạo ra được cơ giáp lợi hại hơn, thuật chế tạo cơ giáp của Kỷ Niên không phải người bình thường có thể so được, cho nên…”

Mới có trận truy sát này.

Ba năm trước Kỷ Niên trở lại Kỷ gia, vực chủ liền bảo bọn họ bí mật quan sát Kỷ gia.

Sau khi Kỷ Niên trở về biểu hiện vô cùng xuất sắc.

Có điều hắn biến mất nhiều năm như vậy, cha mẹ cũng không còn, ở Kỷ gia hắn không có người của mình.

Từ thân phận cao quý, trở thành chủ đề bị người ta nhạo báng.

Người của Kỷ gia nào có thể để cho một người đã biến mất nhiều năm lên nắm Kỷ gia.

Nhưng Kỷ Niên người này… hữu dũng hữu mưu, lại rất độc ác.

Sơn Âm cảm thấy cho dù có lúc bọn họ không ra tay, Kỷ Niên cũng có thể tự giải quyết những rắc rối này.

Minh Thù thờ ơ nhìn bàn tay mình: “Mấy người kia thì sao?”

“Chạy rồi.”

Minh Thù từ từ nắm năm ngón tay lại, cười nói: “Đừng để bọn chúng quay lại, chướng mắt.”

“…” Sơn Âm lưỡng lự, dù sao cũng không phải là người của tinh vực Sao Chổi, bọn họ cứ thế giết người sợ rằng sau này có người biết sẽ gặp phiền phức.

Cũng không phải là sợ, chỉ là rất phiền phức.

Phiền phức theo nghĩa đen.

Minh Thù như biết Sơn Âm đang nghĩ gì, từ tốn nói: “Ta không bảo các ngươi giết chúng, vứt đại ở đâu đó để chúng trải nghiệm thú vui lao động một chút.”

“…”

Người nào đã làm qua việc gì.

Cái này còn độc hơn so với việc giết bọn chúng!

“Đây là đồ Kỷ thiếu gia từng sử dụng.” Sơn Âm lấy ra ống tiêm đã cạn, trong vách ống tiêm còn dính một ít chất lỏng màu xanh biếc: “Kỷ thiếu gia đi về hướng ngoài rừng rậm, chắc là định rời khỏi đây.”

“Cứ giữ lại! Đem về xét nghiệm một chút!”

“Vâng.”

Minh Thù duỗi người một cái: “Phía trước có con thú tinh hệ, bắt nó đi.”

Thịt ơi! Trẫm đến đây!

Bữa trưa thứ hai chiến hạm đã đến.

Đang đứng ở phía trên đám người Minh Thù.

Thiết bị truyền người trên đó xuống.

“Ấy, tôi còn tưởng trên tinh cầu này không có thực vật chứ.” Sắc mặt của Tiểu Trục kinh ngạc, sau đó mới chắp tay về phía Minh Thù: “Vực chủ, đã lâu không gặp.”

“Ngày tốt lành, vực chủ thân yêu.” Quyển Mao lùi về sau một bước.

“Sao các người lại tới đây?”

Lạp Tháp Nam ôm con mèo giả của hắn cũng chậm rãi đi đến.

“Nghe nói ở đây có thú tinh hệ ngon lắm, tôi tới nghiên cứu một chút.” Tiểu Trục tiến đến trước mặt Minh Thù, tự tay cầm thịt quay.

Minh Thù vỗ nhẹ một cái.

“Vực chủ, nhiều như vậy cô cũng đâu ăn hết, để tôi nếm thử một chút.”

“Không được!” Minh Thù từ chối rất hùng hổ.

“Tranh đồ ăn với vực chủ, cậu chán sống rồi à!” Quyển Mao kéo Tiểu Trục lại: “Đi, tôi cho người đi bắt thú tinh hệ.”

“Cậu không bị thú tinh hệ bắt cũng đã tốt lắm rồi, tôi cho cậu biết lát nữa cậu bị đánh, tôi sẽ không cứu cậu.”

“Nói gì vậy, ông đây lợi hại lắm đấy!” Quyển Mao hỏi hộ vệ bên cạnh rồi kéo Tiểu Trục chạy đi.

“Bọn chúng là bầy đàn, cẩn thận.”

Hộ vệ gọi với theo bổ sung thêm.

Nói với mọi người một việc khủng bố như vậy, nhìn vào thanh tiến độ đi.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 839: Kỷ Nguyên Tinh Hệ (17)

Kết quả chính là bọn họ dẫn theo một đám thú tinh hệ về, một đám người bị buộc phải thay đổi vị trí.

Có điều Quyển Mao vẫn đem về một đầu thú tinh hệ.

“Vực chủ, cô đánh nhau với ai vậy hỏng cả một chiến hạm, tôi nhớ là lực tấn công của chiến hạm rất lợi hại.” Tiểu Trục vừa ăn thịt vừa nói.

“Không với ai cả.”

“Không với ai vậy cô tự hủy chiến hạm hả?”

“Chất lượng không ổn.” Minh Thù vẫn còn gật đầu, gia tăng sức thuyết phục.

“...” Tiểu Trục ngây ngô nhìn về phía Quyển Mao, chất lượng không ổn ư?

“Chắc chắn là hạm đội đã bớt xén nguyên vật liệu, rút hạng mục tài chính của bọn họ đi!” Quyển Mao chính nghĩa nói.

Chuyện thiết kế chiến hạm giai đoạn đầu là việc của hạm đội, trang bị hậu kỳ mới là chuyện của bọn họ.

Lạp Tháp Nam: “Khấu trừ hạng mục tài chính thì chất lượng càng không ổn.”

Quyển Mao: “…”

Tiểu Trục: “…”

Nói rất có lý, dĩ nhiên là không có phản bác gì.

Lạp Tháp Nam xoa xoa tay, đột nhiên hỏi Minh Thù: “Vực chủ có phát hiện nơi này có gì khác thường không?”

“Thịt ngon?” Vẻ mặt Minh Thù thành thật.

“…”

Thịt của cả tinh hệ cũng không dễ ăn, thịt ở đây ngon thật đúng là khác thường.

Không biết Lạp Tháp Nam lấy từ đâu ra một dụng cụ lớn chừng bàn tay, có chút giống đĩa bát quái.

Đương nhiên chỉ là bề ngoài.

Cấu tạo bên trong thì hoàn toàn khác.

“Vũ trụ tồn tại những năng lượng khác nhau, mỗi loại năng lượng đều sẽ cho một dao động khác nhau.” Lạp Tháp Nam biểu diễn cho Minh Thù thấy: “Đây là từ trường, từ trường khác nhau thì dao động cũng khác nhau, nhưng chúng có tính quy tắc trên diện rộng rất dễ nhận biết.”

“Ở đây có một loại dao động tôi chưa từng thấy qua.” Lạp Tháp Nam chỉ vào một dao động ổn định thẳng tắp.

“Tôi cũng chưa thấy năng lượng nào lại dao động thẳng tắp như vậy.”

“Người chết." Minh Thù thình lình thốt ra một câu.

“…”

“Người chết không có năng lượng.” Lạp Tháp Nam thu dụng cụ lại: “Tôi nhớ đây là một ngôi sao, khi ở phía trên chúng ta thấy một mảnh hoang vu, không có bất kỳ sự sống nào.”

Lạp Tháp Nam đột nhiên ngừng lại, hắn vuốt hai tay con mèo giả: “Tôi đã thấy loại dao động này.”

“Rốt cuộc là cậu gặp qua chưa.” Quyển Mao nổi đóa: “Nghĩ kỹ rồi nói được không!”

Lạp Tháp Nam: “Tôi đã từng phát hiện loại dao động này trên người Tuyết Lê một lần.”

Tiểu Trục bĩu môi: “Tôi nói sao lại có thời gian anh nhiệt tình với Tuyết Lê như vậy, tôi còn tưởng anh để ý Tuyết Lê rồi.”

Quyển Mao liếc nhìn Tiểu Trục: “Còn nhớ cơ đấy, người ta đã chàng chàng thiếp thiếp với ai kia từ lâu rồi.”

Tiểu Trục nhìn Quyển Mao.

Quyển Mao toét miệng cười.

“Nhưng cũng chỉ có lần đó, sau đó thì không phát hiện nữa.” Lạp Tháp Nam không để ý hai người cãi nhau, bình tĩnh vuốt con mèo giả.

“Có thể tìm được nguồn không?” Minh Thù hỏi: “Chúng ta đào ra xem một chút.”

Tuyết Lê từng sử dụng đá thần, có thể là năng lượng đá thần còn sót lại.

Dựa theo quy luật diễn biến, thân là mẫu tinh của tinh vực Hoa Hạ đá thần tới từ nơi này là hoàn toàn hợp lý.

“Có thể thử xem.” Lạp Tháp Nam nói.

…

Lạp Tháp Nam sửa soạn dụng cụ, dẫn bọn họ đi về một phương hướng.

Càng đi về phía trước thì dây rừng càng nhiều cực kỳ khó đi.

“Chắc là quanh đây thôi.” Lạp Tháp Nam nói.

Mọi người quan sát xung quanh địa thế nơi này rất thấp, đưa mắt nhìn lên xung quanh đều là rừng rậm, bọn họ cứ như rơi vào thung lũng vậy.

“Hắt xì…”

Mặt đất đột nhiên chuyển động, một cái đầu từ dưới đất nhô lên, dường như hắn không chú ý tới người đứng cách đó không xa, cúi đầu nhìn phía dưới: “Cẩn thận một chút.”

Đợi hắn kéo một người khác lên, hai người chợt đứng đối diện một hàng người tất cả đều giật mình.

“Tây Dạng…” Cô gái lên sau biến sắc mạnh mẽ: “Sao các người lại ở đây?”

Ngải Nặc bị Ngải Đại Đầu canh chừng ba năm, bất cứ nơi nào cũng không cho cô ta đến, khoảng thời gian gần đây cô ta mới được phép ra ngoài.

Vất vả lắm mới ra ngoài được liền gặp phải người không muốn nhìn thấy nhất.

Minh Thù nhìn thấy phiếu đổi đồ ăn vặt thì mừng rỡ: “Đi ngang qua.”

Ngải Nặc nhìn về phía hàng người sau cô, tư thế này mà là đi ngang qua!

Người đàn ông bên cạnh Ngải Nặc là Lộ Gia, lúc này ánh mắt nhìn Minh Thù có chút không tốt.

Minh Thù tùy ý hỏi: “Các ngươi tìm được gì ở bên dưới rồi?”

“Không tìm được gì hết.” Ngải Nặc nói: “Lộ Gia, chúng ta đi.”

Ngải Nặc kéo Lộ Gia định đi, bọn họ chỉ có hai người đối phương lại có nhiều người như vậy, cô ta tuyệt đối không phải đối thủ của cô.

Quân tử báo thù mười năm chưa muộn.

“Chờ một chút.” Minh Thù nheo mắt: “Nếu đã gặp rồi thì đừng vội đi như vậy.”

“Tôi nói, tôi không tìm được gì ở dưới đó hết.” Ngải Nặc cho rằng Minh Thù vì thứ bên dưới mới cản cô ta lại.

“Không quan trọng, tôi chỉ muốn tâm sự với cô chút thôi.” Minh Thù mỉm cười.

“…” Thần kinh!

Có gì đáng để tâm sự với cô!

Nếu không phải cô… hiện giờ cô ta đã ở chung với Tuyết Lê, cũng không biết Tuyết Lê ra sao rồi.

Ngải Nặc kéo mạnh Lộ Gia: “Đi mau.”

“Cản bọn họ lại.”

Đoàn hộ vệ nhanh chóng bao vây hai người lại.

“Tây Dạng cô đừng có ức hiếp người quá đáng!” Ngải Nặc tức giận.

“Đi đi, cô trả đá thần lại cho tôi.” Minh Thù đưa tay ra.

“…” Viên đá thần cô ta trộm đã cho Tuyết Lê dùng hết từ lâu, sao còn trả cô được?

“Trộm đồ của tôi, cũng không bị tôi tìm cô tính sổ, Ngải Nặc tiểu thư rốt cuộc cha cô dạy cô tam quan (*) như thế nào vậy?”

“Lần trước cô đã đánh tôi rồi, cô còn muốn thế nào nữa!” Ngải Nặc thẹn quá hóa giận.

Cô ta trộm đồ là không đúng nhưng cô ta là vì cứu Tuyết Lê.

“Đá thạch là thứ quan trọng như vậy, đánh cô một trận là xong ư? Cô nghĩ gì thế?” Giọng nói của Minh Thù nhẹ nhàng chậm rãi.

Phải đánh thêm vài lần!

Cho đến khi giá trị thù hận đầy mới thôi!

“Đánh cô ta cho tôi.”

“Tây Dạng, cô…”

Lộ Gia bảo vệ Ngải Nặc ở sau mình.

Nhưng Lộ Gia chỉ có một mình, cho dù có thể đánh cũng không đánh lại đội hộ vệ võ trang đầy đủ kia.

Ngải Nặc bị ấn người xuống đất đánh.

Đánh xong, Minh Thù mới chậm rãi đi tới: “Cha cô trông chừng cô cả ngày, tôi không có cơ hội đánh cô, ánh mắt này được đấy có tiến bộ cố gắng phát huy! Mỗi ngày nghĩ đến tôi cho người đánh cô, có phải rất tức giận không?”

“Cô…” Ngải Nặc bị người đè xuống đất không thể động đậy, chỉ có thể để ánh mắt bày tỏ sự phẫn nộ của mình.

“Tức giận thì tốt rồi, tức giận khiến cô xinh đẹp hơn.” Minh Thù chống gương mặt: “Tôi thích bộ dạng tức giận của cô, vô cùng đáng yêu.”

Đáng yêu như đồ ăn vặt của trẫm.

Tiểu Trục tới gần Quyển Mao, bắt lấy cánh tay hắn: “Sao tôi cảm thấy vực chủ cố ý chọc tức cô ta nhỉ?”

Ánh mắt Quyển Mao rơi trên bàn tay của hắn: “Cô ấy chính là đang cố ý chọc tức cô ta.”

“Tại sao vậy?” Tiểu Trục khó hiểu.

“Sao tôi biết được, cậu đi hỏi vực chủ đi.”

“…” Tiểu Trục nhìn Minh Thù vẻ mặt đơn thuần ngây thơ đang khẽ cười, không tự chủ được run lên một cái: “Bỏ đi.”

Hắn buông Quyển Mao ra lui về phía sau một bước.

Không biết đạp trúng cái gì dưới chân, cơ thể lảo đảo trực tiếp đổ ập về phía trước.

Quyển Mao nhanh tay nhanh mắt giữ lấy hắn kéo người lại.

“Làm tôi sợ muốn chết.” Tiểu Trục vỗ ngực: “Suýt nữa thì bẩn cả quần áo.”

“Mắt để trên đầu à?” Quyển Mao ghét bỏ hắn tay lại không buông hắn ra, nắm lấy lòng bàn tay hắn.

“Không phải tôi không cố ý sao…” Tiểu Trục hờn giận.

Lạp Tháp Nam như đang suy nghĩ nhìn về phía bọn họ, lúc Quyển Mao nhìn sang lại bình tĩnh vuốt con mèo giả.

***

(*) Tam quan: thế giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 840: Kỷ Nguyên Tinh Hệ (18)

Ngải Nặc chẳng những bị đánh mà còn bị lục soát người, nút không gian cũng không tha.

Cô thực sự chưa lấy ra đồ gì từ phía dưới cả.

Phía dưới là một cung điện dưới lòng đất thế nhưng trống không chẳng có gì cả.

Nhưng mà dựa theo cách nói của người đàn ông lôi thôi thì nơi đây chắc là tồn tại một số thứ.

"Có lẽ là đồ đạc bị người khác lấy mất rồi, năng lượng còn sót lại." Cuối cùng Lạp Tháp Nam tổng kết.

Chỉ có cách nói này có thể giải thích.

"Các người buông ta ra!" Ngải Nặc bị trói gô ném xuống đất, bên cạnh là Lộ Gia có cùng đãi ngộ: "Đây là tinh vực Hoa Hạ, các người tự mình chạy đến nơi này là vi phạm tinh hệ pháp!"

Nói đến phần sau thì Ngải Nặc đã mở miệng uy hiếp.

"Tôi sợ quá à." Minh Thù khoa trương lùi lại phía sau một bước: "Ngược lại tôi thả cô, chắc chắn cô cũng sẽ đi tố cáo, vậy tại sao tôi phải thả cô cho nên cô ở đây cùng vị Lộ Gia tiên sinh này nhìn ngân hà vũ trụ, trò chuyện về lý tưởng đời người đi."

Giọng điệu cười chúm chím lộ ra sự khôi hài nhàn nhạt khiến người ta nghe xong chỉ nổi lửa.

"Tây Dạng!"

"Này."

Lời độc của Ngải Nặc đến khóe miệng bị tiếng trả lời giòn giã đó của Minh Thù chặn lại chỉ trong chớp mắt, ngay cả bản thân cô muốn nói gì cũng không nhớ rõ.

Minh Thù dẫn người thong thả rời đi bỏ lại hai người bị trói trong rừng.

...

Minh Thù trở lại chiến hạm liền nhận được tin tức của tinh vực Hải Thụy hỏi thăm tiến độ của cô.

Minh Thù nói chưa có tiến độ gì, đối phương cũng không hỏi nhiều.

Bọn họ dường như rất muốn tìm Thần Thạch nhưng thái độ cũng không phải vô cùng tích cực.

Dường như biết thứ kia không dễ tìm như vậy.

"Vực chủ, đây là thứ gì vậy?"

Minh Thù nhìn về phía Tiểu Trục, thứ hắn cầm trong tay là ống tiêm Sơn Âm nhặt về trước kia.

"Cầm đi xét nghiệm thành phần bên trong một chút."

"Cái này tôi có thể không thành thạo." Tiểu Trục lập tức nói: "Tháp Nam, anh làm đi."

Lạp Tháp Nam không nói gì, tiếp nhận đồ đi về hướng phòng thí nghiệm chiến hạm.

Lạp Tháp Nam cho ra kết quả rất nhanh, nhưng mà vẻ mặt hắn trông có chút biến hóa giống như kỳ lạ, lại giống như nhìn thấy chuyện gì vô cùng có hứng thú.

"Anh đây là biểu cảm gì vậy, sao vậy?" Tiểu Trục hỏi.

Một lát Lạp Tháp Nam mới nói: "Đây là thuốc ức chế tinh thần."

"Thuốc ức chế tinh thần?" Quyển Mao chạy lại, cằm đặt trên vai Tiểu Trục: "Ai rảnh rỗi dùng cái này, ngại mạng lớn?"

Bả vai Tiểu Trục run một cái thế nhưng không có hất người xuống, ngược lại làm cho cả người của người phía sau đều dán lên hắn.

Tiểu Trục có chút bất mãn: "Cậu không có xương à?"

Quyển Mao trả lại một nụ cười gợi đòn cho hắn: "Không có."

Minh Thù ngồi ở một bên, đầu ngón tay quẹt tới quẹt lui trên màn hình, lại không biết ánh mắt rơi đến nơi nào rồi.

Thuốc ức chế tinh thần...

Lúc đầu nhặt về, tinh thần và thể lực của hắn thuộc trạng thái khác thường.

Người bình thường sẽ không biết sử dụng thuốc ức chế tinh thần, ngoại trừ lúc không cần thiết áp chế tinh thần và thể lực, nhưng mà áp chế tinh thần và thể lực như vậy sẽ tạo thành tổn thương rất lớn cho thân thể.

Tại sao tiểu yêu tinh đó muốn áp chế tinh thần và thể lực của mình?

"Phần thuốc ức chế này đã gia tăng liều lượng." Lạp Tháp Nam lại thốt ra một câu: "Người bình thường uống một viên thuốc sẽ xuất hiện vấn đề."

Quyển Mao nói: "Đây là đem ra giết người à?"

"Giết người?" Lạp Tháp Nam bắt con mèo giả của mình: "Người bình thường sẽ bị tinh thần và thể lực hành hạ khổ không thể tả, có tinh vực sẽ dùng cái này tới dằn vặt kẻ thù và nhờ vậy mà lấy tin tình báo."

Chết rồi nhưng lại buông lỏng.

"Tôi nhớ là thuốc ức chế tinh thần trong cộng đồng tinh hệ là thuốc cấm." Tiểu Trục nhìn về phía Minh Thù: "Vực chủ, thứ này cô lấy từ đâu?

Minh Thù vén tóc giống như người rảnh rỗi: "Đồ nhặt đó."

"..." Nhặt được một món đồ như vậy trên tinh vực bỏ hoang, ai tin đây?

Đương nhiên không ai dám hỏi Minh Thù nhặt được ở đâu.

Mỗi người bọn họ liếc nhau, trực tiếp chuyển chủ đề nói chuyện khác.

Người thông minh lại hiểu quy củ biết thời thế như vậy Minh Thù dĩ nhiên không ghét, tùy ý bọn họ làm ầm ĩ.

Ba ngày sau, Minh Thù lại nhận được tin tức của người Hải Thụy Tinh.

Nhưng mà lần này tinh vực Hải Thụy mang tới một tin tức, nói là hội đấu giá dưới lòng đất sắp được tinh vực Hoa Hạ cử hành, nghe đồn sẽ xuất hiện Thần Thạch.

Thời gian một tháng sau.

Bọn họ cần đi vào tinh vực Hoa Hạ tham gia hội đấu giá kia.

Tinh vực Hải Thụy không có cách nào vượt biên đi vào, chỉ có thể tìm một người chuyên môn làm khách như Minh Thù.

Minh Thù để Sơn Âm điều tra một chút, hội tổ chức đấu giá là một tổ chức dưới lòng đất của tinh vực Hoa Hạ.

Đương nhiên không cách nào so sánh với tinh vực Sao Chổi, thế nhưng tinh vực Hoa Hạ cũng là số một số hai trong thế lực dưới lòng đất.

"Vực chủ, chúng ta đi sao?" Sơn Âm hỏi ý kiến Minh Thù.

"Đi thôi, trông thật náo nhiệt." Minh Thù cong khóe môi cười.

Trong lòng Sơn Âm biết rõ Kỷ gia ở chỗ này, vực chủ tuyệt đối là vì Kỷ thiếu.

Đang nghĩ ngợi, chợt nghe vực chủ nhà mình hỏi: "Kỷ Niên thế nào?"

"Đã an toàn trở về Kỷ gia."

Minh Thù gật đầu, đột nhiên chuyển đề tài câu chuyện: "Xuống phía dưới bắt mấy con đóng gói lại ăn trên đường."

"..."

"Sơn Âm, cậu thấy xác xuất thành công khi chúng ta đem viên tinh cầu này chiếm làm của riêng là bao nhiêu?"

Sơn Âm trịnh trọng phân tích: "Căn cứ luật pháp bên tinh vực Hoa Hạ đó, viên tinh cầu này thuộc về di vật văn hóa bảo vệ cao độ, mà chủng tộc Hoa Hạ thuộc về thuộc tính càng chiến càng mạnh, cho nên tổng hợp lại số liệu các phương diện xác xuất thành công là 46%, xác suất thất bại là 54%."

Minh Thù hơi thất vọng.

Sơn Âm cho rằng Minh Thù bỏ cuộc, đang âm thầm thở phào chợt nghe cô gái nhẹ giọng nỉ non: "Vậy sau này chúng ta chẳng phải là chỉ có thể chạy tới săn trộm sao?"

"..." Xin vực chủ đừng thêm từ "chúng", bọn họ cũng không muốn chạy tới săn trộm.

Mấy người Quyển Mao nghe nói Minh Thù muốn tham gia giao dịch ngầm, nhao nhao bày tỏ bọn họ cũng muốn đi xem xét các mặt của xã hội.

Làm đại lão của thành phố Khoa Học Kỹ Thuật, vì an toàn bọn họ thực sự không thể tùy tiện ra ngoài.

Thế là một đám người đến Thủy Vụ Tinh cử hành hội đấu giá.

Thủy Vụ Tinh tiến gần chủ tinh của tinh vực Hoa Hạ, vì nhìn trong vũ trụ viên tinh cầu này chính là bị hơi nước bao phủ cho nên được gọi là Thủy Vụ Tinh.

Khoảng cách Thủy Vụ Tinh rất xa, hơn nữa còn thời gian một tháng Minh Thù cũng không vội.

Đất nghỉ rộng rãi trong khoang, mấy người đang ngồi quanh trên mặt đất chơi trò chơi.

Tiểu Trục trừng mắt Quyển Mao: "Cậu lại chơi xỏ."

Quyển Mao đắc ý hất cằm: "Mọi người có thể nhìn xem, tôi chơi xỏ từ lúc nào rõ ràng là bản thân cậu ngu ngốc."

"Cậu chính là chơi xỏ, tôi nhìn thấy cậu và Lạp Tháp Nam đổi bài rồi."

Quyển Mao nheo mắt: "Cậu có chứng cứ không?"

"Cậu..." Tiểu Trục tức đến dựng lông: "Vực chủ, cô cũng thấy đúng không?"

Minh Thù đang cắn một cây thuốc dinh dưỡng, mờ mịt ngẩng đầu.

Tiểu Trục: "..."

"Cam chịu số phận đi, nào, mau để tôi vẽ một cái râu cho cậu." Quyển Mao cầm lấy bút đánh móc sau gáy, ấn Tiểu Trục xuống thêm hai đường bút trên khóe miệng hắn.

Quyển Mao hài lòng thưởng thức trong phút chốc: "Không tệ, không tệ."

Tiểu Trục giùng giằng ngồi xuống, quay đầu nhìn về cái gương phía sau lập tức kêu rên một trận: "A a a... Cái này rửa không sạch, cậu muốn chết à!"

Tiểu Trục chạy đến nhà vệ sinh cọ xát, tắm rất lâu cũng không tắm sạch.

Quyển Mao dựa vào tường, buồn cười nhìn hắn: "Qua hai ngày nữa tự sẽ hết, cũng không phải cả đời rửa không sạch, cậu còn vẻ mặt muốn khóc đó sao?"

"Không vẽ trên mặt cậu, đương nhiên cậu không cảm giác được!" Bộ dạng này của hắn làm sao gặp người khác đây?

"Ha ha, cậu..." Thân thể Quyển Mao đột nhiên hướng về phía bên trong, trực tiếp đè Tiểu Trục trên bồn rửa tay

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 841: Kỷ Nguyên Tinh Hệ (19)

Có người tập kích chiến hạm.

Bốn phía chiến hạm toàn là lửa đạn, bọn họ bị vây đánh rồi.

Lúc Tiểu Trục thao tác chiến hạm lỗ tai cũng còn chút đỏ, khuôn mặt cũng nóng hừng hực.

Giọng nói bình tĩnh của Quyển Mao không ngừng vang lên bên lỗ tai hắn.

"Nghĩ gì thế, đừng đánh lệch!"

Quyển Mao vỗ đầu Tiểu Trục một cái, hắn lập tức trợn trắng mắt: "Cậu làm đi!"

"Thú vui phức tạp này cũng không phải do tôi thiết kế, đánh nghiêm túc giết chết đám người không cần mạng này cho tôi, ức hiếp lên đầu tiểu gia luôn rồi." Quyển Mao nói xong cũng xoay người đi qua bên khác.

"Mọi người phía sau thi đấu người nào muốn nhận thưởng? Mau tiến lên giết chết đám xiếc bại não này!" Không biết Quyển Mao đang thét với người nào.

Tổng cộng đối phương có tám tàu chiến hạm.

Vũ trang đầy đủ.

Chuẩn bị như thế này rõ ràng chính là mai phục bọn hắn ở chỗ này.

Nhưng mà đối diện dường như không biết phía sau bọn họ còn có chiến hạm theo sau, lúc này phía sau chiến hạm bị Quyển Mao gào thét tăng thêm tốc độ đến tiếp viện.

Ưu thế trong nháy mắt đã nghiêng về một bên.

Đối diện thấy đánh không lại lập tức thay đổi chiến hạm chuẩn bị chạy trốn.

"Đuổi theo không?" Có người vượt qua kênh hỏi.

"Đuổi chứ." Minh Thù nhận lời: "Ngược lại tôi muốn xem thử là gan ai lớn như vậy, làm phiền tôi ăn uống."

Vừa rồi đột nhiên tập kích làm trẫm đánh rơi nửa cây thuốc dinh dưỡng, không thể tha thứ.

Tiểu Trục và Quyển Mao đồng thời lạnh run, sao lại cảm thấy vực chủ âm u vậy?

Vực chủ đều đã lên tiếng, mấy tàu chiến hạm tăng thêm tốc độ đuổi theo chặn đối phương lại.

"Cũng không biết người nào cho bọn hắn dũng khí, đã vậy dám đến tập kích chúng ta." Quyển Mao nhấn bàn phím, màn hình trước mặt chuyển biến trong chớp mắt.

Khí chất quanh thân Quyển Mao cũng biến đổi theo, nho nhã lễ độ như quý công tử: "Buổi tối vui vẻ."

"Trang bị!"

Tiểu Trục la mắng ở bên cạnh nhưng mà lúc này hắn đứng ở phạm vi bên ngoài màn hình, Quyển Mao quét mắt nhìn hắn một cái, ý nghĩa rất rõ ràng đợi lát nữa sẽ lại chỉnh ngươi.

Lúc này kẻ tập kích đối diện màn hình đang ngơ ngác nhìn Quyển Mao.

Chắc là nghĩ không thông sao hắn lại xuất hiện trên màn hình.

"Hải tặc giữa các vì sao Bạch Tượng?" Quyển Mao đọc lên vài chữ như thế: "Hải tặc vũ trụ giành được lên đầu thành phố Khoa Học Kỹ Thuật rồi, xin hỏi là vị dũng sĩ nào cho các người dũng khí vậy?"

Lúc này bọn họ đã bị bao vây, bỗng nhiên nghe sáu chữ thành phố Khoa Học Kỹ Thuật, đối phương cũng đã đổi sắc mặt: "Anh anh... Các người là người của thành phố Khoa Học Kỹ Thuật?"

"Xin hỏi các vị đã từng gặp người ngoài thành phố Khoa Học Kỹ Thuật sử dụng chiến hạm như vậy?"

Quyển Mao tự nhận thấy hạm đội thành phố Khoa Học Kỹ Thuật không khó nhận ra.

"Tôi... Tôi... Chúng tôi thực sự không biết." Đoán chừng người đối diện bị dọa rồi: "Chúng tôi chỉ là cầm tiền làm việc."

Quyển Mao nhíu mày lại nhìn về phía Minh Thù.

Minh Thù chậm rãi đi tới tay cô vỗ vào cái bàn trước mặt, giọng điệu lại cực kỳ dịu dàng: "Vừa rồi, ai công kích trước?"

Mặc dù bọn hải tặc cách màn hình nhưng cũng cảm thấy được khí thế khiến da đầu người khác tê dại.

Một kẻ trong số hải tặc đó đẩy ra một người: "Hắn... Là hắn..."

Người bị đẩy ra ngoài ngơ ngác: "Là lão đại ra lệnh đó, tôi chỉ là chấp hành... bọn họ cũng công kích... rồi..."

Ánh mắt nhìn về Minh Thù, hải tặc đối diện lập tức không dám kêu la.

Minh Thù mỉm cười: "Hại tôi làm rơi nửa cây thuốc dinh dưỡng, lãng phí lương thực rất đáng xấu hổ đó biết không?"

Hả?

Cái này liên quan gì nhân quả trước sau?

Bọn hải tặc bày tỏ không hiểu.

Nửa giờ sau.

Bọn hải tặc lạnh run, người hâm mộ của lão đại đều xuất chúng như thế sao? Nhiều chiến hạm vây bọn hắn như vậy chính là vì thuốc dinh dưỡng?

Nhận được bồi thường, Minh Thù trông có vẻ dễ nói chuyện hơn nhiều: "Nói đi, ai để các người tới tập kích ta?"

Hải tặc lại không hề cảm thấy, ngược lại run rẩy còn ghê gớm hơn: "Kỷ... Kỷ gia."

"Kỷ gia?" Mắt Minh Thù híp lại một cái: "Ngươi không muốn tố cáo người tên là Kỷ Niên kia à?"

"Lão đại anh minh."

"..."

Minh Thù một cước giẫm lên bàn bên cạnh, hải tặc bị trói đến đồng thời co rụt lại về phía sau: "Cho các ngươi thêm một lần cơ hội."

Hải tặc nén khóc: "Là... là... là Kỷ Niên."

"Kỷ Niên phải không?"

Bọn hải tắc gật đầu liên tục: "Phải phải phải..."

Minh Thù gọi một tiếng: "Sơn Âm."

Sơn Âm tiến lên hai bước không tiếng động: "Vực chủ."

Minh Thù mỉm cười mê người: "Ném bọn họ tới khoang thuyền Ly Hợp đi."

Bọn hải tặc không biết khoang thuyền Ly Hợp là cái gì, Quyển Mao nhã nhặn lễ độ giải thích cho bọn hắn: "Khoang thuyền Ly Hợp có thể giữ mọi người tuyệt đối nhìn rõ cơ thể của mình tan rã. Đương nhiên, mọi người hoàn toàn yên tâm sẽ không chết đâu, có ly thì có hợp nhưng mà hợp qua đó còn nguyên dạng hay không thì chúng tôi không dám bảo đảm."

Vì để đạt đến hiệu quả đe dọa, Quyển Mao còn cố ý tìm ra một video bắt chước.

Sau khi xem xong hải tặc đồng thời kêu rên: "Chúng tôi không biết người đó là ai, là hắn nói nếu như cô hỏi thì nói là Kỷ Niên. Lão đại chúng tôi sai rồi, chúng tôi bị ma quỷ ám ảnh, chúng tôi sai rồi..."

"Chúng tôi liên hệ trên tinh võng chưa từng thấy qua hắn."

"Điều chúng tôi nói đều là thật, không tin cậu có thể tra phần cuối của chúng tôi."

Não của bọn hải tặc đều đã dốc hết ra.

Quyển Mao thao tác một lúc sau thật tìm được việc bọn họ giao dịch tin tức và hải tặc nói giống nhau như đúc.

Minh Thù để Sơn Âm dẫn mấy hải tặc này đi.

Quyển Mao sờ cằm: "Thật đáng tiếc, còn tưởng rằng có thể thực hành thành quả nghiên cứu của tôi một lần."

Bọn hải tặc: "..." Mau chóng rời xa nơi này đi.

Minh Thù cắn một cây thuốc dinh dưỡng, như có điều suy nghĩ nhìn vũ trụ mênh mông bên ngoài.

Sau đó không biết nghĩ đến cái gì đứng lên cười không ra tiếng.

Tiểu yêu tinh kia dám giết cô?

...

Quyển Mao thử dùng tin tức hải tặc cung cấp theo dõi dấu vết đối phương nhưng kết quả rất rõ ràng, không có kết quả gì.

Minh Thù để Sơn Âm tạm thời sửa lại tuyến đường, lướt một vòng nhận được người Hải Thụy Tinh bắt đầu từ hai ngày trước đến Thủy Vụ Tinh đấu giá.

Toàn thể Thủy Vụ Tinh lộ ra màu hồng nhàn nhạt, sương mù mịt mờ càng lộ vẻ mộng ảo.

Tinh vực Hải Thụy và Minh Thù cùng nhau vào trong khách sạn.

Tinh vực Hải Thụy dẫn đầu trong đó dùng râu của hắn hành lễ: "Cám ơn vực chủ, chỉ cần ở trên hội đấu giá chúng tôi nhận được đồ, điều kiện trước đây vẫn giữ lời như cũ."

Minh Thù nhìn chằm chằm râu của hắn cười.

Người Hải Thụy Tinh: "..."

Vị vực chủ của tinh vực Sao Chổi này có phải có sở thích đặc biệt gì đó hay không?

Mỗi người Hải Thụy Tinh từng qua lại với cô đều nói cô thích nhìn râu của bọn họ.

"Đây là danh thiếp vào buổi đấu giá." Minh Thù thu tầm mắt lại, đưa cho bọn họ một tấm thiệp giống như chưa từng xảy ra chuyện gì: "Một tấm danh thiếp chỉ có thể vào một người, chỗ này của ta không nhiều chỉ có thể cho các người ba phiếu."

Mặc dù người Hải Thụy Tinh có chút bất mãn số lượng ba phiếu nhưng vẫn nói cám ơn.

"Ta có thể hỏi ngươi một chuyện không?"

Người Hải Thụy Tinh nhất thời căng thẳng cả người: "Vực chủ muốn hỏi cái gì?"

Minh Thù rủ tầm mắt xuống: "Đồ chơi này của các người có thể ăn không?"

Người Hải Thụy Tinh cúi đầu liếc mắt nhìn râu của mình trước, sau đó nhìn về phía Minh Thù.

Lúc này cả đầu của nó đều là người của tinh vực Sao Chổi muốn ăn người tinh vực Hải Thụy sao?

"Chỉ đùa một chút đừng khẩn trương, tôi không ăn người biết nói chuyện." Minh Thù cười híp mắt nói.

Người Hải Thụy Tinh: "..."

Bọn họ đâu có nói cô muốn ăn đâu?

Nghiêm túc sao?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 842: Kỷ Nguyên Tinh Hệ (20)

Ái chà, đây không phải là vực chủ Tây Dạng nha!"

Người Thụy Hải Tinh mới vừa gắp râu bỏ chạy, một đám người đi ra từ phòng bên cạnh.

Dẫn đầu là một người tinh vực có ngoại hình giống thằn lằn, da toàn thân đều là màu xanh còn nổi mụn nhọt, nhìn cũng khiến người ta ớn lạnh.

Đây là người của tinh vực nào thì Minh Thù quên rồi, nhưng cô nhớ được hình như bản thân đã đắc tội với hắn.

Vì dáng dấp của hắn không phù hợp trao đổi yêu cầu buôn bán.

Vì chuyện này bọn họ suýt chút nữa muốn khai chiến với tinh vực Sao Chổi.

Giọng Tích Dịch Nhân mang theo châm chọc: "Vực chủ Tây Dạng quá bận rộn hiếm khi gặp được lại xuất hiện ở nơi này, không biết Thủy Vụ Tinh biết hay không."

Lời này là châm chọc cô nhập cảnh phi pháp.

"Nói như ngươi đến đây chính đáng vậy." Minh Thù oán giận đáp.

"..." Tích Dịch Nhân nghẹn lời.

"Tất cả mọi người không phải là thông qua thủ đoạn chính đáng mà lên đây sao, cần gì thương tổn lẫn nhau chứ?" Minh Thù cười xinh đẹp: "Ngươi nói đúng không?"

Hội đấu giá vốn cũng không phải là hoạt động đứng đắn gì, người tới tham gia đương nhiên cũng không phải là người đứng đắn gì.

Có lẽ Thủy Vụ Tinh biết nhưng vì vài nguyên nhân nào đó, bọn họ cũng chỉ có thể nhắm một mắt mở một mắt.

Minh Thù dẫn người từ bên cạnh Tích Dịch Nhân qua đó.

Thời điểm đi ngang qua hắn, Minh Thù nghiêng đầu cười: "Ta phát hiện ban đầu không bán vũ khí cho ngươi..."

Tích Dịch Nhân hừ lạnh: "Ha ha, vực chủ Tây Dạng hối hận rồi à?"

"Là hoàn toàn chính xác."

Tích Dịch Nhân: "..."

Người bên cạnh nhao nhao ngăn hắn lại.

Tích Dịch Nhân dương nanh múa vuốt: "Buông ta ra, ngày hôm nay ta muốn đấu một trận tử chiến với cô ta."

"Vẫn không thể."

"Sao lại sợ chứ gì?"

"Ta sợ người của ngươi phải mất công đi nhặt xác."

"..."

Mặc dù là bọn người Sơn Âm có chút không thể nhìn tiếp nhưng cái này không phải đáng đánh sao?

Vực chủ đắc tội người nhiều như vậy, không phải không có đạo lý chứ.

Tích Dịch Nhân bị người khác kéo rời khỏi, đợi không nhìn thấy Minh Thù người bên cạnh mới buông hắn ra.

"Các ngươi phản rồi!"

"Tiên sinh, mục đích chúng ta tới nơi này chưa đạt được, lúc này gây chuyện sẽ khiến quá nhiều người chú ý."

"Cô ta cũng không cần mặt mũi, ta sợ cái gì?"

Làn da xanh của Tích Dịch Nhân đã ửng đỏ, rõ ràng là tức giận vô cùng.

Người bên cạnh khuyên một hồi, Tích Dịch Nhân mới có chút bình tĩnh lại.

"Lần này tha cô ta trước, chờ ta lấy được đồ ta nhất định phải để cho xác cô ta vỡ thành ngàn mảnh!" Tích Dịch Nhân nghiến răng nghiến lợi: "Mọi người xác định đồ thực sự ở trên hội đấu giá?"

"Vô cùng chính xác. "

Người thằn lằn phảng phất nghĩ đến làm sao đem Minh Thù chém thành muôn mảnh, đáy mắt tràn đầy đều là hưng phấn.

...

Hội đấu giá cử hành cùng ngày.

Người Hải Thụy Tinh không đi cùng cô. Cho dù bọn họ đồng ý, Minh Thù cũng không đồng ý.

Mấy người Quyển Mao không có hứng thú đối với hội đấu giá, tự mình tìm chỗ khác dạo chơi.

Minh Thù chỉ dẫn theo Sơn Âm vào sân.

Nhiều người trong đám người đến đây đều từng bị Minh Thù chọc giận.

Thấy cô cũng không có ai chào hỏi, bọn họ không đi lên mắng hai câu nhổ nước miếng đã là tu dưỡng rất tốt... Chủ yếu là đánh không thắng.

"Vực chủ Tây Dạng, người có thể đích thân qua đây thật hiếm có." Người phụ trách hội đấu giá nghênh đón người ở cửa, nhìn thấy Minh Thù lập tức đi qua đó.

"Hiếm có đến đâu?" Minh Thù nghiêm túc hỏi.

"..." Lời hắn nói không phải là một lời khách sáo sao?

Một đường đen trượt qua trên trán Sơn Âm.

"Ha ha, gặp được vực chủ Tây Dạng rất hiếm có, rất hiếm có, mời vào bên trong..." Mấy năm nay người này rất hiếm khi xuất hiện, hắn vẫn còn ít nói như trước.

Người phụ trách giao một cuốn sổ cho Minh Thù, sau khi dẫn cô tiến vào phòng đấu giá liền biến mất.

Hiện tại không biến mất, chờ bị chọc giận sao?

Hắn lại không ngốc.

Minh Thù thuận tay lật cuốn sổ, tài liệu có chút giống kim loại rất mỏng.

Đồ đấu giá trên đó không ít, thậm chí còn có tinh cầu.

Đúng vậy, ở tinh hệ, tinh cầu có thể làm sản nghiệp bán đấu giá cá nhân.

Ba trang cuối cùng đều là tối đen, không có giới thiệu cũng không có hình vẽ vật phẩm.

Đây chắc là vật đấu giá áp chót rồi.

Bây giờ bọn họ đang ở trong một căn phòng lầu bốn, trước mặt là thủy tinh trong suốt, bốn phía đều là căn phòng giống nhau nhưng thủy tinh chỉ có thể nhìn được phòng đấu giá ở giữa phía dưới.

Trong căn phòng đối diện lại không nhìn thấy.

Phía dưới liên tục có người tiến đến, phía dưới cùng cũng có chỗ hơn nữa cũng không ít người.

"Không để cha tôi phát hiện chứ?"

"Không có."

"Vậy thì tốt."

Sơn Âm đang đứng ở cửa hé cửa ra, âm thanh bên ngoài cũng truyền vào.

"Ngải Nặc?"

Sơn Âm xoay người lại: "Phải. Còn có... Kỷ thiếu gia."

Bọn người Ngải Nặc đã đi qua đó, vì cửa có đồ che chắn Ngải Nặc và Lộ Gia nói chuyện không chú ý tới Sơn Âm. Ngược lại thì Kỷ Niên ở phía sau liếc mắt liền nhìn thấy Sơn Âm.

Bước chân hắn dừng lại một chút nhìn vào trong căn phòng.

Nhưng cửa căn phòng vẫn có vật che như cũ, không nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Kỷ Niên nhéo ngón tay một cái, thu tầm mắt lại rồi đi đến căn phòng trước mặt.

"Anh Kỷ Niên."

Phía sau có người gọi hắn.

Bước chân Kỷ Niên dừng lại xoay người nhìn về phía sau.

Người gọi hắn là một cô gái mặc áo màu hồng nhạt, nhảy từng bước đến đó: "Anh Kỷ Niên, anh cũng đến rồi. Anh trai nói với em rằng anh sẽ đến, em còn không tin nữa đó. Anh Kỷ Niên, anh cũng phải cẩn thận nhé."

Cô gái nhỏ nở nụ cười hồn nhiên nói chuyện cũng ngọt ngào, là một cô gái khiến người ta vừa nhìn đã thích.

Nhưng ánh mắt Kỷ Niên lạnh lùng nhìn cô ấy: "Có việc à?"

"Không có, chỉ là nhắc nhở anh Kỷ Niên thôi." Cô gái thè lưỡi.

"Song Nhi, chạy nhanh như vậy làm gì?" Một thanh niên dẫn vài người qua đó, có chút khiển trách vỗ đầu cô gái, sau đó nhìn về phía Kỷ Niên: "Kỷ Niên cũng tới rồi."

"Ừm."

Nếu như không phải hắn dựa theo thiết kế của nhân vật bình thường, hắn vốn không muốn trở về Kỷ gia.

Gia đình này chẳng có thứ gì tốt.

Cả ngày tìm hắn để gây phiền phức.

Người thanh niên nói: "Nếu như nhìn trúng cái gì thì chụp lại, anh sẽ trả tiền cho em."

Cô gái gật đầu: "Anh Kỷ Niên không cần khách sáo, tiền tiêu vặt của anh không nhiều khẳng định không mua nổi những thứ ở đây."

Kỷ Niên liếc mắt với cô gái, cô gái vẫn cười đến hồn nhiên như cũ, đôi mắt to nhấp nháy.

"Kỷ thiếu gia, vực chủ xin mời." Sơn Âm xem kịch hồi lâu đột nhiên đi ra, gật đầu với phía Kỷ Niên.

"Mời tôi?"

Sơn Âm gật đầu.

Trên mặt Kỷ Niên không rõ, bình tĩnh theo Sơn Âm vào phòng.

Người thanh niên nhíu mày.

Cô gái không kiêng dè như vậy: "Vực chủ nào? Anh trai, hắn lại quen biết vực chủ?"

"Đó là Sơn Âm." Giọng nói thanh niên hơi trầm, hiện lên ánh sáng lạnh không dễ phát hiện được trong đôi mắt: "Người của tinh vực Sao Chổi... Đi thôi."

Người thanh niên dẫn cô gái rời khỏi.

Kỷ Niên vừa đi vào bên trong chợt nghe một đợt âm thanh rất lớn ở phía sau, Kỷ Niên quay đầu, mặt Sơn Âm không biểu cảm đóng cửa lại, hắn không nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Vừa đóng cửa, âm thanh bên ngoài cũng bị cắt đứt.

Kỷ Niên hít thở sâu một hơi.

Đi vào phía bên trong.

Trong phòng cô gái dựa vào kính thủy tinh trong suốt, ánh mắt rũ xuống nhìn phía dưới.

Khóe miệng cô hơi nhếch lên, dường như chứng tỏ tâm trạng lúc này của chủ nhân rất tốt.

Đáng tiếc Kỷ Niên biết được cũng không phải.

Từ lúc nào cô cũng là bộ dạng này?

Kỷ Niên nói: "Vực chủ Tây Dạng tìm tôi có chuyện gì?"

Tư thế Minh Thù tư thế không có thay đổi nào: "Hủy một tàu chiến hạm của tôi, cậu cảm thấy tôi tìm cậu có thể có chuyện gì?"

"Không phải cô nói không cần tôi bồi thường sao?" Quả nhiên phụ nữ đều là kẻ lừa gạt.

"Tôi hối hận không được sao?"

"..." Xem đi, xem đi, đây chính là phụ nữ.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 843: Kỷ Nguyên Tinh Hệ (21)

Lúc này Kỷ Niên tại Kỷ gia kỳ thực vô cùng khó chịu, Kỷ lão gia thấy không ổn nhưng ông ta lại biểu hiện bình thường.

Những người này muốn thừa kế Kỷ gia, liều mạng đưa hắn vào chỗ chết.

Hắn đứng tại chỗ nhìn người trong thủy tinh...

Muốn ôm lấy cô...

Hu hu...

Vợ lão tử.

Không biết Sơn Âm đã rời khỏi phòng từ lúc nào, Kỷ Niên liếc bốn phía phòng này chỉ còn lại hai người bọn họ.

Kỷ Niên quyết tâm đi thẳng tới, đưa mắt nhìn khuôn mặt cô: "Chiến hạm tôi không bồi thường nổi, cô muốn cái gì?"

"Tôi cái gì cũng có." Môi đỏ mọng của Minh môi đỏ mọng khẽ mở.

"Trước đây không phải cô muốn tôi sao?"

Minh Thù liếc mắt nhìn, ánh mắt từ trên mặt hắn trượt đến cái cổ, lồng ngực, bỗng nhiên quay lại trên mặt hắn, cười như không cười nói: “Tôi nói lúc nào?”

Nụ cười Minh Thù thực sự chói mắt làm cho Kỷ Niên có cảm giác không ổn, nhưng vẫn là nhắm mắt nói: "Thành phố Khoa Học Kỹ Thuật..."

"Tôi có nói qua tôi muốn cậu ba chữ này sao?"

Kỷ Niên như nghe được sấm sét giữa trời quang khiến hắn vô cùng kinh ngạc.

Cô! Không! Nói! Qua!

Cô...

Không...

Nói...

Qua...

Khinh thường!

Khi đó cử chỉ của cô có chút khác người, nhưng đúng thật cô từ đầu đến cuối đều chưa nói qua cô muốn hắn câu này.

“Vậy khi đó cô có ý gì?”

"Cậu xác định muốn biết?" Nụ cười Minh Thù càng rực rỡ.

Có thể kéo một phát giá trị thù hận thì kéo một phát giá trị thù hận.

Kỷ Niên yếu ớt từ chối: "Không phải, không cần."

"Tinh vực Sao chổi có rất nhiều nghành nghề." Minh Thù đâu chịu buông tha cơ hội tốt như vậy.

Cô nói điều này, sao Kỷ Niên có thể không hiểu cô đang nói cái gì.

Lúc này người này thiết lập phản ứng như thế nào.

Không được, đầu óc rối tung rối mù.

Tỉnh táo một chút!

Minh Thù nhìn Kỷ Niên đứng ở đó bên một lát cũng không có động tĩnh, cũng không có chút rung động nào thậm chí đôi mắt cũng không hề biến hóa.

Ngầu vậy tiểu yêu tinh của trẫm.

Kỷ Niên hít sâu, trở về thiết lập của mình: "Cô có cần phải làm nhục tôi như vậy không?"

Cô chờ lão tử đi!

Lão tử đánh chết cô!

Minh Thù thở dài một cái, nhẹ nhàng nói: "Thiếu nợ trả tiền không phải rất bình thường sao? Cậu còn chạy trốn, chạy đến hai lần, Kỷ thiếu gia không muốn trả nợ thì phải."

Kỷ Niên: “...” Hắn chạy hai lần khi nào? Lần thứ hai không phải cô kêu lão tử cút sao?

Phụ nữ sao lại vô lý như vậy!

Đừng tưởng rằng cô là vợ lão tử thì lão tử sẽ nhường cô! Không có cửa đâu!

“Trả thì trả.” Giọng Kỷ Niên cao vài phần: "Tôi sẽ trả lại cho cô."

“Ha ha.”

"Cô cười cái gì?" Còn dám cười nhạo lão tử.

"Tôi cho cậu một con đường tắt." Minh Thù đứng thẳng người: "Cởi quần áo ở chỗ này đợi đến buổi đấu giá kết thúc thì không cần trả nữa, hơn nữa tôi sẽ giúp cậu ngồi vững vị trí ở Kỷ gia."

"Cô..." Kỷ Niên tức kinh khủng.

Thật ra hắn rất muốn cởi cho cô thấy, sau đó lấy cái cớ này ép cô dẫn mình về.

Thế nhưng...

Số khổ quá mà!

Minh Thù híp mắt cười, trẫm sẽ xem xem ngươi có thể kiên trì tới khi nào.

"Cô nói lời giữ lời?" Đột nhiên Kỷ Niên như gỡ được gánh nặng.

Thiết lập này.

Lão tử muốn vợ.

"Đối với cậu, tôi luôn nói lời giữ lời."

Tim Kỷ Niên ngừng đập một chút, thế nhưng còn chưa kịp ngẫm nghĩ, Minh Thù tìm chỗ thoải mái ngồi xuống: "Bắt đầu đi, một chiếc cũng không được để lại."

Trong đầu Kỷ Niên đều là tiếng hệ thống trừ điểm tích phân.

Tích phân bị trừ xong, chủ hệ thống sẽ trực tiếp phán định hắn trong vòng ba tháng không thể tiến hành bất kỳ nhiệm vụ nào.

Hắn nắm chặt hai tay, xem ra chỉ có thể làm lỗi hệ thống.

Kỷ Niên chỉ mặc hai món quần áo, một bộ tây trang màu đen, một chiếc áo sơ mi.

Hắn ném áo khoác xuống, ngón tay từ từ cởi quần áo ra lộ ra vóc dáng chuẩn.

Vì ngày này, hắn đã lén luyện tập từ một chàng trai trắng nõn yếu ớt trở thành một người đàn ông tám múi hoàn mĩ.

Quần áo rơi trên mặt đất.

Hắn đá giày và vớ ra, đi chân trần đứng trên mặt đất tự tay tháo dây nịt xuống.

Mắt Minh Thù tối xuống.

Trong ấn tượng của cô, chuyện như vậy với hắn mà nói hẳn là một chuyện vô cùng khó có thể chịu đựng được, hắn tuyệt đối sẽ không cởi hết.

Nhưng tình huống bây giờ dường như không đúng.

Tên này...

Không phải là muốn làm tới chứ?

Kỷ Niên nhìn thẳng Minh Thù, mặt không đỏ không thở mạnh cởi hết quần.

Kim loại trên dây nịt rơi trên mặt đất phát ra tiếng rất nhỏ, đánh vỡ sự yên tĩnh trong phòng.

Minh Thù đột nhiên đứng dậy, không biết từ đâu lấy ra một tấm thảm quấn lấy người hắn: "Được rồi."

"Còn có một cái chưa cởi." Kỷ Niên kéo tay vào phía ngoài của quần: "Không phải cô muốn xem sao? Tôi cho cô xem..."

"Được rồi!" Giọng Minh Thù nặng hơn: "Có phải bất kỳ người nào giúp cậu, cậu cũng làm như vậy không?"

"Thiếu nợ thì trả nợ, chuyện vốn dĩ là vậy." Kỷ Niên nói: "Tôi thiếu vực chủ, đương nhiên phải trả."

Cô cho rằng người nào cũng có thể nhìn thấy cơ thể của lão tử sao?

Lão tử không biết xấu hổ sao!

Minh Thù đè tay của hắn lại: "Cậu còn nhúc nhích nữa tôi sẽ ném cậu ra ngoài."

Bàn tay đang dùng sức của Kỷ Niên từ từ dừng lại.

Minh Thù quấn người hắn cẩn thận, sau đó ôm hắn đến cái ghế bên cạnh.

Kỷ Niên ôm cổ cô: "Vực chủ đây là ý gì? Đưa ra yêu cầu là cô, bảo ngừng cũng là cô."

"Vực chủ thay đổi lương thiện cậu không biết sao?" Minh Thù muốn đẩy tay hắn ra nhưng mà Kỷ Niên ôm vô cùng chặt: "Buông tay."

"Cô coi tôi là gì?" Kỷ Niên thoáng như không nghe thấy, ngược lại sát lại hơn nữa.

Minh Thù có thể thấy rõ ràng hàng lông mi dài của hắn, da thịt trắng nõn nhẵn nhụi nhìn không thấy lỗ chân lông, ánh mắt âm trầm nhìn cô.

"Muốn chơi thì chơi, muốn bỏ thì bỏ sao?" Kỷ Niên tiếp tục nói: "Vực chủ, cô chưa hiểu rõ tôi rồi."

Cho nên cô muốn thoát rồi!

Minh Thù không hề tức giận: "Cậu muốn như thế nào?"

Cô mở nhiệt độ trong phòng cao một tí, ung dung chờ hắn ra điều kiện.

Kỷ Niên ghé sát tai Minh Thù: "Thiếu vực chủ nhiều như vậy trong lòng tôi cũng thật không dễ chịu, cho nên tôi sẽ lấy thân báo đáp!"

"Không cần, tôi không cần cậu trả, buông tôi ra."

Kỷ Niên cả người đều dính vào cô: “Không.”

Ôm vợ mình thì sao?

Muốn ôm!

Minh Thù trước đây cũng không có biện pháp gì với tên ăn vạ này.

Đặc biệt hoàn toàn không để ý tiểu yêu tinh ăn vạ này...

Thực sự bó tay không còn cách nào nữa,

"Buổi đấu giá đã bắt đầu, buông tôi ra trước."

“Cô đáp ứng tôi trước đi.”

"Kỷ thiếu gia, lúc nãy bước vào là ai không cam tâm tình nguyện như bị cưỡng ép vậy? Cậu không cảm thấy cậu chuyển biến rất nhanh, khiến người khác nghi ngờ sao?" Minh Thù nhắc nhở.

Kỷ Niên chỉ chỉ chính mình: "Như vậy vẫn không tính hả?"

"Có phải cậu có hiểu lầm với chữ cưỡng không?" Minh Thù cầm lấy cánh tay hắn dùng sức kéo, kéo cách xa khoảng cách của hai người một khúc.

"Tôi biết rồi."

Minh Thù: “...” Cậu biết cái gì vậy!

Đột nhiên Kỷ Niên dang tay kéo tấm khăn đang quấn mình lại, bàn tay trượt xuống rơi vào bên hông Minh Thù, hắn dùng sức Minh Thù đã bị ép ngồi trên người hắn.

Hắn ngửa đầu ngậm lấy môi Minh Thù.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 844: Kỷ Nguyên Tinh Hệ (22)

Minh Thù thề, sau này khi cô nhìn thấy tên tiểu yêu tinh này sẽ lập tức đánh.

Cô vuốt đôi môi bị hôn có chút sưng đỏ trong lòng thầm thở dài.

"Vực chủ thoả mãn không?" Kỷ Niên ngồi một bên vẫn như cũ chỉ quấn chiếc khăn, bàn tay chống khuôn mặt nghiêng đầu nhìn cô.

“Kỹ thuật này của cậu mà cũng muốn ở lại bên cạnh tôi?” Minh Thù nhếch khóe môi: "Đừng có nằm mơ nữa."

Kỷ Niên nằm úp sấp trên cái bàn, cười vô cùng quyến rũ: "Vực chủ phải luyện tập với tôi nhiều một chút."

Minh Thù: “...” Thiếu niên à, cậu có nhớ rõ thiết lập của cậu không?

Vỡ đến không thể vỡ hơn nữa rồi!

Minh Thù dùng tay ngăn hắn: “Mặc quần áo vào đi.”

"Vực chủ không thích tôi như vậy sao?" Kỷ Niên cố ý kéo chiếc khăn ra, lộ ra xương quai xanh xinh đẹp.

Kỷ Niên vốn ngày thường đã đẹp, lúc này lại cởi hết những lớp quần áo bên ngoài phảng phất thêm quyến rũ tà khí.

Người nào thích ngươi như vậy!

Trẫm muốn làm ngươi tức giận thôi!

Ai biết ngươi không biết xấu hổ còn không cần thiết lập nữa chứ.

"Đi."

Kỷ Niên thấy Minh Thù cười có chút biến hóa, hắn xem một chút cuối cùng đứng dậy mặc quần áo.

Phía dưới buổi đấu giá đã bắt đầu.

Minh Thù ấn điều khiển trong phòng, thủy tinh trong suốt chuyển thành màn hình chia làm bốn phần, toàn bộ bối cảnh của buổi đấu giá.

Kỷ Niên quay đầu nhìn thoáng qua cũng không cảm thấy hứng thú lắm.

"Cậu có biết biết có người giả mạo danh nghĩa của cậu tập kích tôi không?"

Kỷ Niên dừng lại.

Hắn chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía cô gái đang ngồi: "Cô nói cái gì?"

"Tôi nói, có người giả mạo danh nghĩa của cậu tập kích tôi." Minh Thù lặp lại.

Đôi mắt Kỷ Niên lập tức tối sầm lại, cánh môi hắn khẽ nhếch: "Sao cô không nghi ngờ tôi?"

Minh Thù nói: “Cậu nghèo chết đi được.”

Kỷ Niên: “...” Nghèo thì sao! Nghèo là nhất thời! Đẹp trai là muôn đời!

Kỷ Niên kìm lại sự tức giận trong lòng: “Cô đã hỏi được cái gì?”

"Như thế vẫn chưa đủ?"

Kỷ Niên nghẹn lại, nếu cô hỏi được người phía sau là ai hiện tại sẽ không nói với mình.

“Cô có nghi ngờ ai không ai không?"

Minh Thù một hơi ăn hết cây dinh dưỡng, cô ném cây dinh dưỡng xuống đất: "Có thì tôi còn hỏi cậu làm gì?"

Kỷ Niên gục đầu xuống đáy mắt hiện lên sự lạnh lùng.

Giả mạo danh nghĩa của hắn... Tập kích cô?

Thủ đoạn như vậy thật là làm cho người ghê tởm.

Hắn có nên cảm thấy mình may mắn không, cô thấy hắn nghèo nên không thể mua chuộc người khác? Nếu như hắn có tiền một tí, vậy chuyện này có thể thành tội của hắn rồi?

Âm hiểm!

-

Câu chuyện của hai ngươi vô cùng kỳ lạ, Minh Thù dường như chỉ là nói cho hắn biết một tiếng, không có truy hỏi cũng không có điều tra.

Kỷ Niên nghe xong cũng im lặng, không biết đang suy nghĩ gì.

Buổi đấu giá đã sắp kết thúc.

Người chủ trì đang nhiệt tình làm sinh động bầu không khí cuối cùng, chờ một vật phẩm cuối cùng.

"... Vậy sau đây là một vật phẩm cuối cùng của chúng tôi, tin rằng không ít người tới vì món đồ này, như vậy tôi cũng sẽ không thừa nước đục thả câu, vật phẩm cuối cùng này chính là..."

Người chủ trì giơ tay lên ánh hào quang trong tay chiếu xuống, bên cạnh hắn có thêm một viên thạch pha lê: "Thần thạch!"

Thần thạch chính là khối đá vụn màu đen hình tròn lớn chừng bàn tay, mặt trên có tô điểm hoa văn màu trắng vừa nhìn là biết không thể ăn.

Người phía dưới thì thầm với nhau, ở trong phòng nhìn không thấy người không biết bối cảnh thế nào.

Người chủ trì giới thiệu thần thạch vô cùng tỉ mỉ.

Chủ yếu là công hiệu của thần thạch.

"Vì thần thạch đặc thù, quy tắc sẽ có thay đổi." Người chủ trì cho người phía dưới đủ thời gian thảo luận: "Dù là ai cũng có quyền đấu giá, giá quy định năm mươi triệu tiền tinh hệ, thế nhưng mỗi lần tăng giá không được thấp hơn một triệu tiền tinh hệ."

Tinh hệ lấy tiền tinh hệ tiền làm đơn vị tiền tệ, không có thực thể, toàn bộ tinh hệ thông dụng.

Một triệu tinh hệ ít nhất phải là một trăm triệu nhân dân tệ.

Kỷ Niên thấy Minh Thù nhìn chằm chằm thần thạch, hắn hỏi: “Cô cũng tới vì thần thạch sao?”

Minh Thù không biết từ đâu móc ra một cây dinh dưỡng: “Nghe nói thần kỳ như vậy, đương nhiên muốn thử xem.”

Minh Thù phát hiện Kỷ Niên nhìn chằm chằm màn hình, nheo mắt hỏi: "Cậu cũng muốn?"

Kỷ Niên cười một cái: “Đồ khiến người khác rung động như vậy, sao có thể không muốn chứ.”

“Cậu mua được sao?"

Kỷ gia cho hắn tiền cũng không nhiều, mới vừa rồi còn bị người Kỷ gia xem thường.

"Mua không nổi." Kỷ Niên thẳng thắn thành khẩn nói.

Vốn dĩ hắn cũng không có ý định mua, hắn dự định đoạt lấy.

Ngày hôm nay tới nơi này... đoán rằng không ít người đều có mục đích như vậy.

"Hiện tại bắt đầu đấu giá."

Trong lúc người chủ trì vừa nói xong, trên lầu các đại lão môn đã bắt đầu ra giá.

Người trong phòng chỉ cần nhập số tiền vào, bên ngoài sẽ hiện lên.

Hệ thống sẽ tự động dựa theo trình tự, kim ngạch từ thấp đến cao không ngừng tăng lên.

Đấu giá được một nửa đã không còn nhiều người nữa, trong đó bỗng nhiên người Hải Thụy Tinh ở đó.

Các đại lão môn không ngừng tăng giá, trên màn ảnh lớn tốc độ của những con số cứ nhảy không hề dừng lại.

“Tích!”

Toàn bộ phòng đấu giá không có thông báo rơi vào khoảng tối.

"Ầm ầm..."

Tiếng thủy tinh bể vang lên không chỉ ở một chỗ.

Phía dưới hỗn loạn kinh khủng, tiếng thét chói tai và kêu thảm thiết đồng thời vang lên.

Trong bóng tối giống như có chuyện gì đó xảy ra.

Khiến người ta sợ hãi.

Khiến người ta hoảng hốt.

Minh Thù là người nhảy ra đầu tiên... cũng là người phá cửa sổ ra ngoài.

Thần thạch trong bóng đêm phát ra ánh sáng, khiến người trong bóng đêm cũng có thể nhìn nó.

Vài bóng người đồng thời xuất hiện bên cạnh hộp, những móng vuốt khác nhau hướng về thần thạch, một khắc kia phảng phất như động tác chậm lại.

Hai cái tay đồng thời đè lên hộp, người nào cũng không chịu buông tay đánh nhau là tất nhiên.

Minh Thù đứng ở một nơi xa nhìn bọn họ đánh.

Đợi đến khi mọi người đánh nhau cô mới dang tay về phía món đồ, cô lại phải đối mặt với một cây gậy sắt.

Cô đánh rất chuẩn đối phương kêu một tiếng người mềm nhũn ngã xuống, người đi chung với hắn đỡ được hắn.

Một người khác rống một tiếng, rõ ràng đánh về phía Minh Thù.

Minh Thù giải quyết người này, vừa quay đầu thì có người đang mở cái hộp.

Thế nhưng hiển nhiên hắn mở hộp không thuận lợi, một lúc sau cũng không mở được cái hộp, cuối cùng hắn cầm cả cái hộp đi, dường như muốn nhổ cỏ tận gốc.

"Keng! Bắt đầu đếm ngược thời gian!"

Giọng nói lạnh như băng của cơ giới đột nhiên vang lên.

Giống như một cây châm, đâm vào trái tim quần chúng, lãnh khí tán loạn.

Quái dị không nói lên lời.

“Bịch...”

Đám người đang đánh nhau đều nhìn về phía thần thạch.

Gì vậy?

Chiếc hộp trong suốt biến thành màu đen, ba chữ màu đỏ không ngừng khuếch tán.

Mặc dù không biết đếm ngược thời gian là cái gì, nhưng luôn cảm thấy không phải là điều tốt.

Tất cả mọi người đều ý thức rút lui.

"Hai..."

Lúc mọi người còn ngơ ngác, Minh Thù lấy vật trong tay đập về phía hộp, lồng pha lê bể nát cô lấy thần thạch bên trong chạy ra ngoài.

Minh Thù cầm thần thạch chạy, những người còn lại phản ứng kịp lập tức đuổi theo Minh Thù ra ngoài.

“Một...”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh

dtv-ebook.com

Chương 845: Kỷ Nguyên Tinh Hệ (23)

"Keng! Cá tháng tư vui vẻ!"

Trong hội trường vang lên một giọng điện tử rõ ràng.

Không xảy ra sự biến hóa nào, người khắp nơi theo bản năng ngừng lại.

Cá tháng tư là ngày lễ gì?

"Hình như là ngày lễ đặc biệt của tinh vực Hoa Hạ... Chính là chỉnh người." Có người nhỏ giọng giải thích.

“Đùa chúng tôi sao?”

"Bà nó, người nào lá gan lớn như vậy!"

Cũng có thể nói bọn họ bị người ta chỉnh rồi?

Minh Thù cũng nghe thấy giọng nói kia, nhưng cô không ngừng vì phía sau có một đám người đang đuổi theo cô.

Lúc cô đang chạy về hội trường, phía sau "rầm" một tiếng vang thật lớn, cả thế giới đều run lên.

Tiếng thét chói tai lần nữa vang lên.

Minh Thù đứng bên ngoài cảm thấy dường như mình đã quên đem gì đó.

"Tây Dạng, giao đồ ra đây!"

Tiếng trách mắng cắt đứt ý nghĩ của cô, người đuổi cô gần nhất là người thằn lằn lần trước đã gặp qua.

Lúc này đứng thành một hàng, đang nhìn chằm chằm... thần thạch trong tay cô.

"Muốn sao?" Minh Thù cười giơ thần thạch lên, người thằn lằn đang căng thẳng liền hưng phấn: "Ta sẽ không cho ngươi."

“Cô...”

"Có bản lĩnh tới giật đi." Minh Thù thuận tay ném thần thạch.

Người thằn lằn đứng đối diện nhìn một lúc, đoán chừng là đang suy nghĩ xem đánh với cô có lợi gì không.

Cuối cùng thần thạch nặng hơn, người thằn lằn liền lao về phía Minh Thù.

Người thằn lằn chỉ là người nhanh nhất, phía sau có người đã kịp phản ứng lại cũng gia nhập vào cuộc chiến.

Minh Thù cầm thần thạch, đám người kia căn bản không cần nói gì cả cứ thế mà vây quanh cô.

Sơn Âm có chút chật vật xuất hiện, thay Minh Thù nhận một ít công kích.

"Vực chủ, trước đây cô không nói cô muốn cướp..." Sơn Âm thừa dịp hai người hội họp, thở gấp nói một câu.

Nếu cô nói thì làm sao hắn có thể đến đây như vậy!

"Kế hoạch cũng có biến hóa chứ."

“...” Rất muốn chửi bậy.

Sơn Âm kêu Minh Thù rút về bên trái, hắn đã gọi những người khác tới tiếp ứng.

Những người khác cách nơi này không xa rất nhanh đã chạy tới, có người gia nhập vào hỗ trợ cuộc chiến áp lực bên Minh Thù lập tức giảm thiểu.

Nhưng vào đúng lúc này, không trung và bốn phía đột nhiên xuất hiện một đội quân quần áo giống nhau bao vây tất cả mọi người lại.

"Cảnh cáo một lần, toàn thể dừng tay!"

Đội quân Tuần Vệ Tàu Thuyền quanh quẩn trên không trung.

"Không dừng tay lại đừng trách chúng tôi không nể mặt!"

"Đùng..."

Tuần Vệ Tàu Thuyền vì để bọn họ hoảng sợ, cảnh cáo tấn công vào khu đất trống bên cạnh.

Vì buổi đấu giá không cho phép nhiều người, người bên cạnh họ đều bị đội tuần tra cản bên ngoài.

Chống lại đội tuần tra dùng súng thật, không phải là môt hành động sáng suốt.

Mọi người lúc này đều không cam lòng dừng tay.

Bọn họ nhìn đội quân xung quanh và đội Tuần Vệ Tàu Thuyền trên không...

Những người này tới quá nhanh...

Mỗi tinh cầu đều do đội quân tuần vệ phụ trách an toàn của thành phố, thế nhưng trong khoảng thời gian ngắn tuyệt đối không có biện pháp triệu tập nhiều người như vậy.

Có mai phục!

Trong đầu mọi người đồng loạt hiện lên ba chữ này.

Có một chiếc Tuần Vệ Tàu Thuyền từ từ đáp xuống, người đi xuống quát lớn với đội tuần vệ đội: "Mau tìm thiếu gia và tiểu thư."

Đội tuần vệ lập tức chạy về phía bị nổ.

Đội trưởng đội tuần vệ nhìn về đám người bị bao vây: "Các vị, đánh nhau ở Thủy Vụ Tinh là hành động phi pháp, sợ rằng phải làm phiền mọi người theo chúng tôi đi một chuyến, thuận tiện phối hợp điều tra chuyện ngày hôm nay."

“Là cô ta làm.” Người thằn lằn chỉ về phía Minh Thù.

Mọi người đồng loạt lui lại.

Lộ ra đám người Minh Thù.

Minh Thù: “...”

Tiểu yêu tinh tốt lắm!

"Chính là tôi làm, sao vậy?" Dưới ánh mắt sụp đổ của Sơn Âm, Minh Thù vô cùng thản nhiên mà gánh chuyện này.

Người đổ vỏ hằng ngày lại lên đài!

Đội trưởng đội tuần vệ rõ ràng quen biết Minh Thù, nói năng có chút chất vấn: "Tây Dạng vực chủ? Vì sao cô phải tập kích Thủy Vụ Tinh, cô cũng chưa xin phép, xin hỏi Tây Dạng vực chủ lên đây thế nào?"

Sơn Âm: “...” Được lắm! Câu nói đầu tiên đã là tập kích Thủy Vụ Tinh, vị đội trưởng này tốt nghiệp chuyên ngành vu oan hãm hại sao?

"Nhập cư trái phép đi lên thôi." Minh Thù bĩu môi nhìn về đám tiểu yêu tinh vu oan mình: "Nơi này người nào không phải nhập cư trái phép mà đến đây."

Mọi người: “...”

Nhập cư trái phép đi lên còn đắc ý, thực sự có gì để đắc ý?

Còn muốn kéo theo bọn họ!

Đội trưởng đội tuần vệ quét mắt về phía mọi người: "Phi pháp đi lên hệ khác là vi phạm hiệp ước của tinh hệ, mọi người phiền đi theo chúng tôi một chuyến."

"Nơi đây còn có người tiến hành hoạt động phi pháp, ông không bắt sao?" Minh Thù nói.

Đội trưởng đội tuần vệ: “...”

"Chuyện này chúng tôi sẽ điều tra rõ, hiện tại mời mọi người phối hợp một chút, chỗ nào đắc tội xin lượng thứ."

“Đã đắc tội rồi, ai lượng thứ chứ.” Minh Thù cười: “Đúng không, mọi người.”

Mọi người: "..." Bọn họ không biết cô.

"Tây Dạng vực chủ muốn đối địch với tinh vực Hoa Hạ sao?" Ánh mắt đội trưởng sắt như chim ưng.

"Đừng nói nghiêm trọng như vậy." Minh Thù khoát khoát tay: "Tôi muốn đối địch với toàn bộ tinh hệ thôi."

Từ Thủy Vụ Tinh lên đến tinh hệ Thủy Vụ, thực sự nghiêm trọng!

Đợi đã!

Cô mới vừa nói gì?

Rốt cuộc người nào nghiêm trọng hơn?

Sơn Âm hiện tại thầm nghĩ muốn bịt miệng Minh Thù lại.

Chuyện này có thể tùy tiện nói như vậy sao?

Chọc giận những người này, liên hợp lại vây quanh tấn công bọn họ thì làm sao?

"Tây Dạng vực chủ nói chuyện phải chú ý một chút, lời này truyền đi..."

"À, bọn họ muốn đánh tôi mà thôi." Minh Thù nghiêng đầu: "Hiện tại tôi có một biện pháp để cho bọn họ muốn đánh tôi."

Mọi người đột nhiên có một dự cảm bất an.

“Dừng tay!”

Không biết người nào rống lên một tiếng.

Cũng không để ý bọn họ bị đội tuần vệ vây quanh thẳng tắp bay về phía Minh Thù.

Thần thạch trong tay Minh Thù đang chia năm xẻ bảy, trong không khí có thêm nhiều người khiến người khác vô cùng thoải mái, nhưng cảm giác kia rất nhanh đã biến mất.

Lúc người đầu tiên bay tới, Minh Thù kéo Sơn Âm bên cạnh đang ngơ ngác.

Ngón ta khẽ nhúc nhích mảnh thần thạch nhỏ rơi vào trong tay người kia, cô cười ngọt ngào: "Tặng cho ngươi."

Minh Thù dẫn Sơn Âm đến khoảng cách an toàn, nhanh chóng bay qua đám người như con thoi kia.

Một lát sau, cô phi thân bay qua chiếc tượng điêu khắc, vỗ vỗ tay lên eo nói: "Được rồi, mọi người đều có."

Mọi người cầm thần thạch vỡ vụn: “...”

Bỏ đi!

Thần thạch bị bể nát có tác dụng gì chứ!

Giết cô!

Phải giết cô!

“A... A...”

"Tây Dạng tôi giết cô!"

"Giết!"

Bị thần thạch vỡ vụn kích thích đám quần chúng nhào về phía Minh Thù.

“Này, sao mọi người không nói lý vậy, thần thạch chỉ có một viên, các người không thể chia ta giúp các người chia, mọi người không cám ơn ta thì thôi đi còn đối xử với ta như vậy."

Cám ơn?

Cám ơn bà nội nhà cô!

Ai cần cô chia!

Thần thạch chia rồi còn có lợi ích gì!

Tức chết bọn họ!

"Bắt cô ta lại."

"Mọi người cùng nhau tiến lên, ngày hôm nay phải giết chết cô

ta."

Đội trưởng đội tuần vệ: “...” Này các người đã nhập cư trái phép rồi, còn đánh nhau trong vòng vây của hắn nữa à?

Tôn trọng hắn một chút được không.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 846: Kỷ Nguyên Tinh Hệ (24)

Minh Thù bị người ta đuổi chạy khắp nơi.

Sơn Âm nâng trán thở dài, thôi xong.

Trở về nhất định là xong đời rồi.

“Tiểu Trục, mau đem chiến hạm vào.” Sơn Âm không liên lạc được không biết Tiểu Trục đang ở nơi nào.

“Lái vào?” Tiểu Trục nghi ngờ: “Đây không phải là ngang nhiên mượn cớ gây chuyện với Thủy Vụ Tinh sao?

Sơn Âm đã cho bọn Tiểu Trục xem tình hình xung quanh: “Yên tâm, vực chủ đã khiêu khích xong rồi.”

“Muốn đánh Thủy Vụ Tinh à.” Quyển Mao vỗ vào vai của Tiểu Trục, hãy tập trung đầu óc qua đây: "Được rồi trưởng quan, chúng tôi đến ngay."

Cuộc trò chuyện bỗng dưng gián đoạn.

Sơn Âm: “...”

Hắn dường như, hẳn là, có khả năng, e rằng chưa nói sẽ tấn công Thủy Vụ Tinh?

Tay Sơn Âm run run lại đẩy tới, đối phương hoàn toàn không để ý.

Có một dự cảm xấu.

…

Nửa giờ sau, Minh Thù ngồi trên chiếc ghế băng được xếp chồng từ "thi thể".

Cô lấy cây dinh dưỡng ra cắn: "Đã nói các ngươi đừng đuổi theo ta mà không nghe lời, nên đã bị thiệt hại trước mắt rồi đấy."

Một kẻ nhập cư nằm sấp xuống đất: “...”

Đây là yêu nghiệt đến từ nơi nào, đã vậy còn có thể đánh.

Minh Thù ngẩng đầu nhìn về phía đội trưởng đội tuần vệ đang sắp hóa đá: “Ôi chao đó là ai, ta giúp các ngươi chế ngự nhóm người nhập cư trái phép này, ta có thể lập công chuộc tội không?”

Đội trưởng đội tuần vệ giật mình một cái.

Lấy công chuộc tội?

Chính cô là một người nhập cư trái phép!

Lúc đội trưởng đội tuần vệ chuẩn bị bắt tên có vấn đề này lại, tiếng cảnh báo không có dấu hiệu nào vang lên cả tinh cầu.

Đội trưởng đội tuần về đổi sắc mặt.

Hắn nhanh chóng mở thiết bị cá nhân ra, không biết nhìn thấy cái gì, cả khuôn mặt chuyển từ trắng thành xanh, lại từ xanh chuyển sang màu đỏ.

Hắn chợt ngẩng đầu trừng mắt về phía Minh Thù, ánh mắt đó giống như muốn ăn tươi nuốt sống Minh Thù vậy.

“Vực chủ Tây Dạng cô như vậy là ý có gì!”

“Á?” Hắn lại thế nào rồi?

"Cô thực sự muốn đối địch với tinh vực Hoa Hạ!" Những lời này dường như được đội trưởng đội tuần vệ nghiến ra: “Cô thực sự nghĩ rằng tinh vực Sao Chổi của các cô là bất khả chiến bại sao?”

“Ồ...” Minh Thù rất thành thật: “Có bất khả chiến bại hay không thì thử xong mới biết.”

“Cô cô cô...” Đội trưởng đội tuần vệ cố gắng bình tĩnh lại.

Minh Thù dưa tay gọi Sơn Âm đi qua: “Mọi người đã làm cái gì vậy? Khiến người ta tức giận đến vậy.”

Sơn Âm lau giọt mồ hôi không hề tồn tại: “Vực chủ, tôi cũng không rõ lắm, tôi không liên lạc được nhóm người Tiểu Trục.”

“Bắt sống Tây Dạng!”

Đội trưởng đội tuần vệ dường như nhận được mệnh lệnh, đột nhiên quát lớn một tiếng.

“Chạy mau.” Minh Thù từ trên đống “thi thể” nhảy dựng lên, nhanh chóng phá vòng vây ở hướng có ít người.

Mà xung quanh vẫn chờ thời cơ chuẩn bị cứu những người nhập cư trái phép của ông chủ mình, Minh Thù di chuyển đồng thời phát động tấn công.

Lúc này bọn họ cũng mặc kệ Minh Thù có chạy hay không cứu người của bọn họ là quan trọng hơn.

"Xào xào…"

Trên bầu trời có cái gì hạ xuống.

Minh Thù ngẩng đầu liếc mắt nhìn, một vật đen thùi lùi như

Vẫn Thạch rơi cách đó không xa, "ầm" một tiếng, cả tòa kiến trúc mất đi hơn một nửa.

"Xào xào xào…"

Vô số Vẫn Thạch rơi xuống, dưới sự tấn công của Vẫn Thạch không còn sót lại chút gì cả.

Dưới tình hình này không ai quan tâm đến ai cả.

Khắp nơi đều là tiếng cảnh báo và tiếng hét hỗn loạn đến chói tai.

Người của đội tuần vệ đuổi theo đã không tìm được tung tích của Minh Thù.

Vẫn Thạch nện xuống chẳng phân biệt được địch ta, nếu không phải do Minh Thù chạy nhanh, thì có lẽ sẽ bị đánh bẹp dí như cái bánh thịt... ừm, cái tên tiểu yêu tinh kia đang làm gì vậy?

Minh Thù đột nhiên dừng lại, Sơn Âm không hiểu thúc giục: "Vực chủ, đi nhanh."

Minh Thù ý bảo hắn chờ một chút.

Cô nhảy qua bụi cây xanh biếc, chạy về hướng bên kia tới.

“Kỷ Niên.”

Người trước mặt quay đầu lại, nhưng lúc hắn quay đầu lại, một chùm laser từ phía trước đánh tới, Kỷ Niên có chút bối rối tránh ra.

Laser xông thẳng vào Minh Thù.

Kỷ Niên theo bản năng chạy về hướng của cô, Minh Thù tránh các luồng laser kia một cách dễ dàng.

Phía sau lại là hai luồng laser.

Kỷ Niên nắm chặt lấy cổ tay Minh Thù, đưa cô về cạnh một bên.

Laser đánh vào đất hóa màu xanh, toàn bộ vùng hóa màu xanh đó lập tức biến thành một mảnh cháy đen.

Hắn đi về phía trước, Lộ Gia đang ôm Ngải Nặc không biết sống chết thế nào, nhanh chóng biến mất.

Phiếu đổi đồ ăn vặt của trẫm bị tên tiểu yêu tinh này đâm!

Kỷ Niên khẽ nhíu mày nhìn về phía kia, thiếu chút nữa thì chết rồi.

Cô đến đây làm gì mà kịp thời vậy.

"Ầm…"

Công trình bên cạnh đổ xuống, hai người đồng thời chạy ra vên ngoài.

Minh Thù cầm lấy Kỷ Niên một lần, tay nắm lấy tay hắn: "Đi"

…

Vẫn Thạch rơi liên tục nửa giờ đồng hồ, toàn bộ kiến trúc Thủy Vụ Tinh bị hủy hơn phân nửa, vô cùng thê thảm.

Minh Thù trở lại trên chiến hạm, ánh mắt đảo qua mấy người Tiểu Trục, miệng mỉm cười: "Đừng nói với tôi rằng, đây là do các cậu làm nhé?"

"Làm sao có thể chứ." Quyển Mao thét lên một tiếng: "Nếu chúng tôi nếu có thể thao túng Vẫn Thạch thì toàn bộ vũ trụ đều là của chúng tôi rồi."

Ánh mắt của hắn đảo lên trên người Kỷ Niên một vòng, có chút mập mờ xung quanh cái nháy mắt ấy của Minh Thù.

Minh Thù kéo Kỷ Niên ra phía sau.

Quyển Mao nói thầm: “Đồ keo kiệt.”

Tiểu Trục liếc một cái trả lời vấn đề của Minh Thù: “Những thứ Vẫn Thạch này vốn là sẽ rơi vào Thủy Vụ Tinh, đó là hệ thống báo động của Lạp Tháp Nam để hắn xâm chiếm vào Thủy Vụ Tinh, bọn họ không được cảnh báo trước đi phá huỷ Vẫn Thạch trước mà thôi.”

“Các cậu dự định cũng sẽ mang tôi đi chôn ư?” Xong rồi về thừa hưởng thức ăn vặt của ta à?

Có điêu dân luôn muốn có được đồ ăn vặt của trẫm!

Tiểu Trục lắc đầu liên tục: “Lạp Tháp Nam sớm đã tính toán xong rồi, sau khi cuộc đấu giá kết thúc còn có một khoảng thời gian dài, vực chủ coi như muốn làm cái gì cũng tới kịp. Hơn nữa Vẫn Thạch rơi xuống có quy tắc, vực chủ nếu như chưa kịp rút lui, chúng tôi sẽ nhắc nhở cô chạy đến nơi nào đó an toàn.”

Vậy nếu như ta chạy không thoát thì sao?

Minh Thù cảm giác mình cần chậm rãi.

Ở đây có một đám thần kinh...

Có thể lý giải vì lúc bọn họ đến Thủy Vụ Tinh, Lạp Tháp Nam đã tính kỹ rồi.

Lạp Tháp Nam trước sau đều trách con mèo giả của mình, giống như chuyện này không phải do hắn đề nghị vậy.

“Đợi đã… nếu như tôi không có gây sự thì sao?”

“Có khả năng là 10%.” Quyển Mao trả lời: “Nếu là như vậy, chỉ báo động trước cho Thủy Vụ Tinh nửa giờ mặc dù không thể khiến bọn họ đánh rơi Vẫn Thạch, nhưng giảm thiểu được tổn thất có thể.”

Cái tên nhếch nhác trách móc con mèo giả này có thể xếp lên bảng hung tàn, đứng đầu trong các ngôi sao khoa học kỹ thuật không phải là không có nguyên nhân.

Bệnh thần kinh quả nhiên đáng sợ!

“Mọi người tiếp tục.”

Minh Thù lôi Kỷ Niên rời khỏi.

Kỷ Niên vừa bước ra cửa khoang, thì đã trở nên lười biếng, giống như không còn sức lực dựa vào người Minh Thù: “Vực chủ, cô không phải nói giúp tôi một vị trí vững vàng ở Kỷ Gia, cô là dự định hủy diệt Thủy Vụ Tinh, xây dựng thêm cho tôi một Kỷ Gia sao?”

“Kỷ Gia có đủ lớn không, tuyệt đối không ai dám phản bác quyết định của cậu.” Minh Thù đẩy hắn ra.

Mắt Kỷ Niên trợn trắng, cái này không phải là quá rõ ràng ư? Ai mà dám phản bác chứ!

Có một người lão tử cần giúp đỡ, chỉ có cô là kẻ ngốc nên không biết.

“Nhiều hơn một người được không?” Kỷ Niên cầm lấy ngón tay Minh Thù, nắm tay nhẹ nhàng, mập mờ cọ xát dưới lòng tay cô ấy.

Minh Thù nheo mắt: “Ai vậy?”

Kỷ Niên kéo Minh Thù về ép vào góc tối bên cạnh hành lang, cả người bao trùm hoàn toàn lên cô.

Hắn cúi đầu hôn nhẹ lên trán Minh Thù một cái.

Luồng khí nóng lướt qua con mắt, mí mắt, chóp mũi của Minh Thù.

Cuối cùng rơi vào môi cô, xoay một hồi dịu dàng mới nói ra một chữ: “Cô.”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 847: Kỷ Nguyên Tinh Hệ (25)

Kỷ Niên quan sát sự bày trí trong khoang.

Minh Thù rót một ly nước cho hắn, Kỷ Niên cầm tay Minh Thù cùng nhau cầm lấy: “Vực chủ, thần thạch có phải là đang ở chỗ của cô?”

Minh Thù rút tay về, mỉm cười: “Tôi phân ra rồi.”

Phân... phân rồi ư?

Phân cho người nào?

Kỷ Niên ôm ly nước uống hai ngụm: “Sao... phân chia như thế nào?”

Vấn đề này tương đối quan trọng.

“Người nhiều như vậy.” Minh Thù cười một cách xấu xa: “Đương nhiên là phân nhỏ ra, nếu không... thì làm sao chia cho đủ.”

“Khụ... Khụ.” Kỷ Niên bị sặc nước.

Cái này... tên thần kinh!

“Đúng, đặc biệt để lại cho cậu một mảnh.” Mảnh Thần Thạch màu đen xuất hiện trong lòng bàn tay trắng noãn, đưa tới trước mặt hắn.

Kỷ Niên: “...” Lão tử còn phải cám ơn cô sao?

Muốn cho hắn tức chết để đi tìm người đàn ông da trắng đẹp trai đúng không!

“Nghỉ ngơi thật tốt.” Minh Thù kín đáo mang mảnh thần thạch nhỏ đưa cho hắn, sau đó cất bước rời khỏi: “Được rồi, không nên chạy loạn, trên chiến hạm có rất nhiều cơ mật, bị gián điệp trong đó bắt lại, tôi cũng không thể cứu được cậu.”

Kỷ Niên: “...”

Kỷ Niên phiền lòng đi tới đi lui ở trong phòng.

Sắc mặt của Kỷ Niên trở nên hồng, nhẹ nhàng thở phì phò, thân thể lắc lư, người lạnh như băng ngồi trên băng ghế.

“A...”

"Vù vù…"

Ly nước đặt ở trên cái bàn đột nhiên chấn động, Kỷ Niên hít thở sâu một hơi, nhanh chóng lấy ra một liều thuốc tiêm an thần.

[Cửu thiếu, thuốc an thần có thể ức chế được sức mạnh thần kinh trong con người cậu, nhưng là sẽ làm thân thể cậu bị hao tổn, dùng cẩn thận.]

Âm thanh trong trí nhớ từ từ tái hiện.

Tay Kỷ Niên cầm lấy ống tiêm từ từ mở ra, ống tiêm nhanh như chớp lăn trên mặt đất, bị cái chân ghế ngăn cản.

Gân xanh trên mu bàn tay hắn mờ đi, hiện lên màu trắng không bình thường.

“Khoảng cách thời gian càng lúc càng ngắn rồi...” Kỷ Niên nhìn vào ống tiêm nỉ non.

Đây là tàn phá thân thể.

Kỷ Niên không nhớ rõ mình ngủ từ lúc nào, hắn đột nhiên thức tỉnh, gian phòng vẫn như vậy, không ai đi vào.

Hăn đứng dậy, đặt lên ngón tay bên cạnh khẽ nhúc nhích, đầu ngón tay chạm phải thứ gì đó lạnh lạnh.

Đầu ngón tay thả một mảnh đá màu xám nhạt bất thường, giống như kim cương, vừa giống như một tinh thể nào đó.

Kỷ Niên theo bản năng cầm lấy cục đá.

Đây là?

Hắn trở qua trở về một cái, mảnh Thần Thạch trước đây Minh Thù đưa cho hắn vẫn còn ở...

Kỷ Niên ngắm nhìn bốn phía, hắn đứng dậy mở cửa khoang ra.

Tiểu Trục ôm một đống đồ vật từ hành lang đi qua, Kỷ Niên theo bản năng gọi lại hắn: “Có người đi vào phòng tôi à?”

Tiểu Trục nghiêng đầu: “Không có đâu, vực chủ căn dặn chúng tôi không nên quấy rầy Kỷ thiếu gia nghỉ ngơi, hơn nữa cửa khoang của cậu ngoại trừ cậu ra, người khác không mở ra được.”

“Vực chủ thì sao?”

“Ừm... Vừa rồi tinh vực Hoa Hạ quyết định Thủy Vụ Tinh là do vực chủ đưa tới, muốn vực chủ phụ trách. Vực chủ và bọn họ không bàn luận, hiện đang chuẩn bị việc khai chiến.”

Tiểu Trục nhìn đồ vật trong tay: “Tôi phải trở về nhanh thôi, nếu không… sẽ bị mắng.”

Mở... Khai chiến?

Không phải, hắn chỉ ngủ một giấc lại có chuyện gì xảy ra vậy?

Kỷ Niên nhìn Tiểu Trục chạy nhanh như làn khói.

Thủy Vụ Tinh đã xảy ra chuyện gì, như những gì Minh Thì đã suy nghĩ, đã ập đến trên đầu cô.

Nhưng tinh vực Hoa Hạ lần này thay đổi thái độ, hành động nhanh vượt quá sức tưởng tượng, xác định là do Minh Thù làm, lập tức phái người đi thương lượng.

Chưa thương lượng được đến hai câu đã bị Minh Thù xúc phạm, đối phương dưới cơn nóng giận đã tuyên chiến.

Minh Thù lúc đầu không muốn đồng ý, cô muốn tiêu diệt hết tất cả, ai đến cung cấp giá trị thù hận?

Đáng tiếc cô đã quên rằng có mấy người thần kinh bên cạnh.

Một người một câu đã dẫn đến chuyện khai chiến.

Cô có thể làm sao đây?

Chỉ có thể đánh mà thôi.

Chiến hạm lúc này đang lui về bên ngoài tinh vực Hoa Hạ, phía sau bọn họ còn có binh lính đuổi theo.

Kỷ Niên từ hành lang đi qua, hắn bỗng nhiên ngừng lại quay đầu nhìn ra phía ngoài.

Một chòm sao chợt hóa thành ánh sáng lấp lánh.

“Kỷ thiếu gia.”

“Chào Kỷ thiếu gia.”

Kỷ Niên nhìn người đi qua bên cạnh hắn một cách khó hiểu, bọn họ sao có bộ dạng rất quen với hắn như vậy?

Kỷ Niên tìm được Minh Thù ở khoang thuyền chính, cô ngồi trên ghế xoay xoay, bên cạnh là Tiểu Trục và Quyển Mao không biết đang tranh luận điều gì đó.

Lạp Tháp Nam im lặng vuốt con mèo.

Chỉ có một mình Sơn Âm làm việc trước màn hình.

Toàn bộ phòng điều khiển chính cũng chỉ có mấy người như vậy.

Một chiếc tàu chiến hạm lớn như vậy, không cần con người điều khiển sao?

“Xin chào Kỷ thiếu gia.” Quyển Mao tranh cãi um sùm đột nhiên tỉnh táo lại.

Chiếc ghế của Minh Thù dừng lại, nhìn về phía người ngoài cửa.

Ánh mắt trong veo sáng ngời, ánh sáng sau buổi trưa, trong yên tĩnh có mang theo sự nóng rực.

“Cô muốn mang tôi đi đâu?” Kỷ Niên hỏi Minh Thù.

Nói cho hắn ngồi vững vàng ở Kỷ gia sao?

Minh Thù chậm rãi trả lời: “Trở về tinh vực Sao chổi, cậu muốn đi xuống ngay bây giờ cũng được, tôi cho người ném cậu ra, chúng tôi chưa ra khỏi tinh vực Hoa Hạ, cậu trở về không khó.”

Dù sao nhiều người như vậy, Kỷ Niên không dám tùy tiện phá thiết lập.

“Tôi có lời muốn nói với cô.”

“Nói đi.”

Kỷ Niên nhìn mọi người xung quanh.

“Vực chủ, tôi đi ra ngoài kiểm tra vũ khí một chút.”Tiểu Trục nói ngay.

“Tôi đi liên lạc với hạm đội.” Quyển Mao cũng đưa tay đi theo.

Lạp Tháp Nam không hề rên lên một tiếng, ngay cả cái lý do cũng lười đi tìm, đi ra giống như một con ma.

Sơn Âm thiết lập xong tuyến đường, ánh mắt đảo quanh một vòng trên người Kỷ Niên, khẽ vuốt cằm hướng về phía Minh Thù, cũng rời khỏi phòng điều khiển chính.

Phòng điều khiển cửa chính chậm rãi khép lại.

Vài người vốn nên rời đi, lúc cửa khép lại, Quyển Mao và Tiểu Trục lập tức quay trở lại nằm sấp trên cửa nhìn lén, Lạp Tháp Nam cũng đi theo trở về, đám bọn họ cùng nhau chổng mông lên nằm ở trên cửa.

Sơn Âm: “...” Vực chủ sao lại không đánh chết các cậu.

Sơn Âm xoay người đi làm chuyện của mình.

…

“Cái này là cô đặt ở trong phòng?”

Kỷ Niên đưa đồ vật trong lòng bàn tay ra.

Tảng đá chuyển màu lam nhạt, óng ánh trong suốt, dường như từng được con người đánh bóng tỉ mỉ, nắm ở trong tay thoải mái vô cùng, tinh thần sôi sục trong người hắn như được an ủi, yên tĩnh lại một cách kỳ lạ.

“Cái này cái gì?” Minh Thù ngửa đầu nhìn hắn: “Không nên mang đồ đạc lộn xộn lên đây, lần trước hủy của tôi một chiến hạm tôi đã không vui rồi, còn muốn hủy chiếc chiến hạm thứ hai của tôi à?”

“Đây không phải là thứ cô cho tôi sao?”

“Tôi không có chuyện gì mang cho cậu tảng đá vụn để làm cái gì.”

Kỷ Niên nhíu mày, hắn tới gần Minh Thù, hai tay chống vào lưng ghế đè cúi người thấp xuống: “Vực chủ, thực sự không phải là của cô cho tôi sao?”

Gian phòng đó của hắn không ai có thể ra vào được, chỉ có cô có thể vào, ngoài cô ra còn có thể là ai chứ?

“Dĩ nhiên là không phải.” Minh Thù nghiêm túc: “Tôi gạt cậu để làm gì, tôi rảnh như vậy ư.”

Tôi có thể rảnh rỗi như vậy sao.

Kỷ Niên không có cách gì phân biệt được là thật hay giả đằng sau nụ cười không đổi đó của Minh Thù.

Nhất định là cô!

“Nhất định là của người thầm mến tặng tôi.” Kỷ Niên đột nhiên nói một câu: “Vực chủ cô nói có đúng không.”

Minh Thù cười khẽ: “Vứt bỏ thứ đồ không rõ ràng này đi tốt hơn. Ai biết bên trong có độc hay không.”

“Vực chủ đừng nói tặng thuốc độc, cứ coi như để tôi chết đi, tôi cũng tự nguyện.”

Minh Thù mặt mày rạng rỡ, giọng nói trong trẻo: “Ồ, vậy cậu đi đi.”

“…”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 848: Kỷ Nguyên Tinh Hệ (26)

Minh Thù chưa trở lại tinh vực Sao Chổi, người của tinh vực Hoa Hạ đã đuổi theo, chặn ở chỗ chòm sao chung của tinh vực Hoa Hạ và tinh vực Sao Chổi.

Quyển Mao hưng phấn, bắn trước một quả đại bác.

Theo ánh mắt của Minh Thù, Quyển Mao chính là người đã ra tay trước với chiến hạm.

Nếu không phải là Mạch Địch mang theo hạm đội từ thành phố Khoa Học Kỹ Thuật qua đây tiếp viện với tốc độ rất nhanh, bọn họ có thể thực sự được giao phó ở nơi đây rồi.

Hạm đội Thần Uy rất ít khi ra tay tập thể, không ai biết được rốt cuộc hạm đội Thần Uy có bao nhiêu.

Thế nhưng lần đầu thấy được, tinh vực Hoa Hạ vẫn là chấn động nhất.

Từ hướng của bọn hắn, ở trong tầm mắt chi chít, như bày ra ánh sáng ngôi sao trong vũ trụ.

Ban đầu chiến hạm của hạm đội Thần Uy rất khó làm, bây giờ còn nhiều như vậy.

Mỗi một chiến hạm nhìn qua giống nhau, nhưng thực ra chức năng hoàn toàn khác nhau, Ngay cả vũ khí trang bị nhìn vào trông giống nhau nhưng hiệu quả đánh đều khác nhau.

Tinh vực Hoa Hạ bên này mới vừa tổng kết ra một chút kinh nghiệm, đối phương đã thay đổi một tàu chiến hạm, lại có cách chiến đấu hoàn toàn xa lạ.

Vậy làm sao mà đánh!

Đánh như thế nào!

Tinh vực Hoa Hạ bất đắc dĩ, chiến trường Arlos bên đó đã đánh mấy năm vẫn không phân được thắng bại đã điều đi một phần quân đội.

Đã xóa sạch nghi ngờ Thích Triêu Dương ở trong đó.

Thích Triêu Dương vừa nghe đối phương là do nhóm người Tiểu Trục sai khiến, đã tuyệt đối từ chối lên trước chi viện ngay tại chỗ.

Hắn trước đây vì bị thương, lại bị vu tội là kẻ phản bội, ở thành phố Khoa Học Kỹ Thuật đợi gần một năm.

Sau lại quen biết với Tuyết Lê người đi theo học tập Tiểu Trục, hắn cũng từng tiếp xúc qua cùng mấy người này.

Trước tiên không nói đối phương có ơn thu nhận và giúp đỡ, mà nói mấy người đứng đầu có vấn đề của thành phố Khoa Học Kỹ Thuật, đánh với bọn họ còn không bằng đánh cùng Arlos bên này.

Thích Triêu Dương vô cùng thẳng thắn từ chối, tinh vực Hoa Hạ bên này có chút không hiểu, chỉ có thể điều người của bên Ngải Đại Đầu đi.

Ngải Đại Đầu cũng có chút không vui, sau đó nghe nói con gái nhà mình bị ăn hiếp, lúc này mới hùng hổ xông đến chiến trường.

“Cha, người có biết không, cô ta đem con ném ở trên ngôi sao bỏ hoang, con suýt chút nữa bị con thú tinh hệ ăn rồi.” Ngải Nặc từ Thủy Vụ Tinh bên kia qua đây, vừa mới đến đã tìm Ngải Đại Đầu cáo trạng.

Ngải Đại Đầu sắc mặt nặng nề: “Ta không phải đã từng nói với con không nên trêu chọc cô ta sao? Con vừa ra ngoài chỉ gây phiền toái cho ta, ta nhất thời nhẹ dạ đã đồng ý cho con ra ngoài!

Ngải Nặc tủi thân: “Cha, con bị người ta ăn hiếp, người còn hung dữ với con.”

Ngải Đại Đầu thấy con gái nhà mình muốn khóc, nét mặt cũng không thể căng thẳng nữa: “Đừng khóc, cha đến không phải là báo thù cho con rồi sao?”

Ngải Đại Đầu an ủi Ngải Nặc một lát, cuối cùng cũng khiến con gái hắn bình tĩnh trở lại.

Ngải Nặc vừa lau nước mắt vừa nói: “Cha, con cũng muốn ra chiến trường.”

“Con ư?” Ngải Đại Đầu bị dọa cho giật mình, chợt hét lớn: “Con ra chiến trường cái gì? Hồ đồ! Ta sẽ cho người đưa con về ngay!”

“Cha!” Ngải Nặc không chịu: “Con đã trưởng thành, tinh vực Hoa Hạ là nhà của chúng ta, thân là một thành viên của tinh vực Hoa Hạ, con có trách nhiệm bảo vệ tinh vực Hoa Hạ.”

“Nặc nhi, con biết chiến trường có nhiều nguy hiểm hay không? Đó không phải là nơi con nên đi!” Ngải Đại Đầu lắc đầu: “Cha nói rồi dù thế nào cũng không cho con ra chiến trường.”

“Cha, người có thể đi vì sao con không thể đi chứ? Trước đây người tham gia chiến đấu cũng trạc tuổi như con, dựa vào cái gì mà con không được đi?” Ngải Nặc dựa vào lý lẽ để biện luận.

“Không giống nhau vì cha là đàn ông!”

“Đối diện với chiến tranh chỉ phân theo năng lực, không có phân biệt giới tính.”

“Bốp bốp bốp.” Tiếng vỗ tay truyền vào theo cánh cửa kim loại được mở ra: “Nói cho cùng, ngải tướng quân, lệnh thiên kim có giác ngộ như thế, ngươi làm cha nên đồng ý đi chứ.”

Một người đàn ông mang quân trang màu trắng mang theo đoàn người tiến vào.

Người đàn ông có dáng người cao ngất, quân trang vừa vặn trên người hắn, dường như là được may theo kích thước cơ thể.

Nụ cười tươi nở trên gương mặt anh tuấn.

Khí thế trên người hắn không hề giống với những quân nhân khác.

Có thể nhìn thế nào đây, đều cảm thấy vô cùng không hợp lý, rất quái dị.

Ngải tướng quân lập tức đứng lên chào theo nghi thức quân đội: “Thượng tướng, ngài sao lại đến rồi?”

“Thanh niên có ý nghĩ này, ngải tướng quân nhất định phải cho cơ hội, không thể vùi dập tính tích cực của một người trẻ tuổi.” Người đàn ông nhìn vào không lớn tuổi, có thể nói là rất trẻ.

“Vâng… Vâng.”

Ngải Nặc nhìn cha mình có chút kỳ lạ, quân hàm của cha cô cũng không thấp, phải cúi đầu như thế… sợ hãi sao?

“Ngải Nặc con đi ra ngoài trước đi.” Ngải Đại Đầu ra lệnh cho Ngải Nặc.

Ngải Nặc biết bọn họ phải thương lượng chiến sự, cô không thích hợp ở đây, liền đứng dậy rời khỏi gian phòng.

Ngải Đại Đầu và người đàn ông kia ở bên trong không bao lâu, người đàn ông đã nhanh chóng đưa người rời đi.

“Cha, người kia là ai vậy?” Ngải Nặc đợi người đi rồi lập tức đi vào.

“Kỷ cảnh.”

“Kỷ cảnh?”

Kỷ cảnh, người của Kỷ gia, người trạc tuổi cô cũng phải gọi hắn một tiếng chú.

Rất có uy tín trong quân đội, quan trọng nhất là hắn sở hữu một siêu cơ giáp.

Kỷ gia là dòng họ duy nhất có thể chế tạo được siêu cơ giáp của Hoa Hạ, đáng tiếc từ sau Kỷ gia gặp chuyện, trên đời không còn siêu cơ giáp nữa.

Siêu cơ giáp rất khó chế tạo, mấy trăm năm tạo ra một bộ khung cũng là chuyện bình thường.

Nhưng chỉ có người nhà họ Kỷ hiểu rõ…

-

“Bọn họ làm không được rồi.” Kỷ Niên chống cằm nói: “Nhưng chủ yếu là đối xử tốt với tôi, tôi có thể giúp cô làm.”

Minh Thù vỗ tay một cái: “Chờ cậu làm được thì rau cúc vàng cũng đều bị ăn sạch hết rồi.”

Kỷ Niên bất mãn đẩy nhẹ mái tóc của mình: “Vậy cô chuẩn bị lấy cái gì để đối phó với Kỷ Cảnh? Tôi nhớ tinh vực Sao Chổi không có siêu cơ giáp.”

“Có ai nói cho cậu biết chưa?” Minh Thù cười: “Cậu đúng là bị đông cứng năm mươi năm rồi, thời gian năm mươi năm có thể làm được rất nhiều chuyện.”

Kỷ Niên: “Năm mươi năm là có thể làm ra siêu cơ giáp, siêu cơ giáp sẽ không bị thiếu như vậy.”

Minh Thù liếc nhìn hắn rồi cười cười nói: “Cậu là người thành phố Khoa Học Kỹ Thuật nuôi chơi sao?”

Kỷ Niên: “...”

“Hai năm trước, thành phố Khoa Học Kỹ Thuật đã nghiên cứu ra siêu cơ giáp.” Tiểu Trục ngẩng đầu giải thích: “Nhưng kỹ thuật của Kỷ gia không thể mô phỏng, lợi hại hơn nhiều so với chúng ta, thế nhưng nếu như so sánh về số lượng mà nói, lượng sản xuất ra của thành phố Khoa Học Kỹ Thuật chiếm ưu thế. Vực chủ đã từng nói, một người đánh không lại nhưng cả đám người chúng ta có thể đánh lại.”

Tiểu Trục nói xong còn xiết chặt quả đấm nhỏ, khuôn mặt kiên định.

Kỷ Niên: “...”

Coi như cậu nói kỹ thuật của Kỷ gia không thể phục chế, cũng bẻ không lại ba quan điểm của hắn.

Quyển Mao chen vào một câu: “Cái khoang lạnh lần trước cậu vơ vét từ vũ trụ về tôi đã nghiên cứu kỹ, tin rằng muốn vượt qua siêu cơ giáp của Kỷ gia không là vấn đề.”

Kỷ Niên: “...”

Một đám biến thái!

Lão tử chỉ là muốn khoe khoang cùng vợ một chút, mọi người có cần phải phá như thế không!

Tức quá!

“Tôi cảm thấy thuật chế tạo cơ giáp của Tuyết Lê rất giống với của Kỷ gia, đáng tiếc cô gái kia quá gian xảo.” Quyển Mao trách móc Tiểu Trục: “Đều tại cậu, không cho tôi bắt cô ta, nếu không bây giờ tôi đã sớm nghiên cứu ra được rồi.”

Tiểu Trục trừng Quyển Mao: “Tuyết Lê không phải đã chỉ ra mấy chỗ then chốt rồi, cậu còn chưa thỏa mãn à?”

Quyển Mao: “...”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 849: Kỷ Nguyên Tinh Hệ (27)

Quyển Mao rên một tiếng, lại nhắm về phía Kỷ Niên: “Kỷ thiếu gia, Tuyết Lê không phải là con gái riêng của Kỷ gia các người chứ!”

Kỷ Niên: “Con cái của Kỷ gia tuy là nhiều, nhưng chưa từng có con gái riêng.”

Quyển Mao: “Vậy thì lạ thật, cô gái kia giống hệt Kỷ gia các người.”

Kỷ Niên liếc nhìn Quyển Mao: “Sao anh biết vô cùng giống?”

Quyển Mao lắc lắc mái tóc màu xanh: “Tôi từng tháo ra, không tháo ra sao có thể nghiên cứu được. Tuy là rất không muốn thừa nhận, nhưng kỹ thuật nhà các người quả thật rất đặc biệt, cho dù tháo ra, cũng không nhìn ra được mấy manh mối.”

Kỷ Niên: “…”

Người khác có được siêu cơ giáp hận không thể nâng niu, anh lại tháo ra?

Lại còn là sản phẩm của Kỷ gia!

Có biết sản phẩm của Kỷ gia đều là không tái bản không, có nhiều tiền hơn nữa cũng không mua được.

Quyển Mao còn muốn nói gì đó làm oai một chút thì đã bị Tiểu

Trục kéo đi.

Kỷ Niên tiến đến trước mặt Minh Thù, rẻ tiền nói: “Vực chủ, cô suy nghĩ một chút đi, siêu cơ giáp của Kỷ gia không dễ đối phó, cô đã có siêu cơ giáp, tôi trực tiếp cải tiến cho cô một chút là được.”

“Không cần.” Minh Thù sờ đầu hắn: “Ngoan ngoãn chờ đi.”

Kỷ Niên hất tay cô ra, cái đầu quý giá của lão tử là để cô tùy tiện sờ sao?

Minh Thù quét ánh mắt tới, Kỷ Niên cười hì hì, cầm tay Minh Thù đặt lại trên đầu mình.

Chỉ có vợ sờ thôi.

Minh Thù xoa nhẹ hai bên, ngón tay di chuyển xuống tai hắn: “Kỷ Cảnh là chú út của cậu, cậu không giúp ông ta?”

Kỷ Niên nheo mắt, cười một cách không đứng đắn: “Đương nhiên là giúp vợ.”

Minh Thù nhéo lỗ tai hắn một cái: “Ai là vợ của cậu.”

Mềm mềm, cảm giác ở tay rất thích.

“Tôi đã hôn ai thì chính là người đó.”

“Ai biết được cậu đã từng hôn ai? Chẳng lẽ cậu từng hôn thú tinh hệ, thú tinh hệ chính là vợ cậu? Khẩu vị nặng thế…”

Minh Thù thuận tiện thu tay về, lại bị Kỷ Niên nắm lấy cổ tay, kéo cô vào trước ngực.

Đặt xuống một nụ hôn nóng bỏng.

Minh Thù không nhắm mắt, Kỷ Niên cũng không.

Đáy mắt Kỷ Niên tựa như có đốm lửa rực rỡ nóng hổi, cứ như muốn đốt cháy cô.

Kỷ Niên cầm tay cô, đặt trên ngực: “Cảm nhận được không? Mỗi lần cô tới gần tôi, ở đây sẽ sinh nhiệt nóng lên.”

Dưới tay là cảm giác nhịp tim đang đập.

"Thình thịch…"

Nhanh hơn nhiều so với người bình thường.

Kỷ Niên lại hôn thêm một lần, không để cho Minh Thù bất kỳ đường lui nào, tiến quân thần tốc.

Cô tới gần tôi, nhiệt độ sẽ nóng lên.

Cô rời khỏi tôi, rất trống trải lạnh lẽo.

Cho nên, xin đừng rời bỏ tôi.

“E hèm…”

Sắc mặt Kỷ Niên hơi đổi, dựng tay Minh Thù trên người mình, cơ thể khẽ dựa về phía sau, nhìn qua giống như Minh Thù cưỡng hôn hắn vậy.

Minh Thù buồn cười nhìn hắn.

Kỷ Niên còn nháy mắt mấy cái với Minh Thù, lúc này mới rời khỏi đôi môi mềm mại của cô.

Minh Thù quay đầu nhìn thoáng qua, là Lạp Tháp Nam.

“Vực chủ, tuy là rất xin lỗi vì quấy rầy cô, nhưng đối phương đã khởi xướng tấn công mãnh liệt, cần cô đến một chút.” Không thấy bất kỳ xấu hổ nào ở Lạp Tháp Nam.

Kỷ Niên nghiêng đầu nhìn sang, ánh mắt khẽ nheo lại, lần sau…

Nhất định phải đóng cửa!

…

Đối phương đổi phương pháp chiến đấu, trước đó vì không tìm được quy luật của bọn họ ở bên này, đối phương cũng chỉ có thể đánh bừa.

Nhưng rõ ràng bây giờ có chiến thuật, đội ngũ không còn hoảng loạn nữa rõ ràng là có người chỉ huy.

Chiến hạm của bọn họ đã rơi vào nguy hiểm, một khi đối phương nắm được tiết tấu của bọn họ, có thể sẽ nguy hiểm hơn.

“Kỷ Cảnh này, có chút bản lĩnh.” Minh Thù nhìn chiến cuộc: “Vừa lên đã phủ đầu.”

“Kỷ Cảnh không chỉ dựa vào siêu cơ giáp để bước tới địa vị hiện giờ, chỉ là nghĩ không ra trước kia ông ta vẫn phụ trách tinh vực Arlos bên kia, sao đột nhiên lại chạy đến đây.” Quyển Mao chống cằm suy nghĩ sâu xa.

“Trước tiên đánh xong trận này rồi thảo luận tiếp.”

“Đánh thế nào?” Quyển Mao hỏi: “Tôi không am hiểu chiến thuật.”

“Sơn Âm anh lên đi.” Minh Thù cũng chẳng trông cậy gì vào mấy kẻ điên này, gọi tên Sơn Âm.

“Vâng.”

Sơn Âm tiếp quản quyền hạn của Quyển Mao, bắt đầu triển khai kế hoạch.

“Có vũ khí nào có uy lực đặc biệt lớn không?” Minh Thù quay đầu hỏi Quyển Mao.

“Có thì có, nhưng pháp luật của tinh hệ không cho phép sử dụng.” Người trả lời là Lạp Tháp Nam.

Minh Thù nheo mắt cười khẽ: “Vậy thay đổi pháp luật tinh hệ đi.”

Cô nói rất nhẹ nhàng, cứ như thay đổi pháp luật tinh hệ đơn giản như ăn đồ ăn vậy.

Lạp Tháp Nam vuốt hai cánh tay con mèo giả: “Hàng đều ở thành phố Khoa Học Kỹ Thuật, cần thời gian vận chuyển đến đây.”

Khó có được lúc Quyển Mao và Tiểu Trục không lên tiếng.

Hiển nhiên đối với bọn họ mà nói, thứ mà pháp luật tinh hệ cấm cũng không dễ dao động như vậy.

Minh Thù nhìn về phía Lạp Tháp Nam, không hổ là vị trí số một trong danh sách hung tàn, có tiền đồ!

“Nếu trận này thua, chúng ta đều phải…” Bị treo ngược lên bêu rếu sau đó bị giam cầm, cả đời không ra được.

“Thua? Sao có thể thua.” Minh Thù mỉm cười: “Tôi vẫn muốn ăn đặc sản của cả tinh hệ, tuyệt đối không thua được.”

Vì đồ ăn vặt, trẫm tuyệt đối không thua!

Quyển Mao: “…” Sao hắn cảm giác có chỗ nào đó không đúng nhỉ?

Lạp Tháp Nam cho người vận chuyển hàng từ thành phố Khoa Học Kỹ Thuật tới đây.

Thời điểm vũ trụ đại chiến lần thứ sáu, có một tinh vực sử dụng một loại vũ khí năng lượng, nhưng kết quả là toàn bộ tinh vực đều biến mất.

Mà lúc đó, hầu như tất cả tinh vực đều bị ảnh hưởng.

Từ đó về sau, trong pháp luật tinh hệ nghiêm cấm bất kỳ ai khai thác sử dụng nguồn năng lượng này.

Lạp Tháp Nam nghiên cứu loại năng lượng này nhiều năm, kết quả thành công.

Hắn tìm được cách sử dụng ổn định nguồn năng lượng này, có thể gọi là phương pháp sử dụng.

“Thực sự lợi hại như anh nói?” Minh Thù chắc chắn với Lạp Tháp Nam.

“Năng lượng đã được tôi giản lược, phá một tinh vực chắc chắn là không thể, nhưng một tinh hạm thì không thành vấn đề. Nếu cần, tôi có thể kết hợp lại một lần nữa, phá một tinh cầu cũng không thành vấn đề.” Lạp Tháp Nam giữ nguyên vẻ bình tĩnh vuốt hai tay con mèo giả.

“Chúng ta đi vòng qua phía sau bọn chúng.” Minh Thù nói: “Có thể làm được không?”

“Đi vòng qua phía sau để làm gì?”

“Phá tinh hạm của chúng.” Minh Thù nói như đương nhiên: “Hay là đi ăn cái gì sao? Ừm... Có thể ăn xong rồi phá.”

Mọi người: “…”

Không phải, bọn họ không hung tàn chút nào.

Hung tàn thực sự là người này.

Tuy bọn họ nghiên cứu thứ hung tàn, nhưng cơ bản bọn họ không sử dụng.

Nếu Minh Thù không phải vực chủ, Lạp Tháp Nam cũng sẽ không lấy hàng ra.

Chiến hạm có công năng tàng hình, có thể chuồn êm đến phía sau.

Cho dù bây giờ đại bộ phận phi thuyền chiến hạm đều có chức năng này, nhưng chiến hạm bắt buộc phải trang bị điểm sáng không thể tàng hình, chỉ cần tới gần khu ống kính của đối phương quét qua thì vẫn bị phát hiện như cũ.

Quyển Mao có thể làm cho đối phương hoàn toàn không phát hiện được, thực hiện tàng hình thật sự.

Chạy tới phía sau chiến hạm của tinh vực Hoa Hạ rất dễ dàng, nhưng bọn họ vừa mới tới gần tinh hạm vẫn sẽ bị phát hiện.

Ánh sáng trên chiến hạm đã tập trung vào tinh hạm của bọn họ, khiến bọn họ không có chỗ ẩn náu.

“Không phải anh nói sẽ không bị phát hiện ư?” Minh Thù nhìn về phía Quyển Mao.

Quyển Mao cũng là một vẻ mặt táo bón: “Đối phương có cao thủ.”

Màn hình trước mặt đột nhiên lóe lên một cái, tiếp theo hình ảnh chuyển biến.

Một gương mặt xa lạ đột nhiên xuất hiện trên màn hình lớn, mặt nở nụ cười.

“Này.”

Nụ cười quen thuộc, tên thần kinh.

Cái người vẫn luôn nói trẫm là nhân viên tiếp thị của nhân vật ảo.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 850: Kỷ Nguyên Tinh Hệ (28)

“Đã lâu không gặp.”

Người đàn ông tự nhiên chào hỏi với Minh Thù, dường như hắn không phải là người đã từng muốn giết cô.

E rằng người ở chỗ tiểu yêu tinh kia đều là da mặt dày như vậy?

Minh Thù đáp lại hắn bằng một nụ cười tươi tắn.

Lạc Yến nghi ngờ cô có ý gì, chợt nghe người đối diện ngây thơ nói: “Phá!”

Khóe miệng Lạc Yến giật một cái: “Tôi còn chưa nói, sao cô có thể không lịch sự như vậy.”

“Tôi không muốn nghe.” Không nghe không nghe tên khốn niệm kinh.

Đả kích bán hàng đa cấp, nhà nhà có trách nhiệm.

“Cô không muốn nghe thử tôi muốn nói gì với cô sao?”

“Không muốn, tạm biệt!” Minh Thù mỉm cười: “Phá đi, chờ hắn phá cậu hả?”

“Ờ ờ ờ.”

Tiểu Trục ở bên cạnh hơi sững sờ, lập tức nhấn nút tấn công.

Vực chủ quen với người này ư?

Không nên đâu…

Tiểu Trục đầy nghi ngờ, nhưng động tác trên tay không dừng lại.

Mặt Lạc Yến nhăn nhó trong màn hình, tiếp theo tin tức đầy mình, khôi phục màn hình trước đó.

Mà tinh hạm trước mặt đang từ từ nổ tung, chìm xuống…

…

Tinh hạm bị phá, còn có chiến hạm và hạm đội hộ vệ của bọn họ, dường như bọn họ bị bao vây ở giữa.

Quyển Mao vất vả trốn ra từ bên trong, liền thấy màn hình đột nhiên lại xuất hiện gương mặt kia.

Sắc mặt Quyển Mao đen thui.

Hắn đột nhiên có chút hiểu người kia, đột nhiên nhìn hắn là có cảm giác gì.

“Quá không đáng yêu rồi!”

Giọng nói của người đàn ông trong màn hình rất tức giận, nhưng nụ cười thần kinh kia không hề biến mất chút nào.

“Phải phải phải anh đáng yêu, anh đáng yêu nhất, anh là đệ nhất đáng yêu vô địch thiên hạ.” Minh Thù không hề có ý khen hắn.

“Cô khen tôi như thế, tôi cũng sẽ không hạ thủ lưu tình.”

Trẫm cần ngươi hạ thủ lưu tình?

Ngươi có bản lĩnh thì đến trước mặt trẫm đây!

Trẫm có đánh chết ngươi không!

Lạc Yến cong khóe miệng, lộ ra một nụ cười kỳ quái: “Tây Dạng vực chủ, trận chiến này, cô cảm thấy ai sẽ thắng.”

Minh Thù "hừ" một tiếng, tự tin lại bình tĩnh: “Vậy còn phải nói, đương nhiên là tôi.”

“Tự tin thế sao?”

“Cũng tạm, tự tin hơn anh một chút.”

“…”

“Dù sao…” Minh Thù cố ý kéo dài giọng: “Anh hiểu mà.”

“…” Sắc mặt Lạc Yến đen lại.

Đánh nhau với một lỗi hệ thống có khả năng sống lại vô hạn, đây đơn giản là ổ voi mà!

Minh Thù bảo Quyển Mao mau để cho tên điên này biến mất, cô không muốn nhìn thấy hắn, thấy hắn chỉ muốn bóp chết hắn.

Sắc mặt Quyển Mao trước nay chưa từng nghiêm túc, cuối cùng vẫn thực sự làm cho tên điên kia biến mất.

Tiểu Trục ném băng vận chuyển năng lượng trong tay.

Quyển Mao: “…”

Chiến hạm của bọn họ, mỗi băng vận chuyển năng lượng đều độc lập, có thể tách ra, cho nên không cần lo lắng rút chiến hạm sẽ chịu ảnh hưởng.

Vì tinh hạm của đối phương bị phá, kiểu gì cũng sẽ chịu chút ảnh hưởng.

Sơn Âm thừa cơ tiến lên, đối phương nhanh chóng ở thế bất lợi.

Nhưng đúng lúc này, đối phương xuất hiện siêu cơ giáp, siêu cơ giáp đối đầu với chiến hạm, nhờ sự linh hoạt của cơ giáp, có thể tự do hành động trong vũ trụ, nhanh chóng đánh tan một chiến hạm.

“Vực chủ, bọn chúng bắt đầu xuất động siêu cơ giáp.”

Minh Thù bình tĩnh như cũ: “Hoảng cái gì, chúng có, không phải chúng ta cũng có sao?”

Sơn Âm có chút lưỡng lự: “Chúng ta không so được với đối phương…”

Minh Thù khẽ lên giọng: “Tấn công tập thể thôi.”

Tiểu Trục nói: “Cái này có phải sẽ để người ta nắm thóp không?”

Minh Thù liếc nhìn hắn một cái, cười đến khoái trá: “Cậu cũng muốn xưng bá vũ trụ còn sợ bị người ta bắt thóp? Thiếu niên, cậu có phải là não bị vào nước rồi không?”

“…”

Được rồi.

Có điều xưng bá vũ trụ là nghiêm túc sao?

…

Lạc Yến biết phía Minh Thù chắc chắn sẽ không ngồi chờ chết, nhưng hắn cảm thấy lần này phần thắng của mình vẫn rất lớn.

Vừa thấy siêu cơ giáp đã phá hủy mấy chiến hạm, tâm trạng của hắn càng tuyệt vời hơn.

Nhưng tâm trạng tuyệt vời như vậy cũng không kéo dài được bao lâu.

“Thượng tướng, đối phương cũng có siêu cơ giáp.”

Lạc Yến không để ý cho lắm: “Siêu cơ giáp của Kỷ gia không phải là thứ mà cơ giáp siêu năng bình thường có thể đối phó được.”

“Không phải, rất nhiều…” Binh sĩ bẩm báo truyền cho Lạc Yến hình ảnh mới nhất.

Lạc Yến nheo mắt lại, nhìn hình ảnh trên màn hình.

Những siêu cơ giáp giống nhau như đúc trượt ra từ chiến hạm, lơ lửng trong không trung.

Cơ giáp của bọn họ hoàn toàn bị bao vây.

Từ hình ảnh nhìn thấy, năng lực của những cơ giáp này quả thực kém hơn nhiều so với phía hắn, nhưng số lượng thì hơn bọn hắn nhiều.

Thành phố Khoa Học Kỹ Thuật không có siêu cơ giáp mới phải…

Mấy thứ này từ đâu đến?

Binh sĩ chỉ cảm thấy không khí đột nhiên ngưng lại, hắn thở cũng khó, lúc thượng tướng tức giận thật đáng sợ.

Lạc Yến tắt hình ảnh đi, đứng dậy ra ngoài.

“Thượng… thượng tướng…” Binh sĩ lĩ nhí gọi hắn.

Lạc Yến không để ý tới, trực tiếp đi mở siêu cơ giáp của mình.

Lạc Yến muốn đích thân ra sân, những người còn lại đều có chút kinh hãi, nghiêm trọng đến mức độ thượng tướng tự mình ra sân rồi sao?

Minh Thù bên này nghe nói Lạc Yến tự mình ra sân, lập tức bảo Lạp Tháp Nam chuẩn bị trước, lát nữa nổ hắn cho ngon lành.

“Vực chủ… Việc này không ổn đâu.” Khóe miệng Sơn Âm co giật: “Trên tinh hệ không có chuyện như vậy…”

Nào có chuyện người ta dùng siêu cơ giáp, cô dùng vũ khí để nổ?

Trọng điểm là vũ khí của cô là phi pháp!

“Sau này sẽ có.” Minh Thù vỗ vai Sơn Âm: “Quy tắc do người thắng cuộc định ra.”

“…”

Sơn Âm giãy dụa không có kết quả.

Sau này e là tinh vực Sao Chổi cũng bị người ta hận đến ngứa răng.

Cơ giáp của Lạc Yến vừa xuất hiện liền bị tấn công, sóng năng lượng trực tiếp hất bay một hàng chiến hạm phía sau hắn.

Tình cảnh đó muốn có bao nhiêu khôi hài thì có bấy nhiêu khôi hài.

Lạc Yến tức giận gửi chất vấn cho Minh Thù.

Nhưng cũng không được trả lời, chỉ có tấn công càng ngày càng dày đặc.

Lạc Yến hơi chật vật trở lại đội ngũ.

Lạc Yến muốn liên lạc với những tinh vực khác khiển trách bọn họ sử dụng vũ khí phi pháp, nhưng bên hắn chưa liên hệ xong, phía tinh vực Arlos đột nhiên phái quân đội qua.

Mặc dù không tiếp cận đội ngũ của tinh vực Sao Chổi, nhưng từ vị trí này của hắn nhìn qua, rõ ràng là thiên vị bọn họ.

Tinh vực Arlos đang đánh nhau với tinh vực Hoa Hạ, kẻ thù của kẻ thù chính là bạn.

Minh Thù lại không cần tinh vực Hoa Hạ, rất dễ dàng nhận được sự đồng thuận của tinh vực Arlos.

Thành phố Khoa Học Kỹ Thuật không ngừng đưa tới những vũ khí phi pháp vào chiến trường chủ đạo.

Minh Thù rất rộng lượng, chia cho tinh vực Arlos không ít.

Sơn Âm cảm thấy dụng tâm của vực chủ nhà mình thật hung hiểm, sau này nếu thực sự bị lên án, tinh vực Arlos cũng không chạy thoát.

Cho dù bên phía tinh vực Hoa Hạ có siêu cơ giáp, dường như cũng không có đất dụng võ.

Minh Thù biết tìm đồng minh, bọn họ cũng biết tìm.

Có điều đồng minh giữa các tinh vực không dễ đạt thành như vậy, hơn nữa ở đây còn là tình huống không ít tinh vực đều mơ ước tinh vực Hoa Hạ.

Tình hình chiến đấu càng ngày càng quái dị, Lạc Yến ra sân mấy lần đều bị đánh trở về.

Lạc Yến tức đến mức gửi tin nhắn riêng vào máy chủ của Minh Thù.

Cô có dám đánh chính diện với tôi không!

Tôi biết cô nhìn thấy.

Bên phía Minh Thù rất lâu mới trả lời một câu.

Tôi không thích đánh chính diện với anh, tôi cứ thích đánh như vậy đấy, anh có thể làm gì? Đánh tôi? Anh đánh không lại.

Không biết có phải Lạc Yến bị tức đến điên hay không, rất lâu không trả lời.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 851: Kỷ Nguyên Tinh Hệ (29)

Tinh hệ tháng 5 năm 4727.

Lúc tinh vực Sao Chổi và tinh vực Hoa Hạ đánh nhau như nước sôi lửa bỏng.

Tinh vực Sao Chổi đột nhiên gửi đi một phần văn kiện đến phạm vi các tinh vực lớn, phía dưới cùng có kèm một bức ảnh.

Nội dung văn kiện dịch ra đại khái có ý là… hoặc là về sau nghe theo tinh vực Sao Chổi, hoặc là chôn vùi ở trong vũ trụ trở thành lịch sử.

Đọc đến đây, đại đa số tinh vực đều cười nhạt.

Tinh vực Sao Chổi chưa lợi hại đến mức khiến cho nhiều người bọn họ khuất phục như vậy.

Thế nhưng kéo đến phía dưới cùng, chứng kiến hình ảnh kia, bọn họ bắt đầu kinh hồn bạt vía đứng lên.

Tinh vực Sao Chổi lúc mới vừa đánh với tinh vực Hoa Hạ, bọn họ chợt nghe nói tinh vực Sao Chổi sử dụng vũ khí phi pháp.

Nhưng bọn hắn không ngờ lại sử dụng loại vũ khí dùng trong đại chiến thứ sáu kia…

Cái này chính là muốn lên trời mà!

Để chứng tỏ bọn họ thực sự có loại vũ khí này, Quyển Mao chọn một ngôi sao bỏ hoang tiến hành phát sóng trực tiếp toàn bộ quá trình.

Ngôi sao bỏ hoang tan tành trăm mảnh, biến mất trong vũ trụ, điều này làm cho các tinh vực sởn gai óc.

Điều kiện Minh Thù cũng không phải khắc khe, chỉ cần bọn họ đồng ý về sau vị trí chủ đạo thuộc về tinh vực Sao Chổi.

Chính sự các chòm sao lớn sẽ do bọn họ phụ trách, hàng năm nộp lên trên lượng đồ ăn vặt nhất định... à không phải, thuế tinh hệ là được.

Tinh hệ mấy ngàn năm nay vẫn là làm theo ý mình, cho tới bây giờ chưa từng xuất hiện qua tình huống một tinh vực dẫn đầu.

Tuy là cảm thấy cách làm Minh Thù rất đáng hổ thẹn, thế nhưng khuất phục dưới vũ khí, các tinh vực thực lực không được tốt lắm lần lượt đồng ý.

Vốn ban đầu đối với thành tinh vực Sao Chổi sở hữu khoa học kỹ thuật cũng không nên đắc tội, bây giờ còn có thêm loại vũ khí phi pháp này, bọn họ làm sao đắc tội?

Có thể thấy tinh vực thực lực mạnh vẫn cảm thấy uất ức, cuối cùng đám người này thương lượng, liên hợp lại công đánh tinh vực Sao Chổi.

Lạc Yến đưa ra kết minh thỏa đáng, lần này kết minh thuận lợi rất nhiều.

Quân đội sắp xếp lại đội hình, cả đội ngũ nhiều gấp mấy mươi lần so với tinh vực Sao Chổi.

Như vậy bọn họ đều còn đánh không thắng, vậy thì thật không cần đánh làm gì nữa.

-

Đánh một hồi đám người kia cảm thấy có điểm không đúng, chiến hạm đối diện dường như ít đi một chút.

Không rõ ràng lắm, thế nhưng mỗi ngày đều có người đánh bại những chiến hạm đó bén nhạy phát hiện.

Rơi hủy?

Không có khả năng, chiến hạm đối diện rơi hủy bọn họ đều ghi lại qua.

“Những chiến hạm kia đi đâu?” Có người hét.

“Lúc đánh loạn như vậy, cũng không chú ý...”

Mọi người nhìn nhau, tìm không được những chiến hạm mất tích, bọn họ chỉ có thể cẩn thận bốn phía để tránh khỏi bị đánh lén.

Thế nhưng một tháng trôi qua, trên chiến trường cũng không phát hiện bất thường.

Mãi đến một ngày nào đó.

Minh Thù đột nhiên liên hệ mọi người, mặc dù không biết Minh Thù muốn làm cái gì, nhưng toàn bộ tin tức mọi người đều nhìn được ở phòng họp.

Bọn họ quan sát qua bốn phía, không có bất cứ người nào của tinh vực Hoa Hạ.

Quyển Mao làm phát ngôn viên, tao nhã lễ độ chào hỏi.

“Các ngươi làm gì vậy?”

“Chớ khẩn trương, ngày hôm nay mời mọi người đến, chỉ là muốn mọi người xem một đoạn phim chúng tôi đã cất công chuẩn bị.” Quyển Mao nói chậm rãi, nhưng vào lúc này nghe tới, liền có chút quấy rầy: “Hy vọng các vị thích.”

Đoạn phim?

Lúc này xem phim gì?

Minh Thù ngồi bên cạnh Quyển Mao, cắn một viên dinh dưỡng, khóe miệng mỉm cười: “Nói nhảm nhiều vậy, bắt đầu đi. Đánh xong nhanh một chút, tôi muốn ăn thịt rồi.”

Quyển Mao khóe miệng co lại, hắn đưa tay lên, vị trí giữa xuất hiện vô số màn hình.

Từng hình ảnh đều chiếu về từng tinh cầu.

Ngoại hình mỗi tinh cầu không giống nhau.

Người ở chỗ này thấy tinh chủ xuất hiện, có chút ngồi không yên: “Các người muốn làm gì?”

“Vị tướng quân này xin bình tĩnh, mời tỉ mỉ xem văn kiện tôi phát tặng cho ông. Ký tên, chúng ta giải tán, không ký tên, như vậy tinh chủ sẽ nói tạm biệt với ông, thật lòng xin lỗi, mọi người chỉ có thời gian mười phút quyết định.”

Quyển Mao nói xong, trước mặt mọi người đều xuất hiện một phần văn kiện.

Nội dung với phần trước đây nhận được giống nhau như đúc.

Phía sau đính kèm một phần văn kiện ký tên, về sau toàn bộ tinh vực thuộc về tinh vực Sao Chổi quản lý.

“Ảo tưởng!” Có người nổi giận: “Ai biết các ngươi giở trò gì, mọi người chớ bị bọn họ lừa!”

Vô số màn hình xuất hiện đếm ngược thời gian.

Minh Thù từ tốn nói: “Thông tin cũng không che đậy, liên hệ tinh chủ các người để cho bọn họ xem thử, chiến hạm sẽ giải trừ cài đặt ẩn thân sau một phút.”

Minh Thù nói xong bình tĩnh tùy ý, có người phản ứng kịp trước, liên lạc với tinh chủ.

Để cho bọn họ quan sát bầu trời tinh chủ.

Người bên kia hiển nhiên đã mông lung với chuyện đột nhiên xuất hiện chiến hạm, hỏi xem bọn họ có công kích hay không.

Nhưng mà khi bọn họ nhìn lần nữa, chiến hạm đã mất tung tích, tìm không được vết tích nào.

“Mọi người...”

Những chiến hạm biến mất đó, đã về tinh chủ bọn họ rồi?

Minh Thù chớp mắt, hỏi với vẻ vô tội: “Sao vậy?”

“Vô sỉ!”

“Đê tiện!”

Minh Thù mặt mày rạng rỡ: “Người muốn thành đại sự không câu nệ tiểu tiết, dùng được là tốt rồi.”

Hay cho một câu thành đại sự không câu nệ tiểu tiết.

Cô ta đây là không câu nệ tiểu tiết sao?

Có biết xấu hổ hay không!

“Còn năm phút đồng hồ.” Quyển Mao nhắc nhở: “Có bốn phút để xin chỉ thị từ các vực chủ của mỗi người, một phút đồng hồ ký tên.”

Không khí của phòng họp khá là quái dị.

Mọi người trừng mắt nhìn lên trước mặt văn kiện, thời gian lại qua một phút đồng hồ.

Ở trên tinh chủ là ai?

Vực chủ, các loại chức vị quan trọng, tinh vực là gia tộc có tiền có thế, thân thuộc cùng với bọn họ.

Nếu như tinh chủ biến mất...

Rốt cục có người bắt đầu liên hệ tinh chủ bên kia, dùng lời nói đơn giản nhất thuật lại một lần chờ bên kia trả lời.

Đột nhiên nghe một tin tức như vậy, mỗi vực chủ của tinh vực lớn nhỏ đều có chút không bình tĩnh nổi.

Lúc này đỉnh đầu bọn họ có một con thuyền chở vũ khí có thể nổ banh cả tinh cầu...

Bọn họ chỉ còn lại có hai phút...

Lỡ như bọn họ bị lừa gạt thì sao?

Nhưng lỡ như là thật thì sao?

Đếm ngược thời gian 10...

9...

8...

...

Đếm ngược thời gian về không.

"Ầm ầm..."

Trong màn ảnh đột nhiên truyền lên tiếng động, dường như là bị năng lượng đó lan đến, ngay cả màn hình đều rung lên.

Thật sự... nổ sao?

Các vị vực chủ còn đang do dự, lập tức ký tên.

Mọi người ở đây sắc mặt tái xanh ký tên, đem văn kiện chuyển lại tinh chủ, vực chủ sau khi ký tên cũng chuyển trở về bên này Minh Thù.

"Sớm như vậy không phải tốt hơn sao." Minh Thù đứng dậy: "Sáng sớm ngày mai, hy vọng các vị không còn ở nơi này nữa."

"Chiến hạm của cô lúc nào rời đi!" Có người hỏi.

"Chuyện này hả... xem xem có phải các người thực sự phối hợp hay không." Minh Thù nghiêng đầu: "Tôi phải phòng ngừa đúng không."

Quyển Mao theo Minh Thù rời đi.

Chờ hai người đi rồi, phòng họp cũng đã lâu không có tiếng động.

"Vừa rồi nổ là tinh vực nào?" Không biết là người nào hỏi một câu.

Không ai trả lời.

Mọi người nhìn về phía màn hình hiển thị vẫn như cũ, tự nhận vừa rồi là tinh chủ nhà mình.

Trừ những thứ này ra, lại thêm nhiều thứ khác.

"Cái này... hình như là ngôi sao bỏ hoang." Có người chần chờ nói một tiếng, một lát sau giận dữ: “Cô ta giở trò với chúng ta!”

Bọn họ từ lúc đến, đối phương đã không nói gì mà đi thẳng vào chủ đề, căn bản không cho bọn hắn cơ hội quan sát kỹ để suy tính.

Thế nhưng chiến hạm đúng là ở trên bầu trời tinh chủ bọn họ, nếu như bọn họ không ký tên có thể thực sự sẽ cho nổ tinh chủ bọn họ.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 852: Kỷ Nguyên Tinh Hệ (30)

Người các chòm sao lớn nỗ lực tìm được chiến hạm treo phía trên chủ tinh bọn hắn, nhưng mà bất kể tìm thế nào cuối cùng đều thu về kết quả thất bại.

Dường như tàu chiến hạm không tồn tại, nhưng để cho bọn họ biết nó vẫn còn, thường cách một đoạn thời gian nó sẽ được bọn họ bắt được tín hiệu một lần.

Đúng là không biết xấu hổ!

Minh Thù hiện tại thầm muốn nhanh chóng kết thúc, đi bắt mấy con đặc sản địa cầu lấp bụng.

Xưng bá vũ trụ gì gì đó quả nhiên quá mệt mỏi

Minh Thù đi về phía khoang thuyền, nửa đường bị Kỷ Niên cản lại.

“Có việc gì?”

Kỷ Niên gần đây ở trên chiến hạm không có việc gì, Minh Thù không cho hắn đi, đương nhiên hắn cũng không muốn đi.

Kỷ Niên hỏi: “Hiện tại chỉ còn lại có tinh vực Hoa Hạ, cô muốn làm gì?”

Minh Thù thoáng nheo mắt: “Cậu có ý kiến gì hay?”

“Tôi nói cho cô, cô sẽ nghe sao?”

“Sẽ không.”

“...” Vậy lão tử nói làm gì!

Kỷ Niên đi theo hướng Minh Thù về khoang tàu, trên hành lang chỉ có ánh nắng vắng lặng.

Thân ảnh của hai người chiếu dài ra, đan xen quấn quít cùng một chỗ.

“Tôi nghe nói cô muốn đi gặp Kỷ Cảnh?”

Minh Thù chợt quay đầu: “Người nào nói cho cậu biết?”

Kỷ Niên không trả lời, chỉ là hỏi một câu: “Có phải hay không?”

Minh Thù nhìn hắn vài giây: “Ừm.”

Kỷ Niên im lặng một lát nữa, buồn buồn nói: “Hắn không phải người tốt, lời hắn nói cô không nên tin.”

“Cậu chỉ điều gì?”

Kỷ Niên cánh môi khẽ nhếch: “Dù sao cái gì cũng không nên tin tưởng.”

Kỷ Niên nói xong cũng xoay người đi.

Lạc Yến cố ý phát tin tức cho hắn mượn cớ gây chuyện, không phải là ỷ vào hắn có nhiều điểm hay sao?

Điểm ghê gớm lắm sao!

[Cửu thiếu, điểm nhiều thật sự rất giỏi.]

Kỷ Niên: “...”

Hệ thống nói lời làm nhói lòng, hắn trước đây cảm thấy điểm không có tác dụng gì, căn bản không để bụng. Không có điểm không thể vào nhiệm vụ, hắn sẽ không đi, ba tháng sau lại là một trang hảo hán.

Hiện tại đột nhiên phát hiện điểm… thực sự là một thứ tốt.

Ví dụ như Lạc Yến có thể dùng điểm đổi đạo cụ, biết thân phận của hắn.

Ví như điểm có thể đổi một cái thẻ gì cuối kỳ, vai diễn liền bị hỏng.

[Cho nên cửu thiếu, nỗ lực kiếm điểm đi.]

“Đi giết chết cái tên lỗi hệ thống kia.” Kỷ Niên khuôn mặt chăm chú: “Cái tên lỗi hệ thống kia ở nơi nào chứ?”

-

Nơi Lạc Yến hẹn Minh Thù gặp mặt đang ở gần một ngôi sao bỏ hoang.

Trên ngôi sao bỏ hoang có rất nhiều màu đen, như một dạng nham thạch, dưới đất là cát.

Bầu trời cũng xám xịt, khiến người ta cảm giác vô cùng bị đè nén.

Trên tinh cầu này không có sự sống.

Minh Thù cho cơ giáp đứng vững, nhảy xuống cơ giáp, nhìn về phía đối diện người ngồi trên khuỷu tay cơ giáp.

“Tôi còn tưởng rằng cô sẽ không tới đấy.” Lạc Yến từ từ thẳng người lên, chậm rãi nói: “Xem ra tôi còn chưa đủ hiểu cô rồi.”

Kể ra, hắn rất ít hiểu cô.

Dữ liệu hắn thu thập, ngoại trừ biết cô thích ăn đồ ăn, có một kỹ năng phục hồi đầy máu ngay tại chỗ, còn có một vật nuôi loài thú lông, ngoài ra hoàn toàn không biết gì nữa.

Cô gái này...

Nói lời không giữ lời là chuyện thường xảy ra, cô nói thật hay giả, đều không có biện pháp phân biệt qua vẻ mặt.

Minh Thù nói: “Tôi có việc hỏi cậu.”

Lạc Yến "á" một tiếng, dường như có hơi hiếu kỳ: “Không biết cô muốn hỏi tôi điều gì?”

Minh Thù đem sợi dây trên cổ lôi ra ngoài, va chạm ra thanh âm leng keng.

Ánh mắt Lạc Yến thay đổi.

Minh Thù nắm đồng tiền: “Có phải cậu cầm đồ của tôi hay không.”

Cô thử nhiều lần như vậy, theo như lời tiểu yêu tinh kia thì đều không có biện pháp khởi động nó.

Thế nhưng làm cái gì trên đó, vẫn có cảm giác cô vẫn rất kỳ quái như cũ.

Không giống với trước kia hắn nói.

Cô nghĩ tới tại sao lại cho cô hai cái, thành một đôi, có lẽ nào hắn giữ một cái?

Thứ này chỉ bị Lạc Yến chạm qua, xảy ra vấn đề khẳng định có liên quan với hắn.

“Đồ của cô sao?”

Lạc Yến từ trên cơ giáp nhảy xuống, ánh mắt đảo qua trong tay Minh Thù.

Hắn nói từng chữ: “Đây cũng không phải là vật của cô.”

Lời này của Lạc Yến chính là thừa nhận.

“Nó ở trên tay tôi, vậy chính là của tôi.” Minh Thù nhìn người đối diện: “Cậu cầm đi cái gì?”

“Tôi đây cũng không thể nói cho cô biết.” Lạc Yến không ốm mà rên: “Nói cho cô biết, tôi cũng sẽ xui xẻo.”

Minh Thù nở nụ cười sáng lạn: “Cậu không nói cho tôi, hiện tại cậu mới là người không may.”

Lạc Yến nhìn có chút hả hê: “Cái đã không ở trên người tôi, dù cô có giết tôi, cũng lấy không được.”

Hắn biết như vậy là ngu xuẩn, mang theo đồ quan trọng như vậy trên người sao?

“Nhưng, cô phải đem vật đó giao cho tôi.” Lạc Yến đầu lưỡi liếm cánh môi: “Cô cầm rất nguy hiểm.”

“Vậy phải xem cậu có bản lĩnh kia hay không.” Minh Thù đem mấy thứ bỏ trở về trong quần áo.

“Đánh nhau với cô rất mệt mỏi.” Lạc Yến oán giận một tiếng, thân thể lại nhanh nhẹn nhảy lên cơ giáp, ngồi vào trong cơ giáp.

Minh Thù đứng không nhúc nhích.

Chẳng biết lúc nào gió nổi lên, đất cát hình thành xoáy nhỏ, đang cuộn sát mặt đất.

Lạc Yến híp mắt nhìn về phía trước.

Cô gái lẳng lặng đứng ở trong bão cát, bốn phía từ mặt đất vươn ra măng đá màu đen đứng sừng sững thoáng như móng vuốt quỷ, bầu trời vốn u ám càng lộ vẻ âm trầm.

Phía sau cô gái dường như có hỏa diệm thiêu đốt, giống như trong địa ngục thiêu hết tất cả nghiệp hỏa.

Đôi mắt Lạc Yến từ từ mở rộng, hỏa diệm đang lấy tốc độ cực nhanh hướng phía hắn.

Cơ giáp cao lớn có chút chật vật nhanh tránh ra.

Hỏa diệm cuồn cuộn cuốn tới, đánh nhau phía sau tảng đá, âm thanh đùng đoàng hòa lẫn cát vàng hạ xuống.

“Đã nói là một mình đến, cô còn dẫn người qua đây.” Lạc Yến ổn định cơ giáp, vì tức giận giọng nói có chút lạc đi: “Thực sự là không đáng yêu đâu.”

Minh Thù không biết trở lại trong cơ giáp lúc nào, điều khiển cơ giáp lơ lửng ở giữa không trung.

Xa xa cơ giáp lần lượt hạ xuống.

Minh Thù cười khẽ: “Nói lý đi, tôi cũng không có phủ định việc cậu có thể dẫn người tới, chính cậu ngây thơ.”

Lạc Yến bảo cô tới một mình, cô sẽ một mình tới sao?

Thân là vực chủ không muốn phô trương mà?

Trẫm cần thể diện!

“...”

Hắn cho rằng lần trước cô tới một mình, lần này cũng sẽ một mình tới, cho nên chỉ nhắc qua cũng không nhấn mạnh ép buộc cô bằng lòng.

Ai biết cô không theo lẽ thường.

Đây đều là cô buộc tôi!

Cơ giáp Lạc Yến đánh ra một chùm ánh sáng.

Bầu trời vang lên vài tiếng, có đánh dấu cơ giáp tinh vực Hoa Hạ rơi xuống.

Trận doanh hai phe giương cung bạt kiếm.

Minh Thù: "..." Cho nên hắn có mặt mũi nào chất vấn trẫm? Hắn cũng dẫn theo người đấy thôi!

Minh Thù nụ cười hơi dữ tợn: "Dồn tôi vào chỗ chết à."

-

Ngày thứ hai, rất nhiều người đều nghe nói có một ngôi sao bỏ hoang đột nhiên nổ, vực chủ tinh vực Sao Chổi và tinh vực Hoa Hạ Kỷ thượng tướng đều ở trên đó.

"Bịch."

Vật trong tay Kỷ Niên rơi xuống đất.

Hắn thuận tay nắm lấy người từ bên cạnh hắn đi qua: "Cậu mới vừa nói cái gì?"

"Kỷ thiếu gia..." Người kia bị dọa cho giật mình.

Kỷ Niên dùng sức cầm lấy hắn: "Cậu mới vừa nói cái gì?"

Người kia cảm giác cánh tay cũng sắp gãy, nhịn đau trả lời: "Vực chủ... vực chủ mất tích."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 853: Kỷ Nguyên Tinh Hệ (31)

Mất tích, hai chữ này giống như một cái công tắc mở ra gai nhọn trên người mà gần đây Kỷ Niên đã cất giữ.

Người kia bị Kỷ Niên nắm giữ, có chút khiếp sợ nhìn xung quanh không ngừng lóe lên ánh sáng.

Chuyện này...

Chuyện này là sao?

“Kỷ thiếu gia, bình tĩnh lại!”

Quyển Mao và Tiểu Trục phát hiện khác thường từ nơi không xa chạy tới.

Kỷ Niên như là không nghe được bọn họ nói, cả người đều tản ra một luồng sát khí.

Lực tinh thần tràn ra ngoài, khiến bọn họ đều chịu ảnh hưởng.

Đau đầu sắp nứt.

“Chuyện gì xảy ra?” Tiểu Trục ôm đầu, hỏi người bị Kỷ Niên nắm.

“Vừa rồi... vừa rồi Kỷ thiếu gia hỏi tôi... vực chủ... tôi cũng không biết...” Người kia khom người, hiển nhiên vì Kỷ Niên cầm lấy hắn, hắn nhịn không được vì đau.

[Cảnh báo, lực tinh thần dị thường xâm lấn...]

Tiểu Trục hướng về phía Kỷ Niên kêu: “Kỷ thiếu gia, cậu bình tĩnh một chút.”

“A, vực chủ lại đã làm cái gì rồi.” Quyển Mao vò đầu khó chịu, đem một quả bom hẹn giờ như thế vứt lại ở chỗ này.

[Cảnh báo...]

Tiếng cảnh báo chiến hạm hơi ngừng.

Kỷ Niên ngã xuống, Tiểu Trục xông lên đỡ được người.

Đầu từng đợt quay cuồng, trời đất dịch chuyển, hắn cũng ngã theo té xuống đất.

Kỷ Niên đập ở trên người hắn, hắn càng choáng váng.

Tầm mắt mơ hồ, hắn dường như chứng kiến một cây gậy sắt đưa lên, gậy sắt hiện lên lạnh lẽo bóng loáng, tay kia ôm mèo, lúc Tiểu Trục nhìn tới bình tĩnh ném gậy sắt xuống.

Tiếng "bịch" vang lên trong trẻo.

Tiểu Trục: “...”

Quyển Mao tiến lên đỡ Kỷ Niên dậy kín đáo đưa cho Lạp Tháp Nam, sau đó đỡ Tiểu Trục: “Không có sao chứ?”

“Ngất.” Tiểu Trục trước mắt vẫn như thấy sao nhỏ chạy vòng vòng, thấy Quyển Mao hai đầu.

Quyển Mao ôm Tiểu Trục, quay đầu hướng về phía Lạp Tháp Nam nói: “Dẫn hắn đi tìm vực chủ, tôi mang Tiểu Trục đi kiểm tra.”

Lạp Tháp Nam muốn ném Kỷ Niên xuống, thế nhưng ngẫm lại đây là bảo bối vực chủ, vì nghiên cứu, vì tài chính, hắn chỉ có thể miễn cưỡng đem người rời đi.

Hắn phải dẫn bảo bối đi nơi nào tìm vực chủ?

Lạp Tháp Nam đi được một đoạn mới nhớ, lại mang Kỷ Niên đi tìm Quyển Mao.

Phòng y tế.

Lạp Tháp Nam không gõ cửa chỉ tiến vào, Quyển Mao lại giật mình như mọi khi lật ghế, Tiểu Trục nằm chữa bệnh ở khoang thuyền trên sắc mặt tái nhợt.

“Vực chủ ở nơi nào?” Lạp Tháp Nam chỉ nhìn lướt qua rồi thu tầm mắt lại.

Quyển Mao đem Tiểu Trục đẩy mạnh vào khoang thuyền chữa bệnh, đóng cửa khoang, nhấn nút tự động kiểm tra.

“Cơ giáp có định vị tự động, cậu tra một chút.”

Lạp Tháp Nam mở màn hình, thao tác một lúc rồi ngẩng đầu: “Vực chủ dùng cơ giáp nào?”

“...” Quyển Mao nghẹn lời.

Hắn hướng trên màn ảnh liếc mắt nhìn Lạp Tháp Nam, phân bố rất rải rác có hướng bọn họ bên này di động, hẳn là đang trên đường trở về nhưng lại bất động.

Đâu là vực chủ?

Hai người hướng về phía màn hình im lặng.

Một lúc lâu, Quyển Mao nói: “Kỷ thiếu gia lực tinh thần rất kỳ quái, nếu không chúng ta thừa dịp vực chủ không ở đây, nghiên cứu một chút?”

Lạp Tháp Nam giao Kỷ Niên cho hắn: “Đi thôi.”

Quyển Mao: “...”

Quyển Mao cũng chỉ vừa nói như vậy, nào dám đối với Kỷ Niên ra tay, hắn kéo Lạp Tháp Nam: “Đừng, tiểu tổ tông này mà tỉnh, lại bắt đầu công kích thì làm sao bây giờ? Cậu nhanh liên lạc những người khác, xem vực chủ rốt cuộc ở nơi nào rồi.”

Lạp Tháp Nam suy nghĩ một chút thấy đúng, liên hệ một cơ giáp cách bọn họ gần nhất.

“Vực chủ? Không biết đâu, vực chủ nói để cho chúng tôi về trước, cô mang cái kia... Kỷ Cảnh rời đi.”

“Vực chủ và Kỷ Cảnh rời đi.”

“Không biết đi nơi nào.”

“Vực chủ không có việc gì đâu.”

Liên tục nhận được vài đáp án như thế, nhưng lại không có người biết Minh Thù đi nơi nào.

Nhưng vào lúc này Sơn Âm đẩy cửa phòng y tế ra, ánh mắt rơi vào trên người Kỷ Niên, nói ngay: “Kỷ thiếu gia sao vậy?”

“Hôn mê.” Quyển Mao nói: “Vừa rồi lực tinh thần hắn kích hoạt.”

Cảnh báo chiến hạm vừa rồi Sơn Âm cũng đã nghe thấy.

“Vực chủ đến địa cầu, mọi người đưa Kỷ thiếu gia đi qua đi, tôi ở lại giải quyết chuyện nơi này.”

Những tinh vực khác giải quyết rồi, còn có một tinh vực Hoa Hạ không giải quyết được.

“Vực chủ đi địa cầu làm cái gì?”

Sơn Âm mặt không thay đổi, khuôn mặt khá là quái dị: “Đừng hỏi nhiều, đưa Kỷ thiếu gia đi qua.”

“Lạp Tháp Nam đi đi, tôi còn phải đợi Tiểu Trục.” Quyển Mao chỉ vào khoang thuyền chữa bệnh.

Lực tinh thần Tiểu Trục yếu nhất trong số bọn họ, không chịu nổi lực tinh thần cường đại như vậy của Kỷ Niên.

-

β345- 5823423... Địa cầu.

Lạc Yến đứng ở trên một đống thi thể, nhìn người cách đó không xa: “Cô có chút quá đáng.”

“Vẫn ổn.” Minh Thù mỉm cười: “So với người dùng kế sau lưng tôi, tôi chính diện giày vò không cảm thấy có chỗ nào quá đáng.”

“...”

Trên ngôi sao bỏ hoang, người Minh Thù mang theo rõ ràng nhiều hơn so với hắn.

Siêu cơ giáp hắn rõ ràng đã rất lợi hại, nhưng vẫn là không hơn nổi cô.

Vì vậy cuối cùng hắn đã bị bắt tới nơi này... làm con mồi.

Nếu không phải là hắn chạy nhanh, sớm đã bị tinh hệ thú này ăn.

“Cô giết tôi đi!”

“Đó không phải sẽ làm bẩn tay của tôi sao.” Minh Thù lắc đầu: “Không muốn.”

Lạc Yến không thèm nói lại, xa xa có âm thanh truyền đến hắn hít thở sâu một hơi, tại thời điểm tinh hệ thú xuất hiện nhấc chân chạy.

Minh Thù cũng không ngăn cản hắn, ngược lại một lát nữa bản thân hắn cũng tự trở về.

Minh Thù kéo một con sát biên giới tinh hệ thú, thừa dịp này tinh hệ thú không phát hiện, như một làn khói lật gò núi bên cạnh.

Lạc Yến lúc trở lại Minh Thù đã nướng thịt.

Hắn chống đầu gối thở dốc, trang phục trên người nhăn nhó bẩn thỉu, trên mặt cũng là một mảng trắng đen.

Hắn ngồi xếp bàn đối diện với Minh Thù đưa tay khẩy thứ trên cổ tay, đây không biết là thứ gì làm thế nào cũng gỡ không được.

Chỉ cần chạy ra phạm vi nhất định thân thể sẽ rất khó chịu.

Càng đi về trước thân thể càng nặng, đến cuối cùng căn bản đi không được nữa.

Thế nhưng chỉ cần lui về phạm vi an toàn là hắn có thể hành động như thường.

“Cậu có thể chém đứt tay.” Minh Thù cười híp mắt đề xuất: “Đương nhiên còn có chân.”

Lạc Yến: “...”

Lời này nghe thật âm hiểm, vậy mà cô vẫn có thể cười đến vui vẻ như vậy.

Lạc Yến cho đến bây giờ chưa từng uất ức, coi như trước mặt Kỳ Ngự hắn đều chưa từng uất ức như vậy.

Không phải thua là uất ức.

“Tôi cũng không có sở thích tự làm mình tàn phế.” Lạc Yến bỏ chuyện phân cao thấp với cô.

Không còn cách nào thay đổi mọi chuyện, cũng không cần phí sức lực, giữ lại tinh lực tìm kiếm lối ra khác.

Lạc Yến nhìn cô ăn thực sự là nhịn không được: “Cô là heo sao?”

“Không ăn no một chút, làm sao có sức lực xử lý cậu.” Minh Thù nói hiển nhiên.

“...” Tuy là rất có đạo lý, thế nhưng hắn tuyệt không muốn thừa nhận.

Lạc Yến cũng hơi đói, thịt quay này vẻ ngoài nhìn qua hơi thảm, nhưng có lẽ là ăn được...

Hắn đưa tay cầm, trên mu bàn tay chợt đau xót, toàn bộ mu bàn tay đỏ một mảng lớn.

“Làm cái gì vậy?” Còn dám đoạt thịt của trẫm, muốn chết sao!

“Cô làm tôi đói chết, còn ai mà xử lý?”

“Bản thân cậu có dinh dưỡng.” Hộ thực Thù trừng hắn.

Lạc Yến "hừ" một tiếng: "Túi không gian chẳng phải là bị cô cầm rồi sao."

Minh Thù không động đậy: "Cậu còn có một túi không gian."

Lạc Yến: “...”

Nói đến chỗ này Lạc Yến liền nổi giận: “Lần trước cô làm thế nào mà lại mở được không gian của tôi?”

Minh Thù tự nhiên cười nói, trong đôi mắt dường như phấn chấn: “Cậu đoán đi.”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 854: Kỷ Nguyên Tinh Hệ (32)

Vào đêm, cả tinh cầu chỉ có một chỗ có lửa sáng.

Lạc Yến co chân, nửa người dựa vào khối nham thạch, ngón tay gõ đầu gối, hứng thú liếc nhìn Minh Thù: "Tôi rất ngạc nhiên, vì sao cô thích hắn?”

"Người nào?"

"Cô biết tôi nói người nào." Lạc Yến nói.

Minh Thù ngẩng đầu nhìn hắn một cái: "Cậu đem đồ trả lại cho tôi, nói không chừng tôi sẽ nói cho cậu biết."

“Đồ đó thực sự không ở chỗ của tôi.” Lạc Yến nhún vai: "Trước đây không phải cô hỏi qua rồi sao.”

Nghĩ đến lần trước, Lạc Yến hơi ớn lạnh.

“Lần gặp mặt sau, cậu có thể lén đem tới.” Minh Thù cười: "Làm giao dịch, tôi miễn cưỡng tin chuyện cậu nói tôi là nhân vật hư cấu."

“Vốn dĩ cô là vậy.” Lạc Yến lộ ra một nụ cười quái dị: “Rốt cuộc cô chưa bao giờ hoài nghi qua tôi sao? Sao cô bất đồng như thế...”

"Bịch..."

Cái trán đột nhiên đau nhức, Lạc Yến lấy tay sờ sờ đầu cánh tay toàn là máu.

Hắn tức giận nói: "Nói không lại thì đánh người."

“Hết cách rồi, nhân vật hư cấu tâm tình không ổn định, cái này không trách tôi được, chỉ có thể trách mọi người lúc sáng tạo tôi không dụng tâm." Giọng của Minh Thù mang theo ý cười, nhưng mà hiện tại Lạc Yến chỉ muốn đánh chết cô.

“Ha ha...” Lạc Yến thuận tay xoa xoa máu trên trán, cười nhẹ hai tiếng: “Thú vị đấy.”

-

Lúc Kỷ Niên đến, Lạc Yến toàn thân đều không tốt, vết máu đều thấy được.

Minh Thù lại hoàn chỉnh ngồi một bên.

Kỷ Niên từ bên cạnh hắn đi qua, Lạc Yến đưa tay níu hắn lại, hắn không nói chuyện chỉ lộ ra một bộ mặt kỳ quái.

Kỷ Niên túm quần áo của mình, ôm chặt Minh Thù trong lòng, đáy lòng trống rỗng ấm áp lên.

Một lát sau Minh Thù dang tay vỗ vỗ phía sau hắn.

"Ôi, tình cảm hai người thật kiên cố." Lạc Yến lên tiếng cắt đứt hình ảnh đó: “Thật là làm cho người khác đố kỵ.”

"Câm miệng!" Kỷ Niên rống một tiếng với Lạc Yến.

Lạc Yến kỳ quái: "Kỷ Niên à, tôi là cậu nhỏ của cậu đấy."

“...” Cậu nhỏ cái đầu ngươi!

Kiếm lời ở chỗ lão tử sao!

"Rầm!"

Lạc Yến từ dưới đất nhảy dựng lên, tảng đá bay qua gương mặt hắn lộ ra vết máu, giọt máu chảy ra bên ngoài.

Kỷ Niên ném đá trong tay xuống, quay đầu cẩn thận nhìn Minh Thù.

Lạc Yến đi cách xa một đoạn: "Nói như vậy, Tây Dạng vực chủ cũng phải gọi một tiếng cậu nhỏ."

Kỷ Niên đáy lòng chửi rủa một hồi, hắn đứng dậy đi về phía Lạc Yến kéo hắn ngã xuống mặt đất, Lạc Yến mấy ngày nay bị giày vò nhiều lần nên không còn sức phản kháng.

Kỷ Niên ấn hắn xuống chính là để đánh một trận, hắn hạ giọng: "Tôi cảnh cáo cậu, cậu an phận một chút nếu không thì cậu tự chịu đi."

Lạc Yến lau vết máu trên mép hì hì cười: “Cậu giết tôi sao?”

Dường như hắn biết chuyện vui hơn rồi.

Ánh mắt hắn xuyên qua Kỷ Niên nhìn về người phía sau, cô gái kia dường như không nói với hắn ta, cái gì cô cũng biết.

"Cậu nghĩ rằng tôi không dám?" Kỷ Niên quặp cổ Lạc Yến.

"Vực chủ, cứu mạng." Lạc Yến đột nhiên gân giọng kêu.

Kỷ Niên: “...”

Minh Thù chỉ liếc mắt về phía bên này: "Buông hắn ra."

Kỷ Niên cắn răng ngón tay dùng sức, hận không thể cắt đứt cổ hắn.

Mặc dù sắp không thở nổi nữa, gương mặt bẩn thỉu của Lạc

Yến vẫn vặn vẹo cười.

"Buông hắn ra." Minh Thù từ phía sau kéo Kỷ Niên dậy.

Kỷ Niên âm trầm.

Thời gian ngắn như vậy, tên mặt trắng nhỏ này đã dụ được cô rồi sao?

Đã nói với cô rồi, không thể tin lời của tên này!

Hôm nay lão tử phải giết chết hắn!

Kỷ Niên muốn bóp cổ Lạc Yến lần nữa, Minh Thù chỉ có thể ôm lấy hắn từ phía sau, dặn dò người đi chung với Kỷ Niên: "Dẫn hắn đi, giết chết."

Lạc Yến vừa bò dậy một nửa liền cứng đờ.

Hắn biết cô giữ hắn lại là để dụ hắn, từ lúc bị cô bắt lại, cô luôn hỏi vòng vo. Xem ra bản thân không hề quan trọng.

Nhưng hắn không ngờ Kỷ Niên vừa xuất hiện, vì thấy hắn ta không vui mà cô giết chết mình.

Phụ nữ quả thật không tốt tí nào.

Lạc Yến từ từ đứng lên, nụ cười trên mặt từ từ thu lại, hắn nhìn Kỷ Niên: "Quả nhiên nhìn thế nào cũng không vừa mắt."

Làm cho người khác đố kỵ!

Kỷ Niên nhướng mày, cả người phẫn nộ như thủy triều rút đi.

Đúng vậy!

Tên thần kinh không ổn định này nên giết đi.

Lạc Yến liếm khóe môi khô khốc một cái, sau đó chậm rãi nhếch khóe miệng: "Không kính già yêu trẻ, sớm muộn gì cũng bị thiên lôi đánh."

Minh Thù kêu người dẫn hắn đi khi hắn đang tức giận với Kỷ Niên.

Lạc Yến bước đi rất hiên ngang còn giơ hai tay lên.

Kỷ Niên nhấc chân giẫm tảng đá trên mặt đất, toàn bộ đánh vào lưng Lạc Yến.

Lạc Yến đang tiêu sái xém chút nữa ngã xuống.

Hắn quay đầu lộ ra một nụ cười âm trầm với Kỷ Niên sẽ có lúc hắn ta hối hận, sẽ xem thử coi lúc nào tên ngốc này mới biết người hắn luôn muốn bảo vệ đã biết tất cả.

Nghĩ đến cảnh tượng kia.

Trời ạ, thực sự rất mong chờ.

Lạc Yến nghĩ như vậy thuận tay phủi phủi quần áo.

Minh Thù kỳ thực cảm thấy để cho hắn chết như vậy quá dễ dàng cho hắn, nhưng Kỷ Niên tên tiểu yêu tinh này không thể lừa gạt, lần này cứ dễ dàng vậy đi, lần sau khi gặp lại hắn sẽ xử lý hắn sau.

Lạc Yến hoàn toàn không biết đã bị Minh Thù “quan tâm đặc biệt” vẫn hiên ngang bước đi.

“Tôi nghĩ em xảy ra chuyện rồi.” Kỷ Niên cản cánh tay Minh Thù, xoay người nắm bả vai cô: "Vì sao không trở lại?"

Minh Thù nghiêng đầu, vô tội nói: “Đói bụng.”

Kỷ Niên: “???”

Đói bụng?

Cô liền bỏ mặc lão tử!

Lão tử không bằng đồ ăn sao?

Kỷ Niên tức đến mức run cầm cập, tức giận hơn cả lúc nãy thấy cô ở chung với Lạc Yến.

Vợ mình không thể đánh!

Giận chỉ có thể hôn thôi!

Kỷ Niên vô cùng tủi thân, ôm Minh Thù hôn thật lâu.

Minh Thù giãy dụa, hắn lại càng dùng sức, cô không thể làm gì khác hơn là ngừng giãy dụa tùy ý để Kỷ Niên hôn tới hôn lui.

Minh Thù thuận tiện kéo che dấu Hài Hòa Hiệu.

[Ký chủ, số lần ngươi che đậy tôi càng ngày càng nhiều.] Hài Hòa Hiệu có chút bất mãn oán giận.

Không thích hợp cho thiếu nhi nhìn thấy.

[...] Các ngươi hiện tại không phải là không thích hợp cho thiếu nhi sao?

Cho ký chủ một chút âm nhạc phù hợp hoàn cảnh đi.

“A...” Kỷ Niên đau đớn trên môi có vết máu thấm ra, hắn mở to ánh mắt đang mê man nhìn Minh Thù.

Ý gì vậy?

Minh Thù cũng bị Hài Hòa Hiệu dọa sợ.

Nó đột nhiên thả tiểu yêu tinh đánh lộn.

"Hôn lâu như vậy, được rồi đó!" Minh Thù bình tĩnh đẩy hắn ra.

"Hôn vợ thế nào cũng không đủ." Kỷ Niên lại hôn một cái: “Vợ nhớ anh không?”

“Muốn anh chết.”

"Dục tiên dục tử?" Kỷ Niên đột nhiên lái xe: “Vậy phải phối hợp vợ mới được."

Minh Thù cong mày: “Kỷ thiếu gia càng ngày càng không biết xấu hổ rồi.”

Kỷ Niên thâm tình nói: “Biết vợ là tốt rồi.”

Minh Thù liếc mắt nhìn hắn: “Anh chưa uống thuốc sao?”

Kỷ Niên: “...” Lão tử đây không phải là sợ cô bị Lạc Yến, con yêu tinh kia dụ dỗ chạy mất sao?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh

dtv-ebook.com

Chương 855: Kỷ Nguyên Tinh Hệ (33)

Minh Thù ở trên địa cầu ăn uống vô cùng thoải mái nhưng Sơn Âm thúc giục bất đắc dĩ trở về.

"Cậu nói cái gì?"

Sơn Âm nhìn vực chủ có vẻ đang tức giận, hắn không hiểu vừa rồi những lời hắn nói có vấn đề gì sao?

"Câu thứ hai đếm ngược." Minh Thù nhắc nhở.

“...” Câu thứ hai đếm ngược nói cái gì vậy? Sơn Âm suy nghĩ một chút: "Ngải Đại Đầu vì tìm Ngải Nặc dẫn đến mất lợi trong cuộc chiến trường?"

"Ngải Nặc đi đâu vậy?" Minh Thù chống tay lên bàn hỏi.

"... Không biết." Sao hắn biết Ngải Nặc đi đâu, người này cũng không quan trọng.

Hắn chỉ biết tối hôm cuối cùng Ngải Đại Đầu đi khắp nơi tìm Ngải Nặc, còn nói bóng nói gió bọn hắn bắt cóc Ngải Nặc.

Minh Thù “bộp” một cái vỗ lên bàn, Sơn Âm lui về phía sau một bước.

Sao cảm giác vực chủ có hơi đáng sợ vậy?

Minh Thù khí thế hung hăng tìm Kỷ Niên.

"Vợ." Chàng trai nhanh chóng trở thành chú chó nhỏ, chỉ thiếu điều vẫy vẫy đuôi chờ được nâng niu.

Minh Thù đóng sầm cửa khoang.

Lòng Kỷ Niên đập liên hồi, không đúng không đúng khí thế kia không đúng...

Hắn từ trên ghế đứng lên, chưa đứng vững đã bị Minh Thù đẩy trở về.

Kỷ Niên chật vật ngã xuống cái ghế rộng.

"Vợ... Ôi... " Kỷ Niên bị chặn miệng, có một bàn tay lạnh lẽo đè vai hắn thân thể Kỷ Niên cứng ngắc.

Cô chủ động như vậy... nhất định có bẫy!

Quanh đầu Kỷ Niên đều là dấu hiệu cảnh báo đỏ rực.

Cảnh báo biến mất dần dần chỉ còn lại sự trống rỗng, cổ họng thỉnh thoảng phát ra âm thanh.

Hắn muốn giành lại chủ quyền lại bị Minh Thù ấn trở về.

Quần áo bị kéo ra môi Minh Thù rơi vào trên cổ hắn, qua đến đến xương quai xanh, phảng phất có ngọn lửa đang thiêu đốt, tay chân khắp người có dòng điện đang chảy, xông thẳng xuống bụng dưới.

Kỷ Niên ngửa đầu tiếng thở dốc yếu ớt, tay cầm chặt cái ghế, da thịt trắng nõn nổi lên những đốt nhàn nhạt.

Đôi bàn tay mát mẻ, từng chút từng chút cởi những cái cúc áo của hắn.

Quần áo trên người Kỷ Niên lột sạch sẽ, trên người như nhẹ bẫng, Minh Thù đứng dậy ôm lấy quần áo trên đất xoay người rời đi...

Đi rồi?

"Vợ..."

Minh Thù quay đầu mỉm cười: “Tự kiểm điểm thật tốt.”

Kỷ Niên: “...” Kiểm điểm cái gì?

Đốt lửa rồi chạy à, đạo đức gì vậy?

Cô có bản lĩnh thì quay về cho lão tử!

Lão tử không đánh chết cô!

Kỷ Niên trơ mắt nhìn cửa khoang khép lại, đây không phải là chỗ hắn ở, không có quần áo của hắn không thể đi ra ngoài được.

Kỷ Niên ngồi trên ghế.

Rốt cuộc cô muốn lão tử kiểm điểm cái gì?

Chẳng lẽ cô phát hiện đêm qua hắn lén bò lên giường?

Nhưng hắn không làm gì cả...

-

Vì sai lầm của Ngải Đại Đầu mà tinh vực Hoa Hạ rơi vào thế thất bại.

Bên kia phái người tới đàm phán với Minh Thù.

Minh Thù rất dễ nói chuyện, chỉ cần mẫu tinh của bọn họ.

"Tây Dạng vực chủ, mỗi mẫu tinh của tinh vực đều có tính lịch sử, cô yêu cầu như vậy thật sự hơi quá đáng." Sắc mặt người đàm phán không tốt lắm: "Tinh cầu khác cô có thể tùy tiện chọn, mẫu tinh thì không được."

"Tôi chỉ muốn nó."

Người đàm phán: “...” Mẫu tinh của bọn họ đã không còn một chút tác dụng nào, không có tài nguyên, cũng không thể sinh tồn trên đó lâu được.

Có biết bao nhiêu tinh cầu có nguồn năng lượng dồi dào, sao cô cứ khăng khăng muốn tinh cầu kia vậy?

Muốn vũ nhục bọn họ sao?

"Tây Dạng vực chủ..."

"Nếu mọi người không đồng ý, tôi cảm thấy không có gì có thể thảo luận tiếp, tiếp tục đánh đi dù sao đánh thắng thì nó cũng là của tôi." Minh Thù cười vô cùng ngọt ngào.

Ngươi đàm phán phun ra máu.

Chuyện này hắn không thể quyết định được, phải hỏi tinh chủ mới được.

Hiện tại các đại tinh vực đã không phản kháng, Kỷ Cảnh bị phái tới cũng đã bị người ta đưa xác lạnh trở về, Ngải Đại Đầu cũng đánh thua mấy trận, đánh sao nữa đây?

Mẫu tinh kia có thể làm sao, không cho chẳng lẽ chờ đấy cô đánh tới?

Cuối cùng thương lượng xong, chịu đựng sự bất mãn giao mẫu tinh cho Minh Thù.

Nhận được đồ ăn vặt... không phải, Minh Thù nhận được địa cầu rất vui vẻ, kêu người tiễn bọn họ trở về.

Nhưng ở trong lòng của đối phương đó chính là uy hiếp.

Nếu bọn họ không cho có phải họ sẽ diệt khẩu không?

Sơn Âm ký tên tất cả văn kiện, lấy được quyền kiểm soát của địa cầu sau đó là dọn dẹp chiến trường.

Người của tinh vực Hoa Hạ đã rút đi, chiến trường đều do bọn họ dọn dẹp.

Minh Thù có rất nhiều chuyện cần làm, bị Sơn Âm lôi kéo đến hầu như không có thời gian nghỉ ngơi.

"Sớm biết mệt như vậy thì không đánh làm gì." Minh Thù vừa làm việc vừa thở dài.

Sơn Âm: “...”

Nói về vấn đề giả vờ bị áp bức, vực chủ thứ hai thì không ai dám thứ nhất.

"Sơn Âm..."

Sơn Âm đứng thẳng, nghiêm trang cắt đứt lời Minh Thù: "Vực chủ, bên ngoài còn có việc cần tôi xử lý, cô làm đi."

Nói xong, Sơn Âm nhanh chóng rời khỏi.

Minh Thù dang tay ra.

Trẫm đói lắm rồi!

Minh Thù lấy hai cây dinh dưỡng ra, càng nhìn đồ trước mặt càng mệt, cuối cùng cô dứt khoát mặc kệ, cắn cây dinh dưỡng đi ra ngoài.

Người bên ngoài tới lui rộn ràng, lúc Minh đi đến phòng thực nghiệm, thấy Quyển Mao và Lạp Tháp Nam.

"Tiểu Trục đâu?"

"Còn đang tĩnh dưỡng." Quyển Mao nói: "Lực tinh thần của Kỷ thiếu gia thật quá kinh khủng."

Minh Thù cau mày, lực tinh thần của Kỷ Niên đúng là một vấn đề...

Thế nhưng gần đây hắn rất bình thường.

"Vực chủ, chuyện của cô xong rồi sao?" Lạp Tháp Nam ôm con mèo hỏi.

Minh Thù nhìn hai bên một chút: "Tôi đi trước, đừng nói gặp qua tôi."

Quyển Mao: "... "

Lạp Tháp Nam: “...”

Hai người liếc nhìn nhau, nhanh chóng trốn đi, một lát nữa nếu Sơn Âm không tìm được vực chủ thì sẽ đến bắt bọn họ.

Minh Thù về đến phòng tẩy trang chậm rãi ngồi ở mép giường.

Mệt mỏi quá.

Ngủ!

Nằm xuống nghiêng người liền đối diện với một khuôn mặt.

Minh Thù: "..."

Quên cái này đi.

Minh Thù thấy Kỷ Niên giống như đang ngủ, cẩn thận xoay người xốc một góc chăn lên, bên hông đột nhiên xuất hiện một cánh tay người phía sau dính vào.

Minh Thù mặc một chiếc áo ngủ rất mỏng, người dán vào cô vô cùng nóng.

"Vợ."

Kỷ Niên kêu một tiếng sau đó không có động tĩnh gì.

Minh Thù nắm bàn tay trong chăn buông không được, không buông cũng không xong.

"Vợ, anh tự kiểm điểm rồi." Kỷ Niên đột nhiên lên tiếng.

“Sao?”

Biết không nên giết phiếu đổi đồ ăn vặt của trẫm rồi sao?

Kỷ Niên nắm cánh tay thật chặt: "Sau này anh sẽ thương em hơn."

Minh Thù: "..."

Cái cổ hơi ngứa, Kỷ Niên đang chậm rãi hôn lấy, thấy Minh Thù không phản đối động tác mạnh mẽ hơn xoay người ép Minh Thù dưới thân.

-

Kỷ Niên đã chuẩn bị sẵn tâm lý sáng mai khi dậy sẽ không thấy người, nhưng kỳ lạ là sáng thứ hai Minh Thù vẫn còn ở trong phòng.

Cô ngồi bên cạnh bàn giống như đang xem văn kiện.

Kỷ Niên chống giường ngồi dậy bước đi, ôm cô từ phía sau: "Chào."

"Chào." Minh Thù lên tiếng.

Ánh mắt Kỷ Niên rơi vào ngực Minh Thù, từ góc độ của hắn có thể nhìn thấy dâu tây nhỏ trong áo của cô.

Buổi sáng sau khi dậy khá kích thích, Kỷ Niên nhịn không được tiếp tục trên cổ cô.

Vợ thơm quá.

Vợ thật đáng yêu.

Minh Thù cảm thấy Kỷ Niên chính là tai tinh, lần sau chạy trốn sẽ tốt hơn.

“Vợ, nhìn anh...”

Minh Thù nhìn qua, sắc mặt đỏ ửng không bình thường: "Lát nữa em còn phải họp, nhanh lên."

Kỷ Niên có chút tủi thân động tác nhanh hơn.

Hai người chải chuốt một chút rồi đi ra, Sơn Âm nói cho Minh Thù biết thời gian họp đã qua lâu rồi.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 856: Kỷ Nguyên Tinh Hệ (34)

Đa số quân đội đã bắt đầu rút lui khỏi tinh vực Hoa Hạ, Minh Thù để lại vài người dẫn người đi địa cầu.

Kỷ Niên tức đến mức muốn đuổi theo.

Kế thừa Kỷ gia?

Đây là cái gì?

Kỷ Niên đã sớm quên chuyện này, trong mắt hắn hiện tại chỉ có vợ.

Minh Thù tìm được khu rừng rậm lần trước, nhưng lần này thì khác rừng rậm bắt đầu xuất hiện dấu hiệu khô héo.

Lạp Tháp Nam cầm theo dụng cụ của hắn: "Chập chờn không ổn định."

Cánh rừng rậm này chắc là tồn tại dựa vào thần thạch, thế nhưng thần thạch không thấy đâu nên rừng rậm bắt đầu héo úa.

"Nếu như những tinh hệ thú này ngon nhờ thần thạch, rừng rậm biến mất thì có phải tinh hệ thú cũng không còn ngon nữa không?" Minh Thù đưa ra nghi vấn.

Ăn không ngon chẳng lẽ trẫm phải ăn cây dinh dưỡng nữa sao?

Quyển Mao suy nghĩ sâu xa: "Vì sao tinh hệ thú nơi này lại ăn ngon như vậy, sau khi nghiên cứu mới có thể kết luận."

Tiểu Trục xùy một tiếng: “Cậu cũng không biết nghiên cứu cái này.”

Quyển Mao uy hiếp Tiểu Trục: “Đừng có đối nghịch với tôi.”

Ánh mắt hai người nhìn nhau, không biết Tiểu Trục nghĩ cái gì kỳ lạ lui về sau rất nhanh đi tới bên cạnh Minh Thù.

Kỷ Niên kéo Minh Thù vào trong ngực, ánh mắt lạnh lùng liếc Tiểu Trục.

Tiểu Trục: “...”

Sao ai cũng đáng sợ như vậy.

Tiểu Trục đi qua bên cạnh Lạp Tháp Nam trốn: "Vực chủ, không bằng chúng ta ở chỗ này xây căn cứ."

"Ý kiến hay." Minh Thù nói: "Trước khi xây căn cứ, bắt hai con ăn trước đi."

Mọi người: “...”

Sơn Âm nghe nói Minh Thù muốn ở địa cầu này xây căn cứ, khuôn mặt quanh năm không đổi chợt xuất hiện vết nứt.

Cô đường đường là vực chủ, lại chạy đến tinh vực người khác xây căn cứ.

Coi như hiện tại viên tinh cầu kia là của cô, cô cũng không thể tùy hứng như thế chứ?

Nếu bây giờ bị bao vây thì sao?

Cuối cùng Sơn Âm không lay chuyển được Minh Thù, căn cứ bắt đầu thành lập.

Trải qua một loạt nghiên cứu, cuối cùng bọn họ phát hiện, tinh hệ thú ăn ngon không liên quan đến thần thạch.

Bọn họ từ nơi khác bắt tinh hệ thú, chỉ cần nuôi ở đây một thời gian thịt cũng sẽ từ từ xuất hiện biến hóa.

Sau cùng Lạp Tháp Nam kết luận liên quan đến không khí nơi đây.

Minh Thù nhìn thấy đằng đằng sát khí...

Chẳng lẽ lấy độc trị độc? Trung hoà một cái trở nên ngon sao?

Sát khí nơi này rất kỳ quái nhưng sẽ không nguy hiểm đến mọi người, đương nhiên tinh vực Sao Chổi không được xem là con người đứng đắn.

Không biết người của tinh vực Hoa Hạ tới nơi này có chịu ảnh hưởng hay không.

Hơn nữa...

Kỷ Niên chính là người của tinh vực Hoa Hạ.

Hắn có vẻ bình thường, ngay cả lực tinh thần báo động cũng không phát hiện qua.

"Lực tinh thần của anh không sao chứ?"

"Không sao cả." Kỷ Niên nói: “Cám ơn món đồ vợ đã tặng anh.”

"Đã nói rồi không phải em đưa." Minh Thù phủ nhận.

Kỷ Niên không tin: "Không phải vợ đưa thì là ai đưa."

“Em đâu biết.”

Kỷ Niên hoài nghi, chẳng lẽ thực sự không phải cô?

Minh Thù nói sang chuyện khác: “Chuyện lực tinh thần của anh là sao?”

Kỷ Niên lắc đầu "Không biết, sinh ra đã như vậy. Trước đây vẫn sử dụng thuốc ức chế, thế nhưng tuổi càng cao thì thuốc ức chế càng không có tác dụng, chỉ có thể gia tăng tỉ lệ thuốc ức chế."

Quyển Mao từ bên cạnh chen vào một câu: "Vậy tại sao cậu bị bỏ ở không gian?"

Kỷ Niên im lặng vài giây mới nói: "Không phải bị bỏ."

Hắn là bị cưỡng chế nhét vào khoang lạnh.

Lúc hắn sinh ra thì lực tinh thần đã dị thường, công bố ra ngoài là cấp SS, trên thực tế lúc đó dụng cụ không thể đo được lực tinh thần của hắn.

Lúc còn rất nhỏ, hắn không cách nào khống chế tinh thần lực khổng lồ, bên cạnh hắn rất nhiều người chết.

Sau này biết được biện pháp khống chế lực tinh thần, nhưng lực tinh thần trong cơ thể hắn đôi khi cũng xảy ra báo động.

Thế nhưng luồng lực tinh thần này rất có lợi với việc chế tạo cơ giáp.

Lúc Kỷ gia phát hiện hắn có năng lực này, bắt đầu lợi dụng hắn, lúc đầu cha mẹ hắn không biết, sau đó hắn ngất mấy lần cha mẹ điều tra được chuyện này.

Cãi nhau vài lần với Kỷ gia.

Nhưng Kỷ gia cảm thấy bọn họ nuôi hắn giống như một quả bom hẹn giờ, báo đáp cho bọn họ cũng không có gì sai.

Ba mẹ hắn cãi nhau với Kỷ gia mấy lần nhưng việc này cũng không được giải quyết.

Cứ như vậy hắn không ngừng bị lợi dụng, ba mẹ thấy ánh mắt của hắn ngoại trừ áy náy cũng chỉ không nỡ.

Sau đó cha mẹ hắn dẫn hắn chạy thoát nhưng ở trong vũ trụ xảy ra chuyện, lực tinh thần hắn bạo động bị cưỡng chế nhét vào khoang lạnh, sau khi tỉnh lại đã là năm mươi năm sau rồi.

“...” Quyển Mao hít một hơi khí lạnh, không dám nói lời nào.

Nội tâm Kỷ Niên yên tĩnh nhưng là dựa theo kịch bản.

Nhưng vì lừa gạt sự đồng tình của vợ, trên mặt Kỷ Niên hiện lên bộ dạng buồn bã không thể gượng nổi.

"Tới đây, lát nữa hai người các cậu chạy nhanh lên một chút, lần này mà bắt không được sẽ đem các cậu cho tinh hệ thú ăn.”

Kỷ Niên ngẩng đầu một cái, phát hiện Minh Thù đã dẫn người đi về phía trước căn bản không để ý hắn.

Có câu bà nó nhất định phải nói!

Nhìn lão tử đi chứ!

"Vực chủ, cô nhất quyết lấy con lớn kia sao?"

"Nhỏ không đủ ăn."

"Nhưng... lần trước chúng ta bị chúng nó đuổi một tiếng."

"Cho nên lần này các cậu chạy nhanh lên một chút."

“...” Dùng tính mạng để bắt tinh hệ thú.

Kỷ Niên thở phì phò ngồi ở phía sau, chờ lúc bọn hắn sắp xông lên đột nhiên ném cục đá qua.

Để cho cô bắt!

Lão tử để cho cô bắt đủ!

Tảng đá đập trúng bắp đùi một con tinh hệ thú!

Nhìn thấy cục đá nhỏ có vẻ không có uy lực gì, đầu của tinh hệ thú lệch đi, cái đầu to quay về phía Minh Thù.

“Grừ!”

Đám người ghê tởm này lại tới trộm thú, ta giết chết các ngươi!

"A a a vực chủ chạy mau!"

Một đoàn tinh hệ thú thay đổi phương hướng xông về phía bọn họ.

Minh Thù kéo Kỷ Niên rút theo đoàn người.

Đợi thoát khỏi đám tinh hệ thú tức giận kia, Minh Thù ném Kỷ Niên xuống đất: "Nếu có lần sau nữa, em sẽ bỏ anh vào khoang lạnh ném về vũ trụ."

“Em ném em ném đi!”

“...” Tiểu yêu tinh không được đâu!

Kỷ Niên khập khiễng trở về, đối mặt với ánh mắt kinh ngạc của mọi người, ánh mắt hắn bén như dao.

Nhìn cái gì vậy, chưa thấy qua bạo hành gia đình sao?

-

Sau đó Minh Thù mở một công ty thực phẩm tinh hệ, toàn bộ tinh hệ thú của tinh hệ đem đến nuôi đều trở nên vô cùng ngon.

Toàn bộ người của tinh hệ đều không hiểu vì sao một cô gái đã xưng bá tinh hệ, lại đổi nghề mở công ty thực phẩm.

Trước đây là chọc bọn họ chơi sao?

Sao khiến người ta tức giận vậy chứ?

Lần này Minh Thù bị tinh hệ thú giết chết, cô vô cùng xấu hổ!

Cô gái xưng bá tinh hệ lại bị tinh hệ thú đạp chết, mất hết mặt mũi!

Họ tên: Minh Thù.

Giá trị thù hận: 600000.

Nhiệm vụ phụ: Vẫn chưa xong.

Nhiệm vụ ẩn: Thu được 120000 giá trị thù hận.

Ghi chú: Nhiệm vụ chính thất bại khấu trừ năm mươi ngàn giá trị thù hận, nếu như có vấn đề gì cũng không được khiếu nại.

Minh Thù ôm trán.

Cuối cùng hình như Kỷ Niên có nói gì với cô...

Nhưng cô chết quá nhanh, không nghe rõ.

Quên đi, dù sao cũng không quan trọng.

“Không gian tiếp theo có đồ ngon mà ngươi không chờ ta nữa, ngươi coi chừng ta đấy!”

[Ký chủ đừng uy hiếp hệ thống.]

"Uy hiếp thì sao? "

[Hoang dã cầu sinh tìm hiểu một chút?] Hài Hòa Hiệu rất to gan.

“Ngươi thử xem.”

[...] Ký chủ rất kích động,

[Ký chủ đến xem yêu tinh đánh lộn bình tĩnh chút đi.]

"Không gian tiếp theo!"

Phần hai mươi bốn đã xong

Phía dưới hai chương là phiên ngoại.

Siêu ngọt.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 857: Phiên Ngoại Tiểu Trục (35)

"Tiểu Trục, ngày hôm nay vực chủ nói muốn cử hành hội đốt lửa trại, chúng ta đi trước cậu nhanh lên một chút."

Tiểu Trục đang vùi đầu vào công việc, ngẩng đầu gật đầu với những người còn lại.

Đợi mọi người đi, hắn bỏ những thứ trong tay xuống chống cằm thất thần.

Sắc trời bên ngoài dần tối, ánh lửa chiếu lên trên cửa thủy tinh trong suốt, âm thanh náo nhiệt như xuyên thấu thủy tinh truyền vào bên trong.

Tiểu Trục mở máy liên lạc ra, một lát sau lại tắt đi.

Hắn vuốt mặt: "Hắn đi làm cái gì, đâu có liên quan gì tới mình!"

Tiểu Trục đứng dậy rời đi, gia nhập vào đoàn người náo nhiệt.

Đoàn người náo nhiệt xua tan tử khí u ám của tinh cầu này, Tiểu Trục xuyên thấu qua ánh lửa nhìn về đám người Minh Thù và Kỷ Niên đang rời xa.

Kỷ Niên không biết đang chơi đùa cái gì bị Minh Thù đẩy cho một cái.

Tiểu Trục im lặng nhìn Kỷ thiếu gia trước mặt vực chủ hoàn toàn khác với bình thường.

"Ghen tỵ sao?"

Tiểu Trục bị dọa cho giật mình, Lạp Tháp Nam không biết từ lúc nào đã đứng ở bên cạnh hắn, mắt con mèo giả trong ngực đột nhiên động đậy.

Tiểu Trục kinh ngạc: "Nó nó nó..."

Lạp Tháp Nam không có phản ứng gì: "Tôi đã lập trình cho nó, đang trong giai đoạn điều chỉnh."

"Ồ."

Tiểu Trục ngồi sang một bên: "Lạp Tháp Nam, tôi vẫn chưa biết vì sao cậu cần phải ôm nó?"

Hắn biết con mèo này là giả nhưng lại được sử dụng một cách đặc biệt để giữ lại.

Nói đơn giản một chút đó là một vật thí nghiệm.

Tài liệu là mèo thật.

Lúc đầu biết việc này, hắn sợ đến nỗi vài ngày không ăn được cơm.

Lạp Tháp Nam đi ngồi xuống cùng hắn: "Khi còn bé chỉ có tôi và nó sống nương tựa lẫn nhau, nếu như không có nó có lẽ tôi đã chết đói rồi."

"Cậu ăn thịt nó?"

Lạp Tháp Nam: "..."

"Nó tìm đồ ăn cho tôi."

Tiểu Trục gãi gãi đầu cười gượng vài tiếng.

"Tôi nhớ là cậu và hắn cùng tới thành phố Khoa Học Kỹ Thuật đúng không?"

Tiểu Trục chớp chớp mắt, một lát sau mới phản ứng được Lạp Tháp Nam đang nhắc tới ai.

Tiểu Trục nhỏ giọng: "Đúng vậy."

Tiểu Trục thi đỗ đại học thành phố Khoa Học Kỹ Thuật, cùng đi với hắn còn có Quyển Mao nữa.

Có điều hắn quen biết Quyển Mao từ trước đó.

Nhà Quyển Mao rất nhiều tiền, từ nhỏ đã tiền hô hậu ủng đúng chuẩn là một tiểu thiếu gia.

Còn hắn thì...

Là trẻ mồ côi, không biết cha mẹ là ai, không biết họ gì cũng không biết tên gì.

Tiểu Trục tên này... là Quyển Mao đặt cho.

Đó là lúc hắn mới quen Quyển Mao, hồi học cấp hai người như hắn và cậu ta học cùng một trường học là việc bình thường, thế nhưng Quyển Mao khi đó không tốt lắm, thường xuyên mang theo một nhóm rất nhiều đàn em hoạt động tại khu vực gần trường.

Hắn muốn làm thêm kiếm học phí, đi làm nhân viên tại một cửa hàng đồ ngọt.

Quyển Mao thường xuyên dẫn người tới, luôn là người dẫn đầu trong đám người.

Quan trọng nhất là cậu ta có mái tóc màu xanh lam, tuy rất chói mắt nhưng hình như cậu ta thích màu này lắm.

Ngày hôm đó có thể do Quyển Mao không may, cậu ta đánh nhau với người ta còn xui xẻo để thua.

Sắc mặt Quyển Mao vô cùng không tốt, uy hiếp hắn không cho phép nói chuyện này ra.

Sau đó vài ngày, Quyển Mao dường như tới giám sát hắn, chỉ cần Tiểu Trục ở cửa hàng đồ ngọt cậu ta nhất định sẽ xuất hiện.

"Cậu tên là gì?"

Quyển Mao theo dõi vài ngày có lẽ vẫn không yên lòng.

"Tôi..." Tiểu Trục ngập ngừng: "Cậu yên tâm đi, hôm đó tôi không nhìn thấy bất cứ việc gì."

Quyển Mao hơi không kiên nhẫn: "Tôi hỏi cậu tên gì?"

Tiểu Trục lui một bước: "Tôi không có tên."

"Không có tên?" Quyển Mao cười: "Cậu là học sinh ở trường bên cạnh đúng không? Không có tên thì làm sao người ta cho đến trường? Định đùa giỡn với tôi sao?"

"Tôi dùng chứng minh thân phận giả..." Tiểu Trục nói.

Trường hắn học cũng không phải là trường học chính quy, chỉ cần nhờ người ta làm chứng minh thân phận giả giao tiền là có thể vào.

"Hừ."

Quyển Mao dường như không có hứng thú, tính tiền dẫn đám người rời đi.

Sau đó Quyển Mao cũng rất ít tới đây, thỉnh thoảng tới cũng chỉ là cảm xúc không rõ liếc hắn một cái.

Tiểu Trục tự động coi ánh mắt kia là uy hiếp.

Lần tiếp theo cùng Quyển Mao nói chuyện là một ngày trời mưa, Quyển Mao toàn thân ướt đẫm, một mình vào đây trên người dính máu.

"Cậu... Cậu bị làm sao vậy?" Tiểu Trục lấy dũng khí nói chuyện cùng hắn.

Không phải lại đánh nhau với người ta thua chứ?

Quyển Mao như là biết hắn đang suy nghĩ gì, căm tức nói: "Đoán mò cái gì, rót cho tôi cốc nước."

"Ồ ồ ồ..."

Lúc đó trong quán chỉ có một mình hắn, Tiểu Trục rót cho hắn một ly nước rồi mang khăn mặt cho hắn.

Tiểu Trục nhìn cánh tay dính đầy máu của hắn: "Để tôi băng bó cho cậu được không?"

"Cậu còn biết cả việc này?" Quyển Mao dường như rất bất ngờ.

Tiểu Trục "ừ" một tiếng: "Làm nhiều thì biết."

Quyển Mao kỳ lạ liếc mắt nhìn hắn, đồng ý để hắn băng bó cho mình.

Vết thương trên cánh ta Quyển Mao rất sâu, trong tiệm không có thuốc nhưng Tiểu Trục lại có mang theo, đầu tiên hắn rửa sạch vết thương sau đó bôi thuốc băng bó.

Tiểu Trục nhớ kỹ ngày hôm đó trời mưa rất lâu.

Hắn nằm ở trên ghế sô pha, sắc mặt không rõ nhìn mưa rơi ngoài cửa sổ.

Mãi đến khi lúc hắn đi: "Cậu nói cậu không có tên?"

Tiểu Trục dừng lại, gật đầu.

"Về sau gọi là Tiểu Trục đi! Trục trong trục lộc."

"Leng keng."

Tiếng chuông gió treo ở cửa phòng ông chủ vang lên, thiếu niên biến mất trong màn mưa phùn kéo dài.

Có một người trong một trận mưa rào đặt cho hắn một cái tên.

Tiểu Trục đứng ở cửa một lúc lâu vẫn chưa lấy lại được tinh thần.

Sau này hỏi hắn vì sao lại đặt cho mình cái tên này, hắn nói vì hắn giống như con heo đần như vậy cho nên gọi là Tiểu Trục, nghe gần giống như tiểu trư.

Những tình cảm tốt đẹp của Tiểu Trục đối với hắn bay đi sạch sẽ.

Về sau, Quyển Mao thường xuyên đến, mối quan hệ kỳ lạ của bọn họ càng ngày càng tốt.

Từ cấp hai đến cấp ba, hắn thay đổi rất nhiều công việc.

Nhưng bất kể hắn làm việc gì, Quyển Mao vẫn có thể tìm tới hắn.

"Tôi thi vào thành phố Khoa Học Kỹ Thuật." Vào một buổi chiều, Tiểu Trục nói với Quyển Mao như vậy.

"Dựa vào cậu?" Quyển Mao đánh lên đầu hắn: "Có biết thành phố Khoa Học Kỹ Thuật là nơi nào không?"

Tiểu Trục cười: "Biết, thành phố Khoa Học Kỹ Thuật là nơi khoa học kỹ thuật tiên tiến nhất trong toàn tinh hệ, chỉ cần vào được thành phố Khoa Học Kỹ Thuật, về sau tôi cũng không cần lo lắng về cuộc sống nữa."

"Hơn nữa tôi rất lợi hại, tôi còn được thưởng."

"Hừ, chỉ với điểm thưởng của cậu với không tới thành phố Khoa Học Kỹ Thuật đâu." Quyển Mao vô tình làm tổn thương hắn.

"Tôi nhất định có thể thi đỗ!" Tiểu Trục không biết sao lại lên giọng.

"Được lắm, dám hét lên trước mặt tôi!" Quyển Mao ấn hắn xuống đánh một trận.

Về sau...

Hắn thật sự thi đỗ.

Nhưng trước khi lên phi thuyền để đến thành phố Khoa Học Kỹ Thuật, hắn thấy Quyển Mao một mình đi tới.

Cậu ta đến để từ biệt, còn tỏ ra không quan tâm...

"Trùng hợp như vậy?" Quyển Mao hờ hững chào hỏi: "Tiểu trư thật là lợi hại, cậu thực sự thi đỗ rồi."

"Cậu... tại sao cậu lại ở đây?" Lúc ấy Tiểu Trục cảm thấy mơ hồ.

"Đi học." Quyển Mao hừ lạnh: "Làm sao nào, cậu được đi thi còn không cho phép tôi đi thi sao?"

Tiểu Trục nuốt một ngụm nước bọt: "Nhưng mà... từ trước đến nay có thấy cậu học hành gì đâu?"

Quyển Mao "hừ" một tiếng: "Cậu có hiểu tôi không?"

Tiểu Trục: "..."

Mỗi lần hắn nhìn thấy Quyển Mao, không phải đang chơi thì là đang đánh nhau, căn bản không nhìn thấy hắn làm những việc khác.

Hắn giống như con nhà có tiền, không cần cố gắng học tập cũng có thể sống rất tốt.

Quyển Mao xoay người đi, trên phi thuyền đến thành phố Khoa Học Kỹ Thuật cũng không để ý tới hắn.

Tiểu Trục nhìn lại một chút, biết hắn lâu như vậy, hắn chỉ biết cậu ta gọi là Trình Vũ.

Tên này là hắn nghe được người đứng bên cạnh cậu ta gọi như vậy, cậu ta chưa từng nói qua tên của mình, cũng chưa từng tiết lộ qua hoàn cảnh của mình.

Nhưng hắn cái gì cũng đều nói với cậu ta...

Cậu ta rốt cục vì sao lại nổi giận, rõ ràng là chính cậu ta cũng không nói ra.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 858: Phiên Ngoại Tiểu Trục (Hết)

Lúc nghe tin tức, Tiểu Trục mới biết được Trình Vũ là tân sinh năm đó có thành tích tốt nhất.

Tiểu Trục cảm thán: "Thì ra cậu lợi hại như vậy?"

Trình Vũ "hừ" một tiếng: "Ừ."

Xếp thứ nhất còn có một người gọi là Lạp Tháp Nam, hắn lúc đó nói với Trình Vũ tên này nghe là lạ.

"Cậu thấy kỳ lạ?" Trình Vũ buồn cười nhìn hắn.

Sắc mặt Tiểu Trục xịu xuống.

"Ngày hôm nay muốn ăn gì, tiểu gia ta mời."

"Không... Không cần."

"Nhanh nghĩ xem ăn cái gì đi, từ nơi này đến chỗ ăn uống mất có mười phút."

"..."

Đi trên đường, không ít người quay đầu nhìn bọ họ.

Tiểu Trục bảo hắn: "Mái tóc của cậu thực sự rất chói mắt."

"Cậu không quen nhìn tóc tôi thế này sao?"

"Ừ!" Tiểu Trục dùng sức nói.

Hắn không thích màu xanh lam, hắn cũng đã nói rất nhiều lần.

Quyển Mao hừ hừ: "Vậy cậu cũng không xen vào được, cậu đâu phải bạn gái của tôi."

"Vậy cậu đừng dựa vào gần tôi như thế, tôi không muốn bị vây xem." Tiểu Trục tránh sang bên cạnh.

"Này, cho cậu cây cột cậu lại muốn leo lên trời phải không." Quyển Mao kéo Tiểu Trục trở lại, ôm lấy cổ hắn: "Nghĩ kỹ xem nên ăn cái gì?"

Tiểu Trục không gỡ ra được, chỉ có thể bất đắc dĩ nói: "Gì cũng được."

Quyển Mao đánh vào đầu hắn một phát: "Đồ ngốc."

-

Đều là tân sinh, tuy là chuyên ngành không giống nhau nhưng ký túc xá là dựa theo báo danh phân phối cho tiện, cho nên Tiểu Trục và Trình Vũ được ở cùng một ký túc xá.

Tại ký túc xá gặp được Lạp Tháp Nam, Tiểu Trục mới biết người này không những có cái tên kỳ lạ mà cả người cũng đều rất kỳ lạ.

Khi đó Lạp Tháp Nam chính là bộ dạng lôi thôi lếch thếch trong tay ôm một con mèo.

Con mèo kia nhìn qua rất sống động, hắn còn tưởng là thật.

Có điều lúc đó nhìn Lạp Tháp Nam có vẻ khó tính, hắn cũng không dám lên nói chuyện với Lạp Tháp Nam.

Lạp Tháp Nam ở cùng ký túc xá với bọn họ, nếu như không nhìn thấy đồ đạc của cậu ta, hắn còn cho rằng đó là một người vô hình.

Hắn không biết Lạp Tháp Nam rời khỏi ký túc xá lúc nào, cũng không biết hắn trở về từ lúc nào.

Cũng may cả ngày Trình Vũ mang theo hắn ra vào ký túc xá đều đi cùng nhau.

Hôm nay hắn đến phòng học mới phát hiện mình quên đồ lại vội vã chạy về ký túc xá, vì thấy sợ Lạp Tháp Nam đang ở ký túc xá, hắn cẩn thận quan sát ký túc xá.

Không thấy Lạp Tháp Nam nhưng lại nhìn thấy Trình Vũ.

Hắn đẩy cửa ra, gọi một tiếng: "Trình Vũ…"

Trình Vũ dừng lại, như không có chuyện gì xảy ra hỏi: "Sao vậy?"

"Cậu… lại đánh nhau?" Tiểu Trục đứng ở cửa, ánh mắt nhìn vào trên bàn tay dính máu.

"Gặp phải vài đứa không có mắt, dạy dỗ chúng nó một chút." Trình Vũ nói: "Cậu không phải đi học sao?"

"Quên mang theo đồ." Tiểu Trục từ ngoài cửa đi vào, chuyên nghiệp băng bó tay cho hắn.

Mấy năm này vì quan hệ với Trình Vũ, cách băng bó của hắn ngày càng chuyên nghiệp.

"Cậu không phải đã đồng ý với tôi không đánh nhau nữa sao?"

Trình Vũ không để ý lắm: "Cậu cũng không phải bạn gái của tôi quan tâm nhiều như vậy làm gì, bị người khác tới tận cửa bắt nạt tôi có nên đánh lại không?"

"Cậu muốn tôi mặc kệ cậu sao." Tiểu Trục đột nhiên nổi giận.

Trình Vũ không ngờ Tiểu Trục phản ứng mạnh như vậy, hắn tay chân luống cuống đứng lên.

Trình Vũ nói: "Sao tự nhiên lại phát cáu, được được, về sau tôi sẽ không đánh nhau nữa được chưa."

"Lần nào cậu cũng nói như vậy." Tiểu Trục đi tới bàn của mình lấy đồ: "Trình Vũ, tôi thật sự lo lắng cho cậu, tôi chỉ có một người bạn là cậu thôi."

Cửa ký túc xá kéo ra Lạp Tháp Nam đứng ở cửa, không biết nghe được bao nhiêu sắc mặt hắn không biến hóa chút nào.

Tiểu Trục theo bản năng lui về phía sau, Lạp Tháp Nam lại chủ động nhường đường cho hắn.

Tiểu Trục cắn răng chạy qua bên cạnh hắn.

Sau lần cãi nhau đó Trình Vũ thực không đánh nhau nữa.

"Cậu biết hôm đó vì sao hắn đánh nhau không?" Lạp Tháp Nam hỏi Tiểu Trục.

Tiểu Trục mờ mịt nhìn Lạp Tháp Nam.

"Hôm đó có người nói xấu cậu, hắn nghe thấy nên đã xung đột với người ta." Thỉ Hành nói: "Tôi tận mắt nhìn thấy."

Tiểu Trục há to miệng một lúc cũng không nói ra lời.

"Trước đó mấy lần cũng đều có liên quan tới cậu, cậu không phát hiện lúc cậu nhập học ánh mắt của các học sinh nhìn cậu, so với ánh mắt của họ về sau này nhìn cậu hoàn toàn khác nhau sao?"

Trong đầu Tiểu Trục hiện lên những việc trước đây rất lâu về những bạn học kia của hắn.

Lúc nhập học, thái độ của bọn họ như thế nào?

Trêu chọc, châm biếm, không có ý tốt…

Nhưng một học kỳ đi qua, những ánh mắt kia dường như dần dần đã không thấy đâu nữa, vì hắn từ nhỏ vốn đã là như thế cho nên cũng không thèm để ý ánh mắt của những người đó, vì vậy hắn cũng không phát hiện ra…

"Sau đó cũng không phải hắn không đánh nhau nữa, chỉ là không dám làm cho cậu biết mà thôi." Lạp Tháp Nam nói: "Mỗi lần đánh nhau đều chạy đến phòng thí nghiệm của tôi lục tung lên, sợ bị cậu nhìn thấy hắn bị thương."

Tiểu Trục cúi đầu nhìn xuống đất, một lúc lâu cũng không lên tiếng.

Lạp Tháp Nam cũng không nói gì, ôm mèo của hắn ung dung rời đi nhưng rất nhanh bị Minh Thù kéo lại, bắt hắn nghĩ cách đi bắt thú tinh hệ.

"Vực chủ, buổi tối không thích hợp săn bắn."

"Săn bắn cần gì thích hợp không thích hợp, lấy vũ khí mới của cậu ra đây."

"Ha ha…"

Bên kia một trận cười vang.

Sau đó Lạp Tháp Nam bị kéo đi.

Tiểu Trục nghe được người bên cạnh nhắc đến Trình Vũ, hắn theo bản năng vểnh tai nghe.

"…Trình Vũ trở về xem mắt."

"Xem mắt? Thật hay giả? Sẽ dọa cho các cô gái sợ chết khiếp, ha ha…"

"Cũng đến tuổi rồi, nghe nói trong nhà vẫn thúc dục còn lấy cái chết ra bắt ép, vì không lay chuyển được mới xin nghỉ đi về xem thử."

Sắc mặt Tiểu Trục có chút khó coi.

Xem mắt…

Cậu ta lúc rời đi còn cười hì hì đánh vào đầu hắn, căn bản không nhắc tới việc cậu ta trở về xem mắt.

Tiểu Trục theo bản năng mở máy liên lạc ra, người đầu tiên trong danh bạ chính là Trình Vũ, đây là lúc mới nhập học Trình Vũ ép buộc hắn lưu vào.

"Cậu ngốc như vậy gặp nguy hiểm cứ gọi tôi, tôi sẽ bảo kê cho cậu."

Tiểu Trục nghĩ nhiều năm như vậy, hắn mãi mãi vẫn ở vị thứ nhất vì sao hắn không thay đổi?

Một lát, không có kết quả.

Ngón tay đụng chạm vào cái tên đó, hình ảnh lập tức thay đổi hiển thị đang gọi đi.

Tiểu Trục bối rối muốn ngắt máy giữa chừng nhưng mà bên kia đã được kết nối.

Mặt của Trình Vũ xuất hiện ở trên màn hình, phía sau rất hỗn loạn một đám người đuổi theo hắn, kiến trúc phía sau không ngừng lùi lại.

Trình Vũ chạy cực nhanh, thở hồng hộc hỏi: "Có chuyện gì?"

"Không có…" Tiểu Trục không biết nói cái gì.

"Vậy không thèm nghe cậu nói nữa." Trình Vũ dường như rất vội.

"Trình Vũ." Tiểu Trục đột nhiên gọi một tiếng.

"Ừ?" Mái tóc màu xanh lam của Trình Vũ dưới ánh mặt trời nhìn rất bắt mắt, hắn quay đầu lại hét lên với những người phía sau: "Mọi người đừng đuổi theo tôi nữa được không!"

Trình Vũ nói chuyện với Tiểu Trục đám người phía sau chặn hắn lại.

Trình Vũ cảm thấy hơi bực bội.

"Đợi đến tối được không?" Trình Vũ nhìn màn hình: "Tối nay tôi sẽ nói chuyện với cậu."

Lúc Trình Vũ tắt máy, Tiểu Trục nghe được bên kia có người tức giận mắng.

"Lục Trình Vũ, đồ ranh con, Lục gia đều bị hủy ở trong tay con, bảo con dẫn bạn gái về khó khăn như vậy sao?"

Tiểu Trục ngây người.

Lục…

Hắn họ Lục?

Tiểu Trục sững sờ nhìn thông tin trong máy liên lạc.

Hắn ngồi cứng đơ một hồi lâu, người xung quanh cũng giải tán gần hết, đống lửa cũng sắp tàn.

Lạp Tháp Nam giúp Minh Thù bắt thú tinh hệ xong, thấy Tiểu Trục còn ngồi ở đây liền đi tới: "Tiểu Trục…"

Tiểu Trục ngẩng đầu: "Lạp Tháp Nam, Trình Vũ họ gì?"

"Lục." Lạp Tháp Nam không chút nghĩ ngợi trả lời: "Sao vậy?"

Lục…

Hắn vẫn cho là cậu ta họ Trình.

Rõ ràng tất cả mọi nơi đều chỉ hiện… Trình Vũ.

"Trình là họ của mẹ hắn, họ gốc là Lục, cậu không biết sao?"

Hắn không biết.

Hắn cái gì cũng không biết.

Vì hắn cho tới bây giờ chưa từng hỏi.

Về sau gọi là Tiểu Trục đi! Trục trong trục lộc.

Tiểu Trục hồi trẻ đứng ở sân thượng nhìn lên những chiếc xe lướt qua trên bầu trời, thì thầm: "Tôi không có họ."

Thiếu niên cười nghiên ngả: "Về sau theo họ của tôi đi."

Tiểu Trục hồi trẻ không thích: "Trình Trục? Rất khó nghe."

Thiếu niên ra vẻ sâu xa nhìn hắn: "Không khó nghe."

Khi đó hắn chỉ cảm thấy cảm nhận của cậu ta rất đặc biệt.

Lục Trục.

Quả thực không khó nghe.

Tiểu Trục đứng lên.

"Tiểu Trục cậu đi làm gì thế?"

"Đi tìm hắn."

"Cậu biết nhà hắn ở đâu không?"

Tiểu Trục ngừng lại.

Lạp Tháp Nam thở dài.

-

Nơi nào đó ở tinh cầu.

Lục Trình Vũ bị giam ở trong phòng, buồn bực đi tới đi lui: "Này, mọi người đến lúc nào mới thả tôi ra ngoài!"

"Thiếu gia, lúc nào cậu nghĩ thông suốt việc ra mắt lúc đó sẽ thả cậu ra ngoài."

"Đồ chết tiệt!"

Lục Trình Vũ đạp một phát lên cửa.

Người bên ngoài không nhúc nhích chút nào.

"Được, tôi xem mắt được chưa!" Lục Trình Vũ quyết định thỏa hiệp trước sau sẽ tìm cơ hội chạy: "Thả tôi ra ngoài."

Lục gia xác định Lục Trình Vũ muốn đi xem mắt lúc này mới thả hắn ra.

Hắn bị một đám người trái dẫn phải dắt đi ra, hoặc nói thẳng ra là áp giải đi xem mắt.

Cửa nhà Lục gia từ từ mở ra, Lục Trình Vũ đối mặt với người bên ngoài tâm tình hơi kinh ngạc: "Sao cậu lại tới đây?"

Người bên ngoài nhẹ giọng nói: "Cậu không phải đã nói để tôi theo họ cậu sao? Bây giờ, có còn kịp không?"

Bộ dạng Lục Trình Vũ từ nghi hoặc đến mừng như điên.

"Còn kịp."

Tiểu Trục nặng nề thở phào: "Tôi cho rằng..."

"Cho rằng cái gì? Nghĩ tôi xem mắt cưới người khác sao?" Lục Trình Vũ từ trong vòng vây của người Lục gia đi tới: "Tiểu Trục, tôi chờ cậu nhiều năm như vậy, sao có thể cưới người khác."

"Xin lỗi..." Khóe mắt Tiểu Trục có chút đỏ lên: "Tôi vốn không biết."

"Bây giờ biết cũng chưa muộn." Lục Trình Vũ ôm hắn: "Nếu không, tôi thực sự bị sắp đặt đi xem mắt."

Người hắn đã bảo vệ nhiều năm như vậy, sao có thể dễ dàng từ bỏ được.

Lục Trình Vũ kéo Tiểu Trục xoay người, hướng về một ông lão trong đám người gọi: "Ông già, tôi tìm được con dâu cho ông rồi."

Người Lục gia: "..." Thiếu gia thích nam? Đã sớm biết rồi!

Tiểu Trục ôm cổ Lục Trình Vũ, đôi môi mềm mại chạm lên trên môi hắn.

Ánh mặt trời vừa chiếu tới.

Hình bóng triền miên ngọt ngào.

"Cậu đã thích tôi từ bao giờ?"

"Không nhớ rõ."

"Nói dối."

"Coi như từ lúc tôi đặt tên cho cậu đi."

"Được."

"Tôi không thích màu tóc xanh của cậu, có thể nhuộm được

không?"

"Lên được một tấc lại muốn tiến lên một thước! Đúng là trời sinh!"

Về sau người của Lục gia phát hiện ra thiếu gia nhà bọn hắn vốn là từ nhỏ đã vô cùng yêu quý mái tóc màu xanh lam của mình, chỉ cần có ai đụng tới đều muốn liều mạng nhưng bây giờ lại nhuộm thành màu đen.

"Nó khiến cho cậu quá chói mắt, tôi sợ sẽ không giữ được cậu." Hắn rốt cục cũng biết vì sao mình lại ghét cái màu sắc này: "Nhưng… vì sao cậu lại cứ thích chói mắt như vậy?"

Lục Trình Vũ vuốt vuốt mái tóc màu đen: "Cho dù chói mắt như thế nào đều là của cậu, chỉ dành cho một mình cậu."

Cái tên này, trái tim này, tính mạng này đều thuộc về Lục Trục.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 859: Kiếm Phá Thương Khung (1)

#Ma tu đầu đề: Thất Nguyệt một lời không hợp thuận tay làm giả.#

"Yêu nữ, mau giao Hy Tà ra đây, nếu không... đừng trách bọn ta không khách khí!"

"Yêu nữ ngươi không còn đường lui rồi, giao Hy Tà ra sẽ tha cho ngươi con đường sống."

Minh Thù vừa mở mắt đã bị hét đến ù cả tai.

Nàng lúc này ngồi xếp bằng trong một sơn động, cửa sơn động tràn ngập khói đen vừa hay ngăn chặn cửa động lại.

Người bên ngoài mở miệng là kêu yêu nữ vô cùng hăng say.

Trừ từ này ra, xuất hiện nhiều nhất chính là Hy Tà.

Hy Tà là cái gì?

Ăn được không?

Bên người nàng ngay cả một bóng ma cũng không có, hơn nữa thân thể còn rất khó chịu chắc là bị thương.

Nàng mặc một chiếc váy màu lửa đỏ, trên váy có khá nhiều vết rách vô cùng chật vật.

Ôi! cảm thấy đói.

Minh Thù sờ vào bụng, tìm ở trên người một vòng, ngay cả một cái bánh bao cũng không tìm được.

Bên ngoài có ánh sáng hiện lên, có người tấn công cửa hang.

Khói đen bên ngoài cửa động bắt đầu không ổn định, lúc nào cũng có thể bị công phá.

Bây giờ việc cấp bách là rời khỏi nơi này.

Minh Thù lôi thú nhỏ ra.

"Làm việc."

Thú nhỏ rung rung lông có chút mê mang mở mắt ra.

Linh khí thật là nồng đậm…

Mắt thú nhỏ lập tức sáng ngời.

Nhưng chợt bò quay lại không đi tiếp.

Lại sai bảo ta.

Thú cũng muốn có mặt mũi.

"Ngoan nào." Minh Thù sờ đầu nó: "Một bàn Mãn Hán toàn tịch."

Thú nhỏ xoay người, đùa nghịch cái bụng lưu manh của mình.

Nói không đi là không đi.

Đừng nói một bàn Mãn Hán toàn tịch, nếu như là mười bàn… vậy nó đi ngay.

Khói đen bên ngoài cửa động tan biến ngày càng nhanh lập tức sẽ bị công phá.

Minh Thù ném thú nhỏ ra cửa động.

A a a... Con sen khốn nạn!

Thú nhỏ kêu thảm thương bay xuyên qua làn khói đen, thế nhưng sau khi rời khỏi hang thú nhỏ không có động tĩnh gì nữa.

Minh Thù: "..."

Minh Thù miễn cưỡng đứng lên, bên ngoài cửa hang tổng cộng có sáu người, bốn người ăn mặc cùng một loại trang phục, hai người khác nhìn qua chắc cũng là một phe.

Những người đó thấy Minh Thù đi ra, bốn người cùng một kiểu trang phục kia nhanh chóng bay tới chỗ nàng: "Yêu nữ, nhận lấy cái chết!"

Minh Thù phiền muộn, sớm biết nhiều người như vậy cũng sẽ không ra ngoài.

Trẫm còn chưa ăn cơm, các ngươi lại muốn cùng trẫm đánh nhau quá vô nhân đạo!

"Chờ một chút!" Minh Thù giơ tay lên hô mọi người ngừng lại.

"Làm sao, nghĩ thông rồi, nguyện ý giao Hy Tà ra đây?" Một người trong đó cản bọn họ lại.

"Chỉ cần ngươi nguyện ý giao Hy Tà ra, chúng ta cũng không so đo với ngươi nữa."

"Hy Tà."

Mặc dù không biết là cái đồ chơi gì, thế nhưng Minh Thù mím môi cười, giọng điệu vô cùng ôn hòa: "Chỉ có ta biết Hy Tà ở đâu, các ngươi bằng lòng chấp nhận một điều kiện của ta, ta nói cho các ngươi biết Hy Tà ở chỗ nào. Nếu không cho dù các ngươi giết ta, cũng không chiếm được Hy Tà."

Cho nên Hy Tà rốt cuộc là cái gì?

"Điều kiện gì?" Đối phương rất cẩn thận: "Ngươi đừng có ý đồ xấu gì, ngươi bây giờ đang bị trọng thương căn bản chạy không thoát đâu!"

Cuối cùng vẫn không quên uy hiếp Minh Thù.

"Không khó, không khó, cho ta ăn một chút gì đi."

"..." Yêu nữ này đang đùa giỡi với bọn họ sao?

"Nói lời vô dụng với nàng ta làm gì, giết!" Một người trong đó sốt ruột: "Yêu nữ này không chừng lại nghĩ ra trò gì, đừng để bị lừa."

"Giết ta, cũng không có được Hy Tà." Minh Thù bình tĩnh nở nụ cười: "Ta chỉ là muốn ăn một chút, cũng không phải muốn đan dược chữa thương, các ngươi khẩn trương như vậy để làm gì?"

-

Đám người kia thương lượng cảm thấy có thể thử một lần.

Đương nhiên nguyên nhân chủ yếu nhất, bọn họ cũng không thấy Hy Tà đâu, nếu như nàng thực sự giấu Hy Tà đi rồi nàng chết đi bọn họ biết đi đâu tìm?

Bọn họ kiểm tra trên người còn có một ít đồ ăn.

Trong đó một người còn có một con vịt nướng.

Vịt nướng...

Bà nó chứ, rốt cục cũng được ăn đồ ăn của người bình thường rồi.

Nàng cảm giác lần trước ăn loài vật này đã là cực kỳ lâu trước đây.

Minh Thù đối với người cống hiến vịt nướng nở một nụ cười thật lớn, một lát nữa đánh ngươi ít đi vài cái.

"Nhồm nhoàm..."

Minh Thù gặm hết vịt nướng, tuy vẫn là đói nhưng so với trước kia tốt hơn rất nhiều.

Sáu người vây quanh Minh Thù nàng ngồi ở chính giữa, tùy ý ngồi dưới đất y phục màu đỏ trải trên mặt đất.

Tư thế của nàng rất tùy ý, quanh thân không có chút phòng bị nào khắp nơi đều là sơ hở.

Có cảm giác yêu nữ này hiện tại và trước kia không giống nhau.

Mỗi người bọn họ liếc nhau không nên buông lỏng cảnh giác, tuyệt đối không thể để cho yêu nữ chạy thoát.

Thấy Minh Thù ăn xong, lập tức có người quát lớn: "Ăn cũng ăn rồi, nói đi, Hy Tà ở đâu?"

"Ta muốn hỏi một câu."

"..." Yêu nữ này làm sao trở nên nhiều lời như vậy!

"Hy Tà là cái gì?" Minh Thù khiêm tốn thỉnh giáo.

"..."

Nàng không phải nói nhiều, nàng chỉ là muốn chết.

Hàn quang của thanh kiếm hiện lên nhắm thẳng vào chóp mũi Minh Thù: "Yêu nữ, mau giao Hy Tà ra đây!"

"Ta không có." Minh Thù dùng ngón tay đỡ mũi kiếm, đẩy sang bên cạnh: "Đừng hung ác như vậy, có gì thì từ từ nói chuyện phải có đạo lý chứ."

"Ngươi dám trêu chọc bọn ta!"

"Ta thật không có." Minh Thù cười đến vô hại: "Có phải rất tức giận đúng không? Tức thì tới giết ta đi!"

"..."

"Đừng sợ, đâm một cái là được, đâm vào đây đi." Minh Thù chỉ vào ngực mình, cũng chủ động tiến về phía bọn họ.

"Ngươi nghĩ rằng ta không dám?"

"Ừ, đến đây đi!"

Tay cầm kiếm của người kia run không nhẹ, đoán chừng là do tức giận dựng râu trừng mắt không nói ra lời.

Yêu nữ này...

Quá khinh người!

Có lẽ nàng ta thực sự không mang theo Hy Tà, có nên giết chết nàng ta hay không!

"Phập!"

Kiếm trên tay đột nhiên nặng hẳn lên, Minh Thù tự mình nhào vào mũi kiếm. Mũi kiếm đâm vào ngực nàng máu tươi tràn ra, áo màu đỏ càng thêm đỏ sẫm.

Khuôn mặt tươi cười của nữ nhân khắc sâu vào đáy mắt.

Chỉ trong chớp mắt như một vết máu.

-

Vạt áo màu đỏ phất qua cỏ dại từ từ hướng về phía trước rời đi, mặt trời lặn về tây tạo nên một tầng ánh sáng bao quanh thân thể nàng.

Mấy người trên mặt đất thở phì phò trợn to mắt nhìn theo nàng rời đi.

Sao có thể…

Đáng sợ như vậy.

Ở phần này nữ chính giả tên là Phương Vãn, từ nhỏ bái nhập Vô Cực kiếm tông là đệ tử quan môn của trưởng lão Vô Cực kiếm tông.

Vì ở Vô Cực kiếm tông rất ít nữ nhân, thiên phú của nàng lại cực cao cho nên ở kiếm tông Phương Vãn cực kỳ được yêu chiều.

Từ chưởng môn đến các sư huynh sư đệ.

Vì vậy tính tình Phương Vãn cực kỳ kiêu căng.

Mãi đến khi vào một năm kiếm tông thu đệ tử mới nữ chính liền xuất hiện.

Nữ chính xuất hiện phá vỡ địa vị của Phương Vãn tại kiếm tông, những ưu ái của sư huynh sư đệ chuyển sang nữ chính.

Mà nàng ta trước kia quen tùy hứng, đột nhiên trong mắt các sư huynh sư đệ biến thành không hiểu chuyện.

Người nàng thích cũng quay sang thiên vị nữ chính. Vì vậy Phương Vãn bắt đầu tự tìm đường chết, nàng tự sát.

Nhưng sau khi chết nàng ta lại không chết, nàng trọng sinh.

Trọng sinh đến thời điểm nữ chính vừa mới nhập môn, có điều nàng đã không còn là đệ tử được tông môn cưng chiều, mà là trọng sinh lên người một đệ tử mới cũng tên là Phương Vãn. Cũng giống như nữ chính là đệ tử mới nhập môn.

Mà nàng trước kia vốn tồn tại, sau khi sống lại cũng không tồn tại nữa, tông môn không có một Phương Vãn được cưng chiều.

Mặc dù không biết chuyện gì xảy ra, thế nhưng được trọng sinh một lần Phương Vãn tất nhiên muốn nắm lấy cơ hội này.

Phương Vãn vốn rất thông minh, nữ chính hiền lành, nàng liền so với nữ chính hiền lành hơn.

Cộng thêm việc nàng biết một số việc sau này mới xảy ra, mỗi lần đều đoạt được đồ tốt trước nữ chính hoặc là cứu được người của tông môn.

Phương Vãn phản công thành công trở thành niềm tự hào của tông môn, mà nữ chính vì bỏ lỡ mất bàn tay vàng còn bị Phương Vãn năm lần bảy lượt hãm hại, dẫn đến thời gian nàng ở tông môn cũng không dễ dàng vượt qua.

Kết quả cuối cùng cũng không tốt lắm.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 860: Kiếm Phá Thương Khung (2)

Nguyên chủ tên là Thất Nguyệt.

Ma tu.

Cũng không phải kịch bản gì đặc biệt, cũng vì cha mẹ nàng là ma tu cho nên sinh ra nàng đã là ma tu.

Trong mắt người chính đạo ma tu thuộc về tà đạo, cho dù không làm chuyện gì xấu cũng không có ai tin tưởng.

Ma tu ở thế giới này chính là đại diện cho cái ác.

Ngược lại trong mắt con người khắp thế gian, dính dáng đến chữ ma thì không phải việc gì tốt.

Thất Nguyệt không quen với Phương Vãn cũng không có ân oán.

Không lâu trước đó, có người phát hiện một mật thất nàng hoàn toàn là chạy vào góp vui.

Trong mật cảnh chứng kiến Phương Vãn giết người cướp của nàng nhạo báng mấy câu.

Có điều vì thế giới này chính là như vậy, ai tự xưng là đạo sĩ chính phái thì cũng sẽ làm ra loại chuyện này.

Nhạo báng xong nàng liền rời đi.

Ai ngờ ra khỏi mật thất, đột nhiên có người đồn trên người nàng có một thanh kiếm Hy Tà.

Là thanh kiếm Hy Tà.

Nguyên chủ đâu biết Hy Tà gì đó, nàng còn chưa thấy qua.

Sau đó lại nhớ tới lúc Phương Vãn giết người cướp của, lúc đó hình như bọn họ chính là tranh đoạt một thanh kiếm.

Nhưng lúc đó tất cả mọi người đều cảm thấy thanh kiếm Hy Tà ở trên người nàng.

Nàng thân là ma tu, những người đó có đủ lý do chính đáng uy hiếp nàng giao Hy Tà ra.

Nguyên chủ bị chọc tức chết, khí thế hùng hổ đi tìm Phương Vãn.

Bảo Phương Vãn làm sáng tỏ giúp nàng?

Không không không!

Nàng nghĩ là Phương Vãn đã nói thanh kiếm Hy Tà là do nàng cướp, vậy nàng liền đi cướp về.

Ai ngờ chưa cướp được Hy Tà kiếm còn bị đánh trọng thương.

Phương Vãn trở thành người bị hại, nguyên chủ bị người ta đuổi giết.

Từ đó về sau nguyên chủ đi lên con đường làm boss phản diện.

Vì muốn sử dụng thanh kiếm Hy Tà quang minh chính đại, nguyên chủ liền cố ý nhận thanh kiếm Hy Tà là của mình.

Nhưng thanh kiếm Hy Tà đã nhận chủ, nguyên chủ có được cũng vô dụng.

Phương Vãn dẫn theo đạo sĩ chính phái đến bao vây đàn áp nguyên chủ, cuối cùng bị Phương Vãn đánh vỡ kinh mạch phế bỏ toàn bộ tu vi, bị đạo sĩ chính phái thiêu sống.

Dòng thời gian bây giờ chính là lúc nguyên chủ ra khỏi mật thất, tin đồn thanh kiếm Hy Tà ở trên người nàng.

Hy Tà kiếm…

Lại không thể ăn được có gì đáng để tranh giành.

Minh Thù nhìn dãy núi xung quanh, nơi hoang vu hẻo lánh này có gì ăn được?

Minh Thù hái được mấy quả trái cây trên núi, dựa theo ký ức của nguyên chủ đi về phía thành trì gần nhất.

…

Lục địa này tên là lục địa Thần Võ có các loại tu sĩ, trong đó pháp tu là nhiều nhất thường gọi là người tu tiên.

Thứ hai chính là kiếm tu, điều kiện kiếm tu khắc khe không phải ai cũng có thể tu.

Nhưng kiếm tu có thể vượt cấp chiến đấu, thực lực vô cùng mạnh mẽ, thuộc về nhóm người không thể đắc tội thì đừng đắc tội.

Vô Cực kiếm tông chính là kiếm tông duy nhất lên tới chức chưởng môn trên lục địa Thần Võ, xuống đến đứa trẻ quét rác cũng là môn phái kiếm tu.

Minh Thù tìm một tửu lâu trông có vẻ rất cao, bảo bọn họ đem tất cả các món đặc sắc lên.

Chủ quán thấy Minh Thù tuy có đôi chút chật vật nhưng chất vải quần áo vô cùng tốt, không giống vị khách không có tiền, nhanh chóng bưng lên mấy món.

“Ta nghe nói Vô Cực kiếm tông có được không ít đồ tốt ở mật thất.”

“Hai tông môn còn lại cũng thu hoạch không ít.”

Lục địa Thần Võ chia làm tam tông lục phái.

Vô Cực kiếm tông đều là kiếm tu lại là đại tông môn đã tồn tại nghìn năm, độ nổi tiếng tất nhiên là không thấp.

Có điều vì Vô Cực kiếm tông nhận đệ tử rất khắt khe, số lượng đệ tử không như hai tông môn còn lại kiểu nào cũng nhận.

Trong tam tông, nếu không xếp theo thực lực thì Vô Cực kiếm tông chỉ có thể đứng hàng cuối cùng.

Lục phái cũng phân chia cao thấp, có điều hằng năm thứ hạng này đều có sự thay đổi.

Dĩ nhiên không phải nói tam tông lục phái chính là tất cả các môn phái, tông môn trên lục địa Thần Võ trừ chín cái nổi danh nhất này, còn rất nhiều tông phái có chút danh tiếng, hoặc là dựa vào phe phái của các đại tông môn môn phái.

“Lại để cho ma tu vào trong, ghê tởm!”

“Nghe nói thanh kiếm Hy Tà bị ma tu đoạt mất, không biết lại muốn làm bao nhiêu việc ác.”

Minh Thù liếc về bên kia một cái, nhìn lên đồ ăn trước mặt tiếp tục ăn.

Chính phái nói xong, dĩ nhiên đến lượt tà phái.

Lục địa này không ít ma tu nhưng cũng không có tổ chức, mỗi người đều hành hiệp một mình.

Ừm… Không có gì đáng nói.

“Thanh kiếm Hy Tà thực sự lợi hại vậy sao?”

“Ngươi không biết điều này ư? Mặc dù thanh kiếm Hy Tà không phải là thượng cổ danh kiếm, nhưng nó đã từng đánh bại thượng cổ danh kiếm Linh Tiêu. Có thể đánh bại Linh Tiêu, ngươi nói thanh kiếm Hy Tà này có lợi hại hay không?”

“Vậy bây giờ thanh kiếm Hy Tà đang ở trong tay ai?”

“Nghe nói là ma tu Thất Nguyệt.”

“Chính là Thất Nguyệt giữa đêm tàn sát cả một tòa thành?”

Minh Thù nắm chặt tay cầm đũa, nguyên chủ có công đức vĩ đại này sao? Trâu bò đấy!

Nàng suy nghĩ một chút, chuyện này xảy ra nửa năm trước.

Việc tàn sát toàn thành này nguyên chủ không làm nàng chỉ là bị đổ vỏ, lúc đó trong thành chỉ có mình nàng lại là ma tu, những người đó không nói gì liền đội lên đầu nàng cái mũ tàn sát toàn thành.

Còn về việc là ai làm nguyên chủ cũng không biết.

Khi nàng đến người trong toàn thành đều đã chết.

Chết rất kỳ lạ, máu trong người bị hút sạch chỉ còn lại một thi thể khô cằn.

“Yêu nữ! Ngươi còn dám xuất hiện!”

Cửa đột nhiên vang lên một tiếng, mấy bóng dáng đi về phía Minh Thù rất nhanh.

Minh Thù vội vàng gắp miếng đồ ăn cuối cùng trong đĩa, “cạch” một cái để đũa xuống tư thế nhã nhặn ngồi lau miệng.

“Yêu nữ?”

“Hồng y… Thất Nguyệt…” Thực khách trong quán rượu chớp mắt liên hệ nàng với Thất Nguyệt gần đây đang làm ầm ĩ, nhao nhao đứng dậy lui về sau.

Minh Thù bị người ta bao vây.

“Yêu nữ, ngươi ở đây làm gì!” Tên dẫn đầu trên y phục có thêu một ký hiệu như lửa, là đệ tử của Xích Dương tông.

Minh Thù liếc nhìn mấy tên đệ tử của Xích Dương tông, cong môi cười nhạt: “Đến tửu lâu đương nhiên là để ăn, nếu không có thể làm gì?”

Giọng nói của nàng thanh thoát dịu dàng, vô cùng dễ nghe.

“Một yêu nữ như ngươi, nhất định là đến đây với mục đích không tốt, nói mau! Ngươi có mục đích gì!” Đệ tử của Xích Dương tông như bỏ qua lời nói của Minh Thù.

“Được rồi, ngươi nói mục đích không tốt thì là mục đích không tốt.” Minh Thù không tranh cãi với hắn, nàng cong môi cười: “Nhưng ngươi có thể làm gì được ta?”

Nữ nhân mặc y phục đỏ rực bình tĩnh thong thả ngồi trước một cái bàn xếp đầy đĩa trống.

Khuôn mặt chỉ nhỏ chừng bàn tay, làn da trắng nõn như bạch ngọc Dương Chi thượng hạng, giữa hai hàng lông mày tạo thành nét đẹp quyến rũ.

Trên đôi môi kiều diễm ướt át, ánh mắt long lanh gợn sóng càng động lòng người.

Nàng giống như đóa sen hồng nổi tiếng xinh đẹp nhất nở trong ao sen.

Yêu khí tràn ngập.

Nhưng lại quyến rũ vô cùng.

Mọi người không khỏi thất thần, hơi thở dường như cũng có chút khó khăn.

Yêu nữ này cũng đẹp quá đi!

“Sư huynh, đừng bị yêu nữ này mê hoặc!”

Tiếng nói lanh lảnh của thiếu niên cắt ngang sự quái dị trong phút chốc, si mê trong đáy mắt mọi người đã rút đi, thẹn quá hóa giận trừng mắt nhìn Minh Thù: “Yêu nữ, ngươi lại dám mê hoặc chúng ta.”

Minh Thù chống cằm, trên cổ tay nàng mang theo một đôi vòng tay, trên vòng tay được trang trí chuông nhỏ, giọng nói của nàng từ từ vang lên theo tiếng chuông nhẹ nhàng: “Nói có lý chút đi, định lực của bản thân ngươi không tốt còn trách người khác quá đẹp. Sao ngươi không trách khi mẹ ngươi sinh ngươi, không sinh ngươi thành đệ nhất thiên hạ chứ?”

“Nhất định là ngươi sử dụng yêu pháp!” Đệ tử của Xích Dương tông càng tức giận.

“Ài, quấy rối người ta dùng cơm rất không lịch sự.” Minh Thù đứng dậy: “May mà ta ăn xong rồi.”

Mọi người: “…” Đùa gì vậy.

Minh Thù mỉm cười: “Cho nên bớt đánh các ngươi mấy cái.”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 861: Kiếm Phá Thương Khung (3)

Nữ nhân y phục đỏ rực tự nhiên rời đi giữa đống hỗn độn, khi đi ngang qua quầy liếc nhìn chưởng quầy ngồi xổm dưới đất run lẩy bẩy: “Bọn họ gây sự trước, tìm bọn họ bồi thường.”

Bàn tay chưởng quầy hé ra, nhìn về phía đệ tử của Xích Dương tông không biết sống hay chết trong quán rượu, ông ta nuốt một ngụm nước bọt.

Nữ nhân y phục đỏ rực bước ra ngoài quán rượu, bên ngoài ồn ào náo động một trận.

Ma tu Thất Nguyệt đánh người!

Ma tu Thất Nguyệt đánh người ở Vân thành!

[Nhiệm vụ ẩn: Nhất chi độc tú. Gợi ý: Không cùng tộc loại đều là ngoại tộc, chán ghét bọn chúng.]

Minh Thù bị tiêu đề này của Hài Hòa Hiệu làm cho khiếp sợ.

Từng trải qua mấy tiêu đề không đứng đắn trước đây, đột nhiên tới một tiêu đề đứng đắn như vậy…

Hài Hòa Hiệu lại muốn làm con thiêu thân gì đây.

[Không gian trước ký chủ làm rất tốt, tiếp tục cố gắng! Giá trị thù hận ở ngay phía trước, mong ký chủ nỗ lực để bọn họ muốn đánh chết cô!]

Khen ký chủ Hài Hòa Hiệu có ích lợi.

“Nhất chi độc tú của ngươi có liên quan gì đến gợi ý?”

[…] Hài Hòa Hiệu im lặng một lúc.

[Không cần để ý chi tiết nhỏ.]

“Chi tiết nhỏ quyết định thành bại.”

[Ký chủ không cần như vậy.] Hài Hòa Hiệu đột nhiên sùng bái mù quáng.

[Hơn nữa chi tiết nhỏ ở đây của ký chủ cũng không phải là chỉ những việc nhỏ không đáng kể, ký chủ đừng khinh thường tôi ít đọc sách.]

“Xem ngươi có thể làm gì.”

Một Hài Hòa Hiệu chỉ biết xem tiểu yêu tinh đánh nhau mà lại biết nhiều như vậy.

[Tất cả là để phục vụ ký chủ tốt hơn!] Hài Hòa Hiệu tuyên bố tuyên ngôn.

“Ha ha.” Trẫm thấy ngươi chính là mưu đồ không tốt.

Minh Thù đi được một đoạn, xác định xung quanh không có ai lúc này mới vịn tường thở dốc.

Thân thể này của nguyên chủ bị thương, vừa rồi giả vờ nhưng đã tiêu hao hết chút sức lực cuối cùng.

Ăn uổng phí rồi.

Sao trẫm lại xui xẻo như vậy.

Minh Thù tiện tay lấy ra một cái đùi gà lúc nãy mang từ quán rượu ra.

Nàng cắn một miếng đùi gà, suy nghĩ nàng sẽ đến đâu để lấp đầy cái bụng… không phải, để chữa bệnh.

Âm thanh "hừ hừ" tức giận của thú nhỏ truyền đến.

Minh Thù cúi đầu nhìn thú nhỏ không biết đã lăn về từ lúc nào, đạp nó một cái: “Không phải ngươi chạy rồi sao?”

Thú nhỏ lập tức tức giận.

Con sen, ngươi tránh ra cho ta!

Thú cũng có tôn nghiêm!

“Ngươi quay về làm gì, không phải muốn bỏ nhà ra đi sao?”

Thân thể thú nhỏ mềm nhũn lấy tư thế quái dị ló ra từ dưới chân Minh Thù, nó lắc lắc lông trên người.

Không quay lại thì không quay lại, ai mà thèm.

Thú nhỏ hừ lạnh một tiếng, tự cho là thật nhảy nhảy rời đi.

Minh Thù: “…”

Bỏ trẫm lại đi ăn mảnh lẻ một mình, được đấy!

“Ở đâu!”

Minh Thù giật mình vội chạy về phía ngõ hẻm, đám người kia vẫn chưa thôi đuổi theo.

Đuổi theo trẫm đâu có đồ ăn vặt.

Minh Thù quẹo trái quẹo phải, một lúc lâu mới cắt đuôi được người phía sau.

Đánh?

Đánh cái rắm ấy!

Bây giờ trẫm là người bị thương.

Gắng gượng được một lúc sau đó hỏa táng à?

Trẫm không ngu xuẩn đến thế.

“Thể lực của đám tiểu yêu tinh này bền đấy.” Minh Thù vịn tường thở dốc.

“Thể lực không bền thì sao có thể gọi là tiểu yêu tinh.” Âm thanh đột ngột vang lên từ phía sau Minh Thù: “Cô nương, cô vịn vào cửa lớn nhà ta.”

Minh Thù quay đầu, người sau mở một cánh cửa, nam nhân mặc áo trắng đứng bên trong đang mỉm cười nhìn nàng.

Khuôn mặt của nam nhân không tính là đặc biệt xuất chúng, nhưng đặt chung một chỗ nhìn lại đẹp vô cùng.

Khiến cho người ta cảm giác thoải mái lại thân thiện.

Minh Thù nhướng mày.

Cho dù cơ thể này bị thương, cũng không thể không phát hiện ra sự xuất hiện của người này chứ.

Có quỷ!

Minh Thù đứng sang bên cạnh nhường đường một chút.

Nam nhân đi từ bên trong ra, đóng cửa lại.

“Cô nương bị thương không nhẹ phải điều dưỡng cho tốt, nếu không dễ để lại mầm bệnh.” Giọng nói của nam nhân dịu dàng lịch sự: “Cô nương mua thuốc không?”

Trên đường có người lôi kéo để ngươi mua thuốc, ngươi mua không?

“Không có tiền.”

“Vậy à.” Nam nhân tỏ vẻ thất vọng: “Vậy thì tiếc quá, cô nương bảo trọng, có tiền có thể tới tìm ta mua thuốc, thuốc đến bệnh đi.”

Nói xong nam nhân xoay người đi về phía bên ngoài ngõ nhỏ, lúc này Minh Thù mới phát hiện sau lưng hắn có đeo gùi, hơi không ăn khớp với khí chất kia của hắn.

Minh Thù quay đầu nhìn cái sân nhỏ, nhìn qua không có gì đặc biệt so với xung quanh.

Kỳ lạ.

“Có thấy một nữ nhân mặc áo đỏ không?”

“Bên kia.”

Minh Thù: “…” Người anh em, cho dù trẫm không mua thuốc của ngươi, ngươi cũng không cần phải như vậy chứ!

Minh Thù ghi nhớ nơi này, đợi trẫm khỏe rồi sẽ quay trở lại giết chết ngươi!

…

Nửa tháng sau.

Minh Thù mang theo túi giấy dầu chậm rãi leo lên núi, xung quanh chợt có con vật nhỏ chạy qua, phát ra tiếng động sột soạt.

Vết thương nửa tháng trước bây giờ đã gần như khỏi hẳn.

Có điều nửa tháng nay, đám tiểu yêu tinh truy sát nàng kia cũng không chịu ngồi yên, chỉ cần nàng xuất hiện chính là kỳ cảnh ngàn người vây xem.

Ài, xinh đẹp phiền não thật.

Minh Thù leo lên đỉnh núi, vòng qua mấy cây đại thụ, trên mặt đất đột nhiên xuất hiện một con rắn khổng lồ.

Chết toi.

Cái đầu to đùng của con rắn bò trên tảng đá, cơ thể quanh co quấn quanh phía sau vách đá.

Minh Thù: "…"

Nàng liền đi mua đùi gà chiên, người anh em này sao lại treo ở đây? Đã nói chờ ta quay lại đại chiến ba trăm hiệp cơ mà!

Minh Thù đi tới vách đá nhìn xuống phía dưới.

"Sư huynh, cẩn thận…"

Bên dưới vách núi là hai người treo lơ lửng.

Đang cẩn thận ghé vào vách đá với lấy một bông hoa nhỏ màu trắng.

Bụi hoa nhỏ này có ẩn chứa chút linh khí nồng đậm, có điều vẫn chưa thành thục lắm.

Tài sản quý giá của trời đất đều sẽ có linh thú trông coi, không phải bọn chúng không muốn ăn nhưng chưa tới thời điểm thì có ăn cũng vô ích.

Không bảo vệ thì phải làm sao?

Vì vậy cứ bảo vệ, người liền đến.

Linh thú trông coi lâu như vậy, không thể làm áo cưới không công cho người khác.

“Người anh em đáng thương.” Minh Thù vuốt đuôi con rắn khổng lồ, đồ chơi này chưa có linh trí có thể ăn…

“Sư huynh, có người!”

Có thể hai người phía dưới nghe thấy tiếng thì thầm của Minh Thù, ngẩng đầu nhìn lên.

Nữ nhân y phục đỏ rực đại mã kim đao (*) ngồi xổm bên vách đá, đang cười híp mắt nhìn bọn họ: “Có phải các ngươi bị con lừa đá vào não rồi không? Bay xuống là có thể nhặt rồi, sao các ngươi lại phải trèo?”

“Nếu ở đây có thể bay, chúng ta còn phải trèo?” Người phía dưới tiếp một câu theo bản năng.

“À.” Tình tiết này là tuyệt mật.

Chiêu trò, toàn là chiêu trò.

Nơi có bảo bối hoặc không thể dùng năng lực, hoặc là sẽ có các loại nguy hiểm do đó dẫn tới những tình tiết cẩu huyết.

Hai người phía dưới phản ứng lại.

Không đúng, người này xuất hiện từ lúc nào?

Vì sao bọn họ không phát hiện?

Không đúng!

Sao nhìn cứ quen quen chứ?

“Ngươi ngươi… ngươi là yêu nữ!” Một người trong đó run run chỉ vào Minh Thù.

“Người của Vô Cực kiếm tông à.” Minh Thù nhìn thấy trên người người kia có vẽ biểu tượng chiếc kiếm nhỏ, khẽ nheo mắt: “Trùng hợp thật đấy, Phương Vãn kia của các ngươi ở đâu hả?”

Đệ tử Giáp cả giận nói: “Yêu nữ ngươi tìm Phương Vãn sư muội để làm gì!”

Minh Thù cười nhẹ: “Tìm nàng ta hẹn hò.”

Hai người đều nổi da gà toàn thân.

“Ngươi đừng có gây phiền phức cho Phương Vãn sư muội.”

Minh Thù chống cằm, giọng mang ý cười: “Vậy các ngươi cũng phải từ dưới đấy lên đây mới có thể cản ta.”

Phía dưới vách núi là sương mù dày đặc sâu không thấy đáy, bọn họ bò từ chân núi lên rõ ràng chẳng mấy chốc, không biết tại sao vực đá ở đây lại sâu không thấy đáy như vậy.

***

(*) Đại mã kim đao: Mô tả cách nói chuyện lỗ mãng, sắc nhọn hoặc hành động hùng hổ, nghiêng về hướng thô lỗ.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 862: Kiếm Phá Thương Khung (4)

Minh Thù thủ ở phía trên, lúc này bọn họ đang treo mình trên vách núi chỉ cần nàng tấn công, cho dù không rớt xuống dưới cũng tuyệt đối không tốt lành gì.

Đang lúc hai bên giằng co, phía sau có tiếng răng rắc truyền đến.

“Vừa rồi hai vị sư huynh chính là ở chỗ này.”

“Á!”

Có thể là nhìn thấy con rắn đã chết, có người sợ đến hét toáng lên.

Minh Thù quay đầu nhìn lại, mấy đệ tử của Vô Cực kiếm tông lục đục xuất hiện chỉ có một người là nữ.

Đệ tử của Vô Cực kiếm tông xác định con rắn đã chết, vừa quay đầu lại thì thấy nữ nhân y phục đỏ rực đang ngồi xổm bên vách đá, lập tức cảnh giác hỏi: “Ngươi là ai? Các sư đệ của ta đâu?”

Ánh mắt Minh Thù chỉ đảo một vòng duy nhất vào nữ nhân trong đám người này.

Phương Vãn không ngờ lại gặp phải nàng ta ở đây, nàng trốn ra sau nam nhân cao to tuấn mỹ kia: “Lăng sư huynh, nàng ta là Thất Nguyệt, chính là ma tu đã cướp đi thanh kiếm Hy Tà.”

“Thất Nguyệt!”

Hiển nhiên ngay lập tức nam nhân kia liền nghe thấy, người bên cạnh cũng nghe thấy.

“Yêu nữ, các sư đệ của ta đâu! Ngươi đã làm gì bọn họ!”

“Sư huynh, sư huynh, chúng ta không sao.”

Hai người bên dưới lập tức nghển cổ kêu lên, Minh Thù thuận tay ném mấy cục đá xuống bên dưới, phía dưới lập tức vang lên tiếng kêu khẽ.

Minh Thù mỉm cười: “Hiện giờ không sao nhưng không biết tiếp theo có sao không.”

“Ngươi…” Người của Vô Cực kiếm tông không dám manh động.

“Yêu nữ đê tiện!” Người bên dưới tức giận mắng.

Minh Thù cười nhẹ: “Nói nhảm, yêu nữ không đê tiện thì ai đê tiện? Các ngươi sao?”

Mọi người: “…”

Người của Vô Cực kiếm tông nháy mắt với nhau, sau đó hai người đồng thời tấn công về phía Minh Thù, người kia nhằm về phía vách đá.

“Sư đệ mau lên đây!”

Hai người bên dưới cũng không để ý gì đến thứ chưa hái được kia, vội vàng leo lên.

"Lộc cộc…"

Tảng đá rớt xuống từ bên trên, đập vào người bọn họ rất đau.

“A…”

“Sư đệ cẩn thận!”

Có một người tuột bàn tay đang bám lấy vách đá, nửa người rơi ra bên ngoài.

Người bên cạnh lập tức với lấy giữ hắn lại: “Sư đệ, đừng buông tay.”

“Mau bắt lấy sợi dây!”

Sợi dây rũ xuống trước mặt bọn họ, hai người đồng thời tóm lấy.

Nhưng chưa kịp dùng lực thì sợi dây đã bị chặt đứt, hai người suýt chút nữa ngã thẳng xuống dưới.

Nữ nhân y phục đỏ rực đứng bên trên cầm một thanh kiếm chặt đứt sợi dây.

“Yêu nữ!” Đệ tử của Vô Cực kiếm tông mắt đỏ ngầu hét lên.

Minh Thù nhìn về phía họ cười tự nhiên, thanh kiếm vung lên hai người bên vách đá đồng thời lăn về phía sau một vòng, tảng đá chỗ ban nãy họ đứng trực tiếp bị chặt hơn phân nửa rơi xuống.

“Lăng sư huynh, cùng lên đi!”

Lăng sư huynh gật đầu, câu này bao gồm cả Phương Vãn trong đó đồng thời rút kiếm.

Kiếm đánh loạn xạ, kiếm trong tay Minh Thù là cướp được, nhưng dường như ở trong tay nàng uy lực của nó còn lợi hại hơn thời điểm chủ nhân nó sử dụng.

"Keng…"

Lưỡi kiếm chạm vào nhau tia lửa lóe ra.

Đệ tử của Vô Cực kiếm tông lùi lại, tay cầm kiếm bị cứng đơ một hồi không khống chế được run lên.

Cánh tay bên kia của hắn cũng không ngăn được run rẩy.

Tựa như cánh tay không phải của bản thân hắn.

“Ài, xem ra kiếm pháp của Vô Cực kiếm tông các ngươi cũng chẳng có gì đặc biệt.” Minh Thù rút ra một thanh kiếm đẹp.

“Yêu nữ đừng ngông cuồng.”

Mọi người lại tiến lên lần nữa, họ đều là những người nổi bật trong tông môn tự nhận kiếm pháp không tệ thực lực khá tốt, nhưng lúc này đối mặt với Minh Thù họ lại có một loại cảm giác vô lực.

Sao không thể đánh trúng nàng ta.

Cho dù đánh trúng, cuối cùng cũng sẽ bị một lực mạnh mẽ đánh văng ra.

“Phương Vãn sư muội, cẩn thận!”

Toàn thân Phương Vãn sởn da gà, nàng ta xoay người lại phòng ngự đã không kịp, trường kiếm sượt qua trước mắt kề trên cổ nàng ta.

Cảnh tượng đột nhiên như bị ấn nút tạm dừng.

Giọng nói êm ái của Minh Thù bị gió thổi đến bên tai bọn họ: “Đừng lộn xộn, một khi ta không cẩn thận, sư muội Phương Vãn yêu kiều đáng yêu của các ngươi sẽ đầu lìa khỏi cổ.”

Phương Vãn tim đập loạn.

Trên mặt trắng bệch, nỗ lực làm một nữ nhân yếu đuối cần người khác bảo vệ.

“Không phải ngươi có thanh kiếm Hy Tà sao? Sao không lấy ra, nói không chừng ta không đánh lại Hy Tà kiếm.”

Sắc mặt Phương Vãn cứng ngắc trong nháy mắt.

“Rõ ràng thanh kiếm Hy Tà ở chỗ của ngươi, ngươi nói vớ vẩn gì vậy?” Phương Vãn chưa lên tiếng, đệ tử của Vô Cực kiếm tông đã tức giận trước.

Phương Vãn cũng yếu đuối mở miệng, trong mắt ngấn nước: “Ta chưa từng thấy Hy Tà kiếm.”

Nghe thấy giọng nói nức nở kia, đệ tử của Vô Cực kiếm tông ở đối diện đều hận không thể bảo vệ nàng ta trong vòng tay ấm áp của mình.

“Có thể nói chuyện đàng hoàng không?” Minh Thù đâm nàng ta một cái: “Nghe mà khiến ta sợ đến toàn thân nổi da gà.”

Phương Vãn: “…”

Trên gương mặt trắng bệch của Phương Vãn có một tia đỏ ửng tức giận.

Nàng ta lại vòng vo nói nàng nói chuyện khó nghe.

“Thanh kiếm Hy Tà có ở chỗ ngươi hay không, không phải trong lòng ngươi rõ nhất sao?” Minh Thù lại nói: “Hay là gọi bản mệnh kiếm của ngươi ra xem một chút?”

Phương Vãn run người một cái, phủ nhận nói: “Ta… Ta không có bản mệnh kiếm.”

Người của tông môn đều biết nàng ta không có bản mệnh kiếm cho nên Phương Vãn mạnh dạn nói ra.

“Yêu nữ, chính ngươi cầm thanh kiếm Hy Tà còn dám nói lung tung, làm sao Phương Vãn sư muội có thể có thanh kiếm Hy Tà.”

“Đúng vậy, yêu nữ, ngươi đừng có ở đây vu oan bậy bạ!”

Đệ tử của Vô Cực kiếm tông lên tiếng ủng hộ cho Phương Vãn.

Bản mệnh kiếm sẽ đi theo cả đời bọn họ, mỗi một đệ tử sở hữu bản mệnh kiếm đều được ghi lại ở Vô Cực kiếm tông.

Phương Vãn có bản mệnh kiếm hay không bọn họ rõ nhất.

Minh Thù không để ý đến lửa giận của đám người kia, cong khóe môi lộ ra một nụ cười nguy hiểm: “Ta giúp ngươi, ngươi cũng biết ma tu chúng ta thứ khác thì không biết chỉ giỏi học đường ngang ngõ hẹp, vừa hay ta biết một cách ép bản mệnh kiếm ra.”

Đôi mắt Phương Vãn mở to, đáy lòng dấy lên cảm giác giông tố.

Thật sự có cách như vậy sao?

Không… Không thể nào!

Bản mệnh kiếm là mạng của kiếm tu bọn họ, tại sao có thể có cách độc ác như vậy.

Nhưng nàng ta là ma tu…

Minh Thù giơ tay lên, ánh mắt Phương Vãn di chuyển theo hai tay xuôi bên người nắm chặt lại.

Nàng ta không thể để lộ thanh kiếm Hy Tà, một khi bị lộ các sư huynh đệ của tông môn sẽ nhìn nàng ra sao?

Không thể bị phát hiện.

Không thể…

Đúng lúc đáy lòng Phương Vãn căng thẳng.

"Ầm ầm…"

Mặt đất dưới chân Minh Thù sụt xuống, kiếm trong tay Lăng sư huynh cắm trên mặt đất vết nứt mở rộng từ bên đó qua.

Hắn rút kiếm ra đi từ bên dưới lên, xoẹt xoẹt hai đường chéo hình thành một kiếm thế hình chữ X.

Minh Thù có chút bất ngờ, muốn lĩnh ngộ được loại kiếm thế này cũng cần phải có thiên phú.

Có điều nghĩ lại đây là nam chính, điểm xuất sắc của nam chính là không có khuyết điểm gì.

Kiếm thế bén nhọn quét tới từ phía trước gió mạnh từng cơn.

Có lẽ đối phương muốn Minh Thù buông Phương Vãn ra, nhưng Minh Thù lại càng muốn giữ chặt Phương Vãn hơn để nàng ta thay mình ngăn trở mấy đường kiếm thế.

Nếu không phải là kiếm thì không có cách nào thu hồi được kiếm thế.

Phương Vãn ngang nhiên trúng hai đường, phun máu không ngừng.

Minh Thù nhảy xuống dưới, đương nhiên Phương Vãn cũng không ngoại lệ.

Vừa rơi xuống vực đá, Minh Thù liền phát hiện mình có thể sử dụng lực nhưng chính là không có cách nào giữ thăng bằng.

Nơi này là một nơi hoàn toàn tuân theo định luật hấp dẫn, cho dù ngươi có lợi hại cách mấy cũng phải rớt xuống.

Minh Thù híp mắt một cái, vào thời điểm sắp rơi hẳn xuống đã vung kiếm lên một cái.

"Keng…"

Vách núi rạn nứt, đất lở rơi xuống, người phía trên như bánh chẻo rớt xuống liên tục.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 863: Kiếm Phá Thương Khung (5)

Minh Thù rơi xuống một cái cây, cô chưa kịp đứng dậy thì phía trên đã có một bóng đen rơi xuống. Phía trên có bóng đen rơi xuống, một con rắn to lớn rơi trúng người cô suýt chút nữa là đập gãy thắt lưng cô rồi.

Từ trên cây trượt xuống thuận tiện kéo cả con rắn rơi xuống.

Khẩu phần ăn đây rồi!

Không thể để mất!

Cô nhìn xung quanh, không thấy người nào của Vô Cực kiếm tông, thậm chí đến cả một viên đá rơi xuống cũng không thấy.

Nơi này có chút kỳ quái.

Lúc này, cô đang đứng trong một rừng cây. Cây cối ở đây rất tươi tốt nhưng lại không cao, khoảng cách giữa vị trí các cây dường như là như nhau.

Mặt đất trải một con đường bạch ngọc nhỏ.

Bạch ngọc?

Minh Thù ngồi xổm xuống xem xét đúng là bạch ngọc, hơn nữa còn là bạch ngọc có chứa linh khí.

Bạch ngọc trong mắt người tu chân không đáng giá, nhưng bạch ngọc có mang linh khí lại rất giá trị.

Xa xỉ thật đấy!

Trẫm đây chính là gặp nhà giàu mới nổi mà.

“Ngươi là ai?”

Giọng nói non nớt từ phía sau vang lên. Minh Thù quay đầu lại nhìn, một đứa bé mặc y phục màu xanh lục đứng trên con đường bạch ngọc.

Đứa bé tóc búi hai bên, gương mặt mập mạp mang theo vẻ nghi ngờ.

“Đây là nơi nào vậy?” Minh Thù không trả lời mà hỏi lại.

“Đây là thế ngoại đào nguyên (1).” Đôi mắt tròn vo của đứa bé cong cong thành hình mặt trăng, vô cùng đáng yêu: “Ngươi là người từ bên ngoài vào đây sao?”

“Làm sao ngươi biết ta là người từ bên ngoài vào đây?”

“Phía trên thường hay có đồ rơi xuống đây.” Đứa bé giải thích với giọng điệu như là lẽ tất nhiên.

“Những người cùng rơi xuống với ta đâu rồi?”

“Có khả năng rơi ở nơi khác rồi, là bạn đồng hành của ngươi sao? Để ta tìm giúp ngươi nhé, nơi này rất rộng lớn đấy.”

Minh Thù chợt hiểu, vẫn là cùng bị rơi xuống chỉ là rơi xuống nơi khác nhau mà thôi.

“Không cần đâu.” Minh Thù cười với đứa bé: “Ta với bọn họ cũng không hẳn là bạn đồng hành.”

Đứa bé hơi kinh ngạc nhưng cũng không hỏi nhiều, đề nghị đưa Minh Thù ra ngoài.

Minh Thù gật đầu đồng ý, lôi theo con rắn đuổi kịp đứa bé.

Đứa bé nhìn chằm chằm con rắn, mấy lần định nói nhưng lại thôi. Hình như không muốn để Minh Thù mang theo vật nặng như thế, nhưng thấy Minh Thù cứ cười híp mắt nhìn mình nó lại không nói lên lời.

Đứa bé nói nơi đây gọi là thế ngoại đào nguyên.

Khi Minh Thù theo đứa bé đi ra khỏi rừng cây, thấy ở cách đó không xa sừng sững một tòa cung điện bạch ngọc, mấy chữ thế ngoại đào nguyên ở phía trên vô cùng bắt mắt.

Đứa bé đưa Minh Thù vào cung điện bạch ngọc.

Cung điện bạch ngọc cũng có không ít đứa bé như nó, ngoại hình đều mập mạp trắng nõn nà nhìn là biết là kiểu ham ăn.

Ánh mắt Minh Thù đảo qua chính điện, rồi lại như không có chuyện gì thu lại tầm nhìn đuổi kịp đứa bé kia.

Đứa bé dẫn Minh Thù đi trên hành lang cung điện bạch ngọc, nhỏ nhẹ giải thích: “Chủ nhân của ta đang bế quan nhưng chủ nhân cũng dặn dò, nếu như có người không may rơi xuống phải chiêu đãi thật tốt, sau đó tiễn họ ra ngoài.”

“Chủ nhân của các ngươi thành tinh rồi sao?”

Đứa bé nghi hoặc nhìn Minh Thù: “Chủ nhân là tu sĩ, không thể thành tinh được.”

Minh Thù đột nhiên khom lưng, cười híp mắt nói: “Thế ư? Vậy sao người ngươi lại toàn là yêu khí?”

Quả nhiên rơi xuống vách đá gặp ông lão được truyền thừa, kể từ nay đi trên con đường tiền đồ thênh thang là đặc quyền của nữ chính.

Đứa bé: “...”

Nó đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó trên dưới quan sát chính mình có chút ảo não: "Ta đã rất nỗ lực cất giấu yêu khí rồi, ngươi vì sao vẫn phát hiện? Ôi ôi ôi, sẽ bị chủ nhân mắng mất.”

“Không sao đâu, chủ nhân sẽ không mắng mà.” Minh Thù vươn tay xoa đầu nó.

Đứa bé có lẽ phát hiện ra Minh Thù định làm gì đó nên giơ tay lên tấn công.

Tiểu yêu tinh với chút đạo hành này, có chỗ nào xứng làm đối thủ của Minh Thù chứ.

Tiểu yêu tinh thấy tình huống có chút sai sai, đột nhiên biến về bản thể muốn bỏ chạy.

Minh Thù túm lấy đuôi, dốc ngược nó lên.

“Ly Miêu (2)?”

Trong bạch ngọc có chứa đựng lượng lớn linh khí, rất dễ khiến người ta quên đi những yêu khí trên người những đứa bé này.

Mà đa số mọi người sẽ bị bạch ngọc thu hút sự chú ý mà xem nhẹ những lực công kích nhỏ của đứa bé.

Minh Thù mặc dù có nghe đứa bé nói nhưng chưa từng tin tưởng lời của nó.

“Ly Miêu không biết là ăn có ngon không đây.” Minh Thù sờ cằm, nói thầm.

“Ôi ôi ôi, ngươi không phải là con người sao? Sao ngươi lại muốn ăn yêu tinh chứ?” Ly Miêu hoảng sợ.

“Có qua có lại, yêu ăn thịt người, người ăn thịt yêu.” Minh Thù nói như lẽ đương nhiên: “Có vấn đề gì sao?”

“Ngươi ngươi ngươi…”

Ly Miêu bối rối, hoảng sợ, nó chưa gặp ai lại muốn ăn thịt yêu tinh như thế.

“Ngươi vừa rồi muốn đưa ta đi đâu đấy hả?” Minh Thù nhéo Ly Miêu hỏi.

“…” Ly Miêu dùng móng vuốt che miệng, không lên tiếng.

Minh Thù cũng không miễn cưỡng nó, xách nó đi vào một khoảng sân.

Nơi này, ngoài lũ yêu tinh này ra vốn dĩ chẳng có người nào khác, cung cấp cho Minh Thù một khoảng sân trống rỗng.

“Có biết quay thịt không?

Ly Miêu hoảng sợ trừng mắt nhìn Minh Thù, nàng ta… nàng ta… muốn nó tự quay thịt mình sao?

Minh Thù đưa con rắn tới trước mặt Ly Miêu: “Nướng nó lên.”

Ly Miêu: “…” Cô vác nó theo lâu như vậy là để ăn sao?

Minh Thù đã buông nó ra, Ly Miêu biến trở lại hình dáng đứa bé. Cửa môn đang ở ngay phía sau nó. Tiểu yêu tinh nuốt nước bọt, chạy hay không chạy đây?

Nữ nhân y phục đỏ rực cười mà như không cười nhìn nó.

Tiểu yêu tinh thở dài một tiếng, uất ức đứng trước con rắn.

Con rắn nhiều thịt, tiểu yêu tinh nướng đến nỗi tay tê hết cả rồi, thế mà nữ nhân ở đối diện vẫn là bộ dạng như chưa ăn no.

Làm sao lại có thể ăn giỏi như thế chứ...

Minh Thù lại hỏi tiểu yêu tinh: “Khi nãy ngươi định đưa ta tới chỗ nào? Ngươi mà không nói ta nướng ngươi luôn đấy.”

Tiểu yêu tinh nhìn con rắn một lúc, nói lí nhí: “Phía sau... có một cái ao.”

“Đưa ta tới cái ao làm gì? Mở party chắc?”

Party là cái gì chứ?

Tiểu yêu tinh không hiểu, hắn chỉ có thể nước mắt lưng tròng nói: “Đưa mấy người đẩy xuống ao, còn để làm gì... bọn ta cũng không biết nữa, bọn ta đều là bị bắt tới đây mà, hu hu hu.”

Tiểu yêu tinh khóc lóc kể lể, bọn chúng đều là yêu tinh vùng phụ cận bị cưỡng ép bắt tới đây, chờ người ở phía trên rơi xuống.

Vì bọn chúng có thể biến thành hình dáng trẻ nhỏ, bộ dạng hiền lành nên những người rơi xuống sẽ không nghi ngờ.

Bọn chúng chỉ cần để họ uống một loại trà, sau đó sẽ có thể nhẹ nhàng ném bọn họ xuống dưới ao.

“Trong ao có gì?

“Một... Một thanh kiếm.” Tiểu yêu tinh nói.

Kiếm sao?

Ở thế giới này, vũ khí của đa số mọi người là kiếm nên có nhiều kiếm cũng không phải là chuyện lạ lùng gì.

Minh Thù ăn uống no nê, để cho tiểu yêu tinh dẫn mình đi xem thanh kiếm kia.

Tiểu yêu tinh không dám chống lại, một mạch đưa Minh Thù tới nơi có cái ao kia.

Ao bị vây trong một cái viện.

Tiểu yêu tinh trước tiên ghé vào đầu tường phía bên trong xem xét, quay đầu lùi lại: “Chủ... Chủ nhân ở trong đó.”

Minh Thù cũng ghé đầu vào tường theo nó, trong viện có một người đầy yêu khí đang đứng đó.

Tên yêu khí đầy người này chỉ là hình ảnh mô tả, tên nam nhân này có chút chẳng rõ nam hay nữ, trên người mặc y phục rất mỏng, bước đi cũng lắc lắc eo thon nhưng mà ngực lại bằng phẳng.

Hắn đang đi vòng quanh cái ao. Trong ao nổi lên một thanh kiếm màu đen.

Minh Thù cảm thấy lúc trước đã từng thấy trên tivi, đã gặp những kịch bản có liên quan đến đao kiếm. Những thanh kiếm đó đều là bị mắc kẹt, nếu không phải là khí phách xung trời thì chính là sát khí lăng nhân.

Thanh kiếm này thế mà lại trôi nổi lênh đênh trong ao, nhìn như có người tiện tay ném vào trong ao vậy.

***

(1) Thế ngoại đào nguyên: là nơi biệt lập với thế giới bên ngoài, nơi không có tranh đua, ganh ghét, chỉ có thiên nhiên và những con người tránh xa thế gian.

(2) Ly Miêu: Gấu mèo thành tinh.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 864: Kiếm Phá Thương Khung (6)

“Cho ngươi thể diện mà không biết giữ!”

“Ngươi cho mình là cái quái gì chứ?”

“Ta coi trọng ngươi là phúc khí của ngươi. Ngươi cho rằng ta không thể mang ngươi đi được sao?”

Tiếng chửi hổi hển của nam nhân đứt quãng truyền tới. Hắn càng thêm nóng nảy, đi đi lại lại trong sân.

“Chủ nhân của ngươi ở đây có vấn đề gì vậy?” Minh Thù gật gật đầu.

Tiểu yêu tinh lắc đầu: “Không biết, chủ nhân thường hay tức giận với thanh kiếm đó.”

Nhưng mà tức thì cũng tức rồi nhưng hắn lại chẳng thể làm gì thanh kiếm đó, có lúc còn...

Cổng viện đột nhiên có người gõ cửa: “Chủ nhân.”

Hai đứa bé nâng một đệ tử của Vô Cực kiếm tông đi từ bên ngoài vào. Nam nhân cười thâm trầm, giữ lấy người đệ tử kia làm gì đó sau đó ném vào ao.

Sóng nước trong ao càng mạnh hơn, chớp mắt tên đệ tử kia đã bị chìm ngập trong nước.

Thanh kiếm trong ao khẽ động đậy. Sau đó, như một con người bình thường bơi hai vòng quanh ao, phảng phất có ý cười nam nhân, một lúc sau không còn động tĩnh gì nữa.

Nam nhân dường như bị làm cho phát cáu, toàn thân phát điên, rống lớn: “Chưa đủ, chưa đủ, chưa đủ! Đi bắt thêm người đến đây cho ta!”

Mấy đứa bé bị dọa sợ nhanh chóng cúi người lùi ra khỏi viện.

Tiểu yêu tinh quan sát sắc mặt Minh Thù.

Nàng đang bày ra vẻ mặt xem trò vui, gặm trái cây không biết lấy từ đâu ra... trái cây?

Tiểu yêu tinh sợ hãi: “Quả này ngươi hái được từ đâu đấy?

Minh Thù thuận tay chỉ về phía sau.

Tiểu yêu tinh: “...”

Nàng không sợ ăn phải thứ gì không sạch sẽ sao? Đây là địa bàn của bọn nó đấy, có biết không?

Đứa bé mới rời đi lúc nãy rất nhanh đã mang tới một đệ tử của Vô Cực kiếm tông, nhưng không ném xuống ao ngay mà đặt hắn ở bờ ao.

“Đây là do ngươi ép ta. Ta vốn dĩ muốn từ từ luyện hóa ngươi nhưng ngươi lại không biết điều. Vậy thì đừng trách ta không khách khí.”

Nam nhân cầm lấy tay người đệ tử kia, ngón tay hướng trên cổ tay hắn rạch một đường máu chảy ra rơi xuống ao.

“Dừng tay.”

Cửa viện bị đá tung.

Lăng sư huynh và hai đệ tử khác xuất hiện ở cửa. Hai đệ tử sắc mặt tái nhợt chỉ có Lăng Liệt là sắc mặt bình thường, tay đang giữ chặt một đứa bé.

Nam nhân tức giận quay đầu nhìn về phía bọn họ: “Phế vật, chút chuyện nhỏ này mà cũng làm không xong.”

Đó là lời nói với tiểu yêu tinh mang hình hài đứa bé kia.

Đứa bé trong tay Lăng Liệt lạnh run.

“Này, đó là bạn đồng hành của ngươi à? Sao ngươi không đi giúp một tay?” Tiểu yêu tinh hỏi Minh Thù.

Trong viện đã xảy ra đánh nhau. Lăng sư huynh và nam nhân giao đấu. Nam nhân rõ ràng chiếm ưu thế, Lăng sư huynh có thể bị đánh thua bất cứ lúc nào.

“Không phải ta nói với ngươi rồi sao, ta với bọn họ không phải là bạn đồng hành.” Thân ở phe phản diện, cả đời này làm sao có thể cùng một phe với nhân vật chính chứ.

Ánh mắt Minh Thù nhìn xuống ao. Thanh kiếm kia dĩ nhiên dựng lên, mũi kiếm không ngừng động vào nước giống như vì bị nóng mà nhảy lên, lại càng giống là đang hưng phấn khi thấy trong viện xảy ra đánh nhau.

“Thanh kiếm này vẫn kỳ lạ như thế sao?”

“Bình thường mà.” Tiểu yêu tinh hiển nhiên đáp lại.

Thanh kiếm này kỳ lạ như vậy, thường ngày còn khiến chủ nhân tức đến vung tay đá chân.

Trong viện, nam nhân và Lăng sư huynh đánh nhau khó phân thắng bại, Lăng sư huynh mặc dù ở thế yếu nhưng thanh kiếm trong tay hắn cũng khiến cho nam nhân gặp không ít khó khăn khổ sở.

Trong cơn nóng giận hắn nhảy qua hướng cái ao.

Chỉ chút nữa là có thể tóm được thanh kiếm đang lượn vòng quanh ao. Ai ngờ thanh kiếm lại đột nhiên chìm xuống nước, nam nhân chỉ bắt được không khí.

Thanh kiếm lại nhô lên từ chỗ khác dường như đang quan sát nam nhân, thấy nam nhân nhào tới lại chìm xuống nước.

Nam nhân tức đến sắc mặt khó coi từ bỏ việc tóm lấy thanh kiếm.

“Bịch!”

Nam nhân như diều đứt giây, va vào bức tường mà bọn Minh Thù đang nhoài người ra xem.

Nam nhân ngẩng mặt lên nhìn như chỉ thò ra cái đầu đối mặt với Minh Thù.

Đường ngắm hội tụ trong khoảng không.

Minh Thù bình tĩnh chào hỏi: “Hey!”

Nam nhân phun ra một ngụm máu, "hey" cái đầu ngươi. Nàng ta ở nơi này bao lâu rồi, tại sao lúc trước hắn không phát hiện ra? Cùng đám người bên kia là một phe sao? Bên cạnh là gì kia? Con rắn ư?

Bât kể nàng ta có cùng phe hay không, giết tất.

Nam nhân ánh mắt độc ác liếc mắt trừng Minh Thù, chuẩn bị từ dưới đất bò dậy. Minh Thù tiện tay ném con rắn chưa ăn hết xuống.

“Bịch...”

Nam nhân lại té xuống đất lần nữa, phun máu một cách rất chuyên nghiệp.

"A!" Giết chết bọn chúng, giết chết bọn chúng!

Nam nhân mắt đỏ ngầu, tức giận gầm lên một tiếng.

Khi nam nhân sắp đứng dậy được thì trên đầu lại có một tảng đá nện xuống, làm hắn hôn mê bất tỉnh tại chỗ.

Lăng sư huynh chống kiếm thở dốc, ánh mắt cảnh giác nhìn chằm chằm Minh Thù.

Hắn trông thấy nữ nhân y phục đỏ rực ở bên kia nhảy vào nhặt lại con rắn đã ném đi, sau đó lại trèo tường quay về tiếp tục nhoài người ra.

Lăng sư huynh: "..."

Thanh kiếm trong ao chắc là phát hiện nam nhân đã hôn mê nên từ từ nhô lên khỏi mặt ao, mũi kiếm nhô lên cách mặt nước một đoạn.

"Sư huynh."

"Sư huynh có sao không?"

"Xem sư đệ thế nào trước." Lăng sư huynh xua tay.

Hai bọn họ liền nhảy đến bên bờ ao kéo tên đệ tử ở đó về. Do mất quá nhiều máu nên tên đệ tử sắc mặt trắng bệch, hơi thở suy yếu.

Nước ao một nửa nhuộm màu máu, lúc này thanh kiếm đang ở bên sạch sẽ không dính máu.

Hai huynh đệ kia cho tên đệ tử bị mất nhiều máu kia uống đan dược.

“Sư huynh, yêu nữ kia…”

“Này, gọi người đã cứu các ngươi là yêu nữ có hợp lý không vậy?” Mặc dù là do tên yêu tinh này có sát khí với trẫm, trẫm mới ra tay nhưng cũng xem như là trẫm cứu bọn họ rồi.

Đúng thế!

Tên đệ tử kia không ngờ mình hạ giọng như thế còn bị nghe được, sắc mặt tái xanh: “Ai biết được là ngươi có âm mưu gì, nếu không phải tại ngươi bọn ta có rơi xuống nơi này không?”

“Ngươi chẳng nói đạo lý gì cả.” Minh Thù cắn miếng trái cây, nhai rôm rốp: “Là do sư huynh các ngươi động thủ muốn để ta rơi xuống, ta chỉ là đáp trả các ngươi mà thôi.”

“Ngươi…”

Lăng sư huynh ngăn tên đệ tử kia: “Đừng làm chuyện gây ẩu đả vô vị.”

Yêu nữ không ý định động thủ đối với bọn họ là có lợi.

Minh Thù có hứng thú đối với đồ ăn vặt. Chỉ cần người bên cạnh không làm phiền cô, cô cảm thấy lãng phí sức lực động thủ là không cần thiết.

Lăng sư huynh bảo đệ tử trước hết trói tên nam nhân kia lại.

Nam nhân đang nằm úp sấp mặt dưới bức tường Minh Thù đang nhoài người ra. Tên đệ tử cảnh giác nhìn Minh Thù, nhanh chóng đưa nam nhân trở về giữa sân.

“Ọc ọc ọc…”

Nước ao rung động theo thanh kiếm khuấy lên bọt sóng.

“Nó sao vậy?”

Lăng sư huynh nhìn về phía thanh kiếm.

Toàn thân đen sì, chuôi kiếm có khắc họa tiết, quấn quanh bề mặt là thân rồng đầu kiếm là đầu rồng thu nhỏ.

“Sư huynh, sao đệ lại thấy dường như nó có sát khí?”

Lăng sư huynh hít sâu một hơi, hắn cũng cảm thấy như vậy.

Sát khí rất nặng phát ra từ thanh kiếm kia.

Lăng sư huynh bảo mọi người lùi lại, nước trong ao tràn ra như có người khuấy động vậy.

Một lúc lâu sau nước hồ mới yên tĩnh trở lại.

Kiếm cũng yên tĩnh lại, nửa mũi kiếm ngâm ở trong nước, ba giây sau "bộp" một tiếng rơi xuống bơi mấy vòng quanh ao.

Trong ao, dòng máu bị làm cho rung động khắp ao lúc này đều là máu loãng.

Vậy là vừa nãy, nó chỉ vì nước ao bị vấy bẩn mà tức giận?

Lăng sư huynh nhìn thanh kiếm bơi trong ao rất vui vẻ, không nói gì.

Những chuyện gặp phải ngày hôm nay sao lại toàn chuyện kỳ lạ thế chứ?

Bên kia thì có yêu nữ không biết định giở trò gì, bên này lại có một thanh kiếm kỳ quái.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 865: Kiếm Phá Thương Khung (7)

Lăng sư huynh bảo bọn họ đi tìm kiếm những người khác.

Nhưng bọn họ đã tìm khắp một vòng, tóm cả những đứa bé ở trong cung điện tới hỏi mà cũng không hề thấy người nào khác.

“Có một người bị ném xuống ao rồi.” Minh Thù đổi một tư thế, ngồi trên đầu tường.

Người bên cạnh Lăng sư huynh, ánh mắt sắc nhọn nhìn về phía Minh Thù: “Sao ngươi lại biết?”

“Ta nhìn thấy mà.”

“Ngươi nhìn thấy... Ngươi thấy hắn ném người xuống ao, tại sao không ngăn hắn lại?”

Minh Thù nhìn hắn có chút hả hê: “Buồn cười, ta với các ngươi có liên quan gì chứ, sao ta lại phải ngăn cản hắn?”

“...”

Tên đệ tử vừa nãy gấp gáp đến mê muội, buột miệng nói ra những lời thiếu suy nghĩ.

“Ta xuống đó xem thử.” Có người tự xung phong nhận việc.

"Không được." Lăng sư huynh ngăn cản: “Chúng ta không biết rõ dưới ao có gì.”

“Vậy… Vậy chẳng may Phương Vãn sư muội bị bọn chúng ném xuống ao rồi thì phải làm sao đây?” Tên đệ tử kia lo lắng.

Lăng sư huynh cau mày, để mọi người yên tâm hắn đánh tỉnh tên nam nhân kia.

Nam nhân phát hiện mình đã bị trói lại, tức giận mắng chửi.

“Đây là nơi nào? Những người khác mà ngươi bắt đâu rồi?” Lăng sư huynh đợi hắn mắng chửi chán rồi mới hỏi.

“Các ngươi không phải đều ở đây sao?” Nam nhân sắc mặt không hề lo lắng nhìn Lăng sư huynh.

Bọn họ tổng cộng tám người, trừ người đã bị ném vào ao, vẫn còn ba người không thấy tung tích trong đó gồm cả Phương Vãn.

“Không bị đưa tới nơi này thì chắc chắn là chết rồi.” Nam nhân cười quái dị: “Nơi mà các ngươi rơi xuống, các ngươi cho rằng ai cũng có thể sống sót mà ra khỏi sao?”

Tên đệ tử nắm lấy cổ áo hắn, đánh loạn lên người hắn: “Ngươi đừng có ăn nói lung tung, mấy người Phương Vãn sư muội ở đâu? Ngươi giấu bọn họ ở đâu? Mau giao ngay ra cho bọn ta.”

“Hừ!”

Tên đệ tử lại tiếp tục đánh tới, nam nhân vẫn chỉ nói như thế, lời hắn ta nói có lẽ là thật.

“Được rồi, đừng đánh nữa.” Lăng sư huynh cản hắn lại, hỏi nam nhân đang thở hổn hển: “Làm sao để ra khỏi nơi này?”

Trước khi đến đây bọn họ đã thử tìm đường ra, nhưng đứa bé bị bọn họ tóm được lại nói về cơ bản không thể ra khỏi nơi này.

“Ra khỏi đây?” Nam nhân đột nhiên cười to rồi lại điên cuồng rống giận: “Nếu ta biết cách ra ngoài thì còn cần phải tìm cách luyện hóa thanh kiếm kia sao?”

Thanh kiếm: “...” Tiếp tục bơi.

Nam nhân nói hắn cũng là bị rơi xuống đây. Khi hắn tới đây, tòa cung điện, cái ao và thanh kiếm đã có ở đây rồi.

Minh Thù cũng bị thuyết phục.

Cứ tưởng rằng nam nhân này chính là chủ nhân của nơi đây, ai mà biết được hắn cũng chỉ là người bị hại.

Lăng sư huynh: “Ngươi không phải là chủ nhân ở đây sao?”

Nam nhân như là nghe được một chuyện cười thú vị.

Trời mới biết đây là địa bàn của người nào.

Nam nhân không nhớ rõ là đã rơi xuống đây từ bao giờ, dù sao thì cũng từ rất lâu rồi.

Những đứa bé này đều là những yêu tinh hắn bắt ở vùng phụ cận. Gần cung điện có rất nhiều yêu tinh biến thành hình người như vậy, chúng cũng là yêu tinh ăn thịt người. Cứ coi như không bị đem về cung điện, nếu bị bọn chúng bắt được cũng lành ít dữ nhiều.

“Các ngươi đã từng nghe đến linh tuyền chưa?”

Nam nhân nhìn vẻ mặt của bọn họ cũng đủ biết bọn họ không biết.

“Linh khí tinh khiết nhất được tạo ra từ trời đất.”

Nam nhân nhìn về phía sau, nữ nhân y phục đỏ rực hiên ngang ngồi ở đầu tường mặt mày tươi cười.

Hắn lập tức nhớ tới hai lần bị nàng đánh, nghiến răng: “Những gì nàng ta biết không phải là ít đâu.”

“Quá khen quá khen.”

“...” Ai thèm khen ngươi chứ, có biết xấu hổ không vậy?

Hắn quay đầu nhìn về phía ao: “Cái ao này là linh tuyền, mọi thứ ở đây đều do linh tuyền chống đỡ. Thanh kiếm kia còn chưa nhận chủ, đừng ai mong có thể ra khỏi nơi này.”

Đây là do hắn ở đây chờ đợi lâu như thế đúc kết ra được.

“Đó là kiếm gì?”

Nam nhân hiển nhiên là vô cùng căm hận thanh kiếm kia: “Không biết.”

Hắn ngay từ đầu là muốn nó nhận làm chủ, ai ngờ thanh kiếm này sống chết không chịu nhận mà hắn lại chẳng thể tùy tiện đến gần ao.

Hắn tốn rất nhiều thời gian mới phá bỏ được trận pháp ở gần ao.

Sau đó hắn muốn cưỡng ép luyện hóa nó nhưng kết quả thật khiến người ta tức giận.

“Vậy là chỉ cần làm cho nó nhận chủ là có thể ra khỏi đây?”

“Chắc là thế.” Nam nhân nói: “Ta cũng chỉ đoán thế nhưng một thanh kiếm ở linh tuyền, cứ coi như ra ngoài được hay không then chốt không phải ở nó, thì sau khi nhận chủ cũng có thể dùng nó chém mở một con đường thoát ra ngoài.”

Lăng sư huynh nhìn về phía ao.

Thanh kiếm đột nhiên dựng lên ghét bỏ lùi về phía bờ ao.

Lăng sư huynh đã có bản mạng kiếm Linh Tiêu, đúng rồi trong truyền thuyết đã nói Hy Tà kiếm đã từng đánh bại thanh Linh Tiêu kiếm.

“Chúng ta đi thử xem.” Lăng sư huynh nói với hai đệ tử Vô Cực kiếm tông.

Đệ tử Vô Cực kiếm tông có chút do dự, thanh kiếm kia có vẻ không thích bọn họ... Từ mũi kiếm đến chuôi kiếm đều tỏ rõ thái độ đừng có tới đây.

Hai người vẫn là tiến lên phía trước thử, cuối cùng chỉ nhận được sự coi thường một cách vô tình của thanh kiếm.

Tuy rằng thanh kiếm không nói gì cũng chẳng có biểu cảm gì, nhưng mọi người vẫn có thể cảm nhận được sự ghét bỏ của nó.

“Chỗ này không ra được thật sao?” Minh Thù hỏi tiểu tiểu yêu tinh bên cạnh.

“Ừ.” Tiểu đồng gật đầu: “Chúng tôi sinh sống ở đây rất lâu rồi, dù sao cũng không tìm được đường ra ngoài.”

“Vậy lúc trước là ngươi lừa ta có thể tiễn ta ra ngoài sao?”

Tiểu yêu tinh thì thầm trong lồng ngực: “Ngươi cũng nói là lừa ngươi rồi... nói như thế có thể làm giảm sự cảnh giác của những người rơi xuống đây.”

“...” Tiểu yêu tinh hiểu được khá nhiều: “Nơi bọn ta rơi xuống cũng không thể sao?”

Tiểu yêu tinh nhắc nhở: “Ngươi... vì sao mà rơi xuống đây?”

Minh Thù không nói lên lời.

Tiểu yêu tinh không nói là được, nghĩa là có lên được thì cũng chưa chắc đã ra ngoài được. Mấy linh thú có cánh không cẩn thận rơi xuống đây, bay lên được một nửa đã bị chặn lại về cơ bản là không ra khỏi đây được.

Người ở trong viện còn đang thương lượng đối sách. Vì không xác định được lời nam nhân kia nói có đúng hay không, bọn họ lại ra ngoài tìm thêm một vòng.

Cuối cùng xác định, nơi đây thực sự không ra được. Bọn họ đi thẳng về phía trước nhưng cuối cùng sẽ đều quay lại vùng phụ cận của cung điện bảo ngọc.

“Chết tiệt, cũng không liên hệ được với sư môn.”

“Làm sao đây Lăng sư huynh, mấy người Phương Vãn sư muội cũng không tìm thấy sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”

“Lăng sư huynh...”

Lăng sư huynh đột nhiên nhìn về phía Minh Thù.

Minh Thù nheo mắt: “Định làm gì?”

Lăng sư huynh nói: “Ta nhớ ma tu các ngươi có phương thức liên lạc đặc biệt, ngươi có thể thử liên lạc với bên ngoài không? Chúng ta bây giờ đều bị vây ở chỗ này, ai cũng không ra ngoài được.”

Câu nói phía sau là giải thích vì sao hắn làm như thế. Chỉ là tạm thời để mọi người có thể ra khỏi cái nơi quái dị này.

“Có thì cũng có đấy.” Minh Thù suy nghĩ một chút: “Nhưng mà nơi đây rõ ràng là không gian kín gió, chính là phương thức của ma tu cũng không thể truyền ra ngoài được.”

Nàng ngay cả phương thước gọi thú nhỏ bình thường còn chẳng có hồi đáp thì đừng nói tới các phương thức khác.

“Vậy ngươi có kiến nghị nào không?”

Minh Thù chân thành kiến nghị: “Ngồi ăn chờ chết.”

Lăng sư huynh: “...”

“Ngươi có muốn thử thanh kiếm kia không?” Lăng sư huynh chỉ về cái ao phía sau.

Minh Thù liếc mắt nhìn thanh kiếm, thanh kiếm vừa hay đối diện với nàng hình như nó đang quan sát nàng.

Minh Thù ghét bỏ: "Không muốn."

“Đùng!”

Thanh kiếm đột nhiên nổi giận.

Chỉ có nó ghét bỏ người khác, làm gì có chuyện người khác ghét bỏ nó chứ!

“Ngươi xem tính cách thối như thế, không muốn.” Minh Thù thêm một câu.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 866: Kiếm Phá Thương Khung (8)

"Ngươi tốt nhất là đừng chọc nó, rất dễ nếm đau khổ." Nam nhân đứng bên cạnh lạnh lùng nói.

Minh Thù tặc lưỡi: “Xấu xí, tính khí lại kém, còn để người khác nói mình?"

Nam nhân: "..."

Thanh kiếm ở trên ao, mũi kiếm lướt trên mặt nước một vòng tạo thành một vòng xoáy.

"Không hay rồi."

Tay chân nam nhân bị trói hắn chỉ có thể bật nhảy, tư thế rất lạ nhảy tới cửa viện.

Lăng sư huynh nhìn về phía ao nước, nước trong ao đang hình thành thành vòng xoáy.

Linh khí trong không khí khuấy động giống như bị hút đi.

Lăng sư huynh cõng đệ tử đang hôn mê trên mặt đất lên, gọi hai đệ tử vẫn còn đang thất thần đuổi theo nam nhân vừa đi ra ngoài.

Nam nhân đang nhảy nào có chạy nhanh bằng bọn họ.

Nam nhân tức giận đến mức cả khuôn mặt đều vặn vẹo.

Phía sau tiếng nước vang lên ầm ầm, da đầu nam nhân tê rần, hắn như phải chịu đựng đau khổ có điều uy lực thanh kiếm này phát ra rất nhỏ, bình thường hắn làm nhiều như vậy cũng không thấy nó có nhiều phản ứng.

Nước ao khuấy động bắn tung tóe ra không trung, hình thành từng thủy kiếm (*).

Vô số thủy kiếm lấy ao làm trung tâm, vọt tới tứ tung.

Phía bên Minh Thù nhiều nhất.

"Đóng cửa, mau đóng cửa!"

Nam nhân văng ra khỏi cửa viện rơi trên mặt đất miệng bám đầy bùn, hắn ngẩng đầu rống to với người bên cạnh.

"Cạch!"

Cửa viện đóng lại, thủy kiếm đập vào cửa phát ra âm thanh loảng choảng, có điều thủy kiếm không có bắn thủng cửa viện.

Bên kia Minh Thù cũng nhảy từ đầu tường xuống.

Trong viện trải qua một trận gió tanh mưa máu.

Thế nhưng những thủy kiếm này lại không bước ra tiểu viện nửa bước.

Thanh kiếm kia không thể rời khỏi ao, công kích của nó không thể rời khỏi tiểu viện này.

Đây là kinh nghiệm phải rất lâu nam nhân kia mới đưa ra được như vậy.

Chính thanh kiếm tự mình ở trong sân từ rất lâu, đợi âm thanh nhỏ xuống, Minh Thù mới trèo lên tường nhìn xuống, kiếm đã nằm lại trong ao, nhìn qua bốn phía vẫn như trước không có gì thay đổi.

"Trời sắp tối rồi."

Minh Thù quay sang hướng khác, liền nghe được câu nói của nam nhân không thể giải thích nổi.

Tiểu yêu tinh cũng rùng mình theo, nhắc nhở Minh Thù: "Nhanh tìm một chỗ trốn đi!"

-

Vào ban đêm ở bên ngoài đào viên chính là một cơn ác mộng.

Minh Thù nghe thấy bên ngoài phát ra tiếng "ô ô" không ngừng, thỉnh thoảng có bóng đen bay qua trước cửa sổ, thỉnh thoảng còn có tiếng kêu bén nhọn, thảm thiết vang lên.

Ngay cả nam nhân này cũng không biết là vật gì, dù sao buổi tối không cần ra ngoài là được rồi.

Không chừng đó là con đường chết.

Minh Thù cảm thấy những thứ này có chút thú vị, rất giống khí tức trên người nàng.

Chắc cũng là loại ma vật nào đó.

Có điều vào ban ngày nơi này lại dư thừa linh khí, buổi tối thì bị một đám ma quỷ chiếm lấy.

Nơi này rất quái dị.

[Thời hạn nhiệm vụ: Trăm phần trăm nghĩ cách cứu trợ nữ chính, thời gian là nửa tiếng, bắt đầu đếm ngược thời gian.]

Trước đến nay Hài Hòa Hiệu chưa từng tuyên bố nhiệm vụ nhanh chóng.

Minh Thù nghe xong thời gian đếm ngược cũng đã bắt đầu rồi.

Đi đâu cứu chứ?

Hài Hòa Hiệu cho Minh Thù một tấm bản đồ.

Nhưng tấm bản đồ vô cùng trừu tượng.

Giống như một tờ giấy trắng, điểm bắt đầu và điểm kết thúc kết nối với nhau thành đường lượn sóng.

Cứ như vậy.

Không có có bất kỳ phương pháp nào.

Khoảnh khắc Minh Thù đứng ở cửa quan sát, không có bóng đen nào thoảng qua, nàng mở cửa đi ra ngoài.

Người của Vô Cực kiếm tông ở cách vách, lúc nàng mở cửa, đúng lúc cửa đối diện cũng mở ra.

"Vừa rồi ta thực sự nghe tiếng của Phương Vãn sư muội..."

Một đoàn người mặt đối mặt nhìn nhau, đối mặt với Minh Thù có chút phòng bị.

Minh Thù xoay người đi theo đường bản đồ chỉ.

Còn chưa đi được hai bước thì một bóng đen kéo tới, vật kia tốc độ cực nhanh, trong hoàn cảnh bình thường căn bản không thể tránh được.

Minh Thù lại trực tiếp dùng tay bắt lấy.

Minh Thù chạm tới bóng đen kia, cái gì cũng không bắt được.

Bóng đen xuyên qua bàn tay nàng, lao thẳng tới mặt nàng.

Sau đó bóng đen xuyên qua cả thân thể nàng, chạm vào cửa phía sau.

Bóng đen dường như xoay lại đối đầu với Minh Thù: "Phi phi!"

Minh Thù: "..."

Trò đùa gì vậy? Ghét trẫm? Ai cho ngươi mặt mũi đó!

Các ngươi ngay cả khuôn mặt cũng không có.

Cũng dám "phi" trẫm!

Nàng chụp vào cái bóng đen kia lần nữa, bóng đen không nhúc nhích dường như dự liệu Minh Thù không bắt được chính mình.

"Chít chít"

Bóng đen phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Người phía sau đuổi kịp liền thấy bóng đen đang giãy giụa bị Minh Thù túm ở trong tay.

"Còn dám phi hay không?"

"Chít..." đều là đồng loại, sao lại nỡ thiêu rụi lẫn nhau.

Minh Thù dùng sức bóp chặt.

"Chít..." Âm thanh của bóng đen yếu đi vài phần, tôn thượng tha mạng tiểu nhân có mắt như mù.

Minh Thù buông bóng đen ra, bóng đen lập tức xông vào chỗ tối biến mất.

"Đó là cái gì?" Đệ tử bên cạnh Lăng sư huynh hỏi Minh Thù.

"Ai biết, dù sao không thể ăn." Minh Thù tiếp tục đi về phía trước.

Bóng đen núp trong bóng tối: "..." Chít chít, ma tu thật đáng ghét, không thể ăn.

Bọn họ là đồng loại, hơn nữa còn là kiểu đồng loại chạm vào nhau cũng chạm không được, thế nhưng nữ nhân kia vậy mà lại bắt được nó.

Đệ tử nhìn về phía Lăng sư huynh.

Lăng sư huynh lắc đầu.

Nam nhân nói vật đó hoạt động vào buổi tối, nam nhân còn nói mấy thứ này đơn phương một mình không phải là khó đối phó.

Nhưng số lượng chúng nó rất nhiều lại xuất quỷ nhập thần, một khi bị bao vây tuyệt đối chạy không thoát.

-

Con đường Hài Hòa Hiệu đưa cho rất trừu tượng, cũng may lúc Minh Thù di chuyển, điểm tượng trưng cho nàng cũng di chuyển theo.

Có điều...

Người phía sau nhìn đường đi của người phía trước rồi đi theo chưa được bao lâu lại quay trở lại, chọn con đường bên cạnh lặp lại nhiều lần liên tục như vậy.

Bà nó, ai làm chỗ này nhiều lối đi như vậy.

Gặp bóng đen kế tiếp cũng không dám công kích Minh Thù, luẩn quẩn quanh chỗ nàng đi.

Lại không thể ăn, không nên vây quanh. Lẽ nào muốn nàng bắt lại bóp chết sao?

Minh Thù dựa theo lộ tuyến trên bản đồ, cuối cùng dừng ở...

Ừm?

Đây không phải là sân viện của thanh kiếm tính khí rất xấu kia sao?

"Sư huynh, ngồi yên, ta sắp vẽ xong rồi."

"A..."

"Sư huynh!"

Trong viện truyền tới âm thanh rất chói tai.

Minh Thù đẩy cửa viện đi vào.

"Cót két..."

Trong viện một mảnh đen thùi lùi như quỷ lửa bao quanh mấy người bên cạnh cái ao.

Minh Thù tiến đến trong viện đột nhiên yên tĩnh lại.

Bóng đen nhao nhao thay đổi phương hướng nhắm thẳng vào nàng.

Người trên ao nước cũng nhìn Minh Thù, có điều rất tối bọn họ chỉ thấy có người tới.

"Chít chít..."

Bóng đen phân ra từng bộ phận bay tới phía Minh Thù.

Hiển nhiên là định công kích nàng.

Thế nhưng mỗi con đều xuyên qua thân thể Minh Thù.

"Phi!"

"Phi!"

Chân mày Minh Thù giật giật, cho nên đây là truyền thống của bọn họ?

Minh Thù đánh một bóng đen té xuống đất, bóng đen đồng loạt lui lại: "Còn không cút, ta giết chết các ngươi."

Hầu hết bóng đen cũng không ngờ Minh Thù có thể bắt được bọn họ, có chút không cam lòng liếc mắt nhìn người bên cạnh cái ao.

Mỗi bóng đen kêu "chít chít" vài tiếng, bắt đầu rút khỏi sân viện.

"Chờ một chút!"

"Chít chít..." Ngươi còn muốn thế nào nữa, đều nhường cho ngươi ăn rồi!

Thần kỳ là Minh Thù dĩ nhiên nghe hiểu.

"Người kia dẫn đi." Minh Thù chỉ vào Phương Vãn bên cạnh cái ao.

Phương Vãn nghe rõ lời Minh Thù nói, nàng dồn hết sức lực hét một tiếng: "Thất Nguyệt, ngươi cấu kết với mấy thứ này là muốn làm gì bọn ta?"

Người có mặt ở đây, bao gồm cả nữ chính đều đã cướp đi thanh kiếm Hy Tà của yêu nữ kia?

"Đừng khẩn trương, sẽ không làm gì các ngươi." Giọng nói Minh Thù vào đêm tối cứ lên lên xuống xuống, âm cuối mang vài phần ý tứ khác nhau, phảng phất có thể khiến người ta quên đi tình cảnh bọn họ lúc này: "Ta chỉ là nghĩ nên làm gì với ngươi mà thôi."

Phương Vãn: "..." Nàng nói cái gì?

Đội quân bóng đen chưa có nhiều dự đoán như vậy.

"Chít chít?" Chia cho chúng ta?

"Đúng, nhanh lên, nếu không... ta đổi ý."

***

(*) Thủy kiếm: Thanh kiếm tạo ra từ nước.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 867: Kiếm Phá Thương Khung (9)

"Các ngươi đừng qua đây."

Khi bóng đen tới gần bọn họ âm thanh từ hỗn loạn biến thành hoang mang, sợ hãi lại giận dữ.

Minh Thù nhìn những bóng đen chơi đùa xung quanh đám người kia, sau đó lôi Phương Vãn ra khỏi vòng bảo vệ của bọn họ.

"Buông ta ra."

Trong lúc hoảng loạn Phương Vãn đẩy nữ nhân bên cạnh đang vẽ thứ gì đó.

Nữ nhân kia ngừng tay một lát, cũng nhào cơ thể vào trong bóng đen.

"Tô sư muội!"

Có người sợ hãi kêu lên muốn kéo nữ nhân ra.

Mắt thấy nữ nhân muốn nhào vào trong bóng đen, bóng đen trước mặt đột nhiên tản ra, nữ nhân được người đón lấy xoay tròn hai vòng rồi dừng lại.

Ánh sáng yếu ớt trong viện chiếu lên gương mặt kiều diễm của nữ nhân.

Trên người nàng có một mùi hương dễ chịu.

"Tô sư muội, muội không sao chứ!"

Tô Dĩ Thu tim đập thình thịch không ngừng, nàng nuốt một ngụm nước bọt nói: "Không…không sao."

Minh Thù buông Tô Dĩ Thu ra, Tô Dĩ Thu theo bản năng có chút sợ nàng lui về phía sau mấy bước.

Vừa rồi là Phương Vãn đẩy mình sao?

Tô Dĩ Thu nhìn về phía Phương Vãn bên kia.

Tay chân của Phương Vãn kẹt trong bóng đen, nàng ta bị nâng lên bay ra khỏi viện.

Bóng đen còn lại ở lại ngăn chặn công kích của những người còn lại.

Lúc bọn người Lăng sư huynh tiến vào, đúng lúc nhìn thấy Phương Vãn bị đám bóng đen mang ra khỏi sân viện.

"Lăng sư huynh cứu mạng!"

Tiếng kêu của Phương Vãn biến mất ở bên ngoài sân viện.

Sau đó bên ngoài sân viện khôi phục lại yên tĩnh, phảng phất như mấy thứ kia chưa bao giờ xuất hiện qua.

Có người đuổi theo hướng Phương Vãn biến mất, nhưng vừa nhảy lên tường bọn họ lập tức nhảy trở về.

Tất cả bên ngoài đều là những bóng đen kia.

Trong viện yên tĩnh đến quái dị.

"Yêu nữ… Yêu nữ, tại sao ngươi phải làm như vậy, ngươi đem sư muội…!"

Rốt cuộc có người phá tan sự im lặng nhào tới Minh Thù.

Minh Thù nghiêng người tránh ra, nhấc chân đá người kia qua một bên, cười khanh khách nói: "Tuy rằng Phương Vãn không thấy nữa, nhưng nàng ta là vì các ngươi nên không thấy, một người đổi lấy sự an toàn cho nhiều người như vậy, rất hiệu quả."

"…"

Trong viện không ai nói thêm gì.

[Thời hạn nhiệm vụ hoàn thành.]

Hoàn thành rồi?

Đi thôi đi thôi.

Quay về còn có thể ăn khuya.

Minh Thù yếu ớt lên tiếng: "Các người không cần quá lo lắng, sư muội đáng yêu của các ngươi có thanh kiếm Hy Tà sẽ không xảy ra chuyện gì."

Môn đệ tử: "Sao sư muội lại có Hy Tà kiếm?"

Minh Thù: "Đương nhiên là nàng ta cướp, nếu không... là ta tặng cho nàng ta sao? Nhìn ta giống như vị yêu nữ không tư lợi vô cùng đáng kính như vậy sao?"

Một đệ tử: "Hy Tà kiếm rõ ràng ở trên người ngươi…" Mọi người đều biết.

Khóe miệng Minh Thù kéo ra: "Ngươi từng tận mắt nhìn thấy ta dùng Hy Tà kiếm? Nếu ta có Hy Tà kiếm như vậy sớm cầm lấy đi đổi đồ ăn ngon rồi."

Vật đáng tiền như vậy, nhất định có thể đổi được rất nhiều đồ ăn ngon.

Nếu không đi đoạt lại…

Minh Thù suy nghĩ một chút, cảm thấy bản thân hay là trước ăn no rồi tính đến hiện tại.

Mọi người: "…" Tuy là câu phía trước có chút đạo lý, thế nhưng câu phía sau là cái quái gì.

Thanh kiếm Hy Tà là vũ khí lợi hại như vậy, cầm đi đổi đồ ăn là nghiêm túc sao?

Yêu nữ năm lần bảy lượt nói Hy Tà kiếm ở trên người Phương Vãn sư muội, chẳng lẽ là thật?

Không, không, không, không có khả năng.

Hy Tà kiếm sao có thể ở chỗ Phương Vãn sư muội.

Nhất định là gian kế của yêu nữ này.

"Yêu nữ ngươi không nên vàng thau lẫn lộn…"

Xa xa một luồng sáng phóng lên cao.

Âm thanh gào thét thảm thiết của bóng đen vang lên đầy tuyệt vọng.

Mọi người nhìn về phía xa xa thoáng thấy luồng sáng không ngừng hiện lên, kinh ngạc không thôi.

"Xem đi, ta không có lừa các ngươi nha!" Minh Thù buông tay: "À khả năng các ngươi chưa từng thấy qua, có điều sư huynh các người… Lăng sư huynh khẳng định đã thấy qua."

"Lăng sư huynh?"

"Lăng sư huynh?"

Lăng sư huynh nhíu mày lại, Linh Tiêu kiếm trong tay nhẹ nhàng kêu vù vù, hắn nói: "Là Hy Tà kiếm."

"..."

Làm sao có thể?

Không phải Hy Tà kiếm bị yêu nữ đoạt đi rồi sao?

Tại sao lại ở chỗ Phương Vãn sư muội?

"Vù vù vù..."

Đột nhiên phía sau bọn họ xuất hiện tiếng kiếm kêu, mọi người quay đầu nhìn, vừa rồi phía trên ao nước vẫn còn trống vậy mà lại cắm một cây kiếm màu đen thẳng đứng.

"Sao nơi này có thanh kiếm..."

Lúc bọn họ vừa mới tiến vào, không nhìn thấy bất kì thứ gì ở trong ao.

Đột nhiên hồng quang phía xa xa như bị cái gì hấp dẫn bay về phía bên này.

Mọi người hoảng sợ chạy tán loạn ra bốn phía, hồng quang nhập thẳng vào Hắc kiếm.

"Ong ong ong..."

Hắc kiếm chấn động lực phát ra càng mạnh, nước trong ao rung chuyển.

Hắc kiếm ở trong ao bay loạn thế nhưng trong ao tựa như có bức bình phong đem chặn nó lại.

Hồng quang từ đằng xa không ngừng bay tới, tiếng kêu thảm thiết của bóng đen vẫn như cũ liên miên không dứt.

Mọi người đều không biết chuyện gì xảy ra.

"Tô sư muội!"

Có người kinh ngạc hô một tiếng như có bàn tay vô hình bắt lấy Tô Dĩ Thu lao về phía hồ nước.

Mắt thấy sắp chạm vào nước trên ao, thân thể nàng lại bị văng ra một cách quái dị từ trên không trung rơi xuống đất.

Đầu óc Tô Dĩ Thu choáng váng, hoàn toàn không biết xảy ra việc gì.

Nàng vẫn chưa đứng lên lại bị lôi đi, sau đó lại tiếp tục bị bắn ra.

Đệ tử Vô Cực kiếm tông chạy theo nàng đầy sân, đều chưa từng một lần bắt được nàng lại.

Cứ như vậy mấy lần cả người Tô Dĩ Thu nhanh chóng rơi vào hôn mê.

Lúc bị bắn ra lần nữa, nàng theo bản năng bắt lấy người bên cạnh.

Vốn Minh Thù đang đứng xem trò vui, đột nhiên lại bị Tô Dĩ Thu ôm lấy đùi sau đó cả nàng cũng bị hút vào.

Đầu Minh Thù đụng vào bức bình phong vô hình.

Ánh mắt nàng chống lại Hắc kiếm trong ao nước.

Vì những hồng quang này, trên thân kiếm mơ hồ như có hồng quang lưu chuyển tản ra ánh sáng lung linh cực kỳ đẹp.

"Vèo..."

Hắc kiếm đột nhiên vung lên chém về phía Minh Thù.

Minh Thù: "..."

Lòng phục thù mạnh vậy sao?

Minh Thù đẩy Tô Dĩ Thu ra nhanh chóng lui về phía sau.

Kiếm quang chém vào bức bình phong vô hình bên ngoài ao, Minh Thù nghe "răng rắc" một tiếng có cái gì đó vỡ vụn, cả sân viện trong chớp mắt ngập tràn một luồng khí khổng lồ.

Linh khí bắt đầu phân tán lúc này chúng giống trận gió do linh khí tạo thành, mỗi một sợi linh khí đều sắc bén như dao.

Trong không khí dần dần xuất hiện mùi máu tươi.

Minh Thù ném Tô Dĩ Thu cho người gần nhất nhanh chóng lui xuống dưới tường viện.

Hắc kiếm đang cuốn sạch linh khí khổng lồ xông thẳng lên trời.

Hồng quang mơ hồ lóe lên rồi rơi từ trên không xuống, chém xuống một cái về phía Minh Thù.

Minh Thù: "..."

Thanh kiếm vỡ này ứng nghiệm lên trẫm phải không?

Minh Thù vén tay áo lên, tay không chống lại Hắc kiếm.

Chiêu thức của Hắc kiếm rất ngang ngược, dù sao thấy chỗ nào tốt liền chặt xuống chỗ đó.

Nó còn mang theo một linh khí của cái ao, Minh Thù cảm giác mình có khả năng phải chết một lần.

"Ngươi xong hay chưa!" Minh Thù bắt Hắc kiếm lại, gắt gao cắm nó trên mặt đất rồi ấn xuống: "Ta chỉ mắng ngươi một câu, vốn dĩ ngươi xấu ngươi còn không thừa nhận, giết ta lại không thể biến thành đẹp!"

"Ong ong ong..."

Hắc kiếm tức giận rung chuyển.

Muốn thoát khỏi tay Minh Thù.

Kẽ tay Minh Thù tê liệt.

Trẫm không ra oai ngươi nghĩ dễ dàng bắt nạt trẫm đúng chứ!

Minh Thù đang muốn biểu diễn cho nó thấy tay không cắt đứt dao sắc, nàng đột nhiên cảm thấy mình và Hắc kiếm liên kết với nhau qua nhiều sợi tơ hơn.

Hắc kiếm cũng dừng rung động.

Ba giây sau.

Một người một kiếm đồng thời lùi lại.

Hai chữ ghét bỏ biểu hiện vô cùng rõ ràng.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 868: Kiếm Phá Thương Khung (10)

Minh Thù nhìn kẽ tay bị chảy máu.

Thanh kiếm mục nát này vậy mà lại có khế ước với nàng?

Hắc kiếm đang vùng vẫy một cách điên cuồng, dường như vùng vẫy để cho máu của Minh Thù chảy xuống.

Hắc kiếm vùng vẫy một lúc, đột nhiên "bịch" một tiếng rơi xuống đất.

Nếu dựa theo lời của một nam nhân, vậy đại khái là "cái ấy của nam nhân bị tê liệt" thì đời này không còn luyến tiếc.

Trong sân mọi người đang mắt chữ a mồm chữ o nhìn bọn họ.

Cho nên bây giờ là tình huống gì?

Yêu nữ đánh thắng thanh kiếm kia?

Hắc kiếm đột nhiên dựng đứng, màu đen trên thân kiếm chậm rãi chuyển thành màu đỏ, ngay cả dòng chữ trên thân kiếm cũng bắt đầu biến đổi.

Minh Thù: "..." Ngươi dừng tay lại cho trẫm!

Hắc kiếm biến mình thành Hy Tà kiếm.

Ngay cả khí tức cũng giống nhau!

"Hy Tà kiếm..." Lăng sư huynh hô lên một tiếng.

Các đệ tử vừa nghe liền tức giận: "Yêu nữ, ngươi dám gạt bọn ta!"

Bọn họ thiếu chút nữa thì tin!

Minh Thù: "..."

Đây thật sự không phải là Hy Tà kiếm.

"Thả sư muội ra!"

"Yêu nữ, hôm nay ta liều mạng với ngươi!"

Đệ tử của Vô Cực kiếm tông không quan tâm sự ngăn cản của Lăng sư huynh, đánh về phía Minh Thù.

Khóe miệng Minh Thù giật giật một cái, nhấc thanh kiếm Hy Tà giả ngăn cản sự tấn công của bọn họ.

Rất tốt!

Chẳng những khí tức giống nhau mà ngay cả năng lực cũng giống nhau.

-

Minh Thù lấy hơi chống đỡ thanh kiếm giả, lấy một quả trái cây cuối cùng từ trong túi ra cắn một miếng, nước trái cây ngọt ngào lan tỏa trong miệng, tâm trạng của nàng thoáng chốc chuyển biến tốt đẹp.

Ở trong sân đệ tử của Vô Cực kiếm tông ngã trái ngã phải, ngay cả Lăng sư huynh cũng không ngoại lệ.

Hy Tà kiếm pháp rất tốt!

Tốt cái rắm!

Cái thanh kiếm vỡ nát này!

Minh Thù tức đến mức đập vỡ hàng giả.

Không có Hy Tà kiếm, dù sao cũng bị buộc tội rồi!

Minh Thù đạp cửa rời đi.

Minh Thù không thấy được lúc nàng rời đi, thanh kiếm giả cũng dựng lên, có điều nó không lập tức cùng đi ra ngoài, mà là trở lại trong linh tuyền.

Chớp mắt một cái nước trong linh tuyền cạn khô, linh khí nồng nặc trong viện khiến người ta hít thở không thông cũng biến mất.

Những bóng đen bên ngoài vẫn còn.

Minh Thù vừa ra thì có bóng đen xông tới, tiếng kêu thảm thiết phía xa xa một chút cũng không ảnh hưởng tới chúng nó, loài vật rất thần kỳ.

"Chít chít..." Ngươi không ăn? Chúng ta đây có thể ăn không?

Minh Thù nở một nụ cười xấu xa nói: "Cút."

"Chít chít..." Hung dữ cái gì mà hung dữ, cút thì cút!

Bóng đen tập hợp thành một đoàn, nhao nhao rời khỏi.

Minh Thù đi đến gian phòng nơi nàng ở trước đó, con rắn của nàng vẫn còn ở chỗ này, đồ ăn vặt không thể mất.

Thanh kiếm giả cứ va va chạm chạm đi theo phía sau nàng, phát ra tạp âm rất đáng ghét.

Minh Thù vào phòng đóng cửa để mặc nó ở bên ngoài, nó ở bên ngoài cứ gõ cửa "bịch bịch".

Cuối cùng Minh Thù cũng không mở cửa cho nó, nhưng nó tự phá cửa sổ đi vào, tự mình rơi xuống đất, tư thế diễn giải chính xác năng lực của thanh kiếm là "kiếm bại liệt".

"Đây…đây..." Tiểu yêu tinh bị thanh kiếm đột nhiên xuất hiện dọa cho giật mình.

Minh Thù không để ý tới tiểu yêu tinh, tiếp tục gặm thịt, ánh mắt nhìn chằm chằm lên thân thanh kiếm giả.

Thanh kiếm này rốt cuộc là làm thế nào bắt chước theo Hy Tà kiếm?

Là do trước đó nó hấp thu những hồng quang kia sao?

Sức chịu đựng là bao nhiêu?

Có đủ sức khi nàng cầm thanh kiếm vỡ này đi một vòng khắp lục địa hay không, khiến người ta muốn giết chết nàng sau đó phá hủy thanh kiếm này?

Hắc kiếm dường như phát giác ra Minh Thù có ý đồ xấu, đột nhiên đổi mình về hình dáng Hắc kiếm.

Minh Thù: "..." Ngươi có bản lĩnh thì đừng biến trở lại!

Ăn khuya xong, Minh Thù đặt tiểu yêu tinh đang run lẩy bẩy qua một bên, nàng đem nhặt thanh Hắc kiếm trên mặt đất lên.

Hắc kiếm rất yên tĩnh, yên tĩnh hơn so với trước lúc giả làm Hy Tà kiếm.

Minh Thù bội phục nó bắt chước rất cẩn thận.

Nó làm sao biết Hy Tà kiếm nặng bao nhiêu?

Hắc kiếm không quan tâm.

Minh Thù quan sát Hắc kiếm tỉ mỉ một lần nữa, trên chuôi kiếm ngoại trừ chữ Long, còn có hai chữ...

Liên Kính.

Cho nên đây là tên của thanh kiếm này? Hay là chủ nhân của thanh kiếm này tên là Liên Kính?

Liên Kính, dường như tên này đã nghe qua ở chỗ nào...

Minh Thù suy nghĩ kỹ một chút, chắc là từng gặp chủ nhân của nó nhưng gặp ở nơi nào?

Quên đi.

Dù sao cũng không quan trọng.

-

Ngày thứ hai trời vừa sáng, Minh Thù liền nghe thấy đệ tử của Vô Cực kiếm tông đang tìm người.

Đêm qua sau khi nàng rời đi, đầu tiên những bóng đen kia quan sát một hồi, sau đó mới chui vào lôi mấy người bọn họ đi.

Bọn họ trước tìm được một đệ tử, có điều đệ tử kia ngoại trừ tu vi bị tổn hại không ít, còn lại đều bình thường.

Những vật này là hấp thu tu vi.

Phương Vãn cũng được tìm thấy, có điều Phương Vãn trừ chật vật ra còn lại đều bình thường, không bị những bóng đen kia hút đi tu vi.

Phương Vãn đang nghĩ xem nên giải thích thế nào về Hy Tà kiếm.

Nhưng không nghĩ tới bọn họ căn bản không hỏi nàng, ngược lại lại hận Thất Nguyệt đến nghiến răng nghiến lợi, còn nói nàng ta lừa bọn họ.

Hỏi sau Phương Vãn mới rõ, sau đêm qua nàng bị bắt đã xảy ra chuyện gì.

Tuy Phương Vãn thở phào nhẹ nhõm, nhưng không khỏi lại lo lắng, trong tay nàng ta sao có thể có một thanh Hy Tà kiếm?

Còn có đêm qua Hy Tà kiếm không tài nào hiểu được bị tổn thất rất nhiều năng lượng, nếu không phải là trên người nàng có nhiều lá bùa, nàng nói không chừng cũng sẽ bị bóng đen hút đi tu vi.

"Phương Vãn uống nước đi."

Tô Dĩ Thu đưa nước cho nàng ta.

Phương Vãn thấy sắc mặt Tô Dĩ Thu bình thường, lúc này mới nhận lấy, quan tâm hỏi: "Cám ơn Dĩ Thu, đêm qua ngươi không sao chứ?"

Tối qua hỗn loạn như vậy, ánh sáng lại không rõ, Tô Dĩ Thu sẽ không thấy mình đẩy nàng ta chứ.

Có điều vận khí nàng thật tốt.

Như vậy mà không sao.

"Không sao." Tô Dĩ Thu muốn hỏi nàng ta vì sao đẩy mình, nhưng bản thân lại không chứng cứ, cuối cùng đành đem lời nuốt vào.

"Sư huynh." Phương Vãn đi đến phía người vừa tiến vào: "Các sư huynh và sư đệ khác đã tìm thấy chưa?"

Tô Dĩ Thu gục đầu xuống, đi chăm sóc các sư huynh đệ vừa tìm về được.

"Đều tìm được rồi." Lăng sư huynh thản nhiên nói.

Hai đệ tử bị bắt đi đầu tiên là thảm nhất bị mất hết toàn bộ tu vi, sau này chỉ có thể làm người bình thường.

Nam nhân bị trói ở một bên điên khùng châm chọc: "Đã nói với các ngươi rồi buổi tối không nên ra ngoài."

"Những thứ đó rốt cuộc là cái gì?" Có người níu áo nam nhân kia hỏi.

Nam nhân khịt khịt hai tiếng: "Ai biết, dù sao không phải thứ gì tốt.”

Lăng sư huynh tiến lên: "Thanh kiếm trong ao kia vẫn luôn ở đó?"

Nam nhân: "Cái này lừa các ngươi có gì tốt, yêu tinh nơi này đều biết."

Lăng sư huynh nhíu mày.

Cái ao kia đã khô kiệt, mà thanh kiếm kia cũng không thấy đâu.

Bọn họ tận mắt nhìn thấy nó và Minh Thù đánh nhau, sau đó không hiểu sao lại biến thành Hy Tà kiếm...

Rốt cuộc chuyện này là như thế nào?

Ánh mắt Lăng sư huyh quét về phía Phương Vãn bên cạnh.

Nam nhân nhận thấy được điều lạ thường: "Xảy ra chuyện gì, thanh kiếm kia làm sao?"

"Không thấy thanh kiếm kia nữa, linh tuyền cũng khô kiệt." Có đệ tử trả lời.

"Khô kiệt?" Giọng nói nam nhân the thé vang lên: "Các ngươi làm cái gì sao?"

"Đều là yêu nữ kia, tất cả những điều này nhất định là do yêu nữ kia giở trò."

Lăng sư huynh tỉnh táo hơn so với bọn hắn, nàng cũng rơi xuống cùng với bọn họ, khẳng định ở đây không có quan hệ gì với nàng, nhưng hôm qua nàng đối với những bóng đen kia...

Còn có thanh kiếm kia, lẽ nào nàng đánh tráo thanh kiếm trong ao?

Mặc kệ là vũ khí gì, ngâm trong linh tuyền một chút, năng lực tuyệt đối sẽ tăng mạnh.

Dường như chỉ có như vậy chỉ mới có thể giải thích rõ, vì sao thanh kiếm kia biết biến thành Hy Tà kiếm.

"Yêu nữ gì? Trước đó không phải ta từng nói qua với các ngươi, mọi thứ ở nơi này đều chống đỡ là vì dòng linh tuyền kia sao? Các ngươi, đám người điên này!" Nam nhân tâm tình kích động.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 869: Kiếm Phá Thương Khung (11)

"Két..."

Trong một nơi đang cãi vả, cửa phòng mở ra, một nữ nhân y phục đỏ rực bước ra.

Mọi người: "..."

Sao yêu nữ này còn ở đây?

Bọn họ tưởng nàng ta đi rồi...

Ai ngờ nàng ta còn ở căn phòng cũ chứ!

Đây là chuyện một yêu nữ nên làm sao? Đánh nhiều người bọn họ như vậy, lại quay về căn phòng đó?

Minh Thù duỗi người một cái, cái chuông trên cổ tay vang leng keng.

"Chào buổi sáng."

Nét mặt nữ nhân tươi cười như hoa.

“...” Chào cái rắm!

Minh Thù đi xuống bậc thang.

Phía sau nàng có tiếng nói vang lên, mọi người nhìn lại, một mũi kiếm đỏ chống đất, nghiêng bốn mươi lăm độ về phía trước, thoáng qua như lão già tuổi xế chiều.

Phương Vãn nhìn thấy thanh kiếm Hy Tà quen thuộc, suýt chút nữa đem thanh kiếm Hy Tà của mình mổ xẻ ra xem.

Nàng là chủ nhân của thanh kiếm Hy Tà, rất hiểu rõ về thanh kiếm này.

Thanh kiếm này...

Giống y đúc thanh kiếm Hy Tà của nàng.

Tại sao có thể như vậy!

"Ta đã nói Phương Vãn sư muội của các ngươi không chết được mà." Minh Thù cười chúm chím nhìn Phương Vãn.

Phương Vãn chống lại ánh mắt của Minh Thù, sự sợ hãi chột dạ trước đây của nàng đã biến mất chỉ còn lại lửa giận.

Ma tu quả nhiên không phải đồ tốt gì.

"Phương Vãn sư muội, có phải muội không thoải mái hay không?"

Đệ tử thấy sắc mặt Phương Vãn không tốt, quan tâm hỏi một câu.

Minh Thù cười khẽ, giọng nói nhàn nhạt: "Nàng ta có cái gì không thoải mái, cho dù có cũng là do ta chọc tức."

Đáy mắt Phương Vãn tràn đầy lửa giận, móng tay bóp vào lòng bàn tay, vì quá dùng sức nên đã thấy máu.

"Yêu nữ ngươi câm miệng!"

“Miệng ở trên người ta, ta sẽ không câm miệng, ngươi có thể làm gì ta?" Minh Thù nghiêng đầu: "Ngươi cũng đánh không lại ta."

“...”

Tuy là nàng nói thật, nhưng vẫn muốn đi tới đánh chết nàng.

Lăng sư huynh ngăn bọn họ tiếp tục mượn cớ gây chuyện với Minh Thù, bọn họ đã tổn thất nhiều sư huynh đệ như vậy, lại mượn cớ gây chuyện với nàng, cuối cùng vẫn là bọn họ chịu thiệt.

Hôm qua Minh Thù đi vườn hái quả hái được một túi trái cây.

Nàng tìm một chỗ ngồi xuống, vừa ăn trái cây vừa nghe bọn họ thảo luận chuyện rời khỏi nơi này.

"Đùng đùng..."

"Bắt đầu rồi bắt đầu rồi, ha ha, mọi người đều phải chết ở chỗ này." Tên nam nhân cười sắc bén, vang lên với bầu không khí đùng đùng.

Mọi người đồng thời nhìn lên trời.

Nam nhân nói linh tuyền khô kiệt, nơi đây cũng sẽ hủy diệt.

"Đùng Đùng Đùng..."

Tiếng động không ngừng vang lên.

Minh Thù ném hạt xuống, nhìn đám người bên kia đã chuẩn bị sẵn sàng đón quân địch nói: "Sét đánh mà thôi, lo lắng cái gì."

“...”

"Đùng Đùng Đùng..."

Mọi người nghe cẩn thận, quả thật là tiếng sấm.

Nam nhân không tin: "Không thể nào, sao lại là sét đánh? Nơi đây chưa bao giờ bị sét đánh, chắc chắn không phải sét đánh, mọi người đều phải chết, mọi người cùng nhau chết.”

Nhưng mà sự thực chứng minh chính là sét đánh.

Hơn nữa trời còn mưa.

Nam nhân bối rối.

...

Minh Thù ngồi trên một khối nham thạch bên vách đá nghỉ ngơi.

Từ lúc linh tuyền bị hủy, chỗ đó đã không tồn tại độc lập, nhưng người ra ngoài ai cũng giật mình.

Leo lên từ chỗ bọn họ té xuống.

Minh Thù nhìn nhãn hiệu kiếm giả lơ lửng trên không trung, nó đang đi tới đi lui, còn xoay ngang xoay dọc, giống như đang cười nhạo Minh Thù.

Minh Thù cầm nham thạch bên cạnh chọi qua, kiếm giả sáng lên, nhẹ nhàng tách ra.

Những hạt nham thạch vỡ rơi xuống đất.

"Yêu nữ ngươi làm cái gì vậy!"

Phía dưới truyền đến tiếng mắng chửi.

Minh Thù ló đầu nhìn, đệ tử của Vô Cực kiếm tông đang ở phía dưới.

Có lẽ Phương Vãn sợ Minh Thù tiếp tục chỉnh nàng, trốn ở phía cuối cùng.

Minh Thù vỗ vỗ đất trên người, cầm lấy dây leo trên vực đá, tiếp tục bò lên trên.

"A..."

Minh Thù nghe phía dưới hỗn loạn, không biết chuyện gì xảy ra, giống như đám người phía dưới tăng nhanh tốc độ.

Minh Thù đã có thể thấy đỉnh núi, mà lúc này phía trước nàng không xa có một người.

Có người leo đến trước nàng sao?

Không phải chứ!

Cò lẽ người phía trên nghe được tiếng động, cầm lấy sợi dây nhìn xuống phía dưới.

Ánh mắt hai người trên khoảng không chạm vào nhau.

Là nam nhân bán thuốc.

"Ủa". Nam nhân kinh ngạc khẽ kêu một tiếng.

Một giây kế tiếp, tay chân lanh lẹ tới gần cây hoa nhỏ màu trắng.

Lúc này những bông hoa nở thật đúng lúc.

Đã đến mùa hoa nở rồi.

Tốc độ Minh Thù nhanh hơn, lúc nam nhân sắp hái được, nàng giẫm cánh hoa kia xuống vách.

Nam nhân: "..."

Minh Thù cười khẽ, sau đó nhanh chóng bò lên trên vực đá.

Nam nhân cũng đi lên theo, hắn dùng cả tay chân, nhìn qua giống như không phải người tu đạo, đây cũng lý do vừa nãy hắn không ngăn cản Minh Thù kịp.

"Cô nương." Nam nhân lấy hơi: "Sao nàng có thể không hiền hậu như vậy chứ?"

Minh Thù: “Ta ghi thù.”

Nam nhân: “...”

Nam nhân vỗ nhẹ những hạt bụi dính trên người, ôn hòa lễ phép như cũ nói: "Được rồi, trước đây là do ta, chúng ta coi như hòa nhau. Thế nhưng cô nương, nàng thực sự không mua thuốc sao?"

Minh Thù: "..."

Rốt cuộc ngươi nhìn chỗ nào nghĩ trẫm cần uống thuốc?

Là người bán thuốc cũng không nên nói mò vậy chứ!

Nếu ở hiện đại, thầy thuốc như vậy sẽ bị bắt đó!

Hắc kiếm từ từ bay qua, nam nhân nhìn kiếm, lại "ồ" một tiếng: "Đây không phải là Liên Kính sao?"

Minh Thù nhìn hắc kiếm, lúc này vẫn là bộ dạng thanh kiếm Hy Tà, sao tên này vừa liếc mắt đã nhìn ra?

Hắc kiếm nhìn trên nhìn dưới, như là đang quan sát nam nhân, thái độ vô cùng ngạo mạn.

"Hy Tà ra đời rồi, ngay cả Liên Kính cũng ra đời rồi... Loạn quá!” Nam nhân lẩm bẩm lấy cái sọt của hắn ra: “Có thể bán được nhiều thuốc cũng không tệ.”

Minh Thù mím môi nhìn nam nhân.

Người này có bệnh sao?

Cái sọt của nam nhân ở bên vách đá, phía sau cái sọt đột nhiên xuất hiện một con rắn.

Sau đó là con thứ hai, con thứ ba...

Màu sắc xinh đẹp, từng con từng con rắn từ vách đá bò ra ngoài.

Nam nhân cũng không quan tâm gì tới sọt của mình, lui về phía sau.

Ánh sáng của cây kiếm từ đáy vực hiện lên, con rắn bên vách đá bị cắt thành mấy khúc, mấy bóng người xuất hiện.

Sau khi Tô Dĩ Thu đi lên, lập tức vẽ một trận pháp ở bên vách đá, ngăn cản những con rắn này xông ra.

Những con này đều là rắn bình thường, lực công kích không lớn, trận pháp của Tô Dĩ Thu đủ để ngăn chúng nó lại.

"Sư đệ, sư đệ, nhanh, giải độc đan."

"Lăng sư huynh, vô dụng..."

“Sư đệ hãy gắng gượng...”

“Thử mấy viên nữa xem sao.”

Tên đệ tử bị cắn sắc mặt tái xanh, cánh môi thâm đen lại, từng viên giải độc đan được nuốt xuống nhưng cũng không có tác dụng gì.

Lúc này nam nhân và Minh Thù đã ở trong trận pháp, Minh Thù đứng ở sát biên giới, đã rời khỏi vòng bảo hộ của trận pháp, những con rắn từ bốn phía bò qua, không dám đến gần nàng rồi nhanh chóng rời đi.

Nam nhân khép tay áo đứng cách đó không xa: "Các vị, mua thuốc không?"

Mọi người lúc này mới phát hiện trong trận pháp có một nam nhân xa lạ: “Ngươi là người nào?"

Nam nhân nhẹ giọng đáp: "Đại phu."

Đại phu... Không phải dược sư, hắn chỉ là người thường.

"Ngươi có thể giải độc cho sư đệ ta không?" Giải độc đan của bọn họ vô dụng, hiện tại chỉ có thể nhờ vào nam nhân cứu ngựa chết thành ngựa sống.

Nam nhân vẫn câu nói kia: "Mua thuốc không?"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 870: Kiếm Phá Thương Khung (12)

Nam nhân chỉ bán thuốc, không xem bệnh.

Đệ tử của Vô Cực kiếm tông cảm thấy người này đang đùa bọn họ.

Tô Dĩ Thu dẫn đầu hỏi: "Xin hỏi công tử cần bao nhiêu tiền?"

"Không cần tiền." Nam nhân nói.

"Không cần tiền? Vậy dùng cái gì? Linh thạch sao? Trên người chúng tôi còn một ít, ngươi muốn bao nhiêu?" Tiền tệ của người bình thường không giống với tiền tệ của người tu đạo.

Nam nhân lắc đầu: "Không cần linh thạch."

Thấy người đệ tử kia sắp không ổn rồi, tất cả mọi người hơi sốt ruột: "Vậy ngươi muốn cái gì?”

"Mạng."

Giọng nói ôn hòa của nam nhân phảng phất nhuộm băng, làm cho người ở chỗ này không nhịn được rùng mình.

Mạng.

"Một phần thuốc, mười năm tuổi thọ."

"Vèo..."

Thanh kiếm của Vô Cực kiếm tông chĩa vào mặt hắn: "Ngươi rốt cuộc là người nào!"

"Đại phu."

"Sao có thể có đại phu như vậy, muốn tuổi thọ của con người, mà tuổi thọ làm sao có thể cho ngươi?" Tuổi thọ là đồ vật có thể cứ cho là cho sao?

Nam nhân không nói, biểu cảm ôn hòa lại khiêm tốn, khiến người ta nhìn hắn không thể tức giận được.

Một phần thuốc, mười năm tuổi thọ.

Đây là ngoại môn tà thuật gì vậy?

"Ta cho ngươi."

"Tô sư muội!" Đệ tử vô cực kiếm tông hoảng sợ vội vàng kéo Tô Dĩ Thu: "Người này không rõ lai lịch, hắn nói thật hay giả cũng không biết."

"Vậy các huynh đệ có biện pháp tốt hơn để cứu người không?" Ánh mắt Tô Dĩ Thu trong suốt.

"Tô sư muội cái này..."

Bọn họ đều là nam nhân, coi như muốn cứu, chẳng lẽ để cho một nữ nhân đi cứu?

Nhưng là mạng đó!

Mười năm...

"Sư huynh cũng đi chung với chúng ta, chúng ta đã mất đi... Bất kể như thế nào, ta cũng phải cứu sư huynh." Tô Dĩ Thu kiên định: "Công tử, mời."

Nam nhân rút cánh tay từ trong tay áo ra.

Phương Vãn đột nhiên đứng dậy: "Ta cũng nguyện ý cho ngươi, sư huynh là vì bảo vệ ta, để ta."

Tô Dĩ Thu cảm thấy việc này do mình đáp ứng, không thể để cho người khác thay mình gánh chịu.

Cho nên nàng từ chối Phương Vãn.

Nhưng Phương Vãn lại cảm thấy Tô Dĩ Thu muốn giành biểu hiện, hai người giằng co không nghỉ.

"Ta và Thu sư muội, mỗi người cho ngươi năm năm được không?" Phương Vãn đột nhìn người nam nhân hỏi.

Ánh mắt nam nhân sâu thẳm, gật đầu: “Được.”

Tô Dĩ Thu không lay chuyển được Phương Vãn, chỉ đành đồng ý phương án này.

Nam nhân cũng không làm gì với bọn họ, chỉ đặt tay vào chính giữa trán bọn họ, Tô Dĩ Thu cảm thấy có chút cảm giác mát, cảm giác mát từ trong thân thể nàng mang đi cái gì đó.

Phương Vãn lại có chút khó chịu như đang giãy dụa.

Nếu như không phải Tô Dĩ Thu biểu hiện không có chuyện gì cả, thì Phương Vãn cảm thấy người này tới giết mình.

Một lát sau nam nhân thu tay về, ánh mắt của hắn lẳng lặng nhìn chằm chằm Phương Vãn.

"Có... Có vấn đề gì không?"

Nam nhân đưa tay khép tay áo lại: "Cô nương bảo trọng."

Phương Vãn nhíu mày, có ý gì?

Vừa rồi hắn không nói gì với Tô Dĩ Thu.

Nam nhân kêu bọn họ lấy lại cái sọt của hắn, từ bên trong lấy ra một cái bình sứ cho bọn họ: "Bôi vào thì không sao nữa."

Mọi người luống cuống tay chân bôi vào cho đệ tử trúng độc.

Thần kỳ thay, sắc mặt của tên đệ tử nhanh chóng chuyển sang tốt hơn.

Nam nhân thấy vậy, vác cái sọt vào đi ra ngoài trận pháp, vừa đi vừa nói: "Trong bảy bảy bốn mươi chín ngày, không thể sát sinh, một cành hoa một cây thực vật cũng không được, nhớ kỹ."

Những con rắn đồng thời tránh ra khi nam nhân đi ra khỏi trận pháp.

"Cô nương, cùng nhau xuống núi chứ?"

Lúc đi ngang qua Minh Thù, nam nhân nhẹ giọng hỏi.

Minh Thù liếc mắt nhìn Liên Kính, lại liếc mắt nhìn cái sọt của nam nhân, xoay người đi xuống núi.

Nam nhân đuổi kịp nàng, hai người đi theo bầy rắn rất nhanh biến mất ở trong núi rừng.

-

Trên núi.

Minh Thù nhẹ nhàng thong thả đi ở phía trước, bốn phía có không ít rắn, lưỡi rắn tê tê rung động.

Nam nhân vững vàng theo phía sau.

Minh Thù quay đầu: "Vì sao ngươi cần phải sắp xếp cho ta mua thuốc?"

Vừa rồi đã thấy năng lực của nam nhân, hắn kêu mình mua thuốc chắc không phải thuận miệng nói lung tung.

Nam nhân nhẹ giọng trả lời: "Cô nương không còn sống bao lâu nữa."

“À.” Cơ thể này của nàng vốn là sống không lâu, điều này cũng bình thường, có gì kỳ quái đâu.

Nam nhân tựa như có hơi kỳ quái: "Cô nương không sợ."

"Người cũng phải chết, có gì phải sợ."

Không gian sau trẫm lại là một hảo hán.

Nam nhân cười một cái: "Cô nương thật thú vị."

"Ngươi có thể bán mạng cũng có thể mua mạng, ngươi càng thú vị." Minh Thù bĩu môi: "Cũng không biết, một người sắp chết như ta có thể cho ngươi thù lao gì?"

Nàng lại không quen ai có thể bán mạng để cho nàng mua mạng.

Nam nhân không che giấu: "Hồn."

"Linh hồn sau khi chết?"

"Đúng vậy." Giọng nói ôn hòa của nam nhân từ trong núi truyền ra: "Một phần thuốc, một luồng hồn."

Minh Thù chợt xoay người, ngửa đầu nhìn phía trên nam nhân.

Vạt áo màu xanh nhạt của nam nhân bị gió thổi lay động, mấy con rắn nhỏ từ chân hắn bò tới bò lui.

Minh Thù híp mắt: "Ngươi không phải người?"

Nam nhân trả lời: "Ta chưa nói qua ta là người."

Minh Thù suy nghĩ một chút cũng phải, hắn chỉ nói mình là đại phu, nhưng chưa nói qua mình là người.

Minh Thù thuận tay hái quả rừng trong núi: "Ta khi nào chết?”

Nam nhân: "Không phải là cô nương không quan tâm sao?"

Minh Thù thở dài: "Ta phải xem ta còn bao lâu thời gian, không thể bỏ qua..."

Nam tử trầm ngâm.

Minh Thù cắn trái cây một cái: "Đại lục này ăn ngon nhỉ!"

Biểu cảm nam nhân hơi có chút đọng lại, hắn còn tưởng rằng có chuyện gì phải làm chứ.

Nam nhân nói: "Cô nương khi nào sẽ chết, ta cũng không biết."

Minh Thù: "Ta còn tưởng rằng ngươi cái gì cũng biết chứ."

Nam nhân: "Cái gì cũng biết là thần, ta không phải thần. Ta chỉ là một đại phu."

Minh Thù: “Nếu đại phu nào cũng như vậy, đại lục này sẽ loạn mất.”

Nam nhân: "Thế gian chỉ có một mình ta, cô nương cứ yên tâm đi, người không có duyên cũng không thể gặp được ta."

Minh Thù cười một cái: "Nói như vậy, chúng ta còn khá có duyên nhỉ?"

Nam nhân gật đầu: "Coi là vậy đi, gặp phải cô nương hai lần."

Minh Thù nở nụ cười xán lạn: "Nếu đã như vậy, mời ta mấy quả trong sọt của ngươi được không?"

Nam nhân: "..." Sao hắn cứ cảm thấy nàng nói nhiều như vậy với hắn vì để ý đồ ăn trong sọt hắn vậy?

Nam nhân rất rộng rãi đưa cho nàng hai quả trong sọt.

Minh Thù phát hiện người này rất dễ nói chuyện, trên đường gặp người cần phải giúp đỡ, hắn cũng sẽ hỗ trợ.

Nhưng chuyện bán mạng này, Minh Thù chưa gặp qua.

"Người thường mua không nổi mạng đâu." Nam nhân chủ động giải thích.

"Người thường bình quân có thể sống năm sáu chục tuổi, chết sớm mười năm cũng không sao, sao lại không mua nổi."

Nam nhân lắc đầu, không tiếp tục giải thích.

Minh Thù vẫy vẫy cái đuôi chó trong tay phê bình: "Ngươi kỳ thị."

Nam nhân: "..."

"Khụ... Cô nương, phía trước chính là thành trấn, ngươi nên đem cất thanh kiếm này chứ nhỉ?" Nam nhân nhắc nhở Minh Thù.

Minh Thù nhìn thanh kiếm giả đang tung bay: "Ta không sai khiến được nó."

Khế ước giữa bọn họ là bình đẳng, nàng có thể dùng nó, nhưng không thể sai khiến nó, mấu chốt là nàng không giải được.

Ngay cả thanh kiếm Hy Tà giả cũng vậy.

“Ong ong...!”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 871: Kiếm Phá Thương Khung (13)

“Kêu cái gì mà kêu.” Minh Thù đánh Liên Kính một cái, Liên Kính lệch một bên "ầm ầm" một cái rồi rơi xuống đất.

Nam nhân lắc đầu: "Vẫn là tính tình này."

"Ngươi biết nó?"

"May mắn gặp một lần." Nam nhân nhặt Liên Kính lên, sợ vào thành gây nên phiền phức cởi áo khoác trùm vào nó.

Liên Kính không vui, trực tiếp làm rách áo nam nhân.

Nó như một làn khói bay thẳng về phía trước chớp mắt liền biến mất.

“Vậy thanh kiếm này là gì, làm sao có thể làm gãy nó?" Minh Thù khiêm tốn thỉnh giáo.

Nam nhân kỳ quái: "Cô nương sao phải làm gãy nó?"

"Không phục làm kiếm của ta thì cầm làm gì, làm ta thêm ngột ngạt sao?" Trẫm cũng không thích ngược đại điên cuồng.

Nam nhân nói: "Hai người ở chung thì rắc rối đấy, Liên Kính cao ngạo lắm, chủ nhân trước kia của nó..."

Nam nhân dừng lại, không nói tiếp.

Minh Thù cũng không có hứng thú, sau khi vào thành đi thẳng đến tửu lâu.

Thế nhưng nàng còn chưa tới tửu lâu thì thấy Lăng Kính dụ một đám người chạy về phía nàng.

"Hy Tà kiếm!"

"Là của ta!"

"Đừng cho nó chạy!"

Minh Thù: “...”

Cái gì Hy Tà kiếm, đám người kia mù hết rồi sao.

Thấy đám người kia muốn chạy qua, Minh Thù còn đứng ở cửa tửu lâu vẫn ung dung thảo luận vấn đề học thuật với nam nhân: "Vì sao ngươi có thể nhìn ra nó không phải Hy Tà kiếm."

Nam nhân đáp: "Linh hồn khác nhau."

Nam nhân lại nói: "Vạn vật đều có linh hồn. Cô nương, bọn họ qua tới rồi."

Liên Kính dụ mọi người vây quanh Minh Thù, nó lùi lại về phía sau Minh Thù còn thiếu đường viết... đây là chủ nhân của ta, tới đánh nàng đi!

"Thất Nguyệt?"

"Đã nói Hy Tà kiếm ở trên tay nàng ta, quả nhiên là như vậy!"

"Yêu nữ, giao thanh kiếm Hy Tà ra đây!"

Minh Thù mò trúng Liên Kính, kéo nó về phía trước ném qua cho người kia: "Cho ngươi."

Người đang gào: "..."

Mọi người vô cùng xấu hổ.

Cái này giống như bọn họ tập kết thiên quân vạn mã hùng hổ tới tấn công thành. Đối phương lại trực tiếp tuyên bố đầu hàng, mọi người đều giống nhau cả.

Một lúc lâu người đó mới thử đi nhận lấy.

Lấy, lấy được rồi?

Lấy được dễ dàng như vậy sao?

"Không được cho ta nhìn thấy nó lần nữa." Minh Thù xoay người vào tửu lâu, quấy rối trẫm ăn đồ đều là phái phản động!

Bên ngoài quán rượu tranh đấu vô cùng đặc sắc, Minh Thù ngồi ở tửu lầu vừa ăn vừa xem cuộc vui.

Nam nhân mời Minh Thù ăn một bữa lại kêu nàng làm khách, còn nói nàng có thể sẽ thay đổi chủ ý, hắn rất có hứng thú với việc kinh doanh đơn lẻ này.

Nam nhân biết Liên Kính, nói không chừng còn có rất nhiều đồ ăn ngon Minh Thù hấp ta hấp tấp đi theo.

Sự thật chứng minh nam nhân có rất nhiều đồ ăn ngon, có rất nhiều đồ ngay cả đại lục cũng tìm không thấy được.

Mặc dù nam nhân không để bụng mấy thứ này nhưng hắn vẫn có chút hối hận, sao nàng có thể ăn nhiều như vậy chứ?

-

Kiếm các Vô Cực kiếm tông.

Tông chủ Vô Cực kiếm tông ngồi xếp bằng, Lăng sư huynh đang không nhanh không chậm bẩm báo chuyện lần này.

Lúc tông chủ nghe Lăng sư huynh nói đến chuyện dùng mạng đổi thuốc, từ từ mở mắt ra.

"Sư phụ, người quen biết người kia sao?"

Lúc người kia đi, sư đệ bị trúng độc yếu ớt tỉnh lại đến bây giờ thì không sao cả, nhưng chuyện tuổi thọ này bọn họ chưa từng gặp qua nên mới hỏi như vậy.

Tông chủ hồi lâu mới hỏi: "Người kia có căn dặn cái gì không?"

Lăng sư huynh khẽ nhíu mày nghĩ đến câu hắn nói lúc rời đi, thuật lại lời của nam nhân một lần: "Trong bảy bảy bốn mươi chín ngày, không thể sát sinh, một cành hoa một cây thực vật cũng không thể, nhớ kỹ.”

Tông chủ nói: "Cho đệ tử kia ở Tịnh Tâm các hai tháng, đi xuống đi."

Lăng sư huynh khó hiểu: "Sư phụ?"

Tông chủ thở dài, nhịn không được căn dặn: "Lăng Liệt, ngươi thiên phú vô cùng tốt là niềm hy vọng của kiếm tông chúng ta. Về sau thấy người này, bất kể chuyện gì cũng không giao dịch với hắn, hiểu chưa?”

Lăng Liệt càng khó hiểu: "Sư phụ, hắn là người phương nào?"

Tông chủ phất tay: "Đừng hỏi nhiều như vậy, đi xuống đi. Thuận tiện gọi Phương Vãn và Tô Dĩ Thu tới."

Lăng Liệt tuy muốn biết thân phận của người kia, nhưng tông chủ đã nói như vậy hắn chỉ có thể lui xuống.

Tìm người gọi Tô Dĩ Thu và Phương Vãn.

Phương Vãn đi ra trước nói với ông ta vài câu, vì có người gọi nên Phương Vãn đi trước.

Tô Dĩ Thu mãi đến khi chạng vạng mới ra ngoài, lúc đi ra tinh thần có hơi ngẩn ngơ như là đã trải qua chuyện không thể tưởng tượng.

Lăng Liệt kêu một tiếng: "Tô sư muội?"

Tô Dĩ Thu lấy lại tinh thần, vội vàng cúi người: "Lăng sư huynh."

"Xảy ra chuyện gì?"

Tô Dĩ Thu kéo kéo ngón tay, đột nhiên lắp bắp nói: "Tông chủ nói... muốn nhận muội làm đệ tử quan môn."

Lăng Liệt hơi kinh ngạc, đệ tử quan môn... Cũng có nghĩa là, về sau sư phụ sẽ không nhận đồ đệ nữa.

Lăng Liệt nói: "Chuyện tốt đấy chứ, sư phụ chỉ có một người học trò là huynh về sau có muội lúc huynh không ở đây, muội có thể chăm sóc sư phụ."

"Lăng sư huynh, tông chủ có phải tìm nhầm người rồi hay không?" Đúng thật kiếm đạo của nàng không tốt lắm, đến Vô Cực kiếm tông hoàn toàn là ngoài ý muốn.

“Sao sư phụ có thể sai được.”

"Nhưng mà..."

Lăng Liệt không phải người nói chuyện ngon ngọt đơn giản an ủi hai câu, nghĩ về quan hệ với sư muội đã tiến một bước Lăng Liệt tiễn nàng trở về.

"Thật cảm tạ sư huynh tiễn muội về."

“Nên làm mà.”

Bầu không khí có chút xấu hổ, Tô Dĩ Thu không biết nên nhìn vào đâu.

"Đúng rồi sư huynh, huynh biết người chúng ta gặp là ai không?"

Lăng Liệt lắc đầu.

Tô Dĩ Thu đưa tay sờ trán, lúc đó thực sự cảm giác kia khá kỳ quái, dường như thực sự hắn đã cầm đi cái gì đó...

“Muội lại cảm thấy hắn giống một người.” Tô Dĩ Thu nói thầm một tiếng.

"Sao?" Lăng Liệt rõ ràng nghe thấy được: "Giống ai?"

Tô Dĩ Thu xoa đầu: "Lần trước không phải muội bị phạt dọn dẹp Tàng Thư các sao. Muội... Lăng sư huynh, muội cho huynh biết, huynh đừng nói cho tông chủ."

Lăng Liệt thấy đột nhiên nàng gấp gáp lo lắng, hắn theo bản năng gật đầu.

Lúc này Tô Dĩ Thu mới yên tâm: "Tầng cuối cùng không cho phép đệ tử đi lên, muội không cẩn thận đi lên... Sau đó muội ở tầng cuối cùng thấy một bức tranh, người trên bức tranh đó rất giống nam nhân kia."

"Tầng cuối cùng có trận pháp."

Tô Dĩ Thu sờ đầu một cái, có chút ngượng ngùng: "Lăng sư huynh, huynh cũng không phải không biết, kiếm pháp của muội không tốt nhưng trận pháp đơn giản không thể làm khó muội."

Lăng Liệt suy nghĩ một chút cũng phải.

Hắn hỏi: “Còn vẽ cái gì nữa?”

"Có viết chữ nhưng chữ xấu quá, muội không đọc ra được." Tô Dĩ Thu nói: "Thế nhưng Lạc Khoản là quỷ y."

Tô Dĩ Thu quay đầu hỏi hắn: "Lăng sư huynh, huynh nghe qua quỷ y chưa?"

Lăng Liệt hờ hững lắc đầu.

“Muội có nghe qua, nghe đồn thuật chữa bệnh của quỷ y độc nhất vô nhị, có thể cứu người chết, cứu người từ trong tay diêm vương. Nhưng quỷ y hành tung không xác định, người có thể gặp được ít lại càng ít."

"Đều là tin đồn không nên nói lung tung. Đến rồi, nghỉ ngơi sớm một chút."

Lăng Liệt chỉ vào kiến trúc trước mặt.

Tô Dĩ Thu còn muốn nói điều gì nhưng Lăng Liệt rõ ràng không muốn nói nữa, nàng chỉ có thể vẫy vẫy tay: "Lăng sư huynh tạm biệt."

Đợi Lăng Liệt đi, Tô Dĩ Thu mới nặng nề thở dài đi về gian phòng của mình.

Nhưng nàng không thấy được, Phương Vãn sắc mặt âm trầm đứng cách đó không xa nhìn chòng chọc vào bóng lưng nàng.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 872: Kiếm Phá Thương Khung (14)

Minh Thù dùng hành động chứng minh mình là một kẻ tham ăn đỉnh cấp, chỉ cần là đồ ăn được nàng đều có thể ăn, không thể ăn nàng có thể nghĩ ra cách để ăn.

"Trường Sinh, làm phiền cậu rồi."

Nam nhân tiễn bà lão đi ra, giọng nói ôn hòa: "Không có gì, bà đi thong thả."

"Ồ ồ, được." Bà lão khập khễnh bước đi.

Trường Sinh quay đầu nhìn người trong sân: "Thất Nguyệt cô nương, cô ăn hết như thế ta chỉ còn cách đóng cửa."

"Ngươi nói ta có thể ăn thoải mái." Minh Thù ngồi dưới mái hiên, một tay chống cằm tay kia cầm một cây nhân sâm trắng nõn gặm giòn tan.

Trường Sinh: "..."

Đúng là hắn nói như vậy, nhưng hắn không biết nàng có thể ăn nhiều như vậy.

"Cộc cộc."

Trường Sinh mới vừa đóng cửa lại có người gõ vang.

"Trường Sinh đại phu, ngài có ở đây không?"

Ngoài cửa là giọng nữ dễ nghe, giọng nói hơi gấp gáp.

Trường Sinh đi ra mở cửa: "Xuân Hoa cô nương, có chuyện gì vậy?"

"Trường Sinh đại phu, ngài mau đi xem tiểu thư nhà ta bị làm sao!" Nữ nhân phía ngoài muốn kéo Trường Sinh đi.

Trường Sinh bình tĩnh gỡ nàng ra: "Xuân Hoa cô nương, chờ một chút."

Minh Thù đang nhìn Liên Kính không biết vì sao nổi điên đang chấn động không ngừng.

Trường Sinh quay vào trong nhà, không biết là lấy cái gì, Liên Kính thấy Minh Thù ngồi yên liền đi theo Trường Sinh.

Tiếng hét lên sợ hãi của Xuân Hoa từ bên ngoài truyền đến.

"Thất Nguyệt cô nương, làm phiền cô trông coi Liên Kính được không?" Nếu để nó đi theo hắn đi ra bên ngoài thì toàn thành sẽ rối loạn.

"Ngươi muốn cho ai thì cho!" Minh Thù không thèm để ý khoát khoát tay, thanh kiếm gãy này nàng không muốn chút nào.

"Choang!" Liên Kính vô cùng tức giận, từ bên ngoài sân xông vào chém Minh Thù một phát.

Khế ước công bằng chính là như vậy, mặc dù không thể làm bị thương đối tượng ký khế ước nhưng hoàn toàn có thể chém phát tiết.

"Ngươi đừng gây sự, ta bây giờ sẽ ra ngoài bán ngươi." Minh Thù cắn nhân sâm chỉ vào Liên Kính uy hiếp.

"Xoẹt xoẹt xoẹt!"

Đáp lại Minh Thù chính là ba phát chém liên tiếp.

Minh Thù: "..."

Minh Thù vẩy tay áo, tóm Liên Kính lại đi ra bên ngoài sân.

Xuân Hoa cô nương đột nhiên thấy cửa mở ra, một nữ nhân y phục đỏ rực khí thế hung hăng cầm một thanh kiếm đi ra, sắc mặt nàng trắng bệch lui đến góc nhà.

"Trường... Trường Sinh đại phu, đây... vị cô nương này..."

"Không có chuyện gì." Trường Sinh an ủi.

Minh Thù không thèm nhìn đến bọn họ, cầm kiếm đi ra phố xá sầm uất.

Trường Sinh và Xuân Hoa đi được một đoạn thì thấy Minh Thù đang bán Liên Kính.

Gần đây khắp Vân thành đều truyền tin Thất Nguyệt và Hy Tà kiếm đang ở Vân thành, vì Hy Tà kiếm người muốn tìm nàng cũng không ít.

Cho nên nàng vừa xuất hiện khiến cho không ít người chú ý, toàn bộ khu phố nơi nàng xuất hiện bị người tới xem vây đến chậtních.

Minh Thù bán xong Liên Kính hài lòng ôm đồ ăn vặt rời đi.

[Ký chủ, cô chơi đùa tiên nhân này được đó, cứ duy trì như vậy nhé!] Đám người kia không phải đồng loại mà là dị loại, cứ để chúng tức chết!

Minh Thù: "..."

Nàng là thực sự muốn bán Liên Kính đi nhưng bán nó xong nó lại quay về.

Nàng thực sự không muốn chơi đùa tiên nhân kia.

Hài Hòa Hiệu nhà ngươi, đừng lại giật dây ta làm ra những việc như thế này có được không?

Minh Thù cảm thấy Hài Hòa Hiệu chỗ nào cũng có khuyết điểm, nàng vẫn là ít giao lưu với nó thì tốt hơn.

Minh Thù ôm đồ ăn vặt còn chưa đi được bao xa, bất ngờ có mấy bóng người vây nàng lại, người dân xung quanh nhanh chóng tản ra nhường sân bãi cho bọn họ.

"Yêu nữ, lại dám đánh người của Xích Dương tông chúng ta, thấy chúng ta dễ bắt nạt lắm sao!"

Xích Dương tông? Có ăn được không?

Một lát sau, ý nghĩ không thể ăn được tập trung lại trong đầu Minh Thù: "Ừm."

Xích Dương tông: "..."

Đệ tử Xích Dương tông tụ khí vào đan điền: "Ngươi "ừm" cái gì!"

Minh Thù nghiêng đầu: "Các ngươi dễ bắt nạt."

Xích Dương tông: "..."

Giết chết yêu nữ này!

"Mọi người cùng nhau xông lên bắt yêu nữ này lại vì dân trừ hại."

Minh Thù gần đây đâm chém không tệ, đánh nhau đều rất nhiệt tình.

Đệ tử của Xích Dương tông đại đa số là pháp tu, pháp thuật cái này nối tiếp cái kia đánh về Minh Thù, thân hình Minh Thù lập lờ giống như ma quỷ pháp thuật căn bản không chạm được vào nàng.

"Kết trận!"

Mấy tên đệ tử bên trong nhanh chóng hoán đổi vị trí, bảy người vây Minh Thù vào giữa, bọn họ nhanh chóng kết thủ ấn, ngón trỏ và ngón giữa khép lại vung lên trên không trung, linh khí với màu sắc không giống nhau từ đầu ngón tay bắn ra va chạm giữa không trung.

Linh lực hỗn hợp giống như lưu quang trút xuống.

Có thiên hướng bao trùm xung quanh vây Minh Thù ở chính giữa.

Bọn họ thay đổi vị trí, ở giữa bắt đầu xuất hiện các pháp thuật công kích khác nhau.

Phong nhận, thủy liên, kim trùy… Đủ loại.

Minh Thù bỏ vào trong miệng một miếng mứt hoa quả, tay không bắt lấy thủy liên quấn lên trên tay mình, sau đó mạnh mẽ kéo xuống đất.

Lưu quang từ linh lực tạo thành trên đỉnh đầu chớp mắt xuất hiện một khe hở.

Đệ tử Xích Dương tông: "…"

Đây còn là người sao?

Tay không phá trận pháp của bọn họ?

Mấu chốt là nàng không phải phá trận một cách bình thường, mà là mượn sức mạnh của chính bọn họ… Việc này đúng là muốn lên trời!

Minh Thù vung tay, thủy liên tách thành vô số những giọt thủy liên thật nhỏ, từ bên trong quét ra.

Mọi người giật mình bị ép phải tránh ra, toàn bộ trận pháp tán loạn.

Thủy liên trong tay Minh Thù cũng biến mất.

"Ôi, đang dùng rất tốt." Minh Thù có chút thất vọng vì mình không có vũ khí.

Đệ tử của Xích Dương tông ai ai cũng trợn to mắt.

Vừa rồi bọn họ dường như nhìn thấy, nàng chia thủy liên ra làm rất nhiều phần.

Đây là thủy liên bọn hắn dùng linh lực ngưng kết ra đó!

Đám người còn đang giật mình, người bên kia đã lướt tới còn chưa kịp đối mặt bọn họ đã nằm trên mặt đất.

"Các ngươi dám quấy rối ta ăn này, các ngươi dám quấy rối ta ăn này, ta chỉ muốn bình tĩnh ăn các ngươi cũng phá? Các ngươi..."

Minh Thù đang đánh hăng say, phía trước bất ngờ có mấy viên đá phóng tới.

Thân thể Minh Thù lóe lên tránh được mấy viên đá, mấy viên đá trúng trên mặt đất bên cạnh nàng, mặt đất nứt ra mấy khe hở.

"Sư thúc!"

Minh Thù ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, một nam nhân trung niên đang đạp gió xuống, hắn ăn mặc cùng một kiểu của đệ tử Xích Dương tông nhưng nhìn qua hoa lệ hơn.

"Nhỏ không thắng được, lão già liền tới sao?" Minh Thù vỗ vỗ tay, ôm lấy đồ ăn vặt của mình: "Không phải ta thổi phồng, kéo toàn bộ tông môn của các ngươi đến đây cũng không phải là đối thủ của ta."

Đệ tử Xích Dương tông: "..." Việc này còn chưa phải là thổi phồng? Ngươi còn muốn lên trời!

Nam nhân trung niên mới xuất hiện còn chưa kịp nói chuyện: "..."

Các đệ tử đỡ nhau đứng lên trốn ra phía sau nam nhân.

"Sư thúc, thanh kiếm Hy Tà ở trong tay yêu nữ này."

"Sư thúc, không thể để cho yêu nữ giữ Hy Tà kiếm, nàng ta nhất định sẽ làm việc ác."

"Sư thúc..."

Sư thúc giơ tay lên chúng đệ tử nhất thời im bặt.

Sư thúc hạ giọng nói: "Thất Nguyệt cô nương, Hy Tà kiếm không phải đồ vật mà ngươi nên giữ, ngươi nếu như giao Hy Tà kiếm ra đây ta sẽ tha cho ngươi một mạng."

"Lại là muốn Hy Tà kiếm." Đừng nói nàng không có, thanh kiếm kia cũng là giả! Kiếm gãy cả ngày giả làm thanh kiếm Hy Tà gạt người!

Thật đáng giận!

Minh Thù cắn mứt hoa quả: "Vừa rồi ta bán nó đi rồi, các ngươi bây giờ đuổi theo, không chừng còn có thể đuổi kịp người mua kiếm."

"Phì!" Đệ tử Xích Dương tông không tin: "Ngươi bán Hy Tà kiếm? Định lừa ai chứ!"

"Được rồi được rồi, các ngươi có lý." Minh Thù khua khua hai bàn tay trắng nõn: "Không phải là Hy Tà kiếm đây sao, cho các ngươi."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 873: Kiếm Phá Thương Khung (15)

Minh Thù đưa tay ra phía sau một vòng, mấy thanh kiếm xuất hiện ở trong tay nàng sau đó ném về phía bọn họ.

"Cho các ngươi."

Mọi người bắt lấy kiếm một cách vô thức: "..."

Đây chính là kiếm thông thường!

"Mỗi người một thanh, thế nào, ta rất rộng rãi." Minh Thù mỉm cười.

"Yêu nữ, lại dám đùa giỡn bọn ta!" Đệ tử Xích Dương tông lập tức nổi giận.

Minh Thù dường như nghĩ đến cái gì bàn tay giơ lên.

Kiếm trong tay bọn họ đồng thời bay ra trở lại bên nàng.

Đáy mắt sư thúc hiện lên một tia sáng mờ.

Minh Thù không biết từ đâu lấy ra một cây bút, bắt đầu viết chữ lên trên chuôi kiếm.

Một lát sau thu bút, phất tay.

Kiếm lần một nữa trở lại trong tay bọn họ.

Hai chữ Hy Tà khác người ở chuôi kiếm rất bắt mắt.

Mọi người: "..." Ngươi viết lên hai chữ Hy Tà thì nó chính là Hy Tà sao?

Toàn thể đệ tử Xích Dương tông tức đến phát run.

"Các ngươi tại sao lại tức giận chứ, cái này không phải đều cho các ngươi rồi sao?" Minh Thù bày tỏ khuôn mặt chân thành.

Đệ tử nào đó cầm thanh kiếm giả trong tay ném xuống đất: "Đây là Hy Tà kiếm sao? Đây chỉ là kiếm bình thường, sư thúc, nàng ta trêu chọc chúng ta như vậy phải để cho nàng ta biết thế nào là lợi hại."

Minh Thù đưa ra khuôn mặt vô tội: "Ta vốn không có Hy Tà kiếm, các ngươi lại cứ đòi ta đưa cho các ngươi, ta ngoài cách tạo cho mỗi người một thanh, ta còn có thể làm gì khác sao?"

"Rất nhiều người ở Vân thành đã thấy thanh kiếm Hy Tà ở bên cạnh ngươi, ngươi cho rằng mọi người đều mù cả sao?"

"Đúng là mù cả!" Thanh kiếm gãy kia làm sao có thể là Hy Tà kiếm được!

"..."

Sư thúc vẫn giữ vẻ bình thản ung dung: "Ngươi thực sự không giao Hy Tà kiếm ra đây?"

"Ta cho các ngươi, các ngươi lại không lấy không trách ta được."

Biểu cảm sư thúc ngưnng lại xung quanh không gió mà bay, sư thúc bước về phía trước một bước, áp lực mạnh mẽ xuất hiện.

Bà nó chứ, sao lợi hại như vậy.

Muốn hại chết trẫm, kế thừa đồ ăn vặt của trẫm sao?

Minh Thù tranh thủ thời gian bảo vệ tốt đồ ăn vặt của mình.

Đệ tử bản tông đứng ở sau lưng sư thúc đều cảm giác nhũn cả ra, nữ nhân bên kia y phục đỏ rực phấp phới, mái tóc tung bay nhưng tâm tình lại không có nửa điểm biến hóa, bờ môi khẽ cười, vững vàng đứng đó.

Trong lòng sư thúc tràn đầy hoảng sợ.

Nghe nói tu vi của Thất Nguyệt cũng không cao lắm, trước đây bị người ta tấn công còn bị thương phải chạy trốn.

Nhưng nàng đối mặt với áp lực của mình, vậy mà một chút phản ứng cũng không có?

"Xong rồi?"

Sư thúc nhíu mày, phóng thích toàn bộ sức mạnh, những thứ treo ở những ngôi nhà xung quanh đều bị nghiền nát, từ trên không rơi lả tả xuống đất.

Nhưng nữ nhân đối diện đang đứng trong vòng bão táp vẫn đứng y nguyên.

"Đinh đinh..."

Tiếng chuông lanh lảnh từ trong vòng bão táp truyền ra, đôi mắt sư thúc trợn to, sức mạnh của hắn nhanh chóng quay vòng trở về.

"Bụp!"

Gió ngừng người ngã.

Tĩnh lặng.

Sư thúc bị ngã vào bên trong sạp hàng nhỏ cạnh đường, nửa người bị che lại.

"Phụt"

"Sư thúc!"

"Sư thúc, người không sao chứ!"

Các đệ tử lấy lại tinh thần luống cuống tay chân kéo sư thúc từ trong sạp hàng đứng dậy.

Sư thúc ôm ngực, khóe miệng còn dính máu, sắc mặt ảm đạm lại kiêng kỵ nhìn chằm chằm Minh Thù.

Minh Thù lắc lắc mái tóc ngắn ngang trán vốn không tồn tại, cười khí phách: "Ta không phải thổi phồng, đồ chơi linh lực này ta chơi đùa được so với các ngươi còn giỏi hơn, ngươi tìm một kiếm tu đánh với ta có lẽ sẽ không thua khó coi như vậy."

Ý của lời này là bất kể tới cái gì đều sẽ thua.

Đệ tử Xích Dương tông bị lời nói ngông cuồng của Minh Thù chọc tức đến mức, hận không thể rút kiếm đi qua chém chết nàng.

"Ngươi..." Sư thúc vừa mở miệng đã cảm thấy khí huyết dâng lên, hắn phải ổn định một lúc lâu: "Ngươi rốt cuộc làm sao làm được như thế?"

Hắn từng gặp qua người khác có thể chống lại sức mạnh của hắn, cũng đã thấy có người có thể mang công lực của người khác bắn ngược trở về, nhưng đó là lợi dụng công lực của bản thân hắn so với người khác mạnh mẽ hơn.

Nhưng vừa rồi...

Chỉ có của hắn, hắn không có cảm giác nàng phát ra bất cứ công lực gì cả.

"Ta ngu gì nói cho ngươi biết, ngươi ngộ ra được thì sao?" Minh Thù cười.

Sư thúc cảm thấy sụp đổ: "Ngươi không phải là ma tu sao?"

Minh Thù: "Ma tu thì sao? Ta không sử dụng linh lực."

Sư thúc: "..."

Tuy là cảm thấy có chỗ không đúng nhưng hắn không có từ gì để phản bác.

Từ lúc mới gặp tới bây giờ, hắn quả thực không cảm giác thấy linh lực thuộc về nàng.

Minh Thù nhìn sắc trời: "Nên đi ăn cơm trưa không chơi đùa với các ngươi nữa, lần sau muốn bị đánh hoan nghênh tới tìm ta."

"..."

-

Minh Thù trở lại sân nhà Trường Sinh, Trường Sinh đã đã trở về, Liên Kính đã bị nàng bán đi không thấy đâu, không biết là không chạy mất hay là tự mình đi ra ngoài giả danh lừa bịp rồi.

Trường Sinh ngồi ở trong sân giặt quần áo.

"Nhiều máu như vậy, ngươi đi giết người về?"

Nước trong chậu gỗ trở thành màu đỏ của máu, y phục vốn màu xanh nhạt bị nhuộm thành màu đỏ nhạt.

"Không có." Trường Sinh đổ nước đi, lấy nước trong giặt thêm một lần sau đó treo lên.

Dường như trong lòng Trường Sinh có việc gì đó, Minh Thù thấy hắn là lạ, không quan tâm đến hắn nữa tự mình đi tới dưới mái hiên ngồi ăn đồ ăn vặt.

Lúc nửa đêm, Minh Thù đang ngủ thật ngon ngoài cửa bỗng bị đập rầm rầm.

Minh Thù chỉ ở ngoài sân, vì nhà của Trường Sinh không có thừa phòng nào.

Nàng ngồi lên trên ghế, lấy ra một miếng mứt hoa quả nhét vào trong miệng, mùi vị ngọt ngào làm tan cơn buồn ngủ.

Vừa hay lúc đó Trường Sinh cầm đèn đi ra, chậm rãi ra mở cửa.

"Trường Sinh đại phu, mau cứu, mau cứu tiểu thư nhà ta."

Vẫn là Xuân Hoa cô nương mà ban ngày đã gọi cửa, giọng nói run rẩy dường như không thể điều chỉnh.

"Xuân Hoa cô nương, ta bất lực rồi."

"Trường Sinh đại phu, cầu xin ngài, nếu ngài không cứu tiểu thư... tiểu thư coi như xong, Trường Sinh đại phu, bọn họ đều nói ngài y thuật vô song, cầu xin ngài!"

Ánh sáng lờ mờ chiếu lên hình bóng Trường Sinh, trong mông lung thêm vài phần cô quạnh: "Xuân Hoa cô nương, việc này ta thực sự không làm được gì, mọi người tốt nhất mời người trong tiên môn để giải quyết, ta nghe nói người của Xích Dương tông đang ở trong thành, mọi người nên đi cầu xin bọn họ!"

Xuân Hoa than thở khóc lóc: "Bọn họ nhất định sẽ giết tiểu thư, Trường Sinh đại phu, tiểu thư vô tội!"

"Nếu như có thể giữ lại tiểu thư nhà cô, bọn họ sẽ nghĩ cách."

"Trường Sinh đại phu, ta biết một phần thuốc bằng mười năm tuổi thọ, chỉ cần ngài cứu tiểu thư dùng tất cả tuổi thọ còn lại của ta đều cho ngài, ta cũng nguyện ý. Trường Sinh đại phu, cầu xin ngài mau cứu tiểu thư."

Trường Sinh dường như không ngờ tới, nhưng sau đó vẫn lắc đầu: "Thuốc này, các người không mua nổi."

"Vì sao?" Xuân Hoa nóng nảy: "Ta nguyện ý cho ngài tất cả tuổi thọ của ta, ta còn trẻ như vậy, ta có thể sống rất lâu."

Bất kể Xuân Hoa có cầu xin thế nào, Trường Sinh vốn là người dễ nói chuyện bây giờ đều từ chối để lại người ở ngoài sân.

Trường Sinh cầm đèn đứng ở sau cửa, hình bóng của hắn được bao phủ trong một lớp ánh sáng mờ mờ.

Minh Thù thấy việc không liên quan đến mình lại nằm xuống.

Mặt trăng lên cao tới đỉnh đầu, ánh trăng chiếu vào trong sân nhỏ dát lên một tầng ánh sáng mông lung.

Bên người xuất hiện thêm một bóng ma.

Minh Thù liếc mắt nhìn.

Trường Sinh không biết qua đây từ lúc nào.

Minh Thù cầm lấy mứt hoa quả cắn một miếng: "Có việc gì?"

Trường Sinh để đèn xuống ngồi xếp bằng dưới đất, dưới ánh trăng mờ hắn hỏi: "Cô đã nghe qua... yêu thai chưa?"

"Yêu thai không phải là yêu thai sao, có cái kỳ quái đâu." Minh Thù thuận miệng đáp một tiếng.

Trường Sinh lại hỏi: "Vậy đã cô nghe qua yêu cốt chưa?"

Minh Thù sững sờ.

Yêu cốt không phải là xương cốt bình thường của của yêu quái, chỉ có yêu vương mới có yêu cốt.

Nàng một lúc sau mới lên tiếng: "Yêu vương xuất thế, vậy càng náo nhiệt."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 874: Kiếm Phá Thương Khung (16)

Trường Sinh nhìn Minh Thù thật sâu.

Nàng đang chờ mong sao?

Những chuyện thế này quả nhiên không nên nói cùng nàng.

Căn cứ vào ghi chép trên lục địa Thần Võ, mỗi lần yêu vương xuất thế sẽ dẫn đến hậu quả vô cùng nghiêm trọng.

Cho nên tuyệt đối không thể để cho yêu vương sinh ra.

Thế nhưng yêu vương sẽ sinh ra ở đâu khi nào ai cũng không biết, nếu may mắn có thể ngăn cản, còn không may đợi yêu vương trưởng thành đến khi có được thực lực nhất định bọn họ mới tìm được.

Trường Sinh ngồi một lúc trở về phòng của mình.

-

Lúc trời tờ mờ sáng Liên Kính bay vào, đã không phải toàn thân màu đỏ như trước mà là màu xanh lam... Nó lại biến thành cái quái gì?

Giọng nói Trường Sinh từ cạnh cửa vang lên: "Đây là Đoạn Hư kiếm của tông chủ Xích Dương tông."

Xích Dương tông?

Minh Thù cảm thấy thanh kiếm gãy này không tốt đẹp gì.

Hôm qua nàng mới cùng Xích Dương tông gây lộn.

Nó hôm nay thì trở thành kiếm của tông chủ nhà người ta.

Minh Thù đào hố để chôn thanh kiếm gãy.

Trường Sinh nhìn nàng giày vò cái sân của mình, thực sự không biết nên nói cái gì.

"Cộc cộc cộc..."

"Trường Sinh đại phu."

"Trường Sinh đại phu, xin ngài mở cửa ra."

Trường Sinh bỏ chậu gỗ xuống đi mở cửa, người ngoài cửa cùng nhau chen vào, có những mấy người máu me đầm đìa nhìn qua rất thảm.

"Đặt ở trong sân." Trường Sinh chỉ huy bọn họ.

"Trường Sinh đại phu ngài nhất định phải mau cứu con ta, một người đang yên lành đột nhiên biến thành như thế này, nếu xảy ra chuyện gì ta biết sống thế nào."

"Trường Sinh đại phu cầu xin ngươi mau cứu đệ đệ của ta."

"Trường Sinh đại phu."

Trường Sinh kiểm tra người đầu tiên một chút, sau đó hướng về đám người đang ồn ào nói: "Mọi người im lặng, đứng sang một bên."

Trong sân toàn là người, mọi người chỉ có thể lùi đến phía Minh Thù bên kia.

Minh Thù ngồi trên ghế, chân đạp đạp lên Liên Kính chỉ còn lộ ra chuôi kiếm, mọi người lo lắng người thân nhà mình, thấy một cô nương xinh đẹp như vậy ngồi ở bên cạnh cũng chỉ thấy hơi lạ không suy nghĩ nhiều.

Trường Sinh xem bệnh cho người thường đều là dùng thuốc thông thường.

"Yêu khí trùng thiên, chết chắc." Minh Thù âm trầm nói một tiếng.

Mọi người nhất thời trợn mắt nhìn.

Trường Sinh đại phu cũng không nói gì, cô nương này sao dám nói mò!

"Thất Nguyệt cô nương, làm phiền cô buông bạch dị quả ra, ta một lát nữa cần đến." Trường Sinh không ngẩng đầu lên nói.

Động tác Minh Thù đang đưa quả lên cắn dừng lại, ném trái cây đang cầm trong tay trở về giá đỡ bên cạnh.

Trường Sinh kiểm tra như thế một lát bên ngoài lại thêm mấy người đi đến, sân càng chen chúc.

"Cô nương, làm phiền cô kéo cái ghế lại một chút."

Minh Thù liếc hắn một cái: "Phiền phức."

Nàng đứng dậy rút Liên Kính ở trong đất ra, mọi người đồng loạt lui về phía sau mắt lộ vẻ hoảng sợ.

Minh Thù cầm Liên Kính đi tới dưới mái hiên ngồi.

Có người nói trong thành ngoài nơi này của Trường Sinh ra, các tiệm thuốc khác cũng đầy ắp người.

Trên người mọi người đều có vết tích bị cắn, đều là nam tuổi tác từ già đến trẻ rất đều nhau.

Nhiều người vừa được đưa đến tiệm thuốc liền chết tại chỗ.

Bên này của Trường Sinh ít ra vẫn chưa có ai chết cả.

Trong viện đỡ lấy lò nấu thuốc, mọi người tự phát đi nấu thuốc.

Minh Thù ăn hết cả đồ ăn vặt rồi, Trường Sinh vẫn còn đang bận bịu.

Thuốc trong sân bị dùng đến khá nhiều đã không còn lại cho nàng ăn.

Minh Thù chống cằm nhìn một cái lò, bên trong phát ra không phải là mùi thuốc mà là hương thơm ngọt ngào.

Một đứa trẻ nằm bên cạnh mắt to đen láy nhìn nàng.

Minh Thù xê dịch sang bên cạnh, nhìn trẫm cũng không có ăn.

Sắc mặt đứa bé trắng bệch trên người tất cả đều là băng vải, hít vào nhiều mà thở ra không bao nhiêu, bên người cũng không có người lớn nhìn qua cực đáng thương.

Minh Thù: "..."

Trẫm không cho ngươi ăn!

-

"Chỉ có thể tạm thời ổn định, nếu muốn bọn họ khỏi hẳn còn phải đến tiên môn xin đan dược."

Trường Sinh lau mồ hôi trên trán nói với mọi người.

"Đan dược? Chúng ta có thể đi đâu tìm được, Trường Sinh đại phu, ngươi không có cách nào sao?"

Trường Sinh lắc đầu: "Ta chỉ có thể giúp được tới đây, bên trong cơ thể của bọn họ có yêu khí, thuốc của ta không thể xua đuổi yêu khí, có điều bây giờ yêu khí thẩm thấu không sâu chỉ cần có thể tìm đến tiên môn cầu được đan dược, còn có thể cứu trở về."

Tiên môn chính là tam tông lục phái.

"Thật là yêu quái sao."

"Việc kỳ quái như vậy, ta đã nói là do yêu quái làm mà."

"Vậy phải làm sao bây giờ, yêu quái có quay trở lại không? Chúng ta chẳng phải sẽ gặp nguy hiểm sao?"

Có một người nào đó nghẹn ngào khẩn cầu: "Trường Sinh đại phu, ngươi thật sự không có cách nào sao?"

Trường Sinh rất khiêm tốn: "Ta chỉ là một đại phu."

Những người này bình thường đều được Trường Sinh giúp đỡ, hắn nói như vậy những người còn lại cũng không dám dây dưa, có người vội vã rời đi nói rằng đi tìm người trong tiên môn.

Nhưng tất cả mọi người đều rõ, coi như tìm được người bên trong tiên môn cũng không nhất định có thể cầu được đan dược.

Trường Sinh rửa tay thay quần áo một lúc lâu mới ra ngoài.

Trong sân đã khôi phục yên tĩnh, hắn liếc nhìn Minh Thù bên kia.

Minh Thù đang cùng một đứa bé mắt lớn trừng mắt nhỏ.

"Thất Nguyệt cô nương."

"Đây là con cái nhà ai!" Minh Thù chỉ vào đứa bé kia.

Trường Sinh nhìn về phía đứa bé đang nằm, yêu khí trên người của nó vậy mà đã phai nhạt hồi lâu, hơn nữa tinh thần rõ ràng đã khá nhiều: "Đứa bé này..."

Minh Thù che bát đau lòng: "Nó uống hết một chén canh của ta, là muốn bỏ đói ta sao? Trẻ con bây giờ đều âm hiểm như thế, đúng là lòng người..."

"Cô cho nó ăn cái gì?"

Trường Sinh nhìn vào bên trong chiếc lò rỗng, trống không, không có gì cả.

"Ta nấu canh này đâu có dễ dàng gì, còn chưa đủ cho ta lấp đầy bao tử."

Trường Sinh: "..."

Trường Sinh từ trong tay áo lấy ra một bao bánh ngọt đưa tới, đây là vừa rồi có người cho hắn.

"Người tốt một đời bình an." Minh Thù bỏ chén không xuống: "Ngươi vừa rồi hỏi ta cái gì?"

"Cô cho nó ăn cái gì?"

"Canh." Minh Thù cầm một khối bánh ngọt.

"Canh gì?"

"Canh thập toàn đại bổ."

"..."

Trường Sinh nhìn những người trong sân, cuối cùng không hỏi gì nữa, kể cả hắn có hỏi được có lẽ nàng cũng sẽ không giúp đỡ, còn không bằng để cho những người này đi mời người của tiên môn.

Xảy ra chuyện lớn như vậy, người trong tiên môn sẽ không ngồi yên không để ý đến.

Nhưng Trường Sinh không nói, không có nghĩa là người khác không nhìn thấy.

Đứa bé này không biết là ai đưa tới, bên cạnh không có người lớn cũng không còn người thân nhưng ăn mặc lại không tệ, như là đứa trẻ nhà giàu có.

Người thứ nhất phát hiện đứa bé này khác thường là một phu nhân đang trông coi một nam nhân bên cạnh đứa bé.

Tiếp theo người xung quanh đều phát hiện ra đứa bé khác thường.

"Nó tại sao lại không sao?"

"Nó vì sao khỏe lại rồi, Trường Sinh đại phu, ngươi cho nó ăn cái gì? Vì sao nó không sao cả, con trai nhà ta vì sao lại vẫn như vậy?"

"Trường Sinh đại phu..."

"Trường Sinh đại phu ngươi nói đi, không phải ngươi nói không cứu được sao? Ngươi không thể thấy chết mà không cứu được!"

Đoàn người vây xung quanh đứa bé, đứa bé sợ đến co người lại.

Trường Sinh trở thành trọng điểm tất cả mọi người tra hỏi.

Dựa vào cái gì đứa bé này không có việc gì, còn người nhà của bọn họ vẫn còn nằm đấy?

Trường Sinh bất đắc dĩ nhìn về phía Minh Thù, việc này là nàng gây ra.

Nhưng mà nàng ta chống cằm cầm Liên Kính viết chữ lên mặt đất, căn bản không thấy bên này, dường như chuyện này không hề có liên quan gì tới nàng.

Trường Sinh: "..."

Cửa lớn ở đâu, hắn đột nhiên muốn ném nàng ra khỏi cửa.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 875: Kiếm Phá Thương Khung (17)

Trường Sinh giải thích với bọn họ nhưng đám người kia căn bản không nghe, cảnh tượng càng ngày càng hỗn loạn, thậm chí có người bắt đầu mắng Trường Sinh.

Khóe miệng Minh Thù mang theo ba phần ý cười, nhưng lại cho người ta cảm giác có chút đạm bạc lạnh nhạt.

Trường Sinh thu tiền của bọn họ để hỗ trợ cứu người.

Bọn họ lại ỷ vào mình có người thân gặp nạn, có vẻ như nhận được kim bài miễn tử, tùy tiện nghi ngờ nhục mạ người khác.

Không biết tại sao chuyện này lại dính đến Minh Thù.

Có người nói thấy nàng cho đứa bé kia uống gì đó, đứa bé kia đã khỏe rồi.

Đứa bé kia ăn mặc sạch sẽ như vậy, vừa nhìn đã biết là con nhà giàu có, nhất định là Trường Sinh bảo nàng làm thế.

Minh Thù thật là bội phục trí tưởng tượng của những người này.

“Các ngươi không đi diễn thuyết thật là đáng tiếc.” Minh Thù thả lưỡi kiếm ra, lưỡi kiếm rơi xuống đất bắt đầu phản bác: “Đồ là ta cho nó uống, không liên quan gì đến đại phu Trường Sinh của các ngươi.”

Minh Thù nói tiếp trong sân yên tĩnh lại, lát sau có người chất vấn: “Vì sao ngươi lại cho nó uống?”

Minh Thù kéo khóe miệng: “Ta cho ai uống là việc của ta, liên quan gì tới ngươi?”

Người nọ: “Ngươi có thể cứu người, vì sao không cứu?”

Minh Thù phất vạt áo: “Vì ta là ma tu.”

“…”

Ngay cả người thường cũng biết ma tu không phải thứ gì tốt.

Bọn họ đồng thời lui lại.

Đáy lòng Trường Sinh thở dài.

Nàng thật đúng là không biết sợ.

“Đồ thì ta còn, nhưng ta phải nhắc nhở các ngươi một câu, thứ này chỉ có người tu đạo mới có thể dùng, người chưa bao giờ tu đạo uống vào cũng không chịu nổi, nếu các ngươi không sợ bọn họ sẽ chết nhanh thì cứ việc cầm đi dùng.”

Minh Thù xoay cổ tay một cái, mấy món đồ rơi trên mặt đất.

Những thứ này đều là quả khô không biết thú nhỏ mang từ đâu về, thú nhỏ không thích mấy thứ này nhưng nó cũng biết tích trữ đồ đạc, lúc không có đồ ăn sẽ dựa vào những thứ này để mài răng.

Thật ra những trái này đều đã được hong khô, mùi vị cũng tạm được.

Loại nào có ích Minh Thù cũng không rõ lắm, đúng lúc nàng nhìn thấy bếp lò lại nghĩ tới thú nhỏ không ở đây, có thể ăn vụng ít thức ăn của nó.

Dù sao cũng phải có một cái có ích.

Nhưng nhiều thứ tốt dùng chung với nhau, người bình thường sẽ quá liều cơ thể không chịu nổi mà chết.

Cũng không biết đứa trẻ mập mạp này của nhà ai còn nhỏ đã bắt đầu tu luyện, nàng mới dám cho nó uống một hớp nhỏ, tuyệt đối không phải vì nàng tiếc của!

Đám người kia vừa nghe nếu ăn sẽ chết người, lập tức không dám ồn ào.

Đương nhiên chủ yếu vẫn là thân phận ma tu của nàng.

Thậm chí có người dẫn người thân rời khỏi đây, ánh mắt nhìn Trường Sinh cũng rất kỳ quái.

Có lẽ cũng vì hắn thông đồng ở chung với ma tu.

Trường Sinh cũng không ngăn cản.

Trong sân cuối cùng cũng không còn lại bao nhiêu người lập tức rộng rãi, Minh Thù mang cái ghế của mình ra ngoài ngồi lên.

“Tỷ tỷ, cha ta sẽ cảm tạ tỷ.” Đứa trẻ ngồi bên cạnh, gương mặt hiền hòa.

“Ồ, đổi thành đồ ăn là được.”

“Được, tỷ tỷ.” Đứa trẻ tỏ vẻ thành thật gật đầu.

Trường Sinh ngược lại có chút bất ngờ, trước đây hắn không nhìn ra đứa trẻ này lại có tu vi.

“Tiểu bằng hữu, cha ngươi ở đâu?”

“Không biết.” Đứa trẻ nói: “Ta bị lạc khỏi cha ta nhưng cha ta nói đi lạc cũng đừng lo lắng, tìm một bắp đùi mà ôm không chết đói là được rồi."

Trường Sinh: "..."

Minh Thù: "..."

Người cha Phật hệ này được đấy!

...

Tông môn gần Vân thành nhất chính là Vô Cực kiếm tông.

Xảy ra chuyện lớn như vậy, buổi tối Vô Cực kiếm tông liền vội chạy tới.

Có điều bọn họ không ngờ lại nghiêm trọng như vậy, đan dược mang đến không nhiều mà Vô Cực kiếm tông lại không am hiểu luyện đan.

Người bình thường bị yêu khí xông vào cơ thể, đan dược bình thường cũng không cách nào trị khỏi cho họ.

Cũng may đệ tử của Xích Dương Tông ở trong thành, bọn họ am hiểu luyện đan.

Mọi người đồng lòng tìm dược liệu cần thiết cho đan dược, để đệ tử của Xích Dương Tông luyện đan dược suốt đêm phân phát cho người bị thương.

Những đệ tử còn lại thì tìm kiếm hung thủ ở trong thành.

Đáng tiếc qua một đêm, người bị thương tăng lên không ít mà hung thủ thì lại không tìm được.

Tất cả yêu khí trong thành đều bắt nguồn từ những người bị thương, không có nguồn gốc yêu khí từ những thứ khác.

Việc này khiến cả đám người gặp khó khăn.

Không bắt được hung thủ, người bị thương thì càng ngày càng nhiều.

"Kẽo kẹt…"

Vì đệ tử Xích Dương Tông phân phát đan dược, người trong viện của Trường Sinh đều đi khỏi, chỉ còn lại đứa trẻ bị cha giựt giây ôm bắp đùi ở lại đây.

Minh Thù và đứa trẻ đồng thời bị âm thanh này đánh thức.

Không biết lưỡi kiếm nổi điên cái gì, đi lướt qua mặt nàng trực tiếp bay qua tường ra ngoài.

"Két…"

Âm thanh chói tai vang lên từ bên ngoài, giống như có binh khí cạo trên đồ sứ.

Đứa trẻ tuổi còn nhỏ hơi sợ hãi.

Minh Thù nghe âm thanh kia nửa ngày không ngừng, đứng dậy đi về phía cửa sân.

Mở cửa sân ra, ngõ nhỏ tối thui không thấy gì cả tiếng "ken két" ghê răng cũng ngừng.

"Vù…"

Có gì đó lướt qua trên tường đối diện nàng, tiếp theo chính là một lưỡi kiếm màu xanh dương chậm rãi bay tới.

Nó đứng trước mặt Minh Thù thân kiếm hơi nhếch lên, Minh Thù hiểu điều này là ngạo mạn.

“Chính là chỗ này!”

“Sư thúc, đó là Đoạn Hư kiếm của tông chủ, tông chủ tới đây ư?”

Đoàn người chạy vào từ ngõ hẻm đối mặt với lưỡi kiếm.

Đệ tử của Xích Dương tông chắc chắn sẽ không nhận lầm kiếm của tông chủ bọn họ.

Nhưng kiếm của tông chủ bọn họ, sao lại ở chỗ này?

“Yêu nữ!”

“Sao ngươi lại ở chỗ này?”

“Sự việc trong thành, có phải là liên quan đến ngươi?”

Đệ tử của Xích Dương tông vừa thấy Minh Thù liền ồn ào.

Minh Thù dựa vào cửa sân: “Ngươi không nỡ toàn bộ chuyện xấu của lục địa đều do ta làm ư? Được thôi, nếu ngươi cứ nhất định cho là như vậy ta cũng không sao, các ngươi tức giận là được.”

Đổ vỏ, trẫm chuyên nghiệp rồi!

Xích Dương tông: “…” Cái gì gọi là bọn họ tức giận thì tốt rồi?

“Thất Nguyệt cô nương có nhìn thấy một nữ nhân?” Vị sư thúc là người dẫn đầu Xích Dương tông vẫn duy trì tuyệt đối vẻ lạnh lùng và khách quan.

Bây giờ không phải là lúc đánh nhau với nàng.

“Không nhìn thấy.”

“Sư thúc, ta thấy chính là nàng ta.” Đệ tử Xích Dương tông trốn sau sư thúc lên án.

“Phải phải phải, chính là ta, các ngươi đến giết ta đi.”

“…”

Minh Thù phủ nhận bọn họ vẫn có thể mắng tiếp, nàng liền sảng khoái thừa nhận bọn họ cũng không biết nói tiếp như thế nào.

"Vù…"

Mọi người cảnh giác nhìn về phía tường rào, nơi chỉ cách bọn họ vài bước chân lập tức xuất hiện một bóng đen, nhìn đường nét thì là một người còn là một nữ nhân.

Nàng uốn thắt lưng như một lão bà trong đêm tối dưới ánh trăng…

"Tí tách…"

Chất lỏng sền sệt rơi tí tách theo chân tường.

Trong không khí tràn ngập mùi máu tanh nồng nặc.

Thanh kiếm Đoạn Hư phóng một cái bay về phía bóng đen kia.

Người của Xích Dương tông hiển nhiên cũng đang đuổi theo nàng ta, đồng thời tấn công về phía nàng ta.

Nhưng nữ nhân rất giảo hoạt, đả thương nhiều đệ tử của Xích Dương tông, chuẩn bị bỏ trốn.

“Ngăn nàng ta lại, đừng để nàng ta chạy!”

Nữ nhân chạy về phía ngõ nhỏ bên ngoài, nhưng đúng lúc này ngoài ngõ nhỏ vang lên tiếng bước chân hỗn loạn.

Ánh lửa từ xa đến gần chiếu rõ cả cái ngõ nhỏ.

Dẫn đầu là người của Vô Cực kiếm tông.

Lăng Liệt và Phương Vãn dẫn đầu.

Đường lui của nữ nhân bị chặn lại, nàng ta đột nhiên quay đầu nhìn về phía Minh Thù, chạy về phía nàng đưa cánh tay kẹp hai bên nàng: “Đừng qua đây, nếu không… ta giết nàng ta.”

Vẻ mặt mọi người thờ ơ.

Ngươi giết đi!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 876: Kiếm Phá Thương Khung (18)

Minh Thù bình tĩnh lấy đồ ăn vặt ra: “Tiểu tỷ tỷ à, bọn họ hận không thể cho ta chết, kèm hai bên của ta thì có ích gì.”

Nữ nhân: “…”

Nữ nhân thấy người phía đối diện thực sự không phản ứng gì, thậm chí đã có người chuẩn bị tấn công, nàng ta lập tức thả Minh Thù ra chạy vào trong sân chạy trốn.

Ngay cả lưỡi kiếm bên cạnh người Minh Thù cũng không đuổi theo vào.

Một đám người xông tới, Minh Thù bị đụng phải xoay mấy vòng.

Nàng bám lấy khung cửa, mắt lớn trừng mắt nhỏ với những người không thể chen vào.

Mọi người: “…” Đây… đây… đây là ma tu?

Minh Thù: “…” Lại muốn cướp đồ ăn vặt của trẫm?

“Thả hắn ra!”

“Thả thiếu tông chủ ra!”

Minh Thù nhăn trán, một đám ngu ngốc này.

Thiếu tông chủ tùy tiện mất tích thì cũng thôi, lại hô lên vào lúc này, nghiêm túc đấy ư?

Trong sân bị ánh lửa chiếu sáng rực, nữ nhân túm lấy đứa trẻ bị mọi người vây xung quanh.

Nữ nhân tóc rối bù che mất phân nửa khuôn mặt, chỉ có thể nhìn thấy ánh mắt hung ác lại căm hận của nàng ta lộ ra.

Trên làn váy màu xanh nước biển nhuốm máu nhìn có chút âm trầm.

Phần bụng lộ ra như là đã mang thai sáu, bảy tháng.

Minh Thù mang vẻ mặt nụ cười vô hại chen lên phía trước, người ở chỗ này đều không tiện ra tay với nàng.

Minh Thù thấy cửa phòng Trường Sinh mở ra, hắn tĩnh lặng không tiếng động đứng ở bên đó lộ ra một đoạn vạt áo màu xanh nhạt.

“Các ngươi tránh ra cho ta!” Giọng nói nữ nhân sắc nhọn: “Nếu không ta sẽ giết nó, dù sao ta cũng đã giết nhiều người như vậy, giết thêm một người cũng là giết.”

Lúc nói đến giết người, giọng nói của nữ nhân rõ ràng run lên.

“Ngươi dám!”

Người lên tiếng là người của Càn Nguyên tông trong tam tông, đứa trẻ chính là thiếu tông chủ của Càn Nguyên tông bọn họ.

“Ngươi đừng tới đây!” Bàn tay nữ nhân bóp vào cổ đứa trẻ.

“Hồ sư thúc…” Đứa trẻ yếu ớt kêu lên một tiếng.

“Chúng ta là tới giúp ngươi, ngươi mau buông nó ra, nó vô tội.” Hồ sư thúc ý bảo đứa trẻ đừng sợ: “Chúng ta sẽ nghĩ cách giúp ngươi, ngươi bình tĩnh một chút.”

“Vô tội? Nó vô tội, ta không vô tội ư?” Nữ nhân như bị kích động: “Dựa vào cái gì ta phải chịu tất cả những thứ này, tháng sau ta… tháng sau ta sẽ thành thân. Vì sao… vì sao thứ này lại chọn ta, ta đã làm sai điều gì? Nó vô tội, ta không vô tội sao? Đừng tưởng rằng ta không biết các ngươi muốn làm gì, các ngươi muốn giết ta!”

Nữ nhân càng nói càng kích động, đứa trẻ đã sắp không thở nổi nữa.

“Ngươi không sai, người sai không phải là ngươi, mọi người sẽ nghĩ cách giúp ngươi, ngươi đừng sợ…” Giọng nói của Phương Vãn êm dịu: “Ngươi xem, chúng ta có rất nhiều người, nhất định sẽ nghĩ ra cách, ngươi hãy tin chúng ta.”

Có lẽ đều là nữ nhân, nữ nhân lại nghe Phương Vãn nói hết.

Thế nhưng đáy mắt nàng ta cũng chỉ xuất hiện sự buông lỏng trong chốc lát, ngay sau đó chợt chắn đứa trẻ trước người: “Đám người các ngươi muốn giết ta, muốn giết ta, ta không tin các ngươi.”

“Tiểu tỷ tỷ đừng nói nhảm, nếu giết thì mau giết đi đừng có lằng nhằng nữa, trời cũng sắp sáng rồi ta còn phải ngủ đấy.” Minh Thù ngáp một cái: “Nửa đêm nửa hôm quấy nhiễu mộng đẹp của người ta.”

“Thất Nguyệt!”

Có người hét lên.

Yêu nữ này, lúc này mà còn thêm dầu vào lửa cái gì!

“Thả ta đi, lui hết lại cho ta ra ngoài, không được phép tiến lên, đi ra ngoài… Đi ra ngoài hết!” Nữ nhân hét khàn cả giọng.

“Tiểu tỷ tỷ, ngươi tiết kiệm sức lực một chút đi, mọi người đều nghe thấy không cần quát.”

Nữ nhân: “…”

Mọi người: “…”

Nữ nhân đột nhiên quát lớn: “Ngươi đứng lại!”

Minh Thù vẻ mặt chân thành: “Ta lấy cái ghế đã đứng rất tốn sức.”

Nữ nhân quét mắt về cái ghế cách đó không xa, không lên tiếng nữa.

Minh Thù đi thẳng một mạch, mang cái ghế đến phía trước sau đó ngồi lên.

Bầu không khí vô cùng quái dị.

“Đừng nhìn ta, nhìn nàng ta, nhìn nàng ta.” Cả đám nhìn trẫm làm cái gì, trẫm đâu có biểu diễn.

“…” Nữ nhân này tuyệt đối là đang quấy rối.

“Tông chủ.”

“Tông chủ…”

“Trưởng lão, người tới rồi.”

Ngoài cửa sân vang lên tiếng xào xạc, tiếp theo đám người tách ra, đoàn người đi vào.

Đi đầu là tông chủ của Càn Nguyên tông, hai người theo sau lần lượt là trưởng lão của Vô Cực kiếm tông và Xích Dương tông.

“Con à, con chịu khổ rồi.” Tông chủ của Càn Nguyên tông chứng kiến con trai mình bị nữ nhân kia khống chế, nói một câu rất bình tĩnh.

Sau đó?

Sau đó sẽ không có sau đó.

Nổi trận lôi đình, giông bão ầm ầm gì đó.

Không có.

Tất cả đều không có.

Một tông chủ tâm lớn như trời có thể dạy con trai đi lạc hãy ôm lấy bắp đùi to lớn không bị chết đói, phản ứng như thế này dường như cũng không kỳ lạ.

“Cha…” Đứa trẻ cong môi lên, chỉ phát ra một âm tiết mơ hồ.

Tông chủ Càn Nguyên tông: “Thôi Liễu Nhi, ngươi chạy không thoát đâu.”

Thôi Liễu Nhi: “Ngươi câm miệng!”

Tông chủ Càn Nguyên tông: “Bây giờ tất cả vẫn còn kịp, yêu thai trong bụng ngươi vẫn chưa tới lúc sinh ra, chỉ cần ngươi phối hợp chúng ta có thể đảm bảo an toàn cho ngươi.”

Thôi Liễu Nhi rơi nước mắt xuống: “Đảm bảo an toàn cho ta… Không, các ngươi sẽ giết ta, các ngươi sẽ giết ta.”

Trưởng lão của Xích Dương tông thấp giọng giải thích: “Yêu thai có ý thức tự bảo vệ, chắc là nó đã tác động đến Thôi Liễu Nhi, không muốn để chúng ta bắt được.”

Trưởng lão của Vô Cực Kiếm tông nhíu mày: “Không thể chờ thêm được nữa, thời gian càng dài yêu thai càng gần đến ngày sinh ra.”

Thời gian mang thai yêu thai không giống với người bình thường.

Thôi Liễu Nhi này cũng chỉ mới có bầu yêu thai được vài ngày, hiện giờ cũng đã lớn như sáu, bảy tháng.

Nàng ta làm nhiều người bị thương như vậy, càng khiến cho yêu thai lớn nhanh hơn.

Bọn họ đồng thời nhìn về phía tông chủ Càn Nguyên tông.

Vì con tin là con trai hắn, nếu như bọn họ đưa ra quyết định gì dẫn tới đứa trẻ này chết, bọn họ cũng không biết kết quả sẽ như thế nào.

Tông chủ Càn Nguyên tông nhìn con trai mình, đau lòng chán nản: “Bảo con ôm bắp đùi sao con lại rơi vào tay nàng ta, việc này thật khiến cha khó khăn.”

Nói xong tông chủ Càn Nguyên tông liền phát ra đòn tấn công.

Không hề có lấy một chút do dự và lo lắng.

Mọi người: “…” Không nhìn thấy ngươi có chỗ nào là khó khăn.

Đó là con trai ngươi đấy!

Hiển nhiên là Thôi Liễu Nhi không ngờ tới tông chủ Càn Nguyên tông không để ý đến con trai mình, có một chút không phản ứng kịp, chính trong nháy mắt đó, tông chủ Càn Nguyên tông vỗ một chưởng vào vai nàng ta, đoạt lại con trai.

“Bắt lấy nàng ta!”

Trong lúc hỗn loạn, tông chủ Càn Nguyên tông đặt con trai xuống, vỗ vào khuôn mặt trắng bệch của nó: “Tỉnh lại đi.”

Đứa trẻ thở hổn hển: “Cha…”

“Không chết là tốt.” Tông chủ Càn Nguyên tông phiền não: “Nếu con chết, ta trở về mẹ con sẽ giết chết ta.”

Mọi người: “…” Đây là con trai ruột của ngươi sao?

Đệ tử Càn Nguyên tông: “…” Tông chủ cứ như vậy, bọn họ cũng đã quen rồi, quen rồi.

…

Thôi Liễu Nhi đã bị người bắt lấy ấn mạnh xuống đất.

Người của Càn Nguyên tông bày ra không ít bùa phép và trận pháp xung quanh nàng ta, đề phòng nàng ta chạy trốn.

Thôi Liễu Nhi nằm sõng soài trên mặt đất, mở to mắt nhìn về một hướng khác.

Nàng ta đột nhiên bò dậy, quỳ dập đầu: “Trường Sinh đại phu… cứu ta với, cầu xin người cứu ta, ta không muốn chết.”

Mọi người: “…”

Tình huống gì vậy?

Mọi người nhìn theo hướng nàng ta bái lạy, vạt áo màu xanh nhạt lay động, Trường Sinh đi ra từ gian phòng.

“Trường Sinh đại phu, xin người cứu ta.” Nàng ta chạy đến đây chính là vì tìm Trường Sinh đại phu, hắn có thể cứu nàng nhất định hắn có thể cứu nàng.

Những người này đều muốn giết nàng.

Nàng không muốn chết.

Nàng không muốn hứng chịu tất cả những điều này.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 877: Kiếm Phá Thương Khung (19)

Vài ngày trước Thôi Liễu Nhi về nhà tế tổ gặp phải trận mưa to, thế là cô và người nhà bị lạc nhau trong núi.

Cô tìm nơi để tránh mưa rồi mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Đến khi tỉnh lại thì bàng hoàng nhận ra mình đang ở một nơi xa lạ.

Thôi Liễu Nhi không còn nhớ rõ nơi này, chỉ còn nhớ đó là một cung điện vô cùng rộng lớn.

Cô không nhớ mình đã ở đó bao lâu, chỉ thấy rất lạnh lẽo, cái lạnh ngấm cả vào xương cốt.

Sau đó thì cô bị ngất, đến khi tỉnh lại thì đã được người nhà tìm thấy.

Họ nói cô bị ngất ở một tảng đá trong núi, không hề có cung điện nào hết, chắc là cô mệt quá nên bị ảo giác.

Thôi Liễu Nhi cảm thấy lạ lắm, nhưng sau khi trở về thì cũng thấy không có chỗ nào khác lạ cả.

Thế là cô cũng yên lòng.

Nhưng lòng còn chưa kịp yên ổn, thì đến đêm bất chợt thấy trong người không khỏe, ăn gì cũng thấy nôn nao, ruột gan cồn cào hết cả lên.

Đại phu bắt mạch nói rằng cô có tin vui.

Thôi gia ai ai cũng đều bối rối.

Ban ngày cả nhà còn thấy bụng của Thôi Liễu Nhi vẫn bằng phẳng, tất nhiên là họ tin Thôi Liễu Nhi không làm gì bậy bạ cả.

Nhưng sao lại mang thai được?

Thôi Liễu Nhi biết thứ trong bụng cô là thứ dị thường, nên nhờ tìm người giúp phá đi.

Nhưng dù dùng cách nào đi chăng nữa, thứ trong bụng vẫn trơ trơ như vậy.

Sau đó một nha hoàn tên Xuân Hoa đến nhờ vả Trường Sinh.

Khi Trường Sinh đến xem, thì vừa đúng lúc Thôi Liễu Nhi giết người đầu tiên.

Trường Sinh giải quyết không được việc này, đành bảo họ đến nhờ người của Tiên môn.

Thôi Liễu Nhi cứ như là bị điên vậy, khỏe vô cùng.

Người nhà họ Thôi không giữ nổi cô, sau đó thì cô mất tung mất tích luôn.

Sau đó người trong Vân thành liên tiếp bị thương.

Trường Sinh vẫn cất giọng ôn tồn: “Thể trạng của cô nương rất hiếm gặp lại trùng hợp đến nơi nuôi dưỡng yêu vương, yêu thai tự tác nhập vào cơ thể cô.”

Mỗi một đời yêu vương đều do yêu khí lưu lạc trong trời đất tụ lại nuôi dưỡng thành.

Thôi Liễu Nhi khóc nức nở: “Tại sao… Tại sao lại nhập vào người tôi chứ.”

Tại sao lại là cô.

Cô đã làm gì sai sao.

Rốt cuộc thì cô đã làm sai điều gì, tại sao lại trừng phạt cô như thế.

Lăng Liệt đáp: "Nếu yêu vương tự giáng sinh sẽ gây nên lôi kiếp, vậy thì chúng ta sẽ biết nó đang ở đâu. Nhưng nếu do con người hoài thai sinh nở, thì sẽ không gây ra lôi kiếp."

Vậy nên yêu vương vì muốn tránh lôi kiếp nên đã nhập vào cơ thể Thôi Liễu Nhi.

Nếu Thôi Liễu Nhi không đặt chân vào nơi đó, thì yêu vương cũng không thể vào được cơ thể cô.

Chỉ có thể nói rằng, nếu không có chuyện trùng hợp thì làm gì nên chuyện.

Thôi Liễu Nhi thật không may.

Thôi Liễu Nhi đặt hết mọi hi vọng vào Trường Sinh: “Đại phu, ngài cũng không cứu nổi tôi sao?”

Trường Sinh vuốt tay áo đứng dậy, ánh lửa khiến cho cái bóng của hắn dài ra: “Tôi cũng không cứu được cô.”

Liễu Thôi Nhi nức nở: “Nhất định ngài có cách, xin ngài hãy cứu lấy tôi, tôi không muốn giết người, tôi sợ lắm, ngài hãy cứu tôi với.”

Trường Sinh lắc đầu.

Minh Thù chống cằm, bàn tay ngón co ngón duỗi gõ gõ.

Thực sự là Thôi Liễu Nhi xui xẻo sao?

Cô thấy chưa chắc.

“Thả tôi ra.”

“Một lũ người ra vẻ đạo đức các người, mau thả tôi ra, thả tôi ra ngay.”

Vô phương cầu cứu, Thôi Liễu Nhi bắt đầu điên cuồng gào thét, phần người trong đôi mắt cô dần dần bị xâm chiếm, trở nên mất hết lý trí.

Thôi Liễu Nhi mang yêu vương trong bụng mọi người cũng khômg dám di chuyển cô, sợ phát sinh biến cố dọc đường.

Mọi người chen chúc trong một tiểu viện không lớn, ai ai cũng đều nhìn nhau lo lắng.

Ngay cả Trường Sinh là ai, đa số mọi người đều không biết nhưng tông chủ Càn Nguyên tông và hai vị trưởng lão thì lại biết.

Họ mời Trường Sinh qua một bên nói chuyện, thái độ rất cẩn trọng, Trường Sinh cũng có vẻ muốn trao đổi, cùng họ đi vào phòng.

“Đó là ai thế?”

“Không biết.”

“Tôi thấy cũng chỉ là một người bình thường, một chút tu vi cũng không có.”

“Các vị trưởng lão lại khách khí với hắn như vậy, không chừng lại là thế ngoại cao nhân đấy.”

Các đệ tử xôn xao bàn tán.

Phương Vãn đứng giữa đám đông nhưng ánh mắt thì vẫn luôn chăm chú vào Minh Thù.

“Sư muội.”

Có người vẫy vẫy tay trước mặt cô, Phương Vãn mới sực tỉnh: “Sư huynh, có chuyện gì thế?”

“Đại sư huynh bảo chúng ta đưa các huynh đệ của Càn Nguyên tông ra ngoài bày trận pháp, đề phòng chuyện ngoài ý muốn.”

“Ừ, được.” Phương Vãn liếc Minh Thù lần nữa rồi bước đi.

Nơi đây là địa bàn của Vô Cực kiếm tông, đương nhiên là Vô Cực kiếm tông sẽ dẫn đầu.

Khắp tiểu viện đều bày bố trận pháp, những hộ gia đình xung quanh đều bị bọn họ mời đi.

“Đoạn Hư kiếm của tông chủ sao lại ở đây?”

Trong viện đột nhiên nổi lên một hồi náo loạn.

Ai ai cũng ngoái nhìn về phía đó, thanh kiếm màu lam u ám xuất hiện giữ không trung cao ngạo nhìn xuống bọn họ.

Đệ tử của Xích Dương tông xông lên: “Vừa rồi tôi nhìn thấy Đoạn Hư kiếm nhưng sau đó rối loạn nên không chú ý, sư thúc có phải tông chủ đến đây không.”

Vị sư thúc cũng rất bối rối, ông ta không hề nhận được tin tông chủ sẽ đến đây.

Sao Đoạn Hư kiếm lại ở đây.

Ngay trong lúc không ai ngờ tới, trưởng lão Xích Dương tông tiến lên thấy Liên Kính thì mặt biến sắc: “Sao Đoạn Hư kiếm lại ở đây?”

Liên Kính không trả lời,vèo một cái bay đến sau lưng Minh Thù.

Lập tức có đệ tử giận dữ, tức giận hét: “Yêu nữ, ngươi lại dám trộm Đoạn Hư kiếm.”

“Các người bị điên à?” Minh Thù sỗ sàng: “Đoạn Hư kiếm gì đó không phải là kiếm bản mệnh của tông chủ các người sao? Nếu ta mà có thể trộm được kiếm bản mệnh của tông chủ các người, thì tông chủ của các người còn sống nổi sao?”

“Trưởng lão, trưởng lão… xảy ra chuyện rồi.” Một đệ tử của Xích Dương tông rẽ lối chạy vào: “Tông chủ… Tông chủ…”

Vừa nhắc đến tông chủ lập tức có đệ tử chạy vào.

Trưởng lão vội nắm lấy hắn, gấp gáp hỏi: “Tông chủ có chuyện gì?”

Đệ tử kia thở vội: “Tông chủ… chết rồi.”

Cả khu viện nhỏ chìm trong một sự im lặng quái dị.

Vẻ mặt trưởng lão Xích Dương tông như bị sét đánh ngang tai.

Các đệ tử khác cũng đều dần trở nên im lặng.

Tông chủ…

Sao lại có thể chết được.

Ánh mắt của mọi người dần chuyển hướng sang Minh Thù.

Minh Thù: “…” Lại phải đổ vỏ rồi.

"Sao tông chủ lại chết được, ngươi có nghe rõ không?" Trưởng lão Xích Dương tông nắm chặt lấy người đệ tử tra hỏi.

Đệ tử đó vừa sợ hãi vừa đau thương gật đầu.

Chuyện nghiêm trọng thế này làm sao dám nói bừa.

“Sao… sao lại chết được?” Trưởng lão Xích Dương tông thì thào.

“Bị kẻ đó hút cạn hết tu vi.”

Bầu không khí lại im bặt.

Bị người ta hút cạn hết tu vi đây là cách tu luyện thường dùng của bọn bàng môn tà đạo ma tu, không làm mà hưởng chiếm đoạt tu vi của người khác làm của mình.

Chúng đệ tử của hai tông giáo còn lại đều im bặt.

Còn các đệ tử của Xích Dương tông sau sự bàng hoàng ban đầu thì đều căm phẫn vô cùng.

“Ma tu, nhất định là ma tu làm.”

“Thanh kiếm Đoạn Hư của tông chủ ở chốn này, chắc chắn có liên quan đến yêu nữ Thất Nguyệt.”

“Tông chủ chắc chắn là bị nàng ta giết.”

“Yêu nữ thật độc ác.”

“Phải báo thù cho tông chủ.”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 878: Kiếm Phá Thương Khung (20)

Minh Thù bị họ bao vây lại.

Thanh kiếm Đoạn Hư thì lơ lửng ngay sau lưng cô, đây là chứng cứ có lợi nhất.

Nếu tông chủ không phải do cô giết thì Đoạn Hư kiếm sao lại có mặt ở đây.

“Yêu nữ, vì sao ngươi lại giết tông chủ?”

Đệ tử của Xích Dương tông càng nghĩ càng thấy hợp lý.

Tất cả bọn họ đều giương kiếm chất vấn Minh Thù.

“Để ta suy nghĩ xem.” Minh Thù thậm chí còn không biết tông chủ cao béo, thấp gầy thế nào, làm sao mà bịa ra được lý do chứ.

Chúng đệ tử: “…”

Để cho ngươi nghĩ là thế nào?

Chuyện thế này mà cũng cần nghĩ sao?

Các đệ tử của Xích Dương tông đều tức giận đến sắp mất hết kiên nhẫn rồi, nàng ta như thế là đang coi thường nhục mạ bọn họ.

“Các vị.”

Lý do của Minh Thù còn chưa nghĩ xong, Trường Sinh đưa một vị đại lão tông môn khác đến.

Hắn lễ phép gật đầu: “Vừa nãy ta cũng nghe thấy rồi, xin hỏi vị huynh đệ báo tin, tông chủ Xích Dương tông tạ thế vào lúc nào?”

Đệ tử đó không trả lời nhìn vị trưởng lão.

“Đừng mà.” Minh Thù chen ngang bọn họ: “Ta sắp nghĩ ra rồi…”

Trẫm chấp nhận mang nỗi oan này.

Thật đấy.

Ngươi đừng làm bừa.

Dường như Trường Sinh đoán được suy nghĩ của Minh Thù, miệng hắn khẽ giật một cái: “Tông chủ Xích Dương tông tạ thế vào lúc nào?”

Đệ tử đó đối diện với ánh mắt của Trường Sinh, hắn khẽ rùng mình nói: “Giờ tý hôm kia.”

Trường Sinh chậm rãi nói: "Ngày hôm kia Thất Nguyệt cô nương luôn có mặt ở đây, thiếu tông chủ của Càn Nguyên tông cũng có thể làm chứng."

Đứa trẻ đi cùng với Càn Nguyên tông phối hợp gật đầu: “Tỷ tỷ vẫn luôn có mặt ở đây.”

Minh Thù bừng tỉnh, lần sau kiếm lý do thì không được lâu thế này nữa.

Lửa giận trong mắt của trưởng lão Xích Dương tông vẫn còn đang hừng hực sôi trào, nhưng lời do Trường Sinh nói lại có thiếu tông chủ của Càn Nguyên tông làm chứng, ông ta chỉ đành đáp:

“Thật sao?”

Minh Thù giơ tay: "Thực ra ông vẫn có thể coi như ta là người giết."

Quần chúng xung quanh: “…”

Vướng phải chuyện như thế này, ngươi chê mình mạng lớn hay là chê danh tiếng không đủ lớn.

Trưởng lão Xích Dương tông: “Vậy tại sao Đoạn Hư kiếm lại ở chỗ nàng ta?”

Trường Sinh đáp: “Đó vốn không phải là Đoạn Hư kiếm.”

Không phải Đoạn Hư kiếm?

Nhưng rõ ràng đây là Đoạn Hư kiếm của tông chủ, kiếm của tông chủ, sao họ có thể nhìn nhầm được.

Trường Sinh nói xong câu này không nói thêm gì nữa.

Minh Thù thấy Trường Sinh đang làm hỏng việc làm ăn của mình.

Một lô một lốc giá trị thù hận bị hắn quét sạch bách.

Cắt đứt tiền tài của người ta thì sẽ bị trời tru đất diệt đấy.

Trường Sinh lại còn không hay biết hắn vốn là tốt bụng ra tay giúp người, nào ngờ thứ mà MinhThù muốn đâu phải là chứng tỏ mình trong sạch.

Các đệ tử của Xích Dương tông tuy rằng không tin, nhưng trưởng lão Xích Dương tông và vị sư thúc kia đều không lên tiếng, bọn họ cũng không thể bắt Minh Thù đền mạng, chỉ có thể lấy ánh mắt làm vũ khí công kích cô.

Trưởng lão Xích Dương tông cho người hỏi cặn kẽ nguyên nhân tử vong của tông chủ, sau một hồi tra hỏi, cuối cùng xác nhận việc này có lẽ không liên quan đến Minh Thù.

Chuyện tông chủ tạ thế là chuyện trọng đại, bọn họ cũng không thể tiếp tục chờ đợi được nữa.

Nhưng cũng không thể vứt bỏ chuyện yêu vương không quản được, trưởng lão đưa một nửa đệ tử quay về còn một nửa ở lại.

Còn về Đoạn Hư kiếm…

Sau khi thấy Liên Kính lăn lộn trên mặt đất, họ cũng cảm thấy đây không thể nào là Đoạn Hư kiếm của tông chủ cao ngạo bá khí được.

Nhưng rốt cuộc đó là kiếm gì?

Thực ra trưởng lão Xích Dương tông cũng có vài suy đoán, nhưng lúc này ông không có tâm trạng để suy nghĩ tiếp.

-

“Mọi người nói xem có phải là Xích Dương tông đã đắc tội ai đó không?”

“Không phải do yêu nữ làm thật sao? Sao tôi cứ cảm thấy là do nàng ta làm nhỉ?”

“Tôi cũng thấy là nàng ta, nàng ta cũng không hề phủ nhận. Còn có thanh kiếm đó, không phải là kiếm của tông chủ Xích Dương tông đấy sao? Đó là chứng cứ còn gì, sao kẻ tên Trường Sinh đó nói vài câu là họ tin ngay được?”

Trường Sinh là ai họ không hề hay biết.

Nhưng các vị trưỡng lão của họ đều rất khách khí với hắn, có vẻ như không muốn đắc tội.

Rõ ràng chỉ là một người bình thường, mà lại được đối đãi như vậy, sao bọn họ không tò mò cho được.

“Không đúng, trước đây cô ta mang Hy Tà kiếm cơ mà?”

Lời này vừa nói ra, tất cả các đệ tử đều bàng hoàng.

Đúng vậy.

Trước đây trên người yêu nữ là Hy Tà kiếm cơ mà?

“Bàn tán gì ở đây thế, việc đại sư huynh dặn dò các ngươi đã làm xong hay chưa?”

“Phương Vãn sư tỷ.”

Các đệ tử đang đúng xúm xít với nhau đều vội tách ra, đứng dàn thành hàng.

Phương Vãn dịu dàng nói: "Các đệ hãy tỉnh táo lên, không may xảy ra chuyện gì, chúng ta đảm đương sao nổi."

Các đệ tử cúi đầu: “Vâng.”

Có một đệ tử đột nhiên cất tiếng hỏi: “Phương Vãn sư tỷ, sao lần này Tô sư tỷ không đến?”

Ánh mắt Phương Vãn chợt lóe lên sự căm ghét, nhưng lại tỏ ra dịu dàng: “Tô sư tỷ bế quan rồi.”

Không biết đã xảy ra chuyện gì, đột nhiên được tông chủ nhận làm đệ tử quan môn.

Thế là địa vị trong tông môn bỗng dưng trở nên cao hơn cô ta.

Phương Vãn căn dặn họ thêm vài câu rồi đi khỏi tiểu viện.

Trong lòng nàng ta bực dọc, thế là vô tình đi nhầm đến nơi không còn nhìn thấy đệ tử của ba môn phái nữa, con hẻm nhỏ âm u không rõ dẫn đến chốn nào.

Phương Vãn muốn bình tĩnh lại đôi chút nên không vội quay lại.

“Phương Vãn, có rảnh không? Hẹn hò chút đi.”

Một giọng nói trong trẻo vang lên trên đỉnh đầu.

Vừa rồi lúc nàng ta rời viện nữ nhân kia vẫn còn ở đó, không hiểu đã ngồi trên bức tường bên cạnh từ lúc nào đang cúi đầu nhìn nàng ta.

Khắp người Phương Vãn lông tơ dựng đứng cả lên.

Nàng ta không hề hay biết cô đến vào lúc nào.

Nữ nhân đó giống như một linh hồn…

"Đing đing đang đang…"

Trong bóng đêm tiếng chuông réo rắt vang lên.

Chiếc áo đỏ nhẹ nhàng rơi xuống.

Thân hình Phương Vãn bỗng nhiên bay bổng đến khi va vào bức tường đằng sau mới dừng lại, nàng ta cố gắng bám vào bức tường mới không để mình bị ngã.

“Thất Nguyệt… ngươi…”

“À, vừa nãy đông người nên đánh ngươi không tiện sợ bị đánh hội đồng, đông đúc như thế ta mà đánh thì tốn nhiều công sức lắm.”

Giọng nói nhẹ nhàng bay bổng, nếu để ý lắng nghe dường như còn có thể nghe thấy ý cười trong đó.

Nhưng lại làm người nghe thấy tức giận.

Cơn giận trong lòng Phương Vãn mới kìm nén tức thì sôi trào: “Thất Nguyệt, đệ tử của ba môn phái cách đây không xa, ngươi dám ra tay thì ta sẽ hét toáng lên.”

“Hét đi, để họ đến xem bộ dạng bị đập tơi bời của ngươi, dù sao người bị mất mặt không phải là ta, sợ gì chứ.”

Minh Thù tiến gần Phương Vãn.

Đêm nay đã lỡ mất một đống giá trị thù hận, kiểu gì cũng phải thu hồi lại một ít.

Phương Vãn cắn răng, ánh mắt căm hận: “Ngươi không sợ…”

Minh Thù cười nhạt: “Sợ cái gì? Đến việc giết tông chủ nhà người ta, ta còn dám nhận, còn phải sợ bọn họ biết ta đánh ngươi?”

Phương Vãn nghẹn họng.

Đồ điên này.

Phương Vãn lập tức triệu hồi Hy Tà kiếm, dù sao thì nàng ta cũng biết Hy Tà kiếm ở chỗ mình, bây giờ nàng ta nhìn thấy cũng chẳng sao.

"Keng!"

Không biết Liên Kính từ đâu xông ra, thanh kiếm xanh lam dần dần chuyển sang sắc đỏ sau cùng trở nên đỏ rực hệt như Hy Tà kiếm.

Phương Vãn: “…”

Rốt cuộc đây là kiếm gì vậy?

Liên Kính quay sang thả vào tay Minh Thù, chém nó, chém nó, chém nó.

Xem là ta lợi hại hay nó lợi hại.

Minh Thù: “…” Một tiểu thiếp như ngươi đi so với chính thất người ta, thấy ngầu lắm sao.

Phương Vãn thấy Minh Thù nhìn kiếm trong tay mình, ánh mắt cẩn trọng nắm chặt Hy Tà kiếm rồi xông về phía Minh Thù.

Tên điên này chuyện gì cũng dám làm, hôm nay không ra tay thì có lẽ phải bỏ mạng tại đây mất thôi.

Khó khăn lắm mới có thể trùng sinh, sao có thể chết dễ dàng như thế được?

Tuyệt đối không thể!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 879: Kiếm Phá Thương Khung (21)

Ánh sáng đỏ chiếu sáng cả con ngõ, con ngõ âm u càng trở lên quái dị một lát sau sự yên tĩnh quay trở lại dường như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Tiếp theo trong màn đêm vang lên một loạt âm thanh "chan chát".

Hy Tà kiếm rơi xuống mặt đất, Phương Vãn ngã khuỵu cạnh chân tường ác độc trừng mắt nhìn Minh Thù: “Có bản lĩnh thì giết ta luôn đi, hôm nay ngươi không giết ta thì ngươi sẽ phải hối hận.”

Minh Thù chỉnh sửa lại y phục, chiếc chuông nhỏ trên tay kêu "leng keng" theo từng động tác của cô.

Nghe vậy cô khẽ ngẩng đầu, giãn mày cười: “Làm thế sao được, sinh mệnh của ngươi giành lại đâu có dễ dàng gì.”

“…”

Phương Vãn nhất thời đứng ngây ra.

Chỉ thấy khí lạnh nổi toàn thân, trong đầu ong ong hoàn toàn trống rỗng.

Không biết Liên Kính chạm vào Hy Tà kiếm lúc nào, mà Hy Tà kiếm giống như một tiểu cô nương bị bắt nạt vậy, cứ rung lên bần bật trên mặt đất.

Ánh sáng màu đỏ tiếp tục tỏa ra từ Hy Tà kiếm, rọi cả vào kiếm của Liên Kính.

Giữa đồ vật và đồ vật có thể xảy ra sự thôn tính lẫn nhau.

Nhưng mà…

Theo cách nói của Trường Sinh, kiếm của Liên Kính rất lợi hại, xảy ra việc thế này có chút không màng đến thân phận chăng.

“Keng.”

Liên Kính ném cả thân kiếm của mình xuống đất.

Đó là bộ dạng thô tục khi ăn uống no nê.

Ánh sáng tỏa ra từ Hy Tà kiếm ảm đạm đi nhiều, Phương Vãn cũng cảm nhận được sự suy yếu của Hy Tà kiếm, nhưng lúc này nàng ta vẫn đang đắm chìm trong câu nói vừa rồi của Minh Thù, không rảnh quan tâm đến Hy Tà kiếm.

Minh Thù chuẩn bị quay về đột nhiên Liên Kính bay vút lên, tốc độ nhanh như chớp xẹt qua không kịp bịt tai xông về phía Phương Vãn đâm tới.

Theo bản năng Phương Vãn cảm nhận được sự nguy hiểm, phất tay để Hy Tà kiếm ngăn cản Liên Kính.

Hy Tà kiếm vừa bị Liên Kính nuốt mất khá nhiều sức mạnh sao có thể là đối thủ của Liên Kính được, chỉ kịp vang lên một tiếng “keng” rồi rơi rụng xuống đất.

Thấy Liên Kính sắp đâm trúng Phương Vãn tới nơi.

Mũi kiếm dừng ngay trước ngực Phương Vãn, Liên Kính bị níu lại.

Phương Vãn nín thở khắp lưng đều là mồ hôi lạnh.

Minh Thù nheo mắt nhìn thanh kiếm trong tay, Liên Kính cũng không hề giãy dụa để mặc cho Minh Thù thu kiếm lại.

Nàng xốc người Phương Vãn lên, tiện tay nhặt luôn kiếm rồi đưa nàng ta về.

Bỏ mặc nàng ta ở đây nhỡ bị người ta giết chết thì phải làm sao?

Phải bảo vệ cẩn thận phiếu đổi đồ ăn vặt.

Minh Thù đưa Phương Vãn về đến tiểu viện, các đệ tử của Vô Cực kiếm tông đều kinh ngạc đồng loạt đứng quay lại, tỏ ra phẫn nộ: “Thất Nguyệt, ngươi đã làm gì Phương Vãn sư tỷ?”

Minh Thù cười xán lạn: “Làm việc thích làm.”

Minh Thù giao cả người lẫn kiếm cho bọn họ: "Sau này đừng có hỏi ta về Hy Tà kiếm nữa, ta làm giả cũng cần phải trả giá đấy."

Các đệ tử đang cầm kiếm: “...”

Trong tay ngươi không phải còn có một thanh sao?

Và thanh kiếm kia nhìn còn giống hàng thật hơn.

Họ nhìn Phương Vãn sắp mê man đến nơi rồi lại nhìn thanh kiếm Hy Tà ảm đạm.

Rốt cuộc là thế nào đây?

Trong viện Thôi Liễu Nhi đã không còn gào thét nữa mà nằm gục dưới đất, trông thật đáng thương.

Nhưng khi bước đến gần, Minh Thù thấy Thôi Liễu Nhi ngẩng đầu.

Đôi mắt đỏ rực, tràn ngập sự độc ác và cuồng dại.

Cô ta mấp máy làn môi khô khốc.

Không thể nghe thấy tiếng gì cả, nhưng thông qua khẩu hình có thể nhận ra nàng ta nói gì.

“Ta muốn đi ra.”

“Ta muốn đi ra ngoài.”

“Nàng ta nói muốn đi ra ngoài.”

Minh Thù xoay người hét to với những người đang giữ trận pháp bên cạnh.

Thôi Liễu Nhi: “…”

Các đệ tử đang thủ trận lấy làm lạ sao không ai đến đuổi nàng ta đi, không phả là ma tu sao? Ở lì ở đây làm gì chứ?

Thôi Liễu Nhi cúi đầu, mái tóc dài rũ xuống che mất khuôn mặt nàng, từ xa nhìn lại trông không khác gì một ma nữ đang nằm sấp trên mặt đất.

Trong khi các đệ tử còn đang tỏ ra ánh mắt nghi ngờ và cảnh giác, MInh Thù lặng lẽ rút về chiếc ghế trên mé hiên.

Nàng kéo theo Liên Kính về bên cạnh: “Đừng có nói với ta là vị tông chủ đó do ngươi hại chết đấy nhé.”

Liên Kính ngạc nhiên.

Đầy vẻ khinh ghét.

Minh Thù tủm tỉm: “Vậy tại sao ngươi lại có Đoạn Hư kiếm của người ta? Đoạn Hư kiếm đi đâu rồi hả?”

Liên Kính im lặng.

Thanh kiếm chuyển động muốn lùi lại.

Minh Thù đâm kiếm xuống đất: “Chạy được mùng một không chạy được đêm rằm.”

Liên Kính: “…”

Liên Kính giả chết.

-

Thú nhỏ nhảy từ trên tường xuống lao vào chân Minh Thù ôm chặt lấy váy cô.

Con sen, lại hứa hẹn gì với cái thứ kỳ quái nào rồi?

Cả ngày chỉ biết đem theo ta làm loạn, đáng tiếc ta lại một lòng trung thành với sen, sen có xứng đáng với ta không?

Sen nói đi.

Hắn là ai.

Thú nhỏ vừa về đã gây sự vô lý.

“Không phải chính ngươi cũng đi ăn mảnh lẻ một mình ư?” Minh Thù đá văng nó ra, thú nhỏ lăn mấy vòng dưới đất vừa hay chạm vào Liên Kính.

Thú nhỏ tức giận.

Móng vuốt nhỏ biến ra thứ gì đó rồi ném vào người Minh Thù.

Chỉ biết bắt nạt ta thôi, bắt nạt ta này, con sen nhà người ta tốt biết bao, xem con sen của nó đi.

Ta đáng yêu thế này mà ngươi đối xử với ta như thế.

Còn nhân lúc ta vắng mặt tìm một tên xấu xí.

Trước đây ít nhiều gì cũng là thú hai chân bây giờ cả chân cũng không có.

Thú nhỏ đánh xong lại giận dỗi bỏ đi.

Tức chết đi được.

Nó sẽ không bao giờ quay về nữa.

Không đúng…

Nếu nó mà đi thì tên xấu xí kia chiếm mất con sen thì phải làm sao?

Thú nhỏ tự tát vào mặt mình vội vàng lăn lại.

Không thể để tên xấu xí này độc chiếm con sen của nó được.

Con sen có xấu thế nào thì vẫn là con sen của nó.

Thú nhỏ nắm lấy gấu váy Minh Thù, leo lên tìm một chỗ bấu víu.

Minh Thù đang cúi người nhặt thứ mà thú nhỏ ném vào người cô, có trái cây lại còn có cả thứ hoa cỏ gì kỳ quái.

Nhưng không nhiều mà còn hình dạng xấu xí, vừa nhìn biết ngay thú nhỏ lựa chọn kỹ càng rồi mới để lại cho cô.

-

Ở một nơi khác của tiểu viện, trưỡng lão Vô Cực kiếm tông, tông chủ Càn Nguyên tông và cả vị sư thúc Xích Dương tông để lại để lo việc, ba bên cùng họp lại để bàn bạc chuyện yêu vương.

Trưởng lão Vô Cực kiếm tông: “Dù sao Thôi Liễu Nhi cũng là người vô tội.”

Sư thúc của Xích Dương tông ra chiều khiêm tốn: “Hai vị tiền bối thấy có nên để lại Thôi Liễu Nhi không? Nhưng mang yêu vương trong mình, làm thế nào mới có thể tách yêu vương ra mà vẫn bảo toàn được nàng ấy chứ?”

Tông chủ Càn Nguyên tông thành thực nói: “Thôi Liễu Nhi là người bình thường, yêu vương ở trong người nàng ta, dù có gượng được đến lúc sinh nở thì mạng cũng khó giữ.”

Trưởng lão Vô Cực kiếm tông: “Ta đã gửi thư cho tông môn và lục phái, đợi họ đến chúng ta sẽ cùng nhau bàn bạc lại.”

Yêu vương là chuyện hệ trọng, ba môn phái của họ không thể làm chủ được.

Hai vị còn lại cũng đều đồng tình.

Bỗng nhiên tông chủ Càn Nguyên tông ngẩng đầu: “Linh khí nặng nề quá.”

Hai người còn lại cũng đồng thời cảm nhận được đều hướng mắt về phía viện.

Dưới mái hiên âm u mơ hồ nhìn thấy một hình dáng.

Nhưng Liên Kính đang ôm Hy Tà kiếm thì nhìn rất rõ.

Trong lúc họ còn kinh ngạc thiếu chủ Càn Nguyên tông lật đật chạy đến, giơ một thứ quả màu lam trước mặt ông ta: “Cha, tỷ tỷ cho con này.”

“Quả Phật Lam?”

Giọng nói của trưởng lão Vô Cực kiếm tông tràn đầy kinh ngạc.

Tông chủ Càn Nguyên tông cũng thất kinh, đón thứ quả đó từ tay con trai: “Đúng là quả Phật Lam thật, thứ quả này không phải đã hoàn toàn biến mất rồi sao?”

Quả Phật Lam được luyện từ một loại dược liệu chủ yếu là tử dương huyền đan, sử dụng khi tấn thăng nguyên anh, có thể giảm thiểu được một phần ba sự nguy hiểm.

Tiếc rằng quả Phật Lam tuyệt diệt đã lâu không còn luyện được nữa.

Hiện nay tấn thăng lên nguyên anh đều dựa vào cố gắng cả, cho nên tỷ lệ thất bại rất cao, các tu sĩ nguyên anh cũng rất ít.

“Cha con ăn được không ạ? Tỷ tỷ nói là ngon lắm.” Thiếu tông chủ Càn Nguyên tông ngây thơ hỏi.

Cả ba người cùng nhìn nhau.

Họ làm sao nhẫn tâm cướp đồ của một đứa trẻ được chứ?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 880: Kiếm Phá Thương Khung (22)

Bên kia.

Phương Vãn yếu ớt tỉnh lại, nhìn thấy ánh mắt của những huynh đệ khác, ký ức lúc Phương Vãn ngất đi chớp mắt hiện lên.

Hy Tà kiếm...

Nàng quét về phía bên cạnh, Hy Tà kiếm để ở một bên.

"Lăng sư huynh." Phương Vãn yếu ớt kêu một tiếng.

Lăng Liệt ôm kiếm đứng dậy, sắc mặt lạnh nhạt: "Phương Vãn sư muội không sao thì tốt rồi."

Phương Vãn: "Lăng sư huynh, Thất Nguyệt nàng... "

Lăng Liệt cắt đứt lời nàng: "Phương Vãn sư muội, chuyện của Hy Tà kiếm, muội không có gì để nói sao?"

Đáy lòng Phương Vãn hơi hồi hộp một chút.

Nàng có thể nói thế nào đây?

Đầu Phương Vãn nhanh chóng nghĩ kế sách.

Phương Vãn gắng gượng ngồi xuống, vẻ áy náy hiện lên: "Lăng sư huynh, các vị sư huynh sư đệ, muội... Xin lỗi, muội lừa mọi người, Hy Tà kiếm vẫn ở chỗ của muội. Vì muội sợ chuyện này bị những người bên ngoài biết, muội quá yếu, sẽ liên lụy tông môn cho nên không dám nói."

Tâm tình các đệ tử của Vô Cực kiếm tông có chút phức tạp, trong lúc nhất thời ai cũng không lên tiếng.

“Phương Vãn sư tỷ, tỷ làm như vậy cũng không sai, dù sao người tài giỏi lập công trạng lại mắc tội...”

Người ủng hộ Phương Vãn phá vỡ im lặng nói thay nàng.

"Đúng vậy, Phương Vãn sư tỷ, tỷ không sai."

"Phương Vãn sư tỷ cũng là vì nghĩ cho tông môn.”

Có một sẽ có hai.

Rất nhanh thì có những lời nói tốt cho Phương Vãn.

"Xin lỗi mọi người."

Phương Vãn xin lỗi, nhận sai vô cùng thành khẩn, vô cùng áy náy.

Nhưng trọng tâm ý nghĩ chỉ có một... nàng chỉ là không muốn đem tai họa đến cho tông môn.

"Nếu Hy Tà kiếm ở chỗ Phương Vãn sư muội, vậy tại sao bên ngoài truyền tin Hy Tà kiếm ở chỗ Thất Nguyệt?"

Có người nói giúp đương nhiên cũng sẽ có người bới móc.

Người nói chuyện là một nam nhân phía sau Lăng Liệt.

"Ta... Ta không biết." Phương Vãn mờ mịt lắc đầu: "Lúc ta lấy được Hy Tà kiếm sợ bị phát hiện, có người kiếm tông môn gây chuyện nên ta không nói cho ai cả.”

Nam nhân cười nhạt: "Ai cũng chưa nói, vậy sao người ta biết sự xuất hiện của thanh kiếm Hy Tà."

Thấy bảo bối gì trong hoàn cảnh bí mật, chỉ cần mình không nói, người bên ngoài sẽ không biết.

Nếu Phương Vãn không nói nàng lấy được thanh kiếm Hy Tà, vì sao Đại Lục đột nhiên bắt đầu truyền tin Thất Nguyệt có Hy Tà kiếm chứ?

Thanh niên nhìn về phía Lăng Liệt: "Sư huynh, ta cảm thấy được Thất Nguyệt đối đầu với Phương Vãn sư muội cũng không phải không có nguyên nhân."

"Liêu sư huynh, tại sao huynh lại nói như vậy, ta đắc tội với huynh sao? Ta thực sự không biết vì sao bên ngoài biết chuyện này mà truyền đi, ta lại không thể đi ra ngoài thừa nhận...”

Phương Vãn tủi thân.

Lời nói rất khôn khéo, làm cho mọi người trong tiềm thức đều cho rằng vì Phương Vãn đắc tội nam nhân này, nên hắn mới nói xấu sư muội nhà mình như vậy.

Nam nhân liếc một cái: “Nếu không, vậy tại sao Thất Nguyệt đối đầu ngươi?”

Lúc đầu ở đáy vực chỗ kỳ quái như vậy cũng nhìn ra được, ma tu kia cố ý đối phó Phương Vãn.

Nếu như không phải Phương Vãn làm cái gì, tại sao Thất Nguyệt muốn nhắm vào nàng?

Phương Vãn không thể nào ngụy biện, vì nàng đúng thật có làm qua.

"Chuyện của Hy Tà kiếm, đợi sư phụ tới hãy nói." Lăng Liệt ngăn cản hai người ầm ĩ nói về manh mối, trực tiếp để chuyện này lên người tông chủ.

-

Tam tông lục phái nhận được tin tức liền chạy tới.

Vốn cái sân đã không lớn còn bị chen chúc, sau đó kêu những đệ tử rời khỏi, chỉ để lại người phụ trách và đệ tử giữ gìn trận pháp.

Cái bụng của Thôi Liễu Nhi trong trận pháp như bảy tám tháng, bộ dạng như sắp sinh tới nơi.

Nhưng khi nào có thể sinh ra được thì không ai biết.

Dù sao đây không phải là đứa bé bình thường.

Người của tam tông lục phái vừa thương lượng, một nửa người ủng hộ bóp chết yêu vương từ trong trứng nước.

Nếu như chờ nó được sinh ra, ai biết sẽ thế nào đây.

Nhưng như vậy thì có lỗi với Thôi Liễu Nhi.

Còn có một nửa người cảm thấy Thôi Liễu Nhi vô tội, nên nghĩ biện pháp cứu nàng, không thể vì nàng mang thai yêu vương để cho nàng phải hy sinh.

Thôi Liễu Nhi tựa như biết bọn họ muốn động thủ, khó có được khoảng khắc thanh tỉnh, hoảng sợ nằm sấp trên mặt đất, cầu bọn họ buông tha chính mình.

Trong lòng mọi người đầy phức tạp.

Minh Thù không hứng thú với quá trình thương lượng của bọn họ, chỉ biết là cuối cùng bọn họ đều đồng ý xử lý Thôi Liễu Nhi và yêu vương.

Nếu đã quyết định rồi, tam tông lục phái lập tức bắt đầu bố trí trận pháp.

Muốn giết yêu vương, chứ không phải giết chết Thôi Liễu Nhi, chỉ cần đơn giản đâm bụng nàng một cái.

Minh Thù ngồi xổm bên ngoài viện, vì người của tam tông lục phái nói những người xem kịch rãnh rỗi không nên ở trong quấy rầy bọn họ.

Đang lúc bọn hắn bố trí trận pháp, Xuân Hoa dẫn theo một đám người Thôi gia tới.

"Tiểu thư, tiểu thư có ở bên trong hay không? Tiểu thư... Mọi người tránh ra, ta biết tiểu thư của bọn ta ở bên trong, các người muốn làm gì với tiểu thư của bọn ta."

"Liễu nhi, Liễu nhi con có ở trong không?"

“Các ngươi muốn làm gì Liễu nhi, trả Liễu nhi cho bọn ta.”

"Tiểu thư nghe thấy không? Ta là Xuân Hoa! Các ngươi đừng cản ta, tránh ra, bên trong là tiểu thư của bọn ta!"

Đám người kia khí thế hung hăng, số lượng rất nhiều, hơn nữa còn là người nhà Thôi Liễu Nhi, người bên ngoài cản không được không cản cũng không xong.

Ngõ nhỏ bên ngoài đã bố trí trận pháp, cho nên mới có nhiều người Thôi gia tìm tới như vậy.

Vấn đề đến rồi.

Nếu ngõ nhỏ bên ngoài bày trận pháp, là ai nói cho người nhà họ Thôi, Thôi Liễu Nhi ở chỗ này chứ?

Hơn nữa những người này... không tính là người mà?

"Sao Thất Nguyệt cô nương vui vẻ như vậy?" Trường Sinh chẳng biết từ lúc nào đã khép lại tay áo đứng ở bên cạnh nàng.

Minh Thù bỏ vào miệng một ngụm đồ ăn: "Nhìn thật là náo nhiệt."

Náo nhiệt thì tốt chứ sao!

Nàng thích.

Trường Sinh nhìn người nhà họ Thôi đang ầm ĩ bên kia.

Vì người nhà họ Thôi kêu la, Thôi Liễu Nhi đang ở bên trong điên cuồng muốn ra ngoài trận pháp.

Nghe tiếng Thôi Liễu Nhi, người nhà họ Thôi từ lo lắng chuyển thành phẫn nộ, trực tiếp động thủ.

Đối mặt với người bình thường, bản lĩnh của tam tông lục phái có cao cường hơn đi chăng nữa, lúc này cũng có chút chật vật.

Người nhà họ Thôi giết đến cửa viện.

“Đám người các ngươi muốn làm gì Liễu nhi, trả Liễu nhi cho ta."

"Cứu tiểu thư!"

Một ngụm máu bay thẳng đến cửa viện, người đệ tử kia không tin nổi.

"Ngươi..."

Một đứa nhỏ, một người đàn ông xấu xí từ trong ngực của người thanh niên chui ra, liếm ngón tay máu me đầm đìa, giọng nói lạnh lùng: "Giết!"

Người nhà họ Thôi mới vừa rồi còn kêu Liễu Nhi, nhao nhao bắt đầu tấn công đệ tử của tam tông lục phái bên cạnh.

"Trận pháp vỡ rồi!"

Có người sợ hãi kêu lên.

Một giây sau liền bị người kia giết mất.

Sau đó vô số yêu tinh từ bốn phía xông tới, toàn bộ ngõ nhỏ nồng nặc yêu khí.

Cũng có tên không có mắt tấn công Minh Thù.

Liên Kính biến thành một thanh kiếm dài, quanh thân kiếm trải rộng sấm sét, yêu dám đi lên, lập tức cũng bị chém thành hai khúc.

Mục đích của bọn họ là yêu vương trong viện, Minh Thù đứng ở bên ngoài, thong thả nhẹ nhàng ăn điểm tâm, vừa nhìn đã biết đã chấm nước tương.

Các yêu tinh quyết định...

Buông tha nàng!

Bọn họ tuyệt đối không phải sợ thanh kiếm kỳ quái kia.

Trường Sinh thở dài: "Đợi chuyện này kết thúc, ta lại phải tìm chỗ ở."

"Đi đi!"

Đột nhiên giọng của tông chủ Càn Nguyên tông từ trong viện vang lên, sau đó Minh Thù thấy thiếu tông chủ Càn Nguyên tông bay ra từ trong viện.

Lướt qua vài tên yêu tinh.

Minh Thù: “…”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 881: Kếm Phá Thương Khung (23)

Thiếu tông chủ Càn Nguyên tông ôm cổ Minh Thù, sùng bái nói: “Tỷ tỷ, ngươi tiếp được ta, ngươi thật là lợi hại!"

Minh Thù: "..."

Tông chủ Càn Nguyên tông cố ý đúng không.

Minh Thù ném tiểu tử này cho Trường Sinh.

"Rầm..."

Yêu khí khổng lồ từ trong viện tản ra, mới vừa rồi đám yêu tinh còn xông ra bên ngoài, đột nhiên bắt đầu lùi lại.

Chớp mắt một cái yêu tinh rút lui tới không còn một con.

Luồng yêu khí từ trong viện bay lên biến mất ở hướng Bắc.

-

“Sao xuất hiện nhiều yêu tinh như vậy?”

"Thất Nguyệt cô nương cảm thấy rất hứng thú sao?" Trường Sinh vừa giúp đệ tử Xích Dương tông băng bó vừa trả lời.

Đệ tử Xích Dương tông nhìn nữ nhân áo đỏ đang ngồi chồm hổm bên cạnh mình liền nín thở, nhịn không được không nhịn cũng không xong.

"Không có hứng thú, thế nhưng cũng không ngăn ta nghe ngóng nhiều chuyện, dù sao cũng buồn chán."

Yêu vương mất tích, đột nhiên xuất hiện yêu tinh đều rất kỳ quặc.

Lúc trước nói Thôi Liễu Nhi có thai yêu vương cũng rất kỳ quặc.

"Gần đây bên trong thành không hề xuất hiện yêu khí, những yêu tinh đột nhiên xuất hiện, đột nhiên mất tích chắc chắn có Càn Khôn."

Trường Sinh nhẹ giọng nói: "Được rồi."

Đệ tử Xích Dương tông liếc mắt nhìn nữ nhân áo đỏ, ôm vết thương rời khỏi.

“Vậy cái Càn Khôn này ở nơi nào chứ?"

Nữ nhân giơ tay lên ánh mặt trời xuyên qua ngón tay nàng, ánh mặt trời chiếu trên khuôn mặt nàng dát lên một vầng sáng nhàn nhạt.

Trường Sinh rửa tay, nước trong vắt chiếu lên y phục đỏ tươi đẹp của nữ nhân, đầu ngón tay trắng nõn nhẹ nhàng phất qua nước, y phục đỏ vỡ vụn.

"Trường Sinh công tử, Trường Sinh công tử." Đệ tử của Vô Cực kiếm tông đột nhiên tới gọi Trường Sinh.

Trường Sinh đi theo đệ tử kia, Phương Vãn vẫn yếu ớt nằm ở trong viện, trên người nàng ta đang đắp một cái áo khoác bên cạnh đệ tử đang đút đan dược cho nàng ta, nhưng mà đan dược nuốt xuống cũng không có tác dụng gì.

"Chuyện gì đã xảy ra?"

Tông chủ Vô Cực kiếm tông đang cùng những người còn lại thương lượng chuyện kế tiếp, đột nhiên thấy một màn như vậy không khỏi lên tiếng hỏi.

"Phương Vãn sư tỷ vì cứu Lăng sư huynh bị yêu tinh đả thương."

Bọn họ phụng mệnh ở trong thành lục soát, Lăng Liệt phát hiện có một chỗ không thích hợp đi vào lục soát, ai biết bên trong có yêu tinh mai phục.

"Lăng Liệt thì sao?"

"Lăng sư huynh đi đuổi theo yêu tinh rồi."

Tông chủ Vô Cực kiếm tông khuôn mặt nghiêm trọng bắt mạch cho Phương Vãn, lại truyền linh khí cho nàng ta đương nhiên hiệu quả không tốt.

Lúc đầu Trường Sinh đã thấy được bản lĩnh của người đệ tử đi gọi hắn, hắn tới cũng chỉ là thăm tông chủ Vô Cực kiếm tông, không có ý nhúng tay vào.

Tông chủ Vô Cực kiếm tông cũng không có ý nhờ hắn giúp đỡ.

Chính hắn lấy đan dược đút cho Phương Vãn, đáng tiếc cuối cùng vẫn không như ý.

Tam tông lục phái có năng lực đều luân phiên nhau xem, cuối cùng đều lắc đầu.

Đệ tử mời Trường Sinh tới hỏi: "Tông chủ, vì sao... không cho Trường Sinh công tử nhìn."

Tông chủ Vô Cực kiếm tông im lặng không nói.

“Có vẻ ông ta không muốn gặp ngươi lắm.” Minh Thù hai tay ôm ngực: “Các ngươi có thù oán?”

"Không có."

Minh Thù lại liếc về phía Phương Vãn.

Phiếu đổi đồ ăn vặt... sẽ không chết chứ?

Tông chủ Vô Cực kiếm tông xác định bọn họ thực sự không còn cách nào nữa, lúc này mới đồng ý cho Trường Sinh nhìn.

"Trường Sinh công tử, ngài nhanh cứu sư tỷ đi."

Trường Sinh khép tay áo lại rồi đứng thẳng dậy: "Thuốc này nàng ta mua không nổi."

Tông chủ Vô Cực kiếm tông chợt nhìn về phía hắn, ánh mắt sắc bén giống như là muốn nhìn xuyên thấu hắn.

"Ý gì?"

Trường Sinh phảng phất không nhận thấy được ánh mắt sắc bén của tông chủ Vô Cực kiếm tông: "Mạng đã mượn, mua không nổi."

Mạng đã mượn...

Minh Thù hơi kinh ngạc.

Trường Sinh gật đầu với tông chủ Vô Cực kiếm tông, xoay người rời khỏi.

"Trường Sinh công tử..." Tên đệ tử kia không cam lòng đuổi theo Trường Sinh đã rời khỏi.

Minh Thù đột nhiên ngồi xổm xuống: "Ôi chao, tông chủ gì vậy."

Đệ tử của Vô Cực kiếm tông nhao nhao rút kiếm: "Yêu nữ ngươi làm cái gì, cách xa Phương Vãn sư muội một chút!"

Minh Thù thở dài một tiếng: "Lo lắng cái gì, nàng ta sẽ phải chết, ta có thể làm gì nàng ta."

Đệ tử Vô Cực kiếm tông: "..."

Tông chủ Vô Cực kiếm tông nhìn về phía Minh Thù, phất tay ý bảo các đệ tử thu kiếm.

Nữ nhân y phục đỏ rực cười xinh đẹp: "Ta có thể giúp ngươi cứu nàng, nhưng ngươi phải đáp ứng ta một điều kiện."

Tông chủ còn chưa nói tiếp, các đệ tử đã nóng nảy.

"Tông chủ đừng nghe lời nàng ta, nàng ta chắc chắn không có lòng tốt, trước kia chỉ nhắm vào sư tỷ."

Minh Thù nghiêm túc trả lời: "Nàng ta không thể chết được."

Phiếu đổi đồ ăn vặt của trẫm phải sống khỏe mạnh.

Đệ tử tức giận: "Yêu nữ ngươi muốn làm cái gì, tông chủ còn không có biện pháp, ngươi có thể có biện pháp gì."

Minh Thù không nhanh không chậm nói: “Tông chủ của các ngươi không có cách đó là tài nghệ của hắn không bằng người khác, đại đạo ba nghìn sao ngươi biết người khác không có cách?"

"Không làm phiền cô nương."

Tông chủ Vô Cực kiếm tông thấp giọng từ chối.

Minh Thù nhìn thấy Phương Vãn còn có thể sống kiên cường một lát nữa, nhún vai: "Nếu nàng ta chết, mọi người cẩn thận một chút."

Đợi sau khi Minh Thù rời đi, đám đệ tử ai cũng tức giận.

"Nàng ta có bị bệnh không?"

"Trước như cứ nhằm vào sư tỷ, hiện tại tới là có ý gì."

“Chắc chắn là có ý xấu.”

"Không sai, không sai."

Minh Thù mỗi ngày đều bôn ba trên đường cứu vớt phiếu đổi đồ ăn vặt rất bất đắc dĩ, nàng thực sự muốn cứu sinh mạng quý báu của phiếu đổi đồ ăn vặt.

-

Tiểu viện đều bị hủy hết rồi, Trường Sinh cũng không thấy tăm hơi đâu, Minh Thù ở trong thành tìm chỗ ở.

"Khách quan, phòng của ngươi là phòng số ba ở trên, ở phía trước vừa rẽ qua là tới."

Tiểu nhị dẫn Minh Thù lên lầu, khuôn mặt nịnh nọt.

"Ôi, vị khách quan kia, ngài cẩn thận chút."

Tiếng hô lớn của tiểu nhị vang lên giống như đụng vào vật gì đó.

Minh Thù quay đầu nhìn lại, trước mặt tiểu nhị là một người nam nhân, khuôn mặt bình thường, vóc người lại hết sức tráng kiện như một tòa núi nhỏ khí thế khiếp người.

"Ha ha..."

Tiểu nhị đại khái cũng phát giác được vị khách trước mặt không dễ chọc, cười khan tránh đường.

Khóe môi nhỏ bé của Minh Thù nhếch lên, cười với người kia.

Người kia bình tĩnh nhìn Minh Thù vài giây, thu tầm mắt lại cất bước đi xuống lầu.

"Phù..." Tiểu nhị thở phào, nhớ tới chính mình còn chưa tiễn khách vào phòng, vội vàng nói: "Khách quan, mời tới bên này."

Minh Thù kêu tiểu nhị chuẩn bị cơm nước cho mình, sau đó lại cần nước để tắm rửa.

Nàng ngâm mình dưới nước thoải mái nhắm mắt lại.

Người nam nhân vừa nãy... là người chết sao?

Không đúng.

Yêu khí và tử khí trên người hắn nồng nặc rất hỗn loạn.

Minh Thù nhìn trần nhà: "Vì để sống, thực sự là không từ thủ đoạn nào sao. Dương Quan đạo, Thanh Vân lộ, Trường Sinh..."

Nàng cười một cái, đáy mắt rung động ngừng lại, lạnh băng như bị thời gian ngưng tụ.

Người trên đời đều như vậy.

"Rầm!"

Cửa sổ bị vật gì đó đụng trúng run lên một cái, tiếp tới cái thứ hai cửa sổ bị phá vỡ, Liên Kính từ bên ngoài bay vào một tiếng "đùng" vang lên trên tấm ván.

Ngọn gió thổi qua tấm lụa trắng của căn phòng, lộ ra nữ nhân quyến rũ bị những tầng hơi bao quanh lấy.

Ánh sáng của Liên Kính không ổn định, một lát là Hy Tà kiếm, một lát là Đoạn Hư kiếm, một lát nữa lại biến thành những thứ khác.

“Kỳ quái, rõ ràng ta thấy nó đi về hướng này.”

"Suỵt, nhỏ giọng chút."

"Chúng ta đi vào gõ cửa hỏi một chút."

Giọng nói cách xa rất nhanh thì phòng sát vách vang lên tiếng gõ cửa.

Minh Thù dang tay lấy quần áo mặc lên người, đi chân trần bước ra khỏi thùng nước tắm, hơi nước trên người nàng đã biến mất sau khi nàng mặc y phục vào.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 882: Kiếm Phá Thương Khung (24)

Gõ cửa là hai nam nhân.

Trong đó có một người thấy bộ dạng Minh Thù đẹp, ánh mắt có chút không bình thường, giọng nói thiếu tế nhị: "Tiểu cô nương có thấy vật gì hay không vậy?"

Minh Thù nheo mắt cười: “Loại rác rưởi như các ngươi?”

Có lẽ không hiểu hai chữ rác rưởi này, nhưng Minh Thù thấy được hai người này hiểu hàm ý trong câu nói đó.

Tiểu cô nương này nhìn qua không có tu vi gì, nhưng nàng mặc một bộ đồ đỏ...

Tên nam nhân cao kéo tên lùn một phát: "Tiểu đệ tôi không có ý gì khác, tiểu cô nương có thấy vật kỳ quái không? Gần đây trong thành yêu tinh náo loạn ầm ĩ, chúng tôi cũng là lo lắng an toàn của mọi người."

"À."

Tên nam nhân cao liếc nhìn căn phòng: “Nếu tiện, tiểu cô nương có thể cho chúng tôi vào xem hay không?"

"Vào phòng?" Minh Thù nheo mắt: "Ta là một cô nương, hai người các ngươi là nam nhân, bất lịch sự vậy sao?"

Không thể miêu tả biểu cảm của tên nam nhân lùn, nhưng tên cao vô cùng bình tĩnh: "Cô nương, chúng tôi không có..."

"Cút."

"Tiểu cô nương đừng có rượu mời không uống..."

Tên cao bay ra hành lang từ trên lan can rớt xuống, khiến thực khách phía dưới đều hết hồn một phen.

Minh Thù thu chân lại, cười nhìn về phía tên lùn: "Ngươi cũng cần ta tiễn xuống dưới?"

Sống lưng của tên lùn phát lạnh, bắp chân run lẩy bẩy xoay người chạy nhanh xuống lầu dưới.

Minh Thù ra khỏi phòng, nhìn xuống dưới: "Hai người kia bất lịch sự với ta, chủ quán tiền bồi thường tìm bọn hắn."

Tên cao và tên lùn bị chủ quán ngăn lại, Minh Thù đứng ở phía trên, bọn họ không dám không trả.

Bồi thường tiền xong hai người chật vật rời khỏi.

-

Nam nhân mặc áo đen từ dưới đất đứng dậy, tóc đen từ vai hắn rơi xuống, đè lên bộ dạng phách lối của hoa văn rồng.

Hắn giơ tay xoa xoa trán.

Đau quá...

Trong tầm mắt thấy một đốm màu đỏ, nam nhân áo đen dừng động tác ngửa đầu nhìn.

Nữ nhân y phục đỏ rực khom lưng nhìn hắn: "Thay đổi kiếm đã khó chịu, bắt đầu học thay đổi người, kế tiếp không phải đổi thành cầm thú chứ?"

Liên Kính mở rộng miệng, đáy mắt hiện lên một vầng ánh sáng nhàn nhạt như là mê man.

Cầm thú?

Nàng lại mắng hắn là cầm thú?

Lúc lão tử cầm thú thì nàng chịu không nổi đâu!

Kiếm linh không có hình tượng của người chứ?

[Cửu thiếu, có hình tượng của kiếm.] Hệ thống hữu nghị nêu lên. [Tích phân của người không đủ đâu, cửu thiếu thận trọng.]

Hình tượng của kiếm!

Đáy lòng Liên Kính đã sớm vỡ vụn, biểu cảm vẫn luôn mê man nhìn người đột ngột xuất hiện.

Ân cần thăm hỏi xong tổ tông mười tám đời của hệ thống, Liên Kính trừng mắt nhìn, giọng nói rất ngạo mạn: "Ngươi chính là khế ước giả của ta?"

Minh Thù quan sát hắn vài lần, trước đây vì là thanh kiếm cho nên không cảm giác được sao?

“Hỏi ngươi đó?”

Một lúc lâu mà Liên Kính không được đáp lại, không khỏi có chút tức giận.

Minh Thù hai tay khoanh ngực, cao ngạo cúi xuống dưới nhìn hắn: "Ngươi hỏi ta phải đáp?"

Liên Kính phát hiện khoảng cách chênh lệch, lập tức đứng lên y phục đen chậm rãi rớt xuống, phía trên hoa văn rồng càng lộ ra rõ ràng thoáng như muốn sống lại.

“Con người bây giờ đều không lễ phép như vậy sao?”

"Thật ngại quá, hiện nay người không lễ phép như ta không nhiều lắm." Tiểu yêu tinh không lễ phép đứng lên, hận không thể đem hắn bỏ vào trong bụng mẹ, nên trẫm như vậy thực sự rất khó chịu.

Minh Thù không biết xấu hổ khẳng định, lại mím môi cười với Liên Kính.

Liên Kính không hiểu lời nói sâu xa của Minh Thù.

Hắn hoài nghi quan sát Minh Thù: "Rất tự biết mình."

“Cũng tàm tạm.”

Minh Thù kéo cái ghế ngồi xuống, cắn điểm tâm trên bàn.

"Ngươi không hỏi xem, vì sao ta có thể đột nhiên biến thành hình người sao?"

Phản ứng này của nàng là gì?

Ăn ăn ăn, ăn có gì ngon!

Lão tử đây không đẹp, hay chưa đủ hấp dẫn nàng sao?

Liên Kính người tự nhận đẹp trai bức người, chiêu hoa dẫn bướm hoàn toàn không vấn đề, bị lơ như vậy hắn thật sự rất khó chịu.

Nếu không phải là...

Bỗng Liên Kính nhớ đến cảnh lúc nãy, lụa mỏng bay lượn hơi nước lượn lờ trong căng phòng, khuôn mặt nữ nhân mông lung, xương quai xanh tinh xảo...

Mỗi lần gặp gỡ, vợ đều không nhận ra mình tim rất đau.

"Liên quan gì tới ta?" Minh Thù cười: “Trước đây không phải ngươi rất ghét bỏ ta sao, vừa lúc chúng ta nghĩ biện pháp cắt đứt khế ước này đi.”

Minh Thù vô ý thức muốn tức chết tiểu yêu tinh này, hoàn toàn không cảm nhận được lời nói kỳ lạ của mình.

Đây mới là phương pháp chính xác để chọc tức tên tiểu yêu tinh này.

"Ngươi nói cái gì?"

"Ta nói cắt đứt khế ước."

“Nghĩ hay nhỉ!” Liên Kính thốt ra, tâm tình chập chờn, một lát sau lập tức cứu vớt nói: “Ngươi nghĩ cắt đứt khế ước với ta dễ như vậy sao?”

“Có thể ký thì đương nhiên có thể cắt đứt!”

“...” Cầm thú! Đã làm chuyện kia với người ta còn muốn cắt đứt khế ước.

Không có cửa đâu.

-

Yêu quái Vân thành xuất quỷ nhập thần, người của tam tông lục phái trong thành đều đang lục soát.

Nhưng vẫn như cũ có người bị yêu tinh hại chết.

Minh Thù là ma tu, lúc này không phải là đối tượng bọn họ cần tìm, gặp phải nàng đại đa số đệ tử đều vội vã đi qua.

Minh Thù rất thất vọng.

Tiểu yêu tinh luôn đoạt danh tiếng của trẫm.

Minh Thù đi tới viện của Trường Sinh lần trước, đám người kia vẫn còn ở đây.

Nhưng số lượng không nhiều, chắc có lẽ đã phái ra ngoài.

Bọn họ chẳng những muốn lục soát trong thành, còn muốn lục soát nơi ở của yêu vương.

"Tô sư tỷ, tỷ mau cứu Phương Vãn sư tỷ đi."

Minh Thù còn chưa tiến vào, đã nghe thấy câu nói này.

Tô Dĩ Thu tới rồi?

Còn muốn Tô Dĩ Thu cứu Phương Vãn?

"Sư muội..."

Giọng nói Lăng Liệt cũng vang lên, giọng khàn khàn mệt mỏi rã rời: "Trường Sinh công tử, mạng của ta không được sao?"

Minh Thù đi vòng qua phía sau, dựa vào đầu tường nhìn vào bên trong.

Không thấy được Phương Vãn, trong viện chỉ có mấy người Trường Sinh, Lăng Liệt và Tô Dĩ Thu.

Đây là tình huống gì?

Không phải Trường Sinh nói không thể cứu sao?

"Ngươi đang nhìn cái gì?"

Bên cạnh Minh Thù đột nhiên ló ra một cái đầu, Liên Kính nhìn người trong viện: "Hắn có gì để nhìn?"

"Dễ nhìn hơn ngươi."

“Hắn có điểm gì tốt hơn ta, thẩm mĩ của ngươi thế nào vậy, nông cạn.”

Liên kính biến trở về thành kiếm, vèo một tiếng biến mất ở trong ngõ hẻm.

Trường Sinh bác bỏ ý của Lăng Liệt, mạng của hắn không được.

"Sư tỷ..."

"Sư tỷ, tỷ mau cứu Phương Vãn sư tỷ đi..."

Sắc mặt Tô Dĩ Thu không tốt lắm, có thể là trong tông môn xảy ra cái gì đó, Tô Dĩ Thu rõ ràng rất không vui.

Nhưng bị nhiều sư đệ cầu xin như vậy, Phương Vãn cũng có ân cứu mạng với sư huynh của nàng, nếu nàng không đồng ý thì lương tâm rất cắn rứt.

Minh Thù nhìn một chút cảm thấy không hợp!

Kiếm gãy đã làm gì?

Minh Thù lập tức leo tường vào, nàng đột nhiên xuất hiện ở trong viện, người ở bên trong tất cả đều giật mình.

"Yêu nữ ngươi vào bằng cách nào!"

Minh Thù chỉ chỉ phía sau tường.

Không phải mới vừa nhìn trẫm leo tường tiến vào sao?

Chúng đệ tử sầm mặt lại, bọn họ không phải hỏi tiểu viện này. Trận pháp phía bên ngoài ngõ nhỏ đã được củng cố qua, không phải là người của bọn họ tiến vào lập tức sẽ biết.

Nhưng nàng xuất hiện trong viện, bọn họ mới phát hiện.

Minh Thù hỏi: "Phương Vãn ở đâu?"

"Phương Vãn sư muội ở đâu có liên quan gì tới ngươi? Yêu nữ ngươi lại muốn làm cái gì?"

Các đệ tử đều đề cao cảnh giác.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 883: Kiếm Phá Thương Khung (25)

Minh Thù chẳng thèm phí lời cùng bọn họ, bước đi qua gian phòng duy nhất.

Chúng đệ tử lập tức ngăn nàng, chặn kín trước cửa phòng.

“A...”

Trong phòng đột nhiên hét thảm một tiếng, chúng đệ tử đồng thời sửng sốt, Minh Thù đẩy bọn họ ra đạp cửa đi vào.

Trong phòng Phương Vãn nằm trên mặt đất, thanh kiếm Hy Tà để ngang trước mặt nàng, so với lúc trước lúc này thanh kiếm Hy Tà càng ảm đạm.

Minh Thù nhìn quanh gian phòng một vòng, ngoại trừ cửa sổ được mở ra, những nơi còn lại không có khác thường.

Minh Thù tiến lên đem Phương Vãn xốc lên, ngón tay chạm vào dính đầy máu, ngực Phương Vãn bị máu thấm ướt hô hấp đã không còn.

Minh Thù: “...”

Liên Kính!

Phiếu đổi đồ ăn vặt của trẫm!

“Sư tỷ!”

Đệ tử phía sau theo tới đoạt mất Phương Vãn.

“Sư tỷ?”

“Sư tỷ tỉnh lại đi.”

Trường Sinh bắt mạch cho Phương Vãn, lắc đầu.

“Yêu nữ, ta giết ngươi!”

Đệ tử cách Minh Thù gần nhất tinh thần hung hãn, rút ra kiếm của mình hướng về phía Minh Thù.

Minh Thù nhảy qua, rời khỏi gian phòng nhỏ hẹp, đệ tử phía sau nhao nhao rút kiếm đuổi theo.

“Báo thù cho sư tỷ!”

“Giết yêu nữ!”

Kiếm khí ngập tràn khắp xung quanh sân, tường vườn sụp đổ.

Trường Sinh thở dài, thực sự nên đổi chỗ rồi hắn rất nghèo.

Lăng Liệt và Tô Dĩ Thu không đuổi theo, nhưng nghe thấy giọng bọn họ suy đoán có thể là Phương Vãn xảy ra chuyện.

“Mọi người nói chút đạo lý đi, ta chỉ vào sớm hơn so với các ngươi một bước, sao lại có thể giết chết nàng ta trong thời gian ngắn ngủi như vậy rồi ném xuống đất được.”

“Trước kia Phương Vãn sư tỷ còn rất tốt, ngươi đi vào thì xảy ra chuyện không phải ngươi thì là ai?”

Minh Thù đá văng người bên cạnh: “Đầu óc mấy người bị vào nước cả rồi à, trước lúc ta đi vào nàng ta đã kêu lên rồi, ta còn có thể phân thân sao?”

Mọi người sửng sốt một chút, nhưng phẫn nộ đã nuốt chửng chút lý trí.

Nhất định là nàng ta làm.

Nàng ta chưa đến thì Phương Văn vẫn còn yên ổn.

Làm sao nàng ta tới thì liền xảy ra chuyện?

Minh Thù cũng sẽ không giải thích, dồn khí đan điền, vén tay áo... chạy.

Chúng đệ tử: “...”

Ngươi còn muốn chạy, làm ra tư thế lớn như vậy, bọn họ còn tưởng rằng nàng muốn tung đại chiêu.

“Coi như là ta giết thì thế nào, các ngươi có thể làm gì ta?”

Minh Thù chạy trốn vẫn không quên mượn cớ gây chuyện.

“A a... giết nàng ta!”

Minh Thù chạy nhanh, đám người phía sau kia rất nhanh đã bị bỏ lại.

Như vậy hiện tại vấn đề đã tới.

Giết chết phiếu đổi đồ ăn vặt, tiểu yêu tinh bây giờ đang ở chỗ nào?

Đừng để cho trẫm bắt được.

Minh Thù cắn răng nghiến lợi lấy hơi, ngẩng đầu nhìn bốn phía có chút tiêu điều hiu quạnh.

Gần đây trong thành ồn ào chuyện có yêu, ban ngày đều chỉ có thể nhìn được lẻ tẻ người đi đường, đa số cảnh tượng vội vã,mặt lộ vẻ hoang mang.

Nhưng vào lúc này Minh Thù nhìn thấy nam nhân ở khách điếm, vội vã từ phía trước ngã tư đi qua.

Mấy người phía sau lén lút đi theo, cũng không biết là đệ tử của môn phái nào trong tam tông lục phái.

Minh Thù chống nạnh nhìn ánh mặt trời chói chang.

Khắp nơi đều là cạm bẫy.

Rơi vào cạm bẫy hay là tháo gỡ cạm bẫy, chỉ dựa vào bản lĩnh của mình và vận may.

[Nhiệm vụ phụ: Thu hoạch giá trị thù hận Liên Kính.]

Minh Thù suýt chút nữa liếc Hài Hòa Hiệu một cái.

Hiện tại mới phát nhiệm vụ này, khoảng cách vội quá đi.

[Nhiệm vụ phụ: Diệt trẻ hư từ khi còn trong trứng nước.]

Minh Thù: “...”

Cái gì mà trẻ hư?

Đứa trẻ Càn Nguyên Tông kia sao?

[Nhắc nhở: Giết yêu vương, chính ma đạo.]

Minh Thù: “...”

Yêu vương cùng ma đạo có quan hệ gì?

Yêu là yêu, ma là ma, mọi người đều là tà môn ma đạo, tại sao muốn tự giết lẫn nhau?

Hài Hòa Hiệu ngươi không giựt giây ta làm chuyện xấu không được sao?

[Ký chủ, yêu ma bất lưỡng lập, yêu sẽ đoạt giá trị thù hận của cô.]

“...”

Ngẫm lại gần nhất tất cả đều là danh tiếng yêu vương, nàng không có lời chống đỡ.

-

Yêu vương trốn đến nơi nào, Minh Thù căn bản không biết.

Nàng thầm hỏi, đi nơi nào tìm yêu vương trong vô số người tiểu đệ này?

Minh Thù càng nghĩ càng không đúng, hướng ngoài thành để đi.

“Thất Nguyệt cô nương, nàng làm cái gì đó?”

Trường Sinh địu giỏ thuốc, không hẹn mà gặp Minh Thù ở cửa thành.

“Tìm tiểu đệ.”

“...” Trường Sinh thực sự là không để ý tới câu trả lời của Minh Thù tìm tiểu đệ kia là có ý gì.

“Liên Kính tại sao lại không có mặt?” Trường Sinh nhìn chung quanh một chút, không thấy được thanh kiếm kia.

“Hắn còn dám trở về?” Minh Thù nụ cười có chút âm u: “Ta không làm hắn chết được.”

“...” Đây lại là màn nào?

Tuổi trẻ bây giờ thực sự là không hiểu nổi.

Trường Sinh đưa cho Minh Thù một bình sứ nhỏ: “Thất Nguyệt cô nương, nếu như muốn mua thuốc có thể dùng bình này tìm ta.”

Trường Sinh lại bổ sung một câu: “Không thể ăn đâu.”

Minh Thù mở nắp bình xem, thuận tay nhét vào trong tay áo: “Ngươi phải rời đi? Trò hay còn chưa mở màn mà.”

Trường Sinh nhìn phía xa: “Phàm trần đa đoan không có kết thúc, ta đi bán thuốc thôi.”

Minh Thù giơ tay lên chào không chút lưu luyến nào.

Trường Sinh đứng ở phía sau nhìn theo nữ nhân y phục đỏ rực biến mất ở đường chân trời.

Ánh mắt hắn trong nháy mắt đột nhiên ôn hòa.

Đáng tiếc...

"Chíu..."

Liên Kính rơi xuống từ trên không, đáp xuống đất lúc sau đã biến thành nam nhân áo đen.

Ánh sáng từ trên người hắn mất đi, nam nhân có cử chỉ vô cùng kiêu ngạo.

Trường Sinh thấy khuôn mặt nam nhân, đáy mắt nói không nên lời rằng đó là khiếp sợ hay là hoài niệm: “Năm đó Liên Kính đột nhiên yên lặng, thì ra là vì ngươi ký thân trong đó... Điện hạ vẫn khỏe chứ.”

“Trường Sinh, sức mạnh của ta không đủ.” Liên Kính nói giọng rất nhạt: “Ngươi còn dám theo đuổi nàng, ta không ngại ngay cả ngươi cũng nuốt luôn.”

“Gặp gỡ không có duyên.” Trường Sinh nụ cười thanh thuần: “Điện hạ xin yên tâm.”

Liên Kính "hừ" một tiếng, giậm chân một chút, biến trở về thân kiếm hóa thành lưu quang biến mất ở phía chân trời.

Mặt trời lặn về tây sáng mờ khắp bầu trời.

Bóng du khách đơn độc càng lúc lại càng xa.

-

Lúc Minh Thù leo lên ngọn núi trước đây đúng lúc buổi tối, vực đá chỗ trước lúc nàng rời đi không có gì khác biệt.

Nàng thả người nhảy xuống.

Đáy vực cũng không có gì thay đổi, một đám bóng đen tán loạn tại đáy vực.

Minh Thù đưa tay nắm lấy một con: “Đi, kêu bọn nó đến đây hết đi.”

“Chít chít...” Chuyện đều trôi qua lâu như vậy, sao ngươi vẫn mang thù!

“Nói nhảm gì đó? Không đi nữa bóp chết ngươi!” Minh Thù uy hiếp bóng đen.

Bóng đen co rúm người lại, "chít chít chít chít" lăn đi.

Hung dữ cái gì chứ!

Đáng ghét!

Từng đám bóng đen rất nhanh hội tụ đến xung quanh Minh Thù, tiếng "chít chít chít chít" hội tụ thành một mảng.

Minh nguyệt biệt chi kinh ma, dạ hắc phong cao tề tụ. Hoang sơn dã ngoại thuyết lai khách, thính thủ cơ thanh nhất phiến.

“Tất cả yên lặng cho ta!”

Minh Thù cảm giác đầu óc mình đều sắp bị chúng nó "chít chít" đến không thể hoạt động bình thường.

“Chít chít...” Ta đã nói nàng ta rất hung dữ.

“Chít chít...” Thật là dữ.

“Chít chít...” Nàng ta có phải muốn ăn chúng ta hay không?

“Chít chít...” Ăn ta không ngon, ta mấy trăm năm đã không ăn gì rồi.

“Chít chít...” Quá hung dữ, ta muốn về ngủ.

Minh Thù vẫn mỉm cười: “Các ngươi có muốn ra ngoài không?”

“Chít chít...” Ra ngoài để làm gì? Nơi đây tốt vô cùng.

“Chít chít...” Bên ngoài rất nguy hiểm, không ra đâu.

“Chít chít...” Lúc nào mới xong, ta muốn về ngủ.

Minh Thù: “...” Trẫm sợ là đã gặp một đám ma giả.

Bóng ma khác cả ngày suy nghĩ làm sao nhất thống thiên hạ, đám ma này làm sao không có chút tiến thủ nào?

Khóa ma này không ổn!

Điểm kém!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 884: Kiếm Phá Thương Khung (26)

Các môn phái đang lùng bắt yêu vương ở toàn bộ đại lục, vào một buổi tối trời gió nhìn thấy phía nam ma khí ngút trời, một tấm bài vị bên trong Càn Nguyên tông vỡ vụn.

Vạn Ma xuất thế.

Yêu vương còn chưa bắt được, làm sao Ma tộc lại chạy ra ngoài rồi?

Ma tộc ngàn năm trước không phải bị trấn áp lại rồi sao?

Tiên đoán Ma tộc ngàn năm sẽ không xuất hiện lại trên đại lục.

Hiện tại làm sao lại xuất hiện?

Tất cả mọi người đều cho là Ma tộc khí thế hung hãn, kỳ thực Ma tộc chậm chạp bay ra từ đáy vực, từng bộ dạng vô cảm bất đắc dĩ.

Nếu không phải là đám ma này nhiều, căn bản không có cảnh ma khí lao lên trời cao trên đại lục làm người ta kinh ngạc.

Ra khỏi đáy vực, có vài Ma tộc rơi trên mặt đất biến thành hình người, bọn họ quan sát tay chân chính mình đang dài ra.

“Chít chít...”

Ma tộc dường như bị sự xấu xí chính mình dọa sợ, đòi biến trở về lại như một đoàn quỷ lửa bay trên không trung.

Minh Thù tốn sức leo lên vách đá, nàng chỉ không nghĩ ra nơi này rốt cuộc là người ngốc nào thiết kế, rõ ràng tất cả trận pháp đã bị mất làm sao vẫn cần bò?

“A, ta rốt cục ra được rồi!”

Nam nhân bên cạnh Minh Thù phát ra một tiếng kêu rên như vừa khóc vừa cười.

Trước đây tên nam nhân này do bọn Lăng Liệt giải quyết, Minh Thù cũng không còn chú ý tới không ngờ hắn bị giam tại đáy vực, đoán chừng là muốn cho hắn tự sinh tự diệt.

Nam nhân này sức sống cũng khá ngoan cường, sống được có chút chật vật nhưng không chết.

“Chít chít...”

Trước mắt nam nhân đột nhiên xuất hiện mấy con Ma tộc.

Nam nhân sợ đến suýt chút nữa từ bên vách đá lăn xuống, hắn ôm lấy cây khô bên cạnh: “Đừng tới đây!”

Minh Thù ngồi ở bên cạnh bổ sung thể lực.

“Ta nói các ngươi có thể có chút khí thế hay không, mọi người nhìn các ngươi thành dạng gì rồi.” Trẫm chưa từng dẫn theo Ma tộc yếu đuối như thế.

Các Ma tộc cân nhắc một lát, một đám Ma tộc hội tụ thành một đoàn ma trơi đặc biệt.

“Chít chít...” Có đủ khí thế hay không?

“...”

Minh Thù ngửa đầu thấy Ma tộc trước mặt đen một mảng, nơi này có bao nhiêu Ma tộc nàng không thể nhìn ra.

Theo tiếng "chít chít" chúng phát ra, ước chừng khả năng cũng phải có năm mươi ngàn đại quân.

Nhưng có một số còn đang ngủ say, hiện tại đi ra chỉ chừng mười ngàn con.

Minh Thù nhéo một con: “Giao cho các ngươi một nhiệm vụ đi tìm yêu vương, tìm được hắn liền tới nói cho ta biết.”

“Chít chít...” Yêu vương? Đám Yêu tộc ngốc kia lại có yêu vương rồi?

“...” Các ngươi rốt cuộc có tư cách gì mắng người khác ngốc?

“Chít chít...” Yêu tộc ăn không ngon lắm, có thể đổi một nhiệm vụ khác không? Tìm nhân vương, long vương gì gì đó đều được.

“Cút đi hay không!”

“Chít chít...” Hung dữ gì chứ, các huynh đệ ta đi đây.

Ma tộc tản ra rất nhanh biến mất ở phía chân trời, ma khí theo chúng nó rời đi cũng tản ra khá nhiều.

Ánh trăng bị mây đen che phủ tối tăm, còn có một vài Ma tộc bay quanh Minh Thù.

“Các ngươi sao chưa đi?”

“Chít chít...” Bảo vệ ngươi.

“Chít chít...” Đúng đúng đúng!

“Ta thấy là các ngươi không muốn đi thì có?” Minh Thù vạch trần chúng nó.

“Chít chít...” Không có, chúng ta là vì bảo vệ an toàn cho ngươi.

Minh Thù không hoài nghi chút nào, thực sự có nguy hiểm đám Ma tộc này biết chạy nhanh hơn so với ai khác.

Một đám đều lười phải đi ra ngoài tìm Yêu tộc, ngươi có thể hy vọng chúng nó đánh nhau ra trò được sao?

Ma tộc bất diệt, đơn giản là đại kỳ tích của đại lục.

-

“Chít chít chít chít...” Tên ngốc kia tới rồi.

“Chít chít chít chít...” Trước đây Vương chúng ta phí không ít sức lực bày kế khiến hắn phong ấn chúng ta, phải tôn trọng anh hùng!

“Chít chít...” Nhưng là bây giờ chúng đã ra, sớm biết ta sẽ không tỉnh sớm như vậy, ta muốn về ngủ... có thể tính toán lại một lần làm cho tên ngốc kia đem chúng ta phong ấn trở về không?

“Chít chít...” Nàng ta quá hung dữ.

Ma tộc "chít chít" nói chuyện với nhau lọt vào tai Minh Thù.

Nàng mới vừa nghe được gì?

Ma tộc tự mình gài bẫy phong ấn mình?

Tên ngốc là ai?

Chúng ta ở cùng một thế giới sao?

Rất nhanh Minh Thù cũng biết bọn họ nói tên ngốc là ai.

Chân núi.

Nam nhân áo đen đứng chắp tay, dáng người như cây trúc, đôi mắt đen sâu phản chiếu ánh trăng.

Liên Kính.

Đây đúng là một tên ngốc!

Dám động vào phiếu đổi đồ ăn vặt của trẫm.

“Bắt tên ngốc kia lại cho ta!” Minh Thù vén tay áo, mang theo Ma tộc vọt xuống.

Ma tộc có chút lưỡng lự, đây là anh hùng của bọn hắn, đối với anh hùng bất kính không tốt lắm... lỡ như về sau không muốn phong ấn bọn họ làm sao bây giờ?

Minh Thù liếc về phía bọn họ.

Ma tộc "chít chít" hai tiếng nhắm theo phía Liên Kính.

“Nàng làm gì vậy?” Liên Kính nhíu mày nhìn Ma tộc cầm chân tay mình nhưng lại nói với Minh Thù.

“Ta còn tưởng rằng ngươi không dám trở về.”

“Ta vì sao không dám trở về?” Lão tử cũng không làm sai chuyện gì!

Đáp lại hắn là nắm đấm của Minh Thù.

Minh Thù vừa động thủ Ma tộc liền tản ra chạy tới chỗ xa đứng đợi, bọn chúng đều quay đuôi ra phía đối diện làm bộ mình không thấy được gì.

“Chít chít...” Thật hung dữ.

"Chít chít..." Anh hùng sẽ không bị đánh chết chứ.

"Chít chít..." Anh hùng cố chống đỡ! Chúng ta cần ngươi!

Liên Kính bị đánh, lại không dám đánh trả sợ vợ đã tới tay bị bay mất.

Hắn có thể làm gì?

Ngoại trừ chịu đựng, cũng chỉ có thể tha thứ cho nàng.

Vợ của mình dù mình quỳ cũng vẫn phải cưng chiều.

"Đánh đủ rồi chứ?"

Minh Thù ngừng tay, Liên Kính ngẩng đầu nhìn nàng, hề hề nói: "Ta là kiếm linh, nàng đánh ta cũng không đau."

Minh Thù: "..."

Minh Thù lại đạp một đạp.

Liên Kính cầm lấy mắt cá chân nàng, kéo nàng xuống dưới, hai người lăn vòng Minh Thù bị hắn đè ở trên cỏ.

"Nàng tức giận cái gì?" Liên Kính cầm cổ tay Minh Thù, cúi đầu nhìn nàng: "Ta chọc giận nàng? Ta còn chưa tính sổ với nàng về chuyện thả nhiều Ma tộc ra như vậy đấy."

Hắn không tức giận, nàng còn mặt mũi đi giận dỗi sao.

Minh Thù cười yếu ớt: "Thả cũng thả ra rồi, ngươi có thể làm gì?"

Liên Kính nhìn Minh Thù khẽ nhếch môi, cổ nhô lên một đợt sóng hắn buông Minh Thù ra rồi đứng lên.

"Nàng thả nhiều Ma tộc ra như vậy làm gì?"

Minh Thù chống thân thể ngồi xuống: “Yêu vương đã đi ra, Ma tộc làm sao không thể đi ra? Ngươi kỳ thị người ta?”

Tuy là Ma tộc nhìn qua hình như là có chút ngu ngốc, nhưng cũng không thể kỳ thị người ta chứ.

Liên Kính hừ lạnh: “Gây chuyện.”

Yêu vương xuất thế đủ bận lắm rồi, bây giờ còn thêm một Ma tộc.

Minh Thù: “Gây chuyện tốt, vui mà.”

Liên Kính: “...”

Đây là vui sao?

Đây là muốn gây họa.

Minh Thù vỗ vỗ trên người hắn: “Ngươi lần sau...”

Một lát không nghe được nửa câu sau, nam nhân nhìn xuyên qua ánh trăng, nhịn không được hỏi: “Lần sau cái gì?”

Minh Thù cong miệng: “Không có gì.”

Nàng không muốn nói.

Kỳ thực cuộc sống như thế vừa vặn, không cần quá chán ngán khi ở cùng một chỗ, cũng sẽ không rời xa quá lâu.

Mỗi lần gặp gỡ đều là một trải nghiệm.

Đủ ồn ào, đủ mới mẻ.

Minh Thù đi theo lối rừng, Liên Kính nhíu mày lại từ từ theo sau.

Trước mặt Minh Thù đột nhiên xuất hiện một chùm trái cây tỏa mùi thơm.

Minh Thù mắt sáng ngời đưa tay nắm lấy.

“Đừng giận nữa.”

Tuy là hắn cũng không biết nàng đang giận cái gì.

Lão tử lại không sai, tại sao phải xin lỗi!

Nhất định là đầu óc bị điên rồi.

Trở về sẽ tìm người xem có phải đầu óc bị hỏng rồi hay không.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 885: Kiếm Phá Thương Khung (27)

Trong núi chim hót trong trẻo, suối nước róc rách chảy về phía xa.

Xe ngựa đi trên con đường bằng phẳng không nhanh không chậm, "lọc cọc lọc cọc" âm thanh thanh thúy du dương.

Trên xe ngựa rũ xuống một đoạn y phục màu đỏ, âm thanh chuông leng keng theo tiếng vó ngựa trầm bổng truyền về nơi xa, lại bị ngọn núi dội trở về hình thành tiếng vọng dễ nghe.

Nữ nhân dựa vào xe ngựa khép hờ đôi mắt, nắm trong tay lấy một đoạn trúc ước chừng dài ba thước, như có như không thoáng chút đánh vào trên mông ngựa.

Nữ nhân vẻ ngoài diễm lệ sáng lạn, bất luận phong cảnh nào trong núi, dường như cũng không không chống đỡ nổi ý cười trên môi nàng.

Xe ngựa lắc lư vòng qua đường núi, phía trước lập tức trống trải.

Rõ ràng là một thôn xóm.

“Các ngươi chắc chắn ở chỗ này?”

Nữ nhân y phục đỏ rực nhảy xuống xe ngựa, nhìn thôn xóm phía xa cũng không biết đang hỏi ai.

Từng luồng khí đen bốn phương tám hướng tụ đến, ở ngay trước mặt nữ nhân hình thành một đoàn quỷ lửa màu đen.

“Chít chít…” Đương nhiên chắc chắn, chúng ta sao có thể tìm sai được!

“Lần trước các ngươi tìm một vị phu nhân, lần trước nữa các ngươi tìm một tiểu cô nương mang thai, lần trước nữa các ngươi tìm một nam…”

Quỷ lửa bao quanh trên dưới dịch chuyển, cắt đứt lời trách mắng của Minh Thù.

“Chít chít…” Lần này nhất định không sai!

Chúng nó vô cùng khẳng định.

Bọn họ đều bị phong ấn lâu như vậy, mới xuất hiện khó tránh khỏi xảy ra một chút ngoài ý muốn mà.

Minh Thù nghe nói đối với đám Ma tộc “biến hóa không tiện, chủ yếu biểu hiện lúc đi trên đường” cũng rất cạn lời.

Minh Thù chậm rãi vào thôn xóm.

Thôn xóm thật lớn, lúc này chính là thời gian bữa trưa mọi nhà đều đang nấu cơm.

“Ôi!”

Phu nhân đang xào rau đột nhiên nhìn thấy bên ngoài xuất hiện một cô gái áo đỏ, sợ đến suýt chút nữa ném nồi niêu.

Bà ôm ngực quan sát tỉ mỉ Minh Thù một chút: “Tiểu cô nương, cô nương từ đâu tới?”

Người trong thôn ít người nên quen biết nhau cả, bà lại chưa từng gặp một người như vậy.

Minh Thù cong môi cười, đưa ra một linh thạch: “Có thể ăn bữa cơm không?”

Phu nhân không biết linh thạch, nhìn hòn đá kia óng ánh trong suốt sáng trong đặc biệt đẹp đẽ, cô nương vẻ ngoài dáng dấp xinh đẹp liền gật đầu đồng ý.

Người trong nhà còn có một bà lão và một đứa bé, thời gian qua sống rất kham khổ.

Có lẽ là Minh Thù xinh đẹp, cười lên rất dịu dàng, người nhìn cũng hiền lành nên phu nhân sinh lòng yêu quý muốn xào nhiều đồ ăn một chút.

Ai biết bà chưa xào xong, Minh Thù không biết từ đâu xách tới vài con thỏ hoang.

Đợi thức ăn lên bàn, đứa bé ốm tong teo nhìn chằm chằm dĩa thịt nuốt nước miếng.

Nhà bọn họ đã nửa năm không được ăn thịt.

Cơm nước xong, Minh Thù hỏi phu nhân: “Trong thôn gần đây có người lạ tới không?”

“Người lạ?” Phu nhân lắc đầu: “Chưa thấy qua.”

Minh Thù lại hỏi: “Trong thôn có chỗ kỳ quái gì sao?”

Phu nhân tay rửa chén, biểu cảm có chút kiêng kỵ: “Cô nương, cô tìm hiểu cái này làm gì?”

“Có không?”

Phu nhân nhìn vào đôi mắt long lanh của Minh Thù, xoa xoa tay ở trên người: “Haiz, cũng không phải là chuyện lớn gì, thôn chúng tôi có một lão đầu què, mấy ngày hôm trước hắn không biết từ đâu nhặt về một đứa con nít, đứa bé ngày thường nhìn rất xinh xắn. Nhưng lão đầu kia trước đây ghét nhất là con nít, cũng không biết lần này làm sao lại nhặt đứa bé đó trở về nuôi, còn không cho ai ôm cả.”

Khoảng cách yêu vương chạy trốn đã qua hơn mấy tháng, trên đại lục làm ầm ĩ sôi sùng sục, tam tông lục phái liên hợp đi khắp lùng bắt yêu vương.

Yêu vương lấy người làm môi giới tránh được lôi kiếp giáng xuống, tìm không được phương hướng tam tông lục phái mà tìm ra được cũng rất lao lực.

Minh Thù dựa theo chỉ dẫn của phu nhân, chậm rãi đi tới đầu thôn.

Nơi đó chỉ có một ngôi nhà lá, hàng rào cũ nát đơn giản bao quanh sân.

Trong vườn có lão đầu lưng gù ngồi một mình, cúi đầu khuấy gì đó trong thùng.

Tiếng chuông từ bên ngoài vườn vang lên, lão đầu từ từ ngẩng đầu nhìn người đang tới.

Ánh mắt lão đầu vẫn đục, sắc mặt vàng vọt, hốc mắt sâu hoắm vẻ dọa người như không còn sống lâu nữa.

Hai người đứng đối diện nhìn nhau qua hàng rào cũ nát.

Không khí vào giờ khắc này dường như rất yên ắng.

Lão đầu cúi đầu xuống tiếp tục khuấy gì đó trong thùng.

Minh Thù hỏi: “Đứa bé đó của ông đâu?”

Lão đầu đột nhiên tăng nhanh động tác khuấy, trong miệng thì thào: “Đứa bé đói bụng, nó muốn ăn, nó đói bụng, nó đói bụng...”

Minh Thù nhìn về phía phía sau nhà lá.

Bên trong không có khí tức gì đặc biệt, yêu vương cũng không ở bên trong.

Như vậy đã nảy sinh vấn đề.

Yêu vương đâu?

Mọc cánh bay rồi?

“Bịch!”

Thứ lão đầu khuấy trong thùng đột nhiên vỡ tan ra, chất lỏng màu đỏ từ bên trong bắn ra.

“Hắn đói bụng!”

Giọng nói lão đầu vang lên âm trầm.

Minh Thù đưa tay đỡ trước mặt tối sầm lại, thân ảnh màu đen che ở bên người nàng.

Chất lỏng màu đỏ bắn ra, hóa thành vô số nanh vuốt yêu quái, chớp mắt bao phủ bọn họ lại.

Minh Thù nhìn thấy khuôn mặt căng thẳng của Liên Kính, hắn lấy tay làm kiếm tách đám yêu kia ra, ôm Minh Thù bay lên trời.

Những con yêu này phủ khắp trời đất, tầng tầng lớp lớp hoàn toàn nhìn không thấy đầu.

Tách tầng này ra còn tầng khác.

Bọn chúng ghê tởm gầm thét, hung ác độc địa như là muốn xé nát bọn họ.

Liên Kính cũng không thể tùy tiện biến hình, dù biến hình thì cũng không chống đỡ được bao lâu.

Minh Thù nắm cổ tay hắn: “Biến trở về đi, để ta.”

“Ngay cả nàng cũng không bảo vệ được, ta đâu còn mặt mũi.” Liên Kính hừ lạnh.

Liên Kính vung kiếm phát sinh biến hóa, ban đầu là màu đỏ của Hy Tà kiếm, sau đó tựa như là màu xanh nhạt của Đoạn Hư kiếm, lúc này lại là màu đen... Liên Kính?

Màu đen kiếm thế nhìn qua cũng tầm thường, nhưng khi bầy yêu tiếp xúc kiếm thế lại giống như đụng vào vật gì đó đáng sợ, hoảng sợ gào thét, không kịp xoay người đã bị kiếm thế xé nát tiêu tan như tro bụi.

Phía trên xuất hiện một lỗ thủng, Liên Kính ôm nàng nhảy lên đạp bầy yêu để tiến lên.

Khi bọn họ rời khỏi được vòng vây bầy yêu, Liên Kính vung tay lên mấy đường kiếm thế hạ xuống, bầy yêu phía dưới trong khoảnh khắc tiêu tan như tro bụi.

Ràng buộc trên người Minh Thù buông lỏng, cả người nàng rơi xuống mặt đất.

Liên Kính cùng nàng rơi trên mặt đất, hoàn thành tiêu chuẩn động tác “kiếm rơi” độ khó cao.

Minh Thù: “...”

Bệnh ngốc có thể truyền nhiễm.

Tư thế người khác rơi xuống đất đều là cắm trên mặt đất, khí phách vênh váo.

Hắn lại trực tiếp té nằm trên mặt đất.

Ỷ vào việc ngươi té không hư tổn chứ gì?

Hay là cảm thấy ngươi ngã xuống rất đẹp?

Minh Thù mặt mỉm cười nhổ nước bọt mới nhặt hắn lên mang theo.

Liên Kính "ong" một tiếng, không biết có phải là ngại Minh Thù khó chịu khi mang theo như thế hay không.

Muốn ôm!

Muốn ôm!

Đương nhiên Minh Thù không nghe được hắn hò hét, mang theo hắn vào sân.

Bọn yêu đã biến mất toàn bộ, lão đầu vẫn còn ở trong sân, hắn ngồi ở chỗ kia vẫn duy trì tư thế khuấy, trong miệng vẫn như cũ lầm bầm: “Hắn đói bụng, hắn đói bụng, hắn đói bụng...”

Minh Thù lướt qua hắn nhìn vào nhà lá.

Gian nhà đơn giản rách nát, tản ra mùi khó ngửi.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 886: Kiếm Phá Thương Khung (28)

Ngôi nhà cũ nát không có gì cả.

Minh Thù đành phải lui ra ngoài, tư thế lão đầu kia không có bất kỳ thay đổi nào.

Nàng nhìn vào thùng gỗ nứt ra, mặt trên còn dính một ít chất lỏng màu đỏ.

Chắc là máu.

Không giống máu người, cũng không giống máu động vật.

Yêu vương...

Đi nơi nào chứ?

Vừa rồi đám yêu đó... nhìn sao cũng không giống yêu bình thường, tuy có yêu khí nhưng sao đàn yêu nhiều như vậy mà lại có vẻ hơi yếu nhỉ.

“Ong ong ong!”

Liên Kính liên tiếp chấn động đến mấy lần.

Minh Thù cảm giác mình và hắn có sự khác nhau, hoàn toàn không hiểu hắn muốn biểu đạt ý gì.

Vượt loài quả nhiên không thích hợp.

Liên Kính tức đến mức thoát ra từ trong tay Minh Thù, mũi kiếm chỉ dãy núi phương Bắc.

Minh Thù nhìn dãy núi mất hồn...

Hai tay nàng nhẹ vỗ một cái, khoái trá quyết định: “Trở về ăn no còn phải đi!”

Minh Thù xách thịt đến gia đình trước đó.

Minh Thù lại cho linh thạch và cả thịt, vị khách quý kia còn cho phép người nhà cùng nàng dùng cơm, phu nhân mừng rỡ sao có thể từ chối.

Vào lúc Minh Thù ăn đang thoải mái, bên ngoài đột nhiên vang lên âm thanh ồn ào hình như có rất nhiều người vào thôn.

Vườn này cao cỡ nửa người rất dễ nhìn thấy bên ngoài.

Minh Thù và đám người kia nhìn nhau.

Người của Xích Dương tông khóe miệng co giật không ngừng, làm sao nơi đâu cũng gặp yêu nữ này.

“Tỷ tỷ... tỷ tỷ...” Thiếu tông chủ Càn Nguyên tông ngồi trên cổ một nam nhân, vui mừng vẫy tay với nàng.

Thiếu tông chủ Càn Nguyên Tông từ trên người nam nhân nhảy xuống, trực tiếp chạy vào sân.

Phu nhân cùng người nhà đều có vẻ không biết làm sao, tinh thần khẩn trương không rõ đám người kia đột nhiên vào thôn làm gì.

Bây giờ còn có đứa bé quen biết Minh Thù.

“Tỷ tỷ.” Thiếu tông chủ Càn Nguyên tông chỉ cao hơn một cái đầu so với cái bàn, nó cười đến hiền hòa: “Tỷ tỷ, chúng ta rất hữu duyên nhỉ.”

“Không có.” Minh Thù bảo vệ thịt trước mặt.

Biết ngay là đứa trẻ hư đốn muốn lừa đồ ăn của trẫm.

“Tỷ tỷ…”

Thôn trưởng trong thôn tiếp đãi đám người bên ngoài kia, thiếu tông chủ Càn Nguyên tông ở cùng Minh Thù nơi này, bọn họ cũng chỉ có thể đứng ở bên ngoài.

Vì sợ làm phu nhân sợ hãi.

“Không sao, mọi người vào nhà đi.” Minh Thù và phu nhân kia nói: “Nghe tiếng gì kỳ lạ không nên ra ngoài, đương nhiên nếu như phát sinh nguy hiểm hãy bỏ chạy.”

“Mọi người… rốt cuộc là những ai.”

“Chúng ta là người tu đạo.” Thiếu tông chủ Càn Nguyên tông gặm cánh gà, ngây thơ trả lời.

Phu nhân chỉ dùng vài giây chuyển biểu cảm từ sợ hãi đến sùng bái.

Người tu đạo trong mắt người bình thường, đều là tiên sư thần thông quảng đại.

Không thể đắc tội.

“Ăn còn không bịt nổi miệng của ngươi!” Minh Thù đem một cái cánh gà cuối cùng cướp về.

Thiếu tông chủ Càn Nguyên tông mút ngón tay, hắn nhảy xuống băng ghế lau lau rồi đi ra ngoài, bên ngoài rối loạn vô cùng.

Đứa trẻ cầm vài thứ đi đến: “Tỷ tỷ, cho tỷ ăn, cha nói, thứ tốt nên cho người thích nó ăn.”

“Ha ha, cha ngươi đâu?”

Đám người kia tìm đến yêu vương, vậy cũng đem theo thiếu tông chủ bọn họ đến, là ngại hắn chết không đủ nhanh?

“Không biết đâu.”

“...” Cha tâm lớn, con trai tâm cũng lớn.

Xã hội xã hội, rất xã hội, trẫm không thể chọc vào.

“Cha nói phải cám ơn tỷ đàng hoàng nhưng vì tỷ tỷ đi nhanh quá, ta và cha đều không tìm được tỷ.”

Thiếu tông chủ bày tỏ rất khó chịu: “Cho nên ta đem đồ cha mua cho tỷ ăn hết rồi, tỷ tỷ xem ta có mập không.”

“...”

Đệ tử Càn Nguyên tông đột nhiên nghe tiếng thiếu tông chủ nhà mình, ngẩng đầu nhìn lên thiếu tông chủ bị người ta ném ra ngoài.

Mọi người ba chân bốn cẳng đi đỡ lấy.

Thiếu tông chủ khịt mũi, đưa bàn tay nhỏ bé cầm lấy tay đệ tử của hắn: “Ngươi thật là lợi hại, lại là ngươi đỡ được ta.”

Đệ tử: “...”

Tông chủ không có việc gì lại ném thiếu tông chủ.

Tông chủ ngoài miệng nói ném không chết, cùng lắm té vài cái là xong, nhưng bọn họ không đỡ được đừng nghĩ sống được trong một tháng.

Toàn tông trên dưới sở trường nhất đại khái chính là... tay không tiếp thiếu tông chủ.

-

Ma tộc xuất thế danh tiếng mênh mông cuồn cuộn, nhưng sau đó lại không có động tĩnh, cũng không nghe nói có ai vì Ma tộc tập kích mà chết, cùng lắm có người đột nhiên ngất đi, lúc tỉnh lại phát hiện tu vi thiếu mất một chặng.

Nhưng đây đều là số ít, đại đa số Ma tộc không săn bắt quá đà.

Vì sao?

Mệt mỏi hoảng sợ.

Trước kia ở đáy vực bọn chúng còn nhúc nhích là vì đáy vực địa bàn nhỏ, ngươi có thể chạy trốn đến đâu? Thức ăn đưa đến miệng bọn họ cũng phải ăn.

Nhưng đại lục không giống vậy, trời đất rộng lớn vô biên vô hạn bọn họ có khí lực đuổi theo, ngược lại Ma tộc không ăn không uống, nhiều lắm là tu vi trì trệ không tăng nhưng cũng sẽ không chết.

Nên dẫn tới chuyện người tam tông lục phái hiện tại đều dồn hết thảy tinh lực ở trên người yêu vương.

Đám người kia nhận được tin tức nói bên này có khác thường, vừa lúc gần đây có không ít đệ tử tam tông lục phái liền cùng đi.

Bọn họ cũng tìm được Minh Thù ở trong sân kia.

Minh Thù không có được manh mối nào, đám người kia tự nhiên cũng không có được.

Nhưng Minh Thù cảm thấy không thể để cho bọn họ tìm được yêu vương trước, nàng thấy được giá trị thù hận của mình còn có thể cứu vớt.

Cho nên vào lúc ban đêm liền tiến vào núi.

Có một đám Ma tộc dẫn đường, Minh Thù liền có thể trong bóng đêm chậm rãi tiến lên núi.

“Chờ ta tìm được... tìm được cái gì yêu vương... ta phải ăn đầu óc của nó!” Mệt chết trẫm!

Minh Thù cầm lấy cành cây, bò lên trên một sườn dốc.

Liên Kính đứng ở cách đó không xa thấy Minh Thù leo mệt mỏi, biến thành người đi tới trước mặt nàng khom lưng cõng nàng lên.

“Ôi chao...”

Minh Thù đột nhiên vọt lên, theo bản năng ôm lấy trước cổ người đó.

Liên Kính là kiếm linh, trên người không có nhiệt độ nhưng cũng không lạnh.

Liên Kính đi rất ổn, tốc độ so với Minh Thù nhanh hơn rất nhiều, cảnh vật xung quanh nhanh chóng lùi về phía sau.

“Ngươi còn có chút tác dụng nhỉ.”

Minh Thù dán ở cổ hắn, lúc nói chuyện hơi thở thổi đến, Liên Kính dừng bước chân một chút.

Khóe miệng hắn hơi nhếch lên, hơi đắc ý: “Ta có rất nhiều tác dụng, nàng về sau sẽ biết.”

“Ngươi có thể thay thành đùi gà cho ta sao?”

“...”

Lão tử thay cho nàng cái...

Ngôn ngữ quá thô lỗ, tự động bị che đậy.

“Ngay cả một đùi gà cũng không thể, ngươi có thể có bao nhiêu tác dụng.” Minh Thù bày tỏ ghét bỏ.

“...” Tỉnh táo một chút, thiên tài không đấu cùng nữ nhân.

Nàng chờ đấy.

Một ngày nào đó sẽ biết lợi hại của thiên tài ta.

Minh Thù đặt khuôn mặt trên vai Liên Kính, ánh mắt rơi vào trên cổ hắn, có lẽ là vì kiếm linh da hắn nhẵn nhụi dường như đã được lọc qua vô số lần.

Nàng dán ngực sát vào, lúc này đang mơ hồ nóng lên.

Giống như là muốn đốt tới trong lòng nàng.

“Liên Kính.”

“Làm cái gì?” Liên Kính đang tức giận giọng nói thật không tốt.

Thiên tài cũng có tính khí.

“Ngươi cảm thấy yêu ăn ngon không?”

“Ta lại chưa ăn qua, ta làm sao biết.”

Liên Kính ỷ vào Minh Thù nhìn không thấy biểu cảm của hắn, hắn liếc mắt một cái.

Yêu đại đa số là động vật tu luyện thành, có lẽ cũng hơi giống động vật...

Bắt được yêu vương cho vợ thử xem.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 887: Kiếm Phá Thương Khung (29)

"Ầm ầm..."

"Bịch Bịch..."

Chim giữa núi rừng bị âm thanh làm sợ hãi bay đi mất, Minh Thù hướng xa xa nhìn tới, mặc dù bị cánh rừng che mất cũng có thể thấy yêu khí bao phủ.

“Nhanh lên một chút.”

Minh Thù vỗ vỗ Liên Kính.

Liên Kính khóe miệng giật một cái, nhịn xuống mới không đem người trên lưng ném xuống.

Sai bảo lão tử cũng thuận miệng quá mà!

Liên Kính tăng thêm tốc độ, tiếng gió thổi qua bên tai bọn họ, chớp mắt ánh sáng trước mặt liền càng phát sáng rực rỡ.

Tiếp cận mục tiêu, Minh Thù nhảy xuống từ trên người Liên Kính, ngửa đầu nhìn bầu trời khu rừng ba người đang giao thủ.

Hai tông chủ Vô Cực Kiếm tông và Càn Nguyên tông.

Đối phó chính là nam nhân tuấn tú mà Minh Thù gặp ở khách điếm.

Hắn tay trái ôm một đứa trẻ, yêu khí chính là từ đứa trẻ trên tay phát ra.

Tông chủ hai tông đối phó một nam nhân như thế.

Minh Thù cũng nhìn không ra sự thâm sâu của người này.

Liên Kính nói: “Ma tu, Đại Thừa kỳ.”

Đại Thừa kỳ? Chỉ thiếu chút nữa là bay lên, lợi hại như vậy nguyên chủ đến Đại Thừa kỳ còn xa lắm...

Tay phải Minh Thù khoanh ở trước ngực, tay trái chống cằm, suy tư xem giờ nàng làm như thế nào đem yêu vương đoạt lại để giết chết.

Cố chấp đối đầu nhất định phải chết một lần.

Nàng liếc mắt nhìn Liên Kính, quên đi vẫn không nên đối kháng.

Minh Thù móc thú nhỏ ra.

Ngươi lên đi!

Thú nhỏ:?

Dựa vào cái gì!

Minh Thù xoa xoa đầu thú nhỏ, ngươi không phải là muốn thể hiện giá trị vào lúc này sao, một bàn Mãn Hán toàn tịch!

Thú nhỏ: Hứ! Một bàn đã muốn đuổi ta!

Minh Thù: Hai bàn, không thể nhiều hơn nữa.

Thú nhỏ:...

Lại gạt ta.

Thú nhỏ có chút không muốn.

Nhưng Minh Thù căn bản không để cho nó có cơ hội phản bác đã ném nó vào không trung.

Thú nhỏ tức giận tiếng hô liên tục truyền đến.

“Các ngươi bay đến chỗ này làm cái gì, lên đi, đem yêu vương đoạt lại!” Minh Thù quay đầu thấy luồng khí đen bay bên cạnh mình.

Ma tộc bay lượn vòng quanh Minh Thù, đại khái là không muốn đi, bọn họ đoạt yêu vương về làm gì.

Minh Thù giơ nắm tay lên, những luồng khí đen kia lập tức hướng về trước bay đi thật là hung dữ.

Trước mặt nam nhân đột nhiên xuất hiện Ma tộc, công kích của hắn đánh ra người cũng đi xuống, đạp ngọn cây mới không ngã xuống.

Ma tộc công kích rất đơn giản, ỷ vào số lượng nhiều cùng tiến lên.

Hội đồng chính là lấy nhiều ma ức hiếp ít người!

Nam nhân sắc bén liếc mắt xuống phía dưới.

Minh Thù đưa tay vẫy hắn, dường như cách bóng đêm đều có thể cảm giác nụ cười nhàn nhạt của nữ nhân.

Nam nhân: “...”

Hắn nhìn về phía đối diện chưa biết rõ ràng tình huống tông chủ hai tông, tâm tình âm trầm phất tay áo ra trước mặt Ma tộc xoay người chạy.

“Đuổi theo!”

Vô Cực kiếm tông quát một tiếng, trong không khí chỉ còn lại bóng người của hắn.

Gần như cùng lúc đó, vô số yêu từ phía trước nhào tới hình thành một đạo phòng ngự bằng băng, tăng thời gian cho nam nhân trốn chạy.

“Hắn ta không phải ma tu sao? Vì sao có thể thao túng nhiều yêu như vậy?” Cái này có điểm trái với lẽ thường!

Nhìn thái độ Ma tộc đối với yêu, đám kia ngây ngốc... chứng minh hai chủng tộc này là không thể sống chung hòa bình.

“Yêu tộc và Ma tộc khác nhau, Ma tộc lấy thực lực làm trọng, yêu tộc lấy yêu làm trọng, trên người nam nhân kia hẳn là có yêu lệnh.” Liên Kính giải thích một câu.

Thời kỳ nguyên chủ ra đời, Ma tộc bị phong ấn, yêu tộc nằm ở trong trạng thái không hoạt động, việc này nguyên chủ không rõ ràng lắm nên Minh Thù cũng không biết.

Minh Thù tấm tắc hai tiếng, xã hội thật phức tạp.

Hay là giết chết yêu vương trước.

-

Nam nhân vụt qua ngọn núi, liên tiếp quay đầu nhìn về phía sau suýt nữa phun máu, Ma tộc đang không nhanh không chậm theo ở phía sau.

Bọn họ hóa thành luồng khí đen, bầy yêu công kích bọn họ tản ra, vòng qua bầy yêu lại hội tụ thành một đoàn quỷ lửa lắc lư đi theo hắn.

“Chít chít...”

Trong đó mấy con Ma tộc bay tương đối nhanh, trực tiếp đụng tới phía sau hắn.

Nam nhân đánh vào khoảng không, Ma tộc cũng xuyên qua thân thể hắn.

“Phi!”

“Phi!”

“Phi!”

Nam nhân nghe trọn tiếng “phi”.

Hắn nhíu mày.

Ma tộc và ma tu cùng nguồn cội, không thể tự giết lẫn nhau công kích sẽ không có tác dụng.

Mặc dù không biết nguyên lý là gì, nhưng chính là thần kỳ như vậy.

Nếu không còn cách nào công kích, nam nhân cũng không trì hoãn nữa, chạy mau thả ra bầy yêu cản trở Ma tộc, nỗ lực bỏ rơi bọn họ.

Nhưng mà Ma tộc như thuốc cao bôi trên da chó, làm thế nào cũng không bỏ rơi được.

“Khốn thật.”

Nam nhân tức giận mắng một tiếng, lấy từ trong tay áo thứ gì đó ra.

Đồ chưa lấy ra phía sau lưng đã tê rần, cả người bị rung bật ra ngoài, từ không trung rơi đến tán cây lại từ trên cành cây rơi xuống đất.

“Khụ khụ khụ...” Nam nhân che ngực ho khan, va chạm khiến hắn cảm giác linh hồn mình suýt chút nữa đều bị văng ra.

Hắn cảnh giác nhìn bốn phía.

Vừa rồi đụng vào hắn là thứ gì?

"Bịch!"

Nam nhân lần nữa bị đánh bay, nện mạnh ở trên cây khô trượt rơi xuống đất.

"Bịch!"

"Bịch! Bịch!"

"Bịch! Bịch! Bịch!"

Nam nhân không ngừng bị đánh bay nện xuống, lại bị đánh bay, lại nện xuống...

Lá cây bay loạn xạ, âm thanh leng keng từ xa đến gần.

Chân trời ánh bình minh vừa hé rạng, thân ảnh màu đỏ như ẩn như hiện ở trong rừng cây.

Nữ nhân khom lưng đem yêu vương trên mặt đất xốc lên, yêu vương mở to đôi mắt đỏ máu, hoàn toàn không có sự non nớt vô thức mà trẻ con hay có.

“Buông hắn xuống!”

Nam nhân chật vật quỳ rạp trên mặt đất, hắn vươn tay dường như muốn đem yêu vương cướp về.

Minh Thù mang theo yêu vương đi về phía nam nhân, Liên Kính kéo nàng một cái.

Minh Thù quay đầu nhìn hắn, không tiếng động hỏi hắn làm cái gì.

Liên Kính "ừm" một tiếng, từ từ buông tay ra: “Cẩn thận.”

Minh Thù sửng sốt một chút, khó đoán gật đầu.

Nam nhân cắn răng: “Ngươi cũng là ma tu, vì sao phải giúp đỡ đám người kia đối phó ta?”

“Đại huynh đệ ngươi đừng hiểu lầm.” Minh Thù cười: “Ta đối với ngươi không có hứng thú, ta muốn chính là cái này.”

Nàng chỉ vào yêu vương.

Đôi mắt nam nhân co rụt lại.

Ngón tay hắn khẽ nhúc nhích, trước mặt hắn đột ngột xuất hiện một khuôn mặt tươi cười.

Nam nhân theo bản năng tăng thêm tốc độ, lấy ra món đồ hướng đến trước mặt Minh Thù: “Lũ yêu... A...”

Tiếng đầu khớp xương gảy lìa thanh thúy không gì sánh được, vật trong tay rơi xuống đất.

“Thật ngại quá, ra tay hơi nặng một chút.” Minh Thù không hề có thành ý xin lỗi.

Vì đau đớn nam nhân mặt méo xệch, đáy mắt tràn đầy vẻ không thể tin nổi.

Minh Thù lấy vật trên đất, chính là một đoạn đầu khớp xương, nhưng là màu đỏ giống như nhuộm máu.

“Đây chính là yêu lệnh? Một miếng xương?”

Nam nhân: “...”

Ngươi biết cái gì! Đó là yêu cốt! Yêu cốt biết không!

Yêu cốt của yêu vương đời đầu!

Minh Thù đạp yêu cốt, ngồi xỗm trước mặt nam nhân: "Ấy, ngươi nói ngươi là một ma tu, cướp yêu vương người ta đi làm cái gì?"

Nam nhân đáy mắt tràn đầy lửa giận, không trả lời mà hỏi lại: "Ngươi muốn yêu vương làm cái gì?"

Minh Thù đương nhiên trả lời: "Giết chết hắn."

Nàng rõ ràng cảm giác được chính mình lúc nói lời này, yêu vương nhìn nàng càng hung ác hơn.

Cũng không biết nam nhân đối với hắn làm cái gì, yêu vương lúc này ngoại trừ dùng đôi mắt trừng nàng cũng không thể động đậy một cái nào.

Nam nhân tức giận quái dị: "Ngươi chỉ vì giết chết hắn?"

"Nếu không... thì sao?" Minh Thù nghiêm túc: "Yêu tộc ngăn cản danh tiếng Ma tộc, ta chấn hưng Ma tộc, Ma nào cũng có trách nhiệm!"

"Phụt..." Nam nhân phun mấy ngụm máu.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 888: Kiếm Phá Thương Khung (30)

Minh Thù quyết định không nói nhảm, trước tiên đem yêu vương giết chết tránh một lát nữa có người đến.

Nàng đem yêu cốt đá về phía Liên Kính bên kia, đặt yêu vương trên đất thuận tay lượm một nhánh cây, hai tay nắm chặt.

“Ngươi làm cái gì?”

“Giết hắn.”

Nam nhân rít gào: “Dừng tay, ngươi dám!”

Minh Thù nghiêng đầu: “Có cái gì không dám, ngươi xem đi, ta đây liền giết cho ngươi xem.”

Màu máu đỏ rực trong mắt yêu vương đều tràn ra, cành cây kia nhỏ bé yếu ớt từ xa đến gần.

Cành cây mềm mại như kiếm nhọn, thẳng tắp đâm thủng vị trí trái tim yêu vương.

Đôi mắt yêu vương đỏ ngầu, sự độc ác và hung hãn dường như trào dâng, đáng tiếc ánh mắt đang dần dần ảm đạm, hắn mở miệng chật vật hô hấp.

Hắn...

Lại bị một nhánh cây giết chết.

-

Lúc tông chủ Vô Cực kiếm tông và Càn Nguyên tông chạy đến, Minh Thù đã nhóm lửa bắt đầu nướng thịt.

Nam nhân trợn mắt, hộc máu nằm trên mặt đất, ngực phập phồng chứng minh hắn còn sống.

Hai người liếc nhau.

Không đúng, nàng ta nướng cái gì?

Yêu vương đâu?

“Thất Nguyệt cô nương, yêu vương đâu?” Tông chủ Càn Nguyên tông tiến lên hai bước, ánh mắt bất động quan sát bốn phía, xác định không có thứ gì hư hư thực thực như yêu vương, cuối cùng nhìn nàng nướng gì đó.

Nàng sẽ không đem yêu vương nướng ăn chứ?

“Ừm.” Minh Thù nướng gì đó trong tay.

Tông chủ Càn Nguyên tông: “...”

Tông chủ Vô Cực kiếm tông: “...”

Nghiêm túc sao?

Yêu vương đấy!

Ngươi lại mang nướng ăn?

“Nhìn các ngươi sợ kìa.” Minh Thù đưa thịt quay lên mặt: “Ta không ăn thứ đó đâu.”

Tông chủ Vô Cực kiếm tông vô cùng nghiêm túc: “Yêu vương ở đâu?”

Đó là một ma tu, nàng giết yêu vương hay là thả yêu vương, hoặc là thông đồng với yêu vương làm bậy, ai cũng không nói chắc được.

Bọn họ phải tận mắt thấy yêu vương mới có thể yên tâm.

Minh Thù tự nhiên cười nói: “Ta mạn phép không nói cho các ngươi biết.”

Có tức hay không?

Có tức hay không!

“...”

“Thất Nguyệt cô nương...” Tông chủ Càn Nguyên tông còn muốn nói đã bị tông chủ Vô Cực Kiếm tông ngăn lại.

Phía sau Minh Thù dần dần trồi lên một đoàn quỷ lửa.

Tông chủ Càn Nguyên Tông cả kinh: “Ma tộc...”

Là tông môn cung phụng phong ấn Ma tộc, tông chủ Càn Nguyên Tông vô cùng khó chịu.

Đang yên đang lành, Ma tộc làm sao lại ra được?

Hắn dùng ánh mắt quái dị liếc Minh Thù vài lần: “Ma tộc là ngươi thả ra?”

Minh Thù: “Nếu không... là ngươi thả ra sao?”

Tông chủ Càn Nguyên Tông: “Ngươi thả Ma tộc ra làm gì?”

Minh Thù: “Tìm yêu vương.”

Tông chủ Càn Nguyên Tông: “... Ngươi vì tìm yêu vương, đem Ma tộc thả ra sao?”

Kẻ ma tu này đầu óc có bị bệnh không?

Ma tộc và Yêu tộc đều không phải là thứ tốt gì.

Yêu tộc tàn nhẫn là một chuyện.

Ma tộc lòng dạ hẹp hòi không biết xấu hổ, báo thù có thể chờ mấy trăm năm. Không phải người người đều có thể phi thăng, chỉ chờ tới lúc ngươi dầu hết đèn tắt, chúng nó sẽ tập thể báo thù.

Giới tu chân còn chưa kiên trì lại không biết xấu hổ bằng bọn chúng.

Hai chủng tộc này muốn so với cao thấp, Ma tộc chắc thắng, hao tổn cũng có thể dây dưa đến chết ngươi.

Hiện tại tung tích yêu vương không rõ, ma tu thả Ma tộc đi ra này...

Bọn họ là đánh hay là không đánh?

Tông chủ Vô Cực kiếm tông hạ giọng: “Thanh kiếm trên tay ngươi chắc là Liên Kính.”

Trước đây Liên Kính cũng là bị phong ấn cùng Ma tộc.

Phong ấn Ma tộc bị phá, nàng một lúc cầm Hy Tà kiếm, một lúc cầm Đoạn Hư kiếm, nếu như là Liên Kính vậy còn nói được.

Đang nói thì thấy xa xa nam nhân áo đen tiến gần.

Nam nhân dáng người như ngọc, khí chất ngạo nghễ, trong lúc đi cảnh sắc chung quanh dường như đều nhạt màu.

Trong tay hắn nắm một đoạn xương màu đỏ yêu khí quanh quẩn, hắn lại không bị ảnh hưởng chút nào.

Tông chủ Càn Nguyên tông nhíu mày một cái, đáy mắt chứa sự kinh hãi, chân đều lui nửa bước.

Tông chủ Vô Cực kiếm tông đảo mắt qua bên người đó, tỉ mỉ quan sát nam nhân đối diện, có chút hình ảnh lâu đời dần dần hiện lên.

Liên Kính đem yêu cốt đưa cho tông chủ Càn Nguyên tông.

“Điện hạ...” Tông chủ Càn Nguyên tông thất thanh.

Càn Nguyên tông thờ phụng phong ấn Ma tộc, có quan hệ rất sâu với Liên Kính.

Năm đó... vị điện hạ này bái nhập tông môn bọn họ, mặc dù chỉ là đệ tử trên danh nghĩa.

Hiện tại tông môn cũng còn bức tranh chân dung của hắn.

Nếu không... ông ta cũng sẽ không thể nhìn qua đã nhận ra.

“Ta hiện tại chỉ là kiếm linh Liên Kính.” Giọng nói Liên Kính hơi nhạt, đem yêu cốt bỏ vào trong tay tông chủ Càn Nguyên Tông: “Chuyện Ma tộc, ta tự có chừng mực, mọi người không cần nhúng tay vào.”

“Vâng.” Tông chủ Càn Nguyên Tông theo bản năng đáp ứng.

“Đi thôi.”

Tông chủ Càn Nguyên Tông không có chút nghi vấn nào, nháy mắt với tông chủ Vô Cực kiếm tông, nắm yêu cốt rời đi.

Minh Thù gọi hắn lại: “Người kia... làm phiền ném giúp.”

Tông chủ Càn Nguyên Tông nhìn liếc mắt nhìn nam nhân thở yếu ớt trên mặt đất, khóe miệng giật một cái, nhưng khi Liên Kính nhìn soi mói chỉ có thể quay người rời đi.

Đợi đi thật xa, tông chủ Càn Nguyên Tông mới thở phào.

“Hắn thế mà không chết.”

Biểu cảm tông chủ Vô Cực Kiếm Tông có chút ngạc nhiên.

Tông chủ Càn Nguyên Tông nói: “Nghe đồn vị điện hạ này đã từng là người tiếp nhận qua tổ thần long tộc, là truyền thừa duy nhất của long tộc, chúng ta không sinh vào lúc đó, bây giờ đã có cơ hội nhìn thấy vị long tộc điện hạ này.”

Tông chủ Vô Cực Kiếm Tông nhìn mặt trời mới mọc: “Thời đại kia ấy à...”

Đó là một thời kỳ còn loạn hơn so với hiện tại.

Yêu ma hoành hành.

Nhưng cũng là thời kỳ dễ dàng phi thăng hơn, kim đan khắp mọi nơi, nguyên anh rải đều khắp chốn.

Vô số nhân vật truyền kỳ đều là phát xuất từ thời đại đó.

Mà vị long tộc điện hạ đó là thiên tài xuất hiện kinh diễm nhất thời đại cuối cùng kia, tất cả mọi người cảm thấy hắn sẽ phi thăng sẽ có thành tựu cao hơn.

Đáng tiếc, hắn chọn cùng yêu ma hoành hành loạn thế.

Yêu vương đã chết.

Ma tộc... có Liên Kính, dường như đã hết chuyện của bọn họ?

Tông chủ Càn Nguyên tông vẻ mặt nghi hoặc: “Vì sao điện hạ muốn ở cùng Thất Nguyệt?”

Tông chủ Vô Cực kiếm tông: “Ngươi vừa rồi vì sao không hỏi?”

“Ta nào dám chứ!” Chớ nhìn hắn tuổi còn trẻ so với bọn họ, người ta là tiền bối, người ta xuất hiện lúc còn phong vân bọn họ còn chưa ra đời đấy.

“Ha ha...”

“Lão già kia ngươi cười cái gì, lẽ nào vừa rồi ngươi dám hỏi?”

“...”

-

Liên Kính cho tông chủ Càn Nguyên tông yêu cốt, là của yêu vương không may kia mới sinh ra còn chưa kịp khuấy động thiên hạ.

Yêu cốt là then chốt để yêu vương thành hình, nếu không xử lý thích đáng yêu vương ngóc đầu trở lại chỉ là vấn đề thời gian.

Còn như cái này có thể hiệu lệnh bầy yêu, thì bị Liên Kính giữ lại cho Minh Thù.

Minh Thù trở lại thôn đó, trong thôn phần lớn nhiều người đã rút đi khỏi.

Người Càn Nguyên tông ở lại nhiều nhất, vì thiếu tông chủ bọn họ đang ở chỗ này.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ, tỷ đã trở về.” Thiếu tông chủ vui mừng vẫy tay Minh Thù: “Ta cũng biết tỷ nhất định sẽ trở lại.”

Minh Thù: “...” Trẫm cũng không ngờ cha ngươi lại bỏ ngươi chạy!

Thiếu tông chủ sà vào lòng Minh Thù, đưa đồ trong tay hắn tới, cười phá lệ lấy lòng: “Tỷ tỷ, nhìn xem, ta cất cho tỷ đó.”

Liên Kính không biết thay đổi kiếm gì mà xanh biếc, tán loạn bên người Minh Thù.

Nàng ôm hắn làm cái gì!

Nàng chưa từng ôm qua ta!

Dựa vào cái gì ôm hắn!

Buông tay buông tay, buông tay ra cho lão tử!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 889: Kiếm Phá Thương Khung (31)

Minh Thù về sau mới biết được nam nhân kia đoạt yêu vương là vì tu vi của mình.

Hắn là ma tu, không biết từ đâu có được một cách, nếu có thể cắn nuốt yêu vương hắn sẽ có thể phi thăng.

Ngay từ việc đổ tội cho Thất Nguyệt giết hết người trong thành, đến việc Thôi Liễu Nhi mang thai yêu vương đều là do một tay hắn bày ra.

Có điều Thôi Liễu Nhi gặp gỡ Trường Sinh, lại dẫn người của tam tông lục phái đến như thế là ngoài dự liệu của hắn.

Yêu vương là hắn cố ý nuôi thành, đáng tiếc yêu vương vì là thúc đẩy sinh ra, thực lực mà hắn nghĩ hoàn toàn khác nhau.

Về việc tông chủ Xích Dương tông chết, nam nhân bày tỏ không biết, hắn không động thủ với Xích Dương tông lần nào.

Hắn như vậy rồi, tất nhiên không thể nói dối.

Không phải hắn làm, vậy do ai làm?

Kẻ thù của các môn phái kỳ thực cũng không ít, đặc biệt là ma tu, muốn điều tra cũng khó khăn.

Vụ án tông chủ Xích Dương tông, trở thành vụ án chưa giải quyết.

Tam tông lục phái trải qua bàn bạc, quyết định cuối cùng là công khai giết chết nam nhân kia.

Riêng việc hắn tàn sát một thành của thường dân, đã đủ cho hắn chết nhiều lần.

Minh Thù thoát được tội danh hạng nhất, nhưng hình tượng nàng khiến người ta hận đến nghiến răng rửa không sạch được.

Vì giá trị thù hận, nàng vẫn còn phải tiếp tục làm.

Hơn nữa nàng còn cả ngày mang theo kiếm của tông môn khác đi làm loạn.

Một đám người ngơ ngác: "Vì sao kiếm này nhìn quen mắt như thế, đây không phải kiếm của tông môn chúng ta sao? Tại sao lại ở đây! Kẻ trộm kiếm phách lối như vậy sao?"

Đám ma tộc kia đã lặng lẽ trở về, bọn họ cảm thấy trên đại lục thật đáng sợ cả ngày kêu đánh kêu giết, bọn họ chỉ muốn trở về ngủ một giấc an hưởng tuổi già.

Minh Thù: "..."

Việc chấn hưng Ma tộc coi như vô vọng.

-

Sau khi kết thúc chuyện này, tông chủ Càn Nguyên tông lấy lý do đã chăm sóc con trai nhà hắn, hấp tấp tới cảm tạ Minh Thù cho nàng không ít đồ ăn ngon, sau đó để thằng bé nghịch ngợm ở lại đó.

Minh Thù nhìn một đống đồ ăn, thằng bé nghịch ngợm cười đến hồn nhiên.

Người ở bên ngoài nhìn ra, đây là tông chủ Càn Nguyên tông có ý đồ xấu.

Nhưng đệ tử Càn Nguyên tông cảm thấy, tông chủ bọn họ cuối cùng cũng vứt bỏ thiếu tông chủ.

Bọn họ biết sẽ có ngày này.

Vì thiếu tông chủ luôn quấy rối tông chủ và tông chủ phu nhân, nên tông chủ dự định việc này cũng không phải một hai ngày, có điều vẫn không tìm được cơ hội.

Bây giờ cơ hội đặt trước mặt, tuy Minh Thù là ma tu nhưng Liên Kính không phải, có thể ném con hắn lại nơi này cho bọn họ quay về cũng có thể ăn nói được với tông chủ phu nhân.

"Cha ngươi không cần ngươi nữa, ngươi còn cười, ngươi đầu óc bã đậu hay sao?"

Đứa bé hư rung đùi đắc ý: "Cha nói, ôm chân lớn, nửa đời sau không phải lo."

"..." Cha ngươi dạy ngươi cái quái gì vậy.

Đứa bé hư mặc dù hơi yếu ớt nhưng năng lực tự gách vác rất mạnh, cộng thêm thỉnh thoảng có đệ tử Càn Nguyên tông cho ăn, Minh Thù ngầm đồng ý cho hắn theo.

Liên Kính thì không dễ tính như thế, hận không thể đi tiêu diệt Càn Nguyên tông.

Thế giới hai người của hắn và vợ hắn, làm sao có thể để một đứa trẻ hư đốn quấy rối.

Tức chết hắn!

Việc này không phải là chọc cho Liên Kính tức giận sao.

Một ngày nọ, thiếu tông chủ đến bên cạnh Minh Thù, khuôn mặt nhỏ nhắn vui vẻ. "Tỷ tỷ, trông tỷ thật đẹp."

"Ừm, ta cũng thấy thế."

"Vậy chờ ta sau này lớn lên, sẽ cưới tỷ tỷ có được không?" Thiếu tông chủ hứa hẹn: "Ta sẽ yêu tỷ tỷ giống như cha ta yêu mẹ ta vậy."

Minh Thù cười mà như không cười: "Ngươi biết cái gì là yêu sao?"

Thiếu tông chủ ưỡn ngực lên, biểu cảm nghiêm túc: "Đương nhiên biết, ta sẽ mua cho tỷ tỷ thật nhiều thật nhiều đồ ăn, tỷ tỷ muốn ăn cái gì ta sẽ mua cho tỷ tỷ cái đó, tỷ tỷ nói đi về hướng đông, ta nhất định sẽ không đi về hướng tây. Về sau ta chỉ yêu một mình tỷ tỷ, cha từng nói nam tử hán đại trượng phu, trọn đời yêu một người là đủ."

Thiếu tông chủ nói xong cảm thấy phía sau phát lạnh, tiếp theo hắn bị người ta xách lên hai chân cách mặt đất một đoạn.

"Tuổi còn nhỏ không học hành cho tốt, ai dạy ngươi mấy thứ này?"

Giọng nói âm trầm từ đỉnh đầu hắn hạ xuống.

"Ngươi buông ra, ta nói chuyện với tỷ tỷ liên quan gì tới ngươi." Thiếu tông chủ chân tay vung loạn xạ, kêu gào không ngừng: "Ta thích tỷ tỷ, về sau ta sẽ cưới tỷ tỷ làm thê tử."

Liên Kính mang hắn đi ra ngoài đi, để hắn ở bên ngoài "bụp" một cái đóng cửa lại.

Chưa đủ lông đủ cánh lại dám vọng tưởng đoạt vợ của lão tử.

Dạo gần đây Liên Kính đi sớm về muộn, Minh Thù kỳ thực rất ít gặp hắn.

Liên Kính đi nhanh về phía Minh Thù, mang theo làn gió thổi lên trên mặt Minh Thù, tóc khẽ bay bay ra phía sau để lộ ra vành tai xinh xắn của nàng.

"Thất Nguyệt."

Liên Kính gọi nàng.

Tiếng nói nặng nề mang theo vẻ nghiêm túc.

"Ta hỏi nàng một việc, nàng chỉ cần trả lời có hoặc không."

"Ừm?"

Liên Kính hít thở sâu một hơi: "Nếu như ta thích nàng, nàng có nguyện ý sống cùng với ta hay không?"

"Nếu như?" Minh Thù đong đưa ghế, giọng nói nhẹ nhàng: "Nói như vậy có nghĩa là việc này còn chưa xảy ra, vấn đề này không có ý nghĩa."

"Ta thích nàng, nàng có nguyện ý sống cùng với ta hay không."

Liên Kính sửa lại.

Mũi chân Minh Thù điểm trên mặt đất ghế dừng đong đưa.

Nàng chống tay lên thành ghế, từ từ ngồi xuống: "Ta nhớ không lầm, trước đây ngươi muốn giết ta."

"..." Khi đó, ai biết nàng là vợ ta.

"Khi đó ta không nhận ra nàng, nếu ta biết ta sẽ thích nàng, ta nào dám động tới nàng." Liên Kính chí khí hùng hồn.

"Nhưng là..." Ánh mắt Minh Thù nhìn một vòng lên người hắn: "Kiếm linh chỉ là vũ khí, ta có bệnh đâu mà muốn cùng với vũ khí của mình sống cùng nhau?"

"..."

Sống cùng với hắn sao lại là có bệnh?

Nàng mới có bệnh! Cả nhà nàng đều có bệnh!

Dao của lão tử đâu!

Giết chết nàng!

Liên Kính nén lửa giận, từ phía sau lấy ra một cái túi ném toàn bộ vào trong ngực Minh Thù: "Đây là sính lễ, không đủ ta sẽ kiếm thêm."

Minh Thù mở túi ra bên trong đều là những thứ hiếm có, thiên tài địa bảo có thể trực tiếp ăn, thú nhỏ ngửi được mùi từ trong tay áo Minh Thù chui ra, chui vào trong túi cúi đầu ngậm một cái.

Minh Thù nhéo nó, móng vuốt thú nhỏ lập tức ôm lấy một cái.

"Sính lễ nàng đã nhận rồi, không được đổi ý." Khóe miệng Liên Kính hơi nhếch lên, ranh mãnh nói: "Cái gì nàng đã động tới, trả lại cho ta cũng không dùng."

Tự nhiên thấy con thú lắm lông kia thật thuận mắt.

Minh Thù: "..."

Minh Thù vò vò một hồi, để cho ngươi ăn này, để cho ngươi ăn này.

Thú nhỏ cầm lấy trái cây nuốt vào một miếng lẩm bẩm phản bác, trong lòng ngươi rõ ràng rất vui lòng còn giả bộ, giả bộ cái gì, khó chịu, khó chịu!

Tại thú giới chúng ta, thích nó sẽ cùng nó giao phối, hừ!

Giao phối...

Minh Thù nhét thú nhỏ vào trong tay áo, con thú này gần đây tới tuổi dậy thì rồi sao?

Liên Kính xoay người đi sát vào Minh Thù: "Ồ, kỳ thực ta rất lợi hại, nàng đừng đưa ra vẻ mặt không tình nguyện đấy, về sau đồ ăn vặt của nàng ta bao hết."

Thừa dịp Minh Thù đang trước mặt hắn, Liên Kính nhanh chóng hôn một cái lên trên má Minh Thù, tuyên bố chủ quyền: "Đóng dấu, về sau nàng chính là vợ ta."

Minh Thù hơi tức giận: "Da mặt ngươi làm từ cái gì vậy?"

Ánh mắt Liên Kính dịu dàng: "Trái tim thích nàng."

"Kiếm linh có tim? Trái tim thủy tinh sao?"

"..."

Có thể nói chuyện đàng hoàng được không.

Hắn sao lại không thể có tim?

Kiếm linh thì sao!

Hắn cũng không phải kiếm linh bình thường, làm sao có thể so sánh hắn với các kiếm linh khác.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 890: Kiếm Phá Thương Khung (Hết)

"Liên Kính, khi đó tại sao ngươi muốn phong ấn Ma tộc?"

Minh Thù trong lúc rãnh rỗi hỏi một vấn đề tương đối sâu xa.

Toàn bộ trên đại lục đều nói hắn chí công vô tư, vì toàn bộ đại lục mà bỏ qua tiền đồ.

Liên Kính dừng lại, đút vật trong tay cho Minh Thù, tùy ý nói: "Đánh cuộc thua."

Đây cũng không phải là lịch sử đen tối gì của hắn, hắn thuật lại không có chút áp lực nào.

Ma tộc không đáng sợ như những gì con người nhìn thấy, đương nhiên đây là ma thời sau.

Ma trước kia thực ra cũng rất hung tàn.

Con người từng người từng người chết đi, nhưng Ma tộc thì bất tử vẫn cứ sống sót.

Đánh xong với ông nội của con người, rồi đánh tiếp tới thời con cháu, rồi lại đánh tới cháu chắt. Không chơi, không chơi!

Nên ma thời kỳ sau cảm thấy không dũng cảm, xem con người tựa như một đám ngu đần sắp chết.

Nhưng con người lại không nghĩ như vậy, bọn họ cảm thấy

Ma tộc cứ nhìn chằm chằm mình, ánh mắt kia như muốn khiêu khích.

Ma tộc cảm thấy con người vô cùng phiền toán, nhưng lúc đó đầu óc cũng không được bình thường, cũng không muốn phi thăng một lòng muốn chết nên đã đánh cuộc với long tộc điện hạ.

Đánh cuộc việc gì không quan trọng.

Kết quả cuối cùng chính là long tộc điện hạ thua, phong ấn ma tộc cũng tự phong ấn mình.

"Vậy vì sao ngươi muốn chết?"

Cái gì mà hắn muốn chết, hắn đâu có muốn chết.

Liên Kính nhấp môi dưới: "Không có ý gì. Tất cả hy vọng trong tộc đều đặt ở trên người ta, ta ngoài việc ngày đêm tu luyện dường như đã mất đi chính mình, ta chỉ là con rối để bọn họ giật dây mà thôi."

Liên Kính đút miếng trái cây cuối cùng cho Minh Thù, ánh mắt của hắn nhìn thẳng vào đáy mắt nàng: "Sống như vậy còn không bằng chết, nhưng bây giờ ta nguyện ý sống thêm một lần vì nàng."

Hắn nguyện ý làm con rối cho nàng giật dây.

Minh Thù không nói gì, im lặng chăm chú nhìn hắn.

Hơi thở tinh khiết trên người Liên Kính lúc này tỏa ra rõ ràng.

Đầu ngón tay Liên Kính vuốt nước trái cây dính trên mép Minh Thù, không hề ngại ngùng đưa lên miệng nếm thử, nghiêng người đè tới: "Được không?"

Ánh mắt nam nhân lộ vẻ mỉm cười, ôn hòa mềm mại như nhốt người ta ở trong đó để trở thành duy nhất của hắn.

Minh Thù chậm rãi đưa tay.

Đầu ngón tay rơi vào giữa lông mày của hắn.

Cảm xúc mịn màng giống như tơ lụa, thân thể Liên Kính trở nên căng thẳng, ánh mắt chăm chú nhìn nàng.

Hơi lạnh ngón tay chậm rãi trượt đến mũi.

Nữ nhân lông mày cong lên cười yếu ớt, ngón tay nhẹ nhàng điểm lên chóp mũi hắn một cái, bỏ qua gương mặt hắn cầm lấy đồ bên cạnh, thản nhiên đứng dậy rời đi.

Liên Kính sờ sờ chóp mũi, nơi đó dường như còn lưu lại nhiệt độ cùng hơi thở của nàng

Vậy là có ý gì?

Được hay không được?

Nói rõ cho thoải mái đi!

Liên Kính đứng dậy đuổi theo.

"Vợ, ta cầm giúp nàng."

"Không cần."

"Nàng mệt mỏi sẽ không tốt, ta cầm giúp nàng, ta cam đoan sẽ không ăn vụng đều là của nàng."

"Không cần."

"Vợ…"

Thiếu tông chủ còn bị nhốt ở bên ngoài, lay lay cửa, ngồi chồm hổm một cách tội nghiệp, như có như không thỉnh thoảng gõ cửa.

Để cho ta đi vào!

"Thiếu tông chủ, đã lâu không gặp."

Thiếu tông chủ ngẩng đầu nhìn về phía người vừa đến, lúc này ánh nắng chiều đầy trời, nụ cười của nam nhân nhẹ nhàng nhã nhặn không mang theo bất cứ nét gì khác, khiến cho người ta không thể sinh ra cảm giác đề phòng.

"Trường Sinh ca ca." Thiếu tông chủ phủi phủi y phục ngồi xuống: "Sao ngươi lại tới đây? Ngươi tới tìm tỷ tỷ sao?"

"Suỵt!" Trường Sinh đưa ngón tay đặt lên miệng, ý bảo thiếu tông chủ đừng ồn ào: "Ta chỉ đi ngang qua đây, Thất Nguyệt cô nương vẫn khỏe chứ?"

"Tỷ tỷ không khỏe, bị một tên bại hoại bắt nạt." Thiếu tông chủ chu miệng.

"Bại hoại?"

"Ừ, chính là thanh kiếm kia, hừ, chờ ta lớn lên, ta nhất định có thể đánh thắng hắn!" Thiếu tông chủ hai tay nắm thành nắm đấm, hắn muốn cướp tỷ tỷ về.

Trường Sinh xoa đầu hắn một cái: "Ngươi đánh không thắng được hắn."

Thiếu tông chủ cố chấp nói: "Lớn lên nhất định có thể."

Trường Sinh cười: "Vậy ngươi còn phải cố gắng nhiều, hắn chính là long tộc điện hạ đó."

Thiếu tông chủ nghiêng đầu: "Long tộc rất lợi hại sao?"

Trường Sinh nói: "Đương nhiên lợi hại."

"Trường Sinh ca ca có thể đánh thắng hắn không?" Thiếu tông chủ la lên một tiếng: "Trường Sinh ca ca lợi hại như vậy, nhất định có thể đánh thắng hắn, Trường Sinh ca ca, ngươi giúp ta cướp tỷ tỷ về có được không?"

Trường Sinh bật cười: "Ta không thể đánh thắng hắn."

"A..."

Khuôn mặt thiếu tông chủ lộ vẻ thất vọng.

Trường Sinh nhìn vào trong sân.

Khoảng sân đơn giản nhưng bày trí lại tinh xảo, xung quanh trồng hoa cỏ tươi mát thoải mái, rõ ràng có người bố trí rất tỉ mỉ.

"Đáng tiếc."

Trường Sinh thở dài, hắn xoa đầu thiếu tông chủ: "Vậy ngươi cố gắng lên, ta phải đi rồi."

"Trường Sinh ca ca đi đâu thế?"

Trường Sinh nhìn về phía chân trời: "Nơi nào cũng được."

Hắn đi đâu, ai mà biết được.

Hy Tà chính nghĩa.

Liên Kính vạn tà.

Linh Tiêu phán quyết.

Trường Sinh bất diệt.

Hắn chỉ là kiếm linh mà thôi.

-

Lần này thời gian Minh Thù dừng lại ở thế giới này không tính là ngắn, dù sao cũng là người tu đạo, mặc dù Trường Sinh có nói nàng sống không lâu, nhưng so với những thế giới khác vẫn lâu hơn một chút.

Trải qua nhiều thế giới như vậy, Minh Thù đã có thể cảm giác được thời gian đó lúc nào sẽ tới, mấy ngày nay nàng ít nhiều có chút cảm ứng chỉ là không biết cụ thể lúc nào mà thôi.

"Vợ, mệt mỏi sao?"

Minh Thù cảm giác lần này nàng chết rất bình thường, dù sao bây giờ nàng chẳng qua là cảm thấy sức mạnh của thân thể suy kiệt.

"Liên Kính."

"Ừ?" Liên Kính cúi đầu: "Đói không? Ta lấy cho nàng ăn…"

Minh Thù cầm lấy cổ tay hắn: "Ôm ta ngủ một lát!"

Liên Kính im lặng một lúc, nằm xuống bên cạnh nàng ôm lấy Minh Thù, hôn một cái lên trán nàng: "Đừng sợ, ta sẽ ở bên cạnh nàng."

Chết không đáng sợ, hắn sợ nhất là không được gặp nàng nữa.

Thế giới của hắn thật lớn, lớn đến nỗi hắn cảm giác chỉ cần mình xoay người thì sẽ mất nàng.

"Vợ…"

Liên Kính tìm đến bờ môi Minh Thù nhẹ nhàng hôn lên.

Minh Thù giơ tay sờ lên khuôn mặt ướt át: "Ngươi khóc cái gì?"

"Ai khóc chứ." Liên Kính tức giận nói, vừa tàn nhẫn ngăn chặn môi Minh Thù khiến cho nàng không có cơ hội nhìn hắn.

Đợi Liên Kính buông nàng ra, vẻ mặt hắn bình thường trở lại thậm chí còn mang theo ý cười.

Đầu ngón tay Minh Thù chạm vào khóe mắt hắn, hình như có ánh sáng mềm mại trong đáy mắt, Liên Kính bỗng nhiên cảm thấy trong đáy mắt nàng lộ vẻ vui mừng.

Minh Thù mặt mày rủ xuống đưa tay ôm hắn, khuôn mặt áp vào bộ ngực hắn.

Liên Kính không biết đợi bao lâu, mãi đến khi người trong ngực dần dần lạnh đi, hắn mới thoáng ngẩng đầu.

Trên mặt nam nhân không có tâm tình gì.

Nước mắt vô thức chảy xuống.

-

Họ tên: Minh Thù.

Giá trị thù hận: 710000.

Nhiệm vụ phụ: Vẫn chưa xong.

Nhiệm vụ có thời hạn: Hoàn thành.

Nhiệm vụ ẩn: 160000.

Ghi chú: Nhiệm vụ chính tuyến thất bại, khấu trừ năm vạn giá trị thù hận, nếu như có vấn đề gì cũng không chấp nhận khiếu nại.

[Ký chủ, chúc mừng giá trị thù hận vượt qua bảy trăm ngàn, nhiệm vụ tiếp theo sẽ có thay đổi mời ký chủ đọc kỹ quy tắc.]

Giọng nói của Hài Hòa Hiệu khiến cho cô gái trên mây trắng giật mình.

Cô ngẩng đầu nhìn qua tư liệu ghi trên đám mây trắng.

Ở phía dưới cùng, hiện lên những quy tắc mới.

Quy tắc: Ký chủ cần phải trên cơ sở nhiệm vụ, hoàn thành nguyện vọng nguyên chủ lưu lại, nếu như không hoàn thành được, khấu trừ một phần hai giá trị thù hận đoạt được.

Minh Thù: "..."

Tất cả những quy tắc này là ngươi nghĩ thêm vào?

[Bảy trăm ngàn giá trị thù hận sẽ tự động phát động, ký chủ yên tâm, ta sẽ không thêm loạn quy tắc, mời ký chủ tiếp tục xem quy tắc.]

Quy tắc:... Nếu hoàn thành, đoạt được giá trị thù hận × 1.5 lần.

Minh Thù: "..." Đánh một cái tát rồi cho một quả táo ngọt?

Được!

Đây là địa bàn của Hài Hòa Hiệu, nó quyết định.

Xong không gian thứ hai mươi lăm.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 891: Thập Kỷ Chín Mươi (1)

#Đầu đề chín mươi: Giản Hề một lời không hợp thì đã bệnh như Tây Tử.#

"Cô chăm sóc người thế nào vậy, một người đang khỏe sao lại sốt cao không giảm chứ?"

"Xin lỗi, xin lỗi..."

"Xin lỗi có ích lợi gì, nếu tiểu thư có xảy ra chuyện gì cô sẽ đẹp mặt."

"Xin lỗi..."

Đầu Minh Thù đau muốn nứt ra, thân thể không còn sức lực. Tiếng nói chuyện đứt quãng truyền đến, giọng người phụ nữ khóc sướt mướt càng làm cho đầu cô đau hơn.

"Két..."

Cửa bị đẩy ra, tiếng bước chân từ xa đến gần.

Một người phụ nữ ăn mặc mộc mạc đi vào, bà tiến vào với vẻ mặt ân cần: "Tiểu thư, cô tỉnh rồi à?"

Người phụ nữ khoảng trên dưới bốn mươi tuổi, tóc cột ở sau gáy. Mặc dù mặc đồ mộc mạc nhưng gọn gàng sạch sẽ.

"Có đồ ăn sao?"

"Có có có, tiểu thư cô đợi đã, dì Quế sẽ bưng đồ ăn cho cô." Người phụ nữ nhanh chóng gật đầu: "Cô chờ nhé."

Rất nhanh dì Quế bưng một chén cháo đến nhưng lại có chút lạnh.

Dì Quế giống như không chú ý tới vẻ mặt quan tâm khiến cô nhanh chóng ăn.

Minh Thù cảm thấy thân thể này hẳn là đói bụng trong thời gian rất lâu rồi, một hơi ăn hết chén cháo kia.

"Con bị bệnh cũng không thể ăn những thứ khác, đứa trẻ đáng thương hãy dưỡng bệnh cho tốt, chờ hết bệnh dì Quế sẽ làm đồ ăn ngon cho con nhé." Dì Quế ở một bên an ủi cô.

Minh Thù không nói gì lại muốn thêm một chén cháo.

Đợi ăn cháo xong, Minh Thù để dì Quế đi ra ngoài trước.

Có lẽ dì Quế cũng không muốn chờ đợi ở đây, Minh Thù vừa nói bà lập tức đồng ý ngay, chỉ là ngoài miệng vẫn rất ân cần căn dặn cô chú ý thân thể có việc cứ gọi bà.

Đợi dì Quế rời khỏi, Minh Thù mới đánh giá hoàn cảnh nơi ở của mình.

Phòng ở có chút cũ kỹ, nội thất đều là đồ cổ nhưng gian phòng sạch sẽ rộng rãi, ánh sáng tràn ngập, ngoài cửa sổ là một khóm trúc xanh đem lại cho người ta cảm giác yên tĩnh và thoải mái.

Minh Thù quyết định tiếp thu cốt truyện trước.

Nữ chính giả tên Lê Mộng, trọng sinh.

Trước khi trọng sinh, tính tình Lê Mộng vốn kiêu ngạo.

Cha Lê Mộng là một người quản lý ở xưởng trong thị trấn, nhà ai muốn cho con nhà mình vào xưởng đều phải thông qua quan hệ của ông Lê.

Cho nên Lê Mộng là đối tượng ngưỡng mộ của mọi người ở trong thôn.

Nhưng sau đó cha Lê Mộng nghỉ việc, ông Lê quen nhàn rỗi ở trong xưởng rồi lại đi tìm những công việc khác, không phải ngại mệt mà là ngại tiền lương ít.

Sau đó ông Lê còn dính vào cờ bạc, cả nhà Lê Mộng theo lý đương nhiên bóc lột em trai ông Lê, chú của Lê Mộng.

Chú Lê Mộng có một đứa con gái tên Lê Nhạc.

Vì đầu óc Lê Nhạc từ nhỏ không tốt lắm, là đối tượng bị người khác bắt nạt trong thôn. Bình thường cha Lê Nhạc đi làm, để cho cả nhà cha Lê Mộng chăm sóc.

Lê Mộng đối với cô em gái này rất ghét bỏ, thường ra tay bắt nạt cô ta.

Nhưng Lê Mộng đột nhiên phát hiện Lê Nhạc học được tranh luận, khéo ăn khéo nói, trong thôn đều nói cô ta không ngốc nữa.

Hơn nữa cha Lê Nhạc cũng dần dần không giúp đỡ nhà bọn họ.

Cả nhà Lê Mộng náo loạn vài lần, cuối cùng ngược lại là bọn họ đuối lý danh tiếng sa sút trong thôn.

Sau đó cả nhà Lê Nhạc đều dọn đến thị trấn.

Lê Nhạc còn đi học đại học, Lê Mộng học hai năm cấp ba đã nghỉ, nghe nói Lê Nhạc mua nhà trong thành phố cha Lê Mộng liền dẫn theo bọn họ đi tìm gia đình Lê Nhạc.

Cha Lê Nhạc nghĩ anh em ruột thịt nên để cho bọn họ ở lại trước.

Ai biết Lê Nhạc trở về liền nổi giận với bọn họ, còn đuổi bọn họ ra ngoài.

Lê Mộng thấy con ngốc năm đó sống tốt như vậy, không chấp nhận được nên quậy phá khóc lóc om sòm.

Cuối cùng lại đố kỵ Lê Nhạc có bạn trai vừa đẹp lại giàu như vậy, lập mưu dụ dỗ bạn trai Lê Nhạc.

Sự việc bị phát hiện tự ăn quả đắng.

Cuối cùng bị người cha dính vào cờ bạc của mình tự tay bán đi.

Lê Mộng trọng sinh trở về, cô quyết tâm muốn biết rõ rốt cuộc Lê Nhạc làm thế nào từ kẻ ngu ngốc biến thành thông minh, cướp mọi thứ của cô trở về.

Đáng tiếc Lê Mộng không làm rõ ràng chuyện này, hơn nữa Lê Nhạc rất khó đối phó.

Nhưng cô ta phát hiện một chuyện khác.

Trong thôn có một gia đình, căn nhà ấy nghe người trong thôn nói nhiều năm rồi hơn nữa rất giàu có. Năm đó lúc chiến loạn, cả nhà này đều ra ngoài tị nạn sau đó lại phát tài trở về trùng tu nhà tổ.

Cô ta vô tình nhìn thấy nữ chủ nhân của gia đình kia, lập tức muốn trước khi bản thân trọng sinh gặp người phụ nữ kia trong lúc theo dõi Lê Nhạc.

Lê Mộng chính là nhìn thấy nguyên chủ trong gia đình kia.

Nguyên chủ tên Giản Hề, vì nguyên nhân thân thể mà bác sĩ nói cô cần nghỉ dưỡng ở nơi yên tĩnh cho nên bị đưa đến nhà tổ.

Nguyên chủ có bệnh tim, vì sinh ra không đủ tháng còn rất nhiều biến chứng bệnh khác, thế nào cũng cần phải cẩn thận dưỡng bệnh.

Lê Mộng mang chủ ý đoạt thân phận của Giản Hề.

Cô ta biết sau này Lê Nhạc sẽ nhận mẹ của Giản Hề làm mẹ nuôi nhưng khi đó Giản Hề đã chết, cô ta chỉ cần nối lại con đường này, còn sợ Lê Nhạc sao?

Quan trọng nhất là bạn trai sau này của Lê Nhạc chính là anh trai ruột của Giản Hề.

Cho nên cô ta sắp xếp một màn gặp gỡ, rất nhanh liền nhận được sự tin tưởng của Giản Hề.

Trong ngày thường, Giản Hề không thể ra cửa. Đột nhiên có một người bạn chơi cùng Giản Hề rất vui vẻ.

Mà Lê Mộng cũng như ý nguyện, tiếp xúc được với anh trai của Giản Hề trước Lê Nhạc.

Lê Mộng không biết vì sao Lê Nhạc lại để mẹ Giản Hề nhận cô ta làm con gái nuôi, cô chỉ có thể tự nghĩ biện pháp.

Nhưng vì dường như Giản Hề không ra khỏi cửa, Lê Mộng thực sự là không tìm ra biện pháp gì.

Mãi đến một lần, cô nhìn thấy một mình Giản Hề đứng trên cầu bên bờ sông thôn nhìn về nơi xa, không biết đang nhìn cái gì.

Cầu trong thôn vô cùng đơn giản không có hàng rào bảo vệ, lúc đó trời lại mưa, lúc Giản Hề xoay người không đứng vững đã té xuống dưới.

Nhưng cô không hoàn toàn té xuống, bắt được thanh chắn dùng chút sức lực tự mình vẫn có thể trèo lên được.

Lúc đó Lê Mộng chỉ biết cơ hội của mình đến rồi.

Cô ta giả vờ lo lắng xông qua đó muốn kéo Giản Hề lên.

Lúc đó Giản Hề xem cô ta như bạn tốt, đương nhiên vô cùng tin tưởng cô ta.

Lê Mộng giả vờ cứu cô kéo đến phân nửa thì giả vờ mình cũng bước trượt, hai người đồng thời ngã xuống sông.

Lê Mộng trì trệ dưới sông thêm một lúc nữa, còn giở trò với chân của mình, lúc này mới cứu Giản Hề lên vừa đúng lúc này có người đi ngang qua nhìn thấy các cô.

Giản Hề hôn mê bất tỉnh ở dưới sông, sau khi Lê Mộng cứu cô lên bờ cũng giả vờ bản thân ngất đi.

Lúc đó khí trời đã vào Thu, thời gian Giản Hề ở dưới sông dài như vậy, tuy là không chết nhưng không cách nào đi được nữa.

Mà Lê Mộng liều mạng cứu Giản Hề đã trở thành đối tượng mà Giản gia cảm kích.

Nhưng nhặt về một mạng, Giản Hề tính tình trở nên có chút kỳ lạ luôn dùng đôi mắt u ám nhìn cô.

Vẫn luôn nói với anh trai của cô, nói là Lê Mộng cố ý đẩy cô xuống sông, cô còn nhìn thấy cô ta tự mình làm chân bị thương ở dưới sông, kéo dài thời gian không cứu cô.

Lúc đó Lê Mộng lanh lợi lại nghe lời ngược lại Giản Hề cả ngày u ám, cha mẹ đều cho là vì chuyện cô không thể đi lại nên tích tụ trong lòng, hoàn toàn không tin lời của cô.

Giản Hề càng ngày càng khó tính nhìn thấy Lê Mộng liền nổi giận, suýt chút nữa làm bị thương Lê Mộng nhiều lần.

Nhưng Lê Mộng không tính toán chuyện lúc trước mà chăm sóc cô.

Cuối cùng ngay cả anh trai của Giản Hề cũng không tin tưởng cô nữa.

Lê Mộng hoàn toàn thay thế vị trí của Giản Hề ở Giản gia, mặc quần áo của cô, ngủ giường của cô, kéo anh trai của cô.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 892: Thập Kỷ Chín Mươi (2)

Sau đó Giản Hề càng ngày càng quá đáng nhưng thân thể cô không tốt, ba ngày ngất hai lần, cha mẹ Giản gia vừa đau lòng vừa tức giận.

Không biết tại sao Giản Hề lại biến thành bộ dạng hiện tại.

Có một lần Giản Hề một mình tìm được Lê Mộng, sắc mặt bình tĩnh nói hôm đó cô đã nhìn thấy hết rồi.

Tuy là Lê Mộng nghe cô nói qua rất nhiều lần, nhưng vẫn là lần đầu tiên nghe cô bình tĩnh nói như vậy.

Đáy lòng có chút dự cảm không tốt, tâm tình buồn bực gây sự với Giản Hề đẩy cô một cái.

Giản Hề té xuống xe lăn, trán đụng vào bậc thang chết tại chỗ.

Lê Mộng bị dọa sợ, may là lúc đó không có ai. Cô ta sắp xếp hiện trường thành ngoài ý muốn rồi lau đi tất cả dấu vết của mình, vội vã rời khỏi.

Cảnh sát tới, cuối cùng vì tình trạng của bản thân Giản Hề mà phán quyết thành ngoài ý muốn.

Đoạn thời gian cha mẹ Giản Hề mất đi con gái, đều là Lê Mộng chăm sóc bọn họ.

Vì bù đắp cho Lê Mộng mà sau tang lễ của Giản Hề, ông bà

Giản đề xuất nhận cô ta làm con gái nuôi.

Mục đích của Lê Mộng chính là như vậy, đương nhiên ỡm ờ đồng ý.

Sau đó Lê Mộng được cha mẹ Giản Hề đón vào thành phố, lên đại học trở thành một tiểu thư tri thức hiểu lễ nghĩa, sau đó còn qua lại với anh trai của Giản Hề.

Vì trọng sinh bị cha mình bán đến nơi này, cô ta cũng nghe được không ít tin tức giúp anh trai Giản Hề rất nhiều trên phương diện làm ăn.

Có lẽ Giản Hề là một nhân vật phản diện đáng thương nhất.

Dòng thời gian bây giờ là Giản Hề quen biết Lê Mộng được một đoạn thời gian, cũng đã gặp mẹ của Giản Hề.

Lần này Giản Hề sẽ bị bệnh, cũng được nhận quà của Lê Mộng.

Giản Hề ngắm sao vào ban đêm, ban đêm vốn lạnh nên Giản Hề bị cảm lạnh trực tiếp phát sốt vào ngày hôm sau.

[Nguyện vọng của Giản Hề là đến trường học giống như người bình thường, không muốn để cho Lê Mộng ở bên cạnh anh trai cô.]

Hài Hòa Hiệu nói xong cũng không để ý Minh Thù phản ứng gì nhanh chóng biến mất.

Lúc này không chạy, đợi cô nổi bão sao?

"Tiểu Hề?"

Một cái đầu xông ra từ bên cửa sổ cột tóc hai bím, da hơi đen nhưng không ảnh hưởng đến vẻ thanh tú của cô ta.

Người này chính là Lê Mộng.

"Tiểu Hề, xin lỗi nha." Lê Mộng bám vào bệ cửa sổ, gương mặt áy náy: "Tôi không biết cô sẽ phát bệnh, cô đỡ hơn chút nào chưa?"

"Tôi không định tha thứ cho cô." Minh Thù mím môi cười.

Lê Mộng thấy cô gái bên trong đang cười, chỉ xem cô đang nói đùa: "Tiểu Hề, xin lỗi mà, cô hãy tha thứ cho tôi, tôi thực sự không phải cố ý."

"Tôi không muốn tha thứ cho cô."

"Tiểu Hề, ngày mai tôi sẽ trở lại thăm cô, cô dưỡng bệnh cho tốt đi." Lê Mộng liếc mắt nhìn ở ngoài dường như có người qua đây, cô ta vội vàng nói: "Tôi đi trước, cô đừng giận tôi nhé."

Minh Thù: "..." Đã nói trẫm không tha thứ cho ngươi rồi mà! Bị điếc sao?

Nếu không phải bây giờ trẫm không còn sức lực, chắc chắn lôi cô ta vào đánh một trận.

"Két..."

Cửa phòng bị người khác đẩy ra, một người phụ nữ trẻ tuổi hơn dì Quế một chút tiến đến: "Tiểu thư đỡ hơn chút nào chưa?"

Dì Quế và người phụ nữ này đều chăm sóc nguyên chủ.

Trước đây Dì Quế giúp việc ở Giản gia, người phụ nữ này là người tìm từ trong thôn tên là tiểu Lệ.

"Lê Mộng kia cũng thật là, sao có thể để cô đi ngắm sao gì chứ." Tiểu Lệ có chút xấu hổ liếc mắt nhìn Minh Thù: "Tiểu thư à, cô muốn có một người bạn tôi có thể hiểu được, nhưng cô vẫn cẩn thận Lê Mộng kia một chút."

"Ừm."

Tiểu Lệ hơi ngạc nhiên, lúc Lê Mộng mới vừa tiếp xúc với cô, cô đã nhắc nhở.

Con bé Lê Mộng kia không có lợi lộc gì thì không làm, giống như mẹ của cô ta vậy, cô không cảm thấy cô ta đột nhiên đối với tiểu thư tốt như vậy là không có ý đồ gì.

Nhưng khi đó tiểu thư lại không cho cô sắc mặt tốt.

Không ngờ hôm nay tiểu thư lại chịu nghe theo.

"Chị tiểu Lệ, tôi muốn gọi điện thoại cho người nhà." Minh Thù cười với tiểu Lệ.

Người trên giường trắng nõn, mặc dù mang theo bệnh trong người giữa hai lông mày khi cười lên cũng khiến trái tim người khác run rẩy, như nở ra đóa hoa bách hợp nhỏ trong sương sớm.

Tiểu Lệ cân nhắc một chút: "Còn gọi điện thoại đến nhà thôn trưởng nữa, thân thể cô không tốt lắm không thể chịu lạnh lần nữa. Cô muốn nói cái gì, tôi để dì Quế đi nói giúp cô vậy."

Dì Quế tương đương quản gia của nơi này, cô không có tư cách đi gọi điện thoại đến Giản gia chỉ có thể để cho dì Quế đi.

"Tôi muốn tự mình đi."

"Cái này..." Tiểu Lệ có chút khó xử.

Tiểu Lệ lưỡng lự một lúc lâu không muốn tiểu thư phát bệnh, muốn người nhà có thể hiểu được. Lúc này cũng không biết dì Quế đi nơi nào rồi.

Tiểu Lệ thở dài, mặc quần áo đàng hoàng cho Minh Thù, lại khoác thêm một cái áo choàng lúc này mới dẫn cô đến nhà thôn trưởng.

...

"Cô dẫn tiểu thư đến đó làm gì?"

Tiểu Lệ dẫn theo Minh Thù trở về đã bị dì Quế đứng ở cửa chặn lại.

"Tiểu thư cô ấy còn phát bệnh, cô lại dẫn cô ấy đi ra ngoài có chuyện gì xảy ra ai chịu trách nhiệm đây?"

Dì Quế chống nạnh, gương mặt chanh chua chỉ vào tiểu Lệ mắng một trận.

"Dì Quế..."

"Tôi thấy cô không muốn làm công việc này nữa rồi, không muốn làm nhưng trong thôn có người muốn làm."

Mấy lần tiểu Lệ muốn nói chuyện đều bị dì Quế cắt đứt.

"Dì Quế, nơi này bà làm chủ hay tôi làm chủ?"

Cô đứng ở bên ngoài lâu như vậy, người này thì hay rồi đứng ở cửa xem mình là chủ nhà, còn trách mắng tiểu Lệ và gạt cô sang một bên.

Dì Quế nghe giọng Minh Thù, nhịp tim đập mạnh vài cái: "Tiểu thư, cô đang nói gì vậy, tôi đây là bị cô ta chọc tức. Cô xem thân thể cô không tốt, còn phát bệnh thì sao có thể ra bên ngoài?"

"Vậy bà còn không cho tôi vào trong?" Minh Thù nheo mắt, khóe miệng mang theo chút ý cười: "Bà còn muốn chặn cửa lớn này bao lâu nữa?"

Sắc mặt dì Quế thay đổi cũng rất nhanh phản ứng kịp, quan tâm nói: "Xem tôi bị cô ta chọc tức đến quẫn trí rồi, tiểu thư mau vào trong đừng để bị lạnh nữa."

Bà đưa tay muốn đỡ Minh Thù.

Minh Thù bỏ qua bà tự mình vào bên trong.

Tay dì Quế rơi vào khoảng không, bà nhíu mày giận dữ nhìn về phía tiểu Lệ.

Tiểu Lệ cúi thấp đầu không dám lên tiếng.

Dì Quế hô một tiếng: "Tiểu thư, cô chậm một chút."

Nhà của Giản gia có ba tầng, vì đã sửa chữa nên chất liệu rất đáng được chú ý. Mặc dù là ở trong thôn nhưng căn nhà như vậy cũng rất đáng tiền.

Căn phòng Minh Thù ở là căn phòng tốt nhất nơi đây, dì Quế muốn theo Minh Thù vào trong thì bị Minh Thù chặn lại.

"Dì Quế đi làm cho tôi chút đồ ăn, tôi muốn ăn thịt kho tàu, xương sườn chua ngọt, viên bách hợp..."

Minh Thù báo xấp xỉ mười tên món ăn một hơi, chặn dì Quế ở cửa.

"Tiểu thư... cô có thể ăn nhiều như vậy sao?" Dì Quế lúng túng nói: "Hơn nữa thân thể cô còn chưa khỏe, ăn đồ nhiều dầu mỡ như vậy không tốt đâu, bác sĩ nói cô phải ăn thanh đạm một chút."

Dì Quế nhìn sắc trời một chút, không ngừng khó xử: "Hơn nữa cũng đến lúc này rồi, nguyên liệu cũng không còn nhiều như vậy..."

"Hôm qua, cha mẹ tôi mới để người ta mang đồ ăn đến nhiều đồ như vậy. Dì Quế, bà cho là tôi không biết à?"

Giản Hề cũng không phải không được yêu thương, cách hai ngày cha mẹ Giản gia sẽ cho người chuyên đem đồ qua đây, cố gắng hết sức bổ sung dinh dưỡng cho con gái nhà mình.

Lần này dì Quế đổi sắc mặt hoàn toàn.

Nhất định là tiểu Lệ nói gì đó với tiểu thư.

Dì Quế cười gượng hai tiếng: "Tôi cũng là vì thân thể tiểu thư khỏe mạnh. Tiểu thư muốn ăn như vậy thì tôi sẽ đi làm."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 893: Thập Kỷ Chín Mươi (3)

Vẻ mặt dì Quế u ám rời khỏi, đi ra sân nhìn thấy tiểu Lệ dọn dẹp chăn giường, lập tức chống nạnh đi qua đó một tay véo lỗ tai của tiểu Lệ.

"A..."

Tiểu Lệ đau đến kêu to một tiếng.

"Kêu cái gì?" Dì Quế tát một cái, đánh cho tiểu Lệ không dám lên tiếng, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt.

"Tiểu tiện nhân, có phải là ngươi nói với tiểu thư phải không?" Dì Quế nhéo lỗ tai cô, dùng sức nhéo: "Ta nói với ngươi thế nào, ngươi dám tố cáo với tiểu thư hả?"

"Tôi không có." Tiểu Lệ lắc đầu, nghẹn ngào giải thích: "Dì Quế, tôi không nói gì hết."

"Ngươi không nói gì, chuyện tiểu thư hôm nay là thế nào?" Đột nhiên muốn ăn nhiều đồ như vậy, thái độ cũng có thay đổi lớn đối với bà như vậy.

Đặc biệt thái độ của tiểu thư làm cho dì Quế hoảng hốt mà từ trước tới nay chưa từng có.

"Dì Quế, bà ăn trộm đồ của tiểu thư vốn không đúng... Đó là đồ phu nhân và tiên sinh bồi bổ thân thể cho tiểu thư."

Dì Quế vừa nghe tiểu Lệ nói như vậy, lại nhéo hai cái trên người cô: "Còn nói không phải ngươi nói? Cô ta chỉ là một con bé non nớt có thể ăn được bao nhiêu thứ? Mấy thứ đó không ăn, để đó cũng hỏng."

"Ta nói cho ngươi biết muốn làm việc ở chỗ này thì khép miệng lại thật chặt cho ta. Ta là người quyết định ở chỗ này, nghe chưa?"

Tiểu Lệ không lên tiếng, tiền lương Giản gia trả cao hơn chỗ khác một chút.

Bây giờ ai cũng rất khó khăn, cô không muốn mất đi công việc này.

Dì Quế là người Giản gia, chỉ một câu nói của bà thì cô không thể làm nữa, cho nên những gì tiểu Lệ nhìn thấy trước đây cũng chỉ có thể giả vờ không nhìn thấy.

Dì Quế dạy dỗ xong tiểu Lệ sai bảo cô đi làm cơm cho Minh Thù, uy hiếp cô còn dám nói mò thì đuổi việc cô.

Đồ ăn ngày hôm qua mới đưa tới, dì Quế vẫn chưa động bao nhiêu.

Tiểu Lệ làm xong cơm nước rồi đưa qua cho Minh Thù.

"Dì Quế đâu?"

"Dì Quế... đang dọn dẹp nhà bếp." Tiểu Lệ có chút không tự nhiên, lỗ tai cô còn đỏ bừng một mảng.

Minh Thù cầm đũa lên cũng không hỏi nhiều.

Dì Quế cũng không hành hạ nguyên chủ, chỉ là có chút không để ý còn thích ăn trộm đồ của nguyên chủ.

Khẩu vị trước đây của nguyên chủ không tốt không ăn được bao nhiêu, thậm chí có những thứ cũng không muốn động đến cho nên cũng không rõ thế nào đối với việc này.

Dì Quế chính là ỷ vào nguyên chủ không hiểu rõ, có lúc có nhiều đồ tốt cũng sẽ không làm cho nguyên chủ trực tiếp bị bà ăn luôn.

Núi cao Hoàng đế xa, nguyên chủ cũng không phải một người lắm lời, những ngày bà ở đây trải qua thoải mái hơn nguyên chủ tiểu thư này.

"Hôm nay khẩu vị... tiểu thư không tệ." Tiểu Lệ có chút bị dọa sợ, đó đã không phải là khẩu vị không tệ.

Minh Thù vuốt bụng: "Buổi tối nhớ chuẩn bị bữa ăn khuya cho tôi, tôi còn đang phát triển thân thể nữa."

Tiểu Lệ lúng túng đáp một tiếng, chuẩn bị thuốc cho cô: "Tiểu thư, uống thuốc."

Minh Thù: "..."

...

"Cốc cốc."

Dì Quế nghe thấy tiếng gõ cửa phía trước nên thầm cằn nhằn. Hơn nửa đêm vậy rồi, ai tới gõ cửa vậy?

Tiểu Lệ gác đêm ngủ ở căn phòng sát vách của Minh Thù, cách xa sân trước đoán chừng là không nghe được tiếng gõ cửa.

Dì Quế chỉ có thể mặc quần áo đi mở cửa.

Cửa vừa mở ra thì dì Quế liền trợn tròn mắt: "Thiếu... Thiếu gia... Sao cậu lại đến?"

Còn khuya như vậy nữa.

Người đến mặc áo sơ mi màu xanh nhạt vắt một bộ âu phục trong khuỷu tay, ống tay áo xắn lên lộ ra chiếc đồng hồ có giá trị không nhỏ, giống như mới từ trong bữa tiệc chạy về.

Vẻ mặt hắn lạnh lùng liếc nhìn dì Quế: "Hề Hề đâu?"

Người dì Quế sợ nhất ở Giản gia chính là vị thiếu gia này, nuốt một ngụm nước bọt: "Tiểu thư... ngủ rồi."

Giản Thư đi vào bên trong: "Trong xe có đồ, đi lấy xuống đây."

Xe cũng chỉ có thể dừng ở cửa thôn, nơi này cách cửa thôn một đoạn đường nhưng dì Quế đâu dám có lời oán hận, cầm đèn pin lên đi đến xe ở cửa thôn để lấy đồ.

Giản Thư đến cửa phòng của em gái nhà mình liếc nhìn một cái, xác định người đã ngủ rồi.

Hắn xoa xoa chân mày, buổi chiều hôm nay trong nhà nhận được điện thoại của cô, người trong nhà đều không đi được. Hắn chỉ có thể tham gia hết hoạt động rồi chạy tới.

Sáng sớm hôm sau.

Minh Thù vẫn chưa rời giường, Giản Thư gõ cửa tiến vào.

Khuôn mặt của Giản Thư và Giản Hề rất giống, liếc mắt là có thể nhìn ra hai người này anh em.

"Anh trai."

Minh Thù gọi một tiếng.

Giản Thư căng mặt thư giãn một chút, đi tới bên giường đưa tay sờ trán cô một cái: "Còn khó chịu không?"

Minh Thù lắc đầu, ngủ một giấc tốt hơn nhiều.

Sáng sớm Giản Thư đã nghe tiểu Lệ nói em gái nhà mình phát bệnh, là vì đi ngắm sao vào lúc hơn nửa đêm.

Vốn muốn dạy dỗ cô hai câu nhưng nghĩ đến tình trạng thân thể của cô. Cô rất ít khi có thể giống như người thường như vậy, cả ngày buồn bực ở trong phòng nên chỉ có thể nuốt trở về: "Một lát nữa, anh sẽ dẫn em đến thị trấn kiểm tra lại một chút."

Minh Thù nhớ đến thuốc của ngày hôm qua: "Em khỏe rồi."

Đầu ngón tay của Giản Thư phủi trán cô một cái: "Em nói không tính được bác sĩ nói mới tính. Nếu như bác sĩ nói không thành vấn đề, gần thị trấn có thành phố hoa anh sẽ dẫn em đi xem, thế nào?"

Nơi đây bọn họ sản xuất nhiều hoa tươi, bây giờ quốc gia khởi xướng cải cách thoát nghèo thành giàu cho nên chợ hoa cũng là tổ chức từ mấy năm gần đây.

Được xem là một hoạt động náo nhiệt.

Nơi lân cận trong thôn sát vách thị trấn, thậm chí là trong thành phố đều muốn tới tham gia vào hoạt động náo nhiệt này.

Tuy rằng Minh Thù mang theo nụ cười, Giản Thư lại cảm thấy em gái nhà hắn cũng không mong đợi cho lắm.

"Có phải còn khó chịu hay không?" Giản Thư lập tức lo lắng: "Nói với anh, chỗ nào không thoải mái?"

"Không có, đói rồi." Minh Thù cười một cái, vén chăn lên xuống giường.

Giản Thư dưa tay dìu cô: "Xuống dưới làm gì, đói bụng thì anh sẽ đi lấy bữa sáng cho em, mau nằm xuống."

Cánh tay Minh Thù duỗi ra: "Nằm nữa là phế luôn."

Giản Thư vò đầu cô hai cái: "Nói bậy, vậy em mặc quần áo, anh đi xem bữa sáng cho em xong chưa."

"Ừm."

Nhìn Giản Thư rời khỏi, Minh Thù phủi tóc xuống đầu, rốt cuộc tại sao nguyên chủ đều đẩy cho nữ chính giả người nhà thương cô như vậy?

Minh Thù mở tủ quần áo ra bên trong toàn là váy nhỏ thịnh hành nhất trong thành phố, màu sắc đa số đều là màu trắng. Minh Thù chọn một chiếc váy nhỏ màu vàng, mang vớ và giày rồi mở cửa đi ra ngoài.

Dì Quế đã chuẩn bị xong bữa sáng chờ cô ở bàn bên cạnh.

Vẻ mặt có chút thấp thỏm cẩn thận nghiêm túc.

Giản Thư mang theo một cái hộp từ bên ngoài tiến vào, thấy em gái nhà mình ăn mặc chỉnh tề, tinh thần cũng tốt hơn trước đây nên không thể nhịn cười rồi để hộp trên bàn cơm: "Mang một chút đồ ăn cho em, xem thử thích ăn hay không."

Minh Thù mở hộp ra, món ăn bên trong tinh tế, cô lấy một miếng bỏ vào trong miệng.

"Không tệ."

Giản Thư múc cháo cho cô: "Nếu thích, anh để mẹ mang đến đây thêm một chút nữa."

Mặt mày Minh Thù rạng rỡ: "Cám ơn anh."

Người tốt nha!

Người tốt thì cả đời bình an!

Minh Thù ăn đồ ăn xong, vừa lau tay vừa nói: "Anh, sau này em không cần dì Quế chăm sóc nữa."

Cô gọi điện thoại cho nhà bên đó, dù sao tiền lương của dì Quế là Giản gia trả cũng là người già của Giản gia.

Dì Quế vừa nghe, bắp chân liền run rẩy: "Tiểu thư, tôi, tôi có chỗ nào làm không tốt sao?"

Minh Thù buông khăn lau tay xuống: "Chỗ nào bà làm không tốt, bản thân bà không rõ hay sao?"

"Tiểu thư, tôi không biết..."

Dì Quế giả ngây giả dại.

"Được thôi, hôm nay tâm trạng tôi tốt, đếm cho bà vậy." Minh Thù bẻ ngón tay: "Cho tôi ăn cháo lạnh, chuyện đáng lẽ bà làm thì giao cho tiểu Lệ làm, đồ cha mẹ tôi đưa đến đa số là bà ăn chứ gì? Bình thường thì không tìm thấy người..."

Mỗi một câu nói của Minh Thù làm sắc mặt dì Quế trắng bệch thêm từng phần.

Nụ cười trên mặt của Giản Thư thu lại từ lúc Minh Thù nói cháo lạnh với dì Quế, ánh mắt lạnh lẽo nhìn bà ta.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 894: Thập Kỷ Chín Mươi (4)

Nếu bà Giản ở đây, nói không chừng dì Quế còn có thể dựa vào bà thêm vài năm, nhờ tình cảm của Giản gia mà có một kết cục tốt.

Nhưng hết lần này đến lần khác là Giản Thư tới.

Giản Thư không dễ nói chuyện như vậy.

Mỗi lần Giản Thư tới, bà ta đều biểu hiện tốt một chút chỉ sợ hắn tìm được chỗ sai của mình.

Vì trước đây bà ta đã chắc chắn tính tình của tiểu thư bệnh tật này, nên khi người của Giản gia không có ở đây mới dám ra oai.

Ai ngờ…

Tiểu thư đột nhiên thay đổi?

"Dì Quế, Giản gia không đối xử tệ với dì." Giọng nói của Giản Thư lạnh nhạt: "Dì lại báo đáp Giản gia như vậy sao?"

"Chuyện gì vậy, mới sáng sớm đã ồn ào."

Bà Giản dẫn theo hai người đến, mặt mang ý cười còn đưa tay xoa đầu Giản Thư: "Con trai bảo bối, mới sáng ra mà tức giận cũng không tốt."

Bà Giản chỉ chớp mắt nhìn Minh Thù, lập tức nhào qua: "Ôi, bảo bối, tới ôm nào."

Minh Thù sợ hãi đứng dậy, phía sau là cái ghế cô bị vấp phải cả người đổ về sau.

Giản Thư đưa tay đón được Minh Thù, nhức đầu nói: "Mẹ, mẹ làm gì vậy, dọa Hề Hề đấy."

Bà Giản tủi thân: "Mẹ chỉ muốn ôm bảo bối một cái, đã hai mươi ba ngày lẻ tám giờ mẹ chưa thấy bảo bối rồi."

"Vậy mẹ cũng không thể đột ngột như vậy, Hề Hề ngã thì phải làm sao."

Bà Giản càng tủi thân: "Xin lỗi mà."

Minh Thù cảm giác như mình đang bắt nạt bà ấy, hơn nữa bà Giản cũng quá trẻ tuổi... Nếu không phải có ký ức của nguyên chủ, cô cảm thấy đây cũng có khả năng là chị gái cô.

"Bảo bối, ôm một cái đi. Mẹ mang đồ ăn ngon cho con." Bà Giản thay đổi từ ấm ức đến dụ dỗ chỉ trong chưa đầy một giây.

Minh Thù lúc này vươn tay.

Ôm một cái là có đồ ăn ngon, có lời!

Bà Giản hài lòng ôm xong kéo Minh Thù đi ăn đồ ăn ngon, trừ những thứ này ra còn có rất nhiều quần áo trang sức.

Có thể là Giản Thư bị mẹ hắn chọc tức đến hết cách: "Không phải đã nói vài ngày nữa mới có thời gian sao? Sao tới nhanh như vậy?"

"Bảo bối ngã bệnh việc to bằng trời, cũng phải nhanh chóng chứ." Bà Giản nói: "Ngược lại là con, sao còn chạy nhanh hơn cả mẹ."

"Con ở gần đây."

"Cái rắm ấy, cha con nói con ở thành phố S."

"Mẹ!" Giản Thư đau đầu: "Sao mẹ cứ nói tục trước mặt Hề Hề thế."

Bà Giản che đôi môi đỏ mọng lại: "Mẹ nói sao? Bảo bối, vừa rồi mẹ không nói gì đúng không?"

Minh Thù đang cầm một túi đồ ăn vặt "ừ ừ à à" đáp lại mấy tiếng.

Bà Giản mừng rỡ không thôi: "Bảo bối thật đáng yêu."

Giản Thư: "..."

Giản Thư bảo tiểu Lệ mang Minh Thù ra ngoài trước, ở đây hắn còn có việc phải giải quyết.

Minh Thù ngồi ở bậc thềm bên ngoài, lúc bắt đầu trong phòng vẫn chưa có tiếng gì, nhưng sau đó là tiếng than bất đắc dĩ của Giản Thư và tiếng mắng tức giận của bà Giản.

Dì Quế bị đuổi việc ngay tại chỗ, cho dù bà ta nói gì đều bị bà Giản giận dữ chặn lại.

Bà Giản được gả vào Giản gia, tình cảm với người hầu già này cũng chính là như vậy.

Đương nhiên bà phải quan tâm con gái mình hơn.

Dì Quế biết có xin bọn họ cũng vô ích thu dọn đồ đạc về thành phố, bà ta muốn tìm Giản tiên sinh.

Đợi khi dì Quế đi khỏi, Bà Giản lao ra ôm Minh Thù khóc thét một trận: "Mẹ đã sớm nói để bảo bối ở trong thành, lang băm gì đó cứ nhất định phải cho bảo bối tới nơi hoang vu hẻo lánh này để điều dưỡng, bảo bối ăn không đủ no mặc không đủ ấm, hu hu, thấy chưa, làm bảo bối của ta gầy…"

"…" Ăn không đủ no mặc không đủ ấm hơi khoa trương rồi.

Giản Thư đẩy Bà Giản ra, giải cứu Minh Thù khỏi tiếng khóc.

Tâm tình của Bà Giản đến nhanh mà đi cũng nhanh, chớp mắt bà ấy lại cười tủm tỉm sờ chỗ này sờ chỗ kia của Minh Thù.

…

Minh Thù sợ người phụ nữ này, có điều cứ chốc lát cô lại có thể có đồ ăn ngon… vậy thì nhịn thôi.

Có đồ ăn ngon chính là người tốt.

Giản Thư muốn dẫn Minh Thù đến huyện, bà Giản vui vẻ cũng muốn đi theo.

"Mẹ, mẹ đừng làm loạn được không, trong huyện nhiều người chú ý thân phận của mẹ một chút."

"Mẹ của bảo bối mà." Bà Giản đẩy con trai ra chen vào chỗ ngồi phía sau.

Lúc này Minh Thù mới nhớ tới hình như bà Giản là diễn viên, nhưng lại thuộc vào loại đặc biệt.

Có điều thập niên chín mươi, trong mắt nhiều người diễn viên vẫn xếp vào loại người thấp kém.

"Mẹ…"

"Mặc kệ, mẹ cứ muốn đi, mẹ đã từ chối mấy bộ phim gần đây chuyên tâm về với bảo bối rồi."

"Mẹ…"

"Hừ! Mẹ phải đi! Con lớn thế rồi, không biết bảo vệ mẹ và em gái con sao? Mẹ sinh con ra làm gì!"

"Con…"

…

Lê Mộng cùng với mấy cô gái khác trong thôn cũng đi từ trong thôn ra, thấy đầu thôn có xe đậu thì hơi ngạc nhiên.

Bây giờ có xe để lái thì cũng đều là người có tiền.

"Kia là ai vậy, đẹp trai quá đi."

"Chàng trai kia, gò má thật đẹp…"

Người của Giản gia thường ngày đều rất bận rộn, đa số thời điểm là tối về sáng đi rất ít khi người trong thôn gặp được.

Lê Mộng nhìn thấy chàng trai đứng bên xe ánh mắt lập tức sáng ngời, cô ta bỏ qua mấy chị em bên cạnh vội vàng chạy qua.

"Anh Giản Thư, anh tới thăm tiểu Hề sao?"

Giản Thư đang tranh luận với bà Giản đột nhiên bị người ta cắt ngang, hắn quay người nhìn lại, trước khi tới đây có gặp qua mấy lần hình như là bạn của em gái.

Vì lúc trước Giản Hề đối xử với người bạn này không tệ, thái độ của Giản Thư chầm chậm: "Ừ, đưa tiểu Hề đến thị trấn."

"À à, vị tiểu thư này là?"

Đương nhiên Lê Mộng biết bà Giản, trước khi cô ta trọng sinh đã gặp qua có điều bây giờ cô ta không biết.

"Đây là mẹ tôi." Giản Thư giới thiệu với Lê Mộng: "Mẹ, đây là Lê Mộng, bạn quen biết trong thôn của Hề Hề."

"Chào cháu, bảo bối nhà ta có thể có bạn bè thật sự là khó có được, cô gái thật khéo nói." Bà Giản cười tủm tỉm nói.

Minh Thù đang định phản bác đây không phải là bạn của cô, ai ngờ bà Giản đã kéo người lên xe.

Minh Thù: "..."

Bà Giản vẻ mặt mong đợi nhìn Minh Thù, dường như vì cô có một người bạn thì rất vui, thậm chí có chút thiện cảm nhìn Lê Mộng.

Con gái của bà vốn rất cô đơn, cho dù trong thành phố cô cũng không có bạn bè.

Không ngờ ở nông thôn lại có thể kết giao bạn bè, thân làm mẹ bà hy vọng con gái bà có thể vui vẻ.

Dĩ nhiên vẻ mặt ôn hòa nhìn Lê Mộng.

"Hề Hề, tôi cũng muốn đến thị trấn. Dì nói có thể đi cùng cô..." Lê Mộng có chút xấu hổ nói.

Minh Thù cười với cô ta một cái: "Mẹ, mẹ ngồi bên này đi!"

Bà Giản mừng rỡ lui ra, ngồi ở bên kia Minh Thù.

Tuy Lê Mộng cảm thấy thái độ của Minh Thù có chút gì đó không đúng, nhưng chỉ xem như cô sinh bệnh nên không vui vẻ, hơn nữa vừa rồi cô còn nở nụ cười với mình mà.

Giản Thư lái xe phía trước, Lê Mộng vẫn luôn nói chuyện với Minh Thù, Minh Thù ngoài ăn đồ ăn ra thì cô không để ý tới cô ta.

Người bình thường nếu gặp tình huống này hẳn là sẽ xấu hổ im lặng không nói, nhưng Lê Mộng lại như không cảm thấy gì vậy, nỗ lực bày ra vẻ hoạt bát của mình.

Vì Giản Hề trầm tính, nếu như muốn làm bạn đương nhiên cần một người hoạt bát nói nhiều.

Lúc đầu bà Giản còn rất vui vẻ, nhưng nhìn thấy thái độ kia của Minh Thù nụ cười cũng nhạt dần.

"Anh, dừng xe."

"Sao vậy?"

"Khẩn cấp."

"..."

Giản Thư dừng xe lại, Lê Mộng lập tức xung phong nhận việc: "Để em đi với tiểu Hề."

Minh Thù cười với cô ta càng tươi hơn.

Lê Mộng không hiểu sao lạnh sống lưng, có chút kỳ quái sờ sờ cánh tay, sao cô lại cười… kỳ quái như vậy?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 895: Thập Kỷ Chín Mươi (5)

"Anh, mẹ, sau này thấy cô ta không cần để ý, cô ta không phải bạn con."

Minh Thù trở lại một mình, lên xe liền nói với Giản Thư và bà Giản.

Giản Thư không tiếp xúc với Lê Mộng nhiều lắm, có cảm tình tốt với cô ta hoàn toàn là vì em gái nhà mình.

Cho nên bây giờ bóp chết cảm tình tốt này từ trong trứng nước, không hề có vấn đề gì.

"Nhưng để cô ta ở chỗ này không tốt lắm đâu?" Bà Giản có chút lo lắng, nơi hoang vu hẻo lánh người ta lại là một cô gái.

"Mẹ, phía trước chính là thị trấn rồi đi một đoạn nữa là đến." Giản Thư nói.

"Ồ."

Bà Giản không quen thuộc chỗ này, nếu con trai bảo bối đã nói vậy bà cũng không có ý kiến.

Trời đất bao la con gái lớn nhất.

Giản Thư đưa Minh Thù đi kiểm tra trước, bác sĩ nói bệnh cảm gần như đã khỏi hẳn, có điều vẫn cần nghỉ ngơi cho tốt không thể trúng gió, không thể bị lạnh nữa.

Bộ dạng này cứ như cô sẽ sinh bệnh lần nữa, sắp chết đến nơi vậy.

Chuẩn bị tốt những thứ này, Giản Thư liền dẫn Minh Thù đến chợ hoa.

Chợ hoa có nhiều loài hoa đang nở, người đến người đi.

Bà Giản mang theo kính râm thật lớn, kéo Minh Thù đến chỗ này ngắm một chút chỗ kia ngắm một tí.

Đi dạo cả ngày bà Giản đã mệt đứt hơi.

Vì trời đã muộn rồi Giản Thư cũng không có ý định trở về, tìm chỗ ở trong thị trấn.

"Bảo bối, muốn mẹ ngủ với con không?" Bà Giản gõ cửa, vẻ mặt mong đợi: "Mẹ có thể hát ru con."

"Không muốn, mẹ ngủ ngon."

Minh Thù nhốt bà Giản vẻ mặt mong đợi ở ngoài cửa.

Minh Thù tẩy trang một lúc, lau tóc xong, khi đi tới mép giường đột nhiên tim đau quặn một hồi, tay chân như đột nhiên mất đi sức lực cả người đều nằm bệt xuống giường.

Thuốc…

Có người gõ cửa nhưng Minh Thù đã không còn sức đi mở cửa.

"Hề Hề, anh mang cho em một ly sữa, em uống… Hề Hề!"

Đây là âm thanh cuối cùng Minh Thù nghe được.

Lúc tỉnh lại, cô đã ở bệnh viện, bà Giản giống như đứa trẻ làm việc gì sai trái đứng dựa vào vách tường, Giản Thư cúi đầu nhìn xuống đất không nhìn rõ sắc mặt.

"Anh..."

"Hề Hề."

Giản Thư cố gắng giấu đi vẻ lo lắng trên mặt mình.

May mắn phát hiện kịp thời không xảy ra vấn đề lớn gì.

Bà Giản cũng đi qua, khóe mắt sưng đỏ.

"Đều tại anh không tốt, không nên để em ở bên ngoài lâu như vậy." Giản Thư rất tự trách.

"Xin lỗi, mẹ cũng có lỗi."

"Con không sao." Hôm nay cô phát bệnh chắc là có liên quan đến việc đánh Lê Mộng trước đó.

Thân thể này…

Ốm yếu quá.

Ốm yếu theo nghĩa đen.

Minh Thù nằm viện khoảng mấy ngày, trong thời gian đó cũng vì phương tiện của bệnh viện không tốt, Giản Thư muốn đưa Minh Thù về thành phố, cuối cùng vì đường xa nên từ bỏ ý định.

"Em không sao thật mà, em có thể ăn hết mười cái đùi gà!"

Minh Thù nhìn người chăm sóc cô trong phòng bệnh không rời một tấc, có chút bất đắc dĩ.

Giản Thư liếc cô một cái: "Ăn đùi gà gì chứ, bác sĩ nói em không thể ăn những thứ đó quá nhiều."

"Lang băm."

Giản Thư: "…"

Bà Giản tự cảm thấy mình phạm sai lầm, không dám phân cao thấp với Giản Thư, chờ hắn ra ngoài mới mò tới bên giường Minh Thù, lặng lẽ nói: "Bảo bối, đợi lát nữa mẹ mua đồ ăn ngon cho con, chỉ không được ăn nhiều thôi, mẹ hỏi lăng băm kia rồi ăn một cái không thành vấn đề."

Minh Thù mắt sáng long lanh.

Bà Giản chớp mắt cảm thấy mình gánh vác trách nhiệm nặng nề trên vai, lén lút rời khỏi phòng bệnh.

Bà Giản mới ra khỏi cửa, cửa phòng bệnh lại mở ra, Minh Thù tưởng là Giản Thư: "Anh..."

Một bóng dáng nhanh chóng vọt qua, đưa tay bịt miệng cô: "Không được lên tiếng."

Minh Thù mở to đôi mắt nhìn người trước mặt.

Cũng mặc đồng phục bệnh nhân, nhìn dáng dấp cũng không lớn hơn nguyên chủ mấy, có điều bên trong đồng phục bệnh nhân của hắn là quần áo thể thao, cúc áo đồng phục bệnh nhân siêu vẹo chắc không phải là bệnh nhân của bệnh viện.

Thiếu niên khuôn mặt tuấn tú mang trên mặt một vết máu, nhưng không ảnh hưởng đến gương mặt của hắn, ngược lại thêm vài phần kiêu căng lì lợm.

Bên ngoài hành lang vang lên một trận ồn ào, giống như là rất nhiều người chạy lại.

Thiếu niên lắng nghe tiếng ồn trên hành lang, xác định không có ai nữa mới nhìn về phía Minh Thù: "Tôi buông cô ra nhưng cô không được gọi người, biết không?"

Minh Thù không lên tiếng trả lời, thiếu niên liền xem như cô đồng ý.

"Két..."

Phòng bệnh đột nhiên bị người khác mở ra, thiếu niên giật mình chống vào giường bệnh nhảy về bên kia nằm xuống.

Minh Thù thở phì phò hai tiếng.

"Hề Hề sao vậy?" Giản Thư lập tức đi tới: "Mẹ đâu?"

Minh Thù lau miệng, không để ý người kia dưới giường đang nháy mắt với mình, chỉ vào hắn tố cáo: "Chỗ này có người."

Hiện giờ trẫm không đánh nhau được nhưng trẫm có thể tố cáo!

"Được lắm!"

Thiếu niên tức giận mắng một tiếng nhảy về phía cửa sổ chạy trốn.

Giản Thư sải một bước lớn, ngăn lại đường đi của thiếu niên, hai ba cái đã bắt thiếu niên lại ấn vào tường, mặt tối lại: "Ngươi đến phòng em gái ta làm gì?"

Thiếu niên quay đầu, trợn mắt thật lớn: "Giản Thư, ông nội anh, là em!"

Giản Thư thấy rõ khuôn mặt thiếu niên, sắc mặt hơi bất ngờ nhưng không buông hắn ra, ngược lại hạ thấp giọng bức ép: "Cậu tới đây làm gì?"

"Đau đau đau!"

Thiếu niên kêu thảm thiết.

...

Đại danh của thiếu niên là Diệp Tây, nhũ danh là Diệp Tây

Phong.

Chính là "Tây Phong" trong "uống gió tây bắc".

Trước đây cha hắn lấy nhũ danh này, có lẽ chính là nghĩ sau này hắn ăn không khí cũng có thể sống tốt.

Có điều không mấy ai gọi nhũ danh của hắn.

Diệp Tây Phong ngồi một bên, vừa xoa bóp cánh tay vừa liếc Minh Thù: "Đây chính là em gái anh? Sao không lưu tình giống như anh vậy."

"Với một kẻ tự nhiên chạy đến phòng bệnh của anh, bịt miệng anh, anh có lưu tình không?" Minh Thù phản bác lại: "Anh vĩ đại thật đấy."

Diệp Tây Phong: "..."

Sắc mặt Giản Thư đối với Diệp Tây Phong cũng không tốt hơn bao nhiêu, hắn đột nhiên chạy vào dọa em gái hắn sợ thì phải làm sao?

Đây là không có chuyện gì xảy ra, nếu xảy ra chuyện gì anh phải đánh hắn đến tróc da thì thôi.

"Không có việc gì thì cút nhanh đi."

"Anh Giản Thư." Diệp Tây Phong đột nhiên cười trừ một cái, hai tay chắp lên trời: "Nhận em ở lại vài ngày thôi, trên người em chẳng có đồng nào."

"Không được."

Giản Thư biết tên nhóc này rất giỏi gây rắc rối, nào dám giữ lại một tai họa như vậy.

"Anh Giản Thư, số em khổ!" Diệp Tây Phong đột nhiên gào lên:

"Anh không biết bà mẹ kế kia của em, bà ta chính là muốn hại chết em sao số em lại khổ vậy chứ, anh không chứa chấp em, em cũng chỉ có thể lưu lạc đầu đường nói không chừng sau này anh không còn gặp được em nữa, chúng ta không có duyên cũng có tình, anh Giản Thư anh không thể đối xử với em như vậy..."

Giản Thư: "..."

Minh Thù nhìn về phía Giản Thư, không có duyên nhưng có tình là cái quái gì.

"Cậu ra ngoài cho tôi."

Giản Thư kéo Diệp Tây Phong rời khỏi phòng bệnh.

Nửa giờ sau, Diệp Tây Phong chân chó chạy về ân cần hỏi han Minh Thù.

"Em gái uống nước."

"Em gái ăn trái cây."

"Em gái em có thấy buồn chán không, anh kể chuyện cười cho em. Tiểu Minh nhận được điện thoại của em trai: Anh, vừa rồi em đánh nhau với người ta, anh gọi hai mươi anh em qua đây. Tiểu Minh hỏi: Mang hàng gì qua? Người em trai nói: Mua ít giỏ hoa quả, xin lỗi phải có thành ý."

Giản Thư trừng Diệp Tây Phong: "Cậu đừng làm phiền Hề Hề."

Khi bà Giản trở lại nhìn thấy Diệp Tây Phong cũng không biết kinh ngạc như thế nào, Diệp Tây Phong thân thiết chào hỏi bà Giản.

Cũng không biết Diệp Tây Phong nói gì với Giản Thư, nói chung cuối cùng Giản Thư cũng không đuổi Diệp Tây Phong đi.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 896: Thập Kỷ Chín Mươi (6)

Minh Thù ở thêm một ngày nữa mới xuất hiện, Giản Thư đã bị chậm trễ nhiều ngày đưa Minh Thù trở về rồi đi luôn.

Có điều bà Giản ở lại tự mình chăm sóc Minh Thù.

Đồng thời còn có Diệp Tây Phong ở lại.

Lê Mộng nhìn thấy đám người kia trở về, cô ta không biết thiếu niên bên cạnh Minh Thù, nhưng nhìn khí chất của hắn thì cũng không phải là người bình thường.

"Anh Giản Thư."

Lê Mộng bị Minh Thù dạy dỗ một trận, lòng tràn đầy nghi ngờ nhưng lại không dám tiến lại.

Chỉ có thể chờ lúc Giản Thư đi ra thì gọi hắn lại.

Minh Thù đúng là đã từng nói cô ta không phải bạn bè của cô, thái độ của Giản Thư cũng phát sinh sự thay đổi, xa cách lãnh đạm: "Lê tiểu thư, có chuyện gì?"

Trong mắt Lê Mộng mang theo sự lo lắng: "Tiểu Hề cô ấy thế nào rồi?"

Giản Thư: "Rất tốt."

Đáy lòng Lê Mộng đầy nghi ngờ: "Anh Giản Thư, có phải tâm trạng của tiểu Hề không tốt không, hôm đó... em đã nói gì khiến cô ấy không vui sao?"

"Lê tiểu thư, không có chuyện gì, tôi đi trước."

Giản Thư gật đầu chào cô ta, tránh khỏi cô ta đi ra ngoài thôn.

Bóng lưng chàng trai thẳng tắp, dù là bóng lưng cũng có thể khiến cho người ta nhìn đến thẩn thờ, tưởng tượng hình ảnh đẹp trai tuấn lãng.

Kiếp trước chàng trai này là của Lê Nhạc, kiếp này…

Lê Mộng nhìn vào trong sân, cô muốn đến gõ cửa nhưng bây giờ cô không biết tình hình thế nào, cuối cùng quyết định quan sát trước đã.

Có lẽ chỉ là cô ta giở chứng tiểu thư.

…

"Em gái, đi, dẫn em đi bẫy chim."

Diệp Tây Phong cầm cây cung mới vừa làm, dựa bên cửa sổ phòng Minh Thù gọi cô.

"Ăn được không?"

"..."

Không khí ở nông thôn rất tốt trên núi cái gì cũng có, trong thôn có người vào núi cộng thêm trẻ con trong thôn bình thường hay chạy lên núi gần đó đã tạo ra một con đường.

Diệp Tây Phong cũng không dám dẫn Minh Thù đi sâu vào núi, chỉ loanh quanh bên ngoài.

Lúc Giản Thư đi, còn kéo lỗ tai hắn nói cái gì mà nếu em gái anh xảy ra chuyện gì, anh ta sẽ giết hắn.

Diệp Tây Phong đúng là có hơi quậy phá nhưng vẫn có chừng mực.

"Em gái, nhìn này, ở đây có cá, chà chà." Tròng mắt Diệp Tây Phong nhìn con suối chảy từ trên núi xuống, cởi giày ra xuống nước bắt cá.

Minh Thù tìm một chỗ ngồi xuống.

Diệp Tây Phong bắt cá rất điêu luyện, chỉ chốc lát đã bắt được mấy con.

Nhưng hai người nhìn đống cá mà mắt lớn trừng mắt nhỏ, Diệp Tây Phong biết bắt nhưng hắn không biết nướng.

Minh Thù rất thất vọng đối với tên đầu bếp này, cô còn tưởng rằng có thể ăn, kết quả hắn lại không biết nướng cá, không biết nướng thì bắt cá làm gì chứ!

"Tiểu Hề."

Không biết Lê Mộng từ đâu nhô ra, mang trên mặt ý cười dịu dàng.

"Bạn em à?" Diệp Tây Phong ngồi đại dưới đất, ống quần và tay áo đều được kéo lên lộ ra cánh tay và bắp đùi trắng nõn, gương mặt càng mời gọi.

Trước đó Lê Mộng chỉ xem qua thiếu niên này, nhưng không ngờ dáng dấp thiếu niên lại đẹp trai như vậy.

Đáy lòng cô hiện lên một sự đố kỵ, cái gì cô ta cũng có ngay cả người bên cạnh cũng đẹp trai như vậy.

"Không phải." Minh Thù lắc đầu, trước nụ cười cứng đờ của Lê Mộng nói: "Tôi không có bạn như vậy."

Diệp Tây Phong liếc Lê Mộng từ trên xuống dưới một lượt, ánh mắt kia được thấy ở rất nhiều người trong thế giới trước của Lê Mộng.

Đó là ánh mắt của người thành phố nhìn người nông thôn.

Cũng không phải là khinh thường, chỉ là một loại cảm giác ưu việt của người thành phố.

"Cũng đúng."

Diệp Tây Phong hiển nhiên là xuyên tạc ý của Minh Thù.

"Tiểu Hề... Cô làm sao thế?" Lê Mộng tiến lên hai bước: "Có phải chuyện lúc trước khiến cô còn giận tôi? Thực sự tôi không cố ý, tôi cũng là muốn cô vui vẻ…"

Cô ta nói rất chân thành.

"Tôi thực sự xem cô là bạn."

Nếu lại có người không hiểu chân tướng lần nữa, có lẽ sẽ cảm thấy Minh Thù là loại thiên kim tiểu thư nhân mô cẩu dạng (*), coi thường cô gái nông thôn hiền lành chất phác.

"Lần trước có phải là tôi đánh cô chưa được đau không? Hay là tôi đánh lại lần nữa?"

Lê Mộng lùi lại nửa bước, sắc mặt khiếp sợ: "Tiểu Hề cô…"

Hôm đó bị đánh thật ra cũng không đau lắm, vì Minh Thù không có cách nào dùng lực mạnh, nên tuy Lê Mộng tức giận nhưng cũng không tức đến mức cùng cực.

Minh Thù từ từ đứng dậy.

Tiếng suối róc rách, giống như tiếng trống trận chảy vào đáy lòng Lê Mộng.

Cô ta vô thức nắm chặt vạt áo, từ từ bước lui về phía sau.

Khi Minh Thù nhấc chân, Lê Mộng xoay người chạy, nhưng không ngờ lại trượt chân một cái cả người ngã xuống nước nhếch nhác chật vật.

Thiếu nữ lẳng lặng nở nụ cười, như một lưỡi dao cắm vào đáy lòng Lê Mộng đang ở dưới nước.

Nhục nhã và tức giận dần dần bộc phát.

Lê Mộng vất vả đứng lên vội vã rời đi.

"Đó là người trong thôn hả?" Diệp Tây Phong ngậm một cọng cỏ, hỏi Minh Thù.

"Ừm." Minh Thù nhìn cá trên mặt đất: "Thật sự là anh không biết nướng cá?"

Diệp Tây Phong lắc đầu: "Em gái, anh lớn như vậy, chỉ chưa từng vào bếp sao biết nướng cá, em bảo anh ăn thì còn được."

Minh Thù: "..."

"Em không thích cô ta?"

"Thích chứ." Thích đánh cô ta.

"Hả?"

Thích sao lại đối xử ác liệt với người ta vậy?

Diệp Tây Phong có chút mờ mịt.

...

Diệp Tây Phong bắt được mấy con chim, nhưng vì không biết nướng cuối cùng Diệp Tây Phong chỉ có thể mang theo mấy con này và Minh Thù trở về, chuẩn bị bảo tiểu Lệ đi chế biến.

Hai người đi trên núi xuống phải đi ngang qua một khu nhà đông dân cư.

Trong đó có nhà của Lê Mộng.

Lúc này bên ngoài Lê gia không ít người vây xem náo nhiệt.

"Lê Nhạc, con nhỏ này mày được lắm lại dám đánh con tao, một món hàng đền tiền, đồ sao chổi như mày sao mày dám đánh con trai tao, tao đánh chết mày."

Nhà trong thôn đều là nhà ngói một tầng bên ngoài cũng không có tường rào gì, mọi người đứng bên ngoài là có thể nhìn thấy.

Bên trong là một người phụ nữ đang cầm cây chổi đánh một cô gái, cô gái né bên này tránh bên kia động tác nhanh nhẹn, ngay cả một góc áo của cô ta người phụ nữ kia cũng không đụng tới được.

Cô gái lại ôm đầu kêu to cứ như bị đánh rất thảm vậy.

"Đánh chết nó, đánh chết nó!"

Thiếu niên chừng mười ba mười bốn tuổi đứng cách đó không xa, vỗ tay cổ vũ.

Lê Mộng cũng đứng dưới mái hiên, trên người đã thay quần áo sạch có điều cô ta chỉ đứng nhìn chứ không làm gì.

Người phụ nữ vô cùng tức giận, dùng sức vung cái chổi trong tay, Lê Nhạc đột nhiên trẹo chân một cái, đám ngươi khẽ hô một trận cây chổi của người phụ nữ đánh lên lưng Lê Nhạc.

Cả người Lê Nhạc ngã trên đất.

"Nhạc Nhạc!"

Người đàn ông cao lớn đẩy đám người dân xem trò vui kia ra, đỡ Lê Nhạc dậy.

"Cha." Giọng Lê Nhạc nghẹn ngào, cả khuôn mặt trắng bệch ra nào còn bộ dạng linh hoạt như vừa rồi.

"Chú về thật đúng lúc, nhìn xem con gái nhà chú đã đánh con tôi thành dạng gì rồi?" Người phụ nữ thấy ông Lê về, không những không sợ ngược lại càng kiêu ngạo hơn, kéo cậu bé đang vỗ tay cổ vũ kia đến, kéo quần áo vén lưng nó lên: "Nhìn xem chuyện tốt con nhỏ chết tiệt nhà chú đã làm đây."

Ông Lê nhìn cậu bé kia, sau lưng chỉ có một vết màu hồng rất nhạt, cho dù có đánh cũng chỉ là vỗ nhẹ một cái.

Nhưng ông ta lại tận mắt nhìn thấy người chị dâu này của ông ta, cầm cây chổi hung hăng đánh lên con gái của mình.

Ông ta nhìn thấy mà đau lòng.

"Chị dâu, cho dù Nhạc Nhạc có gì không đúng, chị cũng không nên đánh nó." Ông Lê đỡ Lê Nhạc dậy: "Em còn chưa chết, biết rõ làm sao để dạy dỗ nó không cần chị đến dạy dỗ."

***

(*) Nhân mô cẩu dạng: Mặt chó thân người hay thân chó mặt người, dùng để chỉ những người trông rất lịch sự nghiêm túc nhưng thật ra đang âm mưu suy tính gì đó.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 897: Thập Kỷ Chín Mươi (7)

Người phụ nữ trợn to mắt: "Chú nói tôi đánh sai? Chú xem nó đánh con tôi thế này, nó không có mẹ dạy, tôi đây làm người lớn trong nhà sao lại không thể dạy dỗ nó?"

"Chị dâu, chúng ta đã ở riêng từ lâu đây là con gái tôi."

"Chú..."

"Cha, đau quá."

Ông Lê cũng không để ý đến người phụ nữ kia, vội đưa Lê Nhạc đến trạm xá.

Lúc rời đi đụng trúng Minh Thù và Diệp Tây Phong, tất cả mọi người đều sửng sốt một chút, cách ăn mặc của hai người họ rõ ràng không giống người trong thôn họ, còn đẹp hơn cả quần áo của những người trong thị trấn.

"Đây là ai vậy?"

"Chưa thấy bao giờ, trong huyện thành tới ư?"

"... Hình như là Giản gia, trước đây tôi từng thấy xe của Giản gia ở đầu thôn, tôi thấy người con trai kia bước xuống từ trên xe."

Trước đây nguyên chủ chưa từng rời khỏi nhà Giản gia, nhưng người của Giản gia chắc chắn không cản được.

Đương nhiên cũng không ít người đến hỏi tiểu Lệ, tiểu Lệ cũng không tiết lộ nhiều, cho nên cuối cùng người trong thôn cũng chỉ biết là trong nhà Giản gia có một cô gái sức khỏe yếu kém, đến nông thôn điều dưỡng thân thể.

Dì Quế?

Dì Quế dám ăn vụng ở Giản gia nhưng không chứng tỏ bà ta dám nói lung tung ở bên ngoài, nếu tin đồn truyền đến chỗ ông Giản bà Giản, bà ta cũng sẽ xui xẻo theo.

…

Lê Nhạc náo loạn như vậy nghe nói là có xích mích với nhà Lê Mộng, trước đây ông Lê nể tình anh em với bọn họ vẫn luôn không muốn làm lớn chuyện.

Nhưng lần này mẹ Lê Mộng ra tay với Lê Nhạc, đụng phải giới hạn của cha Lê Nhạc.

Mất đi sự trợ cấp của cha Lê Nhạc.

Cha Lê Mộng vừa đi đánh bạc về đã mắng mẹ Lê Mộng, sau đó phát triển thành hai người đánh nhau.

Dựa theo tình tiết sau khi Lê Mộng trọng sinh trở về, nơi này vốn nên có sự trợ giúp của nguyên chủ, thường cho Lê Mộng một vài đồ tốt để cho gia đình bọn họ được như cũ không tính là quá khó khăn.

Nhưng bây giờ không có tình tiết này, nhà Lê Mộng sống còn thảm hơn cả trước kia.

"Ôi chao."

Minh Thù đúng lúc đi ngang qua nhà bếp, nhìn thấy bà Giản ôm trán, cô lập tức đi tới: "Sao vậy?"

Bà Giản bỏ tay ra, trong lòng bàn tay toàn là máu, hai mắt bà Giản mông lung nhìn sang Minh Thù nói: "Bảo bối, có phải mẹ sắp chết hay không?"

Minh Thù: "..."

Minh Thù đỡ lấy bà Giản, vén tóc bà lên.

"Sao vậy?" Diệp Tây Phong huýt sao, thấy Minh Thù và bà Giản đều ở đây thì cũng xúm lại.

Bà Giản chóng mặt đã chẳng nói được gì, chỉ thì thào: "Có phải mẹ sắp chết hay không, chóng mặt quá, hình như mẹ thấy rất nhiều sao..."

Diệp Tây Phong nhìn về phía Minh Thù.

Minh Thù dừng vài giây: "Chắc là... sợ máu?"

Diệp Tây Phong: "..."

Hai người gọi tiểu Lệ vào, đưa bà Giản về phòng xử lý vết thương trên trán một chút.

"Phu nhân bị sao vậy?" Tiểu Lệ kỳ lạ hỏi.

Đang yên đang lành sao lại đập trán?

Minh Thù bảo tiểu Lệ chăm sóc bà Giản, cô đến chỗ bà Giản đứng xem một vòng, tìm được một viên đá dính máu trên mặt đất.

"Em gái, nhìn gì vậy?"

Minh Thù đưa viên đá cho hắn nhìn.

Diệp Tây Phong rất thông minh lập tức hiểu ra: "Là có người cố ý."

Bà Giản nghỉ ngơi một lúc mới tỉnh lại, bà chỉ nhớ đầu đau nhức sau đó thì không nhớ được gì.

Không biết là ai làm.

Bà Giản đỡ rồi liền chạy đến nhà thôn trưởng gọi điện thoại, Minh Thù nghe ý kia của bà là muốn bảo ông Giản cho vài người qua đây.

Bên ông Giản rất bận nhưng lo lắng cho bà Giản và con gái nên liền đồng ý.

Lúc chiều tiểu Lệ nói đồ trong bếp thiếu rất nhiều.

Sau khi dì Quế bị đuổi đi, đồ ăn trong bếp của bọn họ cơ bản là còn rất nhiều. Đồ dư thừa là tiểu Lệ lấy về cho người nhà cô ta ăn, đồ lành lặn đều để ở nhà bếp.

Hôm nay tiểu Lệ làm cơm phát hiện nhà bếp thiếu mất mấy thứ.

Đồ ăn vặt vừa đưa tới vẫn chưa kịp mang qua phòng Minh Thù cũng mất một ít.

Chuyện gì thế này!

Động đến đồ ăn vặt của cô chính là động đến mạng sống của cô!

Hơn nữa chuyện bà Giản, nếu như chọi trúng huyệt thái dương thì vô cùng có khả năng khiến bà Giản mất mạng.

"Tên trộm này thật lợi hại." Diệp Tây Phong vỗ ngực: "Yên tâm, có anh ở đây, bảo đảm sẽ bắt được tên trộm kia cho mọi người."

Nhưng một ngày tiếp theo cũng không có ai xuất hiện.

Ngược lại thì vệ sĩ ông Giản phái đi đã tới.

Minh Thù nhìn sáu người, cứ như vệ sĩ của xã hội đen vậy, đỡ lấy trán nhà của cô thật là kỳ lạ.

…

Ngày hôm sau vệ sĩ bắt được một cậu bé.

Minh Thù bị tiếng gào của cậu bé đánh thức, cô khoác áo ra ngoài, cậu ta bị một vệ sĩ ấn trên mặt đất.

Đêm đen gió mạnh đêm chết chóc.

Cậu ta bị dọa sợ chỉ biết hét lên.

Diệp Tây Phong từ trong phòng chạy ra, cầm đèn pin chiếu lên người cậu ta một cái: "Ấy, đây không phải là… nhà ai ấy nhỉ? Chính là nó trộm đồ? Ôi trời!"

Cậu bé không phải ai khác mà chính là em trai của Lê Mộng.

Bà Giản cũng tỉnh, khoác thêm một cái áo choàng cho Minh Thù: "Bảo bối, con về trước đi để mẹ giải quyết."

Minh Thù lắc đầu: "Con không sao."

Cô nhìn đồ đạc rơi trên đất, những thứ này đều là lúc vệ sĩ đến mang tới, một số cái còn chưa xé mác.

Minh Thù không để ý đến cậu bé thét chói tai kia, dặn dò vệ sĩ: "Đi gọi thôn trưởng và người nhà họ Lê đi."

Vệ sĩ "vâng" một tiếng.

Thôn trưởng và cả nhà Lê gia cùng đến, mẹ Lê Mộng nhìn thấy con trai mình bị ép trên mặt đất, lập tức nhào qua: "Các người làm cái gì vậy, làm gì vậy, mau thả con trai tôi ta, thả ra! Thả ra cho tôi!"

Vệ sĩ cao to lực lưỡng, ung dung đẩy bà ta ra.

Thôn trưởng vội chạy đến hòa giải: "Việc này là sao, có gì từ từ nói, đừng đánh người."

Người phụ nữ lớn giọng, chửi đổng như một mụ đàn bà chanh chua: "Thôn trưởng, bọn họ ra tay trước, nhìn bọn họ biến con trai tôi thành cái dạng gì đây?"

Thôn trưởng hận không thể bịt miệng bà ta lại.

Không nhìn thấy trong sân nhà người ta là tình hình gì sao?

Mấy vệ sĩ khí thế hung hăng đứng trước mặt bọn họ như vậy, đều cảm thấy thấp hơn cả một cái đầu.

Bà ta còn dám la lối.

"Từ Phương, bà bình tĩnh một chút, vẫn còn chưa biết rõ tình hình gì mà." Thôn trưởng biết về tình hình trong căn nhà này nhiều hơn một chút.

Người nhà này cũng đã chuyển đến hơn nửa năm, chưa từng gây ra chuyện gì, từ trước tới nay luôn khiêm tốn.

Thôn trưởng như không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn là tên nhóc hỗn láo nhà họ Lê đã làm ra chuyện khiến người ta không vui.

"Thôn trưởng, ông hét tôi làm gì, con trai tôi bị bọn họ bắt giữ, ông dựa vào cái gì mà hét tôi."

Giọng nói Từ Phương làm ầm ĩ thành công hấp dẫn người dân xung quanh, truyền qua từng nhà một, rất nhanh trong sân Giản gia đã chật ních người trong thôn đến xem náo nhiệt.

Lê Nhạc cũng tới đứng trong đám người.

Lê Mộng đến cuối cùng, cô ta vừa đến đã bị Từ Phương lôi lên phía trước: "Mộng Mộng, con và cô ta không phải là bạn bè sao? Mau mau bảo nó thả em trai con ra, cũng chỉ là lấy chút đồ của bọn họ thôi, con xem nó đánh em con thành thế nào rồi."

"Ôi vị đại thẩm này, lấy đồ của người ta là rất vinh quanh sao?" Diệp Tây Phong cầm đèn pin chiếu lên người Từ Phương.

"Nhà các người lại không thiếu chút đồ ăn này, sao không hiểu lý mà thả người!" Từ Phương vẫn hùng hổ như cũ.

Diệp Tây Phong bị tức đến bật cười.

Trước đây cũng không phải hắn chưa từng đến nông thôn, nhưng người dân chỗ ông ngoại hắn chất phác, hiểu rõ phải trái hơn những người này nhiều.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 898: Thập Kỷ Chín Mươi (8)

Lê Mộng nhìn thấy cảnh náo nhiệt trước mặt, hận tìm không được một cái lỗ để chui vào.

Cô biết người em trai khốn kiếp này, đều do được Từ Phương nuông chiều mà thành.

Nhưng cô không ngờ, tên khốn này lại dám trộm đồ Giản gia.

"Chị à, chị quen người này sao? Chị mau kêu cô ta thả em ra đi!" Tên khốn kiếp lại kêu lên: "Đau chết em rồi, đau quá, mẹ cứu con, đánh chết người rồi."

Lê Mộng nhìn người trong sân.

Giữa bọn họ chỉ cách nhau hai mét.

Nhưng bọn họ chênh lệch như trời với đất, tự ti và khuất nhục không thể che giấu được.

"Lê Mộng, sao con ngẩn ra vậy, nói gì đi chứ!" Từ Phương kéo Lê Mộng đến trước mặt: "Con không thấy em trai con trở thành bộ dạng gì rồi sao? Con mau kêu cô ta thả em con ra, con có nghe không vậy?"

"Đủ rồi, các người chưa đủ mất mặt sao?"

Lê Mộng tức giận, trong viện yên tĩnh trong nháy mắt.

Cô liếc nhìn người xung quanh đặc biệt là ánh mắt của Lê Nhạc, lửa giận không thể khống chế.

Nhất định là cô ta khuyến khích em trai cô, nếu không... Tại sao em cô biết Giản gia có đồ tốt chứ?

Lê Nhạc chưa bao giờ muốn gia đình cô yên ổn.

"Cho các người hai lựa chọn." Minh Thù đảo qua nhìn mọi người đang im lặng, mỉm cười: "Hoặc là bồi thường tổn thất cho nhà tôi, hoặc là tống con trai bà vào tù!"

"Cái gì?" Từ Phương trợn to mắt.

Thời đại này đối với cảnh sát pháp luật những thứ này, đa số vùng nông thôn không quá hiểu biết.

Nhưng vì ngôi làng này gần thành phố, hơn nữa vì quan hệ của Giản gia, thông với đường lớn nên bọn họ cũng biết một ít về cảnh sát.

Minh Thù nói: "Nhà của tôi có tiền có thế, đóng lại cánh cửa của cuộc đời con trai bà cũng được."

Diệp Tây Phong kỳ lạ liếc Minh Thù.

Cô gái thân hình mỏng manh, khuôn mặt dưới bóng tối lộ ra vẻ tái nhợt nhưng khóe miệng cô nhếch lên tăng thêm vài phần tự tin.

Cực kỳ giống với những người con nhà giàu mà hắn biết.

Giản Thư... biết em gái của hắn ghê gớm cỡ nào không?

"Cô dám!"

Từ Phương lại đi về phía trước, lớn tiếng chửi bới: "Còn nhỏ tuổi mà sao lại ác độc như vậy, có còn vương pháp hay không, lấy đồ của nhà cô mà đóng cánh cửa cuộc đời con trai tôi, cô cho rằng mình là ai."

Thôn trưởng không thể ngăn cản Từ Phương được.

Cuối cùng chỉ có thể cho bà ta đi.

Để cho bà ta chịu khổ trước cũng được.

Từ Phương chưa tới gần Minh Thù đã bị vệ sĩ bắt lại, cho bà ta bầu bạn với con trai.

"Con trai bà trộm đồ chính là phạm pháp, cũng không phải tôi vu oan cho hắn." Minh Thù nhìn Từ Phương: "Hắn còn làm mẹ tôi bị thương, bà cho rằng việc này dễ dàng như vậy là được rồi sao?"

"Cô nói bậy!"

Từ Phương chửi ầm lên.

Từ ngữ cực kỳ khó nghe, ngay cả những người ở đó còn cảm thấy khó chịu.

Vốn con trai bà trộm đồ bị chủ nhà bắt lại ngược lại còn nói lý, lấy đồ nhà người ta, nhà đó lại không tổn thất gì nghiêm trọng vì nhà đó có tiền.

Nhà người ta có tiền thì bà được trộm sao?

"Bốp."

Tiếng chửi rủa của Từ Phương đột nhiên biến mất.

Bà Giản lắc lắc tay, phong thái kiêu ngạo: "Tôi còn chưa mắng bảo bối tôi một câu nào, bà dám mắng sao?"

Thật sự là tức chết.

"Lê Mộng, nếu cô không khuyên nhủ mẹ cô, tôi nghĩ hôm nay các người không thể ra khỏi chỗ này đâu." Lê Nhạc nhắc nhở Lê Mộng.

"Cô câm miệng." Lê Mộng quát lớn một tiếng, tức giận không quan tâm xung quanh nói: "Chuyện nhà tôi không tới lượt cô quan tâm."

Lê Nhạc nói rất nhỏ nhưng tiếng của Lê Mộng cực kỳ lớn, mọi người đều nghe thấy.

Trước đây Lê Mộng trong thôn vô cùng đanh đá, nhưng gần đây đỡ hơn một chút nhưng đến lúc này đã hoàn toàn biến mất.

Thôn trường nhân cơ hội đứng ra nói: "Từ Phương, vốn là con trai nhà cô có lỗi trước, tôi thấy cô nên xin lỗi người ta rồi sau đó đền bù tổn thất đi."

"Chính là..."

"Tên nhóc kia nên được dạy dỗ một chút, lần trước làm vườn rau nhà tôi trở thành như thế kia."

"Nếu không phải do Từ Phương tập quen mà ra thì làm gì có chuyện này, đáng đời."

Tiếng bàn tán cuả thôn dân làm cho khuôn mặt Từ Phương vốn đã nóng hừng hực, lại trông càng khó coi hơn.

Từ Phương nhìn về phía Lê Mộng nhưng Lê Mộng đã sớm nhân cơ hội chuồn mất, cô ta không còn là Lê Mộng ngu xuẩn trước kia nữa.

-

Cuối cùng Từ Phương cũng đè nén uất ức nhận lỗi, xin lỗi và bồi thường tổn thất.

Nhưng khi bồi thường một đống tiền, bà ta trợn tròn mắt.

"Đồ của nhà các người làm bằng vàng sao, đắt như vậy sao tôi có thể có nhiều tiền như vậy chứ!"

"Đồ con trai bà trộm đắt như vậy đấy." Diệp Tây Phong lật sổ sách ra nói: "Các người có thể đi hỏi các cửa hàng trong thành phố, tôi đây đã hạ giá thấp rồi đấy."

"Đây không phải là muốn giết tôi sao?" Từ Phương ngồi xuống mặt đất, bắt đầu khóc lóc om sòm: "Bán tôi cũng không có nhiều tiền như vậy."

Diệp Tây Phong: "Không có tiền vậy báo cảnh sát, bắt con trai bà."

Từ Phương tiếp tục khóc lóc om sòm: "Các người muốn lấy mạng tôi, trời ơi giết người, sao tôi có nhiều tiền như vậy..."

Diệp Tây Phong nhếch miệng cười: "À tôi có quen cục trưởng cảnh sát thành phố."

Cảnh sát thành phố.

Còn cao hơn một bậc so với huyện.

Mọi người coi như không biết công tử Diệp Tây Phong này có sức ảnh hưởng như thế nào, nhưng lúc này vừa nghe được ai cũng sợ hãi.

Không đền tiền, con trai bà sẽ bị bắt đi...

Từ Phương trong đầu đều là hai chữ "bắt đi" này.

"Nhạc Nhạc, ba con có tiền đúng hay không? Con nhất định phải cứu em trai ra." Từ Phương đứng lên bắt lấy Lê Nhạc.

"Thím à, tuy thím không thích con, nhưng lúc này con cũng không thể ngồi nhìn được." Lê Nhạc nói rất thông tình đạt lý: "Nhưng số tiền này con không thể cứ như vậy cho thím, dù gì tiền cũng do ba con kiếm được hơn nữa khoản tiền lớn như vậy..."

Minh Thù liếc nhìn vợ của Giản Thư trong kịch bản.

Cô gái này cũng thật lợi hại.

Cho nên tuy là Lê Mộng sống lại giành được Giản Thư, nhưng cuối cùng cũng không làm gì Lê Nhạc được, cùng lắm làm cho cô ta chút buồn phiền mà thôi.

Nếu Lê Mộng chọn đập đầu chết với Lê Nhạc, nói không chừng cô ta vẫn như cũ mất hết tất cả.

Nhưng sau khi sống lại Lê Mộng cũng khá thông minh, biết mình không phải đối thủ của Lê Nhạc chọn nắm phía trước.

Giống như lựa chọn rời đi lúc này của Lê Mộng.

Cuối cùng Lê Nhạc bằng lòng giúp Từ Phương một phần, nhưng từ nay về sau hai nhà bọn họ không có quan hệ gì với nhau nữa, còn viết giấy cam kết dưới sự chứng kiến của thôn dân.

Lê Nhạc giao tiền cho Minh Thù.

Minh Thù ý tứ không rõ ràng nhìn Lê Nhạc: "Cô biết nấu cơm không?"

Lê Nhạc cảm thấy kỳ lạ nhưng vẫn trả lời: "Biết."

"Vậy lần này thôi đi." Minh Thù cười: "Nấu cho tôi một bữa cơm để bớt giận nhưng nếu có lần sau nữa, dù cô biết nấu cơm..."

Tóc gáy toàn thân Lê Nhạc dựng đứng.

"Xin lỗi Giản tiểu thư." Lê Nhạc lập tức áy náy nói, thái độ thành khẩn: "Tôi là bất đắc dĩ, nhưng chuyện lợi dụng cô là tôi không đúng, về sau có chuyện gì tôi có thể làm được nhất định giúp cô làm."

Minh Thù không ngờ nữ chính dứt khoát như vậy, trẫm cũng không nên nói tiếp.

Minh Thù khoát khoát tay: "Trưa mai nhé!"

Lê Nhạc đi ra khỏi sân cũng còn chút ngơ ngẩn...

Giản gia...Về sau muôn ngàn lần không thể đắc tội.

Nhưng giải quyết hết mọi phiền phức của nhà Từ Phương cũng coi như yên ổn.

Nấu cơm...

Làm cái gì...

Thật sự là kỳ quái.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 899: Thập Kỷ Chín Mươi (9)

Thiếu niên bị đánh cho một trận mới được trả lại cho Từ Phương.

Dù sao trước đây hắn đã làm bà Giản bị thương.

Từ Phương giận nhưng không dám nói, sợ con trai mình thực sự sẽ bị bắt đi.

Vì chuyện này, Từ Phương và con của hắn đều không dám làm loạn một thời gian, cả làng yên bình không ít.

Giữa trưa ngày thứ hai Lê Nhạc gọi Minh Thù tới ăn cơm.

Mùi vị không ngon lắm nhưng cũng không tệ, Minh Thù có chút thất vọng.

Nữ chính này không có khiếu nấu ăn.

Tệ quá!

-

Chớp mắt một cái kỳ nghỉ hè đã sắp trôi qua, Minh Thù nghe nói chuyện kia xảy ra không bao lâu thì Lê Mộng đi lên huyện, trong thôn cũng không thấy qua.

Lê Nhạc lại gặp thường xuyên, nhưng Lê Nhạc lại không làm ra chuyện gì đặc biệt như một cô gái bình thường.

Nghỉ hè trôi qua xong sẽ khai giảng.

Diệp Tây Phong cũng phải trở về thành phố đến trường.

Minh Thù nói với bà Giản về chuyện quay về đi học, bà Giản vui vẻ đồng ý.

Đáng tiếc lúc tối Giản Thư và ông Giản lại không đồng ý với ý kiến này.

Giản Thư còn tự mình trở về.

"Mẹ, Hề Hề không suy nghĩ thấu đáo, mẹ cũng như vậy sao?"

Bà Giản tủi thân: "Nhưng bảo bối luôn trong nhà, chưa từng trải qua những chuyện trong độ tuổi này phải trải qua cũng khó chịu lắm chứ."

"Trường học loạn như vậy, không thể đi." Thái độ Giản Thư kiên định.

Minh Thù nhấc tay: "Anh à, dạo này em khỏe rồi, em cảm thấy em có thể đi được."

"Không được!"

"Giản Thư... Anh, em cảm thấy em gái cũng không yếu ớt như anh nghĩ đâu." Diệp Tây Phong cũng khuyên: "Trường học cũng không phải chiến trường, anh yên tâm, sau này em sẽ chăm sóc em ấy thật tốt không ai làm hại tới một sợi tóc nào của em ấy đâu."

Giản Thư cười nhạt: "Em không bị người ta đánh răng rơi đầy đất cũng là kỳ tích rồi, còn bảo vệ Hề Hề sao?"

"Đó là chuyện nhiều năm trước." Diệp Tây Phong tức giận: "Sao anh lại nhớ rõ ràng đoạn lịch sử đen tối đó như vậy chứ, hơn nữa lúc đó em đang thay răng mà."

"Anh không cho em đi, em sẽ lén đi." Nguyện vọng của nguyên chủ chính là đi học, vì giá trị thù hận, vì đồ ăn vặt phải đi.

"Hề Hề!"

Giản Thư nghiêm mặt.

Minh Thù mím khóe môi cười.

Hai người không nói gì đối diện nhau.

Giản Thư cũng phát hiện em gái mình hiểu chuyện nhiều rồi, tuy đây là chuyện tốt nhưng không có nghĩa là nó có thể đi học.

Giản Thư tức đến mức cả buổi tối không ngủ.

Ngày thứ hai, hai người khó lay chuyển nhất trong nhà đưa cho Minh Thù vô số quy tắc, cuối cùng cũng đồng ý để cho cô đi đến trường học thử.

Có nghĩa là, một khi xuất hiện bất cứ vấn đề gì thì không thể tiếp tục đến trường học.

Tuy nguyên chủ chưa từng đi học ở trường, nhưng bài vở và bài tập cũng không làm khó được cô.

Giản gia luôn mời gia sư dạy kèm cho cô, thành tích của nguyên chủ cũng không tệ nên dựa theo tuổi của cô có thể trực tiếp học trung học.

Học chung một khối với Diệp Tây Phong.

Để thuận tiện, Giản Thư sắp xếp cho Minh Thù và Diệp Tây Phong học chung một lớp.

Diệp Tây Phong đã bị chỉ mặt, nếu như Minh Thù thiếu sợi tóc nào hắn cũng sẽ gặp phiền phức.

"Diệp đại ca, anh dẫn theo ai vậy?"

"Ôi, Diệp đại ca yêu rồi à!"

"Mới vừa khai giảng thôi mà Diệp đại ca ra tay cũng nhanh quá đấy chứ!"

"Đi đi đi." Diệp Tây Phong đuổi những đàn em này đi: "Em gái à, đi đâu cũng phải nói cho anh nghe nha, nếu không anh trai của em giết chết anh đó!"

"Anh không thấy phiền sao?" Trẫm chỉ muốn tới trường học thay đổi khẩu vị, lại không đánh nhau, theo trẫm muốn giành đồ ăn vặt của trẫm sao?

"Sao lại thế, em gái đáng yêu như vậy, đương nhiên phải bảo vệ thật tốt." Diệp Tây Phong chân chó nịnh nọt.

Giản Thư giúp Minh Thù làm thủ tục nhập học, lúc trở về vừa lúc thấy Diệp Tây Phong chân chó đứng gần Minh Thù, lúc này vội vàng tách hai người ra: "Cách xa em gái tôi một chút."

Diệp Tây Phong: "..."

Tố cáo người khác!

"Khi đến trường anh sẽ đưa em đi, anh không ở nhà thì tài xế đưa em đi. Tan học về với Diệp Tây Phong, đừng nghe hắn xúi bậy dẫn em đi khắp nơi, mỗi ngày đều phải đúng giờ về nhà, nếu không... thì không cho tới trường học nữa, có nghe thấy không?"

"Ừm."

Diệp Tây Phong ở bên cạnh nhăn mặt.

Giản Thư quay đầu, đầu lưỡi hắn chưa kịp thu hồi lại.

Diệp Tây Phong hắng giọng một cái ngẩng đầu nhìn trời.

Khó lắm mới đợi được Giản Thư đi, Diệp Tây Phong lập tức dẫn Minh Thù đi vào phòng học, vẫn không quên chỉnh Giản Thư: "Anh trai em thật hai mặt, anh nghi ngờ anh ta bị cái gì đó... phân liệt chứng."

"Phân liệt nhân cách."

"Đúng đúng đúng. Em biết nhiều quá.”

"Đọc nhiều sách."

"..."

Đi vào phòng học phải đi ngang qua bảng thông báo.

Lúc này trên bảng thông báo có dán bảng vàng và bảng trắng, bảng vàng là học sinh mới trúng tuyển lần này, dựa theo thành tích xếp danh sách.

Bảng trắng là những học sinh sơ trung lên lớp.

Nói thẳng ra là là dùng tiền vào, nói dễ nghe một chút là lên lớp.

Trên thực tế những học sinh thành tích tốt đều ở trên bảng vàng.

Diệp Tây Phong là từ sơ trung lên thẳng, không có hứng thú đối với cái này, nhưng đám người kia hào hứng từ bên trong đi ra: "Đại ca, chúng ta lại học chung một lớp."

"Mọi người tốn bao nhiêu tiền?"

"Cũng... Đại ca anh không dùng tiền sao?"

Diệp Tây Phong vỗ tay: "Đại ca các cậu là cái loại cần phải dùng tiền mới vào được sao?"

"Đúng vậy, tên anh đứng cuối danh sách." Bảng vàng vô cùng lớn, Minh Thù đứng ở bên ngoài thấy ba chữ "Diệp Tây Phong" to đùng ở phía dưới.

"Em gái à, chừa cho anh chút mặt mũi đi!"

Minh Thù cười với hắn một cái, liếc về hạng nhất của bảng vàng.

Hạng nhất...

Lê Nhạc.

Đây cũng không phải chuyện kỳ lạ gì, trong huyện chỉ có sơ trung, nữ chính muốn học cao trung chỉ có thể tới thành phố.

Mà trường học này là tốt nhất trong các trường cao trung trong thành phố.

"Đại ca, anh hãy giới thiệu người này đi chứ."

"Giới thiệu một chút thôi."

Về sau đều học chung một lớp, hơn nữa còn vào chung với hắn.

Diệp Tây Phong chỉ có thể nói: "Giản Hề, em gái Giản Thư, mọi người nói chuyện cẩn thận một chút, Giản Thư đánh người mọi người đều thấy qua rồi."

Mấy người cùng lớp đồng loạt lùi lại hai bước.

Mấy giây sau, đồng loạt chào hỏi: "Chào em!"

Khóe miệng Minh Thù giật một cái: "Rốt cuộc anh tôi đã làm cái gì?"

"Anh của em... việc này nói ba ngày ba đêm cũng không hết, dù sao lúc hắn như vậy chúng tôi còn đang chơi bùn, vô cùng hung dữ nhưng từ lúc giúp cho chú Giản, từ biểu hiện hung dữ trở thành ánh mắt hung dữ, ai cũng sợ anh ta."

"..." Được lắm, rất ra dáng anh trai.

Ngày đầu tiên chỉ đi lấy sách vở và đồng phục học sinh, không có học.

Vì thân phận em gái của Giản Thư, mấy người đi theo Diệp Tây Phong ai cũng dành sự quan tâm đặc biệt cho cô, dường như đã quên ai mới là đại ca của bọn họ.

"Em à, đi đua xe không?"

Diệp Tây Phong bốp một cái vào đầu người mới vừa đưa ra đề nghị: "Muốn chết à."

Tên này ôm đầu: "Đại ca làm gì vậy?"

"Không cho phép dẫn em ấy đi chơi những trò nguy hiểm." Diệp Tây Phong cảnh cáo.

"Tôi đâu nói để cho em ấy đua xe, không phải còn có tiệc nướng sao? Tôi chỉ muốn dắt em ấy đi chơi, làm quen một chút."

"Không được, tôi phải đưa em ấy trở về, đại ma đầu Giản Thư kia sẽ gọi điện thoại về nhà."

"Anh Giản Thư quản nghiêm thế?"

"Nếu không... sao trước đây mình chưa từng gặp em ấy?"

"..."

Minh Thù yếu ớt nhấc tay: "Có thịt nướng, em cũng có thể đi."

Diệp Tây Phong tính cách ham vui, Minh Thù đồng ý hắn liền quên Giản Thư.

Nhưng hậu quả chuyện này là, sau khi trở về bị Giản Thư hung hăng quất một trận, nghe nói là quất ngay trước mặt ông Diệp, ông Diệp cũng ngăn không được.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 900: Thập Kỷ Chín Mươi (10)

"Hạng nhất kỳ thi trung học năm nay học lớp chúng ta đó."

"Thật hay giả?"

"Tôi mới vừa nghe thầy nói..."

"Tôi nghe nói Lê Nhạc này từ nông thôn đến..."

Ngày đầu tiên khai giảng, Minh Thù vừa vào phòng học thì nghe có người đang thảo luận về hạng nhất Lê Nhạc.

Lúc gần vào học, Minh Thù ôm sách vở từ từ bước vào phòng học.

Lớp học không có chỗ ngồi cũng không có chỗ đựng đồ, chỉ còn hàng thứ hai từ dưới đếm lên.

Trùng hợp là Lê Nhạc ngồi bên cạnh.

Phía sau Minh Thù là Diệp Tây Phong, bốn phía đều là đồng bọn của Diệp Tây Phong.

Trong lớp có vài người cũng từ sơ trung lên, quen biết Diệp Tây Phong, những người không quen thì được những bạn khác giới thiệu, cuối cùng cũng quen biết với Diệp Tây Phong.

Nhưng về Minh Thù người luôn được đám người này vây quanh thì bọn họ không biết gì cả.

Thấy đám người Diệp Tây Phong như vậy, gia thế chắc cũng không đơn giản.

Lê Nhạc không ngờ mình có thể học chung lớp với Minh Thù, không biết nên chào hỏi hay không.

Cuối cùng cũng không có chào hỏi chỉ ngồi ở chỗ đó.

Chủ nhiệm lớp là một phụ nữ tuổi khá trẻ, mặc một chiếc đầm liền thịnh hành, cột tóc đuôi ngựa nhìn qua rất dễ gần.

"Các em học sinh, từ hôm nay trở đi tôi là chủ nhiệm lớp của các em, ba năm này hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ, cũng hy vọng có thể dạy cho các em những kiến thức có ích..."

Chủ nhiệm lớp không nói nhiều, giới thiệu xong bản thân kêu mọi người tự giới thiệu.

Từ hàng thứ nhất bắt đầu.

Có thể học ở trường này hoặc là trong nhà có tiền, hoặc là thành tích vô cùng tốt nhưng gia cảnh bình thường hoặc nghèo khó.

Cho nên sau khi các học sinh tự giới thiệu xong, lớp học chia làm hai phe... không đúng, ba phe.

Đám người Diệp Tây Phong và những người giàu có trong lớp là một phe.

"Em gái, buổi trưa ăn cái gì?"

"Có gì ngon?" Nhắc đến ăn ánh mắt Minh Thù bừng sáng.

Sau khi trở về thành phố, Giản Thư còn nghiêm hơn lúc ở trong thôn, nếu không phải là bà Giản len lén mua đồ ăn vặt cho cô, cô đã chết đói lâu rồi.

"Ừm... Gần đây có gì ngon?"

Diệp Tây Phong đạp tên bên cạnh một cái.

Tên này ôm đầu: "Chỗ nào vui thì tôi biết chứ chỗ nào ăn ngon sao tôi biết được, đám nữ sinh kia chắc biết."

"Tan học đi hỏi dùm tôi một chút."

Tên này muốn hỏi tại sao, vừa ngay gặp phải ánh mắt đang cười của Minh Thù, tên này lập tức cúi chào: "Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ."

Tên này rất nhanh có một loạt các quán ăn ngon từ đám nữ sinh.

-

Lê Nhạc chỉ trong vòng một tuần ngắn ngủi ở trường học, thành công trở thành cái đinh trong mắt của mọi người rất có phong thái của nữ chính.

Sách bị người ta vẽ bậy lên, chỗ ngồi bỏ đầy vật kỳ quái, bị người ta cố ý thông báo thay đổi thời khoá biểu không có tới đi học, bla bla...

Dù sao những việc này trong kịch bản nữ chính đều phải gặp phải, Lê Nhạc chỉ ngồi đó đón nhận.

Nếu không... làm sao có thể gọi là nữ chính?

Hôm nay tan học, Diệp Tây Phong bị giáo viên gọi lên về tác phong trong trường học, ngay cả Minh Thù suốt ngày đi chung với Diệp Tây Phong cũng bị gọi vào.

Lúc bọn hắn đi ra, học sinh trong trường đều đã đi hết.

"Em à, chờ anh chút, anh đi lấy xe." Gần đây Diệp Tây Phong tâm huyết dâng trào, chạy xe đạp.

"Tên nhà quê dưới nông thôn kia nói cậu là tên nhà quê cũng khá xem thường cậu, còn dám mách lại với giáo viên, không vừa đâu!"

"Tôi không có báo cho giáo viên, các người bị gọi vào văn phòng không liên quan đến tôi."

"Sao không liên quan? Nếu cậu không mách lẻo tại sao chúng tôi bị gọi vào văn phòng?"

"Các người muốn gì?”

"Thế nào? Hả, tên nhà quê, bài tập hôm nay cậu hãy giúp chúng tôi làm, ngày mai chúng tôi sẽ đến lấy, nếu không cậu coi chừng đấy!"

Mấy nữ sinh từ chỗ rẽ đi qua, thấy có người đứng ở bên ngoài, rõ ràng đã sửng sốt một chút.

"Nhìn cái gì." Nữ sinh dẫn đầu tức giận nói: "Cả ngày theo Diệp Tây Phong, có xấu hổ hay không, đồ trơ trẽn."

Minh Thù: "..."

Trẫm... đợi đồ ăn vặt vậy!

Sao còn bị trúng đạn chứ?

Nữ sinh dẫn đầu còn chưa hết giận, hiên ngang đi tới muốn gây chuyện với Minh Thù.

Minh Thù nghiêng người tránh, nhấc chân một cái nữ sinh liền ngã xuống đất.

"Cẩn thận chứ." Minh Thù cười nhắc nhở.

Cả khuôn mặt nữ sinh đỏ bừng, lúc bạn học đỡ dậy chỉ vào Minh Thù: "Giản Hề, cô tên là Giản Hề đúng không?"

"Ừm!"

Nữ sinh bị bộ dạng muốn ăn đòn của Minh Thù làm cho tức giận: "Cô và Diệp Tây Phong quan hệ thế nào?"

Minh Thù nhún vai, giọng nói nhẹ nhàng: "Không có quan hệ gì."

Nữ sinh đương nhiên không tin: "Không có quan hệ gì, sao ngày nào Diệp Tây Phong cũng đi chung với cô."

"Tôi đẹp thôi."

"..."

Nữ sinh chỉ vào Minh Thù ngón tay đều phát run cả lên.

Tại sao có người không biết xấu hổ như vậy chứ.

"Tôi cảnh cáo cô, cách xa Diệp Tây Phong một chút, nếu không cô coi chừng đấy."

Minh Thù chân thành: "Vốn dĩ tôi rất đẹp rồi."

"..." Người này bị ngu sao?

Nữ sinh nhìn Minh Thù càng tức giận.

Tuy là cô ta rất không muốn thừa nhận, nhưng người trước mặt này đúng thật rất đẹp chỉ có gương mặt hơi nhợt nhạt.

"Cô biết xấu hổ hay không!" Nữ sinh này tức giận đến không biết nên nói gì nữa.

"Cần thể diện để làm gì? Có thể ăn không?" Lúc không cần thể diện thì đương nhiên không cần, ví dụ như lúc này.

Đợi đã!

Trêu cô ta không có giá trị thù hận, trẫm trêu cô ta làm gì?

Minh Thù vỗ ót một cái: "Sai lầm, Muội Chỉ, Diệp Tây Phong sắp tới rồi, nếu hắn thấy các người vây quanh tôi chắc tức giận lắm nhỉ."

Nữ sinh: "..."

Khoe khoang!

Khoe khoang vô cùng tự nhiên!

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền đến, Diệp Tây Phong đạp chiếc xe yêu quý của hắn, bấm chuông từ bên kia qua đây.

Đồng phục học sinh của thiếu niên tung bay, ánh mặt trời từ cây bạch quả chiếu xuống người hắn lốm đốm như có thể phát sáng.

"Các người đang làm gì vậy?"

Chân thiếu niên để xuống đất, xe đạp dừng bên cạnh bọn họ.

"Diệp... Chúng tôi chào hỏi Giản Hề."

Sắc mặt nữ sinh ửng đỏ không dám nhìn thiếu niên, hai tay để ở trước người chà xát qua lại giọng nói nhỏ như ruồi muỗi kêu.

Diệp Tây Phong cầm lấy cái cặp trên tay Minh Thù: "Em gái đi thôi."

Nữ sinh quái dị nhìn về phía Minh Thù, vì sao Diệp Tây Phong gọi cô là em gái?

Hơn nữa... Diệp Tây Phong luôn kêu cô ta là em gái.

Chẳng lẽ là em họ?

Diệp Tây Phong chở Minh Thù rời khỏi, một lát sau nữ sinh cũng chưa lấy lại tinh thần.

"Cô ta thích anh đó."

Diệp Tây Phong đạp không nhanh, hắn lơ ngơ hỏi: "Sao em biết?"

Giọng nói của cô nhẹ nhàng, hòa quyện trong ánh nắng chiều: "Lúc nói chuyện với anh nhét đầu vào trong ngực, đó không phải là thích thì là cái gì?"

"..." Nhét đầu vào trong ngực? Ai dạy cô vậy, Giản Thư biết không? Tên cuồng em gái kia mà nghe được chắc không nghĩ là hắn dạy chứ?

"Nói bậy bạ, tôi không thích người như cô ta."

"Hừm, đáng tiếc."

"Có... Có gì đáng tiếc?"

"Cô ta ngực to."

"..." Giản Thư em gái anh muốn lên trời rồi!

"Tiểu tổ tông, em có thể ôm anh không? Một lát nữa nếu té xuống, anh em giết chết anh."

Minh Thù không ôm gì cả nhưng vẫn vững vàng ngồi phía sau.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 901: Thập Kỷ Chín Mươi (11)

Minh Thù chưa kịp đi bắt Diệp Tây Phong.

Vì bọn họ bị Giản Thư tóm được.

Mặt Giản Thư đen lại dạy dỗ Diệp Tây Phong một trận, dẫn theo hai người lên xe.

Minh Thù ăn đồ ăn vặt như người rảnh rỗi, còn Diệp Tây Phong nằm sấp trên ghế lái.

Giản Thư dẫn bọn họ đi ăn cơm.

Địa điểm là quán rượu có tiếng ở thành phố.

Mặc dù Diệp Tây Phong có tiền nhưng suy cho cùng vẫn đang đi học, nên trong nhà không thể cho hắn quá nhiều tiền tiêu xài.

"Hề Hề cảm thấy gần đây thế nào?"

"Ừm... Rất tốt." Đồ của trường học không thể ăn thế nhưng đồ bên ngoài trường học tạm được.

"Thân thể có thoải mái hay không?"

"Không." Có chút đói.

"Có chỗ không thoải mái nhất định phải nói với anh, đừng để cho mọi người lo lắng."

Diệp Tây Phong ở bên cạnh lật thực đơn đến vang lên tiếng "sột soạt", cô có thể có cái gì không thoải mái chứ một ngày còn ăn nhiều hơn hắn.

"Diệp Tây Phong gọi món ăn cho tốt nhé." Giản Thư nhìn sang.

"..." Không làm, có bản lĩnh thì em gái anh làm đi!

Đợi Giản Thư hỏi xong, Diệp Tây Phong cũng gọi đồ ăn xong.

"Anh Giản Thư, lần này anh trở về ở lại bao lâu?"

Giản Thư liếc nhìn hắn: "Làm gì?"

Diệp Tây Phong xoa đôi bàn tay: "Không phải sắp đến sinh nhật của cha già nhà em rồi sao? Em muốn để anh giúp em đến chợ đồ cổ mua quà."

"Nửa tháng."

"Lâu như vậy?" Diệp Tây Phong kinh ngạc.

"Gần đây nước ngoài có chuyên gia bệnh tim tới bệnh viện thành phố tổ chức giao lưu học thuật, anh thuận tiện dẫn Hề Hề đi làm kiểm tra định kỳ. Thứ bảy tuần này chắc có thời gian, em đến nhà đi."

Minh Thù: "..."

Diệp Tây Phong: "..."

...

Thứ bảy, sáng sớm Diệp Tây Phong đã qua đó.

Vừa đúng bà Giản ở nhà, làm đi làm lại một bàn bữa sáng dinh dưỡng, Diệp Tây Phong cũng ăn đến căng bụng, Minh Thù còn đang thong thả ung dung uống sữa tươi.

"Hề Hề nên ăn nhiều một chút, một chút thịt trên người cũng không có."

"Dì à, dì không cảm thấy cô ấy ăn quá nhiều rồi sao?" Diệp Tây Phong chỉ vào một mâm trống không trên bàn.

Đây cũng quá dễ ăn rồi.

Đây chỉ mới là bữa sáng thôi!

Sau này ai nuôi nổi chứ.

Bà Giản nhìn mâm trống không trên bàn, cưng chiều nói: "Sáng mai mẹ sẽ làm thêm nhiều món hơn như vậy cho con."

Minh Thù chắp hai tay: "Cám ơn mẹ."

Diệp Tây Phong: "..." Nhà này điên rồi.

Bà Giản mừng rỡ vô cùng: "Uống sữa xong đi thay quần áo, mẹ mua thêm mấy bộ trong tủ quần áo của con rồi, đi ra ngoài phải mặc đẹp một chút nhé."

Trước đây bảo bối nhà bà không ăn uống gì, bà buồn chết được.

"Mẹ, Hề Hề thật sự ăn hơi nhiều."

Giản Thư vừa thắt cà vạt vừa xuống lầu.

Diệp Tây Phong liên tục gật đầu, cuối cùng cũng có người bình thường.

"Lúc Hề Hề vừa trưởng thành, ăn nhiều một chút thì sao? Ba con nuôi được." Tuy rằng bây giờ ăn hơi nhiều chút nhưng tình trạng sức khỏe của bảo bối nhà bà rất tốt.

"Con không phải ý đó..." Giản Thư đối diện ánh mắt cảnh giác của Minh Thù, lập tức không dám nói nữa: "Ăn xong rồi? Đi thay quần áo đi."

Diệp Tây Phong: "..."

...

Chợ đồ cổ ở trung tâm thành phố, chiếm giữ mấy con phố người càng nhiều vào cuối tuần, Giản Thư che chở cho Minh Thù đi vào chính giữa.

Đồ cổ nơi này có thật có giả.

Có người từng vét được đồ cổ trăm ngàn ở chỗ này.

Cho nên có thể mua được đồ thật hay không thì xem mắt nhìn và vận may của bản thân.

Lúc Giản Thư còn là thiếu niên cảm thấy hứng thú đối với đồ cổ, có lòng bái sư phụ học được một khoảng thời gian. Mặc dù hiện tại không làm nghề này nhưng hiểu được nhiều hơn người ngoài ngành.

Diệp Tây Phong muốn mua một bức tranh, nhưng nếu muốn mua đồ thật thì không tốn tiền là khẳng định không thể được.

Cho nên Diệp Tây Phong cũng không ôm bao nhiêu hy vọng.

Bọn họ xem một vòng, không tìm được tác phẩm nào có thể mua vào.

Cuối cùng Diệp Tây Phong quyết định mua một cái bình trước khi trở về cho cả nhà xem.

Tiệm này có mặt tiền, đại sảnh sạch sẽ sáng sủa.

Đại sảnh vẫn còn người đang xem, Minh Thù liếc mắt một cái rồi ngừng lại.

"Cô gái, đây chính là "bảo vật cửa hàng thị trấn" trong cửa hàng của chúng tôi, nếu thích thì phải giữ chặt." Chủ quan đang tâng bốc với khách hàng.

Đại sảnh tổng cộng hai nhóm người, ngoại trừ hai ông lão đang đứng xem bên phía kệ còn có một nam một nữ đứng ở trước quầy.

Người đàn ông không chênh lệch tuổi tác mấy so với Giản Thư đeo mắt kính gọng vàng, có chút không nhịn được đứng ở trước quầy.

Thấy có người đứng lên, người đàn ông theo quán tính liếc một cái, đang chuẩn bị chuyển ánh mắt lại nhanh chóng dời trở về, đẩy mắt kính giống vậy: "Giản đại công tử."

Xưng hô này thực sự kỳ lạ, người bình thường cũng có thể nghe ra ác ý tràn ngập.

"Người của Hàn gia." Diệp Tây Phong giải thích bên tai Minh Thù: "Thuộc về quan hệ cạnh tranh với nhà em."

Sự chú ý của Minh Thù không ở trên người của vị Hàn gia này, mà là ở trên người Lê Mộng bên cạnh hắn.

Lê Mộng không thể cậy vào vị trí trên nguyên chủ nhưng bây giờ lại bám trên một người khác.

Bất kể thay đổi kịch bản thế nào, nhân vật chính nên đi thế nào thì vẫn sẽ đi về phương hướng ấy.

Lê Mộng hiển nhiên cũng nhìn thấy đám người Minh Thù, Lê Mộng bình tĩnh hơn thời điểm ở trong thôn một chút, nhìn thấy Minh Thù cũng là bộ dạng không quen biết.

"Vị này chính là?" Hàn Ứng giả vờ trò chuyện hai câu với Giản Thư, sức chú ý lập tức chuyển lên trên người Minh Thù: "Nghe nói

Giản đại công tử có một người em gái, lẽ nào vị này chính là tiểu thư Giản gia bị che giấu?"

Khuôn mặt giống nhau ấy không cần Giản Thư thừa nhận Hàn Ứng cũng biết. Đây nhất định là vị tiểu thư Giản Gia trước giờ đều không xuất hiện trước mặt người khác.

Giản Thư che ở trước người Minh Thù: "Có chuyện gì?"

"Khẩn trương như vậy làm gì, chỉ là là quen biết một chút cô gái nhỏ cô nói xem đúng không?" Hàn Ứng nghiêng người, nhìn về phía Minh Thù.

Hàn Ứng híp mắt một cái, cô gái này trông thật đặc biệt.

Người đàn ông trước mặt ánh mắt có chút trần trụi, cũng không phải dục vọng nhìn thấy cô gái xinh đẹp chỉ là một sự ác ý rất kỳ lạ.

Cũng có lẽ vì cô là em gái của Giản Thư.

Có lẽ cho rằng bản thân người này chính là biến thái...

Dù sao Minh Thù biết hắn không có ý tốt là được, lý do là gì không quan trọng.

Minh Thù ngược lại cho hắn một nụ cười tươi tắn: "Tôi không có hứng thú với việc quen biết với dạng không phải loài người."

Sắc mặt Hàn Ứng u ám nhưng thoáng chốc liền biến mất.

"Hàn Ứng!" Giản Thư xách cổ áo hắn ném hắn trở về, giọng mang theo sự cảnh cáo: "Cậu dám có ý đồ gì, tôi sẽ không bỏ qua cho cậu."

Hàn Ứng giải cứu chính mình ra từ trong tay Giản Thư, nhếch miệng lên: "Em gái trông xinh đẹp như vậy, nếu tôi là Giản đại công tử cũng phải giấu cô ấy trong nhà."

Giản Thư vung một nắm đấm qua đó.

Hàn Ứng bị đánh đụng vào quầy hàng phía sau, chủ quán thét một tiếng rồi vội vã ôm lấy một cái bình hoa xanh trên quầy.

Lê Mộng tiến lên trước đỡ Hàn Ứng: "Anh không sao chứ?"

Hàn Ứng rút tay về.

Lê Mộng đứng tại chỗ có chút lúng túng, tay chân cũng không biết để vào đâu.

Hàn Ứng không hề có chút cảm giác, giơ tay lau vết máu trên mép miệng, gỡ mắt kính gọng vàng xuống lau: "Thật đúng là hiếm có, đã lâu không thấy Giản đại công tử tức giận dữ dội đến vậy... Ừm, em gái nhỏ này rất quan trọng."

Giản Thư lạnh như băng nhìn hắn.

Hàn Ứng đeo mắt kính trở lại: "Hôm nay tôi không có thời gian, không thể trò chuyện cùng em gái nhỏ, vậy ngày khác nói tiếp nhé."

Hắn quay đầu nhìn chủ quán: "Bọc hai món đó lại."

Minh Thù không để ý uống viên thuốc trong tay, chờ bọn họ hoàn tất hết sổ sách nhìn Hàn Ứng dẫn Lê Mộng rời khỏi.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 902: Thập Kỷ Chín Mươi (12)

Diệp Tây Phong mua đồ xong đi ra đột nhiên phát hiện Minh Thù biến mất, cả người hắn đều reo vang cảnh báo, quay đầu nhìn Giản Thư ở bên trong còn chưa đi ra.

"Hề Hề đâu?"

Giọng Giản Thư theo phía sau vang lên.

Diệp Tây Phong: "..."

Hắn đâu biết tiểu tổ tông đó đi nơi nào rồi.

Mới vừa rồi còn ở đây mà.

Diệp Tây Phong cứng người bất động, Giản Thư phát hiện hắn không thoải mái, ra ngoài mấy bước: "Hề Hề đâu?"

Người phía sau khóc thương cả mặt, ôm đầu tránh bị đánh: "Hình như... biến mất rồi."

"Anh."

Lửa giận của Giản Thư bị một tiếng "anh" này đè xuống. Trong đám người, Minh Thù đang cầm một túi bánh nướng, nhìn bọn họ cười tủm tỉm.

Giản Thư không để ý dạy dỗ Diệp Tây Phong: "Không phải anh đã nói với em không được phép chạy loạn rồi sao? Anh còn nói những đồ không sạch sẽ không được phép ăn..."

Minh Thù cúi đầu thở dài, cô không ăn thật sự muốn treo đó anh trai!

"Nghe thấy chưa?" Vẻ mặt Giản Thư hơi nghiêm túc.

Minh Thù đang ngậm nửa cái bánh nướng trong miệng, hoàn toàn không nhớ Giản Thư đã nói gì nhưng cô gật đầu rất thức thời: "Nghe thấy rồi."

Giản Thư: "..."

Thái độ miễn cưỡng rõ ràng như vậy, chỗ nào Giản Thư không nghe ra được.

Nhưng đây là em gái bảo bối của hắn, không thể đánh cũng không thể mắng, hắn có thể làm gì đây?

Giản Thư hết cách dẫn bọn họ rời khỏi chợ đồ cổ.

Diệp Tây Phong nhân cơ hội tiến đến bên cạnh Minh Thù: "Vừa rồi cô chạy đi đâu vậy?"

"Mua bánh."

"Trên người cô không có tiền." Diệp Tây Phong vô tình nói ra sự thật, Giản Thư vì phòng ngừa cô mua đồ bừa nên lấy hết tiền trên người cô. Vừa rồi Giản Thư còn đưa cái túi này cho hắn giữ.

"..." Hình như có chuyện như thế, Minh Thù bình tĩnh đổi giọng: "Vừa rồi giúp một cô gái, sau đó cô ấy mời tôi ăn bánh."

Vẻ mặt đó của Diệp Tây Phong như nói cô khoác lác.

Sao hắn lại không biết tiểu tổ tông con nhà giàu này là một người biết giúp đỡ người khác?

Trước đây cho dù mắt thấy có người bị ức hiếp, cô cũng chỉ thờ ơ đi qua đó.

"Sao anh nói nhảm nhiều vậy?" Minh Thù tăng thêm tốc độ, đuổi theo Giản Thư: "Anh, một lát nữa ăn cái gì?"

Giản Thư cưng chìu xoa đầu cô: "Chỉ biết ăn thôi."

"Nhân dân lấy thức ăn làm cơ sở cuộc sống của mình."

Giản Thư lắc đầu bất đắc dĩ.

"Mọi người chờ tôi một chút!"

Diệp Tây Phong mang theo đồ đạc hấp ta hấp tấp theo sau.

Mà lúc này ở một góc không người trên phố đồ cổ, Lê Mộng và Hàn Ứng đều nằm đờ trên mặt đất.

Mắt kính Hàn Ứng rơi vỡ nhưng hắn vẫn nhặt lên mang theo, nhìn Lê Mộng phía bên cạnh: "Em và cô ta quen biết?"

Lê Mộng đau đến toàn thân phát run, nhỏ giọng trả lời: "Trước đây cô ta từng ở trong thôn chúng em một khoảng thời gian."

Hàn Ứng lại hỏi: "Em và cô ta đã kết thù?"

Kết thù? Lê Mộng cũng không biết vì sao trước đây còn yên ổn, đột nhiên nhắm vào mình như vậy.

"Em không có."

Lê Mộng phủ nhận.

Cô quả thực không kết thù với cô ta, là cô ta nhắm vào cô trước.

"Haiz."

Hàn Ứng đứng dậy, phủi cát bụi trên người. Sau khi phát hiện không thể phủi, vẻ mặt hắn từ từ u ám: "Thật là thâm tàng bất lộ (*)."

Còn tưởng là đóa hoa bách hợp tươi mát, không ngờ là đóa hoa hồng có gai.

"Đi thôi, em yêu của anh, à không... Em gái."

Hàn Ứng liếc mắt nhìn Lê Mộng bước nhanh rời khỏi, căn bản không đợi cô ta.

Lê Mộng tự mình đứng dậy, khập khễnh đuổi theo Hàn Ứng.

...

Phần lớn thời gian Minh Thù đi học không phải ngẩn người thì là ăn uống, còn có một đám người bảo vệ cho cô. Thầy giáo bắt mấy lần cũng không bắt được chứng cứ.

Nhìn ánh mắt của cô là hận rèn sắt không thành thép.

"Thầy Chương, làm phiền thầy một chút."

Chủ nhiệm lớp trẻ tuổi xinh đẹp đột nhiên cắt ngang thầy giáo lên lớp, thầy Chương gật đầu rồi đứng qua một bên.

Chủ nhiệm lớp đi lên trước bục giảng, nụ cười dịu dàng: "Ngày hôm nay có một người bạn học đến lớp chúng ta, mọi người hoan nghênh nhiệt liệt một chút."

Bây giờ cũng đã khai giảng gần nửa tháng, lúc này mới đến các học sinh tò mò nhìn về phía cửa phòng học.

Nữ sinh mặc đồng phục xanh trắng đan xen cùng kiểu từ cửa đi vào, cô ta đi lên bục giảng đứng bên cạnh chủ nhiệm lớp.

Khuôn mặt nữ sinh thanh tú, đeo kẹp tóc đáng yêu trên đầu thêm một chút nét đẹp ngọt ngào.

"Nào, tự giới thiệu bản thân em đi."

Nữ sinh hơi khom lưng: "Chào mọi người, tôi tên Hàn Lê Mộng."

Chủ nhiệm lớp đợi một lúc, dường như không có tiếng dò hỏi, hết rồi?

Nữ sinh không lên tiếng.

Chủ nhiệm lớp hoà giải: "Mọi người vỗ tay hoan nghênh chứ."

Lúc này trong phòng học mới phản ứng lại, tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên.

Minh Thù chống cằm nhìn nữ sinh trên bục giảng, nữ chính giả này cũng sửa lại họ luôn rồi.

Chủ nhiệm lớp sắp xếp chỗ ngồi cho Lê Mộng, Lê Mộng mang theo túi sách đi xuống bục giảng.

Chỗ ngồi của cô ta ở một hàng phía sau Minh Thù. Lúc đi ngang qua Minh Thù, Lê Mộng tăng nhanh tốc độ.

Lê Nhạc hiển nhiên thấy kỳ lạ, sao Lê Mộng lại tới nơi này học còn họ Hàn nữa?

Xong tiết học này, không ít nữ sinh vây quanh Lê Mộng.

Nguyên nhân là nghe nói cái kẹp trên đầu và cặp sách trong tay cô ta đều là đồ rất đắt, có tiền cũng chưa chắc mua được.

Tốt xấu gì Lê Mộng cũng là trọng sinh trở về, đã biết sự phồn vinh của kiếp sau. Đối diện với mấy người này, cô ta ứng phó vô cùng ung dung.

Rất nhanh thì thành lập được tình bạn giả tạo vững chắc.

Minh Thù với lấy đồ ăn vặt trên bàn, cân nhắc tìm cơ hội lại đánh một trận lấy phiếu đổi đồ ăn vặt kéo giá trị thù hận.

Luôn phải chuẩn bị để kéo giá trị thù hận.

Có lẽ Lê Mộng biết mình bây giờ không phải là đối thủ của Minh Thù, lựa chọn tránh khỏi Minh Thù, chăm chỉ kết bạn với bạn học trong lớp.

Minh Thù buồn phiền.

Nữ chính giả trở nên thông minh rồi, làm sao bây giờ?

Có đạo cụ có thể khiến chỉ số IQ nữ chính giả giảm xuống hay không?

[Ký chủ cố gắng, sau khi khai trương cửa hàng có rất nhiều đạo cụ thế này.]

Minh Thù: "..."

Hài Hòa Hiệu quảng cáo thật hay.

Coi trẫm là đồ ngốc à!

Đạo cụ nhất định phải đổi đồ, tuyệt đối sẽ không cho trẫm dùng đơn giản như vậy.

[...] Ký chủ cô biết quá nhiều rồi.

Muốn diệt khẩu sao?

[Không dám, Ký chủ cố lên!] Sau mỗi ngày Hài Hòa Hiệu cổ vũ đều ẩn giấu yên lặng.

"Lê Mộng cô ra ngoài cho tôi."

Lúc này chính là thời gian nghỉ trưa, Minh Thù và Diệp Tây Phong trở lại tương đối sớm. Trong phòng học cũng không có mấy người nhưng Lê Mộng với mấy chị em của cô vẫn ở đó.

Mấy nữ sinh đứng ở phía ngoài phòng học dẫn đầu là một nữ sinh tóc bồng bềnh đáng yêu.

Nữ sinh của trường đều có tóc đen dài thẳng, nữ sinh tóc bồng bềnh đáng yêu này trong đám tóc đen dài thẳng, thực sự có thể nói rằng rất chói mắt.

Người mới nói chuyện chính là nữ sinh tóc bồng bềnh này.

Học sinh trong phòng học lập tức mở rộng thảo luận nhiệt liệt.

"Đây không phải là Hàn Thiến hồi cấp hai sao?"

"Cô ta quen biết Hàn Lê Mộng?"

"Đều là họ Hàn, ôi..."

"Hàn Thiến là đại tiểu thư của Hàn gia đó... Lẽ nào Hàn Lê Mộng cũng vậy?"

Hàn Thiến dịu dàng cất tiếng: "Một con bé ở nông thôn cũng xứng làm người Hàn gia, cho rằng mình đổi họ thì thật sự là tiểu thư Hàn gia rồi."

Học sinh ăn dưa có tinh thần, sao lại nghe được bên trong có uẩn khúc vậy?

Lê Mộng đã đứng dậy đi về hướng Hàn Thiến, đưa tay muốn kéo cô ấy: "Thiến Thiến, chúng ta qua bên đó nói chuyện đi."

Hàn Thiến chán ghét lùi về sau một bước: "Thiến Thiến cũng là tên cô có thể gọi sao? Lê Mộng tôi hỏi cô, kẹp tóc của tôi có phải cô lấy không?"

"Kẹp tóc gì?" Mặt Lê Mộng vô tội.

Hàn Thiến đã thấy kẹp tóc trên đầu Lê Mộng đưa tay giật xuống, kẹp tóc kẹp lấy tóc Lê Mộng khiến cô ta đau đến rên một tiếng.

***

(*) Thâm tàng bất lộ: Che giấu, không để lộ tài năng.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 903: Thập Kỷ Chín Mươi (13)

Hàn Thiến nghe thấy tiếng rên của cô ta, ngược lại càng dùng sức giật.

Da đầu Hàn Lê Mộng bị kéo căng, tóc bị rụng rớt xuống rất nhiều.

"Kẹp tóc này ai cho cô lấy, đây là kẹp tóc tôi thích nhất." Hàn Thiến thật sự cũng không thích kẹp tóc này lắm.

"Cái này là anh hai tặng..." Khóe mắt Hàn Lê Mộng ửng đỏ: "Tôi không biết là của cô."

"Nói bậy, sao anh hai lại lấy đồ của tôi tặng cho cô, nhất định là cô trộm rồi!" Giọng Hàn Thiến rất lớn, người trong cả phòng học đều đã nghe thấy.

"Không phải, thật sự là anh hai cho tôi." Hàn Lê Mộng nhận thấy ánh mắt của bạn học trong phòng học: "Thiến Thiến, chúng ta qua phía bên cạnh nói chuyện đi."

"Đừng mà, các cô qua bên cạnh nói, chúng tôi xem kịch hay gì nữa."

Giọng nữ trong trẻo từ trong phòng học vang lên.

Hàn Thiến thuận tiện nhìn sang chỉ thấy một nữ sinh ngồi trên bàn học, một chân đạp ghế một chân chống phía sau mép bàn học, ngồi vô cùng phóng khoáng.

Nhưng bộ dạng nữ sinh trông đẹp tinh tế giống như búp bê được kỳ công chế tạo trong tủ kính. Khuôn mặt cô mang theo nụ cười, toàn thân lộ ra vẻ dịu dàng vô hại khác biệt với tư thế kỳ lạ của cô.

Học sinh trong phòng nhao nhao thẹn thùng.

Bọn họ cũng muốn xem kịch hay, nhưng cô trắng trợn nói ra như vậy thì có chút không ổn rồi?

Hàn Thiến cảm thấy Minh Thù có chút quen mắt nhưng có lẽ cô ta chưa từng thấy nữ sinh này.

Hàn Thiến rất nhanh thu tầm mắt lại, lấy tay chọc vào Hàn Lê Mộng: "Cô không chột dạ, tại sao muốn qua bên cạnh nói chuyện? Chột dạ rồi à? Cô ăn đồ nhà tôi, dùng đồ nhà tôi, còn trộm đồ nữa, quả nhiên là ở nông thôn đến."

"Tôi không có lấy đồ của cô."

Hàn Lê Mộng nói một chữ dừng một lúc.

Kẹp tóc này vốn chính là Hàn Ứng cho cô ta.

"Còn không thừa nhận."

Hàn Thiến giơ tay lên tát một cái qua đó.

Đầu Hàn Lê Mộng nghiêng sang một bên, thân thể cũng nghiêng qua một bên đụng vào khung cửa làm đầu sưng đỏ một mảng trong chớp mắt.

Hàn Thiến vẫn không dừng tay, níu cô ta lại mà đánh: "Cho cô trộm đồ của tôi."

Lúc này Hàn Lê Mộng không đánh trả, vậy cũng chỉ có thể chịu đòn.

Hàn Thiến dẫn theo người giúp đỡ, tuy Hàn Lê Mộng quen biết mấy chị em giả tạo kia nhưng lúc này đâu ai dám đứng ra, cho nên Hàn Lê Mộng dường như bị Hàn Thiến đè xuống đánh.

Lê Nhạc có chút không muốn xem nữa.

"Cô đi làm gì?" Minh Thù ngăn cô ấy.

"Gọi thầy." Lê Nhạc nói.

"Cô đã quên trước đây cô ta ức hiếp cô thế nào rồi sao?" Minh Thù nói: "Tràn ngập lòng đồng tình vẫn không bằng học hỏi kỹ năng nấu ăn."

Lê Nhạc: "..."

Lòng đồng tình liên quan gì với kỹ năng nấu ăn?

Minh Thù xoay Lê Nhạc trở lại, để cô ấy trở về chỗ ngồi: "Trở về học tập cho giỏi, học kỹ năng nấu ăn cho tốt."

Lê Nhạc: "???"

Lê Nhạc không thể đi gọi thầy nhưng thầy vẫn đến. Suy cho cùng gây ra tiếng động lớn như vậy, học sinh trên dưới lầu đều chạy đến vây xem.

Thầy dẫn Hàn Lê Mộng và Hàn Thiến đi.

Một lát sau thầy lại quay trở về.

"Diệp Tây Phong, Giản Hề, các em cũng đến đây."

Diệp Tây Phong mới vừa tỉnh ngủ: "???"

Minh Thù run chân ăn đồ ăn vặt: "???"

Diệp Tây Phong ném ánh mắt nghi ngờ đến Minh Thù, cô lại làm gì rồi?

Minh Thù nhún vai vô tội, xem phim ngăn cản một vài cứu viện, nằm cũng trúng đạn rồi.

Trong phòng làm việc.

Chủ nhiệm lớp của Hàn Thiến cùng chủ nhiệm của lớp bọn họ lớp đều ở đây, Hàn Thiến ưỡn ngực vẻ mặt ngạo nghễ mình không sai, khác với Hàn Lê Mộng cúi đầu nức nở bên cạnh.

Hàn Lê Mộng biết những người này dễ đồng tình người yếu hơn.

Hàn Thiến có chống lưng, cô ta không có cho nên cô ta chỉ có thể tranh thủ sự đồng tình của thầy.

"Diệp Tây Phong, Giản Hề, vừa rồi có phải các em châm ngòi thổi gió hay không?"

Minh Thù và Diệp Tây Phong cùng đi vào, chủ nhiệm lớp nghiêm mặt hỏi.

Diệp Tây Phong không nói, trong trường là học sinh gây chuyện bọn họ đều nghe thấy.

Nhưng cô gái Giản Hề này rõ ràng trông xinh đẹp lanh lợi, nụ cười nhàn nhạt, dịu dàng, cảm giác đầu tiên cho người khác không phải học sinh gây chuyện.

Nhưng đây mới khai giảng nửa tháng, cô gái này lên lớp không phải thất thần thì chính là ăn uống.

Bây giờ đã bắt đầu trốn học.

Còn có đám người của Diệp Tây Phong kia bảo vệ cho cô.

Nhất định là Diệp Tây Phong làm hư cô gái này rồi.

Đầu Diệp Tây Phong vẫn lờ mờ như cũ: "???"

Minh Thù rất thẳng thắn: "Xúi giục."

Diệp Tây Phong: "..."

Không phải chứ tiểu tổ tông, cô xúi giục rồi chính là xúi giục rồi cô còn thừa nhận cái gì!

Chủ nhiệm lớp nghẹn họng: "Nhìn thấy bạn học gây mâu thuẫn, vì sao không khuyên giải ngược lại còn châm ngòi thổi gió?"

Minh Thù nháy mắt: "Thầy muốn nghe lời thật hay là lời nói dối?"

Đôi mắt của chủ nhiệm lớp hiện lên tia giận dữ: "Có gì khác biệt?"

"Một cái thì bịa chân thành một chút, một cái thì thuận miệng bịa thôi." Minh Thù dừng một chút, nghiêng đầu cười: "Trên bản chất thì không có gì khác biệt cả."

"Phụt..."

Các thầy cô khác trong phòng làm việc đều cười phụt cả rồi.

Học sinh này lợi hại nha.

Chủ nhiệm lớp cắn răng: "Nói chuyện đàng hoàng cho tôi! Tại sao phải làm như vậy?"

Gương mặt Minh Thù chân thành: "Thấy bạn ấy không thoải mái."

"Phụt..."

Không được, bọn họ phải bị học sinh này chọc cười.

Dạy học nhiều năm như vậy, vẫn chưa từng thấy nói lý do "thấy bạn ấy không thoải mái" đến "cây ngay không sợ chết đứng" như vậy.

Mặt chủ nhiệm lớp đều bị bôi đen rồi.

"Thầy, em chỉ nói một câu thôi. Người ra tay đánh người lại không phải em, thầy bắt em không thả, có chút không phân biệt được chủ yếu và thứ yếu." Minh Thù cười híp mắt nói: "Không thì chờ lần sau em ra tay, thầy lại nói chuyện với em nhé?"

Chủ nhiệm lớp: "..." Em còn muốn đánh người?

Mời phụ huynh!

Phải mời phụ huynh!

"Gọi phụ huynh em tới cho tôi, còn em nữa Diệp Tây Phong!" Phải nói chuyện thật tốt với phụ huynh Diệp Tây Phong, không thể để hắn làm hư con của người khác!

Diệp Tây Phong: "..." Sao còn có hắn nữa?

...

Minh Thù và Diệp Tây Phong bị đuổi ra phòng làm việc, Minh Thù lấy ra một viên kẹo rồi lột vỏ bỏ vào trong miệng "chẹp" hai cái.

"Viên thuốc."

Diệp Tây Phong ôm đầu: "Bây giờ cô chỉ muốn chấm hết à? Đi sớm vậy làm gì chứ!"

"Ăn xong kẹo rồi, anh nghĩ gì vậy?"

"..."

Diệp Tây Phong theo bản năng sờ sờ túi, lấy ra bánh táo gai mua hồi sáng: "Ừm, chỉ còn lại cái này. Chuyện mời phụ huynh làm sao đây?"

"Mời mẹ tôi thôi."

Chỉ cần không nói cho Giản Thư mọi chuyện bình yên.

Mà bà Giản trước giờ đều dễ nói chuyện.

Chỉ cần lừa bà, bà tuyệt đối sẽ không nói với Giản Thư.

Diệp Tây Phong chỉ lỗ mũi của mình: "Vậy tôi thì sao?"

Tôi phải làm sao đây!

"Anh..." Minh Thù suy nghĩ một chút, Diệp Tây Phong dường như có một mẹ kế, bây giờ cha ruột bị mẹ kế thổi gió bên tai, đối với đứa con trai này chỉ hận rèn sắt không thành thép: "Nếu không thì nói anh là người mà nhà tôi nhặt được?

Diệp Tây Phong: "..." Cút!

Minh Thù thừa lúc Giản Thư không ở nhà, nói cho bà Giản chuyện mời phụ huynh.

Quả nhiên Bà Giản không hề mất sức sống, ngược lại vì có thể mời phụ huynh nên vui vẻ đi trang điểm.

Trước đây Giản Thư cũng nói dối thế nhưng hắn thông minh, chưa từng bị thầy bắt được sơ hở quậy đến mức mời phụ huynh.

Mà con gái thì trước nay chưa từng nghĩ phải đưa cô đi học.

Vẫn cho là đời này của cô là vô vọng mời phụ huynh, không ngờ cô còn có thể trải nghiệm một lần.

Không trải nghiệm mời phụ huynh cũng không phải là cuộc sống hoàn chỉnh.

Trên đường về, đầu bà Giản không giống với người bình thường Minh Thù cũng có chút bất đắc dĩ.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 904: Thập Kỷ Chín Mươi (14)

Phải mời phụ huynh đến, ngoài Minh Thù còn có Hàn Thiến và Lê Mộng.

Mẹ của Hàn Thiến là một người phụ nữ ăn mặc sang trọng, Minh Thù và bà Giản đi vào, bà Hàn lộ ra ánh mắt xem thường: "Tôi còn tưởng là ai."

Ngón tay bà Giản đưa lên chỉnh kính, kéo xuống dưới rồi lại đẩy lên: "A, Hàn phu nhân gần đây có vẻ được chăm sóc tốt nhỉ, không có Hàn tiên sinh ở nhà, không biết là có ai ở đó cùng nhau vui vẻ vậy."

Lông mày bà Hàn dựng đứng lên: "Đỗ Vãn Du, bà có ý gì?"

"Không có ý gì cả."

Mắt thấy hai người có khí thế giương cung bạt kiếm, chủ nhiệm lớp mau chóng chặn hai người lại: "Hai vị, mọi người có vấn đề gì thì cứ bỏ sang một bên đã, ngày hôm nay chúng ta chủ yếu nói về vấn đề về con của các vị. Diệp Tây Phong, phụ huynh của cậu không đến sao?"

Diệp Tây Phong vốn đi theo Minh Thù đánh liều vội vàng nói: "Đây là dì em, có vấn đề gì cô cứ nói với dì em."

Đỗ Vãn Du gật đầu: "Ừ, có vấn đề gì cứ nói với tôi."

Chủ nhiệm lớp: "..."

Một lát sau chủ nhiệm lớp mới lấy lại được tinh thần, bảo bọn Minh Thù đi ra ngoài trước.

Minh Thù và Diệp Tây Phong đứng ở bên trái, Hàn Thiến và Lê Mộng đứng ở bên phải, có điều Hàn Thiến ghét bỏ nên đứng thật xa.

"Thực sự là mất mặt." Hàn Thiến bất mãn lầm bầm: "Thật không biết cha nghĩ như thế nào lại cho người như cậu vào trong nhà."

Lê Mộng liếc mắt nhìn Hàn Thiến, không dám hé răng.

"Nhìn cái gì vậy!" Hàn Thiến lại không hài lòng. "Nhìn thấy mặt của cậu là thấy buồn nôn."

Lê Mộng không nói gì, Hàn Thiến cũng mắng không nổi.

Cô liếc về phía Minh Thù, đột nhiên lên tiếng: "Cậu là em gái của Giản Thư?"

Minh Thù dựa vào tường, nghiêng đầu nhìn sang mỉm cười, trong mắt dường như mang theo ánh sáng ôn hòa: "Có chuyện gì sao?"

Hàn Thiến nhìn sang hai bên rồi đi tới phía cô.

Diệp Tây Phong ngăn lại.

Thiếu niên khuôn mặt anh tuấn đẹp trai, nhướng mày: "Đừng đến gần như vậy, có gì cứ đứng đấy nói."

Ưu thế của nam sinh thân cao được thể hiện, Hàn Thiến mặc dù bất mãn nhưng vẫn đứng lại không tiến lên nữa.

"Tôi hỏi cô, anh trai cô có bạn gái không?"

Hàn Thiến thấp giọng.

Minh Thù nheo mắt: "Anh của cô và anh của tôi không hợp nhau, trước đó tôi còn đánh anh trai của cô, cô hỏi việc này làm gì? Dò xét tình địch sao?"

Hàn Thiến la lên một tiếng. "Anh trai tôi là do cô đánh? Đáng đánh, anh ta lâu lắm chưa bị ăn đòn."

"..." Đây là em gái ruột sao?

Hàn Thiến liếc mắt nhìn Lê Mộng bên kia: "Hắn biết rõ kẹp tóc là của tôi còn cố ý cho Lê Mộng, không phải là muốn tôi tìm cô ta gây sự sao, hắn nghĩ là tôi không biết, nghĩ người khác đều là đồ ngu sao."

Hàn Thiến và Hàn Ứng dường như không cùng một phe, dù sao Minh Thù nghe được từ trong giọng nói của Hàn Thiến cảm giác tràn đầy ghét bỏ.

Nhà giàu có thật loạn.

Ăn hai miếng bánh táo tự an ủi.

Hàn Thiến chưa từ bỏ ý định: "Anh trai cô có bạn gái hay không?"

"Không biết."

"Cô không phải là em gái của anh ấy sao? Sao cô lại không biết?"

Minh Thù tùy ý nói: "Anh của tôi trong một tháng thì hơn nửa tháng ở bên ngoài, tôi làm sao biết được anh ấy có bạn gái hay không."

Theo lý thuyết là không có, dù sao anh trai này của cô sẽ cặp với nữ chính.

Cho nên nói, ngay cả không có cũng không tới lượt cô gái này.

-

Bà Giản và bà Hàn cùng đi ra ngoài, bà Hàn trừng mắt nhìn Lê Mộng kéo Hàn Thiến rời đi, Lê Mộng cắn môi đuổi theo bọn họ.

Bà Giản ôm lấy bả vai Minh Thù: "Bảo bối, yên tâm, mẹ giải quyết cho con rồi, về sau còn có việc thế này nhất định phải gọi cho mẹ, mẹ sẽ giúp con."

Diệp Tây Phong cạn lời: "Dì, dì không sợ em ấy học cái xấu sao?"

"Sao có thể chứ, bảo bối nhà ta ngoan như vậy, sao có thể học cái xấu được." Bà Giản mù quáng tin tưởng con gái nhà mình, tuyệt đối sẽ không học cái xấu: "Tiểu Tây Phong, cháu phải bảo vệ cho tốt bảo bối nhà dì, nếu không... dì sẽ bảo Giản Thư đánh cháu."

Diệp Tây Phong: "..."

Người của gia đình này là người thế nào đây.

Minh Thù đưa bà Giản ra khỏi trường học.

Bà Giản bước đi mang theo gió, không khí xung quanh dường như cao hứng cùng với bà.

"Bảo bối, con xem... đó là xe của anh trai con đúng không?" Bà Giản đột nhiên giữ lấy Minh Thù, kéo cô trốn ra phía sau một thân cây.

Minh Thù liếc mắt, đúng là anh trai cô.

Bà Giản kéo tóc, đeo kính râm vào lui về phía sau: "Bảo bối, mẹ đi trước, đây bí mật giữa hai chúng ta."

Minh Thù: "..."

Giản Thư xuống xe thì thấy Minh Thù từ trong trường học đi ra, thấy hơi lạ ánh mắt của hắn đảo qua trong sân trường, nhìn thấy một bóng lưng quen thuộc nhịn không được khẽ mỉm cười.

Cha thực sự nên trở về quản lý.

Giản Thư tới là để mang Minh Thù đi bệnh viện, hắn phí mất bao nhiêu công sức mới hẹn được vị chuyên gia bệnh tim kia.

"Anh, em cảm thấy em không làm sao cả."

Minh Thù nghiêm túc giải thích.

"Tất cả mọi người đều cảm thấy như vậy, còn cần bác sĩ làm gì? Chỉ là làm kiểm tra nhỏ, đừng lo lắng, có anh ở đây rồi."

"..." Trẫm là sợ lang băm này không cho phép ăn, không cho phép ăn!

"Được rồi, anh có bạn gái chưa?" Minh Thù nhớ tới Hàn Thiến, thuận miệng hỏi một câu.

Bây giờ Giản Thư và Lê Mộng hầu như là không thể nào, không biết hắn có thể cùng Lê Nhạc cùng một chỗ hay không.

Nữ chính không biết làm cơm, cô không vui khi để cho cô ta làm chị dâu mình.

Chị dâu của cô phải là người kế thừa của Trung Hoa mỹ thực, cải trắng cũng có thể làm ra một trăm linh tám món ăn!

[Ký chủ mau tỉnh lại.]

"Không có." Giản Thư nói ngắn gọn: "Sao vậy, sợ anh có bạn gái rồi không thương em nữa sao?"

"..." Có gì tốt đâu, đừng quản ta ăn cái gì là được!

"Trong lòng anh, Hề Hề là quan trọng nhất."

Minh Thù nghiêng đầu, Giản Thư trả cho cô một nụ cười.

Khóe miệng Minh Thù khẽ giật, dời ánh mắt nhìn ra ngoài xe.

Bệnh viện kiểm tra rườm rà, Minh Thù bị giày vò qua lại mấy lần.

Vị chuyên gia kia gọi Giản Thư đi, hai người nói chuyện thật lâu, lúc Giản Thư đi ra nói thân thể cô đã khôi phục tốt hơn, nhưng có điều không được ăn quá nhiều thực phẩm linh tinh.

Minh Thù vốn cũng biết lang băm sẽ nói như vậy.

-

Nghỉ ngày quốc khánh.

Diệp Tây Phong mời Minh Thù tham gia tiệc sinh nhật của cha hắn.

Minh Thù không muốn đi nhưng Diệp Tây Phong nói trong bữa tiệc cha hắn mời đầu bếp nổi tiếng tới, còn có rất nhiều đồ ăn ngon bên ngoài không có, Minh Thù lúc này mới thu xếp đi dự tiệc.

Bữa tiệc của Diệp gia trong một ngôi biệt thự, người tới đều là người có quyền có tiền có thế hiện nay.

Diệp Tây Phong mang theo quà hắn mua từ trước, Minh Thù cũng sớm được bà Giản chuẩn bị quà cho.

"Chúc chú Diệp sinh nhật vui vẻ."

Minh Thù đưa lễ vật cho ông Diệp.

"Tiểu Hề đã lớn như vậy rồi." Ông Diệp cười tiếp nhận, đưa tay so lên hông mình: "Lần trước gặp cháu, cháu mới lớn chừng này, khi đó…"

Nhưng cảm thấy không thích hợp lắm, ông Diệp dừng lại nói sang chuyện khác: "Tên nhóc nhà chú không gây phiền phức gì cho cháu chứ?"

Minh Thù mỉm cười lắc đầu.

Máy cung cấp đồ ăn vặt rất tự giác.

Đương nhiên có thể là do Giản Thư đánh người thật đáng sợ.

"Vậy các cháu đi chơi đi, chăm sóc tiểu Hề cho tốt." Ông Diệp dùng sức vỗ lên đầu Diệp Tây Phong cái: "Những người trẻ tuổi đều ở trên lầu, con mang tiểu Hề lên làm quen một chút."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 905: Thập Kỷ Chín Mươi (15)

Người chơi đùa trên lầu tương đối nhiều vì nhiều người trẻ tuổi.

Có điều ở thập niên này, có thể chơi đùa cũng chỉ có vài kiểu không có nhiều trò mới.

Trên lầu, được chia ra thành từng nhóm rõ ràng, cứ năm ba người tụ tập lại một chỗ.

Diệp Tây Phong đi lấy vài thứ cho Minh Thù, Minh Thù đứng chờ ở một chỗ ít người.

"Giản Hề, em cũng tới hả."

Hàn Ứng mang theo một ly rượu đỏ ngăn cản lối đi của Minh Thù, nhìn lên vẻ mặt hắn dường như không hề tính toán việc lúc trước bị Minh Thù đánh.

Minh Thù liếc mắt: "Còn muốn bị đánh?"

Hàn Ứng: "Em gái nhỏ à, cá tính cũng được, nhưng đừng mạnh mẽ quá ở đây cũng không tốt lắm."

Minh Thù hỏi một cách khiêm tốn: "Không tốt chỗ nào?"

Hàn Ứng nghiên người sang bên kia ra hiệu với Minh Thù: "Dễ đắc tội với người khác."

Minh Thù "ồ" một tiếng, không để ý lắm hỏi lại: "Đắc tội thì đã làm sao?"

Cô còn đắc tội với ít người sao?

Thêm một người không nhiều lên.

Bớt một người cũng không ít đi.

Minh Thù bày tỏ không quan tâm.

Hàn Ứng: "..."

Đắc tội đương nhiên không có đồ ngon để ăn.

Ánh mắt của hắn nhìn lên trên người Minh Thù một vòng, ánh mắt dưới lớp kính dường như có ẩn núp một con ác thú, hắn nhếch miệng: "Xem ra Giản Thư bảo vệ em rất tốt."

Minh Thù chỉ mỉm cười.

Hàn Ứng giơ ly rượu lên: "Hẹn gặp lại em."

Hàn Ứng xoay người rời đi, quay sang nói chuyện với người bên cạnh.

Diệp Tây Phong mang đồ về, cau mày hỏi: "Hắn nói gì với cô?"

"Nói hắn là đầu heo."

"..."

Giọng nói Minh Thù không hề nhỏ, Hàn Ứng đang ở cách đó không xa hoàn toàn có thể nghe được Minh Thù mắng mình.

Hàn Ứng quay lưng về phía Minh Thù, hắn cúi đầu chỉnh lại gọng kính, một lát sau ngẩng đầu lên tiếp tục nói chuyện cùng với người bên kia.

-

Khi bữa tiệc diễn ra được một nửa, Diệp Tây Phong bị ông Diệp gọi đi.

Minh Thù ăn đồ ăn vặt Diệp Tây Phong mang tới, nhìn những người phía trên đài.

Lê Mộng cũng tới, lúc này đang bị Hàn Thiến cùng mấy chị em cô mang theo vây quanh, nghe tiếng hẳn không phải là chuyện gì tốt.

Lê Mộng đẩy người cản trở mình bước lên trước mấy bước.

Một nữ sinh mặc váy màu hồng nhạt kéo nào trở lại, hai người giằng co đi tới gần Minh Thù.

Ánh mắt Lê Mộng đảo qua Minh Thù, lúc nữ sinh mặc váy màu hồng nhạt kéo cô, cô vừa lùi về phía sau vừa xoay người liền đổi vị trí với nữ sinh váy màu hồng nhạt.

Nữ sinh mặc váy màu hồng nhạt không biết vì sao đứng không vững, đụng phải Minh Thù.

Nếu như không để ý bị đụng trúng, Lê Mộng cảm thấy cô ta không nổi khùng lên cũng sẽ gây ra tiếng động, những người này cũng không dám tìm mình gây phiền toán nữa.

Nhưng là…

Minh Thù đưa ra một tư thế rất đẹp, đơn giản đỡ được nữ sinh mặc váy màu hồng nhạt.

"Cẩn thận một chút, làm rơi đồ ăn thật lãng phí."

Nữ sinh mặc váy màu hồng nhạt ngửa đầu nhìn nữ sinh kia, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi ửng đỏ, vội vàng đứng vững: "Xin lỗi."

Nữ sinh mặc váy màu hồng nhạt quay đầu chỉ về phía Lê Mộng: "Lê Mộng, cô cố ý!"

Lê Mộng hơi biến sắc.

Đồ thần kinh kia, làm sao…

Nữ sinh mặc váy hồng thấy Lê Mộng thất thần, tiến lên kéo cô vào trong góc.

Mấy nữ sinh chen chúc nhau, người bên ngoài chỉ là nhìn xem.

Bọn họ cũng đều biết Hàn Lê Mộng này là gia chủ Hàn gia phong lưu thành tính kia nhận làm con gái nuôi, rất nhiều người suy đoán cô là con gái riêng của ông ta.

Từ xưa đến nay, con riêng chính là một thân phận không được ai chào đón.

Có Hàn Thiến là thiên kim thực sự của Hàn gia bày mưu đặt kế, bọn họ cũng không muốn gây phiền toái.

-

Lê Mộng trên mặt bị hất rượu đỏ, cô đưa tay lau mặt, hai tay chống lấy bồn rửa tay trong cặp mắt tràn đầy hận ý.

Nếu như không phải do đồ thần kinh kia, cô bây giờ có lẽ đã là con nuôi nhà họ Giản.

Lúc trước đến cùng cô đã làm chỗ nào không tốt, để cho cô ta đột nhiên xa cách mình?

"Hận sao?"

Lê Mộng toàn thân lông tóc dựng đứng, mạnh mẽ xoay người.

Hàn Ứng dựa vào khung cửa, cười mà như không cười nhìn

cô.

Hận ý trong đáy mắt Lê Mộng chớp mắt thu lại: "Anh trai…"

"Đừng gọi tôi như vậy." Hàn Ứng nói: "Hàn Thiến không thích cô, tôi tất nhiên cũng không thích cô, vì cô không phải người của Hàn gia, tôi không biết cô dùng cách gì để cho ông ta nhận cô làm con nuôi còn mang cô về nhà, có điều cô phải rõ một điểm trong cái nhà này cô chỉ là người ngoài."

Hai tay Lê Mộng nắm lại.

Cô đương nhiên biết cô là một người ngoài.

Nhưng nếu như cô không mượn ngoại lực, thân phận của cô quá hèn mọn.

Có thể đi vào Hàn gia, đương nhiên là vì cô trước khi trọng sinh biết một ít tin tức, mặc dù ở đời sau không phải là chuyện lớn gì, nhưng bây giờ… đối với gia chủ Hàn gia mà nói là điểm trí mạng.

"Tôi có thể giúp cô dạy dỗ Hàn Thiến."

Lê Mộng kinh ngạc nhìn người con trai trước mặt.

Ánh mắt của người này ẩn sau mắt kính nhìn không thấy cảm xúc.

Nhà vệ sinh tí tách tiếng nước chảy, dường như vang lớn hơn mấy lần.

Ngón tay người kia ở trong tầm mắt: "Nhưng có một điều kiện."

Ma xui quỷ khiến, Lê Mộng lên tiếng hỏi: "Điều… Điều kiện gì?"

"Giản Hề từng ở thôn của cô đúng không?"

Lê Mộng gật đầu.

Hàn Ứng hỏi: "Cô ta có nhược điểm gì?"

Nhược điểm?

Đồ thần kinh kia có nhược điểm gì… bệnh tim được coi là nhược điểm không?

Nhưng gần đây sắc mặt cô nhìn rất tốt, hoàn toàn không yếu đuối giống như trước kia còn ở trong thôn.

Hàn Ứng: "Không biết?"

Lê Mộng nắm vạt áo: "Cô ta…. có bệnh tim, việc này có được không?"

"Bệnh tim?" Hàn Ứng thì thầm một tiếng: "Hèn gì Giản gia cất giấu cô ta kỹ thế, Chậc chậc… Giản Thư à Giản Thư, lần này tôi xem anh sẽ phải làm sao bây giờ."

Hàn Ứng lấy ra từ trong túi quần một cái khăn tay đưa cho Lê Mộng: "Vật này, một lát nữa cô để cho Hàn Thiến uống vào còn lại tôi sẽ sắp xếp."

"Đây là cái gì?"

"Cô không cần phải lo, làm theo lời tôi bảo là được."

-

"A!"

Tiếng kêu thảm thiết từ lầu ba truyền tới.

Lúc Minh Thù và Diệp Tây Phong đi lên đã có không ít người, Hàn Thiến mặt cắt không còn một giọi máu đứng ở cửa, mấy chị em bên cạnh bám víu lấy nhau, dường như thấy cái gì cực kỳ đáng sợ.

Diệp Tây Phong là người của Diệp gia, hắn chen vào bên trong.

"Sao vậy?"

"Dao Dao… Dao Dao cô ấy…"

Khuôn mặt Hàn Thiến trắng bệch, chỉ vào trong phòng, không nói được hết câu.

Diệp Tây Phong liếc mắt nhìn vào bên trong, lập tức xoay người kéo Minh Thù đang muốn nhìn vào bên trong: "Đi gọi xe cứu thương, mấy người các anh dẫn hết khách ra ngoài."

Trong phòng, nữ sinh mặc váy hồng nhạt co quắp trên mặt đất, chỗ cổ tay có một mảng lớn máu tươi.

Tự sát.

Lê Mộng lẫn trong đám người, nghe được tin tức này có chút kinh ngạc, cô cho rằng Hàn Ứng đưa vật đó là loại thuốc kia... thật không nghĩ đến sẽ khiến người ta tự sát.

Hơn nữa vì sao xảy ra chuyện lại là nữ sinh mặc váy hồng nhạt.

Minh Thù mặc dù chưa tiến vào, nhưng lúc xe cứu thương tới mang người đi, cô vẫn nhìn thấy nữ sinh mặc váy màu hồng nhạt dính một mảng máu lớn trên váy.

Trong bữa tiệc xảy ra chuyện như vậy, tuy là việc nữ sinh tự sát không rõ chuyện ra sao, nhưng Diệp gia là chủ nhân của bữa tiệc chắc chắn sẽ phải gánh chịu một phần trách nhiệm.

"Dao Dao không thể nào tự sát!" Đối mặt trước cảnh sát đến điều tra, Hàn Thiến có vẻ rất kích động: "Cô ấy làm sao có thể tự sát được, cô ấy tuyệt đối sẽ không tự sát!"

"Hàn tiểu thư, cô cảm thấy có người mưu sát?"

"Nhất định là có người hại cô ấy!" Hàn Thiến còn đang run rẩy, cô chợt nắm lấy cánh tay cảnh sát trước mặt: "Nhất định là có người hại cô ấy, các người phải tìm được hung thủ kia!"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 906: Thập Kỷ Chín Mươi (16)

"Xin hỏi, cô là Giản Hề sao?"

Hai cảnh sát đột nhiên đi tới trước mặt Minh Thù, bày ra tư thế muốn chất vấn.

"Cô ấy không liên quan gì tới việc này, mọi người có chuyện gì cứ hỏi tôi là được." Diệp Tây Phong che ở trước mặt Minh Thù: "Tối hôm nay tôi vẫn đi cùng cô ấy."

Diệp Tây Phong có rời đi một khoảng thời gian, có điều hắn cảm thấy chuyện này không có khả năng có liên quan với Minh Thù.

"Diệp Tây Phong, chúng tôi chỉ hỏi theo trình tự thôi, xin cậu không gây trở ngại chúng tôi làm nhiệm vụ."

Thái độ cảnh sát có chút cường ngạnh.

Diệp Tây Phong nhíu mày, thái độ của cảnh sát này hơi kỳ lạ, hai mắt hắn tỏa sáng: "Có phải có người nào nói điều gì đó?"

"Diệp Tây Phong, sự thật như thế nào sau khi chúng tôi điều tra sẽ đưa ra kết luận."

Minh Thù giơ tay lên ý bảo Diệp Tây Phong đừng nói nữa.

"Mọi người muốn hỏi tôi cái gì?"

Cảnh sát thấy Minh Thù phối hợp, thái độ cũng hòa hoãn lại: "Xin hỏi Giản tiểu thư, lúc vụ án xảy ra cô ở chỗ nào?"

"Lầu hai, đang ăn mấy thứ rất nhiều người nhìn thấy."

Cảnh sát liếc mắt nhìn Minh Thù: "Trước khi xảy ra vụ án, cô có rời khỏi lầu hai không?"

"Có một lần vào nhà vệ sinh."

"Có người làm chứng không?"

"Anh đi nhà vệ sinh cũng rủ người đi cùng sao?"

Minh Thù bất ngờ bật lại, cảnh sát không kịp đề phòng: "Mọi người... con gái đi nhà vệ sinh, không phải ai cũng thích rủ nhau đi sao, không có người làm chứng có thể chứng minh cô chỉ là đi nhà vệ sinh sao?"

Hai tay Minh Thù để trước ngực: "Tôi ở trong nhà vệ sinh chỉ có mấy phút, hoàn toàn không đủ thời gian gây án."

"Nhưng có người nói cô ở lại nhà vệ sinh gần nửa giờ, cô giải thích việc này như thế nào?"

Ánh mắt Minh Thù lướt qua cảnh sát, rơi lên trên người Hàn Ứng cách đó không xa, Hàn Ứng xa xa cũng nhìn về phía cô.

Minh Thù mỉm cười: "Sau khi rời khỏi nhà vệ sinh, tôi đi theo người hầu đi xuống phòng bếp, người hầu có thể làm chứng."

"Cô đi xuống bếp làm gì?"

Minh Thù nhếch miệng: "Kiếm cái gì đó ăn, chứ chẳng lẽ tôi đi làm cơm sao?"

Cảnh sát: "..."

Người hầu chứng minh Minh Thù đúng thật chỉ ở trong bếp, xem đầu bếp làm mấy món ăn rồi mới rời đi.

Sau khi cô trở lại lầu hai, vẫn có người làm chứng chứng minh cô không rời đi, cũng không hề lên lầu ba.

Bây giờ kỹ thuật không có giám sát, kiểm tra vân tay cũng không hoàn thiện.

Nữ sinh rốt cuộc là tự sát hay là mưu sát, trong lúc nhất thời cũng không có cách nào đưa ra kết luận.

Có điều nghi vấn Minh Thù không được thành lập.

Khách ở nơi này đều không phải là người bình thường, cho nên ai đã được hỏi qua có thể tạm thời rời đi.

Diệp Tây Phong vội vàng đưa Minh Thù trở về.

Những người còn lại, người nhà có thể tới đón lần lượt rời đi.

Hàn Ứng và Hàn Thiến cũng chuẩn bị rời đi, Hàn Thiến dường như vẫn sợ cả người được người bên cạnh đỡ lấy, ngơ ngơ ngác ngác lên xe.

Lê Mộng nhắm mắt đi theo Hàn Ứng.

"Giản Hề, có cần anh đưa em về không?"

Hàn Ứng đứng ở trước cửa xe, nhìn Minh Thù vung vẩy chìa khóa xe trong tay.

"Không cần." Diệp Tây Phong cứng rắn từ chối hắn.

"Anh trai em ngày hôm nay hình như không tới đây." Hàn Ứng nói: "Thực sự không cần anh đưa về sao? Ngày hôm nay Giản Hề chắc là cảm thấy rất hoảng sợ?"

Ánh mắt Hàn Ứng vẫn dừng lại ở trên mặt Minh Thù, cô ta thực sự có bệnh tim? Làm sao trải qua chuyện lớn như vậy, người bình thường cũng cảm thấy thở không nổi, cô lại giống như không có việc gì xảy ra.

"Anh nghĩ sẽ làm tôi sợ?"

Minh Thù nghiêng đầu đón nhận ánh mắt Hàn Ứng.

Trước cô còn cảm thấy kỳ lạ, vì sao chuyện này chỉ đổ lên trên người cô.

Bây giờ phản ứng của Hàn Ứng này...

Hắn là muốn dọa chết trẫm? Sau đó kế thừa đồ ăn vặt của trẫm?

Hàn Ứng đưa ngón tay đặt dọc lên môi: "Giản Hề, anh vô duyên vô cớ dọa em làm gì, không nên nói lung tung."

Minh Thù nghiêm túc suy đoán: "Có lẽ do đầu anh có bệnh?"

Hàn Ứng: "..."

Giản Thư đáng ghét đã đành, ngay cả em gái của hắn cũng đáng ghét như vậy.

Thật là làm cho người khác muốn hủy diệt hai anh em nhà này.

"Ôi..." Minh Thù đột nhiên che ngực hô nhỏ một tiếng.

Sắc mặt Diệp Tây Phong thay đổi lớn, thuận thế đỡ lấy cô.

Nhưng còn có một người nhanh hơn đẩy Diệp Tây Phong ra đỡ lấy Minh Thù, lớn tiếng: "Hề Hề! Hề Hề, thuốc, Hề Hề thuốc đâu rồi?"

Minh Thù nháy mắt một cái với người đàn ông trung niên đang đỡ cô, sau đó đưa ra bộ dạng thở không nổi: "Cha... Hắn... Hắn bắt nạt con!"

Xông tới không phải ai khác chính là ông Giản.

Hắn vừa tới thì thấy con gái nhà mình đột nhiên che ngực.

Nhưng ánh mắt vừa rồi của Minh Thù…

Tốt xấu gì cũng đã thành tinh trên thương trường, ông Giản nhìn Hàn Ứng đang đứng trước mặt, lập tức diễn kịch: "Hề Hề, là ai bắt nạt con? Khiến cho con tức giận, để cha dạy dỗ hắn!"

"Hắn..."

Minh Thù chỉ vào Hàn Ứng.

Hàn Ứng: "..."

Một bàn tay của ông Giản đánh tới Hàn Ứng.

Hàn Ứng vẫn còn đang ngẩn ra không phản ứng kịp, hứng trọn một cú đánh.

Một tiếng kêu đặc biệt vang dội, người xung quanh đều nghe thấy.

"Thân thể Hề Hề không tốt, cậu đường đường là đàn ông lại đi bắt nạt một cô gái, cậu cho rằng Hề Hề nhà tôi không có ai bảo vệ phải không? Tên nhóc nhà họ Hàn, tôi nói cho cậu biết, Hề Hề nhà tôi nếu có chuyện gì xảy ra tôi sẽ không để yên cho Hàn gia nhà cậu đâu."

Dù sao Giản gia và Hàn gia trong bóng tối đều có bí mật.

Ông Giản cũng không sợ Hàn Ứng vạch mặt.

Còn về việc bắt nạt người nhỏ hơn?

Trước đó hắn bắt nạt Hề Hề, ông đứng ra bảo vệ con gái mình hoàn toàn là hợp lý, dù lão già kia của Hàn gia có tới đây ông cũng không sao cả.

Hàn Ứng: "..."

Ông Diệp thấy tình huống bên này không đúng vội vã chạy qua, bảo Diệp Tây Phong mang Minh Thù đã uống thuốc xong dường như đang tỉnh lại đi vào bên trong.

Lại khuyên nhủ ông Giản đang nổi giận.

Sau đó quở trách Hàn Ứng vài câu, bảo hắn đi trước.

Hàn Ứng: "..."

Bà nó!

Không đúng!

Con ranh kia có chỗ nào giống như phát bệnh chứ?

Nhưng lúc này ánh mắt người xung quanh nhìn hắn, giống như hắn thực sự vừa bắt nạt một cô gái.

Hàn Ứng bực mình đóng sầm cửa xe rời đi.

-

Vừa đến chỗ không người, Minh Thù lập tức không sao phủi phủi quần áo trên người.

Diệp Tây Phong trợn to mắt: "Cô..."

"Làm sao?"

"Cô không phát bệnh sao?"

"Anh hy vọng tôi phát bệnh sao?"

Diệp Tây Phong nổi giận hét lên: "Cô làm tôi sợ muốn chết!"

Hắn thật sự nghĩ cô phát bệnh.

"Hàn Ứng muốn làm tôi sợ, tôi cho hắn được như ý." Trẫm chính là người khéo hiểu lòng người như thế, lúc tự mình không thể ra tay đương nhiên phải nghĩ ra cách khác. Cô đâu có ngốc.

Diệp Tây Phong nghĩ tới phản ứng của ông Giản vừa rồi, có lẽ cũng biết là cô đang giả bộ.

"Hề Hề."

Đang nghĩ ngợi, ông Giản và ông Diệp cùng nhau đi qua.

"Cha."

Minh Thù cũng là lần đầu tiên nhìn thấy người cha này.

Ông Giản và Giản Thư nhìn khá giống nhau, không thể không nói cả nhà này sắc đẹp đều khá ổn, mặc dù đã ở tuổi trung niên ông Giản cũng thuộc hàng ngũ các ông chú đẹp trai.

"Con bé này, vừa rồi lại dám dọa cho cha giật mình."

Giọng nói ông Giản mặc dù có chút nghiêm khắc nhưng không hề có ý trách mắng.

Ông Diệp ước chừng cũng hiểu được: "Tiểu Hề, cháu không có việc gì trêu chọc thằng nhóc nhà họ Hàn kia làm gì?"

"Hắn muốn làm cho cháu sợ, cháu liền giả bộ cho hắn thấy." Minh Thù đàng hoàng nói.

"..." Ông Diệp không biết nói gì thêm.

"Thằng nhóc nhà họ Hàn kia dọa con làm gì?" Ông Giản chớp mắt nổi giận.

"Đầu óc có bệnh!" Từ lần đầu tiên gặp mặt, Hàn Ứng đối với cô đã không có ý tốt.

Ông Giản: "..."

Lúc trước nghe vợ nói con gái của bọn họ so với trước đây sáng sủa hẳn lên, nói cũng nhiều có thể cùng bọn họ trò chuyện không đắm chìm bên trong thế giới riêng của mình nữa, hắn còn có chút không tin.

Lúc này nhìn thấy hắn chỉ có thể tin tưởng.

Con gái đúng thật không giống lúc trước.

Ở độ tuổi này nên có sức sống.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 907: Thập Kỷ Chín Mươi (17)

Sau khi cha Giản và cha Diệp hỏi han nhau liền dẫn Minh Thù đi.

Lên xe, cha Giản lại quở trách cô một trận.

"Một lát nữa trở về gọi điện thoại cho anh trai con."

Lúc Giản Thư vừa nhận được tin tức nhưng hắn lại không ở thành phố, vừa lúc cha Giản ở đây cho nên ông nhanh chóng chạy qua.

"Ừm."

Minh Thù khéo léo đồng ý: "Cha, cha có đói bụng không?"

"Có một chút, sao vậy?" Trước đó ông đang họp, lập tức chạy tới cũng không có thời gian ăn gì.

Cô gái nụ cười tươi như hoa, mắt sáng trong trẻo tràn đầy hy vọng: "Chúng ta đi ăn thôi."

Cha Giản nghĩ mình rất ít khi ăn cơm cùng con gái, con gái... chắc cũng rất muốn cùng hắn ăn bữa cơm.

Nghĩ tới điều này, cha Giản bảo tài xế đưa đến nơi ăn uống gần đó.

Nhìn thấy vẻ mặt thỏa mãn được ăn uống của con gái mình, cha Giản suy ngẫm về bản thân một chút, có phải ông không đủ quan tâm đến người nhà không?

Tuy là ông cung cấp đầy đủ điều kiện vật chất cho các con, nhưng những đứa trẻ vẫn cần người cha bầu bạn.

Bà Giản có đôi khi quay phim cũng là mười ngày nửa tháng không thấy mặt mũi đâu, đứa trẻ này trước đây đã phải cô đơn như thế nào.

Nghĩ đến bản thân vẫn nên nghe lời của bác sỹ, đưa cô đến vùng nông thôn để điều dưỡng.

Lúc này Cha Giản hận không thể cho mình hai bạt tai, đáy lòng chất đầy hối hận và tức giận.

Vì vậy ông Giản quyết định khi trở về sẽ giao việc của công ty cho Giản Thư xử lý.

Ông muốn về hưu.

Giản Thư: "?"

Giản Thư cũng vì bận rộn không có thời gian chăm sóc em gái đang muốn trút đi gánh nặng không làm, cha của hắn lại đột nhiên cũng muốn làm như thế?

Gia nghiệp lớn như vậy, hai người đều từ bỏ vậy ai làm?

Cuối cùng gừng càng già càng cay.

Cha Giản về hưu thành công.

Buồn bực của Giản Thư đều trực tiếp viết lên mặt.

-

Nữ sinh váy hồng đã tỉnh lại, không có nguy hiểm tính mạng.

Cuối cùng cảnh sát điều tra ra trong cơ thể cô có thuốc mê, cổ tay cô cũng là tự mình vạch.

Nhưng vì sao cô lại chọn tự sát, điểm này bản thân cô nữ sinh cũng không rõ, trong thời gian này đã xảy ra chuyện gì cô cũng không nhớ nổi.

Nhưng những lời bàn tán ở trường học về nữ sinh váy hồng dần dần truyền ra.

Không biết là ai đã nhắc đến buổi tiệc hôm đó, nữ sinh váy hồng đụng vào Minh Thù sau đó chuyện cô bị hoài nghi truyền ra, Minh Thù liền trở thành nghi phạm qua lời truyền miệng của đám bạn học.

"Bộp!"

Diệp Tây Phong vỗ lên bàn một cái, phòng học đột nhiên yên tĩnh lại.

Hắn đảo qua những bạn học trong lớp: "Người nào còn dám luyên thuyên nói bậy, đừng trách tôi không nể mặt!"

"Vô căn cứ, mọi người không nên nói lung tung!"

"Người nào dám nói lung tung, tan học cẩn thận với ông đấy!"

Đàn em cũng nhao nhao đứng lên lên tiếng ủng hộ.

Trong lúc nhất thời làm cả phòng học hoảng sợ, nhao nhao gục đầu xuống im lặng không một tiếng động.

"Cũng không phải chúng tôi truyền ra, nếu như cô ta không làm thì sợ cái gì."

Rốt cuộc cũng có người không sợ, bất mãn lầm bầm lên tiếng.

Minh Thù chống cằm cắn ống hút uống sữa, không có dấu hiệu của sự tức giận.

Nghe lời phản bác này, cô thoáng đưa mắt nhìn về phía nữ sinh kia.

Không phải người khác, chính là cô gái trước kia là cô gái bị Minh Thù bắt gặp.

Minh Thù buông ống hút ra, cô nhẹ giọng nói: "Dù sao cũng là học sinh trung học, tư duy và thường thức thế nào lại không bằng các bạn nhỏ ở nhà trẻ."

So với đám anh em của Diệp Tây Phong, giọng nói Minh Thù được xem là rất ôn hòa.

Có thể mọi người không biết vì sao, ngược lại cảm thấy u ám.

"Cô có ý gì?"

Sắc mặt nữ sinh lập tức đỏ lên.

Mắng cô không bằng các bạn nhỏ ở nhà trẻ?

"Chửi cô đó."

Đối với kiểu mượn cớ gây chuyện này, Minh Thù cũng là theo quán tính.

Dù sao cũng là cô ta tự tìm đến cửa, cô sẽ cho cô tức chết.

"Cô..."

"Thứ nhất: Tôi mà là người tình nghi, sao còn có thể ngồi ở đây, chuyện đã xảy ra lâu như vậy, có cảnh sát tới tìm tôi sao? Thứ hai: Tôi và cô ta không thù không oán, tại sao phải ra tay với cô ta? Thật là cảm thấy hổ thẹn cho các thầy cô trước đây của mấy bạn, dạy dỗ ra những học sinh không biết suy luận thế này."

Mặt mày nữ sinh đỏ như rỉ máu.

Những lời đồn đại này cũng đâu phải cô nói đâu...

Vì sao bây giờ lại giống như lỗi lầm cô ta gây ra vậy.

"Đọc nhiều sách, có lợi cho thể hình và tinh thần khỏe mạnh."

Minh Thù mỉm cười với cô nữ sinh, cắn ống hút tiếp tục uống sữa.

Nói chuyện thật là mệt.

Nữ sinh nghẹn ngào nói không nên lời cứng họng với Minh Thù, tan học phải đi tìm Minh Thù gây phiền phức.

Nhưng mà so với lúc mới khai giảng, vì chưa quen thuộc hoàn cảnh chọn ẩn nhẫn dưới Minh Thù, lúc này cũng không còn dễ bắt nạt như vậy, đối mặt nữ sinh không nói một lời rồi giận dỗi trở về.

Nữ sinh liên tiếp bị ghét, ra cửa đụng phải Lê Mộng, ly nước trong tay mà các chị em đưa cho hất vào người cô.

Nữ sinh lập tức tức giận, trực tiếp tát Lê Mộng một cái: "Đi đường không dùng mắt hả."

Lê Mộng bị tát đến mờ mịt.

"Xui xẻo."

Nữ sinh dẫn theo mấy chị em phách lối rời đi.

Lê Mộng không biết vì sao lại ăn một cái tát, ngay cả lý do cũng chẳng biết.

Minh Thù còn cười với cô...

-

"Giản Hề, đây là tờ ghi danh chạy cự li dài một ngàn năm trăm mét của đại hội thể dục thể thao, cậu điền vào đi." Lớp trưởng đặt tờ ghi danh trên bàn Minh Thù.

"Ghi danh cái gì?"

"Giấy báo danh." Lớp trưởng nói: "Đại hội thể dục thể thao, không phải bạn ghi danh tham gia sao? Tôi đã thống kê xong rồi."

"Sao tôi không biết mình báo danh lúc nào?" Lẽ nào lúc báo danh trẫm mộng du sao?

Hẳn trẫm chỉ mộng du ăn cái gì thôi chứ?

"Trong danh sách đúng thật là có cậu mà." Lớp trưởng đi đến chỗ ngồi của cô, lấy danh sách ra: "Cậu xem."

Trong danh sách đúng thật viết tên của cô.

Nhưng cô khẳng định chắc chắn bản thân chưa từng ghi danh.

Chuyện đại hội thể dục thể thao, cô có nghe mấy anh em của Diệp Tây Phong nhắc đến nhưng hoàn toàn không có chú ý.

"Đây là tổ trưởng báo lên, cậu đã ghi danh rồi không thể từ bỏ được." Lớp trưởng sợ Minh Thù không tham gia, một ngàn năm trăm mét chạy cự li dài nữ có rất ít người ghi danh.

Tổ trưởng?

Tổ bọn họ, ai là tổ trưởng nhỉ?

Minh Thù chăm chú nhìn phía trước, một nữ sinh tóc ngắn đang nhìn bên này, cô vừa nhìn qua lập tức quay đầu lại.

Minh Thù cắn cắn môi dưới: "Cậu muốn tôi làm việc chết người này, tôi đành chịu, tôi có thể chết cho cậu xem."

Lớp trưởng sợ hãi rồi.

Một ngàn năm trăm mét chạy cự li dài thôi mà, chỉ mệt một chút cũng không đến mức phải chết nghiêm trọng như vậy chứ?

Lớp trưởng cầm lấy danh sách: "Giản Hề, nếu cậu không muốn tham gia tại sao lại ghi danh, tôi đã thông báo hết với thầy cô rồi, cậu như vậy không phải muốn lấy tôi ra làm trò đùa chứ?"

Minh Thù gác chéo chân: "Tôi không có ghi danh, người nào báo thì cậu đi tìm người đó."

Lớp trưởng: "Cậu không báo, tên của cậu sẽ xuất hiện trên này sao?"

Minh Thù: "Vậy cậu nên đi hỏi chuyện người phụ trách chuyện này đi."

Lớp trưởng nhíu mày, hơi nghi ngờ: "Cậu thật không báo danh?"

Minh Thù mỉm cười: "Tôi bị bệnh tim, cậu cảm thấy tôi sẽ đi ghi danh sao? Tôi sợ bản thân không chết sớm được à?"

Lớp trưởng: "..."

Bệnh tim?

Đâu nghe ai nói đâu...

Nhưng ngẫm nghĩ lại, bệnh này nếu như là cô, cô cũng không muốn nói ra, làm cho các bạn học khác nhìn cô với ánh mắt khác thường.

Vẻ mặt lớp trưởng kỳ lạ cầm danh sách đi rồi, tiện thể lấy luôn tờ ghi danh.

Cô cũng không dám lấy tính mạng của bạn học ra đùa.

Tuy không chắc chắn là sự thật, nhưng lỡ như thật sự thì sao? Đến lúc đó ai chịu trách nhiệm?

Lớp trưởng nhìn thoáng qua người tổ trưởng kia càng thấy kỳ lạ.

Buổi trưa tan học, Minh Thù dừng lại trước nữ sinh tóc ngắn đó, chặn đường cô ta.

"Cô gái, tâm sự chút đi."

Tay nữ sinh tóc ngắn cứng đờ, cầm lấy túi sách.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 908: Thập Kỷ Chín Mươi (18)

"Lớp trưởng, tôi không có ghi danh."

Lê Mộng nhìn thấy danh sách công bố đại hội thể dục thể thao, trực tiếp tìm đến lớp trưởng.

Cái này chắc là Giản Hề mới đúng, tại sao lại biến thành cô?

Xem như Giản Hề không sợ người khác biết cô có bệnh, không cần mặt mũi mà từ chối cũng không phải xuất hiện tên của cô.

Nhưng Lê Mộng cảm thấy, chắc cô ta là một người sĩ diện.

Sẽ không muốn để người ta biết cô ta có bệnh.

Nên cô mới dám làm như thế.

"Cái gì chứ?" Lớp trưởng không hiểu ra sao.

"Chạy cự ly một ngàn năm trăm mét, tôi không có ghi danh."

"À, cái đó tôi điền vào..." Vì nữ sinh trong lớp cũng không muốn tham gia nên cô không có điền.

"Sao trong danh sách có tên của tôi?"

Lớp trưởng sửng sốt một chút, cô đi theo Lê Mộng ra sau, trên hàng cuối cùng thình lình viết tên Lê Mộng.

Cái này...

Cái này sao lại thế?

"Tôi giúp cô ghi danh."

Minh Thù ngồi tại chỗ, rất phóng khoáng thừa nhận: "Có qua có lại, bạn học Lê Mộng không cần cám ơn tôi."

"Sao cậu lại ghi danh cho tôi?"

Giọng nói Lê Mộng cất cao tràn đầy chất vấn.

Học sinh trong phòng học cũng nghe được nhao nhao xúm lại.

"Cậu có thể giúp tôi, vì sao tôi không thể giúp cậu? Giữa bạn học vẫn nên giúp đỡ lẫn nhau."

Các bạn học: "…" Giúp đỡ lẫn nhau đâu phải làm thế này?

Lê Mộng cắn răng: "Tham gia hay không là chuyện của tôi, cậu dựa vào cái gì mà viết tên tôi ra? Cậu đã nhận được sự đồng ý của tôi chưa."

Minh Thù buông tay: "Vậy cậu đã từng hỏi ý kiến của tôi chưa, lại viết tên tôi ra như vậy."

Lê Mộng đương nhiên sẽ không thừa nhận: "Cậu nói bậy bạ gì đó, tôi lấy tên cậu ghi danh lúc nào, chuyện này cũng không phải tôi làm, làm sao tôi ghi danh cho cậu được?"

"Lê Mộng..."

Nữ sinh tóc ngắn từ giữa bạn học đi tới.

Trong tay cô cầm ít tiền, ngay trước mặt bạn học trả tiền lại cho cô: "Tôi không nên vì tiền chưa được sự đồng ý của Giản Hề liền ghi danh cho cậu ấy."

Lê Mộng khiếp sợ: "Ý cậu là sao?"

Nữ sinh tóc ngắn kín đáo đưa tiền cho Lê Mộng, che mặt chạy ra khỏi phòng học.

Cô chỉ nhìn thấy khuôn mặt cười tủm tỉm kia của Minh Thù, hai chân run rẩy.

Lê Mộng nhìn bạn học xung quanh: "Chuyện này không phải tôi làm, không liên quan gì với tôi, là cô ấy nói xấu tôi…"

Rõ ràng nữ sinh đó đã đồng ý với cô cho dù chuyện gì xảy ra cũng không khai cô ra.

Khuôn mặt bạn học xung quanh, lúc này trong mắt Lê Mộng đang xoay mòng mòng, lời bọn họ xì xào bàn tán đều lọt vào tai cô.

"Con riêng…"

"Từ nông thôn đến..."

"Bay lên làm phượng hoàng..."

"Hãm hại..."

"Câm miệng, mọi người câm miệng!"

Lê Mộng đột nhiên nhìn qua phía Minh Thù.

Lạnh lùng.

Không thể xúc động, cô không thể chịu thua.

Bạn học xung quanh im lặng, Lê Mộng đẩy những bạn học cản đường ra nhanh chóng rời khỏi phòng học.

Lớp trưởng: "…"

Chuyện này là sao!

Không phải vì chuyện chạy cự li dài chứ?

Không tham gia thì thôi, sao lại bỏ tiền mua chuộc người khác, điều này có thể sao...

Lớp trưởng đột nhiên nghĩ đến lời nói của Minh Thù, cô nuốt một ngụm nước bọt trong mắt đầy hoảng sợ nhìn về phía cửa phòng học.

Nếu như Giản Hề thật sự có bệnh tim, lỡ như cậu ta thật sự tham gia... hậu quả sẽ thế nào?

Lê Mộng ác độc như vậy sao?

Không phải chứ...

Lớp trưởng lộ vẻ tức giận nói chuyện này với chị em của mình, một truyền mười rất nhanh thì truyền ra ngoài.

Trước cũng vì tranh chấp của Lê Mộng và Hàn Thiến rất nhiều kiểu suy đoán.

Hàn Thiến cũng đã nói Lê Mộng không phải là người nhà họ Hàn, không biết là con hoang từ đâu chạy tới.

Thật không nghĩ đến Lê Mộng lại là người ác độc như vậy.

Chuyện Minh Thù có bệnh tim, tất nhiên cũng không giấu được.

Kể từ khi biết chuyện này, bạn học trong lớp cũng không dám ho trước mặt Minh Thù.

Nhìn ánh mắt của cô, giống như một đóa hoa duyên dáng có thể bị gãy bất kỳ lúc nào

Lúc chuyện này xảy ra, Diệp Tây Phong đi mua đồ ăn vặt cho Minh Thù, hắn chẳng thể hiểu nổi: "Bọn họ đều điên rồi?"

"Nói chung là bị vẻ đẹp của tôi chinh phục."

Diệp Tây Phong cạn lời: "Cô còn có thể tự luyến được nữa sao?"

Khuôn mặt Minh Thù chăm chú: "Vậy tôi còn phải ăn nhiều một chút, đẹp thêm một chút."

"..." Chưa từng nghe qua ăn nhiều có thể xinh đẹp lên được: "Tôi thấy cậu không bị phát triển bề ngang là rất may rồi, còn muốn xinh đẹp hơn sao."

"Uống nước cũng bị mập không phải là lỗi của cậu."

Diệp Tây Phong: "..."

Diệp Tây Phong gần đây cân nặng tăng nhanh, chịu tổn thương rất lớn.

Lại nhìn thân hình Minh Thù hoàn toàn không thay đổi, Diệp Tây Phong đau dạ dày.

Người với người sao lại khác nhau như vậy?

-

Danh sách một ngàn năm trăm mét cự li chạy đã nộp lên thầy cô, cho nên không thay đổi được Lê Mộng chỉ có thể tham gia.

Ngày đại hội thể dục thể thao, Lê Mộng không ngờ Hàn Ứng trở về nhưng mà sắc mặt Hàn Ứng không tốt lắm.

"Cô thật là một chút việc cũng làm không xong." Hàn Ứng nhìn học sinh sôi nổi trên sân vận động ẩm ướt, tiếng nói âm trầm.

"Tôi..."

"Được rồi."

Hàn Ứng lướt qua Lê Mộng đi vào giữa đám người.

Bóng lưng người đàn ông giống như được bao phủ lên một lớp tối tăm, Lê Mộng rùng mình.

Trước khi trọng sinh, cô đã bơi lội trong vũng bùn, hạng người gì đều gặp qua nhưng người giống như Hàn Ứng...

Cô chưa từng gặp.

"Em gái Giản Hề."

Hàn Ứng đứng trước mặt Minh Thù.

Minh Thù cắn kẹo que, ngửa đầu thấy người đàn ông cao hơn mình.

Dáng dấp cao ráo rất được đấy!

Minh Thù chiếm lấy ghế phía sau, đuổi người anh em ra đạp ghế đứng lên trên, thân hình lập tức cao hơn một đoạn có thể bao trùm cả Hàn Ứng: "Ai là em gái của anh, anh Hàn đừng gọi lung tung."

Hàn Ứng: "..." Đến mức đó sao!

Đột nhiên sao con nhóc này có thể đáng yêu như vậy, chuyện gì đã xảy ra?

Không được!

Cô ta là em gái của Giản Thư.

Giản Thư là kẻ thù đời đời kiếp kiếp của hắn.

"Sao em gái Giản Hề không tham gia đại hội thể dục thể thao?" Hàn Ứng hoàn toàn không để tâm Minh Thù nhắc nhở: "A, tôi đã quên, tim em gái Giản Hề không tốt, thật đúng là đáng tiếc ở tuổi này của em chính là thời gian rất thích vận động, chắc là em gái Giản Hề rất đau khổ!"

"Không đâu, tôi thích bất động." Cho trẫm đồ ăn vặt, trẫm có thể yên tĩnh đến thiên trường địa cửu.

"..." Lời nói này thật không biết đối đáp thế nào.

"Giản Hề!" Diệp Tây Phong không biết từ đâu xông tới, lập tức ôm cô xuống: "Cậu đứng cao như vậy làm cái gì, ngã xuống thì làm sao?"

Minh Thù giãy giụa, giọng mang ý cười: "Diệp Tây Phong, cậu lại tùy tiện đụng vào tôi, tôi sẽ bảo anh trai đánh cậu."

Trẫm có thể tùy tiện đụng vào sao?

Máy rút đồ ăn vặt cũng không có đặc quyền này!

Diệp Tây Phong: "..." Cậu có anh trai thì hay lắm sao!

"Hàn Ứng sao như âm hồn không tan vậy!" Diệp Tây Phong trút lửa giận lên người Hàn Ứng: "Anh còn dám quấy rầy cô ấy, tôi sẽ để Giản Thư đánh anh."

Diệp Tây Phong vừa học được liền ứng dụng.

Hàn Ứng: "..."

Giản Thư... mở mồm ra cũng là Giản Thư.

Khi còn bé hắn luôn bị đem ra so sánh với Giản Thư, đến trường, trường học cũng hầu như đều so sánh hắn với Giản Thư, bây giờ đi làm rồi, vẫn còn có người đem hắn so sánh với Giản Thư.

Rốt cuộc Giản Thư có chỗ nào hơn hắn?

Rõ ràng Giản Thư mới là người tàn nhẫn, những người tầm thường này đều bị biểu hiện giả dối của hắn lừa gạt rồi.

"Em gái Giản Hề, chúng ta còn nhiều thời gian."

Hàn Ứng vứt cho Minh Thù một ánh mắt mập mờ nghênh ngang rời đi.

"Diệp Tây Phong, đi."

"Đi làm gì?"

"Tìm bao tải, đánh người." Minh Thù xăng tay áo, cái gì mà còn nhiều thời gian, bây giờ tôi sẽ đánh cho tên biến thái chết tiệt này bẹp dí.

"Hả?"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 909: Thập Kỷ Chín Mươi (19)

Chạy cự ly dài một ngàn năm trăm mét, Lê Mộng không giành được giải, sau khi cô trọng sinh trở về chỉ muốn bản thân được sống tốt hơn, căn bản chưa từng nghĩ đến gia tăng sức mạnh của bản thân.

Đây chính là điểm khác biệt của nữ chính và nữ chính giả.

Cách nghĩ của nữ chính đều là làm thế nào để mình trở nên mạnh mẽ hơn, mà không phải dựa vào người khác.

Hàn Ứng bị Minh Thù đánh không những không im lặng mà còn rất vênh váo.

Không có việc gì thì lấy Lê Mộng làm lý do, chạy tới trường học quấy rầy Minh Thù.

[Nhiệm vụ nhánh: Thu hoạch giá trị thù hận của Hàn Ứng.]

Hài Hòa Hiệu hình như nhịn không được đưa nhiệm vụ cho Minh Thù.

Làm như vậy sẽ chết người đó, không kéo được giá trị thù hận thực sự phải xin lỗi khán giả.

Nhưng hiển nhiên giá trị thù hận của Hàn Ứng không tốt như vậy rồi, sau đó một khoảng thời gian Minh Thù đều không tìm được cơ hội đánh hắn, chạy quá nhanh.

"Giản Hề, có rảnh không?"

Lê Mộng đứng trước mặt Minh Thù, giữa hai lông mày vẫn giữ được bình tĩnh.

"Mời tôi đi ăn sao?"

"..." Ai muốn mời cô đi ăn!

Lê Mộng suýt chút nữa nhịn không được mắt trợn trắng.

Cô ngày càng phát hiện cô gái này không biết xấu hổ.

Hơn nữa...

Thay đổi lớn như vậy...

Thế nào cũng thấy rất kỳ quái.

"Hôm nay sau khi tan học, gặp nhau ở đây, tôi có lời muốn nói với cậu." Lê Mộng phóng tờ giấy xếp xong tới trước mặt Minh Thù: "Cậu không đến sẽ hối hận."

Nói xong Lê Mộng liền xoay người trở về vị trí của mình.

"Tôi e là đi rồi mới biết hối hận." Vừa nhìn nữ chính giả là cảm thấy không yên tâm rồi, không đi, Diệp Tây Phong nói tan học mời ăn tôm hùm kia mà.

Lúc tan học, Minh Thù đứng ở cửa chờ cậu em hay quở trách của Diệp Tây Phong.

"Tôi chờ cậu, một mình cậu đến, nếu không... cậu sẽ hối hận."

Lê Mộng từ bên người cô đi qua.

Minh Thù cắn một miếng quả sơn trà, khóe miệng lộ ra nụ cười, cậu cứ đợi đi, trẫm không đi, trẫm muốn đi ăn tôm hùm.

Cô vừa định gọi Diệp Tây Phong nhanh lên một chút.

"Cái người vụng về Lê Mộng đợi cậu làm gì vậy?"

Khuôn mặt Hàn Thiến đột nhiên xuất hiện trước mặt Minh Thù, mái tóc xoăn gợn sóng đã biến thành mái tóc đen dài thẳng, trên đầu mang trang sức tỏa sáng lấp lánh, trong tay ôm đầy đủ các loại đồ ăn vặt, chắc là được những người đeo đuổi tặng cho cô ta.

Vừa lúc cô đi ngang qua đây, nghe Lê Mộng và Minh Thù nói liền không nhịn được hỏi một câu.

Dù sao người này cũng là em gái của Giản Thư.

Lê Mộng đó… nhìn thế nào đều không phải là kiểu người an phận.

Minh Thù thấy Diệp Tây Phong còn một lúc nữa mới xong, một người chờ thì buồn chán nên trò chuyện với Hàn Thiến một lúc.

[...] Nếu như cô ta không có đồ ăn vặt, ký chủ sẽ cùng trò chuyện sao? Sợ là ngay cả một ánh mắt cũng không thèm nhìn đến người ta.

Ký chủ là một kẻ trưởng giả học làm sang!

"Cậu ấy hẹn cậu đi đâu vậy?" Hàn Thiến hiếu kỳ.

"Không biết."

"Không biết?"

Minh Thù thấy Hàn Thiến liếc mắt: "Tôi cũng không có ý định đi, xem địa chỉ làm gì?"

Hàn Thiến im lặng giơ ngón tay cái cho Minh Thù.

Người ta hẹn cậu, ngay cả địa chỉ cậu cũng lười xem.

Có biết tôn trọng người khác không!

"Hề Hề, cái này có phải của cậu không?"

Diệp Tây Phong dọn xong đồ mình, cũng dọn luôn đồ trên bàn của Minh Thù.

Là mấy quyển sách ngoại khóa, lúc chuyển cho Minh Thù một tờ giấy rơi xuống.

Tờ giấy vừa lúc rớt bên chân Hàn Thiến, cô khom lưng nhặt lên trên đó rõ ràng là địa chỉ mà Lê Mộng viết.

"Đây không phải là chỗ anh trai tôi mở sao?" Hàn Thiến nhíu mày: "Sao cô ta lại hẹn cậu đến đây?"

"Anh cậu mở?" Minh Thù nheo mắt.

"Ừm." Hàn Thiến gật đầu: "Dù sao cũng không phải nơi nào tốt, Lê Mộng đó gần đây hay ở cùng một chỗ với anh tôi nhìn thấy là chướng mắt."

"Ai muốn hẹn cậu?" Diệp Tây Phong nghe được nửa đoạn cho nên không rõ ràng: "Hề Hề cậu yêu đương sao? Vẫn có nam sinh thích cậu sao? Tôi cho cậu biết, yêu sớm là không nên!"

"Tôi ngược lại muốn xem thử hai người kia làm cái gì." Hàn Thiến đột nhiên nói: "Giản Hề cậu đi với tôi đi?"

"Đi đâu?" Diệp Tây Phong chen vào: "Hàn Thiến, cậu đừng làm hư Hề Hề nhà tôi."

"Cái gì mà Hề Hề nhà cậu, cậu họ Diệp, người ta họ Giản làm sao lại trở thành người nhà của cậu rồi." Hàn Thiến không vui: "Giản Hề, đi với tôi xem thử, sau này tôi có đồ ăn ngon đều cho cậu."

Hàn Thiến giải quyết dứt khoát.

Đồ ăn ngon đều cho cậu!

"Vậy thì đi thôi." Nói không chừng có thể kéo một lớp giá trị thù hận thì sao?

-

Chỗ Lê Mộng hẹn Minh Thù là một sàn nhảy.

Diệp Tây Phong dọc đường đi cứ càm ràm, nếu Giản Thư biết hắn dẫn tiểu tổ tông tới nơi này nhất định sẽ đánh chết hắn.

Hàn Thiến quen đường lái xe vào sàn nhảy.

"Phải chỗ đó không?"

Giữa chỗ xa hoa trụy lạc, Hàn Thiến cũng không biết rõ hỏi Minh Thù.

Ghế dài trong góc, một mình Lê Mộng ngồi bên đó.

Âm thanh ở sàn nhảy rất lớn, cộng thêm không khí mập mờ ở đây hòa lẫn với mùi vị đa dạng, Minh Thù mơ hồ cảm thấy trái tim có chút khó chịu.

"Hề Hề, cậu có thấy khó chịu không?" Diệp Tây Phong quan tâm hỏi, vì Minh Thù đã cảnh cáo hắn không cho chạm vào cô, cho nên bây giờ hắn cũng không dám đụng vào.

"Có một chút." Minh Thù kéo Hàn Thiến, chỉ chỉ xung quanh: "Tôi đi ra ngoài chờ cậu."

"A?"

Minh Thù chỉ vào ngực mình.

Người đó có lẽ vì sĩ diện, hoặc vì nguyên nhân nào khác không muốn nói, gắng gượng như mình không có việc gì.

Minh Thù cũng không muốn.

Cô khó chịu cũng không muốn đi tiếp nữa.

Đến chết vẫn sĩ diện cô không vui.

"Ừm, được thôi." Hàn Thiến ra dấu ok.

Diệp Tây Phong đưa Minh Thù rời khỏi sàn nhảy, mua nước cho cô: "Đã nói với cậu không thể tới chỗ thế này, cơ thể này của cậu sao có thể chịu được."

"Cậu đã nói xong chưa." Minh Thù uống ngụm nước: "Cậu là người của anh Giản Thư đến trông chừng tôi sao?"

"Tôi đây không phải quan tâm cậu sao." Diệp Tây Phong thì thầm một câu.

"Diệp Tây Phong."

Thiếu niên đứng dưới đèn màu sắc nghi ngờ nhìn qua.

"Có phải cậu thích tôi không?"

Hắn nghe thấy nữ sinh ngồi bên cạnh, giọng nói nhẹ nhàng hỏi.

Âm thanh hỗn loạn xung quanh dường như đột nhiên biến mất.

Chỉ còn lại có khuôn mặt xinh đẹp của thiếu nữ, hơi cong môi người dịu dàng.

Ánh mắt trong suốt, bốn phía xa hoa truỵ lạc dường như không tồn tại, thế giới của cô hoàn toàn thuần túy.

"Nói bậy bạ gì đó." Âm thanh bên tai Diệp Tây Phong dường như bốc hơi: "Tôi chỉ là nhận lời anh Giản Thư chăm sóc cậu thật tốt, nếu cậu gặp chuyện không may, lương tâm của tôi sẽ không cho phép."

Không ai nhìn thấy đôi tai ửng đỏ của thiếu niên được mái tóc che lại.

"Đừng thích tôi."

Giọng nói của thiếu nữ từ phía tạp âm truyền đến.

Diệp Tây Phong ngây người tại chỗ.

Tại sao?

Hắn muốn hỏi, nhưng cả một lúc lâu cũng không nói lên lời.

Hắn chỉ thấy thiếu nữ nhẹ nhàng chậm rãi cười rộ lên, không biết nghĩ đến cái gì làm cho khí chất của cô càng mềm mại hơn.

Diệp Tây Phong nuốt một ngụm nước bọt, tức giận: "Ai mà thích cậu chứ."

"Như vậy rất tốt."

Minh Thù tiếp tục uống nước.

Diệp Tây Phong đứng tại chỗ, cũng không biết chuyện gì xảy ra, chợt phát hiện bốn phía trở nên méo mó, hắn không biết mình đang đứng ở chỗ nào trong đầu hỗn loạn.

***

[Hài Hòa Hiệu]

Diệp Tây Phong: Vì sao không thể thích cậu?

Minh Thù: Cậu không biết nấu ăn.

Diệp Tây Phong: Tôi có thể học! Tôi sẽ đến Tân Đông Phương!

Minh Thù: Tân Đông Phương mới thành lập mấy năm? Bây giờ còn chưa nổi tiếng nữa.

Diệp Tây Phong: …

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 910: Thập Kỷ Chín Mươi (20)

Hàn Thiến rất lâu vẫn chưa thấy ra, Diệp Tây Phong chờ đợi có chút sốt ruột.

"Hề Hề, tôi đưa cậu về trước nhé."

Ông Giản gần đây chỉ ở trong nhà, lúc này cũng không thể không đưa cô về. Lại phải hỏi tội em gái Hàn Ứng chết tiệt kia.

"Cậu vào xem xem."

Diệp Tây Phong nhíu mày: "Một mình cậu thì sao?"

Không vấn đề gì chứ?

"Sao?"

Diệp Tây Phong nghĩ tới hình ảnh đánh người lúc trước, nói nhanh: "Vậy cậu ở đây đợi tôi, không được chạy đi linh tinh đấy."

Diệp Tây Phong đi vào tìm Hàn Thiến.

Trong sàn nhảy đột nhiên náo nhiệt lên, không ít người đang nhảy nhót âm thanh từ xa truyền tới.

Minh Thù đang thấy kỳ lạ, thì đột nhiên cảm thấy phía sau có người đang tới gần.

Cô khom lưng tránh ra, thuận thế rời khỏi chỗ ban đầu, xoay người mấy vòng đã đứng ở chỗ cách xa hai mét.

Hai người đàn ông đứng ở chỗ cô vừa ngồi có chút kinh ngạc nhìn cô.

Dường như không ngờ tới một cô gái nhỏ lại có động tác nhanh như vậy.

Minh Thù quan sát người đối diện: "Các người..."

Hai người đồng thời lao về phía Minh Thù, trái phải vây lấy cô.

Minh Thù bình tĩnh nhìn bọn họ, khi một tên sắp đến gần cô lấy thú nhỏ ra đập tới.

Hắn ta trực tiếp bị đánh bay, đụng vào chiếc xe mới dừng bên lề đường, ngay cả một tiếng kêu rên cũng không có mà xỉu luôn.

Người xung quanh sợ gặp phiền phức nhanh chóng chạy đi.

Thời đại này vẫn còn chút hỗn loạn.

Những chỗ như sàn nhảy, thi thoảng gặp chuyện lực lượng xã hội đen sống chết với nhau là chuyện thường.

Thú nhỏ đánh hắn ta xong, lăn xuống đất lộn vài vòng, nằm dài trên mặt đất một lúc lâu không nhúc nhích.

Ánh sáng từ bảng hiệu chiếu xuống, cũng chẳng ai cảm thấy lông trên người thú nhỏ kỳ lạ.

Thật khốn nạn mà!

Con sen ném nó đi lung tung như vậy.

Chẳng muốn động đậy.

Con sen kia mau tới nhặt ta về đi.

Tên còn lại không biết có phải là bị dọa sợ rồi không, sắc mặt giống như ăn phải ruồi rất khó coi.

"Cô..."

Cô ta vừa ném gì vậy?

Sao lại có thể trực tiếp khiến người ta bay ra ngoài?

Minh Thù mím môi mỉm cười, cười một cách thật ôn hòa.

Cô nhẹ nhàng hỏi: "Là Hàn Ứng cử các người tới?"

Cái tên Hàn Ứng này như tiếp thêm cho người đàn ông dũng khí, hai tay chắp lại bắp thịt trên cánh tay nổi lên, tiến về phía Minh Thù: "Nhóc con biết điều thì mau đi theo ta."

"Không biết điều thì sao?"

Người đàn ông lộ ra vẻ mặt hung ác: "Thế thì đừng trách ta không biết thương hoa tiếc ngọc."

"Ngươi mà cũng biết thương hoa tiếc ngọc viết như thế nào sao?"

Người đàn ông: "???"

Minh Thù phủi phủi trang phục, ung dung nói: "Cho nên cần đọc sách nhiều hơn."

Người đàn ông: "???" Sao hắn phải biết thương hoa tiếc ngọc viết như thế nào chứ?

Người đàn ông nổi giận gầm lên một tiếng xẹt qua Minh Thù.

Minh Thù biết cơ thể này không thể đánh chính diện nên lấy ra vũ khí.

Người đàn ông nhìn thứ đang chĩa về đầu mình, mồ hôi lạnh túa ra: "Có chuyện gì từ từ nói... có chuyện gì từ từ nói."

Trước khi bọn họ tới, đâu có nói với bọn họ là cô gái này lại có vũ khí nguy hiểm như vậy đâu!

Thiếu nữ giơ súng từ từ quay đầu, ngắm về phía người đàn ông: "Còn muốn đánh không?"

Người đàn ông: "..." Đánh cái rắm.

Đầu bọn họ có cứng đến mấy cũng không đấu lại với thứ đó: "Đừng cử động chứ, người phía sau nhìn thấy tôi cầm súng sẽ báo cảnh sát mất. Tôi sẽ bị kích thích đấy, tôi một khi đã bị kích thích sẽ không biết có bị rung tay không, xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bụp..."

Lúc này, Minh Thù gần như bị thân hình to lớn của người đàn ông che khuất, ánh sáng xung quanh cũng không rõ. Minh Thù ẩn mình trong bóng tối, những người ở phía xa không nhìn rõ thứ cô cầm trong tay.

Nhưng người đàn ông tránh ra thì chắc chắn sẽ thấy.

"Không động đậy, không động đậy, tôi không động đậy đâu."

Hai chân người đàn ông bắt đầu run lên.

Cô gái này sao lại tà môn như vậy!

Giọng nói dễ nghe như vậy nhưng mà nội tâm thì lại quá đáng sợ.

Cuộc trao đổi này thua thiệt lớn quá!

"Chuyện gì vậy? Không đánh nữa sao?"

"Sao không động đậy gì vậy..."

Quần chúng xem xung quanh, thấy bên đây không có tiếng động gì nữa bắt đầu nhao nhao lên bàn tán.

Minh Thù hỏi người đàn ông: "Có phải Hàn Ứng cử các người tới không?"

"Đúng đúng đúng... Hắn bảo chúng tôi đưa cô tới một nơi. Chúng tôi chỉ là làm việc lấy tiền, cô gái, chúng tôi với cô không thù không oán. Thật là, chỉ trách chúng tôi bị ma xui quỷ khiến thấy tiền là sáng mắt. Cô tốt bụng, xin bỏ qua cho chúng tôi lần này."

Không cần Minh Thù phải cưỡng ép, người đàn ông đã nói ra hết tất cả.

Hàn Ứng vốn định ra tay trong sàn nhảy.

Nhưng người đi vào là Hàn Thiến, Minh Thù không vào.

Bên cạnh còn có Diệp Tây Phong. Sau đó Diệp Tây Phong đi vào rồi, bọn họ mới nhận được tin ra tay.

"Hàn Ứng muốn làm gì?"

"Chuyện này... tôi không biết mà."

Mắt người đàn ông dao động, rõ ràng là không nói thật.

"Tay tôi hơn run rồi đấy." Minh Thù ngón tay đặt ở trên cò súng, cười cười dùng sức ngăn lại.

Chỉ cần cô buông tay...

"Hắn muốn hủy hoại cô." Người đàn ông lập tức rống lên.

"Ác độc vậy sao?"

"..." Kim chủ có ác hay không hắn không biết, bây giờ hắn chỉ biết là cô gái đang cười tủm tỉm trước mặt này rất ác độc.

Một người cầm súng trước mặt mọi người lại còn thờ ơ, không kiêng nể gì liệu có phải là người thường không?

"Hàn Ứng bảo các người đưa tôi đi đâu?"

Người đàn ông run lẩy bẩy báo cho cô một địa chỉ.

Đúng lúc đó, Diệp Tây Phong đỡ Hàn Thiến đi ra.

Hàn Thiến nhìn có chút gì đó không đúng, Diệp Tây Phong trán đầy mồ hôi, trang phục nhăn nhúm còn có cả vết máu.

"Hề Hề." Diệp Tây Phong đỡ Hàn Thiến đi tới: "Cô không sao chứ? Ai đây... Khỉ thật..."

Diệp Tây Phong thiếu chút nữa hét lên.

Tiểu tổ tông, cô lấy ở đâu ra loại vũ khí này?

Minh Thù thu súng về, đi nhặt thú nhỏ, tới cửa chặn một chiếc xe lại: "Lên xe."

Diệp Tây Phong cũng biết giờ không phải là lúc nói chuyện, vội vàng đem Hàn Thiến ném vào trong xe.

Xe nhanh chóng chạy đi.

Người đàn ông cả người ngã trên mặt đất.

Hù chết hắn...

Minh Thù đuổi Hàn Thiến về Hàn gia, sau đó đi tới chỗ địa chỉ mà người đàn ông đã nói.

"Chúng ta tới đây làm gì? Tiểu tổ tông mau quay về thôi." Diệp

Tây Phong lo lắng vô cùng: "Cơ thể cô có thấy khó chịu không vậy?"

"Ở đây đợi tôi, tôi sẽ xuống nhanh thôi."

"Hề Hề..."

Minh Thù nhìn hắn, Diệp Tây Phong không hiểu nhưng cũng không dám động đậy.

Hắn nhìn theo Minh Thù biến mất ở cánh cử dẫn lên lầu.

Khẽ cắn môi, Diệp Tây Phong vẫn nên đi theo.

Hành lang rất tối, phía trên một chút âm thanh cũng không nghe thấy, Hề Hề ở tầng nào nhỉ?

Diệp Tây Phong có chút hối hận, khi nãy hắn nên lập tức đuổi theo.

Diệp Tây Phong không biết Minh Thù ở tầng nào chỉ có thể tìm từng tầng một.

Mỗi tầng, số hộ gia đình không nhiều lắm. Diệp Tây Phong đi tìm từng tầng từng tầng một, hơi lãng phí thời gian nhưng cũng may là tìm thấy rồi.

Nhà này cửa mở, tình cảnh bên trong đều được thu vào tầm mắt của Diệp Tây Phong.

Đôi mắt của hắn co rút nhanh.

"Hề Hề!"

Diệp Tây Phong không hề nghĩ ngợi, trực tiếp nhảy vào che chở phía trước Minh Thù dao gọt trái cây đâm vào vai hắn.

"Ôi."

Chủ nhân của hung khí hơi nghi hoặc, lát sau rống lên: "Diệp Tây Phong, ngươi phiền quá đấy."

Sắc mặt Diệp Tây Phong tái nhợt, nhưng mắt lại như con thú bị chọc tức, lóe lên ánh nhìn hung dữ: "Hàn Ứng, ngươi thử động đến cô ấy xem!"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 911: Thập Kỷ Chín Mươi (21)

Hàn Ứng thấp giọng cười: "Cậu thích cô ta à?"

Diệp Tây Phong không có lên tiếng một lời chỉ nhìn chòng chọc vào Hàn Ứng, giống như làm vậy có thể khiến Hàn Ứng thấy khó mà rút lui.

Nhưng Hàn Ứng chỉ nhìn máu tươi dính trên dao gọt trái cây, sắc mặt có chút quái dị: "Nhưng mà người ở phía sau cậu, không nhìn ra là có thích cậu đấy."

"Rồi sao?"

Thiếu niên dáng người còn lộ vẻ gầy yếu, lúc này đột nhiên lại trở nên thật cao lớn.

Cơ thể Diệp Tây Phong phát run, hắn nhận thấy cơ thể mình đã mất quá nhiều máu rồi.

Bàn tay ấm áp đặt lên vai hắn, giọng nói trong trẻo vang lên bên tai: "Đứng ở sau đi, đừng có cản trở tôi."

"Hề Hề..." Diệp Tây Phong nhìn Minh Thù lướt qua hắn, đứng lên phía trước.

Hàn Ứng vẫn ung dung nhìn cô.

Minh Thù lấy súng ra, bắn một phát vào đùi hắn.

Nhanh, chuẩn, tàn nhẫn.

Không một chút do dự và dừng lại.

Đau đớn dường như bị trì hoãn, mấy giấy sau Hàn Ứng đột nhiên khụy xuống.

Hàn Ứng ôm chân, không thể tin được thiếu nữ đang đứng trước mặt mình.

Ánh đèn vàng in hình bóng của cô gái lên bức tường bên cạnh. Trên tường treo bức tranh tối om, mấy ngón tay đang vươn ra như muốn bò ra ngoài.

Lúc này không có gì phù hợp hơn cô gái.

"Hàn Ứng, may cho anh là giờ tôi không muốn giết người." Minh Thù quay quay súng, khuôn mặt mang ý cười: "Nếu không lúc này anh đã phải đi gặp mặt Diêm Vương rồi."

Minh Thù khom lưng nhìn hắn, thấp giọng nói: "Thật ra đã rất lâu rồi tôi không giết người, giết người..."

Không biết cô nghĩ gì nụ cười vô cùng tươi tắn, thoáng như khắp núi đồi muôn hoa nở rộ, trong đôi mắt có ánh sáng nhẹ nhàng lay động.

Dường như có sự cộng hưởng nào đó trong nụ cười của Minh Thù, Hàn Ứng thấy được sự mỉa mai.

Nhưng hắn chỉ nghe thấy giọng nói trong trẻo của cô: "Thôi bỏ đi, anh không xứng."

Thôi bỏ đi.

Anh không xứng.

Không xứng cái gì?

Không xứng để cô ra tay sao?

Hàn Ứng tiếp tục nhìn, cô lại là nụ cười thờ ơ không quan tâm. Thoáng như cô gái để lộ ra nụ cười mỉa mai khi nãy không phải là cô.

Minh Thù trói Hàn Ứng lại, sau đó cầm máu cho Diệp Tây Phong.

"Hề Hề..." Diệp Tây Phong nhìn thấy Minh Thù không chút do dự nổ súng, đầu óc cũng không biết phải hoạt động thế nào nữa.

Hề hề làm sao có thể...

Sao lại có súng? Cô lại còn biết dùng súng?

"Tôi chính là người như thế đấy. Vậy nên, Diệp Tây Phong, cậu thực sự không nên thích tôi."

Minh Thù rửa máu ở tay đi, giúp Diệp Tây Phong kéo áo lên lẳng lặng nhìn hắn.

"Hề Hề..." Diệp Tây Phong mặt trắng bệch nở nụ cười: "Tình cảm, loại sự tình này, tôi làm sao mà khống chế được chứ."

"Ôi."

Minh Thù quay người đi, không nói thêm gì nữa.

Minh Thù đưa Diệp Tây Phong tới bệnh viện. Dù sao thì thủ pháp của cô hơi đơn giản thô bạo, nếu không xử lý tốt rất có thể sẽ xảy ra biến chứng.

Còn Hàn Ứng...

Minh Thù để hắn ta tự sinh tự diệt.

Hơi thở cuối cùng của người này không phải kết thúc trên tay cô, thì sẽ không tính là chết trong tay cô.

Diệp Tây Phong phải ở lại viện quan sát, Minh Thù đi làm thủ tục nhập viện cho hắn còn phải gọi điện về cho gia đình nữa.

Nếu không... ông Giản rất nhanh sẽ làm ầm lên khiến mọi người đều biết chuyện.

"Hề Hề... Cậu về đi."

Diệp Tây Phong nhẹ giọng nói.

Môi trường ở bệnh viện không tốt, cơ thể cô như vậy ở lại nơi này...

Minh Thù ngồi ở một giường khác không có bệnh nhân: "Diệp Tây Phong, hôm nay..."

"Hề Hề, không sao đâu." Diệp Tây Phong cắt ngang lời của cô: "Ngay cả khi không thích cô thì tôi cũng sẽ đỡ cho cô."

"Tôi không thấy áy náy." Minh Thù nói: "Tôi chỉ muốn nói là chuyện xảy ra tối nay đừng nói cho Giản Thư."

Cô không muốn Giản Thư ba trăm sáu mươi độ không góc chết tra hỏi cô.

Diệp Tây Phong hơi sửng sốt.

Thật ra, hôm nay nếu hắn không vào cô có lẽ vẫn có thể giải quyết được.

Hắn đi vào, ngược lại...

"Đây xem như... bí mật giữa hai chúng ta sao?"

Minh Thù bình tĩnh nhìn hắn, Diệp Tây Phong bị cô nhìn có chút hồi hộp.

Tại thời điểm hắn đang thấy tư thế của mình có phải có vấn đề hay không, nghe thấy người đối diện nói: "Cậu vui là được rồi."

"Nghỉ ngơi cho tốt, tôi đi mua đồ ăn."

Minh Thù rời khỏi phòng bệnh.

Diệp Tây Phong nhìn cửa phòng bệnh khép lại, mặt tái nhợt lộ ra một chút mất mát.

Bên ngoài phòng bệnh.

Minh Thù cúi đầu nhìn ngón tay trắng nõn, tinh tế mềm dẻo mà lại xanh mướt của mình.

Năm ngón tay cô nắm vào mở ra rồi lại nắm vào.

Minh Thù chống lên bức tường lạnh như băng, ngửa mặt nhìn bóng đèn. Trong mắt cô, hội tụ một chùm ánh sáng rực rỡ.

Thì ra... không phải ai cũng có thể.

Diệp Tây Phong không được, những người còn lại cũng không được.

Cho nên.

Chỉ có thể là ngươi sao?

Kỳ Ngự.

A...

Có chút phiền phức rồi.

"Tiểu thư, cô không sao chứ?"

Cơ thể Minh Thù trượt trên bức tường lạnh như băng, y tá đi qua đỡ cô lại.

Cảm giác khó thở thật khó chịu.

Minh Thù nhìn thấy khuôn mặt mờ mịt của y tá mấp máy môi, âm thanh mơ hồ: "Thuốc..."

Y tá hô to, gây chú ý tới bác sĩ.

-

"Hề Hề, chơi có vui không?"

Minh Thù đi vào, ông Giản còn chưa ngủ đeo kính xem ti vi, cô vừa về ông Giản đã đứng dậy chào đón.

Minh Thù nở nụ cười: "Cũng vui."

"Vui vẻ thì tốt, vui vẻ thì tốt." Ông Giản vui vẻ đỡ lấy cặp sách trên tay Minh Thù: "Có muốn ăn khuya không? Mẹ con nói con đang phát triển, ăn nhiều một chút."

Minh Thù khéo léo gật đầu: "Muốn."

"Được, để ba nấu cho con."

Ông Giản vất cặp sách lên ghế sô pha, cầm tạp đề lên: "Đúng rồi, anh con vừa gọi điện thoại chắc ngày mai sẽ về, ngày mai con không đi học chứ? Đừng chạy lung tung, nếu không... anh con về lại trút giận lên ta."

"Vâng."

"Anh con cũng thật là, cơ thể con cũng khỏe lên nhiều rồi ra ngoài đi lại một chút cũng tốt mà."

Ông giản lẩm bẩm đi vào bếp.

Minh Thù ăn xong bữa ăn khuya, mang theo cặp sách lên lầu.

Đóng cửa lại, Minh Thù lấy kết quả trong cặp sách ra.

Bệnh của cô đã nghiêm trọng như thế...

Giản Thư nói dối cô.

Xem ra cần phải nhanh chóng thu giá trị thù hận về tay.

Ngày thứ hai Giản Thư đúng thật đã trở về.

Đầu tiên là kiểm tra từ trên xuống dưới xác định Minh Thù không mất đi sợi tóc nào, sau đó đưa ra cho cô đủ loại đặc sản của các vùng miền.

"Anh trai, anh thật là tốt."

"Con mèo tham ăn." Giản Thư xoa đầu cô: "Gần đây có chỗ nào thấy khó chịu không?"

Minh Thù lắc đầu.

Giản Thư chẳng những không yên tâm mà chân mày lại càng cau có hơn, hắn cẩn thận dặn dò: "Nếu có chỗ nào khó chịu, nhất định phải nói với anh biết chưa?"

"Cái tên ngốc này, Hề Hề không sao mà sao mặt con cứ không vui thế?" Ông Giản giả vờ tức giận nói: "Con có phải là mong Hề Hề không khỏe, sợ nó tranh gia sản với con không vậy?"

Giản Thư: "Ba, ba xem tivi ít thôi."

"Mẹ con diễn ta không xem, mẹ con lại cùng ta náo loạn tung trời sao?" Ông Giản vừa rồi chỉ là nói đùa, ông lại còn không biết con trai mình yêu thương đứa em gái này thế nào sao.

"Hề Hề, hay là hôm nay chúng ta tới chỗ mẹ con làm đi?" Ông Giản xoa xoa tay hỏi Minh Thù.

Con trai, con gái đều ở đây rồi chỉ thiếu con dâu thôi.

"Được." Được gặp mẹ, mẹ sẽ cho đồ ăn ngon! Đi đi đi!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 912: Thập Kỷ Chín Mươi (22)

Bà Giản tuổi tác không nhỏ nhưng khuôn mặt không mảy may già chút nào, lúc này vẫn hồng hào như thế.

Cả nhà Minh Thù mất một lúc mới chen vào được.

Vừa hay bà Giản vừa quay xong một tuồng kịch, thấy chồng dẫn con trai, con gái đến thăm mình ngay lập tức dời lịch vở kịch sang buổi chiều?

"Đó là Lê Nhạc ư?" Minh Thù nhìn người nào đó của phim trường, lên tiếng hỏi.

"À, đúng rồi, bảo bối quen sao?" Bà Giản hiếu kỳ.

Bà Giản chưa quen người trong thôn cũng chưa từng nhìn thấy, tất nhiên sẽ không quen Lê Nhạc.

"Vâng, bạn học."

"Bạn học sao? Vậy bạn con cũng có chút lợi hại đấy. Bảo bối, có nhìn thấy không, cô bé đến cùng với người kia, ông lớn trong giới thương nhân lợi hại quá đi."

Người bà Giản chỉ là một người tuổi tác tương đương với ông Giản.

"Hừ." Ông Giản ở bên cạnh "hừ" lạnh.

Bà Giản liếc mắt nhìn ông Giản, không hề có ý dỗ dành, ôm Minh Thù một câu bảo bối hai câu bảo bối gọi đến vui vẻ.

Lúc ăn cơm, Minh Thù và Lê Nhạc gặp nhau.

Lê Nhạc chỉ là gật đầu coi là chào hỏi, người đàn ông kia lại dừng lại.

"Giản tổng." Người đàn ông vươn tay về phía ông Giản, nhiệt tình chào hỏi: "Lần trước gặp đã là mấy năm rồi, không ngờ là có thể gặp ở đây."

Ông Giản vươn tay, bắt tay một cái rồi liền thu tay lại.

Đại khái là vì vừa nãy bà Giản khen người này lợi hại mà tức giận.

Người đàn ông cũng không nổi giận, tự nhiên mời: "Nếu đã gặp mặt rồi, thì... cùng nhau ăn bữa cơm được chứ?"

Đều là người trong cái vòng tròn này, ông Giản cũng không thể trực tiếp từ chối.

Thế là nhóm người đổi một quán ăn lớn.

"Đây là Lê Nhạc, một người bạn rất thú vị mà tôi quen."

Người đàn ông chủ động giới thiệu Lê Nhạc, ông Giản không thể không nhìn Lê Nhạc.

Loại người bọn họ...

Nói như thế nào đây, nếu như không phải lên được sân khấu hoặc là người quan trọng, thông thường sẽ không chủ động giới thiệu.

Ông Giản chỉ phải giới thiệu chủ yếu là Minh Thù, Giản Thư và bà Giản người đàn ông này đều quen biết.

"Lê Nhạc và Giản Hề chắc là học cùng trường nhỉ?"

"Là bạn cùng lớp luôn ạ." Lê Nhạc đáp.

"Duyên phận duyên phận, đây chính là duyên phận."

Ông Giản và người đàn ông trò chuyện, Giản Thư đi cùng.

Lê Nhạc thỉnh thoảng cũng nói chuyện, cách nhìn độc đáo khiến cho cả ba người đàn ông đều có chút phải nhìn bằng con mắt khác.

Minh Thù và bà Giản chuyên chú ăn là tốt rồi.

Minh Thù đối với việc thương trường không có hứng thú, cô lại không phải là tới kiếm tiền.

Bà Giản nghe không hiểu lắm, nghề nghiệp của bà là diễn viên.

"Tôi đề nghị trước tiên cứ mua đã, đương nhiên cũng chỉ là đề nghị của tôi, tôi nghĩ là chỗ đó sau này sẽ tăng giá."

"Chỗ đó không hẳn là tốt." Người đàn ông nhíu mày: "Giản tổng, ông thấy thế nào?"

Ông Giản bình tĩnh, ra vẻ không quan tâm: "Tôi bây giờ đã không quản công việc nữa rồi."

Người đàn ông liếc mắt nhìn chàng trai tuấn tú Giản Thư, cảm thán một tiếng: "Tuổi trẻ tài cao mà, không giống con nhà tôi không ra trò trống gì."

Nhưng ông ta càng khâm phục ông Giản vào lúc này có thể buông bỏ cả công ty.

Có được bao nhiêu người một khi đã đứng trên vị trí đó sẽ không thấy hối tiếc mà buông tay.

Đổi lại là ông ta...

Có lẽ cũng không làm được.

"Địa thế quả thật có chút vấn đề." Giản Thư nói tiếp: "Xin hỏi Lê Nhạc tiểu thư, sao lại thấy nơi đó sẽ có giá trị?"

Lê Nhạc phân tích đơn giản một chút cho Giản Thư nghe. Bọn họ nói hiện tại nơi đó địa thế mặc dù không quá tốt, rất nhiều người đều thấy không có tương lai.

Nhưng sau này một khi đã phát triển đó sẽ là dải đất trung tâm.

"Một mình tôi không dám gánh mạo hiểm này, nơi đó khá lớn. Giản tổng nếu cảm thấy ổn chúng ta có thể cùng nhau hợp tác." Nói chung người đàn ông cũng đã bị Lê Nhạc thuyết phục, nhưng ông ta lại có chút lo lắng khi một mình đảm nhận cuộc mạo hiểm này.

Ai có thể nói trước được chuyện sau này chứ.

"Việc này, cần phải suy nghĩ thêm." Giản Thư không đồng ý ngay.

"Anh à, cô ấy nói có lý đấy." Minh Thù đang ăn đột nhiên ngẩng đầu: "Về sau sẽ kiếm được tiền."

Giản Thư nhìn về phía em gái.

Minh Thù mím môi mỉm cười.

Giản Thư đồng ý: "Không thành vấn đề, ngày mai tôi sẽ đến bàn về hợp đồng cụ thể."

Người đàn ông: "..."

Lê Nhạc: "..."

Như thế đã đồng ý ngay được rồi?

Vừa rồi không phải đã nói là cần suy nghĩ thêm sao?

Người đàn ông có chút quái dị nhìn về phía Minh Thù, đây là bỏ tiền mua vui cho em gái sao?

Người đàn ông nháy mắt ra dấu với ông Giản, ông không phải là nên can ngăn một chút sao?

Ông Giản cười tựa như Phật Di Lặc.

Đại khái chính là ta đã về hưu rồi, không quản, không quản, không quản nữa.

Người đàn ông: "..."

Người nhà này, lá gan lớn tới mức nào đây?

Lê Nhạc chăm chú nhìn Minh Thù, người phía sau đang nói chuyện với bà Giản khóe môi hơi nhếch lên. Ánh nắng ngoài cửa sổ chiếu vào, trong khoảnh khắc cô như nhìn thấy thiên sứ vậy.

Ăn cơm xong, hai bên tạm biệt nhau, Lê Nhạc đi về cùng người đàn ông kia.

Giản Thư nhận được tin tức có việc cần xử lý, nên đành phải để ông Giản đưa hai người phụ nữ quý giá nhất trong nhà về.

-

Minh Thù tới bệnh viện thăm Diệp Tây Phong, hắn gần như đã khỏi hẳn có thể xuất viện rồi.

Có lẽ vì đã nói ra rồi nên biểu hiện của Diệp Tây Phong so với trước đây rõ ràng hơn nhiều.

Giản Thư đã nhìn ra được vài manh mối.

Hắn lay lay em gái: "Hề Hề, không được yêu sớm đâu đấy."

Hắn không lo lắng về Diệp Tây Phong, Diệp Tây Phong có thể nói là lớn lên dưới mắt hắn, hắn rất hiểu cậu ta. Đến lúc phải bàn chuyện hôn sự thật, hắn cũng sẽ đồng ý giao em gái cho Diệp Tây Phong.

Chỉ là bây giờ em gái hắn còn nhỏ, Diệp Tây Phong hiện cũng chưa định tính...

Nếu vì mối quan hệ yêu đương sớm, tâm trạng bị tác động quá nhiều sẽ không tốt cho cơ thể của con bé.

"Yêu sớm á? Có ăn được không?"

"Chỉ biết ăn thôi." Giản Thư cưng chiều mỉm cười: "Đúng rồi, gần đây Hàn Ứng có tìm đến làm phiền em không?"

"Hắn ta sao?" Minh Thù nheo mắt, bây giờ nếu như chưa chết chắc là vẫn còn đang nằm viện nhỉ?

Giản Thư cũng nghe nói gần đây Hàn gia không bình yên lắm, Hàn Ứng chắc sẽ không có thời gian đến làm phiền em gái mình.

"Nếu gặp hắn ta nhớ tránh đi, quay về nói với anh, anh sẽ dạy dỗ hắn giúp em."

Minh Thù gật đầu: "Vâng."

"Hề Hề... Đi học thôi." Diệp Tây Phong đứng ở ngoài cửa vẫy tay.

Minh Thù nhận lấy cặp sách từ tay Giản Thư: "Em đi đây."

"Không cần anh tiễn thật sao?"

"Không cần mà, giờ em rất ổn."

"Vậy em trên đường nhớ cẩn thận." Hắn vẫn không yên tâm dặn dò Diệp Tây Phong: "Diệp Tây Phong đừng có làm loạn, nhớ cẩn thận."

Diệp Tây Phong lễ phép đáp: "Em có bị thương cũng sẽ không để Hề Hề bị thương đâu."

Giản Thư chăm chú nhìn hai đứa cùng nhau rời khỏi, sắc mặt có chút tăm tối từ từ rũ xuống cánh tay đang nắm chặt, hắn phải làm sao... mới cứu được em gái hắn đây.

***

Có người vẫn luôn thắc mắc vấn đề thái độ của người nhà Giản gia đối với Minh Thù và nguyên chủ.

Ở đây, tôi xin làm rõ một chút:

Nguyên chủ tính tình không được hoạt bát, có sao nói vậy như Minh Thù. Cô bé vì bệnh của bản thân mà tính cách không thể hoạt bát như Minh Thù, cô vì bị bệnh nên rất trầm lắng, lặng lẽ.

Hơn nữa trong kịch bản, cô bé cũng không hề nhắc tới việc đi học, người nhà Giản gia không thường xuyên tiếp xúc với cô bé như vậy.

Mà người nhà Giản gia vì Lê Mộng rất tốt với cô bé nên cho rằng Lê Mộng là người bạn duy nhất của con gái mình, cũng đối xử rất tốt với cô ta.

Hơn nữa sau khi xảy ra chuyện, người nhà Giản gia cũng không hề đối xử không tốt với nguyên chủ. Chỉ là ngay từ đầu vì quan hệ của nguyên chủ mà thấy Lê Mộng rất tốt. Sau khi nguyên chủ gặp chuyện, bọn họ mới biết nguyên chủ vì bệnh của bản thân mới gây sự vô lý.

Sau khi Minh Thù đến, Lê Mộng cơ bản không có cơ hội tiếp xúc với người nhà Giản gia, thế nên hiểu rồi chứ!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 913: Thập Kỷ Chín Mươi (23)

Diệp Tây Phong ân cần với Minh Thù như vậy, đám đàn em của hắn cũng nhìn ra có điểm không đúng.

Trước đây tuy là Diệp Tây Phong cũng ân cần nhưng không giống bây giờ.

Luôn cảm giác Diệp đại ca của bọn họ, trong đầu bây giờ chỉ toàn màu hồng.

Minh Thù đã cố gắng tránh Diệp Tây Phong, nhưng những nơi cô và Diệp Tây Phong sinh hoạt cùng nhau quá nhiều, trường học, về nhà, ăn cuối tuần lúc nào cũng gặp phải.

Về sau Minh Thù cũng không dám ăn đồ ăn vặt hắn cho nữa.

Diệp Tây Phong có lẽ cũng phát hiện Minh Thù giữ khoảng cách.

Lúc nghỉ giữa giờ, Diệp Tây Phong và Minh Thù ở lại phòng học không xuống phía dưới, hắn dựa vào bàn tiến đến nói chuyện: "Hề Hề, cô đừng cảm thấy áp lực, tôi tốt với cô không cần cô phải đáp lại gì cả."

"Diệp Tây Phong..."

Minh Thù quay đầu nhìn hắn: "Chẳng qua bây giờ cậu thấy tôi xinh đẹp nhưng sau này cậu sẽ hiểu, vẻ bề ngoài không phải là điều quan trọng nhất."

Diệp Tây Phong cũng khá đẹp trai, nhưng bất kể như thế nào cũng không cho cô có cảm giác như của Kỳ Ngự.

Cô cũng hình dung không được đó là cảm giác gì.

Chính là rất thoải mái.

Chỉ cần thấy hắn là cảm thấy rất thoải mái.

"Tôi không phải người nông cạn như vậy." Diệp Tây Phong có chút bất mãn.

"Cậu cứ tiếp tục như thế, đối với cả cậu và tôi đều không tốt." Minh Thù cầm cây bút trong tay, nhẹ nhàng quay một vòng: "Nên giữ lại hay nên buông bỏ là người thông minh sẽ hiểu. Mà tôi chính là người cậu nên buông bỏ."

Tình cảm như thế đối với cô chính là gánh nặng.

Đối với Diệp Tây Phong mà nói cũng là gánh nặng.

Minh Thù để bút xuống, mỉm cười: "Mỗi người có suy nghĩ khác nhau, tôi không thể chi phối suy nghĩ của cậu nhưng nếu như cậu tạo cho tôi quá nhiều gánh nặng, tôi cũng sẽ nghĩ cách, không nên để tới tình trạng như vậy."

Nếu không phải trước đó Diệp Tây Phong đối với cô rất tốt, những lời này cô cũng chẳng cần phải nói.

Cô sẽ trực tiếp rời xa người này.

Rõ ràng biết mình vĩnh viễn sẽ không thích người ta, không cần thiết phải tiêu hao tình cảm của người khác.

Diệp Tây Phong ảm đạm, thì ra được hắn thích đối với cô mà nói là gánh nặng.

"Hề Hề, để tôi suy nghĩ!"

Diệp Tây Phong ngồi nguyên ở đó.

Diệp Tây Phong nghĩ mất cả ngày, lúc tan học Minh Thù cũng không chờ hắn.

-

"Giản Hề."

Minh Thù bị mấy nữ sinh chặn lối đi.

"Có việc gì?" Minh Thù nhìn về phía nữ sinh dẫn đầu, lại là con bé mê mẩn Diệp Tây Phong.

"Diệp Tây Phong tỏ tình với cô?" Nữ sinh lộ vẻ dữ tợn đáy mắt tràn đầy đố kỵ.

Trước đây Diệp Tây Phong gọi cô là em gái, cô còn cho là bọn họ có quan hệ họ hàng.

Nhưng hôm nay...

Cô chính tai nghe được Diệp Tây Phong nói những lời này.

"Liên quan gì tới cô?"

"Tại sao không, cô dựa vào cái gì mà cứ quấn lấy Diệp Tây Phong?" Nhất định là cô ta quấn lấy Diệp Tây Phong!

"Coi như cô nói đúng, là tôi quấn lấy Diệp Tây Phong thì làm sao nào? Cô cũng có thể làm thế mà."

"..." Nữ sinh hiển nhiên là bị Minh Thù không biết xấu hổ bị dọa cho phát sợ, một lát mới nói được một câu nói: "Tôi không thể không biết xấu hổ như cô."

"Thích một người có thể không cần mặt mũi."

"..." Thần kinh!

"Dựa vào!" Nữ sinh đột nhiên chửi nhỏ một tiếng, suýt chút lỡ miệng.

Lúc này học sinh cũng đã về gần hết, xung quanh cũng không có học sinh nào lá gan nữ sinh cũng lớn lên.

Cô phất tay ý bảo đồng bạn sau lưng ngăn Minh Thù lại.

"Ngày hôm nay tôi không dạy dỗ cô thật tốt, cô sẽ không biết ở trường học này ai mới là lão đại."

"Tôi thực sự không biết." Minh Thù dừng một chút, nghẹo đầu hỏi: "Chẳng lẽ không phải là Diệp Tây Phong?"

"..."

Có thể cùng cô ta nói chuyện bình thường không!

Cả ngày quấn lấy Diệp Tây Phong nhìn là phát bực rồi.

Phải dạy dỗ cô ta thật tốt!

Sắc mặt nữ sinh đỏ bừng lên, cô trừng mắt nhìn Minh Thù: "Bắt lấy cô ta!"

Minh Thù thở dài.

Một lát nữa đi ra ngoài ăn cái gì để bù lại mới được.

Cô để cặp sách xuống bên cạnh, xắn tay áo: "Đến đây đi, đánh nhanh lên, đánh xong tôi còn phải đi ăn cái gì đó."

Các nữ sinh: "..."

Hình tượng này có vẻ không đúng.

Nhưng đã bày ra tư thế, nếu như lúc này lùi bước chẳng phải là chứng minh các cô sợ hay sao.

Cho nên các nữ sinh bàn bạc, mấy nữ sinh cùng nhau lao vào Minh Thù.

Nữ sinh đánh nhau, cào cấu, đều nhằm vào mặt.

Nhưng Minh Thù túm lấy bọn họ, chỉ mấy cái ném qua ném lại đã khiến mấy người nằm trên mặt đất, từng người từng người kêu rên không ngừng.

"Không đánh được một người có bệnh như tôi, các cậu thật vô dụng." Minh Thù vỗ vỗ tay, cười tủm tỉm nhìn bọn họ.

Các nữ sinh kêu rên: "..."

Các nữ sinh giúp nhau đứng lên, nhanh chóng lui về phía sau: "Giản Hề, cô chờ đó."

Nói ra những lời này, nữ sinh nhanh chóng rút lui.

Minh Thù "hừ" một tiếng, nhặt cặp sách lên.

Lúc cô khom lưng đột nhiên cảm giác thân thể khó chịu, chậm rãi dựa vào tường tìm thuốc, thật là... có điểm tức giận.

Cái thân thể bệnh tật này.

Sau một lúc, Minh Thù cầm cặp sách chậm rãi rời đi.

Có lẽ là hôm nay không tốt đi ra cổng trường liền thấy mấy nữ sinh vừa mới bị đánh kia, mang theo vài tên lưu manh ngăn ở cổng trường.

"Chính là cô ta!"

Minh Thù: "..."

Một tên lưu manh đứng dậy.

Nhìn thấy gương mặt Minh Thù, con mắt tên lưu manh nhìn đắm đuối.

Nữ sinh bên cạnh tức giận kêu một tiếng, tên lưu manh đứng ở phía trước ho một tiếng, nhếc mũi nhìn Minh Thù: "Chính cô đã bắt nạt em gái kết nghĩa của tôi?"

"Cũng không gọi là bắt nạt được." Minh Thù mỉm cười: "Nhiều lắm chỉ nên gọi là khinh thường."

Tên lưu manh phì một tiếng: "Nhón con khẩu khí thật lớn, nghe nói cô còn cướp bạn trai của em gái kết nghĩa của tôi?"

Minh Thù: "Nói có lý chút, người ta còn không quen em gái của anh làm sao gọi là cướp được?"

Tên lưu manh cười nhạt: "Dám cướp bạn trai của em gái kết nghĩa của tôi lá gan cô cũng lớn thật đấy, cô ấy là do tôi bảo vệ."

Minh Thù liếc mắt nhìn tên lưu manh: "Bây giờ biết rồi."

Tên lưu manh: "..."

Kẻ địch đưa ra bộ dạng biết rồi làm cho hắn không biết nói gì tiếp theo.

Người này không quen nói chuyện bình thường.

"Anh, dạy dỗ cô ta thật tốt. Để cho cô ta biết, không phải ai cũng có thể quyến rũ."

Nữ sinh chỉ rõ cho đám lưu manh.

"Ranh con, đây là cô tự chuốc lấy, dám bắt nạt em kết nghĩa của tôi quá không coi tôi ra gì rồi."

Tên lưu manh gào lên xong chuẩn bị phất tay ra lệnh.

Minh Thù cũng xắn tay áo chuẩn bị lại đánh một trận.

Hàn Thiến không biết từ đâu đi tới, ôm cánh tay Minh Thù: "Giản Hề, làm gì đấy? Việc lần trước cám ơn cô, đi, tôi mời cô ăn cái gì."

Bầu không khí hai bên kỳ lạ, xấu hổ.

Người này xuất hiện cũng quá đúng lúc!

Hàn Thiến dường như bây giờ mới thấy người trước mặt: "Ồ, mọi người làm gì thế?"

Tên lưu manh: "..."

"Chị Thiến..." Sắc mặt tên lưu manh nhanh chóng thay đổi, có vẻ thấp thỏm: "Đây... Đây là bạn của chị?"

Hàn Thiến kéo Minh Thù: "Muốn gặp rắc rối?"

Tên lưu manh cúi người, gật đầu cười làm lành: "Chị Thiến cứ nói đùa, chúng tôi chỉ là đi ngang qua mà thôi."

Ngay cả nữ sinh kia nhìn thấy Hàn Thiến cũng không dám lên tiếng, yên lặng để người khác không chú ý.

Hàn Thiến tại sao lại quen biết cô ta chứ!

Không phải Hàn Thiến học lớp trên bọn họ sao?

"Ồ." Hàn Thiến quay đầu nhìn Minh Thù: "Đi."

Một đám người chỉ có thể nhìn Hàn Thiến mang theo Minh Thù rời đi.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 914: Thập Kỷ Chín Mươi (24)

Hôm đó Hàn Thiến sau khi trở về, tỉnh táo lại liền tố cáo với ông Hàn.

Bây giờ Hàn Ứng chẳng những phải nằm viện hơn nữa còn rất thảm.

"Cô và anh cô, đúng là anh em ruột sao?"

"Cô xem tôi và anh ta lớn lên trông giống nhau sao?" Hàn Thiến chỉ vào mặt của mình.

Minh Thù nghĩ lại gương mặt của Hàn Ứng, đúng thật có khác biệt rất lớn so với Hàn Thiến, hai anh em ruột trên khuôn mặt kiểu gì cũng có nét giống nhau.

"Hàn Ứng là con của em trai cha tôi, vì sau khi mẹ tôi sinh ra tôi không thể sinh con được nữa cho nên Hàn Ứng được mang về nhà tôi."

Người của thập kỷ này đều cảm thấy đồ vật trong nhà mình, không thể để rơi vào trong tay người ngoài.

Hàn Ứng mặc dù không phải là con ruột, tốt xấu gì cũng vẫn là họ Hàn.

"Cha của cô..." Bên ngoài không phải có rất nhiều con riêng sao?

Hàn Thiến biết Minh Thù muốn nói gì, cô có vẻ rất bình tĩnh dường như sớm đã thành thói quen.

"Cha tôi đời này không có con trai, phía ngoài... tất cả đều là con gái." Báo ứng! Đây chính là báo ứng.

"Hàn Ứng dã tâm không nhỏ, khiến cho tôi chán ghét hắn." Hàn Thiến không che giấu chút nào đối với việc không thích Hàn Ứng: "Lần này còn phải cám ơn cô, tôi lúc đầu còn dự định cùng hắn cạnh tranh công bằng, không ngờ hắn lại ba lần bảy lượt hại tôi."

"Không nói việc này nữa, dù sao hắn sẽ phải nằm yên một thời gian." Hàn Thiến phất tay một cái, giống như là muốn gạt hết chuyện trong lòng đi: "Giản Hề, anh trai cô..."

Nói đến Giản Thư, gương mặt Hàn Thiến trở nên thẹn thùng.

Cô chuyển sang việc hỏi thăm Minh Thù về tin tức của Giản Thư.

Đời sống cá nhân của Giản Thư thì Minh Thù không xen vào, cũng sẽ không gây thêm phiền phức cho hắn cho nên cái gì nên nói, cái gì không nên nói Minh Thù đắn đo rất kỹ càng.

-

Lê Mộng gần đây trở nên vô cùng im hơi lặng tiếng, im hơi đến nỗi nếu Minh Thù không chủ động tới tìm cô thì cũng không cảm giác được người này có tồn tại.

Chẳng mấy chốc học kỳ này sắp hết, học kỳ cuối cùng đang đến.

Minh Thù cả ngày nhìn bài thi mà phát bực.

Tại sao cứ phải đi thi chứ.

Trẫm cần phải thi sao?

Trẫm chỉ cần đồ ăn vặt!

"Tiểu Hề, gần đây Diệp đại ca đang làm gì vậy? Xuất quỷ nhập thần, không thấy người đâu."

Minh Thù cầm vuốt bài thi, quay đầu nhìn sang chỗ ngồi trống rỗng.

Diệp Tây Phong dường như cố ý tránh mặt cô.

"Hắn trốn học có gì lạ đâu?" Minh Thù trả lời lại tên đàn em kia.

Tên đàn em gãi đầu: "Chắc vậy."

Trước đó Diệp Tây Phong mỗi ngày đều lên lớp, bọn họ đều quên mất Diệp đại ca vốn là người nghiện trốn học.

Sau kỳ thi cuối, Minh Thù cảm giác mình cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi cho khỏe, không cần cả ngày giao tiếp với mấy cái đồ xiêu xiêu vẹo vẹo kia.

Giản gia đối với thành tích của cô cũng không có yêu cầu gì, cho nên thi như thế nào hoàn toàn không cần lo lắng.

Nhưng Diệp Tây Phong nghe nói vì kết quả kiểm tra quá kém, cả kỳ nghỉ đông phải ở nhà học bổ túc.

Trong thời gian nghỉ đông, Minh Thù ngoại trừ ở bữa tiệc nhà họ Diệp gặp mặt hắn một lần, lúc khác cũng không gặp hắn lần nào.

Máy cung cấp đồ ăn vặt… cô có thể đổi cái khác.

Ví dụ như Hàn Thiến.

Hàn Thiến gọi cho cô, toàn bộ kỳ nghỉ đông không có việc gì là chạy tới chỗ cô.

Thời gian nghỉ đông, Giản Thư phần lớn đều ở nhà cũng cùng Hàn Thiến tán gẫu mấy lần, có điều Minh Thù xem bọn họ căn bản sẽ không tiến lên được.

Ngược lại đối với nữ chính Lê Nhạc thì khác, Giản Thư và nữ chính có qua lại vài lần.

Phát triển đến bước nào rồi, tạm thời còn không rõ ràng lắm.

Sau khi nghỉ đông là khai giảng.

Minh Thù nhìn chỗ ngồi phía sau vẫn như cũ trống rỗng, cũng không biết là thở phào hay là thở dài.

Diệp Tây Phong chuyển ban rồi.

Có điều đám anh em vẫn ở lại, mỗi ngày đều mua đồ ăn vặt, xách cặp sách cho Minh Thù hiển nhiên do Diệp Tây Phong sai bảo.

Mà sau khi chuyển ban, Diệp Tây Phong cũng như biến thành người khác, đột nhiên yêu học tập không chống đối lại thầy giáo cũng không trốn học.

Thành tích vốn đứng hạng chót thẳng vọt tới top hai mươi, giữa kỳ chen vào trong top mười.

Trong thời gian này, Minh Thù gặp qua hắn một lần.

Vẫn là chỉ mới nhìn thấy, Diệp Tây Phong vội vàng đi ngay.

Hôm nay tan học Minh Thù nhìn thấy Lê Mộng.

Gần đây nữ chính giả yên tĩnh không tưởng nổi, cô không có cơ hội tăng thù hận.

Lúc này nhìn thấy Lê Mộng, Minh Thù không suy nghĩ gì chỉ đi theo.

Cô đi theo trên đường cái, không gần không xa đi theo phía sau Lê Mộng.

Lê Mộng gọi một cú điện thoại tại buồng điện thoại công cộng, sau đó nhìn xung quanh đường cái cũng không biết đang nhìn cái gì.

Đi gần hai con đường Lê Mộng mới dừng lại.

Chỗ này...

Minh Thù ở nhà đã thấy qua ảnh chụp, chính là chỗ trước kia Giản Thư và Lê Nhạc đã thảo luận, bây giờ đã bắt đầu khởi công đang dỡ bỏ.

Lê Mộng tới đây làm gì?

Lê Mộng đã đi vào bên trong, không biết vì sao hôm nay cũng không làm việc, bên trong phế tích khắp nơi trên đất hết sức yên tĩnh.

Lê Mộng đi rất nhanh, chớp mắt đã không thấy đâu nữa.

Minh Thù đứng ở cầu thang lên trên xem thử.

Tay vịn cầu thang đã không còn trên tường cũ nát đầy vết nứt, chỗ nào cũng thấy những nét vẽ bậy của bọn trẻ con.

"Soạt soạt..."

Trên lầu có âm thanh truyền xuống tới.

Minh Thù nhíu mày.

Trực giác cảm thấy có gì đó không đúng, cô lui xuống.

Lê Mộng đang đứng ở một chỗ nấp gần đó khóe miệng giật một cái, không thể không phát ra âm thanh khiến Minh Thù nhìn thấy mình.

Minh Thù quả thực nhìn thấy cô nhưng cô không nhúc nhích, vẫn đứng ở phía dưới như cũ xoay người chuẩn bị rởi khỏi công trường.

"Giản Hề!"

Lê Mộng hét lớn một tiếng.

Minh Thù quay đầu: "Cô không phải vẫn lẩn tránh sao? Sao nào, bây giờ đã nghĩ kỹ rồi, muốn có một cuộc hẹn với tôi sao?"

Trên mặt Lê Mộng xuất hiện một tia cười lạnh: "Cô có biết anh trai cô và Lê Nhạc bây giờ sẽ phải chết không?"

Minh Thù ngửa đầu nhìn cô, giọng nói lạnh nhạt tùy ý: "Cho nên?"

"..." Cho nên? Cô không nóng lòng sao? Cô không hỏi bọn họ ở chỗ nào sao?

Lê Mộng cảm thấy mình mỗi lần nói chuyện cùng cô ta, đều sẽ rơi mất một mảng tóc lớn.

Tức giận.

Lê Mộng hít sâu một hơi: "Bọn họ đang ở phía trên, cô không lên xem thử sao?"

"Tôi lên rồi không phải cũng sẽ chết sao? Tôi đâu có ngu!"

Minh Thù lui về phía sau.

Đối với Minh Thù hành động không hề theo lẽ thường, Lê Mộng rất ngơ ngác: "Cô đi đâu vậy?"

"Báo cảnh sát."

Lê Mộng: "..."

Lê Mộng liếc mắt nhìn lên gác, cô nhanh chóng nhảy lên xuống tới: "Cô đứng lại đó cho tôi, Giản Hề, cô đứng lại! Cô dám báo cảnh sát, anh trai cô lập tức sẽ chết."

Minh Thù ngừng lại, Lê Mộng cho là uy hiếp của mình có tác dụng.

Cô nhanh chóng đi về phía trước Minh Thù chặn đường đi của cô, giữa hai lông mày mang theo hận ý: "Giản Hề, đừng trách tôi, muốn trách thì trách chính mình đi."

"Trách tôi cái gì? Trách tôi không mang cô về Giản gia? Trách tôi không cho cô có cơ hội làm con gái nhà họ Giản?" Minh Thù cười như không cười nhìn cô: "Lê Mộng, cô nói dựa vào cái gì?"

Nguyên chủ vì cô ta giả tâm giả ý tiếp cận, dốc hết tim gan ra cho cô cuối cùng rơi vào kết quả gì?

"Cô câm miệng!"

Lê Mộng quát lớn một tiếng.

"Nếu không phải do cô, tôi căn bản cũng không cần phải như bây giờ, cô có biết là tôi phải cố gắng bao nhiêu không? Dựa vào cái gì các người sinh ra đã là người có tiền, dựa vào cái gì..."

Nhìn bộ dạng Lê Mộng, dường như muốn ăn tươi nuốt sống Minh Thù.

"Cô không phải chỉ là được đầu thai tốt thôi sao? Cô dựa vào cái gì... "

"Tôi dựa vào bản lĩnh đầu thai, cô không phục chỗ nào?" Minh Thù không nể mặt cắt đứt lời nói của cô.

"..."

Lê Mộng suýt chút nữa tắt thở.

"Hừ, Giản Hề, cô bây giờ cùng tôi nhanh mồm nhanh miệng cũng đâu có lợi ích gì, một lát nữa cô sẽ biết thế nào là lợi hại." Lê Mộng lấy ra một dao, đưa về phía cô vung lên: "Tới đây."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 915: Thập Kỷ Chín Mươi (25)

Có dao thì ngon sao?

Trẫm cũng có... Ây da, dao đâu?

Quên đi, gậy cũng dùng được.

Lê Mộng nhìn Minh Thù không biết từ đâu lấy ra một cây gậy, còn chưa thấy rõ chỗ cô lấy ra, cây gậy kia đột nhiên hướng phía cô đập tới.

Cô hơi chật vật né tránh, gậy đánh vào cánh tay cô.

Trong nháy mắt đó toàn thân Lê Mộng dựng tóc gáy.

Lạnh cả người.

Giống như cả thân mình đang đặt trong thế giới đầy băng tuyết.

Nữ sinh đối diện hình như hơi bất mãn, có thể nhìn ra từ nụ cười của cô.

Nhưng cô bất mãn chuyện gì?

"Bộp."

Gậy lần nữa đánh tới, đánh bay những ý niệm trong lòng của Lê Mộng không còn gì cả.

Cô không phải đối thủ của cô ta.

Đây là ý nghĩ duy nhất lúc này của Lê Mộng.

Cơ thể Lê Mộng chật vật tránh né trong đống đá vụn, gậy nhiều lần đánh trúng người cô, cái đau này không phải là đau nhức mà là loại đau đớn thấu xương, giống như đánh vào linh hồn.

"Bộp bộp bộp."

"Tiểu bảo bối đừng trốn nữa, không phải lúc nãy còn muốn tiếp xúc thân mật với tôi sao?"

Lê Mộng ôm chặt cánh tay bị tê liệt vẻ mặt nhăn nhó, ai mà muốn tiếp xúc thân mật với cô chứ!

Cô căn bản không thể đến gần cô ta, mặc dù trong tay có dao cũng không làm gì được.

"A..."

Cây gậy đánh vào bụng cô, dao trong tay không cầm chặt rớt sau lưng, giống như đâm rách da cô đau đến chết lặng.

Cô muốn đứng dậy, gậy gộc từ đỉnh đầu hạ xuống rớt xuống cổ họng cô.

[Lê Mộng giá trị thù hận đã đầy.]

"Ây?"

Minh Thù nghiêng đầu nghi ngờ sao lại đầy rồi, trẫm còn chưa bắt đầu thương yêu cô ta thật tận tình mà.

"Anh tôi ở đâu?" Minh Thù ngồi xổm người xuống hỏi: "Ngoan ngoãn nói cho tôi biết, nếu không... tôi sẽ giết chết cậu."

"Cậu dám?" Đôi mắt Lê Mộng đỏ ửng lên ánh mắt như muốn giết người, Minh Thù đoán chừng đã bị cắt thành từng mảnh nhỏ.

Minh Thù cười khẽ: "Có cái gì không dám, dù sao tôi cũng phải chết, kéo cậu cùng chịu tội thay cũng xem như có lời."

"Cậu không dám..." Trong lòng Lê Mộng đã không còn chắc chắn, cô ta muốn chết sao? Bệnh tim của cô... trước khi trọng sinh cô có nghe nói, quả thực cô ta không sống được bao lâu.

Nhưng mà cái chết...

Tại sao lại có thể nói bừa như vậy.

Một người đã từng chết qua một lần, hiện tại cô vẫn còn sợ.

Cô không muốn chết.

Minh Thù nhặt cây dao của Lê Mộng làm rơi xuống lên, đặt vào cổ cô ta giọng nói tùy ý: "Sao tôi lại không dám chứ."

Dao nhỏ xước rách da.

Tia máu tươi ấm áp chảy ra.

Trong chốc lát, sắc mặt Lê Mộng tái nhợt.

Trong ánh mắt toàn là hận thù hiện lên chút hoảng sợ.

Giờ khắc này, cô tin tưởng cô gái trước mặt này thật sự có có thể sẽ giết mình.

"Anh... Anh của cậu, anh của cậu ở... ở..." Ngón tay Lê Mộng chỉ một phương hướng.

Minh Thù nhìn qua hướng bên đó, cũng không phải là những ngôi nhà mà Lê Mộng lúc nãy muốn cô đi lên mà là những tòa nhà ở phía sau.

Lê Mộng thừa dịp lúc Minh Thù nhìn bên đó đột nhiên tấn công Minh Thù, nhanh chóng lộn một vòng sang bên cạnh, dao nhỏ xước qua cổ cô kéo thành một đường rách những giọt máu rơi xuống.

Lê Mộng không để ý tới vết thương trên cổ, chân tay luýnh quýnh đứng lên.

Cô phải rời khỏi nơi này.

Cô gái này...

Chính là ác ma.

"Bộp!"

Gáy Lê Mộng tê buốt cả người ngã xuống đất, trước mắt toàn một màu đen.

Màn cuối cùng là khuôn mặt cười một cách tự nhiên của cô gái.

Giọng nói mơ hồ truyền đến: "Tôi không giết người."

Một người diễn viên giỏi, chính là phải tin tưởng lời mình nói là sự thật.

-

Trong căn phòng cũ nát, Giản Thư và Lê Nhạc bị trói riêng ra trên một chiếc ghế dựa, hôn mê bất tỉnh.

Hàn Ứng ngồi đối diện bọn họ, lặng lẽ nhìn chằm chằm bọn hắn.

Giản Thư tỉnh lại trước, đầu óc mờ mịt giống như đã bị người ta đánh từng trận đau buốt.

Ánh mắt mơ hồ dần dần rõ ràng.

Nhiều cái bóng từ từ hợp nhất lại trong mắt hắn.

"Hàn... Ứng."

Giản Thư chật vật lên tiếng.

Công trường này gần đây hơi kỳ lạ, những công nhân nói có ma quỷ, hắn cùng Lê Nhạc đến xem trước không ngờ lại gặp phải Hàn Ứng.

Giản Thư thử giật giật cơ thể trói rất chặt.

"Giản Thư." Hàn Ứng hận cắn răng: "Cậu đã rơi vào tay tôi."

Giản Thư ngẩng đầu chống lại ánh mắt Hàn Ứng: "Cậu muốn làm gì?"

"Làm cái gì?"

Hàn Ứng cười lạnh đứng lên, lúc đi lại rõ ràng hơi khập khiễng.

Chỗ hắn đứng cách Giản Thư mấy bước, cao ngạo nhìn xuống toàn bộ: "Chuyện tốt của em gái cậu làm, chẳng lẽ tôi không nên đòi lại?"

Hắn chỉ vào chân mình.

"Chuyện này liên quan gì đến Hề Hề?" Giản Thư âm trầm.

"A!" Hàn Ứng che miệng cười khó hiểu: "Xem ra cậu còn không biết, em gái bảo bối của cậu chính là một người vô cùng độc ác sao."

"Nếu không phải tại cô ta, hiện tại tôi làm sao lại biến thành bộ dạng thế này!"

Giọng Hàn Ứng đột nhiên cất cao.

Cô ta chẳng những làm chân hắn bị thương còn thân thiết với Hàn Thiến.

Hắn bảo Lê Mộng hẹn cô không ngờ người đến lại là Hàn Thiến, Lê Mộng ngu xuẩn kia hại Hàn Thiến trở về kiện cáo, làm địa vị bây giờ của hắn ở Hàn gia xuống dốc không phanh.

Hàn Thiến con nhỏ chết tiệt đó còn không ngừng gây phiền phức cho hắn.

Tất cả những chuyện này đều vì Giản Hề...

"Cậu nói bậy bạ gì đó." Giản Thư cau mày: "Hàn Ứng cậu bất mãn cái gì thì nhắm đến tôi, Hề Hề không liên quan gì đến ân oán của chúng ta!"

Hắn tuyệt đối không cho phép bất cứ ai làm hại đến em gái mình.

"Ha ha... Tôi nói bậy..."

Hàn Ứng cười to vài tiếng.

Hắn cắn răng nghiến lợi đem chuyện hôm đó kể lại một lần cho Giản Thư, kể cả chuyện ngày trước cô đánh mình cũng kể lại.

"Đây chính là em gái bảo bối mà cậu muốn bảo vệ, cô ta quá độc ác, so với cậu còn tàn bạo hơn nhiều…" Hàn Ứng tấm tắc: "Tôi thật muốn cho cậu xem bộ dạng đó của cô ta, nói thật khi đó tôi còn có hứng thú với cô ta nữa."

Giản Thư không tin lời Hàn Ứng nói.

Hàn Ứng cũng không quan tâm, dù sao hôm nay hắn chính là muốn Giản Thư thay em gái mình trả giá thật đắt.

"Giản Thư, cậu cũng thật tốt số." Hàn Ứng lay người Lê Nhạc còn chưa tỉnh lại: "Chết cũng có người đi theo."

"Cậu dám giết tôi?" Giản Thư bình tĩnh nhìn Hàn Ứng: "Giết tôi rồi, cậu nghĩ rằng mình có thể chạy thoát?"

"Ha ha, ai biết là tôi giết cậu chứ?" Hàn Ứng buông cằm Lê Nhạc ra: "Vì ngày hôm nay, tôi đã chuẩn bị rất lâu làm sao tôi có thể để bị bắt được."

Khuôn mặt Giản Thư tối sầm.

Tên Hàn Ứng này hắn rất hiểu.

Hắn dám nói thế, vậy khẳng định là đã sắp xếp hoàn hảo rồi.

"Vậy cũng chưa chắc."

Hàn Ứng xoay người lại.

Chẳng biết cô gái đứng ở cửa từ lúc nào, cầm một cây gậy cười tủm tỉm nhìn hắn.

"Hề Hề..."

Vẻ mặt bình tĩnh của Giản Thư không còn nữa.

"Em tới đây làm gì, mau đi ngay."

Giản Thư hét lớn với Minh Thù, vì lo lắng sức lực cả người hắn kéo cái ghế lập tức ngã ngửa trên mặt đất.

Hàn Ứng điên rồi, ai biết hắn sẽ làm ra chuyện gì.

Hàn Ứng từ ngây người rồi lấy lại tinh thần, âm trầm cười nói: "Tới đúng lúc lắm, tôi đỡ mất công đi tìm cô..."

Minh Thù lấy gậy trên đầu vai xuống đặt xuống mặt đất, nhẹ bỗng nói một tiếng: "Tôi đã báo cảnh sát."

Hàn Ứng: "..."

Giản Thư: "..."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 916: Thập Kỷ Chín Mươi (26)

Không biết có phải là Hàn Ứng bị ảo giác hay không, hình như hắn thật sự nghe tiếng còi xe cảnh sát vang lên.

"Cô..."

"Không cần khách sáo!" Giữa hai hàng lông mày Minh Thù tràn đầy ý cười.

Hàn Ứng tức đến mức toàn thân run rẩy, hắn xoay người kéo Giản Thư dậy: "Bây giờ tôi sẽ giết các người, cảnh sát tới thì đã sao."

"À." Sắc mặt Minh Thù không đổi: "Tôi có một vấn đề muốn hỏi anh."

Hai tay Hàn Ứng giữ Giản Thư, ánh mắt sắc bén như con dao quét về phía Minh Thù, người sau vô cùng bình tĩnh thong dong dường như không hề quan tâm đến Giản Thư đang trong tay hắn.

Uy hiếp của hắn không đạt được hiệu quả.

Dường như hắn không trả lời, người đối diện cũng sẽ không làm gì.

Cô còn lấy đồ ăn ra? Cô ta đến xem trò vui sao?

Cái này... sao lại không giống với cách nghĩ của hắn?

Hàn Ứng mắt đảo xung quanh, tiếng còi xe cảnh sát vừa rồi chắc chỉ là ảo giác, bây giờ bên ngoài cũng không nghe thấy gì.

Hắn quát lên: "Cô có vấn đề gì?"

Lông mày Minh Thù cong lên: "Tại sao anh lại bí quá hoá liều đi bắt cóc anh trai tôi."

Minh Thù có thể thấy Giản Thư ba lần bốn lượt ra hiệu bảo cô tránh đi, chứng minh người này không phải một người có thể tùy tiện đối phó.

Nhưng bắt cóc Giản Thư...

Nhìn thế nào cũng không bù đắp đủ thứ đã đánh đổi.

Cứ xem như hắn thực sự giết chết Giản Thư, hắn có thể đạt được cái gì?

Hàn Ứng giống như bị hỏi trúng tim đen.

Ánh mắt của hắn dao động qua lại ở chỗ Giản Thư và Minh Thù, giống như muốn tìm ra đáp án.

Nhưng căn bản là không có đáp án.

Hắn chính là muốn như vậy... trừ khử Giản Thư.

Chỉ cần nghĩ tới Giản Thư, hắn chỉ muốn giết hắn ta.

Giản Thư không ngừng lắc đầu với Minh Thù, ý bảo cô mau rời khỏi nơi này.

"Cô quan tâm nhiều như vậy làm gì, tôi chính là muốn giết hắn!" Hàn Ứng thét lên: "Ngày hôm nay các người một kẻ cũng chạy không thoát!"

Minh Thù hơi nheo mắt lại nụ cười càng tươi sáng.

Cô hơi nhấc gậy lên, bước về phía trước: "Tại sao tôi phải chạy, tôi không chạy trốn."

"Cô đừng tới đây!"

Hàn Ứng nổi giận gầm lên một tiếng.

Minh Thù tiếp tục đi về phía trước, mỗi một bước đều giống như đi vào tim Hàn Ứng.

"Cô đứng lại đó cho tôi, cô còn đi về phía trước một bước, tôi sẽ giết anh cô."

Hàn Ứng bóp cổ Giản Thư, uy hiếp Minh Thù.

"Anh tôi vì tôi mà chết cũng không oán hận, đúng không anh?"

Thiếu nữ cười tủm tỉm nhìn Giản Thư.

Giản Thư sửng sốt, một lát sau chậm rãi gật đầu.

Hiển nhiên gật đầu?

Hàn Ứng: "…" Hai tên này điên rồi sao?

"Bụp!"

Sau lưng Hàn Ứng đau nhói, hắn liếc mắt về phía sau, Lê Nhạc chẳng biết lúc nào đã mở trói nện cái ghế xuống người hắn.

Theo bản năng, Hàn Ứng đẩy Giản Thư về phía Lê Nhạc cả người trốn phía sau Giản Thư.

Cái ghế đã đến đỉnh đầu Giản Thư, căn bản không thu lại được.

Một cây gậy từ trên trời xuyên qua cái ghế, chặn lại chân ghế, khó khăn lắm mới chặn được trên đầu Giản Thư.

Cái ghế bị nâng lên, Lê Nhạc buộc phải buông ra.

Gậy mang theo cái ghế cùng lúc ném về phía Hàn Ứng.

Hàn Ứng bị ghế đập vào, cái ghế làm bằng gỗ đập lên người Hàn Ứng lập tức tê liệt.

Hàn Ứng đau "hừ" một tiếng, lui vào vách căn phòng.

Hắn ngẩng đầu nhìn những người bên đó, Lê Nhạc đang cởi trói cho Giản Thư, Minh Thù khiêng gậy như cười như không nhìn hắn.

Hàn Ứng không những không giận mà còn cười: "Giản Hề ơi Giản Hề, nếu như em không phải là em gái của Giản Thư, có thể tôi thực sự sẽ thích em đó. Đáng tiếc... Đáng tiếc..."

Thân thể Hàn Ứng đã dính vào cửa sổ không có thủy tinh che chắn.

"Các ngươi đều đi chết đi!"

Hắn hung tợn nhìn chằm chằm bọn họ, sau đó giữ lấy bệ cửa sổ, nhào người nhảy.

Cùng lúc gian phòng tích một tiếng.

Đôi mắt Giản Thư trợn to nhào qua phía Minh Thù.

"Rầm rầm."

Nổ tung văng ra cửa sổ Hàn Ứng bị đánh bay rớt xuống đống phế liệu, hắn mới vừa đứng lên đã thấy cảnh sát từ công trường bên ngoài xông vào.

"Không được nhúc nhích! Cảnh sát!"

"Giơ tay lên!"

Hàn Ứng: "…" Con nhỏ chết tiệt kia đúng thật báo cảnh sát.

"Rầm!"

Hàn Ứng liếc mắt nhìn tòa nhà bị sụp đổ, lại cười rộ lên sung sướng.

Hắn cũng không thiệt.

-

"Ặc ặc…"

Bụi bay nghẹt mũi, chỗ người ta sẽ cảm thấy khó chịu nhất chính là trái tim.

"Hề Hề... Hề Hề, cậu không sao chứ?"

Ánh sáng xung quanh mù mịt, có mùi máu tươi trên mặt của cô, tiếp đó là vị thuốc đông y quen thuộc, được đưa vào miệng mình.

"Hề Hề... Nhịn một chút, tôi lập tức đưa cậu ra ngoài."

"Diệp Tây Phong..."

"Hề Hề tôi ở đây, đừng sợ, tôi sẽ đưa cậu ra ngoài." Giọng nói Diệp Tây Phong hơi run rẩy, hắn cố đặt Minh Thù xuống chỗ bằng phẳng.

Minh Thù nhịn lại cơn đau tim: "Sao cậu lại ở đây?"

"Tôi…"

Diệp Tây Phong không dám nói hắn luôn đi theo cô.

Trong chớp mắt phát ra tiếng nổ, hắn nhanh hơn Giản Thư một bước đỡ được Minh Thù.

"Hề Hề, cậu đừng hỏi nữa." Diệp Tây Phong trực tiếp nói sang chuyện khác: "Cậu còn khó chịu không?"

Có thể là tác dụng của thuốc Minh Thù cảm giác không còn khó chịu nữa, nhưng không khí dưới này không tốt, cô vẫn cảm giác hít thở không thông.

"Tôi lập tức tìm lối ra ngoài, chúng ta vừa rồi ở phía trên, ở đây còn có thể nhìn thấy ánh sáng vẫn có thể ra được."

Không gian hơi nhỏ, lúc Diệp Tây Phong di chuyển, khó tránh khỏi việc đụng phải Minh Thù.

Minh Thù cuộn cơ thể lại.

Diệp Tây Phong dừng vài giây nhắm vào tia sáng sáng nhất bên đó, hắn dời một ít chướng ngại vật ngày càng sáng hơn.

Minh Thù nhìn chằm chằm ánh sáng xuyên qua đỉnh đầu, ánh mắt lướt qua cũng không biết đang nhìn cái gì.

Một lúc lâu cô nghiêng đầu nhìn về phía đó đã có thể thấy rõ thân hình thiếu niên.

Diệp Tây Phong đang cố gắng dời chướng ngại vật, lỗ hổng càng lúc càng lớn nhưng vào lúc này Diệp Tây Phong phát hiện lỗ hổng đó chỉ đủ để chứa một người, ở giữa là một cây xà ngang hai bên đều đổ nát.

Minh Thù đưa tay sờ gương mặt, đầu ngón tay dính một chút máu.

Diệp Tây Phong phía sau căng thẳng cố gắng suy nghĩ kế sách.

Minh Thù đem thú nhỏ ra, thú nhỏ run run bộ lông đủ màu sắc vô thức nhảy qua một bên ngồi.

Minh Thù chọc nó một cái.

Thú nhỏ bất mãn giẫy giẫy chân.

Đâm cái gì đâm!

Lông bị chọc đến rối hết rồi!

Lúc Minh Thù nhìn soi mói, thú nhỏ bất đắc dĩ nhảy qua phía Diệp Tây Phong.

Diệp Tây Phong chỉ cảm thấy có gió từ thổi qua bên tai.

Thế nhưng hắn cũng không nhìn thấy là cái gì.

"Rầm rầm."

Thần kinh Diệp Tây Phong căng thẳng, thân thể phản ứng so với đầu óc nhanh hơn, chờ hắn lấy lại tinh thần bản thân đã che chở Minh Thù.

Minh Thù nhìn thấy rõ ràng áo quần Diệp Tây Phong bị nhuộm đỏ vì máu.

Khoảng cách gần như vậy, Diệp Tây Phong thậm chí có thể thấy lông tơ trên mặt Minh Thù.

Diệp Tây Phong cảm giác tim mình đập rộn lên, máu đỏ dâng trào.

Cả người không nhịn được bắt đầu nóng lên.

Cảm giác lay động rất nhanh biến mất.

Diệp Tây Phong nhanh chóng đứng lên hơi nghiêng đầu sang bên kia.

Không để cho Minh Thù thấy biểu cảm không đúng của mình.

Diệp Tây Phong hít thở sâu một hơi miễn cưỡng tỉnh táo lại.

Hiện tại quan trọng nhất là đưa Hề Hề ra ngoài!

Diệp Tây Phong

Mày nghĩ bậy bạ cái gì.

Diệp Tây Phong quay đầu nhìn chỗ dọn dẹp vừa rồi, cái xà ngang ngăn trở lối ra dửng dưng bị chặt đứt.

Diệp Tây Phong vui vẻ: "Hề Hề, chúng ta có thể đi ra rồi. Cậu có thể di chuyển không?"

"Ừm."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 917: Thập Kỷ Chín Mươi (27)

Lê Nhạc và Giản Thư được cứu ra ngoài trước.

Giản Thư không tìm được Minh Thù, không để ý vết thương trên người vẫn ở lại hiện trường.

Mãi đến khi Minh Thù và Diệp Tây Phong được cứu ra, hắn mới theo đến bệnh viện.

Minh Thù đưa vào bệnh việc liền được chuyển vào phòng giám hộ.

"Hề Hề... Cậu ấy..." Cả người Diệp Tây Phong chật vật, hắn đứng lạnh lẽo ở hành lang, nhìn bộ dạng Giản Thư cũng chật vật như mình: "Cậu ấy..."

"Cậu ấy" thốt ra mấy lần, vẫn chưa hoàn chỉnh câu.

Giản Thư ngồi trên ghế bên ngoài, bụm mặt, nhìn không rõ tâm tình.

Trong đầu hắn tất cả đều là lời của bác sỹ.

"Phải sớm phẫu thuật"

"Trì hoãn nữa, nhiều nhất cô chỉ còn có thời gian nửa năm."

Kỹ thuật giải phẫu ghép tim trong nước bây giờ không thành thạo, tỷ lệ sống sót cực thấp.

Nhưng đây không phải là vấn đề, trong nước không được có thể đi nước ngoài.

Quan trọng là... không có người hiến tặng phù hợp.

"Không phẩu thuật, có phải Hề Hề không thể sống nữa không?"

"Anh Giản Thư, anh nói gì đi?"

Giản Thư ngẩng đầu nhìn thiếu niên trước mặt, một lát sau mới mở miệng nói, giọng khàn khàn: "Đúng vậy."

Không làm phẫu thuật không sống được.

Diệp Tây Phong không chấp nhận sự thật, toàn thân như bị rút cạn sức lực không còn cảm giác.

-

Giản Thư không dám đem tin tức Minh Thù nằm viện nói cho ông Giản và bà Giản biết, tìm một lý do lừa họ.

Nhưng chuyện công trường nổ tung không gạt được ông Giản, ông Giản hơi nghi ngờ, ngày thứ hai ông biết tin Minh Thù nằm viện.

Giản Thư không giấu được ông Giản nhưng bà Giản thì nhất định phải giấu.

Minh Thù nằm ở phòng giám hộ chừng mấy ngày mới được đưa đến phòng bệnh bình thường.

Chắc cũng đoán được sức khỏe của cô, Giản Thư đối với chuyện ngày đó cũng không nhắc đến.

Giản Thư đem canh vào phòng bệnh, bên cạnh Minh Thù có vật gì chợt lóe lên, Giản Thư nghi ngờ liếc nhìn phòng bệnh: "Hề hề, cảm giác thế nào?"

"Đói." Sắp chết đói rồi.

Giản Thư múc canh ra, hơi nóng hắn từ từ thổi nguội.

Minh Thù đưa mắt nhìn: "Anh, nước bọt của anh đều văng vào bát hết."

Giản Thư: "..."

Giản Thư múc một muỗng đút cho Minh Thù, Minh Thù nếm được mùi vị muốn tự mình ăn tiếp.

Giản Thư rụt tay về phía sau: "Anh đút cho em."

Minh Thù: "..."

Minh Thù dùng ánh mắt đó nhìn Giản Thư giống như khi còn bé lúc anh ấy đoạt đồ chơi của cô, uất ức cộng thêm bất mãn.

Giản Thư buồn cười nhưng vẫn từng muỗng từng muỗng đút cho cô.

Minh Thù ăn rất bực, có thể để cho trẫm tự ăn không!

Tình cảm sâu nặng, không phải là một miệng buồn bực sao?

Giản Thư thấy Minh Thù tâm tình rất tốt cũng hơi thở phào, chỉ sợ cô giống như trước đây... cái gì cũng không nói buồn bực để trong lòng, đối với sức khỏe của cô càng không tốt.

"Hàn Ứng thế nào?"

Minh Thù nhớ tới tên đầu sỏ gây tội kia.

Giản Thư không muốn nhắc tới người này nhưng Minh Thù hỏi, hắn chỉ có thể nói một cách đơn giản: "Hàn Ứng bị bắt tại chỗ, chứng cứ vô cùng xác thực."

Lê Mộng và Hàn Ứng là một phe.

Nhưng mà việc dẫn Minh Thù đến hoàn toàn là chủ ý của một mình cô ta.

Hàn Ứng bị bắt, Lê Mộng cũng chạy không thoát.

"Diệp Tây Phong ở bên ngoài, anh đi gọi hắn vào, hai người tâm sự?" Giản Thư vừa thu dọn đồ đạc vừa hỏi Minh Thù.

Mấy ngày nay, trừ hắn và ông Giản, thì đáng nhắc đến nhất là sự quan tâm của Diệp Tây Phong.

Minh Thù nhai kẹo, lúc đó chỉ gật đầu.

Lúc đó...

Nếu như không phải Diệp Tây Phong và thú nhỏ che chở, cô hoàn toàn có thể đã chết rồi.

Giản Thư đi ra ngoài gọi Diệp Tây Phong, hắn đưa đầu vào trước, đối diện với ánh mắt của Minh Thù lập tức rụt lại, đầu đụng vào khung cửa vang lên một tiếng.

Diệp Tây Phong ôm đầu đi vào.

"Hề Hề..."

"Trước tiên cám ơn anh."

"... Không, không cần." Diệp Tây Phong đột nhiên hơi nói lắp.

Hắn không ngờ Minh Thù sẽ nói lời cám ơn với mình.

Phòng bệnh đột nhiên yên tĩnh lại, bầu không khí có chút ngượng ngùng.

Mắt Diệp Tây Phong dao động, không biết nên nhìn ở đâu.

"Hề Hề..." Hắn nhỏ giọng gọi một tiếng: "Em có món đồ nào đặc biệt muốn có không?"

"Đồ ăn vặt?"

"Hừm... Trừ cái này thì sao?"

Minh Thù lặng lẽ, cô chậm rãi lắc đầu.

Dù nói cho ngươi biết, ngươi cũng không lấy được đâu.

Minh Thù đầu ngón tay chạm vào ngực.

Cô cũng không biết đi tìm ở đâu...

"A." Diệp Tây Phong suy nghĩ một chút: "Vậy lần sau tôi sẽ mang đồ ăn ngon đến cho em."

Bác sĩ nói phải ăn kiêng, hắn sẽ đi hỏi bác sĩ một chút.

"Đừng lãng phí thời gian với tôi, không có ý nghĩa gì."

Diệp Tây Phong sửng sốt, hắn chậm rãi nắm chặt bàn tay: "Hề Hề... Tôi không yêu cầu em đồng ý với tôi cái gì, cũng không cần em đáp lại điều gì, nhưng mà xin em đừng từ chối tôi không được đối xử tốt với em, được không? Cứ xem như... là bạn bè, được không?"

Hắn ngẩng đầu nhìn thẳng Minh Thù: "Anh nói như vậy nhưng có một số thứ, không phải nói bỏ qua là có thể bỏ qua."

"Hề Hề... Ngày mai tôi sẽ trở lại thăm em..."

Diệp Tây Phong chạy một mạch rời khỏi phòng bệnh.

Bước ra phòng bệnh, hắn chợt hít thở sâu một hơi.

Trái tim từng hồi đau nhói.

Nhưng lúc Hề Hề phát bệnh, hắn còn cảm thấy đau hơn thế nữa.

Giản Thư vỗ vai hắn một cái, Diệp Tây Phong mờ mịt nhìn hắn: "Anh Giản Thư, anh nói xem sau này Hề Hề sẽ thích kiểu người như thế nào?"

Thích kiểu người như thế nào...

Giản Thư thật chưa bao giờ nghĩ đến.

Trước đây hắn cảm thấy em gái mình và Diệp Tây Phong rất thân thiết, sau này ở cùng nhau cũng không có gì.

Nhưng mà bây giờ...

Ngay cả tương lai của Hề Hề hắn cũng không dám nghĩ tới.

Hai người nhìn nhau không nói gì, cuối cùng Diệp Tây Phong đứng dậy rời đi về nhà.

"Về rồi à?" Mẹ kế mặc tạp dề nghe tiếng động từ phòng bếp đi ra.

Trước hắn nói mẹ kế đối với hắn không tốt, kỳ thực cũng không nghiêm trọng như vậy, mẹ kế đối xử với hắn xem như không tệ, nhưng là chính bản thân hắn không tiếp nhận được.

Diệp Tây Phong im lặng đi lên lầu, mẹ kế đã quen hắn như vậy xoay người trở về phòng bếp.

"Dì Thanh, bà có thể dạy con nấu canh không?"

Mẹ kế bị dọa cho giật mình, quay đầu nhìn lại, thiếu niên đứng ở cửa nhà bếp vẻ mặt thành thật nhìn bà.

"Có thể, có thể chứ..." Mẹ kế không biết làm sao: "Sao lại nghĩ đến việc học cái này, con là con trai, không cần..."

"Phiền dì rồi."

Thiếu niên chen lời bà đến gần nhà bếp muốn bắt đầu học ngay.

Mẹ kế hơi bất ngờ.

Cũng may phản ứng nhanh trước dạy hắn mấy thứ cơ bản, để hắn tự mình làm rồi như một làn khói đi ra ngoài gọi điện thoại cho ông Diệp.

Đứa trẻ này thật kỳ lạ.

Ông Diệp nghe nói thằng nhóc nhà mình đột nhiên kỳ lạ, cũng ngồi không yên nhanh chạy về.

Ông Diệp vừa vào cửa liền hỏi.

"Nó đâu rồi?"

Mẹ kế chỉ chỉ vào nhà bếp: "Ở bên trong."

"Bộp!"

Âm thanh đổ vỡ.

Ông Diệp và mẹ kế liếc nhau vội vã chạy vào nhà bếp.

Thiếu niên đứng giữa đống lộn xộn sắc mặt không nói nên lời.

"Tây Phong..." Cha Diệp kêu lên.

Thiếu niên đột nhiên nắm chặt tay ném về phía tấm thớt, trên mặt thớt còn có con dao.

Cha Diệp sợ mất hồn tiến lên, kéo thiếu niên lại: "Thằng nhóc này, nổi cơn điên gì vậy?"

"Tây Phong, có chuyện gì con hãy nói đi, dì và cha sẽ giúp con nghĩ cách." Mẹ kế cũng vội vàng nói.

"Sao con lại ngốc như vậy." Diệp Tây Phong khóe mắt ửng hồng: "Việc đơn giản như vậy cũng học không xong."

Diệp phụ: "..."

Mẹ kế: "..."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 918: Thập Kỷ Chín Mươi (28)

Hai tháng sau.

Giản Thư sắp xếp cho Minh Thù xuất ngoại, nói là đã tìm được một nhà tài trợ ở nước ngoài có thể phẫu thuật cho cô.

Giá trị thù hận của Lê Mộng vào lúc kết án đã đầy.

Minh Thù liền đồng ý theo sự sắp xếp của Giản Thư.

Minh Thù bảo Giản Thư đừng nói cho Diệp Tây Phong biết cô đi đâu, cứ coi như cái gì cũng không nói cho Diệp Tây Phong cô cũng cảm thấy phiền muộn.

Có thể là cô tàn nhẫn.

Cũng có thể là vô tình.

Nhưng cô đã dành tình cảm cho một người, làm sao có thể dành tình cảm cho người khác nữa.

Sau khi xuất ngoại, Giản Thư cũng sắp xếp mọi thứ ổn thỏa.

"Ta còn có thể sống bao lâu nữa?" Nhân lúc còn có thời gian ăn nhiều đồ ăn vặt một chút.

[Một năm.] Vì nhiệm vụ hoàn thành, Hài Hòa Hiệu dễ nói chuyện hơn.

Một năm?

Lẽ nào phẫu thuật thành công?

[Giản Thư định hiến trái tim cho cô.]

"Phụt..."

"Hề Hề, làm sao vậy?"

Giản Thư từ phòng bếp đi ra cuống cuồng vội vã chạy tới.

Minh Thù lắc đầu: "Bị sặc."

"Em chậm một chút." Giản Thư rút ra hai tờ giấy ăn cho cô: "Lại không có ai giành với em."

Minh Thù gật đầu qua quýt: "Em trở về phòng ngủ một lát."

"..." Giản Thư nhìn cô chằm chằm vài giây: "Vậy lát nữa ăn cơm anh gọi em dậy."

"Ừm."

Minh Thù ôm đồ của mình lên rồi trở về phòng nhanh như một làn khói.

Đóng cửa lại, Minh Thù phun ra một mớ hỗn độn.

"Ý của ngươi là Giản Thư hiến trái tim cho ta, ta cũng chỉ có thể sống được một năm?"

[Tuổi thọ cơ thể này của cô chỉ có thể sống đến thời gian đó, coi như đến lúc đó tim của cô khỏe hẳn cũng sẽ ra xảy ra việc ngoài ý muốn khác.] Có thể không có quan hệ với nhiệm vụ. Hài Hòa Hiệu không hề giấu giếm một chút gì.

"Giản Thư điên rồi sao?"

Tỷ lệ tương xứng giữa hai anh em khẳng định rất cao.

"Thì ra trong kịch bản, Giản Thư cũng không làm như vậy..."

Nhưng Giản Thư là nhân vật nam chính.

Tim chứ không phải là thận.

Cũng không thể vì hắn là nhân vật nam chính mà mọc ra hai trái tim?

[Tôi cũng không biết, sự tồn tại của cô dù nhiều hay ít cũng đều sẽ thay đổi kịch bản. Ký chủ cũng không cần quá lo lắng, nhiệm vụ của cô đã hoàn thành.]

Minh Thù: "..."

Quay lưng bỏ đi không chút lưu luyến như Hài Hòa Hiệu ngươi vậy thực sự tốt sao?

Ngươi là một hệ thống chân chính sao?

Được rồi.

Cho tới bây giờ nó không phải là một hệ thống chân chính gì.

"Ta không thay tim cũng sẽ không chết, đúng chứ?"

[Như vậy không sai nhưng cô sẽ rất đau khổ.]

"Ăn chút đồ thì khỏe thôi."

[...] Ăn đồ ăn tẩm bổ tim, lợi hại lắm ký chủ của tôi. Chuyên gia về bệnh tim mạch sợ là phải giết chết cô.

Trước đó không chú ý, sau đó Minh Thù liền phát hiện lúc Giản Thư đưa cô đến bệnh viện làm kiểm tra, hắn cũng làm kiểm tra.

Phẫu thuật ghép tim không là phải chuyện đùa, song thân thể đối phương đều phải trải qua vô số lần kiểm tra, điều dưỡng đến trạng thái tốt nhất.

Ông Giản và bà Giản biết chuyện này không?

Lúc cô ra nước ngoài, Giản Thư chỉ nói đưa cô đi chơi đến nay bà Giản cũng chưa biết.

"Đang nghĩ gì vậy." Giản Thư lấy tay lay lay Minh Thù đang ở trước mặt: "Ôm nhiều đồ ăn vặt như vậy, không được đâu mau trả lại đi."

"Anh, em đều muốn..." Chết rồi, Minh Thù cong môi nói: "Em muốn!"

Giản Thư xách thắt lưng, muốn dạy dỗ cô nhưng lại không nỡ.

Vài cô gái tóc vàng mắt xanh bên cạnh đi tới hô khẽ một tiếng với Giản Thư, thậm chí có cô gái to gan đi tới ngăn cản Giản Thư lại.

Người ngoại quốc nếu như cảm thấy đẹp, vậy người này tuyệt đối là đẹp.

Minh Thù thừa lúc mấy cô gái này tấn công Giản Thư, Minh Thù ném cả đống đồ ăn vặt vào trong xe mua sắm rồi đẩy xe bỏ chạy.

"Giản Hề!" Giản Thư ở phía sau hét lớn: "Em chạy chậm một chút!"

Cuối cùng Giản Thư vẫn là thanh toán xong.

"Không có có lần sau, anh chịu trách nhiệm về thân thể của em, anh cho em biết Giản Hề nếu có lần sau nữa xem anh dạy dỗ em như thế nào."

"Anh, anh là tốt nhất."

"..."

Giản Thư đau đầu không thôi.

Hai người quay về chỗ ở, ngoài cửa lại có vị khách không mời mà tới.

Lê Nhạc.

"Quấy rầy rồi."

Giản Thư gật đầu mời Lê Nhạc vào trong.

Lê Nhạc mang cho Minh Thù một vài món ăn vặt, Minh Thù mở ra ngửi ngửi, có vị thuốc đông y mà tay nghề hoàn toàn không tốt.

"Những thứ này thêm một ít thuốc đông y có thể nâng cao tinh thần, ngửi không phải là cách hay để biết nhưng mùi vị không tệ." Lê Nhạc thấy Minh Thù ngửi ngửi vài cái, cũng không có ý muốn ăn, không khỏi nhắc nhở một tiếng.

Minh Thù thử cắn một miếng...

Mùi vị... phải nói như thế nào đây.

Không phải quá khó ăn nhưng cũng không ngon.

Trong vị đắng mang chút vị chát, trong vị chát lại mang chút vị ngọt.

"Hề Hề, không thích thì đừng ăn." Giản Thư không nể tình nói trước mặt Lê Nhạc, nhìn bộ dạng kia của Minh Thù chỉ biết là ăn không ngon.

Lê Nhạc có thể cũng biết đồ mình mang tới mùi vị hoàn toàn không ngon, cho nên cũng không tức giận: "Lần sau tôi sẽ nấu ra món dễ ăn hơn một chút."

"Cũng được." Không thể lãng phí đồ ăn, sau đó Minh Thù mặt không đổi sắc ăn hết một khối bánh.

Giản Thư nhanh tay xúc một chén canh ngọt cho Minh Thù, thuận tiện cũng xúc cho Lê Nhạc một chén.

Lê Nhạc đi cùng người khác ra nước ngoài, ở lại một lúc liền phải đi.

Có điều sau khi cô trở về nước không lâu thì luôn nghĩ cách mang ít đồ cho Minh Thù.

Mùi vị lần sau cũng không có khó ăn như vậy nữa.

Minh Thù cảm giác được, những đồ này có thể điều dưỡng thân thể của cô, chí ít từ sau khi ăn mấy thứ này cô chưa từng uống thuốc lần nào.

Thời gian phẫu thuật đã định.

Cách thời gian phẫu thuật vẫn còn một tháng.

Cả ngày Minh Thù chỉ ăn và uống, Giản Thư không muốn để cho cô biết, cô thì ra vẻ cái gì cũng không biết.

Thẳng cho đến ngày phẫu thuật.

"Giản tiên sinh, cậu có thấy em gái của cậu đâu không."

"Không phải em ấy đang chuẩn bị để làm phẫu thuật sao?" Giản Thư đang thay quần áo đột nhiên y tá chạy tới hỏi hắn, hắn từ từ ngồi dậy: "Lúc tôi vừa mới đi, em ấy vẫn còn ở đó mà."

"Không thấy, chúng tôi tìm qua một lượt rồi đều không tìm thấy."

Giản Thư đẩy y tá ra, chạy về phòng bệnh.

Trong phòng bệnh trống rỗng không có một ai.

Nhất định là cô lại trốn đi ăn cái gì rồi.

Giản Thư đến nơi Minh Thù thích tìm một lượt nhưng đều không có.

Không thấy cô đâu!

Cả người Giản Thư đều bối rối, đang yên đang lành sao lại không thấy đâu!

Giản Thư lái xe về chỗ ở, phòng giống như lúc bọn họ rời đi, vì gần đây luôn ở bệnh viện mấy ngày không trở về phòng đã bám một lớp bụi.

Giản Thư đẩy cửa phòng Minh Thù ra.

Tủ quần áo của cô thiếu mất một nửa, hành lý cũng không thấy đâu.

Trên bàn đặt một lá thư.

Giản Thư gần như là run rẩy mở ra đọc.

[Anh, em không muốn chết trên bàn mổ, em muốn đi du lịch khắp thế giới, ăn hết món ngon trên thế giới một lần. Ba và mẹ, sau này giao lại cho anh.]

"Lạch cạch."

Trong chớp mắt chữ trên giấy nhòe đi.

Giản Thư bối rối bỏ lá thư vào túi quần, cầm chìa khóa xe rồi lái xe ra sân bay.

Giản Thư tìm hết tất cả phương tiện có thể rời khỏi thành phố này.

Biển người mênh mông.

Chỉ có người xa lạ.

Dọc theo đường đi Giản Thư đều cố gắng bình tĩnh, phân tích xem cô có thể rời đi bằng phương tiện nào, mỗi chỗ tìm một nơi.

Nhưng vào lúc này, hắn đột nhiên mất hết khí lực.

Từng cái, từng cái đèn trên đường liên tiếp sáng lên, màn đêm buông xuống.

Giản Thư nhìn món ăn tinh xảo trong tủ kính.

Mỗi lần đi ngang qua chỗ này cô liền chạy vào bên trong, làm thế nào cũng không kéo ra được.

Muốn nở một nụ cười.

Nhưng cuối cùng, đang cười mà nước mắt lại rơi.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 919: Phiên Ngoại Tây Phong (29)

"Bác sĩ Diệp, vừa mới nhận một bệnh nhân, bác sĩ Mộc không ở..."

Y tá ngăn người đàn ông đang rời đi, thở hổn hển nói.

Người đàn ông không chút suy nghĩ trực tiếp xoay người quay trở về, lạnh lùng hỏi: "Tình hình thế nào?"

Y tá vừa nói tình hình bệnh nhân vừa chạy đuổi theo hắn.

Đợi người đàn ông đi ra đã là đêm khuya, trên hành lang chỉ còn người nhà đang lo lắng chờ đợi.

"Bác sĩ, con trai ta sao rồi?"

Người đàn ông gỡ khẩu trang xuống lộ ra khuôn mặt mệt mỏi, nhưng không mất đi vẻ anh tuấn: "Đã không còn nguy hiểm đến tính mạng."

Các thành viên trong gia đình vui mừng ôm lấy nhau.

Người đàn ông xoay người rời khỏi.

Hắn trở lại phòng làm việc, ngồi ghế trên sờ sờ chân mày.

Hắn kéo ngăn tủ lấy một khung ảnh từ bên trong ra.

Trên tấm ảnh là một khuôn mặt thiếu nữ đang tươi cười như hoa, phía sau là pháo hoa đang nở rộ.

Đầu ngón tay chạm vào khuôn mặt của cô gái.

Đôi bàn tay ở trên bàn mổ vững như núi.

Nhưng lúc này lại không khống chế được mà run rẩy.

"Reng reng reng..."

Diệp Tây Phong đặt khung ảnh về chỗ cũ, nhận điện thoại.

"Ba?"

"Chưa tan làm?"

"Vâng. Vừa có bệnh nhân."

"Ngày mai về nhà một chuyến." Ông Diệp nói xong liền cúp điện thoại.

Diệp Tây Phong biết ông Diệp gọi hắn về làm gì, không ngoài việc khác chính là xem mặt.

Diệp Tây Phong nhìn bóng đêm mờ mịt bên ngoài cửa sổ.

Nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

Trong lòng hắn đâu còn chỗ nào chứa chấp người khác.

Ngày thứ hai, Diệp Tây Phong vẫn là xin nghỉ, về nhà một chuyến.

Trong nhà có người là một cô gái đang ngồi trên ghế sô pha phòng khách, hơi cúi đầu có chút rụt rè ngượng ngùng.

"Ba." Diệp Tây Phong gọi một tiếng.

Ba Diệp không nhìn hắn nói: "Đây là con gái bạn của ta, được điều đến bệnh viện các con thực tập, con chiếu cố cô bé một chút."

Diệp Tây Phong âm thầm thở phào.

Không phải là xem mặt.

"Được." Diệp Tây Phong gật đầu.

Cô gái kia ngẩng đầu nhìn hắn một cái rất nhanh, lại kinh ngạc gục đầu xuống nhẹ nhàng lên tiếng: "Làm phiền anh Diệp, Diệp tiên sinh rồi."

"Không sao, ba cô và ba tôi là bạn cũ, về sau cô cứ coi như nơi này là nhà của mình, cũng đừng ra bên ngoài tìm phòng ở, cứ ở lại chỗ này đi."

"Vậy quá làm phiền rồi, không cần đâu ạ." Cô gái lắc đầu từ chối, kiên trì muốn tự mình tìm chỗ ở.

Ông Diệp không có biện pháp, chỉ có thể sắp xếp Diệp Tây Phong đưa cô gái đi tìm phòng ở, miễn bị người khác bắt nạt.

Diệp Tây Phong nghỉ ngơi một ngày, đúng lúc có thời gian.

Cô gái này không phải là người bản địa nhưng trong nhà hẳn là giàu có, Diệp Tây Phong tìm cho cô một tiểu khu có hoàn cảnh và bảo vệ đều tương đối tốt.

Đồ đạc của cô không nhiều lắm, chỉ một rương hành lý.

Nhưng chỗ này không thể ở, bên trong nhà không có gì cả.

Cuối cùng Diệp Tây Phong đành cùng cô đi mua vật dụng hàng ngày.

Diệp Tây Phong cũng chỉ đẩy xe mua sắm đi theo phía sau, cô gái đó tự mình chọn thứ mình muốn.

Có lẽ là vì xấu hổ, ngoại trừ lúc cần thiết hầu như đều không nói chuyện với hắn.

Diệp Tây Phong có chút thất thần, đợi lúc phục hồi tinh thần tất cả bốn phía đều là đồ ăn vặt, cô gái đó đang không ngừng ném đồ ăn vặt vào giỏ hàng.

Diệp Tây Phong có chút khó hiểu nhìn cô.

Cô gái đó có lẽ là nhận thấy được ánh mắt của hắn, ngượng ngùng nhìn sang: "Là... là tôi mua nhiều quá, hù dọa Diệp tiên sinh sao?"

Diệp Tây Phong lấy lại tinh thần: "Không có."

So với cái hắn từng nhìn thấy còn khoa trương hơn.

Cô nhóc kia, hận không thể đều đem hết đồ ăn vặt về nhà.

Cô gái như là thở phào lại lặng lẽ thả hai túi vào trong, sau đó rời khỏi khu đồ ăn vặt.

Lúc tiễn cô gái trở về, Diệp Tây Phong như ma xui quỷ khiến hỏi tên cô.

"Mục Hi."

Diệp Tây Phong sửng sốt một chút.

Mục Hi...

Giản Hề...

Diệp Tây Phong nhớ bản thân lần cuối gặp cô, chính là thời khắc bước vào năm Thiên Hi kia.

Năm Thiên Hi tiếng chuông vang lên, bắn pháo hoa lên không trung.

Mà đó cũng là lần cuối hắn nhìn thấy cô.

Ngày giỗ của cô...

Chính là ngày đầu tiên của năm Thiên Hi.

Tuyết rơi lạnh như băng, Diệp Tây Phong đưa tay ra hoa tuyết rơi ở giữa bàn tay rồi biến mất.

Giống như cô vậy.

Rõ ràng lúc đó hắn cách cô gần như vậy...

Chỉ cần vươn tay thì có thể chạm được cô.

Nhưng hắn chạm được chỉ hoa trong gương, trăng trong nước (*).

Không thấy cô nữa.

Diệp Tây Phong ngửa đầu nhìn tuyết rơi lả chả, thì thào một tiếng: "Hề Hề, lại bước sang năm mới rồi."

Diệp Tây Phong khép chặt áo khoác, chậm rãi đi trong trời tuyết lớn.

-

Ở bệnh viện có một nhóm thực tập sinh mới tới.

Trong nhóm thực tập sinh, có một cô gái đặc biệt nhận được sự quan tâm.

Cô gái rất lanh lợi, nói chuyện nhẹ nhàng, cư xử với mọi người rất lễ phép ai gặp ai cũng thích.

Còn đặc biệt thích ăn đồ ăn vặt, trên người luôn là mang theo kẹo lúc nói chuyện đều mang mùi thơm của kẹo.

Đây không phải là trọng điểm.

Trọng điểm là bác sĩ Diệp đẹp trai, nhiều tiền của bọn họ vô cùng chiếu cố cô y tá này.

Nhưng đây là một tin tức lớn của bệnh viện bọn họ.

Lẽ nào bác sĩ Diệp cấm dục nhiều năm giờ nghĩ thông rồi, muốn tìm một người bạn gái?

Đối với mấy chuyện này Diệp Tây Phong vẫn làm như mắt điếc tai ngơ, chỉ làm tốt việc ông Diệp giao cho hắn.

Hắn đối với Mục Hi một chút ý niệm cũng không có.

Có điều thỉnh thoảng Mục Hi bày ra một nét mặt, Diệp Tây Phong luôn có chút thất thần, đồng thời có chút tham lam muốn nhìn hình bóng đó từ trên người cô nhiều hơn một chút.

"Diệp tiên sinh... Tôi có chỗ nào không đúng sao?"

Mục Hi luôn rụt rè hỏi hắn.

Mỗi lần vào lúc này, hắn sẽ thanh tỉnh.

Giản Hề sẽ không nói chuyện như vậy với hắn.

Sắp hết một năm nữa.

Cả người Diệp Tây Phong đều giống như khoác lên một lớp băng, ai cũng không thể tới gần.

Người của bệnh viện đều biết, lúc bước sang năm mới trăm ngàn lần không nên chọc giận hắn.

Ngày nghỉ lễ bệnh viện hầu như không có thể nào nghỉ ngơi, nhưng Diệp Tây Phong luôn vào thời gian này xin nghỉ cho dù bệnh viện có chuyện lớn, hắn cũng sẽ không xuất hiện.

Điện thoại hắn tắt máy, ai cũng không biết hắn ở đâu.

"Diệp tiên sinh ở đâu ạ? Anh ấy không cùng... về ăn cơm sao?"

Ông Diệp lắc đầu, thở dài một hơi.

Mục Hi thấy biểu cảm của ông Diệp không đúng, cũng không dám hỏi.

Vì Mục Hi là thực tập, mùng một đầu năm cô có thời gian, hỏi ông Diệp đến mộ viên trên núi Bạch Vân đi như thế nào.

Ba Diệp khó hiểu nhìn cô: "Cô hỏi cái này làm gì."

"Không có gì..." Mục Hi mơ hồ.

Ba Diệp cho là cô nghe được người ta nói cái gì, suy nghĩ một chút liền nói cho cô biết đi như thế nào, cuối cùng thở dài đi ra hút thuốc.

Mục Hi nhức đầu.

Cô dựa theo lời ông Diệp nói tìm được mộ viên núi Bạch Vân.

Mộ viên núi Bạch Vân là một ngọn núi thật.

Mục Hi từ chân núi đi lên.

Nhìn thấy người đứng trước một ngôi mộ, Mục Hi hơi kinh ngạc.

Bây giờ cô nhớ lại ánh mắt kia của ông Diệp, sắc mặt Mục Hi hơi đỏ, Diệp tiên sinh sẽ không phải cho rằng cô tới tìm Diệp tiên sinh chứ?

Người đàn ông đứng yên trước mộ bia, vẻ mặt trang nghiêm mang theo vài phần ôn hòa.

Vẻ mặt kia Mục Hi trước giờ chưa từng thấy qua.

Mục Hi thả nhẹ bước đi, đi tới bên người Diệp Tây Phong, cô nhìn người phía trên bia mộ lấy tay che miệng khẽ hô một tiếng.

Diệp Tây Phong cau mày nhìn qua.

Giữa hai lông mày lập tức lộ vẻ không vui: "Cô tới đây làm gì?"

Mục Hi giống như bị Diệp Tây Phong hù dọa, lui về phía sau một bước hoa trong tay rơi xuống đất.

Diệp Tây Phong nhìn hoa ánh mắt hơi thu lại, hắn nhấp môi dưới, Mục Hi không phải người nơi khác sao? Ở chỗ này cô có người quen?

Ý niệm trong đầu Diệp Tây Phong vòng vo một hồi, liền thu lại.

Hắn không muốn nói chuyện.

Cũng không muốn bị người khác quấy rầy.

Hắn quay đầu tiếp tục nhìn bia mộ, hy vọng Mục Hi hiểu chuyện tự rời đi.

Mục Hi cẩn thận nhặt hoa rơi trên mặt đất lên, tiến lên đặt trước bia mộ đã chất đầy hoa tươi.

Cô gái cẩn thận chậm rãi lên tiếng: "Diệp tiên sinh cũng quen biết chị Giản Hề sao?"

Trong đầu Diệp Tây Phong nổ tung một cái.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 920: Phiên Ngoại Tây Phong (Hết)

Mục Hi và Minh Thù quen biết nhau trên một chiếc cầu.

Lúc đó là buổi tối, Mục Hi cũng không nhớ rõ là mấy giờ, chỉ nhớ là trời rất khuya hầu như trên cầu không còn xe chạy.

Cô đứng ở trên cầu chuẩn bị tự sát.

Lúc đó cô thật sự không muốn sống nữa.

Cha mẹ thờ ơ lạnh nhạt, người thân mắng chửi, bạn học khinh miệt.

Cô cảm thấy thế giới này đều là tăm tối.

"Haiz, cô gái nhảy xuống như vậy rất khó chịu."

Chính vào lúc đó cô nghe thấy một giọng nói.

Cô quay đầu liền nhìn thấy nữ sinh kia.

Nữ sinh đang ngồi trên một chiếc xe đạp, đầu ngón chân đang chống xuống mặt đất, đang nghiêng đầu nhìn cô cười tươi như hoa.

Cô chưa từng thấy ai cười như vậy với cô, nhẹ nhàng ôn hòa giống như gió nhẹ thổi qua.

Thổi qua lòng bất an sợ hãi của cô.

Một giây kia, Mục Hi lùi lại.

Cô lui trở về ngồi xổm xuống khóc lớn.

"Khóc cái gì?"

"Không ai quan tâm tôi." Mục Hi khóc nói: "Không ai thích tôi, không ai quan tâm tôi, tôi thật vô dụng ngay cả chết tôi cũng không dám."

"Không ai quan tâm cô, vậy tự mình quan tâm mình thôi." Nữ sinh ngồi xổm bên cạnh cô nói: "Nếu như mình cũng không quan tâm đến chính mình, vậy còn có thể trông cậy vào ai quan tâm cô."

"Cô không hiểu..."

"Được được được, tôi không hiểu. Đừng khóc nữa, tôi mời cô ăn kẹo."

Mục Hi nhìn viên kẹo đưa tới trước mặt cô, ma xui quỷ khiến nhận lấy viên kẹo.

Kẹo rất ngọt.

Ngọt đến trong tim.

"Tâm tình không tốt thì ăn chút đồ." Nữ sinh vỗ vỗ đầu cô một cái: "Cho cô một viên kẹo là tôi rất rộng rãi rồi, mạng này là của tôi."

Mạng?

Mục Hi không hiểu, một viên kẹo sao lại là mạng?

Mục Hi nhìn cô ngồi lên xe đạp, một lát sau lại nhảy xuống nhìn cô: "Cô gái, có thể giúp tôi đẩy xe không? Tôi sẽ cho cô thêm một viên kẹo, thế nào?"

"A..."

Mục Hi đứng dậy đẩy chiếc xe đạp.

Có thể lốp xe hết hơi, hèn gì cô không đạp xe.

Minh Thù ôm đồ ăn vặt cùng cô gái vai kề vai chậm rãi đi bộ.

Nửa đêm Mục Hi cảm giác lúc đó mình điên rồi đi theo một người xa lạ lâu như vậy.

Nhưng sau lần quen biết đó.

Sau một đoạn thời gian rất dài cô đều ở cùng một nơi với cô ấy.

Thích ăn đồ ăn cũng là học được từ chỗ cô ấy.

Cô ấy không dạy cô cái gì, có thể ở cùng với cô ấy, cô sẽ luôn quên hết phiền não quên tất cả mọi thứ ở nhà.

Lúc đó cô cảm thấy...

Đồ ăn thực sự có thể chữa trị hết tất cả.

Cô cũng biết thân thể cô ấy không tốt, vì có một lần cô ấy phát bệnh bản thân đang ở bên cạnh cô ấy.

Lúc cô đưa cô ấy đến bệnh viện, Mục Hi cho rằng cô không sống nổi.

Là kỳ tích xuất hiện giúp cô ấy sống lại, ngay cả bác sĩ cũng cho là kỳ tích.

Bác sĩ cho cô ấy nằm viện, cô chỉ nằm viện hai ngày thì thu dọn đồ đạc để xuất viện.

Sau đó cô ở lại thêm một tháng rồi chia tay cô ấy.

Mục Hi chỉ biết cô là người ở đâu, tên gì. Còn lại hoàn toàn không biết gì.

Lúc điền nguyện vọng vào trường đại học, ma xui quỷ khiến cô điền vào thành phố này.

Trong lúc học đại học, cô luôn tìm hiểu, nhưng tuổi tác của cô và cô ấy chênh lệch quá lớn.

Biển người mênh mông, ở chỗ nào cô có thể tìm được người.

Cho đến khi không lâu trước đó gặp được một bệnh nhân ở bệnh viện, trong lúc vô tình thấy hắn gặp một người rồi nhắc đến tên Giản Hề này.

Cô lắng nghe tỉ mỉ, Giản Hề từ miệng bọn họ cùng với Giản Hề cô muốn tìm hẳn là cùng một người.

Có thể cùng tên là Giản Hề nhưng cùng bị bệnh tim thì không có khả năng.

Cô lấy dũng khí hỏi người bệnh nhân kia.

Nhưng bệnh nhân kia lại nói cho cô biết cô ấy đã chết nhiều năm rồi.

Mục Hi mím môi: "Nếu như không có chị Giản Hề có thể tôi đã sớm biến thành đống xương trắng rồi. Chị Giản Hề là một người rất ôn hòa."

Diệp Tây Phong cười: "Cô ấy mới không ôn hòa."

Mục Hi nhíu mày muốn phản bác.

Nhưng cô cũng không rõ quan hệ giữa bọn họ như thế nào, cho nên Mục Hi đem lời nuốt trở lại cúi đầu nhìn bia mộ.

Thời gian vào thời khắc này dường như dừng lại.

"Tây Phong."

Diệp Tây Phong quay đầu, giọng nói nhàn nhạt: "Tới đây."

Người vừa đến mặc âu phục vô cùng trịnh trọng.

Mục Hi kinh ngạc lùi ra phía sau Diệp Tây Phong, chủ động nhường vị trí.

Giản Thư liếc mắt nhìn cô, ánh mắt vừa chạm đến trên người Diệp Tây Phong, Diệp Tây Phong đã quay đầu lại không có ý định giới thiệu Mục Hi.

Giản Thư thả đồ xuống, ngoại trừ hoa tươi còn có rất nhiều đồ ăn.

"Tây Phong, cậu cũng không còn nhỏ nữa." Giản Thư và Diệp Tây Phong đứng song song nhau: "Nên buông thì buông đi!"

Ngón tay Diệp Tây Phong run rẩy một cái: "Anh Giản Thư vì sao không kết hôn? Lê Nhạc chờ anh nhiều năm như vậy..."

Lê Nhạc... Bây giờ đã làm chủ tịch công ty niêm yết Lê Nhạc rồi, người theo đuổi càng nhiều hơn.

Nhưng quan hệ giữa cô ấy và Giản Thư vừa rắc rối lại không rõ ràng.

Nói là tình yêu trai gái, hai người lại phân biệt rất rõ ràng.

Nói là bạn bè lại vượt quá mức bạn bè.

Giản Thư im lặng hồi lâu.

"Định hôn ước rồi."

Diệp Tây Phong chợt nhìn sang.

Giản Thư nhìn bia mộ vô cùng nhạt nhẽo mỉm cười một cái.

Mục Hi không biết nên đi hay không, do dự vài giây cuối cùng vẫn là đi.

Mục Hi đứng ở đằng xa, nhìn hai người đàn ông đứng trước bia mộ.

Cô ngẩng đầu nhìn bầu trời trong xanh, mây trôi lơ lửng.

"Chị Giản Hề, người quan tâm chị rất nhiều sao."

Mục Hi cúi đầu xuống, từng bước từng bước một đi xuống chân núi.

-

Diệp Tây Phong từ mộ viên trở về đã là buổi tối.

Hắn mang theo một thân lạnh lẽo vào nhà.

Ba Diệp đang ngồi trên ghế sô pha hút thuốc, hai năm qua ông Diệp hút thuốc càng ngày càng nhiều, Diệp Tây Phong cũng không khuyên nổi.

"Ba..."

Ba Diệp liếc hắn một cái: "Con và Mục Hi nói những gì? Tại sao con bé muốn đi?"

Mục Hi đến mộ viên, ba Diệp cho rằng vì con trai khốn nạn của nhà mình nói gì đó với con gái nhà người ta.

Diệp Tây Phong nhíu mày.

Diệp Tây Phong xoay người ra khỏi nhà đi đến chỗ ở của Mục Hi, gõ cửa: "Cô muốn rời đi?"

Mục Hi mời Diệp Tây Phong vào nhà, khéo léo trả lời: "Ừm, thực tập sắp kết thúc tôi phải trở về. Tôi tới thành phố này vốn là vì chị Giản Hề, bây giờ… tâm nguyện đã hoàn thành rồi."

Diệp Tây Phong không biết nên nói gì.

Cô gái xa lạ này có giao tình với cô ấy.

"Lúc đi, tôi tiễn cô."

"Không cần đâu Diệp tiên sinh..." Mục Hi có chút xấu hổ từ chối.

"Không sao, ba tôi cũng sẽ không để cô đi một mình."

"Vậy làm phiền Diệp tiên sinh." Mục Hi không từ chối nữa.

"Có thể... nói cho tôi biết thêm chuyện của cô ấy vào thời gian đó không?"

"Có thể chứ." Mục Hi vui vẻ gật đầu.

Mục Hi trong miệng cô ôn hòa hơn so với hắn từng thấy.

Hình ảnh ở cùng với cô vẫn còn rõ ràng trước mắt, nhưng làm sao...

Người đã không thấy tăm hơi đâu?

Diệp Tây Phong đã không còn nhớ rõ bản thân mình thích cô từ lúc nào.

Năm đó cô ở bên ngoài vũ trường, lúc hỏi câu kia khiến hắn luống cuống, giống như ăn vụng kẹo bị mọi người phát hiện, tuy là không thể hiện ra bên ngoài nhưng trong lòng lại vô cùng ngọt ngào.

"Diệp tiên sinh, anh vẫn ổn chứ?" Mục Hi lo lắng đưa khăn giấy cho hắn.

Diệp Tây Phong nhận lấy khăn tay, cúi đầu xuống che lại cảm xúc.

"Không sao, ngày hôm nay cám ơn cô." Hắn đứng dậy: "Cô nghỉ ngơi đi, cần cái gì thì cứ gọi điện thoại nói cho tôi biết."

Mục Hi đưa hắn tới cửa, nhìn người đàn ông đi trong tuyết lớn.

Hoa tuyết rơi xuống lả tả.

Bóng lưng kia cô đơn lại đơn độc.

Cả đời này hắn chỉ buộc mình vào một chỗ, cả cuộc đời còn lại sống dựa vào ký ức, Diệp Tây Phong.

Diệp Tây Phong sẽ không thích người khác nữa, tuy là có chút thảm nhưng ta không cảm thấy hắn sẽ thích người khác. Diệp Tây Phong, đã định thành người đàn ông cô độc!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 921: Thần Thám Thấy Quỷ (1)

#Tin tức thần thám: Thiên Tuế một lời không hợp liền gọi quỷ hỏi chuyện.#

"Reng reng reng..."

Minh Thù ngẩng đầu lên nhìn, ánh mắt đảo qua bốn phía, cuối cùng dừng lại ngay chỗ điện thoại bàn.

Cô vươn tay.

"Alo?"

"Thiên tiểu thư, chuyện của tôi có tiến triển chưa? Cô có làm được không vậy, hay muốn nhận tiền mà không làm..."

Đầu dây bên kia là một người phụ nữ, cô ta nói vừa nhanh vừa vội, mơ hồ mang theo lửa giận.

“Sắp rồi.”

Minh Thù cũng không biết chuyện gì chỉ có thể mơ hồ trả lời một câu, sau đó không để ý đối phương nổi trận lôi đình dứt khoát cúp điện thoại, rút luôn cả dây điện thoại.

Động tác đó được kêu là lưu loát sinh động, hành văn liền mạch lưu loát.

Nữ chính giả của không gian này là Diêu Doanh.

Diêu Doanh muốn xinh đẹp có xinh đẹp, muốn học vấn có học vấn, một người xinh đẹp giàu có điển hình.

Diêu Doanh thích Mạnh Hàn, nhưng trong lòng Mạnh Hàn có người khác. Diêu Doanh không biết người kia là ai, cũng chưa từng thấy qua bên cạnh Mạnh Hàn, cô nghe bạn của Mạnh Hàn nói người kia đã chết.

Diêu Doanh cảm thấy chỉ cần bên cạnh Mạnh Hàn, Mạnh Hàn nhất định có thể thấy cô thật lòng, bị cô làm tan chảy rồi sẽ chấp nhận cô.

Nhưng từ sau khi Mạnh Hàn quen biết một cô gái khác thì mọi chuyện khác hoàn toàn.

Mạnh Hàn bắt đầu lui tới thường xuyên với cô gái kia.

Diêu Doanh hỏi bạn bè Mạnh Hàn, bọn họ đều nói cô gái này và người Mạnh Hàn thích không phải là cùng một người, bề ngoài và tên cũng không giống nhau.

Diêu Doanh tức giận.

Vì sao Mạnh Hàn thà thích một người quen biết không lâu, chứ không hề nhìn nhận tấm lòng của cô.

Diêu Doanh tìm người điều tra cô gái kia, nhưng kết quả lại làm cho Diêu Doanh giật mình, cô phát hiện cô gái này đã phẩu thuật thẩm mỹ, hơn nữa lại có mục đích tiếp cận Mạnh Hàn, ngoài ra cô ta còn có một đứa con.

Cô cho là mình đã có bằng chứng quan trọng, có thể giúp Mạnh Hàn thấy rõ bộ mặt thật của cô gái kia.

Không ngờ sau khi biết sự tồn tại của đứa bé kia, Mạnh Hàn càng điên cuồng hơn.

Lúc này Diêu Doanh mới giật mình, đứa bé kia và Mạnh Hàn có chút giống nhau.

Diêu Doanh cảm thấy không thể để cho bọn họ ở cùng một chỗ, cô tiếp tục tìm người điều tra cô gái.

Mà người cô tìm, chính là nguyên chủ người ở chỗ Thập Tam Nguyệt Sự.

Nguyên chủ lúc đó còn có việc, không có thời gian nên đã từ chối Diêu Doanh.

Liên tiếp mấy lần bị từ chối, Diêu Doanh không biết làm sao trả thù nguyên chủ.

Diêu Doanh gây không ít phiền phức cho nguyên chủ, mấy lần nhận hợp đồng đều bị phá hư.

Vì Mạnh Hàn và cô gái kia quan hệ càng ngày càng tốt, Diêu Doanh càng cảm thấy khó chịu.

Sau đó Diêu Doanh và Mạnh Hàn đi tham gia họp mặt bạn bè, Mạnh Hàn dẫn theo cả cô gái kia.

Họp mặt ở trên một ngọn núi nhưng lúc họp mặt có một người chết, cảnh sát phán định là có người giết, nhưng khi đó mọi người ở chỗ này đều có chứng cứ vắng mặt, người nào cũng không phải hung thủ.

Minh Thù bị người ta gán tội danh giết người, bắt đầu điều tra vụ án này.

Cô còn chưa tra rõ, cảnh sát đột nhiên tìm tới cửa nói cô là hung thủ chứng cứ vô cùng xác thực, nhân chứng vật chứng thậm chí có cả đoạn băng ghi hình, nguyên chủ hết đường chối cãi.

Nguyên chủ không muốn ngồi tù, cô liền trốn chạy nhưng vẫn âm thầm điều tra tìm sự thật.

Sau đó liên tiếp nhiều người chết đều biểu hiện cô từng xuất hiện, hoặc là lưu lại dấu vết của cô, chứng minh cô là hung thủ.

Mãi đến khi cô gái cuối cùng chết, nguyên chủ mới điều tra rõ manh mối.

Là Diêu Doanh làm.

Đáng tiếc Diêu Doanh làm rất sạch sẽ, một chút chứng cứ cô cũng không tìm được.

Nguyên chủ bị ép quá mức muốn tìm Diêu Doanh kết thúc chuyện này.

Ai biết Diêu Doanh đã sớm chuẩn bị, cô đi tức là chịu chết.

Nhưng nguyên chủ vẫn chạy mất.

Nhưng sau lần này nguyên chủ cũng bắt đầu không đi theo con đường chân chính, Diêu Doanh làm việc vô cùng tỉ mỉ, hằng ngày cũng hết sức cẩn thận.

Nguyên chủ không tìm được cơ hội xuống tay với cô ta, đành ra tay với người bên cạnh Diêu Doanh.

Trong lúc đấu với Diêu Doanh.

Nguyên chủ vẫn thua.

Diêu Doanh diệt trừ tình địch lớn nhất, mặc dù không thể làm cho Mạnh Hàn thích cô ta nhưng cuối cùng vì cô ta mang thai đứa con của Mạnh Hàn, dưới sự trợ giúp của người nhà Mạnh gia thành công gả vào Mạnh gia.

Mà nửa đời sau của nguyên chủ đều sống trong tù.

Không sai, không gian này nữ chính giả đi theo con đường không chân chính.

Đang yên đang lành đột nhiên nữ chính quay về báo thù, kịch bản ngược thân lại ngược tâm bị cô làm thành một kịch bản đầy án mạng.

Nguyên chủ cũng quá xui xẻo...

[Nguyện vọng của nguyên chủ là tìm thấy cha của mình.]

Sao?

Chẳng lẽ không phải nên biết tại sao mình trở thành kẻ chết thay của nữ chính giả sao?

Tìm cha làm cái gì vậy chứ?

-

Chủ và nhân viên sở vụ của Thập Tam Nguyệt Sự chỉ có một mình cô.

Việc thường ngày làm đa số là “có phải chồng tôi vượt quá giới hạn rồi không, có phải vợ tôi cắm sừng tôi rồi không?”.

Có một từ dễ nghe gọi là “Thám tử tư”.

Vị nguyên chủ này còn có một cái tên rất cao thượng.

Thiên Tuế.

Thiên Tuế của thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế.

Có phải rất ngầu hay không?

Nếu như cô họ Vạn, có phải gọi là Vạn Tuế không?

Vừa nghe đã biết cha đặt tên cho rồi...

Nói đến cha ruột...

Cha ruột của nguyên chủ mất tích lúc cô tám tuổi, không có tin tức gì cả.

Mười tuổi mẹ cô tái hôn bỏ lại cô một mình.

Sau đó nguyên chủ sống tại viện mồ côi, từ đó chưa từng gặp lại mẹ ruột.

Tuy nguyên chủ tại viện mồ côi không bị hành hạ gì cả, nhưng trong đó có quá nhiều đứa trẻ, tình cảm mà cô được nhận cũng không quá nhiều.

Điều duy nhất tiếp động lực cho cô là khoảng thời gian lúc ở với cha ruột.

Càng lớn nguyên chủ càng quyết tâm với mục đích đi tìm cha ruột của mình.

Bây giờ có thể gọi là chấp niệm.

Con nòng nọc tìm ba ba!

Minh Thù dang tay xoa xoa chân mày.

Cô nhìn khoảng sân không lớn, thực sự không lớn, tổng cộng còn chưa vượt qua hai mươi mét vuông, vì để quá nhiều đồ nên trông rất chật chội.

Trọng điểm là...

Đống đồ trong góc là cái quái gì vậy?

Trong kịch bản không nói nguyên chủ có thể thấy những thứ không phải là người!

Trong góc lộ ra một gương mặt dữ tợn, hù dọa Minh Thù.

Minh Thù nhặt sách bên cạnh đập vào nó: "Đi địa ngục đi."

Dám hù dọa trẫm!

Sự can đảm của ngươi rất lớn đó!

Sách xuyên qua người của con quỷ đó đập vào cái tường phía sau, kêu lên một tiếng "bịch".

Quỷ: “...”

Con quỷ ngồi ở chỗ này đã lâu, nhưng lúc trước cô gái này chưa bao giờ để ý đến nó, mặc kệ nó làm cái gì cô gái đều thoáng như không nhìn thấy.

Trong trí nhớ nguyên chủ, con quỷ này đúng thật tồn tại rất lâu rồi.

Thấy quỷ là năng lực trời sinh của nguyên chủ, khi còn bé cô cũng rất sợ, nhưng dần dần phát hiện những con quỷ này ngoại trừ hù dọa cô, cũng không thể tạo thành bất cứ thương tổn gì cho cô, sau đó cô từ từ can đảm lên rất nhiều.

Minh Thù không để ý tới con quỷ đang ngẩn ngơ đi ra ngoài mua một đống đồ ăn vặt.

Thời gian bây giờ là nữ chính giả đã đi tìm cô, sau khi bị cô từ chối.

Tấm giấy trên tay cô nhận được sau khi từ chối nữ chính giả.

Nhưng đối phương tìm tới để bới móc nữ chính.

Minh Thù lấy điện thoại ra, tìm được cô gái mới gọi cho mình lúc nãy...

Khách hàng 245?

Nguyên chủ làm ăn cũng không tệ lắm nha!

Minh Thù lục lại lịch sử trên đó, không có tin gì cả.

Cô tùy tiện gửi một tin nhắn cho đối phương.

Đối phương rất nhanh đã trả lời.

Khách hàng 245: Thiên tiểu thư cô có ý gì?

Thiên Tuế Thiên Tuế Thiên Thiên Tuế: Đùa cô chơi vui thôi.

Khách hàng 245: Cô nói cái gì?

Thiên Tuế Thiên Tuế Thiên Thiên Tuế: Cô đùa với tôi, đương nhiên tôi phải đùa lại với cô.

Bên kia dừng một chút, không biết có phải vì những lời này của Minh Thù mà luống cuống hay không.

Nhưng rất nhanh tin nhắn lại tới.

Khách hàng 245: Thiên tiểu thư, cái này là thái độ phục vụ của cô sao?

Thiên Tuế Thiên Tuế Thiên Thiên Tuế: Đúng vậy. Không phục sao? Đánh tôi đi!

Minh Thù thiếu đòn trả lời cho cô ta bằng những icon gợi đòn, sau đó liệt vào danh sách đen.

Lấy lại tiền sao?

Đùa trẫm không cần đồ ăn vặt sao?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 922: Thần Thám Thấy Quỷ (2)

“Cốc cốc…”

Cánh cửa có chút cũ nát bị người khác gõ.

Minh Thù buông chân đang đặt trên bàn xuống, đứng dậy đi mở cửa.

"Xin hỏi cô là Thiên Tuế đúng không?"

Minh Thù nhìn tên cảnh sát ăn mặc chỉnh tề bên ngoài, liếc mắt nhìn về con quỷ đang ngồi trong góc, một lát sau quay đầu lại nhìn hắn: "Tôi phạm pháp sao?"

Cô gái trước mặt dáng dấp hiền lành, mái tóc nhẹ nhàng xõa trên vai, khuôn mặt mê man vô tội nhìn hắn.

Từ bên ngoài có thể nhìn thấy căn phòng sau lưng là một đống hỗn loạn.

Trần Văn cũng có chút rụt rè, hắn cúi đầu nhìn ảnh chụp trên điện thoại di động.

Chắc chắn chính mình không đi nhầm.

"Cô chính là Thiên Tuế?" Cả cái tên này cũng quái lạ.

"Ừm." Minh Thù mở cửa ra: "Chỗ tôi đây còn có những người khác không? À đúng rồi, có một con quỷ."

Trần Văn là người theo chủ nghĩa vô thần, hắn liếc mắt nhìn vào phòng theo bản năng cảm thấy cô gái này gạt hắn.

Con quỷ kia bay qua bên người Trần Văn, giống như vây xem mọt món đồ mới.

Quỷ ở thế giới này rất kỳ quái, bọn họ tựa như không khí không màu không vị, không có như thế giới mà có cả quỷ đứng kế bên, một tình huống vô cùng ớn lạnh.

Càng không có quỷ có thể hại người, dù sao nguyên chủ cũng chưa thấy qua.

Trần Văn không nhìn thấy quỷ, cũng không nói nhiều nữa đơn giản tự giới thiệu: "Cô Thiên, tôi là Trần Văn cảnh sát cục thành phố."

“Tìm tôi làm gì? Tôi phạm pháp sao?” Chắc là nguyên chủ... chưa từng làm chuyện gì phạm pháp chứ?

Trần Văn lắc đầu: "Không có không có, tôi tới tìm cô không phải là vì chuyện phạm pháp."

“À, tôi phạm pháp qua rồi hả?”

Trần Văn: “...”

Có thể nói chuyện đàng hoàng không vậy!

Ý hắn chẳng lẽ là cô phạm pháp sao?

Trần Văn nhìn không gian thu hẹp bên ngoài, hắng giọng một cái: "Cô Thiên, hay là chúng ta đi vào trong nói chuyện đi?"

Minh Thù xoay người đi vào: "Đóng cửa."

Trần Văn nhìn cái cửa lung lay gần như sắp sập, cẩn thận đóng cửa.

Hắn sợ dùng lực mạnh quá cửa sẽ bị sập.

Trong phòng còn nhỏ hơn so với hắn thấy, hắn cảm thấy cục cảnh sát của bọn họ đủ nhỏ rồi, nhưng nơi này... đơn giản khiến người ta không biết đặt chân nơi nào.

Căn phòng không có một cái ghế thừa nào, mà chủ nhân phía đối diện không hề có ý mời hắn ngồi hay rót nước cho hắn.

Trần Văn nhẹ nhàng hít hơi: "Là như vậy cô Thiên, chúng tôi có một vụ án chết..."

"Cảnh sát các anh có vụ án tìm tôi làm cái gì, tôi không phải cảnh sát."

Minh Thù cắt đứt lời hắn.

Trần Văn nói hết câu kia: "...Cần sự hỗ trợ của cô Thiên."

"Tìm nhầm người rồi hả?"

Minh Thù theo bản năng nói tiếp, nhưng ký ức của cô thoáng hiện lên.

Nguyên chủ từng giúp đỡ cảnh sát phá mấy vụ giết người.

Dựa vào năng lực cô có thể thấy quỷ.

Người thường không nhìn thấy, quỷ lại có thể thấy.

Người trung gian vốn là một vị giáo sư đại học, quen thế nào tạm thời không nói đến, nói chung cũng là vì vị giáo sư này nguyên chủ mới hỗ trợ.

Mà vị giáo sư này cũng đồng ý giúp cô tìm cha.

Nhưng vào năm ngoái vị giáo sư này đã qua đời.

Cho nên liên hệ của cô và đám cảnh sát bị cắt đứt.

Trong kịch bản, cũng có người tìm cô vào lúc này nhưng nguyên chủ đã từ chối rồi.

"Không có đâu, cô là Thiên Tuế mà?" Trần Văn khẳng định: “Người tôi tìm đúng là cô.”

Có thể là sợ Minh Thù không tin.

Trần Văn vội vàng nói: "Thầy của tôi là thầy Châu Lý, địa chỉ này là sư mẫu cho tôi, tôi biết tìm cô khá đột ngột nhưng..."

Châu Lý, chính là tên của vị giáo sư kia.

Minh Thù phất tay một cái: "Được rồi, nếu như là vụ án giết người tìm tôi hỗ trợ thì phải thu lệ phí."

Mặc dù là quen biết với giáo sư, nguyên chủ cũng thu lệ phí theo giá thị trường.

Dù sao cô cũng phải ăn cơm.

Hiện tại càng phải thu lệ phí, nếu không... trẫm ăn không khí sao?

“Ừm...”

Trần Văn nhìn nơi mộc mạc này, âm thầm lau mồ hôi.

"Tiền không thành vấn đề."

"Anh không sợ tôi là tên lừa gạt sao?" Minh Thù nhướng mày hỏi.

Vụ án giết người của cục cảnh sát thành phố... dù sao cũng là trọng án.

Mặc dù có lúc cảnh sát sẽ mời sự hỗ trợ từ bên ngoài, nhưng cô là một người hỗ trợ không rõ nguồn gốc, vậy cũng dám mời sao?

"Hiện tại trong cục không có ai phá được án, tất cả mọi người đều thử tìm hỗ trợ nếu sư mẫu đã đề cử cô, tôi cũng phải thử."

"Được rồi, nói chuyện giá cả."

“...”

Đề tài này không phải xoay chuyển quá nhanh sao?

-

Gần đây thành phố xảy ra vài vụ án mạng, tin tức không ngừng đưa trên diễn đàn và mặt báo làm ầm ĩ khiến lòng dân bàng hoàng lo lắng.

Cục cảnh sát thành phố yêu cầu bọn họ mau chóng phá án.

Nhưng bọn họ ngay cả một chút manh mối cũng tìm không được.

Người bị hại đều là là nữ, tuổi từ mười sáu tới hai mươi lăm, ngoại trừ là nữ các cô không có bất kỳ điểm giống nhau nào.

Tuổi tác khác nhau, bối cảnh sinh hoạt khác nhau, có học sinh, có thành phần tri thức, cũng có nghề nghiệp đặc thù...

Nhưng cách chết đều vô cùng thảm.

Trần Văn cho Minh Thù xem mấy tấm hình chụp bên ngoài.

Đúng thật rất thảm.

Khắp người đều là máu bị tùy ý vứt bỏ tại đất hoang, phần bụng bị đặt một vật kỳ quái, có khi là tảng đá, có khi là quần áo, còn có túi nylon.

"Biến thái thật."

Minh Thù buông ảnh chụp xuống, ăn vài miếng khoai tây an ủi.

Khóe miệng Trần Văn giật một cái.

Khi hắn nhìn thấy những hình này đều ăn không vô...

"Mỗi người bị hại đều bị xâm hại tình dục." Trần Văn chú ý đến tấm hình: "Nhưng theo căn cứ pháp y kiểm tra, không phải... cái kia..."

Có lẽ ngại vì Minh Thù là một cô gái, Trần Văn nói khá mơ hồ.

"Khụ... Hung thủ vốn có năng lực, làm cản trở sự điều tra, hiện trường xử lý rất sạch sẽ, chúng tôi tìm không được một điểm chứng cứ nào. Thời gian xảy ra mấy vụ giết người cũng không có quy luật, giống như chỉ là hung thủ tùy ý làm."

Vụ án này không ngừng tạo áp lực cho phía trên, bọn họ lại không có một chút manh mối nào.

Vừa lúc vào ngày giỗ của vị giáo sư kia, lúc hắn đi sư mẫu hỏi hắn vài câu, hắn đã nói.

Ai ngờ bà ấy lại kêu hắn đến gặp cô gái này.

Hắn không nhìn ra cô gái này có gì đặc biệt...

Nhưng sư mẫu chắc cũng không gạt hắn đâu?

“Có lẽ hung thủ tùy ý làm đúng không?”

"Không có khả năng!" Trần Văn lập tức phủ nhận: "Người bị hại bị mổ ngực mổ bụng là dùng công cụ cực kỳ chuyên nghiệp, đồ đạc trong bụng người bị hại... cũng không phải là đồ vật phát hiện gần hiện trường vụ án, rõ ràng cho thấy do hung thủ mang tới. Nếu như hắn chỉ là tùy ý làm, sao lại có thể mang những công cụ gây án như vậy chứ."

"Anh đừng suy đoán tư duy của kẻ biến thái." Minh Thù đứng dậy.

Trần Văn nhìn cô: "Cô muốn tới hiện trường vụ án xem sao?"

Minh Thù giọng nói tùy ý: "Sáu giờ rưỡi, giờ ăn cơm, tôi muốn đi ăn cơm."

Bất cứ chuyện gì cũng không thể quấy rầy ước hẹn của trẫm và đồ ăn vặt.

Trần Văn: “...”

Lúc ăn cơm, Trần Văn nhận hai cuộc điện thoại đều báo tiến triển của vụ án, chắc chắn chức vị Trần Văn cũng không thấp.

Dựa theo ánh đèn trong tiệm, Minh Thù nhìn hắn vài lần.

Trần Văn cũng rất đẹp trai, có lẽ do nhiều năm bên ngoài màu da lúa mạch khỏe mạnh, môi mỏng khẽ mím chân mày hơi cau lại, ngón tay thon dài cầm điện thoại di động không ngừng trả lời tin nhắn.

Minh Thù cúi đầu tiếp tục ăn đồ.

Điện thoại của Trần Văn lại vang lên.

"Alo." Một giây kế tiếp Trần Văn liền đứng lên: "Ở chỗ nào?"

Bên kia nói vài câu cực nhanh, Trần Văn cúp điện thoại: "Lại xảy ra án mạng cô đi với tôi đi. Đừng ăn nữa, đi nhanh đi."

Minh Thù ăn một cục xương sườn cuối cùng: "Không thể lãng phí thức ăn, dù sao người cũng lạnh rồi, anh gấp như thế cũng vô ích thôi."

Trần Văn: “...”

May mà cô gái này không làm cảnh sát.

Nếu không... nhất định sẽ bị đánh chết.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 923: Thần Thám Thấy Quỷ (3)

"Ào ào ầm ầm..."

Chẳng ai nghĩ tới trời lại đột nhiên mưa to, toàn bộ hiện trường đều bị màn mưa che mất.

Lại là buổi tối, không ngừng khiêu chiến nhiệm vụ khó khăn của toàn đội.

Vì cố gắng lấy được chứng cứ hiện trường, toàn bộ đội ngũ đều có vẻ vội vàng trong hoảng loạn, hoảng loạn trong hoảng sợ.

Minh Thù đang đứng ở ngoài đường giới tuyến, cầm một cái dù màu đen nhìn vào phía bên trong.

Từng hạt mưa lớn rơi thẳng xuống dù, mang theo tiếng "ầm ầm" vang dội.

Giống như nhịp trống không ngừng vang lên, càng ngày càng nhanh.

Minh Thù không thấy quỷ ở hiện trường.

Trên thế giới này loại người nào có thể biến thành quỷ, nguyên chủ nhiều năm như vậy cũng không tìm được quy luật, cô xem trên tivi đã thấy qua quỷ giết người độc ác, cũng thấy qua quỷ cả đời lương thiện.

Phảng phất quỷ trên thế giới này ngẫu nhiên mà thành.

"Cô xem, đây chính là nguyên nhân tôi gấp đó."

Trần Văn chỉ vào cơn mưa to, vuốt nước mưa trên mặt, đứng trong đường giới tuyến đôi mắt tối đục nói với Minh Thù.

“Nếu như anh không gấp, sẽ không có cơn mưa này.” Minh Thù ngước mắt cười khẽ.

Trần Văn lại bị nghẹn họng.

Cố gắng thêm một phút được một phút, hiểu hay không!

“Cô có muốn vào xem hay không?” Trần Văn kéo đường giới tuyến.

Hiện trường giống như trước đây, ngoại trừ thi thể, sạch sẽ giống như không có hung thủ.

Minh Thù khom lưng đi vào.

Đây là một sân cỏ ở giữa công viên trong trung tâm thành phố, bên trong sân cỏ là hồ nhân tạo, bên ngoài trồng hai hàng cây đa.

Cây đa cành lá xum xuê che hết cả sân cỏ, đứng ở bên ngoài căn bản không thấy rõ bên trong.

Vì hồ nhân tạo gần đây đang sữa chữa nên bên ngoài treo bảng cấm dân vào.

Nếu không có hai tình nhân muốn tới nơi này hâm nóng tình cảm, có lẽ hiện trường vụ án sẽ bị phát hiện trễ hơn.

Trần Văn dang tay nước mưa rớt vào lòng bàn tay hắn.

Hung thủ biết hôm nay sẽ có cơn mưa này sao?

"Trần đội trưởng, đây là..."

"Cố vấn tôi mời tới." Trần Văn đã nói trước với Minh Thù, nếu có người hỏi cứ nói như vậy.

Trong cục có quy định như vậy, người hỏi nhìn thấy Minh Thù còn khá trẻ, chăm chú nhìn thêm một tí, sau đó bắt đầu báo cáo: “Đều đã cẩn thận tìm kiếm xung quanh, không tìm được đầu mối nào có ích, chút nữa sẽ có kết quả kiểm nghiệm thân phận cũng đang điều tra...”

Tiếng báo cáo của người này hơi nhanh, Trần Văn lại bình tĩnh chỉ định bước tiếp theo sẽ làm gì.

Minh Thù ngồi xổm xuống hiện trường nơi phát hiện thi thể.

Nơi đây có lẽ đã có rất nhiều máu, nhưng lúc này đã bị tẩy sạch hòa vào sân cỏ chỉ còn lại có mùi máu tanh nồng nặc.

Nhiều người như vậy sớm đã kiểm tra trên dưới ngang dọc của sân cỏ này.

Minh Thù cũng không giống như trong tivi, nhân vật chính lên sân khấu nhất định sẽ có phát hiện.

Cô không thấy cái gì cả.

Đây không phải là... số mệnh của nhân vật chính rồi.

"Phát hiện cái gì không?"

"Không có.”

Trần Văn gật đầu, ngược lại không có tức giận hay thất vọng, ước đoán không có hy vọng gì với Minh Thù.

Rất nhanh thì báo cáo kiểm nghiệm thi thể truyền tới tay Trần Văn.

Trần Văn nhìn xong biểu cảm khá là quái dị.

Hắn hít thở sâu một hơi: "Đó là một phụ nữ có thai."

Vì trước kia, trong bụng của thi thể đều bị nhét phồng lên, cho nên lần này bọn họ dĩ nhiên không phát hiện được.

Minh Thù hỏi: “Đứa bé đâu?”

“Xung quanh đều đã tìm hết rồi, không có gì cả, khả năng duy nhất là bị hung thủ mang đi rồi. Mang theo một đứa con nít, mục tiêu lớn hơn nhiều rồi, đi điều tra máy ghi hình gần đây lần lượt tra..."

Minh Thù đợi Trần Văn dặn dò xong, nhẹ nhàng chậm rãi mở miệng: “Dựa vào vết máu trong hiện trường, thời gian chết không lâu. Nếu như đây là hiện trường vụ án, hung thủ dám làm như thế hắn nhất định vô cùng chắc chắn, dựa vào mấy vụ án kia mà điều tra mọi người cũng mất công thôi.”

Trần Văn: “...”

Mời cô tới, không phải để đả kích chúng tôi.

Minh Thù che ô rời khỏi.

"Cô đi làm cái gì?"

"Đi tản bộ một chút."

Minh Thù phất tay: "Không cần tiễn."

Trần Văn: “...”

Người nào có thời gian tiễn cô.

Không phải, lúc này cô tản bộ cái gì?

Người này thực sự không bị gì chứ.

Sư mẫu không lừa hắn chứ?

-

Minh Thù rời khỏi hiện trường phát hiện vụ án, vì trời mưa cả công viên vắng tanh, ánh đèn lờ mờ trong đêm càng lộ vẻ hiu quạnh.

Minh Thù tìm một vòng, chỉ thấy một con quỷ áo trắng ở ngọn núi giả phía sau.

Con quỷ này là một cô gái khá dễ thương, mặc một cái váy trắng nhỏ ngồi phía sau ngọn núi giả, nhìn qua vô cùng hiền lành như một đóa hoa Tiểu Bạch mới chớm nở.

“Này.”

Minh Thù gọi nó.

Tiểu Bạch đầu tiên nhìn về phía cô, có thể là cảm thấy không ai có thể thấy mình, Tiểu Bạch cũng không cảm thấy cô gái cầm dù đối diện đang gọi mình.

Nó nhìn về phía sau, nhưng không thấy gì cả.

"Qua đây."

Minh Thù vẫy tay với nó.

Tiểu Bạch mờ mịt đưa tay chỉ vào chính mình.

Minh Thù cười gật đầu.

Cô đứng bên ánh đèn, bị ánh đèn bao phủ lấy.

Tiểu Bạch từ ngơ ngẩn chuyển thành mừng rỡ, bay thẳng đến bên Minh Thù: "Cô nhìn thấy tôi!"

“Cô thực sự thấy được tôi, cô còn có thể nghe tôi nói chuyện? A a a!"

Tiểu Bạch rất kích động.

"Cô có thể thấy tôi."

"Cô có thể thấy tôi, có người có thể thấy tôi."

“Rốt cuộc tôi cũng đợi được một người thấy tôi, thật là tốt.”

“Bình tĩnh một chút.” Minh Thù không chạm vào được Tiểu Bạch, cô chỉ có thể bảo nó bình tĩnh, đừng ở trước mặt mình vừa đi vừa nhảy chân sáo còn thét chói cả tai.

Tiểu Bạch vất vả lắm mới gặp được một người thấy được mình, sao đồng ý bình tĩnh chứ.

Minh Thù ăn xong ba cái bánh bao, Tiểu Bạch mới tỉnh táo lại.

"Cô... Cô... Cô gội tôi, có chuyện gì không?" Tiểu Bạch đột nhiên ngượng ngùng đứng lên, từ sau khi nó chết không còn giao lưu với con người, hưng phấn đã hết cũng chỉ còn lại ngượng ngùng.

Đây là người duy nhất có thể nói chuyện với nó.

Không thể hù dọa cô được.

"Người chết bên cạnh, ngươi có biết không?"

Tiểu Bạch gật đầu, nó bay qua nhìn, bị chết quá thảm còn thảm hơn nó.

"Thấy ai làm không"

Tiểu Bạch lắc đầu.

"A..."

Tiểu Bạch vô cùng ngạc nhiên: "Tôi nhớ ra rồi, tôi thấy có một người đàn ông lén lén lút lút đi vào, không bao lâu lại đi ra."

Tiểu Bạch nháy mắt nhìn Minh Thù.

Minh Thù nheo mắt: “Hết rồi?”

Như thế vẫn chưa đủ?

Tiểu Bạch cố gắng nghĩ lại, nhưng nó chỉ thấy điều này.

“Có phải tôi không giúp được cô hay không?” Tiểu Bạch thất vọng gục đầu xuống.

"Ngươi nói xem?"

Tiểu Bạch càng thất vọng: “Vậy lần sau cô không nói chuyện với tôi nữa sao?”

"Ta không có gì nói chuyện với ngươi, người khác biết lại tưởng ta là người điên bắt lại đó." Minh Thù chuyển cây dù: “Đi đây.”

Tiểu Bạch đuổi theo, có chút lo lắng nói: "Cô nói chuyện với tôi một chút đi, cầu xin cô đó."

Minh Thù quay đầu nhìn nó, Tiểu Bạch đứng tại chỗ.

Trong màn mưa, Tiểu Bạch như đứa bé bất cứ lúc nào cũng có thể sẽ bị bẻ gãy, cơ thể mỏng manh nhìn thôi cũng làm người ta sinh lòng thương tiếc.

"Ngươi... vì sao không rời khỏi nơi này?" Con quỷ trong phòng làm việc của cô cũng vậy, không hề bỏ đi.

"Tôi không thể rời bỏ nơi này." Tiểu Bạch tủi thân.

Xa nhất nó cũng chỉ có thể đi đến cái hồ nhân tạo bên kia.

Mới vừa biến thành như vậy, ngay cả ngọn núi giả này nó cũng không thể rời đi.

"...Quỷ các ngươi, không thể rời khỏi nơi đã định sao?"

Nguyên chủ vẫn xem mấy thứ này là không khí, ngược lại không có quan sát kỹ càng, bọn họ cũng không thể rời khỏi.

Tiểu Bạch lắc đầu: "Cũng không phải, có con có thể rời đi, có con không được."

"Vì sao?"

Tiểu Bạch mờ mịt, một lát liền nhép miệng: "Đại khái là vì... lợi hại nhỉ?"

Nhất định là nó quá yếu...

Nhưng nó không biết làm thế nào để trở nên mạnh mẽ, dường như cứ đợi như vậy, nó có thể bay xa một chút.

Minh Thù không còn lời nào để nói.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 924: Thần Thám Thấy Quỷ (4)

Đi ra đến giữa công viên, đột nhiên nhộn nhịp hẳn lên.

Đèn của những chiếc xe trên đường cứ rọi vào cô, Minh Thù nhìn đèn xanh đèn đỏ.

Lúc cô đang chuẩn bị băng qua đường, một chiếc xe đột nhiên lao tới không có dấu hiệu dừng lại.

Một cô gái từ trên xe bước xuống đụng vào Minh Thù có chút hốt hoảng xin lỗi, sau đó chạy về phía lối đi bộ.

Người đàn ông điều khiển xe cũng bước xuống, cứ như vậy dừng xe ở lối đi bộ, đuổi theo cô gái kia.

“Tin tin tin...”

"Bà nó, làm cái gì vậy!"

Đường này rất hẹp, lúc này trời lại mưa xe lại nhiều không có cách nào để quay xe được, xe phía sau bóp kèn một hồi lâu mà xe phía trước cũng không nhúc nhích, bắt đầu tức giận mắng.

"Này, có phải xe của cô không, cô mau lái đi, trên đường kẹt xe có đạo đức không vậy, tôi đang vội."

Có người thấy Minh Thù đứng bên cạnh chiếc xe, sau khi bước xuống liền mắng cô.

"Xe này không phải của tôi." Minh Thù lộ ra nụ cười tiêu chuẩn.

"Không phải của cô?"

Người kia nhìn chiếc xe cảm thấy khá đáng giá, Minh Thù mặc dù ăn mặc chỉnh tề nhưng quần áo trên người Minh Thù không hề giống như người có thể mua xe này.

"Xe của ai vậy?"

"Xe này mấy trăm ngàn đó? Cứ quăng trên đường như vậy sao?”

"Báo cảnh sát đi..."

"Báo cảnh sát, báo cảnh sát..."

"Phiền chết đi được, tôi còn vội về nhà đó."

Hiện trường hỗn loạn tưng bừng, Minh Thù mua xong đồ ăn vặt bên kia cũng chưa giải quyết xong.

Kẻ có tiền bây giờ thực sự biết chơi nhỉ.

Minh Thù đi về văn phòng.

Đi được một đoạn....

Cô dừng lại, quay đầu nhìn đứa bé đằng sau: "Cậu đi theo tôi làm cái gì?"

Một đứa bé năm sáu tuổi dáng dấp vô cùng dễ thương, không có cầm ô toàn thân đều ướt nhẹp giống như một chú chó nhỏ bị vứt bỏ.

"Đói." Đứa bé chu mỏ, một đôi mắt to nháy nháy, ánh mắt lại nhìn chòng chọc vào đồ ăn vặt trong tay Minh Thù.

"Cha mẹ cậu đâu?"

"Không biết..." Đứa bé càng đáng thương: "Chị à, có thể cho em ăn đồ ăn không? Em sẽ báo đáp chị."

"Báo đáp thế nào?" Minh Thù buồn cười.

“Ừm...” Đứa bé cắn ngón tay, một lát sau mới nói: "Lấy thân báo đáp có được hay không?"

Minh Thù: "..."

Trẫm sợ sẽ bị tóm đấy.

Còn muốn trẫm chia đồ ăn vặt!

Dụng tâm bất lương!

Đứa bé này từ đâu mà đi theo cô?

Lúc cô tính tiền đồ ăn vặt không nhìn thấy, chắc là sau khi cô ra ngoài...

Minh Thù móc điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho Trần Văn.

"Cô Thiên, có chuyện gì?" Trần Văn vẫn hỗn loạn như cũ, cho rằng Minh Thù có đầu mối gì đó.

"Tôi nhặt được một đứa bé."

“Sao?” Cô nhặt được một đứa bé thì liên quan gì đến tôi, tôi kiếm đứa trẻ sơ sinh chứ không phải một đứa bé.

-

Trần Văn nhìn đứa bé đang ăn mì ăn liền cùng Minh Thù ăn mì bên cạnh, vô cùng đau đầu.

Sư mẫu à!

Người thật không hại tôi sao?

"Một lát sau đưa đứa bé này qua bên cạnh đi." Trần Văn xác định đứa bé này là do Minh Thù nhặt được, dặn dò một cảnh sát viên.

Bọn họ đây là tổ trọng án.

Chuyện trẻ em đi lạc không phải do bọn họ quản lý.

"Trần đội trưởng, điều tra được thân phận người chết rồi." Một cảnh sát cầm tư liệu đi tới, nhanh chóng nói tin tức một lần: “Kha Lan, hai mươi ba tuổi, người địa phương, mới vừa tốt nghiệp một năm gia cảnh bình thường, ở tại khu Hoa Biển chưa lập gia đình.”

Trần Văn ngẩng đầu.

Chưa lập gia đình?

Vậy đứa bé ở đâu ra?

Trần Văn đã mời Minh Thù tới rồi, lúc này đại khái muốn ngựa chết thành ngựa sống, bảo Minh Thù đến xem nhà người chết.

Khu Hoa Biển là khu hạng sang, khu mà người bình thường sẽ không nghĩ đến.

Hai phòng ngủ một phòng khách, không tính là lớn nhưng cũng không tính là nhỏ dọn dẹp ấm áp ngăn nắp.

Trần Văn đơn giản quan sát một lần: "Nơi này có đồ dùng của đàn ông, đi thăm dò bạn của Kha Lan."

Minh Thù đứng ở cửa không có đi vào, cô dựa khung cửa: "Không cần điều tra, không có bạn trai, tiểu tam được người khác bao nuôi mang thai hai mươi tám tuần."

Trần Văn: “...”

Cảnh sát viên: “...”

Cô đứng ở cửa, làm sao biết chứ?

Bọn họ nhìn không ra, phía sau Minh Thù có một con quỷ đang bay.

"Người đàn ông kia tên gì?"

“...” Hỏi tôi sao?

Trần Văn ngơ ngác.

Vừa rồi những tin tức kia không phải cô nói sao?

Làm sao hắn biết chứ.

Minh Thù lại nói: "Trác Lương Hữu."

“...”

Một mình cô tự hỏi tự trả lời, bệnh gì vậy?

Cảnh sát viên nhìn về phía Trần Văn.

Trần đội trưởng, cố vấn anh tìm... đầu óc không có vấn đề chứ?

Trần Văn đen mặt lại, đi nhanh ra ngoài kéo Minh Thù đến hành lang: “Cô Thiên, cô nói bậy cái gì vậy?”

Minh Thù nheo mắt: “Tôi cung cấp manh mối cho anh, sao anh nói tôi nói bậy chứ?”

“Sao cô biết...”

“Hỏi thôi.”

"Hỏi ai?"

"Quỷ." Minh Thù nghiêng đầu: "Tôi không có nói cho anh biết, tôi có thể thấy quỷ sao?"

“...” Không có, cám ơn!

Lật bàn, ai tin những lời quái quỷ này chứ!

Không được phong kiến mê tín!

Minh Thù bày ra vẻ mặt kiểu anh không tin, tôi cũng không có biện pháp.

Nhưng lúc Trần Văn cầm tư liệu, hắn không thốt nên lời.

Giống với lời Minh Thù nói, ngay cả thời gian mang thai cũng chính xác.

"Trước đây có phải cô nhận giúp đỡ ai điều tra Kha Lan không?" Trần Văn tìm được một lời giải thích hợp lý.

Cô ta làm nghề này, Kha Lan lại là tiểu tam, Trác Lương Hữu là người có gia đình, vợ ông ta tìm tới cô điều tra tiểu tam... Ừ! Rất hợp lý!

Minh Thù mỉm cười: "Anh vui vẻ là được rồi."

Trần Văn: “...”

Thân phận người chết đã điều tra rõ, nhưng chuyện này với cái chết của cô ta không hề có một chút quan hệ nào.

Theo lời Trác Lương Hữu nói, vì gần đây vợ ông ta nghi ngờ, ông ta cũng sắp nửa tháng không thấy qua Kha Lan càng không liên lạc với cô ta.

Minh Thù cắn khoai tây chiên, sâu kín lên tiếng: "Kha Lan chín giờ ra khỏi cửa, cô ta phải đi bệnh viện làm kiểm tra."

Sau khi rời khỏi đây, không trở lại nữa.

Trần Văn không có chất vấn Minh Thù tại sao biết, trực tiếp đi bệnh viện kiểm tra.

Bệnh viện xác định quả thực Kha Lan hẹn mười giờ kiểm tra, sau khi kiểm tra xong Kha Lan liền rời bệnh viện.

Đi đâu?

Bọn họ là bệnh viện làm sao biết bệnh nhân đi đâu.

Trần Văn kêu người điều tra camera.

Chỉ cần tìm ra đường Kha Lan đi, có lẽ sẽ có thể tìm được manh mối.

Minh Thù không muốn cùng bọn họ nhìn camera, chuẩn bị về nhà trước.

Mưa bên ngoài không giảm chút nào, lúc Minh Thù đi ra thấy người vô cùng công đức lần trước dừng xe trước lối đi bộ kia.

Một cô gái đang ôm đứa bé lần trước đi ra.

“Chị.” Đứa bé vẫy tay với Minh Thù.

Minh Thù kinh ngạc, đây là đứa bé lần trước ăn hai phần khoai tay chiên của cô.

Cô nở một nụ cười âm hiểm.

Đứa bé mỉm cười ngọt ngào đứng lên.

“Lần trước cô dẫn con trai tôi đến đồn cảnh sát sao?” Cô gái dẫn đứa bé đi qua, vẻ mặt cảm kích: "Cám ơn cô. Có thể lưu wechat không? Tôi tìm thời gian mời cô ăn một bữa cơm."

Minh Thù nuốt hai chữ “từ chối” trở về, lấy điện thoại di động ra thêm wechat.

Minh Thù nhìn ghi chú trên wechat...

Thực sự là...

Kẻ phản diện lúc nào cũng theo quy luật thấy được nữ chính.

Cô gái này là nữ chính.

“Tạm biệt chị đi.”

Đứa bé nở một nụ cười rạng ngời: “Chị à, em tên là Hàng Tử Thần!”

"..." Trẫm là Hàng Tử Châu đó!

Minh Thù vẫy tay với bọn họ.

Cô gái đi vài bước liền quay lại: "Cái kia, lúc này không tiện đón xe, nếu như không ngại chúng tôi tiễn cô trở về."

Minh Thù nhìn chiếc xe sang trọng một chút.

"Không cần."

Trên xe nhất định là nhân vật nam chính, cô đi tới quấy rối bọn họ nhân vật nam chính chắc chắn sẽ nuốt sống cô.

Vì đồ ăn vặt!

Không đi!

Sau đó cô gái chỉ thấy Minh Thù đi qua bên cạnh gọi điện thoại, cũng không biết liên hệ với ai rất nhanh thì có người đi ra lái xe cảnh sát tiễn cô rời khỏi.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 925: Thần Thám Thấy Quỷ (5)

[Nhiệm vụ phụ: Ác nhân tự có ác nhân trị. Gợi ý: Hãy phá năm vụ án giết người trở lên bao gồm vụ đang làm.]

Hài Hòa Hiệu sáng sớm đã tuyên bố nhiệm vụ phụ cho Minh Thù.

Nhưng gợi ý kia là ý gì?

Cái gì gọi là ác nhân tự có ác nhân trị?

Hài Hòa Hiệu ngươi ra đây!

Trẫm muốn tâm sự với ngươi!

[Ký chủ muốn nhìn tiểu yêu tinh đánh nhau sao? Tiểu yêu tinh đánh nhau vào sáng sớm càng hợp đấy!]

Minh Thù mới vừa tỉnh ngủ, đầu óc cũng còn chưa rõ, đột nhiên bị tiểu yêu tinh đây lừa gạt đánh nhau kích thích, cả người cũng không tốt.

Hài Hòa Hiệu ngươi cút cho trẫm!

Cút xa chừng nào tốt chừng đấy!

[...] Cút rồi.

Minh Thù: “...”

Thật không biết xấu hổ.

Minh Thù xoa tóc ngồi xuống.

Chỗ cô ở không lớn, một phòng ngủ một phòng khách.

Cô xuống giường rửa mặt, thuận tiện gửi tin nhắn wehat cho Trần Văn hỏi một chút.

Trần Văn bọn họ điều tra cả đêm, manh mối cuối cùng cũng bị chặt đứt không biết tung tích đứa bé kia.

Người bị hại vẫn chưa tới ngày sinh, đứa bé bảy tháng tuổi bị lấy ra khỏi cơ thể mẹ tỷ lệ sống sót không cao.

Nhưng tại sao hung thủ muốn mang đứa bé đi?

Minh Thù hỏi Trần Văn muốn tư liệu của mấy người chết lúc trước.

Người thứ nhất là học sinh đại học, người thứ hai là một người tiểu thư, người thứ ba là học sinh cấp hai, người thứ tư là thành phần tri thức đang làm việc, người thứ năm chính là Kha Lan.

Thời gian xảy ra của năm vụ án này không có quy luật, ngày cũng không có gì đặc biệt.

Có đôi khi cách khá xa, nhưng có khi lại ngắn.

Nhưng từ vụ giết người đầu tiên đến bây giờ, khoảng cỡ hai tháng, vậy bình quân mười hai ngày hung thủ giết một người.

Minh Thù cẩn thận lật tư liệu.

Cũng là vì giá trị thù hận.

Đều là để kiếm tiền mua đồ ăn vặt.

“Reng reng reng...”

Minh Thù liếc mắt nhìn điện thoại bàn, thuận tay bắt máy.

"Alo."

"Xin hỏi là cô Thiên Tuế đúng không?"

Minh Thù thờ ơ đáp một tiếng: "Ừm, có việc?"

"Tôi muốn nhờ cô điều tra một chút việc, nếu tiện...”

“Không tiện, tạm biệt!”

“...” Người đầu dây bên kia bị nghẹn mấy giây: "Cô Thiên không giúp tôi chuyện này sao? Cô làm ăn như vậy sao?"

"Ừ, biết là tốt rồi, đừng gọi điện thoại cho tôi nữa, thuận tiện giúp tôi chuyển lời với Diêu Doanh có bản lĩnh tự mình tới tìm tôi, cứ hãm hại sau lưng tôi như vậy đáng đời không theo đuổi được đàn ông."

Minh Thù đùng một cái cúp điện thoại.

Diêu Doanh là nữ chính giả không đi theo con đường lương thiện, hầu hết thời gian sẽ không đích thân ra mặt.

Như vậy trẫm làm sao kéo giá trị thù hận đây?

Phiền quá.

"Đing..."

Trần Văn: Cô mới nói muốn đi đại học Y?

Thiên Tuế Thiên Tuế Thiên Thiên Tuế: Ừm.

Đại học Y chính là trường của người bị hại đầu tiên.

Vụ án như vậy, từ trước đến nay trong hệ thống cảnh sát cũng không có những vụ án tương tự.

Người bị hại đầu tiên cũng là người đầu tiên hung thủ ra tay, đương nhiên không loại trừ khả năng không phát hiện người chết.

Nhưng người thứ nhất bị phát hiện, có lẽ manh mối sẽ nhiều hơn một chút.

Trần Văn: Chờ chút trưa tôi đi chung với cô, vừa lúc bên tôi có chút việc.

Thiên Tuế Thiên Tuế Thiên Thiên Tuế: Cục cảnh sát có phục vụ bữa ăn tối cho nhân viên không?

Trần Văn:...

Trần Văn thầm nghĩ muốn gửi cho Minh Thù một chữ “cút” thật lớn.

-

Đại học Y.

Trường này đã có lịch sử hơn trăm năm, rất nhiều người có tên tuổi đều tốt nghiệp đại học Y.

Đi khắp nơi trong trường đều có cảm giác cổ kính, đi trong sân trường phảng phất như đã được xuyên không.

"Lữ Giai Kỳ? Cô ta rất tốt... nhưng cũng không biết ai ghê tởm như vậy, bắt được hung thủ chưa?"

"Thành tích của Lữ Giai Kỳ rất tốt, người cũng xinh đẹp, dễ gần, trường học chắc sẽ không có ai không thích cô ta chứ?"

"Việc này trước đây không phải đã hỏi sao? Tại sao lại tới hỏi nữa, Lữ Giai Kỳ? Cô ta rất tốt, tất cả mọi người rất thích cô ta..."

Người chết Lữ Giai Kỳ là sinh viên năm thứ hai, học trò ngoan trong mắt thầy cô, người tốt trong mắt bạn bè.

Từ khi nhập học đến bây giờ, không ai thấy cô ta xung đột với người nào khác cũng không có bạn trai.

Những lời bạn học nói không khác với lúc trước là mấy.

“Cô gái đó rất xấu xa.”

Minh Thù nhìn về phía có tiếng nói chuyện... quỷ.

"Sao lại nói vậy?"

Quỷ trợn to mắt.

“Cô cô cô... Cô nói chuyện với tôi?”

Minh Thù gật đầu: "Nơi đây còn con quỷ khác sao?"

Cũng giống như Tiểu Bạch, con quỷ này cũng vô cùng hưng phấn.

Cho nên Minh Thù rất đơn giản đã có được không ít tin tức: "Cô ta có bạn trai, hơn nữa còn có nhiều người còn đánh qua một đứa bé, cô ta ở trường học đều là giả bộ, tôi thấy cô ta bla bla..."

Lữ Giai Kỳ trong miệng con quỷ này và Lữ Giai Kỳ trong miệng của thầy cô bạn bè, hoàn toàn là hai người khác nhau.

"Đi thôi."

Trần Văn quay người lại, nghe thấy câu nói này của Minh Thù hắn chưa suy nghĩ kịp: "Đi đâu?”

Cô từ lúc đến tới giờ chưa hỏi được mấy câu, bây giờ lại muốn đi rồi?

“Điều muốn hỏi đều hỏi xong rồi.”

“...” Cô gạt người hả! Trần Văn thấy Minh Thù thực sự phải đi, vội vàng nói: "Tôi còn muốn đi gặp một người..."

Trần Văn phải đi gặp giáo sư khoa tâm lý đại học Y, hắn muốn mời vị giáo sư này phân tích hung thủ một chút, đây cũng là mục đích hắn tới đại học Y.

“Giáo sư...” Trần Văn dẫn theo Minh Thù đi vào: "Thầy có khách?"

Phòng làm việc có hai người, một người đàn ông trung niên.

Người kia hết sức trẻ tuổi, tư thế tùy ý buông lỏng dựa vào cái bàn, khóe môi nhếch lên, chợt nhìn khá lưu manh vô lại.

Người này rất tuấn tú.

Nói thẳng ra, vẻ đẹp này khiến người khác liếc mắt nhìn một cái đã không thể quên được.

Trần Văn bước đến, hắn nheo mắt nhìn qua.

"Tiểu Trần tới rồi." Giáo sư bắt chuyện với Trần Văn: "Cũng không phải là khách, chỉ là học sinh lúc trước dạy qua, hơn nữa hai người chung một khoa mà chưa từng gặp nhau sao?"

Giáo sư nói xong lại trừng chàng trai trẻ tuổi: "Đứng không nghiêm túc gì cả."

Chàng trai trẻ tuổi không lên tiếng đáp lại, cũng không muốn đứng nghiêm túc.

"Chưa thấy qua." Trần Văn thành thật trả lời.

"Cảnh sát các cậu suốt ngày ra ngoài làm việc, chưa thấy qua cũng không có gì kỳ lạ." Giáo sư mời Trần Văn và Minh Thù ngồi xuống, rót ly nước trà: "Cố Tri, cậu làm vậy cho ai coi, qua đây ngồi xuống."

Trần Văn mới vừa uống một ngụm trà đã phun thẳng ra.

Vừa vặn phun vào mặt giáo sư.

Giáo sư: “…”

"Giáo sư, xin lỗi xin lỗi, tôi không phải cố ý." Trần Văn luống cuống tay chân đưa khăn giấy cho giáo sư.

“Không sao không sao…” Giáo sư lau lau khuôn mặt.

Chân Cố Tri rất dài ngồi vào đối diện, chân phải vắt lên chân trái, cơ thể buông lỏng dựa vào ghế sô pha, đôi mắt sáng bừng nhìn khá phong lưu.

Minh Thù ôm một túi đồ ăn vặt, ăn hết sức chăm chú.

Trần Văn cũng khá bội phục cô, bất kể lúc nào chỗ nào cũng có thể bình tĩnh ăn đồ ăn được.

Trần Văn lại nhìn chàng trai đối diện, người này…

Trong nội bộ của bọn họ là truyền kỳ… một truyền kỳ mà đến bây giờ vẫn chưa bị xử phạt.

"Đây là Cố tổng đội trưởng Cố Tri của cục tỉnh." Giáo sư dọn dẹp một chút, ngồi xuống giới thiệu Trần Văn: "Đây là Trần Văn, đại đội trưởng cục thành phố. Ừm… Đây là…"

Giáo sư nhìn về cô gái im lặng như gà, đang ngồi ăn khoai tây chiên kia.

"Thiên…" Trần Văn có chút ngượng ngùng nói tên cô: "Tiểu Thiên, cố vấn thị cục mời."

Giáo sư gật đầu nhưng chăm chú nhìn Minh Thù vài lần.

Thân phận cố vấn không có kỹ năng đặc thù, làm sao có thể làm.

Minh Thù nhếch miệng, nở một nụ cười tiêu chuẩn với giáo sư.

Giáo sư: “...” Thật không nhìn ra cô gái này đặc biệt chỗ nào.

“Khụ... Tiểu Trần lần này cậu tới, chắc cũng là vì vụ án 516 phải không. Vừa lúc, Cố Tri cũng biết vụ án này, vậy không cần phải dấu giếm.”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 926: Thần Thám Thấy Quỷ (6)

Giáo sư đã xem qua tài liệu, ông ta chỉ nhìn tài liệu đã phác họa ra bức tranh tâm lý.

Nhưng vì manh mối có hạn nên bức tranh tâm lý của giáo sư cũng khá mơ hồ.

Minh Thù ăn xong miếng khoai tây chiên, giáo sư cũng vừa phân tích xong.

Trần Văn như có điều suy nghĩ, Cố Tri thì có chút nhàm chán nhìn bàn trà, lá trà dựng đứng bên trong chiếu vào đôi mắt hắn như từng thanh kiếm sắc bén.

Giáo sư thở dài: "Manh mối nhiều một chút thì tôi có thể đưa ra bức tranh chuẩn xác một tí, thu hẹp đối tượng tình nghi."

Bức tranh tâm lý này nhiều nhất cũng chỉ có thể đưa ra giới tính, tuổi tác, chiều cao, ngoại trừ thủ đoạn gây án quái dị kia, hiện trường không có để lại bất cứ manh mối có tính đại diện nào.

Trần Văn: "Hung thủ quá tinh vi, có đầu mối mới tôi sẽ lập tức gửi cho giáo sư."

Giáo sư gật đầu: "Vụ án này ảnh hưởng rất rộng hy vọng các cậu sớm phá án, tôi sẽ cố gắng hết sức để giúp các cậu."

“Vâng, chúng tôi sẽ làm được.” Trần Văn đứng dậy: "Giáo sư, vậy chúng tôi đi trước."

Trần Văn và Minh Thù đi ra trước, sau đó Cố Tri cũng theo sau.

Tay hắn cầm túi như cười như không nhìn Trần Văn.

“...” Nhìn hắn như vậy làm cái gì? Trần Văn hắng giọng: "Cố tổng đội trưởng, cục tỉnh muốn nhúng tay vào vụ án này sao?"

Giọng Cố Tri réo rắt: "Lâu như vậy chưa phá án được, giao cho cục tỉnh có vấn đề gì sao? Văn kiện cũng đã đến cục cảnh sát thành phố, về sau đội chuyên án 516 do tôi phụ trách."

Trần Văn: “...”

Tuy là tác phong người này có chút vấn đề, nhưng năng lực... và tác phong của hắn không có quan hệ trực tiếp.

Hắn chỉ tùy tiện hỏi một câu, ai biết được câu trả lời như vậy, nói không tự ái cũng không phải.

Nhưng người ta là cục tỉnh, Trần Văn không dám đắc tội.

"Cô mới vừa nói muốn đi đâu?" Trần Văn quay đầu hỏi Minh Thù.

“Hoan Lạc Thành.”

Cố Tri đang đi phía trước quay đầu nhìn, ánh mắt như có như không lướt qua cô: "Cố vấn các người mời... đều là loại này?"

Minh Thù nheo mắt: "Loại nào?"

Cố Tri dùng ánh mắt kén chọn, đánh giá cô, từng chữ từng chữ nói: "Yếu, đừng, ra, gió."

"Cố tổng đội trưởng, cố vấn không phải là người tiền tuyến bắt người..." Trần Văn nhịn không được phản bác.

“À, tôi chỉ tùy tiện nói một chút.”

“...” Bây giờ hắn đã biết tại sao tác phong người này kém như vậy.

Hắn còn muốn đánh chết Cố Tri.

Đừng nói nữa...

Trần Văn nhìn thấy Minh Thù chạy về phía Cố Tri, dùng tốc độ quái dị ra chiêu với Cố Tri.

Cố Tri tốt nghiệp trường cảnh sát, thân thủ không cần phải nói.

Nhưng cô gái yếu đừng ra gió này lại đánh nhau với Cố Tri, không lép vế chút nào... đáng tiếc sức lực có chút phù phiếm.

Cố Tri bỏ cô ở hàng rào phòng vệ trên hành lang, Minh Thù dùng sức đạp một cái cả người đánh về phía Cố Tri.

Cố Tri chẳng biết tại sao dừng một chút sau đó đã bị Minh Thù ép xuống đất, nữ vương khí chất ngời ngời đạp xuống nói: "Tôi yếu không ra gió? Hả?"

Lúc trẫm đánh thiên hạ vô địch, không biết ngươi còn đang ở nơi nào chơi bùn.

Nhìn Cố Tri không biết đang vui hay đang giận, ngược lại Trần Văn khá là quái dị.

Hắn nhanh chóng tiến lên trước kéo Minh Thù ra.

Cố vấn và người sắp đảm nhiệm chức lãnh đạo đánh nhau, hắn làm sao làm việc đây.

Minh Thù cũng không còn muốn đánh với Cố Tri, Trần Văn kéo cô, cô thuận thế buông hắn ra.

Cố Tri bình tĩnh như thường đứng dậy, phủi phủi bụi không có một chút nào: "Dữ như vậy, coi chừng không ai thèm lấy."

Minh Thù nhếch miệng lộ ra một nụ cười ác liệt: "Tôi bao nuôi một trăm tám mươi tình nhân."

Cố Tri: “...”

Cố Tri nhìn cô một cái nhẹ rên một tiếng, nghiêng đầu qua chỗ khác bặm môi đi về phía trước.

Đi ra đại học Y, Trần Văn đột nhiên nhận được điện thoại cần hắn lập tức trở về cục cảnh sát.

Trần Văn nói với Minh Thù một tiếng, lái xe rời đi.

Minh Thù đứng ở bên lề đường đón xe.

Một chiếc xe Bingley màu đen tuyền dừng lại trước mặt cô, cửa sổ xe hạ xuống lộ ra khuôn mặt của Cố Tri.

Hắn lái một tay, tay kia để lên trên cửa sổ xe nghiêng đầu nhìn cô: “Cô muốn đi Hoan Lạc Thành? Lên xe.”

"Vô sự bất ân cần, anh muốn làm gì?"

Có phải muốn cướp đồ ăn vặt của trẫm hay không!

“Cô cảm thấy cô có cái gì để tôi có ý đồ?” Trên mặt Cố Tri viết đầy xoi mói kén chọn.

"Xinh đẹp và tài hoa." Minh Thù chí khí hùng hồn nói.

"Phụt... Ha ha." Cố Tri thổi phù một tiếng bật cười, sau đó gục trên tay lái cười to: “Cô phải nhận thức kỹ lại mình một chút, nếu cô mua gương không nổi, tôi có thể tặng cô môt cái.”

Minh Thù vẫn mỉm cười: "Cảnh sát ngang nhiên công kích người dân, anh cảm thấy tiêu đề tin tức này như thế nào?"

Cố Tri: “...”

Cố Tri không cười nữa: "Tôi cũng đi Hoan Lạc Thành, nể mặt cô là cố vấn cục cảnh sát tiễn cô một đoạn."

[Nhiệm vụ phụ: Thu hoạch giá trị thù hận của Cố Tri.]

Minh Thù: “...”

Trong lúc cô suy nghĩ, cô liền mở cửa xe đi vào.

Cố Tri nhếch miệng lên, không có dấu hiệu liền nhấn ga cả người Minh Thù ngửa ra sau.

Giọng nói sâu kín của Cố Tri vang lên: “Cố vấn Thiên, dây an toàn."

Minh Thù kéo dây an toàn, liếc mắt nhìn Cố Tri: "Anh có bản lĩnh đừng dừng xe."

"Sao? Cố vấn Thiên muốn ở trên xe làm chuyện bậy bạ với tôi?" Lông mày Cố Tri nhếch lên, động tác khoe khoang này khiến người ta cảm thấy côn đồ nhưng không phản cảm.

Lúc này khuôn mặt là chính nghĩa...

Phỉ!

Đồ ăn vặt mới là chính nghĩa!

“Nếu sát nhân nói là vô nghĩa thì chính là vậy.”

“Biết luật phạm luật, tội càng nặng hơn.”

"Mười tám năm sau lại là một hảo hán."

"Cố vấn Thiên nghĩ thật hay."

Minh Thù lộ ra một hàm răng trắng: "Cho nên, không có việc gì đừng kiếm chuyện với tôi."

Trẫm đánh chết ngươi.

Cố Tri không biết là bị kinh sợ, hay không muốn nói với Minh Thù, sau đó không nói với nhau lời nào.

"Reng reng reng..."

Cố Tri đổi tay cầm tay lái, đưa tay lấy điện thoại.

"Alo." Có thể là lười cầm, sau khi nhận liền mở loa ngoài.

"Cố đội trưởng, ở đâu vậy?"

"Tra án."

“Tra án gì, không phải bản án trong tay cậu đã kết thúc rồi sao?”

"Ôi, anh à, gọi điện thoại gì vậy, không phải nói rất vui vẻ sao?"

Minh Thù nghiêng đầu, nụ cười nhợt nhạt.

"..." Người đầu dây bên kia im lặng một lát: "E hèm, Cố đội trưởng cậu cố gắng điều tra nha, tôi còn báo cáo chưa viết, tôi viết báo cáo trước."

"Tút tút tút..."

Cố Tri nhìn về phía Minh Thù, trong đôi mắt mang theo ý cười: “Cô muốn vui vẻ với tôi thế nào, hả?”

Minh Thù không chút yếu thế hất cằm, hỏi ngược lại: "Anh nghĩ thế nào là vui vẻ?"

"Két..."

Lốp xe và mặt đất ma sát, tạo ra âm thanh chói tai.

Cố Tri cởi dây an toàn ra, nghiêng người qua: “Cố vấn Thiên nghĩ vui vẻ là thế nào thì chúng ta vui vẻ như thế đó.”

Cố Tri rất nhẹ nhàng khoan khoái, lúc dựa vào cô, có một hơi thở nam tính phả vào người cô.

Hắn không chớp mắt nhìn Minh Thù.

Minh Thù bình tĩnh bỏ một viên kẹo vào trong miệng: "Tin ngày mai không cần lo đâu, đội trường tỉnh cục nào đó, bắt nạt một cô gái nơi đông người... Này, anh đi đâu vậy, tôi còn chưa nói xong mà."

"Rầm!"

Cửa xe bị mở ra.

Minh Thù không tiếng động cười, tiểu yêu tinh muốn đấu với trẫm sao.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 927: Thần Thám Thấy Quỷ (7)

Hoan Lạc Thành.

Ý nghĩa như tên là nơi tìm hoan lạc.

Lúc này mới vừa lên đèn, đúng lúc Hoan Lạc Thành bắt đầu giờ làm việc.

Cố Tri trực tiếp lấy ra một tấm hình, đặt ở trước mặt quản lý: “Gặp qua người này chưa?”

“Cố tiên sinh, anh đây là...” Quản lý nhận ra Cố Tri là khách quý cao cấp của bọn họ.

Nhưng khi thấy Cố Tri lấy ra giấy tờ, hắn vẫn có chút mông lung.

Đang đùa gì chứ?

Bây giờ lá gan người giàu đều lớn như vậy sao?

“Xử lý án, giấy chứng nhận là thật.” Cố Tri chỉ chỉ vào ảnh chụp: “Gặp qua chưa?”

Quản lý suy nghĩ một chút, cầm ảnh lên cẩn thận nhìn một lần.

Hắn nhíu mày, hiển nhiên không biết, hắn đem ảnh đưa cho người bên cạnh.

Đối phương lắc đầu, quản lý cho tất cả nhân viên đều tới nhìn qua.

Thế nhưng người tới nơi này thực sự rất nhiều.

Bọn họ chỉ có thể nhớ ba loại người.

Loại thứ nhất khách quen có tiền có thế, loại thứ hai gây ra chuyện ồn ào gì đó, loại thứ ba nhân viên đặc biệt thường ra vào nơi này.

Nhưng hiển nhiên vị Lữ Giai Kỳ này cũng không phải là khách quen, cũng không phải làm nghề đó.

Minh Thù biết được nơi này từ miệng con quỷ kia.

Cố Tri lại là từ chỗ nào biết được?

“Có thể tùy ý xem qua?” Cố Tri cất lại ảnh, chỉ trong Hoan Lạc Thành.

Hỏi là hỏi như vậy, nhưng người đã đi vào bên trong.

“Có thể có thể, muốn tôi tìm cho mọi người...” Quản lý nhớ tới người này rất quen thược đối với nơi này, tự động đem lời nuốt trở về.

Người này không phải sẽ tới chỗ bọn họ nằm vùng chứ?

May mà bọn họ là chỗ ăn chơi đứng đắn.

“Cố tiên sinh... mời vào bên trong.”

Cố Tri đi vào bên trong một cách quen thuộc.

“Không phải anh mới vừa tiếp nhận vụ án này thôi à, làm sao lại điều tra tới đây?” Minh Thù vừa đi vừa hỏi.

“Cục tỉnh vẫn quan tâm vụ án này.” Cố Tri cúi đầu gửi đi tin nhắn: “Tôi nhận hồ sơ đã được một khoảng thời gian đi điều tra một chút, không phải ai cũng giống đám phế vật ở cục thành phố.”

Tổng đội trưởng đến từ cục tỉnh khinh bỉ.

Minh Thù rất nghi hoặc: “Anh làm thế nào lại không bị khai trừ?”

Cố Tri ngẩng đầu, điện thoại di động chiếu sáng khuôn mặt anh tuấn của hắn, hắn chậm rãi cười rộ lên, ghé sát vào Minh Thù: “Có tiền.”

Minh Thù: “...”

Có tiền thì giỏi lắm sao!

Cố Tri rất nhanh thu tầm mắt lại, ngẩng đầu nhìn gian phòng VIP một chút, lại đi về phía trước một khoảng cách ngắn, đẩy cửa phòng VIP ra.

Trong phòng rất ồn ào.

“Uống uống uống!”

“Đều đừng cản tôi, ngày hôm nay tôi không phải chuốc cho hắn say mèm!”

“Rót thêm nữa đi!”

Tiếng nhạc đinh tai nhức óc và tiếng người hòa vào nhau, tạo thành tạp âm.

Phòng VIP đều là nam, không thấy được nữ, đám người kia cũng không kiêng kỵ gì, thậm chí cởi chỉ còn lại có một chiếc quần trong.

Cố Tri tắt nhạc đi, nhạc dừng lại, phòng VIP cũng theo đó yên tĩnh lại.

Mọi người quay đầu nhìn về phía hắn.

“Ôi, Cố đội trưởng, không phải anh đến để kiểm tra chứ? Chúng tôi rất lành mạnh đấy nhé!” Một người đàn ông trong đó lên tiếng trước.

“Mặc quần vào.” Cố Tri liếc người đàn ông không mặc quần.

Người đàn ông mới vừa rồi còn khí thế, Cố Tri vừa nói hắn lập tức ôm người, vọt trở về người phía sau nhóm người, răm rắp mặc quần.

Mọi người có chút kỳ quái, Cố Tri đây là đang phát bệnh gì?

Mọi người đều từng tắm chung phòng cũng từng đọ của nhau, có cái gì không thể nhìn?

Có người nhìn thấy Minh Thù, lập tức chọc người bên cạnh, bọn họ lúc này mới phát hiện phía sau Cố Tri còn có một cô gái.

Nữ, sống, biết thở hổn hển!

Ối!

Ngày hôm nay tất cả mọi người uống nhiều rồi sao?

Mọi người cùng nhau dụi mắt xác định không nhìn lầm, lập tức mập mờ nháy mắt với Cố Tri.

“Khó có được khó có được, Cố đội trưởng thế mà lại mang phụ nữ qua đây. Ngày hôm nay có thể uống thỏa thích, lần trước anh chạy nhanh làm hại tôi bị chuốc suýt chút nữa vào viện.”

“Cố đội trưởng còn không giới thiệu một chút?”

“Cố đội trưởng đây là cây vạn tuế ra hoa rồi sao!”

Mọi người ồn ào.

Cố Tri mở hết đèn trong phòng VIP lên, gian phòng lập tức sáng rực.

“Đây là cố vấn cục cảnh sát thành phố mời đến.” Cố Tri như cười như không nhìn Minh Thù: “Nhưng cố vấn Thiên bằng lòng thì hoa này cũng có thể nở.”

Minh Thù chớp mắt, đặc biệt chân thành, đặc biệt vô tội: “Cây hoa cúc?”

“Phụt...”

“Ha ha!”

“Ha ha ha...”

Một đám người cười đến đau cả bụng.

Cố Tri khóe miệng co giật hai cái, cố nén kích động bộc phát.

“Có buồn cười như vậy không?”

“Ôi không được, tôi muốn cười chết đi mất, ha ha...”

Cố Tri đặt bàn tay đánh bộp lên trên vai người đàn ông đang cười đến ngặt nghẽo: “Buồn cười lắm sao?”

“Buồn... ha ha...” Người đàn ông cười đến không dừng được.

Cố Tri mắt híp một cái, kéo cổ áo khiến hắn ngã trên mặt đất.

“Ui da...” Người đàn ông đau đớn tiếng kêu la: “Cố Tri, cậu mưu sát à! Eo của tôi... đau quá, mau đỡ tôi đứng lên.”

“Ít sống về đêm chút đi là sẽ không đau, cẩn thận về sau phúc khó giữ được.” Cố Tri hất tay của hắn ra, trực tiếp đi ngang qua hông hắn, mở một chai bia: “Thu dọn một chút.”

Những người còn lại lập tức dọn bàn sạch sẽ một chút.

Người đàn ông từ dưới đất bò dậy: “Cố Tri, miệng cậu không tích chút đức được sao?”

“Không thể.”

Người đàn ông: “...”

Người đàn ông quay đầu nhìn về phía Minh Thù, đảo mắt hai vòng nhiệt tình chào đón: “Cô gái đến đây, mời ngồi, ăn hoa quả không? Nho khô, đậu phộng...”

Cố Tri uống hai ngụm bia, nhìn bên người Minh Thù chất đầy các loại đồ ăn vặt.

Minh Thù ý cười đầy mặt, nói với vẻ đặc biệt nhẹ nhàng dịu dàng.

Giả tạo!

Phụ nữ dối trá!

Nhưng càng nhìn chân mày Cố Tri càng nhíu lại.

Cô không từ chối sao?

Loại này t*ng trùng lên não ngu xuẩn có cái gì đáng nói.

Cô mà từ chối đồ ăn vặt mới lạ.

Cầm đồ ăn vặt có thể hét cô lên trời.

Đột nhiên cảm thấy nghẹn đắng họng là làm sao.

Đây là vợ lão tử mà!

“Nhiệt tình quá rồi đấy.” Cố Tri kéo người về, ném ảnh qua: “Đi hỏi một chút, người nào ở đây đã gặp qua người này.”

“Đây là ai?”

“Hỏi nhiều như vậy làm cái gì, nhanh đi!” Cố Tri đá hắn một cái.

“Chà chà...” Người đàn ông búng một tấm ảnh: “Cây vạn tuế nghìn năm không nở hoa, vừa nở lại ra hai đóa.”

Cố Tri cầm chai bia, sắc mặt nhàn nhạt nhìn hắn: “Hà Nhân Niệm.”

Người đàn ông lập tức hạ giọng: “Đi ngay đây, cố đội trưởng đừng nóng giận, tiểu nhân đi luôn đây.”

Hà Nhân Niệm đem ảnh chụp cho những người khác xem, cho mỗi người bọn họ đi vào trong hỏi.

Mọi người đều chơi cùng nhau, quan hệ chồng chéo với nhau rất rộng, những quan hệ mang lại bởi các yếu tố gia thế địa vị mạng lưới rất rộng.

Hà Nhân Niệm chỉ là bảo người khác đi tìm, nhưng chính mình lại không đi, không biết có ý gì hắn chỉ luôn vây quanh Minh Thù.

Thừa dịp Hà Nhân Niệm rời đi, Cố Tri gác chéo chân ngồi bên cạnh Minh Thù lên tiếng.

“Hạn chế tiếp xúc với người kia.”

“Vì sao?”

Cố Tri cười khẽ: “Phụ nữ hắn ngủ cùng qua có thể móc thành dây xích.”

“Vậy biết cách sống lắm.”

Cố Tri: “...” Hắn biết cách sống liên quan gì tới cô chứ!

“Ha ha...” Hà Nhân Niệm bưng khay trái cây trở về, nghe lời nói Minh Thù cười đến suýt chút nữa không cầm nổi khay trái cây: “Cố tổng đội trưởng biết cái gì gọi là yêu quái ắt tự có trời thu nạp không?”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 928: Thần Thám Thấy Quỷ (8)

Minh Thù trên đường đi đến nhà vệ sinh.

Ở nhà vệ sinh trò chuyện đôi câu cùng một nữ quỷ.

Nữ quỷ đã gặp qua Lữ Giai Kỳ... vì Lữ Giai Kỳ và một người đàn ông ở trong nhà vệ sinh làm chuyện không thể miêu tả.

Nữ quỷ nói Lữ Giai Kỳ thật biết chơi đùa, các tư thế độ khó cao nhìn đến cô cũng cảm thấy ngại...

Minh Thù cắt đứt hình ảnh đó của cô: “Người đàn ông đó tên gì?”

Nữ quỷ bay lúc cao lúc thấp, một lúc lâu mới nhớ: “Tề Thành.”

“Đang làm gì? Ở đâu?”

Nữ quỷ cười khanh khách: “Người này tôi đâu biết, tôi lại không thể rời đi nơi này. Nhưng nếu như cô giúp tôi một chuyện, tôi có thể giúp cô hỏi thăm một chút.”

Quỷ ở Hoan Lạc Thành, cũng không chỉ có mình cô ta.

Minh Thù nheo mắt: “Giúp cái gì?”

“Cũng không phải là chuyện gì to tát, cô đi theo tôi.” Nữ quỷ mang theo Minh Thù ra khỏi nhà vệ sinh, một đường bay tới một phòng VIP, cô chỉ vào cửa: “Ở đây có tên mập, cô giúp tôi đánh hắn một trận, tốt nhất là cho hắn nếm mùi đau khổ tôi sẽ giúp cô tìm hiểu.”

“Đánh người à, nghề của tôi.” Minh Thù vén tay áo, nóng lòng muốn thử: “Muốn chín mấy phần?”

Nữ quỷ: “?”

Nghe qua bít tết chín mấy phần, đánh người thì chưa từng nghe?

Minh Thù chân thành nhìn nữ quỷ.

Nữ quỷ duy trì nụ cười trên mặt không được, rặn ra vài chữ: “Bảy phần đi!”

“Chờ một lát.”

Minh Thù xoay cổ tay, lại hoạt động chân tay một chút.

Sau đó...

Lễ phép gõ cửa.

"Phụt..."

Cô gõ cửa còn làm lớn chuyện như vậy sao? Còn tưởng rằng cô muốn ngang ngược đạp cửa đấy.

Cái này cô nghĩ có chút không giống.

Nhưng sau đó, cô biết rằng cô gái trước mặt cô không lịch sự và rất bất hợp lý, mặc dù cô nói cô ta phải nói lý.

Một căn phòng VIP, mọi người cứ thế để cho cô đánh ngã.

Đợi cô đánh xong, nữ quỷ cuối cùng cũng biết mấy phần chín là có ý gì.

May mà cô nói là bảy phần, nếu không... hiện tại tên mập sợ là đã mất mạng.

Thật đáng sợ...

Nữ quỷ không dám lỡ hẹn, nhanh đi nghe ngóng một phen.

Sau khi trở về nhanh chóng đem tin tức nói cho Minh Thù.

Tề Thành, người nhà giàu điển hình, Lữ Giai Kỳ chỉ là một trong số những người bạn gái của hắn, nhưng so với những người khác Lữ Giai Kỳ theo hắn thời gian dài hơn.

“Còn có một con quỷ gặp qua Lữ Giai Kỳ ở Hoan Lạc Thành cãi nhau với người khác.”

“Ừm?” Minh Thù nhấn mạnh câu cuối: “Người nào?”

“Điều này chúng tôi thực sự không biết được.” Người Hoan Lạc Thành bọn họ còn có thể quen biết nhưng người qua đường phía ngoài Hoan Lạc Thành, bọn họ đâu quen biết.

“Thời gian?”

“... Dường như... ừm, hình như là nửa đầu tháng năm, cụ thể ngày nào không nhớ rõ.”

Lữ Giai Kỳ là ngày 16 tháng 5 xảy ra chuyện.

Nửa đầu tháng năm...

“Nam hay nữ vậy?”

“Không biết được, ngoài Hoan Lạc thành tối như vậy không thấy rõ...”

-

Cố Tri bên này cũng nhận được tin tức.

Hà Nhân Niệm đang nhìn điện thoại di động: “Lữ Giai Kỳ, sinh viên trường đại học Y, Tề Thành dẫn tới cùng, không phải trong vòng quan hệ đại khái chỉ là vui đùa một chút.”

Câu sau là Hà Nhân Niệm tự mình bổ sung thêm.

Người dẫn tới có bộ dạng ra sao.

Bọn họ chỉ nghe qua là có thể đoán được.

Cố Tri hỏi: “Tề Thành là ai?”

Hà Nhân Niệm cười tận mang tai: “Cố tổng đội trưởng thật là người nhiều chuyện hay quên, lần trước anh cùng người ta làm gì đó làm sao đã quên nhanh như vậy, cái này khiến tôi thất vọng quá.”

Cố Tri liếc hắn một cái.

Cũng không hung dữ là bao, nhưng Hà Nhân Niệm chùng xuống cười hì hì: “Không có. Tôi sẽ gọi người tìm hắn qua đây.”

Cố Tri gọi bọn hắn tìm người, vậy khẳng định là có chuyện thật, hắn không tìm người chơi đùa nhàm chán như vậy.

Cho nên Hà Nhân Niệm rất nhanh đã gọi người đi làm.

Nhưng kết quả có chút khiến người ta bất ngờ.

Tề Thành bị người trong nhà cấm túc.

Mấy ngày hôm trước Tề Thành phạm vào chút chuyện suýt chút nữa không cứu ra được, Tề gia nóng giận đem Tề Thành nhốt ở trong nhà.

“Tiểu Thiên sao vẫn còn chưa quay về? Không lẽ gặp chuyện phiền toái gì?” Hà Nhân Niệm đột nhiên nói thầm một tiếng, trong Hoan Lạc Thành này có không ít chuyện có thể xảy ra.

Cố Tri vừa nghe liền nhíu mày giây kế tiếp đứng dậy đi ra ngoài.

Hắn đi tới cửa chỉ thấy cảnh sát từ thang máy đi ra, bên cạnh còn có nhân viên phục vụ Hoan Lạc Thành vừa đi vừa nói chuyện.

Hình như là có người đánh người, khách hàng báo cảnh sát.

Cố Tri không để ý, hắn hiện tại vội vã đi tìm người.

Nhưng hướng phòng vệ sinh, vừa lúc đi ngang phải đi qua phòng VIP đang xảy ra chuyện kia, hắn tùy ý liếc mắt nhìn vào bên trong căn phòng VIP một cái sau đó mặt tối sầm lại.

Đi rửa tay, cô gái này cũng có thể rây ra chuyện sao?

Trong căn phòng VIP, Minh Thù ngồi ngay ngắn ở trên ghế sô pha cười tươi dịu dàng, ánh mắt ôn hòa thái độ vô cùng thiện chí.

Tên mập ôm mặt chỉ về phía cô cáo trạng với cảnh sát.

“Tôi là tự vệ, hắn muốn quấy rối tôi.” Minh Thù bình tĩnh như thường nói bừa.

“Nói bậy!” Tên mập tức đến mức thân hình mập mạp rung lên, cô gái này đi vào liền đánh người, đánh xong người còn hướng về phía khoảng không nói chuyện giống như người bị bệnh thần kinh.

“Cảnh sát, cô gái này có bệnh, cô ta có bệnh.”

Minh Thù nhẹ nhàng cười: “Tôi nếu là có bệnh thì đánh người càng không cần chịu trách nhiệm.”

Tên mập: “...”

Cảnh sát: “...”

Cảnh sát đi xem camera giám sát, nhưng quản lý đã vui vẻ chạy tới nói camera vừa lúc bị hư.

Nhưng quản lý đột nhiên đưa ra lịch sử đen tối của tên mập.

Ép buộc người phục vụ chỗ của bọn họ uống say, rồi còn động tay chân đối với khách hàng...

Tên mập cả người đều sắp tức giận đến phát cuồng, quản lý này đã có chuyện gì xảy ra!

Nhưng quản lý nói là sự thật, tên mập phản bác cũng không tác dụng nên có chút uất ức.

Ngày hôm nay đám người kia là kết bè phái tới hại hắn sao?

“Chính là hắn quấy rối tôi, tôi không tìm hắn đòi bồi thường tiền tổn thất tinh thần đã là không tệ rồi.”

Minh Thù đột nhiên ngừng lại như là nghe ai nói, sau đó kiên định nói: “Đúng, phải bồi thường tiền tổn thất tinh thần! Nếu không... tôi kiện anh!”

Tiền tổn thất tinh thần có thể mua thật nhiều đồ ăn vặt.

“Chuyện gì xảy ra?”

Bên ngoài căn phòng VIP chẳng biết lúc nào có một người đàn ông đứng đó, phía sau hắn có nhiều vệ sĩ áo đen đi theo khí thế hùng hồn.

“Mạnh tổng.” Quản lý ngoan ngoãn chạy tới, đem chuyện nói qua lại một lần.

Người đàn ông này vừa xuất hiện, tên mập mặt mũi trắng bệch.

Mạnh Hàn cau mày, gương mặt đều sắp đóng băng, hắn lạnh nhạt nói: “Hoan Lạc Thành không chào đón người như vậy.”

“Mạnh tổng... Mạnh tổng, thật không phải là tôi, là cô ta... là cô ta nói xấu tôi, cô ta còn đánh người.” Tên mập vọt tới, vô cùng lo lắng.

Hoan Lạc Thành là sản nghiệp của Mạnh Hàn, ngày hôm nay làm sao hắn lại xui xẻo như vậy, vừa lúc gặp phải Mạnh Hàn cũng ở nơi này.

“Ném ra ngoài.”

Mạnh Hàn cũng không lưu lại chút tình cảm nào.

Có Mạnh Hàn đứng ra, cảnh sát không còn đất dụng võ nữa.

Đợi tên mập và người của hắn bị vệ sĩ đưa ra ngoài, phía sau Mạnh Hàn thò ra một cái đầu nhỏ, hướng về phía Minh Thù vẫy tay: “Chị.”

Đứa trẻ chạy bước nhỏ vào phòng VIP: “Chị, chúng ta lại gặp mặt, chị đẹp hơn nữa rồi.”

Đứa trẻ con giành đồ ăn vặt với trẫm!

Khen trẫm cũng không ích gì!

Trẫm sẽ không mắc lừa!

Minh Thù cảnh giác nhìn đứa trẻ.

Đứa trẻ cười vui vẻ.

“Mạnh tổng... chuyện này...”

Mạnh Hàn mặt không thay đổi nói: “Về sau miễn toàn bộ hóa đơn cho cô ấy.”

“Hả?”

Quản lý nhìn cô gái bên trong ôm đồ ăn vặt, đây không phải là người tới cùng Cố tiên sinh sao?

Cố tiên sinh mới vừa rồi còn tìm hắn bảo hắn nói dối rằng camera giám sát bị hư, sao bây giờ Mạnh tổng cũng...

“Mạnh Tử Thần, đi thôi.”

“Con là Hàng Tử Thần!” Đứa trẻ quay đầu sửa lại: “Con muốn chơi với chị ấy.”

“Không được.” Mạnh Hàn giọng nói lạnh lùng: “Lần sau mời chị ấy cùng ăn, chúng ta phải đi đón mẹ con.”

Đứa trẻ cắn môi, hiển nhiên mẹ quan trọng hơn.

Hắn vô cùng tiếc nuối: “Vậy chị... chúng ta gặp lại sau.”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 929: Thần Thám Thấy Quỷ (9)

Đứa trẻ bước một bước, quay đầu nhìn một lần bị Mạnh Hàn mang đi.

Mạnh Hàn từ đầu đến cuối chưa từng nói câu nào với Minh Thù.

Hắn ngày hôm nay đứng ra, đều là vì Hàng Tử Thần.

“Cám ơn cô.”

Nữ quỷ bay ở bên cạnh Minh Thù, thân thể của nó nhạt nhiều so với Minh Thù nhìn thấy trước đó.

“Ngươi làm sao...”

Nữ quỷ cười đến xán lạn: “Tôi phải đi rồi. Chỉ có quỷ chấp niệm rất sâu mới có thể lưu lại ở thế giới này, lúc tôi chết, chỉ đặc biệt muốn đánh cái tên mập này, nhưng tôi không dám giết người... haiz, thôi bỏ đi.”

Nữ quỷ có chút yếu đi.

Quỷ có chấp niệm sâu mới ở lại đây được?

Nhưng bọn họ lưu lại cũng không làm được gì mà...

Nữ quỷ thân thể càng lúc càng mờ nhạt, thời điểm nữ quỷ hoàn toàn biến mất, cô nhìn thấy có một luồng khí trực tiếp hướng phía cô bay tới.

Tiếp theo đó cô cũng cảm giác thân thể nhẹ đi không ít, một sức mạnh rất kỳ quái bắt đầu đi khắp người.

Đây là chuyện gì?

Có thể tạo thành thương tổn đối với thân thể hay không?

Về sau còn có thể thoải mái ăn đồ ăn vặt sao?

Minh Thù sờ sờ cánh tay, không có cảm giác gì khác lạ.

“Không nhìn ra, cố vấn Thiên và Mạnh Hàn có quen biết.”

Cố Tri im lặng không tiếng động đứng ở cửa, hai tay cho vào túi, hất cằm như cười như không liếc nhìn cô.

“Tôi và người nào có quen biết, liên quan gì tới anh.”

Minh Thù theo bản năng phản bác lại.

Tiểu yêu tinh chính là dùng để phản bác! Không sai!

Cố Tri bị nghẹn họng.

“Đúng là không có liên quan gì tới tôi.”

Cố Tri xoay người rời đi, biểu cảm đặc biệt bình tĩnh.

Đáy lòng sớm đã bị lớp màn bao phủ.

Lão tử muốn giết chết cô!

Cố Tri đi rất nhanh, Minh Thù đi ra ngoài đã không thấy bóng người.

Minh Thù cũng lười để ý hắn.

Tiểu yêu tinh không nghe lời, gạt qua một bên là được.

Cô đi ra ngoài Hoan Lạc Thành quan sát một chút gần đó, dựa theo cách nói của nữ quỷ, lúc đó Lữ Giai Kỳ và người kia gây gổ đứng ở góc đường, có thể lọt vào camera giám sát cũng không nhiều.

Minh Thù trực tiếp đi cục cảnh sát tìm Trần Văn.

Đoạn băng ghi hình rất nhanh đã đưa đến tay Minh Thù.

Xem đoạn băng camera giám sát thực sự là một chuyện khô khan, hơn nữa cô còn không biết cụ thể là ngày nào, chỉ có thể xem từ ngày 16 tháng 5 trở về trước.

Minh Thù ôm một đống đồ ăn vặt, chiếm lấy một cái bàn làm việc, gác chéo chân.

Cảnh sát viên đi ngang qua, đều cho là cô đang xem phim, kết quả vào sát vừa nhìn phát hiện hóa ra là băng ghi hình giám sát.

Bọn họ xem băng ghi hình giám sát đó cũng đều hận không thể dán mắt vào trong đó, cô còn vừa ăn vừa xem nghiêm túc sao? Trời ơi! Còn tua nhanh?

Trần đội trưởng!

Đây đâu phải là đang tìm manh mối chứ?

Minh Thù đột nhiên nhấp bàn phím một cái, tiếp đó mọi người cứ nhìn cô nhanh tay nhấp mấy cái, hình ảnh dừng lại.

Buổi tối máy quay giám sát chất lượng không tốt.

Trong hình, có hai bóng người đứng ở góc đường, dựa vào hình ảnh này xem hai người tiếp xúc chân tay.

“Đây là Lữ Giai Kỳ sao?” Minh Thù hỏi cảnh sát viên bên cạnh.

“...” Ngay cả người bị hại đều không nhận ra? Cảnh sát viên quan sát kỹ vài lần, nói ra một chữ: “Vâng.”

Minh Thù lúc này mới đem băng ghi hình giám sát lui trở về thời điểm hai người này xuất hiện.

Lữ Giai Kỳ đầu tiên là cùng một người đàn ông xuất hiện ở cửa Hoan Lạc Thành, ôm ôm ấp ấp, nhìn qua vô cùng thân mật.

Nhưng sau đó lại có một người khác xuất hiện, người trong đoạn băng ghi hình cao hơn không ít so với Lữ Giai Kỳ, tóc ngắn phải là một đàn ông.

Người đàn ông kéo Lữ Giai Kỳ lại, Lữ Giai Kỳ dường như bảo người đàn ông kia đi trước, cô và đàn ông còn lại đến góc đường.

Hai người không biết nói gì đó, bắt đầu có tiếp xúc chân tay.

Cuối cùng là Lữ Giai Kỳ có động tác đẩy người kia ra rất mạnh rồi chạy mất.

“Trần đội trưởng, cố vấn Thiên có phát hiện mới ở đây.”

Trần Văn vừa lúc ở trong cục, rất nhanh chạy tới, tiện tay đưa cho Minh Thù giấy tờ cố vấn tạm thời của cô vừa được làm xong.

“Người kia là ai?” Trần Văn nhìn đoạn ghi hình giám sát.

“Đang điều tra...”

Vì phát hiện đầu mối mới, tổ người chuyên án đều có vẻ rất hưng phấn.

“Trần Văn.”

Trần Văn đang chờ kết quả, đột nhiên nghe Minh Thù gọi mình: “Sao vậy, có phát hiện mới?”

Minh Thù nháy mắt, vô tội cười nói: “Có bữa ăn khuya không?”

Trần Văn: “...”

Trong tay cô không phải còn đang ôm đồ ăn vặt sao?

Ăn ăn ăn!

Cô ngoài ăn ra...

Nghĩ đến manh mối bọn họ đang điều tra, Trần Văn hít thở sâu một hơi, căn dặn người bên cạnh: “Đi gọi bữa ăn khuya, những người còn đang làm thêm giờ cũng gọi một phần, tôi trả tiền.”

Gần đây tăng ca suốt, mọi người mặc dù không có câu oán thán, thế nhưng tìm không được hung thủ, sĩ khí giảm sút.

Ngày hôm nay thật vất vả mới có chút manh mối, hắn mời ăn khuya cổ vũ sĩ khí.

-

Tiểu khu Hoa Hải.

Người bị hại thứ năm, Kha Lan chính là ở tiểu khu đó.

Kha Lan ở phòng số hai.

Bọn họ hiện tại ở phòng số năm.

Nhưng tại cửa phòng số năm thấy được Cố Tri.

Cố Tri vẫn như cũ không mặc cảnh phục, một thân đắt đỏ giá trị thấp hơn tiền lương một năm của người ta.

Trên cổ tay mang theo đồng hồ đeo tay giá trị cả triệu đồng.

Toàn thân trên dưới đều lộ ra ba chữ to “tôi có tiền”.

Đương nhiên nếu như không phải thời điểm đặc thù, Trần Văn thường cũng không phải mặc cảnh phục.

Hôm đó đi tìm Minh Thù ăn mặc cảnh phục, vì đúng lúc làm lễ ở nhà giáo sư, kết thúc hắn mới trực tiếp tới.

Bên cạnh Cố Tri còn có một thanh niên, chắc là cùng đi với hắn.

Thanh niên nói một tiếng: “Trần đội trưởng.”

Trần Văn biểu cảm khá là quái dị: “Cố tổng đội trưởng tại sao lại ở chỗ này?”

Ngày hôm qua hắn trở về thì thấy văn kiện được đưa đến.

Ngày hôm nay Cố Tri hẳn là đến cục báo danh, sao lại đến nơi này?

Ánh mắt Cố Tri đảo qua trên người Minh Thù: “Mọi người tại sao cũng ở chỗ này?”

Minh Thù chép miệng một tiếng: “Anh có thể điều tra được, chúng tôi lại không thể điều tra được sao?”

Cố Tri: “Trần đội trưởng, người của anh đối với tôi tuyệt không có thiện chí mà.”

Ánh mắt Minh Thù chống lại với Cố Tri, bầu không khí dường như đều có tiếng đùng đùng vang lên.

Trần Văn: “...”

Hai người này kiếp trước có thù sao?

Cố Tri bây giờ là thủ trưởng, Trần Văn lưỡng lự hai giây trả lời: “Chúng tôi điều tra được Lữ Giai Kỳ từng có xung đột với giáo sư đại học Y khoa nghệ thuật.”

Thanh niên có chút kỳ quái: “Trần đội trưởng làm sao điều tra được?”

Manh mối là Cố tổng đội trưởng cung cấp, bọn họ theo đó điều tra, lúc này mới điều tra đến nơi đây.

Làm sao cục thành phố cũng điều tra được?

Trần Văn đơn giản rõ ràng nói tóm tắt: “Camera giám sát.”

Vì lúc trước chưa từng có người biết Lữ Giai Kỳ từng đến Hoan Lạc Thành, tự nhiên cũng không điều tra được máy quay giám sát.

Cố Tri có chút nghi hoặc, ngày hôm qua lúc hắn nhận được tin, cô rõ ràng không ở đó, sau đó hắn đi hỏi Tề Thành mới biết được.

Cho nên hắn khẳng định không cùng đường với mình.

Lữ Giai Kỳ và Tề Thành qua lại cẩn thận, hoặc có lẽ là Lữ Giai Kỳ và người bên ngoài giao du đều hết sức cẩn thận, từ đánh giá của người ở trường học đối với cô là có thể nhìn ra.

Cô từ đâu mà biết được?

“Cảnh sát Cố đợi lâu rồi.”

Nhưng vào lúc này, bảo vệ tiểu khu Hoa Hải đã vội vã chạy tới.

Không khí quái dị của hai bên bị phá vỡ.

Bảo vệ mở rộng cửa cho bọn họ, cho rằng Minh Thù và Trần Văn là cùng Cố Tri đến nên cũng không hỏi nhiều, dẫn bọn họ lên lầu.

Tiểu khu Hoa Hải là tiểu khu hạng sang, từ gác cổng đến thang máy, đều cần quẹt thẻ.

“Giáo sư Hầu Nhã Chi ở phòng 708.”

Trần Văn hỏi: “Một phòng ở này bao nhiêu tiền?”

“Phòng nhỏ cũng không đắt, hai triệu là mua được rồi. Giáo sư Hầu Nhã Chi mua một phòng ngủ một phòng khách, nhưng phòng nhỏ chúng tôi rất ít, toàn bộ tiểu khu cộng lại cũng không nhiều hơn mười phòng.”

Hai triệu...

Đối với một giáo sư mà nói, vậy cũng không coi là nhiều.

Hơn nữa còn là giáo sư khoa nghệ thuật, có thể kiếm khoản thu nhập thêm không ít.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 930: Thần Thám Thấy Quỷ (10)

Bảo vệ đưa bọn họ lên lầu bảy, biết mình không nên ở đây do đó rất thức thời rời đi.

Trần Văn và thanh niên kia đến gõ cửa.

Cố Tri đứng bên cạnh Minh Thù: “Cố vấn Thiên, chúng ta cược một ván, thế nào?”

Minh Thù liếc mắt, đáy mắt trong suốt phản chiếu gương mặt đẹp trai bức người kia của Cố Tri: “Cược cái gì?”

Cố Tri cười lưu manh vô lại: “Thì cược chúng ta ai bắt được hung thủ trước.”

“Cược gì?”

“Tôi thắng thì cô phải đồng ý với tôi một điều kiện. Cô thắng cũng tương tự như vậy.”

“Cái gì cũng được?”

“Cái gì cũng được.”

“Được thôi.” Minh Thù cười: “Đến lúc đó anh tuyệt đối đừng có khóc đấy.”

“Ha ha.” Chưa biết đến lúc đó là ai khóc.

Trần Văn gõ cửa mấy lần, hai người phía sau này đã bàn xong vụ cá cược.

Hắn quay đầu nhìn hai người, bầu không khí dường như quái dị hơn.

Thù lớn cỡ nào chứ.

“Ấy… Mời vào.” Hầu Nhã Chi ở nhà, mời bọn họ vào.

Hầu Nhã Chi là một người phụ nữ, dáng rất cao, tóc lại ngắn, cho nên nhìn thoáng qua băng ghi hình mới tưởng nhầm là một người đàn ông.

Khi vừa nhận được tư liệu, Trần Văn cũng có chút nghi ngờ, không phải là điều tra sai rồi chứ!

Hầu Nhã Chi tuổi không còn trẻ nữa, nhưng bà làm nghệ thuật, được chăm sóc tốt nên nhìn qua còn rất trẻ.

“Mấy vị cảnh sát tìm tôi có chuyện gì?”

Hầu Nhã Chi rót nước cho bọn họ, vẻ mặt khó hiểu nhìn bọn họ.

Cố Tri ngồi xuống chuyên tâm uống trà, Minh Thù chuyên tâm ăn điểm tâm Hầu Nhã Chi đã chuẩn bị.

Cho nên sân nhà chỉ còn người thanh niên kia và Trần Văn.

Trần Văn trò chuyện trước vài câu, sau đó mới đi thẳng vào chủ đề: “Hầu giáo sư có quen biết Lữ Giai Kỳ không?”

Hầu Nhã Chi đầu tiên là sửng sốt, sau đó vẻ mặt cô đơn, thở dài: “Đứa trẻ đó thật đáng tiếc.”

Minh Thù tranh thủ liếc nhìn Hầu Nhã Chi.

Trần Văn: “Vào mười một giờ tối ngày 6 tháng 5 ở bên ngoài thành phố Hoan Lạc, Lữ Giai Kỳ đã xảy ra tranh chấp với Hầu giáo sư, Hầu giáo sư còn nhớ không?”

Hầu Nhã Chi dường như nghe ra gì đó không đúng: “Mọi người có ý gì?”

Trần Văn: “Hầu giáo sư, mời trả lời câu hỏi của tôi.”

Hầu Nhã Chi nhíu mày: “Tôi và đứa trẻ đó từng xảy ra tranh chấp… Nhưng việc này có liên quan gì đến vụ án? Các người sẽ không cho rằng tôi xảy ra tranh chấp với cô bé nên giết nó chứ?”

Trần Văn trấn an: “Hầu giáo sư, chúng tôi chỉ hỏi theo thông lệ, bà không cần căng thẳng.”

Hầu Nhã Chi hít sâu một hơi, bình ổn lại tinh thần: "Phải, hôm đó tôi và cô bé có xảy ra tranh chấp, hôm đó chúng tôi tham gia sinh nhật của một thầy giáo, mời mọi người đến thành phố Hoan Lạc hát."

Hầu Nhã Chi nói bà ta chỉ trùng hợp nhìn thấy Lữ Giai Kỳ, đứa trẻ này vẫn rất ngoan, bà sợ học theo cái xấu nên tiến lên khuyên vài câu, ai ngờ Lữ Giai Kỳ không nghe.

Cô ta lại uống chút rượu, tâm tình có hơi kích động, ngôn từ không đúng nên liền xảy ra tranh chấp.

Hơn nữa Lữ Giai Kỳ xảy ra chuyện không may sau mười ngày kể từ khi bọn họ xảy ra tranh chấp, Hầu Nhã Chi không biết hai chuyện này có liên quan gì.

“Có thể xem xét xung quanh không?”

Cố Tri đột nhiên lên tiếng.

Hầu Nhã Chi thản nhiên gật đầu: “Được, mời tự nhiên.”

Hầu Nhã Chi không có chồng, ở một mình.

Đồ trong nhà cũng chỉ có của bà, chưa từng xuất hiện thứ gì khác lạ.

Minh Thù đứng dậy ra cửa ngồi xổm trên hành lang, nói chuyện với con quỷ lần trước cô nhìn thấy.

Mấy người Trần Văn một lúc lâu sau cũng ra ngoài.

Mọi người cùng nhau đi xuống lầu.

Trần Văn nói: “Hầu Nhã Chi có điểm nghi vấn, bà ta từng tranh chấp với Lữ Giai Kỳ, lại giấu giếm chuyện này. Hơn nữa trong tài liệu thể hiện anh trai bà ta là bác sĩ…”

Đợi Trần Văn nói xong, Cố Tri nhìn về phía Minh Thù: “Cố vấn Thiên, cô phát hiện ra điều gì?”

Minh Thù: “Tại sao tôi phải nói cho anh biết?”

Cố Tri cười một cái: “Vậy thì mong chờ cố vấn Thiên thể hiện năng lực.”

“Ha ha.”

Trần Văn: “…” Vì sao hắn có chút nghe không hiểu hai người này đang nói gì nhỉ?

Làm ơn đi, chúng ta đang phá án đấy!

Mọi người có thể nghiêm túc một chút không!

Cố Tri dẫn người thanh niên kia đi, một chút ý tứ trao đổi với Trần Văn cũng không có.

Lát sau Trần Văn mới hỏi Minh Thù: “Có phải anh ta khinh thường chúng ta không?”

Minh Thù gạt bản thân ra ngoài: “Anh ta chỉ khinh thường anh thôi.”

Trần Văn: “…”

Trần Văn phiền muộn chốc lát: “Cô cảm thấy Hầu Nhã Chi có đáng nghi không?”

“Bà ta không phải là hung thủ.”

Trần Văn trợn to mắt: “Sao cô biết?”

Minh Thù chậm rãi nói: “Mua cho tôi hộp sô cô la thì tôi sẽ nói cho anh biết.”

Trần Văn: “…”

Minh Thù ôm sô cô la, vừa bóc vỏ vừa nói: “Ngày 16 tháng 5 bà ta không có thời gian gây án, bà ta giấu việc mình có tranh chấp với Lữ Giai Kỳ có lẽ là vì tránh phiền phức cho mình, vì một khi nói ra chuyện này, mọi người sẽ kiểm tra ngày 16 tháng 5 bà ta đã làm gì.”

Trần Văn thấy lạ: “Bà ta đã làm gì?”

Vì sao không thể để cảnh sát biết?

Minh Thù: “Bà ta làm gì cũng không liên quan đến vụ án, anh không cần phải biết chứ? Anh mua cho tôi thêm hộp sô cô la nữa tôi cũng có thể nói với anh.”

Trần Văn đen mặt lại.

Chủ quán nhìn hai người ngồi bên quầy, hai người này đang làm gì vậy?

Trần Văn mua cho Minh Thù một hộp nữa, Minh Thù kể một mạch chuyện con quỷ kia nói với cô.

"Việc này là tôi nói riêng với anh, anh đừng đi nói lung tung đấy." Minh Thù lại thêm một câu.

Hầu Nhã Chi là một giáo sư, nếu bị người ta biết mình và học sinh gây chuyện với nhau nhất định sẽ gây ra việc lớn.

Nghiêm trọng nhất có thể mất việc.

"Tôi là người nhàm chán như vậy sao?" Trần Văn liếc cô một cái, hắn xích lại gần Minh Thù, hạ giọng: "Cô thực sự có thể nhìn thấy quỷ?"

"Ừm, đằng sau anh có một con."

Trần Văn phát lạnh toàn thân, quay đầu nhìn ra phía sau.

Không có quỷ.

Nhưng có sếp.

Sếp xoay người, nhìn bọn họ một cách hung dữ.

Trần Văn: "…"

Tuy Trần Văn không muốn tin chuyện Minh Thù có thể nhìn thấy quỷ lắm, nhưng khởi nguồn những tin tức kia của Minh Thù rất quái dị, trong lòng hắn bắt đầu dao động.

Trần Văn cầm bánh bao, nhíu mày hỏi: "Nếu Hầu Nhã Chi không đáng nghi, manh mối lại bị đứt đoạn…"

Cũng không biết bên phía Cố Tri có phát hiện gì không.

"Cũng không hẳn."

"Cái gì?"

"Rốt cuộc sao anh ngồi được vào vị trí này? Những vụ án đã phá trước đây đều là phối hợp với chính phủ tuyên truyền sao?”

“…” Đùa gì vậy? Phối hợp với chính phủ tuyên truyền là có ý gì? Nói hắn làm bộ?

Vụ án này vốn là rất khó.

Không nhìn thấy cục tỉnh cũng phái người xuống sao?

Sao lại là năng lực của hắn có vấn đề được?

“Tối nay mời tôi ăn gì?” Minh Thù đột nhiên hỏi.

“Tại sao tôi phải mời cô ăn?”

“Anh mời tôi ăn cái gì sẽ quyết định bao nhiêu chuyện tôi sẽ nói với anh.” Minh Thù mỉm cười, trong lòng đã có dự tính.

“…”

Trần Văn chảy máu nhiều một lần, Minh Thù cơm nước xong đưa Trần Văn về văn phòng.

Hai ngày nay vẫn ngây ngốc ở bên ngoài, Minh Thù phát hiện trên cửa chính văn phòng lại có dòng sơn màu đỏ viết uy hiếp “kẻ lừa tiền”.

“Cô rước lấy phiền toái rồi?” Trần Văn không nhịn được hỏi.

Việc này hơi rắc rối một chút, cũng không biết là kẻ nào tìm đến cô.

Minh Thù bình tĩnh mở cửa: “Không có cuộc đời phiền toái, làm sao có thể gà bay chó sủa.”

Khóe miệng Trần Văn giật nhẹ.

Cái này mà cô cũng ngụy biện được.

Văn phòng không có thay đổi gì so với lần trước hắn tới, có thể thấy được cô vốn dĩ chưa từng dọn dẹp nơi này.

Sự thay đổi duy nhất có lẽ là bảng đen treo trên tường, lần trước đến trên đó có dán ảnh chụp một người phụ nữ và một vài sơ đồ ngổn ngang.

Lần này trên đó lại trống không.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 931: Thần Thám Thấy Quỷ (11)

Minh Thù bật tất cả đèn ở văn phòng.

"Xẹt xẹt xẹt..."

Bóng đèn lóe lên mấy cái, cuối cùng bừng sáng lên.

“Cô ở đây…” Cũng cũ nát quá.

Trần Văn vẫn không tìm được chỗ đặt chân như trước.

“Hết cách rồi, nghèo. Anh phải hiểu tình cảnh nước sôi lửa bỏng của người nghèo.”

Hình như nguyên chủ không gửi tiết kiệm, tiền cô kiếm được đều dùng vào việc tìm cha.

Bây giờ đến đồ ăn vặt cô cũng phải tiết kiệm.

Minh Thù lại quay đầu nhìn Trần Văn: “Hay là anh đi mua một ít đồ ăn về đây, vừa ăn vừa nói?”

“Không ăn thì cô chết hả?” Trần Văn thực sự không nhịn được.

Vừa mới ăn cơm tối đấy!

Ăn hết bao nhiêu là tiền của hắn rồi!

Cô vẫn muốn ăn.

Vẻ mặt Minh Thù nghiêm túc: “Sẽ chết đấy.”

“…” Cô thắng.

Trần Văn đi ra ngoài mua đồ ăn vặt về, lúc này Minh Thù mới hài lòng bắt đầu.

"Hung thủ đang ở tiểu khu Hoa Hải."

Vẻ mặt Trần Văn ngơ ngác.

Thế là hết rồi?

Hắn vừa mời cơm, vừa mua đồ ăn vặt, chỉ để đổi lại một câu nói như vậy?

Trần Văn nhíu mày lại thành chữ xuyên: “Hầu Nhã Chi bị tình nghi không phải đã được cô loại bỏ rồi sao?”

“Tôi không nói là Hầu Nhã Chi.” Minh Thù nói.

“Vậy là ai?” Giọng điệu Trần Văn hơi gấp gáp.

“Khổng Kiến Quốc, số nhà 1805 tòa nhà số 4.” Minh Thù nhai khoai tây chiên rộp rộp: “Tôi chỉ có thể cho anh đáp án còn chứng cứ thì anh phải tự đi tìm.”

Kết luận là do con quỷ kia nói cho cô biết, tất nhiên cô không biết quá trình hung thủ phạm tội.

Chỉ có thể nói lần này vận may tốt.

Vốn dĩ là điều tra Hầu Nhã Chi lại bất ngờ biết được hung thủ thật sự.

Trần Văn nghi ngờ: “Không phải cô nói lung tung đấy chứ!”

Cái tên này chưa từng xuất hiện trong quá trình điều tra của bọn họ.

“Anh đi điều tra thử xem là biết tôi có nói lung tung hay không mà.” Minh Thù tỏ vẻ không sao cả.

Trần Văn luống cuống trong khoảnh khắc.

Cuối cùng vẫn điều người đi điều tra Khổng Kiến Quốc, vì lo lắng tin này không có mức độ đáng kinh ngạc cho nên Trần Văn không tuyên bố rộng rãi, chỉ âm thầm điều tra.

Ngay cả bên phía Cố Tri cũng không báo cáo.

…

Nhưng ở bên này Trần Văn vừa bắt đầu điều tra thì bên phía Khổng Kiến Quốc đã tự mình đến tự thú.

Toàn bộ đồn cảnh sát đều chìm trong bầu không khí quái dị.

Bọn họ mệt đến sống dở chết dở, hung thủ lại đến tự thú?

Làm cái quái gì vậy!

Anh là kẻ mang tội giết người! Là hung thủ giết người liên hoàn!

Sao anh lại không có nguyên tắc thế!

Nói tự thú liền tự thú!

Đầu đuôi câu chuyện phải quay lại buổi tối một hôm trước.

Khổng Kiến Quốc tan tầm về nhà như bình thường, nhưng hắn vừa về đến nhà liền nhìn thấy Minh Thù ngồi trên ghế sô pha.

Khổng Kiến Quốc còn thấy lạ mình không đi nhầm nhà, sao lại có thêm một cô gái.

Cô gái đang cầm sữa chua, cắn ống hút, đang hút như có như không.

Hắn mở rộng cửa cô liền nhìn lại theo tiếng động.

Ánh mắt ôn hòa, vẻ mặt cười nhạt.

Thái độ cứ như đó là nhà cô, không trách được Khổng Kiến Quốc cảm thấy mình đi nhầm nhà.

“Cô vào bằng cách nào?” Khổng Kiến Quốc đứng ở cửa không bước vào, ánh mắt đề phòng.

“Mở cửa, đi vào đây.” Minh Thù chỉ chỉ cửa sổ: “Nhà anh lầu mười tám, tôi muốn leo qua cửa sổ cũng không có bản lĩnh đó.”

“Đây là nhà tôi!”

“Ừm.” Minh Thù gật đầu, thể hiện là cô biết chứ.

“…” Khổng Kiến Quốc cau mày: “Cô tự tiện xông vào nhà người khác là muốn làm gì?”

“Không có gì, chỉ là muốn vào thôi. Anh không phục anh có thể báo cảnh sát.” Minh Thù vẫn ung dung ngồi trên ghế sô pha: “Muốn tôi giúp anh gọi điện thoại không?”

Ba chữ báo cảnh sát khiến biểu cảm của Khổng Kiến Quốc xảy ra sự thay đổi kỳ lạ.

Hắn vào cửa, đóng cửa phòng lại, khóa trái.

Nhưng vừa bước đến lối vào, màn hình bật lên, hắn bị hình chiếu ở bức tường phía sau dọa cho giật mình.

“Chết có thảm không?”

Giọng nói của cô gái truyền đến rõ ràng.

Khổng Kiến Quốc vẫn rất bình tĩnh, thậm chí khóe miệng còn mang theo một nụ cười biến thái: “Cô biết rồi.”

"Bộ dạng nhân mô cẩu dạng (*), làm gì không làm lại làm một tên biến thái." Minh Thù "hừ" một tiếng.

“Nếu cô đã biết rồi còn dám đến đây, cô gái, tôi rất bội phục lòng can đảm của cô.” Khổng Kiến Quốc vừa cởi áo khoác vừa đi vào trong.

Nhìn thấy tình trạng thảm hại của những người đã chết, hắn tuyệt đối không sợ, ngược lại như bị kích thích, bắt đầu hưng phấn.

“Cũng tạm được, cũng chính là thiên hạ đệ nhất.” Minh Thù cười nhạt.

Khổng Kiến Quốc đột nhiên dừng lại.

Cô gái trước mặt này…

Có chút kỳ quái.

Cô quá mức bình tĩnh.

Ở một khung cảnh lạ lẫm, cô không tỏ ra vẻ mặt hay động tác đề phòng nào, chỉ tùy ý ngồi trên ghế sô pha nhà hắn, cả người đều ngả xuống sô pha.

Bên cạnh thậm chí còn bày ra thức ăn trong tủ lạnh nhà hắn, trong tay còn đang cầm sữa chua của hắn.

Đó là một tư thế thả lỏng.

Kẻ giết người hàng loạt Khổng Kiến Quốc: “…”

Đây đúng là nhà hắn ư.

Tại sao một chút đề phòng cô cũng không có?

Minh Thù làm như vậy, Khổng Kiến Quốc theo bản năng không dám ra tay bừa bãi.

Nếu như cô lộ ra vẻ mặt bối rối hoặc sợ hãi, có lẽ hiện giờ hắn sẽ không kiêng dè như thế.

“Không phải anh định giết tôi sao?” Minh Thù đợi nửa ngày Khổng Kiến Quốc cũng không nhúc nhích, không khỏi nhắc nhở: “Anh mau ra tay đi chứ, anh không ra tay, tôi cũng không tiện động vào anh.”

Khổng Kiến Quốc: “...”

Đây là địa bàn của hắn, hắn lại sợ một con nhóc?

Khổng Kiến Quốc nghĩ như vậy, lấy ra một con dao nhíp từ trong túi, đi về phía Minh Thù...

Kết quả việc này đã có.

Hắn tới tự thú.

Làm một kẻ mang tội giết người liên hoàn, Khổng Kiến Quốc cảm thấy hắn đã quá dịu dàng với những người bị hại kia, người phụ nữ kia mới thật là kẻ khiến người ta sống không bằng chết.

Nói thật, ngoại hình Khổng Kiến Quốc cũng khá, hơn nữa giá trị bản thân cũng không thấp, cho dù ai nhìn thấy cũng sẽ không cảm thấy hắn là kẻ mang tội giết người liên hoàn.

Sau khi tự thú, Khổng Kiến Quốc không hề khai ra sự thật phạm tội.

Nhưng từ quá trình điều tra đã kết luận được, vậy nên dễ dàng hơn nhiều.

Không thể không nói Khổng Kiến Quốc làm việc thực sự rất sạch sẽ, đồn cảnh sát làm việc cả tháng mới giải quyết được hắn.

Khổng Kiến Quốc chính là một tên biến thái.

Những người bị hại kia đều là những đối tượng hắn chọn đại.

Hắn chỉ vì muốn giết người nên mới giết.

Đứa trẻ bị hại cuối cùng kia bị hắn biến thành vật thử nghiệm, khi cảnh sát tìm thấy đều không đành lòng nhìn.

“Tôi muốn gặp cái người tên Thiên Tuế kia!”

Khi Khổng Kiến Quốc sắp bị dẫn đi đã đưa ra yêu cầu này.

Trần Văn đã từng làm việc với Khổng Kiến Quốc không đề nghị Minh Thù đi gặp hắn.

Người này…

Thật là biến thái.

Không sợ hung thủ biến thái, chỉ sợ hung thủ là tên biến thái có chỉ số thông minh cao.

Nhưng Minh Thù vẫn đi.

Vì giá trị thù hận.

Rõ ràng lần này cho thấy giá trị thù hận là thu được trên kẻ phạm tội kia, cô không đi thì sao kéo được giá trị thù hận?

Người của phòng thẩm vấn lui ra ngoài, chỉ còn lại Minh Thù và Khổng Kiến Quốc.

“Cô biết giết người là cảm giác gì không?”

Khổng Kiến Quốc khàn giọng đặt câu hỏi.

Minh Thù "ồ" một tiếng: “Quên rồi.”

Khổng Kiến Quốc cười lạnh: “Cô từng giết người?”

Giọng Minh Thù mang ý cười: “Số người tôi từng giết còn nhiều hơn anh ăn cơm.”

Khổng Kiến Quốc đương nhiên không tin: “Nói dối không biết ngượng.”

“Bây giờ nói thật cũng không ai tin ư, lòng tin cơ bản giữa người với người đâu rồi?” Trẫm gạt ngươi cũng không có đồ ăn vặt.

Khổng Kiến Quốc: “…”

Hắn quan sát cô gái trước mặt vài lần, đột nhiên há miệng cười rộ đầy vẻ độc ác: “Cô và tôi cùng một loại người, một ngày nào đó cô sẽ cầm dao trong tay.”

Cô gái này cùng một loại với hắn.

Máu lạnh.

Tàn nhẫn.

Một ngày nào đó…

Một ngày nào đó cô cũng sẽ bước vào con đường này.

“Thật ngại quá, hiện giờ tôi đã buông dao, yêu thích đồ ăn vặt.”

Chuyện giết người không có phong cách này giờ trẫm không thèm làm.

Khổng Kiến Quốc: “?”

Yêu thích đồ ăn vặt?

***

(*) Nhân mô cẩu dạng: Chỉ người có hành vi không bằng cầm thú.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 932: Thần Thám Thấy Quỷ (12)

“Không có chuyện gì nữa thì tôi đi nhé.”

Minh Thù cất bước ra ngoài.

Đúng lúc cô đi tới cửa, giọng nói của Khổng Kiến Quốc vang lên lần nữa: “Sao cô điều tra ra tôi?”

Minh Thù xoay người lại, đôi mắt hung ác của Khổng Kiến Quốc nhìn chằm chằm cô.

Hắn tự nhận không có bất kỳ sơ hở nào, đám cảnh sát kia đã điều tra lâu như vậy cũng không được manh mối gì, sao cô lại điều tra ra mình?

“Tôi không điều tra.” Vẻ mặt Minh Thù vô tội, thành thật nói: “Tôi chỉ hỏi người khác một chút.”

“Người khác?” Hỏi ai?

Minh Thù như nhớ tới gì đó liền chậm rãi sửa lại: “À, không đúng, không phải người khác mà là quỷ.”

Khổng Kiến Quốc trợn to mắt.

“Anh không tin tôi?” Hai tay Minh Thù khoanh trước ngực, khóe môi khẽ nhếch lên: “Anh nghĩ lại xem, anh làm kín đáo như vậy ai có thể bắt được anh? Nhưng quỷ thì khác, anh không nhìn thấy bọn họ anh sẽ đề phòng họ sao? Lúc anh giết người nói không chừng bọn họ đang ở bên cạnh anh…”

Từ khi tự thú đến lúc nhận tội, trong mắt Khổng Kiến Quốc đều không có mấy cảm xúc, lạnh như băng không giống người.

Nhưng lúc này hắn lại lộ ra sự sợ hãi.

“Quỷ…”

Hắn vất vả phun ra chữ này.

Hắn thấy ánh mắt của Minh Thù rất kỳ quái.

Như là thấy thứ gì đó hiếm hoi.

Hoặc là thấy thứ gì đó khiến người ta sợ hãi.

“Anh biết cái gì?” Minh Thù tiến về trước hai bước.

Khổng Kiến Quốc đột nhiên cười lớn.

Âm thanh kia vọng lại trong phòng thẩm vấn trống không, vô cùng đáng sợ.

“Ngự Quỷ thuật (*), thì ra là lời đồn có thật, ha ha, rơi vào tay cô tôi tự nhận xui xẻo.”

Ngự Quỷ thuật?

Cùng lắm là cô cũng chỉ có thể giao tiếp với quỷ.

Hơn nữa thế giới này vốn dĩ không có sức tấn công.

Sao có thể nói là Ngự Quỷ thuật?

“Anh biết gì nữa?”

Ánh mắt hung ác của Khổng Kiến Quốc nhìn cô mấy lần: “Cô không biết?”

Minh Thù không trả lời.

Mang trên mặt nụ cười thản nhiên, Khổng Kiến Quốc cũng không rõ lắm ý của cô là gì.

Làm một người từ đầu đến cuối không có bất kỳ thay đổi nào…

Không phải vẻ mặt bình thường không thay đổi gì, loại người như vậy chỉ là giấu đi tâm tình của mình.

Giống như cô gái trước mặt này.

Bộ dạng mỉm cười dường như là lập trình máy móc, mặc dù giọng nói đang thay đổi nhưng nụ cười của cô từ đầu đến cuối… đều không có bất kỳ sự thay đổi nào.

Mức độ đáng sợ của người này đã vượt qua tưởng tượng.

Khổng Kiến Quốc bất giác rùng mình một cái, không tự chủ được mở miệng: “Tôi cũng chỉ là nghe lời đồn, nghe nói trên thế giới này có một tộc người có thể sai khiến ma quỷ, bọn họ sử dụng Ngự Quỷ thuật.”

Cái này chỉ là hắn nghe vớ vẩn.

Thật hay giả thì không biết.

Có điều những việc lạ sẽ luôn bị đem ra làm đề tài buôn chuyện.

Minh Thù rời khỏi phòng thẩm vấn, Cố Tri dựa ở bên ngoài khẽ cúi đầu, mái tóc đã che đi ánh mắt của hắn.

Minh Thù phát hiện tóc hắn phủ một ít bụi, khuôn mặt nhìn kỹ thì có thể còn chói lóa hơn so với những minh tinh màn ảnh kia.

“Anh thua.” Minh Thù nở nụ cười xán lạn.

Cố Tri: “…” Khỉ chứ, chắc chắn là cô ăn gian!

Chắc chắn là vậy!

Nhất định là vậy!

Sao có thể có người còn thông minh hơn cả lão tử chứ.

“Khổng Kiến Quốc tự mình đến tự thú.” Cố Tri níu kéo: “Không liên quan lắm đến cô.”

Minh Thù: “Anh có cần vào hỏi một chút xem tại sao hắn lại đến tự thú không?”

Cố Tri: “Cô phạm luật.”

Minh Thù: “À, vậy thì đã sao, tôi cũng không phải người của cảnh sát các anh.”

Phạm luật thì thế nào, anh có thể cách chức tôi hay bắt tôi?

Cố Tri: “…” Nói cũng có lý, dĩ nhiên không phản bác được gì.

Khỉ thật, sớm biết cô sẽ ăn gian thì sẽ không đánh cược với cô!

Cố Tri hít sâu.

Thở mạnh.

Hít sâu.

Bình tĩnh.

Vợ mình, không thể bóp chết.

Bóp chết thì không có vợ nữa.

Bình tĩnh!

Lão tử có thể thắng!

Ổn định tâm lý xong, Cố Tri liền nói: “Nói đi, điều kiện gì?”

Minh Thù ngoắc ngoắc ngón tay về phía hắn.

Cố Tri nhìn cô mấy cái, từ từ nghiêng người qua.

Minh Thù dựa vào tai hắn nói nhỏ mấy câu.

“Cô…”

Vẻ mặt Cố Tri như bị sét đánh.

Bàn tay khẽ run lên, tức giận.

“Chính anh nói ra điều kiện cá cược, không phải Cố tổng đội trưởng muốn chối bỏ đấy chứ?”

Trẫm còn không chỉnh chết được tiểu yêu tinh nhà ngươi?

Buồn cười!

Biểu cảm của Cố Tri đổi tới đổi lui.

Một lát sau cười nhạt: “Thứ bảy tôi đến đón cô!”

Nói xong Cố Tri xệ mặt rời đi.

Nhân viên cảnh sát đi ngang qua thấy khó hiểu, sao vị đại thiếu gia này lại tức giận?

Ai chọc thế?

Tất cả mọi người đều mơ hồ, bọn họ đâu có trêu chọc người này.

Kết thúc vụ án, Minh Thù vừa mới ra khỏi đồn cảnh sát liền thấy nữ chính đại nhân gửi lời mời ăn tối.

Việc này đã qua lâu như vậy rồi…

Nữ chính đại nhân rất bận rộn đấy.

Thời gian là vào tối thứ bảy.

Vì buổi tối đã hẹn với Cố Tri nên Minh Thù đổi thời gian lên buổi trưa.

Chỉ có nữ chính và đứa trẻ nghịch ngợm kia đến.

“Chị ơi, chị ơi, ở đây!”

Đứa trẻ kia vẫy tay với Minh Thù.

Mẹ của đứa trẻ cũng đứng dậy, trên mặt nở nụ cười: “Thật ngại quá, Thiên tiểu thư, gần đây luôn không có thời gian, giờ mới mời cô ăn cơm được…”

“Vẫn có ăn là tốt rồi.” Ăn sớm ăn muộn cũng như nhau, trẫm không gấp.

Trẫm vốn rất dễ sắp xếp.

Nữ chính đại nhân hơi ngượng ngùng cười một cái: “Ngồi xuống trước đi!”

“Chị ơi, ngồi ở đây.” Hàng Tử Thần dáng người nhỏ nhắn kéo cái ghế cho Minh Thù, thực sự có chút buồn cười, ngay cả bồi bàn phía sau cũng không nhịn được cười rộ lên.

Bồi bàn nhanh ý tiến lên giúp đỡ.

Hàng Tử Thần muốn ngồi cạnh Minh Thù, bị Hàng Hàng kéo về chỗ.

Hàng Tử Thần chu miệng có chút không vui.

Hàng Hàng… cũng chính là nữ chính, đưa thực đơn cho Minh Thù trước, sau khi Minh Thù gọi xong mới gọi cho mình và Hàng Tử Thần.

Đợi bồi bàn lui xuống, Hàng Hàng nói: “Lần trước thực sự rất cám ơn cô, Tử Thần may mắn không sao, nếu không tôi cũng không biết phải làm sao.”

“Không phải lần nào cũng có thể gặp người như tôi.” Ngoan như vậy, món hàng thơm phức trong mắt kẻ buôn lậu.

Cũng chính là trẫm lương thiện.

“Là lỗi của tôi.” Hàng Hàng rất hối hận: "Buổi trưa Tử Thần giận dỗi tôi không ăn gì, đói bụng nên chạy xuống xe…"

Hàng Hàng nói cám ơn xong, đúng lúc đồ ăn cũng lên tới.

“Chị ơi, cho chị uống này, ngon lắm đấy.”

“Chị ơi, cái này ăn ngon lắm…”

“Chị ơi, điểm tâm này rất ngon…”

Toàn bộ quá trình đều là giọng nói của Hàng Tử Thần.

Ăn cơm xong, khi chào tạm biệt, Hàng Hàng cười nói: “Tử Thần rất ít khi thích ai đó như vậy, có cơ hội lại mời Thiên tiểu thư đến chơi.”

Minh Thù: “…” Không hề muốn, nhất định là đứa trẻ nghịch ngợm này muốn cướp đồ ăn vặt của trẫm.

…

Buổi tối.

Xe của Cố Tri dừng bên ngoài văn phòng Thập Tam Nguyệt.

Hắn nhìn tòa nhà cũ kỹ, cô ở chỗ như vậy ư? Nơi này có người ở sao? Người có thể ở đây sao?

Sao vợ lại ở chỗ như thế này…

Cô nên ở chỗ như vậy!

Để cô gian lận!

Cố Tri nằm gục vào tay lái, không đau lòng không đau lòng, không đau lòng tí nào cả, nghĩ lại chuyện cô làm có phải vô cùng đáng giận hay không.

Cố Tri tìm lại lửa giận, lúc này mới bất đắc dĩ lấy di động ra gọi.

Cô gái xuất hiện bên cạnh xe rất nhanh chóng, mang theo túi lớn lên xe.

“Cái gì vậy?” Cố Tri cảnh giác nhìn chằm chằm vào cái túi lớn, giống như là nhìn một quả bom.

“Quà tặng cho anh.”

“…”

Cố Tri cảm giác mình vẫn là không nên hỏi nữa, yên lặng khởi động xe, tạo tư thế đua xe, lái thẳng một mạch đến Hoan Lạc Thành.

Quản lý mở cửa đúng lúc nhìn thấy Cố Tri thì hấp ta hấp tấp chạy tới: “Cố tiên sinh, lại có chuyện gì cần chúng tôi phối hợp sao?”

“Đến chơi.” Cố Tri cao ngạo lạnh lùng hỏi: “Hà Nhân Niệm ở phòng nào?”

***

(*) Ngự Quỷ thuật: Thuật sai khiến mai quỷ.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 933: Thần Thám Thấy Quỷ (13)

Trong số họ xuất hiện thêm một vài cô gái trông ưa nhìn hơn rất nhiều so với lần trước.

Cố Tri sa sầm mặt mày, chỉnh lại cổ áo: "Đưa tất cả bọn họ đi."

"Hả?" Hà Nhân Niệm tỏ vẻ không hiểu, nhưng khi liếc nhìn sang Minh Thù thì gã chợt bừng tỉnh: "Tôi hiểu rồi, thì ra là sợ cố vấn Thiên hiểu lầm."

Nói xong, gã liền vỗ tay, thành công thu hút sự chú ý của tất cả mọi người ở trong phòng.

"Nào các cô gái, chúng ta tới phòng khác vui đùa đi."

Sau khi Hà Nhân Niệm kéo tất cả các cô gái kia ra ngoài hết, Minh Thù mới đưa túi đồ cho Cố Tri.

Cố Tri: "..."

Nhất định phải nhẫn nhịn. Nhưng trên đầu của chữ "nhẫn" lại có một cây đao.

Hà Nhân Niệm nhìn hai người với ánh mắt khó hiểu.

"Đội trưởng Cố, anh đang chơi trò gì vậy?"

Cố Tri tức giận trừng hắn.

Hà Nhân Niệm: "..."

Cố Tri mang túi bước vào nhà vệ sinh. Minh Thù thấy vậy liền cười một cách đầy bí hiểm: "Chuẩn bị điện thoại di động để chụp ảnh thôi nào."

Hà Nhân Niệm vẫn cố gắng gặng hỏi: "Rốt cuộc cô và đội trưởng Cố đang chơi trò gì vậy?"

"Cho các người xem một bộ mặt khác của đội trưởng Cố."

Nói xong, cô liền bày ra tư thế ngồi của đại ca giang hồ, bày tỏ: "Không cần cám ơn tôi đâu."

Hà Nhân Niệm nghe xong liền lặng lẽ lấy điện thoại ra chạy vào nhà vệ sinh.

"Rắc..." Cánh cửa nhà vệ sinh bị đẩy ra.

Một cái bóng chạy vọt ra từ sau cánh cửa. Sau đó, một thân hình cao lớn trong chiếc váy màu lam nhạt huyền ảo chợt xuất hiện.

Vì Cố Tri khá cao nên chiếc váy chỉ chạm đến mắt cá chân. Da hắn khá trắng nên sắc lam nhạt của chiếc váy càng tôn thêm vẻ nõn nà của hai cánh tay. Chiếc váy hoàn toàn không làm giảm đi nhan sắc trời cho của hắn.

Hay cho câu nói: Mi mục như họa (*).

Vẻ đẹp rực rỡ của Cố Tri dường như đã làm lu mờ đi tất cả mọi thứ xung quanh.

Nếu như không phải đã tận mắt nhìn thấy Cố Tri đi vào, mọi người chắc chắn sẽ không dám khẳng định đây chính là hắn, một Cố Tri trong trang phục nữ.

"Tách tách!"

Mọi người trong phòng bắt đầu thi nhau chụp ảnh. Tiếng máy ảnh và âm thanh của đèn flash vang lên liên tiếp. Cố Tri bị chói đến không thể mở mắt được, vừa che mắt vừa nói: "Tất cả các người hãy chờ đấy!"

"Ha ha!" Hà Nhân Niệm ôm bụng cười, mọi người xung quanh cũng theo đó đồng loạt cười rộ lên.

Cố Tri hận đến nghiến răng nghiến lợi, liên tục an ủi bản thân mình không được đánh nhau, không được giết người.

Thiên tài thì phải sáng suốt.

Không cần để ý đến những loại dân đen tầm thường kia.

Cứ để cho bọn chúng cười thoải mái.

Sẽ có một ngày bọn bây phải khóc cho coi!

"Vừa lòng chưa?" Cố Tri nhìn Minh Thù.

Bà nó chứ! Hắn cảm thấy nhục nhã, cực kỳ nhục nhã!

Nhớ đấy! Lão tử nhất định sẽ... báo thù!

Minh Thù bỗng nhiên cảm thấy hối hận, cô gật đầu: "Rất vừa lòng."

Cố Tri quay người trở vào nhà vệ sinh để thay quần áo. Trước khi đi hắn còn đe dọa tất cả mọi người ở trong phòng, bắt họ xóa hết những bức ảnh vừa chụp đi, cấm để sót lại một cái nào.

"Tôi nói này đội trưởng Cố, yêu nghiệt rồi cũng sẽ có lúc bị thu phục. Đến bây giờ anh mới biết ư? Ha ha..."

Mặc dù vừa bị Cố Tri đánh cho một trận nhưng Hà Nhân Niệm vẫn không nhịn được đi tới trêu Cố Tri thêm lần nữa. Song điều khiến hắn tò mò hơn cả là cô gái kia rốt cuộc là ai, tại sao có thể bắt Cố Tri mặc đồ nữ được.

Buồn cười chết đi được! Nếu có cơ hội, hắn nhất định phải đi theo học hỏi cô gái kia.

"Cút!"

Hà Nhân Niệm chép miệng, nhìn Cố Tri đầy ẩn ý: "Không quấy rầy hai người bồi dưỡng tình cảm nữa. Nhân lúc còn chưa muộn, cố lên!"

Nhìn thấy ánh mắt giết người của Cố Tri, hắn lập tức chạy mất.

Hà Nhân Niệm vừa đi, bầu không khí bỗng trở nên yên tĩnh lạ thường. Minh Thù chợt nói: "Anh mặc đồ phụ nữ trông rất đẹp."

Cố Tri cầm lấy một chai bia, khẽ nhếch miệng: "Còn có cái đẹp hơn cơ, cố vấn Thiên có muốn xem không?"

Minh Thù run rẩy một hồi, sau đó mới bình tĩnh đáp trả: "Anh muốn tôi ngủ với anh? Bao nhiêu tiền một đêm vậy? Nhà tôi rất nghèo, chỉ sợ không trả nổi."

Tiền của trẫm đều dành hết để mua đồ ăn vặt rồi.

Cố Tri tức giận đến nỗi gân xanh nổi đầy trên trán: "Cô là con gái sao?"

Bà nó! Ai dạy cô đùa giỡn không biết xấu hổ như vậy?

Còn bắt tay cùng người khác chơi xấu hắn.

Minh Thù ngang nhiên vỗ bộp lên ngực mình. Anh không có mắt à?

Cố Tri: "..."

Cuối cùng cũng không thể lôi vũ khí ra đánh nhau được nên Cố Tri quyết tâm lấy rượu giải sầu.

"Rốt cuộc cô tìm được Khổng Kiên Quốc bằng cách nào vậy?"

Cố Tri không nén nổi tò mò, mặc dù vẫn đang trong quá trình tìm hướng giải quyết nhưng tiến độ của hắn như vậy cũng đã được tính là nhanh rồi. Ấy vậy mà Minh Thù còn không cần quá trình ấy, trực tiếp đưa ra kết luận luôn.

Thực tế là làm gì có quá trình nào, cô chỉ đi hỏi lung tung thôi mà.

"Hỏi." Minh Thù ngay thẳng trả lời.

"Hỏi ai?"

"Quỷ."

Còn có chuyện này nữa cơ á? Đây đâu phải thế giới huyền bí gì.

"Cô lừa tôi!"

Đúng vậy, nhất định là đang lừa gạt mình. Lão tử còn lâu mới tin.

"Tôi lừa anh làm gì? Anh có thể cho tôi đồ ăn vặt sao?"

Bỗng nhiên Cố Tri bỏ chai rượu xuống, đi đến ngồi ngay trước mặt Minh Thù rồi nở một nụ cười đầy nguy hiểm: "Nếu như cô đồng ý theo tôi, thì cô muốn bao nhiêu đồ ăn vặt cũng được."

Minh Thù: "..."

Đồ ăn vặt ư?

Hai mắt Minh Thù sáng lấp lánh, ý chí bị lung lay.

"Ý anh là sao?"

Bả vai của Minh Thù bỗng trở nên nặng hơn, một cảm giác lành lạnh từ trên cổ lan ra. Cố Tri khẽ thổi nhẹ vào cổ cô, hơi thở của hắn nồng nặc mùi rượu.

"Cô nói xem?"

Bất luận là cô có nhận ra hắn hay không, nhất định phải cướp được người đã rồi tính. Sẽ có một ngày cô sẽ bị hắn thu phục.

Minh Thù mở to mắt: "Anh xem tôi là loại con gái gì vậy?"

Cố Tri nằm ngửa trên ghế sô pha, lấy ra một xấp thẻ.

"Tất cả chỗ thẻ này tôi đều cho cô."

Phạm quy!

Đạo diễn ơi, tên tiểu yêu tinh này đang phạm quy!

Một người tốt như thế này thử hỏi cô làm sao có thể hận hắn được!

"Đội trưởng cố, tiếp tục uống rượu đi nào."

Uống rượu gì chứ, lão tử đang bồi đắp tình cảm với vợ, kẻ độc thân như các ngươi thì biết cái gì.

Cố Tri chưa kịp mở miệng thì đã bị một đám người kéo đi mất.

Mình Thù nhìn mười mấy cái thẻ trong tay, cô bật cười, cất hết thẻ đi rồi nhìn Cố Tri và đám người đang ầm ĩ ở đằng xa.

Cố Tri cảm thấy hơi chuếnh choáng, nhưng cũng không đến nỗi say khướt. Hắn đột nhiên đi tới dựa vào người cô.

"Lấy thẻ rồi nghĩa là đồng ý đúng không?"

"Làm gì có chuyện ấy."

"Không có? Vậy cô cầm thẻ của tôi làm gì?"

"Có đứa ngốc mới thấy tiền mà không cầm."

"Đưa cho tôi." Cố Tri vươn tay ra định đoạt lại.

"Nằm mơ." Minh Thù nghiêng người tránh ra sau đó kéo hắn đi ra ngoài. Cố Tri lảo đảo bước theo sau, trong đầu rối tinh rối mù.

Vợ đang cầm tay mình!

Hắn ngơ ngác lấy chìa khóa mở cửa xe.

"Anh còn có thể lái xe sao?"

"Đương nhiên là có thể rồi."

Lúc nãy còn cảm thấy tỉnh táo, nhưng bây giờ Cố Tri đã say mèm. Minh Thù ép hắn ngồi vào chỗ bên cạnh ghế lái.

"Nhà anh ở đâu?"

Cố Tri kéo quần áo lên, nóng quá...

Hắn không thèm đáp lại Minh Thù mà chỉ liếm đôi môi khô khốc. Lúc này, khuôn mặt hắn đỏ bừng đầy mê người, ngay cả áo cũng đã được cởi ra một ít, lộ cả phần ngực và xương quai xanh gợi cảm.

Minh Thù áp tay lên trán hắn. Nóng quá!

Như tìm được chỗ mát mẻ, Cố Tri lập tức ôm tay Minh Thù thuận tiện kéo cô qua.

***

(*) Mi mục như họa: Là câu thành ngữ, ý chỉ đẹp tựa như tranh vẽ.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 934: Thần Thám Thấy Quỷ (14)

Ánh nắng ấm áp của buổi sớm mai khẽ luồn qua khung cửa sổ.

Những hạt bụi bay lơ lửng trong không khí.

Cố Tri nâng tay lên, cố che đi cảm giác chói mắt.

Cảnh vật trong mắt cũng dần dần hiện ra rõ ràng hơn.

Đây là đâu vậy?

Trần nhà cũ nát vàng ố hoàn toàn không giống với phong cách trang trí xa hoa ở nhà hắn.

Cố Tri bật dậy, chiếc giường không chịu nổi trọng lượng của hắn nên phát ra những âm thanh kỳ quái.

Hắn ôm chăn nhìn ngó xung quanh, cố gắng nhớ lại, hơi thở vẫn chưa ổn định.

"Lạch cạch..."

Cố Tri nhìn về phía phát ra âm thanh mà sởn cả gai óc.

Căn phòng này không có cửa, chỉ có một tấm rèm trong suốt, nhìn thấy được phòng khách ở bên ngoài. Một bóng người đang đi tới đi lui ngoài đó.

Cố Tri bước xuống giường vén rèm đi ra ngoài.

Sau khi thấy rõ khuôn mặt người đang đi lại kia, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

"Tỉnh rồi à?"

Minh Thù đang dọn dẹp đống thùng, quay lại thì nhìn thấy Cố Tri.

"Đêm qua..." Cố Tri ngập ngừng rồi nói tiếp: "Em không làm gì tôi đấy chứ?"

Minh Thù chống tay lên đống thùng: "Anh mong hay là không mong tôi đã làm gì với anh?"

Cố Tri bối rối không nói nên lời.

Cô ấy dám lợi dụng lúc mình ngủ say không biết gì. Lỗ vốn lớn rồi!

Minh Thù vừa dọn dẹp đống thùng vừa nói: "Yên tâm đi, tôi còn cảm thấy chướng mắt khi nhìn thấy anh."

Chướng mắt?

Cảm! Thấy! Chướng! Mắt!

Chướng mắt chỗ nào chứ? Hắn tự cảm thấy vóc dáng của mình có đến nỗi nào đâu!

Nhẫn nhịn một lúc, Cố Tri mới hỏi: "Nhà vệ sinh ở đâu vậy?"

Minh Thù chỉ tay về một hướng.

Nhìn thấy nhà vệ sinh nhỏ như vậy, Cố Tri quả thật không muốn vào.

Hắn mở vòi nước rửa qua mặt, nhìn gương rồi vuốt nước trên mặt.

Tên khốn Hà Nhân Niệm!

Đừng để cho lão tử thấy ngươi!

Nhưng tại sao cô ấy lại không muốn ngủ với mình.

Cố tri vén áo lên ngắm mình trong gương. Vóc dáng mình cũng rất tuyệt đó chứ!

Thịt dâng đến tận miệng mà còn không ăn, cô ấy bị ngốc sao?

Cố Tri ở trong nhà vệ sinh suy nghĩ về cuộc đời một lúc rồi mới đi ra.

Phòng khách đã trở nên rộng rãi hơn rất nhiều. Minh Thù cất tất cả đồ đạc không sử dụng vào trong thùng, chỉ để lại những thứ cần thiết.

Cố Tri quan sát bốn phía rồi cau mày: "Thực sự đây là nơi em ở sao?"

"Anh cho rằng ai cũng đều được sống ở trong cung điện xa hoa lộng lẫy sao?"

Mặc dù trẫm cũng muốn trở thành mấy kẻ giàu có nhưng Hài Hòa Hiệu lại không chịu hợp tác. Trẫm biết phải làm thế nào đây? Chỉ còn cách tự lực cánh sinh mà thôi.

"Em không thể nói chuyện dễ nghe hơn được à?"

Sáng sớm cô không thể nhỏ nhẹ với hắn được sao?

"Không thể." Minh Thù mỉm cười đáp lại.

Cố Tri tức muốn hộc máu. Hắn rất muốn đạp cô một phát để trả thù.

Bình tĩnh lại nào.

Không được cãi nhau với vợ.

"Em dọn tới ở cùng với tôi đi."

Minh Thù không thèm ngẩng đầu lên, từ chối ngay lập tức:

"Không đi"

"Vì sao?" Cố Tri nâng cằm lên: "Ở nơi như thế này em cảm thấy thoải mái sao?"

Cô không xót nhưng lão tử xót.

Làm sao lão tử có thể để cho vợ mình ở nơi như vậy chứ

Xem cái giường, cái ghế sô pha kìa, ngay cả nhà vệ sinh cũng không có cả bồn tắm nữa

Vợ của hắn đáng lẽ nên được nâng niu chiều chuộng từ nhỏ chứ.

Minh Thù hỏi lại: "Tại sao tôi lại phải dọn đến ở cùng với anh?"

Cố Tri trả lời: "Từ nay về sau tôi sẽ nuôi em."

Minh Thù khẽ cười: "Đội trưởng Cố, đừng nói là anh cùng tôi đánh cược rồi nảy sinh tình cảm với tôi nhé."

Cố Tri hùng hổ đáp lại: "Tôi thích em thì đã làm sao?"

Thích cái đầu ngươi!

Minh Thù nhún vai: "Được thôi, anh cứ tiếp tục thích tôi đi."

Lão tử muốn rút dao ra!

Cố Tri bước hai bước về phía Minh Thù, hắn ỷ vào thân hình cao lớn mà cúi đầu xuống nhìn cô: "Em không muốn đi theo tôi?"

Minh Thù chép miệng: "Cố tổng đội trưởng, tôi đã nói rất rõ ràng rồi mà, anh nghe không hiểu hay là tai của anh thật sự có vấn đề?"

"Được lắm."

Cố Tri lặng lẽ cất dao đi, cầm áo khoác của mình lên rồi đi mất hút. Minh Thù chỉ kịp nhìn thấy một bóng lưng cao ngạo.

Minh Thù: "???"

Được cái gì chứ?

Sang đến ngày thứ ba Minh Thù mới hiểu hai chữ "được lắm" của vị tổng tài bá đạo này có nghĩa là gì.

Cô sắp phải rời đi rồi.

Những kẻ có tiền... thật sự không nên dính vào.

Đúng thật chính cô là người đã thuê căn phòng này. Nhưng Cố Tri lại lanh lẹ ra tay trước, đưa tiền cho chủ nhà rồi yêu cầu phá bỏ chỗ này đi. Dù sao Minh Thù cũng chỉ là khách thuê phòng, đương nhiên không thể mặt dày ở lại.

Chỉ là cô kiếm đâu ra nhà để ở trong một thời gian ngắn như thế này. Mà nguyên nhân chủ yếu chính là do cô nghèo.

Nên trước mắt cô chỉ có thể tạm thời chuyển đến ở trong văn phòng.

Cố Tri tức đến hộc máu. Thái độ của cô như vậy tức là nhất quyết không muốn ở cùng với hắn. Hắn muốn mang cô về ăn sạch sẽ cơ!

Được rồi.

Chính xác là hắn muốn làm như vậy.

Đàn ông mà không muốn ăn vợ của mình thì còn gì là đàn ông nữa.

Hắn không làm gì sai cả!

Cố Tri nhíu mày nhìn dòng chữ đỏ đến chói mắt trên cửa của văn phòng. Sao lại thế này?

"Két..."

Cánh cửa của văn phòng mở ra, Minh Thù đang chuẩn bị ra ngoài thì nhìn thấy Cố Tri, cô lập tức nở một nụ cười.

Cả thế giới bỗng chốc trở nên thật ấm áp.

Trái tim của hắn như mềm nhũn cả ra.

"Này đội trưởng Cố, không phải anh định dỡ bỏ nốt chỗ này chứ?"

"Sao lại như vậy?" Cố Tri lập tức bình tĩnh lại chỉ vào mấy chữ trên cửa.

"Bị người ta uy hiếp thôi." Minh Thù tùy tiện trả lời: "Có gì kỳ lạ đâu?"

"Ai?"

Gương mặt của cô tràn đầy ẩn ý: "Chuyện này có một chút phức tạp."

Cố Tri: "???" Rắc rối ư?

Minh Thù rầu rĩ trả lời: "Do đắc tội với nhiều người quá nên không biết được."

"Phụt!"

Hắn thực sự muốn bóp chết cô!

Cố Tri hít mấy hơi thật sâu rồi nói: "Tôi có một vụ án, muốn mời em về làm cố vấn, đảm bảo sẽ cung cấp chỗ ở cùng ba bữa ăn mỗi ngày, thêm cả đồ ăn khuya và đồ ăn vặt, còn có cả tiền thưởng nữa, em có đồng ý không?"

Minh Thù: "..."

Trẫm... vì đồ ăn vặt mà thôi.

"Đồng ý."

Cố Tri âm thầm đắc ý, quả nhiên đồ ăn vặt có thể giải quyết mọi chuyện.

"Em tranh thủ thu dọn đồ đạc đi nhé, buổi chiều tôi sẽ tới đón em."

Trước khi rời khỏi văn phòng, Cố Tri quét mắt quan sát xung quanh. Nơi đây quá cũ rồi, camera giám sát cũng rất ít.

Hắn ngồi trên xe bấm một dãy số điện thoại.

"Mau điều tra giúp tôi mấy chữ ở trên cửa của văn phòng Thẩm Nguyệt Sự, có thông tin gì thì báo ngay cho tôi."

"Minh Thù tìm thấy Tiểu Bạch ở công viên thành phố."

Tiểu Bạch vô cùng kích động, bay vài vòng xung quanh Minh Thù.

Minh Thù hỏi nó: "Ngươi có tâm nguyện gì không?"

Tiểu Bạch ngơ ngác hỏi lại: "Tâm nguyện?"

"Đúng vậy, ta có thể giúp ngươi hoàn thành nó."

Cô phải xem thật kỹ ý đồ của cuộc chơi lần này.

Ngự Quỷ thuật...

Rốt cuộc là muốn ám chỉ điều gì?

Liệu nó có liên quan đến vụ mất tích của cha nguyên chủ hay không.

"Thật sao?" Tiểu Bạch lí nhí hỏi lại. Sau khi nhìn thấy Minh Thù gật đầu, nó mới ngượng ngùng nói: "Tôi... Tôi muốn người tôi yêu biết rằng tôi thích anh ấy."

Tiểu Bạch đưa cho Minh Thù địa chỉ nơi người đó ở.

"Nếu tôi giúp cô thổ lộ với hắn, có thể cô sẽ biến mất vĩnh viễn, cô có còn muốn thực hiện điều này nữa không?"

Tiểu Bạch ngạc nhiên một hồi rồi sau đó gật đầu một cách kiên định.

"Được rồi."

Tại cổng trường đại học.

Minh thù gọi một cô gái xinh xắn lại và hỏi: "Cô có thể giúp tôi mời Dương Chu ra đây không?"

Nhìn thấy Minh Thù cười dịu dàng, cô gái cảm thấy vô cùng bối rối, nhỏ giọng trả lời: "Dương học trưởng không có ở trong trường, bây giờ anh ta đang đi thực tập ở công ty rồi."

"Vậy cô có thể cho tôi biết chỗ anh ta thực tập được không?"

Cô gái híp mắt cười, không nỡ từ chối Minh Thù nên nói ra địa chỉ nơi Dương Chu thực tập.

Minh Thù cám ơn cô ta rồi tìm đến địa chỉ được cho.

Đến nơi, cô ngước nhìn tên của tòa nhà.

Đây là công ty của Diêu gia mà!

Đúng là nghiệt duyên!

Phiếu đổi đồ ăn vặt, ta tới đây.

"Xin chào, cô có cần giúp gì không ạ?"

Lễ tân ngoài đại sảnh tương đối lễ phép chào Minh Thù.

"Tôi đến tìm phiếu ăn... À không, tìm Dương Chu." Minh Thù mỉm cười trả lời.

Lễ tân liền vẫy tay về một hướng: "Trợ lý Dương, có người đến tìm anh này."

Vừa đúng lúc Dương Chu từ thang máy đi xuống. Đằng sau hắn còn xuất hiện thêm một cô gái trang điểm xinh đẹp. Người đẹp vừa bước ra thì lập tức bị một đám người vây quanh.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 935: Thần Thám Thấy Quỷ (15)

Vị tiểu thư phía trước khẽ hắng giọng một tiếng khiến cô gái quay đầu nhìn qua bên ấy. Minh Thù đứng dựa người ở sảnh trước, cô nhìn về phía Diêu Doanh lưu manh huýt sáo: "Diêu Doanh tiểu thư, đã lâu không gặp rồi."

Diêu Doanh nhíu mày: "Cô ta sao lại ở đây? Bảo vệ đâu, tại sao lại để cô ta vào đây cơ chứ?"

Bảo vệ ngay lập lức chạy tới, trong lòng ngập tràn sự hối hận. Vì cô gái này có nụ cười quá xinh đẹp, cô ta mới khẽ mỉm cười một chút bọn họ liền cho cô ta vào đây.

"Tức giận làm gì cơ chứ? Nhìn thấy tôi khiến cô không vui sao?"

Đôi mày của Diêu Doanh nhíu chặt hơn: "Bảo vệ, các ngươi còn đứng ngây ngốc ra đó làm gì, công ty là cái chợ mà ai cũng có thể thoải mái ra vào hay sao?"

Bảo vệ tiến đến chỗ của Minh Thù rồi nhẹ nhàng nói: "Tiểu thư, mời cô ra ngoài."

"Cô sợ cái gì?" Minh Thù vẫn ung dung nhìn Diêu Doanh: "Thật ra, tôi cùng lắm chỉ là từ chối nhận hợp đồng của cô, cô có cần gây thù chuốc oán với tôi như vậy không?"

Những người đứng ở đại sảnh đều ngơ ngác nhìn nhau. Đây rốt cuộc là chuyện gì? Nhận hợp đồng gì chứ?

Diêu Doanh dần dần mất kiểm soát, cô lớn tiếng quát: "Đuổi cô ta ra ngoài!"

Bảo vệ trực tiếp kéo tay cô lôi ra ngoài. Minh Thù hất tay bảo vệ ra rồi nói: "Cô nghĩ đi, nếu tôi nói mọi chuyện cho Mạnh Hàn biết thì hắn ta sẽ nghĩ gì về cô đây? Việc cô điều tra người thân của hắn..."

"Cô!" Diêu Doanh sợ hãi, cô ta làm sao lại biết chuyện này, trước đây khi cô đến tìm cô ta còn chưa kịp nói gì đã bị từ chối rồi cơ mà. Làm sao cô ta có thể biết được chuyện ấy.

Mạnh Hàn rất ghét việc bị người khác soi mói, Diêu Doanh thật không dám tưởng tượng nếu như để Mạnh Hàn biết được chuyện này, hắn ta sẽ đối xử với cô ra sao.

Diêu Doanh nhanh chóng tỉnh táo lại: "Chúng ta lên phòng rồi nói."

Minh Thù bĩu môi cười nhẹ: "Tốt thôi, chúng ta tìm chỗ nào vắng người rồi từ từ nói chuyện." Thật không dễ dàng gì mới có thể gặp được cô ta, có thể thoải mái mà giảng đạo lý rồi.

Diêu Doanh ra lệnh cho tất cả mọi người ra khỏi phòng. Minh Thù quan sát một lượt căn phòng, ở đây có trưng bày rất nhiều thứ mà Mạnh Hàn yêu thích, từ đó có thể thấy rằng vị nữ khách hàng này thực sự yêu Mạnh Hàn rất sâu đậm.

“Cô biết những gì rồi?” Diêu Doanh hỏi thẳng vào vấn đề nhưng xem ra cô ta hỏi cũng rất có kỹ xảo, thăm dò Minh Thù trước.

“Tôi biết được không ít chuyện rồi, ngồi kể ra chắc cả nửa tiếng cũng không thể nói hết được đâu.”

Minh Thù khẽ nghiêng đầu nhìn qua Diêu Doanh: “Bây giờ điều khiến tôi tò mò chính là lý do tại sao cô lại muốn gây chuyện với tôi?”

“Ai bảo cô dám từ chối yêu cầu của tôi.” Diêu Doanh hừ lạnh, rồi bày ra vẻ mặt giận dỗi của một vị thiên kim tiểu thư.

“Những lời này của cô có thể lừa gạt những người khác chứ tuyệt đối không thể lừa được tôi đâu.”

Diêu Doanh cong đôi môi đỏ lên rồi kéo dài một câu: “Từ bé tới giờ, tôi cũng chưa từng gặp ai dám đối xử với mình giống như cô, năm lần bảy lượt từ chối tôi.”

“Mạnh Hàn chẳng phải đã từ chối cô rất nhiều lần rồi hay sao.” Minh Thù nói.

Diêu Doanh: “…”

Sắc mặt của Diêu Doanh khó coi đi vài phần, hiển nhiên là do bị người khác đâm trúng chỗ đau của mình.

“Cô làm sao so sánh được với Mạnh Hàn?”

Minh Thù hiếu kỳ hỏi: “Vì sao lại không thể, chẳng phải đều có một đôi mắt, một chiếc mũi, một cái miệng hay sao, lẽ nào chỉ vì hắn có nhiều hơn tôi hai lạng thịt mà tôi liền bị cô phân biệt đối xử ư?”

Diêu Doanh: “…”

Cô gái này liệu có phải bị bệnh rồi không?

“Mà thôi bỏ đi, hôm nay tôi đến đây cũng không phải để nói với cô việc đó.” Minh Thù đi đến chỗ Diêu Doanh đang đứng.

“Cô muốn làm gì?” Diêu Doanh vô thức lùi về phía sau một bước.

“Chơi đùa với cô một chút.”

Diêu Doanh: “???”

Minh Thù dùng tay nhấc chiếc lông chim Khổng Tước ở trong lọ hoa lên: “Yên tâm đi, tôi sẽ nhẹ nhàng một chút.”

Diêu Doanh: “???”

Diêu Doanh lùi chạm tới mép bàn, phía sau lưng cô chính là bàn làm việc, lúc này cô mới kịp phản ứng lại: “Đây là phòng làm việc của tôi, nếu như cô dám làm bậy thì cô tuyệt đối sẽ không thể chạy thoát khỏi đây đâu!”

Khi cô nói hết câu cũng là lúc chiếc lông chim Khổng Tước rơi xuống với bộ dạng mềm mại thướt tha, cô nghĩ nó không thể khiến bản thân mình bị thương được nên không né tránh.

Nhưng khoảnh khắc chiếc lông vũ chạm vào cánh tay Diêu Doanh, cô đau đến mức toàn bộ khuôn mặt đều méo mó.

“Á.”

“Tôi còn chưa dùng sức mà.” Minh Thù nghiêng đầu, mỉm cười: “Sức chịu đựng của cô quá kém rồi, phải tập luyện nhiều mới được.”

Diêu Doanh đau đến hít thẳng một ngụm không khí.

Tại sao…

Có thể đau đến vậy…

Rõ ràng khi ném chiếc lông vũ xuống, cô ta không hề dùng một chút lực nào.

Diêu Doanh dường như nghĩ đến điều gì đó, ánh mắt hiện lên một tia độc ác.

Chiếc lông vũ lại một lần nữa rơi xuống từ tay Minh Thù, tuy nhiên lần này nó bị một luồng sức mạnh khống chế lại, cô nheo mắt nhìn thì thấy chiếc lông đã bị một con quỷ chặn lại.

“Hả?”

Diêu Doanh nhân cơ hội này lách người sang một bên, cổ tay cô khẽ nhúc nhích liền xuất hiện vài con quỷ vây quanh Minh Thù.

Minh Thù khẽ rung rung chiếc lông Khổng Tước trong tay, lũ quỷ lập tức biến mất.

Diêu Doanh trừng lớn mắt, dường như không thể tin những gì vừa xảy ra trước mặt mình: “Cô…”

“Thì ra tôi có thể giết chúng.” Minh Thù để lộ ra gương mặt vô tội.

Quả nhiên chỉ cần dùng chút sức là có thể đánh bại bọn chúng rồi. Mấy con tiểu quỷ này so với quỷ quái chân chính còn yếu hơn rất nhiều.

Chiếc lông vũ bay về phía Diêu Doanh, cô hốt hoảng nhanh chóng lùi về phía sau, mấy con quỷ cũng nhanh chóng tản ra nhưng vẫn có một con quỷ xấu số bị chiếc lông vũ đâm trúng rồi tiêu tan trong không khí.

Sắc mặt Diêu Doanh trắng bệch thêm vài phần: “Tại sao có thể như vậy… không thể nào… không thể nào, cô rõ ràng…”

“Tôi rõ ràng cái gì?”

Diêu Doanh im lặng, ngước đôi mắt nhìn cô ấy một cách kỳ quái rồi cắn răng phân phó lũ quỷ: “Mau giữ chân cô ta lại!”

Mấy con quỷ đồng thời xông về phía Minh Thù.

Diêu Doanh chạy về phía cửa chính, ngay khi tay cô ta vừa chạm vào nắm đấm cửa thì đột nhiên cảm thấy phía sau lưng có một luồng khí lạnh buốt, toàn thân cô ta bay về phía sau rồi rơi xuống chiếc ghế sô pha tiếp khách, trán của cô ta bị đập vào góc trái của chiếc bàn trà vang lên một tiếng cốp.

Phần đầu bị thương khiến cho cô ta mê man một lúc, tầm nhìn cũng trở nên mờ nhạt không rõ.

Trong phòng giờ chỉ còn lại hai con quỷ đang hoảng sợ núp trong góc phòng không dám xông lên. Cô gái này thật đáng sợ. Ngay lúc đó, cô liền giải quyết nốt hai con quỷ ấy.

Minh Thù ngồi xổm trước mặt Diêu Doanh, khóe môi vẽ ra một đường cong hoàn hảo: “Vừa rồi cô muốn nói gì, tôi rõ ràng làm sao cơ?”

Diêu Doanh giật lùi về phía sau theo bản năng rồi, hoảng sợ nói: “Tôi không biết…”

“Tôi không biết gì cả. Cô đừng hỏi tôi.”

“Nói vậy tức là cô đã biết hết mọi việc đúng không?” Minh Thù dùng lông vũ vẽ một vòng tròn trên mu bàn tay của Diêu Doanh, khẽ cất giọng dịu dàng nói: “Nếu cô nói cho tôi biết thì có lẽ tôi sẽ nhẹ tay một chút. ”

Nói ra vẫn bị đánh sao? Diêu Doanh cắn răng: “Tôi không biết.”

Diêu Doanh xem ra cũng là người có có khí phách, Minh Thù đánh cô ta cả nửa ngày mà cô ta cũng không hé răng tiết lộ điều gì.

Còn có một khả năng nữa đó chính là cô ta thực sự không biết gì cả.

“Không biết thì thôi vậy.” Minh Thù sau khi đánh cô ta đến mệt lả mới cầm quả táo trên bàn cắn một miếng.

“Tôi đánh cô tàn nhẫn như vậy, cô nhất định phải hận tôi, phải hận tôi đến khắc cốt ghi tâm!”

Diêu Doanh toàn thân đau nhức, ánh mắt nhìn Minh Thù chứa đựng sự oán hận tột cùng. Minh Thù cổ vũ cô ta: “Sau khi cô khỏe lại sẽ trở nên càng xinh đẹp hơn nữa thôi.”

Vì lòng thù hận mà mình cũng thật liều lĩnh.

Trăm ngàn!

Cố lên!

Trẫm có thể!

Diêu Doanh: “…”

Phòng làm việc có tường cách âm rất tốt, người bên ngoài chỉ có thể nghe thấy bên trong có âm thanh, nhưng lại không thể phân biệt nổi rốt cuộc âm thanh ấy là tiếng gì.

Hơn nữa Diêu Doanh lại không cho phép bọn họ vào phòng làm việc của mình, vậy nên họ cũng không dám đi đến đó.

Lúc này, cửa phòng đột nhiên mở ra, cô gái một tay cầm chiếc lông chim Khổng Tước, một tay cầm quả táo đang gặm dở, nhìn qua có vẻ tâm tình đang rất tốt.

“Anh chính là Dương Chu sao?” Cô gái nhìn người thanh niên đứng gần mình nhất.

Hắn ta khẽ vuốt cằm: “Chính là tôi.”

Minh Thù lôi từ trong túi ra một phong thư có màu vàng nhạt đưa cho hắn: “Thư của anh đó.”

Hắn ta ngẩn người. Thư của hắn? Thư gì vậy?

Minh Thù nhét lá thư vào tay hắn rồi hiên ngang đem chiếc lông vũ rời khỏi công ty.

Bây giờ phải tìm một nơi nào đó nghỉ ngơi một chút!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 936: Thần Thám Thấy Quỷ (16)

Dương Chu mở lá thư trong tay ra

Nét chữ rất thanh thoát, thoạt nhìn cũng có thể biết đó là chữ của con gái.

Thư hơi dài một chút, khoảng chừng hai trang giấy.

Mỗi một chữ đều viết rất nắn nót, dường như chủ nhân của chúng phải cân nhắc rất kỹ trước khi viết xuống.

Khoảng cách đều đặn giữa các dòng khiến người đọc thấy thật thoải mái.

Lúc còn đi học Dương Chu đã từng nhận được rất nhiều thư tình, hắn chỉ cảm thấy lá thư này được viết rất rõ ràng, cho đến khi hắn nhìn thấy dòng ghi thời gian gửi được viết ở phía ngoài phong thư toàn thân rùng mình một cái.

Sao lại có thể...

“Dương Chu!”

Trong phòng làm việc bỗng phát ra tiếng gọi, Dương Chu liền vội vàng cất lá thư ấy đi rồi mới đẩy cửa ra bước vào.

-

Ở dưới lầu văn phòngThập Tam Nguyệt.

Cố Tri liên tục xem thời gian, hắn đã chờ ở đây ba tiếng đồng hồ rồi.

Ba! Tiếng! Đồng! Hồ!

Trong vòng ba tiếng đồng hồ hắn có thể làm bao nhiêu việc rồi!

Nói không chừng còn có thể bắt được một tên tội phạm ấy chứ.

Vậy mà bây giờ hắn lại phải đứng quanh quẩn một chỗ ở dưới lầu chờ những ba tiếng!

Chuyện này nếu để cho người khác biết được thì mặt mũi hắn biết để ở đâu cơ chứ?

Cố Tri không ngừng hít thở sâu, tự nhủ với bản thân rằng đó là vợ mình, không thể đánh cũng không thể mắng cô ấy.

Ngoài sự nhẫn nại ra còn có cả sự cưng chiều.

Khi sự kiên nhẫn của Cố Tri sắp biến mất, thì phía đầu đường mới xuất hiện một bóng dáng quen thuộc.

Cô bước đi nhẹ nhàng chậm rãi, thoạt nhìn có vẻ giống dáng đi của những người lớn tuổi.

Trong tay còn đang cầm thứ gì đó giống như... lông ư? Là lông vũ sao? Lông vũ của chim Khổng Tước? Lẽ nào cô vừa đi vườn bách thú nhổ lông đuôi của người ta về hay sao?

Khỉ thật!

Hắn thì ở đây chờ cô, vậy mà cô lại đi vườn bách thú vui chơi ư.

Dao của lão tử đâu!

Cố Tri nhanh chóng bước tới phía Minh Thù: "Em có biết tôi đã chờ em bao lâu rồi không?"

Cố Tri không nhận ra giọng nói của mình khi đó chứa đầy sự ấm ức.

Minh Thù thoáng ngẩng đầu, mặt trời buổi chiều tà đã ngả về hướng tây, trên khuôn mặt người đàn ông đối diện ánh lên những vệt nắng nhàn nhạt.

Người đàn ông nhíu mày, tuy rằng biểu cảm vô cùng bất mãn nhưng trong đôi mắt lại hiện lên vẻ yếu đuối.

Minh Thù đột nhiên ghé sát vào hắn, rồi hôn lên môi hắn.

Cố Tri: “!!!”

Tay Minh Thù ôm lấy cổ hắn, nụ hôn càng sâu hơn.

Cố Tri ôm lấy hông của cô rồi mãnh liệt hôn xuống đôi môi mềm mại ấy, bỗng hắn đẩy cô ra.

“Em uống rượu?”

“Hả?” Minh Thù nghiêng đầu, khóe miệng hơi nhếch lên: “Đây chẳng phải là điều anh muốn hay sao? Đẩy tôi ra làm gì…”

Cô muốn...

Hôn hắn.

Chỉ đơn giản như vậy thôi.

Sắc mặt Cố Tri trở nên khó coi

“Ai cho em uống rượu.”

“Ai có thể quản tôi cơ chứ, tôi muốn uống thì uống thôi.”

Minh Thù dựa vào hắn: “Lại đây cho tôi hôn một chút nào.”

“Thiên Tuế!”

“Ôi, bình thân.”

Trẫm cho ngươi bình thân.

Minh Thù lại một lần nữa hôn hắn, không cho hắn cơ hội tiếp tục nói nữa.

“…” Thật không ngờ người con gái này dám đùa giỡn với hắn.

Cố Tri đành bất lực, hắn ôm lấy cô đem vào trong xe, thân thể mềm mại của cô dính chặt lấy hắn.

Đến khi cả hai đều thở dốc, Cố Tri mới buông cô ra.

Cố Tri ôm cô, nhẹ giọng hỏi: “Em làm sao vậy, có chuyện gì không vui à?”

Hôm nay cô dường như có chút mất kiểm soát.

Minh Thù ngồi lại trên ghế, bày ra vẻ mặt thờ ơ: “Không có gì.”

Cô không có gì mà tự nhiên lại chủ động như vậy ư!

Trước đây, sau khi mặc quần thì ngay lập tức coi như không quen biết.

Cô luôn phủi tay rất vô tình.

Lẽ nào…

Giờ cô lại muốn chơi đùa theo cách khác rồi sao?

“Tôi hôn anh, anh còn không vui, là ai vội vàng kéo tôi lên đây chứ đầu óc anh có vấn đề à?”

Tôi muốn hôn anh đó thì sao hả!

Cố Tri nội tâm gào thét, đầu óc em mới có vấn đề, đầu óc cả nhà em mới có vấn đề đó.

“Vậy là em đồng ý ở cùng với tôi rồi sao?”

“Không có.” Tôi cứ không đồng ý đấy, cho anh tức chết đi.

“Em không đồng ý vậy mà còn hôn tôi ư?” Cố Tri cắn răng.

“Không thể sao, vậy sau này không hôn nữa là được chứ gì, đồ keo kiệt.”

Cố Tri phun máu.

Đây mà là câu trả lời hay sao?

Không đồng ý ở cùng với tôi, em hôn cái gì mà hôn.

Cũng đâu có mất tiền!

“Em hôn lại đi.”

Cố Tri đưa mặt về phía Minh Thù.

“Chẳng phải anh nói nếu không ở với anh thì không được hôn hay sao?” Minh Thù ghét bỏ nói: “Không hôn nữa.”

Bộ dạng như vậy của Tiểu Bạch cô cũng đã nhìn thấy vài lần, xem ra cô cũng bị ảnh hưởng rồi.

Sống mà không hưởng thụ, chết ắt sẽ nuối tiếc.

Bây giờ, cô dường như đã hiểu được điều ấy rồi.

Cố Tri bình tĩnh nhìn cô, rồi thoả hiệp: “Không ở cùng tôi vẫn được hôn, được chưa?”

Điểm yếu của hắn ư?

Điểm yếu của hắn chính là cô.

Minh Thù "ồ" lên một tiếng rồi ôm lấy cổ hắn, chầm chậm tiến đến gần.

Nhưng khi môi cô sắp chạm đến môi hắn, Minh Thù đột nhiên quay trở lại chỗ ngồi, vừa cười vừa nói: “Anh cho tôi hôn thì ta phải hôn anh sao, tại sao tôi phải nghe lời anh chứ?”

Trẫm chẳng lẽ không cần lòng tự trọng nữa hay sao?

Cố Tri: “…” Dao của lão tử đâu!

Hôm nay lão tử nhất định phải chém chết cô!

Minh Thù thấy Cố Tri sắp xù lông lên, bèn nhổm người dậy, nhanh chóng hôn vào môi hắn một cách chuẩn xác.

Cố Tri yên lặng cất dao đi.

Có rất nhiều lần Minh Thù muốn kết thúc, nhưng mỗi lần như vậy đều là Cố Tri cố gắng níu kéo cô.

Bàn tay Minh Thù vô tình chạm vào nơi nào đó không nên chạm, toàn thân Cố Tri bỗng chốc cứng đờ, sau đó hắn nhổm người dậy, ép Minh Thù ở dưới thân mình.

“Này…” Minh Thù đẩy hắn: “Vừa rồi cũng không phải nói việc này.”

Cái này là do em gây ra giờ còn muốn nổi nóng nữa à!

“Ngoan, đừng cử động.” Cố Tri chỉ là đè lên cô, cũng không có hành động gì khác.

Hắn vùi đầu vào cổ Minh Thù, hô hấp có chút nặng nề.

Trong xe yên tĩnh, Minh Thù có thể nghe thấy tiếng hô hấp không đều của hắn.

Khi thì nhẹ nhàng, khi lại nặng nề.

"Reng reng reng."

Điện thoại di động bỗng kêu lên, phá vỡ bầu không khí mờ ám giữa hai người.

Chuông điện thoại vang lên thật lâu, Cố Tri cũng không bắt máy.

Nhưng đối phương cũng không từ bỏ.

Cố Tri ngẩng đầu, hôn nhẹ vào môi Minh Thù rồi quay trở lại chỗ ngồi nghe điện thoại.

“Ừ…” Cố Tri nói bằng giọng khàn khàn, nhưng rất nhanh đã điều chỉnh lại giọng của mình: “Tôi biết rồi, tôi sẽ quay lại ngay.”

Hắn cúp điện thoại, chóp mũi chạm nhẹ vào chóp mũi Minh Thù, hắn vẫn còn cảm thấy chưa đủ: “Mùi vị của em thật tuyệt.”

Hắn thật sự không muốn rời xa cô.

Hắn còn muốn làm chuyện thân mật hơn với cô.

Nhưng hắn sợ vợ chạy đi mất nên chỉ có thể tiến tới từng bước một.

Cố Tri nhổm dậy, xách từ phía trước ra một cái túi nhét vào tay Minh Thù: “Bây giờ quay lại cục cảnh sát một chút sau đó mới về nhà.”

Hắn nói hai chữ về nhà vô cùng tự nhiên.

Minh Thù ôm túi đồ ăn vặt, âm thầm liếc hắn một cái, Cố Tri nở nụ cười: “Em ngồi phía trước có được không? Tôi lái xe… Rất nhớ em.”

Hai người mở cửa xuống xe vừa lúc bên ngoài có hai bác gái, trang phục của hai người tuy rằng vẫn bình thường nhưng môi có chút sưng đỏ, hơn nữa bác gái kia chỉ cần nhìn cũng biết là người rất nhiều chuyện.

Cố Tri dọc đường đi đều nắm tay Minh Thù.

Minh Thù hận không thể đánh chết hắn.

Một tay làm sao có thể ăn đồ ăn vặt chứ!

Cố Tri không hề có ý định buông tay cô ra, mãi cho đến khi xe đến cửa cục cảnh sát.

Chiếc xe này của hắn không đậu ở bên trong, quá huênh hoang rồi.

“Em ở trong xe chờ tôi hay theo tôi vào trong?” Cố Tri xuống xe rồi đi qua bên kia, ghé sát mặt vào cửa sổ xe hỏi cô. Nhưng cuối cùng lại nói: “Theo anh vào trong vậy.”

Lỡ cô chạy mất thì làm sao đây.

Hắn mở cửa xe, sau đó xách túi đồ ăn vặt xuống, Minh Thù liền tự động xuống theo.

Cố Tri cảm thấy vợ hắn vô cùng đáng yêu.

“Đội trưởng Cố.”

“Đội trưởng Cố…”

Cố Tri dẫn Minh Thù đi vào, đi ngang qua văn phòng đều có những ánh mắt kỳ lạ nhìn họ.

“Gương mặt đội trưởng Cố ngày hôm nay… phơi phới thế kia?”

“Cô gái bên cạnh hắn là ai vậy?”

“Chưa nghe thấy Cố đội trưởng có người yêu mà…”

“Lúc trước tôi ở cục cảnh sát thành phố có gặp qua, chính là vụ án số 516, hình như cô ấy là cố vấn mà cục cảnh sát thành phố mời tới, nghe nói vụ án đó có thể phá được là nhờ có cô ấy.”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 937: Thần Thám Thấy Quỷ (17)

Cố Tri để Minh Thù chờ hắn ở phòng làm việc.

Phòng làm việc của Cố Tri hơi đơn giản, ngoại trừ đồ đạc trong cục, đồ của bản thân hắn rất ít.

Minh Thù tìm một chỗ ngồi xuống, với lấy đồ ăn vặt Cố Tri mua.

Vẫn ăn rất ngon.

Haiz.

Tiểu yêu tinh phạm quy, cái này có thể làm thế nào được.

Lần sau tuyệt đối không thể bị hối lộ một chút đồ ăn vặt như vậy.

"Cố đội..."

Cửa phòng làm việc đột nhiên bị đẩy ra, cô gái mặc cảnh phục xông vào, có thể là vì gấp gáp nên khuôn mặt nhỏ nhắn đều ửng hồng.

Cô ta thấy Minh Thù, có chút kinh ngạc lui ra ngoài, nhìn bảng hiệu bên ngoài phòng làm việc để xác định mình không đi nhầm mới tiến vào phòng làm việc lần nữa.

"Cô là...?"

Ánh mắt đề phòng lại cảnh giác, giống như sư tử đột nhiên bị xâm chiếm lãnh địa.

Minh Thù còn chưa lên tiếng, cô gái kia tiếp tục nói: "Cô chính là cô gái vừa rồi đi cùng Cố đội trưởng?"

Cô ta cũng nghe bên ngoài thảo luận rồi.

"Ừm."

Không có giá trị thù hận, Minh Thù không muốn phản ứng cô ta lắm.

Điều này rơi vào trong mắt người khác lại là một ý khác.

"Cô và Cố đội trưởng không phải người cùng đường." Cô gái nói: "Vẫn xin cô cách xa Cố đội trưởng một chút."

Phòng làm việc của Cố Tri chỉ có cô ta là phụ nữ từng ra vào.

Bây giờ đột nhiên xuất hiện một cô gái xa lạ.

Sao cô có thể không khẩn trương?

Minh Thù hơi trừng mắt, quan sát tỉ mỉ cô gái này vài lần: "Cô thích Cố Tri?"

Cô gái không phủ nhận, người toàn cục đều biết, không có gì hay để phủ nhận.

Minh Thù lại hỏi: "Anh ta thích cô?"

Cô gái cắn môi dưới.

"Anh ta không thích cô." Minh Thù đưa ra kết luận: "Nếu đã như vậy thì xin hỏi cô, cô đứng trên lập trường nào khuyên tôi cách xa anh ta một chút?"

Giọng nói Minh Thù vẫn nhẹ nhàng dịu dàng như cũ, không hề nghe ra sự tức giận và bất mãn.

"Cho dù anh ta không thích tôi cũng không tới phiên cô." Cô gái nói: "Cô và Cố đội trưởng căn bản cũng không xứng!"

Minh Thù nheo mắt: "Vậy thì lại thế nào?"

Không xứng với tiểu yêu tinh đó thì lại thế nào, nên là của trẫm sẽ là của trẫm.

Hơn nữa...

Trẫm cũng chưa nói hắn không xứng với trẫm, sao lại là trẫm không xứng với hắn?

"..." Cô gái bị thái độ bình thường của Minh Thù làm nghẹn lại: "Cô... Cô cảm thấy mình xứng với Cố đội trưởng sao? Thân phận của Cố đội..."

"Thân phận của tôi thế nào?"

Cô gái vừa quay đầu lại liền thấy Cố Tri đứng ở cửa.

"Cố... Cố đội trưởng..."

"Từ lúc nào mà phòng làm việc của tôi cô muốn vào thì vào vậy?" Ánh mắt Cố Tri lạnh băng.

"Em..."

"Đi ra ngoài."

Cô gái liếc Minh Thù đang bình tĩnh ăn đồ ăn vặt một cái, giậm chân không cam lòng chạy ra ngoài.

Cố Tri đóng cửa lại: "Mặc kệ vừa rồi cô ta nói với em cái gì, em cũng đừng tin. Anh và cô ta không hề có chút quan hệ nào."

"Ồ."

Cố Tri thấy Minh Thù thực sự không để chuyện vừa rồi ở trong lòng, đáy lòng thở phào đồng thời lại có chút bất mãn.

Cô không thể quan tâm hắn một chút sao?

Lúc này cô nên ghen chứ!

Cô chỉ biết ăn đồ ăn vặt thôi.

Bỏ đi.

Cô cũng không nhớ hắn.

"Đây là hồ sơ, em xem trước một chút?" Cố Tri đặt hồ sơ trong tay ở trước mặt Minh Thù: "Tôi còn phải đi họp."

"Ừm." Minh Thù gật đầu bày tỏ đã biết.

Cố Tri dừng vài giây, xoay người rời khỏi phòng làm việc, cố ý khóa phòng làm việc lại.

...

Nửa tháng trước, con trai nhà thị trưởng đột nhiên chết. Nguyên nhân cái chết là bị người khác dùng dao găm đâm vào tim.

Nhưng nửa tháng trôi qua, không tìm thấy hung thủ. Ngược lại vợ của thị trưởng cũng đã chết.

Phát hiện treo cổ trên đèn chùm treo trong nhà.

Vì vụ giết người này dính đến phía nhân viên chính phủ, bên cục tỉnh yêu cầu bọn họ nhanh chóng tìm ra hung thủ.

Nếu như hung thủ có ý định trả thù, thị trưởng rất có thể gặp nguy hiểm.

"Nhà giàu quyền quý chính là nhiều chuyện."

Minh Thù ném hồ sơ trong tay xuống.

Nhưng vào lúc này, ngoài cửa sổ đột nhiên có một vòng sáng bay vào, hình bóng của Tiểu Bạch từ từ ngưng tụ lại.

Minh Thù nhìn về phía nó.

Tiểu Bạch cười yếu đuối: "Cám ơn cô. Tôi cho rằng cũng không thể cho anh ấy biết nữa, tôi đã từng thích anh ấy như vậy..."

"Nếu đã thích như vậy, vì sao không tỏ tình lúc còn sống?"

Sắc mặt Tiểu Bạch cô đơn: "Sợ chứ, sợ bị từ chối, sợ sau này đến cả bạn bè cũng không thể làm được nhưng lại rất không cam lòng..."

Tiểu Bạch cười bất lực, cúi người xuống thấp: "Cám ơn cô."

Giống như lần trước, hình bóng Tiểu Bạch bắt đầu tán loạn.

Cuối cùng chỉ còn lại một luồng ánh sáng chiếu vào giữa trán của Minh Thù.

Đây rốt cuộc là thứ gì?

Minh Thù xác định sức mạnh này sẽ không có hại đối với cô nhưng mà có tác dụng gì?

Có liên quan gì với Ngự Quỷ thuật đó?

Không nghĩ ra, ăn đồ ăn vặt bồi bổ não đã.

...

Diêu gia.

Cả người Diêu Doanh bị thương trở về, cô ta rõ ràng vô cùng đau đớn nhưng đến bệnh viện kiểm tra thì bác sĩ lại nói cô ta không có gì đáng ngại.

Sao lại không có gì đáng ngại?

Cô ta sắp đau chết luôn rồi.

"Ba..." Diêu Doanh yếu ớt gõ cửa phòng sách.

Ông Diêu đang gọi điện thoại, ý bảo Diêu Doanh chờ một lát.

"Chuyện này cứ như vậy trước, còn lại thì đợi tin tức của tôi." Ông Diêu cúp điện thoại, nhìn về phía Diêu Doanh: "Sao vậy, sắc mặt trắng như vậy?"

"Ba... Quỷ con thu nạp chỉ còn lại hai con." Diêu Doanh tái nhợt cả mặt.

"Cái gì?"

Ông Diêu giậm chân một cái đứng dậy, từ bàn học phía sau đi vòng qua trước mặt Diêu Doanh: "Chuyện là thế nào?"

Đáy mắt Diêu Doanh hiện lên lửa giận thiêu đốt: "Con đã trực tiếp đánh nhau với người phụ nữ Thiên gia đó rồi."

Diêu phụ giận tái mặt: "Không phải ba bảo con tạm thời đừng trực tiếp tiếp xúc với cô ta sao?"

Diêu Doanh: "Cô ta tìm tới cửa."

Ông Diêu nhíu mày theo bản năng: "Cô ta tìm con làm gì?"

Diêu Doanh không dám nói chuyện cô khiêu khích trước, chỉ có thể nói dối: "Không biết."

Ông Diêu suy tính trong chốc lát: "Con nói chỉ còn lại hai con? Đều là do cô ta làm?"

Diêu Doanh gật đầu.

Ông Diêu: "Không thể... cô ta cũng chưa từng khai hồn, sao có thể săn quỷ? Một mình cô ta sao?"

Diêu Doanh tiếp tục gật đầu: "Ba, vì sao không trực tiếp... Giữ lại cô ta làm gì?"

Trong lòng ông Diêu tràn đầy nghi ngờ, đối mặt vấn đề của con gái, hắn mơ hồ trả lời: "Cô ta còn hữu dụng."

Diêu Doanh truy vấn: "Có lợi ích gì?"

Ông Diêu vỗ vai cô ta, chuyển sang chủ đề khác: "Đi về nghỉ trước đi, quỷ mà con thu biến mất cũng có tổn hại đối với thân thể con, điều chỉnh lại trước."

Diêu Doanh có chút gấp: "Ba..."

Vì sao không chịu nói cho cô ta biết?

Còn người họ Thiên kia nữa...

Mặt ông Diêu tối sầm: "Đi về nghỉ, lời của ba cũng không nghe nữa à?"

"Vâng."

Diêu Doanh chậm rãi rời khỏi phòng sách.

Ông Diêu đợi Diêu Doanh đi, gọi một cuộc điện thoại: "Người Thiên gia kia đã từng khai hồn, tìm người theo cô ta, tôi muốn biết là ai giúp cô ta khai hồn."

Bên đầu điện thoại kia là một giọng khản đặc: "Giết con bé Thiên gia đó, huyết mạch Thiên gia sẽ tuyệt chủng, tốn sức theo cô ta làm gì?"

Ông Diêu hừ lạnh: "Cậu biết cái gì, Ngự Quỷ thuật trên tay chúng ta cũng không phải hoàn chỉnh, lão già đó khẳng định để lại Ngự Quỷ thuật cho con gái của hắn."

"Hiện tại đã đủ để chúng ta dùng, cần gì..."

"Theo điều tôi nói mà làm."

Ông Diêu cúp điện thoại.

Sắc mặt tối tăm nhìn về bóng đêm mịt mờ ngoài cửa sổ.

Khai hồn là bước đầu tiên của Ngự Quỷ thuật.

Kế tiếp là đuổi quỷ, thúc đẩy quỷ để bản thân dùng.

Sau đó mới là săn quỷ.

Giết một con quỷ khó hơn để quỷ giúp mình làm việc nhiều.

Con bé Thiên gia kia lại có thể làm được săn quỷ, rõ ràng khoảng thời gian trước cô ta không hề có điều gì khác thường.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 938: Thần Thám Thấy Quỷ (18)

Cố Tri họp xong trở về đã rất khuya.

Hắn mở cửa phòng làm việc ra, đèn bên trong sáng lên. Minh Thù co người lại trên ghế, đầu chống trên bàn rõ ràng là đang ngủ.

Cố Tri nhẹ nhàng đóng cửa lại, đi tới bên cạnh Minh Thù, khom lưng ôm lấy cô.

Minh Thù mở mắt ra nhìn một chút, sau đó lại nhắm mắt lại.

Cố Tri cười khẽ một tiếng, ôm cô vào bên trong nghỉ ngơi.

Cố Tri thả người lên giường rồi xoay người đi ra ngoài cầm túi hồ sơ lên, để quần áo lên giường.

Giường nghỉ ngơi vừa hẹp vừa nhỏ, Cố Tri chỉ có thể ôm Minh Thù vào trong lòng, hắn mới có thể nằm trên đó.

Cố Tri không tập trung xem hết hồ sơ, tắt đèn.

Có vợ để ôm chính là thoải mái.

Trong bóng tối, Cố Tri tìm mặt Minh Thù hôn một cái, sau đó có chút không đỡ thèm nên lại tìm kiếm khóe môi của Minh Thù.

Minh Thù vừa mới buồn ngủ đã bị làm cho biến mất cảm giác, liền nhấc chân đạp.

Cố Tri không phòng bị "bịch" một cái rơi xuống đất.

Cố Tri hít một hơi: "Mưu sát nha."

Cả người Minh Thù chiếm đoạt giường.

Khóe miệng Cố Tri co giật, với lấy giường: "Không hôn nữa không hôn nữa, chỉ ôm em ngủ."

Cố Tri nhõng nhẽo đòi lên giường, không dám làm nữa, ngoan ngoãn ôm vợ nhà mình ngủ.

Có lẽ là quá khuya rồi, Cố Tri hô hấp rất nhanh đã ổn định.

...

Nhà thị trưởng.

Phòng khách đã biến thành thành linh đường, chính giữa là di ảnh của vợ thị trưởng.

Mới vừa làm xong tang lễ của con trai thị trưởng, đồ còn chưa bỏ lại làm tang lễ của vợ thị trưởng. Cả bầu không khí của biệt thự đều hết sức tang thương.

Minh Thù không ngờ Trần Văn cũng ở đây.

"Sao anh lại ở đây? Ăn mặc thành như vậy, đóng vai nằm vùng à?"

Lúc này đồ Trần Văn mặc chính là quần áo của người làm trong nhà thị trưởng, đứng ở sau đoàn người nghênh tiếp người đến đây phúng viếng.

Minh Thù đột nhiên xuất hiện, Trần Văn bị dọa giật mình.

Trần Văn nhanh chóng quan sát bốn phía, thấy không ai chú ý lôi cô đến một góc: "Lời này tôi nên hỏi cô chứ, sao cô lại đến đây?"

"Phá án mà." Minh Thù nói theo lý đương nhiên.

"Phá án? Ai để cô tới?" Vụ án này rất mẫn cảm, trong cục chắc không tùy tiện để người ngoài nhúng tay.

Minh Thù hất cằm về hướng cửa lớn.

Cố Tri đang nói chuyện cùng một người đàn ông.

"Cố tổng đội trưởng?"

Sáng sớm vụ án này đã chuyển tới cục tỉnh rồi.

Sau khi vụ án lần trước kết thúc, Cố Tri trở về cục tỉnh. Hắn phụ trách vụ án này không xảy ra sự cố.

Có sự cố là...

Vì sao hai người bọn họ lại cùng nhau quấy rối?

Không phải kiếp trước là kẻ thù truyền kiếp sao?

Minh Thù hiếu kỳ: "Anh như vậy thì nằm vùng gì đây?"

Sắc mặt Trần Văn đen lại, sao lại cảm thấy lúc cô nói hai chữ "nằm vùng" có một cảm giác khinh bỉ vậy?

Ảo giác sao?

"Bảo vệ thị trưởng."

Con trai thị trưởng và vợ thị trưởng đều chết ở nhà, hung thủ dám trực tiếp ra tay trong nhà thị trưởng nên có thể thấy được hắn phát điên mức nào.

Hiện tại lại là tang lễ của vợ thị trưởng.

Bọn họ đương nhiên phải phái người bảo vệ sự an toàn của thị trưởng.

Cục tỉnh không đủ nhân viên, cho nên người của cục thành phố cũng bị điều tới.

Gương mặt Minh Thù thành thật: "Hung thủ lợi hại như vậy, thực sự muốn giết thị trưởng thì anh cũng không ngăn được đâu."

"..."

Không muốn nói chuyện với cô.

Không đánh người thì cô không thể sống nữa có phải không?

Trần Văn thấy có người qua đây, nhanh chóng kéo dài khoảng cách với cô: "Không phải cô có thể nhìn thấy quỷ sao? Mau vào bên trong nhìn, có thể nhìn thấy vợ thị trưởng hay không, hỏi bà ta là ai giết."

Minh Thù: "..."

Anh cho rằng mọi người đều có thể thành quỷ sao?

Nếu thật như vậy, cũng không thể là quỷ chen quỷ ở thế giới không nhìn thấy?

Minh Thù tiến vào bên trong biệt thự, Cố Tri nói chuyện cùng thị trưởng nên không có thời gian trông cô. Vì vậy Minh Thù rất nhanh đã đi một vòng cả biệt thự và những nơi có thể đến.

Trong biệt thự vô cùng sạch sẽ.

Chưa từng thấy một con quỷ nào.

Không có quỷ, vụ án này làm sao phá đây?

Trẫm không muốn hao tâm tốn sức đi tìm manh mối...

"Mọi người cẩn thận chút, hôm nay có nhiều khách đừng va chạm vào khách."

Đối diện là một cô gái trẻ đi tới đang thấp giọng phân phó người làm bên cạnh.

Người làm liên tục gật đầu bày tỏ mình biết rồi.

"Cô..." Người phụ nữ thấy Minh Thù nên ngừng bước chân lại, giọng mang theo sự nghi ngờ: "Chào cô, sao cô lại đến nơi này?"

"Lạc đường rồi."

Mặt Minh Thù không đổi sắc mặt mà nói mò.

Người phụ nữ nghi ngờ, biệt thự nhà cô ta không lớn, phía trước còn để nhạc mặc niệm thì sao có thể lạc đường?

"Vậy tôi dẫn cô đến phòng phía trước." Người phụ nữ cũng không xoắn xuýt, miễn cưỡng cười cười, làm ra một dấu tay xin mời.

Minh Thù không từ chối, theo người phụ nữ đến phòng phía trước.

Người phụ nữ là con dâu của thị trưởng, vừa kết hôn với con trai thị trưởng chưa đến một năm.

"Nôn..."

Đi được một nửa, người phụ nữ đột nhiên che miệng nôn ra một trận, người làm nhanh chóng đi tới đỡ người.

Hồi lâu người phụ nữ mới tỉnh lại, nói xin lỗi với Minh Thù: "Thật ngại quá."

Minh Thù nhìn chằm chằm bụng của cô: "Cô mang thai rồi?"

Người phụ nữ không phủ nhận mà gật đầu, vẻ mặt có chút cô đơn và khổ sở.

Mới vừa mang thai thì chồng đã chết.

Người làm bên cạnh đều mang gương mặt đồng cảm.

Người phụ nữ thu lại cảm xúc rồi dẫn Minh Thù đến phòng phía trước, thị trưởng và Cố Tri đang đứng cùng nhau.

"Cha."

"Sao không ở trong phòng nghỉ ngơi?" Thị trưởng nghiêm mặt.

Người phụ nữ nói: "Cô gái này nói lạc đường, con dẫn cô ấy xuống đây."

Ánh mắt sắc bén của thị trưởng quét về phía Minh Thù.

Cố Tri đưa tay kéo cô đến bên cạnh: "Cục tỉnh mời cố vấn, người một nhà, thị trưởng không cần khẩn trương."

Thị trưởng quan sát Minh Thù vài lần, ước chừng là cảm thấy quá trẻ.

Lại so sánh với Cố Tri cũng trẻ tuổi, thị trưởng chỉ có thể gật đầu, quay đầu đi nói chuyện với người phụ nữ.

Cố Tri kéo Minh Thù đến bên cạnh hai bước, vẫn không buông tay cô ra: "Em chạy đi đâu vậy?"

"Tùy tiện nhìn thôi."

Cố Tri không trách cứ cô, hỏi: "Nhìn ra cái gì?"

"Vẫn chưa." Biệt thự lớn như vậy mà một con quỷ cũng không có.

Ngay cả khu lân cận cũng không có.

Có chút kỳ lạ.

"Hôm nay có nhiều người tới, lát nữa em đứng bên cạnh tôi, đừng chạy loạn." Cố Tri căn dặn cô: "Có phát hiện gì thì nói cho tôi biết trước, đừng đi một mình, tôi sẽ lo lắng cho em, hiểu không?"

"Anh sợ tôi đoạt công lao, thành tích của anh sao?"

Khóe miệng Cố Tri co lại: "Tôi ở trong lòng em là người như vậy?"

Mặt Minh Thù mỉm cười: "Tri nhân tri diện bất tri tâm, ai biết trong lòng anh nghĩ thế nào."

Nếu không phải lúc này không đúng chỗ, Cố Tri rất muốn dùng phương pháp đặc biệt chặn miệng của cô.

Sao nói chuyện lại ác mồm như vậy.

Cố Tri xoa đầu Minh Thù một cái, giọng nói trầm thấp rơi vào bên tai Minh Thù.

"Trong lòng anh đều nghĩ đến em."

Nói xong, Cố Tri xoay người đi vào trong đám người.

Minh Thù đứng lại vài giây, chậm rãi theo sau.

Thị trưởng ứng phó với người đến đây phúng viếng, Minh Thù và Cố Tri chỉ đứng ở bên cạnh hắn.

Minh Thù không yên lòng nhìn người lui tới.

Muốn ăn.

Lúc nào mới kết thúc đây?

Thật là đói.

Một đám người dối trá qua đây trò chuyện, thị trưởng còn phải nói cám ơn, có mệt hay không?

Sao làm người lại không thể thoải mái chút?

Lúc nào mới có thể ăn đây...

Cố Tri cảm thấy thân thể Minh Thù dựa vào trên người mình, hắn liếc mắt nhìn một chút thấy cô gái nhỏ đã cúi đầu. Không biết tại sao, Cố Tri cảm thấy cô có chút uất ức.

Hắn liếc mắt nhìn thời gian, gần trưa rồi.

Cô đói rồi à?

Đột nhiên đói quá.

Lúc này người tới đã ít đi, Cố Tri thấp giọng nói một tiếng với thị trưởng, sau đó đến gần bên tai Minh Thù: "Dẫn em đi ăn có được không?"

Minh Thù ngẩng đầu, mắt sáng trong suốt.

Cố Tri chịu đựng sự kích động trong đáy lòng, dẫn theo cô rời khỏi phòng phía trước.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 939: Thần Thám Thấy Quỷ (19)

Lúc này tất cả mọi người đều ở phòng phía trước nên không ai ở phòng ăn, đợi lúc thức ăn lên, Cố Tri ức hiếp Minh Thù một phen.

Minh Thù thấy hắn mang phần ăn của mình... nhịn.

"Em cảm thấy vụ án này có chỗ kỳ lạ gì?" Cố Tri vừa gắp thức ăn cho cô, vừa thảo luận cùng cô.

"Không biết." Đang ăn, ai muốn động não chứ.

Đối đãi thức ăn thì phải tôn trọng!

"Con trai thị trưởng và vợ thị trưởng đều chết trong nhà, thủ đoạn gây án như vậy chắc là người rất quen thuộc với biệt thự nhưng người của biệt thự đều có chứng cứ vắng mặt, rất kỳ lạ."

Đây chính là vụ án không tìm được nguyên nhân.

Nếu như có người mua chuộc hung thủ... vậy khẳng định phải là sát thủ chuyên nghiệp.

Nhưng nếu thực sự như vậy, vụ án sẽ càng khó phá hơn.

Minh Thù dừng lại: "Con dâu hắn có chút kỳ lạ."

"Hửm?"

"Nói không nên lời, chỉ là có chút kỳ quái." Minh Thù cúi đầu ăn cơm.

Mùi trên người cô ta có chút kỳ lạ.

Người mang thai nên mùi trên người chắc là sinh khí mạnh mẽ, vì có sinh mệnh mới.

Nhưng trên người người phụ nữ đó... quanh quẩn một tử khí rất nhạt.

Dường như đứa trẻ trong bụng... Là một cái thai chết.

Không nhìn kỹ cũng không thể phát hiện ra được.

"Chỗ nào..."

"Anh đừng nói chuyện, làm phiền tôi ăn."

Cố Tri câm miệng, im lặng nhìn cô ăn.

Thấy vợ ăn cũng là một sự hưởng thụ.

Sao vợ có thể đáng yêu như vậy?

Nếu như có người ngoài ở đây, nhìn thấy Cố Tri có lẽ tưởng hắn là một người đàn ông ngu ngốc nhìn Minh Thù cười ngây ngô.

Ăn cơm xong, hai người cùng nhau trở lại phòng phía trước.

Không ngờ lúc này bên cạnh thị trưởng có một người quen.

Diêu Doanh và một người đàn ông có chút giống nhau đang trò chuyện cùng thị trưởng.

Diêu Doanh đảo mắt liền nhìn thấy Minh Thù, vẻ mặt cô ta lập tức biến đổi.

Phiếu đổi đồ ăn vặt.

Minh Thù không hề keo kiệt cho cô ta một nụ cười thật lớn.

Đối đãi phiếu đổi đồ ăn vặt phải dịu dàng.

Nụ cười này rơi vào trong mắt Diêu Doanh đó chính là mượn cớ gây chuyện, là khinh miệt...

Khiến cô ta nhớ tới những việc đã qua trước đây.

Tựa như bây giờ còn có thể cảm thấy được nỗi đau đớn trên thân thể.

Ông Diêu cũng nhìn qua đó theo Diêu Doanh, vẻ mặt ôn hoà.

Ông Diêu chào hỏi với Cố Tri trước: "Cố tổng đội trưởng cũng ở đây."

Cố Tri chỉ tùy tiện gật đầu.

Mặc dù hắn là người cục tỉnh nhưng hắn còn có một lớp thân phận, dùng thái độ như vậy hoàn toàn phù hợp.

Ông Diêu nói hai câu với Cố Tri, ý đại khái chính là nhất định phải bắt được hung thủ bla bla...

Sau cùng, đổi đề tài khác: "Vị này chính là..."

"Cố vấn cục tỉnh mời." Cố Tri hơi nhướng mày: "Diêu tiên sinh có vấn đề gì?"

Ông Diêu nói: "Không có, chẳng qua là cảm thấy cô gái này có chút quen mặt."

Minh Thù cười híp mắt tiếp lời: "Tôi đánh con gái ông, ông còn cảm thấy tôi quen mặt, ông đói đòn à?"

Ông Diêu: "..."

Lửa giận trong lòng Diêu Doanh đụng một cái bốc lên.

Cô còn dám nói.

Ông Diêu ngăn chặn Diêu Doanh, ý bảo cô ta chớ làm loạn vì đang ở trong tang lễ của vợ thị trưởng.

Gương mặt ông Diêu vẫn ôn hòa dễ gần như cũ: "Cố vấn của tỉnh cục... rất có cá tính."

Giọng nói của Cố Tri bình tĩnh: "Cố vấn nào không có cá tính."

Rõ ràng là che chở cho Minh Thù.

Chỗ nào mà ông Diêu không nhìn ra.

Sao con bé Thiên gia lại dính líu quan hệ với Cố Tri rồi?

"Vâng vâng, người có bản lĩnh đều có chút nóng nảy, có thể hiểu được... có thể hiểu được." Ông Diêu cười tiếp lời.

Thị trưởng cũng nhìn ra hai nhóm người này không hợp nhau, nói với ông Diêu: "Diêu tiên sinh, mời tới bên này."

Ông Diêu kéo Diêu Doanh không cam lòng theo thị trưởng đi vào bên trong.

Cố Tri đưa tay nắm lòng bàn tay của Minh Thù: "Em mở miệng mượn cớ gây chuyện bọn họ làm gì?"

Có tật xấu nha!

"Tôi vui, tôi thích, anh quản được sao?"

Các câu chửi thề bay đầy trong lòng Cố Tri, nét mặt vẫn giữ được sự nhẫn nại: "Em biết họ Diêu đó là người thế nào không?"

"Hắn là ai đâu có liên quan gì đến tôi?"

"Ngay cả hắn là ai em cũng không biết, em lại dám mở miệng khiêu khích?" Muốn chết à!

"Người khiêu khích còn phải xem thân phận?"

Kẻ yếu đuối dễ bị ức hiếp không phải là phong cách của trẫm.

Trẫm thích nặn cứng thành mềm.

Cố Tri: "Không cần sao?"

Minh Thù: "Cần sao?"

Cho dù hắn là Ngọc Hoàng thì đắc tội cũng đã đắc tội rồi, giết trẫm cũng chỉ là văng ra chút máu mà thôi có gì mà ghê gớm chứ.

Mấy phút sau trẫm lại là một hảo hán!

Có nguyên địa phục sinh chính là không sợ hãi.

Cố Tri hết lời đáp lại.

Bình tĩnh, bình tĩnh.

Những gì vợ nói đều đúng.

...

Buổi chiều vẫn còn một đợt người, Cố Tri không chú ý, không biết từ lúc nào mà Minh Thù đã chuồn mất.

Lúc này cô ở vườn hoa nhỏ phía sau biệt thự.

Vườn hoa nhỏ xinh đẹp yên tĩnh, con dâu thị trưởng và Diêu Doanh ngồi dưới giàn nho cách đó không xa.

Diêu Doanh giống như đang an ủi con dâu thị trưởng.

Hai người ở bên kia nói chuyện một hồi, Diêu Doanh mới đứng dậy rời đi.

Minh Thù đợi Diêu Doanh đi, vụt đến trước mặt con dâu thị trưởng.

Cô ta khẽ ngẩng đầu, có chút ngạc nhiên: "Cô Thiên, cô lại lạc đường rồi?"

"Không có." Minh Thù nghiêng đầu nhìn bụng của cô ta: "Vừa rồi Diêu Doanh nói gì với cô vậy?

"Diêu Doanh?" Con dâu thị trưởng nghi ngờ: "Không nói gì, chính là an ủi tôi."

"Đứa con trong bụng của cô..."

Con dâu thị trưởng theo bản năng dùng tay sờ bụng, ánh mắt ảm đạm xuống: "Đứa con này... ngay cả cha của mình nó cũng không thấy được."

"Nó đã chết."

Con dâu thị trưởng vừa nghe nhưng không hiểu.

Ngẩng đầu nhìn cô gái trước mặt.

Một mái tóc dài suôn mượt tùy ý để sau ót, khuôn mặt xinh đẹp tinh tế, khóe miệng hơi nhếch lên cùng ánh mắt trong suốt cũng mang theo chút ý cười.

"Cô..." Con dâu thị trưởng đứng lên, vẻ mặt rất khó coi.

Cô cười cái gì?

Chồng của cô ta chết, rất buồn cười sao?

Giọng nói Minh Thù bình thản: "Tôi nói là đứa con trong bụng của cô nó chết rồi."

Đôi mắt của con dâu thị trưởng trừng lớn, chợt giận dữ: "Cô nói bậy bạ gì vậy?"

Sao con của cô ta lại chết được?

Cô không phải cố vấn của cục tỉnh sao?

Tại sao, tại sao phải nói như vậy!

Minh Thù nói: "Cô không tin có thể đi kiểm tra một chút, tử thai có thể kiểm tra đo lường ra được. Tử thai ở lâu trong thân thể của cô cũng không tốt đối với cô. Hơn nữa tử thai này... có chút không đúng. Tốt nhất cô nói cho tôi biết Diêu Doanh đã nói gì với cô."

"Cô đang nói gì vậy, sao con của tôi lại chết rồi?" Con dâu thị trưởng lui về phía sau, vẻ mặt hoảng sợ và không thể tin tưởng: "Rốt cuộc cô là ai? Cô đừng tới đây..."

"Lời của tôi cô cũng đã nghe rõ rồi."

Con người đối với lời mình không muốn nghe luôn sẽ chọn không nghe thấy.

Sự thật tàn nhẫn.

Nhưng sự thật dù thêm tàn nhẫn cũng phải nói ra.

Con dâu thị trưởng lắc đầu.

Không...

Không thể nào.

Cô nói bậy.

Cô ta lui ra ngoài vườn hoa cảnh giác che lấy bụng của mình, Minh Thù đứng không nhúc nhích, cô ta bèn xoay người chạy vào trong biệt thự.

Minh Thù thu tầm mắt lại, thuận tay hái một chùm nho trên giàn nho.

[Ký chủ, không phải cô đuổi người ta chạy đi để chiếm lấy nho chứ?]

"Ta là hạng người như vậy à?"

[Đúng vậy.] Chuyện này cô thực sự có thể làm được.

"Ta không phải."

Minh Thù hái một quả nho thả vào trong miệng.

Chua quá...

Đợi con dâu thị trưởng nói hết với thị trưởng. Lúc đến trước vườn hoa, Minh Thù đang cầm nửa chùm nho, từng quả một bỏ vào trong miệng.

Mọi người: "..."

Minh Thù: "..." Chua quá.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 940: Thần Thám Thấy Quỷ (20)

Minh Thù nói cái thai trong bụng người ta là thai đã chết, việc này dù là bất cứ người nào cũng sẽ nổi giận.

Còn chưa nói đó là đứa con duy nhất của con trai mới chết của thị trưởng.

Cái thai trong bụng của con dâu chính là cốt nhục của con ông ta.

Sắc mặt thị trưởng cực kỳ không tốt, trừng mắt nhìn Minh Thù: "Cố vấn Thiên, xin hỏi lời cô mới vừa nói là có ý gì?"

Minh Thù đang cầm quả nho: “Ý trên mặt chữ.”

Thị trưởng: “...”

"Cô ấy sẽ không nói lung tung, thị trưởng hay là nghe cô ấy giải thích xem thế nào đi.” Cố Tri lên tiếng nói giúp Minh Thù.

Chỉ một lúc không thấy cô.

Cô đã gây chuyện này cho lão tử!

Khóa ở nhà luôn đi!

Đáng giận!

"Không có gì để giải thích, mọi người không tin đi kiểm tra thì biết." Giải thích thật lãng phí thể lực, hơn nữa cô nói những người này cũng không tin, không bằng kiểm tra còn nhanh hơn.

Cố Tri cũng không biết làm như thế nào để giảng hòa cho cô.

Đây quả thật là...

Thiếu đòn.

Thế nhưng vợ mình mình cũng phải che chở.

Cố Tri chỉ có thể kiên trì, lôi kéo thị trưởng đi tới bên cạnh.

Thị trưởng nể mặt Cố Tri, không có lập tức truy cứu trách nhiệm của Minh Thù, thế nhưng kết quả kiểm tra không có vấn đề thì ông tuyệt đối sẽ không bỏ qua như vậy.

“Cô xác định sao?"

Trên đường đi bệnh viện, Cố Tri rất không yên lòng hỏi.

Minh Thù hỏi ngược lại: "Anh tin tưởng tôi không?"

Cố Tri không chút nghĩ ngợi nói: "Tôi đương nhiên tin tưởng em."

Dù vợ mình nói thế giới thế nào đi nữa hắn cũng tin tưởng.

Nếu không... Làm sao theo đuổi vợ?

Theo đuổi vợ phải có giác ngộ.

"Vậy không được rồi."

Minh Thù cầm mấy quả nho còn dư lại trong tay, vươn tay đưa cho Cố Tri.

Cố Tri: “...”

Vợ cho hắn ăn đồ?

Ngón tay Minh Thù chạm vào cánh môi hắn, Cố Tri ngậm một cái.

Thế nhưng hàm răng cắn một quả nho, trong khoảng khắc vị nho tản ra khắp họng.

Chua xót...

Sao mới nãy mặt cô không biến sắc mà ăn vậy?

Vậy mới thấy lạ sao cô lại đột nhiên tốt bụng như vậy, chịu chia đồ cho hắn ăn.

Thực sự là muốn hôn vợ.

Cố Tri muốn ói, Minh Thù nhìn hắn.

Hắn nén uất ức nuốt hết vào.

Trong xe chỉ có Minh Thù và Cố Tri, tấm màng trước mặt đã phủ xuống rồi, cho nên Cố Tri nuốt xong lập tức kéo Minh Thù vào lòng cúi đầu hôn.

Cố Tri lấy hơi: "Vợ thật ngọt."

Minh Thù bình tĩnh: "Tôi ăn kẹo, đương nhiên ngọt."

Cố Tri: "..."

Cút cút cút!

Cô đi đi!

Tâm tình lão tử khó lắm mới thăng hoa được! Cô nói một câu liền hủy hết tất cả.

Chia tay.

Phải chia tay!

Cố Tri buông Minh Thù ra, quay đầu nhìn ngoài của sổ xe.

Tức giận cần được dỗ dành.

Nhưng mà trai thẳng Thù không cảm nhận được, một mình ngồi ở bên kia không lo lắng không âu lo ăn kẹo.

Cho nên đến bệnh viện Cố Tri cũng rất tức giận.

Minh Thù nhìn thấy hắn là khuôn mặt tức giận, thế nhưng trong mắt thị trưởng, Cố Tri là khuôn mặt âm trầm.

Hắn cảm thấy có chút kỳ lạ, thế nhưng đứa cháu trai trong bụng con dâu quan trọng hơn.

-

Nhận được kết quả kiểm tra, hai tay thị trưởng đều đang phát run.

Tại sao có thể như vậy.

Lần kiểm tra tháng trước còn rất tốt, làm sao biến thành thai chết vậy?

"Đề nghị mau sớm giải phẫu, nếu không... sẽ tạo thành tổn thương với cơ thể người mẹ." Bác sĩ nghiêm túc nhắc nhở.

Thị trưởng nhìn về phía con dâu sắc mặt trắng bệch: "Rốt cuộc chuyện này như thế nào!"

Con dâu thị trưởng lắc đầu, cô cũng không biết chuyện gì xảy ra.

Vì chồng mất, một tháng nay cô cũng không có thời gian tới bệnh viện kiểm tra.

“Cô nói đi.”

"Con... Con không biết." Con dâu thị trưởng che mặt khóc.

Thị trưởng còn muốn quát lên, con dâu thị trưởng lại hôn mê bất tỉnh.

Chết từ trong trứng nước, thị trưởng vô cùng tức giận, cuối cùng vẫn run rẩy ký tên trên tờ giấy.

Con trai đã không còn, hiện tại cháu trai cũng bị mất.

“Cố vấn Thiên...” Trải qua nhiều chuyện như vậy, thị trưởng như già đi mấy tuổi: “Sao cô biết đứa bé trong bụng là... thai chết?”

Lúc này ông ta cũng không dám có bất kỳ sự coi thường nào với Minh Thù.

"Nhìn ra được."

"Nhìn?" Nhìn thế nào?

Minh Thù tùy ý ngồi trên ghế ngoài phòng phẫu thuật, không tiếp tục giải thích.

Thị trưởng đứng tại chỗ: "Theo như cố vấn Thiên thấy, đứa bé này... là bị người ta hại chết?"

"Cái này phải xem thai nhi lúc lấy ra." Chết từ trong trứng nước không phải nhất định do có người làm, cũng có thể là tự thai nhi ngừng phát triển.

Lời này của Minh Thù làm cho thị trưởng càng thêm bất an.

Nhà ông ta đã chết mất hai người.

Hiện tại ngay cả thế hệ sau của con trai cũng giữ không được.

Người nào ác độc như vậy...

Sao lại muốn đối phó với gia đình hắn.

Phẫu thuật rất thuận lợi, nhưng biểu cảm bác sĩ có chút khó coi, như là thấy chuyện khó tin gì đó.

Minh Thù yêu cầu thấy thai nhi.

Thai chết được để trong một cái khay.

Thai nhi ba tháng tuổi, đã thành hình người, nhưng bởi vì có vài cơ quan chưa phát dục hoàn toàn, nên rất khó nhìn...

Nhưng trong khay này có một đoàn thai chết...

Đã không thể dùng từ khó coi để hình dung.

Đen thui, tỏa ra một mùi khó chịu, khuôn mặt vô cùng mờ nhạt.

Nhưng vào lúc này, một đoàn bóng đen từ thai chết bay ra.

Là một đứa bé, nó liếc mắt nhìn Minh Thù sau đó hé miệng cười quái dị với cô.

“Linh hồn đứa bé.”

"Cái gì?" Cố Tri không nhìn thấy, nghe Minh Thù nói, hắn theo bản năng hỏi một tiếng.

Minh Thù kéo Cố Tri ra phía sau, nhìn cái linh hồn đè trên cái thai chết.

Cái này tuyệt đối không phải linh hồn em bé sơ sinh.

Cái hồn này ít nhất cũng phải mười tháng.

Nó từ từ bò xuống dưới đất, giống như không sợ Minh Thù tóm nó.

Chờ nó bò đến mặt đất, Minh Thù nhấc chân đạp xuống.

Linh hồn lộ ra một ánh mắt đắc ý châm chọc, tiếp tục bò về phía trước.

Một giây kế tiếp, tiếng rít chói tai vang lên.

Ánh đèn của phòng phẫu thuật bắt đầu lóe lên, tia sáng chói chang.

Nhiệt độ bốn phía chợt giảm xuống

Ngay cả Cố Tri cũng cảm giác được.

Hệ thống của hắn bắt đầu đổi đạo cụ, lúc này đã thấy cái hồn bị Minh Thù đạp.

Cố Tri: “...”

Thế giới này thật sự có quỷ.

Vợ cũng quá bạo lực!

Minh Thù ngồi xổm xuống, nhìn cái hồn bị dẫm kia: "Là ngươi hại chết đứa bé kia?"

Nguyên chủ có nhận thức sai lệch về quỷ của thế giới này.

Quỷ của thế giới này, rõ ràng có thể hại người.

Linh hồn giùng giằng, trong miệng phát ra tiếng kêu la thảm thiết, ánh mắt độc ác trừng Minh Thù.

Minh Thù cầm dao phẫu thuật đâm nó: “Đang hỏi ngươi đó, kêu cái gì vậy?”

“Ê a...”

“Nói tiếng người."

"Ê a!"

"... "

Cố Tri: "..." Vợ à, tên này rõ ràng không biết nói tiếng người mà!

Minh Thù phiền muộn lấy một viên kẹo từ trong túi ra, cái hồn này chết lúc mười tháng không biết nói tiếng người cũng không có gì kỳ lạ.

Vậy làm sao giao lưu?

Trẫm không biết nói tiếng quỷ!

Cô kéo cái ga giường bên cạnh, đắp lên thân của cái hồn, kéo cái chân nó đứng dậy.

Cố Tri lui về phía sau một bước.

Minh Thù nhìn hắn, Cố Tri giả bộ như không biết gì: "Em làm cái gì đấy?"

Minh Thù cố ý kéo cái hồn đến trước mặt hắn, Cố Tri và cái hồn mắt lớn trừng mắt nhỏ tức giận đè nén sự xúc động xuống.

Cái hồn không bị trói tới gần Cố Tri, nó vươn tay muốn ôm Cố Tri.

Cố Tri: “...” Dám phá thiết lập của lão tử, lão tử băm tay ngươi.

Linh hồn thở hổn hển tiếp tục dang tay.

Minh Thù đột nhiên vung mạnh qua bên cạnh, cái hồn đập trên bàn mổ "ê a" hét thảm một tiếng.

Đèn phòng phẫu thuật càng sáng hơn.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 941: Thần Thám Thấy Quỷ (21)

Minh Thù kéo theo linh hồn đi qua xem con dâu thị trưởng đã tỉnh lại.

Cô hỏi Diêu Doanh đã nói gì với cô.

Lần này con dâu thị trưởng không dám giấu diếm, nhưng Diêu Doanh chỉ nói chuyện với cô một lúc, hơn nữa lời nói cũng không có gì kỳ lạ.

"Lần trước thấy Diêu Doanh là lúc nào?"

Con dâu thị trưởng mù quáng khóc, giọng nói nghẹn ngào: “Khoảng cỡ... một tháng trước.”

"Khi đó, cô ta nói cái gì với cô?”

Con dâu thị trưởng vẫn như cũ lắc đầu, cô kể lại chuyện ngày hôm đó, lúc đó bọn cô gặp lúc đi dạo phố, sau đó chỉ cùng nhau đi dạo phố, ăn cơm.

"Sau khi cơm nước xong cô có cảm giác gì kỳ lạ không?”

Con dâu thị trưởng cố gắng nghĩ lại: "Dường như... bụng hơi căng đau... nhưng lúc về thì không sao rồi, tôi tưởng do đi dạo phố mệt quá... có liên quan đến Diêu Doanh sao?"

Vì sao cô luôn hỏi về Diêu Doanh?

Thị trưởng cũng hỏi: "Liên quan đến Diêu Doanh sao? Sao cô ta muốn hại gia đình tôi?"

Minh Thù nhìn linh hồn trên tay còn "ê a" kêu, nhếch miệng: “Sao tôi biết chứ.”

Minh Thù hỏi xong điều muốn hỏi, dẫn linh hồn đi ra ngoài.

Thị trưởng gọi cô lại: "Cố vấn Thiên."

Minh Thù quay đầu, thị trưởng mời Minh Thù và Cố Tri đi ra bên ngoài nói.

“Cố vấn Thiên, tôi biết trên thế giới này có một số không phải người, nếu cố vấn Thiên giúp gia đình tôi chuyện này, bao nhiêu tiền cũng không thành vấn đề.”

Chuyện xảy ra gần đây, vô cùng quái dị.

Cộng thêm những chuyện Minh Thù làm, dù cho thị trưởng tin khoa học nhưng lúc này cũng không đảm bảo trên thế giới này không có những thứ kia.

Tiền bằng đồ ăn vặt.

Khuôn mặt Minh Thù lập tức biến thành lưỡi liềm, giọng nói vui sướng: "Có tin tức tôi sẽ thông báo cho thị trưởng."

Thị trưởng: “...” Sao thái độ trước sau thay đổi nhanh như vậy?

Thị trưởng tiễn Minh Thù và Cố Tri đi.

Diêu Doanh, Diêu gia...

-

Từ bệnh viện đi ra, Cố Tri gọi điện thoại sắp xếp biệt thự trước, sau đó mới nhìn Minh Thù: “Đi đâu?”

Cô cũng không thể mang theo linh hồn này đi khắp nơi mà?

Minh Thù dẫn linh hồn lên xe: “Đi về văn phòng đi.”

Bên ngoài văn phòng có rất nhiều lời uy hiếp, mấy thứ này, ngoại trừ khiến cô làm ăn thất bại...

Đợi đã!

Làm ăn thất bại, không phải cô sẽ chết đói sao?

Phiếu đổi đồ ăn vặt còn rất thông minh!

Minh Thù đem linh hồn ném cho con tiểu quỷ trước văn phòng: “Canh chừng nó cho ta, nó chạy ta xử lý ngươi.”

Tiểu quỷ: “...”

Cố Tri: “...”

Văn phòng cũng có một con tiểu quỷ!

Còn là đàn ông!

Đàn ông!

Dao đâu?

Dao của lão tử đâu!

Được tự do, linh hồn định đứng dậy chạy mất, con tiểu quỷ kia nhào tới ôm lấy nó.

Linh hồn cắn cánh tay tiểu quỷ một cái, tiểu quỷ đau kêu một tiếng, bắt chân linh hồn lại, đập xuống mặt đất.

Minh Thù: “...”

Sau khi đưa nữ quỷ ở Hoan Lạc thành đi, cô mơ hồ có thể cảm nhận được mạnh yếu của những con quỷ này, cô cảm thấy tiểu quỷ ở văn phòng có chút lợi hại.

Nhưng không nghĩ đến hắn bạo lực như vậy.

Linh hồn bị đập đến đầu óc choáng váng, "ê a" gào thét.

"Nó gào gì vậy?" Minh Thù hỏi tiểu quỷ.

Tiểu quỷ: “Nó nói rất đau.”

"Tiếp tục đánh, đánh tới nó không kêu đau mới thôi."

Dù sao đánh quỷ một trận cũng không chết được.

Tiểu quỷ: “...” Cái gì gọi là đánh tới không kêu đau mới thôi?

Minh Thù xoay người đi về bàn làm việc, lúc này Cố Tri mới giả bộ mê man: "Em nói chuyện với ai vậy?"

Biểu cảm này, giọng nói này, không trao giải cho hắn thật là có lỗi với hắn.

Diễn kịch thì lão tử vô cùng chuyên nghiệp.

Kiên quyết không phá vỡ thiết lập.

"Tôi lẩm bẩm không được sao?"

“...”

Lão tử nói gì tiếp nữa đây?

Bình thường kịch bản không phải như thế!

Đủ chưa vậy!

Xét thấy còn có hai con quỷ, Cố Tri cũng không dám làm gì, chỉ có thể đứng tại chỗ.

Bên tai là tiếng kêu thảm thiết của linh hồn kia.

Hình ảnh này muốn quái dị cỡ nào thì quái dị như thế.

"Anh không đi?"

Minh Thù ngẩng đầu nhìn về Cố Tri.

Cố Tri hỏi ngược lại: "Tại sao tôi phải đi?"

Có phải cô lại muốn làm loạn nữa không?

Hừ hừ!

Lão tử không đi thì sao!

Minh Thù: “Anh làm xong việc rồi?”

Cố Tri: "Tôi sắp xếp xong rồi, hơn nữa bây giờ là lúc tan làm. Thời gian sau khi tan việc là của em."

Minh Thù: “...”

Số điện thoại của cục trưởng cục tỉnh là bao nhiêu vậy?

Loại phú nhị đại ăn không ngồi rồi này nên kêu về làm việc, nỗ lực đóng góp cho xã hội.

Minh Thù kéo cái ghế, ngồi trước mặt linh hồn bị đánh.

"Không phải em thực sự thấy quỷ chứ?" Minh Thù không cho hắn cơ hội, hắn chỉ có thể tự tạo điều kiện cho mình: "Trước đây tại bệnh viện, em nói chuyện với quỷ sao?”

Minh Thù nheo mắt: "Anh không sợ?"

Cố Tri nhếch miệng nở nụ cười lưu manh: "Có em ở đây, tôi sợ cái gì."

Minh Thù cười "ha hả".

Đáy lòng Cố Tri chửi thầm.

Hai người diễn viên im lặng nhìn nhau.

Một lát sau Cố Tri liếc một vòng bốn phía, có chút thấp thỏm tiếp tục hỏi: "Vậy rốt cuộc là có phải hay không? Nơi này có quỷ sao? Ở đâu?"

Minh Thù hù dọa hắn: "Bên cạnh anh."

Cố Tri ôm lấy Minh Thù, cảnh giác nhìn về phía bên cạnh.

Tuy hắn biết bên cạnh không có gì cả.

Nhưng cơ hội tốt như vậy không chiếm tiện nghi, hắn làm sao có thể gọi là đệ nhất thiên tài của vũ trụ.

Minh Thù nhìn hắn một lúc lâu, cũng không biết được rốt cuộc hắn thấy hay không thấy.

Lúc thăm dò tại bệnh viện, hắn không lộ ra một chút sơ hở nào.

Cái tên diễn viên này...

Tiểu quỷ: "..." Này hai người ôm ấp như vậy là đủ rồi! Nơi đây còn có một tiểu quỷ vị thành niên đó!

Tiểu quỷ vị thành niên: "Ê a ê a!"

Minh Thù ngăn Cố Tri, kêu hắn ngồi lên ghế: "Sợ thì đi đi."

Cố Tri nắm tay Minh Thù, giống như sợ rồi lại cố giả bộ bình tĩnh: "Không phải, không sợ. Vợ ở đây."

Minh Thù sờ đầu hắn, Cố Tri chịu đựng tức giận.

Vợ sờ một cái cao thêm một chút không tức giận.

Minh Thù không có đi ra khỏi người Cố Tri, chỉ dựa vào cái ghế bên cạnh: "Trả lời câu hỏi của ta thật đàng hoàng, nếu không ta tiếp tục kêu nó đánh ngươi, hiểu không?”

Linh hồn khóc chít chít gật đầu: "Ê a ê a!”

"Tại sao muốn hại đứa bé kia?"

Linh hồn "ê a" hai tiếng, Minh Thù nhìn về phía tiểu quỷ.

Tiểu quỷ chấp nhận phiên dịch: "Nó nói nó nghe lệnh làm việc, không biết tại sao phải hại đứa bé kia."

“Nghe lệnh ai?”

Linh hồn co lại thành một cục, tựa như sợ hãi, ngay cả tiếng "ê a" cũng biến mất.

Minh Thù mỉm cười: "Ngươi sợ? Người sai ngươi có thể giết ngươi, ta cũng có thể giết ngươi, hiện tại ngươi lại nằm trong tay ta, ngươi cảm thấy là ta giết ngươi nhanh hơn hay người kia nhanh hơn?"

"Oa!"

Linh hồn đột nhiên khóc lớn.

Minh Thù: “...”

Cảm giác này giống như ăn hiếp một đứa trẻ chưa ra đời.

Minh Thù vẫn mỉm cười: “Khóc nữa sẽ đánh ngươi.”

“Ê...” Linh hồn im lặng.

"Một lần cuối cùng, nghe lệnh ai!"

Linh hồn yếu ớt "ê a" một tiếng.

"Nó cũng không biết người kia tên thật là gì, chỉ biết người khác gọi hắn lão Bì. "

Lão Bì? Tên này rất lạ... nhưng người này thực sự không vừa đâu.

Minh Thù lại hỏi: "Vợ và con trai thị trưởng cũng do ngươi giết sao?”

Dường như linh hồn đang suy nghĩ vợ và con trai thị trưởng là ai, cuối cùng mới "ê a" kêu một tiếng.

Tiểu quỷ: “Đúng vậy.”

Minh Thù: “...”

Vụ án này làm sao kết thúc?

Linh hồn giết người?

Nếu thực sự nói như vậy, còn không bị những người phong kiến mê tín bắt vào phòng tối dạy dỗ sao?

Nhốt vào phòng tối có đồ ăn vặt không?

Nghĩ thôi cũng sợ rồi.

"Một vấn đề cuối cùng, tại sao ngươi có thể hại con người?"

“Ê a ê a...”

Một lát sau tiểu quỷ cũng không có phiên dịch.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 942: Thần Thám Thấy Quỷ (22)

"Nó nói... người đó tên là lão Bì, nó hay đi hút năng lượng của những con quỷ khác."

Hút đồng loại thu hoạch năng lượng.

"Ngươi có thể làm hại con người không?" Minh Thù hỏi tiểu quỷ.

Trước khi tới tiểu quỷ đã bị cô dạy dỗ một trận hơn nữa trước đây đồng loại không có sự khác nhau, cho nên tiểu quỷ có thể đối phó nó.

Tiểu quỷ suy nghĩ một chút: "Chưa thử qua."

Trước đây nó cũng hù dọa qua Thiên Tuế, nhưng căn bản không có làm qua hành động tổn thương nào cả.

"Tới đây, ngươi thử xem có thể bóp hắn hay không." Minh Thù không chậm trễ chút nào chỉ vào Cố Tri.

Cố Tri: “...”

Lão tử trêu chọc cô sao!

Dựa vào cái gì bóp cổ lão tử.

Tiểu quỷ nhìn Minh Thù, nghĩ đến dạo gần đây những đãi ngộ của mình ở nơi này và tiếng khóc "ê a ê a" thê lương của linh hồn em bé.

Nó bay tới bên người Cố Tri.

Cố Tri liếc nhìn Minh Thù.

Tiểu quỷ vươn tay...

Cố Tri đột nhiên quay đầu, tiểu quỷ đối diện với ánh mắt của Cố Tri, cặp mắt kia đen tối như mực lập tức quỷ cũng cảm thấy không ổn.

Trên người phảng phất có áp lực thực sự, làm cho nó không dám tiến thêm một bước nào nữa.

Nhưng rất nhanh thì ánh mắt Cố Tri chuyển sang mê mang, như là nhìn không thấy nó.

"Vợ..." Cố Tri dựa vào bên người Minh Thù.

Cô lại để cho con tiểu quỷ này bóp lão tử!

Sao không phải bóp cô vậy!

Bỏ đi...

Minh Thù ấn đầu Cố Tri lên người mình, cản trở ánh mắt hắn, hất hất cằm về phía tiểu quỷ, ý bảo nó bóp nhanh lên.

Tiểu quỷ: “...”

Người đàn ông này rất đáng sợ!

Vừa rồi trong khoảnh khắc đó, cảm giác hắn có thể thấy mình.

Hơn nữa...

Còn là sự cảnh báo đặc biệt đáng sợ.

Hu hu...

Hai người này đều không thể đắc tội.

Minh Thù cười rực rỡ: "Nhanh lên một chút!"

Tiểu quỷ cắn răng, bay tới, bóp cánh tay Cố Tri.

Tay nó xuyên qua cánh tay Cố Tri, không có bóp trúng.

Tiểu quỷ lập tức lui về bên người linh hồn em bé.

Coi như tiểu quỷ không lợi hại bằng linh hồn em bé, nhưng cũng gần như nhau, nhưng nó không thể chạm vào con người.

Vậy tại sao linh hồn em bé kia có thể làm hại con người? Chẳng lẽ là vì nó ăn đồng loại?

Minh Thù im lặng ôm Cố Tri, ngón tay khoát lên đầu vai hắn, tay kia đặt ở đỉnh đầu hắn, như có như không vuốt nhè nhẹ.

Cố Tri thoải mái chỉ còn thiếu hai tiếng khò khè.

Tiểu quỷ không đành lòng nhìn, ban ngày ban mặt mà hai người này không hề biết xấu hổ!

Một lúc lâu sau, Minh Thù buông Cố Tri ra, hắn ngã xuống phía dưới, Minh Thù nhanh chóng đỡ hắn.

Đôi mắt hắn nhắm chặt, hô hấp đều đặn.

Vậy cũng ngủ thiếp đi được sao?

Khóe miệng Minh Thù co giật, cô nhìn quanh bốn phía văn phòng căn bản không có chỗ để ngủ.

Quăng ra ngoài đi.

-

Lúc Cố Tri tỉnh lại, ánh sáng mờ nhạt bên ngoài cửa sổ chiếu vào, xung quanh vô cùng tối tăm.

Trời tối sao?

Cố Tri ngẩng đầu, khuôn mặt của cô gái bên cạnh bị ánh đèn điện thoại chiếu vào, lúc sáng lúc tối.

"Vợ..." Cố Tri kêu một tiếng.

Xung quanh tối sầm lại.

Sau đó là cánh môi hắn ấm nóng hẳn lên.

"Ồ..."

Đầu óc Cố Tri vừa mới tỉnh táo một chút, lại biến thành mơ hồ, không suy nghĩ được gì cả.

"Biết tôi đứng bao lâu rồi không? Buông tay!"

Cố Tri còn chưa lấy lại tinh thần sau khi bị hôn, giọng nói âm trầm của Minh Thù vang lên.

Sau đó cả người hắn bị xốc lên, có tiếng bước chân bước về phía cửa.

Cố Tri dựa vào cái ghế, một lát sau đưa tay sờ lên môi, mới vừa rồi là hắn ngủ mớ sao?

Dường như vợ hôn hắn.

Cố Tri nghe tiếng cửa mở, mà đối phương không hề có ý dừng lại.

Hắn nhanh chóng đứng dậy, ánh mắt quét về phía tiểu quỷ ngồi xổm trong góc, người ở ngoài cửa đã không thấy tăm hơi, bước chân hắn di chuyển đi về phía tiểu quỷ.

Tiểu quỷ: “...” Làm, làm cái gì vậy!

Cố Tri cao ngạo nhìn xuống tiểu quỷ, vặn vặn cổ tay.

Dám bóp lão tử.

-

"Là nơi này sao?"

Minh Thù nhéo linh hồn em bé, đứng bên ngoài tiểu khu, tay kia cầm bánh mì gặm.

Linh hồn em bé "ê a ê a" gật đầu.

"Dẫn đường."

Linh hồn em bé không dám phản kháng Minh Thù, trước đây vì Cố Tri dựa vào cô, cô không thể tùy tiện di chuyển nên nó nỗ lực chạy trốn, nhưng dù là cô không thể di chuyển, cũng có thể dễ dàng bắt nó lại.

Còn dữ hơn cả lão Bì kia.

Hu hu.

Người ta vẫn còn là con nít mà.

Người ta cũng không muốn làm chuyện xấu.

Đều tại lão Bì kia ép thôi.

"Đừng khóc, có ghê sợ hay không!"

"Ê a ê a..." Lại không có người có thể nghe, hu hu!

Linh hồn em bé cũng không có dẫn Minh Thù đi tới hộ gia đình ở tiểu khu, mà dẫn cô vòng qua lầu đơn, đi đến cửa sau.

Linh hồn em bé chỉ vào cánh cửa cách đó không xa.

"Ê..." Chính là chỗ này.

Minh Thù nhìn sang bên kia, cánh cửa rỉ sắt đứng sừng sững trong bóng đêm, nhìn không thấy ánh sáng.

Minh Thù ném cái túi đựng đồ trong tay xuống, đi về phía cánh cửa.

Còn chưa đến gần, cánh cửa soạt một cái từ bên trong kéo ra.

Một bóng đen từ sau cửa ló ra.

Nhảy vào bụi cây xanh biếc bên cạnh cực nhanh, xông về phía tường của tiểu khu.

Minh Thù khom lưng nhặt mấy cục đá từ dưới đất lên, cân nhắc, ném về phía bóng đen kia.

Bóng đen nghe tiếng gió, nghiêng người tránh sang một bên.

Tảng đá trúng bụi cây bên trong, tiếng "lộp bộp"... vang lên.

Nhưng bóng đen không ngờ chính là, theo sát phía sau còn có vài cục đá, hắn có thể tránh thoát một cục nhưng không thể đồng thời tránh khỏi nhiều như vậy.

Một cục đá trong đó trúng chân của hắn, bóng đen nhào về phía trước, lăn hai vòng trên mặt đất.

Trước mắt xuất hiện linh hồn của em bé, khuôn mặt nhăn nhúm.

Bóng đen kinh ngạc, đang muốn ngẩng đầu thì ngực vô cùng nặng, cả người bị đạp trên mặt đất.

"Chạy cái gì vậy, đuổi theo thật lãng phí sức lực."

Giọng nói nhẹ nhàng của cô gái từ đỉnh đầu vang lên.

Bóng đen không rên một tiếng nào, vỗ tay một cái gió lốc kéo tới mấy con quỷ đột nhiên xuất hiện giương nanh múa vuốt nhào về phía Minh Thù.

Mấy con quỷ này còn lợi hại hơn quỷ theo Diêu Doanh nhiều.

Bóng đen thừa dịp Minh Thù đối phó mấy con quỷ, nhanh chóng đứng lên nhấc chân chạy.

Minh Thù từ trong bồn hoa ngắt một nhánh cây, thuận tay lắc lắc, cành lá bị nát, bay lã chã xuống.

Tiếng quỷ kêu thảm thiết, nghe đến bóng đen tê cả da đầu chạy trốn với tốc độ nhanh hơn.

Bức tường của tiểu khu ở ngay phía trước, hắn nhảy lên một cái, trúng ngay biên giới của bức tường.

Nhưng vào đúng lúc này, một đống vật kỳ quái từ trên tường rào nện xuống.

Một đoàn nho nhỏ.

Không biết là cái gì.

Chợt lóe lên hết sức quái lạ.

Theo bản năng, hắn dang tay ngăn cản ở phía trước.

Đống đồ đạc kia rơi vào hắn cánh tay hắn, cánh tay răng rắc một tiếng, tiếp lấy cả người hắn rơi xuống bồn hoa phía dưới, hét thảm một tiếng.

Tiếng kia vừa gấp lại vừa bén nhọn.

Trong bóng đêm truyền ra, nghe đến tê cả da đầu.

Thú nhỏ run run lông đủ màu sắc trên người.

Con sen này thực sự càng ngày càng vô dụng, loại mặt hàng này cũng muốn nó ra tay.

Con sen cần thêm đồ ăn!

Phải thêm đồ ăn!

Muốn Mãn Hán toàn tịch!

Minh Thù chậm rãi đi tới khom lưng nhặt thú nhỏ lên ôm lấy, cao ngạo nhìn xuống bóng đen trong bồn hoa.

Minh Thù vuốt vuốt thú nhỏ, thú nhỏ rầm rì.

Minh Thù lại vuốt hai cái, thú nhỏ không tình nguyện phát ra ánh sáng.

Trong bồn hoa là một người đàn ông gầy trơ xương lôi thôi lếch thếch, mặc một chiếc áo khoác của công nhân làm vệ sinh.

Khá lớn tuổi, bộ dạng linh hoạt vừa rồi khác hẳn với độ tuổi của hắn.

Đây chính là lão Bì người sai khiến linh hồn em bé kia đi giết vợ và con trai của thị trưởng sao?

Thoạt nhìn tuyệt đối không có da chút nào!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 943: Thần Thám Thấy Quỷ (23)

Lão Bì ngay từ khi cảm nhận được sự xuất hiện của linh hồn đứa bé đã biết là sẽ có chuyện.

Nếu không có sự cho phép của hắn linh hồn đứa bé chắc chắn sẽ không ra ngoài trừ khi có người uy hiếp, cho nên phản ứng đầu tiên của hắn là rời khỏi nơi này.

Nhưng hắn không ngờ tới bản thân còn chưa kịp chạy thoát, thì đã thấy Minh Thù ngồi trong ký túc của hắn gặm bánh mì với dáng vẻ như một tên thổ phỉ.

Lão Bì: “???” Cô ta bị điên à?

“Lão Bì? Cái tên này của ngươi là ai đặt cho thế?”

Lão Bì bị một sợi dây trói lại ngoài đầu ra chẳng có chỗ nào động đậy được.

“Ngươi có biết ta là ai không? Ta khuyên ngươi mau thả ta ra.” Lão Bì kêu lên, giọng nói giống như mấy mụ phù thủy trong truyện cổ tích không phân biệt được là nam hay nữ.

Minh Thù rung đùi cười nhẹ một tiếng: “Thế ngươi biết ta là ai không?”

Lão Bì: “...” Hắn đương nhiên là biết cô gái này là ai.

Minh Thù mỉm cười nói: “Chút nữa ta còn phải đi ăn đêm, chúng ta nói nhanh nhé.”

Lão Bì: “???”

Cái quái gì thế?

Minh Thù đi thẳng vào vấn đề: “Ngự Quỷ thuật là gì?”

Lão Bì nheo nheo con mắt vốn đã rất nhỏ, lóe lên một tia nhìn lạnh nhạt: “Tại sao ta phải nói cho ngươi biết chứ?”

Minh Thù cắn bánh mì, hơi nghiêng đầu ánh sáng trên đầu cô chiếu xuống cũng nghiêng theo, từng tia sáng như vỡ ra đọng trong mắt của cô phát ra thành những quầng sáng long lanh.

Rõ ràng ánh mắt đó hết sức ôn hòa, không có chút sát khí nào nhưng không hiểu sao Lão Bì vẫn cảm thấy ớn lạnh.

Minh Thù thở dài, giọng nói nhẹ nhàng như thì thầm: “Cứ phải để ta động thủ thôi, ngươi đợi chút nhé đợi ta ăn xong bánh mì đã.”

Lão Bì: “…”

Lúc thì ăn đêm, lúc thì ăn bánh mì.

Cô ta đang giỡn với hắn đấy à.

Minh Thù phủi phủi tay, kéo Lão Bì ngồi lên ghế: “Đừng có kêu gào đấy làm người khác chú ý kéo đến không hay đâu, nếu như mà không chịu được thì nói cho ta biết Ngự Quỷ thuật là gì, được rồi ta bắt đầu đây.”

Vẻ mặt Lão Bì hết sức ngơ ngác.

Nhưng một giây sau cả người hắn đột nhiên run rẩy, cảm giác đau đớn như toát ra từ xương tủy.

“A!”

Thú nhỏ ngồi ở bên ngoài rung rung cái chân ngắn củn, một làn khí vô hình tỏa ra bao phủ lấy toàn bộ căn nhà.

Kêu to thế kéo theo người ngoài đến con sen lại bị người ta bắt, nó lại phải đi cứu, hừ!

Nửa giờ sau, Minh Thù miệng gặm bánh mì tay kéo Lão Bì ra ngoài, nói với thú nhỏ: “Đi thôi.”

Thú nhỏ nhanh nhẹn lăn đến, bám lấy quần áo Minh Thù leo lên ngồi trên vai cô.

Minh Thù cầm điện thoại bấm số gọi cho thị trưởng: “Thị trưởng ngài có muốn bắt tội phạm không? Đến bắt nhớ đem theo đồ ăn nhé, hung thủ tặng ngài luôn đó.”

Minh Thù đi ra khỏi khu chung cư, Cố Tri đứng trong bóng tối bóng dáng cao lớn dường như được phủ bởi một lớp sương mỏng, Minh Thù lặng lẽ nhìn hắn một lúc.

Mi mắt cô hơi cụp xuống che đi ánh rạng ngời trong mắt. Thú nhỏ nằm trên vai cô dùng chân cào cào cô, con sen ơi ngươi thay đổi rồi, trước kia ngươi chỉ thích có mình ta cơ mà!

Minh Thù liếc nó, ta thích ngươi lúc nào?

Thú nhỏ tiếp tục cào cào, trước kia, trước kia ngươi thích ta, giờ ngươi thay đổi rồi, ngươi không còn là con sen của ta nữa!

Minh Thù "hừ" một cái, được thôi ngươi đi tìm con sen khác đi dù sao thì ta cũng không nuôi nổi ngươi.

Thú nhỏ nghe như sét đánh ngang tai. Nó giơ giơ cái chân xù lông lên phản đối.

Ngươi, ngươi dám qua cầu rút ván à! Ngươi muốn xù mất bữa ăn thịnh soạn của ta sao, đừng có mà mơ!

Minh Thù nhún vai, có phải lần đầu đâu chứ ngươi kích động làm gì.

Thú nhỏ cảm thấy mình đang phải chịu hàng ngàn nỗi đau. Lần sau sẽ không làm lành với cô ta nữa, nó muốn thay con sen!

Thú nhỏ lắc mình một cái biến mất khỏi vai Minh Thù.

Minh Thù vuốt vuốt vai rồi kéo Lão Bì đi về phía Cố Tri.

Cố Tri vừa nhìn là đã nhận ra Minh Thù, liền bước nhanh về phía cô: “Hắn là ai?”

Mới có vài phút mà cô đã vác ở đâu về một tên thư sinh, à nhầm xấu xí như thế khẩu vị thay đổi chóng mặt thế cơ à?

“Hung thủ.”

“Hả?”

Hung thủ gì cơ?

Cố Tri một lúc lâu sau mới phản ứng được cô đang nói về hung thủ nào.

Trong phút chốc cả người đã cảm thấy không ổn.

Vợ cứ chơi ăn gian hoài phải làm sao đây, online đợi sốt ruột quá.

Thị trưởng đích thân tới. Lão Bì lúc này đang nằm trên đất, mắt trợn ngược trông như một con thú bị đánh ngất.

Ánh mắt thị trưởng chợt lạnh: “Là hắn sao?”

Chính là kẻ đã giết vợ, con và cháu của hắn sao?

Minh Thù: “Thị trưởng xin cho tôi nói thẳng, nếu ông muốn định tội chết cho hắn sẽ không dễ dàng chút nào vì hắn là kẻ sai khiến quỷ giết người, pháp luật của người sống không có tác dụng gì với người chết đâu.”

Thị trưởng đột nhiên ớn lạnh ánh mắt quét xung quanh, nơi này có quỷ à?

Hình như sau lưng thấy lành lạnh…

Người đàn ông này thường ngày quyết định chính sách của cả một thành phố giờ này, bây giờ lại thấy không biết phải làm thế nào: “Vậy…Vậy phải làm sao?”

Những chuyện này trước đây ông ta không bao giờ tin nhưng bây giờ lại không thể không tin.

Minh Thù rất thản nhiên nói: “Giết hắn báo thù dù sao thì ở đây cũng chẳng có ai, chỉ có trời biết đất biết tôi biết ông biết, yên tâm tôi sẽ giữ kín chuyện này.”

Thị trưởng: “…”

Cố Tri: “…”

Lão Bì còn một chút ý thức cũng run lên.

Người phụ nữ này thật là đáng sợ, dám xúi giục thị trưởng giết người, nhỡ như thị trưởng nhất thời kích động giết hắn thật thì sao. Người không có họ hàng thân thích như hắn nếu có biến mất thì cũng chẳng có ai đi tìm.

Thị trưởng đương nhiên là muốn giết tên hung thủ này để báo thù cho người thân. Nhưng ông ta không thể ra tay.

Ánh mắt thị trưởng tối xuống nhìn Lão Bì: “Ta là thị trưởng ta không thể giết người, ta không thể không tuân thủ pháp luật nếu ta mà làm như thế thì có khác gì những kẻ như hắn.”

“Thế thì ông cứ nhìn hắn tự do ngoài vòng pháp luật đi.”

Thị trưởng nhíu chặt lông mày lại. Nếu thực sự như lời của cố vấn Thiên nói hắn sai khiến quỷ giết người, thì ông làm sao có thể định tội cho hắn chứ.

Minh Thù thấy thị trưởng đang đấu tranh tư tưởng hết sức dữ dội nháy mắt nói: “Thị trưởng trong tay tôi có một bản ghi âm ông có muốn lấy không?”

Thị trưởng nhìn Minh Thù, Lão Bì ngạc nhiên cô ta ghi âm lúc nào vậy.

“Có yêu cầu gì không?” Thị trưởng hiểu ra ngay cô ta nói như vậy sẽ không dễ dàng gì mà đưa cho ông.

Minh Thù mím nhẹ môi nói: “Đơn giản ấy mà, mua đồ ăn vặt cho tôi là được rồi.”

Thị trưởng: “…” Điều kiện trao đổi gì vậy.

Cố Tri: “…” Tôi đưa cho em bao nhiêu thẻ như thế vẫn không đủ để em ăn sao? Sao em vẫn đòi đồ ăn của người khác thế.

Nhắc đến thẻ, đến bây giờ vẫn không thấy có tin nhắn báo trừ tiền nào, cô ấy nhận nhưng cũng không dùng.

Đoạn ghi âm Minh Thù đưa cho thị trưởng không phải là toàn bộ cuộc nói chuyện mà cô chỉ chọn đúng lúc hắn nói về việc giết người nhà thị trưởng để ghi âm, những cái khác thì không ghi lại.

Còn về Ngự Quỷ thuật…Từ thời xa xưa đã có một dòng họ được di truyền Ngự Quỷ thuật. Người của dòng họ này có khả năng nhìn thấy quỷ, có thể giao tiếp với quỷ.

Dòng họ được di truyền kỹ năng này là dòng họ Thiên, chỉ có người của Thiên gia mới học được thuật này một cách chính thống nhất.

Những người như Lão Bì học được chỉ là phiên bản lỗi của bí kíp Ngự Quỷ thuật từ Thiên gia lộ ra ngoài, được rất nhiều người thay đổi qua nhiều năm.

Trình tự luyện của họ được chia làm các cấp độ khai hồn, ngự quỷ, săn quỷ, luyện quỷ.

Luyện quỷ là cảnh giới cao nhất.

Lão Bì đã luyện tới cấp độ luyện quỷ vì chỉ có luyện quỷ mới có thể khiến quỷ giết người.

Trình tự luyện của Thiên gia cũng giống như vậy, nhưng cụ thể như thế nào hắn cũng không biết, vì hắn chưa được nhìn thấy thuật Ngự Quỷ chính thống bao giờ cả.

Còn Diêu Oanh học được đều là những cái đơn giản chỉ có thể khiến quỷ bảo vệ mình.

Lão Bì cũng chỉ làm việc giúp ônh Diêu, ông ta có vẻ như muốn lấy được bí kíp hoàn thiện của thuật này.

Diêu gia…

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 944: Thần Thám Thấy Quỷ (24)

Trong ký ức của nguyên chủ không có chút gì nhắc đến Ngự Quỷ thuật, mà cha của nguyên chủ lại không để lại vật gì có liên quan đến thuật đó.

Tuy nhiên theo những gì mà cô đã trải qua trước đây, cùng với sự thay đổi trong cơ thể của cô chắc chắn là có mối liên hệ với Ngự Quỷ thuật.

Nguyên chủ từ nhỏ đã có thể nhìn thấy quỷ, cha cô cũng không chủ động nhắc đến vấn đề này, lẽ nào nguyên chủ đã được khai hồn từ lúc đó rồi sao?

Khai hồn là có thể nhìn được quỷ.

Không ổn, phải ăn chút gì đó để bổ não mới được, hại não quá.

Minh Thù bình tĩnh lại mới phát hiện ra mình đang ở một căn phòng lạ, Cố Tri đã thay một bộ đồ ở nhà bước ra, nháy mắt với cô: “Em sao vậy?”

Một lúc sau Minh Thù mới nhớ ra là Cố Tri có nói là sẽ cung cấp chỗ ở cho cô, trước kia lúc thì cô ngủ ở văn phòng của Cố Tri, lúc thì ngủ ở văn phòng làm việc, không có chỗ ở cố định.

“Có hai phòng em chọn phòng nào?” Cố Tri lau tóc đến gần Minh Thù nháy nháy mắt: “Đương nhiên em có thể ngủ chung phòng với tôi, tôi không có ý kiến gì đâu”

“Nhưng tôi có ý kiến.”

Cái thứ yêu tinh này cả ngày chỉ muốn leo lên long sàng của trẫm, phải dập ngay lửa khi mới nhen nhóm mới được.

Cố Tri dựa vào gần cô cái đầu còn ướt nhẹp cọ vào làm ướt hết mặt Minh Thù: “Xem xét đi mà, cực phẩm đẹp trai dáng chuẩn như tôi khó tìm lắm đấy.”

Minh Thù cười khẩy một cái: “Có điều kỹ thuật kém.”

Kỹ thuật kém?

Lão tử kỹ thuật kém ư?

Em đã thử bao giờ đâu mà dám nói…

Phải bình tĩnh, bình tĩnh. Bình tĩnh lão tử có thể thắng.

Cố diễn viên hít một hơi thật sâu, ghé đầu sát vào tai Minh Thù hơi ngửa đầu ngậm nhẹ vào tai cô nói: “Kỹ thuật của tôi có kém hay không, em thử là biết mà.”

“Không cần.”

Minh Thù đẩy hắn ra cầm một túi đồ ăn vặt trên ghế lên chọn luôn một phòng đóng cửa lại, khóa Cố Tri ở ngoài một cách nhanh gọn.

Cố Tri nhìn cửa phòng bất lực dựa mặt vào cửa. Sao vợ không ngủ với mình, sao vợ lại không ngủ với mình. Thật là khó chịu quá!

Cố Tri đi vào nhà tắm xối nước lần nữa, hắn nằm trên giường nhưng không có cách nào ngủ được. Hắn ngồi bật dậy nhìn chằm chằm vào bức tường ngăn cách mình với vợ ánh mắt cuồn cuộn sát khí.

Tường: “…” Ta làm sai cái gì rồi sao?

Ngày hôm sau Cố Tri cho người dỡ bức tường đó ra.

Minh Thù: “…”

Hắn ta làm thật đấy à, người có tiền thật là ngang ngược đúng là không động vào được, không động vào được.

Tường thì dỡ rồi nhưng vẫn còn hai cái giường, Cố Tri lại gặp khó khăn.

Có cách nào giải quyết hai cái giường này một cách tự nhiên mà không giả tạo không?

Lúc đầu khi chọn nhà sao hắn lại đi chọn nhà có hai phòng cơ chứ, đầu óc hắn đúng là có vấn đề rồi.

"Reng...reng."

Cố Tri chân đạp lên giường hết sức bực dọc cầm điện thoại lên gắt gỏng: “Có chuyện gì?”

Hà Nhân Niệm ở đầu dây bên kia đơ mất vài giây: “Cố đội trưởng sao thế, ăn nhầm lựu đạn à, mới sáng ra…Hay là không được giải quyết nhu cầu?”

“Có gì nói nhanh lên.” Lão tử còn đang bận dẹp giường.

Hà Nhân Niệm: "Trước cậu bảo tôi đi điều tra văn phòng thập tam nguyệt, tôi điều tra được rồi."

Cố Tri nhấc chân ra khỏi giường, hỏi: “Là ai vậy?” Dám ức hiếp vợ lão tử.

“Hề hề, muốn tôi nói cũng được, Cố đội trưởng cậu nói cho tôi một chuyện đã.” Hà Nhân Niệm cười một cách nham hiểm.

Cố Tri nói theo phản xạ: “Dạo này không đi quét ổ gái đâu.”

Hà Nhân Niệm điên tiết chỉ muốn nhảy ra khỏi điện thoại đánh cho Cố Tri một trận, hắn nghiến răng nói: “Tôi muốn hỏi cậu với cố vấn Thiên thế nào rồi?”

“Cậu không nhìn ra à?”

Cố Tri nhìn bóng người ở ngoài phòng khách ánh mắt bỗng trở lên dịu dàng, hắn nhất định phải bỏ đi một cái giường!

“Ai mà biết được cậu nghĩ gì muốn chơi đùa thôi hay thật lòng, có điều bao nhiêu năm như vậy mà cậu không có cô gái nào bên cạnh tôi lại cứ tưởng cậu bị đồng tính… lần này là nghiêm túc đó hả?”

“Tôi đã nói giỡn bao giờ chưa?”

Hờ, ngẫm lại thì thấy cậu ta là thằng có thể đùa bất cứ lúc nào và ở bất cứ đâu. Mới hôm trước còn lừa hắn vào cục cảnh sát.

Đương nhiên là hắn biết Cố Tri vì sao lại lừa mình, là vì hắn làm những việc không ra gì, nhưng mà tất cả cũng là vì cái tên trai tân già này thôi. Nhọc lòng vì anh em, hắn đâu có sung sướng gì!

Cố Tri hạ thấp giọng, trong giọng nói nhẹ nhàng có vài phần cảnh giác: “Cả đời này tôi chỉ muốn ngủ với cô ấy.”

“Không chán à?” Nghĩ đến việc hắn cả đời chỉ ngủ với một người thật đúng là rất chán ngán.

“Ha ha, cái loại đến người yêu còn không có như cậu không hiểu được đâu.”

"Ai nói là tôi không có người yêu chứ?" Hà Nhân Niệm tức tối.

“Thay người liên lục cũng được gọi là người yêu ư?” Cố Tri cười nhạo: “Những người đó cùng lắm chỉ được gọi là bạn ngủ cùng thôi, cậu thích họ không? Đến mặt họ cậu còn chả nhớ nữa là.”

“…” Hà Nhân Niệm bị công kích đến mức không còn gì để nói, quyết định không thèm nói chuyện đến cái tên Cố đội trưởng đang đắm chìm trong men tình này nữa: “Là Diêu Doanh của Diêu gia thuê người làm, cô ta làm rất gọn gàng làm tôi điều tra mãi mới được.”

Nói xong Hà Nhân Niệm cúp máy luôn, nếu hắn không cúp máy có khi hắn sẽ tức đến phun máu mà chết mất. Có điều tên đó thực sự có thể thích người khác sao. Hà Nhân Niệm cười hết sức gian xảo bắt đầu phát tán tin này cho mọi người.

Dĩ nhiên lúc này Cố Tri không hề biết, hắn còn đang nghĩ về Diêu Doanh.

Diêu Doanh? Cô ta không phải chỉ là một kẻ thấp bé sao? Người như cô ta sao lại gây chuyện với vợ hắn chứ? Chẳng lẽ là ghen tỵ với sắc đẹp của vợ hắn sao?

Không được phải tìm cơ hội xử lý cô ta mới được. Dám ức hiếp vợ của lão tử, lão tử phải cho ngươi chết!

Cố Tri gọi điện cho ông Cố: “Cha, có phải cha với Diêu gia có hợp tác làm ăn phải không? Không, con không từ chức đâu, nhưng nếu cha dừng hợp tác với họ con sẽ đưa con dâu về ra mắt cha, ok thế nhé!”

“Ok cái gì thế?”

Cố Tri vội vàng cúp máy: “Không có gì.”

Minh Thù vẻ nghi ngờ nhìn hắn, nói: “Tôi ra ngoài đây.”

Cố Tri bước ra khỏi phòng: “Đi đâu thế?”

Lại ra ngoài làm loạn sau lưng hắn rồi.

“Đi bàn chuyện làm ăn.”

“Tôi đã nói là tôi nuôi em rồi mà.” Vợ đáng yêu như vậy không thể cứ thế cho đi ra ngoài được, phải nhốt trong nhà mới đúng. Hắn cau mày: “Văn phòng của em…”

Cố Tri nuốt mấy chữ "...Thì kiếm được mấy đồng" vào trong, nhoẻn miệng cười: “Em thích thì cứ mở, tôi ủng hộ em.”

Hu hu ánh mắt của vợ thật đáng sợ.

Minh Thù đi đến gần cửa thay giầy mở cửa, cô đột nhiên dừng lại quay đầu lại nói: “Tôi không cần anh nuôi, nhưng nếu anh mua đồ ăn vặt cho tôi thì tôi cũng không có ý kiến gì đâu.”

"Cạch." Cửa phòng đóng lại.

Cố Tri có chút không hiểu, không có ý kiến gì tức là sao? Chẳng lẽ trước kia cô ấy rất có ý kiến sao? Hừ có ý kiến mà ăn đồ của người ta mua nhiệt tình thế à.

Một phút sau, chỉ số thông minh của Cố đội trưởng đột nhiên tăng vọt tâm trạng vui ngây ngất như say.

Hắn nhìn vào chiếc giường trong phòng vẻ mặt lộ ra ý cười nham hiểm, hôm nay hắn nhất định phải dẹp bỏ cái giường này đi.

Giường: “…” Lúc ngươi ngủ trên ta đâu có nói vậy đâu.

Tường: “…” Nhìn kết cục của ta đi, ngươi đừng chống đối làm gì nữa đây mới chính là đàn ông.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 945: Thần Thám Thấy Quỷ (25)

Văn phòng của nguyên chủ từ trước tới giờ vẫn đăng tải thông tin trên mạng, cộng thêm nguồn khách hàng của những khách hàng cũ giới thiệu, không tính những kẻ được Diêu Oanh thuê đến quấy rối lần trước, thì thời gian này cũng có rất nhiều người muốn tìm đến Minh Thù để nhờ điều tra giúp.

Có điều trước kia đều bận việc của cục cảnh sát nên cũng không có thời gian tiếp nhận những hợp đồng này.

Bây giờ… cô phải kiếm tiền chứ.

Vì chính nghĩa!

Vì đồ ăn vặt!

Minh Thù và người ủy thác hẹn gặp nhau tại một quán trà sữa.

Người ủy thác là một cô bé, thần kinh có chút bất ổn, tuy nhiên thông qua cử chỉ của cô bé, có thể thấy được cô bé là con của một gia đình gia giáo.

Cô bé giọng nói nhẹ nhàng có đôi chút sợ sệt: “Em muốn nhờ chị điều tra cha của em, em nghi ngờ ông ấy là người đã giết mẹ em.”

Minh Thù nhướn mày.

Cô bé cúi đầu không nhìn thấy biểu cảm của Minh Thù, lấy trong cặp sách ra một phong bì: “Đây là tiền đặt cọc.”

Phong bì cũng có vẻ dày.

“Chỉ điều tra thế thôi sao?”

“…” Cô bé cắn môi tâm trạng hồi hộp xen lẫn do dự, vài phút sau mạnh mẽ gật đầu: “Vâng.”

“Được rồi.”

Minh Thù trao đổi một số thông tin, sau khi ra về thì lập tức bắt taxi đến khu vực nhà cô bé.

Giải quyết công việc xong sớm, sớm có thời gian ăn uống.

Đây là một khu biệt thự, cha của cô bé họ Bành là một thương gia có điều không phải xuất thân từ gia đình phú quý, trong giới thượng lưu bố cô bé được coi như là một nhà giàu mới nổi.

Bố mẹ cô bé cùng nhau xây dựng sự nghiệp, nên gia đình mới có được thành công như ngày hôm nay.

Nhưng hai năm gần đây mẹ cô bé bị mắc bệnh trầm cảm, bố về đến nhà là mẹ liền cãi nhau với ông cho nên những lần về nhà của ông sau này càng ngày càng ít, tính khí của mẹ cô càng ngày càng bất thường.

Cho đến thời điểm trước đây không lâu mẹ cô ở nhà đã xảy ra chuyện, bà ngã từ trên cầu thang xuống và qua đời.

“Xin lỗi cô không có sự đồng ý của chủ nhà, chúng tôi không thể để cô vào.”

Chưa làm được việc gì bước đầu đã thất bại rồi.

Minh Thù bị bảo vệ bên ngoài khu biệt thự chặn lại.

Chỉ còn cách sử dụng tuyệt kỹ leo tường gia truyền của trẫm thôi.

Có bức tường nào mà ngăn được trẫm cơ chứ.

“Chị ơi.”

Một giọng nói trong trẻo vang lên từ phía sau, sau đó Minh Thù bị một đứa trẻ ôm chặt lấy chân: “Chị đến thăm em phải không?”

Thăm cái đầu ngươi ấy.

Nữ chính à, đứa bé cứng đầu nhà ngươi lại đi lạc rồi này!

“Ơ, Tử Thần cháu ra ngoài lúc nào vậy? Mẹ cháu đâu rồi?”

Hàng Tử Thần ngửa mặt, nói: “Chị ơi, chị xem này em mua rất nhiều đồ ăn mình cùng ăn chị nhé?”

Minh Thù lúc này mới phát hiện ra dưới chân Tử Thần đặt một túi đựng đầy đồ ăn đủ màu sắc.

Hàng Tử Thần kéo Minh Thù đi về phía trước, bảo vệ gọi điện xong chạy ra ngăn lại.

“Cháu quen chị ấy.” Hàng Tử Thần quả quyết nói.

Bảo vệ nhìn Minh Thù một lúc cảm thấy cô gái này cũng không có vẻ gì là xấu xa chắc không vấn đề gì, Tử Thần lại nói quen cô, bảo vệ đăng kí xong thì để hai người đi vào.

Đi được nửa đường thì gặp bảo mẫu của Tử Thần đến đón.

Bảo mẫu có chút khó hiểu không biết cậu chủ nhỏ nhà họ đi đâu lại dẫn về một cô gái, có điều chuyện của chủ nhà bà ta cũng không tiện hỏi.

Nghe Hàng Tử Thần nói mấy ngày trước nó bị ốm cho nên

Mạnh Hàn đã đón nó về. Dĩ nhiên là bây giờ nữ chính cũng đang ở chỗ này.

Không hổ danh là nam chính rất mưu mô.

Minh Thù còn có việc phải làm, cho dù Tử Thần có nhiều đồ ăn vặt đến thế nào đi chăng nữa cô vẫn cứ phải rời đi.

Nhân lúc bảo mẫu không chú ý Hàng Tử Thần lon ton chạy theo Minh Thù.

Minh Thù: “…”

Đứa bé này chắc chắn sẽ đổi được rất nhiều đồ ăn vặt.

“Em gọi điện cho mẹ em đi nhé, nếu không chị sẽ bị nhốt vào phòng tối đấy.” Bắt cóc trẻ em là phạm pháp đó.

Hàng Tử Thần ngoan ngoãn cầm điện thoại của Minh Thù gọi cho mẹ. Gọi điện xong Minh Thù mới đưa nó đến mai phục ở bên ngoài biệt thự Bành gia.

“Chị ơi chúng ta đang chơi trò chơi gián điệp phải không ạ?” Hàng Tử Thần bắt chước Minh Thù ngồi xuống, trên khuôn mặt bụ bẫm ngập tràn tò mò và hứng khởi.

“Không phải.”

“Thế chúng ta đang chơi gì vậy ạ?”

“Bắt quỷ.”

Hàng Tử Thần chớp chớp mắt: “Chị ơi chị cũng nhìn thấy bọn họ à?”

Minh Thù nghiêng đầu nhìn cậu bé bên cạnh, ánh mắt Hàng Tử Thần sáng lên như tìm được người bạn cùng sở thích với mình.

Minh Thù trả lời: “Ừm.”

Hàng Tử Thần chu môi: "Cha mẹ đều không tin em nói, em biết mà họ chắc chắn tồn tại."

“Em nhìn thấy được họ từ khi nào?” Con trai của nữ chính nhìn được quỷ sao?

Trong kịch bản hình như không có viết… Có điều ưu ái nhân vật chính cũng không có gì là lạ.

Hàng Tử Thần nhớ lại: “Từ lúc em còn rất nhỏ.”

“Em không sợ sao?”

“Bọn họ không làm hại em, bọn họ còn chơi với em nữa.” Hàng Tử Thần nói lanh lảnh.

Vốn cũng chỉ là gặp giữa đường nên Minh Thù chỉ hỏi sơ qua, quay đầu tiếp tục nhìn về hướng biệt thự nhà họ Bành.

Ông Bành có lẽ không ở nhà, có điều trong khuôn viên biệt thự có người đang đi lại trong vườn, lại là một phụ nữ.

Cô bé thuê Minh Thù là do ông Bành sau khi vợ chết không lâu thì đưa về một người phụ nữ, cộng với cô bé trước kia đã từng nhìn thấy bố cùng người phụ nữa này ở cùng nhau.

Biểu hiện của ông Bành sau khi vợ chết có chút kỳ lạ, thường xuyên thất thần hay giật mình khi có người gọi.

Nỗi nghi ngờ của cô bé càng ngày càng nhiều thêm, cuối cùng quyết định thuê người điều tra.

Minh Thù dẫn Hàng Tử Thần đi vòng qua phía sau biệt thự.

“Chị ơi, ở kia còn có một anh.” Hàng Tử Thần chỉ vào chỗ góc tối. Minh Thù cũng nhìn thấy, cô bế Hàng Tử Thần đi về phía con quỷ đang đứng ở góc tối.

Con quỷ đó cứ đứng im nhìn chằm chằm về phía bọn họ. Nó tưởng rằng bọn họ cứ thế mà đi qua không ngờ bọn họ dừng lại, cô gái đó còn cười với nó.

“Người anh em, ta có chút chuyện muốn hỏi ngươi.”

Quỷ: “…” Cô ta nhìn thấy mình sao?

Hắn kích động như một đứa trẻ sau đó mới hỏi: “Cô muốn hỏi gì?”

“Nữ chủ nhân trong nhà này sao lại chết ngươi có biết không?”

Con quỷ lắc đầu: “Tôi mới chết nên không rõ, nhưng trong căn biệt thự này còn có một con ma nữa ông ấy ở đó rất lâu rồi, để tôi dẫn mọi đến gặp ông ấy.”

Hắn nói con quỷ đó chỉ ở trong biệt thự chưa bao giờ ra ngoài. Mọi người phải đi vào trong mới gặp được nó.

Minh Thù dẫn Hàng Tử Thần leo vào trong biệt thự, tránh khỏi những người làm trong biệt thự đến chỗ lão quỷ đó.

Lão quỷ này bình tĩnh hơn rất nhiều, Minh Thù hỏi nó về nguyên nhân cái chết của nữ chủ nhà nó còn biết ra điều kiện với cô.

Giúp những con quỷ này hoàn thành tâm niệm cô còn được thêm sức mạnh, vì thế Minh Thù không có lý do gì từ chối nó.

Có điều…

“Bà nó, ngươi chết đã trăm năm nay rồi ta đi đâu mà tìm hài cốt cho ngươi chứ?”

Theo như quan sát của cô thì những con quỷ này sau khi chết không nhất thiết là sẽ ở cạnh xác của mình, mà sau khi chúng biến thành quỷ thì chỗ ở cũng được chọn một cách tùy ý, cho nên với những con quỷ đã chết hàng trăm năm như thế này ai mà biết được hài cốt và linh hồn của nó cách nhau mấy ngàn dặm chứ.

“Hài cốt của ta ở ngay dưới căn biệt thự này, ngươi đào lên là sẽ thấy.”

“Đây là nhà của người ta ngươi lại muốn ta đào lên, ngươi điên à.”

“Ngươi không đào sao?” Lão quỷ cười cười nói: “Người của Thiên gia giờ biết từ chối thỉnh cầu của ta rồi sao? Không sợ bị trời phạt sao?”

Minh Thù nheo nheo mắt: “Ngươi biết người của Thiên gia sao?”

Từ chối lời thỉnh cầu của quỷ còn bị trời phạt sao?

Vấn đề là trời phạt cái gì thế? Ăn được không?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 946: Thần Thám Thấy Quỷ (26)

Lão quỷ quan sát Minh Thù một lượt: “Có ai lại không quen biết người nhà họ Thiên các người.”

Người nhà họ Thiên các người?

“Sao lại có thể quen biết chứ?”

Lão quỷ có chút bối rối: “Nói thế nào nhỉ, có thể nói người nhà họ Thiên các người trong mắt của quỷ hồn như bọn ta, giống như một ngọn đèn vô cùng sáng vậy, ta cho dù có đứng cách xa thế nào đi chăng nữa vẫn có thể nhìn thấy nó. Nhưng mà cô bây giờ… hình như chỉ vừa mới bắt đầu nên vẫn còn hơi yếu.”

Lão quỷ lại nói: “Ngay cả việc họ bị trách phạt ta cũng không biết, hèn gì nhiều năm như vậy cũng không gặp qua người nhà họ Thiên, họ Thiên không còn người nối nghiệp hay sao?”

Minh Thù: “…”

Lão quỷ thấy Minh Thù xắn tay áo, bèn lui về phía sau nhẹ nhàng bay lên, hèn nhát nói: “Được rồi, để ta nói cho cô biết. Người của Thiên gia không thể từ chối yêu cầu mà loài quỷ chúng ta đưa ra, nếu như cô từ chối, sức mạnh của cô ngay lập tức đánh bật lại chính bản thân cô, đừng hỏi ta lý do vì sao, ta không phải người của Thiên gia nên ta không biết, ta cũng chỉ là nghe nói vậy thôi.”

“Vậy nếu các ngươi muốn giết người phóng hỏa, xưng vương xưng bá hay là bay ra vũ trụ thì người nhà họ Thiên vẫn phải đáp ứng hay sao?”

“Dĩ nhiên không phải vậy rồi, phải có quy tắc chứ... Người nhà họ Thiên mới là người biết rõ quy tắc nhất, ta chỉ biết rằng người của Thiên gia không thể từ chối thôi.” Ánh mắt lão quỷ dao động, rõ ràng là đang nói dối.

“Ta không biết những quy tắc đó là gì cả.”

Lão quỷ liếc một cái: “Cô rốt cục có phải người của Thiên gia không vậy?”

Những thứ này, còn cần hắn phải nói hay sao.

“Ta cũng có chút nghi ngờ.” Trẫm có lẽ là được nhặt về đó.

Lão quỷ: “...”

Cô thành thật như vậy, bảo ta làm sao nói tiếp đây?

Lão quỷ nói: “Một trăm năm nay người của Thiên gia đều không hoạt động nhiều, mười năm trở lại đây thì ngay cả một chút bóng dáng cũng không nhìn thấy, giống như những con quỷ ở cùng thời với ta, cũng có thể gọi là có chút quen biết, không có các người thì họ không thể hoàn thành chấp niệm của mình, vậy nên những con quỷ ấy không thể thoát khỏi thế giới này, việc này đối với quỷ mà nói đúng là vô cùng khốn khổ.”

Minh Thù: “Đã biết sẽ khốn khổ, vậy tại sao trước đó còn có chấp niệm để làm gì?”

Khi chết thì lạc quan một chút chẳng phải tốt hơn sao.

Lão quỷ khóe miệng giật một cái: “Đều là lần đầu tiên chết, ai mà biết được sẽ biến thành như vậy? Nếu không, còn cần Thiên gia các người làm gì nữa?”

Minh Thù suy tư một chút, hỏi: “Ngươi có biết những thứ như mở hồn, đuổi quỷ không?”

Lão quỷ hắng giọng một tiếng, lấy tư cách của một vị tiền bối đi trước nói: “Đương nhiên là biết rồi, khai hồn, đuổi quỷ, săn quỷ, độ quỷ, đây chính là Ngự quỷ thuật của Thiên gia các người mà.”

“Độ quỷ?”

“Chính là giúp quỷ hoàn thành chấp niệm.”

Lão quỷ bày ra vẻ mặt coi thường, cô ngay đến điều này mà cũng không biết: “Tức là giải thoát cho họ.”

“Không phải là luyện quỷ ư?”

“Luyện quỷ?”

Lão quỷ sắc mặt kỳ quái: “Đó không phải là phương thức của Thiên gia? Cô hỏi cái này để làm gì... Cô cô cô lẽ nào muốn làm chuyện xấu xa gì ư?”

Minh Thù: “...”

Lão quỷ hoài nghi: “Cô có thực sự là không biết bất cứ điều gì không đó?”

“Nếu không phải vậy, tôi có thời gian ngồi đây mà tán gẫu với ông chắc?”

Trẫm không bận chắc! Trẫm không cần yêu thích đồ ăn vặt chắc!

Lão quỷ: “...”

Lão quỷ còn muốn Minh Thù giúp hắn đào thi thể, vậy nên bèn dịu dọng một chút: "Những gì ta biết được cũng không nhiều, nếu thực sự muốn biết mọi việc của Thiên gia, cô có thể đi tìm một người phụ nữ tên là Lưu Tuyền, những việc như vậy đều là do bà ta nói cho ta biết."

"Tìm bà ta ở đâu?"

"Ta cũng đã lâu chưa gặp qua bà ấy, cô có thể đến Quỷ Diện sơn tìm thử xem, bình thường nếu như không có chuyện gì đặc biệt thì bà ta đều ở đó."

Lưu Tuyền?

Lại là một cái tên xa lạ.

Quỷ Diện sơn rốt cuộc lại là nơi quỷ quái nào đây.

Minh Thù lôi điện thoại ra tìm định vị.

Quỷ Diện sơn…

Định vị cho thấy ngọn núi thuộc phong cảnh của vùng này, là ngọn núi chưa được khai phá, còn lý do tại sao lại gọi là Quỷ Diện sơn thì không có ghi chép gì cả.

Phía trước có một ngọn Tứ Ảnh sơn rất nổi tiếng.

Thật đau đầu.

Ngự Quỷ thuật của Thiên gia có liên quan rộng như vậy sao?

Minh Thù lấy ra một túi đồ ăn vặt: "Ngươi rốt cuộc có thấy bà chủ nhà này chết như thế nào không?"

Đây mới là mục đích chính khiến trẫm đến đây.

-

Lão quỷ quả thực có biết Bành phu nhân của nhà này chết như thế nào.

Hôm đó Bành phu nhân ở lại bệnh viện trị liệu, Bành tiên sinh len lén mang tiểu tam về nhà qua đêm, còn lý do tại sao lại muốn đem về nhà ư... Có thể là do cảm thấy kích thích.

Có ai ngờ Bành phu nhân nửa đêm trở về nhà, bắt gặp được hai người bọn họ, sau đó trong khi giằng co, tiểu tam lỡ tay đẩy Bành phu nhân xuống lầu.

Bành tiên sinh và tiểu tam làm giả hiện trường án mạng rồi mới rời đi.

Bành tiên sinh sau đó có lén lút quay trở lại, tất nhiên là không có ai trông thấy.

Bành phu nhân vốn có chứng trầm cảm, hơn nữa bác sĩ còn nói gần đây Bành phu nhân có xuất hiện ảo giác, nói năng lung tung, cho nên khi bà ấy vô tình ngã xuống lầu, hầu như không có gì đáng nghi ngờ.

Sự thật chính là như thế.

Minh Thù đưa Hàng Tử Thần rời khỏi ngôi biệt thự, cô gái kia vẫn còn ở trên sân cỏ.

Bộ dạng cô ta rất thanh thản, không hề giống hung thủ giết người một chút nào.

Minh Thù đưa Hàng Tử Thần trở về.

Vừa đúng lúc gặp phải Mạnh Hàn và Hàng Hàng.

Hàng Hàng buông tay Mạnh Hàn ra rồi ôm lấy Hàng Tử Thần: “Tử Thần, có ai làm hại con không?”

“Vẫn tốt.” Minh Thù đưa mắt nhìn đến chỗ Mạnh Hàn đang đứng: “Nếu không có chuyện gì thì tôi đi trước vậy.”

“Chị ơi, tuần sau chúng ta cùng nhau đi chơi có được không.” Hàng Tử Thần đột nhiên nói: “Mẹ ơi, để chị đi cùng với chúng ta có được không ạ.”

“Cái này…”

“Mẹ!”

Hàng Tử Thần ôm lấy Hàng Hàng làm nũng.

Hàng Hàng bất đắc dĩ nói: "Vậy con đi hỏi chị xem, nếu như chị đồng ý với con, thì mẹ sẽ mời chị đi cùng chúng ta, có được không?”

Hàng Tử Thần trượt xuống đất, chạy đến trước mặt Minh Thù, ngước khuôn mặt nhỏ nhắn lên hỏi: “Chị ơi, tuần sau gia đình em muốn đến Tứ Ảnh sơn chơi, chúng ta cùng nhau đến đó có được không?”

Cha và mẹ luôn bỏ lại hắn một mình, hắn cũng không biết tìm ai cùng chơi với mình.

“Chị không có thời gian…”

Đợi đã.

Minh Thù lôi điện thoại di động ra, lúc trước cô tìm định vị, hình như có thấy Tứ Ảnh sơn...

Tứ Ảnh sơn nằm bên cạnh Quỷ Diện sơn.

Còn nữa...

Kịch bản gần như cũng nên đổi thành nam nữ chính cùng nhau tham gia buổi họp lớp vậy?

Minh Thù tắt điện thoại di động, mỉm cười đổi giọng: “Được thôi, khi nào thì đi nhỉ?”

“A, chị ấy cũng đi cùng chúng ta!” Hàng Tử Thần cao hứng nhảy cẫng lên.

Hàng Hàng không ngờ Minh Thù có thể đồng ý, ngẩn người, không biết nên nói gì tiếp theo.

Cô bảo Hàng Tử Thần đi hỏi, chỉ là muốn Hàng Tử Thần sau khi bị từ chối sẽ không làn ồn nữa.

“Thứ bảy tuần sau, tại khu nghỉ dưỡng ở Tứ Ảnh sơn.” Mạnh Hàn nói: “Cô và Cố Tri có thể cùng nhau tới đó.”

Cố Tri?

Cố Tri cũng tham gia ư?

Không đúng...

Trong kịch bản dường như không có xuất hiện Cố Tri mà.

“Chị, chị nhất định phải tới đó!” Như vậy là hắn có thể cùng chị nói chuyện về những người khác.

“Ừm.”

-

Minh Thù rời đi thì ngay lập tức gọi điện cho người ủy thác của mình.

Đối phương vô cùng kinh ngạc.

Vừa mới trải qua một thời ngắn đã có kết quả rồi sao?

Biểu hiện khác thường của thần thám chính là nhanh như vậy sao.

Cô nữ sinh chỉ muốn Minh Thù điều tra xem rốt cuộc cha cô có giết mẹ cô hay không, cũng không có bảo cô tìm chứng cứ.

Vậy nên khi Minh thù nói đáp án cho cô nữ sinh ấy nghe, cô ta vô cùng ngạc nhiên.

Tại sao lại không giống với những gì ở trong phim?

Chẳng phải nên là...

Có rất nhiều bằng chứng để chứng minh kết luận của cô hay sao?

"Tôi chỉ phụ trách việc cho cô đáp án chứ không phụ trách việc điều tra quá trình."

“Nhưng... Cô làm như vậy, tôi làm sao có thể tin tưởng cô?” Không có bằng chứng gì cả, cô ta làm sao biết lời cô nói là thật hay giả.

Minh Thù dùng điện thoại di động lên mạng, để cho cô nữ sinh tự xem tin tức cô vừa thay đổi.

“Tôi chỉ phụ trách việc đưa cho cô kết luận của mình, cô tin hay không thì tuỳ.”

“Cô…” Làm gì có ai làm ăn như vậy cơ chứ.

Tuy rằng nói rằng cách làm việc của Minh Thù thật kỳ quái, thế nhưng cô nữ sinh cuối cùng vẫn chọn cách tin cô.

Chắc là do Minh Thù cười lên trông thật không giống như đang lừa dối người khác.

Một khi biết được đáp án, tuyệt đối sẽ không ngoảnh mặt làm ngơ, mặc dù không phải là do cha cô ta giết, nhưng ông ta lại bao che cho hung thủ.

Cô nữ sinh nhìn Minh Thù: “Cô có thể giúp tôi tìm bằng chứng không? Tôi có thể trả thêm tiền cho cô!”

“Việc này cô tìm cảnh sát điều tra đi.” Tìm chứng cứ rất phiền phức, số tiền đó thật không dễ kiếm mà.

“Cảnh sát… sẽ không tin tôi đâu.”

“Hãy đến tìm người này.” Minh Thù đưa cho cô nữ sinh một tấm danh thiếp: “Cố gắng lên.”

Cô nữ sinh không hiểu gì, cầm lấy tờ danh thiếp.

Hồi lâu sau mới nhìn đến cái tên được ghi trên danh thiếp.

Trần Văn ư?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 947: Thần Thám Thấy Quỷ (27)

Cố Tri ở trong nhà đi lui đi tới cả ngày, ngay cả giường cũng làm gãy rồi, Minh Thù trở về nhìn thấy toàn bộ căn nhà không hề có ranh giới nào nữa, tất cả được kết hợp lại thành một căn phòng lớn.

Minh Thù cũng không nói gì, chỉ hỏi hắn: “Cuối tuần sau anh có muốn đi Tứ Ảnh sơn không?”

“Không đi.” Cố Tri nghi hoặc: “Em hỏi cái này làm gì?”

Vừa rồi Hà Nhân Niệm gọi điện thoại hỏi hắn có đi không, vì muốn đi với vợ mà hắn đã từ chối rồi!

Người nào cũng không quan trọng bằng vợ được!

Ừ!

Đúng là như vậy!

Nhưng cô làm sao biết được chuyện này, chẳng lẽ là Hà Nhân Niệm tên khốn kia âm thầm quyến rũ vợ của lão tử?

“À, anh muốn đi.”

Cố Tri: “…”

Một giây sau đó, Cố Tri chạy vào nhà vệ sinh, móc điện thoại di động ra gọi điện thoại cho cái tên khốn kia: “Hà Nhân Niệm, tôi sẽ đi Tứ Ảnh sơn.”

"… Cố tổng đội trưởng, cậu làm sao có thể thay đổi nhanh như vậy chứ? Lúc nãy cậu rõ ràng còn dõng dạc từ chối tôi cơ mà!"

Cố Tri bình tĩnh nói: “Bây giờ tôi muốn đi đó, không được sao?”

Hà Nhân Niệm bèn chịu thua: “Được rồi, cậu thắng. Vậy thứ bảy tuần sau tôi lái xe qua đón cậu nhé?”

“Không cần.”

Cố Tri từ chối rồi cúp điện thoại luôn.

Nhìn người đàn ông đẹp trai sáng ngời ở trong gương, Cố Tri khẽ nhếch môi.

Như thế này mới gọi là đẹp trai chứ!

Cố Tri đi ra ngoài gọi đồ ăn mang về.

Cơm nước xong, Cố Tri không biết xấu hổ đến bên cạnh Minh Thù, mạnh mẽ ôm cô: “Hôm nay thế nào rồi, có muốn anh giúp gì không?”

“Tôi đã giải quyết xong rồi.”

Câu trả lời đột ngột khiến Cố Tri không kịp chuẩn bị, suýt chút nữa không thể thở được.

Vậy muốn hắn tới đây làm gì?

Những nhân vật nam chính khác... Chẳng phải đều việc gì cũng có thể làm được hay sao? Nữ chính có bất kỳ khó khăn nào đi nữa, thì chỉ cần nhân vật nam chính vung tay lên là có thể giải quyết rồi.

Vì sao đến lượt hắn, cái gì cũng không được dùng là sao?

Hắn không dễ dàng mới có được thân phận tốt như vậy.

Vì sao lại không cho hắn cơ hội thể hiện cơ chứ!

Minh Thù nghĩ đến lão quỷ kia: “Còn có một việc.”

Cố Tri lấy lại tinh thần: “Chuyện gì, em nói đi.”

Minh Thù "ồ" một tiếng: “Tôi muốn đào biệt thự nhà người khác.”

Cố Tri: “…” Em nói lại lần nữa.

Bà nó chứ, không có việc gì tự nhiên đào biệt thự nhà người khác làm cái gì.

Biệt thự đó chọc tức gì em ư!

Cố Tri sau một hồi chửi thề, mới kiên nhẫn hỏi: “Đào nhà ai mới được chứ?”

Ai bảo đây là vợ của hắn, cô có muốn đào sao Hỏa đi chăng nữa, hắn cũng phải làm cho cô.

“Mạnh Hàn...”

Cố Tri: “…”

Dao của lão tử đâu.

Trước hết cứ giết cô đã!

Mạnh Hàn nhiều biệt thự như vậy, em muốn đào cái nào! Mạnh Hàn có quan hệ gì tới em! Em nói mau!

Minh Thù bổ sung nốt câu còn dở: “Hàng xóm của hắn.”

Cố Tri lập tức nói: “Một lát nữa tôi cho người đi đào lên.”

Không phải Mạnh Hàn là tốt rồi.

Nhân vật nam chính có sức quyến rũ lớn, hắn sợ vợ mình lầm đường lạc lối.

-

Gần đến lúc đi ngủ, Cố Tri sau khi tắm rửa xong thì ở phòng khách đi lui đi tới vài vòng.

“Vợ, có phải chúng ta nên đi ngủ rồi không?”

Minh Thù nét mặt bình tĩnh: “Vẫn còn sớm.”

“Đã mười một giờ rồi, không còn sớm nữa.”

Minh Thù liếc mắt nhìn hắn: “Cuộc sống về đêm bây giờ mới bắt đầu.”

Cố Tri không dám lên tiếng, hắn đi tới trước ghế sô pha không cho Minh Thù xem ti vi, hắn nhìn Minh Thù rồi bật cười: “Vợ nói không sai, cuộc sống về đêm bây giờ mới bắt đầu.”

Minh Thù đột nhiên bị nhấc bổng lên, cô theo bản năng ôm lấy cổ Cố Tri.

Cố Tri cúi đầu xuống hôn lên mặt cô một cái, mập mờ nói: “Anh mang vợ đi sống cuộc sống về đêm.”

Giường trong phòng hình như bị hắn thay mới rồi, chiếc này so với chiếc cũ còn rộng hơn rất nhiều.

“Cố Tri, anh đừng quá đáng.”

“Quá đáng đến mức nào rồi?” Cố Tri đem Minh Thù thả lên giường, lấy thân áp sát lên người cô, từ phía trên ôm trọn lấy cô:

"Lúc trước anh có nói qua rồi, nuôi em một ngày ba bữa cơm... Nói lời thì phải giữ lấy lời, không phải sao."

Một, ngày, ba, bữa cơm.

Bà nó chứ, cái này mà cũng có thể gài bẫy trẫm sao?

Có tấm chăn mềm mại phía dưới, hắn như muốn cùng cô rơi vào trong đó.

Cố Tri chậm rãi hôn xuống, hôn đến khi toàn thân Minh Thù mềm nhũn ra, không có tinh thần suy nghĩ về vấn đề một ngày ba bữa nữa.

"Cố Tri…"

Cố Tri chặn lời nói của cô, ngón tay trượt vào bên trong quần áo, chậm rãi kéo lên từng chút một.

Đồ vật trước mắt Minh Thù bắt đầu chuyển động, mờ mờ ảo ảo, có chút không chân thật.

-

Ngày hôm sau.

Minh Thù từ trên giường đứng dậy, ánh mặt trời chiếu trên người cô, mang theo không khí man mát của mùa thu.

Ngoài cửa sổ không biết là loại chim gì đang hót líu lo.

Bàn tay ấm áp nắm nhẹ bả vai rồi nhẹ xoay người cô lại, cho cô một cái ôm ấm áp.

Cố Tri ôm trọn cô vào lòng: "Vợ, ngủ thêm với anh một chút."

"Tôi đói rồi." Minh Thù nói.

“Một lát nữa rồi ăn sáng...” Cố Tri hôn cô.

“Tôi đói rồi.” Minh Thù lặp lại.

Cố Tri thở dài, quấn quít lấy môi Minh Thù một lúc rồi mới xoay người xuống giường: “Muốn ăn cái gì? Cháo ở phường Đức Thiện không tệ, có thích không?”

Minh Thù nằm lỳ ở trên giường, lười biếng nói: “Ừm.”

“Canh củ sen cũng không tệ, có thích không?”

“Ừm.”

"Có thích bánh ngọt không?"

“Ừm.”

“Thích anh không?”

“Không.”

Cố Tri: “…”

Như vậy mà cũng phản ứng kịp sao?

Khỉ thật! Lại dám lừa gạt lão tử! Đáng phê bình!

Cố Tri giận dữ lấy điện thoại di động, gọi người ta mang đồ ăn sáng đến nhà.

Sau đó chống tay lên giường, cúi người xuống nhìn cô: “Biểu hiện tối hôm qua của anh có tốt không?”

Minh Thù đôi mắt hơi rũ, nghe vậy cô thoáng mở mắt ra vài phần, nhưng vẫn còn mang theo vài phần buồn ngủ: “Muốn nghe những lời nói thật hay nói dối?”

Cố Tri không nghe: “Em không qua lại cùng người khác nữa có được hay không, về sau chỉ có anh thôi.”

Vậy anh hỏi làm cái quái gi chứ!

Minh Thù vùi đầu xuống gối, không muốn để ý cái tên mới sáng sớm đã lên cơn thần kinh này.

Cố Tri lại không buông tha cho cô, vẫn cứ quấn lấy cô.

Cuối cùng đánh nhau với Minh Thù một trận.

Đánh nhau theo nghĩa đen.

Hoặc có thể nói là đơn phương bị đánh.

Cố Tri thầm nghĩ: Nhất định là do hắn tối hôm qua không đủ nỗ lực, mới để cho vợ sáng sớm hôm nay còn có sức lực mà đánh người.

Mấy ngày kế tiếp, Cố Tri bận việc vụ án của thị trưởng, tuy rằng đã bắt được hung thủ, cũng có bản ghi âm, nhưng muốn định tội hắn còn có chút khó khăn, quan trọng là phần liên quan đến bộ phận khoa học.

Cho nên Cố Tri những ngày sau đó, bận rộn đến mức ngay cả nắm tay vợ cũng không thể, tự nhiên không thể có cơ hội để nỗ lực.

Tức chết lão tử rồi.

Từ chức trở về kế thừa gia sản của gia đình, quên chuyện đó đi!

Mà trong khoảng thời gian này, tình hình Diêu gia cũng không tốt lắm.

Lão Bì bị bắt.

Cố gia bên kia đột nhiên muốn huỷ hợp tác, nếu thực sự huỷ hợp tác thì Cố gia cũng sẽ có tổn thất, nhưng Cố gia có sản nghiệp lớn, căn bản không để ý những việc như vậy.

Diêu gia tất nhiên không đồng ý như vậy, nếu thực sự mất đi quan hệ hợp tác với Cố gia thì vô cùng phiền phức.

Ông Diêu cũng đoán được điều này, Cố gia làm như vậy có thể có liên quan tới Minh Thù

Dù sao thì lần trước cũng đã thấy cô và Cố Tri ở cùng một chỗ.

Cố Tri là đứa con trai độc nhất của Cố gia, mặc dù hiện tại đang ở trong cục, nhưng sau này hắn nhất định sẽ trở về kế thừa gia nghiệp.

Ông Diêu dốc sức níu kéo sự hợp tác với Cố gia.

Cố gia ban đầu còn đồng ý gặp bọn họ, về sau trực tiếp không cho gặp nữa.

Kiên quyết cắt đứt hợp tác với bọn họ.

Mất đi trợ thủ đắc lực là lão Bì, ông Diêu hành động không còn thuận lợi như trước nữa, hơn nữa Cố gia… giống như con đại bàng lớn trong giới kinh doanh vậy, ai biết được họ có khả năng làm ra chuyện gì kỳ lạ hay không?

Ông Diêu chỉ có thể tìm kiếm đối tác khác.

Cố Tri bên này vượt qua biết bao nhiêu khó khăn chông gai, cuối cùng cũng có thể đến được phía trước Tứ Ảnh sơn, giải quyết xong mọi việc, hắn dùng một hơi để xin phép cục trưởng cho hắn nghỉ.

Vụ án của thị trưởng đã kết thúc rồi, lại không có vụ án nghiêm trọng nào, cục trưởng hào phóng phê duyệt cho hắn nghỉ.

Cố Tri vui sướng thu dọn đồ đạc, chuẩn bị cùng vợ đi hẹn hò.

Trong núi cũng tốt, có thể bồi dưỡng tình cảm với quê hương đất nước.

Hắn cảm thấy vợ đã thích hắn hơn một chút rồi.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 948: Thần Thám Thấy Quỷ (28)

Tứ Cảnh sơn.

Sở dĩ ngọn núi này có tên như vậy là vì đứng ở trên núi có thể ngắm được quang cảnh bốn mùa.

Đương nhiên là vẫn không thể ngắm nhìn hết được.

Nhiều mùa vẫn không thể ngắm rõ ràng được.

Thế nhưng số lượng du khách đến nơi đây chưa bao giờ giảm.

Trên Tứ Cảnh sơn có một trang viên, bình thường rất ít khi mở cửa nhưng lần này có người đến nhận thầu.

Cố Tri và Minh Thù cùng ngồi cáp treo lên đó.

Hà Nhân Niệm ôm một người đẹp xa lạ đứng chờ ở bên ngoài trạm cáp treo.

"Tôi đang thắc mắc vì sao đột nhiên cậu lại thay đổi quyết định, thì ra là muốn mang cố vấn Thiên tới."

Nói xong, gã nháy mắt với Minh Thù: "Quả nhiên tiếng nói của cố vấn Thiên vẫn có trọng lượng hơn, cái tên này từ lúc tốt nghiệp đến giờ đều không tham gia bất cứ hoạt động nào."

Hèn gì không thấy Cố Tri xuất hiện theo như kịch bản, thì ra là hắn không tham gia.

Nhưng tính cách của Cố Tri cũng vốn dĩ là vậy mà.

"Chắc là do tôi đẹp quá."

Giọng nói của Minh Thù tràn ngập ý cười: "Đội trưởng Cố của các anh vẫn thường hay ao ước có khuôn mặt đẹp giống như tôi."

Cố Tri: "..."

Lão tử không thèm đẹp giống như cô! Chỉ có con cái mới cần thừa hưởng nét đẹp đó của cô.

"Ha ha."

Hà Nhân Niệm huých tay Cố Tri: "Lần này cậu vấp phải đá thật rồi sao?"

Cố Tri đẩy Hà Nhân Niệm ra: "Sao lắm lời thế?"

Trong lúc bọn họ tán gẫu, có hai chiếc cáp treo nữa cũng đã đi lên tới nơi.

Mạnh Hàn mang theo mẹ con Hàng Hàng đi đến.

Người còn lại chính là Diêu Doanh. Nhìn thấy Minh Thù và Cố Tri đang đứng cùng nhau, sắc mặt của cô ta có vẻ không được tốt cho lắm.

Nếu như Mạnh Hàn không ở đây, có lẽ cô ta đã nổi khùng ngay tại chỗ.

"Chị ơi!"

Nhìn thấy Minh Thù, Hàng Tử thần liền vui vẻ chạy đến.

Cố Tri trơ mắt đứng nhìn một con gấu con đang xum xoe ôm lấy chân vợ mình.

Không biết Cố Tri nghĩ tới chuyện gì, chỉ thấy khuôn mặt hắn tối sầm lại, một phát xách thằng bé con ra chỗ khác.

"Hu hu hu."

Mạnh Hàn thấy thế lập tức chạy đến.

Hàng Tử Thần ôm ngực ho khan, khuôn mặt tràn đầy vẻ ấm ức: "Chị ơi..."

"Mạnh Hàn, anh trông con trai cho cẩn thận." Cố Tri kéo Minh Thù lại gần mình: "Nếu chạm vào vợ tôi một lần nữa, tôi chặt tay nó!"

Mạnh Hàn: "..."

Dám xách con tôi, tôi còn chưa thèm tìm anh tính sổ nữa là.

"Thật ngại quá!" Hàng Hàng ôm lấy Hàng Tử Thần từ trong tay Cố Tri, nhẹ nhàng giải thích thêm: "Chỉ là nó rất quý mến cô ấy mà thôi."

"Tôi còn thích cô ấy hơn nữa kìa."

Hàng Hàng: "..."

Minh Thù thấy mình được người ta tỏ tình liền chủ động tiến tới ôm lấy Hàng Tử Thần, tặng cho nó một viên kẹo rồi nói: "Đi nào."

Hàng Hàng vô cùng lúng túng. Việc này... Không thể trách con trai cô được!

Mạnh Hàn cố tỏ ra bình tĩnh nhưng ánh mắt lại tràn đầy sự hả hê, vội vã đuổi theo Hàng Hàng.

Cố Tri: "..."

Dao đâu?

Mau mang dao của lão tử ra đây!

Cố Tri ngẩng đầu, bắt gặp ánh mắt của Diêu Doanh, hắn liếc mắt ra đằng sau, trong lòng nảy lên một ý tưởng cực kỳ táo bạo.

Diêu Doanh thấy vậy liền vội vã lùi lại một bước.

Người này...

Có điều gì mờ ám chăng?

Đôi môi đỏ mọng của cô khẽ mím chặt. Bỗng nhiên Cố Tri chạy vụt qua, đuổi theo đám người Mạnh Hàn.

Đến khi Cố Tri đuổi kịp, Cố Tri bỗng nhiên cảm thấy lạnh toàn thân, hắn như bị gió bão quét qua.

Mọi người đều đi cả rồi, Hà Nhân Niệm dựa vào người đẹp kia cười như điên: "Ha ha ha..."

Cố Tri lườm hắn: "Cậu cười cái gì?"

"Cậu mà cũng có ngày hôm nay sao?" Hà Nhân Niệm nắm lấy cằm người đẹp tiếp tục nói: "Cục cưng, anh đã nói với em rồi, gieo gió thì gặt bão, nếu vẫn chưa gặp quả báo thì chẳng qua cũng là do thời điểm chưa tới mà thôi."

"Giờ đã đến lúc rồi đó."

Bình thường Cố Tri chèn ép bọn họ cho lắm vào.

Hiện tại tên yêu nghiệt này cuối cùng cũng có người đến thu phục.

Thật đáng đời!

Lúc Cố Tri đi đến, Mạnh Hàn và Hàng Hàng đang giúp Minh Thù nhận thẻ phòng.

Trong đại sảnh có rất nhiều người, họ xúm lại thành một vòng để nói chuyện.

Minh Thù đang dựa vào cửa uống sữa tươi.

Cố Tri đi tới, cô đưa cho hắn thẻ mở cửa phòng.

Cố Tri liền tươi tỉnh hẳn lên.

Hắn cầm lấy thẻ phòng rồi cúi đầu nói với cô bằng giọng điệu buồn bã: "Về sau đừng ôm Hàng Tử Thần nữa được không?"

"Vì sao lại không được ôm? Tôi cảm thấy nó rất đáng yêu."

Cho trẻ con đồ ăn vặt thực sự là điều đáng yêu chết đi được.

Cố Tri nhíu mày: "Anh không thích."

"Cố Tri." Giọng nói trong trẻo của cô vang lên: "Anh đang nói năng lung tung cái gì vậy?"

"Không có gì..." Cố Tri yếu ớt đáp lại.

Hắn chỉ muốn tỏ rõ thái độ của mình.

Hắn không thích người khác chạm vào cô.

Đặc biệt là con gấu đó.

Con gấu con cũng không được.

Minh Thù nhìn bộ dạng ấm ức kia cũng không biết phải làm sao, cô cũng không đành lòng tiếp tục trêu hắn nữa.

"Về phòng đi."

"Ừ."

Trở về phòng để làm gì?

Cô muốn đánh hắn một trận sao?

Hắn không muốn!

Hừ!

Lúc đi ngang qua phòng khách, Cố Tri được không ít người tiến tới chào hỏi. Hắn chỉ tùy tiện đáp lại vài câu rồi nhanh chân theo Minh Thù trở về phòng.

Cố Tri vừa đóng cửa lại, bỗng có một cánh tay vươn qua người hắn khóa trái cửa, cánh tay còn lại chống sang bên cạnh ép cả người hắn dựa vào cửa.

Dáng người cô tuy không cao bằng hắn, nhưng khi trông thấy cô cười nhếch miệng, hắn lại cảm thấy mình thấp đi không ít.

Tim của Cố Tri đập càng lúc càng nhanh

"Thình thịch... Thình thịch."

Tim hắn dường như muốn nhảy cả ra bên ngoài.

Cố Tri vội nuốt nước bọt.

Khuôn mặt của cô càng ngày càng gần, mãi đến khi cảm nhận được hơi thở của cô, hắn mới thực sự nhận ra rằng cô đang chủ động hôn hắn.

Cố Tri cảm thấy ngơ ngác.

Lần trước là ở chỗ của hắn, lần này là ở chỗ của cô, lần nào hắn cũng không hề có cơ hội chuẩn bị để phản kháng lại. Mọi sức lực dường như đều bị cô cướp hết sạch.

Sau trận mưa rền sấm chớp, Minh Thù lim dim nằm sấp lên người hắn, hơi thở của cô phả vào ngực hắn.

Cho nên lồng ngực của hắn cũng từ đó mà dần dần nóng lên.

Mặc dù Cố Tri biết cô không ngủ, nhưng hắn cũng không thể biết được cô đang nghĩ gì.

Cố Tri ôm chặt cô: "Vợ à, tôi rất thích em."

Cả gian phòng chìm vào yên lặng.

Mãi một lúc sau, Minh Thù mới chậm rãi nói: "Nếu có một ngày anh phát hiện ra mình chỉ đang nằm mơ, tôi cũng chỉ là hình ảnh mơ hồ trong giấc mộng đó."

Đầu ngón tay Cố Tri run lên, cô ấy phát hiện ra chuyện gì rồi sao?

Hắn liền thăm dò: "Ý em là sao?"

"Muốn xem anh thích tôi đến mức nào mà thôi."

Ngay cả giọng nói của cô cũng không phát hiện ra được chỗ nào không bình thường.

Là do ký ức của hắn đã bị xóa sạch hay đấy chỉ là sự trùng hợp?

Cố Tri muốn đáp lại nhưng cuối cùng lại không thể lên tiếng. Thân thể của hắn dường như đã bị mất không chế.

Cố Tri vội vàng áp chế sự kích động, thân thể mới dần dần bình tĩnh lại.

"Cho dù là mơ nhưng tôi vẫn muốn ở cùng với em mãi mãi."

Cố Tri tỏ rõ lập trường của mình. Thực ra hắn sớm đã quyết định rồi.

Nếu như không thể mang cô đến thế giới của hắn.

Vậy thì hắn sẽ bước vào thế giới của cô.

Minh Thù chồm người dậy, chăn tơ tằm trên người cô khẽ rơi xuống, để lộ ra đầu vai mềm mại, trên đó vẫn còn in lại những dấu vết mờ nhạt.

Cố Tri ngắm nụ cười của cô.

Đó không phải nụ cười mang theo sự lừa lọc như mọi khi.

Cũng không mang theo bất kỳ cuồng nhiệt nào mà là một nụ cười tràn đầy ấm áp.

Cô chậm rãi cú đầu ngậm lấy môi hắn.

"Ưm..."

Trước mắt Cố Tri như tối sầm lại, ý thức cũng dần trở nên mơ hồ.

Người hắn dần nóng lên, bên trong dường như có thứ gì đó đang di chuyển, cuối cùng hoàn toàn chìm vào trong bóng tối.

"Mong rằng anh đừng để cho tôi phải thất vọng."

Minh Thù xoay người lại nằm bên cạnh hắn, cả người cô dường như cũng đang phát run.

Thú nhỏ từ trong mê man tỉnh lại, cảm nhận được có điều gì đó không bình thường, trong lòng vô cùng lo lắng gào thét.

Ngươi đang làm cái gì vậy? Đó là sức mạnh căn bản của ngươi, ngươi thực sự điên rồi sao nên mới đi tìm cái chết?

"Vẫn chưa điên." Minh Thù khẽ đáp lại: "Nếu như sau này có thể trở về, ta muốn tìm hắn thì sẽ càng dễ dàng hơn, với lại cũng có cho hắn được nhiều đâu."

Minh Thù tiếp tục tự thầm thì: "Hệ thống bị phá vỡ kia có lý lịch không rõ ràng, ta cũng phải đề phòng một chút chứ."

Ngươi ngươi ngươi....

Tức chết ta rồi!

Thú hai chân thì có gì tốt chứ! Vừa xấu xí lại không có lông!

Hứ!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 949: Thần Thám Thấy Quỷ (29)

Cố Tri ngất đi từ lúc nào không hề hay biết. Đến khi hắn tỉnh lại, Minh Thù sớm đã không còn ở trong phòng.

Cố Tri: "…"

Cố Tri không tình nguyện mặc quần áo vào.

Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì vậy?

Hắn kiểm tra người mình, không mất tay mất chân, cũng không mọc thêm thứ gì kỳ quái.

Thân thể không có chỗ nào kỳ lạ cả.

Nhưng hắn làm sao có thể bị hôn đến choáng váng cả người được?

Lúc Cố Tri bước xuống dưới khách sạn, thời gian ăn cơm cũng đã qua. Từ trong đám người đang vui vẻ trò chuyện, Hà Nhân Niệm nhìn thấy Cố Tri thì lập tức vui mừng ra mặt.

Gã lập tức giơ tay ra hiệu chào hỏi hắn.

Cố Tri bước tới, hai tay vẫn để yên trong túi quần: "Có nhìn thấy Thiên Tuế không?"

"Không thấy." Hà Nhân Niệm lắc đầu: "Không phải cô ấy ở cùng với cậu sao? Mà… hai người…"

Hai mắt của Hà Nhân Niệm ánh lên những tia nhìn đầy ẩn ý.

Tất nhiên mọi thằng đàn ông đều hiểu ánh mắt đó nghĩa là gì.

Cố Tri nhấc cao cổ áo lên giả vờ như không hiểu. Trên cổ hắn vẫn còn những dấu vết cô lưu lại, hắn không muốn cho người khác nhìn thấy chúng.

Đó là những dấu hôn cô để lại riêng cho mình, làm sao có thể tùy tiện cho người khác xem.

[Cửu thiếu à, cậu biết như thế này gọi là gì không?]

Là gì?

[Là loại người trong nóng ngoài lạnh.]

Cố Tri cười lạnh, các ngươi có muốn lão tử đây biểu diễn độ lạnh cho mà xem không.

[….] Một khi Cửu thiếu đã muốn xuất chiêu, đừng dại gì mà động vào hắn.

“Nào Cố Tri, qua đây cùng tâm sự đi.”

“Cố Tri, từ khi tốt nghiệp xong là chẳng thấy mặt mũi của cậu đâu, nghe nói cậu không thừa kế gia nghiệp, vậy bây giờ cậu đang làm gì?”

Một người ở bên kia vẫy tay gọi Cố Tri.

Cố Tri đem tất cả căm phẫn trong lòng liếc bọn họ một cái, Hà Nhân Niệm đau đầu đỡ trán, ông nội này lại đang muốn lôi kéo thù hận rồi.

“Không làm gì cả, chỉ bắt chước làm một tên chơi bời lêu lổng giống như các cậu mà thôi.”

Mọi người: “…”

“E hèm, mọi người không cần để ý đến cậu ấy, chắc là chưa được thỏa mãn nhu cầu ấy mà.” Hà Nhân Niệm vội vàng tiếp lời: “Chúng ta nói đến chỗ nào rồi ấy nhỉ?”

“Cố Tri có bạn gái rồi đúng không? Lúc trước đã từng nhìn thấy cô ấy trong đám bạn của cậu.”

Không biết tên nào lắm chuyện tiếp tục hỏi: “Tại sao không mang cô ấy đến đây?”

Mặc dù lúc Cố Tri và Minh Thù đến, trang viên này đã có khá nhiều người. Nhưng do cô bước vào đây cùng với đám người Mạnh Hàn, cho nên bọn họ cũng không biết quan hệ giữa cô và hắn.

Hà Nhân Niệm: “…”

Tên này đang không tìm thấy bạn gái của hắn cả người như bốc lửa, các người còn dám hỏi linh tinh.

Cố Tri hỏi lại: “Tại sao tôi phải mang cô ấy tới cho các cậu nhìn?”

Bọn họ muốn nhìn thấy vợ của lão tử, chắc chắn là có ý đồ xấu xa.

Còn lâu lão tử mới cho các người gặp mặt.

Hừ!

Vợ là của riêng mình hắn.

Mọi người: “…”

Hà Nhân Niệm hạ thấp giọng giảng hòa: “Đừng nhắc việc này nữa, tâm trạng của cậu ta hiện tại không được tốt cho lắm, các cậu đừng ngứa mồm nữa, tính khí của cậu ta như thế nào chúng ta còn không rõ sao?”

“Chỉ là chúng tôi tò mò nên hỏi chút thôi mà…”

“Hiếm hoi lắm mới thấy Cố Tri đến đây, còn nghe nói cậu ta đã có bạn gái nên tất nhiên là chúng tôi muốn nhìn thấy rồi.”

“Đã tốt nghiệp nhiều năm rồi mà tại sao tính tình của cậu ta vẫn chẳng thay đổi…”

“Nhớ năm đó tất cả nữ sinh trong trường đều ngưỡng mộ cậu ta. Cậu ta tỏ ra lạnh lùng trông đẹp trai chết được. Thế nhưng đến giờ tính tình vẫn như thế, không biết có mấy người có thể chịu đựng được.”

Càng gặp qua nhiều đàn ông, các cô gái đã từng ra ngoài xã hội sẽ càng phát hiện ra không có trường học nào là không lừa gạt các cô.

Bọn họ có thể chấp nhận giá trị nhan sắc, thế nhưng còn tính cách...

Cố Tri chưa từng nghe toàn bộ chuyện này, nhưng cũng nghe được loáng thoáng.

Hắn mặc kệ đám dân đen này.

Tìm vợ quan trọng hơn.

Cố Tri xoay người lại thì nhìn thấy gia đình Mạnh Hàn, đứa nhóc kia còn đặc biệt làm mặt quỷ với hắn.

Ngọn lửa đang cháy âm ỉ trong lòng bỗng bốc lên ngùn ngụt.

Thằng nhóc xấu xa.

“Cố tiên sinh.”

Diêu Doanh trong bộ váy đỏ xẻ tà hình chữ V lả lướt đi tới trước mặt Cố Tri. Đôi môi đỏ mọng của cô khẽ nhếch lên: "Có thể nói chuyện một chút được không?"

"Không rảnh."

Hắn đang bực mình vì không tìm thấy vợ đây.

Bị từ chối, ánh mắt của Diêu Doanh thoáng tối sầm lại, rồi trở về như bình thường.

"Cố tiên sinh, anh không muốn biết Thiên Tuế đã xảy ra chuyện gì rồi sao?"

Cố Tri nhìn về phía Diêu Doanh.

Sau đó hắn vẫn bình tĩnh cười như thường.

Diêu Doanh thấy Cố Tri đang suy nghĩ gì đó, trong lòng bỗng có chút để ý: "Nếu Cố tiên sinh muốn biết, tôi sẽ nói cho anh nghe về chuyện xảy ra liên quan đến Thiên Tuế.."

Thế nhưng Cố Tri và cô căn bản là đang suy nhĩ hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Lúc này Cố Tri đang suy nghĩ làm sao có thể giết người trong âm thầm ở nơi đông đúc như thế này. Làm sao có thể giết lỗi hệ thống mà không gây ra tiếng động?

-

Quỷ Diện sơn.

Ngọn núi này vẫn còn chưa được người ta khai phá, rừng cây cổ thụ vươn ra che rợp trời, bụi gai trải rộng thênh thang, tiếng chim và côn trùng từ trong núi vang lên đầy yếu ớt.

Vừa lên núi, Minh Thù đã cảm nhận được âm khí nồng nặc ở nơi đây, thỉnh thoảng cô còn nhìn thấy hồn ma quỷ quái bay qua bay lại, số lượng nhiều hơn rất nhiều so với những chỗ khác.

Minh Thù đi thẳng đến giữa sườn núi.

Minh Thù liếc mắt thì nhìn thấy một người phụ nữ đang ngồi trên tảng đá lớn.

Thân hình của bà ta có chút hư ảo, đầy mơ hồ.

“Ồ…”

Bà ta ngạc nhiên quay đầu lại nhìn Minh Thù.

Cả hai người đồng thời đang quan sát lẫn nhau.

Người phụ nữ này cho Mình Thù cảm giác rằng bà ta không phải quỷ, nhưng cô lại không cảm nhận được bà ta mạnh đến nhường nào.

Một phút sau, người phụ nữ kia mới mở miệng trước: “Người của nhà họ Thiên ư? Tới tìm ta làm gì?”

“Bà là Lưu Tuyền?”

“Cô đến tìm ta, chẳng lẽ còn không biết ta là ai?” Lưu Tuyền cười nhạt.

“Tôi tới muốn hỏi bà một chút chuyện.”

“Hỏi tôi?” Lưu Tuyền dường như vô cùng ngạc nhiên. "Tôi có thể cho cô biết chuyện gì?"

“Có vẻ như bà rất am hiểu về người của nhà họ Thiên.”

Lưu Tuyền chìm dần vào trong mơ hồ, Minh Thù không hiểu được biểu cảm trên gương mặt của bà ta lúc này.

Một lúc sau, Lưu Tuyền duyên dáng cười: “Tôi có hiểu về người nhà họ Thiên hay không, chính bản thân cô phải biết chứ?”

“Tôi muốn biết tất cả về gia tộc họ Thiên.”

Tiếng cười của Lưu Tuyền đột nhiên ngừng lại.

“Cô vừa mới nói cái gì?”

“Tôi muốn biết tất cả về gia tộc nhà họ Thiên.” Minh Thù lặp lại một lần nữa, còn bổ sung thêm một câu: “Tôi không hiểu rõ về người của Thiên gia cho lắm.”

“Cô…”

Minh Thù biết rõ Lưu Tuyền đang nhìn mình, hơn nữa còn nhìn bằng ánh mắt đỏ rực như lửa.

“Gia tộc nhà họ Thiên chẳng có đời nào giống đời nào, Thiên Lễ chưa từng dạy cô điều đó sao?”

Thiên Lễ là tên của cha nguyên chủ.

“Ông ấy mất tích rồi.”

Lưu Tuyền: “…”

Từ khi bắt đầu cuộc đối thoại đến khi nói ra việc cha cô bị mất tích… nụ cười nhạt trên gương mặt cô vẫn được giữ nguyên.

Lúc này Lưu Tuyền mới không dám coi thường người trước mặt.

“Cô muốn biết chuyện gì?”

Minh Thù mỉm cười: “Thì ra chuyện gì bà cũng biết.”

Lưu Tuyền im lặng một lúc lâu rồi nói tiếp: “Cô chỉ muốn biết chuyện này? Không có mục đích gì khác chứ?”

“Bà cho rằng tôi còn có mục đích nào nữa?”

“Các ngươi cũng không phải loại tốt đẹp gì.” Lưu Tuyền mắng nhỏ hai tiếng, cũng không biết là đang mắng ai.

Mắng xong, Lưu Tuyền bắt đầu kể về gia tộc nhà họ Thiên.

Không có cách nào quay ngược lại xem được khởi nguồn của Thiên gia.

Ai cũng không nhớ rõ được họ bắt đầu xuất hiện khi nào, cho đến lúc danh tiếng của họ dần dần vang xa thì trong mắt của đám quỷ, bọn họ chính là một con quái vật khổng lồ.

Vì sao lại như vậy?

Vì người nhà họ Thiên rất khiêm tốn, không vì tiền cũng không vì danh lợi.

Ngàn năm trước, sức mạng của bọn quỷ không có yếu như bây giờ nên ai cũng đều đụng phải chúng.

Đó cũng là lúc các pháp sư bắt quỷ trừ ma xuất hiện mỗi lúc một nhiều, các môn phái cạnh tranh nhau gay gắt.

Thế rồi người ta cũng phát hiện ra rằng biện pháp của Thiên gia hoàn toàn không giống với bọn họ.

Mục đích duy nhất của Thiên gia là muốn thu phục bọn quỷ.

Đương nhiên là trong thời kỳ tranh đấu để xưng vương lúc đó, lệ quỷ ác quỷ ngập tràn, Thiên gia tất nhiên sẽ có thể bị trừ khử.

Lợi hại hơn là trước mặt những người diệt quỷ, người nhà họ Thiên hành động dễ dàng giống như cắt một miếng đậu phụ.

Lúc ấy đã có không ít người ganh ghét với họ.

Chính vì thế, bọn họ tất nhiên là sẽ ra tay với Thiên gia.

Thế nhưng, người nhà họ Thiên bẩm sinh đã biết sử dụng một loại pháp thuật có tên là Ngự Quỷ thuật.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 950: Thần Thám Thấy Quỷ (30)

Cho nên những người muốn cướp đoạt Ngự Quỷ thuật đều thất vọng quay về.

Nhưng cũng có người mở ra một lối đi riêng.

Khi đó, người của Thiên gia chết và bị thương vô số, một gia tộc khổng lổ vậy mà không bao lâu sụp đổ, tự mình mai danh ẩn tích.

Sức mạnh của người của Thiên gia có quan hệ với số lượng độ quỷ, số lượng độ quỷ càng nhiều, sức mạnh càng mạnh mẽ.

Theo thời gian trôi qua, huyết mạch người Thiên gia càng ngày càng ít.

Ước chừng ba trăm năm trước, có một nhóm người, lại cố gắng tạo ra Ngự Quỷ thuật.

Chỉ là sau cùng độ quỷ chuyển thành luyện quỷ.

Không có người có huyết mạch Thiên gia, không còn cách nào độ quỷ.

Nhưng cũng chính vì vậy, sức mạnh của bọn họ giảm bớt nhiều.

Có điều sau khi lập quốc không cho phép thành tinh, sức mạnh của quỷ đã dần dần yếu bớt, đến bây giờ quỷ bình thường muốn hại người cũng không làm được.

Sau khi lập quốc không cho phép thành tinh? Còn có việc như vậy sao?

Lưu Tuyền giải thích là vì người của Thiên gia càng ngày càng ít, nếu như sức mạnh của quỷ quá mạnh mẽ, cuối cùng thế giới này chỉ sợ sẽ là thế giới của quỷ.

Quy tắc thiên vị loài người.

Cho nên sức mạnh của quỷ bị suy yếu.

Minh Thù cũng không đi sâu vào vấn đề đó: "Trời phạt là cái gì?"

"Trời phạt dùng để quản thúc Thiên gia các người, một khi các người tiếp thu thỉnh cầu chấp niệm của quỷ, nhất định phải hoàn thành. Không phải yêu cầu hợp lý, các người không thể tiếp nhận, nếu như tiếp nhận, cũng sẽ chịu trời phạt."

Chấp nhiệm thỉnh cầu hợp lý sẽ được tiếp nhận, hoàn thành chấp niệm của quỷ.

Không hợp lý sẽ giết chết…

Khó trách lão quỷ kia lại né tránh không nói.

"Vậy làm sao xác định hợp lý hay không hợp lý?" Không có tiêu chuẩn, chẳng lẽ là mình cảm thấy hợp lý là hợp lý?

"Quy tắc cụ thể, là nội bộ Thiên gia các người lưu truyền xuống, ta cũng không phải người của Thiên gia, làm sao biết được tuyên chuẩn phán xét thế nào là hợp lý hay không hợp lý."

Minh Thù lại hỏi: "Bà quen biết cha tôi?"

Lưu Tuyền phất tay: "Không biết, những gì cô cần biết ta đều nói cho cô hết rồi, đi thôi."

"Bà biết cha tôi tên là gì, làm sao nói không quen?"

"Một đời cha cô là người của Thiên gia, tôi biết tên ông ta có gì kỳ lạ đâu?" Về việc này Lưu Tuyền không nói dối, bà ta thực sự không biết Thiên Lễ.

Nhưng hành động này chỉ có Thiên Lễ, nhìn thấy người của Thiên gia, đương nhiên sẽ nghĩ ngay tới con cháu của Thiên Lễ.

Minh Thù như có điều suy nghĩ xuống núi.

Hóa ra người của Thiên gia lợi hại như vậy…

Có tiền đồ, có tiền đồ.

Cái mà Diêu gia sửa đổi là Ngự Quỷ thuật được cải tiến về sau, ông Diêu muốn hoàn chỉnh Ngự Quỷ thuật, đáng tiếc Ngự Quỷ thuật không phải là một quyển bí kíp, nó tồn trong huyết mạch người Thiên gia.

Cho nên...

Ông Diêu không giết cô.

Cũng có lẽ là ông Diêu căn bản không biết việc này.

Cha của nguyên chủ mất tích và ông Diêu có quan hệ gì không?

Nếu là không có quan hệ... Trong kịch bản vì sao Diêu Doanh phải đối phó với cô như vậy?

Xem ra sau khi trở về phải tìm ông Diêu tâm sự, nói một chút đạo lý.

Khoảng cách giữa Quỷ Diện sơn và Tứ Cảnh sơn cũng hơi xa, Minh Thù thuận đường trở về.

Bóng đêm mịt mờ, xa xa lại hình như có gì thổi tới...

Tốc độ cực nhanh.

Chớp mắt đã đến trước mặt Minh Thù.

Âm khí đánh tới, Minh Thù né sang một bên, tránh khỏi tấn công của bóng đen kia.

Vô số bóng đen, liên tiếp hiện lên.

Bóng quỷ trùng điệp, dày đặc đan xen.

"Hừ..." Minh Thù nhìn về phía đám quỷ này: "Nhiều quỷ như vậy, muốn dọa chết ta kế thừa đồ ăn vặt của ta sao?"

Cũng không biết quỷ có hiểu những gì Minh Thù nói không, đồng thời xông tới.

Những bóng đen cùng với sức mạnh tà khí xông tới, Minh Thù ngửa đầu cảm thán.

Nhiều quỷ như vậy...

Đáng tiếc không thể ăn được.

Lúc con quỷ đầu tiên sắp sửa tiếp cận cô, hình bóng cô bất ngờ biến mất, một đám quỷ đánh vào khoảng không.

Tiếp theo là tiếng quỷ khóc sói tru bên trong núi hoang truyền ra.

Cách đó không xa bên trong vùng hoang dã.

Một người đàn ông ngồi xếp bằng dưới đất phun ra một ngụm máu tươi.

"Chuyện gì xảy ra?" Ông Diêu lập tức tiến lên, trên mặt có vẻ khiếp sợ hơn là lo lắng.

Người đàn ông vừa phun máu, hơi thở mong manh: "Thiên Tuế kia... Rất lợi hại."

"Chỉ là một con nhóc, có thể lợi hại đến đâu." Ông Diêu không quá tin tưởng: "Trước đây Thiên Lễ chúng ta cũng có thể đối phó được."

Người kia sắc mặt trắng bệch lắc đầu: "Không giống nhau."

Hắn là người điều khiển đám quỷ kia, hắn có thể cảm giác được rõ ràng.

"Thiên Tuế không phải dùng Ngự Quỷ thuật."

Đó là một loại khí tức xa lạ, sức mạnh còn mạnh mẽ hơn.

"Không phải Ngự Quỷ thuật?" Ông Diêu chụp lấy bả vai người kia, vội vàng hỏi: "Không phải Ngự Quỷ thuật thì là cái gì? Còn so với Ngự Quỷ thuật lợi hại hơn sao? Lẽ nào lão già Thiên Lễ kia còn lưu lại thứ gì cho cô ta?"

Người kia làm sao mà biết được, hắn bị một cái chụp kia của ông Diêu lúc này không ngừng hộc máu, hai mắt trắng dã.

"Phế vật!"

Mắt thấy người kia hôn mê, ông Diêu tức đến mức chửi ầm lên.

"Gặp phải tôi, không thể trách hắn là phế vật."

Giọng nói đột ngột từ trong bóng tối truyền đến, lông tóc ông Diêu dựng cả lên: "Ai!"

"Là tôi."

Trong bóng tối, Minh Thù vén cỏ dại đi tới, trong tay cầm theo một cành cây, trên nhánh cây rất nhiều quả, mà lúc này cô đang hái quả trên cành cây ăn.

Dáng vẻ nhàn nhã, dường như đi dã ngoại.

Ông Diêu hạ giọng: "Thiên Tuế!"

Minh Thù mỉm cười: "Không cần đa lễ."

Ông Diêu mơ hồ, một lát sau mới phản ứng được, mình bị chiếm tiện nghi.

"Ông tìm tôi à?" Minh dạo bước về phía trước: "Tìm tôi cứ gửi thiếp mời tới là được, cần gì phải phiền toái như vậy chứ? Dã ngoại hoang vu, mang nhiều tiểu quỷ như vậy tới tìm tôi, dọa tôi phải ăn mấy trái cây liền."

Ông Diêu cho rằng lần này bắt giữ dễ như trở bàn tay, cho nên chỉ dẫn theo một người.

Dù sao việc như thế này, càng ít người biết càng tốt.

Nhưng bây giờ tên kia đã hôn mê, chỉ còn lại có một mình hắn.

Trong lòng ông Diêu mặc dù không tin Minh Thù lợi hại như vậy, nhưng thân thể lại rất thành thật, phòng bị lui về phía sau.

"Thiên Tuế, cô cho rằng cô là đối thủ của tôi sao?"

"Không cho rằng." Minh Thù đung đưa lá cây xào xạc, khẽ cười một tiếng: "Tôi chắc chắn."

"Phụt."

Ông Diêu suýt chút nữa bị tức đến phun máu ba lần.

Con nhóc này cuồng vọng như vậy sao?

Ông Diêu vung tay lên, một con quỷ thân hình to lớp xuất hiện giữa khoảng không, âm khí bao phủ xung quanh, nhiệt độ toàn bộ không gian nhanh chóng giảm xuống.

"Là cô tự tìm tới cửa, cũng đừng trách tôi."

Khuôn mặt ông Diêu âm trầm, hạ lệnh cho con quỷ bên cạnh, phải bắt sống.

Minh Thù hờ hững hái xuống trái cây cuối cùng ở trên cành cây, lúc con quỷ đến, huy động cành cây.

Tốt xấu gì cũng là quỷ khổng lồ, không bị đập phát chết luôn nhưng bị đánh bay.

Vẻ mặt khiếp sợ hiện lên trên khuôn mặt của ông Diêu.

Sao có thể...

Thiên Lễ đối phó với những con quỷ hắn luyện ra này cũng rất tốn công sức, bây giờ hắn đã luyện hóa nhiều năm như vậy, lại không đỡ được một cái vung lên tùy ý của con nhóc này?

Ông Diêu bắt đầu lui về phía sau.

Nhìn tới một chỗ nào đó, ánh mắt của hắn lập tức dừng lại, vội vã chạy về một bên.

Đồng thời một con quỷ xuất hiện, nhanh chóng vây quanh người đang đi tới bên này.

"Dừng tay!" Hắn nhìn Minh Thù hét lên: "Dừng tay! Nếu không... Tôi giết hắn!"

Minh Thù vung cành cây quét vào con quỷ trên đầu, con quỷ kia lập tức tan thành tro bụi.

Cô nhìn sang chỗ ông Diêu, Cố Tri dường như mê mang đứng tại chỗ, thân thể cứng ngắc không thể động đậy.

"Ông có bản lĩnh thì cứ giết đi." Minh Thù tiếp tục huy động cành cây, quét về phía con quỷ còn lại.

Cố Tri: "..." Đánh vợ, không có gì xấu.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 951: Thần Thám Thấy Quỷ (31)

Là một người bình thường, Cố Tri chắc chắn là không thể giết quỷ.

Không đến một khắc cuối cùng, kiên quyết không phá vỡ thiết lập.

Chờ vợ cứu!

Ông Diêu thấy Minh Thù chẳng thèm quan tâm như vậy, trong lòng cảm thấy kỳ lạ, không phải hai người này đang yêu nhau sao?

Cô ta có ý gì?

"Thiên Tuế, cô dừng tay cho tôi, nếu không tôi thực sự sẽ giết hắn."

"Ừ, ông giết đi!" Minh Thù đang giẫm lên một con quỷ, ấn một cái trong khoảnh khắc con quỷ bị chôn vùi. Cô chậm rãi nhìn qua, khóe môi nhếch lên: "Tôi nhất định sẽ nói rõ ràng cho Cố gia biết, ông giết đại thiếu gia nhà bọn họ như thế nào."

Cố Tri: "..." Đừng cản lão tử, lão tử hôm nay muốn đánh chết cô.

Lão tử sao lại thích đồ thần kinh như thế.

Người khác đã sớm khóc thút thít cầu xin không giết, cô lại còn la lớn, còn giật dây, sợ hắn chết không đủ nhanh sao?

Để cho Cố Tri càng tức giận chính là một giây tiếp theo, Minh Thù lấy điện thoại di động ra quay phim: "Nào, bắt đầu biểu diễn. Người kia, ánh sáng."

Người kia - Người chuẩn bị ánh sáng - Thú nhỏ: "..." Cũng không muốn.

Ông Diêu đột nhiên bị ánh sáng mạnh chiếu vào, con mắt trong chốc lát không nhìn thấy gì.

"Phơi sáng, điểm tối!"

Ông Diêu nghe thấy bên kia có ai đó rì rầm.

Tiếp theo bên cạnh hắn là một trận gió lạnh thổi qua, thân thể không thể khống chế bị vứt lên, lại rơi xuống.

"Phụt..."

Ông Diêu rơi đập vào bên trên một mô đất, miệng phun đầy máu.

Càng làm cho hắn sợ hãi chính là tất cả quỷ của hắn đã luyện hóa, đồng thời mất đi liên hệ với hắn.

Cố Tri được Minh Thù kéo lại, nhiệt độ trên người cô làm tiêu tán khí lạnh vừa rồi.

"Sao anh lại tới đây?" Minh Thù hỏi hắn.

"Tìm em." Cố Tri nghiến răng nghiến lợi.

"Tôi thấy là anh muốn chết." Minh Thù mắng hắn.

Hắn là vì ai?

Diễn viên thành tinh hít sâu, giọng mang thâm tình: "Vì em, có phải chết tôi cũng nguyện ý."

Nguyện ý cái rắm!

Lão tử chết, cô cũng đừng mong sống được!

"Có chỗ nào khó chịu hay không, nói sớm một chút, nếu không... Đến lúc bị cắt đi chỗ nào đó, tôi cũng sẽ không quan tâm đến anh."

"Ha ha..." Minh Thù nhìn hắn, Cố Tri lập tức thu lại nụ cười: "Một lát nữa trở về, vợ giúp anh kiểm tra thật tốt, biết đâu có nội thương gì đó..."

Minh Thù thu đôi tay đang ôm hắn về, làm như nghe không hiểu: "Đứng yên ở đây đợi tôi."

Minh Thù đi đến bên ông Diêu đá một phát, sau khi xác định ông ta không bò dậy nổi nữa, lúc này mới ngồi xổm bên cạnh ông ta.

Ánh mắt ông Diêu ác độc căm hận nhìn Minh Thù.

Hắn chẳng thể nào nghĩ tới, mình lại ngã xuống trong tay một con nhóc.

"Đừng nhìn tôi như vậy, thật không có ý tứ." Không có giá trị thù hận, ngươi nhìn trẫm như vậy, trẫm cũng sẽ không thích ngươi.

Ông Diêu lại phun ra một ngụm máu.

Minh Thù vì tránh bị máu bắn lên người, xê dịch sang bên cạnh: "Ông phun ra nhiều máu như vậy, sao không ngất đi?"

Ông Diêu: "..." Cô có bệnh!

Minh Thù cười híp mắt nói: "Không đùa với ông nữa, tôi hỏi ông một việc."

Giọng nói kia, dường như bọn họ là hai người bạn bình thường có thể cùng ngồi xuống nói chuyện cả ngày.

Ông Diêu thở hổn hển, dùng ánh mắt bày tỏ hắn không phối hợp.

Minh Thù coi như không nhìn thấy: "Cha tôi đang ở đâu?"

Ông Diêu cho là cô muốn hỏi tại sao mình đối phó với cô, không ngờ vừa lên tiếng đã hỏi tới Thiên Lễ.

Ông Diêu từ trong hàm răng rặn ra mấy chữ: "Không biết."

Minh Thù lấy cành cây đâm hắn: "Đừng như vậy, ông phun nhiều máu như vậy rồi, làm người phải đối xử tốt với người khác, tôi hỏi ông trả lời, tiết kiệm thể lực vậy mới tốt."

Làm người phải đối xử tốt với người khác?

Cái khỉ gì?

Lời này dùng ở chỗ này sao?

Cô nói câu này thì liên quan gì tới việc này?

Môn văn của cô là do giáo viên thể dục dạy sao? Giáo viên thể dục có chết cũng không nhắm được mắt!

Sắc mặt ông Diêu tái xanh, quay đầu ra chỗ khác không nhìn Minh Thù: "Cô có bản lĩnh thì giết tôi..."

"Tôi giết ông làm gì, tôi không giết người." Minh Thù nói.

"Cô định làm gì!"

Ông Diêu trơ mắt nhìn Minh Thù móc điện thoại di động từ trên người mình ra, lấy tay hắn mở khóa.

Minh Thù vừa trượt điện thoại di động, vừa nói: "Cho đồ ăn vặt... Gọi video cho con gái bảo bối của ông xin hẹn hò, tôi thích cô ta."

Cơ hội tăng giá trị thù hận tốt như vậy, không thể lãng phí.

"Không cho phép! Cô dừng tay!" Ông Diêu giằng co, trên mặt lộ ra vẻ kinh hoảng.

"Vậy ông nói cho tôi biết, cha tôi ở đâu." Minh Thù dừng động tác lại, nghiêng đầu nhìn ông Diêu.

Ngực ông Diêu phập phồng cực nhanh, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, đáy mắt tràn đầy hận ý và oán độc như rắn độc.

Ông Diêu khàn giọng: "Chết rồi."

"Ông giết?"

Diêu phụ không lên tiếng.

Thái độ im lặng thừa nhận.

"Bắt tôi làm gì? Còn muốn giết cả tôi?" Minh Thù lại hỏi: "Hay là muốn từ trên người tôi tìm được Ngự Quỷ thuật hoàn chỉnh?"

Trong lòng ông Diêu hiện lên một luồng ánh sáng lạnh, hắn hừ lạnh một tiếng: "Tôi cũng không muốn giết Thiên Lễ, là hắn không chịu phối hợp. Thiên gia các người sở hữu Ngự Quỷ thuật, lại phung phí của trời, không biết lợi dụng."

Minh Thù nhếch miệng: "Thì làm sao, đây là vật của Thiên gia, Thiên gia sử dụng như thế nào, liên quan gì tới ông?"

Thiên gia sở hữu Ngự Quỷ Thuật, nhưng bọn họ cũng phải gánh vác trách nhiệm.

Vì những chấp niệm kia vẫn tồn tại, không có cách nào rời đi quỷ hồn để trợ giúp.

Minh Thù ấn lên nút gọi video.

"Tôi đã nói cho cô biết hiết rồi." Ông Diêu hét lớn: "Cô lật lọng!"

"Ồ, đáng tiếc, tôi không hài lòng với câu trả lời của ông." Minh Thù mỉm cười.

"..."

"Cha?" Diêu Doanh còn chưa ngủ, nhận được cuộc gọi video của ông Diêu, cô theo bản năng nói: "Con hôm nay đã đi tìm Cố Tri rồi..."

Minh Thù cắt đứt lời của cô: "Tìm Cố Tri làm gì?"

Còn dám quấy rầy tiểu yêu tinh của trẫm, rất đáng đánh.

Mạng không tốt lắm, mãi đến khi nghe giọng nói quen thuộc, Diêu Doanh mới thấy rõ tình hình bên kia.

Ông Diêu nằm trên mặt đất, không phải ở thư phòng quen thuộc, cũng không phải trong nhà, mà là trên mặt đất hoang cỏ dại trải rộng.

Bên ngoài chỗ được chiếu sáng là một mảng đen kịt.

"Cha..." Diêu Doanh đứng bật dậy: "Cha, cha đang ở đâu? Thiên Tuế, cô đã làm gì cha tôi?"

"Doanh Doanh, mau rời khỏi Tứ Cảnh sơn, ngay lập tức!" Ông Diêu hét lên với Diêu Doanh.

"Cha..." Diêu Doanh lắc đầu: "Cô định làm gì cha tôi?"

"Không làm gì, chỉ là muốn cô nhìn thấy cha cô thôi, thế nào, có tức không?"

Đáy lòng Diêu Doanh vô cùng giận dữ: "Cô thả cha tôi ra."

Diêu Doanh còn muốn nói thêm, video đột nhiên bị tắt.

Diêu Doanh giật mình, vội vàng định gọi lại, nhưng tay vừa trượt tới điện thoại di động liền bay ra ngoài.

Diêu Doanh vội vàng nhặt điện thoại về.

Cô còn chưa ấn, cuộc trò chuyện video lại hiện lên trên màn hình điện thoại.

Cô lập tức kết nối, hình ảnh có chút chuyển động, giọng nói thanh thúy của cô gái đối diện truyền tới: "Thật ngại quá, tín hiệu không tốt lắm, tôi đổi chỗ một chút."

Tín hiệu không tốt lắm?

Diêu Doanh gân xanh nổi lên, cô ta đang chơi đùa?

Hình ảnh đung đưa yên tĩnh lại, trái tim cô đập loạn cả lên.

Hai tay Diêu Doanh bắt lấy điện thoại, nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại.

Ông Diêu bị treo bên trên một gốc cây, thân cây cực kỳ yếu, bất cứ lúc nào cũng có thể gãy.

Da đầu Diêu Doanh tê dại.

Cô khàn giọng hét lên: "Thiên Tuế... Cô dừng tay! Cô đến cùng muốn làm gì! Cô thả cha tôi ra!"

Cô không nhìn thấy Minh Thù đâu.

Nhưng cô biết, cô ta đang ở bên kia.

Người phụ nữ này...

Cô muốn giết cô ta!

"Ồ, hắn vừa rồi dùng Cố Tri uy hiếp tôi tới đây, tôi chỉ là ăn miếng trả miếng, thế nào, cảm giác như thế nào? Có tức không? Cô tức là tôi vui rồi."

Tiểu yêu tinh cũng dám động vào.

Đang sống tốt lại muốn nhìn thấy cảnh chết chóc, trẫm giúp cho ngươi được như ý muốn

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 952: Thần Thám Thấy Quỷ (32)

Diêu Doanh tìm được nơi Minh Thù nói, chân trời đã rạng sáng, trời đất phủ sương trắng.

Cô ta liếc mắt liền thấy ông Diêu bị cây mây kỳ lạ quấn lấy treo trên đó, sương mù bay lượn mờ ảo, rất quái dị.

Toàn thân Diêu Doanh run lên, lửa giận và lo lắng len vào đầu, tim đập thình thịch không ngừng.

Cô ta vội vàng chạy đến chỗ ông Diêu.

“Ba… Ba, ba tỉnh lại đi, ba sao rồi?”

Cây mây ở trên cao, cách mặt đất khá xa, trong lúc nhất thời Diêu Doanh không tìm được cách thả ông Diêu xuống.

Ông Diêu bị treo lâu như vậy, miệng lưỡi khô khốc, mất đi ý thức.

Nghe thấy âm thanh, ông ta chật vật mở mắt ra.

“Doanh… Doanh Doanh…” Ý thức ông Diêu chợt bừng tỉnh: “Đi mau, nhanh, đi tìm chú hai con…”

“Đến chậm như vậy, tôi còn tưởng rằng cô không đến chứ.”

Giọng nói thanh thúy truyền đến từ bên cạnh, Diêu Doanh chợt nhìn sang, Minh Thù một mình đi ra từ trong màn sương sớm.

Cả người cô bị màn sương bao phủ, huyền ảo không chân thật lại tự dưng khiến người ta cảm thấy áp lực, không dám nhìn thẳng về phía đó.

Diêu Doanh chắn ngang trước mặt ông Diêu: “Cô đừng tới đây…”

Ông Diêu bảo cô ta đi.

“Cha, con sẽ không bỏ cha lại.” Diêu Doanh vẻ mặt kiên định.

Không thể không nói ông Diêu và Diêu Doanh đều rất quan tâm đối phương.

Đây chính là sự khác biệt giữa con mình và con nhà người khác.

Khiến cho người khác nhà tan cửa nát, vẫn còn có lương tri phụ từ tử hiếu.

Người như thế…

Xứng đáng chỉ là bia đỡ đạn.

Ừm… Bữa sáng của sơn trang sắp bắt đầu rồi chứ?

Xem ra cần phải nhanh chóng kết thúc.

Minh Thù xoa xoa cổ tay, nheo mắt cười đi về phía Diêu Doanh.

Diêu Doanh có quỷ hỗ trợ cũng không phải là đối thủ của Minh Thù, càng chưa nói lúc này lại không có quỷ hỗ trợ.

Cô ta chỉ không nghĩ ra vì sao cô gái này lại nhiệt tình đối với chuyện đánh mình như thế.

Đầu óc cô ta có vấn đề sao?

“Thiên Tuế, tôi sẽ không bỏ qua cho cô!” Nhìn con gái mình bị đánh, ông Diêu tức đến căng mắt.

“Vừa đúng lúc, có lẽ thị trưởng sẽ không bỏ qua cho ông.” Minh Thù gọi điện thoại cho thị trưởng ngay trước mặt ông Diêu.

Lão Bì sai khiến ma quỷ giết người.

Nhưng người chỉ đạo thực sự phía sau lại là ông Diêu.

Thị trưởng sao có thể tha cho ông Diêu.

Ông Diêu chớp mắt, trực tiếp xỉu đi vì tức.

Rơi vào tay thị trưởng ông ta còn có thể có kết cục tốt đẹp sao?

Lúc đầu ông Diêu hoàn toàn chắc chắn việc này, giết chết thị trưởng rồi để cho người của ông ta lên kế nhiệm.

Không ngờ không biết vì sao Lão Bì vẫn không có cách nào ra tay với thị trưởng kia.

Cho nên mới chọn chiến thuật vòng vo, ra tay từ những người bên cạnh thị trưởng.

Dù sao bọn họ cũng là sai quỷ giết người, cảnh sát có thể điều tra ra được gì?

Nhưng ai ngờ nửa đường xuất hiện một tên phá đám, Lão Bì bị bắt…

Nếu không phải như vậy thì ông ta cũng không bí quá hóa liều đến đây bắt Minh Thù.

…

Minh Thù vòng qua bãi cỏ dại.

Mặt trời mới mọc xuyên qua tầng mây, chiếu vào người chàng trai.

Cố Tri dựa vào thân cây, khẽ nghiêng đầu, mái tóc che hơn phân nửa khuôn mặt.

Minh Thù đến gần, bàn tay đụng vào tóc của hắn, đầu ngón tay cuốn một lọn tóc, khẽ gạt ra một bên.

Cô đưa tay ôm thú nhỏ đang cuộn thành một cục ở bên cạnh nhét vào trong túi, lúc này mới cúi người đặt xuống cánh môi chàng trai một nụ hôn.

Lông mi Cố Tri khẽ run lên.

Minh Thù đứng thẳng người, đúng lúc hắn sắp mở mắt thì đạp hắn: “Dậy đi.”

Cố Tri đỡ lấy sau gáy, đầu óc tỉnh dần.

Cô gái đứng ngược sáng, khuôn mặt và thân hình mơ ảo, ánh nắng thanh khiết mà ấm áp, cứ như tiên nữ hạ phàm.

Cố Tri tự nhiên cảm thấy không khỏe.

Nhưng đáy lòng vẫn ấm áp như cũ.

Đây là vợ hắn.

Vợ hắn thật xinh đẹp.

Thế nhưng…

“Sao tối qua em lại đánh tôi?” Đau quá.

“Sợ anh nhìn thấy cảnh tượng đẫm máu.” Không đánh ngươi thì e là phiếu đổi đồ ăn vặt của trẫm khó mà giữ được.

Cố Tri nhìn quanh bốn phía: “Người đâu?”

“Giết rồi.”

“Cái gì?”

Cố Tri đứng dậy, đầu óc hắn có chút mơ màng, cơ thể hơi lảo đảo một chút, Minh Thù đưa tay nhưng Cố Tri chỉ lảo đảo một cái liền đứng vững, Minh Thù lại nhanh chóng thu tay về, vờ như chưa từng xảy ra chuyện gì.

“Em giết ông ta rồi?”

“Không giết giữ lại đón năm mới à? Cũng đâu phải nuôi heo.”

“…” Thi thể thì sao? Cô ném đâu rồi? Có người nhìn thấy hay không? Không đúng… Hắn là cảnh sát mà!

E là hắn phải từ chức rồi…

Phải mất bao nhiêu tiền để chạy tội…

“Phụt, lừa anh đấy, thị trưởng đưa người đi rồi.” Minh Thù nói: “Về thôi.”

Tâm tình Cố Tri như ngồi cáp treo.

Hắn vươn tay muốn bắt lấy người trước mặt.

Ánh mặt trời chói lóa xuyên qua kẽ tay hắn, đột nhiên hắn bắt trúng không khí.

Người trước mặt càng lúc càng xa.

Đáy lòng Cố Tri chợt hoảng sợ.

Đang lúc hắn sững sờ, bàn tay được nắm lấy, giọng nói Minh Thù cất lên theo: “Muốn mọc rễ nảy mầm ở đây, có cần tôi tưới cho anh ít nước không?”

Nhiệt độ trong lòng bàn tay khiến tâm tình lo lắng kia của Cố Tri lắng xuống, tựa như đang từ trên mây mà đặt chân được xuống mặt đất vững vàng.

“Vợ.”

Minh Thù kéo hắn đi về phía trước: “Làm gì vậy? Tôi đói rồi, anh đừng có nói nhảm, nếu không tôi đánh anh đấy.”

“Chúng ta… kết hôn nhé!”

Minh Thù nghiêm túc nói: “Tôi thấy vẫn là để anh ở đây mọc rễ nảy mầm thì tốt hơn.”

“Tôi nghiêm túc.”

“Tôi cũng nghiêm túc.”

Cứ như vậy mà muốn kết hôn?

Trẫm dễ cưới như vậy sao?

Không có mấy xe đồ ăn vặt thì đừng hòng mơ tưởng!

Cố Tri không lên tiếng nữa.

Cô gái nhỏ bé duyên dáng tóm lấy thân hình cao lớn của chàng trai, nghênh đón mặt trời càng lúc càng lên cao.

…

Hà Nhân Niệm điên cuồng cả đêm với cô gái đưa tới, sáng sớm thức dậy cả người đều uể oải, ngáp dài rồi ngồi xuống đối diện Minh Thù.

“Chào buổi sáng, sao hai người các cậu dậy sớm thế?”

“Cả đêm không ngủ, dậy sớm cái gì chứ.” Minh Thù ăn cháo, nhồm nhoàm đáp một tiếng.

“Hả…” Hà Nhân Niệm thể hiện nhiều chuyện: “Cố đội trưởng của chúng ta sức lực bền bỉ vậy sao?”

Cả đêm à, chà chà…

“Hắn? Cũng tạm được…”

Hà Nhân Niệm: “…”

Hà Nhân Niệm sợ hãi nhìn về phía Cố Tri, cô ấy có ý gì? Lẽ nào tối hôm qua không ở cùng cậu?

Cố Tri lộ ra một nụ cười âm trầm.

Hà Nhân Niệm lập tức rụt cổ lại, cúi đầu húp cháo.

Chị gái lợi hại đấy.

Minh Thù ăn xong liền trở về ngủ bù.

Đương nhiên Cố Tri phải theo, có điều Minh Thù quá mệt, Cố Tri cũng không nỡ lòng quấy rầy cô, ôm cô ngủ chờ tới trưa.

Thời gian hoạt động sau đó, ánh mắt Hà Nhân Niệm thỉnh thoảng bay về phía Minh Thù và Cố Tri.

Vì Diêu Doanh không ở đây cho nên không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Hàng Tử Thần đến tìm Minh Thù mấy lần.

Mỗi lần Hàng Tử Thần tìm đến cô, Cố Tri cố ý về vào buổi tối, kiểu vô cùng ngoan ngoãn, Minh Thù thực sự không chịu nổi, làm phiền cô yêu thích đồ ăn vặt.

Dạy dỗ một trận cuối cùng cũng không dám tái phạm nữa.

…

Trở lại thành phố, Cố Tri liền nhận được vụ án, bên phía Minh Thù cũng không rảnh rỗi, mỗi người đều làm việc của mình.

Về chuyện kết hôn, Cố Tri không nhắc lại nữa.

Nhưng Minh Thù luôn cảm thấy hắn đang có kế hoạch gì đó.

Mỗi ngày trở về đều sợ nhìn thấy hắn phá hủy cả cái nhà này.

Hôm nay Minh Thù mới xong một khách hàng, nhận được điện thoại của cô bé lần trước.

Cô bé hẹn gặp Minh Thù.

Vụ án đã kết thúc, trước đây chỉ là cảnh sát chưa điều tra kỹ càng, vụ án này thực sự cần phải điều tra kỹ, thực ra rất nhiều sơ hở.

Cha cô bé là tòng phạm, cũng bị kết án.

Hiện giờ người giám hộ của cô bé là người thân bên nhà mẹ, những thứ cha cô bé để lại cũng đủ để cô bé không phải lo cơm áo.

Kết thúc vụ án này, Minh Thù trở về thì nghe Cố Tri nói biệt thự mà cô muốn đào lên đã được mua lại rồi, có thể đào bất cứ lúc nào.

Minh Thù thu xếp thời gian đến đào hài cốt của lão quỷ kia.

Rồi lại chôn cất, lập bia theo yêu cầu của lão quỷ đó.

Rõ ràng là không có con cháu gì, cũng không biết ông ta cần phải chôn cất lập bia làm gì, trăm năm sau không phải cũng vẫn bị san bằng như vậy ư.

Tức đến mức lão quỷ suýt nữa thì đánh chết cô.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 953: Thần Thám Thấy Quỷ (33)

Văn phòng.

Minh Thù bắt chéo chân, nhìn tiểu quỷ ngồi xổm trong góc: “Ngươi có nguyện vọng gì?”

“Không có!”

Tiểu quỷ vô cùng lớn tiếng nói.

Bây giờ nó vẫn chưa muốn biến mất, cô gái này lại không yên lòng.

“Ngày mai ta lại hỏi.”

“...”

“Cốc cốc...” Văn phòng có người gõ cửa.

“Vào đi.”

Trần Văn đẩy cửa đi vào: “Cô không thể dọn dẹp mấy thứ bên ngoài một chút sao? Nhìn dọa người quá.”

“Như vậy mới có phong cách.”

“Phong cách gì chứ, phong cách đói nghèo?” Khóe miệng Trần Văn khẽ cong.

“Nói đúng rồi đấy.”

"…" Cô thắng. Trần Văn để tài liệu trong tay xuống trước mặt cô: "Cái này là thị trưởng bảo tôi chuyển giao cho cô."

"Gần đây anh…" Minh Thù dừng lại một chút: "Gây chuyện?"

Trần Văn khó hiểu: "Tôi có thể gây chuyện gì, cả ngày bận phá án đến nỗi không biết trời nam đất bắc gì nữa."

"Phía sau anh là một dãy đứa trẻ kìa." Minh Thù tùy ý nói.

Trần Văn mới vừa rồi còn chưa có cảm giác gì, đột nhiên nổi da gà toàn thân.

Cái gì gọi là một dãy đứa trẻ?

Trẻ mà dùng "một dãy" để miêu tả?

Một dãy…

Trần Văn càng nổi da gà nhiều hơn.

Rất dọa người.

Trần Văn đột nhiên như nhớ tới cái gì: "Gần đây có vụ án một đứa trẻ mất tích… Cô thực sự nhìn thấy rất nhiều đứa trẻ theo sau tôi sao? Trông dáng dấp ra sao? Bọn họ theo tôi làm gì? Bọn họ theo tôi có phải là chứng minh đều đã chết rồi không?"

"Tôi đâu biết." Minh Thù mở tài liệu ra, chặn lời nói của Trần Văn trước một bước: "Gần đây tôi không rảnh, không nhận án."

"Làm ơn, mỗi ngày làm một việc thiện sẽ đầy ba nghìn công đức, cô không thể thấy chết mà không cứu được, người mất tích đều là trẻ em, là mầm non tương lai của đất nước!"

"Tôi ghét trẻ con." Đặc biệt là trẻ con cướp đồ ăn vặt của trẫm.

Trần Văn: “…”

“Hơn nữa, nói không chừng không phải là mầm non mà là sâu mọt thì sao? Coi như tôi vậy là cống hiến cho đất nước.”

Trần Văn: “…”

Khi cô là một đứa trẻ sao không ai bóp chết đứa trẻ như cô chứ?

Minh Thù xem xong tài liệu, cầm áo khoác liền đi.

Trần Văn: “…”

Này này này, bà nó chứ, văn phòng này là của ai, cô cứ đi như vậy?

Minh Thù đúng thật là không rảnh.

Theo lời ông Diêu, thị trưởng đã điều tra ra vị trí thi thể hiện giờ của cha nguyên chủ.

Nhiệm vụ tìm cha cho nguyên chủ cần phải tìm được thi thể thì mới tính là hoàn thành.

Cho nên…

Cô muốn đi đào thi thể lần nữa.

Minh Thù vác xẻng, thở hổn hển leo lên núi.

Có phải ông Diêu bị bệnh rồi không!

Chôn người mà chôn trên núi, ông ta không ngại mệt chết sao?

[Ký chủ, nơi hoang vu hẻo lánh mới phù hợp với việc giết người phi tang xác.] Hài Hòa Hiệu nhắc nhở Minh Thù.

“Gà mờ. Giết người chân chính thì không cần phi tang xác.”

[…] Cạn lời chống đỡ nhưng cũng cảm thấy có lý là chuyện quái gì vậy?

[Ký chủ, chúng ta vẫn nên xem tiểu yêu tinh đánh nhau, tinh lọc thể xác và tinh thần một chút đi!]

Bạn có thể tưởng tượng được hoàn cảnh ở nơi hoang vu hẻo lánh, trong đầu lại toàn là tiểu yêu tinh đánh nhau, mà cô lại đi đào thi thể của người khác không?

Quan tài của cha Thiên Tuế cũng không nén xuống được!

Được rồi, cha của Thiên Tuế không có quan tài.

Minh Thù vất vả tìm được vị trí, sau đó đào thi thể lên, bên phía hệ thống xác định nhiệm vụ hoàn thành, Minh Thù rất muốn quẳng đống đầu lâu xương cốt ở đây.

Nhưng cuối cùng cũng vẫn vất vả mang xương cốt xuống núi, lại ném xuống lần nữa rồi tìm một nghĩa địa công cộng để chôn.

Trẫm thực sự là…

Ăn no rửng mỡ.

Đói quá.

Tìm một nơi ăn gì đó đã…

Minh Thù nhìn đường lớn vắng vẻ.

Bà nó chứ… ăn đất sao?

Minh Thù gọi điện thoại bảo Cố Tri đến đón mình.

Bên kia Cố Tri nghe nói Minh Thù ở nghĩa địa công cộng, một lúc lâu đặc biệt thốt lên một câu: “Vợ… Em đã chuẩn bị xong mộ phần cho tôi, chuẩn bị mưu sát tôi rồi ư?”

“Đúng vậy, đánh chết anh.” Minh Thù hơi tức giận: “Cho nên tôi mua cho anh kiểu mộ sang chảnh, vui không?”

Cố Tri: “…”

Vui vẻ con khỉ!

“Vợ…” Có lẽ là điện thoại có tính năng đặc biệt, âm thanh truyền đến là một tiếng tủi thân.

“Mau đến đây nhặt xác.”

Rõ ràng là hắn nhắc đến trước mà.

Thật không nổi tiểu yêu tinh này tủi thân cái gì.

Đường đường là một người đàn ông.

Khí phách một chút không được sao!

Cứ tủi thân như thế sao trẫm ghét bỏ được!

Tức chết!

Cố Tri uất ức chạy đến đón vợ, thuận tiện mang theo đồ ăn, triệt để quán triệt chính sách đồ ăn vặt của vợ.

…

“Cố Tri!”

Cố Tri đi từ nhà vệ sinh ra, vẩy nước trên tay, hấp ta hấp tấp chạy vào phòng.

Minh Thù đứng bên giường, cầm trong tay hai quyển sổ màu đỏ: “Đây là cái gì?”

“Giấy chứng nhận đăng ký kết hôn.” Cố Tri đương nhiên: “Không phải trên đó có viết sao?”

Minh Thù giữ nguyên nụ cười: “Tôi đang hỏi giấy chứng nhận này từ đâu ra?”

Cố Tri bình tĩnh nói: “Cục Dân chính phát, anh là cảnh sát, không thể làm giả được.”

“Tôi không đi, anh cũng mang được giấy chứng nhận đăng ký kết hôn trở về?” Biết ngay mấy ngày qua hắn yên lặng chắc chắn không có lòng tốt gì.

Bà nó, cái này chính là không có lòng tốt.

Nhất định là rắp tâm hại người.

Cố Tri lui về phía cửa: “Vợ bận rộn như vậy, anh liền chạy đi thay vợ.”

Cố Tri vẫn rất sợ bị đánh.

Cho nên hắn chuẩn bị chạy trốn bất cứ lúc nào.

Dù sao cũng đã mang giấy chứng nhận về, cô có thể làm gì hắn.

Minh Thù ném hai cuốn màu đỏ xuống: “Lại đây.”

Cố Tri đã lui tới cửa, hắn lắc đầu.

Minh Thù nở nụ cười xán lạn: “Lại đây.”

Lại đó chắc sẽ bị đánh, lão tử thèm vào lại đó!

“Anh không đến đúng không?”

Cố Tri lập tức đi vào phòng, ôm đầu: “Vợ…”

Cuối cùng Cố Tri ôm đầu gối, ngồi chồm hổm ở phòng khách than thở.

Trời lạnh thế này, cô lại thực sự đuổi hắn ra ngoài.

Vẫn là…

Vẫn đẩy hắn tới thời điểm lên không lên được, xuống cũng không xuống được.

Sao có thể tàn nhẫn như vậy chứ.

…

Diêu gia.

Những việc bình thường ông Diêu vi phạm pháp luật thực ra cũng không ít.

Thị trưởng cho người điều tra ông ta liền tra ra không ít.

Mặc dù không thể khiến Diêu gia sụp đổ, nhưng khiến ông Diêu vào bóc lịch mười mấy hai chục năm thì hoàn toàn không thành vấn đề.

Ông Diêu bị bắt, Diêu Doanh liền trở thành trụ cột của Diêu gia.

Trước kia Diêu Doanh cũng quản lý công ty, nhưng cô ta chỉ quản lý một bộ phận.

Đột nhiên gánh nặng của cả công ty đều đè trên người cô ta, trong nội bộ còn có kẻ lăm le, ý đồ chiếm quyền cổ đông.

Bên ngoài có kịch vui, chuẩn bị cùng nhau đục khoét công ty bất cứ lúc nào.

Trước có sói sau có hổ.

Trong mấy ngày qua cuộc sống của Diêu Doanh vô cùng khó khăn, nhiều phấn lót hơn nữa cũng không thể che giấu được quầng thâm mắt.

Đặc biệt là nhìn thấy Mạnh Hàn và Hàng Hàng một nhà ba người cùng vào cùng ra, trong lòng cô ta càng tan nát, hận không thể giết người.

“Diêu tổng, ngân hàng bên kia chèn ép không cho vay, tìm bọn họ thì bọn họ đưa ra đủ loại lý do để từ chối không gặp chúng ta.”

“Diêu tổng, phía tập đoàn Trung Hoàn nói muốn ngừng hợp tác.”

“Diêu tổng, nếu tài chính không được bổ sung, toàn bộ hạng mục sẽ dừng lại, hiện giờ hạng mục này là quan trọng nhất, không thể thiếu tài chính.”

“Diêu tổng…”

Sắc mặt Diêu Doanh u ám, tràn ngập tiếng báo cáo của nhân viên cô ta vỗ bàn một cái: “Tất cả câm miệng cho tôi, cút ra ngoài!”

Người trong phòng họp lần lượt nhìn nhau, lưỡng lự vài giây rồi từng người thu dọn đồ đạc, nhanh chóng chạy ra khỏi phòng họp.

“A a a!”

Diêu Doanh hất tung đồ đạc trước mặt, giấy tờ bay lả tả trên không trung, giữa khoảng trống lộ ra khuôn mặt cau có dữ tợn của Diêu Doanh.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 954: Thần Thám Thấy Quỷ (34)

Diêu Doanh đập phá xung quanh, đã nghèo còn gặp cái eo, các phòng ban đều cạnh tranh, không phải là tài khoản ở chỗ này không ổn thì chính là tài liệu ở chỗ kia.

Nội bộ công ty trong tình huống như vậy cũng bắt đầu không yên bình.

Lấy lý do Diêu Doanh làm công ty bị tổn thất nặng nề, cướp lấy một phần quyền lực của cô ta.

Diêu Doanh cũng thử nghĩ đến tìm chú hai của cô ta, đáng tiếc chú hai đóng cửa không tiếp khách.

Chú hai trước giờ vẫn luôn không hợp với ba cô ta, nhưng là người một nhà sao ông ta có thể thấy chết không cứu được?

Diêu Doanh đợi mấy ngày, chú hai liền đưa đến một tờ giấy.

Chỉ có bốn chữ “mặc cho số phận.”

Mặc cho số phận?

Tại sao cô ta phải mặc cho số phận…

“Diêu tổng, bây giờ cô còn có lựa chọn gì?”

Diêu Doanh nhìn người đàn ông khốn kiếp trước mặt, trong tim đều đang rỉ máu.

Cô ta là thiên kim tiểu thư được nuông chiều từ bé, nhưng bây giờ lại phải ở chỗ này đối phó với người đàn ông này.

Chịu đựng cái nhìn không có ý tốt của hắn ta cùng với các loại yêu cầu vô lý.

Diêu Doanh bực mình đứng dậy: “Tôi còn có việc, đi trước một bước.”

“Ôi chao, Diêu tổng.” Người đàn ông đưa tay cản cô ta: “Dù sao cũng đến rồi, không thể về tay không được! Tôi vừa mới nói đấy, chỉ cần cô cùng tôi một đêm thì tiền không phải là vấn đề, cô biết thứ tôi không thiếu nhất chính là tiền.”

“Tránh ra!”

Người đàn ông ngược lại không cưỡng ép cô ta, nhún vai, giơ tay lên tránh ra.

Diêu Doanh giẫm giày cao gót đi ra ngoài, vừa mở cửa ra liền thấy hai người ôm hôn nhau trong hành lang tĩnh mịch.

Trong đầu thoáng như sét đánh giữa trời nắng.

Người cô ta thích… vì sao lại không chịu liếc nhìn cô ta thêm một cái.

Cô ta từng đi tìm Mạnh Hàn, nhưng Mạnh Hàn nói cô ta đắc tội với Cố gia, người thông minh cũng sẽ không giúp cô ta vào lúc này.

Mạnh Hàn không phải là không dám đối đầu với Cố gia, hắn chỉ là…

Chỉ là không muốn giúp cô ta mà thôi.

Cơ thể Diêu Doanh lảo đảo sắp ngã được người phía sau đỡ được.

“Diêu tổng, cẩn thận chứ.” Giọng nói khinh khỉnh của người đàn ông vang lên.

Cơ thể Diêu Doanh run lên, một lúc lâu cô ta cắn răng: “Anh thực sự có thể giúp tôi?”

Người đàn ông sửng sốt một chút, sau đó cười nói: “Đương nhiên có thể.”

…

“Cố thiếu gia, bên phía Diêu gia có được một khoản tiền, chúng ta vẫn phải tiếp tục sao?”

“Ai có tiền như vậy?” Cố Tri vừa lật hồ sơ vừa nói: “Có tiền như vậy, để hắn đi làm chút công ích đi.”

“Hiểu rồi ạ.”

Cố Tri cúp điện thoại, lại gọi điện cho Minh Thù: “Vợ, qua đây cố vấn chút đi.”

Không biết Minh Thù nói gì trong điện thoại, Cố Tri nhe răng trợn mắt một lúc, hít sâu một hơi: “Được, anh đến đón em, chờ anh.”

Cố Tri đón được Minh Thù, trả tiền cho cô xong sau đó đưa cô về cục.

Vụ án chính là vụ đứa trẻ Trần Văn từng nhắc đến.

Minh Thù vẫn còn ấn tượng với mấy mấy đứa trẻ đi theo Trần Văn lần trước.

Rất nhiều…

Hơn nữa bọn họ có thể rời đi theo Trần Văn, năng lực này có chút trâu bò.

Việc này vẫn phải tìm Trần Văn.

Nếu mấy tiểu quỷ còn theo Trần Văn thì có thể hỏi ra rất nhanh.

Đuáng thật mấy đứa trẻ kia còn theo Trần Văn, Trần Văn đi đâu bọn chúng liền theo đến đó, cũng không dư thừa động tác nào, giống như một dãy tiểu cương thi.

Nếu Trần Văn có thể thấy cảnh tượng đó chắc phải sợ chết khiếp.

“Theo như chúng nói, chúng bị giết hại ở chỗ này.” Minh Thù chỉ vào tòa nhà cách đó không xa, đây là một ngôi nhà bỏ hoang ở ngoại thành.

Cố Tri ra hiệu cho mấy người phía sau, mọi người tản ra các hướng, tiến về phía toà nhà.

Cố Tri đợi bên đó kiểm tra xong, không có vấn đề gì mới dẫn Minh Thù đi vào.

Trong tòa nhà tản ra một thứ mùi khó chịu, Cố Tri đi phía trước, thỉnh thoảng quay đầu nhìn Minh Thù, sợ cô bị đụng đầu.

“Kiểm tra xong hết rồi, không phát hiện ai khả nghi…”

“Cố đội trưởng, bên này có phát hiện.”

Cố Tri đi về phía cảnh sát kia, Minh Thù đứng trên cầu thang từ lầu một lên lầu hai, nhìn nữ quỷ đứng ở chỗ rẽ.

“Chúng chạy rồi, chúng chạy rồi, giết chúng, giết chúng…”

Trong miệng nữ quỷ không ngừng lặp đi lặp lại hai câu này.

“Chạy về hướng nào?” Minh Thù hỏi cô ta.

Nữ quỷ ngẩng đầu, ánh mắt nhìn chuẩn xác vào Minh Thù cười khanh khách.

“Cô… nhìn thấy tôi?”

“Ừm.”

Nữ quỷ chợt bay qua: “Vậy cô giúp tôi bắt đám súc sinh kia lại.”

“Đây là thỉnh cầu của cô?”

Nữ quỷ không hiểu lắm nhưng cô ta gật đầu.

“Sau khi tôi hoàn thành cho cô, cô sẽ biến mất.” Minh Thù lại nói.

“Chỉ cần có thể bắt đám súc sinh kia lại, bảo tôi làm gì ta cũng nguyện ý.”

“Nói đặc điểm ngoại hình của chúng chút đi.”

Dựa theo lời nói của nữ quỷ, đám người kia rất cẩn thận, là một đoàn người, chúng dụ dỗ trẻ em và phụ nữ để bán ra nước ngoài, há miệng chờ sung kiếm chác tiền bạc.

Trong khoảng thời gian này, dường như người phụ trách nơi này đã gặp chuyện gì đó, không để ý đến quy tắc trước kia của bọn họ, làm một ván lớn khiến cảnh sát chú ý.

Nơi này từng là điểm dừng chân của bọn họ, có mấy đứa trẻ không nghe lời hoặc là làm ồn vô cùng, số người bị chúng ra tay giết chết không phải số ít.

Minh Thù nhìn những đứa trẻ kia, không phải là mất tích gần đây mà là những đứa trẻ đã chết nhiều năm rồi.

Minh Thù thuật lại miêu tả của nữ quỷ, bức phác họa kẻ tình nghi nhanh chóng được đưa ra.

Nhưng vẻ mặt của những cảnh sát ở đây nhìn Minh Thù rất quái dị.

Vị cố vấn này… thần bí quá!

Hơn nữa cô chỉ đến đây một chuyến, sao có thể biết được dáng dấp của kẻ tình nghi trông như thế nào?

Danh tính của kẻ tình nghi được sàng lọc rất nhanh, một vài người còn có hồ sơ án, có điều không biết hiện giờ đám người kia trốn ở đâu, muốn bắt người vẫn phải tốn chút công sức.

Nhưng bọn họ chưa lý giải ra manh mối thì sáng sớm cố vấn mà Cố đội trưởng mời đến đã mang bánh bao tới, theo sau là một đám người từ từ đi vào đồn cảnh sát.

Không biết còn tưởng là đến tham quan.

Toàn thể đội cảnh sát: "…"

Muốn bọn họ đến làm gì?

Đám cảnh sát nghi ngờ.

Minh Thù bắt kẻ tình nghi thần tốc như vậy, nhưng…

Cảnh sát điều tra chứng cứ muốn phun máu.

Cô gái này phá án lại không cần chứng cứ, cô ấy bắt người theo cảm giác.

Hết lần này tới lần khác hung thủ vẫn là tự thú, không liên quan cũng không ổn.

Nếu không phải là chứng cứ cuối cùng chứng minh người cô bắt chính là hung thủ thì...

Bọn họ cũng nghi ngờ là cô đi đường bắt đại ai đó, đánh cho một trận rồi buộc người ta thừa nhận là mình làm.

[Giá trị thù hận của Diêu Doanh đã đầy.]

Minh Thù đột nhiên nhận được lời nhắc của Hài Hòa Hiệu.

Giá trị thù hận của Diêu Doanh đã đầy… Gần đây dường như cô không làm gì mà!

Bỏ đi.

Đầy là tốt rồi.

Khoảng cách một trăm ngàn lại gần thêm một bước.

“Vợ, cha chúng ta muốn gặp em.” Cứ đồng ý đưa cô về trước, ông già cũng thúc giục nhiều lần rồi.

Trước khi Minh Thù từ chối, Cố Tri cướp lời: “Cha chuẩn bị một bàn ăn ngon cho em.”

“Ồ.” Vậy thì đi thôi.

Ông Cố là một người rất hiền hòa, có điều người này quản lý một tập đoàn lớn, tuyệt đối không phải người lớn Phật hệ gì.

Gặp mặt coi như thuận lợi.

Trước kia ông Cố cứ chọn tới chọn lui, bây giờ Cố Tri chỉ cần dẫn về một cô gái có thể hô hấp được là ông ấy không ý kiến gì rồi.

Sau đó mỗi ngày Minh Thù đều tìm quỷ, phá án, mua đồ ăn vặt, thỉnh thoảng ngủ với Cố Tri.

Mỗi ngày Cố Tri bị tức đến muốn lên trời, quay đầu lại vẫn phải cười hì hì bàn bạc với vợ xem buổi tối ăn gì.

Dưới sự cố gắng không ngừng của Minh Thù, hiệu suất phá án của cả thành phố tăng vụt lên còn tỷ lệ phạm tội lại giảm thẳng xuống.

Người của đồn cảnh sát đều biết có một cố vấn phá án thần tốc, vụ án nào không phá được thì tìm cô là chuẩn không sai.

Điều kiện tiên quyết là…

Chuẩn bị sẵn đồ ăn vặt.

Cố vấn yêu đồ ăn vặt chứ không yêu tiền.

Rất Phật hệ.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 955: Thần Thám Thấy Quỷ (Hết)

Mấy ngày nay Cố Tri hơi khó chịu.

Đứa trẻ nghịch ngợm Hàng Tử Thần kia cả ngày tìm đến vợ hắn, hại hắn không có thời gian làm chút việc không thể miêu tả với vợ mình.

Hôm nay, Cố Tri vô tình gặp Mạnh Hàn, đúng lúc xe của hai người chặn nhau, không ai chịu nhường ai.

Cố Tri mở cửa xe đi tới xe của Mạnh Hàn ở bên cạnh, đưa tay gõ cửa.

Mạnh Hàn hạ cửa sổ xe xuống, lộ ra một khuôn mặt lạnh lùng.

Đáy lòng Cố Tri coi thường: “Mạnh Hàn, lo mà quản lý con trai của anh! Cả ngày quấn lấy vợ tôi làm gì?”

“Không quản lý tốt vợ của mình, hẳn là nên xem nguyên nhân của bản thân, đừng luôn trách người khác.” Mạnh Hàn không mặn không nhạt nói.

“Ha…” Cố Tri cười nhạt: “Ai kia cho đến giờ vẫn còn chưa động đến bát tự của anh, tôi và vợ tôi thì đã có giấy chứng nhận… hợp pháp.”

Tổn thương lẫn nhau đúng không!

Lão tử sợ ngươi à!

Mạnh Hàn: “…”

Cố Tri tự nhận mình thắng, ngạo nghễ trở lại xe.

Không biết có phải Mạnh Hàn bị đả kích hay không, bảo người tránh ra.

Nhưng chưa được mấy ngày, Cố Tri liền nhận được thiếp mời của Mạnh Hàn, thiếp mời kết hôn.

Cố Tri, người không biết lúc nào thì có thể tổ chức hôn lễ: “…”

Hôn lễ của Mạnh Hàn có thể nói là một cảnh xa hoa nhất thành phố, có thể là xa hoa nhất cả nước.

“Vợ, hành vi hoang phí này không được.” Cố Tri nắm lấy tay Minh Thù, mạnh mẽ lấy cớ để mình không thể tổ chức hôn lễ: “Số tiền chúng ta có chi bằng để mua đồ ăn ngon cho vợ, có phải không?”

“Ừm.” Quá có lý ấy chứ.

Đáy lòng Cố Tri lập tức cân bằng lại.

Vợ luôn đứng về phía lão tử.

“Á…”

Hôn lễ tiến hành được một nửa, phía cô dâu đột nhiên phát ra một tiếng thét chói tai.

Không biết vì sao Diêu Doanh vào được hôn lễ, vừa rồi đâm một dao vào Hàng Hàng, Mạnh Hàn phản ứng nhanh chóng mới không để cho Diêu Doanh ám sát lần thứ hai.

Cố Tri che chở cho Minh Thù, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía bên kia, Diêu Doanh lẩn trốn rất tốt trong khoảng thời gian này, hắn không tìm được cô ta, không ngờ hôm nay lại tự mình xuất hiện.

Diêu Doanh thừa dịp tất cả mọi người chú ý đến Hàng Hàng, quay đầu len lỏi vào đám người chạy trốn.

Cô dâu bị thương, hôn lễ không thể tiếp tục tiến hành.

…

“Anh đi đâu vậy?”

Minh Thù nhàm chán ngồi trong xe, Cố Tri lên theo, nheo mắt nhìn sang cô.

Cố Tri lắc lắc cái túi trong xe: “Rất khó mua đấy, vợ ăn đi.”

Bánh ngọt của Đức Thiện Phường quả thực là cung không đủ cầu, vốn dĩ là một trong số những đồ ăn ngon khó mua nhất.

Ánh mắt Minh Thù từ từ lướt qua trên người hắn, Cố Tri bình tĩnh nói: “Làm người đừng quá khoa trương, Mạnh Hàn chính là ví dụ điển hình.”

Tiếp tục viện cớ cho việc mình không tổ chức hôn lễ.

Minh Thù bẻ một miếng bánh ngọt bỏ vào miệng, bánh ngọt còn mang theo chút nóng hổi, tan trong miệng, thơm ngon mềm mịn.

Cố Tri đưa mắt nhìn cô, trong đôi mắt toát ra ý cười nhẹ.

Hắn nghiêng người qua, khẽ chạm vào miệng Minh Thù một cái: “Chúng ta về nhà.”

Ngày hôm sau Minh Thù nhìn thấy tin tức Diêu Doanh tự sát trên tivi.

Cố Tri nhàn rỗi đang dọn dẹp trong phòng khách, thậm chí còn vui vẻ ngâm nga giai điệu nào đó.

Minh Thù xem xong tin tức, xoay người nằm sấp trên ghế sô pha: “Cố Tri.”

“Vợ, em có thể đừng gọi cả họ của anh ra được không? Không thân mật chút nào.”

“Vậy tôi phải gọi anh thế nào? Tiểu Tri Tri? Tiểu Cố Cố? Đủ thân mật chưa?”

Cố Tri rùng mình một cái: “Gọi là chồng.”

Hắn phát hiện vợ mình vô cùng thích gọi cả họ hắn ra.

Tuy nhiên cô gọi rất ngọt, âm thanh vô cùng dịu dàng.

“Lắm chuyện.” Minh Thù nói: “Ly hôn đi.”

Cố Tri: “…”

“Cố Tri Cố Tri, em gọi đi, em gọi đi.” Ly hôn bà nội cô, đừng hòng mơ tưởng.

Bị Cố Tri nhõng nhẽo như vậy, Minh Thù cũng không muốn hỏi chuyện Diêu Doanh nữa.

Cô nhảy xuống khỏi ghế sô pha.

“Mang dép.”

Minh Thù chân trần vào phòng.

Cố Tri bất đắc dĩ chống nạnh.

Xem ra cần phải tháo dỡ sàn nhà.

"Brừ… Brừ."

Di động trên bàn rung lên, Cố Tri hướng về phòng gọi một tiếng.

“Vợ, điện thoại của em.”

“Cầm vào đây.”

Cố Tri mang di động vào, đúng lúc bên kia tắt máy, di động lập tức trở lại màn hình khóa.

Trên màn hình khóa…

A a a!

Không phải hình này đã được xóa rồi sao?

Sao còn xuất hiện trên màn hình khóa di động của vợ!

Trên màn hình khóa rõ ràng là bộ dạng của hắn trong quần áo con gái.

Góc độ này… hình như có gì đó sai sai.

Thời điểm những người đó xóa, hắn đã tận mắt nhìn thấy, không có bức ảnh nào chụp ở góc độ này.

Cho nên… là vợ tự chụp?

Khi đó vợ có âm mưu với mình?

Còn nói không thích mình.

Tên lừa gạt.

Hừ hừ!

Cố Tri thử mở khóa nhưng lại cần vân tay.

Minh Thù nhìn qua, Cố Tri lập tức tắt màn hình, đưa di động cho cô: “Trần Văn tìm em, em ít qua lại với hắn đi, vừa nhìn đã thấy không tốt đẹp gì.”

Minh Thù vui vẻ: “Có phải chỉ cần là đàn ông thì trong mắt anh đều là không tốt đẹp gì.”

“Đó là đương nhiên.”

“Vậy là anh thừa nhận mình cũng không tốt đẹp gì?”

Cố Tri hùng hổ: “Anh có giấy chứng nhận!”

Minh Thù cười như không cười: “Giấy chứng nhận đó…”

“Em trả lời điện thoại đi! Nói không chừng có án.” Cố Tri cắt ngang Minh Thù: “Anh đi xem hàng mua online đến chưa, chỉ cho phép bàn về án, không được phép bàn những thứ khác.”

Dọa chết lão tử.

Rõ ràng là giấy chứng nhận thật, tại sao lão tử lại cảm thấy đang cầm giấy chứng nhận giả…

…

Minh Thù phát hiện ảnh nền của mình bị đổi, hơn nữa còn là ảnh chụp của Cố Tri đẹp trai ngời ngời, ánh mắt và vóc dáng đó…

Nhìn qua Minh Thù còn tưởng rằng Hài Hòa Hiệu dùng di động của cô vào trang web đen nào.

“Anh đổi ảnh nền của tôi làm gì?”

“Mong vợ hiểu rõ anh, đừng dừng lại ở vẻ nông cạn bên ngoài.”

Cố Tri nghiêm túc nói, trong lòng hơi căng thẳng, hắn lén đổi nhất định sẽ phải chịu đòn.

“Tối hôm nay…” Minh Thù cười: “Làm phiền anh nông cạn một chút.”

Cố Tri: “?”

Khi Cố Tri mặc vào bộ váy không khác lần trước mấy, hắn buồn bực, vợ bị thần kinh gì vậy.

Vũ nhục lão tử sao?

Nhất định là vậy!

Nhất định là cô không hài lòng với việc mình đổi ảnh nền của cô.

Từ góc độ nào đó, xác suất ly dị vì lý do vợ chồng lén xem di động của nhau là vô cùng cao…

Hắn cũng đã lén xem wechat… Những cái khác thì chưa xem.

Wechat của vợ ngoại trừ khách hàng 123456789… thì còn lại đều là người hắn quen.

Cố Tri nũng nịu đưa di động của mình qua: “Vợ, anh sai rồi, anh sẽ không xem di động của em nữa.”

Minh Thù: “?”

Tiểu yêu tinh này nổi điên gì vậy.

Cô chính là muốn đưa ảnh nền của mình về lại như cũ.

Tiểu yêu tinh kia chẳng những đổi ảnh nền mà còn xóa nó đi.

Cố Tri nhìn cô.

Minh Thù: “…”

…

Minh Thù chỉ sống được ở thế giới này mười năm, nguyên nhân chết là bị chậu hoa trên lầu rớt xuống đập trúng.

Chết không chút tôn nghiêm, Minh Thù đã quen rồi.

Họ tên: Minh Thù

Giá trị thù hận: 820000

...

Nhiệm vụ phụ: Chưa hoàn thành

Không gian trước giá trị thù hận không nhiều, không gian này vẫn như cũ, không nhiều giá trị thù hận lắm… Đây còn là sau khi đã nhân đôi.

Xe ra nhiệm vụ ẩn thật sự là nhiệm vụ tốt để kéo giá trị thù hận.

Đáng tiếc ở không gian hiện đại, dường như Hài Hòa Hiệu rất ít khi gửi nhiệm vụ ẩn.

Có lẽ là… khá ít người không cùng dân tộc.

“Ài, không gian tiếp theo ăn gì?”

…

Không gian thứ hai mươi bảy đã xong.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 956: Minh Chủ Chỉ Giáo (1)

#Minh chủ đầu đề: Thanh La một lời không hợp thông đồng làm bậy.#

"Minh chủ, ngày hôm nay ta thấy Khương Linh và Trác công tử lôi lôi kéo kéo..."

Minh Thù vừa mở mắt liền thấy trước mặt là một nam nhân với khuôn mặt bánh bao.

Trắng trắng mềm mềm, nhìn qua rất ngon miệng.

Mặt bánh bao nghi hoặc: "Minh chủ, người nhìn ta như vậy làm gì?"

Minh Thù ho một cái, thoáng ngồi thẳng lên: "Ngươi lui xuống trước đi."

Mặt bánh bao không phục: "Nhưng mà minh chủ, Khương Linh biết rõ Trác công tử là vị hôn phu của người, bây giờ hai người sẽ nhanh chóng thành thân, nàng còn chẳng cần thể diện như thế cùng Trác công tử lôi lôi kéo kéo."

Nghe không hiểu bánh bao này đang nói cái gì.

Minh Thù ra vẻ phất tay một cái.

Bày ra bộ mặt trong lòng trẫm tự biết, ngươi không cần thiết phải nói nữa, nhanh lui xuống phía dưới.

Mặt bánh bao vẫn không phục lắm, lại cằn nhằn vài câu mới lui ra khỏi phòng.

Minh Thù quan sát xung quanh, cổ đại không nhầm đi đâu được.

Trong thế giới này, nữ chính giả tên là Khương Linh, là một người xuyên sách.

Thân thể mà nàng ta sử dụng, ở trong sách vì tự tìm đến cái chết, bị chết cực kỳ thảm.

Và tất nhiên giống tất cả những người xuyên sách giả khác, Khương Linh quyết thay đổi kết cục của nguyên thân.

Khương Linh được xuyên sách tới thời gian rất sớm, mọi chuyện còn chưa bắt đầu, nàng đã nắm giữ tất cả tiên cơ.

Nàng quen biết nam chính trước nữ chính một bước, cùng nam chính xây dựng một đoạn tình cảm.

Sau đó lại cùng với giáo chủ ma giáo, thiên hạ đệ nhất kiếm khách, còn có thần y gì gì đó, hoa khôi giả gái, thế gia công tử nghèo túng, bla...bla...

Nói chung nữ chính giả tập hợp đủ bảy nam nhân triệu hồi rồng thần… Chẹp, giống như một tuần không ngày nào giống nhau, không biết phải miêu tả kiểu gì.

Thành công thành lập hậu cung không thể miêu tả bằng lời.

Trong khi nữ chính giả thu thập những nam nhân này, vẫn không buông tha cho nữ chính, giật dây một nam nhân trong đó, đánh cho nữ chính kinh mạch đứt đoạn, rồi bán vào thanh lâu.

Mà nguyên chủ càng xui xẻo hơn.

Nguyên chủ tên là Thanh La, tiểu thư của phủ minh chủ, ở thế giới này minh chủ mười năm sẽ được cha truyền con nối.

Cũng có thể nói, trong vòng mười năm, nếu như minh chủ đương nhiệm qua đời, như vậy thì đời sau của minh chủ sẽ được kế thừa vị trí minh chủ.

Có phải rất tùy tiện không?

Không có cách nào, nguyên văn kịch bản vốn khôi hài như thế.

Cho nên thiết lập chính là tùy tiện như vậy.

Cha của nguyên chủ mới vừa lên làm minh chủ, còn chưa ngồi ấm chỗ, đã mắc bệnh qua đời. Vì vậy năm ấy Thanh La mới gần mười sáu tuổi thừa kế vị trí minh chủ.

Mà Thanh La có một vị hôn phu, chính là đệ nhất kiếm khách trong dàn hậu cung của nữ chính giả.

Hôn sự này là do đời cha chú định ra, nếu như không phải vị hôn phu này tìm tới cửa, nguyên chủ cũng không biết.

Khi vị hôn phu tìm tới cửa, những người già trong phủ minh chủ cũng xác nhận có chuyện như thế.

Người xưa nói cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy, nguyên chủ chỉ có thể nhận hôn sự này.

Nguyên chủ chẳng những để cho vị hôn phu ở lại phủ minh chủ, còn để cho người đi cùng với vị hôn phu, theo lời vị hôn phu nói là bạn hắn tên là Khương Linh, cũng ở lại phủ minh chủ.

Từ đầu nguyên chủ không phát hiện ra việc gì không hợp lý, nhưng dần dần vị hôn phu lại thỉnh thoảng cùng Khương Linh ôm ấp, chàng chàng thiếp thiếp, làm cho nguyên chủ sinh nghi.

Nguyên chủ nghĩ tới việc hôn sự này chỉ là do đời trước định ra, nếu như vị hôn phu này không thích nàng, thì có thể giải trừ hôn ước.

Nhưng khi nguyên chủ đưa ra thỉnh cầu này, Khương Linh giống như bị người ta bắt nạt, hung hăng nói mình cùng vị hôn phu của nàng không có quan hệ, nàng không nên hiểu lầm.

Còn nói là không để nàng hiểu lầm, nguyện ý rời khỏi phủ minh chủ.

Nguyên chủ bị Khương Linh làm lớn chuyện như vậy dọa cho sợ, liền bỏ qua chuyện này.

Việc thành hôn cũng đưa lên bàn bạc.

Ngay đêm trước khi hôn lễ, thân thể nguyên chủ bỗng nhiên bắt đầu cảm thấy mệt mỏi, Khương Linh hao tâm tốn sức chăm sóc cho nàng.

Nguyên chủ còn rất cảm kích Khương Linh.

Hôn lễ được cử hành đúng thời hạn, trong hôn lễ nguyên chủ nằm mơ cũng không ngờ xảy ra một màn như vậy.

Đột nhiên có người đứng ra nói nguyên chủ căn bản không phải là con ruột của minh chủ đời trước, Khương Linh mới là con ruột.

Nguyên chủ chiếm lấy thân phận của Khương Linh, còn muốn chiếm lấy vị hôn phu của người ta, không biết xấu hổ, lòng dạ ác độc.

Nguyên chủ xác định mình chính là con ruột của cha nàng, không phải nhặt được, cũng không phải con riêng, làm sao Khương Linh là con gái của cha nàng được?

Nguyên chủ cố gắng bảo Khương Linh giải thích, nhưng mà Khương Linh ấp a ấp úng, đưa ra bộ dạng "Ta không muốn nói, nhưng sự thật đúng là như thế".

Trong tiếng khiển trách của mọi người, nguyên chủ đột nhiên rút kiếm giết người.

Nguyên chủ từ minh chủ trở thành người ai ai cũng muốn đánh, cướp thân phận của người khác, cướp vị hôn phu của người khác, là một tiện nhân không biết xấu hổ.

Nàng bị ép phải rời khỏi phủ minh chủ, vì trên giang hồ đều nói nàng như thế, nguyên chủ gặp một người liền giết một người.

Trạng thái hóa điên của nguyên chủ bắt đầu.

Sau này nguyên chủ mới biết, Khương Linh và vị hôn phu đã phí hết tâm tư để đối phó với nàng, là vì cha của nàng và cha của vị hôn phu kia vốn là kẻ thù.

Hôn ước kia thực sự tồn tại, nhưng đó là ước định trước khi bọn họ trở mặt thành thù.

Sau khi trở thành kẻ thù, tất nhiên hủy bỏ.

Vị hôn phu muốn báo thù, nhưng cha của nguyên chủ đã chết, tục ngữ nói cha nợ con trả.

Khương Linh không biết dùng cách nào thuyết phục được kiếm khách vốn ngay thẳng, dùng phương pháp nham hiểm như vậy báo thù.

Ở phần sau nguyên chủ trở thành đại ma đầu, gây cho Khương Linh không ít phiền phức.

Nhưng ngoài việc làm cho Khương Linh và các nam nhân của nàng có tình cảm tốt hơn, không cần phải miêu tả kỹ càng, cũng không có bất kỳ tác dụng mang tính thực tế nào.

Cuối cùng nguyên chủ bị ném vào hang rắn bị rắn cắn chết, xương cốt không còn.

[Nguyện vọng của Thanh La là làm tốt chức minh chủ này, không muốn để cho Khương Linh chiếm mất thân phận của nàng, khiến cho nàng ta chịu quả báo, bị trừng phạt.]

Minh Thù rót cho mình chén trà tự an ủi.

Tuyến thời gian bây giờ đã đến lúc vị hôn phu - đệ nhất kiếm khách - Trác công tử vào ở phủ minh chủ.

Mặt bánh bao nhìn thấy Trác công tử và Khương Linh lôi kéo nhau, cho nên tới tố cáo với nàng.

Đây là lần đầu tiên mặt bánh bao tố cáo, nguyên chủ không để ở trong lòng.

Còn thay Trác công tử nói đỡ mấy câu.

Đại khái ý tứ chính là, nhi nữ giang hồ, không có nhiều quy củ như vậy, không muốn nghe thêm chỉ trích.

Minh Thù mở cửa phòng đi ra ngoài, ánh mặt trời vừa vặn thích hợp, ăn cái gì đây.

Minh Thù dựa theo ký ức đi tới phòng bếp.

"Minh chủ?"

Người hầu trong bếp bị dọa cho giật mình, tại sao minh chủ lại tự mình xuống bếp, chẳng lẽ đối với thức ăn hôm nay không hài lòng?

"Còn gì ăn không?" Minh Thù nhảy vào trong bếp: "Bánh bao cũng được."

Người hầu: "..."

Nào có đạo lý cho minh chủ ăn bánh bao.

Bọn người hầu lập tức chuẩn bị đồ ăn cho Minh Thù.

Phòng bếp này thật đáng khen ngợi.

Không cần phải gặm bánh bao.

"Buổi trưa minh chủ có ăn cái gì không?"

"Có ăn, ta đi thu dọn, đã ăn xong rồi."

"Minh chủ, đây là..."

"À... À... Minh chủ cũng không còn nhỏ nữa, trưởng thành rồi."

Mọi người đối mặt nhìn nhau, nhưng mà vừa qua thời gian ăn bữa trưa, trưởng thành cũng không phải là trưởng thành như vậy.

"Minh chủ, minh chủ, nhìn thấy minh chủ đâu không?"

"Minh chủ, người ở đâu!"

"Minh chủ."

Minh Thù nhanh chóng ăn xong, lau miệng, Bánh Bao liền xông vào.

"Minh chủ, sao người lại chạy tới đây."

"Ồn ào cái gì, có ai chết à?"

Không khí yên tĩnh vài giây.

Bánh Bao lấy hơi: "Không có, không có. Không tìm được người, ta cho rằng người đã đi đâu mất."

"Không phải là có người chết, ồn ào cái gì." Minh Thù dạy dỗ hắn: "Dọa ta phải ăn thêm cái nữa."

"Vâng vâng..." Bánh Bao cái hiểu cái không gật đầu, hắn liếc nhìn đĩa trên bàn: "Nhưng minh chủ mới vừa ăn cơm trưa xong, người đã đói rồi?"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 957: Minh Chủ Chỉ Giáo (2)

Minh Thù cho Bánh Bao thấy rõ, thế nào gọi là kẻ tham ăn chân chính.

Bánh Bao rất nhanh thì gia nhập đại đội ngơ ngác của phòng bếp.

Ăn xong Minh Thù còn ở ngay trước mặt bọn họ lấy hai cái bánh bao, cổ đại chính là không tốt ở chỗ này, các loại đồ ăn rất ít chỉ có thể gặm bánh bao.

Phủ minh chủ thật lớn, Minh Thù đi trên hành lang quanh co mất một lúc lâu cũng chưa về tới phòng của mình.

Lúc đi tới phòng bếp, cũng không thấy xa như vậy.

Minh Thù đi mệt, ngồi lên hành lang nghỉ ngơi.

Hành lang ở dưới một mảng trúc xanh, rừng trúc tươi tốt, ở giữa là một lối nhỏ, gió thổi rì rào.

Nhưng trong âm thanh kia, còn lẫn vào tiếng thở dốc không bình thường.

Minh Thù nhìn vào bên trong rừng trúc, chống tay trên hành lang, không tiếng động nhảy xuống đi vào trong rừng trúc.

Sâu trong rừng trúc, có một tảng đá lớn cao khoảng nửa thân người, lúc này hai người đang quấn lấy nhau ở phía trên, y phục dù chưa cởi sạch nhưng tư thế kia…

Minh Thù ngồi xổm ở bên cạnh, gặm hết bánh bao của mình, bên kia vẫn chưa xong.

Minh Thù đang muốn đi ra ngoài vạch mặt, tiếng của Bánh Bao truyền tới: "Minh chủ… Minh chủ…"

Hai người đang đắm chìm quên mình bị giọng nói này thức tỉnh, hai người nhanh chóng sửa lại quần áo ngay ngắn đi về một phía khác.

Minh Thù: "…"

Bánh Bao từ bên ngoài rừng trúc chạy vào, thấy Minh Thù ngồi xổm dưới đất, lập tức khẩn trương tiến lên: "Minh chủ, người sao vậy? Không thoải mái sao?"

"Ta không phải bảo ngươi không được ồn ào sao?"

Dọa cho phiếu đổi đồ ăn vặt của trẫm chạy mất.

"Vâng…" Bánh Bao vò đầu, nhỏ giọng giải thích: "Nhưng ta cũng đâu nói lớn lắm đâu."

Hắn lần này đã nói rất nhỏ.

Trước đây…

Hắn gọi như vậy, minh chủ cũng đâu có nói gì.

Minh Thù đứng lên, tủm tỉm cười nhìn Bánh Bao: "Lần sau kêu la nữa, ta rút lưỡi ngươi xào rau ăn."

Bánh Bao lấy tay che miệng, hoảng sợ lùi lại hai bước, vội vàng nói: "Ta không gọi, ta không gọi nữa."

Minh Thù đi ra khỏi rừng trúc:"Gọi ta làm gì?"

Bánh Bao cẩn thận đuổi theo: "Có người cầu kiến, dường như bị…"

"Ai vậy? Mang cống phẩm tới không?"

"A?" Cống phẩm gì?

"Ta là minh chủ, bọn họ muốn gặp ta lẽ nào không mang theo cống phẩm?" Vậy cái chức minh chủ này trước đây có ý nghĩa gì.

"Ơ…" Giang hồ chúng ta không theo luật này.

Khuôn mặt Bánh Bao lơ ngơ, làm sao thấy minh chủ là lạ.

Bánh Bao quyết định không để ý tới vấn đề này: "Là người của phái Thanh Hư bị trọng thương, thuộc hạ đã cho người mang vào trong phủ chữa thương, nhưng hắn kiên trì muốn gặp minh chủ."

Phái Thanh Hư?

Tại sao không gọi là phải Không Hư luôn đi.

Nguyện vọng của nguyên chủ chính là làm tốt chức minh chủ này, cho nên Không Hư... à, phái Thanh Hư dù không có cống phẩm, Minh Thù cũng phải đi xem thử.

Nhìn người trên giường máu me be bét, Minh Thù từ từ lùi về phía sau: "Bị người ta đánh thành như vậy mà vẫn chưa chết, sức mạnh sinh tồn rất quật cường."

Bánh Bao: "…" Minh chủ thật kỳ lạ, chẳng lẽ là bị kích thích? Ngày hôm nay hắn có phải không nên nói cho minh chủ biết chuyện của Trác công tử và Khương Linh?

Minh chủ vẫn còn nhỏ như thế…

Chắc chắn không chịu nổi đả kích như vậy.

Đều là do hắn suy nghĩ không chu đáo.

Đệ tử phái Thanh Hư yếu ớt ho khan hai tiếng: "Minh chủ… Phái Thanh Hư… Phái Thanh Hư bị Ma giáo… diệt môn."

Nói một câu hắn phải thở hổn hển nhiều lần.

"Ồ."

Sau đó thì sao?

Phản ứng này của Minh Thù làm Bánh Bao hãi hùng khiếp vía.

Bánh Bao vội vàng cứu vãn tình hình: "Ma giáo tại sao đột nhiên lại diệt phái Thanh Hư? Trừ ngươi ra, những người còn lại đâu?"

"Không… Không biết." Đệ tử phái Thanh Hư chật vật lắc đầu: "Ta… thật vất vả mới trốn được, mời... mời minh chủ vì phái Thanh Hư chủ trì công đạo!"

Giáo chủ Ma giáo là hậu cung của nữ chính giả.

Có điều lúc này, nữ chính giả còn chưa gặp được hắn…

Cơ hội trong kịch bản chắc là lần này.

Có điều trong kịch bản Ma giáo bị nữ chính giả thanh tẩy, đương nhiên chuyện này và Ma giáo kỳ thực cũng không có nhiều quan hệ, ma giáo cũng trúng đạn.

Bánh Bao đã hỏi xong thấy Minh Thù khoanh tay trầm tư, cẩn thận hỏi: "Minh chủ, người cân nhắc kỹ xem phải làm sao?"

"Làm cái gì?"

Bánh bao: "…"

Thuộc hạ không phải hỏi người sao?

Tại sao lại hỏi ngược lại hắn?

Đệ tử phái Thanh Hư kiên trì đến giờ lúc này đã ngất đi, nếu không... Nghe Minh Thù coi việc này không liên quan đến mình, thậm chí là mang theo ý cười hỏi lại, đoán chừng phải bị tức mà chết.

Minh Thù bảo Bánh Bao cho người đi tới phái Thanh Hư xem sao, vì tin tức truyền đi ở thời đại này tương đối khó khăn, cho nên một hai ngày chắc chắn vẫn chưa có kết quả.

Đệ tử phái Thanh Hư kia cứ như vậy ở lại phủ minh chủ dưỡng thương.

Bị thương quá nặng, có thể sống được hay không còn phải xem ý trời.

"Người của Ma giáo thực sự là ghê tởm!"

"Còn phải nói sao, làm xằng làm bậy, cướp bóc đốt giết, bại hoại võ lâm."

"Không phải tất cả người của Ma giáo đều xấu... Trù vương - vua đầu bếp không phải là một người tốt sao?"

"Cái gì mà vua đầu bếp?"

"Vua đầu bếp ngươi cũng không biết? Trong giới võ lâm chúng ta, mỗi bên đều thích chọn ra người đứng đầu, vị vua đầu bếp này chính là người nấu ăn ngon nhất trong chốn võ lâm."

"Lợi hại như vậy sao?"

"Minh chủ..."

"Minh chủ làm sao..." Người hầu đang nói chuyện chợt ngừng lại, quay đầu nhìn về bên cạnh.

Minh chủ của bọn họ, không biết từ khi nào học lấy bộ dạng của bọn họ ngồi xổm ở bên cạnh, không có hình tượng chút nào, trong tay đang cầm một đĩa mứt hoa quả, đang cười tủm tỉm nhìn bọn họ.

Giọng nói vừa rồi…

Bọn người hầu đồng loạt đứng lên, cúi đầu hành lễ: "Minh chủ."

Minh Thù khoát tay, ý bảo bọn họ không cần đa lễ.

"Vua đầu bếp thật lợi hại như vậy sao?"

Bọn người hầu đối mặt nhìn nhau, một người nhỏ giọng trả lời: "Nghe nói so với đầu bếp trong cung còn làm tốt hơn, người của Ma giáo thật ghê tởm, không biết lấy thủ đoạn hèn hạ gì lại có thể chiêu mộ được Trù vương…"

"Ồ."

Minh Thù như có điều suy nghĩ gật đầu.

Mọi người: "…" Minh chủ đây là có ý gì?

-

Khi tin tức từ phái Thanh Hư truyền về đã là mấy ngày sau.

Phái Thanh Hư quả nhiên đã bị tiêu diệt toàn bộ, xét thấy từ những vết thương trên người của đệ tử phái Thanh Hư, đúng là do người của Ma giáo làm.

"Ma giáo diệt toàn bộ phái Thanh Hư, việc này… Minh chủ, chúng ta hãy cho gọi các môn phái còn lại tới đây bàn bạc kế sách!"

Chuyện lớn như vậy, minh chủ nếu không xử lý tốt, đến lúc đó lại bị người ta lời ra tiếng vào.

Minh Thù gác chéo chân ăn nho: "Tổng bộ của Ma giáo ở đâu?"

"Ơ…" Bánh Bao không biết Minh Thù hỏi việc này làm gì, nhưng vẫn nói cho Minh Thù.

Minh Thù: "Lấy vũ khí."

Bánh Bao rất mơ hồ: "Lấy vũ khí… để làm gì?"

Diễn viên Minh Thù lập tức xuất ra khí khái sứ giả chính nghĩa: "Thân là minh chủ võ lâm, đương nhiên muốn lên ngựa đi đầu, trước đoạt đầu bếp… trước tiên giúp phái Thanh Hư lấy lại công đạo."

Bánh Bao: "…" Trước tiên mời minh chủ bỏ quả nho trong tay xuống đã rồi tiếp tục nói.

Còn ngươi nữa dừng lại làm gì? Trước tiên ngươi muốn cướp cái gì?

Chúng ta đường đường là phủ minh chủ!

Minh Thù không phải tùy tiện nói ra, nàng nói rất nghiêm túc.

Bánh Bao lén lút tự nhủ, triệu tập những người trong phủ minh chủ có thể chiến đấu.

"Minh chủ, chúng ta có lẽ không phải là đối thủ của Ma giáo, người thực sự muốn đi?"

Minh Thù nói rất đàng hoàng: "Ma giáo là cái gì chứ."

Nhớ năm đó trẫm cũng là giáo chủ của Ma giáo.

Minh Thù vung cánh tay lên: "Mọi người, đi!"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 958: Minh Chủ Chỉ Giáo (3)

"Thanh La muội muội, mọi người đây là..."

Ngoài cửa lớn của phủ minh chủ, Minh Thù mang theo một đám người hùng dũng đi ra, vừa hay đụng mặt nữ chính giả Khương Linh.

Khương Linh áo trắng như tuyết, ngày thường bộ dạng thanh khiết, một cái nhăn mày hay một tiếng cười dường như cũng mang theo ma lực, khiến người ta nhịn không được mà phải chú ý tới nàng.

Khương Linh và Trác công tử đi cùng nhau, hai người đứng song song, rất xứng đôi.

Trác công tử chỉ nhàn nhạt liếc mắt nhìn Minh Thù.

Kiếm khách mà!

Phải có phong cách.

Thế nhưng nguyên chủ không phát hiện ra vị kiếm khách này, trong ánh mắt kỳ thực mang theo tia sát ý sao?

Nguyên chủ vẫn là quá trẻ tuổi... Không hiểu người trong xã hội phức tạp.

Bánh Bao "hừ" một tiếng: "Khương cô nương, Trác công tử là vị hôn phu của minh chủ, cô và Trác công tử đi gần nhau như vậy không thấy ngại sao."

Khương Linh như là thoáng kinh ngạc, rất nhanh kéo dài khoảng cách với Trác công tử: "Vừa rồi tình cờ gặp Trác công tử cho nên mới về cùng nhau, Thanh La muội muội đừng hiểu lầm."

"Ai là muội muội của ngươi?" Minh Thù cầm đại khảm đao Bánh Bao đưa cho nàng, khí phách vô cùng nhìn Khương Linh: "Cha ta chỉ có một đứa con gái duy nhất."

Khương Linh ban đầu kinh ngạc, nhưng ngay sau đó tỏ vẻ bình thường: "Thanh La muội muội, ta không có ý gì khác, đây chỉ là một cách xưng hô..."

Minh Thù hé môi cười: "Vậy gọi ta là minh chủ."

"Thanh La, muội bắt nạt người khác." Trác công tử lên tiếng: "Khương cô nương chào hỏi muội, muội tâm tình không tốt, có cần phải trút giận lên người Khương cô nương như vậy không?"

"Có cần. Nếu không... Trút giận lên đầu ngươi sao?" Minh Thù nghiêm túc gật đầu.

Trác công tử: "..."

Khương Linh quan sát Minh Thù, nàng đã xảy ra chuyện gì? Lúc trước không phải còn rất tốt sao?

Minh Thù nói: "Ta bận rất nhiều việc, chờ ta trở lại sẽ nói đạo lý cùng các ngươi, đừng có cản đường."

Minh Thù đi ra ngoài phủ minh chủ.

Trác công tử nhíu mày: "Nàng đi làm gì?" Mang theo nhiều người như vậy.

Từ khi hắn đến phủ minh chủ, cũng không thấy nàng ra ngoài mấy lần, có chuyện gì cũng là người phía dưới đi làm.

Minh Thù nâng khảm đao, quay đầu cười: "Liên quan gì tới ngươi."

Trác công tử: "..."

Trác công tử nhìn theo Minh Thù rời đi, mãi đến khi nhìn không thấy bóng người, Khương Linh mới kéo tay áo Trác công tử.

"Trác ca ca... Nàng dường như có gì đó kỳ quái."

Trác công tử suy tư, nói: "Gần đây xảy ra chuyện của phái Thanh Hư, nàng có thể là bị chuyện này làm khó cho nên có chút khó tính."

"Việc của phái Thanh Hư thực sự là do Ma giáo làm? Ma giáo tại sao lại muốn diệt phái Thanh Hư?"

Trác công tử lắc đầu.

Người của Ma giáo làm việc kỳ quái, không có kế hoạch gì, bọn họ giết người có thể chỉ vì đối phương nhìn bọn họ hơi lâu một chút.

-

Lạc thành.

Nam nhân y phục đen tuyền ngồi trên mặt đất, nghe cô nương xinh đẹp như hoa đánh đàn.

Lúc nam nhân đang cao hứng cửa sổ bị người đá văng, hai người nhảy vào, cô nương bị dọa sợ đến hét toáng lên.

Nam nhân mất hứng phất tay, bảo cô nương kia xuống phía dưới, hắn bưng chén trà trên bàn lên, nhấp một hớp: "Đã nói với các ngươi bao nhiêu lần rồi, đi cửa chính sao các ngươi mãi không nhớ được?"

"Giáo chủ đã xảy ra chuyện rồi."

Giáo chủ đưa mắt nhìn về phía bọn họ.

"Tổng bộ... Bị, bị người ta chiếm mất rồi."

"Ừm?" Một tiếng phát ra từ cổ họng giáo chủ.

Hai người "bụp" một tiếng quỳ xuống.

Giáo chủ đập chén trà xuống bàn, chén trà đổ xuống nước trà tràn ra ngoài.

"Kẻ nào làm?"

Hai người liếc nhau, như là nhận mệnh lệnh nói: "Người của phủ minh chủ."

"Hả?" Người của phủ minh chủ đánh tổng bộ Ma giáo của hắn? Còn chiếm luôn rồi? Sao hắn lại không nhận được tin tức gì?

Giáo chủ nhắm mắt lại: "Còn gì nữa không?"

"Không, không còn."

Loại tổ chức như Ma giáo, tổng bộ chắc chắn không thể chọn nơi có nhiều người.

Đây không phải vì bảo vệ, đây là vì không muốn người khác để ý.

Nhưng bây giờ vẫn bị người ta tận diệt rồi.

Hơn nữa còn là phủ minh chủ vốn chỉ có cái vẻ bề ngoài.

Thực lực của minh chủ võ lâm vốn bình thường, thêm việc minh chủ tiền nhiệm qua đời, kế vị chỉ là một nha đầu.

Đại khái là thời đại này, minh chủ không dùng được.

Bây giờ…

Ma giáo chính là bị một nha đầu như vậy dọn dẹp.

Làm giáo chủ, hắn phải trở về.

Tát cả giáo chúng của Ma giáo đều bị trói trên trường luyện võ, giáo chủ khinh thường không thèm trốn tránh bay thẳng tới.

"Giáo chủ!"

"Giáo chủ đã trở về!"

"Giáo chủ, giáo chủ, giáo chủ!"

Bọn giáo chúng đang bị trói hưng phấn hô to, nếu không phải là tay chân bị trói, chắc là bọn họ sẽ hoa chân múa tay.

Minh chủ của phủ minh chủ hắn đã từng gặp qua, đột nhiên võ công cao cường, lúc này bình tĩnh đứng ở phía sau.

Minh Thù nhìn theo nam nhân áo đen anh tuấn đột nhiên xuất hiện, bình tĩnh gắp một miếng thịt, chấm tương, ăn một miếng.

Khung cảnh khá là quái dị.

Trước mặt Minh Thù đặt một cái bếp lò, trên lò đặt một cái nồi, canh xương hầm màu sữa đục đang sôi "ùng ục" bốc hơi lên.

Mùi thịt bay ra khắp toàn bộ trường luyện võ.

Minh Thù giơ đũa, dưới tầm mắt phòng bị của giáo chủ, kẹp thịt ngoáy ngoáy trong bát súp, tiếp tục ăn.

Giáo chủ: "..."

Ngay cả đám giáo chúng đang kêu la om sòm cũng yên tĩnh lại.

Giáo chủ nheo mắt: "Ngươi chính là Thanh La?" Phủ minh chủ từ lúc nào gan to như vậy?

Minh Thù nói: "Ngươi cũng có thể gọi ta là minh chủ."

Giáo chủ khinh thường: "Ngươi thực sự coi mình là minh chủ rồi?"

Minh Thù nói: "Ta bằng bản lĩnh kế thừa được làm minh chủ, ngươi ghen tỵ sao?"

Giáo chủ: "..." Hắn có cái gì cần ghen tỵ.

Minh chủ nói đến chức vị, kỳ thực các môn các phái trong võ lâm đều có quy tắc.

Minh chủ giống như quản gia của các môn phái này.

Giáo chủ liếc mắt nhìn giáo chúng của mình đang bị trói, lại quay đầu quan sát minh chủ đang ăn thịt như không có người nào bên ngoài.

Tiểu cô nương này...

Nghe nói minh chủ tiền nhiệm chỉ còn lại một thiếu nữ như thế kế thừa làm minh chủ đời sau, vì trong võ lâm cũng chưa phát sinh chuyện gì lớn cho nên nàng cũng tạm yên ổn.

Tiểu cô nương trước mặt, mắt ngọc mày ngài, phong thái yểu điệu.

Trong đôi mắt trong suốt lóe lên ánh sáng, cho người ta cảm nhận đầu tiên chính là vô hại.

Quanh thân không phòng bị, cũng không giống người tập võ...

Nhưng là...

Có thể trói hết người của Ma giáo lại, không thể khinh địch.

Trong lòng giáo chủ rút ra kết luận, lúc này mới lên tiếng: "Trói nhiều giáo chúng của ta như vậy, ngươi muốn làm gì?"

Minh Thù để đũa xuống, lau miệng.

"Dễ nói thôi, đầu bếp của các ngươi..."

"Khụ khụ!" Bánh Bao ở phía sau ho khan, minh chủ chớ quên mục đích chính chúng ta tới nơi này.

Lúc mới đánh vào, nàng lỡ miệng nói muốn bắt trói vua đầu bếp mang về, tiếp theo sai người đi tìm vua đầu bếp, kết quả là không tìm được.

Nồi súp này không biết có phải do hắn làm...

Chạy đến sào huyệt của người khác ngồi ăn thịt, Bánh Bao đối với can đảm của minh chủ nhà mình khâm phục sát đất... Phì.

Cái này là người bình thường làm được sao?

Minh chủ không lẽ bị Trác công tử và Khương Linh kia làm cho giận điên lên!

Minh chủ không được để ý việc nhi nữ tình trường!

Chúng ta còn có núi sông tươi đẹp, sao có thể suy nghĩ nông cạn như vậy.

Minh Thù hoàn toàn không biết tùy tùng Bánh Bao của mình, não đã đột phá tới phía chân trời.

Ánh mắt giáo chủ bén nhọn nhìn về phía Bánh Bao, đầu bếp cái gì? Tại sao không để cho nàng nói tiếp? Lẽ nào có âm mưu gì?

"E hèm." Minh Thù quay trở về chủ đề chính: "Phái Thanh Hư là do các ngươi diệt?"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 959: Minh Chủ Chỉ Giáo (4)

Phái Thanh Hư?

Giáo chủ nhìn về phía giáo chúng.

Phái Thanh Hư là ai?

Mọi người sau lưng ta đi ra ngoài diệt môn?

Giáo chúng: "..."

Không có đâu!

Giáo chủ hừ lạnh một tiếng: "Đừng cứ nước bẩn gì cũng đổ lên đầu Ma giáo."

Giọng nói Bánh Bao hơi to: "Không phải là các ngươi làm, đệ tử phái Thanh Hư sao lại chết vì võ công Ma giáo được!"

Giáo chủ liên tục cười lạnh: "Chết vì võ công Ma giáo chính là Ma giáo làm sao?"

Bánh Bao: "Hừ, nếu không... còn có thể là ai vu oan giá họa cho các ngươi?"

Giáo chủ: "Ma giáo dám làm dám chịu, không giống người danh môn chính phái các ngươi, toàn bọn giả dối."

Bánh Bao: "Ngươi nói ai là người giả dối?"

Nhìn hai người cãi vả, Minh Thù nhanh chóng nhúng tay vào.

“Không quan tâm có phải là các ngươi diệt hay không, ngươi đem vua đầu bếp giao ra đây trước, có chuyện gì chúng ta bàn bạc trên bàn ăn.”

Giáo chủ: “...”

Bánh Bao: “...”

-

Sau nửa canh giờ.

Bánh Bao ngồi trên bàn cơm, nhìn đồ ăn lần lượt được mang lên, khuôn mặt khó hiểu.

Dường như có chỗ nào không đúng.

Bọn họ không phải đến chinh phạt Ma giáo sao? Tại sao muốn ăn cơm cùng giáo chủ Ma giáo?

Vua đầu bếp không phải chỉ có cái danh, đầu bếp này phải mang về mới được.

Minh Thù ăn uống no say, gác chéo chân ăn hoa quả.

“Phái Thanh Hư nếu không phải là Ma giáo các ngươi diệt, vậy cũng dễ giải quyết, ngươi cho ta đầu bếp của ngươi, ta giúp ngươi giữ đám kia lại cho ngươi đi tìm hung thủ.”

Giáo chủ: “?”

Tiểu nha đầu này, không phải là vì vua đầu bếp của hắn mà tới chứ?

Đám kia là ai?

“Ta dựa vào cái gì nghe theo lời ngươi?” Giáo chủ phản ứng kịp cũng vì hắn chính là giáo chủ Ma giáo.

“Ngươi không nghe ta, giờ ta gọi người đến phá nơi này, lần này chỉ có người phủ minh chủ ta, lần sau không bảo đảm sẽ có những người khác...”

Minh Thù mỉm cười: “Ta có thể lên một lần, là có thể lên tới lần thứ hai.”

Giáo chủ nhẫn nhịn lâu như vậy không bộc phát, không phải là vì vậy sao.

Nàng có thể đánh lên, dù nàng không có bản lĩnh kia, người bên cạnh nàng cũng tuyệt đối có bản lĩnh.

“Ngươi tin tưởng ta?” Giáo chủ sau một hồi mới có phản ứng, thấy ánh mắt Minh Thù có chút quái dị.

Người võ lâm chính phái, chưa bao giờ nghe bọn họ giải thích.

“Không tin.”

“...”

“Thế nhưng ngươi có vua đầu bếp, cho nên ngươi có lý.” Trẫm đương nhiên là biết kịch bản, đồ ngốc.

Giáo chủ bị gọi là đồ ngốc một lúc chưa lấy lại tinh thần.

Nàng thật là vì vua đầu bếp mà tới?

Giáo chủ cảm thấy có chút nghẹn họng: “Nếu như ta không đồng ý với ngươi thì sao?”

Người võ lâm thiên hạ nếu biết rằng vị minh chủ này, vì một vua đầu bếp cấu kết với Ma giáo... Tình cảnh kia không biết sẽ náo nhiệt đến mức nào.

Minh Thù cười xán lạn, giọng nói nhẹ nhàng mềm mỏng: “Ta đây chỉ thay võ lâm thiên hạ trừ ma vệ đạo.”

Giáo chủ: “...”

Giáo chủ nhìn về vua đầu bếp ở bên cạnh.

Vua đầu bếp là người mập mạp, dáng người đoán chừng to gấp đôi Minh Thù, lúc này đang cúi thấp đầu, cố gắng hạ thấp cảm giác về sự tồn tại của chính mình.

Hắn hiện tại rất ngơ ngác.

Hắn chỉ là một đầu bếp mà thôi.

Giáo chủ suy nghĩ một lúc nói: “Nếu minh chủ thích, vua đầu bếp giao cho minh chủ, chuyện phái Thanh Hư ta sẽ điều tra rõ, sẽ trả cho minh chủ công đạo, trước lúc đó minh chủ phải bảo đảm người trong giang hồ không gây phiền phức cho bản giáo.”

Bàn bạc ôn hòa nhã nhặn với danh môn chính phái như thế, vẫn là lần đầu tiên trải nghiệm.

Đương nhiên, nếu như vị minh chủ này không trói giáo chúng hắn thì càng tốt hơn.

“Được.” Minh Thù tươi cười nói: “Nhưng có điều trong một tháng này nếu như ngươi điều tra không ra hung thủ, khả năng ta sẽ không gánh trách nhiệm thay ngươi, đương nhiên vua đầu bếp cũng sẽ không trả lại cho ngươi.”

Giáo chủ: “...”

-

Rời khỏi Ma giáo, trên đường Bánh Bao không ngừng phát biểu ý kiến của mình: “Việc này thật không phải là Ma giáo làm sao? Bọn họ từ trước đến nay lời nói không thể tin được, minh chủ không thể bị bọn họ lừa.”

“Thật không phải.”

Phái Thanh Hư chỉ là một môn phái nhỏ, Ma giáo ăn no rảnh việc đi diệt một môn phái yếu ớt nhỏ bé như vậy sao.

“Minh chủ làm sao biết được?”

Minh Thù ngẩng đầu nhìn trời: “Ta bấm ngón tay tính toán...”

Bánh Bao cũng ngẩng đầu theo, trong lòng tràn đầy nghi hoặc, minh chủ lúc nào biết thuật bói toán rồi?

“Trời sắp mưa.”

“Hả?”

Quả nhiên bọn họ chưa đi bao xa đã bắt đầu mưa, lúc trú mưa Bánh Bao hỏi Minh Thù: “Minh chủ, chúng ta làm thế nào... giúp bao che cho Ma giáo?”

Minh Thù ăn thịt quay vua đầu bếp luôn mang theo: “Trên giang hồ có tin tức gì khiến người ta điên cuồng không?”

Bánh Bao nghe không hiểu.

Minh Thù bổ sung: “Ví dụ như bảo tàng, bí tịch... gì đó”

Thiên hạ võ lâm không có truyền thuyết, đều không thể nói là một thiên hạ võ lâm đúng chất.

Bánh Bao cuối cùng cũng hiểu được ý Minh Thù, hắn run tay: “Minh chủ... người có phải nói đùa hay không?”

Tin đồn thì có rất nhiều, thế nhưng loại tin tức này, có thể nói lung tung sao?

Nhỡ như để người ta biết bị chơi xỏ, phủ minh chủ làm sao còn đất để sống?

“Cứ làm như vậy, để cho bọn họ trong một tháng không có thời gian gây phiền phức cho Ma giáo.” Minh Thù vỗ vỗ bả vai Bánh Bao: “Cố gắng lên, ta xem trọng ngươi.”

Bánh Bao: “...” Cũng không phải là muốn được xem trọng, khóc thút thít.

Đầu bếp nhìn chăm chú về phía thịt quay, vẻ mặt ta đều không nghe thấy gì cả, ta chỉ là một đầu bếp mà thôi.

Cho nên minh chủ lần này đi ra, rốt cuộc là đang làm gì?

Không phải nói chủ trì công đạo cho phái Thanh Hư sao?

Vì sao chẳng những cấu kết với với Ma giáo, còn mang về một vua đầu bếp của Ma giáo, bây giờ còn muốn tung tin đồn đùa giỡn toàn bộ giang hồ hào kiệt, sẽ xảy ra chuyện đó!

“Minh chủ, minh chủ hãy nghe ta nói...”

-

Minh Thù mang theo vua đầu bếp trở về phủ minh chủ.

Mấy ngày nay phái Thanh Hư xảy ra chuyện ồn ào, Ma giáo phát điên diệt cả nhà người ta, trên giang hồ đã có người tuyên bố muốn trừng trị cái ác trừ ma vệ đạo.

Mà phủ minh chủ cũng không thiếu người đến gửi thiếp mời, hỏi một chút ý kiến minh chủ bên này.

Đổi lại là trước đây những người đó đều đến phủ để hỏi ý kiến.

Nhưng bây giờ chỉ là gửi thiếp mời, chứng minh cũng không còn xem nàng ra gì.

Kế thừa vị trí minh chủ, không bao nhiêu tiền mà.

“Minh chủ, người đã trở về.”

“Minh chủ.”

“Minh chủ...”

Minh Thù bảo Bánh Bao nhanh đi làm việc, Bánh Bao đi rải lời đồn nhất định phải làm sạch sẽ, không thể để người ta biết chuyện này là phủ minh chủ bọn họ làm.

Minh Thù đem vua đầu bếp giao cho người hầu.

“Ai đây?” Minh Thù nhìn thiếu niên đứng giữa đám người hầu rất nổi bật.

Thiếu niên bộ dạng phục tùng cúi đầu, rụt rè, toàn thân đều lộ ra sợ hãi lo lắng đối với hoàn cảnh xa lạ không được tự nhiên này.

“Bẩm báo minh chủ, là đầu bếp mới thu nhận.” Phòng bếp bên kia nói minh chủ cơ thể đang tuổi trưởng thành, khẩu vị tốt, tìm thêm một đầu bếp cho minh chủ thay đổi khẩu vị.

Chưa đến ứng tuyển đã chuẩn bị mang vào trong phủ, để cho hắn thử nhìn một chút nếu có thể sẽ để hắn lưu lại.

Ai biết gặp ngay minh chủ vừa quay về phủ.

Minh Thù quan sát thiếu niên, đột nhiên cười nói: “Có vua đầu bếp, còn muốn đầu bếp gì nữa, không muốn không muốn, nuôi không nổi, đuổi ra ngoài.”

Thiếu niên đột nhiên ngẩng đầu, gương mặt cứng đờ, có lẽ là tuổi không lớn lắm, mặt mày còn chưa hoàn toàn chín chắn nhưng chỉ gương mặt đó, đủ để cho người ta kinh ngạc.

Thiếu niên giọng nói hơi gấp gáp: “Minh chủ, ta còn có thể làm những thứ khác, xin người không nên đuổi ta đi, ta... trong nhà xảy ra biến cố, không nhà để về, cầu minh chủ thu nhận.”

“Ngươi có thể làm cái gì?”

“Ta, ta...” Thiếu niên có chút gấp: “Ta cái gì cũng có thể làm.”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 960: Minh Chủ Chỉ Giáo (5)

“Thanh La muội muội, hắn đáng thương như thế, muội giữ hắn lại đi!”

Khương Linh bước đến, chầm chậm tiến tới, khuôn mặt tỏ vẻ đồng tình.

“Ngươi nuôi sao?” Minh Thù nheo mắt: “Phủ minh chủ của ta cũng không phải nơi nhặt rác, người nào cũng đều thu nhận.”

Thiếu niên thân thể run lên.

Khương Linh tựa như nghe ra Minh Thù có ý khác.

Nàng biểu cảm cứng đờ.

Thiếu niên khẽ cắn môi, tiếp tục khó khăn cố gắng cầu xin: “Ta, ta ăn rất ít, ta có thể làm việc, việc gì cũng có thể làm...”

Khương Linh đã khôi phục lại, như là nghe không hiểu lời nói vừa rồi của Minh Thù: “Thanh La muội muội, như vậy đi, ta giữ hắn lại sau đó cho bạc trong phủ về sau hắn theo ta.”

Minh Thù nheo mắt.

“Lời ta vừa nói, ngươi không có nghe rõ?” Minh Thù nghiêng đầu hỏi: “Ai là muội muội của ngươi?”

Nhận thân thích trên đầu trẫm sao.

Hỏi qua đồ ăn vặt của trẫm chưa?

Khương Linh biểu cảm lại là cứng đờ.

“Thanh... Minh chủ.” Nàng sửa lại, lời nói nhỏ nhẹ giải thích: “Ta chỉ là nhìn hắn đáng thương có thể giúp đỡ, đi ra khỏi nhà không dễ dàng...”

Minh Thù nghiêng đầu phân phó người phía sau: “Đi thu dọn đồ của Khương cô nương.”

Khương Linh hoảng sợ: “Thanh La... Minh chủ, thu dọn đồ đạc của ta làm cái gì?”

Minh Thù nhếch miệng cười: “Phủ minh chủ chiêu đãi không nổi người lương thiện như cô nương.”

Khương Linh khuôn mặt tươi cười trắng bệch, yếu ớt nói: “Minh chủ, người đây là ý gì?”

Minh Thù nhún vai: “Nói trắng ra là ta muốn đuổi ngươi đi.”

Khương Linh đột nhiên tiến lên, cầm lấy cánh tay Minh Thù: “Ta biết ta gần gũi với Trác đại ca, nhưng là ta và Trác đại ca quen biết trước, chúng ta chỉ là bạn bè, Thanh La muội muội không nên hiểu lầm, ta về sau không lui tới chỗ Trác đại ca nữa, muội đường giận ta.”

Chỉ dựa vào lời nói này.

Nàng ta và Trác công tử quen biết từ trước.

Người không biết, còn tưởng rằng là nàng đoạt nam nhân thì sao.

Minh Thù rút tay của mình trở về, thế nhưng Khương Linh nắm rất chặt, lại nước mắt rưng rưng bắt đầu khóc: “Thanh La muội muội, muội không nên hiểu lầm, ta và Trác đại ca thực sự không có gì.”

Minh Thù dùng sức kéo một cái.

Khương Linh ngửa người về phía sau, ngồi sụp xuống đất cứ như là Minh Thù đẩy nàng ta vậy.

“A Linh!”

Trác công tử liền chạy đến, khẩn trương đỡ Khương Linh dậy.

Đôi mắt bén nhọn nhìn về phía Minh Thù, trong đôi mắt căm phẫn chợt lóe lên: “Thanh La muội làm cái gì vậy!”

Minh Thù vỗ vỗ tay: “Các ngươi diễn kịch nhiều quá vậy? Không gọi Khương cô nương nữa rồi? Gọi thân thiết như thế, nếu không ta ban hôn cho các ngươi? Cho vào động phòng luôn thể?”

Trác công tử nhớ tới chính mình vừa rồi sốt ruột, bật thốt lên xưng hô.

Khương Linh đẩy Trác công tử ra, vội vàng giải thích: “Thanh La muội muội, muội đừng hiểu lầm...”

Minh Thù cười nói: “Ta không có hiểu lầm, ta là thật tâm muốn đuổi các ngươi đi.”

“...”

Khương Linh lắc đầu: “Thanh La muội muội, ta và Trác công tử thực sự không có gì cả. Trác công tử, mới vừa rồi là ta không đứng vững, không liên quan gì đến Thanh La muội muội, huynh đừng trách Thanh La muội muội.”

“Thanh La, muội có chuyện gì cứ nhắm vào ta, khi dễ một cô nương là sao, trước kia muội không phải như thế.” Trác công tử cũng tỉnh táo lại.

“Ta cứ thích khi dễ nàng ta, ngươi muốn làm gì ta?” Phiếu đổi đồ ăn vặt trẫm không thích, lẽ nào thích người ngay cả giá trị thù hận đều đổi không được sao? Nằm mơ đi!

Khương Linh khóc thút thít: “Thanh La muội muội, ta có chỗ nào làm chưa tốt sao?”

Minh Thù nụ cười xán lạn, so sánh rõ ràng: “Vì ngươi quá đáng yêu, ta không nhịn được muốn bắt nạt ngươi.”

Khương Linh: “?”

Khương Linh biểu cảm trên mặt đều có chút không nhịn được, đây là sự so sánh gì chứ.

Làm sao đi ra ngoài một chuyến... Nha đầu kia như uống nhầm thuốc vậy?

Thấy nữ nhân mà hắn yêu chịu uất ức, Trác công tử lửa giận ngùn ngụt: “Thanh La muội không nên quá đáng!”

“Cái này là quá đáng sao? Ta còn muốn quá đáng hơn thì sao.” Minh Thù nhếch miệng cười: “Đi lấy giấy bút tới.”

“Vâng, minh chủ.”

Người hầu rất nhanh mang tới giấy bút, Minh Thù chấm mực đặt bút, đường hoàng lại khí phách, chữ trên giấy bay lượn.

Khương Linh nhìn về phía Trác công tử, đáy lòng có chút bất an.

Trác công tử thì nhăn mày, không biết Minh Thù đang viết gì.

Minh Thù đặt bút xuống, nàng cố ý bảo người hầu đem giấy đã viết xong cho Trác công tử xem.

Thư từ hôn.

Ba chữ to đùng nhảy vào trong mắt Trác công tử, hắn giật mình: “Thanh La, hôn sự này là người lớn quyết định...”

Minh Thù cười khẽ: “Cha ta thương ta như vậy, dù ông ấy còn sống, ta muốn từ hôn, ông ấy cũng sẽ không nói gì, huống chi... cha ta nếu thực sự còn sống, sợ là đến cửa phủ minh chủ ngươi đều vào không được.”

Hai người này không phải là ỷ vào cha nguyên chủ mất, nguyên chủ cũng không rõ cái gì, mới dám đàng hoàng tới cửa như thế.

Trác công tử và Khương Linh theo bản năng liếc nhau.

Nàng có phải biết cái gì rồi hay không?

Minh Thù đưa ngón tay ra, chỉ hai cái: “Đuổi hai người này ra ngoài cho ta!”

Bọn người hầu có chút do dự.

Đây là làm thật sao?

Trác công tử cầm lấy thư từ hôn xiết chặt, nổi cả gân xanh, trang giấy thay đổi theo hình: “Thanh La, ngươi...”

Minh Thù liếc nhìn về phía người hầu: “Thế nào, mọi người cũng muốn tạo phản sao?”

Người hầu đứng phía sau lần lượt rùng mình, nhanh chóng tiến lên mời Khương Linh và Trác công tử ra khỏi cửa phủ minh chủ.

Minh chủ là thật muốn đuổi hai người này...

“Thanh La muội muội, chuyện này không liên quan đến Trác công tử, muội không nên giận chó đánh mèo, ta đi là được...” Khương Linh nước mắt đầy mặt, vô cùng đáng thương.

“A Linh.” Trác công tử kéo Khương Linh: “Chớ nói nhảm với nàng ta, đi thì đi, ai thèm chứ.”

Ở cùng với nữ nhân này, hắn chỉ có lòng thù hận.

“Trác đại ca.” Khương Linh âm thầm nhìn hắn lắc đầu.

Trác công tử nhíu chặt chân mày, hắn không muốn để cho Khương Linh chịu uất ức.

Rồi nhìn về nữ nhân đáng hận kia.

Minh Thù chống tay đứng ở cửa lớn phủ minh chủ: “Lại tặng các ngươi một phần lễ gặp mặt.”

Minh Thù mỉm cười, đưa tay lên khí thế: “Đánh cho ta!”

Đám người hầu: “...”

Minh chủ đây là bị cái gì kích thích?

Minh Thù đưa mắt liếc bọn họ.

Bọn người hầu lập tức cầm vũ khí, hướng phía hai người bên ngoài phủ minh chủ xông lên.

Phủ minh chủ cũng không phải là nơi hoang vu.

Phủ minh chủ ở ngay khu vực phồn hoa nhất trong thành, Trác công tử và Khương Linh bị đuổi ra ngoài, đã khiến người dân qua đường vây xem, lúc này đánh họ, người vây xem càng nhiều, nhìn bọn họ chỉ trỏ.

Trác công tử được khen là đệ nhất kiếm khách, kiếm pháp giỏi.

Cũng may phủ minh chủ người đông thế mạnh, lấy nhiều chọi ít, trong lúc nhất thời hai bên đánh đến khó hoà giải.

Trác công tử nhìn về phía nữ nhân ngồi ở ngưỡng cửa phủ minh chủ, đáy mắt chỉ còn lại có sát ý, giết nàng ta, mới có thể báo thù cho cha hắn...

Khương Linh níu lại hắn: “Trác đại ca, đừng mà.”

Nàng hạ giọng: “Bây giờ giết nàng ta, chỉ có thể đắc tội phủ minh chủ.”

Lúc này còn không thể đắc tội phủ minh chủ.

Trác công tử tuy là trong lòng sát ý dâng trào, nhưng lời nói Khương Linh, hắn nghe lọt vào tai.

Trác công tử tách người phủ minh chủ, ôm lấy Khương Linh thi triển khinh công rời đi.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 961: Minh Chủ Chỉ Giáo (6)

“Minh chủ… chuyện này… chuyện này…”

Minh Thù nhìn về phía người hầu đang nói, người hầu liếc về phía thiếu niên, nhắm mắt nói: “Người này sắp xếp thế nào?”

Vừa rồi dường như là vì thiếu niên này mới có chuyện về sau!

Minh chủ lại đuổi Trác công tử và Khương cô nương ra ngoài…

Minh chủ ra ngoài một chuyến, trở về trở nên thật đáng sợ.

Thiếu niên cúi thấp đầu, không biết có phải bị hoảng sợ hay không, lúc này cả người đều đang phát run.

Minh Thù nhìn hắn một lượt: “Sắp xếp một công việc nào cũng được.”

“Vâng.” Minh chủ lại giữ lại thiếu niên này.

Người hầu quan sát thiếu niên một lúc… dáng người đẹp cũng có có ưu thế nhỉ.

Minh Thù hiên ngang bỏ đi, người hầu vỗ vỗ bả vai của thiếu niên: “Đi theo ta.”

“Vâng.”

Người hầu dẫn thiếu niên đến viện nhỏ phía sau: “Ta tên a Hổ, ngươi tên gì?”

Thiếu niên bộ dạng phục tùng cúi đầu theo: “Dung Ly.”

A Hổ sờ cái đầu líu lưỡi: “Tên ngươi thật là dễ nghe, ngươi nói là nhà ngươi sa sút nên mới lưu lạc đến đây? Vậy ngươi trước đây nhất định là một thiếu gia nhà giàu.”

Người giống như bọn họ, không có mấy ai có tên văn hóa như thế.

“Ừm... coi là vậy đi.”

A Hổ nói: “Ta đây sắp xếp cho ngươi công việc dễ dàng một chút, ngươi trước làm quen sơ qua.”

Dung Ly: “Cảm... cảm tạ.”

A Hổ quay đầu liếc hắn một cái, cười hì hì: “Không cần khách khí, về sau nếu như ngươi lên như diều gặp gió rồi, đừng quên ta là được.”

Dung Ly nhìn hắn không hiểu.

“Không có việc gì không có việc gì.” Người đẹp mắt như vậy, minh chủ lại mới vừa đánh đuổi Trác công tử, không chừng về sau hắn sẽ phát triển quan hệ với minh chủ, không thể đắc tội được.

A Hổ sáng suốt, sắp xếp cho Dung Ly một công việc quét dọn.

-

Minh Thù vắt chân ở trong sân phơi nắng, mấy ngày nay Bánh Bao đã đem tin tức đồn ra ngoài, cho nên hứng thú của đám người kia trong chốn võ lâm đối với Ma giáo giảm mạnh.

Dù sao Ma giáo không chạy nổi, thế nhưng bảo bối đến trễ sẽ không còn rồi.

Bánh Bao cả ngày chờ đợi lo lắng.

Chỉ sợ có người phát hiện minh chủ truyền tin tức giả.

“Minh chủ.” Bánh Bao ngẩng đầu nhìn mặt trời một chút: “Người nằm chỗ này làm gì vậy?”

Mặt trời lớn như vậy.

Không nóng sao?

“Hấp thu tinh hoa nhật nguyệt.”

Hấp thu tinh hoa nhật nguyệt? Phủ minh chủ chúng ta còn có loại võ công này sao?

Chẳng lẽ là minh chủ mới học được võ công độc môn?

Ngẫm lại minh chủ treo Ma giáo lên đánh…

Nhất định là chiêu độc môn lão minh chủ truyền lại cho minh chủ.

Minh Thù lại hỏi: “Dọn cơm rồi sao?”

Bánh Bao thẹn thùng: “Không có. Thuộc hạ là tới nói với người, tạm thời không ai gây phiền phức cho Ma giáo.”

“Ừm. Khi nào ăn cơm?”

Bánh Bao: “…”

Mỗi lần gặp gỡ đều bị minh chủ hỏi, lúc nào ăn cơm, hắn có thể làm sao, hắn cũng rất tuyệt vọng!

Bánh Bao lại bẩm báo một ít chuyện trong phủ, cũng không phải chuyện quan trọng gì.

Minh Thù để cho hắn tự xem xét mà làm.

Bánh Bao cảm giác tương lai không lâu sau của mình, nhất định có thể đoạt quyền thành công.

Bánh Bao rời viện nhỏ, ở cửa nhìn thấy thiếu niên ngó dáo dác, hắn nhướng mày: “Ngươi làm cái gì?”

Thiếu niên ăn mặc y phục người hầu của phủ minh chủ, cầm trong tay cái chổi bị quát lớn như thế, lập tức đứng thẳng người: “Ta, ta quét...”

“Quét dọn thì quét dọn, lén lút làm cái gì?” Bánh Bao nói: “Sân minh chủ không phải a Hổ phụ trách sao? Sao ta chưa từng thấy qua ngươi?”

“Ta là người mới tới, Vương quản gia gọi a Hổ đi hỗ trợ cho nên để cho ta qua đây.”

“Bánh Bao, ngươi ở bên ngoài ồn ào cái gì.”

Bánh Bao: “?”

Minh chủ gọi hắn cái gì?

Hắn từ lúc nào đổi tên? Bánh Bao là thứ quái gì vậy!

Bánh Bao khuôn mặt nhăn nhó, một lát sau nhìn thiếu niên: “Vào đi, chớ quấy rầy đến minh chủ.”

Thiếu niên gật đầu, cẩn thận bước vào sân.

Bánh Bao nhìn bóng lưng thiếu niên, một lát sau có chút hoài nghi rời đi, hắn tìm a Hổ đang giúp một tay cho Vương quản gia, xác nhận có một người như vậy, lúc này mới yên lòng.

-

Trong sân.

Minh Thù từ từ nhắm hai mắt, xích đu lay động, bóng hình của nàng bao phủ dưới ánh nắng, dường như dát lên một vầng sáng.

Một giây kế tiếp, người trên ghế xích đu mở mắt ra, đôi mắt ươn ướt, trong suốt.

“Ngươi làm cái gì vậy?”

Thiếu niên dường như bị giật mình lùi lại phía sau, cả người ngã trên mặt đất, bàn tay chống đất, cọ xát rách da.

Minh Thù từ trên ghế xích đu đứng dậy: “Ngươi vừa rồi muốn làm gì?”

Thiếu niên nhanh chóng gục đầu xuống: “Minh, minh chủ đẹp...”

“Ta đương nhiên đẹp, cần ngươi nói sao.” Minh Thù nhìn hắn một lượt: “Ai cho ngươi vào?”

“Ta tới quét sân.” Thiếu niên khẩn trương nói.

“À.” Minh Thù nằm xuống lại: “Lần sau không được đứng gần ta như vậy, quét đi.”

Thiếu niên không lên tiếng, im lặng đứng lên, cầm cái chổi bắt đầu quét rác.

"Soạt soạt" âm thanh ở trong sân vang lên.

“Loảng xoảng.”

Minh Thù đưa mắt nhìn về phía chỗ thiếu niên làm vỡ chậu hoa, thiếu niên tay chân luống cuống đứng ở nơi đó.

Dưới ánh nắng, sắc mặt thiếu niên trở nên hồng hào, cũng không biết là khẩn trương, hay là do nắng chiếu vào.

Hắn quay đầu nhìn về phía Minh Thù, ánh mắt trong suốt hiện lên vẻ hoang mang, lo lắng, bất an, khẩn trương...

“Xin lỗi... xin lỗi. Ta, ta lập tức dọn dẹp.” Thiếu niên ngồi xổm xuống, tự tay đi nhặt mảnh vỡ trên đất, ngón tay đụng tới mảnh vỡ, bị vạch một vết máu.

“A...”

Hắn thở dốc vì kinh ngạc.

“Chuyện này là sao vậy?” Bánh Bao dẫn hai người hầu tiến đến, thấy cảnh này có chút mông lung: “Làm sao chậu vỡ rồi?”

“Là, là ta không cẩn thận làm vỡ.”

“Làm sao không cẩn thận như vậy.” Bánh Bao nhíu mày.

“Xin... xin lỗi.”

“Được rồi, thu dọn một chút rồi lui xuống đi.” Minh Thù cắt đứt Bánh Bao còn muốn nói chuyện.

Thiếu niên đáp một tiếng, cúi đầu dọn dẹp vật trên đất.

Bánh Bao dẫn hai người hầu đi tới trước mặt Minh Thù: “Minh chủ, đây là canh mà đầu bếp nấu cho mùa hè, người uống một chút, đừng để trúng gió.”

Minh Thù nhìn đồ trước mặt nàng tự tay bưng lên, để đến bên mép.

“Đừng uống!”

Thiếu niên đột nhiên hét lớn một tiếng.

Người trong sân đồng thời nhìn về phía hắn.

“Cái kia, có...” Thiếu niên khẩn trương nói: “Ta thấy, có người len lén bỏ thêm đồ vào bên trong, không thể uống.”

Minh Thù đáy lòng liếc một cái, một hơi đem canh uống sạch.

Thiếu niên trợn to mắt, muốn nhào tới lại bị Bánh Bao cản lại.

Hắn nắm cánh tay gầy yếu của thiếu niên, mặc dù là khuôn mặt Bánh Bao lúc này nhìn qua cũng có chút khiếp người: “Làm sao ngươi biết chuyện này?”

Thiếu niên lại tựa như kinh ngạc, một lát sau sắc mặt tái nhợt giải thích: “Ta, ta thấy.”

“Thấy vì sao trước kia không báo?”

“Ta... ta...”

Thiếu niên nói không nên lời.

“Minh chủ, lai lịch người này không rõ, ta dẫn đi tra hỏi một chút.” Bánh Bao quay đầu nhìn về phía Minh Thù.

Minh Thù buông bát: “Buông hắn ra đi.”

“Minh chủ?”

“Ta nói, buông hắn ra.”

Bánh Bao chân mày nhíu lại, vô cùng khó hiểu.

Thế nhưng dưới cái nhìn của Minh Thù, hắn từ từ buông tay ra.

Thiếu niên hoảng sợ, co người đến một bên, không dám ngẩng đầu.

Bánh Bao nắm tay, nói năng có khí thế: “Minh chủ, việc này phải điều tra rõ, nếu không phải là người phát hiện đúng lúc, hậu quả khó mà lường được, trong phủ tuyệt đối không thể có mầm tai họa như vậy.”

“Ta tự có tính toán, mọi người đi xuống trước.”

Trong cốt truyện thân thể nguyên chủ trở nên càng ngày càng kém, cuối cùng còn bị hung thủ khống chế, những thứ này đều là công lao của Khương Linh.

Khương Linh ngày qua ngày hạ độc nguyên chủ, dẫn đến cuối cùng nàng mất lý trí.

Trước kia nàng đã nhắc nhở qua cho Bánh Bao, hiện tại Bánh Bao cũng trở thành người vô cùng được tín nhiệm.

Cho nên những thứ bên trong, hoàn toàn không có bất kỳ vật gì kỳ lạ.

“Minh chủ!”

“Lui đi.”

“Vâng.”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 962: Minh Chủ Chỉ Giáo (7)

Trong sân yên tĩnh lại.

"Rì rào..."

Gió nổi lên.

Lá cây cọ xát vào nhau, ánh mặt trời chiếu qua kẽ lá, trên mặt đất loang lổ đầy bóng nắng.

Minh Thù đứng dậy vào nhà, một lát lại đi ra, trong tay cầm vải xô đứng trước mặt Dung Ly.

Thân thể Dung Ly run lên, lui về phía sau nửa bước.

Minh Thù kéo tay hắn lại, máu đã nhuộm đỏ hơn nửa bàn tay hắn. Tay Dung Ly thon dài trắng nõn, da nhẵn bóng, vốn dĩ là bàn tay không phải làm việc.

Nghe nói mấy ngày nay hắn đã làm hỏng không ít đồ.

“Minh, minh chủ...” Dung Ly cẩn thận gọi một tiếng.

[Nhiệm vụ phụ: Thu hoạch giá trị thù hận của Dung Ly.]

Nghe âm thanh của Hài Hòa Hiệu, Minh Thù cũng không thể hiện ra bất kỳ điều gì.

Cô rũ mắt băng bó cho hắn, không nói lời nào, khóe môi khẽ mấp máy cong lên nhìn qua thì như mỉm cười, nhìn kỹ lại không giống.

Mãi đến khi quấn xong, Minh Thù mới khẽ ngước mắt cười nhẹ: “Quét dọn cũng không biết, ngươi nói xem giữ ngươi lại để làm gì?”

Đôi mắt Dung Ly co lại: “Ta sẽ học, xin minh chủ đừng đuổi ta đi.”

“Phủ minh chủ không nuôi người nhàn rỗi.” Minh Thù nói: “Nếu còn có lần sau, thu dọn đồ đạc cút ra khỏi phủ minh chủ.”

“Không, sẽ không có lần sau.”

“Ra ngoài đi.” Minh Thù phất tay.

“Ta… Ta vẫn chưa quét xong.” Dung Ly nhìn đống lộn xộn trên mặt đất.

Minh Thù đột nhiên cúi người về phía trước, Dung Ly theo bản năng ngả ra sau, căng thẳng nhìn người trước mặt.

“Muốn ở lại phủ minh chủ, phải nghe lời.”

Minh Thù cúi đến quá gần, Dung Ly không đứng vững, chợt lui ngược về phía sau.

Minh Thù cứ như vậy nhìn hắn ngã trên đất, biểu cảm có chút như cười như không.

Dung Ly ngây ngẩn nhìn nàng, qua một lát nàng cười nhẹ một tiếng: “Ra ngoài.”

Dung Ly: “…”

Sau khi Dung Ly rời đi, Minh Thù lại gọi Bánh Bao đến.

"Âm thầm chăm sóc người lúc nãy một chút."

"Vì sao? Người đó..." Không rõ lai lịch, vừa rồi còn làm loạn đến như vậy.

Bánh Bao đối diện với ánh mắt của Minh Thù, rõ ràng là ánh mắt cười rộ lại làm cho hắn bất giác có chút ớn lạnh.

"Thuộc hạ hiểu rồi."

"Điều tra một chút hắn từ đâu tới." Nàng không tin tiểu yêu tinh kia thực sự là công tử bị một gia đình bỏ rơi.

"Vâng."

Về điểm này, Bánh Bao cảm thấy rất cần thiết, thiếu niên kia quá khả nghi.

Bánh Bao nhanh chóng bẩm báo cho Minh Thù tin tức điều tra được.

Chỉ biết hắn đến từ Lạc thành, vượt nhiều khó khăn mới đến được phủ minh chủ.

Còn lại thì không tra được thêm gì khác.

...

Sau chuyện lần trước, Bánh Bao không cho phép hắn đến gần nơi ở của Minh Thù.

Minh Thù cũng không phản đối, cho nên sau đó Dung Ly đều chỉ có thể đợi ở hậu viện.

Thời gian một tháng trôi qua rất nhanh, người của Ma giáo đến nói đã tìm được hung thủ.

Người đến là giáo chủ, có điều là leo tường vào.

Giáo chủ chê bai phủ minh chủ một lượt mới vào chủ đề: “Tiếp theo đây ngươi định rửa sạch tội danh của ta ra sao đây?”

“Liên quan gì đến ta? Ta chỉ cho ngươi thời gian tìm hung thủ, chứ không đồng ý với ngươi là phải giúp ngươi làm sáng tỏ.” Minh Thù nói: “Có phải ngươi đã hiểu lầm gì không?”

Giáo chủ: “…”

Suy nghĩ một chút về lời nói lúc trước của nàng.

Hình như đúng là như vậy.

Cho bên hắn bị đùa giỡn sao?

Minh Thù cười tủm tỉm: “Đọc nhiều sách là điều cần thiết, sau khi trở về giáo chủ phải cho đệ tử đọc sách đàng hoàng.”

Giáo chủ: “…”

Giáo chủ so sánh một chút, giết chết minh chủ ở phủ minh chủ thì có khả năng chạy trốn ra ngoài không.

Cuối cùng thì từ bỏ.

“Đã tìm được hung thủ, nếu ta ra ngoài nói chắc chắn đám người kia sẽ không tin, ngươi ra giá đi, làm sao có thể giúp ta làm sáng tỏ.”

Lời của Ma giáo đều là vớ vẩn.

Giáo chủ đã chịu nhiều ấm ức nên có sự thấu hiểu rất sâu sắc.

Minh Thù bỏ mấy miếng bánh ngọt vào miệng, nhồm nhoàm nói: “Ma giáo các ngươi cũng làm không ít chuyện, thêm một chuyện nữa cũng không đáng gì, bớt đi một chuyện cũng không được bao nhiêu, làm sáng tỏ thêm phiền phức.”

Giáo chủ: “…” Tuy cảm thấy nàng nói hươu nói vượn nhưng lại cảm thấy có lý.

"!!!"

“Loại việc diệt môn này sẽ khiến đám người ra vẻ nghiêm trang kia tức giận, lỡ như bọn họ nổi điên bao vây tiêu diệt Ma giáo thì tổn thất nặng nề vẫn là Ma giáo, chuyện này vẫn phải làm sáng tỏ!”

Hắn ta vì giáo chúng.

Thân là giáo chủ, không thể chỉ nghĩ đến bản thân.

Cũng không phải hắn ta sợ, nhưng không làm sáng tỏ được thì rất ấm ức!

“Điều kiện tùy ta đưa ra?”

Giáo chủ nói: “Chỉ cần ta có thể làm được.”

“Ngươi tự sát trước đi.”

Giáo chủ: “…”

“Việc này ngươi nhất định có thể làm được, muốn ta cung cấp đao cho ngươi không?”

Giáo chủ: “…”

“Nhìn ta như vậy làm gì, ngươi cũng đâu đánh lại được ta.”

Giáo chủ: “…” Ai nói ta đánh không lại!

Minh Thù ăn xong miếng bánh ngọt cuối cùng: “Vừa rồi chỉ đùa một chút thôi. Ta giúp ngươi làm sáng tỏ cũng được, ngươi đi dồn Khương Linh vào chỗ chết, nhưng đừng đánh chết, giữ lại hơi thở. Còn phải để cho nàng ta biết là ta bảo ngươi đi đánh, ta sẽ giúp ngươi.”

“Khương Linh?” Tên này hình như hơi quen.

Có điều yêu cầu của nàng kỳ quái… Cái gì với cái gì cơ? Đánh cho chết lại đừng đánh chết? Còn muốn để người ta biết là nàng đánh?

Có vấn đề!

Có thù hận gì thì trực tiếp đánh chết không được sao?

“Sao ngươi không tự đi?”

Vẻ mặt Minh Thù nghiêm túc: “Đánh người sẽ bị đói.”

“???”

Cướp mất đầu bếp của ta, giờ còn muốn ta đi đánh người giúp ngươi, coi ta là cái gì? Tên sai vặt sao?

Không phải chỉ là đánh nhau với người của võ lâm thôi sao! Có gì ghê gớm đâu!

“Thành giao!”

Các đệ tử trong giáo phái vẫn cần hắn ta che chở, không thể tùy hứng.

…

Giáo chủ tức giận rời đi, lúc ra cửa gặp được Dung Ly.

Dung Ly cúi thấp đầu chào giáo chủ rời đi.

Nhưng giáo chủ đi được mấy bước lại quay lai, quan sát Dung Ly từ trên xuống dưới.

“Ngươi…”

Dung Ly cúi đầu thấp hơn.

Giáo chủ cũng không để ý hình tượng, khom lưng cố gắng nhìn mặt hắn.

Giáo chủ hỏi: “Ngươi tên gì?”

Thiếu niên bị hoảng sợ, thấp giọng trả lời: “Dung Ly.”

“Dung Ly…” Giáo chủ sờ cằm suy nghĩ, cũng không biết là đang nghĩ gì.

“Minh chủ.” Giáo chủ thấy Minh Thù đi ra, vẫy tay với Minh Thù: “Có thể tặng người này cho ta không?”

Minh Thù mỉm cười: “Ta bảo ngươi đi chết đi, ngươi có muốn không?”

“Cũng chỉ là một người hầu, ngươi đừng keo kiệt như vậy chứ, bây giờ tốt xấu gì chúng ta cũng coi như là quan hệ hợp tác, coi như là lễ vật hợp tác của chúng ta, thế nào?”

“Ngươi có thể chọn đổi một đối tượng hợp tác khác.”

Trong đôi mắt của giáo chủ hiện lên một tia hứng thú: “Vì sao minh chủ không chịu tặng hắn cho ta?”

“Người của phủ minh chủ ta, vì sao phải cho ngươi?” Tiêu diệt Ma giáo cần bao nhiêu đồ ăn vặt?

Giáo chủ nhìn chằm chằm Dung Ly, không lên tiếng nữa.

Nếu hắn ta biết nhưng bản thân vẫn tiếp tục đòi, Minh Thù đã dự định giữ hắn lại trực tiếp tiêu diệt Ma giáo, có lẽ sẽ khiến người ta nghi ngờ.

Giáo chủ không chiếm được người, có vẻ càng tức giận hơn, khi leo tường rời đi đã giẫm hỏng bờ tường của nàng.

Minh Thù liếc sang thiếu niên bên cạnh: “Hắn ta quen ngươi?”

Thiếu niên yếu ớt trả lời: “Ta không biết… Có lẽ là nhận nhầm người…”

Minh Thù như suy nghĩ gì đó liếc hắn một cái, cất bước rời đi.

Thiếu niên nhìn hướng giáo chủ rời đi, trên mặt không có chút gì là hoảng sợ và mất bình tĩnh, chỉ có sự lạnh lùng.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 963: Minh Chủ Chỉ Giáo (8)

Minh Thù truyền tin cho các môn phái, bày tỏ đã điều tra rõ sự việc diệt môn phái Thanh Hư.

Nhưng các môn phái rất nghiêm túc trả lời nàng…

Nếu minh chủ đã tìm được hung thủ vậy thì mong minh chủ chủ trì lẽ phải cho phái Thanh Hư, minh chủ công chính nghiêm minh, chúng ta hoàn toàn tin vào minh chủ.

Minh Thù: “???”

Trước đây khi các ngươi đưa thiệp đến cũng đâu có thể hiện ra sự tin tưởng!

Không phải là xấu xa tập thể, muốn cướp đồ ăn vặt của trẫm đấy chứ!

Minh Thù ôm chặt chùm nho trong lòng.

Bánh Bao khẽ nhấc tay: “Minh chủ, hình như bọn họ thực sự tìm thấy thần kiếm…”

Thần kiếm? Thần kiếm gì?

Bánh Bao nói tin tức hắn tung ra chính là tin đồn về thần kiếm trong giang hồ.

“Không phải ngươi truyền tin giả sao?”

“Đúng vậy… Ta cũng không biết…” Bánh Bao rất ngơ ngác, hắn cũng không biết vì sao đám người kia lại thực sự tìm được.

Nếu nói thì là chó ngáp phải ruồi.

Nếu vậy thì cũng ngáp quá chuẩn đi.

“Giang hồ hiểm ác đáng sợ.”

Bánh Bao tỏ ra thâm sâu.

Minh Thù bảo bọn chúng giao hung thủ cho một người vẫn luôn dưỡng thương ở phủ minh chủ, người duy nhất còn sống sót của phái Thanh Hư.

Đệ tử phái Thanh Hư đương nhiên không ngờ đến, kẻ diệt môn phái hắn không phải Ma giáo.

Mà là kẻ thù trước kia của phái Thanh Hư.

Vì trốn khỏi truy sát cho nên mới giá họa cho Ma giáo.

Đệ tử phái Thanh Hư cảm thấy mình cứ xử trí hung thủ như vậy thì không tốt lắm, muốn chờ các môn phái đến đây.

Minh Thù cảm thấy đám người kia chắc không đến được trong thời gian ngắn.

Nhưng vào lúc này, các môn phái phái người truyền tin đến mời cô đến Lạc Thành, chủ trì công bằng.

Nguyên nhân vẫn là thần kiếm.

Nhiều môn phái như vậy, một thanh kiếm sao đủ chia.

Tất cả mọi người đều muốn cướp, nhưng danh môn chính phái bọn họ lập ra đã tập hợp ở nơi đó, không thể không biết xấu hổ mà khóc lóc om sòm, tổn thương tình nghĩa giang hồ.

Cho nên lúc này…

Phải cần minh chủ đứng ra chủ trì công bằng… cạnh tranh công bằng.

Thấy chưa, minh chủ chính là bậc tài phán nhàm chán như vậy.

“Không đi không đi, xem bọn chúng đánh lộn, ta rảnh rỗi vậy sao?” Có thời gian như thế chi bằng ở nhà yêu thương đồ ăn vặt.

Bánh Bao thăm dò sở thích hôm nay của Minh Thù, nhẹ nhàng nhỏ giọng khuyên: “Minh chủ… Thực ra Lạc thành… rất thú vị, hơn nữa… cũng không ít đồ ăn ngon.”

Đây là chức trách của người thân là minh chủ!

Minh chủ, người đừng tùy hứng!

“Ta có vua đầu bếp.”

Khóe miệng Bánh Bao giật nhẹ: “Vậy đưa vua đầu bếp đi cùng, minh chủ người nghĩ lại xem, bên Lạc thành có một vài nguyên liệu nấu ăn mà ở chỗ chúng ta không có, nhất định vua đầu bếp có thể làm ra món ngon hơn.”

Ánh mắt Minh Thù sâu thẳm, chắc là cảm thấy có lý.

Vung tay lên, vậy thì đi thôi.

Vua đầu bếp bị Bánh Bao đẩy lên xe ngựa: “?”

Vì sao muốn yên tĩnh làm một vua đầu bếp mà lại khó đến vậy!

Bánh Bao sắp xếp ổn thỏa mọi thứ, Minh Thù chậm rãi đi ra từ phủ minh chủ.

“Minh chủ, chậm một chút.”

Bánh Bao đỡ Minh Thù lên xe ngựa, vừa quay đầu liền thấy Dung Ly trốn trong đội ngũ, khóe miệng hắn ta giật một cái, minh chủ thật sự muốn dẫn hắn theo?

Bánh Bao chỉ liếc mắt nhìn một cái rồi thu lại, vờ như không nhìn thấy bất kỳ thứ gì.

“Xuất phát!”

…

Lạc thành.

Gần đây Lạc thành đặc biệt náo nhiệt, trên đường đông đúc người ngựa, muốn tìm một nhà trọ để nghỉ chân cũng phải xem vận may và bản lĩnh.

Trên đường cái tùy tiện cũng có thể kéo được một cao thủ võ lâm.

Những người này đều đến vì thanh thần kiếm kia.

“Trác ca ca, thật nhiều người.” Khương Linh nhìn sang nam nhân bên cạnh.

Trác công tử thuận thế đỡ nàng ta: “Đều đến vì thần kiếm.”

“Trác ca ca, thanh kiếm đó rất lợi hại, huynh có muốn nhìn thử một chút không?”

“Ta?”

“Đúng vậy, Trác ca ca lợi hại như vậy, nhất định có thể lấy được. Hơn nữa ta muốn nhìn thanh thần kiếm trong truyền thuyết kia một chút.” Trong giọng nói Khương Linh tràn đầy tín tưởng và sùng bái.

Trác công tử nhìn Khương Linh, không đành lòng từ chối nàng ta: “Ta thử xem.”

“Ừ.”

“Tránh ra tránh ra.” Trên đường phố đột nhiên vang lên một trận quát lớn: “Tránh ra hết cho ta.”

Đoàn xe từ phía ngoài thành tiến vào, người mở đường cưỡi ngựa, lộc cộc tiến vào thành, dân chúng đều không tránh kịp có người còn trực tiếp bị đụng vào ngã lăn ra.

Trên xe ngựa phía sau treo chữ Kim, bên dưới treo chuông trong cung, trong lúc hành động phát ra giọng nói thanh thúy.

“Kim gia…”

“Kim gia giàu có…”

Tiếng bàn tán của dân chúng rơi vào tai Khương Linh, nàng ta nhìn chiếc xe ngựa xa hoa kia, trong ánh mắt hiện lên một tia hoang mang.

Nhưng lúc này người cưỡi ngựa đã đến trước mặt bọn họ, bộ dạng đó hoàn toàn không có ý dừng lại.

Trác công tử ôm Khương Linh, cơ thể trượt về phía sau, con ngựa dường như sợ hãi đột nhiên hí lên.

Người kia luống cuống tay chân ổn định ngựa.

“Các ngươi là ai, mau tránh đường!” Người mở đường quát lớn một tiếng.

Khương Linh giãy giụa ra khỏi Trác công tử: “Ngươi suýt nữa đụng vào bọn ta, chẳng lẽ không nên xin lỗi?”

“Nếu không phải các ngươi đứng giữa đường, ta có thể đụng vào các ngươi? Bớt nói nhảm, tránh ra!”

“Suýt nữa đụng vào người khác, không xin lỗi còn bắt chúng ta tránh ra, dựa vào gì chứ?” Khương Linh ngang bướng tranh cãi.

Người kia cầm roi hét lên: “Tiểu nha đầu đừng có không biết phải trái, đắc tội với thiếu gia nhà chúng ta ngươi không có kết cục tốt đâu, mau tránh đường!”

Khương Linh cũng tức giận: “Hôm nay ta cứ không tránh đấy, đường này cũng không phải của các ngươi, dựa vào cái gì bảo chúng ta tránh ra?”

Có người dân tốt bụng khuyên Khương Linh.

Khương Linh ngang bướng không tránh ra, tất nhiên Trác công tử không thể để nàng ta bị xem thường.

Hai bên giằng co không ngớt, thoáng thấy sắp đánh nhau, trong thành lại có người đánh ngựa mà đến.

“Kim quản gia, các ngươi chặn ở đây làm gì vậy?” Người đến vừa liếc Khương Linh một cái, vừa nhìn về phía người đối diện với Khương Linh.

Kim quản gia hừ lạnh: “Tiểu nha đầu này không biết trời cao đất rộng, dám cản xe của thiếu gia nhà chúng ta.”

Người đến nhíu mày: “Mau nhường đường đi.”

Kim quản gia giơ roi chỉ vào Khương Linh: “Nghe thấy chưa, mau tránh ra cho ta, nếu không các ngươi không có kết cục tốt đâu.”

“Hôm nay ngươi không xin lỗi thì ta cứ không tránh.” Khương Linh tỏ vẻ muốn đối đầu với bọn họ.

“Ngươi là một tiểu nha đầu lừa gạt…”

Người đến ngăn Kim quản gia lại: “Thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện, gần đây trong thành rất loạn, các ngươi cũng không cần làm loạn, nói một tiếng với Kim thiếu gia, nể mặt ta hãy nhịn một chút. Vị tiểu cô nương này, cô cũng hãy bớt giận đi, để cho Kim thiếu gia bọn họ đi qua.”

“Chu hộ pháp, hôm nay ông sao vậy?” Kim quản gia có chút ngây ngốc nhìn người đến, sao lại làm người hòa giải rồi.

Lạc thành này, từ trước đến nay Kim gia đã tung hoành ngang dọc, mà Phi Hổ môn ở Lạc thành cũng vẫn luôn giữ thể diện cho họ.

“Bọn họ không xin lỗi, ta sẽ không tránh ra.” Khương Linh phồng má.

Chu hộ pháp nhướng mày, thấy ánh mắt Khương Linh không có thiện ý.

Đúng lúc ba bên không ai nhường ai, cửa thành lại có người cưỡi ngựa đến.

“Chu hộ pháp.” Bánh Bao chắp tay hành lễ giang hồ.

Chu hộ pháp kinh ngạc, vội đáp lễ: “Minh chủ đã đến rồi?”

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Ánh mắt hắn dừng trên người Khương Linh, sao người này cũng ở đây?

Chân mày Chu hộ pháp giật mạnh, Lạc thành chính là địa bàn của Phi Hổ môn bọn họ, chuyện chiêu đãi minh chủ tất nhiên do bọn họ gánh vác.

Minh chủ hiện tại dù chỉ là một tiểu nha đầu nhưng người của phủ minh chủ cũng không thể xem thường.

Trong lòng bọn họ không để ý gì nhưng bên ngoài lại tỏ ra tuyệt đối phải làm tới cùng mới được.

“Thật là ngại quá, xin minh chủ chờ một lát, ta lập tức dọn sạch đường.” Chu hộ pháp nói.

“Làm phiền Chu hộ pháp.” Bánh Bao quay đầu.

Chu hộ pháp vội vã nói với Kim quản gia: "Kim quản gia, ngươi cũng nghe rồi đấy, mau chóng dẫn đoàn xe đi đi, việc này làm không xong ta không có cách nào báo cáo với phía minh chủ."

“Không phải ta không đi, là nàng ta không cho.” Kim quản gia nhìn Khương Linh.

Lúc này Chu hộ pháp muốn yên lành đón người của phủ minh chủ vào thành, cho nên nhịn lửa giận xuống, nhẹ nhàng khuyên bảo Khương Linh.

Khương Linh nhất định phải khiến người của Kim gia nói xin lỗi.

Việc này khiến thiếu gia ở trong xe cũng phải bước xuống.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 964: Minh Chủ Chỉ Giáo (9)

“Minh chủ đâu?”

Sao hắn mới vừa rời khỏi một lúc đã không thấy tăm hơi minh chủ đâu rồi?

Người của phủ minh chủ chỉ vào quầy hàng cách đó không xa.

Bánh Bao nhìn sang, khóe miệng lập tức giật một cái.

Bánh Bao vội đi tới: “Minh chủ, sao người lại xuống?”

Minh Thù ăn hoành thành: “Đợi chán quá, vừa ăn vừa đợi. Phía trước làm gì vậy? Xếp hàng lĩnh thưởng?”

“Là người của Kim gia gây chuyện với người ta, ta còn… nhìn thấy Khương Linh và Trác công tử.”

Trước kia chẳng những Minh Thù ngắn gọn từ hôn, còn đuổi bọn họ ra khỏi phủ minh chủ.

Tuy hắn rất hiểu Trác công tử và Khương Linh không biết xấu hổ cứ níu kéo kia, căn bản không xứng với minh chủ.

Nhưng từ sau sự việc kia, hắn luôn cảm thấy minh chủ bị kích động.

Hắn rất sợ…

“Đánh nhau?” Minh Thù tò mò.

“Không…”

Minh Thù thất vọng tiếp tục ăn hoành thánh.

Bánh Bao: “…”

Minh Thù ăn canh xong đặt đũa xuống: “Đi.”

Bánh Bao đuổi theo Minh Thù theo bản năng: “Đi đâu.”

Khóe môi Minh Thù cong lên: “Đi dệt hoa lên gấm.”

“?” Dệt hoa trên gấm cho ai? Không phải… Dệt hoa gì trên gấm?

“Này, vẫn chưa trả tiền mà!” Ông chủ ở phía sau la lớn một tiếng.

Bánh Bao đen mặt, vội quay lại trả tiền.

Phía trước đã đi đến nước rút kiếm, thiếu gia của Kim gia xách thắt lưng, trên người là chiến phục ánh vàng rực rỡ, không biết khiến cho bao nhiêu người hoa mắt.

“Nữ nhân đúng là không thể nói lý!”

Khi Minh Thù đến, đúng lúc nghe thấy Kim thiếu gia hét câu này.

“Không nói lý được thì đánh thôi.”

Kim thiếu gia nhìn về phía người kia nói.

Thiếu nữ bước ra từ đám đông trong sự cổ vũ của đám người.

Minh Thù mỉm cười, tiếp lời câu nói vừa rồi: “Đánh được nàng ta mới có thể thuyết phục được.”

Thiếu nữ vẫn còn nhỏ tuổi, trên gương mặt xinh xắn là nụ cười nhạt, cả người lộ ra khí chất của người hiền lành, tựa như một thiên kim tiểu thư chưa hiểu sự đời.

Kim thiếu gia ngây ngẩn tại chỗ, dường như đang cân nhắc xem tiểu nha đầu lừa gạt này nhảy từ đâu ra, cướp đi ánh đèn sân khấu của hắn.

“Minh chủ.”

Chu hộ pháp quen biết Minh Thù, hắn ta tiến lên mấy bước rồi hành lễ.

Bánh Bao rất nghi ngờ năng lực làm việc của Chu hộ pháp.

Nhận lấy ánh mắt khiển trách đến từ Bánh Bao, Chu hộ pháp cũng rất bất đắc dĩ, tên thiếu gia của Kim gia này thì cũng thôi đi, nhưng nha đầu đi đường không rõ xuất thân kia cũng nhất nhất không tha cho người ta.

“Đánh thôi?” Minh Thù tiếp tục giựt dây Kim thiếu gia.

Kim thiếu gia nhăn mặt, nha đầu này chính là minh chủ võ lâm? Tay chân thì bé tí, dáng vẻ nhu nhược…

Minh Thù thoáng nheo mắt: “Không dám?”

“Ai không dám? Đánh thì đánh!” Lúc này Kim thiếu gia bị chọc giận, lửa giận bốc lên trong nháy mắt bùng cháy.

Kim thiếu gia vẫn là thiếu niên, tính khí nóng nảy bốc đồng.

Tính khí này quả là không thể dùng thủ đoạn bình thường để thu hút sự chú ý của hắn, cho nên Khương Linh dùng trò mèo để thu hút sự chú ý của Kim thiếu gia, không có vấn đề gì.

À đúng rồi!

Kim thiếu gia cũng là một trong những hậu cung của Khương Linh.

“Thanh La, ngươi đừng có không phân rõ thị phi, rõ ràng là hắn có lỗi trước.” Khương Linh cảm giác mình thắng thế.

Hôn quân minh chủ giơ tay lên, giọng nói nhẹ bẫng: “Các ngươi đều là người giang hồ, tốn nhiều lời như vậy làm gì, ai thua thì kẻ đó nói xin lỗi.”

“Đúng vậy.” Kim thiếu gia cởi bỏ chiến bào màu vàng óng ánh: “Nào, hôm nay bản thiếu gia sẽ dạy dỗ ngươi, thế nào là người không thể chọc vào.”

Khương Linh: “…”

Trác công tử tiến lên một bước, dường như muốn thay Khương Linh.

Khương Linh lại kéo Trác công tử, nàng ta tự mình đứng ra: “Thanh La minh chủ, thân là minh chủ võ lâm, ta cho rằng ngươi nên phân xử rõ ràng, nhưng xem ra chẳng những ngươi không như vậy mà giúp Trụ làm càn, trước đây ta đã nhìn lầm ngươi!”

Minh Thù nghiêm túc hỏi: “À, sau đó thì sao?”

Khương Linh nghẹn họng.

Sau đó…

Nàng ta đâu biết sau đó…

Phản ứng này không giống nàng ta nghĩ.

Minh Thù nhìn trời nhắc nhở: “Đừng lôi thôi nữa, nếu muốn ăn cơm tối thì mau đánh đi!”

Khương Linh cũng đã đứng ra rồi, chắc chắn lúc này không thể lùi bước.

Chỉ có thể đứng ở vị trí chính giữa.

Minh Thù cản Kim thiếu gia đang định bước qua: “Trụ vương, lát nữa khi đánh nhau, cho người của ngươi cùng tiến lên đi.”

“Hả?”

Trụ vương Kim thiếu gia ngơ ngác.

Khỉ chứ, một minh chủ có thể nói ra những lời này sao?

Lại bảo hắn đánh hội đồng một nữ nhân?

“Dù sao trong mắt mọi người ở đây ngươi cũng là tên khốn, khốn kiếp thêm một lần cũng không sao, ngươi không muốn bị một nữ nhân đánh rồi sau đó trở thành trò cười chứ?” Huấn luyện viên cuộc đời - Minh Thù, ẩn chứa nụ cười nhạt, rót canh gà.

Bánh Bao ở bên cạnh che mặt.

Minh chủ… Minh chủ, người lạnh lùng một chút, người đừng quên người là một minh chủ, không phải giáo chủ của Ma giáo!

“Nhưng hình như việc này không giống như đã nói.” Trước mặt thiếu nữ này, hắn bất giác cảm thấy nhụt chí.

Minh Thù mỉm cười: “Vừa rồi cũng đâu có nói là đấu một mình.”

Kim thiếu gia: “…”

Hình như cũng có lý.

Bánh Bao: “…” Này này, đừng có tin tất cả những gì minh chủ chúng ta nói, ngươi không thể động não một chút sao?

Thân là một nam nhân, đem người đánh một nữ nhân, sẽ càng rơi vào vòng trách mắng của mọi người đấy được không?

Lúc này Bánh Bao đã hối hận, vừa rồi hắn không nhanh chóng quyết định dùng mười bát hoành thánh giữ minh chủ lại.

Kim thiếu gia khí thế oai vệ bừng bừng đi tới, có lẽ bình thường thiếu gia ăn chơi đã làm không ít chuyện ỷ thế hiếp người.

Sau khi qua lại hai chiêu với Khương Linh, một chiêu giả té, người hầu của Kim thiếu gia vội chen nhau tiến lên.

Khương Linh sợ ngây người.

Trác công tử rút kiếm nhảy vào vòng chiến, đám người hầu lập tức nằm ở thế yếu.

Minh Thù phất tay áo, giơ tay: “Kiếm.”

Vật lạnh như băng đặt vào tay Minh Thù.

Một giây tiếp theo, cánh tay Minh Thù nặng xuống, cả người đều xiêu vẹo.

Đầu cây chùy lớn như vậy đập xuống đất, tấm đá xanh nứt ra.

Mọi người: “…”

Minh Thù nhìn về phía nam nhân đưa cây chùy.

Ai vậy? Trong phủ minh chủ có một người như vậy?

Chơi ta à!

“Minh chủ không cần khách sáo, cứ việc dùng.” Nam nhân chắp tay.

Minh Thù bình tĩnh đứng vững, giữ nguyên nụ cười, mang cây chùy tiến vào vòng chiến, cây chùy ma sát trên mặt đất phát ra tiếng vang chói tai, thân hình thiếu nữ càng lộ vẻ nhỏ bé…

Bánh Bao: “…” Minh chủ, cô đừng thể hiện!

Bánh Bao từ từ nhắm hai mắt lại không dám nhìn.

Hắn sợ lát nữa minh chủ sẽ mất mặt.

Hắn phải như vậy mới có thể giữ được tiếng tăm một đời của minh chủ.

“Vung… vung lên đi.”

“Trời ạ!”

Trong đám người phát ra từng tiếng thở dài, Bánh Bao ti hí mở mắt.

Thiếu nữ mang theo cây chùy đánh nhau với Trác công tử, vừa rồi cây chùy trong tay nàng dường như vẫn còn nặng đến không thể nào xách lên, lúc này lại vung lên liên tiếp, dễ giống như nhấc chổi lông gà.

“Lợi hại quá…”

“Vừa rồi nàng không có bộ dạng ổn định, hiện giờ so ra chợt có cảm giác hài hước.”

“Ha ha đúng vậy, còn tưởng rằng nàng không nhấc nổi cơ.”

Tiếng bàn tán của đám người dần sôi nổi lên.

Minh Thù xoay vòng chiếc chùy, khiến Trác công tử có chút chật vật.

“Thanh La, ngươi có cần phải như vậy không?” Trác công tử vừa ngăn cản, vừa nói chuyện.

Minh Thù nắm hai tay vào cây chùy, nghiêng người vung lên, như tư thế đánh gôn tiêu chuẩn, sau đó vung về phía Trác công tử: “Ngươi chết đi!”

Trác công tử dùng kiếm chặn cây chùy lại, hắn tin rằng có thể tiếp được chiêu này.

Nhưng khi cây chùy đánh vào kiếm, tay cầm kiếm chết lặng một hồi, dường như không thể cầm nổi kiếm.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 965: Minh Chủ Chỉ Giáo (10)

Trác công tử bị đánh bay, rớt trúng sạp hàng trên phố, sột soạt một lúc mới rơi xuống đất, ở trong đống hàng không thấy động đậy.

Minh Thù đặt cây chùy xuống đất, giữ cây chùy gọi: “Bánh Bao, Bánh Bao, Bánh Bao...”

Thật là hao tổn sức lực.

Cây chùy này nặng quá...

“Minh chủ, sao vậy?”

“Bánh Bao.”

“Minh chủ, tôi đây.”

“Ăn bánh bao!”

Bánh Bao: “...” Cho nên rốt cuộc sao hắn lại có cái danh hiệu này chứ?

Bánh bao đi bên cạnh tìm bánh bao cho minh chủ, Minh Thù vừa gặm, vừa nhìn Kim thiếu gia đổi đồ ăn vặt bên kia còn chưa có giải quyết.

“Ngươi ổn không đó?” Minh Thù la lớn về phía Kim thiếu gia: “Một nữ nhân cũng không đối phó được.”

Kim thiếu gia trừng mắt liếc Minh Thù, hai tay nắm thành quyền, hét lớn một tiếng tiến về phía Khương Linh.

Kim thiếu gia cậy vào sức mạnh, Khương Linh phòng bị không chắc hoàn toàn bị đánh bay, rơi xuống chỗ Trác công tử làm bạn với hắn.

“Hừm!”

Kim thiếu gia vung ống tay áo, thả lỏng hai tay ra.

Người hầu run rẩy lấy chiến bào vàng lóng lánh của hắn để lên thân thể hắn, bộ dạng rất giống hoàng đế đăng cơ.

Minh Thù liếc mắt nhìn Khương Linh bên đó, mỉm cười nói: “Chuyện ngày hôm nay đều do ta gây ra, ngươi có gì không hài lòng trực tiếp tìm ta.”

Hận ta đi, trẫm không ngại.

Khương Linh che ngực được Trác công tử đỡ lên, ánh mắt đầy lạnh lẽo như đánh nhau ở giữa không trung với Minh Thù, đùng đùng giao chiến.

Sắc mặt Trác công tử rất khó coi, hắn nhớ sau khi hắn trở thành đệ nhất kiếm khách, chưa thua ai hơn nữa lại thua thảm hại thế này.

Bánh bao: “…”

Minh chủ điên rồi sao?

Việc hôm nay sao lại là minh chủ gây ra chứ!

Rõ ràng chính là bọn họ không nhường đường rồi đánh nhau, sao lại liên quan đến chúng ta nhỉ!

Minh chủ không muốn làm lớn chuyện.

Kim thiếu gia nhìn Minh Thù, minh chủ này thật không ngờ lại giúp mình, mọi lỗi lầm đều nhận hết lên người.

Kim thiếu gia cảm thấy bản thân có chút không hiểu chuyện.

Hắn mất tự nhiên ho khan hai tiếng: "Đứng đó làm gì, còn không đi?"

"Ồ…" Kim quản gia hộ tống Kim thiếu gia lên xe ngựa, nhanh chóng rời đi.

Chu hộ pháp âm thầm lau mồ hôi lạnh.

Minh chủ tại nhiệm, không dễ bắt nạt đâu!

Trở về nhất định phải nói cho môn chủ biết.

"Minh chủ, mời bên này..."

Chu hộ pháp nhanh chóng lên phía trước dẫn đường.

-

Minh Thù vào Phi Hổ môn, về lời đồn nàng ở chợ cũng là do dân chúng truyền ra.

Đương nhiên đa số cho rằng, nàng giúp công tử nhà Kim gia ức hiếp người ta thật là quá đáng.

Minh chủ sao có thể bất công như vậy.

Dư luận hầu như nghiêng về một phía.

"Minh chủ, có hài lòng với căn nhà này không?" Chu hộ pháp dẫn Minh Thù vào nhà, cẩn thận hỏi.

"Ừm." Minh Thù liếc một cái: "Có nhà bếp không?"

"Có…" Chu hộ pháp liên tục gật đầu.

Có nhà bếp là được, nếu không... vua đầu bếp sao có thể phát huy tài năng.

Chu hộ pháp giới thiệu sơ lược về Phi Hổ môn với Minh Thù, nói một chút sau đó mới rời đi.

Bánh Bao sắp xếp người dọn dẹp lại phòng cho Minh Thù, những người còn lại đều tự tìm chỗ ở.

Minh Thù ở phòng bếp nhỏ, nói chuyện cùng vua đầu bếp một chút xem buổi tối ăn cái gì, sau đó trở về phòng.

Trong phòng chỉ có một người, đang trải giường chiếu.

“Tại sao ngươi ở đây?”

Người trải giường chiếu bị dọa giật mình, tay run run chăn rớt xuống, hắn cúi thấp đầu không dám nhìn Minh Thù.

“Ta, ta tới trải giường chiếu.”

“Ta đang hỏi sao ngươi lại ở đây? Ai cho ngươi tới?”

“Ta... tự ta tới.” Dung Ly ngẩng đầu, giống như chắc chắn quyết định: “Ta muốn đi theo minh chủ.”

“Theo ta? Đi theo ta làm gì?”

Dung Ly chấp hai tay lại phía trước, nắn nắn ngón tay: “Minh chủ hãy thu nhận ta, ta muốn làm việc cho minh chủ, báo đáp minh chủ.”

“Báo đáp ta?”

Minh Thù cười nhẹ một tiếng.

Dung Ly nhìn nàng đang đi tới phía mình, xoay người ngồi ở mép giường, hai tay chống về phía sau: “Làm sao báo đáp? Một chút chuyện nhỏ ngươi cũng làm không được, ta thấy ngươi không phải báo đáp ta, ngươi là đang lãng phí tiền của của phủ minh chủ ta.”

Dung Ly bối rối, móng tay bóp bóp vào giữa khe ngón tay cái và ngon tay trỏ, để lại vô số dấu ngón tay.

Hắn do dự một lát, từ từ đến gần Minh Thù.

Khuỵ đầu gối xuống giường, thân thể nghiêng qua phía Minh Thù.

Hơi thở thiếu niên mát lạnh, trước tiên hắn hôn khóe môi Minh Thù thấy Minh Thù không có phản đối, từ từ ngậm cánh môi nàng.

Nụ hôn của thiếu niên đầy tình cảm lại hơi lo sợ.

Cuối cùng cả người nằm trong lòng Minh Thù như chó con, ngoại trừ gặm cắn nhẹ nhàng cũng không có động tác gì khác.

“Minh chủ đừng đuổi ta đi có được không?” Một lát, hắn dán vào cánh môi Minh Thù, dùng giọng điệu cầu xin nói: “Minh chủ mà đuổi ta đi, ta cũng không còn chỗ nào để đi nữa.”

Minh Thù giữ cánh tay của hắn, đẩy hắn về phía sau, kéo ra khoảng cách giữa hai người: “Cho nên ngươi vì ở lại, có thể bán đứng thân thể?”

“Không… Không phải.” Thiếu niên lắc đầu.

“Vậy ngươi đang làm gì đây?”

“Là… vì là người…” Thiếu niên thấp giọng nói: “Người khác ta sẽ không như vậy.”

Minh Thù buông lỏng ngón tay, choàng qua hông của hắn, ôm lấy hắn: “Vậy ngươi nói cho ta biết, ngươi là ai?”

“Ta...” Thiếu niên nhìn Minh Thù: “Ta nói rồi, ngươi còn đuổi ta đi không?”

“Vậy phải xem thân phận của ngươi có quá phiền phức không.” Minh Thù cười: "Quá phiền phức, ta sẽ không giúp."

Thiếu niên viết lên mặt nỗi thất vọng: “Minh chủ không cần hỏi nữa, ta xin thề sẽ không mang lại phiền phức cho minh chủ.”

Một giây kế tiếp, hắn cầm lấy cánh tay Minh Thù: “Minh chủ đừng đuổi ta đi có được không? Cái gì ta cũng làm được.”

“Làm cái gì cũng được?”

Thiếu niên mạnh mẽ gật đầu.

Minh Thù đột nhiên xoay người, đè hắn dưới thân thể: “Như thế này cũng được?”

Đôi mắt thiếu niên trong suốt, hơi giãy dụa cuối cùng khuất phục, sắc mặt hắn đỏ lên gật đầu.

Chủ động tự tay kéo vạt áo Minh Thù.

Minh Thù sắp bị hắn chọc tức chết rồi, tiểu yêu tinh lần này không còn giữ hình tượng gì nữa.

“Minh chủ, Phi Hổ môn sắp xếp...”

Cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, Bánh Bao nhìn tình cảnh trong phòng, đứng đơ người ở cửa.

Không khí dường như ngưng lại.

“... Kỳ lạ, sao minh chủ không ở trong phòng, nhất định là đi tìm đầu bếp rồi.” Bánh Bao lẩm bẩm lui ra, đóng cửa phòng lại.

Đóng cửa xong, Bánh Bao vỗ ngực thở dốc.

Ai bảo ngươi không gõ cửa!

Ai bảo ngươi nhanh tay!

Hù chết ta mà.

Lẽ nào đây chính là nguyên nhân minh chủ và Trác công tử hủy hôn ước?

Trong phòng.

Minh Thù đè tay Dung Ly lại, ngăn động tác của hắn, buông hắn ra đứng lên: “Đi hỏi đầu bếp điểm tâm đã làm xong chưa.”

Dung Ly nằm trên giường chớp mắt: “Minh chủ...”

“Làm sao, chút chuyện này cũng không làm được? Muốn ta đưa ngươi lên bàn thờ mà thờ sao?”

Dung Ly tay chân luống cuống đứng lên: “Ta đi ngay đây.”

Hắn mở cửa phòng ra, Bánh Bao còn đứng ở ngoài.

Hai người nhìn nhau, Dung Ly cúi đầu xuống nhanh chóng đi vào nhà bếp.

Bánh Bao lắc mình vào phòng.

“Minh chủ... Cái đó...” Ánh mắt Bánh Bao chạy loạn: “Bên Phi Hổ môn sắp xếp ba ngày sau nghị sự với các môn phái, bảo thuộc hạ tới hỏi minh chủ, có ý kiến gì không.”

“Không có.”

“Vậy thuộc hạ đi báo lại.” Bánh Bao lui ra bên ngoài.

“Đứng lại.”

“...” Tiêu rồi.

Bánh Bao quay lại, vuốt vuốt cằm hỏi: “Minh... minh chủ, còn có gì căn dặn?”

“Vừa rồi ngươi đã nhìn thấy gì?”

Bánh Bao đưa tay lên thề: “Thuộc hạ cái gì cũng không thấy.”

Minh Thù cười híp mắt: “Lui xuống đi.”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 966: Minh Chủ Chỉ Giáo (11)

Ba ngày sau, Minh Thù ôm đủ loại điểm tâm, trừng mắt lớn mắt nhỏ với anh hùng hào kiệt võ lâm giang hồ.

Tuổi Minh Thù quả thật còn nhỏ, nếu không phải là quy tắc truyền ngôi minh chủ, chắc sẽ không ai ủng hộ nàng.

Thế nhưng Phi Hổ môn không nghĩ vậy, Chu hộ pháp của Phi Hổ môn tận mắt nhìn thấy, Minh Thù ung dung đánh bay Trác công tử.

Cho nên ở giữa các môn phái, Phi Hổ môn rất mực cung kính đối với Minh Thù.

Bị nhiều người như vậy nhìn chằm chằm, Minh Thù thật nghi ngờ không biết bọn họ có phải muốn cướp điểm tâm không.

Nàng che khay lại hỏi: “Mọi người muốn ta đến làm gì?”

“Khụ khụ…” Trưởng lão của môn phái nào đó đứng ra: “Minh chủ, người cũng đã biết sự việc rồi, mời minh chủ đến chỉ là muốn mời người chủ trì võ đài, thần kiếm sẽ thuộc về người thắng cuộc cuối cùng.”

Minh Thù nghiêm túc hỏi: “Ta có thể tham gia không?”

Các môn phái: “…”

“Ha ha…” Có người dám cười: “Minh chủ cũng là một phần tử của võ lâm, đương nhiên có thể, chỉ là… như vậy sẽ khó tránh khỏi mất đi tính công bằng công chính.”

Ý là, không thể tham gia.

Ai cho ngươi quyền phán xét!

“Minh chủ còn trẻ tuổi, thật ra có thể xem nhiều một chút, về sau còn nhiều cơ hội, nếu không đến lúc đó những lão già chúng ta sẽ ức hiếp minh chủ thôi.” Chưa đủ lông đủ cánh, mà dám cạnh tranh cùng bọn họ.

Người của các phái nhao nhao bàn luận.

“Cho nên ta không dám làm chủ trì cuộc so tài võ đài cho các ngươi, còn không thể tham gia để lĩnh giải, ta dựa vào gì mà làm đây?”

Chuyện này là một vụ mua bán lỗ vốn nha!

“Người... Người là minh chủ mà.”

Minh chủ không phải để làm những chuyện này?

Minh Thù run chân không cần giữ hình tượng: “Minh chủ thì sao? Minh chủ không phải là người sao? Minh chủ phải vì các ngươi làm chủ trì đến mệt chết ư? Các ngươi sẽ cho đồ ăn… tiền sao?”

Ơ…

Mọi người mặt đối mặt nhìn nhau.

Minh chủ đây là ý gì?

Không biết…

Bánh Bao hận lúc này không thể tìm một chỗ chui vào, miễn là lát nữa minh chủ nói ra điều gì, minh chủ thật không còn mặt mũi gì nữa.

“Muốn ta giúp các ngươi chủ trì cũng được, đóng góp là được, dù sao ta đối với kiếm gì đó cũng không có hứng thú.” Đánh nhau không bằng ăn đồ ăn vặt.

Đóng… góp?

Đóng góp cái gì?

Đòi tiền sao?

Minh chủ lần này sao có thể nông cạn như vậy?

Nếu thật là đòi tiền, vậy thì cũng dễ giải quyết.

“Khi nào các người chuẩn bị xong đồ ăn vặt, thì lúc đó sẽ bắt đầu bàn bạc về chuyện cuộc so tài trên võ đài.” Minh Thù vỗ bàn: “Giải tán đi.”

Người phụ trách của các môn phái đều choáng váng đi ra phòng khách.

Tâm tư của tiểu cô nương thật khó đoán.

“Nếu không phải minh chủ trước đã chết, làm gì đến phiên một nha đầu ở chỗ này khoa tay múa chân.”

“Tiểu nha đầu cũng rất tốt, dù sao cũng có bản lĩnh làm một minh chủ tốt.”

Lời này vừa nói, mọi người không ai lên tiếng.

Không phải là…

Tiểu nha đầu không có bản lĩnh gì, có bản lĩnh làm minh chủ sao, chỉ là dễ đối phó hơn nhiều thôi.

-

Cuộc so tài trên võ đài cử hành ở một sơn trang nằm ngoại ô Lạc thành, nơi đây cũng là thuộc sở hữu của Phi Hổ môn.

Những người đến tham gia đều cảm thấy mơ màng.

Vì sao vào sân… Phải giao nộp thức ăn?

Muốn vào thì phải giao nộp.

Không giao nộp thì ngay cả cửa lớn cũng không thể nào vào được.

Bất quá chỉ là đồ ăn mà thôi, không bao nhiêu tiền, không người nào vì chút chuyện nhỏ này mà gây náo loạn.

Ngay cả những người không mang theo, cho nên phải trở về thành mua dẫn tới một số người hơi bất mãn.

“Lần này Phi Hổ môn làm gì vậy?”

“Phi Hổ môn hết lương thực, cần mọi người cứu tế?”

“Liên quan gì đến Phi Hổ môn, không thấy người giữ cửa chính là người của phủ minh chủ? Đây là phủ minh chủ thu.” Có người kêu lên bất bình thay Phi Hổ môn.

Việc này không liên quan gì đến Phi Hổ môn.

“Phủ minh chủ?”

Suy nghĩ kỹ một chút, người đứng ở cửa, hình như thật là người của phủ minh chủ.

Không phải Phi Hổ môn cạn lương thực, mà là phủ minh chủ?

Lúc này Minh Thù đang ngồi trên ghế dành riêng cho minh chủ, Dung Ly và Bánh Bao đứng sau lưng nàng.

Bánh Bao đối với người đột nhiên đứng cùng vị trí với mình, có chút bất mãn.

Hắn thật vất vả mới có thể trèo đến vị trí hiện tại.

Nhưng mà đây là người minh chủ bổ nhiệm, hắn chỉ có thể dùng hành động chứng minh, bản thân so với tên ẻo lả có chút nhan sắc nhưng vô dụng này có hữu ích hơn.

“Minh chủ, người chú ý hình tượng một chút.” Bánh Bao khom lưng nhắc nhở.

Minh Thù đặt một chân trên ghế, ngồi nghiêng ngã, thực sự không còn chút hình tượng đáng nói.

“Chỉ có ngươi nhiều lời.” Minh Thù ném hoa quả vào miệng.

Bánh Bao: “…” Phủ minh chủ cũng cần mặt mũi chứ.

Người theo vào sân ngày càng nhiều, người qua đây chào hỏi cũng nhiều hơn.

Đương nhiên đều là bọn họ lịch sự.

Nhưng minh chủ của bọn hắn thì…

“Minh chủ, đã lâu không gặp.”

“Ta đã từng gặp ngươi sao?”

“Minh chủ thực sự tuổi trẻ tài cao.”

“Mắt nhìn người của ngươi cũng không tệ.”

Người ta là khách sáo, khách sáo đó, nha đầu ngươi trả lời cái gì vậy, sợ không đắc tội nhiều người sao?

“Khụ khụ…” Chủ nhà môn chủ Phi Hổ môn đứng lên, ý bảo mọi người im lặng: “Hoan nghênh mọi người tới tham gia lôi đài lần này.”

Minh Thù bất thình lình nói tiếp một câu: “Ngươi thực sự hoan nghênh? Miệng nói có nhưng lòng thì bảo không nha môn chủ.”

Môn chủ - Chủ nhà - Phi Hổ môn: “…”

Đây là lời nói khách sáo có hiểu không!

Chẳng lẽ hắn phải thông báo khắp thiên hạ, ta không chào đón các ngươi, các người mau cút nhanh lên sao?

Giọng nói Minh Thù không lớn, may mắn không nhiều người nghe thấy.

Môn chủ Phi Hổ môn nhanh nhẩu áp đi lời mình nghe thấy, tiếp nối lời khai mạc.

Môn chủ mà nói, đều phải nói vài câu, vừa chán vừa dài dòng, nói mãi không ngừng.

“Tiếp theo mời minh chủ nói vài câu với chúng ta.”

Minh Thù - Minh chủ - Lãnh đạo·: “…”

Minh Thù dán vào ghế cũng không muốn đứng lên, nàng giơ tay lên không trung vỗ vỗ: “Mọi người cố gắng lên, không nên phụ đồ ăn vặt.”

Mọi người: “…”

Xong rồi sao?

Môn chủ Phi Hổ môn vô cùng lúng túng.

Ngươi nói cái quái gì vậy hả!

“Ha ha… Cuộc so tài ở võ đài chính thức bắt đầu, mời các vị cẩn thận nên biết đâu là điểm dừng, không nên đả thương tình nghĩa giang hồ.”

Phi Hổ môn hô bắt đầu xong, trong nhất thời võ đài vắng vẻ không tiếng động, không ai tiến lên.

Quy tắc cuộc so tài ở võ đài rất đơn giản, ai có thể đứng trên võ đài tới cuối cùng thì chiến thắng.

Người thứ nhất lên sân, công phu cũng xem như cao, nhưng thể lực không thể đánh luân phiên.

Nếu thực sự muốn lấy được thần kiếm, chắc chắn sẽ không chọn trận đấu đầu tiên.

Cuối cùng, có người bay lên sân.

Cuộc so tài ở lôi đài, chính thức bắt đầu.

“Bánh Bao, nói này, ngươi từng thấy qua thần kiếm chưa?” Minh Thù đột nhiên nghĩ đến việc này rất quan trọng.

Lúc Minh Thù quay đầu, vô tình chạm phải ánh mắt của Dung Ly, Dung Ly khéo léo cười một cái.

“Không có.” Bánh Bao trả lời: “Minh chủ không hỏi qua môn chủ Phi Hổ môn sao?”

“Quên rồi.”

“…” Chuyện quan trọng như vậy, người cũng có thể quên!

Minh Thù quay đầu lại, chọc chọc môn chủ Phi Hổ môn bên cạnh: “Thần kiếm đó, ở đâu vậy?”

Môn chủ Phi Hổ môn cũng sững sờ: “Ta chưa nói qua với minh chủ ư?”

Minh Thù chớp mắt: “Ngươi đã nói sao?”

Môn chủ Phi Hổ môn không chắc chắn lắm: "Phải nói qua rồi chứ!"

“Chưa nhắc đến.” Trẫm không nhớ gì cả.

Môn chủ Phi Hổ môn suy nghĩ một chút, hắn đúng là đã nói nha, chính là vào đêm hôm đó nàng vào ở Phi Hổ môn, lúc ăn cơm…

“Khụ khụ…” Minh chủ nói chưa nói qua, vậy là chưa nói: “Thần kiếm ở trên núi Vạn Ngọc, người của các phái đồng thời bảo vệ.”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 967: Minh Chủ Chỉ Giáo (12)

Minh Thù sao lại không hỏi kỹ chuyện này.

Người của các phái cũng vui mừng khi nàng không truy hỏi, đương nhiên sẽ không muốn nói chi tiết với nàng.

Những chuyện này nghe qua, dường như có điểm không đúng.

Thanh kiếm kia nếu thật là dễ cầm như vậy, đám người này phải ở chỗ này, giả mù sa mưa thi đấu võ đài sao?

“Thanh kiếm đó, không có vấn đề gì chứ?”

Môn chủ Phi Hổ môn hắng giọng một cái: “Cũng không phải là vấn đề gì, chính là... không rút lên được.”

Minh Thù: “...”

Đã nói bọn họ sao lại tốt tính như vậy, tìm nhiều người tới võ đài.

Minh Thù nói: “Vậy dựa vào cái gì, mà những người này có thể rút ra được.”

Môn chủ Phi Hổ môn: “...” Hình như có lý.

Hứ!

“Những tinh anh của các môn phải đều đã thử qua, không ai có thể rút được, xung quanh thần kiếm có một sức mạnh rất lớn, nếu như không đủ thực lực, tới gần thần kiếm đã rất khó khăn.”

Cho nên đương nhiên muốn thông qua đấu võ đài, tìm ra người có thực lực mạnh.

Minh Thù "chật" một tiếng: “Nếu lỡ người ta thích mong manh, yếu đuối thì sao?”

“Làm sao có thể, người thường tới gần nơi đó hẳn là cũng sẽ bị văng ra xa...” Bọn họ đều là thân thể nội lực, mới có thể đến gần thần kiếm.

“Ngươi cũng không phải thần kiếm, làm sao ngươi biết nó nghĩ như thế nào?”

“…”

“Nếu không chúng ta len lén rút ra, sau đó đem ra bán thì thế nào? Ta và ngươi chia ba bảy, ta bảy ngươi ba, không thể nhiều hơn nữa.”

“…”

Thực lực Phi Hổ môn không mạnh, hắn có thể làm chủ cuộc so tài lần này là vì Lạc thành là địa bàn của hắn.

Cho nên từ lúc bắt đầu hắn đã chuẩn bị tinh thần, có thể sẽ không chiếm được thần kiếm.

Thế nhưng...

Minh chủ vừa nói như vậy, hắn đột nhiên có hơi dao động.

Không chiếm được thần kiếm, có thể kiếm được một khoản cũng tốt...

Không đúng… Nếu hắn làm như vậy, đó không phải là đắc tội với tất cả mọi người sao?

Môn chủ Phi Hổ môn lắc đầu, cũng giữ khoảng cách với Minh Thù.

Minh chủ này thật độc.

Thiếu chút nữa thì bị dao động không có đường về.

Minh Thù mệt mỏi dựa vào ghế, không hứng thú lắm bắt đầu xem võ đài.

Trên vai đột nhiên có một đôi tay, nhẹ nhàng xoa bóp vai cho nàng, lực tay không nặng không nhẹ rất thoải mái.

Minh Thù liếc mắt.

Dung Ly bị nàng nhìn động tác dừng một chút, hạ giọng: "Minh chủ... Lực đạo không thích hợp sao? Ta nhẹ một chút?"

Minh Thù mơ màng nói một tiếng: "Rất tốt."

Võ đài thật nhàm chán, Minh Thù đều núp ở trên ghế ngủ một lúc, trên đó vẫn đánh nhau.

"Hắn là ai vậy?"

"Sao lại ăn mặc như vậy..."

"Từ đầu đến chân, cái gì cũng không nhìn thấy..."

Đoàn người đột nhiên rối loạn lên, Minh Thù đưa mắt nhìn qua nam nhân trên võ đài, toàn thân mặc áo choàng màu đen, mũ có màn che chắn khuôn mặt người này.

Nhìn thân hình này chắc là một nam nhân.

Đối diện với nam nhân thành công giữ thứ hạng vừa rồi, nam nhân che mặt từ dưới áo choàng đen giơ tay ra, đối diện sự lạnh lùng hiện lên trong ánh mắt người kia.

Người đó chưa lấy lại tinh thần đã bị đánh xuống đài.

“Bộp…”

“Sư huynh, sư huynh ngươi không sao chứ?”

“Sư huynh ngươi thế nào!”

Một đám người xúm lại, người đó bị thương không nhẹ, đồng môn điểm huyệt cầm máu cho hắn, ổn định nội lực đang chạy loạn.

“Ngươi thật gian xảo!” Có người chỉ nam nhân trên võ đài hét lên: “Còn chưa hô bắt đầu ngươi đã động thủ, tiểu nhân hèn hạ.”

“Có bản lĩnh lộ ra khuôn mặt thật, giấu giấu diếm diếm còn gì là anh hùng hảo hán.”

Nam nhân đứng trên võ đài, đối với tiếng ầm ĩ phía dưới không phản ứng gì.

Đồng môn người bị thương rất tức giận, đưa mắt nhìn sang Minh Thù bên này: “Minh chủ, các vị chưởng môn, trưởng lão, người này phá vỡ quy tắc nên loại trừ tư cách của hắn!”

Mọi người còn chưa lên tiếng, Minh Thù trầm giọng nói: “Lên võ đài chính là chính thức bắt đầu, chào hỏi chỉ là quy định bất thành văn của các ngươi, cũng không phải quy định cuộc so tài võ đài, cho nên hắn không được xem là phạm quy.”

Đạo lý này cũng như việc rời khỏi võ đài chính là kết thúc cuộc so tài.

Chỉ là những người trong võ lâm nói tình nghĩa nể danh tiếng, cần phải làm bộ tự giới thiệu, có vẻ mỗi người rất có tu dưỡng.

Mọi người: “…”

Người bên đó!

Người! Bên! Đó!

“Hứ…” Nam nhân che mặt phát ra một tiếng giễu cợt.

Minh Thù đã lên tiếng, hơn nữa nàng cũng là nói sự thật, những người còn lại cũng không tiện nói gì nữa.

“Tiếp tục đi!”

Nam nhân che mặt lần đầu tiên lên đài, đến phía sau chỉ cần đến một tay dễ dàng giết chết một đám người.

Nam nhân che mặt này rất mạnh.

Mọi người bị đánh sĩ khí mê man, nên phát sinh tình trạng gián đoạn.

Nhưng vào lúc này.

Một hình bóng từ phía sau bay vụt lên, đạp khoảng không rơi xuống võ đài.

“Là Trác công tử!”

“Trác công tử, đánh hắn đi!”

Đoàn người đột nhiên kêu lên, tiếp nối thành một khẩu hiệu.

Trác công tử và nam nhân che mặt không nhiều lời, trực tiếp vào trạng thái chiến đấu.

Kiếm pháp Trác công tử nhã nhặn, chiêu thức hoa lệ nhưng uy lực rất lớn.

Chỉ cần nhìn nam nhân che mặt phải vận dụng hai tay là có thể nhìn ra.

Hình bóng hai người ở trên lôi đài không ngừng lóe lên, bọn họ hầu như chỉ có thể nhìn thấy bóng người.

Mặc dù không nhìn thấy gì, tất cả mọi người vẫn mở to mắt nhìn trên võ đài, chỉ sợ bản thân chớp mắt là sẽ kết thúc.

Tốc độ nam nhân che mặt chậm lại đang yếu thế.

“Sắp thua rồi.”

“Ừm.” Môn chủ Phi Hổ môn nghi hoặc: “Minh chủ, người nói ai sẽ là người thua?”

Tuy là nam nhân che mặt hiện tại đang yếu thế, nhưng mà cũng không đến mức thua.

“Đệ nhất kiếm khách của các ngươi.”

Cái gì mà các ngươi?

Người không phải là một phần tử của võ lâm giang hồ sao?

Môn chủ Phi Hổ môn nhìn về phía giữa sân: “Lúc này Trác công tử chiếm thế mạnh... Sao lại thua rồi?”

Minh Thù chống cằm, giọng nói có ý cười: “Không đủ tâm cơ, không đủ đê tiện.”

Môn chủ Phi Hổ môn: “…”

"Bụp!"

Không khí dường như ngừng lại.

Tầm mắt mọi người đều rơi vào thân thể người trên võ đài.

Sao lại thế...

Thua rồi sao?

Vừa rồi rõ ràng là Trác công tử chiếm thế mạnh mà!

Môn chủ Phi Hổ môn được Minh Thù nhắc nhở, lập tức nghĩ thông suốt điểm then chốt, nam nhân che mặt là cố ý làm cho Trác công tử hạ thấp cảnh giác.

Khương Linh từ trong đám người chạy đến đỡ Trác công tử đứng dậy.

Trác công tử lắc đầu, ý bảo bản thân không sao, hắn nhìn về phía người đàn ông che mặt: “Ngươi là người của Ma giáo!”

Giọng điệu khẳng định.

“Người của Ma giáo?”

“Sao Ma giáo lại tới tham gia cuộc so tài ở võ đài?”

“Ma giáo muốn làm gì?”

Nam nhân che mặt rút tay về dưới áo choàng đen: “Ma giáo thì sao, những người các ngươi tự xưng là võ lâm chính đạo sợ rồi sao?”

“Hứ! Chúng ta mà sợ tên ma đầu như ngươi sao, thân là Ma giáo chạy tới nơi này làm loạn, ngươi có mục đích gì?”

“Không được để tên ma đầu đó chạy thoát.”

“Giết ma đầu!”

Người của các phái tự phát vây quanh võ đài, hô lớn khẩu hiệu tru diệt Ma giáo.

Nam nhân che mặt bí ẩn giễu cợt: “Ta hiện tại quang minh chính đại đánh võ đài với các ngươi, các ngươi ỷ đông hiếp yếu, cái này chính là đạo nghĩa của các ngươi? Chính nghĩa từ miệng các ngươi?”

“Nói chuyện đạo nghĩa gì với tên ma đầu!”

“Giết hắn đi!”

“Giết hắn đi, trừ ma vệ đạo!”

Môn chủ Phi Hổ môn nhìn về phía Minh Thù.

Người phía sau cắn một quả dưa chuột, thấy môn chủ Phi Hổ môn nhìn qua, nàng chớp mắt rất mờ mịt, nhìn trẫm làm cái gì? Trẫm chỉ có một quả dưa chuột!

Nàng lấy đâu ra quả dưa chuột.

Không phải là loại mà phu nhân hắn trồng trong vườn đó chứ?

“Minh chủ... Người xem chuyện này...” Môn chủ Phi Hổ môn lên tiếng nhắc nhở: “Người đó là người của Ma giáo.”

“Ừm, cho nên?”

“Hắn đánh võ đài...” Bây giờ mọi người muốn tiêu diệt hắn, người cần phải nói một lời!

“Võ đài không có quy định, Ma giáo không được tham gia.”

“...”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 968: Minh Chủ Chỉ Giáo (13)

Minh Thù vừa nói ra câu nói đó, mọi người dường như muốn dùng dao đâm chết cô.

Đây là minh chủ giả đấy à?

Nhất định là minh chủ giả rồi!

Ở đâu có cái chuyện liên tục nói đỡ cho Ma giáo như thế chứ?

Minh chủ không hành động, những môn phái có thù hận với Ma giáo chẳng ngồi yên được. Hai người trong số họ trực tiếp bay lên trên đài, rút vũ khí tấn công nam nhân che mặt.

Nam nhân che mặt "hừ" một tiếng, vừa đánh với Trác công tử, giờ lại đối mặt với hai người không hề để lộ chút điểm yếu nào.

“A...”

“Phù...”

Hai người đồng thời ngã từ trên đài xuống.

“Hừ, còn kẻ nào nữa không?” Nam nhân che mặt giơ tay lên: “Cùng lên đi.”

“Ma đầu! Ta cho ngươi một quyền!”

Hai người rồi ba người liên tiếp lên đài, mỗi người một cách thể hiện các loại võ công, vây đánh nam nhân che mặt.

Minh Thù gặm dưa chột rôm rốp, nói với môn chủ Phi Hổ môn: “Các ngươi cũng thật vô lý, người ta là đến đánh võ đài, các ngươi đánh cho tốt là được rồi, lại còn vây lại tấn công. Giờ thua rồi thì mặt mũi để đâu được nữa.”

Môn chủ Phi Hổ môn: “Sao lại vô lý chứ?”

Đó là ma đầu của Ma giáo.

Ma đầu giết người không chớp mắt.

Ma đầu hại người khác nhà tan cửa nát.

“Loại người này mà không diệt trừ thì giang hồ dựa vào cái gì mà bình an được?”

Người bên cạnh Phi Hổ môn hừ lạnh một tiếng.

Minh Thù: “Giang hồ mà không hỗn loạn thì còn gọi gì là giang hồ, đổi thành viện dưỡng lão được rồi đó.”

Người kia đập bàn đứng dậy: “Minh chủ! Đừng quên thân phận của người, người là minh chủ võ lâm, năm lần bảy lượt nói đỡ cho Ma giáo, người muốn làm gì đây?”

Minh Thù nghiêng đầu nhìn hắn, giọng nói thanh thúy: “Ngươi muốn làm không? Ta để ngươi làm đó.”

Người kia: “...”

Môn chủ Phi Hổ môn: “...”

Thật không hiểu nổi tư duy của minh chủ.

Người kia nhìn tuổi tác của Minh Thù, dường như cũng bị tuổi tác của nàng đánh bại rồi.

Ở tuổi này, vẫn còn là một cô nương, hắn hi vọng nàng ta có thể có dã tâm gì đây?

Con gái của hắn cả ngày chỉ biết ăn uống, chơi đùa…

“Cẩn thận…”

Tiếng kêu sợ hãi phá vỡ những âm thanh hỗn loạn. Mấy mũi ám khí bắn nhanh về phía bọn họ.

Minh Thù nâng chiếc bàn ở trước mặt tung về phía trước, đánh gẫy mấy mũi ám khí.

Sau khi hai ba đợt ám khí liên tục bắn tới chiếc bàn vỡ tan, mà tiếp theo một loạt ám khí kéo tới chiếc bàn chia năm xẻ bảy.

Minh Thù cả người nhảy lên, giây sau lại đứng trụ lại. Khi cô vừa đứng vững, một mũi ám khí liền đâm trúng vai cô.

Cơ thể Minh Thù bị đẩy về phía sau, Dung Ly đỡ được cô, ánh mắt vô cùng hoang mang: “Minh… Minh chủ.”

“Minh chủ!” Bánh Bao cũng vọt tới, dùng vũ khí chặn ám khí không ngừng phóng tới: “Mau đưa minh chủ đi.”

Nói xong, hắn hung hăng trợn mắt liếc nhìn Dung Ly.

Tai họa!

Vừa rồi minh chủ rõ ràng có thể tránh, nếu như không phải minh chủ chặn ám khí đó, người bị thương lúc này sẽ chính là Dung Ly.

Dung Ly bị dọa một trận không hề nhẹ, muốn đỡ Minh Thù rút lui.

Minh Thù hất tay hắn ra, tự mình đứng vững. Cô nghiêng đầu nhìn bên vai bị tổn thương, mặt không hề biến sắc đưa tay rút ra.

Ám khí có lẽ bị nhuộm độc, bả vai có chút tê dại.

"Vèo vèo vèo..."

Lại mấy mũi ám khí phóng tới, cánh tay Minh Thù tê dại, phản ứng hơi chậm kéo Dung Ly ở bên cạnh tránh đi.

Nhưng vẫn có một mũi ám khí xoẹt qua cổ của Dung Ly, cắt đứt một đoạn tóc, trên chiếc cổ trắng nõn chảy ra một vệt máu.

Để lộ ra dấu vết không bình thường.

Mắt Minh Thù tối sầm lại, cơ thể ngã bổ nhào.

Dung Ly bị phủ lên người, sau đó trên cổ nóng lên, máu trong cơ thể đang chảy rất nhanh.

“Minh... Minh chủ?” Dung Ly hai tay giơ lên trên không trung, không biết nên đặt vào đâu.

Minh Thù nôn ra máu, ngón tay vân vê, máu nôn ra có màu đỏ bình thường.

Lau đi một chút, chất độc trên ám khí có lẽ sẽ không thấm quá sâu.

Minh Thù thuận tay chùi khóe miệng, nắm lấy vai Dung Ly, nhìn cảnh hỗn loạn ở cách đó không xa.

Diện tích phóng ám khí rất lớn, mấy người bọn họ bên này đều bị ám khí hướng tới, không thấy nhắm mục tiêu, cũng không biết là nhắm vào ai.

Đầu lưỡi Minh Thù đảo quanh môi, ánh mắt nhìn về cảnh hỗn loạn ở phía võ đài, khéo môi chậm rãi nhếch lên.

“Minh chủ!”

Bánh Bao vừa quay đầu liền thấy Minh Thù đoạt kiếm của người ở bên cạnh, nhảy tới phía lôi đài bên kia.

“Trông chừng hắn, những người khác đi theo ta.” Bánh Bao căm tức phân phó hai người trông coi Dung Ly, đưa những người còn lại xông vào trận hỗn chiến.

Ám khí là từ phía những người này phóng tới, không biết là ai cũng chẳng vấn đề gì.

Thế thì cùng đánh vậy.

Thế là bọn họ phát hiện minh chủ của họ cũng công kích chẳng kém.

Minh chủ mà trong lòng bọn họ vô cùng khinh thường, lúc này lại khiến người ta nhìn thấy mà khiếp sợ.

Nàng khiến người khác sợ hãi không phải vì chiêu thức lợi hại mà là vì khí thế...

-

Minh Thù ném đi thanh kiếm trong tay, đạp lên mặt đất đầy “thi thể” xuống đài.

Phía xa là anh hùng hào kiệt còn ở lại.

Vừa rồi...

Xảy ra chuyện gì vậy.

Minh Thù nguồi xuống bậc thang của lôi đài thở dốc.

“Minh chủ...” Dung Ly nhào tới, âm thanh run rẩy: “Người thế nào rồi?”

“Hơi đói.” Minh Thù uể oải nói.

Dung Ly cuống quít lấy từ trong áo ra hai chiếc bánh bao.

Minh Thù cầm bánh báo từ từ ăn.

Dung Ly so với nàng vẫn còn lo lắng hơn: “Minh chủ... Người bị thương rồi.”

“A.” Minh Thù nhìn máu trên cơ thể mình: “Đúng thế.”

“Người bị thương rồi.” Dung Ly cao giọng nói.

“Ta biết, to tiếng như thế để làm gì vậy?”

Dung Ly vốn dĩ hai mắt đã đỏ hoe, đột nhiên nước mắt tuôn trào.

Minh Thù: “...”

Có hai chuyện cô thấy phiền nhất.

Không có đồ ăn vặt.

Kỳ Ngự khóc.

Dung Ly khóc không nên lời, nước mắt ướt đẫm lông mi, theo khuôn mặt nhỏ trắng ngần chảy xuống cằm.

Thiếu niên tuổi còn nhỏ lúc này bật khóc, không hề cảm thấy hắn ta nữ tính chút nào, chỉ khiến người khác đau lòng.

Nước mắt rơi vào lòng bàn tay Minh Thù.

Ngón tay nàng run rẩy, giơ tay ôm người vào lồng ngực, phân phó Bánh Bao: "Trói những kẻ này lại, tra hỏi từng kẻ một, cho đến khi tìm ra người phóng ám khí."

“Vâng.” Bánh Bao đáp một tiếng: “Minh chủ, vết thương của người, xử lý trước được chứ?”

"Chuẩn bị một phòng đi."

"Vâng."

"Dìu ta đứng lên đi." Minh Thù cúi đầu nhìn Dung Ly.

Dung Ly lẳng lặng đáp một tiếng từ trong ngực nàng bò dậy, cẩn thận đỡ nàng.

Minh Thù vào phòng, cởi bỏ y phục nhuốm máu.

Bả vai bên trái của nàng, thậm chí là cả cánh tay đều tê dại, không cách nào cử động được.

Dung Ly nhìn Minh Thù: "Ta đi mời đại phu."

Minh Thù kéo hắn: "Không sao đâu, ta bôi thuốc lên là được."

Dung Ly sửng sốt một chút.

"Nhưng mà ám khí có độc."

"Ừm." Minh Thù kéo áo xuống, lộ ra vết thương trên bả vai.

Ánh mắt Dung Ly nhìn đi chỗ khác.

Một giây sau lại nhìn lại: "Nghiêm trọng như vậy, không được, ta phải đi mời đại phu."

Dung Ly nói xong nhanh chóng đi ra ngoài.

"Ngươi muốn người khác biết thì cứ đi."

Bước chân Dung Ly cứng đờ.

"Qua đây, dọn dẹp một chút rồi bôi thuốc."

Dung Ly đang do dự giữa đi gọi đại phu và quay lại.

Đúng lúc Bánh Bao sai người đưa nước nóng tới. Dung Ly bưng nước nóng quay lại.

Hắn ngâm khăn, cẩn thận lau sạch máu quanh vết thương của nàng.

Dung Ly đột nhiên cúi người, khí nóng tập trung quanh vết thương, hơi nóng bốc lên.

“Làm gì đấy?” Minh Thù giơ tay ngăn cản hắn.

Dung Ly nói: “Ta giúp người hút chất độc ra...”

Khóe miệng Minh Thù giật giật: “Vừa nãy, môn chủ Phi Hổ môn đã cho ta thuốc giải rồi.”

Đây chỉ là loại độc thông thường. Đan dược giải độc thông thường là có thể giải độc được rồi.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 969: Minh Chủ Chỉ Giáo (14)

Dung Ly sắc mặt nóng bừng, bôi thuốc cho Minh Thù.

Hắn liếc nhìn ngực Minh Thù: “Chỗ đó của người có phải là cũng bị thương hay không?”

Khi đó, Minh Thù đứng quay lưng về phía hắn, hắn không biết được đao đó có đâm vào ngực nàng hay không, nhưng mà trên y phục của nàng rất nhiều máu.

“Ngươi muốn xem không?” Minh Thù cười.

Dung Ly khẽ cắn môi: “Muốn.”

Minh Thù đùa hắn: “Thế ngươi tự cởi đi, tay ta chẳng còn chút sức lực nào.”

Dung Ly: “…”

Tay Dung Ly run rẩy cởi thắt lưng của Minh Thù, vị trí ở ngực trễ xuống, cứ như vậy mà không cởi hết y phục.

Hắn cúi thấp đầu, cố gắng tránh ánh mắt của Minh Thù.

Ngón tay kéo vạt áo, từ từ kéo xuống.

Dưới đầu vai trắng nõn chỉ có da thịt nhẵn nhụi, không có bất kỳ vết thương nào. Chỉ là có dính máu, không biết có phải là từ y phục bên ngoài thấm vào hay không.

Xuống chút nữa là...

Dung Ly lau qua, giúp Minh Thù kéo y phục lên.

Minh Thù mím môi khẽ cười: “Ôi, khi nãy sao ngươi lại khóc?”

“Ta... không khóc.” Dung Ly quay mặt đi.

“Thế chắc là ta nhìn nhầm rồi, cũng đúng sao ngươi lại khóc vì ta chứ.”

Dung Ly trong nháy mắt biểu cảm trống rỗng.

“Ta... lo lắng cho người.”

Minh Thù tùy ý nói: “Lo lắng cho ta làm gì, lại chết không...”

Dung Ly đột nhiên lấy ta che miệng Minh Thù, khoảng cách hai người gần hơn. Dung Ly thậm chí có thể nhìn rõ hình dáng mình lúc này trong mắt nàng: “Đừng nói linh tinh.”

Lòng bàn tay có chút xúc cảm, như có chiếc lông chim phớt qua.

Hắn từ từ thả tay, chống xuống giường, đến gần Minh Thù nhẹ nhàng ấn vào môi nàng.

Tiếp đến, Dung Ly hình như không biết phải làm thế nào, nên cứ mở to mắt như vậy nhìn Minh Thù.

Minh Thù nếu không xác định là nàng không có nhầm, thì cũng hoài nghi hắn ta không phải là tên tiểu yêu tinh kia.

Kỹ xảo thật là đột phá vũ trụ mà.

Thật ghê gớm, thật là ghê gớm.

Không trao giải này cho hắn thì đúng là có lỗi với kỹ xảo của hắn.

Minh Thù che mắt của hắn, nghiêng người sang một bên, đè hắn trên một khoảng giường hẹp.

Khi Minh Thù vươn đầu lưỡi ra, Dung Ly đột nhiên vùng vẫy. Minh Thù buông tay đang che mắt hắn ra, Dung Ly trợn to mắt bày ra bộ dạng thê thảm khi bị ức hiếp.

“Minh... Minh chủ...” Dung Ly che miệng, gọi tên cô một cách khó khăn.

“Sao thế?”

“Người... Người... Sao người lại...”

“Hôn môi không phải đều như thế sao?”

“...” Dung Ly dường như mở ra cánh cửa của một thế giới mới, cứ ở đó mà ngẩn người ra như vậy.

“Không chịu nổi sao?”

Lông mi Dung Ly run rẩy, hắn từ từ bỏ tay ra, nói một cách đầy tội nghiệp: “Có... Có thể đừng như vậy không? Ta... Ta... Ta sau này sẽ học có được không?”

Minh Thù cười "hừ" một tiếng, xoay người ngồi sang bên cạnh.

Trên người Dung Ly chẳng còn chút trọng lượng, hắn lại sững sờ mất mấy giây, lát sau kéo tay áo Minh Thù: “Người giận rồi à?”

“Ta giận cái gì chứ?” Chỉ là nàng đói thôi, hai cái bánh bao khi nãy chẳng no được, chẳng còn sức mà đùa với hắn.

Dung Ly đứng lên, từ phía sau ôm lấy nàng: “Người đừng giận mà, ta... Chúng ta thử lại đi... Ta sẽ không giống như khi nãy nữa...”

“Thôi thôi.” Minh Thù giữ lấy cổ tay hắn: “Ngoan, đi gọi Bánh Bao đến đây.”

Dung Ly cứng ngắc ngồi đó.

Minh Thù một lúc không thấy hắn lên tiếng, cũng không buông hắn ra kết quả vai ướt nhẹp.

Sao lại khóc rồi!

Khi nãy nàng nói gì à?

Nàng chỉ muốn Bánh Bao qua đây làm cho nàng chút đồ ăn thôi mà!

Không phải tiểu yêu tinh này lại tưởng tượng thêm cái gì đấy chứ?

Thiết lập này của ngươi là bày ra cái vẻ mặt em bé khóc nhè đáng thương sao?

Minh Thù đẩy tay hắn ra, xoay người nhìn hắn: “Lại khóc cái gì chứ? Ta phục ngươi thật đấy.”

Dung Ly vẫn duy trì bộ dạng nước mắt lưng tròng.

Khóc... Cái rắm.

Bà nó, không ngừng được.

Tuyến lệ bị hư mất rồi.

Cái này phá hỏng thiết kế, rốt cục là do ai thiết kế? Thật là vô nhân đạo.

Lão tử là thiên tài đẹp trai như vậy mà lại phải ở chỗ này bán nước mắt.

Minh Thù đau đầu, kéo hắn vào trong lòng, cúi thấp đầu xuống.

Dung Ly khóc thút thít một lúc, cánh môi khẽ nhếch, Minh Thù thuận thế cạy mở đôi môi hắn.

“Chán ghét sao?”

Vừa hôn xong, Minh Thù nằm úp trên người hỏi hắn.

Đôi môi Dung Ly ửng đỏ, lát sau lắc đầu.

“Thế sao vẫn còn khóc?”

Dung Ly lại lắc đầu.

“Thế giờ ngươi có đi gọi Bánh Bao giúp ta được không?”

Dung Ly gật đầu, dường như có thêm can đảm: “Gọi hắn làm gì chứ?”

“Ta sắp chết đói rồi.” Minh Thù nói: “Ta vừa đánh một trận, ngươi còn hút tinh khí của ta, ta có là thần tiên cũng không chịu được đâu.”

Sắc mặt Dung Ly bỗng có chút đỏ, tay chân luống cuống rời giường, y phục cũng không chỉnh sửa lại cứ thế mà chạy ra ngoài.

Minh Thù đỡ trán...

Thuốc đâu.

Không đưa đầu bếp theo, Bánh Bao chỉ có thể bảo môn chủ Phi Hổ môn làm chút đồ ăn đem tới.

Quả nhiên Bánh Bao đem đồ ăn đến, ánh mắt không rõ nhìn vào người Minh Thù và Dung Ly.

Minh Thù nhìn hắn: “Tra hỏi ra chưa?”

Bánh bao lắc đầu: “Chưa...”

“Vậy còn không đi tra hỏi đi?”

“...Người của đại môi phái nào cũng có, chúng ta trói người như vậy, bọn họ rất phẫn nộ.” Bánh Bao nói lí nhí.

Minh Thù không chớp mắt: “Ai có ý kiến, cứ để họ đến tìm ta.”

Bánh Bao: “...” Trải qua trận chiến đó, ai còn dám tới tìm người nữa.

Minh Thù dùng đũa gắp, giọng nói không nặng không nhẹ: “Mà không tra hỏi ra, bọn họ cũng đừng mơ sống yên ổn.”

Đũa chọc vào đầu cá.

Bánh bao: “...”

Việc này cũng không phải là nhắm vào minh chủ, khi ấy bên đó nhiều người như vậy, ám khí cũng không nhắm vào bất kỳ đối tượng nào.

Đặt vào hoàn cảnh lúc trước, minh chủ thà ăn mấy mâm bánh hoa quế cũng chẳng muốn làm mấy chuyện phiền phức như tra hỏi.

Tại sao lần này minh chủ lại để ý như vậy?

“Còn không đi đi?”

Bánh Bao nuốt nước bọt, như một làn khói rời khỏi căn phòng.

“Đứng không mệt à?”

“Không mệt.” Dung Ly lắc đầu.

“Đứng để tỏ rõ cao hơn ta hay là thế nào? Ngồi xuống.” Đồ phiền phức.

“Ô...”

Minh Thù hôm nay vừa làm lớn như vậy, lại còn bị thương, cũng không ai dám tới quấy rầy nàng.

Minh Thù rửa mặt rồi lên giường ngủ.

Dung Ly đứng ở cạnh giường.

“Lên đi.” Minh Thù dịch vào bên trong.

Dung Ly giả bộ ngại ngùng một chút, sau đó vô cùng sợ hãi bò lên giường.

Đương nhiên, làm một đứa trẻ đáng thương, bò lên giường rồi, hắn cũng chỉ nằm đó chờ đợi lâm hạnh.

Nhưng Minh Thù cũng chẳng có ý lâm hạnh hắn, chỉ là tựa vào ngực hắn.

Dung Ly đặt tay ở dưới đầu Minh Thù để nàng ngủ thoải mái hơn.

“Minh chủ... Người không có ai để lo lắng sao?”

“Không.”

“Ồ...”

Gian phòng yên tĩnh một lúc.

“Ta bây giờ xem như là gì của... người?”

“Ngươi muốn là gì của ta?”

Tay Dung Ly đổi qua eo Minh Thù, khoảng cách giữa hai người bị đè ép không chút dư thừa: “Ta muốn… trở thành người minh chủ quan tâm.”

“À…”

“Minh chủ, cười gì vậy?” Có gì đáng cười chứ, hắn chính là thiên tài có lý tưởng rộng lớn như thế.

Lý tưởng là cái gì?

Lý tưởng của hắn là nàng.

“Trời tối rồi, bớt nằm mơ giữa ban ngày đi.”

"Minh chủ không quan tâm ta cũng không sao, ta quan tâm minh chủ, sau này minh chủ rồi sẽ cũng quan tâm ta thôi.”

“Rồi rồi rồi, buổi tối cũng nằm mơ được.” Minh Thù cười nhẹ: “Ngươi trước hết nên học làm một nam sủng giỏi làm ấm giường rồi hãy nói chuyện khác.”

Dung Ly: “…”

Làm ấm giường gì chứ?

Nam sủng?

Nàng thế mà biến hắn thành nam sủng?

Có nam sủng nào đẹp trai như hắn không chứ?

Khốn kiếp…

Hệ thống, có nam sủng học tấn công chiếm đóng cấp tốc hay không?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 970: Minh Chủ Chỉ Giáo (15)

Bánh Bao đối mặt với áp lực, suốt đêm tra hỏi hết một lượt tất cả mọi người.

Kết quả cũng xem như là tốt, tìm được người phóng ám khí.

Nhưng mà chưa hỏi ra được cái gì hắn đã tự sát rồi.

Trên người hắn cũng không tìm thấy gì chứng minh được thân phận của hắn, hỏi một vòng mọi người cũng chẳng ai quen biết hắn.

Bánh Bao chỉ có thể bẩm báo chuyện này với Minh Thù

Minh Thù suy nghĩ kỹ càng, hỏi: “Còn tên Ma giáo kia thì sao?

“…” Bánh Bao ngập ngừng một chút: “Lúc chúng ta tập hợp mọi người thì không phát hiện, chắc là chạy rồi.”

Minh Thù nheo mắt: “Bị ta đánh như thế mà vẫn còn chạy được?”

Đúng vậy.

Như thế vẫn có thể chạy được.

Hắn cũng cảm thấy tên Ma giáo đó khả năng sinh tồn thật ngoan cường.

Bánh bao thấp thỏm hỏi: “Minh chủ... tên Ma giáo này với tên kia không phải là một phe chứ?”

Ma giáo đột nhiên xuất hiện, bọn họ lại bị tập kích.

Minh Thù: “Một kẻ thì chết, một kẻ lại chạy, ai mà biết được chứ.”

Bánh bao nhíu mày: “Minh chủ, người nói xem, nếu bọn họ là một phe thì bọn họ nhắm vào ai?”

Sự công kích lúc trước thật kỳ quái.

Trận công kích lớn như vậy mà hoàn toàn không có đối tượng.

Cũng không biết mục tiêu của bọn họ là ai.

“Ngươi đi mà hỏi hắn.” Trẫm không cùng phe với bọn họ, quỷ mới biết được.

“...”

Có thể nói chuyện nghiêm túc được không vậy?

Chẳng những Ma giáo chạy, ngay cả Trác công tử và Khương Linh đều chạy.

[Nhiệm vụ ẩn: Đại diện công lý tiêu diệt ngươi. Gợi ý: Không phải đồng môn của ta, tùy tiện oán hận.]

Minh Thù: “...”

Hài Hòa Hiệu, ngươi thật là... càng ngày càng hài hòa đấy.

[Cám ơn ký chủ cổ vũ, để minh chủ giàu mạnh mua đồ ăn vặt, ký chủ cố lên!]

Minh Thù: “...”

Tiếp sau Bánh Bao, các môn phái cũng tới “hỏi thăm” Minh Thù, thảo luận chuyện lần bị tập kích này.

Đại bộ phận bọn họ cảm thấy Ma giáo làm việc không có mục đích, bọn chúng chính là muốn đối đầu với bọn họ.

Bộ phận nhỏ cảm thấy chuyện này kỳ quặc, không hề đơn giản như thế.

Nhưng hiện trường lại không tìm được manh mối chứng minh bọn họ có mục đích khác, hơn nữa quan hệ giữa Ma giáo với sát thủ cũng chỉ là do bọn họ đoán mà thôi.

Thiểu số phục tùng đa số, cuối cùng bọn họ chỉ có thể kinh động đến Ma giáo, chính là muốn tạo phiền phức cho bọn chúng.

“Minh chủ, người xem võ đài...”

Bàn bạc xong chuyện này, vẫn còn một việc chưa giải quyết.

Minh Thù nghiêng đầu: “Không phải là ta thắng rồi sao?”

Mọi người: “...”

Lúc đó trên võ đài, quả thật chỉ có mình nàng.

Nhưng mà...

Chuyện này không thể tính như vậy được!

Ngẫm lại lúc trước Minh Thù đưa lên chuyện đánh giang hồ hào kiệt, mọi người đều im lặng nuốt phản đối trở về, nhạt nhẽo chúc mừng nàng mấy câu.

“Vậy minh chủ khi nào đi lấy thần kiếm?” Lúc nói lời này, mọi người đầy bực bội.

Thần kiếm ư?

Không hiểu nổi cứ như vậy mà chắp tay nhường người.

Tuy là bọn họ không chắc có thể lấy được, nhưng vẫn còn hơn cứ trơ mắt nhìn người khác lấy được.

Minh Thù suy nghĩ một lúc: “Chọn ngày không bằng gặp ngày, ngày mai đi.”

"Phụt..."

Đùa bọn họ đấy à?

-

Lạc thành ban đêm cũng cực kỳ náo nhiệt, từng nhóm người chen chúc trên phố, đặc biệt là gần đây trong thành có các anh hùng hào kiệt, lại càng thêm phồn hoa.

Minh Thù đeo túi xách đưa Dung Ly chuồn êm trên đường phố.

Nếu như có thể, nàng ngay cả Dung Ly cũng chẳng muốn cho đi theo.

Ai bảo khi nàng chạy ra ngoài lại đúng lúc bị Dung Ly nhìn thấy chứ...

Thật tức mà.

“Công tử, vào chơi đi!”

Oanh oanh yến yến đột nhiên tràn tới, trái phải tấn công Dung Ly, kéo hắn tới tiểu lâu bên cạnh.

Dung Ly dường như bị dọa đến bối rối, ngay cả dãy giụa cũng quên mất.

“Công tử thật tuấn tú.”

“Công tử đến đi…”

Dung Ly chợt vùng vẫy, trước mắt là một mảng sắc màu rực rỡ, mùi thơm sộc vào mũi khiến hắn bị sặc.

Hắn cố gắng muốn tìm Minh Thù, nhưng mà hắn không nhìn thấy người đâu.

Bà nó, khi nãy còn ở đó.

Đi đâu mất rồi?

Hắn biến mất rồi, nàng không phát hiện ra sao?

Đây là kiểu người gì vậy?

Y phục của ta!

Vợ ta mua cho đấy!

Túm hỏng rồi…

Dung Ly trong tay âm thầm dùng sức, đang muốn thoát khỏi sự kìm kẹp của mấy người này. Đột nhiên cánh tay hắn bị người ta nắm, cũng không rõ lực lớn thế nào, cả người bị kéo đi.

Thiếu nữ khẽ cười, nhìn những oanh oanh yến yến này: “Các tiểu tỷ tỷ, có chủ rồi nha.”

Minh Thù nụ cười nhàn nhạt giọng nói êm tai, oanh oanh yến yến không hề tức giận, cười duyên mấy cái biết điều không tiếp tục nữa mà quay đầu tìm người khác.

“Khụ khụ khụ…” Dung Ly bị hương thơm sộc vào làm cho ho sặc sụa, trán hắn tựa vào bả vai Minh Thù, ngửi thấy hương thơm thoang thoảng trên người nàng, cảm giác dễ chịu hơn một chút.

Dung Ly lén lút dang tay ôm eo Minh Thù, bắt đầu tố cáo:

“Minh chủ... bọn họ kéo hỏng áo của ta rồi.”

Minh Thù: “...”

Thật là, thiếu niên, ngươi như vậy là phạm quy đấy!

Quy tắc trò chơi không phải như vậy!

Ngươi đừng làm loạn được không hả?

Y phục của Dương Ly không hề bị kéo hỏng, chỉ có chút xiêu vẹo. Minh Thù đẩy hắn ra, giúp hắn sửa sang lại. Sau đó liền tiếp tục chiến đấu ở các sạp ăn vặt.

Dung Ly: “...”

Ăn ăn ăn, chỉ biết ăn thôi. Sao cô lại không chết vì no chứ!

Lão tử còn không bằng đồ ăn sao?

Lão tử rõ ràng cũng... Thơm ngọt, ngon miệng mà!

Đáy lòng Dung Ly chửi loạn lên, chỉnh y phục, cúi thấp đầu đi theo cô.

Người đi lại trên phố giảm dần, phố dần yên tĩnh trở lại.

Dung Ly lơ đãng nhìn dưới mặt đất. Đột nhiên có một cỗ lực kéo hắn sang bên cạnh, một nam nhân người đầy mùi rượu đi qua sát bên người.

Minh Thù nửa ôm hắn: “Còn muốn tiểu mỹ nhân vừa nãy không? Hay là ta đưa ngươi quay lại?”

“Minh chủ...” Dung Ly kinh hoảng lắc đầu: “Ta không có, ta không nghĩ tới bọn họ mà.”

“Ồ.”

“Ta thật không có mà.”

Dung Ly ra sức giải thích. Hắn đúng thật không phải đang nghĩ đến mấy nàng oang oanh yến yến đó. Hắn đối với bọn họ không hề có chút hứng thú nào.

Hắn không phát hiện, mình đã bị Minh Thù đem đi cách xa một đoạn nhưng Minh Thù vẫn không buông hắn ra.

Chờ hắn phản ứng kịp, bọn họ đã đi lên một cây cầu nhỏ.

Nhận thấy được tư thế của hai người lúc này, đáy mắt Dung Ly có vài phần sung sướng. Hắn cố ý dựa vào người Minh Thù. Minh Thù đặt tay lên hông hắn, thắt chặt hắn một cách tự nhiên.

"Bộp!"

Bóng đen đập vào mặt hai người.

Dung Ly trong đầu đang tưởng tượng đủ các loại tình tiết, phong hoa tuyết nguyệt, cứ thế mà đứng đơ tại chỗ.

Bà nó chứ...

Tên khốn kiếp kia!

Dung Ly nhịn xuống không đạp tới đánh người, cúi đầu nhìn người va phải. Hắn phải nhớ mặt kẻ này!

Ghi thù.

Người dưới đất bò dậy, tùy tiện phủi quần áo ngẩng đầu chào hỏi minh chủ: “Minh chủ, thật là trùng hợp.”

Dung Ly nhanh chóng gục đầu xuống, nửa nghiêng người, lợi dụng bóng đêm dựa vào Minh Thù nấp đi.

Minh Thù lay lay người trong ngực mình: “Bị chặn đường rồi.”

Giáo chủ liếc người trong ngực Minh Thù: “Minh chủ thật là có hứng nha.”

Minh Thù cong lông mày mỉm cười: “Không hứng thú bằng giáo chủ, hơn nửa đêm còn bị người ta đuổi giết, tình cảnh cũng không tệ nha.”

“...”

Qua lời nhắc nhở đó của Minh Thù, hắn nhớ tới chính sự, nhấc chân đi liền. Nhưng vừa đi được mấy bước thì âm thanh xào xạc trong không trung vang lên.

Người đàn ông che mặt đạp không khí bay tới, xuất chưởng đánh úp về phía giáo chủ.

Giáo chủ đột nhiên nấp phía sau Minh Thù.

Minh Thù tóm hắn đẩy về phía bên kia, đưa Dung Ly rút lui phía sau.

“Bịch!”

Người đàn ông che mặt xuất ra một chưởng, đánh xuống sông. Mặt nước văng lên bọt nước cao mấy mét, rơi lộp bộp xuống mặt cầu.

Giáo chủ có chút u oán liếc mắt nhìn Minh Thù: “Ngươi sao lại thấy chết không cứu?”

Minh Thù mỉm cười: “Ta còn có thể ném đá xuống giếng cơ.”

Giáo chủ: “...”

Người đàn ông che mặt "hừ" lạnh một tiếng, một lần nữa xuất chiêu.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 971: Minh Chủ Chỉ Giáo (16)

Rõ ràng tên nam nhân che mặt này đã bị đánh trọng thương, bây giờ còn có thể đánh nhau với giáo chủ.

Người này hồi phục nhanh quá chứ nhỉ?

Hay là người này không phải là người hôm nay bị nàng đánh?

Minh Thù quan sát một lát nữa, phát hiện giáo chủ rõ ràng không sử dụng toàn lực.

Hơn nữa cố ý để nam nhân che mặt đánh trúng một chưởng.

"Phụt..."

Máu tươi từ trong miệng giáo chủ phun ra, tư thế giả, biểu cảm giả...

Còn có thể giả thêm chút nào nữa không?

Tựa như nam nhân che mặt còn muốn động thủ, thế nhưng một giây kế tiếp liền dừng lại, đột nhiên nhảy lên đạp lên ngọn cây bên bờ sông, nhảy vụt vài cái biến mất trong màn đêm.

"Giáo chủ!"

"Giáo chủ người không sao chứ!"

"Giáo chủ người thế nào rồi!"

Đệ tử Ma giáo từ dưới cầu chạy lên, hỏi han giáo chủ ân cần.

Giáo chủ phất tay: "Không có việc gì, giải tán đi."

"Giáo chủ..." Đệ tử Ma giáo kêu đến tang thương, giống như giáo chủ bọn họ sắp lên trời vậy.

"Không chết được." Giáo chủ tức giận: "Tất cả giải tán."

Đệ tử Ma giáo nhìn mắt nhau, thực sự giải tán.

Trên cầu yên tĩnh lại, Minh Thù nhếch khóe môi nhìn sang: "Ma giáo các ngươi nội bộ tranh chấp?"

"Không phải." Giáo chủ cầm tay áo lau máu trên mép: "Thù riêng, nhưng hắn muốn cướp vị trí của ta là sự thật."

"Vậy vì sao ngươi không giết hắn?" Còn giả mù sa mưa làm như vậy.

"Sách lược hiểu hay không." Giáo chủ nói một tiếng.

Minh Thù nheo mắt: "Sách lược hèn hạ vô sỉ?"

Giả bộ bị thương làm cho địch hiểu lầm, biện pháp này giống y đúc lần trước người nam nhân che mặt đánh với Trác công tử.

Hèn gì đều xuất thân từ Ma giáo.

"Đúng vậy, thủ đoạn mà danh môn chính phái các người chẳng bao giờ dùng." Giáo chủ kỳ quái.

"Này, ngươi đi đâu vậy, chờ ta một chút. Ta nói chuyện với ngươi đó, có phải bị ta nói trúng rồi hay không, thẹn quá hóa giận sao?" Giáo chủ đuổi theo Minh Thù.

Giáo chủ hấp ta hấp tấp đi theo Minh Thù.

Lúc bọn họ đi chưa được bao lâu, một bóng người chạy lên cầu.

Khương Linh ngắm nhìn bốn phía, kỳ quái... Tại sao không có ai?

Mặt đất trơn trượt, đôi mắt nàng quan sát xung quanh, đã tới trễ sao?

Rõ ràng nàng đã tính toán thời gian tới, sao tới trễ được chứ...

Hay là giáo chủ Ma giáo được nữ chính cứu rồi?

Khương Linh cau mày lướt nhìn một vòng xung quanh nữa, ngay cả bóng của giáo chủ Ma giáo cũng không thấy đâu.

-

Minh Thù đi ra ngoài một vòng, thì dẫn một người trong Ma giáo trở về, còn là giáo chủ khiến cho Bánh Bao vô cùng sợ hãi.

Chuyện này nếu để cho Phi Hổ môn thấy, còn không nói bọn họ cấu kết Ma giáo sao?

Sau đó toàn bộ võ lâm trừng phạt không còn là Ma giáo nữa, mà là phủ minh chủ của bọn họ.

"Minh chủ... Ta về phòng trước." Dung Ly nhỏ giọng nói một tiếng với Minh Thù.

Tự giáo chủ châm trà cho bản thân, Dung Ly rời khỏi hắn liếc mắt một cái.

"Ngươi biết hắn?" Đợi Dung Ly đi ra ngoài, Minh Thù ngồi đối diện giáo chủ.

"Khá quen." Giáo chủ nói: "Có lẽ là ta nghĩ nhiều rồi. Nhưng minh chủ đừng tốt quá, những người lai lịch không rõ ràng đừng để bên cạnh quá nhiều."

"Không phải Ma giáo các ngươi luôn mong ta gặp chuyện không may sao?"

"Vậy thì khác, chúng ta bây giờ là quan hệ hợp tác." Giáo chủ rất có tinh thần hợp tác.

"Cho nên là ngươi đánh Khương Linh sao?" Nhưng nàng thấy Khương Linh vẫn rất vui vẻ hoạt bát, không giống như xảy ra chuyện.

"..." Giáo chủ hắng giọng một cái: "Đây không phải là làm việc sao, ta dặn dò người đi làm.”

Thân là giáo chủ, mỗi ngày ngoài việc bị truy sát, cũng có rất nhiều chuyện phải làm.

Minh Thù hỏi: "Nam nhân vừa mới tập kích ngươi là ai? "

Giáo chủ dừng vài giây, đặt chén trà xuống: "Sư huynh của ta."

"Đồng môn tương tàn?"

"Ta chưa từng nghĩ, sư huynh..."

Giáo chủ lắc đầu: "Kỳ thực ta cũng không muốn làm chức giáo chủ này, nhưng sư phụ truyền danh giáo chủ cho ta, ta chỉ có thể tiếp nhận."

Giáo chủ kể cho Minh Thù nghe về những chuyện cẩu huyết kia.

Giáo chủ và sư huynh cùng nhau gia nhập sư môn, sư huynh trầm ổn chăm chỉ cố gắng học tập nhưng không được thông minh cho lắm.

Sư đệ nghịch ngợm lười nhác nhưng lại rất thông minh, sư huynh tu luyện hết ngày dài lại đến đêm thâu nhưng cũng không đuổi kịp sư đệ.

Có lẽ vì sự chênh lệch này, sư huynh bắt đầu đố kỵ sư đệ.

Lúc đầu đáng lẽ người kế thừa giáo chủ ma giáo là sư huynh, nhưng không nghĩ sau này vị trí này truyền cho sư đệ.

Nhưng sư đệ nhận được vị trí giáo chủ này, thực sự không muốn làm chút nào.

Sau đó sư huynh đã đi theo con đường không nên đi.

Giáo chủ cũng rất khổ.

Cả ngày phải đối mặt với sự truy sát của sư huynh, còn phải chăm sóc đám ranh con trong ma giáo.

Trước đây hắn là một thiếu niên sáng sủa, nhưng hiện tại đều phí hoài thanh xuân trở thành bộ dạng gì rồi.

Minh Thù: “...” Đúng là tạo nên một kịch bản hài hước.

Giáo chủ cũng kỳ lạ như thế.

"Minh chủ, minh chủ... không xong rồi, đã xảy ra chuyện."

Bánh Bao vội vã chạy vào.

“Không phải ta đã nói, không phải người chết không cho phép ồn ào sao."

Chuyện sinh tử bên ngoài không là gì cả.

Bánh Bao nuốt ngụm nước bọt: "Thực sự... chết người rồi."

Minh Thù và giáo chủ đồng thời nhìn về phía hắn.

Bánh Bao nhanh chóng nói: "Không thấy thần kiếm đâu, đệ tử các phái trông coi thần kiếm đều đã chết hết."

"À." Liên quan gì đến trẫm, trẫm cũng không phải rất cần.

Bánh bao: "???"

Minh chủ người phản ứng thế này sao?

Có lẽ Minh Thù phát hiện ánh mắt Bánh Bao đầy chất vấn, một lát sau nói ra ba chữ: "Thật thê thảm."

Kỷ xảo khoa trương như giáo chủ.

Bánh Bao quay đầu nhìn bên ngoài, may mắn không còn người môn phái khác.

"Bữa ăn khuya ăn cái gì?"

Nội tâm Bánh Bao tan vỡ.

Ăn cái gì mà ăn!

Bây giờ đi núi Vạn Ngọc!

-

Cho nên Minh Thù đang cầm bữa ăn khuya leo lên núi Vạn Ngọc.

Đèn đuốc ở núi Vạn Ngọc sáng choang, trong không khí đều là mùi máu tươi.

Những người còn lại đều là gương mặt đau khổ tang thương.

Chỉ có Minh Thù mặt không biến sắc ăn bữa ăn khuya, nhìn các phái xếp người chết thành một hàng.

"Lại là Ma giáo."

"Ghê tởm!"

"Đám Ma giáo kia thật súc sinh, không có nhân tính! Đừng cho ta bắt được bọn họ..."

"Bọn họ còn cướp thần kiếm đi!" Đây là trọng điểm.

Thần kiếm bị cướp, đệ tử bị giết.

Cho nên đám người kia mới tức giận như thế, mỗi người đều tuyên bố muốn tiêu diệt Ma giáo.

Giáo chủ - giả trang thành người hầu phủ minh chủ: "..."

Minh Thù cũng nhìn về phía giáo chủ.

Khóe miệng giáo chủ giật một cái, hạ giọng: "Ta nào có thời gian tới nơi này, ngươi đừng giống đám người ngu ngốc này nói xấu ta!"

Không biết tại sao hắn cảm thấy vị cô nương này khác với những nhân sĩ chính phái hắn tiếp xúc qua.

Không nông cạn như vậy...

Một lời không hợp liền chụp mũ cho Ma giáo.

Minh Thù cúi đầu tiếp tục ăn bánh trôi.

Giáo chủ: "..."

Giáo chủ cầm cành cây đâm Minh Thù: "Ngươi dẫn ta qua xem đi."

Hắn lại muốn nhìn xem là ai vu oan giá họa cho hắn.

“Tự đi đi.”

"Ta tự đi còn có thể trở về sao?" Giáo chủ tức giận.

Đám người kia còn không lột da rút xương của hắn, rồi đem đi chiên dầu sao?

Minh Thù không động đậy.

"Mời ngươi ăn đồ!" Giáo chủ xuất chiêu.

Minh Thù lập tức nhấc chân đi về phía bên kia, làm cho giáo chủ trong chốc lát không phản ứng kịp, đợi Minh Thù đi được một đoạn hắn liền chạy theo sau.

"Minh chủ..."

"Minh chủ."

Giọng nói liên tiếp vang lên.

Giáo chủ cố gắng giảm cảm giác tồn tại xuống.

Đợi khi tới gần thi thể, Minh Thù không ăn cái gì nhưng cũng không làm cái gì cứ như vậy nhìn.

Hiện trường hơi quái dị.

Giáo chủ: "..."

Giáo chủ giả bộ hành lễ với Minh Thù, sau đó trong sự chứng kiến của mọi người, ngồi chồm hổm xuống kiểm tra thi thể.

Mọi người tưởng là lệnh của Minh Thù, đương nhiên không ai ngăn cản.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 972: Minh Chủ Chỉ Giáo (17)

“Là võ công của Ma giáo ta.”

Trên đường xuống núi, mặt giáo chủ tối xuống.

Bất kể là từ vết thương hay là nội thương đều là đệ tử Ma giáo của hắn làm.

Thế nhưng...

Hắn thật không có sai người nào làm qua!

Minh Thù cười: "Có lẽ là ngươi sai người làm lúc mộng du."

Giáo chủ: "..." Người mộng du mới có thể làm chuyện này... mộng du là gì?

"Minh chủ, ngươi không cảm thấy chuyện này rất kỳ quái sao? Vì sao có người liên tiếp hãm hại Ma giáo." Bánh Bao ở bên cạnh hỏi: "Lần trước chuyện của phái Thanh Hư, mặc dù đã bắt được hung thủ nhưng bây giờ ngẫm lại cũng có chút không đúng."

"Trừ ma vệ đạo, ai cũng có trách nhiệm, có gì kỳ quái." Minh Thù nghiêng đầu, lộ ra một hàm răng trắng cười ác liệt: "Ai bảo Ma giáo khiến người ta căm hận làm gì."

Giáo chủ: “...” Cho nên hắn bị người khác vu oan hãm hại là đáng đời sao?

Không hài lòng chút nào.

Giáo chủ tức giận rời khỏi.

Hắn phải đi điều tra chuyện này mới được.

Minh Thù tựa như không có gì trở về chỗ ở.

Trong phòng chỉ có một ánh nến, Dung Ly đang ngủ ở bên cạnh.

Minh Thù nhẹ nhàng đóng cửa đi tới bên cạnh Dung Ly, cúi đầu quan sát hắn.

"Phiền thật." Minh Thù thở dài một tiếng, kéo người lên giường.

"Minh... Minh chủ?”

Dung Ly dụi dụi mắt, Minh Thù đang cởi quần áo cho hắn, mắt to trừng mắt nhỏ.

Một giây kế tiếp, Minh Thù đắp chăn lên người hắn: "Ai cho ngươi vào phòng ta? Còn ngủ trên giường của ta?"

Dung Ly mê man: "Ta mấy ngày nay... đều ngủ chung với minh chủ..."

Minh Thù trừng mắt nhìn.

Dung Ly chớp mắt.

Hắn nói là sự thật.

"Ngủ đi." Minh Thù ấn hắn trở về trong chăn.

Giọng buồn buồn của Dung Ly từ dưới chăn truyền tới: "Minh chủ... không ngủ sao?"

"Ta có ngủ hay không liên quan gì tới ngươi, ngươi còn quản ta sao?”

Dung Ly: "..."

Lão tử đây không phải là quan tâm nàng sao?

Sao nàng không phân biệt được tốt xấu vậy!

Lạnh lùng.

Không thể phá vỡ thiếp lập.

Tên thần kinh muốn phá vỡ thiết lập của lão tử, lão tử không mắc lừa đâu.

Dung Ly cảm giác Minh Thù còn đè chăn, hắn lập tức sợ hãi, tên thần kinh này sẽ không thẹn quá hóa giận muốn hắn chết ngộp chứ?

"Minh chủ... ta nóng."

Lực trong chăn buông ra, Dung Ly đẩy chăn ra hít thở một hơi, trên trán hắn đầy mồ hôi.

Không khí này, buồn bực trong chăn nào chỉ là nóng.

Dựa theo ánh sáng yếu ớt, Dung Ly liếc người bên cạnh một cái.

Nàng nhỏ bé hơi cúi đầu, cả khuôn mặt đều ẩn ở trong bóng tối nhìn không chân thực, quanh thân lộ ra một luồng khí kỳ quái.

Ôm nàng một cái.

Nhanh chóng ôm nàng.

Ở sâu trong nội tâm Dung Ly có giọng nói đang reo hò.

Hắn vươn tay ôm cổ Minh Thù, kéo nàng vào trong ánh sáng, hai người ngã ở trên giường.

"Ngươi có bệnh sao."

Minh Thù mắng một tiếng.

Dung Ly ôm nàng, không buông tay: "Minh chủ, ta sợ, người ngủ cùng ta đi."

"Sợ cái gì? Có người có thể ăn ngươi sao!" Minh Thù kéo tay hắn ra: "Buông ra, có nóng hay không."

"Không nóng." Dung Ly ôm càng chặt hơn.

"Ta cho ngươi biết, đừng vì được sủng ái mà kiêu ngạo, như ngươi vậy sẽ bị thất sủng." Minh Thù bóp cánh tay hắn.

"Vậy minh chủ hãy luôn cưng chiều ta." Ọe! Cái này là cái quái gì vậy. Cái này tuyệt đối không phải lão tử nói, bị điên bị điên rồi.

"Ta dựa vào cái gì mà phải luôn cưng chiều ngươi?" Minh Thù cười, nhưng thay vì kéo tay hắn thì nàng cầm tay hắn.

"Ta sẽ ngoan."

"Phải không?" Minh Thù nắm cằm hắn, nói giọng tổng tài bá đạo: "Tới đây, lấy lòng ta!"

Dung Ly: “...” Lão tử tát chết nàng!

Hiện tại giả bộ bất tỉnh có kịp hay không.

Dung Ly vịn cổ Minh Thù, chủ động đưa môi mình qua vụng về bắt chước lần hôn trước.

Mắt Minh Thù nhắm lại một chút, Dung Ly không dám phóng túng, luôn cẩn thận dè đặt tâm tình lo lắng bất an, cực kỳ gắng sức kiềm chế sự yêu thích.

Đây mới là phản ứng của cơ thể này.

Tắt đèn thì tốt rồi.

-

Lúc sau Dung Ly giả vờ như ngủ say, hắn sợ chính mình không khống chế được lộ ra bản tính.

Có người vừa đụng lập tức sẽ nghiện.

Hắn cũng không biết Minh Thù có phát hiện hắn giả bộ ngủ hay không, thế nhưng nàng không có vạch trần, vậy coi như nàng không biết là được rồi.

Vẫn là vợ cưng chiều lão tử.

Hừ hừ.

Chắc chắn vợ đã thầm mến lão tử.

Ha ha.

Sắp chiếm được toàn bộ trái tim vợ rồi, sắp được rồi.

"Dung Ly, minh chủ dậy chưa?"

Dung Ly ngừng tâm tình đang mừng như điên, cúi đầu trả lời: "Dậy rồi.”

Bánh Bao liếc hắn một cái, trong lòng giận dữ đi vào phòng, tên tai hoạ này.

Dung Ly liếc về phía bóng lưng hắn.

Sáng sớm đã tìm vợ ta, không yên lòng chút nào.

Bánh Bao tìm Minh Thù nói chuyện núi Vạn Ngọc, môn phái nào cũng nhận định là Ma giáo làm, hiện tại đang thương lượng đánh Ma giáo.

Bọn họ muốn nhờ Minh Thù dùng thân phận minh chủ, hiệu triệu võ lâm trừ ma vệ đạo.

Minh Thù làm minh chủ, chắc chắn phải chính nghĩa không được nhân từ, nếu không... đám người kia sẽ nói nàng không hiểu chuyện, không để ý đại sự.

-

Mọi người chưa thương lượng chiến lược cụ thể, đột nhiên có một môn phái bị diệt cả tộc.

Lần này không hề giữ lại một người sống sót.

Lần này làm các môn phái hoàn toàn tức giận, nếu bọn họ không làm gì nữa có phải Ma giáo sẽ tiêu diệt toàn bộ bọn họ hay không?

Mỗi môn phái đều ra lệnh, giang hồ hào kiệt nhao nhao đi tới tổng bộ Ma giáo.

"Chúng ta không thể không đi sao?" Minh Thù dựa vào cửa: "Đánh nhau có gì để nhìn."

Trẫm chỉ muốn yên tĩnh ăn đồ ăn vặt.

Bánh Bao đang chỉ huy người bên ngoài khiêng đồ, dành thời gian khuyên Minh Thù: "Minh chủ, chúng ta không đi sẽ bị giang hồ võ lâm chống đối đó."

Phủ minh chủ có thể không tham chiến, nhưng không thể ngay cả đi cũng không đi.

Minh Thù: "Ta là một thiếu nữ, không gánh nổi trách nhiệm như vậy."

Khóe miệng Bánh Bao giật một cái: "Người là minh chủ."

Minh Thù: "Mọi người đây là ép buộc lao động trẻ em phi pháp."

Bánh Bao thẹn thùng.

Minh chủ người bớt giả bộ đi, người là trẻ em sao?

Người và chữ trẻ em này không có một chút quan hệ nào hết có hiểu không vậy?

"Minh chủ, người hãy suy nghĩ cho phủ minh chủ." Bánh Bao đột nhiên nghiêm túc: "Từ lúc người tiếp nhận vị trí minh chủ, người phải gánh vác trách nhiệm của minh chủ, ta biết người không thích, nhưng đây là lão minh chủ để lại cho người."

Minh Thù nghĩ lại bản thân còn phải hoàn thành tâm nguyện của minh chủ...

Lập tức yên lặng.

"Chỉ giang hồ các ngươi nhiều chuyện."

“...”

Đầu Bánh Bao đầy dấu chấm hỏi.

Cái gì gọi là người giang hồ chúng ta nhiều chuyện?

Minh chủ người cũng là người giang hồ mà!

Không nên tùy tiện tách mình ra ngoài.

Bánh Bao chuẩn bị xong đồ đạc đi tới tổng bộ hội họp, bọn họ đã lên đường sau, có môn phái không đợi kịp đã đi trước một bước.

Minh Thù ôm kẹo, chậm rì rì đi ra khỏi Phi Hổ môn, đạp trên băng ngựa.

Tập thể giang hồ hào kiệt cưỡi ngựa bên cạnh: “…”

Bọn họ đi như vậy, năm nào tháng nào mới có thể đến Ma giáo?

Giang hồ hào kiệt Giáp: Ngươi đi nói cho minh chủ nghe, cưỡi ngựa nhanh lên.

Giang hồ hào kiệt Ất: Tại sao ngươi không đi?

Giang hồ hào kiệt Bính: Minh chủ hung dữ như vậy, ai dám đi.

Giang hồ hào kiệt Đinh Mậu Kỉ Canh:…

***

[Hài Hòa Hiệu]

Bánh Bao: Xong rồi xong rồi, sao danh tiếng hung tàn của minh chủ lại tăng lên rồi.

Minh Thù: Có cái gì không tốt?

Bánh bao: (Lật bàn) Có cái gì tốt, người là minh chủ đó! Người phải hòa ái dễ gần, bình dị gần gũi!

Minh Thù: E là bọn họ đều thích hòa ái dễ gần.

Bánh bao: (Ngơ ngác)

Minh Thù: Ngu ngốc, đầu bếp của trẫm đâu!

Bánh bao: (Tiếp tục ngơ ngác)

Vua đầu bếp: Ở đây nè.

Cửu thiếu: Nàng dám đi ra ngoài dành tình cảm, lão tử chém chết nàng! (Sờ dao)

Vua đầu bếp:... (Chỉ là muốn yên tĩnh làm đầu bếp thôi.)

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 973: Minh Chủ Chỉ Giáo (18)

Bên ngoài tổng bộ Ma giáo.

Giang hồ hào kiệt khắp nơi đều tụ tập ở chỗ này.

Ma giáo dễ thủ khó công, người ra mặt không nhiều lắm, bọn họ cũng không dám tùy tiện tấn công.

Nhưng dùng nước bọt chiến đấu thì không ít.

Ma giáo kiên trì chuyện này không liên quan đến bọn họ, bọn họ không mượn đề tài để nói chuyện của mình.

Giang hồ hào kiệt đương nhiên không nghe theo, la hét rằng người bị hại đều là chết do chiêu của Ma giáo, không phải là bọn hắn làm thì có thể là ai.

Minh Thù không ngờ chỉ trong thời gian ngắn ngủi như vậy, nàng đã đến địa bàn Ma giáo.

So với Lạc thành, giang hồ hào kiệt tới nơi này rất nhiều, đầy đầu người hơn nữa còn có rất nhiều người đang tới.

Minh Thù nằm sấp ở trên xe ngựa, nhìn Khương Linh trong đám người.

Bên cạnh Khương Linh ngoại trừ Trác công tử, còn có một người đàn ông.

Trong thời gian ngắn ngủi, Khương Linh lại tìm được một hậu cung.

Sau khi các đại môn phái tập hợp, chuyện thứ nhất chính là họp.

"Minh chủ, xin người nghị sự bên này." Có người tới mời Minh Thù.

Minh Thù dựa vào xe ngựa: "Ta còn tưởng rằng mọi người không tính gọi ta chứ."

Người kia xấu hổ: "Không dám, người là minh chủ, sao có thể không mời người."

Nếu không phải lúc nãy nàng lộ một tay, ước đoán lúc này thực sự không ai đến gọi nàng.

Nắm đấm mới có thể nói đạo lý.

Lúc đến lều đã có không ít người, Khương Linh và người đàn ông xa lạ cùng với Trác công tử cũng nằm trong số đó.

"Minh chủ."

"Minh chủ..."

"Minh chủ mời tới bên này."

Minh Thù từ bên người Khương Linh đi qua, nàng nháy mắt về phía Khương Linh, cười vô cùng ôn hòa.

Nhìn thấy phiếu đổi đồ ăn vặt tâm tình vô cùng tốt.

Khương Linh cứng đờ.

Đợi Minh Thù đi qua, áp lực vô hình tản mất, nàng mới có thể tự do hô hấp thông thường.

Vừa rồi sao nàng ta cười với nàng? Nụ cười kia không hề có lực công kích, nhưng rơi vào người nàng, ngoài quái dị nàng chỉ cảm thấy...

Tê cả da đầu.

"Triệu bang chủ, vị này chính là..." Có người lên tiếng hỏi nam nhân bên người Khương Linh.

Người bị kêu là Triệu bang chủ giọng nói thô lỗ giới thiệu: "Vị này chính là thiếu bảo chủ của Lang Bảo, bảo chủ Lang Bảo đang bế quan cho nên phái thiếu bảo chủ qua đây."

"Lang Bảo? Nuôi sói sao?"

Minh Thù bất thình lình nói một câu.

Lúc đầu vốn dĩ bầu không khí rất tốt, nhưng bị lời nói này của Minh Thù làm tan biết hết.

Lang Bảo với nuôi sói có quan hệ gì?

"Minh chủ nói đùa sao, Lang Bảo không phải nuôi sói, thế nhưng xung quanh Lang Bảo có không ít sói." Thiếu bảo chủ rất lễ phép, không hề tức giận.

Khương Linh có chút cảnh giác nhìn Minh Thù, tựa như sợ nàng và thiếu bảo chủ nói nhiều.

"À." Thực ra thịt sói cũng có thể ăn, không nuôi thật đáng tiếc.

Bầu không khí trong lều có chút ngượng ngùng.

"E hèm..." Người hỏi câu kia nhìn về phía Khương Linh, chuyển trọng tâm câu chuyện đang lúng túng: "Vị này..."

Triệu bang chủ cũng không biết Khương Linh.

Thiếu bảo chủ chủ động nói: "Là người quen của ta, mọi người không cần phải lo lắng, người một nhà."

Bọn họ sợ có gian tế Ma giáo.

Thiếu bảo chủ nói như thế, mặc dù mọi người có chút nghi ngờ vô căn cứ nhưng vẫn giữ chút thể diện.

Hơn nữa bên cạnh Khương Linh còn có đệ nhất kiếm khách Trác công tử.

"Như vậy chúng ta hãy bắt đầu đi."

Minh Thù làm vật biểu tượng ngồi ở phía trên ăn móng heo.

Những người này thương nghị, Minh Thù không chủ động lên tiếng, bọn họ cũng sẽ không hỏi ý kiến của nàng.

Đối với bọn hắn mà nói, tuy là võ công của Minh Thù có chút lợi hại, nhưng tuổi của nàng...

Ước đoán cũng không cho được một kiến nghị có ích.

Cho nên vật biểu tượng Minh Thù bị lỗ vì tuổi của mình.

Điểm này...

Vật biểu tượng bày tỏ nàng cũng không có biện pháp.

Tuổi còn trẻ không phải là lỗi của nàng.

"Ma giáo dễ thủ khó công, vừa rồi biện pháp Triệu bang chủ nói dù tốt, thế nhưng giết địch một ngàn tổn hại tám trăm thuộc về hạ sách."

Giọng nói ngây thơ của Khương Linh vang lên.

"À, Khương cô nương, ngươi có biện pháp tốt hơn sao?" Người của môn phái nào đó hạ giọng hỏi.

"Ta..." Khương Linh tựa như phản ứng kịp, tại chỗ này nhiều người lớn tuổi, khiêm tốn nói: "Lời ta nói không đúng, xin tiền bối đừng để ở trong lòng."

"Mạnh dạn nói, hiện tại chúng ta muốn tiếp thu ý kiến quần chúng."

"Vậy ta nói..."

Khương Linh hít thở sâu một hơi.

Phương pháp của Khương Linh là dựa vào điều kiện trên núi của Ma giáo, phóng hỏa đốt núi.

Lúc này chính là lúc Tam Phục Thiên, trên núi cháy sẽ lan sang khắp nơi.

Mọi người đều thảo luận biện pháp này một phen, đều cảm thấy có thể.

Đệ tử Ma giáo co đầu rút cổ ở trên núi, bọn họ quen thuộc địa hình, nếu như thật sự đánh lên nhất định sẽ chịu thiệt.

Khương Linh nhận được sự đồng tình, nét mặt không kiêu không vội lui về bên người thiếu bảo chủ, lại liếc mắt nhìn Minh Thù.

"Minh chủ, ngài có ý kiến gì không?"

Cuối cùng, mọi người tập trung trên người Minh Thù.

"Có."

Nhất thời da đầu mọi người đều căng thẳng.

"Minh chủ mời nói."

Minh Thù nhổ xương móng heo ra: "Lúc nào ăn cơm tối?"

Mọi người: "... "

Đừng cản ta, giết chết nàng.

Lúc này còn có người nào có tâm tình ăn cơm tối chứ?

"Mọi người mặc kệ cơm sao?" Thấy vẻ mặt mọi người khó coi như ăn phải con ruồi, Minh Thù tiếp tục nói: "Sớm biết vậy ta không tới rồi."

"Minh chủ!" Môn phái nào đó nổi giận gầm lên một tiếng: "Chúng ta bây giờ là thương nghị đại sự cho võ lâm giang hồ, mời chăm chú một chút."

Không ít người dùng ánh mắt khiển trách nhìn nàng.

Tuổi còn nhỏ, cũng không thể không hiểu chuyện như thế.

"Ta làm sao không nghiêm túc? Mọi người mời ta tới, ta tới rồi, còn muốn như thế nào nữa?” Minh Thù nheo mắt: "Mọi người cũng không nhận thức người minh chủ này, giả mù sa mưa làm cái gì, mọi người không phiền sao, ta thì mệt lắm đó."

Mọi người: "..."

Bánh Bao ở phía sau lấy tay che mặt.

Vươn tay dùng sức kéo Minh Thù.

Minh chủ cầu người không nên nói bậy nói bạ nữa, người muốn đắc tội hết bọn họ sao?

"Tất cả mọi người thoải mái chút, mọi người không phục thì cứ nói ra, ngược lại ta cũng không yêu mến các ngươi."

"Minh chủ!" Nha đầu này, thực sự là tức chết người mà.

Lời như vậy có thể nói thẳng vậy sao?

"Ai." Minh Thù cười híp mắt đáp một tiếng.

"..."

[Ký chủ cô không được quên nguyện vọng của Thanh La chứ.]

Minh Thù đứng dậy, vỗ vỗ làn váy trên xương móng heo, đi ra phía ngoài lều.

Khóe miệng thiếu nữ hơi nhếch lên.

Nguyện vọng của Thanh La là làm tốt vị trí minh chủ này, nhưng nàng không nói làm tốt minh chủ của giang hồ võ lâm, tự cho mình làm minh chủ của mình, cũng là làm tốt vị trí minh chủ rồi.

[...]

Hài Hòa Hiệu có chút ngơ ngác.

Còn có thao tác như vậy sao?

Minh chủ của một người là gì?

Một người cần minh chủ sao?

"Các ngươi tự chơi đi.” Minh Thù phất tay với bọn hắn: "Mong các ngươi may mắn."

Mọi người: "..."

Bánh Bao muốn nói cái gì đó, thế nhưng Minh Thù đã nói đến nước này, hắn có thể nói cái gì nữa?

Chỉ có thể lén lút theo Minh Thù rời khỏi.

Xong rồi xong rồi.

Lần này thực sự xong rồi.

Chắc chắn rất nhanh minh chủ sẽ bị bọn họ bãi miễn.

"Minh chủ, tại sao người muốn làm như vậy?" Bánh bao vừa ra liền vội vàng hỏi.

"Ta vui vẻ."

"..." Bánh bao không thở được: "Minh chủ, người biết mà, chỉ cần bọn họ đều đồng ý bãi miễn người, thì người không phải là minh chủ nữa rồi!"

"Bọn họ đánh không lại ta." Cùng lắm thì dùng hết sức, mở cuộc tàn sát, đánh tới bọn họ khóc thì thôi.

"..."

Bánh bao nhíu mày nhìn bóng lưng Minh Thù, các hình ảnh kỳ quái đang bay loạn xạ trong đầu.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 974: Minh Chủ Chỉ Giáo (19)

Minh Thù phát hiện Bánh Bao bắt đầu thăm dò nàng.

Đối với nàng khác thường lâu như vậy, Bánh Bao mới bắt đầu thăm dò nàng, nàng cũng rất nghi ngờ chỉ số thông minh của Bánh Bao.

Nhưng mà Bánh Bao thăm dò hồi lâu cũng không được kết quả gì.

Minh Thù ngoại trừ thay đổi hơi lớn trong tính cách, các chỗ còn lại cũng không thay đổi nhiều lắm.

Minh Thù sẽ không thay đổi thói quen hằng ngày của nguyên chủ hoặc nói là lười đi thay đổi.

Ngược lại nàng cũng không thói quen đặc biệt gì, dựa theo nguyên chủ thì đối với thân thể này mà nói thoải mái hơn.

Sự khác thường của Bánh Bao, Dung Ly cũng cảm thấy được.

Nhưng mà Bánh Bao rời xa vợ hắn càng tốt.

Sao vợ hắn có thể đến gần những phàm phu tục tử này?

Đám người kia đối với lập trường của Minh Thù, không có bất kỳ người nào đảm đương thuyết khách.

Thế nhưng nàng đột nhiên bỏ chạy, vẫn gây nên bàn tán xôn xao trong đám người.

Tin tức nàng lâm trận lùi bước rất nhanh truyền khắp mọi nơi.

Minh chủ đoan chính lại vứt bỏ nhiều người như vậy để rời khỏi vào lúc này, có thể tưởng tượng được danh tiếng lúc này của nàng xấu đi bao nhiêu.

"Minh chủ, chúng ta thực sự phải rời đi sao?" Dung Ly nhỏ giọng hỏi.

"Nếu không thì làm bia đỡ đạn sao?"

Dung Ly nhìn về hướng ngọn núi, nhất thời không nói tiếp.

"Thế nào, ngươi muốn lên đó?" Minh Thù nắm cằm của hắn khiến hắn xoay đầu lại: "Nếu ngươi muốn lên đó, ta cũng có thể phái người tiễn ngươi lên nhưng ta sẽ không nhặt xác cho ngươi."

Dung Ly liền vội vàng lắc đầu: "Ta... Ta chỉ là lo lắng, như vậy sẽ có người tìm phiền phức cho minh chủ hay không."

Minh Thù thu tay về, lông mi rũ xuống: "Tìm phiền phức cho ta cũng không ít, nhiều một người cũng không sợ, ít đi một người cũng không sao." Chẳng sao cả.

Dung Ly mở miệng nhưng không phát ra tiếng.

Hắn thừa dịp mọi người không chú ý, nhanh chóng hôn một cái trên mặt Minh Thù. Sau đó chống mặt trên xe ngựa, một dáng vẻ xấu hổ.

Minh Thù đè đầu hắn xuống vò vò: "Lên xe."

"Ồ..."

Dung Ly dùng cả tay chân để leo lên xe ngựa.

...

Minh Thù cũng không rời đi quá xa, mặc dù không tham gia nhưng không có nghĩa là nàng không xem kịch.

Quan trọng nhất là phiếu đổi đồ ăn vặt vẫn còn, nàng làm sao có thể đi.

Đại chiến của Ma giáo và các phái triển khai triệt để vào buổi chiều.

Đầu tiên là ngọn lửa mạnh mẽ.

Ngọn lửa mượn gió mà lên và hầu như trong phút chốc, cả ngọn núi liền bị ngọn lửa vây quanh, cây cối bị đốt cháy phát ra tiếng tí tách.

Tiếp theo là tiếng chém giết lẫn nhau.

Đến tối, ngọn lửa trên núi không giảm chút nào. Bầu trời bị nhuộm thành màu đỏ như máu, tàn tro đen rơi xuống.

Minh Thù chống cằm nhìn về ánh lửa phương xa, đầu ngón tay gõ cách quãng trên cửa sổ xe.

Bánh Bao nói đúng.

Chuyện này thật kỳ quặc.

Mặc dù không biết là cái gì, thế nhưng có chuyện kỳ quái thì bớt dính vào luôn không sai.

Dù sao cũng hết đồ ăn vặt.

Chờ bọn họ đánh, đánh xong trẫm lại đi tìm phiếu đổi đồ ăn vặt.

Hoàn hảo!

Vai Minh Thù đột nhiên nặng xuống.

Minh Thù liếc mắt, Dung Ly nghiêng đầu trên vai nàng. Vì không thoải mái nên hắn còn cọ sát bản thân vào trong lòng Minh Thù.

Minh Thù dựa vào phía sau một chút, thân thể Dung Ly trượt xuống. Nàng vốn định đá ra nhưng cuối cùng lại đưa tay tiếp giữ để hắn nằm trong lòng của mình.

Minh Thù giúp hắn điều chỉnh lại tư thế, y phục Dung Ly mở rộng, lộ ra một dây tua bên hông.

...

Trên núi nổi lửa, Ma giáo phòng thủ rõ ràng trở nên yếu thế, nhưng một đêm trôi qua mọi người cũng vẫn đánh bại Ma giáo.

Ngày thứ hai lại mưa.

Sau khi mưa tạnh, mọi người phát hiện số lượng Ma giáo trên núi rõ ràng giảm đột ngột, không phải là bọn họ giết hoặc là bắt mà chính là đột nhiên giảm bớt đi.

Chờ bọn họ lên núi điều tra một chút, phát hiện Ma giáo đã biến mất.

Bọn họ đào cơ quan đầu não của Ma giáo lên ba thước, cuối cùng cũng phát hiện một đường hầm.

Nhưng đuổi ra ngoài, Ma giáo sớm đã chạy mấy dạng.

Ma giáo chạy rồi, bọn họ ngoại trừ để đệ tử các phái tranh thủ thời gian lục soát ở mọi nơi thì cũng không có biện pháp gì khác.

Lần đánh Ma giáo này, Trác công tử và Khương Linh ra sức không ít, trong các môn phái đều mặt dày nhận được thiện cảm.

"Thiếu bảo chủ, chuyện lúc trước, cảm tạ." Khương Linh và thiếu bảo chủ đứng ở rừng cây nhỏ không người.

"Có thể bảo vệ Linh nhi là vinh hạnh của ta."

Dường như Khương Linh cúi đầu ngượng ngùng: "Thương thế của huynh không sao chứ?"

Thiếu bảo chủ đưa tay che cánh tay: "Không sao, vết thương nhỏ mà thôi."

"Ta... Ta xem thử cho huynh. Trước đây xử lý vội vàng, nếu nhiễm trùng thì phiền lắm."

Thiếu bảo chủ nói: "Vậy làm phiền Linh nhi rồi."

"Huynh bị thương vì ta, ta chăm sóc huynh là điều nên làm."

Khương Linh để thiếu bảo chủ ngồi xuống, nàng ta cởi y phục của thiếu bảo chủ ra, lần nữa băng bó một bên cho hắn.

Hai người dựa vào gần như vậy, cơ hội tốt như thế nên thiếu bảo chủ rất biết nắm bắt cơ hội, ôm lấy eo của Khương Linh kéo nàng vào trong lòng.

Khương Linh giả vờ giãy dụa vài cái.

Hai người rất nhanh đã hôn đến mức quên mất trời đất.

"Ôi, nàng ta chụp mũ xanh cho ngươi, ngươi không tức giận sao?"

Trác công tử ngẩng đầu.

Trên cây bên cạnh, thiếu nữ dựa vào thân cây chứa đựng nụ cười yếu ớt, đôi mắt nhìn hắn.

Nàng ta ở đó từ lúc nào vậy?

Bản thân lại không hề phát giác.

"Nếu ngươi còn không đi ra, e là bọn họ muốn cởi hết." Minh Thù giơ tay đặt trên lông mi làm tư thế trông về nơi xa.

"Thanh La!"

Trác công tử cắn răng nhưng vẫn đè thấp giọng xuống, không muốn để người bên kia nghe.

"Hửm?" Minh Thù thả tay xuống: "Ngươi thực sự vẫn không tức giận? Lợi hại nha, nếu người của ta như vậy, ta không chặt hắn thành tám khối cho chó ăn, tên của ta sẽ viết ngược."

Trác công tử đội mũ xanh: "..."

Trước đây hắn phát hiện quan hệ của Khương Linh và thiếu bảo chủ có chút mập mờ. Vừa mới nhìn thấy không tức giận là giả, nhưng mà Khương Linh...

Vừa nghĩ tới Khương Linh dùng ánh mắt thương hại nhìn hắn, hắn lại không nhẫn tâm.

Hắn không biết ra ngoài sẽ đối mặt như thế nào.

Minh Thù từ trên cây nhảy xuống, mang theo lá cây vang lên tiếng sột soạt.

Hai người quên trời đất bên đó dường như chưa tỉnh, chỗ nên cởi cũng cởi gần hết.

"Nam nhân tam thê tứ thiếp, nữ nhân tam phu tứ quân hình như cũng chẳng là gì nhưng mà ta vẫn rất khâm phục ngươi." Minh Thù bước hai bước đến chỗ của Trác công tử: "Người luyện kiếm đều giống như ngươi vậy?"

Trác công tử nhíu mày, câu nói trước đó hắn nghe hiểu nhưng câu phía sau có ý gì?

"Thanh La, ngươi làm gì vậy?"

Trác công tử thấp giọng trách cứ một tiếng.

Minh Thù đi về hướng Khương Linh bọn họ.

"Ra ngoài."

"Không cho phép!" Trác công tử ngăn lối đi của Minh Thù.

"Bà nó..." Nụ cười Minh Thù khoa trương: "Ngươi luyện kiếm luyện đến tẩu hỏa nhập ma rồi sao?"

Minh Thù đột nhiên duỗi tay, Trác công tử theo bản năng ngăn cản nhưng Minh Thù cũng không phải công kích hắn, chỉ là tóm lấy hắn hất hắn ra.

Hai người bên kia đã lăn lộn trên mặt đất, Trác công tử đột nhiên bị hất ra, bị dọa một phen.

Khương Linh luống cuống tay chân đứng lên, kéo y phục che thân thể.

"Trác đại ca... Ta... Chúng ta... Trác đại ca, không phải như những gì huynh thấy..." Khuôn mặt Khương Linh ngại ngùng ửng đỏ có chút gợi tình, cô ta lo lắng muốn giải thích nên nói năng lộn xộn, càng giải thích càng hỗn loạn.

"Bé đáng yêu, sao nàng có thể quên Trác đại ca thân yêu của nàng?" Minh Thù đẩy bụi cây đi ra: "Một mình hắn cô đơn biết bao."

"Thanh La!"

Giọng của Khương Linh có chút sắc bén, đôi mắt thắt chặt một lúc, nàng ta...sao lại ở chỗ này?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 975: Minh Chủ Chỉ Giáo (20)

"Xào xạc..."

Trong rừng cây chỉ còn tiếng gió thổi qua.

Minh Thù cầm kiếm của Trác công tử, dưới mũi kiếm là khuôn mặt đỏ bừng của Khương Linh.

"Thanh La, ngươi thả a Linh ra!" Trác công tử quỳ một chân trên đất, lớn tiếng quát.

Thiếu bảo chủ cũng khẩn trương nhìn chằm chằm Minh Thù, sợ nàng dùng sức một chút thì đầu Khương Linh sẽ không còn.

Hắn liên thủ cùng Trác công tử cũng không phải là đối thủ của nữ nhân này...

"Chớ khẩn trương." Minh Thù đè kiếm xuống, mũi kiếm chống vào cổ Khương Linh: "Ta giảng đạo lý."

Trác công tử và thiếu bảo chủ: "..." Ngươi cầm kiếm kề cổ người khác rồi nói mình giảng đạo lý, ai tin đây!

"A Linh đừng sợ!" Trác công tử an ủi Khương Linh một câu: "Thanh La, ngươi muốn như thế nào mới chịu thả a Linh?"

Thiếu bảo chủ cũng thét theo: "Linh nhi không oán không thù với ngươi, vì sao ngươi phải đối đãi nàng ấy như vậy?"

"Không oán không thù?" Minh Thù cười khẽ, nàng cúi đầu nhìn ánh mắt đỏ ngầu của Khương Linh: "Đúng vậy, không oán không thù, ngươi phí hết tâm tư đoạt vị trí minh chủ của ta làm gì?"

Vẻ mặt Trác công tử có chút thay đổi.

Quả nhiên nàng ta biết gì đó…

"Thanh La, chuyện này là lỗi của ta, a Linh là vì ta." Trác công tử lên tiếng: "Ngươi có chuyện gì cứ nhắm vào ta, ngươi buông a Linh ra."

"Có phải đầu ngươi có bệnh hay không?" Minh Thù liếc nhìn hắn: "Vì ngươi mà phải đoạt vị trí minh chủ của ta? Nghĩ biện pháp giết chết ta không tốt à? Ngươi sẽ không nghi ngờ tới động cơ của nàng ta sao? Ta xem ngươi chẳng những luyện kiếm đến mê muội, mà ngay cả đầu óc cũng không còn."

Trác công tử cứng người tại chỗ.

Hắn có chút bế tắc nhìn về phía Khương Linh.

Lúc này lời Khương Linh đã nói với hắn không ngừng hiện lên trong đầu.

"Trác đại ca, huynh đừng nghe nàng ta nói bậy." Khương Linh sinh lòng hoảng sợ: "Nàng ta chính là muốn gây chia rẽ chúng ta, Trác đại ca, tấm lòng chân thật muội đối với huynh lâu như vậy, lẽ nào huynh cũng không cảm thấy được sao?"

Sao hắn có thể nghi ngờ A Linh?

A Linh cũng là vì hắn.

"Tấm lòng chân thật của ngươi chính là vào giờ này khắc này ở đây cùng vị thiếu bảo chủ này... Hửm?" Minh Thù nheo mắt nhìn thiếu bảo chủ: "Tấm lòng chân thật như vậy thực sự rất hiếm có."

Vẻ mặt Trác công tử xanh lại.

Cho dù giai đoạn sau các nam nhân của Khương Linh đều chung sống hoà bình, nhưng bây giờ Khương Linh còn chưa kịp tẩy não cho bọn hắn. Nếu Trác công tử cứ tiếp nhận như thế, vậy chỉ có thể nói nhân vật chính chói sáng vô cùng.

Trẫm cũng muốn vầng sáng như vậy.

"Trác đại ca, không phải đâu... không phải như vậy, huynh đừng nghe nàng ta nói bậy, Trác đại ca, huynh hãy tin tưởng muội."

Trác công tử nghiêm mặt, lóe ra tia sáng phức tạp trong ánh mắt.

Tay rũ ở bên người chậm rãi nắm chặt.

"Haiz..." Minh Thù cười híp mắt nhìn về phía Khương Linh: "Đến đây đi bé đáng yêu, ta giảng đạo lý với ngươi."

"Dừng tay!" Tiếng kêu to của thiếu bảo chủ thức tỉnh Trác công tử: "Thanh La, ngươi dừng tay!"

Cơ hội tốt như vậy, Minh Thù đâu chịu dừng tay.

Đè Khương Linh xuống đánh một trận.

Minh Thù vỗ tay đứng dậy, Khương Linh mềm nhũn trên mặt đất, y phục màu trắng dính đầy cỏ và bùn đất, tóc tai rối bời thực sự đáng thương.

"Lần sau gặp nhé."

Minh Thù đi ra ngoài, lúc bước vào lùm cây nàng quay đầu cười xinh đẹp: "Rất chờ mong nha."

Ngón tay Khương Linh rơi vào trong bùn đất, nàng ta nắm chặt từng chút một, vì móng tay dùng sức đến nứt toát ra nên nàng ta không hề có cảm giác.

Máu tươi nhuộm đỏ bùn đất.

"Linh nhi, Linh nhi, muội sao vậy...?" Thiếu bảo chủ nhào tới bên cạnh Khương Linh. Làm một nam nhân, thấy nữ nhân mình thích bị đánh, hắn lại không thể bảo vệ nàng, quá trình suy nghĩ trong lòng thiếu bảo chủ có thể tưởng tượng được.

"Muội... không sao."

Khương Linh cắn răng nói từng chữ một.

"Linh nhi, muội yên tâm. Lúc này ta quyết định sẽ đòi lại công đạo cho muội."

Khương Linh yếu ớt gật đầu, nàng ta chậm rãi gục đầu xuống, thiếu bảo chủ không nhìn thấy sự hung tợn trên mặt Khương Linh.

"Trác đại ca..."

Lại ngẩng đầu, Khương Linh lại xinh đẹp đáng yêu: "A Linh đau quá..."

Trác công tử ngẩn người, chợt như chịu mê hoặc, dùng cả tay chân bò đến Khương Linh: "A Linh đau chỗ nào? Muội đừng sợ, ta liền dẫn muội đi tìm đại phu."

Khương Linh khóc như hoa lê thấm nhuần mưa xuân: "Thanh La nàng ta..."

Trác công tử như đinh đóng cột: "A Linh muội yên tâm, ta nhất định sẽ bắt Thanh La tới để muội báo thù. Những gì nàng ta vu cáo trên người muội, ta đều sẽ giúp muội đòi lại."

...

Minh Thù cũng không biết mình được lo lắng như thế, nhưng mà biết rồi khẳng định càng vui vẻ.

Minh Thù cảm thấy mình thật xui xẻo.

Trở về cũng có thể gặp phiền phức.

Giáo chủ phiền phức: "..."

Ngươi lấy chân ra!

Lúc này giáo chủ nằm trên mặt đất, quanh thân đều là máu, trên người cũng không ít cũng không biết là của hắn hay là của người khác.

Sắc mặt giáo chủ tái nhợt, trợn to mắt nhìn người giẫm lên mình.

"Nằm ở đây làm gì vậy? Đợi người ta nhặt thi thể?" Minh Thù thu chân giẫm lên người hắn trở về.

Giáo chủ thở phì phò dường như không còn khí lực nhúc nhích: "Vậy phiền minh chủ nhặt ta về đi."

"Ngươi nghĩ hay quá nhỉ, để ngươi đánh Khương Linh ngươi lại không đánh, lần trước nói mời ta ăn..."

"Soạt..."

Mấy tờ ngân phiếu nhuốn máu xuất hiện ở trước mặt Minh Thù.

Minh Thù có chút ghét bỏ nhưng vẫn là nhận lấy, mặc dù cái này không thể ăn nhưng có thể mua đồ ăn vặt.

Nàng tóm lấy cổ áo của giáo chủ, xốc hắn dậy: "Sao giáo chúng của ngươi bỏ lại ngươi chạy rồi? Đều làm phản rồi à?"

"Ta để bọn họ đi trước... nhẹ chút nhẹ chút... ngươi muốn giết chết ta à!" Giáo chủ kêu thảm thiết.

"Chút đau này nam nhân cũng không chịu được, ngươi không được nha."

Ai không được!

Ai không được!

Nói ai không được!

"Ngươi thử đi!" Bị người ta mở ra vết thương trên người, hắn còn có thể có ý thức đã rất trâu bò rồi.

Nụ cười Minh Thù rộng hơn: "Ta lại không giống ngươi yếu như vậy, sao có thể bị người ta đánh thành bộ dạng này?"

"Ngươi..." Giáo chủ tức đến mức suýt chút nữa không thở nổi: "Sẽ có một ngày ngươi sẽ chịu thiệt thòi."

"Ồ? Ăn ngon không?"

"..."

Hai mắt giáo chủ trợn trắng, tức đến ngất rồi.

Minh Thù chống nạnh, kéo giữ chân giáo chủ hồi lâu mới kéo hắn về.

Vì vậy lúc giáo chủ tỉnh lại, phát hiện mình chẳng những bị thương nặng hơn, ngay cả khuôn mặt cũng hỏng rồi.

Rốt cuộc nữ nhân này đã làm gì với hắn?

Đối diện với ánh mắt giết người của giáo chủ, Minh Thù ăn đùi gà bình tĩnh nói bừa: "Lúc dẫn ngươi trở về gặp phải hai đại hiệp, ngươi thế này đều là bị bọn họ đánh."

"..." Ta có điên mới tin ngươi! Còn hai đại hiệp, không phải ngươi nói bản thân lợi hại đến mức vô địch thiên hạ sao?

Đại hiệp nào lại mất nhân phẩm như vậy, nhắm vào mặt của hắn mà đánh!

Giáo chủ nhìn trên người mình may là vết thương đã xử lý, coi như nàng không phát điên đến mức lấy tiền nhưng không làm việc.

Lúc này hắn nằm ở trong xe ngựa, xe ngựa đong đưa đang đi về phía trước.

Xe ngựa lại lớn như vậy, giáo chủ liếc mắt đã thấy hết, không nhìn thấy người tên Dung Ly đó.

Giáo chủ lại lấy ra mấy tấm phiếu: "Minh chủ lại giúp ta một chút."

Minh Thù duỗi tay đè giữ phiếu, giáo chủ không buông tay. Minh Thù nhìn hắn, giáo chủ nói: "Ngươi không hỏi ta cần giúp gì?"

"Ngoại trừ để ta tự tay giết người thì đều được."

Giáo chủ: "???"

Ý tứ này chính là để nàng giết người cũng được?

Đây là minh chủ võ lâm hay là giáo chủ võ lâm Ma giáo đây?

Không đúng...

Hắn là giáo chủ nha!

Giáo chủ buông tay, Minh Thù thích thú gấp ngân phiếu lại bỏ vào trong tay áo, một lát nữa đi ăn gì ngon đây.

"Phiền minh chủ đưa ta đến Lạc thành."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 976: Minh Chủ Chỉ Giáo (21)

Từ Lạc thành tới, lại trở về Lạc thành.

Thỉnh thoảng có thể gặp được nhân sĩ giang hồ trên đường, nhưng không ai cảm thấy đường đường là phủ minh chủ lại chứa chấp giáo chủ Ma giáo.

Giáo chủ dưỡng thương rất nhanh, hai ngày sau thì có thể xuống đất.

"Minh chủ... Tại sao chúng ta phải dẫn theo hắn?" Dung Ly ngồi bên cạnh Minh Thù, ánh mắt thỉnh thoảng ngắm về xe ngựa bên đó.

"Hắn đưa tiền rồi."

"..."

"Ngươi sợ hắn?" Minh Thù như cười mà không cười nhìn hắn.

Ai lại sợ hắn?

"Không... Không có, chỉ là hắn là giáo chủ Ma giáo, ở cùng chúng ta, ta lo lắng sẽ xảy ra chuyện."

"Ồ."

Dung Ly nhìn gò má Minh Thù, lại nhìn giáo chủ.

Hắn nhẹ túm lấy ống tay áo của Minh Thù: "Minh chủ, ta... ta có lời nói với người, người có thể qua đây với ta một chút không?"

Những người còn lại thực sự cách bọn họ một đoạn khoảng cách nhưng yêu cầu của tiểu yêu tinh, Minh Thù vẫn đứng dậy dẫn theo hắn rời khỏi.

Mãi đến khi không nhìn thấy ánh lửa, Minh Thù mới dừng lại dựa lên cây một chút.

"Chuyện gì?"

Dung Ly nắm tay đứng ở trước mặt nàng, mãi không lên tiếng.

Hồi lâu, dường như đã hạ quyết tâm, hắn lúng túng nói: "Minh chủ có thể đồng ý với ta không tức giận trước không?"

"Ngươi vụng trộm với người khác sau lưng ta?" Giọng điệu Minh Thù lên cao.

"Không phải." Dung Ly xua tay: "Trong lòng ta chỉ có minh chủ."

Mỗi ngày đều tỏ tình.

"Ồ, vậy là chuyện gì?"

"Người... người đồng ý với ta không tức giận..." Dung Ly biểu hiện hai chữ "sợ hãi" từ vẻ mặt đến ngôn ngữ tay chân đều vô cùng đúng chỗ.

"Ngươi nói ra nghe thử trước đi."

"Người đồng ý với ta không tức giận thì ta mới nói."

"Ngươi nói trước."

"Người đồng ý với ta..."

"Nói hay không? Không nói ta trở về đây." Minh Thù giả vờ muốn đi.

Dung Ly kéo nàng lại, vì trời tối om nên không nhìn thấy dưới chân, Dung Ly đẩy một cái trực tiếp đụng Minh Thù trở về trên cây.

Minh Thù đưa tay vịn thắt lưng hắn, phòng ngừa hắn không cẩn thận té xuống.

"Ta nói, người đừng đi."

"Ừm, nói đi." Minh Thù dựa vào cây, cứ như vậy mà ôm hắn.

"Thực ra..." Dung Ly đưa mắt nhìn về phía Minh Thù, hắn cầm lấy một tay của Minh Thù, sau đó nhắm mắt lại nhanh chóng nói: "Thực ra ta là người của hoàng thất."

"Ta biết mà."

Dung Ly kinh ngạc: "Người... sao người có thể..."

"Ta thấy ngọc trên người ngươi rồi." Cho nên nàng cũng nghĩ không thông, vì sao những người này lại thích mang theo đồ có thể chứng minh thân phận bên người, còn chín phần mười đều là ngọc bội nữa.

Dung Ly theo bản năng sờ về phía bên hông, đầu ngón tay đụng tới vật cứng, hắn cong miệng một lúc lâu không phát ra âm thanh nào.

Dung Ly thấy Minh Thù cũng không giận, thử ôm lấy nàng: "Ta là phụng mệnh lẻn vào phủ minh chủ..."

Dung Ly lẻn vào phủ minh chủ, hắn nói với Minh Thù kế hoạch hắn biết.

Trước đây hắn không nói vì hắn sợ mình nói rồi, vợ không đánh chết hắn cũng sẽ đuổi hắn đi hoặc là giết chết hắn.

Nếu như bị đuổi đi, hắn đi đâu đuổi theo vợ.

Hiện tại...

Cho dù bị đánh, vậy cũng sẽ không bị đuổi đi.

[Cửu thiếu, cậu không làm nhiệm vụ nữa?] Hệ thống yếu ớt lên tiếng.

Dung Ly kéo Minh Thù, "có lý chẳng sợ" lầm bầm trong lòng: Ta đây không phải là đang làm sao?

[Nhiệm vụ khác thì sao?] Nhưng cậu còn muốn diệt trừ Ma giáo, hợp nhất võ lâm mà!

Chỗ nào so được với vợ ta, ngươi câm miệng.

[...] Trở về nhất định phải đâm thọc!

Hiện nay thánh thượng ngu ngốc vô đạo, võ lâm nhiều lần truyền ra lời đồn đại muốn lật đổ triều đình.

Hoàng đế không biết nghe lời xúi giục của người nào, quyết định tiên hạ thủ vi cường (*) ra tay trước, có thể thu làm của riêng mình là tốt nhất.

Đáng tiếc người trong giang hồ đâu chịu bán mạng vì triều đình.

Cho nên mới có kế hoạch lần này.

Trước tiên để cho người trong võ lâm và Ma giáo đánh nhau, triều đình ngư ông đắc lợi.

Mục đích Dung Ly vào phủ minh chủ ngoại trừ tiếp cận nhận được tin tức, còn gây xích mích vào lúc cần thiết khiến cho võ lâm và Ma giáo đánh nhau.

Trong kịch bản cũng không phải là Dung Ly làm, nhưng vì vợ ở đây cho nên Dung Ly mới chủ động xin đi giết giặc.

Vừa đúng phủ minh chủ tuyển người, hắn hợp lý vào phủ minh chủ.

Phát triển đến bước bây giờ, cũng có công lao của Minh Thù làm loạn.

Kịch bản bị hãm hại trong Ma giáo là nữ chính giả giúp đỡ giải oan nhưng từ vụ án phát triển đến lúc được giải oan, thời gian ở giữa rất dài.

Minh Thù lại cho người truyền ra tin tức thần kiếm, người của triều đình liền thuận nước đẩy thuyền, tăng nhanh tiến độ kế hoạch.

Vì vậy, mới có tình thế bây giờ.

"Nói với ta như vậy, ngươi không sợ bị tìm phiền phức à?"

Đầu Dung Ly chôn trong cổ nàng: "Minh chủ... sẽ bảo vệ ta, ta không muốn lừa dối người, lừa người ta cảm thấy rất khó chịu."

"Người lại... a..."

Minh Thù hơi ngước đầu, đầu phía sau chống vào vỏ cây xù xì, một tay ôm hông của Dung Ly, một tay đặt ở trên cổ hắn.

Dung Ly ngậm cổ nàng, cổ ướt nhẹp như là bị cún con liếm.

"Minh chủ..."

Dung Ly buồn buồn gọi nàng.

Minh Thù nắm cổ hắn, muốn kéo hắn ra nhưng mà một giây kế tiếp chợt nghe giọng hắn vang lên.

"Người ta quan tâm nhất là nàng."

Cho dù nàng đang ở đâu.

Cho dù nàng là ai hay bộ dạng gì.

Cho dù nàng có nhớ ta hay không.

Người ta quan tâm nhất chính là nàng, chỉ có nàng.

Tay Minh Thù buông lỏng, tùy ý để Dung Ly đẩy tới đẩy lui trên cổ mình.

"Minh chủ nàng giận sao?"

Hồi lâu, Dung Ly cẩn thận ngẩng đầu.

"Một lát nữa ta trở về hỏi Bánh Bao thử, mua hung thủ bao nhiêu tiền." Minh Thù đẩy hắn ra, giơ tay lên xoa nước bọt trên cổ... Đây đúng là chó con mà.

Dung Ly như bị sét đánh: "Minh chủ... nàng nói không giận ta mà."

"Ta không có nói."

"Ta, cái gì ta cũng nói với nàng rồi."

"Ngươi dự định cùng triều đình tính kế ta kia mà."

"Ta... không có... sau khi ta vào phủ, không hề làm gì cả. Ta thề nếu ta gạt nàng liền bị trời đánh sấm bổ."

"Ầm ầm..."

Bầu trời tối om xẹt qua một đường tia chớp chiếu vào gương mặt của Dung Ly tái mét.

Minh Thù cong khóe môi, cười dịu dàng nhìn hắn.

"Không thể chết ổn." Hắn yếu ớt bổ sung hết.

Bà nó, ông trời chơi đùa hắn sao!

Sớm không đánh sét, muộn không đánh sét.

Ngươi có bệnh à!

"Ầm ầm..."

Lại là vài tếng sấm nặng trĩu.

"Ào ào..."

Mưa như thác lũ từ bầu trời chảy nghiêng xuống, chớp mắt tưới lên Minh Thù và Dung Ly đến ướt sũng.

Dung Ly cúi thấp đầu, suy nghĩ Minh Thù là thực sự tức giận hay là giả vờ tức giận. Nếu như thực sự tức giận, hắn phải thế nào mới có thể dỗ được.

Mưa đỉnh đầu rơi đột nhiên nhỏ lại, Dung Ly ngẩng đầu chợt thấy Minh Thù giơ lá cây to che mưa cho hắn.

"Nhìn ta làm gì, cầm lấy."

Dung Ly ngây người tiếp nhận, lá cây rất lớn đủ để che cho hắn.

Minh Thù đạp cỏ dại trở về.

"Ầm ầm..."

Dung Ly lảo đảo đuổi theo Minh Thù, giơ lá qua đỉnh đầu Minh Thù.

"Ngươi có phải bị bệnh hay không vậy?"

"Không... Không có." Giọng Dung Ly bị nước mưa đánh tan, dường như không thể nghe thấy.

Minh Thù: "..."

Nàng đưa tay đón người qua đó, hai người núp ở dưới lá cây. Tuy trên người không được che đầy đủ nhưng đầu không bị ướt mưa.

"Nàng còn tức giận sao?"

"Ngươi cảm thấy thế nào?"

"Vậy nàng sẽ đuổi ta đi sao?"

"Ngươi lại lắm lời, ta ném ngươi ở chỗ này có tin không?"

"..."

Bên tai Minh Thù yên tĩnh lại, chỉ còn lại tiếng mưa rơi.

"Minh chủ, ta thích nàng."

"Ầm ầm..."

Minh Thù nhìn về phía trước lờ mờ thấy được ánh lửa, dường như không nghe thấy đáp một tiếng: "Ừm."

***

(*) Tiên hạ thủ vi cường: Ra tay trước thì chiếm được lợi thế.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 977: Minh Chủ Chỉ Giáo (22)

Bánh Bao còn tưởng rằng Minh Thù xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nhìn thấy bọn họ trở về, mau để cho bọn họ lên xe ngựa thay quần áo.

Trận mưa này cứ thế đổ xuống, không ai kịp phòng bị.

Dung Ly cúi đầu cởi y phục ướt ra, Minh Thù dựa vào bên cạnh ăn trái cây, vẫn mặc trên người bộ y phục ướt sũng kia.

"Minh chủ... nàng không thay đồ sao?" Dung Ly cầm y phục, có điểm luống cuống nhìn nàng.

Bọn họ tuy là chung chăn chung gối nhưng ngoài hôn nhau, còn lại chưa từng xảy ra chuyện gì.

"Ngươi thay đồ trước."

"Ừ..." Lão tử lại cởi y phục trước mặt vợ, thật lo lắng.

Hay là lúc cởi y phục rồi giả vờ ngã?

Sau đó có thể cùng vợ...

"Ngươi vui cái gì, dính nước mưa nên bị bệnh rồi?"

Dung Ly theo bản năng sờ mặt, hắn vui vẻ sao? Làm gì có...

Nhìn thấy sắc mặt Minh Thù, hắn nghiến răng: "Minh chủ sao lại trêu đùa ta."

"Đi thôi, ta đi trêu đùa giáo chủ." Minh Thù vén rèm xe lên, chuẩn bị xuống xe.

Dung Ly nhào qua: "Đừng... Đừng đi."

Minh Thù che đầu tránh đụng vào thành xe: "Tránh ra."

"Vậy nàng đi sao?" Luôn luôn có người muốn chiếm góc nhà của lão tử, không thể tha thứ.

"Không đi, không đi, ngươi không thấy phiền sao, thay đồ nhanh lên."

Dung Ly thay quần áo xong, liếc nhìn Minh Thù thay quần áo, tốc độ của nàng rất nhanh hầu như cái gì cũng không thấy, nàng đã mặc xong y phục rồi ngồi xuống.

Dung Ly suy nghĩ kỹ một chút, nàng như bây giờ không nên tức giận.

Có điều...

Nàng đối với chuyện này dường như không có hứng thú.

Từ khi hắn nói đến bây giờ, nàng không có nhiều hơn năm vấn đề.

Có điều nàng không có hứng thú là tốt nhất.

Nếu như nàng thực sự cảm thấy hứng thú, vậy sao còn chưa bám lấy chuyện này mãi không buông?

-

Đến Lạc thành đã là vài ngày sau, đưa giáo chủ đến nơi hắn chỉ định.

Minh Thù chuẩn bị rời đi, giáo chủ kéo lại: "Chuyện lần này kỳ quái, ngươi cẩn thận người bên cạnh một chút!"

"Triều đình xem các ngươi cắn xé lẫn nhau, người nên cẩn thận là ngươi." Minh Thù vỗ vỗ bả vai hắn: "Quyền lực càng lớn, trách nhiệm càng nhiều, thật khó khăn."

"Ngươi biết sao?" Giáo chủ vô cùng kinh ngạc.

"Ta là minh chủ." Minh Thù soái khí hất tóc ngang trán: "Biết có gì lạ sao?"

"Nếu ngươi đã biết, vì sao không nói cho bọn họ biết?"

"Ta mới vừa biết." Minh Thù chí khí hùng hồn: "Hơn nữa, vì sao ta phải nói cho bọn họ biết, ta đâu có quen bọn họ."

Giáo chủ: "..."

Ngươi là minh chủ mà!

"Còn ngươi làm sao biết được?"

"Ngươi không thấy lạ, ta tại sao lại bị thương nặng sao?" Biểu cảm giáo chủ có chút khó coi: "Ta gặp sư huynh, hắn vì triều đình bán mạng. Những người kia đều là do hắn giết, giá họa cho Ma giáo..."

Giáo chủ nói: "Thân tại võ lâm, làm sao có thể không bị liên lụy, minh chủ vẫn nên có tính toán! Cảm tạ ngươi lần này ra tay tương trợ, lần sau có cơ hội, ta sẽ trả lại ân tình cho ngươi."

"Muốn trả ân tình cho ta, cứ đánh Khương Linh nhiệt tình vào."

Khóe miệng giáo chủ giật một cái: "Ngươi và Khương Linh rốt cục là có thù oán gì?"

"Không có thù oán gì."

"Không có thù oán, vậy sao ngươi lại đánh nàng ta?"

"Ta thích đánh nàng ta, làm sao nào?"

"..." Có bệnh!

Minh Thù và giáo chủ mỗi người đi một ngả, ngay sau khi nàng rời đi, Khương Linh và Trác công tử từ chỗ tối đi ra.

Hai người còn chưa kịp nói gì, bên trong lại có người đi ra, bọn họ nhanh chóng vọt đến bên cạnh để trốn.

"Bảo những người còn lại không nên kinh động người khác, tạm lánh phong ba còn lại chờ tin tức của ta." Giáo chủ vừa đi ra ngoài, vừa phân phó người bên cạnh.

"Vâng, giáo chủ."

Hai người đi hướng ngược lại với Minh Thù, Khương Linh và Trác công tử núp trong bóng tối, xác định người đã rời đi mới đi ra.

"Thanh La dĩ nhiên cấu kết với Ma giáo..." Khương Linh ra vẻ không thể tin tưởng.

"Hừ, khó trách trước đây nàng ta không tham gia việc vây quét Ma giáo." Trác công tử vỗ lên vai Khương Linh: "A Linh, muội yên tâm, ta nhất định sẽ giết chết loại bại hoại giang hồ này, giúp muội hả giận. "

"Trác đại ca..." Khương Linh cảm động không thôi.

"A Linh..."

Hai người nhìn nhau, tình ý liên miên.

-

Minh chủ võ lâm và Ma giáo cấu kết với nhau làm việc xấu, tin tức bại hoại này rất nhanh truyền ra trong giang hồ.

Tin này được nói có bài bản rõ ràng, dường như thực sự nhìn thấy Minh Thù và Ma giáo cấu kết.

Lời đồn càng ngày càng được thổi phồng, hơn nữa lan ra thật nhanh.

Đệ tử của Ma giáo đều trốn đi cả, đám giang hồ hào kiệt này không tìm được Ma giáo, liền đặt sự chú ý lên Minh Thù, người đã cấu kết với Ma giáo.

Minh Thù đã trở về phủ minh chủ, cho nên đám người kia đuổi tới phủ minh chủ.

"Ta đã nói rồi, nha đầu kia có vẻ là lạ, hóa ra cùng với đám ma đầu của Ma giáo kia là cùng một bọn."

"Đường đường là minh chủ, lại đi cấu kết với Ma giáo, mặt mũi của toàn bộ võ lâm chúng ta đều mất hết."

"Việc này chỉ là tin đồn..." Môn chủ Phi Hổ môn yếu ớt giải thích, hắn cảm thấy người thiếu nữ kia... Không giống như người sẽ tùy tiện cấu kết với người khác.

Người thiếu nữ kia nhìn qua thì luôn nở nụ cười với người khác, nhưng hắn cảm thấy kỳ thực nàng không để ai vào mắt.

Không phải nói nàng cuồng vọng... Đương nhiên, nàng cũng quả thực cuồng vọng. Đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là nàng luôn có thái độ thờ ơ, bất kể là thần kiếm hay là bọn họ vây quét Ma giáo...

Nàng đối với mấy việc này không có hứng thú.

Lần duy nhất khiến môn chủ Phi Hổ môn cảm thấy nàng không giống vậy, chính là lần sau khi bị tập kích.

"Ngươi có ý gì, giúp đỡ một tên bại hoại cặn bã. Chuyện này có người tận mắt nhìn thấy, còn là nói xấu sao?"

"Nếu như không phải nàng ta, lúc trước khi vây quét Ma giáo, vì sao nàng ta không giúp một tay?"

Môn chủ Phi Hổ môn trong lúc nhất thời không biết nói gì.

Đám người rất nhanh giết đến phủ minh chủ.

"Thanh La lăn ra đây!"

Cửa lớn phủ minh chủ đóng chặt, vốn tưởng rằng đối phương sẽ không mở cửa, nhưng không nghĩ đến vừa kêu một tiếng, cửa lớn màu đỏ đã từ từ mở ra.

Đệ tử của phủ minh chủ bên trong chạy tới, mang theo bàn ghế nhanh chóng dọn dẹp tại cửa chính.

Minh Thù thản nhiên từ bên trong đi ra, vén y phục ngồi xuống hai chân vắt chéo.

Minh Thù dường như nhìn thấy một đám lớn phiếu đổi đồ ăn vặt trước mặt, lúc này mắt lóe tia sáng nụ cười trên môi cũng vô cùng chói mắt.

"Bày ra trận thế lớn như vậy tới tìm ta, là nghĩ đến ta sao?"

"Thanh La, ngươi cấu kết với Ma giáo còn không đưa tay chịu trói!"

"Ngươi nói ta cấu kết Ma giáo, ta còn đưa tay chịu trói, ta có bệnh sao?" Minh Thù lắc ngón chân: "Coi như ta câu kết với Ma giáo thật thì sao nào, các ngươi làm gì được ta?"

Minh Thù đổ vỏ quen rồi.

Chỉ cần có thể tăng giá trị thù hận đều là đồ tốt.

"Nghe thấy chưa! Mọi người đều nghe rồi đó! Nàng ta chính miệng thừa nhận đã cấu kết với Ma giáo!"

Lúc trước còn có một số người không tin, lúc này không thể không tin.

Dù sao chính miệng minh chủ đã thừa nhận.

"Ngươi giấu những người của Ma giáo đi đâu rồi?"

Môn chủ Phi Hổ môn đứng ở trong đám người, biểu cảm phức tạp.

Một nam nhân trung niên mặt mũi hiền lành trong đám người đưa tay lên, ý bảo đám người ồn ào yên tĩnh lại.

Hắn tiến lên hai bước khuyên: "Thanh La, giờ lập công chuộc tội vẫn còn kịp, không nên sai lại càng sai, người của Ma giáo không phải tốt lành gì, chúng ta tin tưởng ngươi là bị người khác mê hoặc quay đầu lại là bờ."

Minh Thù cười nói: "Không có, ta chính là muốn bao che cho bọn họ."

Nam nhân trung niên: "..."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 978: Minh Chủ Chỉ Giáo (23)

"Chờ đã, những lời nói này... Ta xem ra nàng đã bị những người của Ma giáo tẩy não rồi."

"Mau nói cho chúng ta biết Ma giáo trốn ở đâu, nếu không... đừng trách chúng ta không nể mặt!"

Đoàn người lần nữa ồn ào náo động đứng lên.

Thân thể Minh Thù cực kỳ buông lỏng dựa vào ghế, hai tay đặt ở trên thành ghế, đây là một tư thế không hề phòng bị.

Tình huống như vậy hoặc là không nhận thấy được nguy hiểm, hoặc là không thèm để nguy hiểm vào trong mắt.

Hiển nhiên Minh Thù thuộc kiểu người phía sau.

"Ma đầu ở đâu!"

"Mau giao bọn chúng ra đây!"

"Giao ra đây!"

Minh Thù quay đầu hỏi người phía sau: "Gần đây có chỗ nào có thể giấu người không?"

Người kia đang bị sự việc trước mặt làm cho hoảng sợ, nghe câu hỏi của Minh Thù, hắn lấy lại tinh thần: "Song Phong sơn có thể giấu người, ở vùng ngoại ô còn có một ngôi miếu đổ nát, hẳn là... cũng có thể."

Minh Thù thuật lại lời hắn một lượt.

Giang hồ hào kiệt: "..."

Coi bọn họ là khỉ để trêu đùa sao!

Biểu cảm của Minh Thù như muốn viết – trẫm chính là đang đùa giỡn với các ngươi, có giỏi thì đánh ta đi.

"Nếu không để ta giúp các ngươi hỏi thử xem còn nơi nào có thể giấu người không, tuy phủ minh chủ không nhiều người lắm, nhưng những người thích nghe ngóng cũng không ít."

"Thanh La!" Ở dưới có người tức giận đến giơ chân.

"Ồ." Minh Thù ngây thơ đáp một tiếng.

"..."

Cái này giống như đấm vào chăn bông, người ở đây có tức giận như thế nào, đối phương căn bản cũng không tiếp chiêu.

"Đừng nói nhảm, bắt nàng ta lại, ta không tin không hỏi được Ma giáo ở đâu."

Việc này...

Mọi người nhìn nhau vài lần.

Đoán chừng cũng thấy không tốt lắm.

Dù sao nàng vẫn mang danh là minh chủ võ lâm.

"Bây giờ nàng ta đã cấu kết với Ma giáo, mọi người còn do dự cái gì?"

Ai chứ Ma giáo giống như một cái gai, ghim vào đáy lòng mọi người.

"Đi bảo vua đầu bếp chuẩn bị đồ ăn." Một lát nữa đánh nhau xong, trẫm cần được bổ sung thể lực.

"Vâng…"

Người hầu chạy vào trong phủ đi tìm vua đầu bếp, vừa lúc gặp phải Bánh Bao, Bánh Bao nghe nói Minh Thù và người bên ngoài muốn đánh nhau co chân chạy ra ngoài.

Hắn mới đi xem sổ sách một lúc, sao lại đánh nhau rồi!

Trong lòng Bánh Bao tuy hoài nghi, nhưng theo bản năng hắn cần phải bảo vệ minh chủ, cái này là chức trách của hắn.

Lúc hắn chạy đến, Minh Thù đã đang đánh nhau với người ta.

Xem ra...

Không hề chịu thiệt.

"Đứng đó làm gì? Mau hỗ trợ!" Bánh Bao đánh vào người hầu đứng bên cạnh: "Nhìn minh chủ bị đánh, các ngươi là đầu gỗ sao?"

"Nhưng... "

"Nhưng cái gì, đi lấy vũ khí!"

"Minh chủ..."

Bánh Bao đá một phát vào thân người kia, khiến hắn ngã vào vòng chiến đấu.

"..." Minh chủ không cho chúng ta hỗ trợ mà!

-

Sau nửa canh giờ.

Minh Thù tại cửa lớn của phủ minh chủ ăn thức ăn vua đầu bếp đưa tới, phía dưới là một đám giang hồ hào kiệt đang nằm.

Bất kể già hay trẻ, tất cả đều không có hình tượng nằm trên mặt đất.

Có người đã ngất đi, có người vẫn còn tính táo, chật vật nhìn thiếu nữ ngồi phía trước.

Nữ nhân này...

Chuyện ở Lạc thành, không ít người đã trải qua, vừa rồi bọn họ là ỷ vào đông người hơn trước kia, thật không nghĩ đến vẫn như cũ không phải là đối thủ của nàng.

Phủ minh chủ có võ công lợi hại như vậy sao?

Mọi người vắt hết óc cũng nghĩ không ra được, Minh Thù dùng loại võ công gì.

Minh Thù để đũa xuống hài lòng vuốt bụng, ánh mắt nhìn xuống phía dưới nàng cười yếu ớt, giọng nói thanh thúy: "Đã nói với các ngươi rồi, các ngươi không phải đối thủ của ta, đánh người rất lãng phí thức ăn."

"..."

Giang hồ hào kiệt nhiều như vậy, trở thành bại tướng dưới tay một tiểu cô nương.

Việc này nếu như truyền đi...

Đám người liếc xung quanh thấy quần chúng vây xem đang thò đầu nhìn, cảm thấy như chết nghẹn.

"Ma giáo giết người không chớp mắt, ngươi vì sao còn kết giao với bọn chúng!" Có người cắn răng chất vấn.

"Không biết, cái này không phải là các ngươi nói sao?" Minh Thù vẻ mặt thành thực: "Ta lười nghĩ ra lý do, các ngươi giúp ta nghĩ ra một cái!"

Mọi người: "!!!"

Mãi đến khi cửa lớn màu đỏ chậm rãi đóng lại, tất cả mọi người vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Cái gì gọi là... lười nghĩ ra lý do? Giúp nàng nghĩ ra một cái?

Chẳng khác gì bảo rằng bọn họ nói xấu nàng...

Một nhóm người này bị đánh, còn có nhóm người tiếp theo đến.

Giống như thiêu thân lao vào đống lửa, liên miên không dứt. Minh Thù cuối cùng phát cáu, cả ngày tới lãng phí đồ ăn vặt của nàng cho nên sau đó mỗi lần đánh xong, nàng thu phí một phen.

Phủ minh chủ viết - Động thủ phí.

Mọi người: "..."

Ngươi đánh chúng ta, còn muốn thu phí động thủ?

Cũng có người không tham dự việc này, chẳng hạn như môn chủ Phi Hổ môn.

Đừng nói Minh Thù lợi hại như vậy, đi tới cũng chỉ là chịu đòn, suy nghĩ kỹ một chút chuyện xảy ra gần đây thật ra có rất nhiều điểm kỳ lạ.

Rốt cục sau mấy đám nữa, không ai lại đi tìm Minh Thù gây phiền phức.

Bọn họ không phải đến tìm phiền phức, mà là tìm đánh.

Người cấu kết với Ma giáo lại vô địch thiên hạ, làm sao bây giờ?

-

"Trác đại ca, bọn họ căn bản không làm gì được Thanh La." Khương Linh tức giận nhìn Trác công tử.

Chẳng những vũ lực trên không làm gì được, ngay cả lời mắng chửi cũng vô dụng.

Nàng ta chỉ ngồi ăn với uống, có người nói nàng, nàng cho người đánh, đánh đến không dám nói nữa mới thôi.

Trác công tử nhíu mày: "Ta cũng không ngờ nàng ta lợi hại như vậy."

"Trác đại ca, huynh đồng ý với ta phải cho nàng ta chịu trừng phạt." Khương Linh đi qua, chủ động ngồi vào trong lòng Trác công tử: "Ta bây giờ nghĩ tới chuyện lúc trước, thân thể đã cảm thấy đau quá."

"Nhiều người như vậy đều không phải là đối thủ của nàng..." Trác công tử muốn nói là cần chờ một đoạn thời gian, chờ cơ hội.

"Trác đại ca, huynh không thích ta có phải không." Khương Linh nũng nịu.

"Bây giờ quả thực cũng không có cách nào."

Khương Linh đứng bật dậy: "Trác đại ca, gần đây huynh rất lạnh nhạt với ta, nếu như huynh không thích ta nữa... thì nói cho ta biết."

Khương Linh mạnh miệng nói xong, xoay người chạy ra khỏi phòng.

Sau khi chạy ra ngoài, Khương Linh cũng có chút hối hận, những chuyện gần đây khiến cho nàng rất dễ nổi giận.

Nhiều người như vậy không làm gì được một người...

Khương Linh liếc mắt về phía sau, Trác công tử không đuổi theo, trong lòng lập tức nguội lạnh, đang muốn quay lại quay đầu thì lại gặp thiếu bảo chủ.

"Linh nhi, muội gần đây đi đâu vậy, ta tìm muội đã lâu."

"Ta... Ta có đi đâu đâu." Khương Linh nhẹ nhàng cười cười: "Mọi người đều tới đây cho nên ta cũng đến, xem có thể giúp được một tay không."

"Ta rất nhớ muội..."

Lần đầu tiên của thiếu bảo chủ là cho Khương Linh, hơn nữa còn là mới làm được một nửa, sau đó không có cơ hội nào.

Đang làm đến một nửa, có thể tưởng tượng được thiếu bảo chủ khó chịu đến mức nào.

Thiếu bảo chủ càng nhìn người trước mặt, trong đầu càng không thể khống chế, hình ảnh lúc trước hiện lên, hắn trong lòng khẽ động ôm lấy Khương Linh.

"Thiếu bảo chủ... có người đến..." Khương Linh chống cự lại hắn, nhưng vô dụng trước sức mạnh.

"Có người tới, ta sẽ nghe thấy."

Khương Linh cứ ỡm ờ như vậy, bị thiếu bảo chủ kéo vào trong ngõ hẻm mà hôn, y phục bị kéo ra lộ ra đầu vai trắng nõn.

Trác công tử đuổi tới, chính là nhìn thấy hình ảnh vô cùng sống động như vậy.

Không biết có phải do lần trước Minh Thù đã nói để lại cho hắn di chứng, Trác công tử tiến lên đánh luôn một quyền.

Thiếu bảo chủ đột nhiên bị đánh, tất nhiên sẽ đánh trả lại, hai người cứ như vậy quay ra đánh nhau.

"Trác đại ca..." Khương Linh kinh hãi kêu: "Đừng đánh, mọi người đừng đánh nữa."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 979: Minh Chủ Chỉ Giáo (24)

Phủ minh chủ.

"Minh chủ, minh chủ có tin tức..." A Hổ hấp ta hấp tấp chạy vào sân, thấy Dung Ly cũng đang ở đây gật đầu với hắn, rồi chạy vọt tới trước mặt Minh Thù: "Nam nhân che mặt vừa mới xuất hiện ở hiệu thuốc tại Thành Đông."

Minh Thù mở mắt ra nhìn a Hổ.

A Hổ lau mồ hôi trên trán: "Người của chúng ta tận mắt nhìn thấy, lập tức trở về báo lại, bây giờ đang theo dõi hắn."

Nam nhân che mặt... chính là sư huynh của giáo chủ Ma giáo.

Minh Thù không hành động gì, không có nghĩa là nàng không nhớ cái gì.

Việc xảy ra lần trước còn chưa có kết luận.

"Dẫn đường."

"Minh chủ, ta..."

"Đợi ở nhà."

Dung Ly đứng ở trong sân, nhìn theo Minh Thù và a Hổ rời đi, hắn nhìn xung quanh, trong sân này Minh Thù không cho mọi người đi vào, hắn lập tức trở về thay một bộ y phục, sau đó len lén chuồn ra khỏi phủ minh chủ.

Nhưng ra đường đã tìm không thấy tung tích Minh Thù đâu nữa.

Thành Đông... hiệu thuốc...

Dung Ly dựa theo hai manh mối này tìm được Thành Đông.

Thành Đông thuộc về khu vực phồn hoa, ở đây có những mấy hiệu thuốc, Dung Ly không biết Minh Thù ở chỗ nào chỉ có thể từ từ tìm.

"Điện hạ."

Lối đi của Dung Ly bị người lạ chặn lại.

Hắn nhìn nam nhân đang chặn trước mình, chân mày cau lại, sau đó triển khai khẽ cúi đầu xuống bả vai cũng cúi thấp theo.

Trong nháy mắt biến thành một đứa bé bị bắt nạt đáng thương.

"Ngươi... Ngươi tìm ta làm gì?"

"Điện hạ, ngài còn nhớ nhiệm vụ của mình không?" Giọng nói nam nhân lạnh lùng, miệng gọi điện hạ nhưng thái độ lại không hề cung kính.

"Trước đây để ngài vào phủ, nhưng bây giờ một chút động tĩnh cũng không có."

"Các ngươi đâu có liên lạc với ta..." Dĩ nhiên không phải là bọn họ không liên hệ với hắn, mà là bị hắn giải quyết hết.

Hắn làm sao có thể truyền tin tức của vợ hắn đi được, ngây thơ!

"Cái gì?" Nam nhân kinh ngạc: "Tại sao lại không có ai liên lạc với ngài, chúng ta rất nhiều lần truyền tin đến cho ngài, nhưng ngài lại không hề hồi âm."

"Ta... Ta không biết, ta không nhận được." Bà nó, nếu không phải là đây là trên đường cái, ta giết chết tên khốn ngươi rồi.

Lại dám ăn nói như vậy với lão tử!

Lúc lão tử tung hoành, ngươi còn không biết đang ở nơi nào!

Nam nhân quan sát Dung Ly vài lần, ước đoán cũng hiểu hắn sẽ không nói dối.

Dù sao vị điện hạ này...

Chính là một người gặp cảnh khốn cùng làm gì có gan giấu giếm, cũng không biết phía trên vì sao lần này lại cần hắn đến...

Lẽ nào là vì bộ dạng hắn như vậy, dễ dàng khiến người ta tin tưởng?

Nam nhân lộ vẻ khó hiểu: "Chuyện này hạ quan sẽ điều tra rõ, bây giờ tình huống trong phủ minh chủ như thế nào?"

Dung Ly nói mò một trận, lừa được nam nhân kia.

Tình huống bên trong phủ minh chủ truyền ra ngoài cũng không ít, Dung Ly cũng không cần bịa ra nhiều lắm.

"Nếu minh chủ đã cùng bọn họ trở mặt, cũng đúng lúc..." Nam nhân dừng một chút: "Có điều nha đầu kia, thực sự lợi hại như trong tin đồn không?"

Dung Ly lắc đầu: "Ta không thể đến phía trước, thế nhưng mỗi lần có người tới hơn một nửa người của phủ minh chủ sẽ đi ra."

Nam nhân tự động hiểu thành việc kia là nói quá lên, sự thật là kết quả của việc người trong phủ minh chủ liên thủ với nhau.

Nam nhân nhìn xung quanh: "Điện hạ theo ta tới đây một lát."

Nam nhân dùng câu trần thuật, không phải có ý hỏi ý kiến Dung Ly.

Dung Ly cúi thấp đầu mắt trợn lên.

"Ừ."

Nam nhân gật đầu mang theo Dung Ly đi sang bên kia.

Hắn đi tới nơi vắng vẻ, khóe miệng Dung Ly chậm rãi nhếch lên, tà khí xâm chiếm đáy mắt yên tĩnh.

"Bụp!"

Nam nhân phía trước thân thể cứng đờ, ngã về phía trước.

Dung Ly ném hòn đá trong tay xuống, đá vào trên thân nam nhân.

Lại dám làm bộ trước mặt lão tử!

Vợ cũng không biết đi đến chỗ nào rồi...

[Đinh! Trừ năm mươi điểm!]

Dung Ly: "..."

Ngươi lặp lại lần nữa xem?

[Đinh! Trừ năm mươi điểm!]

Dung Ly tức giận.

Dựa vào cái gì chứ! Ngươi không nói rõ ràng cho lão tử, lão tử hôm nay không để yên cho ngươi!

[Cửu thiếu, lần này cậu được thiết lập là người tuyệt đối không có khả năng giết người, cậu mượn đao giết người còn có thể châm trước, việc này... việc này cậu thực sự không thể trách ta.] Hệ thống lạnh run.

Dung Ly: "..."

Hắn ta vẫn còn chưa chết sao?

[Vẫn chưa chết, cậu còn đánh vỡ người thiết lập sẽ bị trừ điểm tích lũy.]

Dọa cho Dung Ly nhanh tới chém thêm hai đao.

Giải quyết thi thể xong, Dung Ly trở lại phía trên đường phố chính, lần này không cần đi tìm nàng, liếc mắt liền thấy Minh Thù đang động thủ với người nam nhân che mặt.

Hai người đang ở trên nóc nhà.

Phía dưới là người hầu của phủ minh chủ đi theo.

Đám ngu ngốc này, cũng không biết đi hỗ trợ sao?

Dung Ly nhìn người trên nóc nhà, mỗi lần thấy thân thể Minh Thù lắc lư, Dung Ly lại thấy rất lo lắng, ngã xuống thì phải làm sao.

Nam nhân che mặt bị lá cờ trong tay Minh Thù quấn lấy, vung xuống phía dưới, hắn từ không trung rơi xuống.

Nam nhân che mặt trong không trung xoay chuyển một trăm tám mươi độ, muốn giữ vững thân thể.

Một giây sau, cả người lại bị ném xuống đất.

Hắn đập xuống đất, thân thể uốn lượn chuyển sang tư thế quỳ một gối, hắn đưa tay sờ vào bên hông tay dính đầy máu.

Người nào đánh lén hắn?

Minh Thù từ nóc nhà nhảy xuống, vác cờ trên vai, lá cờ không gió mà bay, thiếu nữ tư thế soái khí lại tiêu sái giống như tướng quân trên chiến trường đang bày mưu tính kế.

Tướng quân mỉm cười, giọng nói chậm rãi vang lên: "Cần gì phải làm đại lễ như vậy, ngươi thua ta cũng không phải thiệt thòi gì."

Nam nhân che mặt ngẩng đầu, có lẽ là để nhìn nàng.

Nhưng màu đen của chiếc mũ che mặt hắn, không nhìn thấy biểu cảm.

"Phi."

Nam nhân che mặt phỉ nhổ một tiếng.

Lá cờ trong tay Minh Thù quay một vòng, cột cờ đánh về phía nam nhân che mặt, hất lên phía trên đánh bay chiếc mũ cùng chiếc khăn che mặt, lộ ra một khuôn mặt anh tuấn.

Cột cờ để trên ngực hắn, ấn lui về phía sau, hắn không còn sức lực cũng như biện pháp chống lại, cả người ngã trên mặt đất.

Minh Thù nhấc chân dẫm lên ngực hắn: "Ám khí lần trước là do ngươi phóng ra?"

Nam nhân che mặt âm thầm ra sức, nhưng sức đạp trên ngực hắn nặng như núi thái sơn.

Hắn thôi không phản kháng nữa, hừ một tiếng: "Vậy thì sao."

"Người nào giật dây ngươi?"

Nam nhân che mặt tâm tình trong nháy mắt dừng lại: "Không ai giật dây ta, là ta muốn giết cái đám ra vẻ các ngươi."

"Ngươi muốn giết chúng ta, tại sao không sử dụng kịch độc không thuốc nào chữa được?"

"..." Nam nhân che mặt một lát sau mới cắn răng: "Ta nghèo mua không nổi!"

"..."

Minh Thù nhặt cột cờ lên cùng với thân thể hắn bắt chuyện: "Ngươi gạt đứa trẻ ba tuổi sao? Người như ngươi mua không nổi, không biết trộm? Không biết cướp sao? Ngươi nói với ta nghèo mua không nổi, vậy ngươi làm sao có thể bán mạng cho hoàng thất, đầu óc ngươi có phải bị chó tha rồi không!"

Nam nhân che mặt bị đánh đến mức tức điên lên.

Nữ nhân này...

Lại đánh hắn như dạy dỗ trẻ con vậy.

Đau quá đi mất.

Cột cờ kia cứ thế đâm tới.

"Đủ rồi!"

Nam nhân che mặt bị đánh nổi trận lôi đình, nghiến răng nghiến lợi nói: "Là có người bảo ta làm như vậy."

"Người nào?"

"Không biết."

Minh Thù suy nghĩ một chút: "Mục đích?"

"Ta cũng không biết, chúng ta chẳng qua làm theo yêu cầu." Nam nhân che mặt cười nhạt.

Tác phong này... không giống với Lạc Yến.

Đồ thần kinh Lạc Yến kia chắc là tự mình ra trận...

Không!

Nàng cũng không hiểu rõ Lạc Yến.

Giống như việc nàng cũng không hiểu rõ Kỳ Ngự.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 980: Minh Chủ Chỉ Giáo (25)

Minh Thù nhanh chóng xóa sạch toàn bộ những thứ gì về dấu hiệu Lạc Yến trong đầu mình.

Nàng không hiểu gì về Lạc Yến.

Tất cả dấu hiệu bất kỳ nào thực sự đều rất đáng nghi.

Minh Thù đem trói người này mang về.

Nàng nhanh chóng trở về phủ minh chủ.

Dung Ly thấy Minh Thù đi vội vội vàng vàng có chút kỳ lạ, thế nhưng lại nghĩ nàng trở về rồi, chính mình vẫn còn ở nơi này nếu bị nàng phát hiện sẽ có chuyện không hay.

Dung Ly chạy một mạch hồi phủ nhanh hơn cả Minh Thù.

“Minh chủ...” Dung Ly đi ra ngoài nghênh đón.

Minh Thù nắm lấy cằm hắn hôn một cái, sau đó đã đẩy hắn ra khỏi cửa phòng.

Dung Ly: “???”

Đùa kiểu gì vậy!

Dung Ly nhìn vào cánh cửa phòng đang đóng, cau mày lại, vừa nãy là nàng an ủi hắn, không được ồn ào mà quấy rầy nàng sao?

Đã xảy ra chuyện gì?

Trong phòng, Minh Thù lôi thú nhỏ ra ngoài.

“Hãy giúp ta trông chừng.”

Thú nhỏ mềm mại bò trên bàn, lẩm bẩm một tiếng xem như là đồng ý.

Minh Thù ngồi bắt chéo chân trên giường, nhắm mắt lại.

Móng vuốt của thú nhỏ đặt ở trước người, đầu ở phía trên, con mắt như viên đá quý màu đen nhìn vào người trên giường.

Khắp cơ thể nàng bắt đầu phát ra một ánh sáng mờ nhạt.

-

Ở cánh rừng rậm cách rất xa phủ Minh Chủ có một đội binh mã đang đóng quân ở đó.

Trong đó nổi bật nhất chính là nam nhân trẻ tuổi ngồi giữa đội ngũ, trong tay hắn đang cầm một bàn bát quái, ở giữa là thái cực, phần màu trắng dường như bị nhuộm máu, đang nhỏ ra những sợi tơ máu.

“Ninh thần y, đây là cái gì? Sao nhìn kỳ lạ như vậy…”

Bên cạnh có người tò mò hỏi.

Người thanh niên trẻ tuổi được xưng là Ninh thần y mỉm cười: “Ngươi đoán xem.”

“Ta đây làm sao mà đoán ra được, Ninh thần y cũng đừng đùa ta.” Người đó xua tay cũng không hỏi nữa, đang muốn lấy ra đột nhiên lại trợn to đôi mắt: “Ninh thần y… nứt… nứt ra rồi…”

Bát quái trong tay Ninh thần y răng rắc vài tiếng rồi vỡ vụn, rơi xuống đất.

Ninh thần y trợn tròn mắt nhìn theo chiếc bát quái đã vỡ, mắt hơi nheo lại: “Lợi hại quá.”

“Á? Lợi hại cái gì? Sao đột nhiên vỡ vụn rồi?”

Ninh thần y không hề lên tiếng, người kia ngượng ngùng lui qua một bên.

Sao nàng phát hiện được vậy?

Không biết qua bao lâu, có người qua đây gọi hắn: “Ninh thần y, chúng ta phải lên đường rồi.”

Ninh thần y thu đĩa bát quái trên mặt đất lại, chậm rãi đứng dậy.

Người đó lại hỏi: “Phía trước chính là phái Quy Tâm, Ninh thần y chuẩn bị thuốc xong rồi sao?”

“Ừ.”

“Vậy chúng ta xuất phát thôi...” Đối mặt với tên Ninh thần y tay trói gà không chặt, bọn họ không dám chậm trễ chút nào, mọi người tùy tiện dùng một chút thuốc là có thể diệt hết bọn họ.

-

“Hô...”

Minh Thù phun ra một ngụm khí bẩn, từ từ mở mắt ra.

Thú nhỏ từ trên bàn nhảy qua.

Con sen sao vậy?

Minh Thù cau mày, không hề thấy nụ cười trên khuôn mặt, chắc là nàng có chú ý đến sự bất thường trước đây, tại sao chỉ hạ độc dược bình thường.

Chẳng qua là để ngụy trang.

Trong hồn vía có một sức mạnh không thuộc về nàng, nếu như không phải nàng phản ứng kịp, thì sức mạnh này có thể từng bước mà lớn mạnh hay không, sau đó sẽ thôn tính hoặc là khống chế nàng...

“Lạc Yến...”

Minh Thù cúi đầu nhìn thú nhỏ.

Cái đuôi của con thú nhỏ lắc lắc, đầu cọ vào ngón tay nàng.

Nụ cười dần xuất hiện trở lại trên gương mặt Minh Thù: “Nếu ngươi không ăn vụng đồ ăn vặt của ta thì ta vẫn rất thích ngươi.”

Hừ!

Con thú nhỏ lạnh lùng rên một tiếng, từ trong ngực nàng nhảy ra ngoài, nhảy "lộc cộc" một cái đã không thấy tung tích nữa.

Minh Thù bật cười, tính tình thật là...

Minh Thù mở cửa phòng đi ra ngoài, Dung Ly đi tới đi lui ở cửa, nghe tiếng cửa mở, hắn quay đầu đi tới: “Minh chủ, nàng làm sao vậy?”

“Không sao cả.”

“Thật sao?” Tay của Dung Ly đảo khắp trên người Minh Thù, cũng không biết là đang xác định nàng có việc gì hay không hay là sờ mó nàng.

Minh Thù kéo cánh tay làm loạn của hắn lại: “Ngươi sờ cái gì vậy.”

Dung Ly tủi thân bày tỏ: “Ta lo lắng cho minh chủ.”

“Lo lắng vớ vẩn.” Minh Thù buông ra hắn, đi vào hướng trong viện, lúc lưng đối diện với Dung Ly, khóe miệng nhếch lên vì không nhịn được cười.

“Ta thích minh chủ mới lo lắng cho minh chủ.” Dung Ly đuổi theo kịp.

“Ngươi thích ta qua lời nói ư?”

“Ta không nói, thì làm sao minh chủ biết được?” Lão tử sẽ bày tỏ mỗi ngày như vậy có được không! Không chấp nhận hắn bày tỏ nữa!

“Ngươi nói rồi ta cũng không thích ngươi đâu.”

“Ta thích minh chủ... là được rồi.”

Tiếng nói của Dung Ly có hơi nhỏ lại, Minh Thù thậm chí còn nghe được tiếng nghẹn ngào ở trong đó.

Đáng ghét.

Hắn sẽ không khóc nữa đó chứ?

Nước mắt miễn phí ư?

Minh Thù đang phân vân đi hay là quay về thì cuối cùng chậm bước chân lại.

Dung Ly cúi đầu, không nhìn về phía trước, trực tiếp chạm phải Minh Thù.

“Không biết nhìn đường ư?” Minh Thù nhân cơ hội xoay người.

“... Biết.”

Minh Thù đến gần một chút, không có khóc, thế nhưng sắc mặt có chút tái nhợt, bộ dạng như mới chịu đả kích.

Không khóc là tốt rồi.

Đi ăn cơm.

Sau đó Dung Ly cứ nhìn Minh Thù như đã xác nhận được điều gì, cứ gật đầu một giây sau quay đầu rời đi.

Dung Ly: “???”

Nàng không an ủi lão tử một chút sao?

Lại đi tìm cái tên béo kia!

Hắn có đẹp như lão tử không?

Dao của lão tử đâu!

-

Thông tin phái Tâm Môn bị diệt môn truyền đến, Minh Thù đang cùng vua đầu bếp thảo luận món ăn mới.

Bánh Bao vội vội vàng vàng chạy vào bẩm báo.

Minh Thù có vẻ vô cùng bình tĩnh: “Không phải là một môn phái bị diệt ư, có gì đáng kinh ngạc đâu, gần đây số lượng của môn phái bị diệt tăng rồi à?

Bánh Bao: “...”

Vua đầu bếp: “...”

Môn phái bị diệt gần đây không hề ít, nói diệt môn không chính xác lắm, chính xác mà nói là sào huyệt các môn phái bị người ta phá bỏ.

Nhưng để tìm Ma giáo, đa số đệ tử đều ở bên ngoài, cho nên thực ra mỗi môn phái vẫn còn bảo tồn được thực lực.

Chỉ là sào huyệt bị phá bỏ...

Cái này so với bị đào phần mộ tổ tiên là một, ai có thể nhẫn nhịn được chứ?

Trong lòng Bánh Bao không ngừng tự nói với bản thân, lời minh chủ nói ra không phải khiến cho người ta khiếp sợ trong một hay hai ngày, theo thói quen là tốt rồi.

Hắn ho một tiếng: “Minh chủ, người nói thực sự là do Ma giáo làm sao?”

“Dù sao cũng không phải do ta làm.”

“...”

Nói thì như vậy, nhưng người bên ngoài cho rằng do người của người và Ma giáo cấu kết, người không phải nghĩ như vậy!

Mấy ngày tiếp theo, lại là vài môn phái bị người ta phá hủy sào huyệt.

Ma giáo chịu oan ức bày tỏ sự mệt mỏi.

Đúng là không phải do bọn họ làm.

Cho nên...

Minh Thù đứng ra chịu oan.

Làm minh chủ tốt trong giang hồ.

Lần này giang hồ hào kiệt không tìm Ma giáo nữa, tất cả mọi người tụ tập ở bên ngoài phủ minh chủ.

Muốn tiêu diệt minh chủ cứu giang hồ.

Xét thấy sự hung tàn của Minh Thù, người vây quanh bên ngoài phủ minh chủ, không ai dám làm người đầu tiên động thủ.

Dẫn đầu vây quanh lại để thảo luận.

“Chúng ta nhiều người như vậy... cùng tiến lên, còn sợ nàng ta hay sao?”

“Trước đây nhiều người như vậy, không phải chưa từng bước vào một bước cửa lớn của phủ minh chủ đó sao?”

“...”

Không gian yên tĩnh một cách kỳ lạ.

“Nếu không... dùng lửa tấn công?”

Chính diện không được, bọn họ có thể tấn công tầm xa mà!

Đề nghị này được số đông tán thành.

Bọn họ hiện tại cũng không còn cách nào khác.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 981: Minh Chủ Chỉ Giáo (26)

Vào ban đêm.

Bên ngoài phủ minh chủ đèn đuốc sáng trưng, mọi người đang bận rộn chuẩn bị bắn hỏa công vào phủ minh chủ, người dân xung quanh sợ bị vạ lây đã sớm bỏ chạy hết rồi.

Trong phủ minh chủ lại rất yên bình, thậm chí có mùi thơm từ trong phủ truyền ra, khiến cho mọi người đều bừng tỉnh.

Bọn họ ở bên ngoài bận việc, nàng ở bên trong ung dung tự tại.

Lật bàn!

Phủ minh chủ lại xem thường bọn họ đến vậy!

Mọi người càng thêm kiên định phải diệt trừ cho được Minh Thù.

Nếu tất cả mọi người đã lựa chọn rõ ràng, người bên ngoài cũng không che chở, sau khi chuẩn bị xong sẽ lập tức phát động công kích.

“Phóng!”

Ra lệnh một tiếng, vô số mũi tên lửa phóng lên cao.

Nhưng bọn họ đã phát hiện ra rằng những mũi tên lửa kia, không phải xông về hướng phủ minh chủ mà là nhắm vào bọn họ.

“A...”

“Chuyện gì xảy ra vậy!”

“Có mai phục! Có mai phục!”

Mũi tên lửa rơi ở trong đám người, khói nghi ngút tiếp theo là tiếng mọi người gục xuống.

“Có độc... khói có độc!”

Có người lớn tiếng nhắc nhở.

Đáng tiếc không kịp nữa.

Hầu như tất cả mọi người đã hít phải khói đó, người nào hít nhiều đều trực tiếp nằm trên mặt đất không thể động đậy, người hít ít khói thì không có sức lực, cơ thể cố gắng lắm mới giữ mình trong tư thế lảo đảo.

Tiếng bước chân, tiếng khối giáp va chạm đều đặn từ mấy con phố truyền đến.

Binh tướng ăn mặc giống nhau xuất hiện, nhanh chóng vây bọn họ lại.

Trong lòng mọi người đều sợ hãi, người của triều đình sao lại xuất hiện ở nơi này?

“Ha ha, ngày hôm nay mọi người có thể tập hợp đông đủ, bớt đi không ít phiền phức.” Tiếng cười sang sảng từ đội ngũ phía sau truyền đến, đội ngũ tách ra, một người cưỡi ngựa tiến lên.

“Thần kiếm!” giang hồ hào kiệt liếc mắt đã nhìn thấy, thanh kiếm trong tay người đàn ông cưỡi ngựa.

Thần kiếm tại sao ở trong tay người của triều đình? Không phải là bị Ma giáo đoạt đi rồi sao?

Có một số người nghĩ ra mấu chốt, nhìn người đàn ông với ánh mắt nghi ngờ.

Nam nhân cười sảng khoái: “Xem ra đã có người hiểu, không sai tất cả những điều này đều là do chúng ta làm ra.”

“Từ thần kiếm, đến chuyện mọi người và Ma giáo không đội trời chung với nhau, những môn phái kia cũng là chúng ta phái người làm. Đám người này của các ngươi không phải tự xưng là thông minh sao? Đáng khen...”

Lời của nam nhân khiến cho những người chưa hiểu cũng đã sáng tỏ.

Bọn họ đã trúng kế rồi.

Mọi thứ đều là kế sách của triều đình.

Xem bọn họ và Ma giáo đánh nhau hai bên đều bị thương, bọn họ ngồi làm ngư ông được lợi.

“Các ngươi...”

Bọn họ quả nhiên bị người của triều đình đùa bỡn cho xoay vòng.

“Ha ha.”

Nam nhân ngưng cười, giận tái mặt phất tay: “Hãy đối đãi tốt với các vị võ lâm giang hồ, đi lục soát bốn phía, đừng để ai trốn thoát.”

“Vâng.”

Tất cả mọi người bị trói lại, có người nhìn về hướng phủ minh chủ không có động tĩnh gì: “Thanh La cùng các ngươi cũng là một phe sao?”

Nếu như không phải Thanh La đứng ra thừa nhận, hôm nay sao bọn họ tụ tập lại cùng nhau?

Thanh La không phải cấu kết cùng Ma giáo… mà là cấu kết với triều đình?

Không đâu… e rằng Ma giáo đều cấu kết cùng triều đình.

Nghĩ tới điểm này, sắc mặt mọi người càng khó coi hơn.

Toàn bộ lực lượng năng lực mạnh nhất trong giang hồ đều tụ tập ở nơi đây, hôm nay toàn bộ bọn họ đều bị bắt hết, tiếp đó sẽ xảy ra chuyện gì? Triều đình muốn xử bọn họ như thế nào?

“Thanh La?” Nam nhân híp mắt lại: “Minh chủ của các ngươi sao? Cũng không sợ nói cho các ngươi biết, minh chủ của các ngươi không có quan hệ gì với bọn ta… nhưng mà nàng cũng xem như đã giúp đỡ bọn ta không ít.”

Nghe được ba chữ không liên quan này, mọi người cũng không dám thở phào.

Không cấu kết với triều đình, đó chính là cấu kết với Ma giáo.

“Nhóm tay sai của triều đình các ngươi muốn bắt chúng ta như thế nào!”

“Tên kia, nếu có bản lĩnh thì hãy thả ông nội của ngươi ra…”

“Vương bát, người phụ nữ phía sau…”

Giang hồ hào kiệt còn sức lực, nhao nhao chửi ầm lên.

“Mọi người hay là tiết kiệm chút sức lực đi.” Nam nhân cười nhạt, hắn phất tay ngay lập tức có người tiến lên chặn miệng của bọn họ lại.

Nam nhân xoay người nhìn về hướng người đứng ở bóng tối: “Ninh thần y, phủ minh chủ...”

“Đi gõ cửa.”Ninh thần y nói.

Nam nhân đã truyền qua tin tức đi vào, điện hạ bên kia chắc cũng đã giải quyết rồi liền cho người đi gõ cửa.

Cửa lớn của phủ minh chủ đã mở ra theo tiếng gọi, đám người hầu đốt đèn nối đuôi nhau đi ra, giống như đã chuẩn bị từ lâu chỉ chờ bọn họ gõ cửa.

Thiếu nữ mang theo người chậm rãi xuất hiện, ánh sáng chập chờn.

Người đàn ông kinh ngạc nhìn về phía Dung Ly bên cạnh Minh Thù: “Điện hạ, có chuyện gì thế này?”

Vì sao người trong phủ minh chủ đều không có việc gì cả?

Người của phủ Minh chủ không hiểu nhìn về phía Dung Ly, điện hạ gì vậy?

Dung Ly đến gần Minh Thù, nhìn người bằng nửa con mắt, lão tử làm sao có thể ra tay với vợ vì đám người phàm phu tục tử này chứ.

Thấy hành động của Dung Ly, nam nhân tức giận vô cùng: “Điện hạ, người sẽ không bị nàng ta đầu độc mà quên đi nhiệm vụ của mình đó chứ?”

Dung Ly không lên tiếng, chỉ trốn phía sau Minh Thù.

Nam nhân: “...”

Minh Thù duỗi tay ra nắm chặt lấy tay Dung Ly, ngón tay xuyên qua từng kẽ ngón tay, mười ngón tay đan vào nhau.

Ánh mắt Dung Ly nở một nụ cười, càng núp về phía sau Minh Thù.

“Đi vào.”

Dung Ly ngừng cười.

“Ngoan.”

Trong lòng Dung Ly không bằng lòng đi vào phủ minh chủ.

Ánh mắt Minh Thù ngẫu nhiên quét qua, chứa đựng một nụ cười yếu ớt: “Đánh nhau trong phủ minh chủ là phải trả phí sân đấu, phí này ai sẽ chịu đây?

“Xem ra điện hạ của các ngươi cũng chưa hoàn thành nhiệm vụ.” Ninh thần y từ chỗ tối đi tới, ánh mắt nhìn theo ánh sáng.

Nụ cười trên khuôn mặt thần kinh đó không cần đoán đã biết ngay là ai.

“Ngươi còn dám tới nữa à.”

“Vì sao không dám.” Lạc Yến tiếp tục đi về phía trước, hoàn toàn tiếp xúc trong ánh sáng: “Ta rất chờ mong được gặp mặt ngươi.”

“Ngươi chờ mong xem lần này sẽ chết như thế nào ư?”

Lạc Yến giơ ngón trỏ lên, đặt ở bên môi: “Cái này không đáng yêu rồi nhé, sao mới gặp nhau mà đã nói đến chuyện tanh mùi máu rồi.”

“Ta dễ thương nổi trội, bản thân ta đều sợ hãi về điều đó.” Khuôn mặt Minh Thù không đổi sắc mà khoe khoang.

Lạc Yến dường như bị nghẹn.

Một lát sau bày tỏ sự kinh ngạc: “Ta có một vấn đề muốn hỏi ngươi, ngươi làm sao mà biết được vậy?”

Chủ đề câu chuyện được thay đổi vô cùng tự… khỉ thật.

Minh Thù chỉ cười không nói gì: “Ngươi không phải điều gì cũng biết hay sao? Ngươi đoán đi.”

Lạc Yến: “…”

Nếu hắn có thể đoán ra được thì sao hắn lại hỏi nàng.

Lạc Yến cũng không kỳ kèo xem Minh Thù rốt cuộc vì sao phát hiện được hắn động tay động chân.

Hắn nói: “Ngươi ngoan một chút, giao mấy thứ cho ta, ta sẽ tạm thời không làm phiền đến ngươi, sao nào?”

Minh Thù biết rõ lại còn cố ý hỏi: “Vật gì vậy?”

Lạc Yến chớp mắt với Minh Thù: “Giữa chúng ta cũng không cần khách sáo như vậy, là vật gì ngươi không biết sao?”

Giọng điệu mập mờ, dường như giữa bọn họ có mối quan hệ gì đó.

Minh Thù xoay cổ tay một cái rồi ném về hướng Lạc Yến: “Này.”

Ánh sáng màu vàng chợt lóe lên, Lạc Yến theo bản năng nhận được.

"Ầm ầm…"

Trong làn khói dày đặc, thân hình Lạc Yến mới vừa rồi còn rất cao ngạo thì lúc này là một mảnh đen nhánh, quần áo tả tơi, từng sợi tóc dựng đứng, mở miệng chỉ phun ra một làn khói đen.

“Có thích không? Ta còn có này.” Giọng nói của Minh Thù nhẹ nhàng truyền vào tai Lạc Yến, từng chữ như cắt vào tim.

Lạc Yến siết chặt hai tay.

Lạc Yến không biết móc từ đâu ra một chiếc khăn trắng như tuyết, xoa xoa vào gương mặt tối đen, một nụ cười mang tính điên khùng hiện lên trên môi: “Ngươi như vậy không đáng yêu chút nào cả.”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 982: Minh Chủ Chỉ Giáo (27)

Khiến ngươi vui?

Ta đây là người để cho ngươi vui ư!

Minh Thù đưa tay lên ném mấy tấm qua đây.

Mí mắt của Lạc Yến rung lên rồi nhanh chóng lùi lại.

Nam nhân đứng bên cạnh hắn, không tránh ra kịp đã bị trúng bom.

Đồ chơi này dường như sẽ không gây nên sát thương quá lớn, thế nhưng phá hủy hình tượng của một người nào đó hoàn toàn không thành vấn đề.

“Còn nữa à!” Lạc Yến thấy Minh Thù còn tiếp tục ném đã buột miệng nói ra.

Hắn giơ tay phất cái roi dài, bắn trúng vào đồ vật giữa không trung gây nên một tiếng nổ “bùm”.

Sau mấy tiếng nổ liên tục, Lạc Yến nhìn về phía cửa lớn phủ minh chủ, muốn nói nàng ta còn cách gì, nhưng mà...

Hắn thấy cửa lớn của phủ minh chủ chầm chậm khép lại.

Lạc Yến: “???”

Thiếu nữ đứng ở trong phủ minh chủ, nhìn hắn rồi cười khanh khách nói: “Đói bụng rồi, chờ ta ăn xong bữa tối rồi đánh tiếp, chờ nhé!”

Lạc Yến: “???”

Đợi ư? Ngươi là hoàng đế ư!

Ăn tối cái gì!

Bây giờ là thời gian ăn tối à?

Có chút nhận thức được mối nguy không chứ!

Mắt Lạc Yến sâu hơn, đầu ngón chân đạp nhẹ trên mặt đất, thân thể bay lên, roi dài từ trong tay áo bay thẳng về hướng cửa lớn màu đỏ.

Người ở bên trong vẫn ung dung nhìn, không hề có chút lo lắng nào.

Lạc Yến trong lòng căng thẳng có một dự cảm không tốt, muốn rút roi da về nhưng không kịp nữa.

“Pằng!” Roi da đánh vào cửa.

Một giây sau, Lạc Yến chỉ cảm thấy có một luồng sức mạnh bắn ngược trở về, cả người hắn không chịu sự khống chế đã lui về phía sau.

Cửa lớn màu đỏ vang lên một tiếng cọt kẹt, cửa đóng lại hoàn toàn.

“Bịch.”

Cây roi dài từ trên không trung rơi xuống.

Mà Lạc Yến cũng nện vào nơi cách đó không xa.

“...”

Trước đây phong thần tuấn lãng, đưa tay nhấc chân đều lộ ra khí chất của một vị thần y cao quý, còn lúc này chỉ là sự lúng túng.

Không ai dám lên tiếng.

Vị thần y này đúng là người tâm phúc bên cạnh hoàng đế.

-

Minh Thù sau khi trở về cơ bản sẽ không trở ra nữa.

Nàng lừa gạt mình!

Lạc Yến thay một bộ áo quần sạch, sau khi rửa mặt lần nữa, ở bên ngoài chờ đến hừng đông cũng không đợi được người.

Cửa lớn của minh chủ không biết có cái gì, có thể gõ cửa, một khi muốn mạnh mẽ đi vào cũng sẽ bị bắn bay ngay.

Lạc Yến đứng ở phía dưới, chăm chú nhìn vào cánh cửa lớn màu đỏ loét.

Sức mạnh của nàng...

“Ninh thần y, chúng ta làm sao bây giờ? Lẽ nào vẫn ở chỗ này chờ sao?” Nam nhân cũng thay quần áo sạch sẽ, trong lòng vẫn còn sợ hãi nhìn vào phủ minh chủ: “Người trong phủ minh chủ không nhiều lắm, chúng ta đã bắt được nhiều người như vậy, nếu không…”

Phủ minh chủ xem như xong rồi.

Phủ minh chủ cũng không có ý cứu đám người kia.

Lạc Yến để cho bọn họ ổn định những người còn lại ở trong viện bên cạnh, gần đây đều trống không, bình minh cũng không còn người trở về, nếu như có trở về thì cũng sẽ bị đánh đuổi.

-

Minh Thù chợp mắt một chút, lúc này đang vừa ăn điểm tâm vừa nghe tình hình bên ngoài.

Giang hồ hào kiệt cùng Lạc Yến đều còn ở đây, phủ minh chủ đều bị người của Lạc Yến bao vây.

“Minh chủ, Dung Ly…” đêm qua bọn họ có thể đều nghe thấy rồi, người kia gọi hắn là điện hạ.

Bọn họ là người của triều đình, được gọi là điện hạ thì nhất định đó là người trong hoàng thất.

Nhưng sau khi Minh Thù trở về đã quay về phòng, căn bản không cho bọn hắn có cơ hội để hỏi.

Minh Thù ngước mắt nhìn hắn, giọng nói rất nhẹ: “Điều không nên hỏi thì đừng nên hỏi.”

Cơ thể bánh bao run lên: “Vâng.”

“Minh chủ, vừa rồi chúng ta bắt được người này ở Thiên viện.”

Hai người đầy tớ áp giải một người đến bẩm báo.

“Minh chủ!” Người đó trực tiếp quỳ xuống: “Ta là đệ tử của Phi Hổ môn, nhận lệnh của Phụng môn chủ đến đây mời minh chủ tương trợ.”

Phi Hổ môn vì không muốn tham dự, cho nên đêm qua cũng không ở nơi này, để cho bọn họ tránh được một kiếp.

Xảy ra biến cố như vậy, bọn họ không hành động thiếu suy nghĩ, mà là ẩn náu vào trong phủ minh chủ.

Hiện tại chỉ có phủ minh chủ là có thể cứu được những người đó.

Nghe xong phản ứng đầu tiên của Minh Thù là cúi đầu tìm thú nhỏ.

Thú nhỏ ngồi xổm bên chân nàng gặm bánh bao.

Minh Thù đá nó một cái, bảo ngươi canh cửa, ngươi ở đây làm cái gì!

Con sen, ta cho ngươi biết, ngươi làm vậy là hành hạ động vật nhỏ, bảo ta trông cửa mà ngay cả cái bánh bao cũng không cho ta!

Không làm nữa!

Bãi công!

Thú nhỏ ôm bánh bao, càu nhàu lăn vào trong góc phòng.

Minh Thù: “...”

“Minh chủ, bây giờ giang hồ đang trong lúc nguy nan, chỉ có người có thể cứu được mọi người, xin người hãy nể tình vào tình cảm của lão minh chủ mà cứu lấy mọi người.”

Minh Thù bị thú nhỏ làm cho phát cáu, tức giận phất tay: “Hất văng ra.”

Phi Hổ môn... bị vây đánh, bọn họ tuy là không có tham gia vào nhưng không có ngăn cản.

Nàng sao lại phải nghe lời của bọn họ.

Minh Thù ăn xong điểm tâm, tiện tay vớ lấy cái chổi mà người hầu dùng để quét rác, mở cửa chính đi ra ngoài.

Binh tướng vây quanh ở bên ngoài lập tức bị giật mình một cái, cảnh giác nhìn vào nàng.

“Ái chà, minh chủ muốn quét rác sao?” Lạc Yến lửng thững đi tới, điệu bộ ra vẻ mình là người nho nhã, tối hôm qua cái tên lúng túng kia còn dường như không phải hắn.

Minh Thù nhìn hắn, lại nhìn vào cái chổi: “Quét rác, không sai.”

Nữ nhân này vậy mà nói hắn là rác rưởi.

Lạc Yến không những không giận mà còn cười: “Minh chủ nói không giữ lời, tối hôm qua ta đã đợi nàng cả đêm.”

“Để nàng phòng không gối chiếc, thật là ngại quá.” Giọng điệu không hề ngại chút nào.

Mọi người: “...”

Đối thoại này, sao giống như thê tử phòng không gối chiếc, nó tựa như phàn nàn về một phu quân có trái tim lạnh lùng.

“Đừng nói vớ vẩn, phải đánh xong trước buổi cơm trưa.” Ai cũng không thể kéo dài chuyện ăn của trẫm.

Minh Thù giương cái chổi lên: “Đến đây đi.”

Lạc Yến: “...”

-

“Dung Ly công tử.”

Người hầu hành lễ, Dung Ly với thái độ khiêm tốn đáp lễ.

Mấy ngày hôm trước những người này cứ gọi hắn như vậy.

Là thói quen của Dung Ly, cũng không cảm thấy có điều gì không thích hợp cả.

Dung Ly vuốt cái cổ hơi đau, vì sao hắn lại cảm thấy như bị người ta đánh.

“Minh chủ thì sao?”

“Minh chủ ở bên ngoài phủ.”

Dung Ly nhấc chân muốn chạy ra ngoài, lại có người ngăn cản: “Dung Ly công tử, ngài còn chưa dùng điểm tâm.”

“Ta đi tìm minh chủ.” Dung Ly hơi gấp gáp.

“Minh chủ dặn ngài đứng lên, phải nhìn xem ngài dùng điểm tâm.” Tay người hầu ra hiệu: “Dung Ly công tử, mời đến bên này.”

Dung Ly: “...”

Vợ của lão tử thì sao!

Nhưng đây là người của vợ...

Dung Ly lúng túng theo người hầu đi dùng điểm tâm.

Đợi Dung Ly ăn xong, Minh Thù bên kia cũng sắp kết thúc, Lạc Yến chạy nhanh nên không bị bắt lại.

Những người còn lại thấy Lạc Yến chạy, mang theo đám giang hồ hào kiệt đó cũng nhanh chóng chạy nhanh.

Những người này vừa rút lui, môn chủ của Phi Hổ môn liền đích thân tìm tới cửa mời Minh Thù ra tay giúp đỡ.

Minh Thù không nể mặt và từ chối: “Muốn cứu thì các ngươi tự đi cứu đi, ta không đi.”

Môn chủ Phi Hổ môn: “Minh chủ...”

Minh Thù khẽ cười: “Cứu bọn họ ra để tiếp tục đánh ta à? Điên mới đi cứu bọn họ.”

Môn chủ Phi Hổ môn: “...”

Dường như nói có đạo lý.

Nhưng bây giờ chỉ có minh chủ mới có thể cứu được mọi người.

Đệ tử Phi Hổ môn vốn là không nhiều lắm, trên tay triều đình có nhiều người như vậy, bọn họ không phải là đối thủ của đám người triều đình đó.

Phi Hổ môn cuối cùng cũng bị ném ra khỏi phủ minh chủ.

Minh Thù không cứu người, môn chủ của Phi Hổ môn chỉ có thể liên hệ với người trên giang hồ chưa bị bắt, nhưng mà tin tức đã phát ra ngoài mới phát hiện người của triều đình hành động cùng nhau.

Trừ đám bị bắt ở bên này, nơi còn lại cũng đều trúng phải mai phục của triều đình, bị bắt toàn bộ.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 983: Minh Chủ Chỉ Giáo (28)

Dung Ly tìm được cơ hội chuồn khỏi phủ minh chủ, đi thẳng đến chỗ hệ thống xoay tròn.

Thân thủ hắn linh hoạt nhanh nhẹn, trong bóng đêm di chuyển nhanh như ma quỷ, yên lặng không một tiếng động.

Dung Ly từ trong bóng đêm đáng sợ kia nhảy vào một ngôi nhà, trong sân đã có người chờ sẵn: “Còn tưởng là ngươi không dám tìm ta cơ đấy.”

“Ngươi dám tới vì sao ta không dám.”

“Dựa dẫm nữ nhân?”

“... Ngươi không phục thì tìm một người đi!” Dung Ly tức giận: “Con chó độc thân ngàn năm.”

Khóe miệng Lạc Yến giật nhẹ, chó độc thân thì liên quan quái gì tới ngươi, hắn độc thân hắn kiêu ngạo!

Lạc Yến cắn răng: “Ngươi đúng là càng ngày càng không biết xấu hổ.”

Dung Ly "hừ" lạnh một tiếng, coi như Lạc Yến đang khen mình: “Ngươi và hắn muốn làm gì ta mặc kệ, nhưng nếu ngươi dám động đến nàng, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

Lạc Yến quay lại: “Ngươi biết nàng ta là ai không?”

Dung Ly im lặng.

Lạc Yến cười "ha hả", cánh môi khẽ nhếch lên, lời ra đến miệng chợt bị giọng nói của Dung Ly cắt ngang: “Ta mặc kệ nàng là ai, ta chỉ biết nàng là của ta, đời đời kiếp kiếp.”

Giọng nói lạnh lùng không chứa bất kỳ độ ấm nào di chuyển trong màn đêm.

Đó là một loại chiếm hữu cực kỳ mạnh mẽ.

Lúc này Dung Ly thoáng như đứng giữa các vì sao, ngạo nghễ ngàn phần.

Lạc Yến nghiêm mặt lại: “Kỳ Ngự, ngươi có biết mình đang làm gì không?”

“Không cần ngươi nhắc nhở.”

Trong sân chợt yên tĩnh.

“Muốn ta không động đến các ngươi cũng được.” Lạc Yến phá vỡ sự im lặng: “Giao Thiên Khải cho ta.”

Dung Ly cười nhạt: “Hắn bảo ngươi đến đòi?”

Lạc Yến phất tay: “Không còn cách nào, ta phải nghe lệnh làm việc nếu có thể ta cũng không muốn đến.”

Dung Ly giơ tay lên, ánh sáng màu vàng thoáng hiện ra, đồng tiền vàng hiện lên lơ lửng trong bàn tay hắn, chậm rãi xoay tròn.

Lạc Yến nheo mắt lại, đây là lần đầu tiên hắn tận mắt nhìn thấy Thiên Khải thực sự.

Trong mắt Lạc Yến toát ra hai luồng sáng.

Thực sự là… khiến người ta đố kỵ.

Dung Ly buông tay xuống, Thiên Khải vẫn nằm giữa không trung, hắn khoanh tay nhìn Lạc Yến: "Ngươi muốn thì tự mình đến lấy đi."

…

"Bánh Phù Dung Tô rất ngon, làm thêm một ít nữa." Minh Thù ghé lên bàn bếp, chỉ huy vua đầu bếp nửa đêm nửa hôm bị gọi dậy.

Vua đầu bếp ngáp lia lịa: "Minh chủ, không có đủ nguyên liệu nấu ăn."

"… Gạo nếp kìa."

Vua đầu bếp giật khóe miệng: "Làm đến sáng chắc minh chủ mới có thể ăn."

Vì sao làm đầu bếp lại khó đến thế.

Hơn nửa đêm còn phải dậy làm đồ ăn.

"Ta cũng không muốn hành hạ ngươi, nhưng Dung Ly chạy mất ta chỉ có thể ăn gì đó an ủi." Minh Thù không có sức lực nói: "Ngươi làm đại đi."

Vua đầu bếp: "…" Dung Ly chạy rồi thì liên quan gì đến việc nàng ăn cái gì?

Chạy rồi nàng không biết đi tóm về sao?

Tại sao lại phải đến hành hạ ta!

Minh Thù dựa lên bàn chờ đợi, trước mặt sáng trưng, nàng còn tưởng rằng vua đầu bếp thất thủ đốt nhà bếp đi, chưa kịp ngẩng đầu trên cổ đột nhiên nóng ran.

Minh Thù nhanh chóng ra ngoài xem.

Ánh sáng lóe lên phía chân trời đằng xa, phá tan màn đêm, mây đen tản ra, trong khoảnh khắc bầu trời sáng choang.

Minh Thù duỗi tay cầm đồng tiền vàng nóng bỏng.

Đảo lộn đêm ngày.

Rốt cuộc thứ mà Kỳ Ngự cho nàng là cái gì…

Ánh sáng nơi chân trời dần tắt đi, nhưng bầu trời không có bất kỳ sự thay đổi nào, trời xanh mây trắng, nắng như lửa đốt.

Một người đi tới cạnh Minh Thù, nàng nhìn lại lập tức sợ đến mức ngã từ trên ghế xuống, vịn bàn mới đứng vững.

“Ngươi…”

Vua đầu bếp nhìn thoáng qua bên ngoài, có chút khó hiểu đối với phản ứng của Minh Thù: “Tia sáng vừa rồi là thứ gì vậy? Sao đột nhiên trời lại sáng? Ta đang nằm mơ sao?”

Vua đầu bếp quay đầu nhìn Minh Thù, nhưng lại nhìn thấy trong mắt Minh Thù là một người râu ria lồm xồm.

“Bà nó chứ!”

Vua đầu bếp quát to một tiếng.

Tiếp theo là tiếng thét chói tai trong toàn bộ phủ minh chủ.

Không phải đảo lộn đêm ngày.

Là thời gian trôi qua trong nháy mắt, cụ thể trôi qua bao lâu thì không rõ lắm, nhưng tuyệt đối không dưới năm năm.

Năm năm…

Đó là khái niệm gì?

Mặc dù không biết thời gian này trôi qua theo khu vực hay là cả thế giới, nhưng nếu chỉ là khu vực thì cũng rất đáng sợ rồi.

Minh Thù soi gương, đã hoàn toàn trưởng thành rồi, là một mỹ nhân mảnh mai.

Toàn bộ phủ minh chủ rơi vào cuộc khủng hoảng quái dị.

Không chỉ phủ minh chủ mà tất cả người dân quanh đây đều rơi vào khủng hoảng.

Giống như là nằm mơ, vừa mở mắt liền phát hiện mình đã già…

Thời gian trôi qua được chứng minh tốt hơn trên người già và trẻ nhỏ, đứa trẻ tập tễnh học đi bỗng nhiên trở thành đứa trẻ năm, sáu tuổi. Người già tinh thần phấn chấn bỗng thấy tóc bạc đầy đầu.

“Minh chủ… việc này… chuyện gì thế này?” Bánh Bao lại không thay đổi mấy, có lẽ là tráng niên chân chính.

“Không biết.”

Trực giác nói cho nàng biết chuyện này và thứ trên cổ nàng có liên quan đến Dung Ly.

Minh Thù sờ sờ thứ trên cổ, đột nhiên cảm thấy thứ này có chút nặng hơn.

“Bảo mọi người đợi trong phủ, ta ra ngoài một chuyến.”

“Minh chủ!”

Tiếng gọi của Bánh Bao bị Minh Thù bỏ lại đằng sau.

Nàng chạy về hướng trước đó sinh ra tia sáng.

…

Dung Ly cầm Thiên Khải, từng tia sáng xuyên qua kẽ tay hắn, gương mặt trước đó còn lộ vẻ thiếu niên giờ đã là thanh niên nam tính mang theo chút tuấn tú.

Hắn liếc nhìn Lạc Yến quỳ một chân trên đất.

Lúc này Lạc Yến như một lão già sắp gần đất xa trời, đầu tóc bạc phơ, nếp nhăn trải rộng trên gương mặt.

Lạc Yến cười không lên tiếng, sau đó lại cười nhẹ, tiếp theo đó là cất tiếng cười to.

Mãi đến khi hắn sắp không thở nổi mới dừng lại.

“Thì ra ngươi đã nắm giữ cách sử dụng Thiên Khải.”

Tiếng Dung Ly nhàn nhạt: “Nhờ phúc của vợ.”

“Trời sinh trời diệt, hóa ra chính là ý này…” Lạc Yến mang theo ý cười chưa hết, nói: “Vậy thứ ngươi cho nàng chính là “sinh”?”

Dung Ly không đáp lời.

Hiển nhiên là thầm thừa nhận.

“Ngươi thật là hào phóng.”

Dung Ly tỏ ra đương nhiên: “Đối với vợ ta tất nhiên là vậy.”

“…” Chó độc thân rất để bụng.

“Khụ khụ khụ…” Lạc Yến ôm ngực, hơi thở có chút khó nhọc: “Thời gian sắp đến rồi, có điều… ngươi dùng Thiên Khải, e là thế giới này cũng không chống đỡ được bao lâu, vậy thì hẹn gặp lại.”

Lạc Yển rũ mắt xuống.

Một lát sau hắn bỗng nhiên ngẩng đầu.

Dung Ly nhíu mày: “Ngươi lại muốn làm gì?” Muốn chết còn không an phận.

“… Hình như đường hầm đã bị phong bế.”

“Cái gì?” Lần trước đường hầm mới phong bế một lần, lúc này chưa được bao lâu tại sao đã phong bế?

Dung Ly gọi hệ thống, nhưng hệ thống chỉ có phản ứng ban đầu, ngoại trừ trình tự cài đặt xong thì hỏi gì cũng không thể đạt được hồi âm.

Trước khi hắn tới vẫn nói chuyện với hệ thống…

“Bà nó chứ!” Lạc Yến giùng giằng đứng dậy, trực tiếp bạo phát thô tục: “Xong rồi, bà nó lần này ta bị truyền đến đâu cũng không biết, bà nó, Kỳ Ngự, ngươi mau chóng trở về tìm người cứu ta!”

Dung Ly nhíu mày: “Ngươi cũng không thể quay về sao ta về được?”

Lạc Yến: “…”

Hai người mắt lớn trừng mắt nhỏ.

“Đừng tưởng rằng ta không biết!” Lạc Yến đột nhiên nói: “Ngươi nhất định có thể trở về!”

“Cám ơn ngươi đề cao ta như vậy.” Kỳ Ngự tức giận.

“Ngươi bớt mượn việc công trả thù tư đi, ngươi không mang ta về được thì ta nguyền rủa ngươi ế cả đời!”

“Ha ha, ta có vợ rồi.”

“…” Bà nội ngươi!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 984: Minh Chủ Chỉ Giáo (Hết)

Trong hoang dã có một bóng người chạy nhanh về phía trước.

Bóng người kia thấp thoáng, sau đó cả người đều thụp xuống.

Minh Thù ôm lấy trái tim đang đập không bình thường, chân mày khẽ nhăn lại, nàng cảm thấy mình sắp sửa thoát khỏi cơ thể này rồi.

Giống hệt lần trước lúc rời đi.

Không phải vì thời gian trôi qua nhanh quá, cơ thể này cũng sắp toi rồi chứ?

[Xin... Xin chờ một chút... Có... Tôi... Nhìn... Xẹt xẹt xẹt...]

Âm thanh của Hài Hòa Hiệu bị gián đoạn, đây là lần đầu tiên Minh Thù gặp phải.

Dường như nó nói cái gì đó rất nhanh, nhưng Minh Thù không có cách nào nghe rõ.

“Đây không phải là Thanh La muội muội sao.”

Giọng nói của Khương Linh đột ngột vang lên.

Minh Thù ngẩng đầu nhìn lại, Khương Linh một thân áo trắng đứng cùng một chỗ với thiếu bảo chủ.

“Thanh La muội muội sao vậy?” Lại để cho nàng ta gặp nữ nhân này ở đây, có vẻ nàng bị thương, trời cao cũng giúp nàng ta báo thù.

Thân thể có chút không thể không chế được, Minh Thù chỉ có thể nhìn Khương Linh tiến lại.

Khương Linh quay lưng về phía thiếu bảo chủ, trên mặt nàng ta phơi bày hận ý và oán độc.

“Thanh La, ngươi cấu kết với Ma giáo, giết nhiều người như vậy, hôm nay ta phải báo thù cho những vong hồn đã chết này.”

Đầu Minh Thù kêu ong ong, giọng nói của Khương Linh vẫn không ngừng vang lên, nàng nghe mà phiền chết được.

Đoàng!

Đoàng đoàng!

Tay rút kiếm của Khương Linh cứng đờ.

Nàng ta không thể tin được nhìn về phía Minh Thù, cả người ngã xuống đất, kêu lên một trận thảm thiết.

Nòng súng đen thui nhắm thẳng đến thiếu bảo chủ, thiếu bảo chủ cũng ngã xuống theo.

Khương Linh bị một phát súng bắn trúng bả vai, hai phát còn lại bắn trúng đùi, đúng lúc khiến nàng ta không có cách nào ra tay.

“Ngươi… Sao ngươi lại…” Khương Linh xuyên sách đến, tất nhiên từng nhìn thấy súng, ở thế giới của vũ khí thô sơ, sao có thể có thứ như vậy.

Minh Thù khẽ nhếch miệng: “Chẳng những ta có súng, ta còn có bom cơ, ngươi muốn xem không?”

“Ngươi, không thể nào, tại sao có thể như vậy, không thể nào…” Khương Linh lắc đầu, không tin những gì nàng ta nhìn thấy.

Nàng ta cảm thấy bản thân mình xuyên sách tới là có ưu thế tuyệt đối.

Nhưng ưu thế này bây giờ lại bị mấy phát súng của Minh Thù đánh rớt.

Mắt Khương Linh đỏ ngầu, nhìn chằm chằm vào Minh Thù, tựa như muốn khoét một miếng thịt trên người nàng.

“Có gì là không thể, ngươi có thể vì sao ta không thể.” Minh Thù nói hơi chậm, nàng chống người đứng dậy: “Ngươi cũng không đặc biệt đến vậy, trong thế giới này, e là không chỉ có một mình ngươi như vậy.”

Khương Linh như bị sét đánh.

“Nhưng giống ta thì.” Khóe miệng Minh Thù cong lên một độ cong hoàn mỹ: “Chỉ có một.”

Bây giờ Minh Thù không nghe thấy Hài Hòa Hiệu, nhưng thấy Khương Linh như vậy có lẽ giá trị thù hận đã đầy rồi.

Không đầy thì nàng cũng hết cách, hiện giờ nàng muốn đi tìm tiểu yêu tinh kia.

Làm loạn với trẫm!

Gây chuyện rồi chứ gì!

…

Minh Thù cố gắng bước đi, lúc này nàng cảm thấy như cõng một ngọn núi đi đường, nhiều lần đều suýt mất khống chế bị tách ra khỏi thân thể này.

Minh Thù nhìn về phía trước, khẽ cắn môi, tiếp tục bước đi.

Đợi trẫm tìm được tiểu yêu tinh sẽ đánh gãy chân hắn.

Để hắn chạy loạn.

Phía trước có bóng dáng mơ hồ xuất hiện, Minh Thù dừng lại, lẳng lặng nhìn bên kia.

Sau khi nhìn rõ người đến, cơ thể Minh Thù mềm nhũn, trong khoảnh khắc ngã xuống thì Dung Ly liền đỡ được.

“Vợ.”

Minh Thù thở chầm chậm giống như người sắp chết, được Dung Ly ôm vào lòng.

“Vợ…” Đáy mắt Dung Ly tràn đầy hối hận.

Sau khi hắn ra ngoài mới phát hiện, phạm vi Thiên Khải bao trùm vô cùng rộng lớn, rõ ràng hắn đã khống chế phạm vi…

“Xin lỗi, đều là ta sai, nàng sao rồi?”

“Chắc là, sắp chết rồi!” Hơi thở của Minh Thù mỏng manh, giọng nói lại hết sức thản nhiên.

“Xin lỗi…” Khóe mắt Dung Ly nóng lên, nước mắt không kìm được chảy xuống.

“Lần sau đừng có chạy lung tung nữa.” Minh Thù nói: “Tìm ngươi mệt chết đi được.”

“Không đâu.” Dung Ly lắc đầu khóc nức nở: “Ta đi đâu cũng sẽ nói với nàng.”

Nước mắt nóng hổi rơi xuống mặt Minh Thù, đáy lòng nàng khẽ run lên: “Ta không thích ngươi khóc, đừng khóc.”

Khóe mắt Dung Ly chảy ào ạt không ngừng.

Minh Thù cười một cái.

Dung Ly cúi đầu, ngậm lấy đôi môi trắng bệch của Minh Thù, như vậy nàng sẽ không nhìn thấy nữa…

Một lúc lâu Dung Ly mới buông nàng ra.

Ánh mắt Minh Thù cũng bắt đầu mờ nhạt dần, nàng lấy ra thứ gì đó từ trong áo, hỏi từng chữ một: “Cái này… rốt cuộc là cái gì?”

“Thiên Khải, nó tên Thiên Khải.” Dung Ly nói.

“Thiên Khải…”

Dung Ly ôm nàng, nói với tốc độ cực nhanh: “Vợ, nàng hãy nghe ta nói, trước đây chúng ta từng sống với nhau rất nhiều lần, ta thích nàng. Nàng nhất định phải mang theo Thiên Khải, ta sẽ đến tìm nàng.”

Không biết có phải do nguyên nhân đường hầm bị đóng lại đã làm mất đi khả năng hạn chế của hắn hay không.

“Còn nữa, ta tên là Kỳ Ngự.”

…

Minh Thù mở mắt lần nữa đã ở phòng mây trắng.

Cô ở phòng mây trắng một chuyến chờ Hài Hòa Hiệu lên tiếng, nhưng một lúc lâu cũng không có động tĩnh gì của Hài Hòa Hiệu.

“Hài Hòa Hiệu?”

Không có tiếng đáp lời cô.

Minh Thù nhíu mày.

Thiên Khải…

“Là Thiên Khải đó sao?” Minh Thù hỏi thú nhỏ từ đáy lòng.

Thú nhỏ rầm rì một tiếng.

Thấy năng lực có vẻ hơi giống, nhưng còn kém xa, đồ dỏm!

“Đồ chơi này cũng có hàng dỏm?” Sao trẫm chưa từng nghe qua cách nói này nhỉ.

Thú nhỏ hừ hừ tức giận nói, năm đó vì tranh giành Thiên Khải, ngươi cũng không phải không biết, ngươi suýt nữa thì… Những người đó tranh giành năng lực của Thiên Khải mà làm ra một thứ hàng dỏm cũng không có gì là lạ.

Minh Thù âm trầm: “Có nghĩa là những thế giới này kỳ thực là tương thông với thế giới của chúng ta?”

Cắt.

Thú nhỏ cực kỳ khinh thường.

Minh Thù: “?”

Ngươi có ý gì vậy?

Ba ngàn thế giới lớn, ba ngàn thế giới nhỏ, trong ba ngàn thế giới nhỏ còn có thể tính sơ sơ hàng ngàn thế giới diễn sinh. Những thế giới diễn sinh cấp thấp ta không biết phải đánh giá thế nào, ngươi chơi đùa giết thời gian thì cũng thôi chứ đừng quá chăm chỉ.

Đặc biệt là con thú hai chân kia!

Đây là trọng điểm!

Minh Thù không để ý đến thú nhỏ đang lải nhải trong đầu mình, hai tay gối sau gáy nhìn trên không trắng xóa.

Tại sao lại liên quan đến Thiên Khải.

Là đã định sẵn từ trước hay là trùng hợp?

Thiên Khải…

Màn hình mây trắng thổi tới.

Họ tên: Minh Thù

Giá trị thù hận: 870000

…

Nhiệm vụ phụ: Chưa hoàn thành

“Ái chà, ta còn tưởng là ngươi mất tích cơ đấy.”

[Xin lỗi ký chủ, ta có chút chuyện ngoài ý muốn.] Hài Hòa Hiệu rất bình tĩnh, có điều nó cũng không muốn giải thích ngoài ý muốn là ý gì.

Tiếp theo đó cho dù Minh Thù hỏi gì Hài Hòa Hiệu cũng trả lời không lọt lấy một giọt nước.

Minh Thù không hỏi được tin tức gì có ích thì không hỏi nữa.

“Đến tiệm ăn!”

…

Sau khi Minh Thù rời đi, màn hình mây trắng lóe lên một cái, xuất hiện một trang truyền dữ liệu.

Bên dưới viết một hàng chữ nhỏ “Kết nối thành công, đang trong quá trình tiếp nhận số liệu.”

…

Cục quản lý thời gian không gian.

Đèn của toàn bộ cục quản lý thời gian không gian sáng sáng tối tối, tất cả mọi người rơi vào hỗn loạn.

Cục trưởng tóc vàng tối sầm mặt lại, mang theo hơi thở lạnh lùng toàn thân đi thẳng đến bộ kỹ thuật.

“Kỳ Ngự ra chưa?”

Bộ trưởng bộ kỹ thuật bận sứt đầu mẻ trán, cục trưởng tóc vàng đột nhiên xuất hiện sau lưng, hắn bị dọa đến giật mình.

“Cục trưởng… chưa… Cửu thiếu vẫn chưa ra.”

“Lạc Yến thì sao?”

“Cũng… chưa. Tất cả mọi người trong nhiệm vụ đều chưa thể ra… còn có hai người đã mất đi sinh mạng đặc thù.”

Cục trưởng tóc vàng nhíu mày: “Nguyên nhân!”

“Bị tấn công…” Bộ trưởng bộ kỹ thuật cực thấp giọng: “Lần trước đã bị tấn công, là lỗi của tôi đã không phát hiện kịp thời.”

Cục trưởng tóc vàng mặt không đổi sắc nhìn bộ trưởng bộ kỹ thuật.

Bộ trưởng bộ kỹ thuật toát mồ hôi lạnh đầm đìa.

Cục trưởng tóc vàng: “Ai làm?”

Bộ trưởng bộ kỹ thuật: “Tạm thời… chưa điều tra ra.”

Cục trưởng tóc vàng hít sâu một hơi: “Nghĩ cách đưa Kỳ Ngự và Lạc Yến trở về, triệu tập mọi người đến họp, ngay bây giờ.”

Không gian thứ hai mươi tám đã xong.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 985: Đại Thần Kiêm Chức (1)

#Kỷ Hòa một lời không hợp liền đại sát bốn phương.#

“Phong Thần, sao cậu còn vào chơi trò chơi, khi nào cậu đi?”

“Đi đâu?” Minh Thù mơ hồ nhìn người trước mặt, tạm thời… gọi là người đi! Nhìn có chút không chân thực, hơi giống nhân vật ảo.

“Còn có thể đi đâu, không phải cậu nói hôm nay muốn đến câu lạc bộ Cẩm Thiên để ký hợp đồng sao?” Chàng trai mặc áo giáp đứng đối diện càm ràm: “Phong Thần nên đi thi đấu chuyên nghiệp từ lâu rồi, kỹ thuật của cậu như vậy, ở đây chính là nhân tài không có đất dụng võ.”

Minh Thù quay đầu quan sát bốn phía, một lát sau liền hiểu rõ hoàn cảnh bây giờ của cô theo như lời nói của chàng trai.

Game holographic (1).

Hỏi như vậy xem ra…

Trẫm phải rời khỏi trò chơi như thế nào?

“Phong Thần, cậu làm gì vậy?”

Minh Thù đang giơ tay chỉ loạn một lúc, người khác không nhìn thấy màn hình của cô, chỉ có thể nhìn thấy động tác của cô, cho nên cử động hiện giờ của Minh Thù có thể nói là quá quái dị.

Minh Thù cũng không thể nói, cô đang tìm cách đăng xuất!

Nghe cách xưng hô của hắn, thân thể này cũng phải là cao thủ, ngay cả cách đăng xuất cũng không biết, sợ là sắp tiêu đời rồi.

“Có việc, thoát trước.” Minh Thù tìm được cách đăng xuất.

“Này…” Dường như chàng trai còn muốn nói gì nữa, nhưng Minh Thù đã không nghe thấy.

Minh Thù thoát ra khỏi trò chơi, lúc này cô ngồi trên ghế, trên đầu đội mũ trò chơi (2).

Căn phòng này không lớn lắm lại dọn dẹp hết sức ngăn nắp sạch sẽ, hai cái giường hai bên.

Lúc này cô đang ngồi giường bên trái đọc sách, giường bên phải và bàn học dán tranh ảnh khắp nơi, vừa nhìn chính là người đam mê anime.

Minh Thù liếc mắt nhìn vào bức tranh cách điệu bên trái, khẽ thở phào, cái cô cần không phải là người đam mê anime.

Trong phòng không có ai khác, có lẽ là người mê anime không ở đây.

Minh Thù lập tức bắt đầu tiếp thu ký ức.

Không gian này nữ chính giả tên là Đào Tư, cô ta đến từ tương lai chiếm giữ thân thể của người tên Đào Tư.

Trong tương lai, nữ chính giả sống vô cùng không được như ý, hơn nữa mỗi ngày đều có thể nhìn thấy tin tức nam nữ chính yêu nhau ra sao.

Sau khi xuyên thời gian về, nữ chính giả đã hướng chủ ý lên người nam chính.

Nữ chính có thể sở hữu nam chính hoàn hảo như vậy, hiện giờ cô ta đã biết mấy năm tới sẽ diễn biến ra sao, vì sao cô ta không thể cướp đi người đàn ông kia?

Bối cảnh lấy game holographic làm chủ, lúc này toàn bộ trò chơi này mới vừa phổ biến, nhưng một số trò trong holographic vẫn chưa được ra mắt.

Chơi thử không chết, thao tác bất tiện chính là vấn đề quan trọng nhất.

Mãi đến khi tung ra game holographic Vấn Linh thì giai đoạn thử nghiệm mới nhận được bùng nổ bình luận tốt trong giới trò chơi.

Một lần thử nghiệm hét giá trên trời.

Trong tương lai, Vấn Linh cũng không bị đào thải, hơn nữa còn chiếm được vị trí mà game holographic đang nắm giữ.

Mà nữ chính giả biết nam nữ chính quen biết nhau ở trò chơi này, trở thành đôi tình nhân đẹp nhất được người người ngưỡng mộ.

Có điều nữ chính giả không vượt qua được thử nghiệm, nhưng cô ta vẫn tiến vào trò chơi, các kiểu tình cờ gặp nam chính sau khi cô ta kiên trì mà vô tình gặp được thì đã luyện được kỹ thuật phụ trợ trong tương lai, thành công tiến vào chiến đội HS của nam chính.

Trở thành cô gái duy nhất trong chiến đội của bọn họ, nhanh chóng nổi danh trong giới trò chơi.

Cũng thành công trong việc chiếm giữ một vị trí trong lòng nam chính.

Nguyên chủ Kỷ Hòa.

Trong số người chơi của vòng thử nghiệm của Vấn Linh, Kỷ Hòa là một đại thần đứng đầu trong tất cả các trò chơi bàn phím lớn.

Có điều vì nhân vật mà Kỷ Hòa chơi có lúc là nam có lúc lại là nữ, cô lại chưa bao giờ trò chuyện bằng video, khiến người ta không biết rõ giới tính.

Cho nên giới tính của Kỷ Hòa vẫn là một ẩn số.

Game holographic nổi lên, Kỷ Hòa từng chơi thử một trò, vì vòng thử nghiệm không chết thao tác bất tiện nên đã bỏ giữa chừng.

Sau khi Vấn Linh được tung ra, nữ chính đề xuất cho cô, vì vậy cô cũng đăng ký một suất thử nghiệm.

Trước kia Kỷ Hòa là sư phụ của nữ chính, cho nên nữ chính một mực gọi cô là sư phụ.

Nhưng sau khi nữ chính đề xuất, vì trong nhà có việc nên vẫn chưa chơi được, vì vậy khi nữ chính trở lại Vấn Linh đã hot đến mức loạn lên.

Kỷ Hòa đối với đồ đệ nữ chính không tệ, ở trong trò chơi nữ chính gặp khó khăn gì thì vẫn luôn che chở cho cô ấy.

Vốn dĩ nữ chính đến muộn lâu như vậy, nữ chính giả đã có một vị trí ổn định trong chiến đội của nam chính, nhưng sau khi nữ chính giả gặp nữ chính trong trò chơi, thấy nam chính nói chuyện với nữ chính mấy câu thì trong lòng liền cảm thấy có nguy cơ.

Cô ta biết trong tương lai hai người này tỏa sáng cỡ nào, ăn ý cỡ nào.

Cho nên cô ta tuyệt đối không thể để cho bọn họ tiếp xúc nhiều.

Kỷ Hòa chơi dưới giới tính nam, nữ chính giả liền nói với nam chính rằng nữ chính và cô không trong sáng, bình thường vẫn thấy nữ chính ở cùng với cô.

Còn đăng lên diễn đàn, khiến cho toàn bộ người của hệ thống đều biết.

Nữ chính giả không ngừng đặt điều cho Kỷ Hòa và nữ chính, Kỷ Hòa thay nữ chính làm sáng tỏ mọi chuyện lại bị người ta nói thành giấu đầu hở đuôi.

Đúng vào thời gian đó có người mời Kỷ Hòa gia nhập vào câu lạc bộ, thành tuyển thủ chuyên nghiệp.

Kỷ Hòa suy nghĩ một thời gian, chuẩn bị ký hợp đồng bỗng nhiên được thông báo không ký nữa.

Kỷ Hòa cảm giác mình bị người ta đùa giỡn, chuẩn bị đòi một lời giải thích thì lại bất ngờ biết được là nữ chính giả phá đám.

Kỷ Hòa chuyển sang ký vào một câu lạc bộ khác.

Từ đó về sau liền đối đầu với nữ chính giả, bước vào con đường boss phản diện.

Nhưng kết quả lại là Kỷ Hòa mất danh tiếng, trở thành đối tượng bị người người ghét bỏ.

[Nguyện vọng của nguyên chủ là trở thành tồn tại cuối cùng trong giới game thủ.]

Minh Thù đến hơi muộn, đã có người mời cô gia nhập câu lạc bộ, hôm nay chính là ngày Kỷ Hòa chuẩn bị đi ký hợp đồng…

Chuyện chàng trai vừa rồi nói chính là chuyện này.

Minh Thù vò đầu.

Trò chơi hủy hoại thanh xuân!

Chơi trò chơi chi bằng ăn đồ ăn vặt!

Ngoài cửa truyền đến tiếng mở khóa, Minh Thù quay đầu nhìn lại, một cô bé ăn mặc kiểu Lolita mang theo một túi lớn đồ ăn vặt bước vào.

“Ấy, Kỷ Hòa bảo bối vẫn chưa đi sao.” Cô bé có gương mặt dễ thương, trên đầu là nơ con bướm màu trắng có vẻ tuổi tác còn rất nhỏ.

Minh Kỷ Hòa bảo bối nhìn chằm chằm đồ ăn vặt trong tay cô bé.

“Ừm…”

“Bên ngoài nóng chết rồi.” Cô bé đóng cửa lại tiến đến, lấy ra một hộp kem trong túi đồ ăn: “Này, chị ăn đi, vị hương thảo chị thích nhất đấy.”

“Người tốt.”

Cô bé thấy Minh Thù vẫn nhìn chằm chằm đồ ăn vặt của mình, lại lấy mấy món nữa cho cô.

Minh Thù tặng lại cô bé một nụ cười ngọt ngào.

Người tốt cả đời bình an.

“Phụt, hôm nay chị sao vậy.” Cô bé phụt một tiếng cười lớn: “Có phải là sắp đến Cẩm Thiên ký hợp đồng nên sướng phát điên không? Không nên đâu… Kỷ Hòa bảo bối, chị là đại thần trải qua mưa to gió lớn rồi đấy.”

Phía sau chính là cô bé lẩm bẩm.

Minh Thù ăn kem, nhồm nhoàm lên tiếng.

Cô bé tên là Vân Ngư là bạn cùng phòng của nguyên chủ.

Hiện giờ nguyên chủ đang là nghiên cứu sinh, cho nên trường học sắp xếp ở tại ký túc xá của nghiên cứu sinh.

Vân Ngư nhìn thời gian một chút: “Cũng sắp mười giờ rồi, Kỷ Hòa bảo bối gấp lắm đúng không? Hay là em đưa chị đi?”

Minh Thù: “…”

Quên nói, bạn cùng phòng của cô là một người giàu có.

“Không cần đâu.” Minh Thù từ chối, dù sao có đi cũng sẽ bị từ chối cho nên đến muộn hay không cũng không ảnh hưởng gì.

Ăn trước cái đã!

***

(1) Holographic: Kỹ thuật Holographic là một kỹ thuật độc đáo cho phép ánh sáng tán xạ từ một vật thể được ghi lại và sau đó tái tạo lại hình ảnh 3 chiều trong 1 chùm tia laser. Nhờ đó, hình ảnh của vật thể sẽ được nhìn thấy ngay cả khi nó không còn hiện diện tại vị trí đó nữa. Có thể gọi game holographic là game toàn ảnh.

(2) Mũ trò chơi: Mũ này đội vào để người chơi nhập vai vào game.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 986: Đại Thần Kiêm Chức (2)

Minh Thù từ ký túc xá đi ra, lại nhận được điện thoại của giáo viên hướng dẫn, bảo cô qua đó một chuyến.

Nghề chính của Kỷ Hòa là học thạc sĩ, nghề phụ mới là chơi trò chơi.

“Giáo sư, thầy tìm em?”

“Vào đây vào đây.” Giáo sư là một ông già hói đầu, bóng loáng như bóng đèn.

Ông già hói đầu giao cho Minh Thù một tệp tài liệu: “Đây là tài liệu dự án Vân Hành, mấy ngày nữa em đi báo cáo!”

Dự án Vân Hành?

Minh Thù lục lọi trí nhớ một chút, cũng là liên kết với công nghệ ba chiều hiện giờ, dự án này do chính phủ thành lập, nghe nói sau này phải vận dụng đến quân sự.

Nhưng…

Hình như nguyên chủ đã từ chối mà?

“Em…”

“Kỷ Hòa à.” Ông già đầu hói gào lên cắt lời cô: “Với năng lực của em, cho dù dự án này có thành công hay không thì tiền đồ sau này của em cũng không cần lo lắng.”

Trẫm đến để kéo giá trị thù hận, không phải đảm đương học thạc sĩ!

“Dù sao tôi vất vả lắm mới đưa em vào được, nếu em không đi, tôi sẽ nhảy xuống từ chỗ này.” Ông già đầu hói đột nhiên đứng lên, bám vào cửa sổ trèo lên phía trên.

“…” Đây là việc mà một giáo viên hướng dẫn như thầy có thể làm sao?

“Em có đồng ý hay không, không đồng ý là tôi nhảy đấy.”

“…” Minh Thù giật nhẹ khóe miệng: “Em đi em đi, còn nữa, đây là lầu một.”

Ông già đầu hói chí khí hùng hồn: “Lầu một thì làm sao, một lão già như tôi thì lầu một cũng có thể xảy ra chuyện.”

Minh Thù: “…”

“Đi thôi đi thôi, nhớ đến đó báo cáo.” Ông già đầu hói phất tay đuổi người.

Hạt giống tốt như vậy, sao có thể để mai một.

Đứa trẻ này cái gì cũng tốt, chỉ là có chút… không ôm chí lớn.

Còn nhớ trước đây ông trò chuyện với cô, hỏi sau này cô sẽ làm gì, cô lại nói là muốn chơi trò chơi!

Mê muội mất cả ý chí!

…

Minh Thù rời khỏi chỗ giáo viên hướng dẫn, mở túi tài liệu ra liếc nhìn, là tài liệu của cô và một tấm thẻ thông hành, cùng với địa chỉ báo cáo.

Minh Thù "hừ" một tiếng cất đi mấy thứ này.

Minh Thù ra khỏi trường học, đang mua đồ ăn vặt, sau đó lại mở di động đặt một chiếc xe.

Bây giờ taxi đã thông minh hóa, không cần tài xế lái xe, trả tiền qua di động rồi lên xe, tự mình nhập địa điểm muốn đi.

Minh Thù đặt tuyến đường xong, bắt đầu ngắm cảnh ăn đồ ăn vặt.

Thế giới này tuy không phải đều là tự động hóa, nhưng đại bộ phận đều đã tự động hóa, phục vụ con người một cách thuận tiện, dễ dàng hơn.

Nhưng cũng phải đối mặt với nhiều vấn đề…

Rất nhiều người vì vậy mà thất nghiệp.

Cho nên những đoàn người thất nghiệp này thường tụ tập biểu tình phổ cập tự động thông minh.

Đặc biệt là những công ty khoa học kỹ thuật kia, động một chút là có người âm thầm phản đối.

“Đinh, đã đến nơi, xin quý khách nhớ lấy đồ đạc cá nhân xuống xe từ cửa bên phải, hoan nghênh sử dụng lần nữa.”

Xe từ từ dừng lại, Minh Thù đẩy cửa xe ra bước xuống.

Nóng nực và tiếng ồn ào đập vào mặt.

Trước tòa cao ốc tụ tập một đám người biểu tình, dường như xảy ra xung đột, đã bắt đầu ra tay.

Minh Thù nhìn tòa nhà bên cạnh cao ốc, cất bước đi về phía đó.

Câu lạc bộ NS.

Minh Thù nhìn biển báo và lên lầu theo hướng dẫn.

“Xin chào.” Lễ tân ở đại sảnh đẩy cửa câu lạc bộ ra, chớp mắt, nụ cười ngọt ngào nói xin chào.

Minh Thù đi đến trước sảnh: “Chiến đội chuyên nghiệp của các cô đang tuyển người?”

Cô lễ tân gật đầu: “Đúng vậy, bây giờ chúng tôi tuyển chiến thần và cao thủ phản kích, xin hỏi cô am hiểu về?”

Minh Thù khẽ nhíu mày: “Vấn Linh.”

Cô lễ tân sửng sốt một chút: “Thật xin lỗi… Câu lạc bộ chúng tôi tạm thời không xây dựng chiến đội cho Vấn Linh.”

“Tôi có thể gặp người phụ trách của các cô một chút không?”

Cô lễ tân suy nghĩ một chút: “Cô chờ một chút.”

Người phụ trách nhanh chóng đi ra từ bên trong, cô lễ tân đã nói sơ qua điện thoại, người phụ trách kia khá lịch sự mời Minh Thù vào bên trong để thảo luận.

“Xin hỏi họ của tiểu thư?”

“Kỷ.”

“Kỷ tiểu thư, mời ngồi, tôi họ Vương.” Vương Hà Dương khách sáo với Minh Thù.

Lúc này mới nói: “Kỷ tiểu thư muốn gia nhập chiến đội Vấn Linh? Nói thật, mặc dù câu lạc bộ của chúng tôi có suy nghĩ đến khía cạnh này, nhưng phương án cụ thể thì chưa có, hơn nữa Vấn

Linh là game holographic, cũng không dễ tìm tuyển thủ như vậy.”

Minh Thù khéo léo uống trà, nghe Vương Hà Dương lẩm nhẩm một mình.

Mãi đến khi hắn nói xong, Minh Thù mới mỉm cười: “Tôi tìm giúp anh, anh chỉ cần cho tôi đầy đủ quyền hạn là được.”

Giọng điệu rất nhẹ nhàng, cứ như là ra ngoài phố mua mấy người máy về vậy.

Vương Hà Dương nheo mắt lại: “Xin hỏi Kỷ tiểu thư, ID trong game của cô là gì?”

“Phong Hòa Tận Khởi.”

Vương Hà Dương hơi sửng sốt: “Hóa ra là Phong Thần, không ngờ lại là một cô gái…”

Cho dù bọn họ không biết đến đại thần hiện đang đứng đầu trong giới trò chơi thì cũng phải nghe nói đến.

Cái tên Phong Hòa Tận Khởi này…

Đều rất nổi tiếng trong các loại trò chơi nổi tiếng hiện nay.

“Kỷ tiểu thư nắm chắc như vậy sao?” Vương Hà Dương hỏi: “Chiến đội Vấn Linh hiện giờ cũng chỉ có ba đội nổi tiếng, chưa hình thành quy mô.”

Rất nhiều người cũng không xuất thân từ trò chơi bàn phím chuyển đến holographic, cho nên chiến đội thi đấu của game holographic vô cùng hiếm trên thị trường.

Câu lạc bộ rất muốn nhưng tuyển người rất khó, hiện nay người nổi tiếng trong Vấn Linh đều đã có câu lạc bộ.

Minh Thù đặt ly trà xuống, khẽ nghiêng đầu: “Vàng biết chờ kẻ đến sau tới nhặt sao?”

Vương Hà Dương tim đập thình thịch.

“Nếu sớm muộn gì cũng phải xây dựng thì sớm một chút hay muộn một chút có gì khác nhau? Huống chi còn có tôi dẫn đường cho anh, anh sợ gì chứ.”

“…”

Vương Hà Dương suy nghĩ một lúc lâu: “Kỷ tiểu thư, cô thực sự có thể tìm được người?”

“Anh muốn xem ngay không?”

“Có tiện… không?”

Minh Thù gật đầu, lôi di động ra mở một wechat.

So với những nhóm wechat hơn trăm người thì nhóm này ít hơn, chỉ có hơn ba mươi người.

Những người này đều là đại thần tàn phá bảng xếp hạng các trò chơi lớn, thuộc kiểu… đại thần ghé thăm bên ngoài giới game thủ.

Những người này đều là nguyên chủ chơi trò chơi lâu ngày quen biết nhau, cho dù câu lạc bộ cũng chưa chắc có thể đào đâu ra được nhiều đại thần như vậy.

Quan hệ giữa nguyên chủ và bọn họ không tệ, có điều trong kịch bản nguyên chủ vốn dĩ không tìm bọn họ hợp thành chiến đội.

Có lẽ là sợ làm phiền bọn họ, giao tình của bọn họ bị giới hạn trong trò chơi, chuyện của bản thân cô không thể phiền đến người khác.

Nhưng Minh Thù thì khác.

Cô mặc kệ.

Phong Hỏa Tận Khởi: Vấn Linh thành lập chiến đội, ai có hứng thú?

Phi Thiên: Ái chà, Phong Thần, đã lâu không gặp.

Tiểu Khả Ái: Phong Thần Phong Thần, nhìn thấy người hâm mộ nam của anh chưa?

Nhật Nguyệt Trọng Quang: Vấn Linh? Phong Thần, anh muốn chơi chuyên nghiệp rồi?

Thanh Thu Chủng: Có phải Phong Thần sắp tốt nghiệp rồi không?

Kim Dạ Nguyệt: Thanh Thu, cậu có phải kẻ ngốc không vậy? Phong Thần từng nói hắn học thạc sĩ mà?

Thanh Thu Chủng: Khụ khụ khụ… Cái này không phải là bận quá nên quên sao? Có điều chiến đội nhiều quy tắc, tôi không muốn đi lắm… Nhưng Phong Thần mời thì lại khó từ chối.

Hoàng Hạc Tây Quy: Đúng là câu lạc bộ nhiều quy tắc, rất phiền.

Bên dưới là một đám người hùa theo, câu lạc bộ gì đó thật có chút phiền phức, quản đông quản tây.

Minh Thù ngẩng đầu nhìn Vương Hà Dương: “Câu lạc bộ của các anh nhiều quy tắc không?”

“Không… Không tính là quá nhiều...” So với câu lạc bộ khác, quy tắc của bọn họ chắc là ít hơn.

“Nếu đám người kia chỉ muốn đảm bảo thi đấu sẽ thắng, bình thường bọn họ làm gì các anh có thể không hỏi tới, không quản sao?”

“Cái này…”

“Tài trợ vào đội.”

Vương Hà Dương: “…”

Làm người chơi giàu có!

Vương Hà Dương nói muốn ra ngoài gọi điện thoại, sau khỉ trở về liền đồng ý đề nghị của Minh Thù nhưng phía hợp đồng sẽ có thay đổi.

Minh Thù nói lại một lần với người bên trong, đặc biệt nhấn mạnh tài trợ vào đội.

Kẻ giàu có bày tỏ không thành vấn đề.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 987: Đại Thần Kiêm Chức (3)

Kim Dạ Nguyệt: Tôi mặc kệ đấy, đi thôi.

Hoàng Hạc Tây Quy: Được.

Thanh Thu Chủng: Phong Thần mời thì phải đi chứ!

Nhật Nguyệt Trọng Quang: Vậy tôi cũng đi.

Giang Lưu: Phong Thần Phong Thần, câu lạc bộ nào vậy?

Phong Hòa Tận Khởi: NS.

Thanh Thu Chủng: Tôi vẫn tò mò rốt cuộc tên của câu lạc bộ này có ý nghĩa gì, Phong Thần anh mau hỏi thử.

Câu lạc bộ NS cũng được xem là có tiếng trong giới.

Nhưng hai chữ viết tắt này là gì thì vẫn không có giải đáp chính thức.

Khóe miệng Minh Thù giật nhẹ, hỏi Vương Hà Dương: “Tên viết tắt của câu lạc bộ các anh có ý nghĩa gì?”

Vương Hà Dương có chút khó hiểu nhưng vẫn trả lời: “Viết tắt của nam thần (*).”

Minh Thù: “...”

Các đại thần yêu ma quỷ quái: “...”

Còn tưởng là viết tắt của từ gì cao thâm lắm, cảm phiền anh viết tắt tiếng Trung đi… còn nam thần?

Có biết xấu hổ không vậy?

Minh Thù bảo Vương Hà Dương chuẩn bị mũ trò chơi, bọn họ đăng nhập để cho Vương Hà Dương xem thực lực một chút.

Trò chơi Vấn Linh nổi tiếng như vậy, cho dù câu lạc bộ không xây dựng chiến đội nhưng mũ thì vẫn phải có.

Lúc này chưa phát triển đến trình độ mũ gắn số, mũ trò chơi bây giờ giống như một công cụ đăng nhập, chỉ cần nhập dãy số liên kết của mình là có thể đăng nhập.

Minh Thù đăng nhập trò chơi, vẫn còn ở chỗ đăng xuất, không thấy tăm hơi chàng trai lần trước đâu cả.

Cách chơi Vấn Linh là kỹ năng cạnh tranh được thêm vào kịch bản, tập trung đến người chơi bình thường và người chơi.

Kịch bản dùng để thăng cấp trang bị, kỹ năng cạnh tranh lại chia làm thi đấu đơn, thi đấu theo đội, thi đấu theo đoàn đội.

Đội và đoàn đội khác biệt ở số người, đoàn đội cần đến một trăm người mới có thể mở, thi đấu chuyên nghiệp đều là đấu theo đội.

Minh Thù kéo danh sách bạn bè ra thêm Vương Hà Dương vào.

Vương Hà Dương được thêm vào, nhìn thấy tên trên đỉnh đầu Minh Thù mới yên tâm.

Trước đó cô nói cô là Phong Hòa Tận Khởi, từ đáy lòng nhất định là có chút khó tin.

Nhưng một cô gái…

Sao lại muốn chơi dưới cái tên con trai?

Vương Hà Dương nhịn sự nghi ngờ xuống hỏi: “Bạn của cô đâu?”

“Chờ một chút.”

Người đầu tiên đến là Thanh Thu Chủng, gắn một cái tên cổ quái.

Vương Hà Dương đen mặt lại: “Người chơi mới?”

“Ài, không làm xong nhiệm vụ cho người chơi mới thì không được đi nên đã chậm trễ một chút, ha ha.” Giọng nói Thanh Thu Chủng rất nhẹ nhàng khoan khoái, sáng sủa soái khí là một anh chàng đẹp trai.

Vương Hà Dương: “…”

Tiếp theo là Kim Dạ Nguyệt và Hoàng Hạc Tây Quy.

Kim Dạ Nguyệt nhìn có vẻ rất ôn hòa, Hoàng Hạc Tây Quy thì lạnh lùng hơn một chút, mang theo chút cao ngạo của tổng tài bá đạo, hắn chính là nhà tài trợ.

Tuy tên của hai người này đã bị ẩn, nhưng vẫn khiến cho Vương Hà Dương thoáng yên tâm.

Giang Lưu theo sát phía sau, nhìn qua giống như một người chưa thành niên… Giang Lưu cũng là một cái tên mới.

Vương Hà Dương có chút đau dạ dày.

Người cuối cùng là Nhật Nguyệt Trọng Quang.

Minh Thù đã cùng bọn họ đánh xong một vòng, Nhật Nguyệt Trọng Quang mới thong dong đến muộn.

“Thật ngại quá, tôi vừa mới đi mua mũ trò chơi, chậm trễ một lúc.” Nhật Nguyệt Trọng Quang là một cô gái, nói chuyện vô cùng ngọt, giống như là giọng của một phát thanh viên, cái tên lại vô cùng nữ tính.

“Mẹ ơi, Trọng Quang, cậu chuyển giới rồi à!” Thanh Thu Chủng nhảy dựng lên.

"Đây là tên của em họ tôi, tôi mượn xài một chút." Nhật Nguyệt Trọng Quang nói: “Đặt tên với điền thông tin tốn thời gian, sợ mọi người chờ lâu Phong Thần lại tìm người khác.”

Người chơi mới tạo lựa chọn giọng gì thì sau này sẽ là giọng nói đó, cho nên giọng của Nhật Nguyệt Trọng Quang là giọng của em họ hắn.

“Làm tôi sợ muốn chết.” Thanh Thu Chủng vỗ vỗ ngực.

Vương Hà Dương bắt đầu đau đầu.

Bà nội nó, một đám người gì thế này?

“Tôi dẫn hắn qua trước một ván, làm quen chút.” Minh Thù nói với Vương Hà Dương.

Vương Hà Dương cười gượng.

Vấn Linh chính là hay ở chỗ này, cho dù người chơi ở cấp bao nhiêu, chỉ cần người chơi dám thăng cấp thì đều có thể tham gia thi đấu.

Mấy người này ngoài Giang Lưu thực sự chưa từng chơi thì Thanh Thu Chủng và những người còn lại đều đã chơi rồi.

Thanh Thu Chủng không muốn dùng quý danh cho nên mới mở một biệt hiệu.

Cho nên người cần thích ứng là Giang Lưu.

Minh Thù mở một bản đồ đơn giản, bản đồ này đều là các đội đấu ngẫu nhiên, đẳng cấp đối thủ của bọn họ không cao không thấp, người đối diện có vẻ là một kẻ ngu ngốc.

Cuộc thi đấu, tất cả mọi người đều chọn đồng đội không chênh lệch đẳng cấp lắm, loại này… thực sự là ít thấy.

Nhưng khi bọn họ nhìn rõ người dẫn đầu đội thì lập tức như chim vỡ tổ.

“Người dẫn đội là Phong Hòa Tận Khởi!”

“Bà nội nó! Phong Thần!”

“Phong Thần mang biệt hiệu ư?”

“Phong Thần Phong Thần, ta là người hâm mộ của ngươi! Nhìn ta đi!”

Minh Thù nhìn về phía người đối diện, mỉm cười.

Có điều nhân vật bây giờ của cô là nam, cười lên ngoài đẹp trai ra thì vẫn là đẹp trai: “Ai rút?”

Sau khi hai bên tiến vào bản đồ trong Vấn Linh, sẽ có một phân đoạn rút thăm, từ đó định ra địa bàn trên bản đồ.

Bản đồ có lợi với mình hay không thì phải xem vận may của bản thân.

“Phong Thần, mời ngươi.” Người đối diện run run nói, bọn họ vậy mà lại gặp Phong Thần, livestream! Phải livestream!

Cho dù bị ngược đãi bọn họ cũng phải livestream!

Minh Thù cũng không cần khách khí rút trước, bản đồ nhanh chóng cập nhật, dùng màu sắc khác nhau để đánh dấu bản đồ của mình.

Loại đẳng cấp không cần mở bản đồ giống như thi đấu chuyên nghiệp phải cần tự mình đi mở bản đồ, những nơi đi qua bản đồ mới hiện ra.

Đối phương livestream vì đánh với Phong Hòa Tận Khởi nổi danh, nên livestream nhanh chóng thu hút một đám người hâm mộ của Phong Thần.

[Phong Thần của ta!]

[Phong Thần, ta tới rồi, bắn tim bắn tim.]

[Trên diễn đàn nói có thật không vậy? Phong Thần thực sự qua lại với cái người tên Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu kia sao?]

[Ta không tin, Phong Thần sẽ không làm như vậy!]

[Ta cũng nhìn thấy Phong Thần và Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu kia hay ở chung một chỗ.]

Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu chính là nữ chính, trên diễn đàn đồn thổi cô và Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu qua lại với nhau.

Dù sao hiện giờ ầm ĩ lên mọi người cũng đều biết, lúc này Minh Thù bị người ta nhìn thấy đó không phải là một cảm giác dễ chịu gì.

[A… Vừa rồi không phải Phong Thần đã bỏ lỡ sao?]

[Sao có thể, nhất định là kế hoạch của Phong Thần.]

Người chơi đối diện vừa nhìn thấy đạn mạc thì lập tức căng thẳng.

Minh Thù vừa mới bỏ lỡ: “…” Cô chỉ là chưa quen lắm mới thực sự bỏ lỡ thôi.

Kim Dạ Nguyệt: “Tôi và Trọng Quang vòng qua từ phía sau, chặn đường lui của bọn họ, Tây Quy chặn phía trước, Giang Lưu hỗ trợ, coi chừng máu của Tây Quy. Thanh Thu, cậu và Phong Thần hai bên trái phải.”

Kim Dạ Nguyệt nhào qua kênh đội, nói nhanh một tiếng.

Không có chiến lược cặn kẽ gì, chỉ ào ào mấy câu như vậy.

Những người còn lại cũng tiếp thu rất nhanh, ai nấy đều di chuyển về vị trí của mình, cũng nhanh chóng triển khai tấn công.

[Bọn họ tản ra rồi…]

[Người đối diện tụ tập lại một chỗ, bọn họ tản ra làm gì? Không đánh chính diện?]

[Bà nó! Bao vây đi!]

Livestream trận đấu trò chơi Vấn Linh, tất cả người chơi đều có thể nhìn thấy.

Vương Hà Dương cũng nhìn thấy hình ảnh trực tiếp, hắn tập trung quan sát mấy người còn lại.

Ngoại trừ Giang Lưu có chút chưa quen tay, mấy lần đều bỏ lỡ ra thì mấy người còn lại đều có thể nói là vô cùng lợi hại.

Nhưng…

Đám người kia, trừ một người hỗ trợ trị liệu là Giang Lưu thì những người còn lại đều, bà nó... là loại một khi khiêng đao có thể làm đến mức trời đất chao đảo.

Một chiến đội, sao có thể toàn là đầu ra.

Đùa hắn sao!

***

(*) Nam thần: Phiên âm tiếng Trung là nan shen, viết tắt NS.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 988: Đại Thần Kiêm Chức (4)

Minh Thù thắng là không thể nghi ngờ, thời gian cũng không dài, đối phương còn chưa kịp qua bản đồ thì đã bị bao vây tiêu diệt.

Phương thức thắng có hai loại.

Loại thứ nhất, diệt toàn bộ đội chơi đối diện.

Loại thứ hai, cướp được lá cờ đỏ của bản đồ đội đối diện.

Cờ đỏ ở vị trí nào cũng không phải là cố định, một bản đồ có thể có ba đến sáu địa điểm cắm cờ đỏ, việc này được nghiên cứu dựa trên cách hiểu bản đồ của người chơi, cùng với suy đoán và năng lực quan sát.

Rời khỏi trận đấu, Minh Thù nhìn về phía Vương Hà Dương: “Thế nào?”

“Người anh em này…” Vương Hà Dương nhìn về phía Giang Lưu.

Giang Lưu lập tức nói: “Chơi lần đầu có chút chưa quen tay, luyện tập nhiều một chút là được.”

Vương Hà Dương bị câu “chơi lần đầu” đả kích.

Chơi lần đầu mà chỉ sai sót có mấy lần.

Vương Hà Dương nghĩ cho dù xây dựng chiến đội thì cũng không phải lập tức có thể đi thi đấu.

“Cậu ta thành niên chưa?”

“Mới thành niên tháng trước.” Thanh Thu Chủng trả lời thay cho Giang Lưu.

Giang Lưu liếc hắn một cái giật giật khóe miệng, cuối cùng không lên tiếng.

“Nghề nghiệp của mọi người?”

Thanh Thu Chủng vỗ ngực cam đoan: “Yên tâm, nghề nghiệp của chúng tôi đều đã trải qua bàn bạc cẩn thận, tổ hợp đội tốt nhất.”

Mọi người dùng một phút đồng hồ để hoàn thành nghề nghiệp quyết định không phản bác Thanh Thu Chủng.

Vương Hà Dương đầy dấu hỏi trong đầu, cái mà hắn hiểu đều là Vấn Linh giả sao? Các cậu thế này gọi là tổ hợp tốt nhất thì người khác gọi là gì?

Minh Thù bắt đầu gian lận: “Nghề gì không quan trọng, quan trọng là… đồng đội có đủ mạnh hay không…”

Vương Hà Dương bị dao động đến mức choáng váng đầu óc, đây đều là bắt ép bạo lực.

“Vậy… được thôi, nếu mọi người thấy tiện thì đến NS ký hợp đồng, bên phía tôi có thể chuẩn bị cho mọi người phòng luyện tập và vấn đề chiến đội.”

Dù sao câu lạc bộ cũng muốn thành lập chiến đội, thử trình độ trước một chút cùng lắm đến lúc đó lại tìm tiếp.

Hoàng Hạc Tây Quy: “Tôi đang ở nước ngoài, gần đây không được có thể gửi fax không?”

Kim Dạ Nguyệt: “Tôi phải đi chơi mạt chược, có thể gửi fax không?”

Nhật Nguyệt Trọng Quang: “Thời gian của tôi có lẽ cũng không đủ lắm…”

Thanh Thu Chủng: “Tôi phải đi công tác, không có thời gian. Tây Quy ở đâu nhỉ? Nói không chừng chúng ta có thể gặp nhau.”

Hoàng Hạc Tây Quy: “Mỹ.”

Thanh Thu Chủng: “Trùng hợp, tối nay tôi bay đến nơi sẽ tìm anh uống rượu.”

Hoàng Hạc Tây Quy: “Ừ.”

Thanh Thu Chủng: “Tôi nhớ là Giang Lưu và Phong Thần cùng một thành phố nhỉ?”

Giang Lưu: “Ừ.”

Thanh Thu Chủng: “Vậy Phong Thần và Giang Lưu đại diện cho chúng tôi toàn quyền phụ trách ký hợp đồng, cứ quyết như vậy đi. Có nhiệm vụ, rút lui trước, hẹn gặp lại.”

Vương Hà Dương: “?” Không phải, đây là một đám người gì thế này!

Mọi người nhanh chóng đăng xuất.

Theo cách hiểu của nguyên chủ, Hoàng Hạc Tây Quy và Thanh Thu Chủng thuộc giai cấp giàu có.

Giang Lưu là học sinh.

Nhật Nguyệt Trọng Quang và Kim Dạ Nguyệt tỏ ra thần bí, không biết hợp tác gì với nhau nhưng tuyệt đối là không thiếu tiền.

Cho nên đám người kia đầu tiên là nể mặt nguyên chủ, thứ hai là chỉ mang tính chất vui chơi.

Hiện trường chỉ còn lại Minh Thù và Giang Lưu.

Minh Thù quay đầu về phía Vương Hà Dương cười đến là dịu dàng.

Vương Hà Dương: “…” Chúng tôi tuyển là tuyển thủ chuyên nghiệp!

Thoát khỏi trò chơi, Vương Hà Dương bày tỏ hắn cần thời gian suy nghĩ một bản hợp đồng đặc biệt.

Minh Thù để lại cách liên lạc, rời khỏi câu lạc bộ NS.

Nhóm người biểu tình vẫn còn ở tòa nhà bên cạnh, có điều lúc này không còn ồn ào nữa, xe cảnh sát lượn một vòng.

“Tránh ra tránh ra!”

Bác sĩ đẩy cáng cứu thương ra chạy qua người Minh Thù như một trận gió chen vào đám người, đám biểu tình nhao nhao lùi lại mấy bước.

Minh Thù nhìn thấy máu từ khe hở.

Bác sĩ và y tá nhanh chóng mang một người lên cáng cứu thương, cầm máu sơ rồi nhanh chóng đưa lên xe.

Khi đi ngang qua Minh Thù, do chạy quá nhanh nên Minh Thù chỉ thấy cánh tay rơi ra ngoài của người nằm trên cáng, trên cổ tay có một sợi dây đỏ.

Xe cứu thương kêu reo lên rồi rời đi.

Khi Minh Thù đợi xe có nghe thấy người ta bàn tán.

“Người vừa rồi là tổng giám đốc của tập đoàn Hoàn Diệu phải không?”

“Hình như là vậy… dám động đến tổng giám đốc của Hoàn Diệu, gan to bằng trời.”

“Mấy người này thật là đáng ghét, khoa học kỹ thuật phát triển đều thuận tiện cho mọi người, bọn họ biểu tình cái gì mình không có bản lĩnh còn không nỗ lực học hỏi thích ứng, lại còn trách xã hội tiến triển quá nhanh.”

“Đúng vậy… Á! Có người livestream PK với Phong Thần.”

“Thật hay giả vậy? Cho tôi xem.”

Người bên cạnh xúm lại xem bản phát lại của livestream, Phong Thần thật chậm rãi lên xe.

…

Minh Thù không đến Cẩm Thiên, Cẩm Thiên cũng không điện thoại đến có lẽ chính là âm thầm xử lý.

Ngày thứ ba bên phía Vương Hà Dương mới gửi hợp đồng tới, Minh Thù xem trước một lần, xác định không có lỗ hổng nào mới chuyển cho những người khác.

Hợp đồng Hoàng Hạc Tây Quy gửi lại gạch bỏ thời hạn huấn luyện, vẫn đang đợi quy định của phòng huấn luyện.

Sau đó còn có vài điều khoản không rõ cũng bị gạch chéo, đồng thời thêm vào một vài điều khoản.

Minh Thù không hề để ý đến những chi tiết này cho nên cũng không tính toán gì, nếu Hoàng Hạc Tây Quy sửa lại, Minh Thù liền chuyển giao cho Vương Hà Dương.

Đôi bên lại cãi cọ một hồi, cuối cùng thiết lập hợp đồng.

Hôm ký hợp đồng, Giang Lưu cũng đến.

Giang Lưu vẫn là một học sinh trung học.

Khi nhìn thấy Minh Thù có chút mông lung.

Rất lâu sau mới kêu một tiếng: “Phong Thần…”

Tại sao lại là một chị gái?

Bọn họ vẫn cho rằng Phong Thần là con trai…

“Đi thôi.”

“Ủa…” Giang Lưu ngơ ngác theo Minh Thù lên lầu.

Câu lạc bộ NS hôm nay rất đông người, Minh Thù đi vào rất nhiều người ngẩng đầu lên nhìn.

“Ai vậy…”

“Chiến đội mới của Vấn Linh…”

“Vấn Linh tổ chức chiến đội?”

“Giá trị nhan sắc này, câu lạc bộ định đưa họ vào giới giải trí sao?”

“Ha, chiến đội hôm nay không phải toàn là soái ca mỹ nữ sao? Bây giờ ai mà không nhìn ngoại hình…”

Chơi trò chơi cũng là ăn cơm của tuổi trẻ, tuổi như Giang Lưu chính là thời kỳ tốt cho nên không ai cảm thấy kỳ lạ.

Nhưng NS có một quy định, không ký hợp đồng với vị thành niên, cho nên trước đó Vương Hà Dương mới hỏi một câu như vậy.

Vương Hà Dương ký xong hợp đồng với Minh Thù, dẫn bọn họ đến phòng luyện tập mới chuẩn bị.

Thiết bị trong phòng luyện tập gần đây đang được quảng cáo, Giang Lưu vừa nhìn thấy đã thích đến không buông tay: “Không phải là cái này chưa tung ra thị trường sao? Nghe nói có thể có cảm giác chân thực trăm phần trăm.”

“Ừ, đúng vậy.” Vương Hà Dương có chút đắc ý.

“Tôi… có thể thử không?”

Vương Hà Dương gật đầu.

Giang Lưu lập tức đội mũ đăng nhập vào trò chơi.

Phòng luyện tập đầy đủ ánh sáng, ngoài chỗ chơi trò chơi ra thì còn có khu nghỉ ngơi đọc sách, không gian rất rộng.

“Kỷ tiểu thư, về sau quyền sử dụng phòng luyện tập này sẽ giao cho mọi người, trận đấu quý tiếp theo chính là trận báo danh, mọi người… luyện tập cho tốt.”

Một chiến đội chỉ có hai người đến…

Đây là chiến đội quái dị nhất hắn từng thấy.

Sao hắn lại đồng ý nhỉ?

Điên rồi sao?

Đều tại nụ cười của Kỷ Hòa tiểu thư quá đẹp ư…

Mấy chiến đội bên cạnh đợi Vương Hà Dương đi liền chạy ào tới bắt chuyện, nhìn thấy hai người bọn họ còn tưởng rằng chỉ có hai người họ, câu lạc bộ vẫn chưa tuyển đủ người.

Sau khi trò chuyện xong mới biết là chiến đội đã tuyển đủ người rồi, có điều những người còn lại chưa tới.

Mọi người có chút hoảng sợ.

Phải biết là trước đây khi bọn họ thành lập đội phải mất nhiều nhất là hai tháng mới xây dựng xong.

Vậy mà trong thời gian ngắn như vậy Vấn Linh đã thành lập xong chiến đội?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 989: Đại Thần Kiêm Chức (5)

Minh Thù vào trò chơi, thiết bị này quả thực không bình thường, dường như độ thuần thục khá hơn nhiều.

Minh Thù điều chỉnh lại độ chân thật, cô chuyển động thân thể, đúng là thoải mái hơn so với trước kia.

Thiên Thượng Nhất Khỏa Tinh: Phong Thần? Anh online rồi sao? Mấy ngày gần đây cũng không nhìn thấy anh, Vân Ngư nói anh đi sớm về trễ, anh ký hợp đồng thế nào rồi?

Thiên Thượng Nhất Khỏa Tinh chính là chàng trai lúc trước đến gặp cô.

Là thanh mai trúc mã của Vân Ngư, bạn cùng phòng của cô, có điều Vân Ngư không chơi trò chơi cho nên Thiên Thượng Nhất Khỏa Tinh liền bám theo cô.

Phong Hòa Tận Khởi: Ký rồi.

Thiên Thượng Nhất Khỏa Tinh: Cẩm Thiên thế nào?

Phong Hòa Tận Khởi: Tôi không ký với Cẩm Thiên.

Thiên Thượng Nhất Khỏa Tinh: Cái gì?

Sau những lời này, Thiên Thượng Nhất Khỏa Tinh liền vui vẻ chạy đến: “Phong Thần, anh không ký với Cẩm Thiên? Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Không muốn ký.”

“Vậy anh ký với ai?”

“NS.”

Thiên Thượng Nhất Khỏa Tinh: “NS lão tam ngàn năm, lắm tiền nhiều của kia á?”

Cho dù là thi đấu gì NS đều giữ vững vị trí thứ ba, không ai lay chuyển được.

Còn đáng sợ hơn cả lời nguyền của lão nhị ngàn năm.

“Phong Thần, anh nghĩ gì vậy? Thực lực của Cẩm Thiên mạnh hơn NS, hơn nữa tôi nhớ là NS cũng không có chiến đội Vấn Linh.” Thiên Thượng Nhất Khỏa Tinh nổi khùng.

Minh Thù cười đắc ý: “Cho nên bọn họ xây dựng một đội cho tôi.”

Thiên Thượng Nhất Khỏa Tinh: “…” Trình độ tự mãn đạt điểm tối đa.

Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu: Sư phụ sư phụ, có rảnh không?

Tin nhắn của nữ chính đột nhiên hiện lên.

Phong Hòa Tận Khởi:?

Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu: Xoát bản chưa? Hang Vô Tận.

Phong Hòa Tận Khởi: Có đồ ăn không?

Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu: Hả?

Ăn gì chứ? Trong phó bản đào đâu ra đồ ăn? Sư phụ nói gì vậy!

Phong Hòa Tận Khởi: Trang bị.

Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu: Có chứ, trong hang Vô Tận có huyền thạch, không phải sư phụ nói muốn thăng cấp vũ khí, chúng ta cùng đi xoát.

Phong Hòa Tận Khởi: Lát nữa đến.

…

Minh Thù dẫn theo Thiên Thượng Nhất Khỏa Tinh đến hang Vô Tận, tiện thể lôi kéo Giang Lưu.

Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu là một cô gái rất hoạt bát, có điều nhìn thấy Minh Thù lại có chút rụt rè sợ hãi.

“Sư phụ, chuyện trên diễn đàn anh không tức giận chứ?”

“Có gì phải tức giận.”

Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu: “Vậy thì tốt rồi, mấy ngày nay tôi cũng không dám tìm sư phụ, sợ liên lụy đến sư phụ.”

Minh Thù quan sát cô ấy mấy lần: “Cô không lo cho mình?”

Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu: “Trên mạng chỉ đồn thổi vớ vẩn mà thôi, dù sao tôi cũng không sợ, cùng lắm thì tôi đổi tên chỉ sợ liên lụy đến sư phụ, gây thêm phiền toái cho sư phụ.”

Thần vị của Minh Thù ở đó, bí ẩn duy nhất chắc là giới tính.

Nhưng cô không lừa gạt các cô gái, cũng chẳng lừa gạt chàng trai nào cho nên thực ra bí ẩn cũng không lớn.

Nữ chính cũng không để ý, Minh Thù bảo cô ấy mở bản.

Hang Vô Tận chính là một hang động nổi tiếng, tổng cộng có ba tầng từ trên xuống dưới, đánh được boss ở tầng cuối cùng sẽ rơi ra một loại đá hiếm dùng để thăng cấp trang bị.

Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu: “Sư phụ, đây là ai?”

Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu hỏi Giang Lưu, người bên cạnh sư phụ cơ bản cô đều biết, nhưng người này cô chưa từng thấy.

“Giang Lưu, đồng đội trong chiến đội của tôi.”

“Sư phụ, anh vào chiến đội rồi!”

“Ôi chao, Nhất Tiếu, cô muốn hại chết tôi à!” Thiên Thượng Nhất Khỏa Tinh ở trước mặt hét điên cuồng.

Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu vội bổ hai đao về phía quái tu kia: “Xin lỗi xin lỗi, kích động quá rồi.”

Đợi giải quyết xong quái của tầng này, Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu trực tiếp bay qua: “Sư phụ, anh vào chiến đội của ai? Là HS sao?”

HS là chiến đội của nam chính, thuộc về câu lạc bộ Cẩm Thiên.

Nguyên chủ bị từ chối ký hợp đồng, nữ chính giả phải bỏ nhiều công sức.

“Không phải.”

“Không phải?” Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu kinh ngạc: “Tại sao? Trước kia không phải sư phụ từng nói Cẩm Thiên tìm anh sao?”

“Ừ, nhưng tôi không đi.” Minh Thù mỉm cười: “Có một câu lạc bộ sau khi gia nhập sẽ trở thành đội viên dự bị và một câu lạc bộ nguyện ý thành lập đội cho cô, cô sẽ chọn đội nào?”

Thiên Thượng Nhất Khỏa Tinh nâng trán.

Sao Phong Thần lại trở nên nghịch ngợm như vậy.

“Ủa… Cái này phải xem thực lực của câu lạc bộ chứ!” Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu lưỡng lự.

“Thực lực không chênh lệch lắm.”

“Vậy thì đương nhiên chọn cái sau rồi.” Kẻ ngốc cũng biết chọn thế nào.

“Vậy được rồi, cho nên tại sao tôi phải đến Cẩm Thiên.”

“Nam thần của tôi ở Cẩm Thiên.” Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu mặt ỉu xìu: “Tôi còn muốn bảo sư phụ ký tên cho tôi.”

Minh Thù vẻ mặt nghiêm túc, khuyến khích nữ chính: “Cô có thể đổi một nam thần khác.”

“…”

Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu u oán liếc nhìn Minh Thù.

Sư phụ, anh thay đổi rồi!

“Tiếp tục đánh đi.” Thiên Thượng Nhất Khỏa Tinh nói: “Nếu không người khác sẽ tưởng rằng chúng ta sinh con trong phó bản đấy.”

“Không đúng, sư phụ, anh vẫn chưa nói anh gia nhập vào câu lạc bộ nào!” Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu phản ứng kịp thời, đuổi theo Minh Thù.

“NS.”

“Hả?”

Đương nhiên phản ứng của Nhất Tiếu và Thiên Thượng Nhất Khỏa Tinh cũng tương tự nhau.

NS, lão tam ngàn năm.

Thân là nữ chính, nửa sau của mùa giải vẫn là tuyển thủ chuyên nghiệp nổi tiếng trên nửa thế giới, mỗi một thao tác của Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu có thể nói là rất phong thái.

Cô thiệt thòi ở chỗ, rõ ràng thử nghiệm nội bộ xong cô đã lấy được danh hiệu, nhưng giờ mới vào được.

[Chúc mừng người chơi Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu thu được Chu Dịch Khôn (*).]

Khoảnh khắc boss ngã xuống, trên đầu đột nhiên bay qua một dãy chữ như vậy, thanh máu thêm hiệu ứng ánh sáng còn có cả tung hoa.

“Cái gì vậy?” Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu vẻ mặt mờ mịt: “Không phải hang Vô Tận chỉ rơi huyền thạch sao?”

Minh Thù nói lẩm bẩm: “Nữ chính đúng là nữ chính, đi đâu cũng gian lận.”

Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu không nghe rõ, kỳ quái hỏi: “Sư phụ, anh nói gì?”

“Cô thật đáng yêu.”

“Sư phụ…” Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu sợ đến mức lui về phía sau: “Sư phụ muốn làm gì… Anh cứ nói thẳng, đồ nhi vạn chết không từ. Trừ thân thể!”

Cô theo cô ấy lâu như vậy chưa từng nghe cô khen ai.

Minh Thù bị ba chữ cuối cùng như sét đánh, một cô gái với một cô gái thì có thể có ý đồ gì.

“Chu Dịch là một quyển kỹ năng, chia thành sáu bộ phận Càn, Chấn, Khảm, Cấn, Khôn, Tốn thu thập đủ sáu bộ mới có thể đủ kỹ năng. Thuật sĩ là kỹ năng quan trọng nhất trong giai đoạn này, có điều chưa ai thu thập đủ.” Thiên Thượng Nhất Khỏa Tinh đã kiểm tra xong tư liệu: “Ngay cả chiến đội chuyên nghiệp còn không có, Nhất Tiếu, phát tài rồi!”

Vấn Linh có nhiều nghề nghiệp, thuật sĩ chính là một trong số đó.

Minh Thù chơi trong vai kiếm khách, là một nghề nghiệp thường thấy cũng là chiến đội nghề nghiệp quan trọng.

Giang Lưu phụ trợ trị liệu Hoa Thần, nghề nghiệp này cho dù là nam hay nữ thì trang phục cũng hết sức hoa lệ, có điều người chơi không nhiều lắm, ngoài trị liệu lực tấn công của Hoa Thần cũng không kém, người chơi bình thường chơi được nửa chừng là không chơi nổi nữa.

Nữ chính chơi vài người triệu hồi, có thể triệu hồi ra thú vật chiến đấu, có thể đánh xa hoặc đánh gần.

Thiên Thượng Nhất Khỏa Tinh là pháp sư, giống như kiếm khách.

“Có thể bán bao nhiêu?” Hai mắt Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu sáng lên. Cô ấy có giữ lại kỹ năng thuật sĩ cũng vô ích.

Minh Thù cũng tò mò nhìn sang.

Thiên Thượng Nhất Khỏa Tinh giơ năm ngón tay.

“Năm nghìn?” Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu hơi thất vọng, thế cũng không được bao nhiêu.

“Không dưới năm chục!” Thiên Thượng Nhất Khỏa Tinh nói: “Nếu bán cho người của chiến đội thì chỉ có cao hơn.”

“Sặc.”

“Phong Thần, anh sặc cái gì?” Thiên Thượng Nhất Khỏa Tinh tò mò.

Minh Thù nói: "Cậu giữ lại cái này, cuối mùa giải bán lại, tôi bảo đảm cậu được gấp mấy lần."

Chu Dịch cũng không phải là kỹ năng tốt nhất trong giai đoạn thuật sĩ, cả trò chơi chỉ có một quyển kỹ năng Chu Dịch hoàn chỉnh.

Nam chính độc quyền kỹ năng giả mạo.

Hai mắt Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu càng sáng hơn: “Thật sao?”

“Tin tôi đi, có thịt ăn.”

“Được, nghe sư phụ.”

Thiên Thượng Nhất Khỏa Tinh: “…” Sư phụ khống chế.

Giang Lưu: “…” Tôi là ai, tôi ở đâu, tôi đang làm gì?

***

(*) Chu Dịch: Tên một bộ sách. Khôn: Tên một quẻ trong kinh dịch, tương đương với đất.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 990: Đại Thần Kiêm Chức (6)

Ra khỏi phó bản, Minh Thù bảo Thiên Thượng Nhất Khỏa Tinh dẫn Giang Lưu đi thăng cấp.

Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu di chuyển quanh Minh Thù: “Sư phụ, anh nói tôi có thể vào chiến đội chuyên nghiệp không?”

Minh Thù tỏ vẻ thâm sâu: “Chỉ cần cô muốn, cô sẽ làm được.”

“Sư phụ nói tôi có thể thì tôi nhất định có thể.” Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu mừng rỡ không thôi: “Tôi nhất định phải cố gắng, cố gắng vào chiến đội của nam thần! Cho dù làm cổ động viên cũng được…”

Minh Thù liếc nhìn cô, xem ra đổi một nam thần khác là không thể.

Haiz.

Bọn họ đi ra ngoài phó bản, mấy người đột nhiên xông tới chặn đường đi của họ.

“Các ngươi làm gì?” Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu "á" một tiếng.

“Các ngươi vừa lấy được Chu Dịch?” Một người chơi mặc trang phục màu đỏ nói: “Bán giá bao nhiêu?”

Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu sửng sốt, ngơ ngác nhìn sư phụ nhà mình, toàn hệ thống đều có thể nhìn thấy tin tức vừa rồi?

Nếu không phải toàn hệ thống đều có thể thấy được, có lẽ không cần tạo một hiệu ứng đặc biệt nổi bật như vậy.

Đồ là của Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu, Minh Thù không xen vào chuyện không liên quan đến mình, Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu lại núp sau Minh Thù xin bảo vệ.

Minh Thù: "…"

Nữ chính đồ đệ, sao lại muốn trẫm bảo vệ?

Minh Thù mỉm cười: "Không bán."

Người chơi áo đỏ nhướng mày, nhìn lên đỉnh đầu Minh Thù, chắc là muốn xem ID của cô nhưng Minh Thù đã ẩn ID rồi.

Người chơi áo đỏ không thấy được, chỉ có thể nói: "Ngươi là kiếm khách, giữ thuật sĩ thì có ích gì?"

Minh Thù: "Đợi tăng giá."

Đám người chơi: "…"

"Ngươi biết bọn ta là ai không?"

Minh Thù vô cùng thành thực: "Không biết, cũng không muốn biết."

"Bọn ta là đội viên dự bị của chiến đội Phượng Hoàng."

Chiến đội Phượng Hoàng… chiến đội nổi tiếng cùng với chiến đội HS của nam chính trong giai đoạn hiện tại của Vấn Linh.

Trong chiến đội Phượng Hoàng có thuật sĩ, bọn họ muốn thu thập Chu Dịch.

Đội viên dự bị nói không hay ở chỗ, trong trò chơi cho thành viên chính của chiến đội thu hoạch trang bị, có điều với chiến đội

Phượng Hoàng, đội viên dự bị cũng rất cố gắng tìm kiếm trong trò chơi.

“Ồ.” Minh Thù mỉm cười: “Chào mọi người.”

Mọi người: “…” Không phải, phản ứng của ngươi là gì! Ai muốn ngươi chào hỏi!

Danh hiệu chiến đội Phượng Hoàng này đi đến đâu cũng dễ dùng.

Lúc này không có la hét hay sùng bái như trong suy nghĩ, khiến cho đám đội viên dự bị này chán nản.

Thế này không giống với tưởng tượng!

“Ngươi muốn thế nào mới đồng ý bán Chu Dịch cho chúng ta? Giá cả không thành vấn đề!” Không phải chỉ muốn tiền thôi sao? Sau lưng hắn là cả một câu lạc bộ đấy.

“Nói rồi, không bán.” Giọng Minh Thù nhẹ nhàng, có điều dùng giọng nam thể hiện lại có chút khiêu khích người khác: “Ngươi nghe không hiểu à?”

“Ôi chà!”

“Nhóc con, đừng kiêu ngạo!”

Minh Thù nheo mắt: “Ta cứ kiêu ngạo đấy, sao hả? Đánh ta à.”

Đám người chơi: “…” Bà nói, tên này muốn ăn đánh à.

Người chơi áo đỏ hiển nhiên là người dẫn đầu, hắn ngăn tên đồng đội chuẩn bị mắng người lại: “Có dám PK không, nếu thua ngươi hãy giao Chu Dịch cho bọn ta, nếu bọn ta thua thì bỏ qua chuyện này.”

“Ngươi nghĩ gì thế?” Minh Thù cười nhẹ: “Các ngươi nghĩ chỉ số thông minh của ta bằng không à, hay là chỉ số thông minh của các ngươi bằng không?”

Trẫm dễ bị gài bẫy như vậy sao?

Thua thì mất đi Chu Dịch mà thắng lại không được gì cả.

Đúng là chủ ý hay.

Người chơi áo đỏ dùng chiêu khích tướng: “Ngươi sợ.”

Minh Thù: “Đúng vậy, ta sợ, các ngươi vui là được rồi cho nên phiền các ngươi tránh ra.”

Người chơi áo đỏ: “…”

“Hôm nay ngươi không giao Chu Dịch ra thì đừng mong rời khỏi đây!” Người chơi áo đỏ cũng nổi giận: “Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, đừng trách chúng ta.”

Ánh sáng lóe lên dưới chân người chơi áo đỏ, tiếng vang ầm ầm trên mặt đất, một con cự thú từ từ xuất hiện từ nền đất.

Người chơi áo đỏ này cũng là một người triệu hồi.

“Sư phụ, bọn họ muốn cướp, đê tiện!” Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu bị đối phương làm cho buồn nôn, nói: “Sư phụ, anh đi trước đi.”

Đồ là của mình, không thể liên lụy đến sư phụ.

“…” Minh Thù nhìn lên trời, thở dài: “Cô muốn bị chúng nghiền thành bột sao?”

Đối diện với mấy người liền, cho dù nữ chính có lợi hại đến đâu cũng không thể lấy một chọi nhiều được?

“Chạy.”

“Hả…” Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu bị Minh Thù lôi đi, đột nhiên chạy như điên về một hướng: “Sư… sư sư… phụ phụ…”

Tại sao phải chạy?

“Đuổi!”

Người chơi áo đỏ ra lệnh một tiếng, mỗi một đồng đội bên cạnh hắn đều xuất ra bản lĩnh riêng vội vàng đuổi theo.

Người phía trước rất nhanh, hơn nữa chuyên chọn bản đồ khó đi.

Nhưng đúng lúc này người phía trước dừng lại.

“Hô hô hô…” Có người thở dốc: “Bà nó, chạy giỏi đấy.”

“Chạy hả? Sao không chạy tiếp đi!”

“Mau giao Chu Dịch ra đây!”

Minh Thù đứng phía trước, trên gương mặt đẹp trai chợt tràn đầy ý cười: “Hoan nghênh ngươi đến đánh ta.”

“…”

Đúng là lần đầu tiên nhìn thấy người muốn ăn đánh như thế.

Một người chơi trong số đó lập tức phát động kỹ năng, đánh một quyền về phía Minh Thù.

Minh Thù nghiêng người tránh được, nhanh chóng tiến về phía bọn chúng.

Thân thủ Minh Thù nhanh đến nỗi không nhìn thấy được, trong không khí chỉ có bóng người, mấy người chơi vẫn chưa nhìn rõ đã bị quật ngã trên đất.

Chàng trai đạp lên vũ khí của người cuối cùng, ổn định thân hình trên không trung mỉm cười với hắn, xoay người vọt lên không trung.

Vững vàng đáp đất, đẹp trai lại khí chất ngời ngời.

Người kia cúi đầu nhìn vết tích trên ngực mình, mềm nhũn ngã ầm xuống đất, trở thành một thành viên của đại đội nằm chết.

[Nhiệm vụ ẩn: Trời sinh cô tài giỏi ắt không biết xấu hổ. Lời nhắc: Cả trò chơi đều là chiến trường của cô, ký chủ cố lên nhé!]

Trời sinh ngươi tài giỏi ắt không biết xấu hổ? Ngươi cho rằng ngươi thêm một chữ "nhé" ngươi liền đáng yêu, có thể lấp liếm đi sao?

Hài Hòa Hiệu ngươi có can đảm thì lặp lại một lần nữa xem!

[Trời sinh cô tài giỏi ắt xinh đẹp.] Hài Hòa Hiệu đổi giọng, cũng nhắc nhở: [Ký chủ, tôi không có can đảm.]

Minh Thù: “…”

Rất tốt.

Thế này rất hài hòa.

Đại đội nằm chết trên đất nhìn người đối diện bày ra tư thế đẹp trai, lúc này một tay đang chỉ vào màn hình.

“Hắn đang làm gì thế?” Người chơi vẫn có thể nói chuyện thì thầm với đồng đội bên cạnh.

“Không biết.”

Minh Thù dừng động tác lại, phất tay thu hồi bảng, sau đó nghiêng đầu nhìn bọn họ khẽ nhướng mày: “Cải tạo vui vẻ.”

"… Cái… cái gì?"

[Người chơi Phong Hòa Tận Khởi tố cáo người chơi giống nam thần, Tàn Khuyết… lang thang cõi trần đánh lộn ẩu đả, mời thân hữu của người chơi mang đủ vàng bảo đảm đến nộp tiền bảo lãnh.]

Một đám thi thể trên đất nhìn thủ vệ của ngục giam xuất hiện, còng bọn họ từ dưới đất.

Đây là thao tác quái gì vậy?

Sao có thể tố cáo?

Bị tố cáo còn bị bắt?

Đám người chơi rất ngơ ngác: "Vì sao bắt bọn ta?"

Thủ vệ ngục giam trả lời: "Các ngươi vi phạm điều ước lãnh thổ của Ô Lan quận vương."

Đám người chơi: "?"

Hoàn toàn không biết có điều ước lãnh thổ gì cả.

Thủ vệ ngục giam bình thường chỉ xuất hiện ở chủ thành, có người vi phạm quy tắc trò chơi hoặc là xuất hiện việc gì có ảnh hưởng nghiêm trọng, thì thủ vệ ngục giam sẽ bắt người chơi đến nhốt trong ngục giam.

Thủ vệ ngục giam đại diện cho chính phủ.

Cho nên thủ vệ ngục giam nói như vậy thì chắc chắn là thực sự có điều ước gì đó, chỉ là trước đây bọn họ không chú ý.

Người chơi bị bắt không phục: "Hắn ta cũng đánh nhau! Dựa vào cái gì mà chỉ bắt bọn ta? Bọn ta tố cáo hắn ta!"

“Ta tự vệ.” Minh Thù cười.

Quả nhiên thủ vệ ngục giam đồng ý với cách nói của Minh Thù, kéo mấy người chơi kia rời đi.

“…” Bà nó chứ, hèn gì hắn lại bảo bọn họ ra tay trước! Thật hèn hạ!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 991: Đại Thần Kiêm Chức (7)

Phòng giam.

Vài người chơi run lẩy bẩy ngồi xổm trong phòng tối nhỏ, người đứng trước mặt chính là đội trưởng chiến đội Phượng Hoàng... Phượng Hoàng Vu Phi.

Người đàn ông mặc bộ đồ thể thao, không nhìn ra làm nghề gì, tóc hơi dài phân nửa dùng dây đỏ cột một bím tóc để trên khoảng không, bên kia tùy ý xõa trên vai, nếu như không phải hắn có hình dáng của một người đàn ông, có lẽ sẽ nhận lầm thành một cô gái.

Hắn dựa vào tường của căn phòng tối nhỏ, như cười như không nhìn bọn họ: "Các cậu bị Phong Hòa Tận Khởi hãm hại vào đây đúng không? "

“Đúng..." Người chơi áo đỏ run lẩy bẩy trả lời, bọn họ cũng không ngờ rằng đích thân đội trưởng tới nộp tiền bảo lãnh bọn họ.

"Phong Hòa Tận Khởi...." Đại thần của Vấn Linh, nghe nói trong các trò chơi khác cũng vô cùng nổi tiếng.

Phượng Hoàng Vu Phi nhếch khóe miệng đầy thú vị.

"Tôi đã nộp tiền bảo lãnh cho các cậu, thế nhưng vì bị phạt nên mọi người còn phải ở trong đây cải tạo một ngày, sau này làm việc không được quá liều lĩnh, chiến đội Phượng Hoàng không phải cho để các cậu mượn danh làm bậy.”

"Vâng vâng vâng…”

Phượng Hoàng Vu Phi rời khỏi phòng tối nhỏ.

Hắn mở danh sách bạn bè ra, bấm vào Phong Hòa Tận Khởi.

[Đối phương từ chối thêm bạn với bất kỳ ai.]

Phượng Hoàng Vu Phi khẽ híp mắt một cái.

"A a a a là Phi Phi!"

"Tiểu Phi phi ở đâu!"

"Tiểu Phi Phi!"

Biểu cảm của người đàn ông biến đổi, nhanh chóng thu hồi bảng, nhấc chân chạy.

-

Minh Thù rời khỏi trò chơi, Giang Lưu còn ở trong trò chơi, Minh Thù kêu Vương Hà Dương nói cho Giang Lưu rằng cô đi trước.

Vương Hà Dương: “…”

Trong điện thoại di động Minh Thù tất cả đều là cuộc gọi liên tục của ông già hói đầu.

"Vâng vâng vâng, em lập tức đi đây, thầy trăm ngàn lần đừng nhảy lầu… nhặt xác rất phiền phức."

Biểu cảm trên mặt của Vương Hà Dương như bị nứt ra từng khúc.

Hắn tuyển những người gì không vậy!

Hiện tại đổi ý có kịp hay không!

Vương Hà Dương tự kiểm điểm lại bản thân, lần sau thấy người đẹp tuyệt đối không thể bị dao động!

Minh Thù đón xe đến địa chỉ trong văn kiện.

Cô đoan trang đi thẳng về phía trước, vừa nhìn là biết căn biệt thự này người thường khó mà có được, mở văn kiện ra để đối chiếu địa chỉ.

Xã hội trên cả nước đều thế sao?

Vì một hạng mục nghiên cứu mà dùng nơi đất đắt như vàng, chọn một ngôi biệt thự làm căn cứ?

Minh Thù bỏ vào miệng hai cái bánh bao để áp chế sự kinh ngạc lại, sau đó mới đi tới ấn chuông cửa.

Người ở bên trong ra mở cửa, nhìn thấy là một cô gái má phồng phồng, cả khuôn mặt vô tội nhìn hắn.

“Khụ... Cô tìm ai?" Người kia hỏi.

Minh Thù đem giấy thông hành cho hắn nhìn.

"À, thực tập sinh." Người kia nhận giấy thông hành, lấy ra một cái thẻ quét một cái, sau đó mở cửa: "Vào đi."

Người kia dẫn Minh Thù vào biệt thự, sẵn tiện giới thiệu cho cô hoàn cảnh của nơi này, biệt thự tổng cộng có sáu tầng, ngoại trừ bốn tầng phía trên, phía dưới còn có hai tầng.

Nếu không có sự cho phép thì không thể xuống hai tầng dưới lòng đất, lầu một lầu hai phía trên có thể tùy tiện hoạt động, lầu ba là ký túc xá, lầu bốn không thể lên.

Chỗ của Minh Thù ở căn phòng lầu hai gần cửa sổ, có thể thấy vườn hoa nhỏ bên ngoài biệt thự.

Người kia cho Minh Thù ký một hiệp nghị bảo mật trước, sau đó nói: "Một lát nữa sẽ có người gửi lịch làm việc vào hộp thư, cô làm quen hoàn cảnh một chút trước, nhớ kỹ, ở chỗ này người duy nhất không thể trêu chọc chính là Tư tiên sinh."

"Tư tiên sinh?"

"Hắn là cố vấn đặc biệt hạng mục này của chúng ta, biệt thự này cũng là của hắn." Người kia nói: "Nói chung thấy hắn thì đi vòng đường khác."

Người kia vội vã đi, người nơi này đủ mọi cấp bậc, mặc dù thấy cô xuất hiện cũng không đánh giá cô, tựa như cũng không tò mò cô là ai.

Đây là những thiên tài giỏi nhất của cả nước, kiêu ngạo cũng bình thường.

Minh Thù ngồi xuống, phát hiện bên cạnh có mũ đồ chơi Vấn Linh.

Cái này... Hạng mục đãi ngộ cũng quá tốt chứ nhỉ?

"Tinh..."

Trong máy vi tính nhảy ra tin nhắn mới.

Minh Thù mở ra liếc một cái.

Minh Thù đi qua tủ tư liệu bên cạnh tìm tư liệu, cô vô cùng mờ mịt với hạng mục này.

"Bùm!"

Dưới lầu đột nhiên truyền tới một tiếng tiếng vang "ầm ầm", giống như đá ngã cái gì đó, Minh Thù ngẩng đầu từ trong tư liệu.

Nơi cầu thang có tiếng bước chân vang lên, giày da đạp vào sàn gỗ dưới đất phát ra tiếng động rất nhỏ.

Người đàn ông dẫn hai người đi lên, áo khoác bộ đồ âu khoác lên người, một tay nắm lại, tay còn lại cầm văn kiện giống như ông chủ đi nhầm phim trường cũ kỹ.

Vẻ mặt người đàn ông vô cùng khó chịu, quăng văn kiện về phía người gần hắn nhất: "Hai ngày trước tôi kêu các người sửa chữa số liệu, bây giờ còn chưa giao lên, đùa với tôi sao? Là trẻ con sao? Còn những thứ này ai làm, thu dọn đồ đạc cút đi!"

Lầu hai rơi vào sự yên tĩnh quái dị.

Chỉ còn lại âm thanh hoạt động của máy móc.

Bên góc lầu hai có người đàn ông im lặng thu dọn đồ đạc, ôm cái rương đi tới bên người đàn ông kia, giống như muốn nói gì đó để lấy lại tôn nghiêm, nhưng khi nhìn vào đôi mắt hung ác của người này, lập tức gục đầu xuống lặng lẽ rời khỏi.

Người này như càng tức giận hơn, nhấc chân giẫm lên đồ đạc bên cạnh.

Một tiếng ồn vang lên vô cùng phiền lòng.

Đột nhiên người đàn ông quay đầu, nhìn vào đôi mắt của Minh Thù: "Nhìn cái gì vậy? Xem tôi có thể hoàn thành nhiệm vụ hay không sao?"

Minh Thù: “...”

Từ đầu đến chân người đàn ông này, hay ngay cả cọng tóc cũng hiện lên vẻ khó chịu.

Minh Thù cười lại với hắn, gục đầu xuống tiếp tục lật văn kiện.

Người đàn ông thu tầm mắt lại, đạp lên đôi giày da thủ công khó chịu đi lên lầu, trên lầu cũng chỉ là những tiếng động quái dị, sau đó mới yên tĩnh trở lại.

Mãi đến khi không nghe được tiếng động nữa, mọi người trên lầu hai mới thở phào nhẹ nhõm.

Minh Thù chuẩn bị đồ đạc mà văn kiện yêu cầu thật tốt gửi qua bưu kiện, sau đó ngồi tại chỗ ăn đồ ăn vặt, thuận tiện quan sát người trên lầu hai.

Toàn bộ lầu hai phân thành mấy khu, nhưng giống như công ty vậy, tất cả khu vực đều dùng thủy tinh trong suốt ngăn cách.

"Cái kia... có thể làm phiền cô giúp tôi đem cái này đưa lên không?"

Minh Thù liếc mắt nhìn.

Người đàn ông đứng phía trước Minh Thù, trong tay cầm một phần văn kiện, trên mặt nở nụ cười ấm áp.

Kỳ quái... Sao người mới này nhìn khá quen nhỉ?

"Tại sao là tôi?"

"...Nhờ cô đó." Người đàn ông thu lại sự nghi ngờ, cầu xin nói, cũng không biết từ đâu lấy ra một túi đồ ăn vặt: “Làm ơn đi.”

Minh Thù: “...”

Đồ ăn vặt...

Nể tình đồ ăn vặt...

"Giao cho ai?"

Người đàn ông đặt văn kiện xuống bàn Minh Thù, vừa đặt vừa nói: "Tư tiên sinh."

Người đàn ông trốn trong góc thấy Minh Thù đi lên, hắn thở phào một hơi.

"Lại hãm hại người mới?" Đồng nghiệp ló một cái đầu ra.

"... Tôi đây là rèn luyện sức chịu đựng cho người mới." Người đàn ông nói: "Thật vất vả mới có một người mới, nếu để cô ấy biết sau này còn dám đi đâu nữa chứ?"

“Hơn nữa... nghe nói là đàn em của anh.”

"Đàn em?"

Đồng nghiệp tiếp tục nói: "Nghe nói chung thầy hướng dẫn với anh."

Người đàn ông đầy kinh ngạc.

Hắn lấy điện thoại di động ra, nhảy ra một tin tức, nhìn phía bên trên giấy chứng nhận giống y như đúc cô gái ban nãy.

Người đàn ông: “...”

Đồng nghiệp vỗ vỗ bờ vai của hắn: "Tôi còn nghe nói vì để cho cô gái này vào mà thầy của anh nhờ không ít quan hệ, bây giờ anh lại hãm hại cô ấy..."

Để có thể đi vào nơi đây, nếu đúng thực sự không có trình độ thì tuyệt đối không vào được.

Cho nên đồng nghiệp không có phản ứng với chuyện đi cửa sau, chỉ là đồng tình người anh em này.

Người đàn ông: “...”

Chương 992: Đại Thần Kiêm Chức (8)

"Cô xuống đây đi." Ngô Thanh canh giữ cầu thang lầu ba, Minh Thù vừa ra lập tức đi qua.

“...” Minh Thù nhìn hắn, đột nhiên nhiệt tình như vậy để làm gì?

"Tư tiên sinh không có làm khó cô chứ?"

“Tôi còn không thấy hắn, sao hắn làm khó tôi?”

"Chưa thấy? Vậy cô giao cho người nào?"

“Trợ lý của hắn.” Minh Thù nói: “Anh cũng không bảo tôi tự tay giao cho hắn.”

“...” Vậy chờ Tư tiên sinh ký tên, không phải cũng sẽ dạy dỗ hắn một trận sao?

Thà tự mình bị dạy dỗ còn đỡ hơn cô ấy bị... Thầy trước kia dạy hắn rất tốt.

"E hèm, về sau cô sẽ đi theo tôi.” Ngô Thanh thấy Minh Thù nghi hoặc, giải thích: “Thầy nói tôi quan tâm cô một chút.”

Học sinh của ông già hói đầu sao.

Hèn gì xưng hô cũng thay đổi.

Hơn nữa...

"Mới vừa nãy là anh hại tôi?” Vừa nhìn Tư tiên sinh kia là biết hắn là một ác bá.

"Ha ha sao có chuyện đó..." Ngô Thanh cười gượng: "Một lát nữa tôi mời cô ăn cơm, xem như là đàn anh này tẩy trần cho cô.”

Ngô Thanh phát hiện Minh Thù lập tức cười tủm tỉm đứng dậy.

Ngô Thanh: “...” Giống như có kỹ năng gì đó.

"Ở chỗ này có thể chơi trò chơi sao?" Minh Thù chỉ vào mũ trò chơi hỏi Ngô Thanh.

"Có thể, muốn kết hợp vui chơi với làm việc, hơn nữa hạng mục này của chúng ta cũng có liên quan đến cái này, thỉnh thoảng buông lỏng một chút, có lẽ sẽ có linh cảm. Cô cũng chơi Vấn Linh sao?"

“Ừm.”

“Khi nào có thời gian chơi chung với nhau đi, tôi chơi rất lợi hại có thể giúp cô.”

Minh Thù nghiêm túc nói: "Tôi cũng rất lợi hại."

Chơi trò chơi, thật ra nam luôn chơi giỏi hơn nữ cho nên Minh Thù nói như vậy, Ngô Thanh cũng hùa theo hai câu kỳ thực hoàn toàn không tin.

Sắp tan làm, Ngô Thanh bị kêu lên cách một tầng lầu, tựa như cũng có thể nghe được âm thanh tầng bốn truyền xuống.

Ngô Thanh cụp đầu đi xuống, người trong lầu hai đã đi tàm tạm, người chưa đi dành cho Ngô Thanh ánh mắt đồng tình, thuận tiện mặc niệm tương lai bọn họ cũng sẽ bị mắng

Ngô Thanh mời Minh Thù ăn, sau đó mời cô chơi trò chơi.

Mới vừa bị mắng, cần phải phát tiết trong trò chơi một chút.

"Cô tên gì? Tôi thêm bạn." Trước khi vào trò chơi, Ngô Thanh hỏi Minh Thù một câu.

"Phong Hòa Tận Khởi."

Ngô Thanh chỉ cảm thấy tên này có chút quen tai, sau khi hắn kiểm tra thì cả người cũng không ổn.

Đây không phải đại thần sao?

Minh Thù mở quyền hạn bạn bè, Ngô Thanh mời kết bạn lập tức được thông qua.

Hoàng Ân Hạo Đãng: Kỷ Hòa?

Ngô Thanh hỏi cẩn thận từng li từng tí.

Phong Hòa Tận Khởi: Ừ.

Hoàng Ân Hạo Đãng:...Tôi bị đả kích, cần phải từ từ.

Đàn em hắn lại là đại thần!

Hình như là thầy có nói qua cô thích chơi trò chơi... Còn cố ý dặn hắn, sắp xếp nhiều hoạt động cho cô, để cho cô không có thời gian mê muội đến mất cả ý chí.

Người thường là chơi đến mê muội mất cả ý chí, đại thần... sao có thể chơi đến mê muội mất cả ý chí chứ! Đó là tu luyện độ kiếp!

Việc của hạng mục này thực sự rất nhiều, thời gian chơi trò chơi mỗi ngày đều giảm mạnh.

Minh Thù cũng không gặp qua Tư tiên sinh kia, thế nhưng hắn vẫn ở trong biệt thự, mỗi ngày đều có người bị hắn gọi lên la mắng.

Bên Vương Hà Dương thúc dục cô nhiều lần, phòng luyện tập kia trừ Giang Lưu đi đưa tin ra, những người còn lại căn bản sẽ không đi vào.

Mãi đến đợt báo danh mùa thu, Minh Thù mới xin Ngô Thanh cho nghỉ.

Người kiểm tra hạng mục Vân Hành không phải là bọn họ, bộ phận kiểm tra nghiên cứu đều ở phòng ngầm dưới đất, cho nên Minh Thù xin nghỉ rất dễ dàng.

Minh Thù nhanh chóng chạy tới báo danh cuộc so tài địa phương.

Vương Hà Dương và Giang Lưu đã ở đó rồi.

"Chỉ một mình cô? Những người còn lại thì sao?" Vương Hà Dương vội vã đi lên.

"Đừng nóng vội, thời gian đủ mà." Minh Thù rất bình tĩnh, lấy điện thoại di động ra hỏi từng người một.

Nhật Nguyệt Trọng Quang: Tôi lập tức tới ngay.

Kim Dạ Nguyệt: Lập tức.

Hoàng Hạc Tây Quy: Mới vừa lên phi cơ.

Thanh Thu Chủng: Đã bay về phía tây.

Nói rằng lập tức đến, quả nhiên một trước một sau đến đủ cả, Nhật Nguyệt Trọng Quang cưỡi một chiếc lò điện nhỏ, màu hồng phấn, tạo nên sự khác biệt quái dị với thân hình cao lớn của hắn.

Kim Dạ Nguyệt tương đối phong cách, lái một chiếc xe việt dã có kính chắn gió không cánh mà bay, thân xe bị bùn lấp đến không nhìn thấy đứng ở bãi đỗ xe, là một phong cảnh vô cùng xinh đẹp.

Hai người thấy Minh Thù biểu cảm giống nhau như đúc.

Có nhầm không vậy?

Phong Thần lại là nữ sao?

Tuy là Phong Thần biết chơi nhân vật nữ... Nhưng bọn họ vẫn cho là đó là sở thích của Phong Thần.

Minh Thù cắn một cây kẹo que: "Đến mức đó sao."

"Chị à, chị nói xem!" Kim Dạ Nguyệt có chút tan vỡ, Phong thần bọn họ thờ phụng lâu như vậy lại là con gái sao.

Giang Lưu ở bên cạnh lộ ra nụ cười, trước đây lúc hắn biết chuyện này hắn cũng có phản ứng như vậy.

Cuối cùng cũng có người giống hắn rồi.

Quả nhiên không nói cho bọn họ biết là chính xác.

Minh Thù cười: "Tôi cũng chưa nói qua tôi là con trai."

“...”

Mấy người ngồi ở bên ngoài, mỗi người đều tự giới thiệu.

Đầu của Nhật Nguyệt Trọng Quang khá lớn, thế nhưng không biết nói chuyện.

Kim Dạ Nguyệt nhìn qua nho nhã nam tính nói chuyện rất hài hước, nhưng nhìn xe hắn lái... Cũng không biết cái nho nhã này có phải là hắn dựng lên hay không.

"Còn hai người thì sao?" Vương Hà Dương chạy tới: "Sắp hết hạn báo danh rồi."

Phải báo danh trên mạng trước, thế nhưng trước khi hết hạn vào hôm nay, không có giao tờ ghi danh ra thì coi như đã chủ động bỏ quyền thi đấu.

Vương Hà Dương mệt mỏi, đây là lần hắn mang đồ kém nhất.

Minh Thù đang chuẩn bị xem điện thoại di động, thì đột nhiên bầu trời kêu đùng đùng.

"Đùng đùng..."

Phi cơ dừng trên một tòa nhà, Hoàng Hạc Tây Quy và Thanh Thu Chủng trong chốc lát đã xuất hiện, hai người đều mang âu phục như mới từ trong tiệc rượu trở về.

Khuôn mặt Hoàng Hạc Tây Quy lạnh lùng, câu từ ngắn gọn.

Thanh Thu Chủng tương đối hoạt bát, sau khi bị tin Phong Thần là con gái đả kích, trong chốc lát đã tiếp nhận chuyện này, đánh nhau với những người khác.

Sự giống nhau duy nhất chính là... có tiền lại còn đẹp trai.

"Nếu không phải là gần đây có nhiều tòa nhà, tôi sẽ nhảy từ trên phi cơ xuống, chắc chắn phong cách!" Thanh Thu Chủng cười hì hì nói: "Có đúng không Phong Thần."

Minh Thù: "Té chết không phải cũng sẽ bị trả phí thanh lý cho thành phố sao?"

“Phong Thần sao cô lại nói vậy, cô chắc chắn sẽ đỡ tôi đúng không?”

“Xin lỗi, tôi là một cô gái yếu đuối, không đỡ nổi người như anh.”

Vương Hà Dương: “..."

Hắn đã tìm đồng đội gì vậy?

Hoàng Hạc Tây Quy giơ tay lên nhìn thời gian: "Bốn tiếng sau tôi có cuộc họp, tranh thủ thời gian đi!"

Vương Hà Dương gật đầu, dẫn bọn họ đi vào viết tờ ghi danh.

Nhưng khi nhìn tên đội, mọi người đều ngơ ngác.

"Vương tiên sinh, tên đội chúng ta là gì?" Minh Thù trực tiếp hỏi.

Vương Hà Dương đang gọi điện thoại nghe Minh Thù nói, điện thoại suýt chút nữa trượt ra ngoài.

"Mọi người không có tên đội?"

"Đây không phải là chuyện của Vương tiên sinh sao?" Minh Thù mím môi cười.

Vương Hà Dương: “...”

Con bà nó...

Ngay cả cái bóng của đám người kia cũng không thấy, hỏi ai bây giờ, cả ngày hắn có biết bao nhiêu việc một khi quên là quên luôn.

Nhân viên phụ trách ghi danh cứ nhìn đội đấu kỳ lạ này mắt lớn trừng mắt nhỏ với Vương Hà Dương.

Hắn làm lâu như vậy nhưng là lần đầu tiên thấy có một đội chưa có tên đội đã đến ghi danh.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 993: Đại Thần Kiêm Chức (9)

Tờ ghi danh được đem tới hậu đài, nhân viên công tác bắt đầu ghi vào tư liệu.

Lúc ghi đến chiến đội...

"Cái này là chiến đội gì? Tại sao gọi một cái tên như vậy..."

"Cái gì?" Người bên cạnh tò mò hỏi.

"Túi đồ ăn vặt khổng lồ."

"..." Người kia nhìn lên màn hình, xác định là "Túi đồ ăn vặt khổng lồ", khóe miệng giật một cái: "Vừa rồi chỗ tôi còn có "Đóa hoa xanh xinh đẹp"... Những người này bây giờ lấy cái tên thật là một lời khó nói hết, lỡ như nổi lên thì sao chứ!"

"Ha ha nếu thật là nổi tiếng, người hâm mộ gọi bọn họ là cái gì? Chiến đội túi đồ ăn vặt? Chiến đội đóa hoa xanh? Còn khổng lồ, rất xinh đẹp?"

Hai người vừa nói vui vẻ vừa nhập vào tư liệu.

Tên đội vừa mới hiện ra đã gặp phải gương mặt như táo bón của Vương Hà Dương.

Minh Thù ra sức dẹp lời nghị luận của mọi người... chủ yếu là Thanh Thu Chủng, thành công đặt tên cho chiến đội.

Vương Hà Dương cũng cảm thấy cái tên này cần thuốc chữa.

Cái này giống như trò đùa vậy...

Đợi Minh Thù báo danh xong, hắn vẫn nên dọn dẹp một chút, chuẩn bị tuyển người mới!

“Mọi người là tổ ba mươi sáu.” Vương Hà Dương đưa phiếu thi đấu cho bọn họ: "Quy định như bình thường, không có yêu cầu đặc biệt.”

Mỗi đội của cuộc thi là mười người.

So với quý đầu tiên thì Vấn Linh hôm nay đã nổi hơn rất nhiều, hấp dẫn không ít người chơi.

"Đây không phải là anh Vương sao."

Vương Hà Dương xoay người nhìn.

“Trời ơi... là HS.”

“A a a! Nam thần của tôi cũng ở đây.”

Trong đám người phát ra một tiếng la lớn.

Người đi tới là trai đẹp gái xinh của đội HS, trước tiên người chúng ta thấy là tuyển thủ đầu tiên, cũng chính là nam chính đại nhân của chúng ta.

Vẻ mặt nam chính lạnh lẽo cô quạnh, đối mặt với đoàn người ồn ào náo nhiệt giữa hai lông mày hơi không kiên nhẫn.

Đào Tư đứng sát nam chính, ánh mắt lập tức rơi vào người Minh Thù, cô ta quan sát vài lần liền mỉm cười.

Người nói chuyện vừa rồi chính là Đinh Lỗi người đại diện HS, trên sống mũi có một bộ kiếng gọng vàng, nhìn là biết người không lương thiện.

Đinh Lỗi đẩy cái kính mắt: "Hà Dương, mọi người trong câu lạc bộ của cậu thành một đội? Sao không nghe nói gì hết vậy, các cậu bảo mật cũng không tệ nhỉ!"

Vương Hà Dương ngoài cười nhưng trong lòng không cười: "Mọi người trong câu lạc bộ của cậu bận rộn như vậy, ở đâu có thời gian chú ý chúng tôi."

Đinh Lỗi và Vương Hà Dương người tới người lui, ngoài thì khen nhưng ngầm lại châm chọc mỉa mai nhau.

Lúc này Đinh Lỗi mới chậm rãi nhìn về phía sau Vương Hà Dương: "Mấy người này không giới thiệu một chút sao?"

Cảnh tượng sau lưng Vương Hà Dương là như vậy...

Minh Thù đang cầm một túi khoai tây chiên, nhìn người trong đội ngũ cười đến nở hoa.

Thanh Thu Chủng và Giang Lưu xúm lại bàn luận, cười rộ lên đầy kiêu ngạo.

Nhật Nguyệt Trọng Quang đầu to, đứng im lặng nghe Thanh Thu Chủng và Giang Lưu nói.

Hoàng Hạc Tây Quy cúi đầu bấm điện thoại di động, trên ót còn kém viết lên vài chữ to “Bản tổng tài bận rộn nhiều việc”.

Kim Dạ Nguyệt rất nghiêm túc nhìn bọn họ, thế nhưng... ánh mắt kia dường như có chút mờ mịt, rõ ràng là thất thần.

Đây chính người câu lạc bộ NS tìm sao?

Không quen biết bất cứ ai.

Hắn cho rằng chiến đội NS ít nhất cũng có một người nổi tiếng chống đỡ, ai ngờ không quen biết bất cứ ai.

"Không có gì để giới thiệu, chúng ta lên sàn đấu gặp nha, cục cưng." Lời nói của Vương Hà Dương bị Minh Thù cắt ngang.

Vương Hà Dương: “...” Cục cưng là gọi người nào?

Đào Tư sờ sờ gáy, vừa nãy cô ta cười với mình sao?

"Đào Tư, cô ta quen biết cô?" Người bên cạnh chọc cô.

Đào Tư cũng lơ ngơ: "Không biết, tôi chưa thấy qua cô ta."

“Ha ha, cô gái rất gan dạ sáng suốt." Đinh Lỗi vỗ tay: "Vậy các người phải chống đỡ được đến lúc đấu với chúng tôi.”

Minh Thù mỉm cười: "Nếu các người muốn giải quán quân, có thể suy nghĩ dùng đồ ăn vặt để đổi, chúng tôi sẽ nhường cho."

Sắc mặt Đinh Lỗi tối xuống.

Vương Hà Dương nín cười, được lắm được lắm, cô gái này rất biết cách chọc giận người khác.

Đinh Lỗi nhìn về phía Vương Hà Dương: "Hà Dương à, dẫn dắt người mới mệt lắm phải trông chừng thật kỹ, đừng có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, làm mọi chuyện rối tung thì không dọn dẹp được đâu."

Vương Hà Dương vẫn như cũ ngoài cười nhưng trong không cười: "Cái này cũng không phiền đến cậu quan tâm rồi, cậu xem mép tóc của cậu lại ít hơn lần trước rồi, không giống chúng tôi làm việc vô cùng thong thả. Thi đấu hạng hai, bạn bè hạng nhất, bạn bè hạng nhất...”

Dưới nụ cười đắc thắng của Vương Hà Dương, Đinh Lỗi tức giận dẫn đội ngũ rời khỏi.

Bốn phía lại là một trận ồn ào náo nhiệt.

Vì Đinh Lỗi dẫn đội ngũ qua nói chuyện, có người nhận ra Vương Hà Dương.

NS không phải là đội ngũ nhỏ vô danh, trong giới này Vương Hà Dương cũng được rất nhiều người biết đến.

"NS cũng có chiến đội sao?"

“Tôi còn không biết... còn nói đợi khi NS tuyển người đi thử xem sao nữa.”

"Những người đó tôi không quen biết ai hết..."

"Tôi cũng không biết...”

“Nhưng ai cũng đẹp cả, ngay cả người cao cao kia kìa, càng nhìn càng đẹp.”

"Anh Vương trong đội ngũ, chắc là sẽ kéo thấp trình độ xuống."

Đầu gối Vương Hà Dương trúng một mũi tên.

"Vừa rồi là chiến đội HS, các người...”

Vương Hà Dương thấy trước mặt có đầy người, trước ngực lại trúng một mũi tên.

Lần này trăm ngàn lần không thể đội sổ, khiến cho Đinh Lỗi cười nhạo.

-

Đinh Lỗi dẫn theo đội ngũ tìm chỗ ngồi xuống, mơ màng còn có thể thấy Vương Hà Dương: "Vừa rồi mấy người kia, mọi người có biết không?"

Tất cả mọi người lắc đầu.

Đinh Lỗi gọi điện thoại, kêu người đi điều tra một chút.

Vì có tờ ghi danh, mấy phần tư liệu rất nhanh thì truyền tới tay Đinh Lỗi.

Quen nhất chính là Minh Thù, Phong Hòa Tận Khởi có thể nói là tên này nhìn rất quen mắt.

Vì lúc trước câu lạc bộ có liên lạc qua cô ta, dự định mời cô ta gia nhập chiến đội HS.

Ai ngờ đến ngày ký hợp đồng thì cô không tới. Đương nhiên khi đó, bọn họ đã không tính ký hợp đồng nữa, dù cô có tới kết quả cũng như vậy, nhưng trọng điểm là cô ta không tới!

Phong Hòa Tận Khởi lại là một cô gái sao?

Đào Tư cũng nhìn thấy tư liệu, trong lòng lập tức căng thẳng.

Hèn gì vừa rồi cô ta cười quái dị với mình như vậy.

Cô ngăn cản Phong Hòa Tận Khởi gia nhập vào Cẩm Thiên, không ngờ cô ta lại ký vào NS.

Đinh Lỗi nhăn mày tiếp tục xem.

NS đánh dấu Phong Hòa Tận Khởi, được cho là một tay chiến tướng nhưng phía dưới này là gì?

Không có liên quan gì đến chuyện này.

Nhưng Lâm Hạc Quy? Tên này... có chút quen tai.

"Lâm Hạc Quy? "

"A Tấn biết hắn sao?" Đinh Lỗi nhìn về phía nam chính.

Tần Tấn nhìn tư liệu, một lát mới nói: "Hình như là bạn hợp tác của công ty ba tôi."

Đinh Lỗi vẻ mặt cậu xác định sao.

Lâm Hạc Quy nhìn qua thấy người này không lớn hơn Tần Tấn bao nhiêu, có thể là bạn hợp tác với Tần gia sao? Nhưng tên này... thực sự quen tai.

Đinh Lỗi mở ra chế độ thăm dò nào đó.

Tên Lâm Hạc Quy này không có quá nhiều kết quả nhưng lại không có hình.

Cài này là... tiền nhiều đến nỗi có thể lên trời mà muốn chơi trò chơi sao?

Lão đại chuẩn bị khảo sát giá thị trường một chút, thu mua toàn bộ giới điện tử, độc quyền sao?

"NS bị thu mua rồi?" Đinh Lỗi chỉ có thể nghĩ đến khả năng này.

"NS không có khả năng bị thu mua." Tần Tấn mặt không thay đổi nói.

"Vậy..." Đinh Lỗi dừng một chút: "Bọn họ muốn làm gì? Cũng không thể đơn thuần tới thi đấu?"

Không ai đáp lại Đinh Lỗi.

Hồi lâu chỉ có có một đội viên yếu ớt nói: "Có lẽ là vì ước mơ."

Mọi người: “...”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 994: Đại Thần Kiêm Chức (10)

Chiến đội HS ở tổ mười tám, bọn họ so với Minh Thù thi đấu sớm hơn.

Minh Thù ngồi xổm dưới màn hình lớn, nhìn chiến đội HS nháy mắt giết chết đối thủ, quần chúng vây xem còn hoan hô một trận.

Nếu như giết không được, bọn họ giải tán là xong.

Tiếp theo là chiến đội Phượng Hoàng, phía sau còn có mấy chiến đội nổi tiếng nữa.

Những chiến đội này đi tới đâu là nháy mắt giết chết, tuy là không có gì để xem, nhưng người hâm mộ nhiệt tình không chịu nổi, tình cảnh so với những người còn lại náo nhiệt hơn rất nhiều.

"Phong Thần, đến lượt chúng ta."

Giang Lưu chạy tới gọi Minh Thù, Minh Thù đứng dậy, tập hợp cùng tổ đội từ lối vào tiến nhập vào trong sân đấu.

Báo danh thi đấu và đội ngũ thi đấu trong trò chơi Vấn Linh giống nhau.

Trận này của đám Minh Thù không có chiến đội nổi danh, cho nên độ chú ý không cao.

Mãi đến khi có người hét lên một tiếng Phong Hòa Tận Khởi, xung quanh lập tức náo nhiệt lên.

Phong Hòa Tận Khởi là ai?

Trước đây là đại thần trò chơi bàn phím, bây giờ là đại thần Vấn Linh.

"Bà nó! Đó là Kim Dạ Nguyệt!"

Mọi người người chơi đều tập trung ở màn hình của đám người Minh Thù.

Vì trong thi đấu yêu cầu không được che giấu họ tên, cho nên tên tất cả mọi người đều phải đưa ra.

"Thanh Thu Chủng... chính là Thanh Thu Chủng mà tôi biết sao?"

"Tôi hình như nhìn thấy Nhật Nguyệt Trọng Quang và Hoàng Hạc Tây Quy, mau đánh tôi một cái xem có phải tôi hoa mắt không?"

"Giang Lưu? Không biết tên này..."

Đa số mọi người đều tương đối mờ mịt, đám người kia sao giống như điên vậy.

Mấy người này nhìn qua... ngoại trừ Phong Hòa Tận Khởi, vài nhân vật khác cũng không tính là lợi hại.

Có người hỏi: "Bọn họ là ai vậy?"

"Tự mình xem đi." Đừng quấy rầy tôi xem đại thần.

"Tôi biết Thanh Thu Chủng, đại thần viễn cổ." Cũng có người có lòng tốt giải đáp.

-

Đinh Lỗi nghe xong mấy tên nhân vật kia, sắc mặt trở nên khó coi, NS làm thế nào đào được những người này?

Những người này chỉ là đại thần thời kỳ bàn phím, bây giờ đã là thời đại 3D hoàn toàn không so sánh được.

Nghĩ như vậy, Đinh Lỗi thấy dễ chịu hơn một chút.

Được nhiều người chú ý nhất là đại lão Lâm Hạc Quy...

"Đó đúng là Kim Dạ Nguyệt sao?" Đội viên số một HS có chút kinh ngạc: "Lúc trước khi tôi chơi chiến thần, Kim Dạ Nguyệt chính là đại thần của chúng ta."

"Kim Dạ Nguyệt và Nhật Nguyệt Trọng Quang nghe nói thao tác vô cùng lợi hại" Đội viên số hai HS tò mò.

"Nhật Nguyệt Trọng Quang thì không biết, còn Kim Dạ Nguyệt đúng thật rất lợi hại..." Đội viên số một HS nói: "Coi như tôi bây giờ là người chơi chuyên nghiệp, nếu bây giờ có chơi chiến thần, tôi cũng chưa chắc là đối thủ của hắn."

"Câu lạc bộ NS rốt cục đi đâu tìm được bọn họ." Đội viên HS số ba nói: "Tôi chưa từng nghe qua ở bên trong Vấn Linh có những nhân vật này."

"Cậu xem tên của bọn họ, ngoại trừ Phong Hòa Tận Khởi, những người còn lại cũng không giống nhân vật có tên tuổi..."

Đào Tư nhìn Phong Hòa Tận Khởi bên trong màn ảnh, hai tay nắm chặt ánh mắt liếc về phía Tần Tấn.

Tần Tấn chỉ im lặng nhìn màn hình, không có biểu hiện gì.

Phong Hòa Tận Khởi đang ở đây, lại là người chơi của NS, về sau cô ta giúp đỡ người phụ nữ kia, chẳng phải là sẽ ngăn cản con đường của mình sao.

Hơn người chơi nữ...

Có một là đủ rồi.

-

Mà lúc này những người còn lại cũng lắng xuống, hầu như đều hiểu được nguồn gốc của mấy người này là từ đâu.

Mỗi cái tên, chí ít đều đã từng ở một trò chơi nào đó xưng vương xưng bá.

Còn như Phong Hòa Tận Khởi, ở mỗi trò chơi đều được gọi là đại thần thống trị.

"NS thật lợi hại! Vậy mà có thể tìm tới nhiều đại thần như vậy, chiến đội bọn họ tên là gì, tôi muốn làm người hâm mộ cuồng nhiệt của bọn họ!"

Vừa hay trên màn hình hiện ra, "Chiến đội Túi đồ ăn vặt khổng lồ VS Chiến đội Chiêu Dương".

Ồ, nhất định là tên chiến đội ngang ngược kia!

Nhưng khi nhìn thấy rõ mặt của hai bên, mọi người bắt đầu thấy mờ mịt...

Khí phách đi đâu hết rồi?

"Túi đồ ăn vặt khổng lồ" là cái quái gì?

Thắng thì hô "Túi đồ ăn vặt khổng lồ" sao?

"Không phải giống như thời trò chơi bàn phím, bây giờ là trò chơi 3D, hơn nữa chuyên nghiệp và nghiệp dư chênh lệch khá xa."

Rất nhanh có những tiếng nói kiểu như vậy vang lên.

Tiếp theo mọi người đang kích động tỉnh táo lại.

Nói cũng có đạo lý.

Thể thao điện tử không thể so với những trò chơi bình thường khác.

Trong màn ảnh chia bản đồ đã hoàn thành, chiến đội Chiêu Dương chọn bản đồ, khá là may mắn bản đồ có lợi cho bọn họ.

"Bà nó, bây giờ tôi mới phát hiện, trong đội ngũ của bọn họ, ngoài nhân vật Giang Lưu chính là hoa thần, còn lại đều là những người chơi từng thua..."

"Trận doanh này có độc hay không có độc? Bọn họ tới đi thi đấu, hay là tới để chơi đùa?"

"Bọn họ là muốn đối đầu trực tiếp sao?"

Dường như để chứng thực những lời này của họ, trước hết Phong Hòa Tận Khởi hành động, xông thẳng tới bản đồ đối diện căn bản không có chiến thuật gì.

Những người còn lại cũng nhanh chóng đuổi theo.

Người ngoài xem náo nhiệt, người trong nghề xem môn đạo.

Nhóm bọn họ vừa hành động thì biết ngay ở trình độ nào.

Trước mặt còn đang thương lượng xem nên giấu cờ đỏ ở đâu, đám người Minh Thù đã đuổi đến trước mặt.

Giang Lưu chạy ở phía sau, lúc bọn họ ra tay phát động kỹ năng phụ trợ.

"Giang Lưu, nhường lại cho cậu!" Thanh Thu Chủng tránh ra một bên.

Giang Lưu gật đầu, hoán đổi kỹ năng.

Túi đồ ăn vặt khổng lồ thắng.

Toàn bộ người trong trận đấu hoàn toàn yên tĩnh.

Từ mở màn đến kết thúc, không đến năm phút đồng hồ.

So với chiến đội HS và chiến đội Phượng Hoàng, thời gian sử dụng còn ít hơn.

Vương Hà Dương nhìn màn hình hơi nhăn mặt, Giang Lưu đã có thể thoải mái điều khiển hoa thần, lúc này mới là một tháng mà thôi...

Nghe nói trước đây Giang Lưu chưa từng chơi qua hoa thần.

Minh Thù bỏ mũ chơi trò chơi, chiến đội Chiêu Dương trước mặt đang vô cùng phiền muộn.

Lúc trước cũng không phải là chưa ai gặp qua, nhưng đa số lúc đó mọi người còn chưa biết ai là kẻ địch, cho nên theo bản năng quan sát người phía trước.

Đám người kia không hề lưỡng lự, cứ thế lao thẳng tới.

Có kiểu người chơi như vậy sao?

Minh Thù cười tủm tỉm lấy ra một túi đồ ăn vặt, lúc thi đấu chính thức không cho phép mang bất kỳ vật gì vào sân, có điều hôm nay chỉ là thi đấu báo danh, cũng không nghiêm khắc như vậy.

Thi đấu báo danh chỉ cần thắng một trận là đủ rồi, nửa tháng sau mới thi đấu vòng loại.

"Đi ra rồi, đi ra rồi..."

Tổ đội Minh Thù là tổ đội kết thúc thi đấu đầu tiên, đi ra trước là chiến đội Chiêu Dương, đám người Minh Thù đi ở phía sau.

Ngoài lối ra không ít người vây xem, vừa rồi đám người còn ồn ào đột nhiên yên tĩnh lại.

Nhóm này là những ai đây?

Tại sao còn có một cô gái!

"Không phải là hoa thần kia chứ?" Có người suy đoán.

"Nhưng mà..."

"Người kia là Phong Hòa Tận Khởi? Thật đẹp..."

"Đúng vậy, thật là đẹp!"

"Đội ngũ này ra tay rất hay."

"Chỉ là cái tên có điểm..."

Bên ngoài hội trường, một gã đàn ông đang ngậm điếu thuốc, áo khoác vắt ngang vai, bước đi mang theo gió kèm theo phong cách lưu manh.

"Bên trong làm gì vậy." Hắn đột nhiên hỏi: "Sao mà ầm ĩ lên thế, sập nhà thì sao?"

"Là cuộc thi báo danh Vấn Linh vào mùa thu." Trợ lý phía sau nhanh trả lời.

"Chỉ là cuộc thi báo danh có gì hay đâu." Người kia ngừng lại, đẩy cửa đang khép hờ, âm thanh bên trong lập tức truyền tới.

Trên màn ảnh lớn còn dừng lại dòng chữ "Túi đồ ăn vặt khổng lồ thắng".

"Lộn xộn."

Người kia thu tay về, đóng cửa "rầm" một cái.

"Ở bên NS mới tạo thêm chiến đội?"

"Đúng vậy." Trợ lý nói.

"Dự thi?"

Trợ lý dừng vài giây: "Đúng vậy, tên của đội là... Túi đồ ăn vặt khổng lồ."

Người kia dừng lại: "Vương Hà Dương dự định từ chức?"

"Không thấy đơn xin từ chức của anh Vương."

"Trong đầu hắn chứa nước sao? Mau gọi Vương Hà Dương đến cho tôi!"

"..."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 995: Đại Thần Kiêm Chức (11)

"Tôi phải đi rồi, Thanh Thu, cậu có đi không?" Hoàng Hạc Tây Quy vừa ra liền vội vã rời đi, Vương Hà Dương bị gọi đi, tất nhiên không ai cản hắn.

Đợi Vương Hà Dương trở về, hiện trường cũng chỉ còn lại có Minh Thù và Giang Lưu.

"Người đâu?"

"Đi rồi."

"..."

Tổng giám đốc mắng đúng, đầu hắn đúng là chỉ toàn chứa nước.

Minh Thù tìm trong hội trường một vòng, muốn hẹn cùng phiếu đổi đồ ăn vặt, nhưng ngay cả bóng của phiếu đổi đồ ăn vặt cũng không thấy đâu.

Minh Thù thở dài, rửa tay rồi rời khỏi nhà vệ sinh.

"Soạt soạt."

Bên cạnh lối đi an toàn một có một loạt âm thanh kỳ lạ, giống như có gì đó bị lật tung về sau, rồi bị kéo trên mặt đất.

Minh Thù nhìn sang rồi đi qua.

Cô chợt đưa tay che ngực, xoay người nhìn về nơi vừa rồi phát ra âm thanh.

Lối đi an toàn rất tối, trên mặt đất các đồ vật rơi loạn, lại giống như có dấu vết đánh nhau.

Thế nhưng trong lối đi không có ai, trên cầu thang cũng rất yên tĩnh.

Minh Thù cầm điện thoại chiếu lên mặt đất, trên những đồ vật tìm được mấy giọt máu, giọt máu theo lối cầu thang đi lên trên.

Minh Thù đi dọc theo đường đi, xuyên qua một hành lang nối tiếp sang tòa nhà cao ốc bên cạnh, sau đó vết máu không thấy đâu nữa.

Minh Thù nhíu mày, dựa vào trực giác đi lên tầng cao nhất của cao ốc.

Tầng cao nhất rất lớn, Minh Thù lượn quanh nửa vòng, mới nhìn thấy một người đàn ông mặc trang phục công nhân vệ sinh, kéo một người đàn ông mặc âu phục đi lên sân thượng.

Người kia không chú ý tới Minh Thù, đang giữ người mặc âu phục sát mép sân thượng, lúc này hắn chỉ cần buông tay, người mặc âu phục sẽ rơi xuống.

Lúc hắn ta đang chuẩn bị buông tay, sau gáy hắn bỗng dưng đau nhói, trước mắt biến thành màu đen, nhưng trước khi mất đi ý thức, hắn vẫn dùng sức đẩy người mặc âu phục xuống.

Minh Thù giữ lại người mặc âu phục, vì lực quán tính cô cũng bị kéo theo một đoạn, phải bám vào vật bên cạnh mới đứng vững được cơ thể.

Kéo người kia lên, Minh Thù nhìn gương mặt đó, vẻ mặt không biến hóa chút nào.

"Tỉnh lại đi." Minh Thù dùng sức vỗ vỗ mặt của hắn: "Này, tỉnh lại đi!"

Nhưng mà đối phương không có bất kỳ phản ứng nào.

Minh Thù chống cằm, nhìn hai người ngất đi.

Cuối cùng Minh Thù quyết định đánh người mặc trang phục công nhân vệ sinh một trận tơi bời, sau đó trói lại giấu ở một chiếc tủ vứt ở trên sân thượng.

-

"Kẹt."

"Kỷ Hòa Bảo Bảo, cô đã về rồi." Vân Ngư nghe tiếng cửa mở, hấp ta hấp tấp chào đón: "Thi đấu báo danh sao... Đây đây đây... là ai?"

Vân Ngư nhìn Minh Thù kéo theo một người đàn ông đi vào, vẻ mặt mờ mịt.

"Nhặt được." Minh Thù ném người kia lên chiếc giường một, thở hồng hộc hỏi Vân Ngư: "Nhanh, mang cho tôi ít đồ ăn vặt cứu mạng."

Vân Ngư đưa đồ ăn vặt đang cầm trong tay cho cô.

Vân Ngư tiến lên quan sát người đàn ông trước mặt: "Kỷ Hòa Bảo Bảo, cô nhặt được chỗ nào... thật là đẹp trai. Này không phải là người yêu cô chứ? "

"Thực sự nhặt được." Minh Thù vừa ăn đồ ăn vặt vừa trả lời.

"Ồ..." Vân Ngư kéo dài giọng, hiển nhiên không tin, bộ dạng còn tỏ vẻ thái độ.

Minh Thù tập trung ăn đồ ăn vặt, cũng lười giải thích.

Vân Ngư nhìn xung quanh người kia một lúc lâu, sờ cằm: "Kỷ Hòa Bảo Bảo, hắn bị sao vậy? Tôi cũng không ngửi thấy mùi rượu."

"Đại khái bị người ta đánh cho bất tỉnh."

Vân Ngư hoảng sợ nhìn về phía Minh Thù.

Cô đột nhiên xông lại, giữ chặt hai vai Minh Thù lắc: "Kỷ Hòa Bảo Bảo, dù cô có thích hắn, cũng không cần phạm tội chứ!"

Minh Thù ôm lấy đồ ăn vặt.

Đã nói là nhặt được mà.

Vân Ngư lắc hai cái, đột nhiên buông Minh Thù ra, suy nghĩ theo kiểu Sherlock Holmes: "Có điều đẹp trai như vậy... có thể phạm tội một lần, cũng không tệ."

"..."

Cô gái này say mê công việc tư duy trẫm không hiểu.

Vân Ngư có việc nên rời đi, Minh Thù ngồi trong túc xá, đến khi ánh nắng chiếu về phía chân trời, người kia mới mơ màng tỉnh lại.

Người kia mở mắt dò xét những đồ trang trí lạ mắt trên đỉnh đầu.

Đầu đau như búa bổ.

Hắn đưa tay lên sờ, thấy ướt.

Đưa lên trước mặt nhìn, tất cả đều là máu.

Người đàn ông: "..."

Hắn chầm chậm ôm đầu chống tay ngồi dậy, nhìn về phía người sống duy nhất trong phòng.

Cô gái nghiêng người ngồi bên trong ánh nắng chiều, nhìn ra ngoài cửa sổ, rèm cửa sổ màu trắng bay lượn, cùng chiếc bóng mảnh mai của cô quấn lấy nhau.

Toàn bộ hình ảnh đẹp vô cùng.

"Đây là đâu?"

Minh Thù từ từ quay đầu: "Ký túc xá nữ."

Ký túc xá nữ? Ánh mắt người kia liếc nhìn xung quanh: "Tại sao tôi lại ở đây?"

"Bị bắt cóc." Minh Thù cười: "Có sợ không?"

"Tôi đã gặp cô ở biệt thự." Vẻ mặt người kia như bảo đừng nghĩ có thể gạt được tôi.

"Tôi tới biệt thự, không phải là để thăm dò hành trình của anh, mà là để bắt cóc Tư tiên sinh." Minh Thù bình tĩnh nói bừa.

Tư Trầm: "..."

Tư Trầm nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn tòa nhà quen mắt phía xa xa, hắn hừ một tiếng: "Cô bắt cóc tôi, còn mang tôi về trường học sao?"

Diễn viên Minh Thù vòng tay qua ngực, nheo mắt trả lời: "Ai đoán được anh sẽ ở trong trường học chứ?"

Tư Trầm: "..."

Không phải thực sự bị bắt cóc chứ?

Từ Trầm đưa tay sờ lên người mình, điện thoại di động vẫn còn, hắn lấy điện thoại ra, người trước mặt không có phản ứng, lại ấn hai lần đối phương cũng không có phản ứng.

Con nhóc này dám đùa giỡn hắn.

Trên điện thoại di động tất cả đều là cuộc gọi chưa nhận.

Vừa lúc đó trợ lý gọi điện thoại tới.

Tư Trầm vừa mới kết nối, màn hình điện thoại lập tức đen xì, tự động tắt máy.

Tư Trầm: "..."

Tự nhiên hết pin!

"Cô nhìn thấy ai đánh tôi?" Tư Trầm từ chiếc giường nhỏ đứng lên, cao ngạo nhìn xuống Minh Thù, khuôn mặt đầy vẻ hung dữ, nếu không phải là một khuôn mặt dễ nhìn, đoán chừng chính là thổ phỉ.

"Có thấy."

"Là ai?"

"Tại sao tôi phải nói cho anh biết." Minh Thù che miệng, cười vô cùng ôn hòa.

Tư Trầm khó chịu: "Cô muốn cái gì?"

Minh Thù mỉm cười: "Tôi cứu anh một mạng, chẳng lẽ anh không muốn lấy thân báo đáp sao?"

Tư Trầm nhắm mắt lại, vẻ khó chịu không che dấu từ trên người hắn biểu hiện ra: "Một triệu."

"Một triệu đã đủ mua một cái mạng này? Tính mạng của Tư tiên sinh lại rẻ như vậy sao, tôi là kéo anh từ cận kề cái chết trở về, còn lãng phí rất nhiều đồ ăn của tôi."

Tư Trầm muốn đá bay đồ đạc xung quanh, nhưng trong phòng này nhìn không thấy vật gì có thể đá được, hắn chỉ có thể đè nén xúc động xuống.

Vẫn tỏ ra vô cùng khó chịu: "Mười triệu, nói cho tôi biết, người tấn công tôi là ai!"

"Tôi... không... nói... cho... anh... biết."

Tư Trầm: "..."

Đau đầu quá.

Thân thể Tư Trầm lung lay, bị ngã ngồi trở về trên giường.

Minh Thù đứng bật dậy, không biết có phải Tư Trầm bị ảo giác không, vừa rồi hắn thấy trong mắt cô lóe lên một tia lo lắng.

Thế nhưng nhìn lại lần nữa, cô gái chỉ cười nhẹ nhàng đi sang bên cạnh.

Mất máu quá nhiều vừa rồi lại nói, khiến cho Tư Trầm choáng váng.

Hắn nhìn Minh Thù mang đồ qua, thô lỗ đè hắn lên giường, xoay người.

"Cô..." Tư Trầm giãy dụa, thế nhưng đầu choáng váng, tay chân cũng bắt đầu vô lực.

"Đừng nhúc nhích." Minh Thù ấn hắn xuống.

Tư Trầm cảm thấy cái đầu cao quý của mình ở trong tay đối phương, trở thành phế phẩm không đáng một xu.

Cô ta lại dám ấn đầu hắn xuống như thế.

Không biết là vật gì ấn vào vết thương của hắn, Tư Trầm há hốc miệng kinh ngạc, sau đó hôn mê bất tỉnh.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 996: Đại Thần Kiêm Chức (12)

Lúc Tư Trầm tỉnh lại lần nữa, đã là buổi tối.

Ngoài cửa sổ một mảng đen xì, trong phòng chỉ có một ngọn đèn nhỏ thắp sáng.

Cô gái đội mũ trò chơi ngồi ở trên ghế, không hề phòng bị.

Nếu đây là bọn cướp thì gan của cô cũng quá lớn rồi.

Tư Trầm đưa tay sờ đầu, thấy một lớp vải băng.

Tư Trầm xuống giường, tìm thấy trên bàn sạc điện thoại cắm sạc cho điện thoại của mình, lúc đợi hắn nhìn về phía người bên cạnh.

Tư Trầm có chút kỳ lạ nhìn cô.

Hắn đưa tay sờ ngực, thật là nóng...

Trong ngực như có lửa đốt.

"Đinh!"

Âm thanh tin nhắn làm Tư Trầm bừng tỉnh, hắn cúi đầu vừa nhìn, không biết từ lúc nào điện thoại bị hắn đè trúng nút bật, lúc này tin nhắn đang không ngừng hiện lên.

Tư Trầm đưa vị trí cho trợ lý.

Trợ lý tới rất nhanh, Tư Trầm lặng yên rời khỏi ký túc xá.

Nhưng hắn không biết sau khi rời đi Minh Thù bỏ mũ xuống.

Tiểu yêu tinh này có vẻ lạ...

Lạt mềm buộc chặt?

Minh Thù đứng ở bên cửa sổ, nhìn người ở dưới rời đi.

-

"Tư tiên sinh, ngài..." Trợ lý nhìn vải băng trên đầu Tư Trầm, rất quan tâm hỏi.

"Gọi người trong hạng mục Vân Hành tới..." Tư Trầm suy nghĩ một chút: "Mang tư liệu về Kỷ Hòa cho tôi."

"Vâng." Nhiệm vụ của trợ lý chính là chấp hành mệnh lệnh của Tư Trầm.

"Có điều tra được người nào đã đánh tôi không?"

"Kết quả điều tra sơ bộ là do mấy người chống lại ngài, có điều còn chưa bắt được người." Trợ lý nói.

"Tiếp tục điều tra!" Tư Trầm khó chịu hừ lạnh: "Đừng nghĩ tôi dễ bắt nạt."

"Vâng."

Trợ lý cúi đầu đi xử lý hai mệnh lệnh Tư Trầm giao.

Tư Trầm nhìn ánh sáng không ngừng lóa lên ngoài của sổ xe, có chút ngơ ngẩn.

-

Ngày thứ hai Minh Thù tới biệt thự đã bị gọi lên tầng cao nhất.

Lần trước cô chỉ tới lối vào tầng cao nhất, giao tư liệu cho trợ lý rồi xuống, đây là lần đầu tiên cô bước vào tầng cao nhất.

Xuyên qua một hành lang, đi vào một căn phòng toàn hoa pha lê trong suốt.

Bàn làm việc của người kia ngay trong phòng hoa.

"Kỷ Hòa!" Tư Trầm nghiến răng nghiến lợi gọi tên cô.

Tư Trầm đội mũ trên đầu, có lẽ để phù hợp với mũ, không mặc âu phục mà mặc một bộ đồ thể thao.

"Chào Tư tiên sinh." Minh Thù cười tủm tỉm chào hỏi.

Ánh mắt Tư Trầm đảo từ người cô qua người trợ lý, trợ lý lập tức khom người đi ra ngoài đóng cửa kính lại.

Tư Trầm ấn tay một cái, màu sắc thủy tinh bên trong bắt đầu biến đổi, bên trong có thể nhìn thấy bên ngoài, nhưng bên ngoài nhìn không thấy được bên trong.

Mặt Tư Trầm âm trầm: "Là cô làm?"

Minh Thù đưa ra khuôn mặt nghiêm túc: "Tôi là vì bôi thuốc cho Tư tiên sinh."

"Nói dối!" Tư Trầm sờ mũ, rồi chỉ vào đằng sau gáy mình: "Bôi thuốc có cần phải cạo đầu tôi thành thế này không?"

Hắn làm sao còn có thể gặp người khác?

"Chưa quen tay..." Minh Thù cười: "Chắc là luyện tập vài lần sẽ tốt hơn."

Tư Trầm nhìn cô cười nhạt.

-

Minh Thù quay xuống phía dưới thu dọn đồ đạc, Ngô Thanh vội chạy tới, giật mình hỏi: "Sư muội, cô làm gì mà lại đắc tội với Tư tiên sinh?"

"Chỉ là cạo một mảng tóc của hắn, cũng không phải không mọc lại được, keo kiệt." Minh Thù chủ yếu thu thập đồ ăn vặt.

"..." Ngô Thanh một lát không nói ra lời, cái gì gọi là chỉ cạo một mảng tóc của hắn?

Tóc của Tư tiên sinh!

Tư tiên sinh... làm sao cô ấy cạo được!

"Hắn muốn đuổi việc cô?" Nếu đúng thật là như thế, bị đuổi việc là kết quả tốt nhất.

"Không phải, hắn để tôi làm trợ lý cho hắn." Minh Thù nói.

"..."

Bàn làm việc mới của Minh Thù bên ngoài phòng hoa, bên cạnh còn có hai bàn làm việc nữa, đều là vị trí trợ lý của Tư Trầm.

"Kỷ Hòa, Tư tiên sinh bảo cô rót trà."

Minh Thù mới vừa bỏ đồ xuống, trợ lý Giáp liền từ phòng hoa đi ra, phân phó công việc cho cô.

"Được."

Minh Thù cười rất ngọt ngào.

Trợ lý Giáp hơi sững sờ, nét mặt nghiêm túc trên khuôn mặt giãn ra, ôn hòa lên nhiều.

Minh Thù rót trà bắt đầu đi vào.

"Lần trước nói với các người, các người không thèm nghe sao? Lỗ tai chỉ để trang trí sao?" Tư Trầm đập văn kiện lên người đứng trước mặt hắn: "Cút!"

Người kia nhặt văn kiện lên, cúi thấp người nhanh chóng đi ra ngoài.

Minh Thù đặt trà lên bàn: "Tư tiên sinh, mời uống trà."

Tư Trầm vốn đang không thoải mái, nhìn thấy người con gái cạo đầu mình càng khó chịu, nhưng hắn vẫn nâng chén trà lên uống một hớp, chuẩn bị làm khó cô.

"Phụt."

Cả khuôn mặt Tư Trầm chớp mắt đỏ bừng.

"Tư tiên sinh, anh còn dám sai tôi làm những việc thế này, lần sau tôi không chắc cho cái gì vào bên trong đâu." Tiểu yêu tinh gan thật lớn.

"Cô..." Tư Trầm cay đến không nói nổi, chỉ vào Minh Thù tức đến mức giận sôi lên.

Minh Thù nhìn hắn mỉm cười, xoay người rời đi.

Đợi Minh Thù đi, Tư Trầm mới không để ý hình tượng đi tìm nước uống.

"Tư tiên sinh, vừa rồi nhận được tin tức... "

"Cút ra ngoài!"

Trợ lý Giáp cứng đờ, thấy Tư Trầm quay lưng về phía hắn, cũng không dám hỏi vì sao nhanh chóng đi ra khỏi phòng.

Trợ lý Giáp nhìn về phía trợ lý mới đang ngồi ăn đồ ăn vặt, lại nhìn vào trong phòng, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Mãi đến khi Tư Trầm gọi hắn vào, trợ lý Giáp mới dừng suy nghĩ.

"Tư tiên sinh, vừa rồi chúng tôi nhận được tin, đã tìm được người đánh ngài, bị người ta trói ở trên sân thượng, chúng tôi đã hỏi giám sát, chính hắn là người đã mang ngài lên sân thượng... Chúng tôi còn phát hiện... Kỷ Hòa sau đó cũng đi lên."

"Nói như vậy là Kỷ Hòa đã cứu tôi?" Giọng nói Tư Trầm hơi khàn khàn, do bị cay.

"Giám sát không nhìn thấy Kỷ Hòa đi xuống..."

Không nhìn thấy vậy cô xuống như thế nào, tất nhiên cũng không nhìn thấy Tư Trầm xuống như thế nào.

Cho nên bọn họ mới cảm thấy kỳ lạ.

Khoa học kỹ thuật bây giờ khắp nơi đều là giám sát, hai người sống sờ sờ sao lại không thấy đâu đã xuống được phía dưới.

"Tôi biết rồi."

Tư Trầm bảo trợ lý xuống phía dưới.

-

Tư Trầm phải báo thù việc bị cạo đầu, tự nhiên sẽ tìm Minh Thù nhiều lần nhưng cuối cùng đều là hắn phải ăn quả đắng.

Trợ lý Ất rất không hiểu: "Tư tiên sinh đối xử với Kỷ Hòa như thế, chắc là rất chán ghét cô ta? Vậy sao không đuổi việc cô ta luôn? "

Trợ lý Giáp bí hiểm: "Tâm tư của Tư tiên sinh, chúng ta làm sao mà biết được."

Trợ lý Ất nói: "Tôi cảm thấy Kỷ Hòa rất tốt, đối với mọi người đều luôn nở nụ cười."

Trợ lý Giáp: "..." Anh không không thấy bộ dạng Tư tiên sinh bị cô ta chọc tức đến giơ tay giơ chân sao.

"Tư tiên sinh."

Tư Trầm ném văn kiện lên người trợ lý Ất: "Kỷ Hòa đâu?"

"Vừa rồi còn ở..." Trợ lý Ất nhìn vị trí Minh Thù: "CHắc là vào nhà vệ sinh!"

"Một lát nữa bảo cô ta vào đây."

Minh Thù vừa quay lại đã bị trợ lý Ất thông báo Tư Trầm tìm cô.

Tư Trầm ngồi trên ghế tổng giám đốc, gác chéo chân, một bộ quần áo kiểu lão đại.

"Lại muốn làm gì?"

Tư Trầm chỉ chỉ cái ghế trước mặt: "Vào trò chơi."

Minh Thù: "..."

Tìm trẫm chơi trò chơi?

Lại muốn làm gì?

Nước đến thành chặn.

Minh Thù ngồi xuống, đội mũ lên đăng nhập vào trò chơi.

Cô vừa vào thì có rất nhiều người kết bạn, lần trước mở ra cô không đóng lại, Minh Thù đang muốn tắt đi một người đột nhiên nhảy ra.

[Tư Trầm yêu cầu thêm vào danh sách bạn bè.]

Minh Thù run tay một cái, suýt nữa ấn từ chối.

Tư Trầm: Bản đồ Dung Nham, qua đây đi.

Phong Hòa Tận Khởi: Dựa vào cái gì?

Tư Trầm: Tôi là cấp trên của cô!

Phong Hòa Tận Khởi: Anh đuổi việc tôi, tôi sẽ rất cám ơn anh.

Bị đạo sư hói đầu đuổi việc, không có lý do gì phải nhảy lầu.

Một lát sau, Minh Thù thấy Tư Trầm tự mình đi qua, hắn trong trò chơi và thực tế khuôn mặt hầu như không khác nhau gì cả, vô cùng đẹp trai... Có dáng vẻ thổ phỉ.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 997: Đại Thần Kiêm Chức (13)

Nhân vật của Tư Trầm thực sự rất lợi hại, nhưng không phải là kiểu lợi hại giống những người chơi trò chơi thông thường, vì họ tuyệt đối không thể đạt cấp một trăm hai mươi cao nhất trong lúc này được.

Chương trình cập nhật mới nhất còn chưa tới cấp một trăm hai mươi.

Trò chơi Vấn Linh và mũ của trò chơi này đều là do Hoàn Diệu phát minh ra. Câu lạc bộ NS còn chưa tung mũ trò chơi ra thị trường, vậy có nghĩa là Hoàn Diệu đã lén lút vận chuyển ở sau lưng.

Tư Trầm chỉ là cố vấn đặc biệt của hạng mục Vân Hành, thế nhưng quyền lợi của hắn đều rất lớn.

Mặc dù cô vẫn chưa từng đi xuống dưới lòng đất nên không thể biết được hoàn cảnh ở nơi đó, chí ít là ở phía trên cô biết được tòa nhà Nhất Ngôn Đường này là của Tư Trầm.

Mà biệt thự của mỗi người đều được liên kết với mũ của trò chơi, thế nhưng chúng còn chưa được tung ra trên thị trường.

Cho nên Tư Trầm chính là người của Hoàn Diệu?

Minh Thù nhìn về phía cổ tay của Tư Trầm, ở đó có buộc một sợi dây màu đỏ, như vậy thì không thể nhầm đi đâu được.

Thế nhưng trong một thời gian ngắn ngủi tên tiểu yêu tinh này đã bị thương đến hai lần…

Tư Trầm vừa ngậm một cọng cỏ trong miệng vừa lôi cô đi.

Hiện giờ cô còn cách bản đồ Dung Nham rất xa, Tư Trầm lại không biết cách để truyền tống, cho đến khi cô tránh được sự lôi kéo của hắn thì cũng đã giẫm lên được bản đồ Dung Nham.

Địa hình của Dung Nham đúng như tên gọi của nó, tất cả đều là dung nham.

Những nơi có thể đứng an toàn vô cùng ít, hơn nữa xung quanh đều nóng hừng hực.

Nơi hai ngươi đang đứng lúc này cũng rất hẹp, hoàn toàn phải đứng sát vào nhau.

Không biết có phải do mũ của trò chơi hay không, Minh Thù có cảm giác cực kỳ chân thật.

Lúc Tư Trầm kéo cô, cô cũng có loại cảm giác này.

Các loại mũ trò chơi sử dụng trước kia, mặc dù có thể cảm nhận được nhiệt độ, sự đau đớn khi đánh nhau nhưng tuyệt đối không có cảm giác gì khi hai người tiếp xúc với nhau.

Giọng nói của Tư Trầm vang lên: “Cho cô một giờ đồng hồ để tìm ra hệ thống của bản đồ này.”

Minh Thù cười nói: “Tôi cũng không phải là công nhân, tại sao phải giúp anh tìm ra hệ thống?”

Đột nhiên Tư Trầm khom lưng, dính sát vào người Minh Thù: “Nếu như tìm được, tôi cho cô một đặc quyền.”

Minh Thù nheo mắt: "Đặc quyền gì?"

Tư Trầm cười một cái: "Quyền tuyệt đối quản lý chiến đội, thấy sao hả?"

Quyền tuyệt đối quản lý, như vậy nghĩa là về sau bọn họ tuy là vẫn thuộc câu lạc bộ NS, thế nhưng câu lạc bộ lại không có quyền can thiệp vào chuyện của bọn họ nữa.

Trước đây Minh Thù chọn gia nhập câu lạc bộ mà không phải tự mình lập một chiến đội là để tránh phiền phức.

Quyền tuyệt đối quản lý, vì sao hắn không tự mình đi mà làm?

Minh Thù lắc đầu, dường như không có lợi cho lắm.

Tư Trầm dường như biết cô đang suy nghĩ gì, liền nói: “Ngoại trừ quyền quản lý, tất cả đều vẫn sẽ như cũ, sẽ cung cấp hết những thứ cần thiết cho mọi người, đồng thời cũng sẽ có chuyên gia phụ trách.”

Minh Thù suy nghĩ thêm một lúc: “Mỗi tuần phải cấp thêm đồ ăn vặt.”

“Không thành vấn đề.”

Tư Trầm dường như muốn bọc Minh Thù cuộn lại vào trong ngực: “ Nhưng mà… nếu cô không tìm ra thì từ nay về sau đều phải ngoan ngoãn nghe lời tôi.”

Trẫm còn tưởng rằng tên tiểu yêu tinh này đột nhiên tốt bụng như vậy, là vì coi trọng bản lĩnh của trẫm.

Hắn làm mọi tình cảm vừa rồi của trẫm đều bay mất tiêu.

Khá khen cho nhà ngươi!

Minh Thù chọc ngón tay vào lồng ngực của hắn, kéo dài khoảng cách của hai người: “Trước tiên anh cứ nằm mơ đi nhé.”

Tư Trầm cười lạnh: "Tôi sẽ chống mắt lên xem."

-

Tư Trầm nhìn thời gian liên tục, chỉ còn lại mười phút cuối cùng.

Minh Thù còn chưa trở lại.

Hắn mỉm cười sảng khoái, sắp trả thù được rồi.

Trong một phút cuối cùng, bỗng một bóng người đi tới từ đằng xa rồi đứng ngay trước mặt Tư Trầm.

“Từ bỏ rồi à? Thôi được rồi, về sau…”

“Tôi tìm được rồi.” Minh Thù ngắt lời hắn: “Khiến cho Tư tiên sinh phải thất vọng rồi.”

Tư Trầm: “…”

Sau khi xác nhận Minh Thù đã tìm đúng chỗ, mặt Tư Trầm đen lại.

Minh Thù đang chuẩn bị thoát trò chơi thì đột nhiên nhận được tin nhắn của Thanh Thu Chủng, nói vừa đúng lúc đủ người, muốn cô đi luyện một chút.

“Giang Lưu, cấp của cậu đã cao như vậy rồi ư?” Minh Thù chạy một vòng quanh người Giang Lưu.

Giang Lưu trả lời: “Anh Thanh Thu đã tìm giúp tôi nơi để luyện tập. Nơi đó có mấy loại thi đấu chính thức, nếu như đẳng cấp không đủ thì nhất định sẽ bị ảnh hưởng.”

Điều này đúng thật không sai.

Cấp của Nhật Nguyệt Trọng Quang cũng cao lên không ít.

“Đi thôi, chủ yếu là chúng ta mang Giang Lưu và Trọng Quang đi luyện cấp, mọi người cảm thấy không có vấn đề gì chứ?” Minh Thù hỏi những người còn lại.

“Chuyên nghiệp và nghiệp dư vẫn có điểm khác biệt, không nên xem thường.” Kim Dạ Nguyệt nhắc nhở.

“Đánh thua thì thôi.” Minh Thù tỏ ý không sao cả: “Tôi cũng không phải đi để thắng.”

Thanh Thu Chủng: “… Vậy thì cô vì cái gì?”

“Đương nhiên là vì cục cưng của tôi rồi.”

Cô dự định đến lúc gặp được người ta rồi, chỉ cần nhấn nút giả làm nữ chính, tất cả yêu thương đều sẽ thuộc về cô.

Mọi người đều cảm thấy mù mịt, cục cưng của cô là ai vậy?

“Đi thôi nào, đừng làm lãng phí thời gian, lát nữa là đến giờ cơm tối rồi.”

Chỉ số thù hận trên người trẫm còn chưa đầy đây này.

Mặc dù Thanh Thu Chủng tò mò đến ngứa ngáy cả ruột gan nhưng Minh Thù nhất quyết không nói cho hắn biết.

Lúc Minh Thù vào trong trận đấu thường phối hợp rất chặt chẽ với tổ đội.

Có thể nói do vận khí của Minh Thù khá tốt nên vừa lúc rước được một bình luận viên.

Những người còn lại đều đã ẩn tên, chỉ có có Minh Thù ấn chọn đại danh Phong Hòa Tận Khởi, khiến người khác vừa liếc mắt đã nhận ra.

Bình luận viên cũng là một tên rất tinh ranh, vừa thấy Minh

Thù xuất hiện liền sửa lại tên phòng.

Phong Hòa Tận Khởi VS Đẹp Trai Nhất Thiên Hạ

Để tiêu đề như thế này là muốn thu hút người tới xem ư?

Khoan hãy nói, mới vừa rồi còn chẳng thấy có mấy người ở khu phát sóng trực tiếp, nhưng chỉ cần tên này vừa đến là chỉ trong chớp mắt đã có một đám người kéo tới.

[Phong Thần kìa, ta lại nhìn thấy Phong Thần một lần nữa rồi!]

[Phong Thần của ta đẹp trai chết đi được, chảy nước miếng.]

[Ta đã từng đến xem Phong Thần báo danh không dưới mười lần.]

[Đoản Tiểu Tinh, mười lần làm sao mà đủ.]

[Đoản Tiểu Tinh đang đau khổ tuyệt vọng kìa.]

[Bên cạnh Phong Thần là đồng đội của hắn sao?]

[Hình như không phải… tài khoản dường như không giống lắm.]

[Muốn nhìn thấy Viễn Cổ đại thần.]

Chủ yếu là muốn tăng độ thành thạo cho Giang Lưu, thế nên không như báo danh nhanh, Minh Thù cùng đối phương chậm rãi chơi đùa là để cho Giang Lưu đi ra.

Khán giả xem một lúc liền đen mặt.

Ở trong mắt mọi người, Hoa Thần chính là một kho máu di động, tại sao Phong Thần lại bắt Hoa Thần đi giết người cơ chứ?

[Mặc dù Hoa Thần được thiết kế có công kích, thế nhưng lại không đủ mạnh hơn nữa chức năng chính lại là trị liệu, cho nên người bình thường đều cảm thấy rất khó để thao tác. Chính vì vậy ban đầu Hoa Thần đều được nuôi bằng sữa, về sau không chơi được tính năng công kích đó nên cũng chỉ còn cách bỏ quên.]

Có người trực tiếp giải thích trên màn hình.

Bị một kho máu di động giết chết, đội ngũ của Đẹp Trai Nhất Thiên Hạ đều cảm thấy không phục.

“Phong Thần ta muốn đánh nhau với ngươi chứ không muốn đánh với bình sữa!” Bình luận viên không nhịn được liền rống lên.

Minh Thù cười nhẹ: “Ngươi đánh bại được bình sữa kia đi đã.”

[Mẹ ơi, giọng của nam thần thật dễ nghe!]

[Ha ha trước hết phải đánh bại được bình sữa đã, bình luận viên đừng sợ, đánh xong là ngươi có thể chính thức đối mặt với Phong Hòa Tận Khởi rồi.]

[Muốn đánh nhau với ta thì trước tiên phải làm cạn bình sữa của ta đã! Phong Thần thật khí phách!]

-

Phòng luyện tập HS.

Đào Tư vừa bước vào đã thấy mọi người đang tụ tập lại một chỗ, cô nghi ngờ hỏi: “Mọi người đang xem cái gì vậy?”

“Quả Đào, mau đến đây xem Phong Hòa Tận Khởi đang được phát sóng trực tiếp này.”

Bốn chữ “Phong Hòa Tận Khởi” tựa như một cái gai trong lòng cô.

Đào Tư đứng trước màn hình máy tính.

Toàn bộ tin tức được phát sóng trực tiếp trong trò chơi, đều có thể dùng máy vi tính để xem.

Cô lướt mắt nhìn lên màn hình, vừa lúc trông thấy câu Phong Thần khí phách kia thì chân mày lập tức nhíu lại.

“Thật không ngờ Phong Hòa Tận Khởi là nữ, thế mà ta lại cứ tưởng là nam.”

“Tôi cũng thế, các thao tác trên bàn phím của cô ta khi chơi trò này quả thực trâu bò không thể chịu được.”

“Trước đây ta từng nghe nói câu lạc bộ của chúng ta muốn mời cô ta tới ký hợp đồng, nhưng không biết vì sao lại thất bại.”

“Thân hình của Phong Hòa Tận Khởi cũng rất đẹp… đúng không Quả Đào?”

Đào Tư gượng cười đáp lại một cách nhạt nhẽo: “Đúng vậy.”

Người bên cạnh nói đùa: “Nói không chừng về sau cô và cô ta chính là hai viên ngọc trong truyền kỳ đó, ha ha ha.”

Sắc mặc của Đào Tư càng ngày càng kém.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 998: Đại Thần Kiêm Chức (14)

Đào Tư đăng nhập vào trò chơi thường không dùng biệt hiệu, trực tiếp tiến vào trò chơi.

Trận đấu giữa Minh Thù và bình luận viên cũng vừa vặn kết thúc.

Đào Tư nhanh chóng kéo thêm vài người rồi mời Minh Thù PK (*).

Dù lần này không được phát sóng trực tiếp nhưng nếu muốn xem thì vẫn có thể đến nơi thi đấu để quan sát, thế nên khi thấy Minh Thù vào bản đồ một lần nữa, khán giả lại đổ xô vào đăng ký chen lấn vào sân đấu.

Đào Tư tự nhận rằng thời gian cô chơi trò chơi Vấn Linh này lâu hơn cả những người chơi khác. Chính vì vậy, mọi nhân vật, bản đồ và kỹ năng đương nhiên cô đều hiểu rõ hơn bọn họ.

Cô không được chậm trễ nữa mà phải PK ngay lập tức.

Đào Tư đặt biệt hiệu cho mình là “ Mộng Vũ”, giọng nói của cô cũng trở nên ngọt lịm: “Phong Thần, ra tay được chưa?”

Minh Thù híp mắt cười: “Ưu tiên vị nữ sĩ dễ thương này ra tay trước.”

Ngươi cho rằng chỉ cần đổi biệt hiệu là trẫm không nhận ra nhà ngươi sao?

Trẫm cũng từng xem qua vở kịch này của nhà ngươi rồi!

“Vậy ta không ngại nữa.” Đào Tư tiến lên chọn bản đồ trước.

Nơi giao đấu lần này là ở Sơn Lâm. Địa thế của bản đồ này lại rất bất lợi cho người không giỏi mai phục ẩn mình. Xem ra số mạng của cô cũng không tệ, ngẫu nhiên lấy được bản đồ có lợi cho mình.

Minh Thù xoa tay: “Tý nữa cứ để Mộng Vũ lại cho tôi xử lý, những kẻ còn lại thì tùy ý mọi người.”

Thanh Thu Chủng cảm thấy Minh Thù cười như không cười, hắn đột nhiên cảm thấy rùng mình.

Những người còn lại cũng đều cảm thấy như vậy, họ quay ra nhìn nhau.

Có người đắc tội với cô sao?

Thật kỳ quái…

Trước kia Phong Thần đâu phải kẻ hẹp hòi đến vậy chứ.

-

Trò chơi vừa mới bắt đầu, Minh Thù liền đi tìm Đào Tư trước. Cô cũng không biết Đào Tư đang nghĩ gì, chỉ thấy cô ta đã chủ động tiến đến.

Hai người gặp nhau trong một cánh rừng đầy hoa nhỏ mọc dưới đất.

Nhân vật của Đào Tư cực kỳ nữ tính, còn của Minh Thù lại tràn đầy nam tính. Hai người gặp nhau ở chỗ này, nếu người khác không biết lại còn tưởng đang đóng kịch cổ trang.

Đào Tư ra tay trước, kỹ năng của cô ta phát sáng lấp lánh xuyên qua rừng, lá cây nơi Minh Thù đang đứng đột nhiên rụng xuống rồi nhanh chóng bốc cháy ngùn ngụt.

Vì muốn người chơi có thể trải nghiệm một cách chân thật nhất, số liệu của bối cảnh đều được đưa vào trong mũ trò chơi, bắt chước y như thật.

Cây cối trong rừng đồng loạt bốc cháy ngăn cản tầm mắt của Minh Thù.

"Vút..."

Minh Thù vội né người sang một bên rồi lập tức ẩn mình vào trong làn khói.

Không tìm được vị trí của Minh Thù, Đào Tư nhăn mày nhìn ngắm xung quanh một cách cẩn thận.

"Rầm!"

"Vút vút vút."

Lá cây rơi xuống đỉnh đầu Đào Tư, cô ngẩng đầu lên thì thấy một người đang nhanh chóng rơi xuống, lập tức đưa tay ra phòng bị.

Minh Thù đè tay Đào Tư xuống, dùng sức nhấn một cái khiến Đào Tư không thể đánh ra chiêu thức gì, một chân của cô ta đã quỳ xuống mặt đất.

Minh Thù thúc gối vào cằm của cô ta.

Đào Tư kêu đau một tiếng rồi ngã xuống phía sau, Minh Thù nhấc chân lên rồi lại để xuống.

Đào Tư lăn xuống sườn dốc, thân thể cô ta đã làm gãy không ít cây cối.

Minh Thù đuổi theo Đào Tư xuống phía dưới, sau đó tiếp tục đánh cô ta tơi bời, đánh cho máu của cô ta rụng gần hết thì treo máy, chờ cô ta hồi máu rồi lại tiếp tục đánh.

[Phong Thần thực sự không biết thương hoa tiếc ngọc gì cả, Mộng Vũ kia trông đáng yêu như thế cơ mà!]

[Điên à, đã chơi trò chơi còn thương hoa tiếc ngọc làm gì.]

[Dù sao người ta cũng là con gái mà, ít nhất Phong Thần cũng phải để lại mặt mũi cho người ta chứ!]

[Phong Thần đẹp trai quá!]

[Ta thích bộ dạng đó của Phong Thần.]

Khán giả vây xem chia làm hai phe.

Một bên thì cảm thấy Minh Thù ra tay hơi tàn độc.

Một bên lại cho rằng bất kể Phong Thần làm gì cũng đều đẹp trai hết, chắc chắn là chuyện này cũng nằm trong kế hoạch của Phong Thần.

Toàn bộ tin tức của trò chơi đều là những lời cảm thán của người vây xem.

Mặc dù biết là thế nhưng khi thấy Minh Thù đánh mình như vậy, Đào Tư vẫn cảm thấy không thể hiểu nổi.

Từng đợt sóng đồng cảm liên tiếp dấy lên khiến cho cô càng trở nên cáu kỉnh.

Nếu đổi thành biệt hiệu thật thì có lẽ cô sẽ không khổ sở như thế này.

“Phong Hòa Tận Khởi, nếu ngươi muốn giết ta thì xin mời, tại sao phải sỉ nhục người khác như vậy?” Nhân lúc vừa hồi máu, Đào

Tư không nhịn được mà rống lên.

“Sỉ nhục người khác?” Minh thù nheo mắt, phát ra giọng điệu khàn khàn vô cùng quyến rũ: “Ta chỉ đơn giản là đánh nhau với ngươi, sỉ nhục ngươi ở chỗ nào vậy?”

Đào Tư nhíu mày: “Ta đắc tội với ngươi à?”

Minh Thù nhún vai: “Là do ngươi khiêu chiến với ta trước, nên việc ta đánh ngươi không phải là chuyện bình thường sao?”

Đào Tư biết mình quả thực đã quá vội vàng khi tìm Minh Thù PK, nhưng dù sao mọi chuyện cũng đã lỡ rồi.

“Cấp bậc của ta không so sánh được với ngươi, ta thua rồi.” Lời nói này ám chỉ Minh Thù ỷ lớn hiếp nhỏ.

Minh Thù mỉm cười: “Khi một tên lính tốt bước ra chiến trường, liệu rằng tướng quân sẽ tha không giết hắn chỉ vì hắn là tên lính tốt không?”

Đào Tư: "..."

Đây là khái niệm gì vậy? Trò chơi thì làm sao có thể so sánh được với chiến trường!

“Dù sao cũng chỉ là trò chơi thôi mà, ngươi không thấy mình quá đáng sao?”

Minh Thù mỉm cười: “Trò chơi cũng là chiến trường mà.”

Đáy mắt của Đào Tư hiện lên một tia lạnh lẽo, trong lòng đã nảy sinh ra một kế hoạch: “Ngươi là đại thần, tất nhiên ta không thể đánh lại được rồi, nhưng nếu ngươi trực tiếp lấy đầu ta thì có khác nào ngươi đang tự sỉ nhục mình không!”

[Đúng vậy, trực tiếp giết luôn là được, tại sao lại còn đánh người ta như vậy.]

[Hình như Phong Thần cũng có chút quá đáng.]

[Phong Thần đã nói rồi mà, khi ngươi ra chiến trường, kẻ địch sẽ tha cho ngươi chỉ vì ngươi không đủ mạnh ư? Cô gái này đã không đánh lại được còn đổ lỗi cho Phong Thần không biết thương hoa tiếc ngọc, cô ta coi mình là Đát Kỷ hay Điêu Thuyền vậy?]

[Các ngươi đừng có nói bậy, Phong Thần đánh cô ta ắt hẳn là có lý do.]

[Tất cả câm miệng đi! Phong Thần tuyệt đối sẽ không đánh người bừa bãi!]

Mình Thù bỏ ngoài tai những lời bình luận, cô mỉm cười nói: "Nếu tự biết mình là lính tốt, tại sao còn muốn PK ta, chẳng lẽ không phải là muốn dâng đến tận cửa cho ta đánh sao? Nếu vậy thì ta còn nể mặt làm gì nữa?"

Đào Tư: "..."

Nể mặt?

Bọn họ vốn dĩ có quen nhau đâu!

[Nghe rõ chưa, là bọn chúng mời PK trước, Phong Thần cũng chỉ là phản kích lại thôi. Các ngươi còn đứng đó mà nói lung tung!]

[Mọi khi PK nào có như vậy đâu!]

[Không cho các ngươi nói Phong Thần nữa!]

[Cứ nói đấy thì sao nào.]

[Muốn đánh nhau phải không?]

[Đánh thì đánh!]

[Mở bản đồ đi.]

[Sợ các ngươi chắc, đến đây đi!]

Minh Thù còn chưa kết thúc xong trận đấu thì đám người bên ngoài đã hẹn nhau đi đánh một trận.

Đào Tư vì dám nói Minh Thù như vậy nên lại bị đánh thêm một trận, còn đám người của Thanh Thu Chủng thì đi giải quyết hết những kẻ còn lại.

Mọi người đứng ở một bên xem Minh Thù và Đào Tư: “Càng yêu lại càng đánh”.

Thanh Thu Chủng hỏi: “ Mọi người nói xem rốt cuộc Phong Thần và cô gái này có thù oán gì vậy?”

Giang Lưu đoán mò: “Cướp bạn trai của Phong Thần?”

Kim Dạ Nguyệt tiếp lời: “Cũng có thể là do cướp đồ ăn vặt của Phong Thần.”

Mặc dù chỉ ở chung trong một thời gian ngắn ngủi, nhưng cũng đủ để bọn họ thấy được Phong Thần có bao nhiêu chấp niệm với đồ ăn vặt.

Động vào đồ ăn vặt cũng như động vào cô vậy.

Siêu cấp tàn bạo.

Mọi người đều im lặng nhìn về phía hai người họ.

Nhật Nguyệt Trọng Quang: “Ầy…” Cũng không biết nữa.

Tên mặt lạnh Hoàng Hạc Tây Quy không hé răng nói một lời nào.

Cuối cùng Đào Tư cũng trực tiếp thoát trò chơi, trận PK này đến đây là kết thúc, mọi người cũng dần dần truyền tống thoát ra khỏi bản đồ.

Minh Thù đánh xong phiếu đổi đồ ăn vặt kia, tâm tình vô cùng sung sướng thoải mái.

Sau khi rời khỏi, cô liền giúp đỡ đám người hâm mộ não tàn của mình đánh thêm hai trận.

Đám người hâm mộ não tàn cực kỳ hưng phấn, thế nhưng bọn người chống đối ngược lại cũng nổi khùng lên không ít.

Tin tức Minh Thù bắt nạt người chơi cấp thấp, ức hiếp con gái nhanh chóng được lan truyền rộng rãi.

Càng nói sai sự thật thì càng tốt, Minh Thù còn muốn lén lút đi thêm mắm thêm muối một phen.

Nhân vật phản diện thực sự không dễ làm mà.

Mấy tin tức lá cải này hoàn toàn được dựng lên nhờ tài thêu dệt chém gió.

Kể cả chuyện cười trước kia của cô và Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu cũng bị đào lên.

Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu cũng vì kỹ năng đó của Chu Dịch mà bị mọi người ở khắp nơi chặn đường. Cô còn tưởng là mình lại gây phiền phức gì cho sư phụ nhà mình rồi.

Nào ngờ sau khi nghe ngóng một hồi mới biết được sự thật.

Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu liền xắn tay áo lên, mang áo giáp vào diễn đàn tìm người.

***

(*) PK: Là tên viết tắt của cụm từ Player Killing, ám chỉ hành động khi game thủ ra tay sát hại trước đối với người chơi khác trong game.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 999: Đại Thần Kiêm Chức (15)

Minh Thù đăng xuất, toàn bộ gian phòng rơi vào tĩnh mịch mang lại cảm giác lạnh lẽo.

Xung quanh cô bốn phía đều là thực vật, cũng không biết là hoa gì, tràn ngập mùi thơm thoang thoảng.

Tư Trầm sau khi ngồi vào bàn làm việc, gác chéo chân nhìn chằm chằm cô, cũng không biết nhìn được bao lâu rồi.

Ánh mắt của hắn âm u không chút ánh sáng, nét mặt có vẻ tức giận, người bình thường chỉ cần nhìn thấy cũng sẽ khiếp sợ.

Minh Thù bình tĩnh thoát khỏi trò chơi, nhẹ vuốt bụng rồi nói nhỏ: “Đã muộn thế này rồi à, đói quá.”

Tiểu yêu tinh nhà cô thì có gì phải sợ chứ.

Tư Trầm để chân xuống, hào khí phất tay: “Lần trước cô đã cứu tôi để cám ơn cô, tôi mời cô ăn cơm.”

Tiểu yêu tinh lại muốn tính toán với trẫm cái gì?

-

Nơi Tư Trầm mời cô ăn cơm cũng khá thú vị là một quán lẩu, tiếng người nói chuyện náo nhiệt khí thế ngất trời.

Tư Trầm cởi áo âu phục bên ngoài, trên người mặc đồ thể thao đội mũ bóng chày, mang đầy dáng vẻ trộm cướp ngồi ở chỗ đó, thật đúng là không thể nhìn ra bản thân hắn là một tổng giám đốc.

Tư Trầm bày ra khí thế "đây chính là giang sơn của ta" nói: “Muốn ăn gì thì cứ tuỳ ý gọi món.”

Minh Thù có chút không đoán ra được tiểu yêu tinh này muốn làm cái gì, nhưng mà cứ ăn trước đã cũng chẳng có sức mà nghĩ nhiều như vậy.

Nếu hắn thật sự muốn gây sự, cùng lắm thì đánh cho hắn một trận.

Cứ quyết định vậy đi.

Người bán hàng đem đồ ăn ra rất nhanh, nồi nước lẩu đỏ rực sôi "ùng ục", những miếng thịt thái lát mỏng được nhúng vào bên trong, ngay lập tức săn lại chín trong vòng một giây.

Minh Thù chấm một chút gia vị, thổi hai cái rồi liền bỏ vào trong miệng.

Đầu tiên là nóng, sau đó mới là cay và tê dại... cái loại cay, tê dại khiến cho bản thân cảm giác đầu lưỡi không phải là của mình.

Tư Trầm ngồi ở đối diện cười: “Ăn ngon không?”

Minh Thù cúi đầu nhìn vào bát nước chấm, trước mặt Tư Trầm cũng chẳng có khác biệt gì cả.

Nhưng thực sự là vừa cay vừa tê dại, dường như không còn nếm thấy vị của thịt nữa.

Minh Thù uống hai ngụm nước ngọt.

Thổ Phỉ Tư Trầm: “Nếu thấy ngon thì ăn nhiều một chút, còn đủ mà.”

Minh Thù nhìn hắn một cái, không nói gì.

Tư Trầm bị nhìn thì không hiểu sao lại cảm thấy hoảng sợ, nhưng sống lưng hắn lại thẳng tắp, ở phòng làm việc đã hành hạ hắn như vậy, thù này không báo thì làm sao có thể sống đây.

Minh Thù gọi nhân viên tới thay bát nước chấm, sau đó tiếp tục ăn như chưa có chuyện gì xảy ra.

Ăn no mới có có sức lực đánh hắn.

Tư Trầm: “…”

Lúc ban đêm, Tư Trầm ôm eo quay trở về nhà.

Đừng hiểu lầm.

Là bị đánh đó.

Cô ta còn uy hiếp hắn rằng nếu không vừa mắt cô, có thể ngay lập tức đuổi việc cô.

“Tư tiên sinh, ngài…”

“Cậu nói xem, cô ta có phải bị điên rồi không!” Tư Trầm hướng về phía trợ lý Giáp mắng Minh Thù.

Trợ lý Giáp hùa theo cũng không phải, không hùa theo cũng không phải.

“A! Nhẹ một chút, ngay cả cậu cũng muốn đâm chết tôi hay sao!” Tư Trầm lại rống lên khi trợ lý Ất bôi thuốc cho hắn.

Trong khi Tư Trầm gào rống giận dữ thì trợ lý Giáp yếu ớt nói: “Tư tiên sinh, ngài thực sự rất ghét Kỷ Hòa sao?”

“Nói nhảm.” Tư Trầm nghiến răng nghiến lợi: “Tôi đời này cũng chưa từng ghét ai đến vậy, tức chết tôi rồi.”

Trợ lý Giáp lui lại mấy bước: “Nhưng... trước đây nếu như ngài nhìn không vừa mắt người nào thì đều là trực tiếp đuổi họ đi.”

“Để cô ta cút đi chẳng phải quá có lợi cho cô ta rồi sao.” Tư Trầm nói: “Tôi sẽ không buông tha cho cô ta dễ dàng như vậy.”

Trợ lý Giáp thẹn thùng, không thể không nhắc nhở vị tiên sinh nhà mình: “Lần nào... hình như cũng là ngài bị thương.”

Hơn nữa sau khi mắng xong, ngài cũng không có vẻ gì giống tức giận cho lắm.

Tư Trầm trở lại vị trí, trừng mắt với trợ lý: “Cậu muốn nói cái gì?”

Trợ lý Giáp tiếp tục nói: “Tư tiên sinh, ngài có nghĩ tới hay không, sợ rằng ngài không hề ghét Kỷ Hoà…”

Tư Trầm cầm lấy lọ thuốc nước trên tay trợ lý Ất, ném về phía trợ lý Giáp: “Không ghét cô ta, tôi chẳng lẽ thích cô ta sao?”

Trợ lý Giáp liều chết gật đầu: “E là vậy…”

Tư Trầm giống như đột nhiên phun ra núi lửa: “Cút, cút ra ngoài! Còn cậu nữa, nhìn cái gì mà nhìn, cút hết ra ngoài cho tôi!”

Trợ lý Ất tuy rằng vô tội bị vạ lây, nhưng cũng không thể không cụp đuôi đi ra ngoài.

Khi Tư tiên sinh hung dữ thực sự rất đáng sợ.

Rời khỏi phòng, hai người trợ lý đứng ở bên ngoài nghe ngóng âm thanh đập đồ đạc "bing bing beng beng" ở bên trong, mắt lớn trừng mắt nhỏ vô cùng khó xử.

Ngày thứ hai, trợ lý thấy Tư Trầm đeo kính râm đi ra ngoài.

Tư Trầm trước tiên xuống lầu đi một vòng, phát tiết một lớp lửa giận, rồi lại xuống tầng hầm trút giận, sau khi khiến cho toàn bộ ngôi biệt thự gà bay chó sủa, người người đều cảm thấy lo lắng, Tư Trầm mới phát hiện Minh Thù không tới làm việc.

Vừa mới phát tiết xong lửa giận, cơn giận dữ của hắn lại nhanh chóng quay trở lại, hắn đập bàn một cái: "Người đâu? Bây giờ là mấy giờ rồi, vẫn còn chưa đi làm ư? Chỗ này của tôi giống như cái chợ đồ ăn hay sao?"

Trợ lý Ất nhỏ giọng đáp: "... Kỷ Hòa cảm thấy khó chịu, xin nghỉ rồi."

Khó chịu!

Xin nghỉ!

Bốn chữ ngay lập tức thu cơn giận dữ của Tư Trầm lại.

Tư Trầm mặt mày xám xịt quay lại phòng làm việc.

"Khó chịu ư... Khó chịu chỗ nào? Mình quan tâm cô ta như vậy làm gì cơ chứ? Lẽ nào lão tử thực sự thích cô ta rồi? Đùa gì vậy! Không thể nào, không thể nào..."

Tư Trầm ở trong phòng đi tới đi lui.

"Vào chơi trò chơi để tỉnh táo hơn một chút, nhất định là mình bị cô ta làm cho tức muốn xỉu rồi."

Tư Trầm đăng nhập vào trò chơi.

Thế nhưng khi nhìn tới danh sách bạn bè đang hoạt động, ngay lập tức xù lông.

Chẳng phải nói không thoải mái sao?

Vì sao vẫn còn đăng nhập vào chơi trò chơi cơ chứ?

Bỏ bê công việc để chơi trò chơi ư?

Tư Trầm: Vì sao không đi làm?

Một phút trôi qua, không trả lời.

Hai phút trôi qua, không trả lời.

Năm phút trôi qua, không trả lời.

Tư Trầm: Cô không đi làm tôi sẽ trừ hết tiền lương của cô.

Mười phút trôi qua, không trả lời.

Tư Trầm: Giỏi lắm, Kỷ Hòa, cô thực sự giỏi lắm, nếu cô có gan thì đừng tới làm nữa!

Tư Trầm sau khi đánh xong dòng chữ rồi gửi đi, thật muốn rút lại nhưng mà không có chức năng ấy.

Quay trở lại khiến người ta thêm một cơ hội.

Ước chừng năm phút đồng hồ sau, phần trò chuyện của Tư Trầm bỗng nhảy lên.

Phong Hòa Tận Khởi: Tư tiên sinh, anh không thấy sao tôi đang treo máy hay sao? Hơn nữa tôi có xin nghỉ.

Treo máy ư?

Hắn thực sự không có chú ý đến việc này.

Tư Trầm: Cô xin nghỉ để chơi trò chơi sao?

Phong Hòa Tận Khởi: Xin nghỉ rồi thì tôi muốn làm gì cũng chẳng liên quan gì đến Tư tiên sinh, vẫn là câu nói trước nếu như anh không vừa mắt tôi thì mau đuổi việc tôi đi.

Tư Trầm híp mắt một cái.

Cô nghĩ như vậy sao?

Nghĩ cũng hay lắm.

Hành hạ hắn thành bộ dạng này, còn cạo tóc hắn, vậy mà cứ như vậy phủi mông rời đi hay sao, không có chuyện đó đâu!

Tư Trầm định vị vị trí Minh Thù rồi chuyển qua đó, đúng lúc thấy Minh Thù đang đánh nhau.

Bốn phía tất cả đều là người chơi, vây chặt lại với nhau.

Đối phương hình như là...

Chiến đội HS?

Họ đều là những nhân vật đã lên cấp quý nhân.

“Chúng ta chỉ hỏi Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu, cũng đâu có hỏi ngươi, ngươi xuất hiện làm gì hả!”

“Đồ nhi của ta đã nói rồi, không bán.”

Minh Thù gõ vũ khí trong tay vào phần bao cổ tay của tên kia, nhếch miệng cười: “Các ngươi nghe mà không hiểu tiếng người ư?”

“Phong Hòa Tận Khởi, ngươi đừng ỷ vào việc mình có chút bản lĩnh mà ăn nói hống hách như vậy.” Thành viên của HS tức giận mắng Minh Thù.

Minh Thù: “Có chút bản lĩnh mà còn không kiêu ngạo, vậy chờ đến khi nào mới kiêu ngạo đây?”

Thành viên của HS: “Ngoài kia còn nhiều người tài giỏi như vậy, ngươi đã tự cho rằng mình vô cùng lợi hại rồi phải không? Đứng trước mặt những tuyển thủ chuyên nghiệp như bọn ta, ngươi chẳng là cái cóc khô gì!”

Minh Thù tay có dùng sức một chút, bao cổ tay của thành viên đội HS răng rắc nứt ra, cô chậm rãi cười khẽ: “Lời ngươi nói đúng thật không sai, ở trước mặt ta, các ngươi chẳng là cái cóc khô gì.”

Một giây tiếp theo, thành viên đội HS cả người bay ra ngoài.

“Tạm biệt, hoan nghênh lần sau lại tới để bị đánh nhé.”

“Sư phụ...” Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu nhỏ giọng kêu một tiếng.

Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu thật ra là muốn bán cho nam thần, thế nhưng thành viên của HS lại nói một câu đâm trúng sự phẫn nộ của cô.

Cho nên mới xảy ra xung đột với bọn họ.

Sau đó Minh Thù đã tới rồi.

Hai bên không nói một lời xông vào đánh nhau.

Vì vậy lúc này chỉ có thể nhìn thấy hình ảnh của Tư Trầm.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1000: Đại Thần Kiêm Chức (16)

Minh Thù lên đánh đội HS, nhưng điều quan trọng là thành viên của đội này đều đã thăng lên quý nhân.

Muốn ỷ lớn hiếp nhỏ với cô ư, không có chuyện đó đâu.

[A a a! Là chồng của ta, Tấn Thần tới rồi! Tấn Thần Tấn Thần!]

[Ở đâu, ở đâu đó!]

[Tấn Thần uy vũ!]

[Tấn Thần, vợ của ngươi ở đây!]

Đoàn người tự động tách ra, Tần Tấn mang theo những thành viên khác của đội HS đi tới, những thành viên của HS bị đánh kia ngay lập tức chạy đến phía sau Tần Tấn.

“Đội trưởng, Phong Hòa Tận Khởi, cô ta…”

Tần Tấn giơ tay lên, ý bảo hắn câm miệng.

Người kia mặc dù có chút không cam lòng, nhưng không dám cãi lại Tần Tấn, đành im lặng đứng ở phía sau trừng mắt với Minh Thù.

Khi bọn hắn xuất hiện, ánh mắt của Minh Thù chỉ đặt trên người của Đào Tư.

Đây mới chính là cục cưng của cô.

Đào Tư bị ánh mắt cô nhìn chằm chằm nên cảm thấy toàn thân khó chịu, đứng phía sau Tần Tấn trốn đi, cố gắng tránh xa ánh mắt của Minh Thù.

Mà lúc này phía đối diện cười một tiếng, Đào Tư đứng sát Tần Tấn tư thế nhìn qua có chút mờ ám.

Tần Tấn ánh mắt lướt qua Minh Thù rồi dừng trên người Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu: "Chuyện xảy ra vừa rồi, cho tôi nói lời xin lỗi với cô.”

“Ủa… anh anh… là đang nói chuyện với tôi ư?” Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu lấy đầu ngón tay chỉ vào mũi mình, ánh mắt liên tục nhìn quanh trái phải.

Tần Tấn gật đầu.

Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu cảm thấy căng thẳng, rồi ngại ngùng nói: “Không có… không có chuyện gì to tát đâu.”

Nam thần nói chuyện với cô.

Nam thần đã nói chuyện với cô rồi.

Sư phụ sư phụ...

Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu nhìn Minh Thù, sau đó chỉ cười nhạt, cô hơi cúi mặt vẫn không nhìn bất cứ người nào khác.

Tần Tấn lại nhìn về phía thành viên của HS.

Thành viên kia chắp tay, nói to: “Xin lỗi!”

“Không… Không cần.” Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu đã bình tĩnh hơn rất nhiều.

Tần Tấn thu lại tầm mắt, chuyển hướng nhìn sang Minh Thù: “Phong Hoà, có phải cô cũng nên nói lời xin lỗi hay không?”

“Xin lỗi?”

Minh Thù ngẩng đầu, ánh mắt ngập tràn ý cười đón lấy ánh mắt của Tần Tấn trong khoảng không: “Tôi không có làm gì sai, tại sao lại muốn tôi xin lỗi, mà cho dù tôi có làm sai đi chăng nữa, tôi cứ không xin lỗi đó, anh làm gì được tôi?”

Ngươi! Có! Thể! Làm! Gì! Được! Ta!

Làm! Gì! Được! Ta!

Tần Tấn: “…”

Ở nơi này, số người không có tự trọng hắn đã gặp rất nhiều rồi.

Nhưng đã không có tự trọng lại còn hung hăng phách lối như vậy thì đây là lần đầu tiên Tần Tấn gặp phải.

[Phong Hòa Tận Khởi có phải đã quá ngạo mạn rồi không?]

[Phong Thần cuồng vọng như vậy là vì có thế lực chống lưng đó, các ngươi thì biết cái gì!]

[Nhưng đó là Tấn Thần cơ mà, hơn nữa kẻ chống lưng kia cũng không có ở đây, Tấn thần lại là tiền bối của hắn, dù sao cũng phải biết tôn trọng hắn một chút chứ.]

[Bây giờ ta tin rằng, hắn có lẽ sẽ thực sự ỷ lớn hiếp nhỏ.]

[Phong thần giết người là do có sắp đặt hay sao?]

Tiếng bàn tán của người chơi làm cho không khí hiện trường càng kỳ lạ hơn.

Một lát sau, giọng nói Tần Tấn lạnh lùng vang lên: “Phong Hòa Tận Khởi, gặp ở trận đấu!”

Đôi mày Minh Thù cong lên: “Để xem tâm tình của ta đã.”

Tần Tấn: “…”

Tần Tấn liếc mắt nhìn Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu, rồi mang người rời khỏi đây. Các thành viên trên mặt đều hiện lên ba chữ không cam lòng, thế nhưng Tần Tấn có uy nghiêm quá lớn.

Đào Tư quay đầu nhìn Minh Thù và Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu, cô liếc mắt rất nhanh rồi liền quay đầu lại, chạy đuổi theo các thành viên khác, cố ý nói chuyện với Tần Tấn để người khác cảm thấy loại quan hệ của hai người bọn họ rất mập mờ.

Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu đứng đó hơi cúi đầu.

“Sư phụ, ta về sau thực sự có thể trở thành tuyển thủ chuyên nghiệp hay sao?”

Minh Thù vỗ một cái vào bả vai cô: “Phải có lòng tin với chính mình.”

Ngươi chính là nữ chính cơ mà!

Ngươi không làm được thì ai làm được chứ.

Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu miễn cưỡng cười cười: “Ngày hôm nay cám ơn sư phụ, khi sư phụ đấu trận sơ kết con nhất định sẽ đến xem, con xin phép đi trước.”

Rõ ràng là tâm tình của Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu không tốt.

Nhìn thấy nam thần và cô gái khác thân mật như vậy, tâm tình có thể tốt mới là lạ.

Người chơi ở bốn phía lúc trước chỉ trỏ Minh Thù giờ tản đi hết, Tư Trầm lúc này mới nghênh ngang đi tới.

Đầu tiên hắn trừng mắt nhìn Minh Thù, sau đó lại giận dữ xù lông nói: “Quay lại làm việc”

Bộ dạng cô kiêu căng như vậy, có chỗ nào giống như đang bị bệnh cơ chứ.

“Tôi xin nghỉ rồi, không đi.”

“Tôi chưa đồng ý cho cô nghỉ.”

“Xin nghỉ, không cần làm phiền đến Tư tiên sinh như vậy.”

“Tôi nói không cho nghỉ chính là không cho nghỉ đó.”

“À.”

Bất kể khi nào, bất kể ở đâu đi chăng nữa, Minh Thù cũng không hề sợ việc bị hắn đuổi việc.

Không đi là không đi.

Tư Trầm: “…”

Tư Trầm không làm gì được Minh Thù, đi lòng vòng quanh cô một chút rồi hậm hực đăng xuất khỏi trò chơi.

Nghe nói ngày hôm đó, chỉ cần có ai đi qua mặt hắn đều vô duyên vô cớ bị ăn mắng.

-

Chớp mắt đã đến trận đấu sơ kết.

Tư Trầm tuy là tức muốn chết, nhưng vẫn tuân thủ hứa hẹn, giao quyền quản lý chiến đội cho Minh Thù, bọn họ huấn luyện hay không huấn luyện, Vương Hà Dương đều không can thiệp vào.

Thế nhưng Vương Hà Dương cũng quá nôn nóng rồi!

Sau khi chuẩn bị phòng huấn luyện xong, ngoại trừ Minh Thù và Giang Lưu, những người còn lại căn bản không hề đặt chân đến đó.

Cũng may Vương Hà Dương không yên tâm nên đăng nhập vào kiểm tra thời gian, mấy người kia mới có mặt ở sân đấu.

Nhưng mà có điều kỳ lạ là…

Trước đây toàn bộ trang phục đều là Phong Thần uy vũ, vì sao bây giờ lại biến thành Phong Thần vô liêm sỉ rồi.

Minh Thù cả ngày ở sân đấu đánh người, dường như tất cả những bộ trang phục đó đều đắc tội với cô.

Đối với cô gái tham vọng này, các thành viên còn lại của đội chiến vô cùng kinh ngạc.

Tuổi còn quá trẻ, vì sao lại luôn nghĩ luẩn quẩn không thoát ra được, một lòng muốn thắng địch.

Minh Thù thể hiện: "Làm người phải không ngừng theo đuổi mơ ước, phải có lý tưởng, phải có mục tiêu."

Mọi người: “…” Mục tiêu như vậy, người bình thường sẽ không muốn đâu.

-

Ngày đấu vòng sơ kết.

Vương Hà Dương chuẩn bị tất cả mọi việc xong xuôi, còn một chút nữa là bọn họ sẽ vào đấu, hắn cảm thấy thật may mắn bọn họ không đến muộn.

Khi vào trận đấu, bọn họ và chiến đội HS do Đinh Lỗi đưa đến không hẹn mà gặp.

Chiến đội HS mặc đồng phục đi vào.

Lấy màu xanh lam làm màu chủ đạo, phía trước có thêu cảnh non sông tươi đẹp thu nhỏ lại, phía sau có thiết kế hai chữ HS ở chính giữa một cặp cánh rất lớn như con chim ưng đang giương cánh bay cao, trên tay áo là huy hiệu của đội, ghép thành chỉnh thể quả nhiên có kết quả không tệ.

Đinh Lỗi liếc bọn họ một cái, với khí thế không chịu thua cuộc: “Anh Vương, các người ngay cả đồng phục cũng không có ư? Là chỉ muốn đấu vòng sơ kết rồi thôi ư?”

“Anh Đinh cứ đùa, đến thì cũng đã đến đây rồi, dù thế nào đi chăng nữa cũng phải đấu đến vòng chung kết chứ.”

“Ha ha, vậy các người tốt nhất nên nỗ lực nhiều hơn nữa đi.”

“Tất nhiên rồi…”

Hai người cứ tôi một câu anh một câu âm thầm mỉa mai nhau, rồi đồng thời cùng đi vào cửa.

Cửa vào thì lớn như vậy, Vương Hà Dương và Đinh Lỗi lại tranh nhau lối vào.

“Ha ha, anh Đinh, xin mời.” Vương Hà Dương ngoài miệng thì nói như vậy nhưng thân thể lại hết sức thành thật đẩy Đinh Lỗi ra ngoài.

“Anh Vương, mời anh đi trước.”

"Không không không, anh Đinh, mời anh."

“Mời anh…”

Minh Thù cầm miếng khoai tây chiên, nhìn hai người đang chen ngang ở lối vào: “Bọn họ đang làm gì vậy? Cọ cọ sát sát thế kia.”

Thanh Thu Chủng xoa cằm: “Có thể bồi dưỡng một chút tình cảm trước khi thi đấu, NS chẳng phải luôn nói rằng thi đấu chỉ quan trọng thứ hai, quan trọng nhất là tình hữu nghị hay sao?”

Minh Thù: “Bọn họ không phải là lão tam ngàn năm đấy chứ?”

Thanh Thu Chủng và Minh Thù nhìn nhau.

Hoàng Hạc Tây Quy đi theo hướng khác, làm gì đó với cánh cửa bên cạnh, sau đó nhân viên đến mở cửa ra.

Thanh Thu Chủng kéo cổ áo của Giang Lưu một cái: “Đi đi.”

Nhật Nguyệt Trọng Quang và Kim Dạ Nguyệt không có áp lực về tâm lý liền đuổi theo, thản nhiên bước đi.

Minh Thù ôm đồ ăn vặt đuổi kịp bọn họ.

Hai người đang cố gắng tranh giành kia, nhìn thấy bọn họ tự do tự tại đi vào sân đấu.

“…”

Ở đây tổng cộng có ba cửa vào, cửa VIP, cửa của đội ngũ dự thi và cửa của khán giả.

Cửa của khán giả cách chỗ này rất xa, vậy nên cửa mà Hoàng Hạc Tây Quy đi dĩ nhiên chính là cửa VIP.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1001: Đại Thần Kiêm Chức (17)

"Tư tiên sinh, mời bên này."

Tư Trầm mang mũ và khẩu trang cả người đều là đồ đen, nhìn qua nhìn lại như kẻ gian theo người dẫn đường đi đến khu chiến VIP.

Hai người trợ lý cũng mặc đồ giống như vậy.

Sau khi Tư Trầm ngồi xuống, hỏi trợ lý Giáp: "Không có bị người khác nhìn thấy chứ?”

Trợ lý Giáp lặp lại lời thoại đã nói n lần: "Tiên sinh, ngài đã mặc thành thế này, không phải là người quen thực sự không nhận ra, ngài yên tâm."

Tư Trầm gật đầu, lại hỏi: "Thấy Kỷ Hòa chưa?”

Trợ lý Giáp hết phận sự trả lời: "Bây giờ cô Kỷ Hòa đã ở hậu đài, sẽ không xuất hiện ở đây, tiên sinh cứ yên tâm đi."

Trợ lý Giáp vừa mới nói xong, Tư Trầm đột nhiên khom lưng núp ở trên ghế.

Trợ lý Giáp cảm thấy kỳ lạ.

Trợ lý Ất bĩu môi về phía nào đó.

Chỉ thấy bên kia có mấy người đang chậm rãi đi tới, vòng qua khu chiến VIP đi về hậu đài.

Trợ lý Giáp: “...”

"Mấy người kia làm cái gì vậy?" Tên tăng động Thanh Thu Chủng là người đầu tiên phát hiện bên Tư Trầm kỳ lạ: "Mặc kín như vậy, minh tinh sao?"

"Một vòng đấu loại làm sao có thể có minh tinh." Kim Dạ Nguyệt lý trí bác bỏ suy đoán của Thanh Thu Chủng.

Hai người này vừa nói, Minh Thù cũng nhìn theo.

Minh Thù nhếch môi cười một cái, theo mọi người vào hậu đài.

“Đi chưa?”

"Đi rồi."

Tư Trầm ngồi xuống, sửa sang lại quần áo, ngồi thẳng thành tư thế tiêu chuẩn của một tên thổ phỉ.

"Tiên sinh... ngài tới xem so tài, vì sao không trực tiếp nói cho Kỷ tiểu thư?" Trợ lý Ất cảm thấy rất khó hiểu.

"Ai nói tôi đến xem cô ta?" Tư Trầm trừng trợ lý Ất, nói bậy muốn bị trừ tiền lương không?

"Ủa..." Hắn cũng không nói là tới xem Kỷ tiểu thư mà.

Trợ lý Giáp bóp trợ lý Ất một cái.

Cậu biết rõ sự thật được rồi, nói ra làm gì?

"Câu lạc bộ đầu tư nhiều tiền như vậy, tôi đương nhiên là đến xem chiến đội, làm sao có thể một mình đến xem cô ta!"

"Tiên sinh nói rất có lý." Trợ lý Giáp hùa theo.

“Hừm!”

-

Đấu vòng loại tổng cộng có năm mươi lăm chiến đội, hai đội PK, ba ván thắng hai thì thắng.

Thế nhưng có một đội sẽ được vào thẳng.

Mỗi bên rút thăm, rút giống nhau sẽ là đối thủ, có một tấm không có gì cả sẽ được vào thẳng vòng kế tiếp.

Cho nên may mắn cũng rất quan trọng.

Đương nhiên Minh Thù trong vai phản diện không có may mắn, không bóc trúng phiếu trống.

"15." Minh Thù đưa số cho bọn họ coi.

Thanh Thu Chủng đưa mắt nhìn xung quanh, trong đám người tìm đối thủ rút trúng số 15.

15 không trước không sau, vừa ngay ở chính giữa.

Dựa theo tiến độ thi đấu, đoán rằng ngày hôm nay không tới phiên bọn họ.

Trên màn ảnh lớn rất nhanh thì đã thấy đối thủ của các đội.

Chiến đội HS thứ bảy, đối thủ là một chiến đội chưa từng nghe qua.

Minh Thù cảm thấy mặc kệ tranh tài gì, thì hai đội mạnh nhất không nên gặp ngay trận đấu đầu tiên.

Nghĩ xem mới mở màn mà hai đội mạnh đánh nhau, một bên thua sẽ bị loại thì sau này còn có gì để xem nữa.

Nhân sinh quả nhiên như trò đùa.

Trận cuối ngày hôm nay là chiến đội HS.

HS chiến đội vẫn là tốc chiến tốc thắng, nhưng so với sự tốc chiến tốc thắng của bọn người Minh Thù thì người ta rất có chiến lược, vì trận đấu hoàn hảo của ngày hôm nay.

Ngày thứ hai Minh Thù lại thấy được Tư Trầm, mặc còn kín hơn ngày hôm qua.

Tư Trầm trốn cô thì đương nhiên cô không qua đó.

"Phong Thần, đặt tiền cược không?" Thanh Thu Chủng cầm điện thoại di động đi qua, giựt dây Minh Thù đặt tiền cược.

"Cái này là cái gì? Có đồ ăn vặt không?”

“Người ta mở cá cược tiền ảo, không có đồ ăn vặt.”

"Đánh bạc không tốt, tố cáo." Minh Thù tiện tay tố cáo.

Thanh Thu Chủng: “...”

Cuộc thi đầu hoặc là sẽ nhanh chết, hoặc là giằng co rất lâu, lôi lôi kéo kéo một lúc lâu cũng không kết thúc, khiến cho khán giả hận không thể đi tới đánh giúp bọn họ.

Thật vất vả mới đến phiên Minh Thù.

Năm chữ to “Túi đồ ăn vặt khổng lồ” vừa hiện ra, hiện trường im lặng quái dị vài giây, sau đó là những tiếng cãi nhau không ngớt.

Mọi người chửi nhau vô cùng vui vẻ.

Nhìn qua đối thủ là một chiến đội có trang bị hoàn hảo, bậc phân phối cũng là đội ngũ tiêu chuẩn nhất hiện tại, rõ ràng có chuẩn bị mà đến.

"Phong Thần, xin chỉ dạy."

"Được thôi."

"..."

Câu nói đầu tiên đã dồn cuộc trò chuyện vào chỗ chết.

Minh Thù để cho đối phương rút thăm, trong lúc chờ đợi đột nhiên Thanh Thu Chủng mặc một bộ quần áo rất đẹp: "Đến đây Giang Lưu, thử xem quần áo này."

Quần áo của hoa thần chỉ một từ then chốt... hoa lệ.

Thanh Thu Chủng lấy cái này, chuyển thành màu đỏ nhạt, màu đỏ cực kỳ nhạt, tay áo rất lớn dù mất đi ánh sáng cũng rất chói mắt.

Cái áo này của Thanh Thu Chủng, Minh Thù nhìn trên thị trường không có bán chắc chắn là tên này tự làm rồi.

"Tới đây Phong Thần, đây là của cô."

“Trọng Quang của cậu.”

“Tây Quy của cậu.”

"Dạ Nguyệt..."

Thanh Thu Chủng một người phát một cái, ngoại trừ kiểu dáng, màu sắc và một ít điểm nhỏ khác nhau còn lại đều giống như cùng một loại.

"Đồng phục của đội, thế nào, phong cách không!" Thanh Thu

Chủng nói: “Khó khăn lắm tôi mới kêu người làm ra được, bản độc quyền đó.”

Giang Lưu: "Anh Thanh Thu, anh không cảm thấy con gái mặc cái này sẽ hợp hơn sao?"

Kim Dạ Nguyệt: "Thật ra con gái hay con trai của hoa thần cũng không khác mấy."

Giang Lưu: “...”

Thật ra trang phục của kiếm khách cũng rất đẹp, rất phóng khoáng lại là màu đỏ, Minh Thù mặc vào nhan sắc tựa như cũng cao thêm một bậc.

Bọn họ thay đồ như vậy, còn chưa ra sân đấu đã đã tạo nên một khí thế bức người.

"Bà nó! Bọn họ lấy đâu ra đồng phục như vậy?"

"Cái này có thể sánh bằng đồng phục của đội phong cách rồi, đứng đó trông vô cùng ngầu!"

“Có thể trang bị như vậy sao?”

"Tôi nghe nói nếu như học được Thần cấp rèn được trong trò chơi, có thể trang bị cho những người không cùng cấp bậc, nhưng... rất tốn tiền, lại cần bản vẽ."

“Đại thần khu nào ngầu thế, học được cả Thần cấp?”

"Vấn Linh cũng có lâu như vậy rồi, Thần cấp chắc cũng đã có người học được..."

Có người chơi khiêm tốn, hoặc là ngoài ý muốn học được, nhưng không đồn ra bên ngoài.

Mọi người không biết cũng không kỳ lạ.

Vấn Linh được xem là lấy chân thực làm chủ, làm cho mọi người chơi đều vui vẻ hứng thú.

Thiết lập này hoàn toàn không xấu.

Đối thủ đương nhiên cũng bị khí thế của Thanh Thu Chủng thao túng, những người này đều mặc đồng phục đồng đội, còn bọ họ lại mặc đồng phục trong trò chơi.

Mặc dù không nghe được mọi người nói gì, nhưng bọn họ cũng có thể đoán ra lúc này người xem phản ứng thế nào.

Bản đồ bắt đầu đọc số.

Hình ảnh rất nhanh thì chuyển vào một sơ đồ sa mạc, trong sa mạc có rất nhiều thạch trụ, đập vào mặt là sự oi bức và nắng ráo, làm cho những người mới vừa gia nhập bản đồ hơi không thích ứng.

Đấu vòng loại và cuộc thi báo danh không giống nhau.

Đấu vòng loại thì tự đội viên mở bản đồ, không phải mở bản đồ thì không làm được gì cả.

Lúc này bản đồ ngoại trừ nơi đứng ra thì trống rỗng.

"Mở bản đồ trước?" Thanh Thu Chủng hỏi: "Dạ Nguyệt đi thôi."

Nhật Nguyệt Trọng Quang nói: "Mọi người cùng nhau làm đi, nhanh lên."

Kim Dạ Nguyệt cũng đồng ý.

Thanh Thu Chủng nhìn về phía Hoàng Hạc Tây Quy và Giang Lưu, hai người chưa từng ý kiến, Minh Thù cũng không có ý kiến.

"Giang Lưu và Phong Thần đứng bên phía tây, tôi phía bắc, Trọng Quang và Thanh Thu phía nam, Tây Thuộc phía đông, OK, xuất phát!" Kim Dạ Nguyệt nói xong cũng làm một thế tản ra.

Người bên ngoài ngơ ngác, các người bỏ cờ tại chỗ rồi!

Lá cờ phải được cắm trong thời gian quy định, đương nhiên để tại chỗ cũng được.

Nhưng vào lúc này, mọi người thấy Minh Thù chạy trở về, cô khom lưng xuống phía dưới...

Mọi người cho rằng cô muốn lấy lá cờ, ai ngờ cô lấy cát đắp lên lá cờ.

Mọi người: "..." Cái gì thế? Còn có thao tác này sao?

Đợi đã!

Dường như trò chơi không có quy định, không thể đắp cờ lại...

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1002: Đại Thần Kiêm Chức (18)

Mở bản đồ rất nhanh, Minh Thù giải quyết xong thì hội họp với bọn họ.

"Phong Thần, đánh như thế nào?" Thanh Thu Chủng hỏi Minh Thù.

Thông thường chiến thuật đều do Kim Dạ Nguyệt cung cấp, thế nhưng là đội trưởng của “Túi đồ ăn vặt khổng lồ”, lời nói của cô vẫn có quyền hơn.

Minh Thù suy nghĩ hai giây: "Tự do phát huy. "

Khóe miệng Kim Dạ Nguyệt giật một cái.

Đoàn đội chiến đấu mà tự do phát huy à!

Trước đây cuộc thi báo danh tùy tiện đánh một chút cũng tạm được, nhưng đây là cuộc thi chính thức, nếu không được chơi nữa thì bọn họ giấu mặt vào đâu?

Bản đồ này rất lớn nhưng vì là sa mạc cho nên ẩn thân cũng không dễ dàng, Kim Dạ Nguyệt rất nhanh thì phân chia công việc cho mọi người.

Minh Thù không muốn động não, cô cảm thấy động não là một việc rất phí thể lực, hơn nữa tình huống hiện tại hoàn toàn không có cách nào bổ sung thể lực.

Đối diện với tính toán không đánh vào chính diện, chọn chiến thuật quanh co... tìm cờ.

Nhưng bọn họ tìm thấy vài chỗ như hư như thực có thể cắm cờ, nhưng lại không thấy cờ đâu.

Phía ngoài khán giả đều xem đến vô cùng gấp gáp.

Các người đi ngang qua nhiều lần rồi!

Đang ở dưới chân các người đó!

"Kỳ quái, sao lại không có?"

"Không phải chứ, bản đồ này cũng chỉ có mấy chỗ có thể cắm cờ."

"Tìm khắp nơi rồi, sao vẫn không thấy chứ?"

Mấy người vây chung một chỗ bàn bạc, cảm giác thời gian qua rất lâu nhưng thật ra cũng chưa được mấy phút.

"Người anh em, đánh không?"

Mấy người này đang bàn bạc nhiệt liệt, đột nhiên chen vào một giọng nói, tất cả đều chấn động nhanh chóng quay đầu.

Trên trụ đá cách đó không xa, kiếm khách cầm kiếm đứng đó, những làn gió nóng bay vào chiếc áo, trong không khí phảng phất vang lên tiếng phần phật.

"Một người?"

"Không thấy những người khác..."

Bọn họ liếc nhau, có lên hay không?

"Đó là Phong Thần..." Có người hơi lưỡng lự.

"Trò chơi mà thôi, lên đi!" Tâm tình người này không tệ.

“Lên!”

Bọn họ tổng cộng có ba người, dù cho Phong Thần lợi hại, một chọi ba cũng không dễ dàng như vậy đúng không?

Nghĩ như vậy, áp lực ba người chơi nhẹ hơn một chút.

Lấy vũ khí của mình, tư thế vây quanh, chạy về phía thạch trụ bên kia.

Minh Thù nhẹ nhàng từ thạch trụ nhảy xuống, kiếm trong tay huy động, hạt cát tung bay khắp nơi lại từ bầu trời hạ xuống, cản trở tầm mắt của bọn họ.

Chỉ mơ hồ thấy trong không trung một cái bóng tách thành hai, từ trong cát vàng đánh tới.

Ba người chơi theo bản năng dùng kỹ năng công kích.

Kỹ năng hiện lên, đẩy lùi không ít cát vàng, người trong đống cát hiện ra.

Nhưng lại là Nhật Nguyệt Trọng Quang và Thanh Thu Chủng.

"A..."

Một người phát ra tiếng hô ngắn ngủi, ngay lúc hắn hô thì Thanh Thu Chủng đã đến trước mặt hắn, kỹ năng ánh sáng từ trong mắt hắn chợt lóe lên sau đó trước mặt tối sầm lại.

Trong cuộc đấu này cũng có thể sống lại, nhưng không thể sử dụng đạo cụ, chỉ có thể dùng trị liệu kéo bọn họ lên.

Thế nhưng...

Lúc này trị liệu của bọn họ nằm sát vách.

Trước khi diệt đoàn phải diệt sữa.

Cho nên bây giờ chỉ có thể nằm chờ chết.

Thuận tiện chỉ mong ba người đồng đội có thể chống đỡ lâu một chút.

-

[Túi đồ ăn vặt khổng lồ thắng.]

[Thời gian sử dụng 08: 24: 34]

Kết quả hiện lên trên màn ảnh, mặc dù trong dự liệu của mọi người nhưng vẫn làm cho người khác cảm thấy... một lời khó nói hết.

Đám người kia chia làm hai nhóm, chặn đánh người ta, hoàn toàn không lo lắng lá cờ của mình bị người khác kiếm được.

Đương nhiên, là bọn họ dùng thủ đoạn hèn mọn giấu lá cờ đi, đoán rằng người bình thường cũng không tìm được.

Tám phút, thời gian ngắn ngủi như vậy chỉ như một dòng nước trong.

Trận thứ hai và trận thứ ba cũng kết thúc rất nhanh, đối phương thực sự không có chiến thuật gì, chỉ là tìm tới cửa... đánh chính diện.

Hoàn toàn là nghiền ép.

“Rốt cuộc các người giấu cờ ở đâu?”

Tháo mũ an toàn xuống, chiến đội đối diện hỏi vấn đề thứ nhất.

Bọn họ chết rồi thì thôi đi, nhưng vẫn không tìm thấy cờ.

Ba trận! Một trận cũng không tìm được!

Nếu không ai hô ngừng, cũng nghi ngờ bọn họ giấu rồi.

Loại đau này, người thường không hiểu.

Minh Thù mỉm cười nói: "Không có giấu đâu."

"Không có giấu thì sao chúng tôi không tìm được?"

Minh Thù tháo mũ an toàn rồi đi ra ngoài sân: "Trở về là thấy."

"..."

Chạy nhanh như vậy, có quỷ đuổi cô sao!

Nhưng... cô gái này, chơi kiểu gì vậy?

Người đó kêu là Giang Lưu hoa thần sao?

Chờ bọn họ đi ra ngoài xong, suýt chút nữa tức đến mức phun máu.

Ba trận.

Mỗi trận bọn họ xuất hiện lúc nào thì lá cờ ở chỗ đó.

Cái này là phạm quy đó!

Nói thật thì quy tắc không có điều này, vì không ai làm như vậy cả, phía ban tổ chức cũng có chút bất đắc dĩ, sau mùa này mùa sau nữa phải thêm điều này vào quy định.

Đương nhiên đây là sau này.

Minh Thù lao ra khu vực thi đấu, từ tay Vương Hà Dương giật đồ ăn vặt hắn bảo quản dùm cô: "Anh không có ăn vụng chứ?"

Vương Hà Dương lời đến khóe miệng thì nuốt trở về: "Tôi bao nhiêu tuổi rồi còn ăn vụng đồ ăn vặt của cô sao."

"Vậy cũng chưa chắc." Đồ ăn vặt có sức dụ dỗ lớn như vậy.

Mấy người khác cũng theo sau, Hoàng Hạc Tây Quy trước sau vẫn bận như vậy, vừa ra liền đi mất.

Lúc đầu Thanh Thu Chủng kêu mọi người cùng nhau đi liên hoan, Kim Dạ Nguyệt nửa đường nhận một cuộc điện thoại, cũng lái chiếc xe việt dã đi mất.

Nhưng điều này không trở ngại Thanh Thu Chủng mời khách, Minh Thù chuẩn bị ăn nhiệt tình.

Thi đấu chưa kết thúc mà đám người kia cứ ngang nhiên đi như vậy.

Liên hoan kết thúc, Minh Thù từ trong quán đi ra, uống đồ uống trong tiệm chuẩn bị lấy điện thoại di động gọi xe về.

Mới vừa đặt xe, trang đó vẫn còn đang nhảy thì một chiếc xe dừng ở trước mặt cô.

Cửa sổ xe hạ xuống.

"Tư tiên sinh." Minh Thù cắn ống hút, cười hiền lành: "Thật là trùng hợp."

“Không trùng hợp.” Khuôn mặt tuấn tú của Tư Trầm khó chịu: "Tôi đặc biệt tới đây tìm cô."

"Tìm tôi? Tìm tôi làm cái gì, tôi không có dư đồ ăn vặt cho anh."

Tư Trầm: “...” Ai mà thèm lấy chút đồ ăn vặt của cô, lão tử có thể sử dụng đồ ăn vặt tạo thành cả thành phố.

"Cô nghĩ rằng tôi muốn tới tìm cô?" Hắn không có nhàm chán như vậy, Tư Trầm càng khó chịu ra lệnh: "Lên xe."

Minh Thù mỉm cười: "Tôi gọi xe rồi."

Minh Thù lắc đầu, tiểu yêu tinh khẳng định không có lòng tốt, trẫm không mắc lừa đâu!

Bảo vệ đồ ăn vặt của trẫm!

Tư Trầm mặt âm trầm đẩy cửa xe ra, nắm cổ tay Minh Thù lôi cô vào trong xe.

Minh Thù đẩy cửa xe: "Tư tiên sinh, anh đây là cưỡng đoạt con gái nhà lành, tôi có thể báo cảnh sát."

Tư Trầm đẩy tay cô ra, trực tiếp ôm cô ném vào phía sau, bình tĩnh nói: "Cô báo đi."

"Rầm!"

Cửa xe bị đóng lại.

Minh Thù đi mở cửa xe, cửa xe lại bị khóa rồi.

Tư Trầm ngồi kế bên ghế lái: "Lái xe."

Tài xế nhìn luồng khí lạnh tản ra từ người Tư Trầm, chân đạp chân ga.

Tư Trầm dẫn Minh Thù trở về biệt thự, Minh Thù phát hiện trong biệt thự có rất nhiều người, hơn nữa bầu không khí có chút kỳ quái, kìm nén.

Tư Trầm dẫn Minh Thù lên tầng một.

Vào tầng một, rất nhiều mật mã, từ vân tay đến khuôn mặt, rồi đến tròng mắt...

“Các người đang nghiên cứu đồ vật hủy diệt địa cầu gì vậy?”

Giọng nói hung dữ của Tư Trầm từ phía trước truyền đến: "Bớt xem phim lại đi." Suốt ngày nghĩ gì đâu không!

Tư Trầm dẫn cô đi qua một đường khá tối, hai bên đều là những căn phòng một nửa trong suốt, trong phòng có các loại máy móc và nhân viên thí nghiệm đang bận rộn.

Minh Thù nhìn vào trong phòng, nhân viên thí nghiệm vây quanh một người máy, nó hầu như giống y hệt con người, ngoại trừ cánh tay bị phơi bày ra ngoài.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1003: Đại Thần Kiêm Chức (19)

"Đây là người máy nghiên cứu mới nhất của chúng tôi, nguyên lý giống như mũ trò chơi của Vấn Linh, người đó có thể thao tác ở phía xa, đạt được hiệu quả chiến đấu, có thể chấp hành các loại nhiệm vụ phức tạp. Nhưng vấn đề bây giờ là kỹ thuật của người và máy không liên tiếp, dẫn đến..."

Minh Thù nghe đến mờ mịt: "Vậy có liên quan gì đến tôi?"

Tư Trầm kéo cô đến nơi này, để nghe cái này sao?

"Kỷ tiểu thư." Người đàn ông đang giải thích đưa ra một phần văn kiện: "Bài luận văn này là cô viết đúng không."

Minh Thù liếc mắt nhìn: "Chắc vậy đó."

Trước đây Kỷ Hòa viết qua rất nhiều thứ, có một ít là do thầy yêu cầu, một ít do chính cô ấy nghiên cứu.

"Kỷ tiểu thư rất có thiên phú ở phương diện này." Người đàn ông nói: "Tôi hy vọng có thể mời cô gia nhập vào đội chúng tôi."

"Sao các người không để cho hệ thống khống chế, cần người đi khống chế làm gì?" Cái máy này sau khi tập thể người máy bạo động mới có kỹ thuật mà?

Chưa từng trải qua người máy bạo động, mà muốn một bước liền qua luôn sao?

Cái này không phù hợp kịch bản... không phải, quy luật tiến hóa tự nhiên!

Làm sao có thể cho anh ta nghiên cứu thành công!

Hết hy vọng rồi!

“Kỷ tiểu thư, chúng tôi không thể cái gì cũng dựa vào trí tuệ nhân tạo, hiện nay có rất nhiều người nói, trí tuệ nhân tạo càng ngày càng khiến người ta kinh ngạc, đã có rất nhiều trí tuệ nhân tạo không có tư duy giống nhau, nói không chừng có một ngày...” Người đàn ông nói đến đây liền ngừng, người thông minh đều biết hắn muốn nói cái gì.

"Vì để tránh khỏi cảnh này nên đã có hạng mục Vân Hành. Đương nhiên sau khi cô đồng ý gia nhập thì cô sẽ biết tư liệu cụ thể của Vân Hành."

"Xin lỗi, tôi bận chơi trò chơi, không có thời gian nghiên cứu."

Nguyên chủ muốn trở thành vua trong ngành công nghệ này, cần gì lãng phí thời gian trong chuyện này.

"..." Chơi trò chơi là lý do gì?

Người đàn ông nhìn về Tư Trầm bên cạnh.

Tư Trầm mặt biểu hiện hắn thua rồi, nhìn lão tử làm gì? Người cũng đã tìm tới cho ngươi rồi, cô quá mê chơi trò chơi thì trách Vấn Linh của công ty hắn quá hay hay sao?

Minh Thù chính nghĩa từ chối lời mời.

Trẫm không bận sao?

Trẫm còn phải kéo thù hận!

Trẫm còn muốn xưng bá thế giới trò chơi!

Làm lỡ thời gian trẫm ăn đồ ăn vặt.

Quỷ mới làm.

-

Minh Thù cảm thấy đám người kia điên rồi, ngay cả ông già hói đầu cũng gọi điện thoại uy hiếp cô.

Minh Thù vì giá trị thù hận biểu hiện rất khách khí, ông cứ nhảy đi dù sao lầu một cũng không chết được.

Tức đến mức ông già đầu hói đưa cô vào danh sách đen.

Minh Thù càng say mê trò chơi, ngay cả ngay cả biệt thự cũng không đi.

Dù tiểu yêu tinh ở nơi nào, cô cũng không đi.

Bán hàng đa cấp thật đáng sợ.

Luôn luôn ngấp nghé đồ ăn vặt của trẫm!

Bên thi đấu tạm thời không có chuyện của cô, đợi vòng đấu loại kết thúc còn khá lâu nữa mới tới bán kết.

Minh Thù ngồi ở một rừng cây ăn quả trong trò chơi, nhìn đống trái cây hồng hồng đáng tiếc không thể ăn.

"Tích tích..."

Chân dung của Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu nhảy lên.

Minh Thù mở ra.

Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu: Sư phụ người đang chơi sao?

Phong Hòa Tận Khởi: Ừ.

Rất nhanh thì Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu đi qua đây.

"Sư phụ, lần trước nói đi xem người đấu vòng loại, thật ngại quá, trên đường gặp phải một chút việc, lúc tôi đến mọi người đều đi hết rồi." Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu yếu ớt nói.

Minh Thù đã quên chuyện này.

Diễn viên Thù bày ra nụ cười yếu ớt: "Như vậy sao."

"Sư phụ... Tôi... Cái kia..." Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu dùng ngón tay vừa chọt Minh Thù vừa nói: "Tôi giao Chu Dịch cho Tấn Thần rồi."

"Ừ." Nam thần của ngươi cũng là nam thần của ngươi.

Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu nói: "Cái kia... Tấn Thần nói tôi thiên phú không tệ, hỏi tôi có hứng thú đi Cẩm Thiên hay không... Sư phụ người cảm thấy..."

“Cô muốn đi?”

Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu cắn môi dưới: "Có thể kề vai chiến đấu với nam thần là nguyện vọng của tôi, thế nhưng..."

Không biết Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu nghĩ đến cái gì, đôi mắt tối xuống: "Sư phụ, tôi muốn gia nhập câu lạc bộ NS."

Minh Thù sửng sốt vì sự đảo ngược này.

Không phải mới vừa nói muốn cùng nam thần kề vai chiến đấu sao?

Làm sao chỉ trong chớp mắt đã muốn gia nhập lão tam ngàn năm vậy?

Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu ngẩng đầu, ánh mắt kiên định trước nay chưa từng có: "Tôi muốn kề vai chiến đấu với hắn, nhưng lại càng muốn tranh giải với hắn. Chỉ như thế tôi mới đủ chói mắt, đủ xuất sắc, hắn mới có thể thấy được tôi."

Minh Thù: “...”

Người nào cho nữ chính uống canh gà ác vậy.

Cô là nữ chính, cô đi về phía nam chính, nam chính sẽ yêu cô đó hiểu không vậy?

Cần cô cố gắng như vậy sao?

Được rồi...

Nữ chính không nỗ lực, ước đoán thì không phải là nữ chính mà là nữ chính giả rồi.

Khác biệt lớn nhất của nữ chính giả và nữ chính chính là, nữ chính giả nghĩ dù dùng cách gì cũng phải đạt được mục đích của chính mình, mà nữ chính luôn phải nâng cao thực lực bản thân.

“Hiện tại số lượng của chiến đội đủ rồi.” Minh Thù nói: "Dù cho cô gia nhập cũng chỉ là người dự bị."

Cô không thể sau khi mời bọn Thanh Thu Chủng lại đột nhiên đá người ta xuống!

“Dù cho gia nhập Cẩm Thiên cũng là dự bị, có gì khác đâu.” Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu

Ở chung với sư phụ còn vui hơn.

Hơn nữa sư phụ cô không giống như Đào Tư.

Tần Tấn mời cô, cũng không có khả năng vì cô mà thay đổi Đào Tư.

"Tôi sẽ kêu Vương Hà Dương liên hệ với cô."

“Cám ơn sư phụ.” Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu phiền muộn: "Sư phụ, tôi đây có tính là đi cửa sau không?"

“Cô đây là đi cửa Nam Thiên.”

“Sao?

“Lên trời đi.”

Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu phản ứng kịp: “Mong sư phụ dẫn tôi bay lên.”

Tâm tình Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu rất tốt lại muốn đi xoát bản, Minh Thù không có chuyện gì, Thanh Thu Chủng bọn họ cũng không ở đó nên cô cũng đi theo.

Thiên Hạ Nhất Khỏa Tinh cũng ở đó, Minh Thù mời hắn cùng nhau hạ bản.

Kết quả bị Thiên Hạ Nhất Khỏa Tinh vây quanh hỏi chuyện thi đấu.

Ai bảo cô tiện tay.

Để cho cô mời hắn.

Thanh mai trúc mã bạn cùng phòng, sao có thể không nhiều chuyện giống nhau chứ!

Cuối cùng thực sự chịu không nổi, đi ra ngoài liền giết Thiên Hạ Nhất Khỏa Tinh.

"Cuối cùng cũng yên tĩnh."

Thiên Hạ Nhất Khỏa Tinh nằm chết trên mặt đất: “...”

Không phải hắn chỉ hỏi vài câu thôi sao?

Hu hu hu...

Ba người ầm ĩ một lúc nữa, Thiên Hạ Nhất Khỏa Tinh muốn đi với Vân Ngư thoát khỏi trò chơi, sau đó Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu cũng thoát.

Minh Thù một người quá buồn chán, đi khắp nơi trêu chọc người khác.

Rất nhanh thì có người lên tiếng.

[Tử Tử Tử: Phong Hòa ngươi có bị bệnh không! Ta trêu chọc ngươi, lên đây so chiêu sao.]

[Lư Sơn Chi Thần: Vừa rồi ta cũng bị Phong Hòa Tận Khởi công kích, ta vô cùng ngơ ngác, cũng không biết đắc tội với cô ta ở chỗ nào.]

[Tiểu bảo bối của tôi: Ta cũng bị công kích, nhiệm vụ ta làm đã lâu cứ như vậy phế đi, Phong Thần không bị hack acc chứ? Hu hu... Nhiệm vụ của ta!]

[Quạ đen: Phong Hòa Tận Khởi, ngươi dám giết không dám nhận sao? Giả câm cái gì.]

[Phong Hòa Tận Khởi: Chính là ta làm, không phục tới tìm ta đi, ta ở đây chờ các ngươi.]

Hình ảnh là bản đồ chỗ cô.

[Quạ đen: Ngươi chờ ta!]

Sau ba phút.

[Quạ đen: Bà nó, người ở đâu?]

[Phong Hòa Tận Khởi: Ngươi cho rằng ta ngốc sao, còn ở đó chờ ngươi đánh sao, đương nhiên là chạy rồi.]

Người chơi không còn gì để nói.

Cô được người ta gọi là Phong Thần, cô có thể chính trực một chút hay không! Có trách nhiệm đi! Có trách nhiệm của đại thần đi!

[Phong Thần Uy Vũ: Ha ha, Phong Thần quá nghịch ngợm.]

[Lư Sơn Chi Thần: Đám người não tàn này thực sự không biết phân biệt đúng sai.]

[Phong Thần hôm nay siêu đẹp trai: Não tàn thì sao? Ta thích tác phong của não tàn!]

[Tử Tử Tử: Đồ điên.]

[Phong Hòa Tận Khởi: Ngươi có thuốc sao!]

[Quạ Đen: Phong Hòa Tận Khởi, ngươi có giỏi đến sàn đấu đấu đơn, đừng tưởng rằng ngươi là đại thần thì ta sợ ngươi! Tham gia cuộc thi đấu, còn thực sự coi mình là thần sao!]

[Phong Hòa Tận Khởi: Mời ta đánh ngươi, không đi không được rồi, vậy được rồi ngươi ở đấy chờ ta, ta đi ăn chút gì đó rồi lên.]

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1004: Đại Thần Kiêm Chức (20)

Minh Thù offline đi ăn, ăn xong rồi online thì trời đã tối.

Vừa online, đã bị người chơi hỏi thăm.

[Ô Nha: Ta còn tưởng rằng ngươi không dám tới chứ!]

[Phong Hòa Tận Khởi: Không có chuyện ta không dám, chỉ là ta muốn hay không thôi.]

[Ô Nha: Hừ, được thôi, tới sân đấu đi.]

Minh Thù truyền tống đến sân đấu.

Ô Nha đã đợi tại sân đấu, Minh Thù vừa xuất hiện, Ô Nha liền chọn PK một người.

Minh Thù tiếp nhận PK, hai người chuyển vào sân đấu.

Sân đấu một người không có bản đồ gì, chính là một không gian rất lớn, tùy ý để người chơi đi qua đi lại ở bên trong.

Mọi người chơi vây xem ở bên ngoài.

Ngay từ đầu Quạ chiếm ưu thế vì Ô Nha là pháp sư, pháp sư là nổi tiếng chuyên nghiệp đánh xa.

Mà Minh Thù là kiếm khách, vừa đúng là chuyên nghiệp đánh gần.

Nhưng rất nhanh mất đi ưu thế.

Đây không phải là trò chơi trực tuyến bàn phím hành động toàn dựa vào tay, mạng internet trì hoãn hoặc là bất kỳ sai sót gì đều sẽ dẫn đến nhân vật xuất hiện sai sót.

Toàn bộ tin tức dựa vào là bản thân, thân thể tố chất càng tốt hoặc là người từng luyện, chơi Vấn Linh càng có ưu thế.

Tốc độ Minh Thù nhanh đến mức dường như Ô Nha cũng không thấy rõ.

Mỗi lần công kích của hắn đều rơi vào khoảng không.

Cuối cùng dường như Ô Nha công kích bừa, hắn không thấy rõ Minh Thù ở nơi nào, cho dù thấy rõ cũng không có biện pháp ngắm trúng.

[Phong Hòa Tận Khởi thắng.]

Hệ thống cho ra kết luận.

Quần chúng phía ngoài thổn thức một lúc.

Lúc này người kêu gào to tiếng cũng rụt cổ lại.

Phong thần cũng đúng là phong thần.

[Phong Hòa Tận Khởi: Không phải ta khoác lác, giết ngươi đơn giản như giết con kiến vậy.]

[...]

Tuy là ngươi rất lợi hại thế nhưng ngươi kiêu ngạo như vậy thì ngươi sai rồi!

Đánh hắn!

Minh Thù lập tức nhận được nhiều lời mời PK, cô tùy ý chọn một cái.

[Phong Hòa Tận Khởi: Đừng vội, đều xếp thành hàng, ta đánh từng người một.]

[...] Đánh vào chỗ chết.

[Ô Nha: Phong Hòa Tận Khởi ngươi rất lợi hại nhưng người lợi hại của Vấn Linh không chỉ một mình ngươi. Vào cuộc thi đấu mùa thu, ngươi mới gặp kẻ mạnh thực sự.]

Ô Nha thua rồi, nhưng không cam lòng.

[Phong Hòa Tận Khởi: Gặp thì thế nào.]

Những lời này làm người khác không nuốt trôi nổi.

Dường như khẩu khí tùy ý đó của cô khiến người chơi cũng có thể cảm thấy được... cô không để ý.

[Ô Nha: Vậy chúng ta hãy xem thử, ngươi ở cuộc thi đấu mùa thu còn có thể tự cao như vậy hay không.]

Tuyển thủ của chiến đội HS và chiến đội Phượng Hoàng cũng không phải người bình thường.

[Phong Hòa Tận Khởi: Ta cố gắng tự cao đến cùng, không để ngươi thất vọng đâu.]

Minh Thù cố ý thêm vài đường gợn sóng ở phía sau, định chọc tức chết đám người chơi này.

Người chơi bị chọc tực thực sự không ít, đặc biệt là Ô Nha.

Tư Trầm đứng ở trong đám người nhìn chữ phía trên phát trực tiếp, khóe môi hơi nhếch lên.

Một lát sau lại đè trở lại.

Cười cái gì mà cười?

Có gì đáng để cười?

[Nhĩ Nữ Mã: Phong Hòa Tận Khởi ngươi có phải bệnh thần kinh hay không, bà nó...#!%#@%$#%]

[Ngôn ngữ của người chơi Nhĩ Nữ Mã sỉ nhục người chơi khác, cấm phát ngôn hai mươi bốn giờ đồng hồ.]

Tin tức này chưa treo vài giây đã bị rút lại.

Không nhìn lầm chính là bị rút lại.

[Ngôn ngữ của người chơi Nhĩ Nữ Mã sỉ nhục người chơi khác, cải tạo trong ngục giam một tháng, răn đe làm gương!]

Bốn chữ răn đe làm gương cộng thêm dấu chấm than, đằng đằng sát khí.

Người chơi kia còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy thủ vệ ngục giam xuất hiện, hắn làm vẻ mặt ngơ ngác rời khỏi.

Lúc này mọi người mới phản ứng lại, bàn tán nhiệt liệt.

"Bà nó! Một tháng?"

"Vừa rồi ta không hoa mắt chứ, phía chính phủ lại loại bỏ một thông báo."

"Chức năng mới thêm hôm qua là lời phát ra ngoài có thể rút về, nhưng ta không ngờ thông báo phía chính phủ cũng có thể rút lại."

"Chỉ là mắng người, thông thường đều là nhốt một ngày sao lần này lại nhốt một tháng?"

"Sẽ không xảy ra vấn đề gì rồi chứ?"

"Toàn bộ tin tức trò chơi trước đây chính là các vấn đề, Vấn Linh từ Nội Trắc đến bây giờ vẫn không xảy ra vấn đề lớn gì, xảy ra vấn đề cũng khó tránh khỏi."

Thổ phỉ cầm đầu tổ chức đang dùng sức rút tay của mình, để cho ngươi tiện tay!

Phản ứng của thân thể lại nhanh hơn đầu óc.

Điểm này làm cho Tư Trầm bắt đầu lo lắng.

Kỷ Hòa... Kỷ Hòa... Kỷ... Hòa...

Hừ!

Nhớ cô ta làm gì!

"Tư tiên sinh, tới chỗ này đứng xem tư thế oai hùng của ta à?"

Gương mặt trước mặt Tư Trầm đột nhiên phóng to, làm hắn kinh ngạc chợt lùi lại phía sau: "Bà nó, cô muốn hù chết tôi?"

Không biết từ lúc nào mà người chơi bốn phía đã tản đi.

Hắn đứng ở nơi này bao lâu?

Tư Trầm lại có chút ngẩn ngơ.

Minh Thù mỉm cười: "Hù chết anh có thể kế thừa sản nghiệp của anh mua đồ ăn vặt sao?"

Tư Trầm cắn đầu lưỡi: "Nằm mơ."

"Haiz, nằm mơ đây."

Minh Thù phất tay một cái.

Tư Trầm nhìn cô đến bên ngoài sân đấu.

Minh Thù đột nhiên xoay người lại quay trở về, Tư Trầm trơ mắt nhìn khuôn mặt của cô tới gần, đặt xuống nụ hôn êm ái trên khóe môi hắn.

Nụ cười cô gái trong sáng, cánh môi ửng màu hồng nhàn nhạt như hoa xuân tháng ba xán lạn, hoa anh đào bị gió cuốn qua bầu trời mênh mông khiến người ta không nhịn được muốn thưởng thức từng chút.

"Tư tiên sinh, ngủ ngon."

Giọng điệu cô gái dịu dàng, không nhẹ không nặng, từng âm tiết đều đập vào thần kinh của hắn, chỉ còn lại tiếng "vù vù" của gió.

Bóng hình của Tư Trầm chợt biến mất tại chỗ.

Minh Thù nhìn chỗ Tư Trầm biến mất như có điều suy nghĩ.

Tiểu yêu tinh thế này là không nhớ cô?

Đổi thành trước đây, e là hắn đã thay đổi bày tỏ vô số lần.

Lần này không chút phản ứng nào thì thôi đi, cô chỉ làm như vậy, hắn lại bị dọa chạy...

Trên đó xảy ra chuyện gì vậy?

Có liên quan đến Thiên Khải sao?

Thiên Khải à...

Mắt Minh Thù hơi nheo lại, ánh mắt thu lại chỉ là sự lạnh lùng u ám.

Rất nhanh Minh Thù liền khôi phục bộ dạng cười híp mắt.

Không có ký ức!

Bắt nạt tốt một chút.

Nếu không... chờ hắn có ký ức, không phải giả đáng thương thì chính là phạm quy mua đồ ăn vặt, đều không nỡ xuống tay.

[...] Dường như tư duy của ký chủ có chút khuyết điểm.

Người khác gặp phải chuyện như vậy không phải nản lòng nhụt chí, không đáng thẹn sao?

Vì sao ký chủ ngược lại vui vẻ như thế?

Ký chủ có phải cần xem tiểu yêu tinh đánh nhau để bình tĩnh hay không?

Vì vậy Minh Thù không hiểu ra sao bị cuộc đánh nhau của tiểu yêu tinh lấp đầy đầu.

Minh Thù: "..."

Hài Hòa Hiệu có phải bị bệnh hay không, đột nhiên bắt đầu thả tiểu yêu tinh, ngay cả lời chào hỏi cũng không nói!

Minh Thù rời khỏi trò chơi, che Hài Hòa Hiệu không hài hòa đi.

Cô lôi thú nhỏ ra: "Ta hỏi ngươi, rốt cuộc Thiên Khải từ đâu đến?"

Thú nhỏ lim dim, móng vuốt nhỏ ôm lấy ngón tay của Minh Thù, đầu lưỡi màu hồng liếm láp, một lúc lâu mới choáng váng trả lời cô.

Sao ta biết.

"Không phải ngươi được xưng là cái gì cũng biết sao?"

Thú nhỏ rầm rì.

Đó cũng là sau khi ta sinh ra mới biết được, Thiên Khải tồn tại trước ta sao ta biết. Đột nhiên ngươi hỏi cái này để làm gì?

"Hỏi thử thôi."

Thú nhỏ ngáp một cái vô cùng có tính người.

Hừ hừ, khẳng định lại là vì con thú hai chân kia! Ta biết cô không thương ta!

Minh Thù ném thú nhỏ đang tức giận vào trong ly thủy tinh trên bàn, lông đủ mọi màu sắc tóc bị đè thành đường cong, giống như cầu vồng trong ly.

Con sen à, ngươi tiêu rồi!

Thú nhỏ thét trong ly.

Minh Thù chuyển tay cầm ly, đến gần nó lộ ra một nụ cười thật to.

Thú nhỏ: "..."

A a a!

Con sen à, tại sao ngươi có thể vì một con thú hai chân vừa không có lông vừa xấu xí mà đối với ta như vậy!

Trước đây ngươi nói lời thề non hẹn biển với ta thì sao!

Ngươi là một người đàn ông bạc tình!

Ngươi là một người phụ nữ cặn bã!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1005: Đại Thần Kiêm Chức (21)

Tư Trầm rời khỏi trò chơi, vô cùng lo lắng ném mũ trò chơi xuống, dường như trên đó có vi-rút đáng sợ gì đó.

Tim Tư Trầm đập cực nhanh.

Hắn cảm thấy mình sắp thở không nổi.

Mắt hung hăng gắt gao trừng mũ trò chơi, mái tóc không đều dán vào đôi má hắn, mồ hôi căng thẳng rơi xuống cằm.

Tư Trầm đột nhiên vươn tay ra chống mặt bàn.

Trong phòng hoa vắng vẻ chỉ có tiếng hít thở hơi gấp của hắn, giống như người sắp cận kề cái chết, mỗi một giây phút là sự vật lộn đấu tranh trong tư tưởng.

Không biết qua bao lâu, Tư Trầm từ từ trượt ngồi trên đất, sau lưng chống vào bàn làm việc.

Sau lưng hắn đã sớm ướt đẫm, lúc này dán chặt ở trên người nên phát lạnh từng đợt.

Tư Trầm lại giống như không cảm thấy, đôi mắt đen nhánh nhìn hoa linh lan đang nở bên cạnh.

Trước mắt bỗng dưng hiện lên khuôn mặt tươi cười đó.

Nụ cười của cô vẫn nhàn nhạt như vậy, chợt phảng phất cũng không nhìn ra cái gì khác biệt.

Chỉ biết là cô đang cười.

Nhưng mà...

Vừa rồi.

Dường như hắn thấy được một chút gì đó khác biệt.

Tư Trầm không hình dung ra về tình tiết đó nhưng tim hắn đập rất nhanh, rất muốn... đến gần một chút nữa.

Ngón tay cái của Tư Trầm chống khóe môi, ma sát nhẹ nhàng hai cái.

Sớm biết...

Cũng không cần mũ trò chơi vừa nghiên cứu ra.

Cảm xúc chân thật một trăm phần trăm.

Hắn cũng cảm thấy mình ngửi thấy được hương thơm trên người cô.

"Bịch!"

Lúc trợ lý Giáp tiến vào đúng lúc thấy tiên sinh nhà mình chán chường ngồi dưới đất, đối diện gốc cây hoa Linh Lan kia tự tát bản thân một cái.

Trợ lý Giáp: "..."

Trợ lý Giáp chuẩn bị lén rút lui ra ngoài.

"Đứng lại."

Trợ lý Giáp cứng đờ: "Tiên... Tiên sinh?"

"Ai quét dọn nhà kiếng phòng hoa? Sao nhiều muỗi vậy? Nhìn tôi bị cắn à? Cậu muốn bị trừ lương có phải không?"

Thì ra là có muỗi.

Còn tưởng rằng tiên sinh điên rồi chứ!

Trợ lý Giáp vội vàng nói: "Tôi liền cho người quét dọn lại một lần nữa."

"Hừ!"

Tư Trầm đứng dậy nhặt mũ trò chơi lên, khó chịu rời khỏi nhà kiếng trồng hoa: "Nếu mai vẫn còn muỗi, cậu thu dọn đồ cút đi!"

Trợ lý Giáp lạnh run: "Vâng, tiên sinh."

Vì vậy trợ lý Giáp và trợ lý Ất cùng nhân viên vệ sinh tìm muỗi cả đêm ở phòng kiếng trồng hoa.

Kết quả ngay cả chân con muỗi cũng không tìm thấy.

...

Bên Vương Hà Dương kia liên lạc với Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu.

Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu quyến luyến không rời đối với mũ trò chơi của phòng luyện tập, gần giống với Giang Lưu.

Vương Hà Dương rất vui mừng, cuối cùng cũng có một người bình thường đến đây.

Người bình thường không đến nữa, hắn cũng sắp bị biến thành bệnh thần kinh.

Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu: Sư phụ sư phụ, người đoán thử tôi đang ở đâu?

Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu điên cuồng trò chuyện riêng với Minh Thù trong trò chơi, lộ ra sự vui vẻ và kích động trong giọng nói.

Phong Hòa Tận Khởi: Ở đâu vậy?

Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu: Phòng luyện tập. Sư phụ à, nơi đây thật lớn, hơn nữa hoàn cảnh thật tốt.

Phong Hòa Tận Khởi: Sau này chính là thiên hạ của một mình con.

Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu:???

Có ý gì?

Cái gì gọi là thiên hạ của một mình cô?

Sau đó Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu mới biết người của chiến đội ngoại trừ Giang Lưu, những người còn lại sẽ không tới.

Những người còn lại của câu lạc bộ theo NS nói bọn họ chỉ gặp Minh Thù và Giang Lưu, những người còn lại căn bản chưa từng gặp.

Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu: Sư phụ, vậy mọi người huấn luyện ở nơi nào?

Phong Hòa Tận Khởi: Chúng tôi đều dựa vào tự do mà phát huy.

Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu:...

Dường như thế giới quan bị lật đổ.

Đội cô gia nhập là một chiến đội bình thường sao?

...

Sau khi ra danh sách đấu vòng loại, kế tiếp chính là đấu bán kết. Các đội ngũ đều tiến vào huấn luyện chặt chẽ, chỉ có Minh Thù online trò chơi cả ngày khiến một đám người hận không thể chém chết cô.

"Kỷ Hòa Bảo Bảo, có anh chàng đẹp trai tìm cậu này."

Vân Ngư mang theo túi lớn túi nhỏ trở về đều là quần áo mua được, không có đồ ăn vặt, Minh Thù thất vọng đáp một tiếng: "Ai?"

Vân Ngư thả đồ xuống thở dốc: "Chính là anh chàng đẹp trai lần trước cậu nhặt về."

Cô xông đến ôm cổ Minh Thù: "Nói, Kỷ Hòa Bảo Bảo có phải có gian tình không?"

Nhặt về... Tư Trầm?

"Có thể là hắn nhìn trúng khuôn mặt xinh đẹp của tôi, dự định lấy thân báo đáp." Minh Thù đẩy tay cô ta ra, đứng dậy đi ra ngoài ký túc xá.

"Kỷ Hòa Bảo Bảo cậu càng ngày càng tự luyến rồi." Vân Ngư thét ở phía sau.

Minh Thù bỏ mặc Vân Ngư.

Khuôn mặt xinh đẹp là trời sinh đó.

Tư Trầm đợi ở dưới lầu, có thể là bị bà dì quản lý ký túc xá ngăn cản không cho lên lầu, hắn mới để người khác chuyển lời giúp hắn.

Gương mặt đó của Tư Trầm thành công làm cho các cô gái trên lầu ký túc xá ham muốn có được.

Biểu cảm trên gương mặt của thổ phỉ có chút hung hãn, ánh mắt nhìn người như muốn đánh người, không ai dám lên đó bắt chuyện.

Minh Thù khoanh tay, chậm rãi đi tới: "Tư tiên sinh, tìm tôi làm gì?"

Khuôn mặt Tư Trầm khó chịu: "Vì sao không đến làm việc?"

Đã gần hơn nửa tháng cô không xuất hiện.

Từ lần kia...

"Không muốn đi."

Tư Trầm nhìn xung quanh một chút, người vây xem quá nhiều, hắn kéo Minh Thù đi ra ngoài.

Đợi người xung quanh ít đi, Tư Trầm buông cô ra, một lúc lâu không lên tiếng.

Minh Thù chỉ hỏi: "Tư tiên sinh, tôi rất bận rộn, anh có chuyện gì?"

Tư Trầm tiếp tục im lặng.

Biểu cảm càng ngày càng khó chịu.

Minh Thù lui về phía sau hai bước: "Tư tiên sinh anh muốn đánh người, cũng không cần ra tay với ân nhân cứu mạng như tôi chứ?"

Tư Trầm: "..."

Bốn chữ "ân nhân cứu mạng" kích thích Tư Trầm, hắn đột nhiên giơ tay lên.

Minh Thù lại lùi lại một chút, tiểu yêu tinh thế này là muốn báo thù à?

Nhưng mà Tư Trầm chỉ là giơ tay lên, cởi sợi dây đỏ trên cổ tay hắn xuống, mạnh mẽ kéo tay Minh Thù đeo lên cho cô.

Cổ tay nhỏ bé, sợi dây đỏ hơi lớn.

Tư Trầm cột lại lần nữa, hắn ngẩng đầu liếc cô một cái, ánh mắt còn chưa chạm nhau đã nhanh chóng dời đi, sau đó...

Liền đi rồi.

Đi rất nhanh.

Cuối cùng hình như là chạy.

Minh Thù nhìn sợi dây trên cổ tay, đây là đồ chơi gì vậy? Có thể ăn không?

Dường như hắn vẫn luôn đeo kia mà...

Màu sắc sợi dây đỏ tươi rất đẹp, không biết là được làm từ cái gì, chuyển động dưới ánh mặt trời có chút lấp lánh, còn óng ánh chói mắt hơn tia sáng của kim cương.

"Keng!"

Tiếng tin nhắn vang lên.

Minh Thù mở ra xem.

Là Thanh Thu Chủng bảo cô nhanh chóng online.

Minh Thù trở về ký túc xá, Vân Ngư đang thử váy mới của cô. Cô xách làn váy xoay vòng trước mặt Minh Thù, chớp mắt với Minh Thù vừa đáng yêu lại xinh đẹp: "Kỷ Hòa Bảo Bảo, quần áo dễ thương không?"

"Không dễ thương."

Vân Ngư lập tức sa sầm mặt, cô đã chọn rất lâu mà.

Minh Thù sờ đầu cô: "Dễ thương không bằng cậu."

Vân Ngư sửng sốt trước, sau đó khuôn mặt ửng đỏ, lỗ tai và gương mặt đều nóng hừng hực.

Từ lúc nào mà Kỷ Hòa Bảo Bảo lại biết nói chuyện như vậy.

Vân Ngư xoay người đi soi gương, một lát sau lại nghiêng đầu hỏi cô: "Kỷ Hòa Bảo Bảo, anh chàng đẹp trai vừa rồi tìm cậu làm gì vậy?"

"Không biết, không hiểu ra sao cả." Minh Thù ngồi xuống, cầm mũ trò chơi đeo vào.

"Cậu lại chơi trò chơi?"

"Ừm."

"Không phải thầy của cậu để cậu tham gia vào một hạng mục sao? Sao cậu lại rãnh rỗi như vậy?" Vân Ngư nghi ngờ.

"Ông ta lấy việc nhảy lầu uy hiếp tôi làm, bây giờ tôi sẽ chờ đối phương khai trừ tôi."

Vân Ngư: "..."

Minh Thù: "Nguyện vọng của tôi là được chơi trò chơi, trở thành đại thần."

Vân Ngư: "..."

Rõ ràng có thể dựa vào tài hoa và khuôn mặt đẹp, tại sao phải mê trò chơi chứ?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1006: Đại Thần Kiêm Chức (22)

#Kinh sợ! Phong Hòa Tận Khởi lại là con gái, ngang nhiên lừa dối tình cảm của người hâm mộ!#

Tiêu đề này trên diễn đàn Vấn Linh nhanh chóng hot lên.

Chẳng những người tiết lộ bí mật nói tỉ mỉ chuyện này của Phong Hòa Tận Khởi trên thực tế là con gái, hơn nữa còn tung ảnh ra trách mắng cô lừa gạt người hâm mộ.

Còn tung ra ảnh lúc cô đấu vòng loại.

Khi đó tất cả mọi người đều cho là cô gái kia là hoa thần của người tên Giang Lưu kia.

Ai biết lại là Phong Hòa Tận Khởi?

#Tiết lộ bí mật! Phong Hòa Tận Khởi là được người khác bao nuôi!#

#Tiết lộ bí mật! Vài chuyện Phong Hòa Tận Khởi không muốn người khác biết.#

Từng tin tức một lọt ra, từ nữ giả nam gạt người hâm mộ đến chuyện cô lên một chiếc xe sang trọng ở một quán lẩu bên ngoài, cùng với ảnh chụp ra vào biệt thự.

Dưới tiêu đề rất náo nhiệt.

Lầu 1: Chiếm lầu trước.

Lầu 2: Nhìn thấy Phong Thần thì đã tiến vào, châm dầu vào lửa.

Lầu 6: Bà nó! Phong Thần là nữ?

Lầu 28: Phong Hòa Tận Khởi lại là nữ giả nam, chuyện ngu ngốc nhất năm nay.

Lầu 35: Cho dù Phong Thần là nữ thì thế nào? Người hâm mộ chúng ta là vì tài năng của Phong Thần, lại không phải vì khuôn mặt của hắn.

Lầu 45: Phong Hòa Tận Khởi đúng thật không biết xấu hổ, lừa người hâm mộ ác liệt như vậy, còn được người khác bao nuôi, Bạch Liên thời hoàng kim nha.

Lầu 47: Trên lầu nói người nào không biết xấu hổ? Cho dù Phong Thần của ta là nữ, vậy cũng là đẹp nhất! Câm cái miệng thúi của ngươi lại!

Lầu 54: Kỷ Hòa là học sinh của trường học chúng ta nha... Học bá nha! Trời ạ, không ngờ cô ấy lại là Phong Hòa Tận Khởi.

Bây giờ người hâm mộ Vấn Linh lan rộng toàn quốc, Minh Thù vốn cũng không phải là người vô danh im lặng ở trường học, rất nhanh chỗ dựa của cô đã bị moi ra.

Kỷ Hòa, nghiên cứu sinh của đại học XX, học sinh đắc lực của thầy giáo nào đó, học bá, người đẹp, nhân cách không tệ, gia cảnh cũng tạm nhưng tuyệt đối không đạt đến mức phú hào, ở căn nhà xa xỉ lái xe sang.

Lầu phía dưới càng xây càng cao.

Thanh Thu Chủng: Phong Thần, cô có phải đắc tội với người khác hay không?

Thanh Thu Chủng mật báo tin tức cho Minh Thù phát tin nhắn qua đó hỏi.

Phong Hòa Tận Khởi: Cái này tôi phải suy nghĩ.

Thanh Thu Chủng: Cái này có gì để nghĩ chứ? Cô có đắc tội với người khác hay không cũng không biết?

Phong Hòa Tận Khởi: Tôi đắc tội quá nhiều người, tôi phải nhớ lại là ai đã.

Thanh Thu Chủng:...

Hình như đúng như vậy thật.

Gần đây người chơi khu này cô đều đắc tội gần hết.

Xã hội xã hội, hắn không thể trêu chọc.

Thanh Thu Chủng: Cần giúp một tay không?

Phong Hòa Tận Khởi: Không cần.

Chút chuyện nhỏ này trẫm vẫn giải quyết được.

Sau khi Thanh Thu Chủng hỏi, những người còn lại cũng gửi tin tức hỏi một lần, ngay cả người vô cùng bận rộn như Hoàng Hạc Tây Quy cũng gửi tin nhắn qua đó.

Thiên Thượng Nhất Khỏa Tinh cười một tiếng thì trực tiếp tìm tới.

Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu: "Sư phụ, tiêu đề trên diễn đàn là chuyện thế nào? Sư phụ là con gái?"

Cô vẫn cho rằng sư phụ là con trai...

Minh Thù gật đầu: "Sao vậy, thất vọng?"

Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu lắc đầu, vẻ mặt có chút phức tạp: "Chỉ là... có chút khó có thể tin."

Cô lại không có cách nghĩ khác đối với sư phụ, nhưng trong nhận thức vẫn cho rằng là con trai...

Thiên Thượng Nhất Khỏa Tinh: "Phong Thần ai gây rắc rối cho cô?"

Thiên Thượng Nhất Khỏa Tinh chen vào.

Hiện tại điều quan trọng nhất là cô ấy ổn không?

Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu đột nhiên phản ứng kịp: "Sao, cô đã sớm biết sư phụ tôi là con gái?"

Thiên Thượng Nhất Khỏa Tinh hơi kiêu ngạo: "Tôi và Phong Thần quen biết trong thực tế, đương nhiên biết."

Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu cắn răng: "Vậy vì sao cô không nói với tôi?"

Có phải người khác và người quen của sư phụ tất cả đều biết, chỉ có cô là không biết hay không?

Thiên Thượng Nhất Khỏa Tinh: "Cô cũng không có hỏi mà."

Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu: "..."

Minh Thù thừa dịp lúc hai người này nói chuyện, nhanh chóng đăng ký tài khoản ở diễn đàn. Hơn nữa cô không phải đính chính ở phía dưới, mà trực tiếp ra tiêu đề mới.

#Ta phong thần vẫn là phong thần.#

[Ta Phong Thần Vẫn Là Phong Thần: Ta là nam hay nữ, là thần hay quỷ, liên quan cọng lông gì với các ngươi? Ta dựa vào là kỹ thuật, cũng không phải bán khuôn mặt, các ngươi bận tâm cái gì, không biết còn tưởng rằng ta là tổ tông của các ngươi thì sao.]

[Ta Phong Thần Vẫn Là Phong Thần: Nói ta lừa gạt người hâm mộ, phiền các ngươi làm rõ ràng trước. Các ngươi có chứng cứ cho thấy ta nói mình là con trai sao? Cái này không phải là chuyện tự các ngươi cho rằng như thế sao? Ta nhớ lúc ta nổi danh là nhân vật nữ.]

[Ta Phong Thần Vẫn Là Ta Phong Thần: Về việc được bao nuôi, ta cũng không được kết giao bạn bè? Lên xe sang, ra vào biệt thự chính là được bao nuôi? Vậy có phải ra vào phủ tổng thống thì chính là tổng thống luôn hay không?]

[Ta Phong Thần Vẫn Là Phong Thần: Xin phép cho ta nói thẳng, cho dù ta lừa gạt người hâm mộ, các ngươi lại có thể làm gì được ta?]

[Ta Phong Thần Vẫn Là Phong Thần: Không phục thì tới chiến đấu!]

Lầu 1: Phong Thần quyền thế!

Lầu 2: Phong Thần Phong Thần, ủng hộ ngươi!

Lầu 3: Phong Thần của ta chính là sắc bén, một đám ngốc, Phong Thần chúng ta là dựa vào khuôn mặt để ăn cơm sao?

Lầu 4: Phong Thần là con gái mặc dù có chút thất vọng vì không thể xem là nam thần, vậy cũng có thể xem là nữ thần mà! Phong Thần siêu xinh đẹp!

Lầu 5: Lấy lòng mọi người, nếu như cô ấy là người xấu xí, các ngươi vẫn hốt vỏ cho cô ấy như thế?

Lầu 6: Nữ giả nam còn nhiều người hốt vỏ như vậy, bị gạt rồi còn giúp đếm tiền, ta thấy đám ngu xuẩn các ngươi nên uống thuốc bổ não nhiều một chút.

Lầu 7: Bà nó, bọn ngu xuẩn trên lầu như ngươi mới nên uống thuốc bổ não, miễn ra ngoài bị người ta ghét.

Lầu 8: Nói thật, ban đầu người hâm mộ Phong Thần cũng là vì kỹ thuật của Phong Thần không liên quan với cái khác, Phong Thần là ai thực sự không quan trọng.

…

Sau khi một dãy người gây xích mích và người hâm mộ đổ vỏ chửi rủa, cuối cùng cũng có người qua đường bắt đầu phân tích.

Lầu 56: Nói rõ trước, ta không phải người hâm mộ, cũng không phải người gây xích mích, chính là một người qua đường bình thường. Lúc nhìn thấy Phong Hòa Tận Khởi là con gái thực ra cũng có chút bất ngờ. Dù sao kỹ thuật của Phong Hòa Tận Khởi mọi người đều đồng ý, không chỉ là trong trò chơi Vấn Linh, trong trò chơi khác cô ấy cũng là đại thần.

Trò chơi đầu tiên mà cái tên Phong Hòa Tận Khởi này chơi chắc là "Giang Hồ Phong Vân" đã ngừng, cũng là trò chơi mà cô tạo nên danh tiếng. Lúc đó vai diễn của cô là người chơi nữ, có thể là thao tác của cô quá lợi hại mới bị người khác hiểu lầm là con trai.

Thế nhưng Phong Hòa Tận Khởi đúng thật không ở bất kỳ chỗ nào nói mình là con trai, điểm này chắc không có ai có thể tìm ra chứng cứ.

Người khác hiểu lầm cô là con trai, Phong Hòa Tận Khởi vẫn chưa làm sáng tỏ, điểm này còn nghi vấn.

Còn về chuyện được bao nuôi, ta không rõ lắm, sẽ không bình luận nhiều.

...

Lầu 67: Không phải ta nói, con trai hay con gái, người ta liên quan cái rắm gì đến các ngươi. Phong Thần không lừa tiền, không lừa của, không lừa tình. Người ta cũng muốn chơi trò chơi yên ổn, chơi vai gì là tự do của người ta, pháp luật nào quy định người chơi nữ không được phép chơi nhân vật nam?

Lầu 89: Người hâm mộ của Phong Hòa Tận Khởi đều là người hâm mộ não tàn sao?

Lầu 90: Trên lầu là não tàn.

Minh Thù và đám người kia vừa đối mặt.

Có lẽ là chưa thấy qua bị người ta tuôn ra nhiều lịch sử đen tối như vậy, còn dám nhảy như người có chuyện vui.

Đám người gây xích mích cùng người hâm mộ cũng vô cùng nhiệt tình.

Chủ đề cuối cùng đã sớm từ "Phong Hòa Tận Khởi là con gái lừa gạt người hâm mộ còn được bao nuôi" đổi thành "Phong Hòa Tận Khởi không coi ai ra gì khiêu chiến toàn bộ".

Minh Thù kéo giá trị thù hận đến đang vui mừng, vài tiêu đề đột nhiên đã không thấy tăm hơi.

Không đúng nha, tiêu đề đó của cô vẫn còn nhưng ngoại trừ chủ đề cô đăng, phần trả lời phía dưới đều trống không.

Tất cả mọi người chỉ có thể nhìn thấy... không phục thì tới chiến đấu.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1007: Đại Thần Kiêm Chức (23)

Diễn đàn không thể gửi, mọi người chỉ có thể chơi trò chơi công khai trên màn hình.

[Xóa bài đăng để che giấu hành động của ngươi sao? Chơi trò chơi với người như vậy thật khiến người ta chán ghét.]

[Cô ta còn vào đấu bán kết! Nhất định ta không xem trận bán kết này!]

[Phong Hòa Tận Khởi không chịu rút khỏi NS, sau này cũng không xứng đáng chiến đấu cho NS nữa!]

[Phong Hòa Tận Khởi có phải là nhân viên nội bộ của Vấn Linh hay không? Lần trước có người mắng cô ta liền bị cấm một tháng, bài đăng lần này đều bị xóa hết, chỉ duy nhất giữ lại của cô ta?]

Những lời này đăng lên, trên kênh diễn đàn yên tĩnh một cách quái dị.

[Sao các ngươi không cảm thấy kỹ thuật của ta giỏi, đánh bại được Vấn Linh?]

Minh Thù chậm rãi đánh một câu gửi lên.

[Ta nhổ vào! Vấn Linh chính là của công ty Hoàn Diệu, Hoàn Diệu là nơi nào ngươi biết không? Là công ty khoa học kỹ thuật xếp hàng đầu trên toàn thế giới, ngươi có thể đánh bại Vấn Linh, ta liền ăn bàn phím.]

Một đám người phía dưới hùa theo.

Trong chốc lát Minh Thù chưa nói chuyện, đám người kia còn tưởng rằng cô sợ.

Minh Thù chỉ là đang suy nghĩ về ký ức khổng lồ của nguyên chủ, loại kỹ thuật của người máy công ty này cần một chút thời gian.

-

Tư Trầm tháo mũ trò chơi xuống, gọi trợ lý Giáp vào.

"Tiên sinh, ngài có gì phân phó?"

Tư Trầm nhìn một gốc cây cách đó không xa: "Một lát nữa nếu có người của Vấn Linh mang vũ khí, cứ để bọn họ vào."

Trợ lý Giáp vẻ mặt khó hiểu: "Tiên sinh... vì sao?"

Tư Trầm khó chịu bắt đầu mắng hắn: "Tôi bảo cậu làm gì thì làm cái đó, cậu hỏi nhiều như vậy làm gì, bây giờ cậu là trợ lý hay tôi là trợ lý? Không muốn làm thì thu dọn đồ đạc rồi cút đi!"

Trợ lý Giáp: "..." Hắn chỉ hỏi một chút.

Dù sao tiên sinh nhà hắn ngày nào cũng nổi giận nên hắn cũng đã quen rồi.

Trợ lý Giáp ngày nào cũng bị đuổi lộ vẻ tức giận đi ra ngoài, truyền lời căn dặn của Tư Trầm xuống phía dưới.

Người phụ trách phía bên Vấn Linh cũng rất ngơ ngác.

Hiện tại có bao nhiêu là công ty trò chơi luôn nhìn chằm chằm vào Vấn Linh, hiện tại tổng giám đốc đột nhiên lại muốn mở cửa rộng ra cho tiện?

Tư Trầm lúc này cũng rất khó chịu.

Dựa vào cái gì lão tử phải giúp cô?

Thứ gì cũng cho cô rồi, vậy mà cô không có chút phản ứng nào! Điện thoại không gọi được, tin nhắn cũng không gửi, ngay cả trong trò chơi thấy hắn đang online cũng không tìm hắn.

Ức hiếp người quá đáng.

Tư Trầm ở trong phòng kính tự mình suy nghĩ trong ba phút, sau đó ném thân phận tổng giám đốc sang một bên, khó chịu lên chơi trò chơi.

Trong trò chơi vẫn như cũ loạn hết cả lên.

Trên kênh diễn đàn cũng không tìm thấy người kia.

Đầu ngón tay Tư Trầm chống cằm, mắt hơi híp lại nhìn trên màn hình không ngừng xuất hiện những từ ngữ không hay.

Hắn mở bảng điều khiển, chọn một cái gọi là 820.

Tư Trầm: Đóng kênh diễn đàn đi.

820: Boss, vì sao lại đóng kênh diễn đàn, có vấn đề gì sao? Tôi thấy không có vấn đề gì cả.

Tư Trầm: Bảo cậu đóng thì đóng đi! Cậu nói nhảm nhiều như vậy làm gì!

820: Boss, vô duyên vô cớ đóng kênh diễn đàn sẽ khiến người chơi bất mãn...

Tư Trầm: Cậu không biết động não tìm đại một lý do sao? Bỏ tiền mời cậu tới làm cái gì? Để trang trí sao?

820:...

Bỏ tiền mời hắn tới, cũng không phải kêu hắn nghĩ ra lý do vô duyên vô cớ đóng kênh diễn đàn.

Bất quá ai bảo hắn ta là ông chủ lớn.

Ông chủ lớn đã lên tiếng, hắn có thể làm thế nào?

Đương nhiên chỉ có thể làm theo.

Diễn đàn công khai đột nhiên không có cách nào sử dụng, những người chơi ngơ ngác.

Lại nữa?

Vấn Linh làm cái gì vậy!

Mắt thường cũng thấy được tốc độ khiếu nại tăng vọt.

Phía chính phủ chỉ có thể phát ra một thông báo trừu tượng, nói là do kỹ thuật xuất hiện một chút vấn đề nhỏ sẽ nhanh chóng sửa chữa.

Mọi người chơi: "..." Các người lừa gạt ai hả!

Sớm không xảy ra vấn đề, muộn không xảy ra vấn đề, hết lần này tới lần khác lúc bọn họ mắng Phong Hòa Tận Khởi, ngươi liền xảy ra vấn đề!

-

[Bản đồ.]

[Bản đồ.]

Minh Thù gửi liên tiếp vài tấm bản đồ, trên kênh diễn đàn hoàn toàn đều yên tĩnh.

Cô liếc mắt nhìn bốn phía, trên kênh gần đó lại có người nói về chuyện đóng kênh diễn đàn.

Lúc sau Minh Thù mới hiểu rõ, lúc cô rời đi kênh diễn đàn đột nhiên bị đóng.

Bất quá cũng không trở ngại phát ngôn của cô, đây là lý do vì sao Minh Thù là thành viên của công ty Tọa Thực và Vấn Linh.

Minh Thù: "..."

Sao mà luôn cảm thấy đây là cạm bẫy của tên tiểu yêu tinh?

Bất quá càng thuận lợi cho cô kéo thêm thù hận.

[Mấy người kia muốn phát sóng trực tiếp người ăn bàn phím, ta sẽ nhớ kỹ ID của các ngươi.]

Minh Thù vừa mới gửi bản đồ tất cả đều là ảnh chụp màn hình của kẻ đứng sau Vấn Linh.

Mọi người không thể nói chuyện nên rất bực mình.

Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu: "Sư phụ, người người..." Thực sự là người đứng sau Vấn Linh?

Thiên Thượng Nhất Khỏa Tinh: "Cái này tính là gì, Phong Thần còn lợi hại hơn."

Hoan Nhĩ Nhất Tiếu cứng ngắc một lát: "Nhưng đây là phạm pháp... nếu như Vấn Linh khởi tố..."

Thiên Thượng Nhất Khỏa Tinh lập tức mờ mịt.

Quên điều tra cái này rồi.

"Sợ cái gì, ta lại chưa làm gì, cùng lắm là bị nhốt mấy ngày." Làm sao Tư Trầm có thể biết mà khởi tố cô.

"..."

Phong Thần chính là Phong Thần.

Phong thái này vừa nhìn là biết làm việc lớn.

Đang yên đang lành đưa ra một chính sách thảo phạt, cuối cùng lại biến thành Phong Thần che giấu kết cục, đến Minh Thù cũng đăng xuất. Bọn họ cũng ý thức được sự sai lệch của chủ đề rồi.

-

Trò chơi là dành cho tất cả mọi người cùng chơi, không phải là trò chơi dành cho một người.

Tư Trầm làm như vậy chắc chắn sẽ gây bất mãn giữa người chơi với giám đốc điều hành công ty.

Chân Tư Trầm đặt ở trên bàn làm việc, dáng vẻ hung dữ như xã hội đen: "Vấn Linh là của tôi, tôi muốn làm gì thì làm như thế, các người quản được sao? Chọc giận tôi thì đóng cửa Vấn Linh đi, các người cũng đừng mơ chia được đồng nào."

Các vị hội đồng phía dưới: "..."

Rõ ràng có nhiều đứa trẻ ưu tú như vậy, vì sao cuối cùng lại là đứa nhỏ không làm cho người ta bớt lo lắng, làm một tổng giám đốc lưu manh ở Hoàn Diệu cứ cách dăm ba ngày lại đánh nhau một lần.

Cũng không phải nói Tư Trầm không thông minh, tương phản với sự thông minh của hắn có chút quá mức, tiếp nhận Hoàn Diệu trong thời gian ngắn, giá trị của Hoàn Diệu liền tăng gấp đôi.

Cộng thêm tác phong làm việc của hắn, người trong Hoàn Diệu đối nghịch với hắn tất cả đều cút đi hết, hắn không phải phục vụ.

"Tư tổng, ta phải nhắc nhở cậu một câu, trò chơi Vấn Linh này đều là tâm huyết của tất cả mọi người, Vấn Linh sẽ trở thành toàn bộ tin tức quan trọng trong trò chơi, cậu không nên hủy bỏ Vấn Linh."

Tư Trầm liếc mắt nhìn người đang nói chuyện một lúc lại nhẹ nhàng di chuyển, từ lỗ mũi phát ra một tiếng "hừ" nhẹ.

Ai bảo bọn họ bắt nạt cô.

Rất nhiều ánh mắt soi mói từ các vị lãnh đạo, Tư Trầm đặt mình về thân phận là tổng giám đốc giác ngộ nói: "Tan họp!"

Ừm ừm?

Lời của tổng giám đốc giác ngộ là có ý gì?

Tổng giám đốc giác ngộ của cậu chính là cái này?

Tổng giám đốc giác ngộ chết tiệt!

Trong lòng các vị lãnh đạo mắng thầm Tư Trầm là tên khốn, mọi người đều giận dữ rời khỏi.

Làm đi!

Rồi có một ngày sẽ xảy ra chuyện!

Phòng họp đã trống, Tư Trầm ném đồ đạc bên cạnh xuống đất, phòng họp vang lên một tiếng "rầm" thanh thúy.

Trợ lý Giáp đang canh ở cửa, tiến cũng không được mà lùi cũng không xong.

Tư tiên sinh lại đang nổi giận.

"Điều tra được chưa?"

Trợ lý Giáp nuốt một ngụm nước bọt, dường như tay chân cùng tiến đến: "Đã điều tra được rồi, chính là địa chỉ này... địa chỉ là một quán internet."

Mũ trò chơi hơi đắt, không phải ai cũng có thể mua được.

Bây giờ hầu hết trong quán internet đều dùng mũ trò chơi Vấn Linh, thu phí theo giờ đồng hồ.

"Hết rồi?" Sắc mặt Tư Trầm nặng nề, trong đôi mắt đen như mực nhấp nhô không dễ nhận thấy sự ngoan cường.

"E hèm..." Trợ lý Giáp nhanh chóng bổ sung: "Chúng tôi tìm được người đăng tin, hắn nói là có người tìm hắn muốn hắn đăng bài... nói xấu Kỷ tiểu thư."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1008: Đại Thần Kiêm Chức (24)

Bây giờ Minh Thù online là có thể nhận được những lời hỏi thăm tấp nập từ người già đến trẻ nhỏ.

Mà người chơi hoặc là trực tiếp đánh hoặc là oán hận cô.

Một vị anh hùng đầy khí phách có một câu nói "Mặc cho ngươi gió nổi mây tuôn, bản thân ta vẫn đứng yên bất động".

Cho dù Tư Bức tông sư gặp nhau gấp như vậy, Du Diêm không vào, nhân vật nói chuyện không hợp liền động thủ, cũng chỉ có thể cam tâm tình nguyện nhận thua.

Xét về da mặt.

Bọn họ thua.

Xét về thực lực.

Bọn họ cũng thua.

Xét về người đứng sau...

Bọn họ tình nguyện chấp nhận chịu thua.

Tư Trầm: Cô không có gì muốn nói với tôi?

Cuối cùng Tư Trầm cũng nhịn không được, ở trên trò chơi chỉ muốn gặp mỗi Minh Thù.

Minh Thù vừa mới đấu với một người chơi mười phút thì nhận được tin nhắn của Tư Trầm, cô chỉ nhắn lại bằng một dấu chấm hỏi đơn giản.

Tư Trầm: A.

"A" xong Tư Trầm quyết định đăng xuất.

Minh Thù nghi hoặc, hắn lại phát bệnh thần kinh gì vậy?

Minh Thù có chút đói, cũng thoát trò chơi đi tìm đồ ăn, không biết Vân Ngư lấy từ đâu ra một đống đạo cụ.

"Kỷ Hòa bảo bảo, đến khiêng giúp tôi một tay đi, nặng quá à." Vân Ngư quệt quệt miệng, giọng yếu ớt gọi Minh Thù.

Minh Thù ngậm miếng thịt bò khô, xắn tay áo lên lại bưng cái rương giúp Vân Ngư.

"Cậu làm cách nào mà đem lên được?"

Vân Ngư chống tay lên cái rương thở dốc nói: "Xã đoàn hỗ trợ mang về cho, mấy ngày nữa trên trường cần dùng, ký túc xá của người khác quá xa nên không tiện, cho nên liền để ở ký túc xá của tôi, Kỷ Hòa bảo bảo không để bụng chứ?"

Minh Thù lắc đầu, nhét miếng bò khô vào trong miệng, phủi phủi tay nói: "Đi ăn cơm."

"Tôi mời cậu." Vân Ngư hưng phấn nói: "Gần đây có một cửa tiệm mới mở, tôi từng ăn rồi cực kỳ ngon."

Trong nháy mắt ánh mắt Minh Thù sáng lên, ăn rất ngon...

Vân Ngư cầm túi lên kéo Minh Thù ra khỏi cửa.

Ngón tay Vân Ngư chạm phải sợi dây màu đỏ trên cổ tay Minh Thù, cô tò mò hỏi: "Lần trước tôi muốn hỏi rồi, Kỷ Hòa bảo bảo sợi tơ nhân duyên này phải đến miếu Nguyệt lão xin sao? "

"Hử? "

"Không phải à? Vậy là có người tặng cho cậu rồi?" Vân Ngư trừng Minh Thù: "Kỷ Hòa bảo bảo không phải nói là chưa có đối tượng sao?"

Lừa đảo!

Người đàn ông lần trước đẹp trai như vậy, Kỷ Hòa Bảo Bảo nhất định là có tình ý với hắn!

"Cái gì mà sợi tơ nhân duyên?"

"Cậu không biết?"

"Không biết."

"..."

Lúc ăn cơm Vân Ngư giải thích một chút về sợi tơ nhân duyên cho Minh Thù biết.

Gần đây có một ngôi miếu Nguyệt lão rất nổi tiếng, nam nữ chưa kết hôn đến miếu Nguyệt lão cầu nguyện, không phải tỏ tình thành công thì cũng nhanh chóng thoát kiếp độc thân, đặc biệt linh nghiệm.

Miếu Nguyệt lão sẽ tặng cho nam nữ trẻ tuổi đến cầu duyên một sợi tơ màu đỏ, đồng nghĩa với câu nghìn dặm nhân duyên một sợi tơ hồng, nguyện cầu của bọn họ chính là sợi tơ kia.

Đem tặng sợi nhân duyên đó cho người khác, ý tứ chính là bày tỏ yêu thích.

"Kỷ Hòa bảo bảo, cậu thực sự là người hiện đại sao? Việc này coi như không đáng tin, cũng phải nghe qua rồi chứ?"

"Sao cậu biết nó là ở miếu Nguyệt lão?" Lỡ như chỉ là sợi dây đỏ bình thường thì sao?

Vân Ngư giơ tay Minh Thù lên đặt dưới ánh nắng buổi chiều lật bàn tay lại, dưới đáy mắt Minh Thù toát lên vẻ phức tạp: "Nhìn thấy chưa, sợi nhân duyên ở miếu Nguyệt lão là được đặt làm, liếc mắt là có thể nhận ra. Kỷ Hòa bảo bảo, ai tặng cái này cho cậu."

Minh Thù giơ tay, trong chốc lát mắt hơi híp lại: "Một... tiểu yêu tinh."

Hiện giờ tỏ tình đều hàm súc như vậy?

Hèn gì vừa rồi hắn hỏi mình có gì muốn nói với hắn.

"Tiểu yêu tinh? Cái gì mà tiểu yêu tinh." Vân Ngư nghe xong có chút khó hiểu: "Có phải anh chàng đẹp trai lần trước hay không? Anh chàng đẹp trai kia là cực phẩm, Kỷ Hòa bảo bảo trăm ngàn lần không nên bỏ qua hắn."

Minh Thù cười một tiếng: "Tôi còn có việc, cậu tự về đi."

"A, không phải nói đi dạo phố với tôi sao!"

"Lần sau đi."

Vân Ngư bĩu môi, đôi lông mi vừa dài vừa dày nhìn giống như hai cái bàn chải nhỏ run run: "Vậy được rồi, dù sao cậu là người bận rộn, tôi tìm người khác thì được rồi."

Minh Thù bắt xe đến biệt thự, lúc cô ở chỗ này kỳ thực cũng không dài, nhìn tất cả mọi thứ vẫn như cũ nhưng lại xa lạ như vậy.

Người ở lầu hai cũng đã đi gần hết, Ngô Thanh ngược lại vẫn còn ở.

Thế nhưng Ngô Thanh bảo hôm nay Tư Trầm chưa qua đây.

Minh Thù từ trên lầu đi xuống lúc ra khỏi biệt thự gặp phải người đàn ông lần trước gặp ở tầng một.

"Kỷ tiểu thư." Người đàn ông chào hỏi một cách thuần thục.

Minh Thù mỉm cười đáp lễ, chào hỏi vô cùng lễ phép.

"Thực sự không cần suy nghĩ một chút sao?" Người đàn ông vậy mà vẫn chưa hết hy vọng.

"Không cần suy nghĩ." Minh Thù và hắn cùng rời khỏi biệt thự, giọng điệu nhẹ nhàng nói: "Tôi không có hứng thú với chuyện này, việc mà không hứng thú làm thì rất nhàm chám."

Người đàn ông liếc mắt nhìn khuôn mặt người con gái dưới ánh hoàng hôn, khóe miệng hơi nhếch lên tạo thành một đường cong hoàn hảo.

Người con gái xinh đẹp giống như một bức tranh.

Bày ra trước mặt hắn.

Tĩnh lặng mà đẹp đẽ.

Người đàn ông đột nhiên hỏi một câu: "Kỷ tiểu thư hứng thú với điều gì?"

Minh Thù hất cằm, trong đôi mắt trong suốt phản chiếu màu xanh của trời: "Cái gì cũng đều không hứng thú."

Người đàn ông sửng sốt.

Rõ ràng cô rất có thiên phú...

Minh Thù liếc mắt, trong đôi mắt gợn sóng lăn tăn, nhẹ nhàng mà ôn hòa tựa như hồ nước mùa xuân, cô cười một cái sau đó liền bước đi trong bóng đêm mịt mờ.

-

Tư Trầm mở bữa tiệc trong ngày, nghe những người kia không ngừng nói có, rồi không có khiến đầu đau như muốn nứt ra.

Trợ lý đẩy lùi tiếng ồn ào náo nhiệt, mệt mỏi bước ra từ Hoàn Diệu Tư Trầm có chút mờ mịt nhìn bốn phía, giống như không biết mình đang ở đâu.

Phía sau là tòa nhà Hoàn Diệu với ánh đèn sáng chói, ánh sáng của nơi này thắp sáng cả đêm.

Phía trước lại là màn đêm tối mịt mù, không biết đường chính ở chỗ nào.

Dường như hắn mơ màng ngay lúc này, không biết phải đi đâu, không biết phải làm cái gì.

Loại mơ màng này hắn đã xuất hiện rất nhiều lần.

Hắn luôn cảm thấy...

Bản thân mình không thuộc về nơi đây.

Tư Trầm giơ tay lên vân vê chân mày, ánh mắt chợt dừng lại.

Ranh giới giữa sáng và tối có một người đang đứng đó.

Hầu như không cần nhìn kỹ, trong đầu hắn liền nhảy ra một cái tên.

Kỷ Hòa.

Sao cô lại ở chỗ này?

Tư Trầm theo bản năng đi sang phía bên kia, khoảng cách giữa hai người ngừng rút ngắn lại.

Tim Tư Trầm đập một cách khác thường.

Không biết đèn xe từ đâu quét tới, trước mặt Tư Trầm tất cả đều là ánh sáng trắng, tiếng lốp xe ma sát với mặt đất cực kỳ chói tai.

Trực giác nói cho hắn biết nguy hiểm, nhưng ánh sáng làm chói mắt khiến hắn không biết nên tránh sang bên kia.

Thân thể Tư Trầm đột nhiên bị người ta đánh, tiếp theo liền ngã xuống bên cạnh, lăn hai vòng sau đó lưng chạm mặt đất.

Không biết xe đụng phải cái gì, ầm một tiếng, xe bị lật nghiêng ngay bên cạnh bụi cây xanh.

Đầu Tư Trầm đụng phải xe, hắn nằm trên mặt đất không nhúc nhích, cố gắng mở mắt: "Kỷ Hòa..."

Hai tay Minh Thù nắm hai bả vai hắn, nhìn xuống hắn: "Tư tiên sinh tôi thế mà lại cứu anh một mạng."

Có người của tòa nhà Hoàn Diệu chạy đến, tiếng bước chân càng lúc càng gần.

Tư Trầm cong môi: "Sao cô lại tới đây?"

"Đi ngang qua."

Người của tòa nhà Hoàn Diệu kéo Minh Thù lên, tiếp đó hắn cũng được người đỡ dậy, hai người bị tách ra.

Tư Trầm nhìn Minh Thù bị kéo ra, cảm giác buồn bực lập tức xuất hiện, mấy lần muốn đẩy bọn họ ra nhưng đều bị kìm chặt đến sít sao.

Những người này giống như không cảm nhận được sự thiếu kiên nhẫn và sự giãy dụa của Tư Trầm, nhanh chóng đưa hắn đến bệnh viện.

Trong lòng Tư Trầm đều muốn giết những người.

Một đám đồng đội ngu như heo!

Cũng may Tư Trầm kiểm tra xong, Minh Thù vẫn ở lại.

Hắn đã chỉnh sửa xong, đang chuẩn bị gửi tin nhắn khấu trừ tiền lương của toàn thể trợ lý.

Các đồng đội ngu như heo, hoàn toàn không biết tiền lương đang đi một vòng bên bờ sinh tử.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1009: Đại Thần Kiêm Chức (25)

Tư Trầm đang truyền dịch dựa vào giường bệnh, chân hơi cong không biết có phải do nguyên nhân phát sốt hay không mà sắc mặt có chút nhợt nhạt.

Ánh mắt hắn nhìn vào khoảng trống bên cạnh Minh Thù: "Cô tìm tôi?"

"Tôi đã nói rồi là đi ngang qua."

"Cô đi đâu mà đi ngang qua Hoàn Diệu?" Diện tích toà cao ốc Hoàn Diệu rộng như vậy, không đến Hoàn Diệu sao có thể đi ngang qua.

"NS."

"..."

Ai lại đặt câu lạc bộ NS ở bên cạnh tòa nhà Hoàn Diệu!

Trừ lương!

Minh Thù thấy hắn không nói gì, khuôn mặt vô cùng giận giữ không biết đang nghĩ cái gì, nhếch môi nói: "Cái mạng này của anh thật đúng là khiến người ta yêu thích."

"Cô thích không?"

Căn phòng bỗng dưng im ắng.

Mấy giây sau, đột nhiên Tư Trầm rụt người vào trên giường lấy chăn che khuất cái đầu: "Tôi buồn ngủ rồi, cô đi đi."

Tư Trầm không nghe thấy tiếng bước chân rời đi của cô.

Ngược lại trên giường lại hõm xuống.

"Anh không muốn nghe đáp án của tôi sao?"

"Không muốn." Giọng Tư Trầm buồn buồn truyền tới: "Ai mà thèm quan tâm cô có lo lắng cho mạng của tôi hay không."

"A."

Bên ngoài không có tiếng động.

Vì tâm Tư Trầm loạn như ma, hồi lâu mới lặng lẽ kéo chăn lên nhìn một cái.

Căn phòng trống rỗng, cô đi rồi.

Tư Trầm nhìn phòng bệnh trống rỗng, nói không nên lời là thất vọng hay là cái khác, dù sao không dễ chịu cho lắm.

Không biết trôi qua bao lâu.

"Lạch cạch…"

Một tiếng động mở cửa phòng rất nhỏ vang lên.

Tư Trầm theo bản năng lùi vào trong chăn.

"Tư Trầm?"

"Đang ngủ?"

Tư Trầm khống chế hô hấp của mình, giả bộ ngủ.

Hắn cảm thấy chăn bị xốc lên, tuy là nhìn không thấy nhưng hắn có thể cảm giác được người bên ngoài đang nhìn hắn.

Một lúc lâu chăn một lần nữa đắp lên người hắn, còn có một cái gì đó rất mềm nhẹ nhàng đặt lên chân mày của hắn.

Giống như là đầu ngón tay lại giống như là môi...

Tư Trầm cố gắng khống chế bản thân mới không mở mắt ra.

Căn phòng có âm thanh rất nhỏ, dần dần vang lên giống như là tiếng con chuột đang ăn đồ, đè nén xuống cực thấp.

Hắn lặng lẽ nâng mí mắt, nhìn về phía âm thanh phát ra.

Cô gái đang ngồi nghỉ trên ghế sô pha trong phòng bệnh, một tay cầm điện thoại, một tay cầm bánh mì, cái miệng nho nhỏ đang nhai thức ăn.

Bơ phết lên bánh mì dính trên môi cô, đầu lưỡi cô liếm một liếm liền sạch sẽ.

Tư Trầm chợt xoay người.

Âm thanh kia im lặng một lúc nhằm xác định hắn chỉ xoay người mà chưa tỉnh dậy mới tiếp tục vang lên.

Tư Trầm cầm lấy chăn, tất cả trên mặt và lỗ tai đều đỏ ửng, nơi nào đó nhanh chóng sưng lên.

Tư Trầm khó chịu muốn đấm tường, có điều hắn muốn nhìn cô nhiều hơn...

Làm sao lại như vậy rồi!

Mấy trăm năm chưa từng nhìn thấy người đẹp sao!

Tại sao cô còn chưa đi.

Cô sẽ không phải ở đây đợi cả đêm chứ?

Cũng không biết mới vừa rồi là vì ai chưa gặp người ta, bộ dạng khuôn mặt thất vọng.

Cũng may mới vừa rồi chỉ là ý niệm trong nhất thời của hắn, lúc này không nhìn thấy người kia vậy mà dần dần bình phục.

Tư Trầm không nhớ bản thân ngủ từ lúc nào.

Trong giấc mơ đủ các loại hình ảnh bay phấp phới khiến lúc hắn tỉnh lại sắc mặt có chút đỏ ửng.

May mắn không có người...

Không có người?

Cô đi rồi?

Tư Trầm nhìn xung quanh, đúng thật phòng bệnh không có ai.

Không nghĩ là cô đi, lại không muốn để cô nhìn thấy tâm lý của mình như vậy, hành hạ khiến Tư Trầm rất phiền não, lúc bác sĩ tới kiểm tra đều tỏ vẻ khó chịu.

"Tư tiên sinh, phiền ngài thả tay xuống." Bác sĩ chịu đựng áp lực từ Tư Trầm.

Thực ra Tư Trầm rất phối hợp, giơ một cánh tay lên.

Ánh mắt đảo qua lung tung, lại chợt quay lại.

"Tư tiên sinh còn tin vào cái này sao?" Bác sĩ cố gắng tìm chuyện để nói, giảm bớt áp lực: "Lấy điều kiện của Tư tiên sinh, còn có chỗ nào cần cầu duyên, có rất nhiều cô gái đang chờ ngài chọn."

"Chờ ta lựa chọn có ích gì, cũng không phải kiểu người ta thích." Mỗi một chữ Tư Trầm nói ra phảng phất đều mang gai nhọn: "Một bác sĩ như anh nhiều chuyện như vậy làm cái gì! Không muốn làm bác sĩ nữa?"

Bác sĩ: "..." Đây không phải là hắn đang nịnh hót ngài sao?

Đối mặt với ánh mắt muốn giết người của Tư Trầm, bác sĩ không dám lên tiếng, kiểm tra xong ảo não đi ra ngoài.

Tư Trầm nhìn sợi dây màu đỏ trên cổ tay, một lát sau ném toàn bộ lên trên giường.

Cô không thích hắn, cho nên mới trả thứ này lại cho hắn sao?

Lão tử muốn tiền có tiền, muốn nhan sắc có nhan sắc, muốn thân hình có thân hình, vì sao cô không thích lão tử?

Lão tử đẹp trai như vậy...

"Tiên sinh, người làm cái gì vậy." Trợ lý Giáp vội vã tiến lên, đè cái tay đang chảy máu của Tư Trầm lại, lớn tiếng gọi người tới: "Bác sĩ, bác sĩ!"

"Vì sao cô ấy không thích tôi?"

"A?" Trợ lý Giáp an ủi qua loa: "Ai không thích ngài? Không thích ngài đều là mù mắt, ngài đẹp trai như vậy lại nhiều tiền. Bác sĩ, nhanh cầm máu cho tiên sinh."

Tiên sinh bị bệnh, tính tình lại càng không tốt.

Tư Trầm rút ống truyền dịch ra, máu đều chảy ra từ trong mạch máu, lúc này trên giường đã bị nhuộm đỏ một mảng lớn rất dọa người.

Bác sĩ khiếp sợ nhanh chóng cầm máu cho Tư Trầm.

Tính tình của người này thực sự rất kỳ lạ.

-

Minh Thù nhận được điện thoại của Vương Hà Dương, mới nhớ tới trận đấu bán kết, cô chạy từ bệnh viện đến nơi thi đấu.

Giang Lưu và một cô gái xa lạ đứng chung một chỗ.

Giang Lưu và cô gái kia dường như nói gì đó, sau đó cô gái liền quay đầu nhìn lại, vẻ mặt mừng rỡ: "Sư phụ!"

Minh Thù lấy tay ngăn cái trán cô lại: "Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu?"

Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu gật đầu như con thú nhỏ: "Sư phụ, là con."

Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu bây giờ rút thăm NS rồi đi theo qua đây thi đấu, chủ yếu là muốn nhìn sư phụ cô một chút.

Dù sao nhìn trong hình, sư phụ cô cực kỳ đẹp hơn nữa còn là học bá (1).

Cô ta là học tra (2) muốn học theo phong cách của học bá Châu Âu.

Lúc những người khác đến thấy một cô gái đang đi xung quanh Minh Thù.

Thanh Thu Chủng: "Cô bé xinh đẹp kia, Phong Thần đào ở đâu ra vậy? "

Kim Dạ Nguyệt: "Phong Thần đã tìm được bạn gái, đám độc thân chúng ta rất nguy hiểm."

Nhật Nguyệt Trọng Quang: "Cái kia... thực ra tôi có đối tượng rồi."

Mọi người đồng loạt nhìn về phía Nhật Nguyệt Trọng Quang.

Nhật Nguyệt Trọng Quang cười ngượng ngùng.

Thanh Thu Chủng: "Kẻ phản bội! "

Kim Dạ Nguyệt: "Kẻ phản bội."

Hoàng Hạc Tây Quy: "Kẻ phản bội."

Mọi người nhìn Giang Lưu cuối cùng.

Giang Lưu "ú ớ" một tiếng, nhỏ giọng nói: "Kẻ phản bội... "

Nhật Nguyệt Trọng Quang: "..."

Vương Hà Dương và nhân viên bàn bạc xong, qua đây dẫn bọn họ vào sân, hắn phát hiện đám người kia vậy mà lại tách Nhật Nguyệt Trọng Quang ra, Nhật Nguyệt Trọng Quang là một người đàn ông mà bộ dạng lại có chút tủi thân.

Hắn vừa đi ra một lát, lại chuyện gì xảy ra rồi?

Trên trận bán kết vẫn như cũ không đấu với đại lão.

Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu cười tươi như hoa: "Sư phụ, một lát nữa con làm cổ động viên cho người!"

Minh Thù vẻ mặt nghiêm túc: "Cô mua đồ ăn vặt cho tôi càng tốt."

Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu chớp chớp mắt: "Vậy con mua đồ ăn vặt cho sư phụ lại làm cổ động viên cho người?"

Vẻ mặt Minh Thù lập tức rạng rỡ.

Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu hơi ngẩn ra.

Sư phụ cười rộ lên thật là xinh đẹp.

Cả thế giới dường như đều nở hoa, rất ngọt ngào.

***

(1) Học bá: Người vừa thông minh vừa học giỏi.

(2) Học tra: chỉ những người không thích học, học hành kém cỏi.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1010: Đại Thần Kiêm Chức (26)

"Bà nó, không biết xấu hổ sao!"

“Có ai đánh tranh tài như bọn họ không!”

Bọn Minh Thù vừa đi ra liền đối mặt với sự tức giận của khán giả, nếu không có rau dưa trứng gà viện trợ, ước đoán hiện trường còn loạn hơn.

Minh Thù đi rất bình tĩnh, không phải chỉ là cắm cờ lên bản đồ người khác thôi sao?

Trên quy tắc lại không nói không thể.

Hơn nữa cũng không nói cờ đỏ không thể cắm.

Có cần phải kích động như vậy không!

Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu cũng bị hành động của Minh Thù hù dọa, xem ra thi đấu cũng có thể tạo ra tư thế mới!

Sư phụ thật ngầu!

"Sư phụ, như vậy không tính là phạm quy sao?" Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu nhỏ giọng hỏi.

"Trên quy định không có viết, không tính là phạm quy." Minh Thù ăn đồ ăn vặt Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu đưa: "Nhưng có lẽ sau này bọn họ sẽ thêm vào, cho nên mấy thứ này chỉ có thể dùng một lần."

Có thể kéo chút giá trị thù hận đó!

Dù sao trẫm là người làm hết phận sự.

"Ồ ồ ồ."

Không biết Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu ngộ ra gì từ đó.

"Phong Thần, còn xem so tài không?" Giang Lưu hỏi Minh Thù.

Minh Thù nhìn thời gian một chút: "Không xem nữa."

Tiểu yêu tinh vẫn còn ở bệnh viện.

-

"Xin hỏi, người trong phòng bệnh này đâu?"

Minh Thù kéo một người y tá.

Y tá liếc nhìn theo ngón tay Minh Thù: "Xuất viện rồi."

Xuất viện?

Tư Trầm không ở công ty, cuối cùng Minh Thù tìm được hắn trong phòng hoa ở biệt thự.

Trợ lý Giáp và trợ lý Ất run lẩy bẩy đứng ở bên ngoài, nhìn không thấy trong phòng hoa như thế nào, nhưng nhìn biểu cảm hai người này không phải quá lạc quan.

"Kỷ tiểu thư..." Trợ lý Giáp miễn cưỡng lên tiếng: "Cô vẫn nên đi về trước đi, tiên sinh..."

"Tôi có thể vào xem chứ?”

"Cái này..."

Trợ lý Giáp và trợ lý Ất liếc nhau.

Vừa rồi tiên sinh gào thét muốn dạy dỗ Kỷ tiểu thư...

Tiên sinh có đánh người hay không?

Hai người cũng có chút lo lắng Tư Trầm ở bên trong làm cái gì, nhưng bọn hắn không dám đạp lửa giận đi vào, cho nên sau khi suy nghĩ đã mở của cho Minh Thù.

Ánh sáng trong phòng hoa khá tối, thực vật đứng sừng sững quái dị, âm u.

Minh Thù quét mắt qua nhà kính trồng hoa, không thấy Tư Trầm đâu.

Thế nhưng trong phòng hoa tràn ngập mùi rượu nồng nặc.

Minh Thù tìm được Tư Trầm ở bàn làm việc, hắn dựa lên bàn, đầu rủ xuống vẫn không nhúc nhích, trên tay cầm nửa chai rượu whisky, bên cạnh tất cả đều là bình rượu rỗng.

Không phải cô chỉ đi thi đấu sao, tại sao trở về tiểu yêu tinh này trở thành bộ dạng này vậy?

"Tư Trầm..."

Tư Trầm ngẩng đầu, đáy mắt hắn tràn đầy sự lạnh lẽo, như một con sư tử đang ngủ bị người khác quấy phá thức giấc.

Minh Thù chợt ngừng lại.

"Bịch..."

Bình rượu rơi trên mặt đất, rượu bên trong từng giọt từng giọt chảy ra ngoài.

Tư Trầm không có dấu hiệu nào nhào về phía Minh Thù, Minh

Thù không có phòng bị lại sợ hắn bị ngã, chỉ có thể đứng đó mà đỡ hắn.

Hai người té trên mặt đất, đụng ngã không ít thực vật.

Cơ thể khá nặng của Tư Trầm đè lên người cô, bàn tay to nắm cổ tay cô, áp trên mặt đất, ánh mắt đen tối nhìn chằm chằm cô: "Vì sao?"

Cái gì vì sao?

Minh Thù khẽ nhíu mày: "Anh nổi điên cái gì?"

"Tôi nổi điên?"

Tư Trầm hô hấp hơi nặng nề, mùi rượu đập vào mặt, mỗi chữ của hắn đều như cắn răng nói: "Tôi nổi điên... đúng vậy, tôi nổi điên, cô hài lòng chưa!"

Minh Thù: “???”

Tư Trầm đột nhiên cúi đầu cắn môi cô, không có bất kỳ sự dịu dàng, trực tiếp mạnh mẽ xông thẳng vào cạy môi cô ra, ngang ngược bá đạo.

Tư Trầm hô hấp càng ngày càng nặng nề.

Thân thể hai người gắt gao kề nhau, cô có thể cảm nhận được sự thay đổi của Tư Trầm.

"Tư Trầm..." Minh Thù chật vật gọi hắn.

Tư Trầm không có bất kỳ phản ứng nào.

Nóng bỏng hôn cằm cô, một đường lan thẳng đến cổ.

Minh Thù hô hấp cũng có chút loạn, nhưng rất nhanh lập tức tỉnh táo lại, nhịp nhàng tránh khỏi sự ràng buộc của Tư Trầm, chân dài chuyển động thân thể nhanh chóng lật lại đè Tư Trầm xuống phía dưới.

Tư Trầm đột nhiên không có động tĩnh, cứ như vậy nằm trên mặt đất, lẳng lặng nhìn cô.

"Tư Trầm?"

Mắt Tư Trầm vẫn không nhúc nhích.

Minh Thù buông tay đang nắm hắn ra, tự tay sờ mặt của hắn: "Tư Trầm, anh làm sao vậy?"

Tư Trầm quay đầu, khàn giọng: "Cô đi đi."

Minh Thù quay mặt hắn trở về: "Rốt cuộc anh bị làm sao?”

"Cô cút..." Tư Trầm rống đến một nữa đột nhiên yên lặng, hắn cầm lấy cổ tay Minh Thù, giơ lên trước mắt.

Trên cổ tay trắng như tuyết có một lằng đỏ do hắn làm ra.

Tim Tư Trầm đập như sấm, miệng lưỡi khô khốc không thể nói chuyện nữa.

"Tôi..." Tư Trầm buông tay, giùng giằng đứng lên, đi đến phía sau bàn làm việc: "Tôi không sao chỉ là áp lực hơi lớn, cô... cô về trước đi, tôi... tôi điều chỉnh ổn rồi sẽ tìm cô."

Minh Thù nhìn cổ tay đỏ đỏ.

Cô nhéo nhéo cổ tay, từ từ đứng lên, nhấp nhẹ khóe môi: "Anh vừa mới kêu tôi cút?"

Âm cuối rất nhẹ.

Nhưng Tư Trầm lại nghe đến tim run lên bần bật.

"Không có..." Tư Trầm nói: "Tôi uống say... nói bậy bạ."

“Tôi cút đây, tạm biệt!”

Tư Trầm nhìn Minh Thù lanh lẹ xoay người rời khỏi.

Tim Tư Trầm co rút, đau như kim đâm vậy.

Tư Trầm chợt xông ra, từ phía sau ôm lấy Minh Thù: "Đừng."

"Không phải anh kêu tôi cút sao?"

"Tôi chưa nói." Tư Trầm nắm cánh tay thật chặt: "Tôi chưa nói, đừng đi... xin cô."

Hai chữ cuối cùng nói rất bất lực.

Minh Thù bình tĩnh: “Vừa nãy tức giận gì vậy?”

Đầu Tư Trầm chôn chặt ở cổ cô, giọng buồn buồn: "Tôi... Tôi cho rằng..."

Tôi cho rằng cô trả nó cho tôi.

"Kỷ Hòa, tôi thích em."

Nói ra những lời này Tư Trầm rất nhẹ nhàng, giống như cũng không có gì khó khăn cả.

"Cho nên?"

Tư Trầm: “???”

Tư Trầm bị hai chữ này làm ngơ ngác, thông thường sau khi tỏ tình là như vậy sao?

Cho nên cái gì?

Muốn trình bày vì sao thích cô sao?

Nhưng sao hắn biết tại sao thích cô chứ!

Như bị điên vậy...

Hoàn toàn không giống hắn...

Không phải...

Hắn cảm thấy đây mới giống hắn, Tư Trầm trước kia mới không giống hắn.

Tư Trầm trước kia luôn làm hắn mơ hồ cảm giác đây là đâu, tôi là ai.

Tìm không được phương hướng.

Nhưng khi gặp cô...

Hắn phảng phất tìm được ngọn đèn sáng, vạch đường cho hắn đi.

Tư Trầm nghĩ đến não tàn của mình, nói ra vài từ: “Làm bạn gái tôi nhé.”

Minh Thù giọng mang ý cười: "Nếu như tôi không đồng ý thì sao?"

Tư Trầm ôm Minh Thù chặt hơn, dường như muốn hòa vào thân thể hắn, Minh Thù có thể nghe tiếng tim hắn đập kịch liệt.

Nhà kính trồng hoa yên tĩnh.

Giọng Tư Trầm chậm rãi vang lên: "Tôi đây chỉ có nói một tiếng xin lỗi em trước."

Hắn ghé vào tai Minh Thù, nói từng chữ: “Em không đồng ý tôi, tôi sẽ nhốt em, cả đời.”

Minh Thù giơ tay lên đánh một quyền, Tư Trầm lui lại, sau đó bị người nào đó ép lên bàn làm việc: "Tư Trầm, anh lặp lại lần nữa?"

Tư Trầm che mắt, vốn là uống rượu nên khá chóng mặt, bị đánh lại càng chóng mặt hơn, nhưng có say cũng không còn phát hiện tư thế hai người bây giờ không đúng.

Hắn cứng cổ: "Tôi nói, nếu em không đồng ý với tôi, tôi nhốt em, cả đời!"

Nói thì nói!

Có sao chứ!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1011: Đại Thần Kiêm Chức (27)

Tư Trầm ngồi chồm hổm dưới đất, ôm đầu rì rầm.

Hắn tủi thân liếc Minh Thù một cái, Minh Thù như cười như không liếc nhìn hắn, Tư Trầm lại ôm chặt đầu.

"Qua đây."

Tư Trầm lắc đầu, còn rụt đầu qua bên cạnh.

"Qua đây."

"..."

Tư Trầm thả tay xuống, từ từ đứng lên, bước nhỏ chầm chậm đi qua.

"Còn dám nói lung tung không?"

Tư Trầm cúi thấp đầu, nhận sai thật nhanh: "Tôi sai rồi, tôi không dám... nói lung tung nữa."

Tư Trầm liếc trộm Minh Thù: "Em bằng lòng làm bạn gái tôi không?"

“Anh có mua đồ ăn vặt cho tôi không?”

Vô số dấu chấm hỏi bay quanh đầu Tư Trầm.

Tại sao phải mua đồ ăn vặt cho cô?

Không mua sẽ thế nào?

Tư Trầm cân nhắc một chút, cầu mong hắn sẽ trả lời chính xác: "... Có."

"Vậy là tốt rồi."

Minh Thù từ trên bàn leo xuống, vỗ ngực Tư Trầm: "Đừng tìm đường chết."

Tư Trầm thuận thế kéo tay cô: "Em đồng ý rồi?"

Minh Thù cười một cái, rút tay mình về mới nói: "Tôi cần một người mua đồ ăn vặt cho tôi trong một khoảng thời gian dài."

“Tôi có thể mua cho em cả đời, tôi có tiền.”

"Ừm?"

Tư Trầm không hiểu cái "ừm" kia của Minh Thù nghĩa là gì.

Thế nhưng...

Chắc là cô đã đồng ý rồi!

Mặc kệ.

Nhất định cô đã đồng ý rồi!

Phòng Tư Trầm ở kế bên, Minh Thù đang chuẩn bị chuồn mất.

Nhưng vừa quay đầu nhìn lại, Tư Trầm đang lắc lư vẻ đẹp trai bức người kèm nụ cười ngây ngô, đáy mắt hiện lên vẻ mông lung trong men say.

Cài này thực sự là do rượu sao?

Minh Thù vò vò chân mày.

Dẫn người về phòng, trợ lý Giáp và trợ lý Ất nhìn nhau lập tức tan làm.

Tư Trầm nằm ở trên giường kéo tay Minh Thù, mập mờ không rõ gọi cô: "Kỷ Hòa, có phải tôi bị bệnh hay không?"

"Bệnh nan y không cứu nổi rồi." Minh Thù thử rút tay của mình về, thế nhưng Tư Trầm ôm rất chặt, cuối cùng còn dây dưa ngón tay cô, mười ngón tay đan vào nhau.

Minh Thù không thể làm gì khác hơn là mặc kệ.

Tư Trầm chui vào lòng Minh Thù: "Không biết vì sao, chỉ cần dựa vào gần em, cả người tôi liền nóng lên đặc biệt ở đây."

Hắn để tay Minh Thù lên ngực mình.

"Rất nóng." Hắn thì thào: "Thế nhưng thật ấm áp."

"Kỷ Hòa..."

"Vì sao tôi lại thích em như vậy..."

Minh Thù ôm bả vai hắn, thấy hô hấp của hắn dần dần ổn định.

Để hắn qua một bên, chống khuôn mặt nhìn hắn.

Chân mày của Tư Trầm nhíu lại, có lẽ là ngủ không ngon.

Minh Thù cúi đầu hôn chân mày hắn một cái, theo sóng mũi cao xuống đến trên môi.

Minh Thù cứ hôn như vậy, làm cho Tư Trầm cảm thấy vẫn chưa đủ, chủ động rầm rì một tiếng muốn nhiều hơn.

Minh Thù nhăn mày, cúi xuống hôn hắn thật lâu.

Mãi đến khi Tư Trầm hô hấp nặng nề, bắt đầu động tay động chân cô mới dừng lại.

-

Sắc trời hiện ra.

Tư Trầm tỉnh lại từ trong cơn say, trên ngón tay có cảm giác xa lạ, hắn vô thức cúi đầu nhìn.

Cổ tay đan vào nhau, hai sợi dây đỏ cũng dính vào nhau.

Tư Trầm nhịn không được mỉm cười, nghiêng đầu nhìn người bên cạnh.

Cô gái tựa vào trong ngực hắn, Tư Trầm đột nhiên phát hiện cô cũng khá nhỏ bé, khiến người ta muốn cưng chiều trong bàn tay, yêu thương chăm sóc.

Đôi mắt Tư Trầm tối lại.

Minh Thù bị hôn tỉnh, tên lưu manh Tư Trầm vừa sáng sớm đã đùa giỡn, bị Minh Thù hung hăng cắn một cái.

Tư Trầm che miệng, tức giận xuống giường: "Kỷ Hòa tôi cho em biết, đừng cho là tôi thích em thì em dám đối xử như vậy với tôi!"

Minh Thù quăng gối qua.

Tư Trầm lập tức vọt ra khỏi phòng, từ ngoài cửa lộ ra cái đầu: "Vợ, em thật ngọt."

Lại là một cái gối đập tới.

Tư Trầm co rụt đầu lại, gối đầu đập trên khung cửa rơi xuống đất.

Minh Thù nhìn xung quanh tìm đồ ăn vặt, thế nhưng phòng Tư Trầm không thể có đồ ăn vặt, cô ôm gối đi ra ngoài ném lên ghế sô pha: "Tư Trầm..."

"Cái gì!" Tư Trầm đang thay quần áo nghe Minh Thù gọi hắn, tức giận đáp một tiếng.

"Tôi đói rồi."

"Đói..." Đang đói.

Tư Trầm lộ ra nửa người trong phòng thay đồ, thấy Minh Thù rụt ở trên ghế sô pha, bộ dạng có chút khó chịu, hắn lập tức đi ra.

Luống cuống tay chân gọi điện thoại kêu người đem bữa sáng lên, lại tìm kiếm xung quanh căn phòng. Căn phòng này hắn chỉ ngủ, không có gì có thể ăn ở đây nên đương nhiên không thể tìm được.

Tư Trầm đi xuống lầu thu gom đồ một phen, mới sáng sớm đã bị Tư Trầm đánh thức còn bị đoạt đồ ăn vặt, mọi người tức giận nhưng không dám nói gì.

Mới sáng sớm mà Tư tiên sinh đã nổi điên.

Bọn họ cũng rất bất đắc dĩ!

Cái này còn chưa là gì, sáng sớm đã thấy không ngừng chuyển những cái rương lên lầu, có người trộm nhìn mấy lần, phát hiện tất cả đều là đồ ăn vặt.

"Tư tiên sinh dự định mở tiệm đồ ăn vặt trên lầu sao?"

"..."

Chuyện cười này không hề buồn cười chút nào.

-

Minh Thù bị đồ ăn vặt hấp dẫn, nhưng không động tay động chân gì cả, kỳ lạ nhìn xuống dưới biệt thự.

Dưới lầu có rất nhiều người phát hiện Tư tiên sinh rất kỳ lạ, không phải vì hắn điên mà là vì hắn yêu.

Tư Trầm chỉ còn thiếu cái băng rôn nói Minh Thù là đối tượng của hắn.

“Cái mũ lần trước.” Minh Thù chọt Tư Trầm đang xem văn kiện: "Cho tôi mượn dùng một chút."

"Cái nào?" Tư Trầm vừa ký tên vừa bắt tay Minh Thù lại: "Đừng phá như vậy, xảy ra chuyện gì em cũng không giúp tôi."

“Cái lần trước trong phòng làm việc của anh.”

Tư Trầm nghĩ đến cái trong trò chơi, cái cô cho mình.

"E hèm..." Ánh mắt Tư Trầm dao động: “Trong phòng làm việc kế bên, em tự lấy đi!”

Minh Thù tới phòng làm việc tìm mũ trò chơi, mũ trò chơi để trên bàn.

“Bốp!”

Mũ trò chơi đè lên vật gì đó, bị rớt xuống đất.

Minh Thù xoay người lại nhặt lên.

Đồ trong văn kiện rớt ra, Minh Thù quét mắt qua một cái, chợt ngừng lại cầm lấy cẩn thận xem qua một lần.

Cô cất văn kiện xong để lên bàn.

Cầm mũ trò chơi đi ra ngoài.

-

[Phong Hòa Tận Khởi online.]

Minh Thù vừa lên đã bị những người chơi công bằng phát trực tiếp.

[Phong Hòa Tận Khởi còn dám đăng nhập, thi đấu dùng thủ đoạn vô sỉ như vậy, bây giờ nói cô ta lừa nữ gạt nam, còn bị người bao nuôi ta cũng hoàn toàn tin tưởng.]

[Người không biết xấu hổ đã thấy rất nhiều, không biết xấu hổ như vậy là lần đầu tiên thấy.]

[Ha ha ha... NS sắp toi rồi.]

Minh Thù khó có thể không chọc giận bọn họ, chỉ lần lượt PK.

[...]

Dù biết cô vô sỉ, bọn họ cũng không có khả năng đánh lại cô!

Minh Thù từ sàn đấu đi ra, cái mũ này của Tư Trầm không nên quá tốt như vậy, đánh người thoải mái gấp đôi.

Thiên Thượng Nhất Khỏa Tinh: Phong Thần, cô thấy Nhất Tiếu không?

Phong Hòa Tận Khởi: Không có.

Thiên Thượng Nhất Khỏa Tinh: Từ sau cô đấu bán kết, cô ấy vẫn không online, cô có thể liên lạc với cô ấy không?

Minh Thù mở bảng ra, lần cuối Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu online là trước ngày thi đấu một ngày.

Hôm đấu bán kết vì Tư Trầm nên cô đi trước.

Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu hẳn là theo Vương Hà Dương, sẽ không xảy ra chuyện gì.

Sao nhiều ngày như vậy vẫn chưa online?

Minh Thù offline gọi cho Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu, điện thoại không bắt máy.

"... Phong Thần, sao cô lại gọi điện thoại cho tôi?" Vương Hà Dương nhận được điện thoại của vị tổ tông Minh Thù thật bất ngờ: "Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu? Sau khi đấu bán kết tôi tiễn cô ấy về, còn đích thân tiễn đến ngoài cổng trường mà."

Trường của Hoàn Nhĩ Nhất Tiếu cách trường cô không xa, lúc Minh Thù đi qua hỏi thì bạn của cô nói cô đã ba ngày không về ký túc xá.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1012: Đại Thần Kiêm Chức (28)

"Leng keng..."

"Ai vậy!" Tiếng người đàn ông thô lỗ vang lên xen lẫn với tiếng đánh bạc: “Ba ngàn!”

"Leng keng leng keng..."

Tiếng động vẫn vang lên không ngừng, chiếc cửa cũ kỹ bị người từ bên trong mở ra, khuôn mặt bực bội của người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi hiện ra: "Tìm ai!"

"Hướng Vãn ở nơi này đúng không?"

Người đàn ông phất tay: "Không biết Hướng Vãn gì cả, cút nhanh lên, đừng quấy rối tôi thắng tiền, xui xẻo!"

Người đàn ông nói xong lập tức đóng cửa.

Minh Thù dang tay nhẹ nhàng chặn cửa: "Hướng Vãn là con kế của ông, hôm nay nếu ông không nói cô ấy đi đâu, tôi lập tức báo cảnh sát."

Minh Thù ấn 009 trong màn hình điện thoại di động.

Người đàn ông lập tức hoảng sợ, nhưng rất nhanh thì bình tĩnh lại: "Ai biết con nhỏ chết tiệt kia đi đâu, cả ngày không có nhà chỉ biết chơi trò chơi, có muốn tìm nó đừng tới chỗ của tôi tìm, chỗ tôi không có ai."

Ngón tay Minh Thù khẽ động.

Hình ảnh ngay trước mặt người đàn ông chuyển động.

“Bà nó!”

Người đàn ông dang tay đoạt lấy điện thoại di động của Minh Thù, Minh Thù lùi lại mấy bước, đơn giản tách người đàn ông ra.

Nhìn qua thì người đàn ông khá cao to, trên thực tế uống rượu đánh bạc đã sớm làm cho thân thể hắn ốm yếu, sao có thể là đối thủ của Minh Thù.

Minh Thù và người đàn ông đánh nhau, hắn gọi người bên trong, người đánh bài lao tới nhưng cuối cùng đều bị Minh Thù quất ngã xuống đất.

-

"Rầm!"

"Cảnh sát, không được nhúc nhích! Giơ tay lên!"

Hướng Vãn có chút chật vật mở mắt ra, cửa trước mặt cô bị người nào đó đá văng, ánh sáng từ bên ngoài rọi vào, mất đi vẻ tối tăm trong căn phòng, cảnh sát nối đuôi nhau đi vào.

Hướng Vãn được người khác đỡ dậy.

Cô cố gắng nhìn ra ngoài cửa.

Trong ánh sáng, có một người đang đứng.

Xung quanh cô yên tĩnh, thật thật giả giả, ánh sáng ấm áp, cô thanh khiết như một vị thiên sứ.

"Sư phụ..."

Cô cho rằng không ai đến cứu cô.

Hướng Vãn được đưa lên xe cứu thương, Minh Thù mang theo một túi bánh bích quy theo phía sau, lúc muốn lên xe bị người khác ngăn lại: "Cô Kỷ, mặc dù cô là người báo cảnh sát, thế nhưng cũng là người tham gia đánh nhau, trước tiên mời cô đi đến đồn cảnh sát trước."

Thiên sứ Minh Thù bị mời đi đồn cảnh sát lấy khẩu cung.

Trong kịch bản cũng đã nói, Hướng Vãn vì có chút việc không thể chơi Vấn Linh.

Thực ra gia cảnh Hướng Vãn không tệ, thế nhưng cha cô đột nhiên phá sản bị giam vào tù, không bao lâu thì qua đời vì tắc mạch máu não.

Trong nhà thiếu nợ, miễn cưỡng bán hết của cải trong nhà để trả nợ.

Mẹ Hướng Vãn không bao lâu liền dẫn theo Hướng Vãn tái giá.

Gả cho người đàn ông lúc nãy.

Người đàn ông này lúc đầu không tệ có công việc đàng hoàng, đối với họ cũng rất tốt.

Nhưng nửa năm trước, người đàn ông này nghiện chơi đánh bạc, chẳng những không đi làm mà còn hay đánh mẹ Hướng Vãn.

Bình thường Hướng Vãn ở trường học, mẹ Hướng Vãn gạt cô không để cho cô biết chuyện này, cô làm công gửi tiền về đều bị người cha kế này ăn xài phung phí.

Mấy ngày hôm trước, cha kế gọi điện thoại cho cô lừa cô về nhà bắt cô gán nợ.

Đáng lẽ kịch bản này lần sau mới xảy ra, khi đó nữ chính và nam chính đã có tình cảm, cuối cùng anh hùng cứu mỹ nhân, thành công đẩy mạnh tình cảm.

Nhưng bây giờ đã xảy ra sớm rồi.

Minh Thù gặp được ngay Hoàng Hạc Tây Quy làm việc ở đây bảo lãnh ra ngoài.

"Làm sao vào đây vậy?" Hoàng Hạc Tây Quy nói rất nhạt.

"Đánh mấy tên rác rưởi."

“Chuyện này kiếm người làm.” Hoàng Hạc Tây Quy rất thuần thục nghiệp vụ: "Đến rồi."

Xe đứng dưới lầu bệnh viện.

"Cám ơn."

Hoàng Hạc Tây Quy không đi lên với cô, chỉ kêu trợ lý mua một bó hoa tươi để Minh Thù đem lên.

Tư Trầm nhìn thấy cảnh này.

Minh Thù từ trên xe một người đàn ông xuống, người này còn tặng cô một bó hoa.

Cô lại dám bao trai riêng sao!

Tư Trầm mở cửa xe bước xuống, đuổi theo Minh Thù vào bệnh viện.

"Tiên sinh, sao ngài xuống vậy?" Trợ lý Giáp và Tư Trầm đối mặt với nhau: "Bên tôi đã làm xong rồi, làm lỡ thời gian của tiên sinh thực sự là xin lỗi, lập lập tức dẫn ngài đến hội trường.”

"Đi cái gì mà đi, không đi nữa." Tư Trầm đẩy trợ lý Giáp ra.

Trợ lý Giáp: “???”

Hắn chỉ là tiện đường lấy báo cáo sức khỏe, chỉ mấy phút mà sao tiên sinh lại thế này rồi?

Có phải hắn không nên tiện đường lấy báo cáo không?

Minh Thù mới vừa vào thang máy, Tư Trầm tựa như một trận gió xông vào.

Minh Thù nheo mắt: “Tại sao anh lại ở đây?”

Tư Trầm tức giận, trên gương mặt trắng nõn tràn ngập vẻ khó chịu: "Ai tặng hoa cho em?"

Minh Thù liếc nhìn bó hoa trong tay, ngẩng đầu mỉm cười: "Anh đoán xem."

Tư Trầm: "..." Tôi đoán cái con khỉ!

"Keng..."

Cửa thang máy mở ra, người bên ngoài ngăn cản Tư Trầm ra tay với bó hoa kia.

Tư Trầm theo Minh Thù ra thang máy, vì nhiều người hắn hơi cúi đầu nhỏ giọng hỏi: "Em tới bệnh viện làm cái gì? Em khó chịu chỗ nào sao?"

"Tôi rất khỏe."

Tư Trầm nhìn cô như vậy cũng biết cô khỏe.

Chỉ là không yên lòng hỏi một chút.

“Vừa rồi em ngồi xe của ai, tại sao hắn lại tặng hoa cho em?”

“Có liên quan tới anh sao?”

"Kỷ Hòa!" Giọng Tư Trầm hơi lớn, người xung quanh đều nhìn về phía hắn.

Tư Trầm kéo Minh Thù đi lối an toàn, trên dưới đều không có người, hắn đen mặt nói: "Em là vợ tôi, sao không liên quan đến tôi."

Minh Thù thấy hắn thật có chút giận dữ, lúc này mới nói: "Người khác tặng cho Hướng Vãn, nhờ tôi đem lên."

"Hướng Vãn là ai? Nam hay nữ vậy? Tại sao nhờ em mang lên, tại sao hắn không tặng, có phải hắn thích em hay không?"

“... Cả ngày anh cứ nghĩ cái gì vậy?”

Tư Trầm kéo Minh Thù vào trong lòng: "Tôi khó chịu, tôi thấy em nói chuyện với người khác, cười với người khác, tôi khó chịu, vợ... em chỉ thích một mình tôi thôi được không?"

Hắn muốn giấu người này đi.

Đời này chỉ cho một mình hắn nhìn thấy.

Nhưng hắn không dám.

Muốn chịu đòn.

Hắn chỉ có thể xin cô.

Minh Thù một lát sau cũng không lên tiếng, hồi lâu mới nói: “Được.”

"Rầm!"

Cửa bị người nào đó đá ra, đúng ngay lúc Minh Thù nói Tư Trầm nghe không rõ.

Có người từ bên ngoài bước vào, đối phương liếc mắt nhìn bọn hắn, oán trách chạy nhanh xuống lầu dưới: “Trong bệnh viện còn ôm hôn, có đạo đức hay không vậy?”

Minh Thù thoát ra khỏi ánh mắt của Trầm Tư, cũng ra khỏi người hắn đi về hành lang bệnh viện.

Bó hoa trong ngực cô đã biến dạng, khóe miệng Minh Thù giật một cái, tiểu yêu tinh thực sự toàn gây thêm phiền phức.

Tư Trầm mím môi nhìn Minh Thù, nhìn cô vào phòng bệnh, nói chuyện với Hướng Vãn vẫn là nụ cười nhàn nhạt ấy.

Tư Trầm phiền não muốn ném đồ đạc.

Hắn xoay người đi ra ngoài, phát tiết vào trong tường.

Y tá đi ngang qua đều đồng tình nhìn hắn.

Đẹp trai như vậy mà gặp phải chuyện gì... sụp đổ như vậy, thật là đáng thương.

Nhưng bệnh nhân ở đây đều xuất viện rất nhanh...

Tư Trầm rất nhanh thì bị y tá liếc trộm, khó có thể thấy cực phẩm như vậy, không xem thêm vài lần sao được.

Nếu không phải là sắc mặt Tư Trầm thực sự không tốt, cả người đều viết lão tử khó chịu, chớ chọc lão tử, thì có lẽ những người gan lớn đều sẽ tiến đến gần.

Cửa phòng bệnh bên cạnh bị mở ra, ngay lúc này có người đi ra, chàng trai đột nhiên bình tĩnh lại, quay đầu nhìn cô gái đang đi ra ngoài.

Cô gái kia nhìn người trong phòng bệnh mỉm cười, nụ cười rất mê người.

Cô đóng cửa phòng, dang tay khoác cánh tay chàng trai, ngẩng đầu lên khóe miệng mang ý cười ấm áp.

Khí chất hung tợn trên người chàng trai liền giảm đi.

Phản phất có ánh sáng xinh đẹp rọi vào hai người.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1013: Đại Thần Kiêm Chức (29)

Câu lạc bộ Cẩm Thiên.

Chuyện mà Đào Tư nghĩ kia cũng không khác biệt lắm, về sau Hướng Vãn và Tần Tấn tuyệt đối không còn khả năng.

Dù sao...

Cô gái gặp chuyện bị người ta nhúng chàm như vậy, Tần Tấn làm sao có thể thích nữa.

Nếu như không phải lần trước đấu bán kết, thấy Tần Tấn và Hướng Vãn ở cùng nhau, cô cũng sẽ không lợi dụng việc mình biết làm ra chuyện như thế.

Cô không thể để cho Tần Tấn và Hướng Vãn có bất kỳ cơ hội ở chung với nhau.

Đào Tư nhìn chàng trai bên kia đọc sách, cô đứng dậy đi tới: “Tần Tấn, ngày hôm nay có phim điện ảnh mới chiếu, chúng ta cùng đi xem đi?”

Đầu ngón tay Tần Tấn thon dài lật qua trang sách.

“Mọi người cùng đi đi, gần đây huấn luyện thật mệt mỏi, nghỉ ngơi một chút.” Sợ Tần Tấn từ chối, Đào Tư bổ sung một câu trước khi hắn mở miệng.

Quả nhiên Tần Tấn hơi dừng lại: “Ừm.”

Đào Tư đáy lòng vui vẻ, mặc dù không phải đi xem với nhau nhưng ít nhất cũng đi xem.

Bên ngoài phòng huấn luyện có người gọi cô: “Đào Tư, em ra đây một chút!”

Đào Tư tâm tình cực tốt đáp một tiếng: “Tới đây.”

Đào Tư vào phòng họp, nhìn thấy cảnh sát nghiêm nghị, tâm tình đang tốt lập tức tiêu tan mây khói.

Đào Tư tim đập loạn lên, nhìn về phía Đinh Lỗi: “Anh Đinh, anh tìm em...”

Đinh Lỗi để cho cô đi vào, đóng cửa lại.

-

Chuyện Đào Tư bị đưa đi, rất nhanh thì truyền khắp câu lạc bộ Cẩm Thiên, cuối cùng toàn bộ nơi này đều biết.

Dù sao Đào Tư bây giờ là một thành viên đội HS, mà đội HS lại là một nhánh chiến đội vô cùng được chú ý.

Đào Tư đột nhiên bị cảnh sát đưa đi, đương nhiên trở thành trọng tâm bàn tán của câu chuyện.

Minh Thù nghe chuyện này, như người không bị làm sao cả cho vào miệng mình hai quả nho, Đào Tư dám làm cô cũng có thể điều tra ra được.

Chuyện này nếu như không phải có người âm thầm tung tin, làm sao có thể lộ ra sớm như vậy.

Đào Tư thật muốn đạp Hướng Vãn vào trong bùn.

Đinh Lỗi không biết đi đường tắt kiểu gì, cứu được Đào Tư từ bên trong ra, trên mạng cũng không có thông tin gì.

“Cám ơn anh Đinh...” Đào Tư ở lại bên trong mấy ngày, sắc mặt không phải là rất tốt.

“Đào Tư, việc này em làm thật sao?”

“Anh Đinh, em cũng không quen người tên Hướng Vãn gì đó, tại sao muốn làm vậy? Em không biết ai muốn hãm hại em lúc này...” Đào Tư vừa nói vừa đỏ khóe mắt.

Thời điểm này chính là đang nói đến cuộc thi đấu.

Ánh mắt Đinh Lỗi quả nhiên tối xuống: “Được rồi, chuyện này đã giải quyết, anh đưa em trở về trước nghỉ ngơi thật tốt không nên bỏ lỡ cuộc thi đấu.”

Đào Tư được Đinh Lỗi đưa về nơi ở.

Đinh Lỗi vừa đi, vẻ mặt tủi thân Đào Tư biến mất, đáy mắt chỉ có hận ý không cam lòng.

Cô làm bí mật như vậy, vì sao còn có người biết?

Người nào đang giúp Hướng Vãn?

“Cục cưng.”

Giọng nói này quá quen thuộc.

Quen thuộc đến mức Đào Tư tự giác mặc định rằng tiếng cục cưng kia là đang gọi cô.

Cô dựa theo giọng nói nhìn sang, cô gái nhàn nhã dựa ở trong hành lang, thấy cô đi tới cũng chậm rãi mỉm cười.

“Kỷ Hòa! Cô tới đây làm gì!” Cô ta làm sao biết mình ở chỗ?

“Đừng khẩn trương, tôi tới chỉ là để cho cô biết, là tôi tố cáo cô.” Minh Thù nói.

Sợ phiếu đổi đồ ăn vặt nghĩ lung tung, trẫm còn cố ý tới nói cho cô ta biết.

Đào Tư đang suy nghĩ chuyện này, chợt phản ứng kịp.

“Cô hãm hại tôi!”

“Lời này có chút không đúng, vốn chính là cô làm, làm sao có thể thành hãm hại được.”

“Tôi không có.” Đào Tư một miệng phủ nhận, mặc kệ từ lúc nào, cũng không thể thừa nhận sự thật: “Tại sao cô muốn hãm hại tôi!”

Quên đi.

Dù sao cũng đều là đổ vỏ, làm thế nào thì cũng giống nhau cả.

Minh Thù giọng điệu nhẹ nhàng: “Cái này không vì sao cả, tôi vui là được.”

“...”

Minh Thù đứng dậy đi xuống lầu dưới, đi mấy bước lại tựa như nhớ tới cái gì, quay trở lại: “Thiếu chút nữa quên mất, vẫn là đánh cô một trận đi.”

“?”

[Ký chủ có thể khiến cô ta càng chật vật một chút.] Hài Hòa Hiệu đã lâu không có nghĩ ý xấu đột nhiên lên tiếng.

“Làm sao?”

[Lột hết ném ra.]

“...”

Không nên chờ mong Hài Hòa Hiệu.

Nó trừ cái này ra căn bản sẽ không có chủ ý nào khác.

Còn tưởng rằng nó không nghĩ xấu lâu như vậy, sẽ có tiến bộ thực sự là quá đề cao rồi.

Hài Hòa Hiệu rác rưởi.

[Ký chủ đừng tưởng rằng tôi không biết cô đang mắng tôi.]

“Rác rưởi.” Mắng ngươi thì làm sao?

[...]

Cho ký chủ thả chút tiểu yêu tinh đánh lộn một chút đi.

-

Đinh Lỗi từ Đào Tư biết được, tất cả những điều này đều là câu lạc bộ NS bên kia hãm hại của cô, Đinh Lỗi lập tức nổi giận.

Đinh Lỗi liên lạc người, điều tra tài liệu của tất cả mọi người trong chiến đội Minh Thù cặn kẽ, muốn tìm một người để ra tay.

Có thể là trừ Minh Thù và Giang Lưu, những người còn lại đều là người thành phố khác.

Minh Thù ra vào đều có Tư Trầm đưa đón, Đinh Lỗi không có cơ hội ra tay chỉ còn lại Giang Lưu.

“Vương Hà Dương lại dùng thủ đoạn hèn hạ như vậy, vậy cũng đừng trách tôi.” Đinh Lỗi liếc mắt nhìn Đào Tư: “Em đừng suy nghĩ nhiều, những tin tức xấu đó cũng không cần xem, tất cả giao cho anh.”

Đào Tư gật đầu: “Anh Đinh, chúng ta đi ra ngoài trước.”

“Đi thôi.”

Đào Tư từ phòng làm việc đi ra, Tần Tấn chặn ngay trước mặt.

“Tần Tấn...”

Tần Tấn không hề nhìn cô, bỏ qua cô, đi vào phòng làm việc của Đinh Lỗi.

Đào Tư nhẹ cắn môi dưới, đáy mắt tràn đầy tâm tình phức tạp.

Sau khi cô từ đồn cảnh sát trở về. Tần Tấn rõ ràng càng lãnh đạm đối với cô, trước đây chào hỏi với hắn còn được đáp lại, giờ hắn đã coi thường.

Ngay từ đầu tưởng tâm tình hắn không tốt, nhưng những người khác trong chiến đội chào hỏi, hắn cũng có đáp lại.

Hắn chỉ coi thường cô.

Đào Tư không yên lòng ngồi tại chỗ, còn chưa nghĩ ra kế tiếp làm sao bây giờ, đột nhiên nhận được thông báo nói cho cô tạm thời không cần huấn luyện về nhà nghỉ ngơi thật tốt.

Đào Tư cả người đều bối rối, phản ứng đầu tiên là đi tìm Đinh Lỗi.

“Anh Đinh, vì sao để cho em nghỉ ngơi? Em rất khỏe...”

Đinh Lỗi ý bảo cô đừng kích động: “Tình hình em gần đây anh cũng đã xem qua, đúng thật có chút không như ý. Gặp phải chuyện như vậy, tâm tư em cũng không chịu nổi, nghỉ ngơi một đoạn thời gian đi.”

Đào Tư một chút cũng không yên lòng, ngược lại gấp gáp hơn: “Nhưng sắp đến trận chung kết, anh Đinh, em có thể.”

Đinh Lỗi: “Chiến đội có người dự bị, em không cần phải lo lắng.”

Đinh Lỗi giọng nói không mặn không nhạt, làm cho Đào Tư nghe ra vẻ khác thường.

Cái gì gọi là không cần phải lo lắng?

Cô thật vất vả có được vị trí trong đội HS, tiếp cận Tần Tấn, hiện tại bảo cô từ bỏ làm sao có thể!

“Anh Đinh, anh nói thật với em, vì sao để cho em nghỉ ngơi?”

Đinh Lỗi thở dài: “Anh đã nói giúp em, đây là phía trên quyết định, em về trước đợi thông báo vậy.”

Phía trên quyết định như thế khiến Đào Tư nghẹn ngào, một chút đường lùi cũng không có.

Người đầu tư sau lưng HS không ai khác, chính là nhà họ Tần.

Tần Tấn tìm Đinh Lỗi, cô đã bị yêu cầu về nhà nghỉ ngơi, mối liên quan này dù Đào Tư không muốn tin cũng không thể không tin.

Chuyện này có liên quan với Tần Tấn.

Đào Tư xông vào phòng huấn luyện, tìm được Tần Tấn: “Tần Tấn, vì sao?”

Tần Tấn sắc mặt ảm đạm, hời hợt nói: “Đội ngũ của tôi không cho phép có đội viên tâm tư bất chính. Đinh Lỗi để cho cô về nhà nghỉ ngơi, đã nể mặt mũi lắm rồi, không cần ồn ào khiến mọi người khó chịu.”

Tâm tư bất chính?

Đào Tư sắc mặt tái nhợt.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1014: Đại Thần Kiêm Chức (30)

Chiến đội HS đột nhiên tuyên bố thay đổi triệu hoán sư Đào Tư, thời khắc mấu chốt tại cuộc thi đấu này, cộng thêm trước đó tin tức Đào Tư bị cảnh sát mang đi có thể nói là rất đáng để bàn tán.

Hướng Vãn đọc xong tin tức, sợ hãi liếc mắt nhìn Minh Thù: “Sư phụ, Tấn Thần vừa rồi nhắn tin mời tôi gia nhập vào chiến đội.”

Minh Thù cúi đầu xem trong máy vi tính viết gì: “Ồ, cô trả lời thế nào?”

“Tôi từ chối.” Hướng Vãn nói.

Hướng Vãn đi tới bên cạnh Minh Thù, liếc một cái trong máy vi tính của cô, tất cả đều dùng từ chuyên nghiệp và ký hiệu xem không hiểu, Minh Thù dường như đang đổi cái gì, thấy không vui thỉnh thoảng đập vài cái.

“Sư phụ, cô nói, Đào Tư tại sao đối xử với tôi như vậy?” Cô thực sự là không nghĩ ra, cô đắc tội qua Đào Tư chỗ nào?

Cô là từ cảnh sát mới biết được, tất cả những điều chính mình gặp phải đó đều là vì Đào Tư làm.

Nhưng vì chứng cứ không đủ, lại có người nộp tiền bảo lãnh, Đào Tư được người ta đón đi từ đồn cảnh sát.

“Đố kỵ sắc đẹp của cô thôi.”

Hướng Vãn bất đắc dĩ: “Sư phụ tôi đang nói nghiêm túc.”

“Cô ta chính là đố kỵ cô, tôi cũng đang nói nghiêm túc không tin cô đừng hỏi tôi, đi đến tìm Giang Lưu luyện tập đi, đừng quấy rầy tôi.”

“A...”

Hướng Vãn thắc mắc đi tìm Giang Lưu luyện tập.

Hướng Vãn mới vừa đi, điện thoại di động Minh Thù cũng vang lên.

Minh Thù nhấn nút để bên tai nghe trong chốc lát, một lát sau lộ ra một nụ cười dữ tợn, chỉ nghe cô dùng giọng điệu không nhanh không chậm nói: “Cô lại gọi điện thoại tới thúc dục, tôi không làm, tôi chỉ là một con người không phải thần tiên, tùy tiện phất tay một cái có thể hoàn thành.”

Đối phương không biết nói gì đó, Minh Thù sắc mặt thoáng chuyển biến tốt đẹp.

“Đưa đến câu lạc bộ.”

Sau đó cô cúp điện thoại.

Minh Thù dùng hai tay vỗ vỗ gương mặt.

Học giỏi quá, vì sao lại là một người học giỏi chứ!

Làm một kẻ học dốt không tốt hơn sao?

Minh Thù đùng một cái khép máy tính lại, mang theo đồ ăn vặt biệt thự bên kia đưa tới vào trò chơi luyện tập.

Nhìn đến cô muốn ói, cô cần thả lỏng một chút.

Minh Thù chọn rồi một vị trí, đang chuẩn bị vào trò chơi, Vương Hà Dương đột nhiên mang người tiến đến: “Cô muốn vào trò chơi?”

“Ừm, sao vậy?”

“Hiếm gặp.” Vương Hà Dương nói: “Vừa lúc, công ty bên kia đưa tới mũ mới của trò chơi, cô dùng trước cái này thử xem, nghe nói lưu loát thoải mái hơn so với cái hiện tại.”

NS dựa lưng vào Hoàn Diệu, mũ giáp kiểu mới đều là NS dùng trước.

Minh Thù cầm mũ giáp mới, đăng nhập vào trò chơi.

Vương Hà Dương nháy mắt với người bên cạnh, người kia lập tức đi ra ngoài gọi điện thoại.

“Tiên sinh, đã làm xong.”

-

Giang Lưu và Hướng Vãn tại sân đấu PK, tại phó bản có một người chơi tên Thiên Hạ Nhất Khỏa Tinh nháy sáng, thấy cô đăng nhập từ phó bản lui ra ngoài đâm cô.

Thiên Hạ Nhất Khỏa Tinh: Phong Thần cô biết chuyện Đào Tư bị chiến đội HS đổi là vì lý do gì không?

Phong Hòa Tận Khởi: Cô muốn biết?

Thiên Hạ Nhất Khỏa Tinh: Mua cho cô đồ ăn vặt, gửi cho Vân Ngư mang cho cô, cô mau nói cho tôi biết.

Phong Hòa Tận Khởi: Cũng không có gì, chính là đụng đến người không nên đụng.

Đào Tư chưa hại được Tần Tấn, Minh Thù chỉ là nhắc nhở Tần

Tấn một chút...

Nghĩ tới đây, cô chưa tranh công đòi phiếu đổi đồ ăn vặt nữa.

Tám chuyện với Thiên Hạ Nhất Khỏa Tinh một lúc, Minh Thù nhìn thấy trên kênh trò chuyện chung có người nói Đào Tư tại sân đấu.

Cô hấp ta hấp tấp chạy tới.

Rất xa chứng kiến quý danh triệu hoán sư của Đào Tư đứng ở trong sân đấu, bên cạnh cô còn có một người, cũng là người chơi nổi danh đại thần bên trong Vấn Linh... Quân Hành Đáo Tự Tri.

Minh Thù giơ tay lên chào hỏi với Đào Tư: “Hi.”

Đào Tư nhìn thấy Minh Thù biểu cảm chỉ tối xuống: “Kỷ Hòa cô lại muốn làm cái gì?”

Chào gì mà chào.

Cô cùng với cô ta quen lắm sao?

Thấy gương mặt đó của cô ta, cô lúc này chỉ hận không thể xé nát cô ta ra.

Quân Hành Đáo Tự Tri nhìn cô: “Phong Hòa Tận Khởi, ngưỡng mộ đã lâu.”

Minh Thù nhếch môi lên: “Bao lâu?”

Quân Hành Đáo Tự Tri: “...”

“Quân Hành, chúng ta đi thôi.” Đào Tư lôi kéo Quân Hành Đáo Tự Tri muốn đi.

“Ôi chao, đừng nha, tôi còn có lời chưa nói mà.” Minh Thù làm tư thế đủ độc ác phản bác: “Biết cô tại sao phải bị đổi không?”

Đào Tư từ trong miệng Tần Tấn nghe được câu nói kia đã rất khó chịu.

Lúc này lại nghe Minh Thù nhắc tới, ánh mắt cô như đao quét qua.

Minh Thù mím môi khẽ cười: “Không sai, chính là tôi làm. Có phải rất tức giận hay không? Tức giận là được rồi, tức giận khiến người ta xinh đẹp.”

“Phong Thần, có đôi khi vẫn là nên lưu lại một đường đi.” Quân Hành Đáo Tự Tri đột nhiên đứng ra: “Chi bằng PK với chúng tôi một trận?”

“Không quen biết, không PK.” Minh Thù ghét bỏ, quay đầu nhìn Đào Tư mắt lại là sáng lên: “Cô nếu như cùng tôi PK, tôi rất vui lòng đáp ứng.”

Quân Hành Đáo Tự Tri: “...”

Vì sao hắn cảm thấy ánh mắt của cô rất kỳ quái.

“PK thì PK.” Đào Tư nghĩ đến tên hiện tại của mình, lần trước thua đó là vì cô dùng nhân vật yếu lần này tuyệt đối sẽ không thua.

Nghĩ như vậy sức mạnh càng nhiều.

Phong Hòa Tận Khởi và triệu hoán sư Đào Tư của HS PK với nhau.

Tin tức này chớp mắt truyền khắp Vấn Linh.

Sân đấu thiếu một chút bị chen chúc không còn chỗ đứng.

[Không cần đoán, nhất định là Phong Thần thắng.]

[Vậy cũng chưa chắc, Đào Tư kỹ thuật không phải kém, Phong

Hòa Tận Khởi thi đấu một đường chèn ép, thế nhưng lâu như vậy Phong Hòa Tận Khởi chưa từng dùng kỹ năng như đại thần để đối phó.]

[Phong Thần chắc chắn thắng.]

[Phong Thần cô hay là Phong Thần tôi!]

Tất cả những lời nói qua lại đó đều bị trôi đi rất nhanh.

Cuối cùng toàn màn hình đều là Phong Thần cô hay là Phong Thần tôi.

Minh Thù và Đào Tư đưa đưa vào sân PK.

Minh Thù cười như một ông chú mãnh: “Đến đây đi, cục cưng.”

Đào Tư: “...” Bệnh tâm thần sao.

Ai là cực cưng của cô.

Đào Tư đột nhiên nghĩ tới, cô ta dường như một mực kêu cô là cục cưng...

Đào Tư ớn lạnh một cái, dưới chân khẽ nhúc nhích, ánh sáng loé lên một con rồng vàng từ mặt đất bay ra.

Tiếng rồng vang vọng toàn bộ không gian.

[Đây là triệu hoán thú gì? Sao tôi chưa thấy qua...]

[Tôi cũng chưa từng thấy qua, nhưng rồng chắc là rất lợi hại nhỉ?]

Con rồng này của Đào Tư mới có được không bao lâu, cô lúc này bày ra, hẳn có ý muốn cho câu lạc bộ Cẩm Thiên bên kia nhìn thấy.

Rồng vàng ở trên không xoay quanh một vòng, một tiếng rồng gầm xong vòi nước chợt hướng phía Minh Thù phun tới, miệng rồng mở lớn phun ra một con rồng lửa.

Minh Thù đem kiếm cầm trong tay hướng không trung ném một cái, tung người bay lên vững vàng đạp thân kiếm.

[Ôi trời!]

[Ngự kiếm thuật của kiếm khách không phải là khó học nhất sao?]

[Ta luyện sắp hai tháng, vẫn chưa khống chế được thân kiếm, Phong Hòa Tận Khởi chỉ tùy tiện ném một cái đã nhảy lên được.]

Trong trò chơi khác, ngự kiếm phi hành chỉ cần gõ bàn phím vài cái là giải quyết, Vấn Linh thì không được.

Toàn bộ phải dựa vào chính mình.

Cô suy nghĩ một chút đều là người ở trong trò chơi, có thể tùy tiện đứng ở trên kiếm, ngự kiếm phi hành sao?

Thế nhưng cảm giác ngự kiếm phi hành, thực sự thoải mái như là trong tiểu thuyết võ hiệp vậy.

Cho nên trong Vấn Linh, ngự kiếm thuật của kiếm khách có thể nói là kỹ năng khiến người ta vừa yêu vừa hận.

Rồng gầm vang dội, ngọn lửa hầu như phun toàn màn hình.

Bóng người đó xuyên qua ngọn lửa, rồng vàng như là bị làm tức giận, đuôi rồng hung hăng quét về phía Minh Thù.

Minh Thù nhảy xuống kiếm, cầm kiếm hướng phía rồng vàng quét tới đuôi chặt đi.

Ánh sáng kỹ năng chạm vào đuôi rồng, tóe ra ánh sáng mãnh liệt hơn.

Chợt ngọn lửa toàn màn hình đột nhiên tắt lịm.

Rồng vàng từ không trung rơi xuống đất, thân thể cao lớn không ngừng thu nhỏ lại.

Minh Thù nhanh chóng xông qua chém một kiếm.

“Đừng mà!”

Đào Tư hét lên phá màng nhĩ mọi người.

Nhưng kiếm Minh Thù vẫn đâm thủng rồng vàng.

Rồng vàng tan thành vô số ánh sáng.

Triệu hoán thú Vấn Linh chú ý: Triệu hoán thú bị triệt để giết chết sẽ biến mất, xin triệu hoán sư hãy yêu quý thú mình triệu hoán.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1015: Đại Thần Kiêm Chức (31)

Cô đã thua!

Cô sao lại có thể thua...

Nội tâm Đào Tư không thể nào tiếp nhận được kết quả này, cô dùng quý danh làm sao có thể bại dưới tay cô ta!

Minh Thù đánh cô ta một trận, để lại một câu không tài nào giải thích được, nghênh ngang rời đi.

“Tiểu Tư, thi đấu thắng thua là chuyện bình thường, cô tâm tình không tốt, phát huy thất thường tôi có thể hiểu được.” Quân Hành Đáo Tự Tri an ủi Đào Tư.

Đào Tư không có phản ứng gì, chìm đắm ở bên trong thế giới của mình.

Quân Hành Đáo Tự Tri lại nói: “Con rồng vàng hẳn là không dễ có được, tôi sẽ tìm cho cô một con khác.”

Đào Tư lúc này mới ngẩng đầu: “Cám ơn Quân Hành.”

Quân Hành Đáo Tự Tri: “Cô vui vẻ tôi cũng vui vẻ.”

Đào Tư miễn cưỡng cười cười.

Quân Hành Đáo Tự Tri thấy tâm tình Đào Tư còn chưa vui, vừa rồi Phong Hòa Tận Khởi đúng thật có chút quá đáng, nhiều người nhìn như vậy, cô còn làm cho Đào Tư mất mặt.

"Bịch!"

Trên bản đồ đột nhiên nổ tung vô số pháo hoa.

Đào Tư bị âm thanh làm giật mình, ngẩng đầu nhìn lại vô số pháo hoa ở trong mắt cô nổ tung xinh đẹp.

Cô quay đầu nhìn người bên cạnh: “Quân Hành...”

“Thích không?”

Không có cô gái nào không thích đồ xinh đẹp, Đào Tư đương nhiên thích.

Nhưng người này...

Cũng không phải người cô mong muốn.

Trên màn hình sớm đã sôi nổi.

[Người nào đột nhiên lại đốt tiền chơi đùa? Đất trời đều là pháo hoa, lão tử chơi trò chơi thời gian dài như vậy, còn chưa thấy qua nhiều pháo hoa như vậy.]

[Tôi thấy Quân Hành Đáo Tự Tri và Ánh Tuyết rồi, chắc là Quân Hành Đáo Tự Tri.]

Ánh Tuyết là tên nhân vật của Đào Tư.

[Người giàu thiếu trang sức sao?]

[Trời ạ! Thật là lãng mạn!]

[Đã bị đuổi khỏi HS, còn có mặt mũi đăng nhập, tôi xem cô ta cũng không biết xấu hổ.]

[Cô chớ đố kỵ người ta nữa? Hơn nữa người ta chỉ là tạm nghỉ ngơi, chưa bị đuổi ra Cẩm Thiên, thật không biết mọi người nói bậy cái gì.]

[Nếu như có một người như thế, bắn nhiều pháo hoa cho tôi như vậy, tôi sẽ gả cho người đó, vậy là trò chơi và chồng đều có, hi hi!]

[Đúng vậy, trên đời này người không ăn được quả nho đều nói quả nho chua, tỉnh lại đi.]

Người ủng hộ Đào Tư trên màn hình, nhìn cô ta không vừa mắt trực tiếp làm rộn lên.

Thế nhưng Quân Hành Đáo Tự Tri vì Đào Tư bắn nhiều pháo hoa như vậy, người chơi nữ đố kỵ vẫn là chiếm đa số.

Đào Tư thấy những lời thảo luận trên màn hình, đáy lòng hiện lên vẻ đắc ý nhè nhẹ.

“Quân Hành...”

“Suỵt.” Quân Hành Đáo Tự Tri giơ ngón trỏ lên: “Cái gì cũng không cần nói, cùng tôi xem là được.”

Đào Tư lại giống như ngượng ngùng quay đầu ra, thấy trước mặt pháo hoa không ngừng nở rộ.

[Ôi mẹ ơi, mau nhìn bản đồ lớn!]

[Cái gì?]

[Bản đồ lớn sao vậy? Vấn Linh lại làm ra cái máy bay gì kìa?]

Màn hình đột nhiên thay đổi.

Mọi người chạy ra bản đồ lớn, cả thế giới bất chợt yên tĩnh lại.

Toàn bộ bản đồ Vấn Linh bị đổi thành màu đỏ hình trái tim, ở giữa bản đồ lần lượt hiện lên các chữ...

Kỷ Hòa Tôi Rất Thích Cô.

Minh Thù cũng nhìn thấy chữ trên bản đồ, cánh hoa bay xuống khắp bản đồ, trên không trung hợp thành “Kỷ Hòa tôi rất thích cô”.

Mấy giây sau, cánh hoa tản ra, bay lả tả rơi xuống đất trải đầy một con đường.

Con đường này xuyên qua nhiều bản đồ, khởi điểm là vị trí hiện tại của Minh Thù, điểm kết thúc là một tòa cung điện trước đó vài ngày Vấn Linh đặt phim quảng cáo bên trong.

Nghe nói là Vấn Linh gần đây ra hệ thống tình duyên, người chơi đều rất chờ mong, vì hiện tại đa số trò chơi cạnh tranh đều không có mục tình duyên.

Vấn Linh là trò chơi cạnh tranh thường ngày nên độ tương thích vô cùng cao.

Hệ thống tình duyên mới vừa truyền ra lời đồn, nên rất được quan tâm.

[Tỏ tình trên khắp Vấn Linh, người tỏ tình, phải là ông chủ Vấn Linh nhỉ?]

Không phải ông chủ, ai dám hành hạ Vấn Linh như thế.

[Ông chủ Vấn Linh không phải Hoàn Diệu sao?]

[Thật muốn biết người theo đuổi Phong Hòa Tận Khởi là ai.]

[Phong Hòa Tận Khởi rất đẹp, sẽ không bị ông chú nào nhắm trúng chứ?]

[Nói bậy, Phong Thần làm sao có thể bị ông chú nào nhắm trúng được, chỉ có nhân tài giống như Tấn Thần mới xứng đôi với Phong Thần của tôi thôi.]

Minh Thù tắt đi màn hình trò chuyện riêng không ngừng nhấp nháy.

Cô kéo bản đồ ra, muốn trực tiếp truyền tống qua.

Nhưng mà bi kịch thay khi phát hiện mình không thể truyền tống.

Nó bắt buộc cô đi tới.

Đi xa như vậy không tiêu hao thể lực sao?

-

Trên con đường kia tụ tập vô số người chơi, cô dường như đi lên thảm đỏ minh tinh bị người ta vây xem.

Minh Thù trên mặt vẫn giữ nụ cười, không nóng không vội, cũng nhìn không ra kích động hoặc hưng phấn, người xem đều lạnh người thay cho người tỏ tình.

Thấy bộ dạng Phong Thần như vậy, có chút nguy hiểm!

Các người chơi cùng cô, muốn nhìn xem người tỏ tình cô rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Đào Tư đứng ở trong đám người, tâm tình lo lắng bất động.

Vì sao...

Cô gái này luôn đoạt danh tiếng của cô!

Minh Thù theo bậc thang, từng bước từng bước đi lên đài cao, cung điện đã ở phía trước.

Cửa lớn cung điện đang đóng chặt, lúc cô đến gần lại từ từ mở ra.

Người chơi nhìn dáo dác vào bên trong quan sát.

Điện Nguyệt Thần rất lớn, rèm đỏ rũ xuống theo gió đung đưa, mông lung mờ ảo.

Hai bên là từng lớp rèm đỏ sau đó như ẩn như hiện. Trên cái giá có tấm bảng gỗ trống, tấm bảng gỗ va chạm tạo ra âm thanh rất nhỏ.

Ở giữa có hình một chiếc bục tròn, mặt trên có tảng đá khắc hai chữ “Vấn Tình”.

“Đây chính là Điện Nguyệt Thần?”

“Làm sao không thấy được người, đại lão bày tỏ ở đâu?”

“Tôi có một vấn đề... nhân vật Phong Thần bây giờ là nam mà...”

Mọi người đang ồn ào đột nhiên yên tĩnh lại.

Mặc dù biết Phong Thần trong thực tế là một cô gái, nhưng trong trò chơi Phong Thần vẫn là nhân vật nam mà!

Người bày tỏ nếu như là nam... việc này thú vị rồi.

Minh Thù đang lúc mọi người bàn luận thì bước vào Điện Nguyệt Thần.

Một người từ phía sau rèm đỏ đi ra, hắn chậm rãi đi đến giữa chiếc bục tròn.

Người con trai xoay người, đối diện mọi người.

Người con trai một thân quần áo màu đen, khuôn mặt đẹp trai, giống như tác phẩm tuyệt đẹp của họa sĩ tỉ mỉ làm nên, đẹp đến ngỡ ngàng.

“Thật là đẹp trai…”

“A a a, người con trai đó thật là đẹp trai mà!”

“Kích động cái gì, chỉ là tạo mặt thôi mà.” Có người chua chát nói.

Nhan sắc nhân vật trong Vấn Linh có thể điều chỉnh, quả thật có khả năng người chơi ở trong trò chơi đẹp trai bức người, trong thực tế kỳ thực chính là một người xấu xí.

“Nhưng thật là đẹp trai, dù hắn tạo mặt cũng quá tuấn tú rồi, cô tạo thế nào cũng không được đẹp trai như vậy?” Nhan Trị Cẩu phản bác.

“Tôi… đó là tôi theo đuổi sự chân thật.”

“Thôi đi, tạo khuôn mặt cũng phản ánh được cái chất của người chơi chứ, người càng đẹp mắt sẽ tạo ra được khuôn mặt càng đẹp, người này dù trong thực tế không có đẹp trai như vậy, tuyệt đối cũng là một cực phẩm.”

“Nông cạn!”

Có người chú ý đến khuôn mặt, có người chú ý đến tài khoản: “Má ơi, nhìn cấp hắn kìa, cấp một trăm hai mươi? Dùng phần mềm hack sao?”

“Nói bậy, trong trò chơi làm gì có cấp một trăm hai mươi, cái này rõ ràng cho thấy là tài khoản nội bộ Vấn Linh.”

Trò chơi chưa từng cập nhật đến cấp cao như vậy, ai có thể mở đến cấp một trăm hai mươi?

Trừ khi là người Vấn Linh

“Cho nên đúng là ông chủ Vấn Linh đang theo đuổi Phong Thần?” Làm ra chuyện lớn như vậy, phía nhà phát hành Vấn Linh không làm gì cả, ngoại trừ là do ông chủ Vấn Linh ra thì còn có người nào có bản lĩnh này?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1016: Đại Thần Kiêm Chức (32)

“Tư Trầm ư… cái tên sao nghe quen thế nhỉ?”

Hình như có người nhìn thấy ID của Tư Trầm.

“Tổng giám đốc của Hoàn Diệu hình như là Tư Trầm…”

Tất cả người chơi đều nhìn nhau không nói một lời nào.

Hoàn Diệu là một tập đoàn cực kỳ tài giỏi, rất nhiều sản phẩm khoa học kỹ thuật đều bắt nguồn từ họ, ví dụ như trò chơi Vấn Linh cũng là do Hoàn Diệu sáng chế.

“Kỷ Hòa.”

Tư Trầm gọi Minh Thù một tiếng.

Minh Thù vẫn đứng nguyên tại chỗ, mỉm cười nhìn qua.

Cánh môi Tư Trầm khẽ nhếch lên: “Mặc dù tôi không biết vì sao lại thích em, nhưng thích chính là thích, em giống như một bộ phận ở trong con người tôi vậy, nếu không có em cả thế giới đều trở nên u ám không có ánh sáng. Kỷ Hòa, tôi thực sự… rất thích em.”

Minh Thù cười: “Tôi có thể phát sáng được sao?”

Tư Trầm chăm chú nhìn cô: “Đúng vậy, em có thể rọi sáng thế giới của tôi.”

Em có thể rọi sáng thế giới của tôi, khiến cho tôi thấy được phương hướng trong đêm tối mịt mờ.

Em chính là phương hướng của tôi.

Là phương hướng duy nhất mà tôi cố chấp muốn níu lấy.

Tư Trầm ngập ngừng vài giây rồi nói tiếp: “Thế nên Kỷ Hòa, em có đồng ý gả cho tôi không?”

Rõ ràng chỉ là đang ở trong trò chơi, thế nhưng Tư Trầm dường như lại có thể nghe thấy tiếng trái tim mình đang đập mạnh.

Cô có từ chối mình không?

Hắn khẩn trương nắm chặt hai tay. Hắn không muốn thừa nhận, nhưng lại không thể không thể không thừa nhận rằng mình đang sợ hãi.

Thế rồi hắn nghe thấy được giọng nói của cô.

Cô hỏi: “Anh có thể cho tôi được cái gì?”

Hắn có thể cho cô cái gì đây?

Bất cứ thứ gì hắn cũng đều có thể cho cô.

Trong đôi mắt của Tư Trầm chỉ còn lưu lại hình bóng của người đối diện, hắn đưa cho cô một lời hứa đầy trịnh trọng: “Tất cả vinh quang và quãng đời còn lại của tôi đều sẽ thuộc về em.”

Vinh quang và tôi, đều sẽ thuộc về riêng em mà thôi.

[Tôi cứ tưởng rằng tất cả tổng giám đốc đều dùng tiền để đi đập người khác, không ngờ vẫn còn có mặt quyến rũ như vậy.]

[Phong Thần, ngươi còn do dự cái gì, mau đồng ý đi!]

[Hu hu, ta cũng muốn được người như vậy theo đuổi.]

[Tự dưng ta nghĩ đến Phong Thần là con trai…]

[…Không phải một mình ngươi nghĩ vậy đâu.] Đám hủ nữ nhao nhao lên ý kiến, nếu là một người con trai thì tốt rồi.

Tiếng hét của người chơi cực kỳ lớn, Minh Thù làm sao mà không nghe thấy được.

Thế nhưng tại sao bọn họ lại hy vọng cô là con trai chứ?

Còn nói cô là nằm dưới?

Các ngươi mù hết rồi!

Dù thế nào trẫm cũng là người nằm trên!

Minh Thù nói với Tư Trầm: “Vậy anh có thể đem hết tài sản mua đồ ăn vặt cho tôi được không?”

Tư Trầm còn chưa trả lời, người vây quanh đã chạy tán loạn.

[Ta đi...]

[Ta đi đây…]

[Muốn dùng chiêu sư tử gầm, Phong Hòa Tận Khởi điên rồi sao?]

[Mua đồ ăn vặt… Hay là chúng ta nghe thiếu chữ nào rồi? Đột nhiên ta hiểu ra vì sao chiến đội lại có cái tên như vậy rồi… Phong Thần là một kẻ tham ăn ư?]

“…”

Tư Trầm quét mắt nhìn qua đám người đang ồn ào, đợi bọn họ im miệng hết rồi mới nói: “Được.”

Tư Trầm vươn tay về phía cô, không biết từ đâu có một luồng sáng chiếu trên người hắn, tiếng nhạc du dương bắt đầu vang lên, những cánh hoa theo điệu nhạc mà rơi xuống.

Hắn đứng trong luồng sáng tưởng chừng như dài bất tận ấy chờ đợi cô.

Minh Thù do dự một chút rồi đi về phía hắn.

Mỗi bước đi của cô giống như nhịp đập của trái tim Tư Trầm. Hắn dường như đang bị bao phủ trong những làn sóng dập dềnh.

Tại sao hắn lại thích cô đến vậy?

Minh Thù cầm lấy bàn tay của Tư Trầm. Hắn nhẹ nhàng nắm chặt lấy bàn tay mềm mại ấy rồi kéo cô lên khán đài.

“Tư Trầm, tôi là nam đó.” Minh Thù sát lại gần hắn khẽ nói: “Anh thực sự muốn ôm ấp một người đàn ông trước mặt nhiều người như thế này à?”

Tư Trầm ôm cô càng chặt: “Nếu em đồng ý rồi thì không cho phép đổi ý nữa, tôi mặc kệ em là nam hay nữ.”

Dường như để chứng minh cho câu nói vừa rồi, Tư Trầm trực tiếp ôm gáy của cô rồi bắt đầu cúi xuống mà hôn.

Mọi người bên ngoài đều hít một hơi, sau đó là tiếng thét chói tai của các cô gái.

Minh Thù rõ ràng cảm nhận được cảm xúc của Tư Trầm lúc này. Cảm giác ấy cực kỳ chân thực.

Nghĩ đến khoảng thời gian mình muốn bước vào trò chơi, Vương Hà Dương đột nhiên chạy đến...

Đáy mắt Tư Trầm ánh lên ý cười, hắn buông cô ra rồi xoay người lại, đặt bàn tay của cả hai người lên tảng đá Vấn Tình ở đằng sau.

Các cánh hoa trong điện đều tụ họp ở trên đá Vấn Tình, hợp thành một dòng chữ

[Chúc mừng người chơi Phong Hòa Tận Khởi đã kết duyên cùng người chơi Tư Trầm.]

Ba giây sau, các cánh hoa đều tản ra rơi ngập trời.

[Thông báo: Hệ thống tình duyên của Vấn Linh chính thức được mở ra, mời người có tình đi đến Nguyệt Thần điện kết duyên, chúc những người yêu nhau sẽ được ở bên nhau.]

Một thông báo lướt qua ở trên đỉnh đầu.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng lại, một thông báo nữa lại tiếp tục hiện lên.

[Thông báo: Đặc biệt cảm ơn tổng tài và tổng tài phu nhân đã mở Nguyệt Thần điện cho chúng ta]

Tất cả người chơi: “…”

-

Lúc này Tư Trầm và Minh Thù bị truyền tống đến một gian phòng đỏ nhức mắt.

Người phục vụ xếp thành một hàng dài, tất nhiên trong hôn lễ không thể thiếu màn động phòng rồi.

Minh Thù thử di chuyển sang nơi khác nhưng không được.

Trên người Minh Thù mặc đồ cưới rộng thùng thình không thể phân biệt rõ ràng là nam hay nữ.

"Này… hai chúng ta đều là nam, hệ thống kết hôn này sẽ không có lỗi sai sót gì chứ?"

Tư Trầm trả lời: “Cái này là đặc biệt sáng chế ra, người khác đều không có được.”

Hắn chính là tổng tài, đừng nói là nam, ngay cả là hắn kết hôn với cỏ cây cũng không thành vấn đề.

Minh Thù: “…” Ngươi làm loạn như vậy không sợ bị người ta đánh chết sao?

“Vợ… ngày lành cảnh đẹp thế này…”

“Anh muốn làm gì?”

Tư Trầm nghiêng đầu trả lời: “Vợ cũng có thể cảm nhận được đó! Anh…”

“Anh đừng tới đây, tôi là nam!”

Tư Trầm đi đến bên cạnh Minh Thù, ôm ngang cô lên: “Vợ nghĩ gì thế, anh chỉ là muốn…”

Hắn đặt Minh Thù xuống giường, cúi người xuống gặm môi cô một lúc: “Muốn hôn em một cái, còn chuyện kia, anh muốn cùng em trải nghiệm ở bên ngoài cơ.”

Chính vì vậy, Minh Thù bị Tư Trầm cắn cắn hôn hôn suốt một giờ.

Khi thời gian đã đủ, Minh Thù trực tiếp thoát ra khỏi trò chơi.

-

Tư Trầm thoát khỏi trò chơi, nhìn thấy mọi người ở bên ngoài vẫn đang bận rộn, hắn liền gọi một trợ lý đến.

“Ngài...” Người trợ lý kia run rẩy sợ hãi, cẩn thận quan sát Tư

Trầm.

“Dừng kế hoạch lại.” Tư Trầm khẽ nhếch miệng, cô không từ chối hắn vậy thì hắn cũng không cần phải làm khó cô nữa.

“Vâng.”

Người trợ lý kia vừa đi ra ngoài thì một người trợ lý nữa lại lập tức chạy vào: “Ngài còn muốn tiếp tục chứ? Đây chính là việc phạm pháp đó…”

Người trợ lý này lau mồ hộ lạnh: “Dừng kế hoạch lại.”

Cả hai người đồng thời liếc nhau, đều có chung một cảm giác được sống sót sau tai nạn.

Tư Trầm mang theo tâm trạng vui sướng rời khỏi văn phòng chính của Vấn Linh.

-

Thời điểm Minh Thù bước xuống, Giang Lưu và Hướng Vãn đều trợn mắt nhìn chằm chằm cô.

Minh Thù bình tĩnh tháo mũ giáp xuống: “Tại sao lại nhìn tôi như thế?”

“Sư phụ…” Hướng Vãn ai oán kêu lên một tiếng: “Tại sao người lại đồng ý gả cho hắn vậy?”

“Hắn có thể mua đồ ăn vặt cho ôi, ngu gì mà không đồng ý.”

Hướng Vãn nói đùa: “Nếu tôi cũng mua đồ ăn vặt cho sự phụ, người cũng đồng ý theo tôi sao?”

Minh Thù cười: "Cô không có nhiều tiền bằng hắn."

Hướng Vãn chăm chú nhìn cô: “Sư phụ, cô gả cho đồ ăn vặt hay gả cho người mình thích vậy? Cô thực sự thích hắn sao?"

Minh Thù đứng dậy, đi đến bên gương sửa sang lại đầu tóc.

Sau đó cô đi về phía lối ra của phòng tập luyện.

Hướng Vãn nhíu mày nhìn chầm chầm bóng lưng Minh Thù, lúc này tâm tình của cô vô cùng phức tạp.

Mãi cho đến khi đi đến gần cửa, Minh Thù mới quay đầu lại, khóe miệng khẽ cong, giọng nói của cô như có như không: "Thích chứ."

Sau đó Hướng Vãn vẫn không biết rốt cuộc cô có nghe thấy câu trả lời vừa nãy hay không.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1017: Đại Thần Kiêm Chức (33)

Trận chung kết.

Chiến đội tham gia thi đấu chỉ còn lại bảy đội, vài đội trực tiếp giao chiến luân phiên với nhau, cho đến khi nào không còn chỗ để luân phiên giao đấu được nữa thì dừng lại.

Tất cả quy tắc của trận chung kết đều được gộp lại để không chế, cũng có thể nói rằng đội ngũ còn dư tại thời điểm hiện tại đều sẽ được chiến đấu trực tiếp.

Thắng một trận thì nhận được một điểm.

Ba đội có số điểm cao nhất sẽ bước vào vòng thi tranh hạng.

Chiến đội Túi Đồ Ăn Vặt Khổng Lồ trong trận chung kết phải đương đầu với chiến đội Phượng Hoàng. Chiến đội này đã từng biểu hiện xuất sắc trong một mùa đấu, đặc biệt là đội trưởng Phượng Hoàng Vu Phi.

Thời điểm ra sân thi đấu, Minh Thù cuối cùng được tận mắt nhìn thấy vị đội trưởng Phượng Hoàng Vu Phi kia.

Hình tượng của hắn trong trò chơi cũng không đến nỗi nào, mái tóc dài một nửa được buộc lại, một nửa thì rẽ làm hai bên, có vẻ trông giống những người làm nghệ thuật.

“Kỷ Hòa.” Phượng Hoàng Vu Phi chủ động chào hỏi: “Tôi vẫn còn ghi nhớ chuyện lần trước cô bắt nạt đội viên dự bị của chúng tôi, thế nên lần này tôi sẽ không nhường nhịn đâu.”

Mình Thù vừa ăn bánh bích quy vừa nhớ lại, cô chợt nhớ ra lời hắn nói là lần cô tố cáo hãm hại bọn họ vào nhà lao.

Nhân vật trong vở kịch này, ngay lập tức nặn ra một nụ cười giết người không dùng dao: “Không sao cả, đợi anh thua cuộc, bọn tôi lại cho anh trải nghiệm loại tiếp đãi giống như ở ngục giam lần nữa.”

Phượng Hoàng Vu Phi ngạc nhiên nói: “Vậy tôi sẽ cố gắng chờ mong.”

Minh Thù cổ vũ hắn: “Anh cứ chờ mong đi.”

Phượng Hoàng Vu Phi: “...”

Hắn đã từng xem đội cô thi đấu. Để đạt được thắng lợi trước mắt, tất nhiên bọn họ vẫn dùng một ít thủ đoạn vô sỉ, thế nhưng ngẫm lại thì kỹ thuật của bọn họ cũng không có vấn đề gì cả.

Để chống lại bọn họ thì phải hết sức cẩn thận.

Vương Hà Dương dặn dò Minh Thù: “Chiến đội Phượng Hoàng rất am hiểu đường lối chiến đấu, đặc biệt là phải coi chừng Phượng Hoàng Vu Phi.”

Minh Thù đẩy Kim Dạ Nguyệt lên phía trước: “Làm gì có âm mưu nào qua nổi hắn.”

Vương Hà Dương: “...”

Kim Dạ Nguyệt: “...” Tại sao hắn lại có cảm giác cô đang chửi mình?

Từ lúc nào hắn lại trở thành tên mưu mô xảo trá vậy? Cái đó gọi là chiến lược chứ!

“Nếu như hắn thất bại thì chẳng phải vẫn còn một người kinh nghiệm đầy mình nữa sao?” Minh Thù quay lại nhìn về phía Hoàng Hạc Tây Quy.

Vương Hà Dương: “…”

Hắn vẫn là không nên nói nữa.

"Cố gắng lên sự phụ!" Khuôn mặt của Hướng Vãn tràn ngập sự sùng bái mù quáng.

“Vào sân thôi.” Vương Hà Dương nhắc nhở bọn họ.

Thủ lĩnh Minh Thù bước vào đấu trường.

Mọi người ở trong khán đài đồng loạt reo vang.

“Phong Thần! Phong Thần!”

“Thanh Thu tôi yêu cậu.”

“A a a Kim Dạ Nguyệt kìa…”

“Ha ha, tên chiến đội Túi Đồ Ăn Vặt Khổng Lồ thật sự rất có ý nghĩa, hơn nữa chỉ số nhan sắc của toàn đội cũng rất cao…” Người chủ trì đứng nói liên hồi.

Cùng lúc đó, Phượng Hoàng Vu Phi cũng mang đội mình bước vào sân đấu.

So về chỉ số nhan sắc, tất nhiên chiến đội Phượng Hoàng làm sao có thể sánh được, thế nhưng khí thế của họ lại có phần áp đảo hơn rất nhiều.

Ở bên này, Minh Thù vẫn còn chưa thèm mặc đồng phục chiến đội, cô giờ đây ngay cả ngồi xuống cũng lười.

“Sau đây chính là trận chung kết đầu tiên của chúng ta, đội Túi

Đồ Ăn Vặt Không Lồ sẽ so tài cùng với chiến đội Phượng Hoàng. Trận chiến đầu tiên chính thức bắt đầu! Mời các tuyển thủ vào vị trí…”

Người chủ trì lui xuống, hình ảnh mau chóng được chuyển tiếp sang cảnh trận đấu và bình luận viên ở phía bên kia.

Bị Thanh Thu Chủng lảm nhảm đến điếc cả tai, Minh Thù cuối cùng cũng chịu thay đồng phục chiến đấu.

“Có thế chứ, như thế này mới thể hiện chúng ta là một đội!”

“Chúng ta cũng chỉ là một đám buồn chán tụ tập lại với nhau mà thôi.” Minh Thù định nghĩa lại một cách vô cùng chính xác.

Trong đám người bọn họ, không có ai muốn trở thành tuyển thủ chuyên nghiệp cả.

Không phải tất cả cao thủ đều muốn ở trên đỉnh cao.

Thanh Thu Chủng hắng giọng: “Cứ coi như là vậy đi, nhưng nhiều lúc cũng cần phải phô trương một chút chứ.”

Minh Thù: “…”

Lúc chiến đội Túi Đồ Ăn Vặt Khổng Lồ lên sân đấu, bộ dạng lười nhác thường ngày của họ hoàn toàn biến mất.

Phượng Hoàng Vu Phi liếc mắt nhìn bọn họ, đồng phục trên người đám Minh Thù đúng thật rất phong cách.

Thế nhưng để làm ra chúng, tiền bạc không phải là vấn đề.

Vấn đề là tìm ai để làm.

Đến bây giờ bọn họ vẫn chưa từng nghe thấy, tên người nào có thể tạo ra được những trang bị như thế.

-

Trận đấu bắt đầu, đám người của Minh Thù đã không còn nghe thấy bất cứ âm thanh nào ở bên ngoài nữa. Lúc này họ đang đứng ở một chỗ trên hải đảo.

Bản đồ như thế này tương đối khó nhìn. Phần lớn trong bản đồ vẫn là rừng rậm và núi hoang, bản đồ sa mạc còn thường thấy hơn bản đồ hải đảo.

Trận chung kết thăng cấp này, không chỉ là trận thi đấu có chế độ mà còn có cả bản đồ.

Đối với tuyển thủ mà nói, bản đồ càng hiếm thấy thì độ am hiểu càng ít.

Thanh Thu Chủng nói: “Đối diện chúng ta là chiến đội chuyên nghiệp đó, cẩn thận một chút vẫn hơn.”

Nhật Nguyệt Trọng Quang tiếp lời: “Trước đây ta đã từng xem đội Phượng Hoàng thi đấu, bọn họ quả thực rất khó đối phó.”

Hoàng Hạc Tây Quy trực tiếp nhìn về phía Kim Dạ Nguyệt.

Kim Dạ Nguyệt trầm ngâm: “Hải đảo không phải là loại bản đồ thông thường, tôi cũng chưa từng thấy qua nó, nếu đối phương đã quen với địa hình nơi này, thì coi như chúng ta đã thiệt thòi hơn rất nhiều so với bọn họ.”

Minh Thù khiêng kiếm lên vai: “Cứ trực tiếp mà đánh.”

Nụ cười bình tĩnh thong dong kết hợp với tư thế kia trông cực kỳ đẹp trai.

Khán giả ở bên ngoài vẫn đang gào thét chói tai, đương nhiên đám người của Minh Thù vẫn không thể nghe thấy được.

Hoàng Hạc Tây Quy chợt hỏi: “Trận cờ này ai là người phòng thủ?”

Đó là một điều vô cùng quan trọng.

Thủ đoạn ẩn nấp mà bọn họ đã dùng trong vòng đấu loại và đấu bán kết chắc chắn là không đem ra dùng được nữa rồi, đối phương ắt hẳn cũng đã biết đến chiến thuật này.

Cho nên trong ván cờ chung kết lần này, nhất định phải có người phòng thủ.

-

Phượng Hoàng Vu Phi nhíu mày nhìn bản đồ: “Tại sao bọn họ còn chưa mở bản đồ?”

“Đội trưởng, bọn họ chiến đấu thật quái dị, mấy lần trước đều là tìm nhầm đường, không biết lần này sẽ bày ra trò gì nữa đây?”

Vĩnh viễn ngươi cũng không thể biết được bọn họ sẽ làm gì.

Phượng Hoàng Vu Quy cũng không xác định được.

“Tới xem một chút.”

Mười phút trôi qua, phía đối diện vẫn không có động tĩnh gì.

Khán giả bên ngoài đều lặng im.

Lúc này đám người Minh Thù đang quây thành một vòng tròn trông coi đám cờ nhỏ màu đỏ, vẽ vời ở trên mặt đất một lúc.

“Bọn họ lại đang chơi cờ năm quân, nếu như chiến đội Phượng Hoàng không tìm đến thì chẳng lẽ bọn họ vẫn ngồi đấy chơi đùa sao?”

“Rốt cuộc bọn họ muốn làm gì vậy?”

“Chúng ta tới đây chỉ để xem bọn họ chơi cờ năm quân thôi sao?”

Bình luận viên bất đắc dĩ giải thích: “Theo như chúng tôi dự đoán, chiến đội Túi Đồ Ăn Vặt Khổng Lồ đang ôm cây đợi thỏ, thế nhưng chiến đội Phượng Hoàng từ xưa đến nay đều rất cẩn thận nên đoán rằng không thể nhanh chóng tìm tới như vậy. Mọi người xem tình huống của chiến đội Phượng Hoàng ở bên kia… bọn họ vẫn còn đang trong trạng thái xem xét kiểm tra tình hình…”

Bình luận viên hết tiến lên giải thích chiến đội Phượng Hoàng bên kia, rồi lại quay sang giải thích chiến đội của Minh Thù bên này.

Cuối cùng hắn cũng không biết phải làm sao nữa, đành ngồi bình luận về trò chơi cờ năm quân kia.

Khán giả: “…”

Bà nó, các ngươi đang thật sự nghiêm túc sao?

Đám người Minh Thù chơi đùa thêm một lúc nữa, rồi dường như phát hiện đối phương không có hành động gì bèn đi mở bản đồ.

Khi khán giả đang cho rằng cuộc đấu đã bắt đầu, thì bọn họ sau khi mở bản đồ lại chạy về chỗ cũ tiếp tục chơi cờ năm quân.

Khán giả: “...” Cấm cản bọn họ muốn đi vào trò chơi đánh chết hai chiến đội kia.

Vòng đấu loại từ trước tới nay chưa bao giờ nhàm chán như thế này.

“Đến rồi kìa, Vạn Lý Lăng Không của chiến đội Phượng Hoàng bắt đầu hành động rồi…” Giọng nói tràn đầy kích động của bình luận viên xóa tan cơn buồn ngủ của khán giả, khi đang phải nghe giải thích về cờ năm quân đầy nhàm chán.

Cuối cùng...

Cuối cùng cũng bắt đầu rồi.

Vạn Lý Lăng Không nhanh chóng tìm ra đám người Minh Thù. Khi chứng kiến đối thủ đang tụ tập lại một chỗ, khuôn mặt hắn tràn đầy ngơ ngác.

“Sao ngươi bây giờ mới tới? Ta còn cố ý chọn chỗ dễ bị phát hiện nhất để chơi cờ.”

Vạn Lý Lăng Không: “Tình huống như thế này dường như có chút không đúng lắm.”

Minh Thù híp mắt cười: “Nếu bọn ta không mở bản đồ, các ngươi không định qua đây thật à? Đội trưởng của các ngươi cẩn thận hơi quá rồi, bảo sao không giành được ngôi vị quán quân.”

Vạn Lý Lăng Không: “…”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1018: Đại Thần Kiêm Chức (34)

Minh Thù thực sự ở chỗ này chờ bọn họ ở phía chính diện.

Phần lớn người chơi đều sẽ chọn chiến thuật, nên đánh người nào trước rồi sau đó giải quyết người nào tiếp theo.

“Đánh nhau tập thể thì cũng phải có ý thức của đánh nhau tập thể chứ." Minh Thù cười nhẹ: "Gọi đội trưởng của các người tới đây."

Giọng nói của cô giống như là đang kêu đội trưởng của bọn họ tới để nói chuyện phiếm.

Không phải!

Đây là đánh nhau tập thể sao?

Bọn họ đang thi đấu cơ mà!

Ai cùng cô đánh hội đồng chứ.

“Mặc dù tôi cảm thấy có điều gì đó không đúng nhưng cũng không có lời nào để phản bác.”

“Tôi cũng thế…”

“Như vậy cũng được coi là đánh nhau tập thể à...”

Khán giả đều cảm thấy thế giới quan của mình sắp bị Phong

Thần làm cho lệch lạc.

Vạn Lý Lăng Không gọi cho Phương Hoàng Vu Phi, chỉ trong nháy mắt đã thấy Phượng Hoàng Vu Phi mang người đến.

Minh Thù không nói nhiều nữa, tiến tới chỗ bọn họ thi triển kỹ năng, đám Kim Dạ Nguyệt và Thanh Thu Chủng phối hợp với nhau vô cùng ăn ý.

Trận đánh tập thể chỉ trong ba giây đã nhanh chóng được hình thành.

Các loại kỹ năng thi nhau bay loạn xạ.

Bị công kích bất ngờ, Phượng Hoàng Vu Quy không khỏi cảm thấy hoảng loạn nhưng rất nhanh đã lấy lại được bình tĩnh, bắt đầu phối hợp với đồng đội của mình.

Cuộc thi đấu chính thức được diễn ra, ai nấy đều hăng hái xem.

Nhưng vì hiện trường lúc này đang đánh nhau loạn xạ nên không thể nhìn kỹ được.

“Giang Lưu!”

Thanh Thu Chủng hét lên một tiếng.

Giang Lưu lập tức tiến lên, thi triển kỹ năng Xuân Phong Vũ Lộ.

Phượng Hoàng Vu Phi nhìn thấy bên cạnh Minh Thù có nhiều hơn một người, lực tấn công của cô gia tăng mãnh liệt, còn máu của hắn thì đang rụng lả tả.

Ưu điểm của kỹ năng kia là hiệu quả rất ngắn, mấy giây là khôi phục lại như lúc ban đầu.

Phượng Hoàng Vu Phi kéo xa khoảng cách với Minh Thù.

Kiếm khách nghiêng đầu nhìn hắn, vẫn chưa tấn công mà chỉ đỡ đòn bằng kiếm: “Cho anh một cơ hội, định nhận thua như thế nào đây?”

Phượng Hoàng Vu Phi đáp lại: “Phong Hòa, ai thắng ai thua vẫn còn chưa xác định được.”

“Có lẽ bọn tôi sẽ thắng thôi.” Minh Thù tiếp lời.

Phượng Hoàng Vu Phi nhìn thấy chỉ còn lại mỗi một đội viên của hắn còn sống sót: “Phong Hòa, liệu cô nói lời này có còn sớm quá không?”

“Không sớm đâu.” Minh Thù trả lời.

Phượng Hoàng Vu Phi chợt nhìn về bên trái, đội viên kia của hắn cũng đã bị tiêu diệt.

[Chiến đội Túi Đồ Ăn Vặt Khổng Lồ đã chiến thắng và chiếm được cờ đỏ.]

Không có dấu hiệu nào, trận đấu kết thúc.

Ai nấy đều bị đá ra khỏi bản đồ.

Bình luận viên và khán giả đều lặng im không nói một lời.

Một lúc sau, có người tức giận mắng: “Quá hèn hạ rồi.”

"Ta cứ ngây thơ nghĩ rằng cô sẽ đánh một cách nghiêm túc, thật không ngờ lại hèn mọn như vậy!"

“Đúng thật phụ nữ đều là sinh vật không thể tin tưởng được.”

“Bây giờ ta chỉ muốn biết bóng ma tâm lý của chiến đội Phượng Hoàng mà thôi.”

"Nói lý lẽ xong thì được quyền kêu bè kêu phái tới ư? Cô dám gọi người tới chặn đường lui của người ta. Chiến đội Túi Đồ Ăn Vặt gì chứ, phải gọi là chiến đội Hèn Hạ mới đúng."

Thời điểm khán giả kích động, bên phát sóng trực tiếp cũng theo đó mà lật mặt.

Đi xem thi đấu nhiều năm như vậy, vẫn chưa thấy qua hành động nào hèn hạ như vậy.

Thật đúng danh là Phong Thần.

Bóng ma tâm lý lúc này của Phượng Hoàng Vu Phi có thể được đo bằng tấn.

Lúc đầu giao đấu có thể tất cả bọn họ đều nghiêm túc đánh nhau, thế nhưng sau đó ắt sẽ có người nhân dịp hỗn loạn mà đi tìm nơi đối phương cắm cờ, tiêu diệt người giữ cờ.

Phượng Hoàng Vu Phi lật xem thứ hạng so tài, xếp thứ nhất là Kim Dạ Nguyệt.

Người lấy được cờ chính là hắn.

Phượng Hoàng Vu Phi nhìn về phía Minh Thù: “Hoa Thần của các ngươi đã sử dụng kỹ năng gì vậy?”

Giang Lưu trả lời: “Xuân Phong Vũ Lộ.”

Phượng Hoàng Vu Phi chưa từng nghe qua kỹ năng này, hắn hỏi thêm lần nữa: “Đó cũng là kỹ năng của Hoa Thần sao?”

Giang Lưu khéo léo trả lời: “Là kỹ năng được tăng cấp của Hoa Thần.”

Tăng cấp kỹ năng...

Kỹ năng tăng cấp...

Đợi đã!

Kỹ năng tăng cấp là cái gì vậy?

“Là kỹ năng tổng hợp đó!” Một đội viên yếu ớt nói: “Tôi từng nghe qua có người gọi kỹ năng tổng hợp là kỹ năng tăng cấp.”

So với kỹ năng tổng hợp thì cái tên kỹ năng tăng cấp dễ nghe hơn nhiều.

Thế nhưng tên gọi chính xác của nó là kỹ năng tổng hợp.

Kỹ năng tổng hợp là do hai kỹ năng hợp thành một kỹ năng mới, còn ra kỹ năng gì thì chỉ có thể trông vào số mệnh.

Cũng có thể hai kỹ năng sau khi gộp lại sẽ bị mất đi, tạo ra một kỹ năng không hề có tác dụng gì.

Nếu gặp may thì có thêm được một kỹ năng vô cùng lợi hại.

Xuân Phong Vũ Lộ của Giang Lưu rõ ràng là một kỹ năng tổng hợp vô cùng lợi hại.

Điều này thật là…

Điểm thú vị của Vấn Linh cũng từ điều này mà ra.

Kỹ năng có thể do chính bản thân mình hợp thành. Nguồn sức mạnh và thuộc tính nhân vật khác nhau sẽ có thể tạo ra được một kỹ năng độc nhất vô nhị.

Thế nhưng kỹ năng tổng hợp vẫn còn đang trong trạng thái chờ phát hiện, nên dù người chơi biết đến sự tồn tại của nó nhưng vẫn không thể biết được cách tạo ra nó.

Nhà phát hành vẫn chưa công bố sách hướng dẫn chính thức, thế nên cho đến thời điểm hiện tại vẫn đều là do người chơi tự mình tìm tòi ra được.

Vấn Linh có thể trụ được ở trong tương lai là điều hoàn toàn có thể hiểu được.

-

Mặc dù Minh Thù chiến đấu có hơi hèn hạ nhưng kỹ năng của Giang Lưu đã làm cho mọi người hoàn toàn kinh ngạc, khiến ai nấy đều đổ xô đi tìm hiểu một phen.

Minh Thù chen ra từ trong đám đông, bỏ rơi người hầu Hướng Vãn bước lên xe của Tư Trầm.

“Tôi đã nói phương án kia không thể thực hiện được mà…”

Giọng nói của Tư Trầm lúc này khá to, thấy Minh Thù nghiêng đầu nhìn mình, Tư Trầm liền hạ thấp giọng: “Chờ tôi trở về sẽ bàn bạc chuyện này thêm lần nữa.”

Hắn cúp điện thoại giả vờ như không có chuyện gì xảy ra rồi quay sang hỏi cô: “Tranh tài xong rồi à?”

“Ừm, anh vừa gào thét cái gì vậy?”

“Không có gì đâu.” Tư Trầm ra hiệu cho tài xế lái xe, kéo màn chắn xuống rồi hôn cô một trận.

Mọi phiền não và mất kiên nhẫn của hắn đều được cô mang đi hết.

Ở trên người cô có một thứ có thể khiến hắn bình tĩnh trở lại.

“Vợ à, chúng ta kết hôn nhé?” Hắn hôn lấy vành tai của Minh Thù rồi chuyển ra đằng sau, từ từ đi xuống phía dưới.

“Anh muốn em cho tôi một danh phận, muốn em công khai đứng ở bên cạnh anh.”

“Chẳng phải tôi đã cho anh danh phận rồi sao, còn chưa thấy thỏa mãn à?”

Tư Trầm hiểu ý của cô: “Đó là trò chơi nên tất nhiên là không giống rồi.”

Hắn thực sự lo lắng nếu cô không hoàn toàn ở trong thế giới của hắn.

Đôi môi TưTrầm dán sát vào cổ cô khiêu khích, răng nanh ở phía trên nhẹ nhàng xẹt qua mang đến từng đợt tê dại.

Đó là chỗ trí mạng.

Minh Thù mau chóng lấy lại hô hấp: "Anh đứng lên trước đã."

“Không muốn.” Tư Trầm càng ép cô nằm xuống: “Trừ khi em đồng ý với anh.”

“Vừa rồi anh mới làm nũng sao?”

Tư Trầm: “...”

Ai làm nũng?

Nói bậy!

“Nếu anh làm lại thêm lần nữa thì tôi sẽ suy nghĩ một chút đấy.”

Hứ!

Trước đây lão tử còn ra lệnh cho biết bao nhiêu người, bây giờ lại còn là ông chủ của một tập đoàn, làm sao có thể đi làm nũng được.

Tư Trầm hít một hơi thật sâu rồi nói tiếp: “Vợ à… kết hôn với anh đi mà… Coi như anh xin em đấy, được chưa nào?”

Vừa nói hắn vừa hơi ngẩng đầu, ánh mắt còn lóe lên vài tia van xin.

Khuôn mặt của tên tiểu yêu tinh này đúng là rất đẹp, đẹp đến nỗi ranh giới giữa nam với nữ cũng đều trở nên thật mơ hồ.

Hắn làm nũng như thế này…

Khiến người ta không cầm được lòng.

“Để tôi suy nghĩ một chút.”

“Em phải suy nghĩ trong bao lâu?”

“Nếu anh hỏi thêm lần nữa thì khỏi phải nghĩ ngợi gì luôn.”

Ánh mắt của Tư Trầm chợt sáng lên: “Vậy em có đồng ý không?”

Minh Thù mỉm cười trả lời: “Không, tôi từ chối.”

Ngay lập tức khuôn mặt của Tư Trầm tràn đầy sự thất vọng: “Em nhất định phải suy nghĩ thật kỹ đó, anh vừa đẹp trai lại vừa có tiền, em sờ thử xem này còn có tám múi nữa, kỹ thuật ở trên giường cũng không tồi đâu.”

Tư Trầm kéo tay Minh Thù đặt lên người hắn, quần áo ngăn cách khá mỏng nên cảm giác thật sự không tồi chút nào.

Tư Trầm đột nhiên cúi đầu, giọng nói tràn đầy dục vọng: “Vợ à, em thơm quá, anh thật sự rất thích em…”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1019: Đại Thần Kiêm Chức (35)

Trận chung kết số lần chiến đấu tương đối nhiều, Minh Thù bận rộn thi đấu, thời gian cô và Tư Trầm gặp mặt nhau bị ít đi rất nhiều.

Danh tiếng về hành động hèn hạ của Minh Thù nhanh chóng lan xa.

Chiến đội Phượng Hoàng lần đó coi như cũng có chút danh tiếng.

Bọn họ cảm thấy những chiến đội này về sau cũng không dám đánh với Minh Thù nữa.

Bóng ma tâm lý quá lớn.

Từ vị trí số bảy nhảy lên số ba, không biết có phải là do chiến đội Phượng Hoàng bị Minh Thù đả kích hay không, nghiễm nhiên đứng một trong ba vị trí đầu.

HS đã chuyển vào vòng trong.

Đào Tư đi, thay thế vào vị trí của Đào Tư là một người con trai.

Trước khi vào trận đấu, đội Túi Đồ Ăn Vặt Lớn đột nhiên tuyên bố bỏ quyền thi đấu.

Những người chơi: “???”

Tất cả mọi người vẫn chờ xem bọn họ giở trò gì với đội HS, bọn họ làm sao lại chạy mất không đánh nữa rồi?

Minh Thù đang kìm nén suy nghĩ "nhiệt tình" đập chết người chơi của cô.

[Vì bảo vệ truyền thống tốt đẹp lão tam ngàn năm của NS, nên không còn biện pháp nào khác.]

[...] Dao của ta đâu!

Minh Thù bị những người chơi khác truy đuổi chạy khắp bản đồ trò chơi.

Cho dù cô và ông chủ của Vấn Linh chỉ còn một chân, cũng không thể bỏ qua cho cô!

Trước đây Minh Thù tổ chức chiến đội vốn chỉ là vì phiếu đổi đồ ăn vặt, hiện tại phiếu đổi đồ ăn vặt không còn nữa cô đấu cái gì mà đấu, lãng phí thời gian.

Mà khi Minh Thù tuyên bố bỏ quyền thi đấu, trực tiếp nhận lấy vị trí số ba, lòng thù hận của Đào Tư đột nhiên tiêu tan mất.

Cô ta muốn đứng vị trí kia, liều mạng cũng không trèo lên nổi.

Minh Thù rõ ràng có đứng ở vị trí ấy, vậy mà cô lại tùy tiện từ bỏ nó.

Quán quân mùa này một lần nữa lại là HS.

-

Chơi xong một ván chuyên nghiệp Thanh Thu Chủng bọn họ đều tỏ vẻ không đáng tiếc, Hoàng Hạc Tây Quy vốn rất bận, sau khi cuộc thi đấu kết thúc suốt ngày không thấy bóng dáng đâu.

Giang Lưu cũng bước vào cuộc thi đại học.

Nhật Nguyệt Trọng Quang về nhà bố mẹ để kết hôn rồi, hắn bị mọi người điều chỉnh một trận ra hồn.

Thanh Thu Chủng bận rộn kế thừa sản nghiệp của gia đình, còn Kim Dạ Nguyệt thì không rõ là làm việc gì mất tích một cách bí ẩn.

Nhưng đội Túi Đồ Ăn Vặt Khổng Lồ cũng không giải tán, câu lạc bộ lại bắt đầu tuyển người, mà Hướng Vãn là người duy nhất còn ở lại chiến đội... vậy nên liền được thăng chức lên làm đội trưởng.

Việc Tần Tấn đang theo đuổi Hướng Vãn, Minh Thù là từ chỗ của Vương Hà Dương mà biết được.

Trước khi bắt đầu quý thứ ba, Tần Tấn đến tìm Vương Hà Dương vì hắn muốn gia nhập NS.

Vương Hà Dương nào có dám nhận, cho rằng Tần Tấn đến làm gián điệp nên cả ngày đề phòng hắn.

Cuối cùng Hướng Vãn không biết đã nói với hắn những gì, Tần Tấn mới từ bỏ ý định này.

Nhưng mà ở trong trò chơi, thường xuyên nhìn thấy hai người.

Tin đồn về đôi tình nhân ấy dần dần được truyền ra, Hướng Vãn đã phủ nhận mấy lần nhưng Tần Tấn lại giữ im lặng.

Hướng Vãn cũng cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ.

Cô ấy thích Tần Tấn.

Cũng là vì Tần Tấn nên mới đi đến tận bây giờ.

Nhưng...

Cô thực sự không dám hy vọng xa vời về việc có thể ở bên cạnh Tần Tấn.

Người như Tần Tấn, cô làm sao có thể thích hợp với hắn

Minh Thù mang theo một lát bánh cực kỳ lớn đi ngang qua: “Cô gái, không có việc xứng hay không xứng, chỉ là việc có muốn ngủ với hắn hay không thôi.”

Hướng Vãn: “...” Sư phụ, câu nói này của cô rất rõ ràng!

Giang Lưu đang làm việc ở bên cạnh yếu ớt giơ tay: “Phong Thần, tôi vẫn còn là vị thành niên đó.”

Vương Hà Dương chợt ngẩng đầu: “Cái gì?”

Giang Lưu cúi đầu: “Cái đó... tuổi ghi trên chứng minh thư lớn hơn tuổi thật của tôi, thật ra năm nay tôi... 17 tuổi.”

Vương Hà Dương: “...” Một đám yêu nghiệt!

Hướng Vãn thấy biểu cảm của Vương Hà Dương, lập tức cười lớn: “Ha ha, Giang Lưu đến đây, gọi chị đi.”

Giang Lưu vô cùng ngoan ngoãn: “Chị.”

Vương Hà Dương tối sầm mặt: “Hướng Vãn, ngày mai thành viên mới tới đưa tin, cô phụ trách dẫn dắt bọn họ, trong vòng ba ngày tôi muốn nhìn thấy kết quả.”

Vương Hà Dương tức đến mức khắp người đều đau, lầm bầm rời đi.

Hướng Vãn nhún nhún vai, quay đầu lại hỏi Giang Lưu: “Giang Lưu, cậu thi đại học xong còn chơi trò chơi nữa không?

Giang Lưu nói: “Mẹ tôi nói nếu như tôi thi đậu trường mà Phong Thần học, sẽ để tôi tiếp tục chơi trò chơi, còn nếu như không thi nổi...”

Giang Lưu bày ra vẻ mặt khóc tang.

Hướng Vãn cánh tay run lên: “Khủng bố.”

Trường học của sư phụ là trường mà người bình thường có thể thi đậu sao?

“Để sư phụ giúp cậu ôn thi, nhất định là có thể đậu.”

“Tôi rất bận rộn.” Minh Thù ngậm bánh mì, nhai kỹ nuốt chậm.

“Sư phụ à, cô bận ăn bánh mì ư?”

Kỳ thực Hướng Vãn cảm thấy sư phụ của cô ăn không nhiều, chủ yếu là do cô ăn rất chậm, thế nhưng chỉ cần ai để một đống đồ ăn vặt ở đó, cô sẽ vô thức ăn hết chúng dùm người ta.

Tựa như chú chuột ở trong kho thóc vậy.

“Xem trọng bánh mì một chút!”

“Tôi mỗi ngày đều sẽ mua cho cô, cô giúp Giang Lưu học một chút thôi.” Những người Hoàng Hạc Tây Quy đó cô không dám đi tìm, những người đó... nói thế nào nhỉ, cô cảm thấy bọn họ là những người không dễ chọc vào, cho nên chỉ có thể cố gắng níu kéo lại mầm non Giang Lưu này.

Minh Thù: “...”

Đừng tưởng rằng chỉ cần có đồ ăn vặt là được.

“Thêm trà chiều.”

Hướng Vãn: “...”

Hướng Vãn sờ sờ túi của mình, tiền cô đi làm thêm cũng đủ để cô tiêu dùng, hơn nữa việc cày chơi trò chơi thuê cũng mang lại cho cô không ít thu nhập, bây giờ lại không cần gửi tiền về nhà nữa vậy nên dư ra cũng nhiều.

Hướng Vãn gật đầu: “Được!”

Ai bảo đây là sư phụ nhà mình chứ.

Hướng Vãn bận rộn huấn luyện đội viên mới, khi Giang Lưu không phải đi học Minh Thù sẽ dạy thêm cho hắn, thỉnh thoảng sẽ cùng Tư Trầm đi ra ngoài hẹn hò, chủ yếu là Tư Trầm đưa cô đi ăn.

Để dụ dỗ vợ mình đi ra ngoài, Tư Trầm cũng rất đau đầu.

Nhưng dạo này thời gian rảnh của Tư Trầm cũng không nhiều, thỉnh thoảng sau khi Minh Thù đã ăn uống thoải mái rồi, cũng sẽ đến biệt thự bên đó thăm hắn.

Nhưng lúc cô không thoải mái, Tư Trầm có gọi điện thoại mời cô ba lần bảy lượt, cô cũng không đồng ý đi qua đó.

-

“Sư muội, em đến rồi à.” Ngô Thanh cúi đầu, trên lầu có tiếng động rất lớn: “Nổi giận thì sao chứ, ngày hôm nay toàn gặp hoạ.”

Minh Thù hơi nheo mắt: “Ai lại chọc giận hắn rồi?”

Ngô Thanh lắc đầu: “Không biết.”

Minh Thù chậm rãi đi tới, trợ lý Giáp và trợ lý Ất đứng dán vào nhà kính, thân thể cứng ngắc giống như tượng điêu khắc vậy.

Thấy Minh Thù đi tới, bọn họ nặn ra một cái nụ cười méo xệch: “Kỷ tiểu thư.”

Giọng nói vô cùng to, để cho người ở bên trong có thể nghe thấy.

Nhà kính quả nhiên yên tĩnh lại, sau đó một đám người nối đuôi nhau đi xuống lầu với tốc độ như đang thi chạy nhanh một trăm mét vậy.

Trong nhà kính lộn xộn, Tư Trầm đã đập không ít đồ rồi. Minh Thù đi vào, hơi thở Tư Trầm liền tấn công cô, hắn ôm lấy Minh Thù vùi đầu trong hõm vai cô: “Vợ, khó chịu.”

Hắn cũng không muốn nổi giận, nhưng khi không nhìn thấy cô, hắn thấy rất buồn bực.

Đặc biệt còn có một đám người ngu xuẩn, cả ngày khiêu chiến giới hạn của hắn.

Minh Thù ngón tay chạm lên khuôn mặt hắn, khẽ nâng lên nghiêng đầu hôn hắn.

Nhẹ nhàng hôn an ủi những buồn bực của hắn.

Tư Trầm nắm lấy eo Minh Thù, ôm vào trong lồng ngực mình, đầu lưỡi cạy môi Minh Thù ngậm lấy đôi môi mềm mại thỏa thích trêu đùa.

Một lúc lâu sau, Tư Trầm buông cô ra, ôm cô thở dốc. Mãi đến khi những kích động trên người bình phục lại, hắn mới hôn Minh Thù một cái, rồi kéo cô ngồi xuống.

Hắn từ phía sau ôm Minh Thù, để Minh Thù ngồi trên đùi hắn, rồi lôi từ trong ngăn kéo ra túi đồ ăn vặt, lặng lẽ đưa cho Minh Thù: “Đây, em ăn đi rồi để anh ôm em làm việc có được không?”

“Không mệt sao?”

Tư Trầm nói: “Anh ôm em mới yên tâm.”

“À.”

Minh Thù cả người mềm xuống, dựa vào ngực hắn.

Không hỏi hắn vì sao tức giận, cũng không hỏi hắn bận rộn cái gì, im lặng nhìn hắn làm việc.

Tư Trầm không liếc mắt nhìn cô thì phần lớn thời gian ánh mắt Minh Thù đều trống rỗng, không biết đang suy nghĩ gì, hắn hôn cô một cái, cô sẽ lại đưa ánh mắt đặt ở trên người hắn.

Hắn thích cô nhìn vào ánh mắt của mình.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1020: Đại Thần Kiêm Chức (36)

“Nội dung bên trong, nên chú ý tôi đều ghi rõ ra, mọi người nếu như vẫn không thành công... vậy các ngươi hãy buông tha hạng mục này đi!”

“...” Người đàn ông nắm chặt USB, hắn cười một cái: “Tại sao Kỷ tiểu thư không muốn để Tư tiên sinh biết?”

“Không nên để hắn biết mọi chuyện, tại sao phải để hắn biết chứ.” Minh Thù khoát khoát tay: “Đi đây.”

“Kỷ tiểu thư.” Người đàn ông gọi cô: “Cô thật là không hứng thú với cái gì hết sao?”

Minh Thù đưa lưng về phía hắn "ừ" một tiếng.

“Tư tiên sinh thì sao?”

Minh Thù chậm rãi đi lên lầu, giọng nói sâu kín truyền đến: “Hắn không giống.”

Không liên quan hứng thú.

Minh Thù lên lầu, Tư Trầm đứng ở cửa vườn hoa, vừa vào liền hỏi: “Em đi đâu vậy?”

“Nhà vệ sinh.”

Tư Trầm hoài nghi: “... Em đi từ dưới lầu lên mà.”

Sắc mặt Minh tinh Thù không đổi sắc nói mò: “Em thích nhà vệ sinh ở dưới lầu.”

Tư Trầm càng hoài nghi, nhưng hắn giữ lại: “Đi thôi, anh dẫn em đi ăn.”

“Anh làm xong công việc rồi sao?”

“Vợ quan trọng hơn.” Tư Trầm ôm hông của Minh Thù, dẫn cô xuống lầu: “Sau này nếu như phá sản, người vợ như em trăm ngàn lần cũng đừng ghét bỏ anh.”

“Sao lại không, anh mà phá sản sẽ không mua đồ ăn vặt cho em nữa.”

Tư Trầm: “...” Không ngờ em lại là người phụ nữ vật chất như vậy!

-

Náo loạn bên Hoàn Diệu người gây chuyện càng ngày càng nhiều, không chỉ Hoàn Diệu các công ty khoa học kỹ thuật khác cũng không ít.

Nghe nói đã có người vì vụ náo loạn này gặp chuyện không may vào bệnh viện, trên tin tức cả ngày đều phát hình những chuyện này.

Trí tuệ nhân tạo cùng con người rốt cuộc muốn cùng tồn tại như thế nào.

Tuy Minh Thù cái gì cũng không nói, thế nhưng Tư Trầm đến công ty cô sẽ đi theo, mãi đến khi hắn vào công ty mới rời đi, sau khi tan ca sẽ ở dưới Hoàn Diệu chờ hắn.

“Vợ!”

Tư Trầm liền nhào tới.

Minh Thù bị hôn gương mặt đầy nước bọt: “... Chú ý đến hình tượng tổng giám đốc của anh một chút, được không?”

Nếu không phải là chiều cao không cho phép, Tư Trầm đoán chừng là muốn dính sát vào người Minh Thù.

“Tổng giám đốc thì không được phép hôn vợ sao?” Ai quy định? Lão tử không làm tổng giám đốc này nữa!

“...” Đây không phải cùng một việc.

“Hôm nay anh... rất vui?” Minh Thù mở cửa xe bảo hắn đi vào, sau khi lên xe mới hỏi.

“Có không?” Tư Trầm sờ sờ mặt: “Mỗi ngày anh được nhìn thấy vợ đều rất vui mà.”

Khóe miệng Minh Thù giật một cái.

Cách bày tỏ thường ngày cũng khéo léo quá rồi.

Buổi tối, ở biệt thự bên đó, Minh Thù biết vì sao Tư Trầm lại cao hứng như thế, hạng mục có đột phá.

Tình hình bây giờ khẩn cấp, nếu như không thể xuất ra khoa học kỹ thuật gì để yên lòng mọi người, có thể chuyện này sẽ càng ngày càng nghiêm trọng.

Tư Trầm áp lực rất lớn.

Buổi tối Tư Trầm rề rà ở trong phòng tắm, hướng về phía gương soi đi soi lại, xịt bên này một chút, bên kia một chút, xác định bản thân hương vị ngọt ngào ngon miệng, mới khoác áo choàng tắm đi ra ngoài.

Minh Thù nghiêng người dựa vào giường, một tay cầm điện thoại di động, đang trả lời wechat của Hướng Vãn.

Bên cạnh hơi cúi xuống, điện thoại di động bị người khác giật đi.

Minh Thù nghiêng đầu nhìn sang.

Tư Trầm nửa quỳ ở trên giường, áo choàng tắm bị hắn kéo ra, lộ ra tám múi săn chắc: "Vợ. Nhìn anh!"

Mình Thù thò tay.

Tư Trầm giấu điện thoại di động ở phía sau.

Hắn hỏi: “Anh không đẹp sao?”

Điện thoại di động có gì chơi?

Có bản lĩnh thì chơi lão tử nè!

“Đưa cho em.”

“Không đưa.”

Tư Trầm ném điện thoại ra ghế sô pha ở phía xa xa, hai tay chống hai bên hông của Minh Thù, chặn cô dưới thân.

Minh Thù hơi nhíu mày: “Anh xịt cái gì lên người vậy?”

Tư Trầm ghé sát vào hôn cô, mơ hồ trả lời một tiếng, Minh Thù không nghe rõ cái gì.

“Đi tắm rửa sạch sẽ.” Minh Thù đỡ ngực hắn: “Em không thích trên người anh có mùi khác.”

Tư Trầm mê mang nhìn cô.

Hắn ngửi một cái, mùi hương rất dễ chịu mà.

Tư Trầm không muốn đi, hắn muốn...

“Vợ...” Tư Trầm thấp giọng gọi cô, trong đôi mắt dần dần hiện lên sự mơ màng không thể giải thích, ngón tay hơi lạnh từ dưới vạt áo Minh Thù chui vào.

Minh Thù bóp cổ tay hắn lại: “Đi tắm.”

Tư Trầm: “…”

Tư Trầm nhìn cô: “Vợ giúp anh...”

Minh Thù mỉm cười: “Tốt nhất anh nên nhanh lên một chút, cho anh mười phút, nếu không... em đi ngủ đó.”

Đầu tiên Tư Trầm hơi khó chịu, sau đó mắt lại sáng lên nhìn cô, gào lên một tiếng rồi vọt vào phòng tắm, rửa sạch mùi hương trên cơ thể mình.

Chưa đến mười phút liền từ phòng tắm lao tới.

Tư Trầm bò lên giường, còn mang theo hơi thở ướt át hôn xuống: “Vợ...”

Minh Thù thở dài cam chịu, cô nhích lại gần hắn.

Hơi thở trộn lẫn, da thịt tương thân.

Mỗi chỗ bị hắn chạm qua cũng bắt đầu nóng lên.

“Vợ ơi, anh thực sự rất thích em.” Tư Trầm mang theo âm thanh thở dốc vang lên bên tai cô.

Ý thức Minh Thù ngày càng mờ nhạt, ở vị trí phòng thủ của cô được đưa vào, trong tiếng vui mừng của hắn liền sụp đổ.

Tư Trầm không biết là do phấn khởi quá mức, hay là sự kiềm nén nhiều năm như vậy khí lực rốt cục có chỗ phát tiết, làm lại nhiều lần cùng Minh Thù đến hơn nửa đêm.

Sau đó còn ôm Minh Thù đi tắm rửa, đút cô ăn đồ ăn, tinh thần vẫn như cũ vô cùng tốt.

Minh Thù cũng không muốn tiếp tục cùng hắn làm lại nhiều lần, quyết định giả bộ ngủ.

Tư Trầm hơi thất vọng nhìn người nhắm mắt trong vòng tay của mình.

Ngón tay phác họa mặt mày của Minh Thù, mũi, đến cánh môi, mỗi một động tác đều giống như dành hết tất cả sự yêu thích cho cô.

Khóe môi hắn cong lên như một kẻ hư hỏng.

“Quả nhiên vợ rất ngọt ngào.”

-

Vấn Linh bắt đầu báo danh quý thứ ba.

Đào Tư dưới sự trợ giúp của Quân Hành Đạo Tự Chi, lập thành một nhóm chiến đội nhưng mà vận hành không mấy thuận lợi.

Thực tế, cô cũng đã gặp qua Quân Hành Đạo Tự Chi, thậm chí đã xảy ra quan hệ với hắn.

Quân Hành Đạo Tự Tư mặc dù không đẹp như Tần Tấn, nhưng so với người bình thường đã vô cùng tuấn tú rồi.

Đội Đào Tư sau khi kết thúc thi đấu vòng loại đã được rửa oan.

Không có Tần Tấn, Đào Tư muốn chống đỡ một đội ngũ, nhất định chỉ là nằm mơ.

Trong lòng Đào Tư cực kỳ không cam lòng, cô tự nhận không kém hơn Hướng Vãn, tại sao lại rơi vào tình thế như hôm nay.

Từ nơi thi đấu đi ra, biểu cảm của Đào Tư ấm ức đi về phía trước.

“Tấn Thần, cậu tìm tôi?”

Đào Tư ngẩng đầu nhìn qua, Tần Tấn và Hướng Vãn đứng cách đó không xa, cô chưa từng thấy vẻ mặt này của Tần Tấn, giống như trong tương lai, hắn thấy...

“Một lát nữa lúc thi đấu, không cần khẩn trương.” Giọng nói Tần Tấn truyền đến, vẫn thờ ơ như cũ, có thể bên trong lại xen lẫn sự quan tâm.

“Sẽ không, sư phụ ở đây mà.” Hướng Vãn cười nói: “Vừa rồi sư phụ đã cổ vũ cho tôi rồi.”

Hai người nói nhỏ gì đó, Hướng Vãn đi trước.

“Tần Tấn!”

Đào Tư gọi Tần Tấn.

Tần Tấn quay đầu nhìn qua, lại là ánh mắt lạnh lùng xa cách đó, không chứa một chút ấm áp.

Đào Tư nắm chặt quả đấm đi tới: “Tần Tấn, tôi có chỗ nào không sánh được với Hướng Vãn? Tại sao cậu không thích tôi?”

Người đàn ông đối diện không có bất kỳ biểu cảm nào.

Đào Tư chờ câu trả lời của hắn.

Cô chỉ muốn biết, vì sao phải là Hướng Vãn.

Tại sao cô lại không được...

Đào Tư thấy cánh môi hắn khẽ nhúc nhích, hắn nói: “Sao phải so sánh cô ấy với cô?”

Sao phải so sánh cô ấy với cô?

Sao phải...

Sao...

Đào Tư cứng ngắc tại chỗ, thì ra đến cả việc so sánh với cô ta mình cũng không đủ tư cách.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1021: Đại Thần Kiêm Chức (37)

Đào Tư thơ thẫn trở về chỗ ở của Quân Hành Đạo Tự Chi, trong chớp mắt đẩy cửa ra, âm thanh mập mờ trong phòng vang lên.

Cả người cô đều bối rối.

Không biết đứng bao lâu, cô đột nhiên xông vào phòng.

Tên đó trước kia nói thích cô, là người đàn ông nguyện ý cho cô bất kỳ thứ gì, lúc này lại đang làm chuyện kia với người con gái khác.

“A!”

Bị người khác đánh, cô gái thét lên kéo đồ che cơ thể.

Quân Hành Đạo Tự Chi cũng chỉ nhàn nhạt liếc nhìn sang Đào Tư: “Không phải nói không về chỗ của tôi sao?”

Đào Tư cắn răng: “Vì sao…”

Quân Hành Đạo Tự Chi ôm cô gái bị hù dọa kia: “Có thể vì sao nữa, mọi người đều là người trưởng thành, vui đùa một chút thôi, cô sẽ không tưởng là thật chứ.”

Vui đùa một chút thôi…

Đào Tư đột nhiên nhào qua, túm lấy tóc cô gái, hai bàn tay dùng sức đánh.

Cô gái bị đánh, cũng không chịu thua đánh lại.

Hai cô gái cứ như vậy đánh nhau, Quân Hành Đạo Tự Chi nhàn nhã mặc quần áo, sau khi mặc xong kéo Đào Tư lại, kéo cô ra khỏi phòng ngủ.

“Tại sao anh lại lừa tôi!”

Đào Tư dùng sức đẩy hắn ra, đáy mắt tràn đầy phẫn nộ.

Quân Hành Đạo Tự Chi rất bình tĩnh: “Đào Tư, cô muốn lập chiến đội, tôi cung cấp tài chính cho cô, cô lấy thân thể báo đáp tôi, tôi cảm thấy giữa chúng ta không có gì là lừa gạt cả, cái này không phải đều là cô tự nguyện sao?”

“Anh đã nói, anh thích tôi.”

“Đúng vậy, tôi thích cô, thế nhưng không phải là tôi không thể thích người khác nữa!”

Đáy mắt Đào Tư thật không thể tin nổi.

Tại sao hắn có thể nói ra những lời này.

Những lời nói trước đây hắn nói với cô đều là lừa cô?

Cô cào lên người Quân Hành Đạo Tự Chi: “Khốn nạn, đồ cặn bã…”

Quân Hành Đạo Tự Chi nhẹ nhàng nắm cổ tay cô lại, giọng nói tùy ý: “Không phải cô cũng thích Tần Tấn, tôi có nói gì không?”

Đào Tư bỗng dưng cứng đờ.

Thì ra hắn biết cả.

“Nếu như cô đồng ý, sau này cô vẫn có thể tới đây, dù sao...” Quân Hành Đạo Tự Chi cười một cái: “Tôi rất thích cơ thể của cô.”

Đào Tư hung tợn trừng mắt về phía hắn.

Quân Hành Đạo Tự Chi cũng không để ý, rút một tấm thẻ ra cho cô: “Nếu như cô không đồng ý, cầm lấy tấm thẻ này, mật mã là sinh nhật của cô, về sau chúng ta đường ai nấy đi.”

Quân Hành Đạo Tự Chi đúng là cặn bã, nhưng hắn cặn bã quang minh chính đại, còn cặn bã rất có tâm nhìn xem đã chuẩn bị thẻ còn là sinh nhật của đối phương.

Cô gái đi qua đời hắn đều rất rõ ràng, mọi người chơi đùa vui vẻ, sau đó cầm một khoản tiền chia tay không ai liên quan tới ai nữa.

Đào Tư cầm khoản tiền kia đi khỏi biệt thự.

Đứng ở dưới ánh mặt trời, lại cảm thấy toàn thân phát lạnh.

"Két."

Chiếc xe dừng lại bên người cô.

Cửa xe mở ra, còn không thấy rõ là ai Đào Tư đã bị ném vào trong xe cô giùng giằng kêu to, miệng bị người từ phía sau bịt lại, sau đó mất đi ý thức.

Đợi khi Đào Tư lần nữa tỉnh lại, đứng trước mặt là một thanh niên xa lạ.

“Cậu... Cậu là ai? Vì sao bắt tôi?”

Dường như thanh niên chỉ là xác định cô đã tỉnh lại, rồi sau đó xoay người rời đi.

Đào Tư trơ mắt nhìn cánh cửa khép lại, tia sáng từng chút từng chút bị cắt đứt ở bên ngoài.

Thanh niên đứng ở bên ngoài, thông qua một chiếc điện thoại: “Thưa ông, ông muốn xử lý cô ta như thế nào?”

“Dám bắt nạt vợ tôi, giết chết cô ta cho tôi.”

“Thưa ông… như vậy là phạm pháp.”

“... Tôi mặc kệ tất cả, tôi không muốn nhìn thấy người này nữa.”

“Vâng thưa ông.”

Không muốn thấy một người, có rất nhiều biện pháp.

-

Hai năm sau, mâu thuẫn giữa trí tuệ nhân tạo và con người đạt đến đỉnh điểm, phía chính phủ thúc đẩy kế hoạch Vân Hành.

Kế hoạch Vân Hành chủ yếu là để dự phòng trước khi trí tuệ nhân tạo thật sự đột biến, phía chính phủ sẽ cho mọi người thấy khả năng tình huống xuất hiện tương lai, chắc chắn bọn họ đều sẽ ngăn cản.

Lại trình bày tầm quan trọng tương lai của khoa học kỹ thuật.

Tuyên truyền dưới nhiều mặt, người chống cự dần dần ít đi.

Tập đoàn Hoàn Diệu là người hợp tác với chính phủ, đương nhiên là tập đoàn đi đầu chấp hành kế hoạch Vân Hành.

Tư Trầm bận rộn trời đất quay cuồng, Minh Thù lại cả ngày đắm mình chơi trò chơi.

Tư Trầm hận đến ngứa răng.

Dựa vào cái gì cô có thể nhàn nhã như vậy!

Đều là người mà!

Sao khác biệt lại lớn như vậy chứ!

“Vợ, có thể không chơi trò chơi không?” Tư Trầm ở trong trò chơi xoay quanh Minh Thù.

“Không chơi trò chơi thì làm gì?”

Tư Trầm chí khí hùng hồn: “Chơi với anh nè, chơi với anh không vui sao?”

“Anh chơi cái gì mà vui, tư thế nên giải tỏa đều giải tỏa xong, chớ cản đường, đánh boss chết thì sao.”

Tư Trầm: “...”

Một lát nữa bảo người ta thêm vào hệ thống anti-addict!

Xem làm sao mà cô chơi được!

Và rồi Vấn Linh không lâu sau đó, đã thúc đẩy hệ thống anti-addict.

Hệ thống anti-addict còn vô cùng ý nghĩa.

Nếu như là trẻ con, một khi đắm chìm vào trò chơi, phụ huynh có thể mở ra hệ thống anti-addict, nhốt đứa trẻ vào một phòng đơn.

Bên trong có bài thi các năm, phụ huynh chọn bài thi, nếu như làm không xong thì không thể đi ra, coi như đăng xuất lần sau đăng nhập cũng lại là trong phòng tối nhỏ.

Nếu như là đối tượng vậy không cần làm bài thi, sẽ được chuyển vào phòng làm cái gì sẽ không miêu tả.

#Ba mẹ bạn trai cũng không lo lắng tôi đam mê trò chơi.#

Vì việc này, Tư Trầm lại bị Minh Thù đánh cho một trận.

Tư Trầm rất có khí chất cho dù bị đánh, cũng không thay đổi cài đặt này.

-

Cuộc thi quốc tế Vấn Linh.

Túi đồ ăn vặt sẽ được trao cho đội đạt được quán quân với thành tích xuất sắc.

Sau khi Giang Lưu thi vào đại học, một lần nữa về với chiến đội vẫn là hoa thần, hoa thần càng đến hậu kỳ càng lợi hại, Giang Lưu rõ ràng là đệ nhất hoa thần.

Kỹ thuật Hướng Vãn càng ngày càng tăng, từ một đội trưởng u mê, càng lớn càng phù hợp làm một đội trưởng, dẫn dắt chiến đội đoạt giải quán quân.

Trên bục trao giải, người dẫn chương trình hỏi Hướng Vãn, tại sao cô có thể đi tới hôm nay.

Hướng Vãn nói: “Người mà tôi chân thành cảm ơn nhất chính là sư phụ của tôi.”

Người dẫn chương trình kinh ngạc: “Thì ra Hướng đội trưởng còn có sư phụ, xin hỏi sư phụ của cô là…?”

Hướng Vãn hơi kiêu ngạo: “Phong Hòa Tận Khởi.”

Trên dưới sân khấu hoàn toàn im lặng.

Cùng với ông chủ Vấn Linh ở bất kỳ đâu bất kỳ nơi nào đều thể hiện những hình ảnh ngọt ngào, khiến cho Vấn Linh càng thêm không thể hiểu nổi chức năng mới, Phong Hòa Tận Khởi kéo giá trị thù hận còn khắp thế giới?

Nghiêm túc sao?

Nhưng mà...

Phong Hòa Tận Khởi đúng là đội trưởng đảm nhận chiến đội Túi Đồ Ăn Vặt Khổng Lồ.

Lời nói Hướng Vãn là đồ đệ của cô, hợp tình hợp lý không có cách nào phản bác.

“Phong Thần…”

“Phong Thần! Phong Thần!...”

Dưới sân khấu không biết là người nào rống lên, tiếp nối thành một tiếng nói chung "Phong Thần".

Hướng Vãn mỉm cười nhìn phía dưới.

Có chút vinh quang, không phải là đứng ở trên đài cao có thể có được.

-

Minh Thù sống sáu năm ở thế giới này.

Chết bởi sự cố khoang thuyền trò chơi mới nhất của Hoàn Diệu, trở thành người sống đời sống thực vật.

Tương đương với chết.

Cái này dĩ nhiên không trách trò chơi khoang thuyền, nếu như không có trò chơi khoang thuyền, cô cũng sẽ chết.

Minh Thù ngồi trong phòng mây trắng, nhìn lên màn hình mây trắng bay tới.

Họ tên: Minh Thù

Giá trị thù hận: 950000

Nhiệm vụ phụ: Không

Nhiệm vụ ẩn: Hoàn thành

Minh Thù cảm thấy hiển thị nhiệm vụ ẩn có chút vấn đề, có lúc sẽ thể hiện thu hoạch bao nhiêu giá trị thù hận, có đôi khi lại chỉ thể hiện hoàn thành.

Cho nên đây đều là tự Hài Hòa Hiệu tùy tiện?

Nhưng mà còn thiếu năm mươi ngàn...

Có thể mở cửa hàng, mua mua mua!

“Cố gắng lên, trẫm có thể!”

Không gian thứ hai mươi chín hoàn thành.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1022: Tư Trầm Phiên Ngoại (Hết)

“Xuỵt…”

Trong phòng bệnh yên tĩnh, người đàn ông ngồi bên giường bệnh, đầu ngón tay hắn phủi phủi gương mặt tái nhợt người đó trên giường.

Hắn cầm tay cô lên, đặt ở trên gương mặt chà qua chà lại, ánh mắt vô cùng dịu dàng.

“Tại sao… Tại sao em cũng không chịu nhìn anh dù chỉ một lần.”

Tư Trầm rất hối hận.

Đêm hôm đó nếu như không phải hắn chọc giận cô, cô cũng sẽ không chơi trò chơi.

Cô không vào chơi trò chơi, cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

Nếu như hắn không đem trò chơi khoang thuyền chưa trải qua khảo nghiệm cuối cùng mang về, cô cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

Đều là lỗi của hắn.

Đều là lỗi của hắn…

Bác sĩ nói khả năng cô tỉnh lại rất nhỏ, nhưng trong đáy lòng của hắn vẫn có một tia hy vọng như vậy, có thể... cô có thể chỉ là đang đùa giỡn với hắn.

Cô sẽ nhanh chóng tỉnh lại.

“Em không tức giận nữa thì hãy tỉnh lại nhìn anh một chút đi.” Giọng nói Tư Trầm nghẹn ngào: “Anh xin em, cái gì anh cũng nghe theo em, cũng sẽ không chọc giận em nữa.”

Tư Trầm sau khi bình tĩnh lại: “Buổi tối anh sẽ trở lại cùng em, chờ anh nha.”

Phần lớn thời gian hầu như Tư Trầm đều ở bệnh viện, sáng sớm sẽ nói chuyện cùng Minh Thù sau đó đi làm, buổi tối lại về đây.

Cuộc sống của hắn, dường như chỉ còn công việc và Minh Thù.

Bận rộn có thể khiến hắn không có thời gian suy nghĩ lung tung, nhìn qua cũng bình thường.

Nhưng khi màn đêm xuống, áo giáp trên người Tư Trầm sẽ được tháo xuống.

Người đàn ông gọi Tư Trầm lại: “Tư tiên sinh, cậu vẫn không buông bỏ được sao?”

Tư Trầm hỏi hắn: “Làm sao buông?”

Trong khoảnh khắc người đàn ông im lặng: “Cậu có biết kế hoạch Vân Hành tại sao có thể thành công không?”

Tư Trầm nhìn hắn, đôi mắt đen láy không chút gợn sóng, lại tựa như đang muốn nổi sóng.

Người đàn ông chậm rãi nói: “Là vì Kỷ tiểu thư, cô ấy cung cấp rất nhiều ý kiến để cải thiện, hậu kỳ kế hoạch Vân Hành, cũng đều có tham dự của Kỷ tiểu thư. Nhưng mà Kỷ tiểu thư yêu cầu tôi giúp cô ấy giữ bí mật, hình như cô ấy không muốn cậu biết.”

Người đàn ông hơi than thở: “Tôi không biết cô ấy nghĩ thế nào… Tôi cảm thấy nên nói cậu biết sẽ tốt hơn, cậu rất may mắn, Kỷ tiểu thư cũng rất may mắn.”

Trong đầu Tư Trầm chợt hiện lên rất nhiều hình ảnh.

Cô hay gọi điện thoại một mình, hắn đi vào cô liền cúp máy. Hắn trộm nhìn lén qua nhật ký điện thoại, hoặc là của bạn cùng phòng Vân Ngư, hoặc là Hướng Vãn, có đôi khi là hai người Hoàng Hạc Tây Quy và Kim Dạ Nguyệt, cũng không có số lạ.

Bình thường cô đi câu lạc bộ NS, hắn sai Vương Hà Dương đi xem cô làm gì, Vương Hà Dương luôn trả lời hắn, cô đang nhìn gì, còn thường xuyên thảo luận cùng thầy của cô, Vương Hà Dương tưởng là về bài tập trên lớp.

Nhiều chi tiết như vậy, vậy mà hắn không chú ý tới, nhưng cô luôn nói hạng mục đó quá phiền phức, cô không có hứng thú.

“Cô ấy... tìm ông khi nào?”

Người đàn ông suy nghĩ một chút: “Sau thất bại thử nghiệm lần hai mươi chín giai đoạn thứ hai.”

Thời gian đó áp lực của hắn vô cùng lớn, thường xuyên nổi giận, cô đều im lặng ở cùng hắn.

Cô phải thi, còn nhích chút thời gian để làm hạng mục… còn phải ở bên cạnh hắn.

Tư Trầm đột nhiên cảm thấy hô hấp có chút khó khăn.

Trái tim như bị người ta bóp lại.

Từng điểm từng điểm thắt chặt.

“Tư tiên sinh, cậu không sao chứ?” Người đàn ông hơi khẩn trương tự tay dìu hắn.

“Không, không sao.” Tư Trầm rút tay về, từ từ đi về phía trước, bóng lưng hiu quạnh kỳ lạ.

Người đàn ông muốn nói gì đó, cuối cùng cũng chỉ thở dài một tiếng.

Tư Trầm trở lại biệt thự, vì thành công của hạng mục nên biệt thự trống vắng.

Nhưng phòng của hắn không có dời đi, vì ở nơi đó có vết tích của cô từng ở.

Hắn vẫn như cũ mua rất nhiều đồ ăn vặt trở về, những vật dụng cô dùng qua vẫn ở đó, hắn cố gắng để bản thân tin tưởng cô vẫn ở đó, cô vẫn ở bên cạnh hắn.

Cô lại tàn nhẫn như vậy, cứ thế mà rời xa hắn.

Tư Trầm tìm ra máy vi tính của cô, máy vi tính có mật mã, cô rất ít ở nhà dùng máy cho nên hắn cũng không biết mật mã của cô.

Tư Trầm thử sinh nhật của cô, không mở được.

Tên, cũng không được.

Sinh nhật và tên, vẫn như cũ không được.

Ngón tay Tư Trầm chậm rãi gõ bàn phím vào thời điểm quyết định, ngón tay hắn hơi run.

Nhưng hình ảnh vừa chuyển, mở được rồi.

Tư Trầm đột nhiên ôm mặt, cả người cuộn rút đứng lên, nước mắt nóng bỏng từ giữa kẽ tay hắn chảy ra.

Vợ ơi, anh thực sự rất khó chịu.

Một lúc lâu, tay Tư Trầm run run đặt máy vi tính trước người.

Người trên màn ảnh là thời điểm hắn ngủ, chắc là chụp trong phòng hoa, chỉ lộ ra nửa gương mặt ánh mặt trời vừa chiếu loang lổ trên người hắn, cả bức ảnh rất ấm áp.

“Lừa đảo.”

Tư Trầm chửi nhỏ một tiếng.

Hình nền máy tính ngoại trừ các icon phần mềm, cũng chỉ có vài văn kiện, dùng số 123 để đặt tên.

Thế nhưng mỗi văn kiện đều có mật mã.

Tư Trầm thử điền mật mã vào, đều không đúng.

Không phải mật mã khởi động máy tính…

Vậy là cái gì?

Tư Trầm lại thử một lần, vẫn không đúng.

Mà hệ thống thông báo với hắn, còn có một cơ hội.

Tư Trầm không dám thử lung tung.

Hắn đứng dậy đi tìm tất cả những vật dụng của Minh Thù để lại, nhìn thấy một cái cặp gì đó Tư Trầm hơi ngẩn ngơ.

Đồ của cô… Quả nhiên rất ít.

Tư Trầm xem từng thứ một, ở bên dưới tìm thấy một album ảnh, người tặng là Hướng Vãn.

Tư Trầm mở album ra, đa số là ảnh chụp trò chơi, có Hướng Vãn với cô, cũng có cô và nhóm người Thanh Thu.

Tư Trầm từng tờ từng tờ lật qua, ánh mắt đột nhiên ngừng lại.

Phong thái người đàn ông anh tuấn, vỗ lòng bàn tay hắn, hơi ngửa đầu nhìn hắn.

Góc độ đẹp vô cùng, có thể nhìn thấy ánh mắt ôn hòa của người đàn ông.

Nguyệt thần điện…

Trong trò chơi hắn tỏ tình với cô hôm đó.

Tư Trầm lật về phía sau, sau đó hết rồi, nhưng mà phía sau tấm hình này có chữ viết.

Sư phụ, trước kia tôi hỏi cô, cô thích hắn sao? Cô nói, thích, nhưng tôi vẫn cảm thấy hôm đó là ảo giác của tôi, tôi cũng không biết vì sao, cảm thấy cô không phải loại người tùy tiện đem trái tim giao cho người khác.

Cho tới bây giờ, tôi mới tin tưởng, cô thực sự là thích Tư tiên sinh.

Tư Trầm nhìn mấy chữ đó, hồi lâu sau mới để album xuống lần nữa điền mật mã vào.

Ở giữa vẫn là dấu xoay vòng, không có chuyển.

Tư Trầm khẩn trương nhìn, rốt cục văn kiện đã chuyển.

Nhưng mà bên trong chỉ là một ít tư liệu, còn lại nhiều văn kiện khác đều giống nhau.

Cái cuối cùng, Tư Trầm không có hy vọng gì.

Văn kiện mở ra, không phải là tư liệu làm cho người ta hoa mắt, chỉ có một tấm hình.

Hình ảnh là một cặp nhẫn, bên cạnh bức hình có viết địa chỉ.

Tư Trầm cầm chìa khóa xe lao ra biệt thự, một đường không biết vượt qua bao nhiêu cột đèn xanh đèn đỏ, chạy tới vào thời điểm đối phương sắp đóng cửa, gọi mấy cuộc điện thoại mới có thể để cho đối phương cho hắn đi vào.

“Cái này là đặt cho một tiểu thư họ Kỷ, nhưng cô không có nói là lúc nào tới lấy.” Người phụ trách đem hộp để trước mặt Tư Trầm: “Chỉ nói năm nay ngày 25 tháng 10, cô mà chưa đến sẽ gửi nó đi.”

Người phụ trách đem thẻ địa chỉ lật lại cho Tư Trầm xem.

Là địa chỉ biệt thự của hắn.

Ngày 25 tháng 10, sinh nhật hắn.

Người phụ trách nhìn người đàn ông, ánh mắt của hắn không biết là bi thương hay là vui vẻ, như thủy tinh trong suốt đột nhiên có giọt nước rơi xuống.

Người phụ trách hơi kinh ngạc.

“Lừa đảo… Tên lừa đảo!”

Người đàn ông tuấn tú, tại thời điểm này như bị đánh vỡ, khóc giống như một đứa trẻ mất đi món đồ trân quý.

Vinh quang của anh đều thuộc về em. Sống chết cùng em, nguyện đồng hành.

Tư Trầm.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1023: Úy Nhiên Hồi Phong (1)

#Đầu đề Internet: Úy Lam một lời không hợp liền.#

Nữ chính giả của thế giới này Lâm Dư Tâm, xuyên không tới.

Vốn dĩ Lâm Dư Tâm là tác giả, cho nên sau khi xuyên không qua, cô vẫn như cũ lựa chọn làm tác giả.

Các thể loại tiểu thuyết ở thế giới này rất đơn giản, không phong phú như thế giới kia của Lâm Dư Tâm.

Sau khi biết được điểm này, Lâm Dư Tâm cảm giác mình nhất định có thể nổi tiếng.

Nhưng mà mặc dù thể loại của cô mới mẻ độc đáo, nhưng tác phẩm viết ra lại không nổi tiếng.

Ngược lại có người dựa vào thể loại của cô mà nổi tiếng nhanh như diều gặp gió.

Trong lòng Lâm Dư Tâm đương nhiên không phục, do cô viết trước, dựa vào cái gì mà người khác lại nổi tiếng chứ.

Lâm Dư Tâm hơi suy nghĩ, thế giới này ngay cả những thể loại này cũng không có, tác phẩm nổi tiếng của thế giới kia cô cũng không có.

Vì vậy Lâm Dư Tâm bắt đầu sao chép tác phẩm của thế giới kia.

Ấy vậy mà Lâm Dư Tâm nhanh chóng nổi tiếng, tác phẩm xuất bản giá cao, mà thể loại lại vô cùng phong phú, trở thành kiểu mẫu của nghề này.

Lâm Dư Tâm nổi tiếng, sau đó nhìn thấy những người viết thể loại giống mình cũng nổi tiếng, liền kêu gọi người hâm mộ của mình âm thầm châm chọc những tác giả kia sao chép mình.

Thể loại giống nhau và sao chép là hoàn toàn khác nhau.

Thế nhưng các độc giả không hiểu, Lâm Dư Tâm kêu gọi như vậy, bọn họ tự nhiên cảm thấy là người khác đã sao chép cô.

Trong lúc nhất thời không ít tác giả đều chịu vạ lây.

Nguyên chủ Úy Lam là một trong số đó.

Cô vừa mới ra tác phẩm đã bị người hâm mộ của Lâm Dư Tâm theo dõi, bởi vì tác phẩm mới nhất của Lâm Dư Tâm giống hệt như của Úy Lam.

Hơn nữa Lâm Dư Tâm còn ra tác phẩm sau Úy Lam.

Vì vậy mới xuất hiện những bình luận "Đại thần sao chép".

Thế nhưng tác phẩm của hai người ngoại trừ đề tài tương tự thì văn phong và tình tiết lại khác nhau hoàn toàn.

Úy Lam cũng lười để ý những lời bình luận tiêu cực này.

Thế nhưng Lâm Dư Tâm luôn vô tình bày tỏ cùng những tác giả khác rằng, Úy Lam sao chép của cô ta.

Giới tác giả nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, những lời này đều truyền qua tai Úy Lam.

Úy Lam lần đầu tiên nghe không để ý, nghe lần thứ hai hơi tức giận, lần thứ ba nghe thật sự nổi giận, trực tiếp đưa thảo luận của cô và biên tập lên cho mọi người coi.

Quyển sách của cô đã sớm có ý tưởng, đại cương cũng đã sớm viết xong, lúc viết đại cương và bàn với biên tập có thể cho mọi người thấy rằng, rõ rằng tác phẩm của cô có trước Lâm Dư Tâm.

Úy Lam vừa nói như thế thì Lâm Dư Tâm lập tức xin lỗi thay cho người hâm mộ, thái độ vô cùng thành khẩn, giống như không biết hành vi của người hâm mộ vậy.

Úy Lam thấy Lâm Dư Tâm dáng vẻ thành khẩn, cũng không muốn làm lớn chuyện, việc này lúc đó đã bỏ qua.

Nhưng không nghĩ đến diễn viên Lâm Dư Tâm này bị Úy Lam làm như vậy liền ghi hận trong lòng, bắt đầu bôi đen Úy Lam.

Trong cuộc họp mặt của các tác giả, Lâm Dư Tâm lại nói xấu Úy Lam trong thực tế.

Trùng hợp bị Úy Lam bắt tại hiện trường, Lâm Dư Tâm thề thốt phủ nhận còn giả bộ dáng vẻ vô tội.

Người khác đều tưởng Úy Lam bụng dạ hẹp hòi, vì chuyện trên mạng lần trước luôn không buông tha Lâm Dư Tâm.

Không thể không nói, thật sự Lâm Dư Tâm có khả năng lôi kéo mọi người.

Úy Lam ngược lại luôn nói không rõ ràng.

Vậy là Úy Lam và Lâm Dư Tâm kết thù.

Mấy hoạt động lần sau, chỉ cần có Lâm Dư Tâm ở đó thì Úy Lam luôn không bỏ qua, thù hận càng lúc càng lớn, Úy Lam dần dần tiến vào con đường đen tối.

Xung đột với Lâm Dư Tâm mấy lần, Úy Lam đều thất bại trước diễn viên Lâm Dư Tâm.

Cuối cùng Úy Lam bị Lâm Dư Tâm làm cho thân bại danh liệt, Úy Lam rút khỏi giới tác giả.

Mà Lâm Dư Tâm nổi tiếng, có cả tiền lẫn tài.

[Nguyện vọng của nguyên chủ là làm cho Lâm Dư Tâm thân bại danh liệt.]

Minh Thù đọc hết kịch bản mới tỉnh lại, lúc này cô đang nằm trên giường lớn của một khách sạn, ánh sáng hơi tối, cũng không biết mấy giờ.

Minh Thù dang tay sờ trán, có hơi nóng, nguyên chủ này bị bệnh rồi sao?

Thời gian đã đến, tác giả họp mặt cũng là lần đầu tiên nguyên chủ và Lâm Dư Tâm gặp mặt.

Lần trước nguyên chủ bắt gặp Lâm Dư Tâm nói xấu cô với những tác giả khác, mặc dù nói rất mập mờ thế nhưng vừa nghe cũng biết là nói cô.

Là đương sự, nguyên chủ chỉ hỏi Lâm Dư Tâm vì sao nói cô như vậy.

Lâm Dư Tâm ngược lại vẻ mặt vô tội, nói cô cũng không nói gì cô ta cả, chẳng qua chỉ là nghe được những chuyện này từ người khác.

Lâm Dư Tâm cũng không có chỉ tên điểm họ, cô giải thích nghe từ người khác cũng hoàn toàn hợp lý.

Cho nên dù thế nào, đều là nguyên chủ gây sự vô lý.

Lúc Lâm Dư Tâm nói chuyện với cô là ở bể bơi, Lâm Dư Tâm cố ý làm ra bộ dạng nóng lòng làm sáng tỏ mọi việc, thực ra là âm thầm dùng sức đẩy nguyên chủ xuống bể bơi.

Nguyên chủ không biết bơi, được người khác cứu lên, chính là bộ dạng như bây giờ.

Minh Thù gọi điện thoại cho khách sạn đưa thuốc và đồ ăn lên.

Lần họp mặt này chỉ là những người trong giới tác giả, nhưng người tới không hề ít.

Lâm Dư Tâm không biết làm sao tới được, nhưng sau khi đến thì rất nhanh đã có phương thức liên lạc với những người khác.

Minh Thù ăn xong đồ lại uống thuốc, bởi vì khó chịu không muốn di chuyển, chỉ nằm xuống giường ngủ tiếp.

Bởi vì hai người một phòng, lúc bạn cùng phòng của Minh Thù trở lại thì cô liền tỉnh giấc.

Bạn cùng phòng giống như nhìn qua phía cô, sau đó nhỏ giọng nói: "À, đúng rồi, tôi ở chung với Úy Nhiên."

Chắc là đang gọi điện thoại.

Úy Nhiên là bút danh của Úy Lam.

"Ký tên? Cậu thích cô ta? Nhưng tôi nghe nói nhân phẩm Úy Nhiên rất tệ... Việc này một lát nữa mình nói qua wechat, bây giờ tôi đang ở trong phòng, cô ấy đang ngủ."

Bạn cùng phòng nói đôi câu rồi dập máy điện thoại, cô xoay người phát hiện Minh Thù mới vừa nằm đó đã dậy từ lúc nào.

Khuôn mặt hơi trắng của cô nở nụ cười thản nhiên, đang trực tiếp nhìn cô.

Bạn cùng phòng lập tức cứng đờ.

Cô ngồi dậy từ lúc nào, sao không có tiếng động gì cả? Những lời vừa nãy cô có nghe không?

"Úy Nhiên... Cậu khá hơn chút nào chưa?" Bạn cùng phòng cố gắng bình tĩnh chào hỏi.

"Rất khỏe."

Minh Thù cũng không có nói chuyện vừa rồi, bạn cùng phòng thở phào, nhanh chóng nói sang chuyện khác: "Một lát nữa có một tiệc rượu, cậu muốn đi không?"

Tiệc rượu đồng nghĩa với được ăn?

Minh Thù chậm rãi nói: "Đi chứ!"

Bạn cùng phòng nói: "Vậy cậu thay quần áo đi, sắp bắt đầu rồi."

Nói xong cô liền lấy quần áo vào phòng tắm.

Đợi bạn cùng phòng bần thần từ trong bước ra, mở cửa liền thấy khuôn mặt tái nhợt của Minh Thù, cô lùi một bước: "Cậu... Cần dùng? Mình xong rồi..."

Minh Thù dang tay ngăn lại cô, giọng nói nhẹ nhàng hỏi: "Lúc nãy cô nói tôi nhân phẩm không tốt, nghe ai nói vậy?"

"Tôi... Tôi không có nói..."

"Tôi nghe thấy rồi."

Bạn cùng phòng lúng túng, tại sao cô lại nói trong phòng chứ.

Cô rõ ràng nói nhỏ như vậy mà...

"Tôi cũng chỉ là nghe người khác nói... Tôi không biết."

Minh Thù nghiêng đầu, nụ cười mềm mại: "Tôi rất muốn biết là ai đồn những lời này, cô có thể nói cho tôi biết không?"

"Tôi..."

Đối mặt với bộ dạng không chút tức giận của cô, bạn cùng phòng có chút sợ hãi.

Cô khẽ cắn môi, nói: "Là Lưu Quang Vũ."

Nói là bút danh.

Minh Thù mỉm cười nhắc nhở: "Lần sau nếu nghe ai nói, phải kiếm một chỗ không người, nếu để người khác nghe thấy thì không tốt đâu hiểu chưa."

Bạn cùng phòng: "..."

Cô sai rồi, cô thực sự sai rồi!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1024: Úy Nhiên Hồi Phong (2)

Minh Thù xuống dưới mới phát hiện đây chỉ là một bữa tiệc rượu giao lưu tác giả, chỉ cung cấp rượu không cung cấp đồ ăn.

Nhưng nếu tác giả thảo luận đói bụng, muốn ăn thì phải làm sao đây?

Việc này cho thấy tổ chức không chuyên nghiệp chút nào cả!

Minh Thù đi một vòng không có hứng thú, tự mình ra bên ngoài mua đồ ăn vặt.

Thế nhưng Minh Thù đã quên thời tiết bây giờ, tuyết lớn dày đặc, cô mặc một bộ lễ phục rất mỏng ngay cả can đảm bước ra cửa cũng không có.

Cuối cùng Minh Thù chỉ có thể đặt đồ ăn trên mạng, chờ người giao hàng giao đồ ăn cho mình.

Minh Thù ngồi ở đại sảnh đợi, thuận tiện móc điện thoại di động ra, liếc mắt nhìn chiến công vĩ đại của nguyên chủ.

Cuốn sách mới nhất của cô tên "Ngôi sao của anh" là thể loại khoa học viễn tưởng, thể loại khoa học viễn tưởng trong thế giới này không mấy nổi trội, cho nên mới bị Lâm Dư Tâm để tâm.

Minh Thù lại kiểm tra bút danh ban nãy bạn cùng phòng nói cho cô... Lưu Quang Vũ.

Cũng coi như là tác giả có chút tiếng tăm.

Minh Thù nhìn trang chính của Lưu Quang Vũ, bình luận mới nhất là sách của Lâm Dư Tâm.

Tên sách cũng rất giống cô "Ánh sáng của anh".

Theo báo cáo của độc giả nguyên chủ, lúc đầu quyển sách này của Lâm Dư Tâm không tên như vậy, sau đó mới đổi lại.

Nhưng đổi tên trước khi hai người đụng nhau, cho nên lúc đổi tên cũng không rõ lắm.

Vì để tạo cho mình một vai phản diện, Lâm Dư Tâm cũng rất liều mạng.

Minh Thù nhận được đồ ăn vặt, ngồi trên cầu thang trả lời những chuyện trên đó.

"Úy Lam, cậu không có chuyện gì chứ?"

Minh Thù nhìn chàng trai gọi mình, hôm nay tác giả tới nam nữ đều có, nhưng gọi tên cô thân mật như vậy, chắc là quan hệ với Úy Lam không bình thường.

Minh Thù suy nghĩ một lúc thì biết được tên của người này.

Trương Mộc, đại thần của Nam Tần. Trước đây đã được khen thưởng chung với nguyên chủ, lại ở chung một thành phố, Trương Mộc thỉnh thoảng sẽ hẹn nguyên chủ ra ăn bữa cơm, tán gẫu một chút, quan hệ không tệ.

"Không có việc gì."

Trương Mộc quan tâm: "Buổi chiều xảy ra chuyện gì? Tôi trở về nghe người ta nói cậu rơi xuống hồ bơi."

Minh Thù tìm một chỗ ngồi xuống: "Bị người khác đẩy thôi."

Trương Mộc nhíu mày: "Tác giả Lâm Dư Tâm kia sao?"

Minh Thù nheo mắt: "Ái chà, cậu nghe được gì?"

Chuyện buổi chiều chắc hẳn mọi người đều biết, không có chuyện gì làm sao có thể xứng với danh xưng diễn viên của cô ta chứ.

Lâm Dư Tâm làm sao có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy.

"Có người nói, bởi vì chuyện trên mạng lần trước, lúc xảy ra tranh chấp cô ta giải thích nhưng cậu không nghe, tự mình rơi xuống."

"Cậu tin không?"

Trương Mộc lắc đầu: "Làm bạn nhiều năm như vậy, đương nhiên tôi tin cậu, nhưng vì sao cô ta đẩy cậu?"

Minh Thù im lặng, một lát sau nghiêm túc nói: "Có thể là đố kỵ tài hoa và khuôn mặt xinh đẹp của tôi."

"Phụt." Trương Mộc đột nhiên vui vẻ: "Trước đây sao không có phát hiện cô còn có thể nói đùa chứ."

"Tôi không phải nói đùa." Lý do của trẫm rất nghiêm túc.

"Chuyện này cậu định làm như thế nào?"

"Nói sau đi, còn chưa nghĩ ra." Làm sao đánh cô ta.

Trương Mộc thấy Minh Thù như vậy, cũng không tiện nói gì thêm, hắn đổi trọng tâm câu chuyện: "Cậu biết chuyện lần này Hàn Giang Tuyết cũng tới không? Trước đây không phải cậu muốn chữ ký sao?"

Hàn Giang Tuyết?

Hình như là thần tượng của nguyên chủ kia mà...

"À." Chữ ký có thể làm đồ ăn vặt ăn không?

"Sao, cậu đổi thần tượng rồi sao?" Trương Mộc nói: "Trước đây không phải cậu rất thích hắn sao?"

Minh Thù vỗ vỗ đồ ăn vặt: "Thần tượng của tôi bây giờ."

Trương Mộc nhìn phát ngôn viên của đồ ăn vặt, khóe miệng giật một cái: "Sao cậu cũng bắt đầu xem nhan sắc rồi, hơn nữa, tôi gặp Hàn Giang Tuyết một lần rồi, rất đẹp trai."

Minh Thù: "..."

"Úy Nhiên tiền bối."

Giọng nói nhẹ nhàng mềm mại đột nhiên chen vào.

Trương Mộc và Minh Thù đồng thời nhìn sang.

Khuôn mặt cô gái có chút ngọt ngào, vẻ mặt thấp thỏm đứng ở bên cạnh.

Bên cạnh cô còn có một nữ sinh, mặc một cái váy dài, vẻ ngoài khá bình thường.

Cô gái có khuôn mặt ngọt ngào ngoắc tay: "Úy Nhiên tiền bối, cô không có sao chứ? Xin lỗi, buổi chiều tôi không nên cãi nhau với cô, làm hại cô ngã vào bể bơi..."

Đây chính là Lâm Dư Tâm, nữ sinh váy dài kia chắc là Lưu Quang Vũ.

Minh Thù cắt đứt lời của cô: "Cô thực sự cảm thấy có lỗi?"

Lâm Dư Tâm sửng sốt, nhưng chợt gục đầu xuống, áy náy gật đầu: "Ừm, thực sự xin lỗi."

Thái độ cô như vậy, giống như chính Minh Thù tự ngã vào bể bơi, lại còn muốn trách ngược lại cô ta.

Khóe miệng Minh Thù nhếch lên một độ cong hoàn hảo: "Nếu cô thật sự cảm thấy có lỗi thì nhảy xuống bể bơi đi."

Lâm Dư Tâm không thể tin ngẩng đầu.

Lưu Quang Vũ không phục: "Úy Nhiên tiền bối là nói thật, chuyện này không liên quan đến Dư Tâm, Dư Tâm xin lỗi cô, cô thực sự cảm thấy Dư Tâm có lỗi sao?"

Minh Thù: "Vốn chính là lỗi của cô ta, không phải tôi cảm thấy."

Lưu Quang Vũ tức đến bật cười: "Chính cô rơi vào bể bơi, làm sao lại là lỗi của Dư Tâm? Chúng tôi kêu cô một tiếng tiền bối, nhưng cô cũng không nên khi dễ người khác như vậy chứ!"

Tiếng của Lưu Quang Vũ hơi lớn, xung quanh đã có người nhìn qua.

"Xảy ra chuyện gì?"

"Không biết... Ai bắt nạt ai?"

"Đó không phải là Úy Nhiên sao?"

"Úy Nhiên ngày hôm nay rơi xuống hồ bơi, hình như cô gái kia đến xin lỗi, còn gây khó dễ..."

Lâm Dư Tâm nghe tiếng bàn tán xung quanh, khóe miệng cong lên đắc ý.

Cô mở miệng nói: "Úy Nhiên tiền bối, nếu như... Nếu như để cô nguôi giận, tôi sẽ nhảy."

"Dư Tâm!" Lưu Quang Vũ tức giận nói: "Cô ta bắt nạt cậu, cũng không phải cậu đẩy cô ta."

Lâm Dư Tâm cắn môi: "Không sao, Úy Nhiên tiền bối hết giận là tốt rồi, tôi không sao."

"Vậy đi đi." Minh Thù nói: "Nói được thì làm được nhé."

Hiện tại mặc dù là mùa đông, nhưng nhiệt độ bể bơi khá ổn định, thực ra cũng không phải lạnh lắm, nguyên chủ vì không biết bơi nên mới khó chịu.

"Úy Nhiên." Có người từ trong đám người đi tới: "Chuyện buổi chiều là cô không cẩn thận ngã xuống, sao lại trách người khác."

Minh Thù chống cằm, đối mặt với sự vây quanh của mọi người, khẽ cười một tiếng: "Nếu không phải là lỗi của cô ta, cô ta tới xin lỗi làm gì, cô ta không chột dạ thì là cái gì?"

Mọi người: "..."

"Tôi thực sự không có đẩy tiền bối, tôi chẳng qua là cảm thấy không nên tranh chấp với tiến bối." Lâm Dư Tâm lại lắc đầu xua tay: "Úy Nhiên tiền bối, nếu như cô cảm thấy là tôi hại cô ngã vào bể bơi, tôi nhảy là được, cám ơn mọi người đứng ra nói giúp tôi."

Lâm Dư Tâm nói như vậy nhưng lại không hề di chuyển.

"Úy Nhiên hay là thôi đi, người ta lại không làm gì sai."

"Mọi người đều là đồng nghiệp, không nên làm mất vui, những hoạt động sau này cúi đầu không gặp thì ngẩng đầu cũng sẽ gặp."

Những người này nói rất đúng, dù gì cũng là đại thần.

Thế nhưng những người nói chuyện chỉ là tác giả nam, nữ tác giả chỉ vây xem chứ không hề lên tiếng.

Minh Thù cười híp mắt ăn đồ ăn vặt, đợi mọi người một câu rồi một câu nói xong, cô mới nhìn Lâm Dư Tâm: "Còn không đi sao? Muốn tôi tìm cỗ kiệu khiêng cô đi sao?"

Lâm Dư Tâm: "..."

Lâm Dư Tâm đã nói hết lời, vốn tưởng rằng dưới sự trách móc của nhiều người như vậy, cô ta sẽ không quá đáng, ai biết cô vẫn phải nhảy.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1025: Úy Nhiên Hồi Phong (3)

Lâm Dư Tâm biểu cảm khó coi, lúc Lưu Quang Vũ và Minh Thù cãi nhau liền quay người chạy về phía bể bơi.

"Dư Tâm!"

Lưu Quang Vũ giật mình, cũng không thèm để ý tới Minh Thù liền đuổi theo.

Có mấy tác giả nam cũng mau chóng đuổi theo.

Người trong bể bơi thấy có một đám người đi tới, đầu tiên là cô gái kia, không một lời "tủm" một cái đã nhảy xống.

"Dư Tâm!"

Lưu Quang Vũ đứng bên bờ gọi, sau khi Lâm Dư Tâm nhảy xuống, ở trong nước đạp nước loạn xạ giống như không biết bơi.

Người trong bể bơi thấy không đúng, chuẩn bị qua cứu người.

Nhưng người tác giả nam nhảy nhanh hơn, trực tiếp nhảy xuống cứu Lâm Dư Tâm lên bờ.

"Khụ khụ... "

"Dư Tâm, Dư Tâm cậu thế nào?" Lưu Quang Vũ nhào qua.

"Khụ khụ..." Lâm Dư Tâm ho khan vài tiếng, mặt mày tái nhợt lắc đầu: "Không sao cả."

"Úy Nhiên thực sự quá đáng."

"Đúng vậy, ỷ vào mình có chút danh tiếng, bắt nạt người khác như vậy."

"Trước đây sao chưa từng nghe nói cô ta là người như vậy chứ..."

Những tác giả vây xem thấp giọng bàn tán, làm cho Lâm Dư Tâm nhếch nhẹ khóe miệng, nhưng chợt đè xuống, làm ra một bộ dạng hết sức kinh ngạc.

"Bé Lâm đáng yêu." Minh Thù không biết đến đây từ lúc nào, đứng ở một bên cách khá xa đoàn người

"Úy Nhiên tiền bối." Giọng Lâm Dư Tâm yếu ớt, ngay cả nhìn cũng không dám nhìn cô.

Minh Thù đi về phía trước hai bước.

Người tác giả cứu Lâm Dư Tâm kia đứng lên ngăn cô: "Úy Nhiên cô còn muốn làm gì?"

Minh Thù mỉm cười: "Chỉ nói chuyện với cô ta."

Lâm Dư Tâm được Lưu Quang Vũ đỡ đứng lên, yếu ớt mở miệng: "Úy Nhiên tiền bối, bây giờ cô hết giận chưa?"

Minh Thù nghiêng đầu, lướt qua bả vai người tác giả nhìn cô: "Cô không làm diễn viên thật là đáng tiếc, về sau cô viết tiểu thuyết nhất định phải ký tên mình làm diễn viên chính, nói không chừng sau này tượng vàng sẽ thuộc về cô đó."

Lâm Dư Tâm nhíu mày, ý cô nói là gì?

Cô gái khoanh ngực đứng đó, khóe miệng mang theo ý cười vô cùng nhạt nhẻo, ánh mắt trong suốt nhìn cô.

Lâm Dư Tâm đột nhiên có cảm giác bị nhìn xuyên thấu.

"Úy Nhiên cô nói điên khùng gì vậy?" Tiếng của Lưu Quang Vũ: "Dư Tâm lương thiện, nên cô cảm thấy cô ấy dễ bị bắt nạt lắm đúng không?"

Nụ cười Minh Thù rất sâu: "Bị người ta nghĩ là dao lợi dụng mình, vậy mà thật sự tưởng rằng mình là dao sao?"

Lưu Quang Vũ: "Cô nói bậy cái gì vậy."

Minh Thù nhún vai: "Có ý tốt nhắc nhở cô, không nên để người khác sử dụng như một con dao."

Đáy lòng Lâm Dư Tâm hoảng loạn, đột nhiên cô ngã lên người Lưu Quang Vũ.

"Dư Tâm, Dư Tâm cô làm sao vậy?"

"Giả bộ bất tỉnh mà thôi, căng thẳng cái gì."

Lâm Dư Tâm giả bộ bất tỉnh âm thầm cắn răng.

"Úy Nhiên!" Lưu Quang Vũ hung dữ trừng Minh Thù.

Minh Thù cười: "Không tin cô đẩy cô ta xuống bể bơi đi, xem cô ta tỉnh hay không, yên tâm đi không chết được, nơi đây nhiều người như vậy mà."

Tác giả nam chán ghét nhìn cô: "Úy Nhiên sao cô ác độc như vậy!"

Minh Thù suy nghĩ một chút: "Trời sinh đó."

Minh Thù cười nhẹ một tiếng: "Nhưng bé Lâm đáng yêu à, tôi rất thích cô."

Mọi người: "..."

Người này không phải có bệnh chứ!

Minh Thù xoay người rời khỏi bể bơi trong ánh mắt soi mói kỳ lạ của mọi người.

Nhiều người như vậy, cô muốn đánh nhau lấy đồ ăn vặt cũng không đánh được.

Đau lòng.

Ăn cái gì thôi.

Ăn no lại nghĩ biện pháp hẹn hò với đồ ăn vặt.

-

Trương Mộc đuổi theo Minh Thù: "Sao cậu ở trước mặt nhiều người như vậy..."

Minh Thù nghiêng đầu: "Không như vậy làm sao cô ta có thể hận tôi..."

Trương Mộc: "???"

Trương Mộc không hiểu gì cả.

Minh Thù trở về phòng lấy hành lý, Trương Mộc nghi ngờ hơn: "Cậu phải đi rồi?"

"Đổi phòng."

Căn phòng này là người tổ chức hoạt động sắp xếp, lúc nãy cô đi xuống là vì chuyện đổi phòng mới.

"Úy Lam... Cậu làm sao vậy?" Trương Mộc tràn đầy nghi hoặc: "Sao tôi cứ cảm thấy cậu là lạ?"

Trong ấn tượng của hắn, Úy Lam là một cô gái dễ gần sẽ không bởi vì một chút việc mà làm lớn chuyện, càng không thể nào làm ra chuyện ngày hôm nay.

"Tôi tái sinh rồi." Minh Thù nói.

"..." Viết tiểu thuyết nên điên rồi sao.

Phòng Minh Thù đổi lên trên lầu, cách Trương Mộc hai phòng.

Trương Mộc đem hành lý của Minh Thù để vào phòng trước: "Úy Lam tôi nói thật, chuyện vừa rồi chắc chắn sẽ bị người khác đồn thổi."

"Ừm, vậy thì sao?" Minh Thù nói: "Gây trở ngại đến tôi kiếm tiền sao?"

Trương Mộc: "..."

Sao lại có cảm giác đàn gảy tai trâu thì nhỉ?

Trương Mộc phân tích cho Minh Thù nghe, chuyện này truyền ra ngoài, độc giả truyền độc giả sẽ trở thành thời kỳ đen tối của cô, người khác sẽ cảm thấy người tác giả này nhân phẩm không tốt, sẽ có ảnh hưởng.

Minh Thù "ừ à" qua loa vài tiếng, đợi Trương Mộc không còn gì để nói nữa, cô mới cười híp mắt tiễn khách.

[Nhiệm vụ ẩn: Nội bộ không tàn sát nhau, chớp mắt thành hỏa thiêu.]

Minh Thù: "..." Sao cái tiêu đề này đáng sợ vậy chứ?

[Nhiệm vụ: Đồng nghiệp gặp đồng nghiệp phải gây chuyện, đồng nghiệp cũng là kẻ thù của cô, ký chủ cố lên! Chọc tức bọn họ!]

Minh Thù: "..."

Trước đây đều là ngoại tộc, sao bây giờ ngay cả chung ngành cũng không bỏ qua vậy?

[Ký chủ, cô cũng không thể vượt qua người đứng đầu của giới tài chính...] Không cùng một đẳng cấp, đương nhiên chỉ có thể đổ lỗi ngành nghề.

"Vì sao không thể? Ta cũng là học bá vài lần, giới tài chính có chút thú vị, ta cảm thấy có thể phát huy."

[...] Ký chủ lại bắt đầu mơ mộng rồi, thả tiểu yêu tinh đánh nhau cho ký chủ tỉnh táo một chút thôi.

Minh Thù: "..."

Cả ngày đều là tiểu yêu tinh đánh nhau, ngươi có thể đổi trò khác không vậy!

Nông cạn!

Rác rưởi!

-

Chuyện bể bơi, đúng thật rất nhanh đã lan truyền khắp giới tác giả.

Minh Thù mở hội tác giả đều thấy có người thảo luận, giống như là có một tác giả phát weibo, sau đó các tác giả bắt đầu chia sẻ

Minh Thù lật lại nhật ký.

Xà Mỹ Nhân: Thật là không nghĩ đến, Úy Nhiên lại bắt nạt người khác như vậy.

Hoảng Nhiên Nhất Mộng: Tác giả Lâm Dư Tâm kia, gần đây rất nổi tiếng, Úy Nhiên không phải sợ địa vị cô ta bị uy hiếp lung lay chứ?

Dạ Mị: Không thể nào, Úy Nhiên nổi danh nhiều năm như vậy, hơn nữa phong cách của cô ta và Lâm Dư Tâm không giống nhau, không có gì có thể uy hiếp cả.

Niên Hoa Độ: Trên weibo trên không phải đã nói rồi sao, cô ta ỷ thế bắt nạt người khác đó?

W: Đúng vậy, tôi bắt nạt cô ta đó, thì sao, các người không phục sao, cũng muốn bị bắt nạt sao?

Minh Thù vừa nói những lời này ra, đột nhiên mọi người im lặng.

Úy Nhiên được người khác thêm vào, cũng chưa từng nói chuyện nên không ai biết cô ta ở đây.

Hơn nữa mạng xã hội này cũng rất dễ, mọi người mở tư liệu ra nhìn, thì có thể xác định đây là Úy Nhiên đại thần.

Minh Thù sao chép câu nói này, sau đó dán ở tất cả mọi chỗ có bình luận.

Cô chắc lần này sẽ có rất nhiều người truyền đi, hơn nữa tốc độ rất nhanh, ngay cả tác giả nào trên diễn đàn cũng làm như vậy.

Minh Thù hài lòng ăn hai phần gà.

Không sợ các ngươi hận ta, chỉ sợ các ngươi không hận ta!

Tìm đường chết.

Trẫm rất chuyên nghiệp!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1026: Úy Nhiên Hồi Phong (4)

Chanh: Úy Nhiên… Lần trước tôi đã nói với cô chuyện truyện tranh cải biên, cô suy tính như thế nào rồi?

Minh Thù đang chuẩn bị đăng xuất, đột nhiên hiện ra một tin nhắn như vậy.

W: Buổi tối rồi sao cô còn hỏi tôi chuyện này?

Bây giờ không phải là thời gian làm việc, biên tập đều yêu nghề như vậy sao?

Chanh: Tôi chờ cô đăng nhập, tôi dễ dàng lắm sao? Hic hic.

W:…

Chanh: Cô suy nghĩ nhanh lên một chút, hiện tại thị trường truyện tranh cũng không tệ lắm.

W: Tôi suy nghĩ một chút.

Chanh: Vậy tôi chờ tin tức của cô, cô đừng có mà chớp mắt lại mười ngày nửa tháng không online. Hu hu.

Chanh: Được rồi, quyển "Bước đường cùng" kia của cô khả năng cũng sắp bán bản quyền cho truyền hình điện ảnh, đối phương ra giá không cao lắm, chúng tôi đang bàn bạc thêm.

W: Ừm, biết rồi.

"Bước đường cùng" là một bộ truyện thời kỳ đầu của nguyên chủ, thuộc về thể loại trinh thám.

Hầu hết các bản quyền mà cô bán đều tập trung vào các tác phẩm trong những năm gần đây, có thể là thể loại hình sự gần đây được cải thiện một chút, vì vậy có người tìm đến mua.

Minh Thù ném điện thoại di động xuống, thay một bộ quần áo ngủ.

Nằm ở trên giường cô cảm thấy dường như có chuyện gì chưa làm... ăn đồ ăn vặt rồi, tắm giặt sạch sẽ, giá trị thù hận cũng đầy đủ rồi, dường như không còn chuyện gì nữa.

Đi ngủ thôi!

Mà lúc này, một trang mạng mong muốn cập nhật cho người đọc: Tại sao hôm nay trang mạng không được cập nhật?

Sáng sớm Minh Thù thức dậy, mới nhớ lại được mình là một tác giả, còn có việc cần cập nhật này.

Minh Thù ăn bữa sáng khách sạn đưa tới, mở máy vi tính ra.

Đầu có chút trống rỗng, viết cái gì đây?

Minh Thù ăn điểm tâm xong, vẫn chưa gõ ra được chữ nào trên đó.

Hay là trẫm vào làm ngành tài chính nhỉ.

Thực sự vào ngành giải trí cũng được, với vẻ ngoài nguyên chủ, làm bình hoa gom tiền không thành vấn đề.

Minh Thù soi gương.

Ừm, hoàn hảo!

Tại thời điểm Minh Thù tự luyến, Trương Mộc đã tới hỏi cô buổi sáng làm việc gì.

Minh Thù mệt mỏi chỉ vào máy vi tính.

Trương Mộc nói: "Giao lưu sẽ vào buổi chiều, tôi đi lấy máy vi tính cùng nhau gõ chữ."

Minh Thù: "..."

Trẫm dự định đổi nghề.

Trương Mộc rất nhanh cầm máy vi tính trở về, cũng nhanh chóng đăng nhập, Minh Thù nhìn tốc độ của hắn, im lặng đưa ánh mắt trở về trước máy vi tính.

Minh Thù lật lại ký ức của nguyên chủ, chuyện được ghi lại vô cùng cặn kẽ, thực ra cũng không cần cô suy nghĩ cái gì, dựa theo viết là được.

Văn phong nguyên chủ đẹp đẽ trữ tình, đọc rất thoải mái.

Minh Thù học văn phong nguyên chủ viết, kịch bản dựa theo đại cương đi, ngay từ đầu tốc độ có chút chậm, đợi cô thích ứng một chút tốc độ từ từ tăng lên.

Trương Mộc nghỉ ngơi một lát, liếc mắt nhìn cô gái đối diện.

Mười ngón tay cô gái thon dài, nhanh chóng nhảy trên bàn phím, hầu như đều không dừng lại.

Trương Mộc nghĩ đến chuyện tối hôm qua, có chút thất thần.

Cô dường như không hề để tâm...

"Ting…"

Âm thanh tin nhắn đến làm Trương Mộc giật bắn người, hắn lấy điện thoại di động ra liếc mắt nhìn.

"Úy Lam, tôi đi đón người bạn."

"Ừm." Minh Thù ngẩng đầu, khuôn mặt mang ý cười hiền hòa: "Mua một ít đồ ăn vặt mang về, người tốt một đời bình an."

Trương Mộc: "..."

Con gái ăn nhiều đồ ăn vặt như vậy, không sợ béo lên sao?

-

Trương Mộc vội vã xuống lầu, tìm được người ở khu nghỉ dưỡng tại sảnh khách sạn.

"Tôi còn tưởng rằng cậu không tới." Trương Mộc đi qua ôm thân mật: "Nghĩ thông suốt rồi sao?"

Thanh niên gãi đầu chỉ vào người bên cạnh: "Hàn Giang Tuyết muốn tới, kéo tôi theo cùng."

Trương Mộc theo đó nhìn sang, chàng trai bên cạnh mang quần áo thường, mặt mày tuấn tú, ngồi ngay ngắn ở trên ghế sô pha, cử chỉ vô cùng nhã nhặn vừa nhìn đã biết là một người có khí chất.

"Hàn Giang Tuyết đại thần..." Trương Mộc chào hỏi, Hàn Giang Tuyết khẽ gật đầu, Trương Mộc lôi thanh niên đi qua bên cạnh mấy bước: "Sao cậu quen biết được hắn?"

"Tôi và hắn biết nhau từ trước rồi." Thanh niên nói: "Tôi chưa nói cho cậu sao?"

"Cậu nói cho tôi biết lúc nào!"

Thanh niên hoài nghi: "Vậy có thể là tôi đã quên."

Trương Mộc: "..."

Chuyện lớn như vậy, cậu cũng có thể quên sao!

Hàn Giang Tuyết à!

Nếu như theo quan hệ trong giới giải trí, bọn họ cùng lắm được coi là tuyến thứ hai, Úy Lam thuộc tuyến đầu thế nhưng Hàn Giang Tuyết lại chính là ảnh đế!

"Xin chào, anh là Hàn Giang Tuyết Đại Đại sao?"

Hai cô bé không biết từ đâu chui ra, Trương Mộc và thanh niên nhìn sang, Trương Mộc lập tức nhíu mày tại sao lại là Lâm Dư Tâm này.

Chuyện tối ngày hôm qua, hắn không biết ai đúng ai sai, thế nhưng hắn cảm thấy Úy Lam không phải là loại người gây sự vô lý.

"Ừm." Hàn Giang Tuyết gật đầu.

Lưu Quang Vũ ra sức nháy mắt cho Lâm Dư Tâm, Lâm Dư Tâm như là bất đắc dĩ: "Đại Đại, bạn em rất thích sách của anh, anh có thể ký tên cho bạn em được không?"

"Ngày hôm nay không phải buổi ký tên cho độc giả."

Ý tứ chính là không muốn ký tên.

Lưu Quang Vũ rõ ràng rất thất vọng, nhưng tỏ ra mạnh mẽ không nhờ bạn xin xỏ lại.

Lâm Dư Tâm bất đắc dĩ buông tay Lưu Quang Vũ, bày tỏ cô cũng không có cách nào. Lưu Quang Vũ nói hai câu bên tai Lâm Dư Tâm, Lâm Dư Tâm có chút khó khăn.

Lưu Quang Vũ bày tỏ gương mặt nhờ cậy.

Lâm Dư Tâm đành phải hỏi: "Đại Đại cũng là đến tham gia lần hoạt động này?"

Hàn Giang Tuyết đột nhiên đứng dậy, nhìn về phía Trương Mộc và thanh niên... phía sau.

"Người đã đông đủ, đi thôi."

Thanh niên quay đầu.

Thiếu niên kéo chiếc va li màu bạc đi đến, tóc cũng là loại thịnh hành hiện nay, mang theo một cặp tai nghe, phong cách hip-hop.

Thiếu niên cực kỳ ưa nhìn, giống như một tác phẩm tinh xảo được tạo ra từ một nghệ sĩ, nó tỏa sáng và làm cho mọi người không thể dời đi ánh mắt của họ.

"Là minh tinh sao?"

"Không phải đâu, chưa thấy qua..."

"Thật là đẹp trai."

Người qua đường nhao nhao ghé mắt nhìn thiếu niên, thiếu niên khóe môi vểnh lên, ánh mắt mang theo vài phần kiêu ngạo từ từ lướt qua mọi người.

Thiếu niên đem túi hành lý đẩy về phía trước, Hàn Giang Tuyết đưa tay nhận lấy, hỏi Trương Mộc bên cạnh: "Tầng mấy?"

Trương Mộc theo bản năng trả lời: "Tầng hai mươi mốt."

Thiếu niên cho hai tay vào túi, từ bên người Trương Mộc đi qua, còn trừng mắt nhìn hắn.

Trương Mộc: "..."

Trương Mộc nhéo thanh niên: "Ai đây?"

"Không biết, Hàn Giang Tuyết chỉ nói với tôi về bọn họ, nhưng người này tôi chưa thấy qua." Thanh niên cũng rất ngơ ngác.

Trương Mộc nhỏ giọng nói: "Không phải có người nói Hàn Giang Tuyết là gì đó, chuyện này không biết hắn..."

Thanh niên mang gương mặt sợ hãi.

"Đi thôi, nhanh đuổi theo." Thanh niên không để ý tới sợ hãi, kéo Trương Mộc đi vào thang máy.

"Dư Tâm, chàng trai vừa mới đó là ai?" Lưu Quang Vũ bị bỏ quên, có chút thất thần hỏi Lâm Dư Tâm.

Lâm Dư Tâm thu lại ánh mắt kinh ngạc, lắc đầu: "Không quen biết."

"Thật là đẹp trai..." Lưu Quang Vũ đột nhiên kích động: "Cậu nhìn thấy chưa, Hàn Giang Tuyết đại thần dường như rất cưng chiều chàng trai kia, cậu nói trong giới đồn rằng đại thần là cong, không phải sẽ là thật chứ?"

Lâm Dư Tâm nhíu nhíu mày: "Chuyện không có căn cứ này, không nên nói lung tung."

Lưu Quang Vũ nói: "Hàn Giang Tuyết đại thần rất đẹp trai, người thiếu niên kia cũng rất đẹp, đứng chung một chỗ vô cùng xứng đôi..."

Lâm Dư Tâm cắt ngang cô: "Đi thôi."

Lưu Quang Vũ vội vàng đuổi theo Lâm Dư Tâm: "Dư Tâm cô không cảm thấy đại thần rất đẹp trai sao? Giới giải trí của chúng ta đúng là đều rất điển trai..."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1027: Úy Nhiên Hồi Phong (5)

Minh Thù mở cửa, thấy một đám người đứng ở bên ngoài.

Ánh mắt trước tiên từ lướt qua người Hàn Giang Tuyết, rơi vào trên người thiếu niên, cuối cùng chuyển tới cái túi trong tay Trương Mộc.

Dường như đã xác định Trương Mộc có mua đồ ăn vặt, cô mới mở cửa.

"E hèm, tôi giới thiệu một chút, đây là Úy Nhiên. Úy Nhiên, đây là Hàn Giang Tuyết đại thần." Trương Mộc đưa Hàn Giang Tuyết tới đây, đương nhiên là vì bạn tốt của hắn.

"Ồ." Minh Thù lấy đồ ăn vặt: "Chào đại thần."

Trương Mộc: "..." Cô thật đúng là không thích đại thần rồi? Lạnh lùng như vậy? Không khoa học! Thần tượng làm sao có thể nói đổi là đổi được?

"Xin chào." Hàn Giang Tuyết lễ phép gật đầu: "Tôi từng đọc qua "Tinh đồ" của cô."

Hàn Giang Tuyết đột nhiên nói một câu như vậy, Minh Thù ngẩng đầu nhìn hắn: "Có hay không?

Tinh đồ là một quyển đã được viết xong của nguyên chủ, viết về các vì sao.

Các vì sao ở thế giới này không phải thứ ít được nói đến, ngược lại nó là đề tài hàng đầu, rất nhiều người viết.

Hàn Giang Tuyết nói: "Lối văn viết rất mới mẻ."

Minh Thù đột nhiên ác độc nói: "Nhưng thật ra là chép của anh."

Hàn Giang Tuyết có một quyển sách gọi là "Tinh đồ", cảm hứng của nguyên chủ chính là bắt nguồn từ quyển sách này, thậm chí ngay cả tên đều không khác mấy.

Thế nhưng kịch bản và lối viết đều là nguyên chủ tự mình nghĩ, không sao chép của Hàn Giang Tuyết.

Đều là đại thần, cũng không tranh giành sự nổi tiếng, nguyên chủ trước đây thực sự coi Hàn Giang Tuyết là thần tượng.

Minh Thù nói như vậy, nhưng nhiệm vụ vẫn phải là... kéo thù hận.

Hàn Giang Tuyết không có phản ứng gì, bình tĩnh nói: "Tên tương tự mà thôi."

Minh Thù mỉm cười, tiếp tục cúi đầu lấy đồ ăn vặt.

Bầu không khí có chút ngại ngùng.

Trương Mộc kiên trì tiếp tục giới thiệu: "Đây là Mạc Vô Tình, tác giả "Hoàng giả giáng lâm"."

Mạc Vô Tình đưa tay về phía Minh Thù: "Xin chào."

Minh Thù đưa tay ra bắt: "Xin chào." Rồi nhanh chóng thu lại, ôm chặt đồ ăn vặt.

Mạc Vô Tình: "..."

"Vị này chính là..." Trương Mộc nhìn qua người thiếu niên đang dáo dác nhìn quanh.

Thiếu niên nghiêng đầu nhìn qua.

Hàn Giang Tuyết liếc hắn một cái: "Sở Hồi."

Thiếu niên mím môi cười, bất chợt có loại cảm giác ngoan ngoãn, nhưng vừa nhìn ánh mắt hắn thì sẽ liền biết, thiếu niên này tuyệt đối không ngoan chút nào.

Hàn Giang Tuyết nói tên này không biết là bút danh hay là tên thật, Trương Mộc thầm quan sát và có không ít kết luận, nhưng đều không phải có liên quan với tác giả.

Vậy hẳn là tên thật.

Rất có thể không phải người trong nghề.

Đúng là bạn trai của Hàn Giang Tuyết sao?

Ánh mắt Minh Thù dừng lại hơi lâu trên người thiếu niên, thậm chí vượt qua Hàn Giang Tuyết.

Hàn Giang Tuyết ngồi một lát, không biết nhận điện thoại của ai, đứng dậy đi ra ngoài: "Tôi đi ra ngoài một chuyến, luôn tiện cậu giúp tôi trông coi cậu ta một lát, không nên để cho cậu ta đi ra khỏi cửa này."

Mạc Vô Tình: "..."

Trương Mộc: "..."

Thiếu niên chỉ cười, nhìn theo Hàn Giang Tuyết rời đi. Đợi cửa đóng lại, thiếu niên gỡ xuống tai nghe điện thoại, tiến đến trước máy tính Minh Thù: "Chị, chị viết cái gì vậy?"

Giọng nói thiếu niên vô cùng dễ nghe.

Âm cuối hắn nhả chữ rất nhẹ, vô cùng thu hút.

Minh Thù ôm đồ ăn vặt ngồi ở trên ghế sô pha, nhìn thiếu niên: "18+."

Thiếu niên khẽ nhíu lông mày đẹp, giọng nói ngây thơ như trẻ con: "Thật không? Tôi có thể đọc không? Tôi còn chưa có xem qua loại như vậy."

Trương Mộc: "..." Tôi cũng không biết bạn tốt còn có thân phận như vậy.

Mạc Vô Tình: "..." Đối thoại này sao có chút quái dị.

"Chị không trả lời, đó chính là bằng lòng đấy nhé." Thiếu niên không cần sự cho phép.

Minh Thù nheo mắt lại tự tay lấy đi máy tính, thiếu niên giống như là tò mò, trước khi Minh Thù giành được máy tính đã xoay người ngồi vào bên kia.

Minh Thù đứng dậy, đi tới, ngắn ngủi mấy giây...

Minh Thù giành lại máy tính, thấy chính là một màn hình trống trơn.

Vừa rồi khó khăn lắm cô mới viết ra được, bị hắn xóa bỏ rồi hơn nữa lại là xóa vĩnh viễn.

Minh Thù: "..."

Thiếu niên ngẩng đầu nhìn gò má đẹp hiện ý cười, ánh mắt lóe lên sự ác ý, đầu hiện ra cặp sừng nhỏ như ác ma, phía sau là cánh và đuôi ác ma.

Minh Thù không hề nghĩ ngợi, cầm cái gối bên cạnh đánh hắn.

Trẻ hư muốn ăn đòn!

Thiếu niên không ngờ Minh Thù sẽ làm như vậy, đùng một cái nhảy dựng lên: "Chị, xin lỗi mà, tôi không cẩn thận một chút thôi mà, chị đừng nóng giận."

Minh Thù nhéo hắn, ấn trở về trên ghế sô pha, mặt mỉm cười: "Tôi cũng là không cẩn thận nên đánh cậu một trận, cậu cũng không nên tức giận."

Trương Mộc và Mạc Vô Tình còn chưa kịp phản ứng, Minh Thù đã bắt đầu đánh.

"Úy Lam, cô mau thả hắn ra." Đây chính là người Hàn Giang Tuyết mang tới.

Trương Mộc và Mạc Vô Tình đồng thời lao đến, kéo Minh Thù và thiếu niên ra.

Minh Thù bị Trương Mộc kiềm chế, cầm đồ ăn vặt ăn xong vài miếng an ủi, chỉ vào cửa: "Đi ra ngoài."

Tức chết trẫm!

Thiếu niên dường như rất vui vẻ, hoàn toàn không tức giận chuyện Minh Thù đánh hắn, ngược lại cũng không phải rất đau, hắn hướng về phía Mạc Vô Tình nói: "Là chị bảo tôi đi ra nhé."

Minh Thù chợt nhớ lời nói Hàn Giang Tuyết vang lên trước khi đi: "Đứng lại."

Thiếu niên vô tội nhìn về phía Minh Thù: "Chị?"

"Tôi nghĩ lại, đuổi người xinh đẹp như vậy ra ngoài có chút không hay." Minh Thù mỉm cười.

"Tôi đã làm sai chuyện, nên bị như vậy." Thiếu niên nói: "Tôi nên đi ra ngoài."

Thiếu niên nói xong liền đi ra ngoài.

Minh Thù ngăn lại hắn: "Như vậy sao được, cậu đi ra ngoài bị người khác bắt nạt tôi không gánh nổi trách nhiệm, cho nên chỉ có thể uất ức mình một chút."

Thiếu niên không hiểu nhìn cô.

Minh Thù cong môi nhìn hắn cười sáng lạng.

Một phút đồng hồ sau.

Thiếu niên nhìn cửa phòng tắm, yên tĩnh không nói.

Giọng nói cùng tiếng cười truyền vào: "Đã quên nói cho cậu, trước đó tôi đã kịp cập nhật lên rồi."

Thiếu niên: "..."

-

Hàn Giang Tuyết trở về nghe nói thiếu niên bị Minh Thù nhốt ở trong phòng tắm, Mạc Vô Tình và Trương Mộc đều sợ Hàn Giang Tuyết tức giận, nhưng mà hắn lại rất bình tĩnh thả thiếu niên ra.

Thiếu niên giống như gà trống đấu bại trận, đứng ở phía sau Hàn Giang Tuyết.

Lặng lẽ ngẩng đầu trừng Minh Thù.

Hắn đã nhớ kỹ.

Minh Thù cong khóe môi cười: "Đại thần, cậu ta dường như không phục lắm, anh có muốn dạy dỗ hắn một chút hay không?"

Thiếu niên: "..."

Hàn Giang Tuyết liếc mắt: "Xin lỗi đi."

"Dựa vào cái gì, cũng không phải tôi muốn tới..." Thiếu niên nói thầm, quay đầu ra chỗ khác không muốn xin lỗi.

Hàn Giang Tuyết dường như có chút bất đắc dĩ: "Thật sự xin lỗi, đều là do tôi chiều thành quen."

"Đúng vậy." Minh Thù gật đầu: "Làm như vậy chưa bị đánh chết, thực sự là kỳ tích."

Thiếu niên nghiêng đầu qua chỗ khác, tiếp tục trừng Minh Thù.

Hàn Giang Tuyết vô cùng có lễ phép thay thiếu niên nói xin lỗi.

Minh Thù nheo mắt: "Tôi có thể hỏi một vấn đề không?"

"Ừm?"

"Quan hệ hai người là thế nào."

Hàn Giang Tuyết sửng sốt, một lát sau mới nói: "Tôi là anh trai hắn, Sở Hàn."

Mạc Vô Tình và Trương Mộc: "..."

Bọn họ cảm thấy áy náy vì trước kia đã có những suy đoán xấu xa.

Thiếu niên dường như bất mãn "hừ" một tiếng: "Lắm chuyện."

Minh Thù mỉm cười: "Trẻ hư đánh vài lần thì ngoan thôi."

Thiếu niên: "..."

Đợi Hàn Giang Tuyết mang theo Sở Hồi rời đi, Minh Thù sờ lên cằm: "Nhìn ngoại hình cũng không giống mà, có một người được nhặt về à?"

Trương Mộc: "..."

Cô hỏi tôi?

Tôi đi hỏi ai đây!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1028: Úy Nhiên Hồi Phong (6)

Buổi chiều có một buổi giao lưu, Hàn Giang Tuyết cần lên bục nói.

Sở Hồi tỏ vẻ nhàm chán gục đầu lên trên bàn, nghiêng đầu liền thấy Minh Thù ngồi ở trước một hàng.

Sở Hồi ỷ vào chuyện mình đẹp trai, đổi vị trí cùng một số người ngồi vào phía sau Minh Thù.

Móng vuốt tà ác của hắn mới vừa đưa ra, cô gái trước mặt đột nhiên đứng dậy, khom người rời đi.

Tay thiếu niên đông cứng lại ngay ở giữa khoảng không, một lát mới lộ vẻ tức giận thu về lại.

-

Buổi giao lưu kết thúc, hoạt động lần này kết thúc thành công.

Hàn Giang Tuyết xuất hiện, làm cho các tác giả kích động vô cùng, dù sao cũng là vì muốn đi gặp vị này là chính.

Minh Thù cùng Trương Mộc trả phòng mình lại, đi đến quán rượu bên ngoài.

Sở Hàn đi bộ vội vã đến: "Mọi người có nhìn thấy Sở Hồi không?"

Trương Mộc lắc đầu, Minh Thù cũng lắc đầu.

Sở Hàn gật đầu, đi tìm phía bên ngoài quán rượu.

"Sở Hồi đó..." Trương Mộc dường như đang tìm từ hình dung, nhưng mà nửa ngày cũng chỉ nói được một câu: "Không đi làm minh tinh thực sự là đáng tiếc."

Minh Thù nhớ đến ánh mắt xảo quyệt của thiếu niên lúc giao nhau, cười không ra tiếng.

"Đi thôi."

"Úy Lam cô chờ một chút đi." Trương Mộc kéo hành lý đuổi kịp cô: "Tôi nói này, cuộc hội đàm cô cũng không nghe, cô rốt cuộc là tới làm gì?"

"Ăn."

"Ngoại trừ cái này?"

"Ừm..." Minh Thù hơi ngừng lại, nghiêm túc nói: "Kéo thù hận."

"Cô có thể nghiêm túc một chút không? Sao lần gặp gỡ này, cô cứ như biến thành người khác vậy."

"Đã nói tôi trọng sinh, cậu không tin, tôi có thể có biện pháp nào nữa sao."

Cô gái ghé mắt tự nhiên cười nói, nhà cửa xung quanh dường như biến mất, chỉ còn lại có nụ cười xinh đẹp của cô gái.

Trương Mộc đột nhiên cảm thấy có chút ớn lạnh.

Trọng sinh?

Hắn lắc đầu, chuyện này làm sao có thể, cũng không phải tiểu thuyết.

-

Chuyện Minh Thù bắt nạt Lâm Dư Tâm trong hoạt động truyền đi càng ngày càng ồn ào, cộng thêm Minh Thù thỉnh thoảng thêm mắm thêm muối, có thể nói trong giới sáng tác đều biết Úy Nhiên là một người ỷ thế hiếp người, còn không hề biết nhận lỗi.

Đương sự đang nhìn con rùa, khuôn mặt ủ rủ.

Vì sao...

Nguyên chủ biết nuôi rùa sao? Nuôi để ăn sao?

Rùa bước chân nhỏ ngắn, từ từ bò về phía trước.

Minh Thù đi quanh nó hai vòng, thứ này hầm ăn ngon hay là hấp ăn ngon hơn?

Có thể là nhận thấy được Minh Thù hiện ra sát ý, con rùa bò nhanh hơn một chút.

Chạy mau chạy mau.

Chủ nhân bị điên rồi.

Minh Thù nhìn một lúc trở lại phòng, ngồi xuống tiếp tục ngây người.

"Ting ting..."

Minh Thù mở ra giao diện nói trò chuyện.

Lâm Dư Tâm ba chữ này làm cho tinh thần Minh Thù tỉnh táo, phiếu đổi đồ ăn vặt làm sao tìm tới cửa.

Lâm Dư Tâm: Tiền bối, chuyện lần trước thật xin lỗi, tôi không ngờ trên mạng lại biến chuyện này thành ra thế này, gây phiền phức cho cô rồi.

Mỗi một chữ của Lâm Dư Tâm đều giống như đang bày tỏ sự áy náy.

W: Không sao, tôi chính là muốn bắt nạt cô.

Lâm Dư Tâm nửa ngày không trả lời, có thể là không biết trả lời như thế nào.

Cô cũng không thể nói rằng bị tiền bối bắt nạt là vinh hạnh của cô nhỉ?

Mấy phút sau Lâm Dư Tâm đã đăng xuất.

Thế nhưng rất nhanh thì có độc giả gửi ảnh cho cô xem.

Tác giả trên diễn đàn, có một người tên gọi là "Mã Giáp 01", viết một đoạn bình luận, nội dung chính là ghi lại cuộc nói chuyện của Minh Thù và Lâm Dư Tâm.

Người viết lấy giọng điệu bạn của Lâm Dư Tâm kể lại toàn câu chuyện.

Cộng thêm câu nói sau cùng của Minh Thù, bài viết bỗng chốc bùng nổ.

Nhất Lầu: Tự cổ nhị lầu xuất nhân tài.

Nhị Lầu: Tam lầu đại hữu nhân tài xuất.

Tam Lầu: Ăn hạt dưa.

Tứ Lầu: Trước kia đồn cô ta bắt nạt người khác, tôi còn không tin, nhân phẩm thật không ngờ ác độc như vậy.

Ngũ Lầu: Tôi siêu thích sách cô ấy, không ngờ lại là người như vậy, người hâm mộ Lâm Dư Tâm đúng là có chút... thế nhưng Lâm Dư Tâm cũng tốt nhỉ, tôi nói chuyện với cô ấy qua mấy lần, rất dễ nói chuyện.

Lục Lầu: Lâm Dư Tâm này cũng quá mềm mỏng, rõ ràng chính là cô ta sai, xin lỗi cô ta cái gì.

Thất Lầu: Sách mới Úy Nhiên và Lâm Dư Tâm không phải đều là một thể loại sao? Tranh đấu giữa các tác giả thực sự là phức tạp.

...

Thập Cửu Lầu: Cho tôi nói thẳng, các cô đang ngồi ở đây đều là rác rưởi.

...

Minh Thù có thể nói là rất lớn lối.

"Tích tích..."

Lâm Dư Tâm lại lên phần mềm trò chuyện tìm cô.

Lâm Dư Tâm: Xin lỗi tiền bối, bạn bè tôi vừa hay ở chỗ của tôi, chứng kiến và ghi lại cuộc nói chuyện của chúng ta, tôi không chú ý nên cô ấy tung ra, tôi lập tức nói bạn tôi xóa nó đi.

Ghi chép nói chuyện là của cô và Minh Thù, chỉ có cô ta có thể thấy, cho nên cách tốt nhất chính là thừa nhận.

W: Đừng nha bé yêu, trăm ngàn lần đừng xóa.

Để cho trẫm kéo một chút giá trị thù hận!

Cám ơn phiếu đổi đồ ăn vặt tạo cơ hội cho trẫm!

Lâm Dư Tâm lơ ngơ, người này là sao vậy? Sao không cho xóa nhỉ?

Lưu Quang Vũ: Dư Tâm cô xem diễn đàn, lần này nhân vật Úy Nhiên đó thực sự sụp đổ rồi, ai bảo cô ta ỷ thế bắt nạt người khác, tôi xem cô ta về sau làm sao còn chỗ đứng.

Lâm Dư Tâm trả lời Lưu Quang Vũ: Có phải vừa rồi tôi không nên gửi hình vào nhóm? Có thể khiến cho tiền bối hiểu lầm là tôi gửi hay không? Cô biết là ai gửi không? Bảo người đó xóa đi.

Lưu Quang Vũ: Tại sao muốn xóa bỏ? Cô cứ nói, Dư Tâm, có phải cô ta dọa nạt cô hay không?

Lâm Dư Tâm: Không có không có, như vậy không tốt...

Lưu Quang Vũ: Có cái gì không tốt, cô không thấy cô ta đối xử thế nào với cô trước không, ép buộc cô nhảy bể bơi, còn to tiếng nói lời khó nghe, tôi nhìn đều không nhìn nổi. Không phải là ỷ vào chuyện mình viết sách mấy năm nay sao, tự cho là đúng.

Lâm Dư Tâm: Nhưng...

Lưu Quang Vũ: Dư Tâm tôi biết tâm tư cô tốt bụng, nhưng cái này không phải cô gửi, cô sợ cái gì, công lý ở lòng người!

Lâm Dư Tâm cười thầm, ngón tay nhảy múa trên bàn phím trả lời lại mấy câu.

Ý chính là cho Lưu Quang Vũ tìm người viết bài đó bảo xóa đi, đừng như vậy…

"Úy Nhiên..." Lâm Dư Tâm nhìn giao diện tiểu thuyết, cô tiện tay nhấp một cái: "Chính cô tự tìm đến, đừng trách tôi nhé."

Lâm Dư Tâm lại dạo một vòng trong nhóm kể khổ.

Phía dưới tác phẩm Minh Thù, nhanh chóng tăng lên các dòng phê phán.

Độc giả nhao nhao chạy tới đâm chọc cô.

Độc giả số 1: Đại Đại, cô không sao chứ? Chúng tôi tin tưởng cô, cô tuyệt đối không phải là loại người như vậy, những người này rảnh rỗi đi gây sự.

Độc giả số 2: Đại Đại cô đừng để tâm những người này.

Độc giả số 3: Đại Đại tôi vĩnh viễn ủng hộ cô.

Minh Thù nói câu an ủi hai người bọn họ, sau đó tìm biên tập tắt đi khu bình luận.

Chanh: Sao cô ồn ào với Lâm Dư Tâm kia như thế?

Biên tập cũng rất nghi hoặc.

W: Nhìn không vừa mắt đương nhiên oán hận, nếu không... giữ lại mừng năm mới sao?

Chanh:...

Chanh: Ảnh hưởng không tốt lắm, không có chuyện gì lớn thì thôi đi vậy.

W: Gần đây không phải muốn bán bản quyền sao, tôi đây cũng là tính kinh doanh mà, không phải là miễn phí.

Chanh:...

Kinh doanh như cô vậy cũng không thèm.

Minh Thù tắt đi chỗ bình luận truyện, tất cả mọi người cho rằng Minh Thù đuối lý, nhao nhao trợ giúp Lâm Dư Tâm.

Cũng có người chụp hình cho Minh Thù xem Lâm Dư Tâm diễn xuất trong nhóm, vô cùng làm điệu làm bộ, bảo mọi người đừng nói chuyện này nữa.

Bộ dạng đó dường như như đang cố gắng giúp Minh Thù chứng minh trong sạch.

Cô dốc sức sắm vai một người bị bắt nạt đáng thương.

Trương Mộc: Tôi nói này, cô và Lâm Dư Tâm kia rốt cuộc có thù gì? Sao tôi nhìn càng ngày càng không đúng, Lâm Dư Tâm này cũng không biết chuyện gì xảy ra, tôi thấy cô ta ở diễn đàn của Phúc Thần.

Diễn đàn của Phúc Thần là một diễn đàn của Đại Thần, tác giả bên trong không chỉ là một trang mạng bình thường, đó là cả giới đại thần.

Lâm Dư Tâm không biết là được người nào kéo vào, Trương Mộc càng xem càng phản cảm.

Ban đầu chỉ vì bạn tốt, hiện tại thì hoàn toàn thấy Lâm Dư Tâm đang tự diễn xuất.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1029: Úy Nhiên Hồi Phong (7)

W: Để cho nó rong chơi đi, tôi đi ăn thịt rùa trước vậy.

Trương Mộc:???

Rùa? Làm gì con rùa cơ chứ?

Trương Mộc: Bà nó chứ, cô muốn ăn thịt Kim Nguyên Bảo ư?

Trương Mộc biết cô có nuôi một con rùa, hơn nữa còn đặt tên cho nó là Kim Nguyên Bảo.

Kim Nguyên Bảo chính là một con rùa Brazil thông thường, cô dùng mấy đồng tiền mua được nó, sau lại không biết làm sao lại có thể nuôi lớn tới như vậy.

Minh Thù ném Kim Nguyên Bảo đang bò loạn trên mặt đất vào trong ổ của nó, trong nhà có mở lò sưởi, nhiệt độ hiện tại đang là hai mươi sáu độ, ở nhiệt độ này Kim Nguyên Bảo sẽ không ngủ đông, cả ngày sẽ hoạt bát vui vẻ.

Minh Thù chụp hai tấm hình rồi đăng lên weibo hỏi cách nấu thịt rùa.

Ngày Ngày Nhìn Xuống Dưới: Đại thần, Kim Nguyên Bảo đáng yêu như vậy, tại sao lại muốn ăn nó chứ?

Ta Có Thể Biến To Biến Nhỏ: Hức hức, Đại thần đã lâu lắm không có đăng ảnh Kim Nguyên Bảo rồi, lần này Đại thần đăng ảnh lại muốn ăn thịt Kim Nguyên Bảo ư.

Tiểu Mê Muội Uý Nhiên Thành Phong: Kim Nguyên Bảo sống tốt nhé ha ha, Đại thần lại đùa giỡn nữa rồi.

Sao Sáng 35 Của Ngươi: Đại thần đăng cập nhật từ lúc nào vậy? Những cập nhật gần đây thật vui mà.

Nhỏ Bé Nhỏ Bé Nhỏ: Đại thần ngài cập nhật đi, ta sẽ nói cho ngài biết Kim Nguyên Bảo nên ăn như thế nào.

Minh Thù rõ ràng là hỏi cách để ăn thịt rùa, đám người kia đột nhiên kéo tới phần cập nhật của cô để tán gẫu.

Minh Thù nhìn Kim Nguyên Bảo ở bên cạnh đang giương mắt nhìn mình, thở dài, đành quyết định tự lực cánh sinh, đi ra ngoài ăn.

-

Lâm Dư Tâm lướt weibo vừa lúc lướt đến bài đăng lúc nãy của Minh Thù.

Thời gian đăng là mấy chục phút trước rồi.

Xảy ra chuyện lớn như vậy, cô vẫn còn có tâm trạng làm những việc linh tinh trên weibo sao?

"Rốt cuộc cô muốn làm gì?"

Lâm Dư Tâm vừa mở phần bình luận ra vừa nói thầm.

Vừa rồi cô ta còn không thèm tự xoá bài đăng kia đi, đây mà là phản ứng của người bình thường sao?

Lâm Dư Tâm càng nghĩ càng thấy kỳ lạ.

-

Minh Thù ở bên ngoài ăn no nê một bữa, lại còn xách túi lớn túi nhỏ đồ ăn vặt trở về.

Cô nằm ở trên ghế sô pha một lúc rồi đứng dậy ngồi vào máy vi tính, chậm rãi viết xong bài đăng của ngày hôm nay rồi đăng lên.

"Đến đây đi tiểu bảo bối, cho ngươi xem đại bảo bối của trẫm."

-

#Cái đó là của tác giả viết 18X, dĩ nhiên...#

Mọi người nhao nhao nhảy vào bài đăng đến gần như nổ tung, nhưng mà vừa vào xem một chút.

Ở đâu có 18X cơ chứ?

Thật là đồ lừa gạt người khác!

Thế nhưng nhân vật chính trong bài đăng này lại là Lâm Dư Tâm, Tấm Thiệp Sát Vách vô cùng tức giận, đột nhiên bị giả mạo đăng bài lên, thật may là mọi người cũng không trách móc hành động viết ra tiêu đề giật gân của người viết.

Trên đầu bài đăng có viết mấy chữ rất lớn.

Tôi là Úy Nhiên.

Phía dưới có để một bức hình, trong đó có ID (1) Tấm Thiệp Sát Vách và ID của Lâm Dư Tâm

Rõ ràng có thể thấy là cùng một ID.

Để chứng minh ID trên ảnh là của Lâm Dư Tâm, Minh Thù còn đào ra ID đăng bài trong quá khứ của Lâm Dư Tâm.

Nói đến việc này thì phải cám ơn thân phận Kỷ Hòa lúc trước, đã cung cấp cho cô kỹ năng ấy.

Xem ra làm học bá vẫn còn có chút hữu ích.

Nhưng mà, Hài Hòa Hiệu đối với việc này lại rất có hứng thú làm

Minh Thù còn đăng cả cuộc nói chuyện với Lâm Dư Tâm xuống dưới.

Cuộc nói chuyện của Lâm Dư Tâm và bạn mình bị phát tán ra ngoài, nhưng bài đăng lại được đăng bởi một người khác, điều kỳ lạ là lại có cùng một ID, người đăng bài kia liệu có phải là kẻ trộm ID hay không?

Minh Thù chỉ viết ba câu.

Người đăng: Tôi cho rằng, giải thưởng diễn viên xuất sắc nhất hẳn phải được trao cho tiểu thư Lâm Dư Tâm đáng yêu của chúng ta rồi. [Đến đoạn này mọi người nên vỗ tay rồi.]

Ta chính là nhằm vào cô ta, mọi người nếu như muốn hỏi lý do, hãy chờ ta nghĩ kỹ rồi sẽ nói cho các bạn biết, còn nếu mọi người khăng khăng muốn biết, hãy coi như ta nhìn không vừa mắt cô ta vậy.

Cuối cùng, các vị đang ngồi ở đây đều là rác rưởi.

Lầu (2) 1: Nhìn thấy tiêu đề liền nhảy tới.

Lầu 2: Giống lầu trên.

Lầu 10: Hôm nay có nhiều tin tức nha.

Lầu 15: Úy Nhiên giọng điệu có phải quá đáng rồi không? Cái gì mà các vị đang ngồi đây đều là rác rưởi? Cô ta đều chửi chúng ta ở đây rồi.

Người đăng: Cảm thấy tức giận rồi sao. Đúng, ngươi nói không sai, ta chính là chửi mắng các ngươi đó, thế nào, muốn đánh ta ư?

Lầu 18: Úy Nhiên đại thần là bị trộm tài khoản ư?

Một cô gái đang yên đang lành, đột nhiên lại thay đổi như vậy, thật khiến cho người khác cảm thấy khó mà thích ứng được.

Trước đây Úy Nhiên nổi tiếng về những tác phẩm, vị tác giả Úy Nhiên này bọn họ thực sự cũng không biết gì nhiều về cô ta, bởi vì không thể tiếp xúc với đại thần như cô.

Lầu 20: Bức hình ở trên có phải đã qua chỉnh sửa rồi không?

Lầu 30: Đã thử kiểm tra rồi, không phải chỉnh sửa, chính là do Lâm Dư Tâm tự biên tự diễn ra.

Lầu 31: Không phải đâu... Có chút lộn xộn nha. Có ai hiểu gì không? Rốt cuộc là do đại thần ỷ thế bắt nạt người khác, hay là do Lâm Dư Tâm tự biên tự diễn?

Lầu 68: Tới đây tới đây, để ta giải thích cho các ngươi hiểu.

Đầu tiên nguyên nhân gây ra là bởi vì bài đăng Lâm Dư Tâm và tác giả Úy Nhiên giống nhau, Lâm Dư Tâm là người đăng trước, cho nên độc giả của cô ta nói Úy Nhiên sao chép văn phong đại thần của bọn họ

Sau đó tác giả Úy Nhiên lên tiếng giải thích, nàng viết quyển sách từ trước đó rất lâu, cũng đã mang ra chứng cứ.

Độc giả của Lâm Dư Tâm không có cách nào khác trực tiếp Lâm Dư Tâm xin lỗi, chỗ này có lời xin lỗi của Lâm Dư Tâm trên weibo.

Úy Nhiên cũng đồng ý bỏ qua.

Sau đó trong vòng tổ chức một hội giao lưu, Lâm Dư Tâm không biết làm sao lại xảy ra xung đột với tác giả Úy Nhiên, Úy Nhiên rơi vào bể bơi, sau đó tác giả Úy Nhiên ép Lâm Dư Tâm cũng nhảy vào bể bơi xin lỗi.

Cho đến chuyện ngày hôm nay, Lâm Dư Tâm ở trong nhóm nói mình đã xin lỗi tác giả Úy Nhiên, tác giả Úy Nhiên dường chưa tha thứ cho cô, còn không cẩn thận gửi hình đã bị cắt đi, nhưng cô cũng rút lại rất nhanh rồi.

Thế nhưng ngay sau đó trên diễn đàn xuất hiện bài đăng của Tấm Thiệp Sát Vách.

Lúc này, tác giả Úy Nhiên đăng lên địa chỉ ID, chứng minh đó chính là do Lâm Dư Tâm tự mình gửi đi.

Lầu 68 nói, cơ bản cũng là toàn bộ những gì xảy ra, không có thêm mắm thêm muối cũng không còn thiên vị người nào, chính là kể lại hoàn chỉnh câu chuyện một lần

Khi Lâm Dư Tâm nhìn thấy bài đăng này thì cũng có gần tám mươi người bình luận rồi.

Trước đây luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, bây giờ cô rốt cuộc cũng kịp phản ứng.

Hèn gì cô ta không xóa bỏ bài đăng của mình.

Ở đây chờ cô ta!

Không được...

Lâm Dư Tâm nhìn màn hình, đầu ngón tay vịn chặt vào tay ghế, in hằn lên đó nhiều vết móng tay.

-

Minh Thù chờ xem cách giải quyết của Lâm Dư Tâm.

Chờ cả một buổi tối thật vô vị, Minh Thù ăn đồ ăn vặt đến mức buồn ngủ.

"Tích tích..."

Minh Thù chớp chớp mắt nhìn xuống, vỗ vỗ khuôn mặt cho tỉnh táo lại, di chuyển con chuột cho màn hình sáng lên.

Tin nhắn hiện lên từ một người cô không hề quen biết.

Cá Bạc: [Ảnh]

Đó là một tấm hình cực kỳ khủng bố.

Ôi mẹ ơi, đây là muốn doạ chết trẫm mà, ai sẽ thừa kế đồ ăn vặt của trẫm đây?

Trẫm đây đến quỷ cũng đã từng làm rồi, còn cái gì kinh khủng hơn mà chưa thấy qua cơ chứ, cái này mà doạ được trẫm sao! Thật nực cười!

Tin nhắn được gửi tới thông qua cuộc trò chuyện nhóm, Minh Thù còn tưởng rằng là do tên não tàn Lâm Dư Tâm làm, nhưng khi nhìn lại một lần nữa thì thấy cái tên kia khá quen mắt.

Cô tiện tay tìm hiểu một chút, cũng là một tác giả ngôn tình, danh tiếng không cao không thấp.

W: Ngươi thay mặt cho toàn thể các tác giả thể hiện sự bất mãn với ta sao?

Ngân ngư: [Ảnh]

Bức ảnh cuối cùng gửi đến chính là ảnh chụp bài đăng của Minh Thù.

Các vị đang ngồi đây đều là rác rưởi.

W: Là ta nói đó, thì sao chứ? Ta nói sai ư?

Dũng cảm thừa nhận, mới có giá trị hận thù.

Ngân ngư: Ngươi rất lợi hại đó.

W: Cũng thường, cũng thường thôi! Cũng chỉ lợi hại nhất thế giới thôi mà.

Ngân ngư: Ngươi có tự trọng không vậy?

W: Tự trọng ư? Có thể ăn được không? Tiểu thư à, cả buổi tối ngươi tới đây chỉ để khen ta thôi sao? Ta đây thật ngại quá đi.

Cá bạc:...

***

(1) ID: Tên tài khoản trên mạng.

(2) Lầu: Là cách gọi những người bình luận trong bài đăng trên mạng xã hội.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1030: Úy Nhiên Hồi Phong (8)

Ngân ngư: Thêm cả tôi nữa.

W: Vì sao? Ngươi cho ta đồ ăn vặt à?

Ngân ngư:...

Chị gái à, ta không phải là bách hợp, tạm biệt nhé!

Minh Thù tắt khung trò chuyện đi, sau đó lại có vài người không hiểu chuyện chạy tới tìm cô hỏi han, chắc là họ đã nhìn thấy bài đăng đó rồi.

Trương Mộc trực tiếp gọi điện thoại cho Minh Thù.

"Tôi vừa trở về đã nghe được một tin kinh hoàng như thế này, cô tìm ai điều tra ra chuyện này vậy?"

Trong ấn tượng của hắn, đám bạn tốt của mình đều không có khả năng làm việc này.

Minh Thù vừa trêu chọc Kim Nguyên Bảo đang bò tới bò lui ở bên cạnh, vừa trả lời: "Tự tôi làm đó."

"Làm ơn đi." Trương Mộc không tin: "Cô nắm được tình tiết thật sự rồi còn viết lách cái gì nữa."

Minh Thù suy nghẫm lại một hồi: "Nói cũng đúng, vậy tôi có nên đổi cách viết khác không?"

Trương Mộc: "..."

Trong lòng Trương Mộc vẫn tràn đầy nghi ngờ, sau đó hắn lại trở về trọng tâm của câu chuyện vừa rồi: "Chỉ là viết một bài thôi mà, làm sao lại biến ra được nhiều tình tiết như vậy, cô còn tự tiện thêu dệt thêm nữa chứ."

"Cuộc sống giống như một trò đùa vậy, có chơi nổi không tất nhiên phải để xem trình độ diễn xuất của cậu đến đâu rồi."

Trương Mộc vẫn cảm thấy những lời Minh Thù nói đều là nhảm nhí, nhưng cũng không phản bác gì thêm.

Minh Thù trò chuyện với Trương Mộc được một lúc thì cúp điện thoại.

Cô lật người Kim Nguyên Bảo lên, bốn chân ngắn cũn của nó quơ loạn xạ trong không khí.

[Ký chủ, người bắt nạt động vật nhỏ là nhằm mục đích gì vậy?]

Không ăn được thì chẳng lẽ không được quyền bắt nạt một chút sao?

[Hay là cô đứng nhìn tôi đánh...]

Hài Hòa Hiệu còn chưa nói hết, Minh Thù đã cất hắn đi.

-

Mình Thù đợi mãi đến tận rạng sáng, Lâm Dư Tâm mới lên làm sáng tỏ mọi việc.

Cô ta viết một bài rất dài.

Minh Thù ôm đống đồ ăn vặt xem xong không thể không phát ra một tiếng cảm thán.

Bé đáng yêu của ta bị vấy bẩn rồi.

Lâm Dư Tâm mang tất cả sai lầm đổ lên đầy Lưu Quang Vũ. Trước đây cô đã từng nói với Minh Thù, đã là bạn bè thì hãy gửi ảnh chụp màn hình cho nhau đi.

Sau đó cô ta đề cập đến đống ảnh đó với Lưu Quang Vũ, dường như cô ta cũng rất muốn Lưu Quang Vũ xóa bỏ nó.

Bởi vì Lưu Quang Vũ đã dùng máy tính của cô ta phát tán đống ảnh đó ra, nên địa chỉ ID đương nhiên là giống nhau rồi.

Lâm Dư Tâm cực kỳ thành khẩn mà nói rằng: Là lỗi của tôi, tôi không biết mọi chuyện lại có thể ra nông nỗi này, lúc đó tôi ra ngoài mua đồ, đến khi trở về thù Lưu Quang Vũ đã gửi rồi, tôi cũng như Úy Nhiên muốn gửi lời xin lỗi đến mọi người.

Lý do đùn đẩy trách nhiệm của Lâm Dư Tâm cộng thêm những tấm ảnh cắt kia, nhìn qua thì mọi chuyện chính là như vậy.

Thế nhưng Lưu Quang Vũ đã ngủ từ lúc nào. Đến khi cô biết chuyện thì đã sang ngày thứ hai.

Tác giả là sinh vật hoạt động về đêm, thế nên chuyện này rất nhanh chóng được lan truyền.

Sáng sớm cô vừa mới tỉnh dậy đã bị tin tức của tác giả thân quen làm cho khủng hoảng.

Cô xem xong một lượt từ nguyên nhân đến hậu quả, tức muốn phun máu.

Cô coi Lâm Dư Tâm là bạn bè, tại sao cô ta có thể đối xử với cô như vậy?

Bài đăng lần trước của cô thực sự không biết là kẻ nào đã gửi đi, chẳng qua cô thấy rằng đứng về phía Lâm Dư Tâm cũng rất có lợi cho nên cô mới nói như thế với cô ta.

Lâm Dư Tâm bị người ta chửi rủa, nên cô ta mới đổ hết tội lên đầu cô.

-

Minh Thù cũng từng nghe nói về chuyện xích mích giữa hai người, dù sao thì Lưu Quang Vũ cũng không phải là đối thủ của Lâm Dư Tâm, cô bị cô ta lập tài khoản phụ nói ra không ít tin xấu.

Lâm Dư Tâm chẳng những tẩy sạch tội lỗi thành công mà còn đạp ngã được Lưu Quang Vũ, để cho những lời Lưu Quang Vũ minh oan cho mình đều trở thành sự giả tạo trong mắt mọi người.

Lâm Dư Tâm bỗng nhiên trở thành người bị hại.

Minh Thù hả hê nhắn tin chúc mừng Lưu Quang Vũ.

W: Sao nào, tôi không nói sai chứ.

Lưu Quang Vũ: Có vẻ như cô vui mừng lắm nhỉ.

Lưu Quang Vũ kéo Minh Thù vào danh sách đen.

Minh Thù không còn cơ hội để trêu tức Lưu Quang Vũ nữa.

Minh Thù chỉ còn cách kìm nén đau thương đăng lên weibo.

W: Cuộc sống như một trò đùa, chơi đùa cùng rùa yêu. [Ảnh] [Ảnh]

Tiểu Khả Ái Của Ngươi Lên Đường Rồi: Đại Đại, chị lại bắt Kim Nguyên Bảo nằm chổng vó rồi.

Nhìn Xuống Dưới Mỗi Ngày: Tư thế này của Kim Nguyên Bảo đáng yêu quá.

Tích Tích Tích: Cầu ra chương mới! Cầu ra chương mới!

Trời Mưa Không Gặp Được Nhau: Vì sao tôi lại cảm thấy lời nói kia của Đạ Đại giống như đang châm chọc ai đó vậy?

W: Hừ, tôi không có châm chọc.

W: Chính xác là tôi đang nói đến cô ta.

Người hâm mộ:...

Đại Đại thật thà quá.

Nói thẳng ra như thế nào đây nhỉ, bị người ta tung ra ảnh chụp màn hình, lại còn nói Đại Đại của bọn họ không coi ai ra gì.

Thế nhưng trong mắt một vài người thì Đại Đại như vậy rất đáng yêu.

Sau đó Lâm Dư Tâm liền trở nên khiêm tốn hơn nhiều, im lặng viết truyện, người hâm mộ của cô ta cũng trở nên khiêm tốn hơn rất nhiều.

Lâm Dư Tâm không quậy phá, bốn bề đều trở nên yên bình, trên mạng xã hội cũng không có chuyện gì để xem nữa.

Minh Thù giảm bớt được vài tình tiết không cần thiết, cấp tốc hoàn thành bộ "Điểm sáng của bạn".

Viết văn thật mệt mỏi quá, nàng muốn đổi nghề!

Thời điểm viết xong "Điểm sáng của bạn" biên tập viên lập tức gọi điện chúc mừng, thuận tiện hỏi về dự định sáng tác tiếp theo của cô.

Minh Thù bày tỏ cô muốn đi ăn... à không, cô muốn đi tìm cảm hứng sáng tác nên tạm thời vẫn chưa nghĩ ra được.

Chanh: Tôi khá ưng ý đề tài lần trước cô đưa cho tôi, cô đã viết xong đề cương cho nó chưa?

W: Chắc cô nhớ nhầm rồi.

Rốt cuộc là cô có bao nhiêu tâm huyết với nghề này, "Điểm sáng của bạn" vừa mới hoàn thành, một quyển bản thảo khác đã được đưa cho biên tập viên nhìn rồi! Đại cương là được gửi đến từ khu chợ bán thức ăn sao?

Chanh gửi cho cô mấy tấm ảnh đã chụp lại màn hình.

W: Cô nhớ nhầm rồi.

Chanh: Cô cho rằng đảo ngược lại tên thì không phải là cô nữa sao.

Chanh hết nói nổi. Tại sao trước đây hắn lại không phát hiện ra vị Đại Đại này lại mặt dày như thế.

W: Đúng, không phải là tôi.

Chanh:...

Chanh: Quên đi, tôi nói với cô chuyện này trước, địa chỉ cuộc họp hằng năm mấy ngày trước tôi đã gửi cho cô rồi, cô là người đại diện nên nhớ đến đúng giờ.

W: Hôm đó tuyết rơi đầy trời không thích hợp để ra ngoài.

Chanh chưa kịp phản ứng lại thì Minh Thù đã đăng xuất.

Ngoài đường tuyết vẫn rơi dày đặc, cô thực sự không muốn ra khỏi nhà, lạnh chết chết đi được.

Lúc này rất khó có thể gọi được đồ ăn ở bên ngoài.

Minh Thù bọc mình thành một cục tròn rồi mở cửa đi ra ngoài.

Tiếng gió lạnh bao trùm cả hành lang.

"Hôm nay mày nhất định phải đền cho bà! Bà nói cho mày biết, những món đồ này không hề rẻ đâu, mày xem mày đã biến nó thành cái gì rồi?"

Giọng nói the thé của một người phụ nữ xuyên ra ngoài hành lang

Sát vách nhà cô là một hộ gia đình, người phụ nữ đang cực kỳ tức giận chống nạnh ở cửa chỉ tay vào bên trong.

Minh Thù rụt cổ lại rồi đi về phía thang máy.

Lúc đi ngang qua gia đình kia, bỗng nhiên có một người từ bên trong chạy vọt ra giữ chặt cánh tay của cô: "Đây là chị của tôi, chị ấy sẽ đền."

Minh Thù: "???"

Mình Thù nhìn qua, đó là một cậu nhóc trong bộ quần áo màu nhạt, tóc tai bù xù, trên người nồng nặc mùi rượu.

Khuôn mặt xinh đẹp trắng nõn của cậu có phần hơi tái nhợt, quầng mắt thâm đen.

Nhìn tổng thể thì tương đối thê thảm.

Người phụ nữ liếc nhìn Minh Thù: "Cô là chị của nó?"

Minh Thù lắc đầu: "Không phải, tôi không biết cậu ta."

Vị trí cô đang đứng bây giờ rất dễ để nhìn vào bên trong phòng.

Chẳng trách người phụ nữ này lại giận giữ như vậy, trong phòng giống hệt như vừa bị người ta đập phá dỡ bỏ.

"Chị ơi." Khuôn mặt cậu nhóc tái nhợt, lộ ra biểu cảm có chút đáng thương: "Nếu chị không giúp em, bà ấy sẽ đem em đi bán đó! Chị nỡ lòng nào để cậu em trai đáng yêu như thế này bị vấy bẩn sao?"

"Tôi đồng ý." Minh Thù gật đầu, rút tay ra khỏi móng vuốt của cậu em trai kia.

"Thằng nhóc thối tha, đền tiền mau!" Người phụ nữ không nhịn được lại rống lên.

"Đây là chị của tôi, bà đi mà đòi tiền cô ấy." Cậu nhóc chỉ vào Minh Thù: "Tôi thì ngược lại, hoàn toàn không có một đồng nào."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1031: Úy Nhiên Hồi Phong (9)

Minh Thù bị người phụ nữ kéo không cho đi, phải để cô bồi thường tiền.

Mặc kệ Minh Thù chứng minh như thế nào, cô không hề liên quan đến người này, người phụ nữ cũng không buông tay.

Minh Thù nhìn bên cạnh trông đáng thương, đáy mắt của tiểu yêu tinh lại lộ ra chút tia sáng ác liệt, khóe miệng không nhịn được cong lên.

Trẫm nợ hắn nha!

Trẫm chính là đi ra ngoài ăn một bữa cơm!

Sớm biết xảy ra việc này, cô ở nhà ăn rùa là được rồi!

Kim Nguyên Bảo: Ta đã làm sai điều gì mà chủ nhân cả ngày muốn ăn ta.

"Mấy thứ này lúc tôi mua đều là đồ mới, bị làm thành như vậy, cô bảo tôi làm sao đây? Còn sô pha, cô xem thử đi đây đều thành cái gì? Trừ tiền của những thứ đồ dùng trong nhà này ra, còn có phí vệ sinh phí..."

Người phụ nữ lải nhải tính tổn thất một lần, cuối cùng báo cáo một con số cho Minh Thù.

"Tại sao tôi phải giúp cậu?" Minh Thù nhìn về phía tiểu yêu tinh.

"Chị là chị của tôi mà." Sở Hồi rất không biết xấu hổ nhận bừa thân thích.

"Tôi với cậu không hề thân thích, coi là chị gái sai vặt sao?"

"Chị, chị sẽ không tuyệt tình nhìn một thiếu niên mười tám tuổi bị người khác làm nhục chứ?"

"Tôi có thể." Trẫm tuyệt tình thì đến bản thân cũng sợ.

Sở Hồi: "..."

Nước mắt của Sở Hồi nhỏ từng giọt, vừa nhìn liền biết là không có ý tốt: "Chị, chị cứ coi như cho tôi mượn, tôi sẽ trả cho chị."

"Trả cho tôi?"

"Ừ ừ." Sở Hồi gật đầu: "Anh trai của tôi rất có tiền."

"Tiền của anh trai cậu có liên quan gì với cậu? Hơn nữa... nếu anh trai cậu lo cho cậu, bây giờ cậu cũng sẽ không ở nơi này? Lại nói cậu không phải từ nhà chạy ra đây sao? Cậu dám để anh trai cậu biết à?"

Minh Thù như cười như không nhìn hắn.

Mỗi câu lời đều đã nói đúng đáy lòng của Sở Hồi.

Sở Hồi: "..."

Sở Hồi cúi đầu, nói với chủ nhà: "Bà xem bán tôi đến nơi nào để bồi thường đủ tiền đi."

Chủ nhà: "..."

Minh Thù: "..."

Minh Thù cũng nói một chút, lẽ nào thật sự phải để chủ nhà bán tiểu yêu tinh?

"Tôi giúp cậu cũng được, sau này cậu phải nghe lời tôi."

Hai tay Sở Hồi khoanh để ở trước ngực: "Chị, chị sẽ không để tôi làm chuyện kỳ lạ gì chứ?"

Minh Thù cười khẽ: "Dù sao cũng là bán, bán cho ai mà không giống nhau."

Khoảnh khắc Sở Hồi suy nghĩ, lộ ra sự đấu tranh trên gương mặt xinh đẹp, cuối cùng chật vật gật đầu: "Được."

Cô lấy điện thoại chuyển khoản cho chủ nhà.

Chủ nhà ném đồ của Sở Hồi ra ngoài: "Thật là xui xẻo tám đời."

Đồ của Sở Hồi chính là vali hành lý màu bạc, tai nghe của hắn treo trên tay cầm vali.

Chủ nhà đóng cửa lại đi rồi.

Sở Hồi ngồi trên vali hành lý, tinh thần không vui nhìn Minh Thù: "Chị, hình như tôi phát sốt rồi."

Minh Thù nhíu mày: "Phát sốt chút thôi cũng có thể đốt hỏng não của cậu à?Đàn ông đàn ang, chịu đựng đi!"

Sở Hồi: "..."

Hắn gục đầu xuống, đầu chống trên tay cầm.

Sở Hồi đang nghĩ ngợi làm sao chơi xỏ Minh Thù, đầu đột nhiên bị người ta nâng lên, bàn tay ấm áp vù vù đặt trên trán hắn, Sở Hồi bị ép nhìn cô gái đang đứng trước mặt.

Minh Thù thu tay về, hỏi hắn: "Cậu định ở đâu?"

"Không biết." Thiếu niên yếu ớt nói.

"Có tiền không?"

"Không có."

Vì tăng độ tin cậy, Sở Hồi móc ví tiền của mình ra cho Minh Thù xem, một tờ tiền trong đó cũng không có, chỉ có mấy tấm thẻ.

"Đều bị anh trai tôi giữ lại rồi."

Sở Hồi nhoài người trên tay cầm, mệt mỏi nói: "Chị, chị thu nhận tôi có được không?"

"Tại sao tôi phải thu nhận cậu?" Không thân không thích!

"Không phải chị bảo tôi nghe lời của chị sao? Hơn nữa tôi nợ chị nhiều tiền như vậy, chị không trông tôi thì tôi chạy mất làm sao?"

"Tôi có thể tìm anh trai của cậu."

Sở Hồi: "..."

Gió lạnh từng đợt trong hành lang, Minh Thù thấy sắc mặt Sở Hồi càng ngày càng khó coi, xoay người đi vào trong nhà: "Vào trong."

Sở Hồi vui vẻ, kéo vali hành lý đi vào theo Minh Thù.

Trong nhà nguyên chủ toàn bộ đều được sắp xếp, ở giữa dùng màn cửa và giá sách ngăn cách ra không gian khác nhau.

"Tự mình tìm thuốc uống, chắc ở trong ngăn kéo kia." Minh

Thù chỉ vào một phương hướng: "Tôi đi ra ngoài một chuyến."

Cô đói bụng.

Cô cần tìm đồ ăn.

Không có thời gian nói nhảm với tiểu yêu tinh.

Sở Hồi không khách sáo nằm trên ghế sô pha, mơ hồ đáp một tiếng.

...

Minh Thù ăn xong, lại đi siêu thị mua vài thứ. Trời lạnh thế này, phải dự trữ nhiều đồ ăn vặt một chút.

Mở cửa đi vào, lò sưởi tản ra sự ớn lạnh trên thân thể.

Minh Thù cởi áo khoác xuống, đi vào phòng khách.

Liếc mắt liền thấy thiếu niên trên ghế sofa.

Đầu hắn chôn ở trong gối, một tay rũ xuống ở ngoài sô pha, Kim Nguyên Bảo đang bò tới bò lui dưới ngón tay hắn.

"Sở Hồi? Đứng lên."

Thiếu niên không có phản ứng.

Minh Thù lại kêu hai tiếng, thiếu niên cũng không đáp lại.

Minh Thù ngồi xổm người xuống, tự tay kéo đầu hắn từ trong gối dậy, gương mặt thiếu niên ửng đỏ vô cùng nóng.

Minh Thù đỡ trán.

Quả nhiên là xui xẻo tám đời.

Đứng dậy đi tìm thuốc, sau đó cho hắn uống lại đỡ hắn lên giường.

…

Giữa trưa ngày thứ hai Sở Hồi mới tỉnh, hắn đưa tay sờ trán, đầu mê man, trong miệng nhạt nhẽo vô vị.

Trên khuôn mặt thiếu niên mờ mịt viết "tôi là ai, tôi đang ở đâu, tôi đang làm gì".

Một hồi lâu đầu Sở Hồi mới hồi phục.

Hắn ở trong nhà của người phụ nữ tên là Úy Lam.

Sở Hồi chống thân thể ngồi xuống, hắn nhìn chăn mền trên người tỏa ra một mùi thơm thoang thoảng, không phải nước hoa mà chính là hương thơm của cô gái.

"Chị?" Sở Hồi kêu một tiếng.

Bên ngoài không ai trả lời.

Sở Hồi xuống giường, bên cạnh có một đôi dép nam mới. Hắn mang dép đi ra, xuống hai bậc thang, phía dưới chính là phòng khách.

Sở Hồi nhìn thấy con rùa đáng yêu chổng vó trên bàn trà, thế nào cũng không thể lật lại.

Cái này… là cô nuôi?

"Cậu biết nấu cơm không?"

Giọng nói đột ngột từ bên cạnh vang lên, Sở Hồi chợt nhìn sang.

Cô gái mặc đồ ở nhà, mái tóc mềm mượt rũ xuống theo đường cong uyển chuyển của cô, lưng cô dựa vào bên cạnh giá sách, mắt chứa ý cười nhìn chằm chằm hắn.

Sở Hồi lắc đầu.

Rõ ràng hắn nhìn thấy vẻ ghét bỏ trên mặt cô gái.

Nên suy nghĩ nghiêm túc một chút, đổi một tiểu yêu tinh biết nấu cơm.

Minh Thù mang theo đồ ăn vặt từ giá sách bên kia qua đây, ném lên ghế sô pha một cái: "Vậy cậu đi ra ngoài mua cơm đi."

Sở Hồi căng môi: "Tôi bị bệnh."

Minh Thù gật đầu: "Vừa đúng lúc đi ra ngoài xem bác sĩ, đừng sốt hỏng não của mình."

Sở Hồi: "..." Não của chị mới sốt hỏng đó.

"Không phải có thể gọi đồ bên ngoài..."

Minh Thù nói: "Tuyết lớn, đồ bên ngoài không đưa đến."

Nếu đồ ăn bên ngoài đưa đến, cô cần phải tự mình đi ra ngoài.

Sở Hồi không biết đấu tranh gì trong lòng, cuối cùng đưa tay ra về phía Minh Thù: "Trả tiền."

Minh Thù rút ra từ trong túi mấy tờ tiền đưa cho hắn.

Sở Hồi cầm tiền trực tiếp ra khỏi cửa.

Minh Thù nhíu lông mày lại: "Áo khoác của cậu đâu?"

Sở Hồi vừa đổi giày vừa trả lời: "Không biết ném chỗ nào rồi."

Minh Thù: "..."

Lý do rất hay rất mạnh mẽ, trẫm quả thực không còn cách nào phản bác.

"Sao không ném người cậu luôn đi?"

Chân Sở Hồi giậm lên mặt đất, ngẩng đầu nhìn về phía Minh Thù, một chút ý cười lộ ra trên khuôn mặt tái nhợt: "Đây không phải là ném cho chị rồi sao?"

"Rốt cuộc cậu quấn lấy tôi là muốn làm gì?" Hắn có ký ức rồi à?

Kỹ năng diễn xuất của tiểu yêu tinh càng ngày càng chuyên nghiệp, trẫm cũng phải đành chịu.

Thiếu niên rất vô tội: "Chị, tôi chỉ là... không có nhà để về mà thôi."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1032: Úy Nhiên Hồi Phong (10)

Sở Hồi mặc thành như vậy, Minh Thù nào dám để cho hắn ra khỏi cửa, cuối cùng vẫn là tự mình đi một chuyến, thuận tiện mua cho hắn một cái áo khoác.

"Những thứ này đều cần phải trả." Minh Thù không dễ chịu nói.

"Chị thật tốt."

"..."

"Chị là ở một mình sao?"

"Không phải."

Sở Hồi quan sát bốn phía, tò mò hỏi: "Nơi đây còn có người khác?"

Hắn không nhìn thấy đồ dùng đàn ông.

Minh Thù cong mày: "Đúng vậy."

"Ai vậy?"

Minh Thù chỉ vào Kim Nguyên Bảo chổng vó trên bàn.

Sở Hồi: "..."

"Chị còn nuôi rùa, thật là không ngờ. Người khác đều nuôi chó mèo, tại sao chị muốn nuôi rùa?"

Minh Thù thu dọn đồ đạc đứng dậy, đối mặt với Sở Hồi, cong khóe miệng nói: "Ăn ngon."

Sở Hồi: "???"

Sở Hồi và Kim Nguyên Bảo mắt lớn trừng mắt nhỏ.

Kim Nguyên Bảo phủi chân nhỏ ngắn, để ta lật qua nha!

Sở Hồi dưỡng bệnh vài ngày, phát hiện Minh Thù làm việc và nghỉ ngơi hầu như không có quy luật gì, muốn làm cái gì thì làm cái đó. Có lúc thâu đêm, có lúc lại có thể rảnh rỗi ngắm tuyết cả ngày.

Có lúc thậm chí có thể nghiên cứu Kim Nguyên Bảo một giờ.

Nhưng bất kể làm gì, đồ ăn vặt đều không thể thiếu.

Hơn nữa cô còn nói chuyện rất gợi đòn, khiến người ta muốn đánh chết cô.

...

Minh Thù gác chéo chân ngắm tuyết, rốt cuộc lúc nào tuyết này mới ngừng, cô muốn đi ra ngoài chơi.

Không phải tuyết lớn cản trở sự nhiệt tình cô đối với đồ ăn vặt.

Là tuyết lớn ngăn cản sự nhiệt tình của chủ quán, người ta đóng cửa không kinh doanh, cô đi ra phố uống gió Tây Bắc sao?

Tức chết trẫm.

Ngân Ngư: Alo.

Ngân Ngư gửi tin nhắn thông qua cuộc trò chuyện. Minh Thù tiện tay trả lời một câu.

M: Làm gì?

Ngân Ngư: Sao chị đổi tên rồi?

M: Tôi đổi tên hay không thì liên quan gì đến cậu?

Ngân Ngư: Tôi hỏi một chút không được?

M: Không được.

Ngân Ngư: Chừng nào chị ra sách mới?

M: Không ra.

Ngân Ngư: Vì sao không ra?

M: Tuyết rơi.

Ngân Ngư:???

Tuyết rơi với ra sách mới hay không thì liên quan gì?

Minh Thù phản hồi giao diện tin nhắn, các nhóm đều là 99+, cô tùy tiện lướt mắt.

Có mấy nhóm đại thần đều đang nói chuyện họp năm.

Minh Thù không có hứng thú gì nhưng có người nhắc đến Lâm Dư Tâm, phải quan tâm nha.

Minh Thù bấm vào.

Phong Hàn: Lâm Dư Tâm muốn đi họp năm, tôi thấy cô ấy phát thư mời trong nhóm.

Phùng Miêu Miêu: Cô ấy đều nổi tiếng trên hai quyển sách, năm ngoái bình thường thôi nhưng sau khi lần trước cô ấy và đại thần Úy Nhiên cãi nhau, gần đây vô cùng bi quan. Tôi nghe nói cô ấy muốn kết thúc, chuẩn bị ra văn mới. Tốc độ viết văn của cô ấy quả thực nhanh nha.

Cố Đường Đường: Ngưỡng mộ Xúc Thủ Quái.

Lộ Quá Thiên Đường: Trong buổi họp năm có thể nhìn thấy nhiều đại thần thì sao, nói không chừng còn có thể gặp được đại thần Hàn Giang Tuyết.

Hắc Tây: Đại thần Hàn Giang Tuyết cũng muốn đi sao?

Hàn Phong: Năm ngoái đại thần Hàn Giang Tuyết không có tới.

M: Đại thần Hàn Giang Tuyết đi cũng không phải chuyện gì của các người, chớ nằm mơ ban ngày, tắm một cái ngủ đi.

Trong nhóm đột nhiên im lặng.

Ước chừng ba mươi giây sau mới có người gửi tin nhắn.

Mộc Mộc: Úy Nhiên, cô có ý gì?

M: Giận các người.

Mộc Mộc:...

Hắc Tây: Đại thần Úy Nhiên, cô có phải có chút quá đáng hay không, chúng ta lại không có đắc tội cô.

Bọn họ nói lời này, cô đột nhiên xông ra còn nói lời như vậy.

M: Ta chính là đơn thuần muốn đắc tội các người, làm sao đây, tôi cũng không khống chế được mình, nếu không mọi người tùy tiện hận ta một chút đi?

Đến đây đi, làm cho giá trị thù hận mãnh liệt hơn chút!

Minh Thù nói thẳng thắn như vậy, người trong nhóm cũng không biết tiếp lời như thế nào.

Phùng Miêu Miêu: Cái đó, họp năm mọi người mặc gì, năm ngoái tôi đụng áo với người khác, thật xấu hổ nha.

Không thể trêu chọc, bọn họ nói sang chuyện khác.

M: Cho nên biện pháp tốt nhất là không đi, cũng không lo đụng áo nữa.

Có thể là cho dù người trong nhóm nói gì, Minh Thù đều có thể đâm chọt vài câu vào khiến người ta hận không thể đánh chết cô.

Minh Thù dạo bộ một vòng mỗi người trong nhóm.

Sau khi thành công thu hoạch danh xưng "Đại thần Úy Nhiên điên rồi", xong việc rút lui.

...

Công ty và Minh Thù cùng chung một thành phố, biên tập gửi cho cô một địa chỉ, thứ gì còn lại cũng không cho, đoán chừng là muốn đợi cô đi rồi mới cho cô.

Phiếu đổi đồ ăn vặt muốn đi, đương nhiên Minh Thù muốn đi.

"Chị muốn đi ra ngoài?"

"Ừm."

"Khi nào trở về?"

Minh Thù liếc nhìn hắn, vẻ mặt Sở Hồi khôn ngoan không nhìn ra khác thường.

"Buổi tối sẽ trở về."

Sở Hồi cười đến càng ngoan ngoãn: "Vậy tôi chờ chị trở về nhé."

Minh Thù luôn cảm thấy Sở Hồi cười đến kỳ lạ: "Cậu không muốn tôi nói cho anh cậu biết, tốt nhất cậu yên phận ở nhà một chút."

Sở Hồi: "..."

Minh Thù nhếch miệng, cười tươi tắn thong thả ra khỏi cửa.

Minh Thù ngồi xe đến khách sạn, đi vào cần thư mời, Minh Thù đợi Chanh ở bên cạnh.

"Đó chính là Lâm Dư Tâm à? Rất đẹp nha."

"Rất đẹp, hơn nữa tôi nghe nói đại thần Nhật Mộ Trường Giang đang theo đuổi cô ấy đó."

"Thật hay giả vậy?"

"Không biết, tôi cũng là nghe người ta nói."

Bốn phía thảo luận khiến tâm trạng Lâm Dư Tâm vui vẻ, đuôi lông mày khóe mắt cũng không nhịn được lộ ra chút đắc ý.

Lâm Dư Tâm dường như nhìn thấy Minh Thù, chủ động đi tới: "Tiền bối Úy Nhiên, cô chờ ai?"

Vẫn là giọng nói dịu dàng mềm mại, dường như không có bất kỳ sự chán ghét nào với Minh Thù.

Minh Thù nhìn xung quanh một chút, không ai chú ý bên này nên nhếch miệng cười: "Chờ cô đó."

"Chờ tôi?" Mặt Lâm Dư Tâm lộ vẻ vô cùng kinh ngạc: "Tiền bối Úy Nhiên có chuyện gì sao?"

"Có, cô đi theo tôi." Minh Thù đưa tay cầm lấy cánh tay cô ấy, dẫn theo cô ấy đi đến nhà vệ sinh của đại sảnh khách sản.

"Tiền bối Úy Nhiên..." Lâm Dư Tâm bị kéo đến lảo đảo một cái, trong lòng có chút bất an thế nhưng nhiều người như vậy, cô lại không thể giãy giụa, chủ yếu là cô ấy hoàn toàn giãy không ra.

Nhà vệ sinh không ai, Minh Thù đẩy Lâm Dư Tâm vào.

Lâm Dư Tâm nhìn bốn phía xung quanh, đề phòng trong lòng: "Tiền bối Úy Nhiên... Cô muốn nói gì với tôi?"

"Cô sẽ không cho là chuyện lần trước cứ tính như vậy chứ?"

Đáy lòng Lâm Dư Tâm hơi hồi hộp một chút.

Đáy mắt cô ấy hiện lên một luồng u ám, trên mặt lại lộ ra một bộ dạng nhu nhược: "Tiền bối Úy Nhiên... Chuyện đó là Lưu Quang Vũ làm, trước đây tôi vẫn coi cô như bạn bè. Tôi không ngờ cô sẽ làm vậy."

"Thôi đi, lừa gạt người khác thì thôi đi, còn muốn gạt tôi." Minh Thù nói: "Cô xem tôi dễ gạt giống những tên ngốc ngoài đó à?"

Lâm Dư Tâm chợt xiết chặt góc áo, sắc mặt có chút mất tự nhiên: "Tiền bối Úy Nhiên, tôi nói đều là thật."

"Coi như cô nói là thật đi! Dù sao cũng không cản được tôi đánh cô."

Lâm Dư Tâm: "???"

Đánh cô ta?

Điên rồi sao?

Lâm Dư Tâm bị Minh Thù đẩy vào cách gian của nhà vệ sinh, đặt mông ngã ngồi trên bồn cầu, xúc cảm lạnh như băng khiến toàn thân cô ấy giật mình một cái.

Lâm Dư Tâm không tự chủ được lui về phía sau, giọng run rẩy: "Cô đừng tới đây, đánh người là phạm pháp!"

Cô cũng dám...

Đây chính là ở khách sạn.

"Tôi nói với cô chuyện bồi thường chút tiền." Minh Thù đứng ở cửa, cười nhẹ nhàng: "Dù sao tôi có tiền."

Phí bản quyền nguyên chủ bán đi cũng đủ để cô đi chơi.

Trong lòng Lâm Dư Tâm biết rõ Minh Thù thật sự muốn đánh cô ấy. Lúc này cô ấy mới nhớ tới phản kháng, nhanh chóng đứng dậy muốn xông ra ngoài.

"Đừng gấp mà." Minh Thù dễ dàng đẩy cô ấy trở về.

"Úy Nhiên!"

Lâm Dư Tâm khẩn trương, đem cả tên họ gọi cô, rút lại vẻ nhu nhược trên mặt, phẫn nộ từ từ chiếm giữ khuôn mặt mềm mại của cô ấy.

Minh Thù nghiêng đầu cười khẽ.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1033: Úy Nhiên Hồi Phong (11)

Minh Thù sửa sang lại quần áo, chậm rãi trở về phòng khách.

Chanh đang chuẩn bị gọi điện thoại cho cô, thấy cô đi ra lập tức nhét điện thoại di động vào trong túi chạy tới: "Cô đi đâu vậy, không phải nói chờ tôi ở phòng khách sao?"

"Tôi có chút chuyện gấp."

Chanh là phụ nữ, làm biên tập cũng mười mấy năm rồi, mang ra không ít đại thần.

Ngay từ đầu nguyên chủ dưới tay cô ấy, quan hệ riêng tư cũng không tệ.

"Đây là thư mời của cô." Chanh đưa một cái túi cho cô: "Cô ở lại chỗ nào?"

"Về nhà ở."

"Bây giờ trời tuyết lớn, chỗ cô ở có chút xa với nơi này qua lại không tiện, trực tiếp ở khách sạn đi."

"Không được." Tiểu yêu tinh còn ở trong nhà thì sao.

"Chanh."

"Chào cô."

Chanh vừa chào hỏi tác giả, vừa nói với Minh Thù: "Cô thật sự không định ra sách mới? Trước đây không phải cô kết thúc rồi ra sách mới sao? Còn nữa, tôi xem quyển này của cô rồi, không khớp với đại cương..."

Minh Thù: "..."

Có thể đổi biên tập không?

Không!

Hay là trẫm đổi nghề đi!

Minh Thù làm xong đánh dấu, lấy được đồ còn lại. Bởi vì không có nơi nào để đi, chỉ có thể theo Chanh đến phòng của cô ấy.

Chanh ở cùng một biên tập Quýt.

Quýt đang dạy ngữ âm cho người khác: "Sao cô lại không đến, tôi đây mời cô như mời hoàng đế vậy, mỗi năm đều không đến!"

Thả lỏng tay, Quýt chào hỏi với Minh Thù: "Úy Nhiên đến rồi, tự nhiên ngồi."

Minh Thù cũng không khách sáo, tuổi nguyên chủ và biên tập chênh lệch cũng không ít, đều rất quen những biên tập này.

"Ngân Ngư lại không đến?" Chanh hiếu kỳ.

Quýt chống nạnh: "Cũng không phải, trước đây nói muốn đến cuối cùng lại lật lọng, tức chết tôi rồi."

"Năm nay chắc cô lại thay cô ấy lãnh thưởng rồi." Chanh trêu đùa.

Hàng năm trang mạng đều sẽ bình chọn giải thưởng, Ngân Ngư và Úy Nhiên đều là tác giả đang nổi của trang mạng, nhất định là chạy không thoát giải thưởng.

"Tôi làm biên tập cho cô, còn phải làm quản gia cho cô." Quýt ngoài miệng oán giận nhưng thật ra cũng rất vui vẻ.

Trong di động của Quýt vang lên một giọng nữ dễ nghe: "Tôi đây không phải tạm thời có chuyện, cũng không phải tôi cố ý không đến. Đúng rồi, hỏi thăm Úy Nhiên giúp tôi."

Chanh nhìn Minh Thù kỳ lạ: "Từ lúc nào mà cô quen biết với Ngân Ngư vậy?"

Minh Thù đang ăn vụng đồ ăn vặt của Chanh mua thì đột nhiên bị hỏi, cô lập tức ngồi thẳng người, vẻ mặt lanh lợi tôi không có ăn vụng: "Tôi không quen biết cô ta."

"Không quen biết cô ta thì sao cô ấy hỏi thăm cô?" Chanh nghi ngờ.

"Chắc là hy vọng có được khuôn mặt xinh đẹp giống như tôi."

"..."

Quýt trực tiếp đưa tay đặt trên trán Minh Thù: "Không bị bệnh, sao lại bắt đầu nói mê sảng rồi?"

Chanh lắc đầu, gần đây đầu óc vị này dường như có chút không tỉnh táo.

...

Chanh nhận được điện thoại, kỳ lạ nhìn Minh Thù ăn vụng đồ ăn vặt của cô bên cạnh.

"Có phải có hiểu lầm gì đó hay không... Được thôi, tôi lập tức xuống đây."

Chanh cúp điện thoại, hít sâu, lại hít sâu.

"Úy Nhiên, đi xuống theo tôi một chuyến."

"Làm cái gì?"

Chanh cố gắng để mình bình tĩnh lại: "Lâm Dư Tâm báo cảnh sát nói cô đánh cô ấy, hiện tại cảnh sát đang chờ ở phía dưới."

"Ồ."

Phản ứng của Minh Thù khiến thần kinh Chanh căng thẳng: "Cô thật sự đánh người?"

"Không có, tôi là loại người như vậy sao?" Minh Thù cười: "Sao tôi lại tùy tiện đánh người?"

Chanh thở phào: "Tôi đã cảm thấy trong đó chắc có hiểu lầm gì đó, cô đi xuống theo tôi trước đi."

Sau khi Lâm Dư Tâm báo cảnh sát, trực tiếp ngồi trong phòng khách. Sảnh sát vừa tới thì người vây xem nhiều hơn.

Lâm Dư Tâm che mặt, khóc thút thít, bả vai mảnh khảnh run rẩy, một bộ dáng đáng thương bị bắt nạt.

"Nghe nói là Úy Nhiên đánh người đó."

"Không phải chứ..."

"Trước đây Úy Nhiên không phải là người gây sự chú ý như Lâm Dư Tâm, không ngờ vừa đến đã đánh người."

"Cô không biết Úy Nhiên nói chuyện đáng ghét bao nhiêu đâu."

"Đúng vậy đúng vậy, chúng tôi nói chuyện, cô ấy không hiểu ra sao chạy ra giận người ta giống như bệnh thần kinh vậy."

"Các cô nói cô ấy sẽ không viết văn viết ra tật xấu chứ?"

Minh Thù có tật xấu cũng không phải một ngày hay hai ngày, bị người ta nói như vậy lúc cô đi qua đó lại không hề giận dữ, ngược lại mặt mày vui cười nói chuyện với chị gái kia.

"..."

Quả nhiên là có bệnh.

Minh Thù xuống dưới, cảnh sát bảo người của khách sạn dành ra chỗ không người cho bọn họ hỏi.

Người phụ trách khách sạn đưa bọn họ tới phòng ăn lầu hai.

Cảnh sát quan sát Minh Thù một chút: "Cô chính là Úy Nhiên?"

"Ừm."

"Cô gái này nói cô đánh cô ấy, hy vọng cô phối hợp điều tra với chúng tôi một chút."

Cảnh sát chỉ vào Lâm Dư Tâm vẫn còn khóc.

Vừa rồi biên tập Vải của Lâm Dư Tâm cũng tới, đang an ủi cô ấy.

"Ồ. Chứng cứ đâu?" Minh Thù dựa vào bàn: "Có chứng cứ gì có thể chứng minh tôi đánh cô ấy?"

Hai mắt Lâm Dư Tâm đẫm lệ: "Cô kéo tôi vào nhà vệ sinh, có máy quay của khách sạn."

Giọng Lâm Dư Tâm nghẹn ngào: "Tôi không biết đắc tội với cô chỗ nào, cô lại muốn đánh tôi. Nếu như là chuyện lúc trước, tôi cũng đã quá nhường nhịn cô, thật sự không phải tôi làm."

Biên tập của Lâm Dư Tâm là một người phụ nữ tóc ngắn, lúc này cau mày có chút tức giận: "Chanh, Úy Nhiên đánh người có phải có chút quá đáng hay không?"

Chanh nghe đến mơ hồ, điều hòa nói: "Mọi chuyện không phải vẫn chưa làm rõ sao, đừng kết luận bậy bạ."

Vải nói: "Ý của cô là Lâm Dư Tâm nói dối?"

"Tôi không phải ý đó."

"Vậy cô có ý gì?" Vải bức người quá đáng: "Lâm Dư Tâm cũng không thể nói dối với cảnh sát chứ?"

Chanh nhìn cảnh sát, lại nhìn Minh Thù cười yếu ớt, trong lúc nhất thời không hé răng.

"Vải..." Lâm Dư Tâm kéo Vải một cái: "Nếu như tiền bối Úy Nhiên nói lời xin lỗi, chuyện này bỏ đi, tôi không truy cứu."

"Cô ấy đánh người còn có lý?" Vải an ủi cô ấy: "Cô yên tâm, chuyện này nhất định phải điều tra rõ, người nào cũng không thể vô duyên vô cớ đánh người, chúng tôi sẽ không bao che bất cứ người nào!"

Vải và Chanh rõ ràng có chút không hợp nhau.

Minh Thù dưới quyền của Chanh, lúc này nổi lên va chạm với Lâm Dư Tâm, trông Lâm Dư Tâm còn chiếm ưu thế, Vải dĩ nhiên không chịu bỏ qua một cơ hội như vậy.

Ánh mắt Minh Thù bỗng nhẹ nhàng rơi vào trên người Lâm Dư Tâm.

Cô chậm rãi nở nụ cười, giọng nói êm dịu: "Vậy thì điều tra thôi."

"Tiền bối Úy Nhiên, tôi chỉ là muốn cô nói lời xin lỗi..." Lâm Dư Tâm nói: "Dù sao cũng là cô đánh tôi trước."

Minh Thù nhấc tay: "Tôi yêu cầu kiểm tra máy quay."

"Được, kiểm tra!" Vải phối hợp với Lâm Dư Tâm: "Chanh cô không có ý kiến chứ?"

Đương sự là Minh Thù, Minh Thù cũng yêu cầu kiểm tra máy quay, cô ấy có thể có ý kiến gì.

Cảnh sát để người phụ trách khách sạn đi kiểm tra máy quay.

Người phụ trách lại nói máy quay của khách sạn chỉ có thể nhìn được cửa nhà vệ sinh, nhà vệ sinh không thể nào trang bị máy quay được.

Lâm Dư Tâm chính là biết điểm này, nên chỉ muốn để Minh Thù nói lời xin lỗi chứng minh cô có lỗi, đến lúc đó cô ấy liền chiếm ưu thế.

Lâm Dư Tâm cũng rất khó chịu, việc này vốn dĩ cô ta chiếm ưu thế hơn.

Cô ta đánh người trước.

Hết lần này tới lần khác chính là trong nhà vệ sinh không có máy quay.

Lâm Dư Tâm thút thít nói: "Lúc đó là tiền bối Úy Nhiên kéo tôi vào nhà vệ sinh nói có việc muốn nói cùng tôi... Máy quay bên ngoài nhà vệ sinh và phòng khách có thể chứng minh."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1034: Úy Nhiên Hồi Phong (12)

Lâm Dư Tâm từ khe hở trong đầu ngón tay nhìn lén Minh Thù.

Người này buông lỏng toàn thân dựa vào bàn trong phòng, cười yếu ớt, thái độ hoàn toàn thờ ơ.

Chân mày Lâm Dư Tâm nhếch lên.

Trong nhà vệ sinh không có máy quay, thế nhưng bên ngoài có...

"Không có. Chỉ thấy Lâm tiểu thư một mình vào nhà vệ sinh." Người phụ trách cẩn thận kiểm tra máy quay, nói với cảnh sát.

Cảnh sát nhìn về phía đương sự.

"Không thể nào!" Lâm Dư Tâm thả tay xuống, nước mắt chảy đầm đìa, vô cùng khiếp sợ.

Lâm Dư Tâm lập tức có phản ứng, giấu lại cảm xúc suýt chút nữa lộ ra.

"Tôi thật sự bị Úy Nhiên tiền bối kéo vào nhà vệ sinh, có phải các người nhìn lầm hay không, mọi người cẩn thận nhìn lại một lần đi."

Người phụ trách khách sạn và cảnh sát đều thấy, chỉ một mình Lâm Dư Tâm đi vào nhà vệ sinh.

Chỉ là tư thế có hơi kỳ lạ, nhưng ngoài ra không nhìn thấy cái gì khác cả.

Cảnh sát rời khỏi chỗ ngồi: "Cô Lâm, cô tự xem đi."

Lâm Dư Tâm lập tức đi qua, con mắt nhanh chóng dán lên màn ảnh.

Nhưng mà kỳ lạ chính là cô cũng chỉ thấy mình đi vào nhà vệ sinh.

Nhưng từ một máy quay khác thấy Minh Thù đứng tại chỗ, không có đi đâu cả.

Tại sao có thể như vậy?

Rõ ràng chính cô ta dẫn mình vào nhà vệ sinh mà.

Không...

Không đúng!

Nhất định có chỗ nào không đúng!

"Không đúng... Mọi người xem tư thế của tôi, có người kéo tôi mà, chắc chắn máy quay này có vấn đề rồi." Lâm Dư Tâm kích động chỉ vào màn hình.

"Ý của cô là, tôi chẳng những có thuật phân thân còn có thể thuật ẩn thân sao?" Minh Thù nói: "Thì ra trong lòng cô tôi lợi hại như vậy, còn có siêu năng lực."

Lâm Dư Tâm lập tức câm nín.

Người bình thường, sao có thể biến mất trong máy quay chứ, đồng thời xuất hiện ở một máy quay khác.

Vải dò xét nhìn Lâm Dư Tâm.

Tim Lâm Dư Tâm đập liên hồi.

"Máy quay này..." Cô yếu ớt mở miệng: "Có phải bị gì rồi hay không?"

Nhất định là cô ta giở trò.

Hèn gì cô ta không hề sợ hãi.

Lúc nãy ở trong nhà vệ sinh nói gì báo cảnh sát cùng lắm đền ít tiền, đều là gạt mình.

Từ đầu cô ta đã không thừa nhận.

Minh Thù liếc mắt nhìn màn hình: "Cô nói tôi sửa máy quay? Tôi cũng đâu có thời gian như vậy, cô hỏi Chanh thử xem, tôi vừa xuống lầu đã đi qua phòng cô ta."

Chanh cảm thấy khá kỳ quái, lúc đó rõ ràng thấy...

Nhưng thời gian ngắn ngủi như vậy, hẳn không phải là cô làm!

Chanh nói: "Úy Nhiên luôn ở trong phòng tôi, còn có một đồng nghiệp có thể làm chứng."

Minh Thù buông tay.

Muốn cô tức chết!

"Cô Lâm, nói dối cảnh sát là gây rối loạn trật tự công cộng, có thể tạm giữ vì lý do trị an." Cảnh sát nghiêm mặt.

"Tôi không có... " Lâm Dư Tâm lo lắng: "Là thật, là cô ta đánh tôi, tôi thật không có nói dối."

"Trên máy quay cho thấy lúc cô vào nhà vệ sinh, cô gái này luôn ở trong phạm vi, sao có thể đánh cô trong nhà vệ sinh chứ?"

"Tôi..."

Lâm Dư Tâm không biết phải giải thích thế nào.

Nhưng rõ ràng cô ta...

"Máy quay có vần đề, chắc chắn máy quay có vấn đề!" Lâm Dư Tâm nói: "Tôi không có nói dối cảnh sát, cô ta thực sự đánh tôi, trên người tôi còn có vết thương, tôi cũng không thể tự đánh mình đúng không?"

Lâm Dư Tâm kiên trì, cảnh sát kêu người đem máy quay về cục, kêu trinh sát kỹ thuật cẩn thận kiểm tra.

Minh Thù tìm một chỗ ngồi xuống: "Cảnh sát à, tôi đói bụng, có thể chọn món vừa ăn vừa đợi không?"

Cảnh sát: "..."

Minh Thù và Chanh ngồi ở một bên.

Lâm Dư Tâm và Vải ngồi bên kia.

"Dư Tâm, tôi tin tưởng cô mới nói giúp cô, cô thật không có nói dối cảnh sát chứ?" Máy quay rất rõ ràng, lúc này Vải cũng có chút mơ hồ.

"Không có, tôi nói đều là thật." Lâm Dư Tâm khóc nói.

"Vậy máy quay là thế nào?"

"Tôi... Tôi không biết." Trên máy quay thật là kỳ lạ: "Thế nhưng Vải cô xem, lúc đó tôi bị người khác kéo mới có tư thế này. Nếu tôi tự bước đi sao có thể đi kỳ lạ như vậy chứ?"

Vải nhíu mày suy nghĩ, dường như cũng có lý.

Chẳng lẽ máy quay thật sự có vấn đề?

Nhưng cũng không thể...

Theo cô biết, Úy Nhiên chỉ là một tác giả, đây là nhà hàng năm sao, sao cô có năng lực kia có thể tùy tiện sửa máy quay?

Vải không nói nữa.

Tất cả đợi kết quả bên phía cảnh sát vậy.

-

Rất nhanh thì đã có kết quả.

"Trinh sát kỹ thuật của chúng tôi đã kiểm tra kỹ, máy quay không có bất cứ vấn đề gì."

Máy quay không có vấn đề, vậy là Lâm Dư Tâm nói dối cảnh sát.

Cảnh sát nói kết quả này nói cho mọi người nghe.

Lâm Dư Tâm chợt run lẩy bẩy, khuôn mặt tái nhợt.

Tại sao có thể như vậy...

Không thể nào là sự thật.

Máy quay nhất định là giả.

Rốt cuộc sao cô ta có thể làm vậy.

Vải nhăn mày, chủ động qua nói chuyện với cảnh sát.

Cảnh sát chỉ dạy dỗ Lâm Dư Tâm một trận, thu đội rời khỏi.

Vải liếc Minh Thù, chuẩn bị kéo Lâm Dư Tâm rời khỏi.

"Chờ một chút, không xin lỗi tôi sao?" Tận dụng mọi cơ hội kéo giá trị thù hận.

Lâm Dư Tâm suýt chút nữa tức đến mức phun máu.

Cô ta đánh mình, báo cảnh sát cô ta cũng không xảy ra chuyện gì, hiện tại mình còn phải xin lỗi cô ta sao?

Đây là đạo lý gì!

Vải: "Úy Nhiên, cô đừng ép người quá đáng."

Minh Thù: "Nếu như tôi nhất định phải như vậy thì sao?"

Vải: "..."

Lâm Dư Tâm cắn môi dưới, chuyện vừa rồi hẳn là làm cho Vải khó chịu, cho nên lúc này Lâm Dư Tâm đứng ra, cắn răng nói: "Xin lỗi Úy Nhiên tiền bối."

Úy Nhiên!

Thù này cô phải nhớ kỹ!

Đôi mắt nhàn nhạt của Minh Thù khẽ rung động: "Lần sau phải cẩn thận một chút, bé đáng yêu."

Lâm Dư Tâm bị ba chữ bé đáng yêu làm cho ớn lạnh, kéo Vi Chi nhanh chóng rời khỏi khách sạn.

Đi ra khách sạn thật xa, Lâm Dư Tâm mới cảm giác dễ chịu một ít.

Lúc vừa nãy, cô suýt chút nữa thở không nổi.

Cô gái kia...

Rõ ràng cười xán lạn, nhưng cảm giá cô ta rất âm hiểm.

Vải kéo tay mình về, im lặng đi về phía thang máy, nhiều tác giả đi ngang qua, nhao nhao dùng ánh mắt quái dị nhìn các cô.

Mặt của Vải càng ngày càng khó coi.

Lâm Dư Tâm có khả năng, cô ta đã viết một quyển sách, đã gửi cho giới học thuật, nếu không phải vì chuyện này, cô ta cũng sẽ không kéo theo chuyện này vào.

Nhưng không ngờ, kết quả lại như vậy.

Mặc kệ Lâm Dư Tâm nói dối hay thật, cuối cùng cô cũng bị mất mặt.

Lúc này sao Vải không tức giận chứ

"Cảnh sát cũng đưa tin..."

"Nghe nói Úy Nhiên đánh Lâm Dư Tâm..."

"Vừa rồi lúc đi không phải cảnh sát nói hiểu lầm sao? Vậy thật ra Úy Nhiên có đánh cô ta không?"

Lâm Dư Tâm cắn răng, trong lòng thầm hận, cô cúi đầu, từ trong những tiếng thảo luận kia chạy theo Vải.

-

Trong phòng ăn.

Minh Thù cắn ống hút, uống hết ngụm nước cuối cùng.

Hài Hòa Hiệu cũng không phải không có tác dụng gì.

Hệ thống trong tay, thiên hạ không có, giá trị thù hận chắc chắn có.

[Vì ký chủ phục vụ, nên làm.] Hài Hòa Hiệu khiêm tốn.

Khen ngươi một câu, ngươi đã nở hoa rồi.

[Ký chủ... Cái này tôi không giỏi lắm.]

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1035: Úy Nhiên Hồi Phong (13)

Ngày đầu tiên hoạt động không nhiều lắm, Minh Thù tham gia xong chỉ liền rời khách sạn.

Bên ngoài tuyết phủ dày đặc.

Ngày tuyết rơi nặng hạt đón xe cũng không dễ dàng, Minh Thù chờ xe đến rồi mới ôm đầu bước ra khỏi cửa khách sạn.

#Tuyển tập mùa đông không muốn ra khỏi cửa.#

Xe đưa Minh Thù tới dưới lầu, cô đẩy cửa xe ra gió lạnh kéo tới, một cảm giác lạnh thấu xương.

"Cám ơn."

Minh Thù đóng cửa xe, cúi đầu đi về phía khu nhà.

Tuyết bao phủ khu nhà, ban ngày mới xử lý một lớp tuyết dày trên mặt đường, một hàng dấu chân gần phía Minh Thù.

Minh Thù từ phía xa nhìn thấy dưới lầu có một người rất quen.

Chân mày cô hơi cau lại, tăng tốc độ, giống như chạy qua bên đó.

"Sở Hồi, cậu ở đây làm cái gì?"

Thiếu niên ngồi chồm hổm dưới đất, trên người vẫn như cũ chỉ mặc một áo lông mỏng manh, lạnh cóng run bần bật.

Minh Thù kéo hắn dậy, ấn mật mã mở cửa, dẫn hắn vào trong hành lang.

"Chị... Đã trở về?" Giọng thiếu niên khàn khàn.

"Cậu có bị bệnh không vậy! Đầu óc bị lừa đá sao? Tuyết lớn như vậy chạy đi ra ngoài, muốn làm một tượng băng phải không?"

Minh Thù ôm hắn vào thang máy, đợi vào đến trong phòng, trực tiếp đẩy mạnh phòng tắm, vừa xả nước vừa mắng.

"Cậu chết rét tôi còn phải dùng tiền chôn cậu, tôi là người coi tiền như rác sao!"

"Chị không nói mật mã cho tôi..." Thiếu niên ngồi sát phía ngoài bồn tắm, rúc thân thể yếu đuối yếu ớt nói: "Tôi ra rồi vào không được."

Minh Thù hỏi hắn: "Cậu đi ra ngoài làm gì?"

Thiếu niên lập tức đứng hình, mím môi tái nhợt nói không lên lời.

Minh Thù nhìn hắn vài lần, cũng không tiếp tục hỏi: "Vào không được không biết gọi điện thoại cho tôi sao?"

"Tôi gọi rồi... Chị không bắt máy... Khụ khụ..."

Minh Thù tắt nước, thử nhiệt độ: "Cởi áo, đi vào."

Thiếu niên ngửa đầu nhìn cô, giọng nói vừa mềm lại nhẹ: "Chị... chị không đi ra sao?"

"Cậu đừng chết ở đây."

Minh Thù đá cửa đi ra ngoài.

Thiếu niên nhìn cánh cửa đóng lại, khuôn mặt vô tội thay đổi chỉ còn lại sự đắc ý, hắn cởi quần áo xuống bước vào trong làn nước nóng, thoải mái gột rửa hết sự lạnh giá.

Minh Thù đứng ở cửa xem điện thoại di động, Sở Hồi quả thực gọi cho cô mấy cuộc điện thoại, lúc đó cô chắc đang có hoạt động, yêu cầu phải chỉnh chế độ rung.

"A..."

Trong phòng tắm có tiếng kêu, cửa phòng tắm bị người đẩy ra.

Thiếu niên không mảnh vải che thân ngồi sập xuống đất, đang cúi đầu nhìn cổ tay mình.

"Chị..." Sở Hồi nhận thấy được có người bước đến, rụt người che lại cơ thể mình.

Minh Thù cúi đầu, nhìn không thấy ánh mắt của cô.

Sở Hồi đứng dậy, theo bản năng ôm lấy cổ Minh Thù.

Bên ngoài phòng tắm không có mở đèn, từ phòng tắm đi ra ngoài Sở Hồi còn chưa thích ứng, hắn bị cô ôm qua giường lấy chăn đắp lại, ánh mắt ấm áp.

"Buông tay." Minh Thù kéo tay hắn.

Sở Hồi trừng mắt nhìn, hắn liếm liếm cánh môi: "Chị, ở với tôi được không?"

Minh Thù kéo ngón tay nhẹ nhàng nắm cổ tay hắn, đầu gối quỳ ở trên giường, tay kia sờ đầu Sở Hồi.

Cô cười một cái: "Tại sao muốn tôi ở cùng cậu?"

Sở Hồi giống như một đứa trẻ bốc đồng: "Không biết, muốn chị ở với tôi."

Minh Thù thuận tay trượt đến lồng ngực hắn: "Bộ dáng này của cậu biết sẽ xảy ra cái gì không?"

Sở Hồi nghiêng đầu, tò mò hỏi: "Xảy ra cái gì?"

Minh Thù đột nhiên không có hứng thú gì, dùng chăn đắp lại người hắn: "Buông ra."

Sở Hồi không chịu.

Minh Thù kéo cánh tay mạnh mẽ của hắn, nhét vào trong chăn.

"Ngủ, nếu không... Cút ra ngoài." Tay Sở Hồi vừa định giơ ra khỏi chăn, lập tức rụt trở về.

Minh Thù nhường giường cho Sở Hồi, mấy ngày này cô vẫn ngủ sô pha, Minh Thù ngồi trên ghế sô pha, chống cái trán cảm thấy tâm trạng có chút kỳ lạ.

Minh Thù từ trong bóng đêm ngồi dậy, đứng dậy nhìn Sở Hồi.

Thiếu niên đã ngủ rồi, Minh Thù nắm chăn, trở về phòng khách nằm chết dí trên ghế sô pha.

Minh Thù bị người khác chọc tỉnh.

Sở Hồi người trần truồng chen vào sô pha, chui vào lồng ngực cô, cô lúc này ôm lấy hắn tư thế có chút mờ ám.

"Sở Hồi."

"Chị, tôi lạnh." Giọng thiếu niên yếu ớt.

"Tôi điều chỉnh nhiệt độ cho cậu, cậu trở về giường..."

"Không muốn." Thiếu niên tùy hứng lại yếu ớt, đầu dán vào ngực cô, không biết là vô tình hay là cố ý, nhẹ nhàng nhúc nhích: "Tôi thích chị."

Hắn dang tay ôm lấy hông Minh Thù: "Tôi muốn ngủ với chị, chị à, không được sao?”

Minh Thù có chút vô lực nói: "Nam nữ khác nhau..."

"Vậy sau này tôi là người của chị." Thiếu niên tuyên bố: "Tôi sẽ chịu trách nhiệm với chị."

Sở Hồi nói xong lại chui vào lòng Minh Thù: "Chị à, tôi lạnh."

Minh Thù đành phải ôm hắn.

Nghiệt duyên!

Minh Thù đứng dậy, Sở Hồi theo bản năng ôm sát cô, mềm nhũn gọi cô: "Chị?"

Minh Thù không để ý tới hắn, ôm cả hắn và cái chăn về giường.

Sở Hồi giùng giằng muốn ngồi xuống, Minh Thù đã vén chăn lên, Sở Hồi tự động rút vào trong ngực cô.

"Ngủ đi."

-

Có thể là bị cảm lạnh, người Sở Hồi nóng hổi, Minh Thù cảm giác mình ôm cái lò lửa, khiến cho cô cả đêm không ngủ được.

Ngày thứ hai Minh Thù còn phải đi khách sạn, buổi sáng dọn dẹp một chút, Sở Hồi mệt mỏi nằm úp sấp trong chăn: "Chị khi nào thì trở về."

"Buổi tối."

"Tôi bệnh."

"Ừm."

Sở Hồi im lặng, lại nói: "Tôi ngã bệnh rồi."

"Đáng đời. "

MInh Thù lòng dạ sắc đá không có một chút ý thức thương hoa tiếc ngọc nào.

"Chị để tôi một mình ở nhà..."

Minh Thù quàng khăn quàng cổ: "Nếu không... Đưa đi bệnh viện?"

"..." Đưa đi bệnh viện cái gì! Ý của hắn là cô ở lại chăm sóc hắn! Sao nói ra được câu đưa đi bệnh viện vậy!

Mắt thấy Minh Thù muốn đi, Sở Hồi mau kêu cô: "Chị à, qua đây chút đi."

Minh Thù dừng vài giây, đạp sàn gỗ đi qua.

Sở Hồi chống thân thể ngồi dậy, hắn mặc một cái áo thun trắng, chiếc áo rộng hơn cả người hắn, lộ ra xương quai xanh tinh xảo và đầu vai trắng nõn.

Minh Thù mặt không đổi sắc nhìn hắn.

Sở Hồi trực tiếp bò dậy, qùy ở trên giường ôm Minh Thù.

"Chị, lời tỏ tình hôm qua tôi nói với chị."

"Ừ, thì sao?" Lại không phải lần thứ nhất bày tỏ, có gì đặc biệt.

Sở Hồi lại tới gần một chút: "Chị không cho tôi một đáp án

sao?"

"Tôi có cho đáp án hay không, sẽ thay đổi quyết định của cậu sao?"

Sở Hồi sửng sốt một chút, sau đó lắc đầu.

Hắn đặt đầu trên vai Minh Thù, thổi thổi vào tai: "Anh trai nói là gặp vật yêu thích thì không từ thủ đoạn đoạt nó về tay mình."

Minh Thù "xùy" một tiếng: "Không nhìn ra, anh của cậu là một người như vậy."

Sở Hồi: "..."

Trọng điểm là cái này sao?

Là cái này sao!

Trọng điểm là lão tử bày tỏ với cô đó!

"Đã đến giờ rồi, tôi đi trước." Minh Thù gạt hắn ra, mỉm cười, giọng nói dịu dáng: "Tự uống thuốc, đừng đi ra ngoài lại biến thành như vậy, nếu như vậy thì cút ra ngoài, hiểu chưa?"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1036: Úy Nhiên Hồi Phong (14)

"Làm gì vậy?" Tay của Chanh cứ quơ trước mặt Minh Thù: "Không yên lòng."

"Không sao."

Chanh: "Chuyện ngày hôm qua, tôi còn chưa hỏi cô, Lâm Dư Tâm... Cuối cùng có phải là cô đánh hay không?"

Minh Thù cong khóe miệng: "Cảnh sát cũng đã tới, cô còn chưa tin tôi sao?"

Chanh: "..."

Luôn cảm thấy là lạ ở chỗ nào đó.

"Úy Nhiên... Đã lâu không gặp, xinh đẹp hơn nhiều rồi."

"Đẹp hơn cô một chút."

"..."

Có người chào hỏi Minh Thù, Minh Thù phải vực dậy tinh thần, mỉm cười đối phó những đồng nghiệp này, lúc bọn họ lơ là đâm bọn họ vài câu, thành công chọc giận nhiều người, sau này không còn ai chào hỏi cô nữa.

"Tâm tình cô không tốt, hay là thế nào?" Vẻ mặt Chanh lo lắng.

Mắt mở trừng trừng nhìn những tác giả đã đắc tội này.

"Rất tốt." Minh Thù cười cười.

Tiểu yêu tinh kia bày tỏ với cô, còn có thể kéo giá trị thù hận, có gì không tốt?

"Là Lâm Dư Tâm." Chanh đột nhiên thấp giọng nói một câu.

Minh Thù nhìn theo.

Lâm Dư Tâm và một người đàn ông cùng đi ra khỏi thang máy, Lâm Dư Tâm giống như tâm tình không tốt, thử nghĩ một chút xem, ngày hôm qua bị Minh Thù đánh, báo cảnh sát còn bị nói thành nói dối cảnh sát, là ai thì tâm tình cũng sẽ không tốt.

Người đàn ông kia chính là Nhật Mộ Trường Giang.

Dáng dấp…

Thật đẹp trai.

Trong giới tác giả muốn chọn một người đẹp trai, thật sự có chút khó.

Thế nhưng bên cạnh nhân vật chính thì tuyệt đối không hề khó.

Dù là phản diện, nhưng cũng đẹp trai, đẹp gái… giống như trẫm!

[Ký chủ hãy nỗ lực kéo giá trị thù hận, không nên tự luyến.]

Ta thích.

Bên kia Nhật Mộ Trường Giang cúi đầu nói chuyện với Lâm Dư Tâm, chắc là đang an ủi cô ta.

Nhật Mộ Trường Giang nhìn Minh Thù phía trước: "Úy Nhiên."

Lâm Dư Tâm giật mình ngẩng đầu, một giây kế tiếp kéo Nhật Mộ Trường Giang đang chuẩn bị bước qua, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt lắc đầu, không cho Nhật Mộ Trường Giang qua.

Nhật Mộ Trường Giang vỗ vỗ tay của cô: "Không có chuyện gì, em đứng nơi này chờ tôi."

Nói xong, Nhật Mộ Trường Giang trực tiếp đi về phía Minh Thù: "Úy Nhiên, Dư Tâm đắc tội cô chỗ nào? Sao cô lại đối xử với cô ấy như vậy?"

Minh Thù không nói cười trước: "Cô ta đắc tội tôi chỗ nào, trong lòng không biết sao?"

Ánh đèn trong nhà hàng tạo thành ánh sáng rực rỡ, rọi vào đáy mắt cô, rạng ngời rực rỡ.

"Úy Nhiên nói chuyện cần phải khó nghe vậy không?"

Minh Thù tức giận: "Tôi nói gì? Anh trai à, anh ảo giác sao! Đề nghị anh hẹn một bác sĩ nổi tiếng trong thành phố khám cho anh đi."

Nhật Mộ Trường Giang nhíu mày: "Úy Nhiên đừng cảm thấy mình có chút danh tiếng thì có thể muốn làm gì thì làm. Giới này không phải cô đứng đầu đâu."

Minh Thù khiêm tốn hỏi: "Ừm, cho nên?"

Trẫm không cần đứng đầu.

Trẫm chỉ cần vô địch là được rồi.

Nhật Mộ Trường Giang: "..."

"Không nên đắc tội người không nên đắc tội."

Minh Thù mỉm cười: "Vậy anh nói cho tôi biết, người nào không thể đắc tội vậy."

Nhật Mộ Trường Giang bị nụ cười Minh Thù làm cho tức giận, cô cười cái gì? Có gì đáng cười?

Minh Thù nghiêm túc bổ sung: "Tôi nhất định, đắc tội thật nhiều."

"Phụt..."

Nhật Mộ Trường Giang suýt chút phun ra ngoài, cô ta điên rồi sao?

"Úy Nhiên cô sẽ hối hận!"

Minh Thù chống cằm: "Tôi cũng rất chờ mong."

"…" Cô chờ mong cái quái gì.

Trước có người đồn rằng cô điên rồi, chẳng lẽ là thật sao?

Nhật Mộ Trường Giang nghĩ tới đây, cũng không muốn vướng víu với Minh Thù, lỡ cô ta điên thật rồi thì sao?

"Úy Nhiên." Giọng nói bình thản truyền tới.

"A..."

Bốn phía vang lên một tiếng hít hơi.

Sở Hàn ăn mặc rất chính tề, âu phục, tóc cũng được trau chuốt cẩn thận, nhìn qua còn đẹp trai hơn trước.

Vóc dáng này thực sự không giống Sở Hồi chút nào...

Sở Hồi thuộc loại đàn ông nhìn vào thấy khéo léo tinh tế.

Đương nhiên, chỉ là nhìn qua thôi.

"Hàn Giang Tuyết..."

"Thật là Hàn Giang Tuyết."

"Hắn thật sự tới sao, trời ơi!"

Nhật Mộ Trường Giang nhìn Sở Hàn đi tới, lui về phía sau một bước.

"Úy Nhiên, tôi có chút chuyện muốn hỏi cô."

"Hỏi đi." May mắn ngươi là anh trai của tiểu yêu tinh, trẫm cho ngươi chút mặt mũi, không chọc tức ngươi.

Sở Hàn liếc nhìn Nhật Mộ Trường Giang.

Người này muốn chào hỏi, thế nhưng Sở Hàn không chào hỏi hắn, ý muốn bảo hắn rời khỏi đi.

Nhật Mộ Trường Giang lui về bên người Lâm Dư Tâm, ánh mắt cảnh cáo nhìn về Minh Thù, dẫn theo Lâm Dư Tâm rời đi.

Lâm Dư Tâm quay đầu nhìn Minh Thù và Sở Hàn.

Người đàn ông kia quen biết cô khi nào vậy?

-

Sở Hàn nhìn Chanh, người này quay lại bày tỏ chính mình sẽ không nghe, đại thần ngươi tùy ý hỏi đi.

Sở Hàn lúc này mới nói: "Tiểu Hồi trở về đang ở chỗ cô phải không?"

"Ừm."

Minh Thù sảng khoái thừa nhận.

Tinh thần Sở Hàn có chút biến hóa, như là thở phào hoặc như càng khẩn trương: "Nó không gây phiền phức cho cô chứ?"

"Cũng tạm."

Sở Hàn dò xét hỏi: "Tiểu Hồi và cô…"

"Hắn nói thích tôi." Minh Thù cười.

Sở Hàn hơi sửng sờ: "Tiểu Hồi nói vậy sao?"

"Ừm."

Lông mày Sở Hàn nhăn lại, hắn chậm rãi nói: "Úy Nhiên, nếu như có thể, hãy từ chối Tiểu Hồi."

Đuôi lông mày Minh Thù nhếch lên: "Vì sao?"

Sở Hàn im lặng, một lúc sau hắn nói: "Tôi và Tiểu Hồi cùng cha khác mẹ, quan hệ giữa chúng tôi có chút phức tạp. Thế nhưng đồ tôi thích nó luôn muốn giành lấy... Úy Nhiên, tôi rất thích cô, tôi không biết làm sao nó biết chuyện này, thế nhưng chỉ là nó muốn giành lấy cô mà thôi."

Minh Thù: "…"

Thần tượng của nguyên chủ đột nhiên bày tỏ, có chút dọa người.

Đồ ăn vặt của trẫm thì sao!

Sở Hàn không hề cảm thấy kỳ lạ vì câu nói kia, thích của hắn không phải là loại thích kia.

Sở Hàn nghiêm túc nói: "Cho nên, hãy từ chối tiểu Hồi… Tôi không muốn cô bị tổn thương, cũng không muốn tiểu Hồi bị tổn thương."

Minh Thù suy nghĩ một chút: "Tôi sẽ bảo vệ cậu ấy."

Sở Hàn ngây tại chỗ.

Minh Thù mỉm cười.

Một lúc lâu Sở Hàn thở dài: "Nếu như vậy, là do tôi quá lo lắng rồi, nhưng tiểu Hồi rất lanh lợi… Có thể sẽ gây phiền phức… Cô hãy quan tâm nhiều một chút."

Sở Hàn muốn nói lại thôi, vẻ mặt do dự rời khỏi.

Sở Hàn vừa đi, Chanh nãy giờ im lặng kéo Minh Thù nhiều chuyện: "Úy Nhiên, cậu và Hàn Giang Tuyết đại thần quan hệ thế nào vậy?"

"Không có quan hệ gì."

"Không có quan hệ gì?"

Chanh không tin.

"Lúc nãy anh ta nói gì với cô?"

"Không nói gì."

"…"

Chanh hỏi không ra cái gì, nói sang chuyện khác: "Nghe nói có liên quan tới Nhật Mộ Trường Giang, cô đắc tội với anh ta làm gì…"

"Chính hắn kiếm chuyện để tôi đắc tội hắn."

Giá trị thù hận đã đưa tới cửa, không lấy thì phí lắm.

Minh Thù lấy ra một cây kẹo, vừa lột ra vừa an ủi nhìn biên tập: "Đừng lo lắng, sau này tôi sẽ đắc tội nhiều người, nhiêu đây là gì chứ."

Chanh: "..."

Không hề an ủi mà còn bị dọa khiếp sợ.

-

Buổi tối là tiệc trao giải, lúc vào còn được đi thảm đỏ, tất cả mọi người trước đều tới trước vào phòng hóa trang.

Minh Thù là bị Chanh đẩy vào.

Nhưng Minh Thù không mang lễ phục, Chanh cắn răng đưa cái của cô cho Minh Thù, dù sao chiều cao và vóc dáng hai người khá giống nhau.

Hơn nữa lễ phục cúp ngực, có thể mặc.

"Một lát nữa cô phải lên sân khấu, dù cô không đi thảm đỏ cũng không thể mặc như trái bóng được." Chanh nặng nề giao lễ phục cho cô: "Tôi cũng vì cô."

Minh Thù: "..."

Một mình Minh Thù ngồi một bên đợi thợ trang điểm.

Các tác giả còn lại đều ngồi cách xa cô, không ai muốn vô duyên vô cớ bị chọc giận.

"Brừ... Brừ."

Minh Thù móc điện thoại di động ra, liếc mắt nhìn người gọi tới, yên lặng đi qua một góc.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1037: Úy Nhiên Hồi Phong (15)

"Alo?"

"Chị..." Giọng nói ngọt ngào của Sở Hồi truyền qua di động, có vẻ ngoan ngoãn hơn một cách rõ rệt: "Khi nào thì chị về?"

Minh Thù nhìn những bông tuyết lớn bay tán loạn ngoài cửa sổ: "Tầm chín giờ."

"Ôi."

Sở Hồi thấp giọng đáp.

"Uống thuốc chưa?"

"Rồi ạ."

Đoạn nói chuyện sau đó chính là không có âm thanh, chỉ nghe thấy tiếng hít thở nhẹ nhàng, chầm chậm của Sở Hồi.

Minh Thù phá vỡ sự im lặng: "Tôi vừa gặp anh trai cậu."

Im lặng.

Im lặng một cách chết chóc.

Sở Hồi chừng ba mươi giây sau mới lên tiếng: "Anh ấy nói gì?"

"Anh ta nói..." Minh Thù dừng một chút: "Cậu chỉ là muốn cướp đi thứ anh ta thích mà thôi."

Sở Hồi hít một hơi.

Điện thoại di động dường như bị hắn để ra xa, giọng nói yếu ớt của Sở Hồi truyền tới: "Không phải... Em không như thế, em thật sự thích chị. Chị đừng nghe anh ấy nói bậy..."

Minh Thù mím miệng: "Thế nên, ngay từ đầu, cậu thực sự nghĩ như thế sao?"

Sở Hồi: "..."

Hai người, mỗi người cứ cầm di động của mình như thế mà im lặng không nói.

Minh Thù lắng nghe tiếng thở lúc nặng, lúc nhẹ của hắn, đột nhiên muốn quay về...

Nụ cười nhẹ nhàng trên mặt càng thêm sâu, nhẹ nhàng mà lưu luyến: "Không muốn cúp điện thoại."

"Sao?" Sở Hồi nghi hoặc.

Minh Thù lấy ra tai nghe mang theo, bỏ điện thoại vào trong túi: "Cậu làm gì thì làm, không cúp điện thoại là được."

Sở Hồi lúc này đang đứng ở phòng khách, cùng Kim Nguyên Bảo mắt lớn trừng mắt nhỏ.

Hắn đặt di động lên bàn, mở loa ngoài, không tiếng động hỏi Kim Nguyên Bảo, cô ấy có ý gì?

Kim Nguyên Bảo giơ bàn chân ngắn, nhỏ của mình về phía di động, đẩy về phía trước.

Di động bịch một tiếng, rơi trên sàn nhà.

Sở Hồi thấp giọng hô lên một tiếng, vội vàng nhặt điện thoại lên.

"Mày hư quá rồi." Sở Hồi lấy tay đè Kim Nguyên Bảo, lực rất mạnh, vô cùng ác liệt, nhưng giọng hắn lại rất mềm mại, có vẻ chỉ là oán giận.

Bên phía Minh Thù có tiếng nói chuyện nhưng không nghe rõ.

Sở Hồi chống cằm, tiếp tục nhàm chán chơi đùa với Kim Nguyên Bảo.

-

Minh Thù quay lại chỗ trang điểm, thợ trang điểm để cô đi thay trang phục trước.

Cô đành phải cầm trang phục sang gian phòng bên cạnh đổi lễ phục.

Thong thả cởi áo khoác ra, lúc lấy lễ phục từ trong túi ra có chút bất ngờ. Lúc Chanh đưa túi cho cô, trên mặt có thắt nút lại. Cô chưa hề mở ra, có người động vào túi sao?

Vừa rồi cô và Sở Hồi nói chuyện không lâu lắm, nhưng cũng chẳng phải là nói ngắn...

Minh Thù lấy lễ phục ra cẩn thận kiểm tra một lượt, không thấy có vấn đề gì. Tuy nhiên vì cẩn thận nên Minh Thù không đổi trang phục nữa.

Trực tiếp từ trong không gian lấy ra một chiếc váy có thể làm lễ phục để thay.

Hội trường bố trí ở nơi rất cao và rộng, nghe nói còn mời không ít minh tinh.

"Mời qua bên đây." Nghi thức hướng dẫn nhóm người đi vào hội trường.

Minh Thù cầm bút, đi sang bên cạnh ký tên, chụp ảnh.

Không may là Lâm Dư Tâm đúng lúc lại ở bên cạnh, cô ta liếc mắt nhìn Minh Thù cũng không biết là nhìn cái gì, sau đó nhanh chóng đi ra.

Minh Thù cắn môi dưới, ký xong tên thì rời đi.

Khi cô từ chỗ ký tên đi ra, bên kia đột nhiên có vài tiếng kêu sợ hãi.

Minh Thù quay đầu nhìn, hội trường bên đó có chút hỗn loạn. Cô nhìn thấy một người không quen biết đang mặc chiếc váy khi nãy, hình như có người đạp lên gấu váy, chiếc váy roẹt một tiếng tuột chỉ.

Lễ phục bị người động tới, cô không trả lại ngay cho Chanh mà để lại ở phòng trang điểm.

Không ngờ có người lại tự ý mặc.

Còn đã xảy ra chuyện.

Ánh mắt khi nãy của Lâm Dư Tâm...

Là nghi hoặc sao cô không mặc bộ lễ phục đó sao?

Đáng khen.

Điêu dân muốn chiếm đồ ăn vặt của trẫm.

Minh Thù gác chéo chân ngồi ở chỗ đồ ăn vặt. Đột nhiên bên cạnh có người ngồi xuống, Minh Thù liếc mắt qua là Sở Hàn.

"Đại thần, chỗ của anh ở phía trước mà."

Địa vị tiếng tăm của Hàn Giang Tuyết so với cô thì khác xa nhiều.

Sở Hàn khinh khỉnh liếc mắt nhìn Minh Thù: "Ngồi ở đâu cũng vậy mà."

Đương sự không thèm để ý, Minh Thù cũng sẽ không hé răng, chuyên tâm ăn đồ ăn vặt. Bên tai là âm thanh Sở Hồi ở bên kia, không biết đang làm cái gì mà gây ra tiếng động.

Bốn phía dần dần lấp đầy chỗ trống. Xung quanh Hàn Giang Tuyết đều là tiếng chào hỏi. Có lẽ vì Hàn Giang Tuyết ngồi đó nên mấy dãy ghế lục đục bị ngồi đầy, Hàn Giang Tuyết bốn phía tất cả đều là giọng nói chào hỏi, có thể là Hàn Giang Tuyết ngồi ở bên cạnh, mấy vị lớn tuổi đều qua đó ngồi. Minh Thù thấy có chút đột ngột.

Đương nhiên sau mấy câu chẳng khác gì oán giận của Minh Thù, những người này cũng không dám nói chuyện thêm với cô nữa.

Độc miệng như thế, làm sao mà gả đi được chứ.

"Úy Nhiên kia sao lại thân thiết với đại thần Hàn Giang Tuyết như thế chứ?"

"Ai biết cô ta dùng thủ đoạn gì."

"Mọi người nói xem có phải Uý Nhiên có..." Người đang nói chỉ vào đầu: "Thời gian gần đây, hành vi của cô ấy, tôi thấy rất giống..."

"Tác giả của chúng ta vốn dĩ là quần thể có nguy cơ cao, cả ngày đối diện với máy tính, thức đêm cho kịp bản thảo, tin giật gân còn ít hay sao? Còn có đủ loại áp lực của cuộc sống, đâu có ở ngoài ngắm cảnh như thế, có mắc phải bệnh gì, tôi cũng chẳng thấy lạ."

"Nói đúng lắm ha..."

Minh Thù không để trong lòng mấy lời bàn luận này. Bị người ta bàn tán mấy câu, cũng chẳng thay đổi được sự thật cô lợi hại hơn bọn họ.

Ngược lại Sở Hàn liên tục liếc mắt.

Dường như rất tò mò, cô nghe thấy những lời như vậy thế mà chẳng có chút phản ứng nào.

Buổi lễ trao giải coi như thuận lợi, không xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Lâm Dư Tâm có giải tiềm năng tốt nhất.

Minh Thù có giải có nhiều chuyển thể hay nhất, giống với Hàn Giang Tuyết, hai người cùng nhau lên bục nhận giải.

-

Trao giải xong, còn có chụp ảnh chung, phỏng vấn gì đó. Đến khi Minh Thù làm xong thì đã gần chín giờ.

Cô nói với Sở Hồi chín giờ về...

Minh Thù quay lại phòng trang điểm, ngay cả trang phục cũng không cởi, trực tiếp mặc áo khoác vào rồi đi.

"Úy Nhiên!"

Mấy cô gái từ phòng trang điểm tiến tới, ở giữa là cô gái khi nãy bị bêu xấu trên thảm đỏ.

Minh Thù bị bọn họ chặn ở phòng trang điểm.

"Có việc gì sao?"

"Lễ phục này sao lại bị hỏng?" Lễ phục bị ném về phía Minh Thù, Minh Thù né người sang một bên.

Trang phục rớt cạnh chân cô.

Trong đầu Minh Thù toàn là dấu chấm hỏi.

"Lễ phục bị hỏng đó, liên quan gì tới cô?" Thật sự là câu nghi vấn, Minh Thù thể hiện cô thật không hiểu nổi.

"Cô..." Cô ta kia nghiến răng: "Cô làm Như Ý xảy ra chuyện xấu lớn như thế, cô nói xem liên quan gì tới cô?"

Minh Thù đến quỳ với đầu óc của đám người này. Thông minh của bọn họ bị nữ chính ảnh hưởng hay là thật sự đang ở vạch xuất phát vậy?

"Nói có lý chút đi, lễ phục để ở trong này, các cô đã không thèm hỏi sự đồng ý của tôi đã lấy đi mặc, xảy ra chuyện còn trách tôi sao?"

Minh Thù dừng một chút: "Lễ phục này nếu không có vấn đề, tôi phải đổi bộ khác sao? Não các người chỉ sợ là có vấn đề..."

Đợi đã...

Minh Thù đột nhiên phản ứng kịp.

Cô đột nhiên cười tươi tắn: "Đúng, không sai! Là do tôi làm đấy!"

Vừa mới bị Minh Thù thanh minh các kiểu, đang thấy mình đuối lý, mấy người đang gây ồn ào thấy có chút vô lý: "..."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1038: Úy Nhiên Hồi Phong (16)

Dưới ánh mắt kỳ lạ của mấy cô gái kia, vội vã rời khỏi phòng trang điểm.

Trên đường gặp phải Lâm Dư Tâm.

Dựa vào tình yêu đối với đồ ăn vặt nhỏ đáng yêu, Minh Thù kéo cô ta đến một góc, ân cần hỏi thăm.

Lâm Dư Tâm lại báo cảnh sát. Tuy nhiên, kết quả vẫn như lúc trước, cơ bản là vẫn chẳng ai đánh cô.

Lần này cảnh sát ngay cả Minh Thù cũng chẳng tìm, trực tiếp xem máy giám sát rồi thu đội về.

Nếu không phải do Nhật Mộ Trường Giang bảo vệ, có khi Lâm Dư Tâm đã bị mang về cục cảnh sát giáo dục.

Tất nhiên đây là chuyện sau này.

Minh Thù lúc này đang ra khỏi quán rượu, cô liếc mắt xem giờ, vừa đúng chín giờ.

Minh Thù hít thở sâu một hơi, sương trắng tản ra.

Cô xốc lại trang phục, bỏ đi, cho dù quá giờ cũng phải tìm chỗ nào đó ăn một bữa rồi hãy nói tiếp.

Khi về, nếu Sở Hồi có làm loạn thì cũng có sức trừng trị hắn.

Ôi! Hoàn hảo!

"Chị, khi nào chị về?" Giọng nói mệt mỏi của Sở Hồi từ bên kia truyền đến: "Chị bảo là chín giờ? Bây giờ cũng gần mười giờ rồi đấy."

"Gấp gáp cái gì, tôi là mẹ hay là bảo mẫu của cậu đây?"

"Em muốn gặp chị."

Giọng nói Sở Hồi mềm mại, nhẹ nhàng như nói nhỏ bên tai cô, lại khiến trong lòng cô có chút ngứa ngáy.

Tiểu yêu tinh.

Có những lúc biết rõ là giả nhưng lại không khống chế được vì hắn mà mơ hồ.

"Tôi là người mà cậu muốn gặp là gặp chắc?" Đương nhiên chuyện này cũng chẳng ngăn được cô tiện miệng mà tức giận với hắn: "Im lặng chút đi, đừng quấy rầy tôi."

Minh Thù bảo tài xế đi nhanh một chút.

Tài xế rất bất đắc dĩ: "Cô gái à, tuyết rơi nặng hạt như vậy, tôi đâu dám đi nhanh chứ, bạn trai thúc dục sao?"

Minh Thù chỉ cười cười, không phản bác lại.

Tuyết rơi nặng hạt phủ kín đường, tài xế nói vòng vo, trở về khu nhà đã là mười một giờ rồi.

Minh Thù rất lâu không nghe thấy giọng nói của Sở Hồi.

Lên lầu mở cửa, hành động liên tục cực kỳ lưu loát.

Phòng khách thắp một ngọn đèn nhỏ, từ đỉnh đầu bao phủ thiếu niên trong quầng sáng.

Hắn nằm dựa vào bàn, hai mắt khép nhẹ, điện thoại đặt ở bên cạnh.

Nói đáng thương như thế mà kết quả là bản thân lại ngủ say rồi, người gì vậy không biết.

Trên thế giới này, không thể tin tưởng nhất chính là tiểu yêu tinh.

Có thể hết lần này tới lần khác...

Cô không thể không tin.

Minh Thù cởi áo khoác vừa dày vừa nặng, mang theo đồ ăn vặt đi chân trần sang phòng bếp bên kia.

Ôi! Ôi! Ôi!

Người bình thường trông thấy cảnh này, xem như không nảy sinh chuyện gì không phù hợp với trẻ con cũng phải có chút mặt đỏ, tim đập chứ? Sao cô ấy lại thèm ăn cơ chứ?

Minh Thù đứng ở cạnh bàn ăn, trước tiên phát cho Kim Nguyên Bảo đang chổng vó lên trời một cái, cởi cổ áo sau đó ngồi xuống, bắt đầu bỏ đồ ăn vặt ra.

Mùa đông nên ăn nhiều một chút, nếu không trẫm làm sao mà qua được mùa đông đây.

Phía sau lưng Minh Thù bỗng dán lên một cơ thể nóng bỏng, trên vai có chút nặng, thiếu niên đặt đầu lên vai cô.

"Chị."

Thiếu niên mang theo giọng mũi, vô cùng êm tai.

Vừa như là làm nũng, lại vừa như là mơ ngủ, mơ mơ màng màng nói. Minh Thù nghe mà tim cũng theo đó mà có chút mềm đi.

Cơ thể hắn vừa di chuyển kéo tay Minh Thù ra, trực tiếp ngồi vào trong lòng cô, ôm lấy cổ cô.

Minh Thù: "..." Kéo cái tên tiểu yêu tinh trẫm tạm thời sủng hạnh này ra ngoài! Đưa cái này chống đỡ trẫm sủng hạnh tạm thời tiểu yêu tinh kéo ra ngoài! Đừng tưởng làm nũng một chút là được nha!

Cơ thể Sở Hồi vốn không thấp nên khi ngồi trong lòng Minh Thù, thực ra có cao hơn một chút.

Minh Thù híp mắt đối diện hắn, ánh mắt hắn rơi trên cánh môi Minh Thù, chậm rãi cúi đầu.

Minh Thù sờ vào trán hắn.

"..."

Sở Hồi bị buộc dừng lại.

"Vẫn còn hơi sốt." Minh Thù đè xuống một lúc, nghiêm chỉnh nói: "Về giường ngủ đi."

"Em không muốn ngủ."

Minh Thù thu đồ ăn vặt lại đẩy hắn ra, đứng dậy đi vào phòng tắm tẩy trang: "Vậy thì tôi đi."

"..." Hắn không tin cô không nhìn ra là hắn muốn làm gì!

Sở Hồi thấy trước đây mình không phải là người nóng nảy, nhưng từ khi gặp được người không thể hiểu nổi này, hắn thấy mình nóng nảy hơn rất nhiều.

Sao lại thích cô chứ?

Hắn thật sự không biết, hắn thậm chí còn không hiểu cô gái này, cô là người ở đâu, bạn bè của cô thế nào, thích cái gì, không thích cái gì, hắn đều không biết.

Nhưng... Chính là thích cô.

Mỗi lần tới gần cô, hắn liền thấy tim đập rất nhanh, ngực nóng lên từng cơn.

Hắn muốn có được cô.

Muốn tiến thêm một bước để cô trở thành của riêng hắn.

Sở Hồi cắn răng đuổi theo Minh Thù vào phòng tắm. Cô đã thay đồ ở nhà, đang rửa mặt.

Sở Hồi đứng ở cửa đợi cô rửa mặt xong.

Khi cô đi ra, hắn giơ tay ngăn lại.

Thiếu niên vươn cổ, anh dũng hùng hồn mà nói: "Uý Lam, em muốn chị."

"Bé tí ranh con không lo học hành cho tốt, muốn ăn đập hả?"

"Em trưởng thành rồi!" Thiếu niên nói.

"Vậy tôi đây là tốn tiền để mua một Ngưu Lang đấy à?"

"..."

Thiếu niên dường như phát cáu.

Nhìn chằm chằm Minh Thù mấy giây không có phản ứng.

"Chuyện lúc trước, chúng ta vẫn chưa nói xong, chi bằng nhân cơ hội tâm sự..."

"Em đi ngủ đây." Thiếu nhiên nhanh nhẹn xoay người, nhanh chóng lên giường chui vào trong chăn.

Cô không hỏi rõ ràng trên điện thoại, nhưng hắn biết, chuyện này không thể cứ thế mà trôi qua được.

Nhưng hắn không biết phải giải thích thế nào.

Nói là hắn vì giận dỗi mà tiếp cận cô chắc.

Minh Thù khẽ cười, chỗ sơ hở trẫm nắm trong tay còn dám ngang ngạnh với trẫm nữa.

Minh Thù tắt đèn, giống như trước chọn ngủ ở sô pha.

Sở Hồi tự nhiên không dám bảo Minh Thù lên giường ngủ, lật qua lật lại, hai tiếng sau mới ngủ được.

-

#Đào sâu về tiểu Bạch Liên Lâm Dư Tâm.#

Trên diễn đàn, tiêu đề này đột nhiên trở nên được quan tâm.

Minh Thù buổi sáng đã làm "tàu ngầm" theo dõi, tiêu đề này là do Lưu Quang Vũ đăng lên, cô ấy trực tiếp đặt tên.

Viết về yêu hận tình thù từ khi cô ấy và Lâm Dư Tâm quen biết đến buổi lễ trao giải hàng năm.

Khi Lâm Dư Tâm vừa mới gửi bài đi, vẫn chưa quen thuộc quy tắc nên làm quen với Lưu Quang Vũ.

Vì Lâm Dư Tâm nói rất dễ nghe, nên Lưu Quang Vũ nhanh chóng xem cô ta là người bạn cùng giới tốt bụng.

Sau đó biết các cô ở cùng một thành phố, rất thuận tiện cho việc gặp mặt.

Sau khi gặp mặt, quan hệ càng tốt hơn thật là vô cùng thân thiết.

Lúc không có việc gì làm, hẹn nhau đi ăn cơm, xem phim, dạo phố.

Lâm Dư Tâm mặc dù nói chuyện rất cẩn thận, nhưng thi thoảng vẫn lộ ra sơ hở nhỏ.

Trước kia là Lưu Quang Vũ tin tưởng cô ta nên không quan sát tỉ mỉ.

Lúc này, qua đoạn ghi âm nói chuyện phiếm mà Lưu Quang Vũ phát ra, mọi chuyện không như thế nữa.

[Tiểu Vũ, cậu xem "Quan sủng" chưa? Ờ, tớ xem rồi, cũng không tồi, chỉ là thấy kịch bản của cô ta hơi kỳ lạ, tại sao nam chính lại ở trước mặt hoàng đế mà hiểu nhầm nữ chính?]

[À? Tớ từng viết thế sao? Làm gì có nhỉ... Chắc không phải đâu, tớ viết không phải như thế mà.]

"Quan sủng" là bản bị người hâm mộ của Lâm Dư Tâm ghét kinh khủng.

Những cuộc nói chuyện phiếm như vậy được ghi lại rất nhiều.

Không biết Lưu Quang Vũ tìm được ở đâu đám người hâm mộ của Lâm Dư Tâm, như trong đoạn ghi âm cuộc nói chuyện.

Bên trong có khá nhiều lời an ủi người hâm mộ của Lâm Dư Tâm, thực tế lại càng thu hút những lời không phân biệt được của người hâm mộ.

Minh Thù cảm thán một tiếng: "Bà chị này chắc chắn là tốt nghiệp khoa quốc ngữ rồi... Muốn chết à! Bỏ xuống cho ta!"

Thú nhỏ đang chất đống đồ ăn vặt, lông dựng hết lên, cầm đồ ăn vặt bỏ vào không gian của mình, nhìn Minh Thù lè lưỡi làm mặt quỷ.

Minh Thù vươn tay tóm lấy nó.

Thú nhỏ lập tức từ phía Kim Nguyên Bảo chạy tới.

Minh Thù chưa bắt được thú nhỏ, tiện tay lật người Kim Nguyên Bảo lại.

Kim Nguyên Bảo đạp đạp chiếc chân ngắn, nhỏ: "..."

Sao người bị thương luôn là nó vậy?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1039: Úy Nhiên Hồi Phong (17)

Câu chuyện của Lưu Quang Vũ rất dài.

Bên dưới vẫn tiếp tục còn một đoạn.

Minh Thù ôm đồ ăn vặt, tránh xa thú nhỏ tiếp tục làm "tàu ngầm".

Ngoài nội dung như trên, Lưu Quang Vũ còn nói đến chuyện trong buổi họp mặt hàng năm, Lâm Dư Tâm báo cảnh sát tố cáo Minh Thù đánh người. Kết quả lại chứng minh là Lâm Dư Tâm báo sai.

Chuyện này những người tham dự buổi họp mặt hàng năm đều biết.

Phía dưới là một tấm ảnh với khung cảnh là một khách sạn, không nhận ra là ở đâu, người trong ảnh là Lâm Dư Tâm trong tay cô ta đang cầm một cái túi.

Có lẽ người chụp hình sợ bị phát hiện nên hình ảnh có chút mờ.

Thế nhưng cái túi đó Minh Thù lại thấy rất quen thuộc.

Đó chính là cái túi mà Chanh đưa cho cô, có lẽ thừa dịp trong phòng trang điểm nhiều người, cô lại đang nghe điện thoại không để ý mà trộm đi.

Lưu Quang Vũ nhắc đến là vì có người mặc bộ lễ phục này mà xảy ra chuyện. Lễ phục là của Úy Nhiên đại thần, nếu Úy Nhiên đại thần mặc thì người bị bêu xấu là ai đây?

Suy tính thật tỉ mỉ, đáng sợ.

Lưu Quang Vũ vì chuyện lần trước xin lỗi Minh Thù, nói do mình không biết rõ sự tình, bị lừa gạt.

Không biết Lưu Quang Vũ xin lỗi có thật lòng hay không, nhưng hành động này của Lưu Quang Vũ cũng tạm cứu vớt được chút hình tượng.

Minh Thù tìm tên Lâm Dư Tâm, gửi thiệp chúc mừng hàng ngày.

M: Bé đáng yêu, vui không?

Lâm Dư Tâm: Là cô, cô giật dây Lưu Quang Vũ nói xấu tôi như vậy phải không?

Nữ chính dù ở đâu, thời điểm nào cũng đều bận gây sóng gió... Ai cho cô đồ ăn vặt đây?

Ngoại trừ lúc đánh người ở khách sạn, không hề có sự bôi nhọ nào khác, đồ ăn vặt... Không đúng, trong lòng cô ta không có chút cân nhắc nào sao?

M: Nếu cô thấy vui, cứ nghĩ như thế cũng được.

Lâm Dư Tâm: Tại sao cô lại muốn hại tôi như vậy?

Lâm Dư Tâm: Tôi đã xin lỗi cô rồi, cô có cần không chịu buông tha cho tôi như thế không? Tôi không viết lách gì nữa cô mới vui phải không?

M: Không, chỉ cần cô tức là tôi đã vui rồi. [Vui vẻ quay vòng vòng.jpg]

Lâm Dư Tâm:...

Lâm Dư Tâm quay đầu, cắt mấy câu nói đó gửi cho Nhật Mộ Trường Giang.

Lâm Dư Tâm: Em rõ ràng đã hạ giọng xin lỗi cô ta, ban đầu người hâm mộ hiểu lầm cô ta, em cũng xin lỗi rồi, tại sao cô ta vẫn không chịu buông tha cho em? Em thật sự không hiểu nổi...

Nhật Mộ Trường Giang: Chuyện không liên quan tới em, tôi tin em.

Lâm Dư Tâm: Đại thần... Những chuyện đó, em thật sự không hề làm, ảnh bọn họ cắt đều là cắt câu lấy nghĩa.

Nhật Mộ Trường Giang: Tôi biết. Em đừng vội, tôi tìm người xóa bài đăng trước đã.

Nhật Mộ Trường Giang nói được thì làm được.

Bài mới đăng đó của Lưu Quang Vũ nhanh chóng bị xóa mất.

Nhưng chẳng lâu sau đã bị Minh Thù phát hiện ra rồi.

-

Nhật Mộ Trường Giang tìm tới Minh Thù.

Nhật Mộ Trường Giang: Úy Nhiên, cô muốn làm gì?

M: Gặp chuyện bất bình, tiện tay giúp đỡ.

Nhật Mộ Trường Giang: Xóa đi!

M: Cầu xin tôi à?

M: Cầu xin tôi cũng không xóa.

Giọng điệu đó của Minh Thù, người qua đường nhìn thấy thôi cũng muốn đập chết cô rồi.

Có lẽ Nhật Mộ Trường Giang ở bên đó đang chuẩn bị tâm lý nên một lúc lâu mới trả lời.

Nhật Mộ Trường Giang: Úy Nhiên, cô thật sự phải làm như vậy sao?

M: Ừm.

Nhật Mộ Trường Giang: Tôi khuyên cô một câu cuối, đừng có đùa với lửa cẩn thận bị bỏng đó.

M: Tôi chính là thích đùa với lửa đấy, phải làm sao đây?

Nhật Mộ Trường Giang: Được thôi!

Nhật Mộ Trường Giang tìm người xóa lần nữa, nhờ chủ trang xóa bài đăng, nhưng chỉ cần bài đăng bị xóa thì Minh Thù lại đăng tiếp.

Khóa tài khoản?

Không sao cả, chúng ta còn tài khoản phụ.

Lưu Quang Vũ cũng có không ít người hâm mộ, Minh Thù giúp đỡ như vậy, cứ bị xóa là lại đăng, chủ trang có thể xóa mãi sao?

Xém chút nữa là bị khóa tài khoản rồi, chủ trang đành phải lưu lại một bài, còn lại xóa hết.

"Chị, chị đang làm gì thế?"

Sở Hồi mặc một chiếc áo phông, ngái ngủ đứng bên cạnh. Gương mặt đỏ ửng, trắng nõn nà, khiến người khác muốn hôn một cái.

"Ăn mặc đàng hoàng vào."

Sở Hồi ngỡ ngàng, tự nhìn bản thân: "Mặc đàng hoàng mà."

Ánh mắt Minh Thù trượt tới nơi đùi hắn đang lộ ra: "Giáo viên dạy cậu như thế nào gọi là ăn mặc đàng hoàng rồi đấy à?"

Sở Hồi khéo léo chỉ chỉ trang phục: "Trang phục, mặc rất đàng hoàng."

"..." Đã học được cách nghiền ngẫm từng chữ một rồi sao? Được lắm tiểu yêu tinh. Ánh mắt Minh Thù rời khỏi đùi cậu ta: "Mặc quần vào."

"Không muốn đâu."

Sở Hồi ngồi vào bên cạnh Minh Thù, hai chân gác lên ghế sô pha, động tác làm cho có thể nhìn thấy phong cảnh bên trong.

Sở Hồi nghiêng đầu, khuôn mặt đơn thuần lại vô tội, ánh mắt trong sáng không có chút tạp niệm nào: "Thoải mái như vậy mà."

Lông mày Minh Thù cong lên, bật cười.

Sở Hồi như cánh bướm nhẹ bay, hít thở, cong lên cánh môi cười cười.

"Thoải mái cái đầu cậu, cút đi mặc quần vào!"

"Không muốn." Sở Hồi đột nhiên nghiêng người về phía Minh Thù, lúc Minh Thù sợ cậu ta đụng vào máy tính, bỏ máy tính ra chỗ khác, cậu hôn một cái lên mặt Minh Thù: "Chị, hôn chào buổi sáng."

Minh Thù: "..."

Sở Hồi cọ xát Minh Thù, lại chậm rãi cúi đầu trong mắt cậu dường như chỉ có cô, cánh môi dán lên môi cô, nhẹ nhàng ngậm, mút thỏa thích.

Sở Hồi mới vừa thức dậy dậy, máu nóng dâng trào, hô hấp lập tức trở nên nặng nề, cậu có chút gấp gáp cạy mở cánh môi Minh Thù.

"Chị..." Sở Hồi thấp giọng, bàn tay thuận theo trang phục của Minh Thù mà dạo chơi.

Hắn cúi đầu cắn mở nút áo Minh Thù, rồi lại chuyển qua hôn cô.

Nhẹ rồi nặng, nặng rồi lại nhẹ.

Mỗi một lần đều vừa hay chạm tới dây thần kinh nhạy cảm của Minh Thù.

Trang phục trên người trong lúc vô tình mở rộng một nửa, một nửa cơ thể mềm mại của người con gái được che chắn, bị thiếu niên áp dưới thân thưởng thức.

Cuối cùng lý trí của Minh Thù chiến thắng, giữ cổ tay Sở Hồi, xoay người chế trụ.

Sở Hồi hơi thở hổn hển: "Chị? Chị không muốn em sao? Chị rõ ràng..."

"Câm miệng!"

Sở Hồi uất ức im lặng, chân lại không đứng đắn cọ tới cọ lui: "Chị, em rất khó chịu."

Gương mặt thiếu niên ửng đỏ, đáy mắt hắn ngày càng mê ly hơn.

-

Sở Hồi cầm lấy tay Minh Thù đưa vào vạt áo thở dốc, mãi đến giây phút cuối cùng, cơ thể căng thẳng của hắn mới bình tĩnh lại.

Hắn theo bản năng tìm môi Minh Thù, cắn liếm như chú chó nhỏ.

Minh Thù để hắn hôn trong chốc lát, xốc hắn xuống dưới đi vào nhà vệ sinh rửa tay, luôn tiện thay trang phục.

Cô cầm chiếc khăn ấm đi ra, thiếu niên còn nằm trên ghế sô pha, áo phông trên người như bị ai đó dùng một lực lớn giày xéo, áo phông dài vừa khéo che lại mông cậu.

Minh Thù lật hắn lại, khăn ấm chà lau dấu vết trên người hắn.

Sở Hồi rụt lại, hình như có chút ngượng ngùng.

"Sao thế? Lúc nãy khi cậu cầu tôi, đâu có như vậy." Minh Thù chặn cánh tay giơ ra của cậu, như cười như không nhìn cậu.

Sở Hồi rên một tiếng, vươn tay qua đỉnh đầu, bám lấy tay vịn của ghế sô pha nằm thành hình chữ đại.

Muốn nhìn thì nhìn.

Cậu sợ gì chứ?

Thua thiệt cũng không phải cậu!

Cậu mới không sợ nha!

Cậu chăm chú nhìn Minh Thù, cô gái cúi thấp đầu khéo miệng mỉm cười thu hút, cô cầm khăn lau, tâm tình trong ánh mắt không có chút biến động.

Thật giống như đối diện chỉ là một kiện hàng thông thường.

Trái tim Sở Hồi như bị nhói một cái, nỗi đau lít nhít lan rộng.

Cô đối với cơ thể của cậu...

Một chút dục vọng cũng không có.

Không có dục vọng cho thấy cô không thích cậu, chẳng trách cô không muốn.

Minh Thù phát hiện thiếu niên đột nhiên sa sút tinh thần, sắc mặt mệt mỏi giống như thất tình vậy.

Minh Thù chỉnh trang phục của cậu che lại phía dưới, ngồi lên sô pha chống bên eo cậu, cúi người nhìn cậu: "Sao thế? Khó chịu à?"

Chân mày Sở Hồi hơi nhíu lại: "Cuối cùng chị có thích em không?"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1040: Úy Nhiên Hồi Phong (18)

Không khí vào giây phút này dường như ngừng chuyển động, cả thế giới đều dừng lại.

Sở Hồi vô thức ngừng thở, sợ mình nghe sót một chữ.

Minh Thù lẳng lặng nhìn hắn, một lúc lâu cô tự tay sửa lại một chút tóc dính mồ hôi trên trán Sở Hồi: "Đi thay quần áo khác đi."

Minh Thù đứng dậy.

"Úy Lam!"

Sở Hồi dùng giọng nói yếu ớt gọi cô.

Cổ tay Minh Thù bị kéo, thân thể không đứng vững ngã lui về phía sau, Sở Hồi linh hoạt xoay người, Minh Thù liền bị hắn áp dưới thân thể.

Hai tay hắn nắm chặt cổ tay Minh Thù, gắt gao đặt ở hai bên.

Không giống với vẻ ngoan hiền trước kia, lúc này Sở Hồi toàn thân đều lộ ra một cảm giác âm trầm và thô bạo.

Minh Thù khẽ nhắm hờ mắt lại.

Tiểu yêu tinh lợi hại, biết dùng trò này.

Hắn áp sát cúi người, mũi hầu như đụng với mũi Minh Thù:

"Chị không thích tôi, tại sao muốn cùng tôi làm loại chuyện này?"

"Cậu cầu xin tôi." Giọng nói Minh Thù không lên xuống chút nào.

Kỹ xảo điểm mười.

Cậu, cầu, xin, tôi...

Bốn chữ này, làm cho Sở Hồi tâm tình phức tạp, thậm chí có thể nhớ tới tình hình lúc đó.

Sở Hồi bỗng dưng buông lỏng, từ trên người Minh Thù đứng lên, có thể không đứng vững lập tức ngã ở trên sàn nhà.

Minh Thù muốn đỡ hắn, Sở Hồi hung tợn nhìn qua, Minh Thù chỉ có thể thu tay lại.

"Có phải... bất cứ ai cầu xin chị, chị đều sẽ... như vậy hay không?" Sở Hồi giọng hạ thấp.

Minh Thù chỉ là muốn nhìn hắn tức giận, cũng không muốn làm hắn hiểu lầm.

"Không phải ai cũng có thể ngủ giường của tôi." Càng chưa nói cùng trẫm làm loại chuyện đó.

Giọng nói ghen tức của Sở Hồi đột nhiên nghẹn lại, đáy mắt dịu lại sự âm trầm và thô bạo.

Hắn vểnh môi, lại giống như chật vật nói ra vài chữ: "Có ý gì?"

Minh Thù cười: "Không có ý gì."

Không có ý gì là có ý gì?

Minh Thù đứng dậy thu dọn sạch sẽ sô pha, quay đầu thấy Sở Hồi còn ngồi dưới đất, khom lưng ôm hắn lên thả ở trên ghế, hôn một cái trên trán hắn: "Đừng nghĩ bậy, dù tôi không thích cậu, cũng chỉ sẽ có một mình cậu."

Sở Hồi ngẩng đầu nhìn lại ánh mắt Minh Thù.

Dù không thích hắn... cũng chỉ sẽ có một mình hắn?

Nhưng cô...

Không thích hắn.

"Vì sao... không thích tôi?" Sở Hồi cắn răng, tinh thần quật cường lại cứng đầu: "Vì sao? Là tôi không tốt chỗ nào?"

"Cậu rất tốt." Minh Thù vây Sở Hồi giữa lồng ngực cô và sô pha, cúi đầu hôn khóe môi hắn một cái: "Cậu thật quá tốt."

"Vậy tại sao..."

"Không nên hỏi." Bàn tay Minh Thù xoa trên gương mặt hắn: "Tôi chỉ có thể bảo đảm, chỉ cần cậu ở đây mặc kệ ở nơi nào, bên cạnh tôi chỉ biết có một mình cậu, còn lại hứa hẹn tôi tạm thời đều không cho được."

Sở Hồi cảm thấy đau lòng kỳ lạ.

Hắn chỉ là muốn một câu thích mà thôi.

Vì sao khó như vậy?

Đây chẳng qua là một câu... rất đơn giản rất đơn giản...

Sở Hồi nắm chặt vạt áo, một lúc lâu mới nói một tiếng: "Tôi biết rồi."

Bất kể như thế nào, hắn nhất định muốn có người này.

Hắn tin tưởng, một ngày nào đó cô sẽ thích hắn!

Hứ!

Lão tử đẹp trai như vậy!

Hắn đưa tay ôm cổ Minh Thù, mặt hắn vùi vào cổ cô, giọng nói buồn buồn: "Mặc kệ chị thích tôi hay không, tôi cũng thích chị. Chị đồng ý bên cạnh chỉ có tôi, nếu như ngày nào đó... tôi phát hiện chị có người khác, tôi sẽ không bỏ qua cho chị."

Đây là cảnh cáo cũng là uy hiếp.

Minh Thù sờ sờ mái tóc mềm mại của hắn.

Làm sao biết chứ.

Cô nào có nhiều thời gian đi tiếp nhận người khác như vậy.

"Ngoan." Minh Thù thưởng cho hắn một nụ hôn: "Đi thay quần áo đi."

-

Minh Thù nhận được tin báo của Chanh đã là buổi chiều.

Chanh: Vừa rồi công ty ra thông báo hủy hết tất cả đề cử của cô, cũng cắt đi chuyện bản quyền đã nói lúc trước.

Chanh: Cậu đắc tội với ai à?

Chanh: Tôi đã nói với cô rồi, không nên quá đáng, tôi biết cô nổi tiếng nhưng tác giả và minh tinh giống nhau, bị lộ tẩy ở các kênh thông tin thì mọi thứ đều kết thúc.

Chanh: Tiểu tổ tông à! Cô trả lời tôi đi chứ!

M: Hợp đồng của tôi có phải sắp hết hạn hay không?

Chanh: Tiểu tổ tông cô muốn làm gì?

Chanh: Hợp đồng của cô qua năm sẽ hết hạn, trước đó tôi đưa hợp đồng gia hạn cho cô rồi, thế nhưng cô vẫn chưa gửi lại tôi.

M: Vậy không gia hạn nữa.

Dù sao cô dự định hết hạn tác giả sẽ đổi nghề.

M: Tôi nhớ, công ty chỉ là giúp tôi làm quản lý, bản quyền còn ở chỗ tôi cho nên bọn họ bàn bạc thành công hay không, thực ra cũng không ảnh hưởng tới việc tôi bán bản quyền.

M: Công ty của các cô có phải ngu ngốc hay không?

Chanh:...

Chanh: Nhưng là công ty hiện tại chính là muốn bao che cho cô.

M: Tôi cũng không phải minh tinh, còn bao che, Chanh cô xem nhiều quá, hợp đồng vừa hết hạn tôi tùy tiện viết ở trang nào chẳng phải sẽ giống nhau cả sao? Có khi là người cướp ra sách của tôi, công ty chưa lớn mạnh đến mức khiến cho giới chèn ép tôi chết hết mà.

Chanh:...

Chanh bị nói xong á khẩu không trả lời được, nếu như hợp đồng thời gian còn dài hơn đối với cô mà nói có thể là một đả kích.

Thế nhưng hợp đồng đã sắp hết hạn...

Đừng nói tới việc cô qua công ty khác, dù cô ta đăng tải trên trang của mình thôi, vẫn có thể kiếm tiền, bán bản quyền...

Có thể làm được loại chuyện như vậy ngoại trừ Nhật Mộ Trường Giang, ước chừng cũng không còn người khác.

Đúng là tướng quân nổi giận vì tình hồng nhan mà!

Cho nên...

-

"Không sao, em đừng lo lắng, tất cả có tôi đây." Nhật Mộ Trường Giang ở trong điện thoại an ủi Lâm Dư Tâm một chút, cúp điện thoại, hắn ngồi vào trước bàn đọc sách.

Úy Nhiên...

Đây là cô tự tìm.

Nhật Mộ Trường Giang mở máy vi tính ra, trước nhóm độc giả liếc mắt nhìn.

[Kiếm Các]

Kiếm Các - Tiểu Lộc: Đại Đại tới.

Kiếm Các – Lai Mễ: Đại Đại khi nào tung cập nhật?

Kiếm Các – Đồ Sát: Đã chuẩn bị xong tiền nạp đọc sách, chỉ cần cô cập nhật, tôi sẽ đập tiền vào đọc!

Kiếm Các – Tự Nhiên: Đồ sát đại gia, đưa Đại Đại lên Top!

Nhật Mộ Trường Giang: Ngày mai sẽ báo cập nhật.

Nhật Mộ Trường Giang vừa nói, trong nhóm hoan hô, nhao nhao la hét muốn được thưởng.

Nhật Mộ Trường Giang đọc đến đây tâm tình cũng tốt, chuẩn bị viết mấy chương nữa.

Hắn mở thư mục ra, các ký tự đẫm máu nằm trong tài liệu.

Bản thảo của hắn toàn bộ không thấy.

Nhật Mộ Trường Giang trong lòng giật thót, mồ hôi lạnh đổ khắp toàn thân, vô ý thức cảm giác mình ấn sai chỗ.

Hắn tắt đi thư mục.

Một lần nữa mở ra.

Không sai...

Vẫn mấy chữ đỏ tươi to đùng nằm ở đó, phóng to ra trước mắt Nhật Mộ Trường Giang.

Úy Nhiên từng qua đây! Kinh ngạc hay không? Bất ngờ hay không? Có vui vẻ hay không?

Hắn hài lòng cái rắm!

Bản thảo của hắn là dùng để cập nhật, lúc này đều bị xóa... một dấu chấm câu cũng không sót lại.

Phản ứng đầu tiên của Nhật Mộ Trường Giang không phải là tức giận mà là tìm cách tìm lại bản thảo.

Nhưng mà Hài Hòa Hiệu ra tay, hắn muốn tìm lại bản thảo khả năng chỉ có thể đi tìm một Phục Hưng Hiệu.

"Úy Nhiên con khốn này!"

Nhật Mộ Trường Giang nhìn thời gian một chút còn có mười giờ với tốc độ của hắn, có lẽ viết được một số.

Hắn đã hứa hẹn với độc giả.

Phải biết rằng tác giả đã nói ra lời hứa, nếu như không làm được rất dễ bị độc giả chửi mắng.

Mặc kệ mình có bao nhiêu lý do nghiêm chỉnh... bọn họ đều sẽ cảm giác rằng mình nói lời không giữ lời.

Món nợ này, chờ hắn vượt qua cửa ải này rồi tính!

Nhật Mộ Trường Giang cắn răng nghiến lợi vùi đầu gõ chữ

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1041: Úy Nhiên Hồi Phong (19)

Lúc mười một giờ đêm Nhật Mộ Trường Giang viết ra sáu mươi nghìn chữ của bản thảo, hắn cảm giác ngón tay và toàn thân mình đều cứng đờ.

Sáu mươi nghìn chữ cũng không ít.

Mặc dù không có viết được nhiều, thế nhưng ngày mai còn có thời gian bù vào.

Nhật Mộ Trường Giang thở phào.

Hắn đang chuẩn bị cập nhật chương lên, nhưng trong chớp mắt văn bản đã trống không.

Nhật Mộ Trường Giang dường như là nhào tới trước máy vi tính.

Trên văn bản lại chầm chậm hiện ra mấy chữ màu đỏ.

Viết nhanh nhỉ! Cố gắng lên nha!

Nhật Mộ Trường Giang: "..."

"Úy Nhiên!"

Nhật Mộ Trường Giang mắt đỏ ngầu lật tìm phương thức liên lạc với Minh Thù.

Nhật Mộ Trường Giang: Úy Nhiên cô là con khốn, cô có phải thiếu não hay không! Lão tử [Xoẹt...]

Nhật Mộ Trường Giang thể hiện tốc độ tay hắn, trong vòng một phút gửi liền những lời thô tục.

Rất không may, Minh Thù không ở bên cạnh máy vi tính.

Chứng kiến những lời này là Sở Hồi.

Sở Hồi mặt không đổi sắc nhìn những dòng tin không ngừng nhảy.

Hắn móc điện thoại di động ra, gửi tin nhắn cho Sở Hàn.

Ngân Ngư: Nhật Mộ Trường Giang là người nào?

Hàn Giang Tuyết lập tức nhắn trả lời.

Hàn Giang Tuyết: Chọc giận em hả?

Ngân Ngư: Chọc giận vợ em rồi.

Hàn Giang Tuyết:...

Hắn thắc mắc thằng bé này sao lại đột nhiên gửi tin nhắn cho hắn.

Hàn Giang Tuyết: Nhật Mộ Trường Giang dường như quen biết với ai đó là cấp trên của công ty, cụ thể anh không phải rõ, để anh giúp em hỏi một chút xem sao.

Hàn Giang Tuyết: Tiểu Hồi, em nghiêm túc sao?

Ngân Ngư: Ừm.

Hàn Giang Tuyết: Tiểu Hồi, Úy Nhiên lớn hơn em.

Ngân Ngư: Vậy thì sao, em chỉ nhỏ hơn cô ấy ba tuổi mà thôi, gái hơn ba ôm nhà vàng!

Hàn Giang Tuyết: Tiểu Hồi, em cẩn thận suy nghĩ lại một chút, không nên làm chậm trễ người ta, cũng không cần làm cho mình hối hận. Anh đối với Úy Nhiên chỉ là thưởng thức, không có ý tứ gì khác.

Ngân Ngư: Em thích cô ấy.

Sở Hồi mạnh mẽ tuyên bố chủ quyền của mình.

Hàn Giang Tuyết: Úy Nhiên biết tên hộp thoại này của em không?

Ngân Ngư: Anh không được nói cho cô ấy biết! Cô ấy mà biết, em không để yên cho anh!

Hàn Giang Tuyết:...

Sở Hàn và Sở Hồi quan hệ lúc tốt lúc xấu, lúc Sở Hồi có chuyện nhờ hắn, tuyệt đối ngoan ngoãn, thế nhưng nhờ xong sẽ phũ phàng điển hình loại qua cầu rút ván.

Thế nhưng hắn là anh cả, lại đồng ý với ba mẹ chăm sóc em thật tốt, em trai có yêu cầu vẫn phải làm.

Với địa vị Sở Hàn, rất nhanh đã tìm ra được Nhật Mộ Trường Giang, hắn còn làm một phần bản văn, sửa xong sau đó mới gửi đi cho Sở Hồi.

Tùy tiện nhắn Minh Thù.

Hàn Giang Tuyết: Chuyện Nhật Mộ Trường Giang, làm phiền cô trông coi tiểu Hồi một chút, tôi sợ nó xảy ra chuyện gì.

Thứ này nếu hắn không cung cấp, nó cũng sẽ nghĩ cách lấy được từ những nơi khác.

M:?

Hàn Giang Tuyết: Vừa rồi nó hỏi tôi muốn tư liệu Nhật Mộ Trường Giang.

M: Phiền phức.

Hàn Giang Tuyết: Úy Nhiên, cô...

M: Yên tâm, tôi sẽ trông coi cậu ấy.

-

Chìa khoá Minh Thù mới vừa cắm vào trong ổ, Sở Hồi liền từ bên trong mở cửa, ăn mặc chỉnh tề mang theo khẩu trang, dường như dự định ra ngoài.

"Đi đâu?" Minh Thù đẩy hắn trở về.

"Đi ra ngoài làm chút chuyện..." Sở Hồi cúi đầu đáp một tiếng.

"Rầm!"

Cửa đóng lại, Sở Hồi dường như cũng run theo một cái.

"Quay về."

"Tôi có việc."

"Buổi tối có chuyện gì? Giao dịch ngầm sao?" Một chút nữa là trời sáng rồi.

"Không phải... tôi có chuyện thật."

Minh Thù vẫn ung dung mỉm cười: "Được, ra khỏi cửa này thì đừng quay lại nữa, có muốn tôi giúp cậu thu dọn hành lý một tay hay không, tiễn cậu xuống lầu gọi cho cậu chiếc xe? Rồi luôn tiện báo cho anh cậu một tiếng?"

Sở Hồi lập tức sững lại.

Chuyện gì vậy.

Hắn chỉ là đi ra ngoài một chút, đối với hắn như vậy...

Nhưng lại cảm thấy vui vẻ, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

Cô đang quan tâm hắn hay sao.

Hừ hừ!

Chiếm thân cô trước, lại lấy trái tim cô.

Lão tử nhất định có thể làm được!

Sở Hồi mỉm cười: "Tôi không đi là được chứ gì, chị đừng tức giận."

Hắn vừa trở về, vừa nói: "Thì ra chị thích chơi trò như vậy, vậy sau này có phải chị sẽ cùng tôi chơi trò phòng tối hay không? Tôi sẽ phối hợp tốt với chị..."

"Túi hành lý của cậu đâu?"

Sở Hồi lập tức không dám nói lung tung: "Tôi không nói lung tung nữa, chị đừng đuổi tôi đi."

"Chơi trò phòng tối? Biết không ít nhỉ." Minh Thù uy hiếp hỏi: "Người nào dạy cậu?"

"Anh tôi!" Sở Hồi bày ra vẻ rất nghiêm túc, nhưng vẫn không mất đi vẻ đơn thuần ngây thơ thiếu niên dễ thương.

"..." Làm anh cậu cũng thật vất vả.

"Chị, bữa ăn khuya ăn cái gì?"

"Đói rồi à."

"Hả? Chị không đói bụng sao?" Không ăn bữa ăn khuya, cô sẽ ngủ không được.

Minh Thù quay đầu, nụ cười sáng chói: "Cậu nhịn đi."

"Vì sao?"

"Giảm béo."

"Tôi... tại sao muốn giảm béo?" Vóc người hắn rất đẹp, không có mỡ thừa, tại sao phải giảm béo?

"Quá nặng, ôm không nổi."

"..."

Sở Hồi đột nhiên đi về phía Minh Thù, nhảy ngay đến trước Minh Thù hai chân đặt bên hông cô.

Minh Thù luống cuống tay chân ôm lấy hắn, còn phải giữ vững thân thể.

"Sở Hồi..." Cô nhức đầu gọi hắn: "Cậu là chàng trai trẻ, làm phiền có chút tự giác."

Sở Hồi nghiêng đầu: "Cô lại không thích tôi lợi hại, mỗi lần tôi lợi hại một chút cô đều đánh tôi..."

Sở Hồi sửng sốt một chút, trong đầu dường như hiện lên điều gì thế nhưng hắn không có nhớ lại.

Minh Thù: "..." Ai bảo cậu tìm đường chết! Cậu giống như một tổng tài bá đạo bình thường trẫm đánh cậu được sao?

Sở Hồi gần kề Minh Thù, mập mờ nói: "Tôi ở trên giường rất lợi hại, chị có muốn..."

Minh Thù xoay người đưa hắn đặt lên bàn: "Không muốn, không được lộn xộn, nếu không... đánh cậu."

Ôi cái lưng của lão tử.

Tiểu yêu tinh thực sự rất nặng, buổi tối phải để cậu ăn ít một chút!

Sở Hồi chống bàn, lắc chân: "Chị, đánh là thương mắng là yêu, chị nhất định là yêu tôi rồi."

"Yêu cái đầu cậu."

Sở Hồi suy tư một lát:"“Chị, về sau tôi tên là đầu."

"..." Mặt dày như vậy sao?

Bữa ăn khuya Minh Thù ngang nhiên cắt xén lượng thức ăn của Sở Hồi, phần bị cắt xén tự nhiên vào bụng Minh Thù.

Sở Hồi: "..."

Cô chính là vì mình được ăn nhiều hơn!

-

Sở Hồi cho Nhật Mộ Trường Giang vào danh sách đen, Minh Thù không đọc được những dòng tin khó coi đó nữa.

Thế nhưng Nhật Mộ Trường Giang nhất định sẽ không cập nhật kịp.

Minh Thù cố ý đến nhóm bình luận truyện hắn xem một vòng.

Quả nhiên không ít độc giả đã bắt đầu chất vấn.

Nói cập nhật rồi, hiện tại ngay cả một trang cũng không thấy.

Nhật Mộ Trường Giang bị tức giận làm đầu óc hỗn loạn, căn bản không biết mình muốn viết cái gì nữa, lúc này mới viết mấy trăm chữ, chứng kiến dòng bình luận truyện càng thêm tức giận.

Dù sao ngày hôm nay Nhật Mộ Trường Giang cũng đừng hòng ngủ được.

Sở Hồi nằm ở một bên, cầm điện thoại di động điên cuồng ấn.

Minh Thù tắt máy vi tính, ghé mắt nhìn hắn: "Ngủ đi."

"Ngủ ngay đây." Sở Hồi đứng quay lưng về phía Minh Thù, cố ý ngăn cản màn hình điện thoại di động, căn bản không có ý để điện thoại di động xuống.

"Nói chuyện với ai đó?"

Sở Hồi cảm giác Minh Thù đi qua, hắn gõ xong mấy chữ cuối cùng gửi đi, ấn tắt màn hình.

"Chị, không có gì."

Minh Thù nghi ngờ nhìn hắn, điện thoại di động Sở Hồi sáng một chút, Sở Hồi nhanh chóng ấn tắt, Minh Thù chỉ liếc nhìn được một chữ "ok".

Sở Hồi ném điện thoại di động qua bên cạnh, xoay người ôm lấy Minh Thù.

Sau một hồi quấn quít nhau, hắn kéo tay cô hướng xuống dưới người mình: "Chị, giúp tôi một chút."

Minh Thù đánh hắn một cái: "Ngủ! Cả ngày ăn no nghĩ chuyện bậy bạ, không được!"

Sở Hồi bị đánh thở hốc vì kinh ngạc: "Chị... cái này... về sau chị cũng muốn dùng mà, đánh mạnh như vậy, làm hỏng thì làm sao giờ."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1042: Úy Nhiên Hồi Phong (20)

Minh Thù ngoài miệng nói không muốn, nhưng vẫn là không lay chuyển được sự quấn quýt của Sở Hồi.

Minh Thù thừa dịp hắn làm ồn xong ngủ say, mò điện thoại di động hắn mở ra.

Sở Hàn nói Sở Hồi làm việc có chút bất chấp hậu quả, trước đây lúc còn đi học gây ra không ít chuyện.

Điện thoại di động có mật mã, Minh Thù nghĩ một lúc, trước kia cô lén nhìn được mật mã của hắn.

Minh Thù thử nhấn vài cái.

Sở Hồi đột nhiên cựa quậy trong ngực cô, Minh Thù đưa điện thoại di động đặt úp lên giường, ánh sáng biến mất, Sở Hồi cử động vài cái rồi ngủ tiếp.

Minh Thù mở điện thoại di động lên, giao diện dừng lại ở giao diện phần mềm trò chuyện.

Một tin nhắn cuối chưa đọc.

Minh Thù mở ra, kéo lên trên một lúc lâu.

Cô không cho phép hắn đi ra ngoài, hắn đã gọi người đi dạy dỗ Nhật Mộ Trường Giang.

Hơn nữa còn là đánh cho chết?

Sở Hàn nói hắn làm việc bất chấp hậu quả, thật đúng là...

Nhưng biết hắn là bởi vì mình, đáy lòng Minh Thù vẫn như là có một dòng nước ấm chảy qua.

Minh Thù nhờ ánh sáng màn hình điện thoại di động, liếc mắt nhìn thiếu niên trong lòng, khóe miệng chậm rãi nhếch lên, ánh mặt dịu dàng giống như đựng hương rượu thuần ngon vạn phần say lòng người.

-

"Chị, chị..."

Sáng sớm Sở Hồi đang ở phòng tắm kêu la om sòm.

Minh Thù mang theo Kim Nguyên Bảo đi vào phòng tắm: "Sao vậy?"

Sở Hồi xoay người, chỉ môi hơi sưng lên của mình: "Chị, làm sao mà nó sưng lên rồi?"

"Tôi làm sao biết, dị ứng chăng." Minh Thù sắc mặt bình thường.

"Tối hôm qua tôi không ăn cái gì mà, sao lại dị ứng được."

Minh Thù tiếp tục diễn nói: "Vậy chắc là bị muỗi cắn."

"Mùa đông làm gì muỗi?"

"Nhiệt độ trong phòng là hai mươi sáu độ, rùa đều có thể nuôi, muỗi làm sao không thể nuôi."

Minh Thù xoay người rời khỏi phòng tắm: "Không phải chỉ là có chút hồng thôi sao, kêu la om sòm như vậy, lớn thế rồi mà."

Minh Thù lúc xoay người, nhẹ nhàng thở phào.

Tiểu yêu tinh quá ngon miệng, trẫm cũng không phải cố ý.

Quả nhiên không thể ăn no ấm áp nghĩ bậy bạ.

Tiểu yêu tinh phạm quy quá rồi.

Tỉnh táo một chút.

-

Trong phòng tắm, Sở Hồi sờ sờ đầu lại quay đầu nhìn vào gương.

Thiếu niên trong gương còn buồn ngủ, giống như minh tinh trong áp phích, cánh môi lại lộ ra màu hồng, kỳ thực không nhìn kỹ cũng không nhìn ra.

Thế nhưng phòng tắm rất sáng, hắn dậy liền phát hiện ra.

Sở Hồi nhìn một lúc lâu như là đột nhiên nghĩ ra được cái gì vậy, hí ha hí hửng đi ra ngoài.

"Miệng cũng sưng lên rồi, không ăn bữa sáng coi như giảm béo."

Nụ cười trên mặt Sở Hồi lập tức biến mất.

Người kiểu gì vậy!

Lão tử không muốn giảm béo!

Cô chính là lấy cớ cắt xén khẩu phần lương thực của lão tử mà!

-

Nhật Mộ Trường Giang bên kia, Minh Thù mặc dù không ngăn cản Sở Hồi, nhưng có căn dặn người làm việc không nên gây chuyện quá lớn, trùm bao bố đánh một trận là được rồi.

Cho nên lúc Nhật Mộ Trường Giang ra cửa, đã bị người ta trùm bao tải đánh cho một trận.

Những người đi đánh hắn vô cùng lành nghề, hoàn toàn tách được khỏi máy quay giám sát, Nhật Mộ Trường Giang báo cảnh sát đều vô dụng.

Bản thảo bị Minh Thù xóa, còn bị người ta vô cớ đánh một trận, có thể tưởng tượng được cuộc sống Nhật Mộ Trường Giang thê thảm thế nào.

Nhật Mộ Trường Giang chỉ cần viết bản thảo rất nhanh sẽ bị xóa bỏ, dù hắn đổi máy vi tính cũng không có ích gì.

Hắn cập nhật lên trang chưa công bố, bản thảo cũng sẽ bị xóa trong tích tắc.

Nhật Mộ Trường Giang đã ngừng ra chương mới chừng mấy ngày, chỗ bình luận truyện đều sắp bùng nổ.

Nhật Mộ Trường Giang có nỗi khổ không nói được.

Nhìn sự tức giận càng ngày càng lớn của độc giả, Nhật Mộ Trường Giang cũng sắp sụp đổ.

Úy Nhiên đây là muốn bức điên hắn!

-

Tình cảnh nước sôi lửa bỏng của Nhật Mộ Trường Giang lúc này Minh Thù không thể nào cảm nhận được, cô chỉ cung cấp phương án, Hài Hòa Hiệu ngấm ngầm thao tác.

Gần sát cuối năm, tuyết lớn đã ngừng rơi.

Con phố vắng lạnh nay lại náo nhiệt, màu sắc cũng đổi thành màu đỏ thẫm.

"Lễ mừng năm mới không quay về sao?" Minh Thù hỏi Sở Hồi đang chơi máy vi tính.

"Không trở về, dù sao bọn họ cũng không quay về." Sở Hồi ngẩng đầu, mím môi cười: "Đón năm mới cùng chị, đây là năm đầu tiên đón cùng chị, về sau mỗi năm mới tôi đều ở cùng chị."

Làm bạn suốt đời.

Sớm sớm chiều chiều gần nhau.

Giọng nói thiếu niên mềm mại nhẹ nhàng, ở trong phòng lẳng lặng lưu chuyển, ánh mắt của hắn chăm chú lại chắc chắn tràn đầy vui mừng.

Minh Thù dựa cửa sổ, giữa lông mày hiện lên ý cười.

"Không nên gọi chị nữa." Minh Thù nói: "Bị người ta nghe, còn tưởng rằng tôi lừa gạt trẻ vị thành niên thì sao."

Sở Hồi "á" một tiếng, thử dò xét kêu một tiếng: "Vợ?"

Thấy Minh Thù không có phản đối, Sở Hồi liền như nghiện gọi lên không ngừng: "Vợ, vợ, vợ..."

Đêm giao thừa Sở Hồi đưa Minh Thù đi xem phim.

Phim không có đặc biệt gì, nam nữ nguyên nhân chính vì hiểu lầm xa nhau, nhiều năm sau gặp nhau gỡ bỏ được hiểu lầm, cuối cùng lại như cũ không ở bên nhau được vì chuyện rất ngược.

Trong rạp phim khóc thành sông, điểm khiến phim này thành công có lẽ là rất ngược.

Minh Thù cảm thấy phim này chiếu ngày tết, quả thực không phù hợp.

Thấy mọi người đón năm mới rất vui vẻ, cần phải cho chút ngược sao?

Hay là nói cho mọi người rằng, hãy xem đi kiên trì với tình cảm cũng không nhất định có thể ở bên nhau, vẫn là thừa dịp lễ mừng năm mới nhanh cưới đi sao?

"Vợ, lạnh không?"

"Không sao." Minh Thù đang cầm đồ uống, từ rạp chiếu phim đi ra.

Sở Hồi kéo tay Minh Thù nhét vào trong túi mình, lại đưa tay đón lấy đồ uống của cô, cầm để cho cô uống.

Minh Thù dựa vào Sở Hồi, ánh mắt rơi vào ánh đèn đường gần rạp chiếu phim.

Bên kia có hai người đang đứng, Lâm Dư Tâm mặc một áo khoác ngoài màu hồng nhạt bên cạnh là một chàng trai.

Lâm Dư Tâm dường như lạnh, không ngừng xoa xoa tay, chàng trai tâm lý dùng tay bao bọc hà hơi cho bàn tay nhỏ bé Lâm Dư Tâm.

Chàng trai không là ai khác, chính là Nhật Mộ Trường Giang.

Sở Hồi ở bên cạnh điên cuồng trong nội tâm.

Chẳng phải chỉ là một tên già thôi sao có gì để nhìn.

Đẹp hơn lão tử sao?

Tốt hơn lão tử sao?

Có lão tử...

Sở Hồi hậm hực trong lòng trên mặt hiện lên vẻ kỳ quái, làm sao có chút không giống hắn?

Nhưng...

Cũng giống như thật thoải mái.

"Vợ, đi thôi." Sở Hồi lôi kéo Minh Thù muốn đi.

"Đợi một chút."

Sở Hồi: "..."

Hắn bây giờ không phải nên kiên cường đứng lên, giống như trong ti vi hét lớn một tiếng "em có đi hay không", không đi sẽ vác đi sao!

Hiển nhiên hắn chỉ có thể tưởng tượng, trên thực tế vẫn đứng yên không nhúc nhích, còn chủ động chắn gió cho Minh Thù.

Nếu như cô bị cảm vì gió, đó không phải sẽ lây cho chính mình sao?

Lâm Dư Tâm và Nhật Mộ Trường Giang hiển nhiên là cùng đi xem phim, hai người ở bên kia đứng chốc lát, rồi đi về phía quãng trường bên kia.

Một lát nữa đếm ngược thời gian, trên quảng trường sẽ bắn pháo hoa.

Minh Thù đuổi kịp bọn họ, mới vừa bước ra một chân lại rút tay ra, một phát nắm ở hông của Sở Hồi: "Đi thôi."

Sở Hồi bị Minh Thù dẫn theo tiến về phía trước sân gần quãng trường, Nhật Mộ Trường Giang và Lâm Dư Tâm dừng lại ở trên quảng trường.

Minh Thù đứng nhìn ở cách đó không xa.

Sở Hồi bất mãn khẽ "hừ" một tiếng, cúi đầu đến bên khóe miệng Minh Thù cắn một cái, trở tay đưa cô kéo vào trong lòng: "Còn uống sao?"

"Ừm." Không thể lãng phí.

"Có chút lạnh rồi..." Sở Hồi nói: "Đừng uống nữa, lát nữa mua lại cho em."

"Không sao."

Sở Hồi nhanh chóng bỏ vào trong miệng mình.

Minh Thù trừng qua.

Tiểu yêu tinh lợi hại!

Dám đoạt đồ ăn vặt với trẫm!

Minh Thù chưa lên tiếng, Sở Hồi lại cúi đầu chặn miệng của cô, nước ngọt đó được hắn truyền tới.

Dòng nước ấm áp theo cổ họng chảy vào trong dạ dày.

"Bùm!"

Pháo hoa trên đỉnh đầu nổ tung.

Minh Thù chứng kiến pháo hoa tỏa sáng trong mắt thiếu niên, không tiếng động nở rộ, tàn rơi.

Duy chỉ có cô là vĩnh hằng.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1043: Úy Nhiên Hồi Phong (21)

Sở Hồi cứ như vậy, dưới pháo hoa đút cho Minh Thù uống hết đồ uống còn lại.

Hắn mập mờ chớp mắt nhìn Minh Thù: "Có phải là có mùi vị của anh đồ uống ngọt hơn không?"

"Không có." Minh Thù khẩu thị tâm phi (*) phủ nhận: "Là anh muốn uống trộm đồ uống của tôi."

"Vợ, đây là anh mua mà!" Lão tử mua sao lại không được uống! Hơn nữa lão tử còn đút cho cô uống! Hắn chỉ nếm được vị!

Keo kiệt.

Lão tử cái gì cũng cho cô, vẫn không được uống một ngụm đồ uống của cô.

Minh Thù gật đầu: "Ồ, tiền của tôi."

"..."

Tiền của cô sao!

Ai cho cô giam giữ lão tử trong phòng nhỏ để chơi đùa!

Về việc này Minh Thù cũng rất vô tội, cô đâu có giam giữ hắn, chỉ là hôm đó cô không cho phép hắn nửa đêm rồi còn đi ra ngoài, làm sao lại thở thành thích chơi đùa trong phòng tối?

Đương nhiên, Minh Thù không biết trong đầu Sở Hồi nghĩ cái gì.

Trong đầu Sở Hồi lúc này, tất cả đều là giết chết cô và việc tha thứ cho cô.

Cầu cho hắn tha thứ cho cô.

Bà nó chứ.

Sở Hàn bực không thể chửi bậy.

Sở Hồi vùi đầu vào cổ Minh Thù, trên đỉnh đầu pháo hoa liên tục nở rộ: "Vợ, anh rất thích em."

Trong tiếng pháo hoa, Minh Thù nghe thấy câu tỏ tình quen thuộc kia.

Minh Thù không có ứng gì.

Sở Hồi cũng không thất vọng, đẩy khăn quảng cổ của cô ra hôn vài cái lên cổ của cô.

Nhưng lại sợ cô bị lạnh, một lát lại lấy khăn che kín cổ cho cô, ôm lấy cô xem pháo hoa.

Bên dưới màu sắc sặc sỡ của pháo hoa, những đôi tình nhân đứng cùng với nhau, có nhiều đôi bạo dạn hôn nhau, những đứa trẻ chạy nhảy xung quanh đoàn người chơi đùa.

Nơi xa xa, bên trên màn hình điện tử bắt đầu đếm ngược.

Mọi thứ đều tốt đẹp như vậy.

Sở Hồi muốn…

Giờ khắc này, có thể dừng lại thì hay biết bao nhiêu.

Minh Thù lấy điện thoại ra, mở máy ảnh, Sở Hồi chớp mắt, lặng lẽ biến thành dáng vẻ hiền hòa lại không mất đi tư thế đẹp mắt.

Nhưng mà Minh Thù nhắm màn ảnh lên đoàn người.

"Tách."

Ảnh chụp bên trong máy ảnh chính là hình ảnh Lâm Dư Tâm và Nhật Mộ Trường Giang đang hôn nhau.

Kỹ thuật còn rất tốt!

Sở Hồi đột nhiên buông Minh Thù ra, xoay người rời đi.

Thiếu niên đi khá nhanh, lúc Minh Thù kịp phản ứng, hắn đã đi xuyên qua đám người.

Minh Thù đuổi theo hắn: "Sao vậy?"

"Em không quan tâm anh chút nào cả." Giọng nói thiếu niên rất lớn: "Em căn bản không thích anh."

"Tôi cũng chưa từng nói thích anh."

Thiếu niên: "..."

Thiếu niên "hừ" một tiếng, đi nhanh hơn.

Lão tử muốn bỏ nhà ra đi!

Về sau cô cũng không thể nhìn thấy lão tử đáng yêu lại đẹp trai như vậy nữa, mỗi ngày rời giường đều tặng cô một nụ hôn chào ngày mới, giúp cô có cảm giác có được soái ca bên cạnh!

Cô hối hận đi là vừa!

Gió lạnh thổi tóc hắn bay lên, giống như một con vật nhỏ đang tức giận xù lông.

Minh Thù mím môi cười khẽ, chạy tới ôm lấy hắn: "Được rồi, chụp ảnh đúng không. Tôi chụp cho anh, chụp đến bao giờ anh vui vẻ mới thôi."

-

Dáng vẻ Sở Hồi cứng ngắc nhìn Minh Thù, bày ra tư thế rất ngu ngốc.

Ai muốn để cô chụp ảnh chứ!

Lão tử mặc kệ rồi!

Sở Hồi lần này thực sự tức giận, Minh Thù cũng cảm giác được lửa giận của hắn.

Minh Thù xoay người kéo đôi tình nhân đi qua, đưa điện thoại đến trước mặt nam sinh kia, sau đó lại chuyển sang bên cạnh, mỉm cười: "Chị ơi, chụp giúp chúng tôi một kiểu nhé?"

Chị gái không biết có phải bị động tác của Minh Thù chọc cười không: "Được. Thấy chưa, người ta đều không thích được đứa bé nam chụp ảnh..."

Câu sau rõ ràng là cô nói với bạn trai của mình.

Minh Thù đi tới chỗ Sở Hồi đang chạy trước ôm lấy hắn, nghiêng đầu hôn lên bờ môi mềm mại.

Hình ảnh thật đẹp, chị gái chụp ảnh nhịn không được chụp liền mấy bức, cô cười trả lại điện thoại di động cho Minh Thù.

"Được rồi này."

"Cám ơn."

Chị gái nhìn thiếu niên còn có chút tức giận, che miệng cười trộm: "Hai người thật xứng đôi, chúc mừng năm mới."

Chị gái ôm bạn trai rời đi, tràn đầy cảm thán: "Yêu nhau thật tốt."

Bạn trai không phục: "Anh và em không phải là đang yêu nhau sao?"

Chị gái "hừ" lạnh: "Thôi đi, tôi và anh như tay trái với tay phải, giống cặp vợ chồng già, chẳng có cảm giác gì cả."

Bạn trai không biết nói gì đó, chọc cho chị gái cười rộ lên, hai người biến mất trong đoàn người.

Minh Thù cúi đầu nhìn điện thoại di động, kỹ thuật của chị gái này rất tốt.

Vẻ mặt thiếu niên có điểm ngạc nhiên, nhìn qua như một đứa trẻ ngốc. Vừa hay lúc đó trên đỉnh đầu pháo hoa nở rộ, hình ảnh thật ấm áp.

Minh Thù đưa điện thoại cho hắn xem: "Muốn không?"

Thiếu niên phùng má, muốn kiên cường, nhưng trong khoảnh khắc lại từ từ gật đầu: "Muốn."

"Cầu xin tôi."

Sở Hồi: "..." Cầu cái đầu cô!

"Làm nũng cũng được."

Sở Hồi: "..." Làm nũng cái đầu cô!

Đương nhiên Sở Hồi cuối cùng mất chủ quyền làm nhục quốc gia, muốn lấy được tấm hình kia, mất đi lí trí có gì đổi được mang ra đổi hết để lấy tấm ảnh kia.

-

Mùng một đầu năm.

Sở Hồi không trở về nhà, Sở Hàn chỉ có thể tìm tới cửa.

Cũng không biết từ đâu có được địa chỉ của Minh Thù, Minh Thù ngậm bánh bích quy ra mở cửa, nhìn Sở Hàn đứng ở ngoài cửa.

Khuôn mặt cô mờ mịt: "Đại thần, gõ nhầm cửa sao?"

"Ai vậy?"

Sở Hồi chỉ mặc một chiếc áo phông đi ra, bắt gặp ánh mắt của Sở Hàn, hắn vội vàng kéo vạt áo xuống, nhanh chóng lui lại, chạy vào bên trong phòng ngủ.

Minh Thù rất muốn trêu chọc hắn vài câu, nhìn đi, bảo cậu mặc quần áo tử tế vào thì không mặc, bây giờ lại bị người ta bắt gặp!

Có điều lúc này cô không có cơ hội đi trêu chọc Sở Hồi, chỉ có thể duy trì nụ cười đối mặt với Sở Hàn.

Sở Hàn mặt không đổi sắc, lễ phép hỏi: "Có thể vào không?"

Anh trai người ta đã tìm tới cửa, Minh Thù lá gan lớn hơn nữa cũng không thể đem cậu cả... Không phải, anh trai nhốt ở ngoài cửa.

Có điều trong nhà không nhiều dép lê, Minh Thù cho hắn vào gặp Sở Hồi.

Sở Hàn cũng không so đo, đi qua lướt mắt nhìn gian phòng.

Bên trong phòng ngủ treo rèm, hình bóng Sở Hồi đang ở bên trong, toàn bộ phòng ở chỉ có một chiếc giường lớn.

Sở Hàn trong lòng đã có kết luận: "Tuy quấy rầy các người, nhưng mà ngày Tết còn không thèm trở về nhà nên anh chỉ có thể qua đây tìm."

"Anh, anh tới làm gì?" Sở Hồi đã thay một bộ quần áo, quần áo Minh Thù mua cho hắn tương đối đơn giản, so với những bộ quần áo hip hop rộng thùng thình lúc trước của hắn khác biệt rất lớn.

Sở Hàn quan sát em trai, cũng hơi yên tâm một chút: "Qua thăm em một chút thôi."

"Ai cần anh thăm." Sở Hồi ngồi vào trên ghế sô pha, đưa ra dáng vẻ chủ nhà, thiếu mỗi bước chỉ huy Minh Thù đi bưng trà rót nước.

Đương nhiên việc ấy hắn không dám.

Hắn sợ bị đánh chết.

"Trưa nay cùng nhau ăn cơm." Sở Hàn nói: "Úy tiểu thư không ngại chứ?"

Được ăn là tốt!

"Không ngại."

Sở Hồi trừng mắt nhìn Minh Thù.

Ai muốn ăn với hắn!

Minh Thù cười tủm tỉm.

Sở Hồi: "..." Hừ!

Ngày hôm nay nhiều cửa hàng bên ngoài cũng không kinh doanh, cho nên Sở Hàn đề nghị tự mình làm, biết được Minh Thù không biết làm cơm, thằng em trai kia nhà mình mười ngón tay không dính nước mùa xuân, càng không trông mong gì được.

Cho nên Sở Hàn chỉ có thể tự mình làm.

Sở Hàn đi ra ngoài mua thức ăn trở về, siêu thị đều đóng cửa, nguyên liệu nấu ăn không có nhiều, chỉ có thể là những đồ đơn giản.

Sở Hồi thấy Minh Thù cười tủm tỉm nhìn Sở Hàn như thấy được bảo bối, cả người không thoải mái.

Hắn trước đây đoạt đồ vật của Sở Hàn, bây giờ có phải Sở Hàn muốn trả thù không?

Vợ là của hắn!

Không có cửa đâu, Sở Hồi trực tiếp che ở trước mặt Minh Thù.

Nhìn tôi, nhìn tôi, nhìn tôi!

Minh Thù: "..."

***

(*) Khẩu thị tâm phi: là miệng nói thế này, trong lòng lại nghĩ thế khác, miệng và tâm không thống nhất với nhau

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1044: Úy Nhiên Hồi Phong (22)

Tay nghề của Sở Hàn vô cùng tuyệt vời, Minh Thù rất muốn trả hàng, đổi thành Sở Hàn.

Có điều ngẫm lại hình tượng Sở Hồi khổ khổ sở sở…

Minh Thù yên lặng đánh bay ý niệm này.

Về sau vẫn là ăn ở bên ngoài thôi!

"Trước đây ba mẹ chúng tôi bận rộn, không có thời gian chăm sóc tốt cho chúng tôi. Tiểu Hồi lại không thích bảo mẫu trong nhà, tôi phải đi học nấu ăn một khoảng thời gian." Giọng nói Sở Hàn nhàn nhạt.

"Nhà các ngươi rất có tiền sao?" Minh Thù đột nhiên hỏi.

Sở Hàn dừng lại: "Ừ, có chút tài sản!"

Minh Thù nói: "Vậy anh nghĩ quẩn thế nào lại đi viết tiểu thuyết?"

Sở Hàn: "..."

Viết tiểu thuyết sao lại thành nghĩ quẩn?

Sở Hồi cũng nhìn về phía Minh Thù.

Minh Thù nhún vai: "Việc này thực sự khó khăn."

Đầu vào yêu cầu thấp, cạnh tranh lại lớn, nhưng người chân chính đứng được trên đỉnh kim tự tháp của nghề này có mấy người đâu?

Sở Hàn nói: "Thực ra..."

Sở Hồi giẫm bàn chân Sở Hàn dưới gầm bàn, Sở Hàn chuyển câu nói: "Vì mơ ước!"

Minh Thù ngẩng đầu cười:"Ước mơ nhờ tiền tài chèo chống. "

Sở Hàn: "..."

Tiếp theo không có ai nói gì nữa, một bàn đồ ăn, hầu như là một mình Minh Thù giải quyết hết.

Bởi vì Minh Thù có dáng vẻ ăn rất đẹp, chậm rãi, đoan trang ưu nhã, nên Sở Hàn không cảm thấy khó chịu tý nào.

Họ hàng nhà họ Sở cũng không ít, Sở Hồi không để ý, Sở Hàn không thể không để ý tới, hắn cơm nước xong liền phải đi.

Trước khi đi, hắn bảo Sở Hồi tiễn mình.

Sở Hồi có điểm không tình nguyện, nhưng vẫn đưa Sở Hàn đi.

Lúc đợi thang máy, Sở Hàn hỏi hắn: "Tiểu Hồi, vì sao cậu không chịu nói cho cô ấy?"

Sở Hồi cúi đầu nhìn hoa văn dưới mặt đất: "Không có gì đáng nói."

Sở Hàn: "Vậy sao cậu không nói cho cô ấy biết cậu làm việc gì?"

Sở Hồi: "..." Lúc cô ấy hỏi lại bịa ra thôi.

Sở Hàn: "Tiểu Hồi, chuyện này cũng không phải là việc mất mặt gì, rồi cô ấy cũng sẽ biết thôi. Bây giờ cậu nói dối cô ấy, không tốt cho lắm."

Sở Hồi: "Dài dòng làm gì, gặp lại sau."

Sở Hồi đẩy mạnh Sở Hàn vào thang máy, xoay người chạy đi.

Sở Hồi đứng ở cửa, hồi lâu mới mở cửa đi vào.

Minh Thù tự cầm Kim Nguyên Bảo chụp ảnh, đăng lên diễn đàn, cô mỗi ngày cũng có rất nhiều trò vui nên không thấy mệt mỏi.

Sở Hồi cúi thấp người tháo giày đi tới phía sau Minh Thù, liếc nhìn trên điện thoại di động của cô.

Vừa hay nhìn thấy chữ "vương bát" (*) bên trên.

Khóe miệng hắn giật một cái.

Cũng biết không phải cô chơi đùa với con rùa bình thường.

"Đi lâu vậy, anh và anh trai tâm sự sao?" Minh Thù đột nhiên lên tiếng.

"Vợ, anh có việc muốn nói cho em biết."

Minh Thù vừa lướt weibo vừa nói: "Nói đi."

Sở Hồi cau mày: "Anh..."

Minh Thù kéo một lúc lâu, Sở Hồi cũng chưa nói gì.

Minh Thù liếc mắt nhìn.

Sở Hồi đột nhiên đứng dậy đi vào phòng ngủ, một lát sau từ từ đi ra, mở máy vi tính ra, sau một hồi thao tác quay sang chỗ Minh Thù.

Máy tính đang mở là trang chủ của Ngân Ngư, phía dưới là các tác phẩm.

Minh Thù liếc một cái: "Làm sao?"

Sở Hồi chỉ vào máy vi tính, lại chỉ vào bản thân mình: "Anh."

"Ừ, cho nên?"

"Em... Không cảm thấy giật mình sao?" Phản ứng này của cô là sao!

Ánh mắt Minh Thù trong suốt hiện lên tia sáng: "Thịt cá voi ăn ngon không?"

"..." Cút!

Sở Hồi nhấp môi dưới, một lát sau nói: "Em không cảm thấy anh kỳ lạ sao?"

Hắn là một người đàn ông, lại đi viết mấy cái truyện yêu hận tình thù mà bọn con gái thích.

Minh Thù đứng dậy, đè thiếu niên xuống ghế sô pha, hôn một lúc lâu mãi đến khi thiếu niên thở không nổi, cô còn dùng mặt chà xát mũi hắn một lúc: "Cả ngày đừng suy nghĩ lung tung."

Sở Hồi nhìn thấy ánh mắt cưng chiều và mềm mại của cô.

Hắn hơi hé môi ra, những lời định nói ra bị ngăn ở trong cổ họng, nức nở nuốt xuống.

Bị hôn tới mơ màng, Sở Hồi thấy cô thì thầm một câu.

"Anh là ai không quan trọng, quan trọng đó là... Anh."

Những lời này của Minh Thù có vẻ khó hiểu, Sở Hồi suy nghĩ cực lâu về sau, cũng không hiểu rõ lắm.

Hôm đó là ai bắt đầu trước, Sở Hồi không nhớ rõ.

Chỉ nhớ rõ lúc hắn và cô hòa làm một thể, mỗi giây thần kinh dường như cũng đang run rẩy, ầm ĩ náo nhiệt.

Thích cô ấy.

Giữ lấy cô ấy.

Cô ấy chính là lý do để hắn sống.

Cô ấy chính là nguyên tắc sinh tồn của hắn.

Mùng một đầu năm.

Một ngày hoang phế.

-

Tết âm lịch vừa qua, thế giới lười biếng dường như vận chuyển trở lại.

Minh Thù cả ngày không ở nhà, Sở Hồi giận quá tức tới phát khóc.

Trang mạng hợp đồng với Minh Thù đến kỳ hạn, chính thức giải trừ hợp đồng.

Nhưng chắc là nhờ Sở Hàn có nói chuyện qua, trước đó trang mạng đã khôi phục đề cử của cô, còn tìm người phát ngôn để cho cô tiếp tục ký hợp đồng.

Minh Thù thì lúc nào cũng chỉ nghĩ tới việc đổi thành nghề kinh doanh, đương nhiên từ chối.

Minh Thù cầm bản quyền về, tìm người liên hệ bán bản quyền.

Lúc ký hợp đồng, ở công ty của đối phương gặp Lâm Dư Tâm.

Và trùng hợp là, Lâm Dư Tâm cũng đến để bán bản quyền.

Minh Thù cười như không cười liếc nhìn cô một cái, bản quyền và danh tiếng bản thân tác giả kỳ thực không quan hệ nhiều lắm, chỉ cần sách của cô đủ nhiệt, sẽ không lo không bán được bản quyền.

Lâm Dư Tâm mặc dù bên trong cứng rắn, nhưng bên ngoài vẫn tỏ ra mềm yếu: "Úy Nhiên tiền bối. "

"Cô và Nhật Mộ Trường Giang ở cùng với nhau?" Minh Thù không đầu không đuôi hỏi một câu.

Lâm Dư Tâm sửng sốt: "Úy Nhiên tiền bối, đây là việc riêng của tôi."

"Vậy đúng là ở cùng nhau." Minh Thù cười: "Nhân tiện, chờ tôi một chút, tôi muốn cùng cô trao đổi vài việc."

Toàn thân Lâm Dư Tâm giật mình, đóng túi sách lại: "Úy Nhiên tiền bối, tôi còn có việc xin phép đi trước."

Lâm Dư Tâm đi cực nhanh, rất sợ Minh Thù đuổi theo.

Nhật Mộ Trường Giang ở dưới lầu đợi cô, thấy sắc mặt cô tái nhợt chạy đến, lập tức ra đón: "Sao vậy, xảy ra chuyện gì?"

Lâm Dư Tâm dựa vào Nhật Mộ Trường Giang thở dốc: "Không... Không có việc gì, chính là sợ anh chờ lâu nên chạy nhanh một chút."

Nhật Mộ Trường Giang thở phào: "Cô bé ngốc này, anh có chạy đi đâu đâu."

Lâm Dư Tâm ngượng ngùng cười cười.

"Chuẩn bị xong rồi chứ?"

"Ừ." Lâm Dư Tâm gật đầu, trong lòng vẫn còn sợ hãi lui về phía sau liếc mắt nhìn: "Chúng ta đi thôi."

Nhật Mộ Trường Giang mở xe, sau khi bảo Lâm Dư Tâm lên xe mới nói: "Dư Tâm, muốn đi đâu?"

"Tùy anh!"

"Chúng ta đi tìm một chỗ chúc mừng một chút nhé?"

"Ừ..."

Lâm Dư Tâm nhìn người đàn ông bên cạnh mình, do dự trong khoảng khắc, nhỏ giọng hỏi: "Lần trước anh nói giúp em dạy dỗ Úy Nhiên tiền bối... Có xảy ra vấn đề gì không? Hay là thôi đi, thực ra cũng không có gì..."

Nhắc đến Minh Thù, biểu cảm của Nhật Mộ Trường Giang tối xuống, bây giờ hắn cũng bị bức phải bỏ văn rồi.

Dùng tất cả các cách rồi cũng không thay đổi được.

Cách duy nhất chính là viết tay, nhưng bản thảo nếu như chuyển đến nơi khác vẫn sẽ bị cắt bỏ.

Tức hay không tức chứ!

Hắn tìm cô ta, phát hiện bị nói xấu.

Hắn có thể làm sao?

Báo cảnh sát?

Không có ích, cũng không điều tra được gì.

Chỉ là không thể thay đổi.

Nếu không phải biết là cô ta làm, bây giờ hắn cũng nghĩ đây là một sự kiện kỳ lạ.

"Đừng nói nữa, Úy Nhiên và Hàn Giang Tuyết quen nhau, Hàn Giang Tuyết lại cùng phía trên có quan hệ, hơn nữa... Hợp đồng của cô ta đã tới kỳ hạn, đã không có ý tiếp tục."

Hàn Giang Tuyết...

Lâm Dư Tâm nghĩ đến người con trai đẹp trai tài giỏi kia, cảm xúc có chút gợn sóng.

Không có người nào không thích người xuất sắc như vậy...

"Hàn Giang Tuyết đại thần và cô ta... Có quan hệ thế nào?" Lâm Dư Tâm hỏi cẩn thận từng li từng tí.

Nhật Mộ Trường Giang khẽ nhíu mày: "Không rõ ràng lắm, nhưng có thể để cho Hàn Giang Tuyết hỗ trợ nói giúp, quan hệ không đơn giản."

Lâm Dư Tâm cắn môi dưới, đáy lòng dâng lên một luồng ghen tỵ và không cam lòng.

***

(*) Vương bát: là con rùa, cũng là câu chửi của Trung Quốc.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1045: Úy Nhiên Hồi Phong (23)

Minh Thù ký hợp đồng xong đi ra, không tìm được phiếu giảm giá đồ ăn vặt, lượn lờ trên đường một vòng rồi chậm rãi về nhà.

Từ sau khi Sở Hồi thành thật với cô, việc hắn hỏi nhiều nhất chính là vì sao cô không viết nữa.

Minh Thù đang trong thời khắc chuẩn bị đổi nghề: "..."

Viết cái gì mà viết.

Cô đắc tội với người ta như vậy, còn có thể chen chân vào sao? Mặc dù trẫm có nhan sắc đẹp vô cùng, cũng không thể được!

Trẫm vẫn tự mình biết mình.

Có điều Sở Hồi cả ngày hỏi, rất đáng ghét, Minh Thù trên diễn đàn mở một bài viết.

Tên gọi #Một ngày khốn kiếp - vương bát.#

Người hâm mộ:???

Đại Đại không phải tay viết ngôn tình sao?

Tại sao lại viết về động vật nhỏ?

Vẫn là Kim Nguyên Bảo?

Đại Đại sao lại nghiên cứu cách ăn Kim Nguyên Bảo rồi?

Sau đó các độc giả lại phát hiện bên trong Kim Nguyên Bảo, Minh Thù viết về phương pháp ăn, mỗi ngày một phương pháp ăn.

Người hâm mộ: Kim Nguyên Bảo thật đáng thương.

Minh Thù rất ít khi thêm mới, lúc Sở Hồi gõ chữ cần phải lôi kéo cô, cô mới viết thêm một bài mới.

Cô bây giờ đang chuẩn bị mở cửa hàng.

Cửa hàng gì cơ?

Đương nhiên là cửa hàng đồ ăn ngon.

Cô còn có thể mở cửa hàng gì khác chứ.

Cửa hàng đã đến giai đoạn lắp đặt thiết bị, Minh Thù tự mình thiết kế phong cách khá là quái dị, khắp nơi đều lộ ra hơi thở thức ăn.

"Em đặt tên cửa hàng là gì?" Sở Hồi giương mắt hỏi.

Người nào đó đang chọc Kim Nguyên Bảo thuận miệng trả lời: "Vương Bát."

"..."

Sở Hồi lấy Kim Nguyên Bảo đi, ném vào bên trong túi.

"Anh đang nói chuyện nghiêm túc."

"Vương bát không dễ nghe sao?"

"..." Dễ nghe con khỉ!

Cô đã gặp qua nhà nào đặt tên kiểu như Vương Bát chưa? Định chửi người ta à?

Không biết có khách đến ăn không?

Đây là cửa hàng cô mở ra đấy!

"Dùng tên của anh có được không." Sở Hồi quay lại, hai mắt lấp lánh.

"Vì sao?"

"Chứng tỏ là em thích anh."

"Tôi cũng không..." thích anh.

Những từ phía sau, bị Sở Hồi thô bạo ngăn ở trong cổ họng.

"Vợ, có được không?"

"Không tốt." Minh Thù đẩy người làm loạn ra, bình tĩnh mỉm cười: "Tôi cảm thấy đặt là Vương Bát rất dễ nghe."

"..."

Sở Hồi ngồi dưới đất, ngửa đầu nhìn cô thật tội nghiệp.

Minh Thù hít sâu một hơi, bỗng nhiên xoay người.

Vẫn nên yêu quý đồ ăn vặt thôi!

Tiểu yêu tinh gì gì đó quá mệt mỏi rồi.

-

Chanh: Cô không định viết nữa?

Mặc dù Minh Thù đã hết hợp đồng với công ty, Chanh vẫn rất quan tâm cô, người đã theo dõi cô nhiều năm như vậy.

M: Không muốn viết.

Chanh: Cô rốt cuộc nghĩ như thế nào?

Cô đang vào lúc tỏa sáng, lúc này đột nhiên không muốn viết đúng là tự hủy tương lai.

M: Tôi muốn theo đuổi ước mơ.

Chanh: Ước mơ… Của cô là gì?

Minh Thù tủm tỉm gửi ảnh chụp cửa hàng cho Chanh.

Chanh:...

Đang yên lành làm tác giả không làm, lại muốn đi mở quán ăn?

Nghiêm túc sao?

Hiển nhiên Minh Thù nghiêm túc, gửi cho Chanh thời gian cửa hàng khai trương, bảo cô tới tham gia.

Chanh:...

Hãy để tôi yên.

Chanh mặc dù không hiểu Minh Thù đang nghĩ cái gì, nhưng hôm khai trương cửa hàng vẫn tới.

"Đây là?"

Ánh mắt Chanh rơi vào người thiếu niên bên cạnh Minh Thù, cô ấy đang yêu?

Thiếu niên liếc nhìn cô một cái, giới thiệu vô cùng tích cực: "Là đối tượng của cô ấy."

Chanh: "!!!"

Chanh khiếp sợ nhìn về phía Minh Thù.

Cô kéo Minh Thù sang bên cạnh mấy bước: "Tiểu tổ tông, hắn nhìn qua còn ít tuổi hơn cô."

Đại đa số phản ứng đầu tiên của mọi người đều là như thế.

"Ừ, sao vậy?" Minh Thù không có cảm giác gì.

"Cùng với một người nhỏ hơn mình, rất mệt mỏi." Chanh lui về phía sau liếc mắt nhìn: "Cô biết không, tôi có một người bạn, cũng là có bạn trai ít tuổi hơn mình, kết quả cả ngày đều phải dọn dẹp những rắc rối của hắn ta, trong lòng muốn bao nhiêu mệt mỏi thì có bấy nhiêu mệt mỏi. Ở tuổi này, căn bản là chưa trưởng thành, con gái đương nhiên cần phải được người trong tay mình chiều chuộng, bây giờ là cô phải chăm sóc cho hắn, như vậy rất mệt."

"Nhiều lúc làm loạn." Minh Thù đồng ý.

"Vậy cô..."

Minh Thù nở nụ cười rất đẹp: "Tôi tự nguyện chiều chuộng hắn."

"..."

Chanh không còn lời gì để nói.

Có điều Chanh nhìn thấy Hàn Giang Tuyết cũng tới, hơn nữa còn có dáng vẻ rất quen biết thiếu niên kia, lập tức có chút mơ hồ đứng lên.

Mãi đến khi Chanh nghe thấy thiếu niên gọi một tiếng anh, cả người Cây Tranh Trắng bình tĩnh hẳn ra.

Ừ, bị kinh hãi quá nhiều, cho nên bình tĩnh lại.

Tên cửa hàng còn bị vải đỏ che kín, Minh Thù là bà chủ tất nhiên phải do cô đi gỡ ra.

Minh Thù đẩy Sở Hồi một cái, ý bảo hắn đi.

"Vì sao?" Sao cô không tự mình động tay động chân?

Minh Thù mỉm cười: "Sợ mất mặt."

Sở Hồi chẹp miệng, bây giờ mới thấy mất thể diện, trước đây bảo cô đừng lấy tên này không chịu nghe!

Trong lòng Sở Hồi đang nhổ một bãi nước bọt vui mừng, giờ lại bị người ta vắt thòng lọng qua cổ.

Tiếng pháo bắt đầu, Sở Hồi lấy tay dùng sức kéo vải đỏ xuống.

Vải đỏ chậm rãi hạ xuống.

Sở Hồi lui lại mấy bước, bên trong tiếng hoan hô náo nhiệt quay đầu nhìn lại, màu đỏ trước mắt hắn hiện lên, ánh mắt nhìn lên phía trên.

Hắn đột nhiên sững sờ.

Úy Nhiên Hồi Phong...

Sở Hồi quay đầu nhìn Minh Thù, người kia đứng ở trong đám người, trong tiếng cười nói lẳng lặng nhìn hắn.

Sở Hồi đột nhiên nhảy dựng lên chạy tới phía Minh Thù, trước mặt bao nhiêu người, nâng mặt cô lên hôn một cái.

Quần chúng vây xem: "!!!"

Chuyện gì xảy ra?

Sao tự nhiên lại hôn?

Mặc dù có chút mờ mịt, thế nhưng rất nhanh tiếng vỗ tay vang lên ầm ầm.

Sở Hàn nâng trán che đi khuôn mặt, không muốn thừa nhận người này là em trai của hắn.

-

Chờ mọi người đi ra, Minh Thù cùng thiếu niên đi vào trong, Sở Hàn đứng ở cửa, ánh mắt đảo qua người thiếu niên nhìn lên người Minh Thù.

"Hai người… Quyết định lúc nào sẽ làm việc này?"

"Việc gì?" Minh Thù thuận miệng hỏi lại.

"Kết hôn." Sở Hàn nói.

"..." Minh Thù im lặng.

Sở Hồi vội vã cuống cuồng nhìn cô, không dám lên tiếng.

Sở Hàn: "..."

Có ý gì vậy? Không tính cưới... Không muốn kết hôn?

Chuyện này không có kết luận, buổi tối Sở Hồi ngồi ở trên giường đờ người ra.

Minh Thù rửa mặt xong đi ra lên giường, hắn vẫn giữ nguyên tư thế đó.

Trước đây chỉ cần cô đi lên, người này giống như keo dính lập tức nhào qua, ngày hôm nay một chút động tĩnh cũng không có, khiến cho Minh Thù thấy lạ.

Cô chọc vào lưng hắn một cái: "Nghĩ gì thế?"

"Em không muốn kết hôn với anh?"

Minh Thù nheo mắt, hắn suy nghĩ lâu như vậy, là suy nghĩ việc này?

"Sở Hồi."

Sở Hồi quay đầu nhìn cô.

"Tự anh suy nghĩ thật kỹ đi, còn chuyện gì chưa làm." Minh Thù nói xong cũng nằm xuống.

Sở Hồi mê mang nhìn cô.

Chuyện gì chưa làm?

Nên làm không phải đều đã làm rồi sao?

Không lấy kết hôn làm mục đích, nói yêu thương chỉ là lưu manh đùa giỡn!

Có phải là cô ấy không muốn mắc nợ?

Sở Hồi nhìn bóng lưng Minh Thù, một lát sau tiến gần lại, cũng không nói chuyện, cứ như vậy ôm lấy cô.

Hắn càng ôm càng chặt, Minh Thù cảm thấy thở không nổi.

Cô xoay người, đối mặt với Sở Hồi.

Khóe mắt Sở Hồi có hơi đỏ lên.

Minh Thù hơi sững sờ.

Sở Hồi đột nhiên xoay người, đưa lưng về phía Minh Thù, Minh Thù quay hắn lại: "Anh đang làm gì thế?"

"Có phải là em ghét bỏ anh không?" Sở Hồi nói: "Anh nghe thấy Chanh nói với em, chê anh tuổi còn nhỏ, không biết cách chăm sóc em..."

Minh Thù: "..." Vậy anh không nghe thấy câu nói phía sau sao? Đồ ngốc!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1046: Úy Nhiên Hồi Phong (24)

"Anh rất sợ..." Sở Hồi thấp giọng nói: "Anh thực sự rất sợ em rời xa anh."

Minh Thù vỗ vỗ lưng hắn nói: "Tôi sẽ không rời xa anh đâu."

"...Nhưng em không đồng ý kết hôn với anh." Không kết hôn tức là không nghiêm túc, là không chịu trách nhiệm.

Khóe miệng Minh Thù giật giật: "Sách anh viết đều là giả sao?"

Sở Hồi: "???"

Sao lại chọc hắn chứ?

"Em!"

Minh Thù lật người, đè lên người hắn chặn những lời hắn muốn nói lại.

Ngày hôm sau Sở Hồi cứ suy nghĩ mãi về lời nói của Minh Thù, rồi lại đi xem những tác phẩm trước kia của mình. Không có cách nào hiểu được đành phải cầu cứu Sở Hàn.

Ngân Ngư: Tại sao cô ấy không đồng ý kết hôn với em?

Hàn Giang Tuyết: Cô ấy nói gì với cậu?

Sở Hồi đem mọi chuyện hôm trước, trừ những chuyện không thể nói kể hết cho Sở Hàn.

Hàn Giang Tuyết: …

Ngân Ngư: Anh chấm cái gì thế, cô ấy có ý gì vậy?

Hàn Giang Tuyết: Cầu hôn đi đồ ngốc.

Ngân Ngư: …

Hàn Giang Tuyết: Trong sách của cậu chưa từng viết những cái này sao?

Ngân Ngư: Hình như là không có…

Mỗi lần viết đến đoạn hai người được ở bên nhau là hết chuyện, cũng chả hiểu vì sao hắn không bao giờ viết tiếp đoạn sau.

Hàn Giang Tuyết: Chả biết sao cậu lại nổi tiếng được.

Ngân Ngư: …

Hàn Giang Tuyết: …

Hai người mỗi người gửi một lần ba chấm gửi không biết bao lâu.

Sau khi được quân sư Sở Hồi như được khai sáng, nhanh chóng chạy đi chuẩn bị nhẫn cầu hôn. Sở Hồi không dám nói cho Minh Thù biết chỉ dám tự mình đi.

Nhân viên trong cửa hàng tấp nập chào đón hắn làm hắn có chút sợ hãi, may mà còn được ngăn cách bởi tủ trưng bày chứ không chắc họ nhảy lên người hắn mất.

Hắn đứng cách tương đối xa, một cô trong đám nhân viên cười tươi nhìn hắn: "Anh muốn xem nhẫn phải không?"

"Ừm." Sở Hồi hiên ngang gật đầu một cái.

Cô nhân viên càng cười tươi hơn với hắn: "Vậy anh xem đi, thích kiểu như thế nào tôi sẽ giới thiệu giúp anh."

Có điều mua nhẫn tức là có người yêu rồi, trong lòng cô nhân viên có chút đau khổ.

Sở Hồi nhìn một lượt hỏi: "Cầu hôn dùng kiểu như thế nào vậy?"

Quả nhiên là có người yêu rồi!

Có điều đẹp trai thế này có người yêu cũng là chuyện bình thường, chỉ là không biết người yêu anh ấy như thế nào.

"Anh xem bộ sưu tập tiếng sét ái tình này đi." Cô nhân viên lại mỉm cười dẫn Sở Hồi sang tủ trưng bày bên cạnh.

Sở Hồi nhìn một lượt đều thấy không hợp ý.

Nhân viên bán hàng quan sát thấy biểu cảm của hắn lập tức chuyển sang một tủ trưng bày khác: "Bên cửa hàng còn có bộ sưu tập "Tam thế tình duyên" đây là bộ sưu tập mới ra mắt, mỗi một mẫu đều chỉ có một cái duy nhất, có điều giá cả hơi cao một chút."

Sở Hồi ghé gần vào xem một lượt, tuy nhiên vẫn không có cái nào khiến hắn cảm thấy thích thú.

"Là anh sao…"

Bên cạnh hắn đột nhiên vang lên một tiếng kêu kinh ngạc.

Sở Hồi quay đầu lại không quen.

Hắn nhìn một cái rồi thu lại ánh nhìn, tiếp tục cúi đầu xem nhẫn.

Lâm Dư Tâm bị ngó lơ trong mắt có chút khó chịu, nhưng vẫn tươi cười bước lên trước bắt chuyện: "Xin chào, chúng ta lúc trước đã từng gặp nhau ở buổi giao lưu không biết anh có nhớ tôi không?"

"Không nhớ."

Nụ cười trên mặt Lâm Dư Tâm trở nên cứng ngắc: "À ừm, không sao, tôi tên là Lâm Dư Tâm, anh…"

Sở Hồi quay đầu lại ánh mắt hắn lạnh như băng, khiến cho Lâm Dư Tâm cảm thấy có một cảm giác ớn lạnh vô hình, tự động lùi lại một bước.

Biểu cảm của mấy nhân viên trong cửa hàng khi thấy cô ta làm quen thất bại vô cùng kỳ lạ.

Ánh mắt Sở Hồi dừng lại chỉ vào một chiếc nhẫn: "Cái này."

"Vâng." Nhân viên lấy nhẫn ra, hỏi: "Xin hỏi anh cần cỡ bao nhiêu? Có cần phải đặt làm không?"

"Đặt làm?"

"Vâng, còn có thể khắc lên tên viết tắt bạn gái của anh nữa đó."

Hắn suy nghĩ một lát rồi gật đầu.

Lâm Dư Tâm nhìn chàng trai đang chăm chú nghiên cứu chiếc nhẫn, không biết đang nghĩ đến cái gì khóe miệng đột nhiên mỉm cười, sau khi hắn chọn xong kích cỡ giọng nói có thêm vài phần vui mừng: "Tôi lấy nó."

"Dạ vâng." Nhân viên nói: "Mời anh qua bên này thanh toán, vì là sản phẩm đặt nên khi có hàng về bên cửa hàng sẽ gọi điện cho anh, đến lúc đó anh đến lấy là được ạ."

Sở Hồi thanh toán xong thì rời đi. Lâm Dư Tâm vội vàng chạy đuổi theo.

Tốc độ của Sở Hồi không nhanh, ánh nắng chiếu lên người hắn như được khoác lên một lớp vàng óng ánh.

Lâm Dư Tâm chạy đến đuổi theo hắn: "Có phải anh quen với đại thần Hàn Giang Tuyết không? Anh là bạn của anh ấy à?"

Sở Hồi đột ngột quay lại. Lâm Dư Tâm cũng dừng bước bắt gặp ánh mắt của Sở Hồi. So với ánh mắt lạnh lùng vừa nãy, Sở Hồi bây giờ giống như mãnh thú được gỡ bỏ phong ấn: "Cô thử đi theo tôi nữa xem."

Lâm Dư Tâm cảm thấy sống lưng lạnh buốt nín thở, trong mắt hiện lên ánh nhìn sợ hãi.

Bên eo Sở Hồi bỗng nhiên xuất hiện một cánh tay: "Đang làm gì thế?"

Giọng nói quen thuộc khiến sự giận dữ trên mặt hắn dịu lại, hắn nhẹ giọng tố cáo: "Vợ à, cô ta cứ đi theo anh thôi."

Minh Thù nhìn Lâm Dư Tâm. Cô ta lùi lại một bước sao lại là cô ta…Cô ta quen người thanh niên này ư? Hắn gọi cô ta là gì? Vợ? Cô ta không phải với Hàn Giang Tuyết…

Lâm Dư Tâm cảm thấy thật hỗn loạn, đột nhiên nghe thấy cô gái đối diện lên tiếng: "Vậy chúng ta đánh cho cô ta một trận nhé."

Lâm Dư Tâm xoay người theo bản năng, người phụ nữ này nói đánh thì sẽ không hề nói chơi. Lâm Dư Tâm vội vàng chạy lên xe, cho đến khi cô ta chắc chắn rằng phía sau không có ai đuổi theo mới dám thở mạnh.

Úy Nhiên…

Nếu không vì cô ta thì danh tiếng của Lâm Dư Tâm sẽ không tệ đến thế. Vì chuyện trên diễn đàn nên không cần biết các tác giả khác làm gì, đều gọi đến tên cô ta.

"Cô gái đến nơi rồi."

Lâm Dư Tâm nhìn ra ngoài cửa xe trả tiền rồi bước xuống. Tuy rằng bây giờ đã là người có tiền nhưng Lâm Dư Tâm vẫn không chuyển nhà, chỗ ở của cô ta có chút cũ kỹ.

Cô ta vừa đi vừa suy nghĩ không để ý đến trước mặt có người đang đứng, đến tận khi đi gần đến cô ta mới giật mình: "Úy Nhiên…"

"Ừ, tôi đây."

"Cô…" Lâm Dư Tâm nhìn quanh bốn phía: "Sao cô lại ở đây? Cô theo dõi tôi sao?"

"Làm gì có."

"Không thì sao cô lại biết tôi ở đây." Lâm Dư Tâm nhìn Minh Thù cảnh giác.

Minh Thù: "Tôi điều tra ra được."

Lâm Dư Tâm: "…"

Khu vực này là những ngõ nhỏ cũ kỹ, sống ở đây đều là những người có cuộc sống trung bình, những người đi làm thuê nhà ở đây tầm này đều đã đi làm, trong ngõ bây giờ hầu như chẳng có ai.

Chuông báo động trong lòng Lâm Dư Tâm reo lên.

"Úy Nhiên tôi cảnh cáo cô, cô đừng có làm bậy."

Minh Thù rút ra một cái gậy từ đống gạch đổ nát bên cạnh, giọng nói chậm rãi vang lên: "Cô tìm cậu ta để làm gì?"

Cậu ta?

Là ai?

Tâm tư của Lâm Dư Tâm vô cùng hỗn loạn, một lúc lâu sau mới nghĩ ra.

Cô ta nói đến chàng trai kia: "Tôi chỉ nói với cậu ta vài câu không phạm pháp chứ?"

"Cô không phạm pháp." Minh Thù ngừng lại: "Nhưng cô đụng chạm đến tôi."

"..." Cô bị điên à.

Tuy cô ta thấy chàng trai đó rất đẹp trai nhưng không hề có ý muốn có mối tình chị em với hắn, cô ta chỉ muốn biết thông tin về Hàn Giang Tuyết.

"Cô bé đáng yêu à, hôm nay tôi sẽ dạy cô một bài học."

Minh Thù cầm cây gậy đi về phía cô ta, Lâm Dư Tâm cũng lùi theo, tim như muốn nhảy ra ngoài căng thẳng tới mức bàn tay đẫm mồ hôi.

Trên mặt cô gái vẫn nở nụ cười, nhưng trong mắt cô không hề chuyển động chỉ có sự lạnh lùng thấu xương.

"Không bao giờ được phép động vào người của tôi."

Trong ngõ chợt thổi tới một cơn gió, Lâm Dư Tâm quay đầu chạy cô ta không đánh lại được kẻ điên cuồng này.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1047: Úy Nhiên Hồi Phong (25)

Lâm Dư Tâm đã bị đánh mấy lần lần nào cũng đau không tưởng tượng nổi, tuy nhiên trên người cô ta lại chỉ có vài vết thương cho dù có đi khám, bác sĩ cũng không nhìn ra có gì bất thường kê cho cô ta một ít thuốc là xong.

Chỉ có Lâm Dư Tâm là cảm nhận được sự đau đớn đó.

Biểu hiện trả thù của Minh Thù không hề mãnh liệt chỉ đánh cho một trận rồi thôi. Phần lớn đều là cái kiểu ngươi không có đồ ăn vặt trẫm không thèm chơi với ngươi, nhưng lần này Lâm Dư Tâm thực sự cảm nhận được tâm trạng muốn báo thù của Minh Thù.

Lâm Dư Tâm xem bình luận biểu cảm càng ngày càng xấu, càng xem càng bất ngờ.

Hây dzô: Nội dung mới cập nhật gần đây, sao tôi thấy giống tình tiết trong bộ Tinh Hỏa Liêu Nguyên vậy nhỉ?

Chú Hồ Sinh: Tinh Hỏa Liêu Nguyên là ai viết vậy?

Trắng mập: Đó là một quyển sách tương đối lâu rồi hơn nữa tôi cảm thấy... Tình tiết trong Tinh Hỏa Liêu Nguyên có vẻ mượt mà hơn. Quyển sách này của Lâm Dư Tâm nói thế nào nhỉ giống như là viết lại ấy có nhiều tình tiết với giọng văn bị thiếu, chưa đọc Tinh Hỏa Liêu Nguyên tôi còn không thấy gì, nhưng đọc rồi tôi mới nghĩ thông những thứ trước kia thấy kỳ lạ.

U u yên yên: Thế Lâm Dư Tâm đang sao chép người ta phải không?

Bảo bảo đừng khóc: Các người không có chứng cứ mà toàn nói linh tinh, đại đại nhà chúng tôi không bao giờ đi sao chép người khác, nói chuyện chú ý ngôn từ một chút.

Bồng Lai Sơn: Đúng vậy, đại đại làm sao có chuyện đi sao chép cơ chứ cô ấy nói rồi đời này ghét nhất là hành động sao chép của người khác. Quyển sách đó không biết từ đâu bay đến chả có chút tiếng tăm gì cũng dám ăn vạ đại đại nhà chúng ta.

Hây dzô: Nếu như có tiếng tăm cô ta dám sao chép không? Lại chẳng bị tố cáo từ sớm ấy chứ.

Trắng mập: Các người tự mà đi mà đọc quyển Hỏa Tinh Liêu Nguyên ấy, đừng có cuồng đến mức đấy nữa, buồn cười.

Tam Ngũ Kế Hoạch: Bớt thêm mắm thêm muối đi, đại đại vất vả từng chữ từng chữ viết ra các người nói sao chép là sao chép à?

Người hâm mộ của Lâm Dư Tâm và phe tố cáo sao chép cãi nhau ầm ĩ. Lâm Dư Tâm trốn sau màn hình máy tính không dám lên tiếng. Thực ra Hỏa Tinh Liêu Nguyên chính là bản gốc của quyển Ánh Hạ Của Anh của cô ta.

Lâm Dư Tâm chỉ có thể nhớ được nội dung chính của sách, chứ không nhớ được từng chi tiết nên tự nhiên sẽ có nhiều thiếu sót.

Lâm Dư Tâm tìm ra quyển sách đó, thời gian phát hành lâu hơn sách của cô ta rất nhiều. Tại sao lại như thế... Thế giới này không phải không có những quyển sách này sao? Trước kia cô ta đã thử tra rồi mà.

Sau này không chỉ có Ánh Hạ Của Anh những sách trước kia của Lâm Dư Tâm đều có thể tìm ra được tác phẩm tương ứng. Có người đã bắt đầu đi điều tra hoàn toàn là kiểu tiếng trung dịch sang tiếng trung.

Thường thì một quyển sách nổi danh sẽ có người viết sách theo phong cách đó, nhưng không thể nói rằng người ta sao chép.

Trước kia người hâm mộ của Lâm Dư Tâm vênh váo khắp mọi nơi, trước kia vinh quang bao nhiêu bây giờ nhục nhã bấy nhiêu.

Chẳng phải nói là tự sáng tác sao? Chẳng phải nói là phong cách do mình tự tạo ra sao? Sao giờ lại bị người ta tìm ra là đi sao chép vậy

"A!"

Lâm Dư Tâm giận dữ gạt hết sách xuống dưới đất, tay chống mạnh lên bàn phím ngón tay dần siết mạnh, trên bàn lưu lại mấy vết của móng tay cào mạnh xuống để lại.

"Úy Nhiên... Nhất định là Úy Nhiên!"

Nhưng tại sao quyển Tinh Hỏa Liêu Nguyên lại xuất hiện ở thế giới này chứ?

Chẳng lẽ thế giới này không đơn giản như cô ta nghĩ sao?

M: Chúc mừng nhé, cô bé đáng yêu lại được nổi tiếng rồi, vui không?

Lâm Dư Tâm lướt qua tin nhắn vừa nhảy ra khỏi màn hình máy tính, cô ta vội vàng kéo máy tính lại.

Lâm Dư Tâm: Úy Nhiên cô đã làm cái gì? Rốt cuộc cô đã làm cái gì!

M: Dù sao cũng là người từng trải trong việc xuyên không cô bình tĩnh chút đi.

Lâm Dư Tâm như bị giáng một đòn mạnh xuống đầu, cả người đều cảm thấy choáng váng.

Xuyên Không, cô ta biết sao? Cô ta là ai?

Lâm Dư Tâm tay run run gõ chữ, gõ gần một phút mới gõ ra được một câu hoàn chỉnh.

Lâm Dư Tâm: Cô đừng có nói linh tinh.

Minh Thù lập tức nói linh tinh.

M: Tôi đến từ cơ quan chức năng chuyên bắt những kẻ vượt biên trái phép. Cô không phải sợ đâu chúng tôi đều là những người nói đạo lý, có bị bắt thì cũng chỉ bị giam tầm một trăm năm thôi.

Lâm Dư Tâm nhìn đi nhìn lại câu nói đó của Minh Thù.

Cơ quan chức năng... bắt... vượt biên trái phép.

Vượt biên trái phép là chỉ xuyên không phải không?

Bị bắt sẽ bị giam một trăm năm ư?

Lâu như vậy cô ta không phải là sẽ chết sao?

Không... Không được.

Lâm Dư Tâm gập mạnh máy tính, vội vàng lùi lại vài mét cho đến khi đụng vào giá sách mới dừng lại.

Cô ta hai tay ôm lấy đầu ép cho bản thân bình tĩnh trở lại.

Trên mạng ngập tràn những lời bình luận chỉ trích khiến cho Lâm Dư Tâm không dám xem, càng không dám trả lời. Cộng thêm những lời nói đó của Minh Thù, như có ma lực cứ vang lên trong đầu cô ta. Lâm Dư Tâm thu dọn đồ đạc, cô ta phải rời khỏi nơi này.

Cô ta kéo hành lý vội vàng xuống lầu nhưng vừa ra khỏi tòa nhà đã bị một người đàn ông kéo lại, kéo cô ta vào ngõ nhỏ bên cạnh.

"A!"

Lâm Dư Tâm đang trong tâm trạng sợ sệt bỗng nhiên có người kéo lại liền kêu lên thất thanh, nhưng ngay lập tức có người bịt miệng lại.

Lâm Dư Tâm hết sức sợ hãi, nhưng người vừa nãy kéo cô ta buông ra rất nhanh. Lâm Dư Tâm kéo hành lý đặt ở trước người, lùi lại chỗ mà cô ta cảm thấy an toàn nhìn người phụ nữ trước mặt: "Cô là ai, cô muốn làm gì?"

Người phụ nữ đối diện trang điểm kỹ càng, trang sức lấp lánh rất kiêu ngạo. Cô ta không quen người phụ nữ này...

"Cô là Lâm Dư Tâm phải không?"

"Tôi không quen cô." Lâm Dư Tâm giãy giụa, người phụ nữ đó lực cũng không mạnh lắm nên Lâm Dư Tâm thoát được ra vội vã kéo hành lý rời đi.

Nhưng lại bị hai vệ sĩ chặn lại.

Người phụ nữ đó quay người lại ngắm nhìn móng tay của mình: "Lâm Dư Tâm người của tôi mà cô cũng dám động vào, ai cho cô lá gan to như thế?"

"Cô nói cái gì vậy tôi không quen cô, tránh đường."

Lâm Dư Tâm muốn chạy thoát nhưng vệ sĩ cao lớn hơn cô ta nhiều, vệ sĩ ấn mạnh vai Lâm Dư Tâm khiến cả người cô ta ngã về phía sau nằm trên đất, hành lý bị một vệ sĩ khác đá văng, đồ đạc trong hành lý bay ra rơi đầy trên đất.

"Các người là ai!" Lâm Dư Tâm giận dữ hét lên: "Có phải Úy Nhiên kêu các người đến phải không?"

"Úy Nhiên?" Người phụ nữ đó ngây ra giây lát sau đó nở nụ cười: "Có vẻ như cô đắc tội với không ít người nhỉ?"

Người phụ nữa nắm lấy cằm của Lâm Dư Tâm: "Cô quen Hà Tề chứ?"

Hà Tề.

Nhật Mộ Trường Giang?

Người phụ nữ lấy điện thoại ra tìm một lúc rồi đưa cho Lâm Dư Tâm xem.

Đó là vào đêm ba mươi tết... Cô ta với Nhật Mộ Trường Giang hôn nhau.

Là ai đã chụp chứ?

Người phụ nữ nhìn bức ảnh rồi lại nhìn Lâm Dư Tâm: "Khuôn mặt này cũng có vài phần xinh đẹp khó tránh Hà Tề động lòng."

Lâm Dư Tâm: "Cô là gì của anh ấy?"

"Tôi ư?" Người phụ nữ buông Lâm Dư Tâm ra: "Tôi là bạn gái của anh ta."

Người phụ nữ phá lên cười, có vẻ như đang chế giễu Lâm Dư Tâm ngây thơ không biết gì: "Thôi vậy, hắn cũng chỉ là tên đàn ông tôi đã chán ghét, hôm nay tôi đến để xem xem ai mà to gan đến vậy dám cướp người của tôi."

Lâm Dư Tâm co người lại, cô ta nhìn thấy sự tàn nhẫn trên khuôn mặt người phụ nữ đó, người phụ nữ ngoắc ngoắc tay gọi người phía sau hai vệ sĩ bước lên, người phụ nữ to nhỏ với vệ sĩ mấy câu hai tên vệ sĩ gật đầu sau đó cùng đi về hướng của Lâm Dư

Tâm.

Người phụ nữ cười vài tiếng, xoay người bỏ đi không thèm nhìn lại phía sau.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1048: Úy Nhiên Hồi Phong (26)

Tất cả các tác phẩm của Lâm Dư Tâm trên trang mạng đều đã bị gỡ xuống, đến trang cá nhân của Lâm Dư Tâm cũng bị đóng.

Nếu như không phải các trang mạng lậu vẫn đang đăng sách của cô ta, thì dường như không ai nhớ rằng có tồn tại một tác giả như vậy.

Lâm Dư Tâm chẳng cần đợi Minh Thù đến bắt đã bị người ta đuổi khỏi chỗ ở. Trước kia cô ta kiếm được rất nhiều tiền, nhưng cô ta tiêu tiền cũng rất đáng sợ, vốn nghĩ rằng sau này sẽ không phải lo lắng về tiền nào ngờ lại có ngày hôm nay.

Trên mặt cô ta có một vết thương là do người phụ nữ kia sai người trừng phạt.

Số tiền bán bản quyền lần trước cô ta nhận được đều đổ vào việc chữa trị vết thương đó, tuy nhiên vẫn chưa khỏi hẳn nên Lâm Dư Tâm cũng không dám ra ngoài.

"Cạch..."

"Anh về rồi à." Nghe thấy tiếng mở cửa Lâm Dư Tâm lập tức ngẩng đầu lên. Bên ngoài cửa là một người đàn ông đang bước vào, cả người hắn nồng nặc mùi rượu, bước đi lảo đảo.

Lâm Dư Tâm lập tức chạy qua đỡ hắn, giọng nói có chút trách móc: "Hà Tề sao anh lại uống nhiều thế này cơ chứ?"

"Không cần cô quan tâm." Hà Tề đẩy Lâm Dư Tâm ra chỉ thẳng vào cô ta nói: "Nếu không phải do đồ tiện nhân như cô, làm sao cô ấy lại chia tay tôi chứ, tất cả đều tại cô, đồ tiện nhân!"

Lâm Dư Tâm chết đứng tại chỗ.

Trước kia cô ta thực sự không biết hắn đã có người yêu, hơn nữa con người Hà Tề cũng không tệ, rất tốt với cô cũng rất phóng khoáng.

Khi cô ta không biết đi đâu, thì Hà Tề là người đã thu nhận cô ta.

Còn người phụ nữ đó chưa bao giờ hắn nhắc tới.

Cô ta không ngờ rằng sau khi Hà Tề uống say lại có thể mắng chửi cô ta như thế.

"Hết rồi... Hết tất cả rồi..."

Hà Tề lảo đảo bước vào trong, hắn ngã trên ghế sô pha miệng không ngừng lặp đi lặp lại mấy từ đó.

Nếu không phải vì cô ta không còn chỗ nào để đi, tiền trên người cũng không còn nhiều thì cô ta cũng không phải đến đây.

Lâm Dư Tâm đưa tay lên mặt, mặt của cô ta nhất định phải chữa khỏi.

Lâm Dư Tâm nhìn người đàn ông đang nằm trên sô pha, cắn răng bước tới dìu hắn dậy. Tiền của cô ta phải để dành làm phẫu thuật.

Cô ta vừa mới dìu Hà Tề lên giường, thì đột nhiên bị hắn đè xuống, sức lực của đàn ông cho dù có uống say cũng mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Quần áo trên người Lâm Dư Tâm bị xé một cách thô bạo, không đợi cô ta kịp thích ứng hắn lập tức tiến vào, dù cho trước kia cũng đã từng có quan hệ với Hà Tề, nhưng bây giờ hắn say đến mức không còn phân biệt được gì, rõ ràng là chỉ đem cô ta ra phát tiết.

Sau này những chuyện như thế này càng nhiều hơn, Hà Tề gần như rất ít khi tỉnh táo. Người phụ nữ đó không chỉ chặn mọi đường của Lâm Dư Tâm, còn chặn cả Hà Tề.

Lâm Dư Tâm nhìn thấy Hà Tề xuống nước gọi điện cho người phụ nữ đó, lúc đầu còn gọi được mấy lần sau thì không ai nhấc máy.

"Bà nó chứ!" Hà Tề tức giận ném điện thoại xuống, hắn nhìn về phía Lâm Dư Tâm: "Lâm Dư Tâm tất cả là tại cô."

Lâm Dư Tâm cau mày: "Hà Tề là anh theo đuổi tôi trước, hơn nữa anh cũng không nói với tôi là anh có người yêu rồi, a…anh làm gì vậy?"

Hà Tề xé quần áo trên người Lâm Dư Tâm: "Nếu không phải do cô, ông đây sẽ không chia tay, Lâm Dư Tâm cái đồ tiện nhân này."

"Anh buông tôi ra!"

"Lúc đầu là cô quyến rũ tôi trước."

"Hà Tề anh là đồ khốn nạn."

Tiếng kêu thét của Lâm Dư Tâm dần dần biến thành những tiếng kêu rên đau đớn.

Khắp người cô ta đều là những vết bầm tím, Hà Tề khi phát điên luôn có chiều hướng bạo lực mà càng ngày càng dữ dội hơn.

Lâm Dư Tâm không thể ở lại đây nữa.

Thừa lúc Hà Tề ngủ say Lâm Dư Tâm thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi. Nhưng cô ta vừa mới kéo hành lý ra Hà Tề đã xuất hiện ở trước cửa: "Cô muốn đi đâu?"

Lâm Dư Tâm nén nỗi đau cơ thể nói: "Tôi phải rời khỏi đây."

"Rời đi ư?" Hà Tề bước vào rồi đóng cửa lại: "Tôi đã mất người yêu rồi, cô còn muốn rời đi ư?"

"Đừng có mơ."

Hà Tề nắm lấy Lâm Dư Tâm kéo cô ta lên giường.

"Hà Tề anh buông tôi ra, anh làm cái gì vậy buông tôi ra, Hà Tề anh là đồ khốn anh buông tôi ra..."

Hà Tề trói Lâm Dư Tâm vào đầu giường trong đáy mắt hắn hiện lên nỗi hận điên cuồng: "Lâm Dư Tâm tôi nói cho cô biết, cô đừng hòng rời khỏi đây."

Hắn tịch thu tất cả giấy tờ tùy thân, điện thoại, khóa chặt Lâm Dư Tâm trong phòng.

Hà Tề trách Lâm Dư Tâm quyến rũ bản thân mới khiến hắn mất đi tất cả.

Hà Tề muốn quay lại với bạn gái cũ, nhưng người phụ nữ đó không thèm gặp hắn, sau này hắn còn nhìn thấy bên cạnh người phụ nữ đó có một người đàn ông khác.

Hà Tề chịu bực tức ở bên ngoài quay về đều trút lên người Lâm Dư Tâm, không phải đánh thì đem cô ta ra phát tiết.

Lâm Dư Tâm không hiểu sao Hà Tề lại biến thành một con người như thế, rõ ràng trước kia hắn rất tốt, cô ta vô cùng hối hận.

Bây giờ cô ta thà tin lời Minh Thù nói rằng sẽ đến bắt cô ta nhưng không có ai, không ai đến bắt cô ta đi. Cô ta tìm mọi cách để chạy trốn nhưng cuối cùng kết quả vẫn chỉ nhận được những trận đòn tàn bạo.

Ba tháng sau Lâm Dư Tâm phát hiện bản thân có thai cô ta nghén dữ dội, Hà Tề cũng biết chuyện, có thể là vì đứa bé nên hắn cũng đối xử tử tế với Lâm Dư Tâm hơn rất nhiều. Nhưng cũng không được rời khỏi phòng.

Lâm Dư Tâm biết đứa bé bây giờ là lá chắn cho cô ta, nên cũng không dám mạo hiểm với cái thai. Thế nhưng sau một lần Hà Tề uống say đứa bé vẫn không giữ được.

[Giá trị thù hận của Lâm Dư Tâm đã đầy.]

Nửa đêm nửa hôm...

Minh Thù không có thời gian để ý đến, cô còn phải đang đối phó với Sở Hồi: "Hôm nay em ngủ ở sô pha anh tự ngủ một mình đi."

Tiểu yêu tinh cả ngày trong đầu toàn nghĩ cái gì không biết nữa.

Sở Hồi cong môi ngang ngạnh nói: "Anh không muốn ngủ một mình."

Minh Thù còn đang nhớ đến cái pizza vẫn chưa ăn hết: "Anh ngủ trước đi, chút nữa em vào."

"Không!"

Sở Hồi chặn đường Minh Thù, nói: "Có phải em có người khác rồi không?"

Minh Thù: "..."

Trẫm có đấy, trẫm dan díu với đồ ăn vặt đấy!

Minh Thù siết tay hít một hơi thật sâu đi về hướng của Sở Hồi. Ánh mắt của Sở Hồi có chút phòng bị nhìn cô.

Minh Thù mỉm cười một tay cầm lấy tay hắn, tay còn lại ôm lấy eo nghiêng người hôn lên môi Sở Hồi, sự phòng bị trong mắt Sở Hồi bỗng chốc dịu đi. Đúng lúc hắn định đáp lại thì bỗng nhiên thấy tối sầm, cả người mềm nhũn, Minh Thù ném người lên giường xong đứng chống tay thở dài bất lực.

Bây giờ Trẫm muốn ăn chút đồ ăn sao lại khó thế chứ.

Minh Thù kéo chăn đắp lên người Sở Hồi nhẹ nhàng hôn lên môi hắn rồi mới rời đi, cô bước đến phòng khách trong lòng hớn hở, cục cưng đồ ăn của ta ơi, ta đến rồi đây.

Ngày hôm sau Sở Hồi suýt chút nữa lật tung cả nhà lên, Minh Thù len lén trốn đi.

"Úy tiểu thư." Sở Hàn tay xách một đống đồ chạm mặt Minh Thù ở thang máy.

"Đại thần." Minh Thù uể oải chào lại.

"Cô ra ngoài à?"

Minh Thù gật đầu, phải đi lánh nạn chứ.

"Tiểu Hồi."

"Ở nhà đó." Minh Thù lấy chìa khóa nhét vào tay Sở Hàn nói: "Anh đến tìm anh ấy đi, tôi đi trước đây, đừng nói là có gặp tôi nhé."

Sở Hàn tay cầm chìa khóa: "…"

Thế tôi phải giải thích thế nào với chìa khóa đây?

Sở Hàn đại thần đứng một lúc lâu, rồi lặng lẽ bước vào thang máy lên lầu, gõ cửa.

Gõ cửa một hồi cũng không có ai mở cửa, Sở Hàn do dự một lát bèn rút chìa khóa ra mở cửa.

Trong phòng mọi thứ vô cùng hỗn loạn, có không ít đồ đã bị đạp vỡ. Sở Hàn tưởng như đang thấy cảnh tượng căn nhà trước kia bị cậu thanh niên này làm loạn.

Vấn đề ở chỗ…

Đây là nhà người khác.

"Tiểu Hồi…" Sở Hàn bước vào trong lên tiếng gọi.

Một cậu thanh niên cao tầm mét tám bước ra, trên khuôn mặt lộ ra vẻ căng thẳng.

"Anh lấy đâu ra chìa khóa thế?"

Sở Hàn vừa quay đầu đã nhìn thấy cậu em trai đứng đằng sau cửa, khuôn mặt lạnh lùng không cảm xúc.

Sở Hàn: "…" Anh có thể giải thích mà.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1049: Úy Nhiên Hồi Phong (27)

Sở Hàn cho rằng Minh Thù trở về nhìn thấy đống hỗn độn này sẽ tức giận, ai biết cô ấy chỉ bình tĩnh bảo người đến dọn dẹp, một chút dấu hiệu tức giận cũng không có.

Việc này có tính là điểm tốt không?

Lúc đầu tới, tính tình hắn cũng không tốt như vậy.

Phải chết lặng một lúc, hắn mới quen dần.

Thiếu niên ôm gối, đôi mắt đen nhánh nhìn hắn chằm chằm: "Anh còn không đi?"

Định làm cái gì!

Muốn thông đồng với vợ lão tử sao!

Sở Hàn: "..."

Sở Hàn thấy Minh Thù tự mình tới phòng bếp dọn dẹp, hắn nhỏ giọng hỏi Sở Hồi: "Cậu cầu hôn rồi đúng không?"

"Liên quan gì tới anh."

"Có phải hai người lại cãi nhau?"

"Từ đâu anh lại nghĩ là chúng tôi cãi nhau chứ?"

Sở Hàn nhìn chung quanh một chút.

Ở đây giống như...

Sở Hồi nói: "Anh thấy cô ấy tức giận không?"

Trong giọng nói hơi đắc ý, Sở Hàn sao lại không hiểu chứ.

Sở Hàn: "..."

Đúng là không có.

Đừng nói tức giận, ngay cả chân mày cô ấy cũng chưa từng nhíu một cái, ngay cả cha mẹ bọn họ, sợ rằng cũng không dung túng cho hắn đến nước này.

Nhưng cô ấy vẫn tỏ ra dáng vẻ rất tốt, nhìn người nào cũng tủm tỉm cười.

Không chừng là tính tình cô ấy tốt lên thật?

"Nếu như cậu đã quyết định thì nói cho anh một tiếng, dù gì người ta cũng là con gái, lễ ăn hỏi không thể thiếu, hôn lễ cũng phải làm... Bên phía ba mẹ anh sẽ đến thông báo..."

Sở Hồi im lặng, không hề phản đối Sở Hàn.

Sở Hàn đứng dậy: "Anh đi trước."

Sở Hồi cũng chủ động đứng lên, dường như định tiễn Sở Hàn đi, Sở Hàn nhìn hắn.

"Nhìn cái gì, vừa hay em cũng định đi ra ngoài."

Minh Thù đứng trong phòng bếp, chống tay lên bàn nhìn sang. Biểu cảm của thiếu niên ngưng lại: "Anh tiễn anh trai ra ngoài."

Minh Thù lúc này mới cúi đầu tiếp tục công việc đang làm.

Sở Hàn kỳ lạ nhìn hai người, chào hỏi Minh Thù, rồi được Sở

Hồi "tiễn" đi.

Sở Hồi không lâu sau đã quay trở lại, ước chừng chỉ đưa đến thang máy.

"Rất giỏi."

Sở Hồi không ngẩng đầu: "Anh có giỏi hay không, không phải vợ rõ nhất sao."

Tối hôm qua lúc đánh lão tử, không phải cô rất giỏi sao!

Nghĩ tới đây, Sở Hồi lại cảm thấy phiền muộn!

Cô dĩ nhiên ra tay được!

Hôn vợ được không?

Khỉ thật, phải nhịn, không được nói tục.

Minh Thù đang có tâm tư, không bám lấy đề tài này không buông.

Cô từ trong phòng bếp đi tới, ôm lấy cổ Sở Hồi.

Vẻ mặt Sở Hồi đề phòng.

"Không đánh anh đâu." Minh Thù cười, thuận thế nắm lấy bàn tay hắn, đưa lên xem thì thầm: "Tới đây, để tôi xem nào, đập nhiều đồ như vậy tay có đau không?"

Sở Hồi nhìn Minh Thù nắm lấy tay của mình lật qua lật lại kiểm tra, trong lòng vừa rồi còn tức giận, chớp mắt đã tan biến.

Minh Thù cúi xuống hôn lên lòng bàn tay hắn.

Cảm xúc ấm áp mềm mại, khiến thân thể Sở Hồi khẽ run.

Cô gái ngước mắt khẽ cười.

Ánh nắng chiều tà từ ngoài cửa sổ lọt vào, khiến cho hình bóng hai người lồng vào nhau.

Sở Hồi yên lặng nhìn cô gái trước mặt, chăm chú nghiêm túc.

Dường như cô ấy là sắc đẹp duy nhất trên thế gian này, chỉ vì một mình hắn mà nở rộ.

Có cô ấy ở bên cạnh.

Thật tốt.

-

Ngày hôm sau khi Minh Thù đứng lên, liền phát hiện chiếc nhẫn trên ngón tay.

Cô đưa lên trước ánh nắng sớm để xem, thấy bên trong có khắc chữ.

Không phải là tên của cô, mà là tên của Sở Hồi.

Minh Thù ghé mắt nhìn thiếu niên đang ngủ say, giữa lông mày đều là ý cười, cô cúi người hôn một lên chân mày của thiếu niên, lại thấy thèm muốn quấn lấy môi hắn một phen.

Thiếu niên mơ mơ màng màng bắt đầu đáp lại, theo bản năng quấn lấy cô.

Minh Thù rất nhanh thì hối hận đã đụng vào hắn, cô đói bụng.

Cho nên đang nửa chừng, Minh Thù liền chạy đi.

Sở Hồi ngơ ngác ngồi ở trên giường, cùng thằng nhỏ của Sở Hồi đang đứng thẳng, hai mặt nhìn nhau.

A a a!

Lão tử muốn chém chết cô!

Đao đâu rồi!

Sở Hồi ngồi ở trên giường, thân thể xao động dần bình phục, chậm chạp xuống giường rửa mặt, trên bàn ăn đã chuẩn bị xong cháo, chỉ có một bát không có nhiều.

Minh Thù còn đang chằm chằm nhìn hắn.

Sở Hồi cầm bát: "Vợ, anh không ăn no sẽ không còn sức lực."

"Không sao, em có là được rồi."

"..." Cả nhà cô! Có ai ngược đãi bạn trai như cô không!

Ánh mắt Sở Hồi nhìn vào trên ngón tay Minh Thù, cô không lấy xuống, cũng không nói gì, đó chính là âm thầm chấp nhận sao?

Trong lòng Sở Hồi mừng khấp khởi, thế nhưng nhìn thấy bộ dáng kia của Minh Thù, lại nhanh cúi đầu húp cháo.

Hắn thực sự sợ ngày nào đó sẽ bị cô cho mình chết đói.

Minh Thù thất vọng cầm Kim Nguyên Bảo đi.

"Ngày gần đây cảnh sát nhận được tố cáo, ở một khu nhà có vụ bạo lực gia đình, cảnh sát lập tức chạy tới địa chỉ xảy ra vụ án... Người ta bảo gã đó là một nhà văn nổi danh trên mạng..."

Trong tivi là hình ảnh cảnh sát mang người đi.

Tuy đã bị làm mờ gương mặt, nhưng Minh Thù liếc mắt cũng nhận ra đó là Nhật Mộ Trường Giang.

Mà người bị đánh chính là Lâm Dư Tâm.

Lâm Dư Tâm gầy đến không ra bộ dạng gì, bị người đưa lên xe cứu thương.

Nghe nói tinh thần Lâm Dư Tâm có chút không bình thường, sau đó bị chuyển tới bệnh viện tâm thần, Hà Tề cũng bị kết án.

Minh Thù quay quay ngón tay đeo nhẫn, mãi đến khi tin tức kết thúc mới tắt đi.

Sở Hồi có một hợp đồng, Minh Thù đưa hắn tới tận nơi liếc mắt nhìn vào bên trong: "Anh lấy thân phận gì để nói chuyện?"

Ngân Ngư trên lý thuyết phải là một người con gái.

"Người đại diện."

Minh Thù giơ ngón tay cái: "Lợi hại."

Sở Hồi nghiêng người hôn cô: "Cám ơn vợ khích lệ, anh sẽ cố gắng. Một lát nữa vợ có tới đón anh không?"

"Không đến, anh cũng không phải không biết đường trở về."

"Vợ yên tâm để anh ở ngoài một mình sao? Như lần trước, có người bắt nạt anh thì phải làm sao bây giờ?"

"Vậy anh đánh cô ta. Em có tiền, đừng sợ, bảo lãnh anh ra ngoài không có vấn đề gì." Minh Thù bảo đảm.

"..."

Sở Hồi tức giận xuống xe, Minh Thù nhìn hắn đi vào, mỉm cười rời đi, nhìn đồng hồ trong lòng tính toán cảm thấy cần phải qua cửa hàng một chút.

Cô thuê người quản lý Úy Nhiên Hồi Phong, thế nhưng chỉ cần cô không có việc gì sẽ tới đó.

Dù sao cô mở cửa hàng, chính là thuận tiện cho việc mình đi ăn.

Úy Nhiên Hồi Phong làm ăn rất tốt, có điều lúc này đã qua giờ cơm, chỉ còn lại có hai bàn chưa ăn xong.

"Chị Úy." Trưởng cửa hàng chào hỏi: "Muốn ăn cái gì không?"

"Ừ, cứ làm một vài món bất kỳ đi! Không có thời gian."

"Được." Trưởng cửa hàng đi vào nhà bếp phân phó.

Minh Thù chọn một chỗ ngồi xuống.

Bàn bên cạnh chính là mấy cô gái, có thể là đi liên hoan uống khá nhiều rượu.

Trưởng cửa hàng rất mau mang đồ ăn ra, Minh Thù chậm rãi ăn, canh thời gian ăn hết đồ ăn.

Cô đứng dậy rời đi, đi ngang qua mấy cô gái bàn kia, bên tai chợt vang lên câu hỏi của một cô gái đang uống ở đó: "Tiệm này vì sao gọi là Úy Nhiên Hồi Phong?"

Cô gái bên cạnh nói tiếp: "Không biết, có vẻ kỳ lạ... Có điều tôi thích tác giả Đại Đại có bút danh Úy Nhiên! Chỉ nhìn cái tên này, là tôi muốn tới rồi!"

"Tên rất dễ nghe, đồ ăn cũng ăn rất ngon..."

Minh Thù liếc mắt nhìn cô bé kia, cất bước rời đi.

Đến lúc bọn họ ra tính tiền, được cho biết là miễn phí, mấy người tôi đỡ cậu, cậu đỡ tôi đứng hình tại chỗ.

Tại sao lại được miễn phí?

Có điều say quá rồi, mấy cô cũng không hỏi việc này nhiều lắm.

Nhất định là ngày hôm nay các cô gặp được thiên sứ.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1050: Úy Nhiên Hồi Phong (28)

Minh Thù ngoài miệng nói không đi đón tiểu yêu tinh, cuối cùng lại vội vã đi đón.

Thú nhỏ nằm ở bên cạnh ăn vụng đồ ăn vặt của Minh Thù, Minh Thù đột nhiên ngồi xuống, thú nhỏ giật mình một cái lông toàn thân xù cả lên.

Làm cái gì, làm cái gì!

Con sen phát hiện mình ăn vụng?

Hiển nhiên thú nhỏ đã suy nghĩ nhiều, Minh Thù ngồi xuống là bởi vì Sở Hồi đã đi ra.

Thú nhỏ rúc vào trong đồ ăn vặt, ngụy trang mình thành đồ ăn vặt bảy màu.

Thấy sắc quên nghĩa!

Hừ hừ!

Thật đáng ghét!

-

Minh Thù không ra truyện mới, nhưng mỗi ngày cô đều đăng nhập tài khoản đi bình luận vào truyện của người khác để tăng giá trị thù hận.

Không sai!

Cô ghi rõ tên tài khoản của mình!

Cuối cùng còn ký tên hẳn hoi, rất sợ người khác không biết là mình làm.

Chúng tác giả: "..."

Người này sợ là điên rồi, sao lại không bị giam lại chứ!

Tác giả hận Minh Thù đến nghiến răng, nhưng không làm gì được cô.

Nếu anh ngồi chửi nhau với cô ta, cô ta sẽ mắng cho anh á khẩu không nói gì được.

Nếu anh không chửi nhau với cô ta, cô ta sẽ tự mình ở đó nhảy nhót.

Cuối cùng chỉ có thể chặn tài khoản của cô.

Minh Thù là một tác giả bị toàn bộ các nhà văn cho vào sổ đen.

Minh Thù cũng không thể làm khác, vì giá trị thù hận cô chỉ có thể liều mạng.

Sở Hồi nhìn cô làm bậy, ngoại trừ "hừ hừ" hai tiếng, cũng không thể làm gì cô.

Cô một lời không hợp là đánh người.

Hù chết lão tử.

"Cái này là cái gì?"

Minh Thù cầm một vật giống như vé vào cửa.

"Vé đi chơi công viên." Sở Hồi khéo léo trả lời: "Vợ, anh muốn đi, vợ đi cùng anh có được không?"

"Anh bao nhiêu tuổi rồi? Còn đòi đi công viên."

"Vợ, anh muốn đi."

"Không đi, không đi, làm ầm lên làm cái gì."

Minh Thù ngoài miệng luôn từ chối, nhưng lại xoay người cất vé đi.

-

Gần trưa bị Sở Hồi kéo đến công viên, bởi vì là công viên mới mở, vẫn còn trong lúc doanh nghiệp thử kinh doanh, cũng không nhiều người lắm.

Sở Hồi cái gì cũng muốn chơi, nào là cáp treo, thuyền hải tặc, ghế lốc xoáy…

Minh Thù không có sức lực đi theo hắn, toàn bộ hành trình quan tâm đến đồ ăn vặt trong công viên.

Cuối cùng Sở Hồi kéo Minh Thù vào vòng đu quay.

Tới chơi vòng đu quay, cũng không phải ai cũng là tình nhân.

Ánh mắt Sở Hồi nhìn xuống phía dưới, có vẻ rất vui vẻ.

Minh Thù nắm lấy tay hắn, thân thể dựa vào ghế, lười biếng nhìn gò má hắn.

Sở Hồi đột nhiên quay đầu: "Vợ à, truyền thuyết kể rằng những đôi yêu nhau nếu ngồi chung trong vòng đu quay cuối cùng sẽ chia tay, nhưng là khi đu quay chạy đến điểm cao nhất, nếu như hôn nhau sẽ được ở bên nhau mãi mãi."

"Ngây thơ."

Sở Hồi: "..."

Ngây thơ cái gì?

Lão tử tìm hiểu đã lâu, vui đùa lãng mạn với cô, cô lại bảo lão tử ngây thơ? Cô rốt cục có hiểu hay không!

Sở Hồi quay đầu nhìn về phương xa phụng phịu.

Vòng đu quay càng ngày càng cao.

Lúc vòng đi quay chạy tới điểm cao nhất, Sở Hồi đột nhiên bị kéo trở lại, mặt Minh Thù ngay ở trước mặt hắn, mềm mại gần kề.

Sở Hồi tức giận không thèm nói gì.

Minh Thù bất đắc dĩ, làm bộ muốn lùi ra, Sở Hồi lúc này mới ôm lấy cô, hôn lên môi cô.

Mãi đến khi đu quay di chuyển xuống dưới, Sở Hồi mới buông cô ra.

"Hừ!"

Minh Thù: "..."

Tiểu yêu tinh sao lại khó hầu hạ như vậy.

Sở Hồi kéo Minh Thù xuống dưới sau đó mặc kệ cô, một mình đi về phía trước.

Hắn đi hai bước, đột nhiên cảm giác trên ngón tay vương vướng, mắt vừa nhìn xuống, trên ngón tay không biết khi nào đã đeo một chiếc nhẫn.

Lúc vừa rồi ở phía trên sao?

Sao hắn lại không biết...

Sở Hồi quay đầu tìm Minh Thù, Minh Thù đang đi theo một người để mua kẹo đường, cười tủm tỉm rất dễ thương.

Đoàn người xung quanh trong mắt hắn như dừng lại, lúc này Sở Hồi chỉ thấy mỗi cô gái kia.

Cô gái ghé mắt nhìn qua bắt gặp ánh mắt của hắn, cô mím môi cười, ánh mắt lấp lánh, hiện ra ý cười dịu dàng.

Minh Thù cầm kẹo đường đi qua: "Đi thôi."

Sở Hồi giơ tay lên: "Cái này..."

Minh Thù nắm chặt lấy tay: "Chơi chán rồi, về nhà thôi."

Hai chữ về nhà làm cho trái tim Sở Hồi nóng rực lên.

Về nhà.

Trở về nhà của bọn họ.

Sở Hồi "ừ" một tiếng, rốt cuộc cũng không tiếp tục hỏi, nắm lấy tay cô hai chiếc nhẫn kề sát bên nhau.

Hình bóng của hai người thoáng như hòa vào nhau.

"Muốn ăn không?"

"Muốn."

"Không cho."

"..."

Minh Thù xoay người, hôn lên trên môi Sở Hồi, Sở Hồi cảm giác được mùi vị trái cây rất ngọt.

"Cho anh nếm thử." Cô gái cười lùi ra.

"Rất ngọt." Sở Hồi nghĩ lại hương vị: "Ngọt ngào giống như vợ vậy. "

-

Lại một năm nữa.

Ở rạp chiếu phim, người đến người đi, Minh Thù ôm bỏng ngô, ánh mắt nhìn qua đám người chen lấn tìm được Sở Hồi đang đứng cách đó không xa.

Sở Hồi đã nhuộm tóc đen trở lại, lúc này đứng ở trước máy gắp gấu bông, đang rối rít nhìn những con gấu bông bên trong.

Xung quanh có rất nhiều cô gái, trên mặt mỗi người đều ửng hồng.

"Anh à, để bọn em giúp anh gắp."

"Anh à, em cũng có thể, em gắp rất giỏi!"

Đám con gái bên cạnh không ngừng chào hàng chính bản thân mình.

Sở Hồi cũng không thèm nhìn đến ai cả: "Không muốn."

Nhóm con gái thét đến chói tai: "A, dáng vẻ từ chối thật là đáng yêu."

"Thật là muốn ôm về nhà."

"Anh à, không gắp được gấu bông thật đau lòng mà."

"Gấu bông này đúng là không hiểu chuyện."

Máy gắp gấu bông:???

Việc này liên quan gì tới ta!

Sở Hồi đọc nhấn từng chữ rõ ràng, hắn trịnh trọng bỏ tiền vào, hít sâu.

Tất cả mọi người ngừng thở, nhìn động tác Sở Hồi, lúc cái kẹp gắp con gấu bông lên, các nữ sinh thét đến chói tai nhìn cái kẹp đang di động.

Nhất định phải thành công.

Nhất định phải thành...

"A!"

Nữ sinh phát ra một tiếng thét kinh hãi.

Gấu bông lại rơi trở về.

"Anh trai thật đáng thương."

"Muốn mua cho hắn thật nhiều gấu bông..."

Sở Hồi trừng mắt nhìn gấu bông, dường như phát cáu muốn đạp máy gắp gấu bông.

Nhưng vào lúc này, bên cạnh một cánh tay đưa tới, cho một đồng tiền xu vào, tiếp theo cánh tay hắn bị người vòng giữ lấy, lôi kéo tay hắn khống chế cái nút.

Cái kẹp vững vàng kẹp gắp được con gấu bông vừa rơi xuống, di chuyển đến ô cửa.

"Còn muốn không?"

Sở Hồi từ trên tấm kính, nhìn thấy người bên cạnh mình, hắn suy nghĩ một chút: "Muốn."

Minh Thù lại cho tiền vào: "Cái nào?"

Sở Hồi chỉ vào một con gấu bông bên trong máy gắp gấu bông.

Minh Thù lại gắp con gấu bông đó ra, Sở Hồi dường như chơi đến nghiện chỉ huy Minh Thù không ngừng gắp.

Mãi đến khi nhân viên bên cạnh đều nhìn không vừa mắt.

"Không chơi nữa, người ta muốn đánh người." Minh Thù buông Sở Hồi ra, nhìn gấu bông bên cạnh.

Nhiệt độ trên người biến mất, Sở Hồi bất mãn nhíu mày lại.

Hắn cũng không muốn những con gấu bông này, chỉ là thích cùng với Minh Thù làm việc này.

Bởi vì nhiều gấu bông lắm, Sở Hồi lại không phải thật sự muốn gấu bông, cho nên Minh Thù chia gấu bông cho nhóm cô gái bên cạnh.

Đám cô gái tuy là tiếc rẻ vì anh chàng đã có bạn gái rồi, nhưng nhìn bộ dáng bạn gái cưng chiều hắn, lại vui vẻ nhận gấu bông từ tay Minh Thù.

Cuối cùng Sở Hồi chỉ lấy một con, cùng Minh Thù vào phòng chiếu phim.

Phim mới bắt đầu chiếu, tên có vẻ rất văn vẻ.

Sở Hồi nhất định muốn đi xem, Minh Thù chỉ có thể đi cùng hắn.

Nội dung không ngoài tình tình cảm cảm, Minh Thù không quan tâm, ăn bỏng ngô nắm tay Sở Hồi chơi đùa.

Sở Hồi cảm giác đầu ngón tay có chút nóng, hắn nghiêng đầu, thấy Minh Thù đang đặt đầu ngón tay của mình lên môi hôn một cái.

Sở Hồi cảm thấy tê cả da đầu, đầu ngón tay mềm mại, nhịp tim không khống chế được đập mạnh hẳn lên.

Cô đè ngón tay hắn xuống, nhẹ véo lấy đầu ngón tay hắn, lại hững hờ nhìn phía trước.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1051: Úy Nhiên Hồi Phong (Hết)

Sở Hồi cũng không biết đó là cảm giác gì, cô ấy đối với mình thực sự rất tốt, biết cách mang đến cho hắn niềm vui, thỉnh thoảng cũng chọc giận vu vơ, những việc đôi tình nhân thường làm cô ấy đều biết làm, nhưng là...

Cô ấy lại không thừa nhận là thích mình.

Bộ phim chuẩn bị kết thúc.

Mọi người bắt đầu rời khỏi phòng.

Sở Hồi lại ngồi im không nhúc nhích.

Hắn kéo Minh Thù lại: "Đợi đã."

Phim cuối cùng cũng xong, màn hình đột nhiên tối lại.

Một đoạn văn chậm rãi chạy ra.

Những gì yêu thích trong câu truyện ngày xưa, đều muốn nói cho em nghe.

Úy Lam, anh thích em, chỉ một mình em. Ngân Ngư.

Những khán giả ra chậm cũng nhìn thấy dòng chữ kia, nhao nhao dừng lại.

"Bộ phim này dường như chính là tác phẩm của Ngân Ngư chuyển thể."

"Úy Lam là ai?"

"Không biết, nhưng thật là lãng mạn... Đây có phải là muốn cho nhân dân cả nước đều biết sao?"

"Chắc thế!"

Về sau...

Mỗi một tác phẩm của Ngân Ngư, cuối cùng đều sẽ có một đoạn bày tỏ.

Có điều mãi đến khi Ngân Ngư không ra thêm tác phẩm nữa, cũng không ai xác định được Úy Lam rốt cuộc là người nào, là nam hay nữ.

-

Cuộc sống hàng ngày cứ trôi qua, Sở Hồi ở bên cạnh Minh Thù vô cùng ngoan ngoãn, không ra ngoài làm loạn, không còn ai gọi điện thoại cho Sở Hàn bảo hắn tới nhận người, Sở Hàn cảm thấy có chút không thích ứng được.

Trước đây đều là hắn dọn dẹp những rắc rối Sở Hồi gây ra.

Bây giờ không cần đến mình nữa…

Cảm giác kia hình dung như thế nào nhỉ... Giống như con gái được nuôi trong nhà nhiều năm, đột nhiên bị gả ra ngoài.

Lạc mất cha già.

Về sau có một lần tại một cuộc thi văn học, Minh Thù không biết chập dây thần kinh nào cũng dự thi lại còn có giải thưởng.

Lúc lên lĩnh thưởng, cô rất hùng hổ tuyên dương "Các vị đang ngồi ở đây đều là rác rưởi", các tác giả ngồi dưới đều hận không thể đánh chết cô.

Từ đó về sau...

Minh Thù trở thành tác giả trọn đời vào sổ đen.

-

Thời gian Minh Thù sinh sống ở thế giới kia cũng không tính là dài, chỉ ngắn ngủi mấy năm.

Nguyên nhân cái chết cũng rất quái dị.

Giẫm phải Kim Nguyên Bảo ngã chết.

???

Nghiêm túc sao?

[Chúc mừng ký chủ.]

Giọng nói Hài Hòa Hiệu đột nhiên vang lên.

Minh Thù nhìn về màn hình mây trắng.

Họ tên: Minh Thù

Giá trị thù hận: 1070000

Giá trị hào quang: 130000

Nhiệm vụ nhánh: Không

Nhiệm vụ ẩn: Hoàn thành

[Chúc mừng ký chủ, giá trị thù hận vượt qua một triệu.] Hài Hòa Hiệu lại lên tiếng.

Minh Thù nhìn chằm chằm vào giá trị hào quang: "Đó là cái gì?"

Trước còn bị ẩn giấu đi, khiến người khác cảm thấy thần bí.

[Giá trị hào quang có lẽ là thu hoạch được trên người nam, nữ chính, đối phương đối với cô càng có tình cảm tốt thì ký chủ lấy được càng nhiều giá trị hào quang.]

"Ồ, dùng làm gì? Có thể ăn không?"

[Giá trị hào quang dùng để mua lại hàng hóa của cửa hàng hệ thống.]

[Ký chủ có muốn mở ra thương thành hay không?]

Minh Thù xoa xoa tay: "Đi đi đi, cho trẫm xem, có gì ăn ngon không."

[Hệ thống thương thành đang trong quá trình mở ra...]

Mây trắng trước mặt Minh Thù bắt đầu xuất hiện một mục lục các vật phẩm.

1. Công nghệ của tương lai.

2. Tu tiên ba ngàn năm.

3. Sinh vật phản định hướng luận chứng.

4. Sinh ra thần khí.

5. Điện đường mỹ học.

6. Văn hóa di sản phi vật chất.

7. Hoa viên bí mật trù thần.

8. Canh gà tâm linh.

Minh Thù nhìn danh sách mục lục có điểm ngơ ngác, tại sao lại không giống với hệ thống bình thường?

Tiêu đề còn là cái quái gì nữa?

Ánh mắt Minh Thù dừng lại trên "Hoa viên bí mật trù thần", cô dùng tay ấn một cái.

Hình ảnh thay đổi.

Trên màn hình xuất hiệ một ô 5x5 hình ảnh các đồ ăn vặt.

Ánh mắt Minh Thù nhìn về phía số trang.

1/ 1111

Số trang rất khả quan.

Phía dưới thức ăn có viết số.

Trang thứ nhất đồ ăn vặt đều chỉ cần một trăm có thể mua.

Minh Thù không hề do dự mua về, một đám mây trắng thổi tới, mây trắng tản ra, một túi đồ ăn vặt chưa từng thấy xuất hiện ở trên tay cô.

Có vẻ giống miếng khoai tây chiên, Minh Thù thử một cái.

Thơm giòn ngon miệng, không có mùi vị của chất phụ gia là mùi vị thức ăn thuần chính, thế nhưng bên trong không biết thêm cái gì, cũng không khiến người ta cảm thấy mùi vị đơn bạc.

Minh Thù trong nháy mắt ăn hết mười túi, đây chính là thiên đường!

Làm nhiệm vụ gì làm gì, không làm!

[Ký chủ, giá trị hào quang của cô cũng không nhiều.]

Minh Thù: "..."

Đã ăn no đâu?

[Những đồ đã mua, đã có thể ăn no.]

Ngươi lừa dối người tiêu dùng.

[Ký chủ nếu có nghi vấn, tổng thể không tiếp nhận khiếu nại.]

"..."

Được!

Đúng là hài hòa!

[Cảm ơn ký chủ khích lệ.] Coi như ký chủ đang khen mình.

Hèn gì trước đó nó ẩn giá trị hào quang đi là sợ mình kiếm được nhiều giá trị hào quang, ăn hết của nó!

May mà cô còn không ít, Minh Thù tự an ủi mình, vuốt về những trang phía sau nhưng ở trang thứ hai giá trị hào quang tăng lên gấp đôi là hai trăm.

Trang thứ ba lại tăng gấp đôi bốn trăm... tám trăm... một ngàn sáu trăm...

Minh Thù: "..."

Hệ thống hỏng này có độc!

Cái này không phải là lỗi chứ!

[Không có lỗi, hai nhân hai là bốn, hai nhân bốn là tám, hai nhân tám là mười sáu.] Hài Hòa Hiệu rất thân thiết giải thích.

Minh Thù: "..."

Minh Thù quay trở lại mở ra Canh gà tâm linh, cô còn tưởng rằng là đồ ăn, ai ngờ là các loại sách kỳ lạ.

[Đừng từ bỏ, ngươi còn có mệnh.]

[365 cách thức kỹ xảo giết người.]

[Học đánh bạc.]

"???"

Hài Hòa Hiệu, ngươi rốt cuộc là đang làm gì?

Minh Thù lấy ra mấy hạng mục nghiên cứu một chút, tính ra lấy có kết luận.

Công nghệ của tương lai – Tuyển tập công nghệ đen tối.

Tu tiên ba vạn năm – Bài thi tu tiên n bộ, công pháp n bộ.

Sinh vật phản định hướng luận chứng – Những dược phẩm kỳ lạ.

Sinh ra thần khí -- Vũ khí, từ tu tiên đến tinh hệ, cái gì cần có đều có.

Điện đường mỹ học -- Trang phục (cũng có thể gọi là trang bị).

Di sản văn hóa phi vật chất -- Các loại kỹ năng kỳ lạ.

Hoa viên bí mật trù thần -- Đồ ăn vặt.

Canh gà tâm linh – Chỉ có những sách ngươi không nghĩ tới, không có sách ngươi không tìm được.

Bất kể là cái gì, giá trị trao đổi ở trang đầu tiên đều giống nhau, cứ trang tiếp theo là tăng gáp đôi, không cần phải mở khóa, chỉ cần có đủ giá trị hào quang, liền có thể trao đổi.

Quá đáng hơn là kỹ năng bên trong không có nghề đầu bếp.

Minh Thù hoài nghi Hài Hòa Hiệu giấu kỹ năng nấu ăn đi mất rồi.

Tâm cơ!

Âm hiểm!

Gian thương!

[Ký chủ yên tâm, giá trị thù hận càng cao, chiết khấu của thương thành càng nhiều!]

Ngươi chính là muốn lừa gạt trẫm đi tăng thù hận! Coi trẫm là kẻ ngu ngốc!

[...]

[Ký chủ có tiến vào thế giới tiếp theo không?]

"Không!" Trẫm muốn ăn đồ ăn vặt an ủi.

[...]

Hài Hòa Hiệu nhìn giá trị hào quang đang giảm với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy.

Minh Thù đối với những đồ vất khác đều có hứng thú, cho nên giá trị hào quang ngoài việc mang ra đổi đồ ăn vặt, cũng không có tác dụng gì khác.

Vậy cũng không cần tiết kiệm!

Tới tiệm ăn gì gì đó, ăn no rồi hãy nói!

[Ký chủ, cô thay đổi rồi.]

"Con gái đều sẽ thay đổi, chưa từng nghe qua sao?"

[...]

"Ngươi nói ngươi mưu đồ gì? Răng rắc răng rắc..."

[...]

"Đưa ra nhiều thứ như vậy... Răng rắc răng rắc... Có mệt hay không?"

[...]

"Ngươi đừng có không lên tiếng, chúng ta nói chuyện một chút đi."

[...] Không nói nhảm.

"Ta nói chuyện một mình giống kẻ ngốc quá, hét một tiếng đi xem nào."

[Hét.]

"Ngươi thật đúng là thành thật."

[Vì ký chủ phục vụ, nên vậy.]

"Vậy ngươi nói xem ngươi muốn làm gì?"

[...] Giả chết.

Minh Thù: "..." Vừa rồi nói thành thật đâu rồi? Nói xong vì ký chủ phục vụ đâu rồi?

Chỉ cần Minh Thù đề cập đến chuyện nghiêm túc, Hài Hòa Hiệu đều giả chết, kiên quyết không cùng ký chủ tùy tiện trò chuyện.

Minh Thù nhìn giá trị hào quang, nàng vỗ vỗ tay: "Tiếp."

Không gian thứ ba mươi đã hoàn thành.

Hài Hòa Hiệu hiển nhiên so với nhị cẩu tử thông minh hơn. Ha ha.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1052: Thủ Lĩnh Tại Thượng (1)

#Tin tức thú giới: Dao Lạc một lời không hợp liền rút dao khiêu chiến.#

“Phù phù phù...”

Chóp mũi Minh Thù truyền đến một mùi khá khó ngửi, cô miễn cưỡng mở mắt, hô hấp vô cùng khó khăn.

Nham thạch màu nâu, mặt đất bẩn thỉu, cửa ngục làm bằng gỗ, cô bị giam ở một chỗ vô cùng tối tăm.

Mà mùi khó ngửi này chắc là từ nhà lao đối diện.

Ừm...

Sói hai đầu?

Là sói sao?

Cái đầu to kia chắc chắn là sói, nhưng nó bị đè bởi một vật trắng nhỏ như tuyết, nhìn không giống lắm nhưng lại khá giống hồ ly.

Thân của hai đầu sói này bị dán chặt vào một chỗ, nhìn qua không thể miêu tả được.

“...”

Vừa mở mắt đã gặp phải hình ảnh dọa người như vậy sao?

Đây là muốn hù chết trẫm! Kế thừa đồ ăn vặt của trẫm phải không?

Nó kích động tru một tiếng, Minh Thù trơ mắt nhìn về hai con đó, chợt nó biến thành hình người, trần truồng nằm trên mặt đất.

Một nam một nữ.

Nam rất đẹp nữ cũng... không tệ.

Có lẽ là nhận thấy được có người nhìn, người nam đột nhiên kéo người nữ vào trong lòng, ngăn ánh mắt Minh Thù, ánh mắt hắn đầy sát khí nhìn Minh Thù: "Dao Lạc ngươi nhìn cái gì?"

Dao Lạc?

Tên nguyên chủ sao?

Lúc này Minh Thù ngồi trên tảng đá duy nhất của nhà lao, cô đổi tư thế để cho mình thoải mái chút: "Các người vận động ở đây, sao ta có thể không nhìn chứ?”

Người con trai lạnh giọng cảnh cáo: "Nhắm mắt của ngươi lại. "

Minh Thù thản nhiên, nhếch khóe miệng cười thật to.

Ngươi kêu trẫm nhắm thì trẫm sẽ nhắm sao?

Trẫm không có sĩ diện sao!

Người con trai chợt sửng sốt.

Cô gái trước mặt như trái đào, môi hồng răng trắng, khóe môi nhếch lên, má lúm đồng tiền nhàn nhạt, đôi mắt trong suốt sáng sủa như ngôi sao chói nhất trong màn đêm.

Sao trước đây hắn không phát hiện cô đẹp như vậy chứ?

"A Tu..." Giọng nói mềm mại của cô gái vang lên, tựa như rất khó chịu.

Người con trai bị gọi như vậy, bụng dưới căng thẳng...

Minh Thù nâng trán, trước đây Hài Hòa Hiệu cho cô xem tiểu yêu tinh đánh nhau, bây giờ là phiên bản tại chỗ...

Có chút xấu hổ nào hay không vậy!

Đồ ăn vặt của trẫm thì sao!

Dường như nhà lao này chỉ nhốt bọn họ, tạm thời sẽ không có người tới quấy rầy, Minh Thù nghe âm thanh kỳ quái, bắt đầu tiếp thu kịch bản.

Nữ chính giả của thế giới này gọi là Hồ Cửu.

Đầu tiên nói một chút về thế giới này, đây là một thế giới thú nhân, tất cả động vật đều có thể hoán đổi hình người và hình thú.

Người thú giống cái vô cùng quý giá, có thể có nhiều bạn đời.

Nữ chính ngoài ý muốn rơi vào đây, trở thành đối tượng của mọi người thú tranh giành.

Mà nữ chính giả Hồ Cửu ganh ghét đối với nữ chính, vì những người cô ta thích đều thích nữ chính.

Sau khi nữ chính giả chết, cô ta phát hiện mình trọng sinh.

Sau khi trọng sinh, nữ chính giả tiến vào con đường phản nghịch.

Nữ chính giả là hồ ly, am hiểu nhất chính là mê hoặc, cô ta trọng sinh một kiếp đã sớm nắm được sở thích, nhược điểm của người thú giống đực.

Cô ta chỉ nhẹ nhàng hùa theo bọn họ, liền có thể trở thành đối tượng lý tưởng của bọn họ.

Nữ chính giả chẳng những cướp đi bạn đời của nữ chính, còn giao nữ chính cho một người thú vừa già vừa xấu, cuối cùng nữ chính bị hành hạ đến chết.

Mà nguyên chủ...

Dao Lạc.

Giống cái quý giá của bộ tộc Khổng Tước.

Không sai, cô chính là khổng tước!

Cha của Dao Lạc vốn là thủ lĩnh của bộ tộc Khổng Tước, đáng tiếc bị thủ lĩnh đương nhiệm của bộ tộc Khổng Tước Nhĩ Du giết chết.

Nhưng vì cô là giống cái, Nhĩ Du giữ cô lại còn lừa cô nói rằng trước khi chết cha cô dặn hắn chăm sóc cô thật tốt, sau này hắn là anh trai của cô.

Lúc đó Nhĩ Du che dấu rất cẩn thận, rất nhiều tộc nhân đều tưởng cha Dao Lạc không may mắn nên chết.

Dao Lạc tuổi nhỏ lại không hiểu chuyện, dễ dàng tin tưởng Nhĩ Du.

Cho nên Dao Lạc vẫn là giống cái quý giá của bộ tộc Khổng Tước, nhưng khoảng thời gian cô ở trong bộ tộc không hề ổn, Nhĩ Du có một người em gái rất hay ăn hiếp cô.

Mỗi lần Nhĩ Du bắt gặp đều sẽ giúp cô, cho nên Dao Lạc dần dần thích Nhĩ Du.

Thế nhưng...

Nhĩ Du đột nhiên ôm một con hồ ly về, con hồ ly này không ai khác mà chính là nữ chính giả.

Dao Lạc thấy tình cảm của nữ chính giả và Nhĩ Du ngày càng sâu đậm.

Mà nữ chính giả cũng nhìn ra Dao Lạc thích Nhĩ Du, luôn trước mặt cô thể hiện tình cảm với Nhĩ Du.

Vì thăm dò thái độ Nhĩ Du, nên Dao Lạc mới làm ra chuyện như vậy.

Mỗi lần đều là nữ chính giả cố ý nhưng cuối cùng Dao Lạc lại bị mắng.

Dao Lạc muốn cho Nhĩ Du thấy bộ mặt thật của nữ chính giả nhưng đều không thành công, ngược lại làm cho Nhĩ Du bắt đầu căm thù cô.

Sau đó nữ chính giả vì diệt trừ Dao Lạc mà khuyến khích Nhĩ Du cho cô qua bộ tộc khác.

Nhĩ Du không do dự, vì hắn nuôi Dao Lạc chính là vì mục đích này.

Sau khi Dao Lạc biết tin tức này, đầu tiên là cãi nhau với Nhĩ Du, cuối cùng vừa thương tâm vừa thương thân.

Còn bị nữ chính giả chế giễu, vì vậy Dao Lạc nỗ lực chạy trốn nhưng lại bị bắt trở về.

Nhĩ Du nhốt cô lại.

Không bao lâu Dao Lạc bị đưa đến bộ tộc khác, bộ tộc kia không hề có một giống cái nào.

Dao Lạc chịu đựng nhục nhã, rốt cuộc cô tìm được cơ hội chạy thoát ra ngoài, Dao Lạc từng bước từng bước bắt đầu trả thù nữ chính giả, trở thành một nhân vật phản diện, sau này còn phát động chiến tranh.

Nhưng rất đáng tiếc, nhân vật phản diện lại là đá kê chân của nhân vật chính.

Chiến tranh thua không ngoài dự đoán.

Dao Lạc bị Nhĩ Du bắt lại, vì nữ chính giả mất đi đứa con, Nhĩ Du làm cho Dao Lạc có thai rồi chính tay giết chết nó.

[Nguyện vọng của Dao Lạc là trả thù Nhĩ Du và nữ chính giả.]

Minh Thù tiếp thu hết kịch bản, nhịn không được rùng mình một cái, nhanh chóng sờ cơ thể.

Bàn tay mềm mại, quần áo trên người nguyên chủ chắc là biến hóa ra, khuôn mặt và hình vẽ trên người đều giống như một con khổng tước.

Chà chà, thế giới này còn đáng sợ hơn cả thế giới trước kia của minh chủ.

Người thú vốn là thú tính tuần hoàn, muốn giao phối thì giao phối, đặc biệt thời kỳ động dục, hoàn toàn không để ý có hay không có người ngoài, thật là bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu... vô cùng tùy tiện.

Thế nhưng cuối cùng Nhĩ Du tự mình làm cho Dao Lạc có thai... Thế giới người thú này thật phức tạp.

Tam quan có chút sai lệch.

Nhanh chóng cầm đồ ăn vặt chỉnh lại tam quan.

Minh Thù đổi hết đồ ăn vặt, đang cầm đồ ăn vặt, ăn vô cùng ngon miệng.

Tờ mờ sáng cũng không lo đói bụng.

[...]

"Ta nói các ngươi xong chưa?" Minh Thù ăn nửa ngày, bên kia vẫn chưa xong, cô thực sự nhịn không được lên tiếng.

Chụp hình cũng không lâu như vậy.

Hai người đối diện còn chưa trở về hình thú, người con trai nghe Minh Thù lên tiếng, thân thể cứng đờ không biết có phải bị giật mình hay không.

Một nam một nữ ở đối diện không ai khác, chính là nữ chính giả và bạn đời của cô ta, Thương Tu.

Kịch bản bây giờ là... nữ chính giả khuyến khích Nhĩ Du đưa nguyên chủ cho bộ tộc khác, nguyên chủ chạy trốn bị bắt.

Tình cảnh lúc này...

Vì Thương Tu đến tìm nữ chính giả bị Nhĩ Du phát hiện, dưới cơn nóng giận đã nhốt hai người ở chỗ này.

Nhưng trước khi nữ chính giả bị giam vào đây, uống một loại thuốc có thể làm cho người thú bị kích thích, cho nên tình cảnh bây giờ không thể miêu tả.

Nữ chính giả và Thương Tu bị nhốt vào đây, nói chung là tìm một chỗ... để làm chuyện đó.

Nhưng sau đó đã được Nhĩ Du đem ra ngoài, không có nói gì về chuyện này, còn chấp nhận sự thật rằng Thương Tu chính là bạn đời của cô ta, nhân lúc những người thú khác còn chưa tới thì bọn họ chơi ba người.

Sau đó chơi n người.

Đây là một thế giới rất thần kỳ.

May mắn là lúc cô tới còn khá sớm, chưa bị người khác đưa đi.

Minh Thù nghiên cứu cửa lao, làm bằng gỗ, cô dang tay quơ quơ, phát ra tiếng "cạch cạch".

Người con trai đã ngồi xuống, làm một tấm da thú cho nữ chính giả, cười lạnh nhìn cô.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1053: Thủ Lĩnh Tại Thượng (2)

“Ngươi nhìn ta như vậy làm gì?” Muốn cướp đồ ăn vặt của trẫm sao?

Thương Tu hừ lạnh: "Chuyện trước kia ngươi bắt nạt Hồ Cửu, ta còn chưa có tính sổ với ngươi."

Minh Thù suy nghĩ một chút: "Không nhớ rõ lắm."

Thương Tu: “...”

"Coi như là ta làm đi, vậy ngươi sẽ tính sổ ta thế nào?" Giúp nguyên chủ mà chịu tai họa một chút cũng không sao: "Tình cảnh hiện tại của ngươi cũng không được khá lắm."

Ánh mắt Thương Tu đảo qua bốn phía, sắc mặt tái xanh.

Tên khốn Nhĩ Du kia...

Minh Thù ôm đồ ăn vặt, ngồi bên cạnh cửa lao: "Người anh em, ngươi thực sự không che chỗ đó của ngươi sao?"

Thương Tu: “...”

Da thú duy nhất trong phòng giam đã đưa cho nữ chính giả, cho nên Thương Tu không có vật gì có thể che.

Minh Thù không để ý tới ánh mắt giết người của Thương Tu, chống cằm suy tư, Thương Tu cũng là một hậu cung của nữ chính, bây giờ bị nữ chính giả đoạt, vậy hắn vẫn còn có giá trị hào quang sao?

Chỉ cần đánh một cái là có giá trị hào quang rồi sao?

[Ký chủ đừng nghĩ sâu xa, giá trị hào quang không phải giá trị thù hận.]

À.

Minh Thù hơi thất vọng.

[Nhưng ký chủ có thể đắc tội hắn, tôi phát cho cô một nhiệm vụ phụ.] Hài Hòa Hiệu giựt giây Minh Thù.

"..."

Minh Thù nhìn cửa lao, cửa lao bị những sợi dây leo quấn lấy rất kỳ lạ.

Thế giới người thú không có xích sắt, thế nhưng những sợi dây leo này đặc biệt dùng để đối phó người thú.

Chỉ cần chạm vào thì sẽ khôi phục hình thú, trong khoảng thời gian ngắn không có biện pháp hành động.

Thương Tu nhìn giống cái đối diện đứng lên, quần áo xinh đẹp trên người cô nhẹ nhàng rũ xuống đất, nổi bật lên khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp của cô.

Bộ tộc Khổng Tước và bộ tộc Hồ Ly, là hai bộ tộc có giống cái xinh đẹp nhất.

Hồ Ly xinh đẹp yêu kiều, trong xương tản ra sự mê hoặc bay cả hồn phách, khiến người ta điên đảo.

Khổng Tước cao quý đơn thuần, lúc giơ tay nhấc chân đều lộ ra phong thái cao quý ưu nhã, một sự xinh đẹp không thể cưỡng

lại.

Thế nhưng giống cái Khổng Tước ít vô cùng.

Mỗi một con đều được bảo vệ vô cùng tốt.

Đây là lần đầu tiên Thương Tu thấy người thú trong bộ tộc Khổng Tước trong khoảng cách gần như vậy.

Nghe nói Nhĩ Du muốn đem cô ta giao cho bộ tộc khác...

"Ngươi muốn chạy trốn?" Thương Tu thấy hành động của Minh Thù, suy đoán hỏi.

Minh Thù hỏi ngược lại: "Tại sao ta phải chạy trốn?"

"... Ngươi không phải vì chạy trốn mà bị bắt trở lại nhốt vào nơi này sao?"

"Đúng vậy." Minh Thù lấy ra đại khảm đao.

Đôi mắt Thương Tu chợt giật lên, đó là cái gì? Cô lấy ra từ nơi nào?

Thế giới người thú không có đồ sắt, đương nhiên cũng không có dụng cụ cắt gọt gì gì đó.

Minh Thù quơ đao chém về phía cửa lao, cửa lao bị mở ra, cô từ bên trong chạy ra, cô lại nở một nụ cười thản nhiên: "Tạm thời chưa cần chạy trốn."

Thương Tu nhìn cô đi về cửa lao của mình, ánh mắt từ trên người hắn trượt qua Hồ Cửu bên cạnh.

"Ngươi muốn làm gì!"

Đột nhiên cô cười lên.

Ánh sáng từ ánh mắt hắn lóe ra, cửa lao trước mặt hắn rơi xuống đất, đầu tiên Thương Tu làm ra tư thế công kích để Hồ Cửu ở phía sau, hung ác cảnh cáo: "Dao Lạc, ngươi đừng tới đây."

"Đừng sợ, ta sẽ rất nhẹ tay."

"..."

-

Lúc Nhĩ Du dẫn người tới, Minh Thù ngồi chồm hổm dưới đất ăn khoai tây chiên, bên cạnh là nữ chính giả và Thương Tu bị đánh trở về nguyên hình.

Minh Thù ngẩng đầu, ngược sáng nhìn anh trai của cô.

Bất kể là giống đực hay giống cái của bộ tộc Khổng Tước đều đẹp vô cùng, Nhĩ Du cũng như thế.

Ánh mắt Nhĩ Du không dừng lại trên người Minh Thù, mà đi nhanh về phía Hồ Cửu, khôi phục hình thể bế cô ta lên.

Thương Tu cắn răng nghiến lợi trừng mắt nhìn Nhĩ Du, đáng tiếc miệng hắn cũng bị chặn lại, không thể mở miệng.

Ghê tởm!

"Dao Lạc!"

Nhĩ Du la lên giận dữ, âm thanh từ phòng giam truyền ra ngoài.

Minh Thù chậm rãi đứng lên, mỉm cười, giọng nói thanh thúy: "Anh trai."

Nhĩ Du chợt ngẩn người.

Trước đây khi gọi hắn cô luôn xấu hổ lẫn sợ hãi, cẩn thận từng li từng tí, giọng nói nhỏ đến khó có thể nghe được.

Ngày hôm nay làm sao...

Ngón tay Nhĩ Du đụng trúng bộ lông mềm mại, cảm giác kỳ lạ kia lập tức biến mất: "Dao Lạc ngươi làm sao ra đây được? Đây đều do ngươi làm!"

"Đúng vậy." Minh Thù gật đầu: "Không phải anh trai chán ghét bọn họ sao? Ta giúp ngươi đánh bọn họ, vui không?"

Nhĩ Du: “...”

"Nhĩ Du..." Giọng nói yếu ớt của Hồ Cửu vang lên, người trong lòng Nhĩ Du chợt tối xuống, biến thành một cô gái.

Nhĩ Du lập tức dùng áo khoác ngoài trên người che cho Hồ Cửu.

"Nhĩ Du..." Nước mắt của Hồ Cửu từng giọt từng giọt rơi xuống: "Cô... Cô... Cô ta đánh ta, Hồ Cửu rất đau."

Lúc nãy khi Hồ Cửu với Thương Tu nghỉ ngơi sau khi vận động, cô mơ hồ nghe tiếng động.

Đợi khi cô có ý thức thì một quyền đã đánh xuống.

Cô vất vả lắm mới thấy rõ người đánh mình là ai, muốn tìm Thương Tu giúp đỡ, ai ngờ Thương Tu bị trói ở bên cạnh không thể động đậy.

Lại dám đánh cô.

Hiện tại cô cảm giác rất đau, những xương khớp trên người như bị đặt sai chỗ.

“Đau chỗ nào?” Nhĩ Du ôn nhu an ủi: "Ta sẽ dạy dỗ cô ta, đừng khóc."

Hồ Cửu cố ý ngay trước mặt Minh Thù kéo tay Nhĩ Du vào trong.

Đôi mắt Nhĩ Du chợt tối xuống, dặn dò người thú phía sau: "Nhốt Dao Lạc lại, đợi ta trở về tra hỏi!"

"Nhĩ Du." Hồ Cửu bất mãn, chịu đựng đau đớn nức nở nói: "Ngươi không thể bất công, cô ta đánh ta như vậy."

"Ta công bằng, ta dẫn em đi xem vết thương trước."

"Không..." Hồ Cửu khóc như mưa: "Nhĩ Du trước đây ngươi nói với ta đều là gạt ta có phải hay không, ta biết mà, ngươi làm sao có thể sẽ vì ta..."

"Sao lại lừa em, em đừng khóc."

"Cô ta đánh ta..."

“Được rồi, ta sẽ trừng phạt cô ta.”

Hồ Cửu lặng lẽ nhìn về phía Minh Thù, muốn cho người kia thấy ai mới có vị trí trong lòng Nhĩ Du.

Nhưng lão đại Minh Thù lại thể hiện vẻ mặt “mọi người cứ thoả thích biểu diễn, ta xem phim” thậm chí còn mỉm cười.

Biểu hiện hoàn toàn khác với trước đây khi ở chung với Nhĩ Du.

Hồ Cửu khẽ nhíu mày, chuyện gì xảy ra?

Hồ Cửu vốn chính là người thú không có liêm sỉ.

Cô ta cố ý động đậy, tấm da thú trên người cô ta rớt xuống một chút, vừa lúc làm cho Minh Thù thấy tay của Nhĩ Du đặt ở đâu.

Minh Thù bình tĩnh cắn khoai tây chiên: "Dáng người thật không tệ."

Hồ Cửu: “...”

"Nhĩ Du, ngươi xem cô ta..." Hồ Cửu rúc vào trong lòng Nhĩ Du, khóc sướt mướt.

Giọng Hồ Cửu mềm mại, còn làm bộ khóc thút thít, nghe cũng khiến người khác không khống chế nổi.

Đây chính bản lĩnh của bộ tộc Hồ Ly.

"Dao Lạc ngươi thực sự không biết hối cải!" Nhĩ Du tức giận bởi những lời nói của Minh Thù về Hồ Cửu, sắc mặt tối hơn, giọng nói lạnh lùng: "Đi lấy thú linh thảo tới."

Thú linh thảo chính là những sợi dây trên cửa lao.

Trói Thương Tu làm cho hắn không thể động đậy chính là sợi dây mà Minh Thù lấy trên cửa lao.

Hồ Cửu thừa dịp Nhĩ Du nhìn không thấy lộ ra một biểu hiện khinh miệt.

Minh Thù cắn khoai tây chiên cảm thán: "Xem ra vừa rồi ta dùng chưa đủ sức, ngươi còn có sức lực cáo trạng."

Cô từ phía sau lấy ra đại khảm đao chặt đứt cửa lao, trong ánh mắt quái dị của những người đối diện, chậm rãi nói: "Anh trai, thật ngại quá, ta định tạo phản."

Không bảo người lấy đồ ăn vặt cho trẫm thì không được!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1054: Thủ Lĩnh Tại Thượng (3)

Nhĩ Du híp mắt một cái.

Hắn vừa định lên tiếng, tiếng xé gió đột nhiên kéo tới, một vật kỳ quái theo ánh sáng bay về phía hắn.

Nhĩ Du theo bản năng cảm thấy nguy hiểm, ôm Hồ Cửu chạy qua một bên.

Lối đi nhỏ của phòng giam rộng như vậy, Minh Thù chém xuống một đao, cửa phòng giam trống bên cạnh đều vỡ vụn.

Nhĩ Du hoảng sợ nhìn vũ khí trên tay Minh Thù.

Thứ này...

Nếu như đối phó người thú khác.

"Dao Lạc." Nhĩ Du vội vàng lên tiếng: "Ngươi bình tĩnh lại, có gì từ từ nói."

Minh Thù chỉ mỉm cười, mang theo khảm đao tiến lên.

"Ngăn cô ta lại!"

Nhĩ Du kêu người thú phía sau tiến lên.

"Nhanh chóng ngăn cô ta lại!"

Nhĩ Du dẫn Hồ Cửu chạy ra khỏi phòng lao, người thú còn lại chen nhau tiến lên, ngăn Minh Thù trong phòng lao.

"Nhĩ Du... Thương Tu, Thương Tu còn ở bên trong." Hồ Cửu ôm lấy bả vai Nhĩ Du nhìn vào nhà lao, vẻ khẩn trương trên mặt không biết là thật hay là giả.

Nhĩ Du nghe được tên Thương Tu, theo bản năng nhíu mày lại.

Con sói kia...

Chết ở bên trong tốt hơn.

Cho nên Nhĩ Du coi như không nghe thấy lời Hồ Cửu, tiếp tục rút lui đi ra ngoài.

"Thủ lĩnh, đã xảy ra chuyện gì?"

Tộc nhân phía ngoài thấy Nhĩ Du vội vã đi ra, xúm lại đi lên, mỗi người đều vô cùng tuấn tú.

Nhĩ Du không cần giải thích, nhà lao ở trong một sơn động, lúc này có một cô gái từ trong cửa sơn động đi ra.

Ánh mặt trời hạ xuống, cây đao phát ra một luồng ánh sáng chói chang.

Sự chú ý của mọi người đều rơi ở trên người cô.

Là Dao Lạc...

Gương mặt đó bọn họ nhận không sai, nhưng lúc này Dao Lạc không giống như Dao Lạc.

Cô cầm trên tay là cái gì?

"Bắt cô ta lại!" Nhĩ Du hạ giọng ra lệnh.

Các tộc nhân liếc nhau, thủ lĩnh ra lệnh như vậy, bọn họ đương nhiên không dám chống lại, chuẩn bị đi lên bắt Minh Thù.

"Nhĩ Du, đồ trên tay của cô là cái gì?" Mặc dù được trọng sinh nhưng Hồ Cửu cũng không biết vật trong tay Minh Thù là gì.

"Không biết." Nhĩ Du nhìn bên kia đã đánh nhau, đáy mắt lóe ra tâm tình kỳ quái.

Hồ Cửu nhíu mày lại.

Đáy lòng có chút kỳ quái và lo lắng.

Thế nhưng nghĩ rằng trong bộ tộc nhiều người như vậy, cô không tin Dao Lạc kia có thể đánh được tất cả.

Hiển nhiên Hồ Cửu xem nhẹ đại khảm đao của Minh Thù.

Giết một đám Khổng Tước đơn giản như gọt một củ cải vậy.

"Nhĩ Du..." Hồ Cửu giống như bị hù dọa, tìm Nhĩ Du bảo vệ.

Nhĩ Du kéo Hồ Cửu vào lòng: "Dao Lạc, đây đều là tộc nhân của ngươi! Sao ngươi có thể ra tay được."

Minh Thù dùng hành động nói cho Nhĩ Du biết.

Làm một người thú ngã rồi trở lại nguyên hình, mỉm cười: "Cứ như vậy thôi."

Nhĩ Du: “...”

Sao cô lại biến thành bộ dạng này.

Vật trên tay cô ta cho cô ta sức mạnh sao?

Hồ Cửu cũng nghĩ tới chuyện này, kề tai Nhĩ Du nói: "Nhĩ Du, chúng ta nghĩ biện pháp đoạt vật trong tay cô ta lại, không có cái vật kia cô ta không làm gì được đâu."

Món đồ lợi hại như vậy.

Nhĩ Du không từ chối đề nghị của Hồ Cửu.

Nếu có vũ khí như vậy, bộ lạc của bọn họ cũng sẽ không cần chịu đựng uy hiếp từ bộ lạc khác.

Thế nhưng đoạt thế nào?

Nhĩ Du buông Hồ Cửu ra, kêu cô đứng lui về phía sau.

Hồ Cửu lấy tấm da thú Nhĩ Du cho cô ta tùy tiện khoác ở trên người tránh gió.

Trên người cô ta vẫn còn rất đau, đi từ từ ra phía sau Nhĩ Du, híp mắt thấy Nhĩ Du chạy qua bên kia.

Nhĩ Du nhìn những người bên cạnh hắn, ý bảo bọn họ bao vây quanh Minh Thù lại.

Bộ tộc Khổng Tước không am hiểu đánh nhau, mặc dù Nhĩ Du là tộc trưởng cũng như thế.

Vài người thú liên thủ đều không làm gì được Minh Thù, ngược lại bọn họ bị đánh trở về nguyên hình, nằm trên mặt đất.

Nhĩ Du thấy tình hình không đúng lắm, chuẩn bị rút lui.

Minh Thù nhướng mày cười đi về phía hắn, cầm cánh tay Nhĩ Du ném qua vai, Nhĩ Du ngã xuống đất, "bịch" một cái biến trở về nguyên hình.

"Dao Lạc!"

Giọng của Hồ Cửu từ bên cạnh truyền đến.

Chất lỏng trong suốt dưới ánh nắng mặt trời, phảng phất như kim cương, rạng ngời rực rỡ.

Minh Thù ngửa đầu nhìn, khóe miệng hơi nhếch lên.

Chỉ cần dính vào chất lỏng của thú linh thảo sẽ biến trở về hình thú, cũng mất đi khả năng hành động.

Hồ Cửu chắc chắn rằng năng lượng cô phát ra, cũng đủ làm cho Minh Thù biến trở về hình thú nhiều lần.

Nhưng mà những chất lỏng kia đến giữa không trung như bị vật gì ngăn lại, toàn bộ đều bị bắn trở về.

Hồ Cửu không tránh kịp bị trúng vào người.

Một trận tê dại trên người Hồ Cửu truyền tới.

Sự khiếp sợ trong đôi mắt cô còn chưa tiêu tan thì cô đã biến mất.

Trên mặt đất chỉ còn lại có một con hồ ly như tuyết trắng, cực kỳ yếu đuối nằm đó.

Sao lại thế...

Hồ Cửu có chút chật vật xoay đầu.

Cách đó không xa cô gái vẫn ngửa đầu mỉm cười, bốn phía hình như có một luồng khí trong suốt che phủ cô ta trong đó.

Ánh mặt trời di chuyển theo luồng khí, tựa như cô gái kia được ánh sáng thanh khiết rọi vào.

Cô không thích người thú giống cái Dao Lạc này.

Không chỉ là vì cô ta thích Nhĩ Du.

Còn có bộ dạng của cô ta.

"Ngươi dùng vu pháp gì vậy!" Hồ Cửu chống thân thể, chật vật lên tiếng: "Dao Lạc có phải ngươi bị Vu Linh khống chế hay không!"

Trước đây cô ta không phải như vậy!

Nhất định là cô ta đã bị Vu Linh khống chế.

Nhất định là như vậy...

Các người thú sợ nhất chính là Vu Linh, giống con người sợ yêu ma quỷ quái.

Có tồn tại hay không tạm thời không nói đến.

Nhưng những chuyện kỳ quái này, để trên người Vu Linh không sai, không ít người thú đã chết vì tội này.

Minh Thù liếc mắt nhìn cô ta: "Nếu Vu Linh có bản lĩnh này, nên thống trị thế giới."

Cô gái mỉm cười, giọng nói vô cùng dễ nghe.

Minh Thù tiến lên trói Hồ Cửu lại: "Đừng khẩn trương, ta sẽ không giết ngươi."

Phiếu đổi đồ ăn vặt không thể tùy tiện giết.

"Dao Lạc ngươi dừng tay, không cho ngươi động đến a Cửu, ngươi dừng tay cho ta!"

Nhĩ Du ở bên cạnh hét lên.

Ánh mắt hắn nhìn chòng chọc vào Hồ Cửu, nỗ lực muốn đứng lên.

Minh Thù cột chắc Hồ Cửu rồi ném xuống đất, quay đầu nhìn Nhĩ Du, âm trầm lên tiếng: "Nói ra thì ngươi cũng là người hại chết cha ta, ta có nên thuận tay báo thù không nhỉ?"

Nhĩ Du hốt hoảng.

Cô...

Làm sao biết?

"Ngươi đang nói cái gì..." Nhĩ Du giải thích: "Cha ngươi là bị bộ tộc Báo Đốm giết chết, chuyện năm đó tất cả mọi người đều biết."

"À."

Minh Thù như cười như không nhìn hắn, phảng phất hắn nói cái gì, ở trong mắt cô đều là chuyện hài.

Cái gì cô cũng biết.

Nhĩ Du lấy lại bình tĩnh: "Ta nuôi dưỡng ngươi nhiều năm như vậy, coi ngươi như là em gái, ngươi báo đáp ta như vậy sao?"

"Nếu không... thì sao, chờ ngươi đem ta đến sát vách cho người thú làm hại sao?"

Ánh mắt Nhĩ Du lóe sáng: "Đó là vì bộ tộc, ngươi cũng là một thành viên của bộ tộc, an toàn của bộ tộc, ngươi cũng phải gánh vác."

Trước đây giữ cô ta ở lại cũng nghĩ sẽ có một ngày như vậy.

"Tốt, sau đây đến ta đi kiếm thức ăn..." Minh Thù dừng một chút, bình tĩnh đổi giọng: "Gánh vác."

"Ngươi..."

Giọng cô gái mang ý cười: "Cám ơn nhiều năm như vậy ngươi giúp ta chăm sóc bộ tộc Khổng Tước, nhưng lúc này ta lấy lại quyền thừa kế không quá đáng chứ."

Nếu cha nguyên chủ không có án treo, người kế thừa bộ tộc

Khổng Tước khẳng định vẫn là nguyên chủ.

Không có gì sai cả.

Nhĩ Du: “...”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1055: Thủ Lĩnh Tại Thượng (4)

Thế giới người thú thực sự gian khổ.

Vừa rồi người thú bị đánh ngất xỉu đã có một chút tỉnh táo, lúc này đang run lẩy bẩy đi theo phía sau thủ lĩnh mới nhậm chức.

Minh Thù nhìn qua hoàn cảnh, có chút nghẹn ngào.

Bộ tộc Khổng Tước nằm ở trong một sơn cốc, sơn cốc không coi là lớn, bốn phía có thực vật do chính tộc nhân trồng trọt có được.

Minh Thù thuận tay hái một quả trái cây, suy nghĩ một vấn đề rất quan trọng.

Đây là thế giới người thú...

Trẫm ở thế giới này chỉ có thể ăn chay sao!

Người thú thường nói đến việc cá lớn nuốt cá bé.

Người thú sau khi chết đi chính là hình thú, cho nên ăn người thú là một chuyện rất bình thường.

Bọn họ không phải ăn thịt người, mà là động vật.

Thế nhưng...

Minh Thù ngẫm lại thấy buồn nôn.

Cô lại hái hai quả trái cây.

Cái này là thứ gì, chua chua chát chát...

Người thú vừa rồi bị Minh Thù đánh ngất xỉu đã hơi tỉnh táo lại, Nhĩ Du và Hồ Cửu bị vứt ở bên ngoài đất trống.

Tộc nhân nhìn Minh Thù sắp hái trụi quả một cái cây.

“Dao... Thủ... Thủ lĩnh...” Một tộc nhân nhỏ hơn người thú bị đẩy ra, dập đầu lắp bắp nói: “Thủ lĩnh... Nhĩ Du xử trí như thế nào?”

Bọn họ lúc này lạnh run, sợ thanh đại khảm đao trong tay Minh Thù kia.

Thật đáng sợ...

Cho tới bây giờ chưa thấy qua thứ lợi hại như vậy.

Huống gì lúc này lên chức vẫn là Dao Lạc.

Trong ấn tượng của bọn họ, người này chẳng có chút sức chiến đấu nào.

Nhưng vừa rồi...

Nghĩ đến cảnh mới vừa rồi bị treo lên đánh, các tộc nhân run lên cầm cập

Minh Thù ngồi vào ghế mây đan, đem đại khảm đao hướng trước mặt đâm một cái: “Tìm một bộ tộc tặng đi.”

Tộc nhân: “...”

Trước kia Nhĩ Du muốn đem cô đưa đi, hiện tại cô đang trả thù sao?

Nói là tặng thực ra cũng không phải, mà là một loại trao đổi giữa các bộ tộc.

Thứ Nhĩ Du cần chính là vật tư và việc trao đổi nguyên chủ.

Người thú bộ tộc Khổng Tước xinh đẹp cũng xinh đẹp thật, nhưng sức chiến đấu xếp hạng chót.

Đặc biệt hai năm qua, bộ tộc Khổng Tước sinh ra giống cái càng ngày càng ít, không có biện pháp dùng phương thức “liên kết bằng hôn nhân”, để đạt được mối quan hệ hợp tác với các bộ tộc khác, bộ tộc Khổng Tước kỳ thực rất vất vả.

“...” Người thú nhỏ nhìn đại khảm đao hiện lên ánh sáng: "Hồ Cửu kia... làm sao bây giờ?"

Minh Thù chống cằm: “Trước tiên giam giữ lại!”

Đợi phiếu đổi đồ ăn vặt khá một chút, trẫm lại đi đánh cô ta.

Người thú nhỏ đáp một tiếng.

Các người thú liền khôi phục lại, biết được thay đổi thủ lĩnh, những người thú theo Nhĩ Du không phục chạy vào tìm Minh Thù tính sổ.

Kết quả đã bị thủ lĩnh ném văng ra.

Người thú còn lại nhao nhao khuyên bọn họ, tạm thời đừng tìm thủ lĩnh mới gây gỗ, bọn họ đánh không thắng.

Mặc dù rất muốn thừa nhận sự thật này...

Thế nhưng các người thú chỉ có thể tạm thời uất ức bị Minh Thù thống lĩnh.

-

Làm ầm ĩ thật lâu bộ tộc mới dần dần yên tĩnh lại, tất cả mọi người không dám tìm đến Minh Thù.

Nhưng vào lúc này...

“Dao Lạc ngươi đã làm gì vậy!” Cô gái xông vào, giọng thánh thót quát lớn: “Ngươi đã làm gì với anh trai ta? Ngươi vì sao lại ngồi ở chỗ này, ngươi xuống đây cho ta!”

Nhĩ Nhã.

Em gái ruột của Nhĩ Du.

Bình thường cũng không thiếu phần ức hiếp nguyên chủ.

Nguyên chủ trước đây chạy trốn bị bắt trở về, cũng có công lao của Nhĩ Nhã.

Có tộc nhân vội vươn tay ngăn cô ta lại: “Nhĩ Nhã, đừng kích động.”

Nhĩ Nhã vừa muốn nhào về phía Minh Thù, vừa lớn tiếng ồn ào: “Bỏ ta ra, cô ta đem anh trai trói ở bên ngoài, mọi người ngăn ta làm cái gì, bắt cô ta lại...”

Nhĩ Nhã lúc trước đi ra ngoài, không ở trong bộ lạc.

Trở về liền thấy anh trai cô ta bị trói ở bên ngoài trên đất trống.

Cô muốn thả anh trai xuống lại bị tộc nhân ngăn lại.

Nhĩ Nhã là giống cái, lại là em gái Nhĩ Du, trong bộ tộc cơ bản không ai dám đối nghịch cùng cô.

Lúc này bị tộc nhân cản lại, Nhĩ Nhã tính khí thô bạo chớp mắt bộc phát.

Tộc nhân rất bất đắc dĩ, chỉ có thể nói cho cho cô ta tình huống bây giờ, kết quả nghe được phân nửa Nhĩ Nhã đã chạy đến chỗ Minh Thù.

“Tại sao phải thả hắn.” Minh Thù nói: “Đó không phải là tự tìm phiền phức cho ta sao.”

Nhĩ Nhã trợn lên giận dữ nhìn Minh Thù: “Ngươi điên rồi!”

“Tạm thời chưa.” Minh Thù cho vào miệng vài quả trái cây: “Không đủ ngươi tiếp tục nói đi, ta cũng không biết có thể hay không.”

Nhĩ Nhã: “...”

“Ngươi dựa vào cái gì trói anh trai ta, anh trai ta mới là thủ lĩnh.”

“Hắn bây giờ không phải rồi.” Minh Thù lắc chân: “Không ai nói cho ngươi biết, ta tạo phản làm thủ lĩnh hiện tại rồi sao?”

Nhĩ Nhã trợn to mắt.

Làm sao có thể!

Dao Lạc?

Cô ta nhìn thấy anh trai thì nhấc chân không nổi, làm sao có thể biết tạo phản? Cô ta bình thường mặc dù có chút chướng mắt, cảm thấy cô ta không hề có một chút quan hệ cùng bọn họ, nhưng phải cùng cô ta ăn chung ngồi chung.

Thế nhưng cũng biết cô ta có tính tình ra sao, tuyệt đối không có năng lực làm ra loại chuyện này.

Thế nhưng anh trai đúng thật bị trói ở bên ngoài...

Nhĩ Nhã đầu óc hơi rối loạn.

Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra.

Tộc nhân làm sao không ngăn cản cô ta.

Cô nhìn phía tộc nhân đuổi tới, đang muốn phát hỏa: “Mọi người… Ư ư ư…”

“Nhĩ Nhã.” Các tộc nhân ba chân bốn cẳng kéo cô ta, thậm chí trực tiếp che miệng của cô ta.

Vẫn không quên cam đoan với Minh Thù: “Thủ lĩnh, chúng tôi sẽ trông coi Nhĩ Nhã, sẽ không để cho cô ta làm loạn.”

Vài người thú dè dặt nhìn Minh Thù.

Nhĩ Nhã là em gái Nhĩ Du.

Theo lý thuyết…

Khẳng định không thể lưu lại.

Minh Thù chỉ là cười sâu kín: “Vậy trông coi cho thật kỹ.”

Không có giá trị thù hận, không chơi đùa cùng với cô ta.

“Vâng…”

Nhĩ Nhã bị tộc nhân mang ra ngoài, mãi đến khi nhìn không thấy Minh Thù, bọn họ mới buông Nhĩ Nhã ra.

“Phụt… Mọi người đem ta kéo ra ngoài làm gì, Dao Lạc dựa vào cái gì làm thủ lĩnh, anh trai của ta…”

“Nhĩ Nhã.” Một người thú trong đó hơi có chút tuổi thấp giọng nói: “Ngươi chưa biết rõ ràng tình hình sao?”

“Mọi người giúp đỡ cô ta tạo phản.” Nhĩ Nhã nhìn hắn chằm chằm: “Cô ta có phải cho các ngươi cái gì tốt rồi hay không? Anh trai của ta bình thường đối đãi các ngươi không tệ, mọi người lại làm ra loại chuyện này!”

Tộc nhân: “...”

“Không phải chúng tôi giúp đỡ cô ta, là chúng tôi đánh không lại.”

“Đánh không lại? Sao lại đánh không lại, không phải có thú linh thảo sao, cho cô ta dùng đi! Cô ta bình thường ngay cả ta đều đánh không lại, mọi người nhiều người như vậy, sao lại có thể đánh không lại.” Nhĩ Nhã kích động: “Không được, ta phải đi cứu anh trai của ta.”

Người thú ngăn cô lại: “Nhĩ Nhã, vừa rồi nếu như không phải động tác chúng tôi nhanh, ngươi bây giờ đã giống như anh trai của ngươi vậy!”

Nhĩ Nhã tính khí kiêu ngạo, táo bạo lại kích động, nhưng chỉ số thông minh xác thực không cao.

“Dao Lạc có chút không đúng, tạm thời không nên làm bừa.” Người thú lại nói: “Nếu không... đừng nói cứu anh trai ngươi, an toàn của chúng ta cũng có vấn đề.”

Trước đây Dao Lạc có bộ dạng gì, bọn họ đều biết.

Ngày hôm nay đột nhiên lợi hại như vậy...

Trên tay còn cầm vũ khí kỳ quái biết sáng lên...

Mọi người sắc mặt nặng nề.

Hướng phía Nhĩ Du nhìn sang.

Lúc này ánh nắng chân trời chỉ còn le lói, trời đất cũng tối dần, chỉ có thể nhìn thấy mơ hồ bóng đen bên kia.

Nhĩ Nhã bị tộc nhân khuyên ngăn.

Nhưng phải đi xem Nhĩ Du, vì Minh Thù không có mệnh lệnh đặc biệt gì, các người thú cũng không phải rất phục cô, Nhĩ Nhã muốn xem Nhĩ Du bọn họ nhắm một mắt mở một mắt là được.

Nhĩ Du bị trói ngâm thú linh thảo trên người, nhìn qua có chút suy yếu.

“Anh... Anh sao rồi?”

“Em đi xem a Cửu đi.” Nhĩ Du nói.

Nhĩ Nhã biểu cảm không kiên nhẫn: “Cô ta có gì để xem, anh nghe một chút, âm thanh kia nghe như cô ta lại động dục, chưa thấy qua cô ta như vậy...”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1056: Thủ Lĩnh Tại Thượng (5)

Khổng Tước tự nhiên không thể so bì với Hồ Ly, Khổng Tước so với người thú bình thường đều cẩn thận hơn.

Trong bóng tối, âm thanh Hồ Cửu đứt quãng truyền đến.

Nhưng cách nhau có chút xa, Nhĩ Du nhìn không thấy bên kia.

Hồ Cửu lúc này biết động dục hoàn toàn là vì thú linh thảo mà cô ta lúc trước muốn bôi lên Minh Thù, hỗn hợp làm cho người thú động dục.

Cô ta hiện tại chính là tự làm tự chịu.

Nhưng lúc này Hồ Cửu bị trói, ngoại trừ phát ra âm thanh cũng không thể làm gì khác.

Nhĩ Nhã và Nhĩ Du nói chuyện một lúc rồi rời đi.

Lúc đi ngang qua Hồ Cửu, Hồ Cửu đột nhiên gọi cô ta lại.

Nhĩ Nhã nhíu mày.

Cô không thích Dao Lạc, nhưng cũng không thích hồ ly thối khiến anh trai mê mẩn mất hết lý trí này.

“Làm gì vậy?”

Hồ Cửu vẫn là hình thú, nhìn qua rất khó chịu.

Cô thở gấp nói: “Dao Lạc... Dao Lạc đã bị Vu Linh khống chế, trên tay cô ta có vũ khí rất kỳ quái, cô nghĩ cách cứu anh trai của cô phải trộm được vũ khí đó.”

“Vu Linh?”

Nhĩ Nhã trợn to mắt.

“Cô chắc chắn sao?”

Hồ Cửu cắn răng: “Tôi đương nhiên chắc chắn, nếu không... cô cho rằng cô ta vì sao trở nên lợi hại như vậy? Cô suy nghĩ một chút, ngoại trừ Vu Linh, còn có ai có thể có bản lĩnh lớn như vậy, khiến cho cô ta thay đổi? Ngay cả tính cách cũng thay đổi.”

Nhĩ Nhã cắn môi, Vu Linh... đó là thứ người thú ghét nhất.

Hồ Cửu tiếp tục lừa dối: “Nhĩ Nhã, tôi biết cô không thích tôi, thế nhưng cô không muốn cứu anh trai của cô sao? Hiện tại phần lớn người thú sợ vũ khí trên tay của cô ta, cô chỉ cần đem vũ khí của cô ta trộm đi...”

Nhĩ Nhã đâu có tâm tư, không thể là đối thủ của Hồ Cửu.

-

Minh Thù nằm trên ghế mây đan, nhìn ngân hà sáng chói trên đỉnh đầu, thân thể hoàn toàn được ánh trăng bao phủ, dường như phủ thêm cho cô một lớp áo lụa mờ ảo.

Thế giới người thú thuần khiết rất rực rỡ, ngân hà đều có thể thấy rõ ràng.

Sống về đêm thật nhàm chán.

"Phụt phụt..."

Chơi trò này cũng mệt mỏi quá.

Minh Thù đổi đồ ăn vặt từ Hài Hòa Hiệu.

Đây mới là đồ người ăn.

Nhưng là...

Không dễ ăn.

Minh Thù có hơi buồn.

Không được.

Trẫm phải tìm đầu bếp nữ.

Chưa nói phải dựa vào nhân vật chính để thay đổi giá trị hào quang, nữ chính của thế giới này là con người, và cô ấy sẽ làm được đồ ăn ngon!

"Răng rắc..."

Ban đêm yên tĩnh vang lên một tiếng âm thanh rất nhỏ.

Minh Thù dựa theo âm thanh nhìn sang.

Chỉ thấy một người thú từ chỗ tối đi tới: “Thủ... Thủ lĩnh.”

Khúm núm đi tới trước mặt Minh Thù, nhờ ánh trăng Minh Thù cũng chỉ có thể nhìn người thú trước mặt rất mờ.

“Có việc gì?”

Người thú tựa như lấy dũng khí: “Thủ lĩnh, tôi hầu hạ người nghỉ ngơi.”

Cái từ hầu hạ này có ý gì, khi người thú đưa tay ra đã rõ ràng.

Minh Thù: “...”

“Đứng lại!”

Người thú nhất thời cứng đờ, thấp thỏm nhìn Minh Thù: “Thủ lĩnh, tôi sẽ phục vụ người.”

Người thú cảm giác được người trước mặt đang quan sát hắn.

Hắn nắm chặt hai tay, Dao Lạc nhìn rất đẹp, kỳ thực trở thành bạn đời của cô cũng không có gì không thể.

Người thú nghĩ như vậy, lại dần dần thả lỏng.

Minh Thù một lúc sau lên tiếng: “Ngươi đi tìm cho ta chút đồ ăn trước.”

Người thú: “?”

“Trễ như thế...”

“Không có thì đi đi.” Ngay cả đồ ăn vặt cũng không chịu tìm cho trẫm, còn muốn hầu hạ trẫm! Người nào huấn luyện! Trừ đùi gà!

“Tôi đi ngay đây.”

Người thú nhanh chóng rời đi.

Minh Thù "hừ" một tiếng, cô chọc chọc thú nhỏ nằm trong ngực cô: “Ngươi nói bọn họ làm sao không đem Nhĩ Du thả đi nhỉ?”

Thú nhỏ cầm móng vuốt của cô, đừng đâm loạn.

Ngươi bây giờ là thủ lĩnh, bọn họ nào dám thả người, ngươi mong bọn họ thả người để làm gì?

Thật vất vả mới bắt được!

Con sen có bệnh sao!

“Hắn không chạy, ta làm sao kéo thù hận?” Minh Thù phiền muộn: “Cột giá trị thù hận hắn lại không thể đầy, đương nhiên phải làm cho hắn chạy.”

Thú nhỏ: “...”

Tư duy thú hai chân ta không hiểu.

Để cho ta ăn thêm một miếng.

Thú nhỏ đoạt đồ ăn vặt trên tay Minh Thù.

Minh Thù đưa cao: “Rất đắt, còn không đủ cho trẫm ăn.”

Thú nhỏ nhảy dựng lên, cho ta ăn một miếng!

Minh Thù đùa chọc thú nhỏ đang vui vẻ, người thú kia đã trở về, cầm mấy thứ thức ăn thường gặp.

“Thủ lĩnh... cho người.”

Người thú còn rất thành thật, thức ăn rất sạch sẽ không có đồ lẫn tạp.

Thế nhưng Minh Thù cầm thức ăn, rồi bảo người thú đi đi.

Tiếp tục lại có người thú đi đến, mập ốm đều có, muốn loại nào có loại đấy.

Cũng có người thú thả thú linh thảo ở trong đồ ăn, nhưng thú linh thảo có mùi vị, dù chỉ thả một chút cũng có thể ngửi ra được.

Minh Thù nhìn người thú kia ăn xong, mới cười híp mắt thả hắn đi.

Còn chưa đi được hai bước đã hóa thành hình thú, không thể động đậy.

“Các ngươi rốt cuộc muốn làm gì!”

Hơn nửa đêm lặp lại nhiều lần như vậy, Minh Thù có chút sốt ruột.

Người thú trước mặt quỳ xuống: “Thủ lĩnh... thủ lĩnh, là... là Nhĩ Nhã buộc tôi tới, tôi không muốn... người tha cho tôi.”

Minh Thù: “...”

Vừa rồi trẫm rất hung dữ sao?

“Cô ta buộc ngươi tới để làm gì?”

Người thú đó khả năng đúng là bị ép buộc, giọng nói Minh Thù mặc dù không hung dữ, thế nhưng cô lúc này có chút sốt ruột, người thú bị dọa cho sợ: “Để cho tôi... để cho tôi đưa người đi nghỉ ngơi, còn lại không biết.”

Đưa đi nghỉ ngơi?

Ánh mắt Minh Thù đảo qua đại khảm đao bên cạnh.

Bọn họ sẽ không muốn trộm cái khảm đao này chứ?

Minh Thù đang cầm đồ ăn vặt đứng dậy: “Ngươi theo ta qua đây.”

Người thú run cầm cập đứng lên, theo Minh Thù vào phía sau lều được dựng đơn giản.

Chỉ có thể coi là lều.

Gian nhà cũng không tính.

Cỏ khô bện thành rèm cửa, trong phòng một vùng tăm tối.

Người thú không nói tiếng nào đứng ở góc, không dám có động tác gì.

Minh Thù xuyên thấu qua khe hở, nhìn bên ngoài, đợi một lát sau quả nhiên có bóng người xuất hiện, thận trọng tới gần cây khảm đao.

Thử thăm dò cầm lên, xác định không có phát sinh điều gì kỳ quái, lập tức lấy cây khảm đao rời đi.

Minh Thù vén màn đi ra ngoài, khóe miệng mỉm cười.

Người thú đứng ở phía sau, cũng không dám thở mạnh.

Vị thủ lĩnh mới này...

Rất đáng sợ.

-

Minh Thù cho rằng bọn họ nhận được “thần khí”, sẽ lập tức làm khó dễ.

Thế nhưng lại không ngờ, cô ăn xong vài bao đồ ăn vặt, đao tặc ăn trộm đều không tới bao vây tiêu diệt cô.

Người không đi theo kịch bản sao?

Làm gì chứ!

Cầm khảm đao... không phải, thần khí...!

Cô rất hoài nghi mình có phải cô làm chưa đủ hay không.

Minh Thù nhàm chán hỏi người thú bên cạnh: “Ngươi tên gì?”

“Danh... Danh Chiết.”

“Danh Chiết?” Tên kỳ lạ.

"Ừm..." Người thú thật thấp giọng đáp một tiếng: "Thủ lĩnh... thủ lĩnh sẽ giết tôi sao?"

Nghe nói chuyện bộ tộc khác xuất hiện thủ lĩnh mới, đều là máu chảy thành sông...

Hắn bị Nhĩ Nhã phái qua đây, cô nhất định sẽ giết mình nhỉ.

"Giết ngươi làm gì, ăn thịt sao?"

Người thú hoảng sợ.

"Tôi... tôi không thể ăn."

"Ngươi ăn rồi sao?"

"... Không có."

"Vậy làm sao ngươi biết chính mình không thể ăn, nói không chừng ngươi ăn rất ngon đấy. Phải có lòng tin với chính mình." Minh Thù nặng nề.

"..." Tuyệt không muốn có lòng tin.

Danh Chiết không thấy được ánh mắt thất vọng của Minh Thù, nếu không... đoán rằng sẽ trực tiếp chạy mất.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1057: Thủ Lĩnh Tại Thượng (6)

Sáng hôm sau, Minh Thù nhìn bộ tộc ôn hòa... rất nghẹn ngào.

Mọi người không gây chuyện nữa sao?

Trẫm làm sao phát huy được!

Minh Thù đi tới chỗ trói Nhĩ Du, không ai thả hắn, Hồ Cửu và Thương Tu đều còn ở tại chỗ không thiếu một ai.

Người thú thấy Minh Thù qua đây, vài người trong đó sắc mặt có chút khác thường.

“Nghe nói bộ tộc Lợn Rừng láng giềng rất giàu có.” Minh Thù nói một câu kỳ quặc.

“Vâng... Vâng...”

“A, vậy đưa hắn qua đó đi.” Minh Thù chỉ vào Nhĩ Du: “Có thể đổi bao nhiêu đồ ăn?”

“Dao Lạc, ta là anh trai ngươi!” Nhĩ Du đang ở hình thú, nhìn không thấy biểu cảm, thế nhưng trong ánh mắt của hắn tràn ngập phẫn nộ: “Nhiều năm như vậy là ta che chở ngươi.”

“Anh trai à, ngày hôm nay nếu ta không phản kháng bị đưa đi chẳng phải là ta sao.” Minh Thù ngồi xổm trên mặt đất, lộ ra một nụ cười mỉa mai: “Hết cách rồi, ai bảo ngươi đánh không lại ta.”

Nhĩ Du: "…"

Người này, thật là Dao Lạc sao?

"Anh trai!" Nhĩ Nhã không biết từ đâu lao tới, chắn ở trước mặt Nhĩ Du quát lớn: "Ngươi là giống cái! Coi như tặng ngươi đi ra ngoài, cũng là đi hưởng phúc, ai làm gì ngươi đâu."

Giống đực bị đưa đi, đều chỉ có thể trở thành kẻ tồn tại hạ đẳng nhất bộ tộc.

Nếu như có thể được giống cái yêu thích, còn có thể khá hơn một chút.

Nếu như không thể…

Bị ăn sạch đều là có khả năng.

"A." Minh Thù mỉm cười nhợt nhạt: "Vậy chi bằng ta cũng đem ngươi đưa đi hưởng phúc?"

Nhĩ Nhã lập tức nghẹt thở.

Cô hiểu rõ, tuy là giống cái bị đưa đi được đối đãi có thể tốt hơn rất nhiều so với giống đực, nhưng đâu có thể so với bộ tộc chính mình.

Trong đầu Nhĩ Nhã không biết suy tư cái gì, đột nhiên thay đổi thái độ: "Vậy ngươi cũng không thể đem anh trai của ta đưa đến bộ tộc Lợn Rừng được."

"Thủ lĩnh, bộ tộc Lợn Rừng…" Tộc nhân cũng chần chừ xen vào: "Bọn họ dã man vô lý…"

Bộ tộc Lợn Rừng mơ ước tộc nhân bộ tộc Khổng Tước xinh đẹp bọn họ, không phải ngày một ngày hai…

Nếu như đem Nhĩ Du tặng qua đó thật, hậu quả khó mà lường

được.

“Cũng không phải ngươi đi, ngươi khẩn trương cái gì.” Tặng hay không tặng đều là vấn đề, thân là nhân vật nam chính lại không có hào quang!

Tộc nhân: “...”

Minh Thù dù sao cũng không chút lo lắng: “Chỉ quyết định như vậy, tìm một ngày lành giờ tốt đưa qua.”

“Dao Lạc ngươi dám!” Nhĩ Du hét.

Hắn bây giờ hối hận, trước đây tại sao không bóp chết cô ta.

Trái lại Nhĩ Nhã tuy là phẫn nộ, nhưng không có phát tác chỉ gắt gao trừng mắt Minh Thù.

“Có cái gì không dám.” Minh Thù đứng dậy, nụ cười ác độc: “Hiện tại sẽ tặng đi.”

“...”

Các tộc nhân đối mặt nhìn nhau.

Nngười thủ lĩnh này là dựa vào vũ lực mà có được vị trí, bọn họ đều đã tự trải nghiệm qua.

Cho nên Minh Thù nói tặng...

Vậy chỉ có thể tặng.

“Anh... Anh đừng lo lắng, em sẽ nghĩ biện pháp cứu anh.” Nhĩ Nhã nhân cơ hội hạ giọng, hướng về phía Nhĩ Du nói.

-

[Nhiệm vụ ẩn: Không bằng cầm thú. Gợi ý: Không cùng một tộc, dù xa vẫn hận.]

Minh Thù: “...”

Hài Hòa Hiệu được lắm, tuyên bố nhiệm vụ, ngươi đều có thể dùng tiêu đề mắng chửi người.

[... Không nghĩ được cái tiêu đề gì tốt, ký chủ, tôi không có chửi.] Hài Hòa Hiệu thanh minh cho bản thân.

Minh Thù: “...”

Chính là cảm thấy ngươi ở đây đang mắng trẫm.

[Ký chủ thấy tiểu yêu tinh đánh lộn, yên tĩnh một chút không nên tùy tiện nghi ngờ tôi.]

Minh Thù: “...”

Tiểu yêu tinh đánh lộn ngoại trừ bề ngoài, kỳ thực nhìn đẹp hơn so với trước kia.

Minh Thù ẩn đi Hài Hòa Hiệu.

Luôn muốn giựt giây trẫm làm hôn quân.

Cô lại gọi người tới, để cho bọn họ đem Hồ Cửu và Thương Tu tặng kèm, có thể đổi nhiều một chút đồ ăn vẫn hơn.

Để thành công đổi được đồ ăn vặt.

Cho nên Minh Thù quyết định tự mình đi.

“Rắc nhiều một chút, đừng tiết kiệm, một lát nữa dược hiệu không còn thì các ngươi lo đi bắt đấy.”

Danh Chiết âm trầm nhìn ánh mắt Nhĩ Du, vừa nhắm mắt đã rắc hết tất cả dung dịch trong tay lên đó.

Nhĩ Du tay chân bị trói trên cọc, người thú nâng lên liền khiêng đi.

Nhĩ Nhã trơ mắt nhìn anh trai nhà mình bị khiêng đi.

“Làm sao bây giờ?”

“Ai biết cô ta ra tay nhanh như vậy.”

“Nếu như đưa đến bộ tộc Lợn Rừng thì xong rồi, đến lúc đó chúng ta làm sao cứu anh trai.” Nhĩ Nhã lộ ra sợ hãi và căm phẫn đối với bộ tộc Lợn Rừng.

“Chớ nóng vội để ta suy nghĩ.”

“Ngươi nghĩ tiếp nữa, anh trai của ta đều bị đưa qua đó rồi. Ta thì không nên nghe con hồ ly thối kia, đêm qua ta nên cứu anh trai của ta.”

Nhĩ Nhã hoảng loạn, xoay người chạy về lấy ra cây khảm đao đang được giấu.

"Nhĩ Nhã, ngươi làm cái gì vậy!"

“Cứu anh trai.”

-

Bộ tộc Lợn Rừng cách bọn họ không xa, nhưng đi bộ cũng phải một khoảng thời gian.

Minh Thù trước đã phái người thú đi liên lạc qua bọn họ.

Bộ tộc Lợn Rừng vừa nghe là bộ tộc Khổng Tước tặng người thú qua đây, không nói hai lời liền đồng ý, còn mang theo thức ăn trực tiếp đón tiếp nửa đường.

Có thể thấy được họ rất nhiệt tình.

Bộ tộc Lợn Rừng lấy hung hãn để nổi tiếng.

Hình người đều dũng mãnh hơn so với các bộ tộc khác, giống cái cũng không khá hơn chút nào.

Minh Thù nhìn người đàn ông bắp thịt bên cạnh, không thể không cảm thán vạn vật thần kỳ... Đáng tiếc có thể nói.

“Dao Lạc? Tại sao là ngươi?” Thủ lĩnh Lợn Rừng nhìn Minh Thù, hắn xấc xược quan sát cô vài lần: “Ngươi lại đồng ý qua đây sao?”

Trước đó hắn đã đề cập qua với Nhĩ Du, cho Dao Lạc qua bộ tộc hắn.

Thế nhưng Nhĩ Du không đồng ý.

Nhận được tin tức, còn tưởng rằng là Nhĩ Du đem người mang tới, ai biết người tới lại là Dao Lạc.

Minh Thù tách người ra: “Ừm, anh trai của ta.”

Thủ lĩnh Lợn Rừng nhìn Nhĩ Du bị trói trên gậy gộc, vẻ khiếp sợ lập tức xuất hiện trên mặt hắn.

“Tặng kèm hai người.” Minh Thù chỉ Hồ Cửu và Thương Tu phía sau: “Đổi không?”

Thủ lĩnh Lợn Rừng: “...”

Tình huống gì?

Vì sao thủ lĩnh bộ tộc Khổng Tước bị trói lại rồi?

“Cha, đổi đổi.” Con gái thủ lĩnh Lợn Rừng bên cạnh lớn tiếng, hưng phấn nhìn Nhĩ Du chảy nước miếng.

Là chảy nước miếng thật.

“Chuyện này...”

“Cha!” Cô ta cầm lấy tay thủ lĩnh Lợn Rừng lay mạnh: “Là Nhĩ Du mà, con muốn hắn!”

Thủ lĩnh Lợn Rừng hiển nhiên rất thương yêu đứa con gái này.

“Con đừng vội, ta làm rõ chuyện trước đã.” Thủ lĩnh Lợn Rừng an ủi con gái: “Dao Lạc, chuyện này sao lại thế? Nhĩ Du là thủ lĩnh, vì sao ngươi bắt hắn để đổi?”

Lẽ nào người bị đổi không phải là ngươi sao?

“À, ngày hôm qua ta tạo phản.” Minh Thù nói hời hợt: “Hiện tại ta là thủ lĩnh, xử lý một chút thủ lĩnh cũ.”

Thủ lĩnh Lợn Rừng: “?”

“Ngươi rốt cuộc có đổi hay không? Không đổi ta đi chỗ khác nhé.”

“Cha, đổi đi mà.” Cô ta rất kích động, trực tiếp chỉ huy tộc nhân phía sau: “Những thứ này đều cho các ngươi.”

Thủ lĩnh Lợn Rừng còn có chút mông lung, bản năng ngăn cản con gái nhà mình, thế nhưng cô ta khóc lóc om sòm gây chuyện đòi muốn đổi.

Thủ lĩnh Lợn Rừng: “...”

Bộ tộc Khổng Tước sẽ không giở trò gì chứ?

Nhưng khi nhìn thấy Nhĩ Du bị trói thành bộ dạng kia, rõ ràng cho thấy đã dùng qua thú linh thảo...

Cuối cùng thủ lĩnh Lợn Rừng phất tay, ý bảo bọn họ đổi.

Dù bọn họ đùa giỡn bịp bợm, bộ tộc Lợn Rừng hắn còn sợ đánh không lại bọn họ sao?

Giao dịch giữa người thú không phức tạp, tiền trao cháo múc.

Sau khi xong, dù xảy ra chuyện gì, đều không có quan hệ với đối phương.

Nhưng cũng không nói lý, ở thời điểm này, chỉ nhìn bộ tộc nào mạnh thì kẻ đó chiếm ưu thế.

“Dao Lạc, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!” Nhĩ Du hét.

Minh Thù nắm tay: “Cố gắng lên, trăm ngàn lần không nên buông tha ta.”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1058: Thủ Lĩnh Tại Thượng (7)

Bộ tộc Khổng Tước trơ mắt nhìn bọn Nhĩ Du bị mang đi.

Minh Thù phất tay: "Đi thôi!"

Bộ tộc Khổng Tước: “...”

Xong rồi xong rồi.

Thứ bộ tộc Khổng Tước sợ hãi thực sự sợ rằng chính là người thủ lĩnh này rồi.

“Dao Lạc, anh trai của ta đâu!”

Nhĩ Nhã và mấy tộc nhân chạy như bay đến, Nhĩ Nhã vẻ mặt vẻ giận dữ: “Ngươi đem anh trai ta làm gì rồi!”

Nhĩ Nhã trong tay cầm cây khảm đao kia, người thú nhao nhao lùi lại.

Rất sợ hãi đối với cây khảm đao kia.

Minh Thù tiện tay chỉ một cái: “Ừm.”

Nhĩ Nhã theo nhìn sang, còn mơ hồ có thể thấy bóng dáng bộ tộc Lợn Rừng.

“Dao Lạc, ngươi dám...” Nhĩ Nhã dùng cây khảm đao chỉ vào Minh Thù, tức giận muốn rách cả mí mắt: “Ta giết ngươi!”

“Cô ta không có vũ khí, mọi người xông trên, bắt cô ta lại!”

Nhĩ Nhã đứng phía sau tộc nhân hét lên.

Các tộc nhân nhìn nhau, đa số tộc nhân không dám theo cùng với Nhĩ Nhã.

Danh Chiết càng đi lui về phía sau, trực giác nói cho hắn biết, không thể đối nghịch cùng thủ lĩnh mới.

Cô ấy thấy Nhĩ Nhã trộm đi món vũ khí kỳ quái đó, thế nhưng cô lại không quan tâm...

“Ngươi đánh ta có ích lợi gì, anh trai ngươi đều đã bị mang đi.” Minh Thù tránh khỏi tấn công của Nhĩ Nhã, cười khanh khách nói.

Có thể là lời này nhắc nhở Nhĩ Nhã.

Cô ta chợt dừng lại, nhìn lại hướng bộ tộc Lợn Rừng rời đi.

Lúc này đã sắp nhìn không thấy người thú bộ tộc Lợn Rừng.

Nhĩ Nhã suy nghĩ một chút, cuối cùng hù dọa bảo Minh Thù chờ đấy.

“Mọi người đi với ta cứu anh trai.”

Nhĩ Nhã chỉ vào tộc nhân.

Thế nhưng không có tộc nhân lên tiếng trả lời, chỉ có mấy người cô ta đem tới bất đắc dĩ theo cô.

Nhĩ Nhã thấy vậy, trong lòng tức giận, giọng nói cao lên không ít: “Ta đang nói với các ngươi đấy! Anh trai của ta đối với các ngươi không tệ, mọi người chỉ nhìn hắn bị đưa đến bộ tộc Lợn Rừng như vậy sao?”

“Mọi người sợ cái gì, hiện tại vũ khí trên tay ta, cô ta không có vũ khí, cô ta có thể làm gì các ngươi.”

Nhĩ Nhã cảm thấy Minh Thù phải dựa vào vũ khí kỳ quái này, hiện tại vũ khí ở trên tay cô, cô không sợ cô ta.

Minh Thù đứng ở bên cạnh chọn trái cây ăn, bị nhắc tên cô nhấc tay: “Không phải ta nói quá, ta không có vũ khí, các ngươi cũng không phải là đối thủ của ta.”

Tộc nhân vừa muốn động thủ chuẩn bị xông lên, nghe lời này Minh Thù lại nhao nhao lui về.

Nhĩ Nhã: “...”

Nhĩ Nhã tức đến mức cả khuôn mặt đều méo xệch: “Mọi người nhanh như vậy đã bị cô ta mua chuộc sao?”

Tộc nhân: “...”

Không phải vấn đề mua chuộc hay không.

Bọn họ là thật có chút sợ Dao Lạc bây giờ, bộ dạng cô nhìn qua cười tủm tỉm, nhưng đáy lòng bọn họ sợ hãi lắm...

“Cô ta đã bị Vu Linh khống chế, các ngươi muốn cùng Vu Linh làm bạn sao?”

Lời này vừa nói, mọi người có chút rối loạn.

Nhĩ Nhã lại diễn tiếp: “Mọi người nghĩ lại đi, Dao Lạc trước đây là bộ dạng gì, hiện tại là bộ dạng gì? Cô ta nhất định là bị Vu Linh khống chế.”

Người thú theo bản năng cách Minh Thù xa một chút.

“Vu Linh sẽ hại chết toàn bộ bộ tộc!”

Các người thú nhìn nhau.

Dao Lạc kỳ quái vậy cũng không thể không nghi ngờ, nhưng cô thật là bị Vu Linh khống chế sao?

Vu Linh là tồn tại của tà ác, bị bắt lại sẽ bị xử tử.

“Mọi người có thể chọn đứng về phía cô ta, cũng có thể theo ta.” Minh Thù thái độ thờ ơ: “Theo ta không nói ăn no mặc ấm, nhưng xưng bá mười dặm tám phương, chiếm đoạt người yêu cái gì đó đều không thành vấn đề.”

Người thú: “...”

Lời này có phải là có bệnh hay không?

Cái này sợ là lời kịch của vua núi!

Bọn họ là Khổng Tước cao ngạo mà!

Không phải chủng tộc thô tục khinh bỉ, đoạt người yêu loại chuyện này, làm sao có thể...

“Mọi người đều nghe thấy? Cô ta không có lòng tốt, cô ta là Vu Linh, mọi người theo cô ta chỉ có một con đường chết.”

Nhĩ Nhã vốn tưởng rằng Minh Thù sẽ phủ nhận, nhưng không ngờ cô ta căn bản không phủ nhận.

Điều này càng giúp cô nói chuyện với người thú còn lại dễ hơn.

Quả nhiên có một bộ phận người thú ngại vì Vu Linh hãm hại đứng ở bên Nhĩ Nhã.

Minh Thù chỉ nhìn, không ngăn cản cũng không uy hiếp.

Nếu không muốn theo cô ăn thịt, cô tại sao phải giữ lại, cô ăn nhiều hơn một chút không tốt sao?

Người thú bên cạnh Danh Chiết cũng muốn đi ra ngoài lại bị hắn níu lại, hướng về phía người thú lắc đầu.

Đội ngũ phân thành hai, người thú bên Nhĩ Nhã còn nhiều hơn một chút.

Nhĩ Nhã nhìn những người thú còn lại: “Tốt, mọi người muốn đi theo một Vu Linh, chờ ta cứu anh trai của ta ra, xem các ngươi nghĩ gì.”

Minh Thù cười híp mắt nói: “Ngươi chính là cứu anh trai của ngươi ra trước rồi hãy nói.”

Đúng! Hiện tại quan trọng nhất là cứu anh trai ra.

Nhĩ Nhã trừng liếc mắt Minh Thù, mang theo đám người thú kia, hướng phía bộ tộc Lợn Rừng đuổi theo.

Tộc nhân còn thừa lại len lén liếc Minh Thù.

Minh Thù cắn trái cây, nhìn phương hướng Nhĩ Nhã biến mất, không ai biết cô đang suy nghĩ gì.

Cái này... không ngon lắm.

Bộ tộc Lợn Rừng có phải hãm hại trẫm hay không?

-

Minh Thù ra lệnh cho một số người thú mang theo đồ đạc trở về trước, cô thì cùng một số khác đi xem cuộc vui, nói không chừng còn có thể kéo một chút giá trị thù hận thì sao.

Nhĩ Nhã đã đánh nhau cùng người bộ tộc Lợn Rừng.

Cây khảm đao sắc bén, Nhĩ Nhã dù không biết đồ chơi này rốt cuộc dùng như thế nào, nhưng đối phương đổ máu cô cũng biết nên dùng như thế nào.

Trong lúc nhất thời bị cây khảm đao hù dọa bộ tộc Lợn Rừng có chút kiêng kỵ.

Nhưng bộ tộc Lợn Rừng người đông thế mạnh, muốn cứu Nhĩ Du cũng không phải dễ dàng như vậy.

Minh Thù tìm một vị trí xem kịch vui.

Tộc nhân theo tới nhìn Nhĩ Nhã dùng cây khảm đao chém bộ tộc Lợn Rừng, uy lực mặc dù có nhưng so với thời điểm thủ lĩnh mới sử dụng, hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

Lần nữa may mắn bọn họ đã không đứng ra đi theo.

Bọn họ chỉ là người thú thông thường, muốn được sống mà thôi.

Chức thủ lĩnh này người nào làm, kỳ thực cũng không quan trọng, quan trọng là... có thể bảo vệ an toàn của bọn họ.

“Đoạt thanh vũ khí kỳ quái kia!” Thủ lĩnh Lợn Rừng gầm lên giận dữ.

Vài người thú đồng thời vây quanh Nhĩ Nhã.

Nhĩ Nhã hai tay nắm đao vung loạn.

Có thủ lĩnh Lợn Rừng chỉ huy, Nhĩ Nhã bị một người thú thân hình lớn gấp ba cô ta đánh ngã.

Cây khảm đao từ trong tay cô ta rơi xuống, lăn xuống theo sườn dốc nhỏ bên cạnh.

Nhĩ Nhã mất đi vũ khí, lập tức như một con cừu con đợi làm thịt.

Nhưng vào lúc này, bốn phía trong cỏ hoang đột nhiên xuất hiện ra một đám sói, đôi mắt màu xanh biếc nhìm chằm chằm.

Bầy sói chen nhau chạy lên, bộ tộc Lợn Rừng mặc dù không sợ hãi bầy sói lắm, thế nhưng không chịu nổi số lượng nhiều.

Thương Tu và Hồ Cửu được cứu ra, Hồ Cửu không biết ăn cái gì, khôi phục rất nhanh hình người, nhảy xuống sườn dốc nhặt lên cây khảm đao.

Nhìn thấy bộ tộc Lợn Rừng sắp thua, Minh Thù ném vỏ trái cây xuống, nhảy từ chỗ xem trò vui.

“Thủ lĩnh...” Danh Chiết kinh ngạc kêu một tiếng.

Minh Thù quay đầu: “Chờ tại đây, đừng đi ra kiếm chuyện, ta không cứu được.”

“...”

Hồ Cửu thấy Minh Thù đầu tiên, đáy mắt có chút đề phòng.

Thế nhưng cây khảm đao trong tay cho cô sức mạnh, nhanh chóng vung khảm đao, người thú bên này không dám đến quá gần cô.

Minh Thù cũng không đứng quá gần mà là đứng ở bên ngoài vòng chiến, thủ lĩnh Lợn Rừng được người thú che chở, vừa lúc đứng ở bên cạnh Minh Thù.

“Này, đầu heo kia, ta có thể để cho mọi người thắng, điều kiện là mọi người cho thù lao như thế nào?” Minh Thù cười híp mắt chào hỏi.

Thủ lĩnh Lợn Rừng căm tức: “Dao Lạc ngươi là nửa đường bắt cóc!”

Đầu heo là thứ quái gì!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1059: Thủ Lĩnh Tại Thượng (8)

“Nói chút đạo lý đi, ta và Nhĩ Nhã cũng không phải một phe, bọn sói này lại càng không phải là một phe với ta rồi, tại sao là ta nửa đường bắt cóc?”

Thủ lĩnh Lợn Rừng: “...”

Minh Thù mỉm cười chân thành: “Hơn nữa bây giờ không phải là ta tới giúp ngươi sao? Người tốt có dịch vụ chăm sóc sau khi bán hàng như ta không nhiều đâu nha.”

Thủ lĩnh Lợn Rừng: “...”

Dịch vụ sau bán hàng?

Người tốt?

Này đều là cái gì vậy, nghe không hiểu.

Minh Thù tiếp tục lừa dối: “Bỏ qua cơ hội này, không còn cơ hội nữa đâu nha, các ngươi đánh không thắng bọn họ, thực sự không mời ta hỗ trợ?”

Thủ lĩnh Lợn Rừng: “...”

Thủ lĩnh Lợn Rừng nhìn thấy phe mình sắp thua bị Minh Thù dụ dỗ, cắn răng bằng lòng yêu cầu của Minh Thù.

Minh Thù nhoẻn miệng cười: “Chờ chút, ta tìm vũ khí trước.”

Sau đó thủ lĩnh Lợn Rừng cứ nhìn cô từ trong tay áo giũ ra một đống đao.

Nụ cười ngọt ngào của cô gái, phát cho bọn hắn mỗi người một vũ khí kỳ quái.

Bộ tộc Lợn Rừng nhận được đao: “...”

Những người đối diện bầy sói và Hồ Cửu: “...”

“Chém đi.” Minh Thù phất tay.

Hồ Cửu tức đến mức phun ra máu, thứ này không phải hẳn rất quý giá sao?

Vì sao... cô có thể lấy ra nhiều như vậy?

Mặc dù không biết là vật gì, thế nhưng vừa rồi đồ chơi này đã chém bộ tộc Lợn Rừng tán loạn, uy lực hắn đã từng gặp qua.

Lúc này nhận được vũ khí, sĩ khí người thú bộ tộc Lợn Rừng tăng lên nhiều.

“Bắt hắn lại cho ta!”

Thủ lĩnh Lợn Rừng giơ đao, vô cùng nổi giận gầm lên một tiếng.

Bối cảnh có thể nói là quyết sống chết.

[Ký chủ, tôi có một câu hỏi.] Hài Hòa Hiệu nhịn không được lên tiếng.

[Cô có nhiều đao như vậy để làm gì?]

“A, lúc đầu định dùng để luyện tập phi đao.” Minh Thù ngồi xổm ở bên cạnh ăn trái cây: “Tiểu lý phi đao đó có hiểu không.”

[Cô chắc chắn không phải là chuẩn bị dùng để đổi tiền mua đồ ăn vặt?] Đao này nhìn cũng không giống như đao thông thường.

Đương nhiên không thể hiện được dưới tay người thú.

“Đoán gì cứ nói thật.”

[...] Nó biết ngay mà.

Đánh nhau đều dựa vào ký chủ tự sát, làm sao có thể gặp phải chuyện luyện tập không đáng tin này.

"Bụp!"

Một người thú bộ tộc người sói bổ nhào ở trước mặt Minh Thù.

Người thú cùng Minh Thù mắt lớn trừng mắt nhỏ.

Minh Thù ôm trái cây, giống như một con chuột khoét kho thóc yên lặng lui về phía sau.

Người thú tộc sói: “...”

Người thú tộc sói đứng lên, năm ngón tay cong lại, chuẩn bị tấn công Minh Thù.

Móng vuốt sắc bén hướng phía Minh Thù vung tới, Minh Thù bảo vệ trái cây trong tay lùi lại, bên cạnh lại nhảy ra hai người thú tộc sói.

Trái phải tấn công.

Minh Thù liếc mắt nhìn phía Hồ Cửu.

Hồ Cửu và Thương Tu đứng cùng nhau, nhất định là Thương Tu chỉ huy bầy sói tấn công cô.

"Chậc chậc..."

Thực sự là đáng tiếc.

Làm sao lại có thể nói nhỉ.

Người thú tộc sói Giáp: “...” Cô ta có ánh mắt gì vậy?

Người thú tộc sói Ất: “...” Ta cảm thấy được có chút đáng sợ.

Người thú tộc sói Bính: “...” Ít nói nhảm, giết cô ta.

Minh Thù cắn trái cây, đưa tay ra xắn ống tay áo lên… sờ đao.

Người thú tộc sói Giáp Ất Bính bị ánh đao làm mù mắt: “...”

Bọn họ muốn về nhà.

-

Hồ Cửu nhìn Minh Thù bên kia, ánh đao lóng lánh, áo bào tung bay lại có chút xinh đẹp.

Cô cầm trên tay món vũ khí này, cô cũng đã dùng qua, nhưng là...

Vì sao luôn cảm thấy ở trên tay cô ta lợi hại hơn nhiều?

Rõ ràng nhìn qua đều không khác mấy, không có chỗ gì đặc biệt.

Hồ Cửu vừa quay đầu lại, thấy Thương Tu cũng nhìn bên kia, lập tức tức giận: “A Tu.”

Thương Tu hoàn hồn: “Thứ trên tay Dao Lạc thật là đáng sợ. A Cửu, chúng ta rút lui trước đi.”

“Nhĩ Du...” Hồ Cửu có vẻ nổi nóng, lo lắng nhìn Nhĩ Du bị người thú Lợn Rừng vây quanh.

“Chúng ta rút lui trước, tìm cơ hội lại cứu hắn.” Thương Tu nói: “Nếu không... chúng ta e là phải ở lại chỗ này.”

Hồ Cửu trên mặt hiện lên một tia giãy dụa, cuối cùng gật đầu.

Thương Tu ôm Hồ Cửu, đưa ngón tay bỏ vào trong miệng, thổi một tiếng huýt sáo.

Bầy sói nhận được mệnh lệnh, hỗ trợ nhau lui lại.

Ba người thú đánh nhau với Minh Thù cũng muốn lui lại, thế nhưng vừa rồi có một người thú làm nát trái cây của Minh Thù, Minh Thù một phát níu lấy hắn, khiến hắn ngã trên mặt đất.

Người thú gào một tiếng, biến trở về hình thú.

“Ai bảo ngươi lãng phí lương thực! Ai bảo ngươi lãng phí, ai bảo ngươi lãng phí...” Lưỡi đao hướng lên trên thân người thú bắt chuyện, người thú bị đánh gào khóc kêu lên.

Mặt khác chỉ thấy một đoàn tộc nhân bị đánh cuộn thành một đám, liếc nhau quyết đoán chọn buông tha.

Minh Thù đánh mệt mỏi, ngồi xuống trên mặt đất, đem thú nhỏ lôi ra.

“Đi đem cây khảm đao của trẫm cầm về.”

Thú nhỏ trên mặt đất lộn một vòng, lông đủ mọi màu sắc dính vào một chút bụi bặm. Thú nhỏ nhảy dựng rũ rũ, bụi bặm rơi xuống.

Dựa vào cái gì! Chính ngươi cho cô ta! Dựa vào cái gì muốn ta đi cầm về! Ta nhỏ như vậy, đao lớn như vậy mang không nổi, không đi!

Minh Thù nheo mắt: “Cho ngươi mười bàn Mãn Hán toàn tịch.”

Nợ nhiều không có áp lực chút nào, há mồm thì mắc quai.

Thú nhỏ quay đầu.

Tin ngươi mới lạ.

Minh Thù cầm đầu ngón chân chọc nó: “Nhanh lên một chút đi, một lát nữa chạy xa ngươi còn phải đuổi theo.”

Thú nhỏ: “...”

Con sen ngươi chính là cầm thú!

Thú nhỏ đùa cợt cuộn thành một cục, lọc cọc lăn đi xa rồi.

Thủ lĩnh Lợn Rừng đứng ở đằng xa nhìn Minh Thù cùng với con thú như cái bánh trôi lăn đi.

Đó là... vật gì vậy?

Thật kỳ quái, hắn chưa từng thấy.

Minh Thù từ dưới đất đứng lên, quay đầu thấy thủ lĩnh Lợn Rừng, mỉm cười: “Trư Trư, lúc nào trả thù lao cho ta?”

Trư Trư...

Trư Trư cái đầu ngươi!

Ai là Trư Trư!

Thủ lĩnh Lợn Rừng nheo mắt, đáy lòng có sự tính toán.

Mấy thứ trên tay hắn, còn có người thú bắt được từ bộ tộc Khổng Tước.

“Dao Lạc ngươi đứng lại!” Thủ lĩnh Lợn Rừng quát lớn một tiếng: “Chuyện ngày hôm nay, coi như là ngươi mang đến nếu như không phải ngươi đem hai người thú cho chúng ta, cũng sẽ không dẫn tới chuyện như vậy, cho nên...”

Minh Thù nheo mắt: “Cho nên cái gì? Ngươi muốn quỵt nợ? Còn muốn lấy đi những cây đao này?”

Đao?

Thì ra vũ khí này gọi đao.

Minh Thù cho bọn hắn rất nhiều đao, thủ lĩnh Lợn Rừng cảm giác mình lúc này chắc là chiếm ưu thế.

“Mấy thứ này coi như là quà bồi thường cho bộ tộc chúng ta!”

Thủ lĩnh Lợn Rừng chí khí hùng hồn.

Hắn thấy Minh Thù không lên tiếng, cho là cô cũng kiêng kỵ những cây đao này, phất tay: “Đi.”

Vừa rồi người thú bộ tộc Lợn Rừng đã dọn sạch hiện trường.

Nhĩ Du và Nhĩ Nhã bị buộc chung một chỗ, những người thú còn lại cũng đều bị trói lại, ngay cả thi thể trên đất bọn họ cũng chưa từng buông tha.

Thủ lĩnh Lợn Rừng ra lệnh một tiếng, các người thú nhanh chóng lui lại.

“Rầm!”

Người thú chạy đầu tiên đột nhiên bị đụng mạnh sợ hãi đột ngột dừng lại, người thú phía sau cũng dừng phắt lại, liên hoàn va vào nhau.

Phía trước bụi bặm tràn ngập, mặt đất lõm sâu xuống phía dưới, xuất hiện một cái hố sâu.

“Làm thú vật không nên âm mưu như vậy, mọi người rõ ràng một chút không được sao?”

Người thú bộ tộc Lợn Rừng xoay người, đối diện nụ cười nhợt nhạt của cô, nhìn rất hiền lành.

Thủ lĩnh Lợn Rừng chật vật nuốt một ngụm nước bọt.

Hắn muốn lui về phía sau, nhưng hai chân như mềm nhũn ra, căn bản không thể động đậy.

Vừa rồi đó là cái gì?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1060: Thủ Lĩnh Tại Thượng (9)

Thủ lĩnh Lợn Rừng nhìn Minh Thù và tộc nhân, đem hàng tích trữ của bọn họ quét một lượt sạch sẽ.

Minh Thù đứng ở trên đất trống nhìn bộ tộc Lợn Rừng, thủ lĩnh Lợn Rừng thân thể cao lớn co lại thành một dúm, không hiểu sao có chút thương cảm.

Minh Thù hỏi: “Biết lỗi rồi sao?”

Thủ lĩnh Lợn Rừng liên tục gật đầu: “Đã biết đã biết, ta cũng không dám nữa.”

Bà nó còn dám nữa sao!

Đao vũ khí kỳ quái thì thôi, còn có thứ có thể trực tiếp đem mặt đất thành cái hố lớn như vậy

Hắn cũng không dám tưởng tượng, hôm đó nếu như hắn chạy nhanh một chút, bản thân hắn phải chăng sẽ bị nổ banh tành.

“Ngoan.”

Minh Thù vẫy tay, cho các tộc nhân rút lui trước.

“Dao Lạc, Dao Lạc, cứu ta, nhanh cứu ta...”

Giọng nói hoảng sợ truyền tới từ phía bên cạnh.

Nhĩ Nhã và tộc nhân còn lại bị buộc chung một chỗ, Nhĩ Du đơn độc nằm ở một bên đã ngất đi, con gái thủ lĩnh Lợn Rừng ở bên cạnh.

Tiếng vừa rồi chính là của Nhĩ Nhã.

Thủ lĩnh Lợn Rừng nhanh chóng lên tiếng: “Dao... Dao Lạc thủ lĩnh, cái này... những người thú này, người... muốn mang về không?”

Hắn hiện tại đâu còn còn dám giữ những người thú này nữa.

Minh Thù nhìn ánh mắt Nhĩ Nhã, giọng nói chậm rãi: “Không cần, coi như là đổi của ngươi nhiều thức ăn đi.”

Tộc nhân phía sau: “...” Về sau thủ lĩnh có phải cũng bắt bọn họ đổi thức ăn hay không?

Thủ lĩnh thật đáng sợ.

Thủ lĩnh Lợn Rừng: “...”

Đây là diệt trừ kẻ chướng mắt sao?

Dù sao cô mới vừa lên chức, Nhĩ Nhã và Nhĩ Du...

Thủ lĩnh Lợn Rừng cảm giác mình lĩnh ngộ được chân lý, âm thầm hạ quyết tâm, tuyệt đối sẽ không cho Nhĩ Du bọn họ trở về.

Minh Thù khoát tay, rời đi trong tiếng thét chói tai của Nhĩ Nhã.

Thủ lĩnh Lợn Rừng đầu cũng không dám ngẩng lên, mãi đến khi Minh Thù đi ra một khoảng cách, hắn mới thoáng ngẩng đầu.

“Phù phù...”

Thủ lĩnh Lợn Rừng thở dốc, giống như cá sắp chết khô.

Quá dọa người.

“Thủ... Thủ lĩnh...”

Người thú phía sau cũng không khá hơn chút nào, bọn họ đều bị giật mình.

Thủ lĩnh Lợn Rừng chịu đựng run rẩy căn dặn: “Về sau gặp phải bộ tộc Khổng Tước thì đi đường vòng, ai dám trêu chọc bọn họ, tự gánh lấy hậu quả.”

“Vâng vâng vâng...”

Có cảnh ngày hôm nay, ai còn dám trêu chọc bọn họ.

“Thủ lĩnh, người cảm thấy ánh mắt cô ta nhìn chúng ta rất kỳ quái không?”

Thủ lĩnh Lợn Rừng: “Chỗ nào kỳ quái?”

Người thú suy nghĩ một chút, cố gắng tìm từ để mô tả: “Ta cảm thấy, cô ta muốn ăn chúng ta.”

Thủ lĩnh Lợn Rừng sợ hãi.

Người thú dường như cảm giác mình nói từ không quá chuẩn, lại bổ sung một câu: “Ta chính là cảm thấy như vậy.”

Thủ lĩnh Lợn Rừng không dám nhớ lại, hắn chỉ... làm như không biết.

Có người thú qua đây hỏi: “Thủ lĩnh, những người thú này làm sao bây giờ?” Bọn họ cũng là bộ tộc Khổng Tước.

Thủ lĩnh Lợn Rừng suy nghĩ một chút: “Trước đem bọn họ nhốt lại, nhốt riêng Nhĩ Du và Nhĩ Nhã.”

“Cha, con muốn Nhĩ Du!” Công chúa Lợn Rừng béo mập trong mắt chỉ có Nhĩ Du.

Thủ lĩnh Lợn Rừng nhíu mày: “Vậy con cẩn thận một chút, đừng để cho hắn chạy.”

Công chúa Lợn Rừng vỗ ngực cam đoan: “Cha yên tâm.”

“Ngươi làm cái gì! Buông anh trai ta ra, ngươi buông anh...”

“Mọi người muốn làm gì, đừng đụng ta. Anh... Anh...”

Nhĩ Nhã tiếng thét chói tai dần dần yếu xuống, thủ lĩnh Lợn Rừng nhìn phía xa, bí hiểm đứng yên không nhúc nhích.

Hắn phải nghỉ ngơi.

Chân còn có chút run.

-

[Ký chủ, không cứu nữ chính sao?]

Trên đường trở về, Hài Hòa Hiệu lên tiếng nhắc nhở.

Nữ chính bằng giá trị hào quang.

Giá trị hào quang bằng đồ ăn vặt.

Nữ chính bằng đồ ăn vặt.

“Cứu!”

Tộc nhân nhao nhao quay đầu, nhìn về phía Minh Thù.

Minh Thù: “...”

“Không có việc gì không có việc gì, mọi người về trước đi.” Minh Thù bonhf tĩnh mỉm cười: “Danh Chiết, ai dám cướp đồ ăn vặt của ta... Không phải, ai dám xằng bậy, chém bọn họ.”

Minh Thù đem một cây đao giao cho Danh Chiết.

Danh Chiết: “...”

Danh Chiết lo lắng mang theo tộc nhân rời đi.

Minh Thù chuyển một phương hướng, dựa theo Hài Hòa Hiệu chỉ dẫn trèo đèo lội suối... Hài Hòa Hiệu, ngươi không nói là xa như vậy!

Thế giới người thú chưa từng có phương tiện giao thông, toàn dựa vào đi bộ, cái này rất lãng phí đồ ăn vặt.

[Phía trước là đến.]

Hài Hòa Hiệu không nói dối, Minh Thù lượn quanh qua một sườn đất nhỏ, ánh mắt cũng trống trải, phía trước là một mảnh rừng khô héo.

Thế giới người thú đa phần đều là khô hạn, mặt đất đất đai nứt nẻ.

Vật tư thiếu thốn, sinh tồn gian nan.

Minh Thù đi về phía trước một khoảng cách, liền thấy bên ngoài trên đất trống cánh rừng héo rũ, vây quanh không ít người thú.

Vị trí ở giữa, có không ít người thú bị trói, Minh Thù liếc mắt liền thấy một cô gái trắng noãn.

Nữ chính rất dễ nhận ra, cô ấy là con người nên cùng người thú rất dễ phân biệt.

So sánh cách khác, chính là người phương Đông trà trộn vào người phương Tây.

Lúc này tình hình có chút khó coi, trên mặt đất có không ít vết máu và xác chết, xác chết động vật gì đều có.

Mà người thú giống cái bị người thú giống đực đè xuống đất, ngay trước mặt của nhiều người như vậy, trực tiếp giao phối.

Minh Thù: “...”

Nữ chính lui ở phía sau, nhưng vẫn bị một người thú giống đực kéo ra ngoài, vải vóc trên người nữ chính vốn là không nhiều lắm, bị người thú giống đực lôi kéo, xoạt một tiếng liền rách ra.

Nữ chính sợ đến mức hét lên một tiếng, đáy mắt tràn đầy tuyệt vọng và hoảng sợ.

Minh Thù gặm hết trái cây vứt hạt lui về phía sau, xông ra hét lớn một tiếng: “Buông cô ấy ra!”

Cảnh tượng quái dị yên tĩnh, ngay cả người thú đang vận động đều dừng lại.

“Để cho ta!”

Minh Thù bình tĩnh bổ sung hết.

Người thú tuy là chuyển đổi thành hình người, nhưng vẫn có thể nhận ra, những người thú trước mặt này chắc là bộ tộc Chó Mực.

Bộ tộc được đánh giá thấp kém nhất quanh đây.

Người thú dẫn đầu bộ tộc Chó Mực quan sát Minh Thù: “Bộ tộc Khổng Tước?”

“Bộ tộc Khổng Tước lại để một giống cái đơn độc đến đây, điên rồi sao?”

“Ha ha, ngày hôm nay để cho chúng ta gặp phải, nhìn thấy chúng ta không chạy còn dám xông lên, cũng chỉ trách cô ta xui xẻo.”

Minh Thù đồng ý gật đầu: “Xin nhớ những lời này của các ngươi.”

Bộ tộc Chó Mực: “...”

Dường như có chút không đúng, giống cái này làm sao không có chút hoang mang nào?

Người thú dẫn đầu suy nghĩ một lát: “Chậc, đem cô ta bắt lại mang về.”

Nếu là chính mình tự tìm tới cửa, vậy không được trách bọn họ.

Ở chỗ này, một người thú mất tích là chuyện rất bình thường, chỉ cần bọn họ không thừa nhận, ai biết là bọn họ bắt nào.

Người thú không có ý tốt lập tức nhìn Minh Thù.

Các người thú liếc nhau, đồng thời hướng phía Minh Thù nhào qua, mục tiêu là cánh tay của cô.

Minh Thù ngón tay bóp kêu "răng rắc", khóe môi mỉm cười hoàn mỹ, ánh mắt dịu lại nhìn người thú đang lao tới.

Kế tiếp…

Rút đao thôi!

Bộ tộc Chó Mực cũng chưa từng thấy qua đao, trên mặt đao hiện lên tia sáng lạnh, những khuôn mặt “chó” đều ngơ ngác.

Cái này là vật gì vậy...

Cô ta từ đâu rút ra?

“Đừng đứng đực ra đó, xông lên đi về phía trước!” Lúc Minh Thù rút đao, đám người thú này đứng lại, lúc này đang phòng bị nhìn cô.

Minh Thù vui vẻ hướng đám người thú vẫy tay.

Thử xem đao mới của trẫm.

[Ký chủ, rốt cuộc cô có bao nhiêu đao?]

Minh Thù cũng không biết, mấy thứ này kỳ thực đều là thú nhỏ làm ra, thú nhỏ đại khái là có... bộ sưu tập?

Nhìn thấy thứ gì đều ném vào không gian, trừ đồ ăn ra còn lại toàn bộ đều chất đống thành núi trong không gian.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1061: Thủ Lĩnh Tại Thượng (10)

Ước chừng sau một nén hương.

"Hu hu hu..."

"Chúng tôi sai rồi, chúng tôi sai rồi."

Một đám xã hội đen bị bắt về hiện nguyên hình... Không phải, chó mực kêu rên đầy đất.

"Đừng đánh, chúng tôi có mắt như mù, chúng tôi sai rồi, xin lỗi, xin lỗi..."

"Hu hu hu... Đau quá, cái mông của tôi."

"Cái đuôi của tôi, hu hu..."

Ôn Noãn trợn to mắt nhìn sự hỗn loạn trước mặt. Người thú trước đây còn vô cùng dữ tợn, lúc này biến trở về hình thú nằm đầy trên mặt đất. Bộ dạng đó đúng thật có chút hài hước buồn cười.

Nhưng Ôn Noãn lại không cười nổi.

Cô gái kia... có dao!

Cô không phải người của thế giới này?

Tới nơi này lâu như vậy, Ôn Noãn cũng biết thế giới này không có thứ đồ sắt này.

Minh Thù đánh chó xong, một bộ dạng như bị rút hết sức lực, nhanh chóng lấy trái cây bổ sung thể lực.

Ôn Noãn cứ nhìn cô đứng ở đó ăn trái cây.

"..."

Cô ấy là tới cứu bọn họ sao?

Minh Thù bổ sung thể lực xong, giẫm một cái lên người thú đang chuẩn bị bò dậy, hai mắt người thú trợn ngược, hôn mê bất tỉnh.

Minh Thù đi tới bên cạnh Ôn Noãn, ánh mắt nhìn chằm chằm cô ta.

Ôn Noãn nuốt một ngụm nước bọt, người này... là người thú.

Nhưng tại sao cô ấy lại có dao?

Chẳng lẽ là thế giới này thực sự có đồ sắt, chỉ là trước đây cô không có tiếp xúc được?

Nghĩ đến đây, Ôn Noãn nuốt nghi vấn đến cửa miệng trở về, không dám tùy tiện lên tiếng nhận thân thích.

Ôn Noãn nghe người trước mặt nói: "Tôi cứu cô, sau này cô phải làm đồ ăn ngon cho tôi."

Trong kịch bản từng đề cập vị nữ chính này biết làm đồ ăn.

Thế giới như vậy, nếu nữ chính không có kỹ năng nấu ăn, vậy thì hết cách sống rồi.

Ôn Noãn: "Hả?"

Mặc dù không hiểu vì sao người thú này có chút kỳ lạ, đưa ra yêu cầu như vậy nhưng Ôn Noãn dùng tốc độ gà con mổ thóc gật đầu.

Cô cho là bản thân xong rồi.

Hiện tại có thể cứu mình, đương nhiên đồng ý rồi.

Lúc này Minh Thù mới mở trói cho cô ta, Ôn Noãn đứng lên vận động tay chân có chút cứng đờ.

Cô ta quan sát Minh Thù, xác định Minh Thù cũng không nguy hiểm, Ôn Noãn mới có chút yên tâm.

"Tôi... Tôi có thể thả bọn họ sao?"

Minh Thù liếc một cái, phất tay: "Tùy ý."

Hai mắt Ôn Noãn tỏa sáng, tính tình những người thú này cũng không phải là rất xấu.

Cô thả những người thú còn lại, những người thú này đều là bị bộ tộc Chó Mực bắt cóc về, đa số đều là người thú của bộ tộc bên cạnh.

"Cái đó... có thể mượn con dao không?" Ôn Noãn thận trọng hỏi.

Minh Thù gặm trái cây thật có tinh thần, thuận tay ném đao qua đó.

Sau một lúc, cô chợt quay đầu: "Cô làm gì thế?"

Trẫm không ngờ cô ta là nữ chính hung tàn như vậy!

Tay Ôn Noãn run một cái, yếu ớt nói: "Cho... làm đồ ăn cho cô... không phải cô... bảo tôi giúp cô làm đồ ăn sao?"

Minh Thù: "..."

Minh Thù yên lặng nhìn một con thỏ xám dưới tay Ôn Noãn, con thỏ này đã chết, chắc là do người thú của bộ tộc Chó Mực giết.

Thế nhưng...

"Bọn họ đều là người thú." Minh Thù nhắc nhở Ôn Noãn.

Ôn Noãn "ơ" một tiếng, yếu ớt nói: "Không phải đâu... đây chỉ là con thỏ bình thường."

Minh Thù nhăn mày: "Thế giới này lấy đâu ra thỏ bình thường, tất cả động vật sinh ra chính là người thú."

Tay Ôn Noãn run một cái, dao trực tiếp rơi trên mặt đất, sắc mặt cô trắng bệch.

Tiếp đó Ôn Noãn liền nhào tới bên cạnh điên cuồng nôn.

Người thú còn lại không hiểu nguyên do.

Lúc Ôn Noãn bị bắt, thực ra cũng chưa ăn bao nhiêu thứ, trong dạ dày chỉ có một chút nước chua.

Cô khó chịu che phần bụng: "Nhưng... trước đây có người thú nói với tôi trên người có dấu vết này đều là động vật bình thường."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ôn Noãn tái nhợt, chỉ vào phần bụng của thỏ. Nơi đó có một vòng giống vết tích biểu tượng mặt trời, màu sắc gần với màu lông, hầu như không nhìn ra.

Bên cạnh có người thú lên tiếng: "Đây là khế ước."

Giữa người thú giống cái và người thú giống đực có một khế ước, một khi ký kết khế ước thì không thể lại có người thú khác.

Đương nhiên phần khế ước này là do giống cái làm chủ, giống cái có thể sở hữu nhiều bạn đời giống đực.

"Người thú này không thể ăn nhiều thịt." Người thú biết được nhao nhao mở miệng: "Vì có chứa sức mạnh khế ước, ăn nhiều sẽ làm người thú phát điên nhưng thỉnh thoảng ăn thì không sao."

Ôn Noãn được nhóm người thú này phổ cập khoa học, sắc mặt vô cùng tái nhợt.

Từ trước tới nay cô ta đến thế giới này gặp không ít người thú nhưng hầu như đều chạy bán mạng, đâu có thời giờ đi nghiên cứu những thứ khác.

Ôn Noãn dưới sự an ủi của người thú khác, dần dần bình tĩnh lại.

Nhưng sắc mặt vẫn tái nhợt như cũ.

Minh Thù dùng tư thế tiêu chuẩn "nông dân ngồi chồm hổm" ngồi xổm bên cạnh Ôn Noãn, tò mò hỏi: "Người nào nói cho cô biết những thứ này là động vật thông thường?"

Dạ dày Ôn Noãn vẫn có chút co thắt như cũ, cổ họng khô chát, một lát mới thốt hai chữ: "Hồ Cửu."

Minh Thù đoán cũng là nữ chính giả làm.

Ăn nhiều thịt người thú từng có khế ước sẽ phát điên là chuyện bình thường.

Nữ chính mới đến nên không rõ lắm nhưng nếu có người vẫn nói cho cô ta biết như thế, vậy khẳng định là không có ý tốt.

Minh Thù nói: "Cô cũng không phải người của thế giới này, cũng đừng quá lo lắng có lẽ không có tác dụng đối với cô."

Ôn Noãn bắt được trọng điểm.

Đáy mắt cô chợt sáng lên hai ngọn lửa, giọng nói có chút run rẩy: "Cô... Cô vừa nói gì?"

"Có lẽ không có tác dụng đối với cô."

"Không phải, câu trước."

"Cũng đừng quá lo lắng." Phải có sự kiên trì đối với nữ đầu bếp, không thể đánh.

"Câu trước nữa."

"Cô lại không phải người của thế giới này."

Hai tay Ôn Noãn nắm chặt tay Minh Thù, kích động không thôi: "Cô... Sao cô biết? Cô có phải cũng giống như tôi hay không, xuyên đến đây? Cô biết làm sao trở về không? Tôi cũng không muốn ở nơi này nữa."

Minh Thù dùng sức rút tay mình về: "Không phải."

Ôn Noãn bối rối: "Vậy cô... sao lại biết?"

Minh Thù mỉm cười: "Tôi ấy mà. Tôi thật ra là tới cứu vớt cô..."

Minh Thù tiết lộ kịch bản với Ôn Noãn, từ cô ấy là nữ chính, bị nữ chính giả phản kích, kết quả cuối cùng là kết cục thê thảm, nói đến vô cùng cặn kẽ động lòng người.

Sau đó mò mẫm linh tinh một hồi, nói mình là tới cứu vớt cô ta, thay đổi kịch bản này.

Ôn Noãn nghe xong cả người đều ngơ ngác.

"Cô nói sau này tôi sẽ có..." Cô ấy đưa tay diễn tả: "Nhiều người như vậy?"

"..." Mối quan tâm của cô gái này có phải có chút không đúng hay không? Lẽ nào mối quan tâm của cô ta không phải bị Hồ Cửu phản kích sao?

Ôn Noãn che ngực nhỏ lạnh run: "Tôi điên rồi sao?"

Từ nhỏ Ôn Noãn lớn lên ở thế giới hiện đại, hôm nay chịu đả kích quá lớn, không biết làm sao hoạt động đầu óc đây.

"Tôi tiếp nhận thế nào đây?" Mặt cô ta tái nhợt hỏi Minh Thù.

"Sao tôi biết, tôi lại không phải cô." Minh Thù nhún vai, chốc lát lại cười hì hì hỏi cô ấy: "Có một thành ngữ cô có từng nghe chưa?"

"Cái... Cái gì?"

"Lâu ngày sinh tình."

"..."

Thế nhưng Ôn Noãn cảm thấy Minh Thù không phải ý này.

Ôn Noãn lắc đầu: "Không không không không không... Tôi không muốn làm phụ nữ cặn bã."

Minh Thù nhìn cô ta.

Ôn Noãn hoảng sợ lắc đầu với cô.

Minh Thù: "..." Trẫm cũng không phải hậu cung của ngươi, ngươi lắc đầu cái gì.

"Làm cơm, bình tĩnh bình tĩnh." Minh Thù đưa cho cô ta vài thứ đồ giống khoai đỏ.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1062: Thủ Lĩnh Tại Thượng (11)

Trong dạ dày Ôn Noãn vẫn rất khó chịu. Mặc dù Minh Thù hào phóng chia cho cô một củ khoai lang đỏ, cô cũng chỉ ăn hai miếng, chia phần còn dư lại cho người thú khác.

Ôn Noãn tỉnh táo lại, bắt đầu suy nghĩ.

"Cô nói cô tới cứu tôi, vì sao?"

"Cô biết nấu cơm đó." Còn có trị giá hào quang có thể đổi đồ ăn vặt nữa.

Ôn Noãn cảm thấy lúc cô gái trước mặt trả lời, một đôi mắt sáng trưng trong suốt và giọng nói nhẹ nhàng mỉm cười, giống như cô ấy khiến người ta cảm giác rất vui vẻ.

Cảm giác đó...

Nói như thế nào đây.

Giống như đột nhiên được người khác cần.

Ở nơi xa lạ này, thế giới nguy hiểm khắp nơi, cô ngoại trừ bất lực và tuyệt vọng lại cảm thấy được cần.

Kiểu nữ chính ngốc nghếch đáng yêu như Ôn Noãn, người khác cho điểm tốt liền cảm động. Minh Thù muốn gạt cô ta... không phải, dỗ trở về, đây cũng không phải chuyện gì khó.

Sắc trời dần dần tối lại, người thú còn lại đều chọn rời đi.

Cuối cùng chỉ còn lại Minh Thù và Ôn Noãn cùng với bọn người thú của bộ tộc Chó Mực nằm trên mặt đất giả chết.

Không giả chết lẽ nào ngồi dậy bị đánh sao?

Từ lúc nào mà người thú của bộ tộc Khổng Tước lại lợi hại như vậy?

Điều này không phù hợp với quy tắc mạnh yếu của thế giới người thú nha!

Phạm quy!

Đây là phạm quy!

Minh Thù ném toàn bộ nhóm người thú này vào rừng cây khô.

Từng người một giống như cá khô bị treo lên vậy.

Giết?

Giết cái gì mà giết, giết người thì ai trở về mật báo tin tức để kẻ đó tới tìm cô báo thù, không đến tìm cô báo thù, cô làm sao kéo giá trị thù hận?

Ôn Noãn nuốt một ngụm nước bọt, lảo đảo đuổi kịp bước chân Minh Thù: "Cô muốn dẫn tôi đi nơi nào?"

"Trở về làm cơm thôi, cô còn muốn đi nơi nào?"

"..."

Cho nên cô tìm đến tôi chính là vì nấu cơm sao?

"Hồ Cửu đó..."

"Đừng hoảng sợ, cô yên tâm nấu cơm, tôi giúp cô giải quyết cô

ta."

"..."

Cho nên cô ấy chính là đến tìm cô trở về nấu cơm à? Cứu vớt cô gì chứ, đều là gạt người!

...

Minh Thù dẫn một một người khác lạ trở về bộ tộc, phần lớn người thú đều rất tò mò.

"Cô là chủng tộc gì?"

"Thật kỳ lạ, vì sao cô trắng như vậy? Bị bệnh rồi sao?"

"Cô từ xa phương tới sao?"

Ôn Noãn ứng phó cũng xem như thuận buồm xuôi gió, người thú của bộ tộc Khổng Tước cũng hỏi dịu dàng. Trước đây cô ta bị những người thú kia treo lên như hỏi cung.

Cô ta có thể sống đến bây giờ đã cảm thấy là kỳ tích rồi.

"Sắp xếp chỗ ở cho cô ấy." Minh Thù phân phó Danh Chiết.

"Vâng, thủ lĩnh."

Danh Chiết gạt những tộc nhân hiếu kỳ đó ra, dẫn theo Ôn Noãn đến chỗ ở.

Hoàn cảnh trong sơn cốc rất tốt, hơn nữa tình trạng hạn hán cũng không nghiêm trọng như vậy, thậm chí Ôn Noãn nhìn thấy có nước chảy giữa núi.

Đến thế giới này lâu như vậy, lần đầu tiên Ôn Noãn cảm thấy thoải mái như vậy, không cần nơm nớp lo sợ.

...

Bộ tộc Lợn Rừng.

Công chúa bộ tộc Lợn Rừng dẫn Nhĩ Du trở về chỗ ở của cô ta, Nhĩ Du khôi phục hình người nhưng vẫn nằm trên mặt đất không thể động đậy.

Hắn tức giận nhìn người thú trước mặt, chán ghét đến sắp nôn ra: "Cô đừng tới đây."

Công chúa bộ tộc Lợn Rừng lau nước bọt, cười sung sướng: "Nhĩ Du, ta thích ngươi rất lâu rồi, sau này ngươi sẽ là bạn đời của ta, ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ đối tốt với ngươi."

Nói rồi công chúa bộ tộc Lợn Rừng nhào đến phía Nhĩ Du.

"Cút ra!"

Trọng lượng của công chúa bộ tộc Lợn Rừng đặt ở trên người Nhĩ Du, hắn căn bản không thể động đậy.

Mang theo một mùi vị khác thường đập vào mặt, Nhĩ Du ngộp thở đến mức đỏ bừng cả khuôn mặt.

"Buông ta ra, ta là thủ lĩnh của bộ tộc Khổng Tước..."

"Nhĩ Du, thủ lĩnh bộ tộc Khổng Tước nói dùng ngươi đổi rất nhiều thức ăn." Công chúa bộ tộc Lợn Rừng nhếch miệng, lộ ra một hàm răng vàng: "Sau này ngươi chính là bạn đời của ta."

Đáy mắt Nhĩ Du dần dần hiện lên hoảng sợ.

Người hắn thích là kiểu như Hồ Cửu...

"Không muốn..."

Người thú tuần tra bên ngoài nhìn về một phương hướng nào đó, lộ ra biểm cảm kỳ lạ trên mặt, tiếng kêu đó thật là khiến người ta...

...

Ôn Noãn cứ ở bộ tộc Khổng Tước như vậy, nhiệm vụ hằng ngày chính làm đồ ăn cho Minh Thù.

Từ bộ tộc Lợn Rừng mang về không ít đồ có thể ăn, Minh Thù cũng không cần ăn thịt. Đó đều là thịt người thú, không ăn được.

Ôn Noãn có vài thứ cũng chưa từng thấy qua, làm như thế nào cô ta còn phải tìm tòi một chút.

Không ít thực vật trong sơn cốc, Ôn Noãn đi một vòng trong sơn cốc, đem vài thứ có thể làm gia vị trở về.

"Ôn Noãn, cô cầm gì vậy?"

Danh Chiết tò mò nhìn thứ đỏ rực trong tay Ôn Noãn, hình quả đấm lớn nhỏ giống như đèn lồng.

"Quả ớt." Ôn Noãn nói: "Có thể ăn đó."

Đây là trước kia cô phát hiện được tuy thực vật của thế giới này có chút khác biệt, nhưng có chút mùi vị gần giống thế giới kia của cô ta.

"Cái này... có thể ăn?" Danh Chiết cau mày, hắn lớn như vậy cũng chưa từng nghe nói thứ này có thể ăn.

Ôn Noãn cười cười: "Ừm, chờ tôi làm được anh sẽ biết."

Danh Chiết cũng không ôm hi vọng quá lớn.

Hắn lắc đầu, đi tìm Minh Thù báo cáo tình hình trong bộ tộc.

Vì trước đây Nhĩ Nhã nói không ít tộc nhân rời khỏi, bây giờ tộc nhân trong bộ tộc của bọn họ rất thưa thớt.

Mấy ngày ngắn ngủi Danh Chiết đã có thể bắt đầu suy nghĩ chuyện quan trọng của bộ tộc, điều này làm Minh Thù hao tổn xem xét mọi thứ.

"Thủ lĩnh, tôi lo lắng bộ lạc Báo Đốm đã biết, sẽ phát động công kích đối với bộ tộc."

Minh Thù ngậm một cọng cỏ, nằm trên sân cỏ: "Ồ."

"..."

Bộ tộc Báo Đốm vẫn luôn là kẻ thù của họ.

Hơn nữa sơn cốc này bộ tộc Báo Đốm vẫn muốn đoạt lấy.

Hoặc nói là không ít bộ tộc đều muốn có được sơn cốc này.

Mùa mưa của thế giới người thú ít vô cùng, quanh năm nằm ở giữa khô hạn nhưng sơn cốc này vô cùng thần kỳ, vẫn có nước chảy.

Trước đây Nhĩ Du đều dựa vào bộ tộc khác.

Danh Chiết cẩn thận hỏi: "Thủ lĩnh, nếu như bộ tộc Báo Đốm thực sự đến đây tấn công chúng ta thì chúng ta nên làm gì?"

Hiện tại bộ tộc bọn họ cũng không có gì có thể dựa vào.

Minh Thù đăm chiêu như có điều suy nghĩ.

Danh Chiết chờ phương án từ thủ lĩnh của hắn.

Một lúc lâu, Minh Thù hỏi xa xăm: "Báo Đốm ăn ngon không?"

"..." Cô suy nghĩ lâu như vậy chỉ suy nghĩ cái này?

Cho tới bây giờ chỉ có Báo Đốm ăn bọn họ, làm gì có chuyện bọn họ ăn Báo Đốm.

"Không ăn ngon?"

Danh Chiết nín thở, yếu ớt nói: "... Chưa từng ăn."

"Nếu bọn họ tới sẽ mở cửa nghênh tiếp thôi." Minh Thù đột nhiên nói: "Cho các ngươi nếm thử mùi vị."

Danh Chiết: "..."

Không phải, thủ lĩnh, tôi mới vừa nói là bộ tộc Báo Đốm, cô nghe rõ ràng không?

Minh Thù phất tay: "Không có gì thì đừng quấy rầy ta."

Danh Chiết vểnh môi, trong đầu nghĩ đến trước đây Minh Thù đánh bộ tộc Lợn Rừng thì lại có chút yên tâm.

Sau khi hắn rời đi Ôn Noãn dùng lá cây bọc đồ ăn chạy tới.

"Cái đó... Cô... Cô nếm thử." Ôn Noãn có chút lo lắng, dù sao không phải thời hiện đại, cô thử một chút cũng có thể, không biết người này thích hay không.

Ôn Noãn trực tiếp nướng, nguyên liệu nấu ăn được chọn chính là giống khoai lang đỏ trước đây, độ lửa không tệ nướng thành màu vàng nhàn nhạt, bột ớt rải trên mặt lan tỏa một mùi hương trong không khí.

Ôn Noãn vò đầu: "Cái đó... Tôi không tìm được thứ có thể thay thế muối, có thể không có mùi vị gì."

Người thú này trực tiếp ăn sống, đâu cần thứ muối này.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1063: Thủ Lĩnh Tại Thượng (12)

Ôn Noãn giận không có muối, nhanh chóng nhận lấy đồ từ đại lão Thù... toàn bộ nhà bếp.

Ôn Noãn: "..."

Cô thật là đang nằm mơ, trải nghiệm gần đây thực ra đều là nằm mơ.

"Đồ này... của cô để chỗ nào vậy?" Sao có thể đột nhiên biến ra như vậy?

"Từ trong không khí lôi ra ngoài, cô thử xem, nói không chừng cô cũng có thể lôi đồ ra đó." Minh Thù nói bừa, dọa đến Ôn Noãn ngẩn người ra.

Huyền ảo.

Thế giới này thật huyền ảo.

Cô nhất định là đang nằm mơ.

Nếu không... sao phát triển lại càng ngày càng không đúng rồi?

Minh Thù vẫn tính toán trong lòng, giá trị hào quang không nhiều lắm, không thể cứ ăn đồ ăn vặt của cửa hàng hệ thống. Lúc có thể tự lực cánh sinh vẫn là tự lực cánh sinh chứ.

[... Ký chủ tự lực cánh sinh ý là bắt nữ chính đi?]

Trẫm đây là bảo vệ cô ta! Tại sao là bắt nữ chính đi?

[...] Cô chính là muốn như vậy, đừng cho là tôi không biết, cô dự định sau này đều làm như vậy.

Suỵt!

Chuyện này ngươi làm sao có thể nói lung tung như vậy!

[...]

...

Toàn bộ nhà bếp có Minh Thù cung cấp, Ôn Noãn làm đồ ăn thuận tiện hơn nhiều, trình độ tăng vụt lên, đạt được năm sao khen ngợi của Minh Thù.

Không thắp sáng nữ chính với tài nghệ nấu ăn cũng không phải là nữ chính tốt.

Vì vậy bộ tộc Khổng Tước yên tâm trải qua những ngày tháng hạnh phúc.

Minh Thù không ngừng bị tài nghệ nấu ăn của Ôn Noãn chinh phục, còn có người thú của bộ tộc Khổng Tước, trước đây bọn họ chưa từng ăn đồ ăn như vậy.

Rõ ràng nguyên vật liệu vẫn là những thứ bọn họ thường ăn, nhưng mùi vị chênh lệch quá nhiều, ăn ngon đến muốn nuốt cả đầu lưỡi.

"Thủ lĩnh, thủ lĩnh, không xong rồi. Bộ tộc Chó Mực mang theo người thú đến bên này của chúng ta rồi."

Một người thú từ bên ngoài sơn cốc chạy vào, khuôn mặt hoang mang.

Sinh vật hạng chót trên bảng xếp hạng sức mạnh gặp phải những người thú dũng mãnh này, bọn họ theo bản năng đều sợ hãi.

Minh Thù bị cắt đứt tâm tình vui vẻ ăn đồ ăn, tâm tình có chút không tốt nhưng vẫn nở nụ cười: "Người nào?"

Người thú không hiểu sao căng thẳng: "Bộ tộc Chó Mực."

Mặt Minh Thù mơ màng.

Ôn Noãn thấy thế, nhắc nhở Minh Thù: "Những người thú mà lần trước cô gặp phải lúc cứu tôi."

"Những con chó đó à." Minh Thù bừng tỉnh, tuyệt đối không phải mắng người, trước đây cô còn gọi thủ lĩnh của bộ tộc Lợn Rừng là heo.

Giá trị thù hận đến rồi.

Phải đón tiếp nha!

Bộ tộc Chó Mực khí thế mạnh mẽ, Minh Thù đang cầm đồ ăn vặt Ôn Noãn làm, khi đối phương sắp đến cửa sơn cốc, mới chậm rãi xuất hiện.

Cửa vào sơn cốc rất hẹp, dễ thủ khó công, cửa vào có cơ quan của người thú làm.

Minh Thù đứng... ngồi xổm ở chỗ có chút cao, nhìn một đám người thú phía dưới.

"Ta chờ các ngươi đã lâu, các ngươi lạc đường rồi à?"

Bộ tộc Chó Mực còn chưa lên tiếng, Minh Thù đã lên tiếng trước.

Người thú bộ tộc Khổng Tước: "..."

Người thú bộ tộc Chó Mực: "..."

"Nhĩ Du đâu?" Người thú với thân hình oai vệ đứng ra trong đám người thú của bộ tộc Chó Mực, lớn tiếng quát: "Gọi hắn ra đây."

Người thú này to lớn hơn những người thú còn lại, Minh Thù cho là người này cao nhất trong bộ tộc Chó Mực.

"Tìm Nhĩ Du ngươi đi nhầm nơi rồi, ngươi phải đến bộ tộc Lợn Rừng." Minh Thù ăn đồ ăn vặt, giọng nói hơi thất vọng: "Các người không phải tới tìm ta sao?"

Người thú của bộ tộc Khổng Tước: "..."

Thủ lĩnh cô thất vọng cái quái gì?

Người thú của bộ tộc Chó Mực nói nhỏ hai câu bên tai người thú cao lớn, ánh mắt người thú cao lớn thấy Minh Thù lập tức hung hăng như chó dữ bị chọc tức, muốn xé nát con mồi trước mặt.

Chính là người thú giống cái này...

Người thú đánh bộ tộc của hắn nhiều như vậy?

Minh Thù mỉm cười: "Ánh mắt này không tệ nha, hãy giữ nguyên!"

Người thú cao lớn: "..."

Người thú khác thấy hắn như vậy, đã sớm sợ đến run người.

Người thú cao lớn đảo mắt qua người thú phía sau Minh Thù, nhìn thấy những người thú phía sau phát run, mắt lộ ra vẻ hoảng sợ như vậy mới đúng...

Người thú giống cái này chắc là em gái của Nhĩ Du, Dao Lạc.

Người thú cao lớn nghĩ đến mục đích của hắn, sắc mặt tối sầm xuống: "Dao Lạc, giao người thú giống cái Ôn Noãn đó ra đây!"

"Ôn Noãn à..." Đoạt nữ đầu bếp của trẫm, không có cửa đâu: "Rất xin lỗi, đó là người của ta, không thể cho ngươi."

Giọng nói một chút xin lỗi cũng không có.

Thậm chí mang theo chút giọng điệu nói thẳng mặt gây hấn, ta chính là không cho ngươi, ngươi có thể làm gì ta?

Người thú cao lớn giận dữ trong lòng, nhưng rất nhanh dồn nén xuống: "Người thú giống cái đó vốn chính là người bọn ta bắt được, ngươi trả cho bọn ta, bọn ta không tính toán với ngươi!"

"Mời ngươi tính toán cùng ta, tuyệt đối đừng khách sao.Ta không để ý đâu." Khuôn mặt Minh Thù chân thành.

Người thú cao lớn: "..."

Người thú giống cái này có phải bị bệnh hay không?

"Dao Lạc, ngươi cho là bộ tộc Khổng Tước các ngươi là đối thủ của bộ tộc bọn ta sao?" Người mà người thú cao lớn mang theo không ít, hắn cũng không nói dối: "Hôm nay ta tới chỉ là muốn mang đi người thú giống cái kia, không muốn làm kẻ thù với các ngươi."

"Có phải các ngươi ngu ngốc hay không? Người thú của bộ tộc Khổng Tước đẹp biết bao, ngươi không động lòng sao? Ngươi không muốn chiếm giữ sơn cốc này sao? Cơ hội tốt như vậy, tuyệt đối đừng bỏ qua nha."

Minh Thù mở ra hình thức tẩy não.

Người thú cao lớn: "..."

Điên rồi.

Làm gì có người thú nào mời người khác ra tay với bộ tộc của mình?

Người thú của bộ tộc Khổng Tước nhao nhao lùi lại, thủ lĩnh quả nhiên vẫn không định bỏ qua cho bọn họ.

Tuy Danh Chiết cũng có chút run nhưng vẫn đứng ở bên cạnh Minh Thù không động đậy.

Chắc cô ấy...

Sẽ không làm như thế.

Hiện tại người thú cao lớn có chút đâm lao phải theo lao.

Người ta cũng nói như vậy rồi, nếu hắn không đánh thì chẳng phải là làm mất mặt bộ tộc sao?

Nhưng hôm nay hắn tới thật ra chỉ muốn mang người thú giống cái tên Ôn Noãn kia trở về.

Thủ lĩnh đặc biệt giao nhiệm vụ, không muốn mọi chuyện phức tạp. Cho dù chuyện bọn họ bị đánh trước đây, cũng phải trả thù sau khi dẫn Ôn Noãn trở về.

Minh Thù vẫn còn tiếp tục chập chờn: "Nếu như ta trực tiếp đánh, ngươi xem thử bây giờ bộ tộc bọn ta chỉ ít người thú như vậy bla... bla..."

Người thú bộ tộc Khổng Tước lạnh run.

Thủ lĩnh có phải muốn lấy bọn họ đổi đồ ăn hay không?

Trong đầu người thú cao lớn có chút loạn, hồi lâu hắn đột nhiên giơ tay lên, gầm lên một tiếng: "Đánh cho ta!"

Minh Thù mím môi mỉm cười, từ chỗ cao nhảy xuống, trực tiếp che ở lối vào.

"Đánh sớm là tốt rồi, nói với các ngươi lâu như vậy cũng rất mệt mỏi."

"..."

"Đến đây đi đến đây đi, đánh xong sớm một chút, về sớm một chút còn ăn cơm."

"..."

Người thú cao lớn quét về phía người thú trên vách núi: "Dao Lạc ngươi không gọi bọn họ xuống đây?"

Minh Thù mỉm cười: "Đánh các ngươi, một mình ta đủ rồi."

"Ha...." Người thú cao lớn dường như bị chọc tức đến nở nụ cười: "Nhĩ Du chưa từng có giọng điệu lớn lối như vậy, ngươi một người thú giống cái lại nói khoác lác không biết ngượng như thế."

"Cho nên bây giờ Nhĩ Du không phải thủ lĩnh đó." Minh Thù giơ hai tay hai bên ra vẻ không biết.

"Cái gì?"

"Ngươi không biết à?" Minh Thù kinh ngạc: "Thủ lĩnh bộ tộc hiện tại là ta."

Người thú cao lớn: "..."

Tuy khoảng cách giữa các bộ tộc không xa nhưng phần lớn bộ tộc đều là quan hệ của thợ săn và con mồi, ai rảnh rỗi đến nhiều chuyện để chịu chết.

Chuyện Minh Thù soán ngôi xảy ra nhanh như tia chớp, bên bộ tộc Lợn Rừng không nói, trong khoảng thời gian ngắn dường như không có bộ tộc biết chuyện này.

"Rốt cuộc các ngươi có đánh hay không?" Trẫm đã bày ra tư thế lâu như vậy, không cần mặt mũi nha!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1064: Thủ Lĩnh Tại Thượng (13)

"Đứng ngây ra đó làm gì, xông lên." Người thú cao lớn hét lên.

Người thú của bộ tộc Chó Mực giật mình, lập tức xông về phía Minh Thù.

Người thú của bộ tộc Khổng Tước nhỏ giọng hỏi: “Danh Chiết… chúng ta có cần xuống giúp thủ lĩnh một tay không?”

Danh Chiết: “Thủ lĩnh bảo chúng ta đừng tự xuống nộp đầu.”

Người thú nghi hoặc: “Nộp đầu là cái gì?”

Danh Chiết im lặng: “Không biết.”

Tuy rằng không hiểu nộp đầu nghĩa là gì, nhưng ý tứ rất rõ ràng chính là không cho bọn họ xuống.

Thế nên người thú của bộ tộc Khổng Tước rất nghe lời, yên lặng ngồi đó.

Minh Thù không có cây đao, cô bẻ bừa một cành cây gần đó, hung hãn đánh người thú đang tấn công cô.

Người thú kêu gào thảm thiết, có kẻ bị đánh đến nỗi hiện luôn hình thú.

Người thú cao lớn kinh ngạc, lùi dần về phía sau.

Giống cái vốn trân quý nên được các bộ tộc bảo vệ rất kỹ, những việc như săn bắn đánh đấm không bao giờ đến lượt giống cái.

Nhưng bây giờ…

Giống cái này lại có thể lấy một địch mười, còn chiếm ưu thế.

“Tất cả cùng xông lên.”

Người thú cao lớn không tin.

Cành cây chuyển động, bóng người thoắt qua thoắt lại trong không gian, người thú nào cũng bị Minh Thù đánh vào chỗ hiểm cả.

Nếu cô muốn giết họ.

Thì một đòn cũng toi mạng.

Người thú cao lớn dường như hiểu ra, sau lưng toát ra từng đợt mồ hôi lạnh.

“Đến lượt ngươi.”

Người thú cuối cùng gục xuống, cành cây của Minh Thù chỉ vào người thú cao lớn.

Người thú cao lớn: “…”

Không đúng.

Giống cái sao có thể lợi hại như thế được, chắc chắn có chỗ không đúng.

Người thú cao lớn cố gắng nhớ lại từng chi tiết vừa nãy, nhưng không thể tìm ra điểm thuyết phục nào cả.

Giống cái này, thực sự lợi hại như vậy.

Đột nhiên người thú cao lớn hóa thú, không có chút khí phách nào xoay người vắt chân lên cổ chạy.

Minh Thù: “…”

Trẫm bày ra một tư thế oai phong như vậy, ngươi bỏ chạy còn ý nghĩa gì nữa.

Minh Thù kéo thú nhỏ ra, ném về phía người thú cao lớn.

“A…” Người thú cao lớn bị đánh trúng, kêu thảm thiết.

Thú nhỏ nhanh như chớp quay về, mắt đối mắt với người thú cao lớn, thú nhỏ toàn thân lông lá dựng đứng như một con nhím giận dữ, màu sắc chọi lọi lóa mắt.

Nhìn cái gì mà nhìn.

Người thú cao lớn đột nhiên rống lên một tiếng, bốn chân chó cuộn tròn lại cụp đuôi rên rỉ.

Thú nhỏ "hừ" một tiếng đầy kiêu ngạo.

Minh thù kéo người thú cao lớn ra phía sau, ngẩng đầu nhìn những tộc nhân đang sững sờ kinh ngạc: “Còn nhìn, xuống trói chúng lại.”

Tộc nhân lũ lượt kéo nhau xuống dưới, ba chân bốn cẳng trói đám người thú lại.

“Thủ lĩnh lợi hại quá.”

“Đáng lẽ trước đây tôi không nên hoài nghi người.”

“Người có thể làm thủ lĩnh, chắc chắn là rất lợi hại, sau này chúng ta sẽ không còn bị ai bắt nạt nữa phải không?”

Tộc nhân nhìn nhau, trong lòng đều thầm tự nhủ phải dốc lòng đi theo thủ lĩnh.

Người thú bị trói lại cùng nhau, nhốt vào nhà lao ngày trước.

Ngay cả bộ tộc Khổng Tước mà cũng có nhà lao, đủ thấy thế giới này hung ác đến cỡ nào.

Người thú cao lớn được đối đãi tốt hơn một chút, hắn được giam riêng một mình, cứ thế bọn họ bị nhốt ở trong sơn cốc. Thú nhỏ đi bên cạnh Minh Thù, người thú cao lớn đến một tiếng ho cũng không dám mở miệng.

Ôn Noãn đứng từ xa nhìn lại, không dám lại gần, những người thú này… đều không phải tốt đẹp gì.

Minh Thù đem một ít cỏ khô đến: “Nói chuyện chút đi.”

Người thú cao lớn: “Ngao ngao ngao…”

Minh Thù: “Nói tiếng người đi.”

Người thú cao lớn: “…”

Minh Thù: “Ai sai ngươi đến bắt Ôn Noãn?”

Người thú cao lớn liếc thấy thú nhỏ nằm dài cạnh chân Minh Thù, nuốt nước bọt: “Thủ… thủ lĩnh của chúng tôi.”

“Bắt cô ấy làm gì? Muốn cô ấy đi nấu cơm cho các ngươi chắc?”

“…” Nấu cơm là cái gì? Thú nhỏ hằn học lườm qua, người thú cao lớn cứng người: “Thủ lĩnh thích cô ta, nên sai chúng tôi bắt cô ta về.”

Giống đực hùng mạnh, có thể cướp giống cái và còn có thể sở hữu nhiều giống cái, nhưng hành vi phí phạm của trời này ở thế giới người thú là đối tượng bị nguyền rủa của chúng người thú.

Tất nhiên ngoài việc nguyền rủa bọn họ chẳng dám làm điều gì khác cả.

Dù sao điều kiện tiên quyết đó phải là giống đực hùng mạnh: “Chỉ thế thôi?”

Người thú cao lớn gật đầu lia lịa, những lời hắn nói đều là sự thật.

“Cô biết thủ lĩnh của bọn họ?” Minh Thù hỏi Ôn Noãn đứng cách đó không xa.

Ôn Noãn nắm chặt hai tay trước ngực, lắc đầu: “Không, không quen, trước đây tôi chưa từng gặp bọn họ.”

Minh Thù khẽ vuốt ve thú nhỏ, những móng vuốt nhỏ nhắn khẽ cào cào ngón tay của Minh Thù.

Người thú cao lớn chỉ biết có vậy.

Không hề dối trá.

Nhưng Ôn Noãn chưa từng bị thủ lĩnh bộ tộc Chó Mực bắt được lần nào, sao hắn lại muốn bắt Ôn Noãn?

Minh Thù lại đánh cho tên người thú cao lớn thêm một trận, sau đó mới vứt hắn ra khỏi sơn cốc.

“Về nói với thủ lĩnh nhà ngươi rằng Ôn Noãn do ta bảo vệ, không sợ chết thì đến đây, ta sẽ tiếp đón chu đáo… ta còn đang mong đợi đây.”

Người thú cao lớn: “…”

Hắn chẳng mong đợi một chút nào cả.

"Thủ lĩnh, những người thú này giải quyết thế nào?" Những tộc nhân khác đều không dám đến bẩm báo, chỉ có mình Danh Chiết đi lên.

Minh Thù mới thả một mình người thú cao lớn, những người thú khác vẫn còn đang bị nhốt.

“Các ngươi không ăn à?”

“…” Danh Chiết khó khăn trả lời: “Thủ lĩnh, bộ tộc Khổng Tước chúng tôi ăn chay. Tuy rằng đôi lúc cũng ăn thịt nhưng rất hiếm.”

Nguyên nhân chính, có lẽ là do bọn họ không kiếm nổi thịt.

“Không ăn thì mang đi đổi với các bộ tộc khác đi.” Minh Thù đang nói đột nhiên sáng mắt.

Như là tìm thấy một con đường làm giàu vậy

Từ sau khi vgười thú cao lớn quay về, bộ tộc Chó Mực không hề phái người đến tìm.

Ngược lại việc bộ tộc Khổng Tước đổi thủ lĩnh khác, tin tức giống cái làm chủ bắt đầu lan truyền khắp các bộ tộc.

Và còn ngầm ám chỉ, người thú giống cái này có thể đã bị Vu Linh khống chế.

Tin này truyền ra, có động tĩnh đầu tiên là bộ tộc Báo Đốm.

Bộ tộc Báo Đốm đối với bộ tộc Khổng Tước có thể nói là vô cùng để ý.

Minh Thù nghe nói bộ tộc Báo Đốm có rất nhiều đồ ăn, khu vực gần đây ngoài trừ bộ tộc Lợn Rừng ra, thì họ chính là kẻ mạnh nhất.

Thế là…

Minh Thù liền bị bắt.

Không bị bắt thì không phải là lãng phí đồ ăn sao, cô sao chịu nổi.

Quan trọng nhất là người thú của bộ tộc Khổng Tước nói, bộ tộc Báo Đốm người thú rất nhiều, tất nhiên có thể kiếm chác được rất nhiều giá trị thù hận, không thể bỏ qua bọn họ được.

Bộ tộc Báo Đốm được xây dựng rất rộng lớn, đã bắt đầu xuất hiện những kiến trúc thô sơ.

“Thủ lĩnh, cô ta đã bị Vu Linh khống chế thật sao?” Có người thú lo ngại nhìn Minh Thù.

“Đúng vậy, đừng sợ nhé.” Minh Thù đáp lời: “Ta sẽ mang lại tai họa cho các người đấy.”

Thủ lĩnh bộ tộc Báo Đốm trừng mắt nhìn Minh Thù: “Trông trừng cô ta cẩn thận. Hừ, đám Chó Mực nói cô ta ghê gớm lắm, chẳng phải vẫn bị ta bắt được đấy sao. Dù cô ta bị Vu Linh khống chế thì sao chứ, bị ta tóm được có mà chạy đằng trời. Cái thứ Vu Linh đó có đến, ta cũng chẳng sợ.”

Người thú đều khiếp sợ Vu Linh.

Nói rằng Vu Linh sẽ đem lai tai họa cho bộ tộc.

Nhưng mà…

Đã có ai từng thực sự nhìn thấy Vu Linh chưa?

Chẳng qua là họ đem tất cả những sự việc không thể giải thích được, đổ hết lên đầu Vu Linh mà thôi.

Thủ lĩnh của Báo Đốm hiểu điều này, nên hắn mới dám lớn mật nói những lời đao to búa lớn như vậy.

Thủ lĩnh của bộ tộc Báo Đốm rất có uy, thấy hắn nói như vậy các người thú khác đều lao nhao hùa theo.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1065: Thủ Lĩnh Tại Thượng (14)

Minh Thù bị nhốt vào một một “nhà tù” đơn giản bằng các cành cây có gai nhọn quấn lại, người thú Báo Đốm khá đông, Minh Thù định bụng ăn no một chút rồi mới đi đánh nhau.

Nhưng có lẽ do Minh Thù phối hợp quá mức, nên chẳng còn ai cho cô dùng thú linh thảo nữa.

Minh Thù tìm một chỗ ngồi xuống, Mình Thù liếc nhìn phòng giam cũng được tạo nên bằng cây gai bên cạnh, bên trong có vài người thú có lẽ bị bắt để làm thực phẩm, kẻ nào mặt cũng đầy vẻ tuyệt vọng.

Nếu so với bộ tộc Chó Mực, thì bộ tộc Báo Đốm còn hung tàn hơn và thực lực cũng hùng mạnh hơn nhiều.

“Ném hắn vào trong kia.”

Gian phòng bên phải Minh Thù bị mở ra, người thú đứng bên ngoài đẩy một người lem luốc bẩn thỉu vào trong.

Người đó loạng choạng rồi ngã dụi xuống nền đất.

Hắn chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt đen như mực, nhìn chằm chằm vào mắt hắn dường như có thể chìm vào bóng tối bất cứ lúc nào.

Mặt hắn không hề có chút cảm xúc nào, chỉ lẳng lặng nhìn kẻ đã đẩy hắn.

“Bắt được ở đâu đấy? Hắn nhìn làm ta thấy thật khó chịu.” Người thú ở bên ngoài càu nhàu.

“Trên ngọn núi phía sau đấy, chẳng biết là chủng tộc gì nữa, thủ lĩnh nói buổi tối sẽ tra hỏi.”

"Buổi tối? Tối nay sợ rằng thủ lĩnh không rảnh, vừa mới bắt được giống cái của bộ tộc Khổng Tước, phải hưởng thụ một chút chứ."

Mấy người thú đó nhìn về hướng phòng giam của Minh Thù, lời nói rất lộ liễu.

Minh Thù nhếch mép, cười ngọt ngào với bọn họ: “Tối nay đúng là các ngươi không rảnh thật.”

Những người thú đó đột nhiên im bặt.

Người thú bọn họ bắt vừa rồi thì nhìn chằm chằm, còn giống cái này…

Lại khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi nổi hết da gà.

“Đi thôi.”

Các người thú đóng chặt cửa lại nhanh chóng rời đi, trông từ đằng sau có vẻ hoang mang sợ hãi.

Minh Thù vẫn nhếch miệng cười liếc nhìn người bên cạnh, trên người hắn mặc quần áo chứ không phải là vải, có lẽ cũng là biến hóa mà ra.

Người thú có kỹ năng này, nhưng với bản tính của người thú, có thể biến hóa ra một miếng để che chắn những bộ phận quan trọng đã là không tệ.

Người đó từ từ đứng dậy, rồi cúi đầu tìm chỗ ngồi.

“Này.”

Phòng giam sát vách nhau, Minh Thù ngồi ở bên kia gọi hắn.

Người đó ngẩng đầu nhìn qua, trên mặt còn vương máu, lem nhem nhìn không rõ mặt, khiến người ta ấn tượng sâu đậm nhất có lẽ là đôi mắt kia.

Đôi tròng mắt đen láy tĩnh lặng, giống như là đã chết vậy.

Minh Thù cười: “Ngươi nói cái gì đấy?”

Hắn nhìn cô chằm chằm vài giây, rồi từ từ cúi đầu, không quan tâm đến cô nữa.

Minh Thù: “...”

Minh Thù nhìn hắn một lát, hắn vẫn lẳng lặng, nếu không phải trước đó nhìn thấy hắn vẫn còn sống, Minh Thù còn nghi ngờ có lẽ tên này đã chết rồi.

Trời dần tối, cả bộ tộc Báo Đốm chìm vào bóng đêm.

Ở thế giới này lửa không phải là thứ được yêu thích, vì bọn họ không cần ăn đồ chín.

Với cả một khi đốt lửa, rừng sẽ bị cháy, đối với những người thú không hề biết dập lửa thì đây đúng là một tai họa thực sự.

Trước đây Ôn Noãn nhóm lửa, khiến cho cả bộ tộc gần như nổi điên.

Khó khăn lắm Ôn Noãn mới có thể giải thích rõ nguyên lý cho bọn họ.

Minh Thù dựa theo ánh trăng mờ ảo, nhìn người ở phòng bên cạnh, vẫn giữ nguyên tư thế trước đó, hắn không biết mệt hay sao? Co người như thế không bị tê sao?

Minh Thù đứng lên co duỗi chân tay.

Đêm tối chính là lúc thích hợp để giết người cướp của.

“Thủ lĩnh sai bọn ta đến đưa giống cái của bộ lạc Khổng Tước đi.”

Bên ngoài vang lên giọng của người thú đang nói chuyện với nhau.

Minh Thù đứng trong phòng giam, cửa mở ra hai người thú bước vào.

Minh thù từ từ nở nụ cười, vì ở trong bóng tối nên người bên ngoài không nhìn thấy nụ cười trên mặt cô.

“Á.”

Một tiếng thét vang vọng khắp cả bộ tộc Báo Đốm.

Thủ lĩnh Báo Đốm đang được người thú giống cái hầu hạ sung sướng, ngồi bật dậy kéo giống cái đang nằm sấp trên người hắn ra: “Có chuyện gì thế?”

Bên ngoài liên tiếp vang lên những tiếng kêu thảm thiết.

Nhưng chẳng ai đi vào bẩm báo.

Thủ lĩnh Báo Đốm lo lắng, tiếng kêu thảm của tộc nhân giống như một nhát dao cứa vào tim hắn.

Thứ hắn nhìn thấy trước tiên là một bóng đen bị mọi người vây quanh, khoảng cách quá xa không thể nhìn rõ là ai.

Tiếp theo chính là ánh sáng lạnh lẽo của cây đao bị ánh trăng phản chiếu.

Hắn nhìn tộc nhân của mình đau đớn kêu gào rồi gục xuống.

Là kẻ nào.

Hắn lao đến.

“Dao Lạc.”

Thủ lĩnh Báo Đốm nhìn rõ thủ phạm, hắn thét lên giận dữ.

Không phải sai người đi bắt cô ta sao? Sao lại biến thành như thế này?

Minh Thù đá bay một người thú, quay đầu chào hỏi: “Chào buổi tối.”

Ánh đao lóe sáng, những người thú chắn đường cô lần lượt ngã xuống, chớp mắt một cái Minh Thù đã xuất hiện trước mặt thủ lĩnh Báo Đốm.

Thủ lĩnh Báo Đốm xuất chiêu theo bản năng.

Minh Thù lấy đao đỡ, vừa vung đao lưỡi đao sắc bén đã chặn ngang cổ tay hắn.

Hắn bước lùi theo bản năng, lưỡi đao làm rách da hắn, máu tươi trào ra.

Đó là thứ gì vậy…

Thủ lĩnh Báo Đốm khiếp sợ nhìn hung khí trên tay Minh Thù.

"Vù."

Thanh đao xé gió lướt tới.

Thủ lĩnh Báo Đốm vội tránh sang một bên, ánh sáng lạnh lẽo lấp loáng trong màn đêm.

“Cũng lợi hại đấy chứ.” Một đám động vật mà không xử lý nổi, không phải trẫm sẽ bị người ta coi thường hay sao.

Thủ lĩnh Báo Đốm nghe giống cái trước mắt lẩm bẩm, sau đó thanh đao vung càng nhanh.

Ánh đao lấp loáng, gió lạnh hiu hiu, nhịp điệu của hắn dần bị rối loạn.

"Phập."

Đâm trúng rồi.

Cơ thể thủ lĩnh Báo Đốm ngã văng xuống, kết hợp với mặt đất trơn trượt, va trúng làm sập một cái lều được xây dựng thô sơ.

Toàn thể bộ tộc Báo Đốm đều chết lặng.

Những người thú còn nhỏ và giống cái không tham chiến, lúc này đều ẩn nấp trong bóng tối đến thở cũng không dám.

Trong thế giới này chuyện một bộ tộc bị diệt là chuyện rất bình thường.

Bộ tộc Báo Đốm bị diệt cũng không hề ít, thậm chí một số người thú còn nhỏ tuổi đã từng tận mắt nhìn thấy.

So với cảnh tượng đêm nay, những điều đã từng nhìn thấy còn đẫm máu và tàn nhẫn hơn nhiều.

Minh Thù lấy đồ ăn Ôn Noãn chuẩn bị cho cô, bổ sung chút thể lực trước đã.

Thủ lĩnh Báo Đốm nằm giữa một đống gỗ gãy nát, mắt tràn ngập sự thù hận của dã thú.

Hắn đã thua.

Giống cái này…

Sao có thể lợi hại như thế được.

Lẽ nào đúng là Vu Linh thật?

Minh Thù lôi thủ lĩnh Báo Đốm ra, đối diện với ánh mắt đó, Minh Thù cười khanh khách nói: “Đừng nhìn ta như thế, ta sẽ xấu hổ đấy.”

Thủ lĩnh Báo Đốm: “...”

Minh Thù gọi những tộc nhân của bộ tộc Khổng Tước đi theo ra ngoài cho họ lên chiến trường, vì cầm thanh đao của Minh Thù, một số ít người thú còn đang phản kháng còn chưa kịp động thủ đã bị trấn áp hết.

Minh Thù đi đến nhà lao đã giam cô, bên trong đã trống không.

Kẻ kỳ lạ đó đã biến mất.

“Thủ lĩnh, người đang nhìn gì vậy?”

“Không có gì.”

Tiếng nói vọng qua, khiến kẻ đang giấu mình trong bóng tối khẽ động đậy, nhưng hắn rất nhanh chóng yên lặng trở lại, hòa vào màn đêm.

Người ở bên kia dường như đã đi mất.

Hắn từ từ nhìn về phía đó, chiếc bóng khẽ lay động, tiếng chửi rủa của người thú bộ tộc Báo Đốm vọng tới ầm ầm.

Lát sau, hắn đi khỏi đó biến mất trong màn đêm, như là chưa từng xuất hiện.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1066: Thủ Lĩnh Tại Thượng (15)

Tin bộ tộc Báo Đốm bị diệt vong lan truyền khắp nơi.

Lúc mới nghe tin, rất nhiều bộ tộc đều rục rịch muốn hành động.

Nhưng hiện giờ ngay cả bộ tộc Báo Đốm mà cũng bị tiêu diệt, bọn họ đâu dám tự tiện hành động nữa.

Nhưng rốt cuộc có phải là do Vu Linh tác quái hay không, việc này khiến các người thú trong bộ tộc đều lo lắng.

Đúng lúc đó.

Đúng vào ngay lúc đó, các người thú trong bộ tộc bắt đầu chết một cách khó hiểu.

Nguyên nhân rất kỳ lạ, trái tim biến mất…

Khi Minh Thù nghe được tin này, bình tĩnh ăn hết khoai lang Ôn Noãn vừa nướng xong.

“Hồ ly làm đấy.” Thích ăn tim, không phải hồ ly sao? Không lẽ là nữ chính giả làm?

“Không phải.” Danh Chiết ngẩng đầu, nhỏ nhẹ nói: “Nghe nói hiện trường rất kỳ lạ, vẽ hình thần thú.”

Hình thần thú.

Thần thú là đối tượng mà người thú sùng bái, thông thường các bộ tộc bái tế hoặc có hoạt động gì lớn, đều sẽ vẽ hình thần thú.

“Đây là sự bất kính đối với thần thú.” Có kẻ nhỏ giọng nói: “Thần thú sẽ trừng phạt”

Thế giới này có lực lượng siêu nhiên sao?

Có.

Ví dụ như ước định giữa người thú giống đực và người thú giống cái.

Cho nên người thú tin tưởng vào sự tồn tại của thần thú, đó là thần linh của bọn họ.

-

Mấy ngày sau đó, các bộ tộc lân cận cũng xuất hiện tình trạng như vậy, nghe nói người thú chết rất bình thản, trên mặt còn nở nụ cười giống như là tình nguyện hiến dâng trái tim.

Ban đêm Minh Thù và Ôn Noãn ngồi trên một bãi cỏ trong sơn cốc, Ôn Noãn ôm gối, cẩn thận hỏi cô: “Thủ lĩnh, cô nghĩ là thứ gì đã làm?”

Minh Thù có chút thất thần, đáp lời hơi chậm: “Không biết nữa.”

Ôn Noãn tự ngồi đoán: “Liệu có phải là người thú nào đó bị tẩu hỏa nhập ma không?”

Những người bị tẩu hỏa nhập ma, không phải đều gây ra những chuyện điên loạn sao?

“Cô tưởng đang quay phim huyền huyễn sao?”

"Bây giờ còn chưa đủ huyền huyễn sao?" Ôn Noãn nói: "Tôi đã xuyên không tới đây, còn cô thì…"

Cô không rõ con người này làm sao mà tới đây.

Thế giới này quá đáng sợ.

Minh Thù khẽ cười: "Tôi làm sao?"

Ôn Noãn khẽ cắn môi, hỏi những điều hoài nghi trong lòng: "Tại sao cô lại giúp tôi?"

Đúng vậy.

Dù cho những điều cô nói là đúng.

Nhưng tại sao cô ấy lại giúp cô.

"Cô đừng dùng lý do trước đây để gạt tôi, tôi không tin đâu." Cái gì mà cô biết nấu cơm, cho nên giúp cô, cô không tin đâu.

Minh thù nghiêm túc hỏi: "Ngoan ngoãn làm một cô bé ngốc, nấu cơm giặt đồ cho tôi không tốt sao?"

"…"

Lời thoại này có vấn đề gì hay sao.

Còn có cả hình dung từ là cô bé ngốc hay sao? Trong mắt cô ta mình là một cô bé ngốc sao?

Ôn Noãn vẫn cố chấp muốn biết.

Minh Thù nhún vai: "Tôi và Hồ Cửu có thù với nhau, tất nhiên là tôi phải giúp cô rồi, nhưng quan trọng nhất là cô biết nấu cơm."

"…" Sao vẫn không thể thoát ra khỏi việc biết nấu cơm cơ chứ?

“Cô và Hồ Cửu... có mối thù gì?”

Minh Thù thành thật: “Cũng chẳng phải là thù gì, chẳng qua là tôi muốn kiếm chút giá trị thù hận của cô ta.”

Đúng thật giữa cô và Hồ Cửu không hề có thù hận, nếu có thì là ở nguyên chủ.

Cô nhắm vào Hồ Cửu, chỉ đơn giản là muốn tăng giá trị thù hận mà thôi.

“???”

Ôn Noãn hoàn toàn không hiểu lời của Minh Thù.

Tăng giá trị thù hận là gì?

“Suỵt.” Đột nhiên Minh Thù ra hiệu im lặng.

Ở phía xa dường như có thứ gì đang chuyển động, làm cây cỏ rung động, phát ra âm thanh xoàn xoạt.

Tiếng động đó rất nhẹ, không khác gì tiếng gió thổi làm cỏ lay động.

Mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng Ôn Noãn cũng âm thầm hồi hộp.

Chẳng lẽ kẻ tẩu hỏa nhập ma moi tim điên cuồng kia, đã chạy đến chỗ bọn họ rồi sao?

Bộ tộc bên cạnh đã có người thú chết rồi…

Xuất hiện ở đây, cũng chẳng có gì là kỳ lạ cả.

Tiếng động đó vẫn tiếp tục, và càng ngày càng tiến gần khu vực sinh sống của người thú.

Minh Thù đứng dậy, Ôn Noãn cũng muốn đứng dậy cùng cô, nhưng Minh Thù lại đè cô xuống.

Trong tay Ôn Noãn đột nhiên có thứ gì lành lạnh mềm mềm, cô cúi đầu nhìn là chú chó nhỏ kỳ lạ thỉnh thoảng lại xuất hiện ở bên cạnh cô ấy.

Cô ấy nói rằng đó là cún con, nhưng cô lại cảm thấy không giống lắm.

Làm gì có chú chó nào lại nhiều màu như thế.

Đột nhiên thú nhỏ đổi vị trí, mở mắt ra là thấy Minh thù đang rời đi.

Nó kêu một tiếng rồi từ trong bàn tay mềm mại nhảy bật ra, lộn hai vòng cũng không quá xa.

Bóng dáng Minh Thù biến mất nhanh chóng trong màn đêm, Ôn Noãn muốn đi theo nhưng lại sợ đi theo sẽ đem đến cho cô ấy thêm rắc rối.

Đành lo lắng ngồi yên đợi.

Từng giây từng phút trôi qua, tiếng xào xạc bên kia biến mất.

Ôn Noãn không còn nghe thấy tiếng gì nữa.

Bốn bề yên lặng.

Liệu có xảy ra chuyện gì không?

Nghĩ đế đó, Ôn Noãn bèn gạt bỏ lo sợ, chạy theo hướng của Minh Thù.

Thú nhỏ chớp mắt, lao vút theo sau.

Chạy đến khoảnh đất trống trong sơn cốc, Ôn Noãn nhìn thấy một con dã thú rất kỳ quái đang bị Minh thù chế ngự.

Ôn Noãn chưa từng nhìn thấy loài vật nào như vậy.

Thân hình gần tương tự như con người nhưng cái đầu rất nhỏ, trên người dường như còn mọc cả lân giáp, trông có vẻ giống một con tê tê có hình dạng con người.

Minh Thù đã chế ngự được nó, Ôn Noãn chạy đến: “Đó... đó là cái gì vậy?

“Không biết.” Minh Thù ngồi xổm xuống: “Hình như không thể biến hình được... không biết có ăn được không?”

Ôn Noãn nghẹn họng.

Cái đồ lai lịch bất minh nhà cô có thể suốt ngày đừng nghĩ đến chuyện ăn được không.

Minh Thù cũng chỉ là buột miệng nói chơi mà thôi, thứ này trông khá đáng sợ, lại còn có vẻ ngoài của một con tê tê hình người.

Minh Thù bảo Ôn Noãn đi gọi người.

Con tê tê hình người bị mọi người trói lại, Ôn noãn đốt lửa, xung quang dần sáng lên.

Con tê tê ngất lịm đi, khi tỉnh lại thấy lửa cháy phập phồng, bắt đầu vùng vẫy kịch liệt.

“Những vụ án gần đây đều do ngươi gây ra.”

Tê tê nhìn ngọn lửa trước mặt giống cái, khuôn mặt bao kín lân giáp không thể nhìn rõ biểu cảm trên mặt hắn, nhưng đôi mắt đó, dễ dàng để lộ sự kinh sợ.

"Ngươi giết nhiều người thú như vậy, rồi moi tim để làm gì."

Con tê tê chỉ hoảng sợ nhìn qua, một chút tiếng động cũng không phát ra.

“Thủ lĩnh, hình như nó không thể tạo ra âm thanh.”

“Không thể tạo ra âm thanh?”

Minh Thù sờ cằm, chỉ huy Danh Chiết cầm lửa đi xem thử.

Ngọn lửa đến gần, con tê tê càng giãy dụa ghê hơn, dù có há miệng ra cũng không thể phát ra tiếng.

Đúng thật là không phát ra tiếng.

Người thú không biết viết chữ, cho nên muốn hỏi hắn vài điều xem ra là không thể được.

“Tại sao hắn lại không thể biến hình nhỉ?” Minh Thù hỏi Danh Chiết.

Danh Chiết lắc đầu.

Các người thú khác tất nhiên cũng không biết.

Cuối cùng một người thú lớn tuổi giơ tay: “Tôi thấy hắn có vẻ giống người thú dị dạng bị vất bỏ.”

“À.”

Người thú dị dạng là gì?

Tất nhiên các người thú trẻ tuổi đều không biết.

Chỉ có những người thú lớn tuổi, vẻ mặt bắt đầu biến đổi.

Người thú đó đứng dậy nói: "Vì có một số người thú vừa sinh ra đã là dị dạng, vì tỷ lệ sống sót của bộ lạc và đời sau, những dị dạng này đều bị vứt bỏ. Thứ này rất giống một người thú dị dạng."

Gió đêm từ xa tới thổi tới, khiến ngọn lửa chập chờn.

Con tê tê bị trói chặt, ánh mắt đầy vẻ hận thù, lúc này nhìn vào trông rất gớm ghiếc.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1067: Thủ Lĩnh Tại Thượng (16)

Tại sao lại xuất hiện người thú dị dạng.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, nguyên nhân chủ yếu là giữa các chủng tộc.

Giống đực chịu trách nhiệm làm cho giống cái thụ thai, cha là ai người thú sinh ra sẽ là chủng tộc đó.

Thế nhưng...

Đôi khi gặp phải một số trường hợp ngoài ý muốn, ví dụ người thú giống mẹ mình... như vậy người thú này sẽ dị dạng.

Mặc dù không biết nguyên lý, nhưng cả thế giới người thú đều là như thế.

Chỉ cần người thú sinh ra thuộc bộ tộc của mẹ, nhất định sẽ dị dạng.

Người thú dị dạng không phải chuyện vẻ vang gì, một khi phát hiện vào lúc trời tối sẽ bị đưa đi.

Người thú thông thường sinh sản một lúc nhiều đứa con, căn bản sẽ không có ai biết có một người thú dị dạng.

Người thú vừa mới sinh ra, nếu bị dị dạng sẽ ném vào trong núi hoang, kết cục thế nào trong lòng mọi người đều biết.

Căn bản không còn khả năng sống sót.

Nhiều năm như vậy, bọn họ cũng chưa từng thấy người thú dị dạng thành niên.

Mà người thú trẻ tuổi, nghe nói còn có loại chuyện thế này nhao nhao cảm thấy may mắn, bọn họ không phải người thú dị dạng.

“Vậy cái đó... thú lọt lưới?” Minh Thù chỉ vào con tê tê bị trói.

Các tộc nhân nhìn nhau, trong lúc nhất thời không dám lên tiếng, sợ nói sai.

Con tê tê là Minh Thù bắt được, cũng không thể xác định chuyện gần đây là do nó làm.

“Giải tán thôi.” Không có đáp án, Minh Thù vẫy tay cho tộc nhân trở về.

“Thủ lĩnh... cái này... nó, nó bị sao rồi?”

Đầu tiên Minh Thù xem con tê tê, lại nhìn tộc nhân đặt câu hỏi kia: “Nếu như ngươi muốn mang về, ta không có ý kiến.”

Tộc nhân co đầu lại, nhanh chóng lui ra.

Thứ dị dạng đã xấu thì thôi còn dữ như vậy.

Bị điên mới chịu mang về.

Danh Chiết bị bỏ lại cuối cùng, hắn do dự mở miệng: “Thủ lĩnh, chuyện gần đây là nó làm thật sao?”

“Ngươi hỏi nó đi, ta làm sao biết.” Trẫm đâu hiểu biểu đạt của con tê tê.

Ánh mắt Danh Chiết rơi trên người con tê tê, hắn hơi cắn môi dưới có chút không đành lòng.

Minh Thù đã đi được một đoạn, Danh Chiết nghe âm thanh của cô chậm rãi vang lên: “Con thú này dữ như thế, bị làm thịt là đáng đời.”

Danh Chiết tự nhiên run lên, liếc mắt nhìn con tê tê đang nằm ở kia.

Tại sao người thú dị dạng muốn giết người thú? Trả thù sao? Nếu như là trả thù thì tại sao lại vẽ hình thần thú?

Danh Chiết lơ ngơ.

Mà con tê tê cứ như vậy bị ném vào trong sơn cốc.

-

Con tê tê không biết nói cứ như vậy bị trói trong sơn cốc, cũng không thấy có người thú khác tới cứu nó.

Mà nó ngay từ sau khi phẫn nộ từ từ bình tĩnh trở lại, đối với người thú mỗi ngày vây xem nó, tỏ vẻ thái độ xem thường.

Ôn Noãn và Danh Chiết hai tên vô cùng từ bi bát ái này, thỉnh thoảng còn cho nó đồ ăn.

Nhưng mà con tê tê không cảm kích.

“Thủ lĩnh, không thể cứ trói mãi ở đây được…”

“Giết chết.” Minh Thù mở miệng nói ra.

“…” Danh Chiết cảm thấy thủ lĩnh nhà mình có đôi khi rất hung tàn, nhưng mà hình như cô chưa hề ra tay giết bất kỳ một người thú nào, nhiều nhất chỉ là... đánh cho không đứng nổi thôi.

Rất mâu thuẫn.

“Hắn cũng thật đáng thương.” Ôn Noãn yếu ớt nói: “Từ nhỏ đã bị vứt bỏ, thật vất vả mới lớn được như vậy.”

“Thiếu nữ, tỉnh lại đi, hãy nhớ đến người thú bị hắn giết hại.” Nữ chính lương thiện như thế, rốt cuộc làm sao sống sót được ở thế giới này.

Trẫm mà thế này, kể cả đầu khớp xương cũng không còn rồi.

Đây chính là điểm khác nhau giữa nhân vật chính và nhân vật phản diện sao?

Nếu là như vậy, xin cho trẫm làm nhân vật chính! Trẫm cũng muốn không làm mà hưởng, mỗi ngày có đồ ăn vặt!

Ôn Noãn hơi biến sắc, nhưng vẫn giải thích một câu: “Cũng không chắc chắn là hắn làm.”

Nhưng mà Ôn Noãn nói xong cũng im miệng.

Cô bây giờ cũng không thể đồng tình với người khác, lo bản thân cho tốt trước đã.

Tuy không nhất định là hắn làm, nhưng cũng có mấy phần nghi ngờ là hắn làm…

Minh Thù ăn xong bánh ngọt Ôn Noãn mới làm: “Có gì để nhìn, cũng không thể ăn, làm gì vậy, đi đi.”

Minh Thù đã lên tiếng, tộc nhân vây quanh còn lại tản ra.

Danh Chiết bị người gọi đi, Ôn Noãn thì ngồi một bên phơi “khoai lang khô”.

Minh Thù thò tay trộm một miếng, Ôn Noãn liếc nhìn cô một cái Minh Thù liền ngồi nghiêm chỉnh.

Khóe miệng Ôn Noãn giật giật, cô nghĩ rằng tôi thế này sẽ không thấy sao?

“Thủ lĩnh... người cứ như vậy, đến thời điểm buổi tối thu dọn sẽ không còn gì nữa.”

Minh Thù mỉm cười, đăng nhập kỹ năng diễn: “Gì chứ?”

Ôn Noãn: “...”

Ôn Noãn ôm đồ ăn rời xa Minh Thù một chút.

Bình thường cô rất lười di chuyển, chỉ cần cách xa cô một chút, có thể tránh khỏi bàn tay trộm đồ ăn của cô.

Ăn cơm trưa xong, Minh Thù nằm trên đất trống tiếp tục trừng mắt lớn mắt nhỏ cùng con tê tê.

Nhưng lúc này, Danh Chiết vội vã chạy tới, đầu tiên liếc mắt nhìn con tê tê, sau đó hướng về phía Minh Thù nói: “Thủ lĩnh, vừa rồi bộ tộc Chó Mực phái người thú truyền lời qua đây, nói là bắt được hung thủ sát hại người thú, mời người qua đó.”

Ánh mắt Minh Thù và Danh Chiết chạm nhau, yên tĩnh không nói.

Vậy thứ bọn họ bắt là cái gì?

Minh Thù đang ăn khoai lang khô trộm được: “Tại sao phải mời ta?” Lần trước đánh chưa đủ thảm sao?

“Chuyện lớn như vậy, lại còn dính đến thần thú, bộ lạc người thú gần đó đều đến.” Danh Chiết trả lời.

Đây là trình tự bình thường, không có vấn đề gì.

“Ngươi nói...”

Danh Chiết nín thở lắng nghe.

“Bọn họ có chuẩn bị đồ ăn không?”

Danh Chiết: “…”

-

Bộ tộc Chó Mực cách sơn cốc chỉ một đoạn, Minh Thù dẫn theo người thú ra ngoài, vừa lúc gặp phải bộ tộc Lợn Rừng.

Thủ lĩnh uy phong lẫm liệt của bộ tộc Lợn Rừng nhìn thấy Minh Thù, lập tức rụt rè theo ở phía sau không dám đi trước.

Minh Thù đối với hàng xóm thể hiện thân thiết, ân cần thăm hỏi: “Trư Trư, Nhĩ Du và Nhĩ Nhã đâu?”

Thủ lĩnh Lợn Rừng: “…” Gì mà Trư Trư chứ!

Trên mặt thủ lĩnh Lợn Rừng cố nở nụ cười: “Ở tại bộ tộc, thủ lĩnh Dao Lạc yên tâm, ta nhất định sẽ trông chừng bọn họ thật tốt.”

“Ừm.” Minh Thù gật đầu: “Ngươi có mang thức ăn không?”

Thủ lĩnh Lợn Rừng nhanh chóng đưa cho Minh Thù một miếng thịt khô.

Minh Thù: “…”

Thủ lĩnh Lợn Rừng ngơ ngác nhìn Minh Thù đi thật nhanh, hắn đi tới trước đội ngũ giống cái.

“Ta vừa rồi nói sai gì sao?” Hắn hỏi tộc nhân bên cạnh.

Các tộc nhân nhao nhao lắc đầu.

Không hiểu.

Theo tốc độ của Minh Thù, bọn họ là đội ngũ cuối cùng đến bộ tộc Chó Mực, các bộ lạc gần đó đã tới từ sớm.

Muôn màu muôn dạng người thú, mỗi người đứng thành một đoàn.

Những thứ này đều là động vật nhỏ...

Đáng tiếc cũng không thể ăn.

Minh Thù và bộ tộc Lợn Rừng cùng nhau qua đây, các bộ lạc người thú còn lại đều cảm thấy hiếu kỳ.

Đây chính là thủ lĩnh bộ tộc Khổng Tước mới nhậm chức?

Quả nhiên xinh đẹp...

Nhưng mà người này đã tiêu diệt bộ tộc Báo Đốm...

Ánh mắt tìm tòi nghiên cứu chuyển động trên người Minh Thù, Minh Thù mỉm cười đáp trả.

Thủ lĩnh Chó Mực chủ động tiến lên, bề ngoài tươi cười nhưng bên trong thì không: “Chúc mừng Dao Lạc trở thành thủ lĩnh bộ tộc Khổng Tước.”

Nụ cười Minh Thù càng sâu, giọng nói mềm mại: “Ta đánh nhiều chó của ngươi như vậy, ngươi còn chúc mừng ta, ngươi là chúc mừng ta chết thì có?”

Thủ lĩnh Chó Mực: “...”

Này là khách sáo, hiểu hay không!

Biết mình đánh nhiều tộc nhân của hắn như vậy, đến địa bàn của hắn còn dám kiêu ngạo!

Thủ lĩnh Lợn Rừng chen vào nói: “Đã trễ thế này, ngày hôm nay sẽ không bàn bạc được rồi, chi bằng mọi người đi nghỉ ngơi trước?”

Lúc các bộ lạc còn lại đến, kỳ thực họ đã nghỉ ngơi rồi.

Thế nhưng bộ tộc Lợn Rừng cũng là nhân vật tương đối lợi hại, hắn đã lên tiếng các bộ lạc còn lại cũng không dám lên tiếng phản đối.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1068: Thủ Lĩnh Tại Thượng (17)

Ánh mắt thủ lĩnh Chó Mực nhìn Ôn Noãn đang ở phía sau Minh Thù, hiện lên ánh mắt hung ác, lúc sau hơi thu lại: “Là ta không suy nghĩ chu đáo, mời bên này.”

Thủ lĩnh Lợn Rừng khéo léo cười cười với Minh Thù.

Tư thế này của hắn, càng làm cho những người thú còn lại không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Có thể tiêu diệt người thú của bộ tộc Báo Đốm, còn nhận được sự đối đãi như vậy của thủ lĩnh bộ tộc Lợn Rừng, giống cái này…

Nghe nói, cô còn có vũ khí rất lợi hại.

Ánh mắt thủ lĩnh Chó Mực luôn đặt trên người Ôn Noãn, ánh mắt xanh biếc kia, giống như thấy con mồi nào đó.

Ôn Noãn hơi sợ, trốn tránh phía sau Danh Chiết.

Danh Chiết tốt xấu gì cũng là giống đực, coi như hắn thực ra cũng rất nhút nhát, nhưng vẫn ưỡn ngực che chở Ôn Noãn.

Thủ lĩnh Chó Mực hừ lạnh một tiếng, giao phó người thú đi sắp xếp chỗ ở cho bọn họ.

Đương nhiên sẽ không có gian phòng nào, có thể có một túp lều là đã tốt lắm rồi.

Người thú đi cùng Minh Thù không nhiều lắm, Danh Chiết và Ôn Noãn…

Vì sao phải mang theo người không có khả năng chiến đấu như Ôn Noãn?

Vì để ở sơn cốc không yên tâm, lỡ như bị sói tha đi thì biết làm sao?

Đầu bếp nữ là phải mang theo bên người.

[Cô là vì tham ăn.]

Minh Thù không để ý tới Hài Hòa Hiệu.

Thủ lĩnh Chó Mực là chủ nhà, buổi tối sẽ chuẩn bị thức ăn, nhưng mà có thể tham gia đều là thủ lĩnh người thú hoặc là đại diện thủ lĩnh.

Những người thú còn lại chỉ có thể tự giải quyết.

Minh Thù nghe nói toàn bộ buổi tiệc đều là thịt, nghĩ cũng không cần liền từ chối, phái Danh Chiết đi tham gia.

Danh Chiết: "…"

Thật sợ hãi đám người thú kia sẽ ăn luôn thịt hắn.

"Cầm lấy!" Con dao sáng loáng để trước mặt Danh Chiết: "Ai dám gây chuyện với ngươi, trực tiếp chém."

Danh Chiết đã rất quen thuộc với dao, phòng bếp của Ôn Noãn có một bộ…

"Thủ lĩnh, ta chém không thể thắng?" Đối phương đều là người thú ăn thịt, hung hãn không gì sánh được.

Hắn chỉ là một con khổng tước xinh đẹp như hoa!

Minh Thù chí khí hùng hồn: “Chém không thắng nổi thì ôm bắp đùi Trư Trư đi.”

Danh Chiết: “…” Trư Trư là ai? Thủ lĩnh Lợn Rừng sao?

Danh Chiết hoảng sợ đi dự tiệc.

-

“A Cửu, cô hãy nghe tôi nói… Tôi vừa rồi thực sự không phải cố ý.”

Ban đêm tương đối yên tĩnh, Minh Thù chỉ là vô tình đi dạo liền gặp phải phiếu đổi đồ ăn vặt, cô cảm thấy mình thật quá may mắn.

Minh Thù vòng qua một đống vật linh tinh, liếc mắt liền thấy trong góc phòng có hai người đang cãi nhau.

Giống đực đứng cùng chỗ với Hồ Cửu không phải Thương Tu, Minh Thù tỉ mỉ nhìn rõ đặc điểm, chắc là một trong những hậu cung của Hồ Cửu - Nhiếp Phàm.

Nhiếp Phàm là một con rắn.

“Ngươi đừng quấy rầy ta nữa được không, ta có bạn đời rồi.” Hồ Cửu hình như hơi tức giận.

“Tôi không ngại.” Nhiếp Phàm thâm tình chân thành: “A Cửu, tôi không ngại, tôi nguyện ý cùng ngươi khế ước, làm bạn đời của cô.”

“Ngươi…” Hồ Cửu dường như bị lời tỏ tình của hắn hù dọa: “Ngươi là thủ lĩnh bộ tộc Rắn Độc, làm sao có thể trở thành bạn đời của ta…”

“Vì cô, tôi nguyện ý.”

“Nhiếp Phàm…”

“A Cửu…”

Bầu không khí đột nhiên mập mờ.

Minh Thù nhìn hai người gian díu vài câu, sau đó hôn người kia, nửa người dưới Nhiếp Phàm hóa thành hình rắn cuốn lấy Hồ Cửu.

Hai người cứ như vậy khí thế ngất trời, lúc đầu Hồ Cửu hơi đau khổ, chắc là do cách Nhiếp Phàm cuốn hút, dù sao rắn chính là có hai cái gì đó.

Minh Thù: “…”

Chẳng cần biết là thời gian địa điểm nào mà thể hiện tình yêu.

Trẫm cũng bội phục.

Có thể là lo lắng có người thú nghe được, Hồ Cửu đè nén âm thanh.

Nhưng mà Minh Thù đứng không xa, cô chẳng những có thể nghe còn có thể thấy.

Minh Thù ăn xong miếng khoai lang khô cuối cùng, giữ chặt cổ họng lại kêu lên: “A Cửu… Ngươi không cần ta nữa sao? Tại sao người làm xằng làm bậy sau lưng ta…”

Thật âm u, mờ hồ kỳ lạ.

Hồ Cửu và Nhiếp Phàm cứng đờ, mà Hồ Cửu rõ ràng cảm giác khoái cảm trong cơ thể đã biến mất, điều này làm cho cô ta rất khó chịu.

“Ai đó?” Nhiếp Phàm bao bọc Hồ Cửu, ánh mắt sắc bén đảo xung quanh.

“A Cửu... Ngươi quên ta rồi sao? Sao ngươi có thể quên ta được…” Minh Thù giữ chặt cổ họng, thoáng như một đứa trẻ đáng thương bị bỏ rơi.

Diễn kịch, trẫm rất chuyên nghiệp!

Nhiếp Phàm gầm lên: “Bớt giả thần giả quỷ, đi ra đây!”

“Ngươi nhìn không thấy ta sao? Ta đang ở phía trước ngươi, A Cửu... Ta rất nhớ ngươi.”

Một luồng gió lạnh lẽo thổi qua tai và xung quanh Hồ Cửu, Hồ Cửu toàn thân đều nổi da gà.

Hắn ở phía trước?

Cô ta và Nhiếp Phàm mặt đối mặt, cô ta ôm hông của Nhiếp Phàm, hai chân vòng bên hông hắn, phía trước cô không có gì cả...

“Ngươi là ai?”

“Là ta đây cục cưng.”

Minh Thù từ chỗ tối nhảy ra ngoài: “Lại gặp nhau rồi, có phải thấy ta rất vui không?”

Minh Thù khôi phục giọng nói bình thường, sắc mặt Hồ Cửu chợt biến đổi.

“Dao Lạc!”

“Ừm, là ta.” Minh Thù mỉm cười.

Trên mặt Hồ Cửu cũng không xấu hổ chút nào, cô chỉ cảm thấy tức giận, cô cắn môi dưới hướng về phía Nhiếp Phàm nói: “A Phàm, cô ta chính là Dao Lạc, trước kia ta suýt chút nữa bị cô ta hại chết.”

Hồ Cửu - một con hồ ly, sức chiến đấu có thể lợi hại bao nhiêu, cô ta dựa vào tất cả đều là đoàn hậu cung của cô ta.

Nhiếp Phàm để Hồ Cửu xuống, híp mắt quan sát Minh Thù: “Bộ tộc Khổng Tước.”

Đây chính là người thú giống cái gần đây được lan truyền sôi nổi?

Minh Thù chưa nói đã cười: “Đúng rồi, sao vậy, muốn hẹn hò?”

Nhiếp Phàm: “...”

Đáy mắt Nhiếp Phàm hiện lên một luồng sát ý: “Ngươi đã ức hiếp A Cửu?”

Minh Thù gật đầu thành thật: “Ừm, là ta ức hiếp.”

Không ức hiếp cục cưng, trẫm làm sao hoàn thành nhiệm vụ, đều là mệnh.

Đột nhiên đuôi của Nhiếp Phàm quét qua phía Minh Thù, Minh Thù chớp mắt, vào lúc cái đuôi sắp đánh tới chỗ cô mới nhảy qua bên cạnh.

Đuôi theo sát tới.

“A Phàm cẩn thận, cô ta có vũ khí kỳ quái.” Hồ Cửu nhắc nhở Nhiếp Phàm.

Mà dường như cùng với tiếng nhắc nhở của Hồ Cửu, đồng thời Minh Thù lấy ra một cây đao hướng phía đuôi Nhiếp Phàm chặt xuống.

Trực giác của người thú cảnh báo nguy hiểm với Nhiếp Phàm.

Hắn nhanh chóng thu lại đuôi, quét trúng cái lều bên cạnh, lều bị sập.

Trong lúc nhất thời bên này là tiếng đổ sập rầm rập, người thú ở xa xa nghe thấy âm thanh, nhao nhao chạy tới.

Nhiếp Phàm hóa thành hình thú, những thứ xung quanh lều gỗ, toàn bộ bị lùa xuống đất.

Giữa đống lộn xộn, một người một rắn, tốc độ nhanh chóng hoán đổi vị trí.

“Sao lại đánh nhau?”

“Đó không phải là bộ tộc Rắn Độc Nhiếp Phàm sao? Tại sao lại ở đây?” Mọi người đều đi dự tiệc rồi, Nhiếp Phàm lại ở chỗ này, đủ để làm người ta cảm thấy kỳ quái.

“Là Dao Lạc… Mau nhìn đồ trên tay của cô ta, thực sự phát sáng.”

Phát sáng là không thể, chỉ là ánh trăng khúc xạ qua cây đao.

"Leng keng."

Đuôi đụng trên lưỡi dao, "rầm rầm".

Minh Thù nghiêng người né đuôi, đao lại bị đuôi quấn lấy, đầu rắn Nhiếp Phàm cuốn lại chợt từ trên cao lao xuống, lộ ra răng nanh sắc bén.

Minh Thù không thể lui được nữa.

Hồ Cửu khép lại da thú mỏng manh che chở cơ thể, khóe miệng chậm rãi cong lên, nở nụ cười.

Lần này, cô không tin, cô ta còn có thể sống sót.

Vào thời điểm Hồ Cửu cảm thấy Minh Thù chết chắc rồi, Nhiếp Phàm đột nhiên co đuôi lại, tiếp đó toàn bộ cơ thể rắn nhanh chóng thu nhỏ lại, biến trở về hình người rớt xuống đất.

Biểu cảm trên gương mặt Hồ Cửu cứng đờ.

Sao lại thế...

Cô kinh ngạc nhìn về phía Minh Thù.

Minh Thù lắc lắc đao: “Khí lực vẫn còn mạnh.”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1069: Thủ Lĩnh Tại Thượng (18)

Chuyện gì vừa xảy ra?

Không ai thấy.

Chỉ có bản thân Nhiếp Phàm rõ, vừa rồi thiếu chút nữa... Nhưng đột nhiên hắn bị vật gì đó đánh một cái.

Tiếp đó không kiểm soát được bị ngã xuống.

“A Phàm.”

Hồ Cửu phản ứng, lập tức tiến lên đỡ Nhiếp Phàm dậy, quan tâm hỏi: “Ngươi sao rồi? Có bị thương ở đâu không?”

Nhiếp Phàm thấy Hồ Cửu quan tâm mình như vậy, trong lòng dễ chịu vài phần.

Hồ Cửu đỡ Nhiếp Phàm dậy, xung quanh đều là người thú, Hồ Cửu lập tức làm ra bộ dạng người bị hại: “Dao Lạc, rốt cuộc ngươi muốn thế nào! Chúng ta với ngươi không oán không hận, ngươi lại ra tay…”

“Bây giờ, có oán có hận rồi.”

“…”

Không cần phải nói Hồ Cửu không lời chống đỡ, ngay cả người thú vây xem lúc này cũng không lời chống đỡ.

Nói rất có đạo lý, căn bản không thể phản bác.

Quy tắc giới người thú chính là nhìn không vừa mắt thì đánh.

Cho nên đánh nhau, thực sự không có gì ghê gớm.

Người nào đánh thắng mới là chuyện quan trọng.

“Các người không phục, có thể tiếp tục đánh.” Minh Thù đem khảm đao khiêng trên vai, nụ cười kiêu ngạo: “Còn đánh không? Ta có thể theo đến cùng.”

Vì cục cưng, trẫm có thể!

Hồ Cửu nghĩ tới lúc trước đánh nhau với bộ lạc Lợn Rừng, cô ta thuận tay lấy ra những vũ khí kia.

Nhiều như vậy, rốt cuộc cô ta làm sao lấy ra.

Còn nữa...

Lần trước rõ ràng cô cướp được một cái, nửa đường không biết làm sao lại bị cướp đi, ngay cả ai cướp cô cũng không thấy rõ.

“A Phàm...” Khóe mắt Hồ Cửu ửng đỏ, nước mắt đọng ở khóe mắt, không ngừng gọi Nhiếp Phàm.

Đối diện với khuôn mặt uất ức của Hồ Cửu, Nhiếp Phàm chỉ muốn giết chết Minh Thù.

Dám làm cho A Cửu đau lòng như vậy.

“A Cửu đừng sợ, tôi nhất định sẽ vì cô lấy lại công đạo.” Nhiếp Phàm an ủi Hồ Cửu.

“A Cửu…”

Thương Tu không biết từ đâu xuất hiện đẩy Nhiếp Phàm ra, ôm Hồ Cửu vào trong ngực: “A Cửu cô không sao chứ?”

Nước mắt Hồ Cửu lả tả rơi xuống.

“Nhiếp Phàm ngươi đã làm gì A Cửu?” Thương Tu ngửi được mùi trên người Hồ Cửu, lập tức hung tợn trừng mắt về phía Nhiếp Phàm.

Nhiếp Phàm bị Thương Tu rống lên như thế, lập tức cười lạnh một tiếng: “Ta có thể làm gì với A Cửu? Đừng có không biết rõ tình hình mà nói bậy.”

Nhiếp Phàm đố kỵ Thương Tu là bạn đời của Hồ Cửu, mà Thương Tu đề phòng Nhiếp Phàm dụ dỗ Hồ Cửu, quan hệ hai người thật không tính là tốt được.

Minh Thù cắn khoai lang khô, nghe vậy lập tức lên tiếng: “Ta, là ta làm đó, không có quan hệ gì với hắn, ngươi có tức giận thì đừng khách khí, hãy nhắm tới ta.”

Hiệp sĩ đổ vỏ Minh Thù đăng nhập.

Ở đâu có thù hận, nơi đó có trẫm!

“Dao Lạc.”

Thương Tu quay đầu, thấy rõ là người phương nào, cắn răng nghiến lợi kêu lên tên cô.

Hồi ức nhục nhã trước đây xông lên đầu.

Dẫn tới ánh mắt của Thương Tu nhìn cô càng ngày càng phẫn nộ.

Minh Thù ngây thơ đáp một tiếng: “Đây.”

Thương Tu: “…”

[Nhiệm vụ phụ: Thu hoạch giá trị thù hận của Thương Tu.]

Minh Thù nheo mắt.

Đây là lý do quang minh chính đại cho trẫm đánh hắn đây.

Thương Tu đang muốn lý luận với Minh Thù tại sao ức hiếp Hồ Cửu, khiêng đao của giống cái đó đột nhiên động.

Cô di chuyển mang theo tiếng gió thổi, trước mặt Thương Tu nhoáng lên, tiếp đó cổ tay hắn đã bị níu lại, hắn bị ép buông Hồ Cửu ra, hình ảnh xoay vòng vòng sau đó lưng chạm đất.

Thương Tu ngất xỉu, một giây kế tiếp thấy rõ người đứng ở đỉnh đầu, trong đôi mắt hai ngọn lửa giận cháy hừng hực.

Hai tay hắn chống đất, thân thể nhảy lên.

"Bịch!"

Thương Tu còn chưa đứng dậy, lần nữa bị đánh xuống đất.

“A Tu!” Hồ Cửu vội vàng kêu một tiếng.

“A Cửu đừng tới đây!” Thương Tu hét lớn với Hồ Cửu.

Tuy Hồ Cửu không hề có ý qua đó.

-

Lúc thủ lĩnh Chó Mực tới, Minh Thù đã đánh Thương Tu bị thương không ít, Hồ Cửu ở một bên khóc gọi tên Thương Tu, Nhiếp Phàm ở bên cạnh kéo cô ta.

Người thú vây xem không đành lòng nhìn thẳng.

Đánh nhau đã xem nhiều, loại một bên đánh một bên chịu đòn này, vẫn là rất hiếm thấy.

“Thủ Lĩnh… Dao Lạc, đây là?” Thủ lĩnh Chó Mực biết rõ còn hỏi.

“Hoạt động một chút.” Minh Thù ném Thương Tu ra, sửa sang y phục, bình tĩnh mỉm cười.

Thủ lĩnh Chó Mực nhìn Thương Tu, kiêng kỵ trong lòng đối với Minh Thù thêm mấy phần: “Tốt xấu gì cũng là ở bộ tộc của ta, cũng xin thủ lĩnh Dao Lạc nể mặt vài phần.”

Minh Thù vừa định gây thù với thủ lĩnh Chó Mực, Danh Chiết ở phía sau túm cô, lắc đầu với cô.

“Ngày mai chúng ta còn có chính sự, hy vọng mọi người tạm thời có thể chung sống hòa bình.” Thủ lĩnh Chó Mực lại nói: “Mọi người không có chuyện gì thì giải tán thôi.”

Một câu chính sự của thủ lĩnh Chó Mực, thành công khiến cho tất cả mọi người đều im lặng.

Minh Thù bị Danh Chiết kéo đi.

Cô quay đầu nhìn Hồ Cửu, cười híp mắt thả tim với cô ta.

Hồ Cửu: “…”

Tuy là nhìn không hiểu dấu hiệu tay đó là gì, nhưng có phải cô ta bị bệnh không?

Danh Chiết lôi Minh Thù trở lại chỗ bọn họ nghỉ ngơi.

“Ngươi kéo ta đi làm gì?”

Sắc mặt Danh Chiết rất kém, thậm chí là thân thể run rẩy.

Hắn hơi sợ hãi nhìn ngó xung quanh, Minh Thù cũng nhìn theo hắn, Ôn Noãn đang mở to mắt tò mò nhìn bọn họ như nhìn vàng 24K, người thú còn lại thì thầm với nhau, không có chỗ nào kỳ quái.

“Danh Chiết sao vậy?” Ôn Noãn hỏi.

Những người thú này không cho phép cô đi qua.

Minh Thù nhún vai, cô cũng không biết.

Một lúc lâu sau Danh Chiết mới rùng mình nói: “Vừa rồi... Vừa rồi dường như ta thấy thần thú rồi.”

Lời này vừa nói ra, tất cả người thú đều nhìn về phía hắn.

Trong bầu không khí hơi yên tĩnh.

Minh Thù nhướng mày: “Ngươi biết thần thú có hình dạng thế nào sao? Hơn nữa, đó không phải là thần của các ngươi sao? Ngươi thấy hắn là phải vui vẻ, sao lại sợ hãi như vậy?”

“So với thần thú trên bức tranh thì giống nhau... Nhưng cũng không giống, ta cũng không biết nói thế nào.” Danh Chiết nói năng hơi lộn xộn: “Chỉ là ta cảm thấy rất sợ.”

“Lúc đó, có nhiều người thú như vậy ở đó, ai cũng không phát hiện sao chỉ có ngươi nhìn thấy?”

“Ta không biết, hắn... hắn đứng rất xa... Chỉ thoáng một cái đã biến mất... Ta cũng không biết có phải là nhìn lầm không...” Danh Chiết cũng sắp khóc.

Lúc đó Minh Thù không có phát hiện điều gì kỳ lạ.

Nhiếp Phàm đột nhiên ném qua, là thú nhỏ làm...

“Được rồi… bất kể là thứ gì, nếu thật gặp chuyện không may, không phải còn có nhiều người thú như vậy chống đỡ sao, chết cũng không đến phiên ngươi.”

Minh Thù thử an ủi Danh Chiết, giao Danh Chiết run lẩy bẩy cho Ôn Noãn.

Những tộc nhân còn lại chắc là hiếu kỳ, lại túm tụm một hồi lâu mới im lặng.

Trong bộ lạc cũng dần dần yên tĩnh lại, Minh Thù ngồi bên ngoài lều, nhìn hình bóng phía xa lay động.

-

Hồ Cửu và Thương Tu cùng nhau trở về bộ tộc Sói Hoang, vì Nhiếp Phàm lo lắng cho nên đi theo.

Nhiếp Phàm nhìn Hồ Cửu bôi thuốc cho Thương Tu, nhíu mày: “A Cửu, Dao Lạc đó bị Vu Linh khống chế là thật sao?”

Hồ Cửu giúp Thương Tu bôi thuốc, nghe vậy gật đầu: “A Tu trước kia đã gặp qua, trước đây cô ta căn bản không phải bộ dạng này, hơn nữa trên người cô ta còn có vũ khí kỳ quái, ngoại trừ Vu Linh ta không nghĩ tới thứ gì khác.”

Thương Tu đau "hừ" một tiếng, không có phủ nhận: “Một giống cái, làm sao có thể lợi hại như vậy.”

Hồ Cửu cắn môi: “Thế nhưng người thú khác dường như đều có chút kiêng kỵ cô ta...”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1070: Thủ Lĩnh Tại Thượng (19)

Có thể tiêu diệt bộ tộc Báo Đốm, có thể không khiến người ta kiêng kỵ sao?

"Vũ khí trên tay của cô ta thật lợi hại." Hồ Cửu nói: "Nếu chúng ta có thể sở hữu nó, khẳng định cô ta không phải là đối thủ của chúng ta."

"A Cửu cô yên tâm, chờ tôi khỏe rồi, tôi nhất định làm cho cô một cái." Thương Tu cam đoan.

"Tôi... tôi không phải có ý đó." Hồ Cửu lắc đầu, thể hiện mình không phải là mơ ước có vũ khí của Minh Thù: "Tôi chỉ cảm thấy chúng ta sở hữu vũ khí sẽ không được như vậy..."

"Tôi biết." Thương Tu nắm tay Hồ Cửu.

"Chuyện này... đợi ngày mai kết thúc, tôi lại thương lượng với bọn họ một lát." Ánh mắt Nhiếp Phàm từ trên bàn tay bọn họ đang nắm nhau đảo qua: "Không thể bỏ mặc Vu Linh mà không quan tâm."

Hắn lại nhìn về phía Thương Tu: "Thương Tu, còn ngươi?"

"Cô ta dám ra tay với A Cửu, đương nhiên ta sẽ không bỏ qua cho cô ta." Thương Tu nghiến răng nghiến lợi, hiện tại hận không thể giết chết Minh Thù.

"A Tu, A Phàm..." Hồ Cửu cảm động nói.

Mặc dù Thương Tu và Nhiếp Phàm không hợp nhau, thế nhưng dưới sự điều chỉnh của Hồ Cửu, ba người ở chung coi như hòa bình.

Hồ Cửu nhìn Thương Tu đã ngủ rồi, cùng đứng với Nhiếp Phàm đang gác đêm ở bên ngoài, đáy mắt hiện lên một tia cảnh giác.

Những người thú này, là những công cụ giúp cuộc sống của cô được tốt hơn, cô muốn giống như Ôn Noãn được bọn họ cưng chiều nâng niu, muốn gì được nấy, ai cũng không dám đối nghịch với cô.

Có điều bây giờ...

Việc quan trọng nhất là diệt trừ Dao Lạc.

-

Trời vừa tờ mờ sáng, Minh Thù liền thấy người thú cao lớn lúc trước bị cô đánh dẫn một tộc nhân ở bên ngoài về, còn kéo theo không ít thú săn.

Người thú cao lớn bảo tộc nhân kia thả con thú ở giữa, hắn thì đi tìm thủ lĩnh Chó Mực.

Người thú của bộ tộc xung quanh lần lượt tỉnh lại, rõ ràng Danh Chiết ngủ không ngon nên cả người không có tinh thần.

Minh Thù đang ăn đồ ăn vặt được đổi lấy từ chỗ Hài Hòa Hiệu, Hài Hòa Hiệu vẫn là hệ thống làm việc rất tốt, đến cả gói đồ trên tay cô thế này cũng không khác đồ đóng gói là mấy.

Cho nên người khác thấy, cũng sẽ không nghi ngờ.

"Bọn họ bắt nhiều thú săn như vậy làm gì?" Giọng nói nghi hoặc từ người bên cạnh Ôn Noãn phát ra.

"Sở thích của thần thú khá lớn?" Minh Thù đoán mò.

"..."

Nghe nói một lát nữa phải cúng tế, vì tên hung thủ kia không tôn trọng thần thú, sợ thần thú tức giận, bọn họ muốn nhận lỗi với thần thú và cầu xin tha thứ.

Thao tác cụ thể thế nào Minh Thù cũng không phải rất rõ.

Khi nguyên chủ còn sống, chưa có tư cách tham gia lễ bái tế như vậy.

Tất cả đã chuẩn bị xong, thủ lĩnh Chó Mực mời người dẫn đầu của các bộ tộc, mỗi người dẫn đầu chỉ có thể dẫn theo một người.

Tình trạng Danh Chiết không tốt nên Minh Thù để Ôn Noãn đi cùng với mình.

"Là Hồ Cửu..." Ôn Noãn nhìn thấy Hồ Cửu, nhớ đến những điều Minh Thù đã nói cho cô biết, có chút sợ hãi không rõ.

Lúc đầu gặp Hồ Cửu, cô ta còn giúp đỡ mình...

Ai mà biết.

Mưu đồ hiểm ác.

Lại dám gạt cô ăn thịt người thú...

Hồ Cửu hiển nhiên cũng thấy Ôn Noãn, sắc mặt lập tức thay đổi.

Cô ta nhìn về phía hai người thú bên cạnh, phát hiện bọn họ đều chưa nhìn thấy Ôn Noãn sau đó thở phào nhẹ nhõm. Cô ta duỗi tay giữ chặt lấy Thương Tu dẫn hắn đi sang bên kia.

Cô biết rằng trước khi trọng sinh, những người đàn ông này đều yêu mến Ôn Noãn kia bao nhiêu.

Mặc dù hiện tại cô ở cùng với bọn họ, nhưng vẫn nên cẩn thận một chút thì tốt hơn, không thể để bọn họ tiếp xúc với nhau... phải nghĩ biện pháp, làm cho Ôn Noãn kia biến mất hoàn toàn.

Minh Thù nhìn Hồ Cửu tự mình đi ra, an ủi nữ đầu bếp nhà mình: "Sợ cái gì, cô ta muốn tìm cô gây phiền phức thì liền đánh cô ta."

Nữ đầu bếp của trẫm cũng dám hù dọa, chán sống rồi.

Ôn Noãn nhìn Minh Thù bỏ đồ đạc của cô vào, suýt chút nữa thì hét lên.

Cô nhanh chóng giấu mấy thứ đi: "Thủ... thủ lĩnh... rốt cuộc cô đang làm cái gì vậy?"

Vì sao vừa là đao vừa là súng?

"Thật ra..." Minh Thù bịa ra một thân phận hẳn hoi: "Tôi là một thương nhân thời không."

"A?"

Ôn Noãn liên tục ngơ ngác.

Sao lại biến thành thương nhân thời không rồi? Thương nhân thời không kia cô biết không? Có điều thực sự giống như lời nói như vậy, cô có thể tùy tiện lấy đồ đạc ra, tựa như có thể giải thích rồi.

"Thủ lĩnh, vậy có phải cô có thể rời khỏi nơi này hay không?" Ánh mắt Ôn Noãn phát sáng.

Minh Thù gật đầu.

"Thật sao, cô có thể cho tôi trở về sao?" Ôn Noãn hơi kích động.

Minh Thù cầm khẽ nhếch lên: "Dùng đồ vật vừa rồi…"

Cô đặt ngón tay sau gáy Ôn Noãn, "bịch" một cái không phát ra tiếng động.

Nét mặt của cô gái cười tươi như hoa nói vài chữ: "Cô có thể về trời rồi."

Ôn Noãn: "..."

Cô nhất định là đang trêu chọc mình.

Cô cho mình một cây súng, không phải đao sao?

"Đi thôi." Minh Thù lôi cô đi: "Đừng cách tôi quá xa, tôi cũng không có kỹ năng dịch chuyển tức thời đi cứu người của nam chính."

Ôn Noãn: "..."

Nam chính lại là cái gì?

-

Hầu hết những người thú tham gia thuộc bộ tộc Chó Mực đều rời khỏi, còn những người thú còn lại nhìn theo bọn họ.

Ở trong đội ngũ Minh Thù không thấy được người mà họ gọi là hung thủ, không biết là trước đó có bị mang đi rồi không, vẫn là căn bản không ở trong bộ tộc Chó Mực.

Có điều Minh Thù thấy trong đội ngũ có người ôm một người thú nhỏ, nhìn bộ dạng là mới sinh ra không lâu.

Minh Thù đi chầm chậm, rớt lại phía sau.

Thủ lĩnh Lợn Rừng cũng đi chậm lại, lui ở phía sau.

Cũng không biết đi bao lâu rồi, từ nơi hoang vu Minh Thù nhìn thấy được hàng rào đơn sơ.

Tiếp theo người thú liền cầm vũ khí làm từ gỗ.

Lại đi về phía trước một đoạn, một cái đài xây bằng đá liền xuất hiện trong tầm mắt, trên đài đang trói một người.

Mắt Minh Thù lập tức híp lại.

Đội ngũ dừng lại, các người thú quan sát người trên đài, hắn mặc một bộ áo choàng màu xám tro, tuy là trên áo choàng dính máu và vết bẩn, nhưng vẫn chưa bị hỏng.

Người trên đài cúi thấp đầu vẫn không nhúc nhích, không biết sống hay đã chết.

"Đây chính là hung thủ?"

"Là chủng tộc gì?"

"Chưa thấy qua…"

Đối mặt với câu hỏi của những người thú, thủ lĩnh Chó Mực giải thích: "Ta cũng không biết, lúc bắt hắn, thế nhưng bỏ phí không ít sức lực."

"Hắn làm sao cùng..." Người thú vừa nói chuyện nhìn về phía nữ… đầu bếp bên cạnh Minh Thù: "Gần giống với bộ dạng kia?"

Ôn Noãn là người bên cạnh Minh Thù, trên người vẫn còn tồn tại lời nguyền đáng sợ của Vu Linh, lúc trước cho dù có người thú hiếu kỳ cũng không ai dám hỏi.

Lúc này hành động của toàn bộ người thú đều tập trung ở trên người Ôn Noãn, Ôn Noãn sợ hãi trốn ra phía sau Minh Thù, âm thầm nắm chặt cây súng. Dường như thủ lĩnh không có chỉ cho cô cách làm sao bóp được cây súng!

Người ở trên đài, quả thực không có bất cứ đặc thù gì của người thú, ngược lại lại càng tương tự như Ôn Noãn.

Giống như một con người.

"Là chủng tộc mới gì sao?"

"Thủ lĩnh Dao Lạc, giống cái bên cạnh ngươi là?" Người thú to gan trực tiếp hỏi.

Minh Thù đang giữ cái giá của thủ lĩnh: "Liên quan gì tới ngươi?"

Muốn cướp nữ đầu bếp của trẫm, đừng nói tới cửa ngay cả kẽ hở cũng không có!

Ôn Noãn ngắm một bên má Minh Thù, khóe miệng cô chứa đựng nụ cười nhạt, mặt trời mới mọc từ bên sườn, tựa như dát lên cho cô một tầng ánh sáng nhàn nhạt.

Cô đứng ở trong ánh sáng, thân thể nhỏ nhắn mà dẻo dai, làm cho người khác không thể khinh thường.

Ôn Noãn nuốt một ngụm nước bọt, đột nhiên cảm thấy thủ lĩnh thật đẹp trai là chuyện gì xảy ra?

"Người bắt được hình dạng giống với người bên cạnh ngươi, ai biết được bọn họ có phải đồng bọn hay không."

Là Thương Tu đang nói chuyện.

Hồ Cửu mặc dù có ý ngăn cản Thương Tu, nhưng không thể thành công.

"Nói rất có đạo lý..."

"Loại chủng tộc kỳ lạ như vậy, chúng ta có thể chưa thấy qua, sao lại đột nhiên xuất hiện hai người."

"Trong khoảng thời gian ngắn giết chết bao nhiêu là người thú, làm sao có thể không có đồng bọn."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1071: Thủ Lĩnh Tại Thượng (20)

Ôn Noãn nhìn đám người thú kia trở mặt còn nhanh hơn lật sách, cô cảm thấy người yêu thích chọc tức người khác như Minh Thù, quả thực đáng yêu chết đi được.

Tuy cô cũng không biết vì sao, nhưng Ôn Noãn lúc này không hề lo lắng, cô cảm thấy người bên cạnh sẽ bảo vệ cho cô.

Vì sao lại tự tin như vậy?

Đại khái nguyên nhân vì cô biết nấu ăn!

Mặc dù đó không phải việc gì đáng để kiêu ngạo.

"Trước đó đã cho rằng cô ta bị Vu linh khống chế, chuyện này không chừng cũng có liên quan đến cô ta." Thương Tu lại cất giọng nói: "Vu Linh là cái gì, mọi người không phải đều biết rất rõ sao?"

Minh Thù mỉm cười, tiếp lời trước mọi người: "Ngươi nói rõ ra xem, Vu Linh là cái gì?"

"Vu Linh..." Thương Tu nhíu mày.

Nhiếp Phàm thấy thế, trừng mắt nhìn người gây chuyện với Thương Tu, đứng ra nói: "Vu Linh không có hình thể, nhưng có thể khống chế hành vi cử chỉ của người thú, là một tồn tại tà ác."

Minh Thù cười khẽ: "Vậy sao ngươi xác định người thú là bị Vu Linh khống chế?"

Nhiếp Phàm nói: "Hành vi so với trước kia rất khác, cử chỉ kỳ quái, thương tổn tộc nhân, chính là đã bị Vu Linh khống chế."

Minh Thù "ồ" một tiếng: "Lỡ đâu người ta là bị điên rồi thì sao?"

Nhiếp Phàm: "..."

Bọn họ không phải là đang nói đến cô gái bênh cạnh của cô ta sao?

Vì sao bây giờ lại bàn luận đến việc Vu Linh, cuối cùng là như thế nào?

Đôi mắt thủ lĩnh Chó Mực sâu thẳm liếc nhìn Ôn Noãn, giơ tay lên ngăn bọn họ lại, làm người hòa giải: "Việc về Vu Linh tạm thời không đề cập tới, trước tiên xử lý tên hung thủ này để thỉnh tội với thần thú, nếu không... lỡ mất thời gian, lại phải đợi đến ngày mai."

"Cô ta..." Người thú chỉ vào Ôn Noãn.

Thủ lĩnh Chó Mực cười một cái: "Chúng ta cũng không thể vì bọn họ tương tự nhau mà kết luận sai, chúng ta cũng chưa từng đến chỗ xa hơn..."

Ở đằng xa hơn có cái gì, ai cũng không biết.

Thủ lĩnh Chó Mực từ từ giải thích: "Ban đầu, ở gần đây không có nhiều bộ tộc như vậy, lúc đó đều là chậm rãi di chuyển tới đây, mọi người đều là từng bước quen biết những chủng tộc mới này."

Thủ lĩnh Chó Mực nhìn qua cũng không cao lớn thô kệch, thậm chí đứng giữa một đám người thú đồ sộ uy vũ, còn có điểm thanh tú.

Thế nhưng lúc hắn nói chuyện có một loại khí thế, khiến người ta không dám tùy tiện cắt lời.

Đây không phải là... chó thành tinh chứ?

Thủ lĩnh Chó Mực đang nói tiếp tục chuyển chủ đề: "Thế nhưng, tên này là chúng ta bắt được tại hiện trường, tận mắt nhìn thấy hắn chính là hung thủ. Cho nên bây giờ quan trọng nhất là nghiêm phạt hung thủ, thỉnh tội với thần thú."

Người thú còn đang định nói điều gì, đều bị câu nói sau cùng kia chặn lại.

Hồ Cửu kéo Nhiếp Phàm và Thương Tu đứng ở gần cuối cùng, cô thỉnh thoảng liếc mắt nhìn Minh Thù.

Minh Thù tủm tỉm cười nhìn lên trên đài, dường như trên đó có cái gì rất thú vị.

Thủ lĩnh Chó Mực sai người đưa con mồi ra, lấy người bị trói làm trung tâm, bốn phương tám hướng, mỗi nơi đều để một ít.

Làm xong những việc này, người thú nhỏ mà trước kia Minh Thù đã gặp bị ôm đến, đặt ở trên đài cao hình tròn trên tảng đá.

Thủ lĩnh Chó Mực dùng một viên đá sắc bén cắt đầu ngón tay của người thú nhỏ, khiến cho người thú nhỏ khóc ầm lên.

"Trời ơi..." Ôn Noãn cắn môi khiếp sợ: "Vẫn còn là trẻ con..."

Người thú xung quanh đối với việc này dường như quen thuộc, chắc là quá trình cúng tế bình thường.

Minh Thù nhìn máu tươi chảy xuôi xuống chỗ lõm trong hòn đá, máu chảy đến một lượng nhất định, rồi liền từ chỗ lõm xuống chảy ra xung quanh, đúng là bốn phương tám hướng liên tiếp là những nơi trước đó đã đặt con mồi.

Thủ lĩnh Lợn Rừng chẳng biết lúc nào đứng ở bên cạnh Minh

Thù, có lẽ là nghe câu nói kia của Ôn Noãn, hắn hạ giọng giải thích: "Người thú nhỏ vừa ra đời sẽ dễ dàng giao tiếp với thần thú hơn."

Minh Thù phun ra bốn chữ lớn: "Mê tín dị đoan."

Ôn Noãn nhìn Minh Thù.

Minh Thù nghiêm túc: "Chúng ta là khoa học viễn tưởng."

Ôn Noãn: "..." Đều là không có cách nào giải thích, khó có thể tin, khác nhau ở chỗ nào?

Trên đài, thủ lĩnh đứng dậy, mặc kệ người thú nhỏ kia không ngừng chảy máu.

Tiếp theo thủ lĩnh Chó Mực bắt đầu lải nhải dùng thú ngữ đọc cái gì đấy.

Tất cả người thú đều im lặng chờ đợi.

Minh Thù nhìn xung quanh không thấy thay đổi gì, thế nhưng các vẻ mặt người thú càng ngày càng nghiêm túc.

Thủ lĩnh Chó Mực niệm xong, trịnh trọng quỳ xuống, lạy ba lạy.

Sau đó hắn đứng dậy đi tới người đang bị trói ở phía trước, nắm lấy cánh tay người kia, dùng viên đá sắc bén lúc trước đã cắt tay người thú nhỏ xẹt qua…

"Bụp!"

Thủ lĩnh Chó Mực không có dấu hiệu nào từ trên đài ngã xuống, ngã như chó gặm bùn.

Các người thú đang nghiêm trang chờ đợi, thấy biến cố như vậy, nhao nhao hoảng sợ.

Chuyện gì xảy ra?

Minh Thù từ đám người thú đi ra, trực tiếp nhảy lên trên đài.

"Dao Lạc, ngươi làm gì vậy! Xuống đi!" Người thú lập tức gầm lên.

"Xúc phạm thần thú, Dao Lạc, ngươi điên rồi!"

Thủ lĩnh Chó Mực cũng từ dưới đất đứng lên, tiếng rống giận dữ của mọi người làm cho hắn trước tiên đưa mắt nhìn lên người Minh Thù.

Minh Thù đứng ở trên đài, miệng nở nụ cười yếu ớt: "Mọi người không phải nói ta là Vu Linh sao? Còn có cái gì ta không dám xúc phạm chứ."

Mỗi ngày nhận tội không phải cô gây ra.

"Quả nhiên cô ta đã bị Vu Linh khống chế."

"Vu Linh lại phá hỏng buổi tế lễ của chúng ta, xúc phạm thần thú, mau bắt cô ta xuống!"

"Dao Lạc, ngươi muốn làm gì!" Sắc mặt thủ lĩnh Chó Mực âm trầm: "Xuống đây cho ta!"

Minh Thù nhếch miệng cười: "Ta muốn tiếp xúc thân mật với thần thú."

"Ngươi..."

Lời nói đại nghịch bất đạo như vậy, cô cũng dám nói ra!

Minh Thù xoay người nhìn về phía người đang bị trói, hắn chẳng biết từ lúc nào đã ngẩng đầu lên, trên mặt dính bụi bẩn, đôi mắt đen kịt lẳng lặng chăm chú nhìn cô.

Minh Thù mỉm cười, giơ tay lên một cái, dây ở trên người hắn đứt ra, thân thể mềm nhũn ngã xuống.

Minh Thù đón được hắn, nhẹ nhàng đỡ vào ngực mình.

Hắn giữ nguyên tư thế nhìn cô, thân thể mềm đến khó tin, Minh Thù cảm giác cô không phải đang ôm một người, mà là một cục bông.

Cô thậm chí không cảm giác được nhiệt độ, hô hấp, mạch đập, nhịp tim của hắn.

Hắn giống như là... người chết.

"Dao Lạc."

Phía dưới có người hét lên.

"Ta không có điếc, lớn tiếng như vậy làm cái gì." Minh Thù nghiêng đầu nhìn người phía dưới.

"Dao Lạc, ngươi đến cùng muốn làm gì!" Thủ lĩnh Chó Mực đã mang người xông lên trên đài, chặn trước đường đi của cô: "Tên này khinh thường thần thú, giết hại người thú, vậy mà ngươi lại muốn cứu hắn!"

"Nói như kiểu ngươi không hề giết vậy." Giọng nói Minh Thù nhẹ nhàng: "Mỗi ngày đồ ngươi ăn, chẳng lẽ không phải là người thú?"

Thủ lĩnh Chó Mực: "..."

Đây là một chuyện sao?

"Hắn... Hắn khinh thường thần thú!"

"Ồ, thì sao?" Minh Thù bình tĩnh mỉm cười.

Trong lòng thủ lĩnh Chó Mực tức giận, trên mặt khó tránh khỏi có bộ dạng dữ tợn: "Khinh thường thần thú, phải đưa cô ta hiến cho thần thú, mời thần thú tha thứ!"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1072: Thủ Lĩnh Tại Thượng (21)

"Ta thay mặt thần thú tha thứ cho hắn."

"..."

Người thú phía dưới đều trợn to mắt, kinh hãi cúi gằm mặt xuống đất.

Thần thú là thần của bọn họ.

Ngươi là cái gì, có thể thay thần thú quyết định.

"Ta khuyên các ngươi tốt nhất đừng cản ta, dù sao..." Nụ cười chói mắt của cô gái dưới ánh chiều tà, y phục màu xanh từ từ lay động, tự dưng thêm vài phần khí thế: "Định theo gót của bộ tộc Báo Đốm sao, các ngươi có muốn thử không?"

Bộ tộc Báo Đốm!

Thủ lĩnh Lợn Rừng lúc nghe những lời này của Minh Thù, đã ra hiệu cho người của mình lùi về phía sau.

So với thần thú trên tế đài còn không thể nhìn thấy, người trước mặt này có thể bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu giết chết giống cái của bọn họ, càng đáng sợ hơn.

Thủ lĩnh Lợn Rừng lĩnh ngộ được chân lý, không có nghĩa là các người thú khác cũng có thể lĩnh ngộ được.

Khinh thường thần thú, đối với bọn họ mà nói là một việc cực kỳ nghiêm trọng.

E rằng về sau thần thú sẽ không phù hộ cho bọn họ nữa, biết đâu mang đến tai họa cho bộ tộc của bọn họ.

"Giết cô ta để thỉnh tội với thần thú!"

"Giết cô ta..."

"Giết cô ta! Giết cô ta!"

Tiếng hô của các người thú ngày càng lớn, hầu hết các người thú đều tiến về phía tế đài.

"Hự."

-

Ôn Noãn nhìn đám hỗn loạn trên đài, run lẩy bẩy giữ chặt súng Minh Thù đưa cho.

Ánh mắt mang theo vẻ lo lắng, nhiều người thú như vậy, cô ấy sẽ không có chuyện gì chứ?

Ôn Noãn nhận thấy có người tới gần, chợt quay đầu nhìn sang nhìn thấy là thủ lĩnh Lợn Rừng, càng cảnh giác.

Thủ lĩnh Lợn Rừng nhìn Ôn Noãn cười cười: "Này... cô có muốn cùng ta đi trước không?"

"Ngươi muốn làm gì?" Ôn Noãn đề phòng.

Tuy là người thú đều tương đối chính trực, trên mặt biểu hiện như thế nào sẽ chứng minh là muốn làm gì, nhưng cũng có người thú có tâm kế.

Giống như Hồ Cửu kia...

Ôn Noãn từng bị lừa qua, lúc này cũng không còn ngốc nghếch như trước nữa.

"Rời khỏi nơi này trước đã, yên tâm, ta sẽ không làm tổn thương cô." Thủ lĩnh Lợn Rừng cam đoan: "Cô ở nơi này, chỉ làm cho thủ lĩnh Dao Lạc gặp thêm rắc rối."

Thủ lĩnh Lợn Rừng bày tỏ thời điểm tốt như thế này phải tranh thủ thời gian lấy lòng.

Đám ngu xuẩn này là chưa thấy qua sự đáng sợ của người kia.

Ôn Noãn hơi lưỡng lự, cô nhìn Minh Thù phía bên kia, cô ấy mang theo người con trai kia, nếu như lại mang theo cô...

Ôn Noãn khẽ cắn môi, gật đầu.

Thủ lĩnh Lợn Rừng ý bảo Ôn Noãn đi với hắn.

Thú nhỏ thấy Ôn Noãn đi, nhìn Minh Thù bên kia một chút lại nhìn Ôn Noãn một chút... Dường như đang nghĩ nên theo người nào.

Cuối cùng nó nhanh như chớp chạy theo Ôn Noãn.

Con sen cũng không cần nó lo lắng.

-

Trong đám đất hỗn độn, vô số người thú hóa thành hình thú nằm trên mặt đất, Minh Thù nheo mắt nhìn về phía đám người Hồ Cửu đang đứng một bên.

Hồ Cửu và Thương Tu đều không ra tay, còn có mấy người thú ở cùng một chỗ, lúc này lập làm thành một đoàn hoảng sợ nhìn cô gái đang đứng trên đài kia.

Cô rất đẹp.

Những đặc thù của bộ tộc Khổng Tước hiện ra trong suốt nhã nhặn xinh đẹp.

Nhưng lúc này, chiếm giữ trong lòng bọn họ, cô giống như một ác ma khiến cho bọn họ không dám hành động thiếu suy nghĩ.

"Lần này không chơi với ngươi được rồi." Minh Thù ôm người trong ngực: "Lần sau gặp lại cục cưng."

Hồ Cửu nắm lấy cánh tay Thương Tu, móng bấm cả vào da thịt Thương Tu.

Minh Thù từ trong đám người thú đi tới, giọng nói của cô không nhẹ không nặng vang lên: "Ta cứ khinh thường thần thú đấy, về sau các ngươi nên càng hận ta hơn."

"Dao Lạc, ngươi sẽ gặp báo ứng!"

Cũng không biết là người nào giọng the thé gào lên một tiếng.

"Ồ."

Giọng nói nhẹ nhàng vang lên, đi xuống rồi biến mất.

Cô ôm người kia, từ từ biến mất ở trong vùng hoang dã.

-

Người thú của bộ tộc Khổng Tước biết Minh Thù mang Ôn Noãn, thêm một người nữa không khác con người lắm trở về.

Ôn Noãn nói, cô không phải người thú, cô là con người.

Cô chỉ có một hình thái, sẽ không biến thành hình dạng thú được, cô như vậy nên được gọi là con người.

Mà thủ lĩnh bọn họ mang người kia về, cũng là loài người.

Sau chuyện ngày đó, Minh Thù trực tiếp mang theo hắn trở về sơn cốc.

Minh Thù nhìn người trên ghế mây, hắn vẫn giữ nguyên tư thế cô đặt hắn lên ghế, đôi mắt tối đen nhìn vào khoảng không, không có tiêu cự.

"Thủ lĩnh, nước..."

"Để xuống đi."

Người thú liếc nhìn người trên ghế mây một cái, khom lưng lui xuống.

Minh Thù từ không gian biến ra khăn mặt vắt khô nước đến gần hắn, hắn vẫn không có phản ứng gì, thế nhưng lúc Minh Thù đưa tay lên hắn đột nhiên nhìn qua, sát khí nồng đậm giống như đập vào mặt.

Minh Thù chẳng qua mới chớp mắt một cái, người trên ghế đã biến mất, hắn xuất hiện ở nơi cách đó cách xa hai mét, thân thể lung lay đứng không vững.

Đôi mắt đen kịt nhìn chòng chọc vào Minh Thù.

Nhưng trên người hắn không còn sát khí, giống như vừa rồi là ảo giác của cô.

Minh Thù hơi nghiêng đầu, mỉm cười nhìn hắn: "Tôi muốn làm gì cậu, thì cần gì phải mang cậu trở về."

Hắn lui về phía sau, một giây sau cả người ngã xuống.

Minh Thù nhìn hắn ngã trên mặt đất, hắn muốn đứng lên, thử mấy lần đều thất bại.

Minh Thù lúc này mới chậm rãi tiến lên: "Không làm được thì không nên thể hiện."

Trong đôi mắt người con trai nhìn không thấy bất kỳ tâm tình gì, bình tĩnh giống như máy móc không có tình cảm.

Thế nhưng lúc bị hắn nhìn chằm chằm vào mình, ngươi sẽ cảm thấy lạnh từ bàn chân lên tới toàn thân.

Minh Thù cũng không đỡ hắn đứng lên, cứ như vậy túm lấy cằm hắn, dùng khăn mặt lau vết bẩn trên mặt hắn.

Vết máu và bùn đất nhuộm đen khăn mặt, động tác của Minh Thù mềm nhẹ dường như lau rất nhiều lần, người con trai với khuôn mặt sạch sẽ đứng lên.

Trên mặt hắn có rất nhiều đường vân kỳ quái, từ vị trí thái dương của hắn, lan tràn chạy xuống phía dưới mắt, màu hơi đỏ sẫm.

Đường vân như vậy sẽ làm cho một người vô cùng xấu xí.

Nhưng mà ngược lại trông hắn lại hết sức đẹp mắt, đường vân cũng không phải là lớn như là được cẩn thận vẽ lên.

Cho nên nói...

Giá trị của nhan sắc chống đỡ được mọi thứ.

Hắn chống lại ánh mắt quan sát của Minh Thù, đột nhiên lấy tay ôm mặt cuối cùng vùi mặt vào bên trong đầu gối.

Minh Thù cảm thấy không đoán ra được lần này người hắn được thiết lập như thế nào.

Nhìn qua dường như có điểm ngốc...

"Cậu tên gì?"

Người vùi mặt vào bên trong đầu gối không trả lời.

Lại nói, cô chưa từng nghe thấy hắn nói chuyện qua, ngay cả nói một tiếng cũng không.

Không lẽ là người câm?

"Vân... Vân Hoang."

Suy nghĩ trong đầu Minh Thù vừa chuyển, đã bị đánh vào mặt.

Giọng nói người con trai hơi khàn khàn, có lẽ là do lâu lắm không lên tiếng, đọc chữ cũng không rõ ràng lắm.

"Vân Hoang."

Minh Thù nhắc lại một lần, giọng nói thanh thúy rơi vào trong tai Vân Hoang, khiến thân thể hắn co rút lại mấy phần, hắn nắm chặt vạt áo màu xám tro.

"Cậu không phải người thú, cậu từ đâu tới đây?"

Vân Hoang lại im lặng thật lâu, Minh Thù kiên nhẫn chờ đợi.

Nhưng Vân Hoang cũng không trả lời cô.

Minh Thù nhìn người đang cố gắng co thành một đống, thấy phiền não lấy khoai lang khô ra ăn, ăn được nửa túi cô đứng dậy, không để ý việc Vân Hoang chống cự bế hắn lên.

Vân Hoang rất nhẹ, không nặng như người bình thường.

Dường như hắn...

Giống như không có nhiệt độ cơ thể, không có hô hấp, không có nhịp tim.

Minh Thù buông hắn ra, cúi người đối diện với hắn: "Ngoan ngoãn đợi ở đây, nếu cậu dám chạy, tôi sẽ đánh gãy chân của cậu."

Vân Hoang không phản ứng gì với cô, chỉ là nghiêng đầu che đường vân kỳ lạ trên mặt hắn.

Minh Thù muốn lấy tay sờ vào hắn, thân thể Vân Hoang run lên.

Bàn tay ngừng giữa không trung, dừng vài giây cô từ từ thu tay về, đứng dậy rời đi.

Vân Hoang từ từ chuyển ánh mắt lên trên hình bóng đang rời đi, lặng lẽ nhìn.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1073: Thủ Lĩnh Tại Thượng (22)

Minh Thù gọi các người thú già trong tộc đến hỏi chuyện.

Thế nhưng các người thú già này chưa từng nghe qua tình huống giống như Vân Hoang, mặc dù là người thú thì không có hô hấp và nhịp tim cũng không có khả năng còn sống.

Vậy Vân Hoang là cái gì?

Thần thú?

Minh Thù run một cái, không thể nào đâu... cô lúc trước còn nói muốn khinh thường thần thú...

Minh Thù tìm Ôn Noãn làm đồ ăn, cô cần bồi bổ não.

Vừa hay Danh Chiết cũng ở đó, thấy Minh Thù tới Danh Chiết nhanh chóng đứng dậy: "Thủ lĩnh."

Minh Thù phất tay, ý bảo hắn cứ tự nhiên.

Danh Chiết tất nhiên cũng không dám tùy ý, hắn đưa Minh Thù đến đống cỏ khô. Hắn muốn nói gì lại thôi, lúc cúng tế hắn không tới nhưng đã nghe Ôn Noãn kể lại.

Người cô mang về, nghe nói là người sát hại người thú, hung thủ khinh thường thần thú.

Thủ lĩnh nhà bọn họ đã đắc tội với tất cả những bộ tộc ở gần đây.

Thời gian về sau sống thế nào đây.

Nhưng rõ ràng tâm tình Minh Thù không phải là rất tốt, nụ cười của cô có điểm... âm u.

Mặc dù Danh Chiết cũng không biết vì sao có cảm giác này.

Nhưng trực giác nói cho hắn biết, lúc này không nên trêu chọc cô.

Lần này Minh Thù ngồi xuống thời gian rất lâu, Ôn Noãn cùng Danh Chiết đều đi cả, một mình cô ngồi trong bóng đêm.

"A."

Tiếng thét chói tai vang vọng cả sơn cốc.

Bên ngoài vang lên âm thanh hỗn loạn.

Minh Thù đẩy đoàn người ra, tiến vào bên trong.

Vân Hoang đè con tê tê đang bị trói xuống, các ngón tay mềm oặt dường như không có khớp xương xuyên thấu qua bụng con tê tê, máu tươi nhuộm đỏ cả tay hắn.

Hắn quỳ một chân trên mặt đất, liếc mắt nhìn qua đám người thú, ánh mắt chống lại ánh mắt của Minh Thù.

Vẫn là ánh mắt không chút gợn sóng.

Giống như không phải hắn vừa hành hung.

Ngón tay Vân Hoang khẽ động, hắn rút tay ra trên tay còn mang theo một trái tim...

"A..."

"Kêu cái gì?" Ánh mắt Minh Thù quét về phía tộc nhân: "Về đi ngủ."

Các tộc nhân che miệng, mỗi người đều run lại không dám vi phạm mệnh lệnh của Minh Thù, nhanh chóng rời khỏi bãi đất trống của sơn cốc.

"Thủ lĩnh..." Giọng nói Danh Chiết lo lắng: "Hắn... Hắn thật sự là hung thủ, người..."

Minh Thù nhìn về phía Danh Chiết, hạ giọng: "Nhớ kỹ, bất kể hắn làm gì, đều là đúng."

Giọng nói Minh Thù rất nhỏ, chỉ có một mình Danh Chiết nghe thấy được.

Hắn kinh ngạc nhìn về phía Minh Thù, không hiểu những lời này có ý nghĩa gì.

Bất kể hắn làm cái gì, đều là đúng.

Nhưng...

Nếu thực sự sai thì sao?

Mãi đến khi Minh Thù đi về phía người kia, nhẹ nhàng ôm hắn lên rời đi, Danh Chiết vẫn chưa lấy lại được tinh thần.

-

Minh Thù thắp lửa, ánh lửa chiếu vào khuôn mặt Vân Hoang càng lộ ra vẻ tà mị, nhưng hắn dường như rất chán ghét, ẩn núp trong bóng tối không chịu ra ngoài.

Minh Thù kéo cánh tay hắn lau sạch vết máu.

Bàn tay lạnh như băng của Vân Hoang bị nắm lấy, hắn từ từ nghiêng đầu nhìn người trước mặt.

"Hắn... đáng chết."

Vân Hoang vẫn như lúc trước đọc không rõ chữ.

"Ừm." Minh Thù nhẹ đáp một tiếng.

Vân Hoang dường như không tin, vì sao cô không tức giận? Vì sao cô không thấy kỳ lạ? Vì sao không giống những người đó, muốn giết hắn?

Minh Thù đặt hắn trên đám cỏ khô được trải trên giường: "Có đói bụng không?"

Vân Hoang lại không lên tiếng.

Minh Thù lấy chăn đắp lên trên người hắn: "Không đói thì đi ngủ đi!"

Chiếc chăn mềm mại đắp lên người hắn, rất thoải mái.

Hắn liếc mắt nhìn người bên cạnh, cô nhìn đống lửa, từ phía hắn có thể thấy lông mi của cô thật dài, bao trùm lên vầng sáng ấm áp.

Dưới chăn, hắn đưa tay đặt lên ngực.

Nơi trống rỗng...

Dường như đang nóng lên.

Vì ai?

Vì người trước mặt này sao?

Chắc là vì cô...

Vì từ khi bắt đầu gặp cô... Hắn đã cảm giác được.

"Cô... là ai?"

Minh Thù liếc mắt, ánh lửa từ đáy mắt cô hiện lên: "Đối với cậu mà nói, có quan trọng không?"

Ngón tay Vân Hoang run rẩy: "Hẳn là... quan trọng!"

Minh Thù khẽ cười, dù sao hắn cũng không còn ký ức, lúc này không bắt nạt hắn còn đợi lúc nào nữa?

Nghĩ như vậy, Minh Thù liền vươn người lên, trên khuôn mặt bình tĩnh không hề thay đổi của Vân Hoang ngậm lấy môi của hắn, khẽ lướt qua.

Minh Thù hôn xong, sắc mặt Vân Hoang cũng không thay đổi, đôi mắt đen nhánh mở to, lẳng lặng nhìn cô.

Dường như không rõ Minh Thù vừa làm cái gì.

Minh Thù cảm giác bây giờ mình có ngủ với hắn, sau đó chạy trốn có lẽ hắn cũng không biết mình đang làm cái gì.

Đương nhiên Minh Thù tự nhận mình không cặn bã như vậy, cô nằm bên cạnh, kéo hắn vào trong lòng: "Ngủ đi."

Vân Hoang chậm rãi nói: "Tôi... không cần ngủ."

Minh Thù: "..."

Việc này khiến trẫm làm sao mà hạ đài được?

Minh Thù không lên tiếng, ngươi không ngủ, trẫm phải ngủ!

Vân Hoang cứ như vậy bị ôm, hắn có thể nghe thấy nhịp tim đập của người ôm hắn vô cùng rõ ràng, hắn chưa từng có...

Đầu ngón tay Vân Hoang từ từ sờ vào ngực Minh Thù, bàn tay vô ý đặt lên nơi nào đó, hắn đảo mắt nhìn lên bộ ngực bằng phẳng của mình.

Vì sao...

Không giống nhau?

Thật là mềm!

Cổ tay đột nhiên bị người khác bóp lại, hắn ngẩng đầu liền đối diện với một đôi mắt đang mỉm cười: "Không được phép sờ linh tinh."

"Vì... Vì sao? Rất mềm, rất thoải mái."

Minh Thù: "..."

Ngươi thực sự muốn dùng khuôn mặt không có cảm xúc gì nói những lời "không thể miêu tả" này?

Minh Thù liếc nhìn Vân Hoang, nhưng vừa chạm vào ánh mắt của Vân Hoang, Minh Thù ho một tiếng: "Ngủ đi, không cho phép sờ loạn, nếu không... đánh ngươi."

Vân Hoang dùng cách mím môi bày tỏ nghi vấn của mình.

Nhưng Minh Thù giữ chặt tay hắn, hắn không cử động được, chỉ có thể nhìn chằm chằm vào khoảng không.

Sau nửa đêm, Vân Hoang cựa quậy ra khỏi tay Minh Thù muốn ngồi dậy, nhưng người bên cạnh lập tức tỉnh lại.

Vân Hoang như học sinh quay bài bị bắt, ngồi cứng đơ tại chỗ.

"Muốn đi đâu?"

Vân Hoang một lúc lâu mới chỉ ra bên ngoài.

"Nửa đêm canh ba, đi ra bên ngoài làm gì?" Giọng nói Minh Thù khó chịu nhưng lại đứng dậy, dùng chăn bông quấn lấy hắn, ôm hắn đi ra ngoài.

Vân Hoang nhẹ nhàng đụng vào bả vai Minh Thù, chỉ vào vị trí con tê tê lúc trước.

Minh Thù ôm hắn đi qua.

Thi thể con tê tê vẫn còn ở đó, bên cạnh là trái tim hắn lôi ra ngoài.

Vân Hoang muốn xuống phía dưới, Minh Thù đặt hắn ở một chỗ bằng phẳng, chắc chắn hắn đứng vững đưa tay vòng quanh hắn.

Vân Hoang nhìn cô một cái, lại nhìn thi thể trên mặt đất.

Minh Thù nheo mắt: "Ngày mai sẽ có người tới dọn dẹp."

Vân Hoang lẳng lặng nhìn cô vài giây, sau đó chậm rãi lắc đầu.

Hắn đi ra khỏi vòng bảo hộ của Minh Thù, lấy tim con tê tê bắt đầu vẽ cái gì đó.

Là bức tranh thần thú đơn giản.

Vân Hoang vẽ rất nhanh, dường như đã vẽ qua vô số lần.

Sau khi vẽ tranh thần thú xong, Vân Hoang cắn nát ngón tay, máu chảy lên trên bức tranh vẽ thần thú.

Minh Thù thấy trái tim kia đột nhiên biến mất.

Không có bất kỳ dấu hiệu nào.

Vân Hoang giống như kiệt sức, hai tay chống xuống đất, Minh Thù tiến lên đỡ hắn dậy: "Đây là cái gì? Những người thú kia thực sự là ngươi giết?"

"Bọn chúng... đáng chết."

"Vì sao?"

Vân Hoang suy nghĩ một lúc, xuất ra một chữ: "Xấu."

Xấu?

Làm gì xấu?

"Vậy ngươi vẽ cái này là cái gì?" Những người thú kia, đều cảm thấy hung thủ vẽ tranh thần thú là có ý khinh thường thần thú.

Nhưng dường như không phải thế...

Vân Hoang lắc đầu, không biết, hắn chỉ biết là muốn làm như thế.

Minh Thù: "..."

Thuốc đâu, thuốc đâu.

Thế giới này, sợ nhất là tiểu yêu tinh lại là một kẻ ngu ngốc.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1074: Thủ Lĩnh Tại Thượng (23)

Vân Hoang không phải là ngốc, chỉ số thông minh của hắn rất bình thường, chỉ là có chút... không giống con người.

Ý trên mặt chữ.

Hắn không thích tiếp xúc tiếp xúc với người thú, cũng không thích ngẩng đầu nhìn người khác, càng không thích nói chuyện.

Đa số mọi lúc đều cúi đầu, tựa như đắm chìm trong thế giới của chính mình.

Cũng không cần ăn cơm và ngủ, quả thực như thành tinh.

Một người không có hô hấp, không có tim đập, còn có thể vui vẻ đoán rằng cũng thành tinh rồi.

Minh Thù mang Vân Hoang về, bên ngoài đã sớm long trời lỡ đất.

Cái gì Vu Linh xuất hiện, sát hại người thú, khinh thường người thú...

Vu Linh chưa trừ diệt, bộ tộc người thú không được yên ổn.

Các tộc nhân bộ tộc Khổng Tước lo lắng không thôi, người bên cạnh thủ lĩnh không phải giống đực giống bọn họ, là tên sát thủ gần đây giết hại người thú sao?

Khinh thường người thú phải bị báo ứng.

Nhưng ngẫm lại...

Thủ lĩnh bọn họ còn có một danh hiệu Vu Linh, bọn họ lại bình tĩnh không ít.

Ban đầu là khuất phục vũ lực của Minh Thù, thế nhưng gần đây bọn họ dần dần bắt đầu chấp nhận vị thủ lĩnh mới này.

Từ khi cô làm thủ lĩnh, bọn họ không cần lo lắng bộ tộc khác quấy rầy, càng không cần lo lắng về thức ăn.

Cho nên bên ngoài ầm ĩ sôi sùng sục, sơn cốc vẫn bình thường như cũ.

Minh Thù nằm trên sân cỏ phơi nắng, Vân Hoang đứng một bên như cây cột, cúi đầu không nhúc nhích.

"Ngồi xuống." Minh Thù gọi hắn.

Vân Hoang đến đây ba ngày, ngoại trừ đêm hôm đó, sau đó hầu như không có nói chuyện nhiều với cô.

Minh Thù giận hắn cũng không có phản ứng, cái này thì hết cách rồi, một người cô không thể chọc nổi.

Vân Hoang không động đậy, Minh Thù dang tay kéo hắn.

Cơ thể Vân Hoang lung lay, trực tiếp bị Minh Thù kéo xuống ngã vào lòng Minh Thù.

Cơ thể Vân Hoang luôn mềm mại, như một cây bông mát mẻ, mùa hè ôm nhất định thoải mái.

Tâm trí Minh Thù bay loạn, cũng không còn chú ý tới tư thế bọn họ lúc này có chút mờ ám.

Một lát sau, Minh Thù phát hiện Vân Hoang nằm sấp trên người mình, nhìn xương quai xanh của cô không chớp mắt.

"Nhìn cái gì?"

Vân Hoang đưa tay đụng vào xương quai xanh của cô, cảm xúc lạnh như băng tràn ra khỏi làn da.

Minh Thù nắm tay hắn: "Nói chuyện với tôi."

Vân Hoang vùng vẫy, hắn mím môi: "Nói... cái gì?"

Đoán rằng hắn không biết nói gì, Minh Thù đơn giản trực tiếp hỏi: "Cậu từ đâu tới?"

Vân Hoang mặt không chút thay đổi, chắc là đang suy tư.

"... Trên núi."

"Núi gì?"

"Thú... núi thần thú." Vân Hoang từ từ trả lời.

“...” Không phải thực sự là thần thú chứ?

Nếu đây là thần thú, vậy người thú quá thảm rồi! Thờ phụng thần thú đều là kẻ ngu ngốc, còn không bằng thờ phụng trẫm.

"Tên của cậu là do ai đặt?"

Vấn đề này tựa như rất đơn giản, Vân Hoang từ trong cổ áo lôi ra một sợi dây đỏ không biết làm bằng vật liệu gì, trên dây đỏ có thẻ gỗ rộng bằng hai đốt ngón tay, mặt trên có khắc hai chữ Vân Hoang.

Hoa văn trên tấm bảng gỗ và hoa văn trên thái dương của Vân Hoang giống nhau.

Vân Hoang xác định Minh Thù nhìn xong, lại cẩn thận tỉ mỉ bỏ bảng gỗ về chỗ.

Minh Thù bật cười, duỗi tay sờ hoa văn trên thái dương của hắn, bất kể như thế nào đều là tiểu yêu tinh của cô.

Vân Hoang kinh ngạc, chợt co rụt lại hốt hoảng vươn tay che mặt.

Minh Thù lôi người trở lại: "Sao vậy?"

Vân Hoang vùi đầu: "... Xấu."

"Ai nói với cậu." Minh Thù đẩy tay hắn ra.

Vân Hoang không có biện pháp lấy tay ngăn cản, theo bản năng vùi mặt vào lòng Minh Thù.

Minh Thù: “...”

Minh Thù nắm cằm hắn, làm cho hắn ngẩng đầu, đầu ngón tay cô xoa xoa thái dương, vô cùng dịu dàng: “Thực sự rất xấu.”

Nghe vậy đôi mắt của Vân Hoang cũng không hề giận dữ, nhưng hiện lên một tia khó chịu.

Hắn cũng không hiểu đó là tâm tình gì, chẳng qua là cảm thấy không dễ chịu lắm, còn khó chịu hơn khi các người thú nói xấu hắn.

Đôi môi mềm mại hôn lên thái dương hắn một cái.

Đôi mắt Vân Hoang trợn to.

Minh Thù nhìn vào tầm mắt của hắn, khóe môi hơi nhếch lên: "Chuyện không thể thay đổi thì cứ chấp nhận đi."

Tiểu yêu tinh xấu chỗ nào, đặt ở hiện đại đẹp trai ba trăm sáu mươi độ.

Nhưng tiểu yêu tinh này không thể khen.

Khen một cái là sẽ lên trời.

-

Chạng vạng, Minh Thù và Ôn Noãn ăn đồ ăn.

Ôn Noãn nhìn Vân Hoang ngồi cách đó không xa, lòng ngứa ngáy nói: "Thủ lĩnh... cô còn quần áo hay không!"

Cô cũng muốn mặc quần áo bình thường!

Đều là đồng hương, vì sao thủ lĩnh có thể cho hắn quần áo mặc, không cho cô mặc?

Minh Thù vùi đầu uống canh, cái miệng chúm chím dạy dỗ: "Cô có thể tiến bộ chút hay không?"

Ôn Noãn: “???”

“Xem qua tiểu thuyết chưa?”

Ôn Noãn lơ ngơ gật đầu.

Minh Thù nặng nề: "Nữ chính xuyên đến dị thế người nào không giàu, dùng kỹ thuật hiện đại giải quyết bần cùng ấm no, dẫn dắt toàn tộc đi lên đỉnh cao cuộc đời, cô không thể nghiên cứu món ăn nhiều chút sao, đừng cả ngày cho tôi uống canh, cô xem khuôn mặt tôi đều tái xanh hết rồi này."

Ôn Noãn phồng má: “Nhưng đó đều là làm bừa hết mà.”

Minh Thù: “...”

Ôn Noãn tiếp tục: "Tôi chỉ là một người bình thường, không phải là chuyên gia gì. Các thực vật ở đây tôi còn chưa biết đầy đủ, có thể làm nhiều đồ ăn như vậy, tôi cảm giác mình rất giỏi rồi."

Ôn Noãn tủi thân: "Hơn nữa trong tiểu thuyết nữ chính đều có bàn tay vàng tôi lại không có, tôi chỉ muốn sống mà thôi, nghĩ biện pháp trở về."

Cô đang nhớ cái giường lớn thoải mái của cô.

Nhớ máy vi tính điện thoại di động, nhớ tất cả ở hiện tại.

Nơi đây muốn cái gì thì không có cái đó, nếu không phải gặp Minh Thù, có lẽ cô đã sớm sụp đổ rồi.

Minh Thù: “...” Chẳng trách đây là một thế giới vì tình yêu, nữ chính không có chí lớn, ngoại trừ hạnh phúc với nam chính đến già thì không muốn làm gì nữa.

Không phải... loại không tiến bộ này cũng có thể làm nữ chính sao?

Nói công bằng đây sao?

Lúc chạng vạng Minh Thù dạy dỗ đầu bếp nữ không tiến bộ, buổi tối đầu bếp nữ kéo một người thú đến cho cô.

Trẫm kêu ngươi tiến bộ sự nghiệp, không kêu ngươi tiến bộ về đối tượng!

Minh Thù nhìn nửa ngày không nhìn ra đây là gì... nửa người đều là máu.

"Chết rồi à?" Minh Thù đang ăn khoai lang ở bên cạnh: "Lấy ra nhanh lên, đừng có cái gì cũng đem đến đây, ta cũng không thu rác."

"Không... Không phải chứ!" Ôn Noãn lưỡng lự liếc hắn một cái, chỉ vào bộ ngực phập phồng: "Ngươi xem, không phải hắn vẫn còn thở dốc sao? Còn có thể cứu giúp mà."

“Ha ha.”

Ôn Noãn: “...”

Cô cười cái gì? Chẳng lẽ không thể cứu chữa sao?

"Thủ lĩnh, thủ lĩnh, không thấy Vân Hoang đâu."

Danh Chiết vội vã chạy vào, thấy người thú bên cạnh Ôn Noãn, sợ đến thở hốc vì kinh ngạc.

Thủ lĩnh đánh bộ lạc nào vậy?

Đây cũng quá hung tàn rồi.

Minh Thù nhíu mày: "Không thấy? Cái gì gọi là không thấy?"

Danh Chiết hoàn hồn: "Người vừa kêu tôi đưa nước qua, tôi tìm một vòng cũng không tìm được, cả cái sơn cốc cũng tìm khắp một lần."

"Không ai thấy hắn đi đâu sao?"

Danh Chiết nuốt một ngụm nước bọt: "Tôi đều hỏi qua rồi, tộc nhân không thấy qua. Tộc nhân bảo vệ sơn cốc cũng không thấy hắn ra ngoài."

Minh Thù nhấc chân rời khỏi, vì để cho Vân Hoang thoải mái, Minh Thù cố ý kêu tộc nhân xây dựng một căn phòng nhỏ, nhưng lúc này trong phòng trống rỗng, Vân Hoang tìm không thấy tung tích.

Minh Thù lại tìm trong sơn cốc một vòng, người nào cũng chưa từng thấy qua hắn.

Trên người Vân Hoang mặc quần áo hiện đại, cực kỳ dễ nhận ra, chỉ cần thấy tuyệt đối sẽ không quên.

Hắn từ trong sơn cốc...

Biến mất?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1075: Thủ Lĩnh Tại Thượng (24)

Minh Thù chưa kịp ra khỏi sơn cốc đi tìm người, thì các bộ tộc khác đã bao vây cô trước sơn cốc.

Bọn họ bàn bạc lâu như vậy là vì chọn hôm nay ra tay.

Nhưng hết lần này tới lần khác...

Vân Hoang mất tích vào ngày hôm nay.

"Thủ lĩnh... khắp nơi đều là người thú." Các tộc nhân kinh hoảng, giọng nói từ bốn phương tám hướng truyền đến.

Sơn cốc tuy là chỉ có một cửa vào, thế nhưng những chỗ khác đều có thể leo vào.

Lúc này bốn phía sơn cốc đều là người thú.

"Hoảng cái gì." Minh Thù bình tĩnh: "Đi kêu Ôn Noãn đến đây."

Ôn Noãn đang băng bó cho người thú kia nghe sơn cốc bị bao vây, cũng không thèm đoái hoài tới hắn, theo người thú đi tìm Minh Thù.

"Thủ lĩnh... Thủ lĩnh, cô tìm tôi?"

Minh Thù xoay người nhìn cô, hai tay nắm bả vai cô.

Ôn Noãn khẩn trương kỳ lạ, ngừng thở, cô ấy muốn nói cái gì với cô?

"Đi chuẩn bị đồ ăn ngon."

Ôn Noãn: “...”

Vô cùng trịnh trọng thông báo với cô.

Kêu cô đến lúc này chính là vì nói cái này sao? Nghiêm túc sao? Bọn họ bị người thú bao vây đó!

"Nhanh đi." Minh Thù kéo mặt Ôn Noãn, đẩy về phía bếp.

Ôn Noãn: “...”

Ôn Noãn ngơ ngác đi ra một đoạn, nghe giọng Minh Thù: "Tới đây, qua đây lấy đao, đi ra ngoài chém bọn họ."

-

Những người vây quanh cô hôm nay đều là người dẫn đầu, trong đó có Hồ Cửu và Thương Tu, Nhiếp Phàm lại không có ở đây.

Minh Thù dẫn theo người thú đi tới cửa vào sơn cốc.

Phía sau cô là tộc nhân mang theo đao, cây đao sáng lên làm cho người thú phía ngoài vô ý thức lùi sau một bước.

Hai bên im lặng nhìn nhau.

"Dao Lạc, hôm nay chính là ngày chết của ngươi." Rốt cuộc có thú nhân nhịn không được hét lớn một tiếng, trở thành tuyên ngôn đầu tiên.

"Ta có một vấn đề."

Giọng nói Minh Thù nhẹ nhàng, thành công làm cho người thú đều yên tĩnh lại.

Thủ lĩnh Chó Mực chắp tay đi tới, đôi mắt âm trầm đảo qua người thú sau lưng cô: "Vấn đề gì?"

Minh Thù nghiêng đầu: "Tại sao các ngươi lại bao vây ta vào buổi tối?"

Cái này là vấn đề gì?

Vấn đề này có ý nghĩa sao?

Trọng điểm chẳng lẽ không phải là bọn họ vây quanh... xùy, bao vây diệt trừ cô sao?

Thủ lĩnh Chó Mực hừ lạnh: "Cái này quan trọng sao?"

Minh Thù mỉm cười: “Tò mò thôi. Buổi tối quấy rầy giấc ngủ của người khác, không lịch sự lắm.”

Ban ngày đánh nhau không được sao? Cũng không phải không biết là các ngươi, sao lại phải chọn buổi tối chứ.

Buổi tối không thấy rõ, chém nhầm người thì sao?

Hồ Cửu lên tiếng: "Đừng nói nhảm với cô ta, cô ta đang kéo dài thời gian."

Hồ Cửu muốn đẩy Minh Thù vào chỗ chết, và cả Ôn Noãn ở cùng với cô ta kia nữa.

Chỉ có Ôn Noãn chết, cô mới có thể yên tâm.

Minh Thù nhìn Hồ Cửu mỉm cười, dưới ánh trăng nụ cười của cô tựa như càng xán lạn làm cho Hồ Cửu muốn rút lui.

Nhưng nghĩ lại, hiện tại trong ngoài cái sơn cốc này đều là người thú, cô ta sẽ khó thoát.

Thủ lĩnh Chó Mực và Hồ Cửu liếc nhau, thủ lĩnh Chó Mực cảnh cáo một lần cuối cùng: "Dao Lạc, ta khuyên ngươi tốt nhất không nên chống lại, nếu không... toàn bộ bộ tộc của ngươi đều khó bảo toàn được."

“Vậy ta chờ xem các ngươi làm thế nào cho bộ tộc của ta khó bảo toàn được.”

Giọng nói Minh Thù vừa cuồng vọng lại kiêu ngạo.

Đừng nói thủ lĩnh Chó Mực, ngay cả tộc nhân phía sau đều nghe không lọt tai.

Về số lượng thì đám người đối diện lúc này rõ ràng chiếm ưu thế.

Thủ lĩnh Chó Mực giơ tay lên, vài tiếng sói tru từ giữa núi rừng vang lên từ gần đến xa, chậm rãi truyền ra bốn phía sơn cốc... đáp lại.

Sau khi tiếng động biến mất, Minh Thù liền thấy trên sơn cốc cháy lên.

Thời tiết như vậy, rừng núi rất dễ dàng bị thiêu cháy, gió đêm thổi qua cháy càng nhanh hơn, thoáng chốc đã đốt cháy một mảng.

Bốn phía sơn cốc đều là là như thế.

“Cháy rồi...”

"Thủ lĩnh..."

“Đây là nơi bộ tộc KhổngTước chúng ta ở...”

Giọng nói của các tộc nhân vừa phẫn nộ lại lo lắng truyền bên tai Minh Thù.

Bọn họ vừa đến đã phóng hỏa, chính là muốn bức chết bộ tộc

Khổng Tước.

Người thú đối diện la to một tiếng: "Giết Dao Lạc, tạ tội với thần thú!"

"Vậy tới đây đi, gầm cái gì, rống hai câu ta sẽ qua đó sao? Trời đã tối rồi, cò mơ mộng hão huyền sao? Đối nhân xử thế có thể ngây thơ, thế nhưng đầu tiên ngươi phải có khuôn mặt ngây thơ mới được."

Câu nói đầu tiên của Minh Thù phá hỏng toàn bộ bầu không khí của bọn họ.

"Lên."

Thủ lĩnh Chó Mực phất tay ra lệnh.

Người thú nối đuôi nhau đi ra, khí thế hung hăng tiến về phía Minh Thù, ánh mắt hung ác không chút nào hoài nghi có cơ hội bọn họ nhất định sẽ xé nát cô ra.

Có ưu thế về số lượng, càng làm cho bọn họ thêm tự tin.

Dù sao lúc bầy thú kéo bè kéo lũ đánh nhau, số lượng nhiều thường sẽ chiếm ưu thế.

Nhưng hôm nay bọn họ lại gặp Minh Thù.

Người thú được Hồ Cửu nhắc nhở đề phòng đao của Minh Thù, nhưng lúc thực sự đối mặt bọn họ mới biết được thứ này không dễ đề phòng.

Không nói về độ cứng của nó, nhưng trình độ sắc bén của nó thì khó mà chống đỡ nổi.

Đụng vào chỉ thấy máu.

Đám người thú này đang ở thời kỳ đồ đá, đương nhiên chưa từng thấy qua loại hung khí này.

Người thú lần lượt ngã xuống.

Minh Thù chạy về phía Hồ Cửu.

"Keng."

Đao vừa hạ xuống, không khí liền rung động.

"A Tu!" Hồ Cửu la lớn một tiếng.

Minh Thù quay người chém vào ngực Hồ Cửu, hai người lăn khỏi tránh được tình thế nguy hiểm, cây đao của Minh Thù rơi vào khoảng không ở vách núi bên cạnh.

Những mảnh đá vụn ầm ầm rơi xuống, Minh Thù xoay người đao xẹt qua không khí, ánh sáng lóe lên vách núi lọt vào đáy mắt Hồ Cửu.

Người thú bên cạnh chạy qua tiếp viện cho Hồ Cửu và Thương Tu, hai người thở dốc dưới sự che chở của người thú nhanh chóng đứng dậy chạy qua bên kia.

"A Tu!"

Hồ Cửu đột nhiên quát to một tiếng.

Cơ thể Thương Tu trực tiếp bay ra ngoài, như diều đứt dây rơi xuống tảng đá rồi lăn xuống đất.

"Cục cưng, đến lượt ngươi rồi!"

Giọng nói phảng phất vang bên tai Hồ Cửu.

Cô chợt quay đầu, trước mắt có vật gì đó hiện lên, ánh mắt đột nhiên xoay tròn.

"Bịch!"

Sau lưng cô bị những tảng đá nện vào, cô có cảm giác rất đau.

"Chỉ có như vậy mà cũng muốn diệt ta sao?" Minh Thù cao ngạo nhìn xuống Hồ Cửu: "Ngươi rất khinh thường ta thì phải?"

Trẫm phải giống với thiên quân vạn mã chứ!

"Dao Lạc..." Hồ Cửu từ trong hàm răng rít lên hai chữ, căm hận nhìn chằm chằm cô.

Cô muốn giết cô ta!

Giết cô ta!

Bên cạnh có người thú xông lên, Minh Thù đè lên bọn họ có thể dễ dàng giải quyết bọn họ.

Hồ Cửu càng xem càng hoảng sợ.

Đây là...

Lục lượng người thú có thể có sao?

Sức mạnh Vu Linh... thực sự mạnh như vậy sao?

Bây giờ không phải là lúc nghĩ chuyện này.

Cô phải rời khỏi đây.

Hồ Cửu nhìn về phía bên kia, Thương Tu nằm ở bên kia không có động tĩnh... Phế vật!

Ngay cả một giống cái cũng đánh không lại.

Tấm da mà ngón tay Hồ Cửu đụng vào được làm thành váy, đôi mắt cô ta chuyển động một cái, thừa dịp Minh Thù đối phó với người thú, nhanh chóng từ kẽ hở trong váy lấy ra một đồ vật gì đó được bọc lại.

"Đây là cái gì?" Giọng nói thanh thúy từ đỉnh đầu vang lên.

Hồ Cửu cả kinh, cắn răng trực tiếp đem mấy thứ này ra ngoài.

Minh Thù nhìn bột phấn không biết bị gió từ đâu bay tới, bay khắp đất hỗn hợp bay vào bùn đất trong tro bụi...

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1076: Thủ Lĩnh Tại Thượng (25)

Yên tĩnh...

Yên tĩnh giống như đã chết hết.

Sau đó là tiếng rống giận dữ của thủ lĩnh Chó Mực: "Hồ Cửu ngươi làm cái gì!"

Minh Thù nheo mắt nhìn về phía thủ lĩnh Chó Mực, hắn lúc này ghê tởm che mặt như muốn ăn tươi nuốt sống Hồ Cửu.

Mà Hồ Cửu chỉ nhìn chằm chằm vào những thứ cô ta lấy ra lúc nãy.

Minh Thù không hiểu bọn họ làm cái gì, kéo Hồ Cửu dậy... đánh một trận trước rồi nói sau.

"Dao Lạc ngươi buông ta ra..." Hồ Cửu thấy Minh Thù không hề để ý tới bản thân làm gì, ngược lại trực tiếp ra tay với mình, không khỏi có chút gấp gáp: "Ngươi lập tức xong đời rồi, ta là ngươi thì ta sẽ lập tức chạy, ngươi..."

"A a a..."

Tiếng kêu thảm thiết của Hồ Cửu làm cho thủ lĩnh Chó Mực dừng lại, những người thú còn lại cũng dừng lại theo.

Hiện trường khá là quái dị.

Thủ lĩnh Chó Mực vẫn phẫn nộ như cũ, ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào mặt đất, phảng phất nơi đó sẽ có vật gì tản ra.

Tức giận, khẩn trương mang theo một tia hưng phấn bí ẩn.

Những bột phấn rơi trên mặt đất, lúc này ánh mắt thường hầu như đều không nhìn thấy.

Minh Thù buông Hồ Cửu ra, cũng nhìn theo thủ lĩnh Chó Mực.

Bọn họ đang làm gì?

Trên mặt đất sinh sản đồ ăn vặt sao?

Mắt của người thú tốt như vậy sao? Bọn họ thấy rõ trên mặt đất có cái gì sao?

Hồ Cửu quỳ rạp trên mặt đất, ngay cả đau đớn trên người đều không để ý tới, nhìn mặt đất nỉ non: "Sao lại thế... Sao lại không chút phản ứng nào, làm sao có thể..."

"Các ngươi nhìn cái gì vậy?" Minh Thù lấy khoai lang ra, sau khi ăn hai củ tò mò hỏi Hồ Cửu.

Ánh mắt Hồ Cửu đỏ ngầu, hung ác trừng mắt về phía Minh Thù.

Minh Thù lui ra sau, bảo vệ khoai lang trong ngực.

Dữ dội như vậy, muốn hù chết trẫm sao, đoạt khoai lang của trẫm làm gì chứ?

"Ngươi làm cái gì vậy?" Giọng nói Hồ Cửu đột nhiên bén nhọn: "Ngươi đã làm cái gì!"

Minh Thù mờ mịt.

Trẫm... không hề làm gì cả.

Hồ Cửu chất vấn: "Vì sao... Vì sao nó không ra, vì sao? Rốt cuộc ngươi đã làm gì hắn?"

Ai không ra?

Không phải, cục cưng ngươi đừng loạn nói cho rõ đi, trẫm theo không kịp.

"Hắn nói qua, chỉ cần triệu hồi hắn, hắn sẽ xuất hiện, là ngươi... ngươi làm cái gì..."

Triệu hồi?

Triệu hồi người nào?

Đồ ăn vặt... không phải, siêu nhân sao?

Minh Thù cắn khoai lang, tự mình ở trong đầu nhớ lại kịch bản.

Cuối cùng tay phải nắm thành quyền, bàn tay trái nhẹ nhàng gõ một cái: "Ta biết rồi."

Hồ Cửu và thủ lĩnh Chó Mực đồng thời nhìn về phía cô.

Trong ánh nhìn soi mói của bọn họ, Minh Thù nghiêm túc tìm nguyên nhân: "Nhất định là cách các người triệu hồi không đúng."

Hồ Cửu: “...”

Thủ lĩnh Chó Mực: "..."

Tộc nhân của bộ tộc Khổng Tước ở phía xa xa: "..."

Dường như có chỗ nào không đúng thì phải.

Trên núi vẫn còn cháy, nửa bầu trời đều bị bao trùm bởi lửa đỏ, sơn cốc dưới ánh lửa như kéo đến hàng loạt bức xạ nhiệt.

Mà lúc này, trên chiến trường...

Đội ngũ phe Giáp nào đó triệu hồi thất bại, đội ngũ phe Ất đang nỗ lực giúp bọn họ tìm nguyên nhân.

Minh Thù: "Có phải tư thế “hào phóng” vừa rồi của mọi người không đúng không, hay là thử tư thế khác xem sao, thành kính một chút ngươi xem ngươi quỳ rạp trên mặt đất, người khác không hề cảm thấy thành ý của các ngươi."

Thủ lĩnh Chó Mực: "..."

Hồ Cửu: "..."

Minh Thù tiếp tục: "Cũng có thể là tín hiệu không tốt, hay là... các ngươi thử một lần nữa xem sao?"

Thủ lĩnh Chó Mực: "..."

Hồ Cửu: "..."

Minh Thù chớp mắt: "Không đúng? Ta suy nghĩ lại một chút..."

Không có biện pháp khác, đã triệu hồi nhiều lần, phương thức triệu hồi nào cũng đã dùng qua.

Minh Thù "ồ" một tiếng: "Thường khi triệu hồi không phải cần máu sao? Hay lấy máu thử xem?"

"Ngươi có phải bị bệnh hay không." Cuối cùng thủ lĩnh Chó Mực cũng nhịn không được hỏi tấm lòng khoan dung độ lượng của người thú.

Vừa mới bắt đầu khá phẫn nộ, nhưng lúc này đã bị Minh Thù cảm hóa khá nhiều.

Giống cái này...

Đúng là có bệnh!

"Có lẽ..." Minh Thù chậm rãi mỉm cười: "Có đó!"

Minh Thù nghiêng đầu, đón lấy ánh mắt của thủ lĩnh Chó Mực, bày tỏ sự tò mò của mình: "Vậy lúc nãy các người muốn triệu hồi cái gì?"

Thủ lĩnh Chó Mực vừa định trả lời, ánh mắt của hắn đột nhiên sáng ngời, nhìn chòng chọc vào phía sau Minh Thù.

Quay đầu nhìn phía sau, mặt đất bắt đầu nổi gió cuốn lấy cát trên mặt đất hình thành cơn lốc nhỏ.

"Rầm!"

Vẻ kích động trên mặt thủ lĩnh Chó Mực còn chưa lộ ra, đã bị tiếng này làm ngưng đọng lại.

Minh Thù một cước giẫm vào cơn lốc nhỏ, cơn lốc nhỏ vẫn chưa hoàn toàn thành hình đã lập tức biến mất đi.

Bây giờ không giẫm, đợi đến khi nó thành hình cô còn có thể giẫm không?

Người ta nói muốn bắt thì bắt từ lúc nhỏ quả không sai!

Mà lúc này hiện trường hết sức khó xử.

Hồ Cửu tựa như tức đến mức nói không được, cả người run lẩy bẩy.

Thủ lĩnh Chó Mực muốn rách cả mí mắt, không biết tức vì triệu hồi hay vì hành động của Minh Thù.

Dù sao thì hắn giận là tốt rồi.

Đây chính là ý nghĩa tồn tại của trẫm.

"Cái kia..." Minh Thù đánh vỡ cục diện lúng túng: "Mọi người còn đánh nữa hay không? Không đánh thì giúp ta dập lửa trước."

Phản ứng đầu tiên của thủ lĩnh Chó Mực là chạy, thế nhưng chưa chạy được bao xa đã bị Minh Thù lôi trở về ném trên mặt đất.

"Chạy cái gì vậy." Minh Thù mỉm cười với hắn: "Còn có việc chờ ngươi làm đó."

-

Sau nửa giờ đồng hồ, tất cả người thú đều bị Minh Thù bắt vào sơn cốc.

Ở trên núi bắt được Nhiếp Phàm.

Thấy Hồ Cửu bị Minh Thù giải quyết, còn muốn chiến đấu với Minh Thù ba trăm hiệp.

Nhưng rất nhanh thì bị Minh Thù giành thắng lợi một cách thô bỉ.

Ngươi hiểu cảm giác có người liều mạng với cô, cô lại từ tốn lấy vũ khí ra không?

"Lửa này các ngươi đốt nên các ngươi phải có trách nhiệm dập tắt." Minh Thù ăn thức ăn Ôn Noãn chuẩn bị, hất cằm về phía đốm lửa đang cháy to: "Dập tắt lửa thì trồng cây, khi nào trồng xong cây thì các ngươi mới được đi. Bảo vệ rừng rậm là trách nhiệm của thú."

Người thú: “...” Lạnh run.

Bọn họ nhiều người thú như vậy cũng đánh không lại cô.

Minh Thù kêu bọn họ bắt hết thủ lĩnh gì đó lại, đút thêm thú linh thảo.

Sau đó kêu những người thú khác đi dập lửa.

Ai dám chạy, đầu tiên sẽ giết thủ lĩnh bọn họ, sau đó sẽ đốt bộ tộc của bọn họ.

Minh Thù nghiêm túc hứa, cô không phải nói không thôi, nghĩ đến bộ tộc Báo Đốm mà xem có phải thực sự rất muốn dập lửa trồng cây hay không.

Những ngọn lửa dễ cháy khó dập, cũng may là người thú nhiều miễn cưỡng không cho nó lan ra bên ngoài.

Nếu như lúc phóng hỏa nghĩ đến cảnh này, đánh chết bọn họ cũng không dám phóng hỏa.

Giải quyết xong đám này, Minh Thù còn có chuyện quan trọng hơn...

Tiểu yêu tinh.

Đổi thành tiểu yêu tinh mất trí nhớ hôm qua, Minh Thù không chúc mừng hắn mất tích cũng là không tệ rồi.

Thế nhưng...

Lúc này hắn không có ký ức, nhìn qua có chút ngốc...

Nếu gặp người nào ức hiếp hắn thì làm sao?

Vấn đề tới rồi.

Tiểu yêu tinh kia đi đâu vậy?

Minh Thù suy nghĩ một chút, rời khỏi sơn cốc.

Trong không khí đều là bức xạ nhiệt, cô đi rất xa mới cảm giác được một chút hơi lạnh.

Ánh trăng lạnh lẽo rọi xuống, phủ một lớp ánh sáng mông lung huyền ảo lên mặt đất.

Ánh sao rực rỡ.

Núi non bao la hùng vĩ.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1077: Thủ Lĩnh Tại Thượng (26)

Minh Thù không biết mình đã rời khỏi sơn cốc của bộ tộc Khổng Tước được bao xa rồi, chắc hẳn đã rất xa.

Phía chân trời đã hửng lên sắc nhạt.

Từ chân trời bỗng xuất hiện một bóng người.

Sau đó hắn chậm rãi ngã xuống ngay trước mắt của cô.

Minh Thù từ từ đi tới rồi ngồi xổm xuống nhìn hắn.

Vân Hoang quỳ rạp trên đất, hắn dường như thở không ra hơi nên thấy Minh Thù đi tới cũng không thèm cử động.

“Cậu chạy xa như vậy cơ à, lợi hại thật đó.” Minh Thù kéo hắn đứng dậy, tức giận hỏi: “Có bị thương chỗ nào không?”

Hai má lạnh cóng của Vân Hoang áp sát vào bộ ngực mềm mại của cô.

“Không…”

Mặc dù trên người Vân Hoang đang cực kỳ bẩn thỉu nhưng đúng thật cũng không thấy vết thương nào.

Cảnh tượng này giống hệt như lần trước, sau khi hắn vẽ xong bức thần thú thì tất cả sức lực đều như bị rút cạn.

“Ở phía trước… mau bắt hắn lại!”

Tiếng bước chân và tiếng gầm giận dữ từ phía chân trời vang lên như đánh thức cả bầu trời. Ánh sáng đã chan hòa khắp muôn nơi.

Đột nhiên Vân Hoang đẩy cô: “Đi mau…”

Minh Thù dìu hắn đứng lên nhìn về phía chân trời, đám người thú đang lờ mờ chạy tới, chỉ trong nháy mắt cả hai đã bị bao vây.

“Ngươi lại trêu chọc gì bọn họ rồi?” Minh Thù nhẹ giọng hỏi.

Vân Hoang từ chối hành động muốn dìu hắn của Minh Thù, hắn chậm rãi nắm lấy cổ tay cô, một cảm giác lạnh lẽo truyền đến nhưng cũng không phải là lạnh đến thấu xương.

“Dám giết người trong tộc của ta! Khinh thường thần thú! Lại còn có cả đồng bọn nữa!” Người thú nhanh chóng giải thích những thắc mắc của Minh Thù: “Bắt bọn họ lại để tạ tội với thần thú!”

Minh Thù: “…”

Chạy xa như vậy để giết người à, được lắm!

-

Vân Hoang vòng ra sau cổ Minh Thù, hắn tựa đầu lên bả vai của cô để cho cô ẵm hắn lên.

Người thú ở đằng sau đã nằm la liệt trên đất.

Cô thật lợi hại…

Minh Thù khẽ liếc xéo hắn, xả một trận: “Lần sau mà còn gây sự thì tôi sẽ không đến tìm cậu nữa.”

Mặt Vân Hoang vẫn không thay đổi: “Vì sao?”

"…" Ngươi không động não đi lại còn ở đó hỏi trẫm vì sao ư?

Đây là lời thoại trong kịch bản của ngươi sao?

"Tôi rảnh rỗi lắm sao? Cả ngày chỉ chạy đến để tìm cậu, tôi đã nói với cậu những gì hả?" Minh Thù mỉm cười: "Dám rời xa sơn cốc thì tôi chặt chân cậu, có nhớ không?"

Vân Hoang đăm chiêu suy nghĩ.

Sau đó hắn chậm rãi nói: "Gia trưởng."

Minh Thù: "???"

Gia trưởng cái gì cơ?

To gan nhỉ?

Ngươi cậy bản thân mất trí nhớ nên muốn làm gì thì làm sao?

Minh Thù cực kỳ muốn ném hắn ở chỗ này tự sinh tự diệt.

Minh Thù đang suy nghĩ có nên mặc kệ hắn không thì trên má bỗng có thứ gì đó mát lạnh, một nụ hôn mềm mại như cây bông vải rơi xuống gò má cô.

Vân Hoang hôn xong mới nhẹ nhàng buông cô ra.

Minh Thù không nhịn được liền hỏi: "Cậu hôn tôi làm gì?"

Vân Hoang thành thật trả lời: "Không biết."

Hắn làm như vậy chỉ vì hắn muốn thôi.

Hắn từng thấy qua người thú giống cái rất thích giống đực làm như vậy, bọn họ trông cực kỳ vui vẻ thế nên cô cũng sẽ cảm thấy vui vẻ đúng không?

Minh Thù có vẻ như đã nhận ra điểm không bình thường của

Vân Hoang.

Hắn dường như… không có bất kỳ cảm xúc nào.

Minh Thù thả Vân Hoang xuống, chân của hắn bỗng nhiên mềm nhũn, theo bản năng ôm lấy cổ của cô để ổn định lại thân thể.

Hắn làm ra loại hành động này như thể đó là việc đương nhiên, trên người không biểu hiện bất kỳ cảm xúc nào khi hai người đang ở trong tư thế đầy mờ ám như vậy.

Minh Thù nắm cằm của hắn bắt đầu hôn lên, Vân Hoang tiếp nhận một cách đầy bị động.

Đúng như cô đoán, hắn chẳng có lấy một tia cảm xúc nào.

Đôi mắt kia vẫn không gợn lên một tia sáng nào, hoàn toàn chìm vào tĩnh mịch.

Minh Thù nhẹ nhàng hôn thêm hai cái, ôm mặt của hắn mà thở dài: “Nếu cậu vẫn ngoan như vậy thì tốt biết bao.”

Phải nghĩ đến những điều tươi đẹp, cô không thể suốt ngày tức giận với tên tiểu yêu tinh này được.

Vân Hoang nghiêng đầu hỏi lại: “Ngoan là cái gì?”

Minh Thù trả lời: “Nghĩa là nghe lời tôi.”

Vân Hoang suy nghĩ một chút rồi nói: “Tôi sẽ nghe lời cô.”

Mặc dù không biết là tại sao thế nhưng hắn đều muốn đáp ứng mọi lời nói của cô.

“Thôi đi, cậu toàn nói xuông thôi.” Minh Thù hoàn toàn không tin lời hứa của hắn: “Tự đi được không?”

“Tôi sẽ nghe lời mà.” Vân Hoang nhấn mạnh lần nữa.

“Được rồi, được rồi.” Minh Thù đáp lại cho có lệ: “Có thể tự đi được thì đừng ôm tôi nữa.”

Có quỷ mới tin lời ngươi nói.

Vân Hoang buông cô ra thử đứng vững, không ngờ chỉ vừa mới buông ra đã lung lay như sắp đổ khiến Minh Thù nhanh nhẹn đỡ hắn lại: “Thật đáng ghét.”

-

Minh Thù mang Vân Hoang trở lại sơn cốc.

Ngọn lửa trong sơn cốc đã được dập tắt, lúc này Danh Chiết đang nghe theo sự phân phó của Minh Thù trông coi người thú trồng lại cây ở trong rừng.

Một đám người thú đang thở hổn hển, mồ hôi tuôn ra như suối.

Cảnh tượng này quả thực có một chút giật mình.

Minh Thù sắp xếp Vân Hoang ổn định trước rồi mới đi tìm tên thủ lĩnh Chó Mực đang một mình nằm trên mặt đất.

Thủ lĩnh Chó Mực bị dây cỏ thú linh trói chặt, nằm bất động trên mặt đất.

Đáy mắt xanh thẳm của hắn bỗng tối sầm lại khi nhìn thấy người đang đứng ở phía trước.

Thủ lĩnh Chó Mực ngẩng đầu có chút khó khăn.

“Dao Lạc…”

Hắn nghiến răng nghiến lợi kêu lên một tiếng.

Minh Thù mỉm cười nhìn hắn, lấy một củ khoai lang ra ăn: “Trò chuyện một chút nào.”

Một lát sau, từ trong kẽ răng của thủ lĩnh Chó Mực rít lên vài chữ: “Là do ta quá khinh thường ngươi.”

Thủ lĩnh Chó Mực hối hận vô cùng, nhưng căm hận và giận giữ vẫn chiếm phần hơn. Hắn ra nông nỗi này đều là do chính bản thân đã quá khinh địch.

Đáng lẽ sẽ không xảy ra chuyện như thế này.

Đáng lý tất cả mọi chuyện đều không thể đi tới nước này!

Minh Thù cổ vũ hắn: “Được rồi, lần sau cố gắng cải thiện là được.”

Thủ lĩnh Chó Mực: “…”

Minh Thù cong khóe miệng, sóng mắt dập dềnh, cả gương mặt bừng sáng lên như hoa mùa xuân nở rộ vào tháng ba, cả biển hoa đang đung đưa theo chiều gió. Vẻ đẹp của cô đủ để khiến người ta ngẩn ngơ ngắm nhìn.

Nhưng trong mắt thủ lĩnh Chó Mực thì nụ cười đó chỉ tràn đầy châm biếm và nguy hiểm.

Nụ cười chứa đầy chất độc.

“Chúng ta tâm sự với nhau trước đi, lúc đó ngươi muốn triệu hồi cái gì vậy?”

Thủ lĩnh Chó Mực nhướn mày, trong lòng tràn đầy cảnh giác.

Hắn quay đầu đi, không muốn trả lời vấn đề này.

“Ngươi nói xem là ngươi làm cái gì vậy, cái thứ mà ngươi triệu hồi chẳng cho ngươi được chút lợi ích nào.”

“Đó là ngươi…” Thủ lĩnh Chó Mực chợt nhớ lại, lạnh lùng hừ một tiếng: “Ngươi đừng hòng muốn ta nói ra điều gì.”

Nghĩ đến lúc đó Minh Thù chỉ một cước đã đạp gãy triệu hồi, ngọn lửa trong lòng thủ lĩnh Chó Mực dâng lên ngùn ngụt.

“Cũng chẳng còn cách nào.”

Cô nhẹ nhàng thoải mái trả lời hắn.

Trong lòng thủ lĩnh Chó Mực tràn đầy căng thẳng, hắn tức giận nhìn Minh Thù.

Minh Thù vẫn ngồi đó, chậm rãi ăn khoai lang cô vừa làm.

Thủ lĩnh Chó Mực: “???”

Nhìn Minh Thù ăn khoai lang nửa giờ đồng hồ, trong bụng của hắn cũng cồn cào vì đói.

Từ lúc bị bắt đến giờ, hắn đều chưa được uống một miếng nước nào.

Nhiệt độ càng ngày càng cao, tiếng thở dốc của hắn càng ngày càng mãnh liệt. Bây giờ hắn vừa khát lại vừa đói.

Cô dự định lấy bản thân ra làm phương pháp tra tấn hắn sao?

Thủ lĩnh Chó Mực âm thầm khinh bỉ, hắn làm sao có thể chỉ vì như thế mà đầu hàng.

Đương nhiên là thủ lĩnh Chó Mực đã suy nghĩ quá nhiều rồi, Minh Thù chỉ đơn giản là muốn ngồi ăn xong đống khoai lang cô làm mà thôi.

Sau khi giải quyết xong củ khoai cuối cùng, Minh Thù mới vỗ vỗ tay đứng dậy, nhẹ nhàng nói: “Chúng ta bắt đầu nào, ngươi đừng có gào thét to quá, ảnh hưởng đến đám người thú đang làm việc thì không tốt lắm đâu.”

Thủ lĩnh Chó Mực mù mịt không hiểu gì.

Thế nhưng rất nhanh sau đó, từng tiếng la thảm thiết lần lượt vang lên trong sơn cốc.

Tiếng kêu la kia vang vọng cả núi rừng.

Đám người thú đang trồng lại cây trong rừng cũng không khỏi run sợ, ai nấy đều gắng sức làm việc, không dám lười biếng.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1078: Thủ Lĩnh Tại Thượng (27)

“Ta nói...”

Thủ lĩnh Chó Mực nằm co quắp trên mặt đất, yếu ớt chịu thua.

Minh Thù buông hắn ra, ánh mắt đầy ý cười liếc nhìn con chó to lớn nằm trên mặt đất: “Nói cho ngươi biết, nếu như ngươi chịu nói sớm một chút thì đã không phải chịu loại đau khổ này rồi.”

Thủ lĩnh Chó Mực: “...”

Minh Thù ngồi xuống, hai chân bắt chéo hất lên: “Nói đi.”

Thủ lĩnh Chó Mực thở hồng hộc: “Là... Là... Là Vu Linh.”

Minh Thù nheo nheo mắt: "Mọi người chẳng phải đã nói ta chính là Vu Linh sao? Ta đang ở trước mặt các ngươi, các ngươi còn muốn triệu hồi ta sao? Lại còn không dâng lên chút tế phẩm nào vậy thì làm sao có thể thành công được."

Thủ lĩnh Chó Mực: “...” Chẳng lẽ trong lòng ngươi không có chút nào nghi ngờ về việc liệu ngươi có phải Vu Linh hay không sao?

Minh Thù tặc lưỡi hai tiếng: “Các ngươi lại phản bội ta mà tôn thờ người khác là Vu Linh sao.”

Vẫn còn có Vu Linh thật tới đoạt ngôi vị của trẫm sao.

Thủ lĩnh Chó Mực: “...”

Thủ lĩnh Chó Mực mệt mỏi, không muốn cùng với người thần kinh này nói chuyện thêm nữa.

Minh Thù quay trở lại chủ đề chính: “Làm sao ngươi biết cách triệu hồi Vu Linh chứ?”

Thủ lĩnh Chó Mực trên người vẫn còn vô cùng đau đớn, chỉ có thể trả lời.

Chuyện này phải bắt đầu kể từ núi thần thú.

Những người thú quái dị đều bị ném vào núi thần thú, mà núi thần thú cũng chỉ có những người có thân phận và địa vị mới có thể đi vào đó.

Có một lần thủ lĩnh Chó Mực đến núi thần thú để vứt bỏ người thú quái dị.

Con đường này hắn cũng đã đi qua rất nhiều lần, nhưng lần đó thời điểm hắn vứt người thú quái dị xuống, đột nhiên cảm thấy có chút lạnh lẽo.

Không phải là loại cảm giác lạnh lẽo thông thường.

Từ dưới đáy cái hố to dùng để vứt bỏ người thú quái dị thổi lên.

Hắn nghĩ ném xong người thú sẽ mau chóng rời đi.

Nhưng mà hắn vừa ném người thú dị dạng xuống, liền thấy một đám khói đen từ dưới thoát ra, thủ lĩnh Chó Mực đâu có gặp qua cảnh tượng kỳ quái này bao giờ, vội co giò lên chạy.

Trong lúc hoảng loạn, thủ lĩnh Chó Mực không biết dẫm phải cái gì mà rơi từ trên núi xuống một cái hố lớn.

Sau đó, hắn liền hôn mê bất tỉnh.

Khi hắn tỉnh lại, hắn liền nhìn thấy Vu Linh.

Bốn phía đều là xương cốt trắng xoá, Vu Linh chỉ bay dập dờn ở trên đám xương trắng, âm u biến hoá kỳ lạ.

Vu Linh không có hình dạng gì, chỉ là một đám khói đen, thế nhưng nó lại có thể nói hơn nữa còn có thể biến thành hình dáng của con người.

Thủ lĩnh Chó Mực bị dọa sợ không ít.

Vu Linh muốn hắn nghe lời nó, định kỳ mang người thú tới cho nó, còn giao cho hắn cách có thể triệu hồi nó để hắn ta nếu như gặp nguy hiểm thì có thể gọi nó.

Còn hứa hẹn rằng, chỉ cần nghe lời nó về sau hắn muốn cái gì thì sẽ có cái đó. Lãnh thổ, thức ăn, lấy mãi không hết, dùng mãi không cạn.

Thủ lĩnh Chó Mực bị Vu Linh tẩy não, sau đó hắn luôn giúp Vu Linh làm việc.

Vu Linh thường muốn người thú một cách bất chợt, phải còn sống tốt nhất là người thú đã trưởng thành.

Minh Thù cười ha hả: “Ngươi cũng không suy thử nghĩ một chút nào sao, điều kiện bây giờ thế nào chứ, ở đâu ra mà lấy mãi không hết, dùng mãi không cạn thức ăn? Ngươi đều giết hết tất cả những người thú rồi ư?”

Người thú ngoại trừ khả năng sinh sôi nảy nở thì căn bản không biết trồng trọt, vậy nên ngoài việc tự kiếm ăn ra, bọn họ lấy đâu ra những thứ đồ ăn khác chứ.

Dựa vào hoàn cảnh bây giờ, thiên nhiên còn có thể có bao nhiêu thức ăn cho bọn họ đây?

Thức ăn chay hay động vật đều nhanh chóng cạn kiệt.

Thủ lĩnh Hắc Cẩu: “...”

Minh Thù lại hỏi: “Vậy ngươi bắt Ôn Noãn để làm gì?”

“Không biết nữa, nó bắt ta phải làm như vậy.”

Ôn Noãn là con người, vậy Vu Linh muốn bắt Ôn Noãn để làm gì? Lẽ nào chưa ăn thịt người bao giờ, nên nó muốn thay đổi khẩu vị ư?

Dựa theo định luật của nhân vật chính thì chắc chắn mọi chuyện không đơn giản như vậy.

“Vân Hoang thì sao? Tại sao lại nói hắn là Vu Linh?”

“Vân Hoang?” Thủ lĩnh Chó Mực mơ màng, là ai vậy?

“Chính là người mà ngươi bắt được lần trước.”

Cái tên giống đực kỳ quái?

Thủ lĩnh Hắc Cẩu nói: “Ta không biết... thế nhưng nó dường như rất sợ hắn, ra lệnh cho ta nhất định phải giết hắn.”

Sợ ư?

Vân Hoang nói... hắn giết những người thú kia, xấu xa? Chẳng lẽ là bị Vu Linh dụ dỗ rồi ư?

Vân Hoang rốt cuộc là thứ gì chứ?

“Hồ Cửu cũng biết chuyện này?”

Trọng tâm câu chuyện đột nhiên chuyển sang Hồ Cửu, thủ lĩnh Chó Mực sửng sốt một chút, một lát sau mới gật đầu: “Có một lần khi ta và Vu Linh nói chuyện đã bị cô ta nghe thấy được. Vu Linh bắt cô ta lại, sau đó cô ta đồng ý giúp Vu Linh làm việc, cho nên Vu Linh mới không giết cô ta.”

Lúc đó Hồ Cửu bị vũ khí của Minh Thù doạ cho hoảng sợ, sau đó lại còn bị bắt nên cô ta chọn khuất phục Vu Linh là điều rất bình thường.

Minh Thù: “Vu Linh muốn làm gì?”

Thủ lĩnh Chó Mực lắc đầu: "Ta không biết, ta chỉ biết là hiện tại có rất nhiều người trong bộ tộc người thú đều là tay sai của nó... Chính là người đó sai... sai bảo Vân Hoang giết những người thú kia."

Những điều thủ lĩnh Chó Mực biết đều đã nói hết ra rồi.

Minh Thù hỏi một vấn đề cuối cùng: “Làm sao để triệu hồi Vu Linh?”

Thủ lĩnh Chó Mực nói: "Vu Linh cho ta một ít thứ gì đó, khi muốn triệu hồi nó chỉ cần đem mấy thứ đó rải ra là được, thứ đó so với thứ mà Hồ Cửu có, thực ra đều giống nhau."

Không thể triệu hồi Vu Linh, bọn họ cũng không biết nên làm như thế nào để có thể liên hệ với Vu Linh.

Khi Vu Linh muốn thì sẽ trực tiếp tìm bọn hắn.

Trong kịch bản của Hồ Cửu không có chuyện này, theo kịch bản thì Hồ Cửu và một người thú khác vì yêu mà đến với nhau, cuối cùng họ sống hạnh phúc rồi sinh ra một đám nhóc con.

Chỉ là không biết nữ chính trong kịch bản này có được cái kết như vậy hay không nữa.

Vu Linh ư...

Dựa theo sự miêu tả của thủ lĩnh Chó Mực, đó chẳng phải là quỷ trong thế giới của người thú sao?

-

Minh Thù đang ở trong phòng bếp vừa ăn vừa suy nghĩ điều gì đó, đột nhiên có một tên giống đực xa lạ bước vào.

Minh Thù ngước mắt nhìn lại, ánh mắt hai người chạm vào nhau.

Tên đó đột nhiên nhào tới phía Minh Thù.

Làm gì vậy, làm gì vậy!

Vừa gặp đã muốn cướp đồ ăn vặt của trẫm ư!

Minh Thù bảo vệ đồ ăn, nhảy về phía sau.

Giống đực nhào đến khoảng trống, có thể là do bị thương nên không khống chế được thân thể mà ngã xuống đất, hắn giữ chặt lấy một chân của Minh Thù.

"Minh Thù!"

Minh Thù: "..."

Có thể gọi ra cái tên này...

Chỉ có Lạc Yến.

Cô đã lâu chưa nhìn thấy tên thần kinh này rồi.

"Vừa gặp mặt đã hành lễ với ta lớn như vậy, ngươi rốt cuộc sùng bái ta đến mức nào rồi đây?" Minh Thù vẫn ung dung nhìn tên thần kinh ở trên mặt đất.

Tên thần kinh Lạc Yến: "..."

Đây chẳng qua là do thân thể hắn không tốt!

Có quan hệ với cô sao.

Lạc Yến nhếch miệng lộ ra một nụ cười đúng chuẩn thần kinh: “Đã lâu không gặp nha.”

Minh Thù rút chân của mình về, muốn đá Lạc Yến một cái làm quà gặp mặt.

Lạc Yến lăn khỏi chỗ, tuy là chật vật nhưng rồi cũng tách ra.

“Vẫn cứ không đáng yêu như thế.” Lạc Yến cười "hì hì" chống thân thể từ dưới đất bò dậy, phủi phủi bụi trên phần da thú.

“Tự nhiên cũng không sánh được với sự đáng yêu của ngươi.” Minh Thù có ý đồ nói: “Ngươi nhất định chính là người tuyệt nhất nhân gian đó.”

Lạc Yến liếc mắt nhìn tấm da thú trên người mình, rồi lại nhìn quần áo một màu xanh da trời huyền ảo trên người Minh Thù...

Đều là người thú, tại sao lại phân biệt chủng tộc chứ?

Dựa vào cái quái gì mà lại có quần áo đẹp mắt như vậy.

Lạc Yến nhìn quanh bốn phía: "Ta không nghèo như ngươi, Kỳ Ngự đâu?"

“Tìm hắn làm gì?” Tiểu yêu tinh là người mà ngươi muốn tìm là có thể tìm thấy sao?

Lạc Yến thấy bộ dạng bình tĩnh của Minh Thù, trong lòng hiểu rõ, cô quả nhiên cái gì cũng biết.

Hắn thu lại nụ cười, giọng nói chân thật: “Hắn ở đâu, ta có việc quan trọng tìm hắn.”

“Giết hắn? Hay là muốn hợp sức với hắn giết ta?”

“...” Lạc Yến lại bắt đầu cười ha hả: “Ngươi sợ ư?”

Minh Thù nhếch miệng: “Ngươi muốn chết được đẹp mắt một chút, thì ngay bây giờ có thể đâm ta một đao.”

Minh Thù thân thiết đưa cho Lạc Yến bên cạnh con dao làm bếp.

Lạc Yến khóe miệng giật một cái: “...”

Cái tật hễ một lời không vừa ý, liền đưa dao cho kẻ địch của cô ta rốt cuộc không thể khỏi được sao!

Ỷ vào việc bản thân không thể chết được nên muốn làm gì thì làm đúng không!

***

(*) Vu Linh: là phù thuỷ về tâm linh.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1079: Thủ Lĩnh Tại Thượng (28)

Minh Thù cũng muốn biết xảy ra chuyện gì, dẫn Lạc Yến đi gặp Vân Hoang.

"...Hắn là Kỳ Ngự?" Lạc Yến chỉ vào tên phía xa mặt không có biểu cảm gì, nhìn Vân Hoang đang ngây ngẩn, biểu cảm không thể tin nổi.

Minh Thù nhún vai: "Như ngươi thấy đấy."

Lạc Yến cắn răng: "Vậy ta làm sao quay về!"

Dựa theo lời Lạc Yến nói, bọn họ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bây giờ bọn họ trở về không được.

Nhưng quá khứ của tiểu yêu tinh này quá mơ hồ, rõ ràng đang đề phòng cô.

Minh Thù híp mắt lại: "Vì sao ngươi còn ký ức."

"Ta làm sao biết." Lạc Yến thần kinh tức giận.

"Vậy rốt cuộc tại sao các ngươi đến tìm ta?" Minh Thù hai tay ôm ngực, như cười như không nhìn Lạc Yến.

Lạc Yến liếc nhìn cô một cái, vẫn là lý do thoái thác trước đây.

Cái gì mà thế giới ảo tưởng, hệ thống thành tinh.

Minh Thù: “...” Thần kinh còn bán hàng đa cấp sao.

Những tên lừa gạt bây giờ đều nói như thế sao? Tên lừa gạt khóa này không được rồi!

"Sao chị Trầm Ngư lại không dẫn ngươi đi khám não chứ?"

Lạc Yến chớp mắt: "Sao ngươi lại mắng ta như thế, rất bất lịch sự."

"Não tàn."

"..."

-

"Phải nghĩ biện pháp làm cho hắn khôi phục ký ức." Lạc Yến lầm bầm lầu bầu chuyển ánh mắt.

Quan hệ giữa hắn với Kỳ Ngự... vô cùng gay gắt, nhưng bây giờ phải giúp hắn, Lạc Yến trong lòng cũng khó chịu.

Minh Thù ngăn Lạc Yến lại: "Ngươi muốn làm gì?"

Lạc Yến cười hì hì: "Đi qua nói chuyện với hắn, nghĩ biện pháp làm cho hắn khôi phục ký ức. Yên tâm, hiện tại ta còn khó giữ được mạng sống mình, sẽ không làm gì hắn đâu."

Hắn thử tất cả các biện pháp, đều không có biện pháp trở về.

Thế nhưng tên Kỳ Ngự tự luyến này thì khác...

Đây chính là nơi kiêng kị của hắn.

Minh Thù mỉm cười: "Ta cảm thấy hắn như vậy rất tốt."

Ngốc thì có ngốc, nhưng không sao cả.

Lạc Yến: “???”

Cái gì gọi là hắn như vậy rất tốt? Đây là mất trí nhớ đó, rất tốt sao?

Hắn không khôi phục ký ức, làm sao bọn họ trở về?

"Ngươi không muốn biết..."

"Không muốn." Khẳng định lại muốn lừa gạt trẫm!

“...”

Một giây kế tiếp, Lạc Yến la lên một tiếng: "Ngươi làm gì thế!"

Minh Thù đột nhiên ra tay, Lạc Yến không chút phòng bị, bị Minh Thù bắt lấy cánh tay. Lúc hắn hô "ngươi làm gì thế", Minh Thù nhìn hắn mỉm cười kéo cánh tay hắn ném qua vai.

Đương nhiên phải tiễn tên thần kinh này đi, nếu không... giữ lại tự làm cho bản thân khó chịu sao?

"Thủ lĩnh... đây là thế nào?" Ôn Noãn nghe động tĩnh liền chạy tới, thấy người thú trên mặt đất nhe răng trợn mắt, lại như đang cười: "Thủ lĩnh, hắn, hắn chọc giận cô sao?"

Người này là do cô nhặt về, vừa rồi cô không chú ý người này đã không thấy tăm hơi.

Ai ngờ thấy Minh Thù đánh hắn...

“Con gái phải dịu dàng một chút nếu không... không ai thích." Lạc Yến ôm hông có chút tê dại.

Minh Thù cười tỏa nắng: "Ngươi cứ yên tâm."

“...”

Lạc Yến tựa như nghĩ đến cái gì, nụ cười cứng ngắc trong nháy mắt, sau đó nghiến răng nghiến lợi điều này thật làm cho người khác tức giận.

Lạc Yến không muốn dính líu với Minh Thù, hắn nhanh chóng đứng dậy đẩy Ôn Noãn qua bên Minh Thù, chạy về phía Vân Hoang.

Vân Hoang vừa mới nhìn qua bên này, lúc này Lạc Yến chạy về phía hắn đành lẳng lặng nhìn hắn.

Lạc Yến mấy bước đã chạy tới trước mặt Vân Hoang.

Hắn sợ Minh Thù đuổi theo, dang tay muốn túm Vân Hoang, tên này vừa nãy còn đứng trước mặt, đột nhiên lúc hắn vừa dang tay ra thì biến mất như một luồng khí.

Lạc Yến: “...”

Vân Hoang xuất hiện ở phía sau hắn.

Lạc Yến quay đầu hét lớn một tiếng: "Kỳ Ngự."

Gần như ngay lúc đó, Minh Thù một tay kéo Vân Hoang vào trong lòng, lui về phía sau vài mét.

"Kỳ Ngự là ai?" Vân Hoang hỏi Minh Thù.

"Một kẻ ngu, không cần để ý." Minh Thù an ủi hắn.

Lạc Yến: “???” Cô gái này dám mắng trước mặt người ta sao?

“Ừ.”

Lạc Yến: “!!!” Ngươi còn đồng ý sao? Ngươi biết cô ta mắng ngươi không?

Người mất trí nhớ đều ngu xuẩn như vậy sao?

Bà nó! Sao hắn không ghi cảnh tượng này lại, chờ hắn trở về không phải sẽ thành một vở kịch hay sao?

Vân Hoang lại hỏi: "Hắn là ai vậy?"

Minh Thù mỉm cười trả lời: "Một kẻ ngu khác."

Lạc Yến: “...”

Ta không có mất trí nhớ!

Lạc Yến lộ ra nụ cười thần kinh, giọng nói sâu kín: "Ngươi cho rằng ngươi không cho ta tiếp xúc với hắn, ta sẽ không có biện pháp làm cho hắn khôi phục ký ức sao?"

Minh Thù nghiêm túc học hỏi: "À, vậy ngươi có biện pháp gì?"

Lạc Yến: “...”

Khóe môi Lạc Yến mỉm cười quái dị: "Đây là bí mật, sao ta phải nói cho ngươi biết."

"Ừm..."

Lạc Yến ung dung, nhưng đáy lòng có chút đề phòng, nói thật hắn vẫn cố gắng tránh cô.

Khoan nói đến kỹ năng giá trị vũ lực giết người của cô đã, lúc bình thường giá trị vũ lực cũng rất khó đối phó, không hề đáng yêu chút nào.

Không để cho hắn tới gần Kỳ Ngự...

Đây cũng là một chuyện vô cùng khiêu chiến.

Đáy mắt Lạc Yến hiện lên một tia sáng hưng phấn, có chút mong đợi gì đó...

Thế nhưng tâm tình chờ mong của hắn chưa thành hiện thực, Minh Thù đã công kích đến.

Cơ thể Lạc Yến mới vừa bị thương, không phải là đối thủ của Minh Thù.

Không được hai chiêu đã gục ngã rồi.

"Ném hắn ra ngoài." Minh Thù gọi người thú tới chỉ vào Lạc Yến.

Lạc Yến tùy ý cho người thú nhấc hắn lên: "Không cần ác như vậy chứ! Dù sao chúng ta cũng đã gần gũi da thịt, sao ngươi có thể đối xử với ta như vậy..."

Gần gũi da thịt?

Hắn đang nằm mơ sao!

Minh Thù giơ tay hất một bát chất lỏng thú linh thảo qua.

Lạc Yến biết đó là cái gì, chửi thầm một tiếng, muốn thoát ra khỏi người thú đang bắt hắn, hai người thú đẩy hắn về phía trước, bọn họ thuận thế núp ở phía sau.

Toàn bộ chất lỏng thú linh thảo đều trúng người hắn.

Thân hình Lạc Yến chợt biến đổi, biến thành một con mèo đen lớn.

Thần kinh miêu hệ sao?

Giống này... có hơi khó coi.

Minh Thù vừa định kêu người thú ném hắn ra xa, thì thấy những người thú xa xa đang trồng cây náo loạn cả lên.

Bên ngoài tựa như có người thú đến.

-

Bên ngoài sơn cốc có một đám người thú từ xa tiến đến, thấy nhiều bộ lạc người thú đang bận bịu, có chút ngơ ngác.

Đây là tình huống gì?

Bộ tộc hội họp sao?

"Thủ lĩnh, chúng ta chưa từng thấy qua người thú bên ngoài, rất kỳ quái..." Có người thú chạy tới cấp báo.

Thế giới người thú rất lớn, thế nhưng sinh hoạt ở một chỗ quen rồi, bọn họ sẽ không dễ dàng di chuyển.

Cho nên gặp những người thú chưa thấy qua không hề kỳ lạ.

Minh Thù dẫn theo người thú đi ra ngoài.

Có thể là vì có quá nhiều người thú ở nơi đây, các người thú tới đây cũng không dám làm càn, quy củ đợi ở bên ngoài.

Minh Thù chậm rãi đi ra, người thú đang chờ lập tức lên tiếng: "Chúng tôi đến từ bộ tộc Cá Sấu ở đầm đất phía bắc, người là thủ lĩnh nơi này sao?"

Bộ tộc Cá Sấu?

Bốn phía có người thú thấp giọng nói chuyện với nhau, đa số người thú chưa từng nghe qua, cũng có người thú nghe qua sự hung tàn của bộ tộc Cá Sấu.

Còn hung tàn hơn cả bộ tộc Báo Đốm và bộ tộc Lợn Rừng ở đây.

Minh Thù quan sát bọn họ vài lần: "Đúng vậy, có việc gì sao?"

Người thú lịch sự nói: "Chúng tôi đang đuổi theo một người thú bị Vu Linh khống chế, xin hỏi người có thấy người thú xa lạ nào không?"

Lại là Vu Linh.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1080: Thủ Lĩnh Tại Thượng (29)

“Bộ dạng như thế nào?”

"Người thú mèo đen của bộ tộc Mèo Hoang."

Minh Thù nheo mắt, kêu người khiêng Lạc Yến không thể động đậy ra ngoài.

"Hắn?"

Người thú bên kia lập tức gật đầu: "Đúng vậy, chính là hắn, không biết vị thủ lĩnh này có thể giao hắn cho chúng tôi hay không."

"Minh Thù ngươi..."

Minh Thù khom lưng chặn miệng Lạc Yến, quay đầu về phía người thú của bộ tộc Cá Sấu cười khẽ: "Có thể chứ."

Lạc Yến: “...”

Có lẽ đối phương không ngờ dễ dàng như vậy, kỳ lạ nhìn Minh Thù.

"Nhưng..." Ánh mắt Minh Thù đảo qua bọn họ: "Các người lấy cái gì để đổi?"

“Sao?”

Người thú đối diện có chút ngơ ngác.

Nhưng nghĩ lại, người thú này do cô bắt được, dùng đồ để đổi cũng không quá đáng.

"Bộ tộc chúng tôi cách nơi này khá xa, không mang nhiều đồ lắm, nếu người không chê chúng tôi có thể dùng vũ khí để đổi, loại vũ khí này bắt con mồi dễ dàng hơn."

Minh Thù xua tay: "Ta lấy vũ khí làm cái gì lại không thể ăn, lấy thức ăn để đổi."

Thức ăn?

Cái này...

Người thú bộ tộc Cá Sấu cố gắng thuyết phục Minh Thù: "Vũ khí của chúng tôi bắt con mồi rất thuận tiện, ta tin rằng..."

Minh Thù mỉm cười: "Không có thức ăn không bàn gì nữa."

Người thú bộ tộc Cá Sấu: “...”

Nhìn số lượng người thú trên núi, người thú bộ tộc Cá Sấu chỉ có thể chấp nhận điều kiện của Minh Thù, thế nhưng Minh Thù lại nói không muốn lấy thịt, bọn họ lại muốn chửi người.

Ôn Noãn nghe nói Minh Thù muốn dùng thức ăn để đổi tên người thú cô nhặt về, nhanh chóng chạy qua đó.

Cô muốn ngăn cản Minh Thù, nhưng lúc trước khi ở phòng bếp, người thú kia đã tấn công cô...

Người thú bộ tộc Cá Sấu ở bên ngoài khó khăn lắm mới gom góp đủ thức ăn.

Minh Thù nhìn đồ ăn, rất sung sướng ném Lạc Yến qua, thuận tiện khen hắn một câu: "Ngươi vẫn có chút lợi ích, thật đáng yêu."

Lạc Yến bị chặn miệng, nhưng mặt lại cười, trong đôi mắt ánh lên tia nhìn quái dị chợt nhìn có chút dọa người.

Minh Thù phất tay về phía hắn.

Người thú bộ tộc Cá Sấu đổi được người, cũng không ngừng chạy lập tức rời khỏi.

"Thủ lĩnh... Người có cảm thấy những người thú vừa rồi có chút kỳ quái không?" Danh Chiết nhìn người thú bộ tộc Cá Sấu rời khỏi, hạ giọng hỏi Minh Thù.

“Kỳ quái chỗ nào?”

Danh Chiết nhíu mày: "Bọn họ không phải nói người thú kia bị Vu Linh khống chế sao? Nhưng sao bọn họ không có chút lo lắng nào vậy?"

Minh Thù nheo mắt: "Đó là lừa gạt thôi."

Cô mặc kệ đối phương có mục đích gì, chỉ cần không chạy đến chỗ cô quậy phá, cô lấy đồ ăn vặt làm việc là rất tốt rồi.

Danh Chiết: “...” Sao thủ lĩnh hiểu rõ triệt để như thế?

-

Chuyện Minh Thù lấy thức ăn đổi người thú lập tức truyền ra ngoài, trước đây có người làm như thế nhưng tận mắt nhìn thấy lại là một chuyện khác.

Các người thú bị giữ trong sơn cốc trồng rừng lạnh run, cũng không dám... có ý nghĩ khác, cố gắng trồng cây, cố gắng trồng cây...

Minh Thù mỗi ngày ngoại trừ đi một vòng bên Hồ Cửu, kéo chút giá trị thù hận thì ở chung một chỗ với Vân Hoang.

Cái gì Vu Linh, cái gì thần thú, cô cũng lười suy nghĩ... chủ yếu là cô không hỏi Vân Hoang được gì.

Mãi mãi cũng là hỏi gì cũng không biết.

Cho nên có thời gian, còn không bằng ăn nhiều khoai lang bồi bổ não một chút.

Bốn phía sơn cốc dần dần khôi phục, ngoại trừ những nơi đặc thù, đều không nhìn thấy vết tích của lửa nữa.

"Thủ lĩnh, những người thú này làm sao bây giờ?" Danh Chiết xin chỉ thị của Minh Thù, xử lý những người thú kia như thế nào.

"Trồng cây xong thì đuổi ra ngoài... Mọi người muốn giữ lại ăn cũng được."

“...” Hiện tại các tộc nhân đều ăn chay, không ăn thịt đó?

"... Hồ Cửu bọn họ thì sao?" Những người thú này vẫn bị trói.

"Mở đại hội phê đấu, đuổi ra ngoài." Minh Thù thuận miệng nói.

Đều dùng để đổi đồ ăn vặt, giết không được! Chẳng những giết không được, còn phải giựt dây bọn họ tiếp tục gây chuyện.

Sao những việc nhân vật phản diện này phải làm...

Càng lúc càng giống một người mẹ vậy?

"Đại hội phê đấu?" Danh Chiết nghi hoặc, đây là cái gì?

Rất nhanh thì Danh Chiết cũng biết đại hội phê đấu là cái gì.

Minh Thù tập hợp tất cả người thú lại, kêu các người thú lần lượt lên ân cần thăm hỏi thủ lĩnh của bọn họ.

Đánh xong có thể đi.

Không đánh?

Được! Để thức ăn lại!

Dù sao những bộ tộc tham gia lần này đều có sức mạnh, những bộ tộc không có sức chiến đấu đều không có tham gia, dùng thức ăn chay đổi thịt để ăn, tin chắc những người thú kia nhất định sẽ đồng ý.

Nếu không được có thể dùng đất đai để đổi.

Dù sao cô cũng không ngại có nhiều đồ ăn vặt.

Hồ Cửu bị đánh cùng với thủ lĩnh: "..." Có câu bà nó nhất định phải nói!

-

"A Cửu..." Thương Tu ôm lấy Hồ Cửu, Nhiếp Phàm đứng ở bên cạnh, che cánh tay của mình.

Hồ Cửu thất vọng về hai tên giống đực này.

Rõ ràng lúc bọn họ ở bên người Ôn Noãn, lợi hại như vậy...

Sao đến đây thì không còn chút lợi ích nào cả?

"Ta không sao." Hồ Cửu lắc đầu: "Mọi người không có sao chứ?"

Nghe Hồ Cửu quan tâm mình, Thương Tu lập tức vui vẻ, cho dù có chuyện gì cũng sẽ nói mình không sao.

Nhiếp Phàm cũng lắc đầu theo, bày tỏ chính mình không sao cả.

Hồ Cửu chỉ là thuận miệng hỏi, trong lòng căn bản không hề quan tâm bọn hắn.

"Dao Lạc..." Hồ Cửu nhìn về phía thủ lĩnh Chó Mực, cô kiêng kỵ Thương Tu và Nhiếp Phàm ở đó, không dám nói chuyện của Vu Linh chỉ nhẹ nhàng nói: "Dao Lạc làm sao bây giờ?"

Thủ lĩnh Chó Mực thực sự sợ rồi, hắn đen mặt: "Ngươi còn muốn làm cái gì?"

"Lẽ nào cứ như vậy sao? Nếu chúng ta không làm gì, về sau... về sau ai biết cô ta sẽ làm ra cái gì." Giọng Hồ Cửu yếu ớt, tràn đầy lo lắng.

"Nếu không... thì sao?" Giống cái kia, dù cho Vu Linh tới thực sự có thể thắng sao?

Thủ lĩnh Chó Mực không rõ ràng lắm, nhưng sâu trong lòng hắn có giọng nói nói cho hắn biết, không nên tiếp tục nữa sẽ chết đó.

Hồ Cửu không cam lòng: "Nhưng..."

Thủ lĩnh Chó Mực sốt ruột: "Các người xong chưa vậy."

Hồ Cửu nhìn thủ lĩnh Chó Mực dẫn những người thú trong bộ lạc rời khỏi, những người thú còn lại tuy là trong lòng phẫn hận, nhưng nghĩ đến chuyện lúc trước cũng nhao nhao rời khỏi.

Hồ Cửu nắm chặt hai tay: "Nhu nhược."

Thương Tu quan tâm hỏi: "A Cửu, em nói cái gì?"

Hồ Cửu tái nhợt nghiêm mặt lắc đầu: "Không có gì, tôi chỉ là lo lắng... Chúng ta sau này...”

Thương Tu lập tức vỗ ngực cam đoan: "A Cửu em đừng buồn chán, tôi nhất định sẽ giúp em báo thù."

Hồ Cửu đáy lòng khinh miệt, ngươi có thể làm cái gì.

"A Cửu, chúng ta đi về trước đi." Nhiếp Phàm cũng lên tiếng: "Lúc này còn phải bàn bạc kỹ hơn."

Hồ Cửu trong lòng không kiên nhẫn, nhưng nét mặt vẫn hiền lành đáp ứng: "Ừm."

-

Vì bộ tộc Rắn Độc hơi gần, cho nên bọn họ cùng nhau trở về bộ tộc Rắn Độc.

Lúc Thương Tu bôi thuốc cho Hồ Cửu, cũng thuận tiện làm gì đó một lần với Hồ Cửu.

Hồ Cửu càng ngày càng bất mãn với Nhiếp Phàm và Thương Tu, thế nhưng ở trên giường cô vẫn rất thoả mãn bọn họ.

"A Phàm..." Giọng Hồ Cửu đầy sự mê hoặc của hồ ly: "Anh giúp tôi... Giúp tôi giết Dao Lạc có được hay không?"

Thương Tu hoàn toàn đắm chìm trong trong dục vọng, nghe giọng nói mềm mại của Hồ Cửu, theo bản năng đồng ý: "Được, em muốn cái gì tôi đều cho em, A Cửu... A Cửu..."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1081: Thủ Lĩnh Tại Thượng (30)

Sau khi đám người thú Hồ Cửu bị đuổi ra ngoài, Minh Thù càng ngày càng nhàm chán.

Vân Hoang là loại nếu không nói chuyện với hắn, hắn sẽ không nói một tiếng nào. Nói chuyện với hắn, nửa ngày sau hắn mới trả lời.

Đa số đều sẽ thành thật trả lời “không biết”, vậy là câu chuyện cứ thế mà kết thúc!

Nhưng thời tiết càng ngày càng nóng!

Khoảng thời gian này, chắc là sắp đến tháng bảy rồi!

Mặt đất rạn nứt vô cùng nghiêm trọng, ngay cả sơn cốc cũng không ẩm ướt, bắt đầu xuất hiện vết nứt nho nhỏ.

Lúc này có thể thể hiện tác dụng của Vân Hoang.

Vào đêm sơn cốc yên tĩnh không có tiếng động.

Vân Hoang đã quen với việc Minh Thù ôm hắn ngủ, thế nhưng hắn không cần ngủ, hắn không nhúc nhích nằm đó giống như một khúc gỗ.

Hắn lặng lẽ ngẩng đầu, dựa theo ánh sáng yếu ớt nhìn người đang ôm hắn.

Những người thú kia đều nói, cô rất đẹp.

Vân Hoang cũng cảm thấy cô rất đẹp.

Đẹp hơn tất cả những người thú mà hắn từng thấy qua.

Hắn cẩn thận vươn tay, ngón tay lạnh như băng đặt trên cánh môi mềm mại của cô, Vân Hoang quan sát phản ứng của cô, đầu ngón tay nhẹ nhàng đụng một cái vào cánh môi cô, vừa buông ra lại chạm thử lần nữa.

Đột nhiên hắn nghĩ đến lúc cô hôn hắn, tựa như thoải mái hơn.

Vân Hoang suy nghĩ một chút, đột nhiên ngửa đầu dán môi mình lên môi cô.

"Ưm."

Sau đó thì sao?

Vân Hoang nghiêm túc suy nghĩ, không có chú ý tới người mới vừa rồi còn nhắm mắt đã từ từ mở mắt ra.

Ngay sau khi Vân Hoang nhớ tiếp theo làm gì, lúc đang chuẩn bị tiến hành bước kế tiếp, cánh môi mềm mại dán vào môi hắn đột nhiên đã dời ra.

"Ồ..."

Vân Hoang chớp mắt, mờ mịt nhìn ánh mắt Minh Thù.

"Cậu làm gì vậy?"

Vân Hoang nghiêm túc trả lời: "Trước đây cô làm tôi như vậy, thoải mái."

Minh Thù: "..."

Trẫm có thể tính toán với một kẻ ngốc sao?

Không thể!

Minh Thù chấp nhận ôm lấy hắn mà hôn: "Được rồi, đừng lộn xộn, ngủ đi."

Vân Hoang đột nhiên kéo tay cô, đặt ở nơi nào đó, nghi ngờ hỏi: "Vì sao?"

Minh Thù: "..."

Chia phòng ngủ đi!

Ngày mai sẽ chia phòng ngủ!

Vân Hoang vẫn chờ Minh Thù trả lời.

Minh Thù: "..." Cái này là phản ứng sinh lý bình thường, sao có thể giải thích vì sao.

Vân Hoang không hề cảm thấy khó chịu, chỉ là cơ thể thay đổi, làm cho hắn có chút không thích ứng.

Minh Thù nhìn Vân Hoang vài lần, phát hiện tất cả hắn đều bình thường đột nhiên có chút thương hắn.

Ngay cả tâm sinh lý bình thường hắn cũng không cảm nhận được sao?

Vân Hoang đang nghĩ tại sao có sự thay đổi như vậy, Minh Thù đột nhiên hôn môi hắn một cái, còn kịch liệt bá đạo hơn trước rất nhiều.

"Ồ..."

Mắt Vân Hoang trợn to.

Minh Thù cười hôn hắn, da thịt lạnh như băng bị cô truyền nhiệt độ.

Một lúc lâu, Minh Thù tiến đến bên tai hắn nhẹ giọng hỏi: "Thoải mái không?"

Vân Hoang vững vàng trả lời: "Thoải mái."

“Có cảm giác khác không?”

"Khác?" Vân Hoang nghiêng đầu: "Cái gì?"

"Không có gì." Nam nữ chính ngủ một chỗ sẽ tạo thành phản ứng hóa học thần kỳ, băng sơn cũng tan chảy nhưng quả nhiên chuyện này không xảy ra trên một tên phản diện như trẫm.

Đây chính sự phân biệt của thân sinh và hậu sinh đó.

Minh Thù kéo Vân Hoang đến hôn, hôn tới hôn lui, Vân Hoang phát sinh tiếng "ê a" nhỏ, rất nhỏ nghe đến trong lòng Minh Thù cũng ngứa một chút.

Một lúc lâu Vân Hoang kéo quần áo xốc xếch trên người: "Tôi..."

"Không sao cả, tôi dọn dẹp." Minh Thù an ủi hắn: "Đừng hỏi nữa, tôi cũng không muốn hơn nửa đêm giải thích giờ học sinh lý với cậu."

Vân Hoang nghe Minh Thù không cho hắn hỏi nữa, hắn đem lời đã đến khóe miệng nuốt trở vào.

Cô đã nói phải nghe lời...

Minh Thù đi lấy nước tắm rửa cho hắn, thay cho hắn một bộ quần áo, sau đó mới ôm hắn nằm xuống.

Ngón tay Vân Hoang lạnh như băng đặt bên hông Minh Thù:

"Vì sao cô tốt với tôi như vậy?"

"Quỷ mới biết."

Quỷ?

Đó là cái gì?

"Là... Là Vu Linh sao?" Vân Hoang nói: "Sao hắn biết?"

Minh Thù: "..."

"Cậu biết Vu Linh là quỷ sao?" Không phải không có ký ức sao? Sẽ không giả bộ chứ? Kỹ thuật này... có lẽ là muốn đột phá vũ trụ.

Nếu hắn giả bộ...

Trẫm không đánh chết hắn, tên của hắn sẽ viết ngược lại!

Đôi mắt âm trầm của Vân Hoang bình tĩnh không lay động: "Không biết."

Chỉ là cảm giác... chắc vậy đó!

Có phải hắn nói sai rồi hay không?

Minh Thù nắm vành tai hắn, nhẹ giọng hỏi: "Đối với cậu mà nói, Vu Linh là cái gì?"

Vân Hoang nói: "Xấu. Giết chết."

Dựa theo thủ lĩnh Chó Mực nói, người thú Vân Hoang giết chết đều có liên quan đến Vu Linh, hắn đang xử lý Vu Linh sao?

Vân Hoang ngửa đầu: "Cô đừng biến thành bọn họ, tôi sẽ giết cô."

"Tại sao tôi lại muốn biến thành bọn họ chứ." Minh Thù ấn đầu hắn trở về: "Cậu còn muốn giết tôi, lá gan thật lớn!"

Được rồi, tiểu yêu tinh này ban đầu có lẽ cũng là muốn giết chết cô.

Tiểu yêu tinh lá gan còn lớn hơn cả trời.

Giọng Vân Hoang buồn buồn: "Cô đừng biến thành như vậy, tôi sẽ không giết cô."

Hắn không muốn nhìn thấy cô và những người thú kia giống nhau, nằm trên mặt đất dùng ánh mắt đó nhìn hắn.

Hắn muốn cô mỉm cười với hắn.

Giống như bây giờ, có thể nghe tiếng tim đập của cô.

"Keng..."

Tiếng kim loại va vào nhau vang lên đồng thời với tiếng nói của Minh Thù: "Biết cái này không?"

Vân Hoang từ từ ngẩng đầu, nhìn vật trong tay Minh Thù.

Hắn lẳng lặng nhìn trong chốc lát, lắc đầu: "Đây là cái gì?"

Minh Thù thu hồi mấy thứ này lại: "Không có gì, đừng ồn ào, ngủ đi."

"Tôi không cần ngủ."

“Cậu không ngủ nhưng tôi muốn ngủ.”

"Vì sao?"

"Câm miệng."

"..."

-

Minh Thù cảm thấy ngày hôm nay không thích hợp để ngủ, cô mới vừa ngủ đã bị tiếng gầm gừ của thú nhỏ đánh thức.

Lúc trước thú nhỏ bị cô ném ra ngoài, nửa đêm đột nhiên kêu to lên, ngươi có thể tưởng tượng cái cảm giác kích thích này không?

Vân Hoang vẫn như cũ mở to mắt, nhìn cô không chớp mắt.

Minh Thù vừa mở mắt liền thấy ánh mắt đen như mực của hắn, rất to, lại vào buổi tối có chút dọa người.

Minh Thù giơ tay lên che ánh mắt của hắn.

Vân Hoang cũng không giãy dụa, rất ngoan.

Minh Thù đột nhiên nghĩ tới Sở Hồi, tên thần kinh kia như thiếu niên nhõng nhẽo, nếu như ngoan bằng một nửa thì tốt rồi.

Cô có thể chơi đùa một năm.

Bắt nạt người thành thật quả nhiên rất thoải mái.

Minh Thù buông tay ra, hôn mí mắt Vân Hoang đang hạ xuống: "Tôi đi ra xem một chút, đợi ở đây đừng nhúc nhích."

Minh Thù đi xuống, lại xoay người nói: "Thôi đi, đi với tôi đi."

Vân Hoang nghe lời đứng lên, Minh Thù dẫn hắn đi ra ngoài.

Thú nhỏ phát ra ánh sáng, còn không ngừng nhảy bật, giống như một trái banh đang nhảy nhót từ xa đã có thể thấy.

“Hơn nửa đêm ngươi nổi điên cái gì vậy?” Minh Thù đến gần, bắt lấy con thú nhỏ đang nhảy nhót.

Thú nhỏ ôm lấy cổ tay Minh Thù, chóng mặt kháng nghị.

Thật là ghê tởm!

Nó dùng sức cọ ngón tay Minh Thù, rồi nhìn về phía Vân Hoang đang nhìn chằm chằm nó, bất mãn tiếp tục cọ.

Thú hai chân xấu xí nhìn cái gì mà nhìn.

Chưa thấy qua nũng nịu sao.

Minh Thù đưa thú nhỏ cho Vân Hoang.

Thú nhỏ: "..."

Con sen kia! Ta không bảo vệ tên xấu xí này!

Vân Hoang và thú nhỏ mắt lớn trừng mắt nhỏ, Minh Thù cũng đã buông Vân Hoang ra đi về phía ngoài sơn cốc.

Hừm!

Thú nhỏ kiêu ngạo kêu một tiếng, cầm lấy tay áo Vân Hoang, như một làn khói leo lên đầu vai hắn.

Lại leo lên tóc, lên đầu, ngồi như mẹ thiên hạ.

Vân Hoang cứng đờ, không dám lộn xộn, đưa mắt nhìn Minh Thù.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1082: Thủ Lĩnh Tại Thượng (31)

Minh Thù đi một vòng ngoài sơn cốc, cũng không phát hiện cái gì không đúng.

Thế nhưng thú nhỏ sẽ không vô duyên vô cớ nhắc nhở cô...

Minh Thù đứng trong màn đêm một lúc lâu, xoay người trở về sơn cốc ôm Vân Hoang cứng ngắc trở về phòng.

Sau khi cô đi, bên ngoài sơn cốc bắt đầu xuất hiện những làn khói đen.

Làn khói đen vặn vẹo chuyển động, từ từ thành hình.

Nhưng thoáng chốc lại biến mất, phảng phất bị gió thổi tan đi mất.

Đợi làn khói đen xuất hiện lần nữa, đã cách cửa vào sơn cốc không xa, khói đen lan khắp sơn cốc song khi nó tới gần sơn cốc như đánh vào bức tường trong suốt, làn khói đen dừng trước bức tường ấy không thể vào được.

Vừa rồi Minh Thù đi vào phòng, lúc này từ phòng tối đi ra nhìn làn khói đen trong sơn cốc.

Vu Linh sao?

Tìm tới cửa rồi...

Vân Hoang đột nhiên đi về phía sơn cốc.

Minh Thù kéo hắn lại.

Vân Hoang không chút thay đổi hành động của mình: "Giết chết nó."

Minh Thù: "..."

"Giết cái gì mà giết, cậu có thể giết chết nó sao?" Người ta dám tìm đến cửa chẳng lẽ không có chút tài năng nào sao?

Vân Hoang không lên tiếng.

"Đợi ở đây."

Minh Thù đi về phía làn khói đen, thế nhưng hình như làn khói đen có phản ứng, Minh Thù khẽ động làn khói đen liền tản ra biến mất hoàn toàn.

Minh Thù: “...”

Minh Thù kêu thú nhỏ cảm ứng một chút, thú nhỏ rầm rì không có la hét dữ dội vậy chắc chắn là đi rồi.

Đồ chơi này có độc hay không!

Chạy tới khoe khoang một chút liền chạy đi rồi sao?

Vu Linh khóa này không được rồi!

Quá tệ! Quá tệ!

Từ sau ngày đó, sau đó vài ngày, tối nào Vu Linh cũng tới hơn nữa chạy vô cùng nhanh, Minh Thù chưa từng bắt được nó.

Liên tục bốn ngày sau, Vu Linh đoán chừng biết mình vào không được nên không tới nữa.

-

Đã là ngày thứ ba Vu Linh không đến.

Thương Tu tới.

"Thủ lĩnh, Thương Tu nói muốn một mình đấu với người." Danh Chiết báo tình huống bên ngoài, Thương Tu một mình đến đây, buông lời nói muốn một mình đấu với Minh Thù.

Minh Thù gọt xong trái cây lấy thịt bên trong ra, nhẹ nhàng vứt vỏ.

"Không rảnh."

"Nhưng..." Danh Chiết dừng một chút: "Người không đi ra, Thương Tu cũng không rời khỏi."

Minh Thù bỏ thịt quả vào trong miệng, mùi vị chua chua ngọt ngọt khiến cô khẽ híp mắt: "Vậy đánh tập thể đi."

"A..." Không phải người ta tới để đánh tay đôi sao?

Gặp phải tình huống này, người thú thông thường đều sẽ đồng ý, nếu không... sẽ bị người thú khác chế nhạo.

"Nhớ kỹ, chúng ta là bộ tộc bị đồn là Vu Linh, không nên để cho Vu Linh mất mặt, nói đánh tập thể thì đánh tập thể với hắn đi."

Danh Chiết: "..." Dường như có chỗ nào không đúng.

Thương Tu tới báo thù cho Hồ Cửu, kết quả thù không báo được, chính mình ngược lại bị đánh tập thể.

Minh Thù ngồi ở một bên xem cuộc vui, muốn đánh bao nhiêu thì đánh bấy nhiêu.

Thương Tu không chịu thua, mặc dù bị đánh đến mặt sưng mũi đỏ, vẫn kiên trì ước nguyện ban đầu: "Dao Lạc ta muốn một mình đấu với ngươi..."

Minh Thù mỉm cười: "Ngay cả tộc nhân của ta ngươi cũng đánh không lại, còn muốn đơn độc đấu với ta, đừng có nằm mơ."

Thương Tu: "..."

Nhiều người thú như vậy, còn cầm vũ khí kỳ quái, có cái gì đáng đắc ý chứ!

Thương Tu nỗ lực chọc giận Minh Thù: "Ngươi không dám sao?"

"Đúng vậy đúng vậy, ta không dám." Minh Thù nói lại: "Ta có nhiều người như vậy, cần gì phải tự mình ra tay, lãng phí thức ăn rất đáng xấu hổ."

Đồ ăn vặt của trẫm không tốn tiền sao!

Thương Tu không nghĩ Minh Thù lại thừa nhận lớn tiếng như vậy, lời đến khóe miệng lập tức nói không nên lời.

Hơn nữa, tại sao lại liên quan đến đồ ăn rồi.

Lửa giận trong lòng Thương Tu khó dằn xuống, lại nghĩ tới Hồ Cửu hắn càng tức giận.

Giết cô ta.

Giết cô ta...

Giọng Hồ Cửu không ngừng vang lên trong đầu Thương Tu, đôi mắt hắn càng lúc càng toát lên vẻ điên cuồng độc ác.

Nổi giận gầm lên một tiếng, đột nhiên Thương Tu nhào về phía Minh Thù.

Thương Tu hóa thành con sói uy phong, móng vuốt sắc bén đối mặt với cây đao.

Đột nhiên thực lực Thương Tu tăng lên rất nhiều, vài tộc nhân bị hắn đánh bay.

Minh Thù tiếp nhận cây đao từ trong tay tộc nhân đi lên phía trước, ánh sáng của cây đao thoáng hiện lên.

Các người thú bộ tộc Khổng Tước nhao nhao lùi lại.

Thủ lĩnh ra tay, chắc chắn con sói này sẽ rất thảm.

Nghĩ không thông nên mới muốn đấu đơn độc với thủ lĩnh.

Chưa được vài chiêu, trên người Thương Tu đã máu me đầm đìa, nhưng phảng phất hắn không biết đau đớn, chỉ biết là muốn giết chết Minh Thù.

Giết chết cô ta.

A Cửu sẽ vui vẻ.

Sát ý dưới đáy mắt Thương Tu ngưng tụ thành tia sáng.

Minh Thù chỉ phồng môi khẽ cười như nhìn không thấy sát ý của hắn, ngay lúc hắn nhào tới đá một cước vào bụng hắn.

Thương Tu quay một vòng trên không trung, tay chân chạm đất.

Ánh đao từ đáy mắt hắn hiện lên, chờ lúc hắn muốn lui đã không kịp rồi.

Cơ thể Thương Tu không thể khống chế bay về phía sau, đụng vào tảng đá lăn vào nham thạch vùi lấp ở phía dưới.

"Keng..."

Trên lưỡi đao là bộ dạng chật vật của hắn, hắn đứng dậy động tác cứng đờ.

"Đã nói với ngươi rồi, ngươi không phải là đối thủ của ta." Giọng Minh Thù mang ý cười: "Sao lại không tin ta chứ."

Minh Thù đè Thương Tu xuống đánh một trận.

[Giá trị thù hận của Thương Tu đã đầy.]

Tiếng nhắc nhở của Hài Hòa Hiệu vang lên, Minh Thù dừng lại, cười híp mắt ăn khoai lang rồi đi mất.

Thương Tu tựa như nghe cô dặn dò người thú, để cho bọn họ giải quyết hắn.

Giải quyết như thế nào?

Giết hắn sao?

-

Thương Tu không chết, thế nhưng hắn bị phế đi một chân.

Đám người thú kia muốn dùng hắn đổi thức ăn, hắn vất vả chạy mất, cái giá là bị phế một chân.

"A Tu, ngươi..." Hồ Cửu nhìn hắn chật vật, máu me khắp người, cô ta che miệng gương mặt khiếp sợ.

Thương Tu nhìn thấy Hồ Cửu liền hôn mê bất tỉnh.

Cuối cùng hắn cũng được về bên cạnh cô rồi.

Nhưng mà khi Thương Tu tỉnh lại không thấy Hồ Cửu, trên người được bôi thuốc qua loa.

A Cửu nhất định có chuyện.

Nhưng sau đó, Thương Tu cũng chưa từng thấy qua Hồ Cửu.

"A Cửu đâu?" Thương Tu kéo người thú thay thuốc cho hắn.

Người thú không nhanh không chậm nói: "Ở cùng một chỗ với thủ lĩnh."

Thủ lĩnh?

Đây bộ tộc Rắn Độc, thủ lĩnh là Nhiếp Phàm, cô và Nhiếp Phàm cùng một chỗ, vì sao không đến thăm hắn?

Thương Tu kêu người thú dẫn hắn đi tìm Hồ Cửu, người thú không chịu, Thương Tu mặc người khác ngăn cản tự mình đi.

Bộ tộc Rắn Độc ở trong núi rừng, chỗ Nhiếp Phàm ở lại là nơi cao nhất.

Thương Tu chỉ còn một chân, hắn cắn răng đi tới chỗ Nhiếp Phàm.

Bốn phía không có người thú, xa xa hắn đã nghe thấy giọng Hồ Cửu.

Thân rắn khổng lồ của Nhiếp Phàm vòng qua cây, Hồ Cửu bị hắn quấn lấy, cơ thể như bị treo trên không trung bị Nhiếp Phàm quấn lên quấn xuống.

"A Phàm... đừng... mà..."

Giọng nói vừa thống khổ lại vui thích của Hồ Cửu làm cho đầu óc Thương Tu trống rỗng.

Hắn vì cô mà mất đi một chân, cô lại cùng Nhiếp Phàm ở chỗ này...

"A Cửu!" Thương Tu nổi giận gầm lên một tiếng.

Nửa người trên của Nhiếp Phàm vẫn là hình người, hắn bắt lấy Hồ Cửu cúi đầu liếc Thương Tu chật vật ở phía dưới, khóe miệng nở một nụ cười lạnh lùng đặt Hồ Cửu ở trên thân cây to lớn, cúi người xuống.

Hồ Cửu muốn trả lời Thương Tu, nhưng Nhiếp Phàm không cho cô ta cơ hội.

Trước đây Thương Tu luôn khoe khoang với hắn.

Bây giờ thì sao?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1083: Thủ Lĩnh Tại Thượng (32)

Hồ Cửu ngoài miệng kêu đau lòng cổ vũ Thương Tu, nhưng vừa xoay người cô lại cùng Nhiếp Phàm cười cười nói nói, căn bản cũng không thèm nghe hắn nói xong.

Về sau, Hồ Cửu ngay cả làm cho lấy lệ cũng lười.

Trước đó tại trước mặt Nhiếp Phàm bị thiệt thòi, hắn tìm cơ hội lôi kéo Hồ Cửu ở trước mặt Nhiếp Phàm trở về.

"Vì sao A Cửu... vì sao đối xử với tôi như vậy?"

Thương Tu tìm được Hồ Cửu, giữ lấy cô chất vấn.

Sắc mặt Hồ Cửu không kiên nhẫn: "Ngươi xem ngươi bây giờ thành cái dạng gì? Vì trước đó ta cùng ngươi có khế ước, nên mới nguyện ý chăm sóc ngươi, cổ vũ ngươi."

Thương Tu giữ lấy bả vai Hồ Cửu, khàn cả giọng: "Tôi là vì em, tôi vì em nên mới biến thành bộ dạng này..."

Hồ Cửu nhíu mày: "Ngươi đang làm đau ta đấy."

Thương Tu trong nháy mắt buông lỏng, nhưng lại chợt dùng sức giữ lấy cô lay mạnh: "A Cửu, em không thể đối xử với tôi như vậy, em thích tôi mà."

Hồ Cửu giãy giụa: "Buông ra."

Bộ dạng Thương Tu có điểm điên cuồng: "A Cửu, em đã nói là em thích tôi."

Hắn ấn Hồ Cửu lên trên tảng đá bên cạnh, giật da thú mặc trên người cô ra.

Hồ Cửu giãy giụa kịch liệt, nhưng Thương Tu rốt cuộc vẫn là người thú giống đực, mặc dù mất đi một chân, sức lực của hắn vẫn lớn hơn so với Hồ Cửu.

"A Phàm!" Hồ Cửu lên giọng rống: "Cứu... Ư.. Ư..."

Hồ Cửu cảm giác dưới thân bị vật gì đó lấp đầy, bộ dạng tức giận của cô bắt đầu hòa hoãn lại.

-

Lúc Nhiếp Phàm tìm được bọn họ, sắc mặt Hồ Cửu đã trắng bệch Thương Tu vẫn còn không biết, Nhiếp Phàm kéo hắn ra đập gãy cái chân còn lại của hắn.

Nhiếp Phàm bảo Hồ Cửu và Thương Tu giải trừ khế ước, Hồ Cửu giả vờ do dự, cuối cùng nhanh chóng cùng Thương Tu giải trừ khế ước.

Người thú giống đực bị người thú giống cái giải trừ khế ước, như vậy chỉ có thể trở thành công cụ phát tiết cho các người thú khác.

Thân phận Thương Tu không thấp, nếu như hai chân hắn vẫn còn, có lẽ cũng không ai dám làm gì hắn, nhưng hai chân hắn đều đã bị phế.

Tiếp theo Hồ Cửu đối với Thương Tu một chút cũng không quan tâm.

Bảo hắn đi giết Dao Lạc, Dao Lạc không giết được lại để chính mình bị thương.

Một tên phế vật vô dụng, cô lười lo cho hắn.

Hồ Cửu nằm ở trên giường, đợi sau khi Nhiếp Phàm rời đi, cô ngồi dậy.

Lúc cô chuẩn bị đi ra, một luồng khói đen từ bên ngoài bay vào.

Hai mắt Hồ Cửu sáng ngời: "Vu Linh đại nhân."

Giọng nói Vu Linh khàn khàn như lão già: "Muốn giết Dao Lạc báo thù không?"

Hồ Cửu không hề nghĩ ngợi: "Muốn."

Vu Linh nói: "Cho ta mượn thân thể ngươi, ta giúp ngươi báo thù."

Hồ Cửu ngẩn người: "Thân… Thân thể của ta?"

Vu Linh cười quái dị: "Không phải ngươi muốn có sức mạnh của ta sao? Chỉ cần cho ta mượn thân thể, ngươi có thể sở hữu sức mạnh của ta."

"Mượn?"

Mượn là thế nào? Cho hắn mượn thân thể, cô phải làm sao bây giờ?

Vu Linh như là biết cô đang suy nghĩ gì: "Yên tâm, ngươi sẽ không có việc gì, chờ ta làm xong việc sẽ trả thân thể lại cho ngươi, còn tặng ngươi thêm một vài thứ khác."

"Nhưng..."

Giọng nói Vu Linh đột nhiên lạnh lẽo: "Ngươi không muốn?"

Hồ Cửu cảm nhận được sự tức giận của Vu Linh, cô run người một cái: "Không phải... Ta... Ta cần phải suy nghĩ đã."

Sức mạnh của Vu Linh to lớn... nó nhất định có thể giết chết Dao Lạc.

Nhưng bảo cô đưa thân thể cho nó, Hồ Cửu có chút không muốn càng cảm thấy lo lắng hơn.

"A Cửu..." Giọng nói Nhiếp Phàm từ bên ngoài vang lên.

Một lát sau Nhiếp Phàm tiến đến, hắn liếc nhìn xung quanh: "Em vừa nói chuyện với ai vậy?"

Hồ Cửu đưa tay vuốt tóc, nụ cười quyến rũ: "Không có gì."

Cô tiến lên kéo Nhiếp Phàm rời đi: "Anh không phải nói muốn đi săn thú sao? Tôi cùng đi với anh!"

-

Một tháng sau.

Vân Hoang thỉnh thoảng lại đi ra ngoài, hắn mỗi lần đi đều là mất tích, Minh Thù ngoài miệng mắng rất nhiều nhưng người mất tích vẫn tận tâm tận tụy đi tìm.

Mỗi lần Vân Hoang đều xuất hiện tình huống kiệt sức.

Vân Hoang không nói, Minh Thù suy đoán phải có liên quan đến tranh thần thú mà hắn vẽ.

Mà người thú trong bộ tộc Khổng Tước mỗi ngày đều mang những loại thực vật khác nhau về, Ôn Noãn đã tìm được những cây có thể trồng được.

Thậm chí tìm được loài cây giống như lúa nước.

Thế nhưng cây này cũng không phải là màu trắng, mà hiện lên màu vàng nhàn nhạt.

Người thú tìm được không ít, Ôn Noãn lấy ra nấu hai bát cháo.

"Tôi đã hỏi qua đám người Danh Chiết, thứ này không có độc, cũng không biết mùi vị..." Ôn Noãn nhìn Minh Thù, nói cẩn thận từng li từng tí, cô làm ra nhưng mùi vị như thế nào cô cũng không biết.

Minh Thù cầm lấy uống một ngụm, không khác cháo bình thường là mấy

"Có thể ăn chứ?"

Minh Thù gật đầu: "Tạm được."

"Nếu đã như vậy, tôi tin rằng chúng ta sẽ sớm có cơm để ăn." Ôn Noãn nở nụ cười, đôi mắt trong suốt sáng lên, cô dường như cảm thấy được hương vị của cơm.

Minh Thù mỉm cười cổ vũ cô: "Ừm, cố gắng lên, thay đổi thế giới đều nhờ vào cô."

Ôn Noãn: "..."

Minh Thù quay đầu nhìn Vân Hoang, người phía sau cúi thấp đầu nhìn xuống dưới mặt đất.

Kéo người ngồi xuống, Minh Thù nén đau lòng lấy một muỗng đưa lên miệng Vân Hoang.

Vân Hoang khẽ ngẩng đầu: "Tôi không cần ăn..."

Minh Thù cắt đứt lời hắn: "Thử xem."

Vân Hoang cứng đờ chốc lát, từ từ mở miệng.

Ôn Noãn chống cằm ở bên cạnh nhìn, cô ấy đối với người kỳ quái này thật là tốt, cô cũng muốn mặc quần áo mới, cô không muốn mặc da thú làm quần áo...

Có điều hắn cũng giống như mình, từ thế giới khác tới đây sao?

Ôn Noãn lúc trước đã định hỏi, có điều Minh Thù rất ít để người này và người thú khác tiếp xúc với nhau, việc gì cũng đều tự mình làm.

Cô lười nhác làm công việc của mình, nhưng lại kiên trì giúp đỡ Vân Hoang.

Quả thực thật đáng kinh ngạc.

Ôn Noãn mơ màng, mãi đến khi Danh Chiết dẫn theo một người thú tiến đến, Ôn Noãn mới bừng tỉnh.

Ôn Noãn nhìn về phía Vân Hoang, người kia vẫn như lúc trước cúi thấp đầu, mái tóc ngắn che đi khuôn mặt của hắn.

Minh Thù đang cầm bát, uống một miếng cuối cùng.

"Thủ lĩnh, đã xảy ra chuyện." Đây là câu đầu tiên Danh Chiết nói khi mở miệng.

Người thú của bộ tộc Cá Sấu ở đầm lầy phía bắc đã chết hết.

Người thú kia nói là mình trốn ra được từ phía bắc, hiện nay toàn bộ các bộ tộc ở đầm lầy phía bắc như là mắc phải bệnh dịch, người này nối tiếp người kia chết đi.

Người thú nhao nhao chạy nạn về phía bên này.

"Bắt đầu rồi."

Giọng nói Vân Hoang đều đều vang lên.

Bao gồm cả Minh Thù, tất cả mọi người nhìn về phía hắn.

Hắn ngẩng đầu, đôi mắt đen kịt chống lại ánh mắt của Minh Thù, hắn từ từ lặp lại: "Bắt đầu rồi."

"Cái gì bắt đầu rồi?"

Vân Hoang mím môi, một lúc sau cũng không lên tiếng nữa.

"Thủ lĩnh, cái gì bắt đầu rồi?" Danh Chiết có điểm gấp gáp, muốn hỏi Vân Hoang lại không dám.

Chính xác thì người thú của bộ tộc này biết, bọn họ có thể bất kính đối với thủ lĩnh, tâm tình cô tốt sẽ không để ý đến ngươi, nhưng nếu như có kẻ nào bất kính với vị Vân Hoang này, chắc chắn sẽ rất thảm.

"Ta làm sao mà biết được."

Danh Chiết: "..." Vậy người hỏi xem!

Minh Thù cũng không ép hỏi Vân Hoang: "Nếu như xảy ra chuyện gì mọi người cũng sẽ không sao, trừ khi ta chết hoặc trời sập nên làm gì thì đi làm đi, giải tán."

Danh Chiết trợn to mắt.

Nhưng Minh Thù đã mang theo Vân Hoang đi.

Danh Chiết nhìn Ôn Noãn.

Ôn Noãn vô tội nhún vai, cô cái gì cũng không biết, cô chỉ là một nữ đầu bếp.

Danh Chiết: "..."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh

dtv-ebook.com

Chương 1084: Thủ Lĩnh Tại Thượng (33)

Tin tức người thú chạy nạn từ các bộ tộc ở đầm lầy phía bắc dần dần truyền tới các bộ tộc phía nam.

Các bộ tộc người thú nơm nớp lo sợ.

Phía sau bắt đầu có tin đồn, thần thú vì chuyện lần trước mà tức giận nên đã giáng tội lên đầu bọn họ.

Vu Linh mang đến tai họa cho bọn họ.

Vu Linh giả Minh Thù: "..."

Ừm!

Không sai!

Chính là ta làm!

Hiệp sĩ đổ vỏ Minh Thù một mình nhận hết, nhưng các người thú ngoài việc mắng chửi cô, cái gì cũng không làm được, ngay cả sơn cốc bọn họ cũng không thể nào vào được.

Đây không phải là sức mạnh của Vu Linh thì là cái gì?

Cô chính là Vu linh!

Lời đồn càng nói càng có căn cứ.

"Tôi phải mau đến xem."

Vân Hoang nói với Minh Thù như thế, hắn muốn đến các bộ tộc ở đầm lầy phía bắc xem thử.

"Nơi đây rất an toàn." Minh Thù nói.

"Tôi muốn mau đến xem."

"..."

Nếu cô không cho Vân Hoang đi, chắc chắn hắn sẽ tự mình trốn đi.

Minh Thù bảo Ôn Noãn chuẩn bị cho cô không ít khoai lang khô... Không có cách nào, nơi đây chỉ có nhiều cái này, những thứ khác cũng chưa ăn thử.

Sau đó bàn giao cho Danh Chiết không nên để cho tộc nhân ra khỏi sơn cốc.

Trong sơn cốc cái gì cũng có, mấy tháng không ra ngoài cũng không sao.

Sau đó cô mới mang theo Vân Hoang rời đi tới đầm lầy phía bắc.

Lúc đi ngang qua bộ tộc Lợn Rừng thủ lĩnh Lợn Rừng từ bên trong lao tới: "Thủ lĩnh Dao Lạc, người cũng nghe nói rồi? Người bây giờ muốn đi đâu?"

"Đi xem như thế nào." Minh Thù nhìn vào bên trong bộ tộc Lợn Rừng, thấy đằng xa Nhĩ Nhã đang bị một người thú chửi mắng.

Không thấy Nhĩ Du đâu, bất quá nghe nói tiểu công chúa Trư Trư canh chừng hắn chặt chẽ, rất ít cho hắn đi ra ngoài.

Dựa theo nguyện vọng của nguyên chủ...

Chắc cũng đã hoàn thành rồi!

"Người thú từ bên kia đi tới bên này của chúng ta..." Thủ lĩnh Lợn Rừng không chú ý tới ánh mắt của Minh Thù, cả người có vẻ nôn nóng bất an: "Bộ tộc của chúng ta nơi này có trở thành bộ dạng như vậy không?"

"Không biết."

Thủ lĩnh Lợn Rừng vẫn tiếp tục nói: "Mọi người đều nói là do thần thú giáng tội, chúng ta thực sự đã đắc tội với thần thú, có thể không..."

Hắn đột nhiên ngừng lại.

Vừa đưa mắt lên thì đối đầu với ánh mắt Minh Thù như đang cười.

Bây giờ người thú đều truyền nhau cô là Vu Linh, vì cô thần thú mới giáng tội cho bọn họ.

Phía sau lưng thủ lĩnh Lợn Rừng phát lạnh, vội vàng giải thích: "Ta, ta không phải có ý đó, ta chỉ là lo lắng cho bộ tộc."

"Ồ, vậy ngươi tiếp tục lo lắng đi!"

Minh Thù kéo Vân Hoang rời đi.

Thủ lĩnh Lợn Rừng: "..."

Sao hắn có cảm giác, trước đó cô định nói không phải là điều này?

-

Đầm lầy phía bắc ẩm ướt, mặc dù trời đang nóng bức, nơi này vẫn có rất nhiều đầm lầy không cẩn thận sẽ ngã xuống.

Minh Thù nắm lấy Vân Hoang, mang theo hắn đi về phía trước.

Trên đường bọn họ gặp không ít người thú, thấy Minh Thù và Vân Hoang kỳ lạ còn đi về hướng đầm lầy đều cảm thấy hiếu kỳ.

Có điều sinh mạng bị uy hiếp, khiến các người thú không có thời gian chú ý.

Phía trước có một kiến trúc đơn giản, chắc là một bộ tộc.

Trong bộ tộc đã không còn người thú, nhưng Minh Thù nhìn thấy không ít thi thể người thú, vì khí trời nóng bức bắt đầu thối rữa, trong không khí đều là mùi hôi thối khó ngửi.

Trên thân thể những người thú này không có vết thương, không biết rõ vì sao mà chết.

Liên tiếp vài bộ lạc đều là như thế, người thú chết trên người không có vết thương giống như bị bệnh dịch.

Minh Thù sợ thực sự có bệnh dịch, dẫn Vân Hoang rời xa các bộ tộc này.

Mãi đến khi không khí thông thoáng cô mới dừng lại.

Minh Thù nhéo Vân Hoang, Vân Hoang quay đầu, chậm rãi nói: "Là nó."

"Ồ?"

Vân Hoang như có chút khó khăn nói: "Vu Linh."

Minh Thù không cảm thấy bất ngờ, chỉ là có chút hiếu kỳ: "Nó giết nhiều người thú như vậy làm cái gì?"

Vân Hoang: "Vì để mạnh hơn."

Minh Thù nửa ôm Vân Hoang, cằm đặt trên đầu vai hắn: "Vì sao giết người thú có thể mạnh hơn? Nguyên lý sinh tồn của Vu Linh như thế nào?"

Hắn cảm thấy trọng lượng của Minh Thù, không dám cử động linh tinh.

Vân Hoang nghe không hiểu sinh tồn là cái gì.

Thế nhưng hắn đại khái biết Minh Thù hỏi cái gì.

"Vu Linh cho tới bây giờ cũng chỉ có một, nó bị đặt ở dưới chân núi thần thú. Nó giết người thú, chỉ là để sức mạnh của bản thân ngày càng lớn lên, từ núi thần thú rời đi."

Rất lâu trước đây, thần thú thực sự tồn tại.

Mà Vu Linh thì là một cái gì đó chuyên môn săn giết người thú, nó không có hình thể cụ thể, có thể biến thành bất kỳ người thú nào.

Thần thú vì bảo vệ người thú, trấn áp Vu Linh tại chân núi thần thú.

Nhưng vì những người thú dị dạng bị ném vào núi thần thú, vô số người thú dị dạng chết ở núi thần thú oán khí liên tục xuất hiện khiến cho Vu Linh có cơ hội.

Có điều nó muốn chân chính rời khỏi núi thần thú thì vẫn không được.

Minh Thù liếc mắt: "Cậu không phải là không biết sao?"

Khuôn mặt Vân Hoang vẫn mờ mịt: "Vừa rồi... đột nhiên biết."

"Vậy cậu biết cậu là cái gì chưa?"

Đôi mắt Vân Hoang mờ mịt nhìn Minh Thù, in hình bóng cô vào trong ánh mắt.

"Biết."

Vân Hoang đưa tay nắm vuốt khối bảng gỗ trên cổ.

Hắn biết hắn là ai vì cái gì tồn tại, tại sao đến đây.

Nhưng...

Vân Hoang lúc này mờ mịt.

Những chuyện kia cũng không quan trọng.

Hắn nhìn về cô gái đang dựa vào mình, cô trông rất đẹp, ánh mắt rạng ngời cùng với nụ cười thản nhiên, khóe miệng hơi nhếch lên tạo ra một độ cong hoàn hảo.

Nhìn thấy cô, cả thế giới dường như đều sáng lên.

Hắn không nỡ xa cô.

Vân Hoang xoay người lại ôm lấy Minh Thù, ở bên trong nụ cười của cô, hắn cúi đầu hôn cô.

"Nếu như tôi không ở đây, bên cạnh cô đừng có ai khác có được không?" Hắn thấp giọng nói.

"Vì sao không có ở đây."

Chóp mũi lạnh buốt của Vân Hoang đụng vào chóp mũi ấm áp của cô, cũng không biết là người nào truyền nhiệt độ cho người nào.

Hắn hơi mở miệng: "Vì tôi đến để mang nó trở về."

Trở về núi thần thú.

Vu Linh quả thực sẽ mang đến tai họa cho người thú nhưng Vu Linh trước kia đều là giả.

Lần này là… Vu Linh thật.

Vu Linh không nên xuất hiện.

Cho nên mới có hắn.

Minh Thù ôm lấy cổ hắn khiến cho nụ hôn càng thêm sâu sắc, đầu lưỡi lạnh băng bị cô cuốn lấy theo nhịp điệu của cô nhảy múa.

Vân Hoang cảm thấy bất an, cô không đồng ý với hắn.

Có phải về sau cô sẽ đối xử với người khác giống như vậy?

Một lúc sau, Minh Thù lùi lại một bước: "Nếu như cậu không ở đây, mỗi ngày tôi đều tìm người thú đến hầu hạ."

Vân Hoang khẽ nhếch đôi môi đỏ thẫm: "Vì sao?"

Minh Thù đánh vào ngực hắn: "Cậu không ở đây, vì sao tôi không thể có người khác? Cậu nghĩ mình là ai?"

Vân Hoang không lên tiếng, hắn từ từ cúi đầu xuống.

"Cách tốt nhất, chính là cậu ngoan ngoãn đợi ở bên cạnh tôi, hiểu chưa?"

"Vu Linh..."

"Ngũ linh, lục linh cái gì, tôi quan trọng hay là Vu Linh quan trọng?"

"Cô." Vân Hoang không hề nghĩ ngợi, nói ra.

Minh Thù hài lòng cười: "Vậy là được rồi, tôi giúp cậu giải quyết Vu Linh."

Không phải là một con quỷ sao?

Bắt quỷ phải hao tốn bao nhiêu sức lực.

Vân Hoang không biết nói gì, hắn sững sờ gật đầu.

Cô nói cái gì cũng đều đúng.

"Ngoan."

Minh Thù đưa tay xoa đầu Vân Hoang.

Vân Hoang chăm chú nhìn người trước mặt.

Cánh tay Minh Thù hạ xuống mặt hắn, nhẹ nhàng bấm một cái: "Nhìn cái gì? "

Vân Hoang thành thật trả lời: "Không biết."

Minh Thù cười khẽ: "Cậu biết cái gì."

"Cô ở đây."

Minh Thù sững sờ.

Ngược lại khôi phục bộ dạng cười nhẹ nhàng, giọng nói dịu dàng, đưa ra cảm giác cưng chiều mà cô không hay có: "Đi thôi, làm xong việc sớm tôi còn quay về tìm nữ đầu bếp."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1085: Thủ Lĩnh Tại Thượng (34)

Sau khi người thú ở các bộ tộc đầm lầy phía bắc lần lượt chết đi, người thú trong các bộ lạc phía nam cũng bắt đầu tình trạng tương tự.

Vẫn là không biết làm sao mà chết.

Toàn bộ bộ tộc, giữa đêm không một tiếng động.

"Thủ lĩnh..."

"Thủ lĩnh làm sao bây giờ?"

Người thú của bộ tộc Lợn Rừng vây quanh thủ lĩnh Lợn Rừng, mặt mỗi người đều tỏ ra lo lắng, bộ tộc Ngựa Hoang ngay gần họ ngày hôm qua cũng đã xảy ra chuyện.

Bộ tộc xảy ra chuyện là từ phía bắc từng bước lan tràn tới, vậy kế tiếp chính là bộ tộc Lợn Rừng của bọn họ.

Thủ lĩnh Lợn Rừng đau đầu: "Ồn ào cái gì, tất cả im lặng cho ta."

Các người thú nhất thời im bặt.

Thủ lĩnh Lợn Rừng lông mày nhăn lại: "Thu dọn đồ đạc đi."

Nhiều bộ tộc như vậy đều chết không rõ ràng, bất kể là do thần thú giáng tội hay là Vu Linh, đối diện với những lực lượng bí ẩn khó lường này, những người thú bọn họ đều ở vào thế bất lợi.

Thủ lĩnh Lợn Rừng từ trước đến nay vốn là một con heo thức thời, nói đi là đi.

Nhưng khi thủ lĩnh Lợn Rừng mang người đi, lúc ra tới cửa bộ tộc, một người thú giống cái đang một mình đi tới bên này.

"Hồ Cửu?"

Thủ lĩnh Lợn Rừng cảm thấy kỳ lạ.

Cô ta tại sao lại ở đây?

Hồ Cửu dần dần tiến đến gần, da thú trên người cô ta khó khăn lắm mới che chắn được những bộ phận quan trọng, trong lúc đi tự nhiên có vẻ như lộ ra khiến cho người ta muốn nhìn trộm.

"Các người bây giờ muốn đi đâu?" Giọng nói Hồ Cửu mềm mại, nụ cười mê hoặc.

Đối với người thú giống cái xinh đẹp, các người thú giống đực khó tránh khỏi động lòng.

Nhưng lúc này, mặc dù Hồ Cửu xinh đẹp yêu kiều, thủ lĩnh Lợn Rừng cũng không có tâm tư nhìn.

"Hồ Cửu, ngươi đến đây làm gì?"

Sóng mắt Hồ Cửu lưu chuyển, chớp chớp: "Ngươi vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta."

Thủ lĩnh Lợn Rừng nhíu mày.

Người kia ở bộ tộc Khổng Tước và Hồ Cửu này không hợp nhau, làm một người thú thức thời, hắn đương nhiên cũng không muốn có quá nhiều dính dáng với Hồ Cửu.

Nhưng lúc này Hồ Cửu dường như có gì đó không đúng...

"Rời khỏi đây, chuyện gần đây ngươi cũng không phải không biết." Thủ lĩnh Lợn Rừng nhanh chóng trả lời.

"Vậy các sợ rằng ngươi không thể rời khỏi nơi này..."

Hồ Cửu tiếp tục đi về phía trước, trược giác báo cho thủ lĩnh Lợn Rừng biết có nguy hiểm nhưng đã không tự chủ được.

"Qua đây."

Hồ Cửu vẫy tay về phía hắn.

Tộc nhân đi theo phía sau hắn, giống như ma nhập cứng nhắc đi đến trước mặt Hồ Cửu.

"Hồ Cửu! Ngươi muốn làm gì bọn họ?" Thủ lĩnh Lợn Rừng hét lên, muốn ngăn cản tộc nhân nhưng tộc nhân cứ liều mạng đi về phía Hồ Cửu.

"Đây là vinh hạnh của bọn họ, có thể vì ta cống hiến một phần sức mạnh." Hồ Cửu kéo người thú thứ nhất tiến đến gần cô ta, nụ cười của cô ta vẫn quyến rũ như cũ, có điều giọng nói trầm thấp khàn khàn: "Ngươi cũng qua đây."

Thân thể của thủ lĩnh Lợn Rừng giống như đột nhiên bị người khác khống chế, bắt đầu theo tộc nhân đi về phía Hồ Cửu.

Trong đầu hắn cũng dần dần trống rỗng.

Không đúng...

Không thể để cho cô ta khống chế hắn.

-

Người thú ở bộ tộc phía bắc không biết Hồ Cửu, nhưng những người ở bộ lạc phía nam thì biết.

Có người thú may mắn chạy thoát, chuyện Hồ Cửu là hung thủ dần dần truyền ra ngoài.

Hồ Cửu bắt đầu chẳng phân biệt địa phương săn giết, người nào không may sẽ gặp phải cô ta.

Lúc này tất cả mọi nơi dường như đều không an toàn.

Chỉ có sơn cốc của bộ tộc Khổng Tước, sơn cốc kia... dường như tường đồng vách sắt, ai cũng vào không được.

Không biết là người nào đưa ra tin tức này, bên ngoài sơn cốc của bộ tộc Khổng Tước dần dần tụ tập rất nhiều người thú.

Bộ tộc từng bị bọn họ chán ghét bị chỉ định là Vu Linh, lúc này lại thành hi vọng của bọn họ.

Sơn cốc rất lớn, chứa đựng những người thú này không thành vấn đề.

Nhưng vấn đề là...

Lúc Minh Thù đi cũng không nói cho bọn họ biết làm thế nào để những người thú bên ngoài có thể đi vào.

"Ôn Noãn..." Danh Chiết nhìn Ôn Noãn: "Làm sao bây giờ?"

Ôn Noãn cắn môi, mắt lộ vẻ không đành lòng: "Ta cũng không biết, nếu như Hồ Cửu biết những người thú này tụ tập ở đây sẽ tới giết bọn họ!"

Danh Chiết suy nghĩ một chút: "Ta... đi khuyên bọn họ rời đi?"

Nhưng khi Danh Chiết đi đến, đối mặt với lời khuyên của hắn, những người thú này lại cầu xin hắn để cho bọn họ đi vào.

"Ta thực sự không biết làm sao cho các ngươi đi vào được, thủ lĩnh của chúng ta không ở đây." Danh Chiết nói sự thật.

Hắn là thực sự không biết làm thế nào để những người này có thể vào.

"Các người không thể thấy chết mà không cứu được, nhanh cho chúng ta đi vào."

"Danh Chiết, bộ tộc chúng ta cũng chưa từng đắc tội với các người, mau cho chúng ta đi vào."

"Chỉ cần để cho chúng ta đi vào, về sau bộ tộc chúng ta nghe theo các ngươi."

"Danh Chiết..."

Ban đầu là cầu xin, cuối cùng là la hét, rít gào.

Danh Chiết lui về phía sau, nhìn những khuôn mặt dữ tợn trước mặt, hắn chật vật nuốt một ngụm nước bọt.

Càng ngày càng nhiều người thú tụ tập ở bên ngoài sơn cốc.

Bọn họ không ngừng dùng thân thể va chạm vào bức tường không nhìn thấy.

Nhưng bức tường rất vững chắc, ngoài việc khiến mình đụng phải váng đầu hoa mắt, cũng không có bất cứ tác dụng gì.

Thú nhỏ nấp ở sơn cốc trên vách núi, móng vuốt nhỏ lấy một khối đá, đôi mắt đen nhánh nhìn những người thú phía dưới.

Nó lăn qua lăn lại tảng đá ở giữa móng vuốt, thú nhỏ chợt ngẩng đầu.

"Hồ Cửu tới!"

Tiếng thét chói tai của các người thú hoảng sợ vang lên.

Từ phía xa Hồ Cửu bước trên ánh nắng chiều mà đến, quanh thân nhấp nhô từng sợi khí màu đen, lộ ra khuôn mặt quỷ quyệt âm trầm.

Buồn nôn chết mất.

Thú nhỏ ghét bỏ không thôi.

"Cô ta không phải là Hồ Cửu... Cô ta là Vu Linh!"

"Vu linh... A..."

Tiếng kêu thảm thiết phía dưới, cũng không ảnh hưởng đến thú nhỏ. Nó dùng móng vuốt nhỏ lăn lăn tảng đá, thần thái cực kỳ giống Minh Thù, lâu lâu lộ ra vẻ hững hờ, im lặng nhìn cảnh giết chóc phía dưới.

Các người thú trong sơn cốc của bộ tộc Khổng Tước tụ tập lại, không che dấu được vẻ sợ hãi.

Hồ Cửu tại sao lại biến thành như bây giờ?

Cô ta giết người thú phía ngoài, rồi có tiến vào giết chết bọn họ không?

Thủ lĩnh vì sao vẫn chưa trở lại?

"Hồ Cửu, ngươi nhìn cho rõ, ta là ai!" Thủ lĩnh Chó Mực chẳng biết lúc nào xen lẫn trong trong đám người, hắn lúc này đang bị Hồ Cửu giữ lấy, hắn khàn giọng gào thét.

"Ta đương nhiên biết ngươi là ai." Hồ Cửu nói: "Có điều bây giờ ta không cần dùng đến ngươi, chỉ cần giết chết hết các ngươi, ta sẽ có thể đi ra."

Đôi mắt thủ lĩnh Chó Mực phóng ta: "Ngươi... Ngươi là..."

Vu Linh.

Cô ta không phải là Hồ Cửu, cô ta là Vu Linh.

Nhưng là tại sao lại biến thành như vậy?

Hồ Cửu đâu?

"Ngươi không thể giết ta, ta sẽ giúp ngươi làm việc." Thủ lĩnh Chó Mực lúc cảm giác được nguy hiểm, lập tức hét lớn một tiếng: "Vu Linh đại nhân, ngươi không thể giết ta."

Hồ Cửu không biết suy nghĩ cái gì: "Cũng được, ngươi còn có tác dụng."

Cô ta ném thủ lĩnh Chó Mực ra, xẹt qua người bên cạnh.

Thủ lĩnh Chó Mực quỳ rạp trên mặt đất, từng ngụm, từng ngụm thở dốc.

Hắn thiếu chút nữa đã chết.

Các người thú căn bản không phải là đối thủ của Hồ Cửu, đây chính là sức mạnh của Vu Linh, nhưng lại không phải là toàn bộ sức mạnh của Vu Linh.

Đợi người thú bên ngoài sơn cốc chết hết, Hồ Cửu nhìn về phía trong sơn cốc.

Cô ta muốn vào sơn cốc, giết hết người thú trong sơn cốc.

Nhưng khi cô đi vào sơn cốc, đã bị một luồng sức mạnh đẩy bay.

Hồ Cửu cảm thấy không đúng cũng không tiếp tục thử, không định vào sơn cốc nữa.

Sức mạnh của cô ta bây giờ đã đủ rồi... Chờ nó đi ra, lại tới giết chết những người thú này cũng không muộn.

Hồ Cửu túm lấy thủ lĩnh Chó Mực, đi về phía núi thần thú.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1086: Thủ Lĩnh Tại Thượng (35)

Chỉ có một con đường có thể lên núi thần thú, những nơi còn lại toàn là bụi gai và loài cây độc.

Thủ lĩnh Chó Mực nhìn cảnh sắc quen thuộc, phía trước là Hồ Cửu nhưng lại không phải, trong cơ thể cô ta là Vu Linh hoặc có lẽ là Vu Linh phân thân.

Vu Linh thực sự vẫn bị giữ ở chân núi Thần Thú.

Rất nhanh đã đi đến cái hố mà trước đó thủ lĩnh Chó Mực đã quăng những tên người thú biến dạng, nhìn từ phía trên dường như không thấy đáy.

“Vẫn phải cám ơn các ngươi.” Giọng Hồ Cửu âm trầm: “Nếu không phải các ngươi, ta vẫn không có cơ hội.”

Là mấy tên người thú đã chết cho nó cơ hội.

Thủ lĩnh Chó Mực không dám tùy tiện lên tiếng.

Đương nhiên Hồ Cửu cũng không để ý, cô ta nhìn cái hố: “Thần thú... À, ngươi cho rằng có thể khống chế ta mãi sao? Bây giờ ta sẽ ra ngoài...”

Hồ Cửu đột nhiên xoay người lại, nắm lấy cổ tay thủ lĩnh Chó Mực.

“Vu... Vu Linh đại nhân?”

“Là ngươi tự mình nói rằng sẽ ra sức vì ta.” Hồ Cửu cười yếu ớt nhưng thủ lĩnh Chó Mực lại nhìn thấy sự lạnh lùng và phấn khích đang nhảy nhót, cô ta âm trầm nói: “Bây giờ, hãy cống hiến sức lực cho ta!”

“Cái…”

Thủ lĩnh Chó Mực khiếp sợ đứng hình.

Bàn tay sắc bén của Hồ Cửu xuyên qua ngực hắn, bắt lấy trái tim đang nhảy loạn.

Quả tim bị lấy ra khỏi cơ thể.

Hồ Cửu buông thủ lĩnh Chó Mực ra, cơ thể hắn từ từ đổ về phía sau chết không nhắm mắt.

“Ngươi đã nói sẽ trả lại cơ thể cho ta!” Hồ Cửu đột nhiên sắc bén quát to một tiếng, biểu cảm trên mặt cô ta rất đáng sợ.

Có lẽ là Vu Linh giết thủ lĩnh Chó Mực đã kích thích Hồ Cửu nên mới có sự phản kháng hiện giờ của cô ta.

Biểu cảm trên mặt cô ta bỗng nhiên khựng lại, khôi phục vẻ bình tĩnh trước đó: “Trả lại cho ngươi? Ta có nói vậy sao?”

Hồ Cửu lại thét chói tai: “Ngươi có nói, ngươi đã nói sẽ giúp ta báo thù!”

“Ta sẽ giúp ngươi, ngươi yên tâm…”

“Một mình ngươi chơi rất vui vẻ nhỉ.”

Giọng nói thanh thúy vang lên từ phía sau, bụi cỏ bị đạp lên phát ra tiếng xào xạc, Hồ Cửu xoay mạnh người lại, cô ta không kịp thu lại biểu cảm hung dữ.

Minh Thù dẫn Vân Hoang đi ra từ trong đám cỏ dại.

Ánh mắt Hồ Cửu dừng trên người Vân Hoang.

“Vu Linh đâu?” Minh Thù im lặng bước về phía trước mấy bước, ngăn Vân Hoang lại: “Núi rừng hoang dã, không sợ sân khấu không đủ lớn.”

Lúc này khống chế thân thể là Vu Linh, cô ta cười yêu kiều mấy tiếng, lời nói với Minh Thù nhỏ đến mức không nghe thấy được: “Ta vẫn còn đang nghĩ đi đâu để tìm hắn, không ngờ lại tự mình đến cửa.”

Vu Linh đang nói đến Vân Hoang.

Ánh mắt tối tăm của Vân Hoang nhìn chằm chằm cô ta, sát khí dần nổi lên.

Minh Thù mỉm cười: “Tìm hắn làm gì, muốn chết à?”

Ánh mắt Vu Linh trở nên căm phẫn: “Thần thú đã biến mất nhiều năm như vậy, nhưng vẫn tạo ra một quái vật như ngươi, tưởng rằng như vậy thì có thể ngăn cản ta? Ha ha... đơn giản là nằm mơ giữa ban ngày.”

Vân Hoang mím môi.

Minh Thù nắm tay Vân Hoang khẽ bấm, cô mỉm cười với hắn.

An ủi được Vân Hoang, Minh Thù quay đầu nhìn chằm chằm Vu Linh: “Hắn không thể ngăn cản ngươi, không phải còn có ta sao.”

Lát nữa trẫm còn không đánh cho tổ tiên ngươi cũng không nhận ra ngươi ư!

Lúc này Vu Linh mới hướng ánh nhìn đến Minh Thù, biểu cảm dần trở nên hung ác: “Ngươi bớt lo chuyện người khác đi, ta cho ngươi một cơ hội, rời khỏi đây ta liền không tính toán với ngươi.”

“Không phải ngươi sợ ta sao?” Minh Thù nhếch mày cười: “Trước đó ngươi còn bỏ chạy rất nhanh mà…”

Vu Linh: “…”

Minh Thù cười híp mắt nói: “Mọi người đều là Vu Linh, đến cũng không chào hỏi thì thật là ảnh hưởng đến tình cảm.”

Ai có tình cảm với ngươi.

Vu Linh nhíu mày: “Ngươi nói vớ vẩn gì vậy, ngươi mà là Vu Linh cái gì chứ? Trên thế giới này, Vu Linh độc nhất vô nhị chính là ta.”

Minh Thù nói mò: “Thế giới lớn như vậy, sao ngươi biết chỉ có mình ngươi?”

Vu Linh thật bảo vệ thân phận Vu Linh của mình: “Đương nhiên chỉ có ta!”

Tuy giữa người và thú ly kỳ, dường như Vu Linh là một chủng tộc. Nhưng nó biết rõ trên thế giới này chỉ có một Vu Linh, giống như thần thú là duy nhất.

Con khổng tước này đang nói linh tinh gì vậy!

Vu Linh giả Minh Thù nghiêm túc nói: “Hiện giờ không phải đang có con thứ hai sao.”

Vu Linh: “…”

Là một con Vu Linh, nó biết Vu Linh không được hoan nghênh cỡ nào, nhưng bây giờ có một người thú cứ nhất định phải tranh làm Vu Linh với nó?

Nghiêm túc đấy ư?

Đã qua nhiều năm như vậy, Vu Linh rất được hoan nghênh rồi

sao?

Trong lúc Vu Linh phân tâm đã bị Hồ Cửu tìm được cơ hội cướp quyền khống chế: “Dao Lạc… Ta muốn giết ngươi!”

Hồ Cửu có thể bị Vu Linh khống chế chiếm dụng thân thể, cũng có liên quan đến việc bản thân cô ta tinh thần mất khống chế.

Lúc này bị Vu Linh tác động nhìn thấy Minh Thù, ý nghĩ đầu tiên chính là giết cô.

Cho nên sau khi cô ta hét lên liền trực tiếp đánh tới.

Quan trọng là trên tay cô ta còn cầm quả tim của thủ lĩnh Chó Mực, khi vung tay lên máu loãng rơi xuống nước, trong không khí toàn là mùi máu tươi.

Minh Thù đẩy Vân Hoang lui về phía sau, cô lập tức nghênh đón.

Vu Linh và Hồ Cửu tranh nhau quyền khống chế, sự tấn công của Hồ Cửu bị gián đoạn.

Trên mặt Hồ Cửu tức giận cau có: “Ngươi cút ra khỏi thân thể ta!”

Sau đó lại biến thành một biểu cảm khác, Vu Linh chỉ cười nhạt: “À…”

Vu Linh thành công cướp lại quyền không chế, cô ta tránh được đòn tấn công của Minh Thù, cơ thể nhảy lui về phía sau, đáp xuống bên cạnh nhanh chóng làm phép thuật với quả tim trong tay.

Từ ngực cô ta không ngừng tuôn ra sương mù màu đen, tiếp theo là cuốn lấy quả tim kia.

"Thình thịch…"

Quả tim lúc đầu đã ngừng đập lại đột nhiên nhảy lên.

Minh Thù: “…”

Mẹ ơi!

Thành tinh rồi!

Đồ ăn vặt của trẫm đâu!

Nhanh chóng an ủi trẫm!

Minh Thù làm như thật lấy khoai lang ra cắn mấy miếng, Vu Linh thấy vậy biểu cảm rất quái dị nhưng Minh Thù bất động cho cô ta thời gian, cô ta nắm bắt khoảng thời gian này.

Sương mù màu đen tràn vào tim dần chậm lại, Vu Linh đột nhiên cầm quả tim trong tay ném vào cái hố.

Dường như Vân Hoang muốn tiến lên, nhưng lại nghĩ tới gì đó nên dừng bước lại, ánh mắt đen láy nhìn chằm chằm về phía cái hố.

Đáy lòng Vu Linh e dè Vân Hoang, lúc này thấy hắn bất động thì khẽ thở phào.

Quả tim rơi vào cái hố ngay từ đầu không có phản ứng gì.

Minh Thù cắn khoai lang, tò mò hỏi: “Không đủ à? Nhưng ngươi chỉ có một quả tim, hay là ngươi tự móc của mình ra thử xem?”

Vu Linh: “…”

Giống cái đối diện vừa cười "ha ha" vừa nói.

Nếu Vu Linh biết đến câu “tên thần kinh” này, nhất định sẽ không hề do dự mà mắng.

Vu Linh đề phòng toàn thân, vừa phải phòng bị Hồ Cửu tranh thân thể với nó, vừa phải phòng bị Minh Thù và Vân Hoang.

“Rốt cuộc là có được hay không.” Minh Thù thúc giục: “Ngươi nhanh chút đi, ta muốn xem Vu Linh trông thế nào, sau này ta sẽ cố gắng làm một Vu Linh tốt, thừa kế đại nghiệp của chủng tộc ta.”

Vu Linh: “…”

Nhưng đúng lúc này, phía cái hố đột nhiên dâng lên một thứ mùi nồng nặc, xông thẳng lên trời.

Vu Linh tỏ ra vui vẻ.

Minh Thù khoa trương kinh ngạc: “Wow!”

Nói thật, thấy sự xuất hiện ngoạn mục của Ma tộc che khuất bầu trời, cảnh tượng này không đáng để nhắc tới.

Ừ! Không đáng để nhắc tới…

Cho nên sau khi thổi phồng việc kia, Minh Thù bình tĩnh gặm khoai lang của mình.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1087: Thủ Lĩnh Tại Thượng (36)

Tiếp đó sương mù liền tuôn đến chỗ Vu Linh đang chiếm giữ thân thể Hồ Cửu, bao vây xung quanh cô ta.

Gương mặt của Hồ Cửu như ẩn như hiện trong sương mù, lúc thì phẫn nộ oán giận, lúc thì cười quyến rũ.

Hồ Cửu vẫn đang tranh giành thân thể với Vu Linh.

Hiển nhiên lúc này Vu Linh chiếm ưu thế.

“Cút ra khỏi cơ thể của ta!”

Lúc này Hồ Cửu mới sợ.

Con Vu Linh này khống chế cơ thể không có ý định trả lại cho cô, nó lừa gạt cô.

Thân thể này là của cô, nó dựa vào cái gì mà chiếm giữ!

Cô vẫn chưa báo thù, thân thể này là của cô, là của cô…

“Đừng lo, ta sẽ báo thù thay ngươi.” Vu Linh trả lời Hồ Cửu.

“Không…”

Hồ Cửu vẫn chưa nói hết đã bị Vu Linh trấn áp lại, cô ta cười cười đi ra khỏi sương mù.

Nhưng khi cô ta vừa ra khỏi đám sương thì một tiếng gió sắc bén xông tới trước mặt cô ta, cô ta hừ lạnh một tiếng dễ dàng tránh được, sương mù sau lưng không ngừng tràn vào cơ thể cô ta.

Rất nhanh… nó có thể dung hợp triệt để với cơ thể này.

Đến lúc đó cho dù là tên quái vật được thần thú thả ra kia cũng không làm gì được nó.

Vu Linh càng nghĩ càng tự tin, rất xem thường đòn tấn công của Minh Thù.

“Ngươi cho rằng bây giờ ngươi còn có thể làm gì được ta sao?”

Minh Thù lắc lắc cành cây trên tay: “Ta làm gì ngươi để làm gì? Ta chỉ là…”

Minh Thù mỉm cười: “Muốn đánh nhau với ngươi mà thôi.”

“À…”

Vu Linh còn chưa kịp giễu cợt, Minh Thù đột nhiên xông về phía nó, Vu Linh chỉ có thể giao chiến với Minh Thù.

Sương mù thoáng ẩn thoáng hiện trong không khí, Vu Linh muốn sương mù đánh lên người Minh Thù, nhưng lần nào cũng bị Minh Thù tránh được.

Vẫn có chút bản lĩnh…

Động tác trong tay Vu Linh gia tăng, sương mù trong hố dần giảm đi, lúc này toàn thân Vu Linh di chuyển bốn phía.

Động tác này của nó tập trung tất cả sương mù trong tay, hình thành nên một quả cầu sương mù.

“Đi!”

Vu Linh hô nhẹ một tiếng.

Quả cầu sương mù như đạn pháo, đánh về phía Minh Thù.

Ý cười ở khóe môi Minh Thù càng thâm sâu, đánh càng cây trong tay xuống.

"Phập!"

Cành cây bổ đôi quả cầu sương mù ra, tạo nên sự rung chuyển nhẹ trong không khí, tiếp theo sương mù lan ra bốn phía.

Đôi mắt của Vu Linh khẽ mở to...

Sao lại thế…

Vu Linh vung tay lên lần nữa, muốn tập trung sương mù lại, đáng tiếc lần này nó vừa đưa tay một chiếc lá xanh phất phơi rơi xuống, sượt qua đầu ngón tay của nó rơi xuống đất.

“Kết thúc nhé.”

Giọng mói thanh thúy mang theo nụ cười của giống cái phía trước vang lên.

Vu Linh ngẩng đầu đối diện với gương mặt đang cười sảng khoái.

Minh Thù mỉm cười tóm lấy cổ tay cô ta, rất soái khí quật qua vai, Vu Linh nằm trên đất vô thức nhớ lại, chiếc lá xanh khẽ rơi xuống chóp mũi.

“Đừng nhúc nhích.”

Cành cây kia mềm nhũn, nhìn qua không có chút uy lực nào.

Nhưng hết lần này tới lần khác Vu Linh cảm thấy nó mang một năng lực kỳ quái, trong lòng bỗng thấy rùng rợn, không dám lộn xộn.

Cành cây vung lên hạ xuống, quất vùn vụt vào người Vu Linh.

“Trước kia ngươi nói ai là quái vật? Hả? Ai cho ngươi nói hắn là quái vật! Ai là quái vật! Ai là quái vật!”

Sắc mặt Vu Linh trắng bệch trong nháy mắt, cành cây mềm nhũn đánh vào người lại như muốn lôi nó ra khỏi cơ thể của Hồ Cửu.

“Vốn đã là quái vật!” Vu Linh mạnh miệng.

Minh Thù cười càng tươi: “Ta cho ngươi nói, cho ngươi nói hắn là quái vật…”

Cành cây quất xuống vừa nhanh vừa mạnh, lúc đầu Vu Linh còn có thể cắn răng chịu đựng, nhưng dần dần liền không chịu được.

Hồ Cửu còn cướp quyền khống chế cơ thể của nó vào lúc này.

Rốt cuộc một đám đen lao ra từ trong cơ thể Hồ Cửu, Vu Linh chính là một đám sương mù màu đen, nhưng nó có thể ngụy trang thành bất kỳ một người thú nào.

Minh Thù đưa tay tóm lấy Vu Linh chuẩn bị bỏ chạy.

Vu Linh cũng không biết vì sao mình lại bị bắt được, rõ ràng nó không có thực thể.

Vì sao cô ta có thể tay không bắt được nó?

“Đừng chạy, ta còn chưa nói đạo lý với ngươi cơ mà.”

“…”

Vu Linh bị Minh Thù quật xuống đất, tiếp theo lại quất loạn một hồi.

Cô để nó đi ra không phải là để quất nó.

Thế mà lại dám nói tiểu yêu tinh của cô là quái vật.

Tiểu yêu tinh là người mà nó có thể nói sao?

Xem trẫm có đánh chết ngươi không!

…

Hồ Cửu vất vả lắm mới lấy lại được quyền khống chế cơ thể của mình, sau một hồi quay cuồng, mở mắt liền thấy bộ dạng Vu Linh lăn lộn trên đất.

Cô ta nuốt nước miếng, cẩn thận di chuyển về phía sau.

Giữ được núi xanh sợ gì không có củi đốt.

Hồ Cửu lui về phía sau chuẩn bị chuồn đi.

Nhưng cô ta quay người lại thì chỉ thấy một người đứng đó, ánh mắt tối lại không một gợn sóng, đang nhìn chằm chằm cô ta.

Sau lưng Hồ Cửu toát mồ hôi lạnh.

Hồ Cửu bị Vân Hoang tóm lại.

Sức lực mà Vu Linh đã đặt trên cơ thể cô ta cũng biến mất khi Vu Linh rời khỏi, vừa rồi lại bị Minh Thù quất loạn một hồi, nào phải là đối thủ của Vân Hoang.

“Ta sai rồi, ta sai rồi…” Vu Linh la lớn: “Ta không dám ra ngoài nữa, lần này ta sẽ quay về, đừng đánh.”

Hồ Cửu: “…” Đây là Vu Linh kiêu ngạo trước mặt cô sao?

Minh Thù dừng lại, cúi người nhìn Vu Linh chỉ còn một đám nhỏ trên mặt đất: “Ngươi nói…”

Vu Linh cũng không dám thở mạnh… đương nhiên nó cũng không biết thở.

Nó nói gì cơ?

Minh Thù dùng cành cây đã rụng gần hết lá chọc vào nó: “Trên thế giới này có phải chỉ có một Vu Linh?”

Vu Linh: “?”

Ngươi đối phó ta chính là vì danh hiệu Vu Linh sao?

“Người là Vu Linh, người là Vu Linh, người là Vu Linh duy nhất…” Vì mạng sống, bảo vệ thân phận Vu Linh cũng chỉ là phù du.

Minh Thù có vẻ hài lòng, cô nghiêng đầu nhìn về phía Vân Hoang: “Bây giờ phải làm sao?”

Thuật nghiệp có chuyên ngành, tiếp theo phải để nhân sĩ chuyên nghiệp lên thôi.

Vân Hoang mặt không đổi sắc, Minh Thù nhường chỗ cho hắn, vẫn không quên cảnh cáo Vu Linh: “Đừng lộn xộn.”

Vu Linh: “…” Không dám động, không dám động.

Vân Hoang vẽ hình thần thú xung quanh Vu Linh.

Cũng giống buổi tối hôm đó nhưng lại có chỗ không giống.

Vân Hoang lấy thẻ gỗ của hắn ra, Vu Linh nhìn thấy thẻ gỗ liền quẫn quại, một đám sương mù nhào lộn giống như đặt một công cụ rung chuyển ở bên trong.

Vân Hoang đặt thẻ gỗ bên dưới đám sương đen chuẩn bị đọc bùa chú.

Vu Linh không đợi Vân Hoang đọc, tự mình chui vào.

Vân Hoang: “…”

Tuy Vu Linh tự mình chui vào nhưng Vân Hoang vẫn đọc bùa chú, lúc hắn dứt lời thẻ gỗ biến mất như quả tim đã biến mất trước đó, biến mất vào khoảng không.

Sắc mặt Vân Hoang trắng bệch, đường nét hai bên thái dương như bị máu ngâm, một màu đỏ đẹp kỳ diệu.

Minh Thù giang hai tay, Vân Hoang lảo đảo đi tới, hắn nhìn thấy đường nét trên thái dương của mình trong mắt Minh Thù, hắn dựa vào Minh Thù, chậm rãi hỏi: “Có phải… lại biến dạng rồi không?”

Minh Thù quan sát cẩn thận một lúc, không nói dối, không qua loa lấy lệ, nghiêm túc gật đầu: “Ừm.”

Vân Hoang giơ tay lên che mặt, quay đầu đi, không muốn đối diện với Minh Thù.

Cô sẽ chán ghét mình mất!

Mà Minh Thù sau khi bắt nạt người ta xong, không những không cảm thấy mình đã làm gì sai, ngược lại còn cảm thấy phản ứng của hắn vô cùng tốt ý đồ tiếp tục bắt nạt.

Có điều Hồ Cửu nằm giả chết trên đất đã ngăn cản hành vi bệnh hoạn của cô.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1088: Thủ Lĩnh Tại Thượng (37)

Hồ Cửu bị đánh một trận rồi ném ở núi thần thú.

Minh Thù ôm Vân Hoang xuống núi, trong hỗn loạn chậm rãi trở về sơn cốc.

Các tộc nhân biết được Vu Linh đã giải quyết rồi, liền thi nhau thở phào.

Bọn họ cũng biết thủ lĩnh nhất định là có khả năng.

Giới người thú lần này có thể nói là tổn thất nặng nề, mạng lớn mới có thể còn sống sót.

Tiếp theo mọi người liền vội vàng sinh sôi, Minh Thù nói cô là Vu Linh nhưng chẳng có người thú nào để ý tới cô.

Sự tin tưởng giữa thú và thú đâu?

Minh Thù cực kỳ buồn bã

Vân Hoang dường như cảm nhận được, đương nhiên hắn không biết đó là tâm trạng gì, chẳng qua chỉ là cảm thấy cô không được vui vẻ.

"Tặng cô."

Những bông hoa tươi được bó lại, Vân Hoang nâng bằng hai tay đưa đến trước mặt Minh Thù.

"Hửm?" Minh Thù ngước mắt nhìn hắn: "Ai dạy cho cậu vậy?"

Tiểu yêu tinh này sẽ không biết cái này đâu.

Vân Hoang thành thật chỉ chỉ Ôn Noãn đang ôm một bó hoa tươi đứng cách đó không xa, Ôn Noãn thè lưỡi với Minh Thù, như một làn khói chạy vù vào căn phòng gỗ mới xây.

"Không vui sao?" Vân Hoang thấy Minh Thù không nhận, cẩn thận hỏi một tiếng.

"Hoa dại thì có gì mà đẹp chứ, đừng có suốt ngày dính lấy Ôn Noãn." Minh Thù sờ đầu hắn, sau đó đưa tay nhận lấy hoa, hôn một cái lên cánh môi của hắn.

Trong nhất thời Vân Hoang liền chủ động hôn lại.

Sau khi vui đùa một lúc, Minh Thù ôm Vân Hoang nằm trên mặt cỏ.

Cơ thể của Vân Hoang vẫn lạnh như băng, hắn được thần thú sáng tạo ra đề phòng có một ngày Vu Linh thoát ra ngoài, thì nhiệm vụ của hắn chính là đem Vu Linh trở về.

"Thần thú đã chết rồi sao?" Minh Thù ngậm cỏ, tùy ý hỏi một câu.

"Chưa." Vân Hoang nói: "Nó sống ở trong lòng của mỗi người thú, chỉ cần tin tưởng rằng nó vẫn ở đó thì nó sẽ xuất hiện."

"Sao lại giống tà giáo vậy." Minh Thù nói thầm một tiếng.

Bây giờ Minh Thù đang khá lo lắng về việc tiểu yêu tinh này có thể sẽ biến mất.

Dù sao dựa theo cách nói của hắn, sự tồn tại của hắn chỉ là vì Vu Linh thoát ra, hắn mới xuất hiện để đem Vu Linh về lại núi thần thú.

Vu Linh kia có lẽ là sẽ bị hắn đem về núi thần thú, vậy hắn thì sao?

Vân Hoang đối với vấn đề này trước sau như một hỏi gì cũng không biết.

Có chút buồn bã.

Vân Hoang đột nhiên xoay người, nằm lên người Minh Thù, nghe nhịp tim của cô: "Đây chính là sống sao?"

Hắn không có...

Cho nên hắn không phải là đang sống.

"Sống có rất nhiều loại phương thức." Minh Thù đưa tay đặt ở trên đầu hắn: "Tim đập không nói lên điều gì, cậu chỉ là đang sống theo một cách khác."

"Nhưng mà... tôi muốn giống như cô." Giọng nói của Vân Hoang hơi buồn buồn.

Hắn không giống cô.

Hắn chẳng giống ai cả, bọn họ có nhiệt độ, tim còn đập, biết cười, biết khóc...

Nhưng hắn chẳng biết gì.

"Giống tôi, thì cậu đã không được ở cùng với tôi rồi." Minh Thù gõ vào gáy hắn một cái: "Tôi cũng không thể chơi bách hợp (*) với cậu."

"Bách hợp là gì?"

"Hoa."

Vân Hoang dường như phát hiện ra có gì đó sai sai: "Nếu tôi mà giống như cô thì cô sẽ rời đi sao?"

Hắn không muốn phải rời xa cô.

"Đúng vậy."

"..." Vân Hoang dừng một chút: "Vậy thì tôi không giống cô nữa."

Minh Thù nhìn mây trắng bay trên bầu trời, khóe miệng hơi hơi nhếch lên, nhẹ giọng nỉ non: "Cậu như vậy rất tốt."

...

Bộ tộc Khổng Tước ở trong sơn cốc tự cung tự cấp, tộc nhân sống rất vui vẻ.

Ôn Noãn tổ chức trồng trọt cho người thú, đến nay đã có chút quy mô.

Minh Thù cũng mãn nguyện khi được ăn gạo, nhưng mà không có thịt thì rất đau dạ dày, mỗi ngày chỉ có thể dựa vào cửa hàng của hệ thống để đỡ thèm.

Thế nhưng giá trị hào quang lên đến mức đỏ.

Ôn Noãn phát hiện ra ánh mắt Minh Thù nhìn mình rất kỳ lạ, có chút giống như là... nhìn thấy thức ăn.

"Ôn Noãn."

"Thủ... Thủ lĩnh..." Ôn Noãn lắp bắp nói, thủ lĩnh không phải là muốn đổi khẩu vị, muốn ăn thử thịt người đấy chứ?

Cô không ngon đâu!

Minh Thù cười híp mắt hỏi: "Cô thích tôi sao?"

Ôn Noãn nuốt một ngụm nước bọt: "..."

Vấn đề này... dường như có chút không đúng.

"Thích... thích."

Dù sao cũng là đồng hương với cô trong thế giới này, lại còn giúp cô nhiều như vậy.

Minh Thù vỗ vỗ đầu của cô: "Vậy mong cô thích tôi nhiều hơn một chút."

"?"

Thủ lĩnh muốn biểu đạt cái gì?

Chẳng lẽ đồ ăn buổi trưa cô làm không ngon?

Hay là...

Thủ lĩnh nhìn trúng cô rồi?

Ôn Noãn ngơ ngác nhìn Minh Thù rời đi, cô xoay người đi tìm Danh Chiết, hỏi Danh Chiết xem gần đây Minh Thù có gì bất thường không.

Danh Chiết lắc đầu, thủ lĩnh rất bình thường.

Nếu không phải là phơi nắng cùng Vân Hoang thì sẽ là ở trong bếp, rất quy luật.

"Đúng rồi, đây là thứ trước đây cô bảo tôi tìm, cô xem xem có phải thế này không?" Danh Chiết kéo Ôn Noãn đi đến bên kia: "Những thứ này có tác dụng gì?"

"Dùng để làm quần áo."

"Quần áo?"

Ôn Noãn liếc mắt nhìn bộ quần áo trên người Danh Chiết... thầm rơi lệ.

Người thú của bộ tộc Khổng Tước chắc chắn là người thú giả!

Không!

Quần áo của người thú Khổng Tước đều rất dễ nhìn! Bọn họ nhất định là người thú giả! Điều này hoàn toàn không khoa học!

Ôn Noãn phiền lòng dẫn theo vài người thú ra ngoài tìm những thứ cần thiết, bây giờ không ai có chủ ý đánh người thú của bộ tộc Khổng Tước, cho nên ra ngoài rất an toàn.

Ôn Noãn không chú ý, người thú ở bên cạnh đều tản hết ra.

"Cô gái."

Ôn Noãn giật mình, cô chợt quay đầu: "Là... là ngươi."

Hắn không phải là đã bị đổi cho bộ tộc Cá Sấu rồi sao?

Sau đó bộ tộc Cá Sấu truyền tin xấu đến, người thú này liền mất tin tức.

Hắn trở về để báo thù sao?

Lạc Yến nở nụ cười "thân thiết" hắn đi ra từ bên cạnh: "Cô gái, giúp tôi một chuyện được không."

"Tôi... Tôi tôi tôi..."

"Đừng sợ, chỉ là một chuyện nhỏ." Lạc Yến dụ dỗ: "Rất đơn giản, cô đáng yêu như vậy, nhất định sẽ giúp tôi đúng không?"

"Tôi..." Không không không không.

Không thể hoảng sợ.

Không thể hoảng sợ.

Ôn Noãn hít thở sâu một hơi, miễn cưỡng trấn áp nỗi sợ: "Anh... muốn tôi giúp gì?"

"Vậy mới ngoan." Lạc Yến nở nụ cười xán lạn, không giống như Minh Thù, nụ cười của hắn mang theo vài phần tố chất thần kinh, khiến người ta vừa nhìn liền thấy sợ hãi: "Giúp tôi dẫn người ở bên cạnh của thủ lĩnh các cô ra đây."

Thủ lĩnh... người bên cạnh? Vân Hoang?

"Vì... Vì sao?" Hắn muốn cướp người với thủ lĩnh? Không thể nào... hắn là người thú giống đực!

"Suỵt!" Lạc Yến đặt ngón trỏ lên môi, trong đôi mắt mang theo uy hiếp: "Đừng hỏi, làm theo lời tôi, bằng không..."

Lạc Yến đưa tay ra, Ôn Noãn theo bản năng tránh đi nhưng vẫn bị Lạc Yên bắt lại.

Ôn Noãn cảm thấy cánh tay đau nhức.

Giống như bị vật gì đâm vào vậy.

Cô theo bản năng nhìn xuống tay nhưng lại không nhìn thấy gì.

"Cô sẽ chết, vừa nãy ta đã hạ độc ngươi, một cô gái đáng yêu như vậy, ta cũng không muốn nhìn thấy cô chết."

Hạ...

Hạ độc?

Ôn Noãn ôm cánh tay lảo đảo lui lại, sắc mặt trắng bệch.

Biến thái!

Thủ lĩnh cứu mạng!

Lạc Yến cũng không ngăn cô lui lại, lười biếng đứng đó: "Đi đi, chỉ cần dẫn hắn ra là được."

Người phụ nữ kia trông coi Vân Hoang rất chặt, hắn căn bản không có cách nào để tiếp cận hắn ta.

Hắn ở bên ngoài quan sát lâu như vậy, phát hiện Ôn Noãn có thể nói mấy câu với Vân Hoang, có đôi khi Minh Thù không biết đi đâu, Vân Hoang liền ở cùng với cô ta, cuối cùng thì cô ta có khả năng sẽ dẫn được Vân Hoang ra ngoài.

***

(*) Bách Hợp: đồng tính nữ.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1089: Thủ Lĩnh Tại Thượng (38)

"Oa..."

Ôn Noãn khóc lóc rung trời.

Minh Thù nhìn về phía phát ra âm thanh, Ôn Noãn chạy về từ bên ngoài sơn cốc, vừa chạy vừa khóc.

Người thú của sơn cốc đều nhìn một cách khó hiểu.

Tình huống gì đây?

Cô cắm đầu vào trong lòng Minh Thù: "Ô ô ô..."

Minh Thù vội vàng đem chứng cứ vẫn chưa kịp tiêu hủy - khoai lang, giấu ra sau lưng tiện tay kín đáo đưa cho Vân Hoang.

"Làm gì vậy? Ai bắt nạt cô? Tìm Danh Chiết tịch thu tài sản của bộ tộc bọn họ đi."

Ôn Noãn khóc thút thít: "Tôi... có lẽ sắp chết rồi."

Minh Thù đưa tay sờ sờ đầu của cô: "Đâu có sốt đâu."

Ôn Noãn nghẹn ngào: "Tôi sẽ không cứu người bừa bãi nữa."

Minh Thù: "..."

Ra khỏi cốc, đầu óc cũng rơi luôn ở ngoài rồi?

Ôn Noãn khóc một lúc lâu, Vân Hoang đứng ở phía sau chân mày càng nhíu càng sâu.

Lúc Vân Hoang chuẩn bị bùng nổ, Ôn Noãn cuối cùng cũng nghẹn ngào bắt đầu nói.

Minh Thù không ngờ Lạc Yến thần kinh này lại phát điên lên như vậy, đến nữ chính mà cũng dám động vào.

Minh Thù hỏi cô: "Hắn đánh cô ở đâu?"

Ôn Noãn ấm ức ôm lấy cánh tay của mình.

Minh Thù liếc mắt nhìn vào cánh tay của cô, có một chấm đỏ nhỏ, không biết là vật gì châm vào, nếu không phải Ôn Noãn là con người da tương đối trắng thì có lẽ sẽ không nhìn được gì.

"Hắn nói... có độc, nếu tôi không dẫn Vân Hoang ra, tôi sẽ chết."

"Nghe hắn nói dối." Minh Thù nắm lấy cổ tay của Ôn Noãn.

Ôn Noãn hấp háy cái mũi, trong đôi mắt ngấn lệ tràn đầy nghi hoặc: "Hắn lừa tôi sao?"

"Yên tâm, việc cô sống đến chín chục năm cũng không thành vấn đề." Ngươi là nữ chính đấy!

"Thật sao?" Vừa nghe đến không phải chết, Ôn Noãn hai mắt liền sáng ngời.

"Giả đấy." Minh Thù đẩy cô ra: "Đừng khóc, xấu chết đi được."

Ôn Noãn lấy tay lau nước mắt: "Thủ lĩnh... tên biến thái kia tại sao lại bắt tôi phải dẫn Vân Hoang ra ngoài?"

Có oán hận với Vân Hoang? Hay là muốn dùng Vân Hoang uy hiếp thủ lĩnh?

Các loại âm mưu quỷ kế bay loạn lên trong đầu Ôn Noãn.

Minh Thù hừ hừ: "Tâm tư của biến thái làm sao tôi biết được."

Ôn Noãn hối hận muốn chết, tại sao mình lại cứu một tên biến thái.

"Vậy, phải làm sao bây giờ..."

"Cô đừng ra ngoài thì hắn sẽ không làm gì được cô."

"Ồ..."

Minh Thù an ủi được Ôn Noãn, Danh Chiết liền đi qua dẫn người đi.

"Thủ lĩnh... tôi vừa mới nhìn thấy cô ăn vụng khoai lang rồi." Ôn Noãn được Danh Chiết đỡ, cô quay đầu sang một bên khóc thút thít nói: "Đó là phơi qua mùa đông."

Minh Thù: "..."

Nhãn thần của ngươi đúng là tốt thật!

Nhãn thần tốt như vậy, tại sao lại cứu một tên thần kinh chứ!

...

Lạc Yến không thể ngờ rằng Ôn Noãn không làm theo lời của hắn mà lại quay về nói ra.

Dù sao trong lòng Ôn Noãn, Minh Thù là một đại lão thân phận thần bí, làm gì có chuyện một tên thần kinh có thể so bì được.

Nếu hắn biết sớm nhất định sẽ hạ độc, chứ không phải sẽ lựa chọn hù dọa cô.

Đáng tiếc không có biết sớm, cũng không có thuốc hối hận.

Cho nên kế tiếp Lạc Yến ở bên ngoài sơn cốc, tìm cách tiếp cận Vân Hoang.

Vân Hoang sẽ không rời khỏi sơn cốc, Lạc Yến nhìn sơn cốc buồn chán đến nỗi bạc cả tóc.

Hắn nhất định phải đem chuyện này trở về để tuyên dương.

Sau này Lạc Yến bắt đầu nghĩ cách tiến vào sơn cốc bị Minh Thù bắt được mấy lần, nếu không phải là hắn chạy nhanh thì chắc rằng đã bị bắt lại trong sơn cốc rồi.

...

Mùa đông đã tới.

Mùa đông ở thế giới này không có tuyết thế nhưng lại rất lạnh, người thú phải dùng tất cả các biện pháp để có thể trải qua được mùa đông, vậy nhưng vẫn có một số người thú không thể qua được mùa đông.

Hồ Cửu trước đây giết người thú, căn bản không dám xuất hiện trước mặt người thú.

Lúc Nhiếp Phàm bị Vu Linh chiếm dụng cơ thể đã bị Vu Linh giết chết.

Cô không còn chỗ nào để đi.

Cơ thể cũng có gì đó không đúng, dường như là vì Vu Linh đã từng chiếm dụng cơ thể của cô, cho nên cứ cách một khoảng thời gian là sẽ cảm thấy khó chịu.

Trốn tránh một thời gian, lại không chịu nổi đói rét liền lẻn vào một bộ tộc để ăn trộm.

Ở bộ tộc này rất nhiều người thú, thức ăn dự trữ cũng nhiều.

Hồ Cửu tránh được bảo vệ kho tích trữ của người thú, lẻn vào nhìn thức ăn, không để ý tới nhiều như vậy liền xông vào ăn như hổ đói.

"Ngươi là ai!"

Tiếng la lớn của người thú vang lên phía sau.

Hồ Cửu hoảng sợ, thế nhưng cô không kịp trốn bị người thú ở phía sau chặn lại.

Sau một hồi hỗn loạn, Hồ Cửu bị bắt các người thú đẩy cô ra ngoài.

"Còn dám đến trộm đồ."

"Nhốt cô ta lại, đợi thủ lĩnh đến xử lý."

"Cô ta là giống cái đấy..."

Âm thanh hỗn loạn không ngừng bay vào trong tai của Hồ Cửu, cô không dám ngẩng đầu, sợ người khác phát hiện ra cô là Hồ Cửu.

Phía ngoài trời rất u ám, Hồ Cửu bị giam ở trên nền đất trống, gió lạnh tạt qua người hung hăng như dao cắt.

Hồ Cửu cắn răng chịu đựng, cô không thể chết như vậy...

Cô còn có thù cần phải báo.

"Thủ lĩnh."

"Thủ lĩnh, người về rồi."

Hồ Cửu nghe thấy tiếng nói, khẽ ngẩng đầu nhìn qua.

Chỉ nhìn thấy một người thú giống cái dẫn theo đám người thú trở về, mà đi cùng người thú giống cái kia còn có Thương Tu.

Thương Tu được người thú khiêng, người thú giống cái kia rất chăm lo cho hắn, che gió lạnh giúp hắn.

"Thủ lĩnh, chúng ta bắt được một người thú giống cái đang ăn trộm."

"Trộm đồ?" Mùa hè thì không nói, mùa này rất nhiều động vật đều sẽ không ra ngoài, đi săn khó khăn, trộm đồ là việc đại kỵ.

"Chính là cô ta, còn là một giống cái." Người thú chỉ về phía Hồ Cửu.

Thương Tu cũng nhìn theo, theo Hồ Cửu lâu như vậy, Thương Tu đối với Hồ Cửu không xa lạ gì cho dù không nhìn thấy chính diện, Thương Tu cũng nhận ra cô.

"Mặc dù là giống cái, nhưng không rõ lai lịch, hay là..."

Thương Tu kéo thủ lĩnh giống cái ở bên cạnh: "Giống cái khó có được, chi bằng giữ cô ta lại sinh nở cho bộ tộc, chỉ cần trông chừng cô ta sẽ không có chuyện gì đâu."

"Thương Tu!" Hồ Cửu dường như nghe ra hận ý trong lời nói của Thương Tu, nhịn không được lên tiếng: "Ngươi không thể làm như vậy với ta được."

Thủ lĩnh giống cái nhìn về phía Thương Tu, không lên tiếng hỏi hắn, ngươi biết cô ta?

Thương Tu cũng không giấu giếm: "Ta biến thành như vậy, đều là do cô ta ban tặng."

Sau đó quay đầu nhìn về phía Hồ Cửu: "Vì sao ta không thể làm vậy với cô, lúc cô đối với ta như vậy, không nghĩ đến ngày hôm nay phải không?"

Hắn bị bộ tộc coi như đồ bỏ đi mà đưa đến đây, hắn cũng cho rằng đời này hắn xong thật rồi, thật không ngờ rằng bạn đời bây giờ của hắn lại đối xử với hắn tốt như vậy.

Hồ Cửu trước mắt đầy căm hận, lúc đầu nên giết hắn đi!

"Là Hồ Cửu... cô là Hồ Cửu! "

"Hồ Cửu..."

"Vu Linh..."

Khoảnh khắc người thú giống cái quan sát tỉ mỉ Hồ Cửu, Hồ Cửu giết người thú cho dù lúc đó cô bị Vu Linh khống chế, thì cũng là tội nhân của người thú, sẽ không có ai tha cho cô ta.

Giống cái tối sầm mặt lại, phân phó người thú: "Làm theo lời A Tu nói."

Vành mắt Hồ Cửu như muốn nứt ra: "Thương Tu!"

Hồ Cửu bị giam trong bộ tộc, Thương Tu thỉnh thoảng quay lại xem cô ta, nhưng trừ việc nhìn cô ta rồi chê cười ra thì không còn gì khác, Hồ Cửu có đôi khi mắng hắn, có đôi khi lại cầu xin hắn, hy vọng hắn nể tình trước đây của bọn họ mà thả cô.

Nhưng mà Thương Tu nào có chịu buông tha cô.

Trước đây cô trơ mắt nhìn Nhiếp Phàm phế của hắn một chân.

Trước đây thích cô bao nhiêu thì bây giờ lại hận cô bấy nhiêu.

Hồ Cửu rất nhanh liền mang thai, nhưng mà đứa trẻ được sinh ra lại dị dạng, không phải một đứa mà tất cả đều dị dạng.

Liên tiếp mấy lần đều như vậy, chút giá trị cuối cùng của Hồ Cửu cuối cùng cũng không còn nữa.

Người thú giống cái liền đem tặng Hồ Cửu cho bộ tộc khác, sau đó giống như là hàng hóa, bị trao đổi giữa các bộ tộc.

Hồ Cửu không ngờ mình trọng sinh xong, lại biến thành như vậy.

Vì sao...

Dao Lạc...

Đúng!

Đều là Dao Lạc.

Đều bắt đầu từ lúc cô ta đột nhiên trở nên bất thường.

Mọi thứ đều không chịu khống chế.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1090: Thủ Lĩnh Tại Thượng (Hết)

Minh Thù đốt lửa, trong phòng dần dần ấm áp.

Bên ngoài là gió lạnh đang thổi vù vù, nếu không phải trước đây Minh Thù sai người thú làm nhà gỗ, thì không chừng gió này đã thổi bay mất căn nhà.

Minh Thù ôm chăn đi ra ngoài, gõ gõ cửa gỗ cách vách.

Ôn Noãn lộ ra khuôn mặt đỏ bừng vì lạnh.

Minh Thù đưa chăn qua: "Đừng chết rét, ngày mai còn phải làm bữa sáng cho tôi."

Nữ đầu bếp được che chở quá.

Chiếc chăn ấm áp khiến cho Ôn Noãn hận không thể bọc vào nó.

"Ô ô ô, thủ lĩnh, cô tốt quá."

Minh Thù chọc vào gáy cô: "Đi vào đi."

Minh Thù về đến phòng, Vân Hoang ôm đầu gối ngồi ở trên giường, hắn cũng không sợ lạnh vẫn ăn mặc phong phanh như cũ, co lại thành một đống trông có chút đáng thương.

Minh Thù đóng cửa lại, bò lên giường lôi tay chân của hắn ra.

Vân Hoang thuận thế ôm lấy Minh Thù, cơ thể trượt một cái liền ôm lấy cô nằm xuống.

Minh Thù không nhịn được mà run run, trên cánh tay đều nổi da gà.

Mùa hè ôm thoải mái, mùa đông...

Thì đó chính là muốn chết.

Vân Hoang dường như cảm thấy được sự khác thường của Minh Thù, buông Minh Thù ra kéo dãn khoảng cách với cô.

"Có phải là lạnh lắm không?"

Trước đây Danh Chiết nói... động vào hắn sẽ cực kỳ lạnh, không ai chịu được.

Minh Thù kéo người trở lại, ngực đón một đợt lạnh xuyên tim, thích ứng một lát sau đó mới nói: "Không lạnh."

Vân Hoang dựa theo ánh lửa lóe lên nhìn cô: "Cô nói dối."

Vân Hoang giùng giằng muốn đứng lên.

"Đừng nhúc nhích." Minh Thù bóp thắt lưng của hắn một cái: "Ôm là sẽ ấm lên."

"Tôi có thể tự..."

"Có thể cái gì?" Minh Thù tức giận: "Cậu còn lộn xộn, tôi sẽ ném cậu ra ngoài, dù sao cậu cũng không sợ lạnh."

Vân Hoang: "..."

Vân Hoang yếu ớt nói: "Cô sẽ bị ốm."

Minh Thù phản bác: "Cơ thể của tôi rất khỏe, đừng có nguyền rủa tôi."

Vân Hoang: "..."

Vân Hoang không lay chuyển được Minh Thù, chỉ có thể dựa vào cô cố gắng giảm bớt sự tiếp xúc của tay chân, như vậy cô sẽ không bị lạnh.

...

Tối đó trước khi đi ngủ, Vân Hoang đều sẽ ngồi trước đống lửa, tuy là không xua tan được sự lạnh lẽo trên cơ thể hắn, những cũng vẫn có thể ấm lên một chút.

"Cậu điên rồi à?"

Vân Hoang bị giọng nói của Minh Thù làm giật mình, hắn quay đầu, Minh Thù tiến đến kèm theo gió lạnh kéo hắn dậy.

Vân Hoang nháy mắt mê mang nhìn cô, dường như không biết mình làm sai chỗ nào.

Minh Thù kéo cổ tay của hắn, có thể là do sưởi ấm gần quá cho nên một mảnh da đỏ hồng lên, nhưng mà cũng không quá nghiêm trọng.

Cơ thể của Vân Hoang ngoại trừ không có nhịp tim và độ ấm, còn lại thì cũng không có gì khác so với người bình thường.

"Tôi, tôi không chú ý..." Vân Hoang hơi hốt hoảng giải thích.

Minh Thù muốn mắng hắn vài câu, vừa ngẩng đầu đối diện với ánh mắt của Vân Hoang, cô lại chỉ có thể nuốt ngược lại.

Cô cúi đầu hôn một cái lên mảng da đỏ hồng: "Đã nói với cậu rất nhiều lần rồi, không cần phải ngày nào cũng sưởi ấm, sưởi thì cũng chẳng có tác dụng gì."

Cơ thể của hắn căn bản không thể tiếp nhận được bất kỳ sự ấm áp nào.

Cho dù cô có ôm cả một buổi tối thì vẫn cứ lạnh.

"Tôi... Tôi xin lỗi."

Minh Thù lập tức nén hơi thở, lên không được, xuống không xong.

Mắng cũng không phải, không phải mắng cũng không phải.

Cô nhét hắn vào trong chăn, dọn dẹp xong cũng bò lên giường.

Vân Hoang cứng đờ không nhúc nhích, Minh Thù nằm một lát mới túm hắn qua để ôm.

Giọng nói của Vân Hoang rất thấp: "Có phải là tôi rất vô dụng không..."

Phía bên ngoài gió lạnh gào thét, dường như bao trùm lên giọng nói của hắn.

Minh Thù sợ lời nói của mình đả kích hắn, cho nên không nói mà đè hắn ra hôn.

Minh Thù nhìn người ở bên dưới: "Muốn thoải mái hơn một chút không?"

Vân Hoang mờ mịt nhìn Minh Thù.

Minh Thù đưa tay về phía cơ thể của hắn.

Lông mi của Vân Hoang run rẩy, lúc Minh Thù nắm lấy hắn, cơ thể hắn liền cứng đờ, lông mi lại càng run hơn nữa, giống như bị người ta bắt nạt đáng thương đến mờ mịt.

Minh Thù trượt theo cằm của hắn, hôn đến xương quai xanh.

Cô rất ít khi chủ động làm loại chuyện này.

Hầu hết mỗi lần đều là Kỳ Ngự quấn lấy cô, nhưng cô vẫn biết giữ lý trí sẽ không để cho bản thân quá mức trầm mê.

Giống như trước đây cô đã nói, cô không thích cái cảm giác không thể khống chế này, đó là điểm yếu trí mạng.

Thế nhưng có đôi khi buông lỏng một chút...

Cũng không hẳn là không được.

Vân Hoang cảm thấy so với trước đây không đúng lắm, hắn mê mang nhìn Minh Thù: "Cô..."

Lời còn chưa nói hết, Minh Thù đã chặn môi của hắn, Vân Hoang mơ mơ màng màng chớp mắt, cơ thể giống như là có nhiệt độ, ấm áp.

"Ô..."

Minh Thù làm mẫu hai lần sau đó không cử động nữa, Vân Hoang có chút khó chịu.

"Tự mình di chuyển." Minh Thù ôm hắn, xoay một vòng, hai người trao đổi vị trí, cô ở phía dưới hắn ở phía trên.

Vân Hoang chống tay, chỗ đó cứng lên.

Hai người cứ như vậy hai mắt nhìn nhau.

Gió lạnh càng thổi dữ dội hơn, một chút nhiệt lượng do lúc nãy chơi đùa lúc này đã tản đi gần hết, Minh Thù cảm thấy hơi lạnh.

"Được rồi, lần sau đi." Minh Thù từ bỏ rồi.

Minh Thù đang muốn đẩy hắn ra, Vân Hoang đột nhiên đè cánh tay của cô xuống, đôi mắt tối tăm nhìn cô chằm chằm, thử di chuyển, nghiêm túc hỏi: "Là... là thế này sao?"

"Ừm..."

Vân Hoang đâu ra đấy gật đầu: "Tôi biết rồi."

"Cậu biết... ô..."

Minh Thù hít vào một ngụm khí lạnh: "Bảo bối, chúng ta đừng dùng sức như vậy, để cho tôi thích ứng một chút."

Vân Hoang đột nhiên luống cuống: "Tôi... Tôi làm sai sao?"

"Ai..."

Chính mình đã khởi đầu, cho nên phải làm cho xong.

...

Một đêm thể nghiệm này Minh Thù không muốn nhắc đến, cực kỳ kém cỏi, toàn bộ quá trình đều là sự dạy dỗ giao lưu giữa hai người với nhau.

So với bình thường càng khiến cho người ta mệt mỏi hơn.

Trái lại Vân Hoang không cần ngủ cũng không cần nghỉ ngơi, khuôn mặt hồng hồng, tinh thần hưng phấn...

"Thủ lĩnh, tinh thần của cô không được tốt lắm thì phải." Ôn Noãn sáng sớm nhìn thấy Minh Thù bò lên trên bàn trong phòng bếp: "Ốm rồi?"

"Làm bữa sáng đi, phí lời cái gì."

"Ừm."

Ôn Noãn hấp ta hấp tấp bắt đầu bận rộn, đợi đến lúc làm gần xong, liền đem đến vài củ khoai lang hấp cho Minh Thù trước.

"Tối hôm qua ngủ không ngon sao?" Ôn Noãn vẫn không nhịn được sự quan tâm đến cơ thể của "kim chủ" nhà mình.

"Cô thử lên lớp cả một đêm xem."

"Lên lớp? Lên lớp cái gì?" Ôn Noãn lơ ngơ.

"Buổi học nghiên cứu về khởi nguyên của sự sống."

"Hả?"

Ở đây cần có môn này sao?

Ôn Noãn mãi đến khi nhìn thấy Vân Hoang thì mới phản ứng kịp.

Cho nên thủ lĩnh mới sáng sớm mà đã cùng hắn ân ái sao?

Mùa đông động vật... không phải, người thú không có hoạt động gì, tất cả mọi người đều ở trong bộ tộc của mình.

Mãi đến khi mùa đông đi qua, bước vào mùa xuân, lại là giao phối... không phải mùa tốt để yêu đương.

Người thú của bộ tộc Khổng Tước trong thời kỳ động dục khá tập trung, đoạn thời gian đó, Minh Thù vì việc tìm đối tượng cho bọn họ, có thể nói là cực kỳ buồn chán.

Người thú giống cái sao lại khó tìm đến vậy! Lạc Yến sao lại không phải là một cô gái xinh đẹp chứ, nếu là một cô gái xinh đẹp thì đã bắt hắn ta lại rồi.

Lạc Yến vẫn còn ở bên ngoài sơn cốc chần chừ: "..." Không phải đã là xuân rồi sao, sao lại vẫn còn lạnh đến vậy?

Minh Thù bản thân cũng là người thú, quy luật tự nhiên phải tuân thủ, mỗi ngày đều muốn ôm ôm hôn hôn Vân Hoang.

Cô càng trở nên buồn hơn.

Sao lại có nhiều điêu dân muốn chia đồ ăn vặt với trẫm vậy!

Sống thật là khó.

Ngày nào đó Hài Hòa Hiệu đột nhiên tới.

[Ký chủ, cần đổi tuổi thọ sao?]

Tuổi thọ của cô phải đến rồi?

Minh Thù suýt chút nữa thì quên mất, hệ thống điểm thưởng còn có chức năng này.

"Bao nhiêu?"

[Một tháng một ngàn giá trị hào quang.]

Minh Thù cười lớn: "Sao ngươi không đi cướp?"

[Đang có mặt.]

Minh Thù mắt híp lại: "Lá gan của ngươi càng ngày càng lớn."

[Đều là công lao của ký chủ.] Hài Hòa Hiệu rất khiêm tốn.

Minh Thù: "..."

Hài Hòa Hiệu càng ngày càng khiến người ta tức giận.

Một tháng một ngàn giá trị hào quang, trẫm làm gì có nhiều giá trị hào quang đến vậy...

Khoảnh khắc Minh Thù suy tư: "Không được."

Tiệm ăn này chẳng ngon chút nào, trẫm phải đến tiệm ăn tiếp theo.

[Được.]

...

Mấy ngày cuối cùng Minh Thù đều ở cùng với Vân Hoang.

Minh Thù bị lửa thiêu chết, tuy nhiên lúc bắt đầu lửa thiêu thì cô đã rời đi rồi...

Hài Hòa Hiệu để cô chết một cách qua loa cũng không phải là lần một lần hai.

Họ tên: Minh Thù

Giá trị thù hận: 1160000

Giá trị hào quang: 60000

Nhiệm vụ phụ: Hoàn thành

Nhiệm vụ ẩn: Hoàn thành

Minh Thù nhìn giá trị hào quang bị giảm bớt, im lặng không nói gì.

Kiếm còn không lại so với tiêu.

Tin chắc rằng rất nhanh thôi cô sẽ phá sản.

"Có thể biến ta thành con trai không?"

[Ký chủ đang nghĩ gì vậy?]

"Ta định cướp bát cơm của nam chính, làm cho nữ chính yêu ta yêu đến chết đi sống lại." Hãy tin là trẫm có thể!

[Tiểu yêu tinh đánh nhau tìm hiểu một chút?] Ký chủ cần phải tỉnh táo.

Không gian thứ ba mươi mốt đã xong.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1091: Tường Vy Cấm Khúc (1)

#Huyết Tộc đầu đề: Phất Vũ một lời không hợp đã can đảm làm việc nghĩa.#

“Cởi quần áo ra chụp ảnh đi!”

“Không được đâu…”

“Sợ gì chứ, chúng ta có ảnh của cô ta, còn sợ cô ta nói ra?”

Giọng nói độc ác của cô gái lọt vào tai Minh Thù, cơ thể cô khẽ giật, cảm giác mất trọng lực kéo tới, cô rơi thẳng vào một bụi hoa lòe loẹt.

Gai đâm vào người cô phải nói là rất đau.

Cơ thể này có vấn đề gì vậy, không có việc gì chạy đến đây nằm trên cây.

“Âm thanh gì vậy?”

“Hình như là thứ gì đó rơi xuống…”

“Đi xem.”

Minh Thù nghe giọng nói vừa rồi đang đi về phía bên này, cô vội ôm cổ họng bắt chước tiếng mèo kêu.

Đùa chắc, bây giờ cô không biết gì hết, ăn cái gì còn chưa biết gặp chính diện thì quá vất vả rồi.

Việc này cũng không nhắm vào cô, có thể không động thủ thì đừng động thủ.

Tiết kiệm là đức tính tốt đẹp.

“Là mèo, dọa tôi giật cả mình, tôi đã nói rồi mà ở đây sao có thể có ai đến. Được rồi, đừng làm chậm trễ thì giờ nữa mau chụp ảnh đi, ở đây ảm đạm, kỳ lạ đáng sợ…”

Cô gái bên kia thở phào xoay người lại.

Minh Thù nhìn qua khe hở nhỏ, thấy bên đó có một cô gái bị đè trên mặt đất, bị bịt miệng không cho lên tiếng, có một cô gái khác cầm di động, không biết là đang quay phim hay chụp ảnh.

Gương mặt cô gái kia tuyệt vọng, quần áo trên người bị lột xuống lộ ra cơ thể trắng nõn.

Cho đến khi trên người cô gái không còn mảnh vải nào, đám con gái kia mới cười "ha hả" cất di động.

Bọn họ cao ngạo nhìn xuống cô gái đang cố gắng che cơ thể mình, uy hiếp: “Dám ra ngoài nói lung tung thì không biết sẽ có bao nhiêu người biết được thứ này.”

“Biết sợ thì mau cút khỏi Thánh Ninh, có bạn học như cô tôi cũng cảm thấy buồn nôn.”

“Đúng vậy, mỗi ngày thấy cô ta là buồn nôn.”

“Đi thôi đi thôi.”

“Chờ một chút.”

Người con gái nhặt quần áo trên đất lên, dùng sức ném về phía sau.

Minh Thù nhìn sang giật mình một cái, đằng sau là ngôi mộ mà.

Nhưng kỳ lạ là trong ngôi mộ nở đầy hoa, trên bia mộ quấn đầy nhánh hoa, màu xanh trùng trùng đúng thật có chút âm u quái dị.

Hoa này…

Chắc là hoa Tường Vy.

Tiếng cười quái dị của đám con gái xa dần, cô gái bị bắt nạt kia thấp giọng khóc, âm thanh nhỏ như mèo con.

Minh Thù không bước ra ngoài, cô lôi thú nhỏ ra tiếp nhận kịch bản trước cái đã.

…

Nữ chính giả tên là Thụy Sa, hậu duệ của thân vương Huyết Tộc, vì thích nam chính nên vẫn luôn theo đuổi nam chính, dùng mọi thủ đoạn đuổi tất cả những người khác giới xung quanh nam chính.

Nam chính tuy không thích cô ta, nhưng hắn cũng không thích ai khác.

Trong lòng Thụy Sa cho rằng nam chính sẽ không thích bất cứ ai, cho nên vẫn làm hết phận sự đuổi tất cả những người khác phái bên cạnh hắn.

Cho dù cô ta không chiếm được hắn thì người khác cũng đừng hòng có được.

Nhưng khi nam chính gặp cô bé lọ lem, mở ra câu chuyện cổ tích cẩu huyết ba ngàn trang.

Thụy Sa liền phát hiện, trước đây nam chính không cần người yêu, không muốn gần gũi ai đều là cái cớ.

Chỉ là hắn không thích cô ta mà thôi.

Xuất phát từ sự đố kỵ, Thụy Sa dùng mọi thủ đoạn hãm hại nữ chính phá hoại tình cảm của bọn họ, đáng tiếc cuối cùng cũng chỉ là một viên gạch giúp cho tình cảm của họ càng vững vàng, cuối cùng nữ chính giả điên cuồng muốn giết nữ chính bị nam chính đuổi theo ngăn lại.

Nữ chính giả tập kích tự sát, cuối cùng nam nữ chính không sao, cô ta thì mất mạng.

Sau đó nữ chính giả liền trọng sinh.

Trọng sinh vào giai đoạn nữ chính còn rất nhỏ.

Nữ chính giả biết vì sao nam chính thích nữ chính, vì khi còn nhỏ nữ chính từng cứu nam chính, nam chính chỉ nhớ được tên của nữ chính, đến khi hắn tìm được thì nữ chính đã chuyển đi.

Vì vậy nữ chính giả nghĩ cách thay đổi ký ức của cha mẹ nữ chính, tráo đổi thân phận của cô ta và nữ chính.

Vốn cô ta muốn giết nữ chính, ai ngờ trên người nữ chính có đồ vật kỳ lạ, khiến cô ta không giết được.

Vì vậy nữ chính giả liền làm nữ chính mất trí nhớ, vứt ở một khu nhà nhỏ hẹp.

Sau đó nữ chính giả nhắm vào tên của nữ chính, cô ta nghiêm túc dựa vào từng thời điểm theo quá khứ, gặp nhau quen biết với nam chính, cuối cùng ở bên cạnh nam chính.

Mà nguyên chủ tên là Phất Vũ.

Danh tiếng không quá tốt nhưng địa vị của cô trong Huyết Tộc cũng khá cao, không có nguyên nhân gì cả, cũng chỉ vì cô khốn kiếp lại điên rồ làm việc tùy cảm hứng, vui vẻ thì giúp người khác mà không vui thì chà đạp người khác.

Lúc điên lên thì không nể mặt ai, cho nên nếu không cần thiết thì không ai muốn trêu chọc cô.

Khi gặp nữ chính giả là thời điểm nữ chính giả vừa mới ở bên nam chính.

Nguyên chủ nhận ra nữ chính giả gọi cô ta một tiếng, nữ chính giả vừa mới ở bên nam chính, nếu lúc này để nam chính biết cô ta thật ra là Huyết Tộc thì tất cả đều thành công cốc.

Sau đó có thể là nguyên chủ nhìn ra nữ chính giả muốn che giấu, lại càng gọi cô ta nhiều hơn.

Lúc đó nam chính có chút nghi ngờ, nữ chính giả vất vả lắm mới lấp liếm cho qua được.

Sau đó nguyên chủ lại trùng hợp phát hiện, còn đến học chung một trường với nữ chính, nữ chính giả lo nam chính gặp được nữ chính sẽ xảy ra chuyện gì đó ngoài ý muốn, nữ chính giả liền sai người bắt nạt nữ chính, cố gắng gây sự để cô nghỉ học.

Nguyên chủ từng giúp nữ chính một lần.

Sau đó lại mấy lần xung đột lớn nhỏ, nguyên chủ không để trong lòng, cô lười lo những việc vớ vẩn này, chỉ cảm thấy nữ chính giả thật buồn cười, nhìn bộ dạng lo lắng sợ sệt của cô ta rất thú vị.

Nhưng trong lòng nữ chính giả thấy nghi ngờ, sau nhiều lần càng cảm thấy nguyên chủ cố ý nhắm vào cô ta, liền có ý định tiêu diệt cô.

Nhưng cô ta cũng biết, không dễ đối phó với Phất Vũ.

Trừ khi thân vương của Huyết Tộc tự mình ra tay…

Cho nên nữ chính giả tìm cha mình, dựng lên kịch bản cô bị nguyên chủ bắt nạt.

Nguyên chủ bỗng nhiên rơi vào truy sát, đúng lúc này một thân vương chết, chẳng biết tại sao tội danh này lại đẩy lên người nguyên chủ.

Nguyên chủ gặp phải sự truy sát của mấy phe liền, trong lúc vô tình biết được tất cả những việc này là do nữ chính giả thao túng sau lưng, nguyên chủ liền nổi điên bước vào con đường boss phản diện.

Cuối cùng chết trong sự bao vây tiêu diệt của mấy vị thân vương.

[Nguyện vọng của Phất Vũ là làm rõ nguyên nhân mình bị truy sát.]

Sao cơ?

Không phải là bị nữ chính giả sắp đặt truy sát sao?

Lẽ nào nguyên chủ cũng không biết vì sao nữ chính giả lại muốn truy sát mình ư?

Hài Hòa Hiệu không trả lời Minh Thù.

Minh Thù xem thường trong lòng.

Thời gian hiện tại chính là phân cảnh khi nữ chính giả phát hiện nữ chính cũng trong trường, tìm người bắt nạt nữ chính đuổi cô ta ra khỏi trường học.

Mà nguyên chủ…

Cũng từng có cảnh đối đầu với nữ chính giả.

Vẫn chưa tới bước kết thù…

Xem ra trẫm phải nỗ lực rồi.

Minh Thù ra ngoài nhìn lại, cô gái kia không khóc lúc này đang lấm lét nhìn trái nhìn phải, xung quanh vô cùng yên tĩnh, dường như không có cả tiếng côn trùng kêu.

Cô gái cắn đôi môi tái nhợt đứng dậy đi về phía ngôi mộ.

Quần áo của cô bị ném trong đó, không cầm về thì cô đừng mong rời khỏi đây.

Thấy trời sắp tối, cho dù cô có sợ hãi đến mấy cũng phải đi vào.

Cô nghe nói đây là nơi vô cùng đáng sợ trong trường học.

Đám người bắt nạt cô cũng rất sợ, nhưng bọn họ vẫn chọn nơi này chính là để hù dọa cô.

Hoa Tường Vy có gai, cô gái đi vào, trên người bị vạch ra vết máu rất nhỏ.

Huyết Tộc trời sinh đã mẫn cảm với máu.

Minh Thù nuốt ực một ngụm.

Mẹ ơi!

Thật muốn qua đó đánh gục cô ta.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh

dtv-ebook.com

Chương 1092: Tường Vy Cấm Khúc (2)

Hoa Tường Vy là biểu tượng quan hệ của Huyết tộc.

Chỗ này nhiều hoa Tường Vy mọc như vậy, nói không chừng là phó bản.

Tất cả đều là trò mèo.

Minh Thù vừa nghĩ vừa đứng dậy từ bụi hoa.

Cô đột nhiên đứng lên, cô gái bên kia khựng lại cứng đờ nhìn qua.

Cô gái nhìn vào đám cỏ dại và bụi hoa, trong một đám hoa Tường Vy đang nở, cô mặc đồng phục học sinh trường Thánh Ninh, có điều so với đồng phục bình thường thì trên người cô lại có vẻ vô cùng không đứng đắn.

Vạt quần áo đồng phục bị xé rách lung tung, lộ ra vòng eo hấp dẫn, nửa vạt áo bỏ trong quần, vốn là quần ngang đầu gối lúc này lại đổi thành vừa đủ che đùi, lộ ra cặp chân thon dài trắng không tỳ vết.

Áo khoác đồng phục vắt trên vai cô.

Khuôn mặt xinh đẹp sáng sủa mang theo ý cười nhẹ, ánh mắt lấp lánh nhìn vào bụi hoa.

Cả người nhìn có vẻ lộ ra mấy phần khí chất.

Cô gái có vẻ choáng váng cứ như vậy nhìn Minh Thù.

Minh Thù liếm liếm môi, cười với cô gái: “Cô nhất định là rất ngon miệng.”

Vì sao nữ chính lại ngon miệng như vậy?

Đương nhiên là vì hấp dẫn nam chính!

Nhưng đối với trẫm mà nói, cô ta cũng rất ngon miệng!

Lần trước mới làm Huyết tộc, vì sao lần này lại là Huyết tộc!

Cho ta làm người khó đến vậy sao?

[Ký chủ, cô chọn bị người cắn hay là chọn cắn người?]

Minh Thù: “…”

Huyết tộc cũng rất tốt mà, đây không phải là còn có nữ chính ngon miệng đó sao.

[…]

Cô gái: “…”

Ngôi mộ…

Có phải cô gặp ma không?

Con ma nữ này muốn ăn thịt cô sao?

Cô gái nhìn người bên kia đang đi về phía cô, trước tiên phủ đồng phục học sinh trên vai lên người cô.

Cô gái co rúm người lại, trong mắt chỉ có hoảng sợ, đôi môi run rẩy quên cả hét lên.

Minh Thù cười cười với cô ta, đến bên mộ nhặt quần áo về:

“Này, mặc vào đi, đừng để bị cảm.”

Cô gái lui về phía sau.

“Cô nghĩ cứ như vậy mà ra ngoài?”

Lời nói của Minh Thù thành công khiến cô gái khựng lại, cô ta cắn răng, khó khăn nhận lấy quần áo khoác vội lên người.

Minh Thù lấy đồng phục của mình về, tiêu sái vung về phía sau, vắt trên vai lại khe khẽ khom lưng vươn tay: “Công chúa điện hạ thân yêu, có cần dìu cô không?”

Cô gái bất động tại chỗ.

Minh Thù nghiêng đầu nhìn cô ta, trong đôi mắt được bao bọc bởi hoa Tường Vy màu đỏ, dường như làm đẹp cho ánh mắt sáng như sao của cô.

Cô cho người ta cảm giác vô cùng ôn hòa, trên người như có ánh sáng thuần khiết…

Cô gái nuốt ực một cái, cẩn thận đưa tay đặt vào lòng bàn tay trắng nõn, cánh tay thon dài kia.

[Ký chủ, cô không định thực sự cướp miếng ăn của nam chính đấy chứ!]

Hài Hòa Hiệu hơi lo lắng nam chính sẽ bị rớt đài.

[Độ thiện cảm của nam chính cũng có giá trị hào quang.]

Cô đừng làm bậy!

Minh Thù: “…” Nam chính lại không có hương vị ngọt ngào ngon miệng của nữ chính.

[…]

…

Ngôi mộ này ở phía sau trường học, trước đây khi xây dựng quy hoạch chỗ này thành phòng thể thao trong nhà.

Nhưng vừa khởi công thì lại xảy ra toàn chuyện ngoài ý muốn, cho nên khu này đã được bảo lưu lại.

Diện tích khu này vô cùng lớn, Minh Thù dẫn Liễu Loan Nguyệt đi một hồi lâu mới ra khỏi.

Liễu Loan Nguyệt toàn thân như một con thỏ bị hoảng sợ, gió thổi cỏ lay cũng có thể khiến cô ta căng thẳng.

“Cám… cám ơn…”

Mãi đến khi nhìn thấy học sinh qua lại, Liễu Loan Nguyệt mới lí nhí nói cám ơn với Minh Thù.

Minh Thù chớp mắt, giọng nói nhẹ nhàng chầm chậm: “Không cần khách sao, nếu cô có thể cho tôi cắn một miếng thì tôi sẽ rất vui.”

Liễu Loan Nguyệt mở to đôi mắt sương mờ mông lung, không thể tin được nhìn Minh Thù.

Dường như không rõ vì sao cô lại phải nói như vậy.

Huyết tộc ở thế giới này không công khai rõ ràng, người thường đều cảm thấy Huyết tộc chỉ là sinh vật trong truyền thuyết, Liễu Loan Nguyệt cũng cảm thấy vậy.

“Phất Vũ, Phất Vũ…”

Đột nhiên có người gọi cô, Minh Thù nhìn sang cách đó không xa có một nam sinh đẹp trai đang vẫy tay với cô.

Nam sinh hấp ta hấp tấp chạy tới: “Tìm cậu cả nửa ngày, cậu đi đâu vậy?”

Nam sinh nhìn Liễu Loan Nguyệt một vòng, ánh mắt thâm sâu.

“Cứu bảo bối nhỏ.” Minh Thù nói: “Tìm tôi làm gì?”

Đồng Diệp, coi như là… bạn của nguyên chủ!

Bạn của nguyên chủ đương nhiên là Huyết tộc.

Liễu Loan Nguyệt nhìn sang thấy Đồng Diệp liếc mắt, là… một trong những nam thần của trường Thánh Ninh, có điều cho tới bây giờ cô vẫn chưa có cơ hội tiếp xúc với mấy người nổi tiếng ở khoảng cách gần như vậy.

Người như cô ấy…

Quen biết người như vậy chẳng có gì là lạ!

Liễu Loan Nguyệt cười khổ tự giễu, cô ta có là gì…

Có lẽ Đồng Diệp ngửi thấy mùi máu tươi trên người Liễu Loan Nguyệt, hắn nuốt một ngụm nước bọt, dời ánh mắt nhìn Minh Thù: “Không phải hôm qua đã nói đến Thiên Sử Ca rồi sao.”

“À.” Minh Thù thả bàn tay nhỏ bé của Liễu Loan Nguyệt ra: “Cô tự về không vấn đề gì chứ?”

Liễu Loan Nguyệt cúi đầu khẽ gật.

Minh Thù nhìn hai mắt cô ta có chút lo lắng, bảo Đồng Diệp tìm người đưa cô ta về.

“Cái gì cơ.” Đồng Diệp oán giận, nhưng vẫn lấy di động gọi một người qua đây, sau khi dặn dò đối phương đưa Liễu Loan Nguyệt về mới kéo tay Minh Thù chạy đi.

“Cậu tốt bụng như vậy từ khi nào thế?” Đồng Diệp vô cùng tò mò: “Lẽ nào cậu muốn làm một Huyết tộc Phật hệ?”

“Cậu không cảm thấy cô ta rất ngon miệng sao?”

“Phải… có chút.” Đồng Diệp đương nhiên là đang nhớ lại hương vị: “Có điều chúng ta không thể tùy tiện cắn người, bị phát hiện rất phiền phức, cậu cũng đừng làm loạn.”

Sự tồn tại của Huyết tộc là một thế giới ngầm không để người khác biết được, nếu thu hút sự chú ý của con người thì sẽ rất phiền phức cho bọn họ.

Cho nên để tránh xảy ra chuyện như vậy mới có sự tồn tại của Thiên Sử Ca.

Đây là nơi chuyên cung cấp cho Huyết tộc, đương nhiên cũng mở cho người bình thường.

Thiên Sử Ca sẽ cung cấp máu tươi mới, cũng cung cấp cả máu nhân tạo.

Đồng Diệp dẫn theo Minh Thù thành thạo quen đường đến Thiên Sử Ca, theo sự hướng dẫn của bồi bàn đi thẳng một đường xuống dưới.

Đi qua hành lang hơi mờ tối, tiếng nhạc vang tai nhức óc và tiếng người truyền đến.

Nơi này không khác gì quán ăn đêm thông thường.

Khác biệt duy nhất chính là… người ở đây đều là Huyết tộc.

“Nhìn kìa, Phất Vũ…”

“Đi thôi đi thôi, tránh xa cô ta một chút…”

Huyết tộc nhìn thấy Minh Thù, nhao nhao cách xa cô.

“Phất Vũ, cậu nhất định chính là thần khí tự động giải phóng mặt bằng đấy.” Đồng Diệp cười hì hì trêu ghẹo: “Đưa cậu theo cũng không cần tự tìm chỗ ngồi.”

Đại lão Thù tỏ vẻ bí hiểm: “Đây chính là cảnh giới đỉnh cao.”

Đồng Diệp qua loa lấy lệ khen cô: “Phải phải phải, cậu chính là vầng sáng tối thượng, là đỉnh cao của vũ trụ…”

Minh Thù: “…” Quá khen rồi.

Có điều nghĩ lại sau này mình chỉ có thể uống máu, cô có chút đau thương.

Không biết cửa hàng đồ ăn vặt của hệ thống thế nào rồi.

“Quy tắc cũ.” Đồng Diệp bốc phét xong thì quay đầu dặn dò bồi bàn bên cạnh.

Bồi bàn nhanh chóng bưng hai ly chất lỏng màu đỏ qua đây.

Đồng Diệp vừa cà thẻ vừa nói: “Ài, lại lên giá, cứ thế này sớm muộn gì tôi cũng phải chết đói.”

Minh Thù nheo mắt: “Cậu nghe đâu ra Huyết tộc sẽ chết đói?”

Đồng Diệp rút thẻ về, đưa một ly cho Minh Thù: “Trong tương lai không lâu.”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1093: Tường Vy Cấm Khúc (3)

Thiên Sử Ca cung cấp hai loại huyết dịch, máu người tươi mới sang quý hơn máu nhân tạo, Huyết tộc bình thường giống như ăn tiệc, thỉnh thoảng xa xỉ một lần.

Nhưng tên Đồng Diệp này không uống được máu nhân tạo, mà giá cả máu tươi thì tăng thẳng một mạch cho nên hắn cứ kêu sắp phá sản rồi.

Nhưng đến giờ vẫn chẳng thấy hắn phá sản gì cả.

Đồng Diệp kêu rên: “Cuộc sống bây giờ thật không cách nào sống nổi, máu tươi cũng là mùi khó ngửi, hằng ngày con người ăn cái gì vậy, máu cũng ô nhiễm luôn rồi.”

Minh Thù: “...”

Thì ra vấn đề ô nhiễm đã uy hiếp nghiêm trọng đến Huyết tộc.

“Sao hôm nay cậu lại im lặng thế?” Đồng Diệp phát hiện Minh Thù không lên tiếng nửa lời, có chút kỳ lạ.

“Suy nghĩ việc lớn.”

“Việc lớn gì?” Đồng Diệp sáng mắt lên, nóng lòng muốn thử: “Cô muốn chọc ai?”

Minh Thù: “?”

Nguyên chủ bình thường hay gây chuyện sao?

Hình như… đúng là như thế.

“Đồng Diệp đại nhân, chủ nhân của chúng tôi cho mời.” Một Huyết tộc đột nhiên đứng bên cạnh bọn họ, cung kính chắp tay về phía Đồng Diệp.

“Chủ nhân của các người?” Đồng Diệp nghi hoặc: “Ai?”

Tên Huyết tộc kia chỉ chỉ về một hướng khác, Đồng Diệp nhìn sang, ghế dài bên kia có rất nhiều người đang ngồi cả trai lẫn gái đều có, Đồng Diệp cũng không biết đang nhìn ai, sắc mặt hơi đổi.

Đồng Diệp đứng dậy, khi đi ngang qua Minh Thù thì cúi người nói nhỏ một tiếng bên tai cô: “Tôi qua đó một chút.”

Đồng Diệp đi theo tên Huyết tộc kia.

Ánh sáng giao thoa, bóng dáng của Đồng Diệp nhanh chóng bị che khuất.

Minh Thù cắn ống hút, bên đó rất bình tĩnh không xảy ra xung đột máu me gì.

Máu trong ly nhanh chóng cạn tới đáy, Minh Thù thở dài hoàn toàn không đủ để uống!

Vẫn cảm thấy thật đói…

Minh Thù bảo bồi bàn mang cho mình ly lớn, Minh Thù nhìn số trên hóa đơn, hèn gì Đồng Diệp muốn kêu la phá sản.

Cả con phố lớn bên ngoài đều là máu lưu động, gian thương Thiên Sử Ca lại tăng giá cao đến như vậy…

Số điện thoại của Cục Công thương là bao nhiêu?

Minh Thù đang nghĩ xem có nên tố cáo hay không thì bên kia đột nhiên náo nhiệt, đám người hỗn loạn dừng lại nhao nhao nhìn về phía bên kia.

Minh Thù muốn xem “đồ uống” trước đó Đồng Diệp đã mời mình, mang ly lớn “đồ uống” của cô đi qua.

Đoàn người tự động nhường đường cho cô, người không biết cô cũng bị những Huyết tộc khác kéo ra.

Minh Thù chậm rãi đi tới từ đám người vừa tránh ra.

Trong vòng vây ghế ngồi là một cảnh hỗn độn, Đồng Diệp bị một Huyết tộc ấn xuống ghế, bên cạnh là một Huyết tộc tóc đỏ đứng khoanh tay trước ngực.

Khi Minh Thù đi vào, tên Huyết tộc tóc đỏ kia nhận lấy dao từ bên cạnh, cầm lấy tay Đồng Diệp ấn lên bàn.

Sắc mặt của tên Huyết tộc tóc đỏ âm trầm: “Đồng Diệp, hôm nay ta sẽ nói cho ngươi biết, không thể gây chuyện với ai!”

Đồng Diệp thốt ra hai chữ từ kẽ răng: “Khốn nạn!”

Huyết tộc tóc đỏ hết sức đắc ý: “Là tự ngươi không cẩn thận, sao có thể nói ta khốn nạn?”

Huyết tộc tóc đỏ cầm dao, dường như muốn chém đứt tay Đồng Diệp. Minh Thù thấy tên Huyết tộc kia giơ dao lên, hình như có thứ gì đó trên con dao, không cần đoán cũng biết không phải thứ gì tốt đẹp.

Minh Thù tiếp tục đi về phía dãy ghế, tên Huyết tộc đứng bên ngoài canh chừng đưa tay ngăn cô lại.

“Làm gì vậy?” Giọng điệu của Minh Thù rất nhẹ.

Tên Huyết tộc tóc đỏ nghe thấy, hắn dừng động tác trong tay lại nhìn sang, nheo mắt một cái: “Phất Vũ, đây là ân oán giữa ta và Đồng Diệp, không liên quan gì tới ngươi.”

Huyết tộc tóc đỏ thể hiện rõ ràng không kiêng kỵ gì cô, có thể nghe được từ giọng nói trầm thấp của hắn.

Minh Thù mỉm cười: “À, vậy ta muốn đưa Đồng Diệp đi cũng không liên quan gì tới ngươi.”

“Ngươi…”

“Ồn ào…” Minh Thù uống hai miếng, miệng mỉm cười.

Huyết tộc tóc đỏ không ngừng nắm chặt dao trong tay lại, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, bầu không khí dường như đang lắng đọng.

“Hogan.” Huyết tộc phía sau gọi tên Huyết tộc tóc đỏ, thấp giọng nhắc nhở: “Đừng chọc vào cô ta.”

“Bà nó!”

Hogan đá một cước lên người Đồng Diệp, nhưng tay hắn cũng theo đó mà mở ra.

Hắn ném con dao nhỏ lên bàn, dao nhỏ liền văng vỡ ly thủy tinh cắm thẳng xuống sàn nhà.

Đồng Diệp đứng dậy từ ghế dài, lúc này Minh Thù mới phát hiện trên da hắn lại xuất hiện vết tích bị bỏng.

Hogan nhìn chằm chằm Đồng Diệp, hung dữ nói: “Trốn sau lưng một người phụ nữ, ngươi cũng có tiền đồ thật đấy.”

Đồng Diệp không để bụng: “Phất Vũ nguyện ý bảo vệ ta, đó là vinh hạnh của ta, các ngươi đừng có không ăn được nho lại chê nho chua.”

Mọi người: “…”

Tuy cảm thấy lời này của hắn rất mất mặt, nhưng người thực sự có thể khiến Phất Vũ đứng ra bảo vệ đúng thật cũng phải có chút bản lĩnh mới được.

Minh Thù vươn mấy ngón tay ra: “Hai ly, quà cám ơn.”

Đồng Diệp: “…”

Mọi người: “…”

Tại sao cứ có cảm giác có chỗ nào không đúng nhỉ?

“Đồng Diệp, tốt nhất ngươi đừng lạc đàn!” Hogan uy hiếp Đồng Diệp, lại liếc nhìn Minh Thù: “Chúng ta đi.”

…

Ân oán giữa Đồng Diệp và Hogan rất đơn giản chính là vì một người phụ nữ, có điều Hogan đơn phương cho rằng Đồng Diệp động vào người phụ nữ của hắn, Đồng Diệp lại là một người có tính cách không chịu thua, cho nên hai người chẳng những không hòa giải được mà ngược lại còn kết thù lớn hơn.

Mới vừa rồi Hogan đã làm gì, dùng thủ đoạn hèn hạ để khống chế Đồng Diệp.

Vì cám ơn Minh Thù che chở, Đồng Diệp mua mấy phần đồ ăn cho Minh Thù.

Những đồ ăn này muốn mang ra ngoài thì đều phải dùng loại hộp đựng bánh kem để đựng, gắn vào ống hút là có thể uống.

Phía trên còn có câu quảng cáo của người đại diện…

Hoàn toàn tự nhiên, không có bất kỳ chất phụ gia, chất bảo quản nào. Trước khi ngủ uống một ly, năng động một tháng!

Có thể nói là vô cùng chân thật.

“Lát nữa làm gì?” Đồng Diệp nhìn qua không có gì đáng ngại, vẫn lo lắng cho việc lớn của Minh Thù.

“Về nhà ngủ.”

“…” Hình như hắn nghe nhầm: “Bây giờ là buổi tối!”

Minh Thù gật đầu: “Chính là lúc để ngủ.”

“…” Nhưng chúng ta là Huyết tộc! Cuộc sống về đêm vừa mới bắt đầu! Ngủ cái gì mà ngủ! Dậy đi chứ!

Đồng Diệp thấy Minh Thù không giống như nói bậy, mơ mơ màng màng đi theo Minh Thù.

Phía trên cũng rất náo nhiệt, có điều ở đây đều là con người, đương nhiên cũng có Huyết tộc trà trộn bên trong làm mấy chuyện gà chọc chó.

“Chờ tôi một chút.”

Minh Thù đột nhiên kín đáo đưa cho Đồng Diệp vật trong tay, chuyển hướng về phía phòng vệ sinh.

Đồng Diệp: “…”

Bọn họ cần phải đi nhà vệ sinh sao?

Đồng Diệp đứng tại chỗ tiễn cô gái thứ n mà Minh Thù vẫn chưa ra, hắn chỉ có thể vào nhà vệ sinh tìm người.

Nhà vệ sinh ở đây không chia nam nữ gì, đều là tách ra từng phòng nhỏ, hơn nữa hiệu quả cách âm rất tốt, thiết kế như vậy chắc là vì… giúp khách hàng tiết kiệm phí mượn phòng.

Đồng Diệp tìm từ phòng đầu tiên, đúng lúc thấy Minh Thù đi từ phòng cuối cùng đi ra.

Phía sau cô…

“Cậu cậu cậu…” Đồng Diệp chỉ về phía cô.

Công khai đánh người?

Minh Thù thuận tay đóng cửa lại, ngăn cản ánh mắt của Đồng Diệp.

“Yên tâm, chưa chết.”

“Đây không phải vấn đề có chết hay không!” Đồng Diệp nói: “Cậu làm gì bọn họ rồi?”

“Đánh cho một trận.”

“Tôi đã nói với cậu, cậu muốn tôi mua cho cậu, không thể gấp…” Đồng Diệp ngừng lại: “Cậu nói gì cơ?”

“Đánh cho một trận.” Minh Thù ôm lấy lương thực của mình về: “Đi thôi.”

Đồng Diệp lo lắng, kéo cửa ra nhìn bên trong, là mấy nữ sinh trang phục diêm dúa, da mặt trét đầy phấn trang điểm như gặp ma.

Nhưng quả thực không có mùi máu tươi.

Đồng Diệp đóng sập cửa lại.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1094: Tường Vy Cấm Khúc (4)

Nguyên chủ rất ít khi lên lớp, cho nên cô xuất hiện ở lớp học khiến cả lớp rất kinh ngạc.

Nguyên chủ nổi tiếng trong Huyết tộc, ở trường cũng nổi tiếng như vậy… côn đồ vi phạm nội quy.

“Sao cô ta lại đến…”

“Tôi còn tưởng rằng cả học kỳ này cũng không thấy được cô ta cơ.”

“À, lần trước tôi thấy cô ta và nam thần Đồng Diệp ở cùng một chỗ, có phải bọn họ quen biết nhau không?”

“Không thể nào, nam thần Đồng Diệp sao có thể không có mắt nhìn người mà quen với cô ta như vậy được.”

“Phất Vũ đẹp quá, chỉ là tính cách hơi…”

Đám sinh viên xì xào bàn tán, không ảnh hưởng gì đến Minh Thù.

Cô ném tất cả những đồ đạc ngổn ngang trên bàn mình vào túi xách không biết đã bao lâu không dùng đến, sau đó mang túi xách rời đi.

“Cô ấy đi đâu vậy?”

“Không học nữa ư?”

Đợi sau khi Minh Thù rời khỏi, có người đi theo ra ngoài, phát hiện Minh Thù đến lớp năm hai.

Vì giá trị thù hận và cục cưng, đương nhiên phải đổi một lớp khác.

Có điều giáo viên ở đó có chút khó xử, dù sao nếu thực sự để học sinh tự do đổi lớp, sau này học sinh cứ thế muốn đổi là đổi ư? Chẳng phải trường học sẽ loạn lên sao.

Cuối cùng Minh Thù tìm đến Đồng Diệp, Đồng Diệp cho Minh Thù lý do học bù… không biết là đã âm thầm làm gì… thành công cho Minh Thù đổi lớp.

…

Lớp năm hai.

Học sinh ngồi vị trí gần cửa sổ đang cúi đầu nhìn di động.

… Đoạn video bị cướp mất rồi.

Cô gái khẽ nhíu mày, ngón tay trắng mịn khẽ gõ nhẹ.

… Bị ai cướp mất?

Cô gái vẫn chưa hồi phục, một cô gái khác liền chạy tới chỗ này: “Sa Sa, vừa rồi tôi nghe nói Phất Vũ kia chuyển tới lớp chúng ta.”

Quan Sa ngẩng đầu lên, vẻ nghi hoặc ngập tràn gương mặt yêu kiều: “Gì cơ?”

“Chính là Phất Vũ bị trường liệt vào danh sách học sinh cần chú ý, cô ta sắp chuyển đến lớp chúng ta. Nói cũng lạ, có họ Phất sao? Trước giờ tôi chưa từng nghe thấy…”

Quan Sa cũng chính là Thụy Sa, cô ta thay đổi thân phận và tên của nữ chính.

Quan Sa nắm chặt di động: “Tại sao cô ta lại muốn đến lớp chúng ta?”

Phất Vũ kia… lần trước đã nhận ra cô ta, bây giờ lại muốn chuyển đến lớp cô ta là vì sao?

“Không biết nữa.” Nữ sinh kia lắc đầu, ngược lại khẩn trương hỏi: “Sa Sa sao vậy? Sắc mặt của cậu không tốt lắm.”

Quan Sa vội thu lại mấy phần: “Không sao, có thể là do tối qua không nghỉ ngơi tốt.”

Nhưng đúng lúc này ngoài phòng học náo nhiệt tưng bừng.

Quan Sa ngẩng đầu nhìn lại, bước vào trước là Đồng Diệp, Minh Thù theo sau một bước.

Cô bước vào phòng học, trước tiên là đưa mắt nhìn Quan Sa.

Khóe miệng Minh Thù cong lên.

Quan Sa hơi hồi hộp trong lòng, một loại dự cảm vô cùng không tốt dâng lên trong đầu.

“A…”

Sau lưng Minh Thù vang lên tiếng thét chói tai, nam sinh từ từ đi đến cửa trong vòng vây của đám nữ sinh.

Trên gương mặt đẹp trai là sự xa cách và thờ ơ.

Đây chính là nam chính Sở Việt.

Sở Việt liếc mắt nhìn những sinh viên trong phòng học, dừng lại trên người Quan Sa.

Quan Sa nhìn thấy Sở Việt lập tức đứng dậy bước tới: “Sao anh lại đến đây?”

Sở Việt đưa thứ trong tay cho cô ta: “Bữa sáng.”

Nữ sinh xung quanh Quan Sa ước ao ghen tỵ đưa mắt nhìn bữa sáng: “Mau lên lớp đi, anh về trước đây.”

Nếu như trước kia, Quan Sa nhất định sẽ nói chuyện một lúc với Sở Việt, nhưng hôm nay Minh Thù ở đây, cô ta lo lắng sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, chỉ có thể thúc giục Sở Việt rời đi.

Sở Việt gật đầu, lúc quay người hơi dừng lại một chút.

Huyết tộc trong trường chỉ cần không dùng phương pháp đặc biệt để che đậy như Quan Sa thì đều có thể cảm nhận được.

Sở Việt đương nhiên biết Phất Vũ.

Nhưng hắn nhớ Phất Vũ cũng không ở lớp này.

“Em đưa anh ra ngoài…” Quan Sa thấy vậy lập tức ôm lấy cánh tay Sở Việt, nửa thúc giục đưa hắn ra khỏi lớp.

Quan Sa vừa đi khỏi, đám nữ sinh bắt đầu ồn ào.

“Hu hu hu… nam thần của tôi…”

“Quan Sa dựa vào cái gì mà lại ở chung với nam thần, nam thần còn đưa bữa sáng cho cô ta nữa.”

“Ai biết được cô ta dùng thủ đoạn gì dụ hoặc nam thần, nam thần nhất định là bị cô ta mê hoặc, rõ ràng nam thần của tôi là kiểu nam thần không gần nữ sắc mà!”

“Phải đấy phải đấy!”

“Cũng may, chúng ta vẫn còn nam thần Đồng Diệp…”

Các nữ sinh tìm sự an ủi, nhưng vừa quay đầu liền thấy Đồng Diệp đang giúp Minh Thù dọn bàn.

Trong không khí dường như có âm thanh thứ gì đó bị vỡ.

Nam thần Đồng Diệp kè kè bên cạnh Phất Vũ đã sớm lan truyền khắp trường, không ngờ lại là sự thật.

Chỉ là kè kè bên cạnh… không chừng là bạn bè thì sao?

Ai mà không có vài người bạn cặn bã!

Trong lòng đám nữ sinh được an ủi một phen.

Nhưng cảnh Sở Việt đưa bữa sáng cho Quan Sa vừa rồi vẫn khiến bọn họ tức giận, cuối cùng một nữ sinh cắn răng nghiến lợi phát tiết: “Chúng ta phải dạy dỗ Quan Sa một chút, xem cô ta đắc ý thế nào.”

“Dạy dỗ kiểu gì?”

Đám nữ sinh chụm lại một chỗ cùng nhau thảo luận.

Minh Thù rất hứng thú quan sát, thuận tiện lôi ra ít lương thực, gắn ống hút vào mùi máu tươi khiến Đồng Diệp nhanh chóng quay đầu lại nhìn: “Bà cô ơi!”

“Ơi.”

“…” Đồng Diệp cầm một quyển sách ném qua, Minh Thù đưa tay đỡ được, Đồng Diệp tức đến mức chống nạnh: “Đây là trường học, cô tem tém bớt đi!”

“Ừm, được.” Minh Thù đồng ý rất nhanh, nhưng không hề có một chút ý định để lương thực đang cầm trong tay xuống.

Đồng Diệp nhìn bộ dạng này của cô, nào có ý định tem tém lại.

Hắn đau cả đầu, vẫn cảm thấy cô có gì đó sai sai…

Nữ sinh bên kia mang một chậu nước tới, đạp lên bàn chân tay đặt trên cửa.

Minh Thù thả ống hút ra, nhắc nhở bọn họ: “Mọi người tốt nhất là khóa cánh cửa trước mặt lại.”

Đám nữ sinh đồng loạt nhìn về phía Minh Thù.

Tình địch hư hư thực thực vừa mới phong của bọn họ… mà lại nhắc nhở bọn họ?

Nhớ trước kia mỗi lần dạy dỗ Quan Sa, không phải bị vận may của Quan Sa tránh được thì chính là gặp Sở Việt, cuối cùng đám nữ sinh quyết định khóa cánh cửa trước mặt lại.

Quan Sa là Huyết tộc, sao không biết mấy trò mèo này.

Có điều đám nữ sinh này càng ghen tỵ cô ta lại càng đắc ý trong lòng, trước đây cô ta cũng như những nữ sinh này, bây giờ cô ta lại là đối tượng ghen tỵ của bọn họ.

Có lúc Quan Sa còn cố ý giả vờ để tranh thủ sự bảo vệ của Sở Việt.

Cho nên khi Quan Sa quay về, biết rõ có bẫy vẫn dứt khoát đẩy cửa bước vào.

"Rào rào…"

Cả chậu nước tưới lên người Quan Sa.

Đám nữ sinh vẫn chưa kịp vui mừng thì đã thấy Sở Việt vừa rời khỏi lại quay lại, khoác áo khoác lên người Quan Sa.

Ánh mắt lạnh lùng của Sở Việt đảo qua phòng học: “Ai làm?”

Khí thế trên người Sở Việt tản mát ra quá dọa người, mấy nữ sinh kia không dám lên tiếng.

“Tôi.”

Minh Thù lười biếng nhấc tay.

Đám nữ sinh không thể tin được nhìn về phía Minh Thù.

Cô… Cô lại đổ vỏ cho bọn họ ư?

Đồng Diệp nhìn bọn họ sợ đến ngây người, quên cả phản ứng.

Sở Việt nhíu mày: “Vì sao làm vậy?”

Minh Thù chống cằm, cười rồi nói: “Chẳng vì sao cả.”

Sở Việt tỏ vẻ lạnh lùng: “Cô đang gây hấn với tôi?”

Hắn là Huyết tộc, Phất Vũ cũng là Huyết tộc, Sở Việt cho rằng như vậy cũng không có vấn đề gì.

“Không phải.” Minh Thù khẽ đưa ngón tay chỉ vào Quan Sa: “Tôi đang chọc tức cô ta, anh đừng tự dát vàng lên mặt mình.”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1095: Tường Vy Cấm Khúc (5)

Sở Việt càng nghe càng thấy lạ, Quan Sa có quan hệ gì với cô? Lần trước hình như cô…

Nhưng Quan Sa nói không quen cô.

Sở Việt cảm thấy Minh Thù vẫn là nhắm vào hắn, dù sao hắn và cô đều là Huyết tộc.

“Phất Vũ, cô có gì thì nhắm vào tôi đây!”

Minh Thù lắc đầu: “Không được, anh không phù hợp với tiêu chuẩn.”

Sở Việt: “…” Tiêu chuẩn gì cơ?

Minh Thù nhướng mày, nhìn Quan Sa đang luống cuống: “Tôi nói với anh một bí mật, anh có muốn nghe không?”

Sở Việt không biết Minh Thù muốn làm gì cảm thấy là lạ.

“Bí mật gì?”

Sắc mặt Quan Sa trắng bệch, cô ta kéo cánh tay Sở Việt nói nhỏ: “Sở Việt, em không sao, chúng ta đi thôi.”

Sở Việt thấy Quan Sa tái mặt, trên người lại ướt nhẹp nhìn vô cùng đáng thương, lập tức không nghe tâm tình bí mật gì nữa dẫn Quan Sa rời đi.

Minh Thù ở phía sau gọi với theo: “Sở Việt, bé đáng yêu bên cạnh anh tên là Thụy Sa, Thụy Sa Durant.”

Nếu như Sở Việt không nhớ cái tên Thụy Sa này lắm, nhưng họ Durant này hắn không hề xa lạ gì.

Sở Việt đang chuẩn bị quay đầu, Quan Sa đột nhiên ngất xỉu mềm nhũn trong tay hắn.

Sở Việt gác lại nghi ngờ trong lòng, ôm ngang người Quan Sa nhanh chóng rời đi.

Trong phòng học, Đồng Diệp như vừa lấy lại tinh thần: “Cô vừa mới nói Quan Sa kia là ai?”

“Thụy Sa.”

“Con gái nhà Durant?” Đồng Diệp tỏ ra vẻ mặt cô đùa à: “Cô ta là người.”

Minh Thù nghiêm túc suy nghĩ trong chốc lát: “Biến dị!”

“…”

Biến dị bà nội cô á!

Tuy hắn từng gặp người này lúc còn rất nhỏ, nhưng hắn có thể nhớ cô gái trung thực kia là một Huyết tộc.

Đồng Diệp nhìn chằm chằm Minh Thù: “Vừa rồi sao cậu lại nghĩ lâu như vậy mới trả lời?”

Minh Thù chớp chớp mắt: “Như vậy chứng tỏ tôi trả lời rất trịnh trọng, không phải nói bừa.”

“Cho nên cậu vẫn là nói bừa?”

“Tôi nói nghiêm túc.”

"…" Sao còn ác liệt hơn cả trước đây vậy.

Đồng Diệp lo lắng nhìn Minh Thù mấy cái, sau đó nằm lên bàn cắn ống hút, hút một cách sung sướng trước mặt bạn học cả lớp…

Tim hơi nhói.

Các bạn học càng ngơ ngác, Thụy Sa Durant là ai?

Vừa mới xảy ra chuyện gì, sao bọn họ lại cảm thấy không hiểu lắm nhỉ.

…

Sở Việt đưa Quan Sa đến phòng cứu thương, bác sĩ xem qua xong rời đi, Quan Sa yếu ớt tỉnh lại.

"Thấy thế nào?" Sở Việt đỡ cô ta.

"Không sao, chỉ là hơi lạnh." Quan Sa yếu ớt ngang nhiên nhào qua, cơ thể Sở Việt có chút căng thẳng, sau đó chỉ có thể ôm lấy cô ta.

Quan Sa bắt đầu diễn xuất: "Việt, Thụy Sa là ai? Là… bạn… trước kia của anh sao?"

Thứ áp chế huyết mạch trên người cô ta, cho dù là Sở Việt cũng không phát hiện ra cô ta là Huyết tộc.

Bây giờ nghĩ lại, cô ta quá căng thẳng rồi.

Tuy Quan Sa hối hận về phản ứng lúc đó của mình, nhưng bây giờ hối hận cũng vô ích, chỉ có thể mau chóng gạt bỏ nghi ngờ của Sở Việt.

Ánh mắt Sở Việt sâu thẳm, hắn nắm lấy cổ tay Quan Sa, lặng im không nói gì.

Trên người cô ta không có khí tức của Huyết tộc.

Cô ta là người…

Một lúc lâu mới nói: “Người cô ấy gọi là em, anh nên hỏi em mới phải.”

“Em?” Quan Sa tỏ vẻ vô cùng ngạc nhiên, giọng nói và tay chân cũng vô cùng đúng chỗ: “Em không biết Thụy Sa gì cả, em tưởng anh biết, có phải Phất Vũ kia nhận lầm người rồi không?”

Quan Sa cắn môi dưới: “Lần trước cô ấy cũng từng gọi em như vậy, em đã nói với anh em chưa từng nghe thấy cái tên này, có phải là dáng dấp rất giống Thụy Sa kia không?”

Sở Việt nhìn chằm chằm Quan Sa một lát, dường như muốn nhìn ra dấu hiệu nói dối từ cô ta.

Nhưng kỹ xảo của Quan Sa rất tốt, Sở Việt không nhìn ra điều gì cả.

“Cô ta chỉ nhắm vào anh, em đừng nghĩ lung tung.”

“Vậy anh nói em biết, Thụy Sa là ai?” Quan Sa hoàn toàn coi Thụy Sa là một người khác, hiện giờ cô ta là Quan Sa không phải là Thụy Sa gì cả.

“Không quen.” Sở Việt nói: “Có điều anh biết cha cô ta.”

Quan hệ giữa cha của Thụy Sa và hắn có thể nói là rất tệ.

Phất Vũ làm như vậy, nếu muốn thọc gậy bánh xe… thì dễ như trở bàn tay.

Quan Sa lại xác nhận thêm một lần, Sở Việt cam đoan hắn không có quan hệ gì với Thụy Sa kia, Quan Sa nghe ra vẻ hờ hững với Thụy Sa từ trong giọng nói của hắn, trong lòng cảm thấy không dễ chịu cho lắm.

Cô ta trước sau đều nhằm vào thân phận của người khác.

Nếu như cô ta trọng sinh trở về sớm một chút, trước khi Quan Sa chưa cứu được hắn thì đâu cần phải phiền toái như vậy.

Xem ra vẫn phải nhanh chóng đuổi Quan Sa chân chính đi, còn cả Phất Vũ kia nữa… cũng không biết có mục đích gì.

Tất cả những gì cản trở cô ta và Sở Việt đến với nhau, đều phải diệt trừ.

Quan Sa làm nũng với Sở Việt: “Việt, em muốn uống nước.”

Sở Việt thuận thế buông cô ta ra: “Anh đi mua.”

Sở Việt vừa đi khỏi, Quan Sa lập tức lấy di động ra soạn tin nhắn.

Nhưng khi cô ta nhìn thấy tin nhắn trả lời từ đối phương, cả người đều sững sờ.

... Phất Vũ.

Sao lại là cô ta?

Tại sao cô ta phải giúp Liễu Loan Nguyệt? Quan hệ giữa cô ta và Liễu Loan Nguyệt là thế nào? Chuyện hôm nay là cô ta đang giúp Liễu Loan Nguyệt trả thù cô ư?

Hay là cô ta có âm mưu khác?

Quan Sa đánh chữ rất nhanh.

… Chắc chắn không?

… Chính là cô ta, chúng tôi không nhìn nhầm được. Cô ta đánh chúng tôi, trước đó cô không hề nói sẽ xảy ra chuyện như vậy, phí tổn thất tính thế nào đây?

Quan Sa bắt mình tỉnh táo lại, chuyển tiền cho đối phương, cắt đuôi bọn họ.

Dù sao bọn họ cũng chỉ giao dịch qua điện thoại, cho dù điều tra cũng không tra ra được chỗ của cô.

Cô phải nghĩ xem…

Tiếp theo nên làm gì.

Liễu Loan Nguyệt dễ đối phó rồi, nhưng Phất Vũ kia…

Cô ta là Huyết tộc, vẫn là kẻ điên mà đa số bộ phận Huyết tộc không muốn trêu chọc vào, nếu có thể cô cũng không muốn động đến cô ta, thêm phiền phức cho mình.

Nhưng bây giờ không ổn, cô ta đang cố ý nhắm vào cô.

…

Sở Việt rời khỏi phòng cứu thương, có chút không yên lòng bước đi.

Vô tình đụng phải người trước mặt, nữ sinh ôm đồ trong tay, bị hắn đụng phải liền lăn thẳng xuống cầu thang.

Cũng may không cao, không xảy ra vấn đề té ngã gì.

Sở Việt chưa kịp lên tiếng thì nữ sinh kia đã xin lỗi trước: “Xin lỗi.”

Áo sơ mi trên người nữ sinh bị bẩn, cúc áo trên tay bị đứt, lộ ra cổ tay loang lổ vết máu.

Sở Việt nghe được hương vị ngọt ngào.

Hắn nhìn về phía cô gái, cô gái tự mình nhặt đồ trên đất, ma xui quỷ khiến Sở Việt ngồi xổm xuống nhặt giúp cô.

Hiện giờ đã bắt đầu vào lớp, xung quanh yên tĩnh không có học sinh.

Sở Việt đưa mấy thứ kia cho cô gái, cô gái không ngẩng đầu, nhanh chóng nhận lấy: “Cám ơn.”

Sở Việt nhíu mày, dường như thấy hành vi của hắn hơi lạ, hắn cũng không lên tiếng lách qua cô gái mà rời đi.

Khi hắn quay đầu đã không thấy cô gái vừa rồi còn như chim sợ cành cong kia.

Sở Việt ở phòng cứu thương với Quan Sa một ngày, tuy là bây giờ trường học cấm yêu sớm, nhưng Sở Việt thân phận tôn quý, trường cũng một mắt nhắm một mắt mở.

…

Liễu Loan Nguyệt lo lắng cả ngày, mấy nữ sinh trước đó vẫn gây phiền phức cho cô chưa xuất hiện… tuy cô vẫn như trước, không thuận lợi cho lắm.

“Liễu Loan Nguyệt, phiền cô trực nhật giúp tôi nhé.”

Hôm nay không phải là ca trực nhật của cô.

Nhưng người trực nhật trong lớp một tháng gần đây đều là cô…

Liễu Loan Nguyệt biết nếu mình phản đối thì sẽ chỉ nhận thêm càng nhiều nhạo báng hơn.

Cô phải cố gắng học hành, cố gắng trở nên nổi bật!

“Chuyện của mình mà tự mình không biết làm?”

Giọng nói thanh thúy từ cửa phòng học truyền đến, bạn học của Liễu Loan Nguyệt đang lùi vào trong phòng học.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1096: Tường Vy Cấm Khúc (6)

“Không có tay hay không có chân? Nếu không muốn làm tôi có thể xin hiệu trưởng cho cô vào diện tàn tật được chăm sóc đặc biệt, nhưng trước đó...”

Nữ sinh trước cửa cười cười nói nói, đôi mắt ôn hòa toàn thân đều lộ ra vẻ hiền lành.

Giọng nói cũng nhẹ bỗng, nhưng nội dung lại làm cho người ta sởn tóc gáy.

“Cô phải mất đi tay chân của mình trước đã.”

Sắc mặt người bạn học kia trắng bệch, chạy qua cướp cây chổi trong tay Liễu Loan Nguyệt.

Phòng học còn có học sinh chưa rời khỏi, nhanh chóng dọn đồ đạc chuồn ra cửa sau.

Dọa chết người.

Sao Phất Vũ này lại ở trong lớp bọn họ chứ.

Chạy mau!

Liễu Loan Nguyệt mờ mịt nhìn Minh Thù, không biết vì sao cô xuất hiện ở nơi này.

Minh Thù đi vào phòng học, nắm tay Liễu Loan Nguyệt, cầm một cái điện thoại di động màu hồng bỏ vào trong tay cô.

Tay cô ấy rất lạnh, như không phải nhiệt độ thông thường, nhưng vô cùng mềm mại nhẵn nhụi như tơ lụa.

Liễu Loan Nguyệt nhìn điện thoại di động, trong đầu lập tức hiện lên chuyện ngày hôm qua sau khi tan học.

Đây là điện thoại ghi lại hình hôm qua.

Liễu Loan Nguyệt chợt nắm chặt điện thoại di động, luống cuống nhìn Minh Thù.

“Cất đi.” Minh Thù mỉm cười: "Coi như đây là thù lao, có thể... cho tôi cắn cô một cái hay không?"

Liễu Loan Nguyệt: “...”

Cô ta là chó sao?

Tại sao muốn cắn mình?

Liễu Loan Nguyệt mơ mơ màng màng theo Minh Thù rời khỏi phòng học, mãi đến khi đi tới con đường nhỏ trong vườn trường cô mới hoàn hồn: “Cô... sao cô đem thứ này về?”

Minh Thù cắn ống hút, Thiên Sứ Ca rất có trách nhiệm, ống hút có màu nhìn không thấy chất lỏng bên trong màu gì.

Nhưng...

Cô uống hết hai hộp rồi, không no sao?

“Hù dọa một chút là có thể lấy về, không có gì khó cả.”

Liễu Loan Nguyệt cắn môi dưới, đối với cô ấy không khó... nhưng đối với cô rất khó.

"Tôi cũng không biết vì sao bọn họ lại muốn đuổi tôi đi như vậy!" Liễu Loan Nguyệt cúi thấp đầu: "Có lẽ lúc đầu khi tôi thi đậu nơi đây, nên nghe lời của người khác đem danh sách này bán cho người khác, tôi thì nên học một trường bình thường."

Liễu Loan Nguyệt càng nói càng nhỏ, đến cuối cùng hầu như không nghe được.

Dù sao các trường quý tộc tuyển sinh đều tuyển hai loại, hoặc là thành tích tốt, hoặc là có tiền.

Ngàn năm không thay đổi.

Liễu Loan Nguyệt là nữ chính, đương nhiên thuộc về loại thành tích tốt.

"Đừng sợ, về sau tôi bảo vệ cô." Phải bảo vệ điểm tâm nhỏ thật tốt.

"Vì sao?" Không ai nguyện ý chơi đùa với cô cả, vì sao cô ấy lại đồng ý giúp cô chứ?

Minh Thù ôm lấy bả vai Liễu Loan Nguyệt, nhẹ nhàng đi qua: "Vì cô rất ngon."

Đây là... cách khen người mới sao?

Đã từng gặp qua người khác khen đáng yêu, nhưng chưa từng nghe qua khen ngon.

“Cô.. không thể ăn tôi...”

“Có thể.” Minh Thù chăm chú.

“Không thể...”

“Có thể.”

"..."

Liễu Loan Nguyệt im lặng đưa tay qua: "...Vậy cô cắn đi."

Dù sao cô cũng không có gì có thể làm quà cám ơn.

Minh Thù nhìn cánh tay trước mặt mình, cô là Huyết tộc uống máu là bản năng, là một nhân viên tu dưỡng hằng ngày, nhân vật gì cũng có thể diễn cả...

Cô sẽ không khách khí.

Lần trước không ăn điểm tâm nhỏ kia, sau đó cô đã rất hối hận.

Không thể không chiếm tiện nghi người khác!

Liễu Loan Nguyệt nhìn Minh Thù cầm lấy cổ tay mình, để qua bên miệng một luồng khí lạnh như băng truyền đến, trên da cô lập tức nổi da gà.

Liễu Loan Nguyệt không ngờ Minh Thù thực sự cắn.

Cô kinh ngạc nhìn Minh Thù, ngay cả cảm giác cổ tay hơi đau, hơi tê dại đều quên mất.

Cô gái nghiêng mặt, Liễu Loan Nguyệt có thể thấy động tác cô nuốt vào.

Cô, cô ấy đang uống máu?

Uống máu của mình?

Liễu Loan Nguyệt lùi lại phía sau.

Minh Thù duỗi tay vịn chặt cô, dừng lại nhìn cô.

Thấy Liễu Loan Nguyệt hoảng sợ, sắc mặt tái nhợt, cô chợt nhún vai buông cổ tay trong tay ra.

Liễu Loan Nguyệt thấy dấu răng trên cổ tay mình, nhưng không có máu chảy ra.

“Cô...”

Minh Thù lộ ra hai cái răng nanh: "Ma cà rồng."

Liễu Loan Nguyệt khó chấp nhận chuyện này, mở miệng nhưng trong cổ họng lại không phát ra được tiếng nào, cô lui về phía sau, sau đó xoay người chạy.

Ma cà rồng...

Làm sao có thể...

Trên thế giới này làm sao có thể có ma cà rồng.

Nhất định là giả.

Minh Thù thu hàm răng của mình lại, điểm tâm nhỏ thật ngon, phảng phất khẩu phần lương thực trong tay đều mất đi mùi vị.

"Cô thực sự là ma cà rồng "

Minh Thù quay đầu, chàng trai từ trên cây nhảy xuống, lá cây dày đặc từ không trung bay xuống.

Đồng phục học sinh màu xanh thẳm, dường như là đồng phục đã được may đo cẩn thận dành cho chàng trai này.

Chàng trai hất cằm, ngũ quan xinh xắn hòa lại với nhau, vừa ngầu lại có nét của những tên công tử bột.

Cả người hắn lộ ra vẻ phong trần không cần rèn luyện.

“Cô thực sự là ma ca rồng?” Chàng trai hỏi lại một lần nữa, trong đôi mắt vừa có nét tìm tòi nghiên cứu vừa hơi khinh miệt.

Giống như không tin cô là ma cà rồng.

Minh Thù nheo mắt: "Tôi có phải hay không, liên quan gì tới cậu?"

Chàng trai liếc nhìn Minh Thù: “Ừ.”

Chàng trai thu tầm mắt lại, xoay người rời khỏi, muốn có bao nhiêu tiêu sái thì có bấy nhiêu tiêu sái.

Minh Thù: “...” Thần kinh sao!

Minh Thù cắn khẩu phần lương thực an ủi, quyết định đi đến Thiên Sứ Ca.

Khẩu phần lương thực ngày hôm qua không đủ cô ăn.

May mắn là nguyên chủ đã là ma ca rồng mấy trăm năm, chắc là đủ cho cô ăn đến lúc chết.

Lúc trước Minh Thù từ hệ thống cửa hàng đổi đồ ăn vặt thử một chút.

Ước chừng là do đặc thù cấu tạo của thân thể, đồ ăn vặt ăn không có bất cứ mùi vị gì.

Trời!

Cố gắng làm ma ca rồng vậy!

Coi như là tiết kiệm!

-

Bồi bàn Thiên Sứ Ca thấy cô gái xinh đẹp trước mặt, rất kiên nhẫn: "Phất Vũ đại nhân, rất xin lỗi, chỗ chúng tôi không cung cấp bán sỉ."

Làm việc ở đây lâu như vậy, lần đầu tiên nghe được có Huyết tộc phải tiếp máu liên tục.

Dù sao Huyết tộc là sinh vật đặc biệt ăn một lần thì rất lâu mới ăn nữa.

Minh Thù dựa vào lý lẽ biện luận: "Tôi dùng tiền tại sao không cung cấp?"

Bồi bàn vẫn kiên nhẫn, cố gắng khuyên bảo: "Đây là quy định. Hơn nữa Phất Vũ đại nhân... Mỗi tháng lượng cung ứng đều bị hạn chế, số lượng cô cần quá lớn, dù cho chúng tôi muốn cho cô cũng không có nhiều hàng như vậy."

Đó là máu!

Không phải nước, mở vòi nước ra là có thể chảy ra.

Minh Thù: “...” Không cần lo lắng không có tiền, hiện tại lo lắng ở đâu có nhiều hàng như vậy.

Đột nhiên có chút hoài niệm thế giới Huyết tộc kia.

Uống máu là hợp pháp.

"Máu nhân tạo thì sao?" Minh Thù lùi lại cầu thứ khác.

Bồi bàn làm hết phận sự khuyên ngăn: "Tuy là máu nhân tạo giá cả khá là rẻ, nhưng cũng không thể cung cấp cho cô số lượng nhiều, máu nhân tạo cũng không thể uống nhiều."

Máu nhân tạo này có hai chữ nhân tạo, đối với những Huyết tộc thích máu mà nói, đồ giả vẫn chính là đồ giả.

Mặc dù bây giờ ở bên ngoài cấm tùy tiện cắn người, đề xướng bảo vệ máu nhân tạo.

Thế nhưng kỹ thuật tạo máu nhân tạo vẫn chưa hoàn thiện lắm, vì để thân thể khỏe mạnh, những Huyết tộc giàu có sẽ dùng tiền mua máu tươi hằng tháng

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1097: Tường Vy Cấm Khúc (7)

Minh Thù khó khăn lắm mới chạy tới được nơi bán khẩu phần lương thực, thở phì phò rời khỏi Thiên Sứ Ca.

Tại sao hệ thống cửa hàng chỉ có đồ ăn vặt!

[Ký chủ, tôi sẽ cải tiến.]

"..."

Trẫm sẽ tin ngươi sao?

Trước đó ngươi nói sẽ cải tiến chuyện tiểu yêu tinh đánh nhau, kết quả thì sao? Bây giờ vẫn còn đó!

[Bây giờ là xã hội hài hòa.]

Minh Thù cười ha ha.

Ngươi hài hòa sao?

Ngươi hài hòa bộ môn nào vậy?

Cả ngày không giựt dây trẫm làm phụ nữ cặn bã thì giựt dây trẫm làm chuyện xấu. Ngươi hài hòa sao? Ngươi hài hòa sao! Lấy cái tên hòa hài, thực sự tưởng mình hài hòa sao, không mất mặt sao!

[Trên lý thuyết mà nói... tôi không có mặt, ký chủ.]

Minh Thù: "..."

Có hệ thống như vậy, trẫm còn có thể nói cái gì nữa?

[Nhiệm vụ phụ: Dạ du hiệp.]

Minh Thù: "... "

Cái này là nhiệm vụ quái quỷ gì vậy?

Sao không nói là người nhện luôn đi?

[Gợi ý: Hãy hoàn thành hai mươi việc nghĩa giúp người.]

"Sao?" Không cho trẫm làm phụ nữ cặn bã nữa sao?

[...] Không đi con đường kia nữa phải không?

Minh Thù rên một tiếng, thấy việc nghĩa phải giúp người, thấy ai đây? Cảnh sát sẽ phát đồ ăn vặt cho trẫm sao?

[Yêu cầu: Người hành hung phải là Huyết tộc.]

"Hài Hòa Hiệu ngươi thay đổi rồi!" Minh Thù vô cùng nghiêm túc phê bình: "Trước đây ngươi chưa từng có yêu cầu, sao bây giờ lại có yêu cầu rồi!"

[Gợi ý: Hãy hoàn thành hai mươi việc nghĩa giúp người. Người hành hung phải là Huyết tộc.]

Minh Thù: “...” Có câu bà nó muốn nói cho Hài Hòa Hiệu nghe.

Hài Hòa Hiệu lý trí chọn bỏ chạy.

Minh Thù đứng trước Thiên Sứ Ca, ngẩng đầu nhìn trời, cô phải đi đâu mới thấy được việc nghĩa mà giúp người đây?

Người hành hung còn phải là Huyết tộc...

Sao có thể ăn hiếp con người như vậy chứ!

Đó đều là khẩu phần lương thực!

Minh Thù ném khẩu phần lương thực vào không gian, thú nhỏ không thích cái này cho nên sẽ không đụng vào khẩu phần lương thực của cô, Minh Thù vô cùng yên tâm để ở đó.

Cô lấy điện thoại di động ra tra vài nơi khá loạn.

-

Lộng Thủy Cảng.

Đây là nơi tập trung của những hộ dân sống trên lều, tam giáo cửu lưu (*), bốn phương tám hướng loại người gì cũng có.

Mặt đất bẩn thỉu, trong không khí có mùi quái dị, đỉnh đầu không phải quần cộc chính là nội y, màu sắc rực rỡ có thể nói là vô cùng đặc sắc.

Nơi đây không chỉ có hộ gia đình, còn có cửa hàng, đồ gì cũng có.

Người bên trong ầm ỹ, không thể so với sự buồn tẻ của Thiên Sứ Ca.

Tầng lớp khác nhau nên cách sinh hoạt cũng khác nhau.

Đa số đều là con người tìm thú vui.

Minh Thù mặc một bộ quần áo nhìn qua khá nghèo nàn, vừa vào đã có người nhìn chằm chằm.

“Em gái à, tìm người sao?”

Tên côn đồ thắt bím, dẫn theo hai đàn em tiến lên: "Để tôi giúp em, tôi rất quen thuộc nơi này."

Minh Thù liếc hắn một cái, đưa điện thoại di động qua cho hắn: "Biết nơi này không?"

Tên bím tóc liếc mắt nhìn, đôi mắt chợt nhíu lại quay đầu nhìn hai tên đàn em.

Hắn chợt xoa xoa tay cười rộ lên: "Biết biết, đến đây, tôi dẫn em đi."

Minh Thù ý bảo bọn họ đi trước.

Có lẽ thấy Minh Thù là một cô gái, bọn họ cũng không lo lắng, dẫn đường ở phía trước, trong miệng buông những lời thô tục.

Đi qua mấy cái ngõ nhỏ, tiếng người dần dần biến mất, bốn phía dần dần yên tĩnh lại.

"Em gái à, ở phía trước đó, lập tức tới ngay." Tên bím tóc quay đầu nhìn Minh Thù.

Trong ngõ hẻm hẹp, cách đó thật xa mới có một chiếc đèn đường nhưng lại hư rồi.

Tên bím tóc mơ hồ thấy bóng người phía sau, nghĩ đến những cảnh lúc trước thấy, trong lòng nóng hừng hực cười bỉ ổi.

Cực phẩm như vậy, rất khó thấy đó...

Tên bím tóc thấy bốn phía đã không có ai, hắn thủ thế về phía đàn em của mình, bọn họ quay lại đi về phía Minh Thù.

“Em gái à, có ai đã nói em nghe đừng đến Lộng Thủy Cảng chưa?”

Giọng thanh thúy của cô gái vang lên: "Thực sự không có, các người muốn dạy ta sao?"

“Ha ha, để các anh dạy em.” Tên bím tóc xoa xoa tay: “Hôm nay anh sẽ dạy em thật tốt.”

Minh Thù duỗi tay đè chặt bả vai tên bím tóc: "Ta thực sự mong chờ đó, các ngươi thì sao?"

Trong bóng tối không thấy rõ sắc mặt tên bím tóc, thế nhưng hai đàn em đều cảm thấy bầu không khí có chút không đúng, dường như đại ca bọn họ đang phát run?

Còn chưa bắt đầu, không nên kích động như vậy chứ?

"Dẫn đường."

Cô gái cười chúm chím, giọng nói nhẹ nhàng từ trong hẻm truyền ra.

-

Tên bím tóc đi ở phía trước, hắn thỉnh thoảng quay đầu nhìn người phía sau, giây tiếp theo như bị điện giật lập tức dời ánh mắt.

Vừa rồi hắn bị đè mấy giây, cảm giác mình mới đi dạo quanh cái chết một vòng.

Tên đàn em cũng sợ hãi, hiện tại không dám có ý nghĩ bậy bạ gì cả.

Nhìn tòa nhà phía trước, tên bím tóc vội vàng nói: "Chính... Chính là chỗ này."

Phía trước là một tòa nhà có kiến trúc nhỏ bé, nhưng bốn phía không có có ánh sáng, hiển nhiên không người ở.

Tên bím tóc giải thích: "Nơi đây đã có người chết, có người nói chuyện ma quỷ cho nên các hộ gia đình gần đây đều dọn đi rồi, nơi đây bỏ trống có rất ít người tới nơi này..."

“Chờ ta ở đây, đợi ta ra nói chuyện với các ngươi.”

Nhìn qua cô gái khá nhỏ nhắn mềm yếu, nhưng khí thế trên người cô khiến người khác không dám chống lại.

Đám bím tóc nhìn Minh Thù tiến vào tòa nhà.

Bốn phía yên tĩnh, ba người tự dưng cảm thấy âm u, ôm cánh tay nhìn quanh trái phải.

"Hu hu hu..."

Không biết tiếng động rất nhỏ từ đâu truyền đến, trêu chọc ba tên này, có một tên sợ đến ôm đầu ngồi chồm hổm xuống đất.

Nơi này có ma...

Có người nói đã thấy bóng ma ở nơi này, còn nghe tiếng kêu thảm thiết và tiếng khóc.

Dù cho bọn họ có khốn kiếp cỡ nào, buổi tối cũng không dám chạy đến nơi này.

"Hay là chúng ta chạy đi?" Đàn em thứ nhất kiến nghị với tên bím tóc.

Tên bím tóc nhìn về kiến trúc cổ quái của tòa nhà trước mặt: "Chạy!"

Hai người kéo tên đàn em thứ hai đang run cầm cập ở dưới đất dậy, chạy thật nhanh về đường ban nãy.

Lúc bọn hắn chạy không bao lâu, Minh Thù chầm chậm từ bên trong đi ra, nhìn chỗ lúc nãy ba tên côn đồ đứng cũng không quan tâm lắm, thuận tay báo cảnh sát.

-

Rất nhanh thì cảnh sát cứu được hai cô gái trong tòa nhà này.

Cơ thể hai cô gái bị thương khá nặng, nói là mình nhìn thấy quỷ hút máu.

Còn nói quỷ hút máu bị người khác giết chết rồi.

Thế nhưng bác sĩ kết luận rằng hai cô gái này chỉ là quá sợ hãi mà thôi.

Nhưng bây giờ còn chưa tìm được hung thủ.

Huyết tộc đối với tin tức như vậy khá mẫn cảm, Đồng Diệp thừa dịp thầy đang giảng bài ở phía trước, nhỏ giọng hỏi cô: "Phất Vũ, cậu nói những tin tức này là thật hay là giả?"

"Đương nhiên là thật."

“Sao cậu biết?”

"Vì là tôi báo cảnh sát mà."

"..."

Đồng Diệp cổ quái nhìn Minh Thù.

Những nơi giống Lộng Thủy Cảng, đều là những người vừa mới đặt chân tới thành phố này chưa có sự nghiệp trong người.

Hoặc là những người phạm tội, làm những nghề nghiệp không đàng hoàng, ở nơi đó mất tích cũng rất bình thường.

Cũng không có ai quan tâm những người đó đi đâu.

Cho nên Huyết tộc sẽ chọn đi săn ở chỗ này.

Ai cũng biết Huyết tộc là những tên bại hoại, không đáng làm bạn, nhưng những việc không liên quan đến bọn họ thì bọn họ cũng sẽ không quan tâm.

"Phất Vũ, cậu... có phải là bị bệnh hay không? Sao lại bắt đầu quan tâm những chuyện vớ vẩn này rồi?"

Giọng nói tức giận của thầy vang lên: "Đồng Diệp, đi lên giải câu này."

Minh Thù cười với hắn.

"Phất Vũ, em cũng lên."

Minh Thù: "..."

***

(*) Tam giáo cửu lưu: Ba giáo phái là Nho giáo, Phật giáo, Đạo giáo và chín học phái lớn thời Chiến quốc là: Nho gia, Đạo gia, âm Dương gia, Phật gia, Danh gia và Mặc gia, Tung Hoành gia, Tạp gia, Nông gia. Từ này dùng chỉ đủ mọi hạng người trong xã hội.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1098: Tường Vy Cấm Khúc (8)

"Học trưởng Tô, anh đang nhìn cái gì vậy?"

Trên hành lang, nam sinh nhìn phòng học đã bị che một nửa.

Cậu học sinh đi phía trước thấy hắn đã lâu vẫn chưa đuổi kịp, liền quay người về nhìn theo ánh mắt của nam sinh ấy.

"Đây không phải là Phất Vũ sao? Sao lại làm bài... Trời ạ, ngày hôm nay mặt trời mọc ở hướng tây sao?"

Bạn học kia vô cùng sinh động nhìn ra sắc trời bên ngoài.

Đáng tiếc bên ngoài trời âm u không có ánh mặt trời.

"Cô ấy tên Phất Vũ?" Nam sinh hỏi người bạn học kia.

"Đúng vậy, tên rất kỳ lạ, nhưng nghe rất lọt tai, dáng dấp cũng đẹp mắt." Vẻ mặt cậu ta hối tiếc: “Nhưng người này không được, tính khí khá xấu bình thường còn trốn học. Học trưởng Tô, anh biết lý do trốn học kỳ lạ nhất của cô ta là gì không?”

Nam sinh tựa như có chút hứng thú: "Cái gì?"

"Cô ta nói nắng quá gắt, cô ta sẽ bị phơi nắng, nghe nói lúc đó hiệu trưởng cũng giận điên lên."

"Thật không."

Hắn nhìn phía trong phòng học, nữ sinh và một người nam sinh đồng thời đứng trên bục giảng, hai người viết rất nhanh, phảng phất đang so tài với nhau.

"Bịch."

Hai người gần như đồng thời để bút xuống.

Nữ sinh làm một bộ dạng ra oai về phía nam sinh, vừa đẹp vừa đáng yêu.

Nam sinh lập tức suy sụp, biểu cảm vô cùng thống khổ.

Nam sinh thu tầm mắt lại, lại như không hứng thú: "Đi thôi."

"...Hành vi cũng kỳ quái, trời ơi, học trưởng Tô, chờ tôi một chút." Bạn học kia đuổi theo sát nam sinh, đáy lòng lén lút tự nhủ.

Vừa rồi rõ ràng học trưởng Tô Miên cảm thấy hứng thú, sao bây giờ lập tức không còn hứng thú rồi.

-

"Đi xuống đi." Thầy giáo liếc ánh mắt kỳ lạ về phía Minh Thù.

Tuy là bình thường Đồng Diệp cũng trốn học, nhưng thành tích của hắn ổn định.

Nhưng Phất Vũ mới chuyển tới này, thành tích vô cùng kém.

Không ngờ cũng làm được...

Minh Thù liếc mắt nhìn ra ngoài cửa, mỉm cười trở lại chỗ ngồi với Đồng Diệp.

“Bà cô của tôi được khai sáng rồi à?” Đồng Diệp không nhịn được liền hỏi.

“Trước kia tôi che giấu thực lực mà thôi?”

“...Sao bây giờ không che giấu nữa?”

“Không phải cậu nói người nào thua sẽ mời ăn sao?” Minh Thù nghiêng đầu: “Cậu mời đi.”

“...”

Chỉ vì khẩu phần lương thực, đến mức đó sao!

Minh Thù bày tỏ đúng rồi.

Dựa theo quy định của Thiên Sứ Ca, khẩu phần lương thực mua mỗi tháng có hạn, cô đã mua đủ hết rồi.

Mà tháng này...

Còn có hơn phân nửa.

Cô sống thế nào.

Minh Thù nhìn về phía Quan Sa, ngày hôm nay Quan Sa không có đi học, có lẽ xin nghỉ bệnh rồi.

Minh Thù có chút tò mò, rốt cuộc tại sao Quan Sa không sợ ánh mặt trời?

Nguyên chủ và Đồng Diệp sẽ không tới trường học khi mặt trời quá gắt, Sở Việt cũng như thế, thế nhưng Đồng Diệp và Sở Việt thành tích tốt, họ trốn học thì đó là cá tính.

Phất Vũ này trốn học... thì đó là trốn học.

Cả giờ học, đầy đầu Minh Thù đều là ABCD 12345 các thứ...

Lúc tan học, Đồng Diệp và Minh Thù cùng rời khỏi phòng học.

Đồng Diệp vẫn còn nghĩ về chuyện kia: “Cậu còn chưa nói với tôi sao lại lo chuyện của người khác?”

Minh Thù chăm chú: "Sau này tôi muốn làm một người tốt."

Đồng Diệp: “...” Cô biết hai chữ người tốt viết như thế nào sao?

Có phải lần này hàng hóa của Thiên Sứ Ca có vấn đề hay không, nghe nói trước đây có một Huyết tộc xuất hiện tình huống đặc biệt, do vấn đề của máu.

Nhưng chuyện kia chỉ vài ngày liền lắng xuống.

Không được, phải hỏi một chút, an toàn thực phẩm rất quan trọng!

-

Mấy ngày kế tiếp, gió êm sóng lặng.

Quan Sa xin nghỉ, Sở Việt không thấy tung tích, điểm tâm nhỏ ngu ngốc sẽ không bị ai bắt nạt nữa.

Dù sao Minh Thù nói sẽ bảo vệ cô.

Minh Thù buồn rầu nhìn ánh mặt trời phía ngoài, cắn ống hút uống vài ngụm, đáy lòng phiền não.

Mấy ngày hôm trước trời đầy mây, buổi trưa hôm nay đột nhiên bắt đầu có mặt trời, không biết Đồng Diệp có phải xem trước dự báo thời tiết hay không, ngày hôm nay lại không có tới đi học.

Bạn học trong phòng học dần dần đi mất, Minh Thù ngồi đờ ra nơi ánh mặt trời không chiếu vào.

“Cô thực sự sợ ánh mặt trời sao?"

Tô Miên dựa vào cửa sau phòng học, hai tay cắm vào trong túi quần, tâm tình không rõ nhìn cô.

Mặt trời chiều từ phía sau hắn chiếu qua, tại nơi đó tạo thành một cái bóng.

Minh Thù lấy tay chống cằm, mềm nhũn hỏi lại: "Nếu đúng thì sao?"

Tô Miên từ bên ngoài phòng học đi tới, đi mấy bước hắn ngừng lại nhìn Minh Thù kỳ quái hơn.

Như gặp phải một chuyện hắn không thể hiểu nỗi.

Một lát sau hắn đứng trước mặt Minh Thù, khom lưng dò xét nhìn vào đáy mắt Minh Thù: "Trên thế giới này thực sự có Huyết tộc sao?"

Hơi thở nam sinh bay qua.

Minh Thù không trả lời hắn, chỉ giơ tay về phía ánh mặt trời bên ngoài.

Ngón tay thon dài trắng nõn, tiếp xúc với ánh mặt trời gần như trong suốt, nhưng Tô Miên thấy trên ngón tay bắt đầu xuất hiện vết cháy.

Tô Miên giật mình, xoạt một cái kéo rèm cửa lại.

Lập tức tối lại.

Vết thương trên ngón tay dần dần biến mất, khôi phục như lúc ban đầu.

Minh Thù không thèm để ý thu tay về, mìm cười với nam sinh: “Bây giờ tin chưa?”

Tô Miên xòe hai tay chống mặt bàn, hắn cúi người xuống hình như muốn đối mặt với Minh Thù: "Tôi nghe nói Huyết tộc có thể làm con người biến thành Huyết tộc.”

Minh Thù nheo mắt nhìn hắn: "Đúng vậy."

Đôi mắt của Tô Miên híp lại, cũng không biết đang suy nghĩ gì, một lát sau đột nhiên vén tay áo lên: "Cô có thể biến tôi thành Huyết tộc không?"

Minh Thù: “...”

Dường như không đúng lắm.

Minh Thù buồn cười nhìn hắn: "Cậu cho rằng cắn một cái là có thể biến thành Huyết tộc sao?"

Giữa hai lông mày của Tô Miên lộ ra vẻ nghi hoặc: "Chẳng lẽ không đúng sao?"

Cuối cùng một luồng ánh chiều tà hạ xuống, mất đi vẻ tối tăm ban nãy.

Minh Thù đứng dậy, vẻ mặt như thấy phải “đồ ngốc”, vỗ vỗ bả vai Tô Miên: "Chàng trai à, bớt mơ mộng đi!"

“Không phải cô không làm được chứ?”

Giọng nói mỉa mai của nam sinh vang lên từ phía sau.

"Đúng vậy đúng vậy tôi làm không được." Minh Thù phất tay một cái: “Lão gia cậu đi tìm người làm được đi.”

Tô Miên: "..."

Lão gia?

So với một ma cà rồng không biết bao nhiêu tuổi như cô, cô mới là lão gia đó!

Tô Miên đuổi theo Minh Thù đi ra ngoài: "Biến thành Huyết tộc cần điều kiện gì?"

Minh Thù: “Tại sao cậu muốn biến thành Huyết tộc?”

Người tốt không muốn làm, lại muốn làm Huyết tộc.

Trẫm muốn làm người còn không được đây này!

Tiểu yêu tinh này là tới kéo giá trị thù hận chọc giận trẫm sao

Tô Miên: "Đây là chuyện của tôi."

Cặp mắt Minh Thù ác liệt: "À, vậy để tôi nói cho cậu biết, cần điều kiện gì cũng là chuyện của tôi."

Tô Miên: “...” Sao trước đây hắn cảm thấy cô rất đáng yêu vậy chứ? Mắt mù rồi sao?

Tô Miên không gần không xa đi theo Minh Thù.

Trước cổng trường có một nữ sinh đứng ở đó, thấy Minh Thù đi ra, cô ta do dự chầm chậm đi tới, đưa một cái bao nylong kín đáo cho Minh Thù.

Cô ta nhìn Minh Thù một cái, cắn môi dưới xoay người chạy.

Minh Thù: "..."

Trong túi nylong đen là bình máu tươi được đựng trong chai thủy tinh, không nhiều lắm chỉ khoảng 200cc

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1099: Tường Vy Cấm Khúc (9)

Anh đi theo tôi làm gì?" Minh Thù bỏ túi nylon vào trong bao, quay đầu nhìn nam sinh đi theo mình.

Nam sinh không hề cảm thấy hành vi của mình có gì không ổn, hùng hồn nói: "Khi nào cô đồng ý thì tôi sẽ không theo cô nữa."

“Cậu có bệnh sao!”

“Cô có thuốc.”

Câu khẳng định, không phải câu nghi vấn.

Minh Thù: “...” Lại là một tên mắc bệnh!

Minh Thù cầm túi rời khỏi trường học.

Tô Miên tưởng thật từng bước từng bước đi theo.

Minh Thù xoay người, giựt dây hắn: "Trên thế giới này không chỉ có mình tôi là Huyết tộc, cậu có thể tìm người khác."

Tô Miên mâu thuẫn theo bản năng, hắn nhìn chằm chằm Minh Thù: “Tôi chỉ quen cô.”

Minh Thù tiếp tục giựt dây: "Tôi có thể giới thiệu cho cậu."

Tô Miên im lặng vài giây, giọng nói đột nhiên có chút lạnh lùng: "Không cần."

“...” Ha ha!

"Tôi không phải Huyết tộc. Thực sự, vừa rồi chỉ là một màn ảo thuật nho nhỏ."

Tiểu yêu tinh ngươi rốt cuộc là bị gì vậy, ma cà rồng cho ngươi ăn bùa mê rồi sao? Thể xác và tinh thần khỏe mạnh của thanh thiếu niên rất đáng giá đó!

Tô Miên như cười như không: "Thật không, vậy cô biến tôi thành Huyết tộc đi."

Minh Thù đồng ý: “Được, chờ đấy.”

Tô Miên: “...”

Sau đó Tô Miên cứ nhìn Minh Thù làm ảo thuật cho mình, sau khi da bị cháy nắng lại nhanh chóng trở về bình thường, còn vô cùng kiên nhẫn giải thích nguyên lý cho hắn.

Có lý do đầy đủ không người nào có thể nghi ngờ được.

Minh Thù nặng nề: "Cho nên, trên thế giới này làm gì có Huyết tộc gì, đều là gạt người đối nhân xử thế thật tốt vào!"

Tô Miên "ha hả" hai tiếng, liền đi mất.

Tưởng hắn dễ gạt như vậy sao!

Nhưng sao trước đây cô luôn cố gắng chứng minh bản thân, nhưng bây giờ không thừa nhận rồi?

Minh Thù: “...” Nếu trẫm biết ngươi muốn biến thành Huyết tộc, trẫm sẽ cố gắng chứng minh mình là Huyết tộc sao?

Đứa bé không nghe lời thì làm sao?

Đánh một trận thì được rồi.

Một trận không giải quyết được, vậy hai trận!

-

[Ký chủ, đến lúc anh hùng cứu mỹ nhân rồi, nữ chính cần cô.]

Hài Hòa Hiệu đúng lúc cắt đứt suy nghĩ giáo huấn hắn trong đầu Minh Thù.

Minh Thù cản một chiếc xe: "Đi Lộng Thủy Cảng."

Tô Miên nhanh nhẹn đi theo phía sau, Minh Thù và tài xế đồng thời quay đầu.

Tô Miên nhếch khóe miệng, ngoài cười nhưng trong lòng không cười: "Cô đi đâu thì tôi đi đó."

Tài xế thấy hai người quen biết, cũng không hỏi trực tiếp mở đồng hồ lái xe.

Thế nhưng vừa tới chỗ đó, Tô Miên có chút không thể nào đặt chân nỗi.

Người như Tô Miên, vừa nhìn đã biết là kiểu đại thiếu gia được nuông chiều, đối mặt với sự dơ bẩn này, nơi nào cũng đều là những tên cởi áo người đầy mồ hôi, làm sao có thể thích ứng được.

Minh Thù đi ra một chút, cô quay đầu nhìn hắn.

Nam sinh đứng ở bên cạnh nơi bẩn thỉu, vẻ phong trần tựa như không ai có thể ngó lơ thì lúc này... ưm... cũng chỉ giống như một con gà trống bị đánh bại mà thôi.

Minh Thù đi tới, nheo mắt nhìn hắn: "Thế giới Huyết tộc cũng không sạch sẽ hơn nơi này đâu, không tốt như cậu nghĩ, trở về đi."

Tô Miên nhẹ "a" một tiếng, trong chớp mắt khí thế tăng vọt lên, ngẩng đầu mà bước đi vào bên trong.

Rất có dáng của một tên đã đến chân tường nên không thể quay đầu... một loại ngu ngốc.

Minh Thù: “...”

Tên thần kinh đã trở lại!

Hù chết trẫm!

Minh Thù nhanh chóng ăn một khẩu phần lương thực để an ủi.

Tô Miên đi ở phía trước, càng đi càng khó chịu, thế nhưng hắn cố gắng nhịn cho bằng được, cố gắng đi một đường thẳng.

"Bên này."

Tô Miên quay đầu, thấy Minh Thù đứng ở cửa vào của một ngõ hẻm khác, ngơ ngẩn trong chốc lát, như không có chuyện gì xảy ra đi qua bên kia.

Ngõ hẻm này càng chật chội hơn, trong ấn tượng của Tô Miên, có lẽ chưa từng thấy ngõ nào nhỏ như vậy.

“Buông tôi ra... Các người buông tôi ra... Cứu mạng... Hu... Cứu.”

Tiếng kêu loáng thoáng cũa nữ sinh giãy giụa truyền đến, Minh Thù mấy bước xông ra ngoài, hình bóng hầu như thấy không rõ.

Tô Miên: “...”

Hai tên Huyết tộc xấu xí, đang đè một người nữ sinh xuống, trong đó một con Huyết tộc đang tiến đến cổ nữ sinh, lộ ra răng nanh sắc bén.

Nữ sinh hoảng sợ trợn to mắt, nước mắt từ khóe mắt chảy xuống.

Khí lực cả người phảng phất như mất hết, quên mất giãy dụa, quên mất thét...

"Bịch!"

Tên Huyết tộc đang đè cô đột nhiên bay mất, một con khác muốn phản kích, chưa đứng dậy liền tan như làn khói trước mặt cô.

Liễu Loan Nguyệt lẳng lặng nhìn người xuất hiện trước mặt mình.

Minh Thù đưa mắt nhìn cô: "Nằm trên mặt đất rất thoải mái sao?"

Lúc này Liễu Loan Nguyệt mới hồi phục tinh thần, tay chân cô như muốn nhũn ra, thử nhiều lần nhưng vẫn không bò dậy được.

Minh Thù cầm lấy cánh tay, đỡ cô ta dậy.

"Cám ơn... Cám ơn." Liễu Loan Nguyệt nhép miệng nói lời cám ơn, còn mang theo vài phần nghẹn ngào: "Hai tên vừa nãy... là Huyết tộc sao?"

Lúc đầu cô còn tưởng họ là bọn bắt cóc.

Nhưng khi nhìn đến bọn họ lộ ra răng nanh, muốn cắn cô.

Trong thế giới quan mới vừa chấp nhận sự tồn tại của Huyết tộc, lập tức liền nghĩ đến Huyết tộc.

"Đúng vậy. Một mình cô chạy tới nơi này làm gì?” Mặc dù điều kiện gia đình của Liễu Loan Nguyệt không tốt, thế nhưng không phải ở Lộng Thủy Cảng, ngay cả đường về nhà cũng nằm ở hướng ngược lại.

Đối mặt với vấn đề của Minh Thù, Liễu Loan Nguyệt do dự, từ trong túi lấy ra một tờ giấy: "Có người... cho tôi đây cái."

... Muốn biết cha mẹ ruột của cô là ai, hãy tới Lộng Thủy Cảng.

Các chữ cái đều được cắt ra từ tờ báo.

Liễu Loan Nguyệt biết mình được cha mẹ nuôi nhặt được, vì xung quanh hàng xóm chưa bao giờ ngừng bàn tán về cô.

Hơn nữa cô còn mất một ít ký ức về tuổi thơ.

Cô muốn tìm về nhà.

Minh Thù liếc nhìn cô: "Cô thực sự muốn biết cha mẹ ruột của cô là ai sao?"

Đối xử với nữ chính như vậy, còn dám mượn cớ như vậy trực tiếp gây sự, ngoại trừ nữ chính giả còn có thể là ai.

Làm cho nữ chính ấm ức, không thể tha thứ.

Vì chính nghĩa!

Vì đồ ăn vặt!

[Ký chủ... Cô đừng nhảy quá nhanh, suy tính năng lực chịu đựng của người bình thường một chút chứ!] Hài Hòa Hiệu có chút phát điên, nó có nên tạo một quy luật không cho thay đổi kịch bản không?

Nhảy quá nhanh, cũng rất ảnh hưởng đến giá trị thù hận.

Minh Thù không quan tâm đến Hài Hòa Hiệu, trực tiếp đem nó đi giấu mất.

Liễu Loan Nguyệt gật đầu nhè nhẹ.

"Tôi dẫn cô đi."

Liễu Loan Nguyệt kinh ngạc: "Cô... cô biết?"

"Không có gì là tôi không biết." Chuyên tâm làm một vị vua thay đổi kịch bản!

Minh Thù dẫn Liễu Loan Nguyệt đi ra ngoài, thấy người đứng ở phía ngoài, Liễu Loan Nguyệt sợ đến nỗi lui ra sau lưng Minh Thù.

"Cô vừa rồi..." Tô Miên lên tiếng, giọng của hắn rất êm tai, là cái loại vừa nghe vào cũng làm người khác cảm thấy một giọng nói dịu dàng vô cùng lọt tai.

Tô Miên dừng một chút, bổ sung hết: "Giết hai người kia?"

"Đó không phải là người." Giết người là phạm pháp, thế nhưng giết Huyết tộc không phạm pháp.

"Huyết tộc?"

"Đúng vậy." Minh Thù hù dọa hắn: "Đây chính là Huyết tộc, cậu muốn trở thành như vậy, chờ hôm nào tôi tìm một tên Huyết tộc cho cậu xem một chút, bộ dạng họ xấu cỡ nào."

Tiểu yêu tinh quan tâm vẻ ngoài của hắn như vậy, nhất định sẽ bị hù dọa.

Tô Miên: “...”

Tuy là hắn không thấy rõ hai tên Huyết tộc vừa rồi, nhưng nhìn thân hình thì không lý tưởng lắm.

Tô Miên vô cùng khẳng định: "Cô không giống bọn họ."

"Đó là vì tôi lợi hại." Minh Thù rất không biết xấu hổ khoe khoang: "Bị cắn thành ma cà rồng đều như thế này, giống con chuột sinh sống ở rãnh nước bẩn, vĩnh viễn không thấy được ánh sáng."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1100: Tường Vy Cấm Khúc (10)

Tô Miên cười nhạo một tiếng: "Cô đừng dùng cách này dọa tôi, tôi không tin đâu."

Lại đi coi hắn là đứa trẻ lên ba, lừa hắn như vậy.

Minh Thù gật đầu: "Đi, cậu chờ đó cho tôi."

Tô Miên cảm thấy mờ mịt, chờ cái gì?

Minh Thù đi qua bên cạnh hắn, Liễu Loan Nguyệt thừa dịp đi qua, cẩn thận liếc mắt quan sát Tô Miên, nam sinh này... Dường như đã gặp qua ở đâu rồi.

Có điều...

Hắn muốn làm gì?

Biến thành Huyết tộc giống như cô ấy sao?

Nam sinh "hừ" nhẹ một tiếng, đuổi theo Minh Thù, Liễu Loan Nguyệt không giải thích được xoa đầu, xung quanh gió thổi tới, khiến cho cô run một cái nhanh chóng đuổi theo.

-

Ngày hôm sau.

Đâu đó bên ngoài biệt thự, Minh Thù quấn mình bên trong một áo choàng màu đen, ngồi xổm trong một bụi cây.

Bên cạnh là Liễu Loan Nguyệt.

Liễu Loan Nguyệt nhìn biệt thự, ở trong hoa viên có một người phụ nữ đang chăm sóc cây hoa, một lát sau cô mới lên tiếng: "Đây là nhà cha mẹ ruột của tôi? Cô... không nói đùa chứ?"

Minh Thù nhai cây cỏ: "Tôi lừa cô làm gì, lừa cô có thể để cho tôi cắn một cái không?"

"Nhưng là..." Liễu Loan Nguyệt thì thào: "Đây là nhà của nữ sinh nổi tiếng giảng đường Quan Sa."

Cô đã gặp qua người phụ nữ này một lần, bà ấy đưa Quan Sa tới trường học, rõ ràng nghe Quan Sa gọi là mẹ.

Quan Sa ở trong mắt bọn họ là ai?

Người đẹp, giọng nói ngọt ngào, gia cảnh giàu có thành tích nổi trội, lại kết giao cùng với Sở Việt, giống như công chúa bên trong truyện cổ tích.

Bà ấy là mẹ của Quan Sa tại sao lại trở thành mẹ của cô?

Liễu Loan Nguyệt nhìn về phía người bên cạnh: "Làm sao cô biết bà ấy là mẹ tôi?"

"Việc này tôi biết trả lời thế nào chứ." Minh Thù phiền muộn: "Đợi một chút, để tôi suy nghĩ, bịa cho cô một câu chuyện thật hay."

"..."

Liễu Loan Nguyệt thấy Minh Thù đang nghiêm túc suy nghĩ, khóe miệng co lại, vừa rồi còn ấp ủ bao nhiêu cảm xúc chớp mắt đã tan đi hết.

Cô nhẹ nhàng nói: "Nếu như cô muốn uống máu của tôi, không cần phiền phức như vậy, trước đây cô đã giúp tôi, lại giúp tôi lấy lại đoạn video, tôi nguyện ý cung cấp huyết dịch cho cô."

Minh Thù nói: "Cô không cảm thấy cô và bà ấy trông rất giống nhau sao?"

Liễu Loan Nguyệt nhìn sang bên kia một chút, lại nhanh chóng rủ mắt xuống, thấp giọng nói: "Tôi về trước đi học."

Minh Thù: "..."

Không phải trước đó cô muốn tìm cha mẹ ruột sao?

Sao bây giờ lại không tin?

Lâu không về nhà giờ thấy sợ?

[Ký chủ, cô không cảm thấy cách của cô không đúng lắm sao?]

"Không đúng chỗ nào?"

[Một người bình thường tự nhiên cô nói cho họ biết, kia là cha mẹ của họ, cô cảm thấy họ có tin không?] Hài Hòa Hiệu nói.

[Ký chủ, chúng ta tiến hành theo trình tự từ từ.]

"Thật nhiều phiền phức, một lần là xong có phải có đồ ăn vặt không?" Trẫm là một ma cà rồng, đứng ở dưới mặt trời thế này cần dũng khí rất lớn!

[...] Quên đi, để ký chủ nhìn mấy tiểu yêu tinh đánh nhau để tỉnh táo lại.

Minh Thù thấy Liễu Loan Nguyệt đi thật, cũng đành lui lại.

Cô ấy muốn biết thì nói cho cô ấy biết, cô ấy không muốn biết, Minh Thù cũng lười giải thích.

Lãng phí thể lực.

Cô quấn trong chiếc áo choàng màu đen đi dưới mặt trời, những người gặp phải cô đều nhao nhao vòng qua.

"Đây là biểu diễn nghệ thuật sao?"

"Cosplay à! Có điều đây là cái gì, tử thần sao? Không giống lắm..."

"Người bây giờ, không cố gắng lao động học tập, cả ngày chỉ làm những thứ không thiết thực này."

Tiếng bàn tán của người đi đường không ngừng vang lên.

Lúc chờ xe, những người khác dò xét, bình luận một chút thì thôi đi, một gã đàn ông bên cạnh còn chăm chú dò xét cô, còn định tới giật mũ của cô ra.

Minh Thù kéo mũ về phía sau, lộ ra khuôn mặt trắng như sứ: "Nhìn cái gì, chưa nhìn thấy người bị bệnh thấy ánh sáng sẽ chết bao giờ à?"

Người kia bị dọa cho giật mình, cả người đứng im tại chỗ, ngay cả Minh Thù dáng dấp ra sao cũng không nhìn rõ, nhanh chuồn mất.

Có điều người thấy ánh sáng sẽ chết là bệnh gì?

Có bệnh như vậy sao?

Minh Thù kéo mũ trở lại, bên cạnh có người đi tới.

"Sẽ truyền nhiễm..." Minh Thù quay đầu, Tô Miên một tay đút túi, một tay che ô, tư thế vô cùng có khí chất.

Mới vừa rồi người qua đường còn quan sát Minh Thù, lúc này tất cả lực chú ý đã đặt hết lên trên người Tô Miên.

Một thiếu niên rất đẹp, và một một người kỳ lạ thấy không rõ mặt đứng cùng nhau, hình ảnh này không hiểu sao thấy chói mắt.

Minh Thù nở nụ cười: "Bạn học, cậu không phải sẽ đi cùng tôi đấy chứ?"

"Tôi nói rồi, cô không đồng ý với tôi, cô đi đâu tôi sẽ theo tới đấy." Tô Miên nói: "À, tôi tên là Tô Miên."

"Cậu có một họ hàng tên là Tô Phi!"

Minh Thù bất thình lình nói ra một câu như vậy, Tô Miên theo bản năng lắc đầu.

Hắn chỉ có một...

Biểu cảm Tô Miên hơi đổi, người con gái này làm sao lại cứ làm cho người khác tức giận?

Tô Miên cảm thấy mình cũng không phải là kiểu người thường xuyên tức giận, nhìn không quen thì không để ý tới, nhưng hắn không thể không thừa nhận, mới tiếc xúc với người con gái này một thời gian ngắn, cơn giận của hắn đã sắp góp nhặt tới giới hạn rồi.

Minh Thù đột nhiên cười xán lạn với hắn: "Đi, tôi dẫn cậu đến một nơi."

Tô Miên: "..."

Luôn cảm thấy không phải là nơi tốt lành gì.

-

Nửa giờ sau.

Tô Miên nhìn Huyết tộc đang run lẩy bẩy trước mặt, khuôn mặt có chút xanh trắng.

Huyết tộc trước mặt... thực sự là một lời khó nói hết.

Thân thể hắn giống như dinh dưỡng không đầy đủ, gầy trơ xương, xấu xí, người bình thường mà trông thấy sẽ coi hắn là quái vật.

Minh Thù ngồi ở bên trên bờ tường gạch bỏ hoang, áo choàng màu đen theo động tác của cô lay động tạo ra âm thanh rất nhỏ.

"Đây chính là Huyết tộc cậu muốn biến thành." Minh Thù vẫn ung dung nói: "Đêm hôm đó cậu không nhìn thấy rõ, ngày hôm nay hãy xem thật kỹ."

Tiểu yêu tinh muốn làm Huyết tộc, cô sẽ không cho hắn làm, xem hắn có tức hay không.

Tô Miên: "..."

Huyết tộc: "..." Ta đã làm sai điều gì, tại sao lại lấy ta ra làm tài liệu phản diện để giảng dạy!

"Ít xem phim tiểu thuyết trên ti vi đi, tất cả chỉ là thổi phồng, lừa những thiếu niên vô tri như cậu."

Thiếu niên vô tri Tô Miên: "..."

"Được là người thật là tốt, muốn ăn cái gì thì ăn cái đấy, làm ma cà rồng chỉ có thể ăn một thứ, một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày đều chỉ có thể ăn một món ăn, cậu nói xem có ngán hay không? Hơn nữa muốn hoạt động dưới ánh mặt trời, phải che kín như tôi vậy."

Tô Miên xoay người ngửa đầu nhìn về phía cô: "Vậy còn cô?"

"Tôi?" Minh Thù chớp mắt: "Tôi không giống chúng."

"Có chỗ nào không giống?"

"Tôi lợi hại."

"..." Cô lợi hại, cô ghê gớm!

Tô Miên hít sâu, thở ra, lại hít sâu: "Để tôi biến thành Huyết tộc đối với cô mà nói, chẳng qua là một chuyện rất dễ dàng, cô có yêu cầu gì cứ nói chỉ cần tôi có thể làm được thì sẽ thỏa mãn cô."

Minh Thù phất tay, con Huyết tộc kia như trút được gánh nặng nhanh chóng chạy trốn.

Minh Thù từ trên tường gạch nhảy xuống, cô tiến sát vào Tô Miên, dưới vẻ mặt nghiêm túc của Tô Miên nghiêng đầu ghé sát vào cổ hắn.

Bản năng báo động nguy hiểm của thân thể khiến Tô Miên lui về phía sau nửa bước.

Thế nhưng hắn nhịn không bước tiếp.

Trên cổ có chút mát mẻ, hắn có thể cảm giác được môi của cô dường như sát trên da của hắn, chạm vào động mạch của hắn.

Hắn dường như có thể cảm giác được rõ ràng huyết dịch từ trái tim chạy ra, tỏa khắp toàn thân mỗi một dây thần kinh cũng bắt đầu căng cứng.

Đó là một loại cảm giác rất kỳ lạ.

Không ghét, không xa lạ gì...

Thậm chí là muốn để cô càng tới gần hơn nữa.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh

dtv-ebook.com

Chương 1101: Tường Vy Cấm Khúc (11)

Minh Thù lộ ra răng nanh cắn vào cổ Tô Miên.

Tô Miên cảm thấy có vật bén nhọn cắm sâu vào da thịt, có chút đau... có chút lạnh.

Nhưng rất nhanh cô liền buông ra, trực giác nói cho Tô Miên biết không chảy máu.

Một vật lạnh giá mềm mại đảo qua trên cổ, cả người Tô Miên như muốn nổ tung.

Cô, cô... Cô ấy làm cái gì thế!

"Soạt soạt."

Gió thổi qua tường gạch, đất cát từ trên tường gạch rơi xuống.

Tô Miên còn chưa kịp phản ứng, phía sau lưng lại phát lạnh, tiếng xé gió từ phía sau truyền đến, tế bào toàn thân đều kêu gào nguy hiểm.

Hắn theo bản năng ôm Minh Thù tránh sang bên cạnh.

"Rầm!"

Chỗ bọn họ vừa đứng bị đạp thành một cái hố, đất đá tung tóe bụi bắn tứ tung, ở giữa mông lung nhìn thấy có một bóng đen đang đi về phía bọn họ.

Tô Miên theo bản năng kéo Minh Thù ra phía sau, giơ tay lên ngăn cản.

Sau một lần giao thủ, Tô Miên đã nhìn rõ người tấn công bọn họ.

Đó là một người giống như Minh Thù, một thanh niên bọc kín người bằng áo choàng đen.

Nhìn qua cũng không khác lắm người bình thường, nhưng răng nanh của hắn lộ ra, ánh mắt sắc lạnh chứng minh người này cũng không là người bình thường.

Hắn là Huyết tộc.

Lúc Tô Miên nhận ra điều này, cũng đã cùng đối phương đánh qua vài chiêu.

Đối phương dường như không muốn cùng hắn dây dưa, mục tiêu của hắn là Minh Thù phía sau.

Thanh niên lắc mình một cái, hình bóng thanh niên trước mặt Tô Miên biến mất.

Hắn bỗng nhiên xoay người.

Cô gái khép áo choàng lại đứng ở bên đó, nửa gương mặt giấu trong chiếc mũ trùm, chỉ có thể nhìn thấy cằm cùng với khóe miệng khẽ nhếch lên của cô.

Thanh niên tiến lên, cô cũng không có cảm giác lo lắng gì cả, thậm chí là không có bất kỳ phòng bị nào, tùy thời tùy chỗ người ta đều có thể đưa cô vào chỗ chết.

Trong lòng Tô Miên căng thẳng.

Lúc hắn chuẩn bị đi qua, cô gái bất ngờ hành động.

Cô biến mất tại chỗ.

Thanh niên đang xông tới giật mình, vội vàng nhìn xung quanh.

Minh Thù xuất hiện bên cạnh hắn, nhấc chân lên đạp, thân thể thanh niên không khống chế được bị bay sang bên cạnh, đập lên trên tường gạch đất đá ào ào sụp đổ.

Tô Miên hầu như không nhìn rõ thân hình của bọn họ, ngay cả hình bóng trong không khí cũng không có.

Bọn họ đột nhiên xuất hiện, lại trong hư không biến mất.

Trong không khí run rẩy một hồi nhẹ, thanh niên dường như là bị người từ trong không khí đá ra, đập trên đất cách Tô Miên không xa.

Thanh niên chống đất nhảy dựng lên, phi thẳng đến chỗ Tô Miên.

Hắn dường như muốn bóp cổ Tô Miên, Tô Miên thân thể phản ứng nhanh hơn so với não, chờ hắn kịp phản ứng thân mình đã thay đổi vị trí kéo dài khoảng cách với thanh niên.

Thanh niên không cố tấn công Tô Miên, oán độc nguýt hắn một cái chuẩn bị rút lui.

Thanh niên vừa nhún thân bụp một cái ngã xuống, ngã ở bên trong nền gạch, mặc dù không thấy máu nhưng mặt mũi bầm dập là không tránh khỏi.

Tô Miên nhìn cô gái đang lôi thanh niên.

Yên lặng lui về sau một bước.

Minh Thù kéo thanh niên xoay người, thanh niên bị ánh mặt trời chiếu vào kêu thảm một tiếng.

Lần trước Minh Thù chỉ biểu hiện ra cho Tô Miên một góc núi băng... Không phải, cũng không thể tính là một góc núi băng, quả thực giống như vết thương của kim đâm so với vết thương nặng do bị đao chém.

"Kẻ nào phái ngươi tới?" Minh Thù cúi đầu nhìn thanh niên đang gào thét, che mũ trùm lại, chờ thanh niên không gào thét nữa, tiếp tục hỏi: "Ai muốn giết ta?"

Thanh niên còn đắm chìm trong sự sợ hãi do tiếp xúc với ánh nắng mặt trời, không thể trả lời câu hỏi của Minh Thù.

Minh Thù không hỏi tới câu thứ hai, cầm mũ định vén ra.

Thanh niên vội vàng níu lấy mũ, che kín mặt mình: "Ta thấy nơi này có người, muốn nếm thử mùi vị."

"Ngươi nhằm vào ta hay nhằm vào hắn, ta không phân biệt được sao?" Minh Thù giẫm lên người hắn: "Ngươi coi ta là đồ ngốc sao?"

Thanh niên: "..."

Minh Thù tiếp tục kéo mũ, mũ không chịu nổi sức xé của hai người, bắt đầu xuất hiện tiếng rách.

Ánh mặt trời từ chỗ rách len vào.

Tiếng kêu thảm thiết của thanh niên vang lên.

"Xoẹt xoẹt."

Mũ hoàn toàn bị kéo rách, thanh niên vén áo choàng trên người ngăn cản ánh mặt trời, khuôn mặt vặn vẹo.

Minh Thù lấy tay níu áo choàng của hắn lại, mỉm cười: "Một lần cuối cùng, kẻ nào phái ngươi tới giết ta."

"Ta chỉ đi ngang qua!" Thanh niên lớn tiếng gọi: "Đại nhân tha mạng, ta có mắt không nhìn thấy thái sơn, ta thực sự chỉ vô tình, xin người tha thứ cho ta."

"Rất trung thành."

Tô Miên nhìn thanh niên gào thét thảm thiết dưới ánh mặt trời hóa thành tro tàn.

-

Minh Thù ném áo choàng trong tay xuống, nhìn về phía Tô Miên: "Sợ hả? Đây chính là cuộc sống của Huyết tộc, có những nguy hiểm đến từ những thứ khác nhau, đồng loại, ánh mặt trời..."

Tô Miên bình tĩnh nhìn cô vài giây, chủ động đi lên trước.

"Tôi sẽ không từ bỏ quyết định này."

Minh Thù im lặng, nghiên đầu, dùng bả vai hắn để đỡ: "Người bị ma cà rồng cắn qua, đúng thật cũng sẽ biến thành Huyết tộc, nhưng chúng ta càng thích gọi bọn họ là Huyết bộc hơn."

"Người vừa rồi cậu gặp chính là Huyết bộc, có lẽ là do ma cà rồng cố ý hành động, chuyển đổi để hắn vì mình làm việc. Có lẽ chỉ là ngoài ý muốn, nhưng những ma cà rồng như vậy, đều thuộc về huyết tộc hạ đẳng nhất."

Minh Thù dừng một chút: "Cậu muốn trở thành như bọn họ sao?"

Tô Miên nhíu mày: "Vậy bọn họ cũng sẽ trường sinh chứ?"

Đầu ngón tay Minh Thù đặt trên cổ Tô Miên: "Dù sao cũng không dễ chết, nhưng cùng chúng ta vẫn có chênh lệch."

Cô thoáng ngước mắt: "Cậu muốn trường sinh?"

Tô Miên không trả lời Minh Thù, hỏi lại: "Vừa rồi..." Muốn giết cô chính Huyết tộc đúng không?

"Tên kia…" Minh Thù cười: "Hẳn được sơ ủng thành thành viên Huyết tộc!"

"Sơ ủng?" Từ này, hắn dường như đã thấy qua trong tài liệu, có điều ghi lại quá mơ hồ chỉ là xuất hiện qua cái từ này.

Minh Thù nói: "Chỉ có trải qua sơ ủng Huyết tộc, mới thực sự là Huyết tộc. Huyết tộc đối với thành viên có yêu cầu nghiêm khắc, không có ai tùy tiện sơ ủng con người."

"Yêu cầu gì?"

Minh Thù nửa người đều dựa vào trên người Tô Miên, Tô Miên giơ tay lên cuối cùng lại đút vào trong túi quần.

"Con nối dõi và bạn đời." Minh Thù nhìn chằm chằm Tô Miên nhìn động mạch máu, nuốt một ngụm nước bọt: "Những Huyết tộc không có khả năng sinh sản, sẽ sơ ủng một đứa bé trai loài người làm dòng dõi. Mà bạn đời, tất nhiên là phải thích con người, mới có thể cho hắn sơ ủng."

"Chỉ có hai trường hợp này?"

"Đúng vậy." Minh Thù lại sát gần cổ hắn, xem thường thì thầm: "Dù sao sơ ủng đối với Huyết tộc mà nói là chuyện rất quan trọng, đại diện cho việc hắn về sau sẽ phải phụ trách đối tượng sơ ủng đó, bất kể là làm bậc cha chú hay là bạn đời... Cho nên, thiếu niên, cứ làm người cho tốt, đừng muốn những thứ không thiết thực này."

Minh Thù đột nhiên chuyển đổi giọng điệu: "... Cậu thơm quá."

Tô Miên: "..."

Đây chắc chắn không phải là một câu tâm tình, cô chính là muốn cắn hắn!

Tô Miên chờ động tác của cô, nhưng mà cô chỉ cọ một hồi dường như không muốn buông hắn ra, lấy ra một hộp sữa tươi.

Nếu như lúc trước hắn cảm thấy đó là sữa bò, bây giờ hắn cũng không cho rằng như vậy nữa.

Tô Miên có chút khó chịu nhìn cô uống hết hộp sữa.

Không phải là vì máu...

Tô Miên cũng không rõ đó là cảm giác gì.

"Cô có thể uống máu của tôi…"

Tô Miên nói xong sửng sốt một chút.

Sao hắn có thể nói ra những lời này?

Tuy hắn muốn trở thành Huyết tộc, nhưng hắn cũng không muốn trở thành thức ăn.

Có điều lời đã nói ra, cũng không thu về được, Tô Miên chỉ có thể kiên trì chống lại ánh mắt Minh Thù.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1102: Tường Vy Cấm Khúc (12)

"Cậu?" Cũng có lẽ vì Tô Miên đối với cô mà nói không giống những người khác cho nên máu của Tô Miên, cô cũng hiểu được sẽ vô cùng ngon miệng.

Tô Miên gật đầu: "Cô cần máu, tôi có thể cho cô."

Không phải chỉ là một ít máu thôi sao!

Ăn nhiều một chút sẽ bù lại được.

"Cậu vẫn muốn trở thành Huyết tộc sao? Có gì tốt đâu." Dù sao cô cũng không cảm thấy Huyết tộc có cái gì tốt, khẩu vị chưa từng được đổi.

Ánh mắt Tô Miên sâu sắc: "Tôi cho cô biết lý do, cô có đồng ý với tôi không?"

Minh Thù nhếch miệng cười: "Tùy tâm trạng."

Tô Miên: "..."

Minh Thù nói rõ là không đồng ý với hắn, Tô Miên đương nhiên sẽ không tự chuốc lấy nhục nhã mà nói ra nguyên nhân.

Tiếp theo hai người không nói chuyện gì thêm, một trước một sau rời khỏi nhà máy đổ nát.

Đứng ở bên ngoài ổ gà trên đường cái, Tô Miên đột nhiên hỏi:

"Cô không lo lắng việc ai muốn giết cô sao?"

Kẻ tấn công cô chính là Huyết tộc, cô từ đầu đến cuối chưa từng lộ ra vẻ nghi ngờ hay lo lắng.

Bộ dạng không hề để tâm...

"Gây thù với nhiều người thì cậu sẽ không cần lo lắng nữa, vì..." Minh Thù kéo mũ trùm, cố ý kéo dài giọng nói: "Ai cũng muốn giết cậu."

"..."

Cô đến cùng đã đắc tội với bao nhiêu người.

-

Ánh mặt trời quá mạnh, Minh Thù không tới lớp học tìm một quán cà phê ngồi nghỉ.

Tô Miên vẫn đi theo cô, quyết thực hiện tới cùng lời nói của mình.

Hắn cũng không nói chuyện, phách lối ngồi đối diện chơi trò chơi.

Tô Miên, con người này...

Nhìn qua có vẻ đàng hoàng, toàn thân sắc bén, thuộc kiểu người nếu đứng ở giữa đám đông liếc mắt là có thể nhìn thấy.

Thế nhưng trải qua quan sát, tính tình của hắn khá tốt không hay tức giận, có điều không thích để ý đến người khác hoặc có lẽ là... mặc kệ người khác.

Hội chứng tuổi dậy thì thời kỳ cuối - người phàm các ngươi không xứng nói chuyện với ta.

Hai người mạnh ai nấy chơi ngồi tới lúc mặt trời lặn, Đồng Diệp lái một chiếc xe tới đón cô.

"Này." Đồng Diệp quan sát Tô Miên, tò mò hỏi Minh Thù: "Sao cô lại ngồi cùng với hắn?"

Ở trường học, Tô Miên cũng không phải là người không có tiếng tăm gì.

Có điều hắn là học sinh lớp mười hai, bình thường ngoài việc đi học rất ít khi nhìn thấy hắn, không tham gia hoạt động đoàn đội, cũng không tham gia bất cứ hoạt động tập thể nào.

So với truyền thuyết trong trường học Sở Việt mà nói, Tô Miên là tương đối ít nổi danh hơn.

"Hắn tự muốn làm cái gối."

"Ồ?" Đồng Diệp có lẽ là hiểu lầm những lời này: "Không tệ, có thể làm ấm giường, ha ha, còn có người đến tự làm cái gối cho cậu, lá gan rất lớn đó."

Vẻ ngoài của Phất Vũ không cần phải nói, trong trường học không tìm được mấy người, xem như có đặt cô trong tuyển tập những người có nhan sắc đứng đầu trong giới giải trí cả nước vẫn rất xuất sắc.

Có điều vì những hành vi của cô, người dám theo đuổi cô thực sự không có.

Minh Thù sửa lại cho đúng: "Hắn muốn biến thành Huyết tộc."

Tiếng cười của Đồng Diệp đột nhiên ngừng lại, kỳ quái liếc mắt dò xét Tô Miên.

Có một số người biết được bí mật của Huyết tộc, Tô Miên biết đến Huyết tộc Đồng Diệp cũng không cảm thấy kỳ lạ.

Tô Miên cũng đang quan sát hắn, có lẽ không nghĩ tới hắn cũng là Huyết tộc.

Đồng Diệp không hề che giấu sự kinh ngạc của mình: "Hắn điên rồi?"

"Có khả năng!" Minh Thù gật đầu: "Hay là chúng ta đưa hắn kiểm tra đầu óc thử?"

"Phất Vũ, tôi còn ở đây." Nói chuyện như vậy ở ngay trước mặt hắn, thực sự có thể sao?

Tròng mắt Đồng Diệp chuyển hai vòng, đột nhiên cười hì hì giật dây: "Không phải cô đang tìm bạn đời sao, hay là cứ thu dưỡng hắn làm hậu duệ."

Minh Thù liếc mắt nhìn Tô Miên, nhếch miệng: "Con trai lớn như vậy, không chịu nổi."

"..." Hai người các ngươi có thể tôn trọng người khác một chút không! Ai muốn làm con trai của cô!

Sự tức giận của Tô Miên đang không ngừng dồn nén lại.

"Hắn muốn đi theo chúng ta à?" Đồng Diệp mở cửa xe bảo Minh Thù lên xe thấy Tô Miên cũng đi ra, hỏi một tiếng.

Minh Thù dựa vào trên cửa sổ xe, nhìn Tô Miên: "Hoạt động tiếp theo cậu không thích hợp tham gia, nhanh đi về làm bài tập đi!"

Đứa trẻ hư mà da dẻ lại như thế, nhất định là làm việc quá ít.

Giọng nói Tô Miên kiên định: "Tôi rất muốn theo cô."

Đồng Diệp nhìn Minh Thù.

Minh Thù im lặng vài giây: "Tùy hắn đi."

"Không tốt lắm đâu..." Đồng Diệp lưỡng lự.

"Không có việc gì." Minh Thù tùy ý nói: "Người tôi mang theo, không ai dám động vào."

Tô Miên đứng xa hơn một chút, chỉ nghe được vài chữ.

Hắn cảm giác mình bây giờ có gì đó kỳ lạ…

Nhưng hắn lại không rõ loại cảm giác này là gì.

Nếu như hắn từ đầu là vì Huyết tộc, nhưng bây giờ hắn cảm giác chỉ là muốn cùng với cô ấy ở lâu thêm chút nữa.

Đầu óc hắn không thực sự có vấn đề chứ?

Đồng Diệp nghĩ lại lời nói của Minh Thù rất có đạo lý, để Tô Miên lên xe.

Tô Miên ngồi ở phía sau nhìn Đồng Diệp và Minh Thù nói chuyện, đáy lòng dâng lên một cảm giác khó chịu.

Hắn khó chịu cái gì?

Tô Miên tự véo mình một cái, bỏ qua những ý nghĩ kỳ lạ ở trong đầu.

Đồng Diệp lái xe dừng ở bên ngoài Thiên Sứ Ca lúc này mới vừa lên đèn, Thiên Sứ Ca giống như một người đẹp vừa tỉnh lại sau giấc ngủ say.

Tô Miên đã từng tới Thiên Sứ Ca, nhưng từ trước đến giờ hắn không hề biết dưới đáy Thiên Sứ Ca còn có nơi khác.

"Đồng Diệp đại nhân, Phất Vũ đại nhân, vị này..." Người phục vụ muốn nói gì lại thôi, nhìn Tô Miên.

Phía dưới là nơi cấm con người đi xuống, đương nhiên có một vài con người đặc biệt, giống như đại lão nào đó nuôi nhốt con người cũng có thể xuống phía dưới.

"Người ta mang theo." Đồng Diệp nói: "Không có việc gì."

Bồi bàn lúc này mới gật đầu: "Vậy mời Đồng Diệp đại nhân trông chừng người này, xảy ra chuyện gì chúng tôi không chịu trách nhiệm."

Xác nhận xong, người phục vụ mới đẩy cửa trước mặt ra.

Một đám Huyết tộc xuất hiện ở trước mặt Tô Miên, dường như ngay lúc cửa được mở ra có không ít Huyết tộc ngửi được hơi thở của người sống, mắt mang hưng phấn nhìn qua.

Cổ tay Tô Miên mát lạnh, hắn nhìn người bên cạnh, người sau nở nụ cười hững hờ bước vào nơi hắn muốn tiến vào.

Vừa rồi Huyết tộc nhìn hắn còn mang theo hưng phấn, lúc thấy Minh Thù kéo hắn mỗi người đều dời ánh mắt đi, không chú ý tới hắn nữa.

Có chủ.

Vẫn là tên biến thái Phất Vũ này, bọn họ lại không điên.

Ánh mắt Tô Miên tiếp lấy ánh đèn nhấp nháy, thấy rõ ngón tay của cô, nhỏ dài trắng mịn so với bình thường trắng hơn rất nhiều.

Lạnh như băng dính vào da tay của hắn, Tô Miên cảm giác được làn da run rẩy lan tràn đến cánh tay, thậm chí toàn thân.

Xung quanh vẫn có người âm thầm quan sát, những ánh mắt này làm cho hắn rất khó chịu, đó là ánh mắt quan sát con mồi.

Cũng may bọn họ rất nhanh thì đến một chiếc ghế dài, những ánh mắt kia bị thành ghế chặn lại.

Tô Miên bị Minh Thù đẩy vào bên trong, Đồng Diệp cùng cô che kín hai bên, không ai có thể qua đây được.

Minh Thù ngồi một lúc rồi rời đi, Đồng Diệp ngồi tại chỗ chống cằm nhìn đám người.

"Tô học trưởng."

Đồng Diệp đột nhiên lên tiếng.

Tô Miên nhìn về phía Đồng Diệp, người này nhìn qua cùng với những nam sinh bình thường cũng không khác biệt lắm, nhưng hắn giống như cô ấy là Huyết tộc.

Hắn không ngờ chính mình tìm Huyết tộc lâu như vậy, họ đã sớm ngay ở bên cạnh mình, hơn nữa còn không chỉ có một.

Đồng Diệp thu nụ cười: "Bất kể cậu tiếp cận Phất Vũ vì mục đích gì, tôi khuyên cậu tốt nhất mau dừng lại, cô ấy không phải người mà cậu có thể dễ dàng trêu chọc."

"Tôi chỉ là muốn trở thành Huyết tộc."

"Thật không." Đồng Diệp chớp mắt: "Tôi có thể giúp cậu."

Đây chính là thứ hắn vẫn tìm kiếm.

Lý trí nói cho hắn biết là hắn sẽ đồng ý.

Nhưng trên thực tế…

"Không cần."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1103: Tường Vy Cấm Khúc (13)

Bầu không khí của hai người có điểm kỳ quái nhưng ai cũng không nói ra.

Mãi đến khi xa xa truyền đến tiếng ồn ào, Đồng Diệp dường như nhìn thấy cái gì cũng đứng dậy rời đi.

Tô Miên một mình ngồi trong ghế dài, tiếng ồn ào bên kia rất lớn nhưng rất nhiều Huyết tộc vây quanh, hắn không nhìn thấy chuyện gì xảy ra.

"Ngươi và Phất Vũ có quan hệ thế nào?"

Bên cạnh đột nhiên nhảy ra một người không có ý tốt nhìn hắn.

Tô Miên không lên tiếng, cố gắng dùng thái độ bình thường đối xử với Huyết tộc này.

Huyết tộc thấy vậy lá gan lại càng lớn, giọng điều càng kỳ quái: "Trên người ngươi không có ấn ký của Phất Vũ, ngươi là do cô ta thuận tay mang theo?"

Ấn ký?

"Này."

Tên Huyết tộc kia đột nhiên bị người khác kéo ra, Đồng Diệp xuất hiện ở phía sau: "Muốn chết sao?"

Đầu Huyết tộc co rụt lại, lấy yếu sợ mạnh cầu xin tha thứ: "Ta chỉ đến để chào hỏi vị tiên sinh này thôi, không có ý gì khác."

Đồng Diệp đè đầu hắn xuống: "Nếu còn có lần sau, cẩn thận với ta."

"Không dám, không dám..."

Đồng Diệp đá văng hắn, nhìn về phía Tô Miên: "Theo tôi qua đây."

Tô Miên bình tĩnh đứng dậy đuổi theo Đồng Diệp xuyên qua đoàn người.

Bọn họ đến trung tâm náo nhiệt vừa rồi, nơi này có một cái bàn Minh Thù ngồi ở một góc, các góc khác đều có người ngồi.

Đồng Diệp giao Tô Miên cho Minh Thù, Tô Miên không hiểu tới sát cạnh Minh Thù ngồi xuống.

Một người đàn ông đối diện nhìn chằm chằm Tô Miên cười: "Phất Vũ, tên con người này là tiền đặt cược? Chơi lớn như vậy sao?"

Tiền đặt cược?

Tô Miên cả người không thoải mái.

Cô có phải điên rồi không!

"Ngươi suy nghĩ nhiều rồi, hắn không phải tiền đặt cược." Minh Thù nói.

Tên kia lộ vẻ thất vọng cau mày nhìn Tô Miên, tiếc nuối nói: "Vậy thì thật là đáng tiếc, vậy ngươi đặt cược cái gì?"

Minh Thù vô cùng phóng khoáng: "Muốn đặt mạng."

Tên kia và hai tên Huyết tộc các hướng còn lại đều sửng sốt, tiền đặt cược này so với tên con người kia còn lớn hơn.

"Cô định làm gì?" Tô Miên hạ giọng hỏi cô, giọng nói có chút gấp gáp.

Đang yên đang lành sao lại lấy mạng ra đánh cược?

"Kiếm đồ ăn vặt." Trước tiên Minh Thù trả lời Tô Miên, sau đó nhìn về phía gã ngồi trước mặt: "Nếu các người thua, mỗi người cung cấp cho ta một tháng sữa tươi."

Sữa tươi chính là máu.

Đối với khẩu phần lương thực, trẫm dễ dàng sao?

Rõ ràng cái này là một cuộc đặt cược không công bằng, thế nhưng ba Huyết tộc đối diện đều đồng thanh nói: "Được!"

"Nếu mấy vị không có thắc mắc gì, mời ký tên sau đó cuộc đánh cược liền chính thức có hiệu lực."

Tô Miên lúc này mới phát hiện có một người phục vụ đứng bên cạnh, còn muốn ký hiệp ước chính thức thực hiện?

Huyết tộc và những điều hắn nghĩ dường như... có điểm không giống nhau.

Đây là nghiệp vụ của Thiên Sứ Ca cung cấp, Huyết tộc nếu cần có thể tìm Thiên Sứ Ca làm nhân chứng thứ ba, sau khi quyết định thắng thua, nếu như Huyết tộc thua bất chấp quy định, hội Thiên Sứ Ca sẽ cưỡng chế chấp hành.

Tô Miên cho là bọn họ đánh bạc giống như người bình thường, nhưng khi hắn đi theo Minh Thù đến một địa điểm ngầm khác, mới phát hiện đây không phải là đánh bạc bình thường.

Cái này là đánh nhau.

Ba chọi một.

Tô Miên nhìn Minh Thù đi tới, hắn muốn nói cái gì đó trong cổ họng lại khô khốc, một chữ cũng không nói ra được.

"Đây chính là thế giới Huyết tộc." Đồng Diệp chẳng biết lúc nào đã đứng ở bên cạnh hắn, khoanh tay trước ngực nói: "Máu tươi, bạo lực, sinh mạng cũng không đáng bao nhiêu tiền. Đương nhiên, mạng của Phất Vũ rất đáng tiền."

Tô Miên đột nhiên có chút túc giận: "Cậu không lo lắng sao?"

Đồng Diệp tràn đầy tự tin: "Phất Vũ rất lợi hại, ba tên Huyết tộc này không phải là đối thủ của cô ấy."

Trong lòng Tô Miên càng nổi điên: "Nhỡ đâu thì sao!"

Nhỡ đâu có việc gì ngoài ý muốn thì sao?

Đồng Diệp đột nhiên tiến sát vào hắn: "Cậu thích Phất Vũ."

Câu khẳng định, không phải câu nghi vấn.

Tô Miên sững sờ, sau đó thề thốt phủ nhận: "Nói linh tinh gì thế, sao tôi lại thích cô ta chứ."

Tim đập cực nhanh.

Sau khi hắn phủ nhận không hiểu sao lại chột dạ...

Hừ!

Chuyện gì xảy ra!

Đồng Diệp hiếu kỳ: "Vậy cậu lo lắng như vậy làm gì?"

"Ai lo lắng chứ!"

Hắn lo lắng cái gì, có cái gì cần phải lo lắng chứ, cô ta chết không phải còn có các Huyết tộc khác sao…

Nghĩ tới đây, trong lòng Tô Miên lại thấy phiền muộn, cô ấy sẽ không chết.

Trong lúc Tô Miên và Đồng Diệp nói chuyện, Minh Thù đã giải quyết xong ba tên Huyết tộc kia.

Vì kết thúc quá nhanh, người xem còn chưa kịp phản ứng.

"Chờ một chút!"

Bước chân Minh Thù dừng lại.

Một nam sinh xoay người nhảy lên trên đài, vẻ mặt lạnh nhạt đưa ra lời mời: "Phất Vũ, tôi với cô đánh một trận."

"A a, là Ludwig!"

"Thân vương trẻ tuổi nhất, a a tôi vậy mà lại được gặp Ludwig!"

"Mau mau gửi lên wechat!"

"Chụp ảnh chung, chụp ảnh chung!"

Khán giả vừa rồi còn ngơ ngác, vừa nhìn thấy Sở Việt đã bắt đầu thét chói tai, hiện trường có thể so sánh với người hâm mộ gặp mặt minh tinh nổi tiếng.

"Đó là Sở Việt?" Mặc dù so với lúc bình thường nhìn thấy ở trường học có điểm khác biệt, nhưng Tô Miên cảm giác mình sẽ không nhận lầm người: "Hắn cũng là Huyết tộc?"

"Đúng vậy."

"..." Không được, hắn phải bình tĩnh.

Vì sao trong khoảng thời gian ngắn, đột nhiên cảm thấy toàn thế giới đều là Huyết tộc.

Huyết tộc không đáng giá tiền như thế sao?

Huyết tộc không phải đều sẽ lánh đời sao?

Vì sao tất cả đều gặp qua rồi!

Tô Miên một lát mới tìm được giọng nói của mình: "Huyết tộc các người còn có thể dùng wechat?"

Đồng Diệp chống cằm: "Con người tiến bộ, chúng tôi đương nhiên cũng không lạc hậu."

"Không bị người khác nhìn thấy chứ?"

"Bọn họ dùng bản lậu, chỉ có Huyết tộc mới có thể thấy."

"..."

-

Minh Thù nhìn Sở Việt, hứng thú hỏi: "Cậu đến là để lấy lại danh dự cho Quan Sa?"

Sở Việt nói: "Tôi chỉ là có việc muốn hỏi cô."

Vì thấy cô gái này khó đối phó, hắn chỉ có thể chọn cách như thế.

Minh Thù suy nghĩ một lát, nam chính đã bắt đầu nghi ngờ Quan Sa rồi? Lúc này tình cảm của Quan Sa và nam chính cũng không được tính là đặc biệt vững chắc, nghi ngờ cũng không phải là không thể.

Nam chính không đối đầu với mình cũng rất tốt, dù sao đối phó với người có hào quang và không có hào quang, hoàn toàn là hai việc khác nhau.

Ừm!

Tất cả dựa trên phương châm Quan Sa sẽ không hạnh phúc!

"Vậy không cần phiền phức như vậy, cung cấp khẩu phần lương thực cho tôi mọi thứ đều dễ nói."

Có thể sử dụng khẩu phần lương thực giải quyết sự việc, kiên quyết không đánh nhau.

Sở Việt: "..."

Khán giả phía dưới cho rằng sẽ đánh nhau, kết quả hai người nói mấy câu rồi cùng nhau đi.

Khán giả: "..." Quần cũng cởi rồi, chỉ cho chúng ta thấy cái này?

Sở Việt bảo người phục vụ cho một phòng riêng, Minh Thù và hắn đi vào trước, sau đó Đồng Diệp mang theo Tô Miên đi vào.

Nhìn thấy Tô Miên ánh mắt Sở Việt co lại, Tô Miên không thèm nhìn tới hắn đi thẳng tới chỗ Minh Thù ngồi vào bên cạnh cô, tiện tay nắm lấy cánh tay cô.

Dường như xác định rõ ràng địa vị của mình.

Đồng Diệp nhìn Minh Thù nháy mắt ra hiệu.

Minh Thù lắc lắc hai cái, không rút tay ra được. Tô Miên nắm rất chặt, hắn phách lối nhìn Minh Thù cười một cái.

"Tại sao hắn lại ở đây?" Giọng nói Sở Việt có vẻ không tốt.

Hắn ta là con người!

Minh Thù ngừng giẫy tay: "Đây là trọng điểm sao?"

Sở Việt bị chặn họng, chăm chú nhìn Tô Miên mấy giây, vẫy tay bảo người phục vụ bên cạnh đi ra ngoài.

"Cô nói Quan Sa là Thụy Sa Durant, cô có chứng cứ gì không?"

Minh Thù mỉm cười: "Tôi chỉ có thể cho anh biết tin tức này, anh có tin hay không, không liên quan với tôi, cho nên tôi cũng không cần cung cấp chứng cứ cho anh."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1104: Tường Vy Cấm Khúc (14)

Sở Việt trong lúc nhất thời không tìm được lời phản bác, chỉ có thể nói ra nghi vấn của mình: "Quan Sa là người."

Giọng Minh Thù nhẹ nhàng chậm rãi: "Anh đã quên gia tộc Durant có cái gì sao?"

Durant...

"... Ảo ảnh."

Người tiếp lời là Đồng Diệp.

Đến nỗi Tô Miên...

Dù sao cũng nghe không hiểu, im lặng quan sát tay của Minh Thù là được rồi.

Ảo ảnh là thánh khí Huyết tộc, có thể ẩn giấu ngụy trang thành bất kỳ vật gì, còn có thể bóp méo ký ức. Quan Sa chính là dựa vào sức mạnh ảo ảnh thay đổi thân phận nữ chính, trở thành con gái Quan gia.

Đây chính là sức mạnh của thánh khí.

Sở Việt: "Andrew Durant sẽ giao ảo ảnh cho người khác?" Đó là thánh khí, bao nhiêu Huyết tộc muốn?

"Thụy Sa là con gái hắn thương yêu nhất, sau này gia tộc

Durant đều là cô ta kế thừa, ảo ảnh cũng là của cô ta, cho cô ta có gì kỳ lạ?" Minh Thù nói dĩ nhiên: "Huống chi ảo ảnh cũng không phải ai cũng có thể khống chế, Thụy Sa có thể khống chế ảo ảnh thì càng có thể cho cô ta."

Nếu là thánh khí của Huyết tộc, đương nhiên sẽ không phải là đạo cụ trên đường, tùy tiện một Huyết tộc nào cũng có thể sử dụng.

Chân mày Sở Việt càng nhíu càng sâu, tâm tư có chút hỗn loạn.

Nếu như Quan Sa là Thụy Sa, cô ta phí hết tâm tư đến gần hắn mục đích là gì?

Trước đây Quan Sa cứu hắn ở nơi nào?

Minh Thù chỉ điểm gần giống: "Thân vương Ludwig, khẩu phần lương thực một tháng nha, nhớ ghi chép vào sổ là được."

Minh Thù lôi kéo Tô Miên đứng lên.

Lúc bọn hắn đi tới cửa, Sở Việt đột nhiên lên tiếng: "Cô biết gần đây có chuyện người khác đang tìm thánh khí sao?"

Minh Thù phản bác: "Từ lúc nào mà thánh khí không ai tìm?"

Thánh khí của Huyết tộc giống với thần khí của con người, làm cho vô số Huyết tộc theo đuổi không chính đáng.

"Khác biệt." Sở Việt nói.

"Khác biệt chỗ nào?"

"Đối phương dường như muốn thu thập thánh khí."

"Anh nói cho tôi biết cái này làm gì?" Minh Thù nheo mắt: "Cho dù anh nói cho tôi biết những thứ này, tôi cũng sẽ không giảm giá, nói một tháng thì một tháng."

Sở Việt: "..."

Ai nói với cô cái này.

Sở Việt có thâm ý khác liếc nhìn Minh Thù: "Bản thân cô chú ý nhiều hơn đi."

...

Đồng Diệp vừa ra khỏi Thiên Sứ Ca, lên xe liền bắt đầu lải nhải: "Phất Vũ, thực sự có người thu thập thánh khí? Muốn làm gì, diệt thế sao?"

"Sao tôi biết, cũng không phải tôi đang thu thập thánh khí."

"Thế nhưng rất kỳ lạ, sao tôi không nghe nói có người đang thu thập thánh khí...?"

Đồng Diệp nói thầm.

Minh Thù nghĩ đến trước đây vô duyên vô cớ có Huyết tộc tới giết cô.

Thánh khí Huyết tộc tổng cộng có năm cái, thế nhưng mọi người trong Huyết tộc đều biết, cũng chỉ có ảo ảnh của gia tộc Durant.

Gia tộc Durant lớn mạnh, mỗi hành động đều có ảnh hưởng trong Huyết tộc, không có Huyết tộc dám ra chủ ý về thánh khí.

Bốn cái còn lại ở nơi nào, trong tay người nào sớm đã không còn ghi chép.

"Phất Vũ, mặc kệ thật hay giả, cậu cẩn thận một chút nhé."

Đồng Diệp có ý riêng nhắc nhở cô.

"Ừm." Trong tay nguyên chủ có một thánh khí...

Nếu như nam chính biết chuyện này, vậy hắn nói cho cô biết cũng phải nói đến đó.

Thế nhưng...

Theo ký ức nguyên chủ đáng lý không có bao nhiêu người biết mới đúng.

Nguyên chủ không hiểu tại sao bị đuổi giết, chẳng lẽ là có liên quan tới thánh khí?

Đồng Diệp đưa Minh Thù trở về, Tô Miên đã xuống xe trước cửa nhà Minh Thù.

Tô Miên có chút im lặng, đoán chừng là đang tiêu hóa thứ hắn vừa nghe thấy.

Minh Thù hiếu kỳ: "Cậu không về nhà?"

"Nhà tôi ở nơi này."

"Ha ha, khi nào cậu dọn nhà vậy?"

"Bây giờ."

"..." Tiểu yêu tinh thật lợi hại.

Minh Thù lên lầu, Tô Miên theo cô. Lúc Minh Thù đến cửa nhà, Tô Miên lấy ra một chuỗi chìa khoá mở cửa sát vách.

Minh Thù: "..."

Trẫm có thể nói gì?

Có tiền tùy thích.

Tô Miên kéo cửa ra, hắn ngừng lại rồi nghiêng đầu nhìn qua: "Ấn ký là gì?"

"Ấn ký? Đồ ăn thì phải..." Minh Thù vừa sờ chìa khoá vừa trả lời.

Tô Miên đi tới đè bả vai Minh Thù xuống, khiến cô đối diện với mình: "Trước đây có Huyết tộc nói tôi không có ấn ký của cô, có ý gì?"

Minh Thù dựa vào cửa, dường như có chút bất đắc dĩ: "Chính là ký hiệu, Huyết tộc khác nhìn thấy liền biết là có chủ."

Ánh mắt Tô Miên lóe lên.

"Làm sao ký hiệu?"

"Cắn một cái thôi."

Tô Miên đột nhiên kéo nút buộc áo sơ mi của hắn ra: "Cô cắn đi."

Minh Thù: "..."

Đồ ăn đưa đến trước cửa... ăn thì vẫn là ăn.

Minh Thù hiếu kỳ: "Bạn học Tô Miên, có phải cậu thích tôi phải không?"

Thích cô cái rắm!

Hắn chỉ là muốn biến thành Huyết tộc mà thôi!

Chứ không phải thích cô!

Nét mặt Tô Miên bình tĩnh: "Tôi từng lộ mặt ở đó, nếu cô không để lại cho tôi ký hiệu, lẽ nào không có Huyết tộc tìm phiền phức cho tôi?"

"Cậu biết cũng nhiều thật, có phải tôi nên giết cậu bịt miệng không?"

"Giết người còn phải vứt xác, không bằng suy tính một chút biến tôi thành bạn."

"Bỏ đi, đồng đội như heo giống cậu, tôi sợ sẽ chết nhanh."

"..." Nói cô gợi đòn đó cũng vì coi trọng cô, rốt cuộc cô sống thế nào mà lớn được như thế?

Minh Thù trở tay vặn chìa khoá, đẩy Tô Miên ra: "Vào đi."

Tô Miên cong miệng khó đoán theo Minh Thù đi vào.

Phòng ở là nhà trọ theo tầng, phong cách nghiêng theo lối tối giản, rèm cửa sổ của phòng kéo kín mít.

Phòng có chút trống trải, ngoại trừ mấy thứ đồ gia dụng chủ yếu còn lại không có gì cả.

Tô Miên quan sát phòng, Minh Thù đột nhiên đẩy hắn tới trên ghế sô pha cô nhấc chân ngồi lên.

Tô Miên: "..."

Hai tay Minh Thù chống hai bên đầu hắn: "Cậu xác định cần?"

Tô Miên: "..." Sao câu hỏi này lại có chút là lạ?

Hắn gật đầu.

"Được thôi, vậy tôi liền thỏa mãn cậu."

"..."

Minh Thù kéo áo hắn ra, cúi đầu qua đó, Tô Miên cảm thấy cổ mát lạnh tiếp theo là như kim châm.

"A..." Nói cắn liền cắn, không chào hỏi gì!

Máu trong cơ thể chảy ra, cảm giác kia cũng không dễ chịu lắm. Trong phim nói gì mà bị cắn sẽ sảng khoái, căn bản chính là nói vớ vẩn.

Tô Miên hơi hé miệng thở dốc, đau...

Cảm giác mút trên cổ dần dần giảm đi, biến thành liếm láp mềm mại. Đầu lưỡi mềm mại đảo qua da, trong cơn đau mang theo chút tê dại.

"Cô..."

Lời của Tô Miên bị ngăn ở trong cổ họng, trước mắt hắn đột nhiên bắt đầu choáng váng, đèn thủy tinh trên đỉnh đầu dường như tan thành vô số ánh sao rơi.

Mùi máu tươi trong cổ họng lan tràn ra, Tô Miên vừa bắt đầu đã bị động đến chủ động.

Khoảnh khắc hai người quấn quýt, Minh Thù buông hắn ra trước xoay người ngồi vào bên cạnh.

Tô Miên giơ tay lên sờ sờ cái cổ, không có chảy máu...

Tô Miên không hiểu vì sao bị hôn, hôn xong người của hắn xong việc liền giống như chưa từng làm...

Vừa rồi cô chiếm tiện nghi của hắn phải không?

Minh Thù đứng dậy, thân thể cô đột nhiên hết sức lực ngã trên mặt đất.

"Cô làm sao vậy?"

Tô Miên liền đứng lên ngồi xổm bên cạnh cô.

Ngón tay Minh Thù phát run: "Máu của cậu..."

Máu của hắn sao vậy?

Lúc này Minh Thù cảm thấy toàn thân khó chịu như là lửa đang đốt, da lạnh như băng da dính vào nhiệt độ cực nóng như muốn nổ tung.

Suy nghĩ cuối cùng của Minh Thù trước khi ngất đi...

Tiểu yêu tinh có độc!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1105: Tường Vy Cấm Khúc (15)

Lúc Minh Thù tỉnh lại đã là chạng vạng ngày hôm sau.

Trong phòng âm u, rèm cửa sổ dày nặng che đến một tia sáng trong phòng cũng không có.

Đồng Diệp ngồi bên cạnh cô, vội vã cuống cuồng nhìn chằm chằm cô, thấy cô tỉnh lại lập tức thở phào: "Cuối cùng cậu cũng tỉnh."

Ánh mắt Minh Thù liếc bốn phía một vòng: "Tôi đã ngủ bao lâu?"

"Từ đêm qua đến xế chiều hôm nay..." Đồng Diệp nhìn thời gian một chút: "Sáu giờ. Cậu sao vậy, đột nhiên té xỉu? Huyết tộc cũng sẽ bị bệnh sao? Hay là cậu ăn đồ gì hết hạn rồi? Thiên Sứ Ca có phải bán máu giả không?"

Câu hỏi của Đồng Diệp dồn dập liên tiếp.

Minh Thù ngồi xuống, giang hai tay ra sau đó nắm chặt: "Tôi dường như lợi hại hơn trước đây rồi."

"Cái gì?"

"Sức mạnh."

Đồng Diệp: "..."

Đồng Diệp đưa tay sờ trán Minh Thù: "Không có phát sốt, nói mê sảng gì vậy."

Minh Thù đẩy tay hắn ra: "Sức mạnh của tôi thực sự gia tăng rồi."

"Không phải chứ bà cô nhỏ, cậu đột nhiên té xỉu thì bỏ đi, tỉnh lại liền nói mê sảng. Cậu đừng làm tôi sợ."

Sức mạnh của Huyết tộc đều là tăng trưởng theo thời gian, từ từ tích trữ trở nên lợi hại, làm sao có thể ngủ một giấc thì trở nên lợi hại?

Không phải còn đang nằm mơ chứ?

Minh Thù không lẩn quẩn việc này với hắn, cắt đứt Đồng Diệp: "Tô Miên đâu?"

Đồng Diệp chỉ chỉ bên ngoài: "Mới vừa nghỉ ngơi..."

Minh Thù không để ý Đồng Diệp ngăn cản chạy thẳng ra ngoài, Tô Miên đã ngủ trên ghế sô pha, Minh Thù đứng nhìn ở trên cầu thang một lát nữa lại lui về phòng.

"Tô Miên gọi điện thoại cho tôi nói cô ngất xỉu rồi, hắn cũng nói không nói nên lời gì, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

Minh Thù lắc đầu: "Không có việc gì, có thể là bồi bổ hơi quá."

"Không sao thật?" Bà cô nhỏ này trông rất kỳ quái nha.

Minh Thù buông tay, bày tỏ thân thể rất bình thường.

Đồng Diệp nhìn hai mắt cô đúng thật không có phát hiện chỗ không đúng trên thân thể cô, hoài nghi sờ lên cằm: "Lẽ nào huyết dịch của Thiên Sứ Ca thực sự có vấn đề?"

Minh Thù: "..."

Đồng Diệp không có hoài nghi khác: "Tôi nói cho cậu biết đừng ăn nhiều như vậy, người ăn nhiều cũng phải sinh bệnh, chúng ta cũng không phải giống nhau, huống chi bây giờ huyết dịch còn chứa các thứ tật bệnh."

Minh Thù cắt đứt sự lải nhải của Đồng Diệp: "Cậu giúp tôi điều tra Tô Miên một chút, tất cả tư liệu từ lúc hắn sinh ra đến bây giờ."

"Điều tra hắn làm gì, không phải là xem nhiều phú nhị đại trong phim truyền hình chứ." Đồng Diệp nói.

"Bảo cậu điều tra thì điều tra đi."

"Được được được, cậu là lão đại." Đồng Diệp lo lắng: "Thân thể cậu thực sự không sao chứ?"

"Không sao." Minh Thù cam đoan.

Minh Thù thật vất vả tiễn Đồng Diệp ra cửa.

"Đúng rồi, hôm qua cậu mang hắn đi Thiên Sứ Ca, hay là đóng dấu cho hắn cũng được, tránh có Huyết tộc chú ý động thủ với hắn trả thù cậu."

Đồng Diệp thật ra là muốn nhắc nhở Minh Thù đừng tiến quá gần loài người thế nhưng ngẫm lại tính tình của cô, người khác nói nói đâu có nghe, dứt khoát không nói nữa.

Hơn nữa hôm qua Tô Miên trông chừng cô cả đêm, Minh Thù tỉnh lại hơn một giờ trước, thực sự hắn không nhịn được mới đi ra ngoài.

Trong đó rốt cuộc là tình huống gì, hắn cũng không rõ lắm cũng không nhúng tay vào.

Ánh mắt Minh Thù tối xuống: "Ừm, biết rồi."

Đóng cửa lại, Minh Thù nhìn về người trên ghế sô pha.

Hôm qua cô rõ ràng đóng dấu cho hắn... Đồng Diệp không nhắc nhở, cô cũng không chú ý.

Còn có máu của hắn.

Minh Thù có thể cảm giác được rõ ràng giai đoạn sức mạnh của mình tăng trưởng.

Trước đây Phất Vũ đối mặt thân vương còn có chút kiêng kỵ, nhưng bây giờ cô ấy cảm thấy... không cần thiết nữa.

Đương nhiên đây chỉ là dùng góc độ của sức mạnh mà nói.

Bản thân cô cho dù lúc nào cũng không sợ.

Máu của Tô Miên là máu của Đường Tăng sao? Uống có thể tăng trưởng sức mạnh sao?

Minh Thù đi tới bên ghế sô pha, Tô Miên dựa vào sô pha mí mắt thâm đen một mảng, ngủ có chút không thoải mái.

Minh Thù cầm chăn mỏng đắp lên người hắn, trực tiếp xếp bằng ngồi xuống đất.

Lông mi Tô Miên run rẩy, hơi mở mắt ra.

Hắn chợt ngồi dậy: "Cô tỉnh rồi?"

"Ừm."

Tô Miên quan sát cô, trong giọng nói tràn đầy lo lắng: "Sao cô... đột nhiên ngất xỉu? Tôi không dám dẫn cô đi bệnh viện, không thể làm gì khác hơn là dùng điện thoại di động của cô gọi cho Đồng Diệp..."

Khoảnh khắc nhìn thấy cô ngất xỉu đó, đầu óc hắn trống rỗng.

Hắn an ủi bản thân lo lắng cho cô là vì cần cô.

Nhưng đợi Đồng Diệp tới, nói thân thể cô không có bệnh tật gì, lúc đợi cô tỉnh lại hắn suy nghĩ rất nhiều.

Câu Đồng Diệp khi đó hỏi hắn không ngừng hiện lên trong đầu hắn.

Thích cô sao?

Tại sao vậy chứ?

Hắn cũng không thân với cô, mà dùng sự thấu hiểu của hắn với bản thân mình, hắn sẽ không thân mật nhiều với người vừa quen biết như vậy.

Trước đây hắn có thể dùng việc cần cô để giải thích.

Thế nhưng bây giờ hắn biết Huyết tộc không chỉ có một mình cô, vì sao vẫn không phải cô thì không được?

Cuối cùng hắn đã ra kết luận...

Có lẽ hắn thực sự thích cô.

Thích đến chẳng hiểu ra sao cả.

Lúc hắn lý trí cũng rất mâu thuẫn với chuyện này!

"Không sao, ăn no tiêu hóa không tốt mà thôi." Minh Thù ấn hắn trở về ghế sô pha: "Ngủ tiếp đi."

"Cô..."

"Câm miệng, nhắm mắt lại, ngủ."

"..."

Tô Miên cũng cảm thấy mình cần bình tĩnh một chút, nhắm mắt lại nằm bất động, điều chỉnh hô hấp của mình chậm lại, cố gắng để bản thân nghỉ ngơi.

Nhưng cảm giác được cô ở bên cạnh, làm sao cũng không có biện pháp đi vào giấc ngủ.

Tô Miên cảm giác cổ tay đột nhiên có chút lạnh, tiếp theo đó bàn tay đã bị người khác nắm.

Rõ ràng là cảm xúc xa lạ nhưng đáy lòng Tô Miên đột nhiên yên bình lại.

Hắn xoay người mở mắt ra, Minh Thù thấy vậy cũng không ngại ngùng, ngược lại càng quang minh chính đại nắm chặt.

Tô Miên quỷ thần xui khiến hỏi: "Cô muốn lên đây không?"

"Cậu đang mời tôi?"

"Xem là vậy đi..." Tô Miên suýt chút nữa cho mình một cái tát tại chỗ. Bà nó, hắn đang nói bậy gì vậy.

Minh Thù cũng không khách sáo, cuộn thảm lên đó.

Tô Miên: "..."

Cô lên đây ngay luôn à?

Phải dè dặt chứ?

Cần mặt mũi hay không?

Tô Miên bị ép dựa vào bên trong, lúc đầu Minh Thù chỉ là nằm ở bên cạnh, sau đó Tô Miên không thoải mái lắm, lại đưa tay để Minh Thù ngủ trong lòng ngực mình.

Tô Miên nói: "Hôm qua cô hôn tôi còn không nói tôi biết, có ý gì?"

"Nghi thức." Minh Thù nghiêm túc nói bừa.

"... Lúc cô cắn Liễu Loan Nguyệt cũng không có nghi thức này!"

"Nghi thức nam nữ khác biệt." Minh Thù tiếp lời vô cùng bình tĩnh.

"Ồ." Tô Miên dường như cười một cái: "Tôi còn tưởng rằng cô thích tôi đó."

"Cậu nghĩ nhiều rồi, con người với tôi mà nói đều là đồ ăn ngon."

"..."

Giết chết cô!

Tô Miên không nhớ rõ khi nào mình thiếp đi thế nhưng ngủ vô cùng sâu.

Minh Thù chờ hắn ngủ, mới cử động thân dưới môt chút, ánh mắt rơi vào trên cổ hắn.

Vết cắn hôm qua vẫn còn, hiện lên màu hồng nhàn nhạt.

Mắt Minh Thù híp lại, cô tiến tới gần, mở miệng cắn...

Lúc răng nanh đang đụng tới da hắn chợt lùi về, cuối cùng càng giống như là một nụ hôn hơn.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1106: Tường Vy Cấm Khúc (16)

Từ ngày đó trở đi, Tô Miên cũng không nói với người khác, thế nhưng hành vi càng ngày càng quá giới hạn.

Đối với chuyện trở thành Huyết tộc, vẫn cố chấp như cũ.

Minh Thù ngoại trừ trốn hắn cũng không có biện pháp gì khác.

Tiểu yêu tinh khó đối phó.

“Ừm, đây là tài liệu cậu cần.” Lúc Đồng Diệp tan học, giao cho Minh Thù một đống tài liệu: “Từ nhỏ đến lớn, các ghi chép đều ở đây.”

"Cám ơn."

"... Lại uống nhiều rồi?" Bà cô nhỏ Phất Vũ này cũng học được nói cám ơn rồi.

Minh Thù: "..." Trẫm rất lễ phép là được rồi!

Đồng Diệp có việc đi trước, Minh Thù vì tránh Tô Miên nên chọn chuồn từ cửa sau.

Cửa sau trường học gần phần mộ, vì truyền thuyết ngôi mộ nên nếu không phải vì có người đi tắt thì có rất ít học sinh đi bên này.

Minh Thù từ xa nhìn thấy Liễu Loan Nguyệt bị mấy nữ sinh xô đẩy bổ nhào vào hướng phần mộ bên kia.

Minh Thù: "..." Ức hiếp người khác cũng không biết đổi chỗ sao?

Minh Thù nhét tư liệu vào trong bọc sách theo qua đó.

Thế nhưng lúc cô đến Sở Việt đã ở đây rồi, mấy nữ sinh kia run lẩy bẩy đứng xin lỗi ở trước mặt hắn.

Minh Thù: "..."

Nói anh hùng cứu mỹ nhân à!

Nam chính ngươi đoạt phim gì vậy!

Mấy nữ sinh kia chạy mất như một làn khói, Sở Việt dẫn theo Liễu Loan Nguyệt đi về hướng bên kia.

Minh Thù buồn bực lấy ra một hộp khẩu phần ăn, tâm tình không tốt cần bồi bổ máu.

Vào lúc cô chuẩn bị rời đi, tầm nhìn quét đến Quan Sa đang đứng nấp ở một góc khuất.

Mắt Minh Thù sáng ngời.

Nam chính bắt cóc điểm tâm nhỏ đi rồi, vẫn còn một cục cưng nha!

Quan Sa theo chân mấy nữ sinh kia qua đó xem kết cục của Liễu Loan Nguyệt, ai biết sẽ nhìn thấy một màn như thế.

"Thụy Sa bảo bối."

Quan Sa quá mức chăm chú, không phát hiện lúc nào Minh Thù xuất hiện, nghe hai chữ "Thụy Sa", toàn thân tóc gáy đều dựng đứng.

"Phất Vũ..." Đáy mắt Quan Sa lộ ra đề phòng: "Phất Vũ, tại sao cô lại ở chỗ này?"

"Đi ngang qua thôi." Minh Thù mỉm cười: "Mọi người đều hiểu chuyện, Sở Việt lại không ở đây, cô diễn cho ai xem?"

Quan Sa: "..." Ai hiểu chuyện với cô chứ!

Quan Sa nghĩ đến những việc khác thường gần đây của Sở Việt, đều vì trước đây cô ta tiết lộ thân phận của mình. Mặc dù cô đã cố gắng giải thích, Sở Việt dường như cũng tin.

Nhưng gần đây Sở Việt càng ngày càng lạnh lùng đối với cô, dường như bọn họ đã không còn là người yêu.

Đáy lòng Quan Sa không chắc, cộng thêm trước đây có người nói cho cô nhìn thấy Liễu Loan Nguyệt và Sở Việt ở bên nhau.

Lần trước cô khiến Huyết tộc giải quyết Liễu Loan Nguyệt rồi, kết quả một chút tin tức cũng không có, Liễu Loan Nguyệt cũng sống rất tốt.

Quan Sa ngăn cản tâm tư trong lòng: "Phất Vũ, rốt cuộc cô muốn làm gì?"

"Không muốn làm gì cả." Minh Thù mỉm cười: "Đây không phải nhìn thấy cô vui vẻ, chào hỏi với cô sao?"

Quan Sa: "..."

Thấy cô có gì để vui vẻ, cô ta có phải bị bệnh hay không?

Quan Sa từ phía sau cây đi tới, chuẩn bị rời khỏi. Cô không phải là đối thủ của cô ta thế nhưng cô sẽ có biện pháp diệt trừ cô ta...

"Ôi, đừng đi mà." Minh Thù đuổi theo: "Trò chuyện đi."

"Cô có bệnh à!"

"Cô chính là thuốc đó!"

"..." Nếu như lời này là một chàng trai nói, vậy có thể là một lời tình cảm nhưng lời này là từ trong miệng cô gái này nói ra, làm sao cũng cảm thấy kỳ lạ.

Toàn thân Quan Sa khó chịu, tăng thêm tốc độ rời khỏi.

Nhưng Minh Thù đi theo cô ta, cũng không ra tay đánh chỉ nói chuyện với cô ta... Trong thuyết bổ máu, chạy nhảy không ra tay phải nói chuyện trước.

Quan Sa không nhịn được hét lên: "Phất Vũ cô xong chưa, chuyện của tôi tại sao cô phải nhúng tay vào?"

"Vì..." Minh Thù dừng một chút, miệng mang theo nụ cười: "Tôi thích bộ dạng tức giận của cô đó."

Quan Sa: "..."

Đồ điên!

Quan Sa muốn dùng Thuấn Di (*) rời khỏi nhưng mà Minh Thù đột nhiên ra tay, hộp sữa trống không từ trong tay cô bay ra ngoài đánh vào bắp chân cô ta, Thuấn Di thất bại.

Minh Thù cầm lấy cánh tay cô ta, ném cô ta vào trong bụi hoa bên cạnh: "Đến đây đi cục cưng."

Đầu óc Quan Sa choáng váng, chưa đứng lên đã bị Minh Thù đánh bầm dập.

Một chút năng lực phản kháng Quan Sa cũng không có, hoàn toàn bị áp chế.

Một mảnh hoa Tường Vi xinh đẹp bị đụng trúng rơi đầy đất.

Quan Sa nằm trong hoa Tường Vi, ngón tay cầm lấy cuống hoa Tường Vi đâm vào lòng bàn tay nhưng cảm giác của cô lại không đau.

"Phất Vũ, tôi với cô chưa xong đâu!"

"Không thành vấn đề, tôi rất hoan nghênh." Minh Thù phủi phấn hoa trên người: "Tức giận thêm nữa đi, tức giận sẽ khiến người ta xinh đẹp."

...

Quan Sa về đến nhà, bà Quan có chút thất thần ngồi ở phòng khách, cô trở về bà Quan cũng không phát hiện.

Toàn thân Quan Sa đều đau, cũng không muốn nói chuyện với bà Quan, im lặng lên lầu không tiếng động.

Trong phòng ngủ, Quan Sa gọi điện thoại cho Andrew.

"Bảo bối, sao chịu gọi điện thoại cho Cha vậy?"

"Cha."

"Sao vậy bảo bối? Là ai ức hiếp con?" Andrew nghe giọng Quan Sa không đúng, lập tức lo lắng.

Giọng Quan Sa nghẹn ngào tố cáo: "Là Phất Vũ, Phất Vũ đó không hiểu sao nhắm vào con, hôm nay còn đánh con."

"Phất Vũ?" Giọng nói Andrew chợt nghiêm trọng: "Bảo bối đừng khóc, nói với cha cô ta ức hiếp con thế nào?"

Quan Sa chọn che giấu một chút, thêm muối thêm đường nói Minh Thù nhắm vào mình thế nào.

"Con đánh không lại cô ta, cha, cha phải giúp con lấy lại công bằng."

"Bảo bối yên tâm, tiểu công chúa của gia tộc Durant, cha còn chưa phải là người mà cô ta có thể tùy tiện ức hiếp."

Andrew cam đoan với Quan Sa, nhất định sẽ dạy dỗ Phất Vũ thật tốt.

"Bảo bối, gần đây Huyết tộc khác có tìm đến con gây phiền phức không?"

Ngoại trừ Phất Vũ không có Huyết tộc khác tìm cô gây phiền phức, dù sao hiện tại cô chỉ là một con người, Quan Sa lắc đầu: "Không có... cha, xảy ra chuyện gì sao?"

Andrew căn dặn: "Gần đây con cẩn thận một chút, ảo ảnh nhất định phải giữ gìn kỹ."

Quan Sa kỳ quái: "Cha, có phải xảy ra chuyện gì hay không?"

Andrew suy nghĩ một chút, vẫn nói cho Quan Sa biết: "Gần đây Huyết tộc xảy ra chuyện, có người truy tìm thánh khí ở khắp nơi."

Quan Sa vừa nghe, không để ý lắm: "Không phải mỗi ngày đều có Huyết tộc truy tìm sao... cha, gia tộc chúng ta cũng không dễ trêu chọc, không ai dám có ý đồ tới ảo ảnh."

Andrew cũng không muốn khiến Quan Sa quá lo lắng, không nói thêm gì nữa.

Quan Sa lại làm nũng với Andrew một lúc rồi cúp điện thoại, biểu hiện trên khuôn mặt chợt trở nên lạnh lùng nghiêm túc.

Tay cô cầm điện thoại di động nắm chặt: "Phất Vũ..."

Quan Sa nằm trong phòng một lúc, cảm thấy trên người khá hơn một chút mở cửa phòng xuống phía dưới.

Ông Quan và bà Quan đều ở phòng khách, người giúp việc không ở đó, đoán chừng là ở nhà bếp.

"Tôi liếc nhìn từ xa, cảm thấy rất giống..." Giọng bà Quan làm cho Quan Sa lui trở về.

Ông Quan an ủi: "Người giống nhau trên thế giới rất nhiều, nhìn thấy cũng không kỳ lạ."

Bà Quan: "Không phải đâu ông xã, tôi thực sự... tôi cũng không biết phải hình dung như thế nào. Tôi nhìn thấy cô bé kia đã cảm thấy rất thân thiết."

Ông Quan: "Được rồi, bà cả ngày miên man suy nghĩ gì vậy."

Bà Quan: "Ông không biết, từ sau lần con gái bị bệnh tôi cảm thấy rất kỳ lạ, làm sao tôi cũng không cảm thấy cảm giác ở cùng nhau với con gái trước đây."

Ông Quan: "Con gái là chúng ta nuôi dưỡng mà lớn lên, còn có thể giả? Bà chính là xem phim nhiều rồi, tìm cơ hội tôi dẫn bà đi ra ngoài một chút."

Quan Sa im lặng lui trở về phòng không tiếng động, bà Quan gặp Liễu Loan Nguyệt rồi?

Cô không lo lắng Quan gia, ảo ảnh ở đây cho dù bọn họ biết rồi thì cô cũng có thể thay đổi ký ức của bọn họ bất cứ lúc nào.

Nhưng bên Sở Việt..

Phải tranh thủ thời gian diệt trừ Liễu Loan Nguyệt.

***

(*) Thuấn Di: Thuật di chuyển nhanh như chớp.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1107: Tường Vy Cấm Khúc (17)

Minh Thù tìm một chỗ xem tài liệu.

Tô Miên sinh ra tại thành phố này, giấy khai sinh và tư liệu bệnh viện vô cùng rõ ràng.

Quá trình trưởng thành không khác gì các thiếu gia thông thường, việc xấu cũng rất nhiều, điển hình của một phú nhị đại giàu có.

Thế nhưng sau khi học trung học, Tô Miên đột nhiên ngoan ngoãn không quá để ý người khác, cả ngày cô đơn một mình, tựa như đã mất đi khí chất của một tên phú nhị đại giàu có mười mấy năm trước.

Rõ ràng lúc tốt nghiệp cấp hai vẫn là một tên giàu có như trước, nhưng sao chỉ mới hai tháng đã thay đổi thế này rồi?

Minh Thù xem kỹ tư liệu hai tháng đó.

Nhìn qua không có gì đặc biệt, điều duy nhất đáng để nghi ngờ chính là chuyến du lịch lúc tốt nghiệp cấp hai...

Minh Thù lên mạng kiểm tra toàn bộ địa điểm du lịch của bọn họ, là một nơi tham quan nổi tiếng hàng đầu.

Chỗ như vậy, lại không phải là rừng sâu núi thẳm gì, theo lý thuyết mà nói sẽ không xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn.

Minh Thù tiếp tục xem, nơi đây có mấy truyền thuyết về những khu giải trí này, trong đó một cái liên quan đến ma cà rồng.

Là một bài đăng, tường tận giới thiệu chủng tộc ma cà rồng, sau đó mới liên quan đến địa điểm trong truyền thuyết.

Nghe đồn lúc khu này xây dựng, đào được một quan tài trong khu đó, người trong quan tài tựa như đang sống vậy.

Ngay lúc bọn họ chuẩn bị đưa quan tài đi, người trong quan tài đột nhiên không thấy nữa.

Đồng thời có người chết trên cổ có vết cắn, máu trong cơ thể như mất đi chín phần.

Vì vậy mới có tin đồn có ma cà rồng.

Minh Thù kiểm tra tin tức, lúc đó các trang báo nói rất nhiều nhưng cuối cùng không tìm được bằng chứng, mọi người lại chú ý đến chuyện khác.

Tô Miên đi qua nơi này liền thay đổi...

Lẽ nào trong khu đó thực sự có ma cà rồng sao?

Hay là hắn gặp phải chuyện gì?

Minh Thù có chút đau đầu, rốt cuộc thân thể hắn xảy ra chuyện gì?

Minh Thù hỏi Đồng Diệp biết chuyện gì không, dấu ấn Huyết tộc sẽ biến mất, Đồng Diệp bày tỏ chưa từng nghe qua chuyện như vậy.

Minh Thù suy nghĩ rồi đi về hướng nhà mình.

Lúc đi qua một con đường nhỏ, cô đột nhiên ngừng lại nhìn cây đại thụ tươi tốt ở phía trước.

Khóe miệng cô hơi nhếch lên: "Đến cũng đến rồi, trốn làm cái gì?"

Phía trước không có động tĩnh.

Minh Thù trực tiếp đi qua cây đại thụ kia, ngẩng đầu một cái liền đối mặt với ba Huyết tộc.

Ba tên Huyết tộc thấy bị phát hiện đồng thời bay xuống dưới, móng tay dài ra hóa thành vũ khí tấn công Minh Thù.

Ba tên Huyết tộc khẽ động, bốn phía hiện ra không ít Huyết tộc ý thức xông tới.

“Này! Các người ỷ đông ăn hiếp yếu sao!”

Huyết tộc công kích cô không hề để ý, liên thủ tấn công cô, Minh Thù lượm một cây gậy ở bên cạnh đánh lên người bọn Huyết tộc.

Gậy đánh trúng tên nào, tên đó liền biến mất trong không khí.

Một cây gậy vô cùng lợi hại.

Các Huyết tộc phía sau rõ ràng có chút sợ hãi rụt rè, không dám đứng gần Minh Thù.

Minh Thù bỏ gậy xuống, mỉm cười ôn hòa: "Các ngươi đừng có ỷ đông ăn hiếp yếu, lật thuyền đi!"

Huyết tộc: “...”

"Gặp ta thì lật thuyền là chuyện bình thường, không phải là lỗi của các ngươi."

Huyết tộc: "..."

Mắt thấy chỉ còn có vài tên cuối cùng, Huyết tộc không ham chiến, mỗi người đều nháy mắt chuẩn bị rút lui.

Bọn họ chạy rất nhanh, Minh Thù chỉ bắt được một tên chạy hơi chậm một chút.

Tên Huyết tộc bị bắt lộ vẻ hoảng sợ, còn chưa kịp làm gì liền hôn mê bất tỉnh.

Minh Thù đánh tên Huyết tộc ngất xỉu, quan sát trên mặt đất một lúc, lại lục soát cơ thể không phát hiện thứ gì có ích.

-

Liễu Loan Nguyệt thấy Minh Thù đang nhìn một người không biết sống chết, cô ấy cầm ống hút dùng sức hút, tinh thần có chút lơ là, ánh mắt chột dạ không biết đang suy nghĩ cái gì.

Liễu Loan Nguyệt cẩn thận đi tới: "Phất... Phất Vũ?"

Ánh mắt Minh Thù không có tiêu cự, dần dần hội tụ trên người Liễu Loan Nguyệt, cô nhếch mày cười khẽ: "Điểm tâm nhỏ à!"

Liễu Loan Nguyệt: "..." Điểm tâm nhỏ là cái gì?

Liễu Loan Nguyệt liếc nhìn mặt đất, cũng nhìn không ra người kia chết hay chưa chết, nhưng từ móng tay và răng nanh của hắn, có thể nhận ra đây là một Huyết tộc.

"Cô ở nơi này làm cái gì?" Minh Thù đứng lên.

"Mua đồ cho gia đình." Liễu Loan Nguyệt nhỏ giọng trả lời.

Ánh mắt Minh Thù dừng trên túi xách của Liễu Loan Nguyệt.

"Ừm." Minh Thù kéo người kia chuẩn bị rời khỏi: “Xung quanh đây không an toàn, trở về sớm một chút... thôi đi, tôi tiễn cô.”

Liễu Loan Nguyệt nhìn tên Huyết tộc trên mặt đất: "..."

Cô kéo một người như vậy, dù hắn là Huyết tộc, nhưng người khác không biết sẽ nghĩ cô là tên giết người sẽ báo cảnh sát đó!

Thế nhưng Minh Thù không hề có một chút tự giác nào, cứ kéo tên Huyết tộc kia nghênh ngang đi ra ngõ nhỏ.

Kỳ lạ là những người đi ngang đường, tựa như không thấy tên Huyết tộc kia.

Liễu Loan Nguyệt nuốt một ngụm nước bọt...

Thế giới Huyết tộc thực sự là quá huyền ảo rồi.

"Cô thật không tính nhận tổ quy tông sao?" Minh Thù nghiêng đầu nói chuyện với cô: "Quan Sa dành thân phận của cô, dành cha mẹ của cô, cô không tức giận sao?"

Liễu Loan Nguyệt nắm cái túi thật chặt: "Tôi không biết..."

Sâu trong nội tâm cô căn bản không có biện pháp tin tưởng chuyện này.

Rõ ràng luôn muốn biết mọi chuyện, đột nhiên đã biết rồi trong lòng cô ngoại trừ mờ mịt còn có sợ hãi.

Cô không biết tại sao lại trở thành cục diện như ngày hôm nay.

Liễu Loan Nguyệt không nói lời nào, cô bước sau mấy bước, ánh mắt không biết nhìn nơi đâu, dứt khoát dừng lại trên người tên Huyết tộc xui xẻo kia.

Minh Thù quay đầu nhìn cô mấy lần đều là như thế này, liếc nhìn con Huyết tộc xui xẻo kia một cái.

Ánh mắt nhanh chóng quay lại, một lát sau như không có chuyện gì xảy ra quay đi chỗ khác.

Minh Thù cũng không hỏi thêm gì nữa, tiễn Liễu Loan Nguyệt đến trước nhà: "Lên đi, có việc có thể gọi điện thoại cho tôi."

"Cô có đói bụng không?" Liễu Loan Nguyệt đi hai bước, đột nhiên quay đầu.

"Có một chút."

Liễu Loan Nguyệt cắn cắn môi: "Cô chờ tôi một chút."

Cô từ từ lên lầu, mười mấy phút sau thì đi xuống, đưa một bình thủy tinh chất lỏng màu đỏ cho cô.

Tựa như máu vẫn còn nhiệt độ, Liễu Loan Nguyệt miễn cưỡng cười cười: "Đột nhiên phát hiện có người cần tôi, cũng không tệ."

Minh Thù nghiêng đầu: "Lần sau không cần cho tôi nữa."

Lần trước cắn cô ấy vì muốn để lại ấn ký, để những Huyết tộc khác không dám động cô ấy mà thôi.

Nhưng Liễu Loan Nguyệt tựa như bị nghiện rồi, luôn chạy tới kín đáo đưa cho cô.

Liễu Loan Nguyệt sửng sốt một chút, một lát sau cắn môi: "Là tôi đưa cho cô số lượng quá ít sao?"

"Không phải." Minh Thù cười: "Có người sẽ nổi giận."

Có người?

Người nào?

"Đi đi, bảo vệ tốt chính mình nhé." Minh Thù phất tay với cô.

"Liễu Loan Nguyệt con ở phía dưới làm cái gì, hiện tại bắt đầu lười biếng rồi có phải hay không!" Đột nhiên một giọng nói giận dữ trên lầu vang lên.

Liễu Loan Nguyệt co rụt đầu lại nhanh chóng lên lầu.

-

Minh Thù kéo Huyết tộc đi tìm Đồng Diệp.

Đồng Diệp: "..."

Bà cô nhỏ của hắn thật lợi hại.

Sao cô có thể kéo một “người” qua đây, không bị tố cáo sao?

Minh Thù ném Huyết tộc tới trước mặt hắn, đá cánh tay Huyết tộc, cởi áo của hắn để da thịt lộ ra: "Quen cái này không?"

Lúc đến gần khuỷu tay, có một thứ như hình xăm.

Cây tường vi cuốn lấy một con dơi, khuôn mặt con dơi rất ghê tởm nhìn qua cực kỳ thống khổ.

Dù Huyết tộc muốn xăm hình trên người, cây tường vi và con dơi đều có thể hiểu được.

Thế nhưng cây tường vi cuốn lấy con dơi thì khá là quái dị.

Có lẽ con dơi đại diện cho Huyết tộc...

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1108: Tường Vy Cấm Khúc (18)

Đồng Diệp quan sát kỹ lưỡng, lắc đầu: "Chưa thấy qua, bắt được tên Huyết tộc này ở đâu?"

Minh Thù ngồi ở bên cạnh uống sữa tươi: "Ngày hôm nay tấn công tôi. "

"Tấn công?" Đồng Diệp nhảy dựng lên: "Cậu không sao chứ?"

"Vẫn sống tốt, uống mười hộp sữa tươi nữa cũng không có vấn đề gì!"

Đồng Diệp đen mặt lại, còn uống sao, chuyện lần trước cô quên mất rồi sao! Uống vào xảy ra vấn đề thì làm sao!

"Vì sao tấn công cậu?"

"Có thể là dáng dấp tôi đẹp, đố kỵ tôi đó mà." Nếu trẫm biết thì kéo hắn tới làm gì.

Đồng Diệp không để ý tới Minh Thù nói năng bậy bạ: "Không nhìn ra tên Huyết tộc này là bên nào..."

Còn cái hình xăm này, đúng thật có chút quái dị.

"Có liên quan tới chuyện trước đây Sở Việt nói không?" Đồng Diệp suy đoán: "Vì huyết chuông trên tay cô sao?"

Minh Thù nhếch khóe miệng cười yếu ớt, nhẹ giọng nỉ non: "Ai biết được."

Huyết chuông, một trong năm thánh khí, Phất Vũ là người sở hữu.

"Tôi đánh hắn tỉnh hỏi xem sao."

Đồng Diệp đánh tên Huyết tộc kia tỉnh lại, Huyết tộc vừa tỉnh đã thấy mình bị bắt, không nói hai lời trực tiếp tự sát.

Đồng Diệp: "..."

Minh Thù tựa như đã sớm nghĩ tới kết quả này.

Nếu như thẩm vấn có kết quả, cô cần gì phải lao lực kéo hắn về như vậy.

Bắt trúng một người đã quyết định chết, dù dùng bất cứ biện pháp gì cũng hỏi không được.

Đừng hoài nghi, trên thế giới này luôn có người thà chết chứ không chịu khuất phục, bất kể là chính nghĩa hay tà ác đều có người như vậy.

Tín ngưỡng khác nhau, cho nên kiên trì bảo vệ lập trường cũng khác nhau, không liên quan cái khác.

"Bà nó, rốt cuộc là ai..." Đồng Diệp vò đầu.

"Nếu như đúng thật là vì huyết chuông, đối phương sẽ không từ bỏ ý đồ." Minh Thù nói: "Đến lúc đó bắt một tên không muốn chết hỏi là biết."

"Chỉ sợ bọn họ làm bậy, chúng ta ở ngoài chỗ sáng, bọn họ ở trong tối..." Đồng Diệp lo lắng: "Còn ai biết trên tay cô có huyết chuông? Xem có thể điều tra ra cái gì hay không."

Minh Thù suy nghĩ một chút: "Không nhiều lắm."

Điều tra đến cuối cùng ngoại trừ Đồng Diệp, còn nam chính... Còn có mấy người không phải đã sớm bị bắt, thì đã ngủ say rồi.

Vẻ mặt Đồng Diệp buồn rầu: "Tôi tìm người điều tra cái hình xăm này trước, dạo này cậu nên cẩn thận một chút."

Minh Thù làm một dáng OK.

-

Mấy ngày kế tiếp, Minh Thù không bị tấn công.

Chủ yếu là cô không xuất hiện, không ra ngoài kéo bè kéo lũ đánh nhau... không có bất cứ hành động nào khác.

"Leng keng..."

Minh Thù không muốn đi mở cửa, thế nhưng người bên ngoài vẫn kiên nhẫn không bỏ nhấn chuông cửa. Vào lúc này, ngoại trừ tiểu yêu tinh Tô Miên kia thì không có người khác.

Minh Thù cuối cùng cũng đứng lên từ trên ghế sô pha, đi mở cửa.

"Bạn học Tô Miên, có chuyện gì không?"

Tô Miên tựa như vừa trở về, trên người còn đeo cặp, hắn liếc mắt nhìn căn phòng: "Đã bốn ngày cô không có đi học rồi, tôi còn tưởng rằng cô đã xảy ra chuyện."

“Mỗi ngày đi học về cậu cũng thấy tôi mà.” Minh Thù tức giận.

Tô Miên không để ý vào nhà, thay giày, đóng cửa.

Minh Thù khoanh tay trước ngực nhìn động tác của hắn: "Cậu thực sự xem nơi đây là nhà mình sao?"

Tô Miên quay đầu nhếch khóe miệng lộ ra nụ cười: "Cô đồng ý, tôi có thể chuyển tới đây."

Dù sao bên đó ngoại trừ một cái giường thì không còn gì cả.

"Ha ha." Mơ đẹp nhỉ!

“Dạo này cô sao vậy?” Mấy ngày nay cô không bước ra cửa một bước, nếu không phải là mỗi ngày hắn qua đây gõ cửa xác định cô còn sống, hắn còn tưởng là cô mất tích rồi.

“Bên ngoài nắng gắt như vậy, cậu nói tôi phải làm sao?”

Tô Miên phá tan bầu không khí: "Ngày hôm nay trời đầy mây."

Minh Thù: “...”

Tô Miên tiếp tục: "Ngày hôm qua mưa nhỏ."

Minh Thù: "..."

Tô Miên cười một cái: "Ngày hôm trước mưa xối xả."

Minh Thù đi về ghế sô pha: "Cậu thích dự báo thời tiết như thế tại sao không đi đài truyền hình đoạt bát cơm người ta nhỉ, cậu mà đi nhất định tỷ lệ người xem sẽ tăng cao."

Tô Miên để túi xách qua bên cạnh: "Cô cũng thừa nhận tôi đẹp trai sao?"

Minh Thù chịu đựng không trợn mắt xanh lên, vẫn mỉm cười: "Thấy kỳ lạ."

Tô Miên: "..." Người nào kỳ lạ!

Có ai kỳ lạ mà đẹp trai như hắn không.

Tô Miên nhìn vào cổ áo hờ hững của Minh Thù, hắn cúi người xuống đến bên cạnh cô: "Cô có đói bụng không? Có muốn cắn tôi hay không?"

Minh Thù ngoắc ngoắc ngón tay với hắn.

Tô Miên lập tức tiến tới.

Minh Thù đánh một cái trên đầu hắn: "Cậu nhiều máu lắm sao? Có cần ra cứu giúp những bé Huyết tộc đang thiếu máu đến sắp chết ngoài kia không?"

Minh Thù nói không nặng lắm, nhưng giống như tát hắn một cái.

Tô Miên vẫn giữ nguyên động tác, ánh mắt thâm thúy rơi vào trên mặt Minh Thù.

Hắn đột nhiên cúi đầu, ngậm cánh môi anh đào tròn trĩnh của cô.

Minh Thù không nghĩ đến hắn đột nhiên đánh lén... Được rồi, tấn công quang minh chính đại.

Hơi thở nam tính ấm áp bao trùm cơ thể cô, Tô Miên hôn không cuồng nhiệt như làn gió nhẹ nhàng, từng chút từng chút làm dịu thế giới của cô.

Ánh mắt Minh Thù dần dần ôn hòa, nhắm mắt lại phối hợp nụ hôn của hắn.

Tô Miên nhẹ nhàng mở mắt, thấy Minh Thù phối hợp như vậy, hô hấp nặng hơn như nhận được giấy thông hành tiến vào thế giới của cô.

Nụ hôn này duy trì liên tục khoảng năm phút đồng hồ, Tô Miên hôn thêm mấy cái mới rời đi, hắn nói: "Nhưng tôi chỉ muốn cứu tế cô."

Hắn ôm Minh Thù, cánh môi dán vào cổ cô: "Phất Vũ, tôi hình như thích cô, làm sao bây giờ."

Giọng nói yếu ớt, mang theo chút bất lực và mờ mịt.

Hắn không khống chế được tình cảm hắn dành cho cô.

Hắn muốn nói cho cô biết.

Cho tới bây giờ hắn cũng không nghĩ có thể thích một người điên cuồng đến như vậy.

"Vậy thì cứ thích đi, còn có thể làm sao." Có thể không thích trẫm sao? Sợ là ngươi đang nằm mơ đó!

Tô Miên im lặng vài giây: "Cô không thích tôi sao?"

"Không phải." Minh Thù mỉm cười: "Nhưng tôi không ngại cậu thích tôi."

Tô Miên: "..."

Dường như hắn là cặn bã vậy.

Ở sâu trong nội tâm không chút gợn sóng cũng muốn đánh chết cô là chuyện gì?

Minh Thù đẩy hắn: "Đứng lên, thật là nặng."

Tô Miên ôm càng chặt hơn: "Cô là Huyết tộc, sợ nặng cái gì?"

"Huyết tộc thì sao? Cũng là một cô gái mảnh mai, cậu đè như thế mà coi được sao?"

Mảnh mai?

Cô?

Nói cho hắn biết, ai dùng tay không đánh Huyết tộc?

Tô Miên chí khí hùng hồn, hắn thổi hơi vào tai Minh Thù: "Tôi còn muốn làm thêm chuyện khác với cô nữa."

Minh Thù: "..."

Thiếu niên cậu phát triển có phải nhanh quá hay không vậy? Nói là mất trí nhớ mà? E là cậu giả vờ mất trí nhớ thì có!

Tô Miên cũng mạnh miệng đùa giỡn như tên lưu manh, trên thực tế không hề làm gì cả.

Hắn ôm trong chốc lát nhưng có lẽ lo cô sẽ bị đè lên, xoay người nằm chết dí bên trong, kéo Minh Thù chuẩn bị đứng dậy ôm vào trong ngực mình: "Cô thực sự không suy tính một chút, biến tôi thành Huyết tộc sao?"

"Không suy nghĩ."

"Vì sao?"

"Tại sao tôi phải biến khẩu phần lương thực biến của mình thành Huyết tộc, về sau tôi ăn cái gì?"

"..."

Khẩu phần lương thực bằng con người bằng hắn?

Trong lòng cô, hắn chính là đồ ăn sao?

Tô Miên đè lại lửa giận trong lòng: "Cô biến tôi thành Huyết tộc, về sau tôi cũng sẽ đi chung với cô, luôn đi chung với cô."

"Không cần." Trẫm sống không được lâu như vậy.

Cuối cùng Tô Miên bị Minh Thù chọc tức đi mất.

Đi trong chốc lát lại giận đùng đùng trở về lấy túi sách.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1109: Tường Vy Cấm Khúc (19)

Ngày hôm sau, Minh Thù vẫn như cũ không định đi học, người cách vách lại làm ra tiếng động rất lớn.

Tiếng bước chân từ trước cửa nhà cô truyền đến, lại quay lại ngừng trong chốc lát sau đó rời đi.

Minh Thù đi tới trước cửa sổ kéo rèm ra một chút, ánh mặt trời từ bên ngoài chiếu vào.

Tô Miên vừa lúc đi về phía cô.

Nhưng Minh Thù đứng ở phía sau rèm cửa sổ, Tô Miên không thấy được, hắn đứng một lúc nữa xoay người rời khỏi.

Minh Thù dựa vào cửa sổ, mãi đến khi bóng dáng Tô Miên hoàn toàn biến mất, cô mới kéo rèm cửa sổ lại, ánh mặt trời không thể chiếu vào nữa.

Xem ra sau lần cô rời đi trước đây, con mèo tinh bệnh hoạn Lạc Yến kia cũng không làm cho hắn khôi phục ký ức.

Vì sao Lạc Yến có thể có ký ức?

Vì Thiên Khải sao?

Vì khi đó hắn có sử dụng qua Thiên Khải, bị Thiên Khải ảnh hưởng đến sao?

Trời ạ, phiền não quá!

Uống ngụm sữa bồi bổ.

-

Minh Thù trong nhà buồn chán cả ngày, bên ngoài đã bắt đầu các hoạt động buổi tối.

"Brừ brừ..."

Điện thoại di động trên bàn rung lên.

Minh Thù lười biếng lấy điện thoại di động, nhận điện thoại.

Đầu dây bên kia rất ầm ĩ, tiếng mắng chửi và tiếng thét chói tai trong điện thoại di động truyền tới, giống như có ai đó vô tình gọi nhầm.

Minh Thù cầm điện thoại di động, liếc mắt nhìn tên gọi... Tô Miên.

-

Minh Thù chạy tới nơi, xung quanh đây là một đống lộn xộn tựa như trải qua đại chiến, cảnh sát đang hỏi các người đi đường sợ hãi.

"Xảy ra chuyện gì?" Minh Thù tiện tay kéo một người đi đường.

"Có người đánh nhau, nghe nói đánh nhau còn sử dụng súng." Có lẽ người qua đường tới trễ, nói rất mơ hồ.

Minh Thù hỏi liên tiếp nhiều người mới biết rõ ràng.

Có một đám người đuổi theo một nam sinh từ sân bên kia rồi đánh nhau ở nơi này, tiếp đó đám người này chạy về một bên khác nữa, sau đó bọn họ cũng không rõ lắm.

Điện thoại của Tô Miên cắt liên lạc rồi, gọi lại thì tắt máy, rõ ràng có người biết nên ném đi rồi.

"Reng..."

Minh Thù mở tin nhắn ra.

Tô Miên trên tay tôi, muốn hắn sống, lập tức tới số 404 Lộng Thủy Cảng.

Trói người trên đầu trẫm, lợi hại đấy!

-

Số 404 Lộng Thủy Cảng.

Đây là một căn nhà độc lập cũ kỹ, tận cùng bên trong Lộng Thủy Cảng, nghe những chuyện ma quỷ ở nơi này, hầu như không ai muốn tới nơi này.

Tay chân Tô Miên bị trói, tùy ý ném trên mặt đất bẩn thỉu.

Hắn thấy một con chuột từ trên mặt đất chạy tới.

Chóp mũi đều là mùi ẩm mốc hôi hám.

Là một thiếu gia được cưng chiều từ bé, Tô Miên nhíu mày lại từ từ ngồi xuống.

Căn phòng cũ nát có chút ánh sáng làm cho hắn miễn cưỡng thấy rõ, nơi đây vừa nhỏ vừa tồi tàn có duy nhất cái cửa sổ bên trái hắn, tương đối cao.

Tay chân đều bị trói, bên mép cũng bị dán băng dính.

Con nhà có tiền, ai chưa từng trải qua bắt cóc cho nên Tô Miên rất bình tĩnh, hắn thử giãy dụa mở sợi dây trên người ra trước.

Nhưng mà bọn cướp trói vô cùng chặt, Tô Miên ngắm nhìn bốn phía, gian phòng trống rỗng cũng không có thứ gì có thể sử dụng được.

Duy nhất... chính là con chuột.

Bên ngoài vang lên tiếng bước chân, Tô Miên nhìn ra cửa.

"Két..."

Cánh cửa cũ nát bị người đẩy ra, một người đàn ông đứng bên ngoài nhìn vào trong: "Trông chừng cho kỹ, đừng cho hắn chạy thoát."

Sau đó cửa lại bị đóng lại.

Tô Miên mơ hồ nghe tiếng bên ngoài nói chuyện với nhau.

"Đại nhân, đây chính là Phất Vũ, chúng ta làm như vậy được không?"

"Andrew đại nhân muốn dạy dỗ cô ta, chúng ta có thể có biện pháp nào chứ? Bảo tất cả chuẩn bị sẵn sàng, không được mắc sai lầm, cô ta khá khó đối phó đấy."

Phất Vũ...

Lão tử bị cô liên lụy sao!

Vậy mới nói bình thường sao bọn cướp liều như vậy, trên đường lớn mà dám đuổi theo hắn.

"Phất Vũ sẽ đến sao?"

"Không phải có Huyết tộc thấy cô ta dẫn tên này đi Thiên Sứ Ca sao? Có thể dẫn tới đó chẳng lẽ không tới sao?"

"Nhưng... "

Người nói chuyện đã đi xa, Tô Miên nghe không rõ.

Vẫn là nhanh chóng nghĩ biện pháp chạy mới được!

Cũng không biết đám người kia muốn dùng hắn uy hiếp cô làm cái gì.

Là một người đàn ông bình thường, đương nhiên hắn không muốn gây thiêm phiền phức cho Minh Thù.

Nhưng Tô Miên cố gắng đến mồ hôi chảy ròng ròng nhưng vẫn không cởi ra được.

Bà nó! Đao trên người cũng bị tịch thu rồi.

"Rắc..."

Thần kinh Tô Miên đang cẳng thẳng thì bị một tiếng này làm giật mình, chợt nhìn về phía cửa sổ.

Cửa sổ duy nhất trong căn phòng mở ra môt chút, lộ ra một đường như sợi chỉ.

Tiếp sau đó một đống đồ kỳ quái chui vào, chợt có ánh sáng lóe lên.

Tô Miên phòng bị nhìn chằm chằm bên ngoài, nhưng mà hắn không thấy rõ cái gì rơi vào, trước mặt phản phất xuất hiện một khuôn mặt quen thuộc.

Cách hắn rất gần, hầu như tiến gần hắn.

Một mùi hương nhàn nhạt thanh khiết từ trên người cô bay tới.

Minh Thù gỡ miếng băng keo trên miệng hắn ra, Tô Miên muốn nói chuyện, một giây kế tiếp đôi môi mềm mại đã dán qua.

Tô Miên: “!!!”

Minh Thù rất nhanh thì buông hắn ra, ghé vào lỗ tai hắn nhẹ giọng nói một câu: "Đừng nói chuyện."

Cô kéo hắn đứng lên, Tô Miên lúc này mới phát hiện vừa rồi trong thời gian ngắn ngủi như vậy, cô hôn hắn đồng thời tháo sợi dây đang trói hắn ra.

Minh Thù nhặt cái gì đó trên mặt đất rồi ném ra ngoài cửa sổ, Tô Miên không phát hiện cô nhặt cái gì.

Cô đẩy mạnh cửa sổ ra, kêu Tô Miên đi lên trước, phía dưới rất cao lại không có chỗ dừng chân, hèn gì đám người kia không đóng cửa sổ lại.

Mà ở bên kia còn có thể thấy bóng người tuần tra.

Phía dưới bọn họ không có một bóng người nào, không biết có phải là cô lúc tiến vào dọn dẹp sạch hết hay không.

Minh Thù bò lên, ôm hông của hắn: “Đừng kêu.”

Tô Miên: “...”

Cảm giác mất trọng lực kéo tới, Tô Miên thiếu chút nữa đã lên tiếng.

Hắn luống cuống tay chân ôm lấy Minh Thù, nhưng cảm giác ấy nhanh chóng biến mất, bọn họ nhanh chóng rời đi.

Tô Miên ở trên cổ Minh Thù, liếc xuống mặt đất bọn họ đã rời khỏi tòa nhà kia.

Đón lấy trăng thanh gió mát, Tô Miên nhìn người đang ôm mình.

Có thể hắn rất lợi hại đối với bạn cùng trang lứa, thế nhưng trước mặt Huyết tộc, hắn yếu giống con kiến...

Đi qua vài căn phòng, đã đi tới một tòa sân thượng cách đó không xa.

Mãi đến khi xuống đất, đầu óc hỗn loạn của Tô Miên mới bắt đầu hoạt động.

Hình như điều này không giống với hắn nghĩ.

Theo như trong tivi...

Cô tới một mình, sau đó ra giá với đối phương lại đánh một trận, thành công cứu hắn ra.

Không ngờ rằng cô lại cứu người như vậy!

Có thể như vậy sao!

Cái kịch bản này không phải là không đúng!

“Bị dọa sao?”

"Ai bị dọa?" Thân là đàn ông, làm sao có thể bị hù dọa, nói bậy!

“Sao cô lại tới cứu tôi như vậy?”

"Nếu không... cứu cậu như thế nào?" Minh Thù buông hắn ra, chống tay vào lan can nhìn xuống dưới: "Ngu ngốc giống như trong tivi sao, tôi ngốc lắm sao?"

Cái gì ngốc, đó mới là chuyện bình thường, trải qua đả kích trước, sau đó phản kích, cuối cùng thành công giải cứu con tin, hai bên sẽ trong lúc nguy nan hoạn nạn thấy chân tình.

Thôi đi.

Cô cũng không phải là người bình thường.

Làm sao có thể đi đường thường chứ.

Tô Miên hít thở sâu một hơi: "Lần này là tôi bị cô liên lụy, cô định làm sao bồi thường tôi?"

"Không phải mới vừa rồi đã bồi thường cậu sao?"

Vừa rồi?

Trong đầu Tô Miên nghĩ đến căn phòng tồi tàn ban nãy, cô hôn rất không tình cảm.

Vậy kêu là bồi thường?

Cô có hiểu lầm gì với hai chữ bồi thường không?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1110: Tường Vy Cấm Khúc (20)

Tô Miên không biết Minh Thù đang nhìn cái gì, thế nhưng rất nhanh hắn đã nhìn thấy có người chạy về phía bên này.

Xa xa còn có tiếng còi xe cảnh sát.

Những người đó nhanh chóng bao vây căn nhà số 404 lại.

Tô Miên giật khóe miệng một cái: "Cô báo cảnh sát?"

Minh Thù nghiêng đầu: "Vì sao không báo? Bọn họ bắt cóc, phạm pháp mà."

Tô Miên: "..."

Đó là Huyết tộc!

Bắt cóc hắn là Huyết tộc!

Gọi cảnh sát bình thường đi đối phó Huyết tộc, bọn họ có thể bắt được mấy tên? Cô nghiêm túc sao?

"Cô lấy tội danh gì báo cảnh sát?"

Thông thường báo cảnh sát... sẽ không có nhiều cảnh sát như vậy mà?

“Đội ngũ khủng bố chuẩn bị tập kích phi pháp.”

Tô Miên: “???”

Tô Miên không biết nên nói cái gì, tựa như dùng từ ngữ gì cũng không thể diễn tả tâm tình lúc này.

Hắn nhìn căn nhà số 404, có bóng đen bay lên trời nhưng lại rơi xuống đất một cách kỳ lạ, la hét gào khóc ầm ĩ.

Tô Miên: "..."

Là hắn suy nghĩ nhiều rồi chăng!

Cô có thể yên lặng không tiếng động dẫn hắn ra ngoài, thì ngăn cản đám kia Huyết tộc chạy trốn có cái gì khó.

Bên kia hỗn loạn lung tung, hồi lâu cảnh sát mới còng một đám người đi ra.

Lúc này Minh Thù đã dẫn Tô Miên đến đó nghe ngóng tin tức, đứng trong đám người vây xem, hơn nữa đứng vô cùng gần.

Người bên trong vừa ra đã có thể nhìn thấy cô.

Minh Thù cười khanh khách giơ ngón tay giữa về phía bọn họ.

Tên Huyết tộc dẫn đầu kia đột nhiên giãy dụa, tựa như muốn xông về phía Minh Thù.

"Lộn xộn cái gì, đàng hoàng một chút." Cảnh sát bên cạnh quát mắng Huyết tộc: "Dẫn đi."

Huyết tộc: "..."

-

Ngày thứ hai Tô Miên mới biết.

Trong tòa nhà kia chẳng những tìm ra thuốc nổ, còn có nhiều súng ống, đủ để kết tội bọn Huyết tộc kia là khủng bố phải ngồi tù.

Huyết tộc vô cùng ngơ ngác, bọn họ chỉ trói người lại thôi những vật này là từ đâu ra?

Huyết tộc: "Chúng tôi không làm! Các người không nên vu oan người khác!"

Cảnh sát cười nhạt: "Không có làm? Vậy những món đồ kia từ đâu tới? Nhân chứng vật chứng rõ ràng, còn dám chối sao! Nhanh khai báo!"

Huyết tộc: “...” Khai báo cái gì? Thực sự không phải là bọn họ!

Huyết tộc có quy định phải tuân thủ, không bị cảnh sát bắt được thì thôi, bây giờ bị cảnh sát bắt tại trận căn bản không dám chạy.

Nếu làm cho xã hội quan tâm, làm cho mọi người phát hiện bí mật của Huyết tộc, bọn họ sẽ là tội nhân của Huyết tộc.

Trải qua chuyện này, chuyện cải cách Lộng Thủy Cảng cũng được đưa lên hội nghị.

Nơi đây đã sớm xảy ra chuyện nhưng vì chỉnh đốn khá khó khăn, người sống ở chỗ này đều khó đối phó, không ai đồng ý nên chuyện này cứ kéo dài mãi.

Tô Miên bị bắt cóc một cách kỳ lạ, lại được cứu ra một cách kỳ lạ, toàn bộ quá trình đều vô cùng bí hiểm.

Tô Miên muốn hỏi, nhưng lời đến khóe miệng lại không hỏi được.

Hắn nhìn quả cầu thủy tinh bên cạnh tường tivi, làm bộ phá vỡ im lặng: "Đó là cái gì?"

Minh Thù nhìn theo: "Đồ chơi"

Tô Miên hoài nghi, lớn như vậy còn chơi đồ chơi này sao?

Tô Miên cướp điều khiển từ xa trên tay Minh Thù, hỏi vấn đề bản thân muốn hỏi nhất: "Là ai muốn đối phó cô?"

"Đây là chuyện của Huyết tộc, cậu hỏi nhiều như vậy để làm gì?"

Còn có thể là ai, không phải là nữ chính giả tìm đến người chống lưng sao, kỳ thực trẫm không có người phía sau chống lưng.

"Cô không lo lắng sao?"

"Lo lắng có ích lợi gì, người muốn đối phó cậu cũng sẽ đối phó cậu." Minh Thù nói nhàn nhạt, cướp điều khiển từ xa từ tay Tô Miên về: "Cậu làm bài tập xong rồi sao? Chuyện đại sự quốc gia này cậu không nên quan tâm, học hành thật tốt đi."

Tô Miên: "..."

Cô cho rằng lão tử nguyện ý quan tâm sao?

Lão tử lo lắng người nào?

Tô Miên uống hai chai nước suối, lúc này mới cảm giác lửa giận giảm đi vài phần.

Coi lão tử là lòng lang dạ thú sao!

Tô Miên buông nước ra: "Khi nào cô mới đồng ý biến tôi thành Huyết tộc?"

Minh Thù nheo mắt nhìn hắn: "Cậu xong chưa vậy?"

Sống lưng tô Miên thẳng tắp: "Chưa xong."

Không phải cô nói hắn không phải là Huyết tộc, không có tư cách tham dự vào sao?

Biến hắn thành Huyết tộc thì hắn có tư cách rồi!

Minh Thù mỉm cười: "Không có cửa đâu."

"..."

Tô Miên đứng dậy: "Được rồi, cô không đáp ứng tôi, tôi tìm người khác, dù sao cũng không phải có một mình cô là Huyết tộc."

Tô Miên cho rằng Minh Thù sẽ ngăn cản hắn, nhưng hắn quá đề cao địa vị của mình rồi, người phía sau căn bản không hề lên tiếng.

Hắn nín thở thay xong giày, mở cửa.

Lúc hắn đạp cửa ra ngoài, giọng nói sâu kín của cô truyền tới: "Cậu muốn đi làm con hay làm bạn đời của người khác."

Làm con trai không có khả năng...

Làm bạn đời, càng không thể nào.

Nhưng bây giờ hắn quay đầu chẳng phải là rất mất mặt sao?

"Liên quan gì tới cô, cô lại không phải con người, chuyện của tôi không tới phiên cô quan tâm."

Cho nên Tô Miên đi ra khỏi cửa phòng, “rầm” một cái đóng sầm cửa lại... sau đó đi qua kế bên.

Tô Miên vào nhà liền tát mình một cái.

Nói bậy bạ cái gì vậy!

Có gì đáng để tranh cãi với cô!

Cô chính là một tên thần kinh!

Giá trị quan học xã hội đâu rồi! Phải nhường tên thần kinh chứ!

Đáy mắt Tô Miên chợt hiện lên vẻ nghi hoặc, gần đây tính tình dường như càng ngày càng nóng nảy...

Đều vì tên thần tinh kia chọc tức.

Tô Miên tìm một lý do cho sự khác lạ của mình.

Tô Miên ở trong phòng ngồi cả buổi chiều, sát vách không có bất kỳ động tĩnh nào, đợi đến chạng vạng hắn thực sự nhịn không được đi qua gõ cửa, kết quả thấy không còn ai cả.

Ha ha!

-

Gần đây gia tộc Huyết tộc Durant xảy ra chút chuyện, nghe nói có Huyết tộc trực tiếp đánh đến cửa, Durant còn bị đánh.

Mà người làm chuyện này không phải ai khác chính là Phất Vũ.

Phất Vũ dám động tay với thân vương còn đánh thắng, chuyện này lan truyền trong giới Huyết tộc, sau đó các Huyết tộc thấy cô càng sợ hơn.

Có thể đi vòng tuyệt đối không ai dám đi thẳng.

Quan Sa biết tin tức từ Andrew, nội tâm vô cùng rung động không cam lòng.

Ngay cả cha cũng không phải là đối thủ của cô ta?

"Sa Sa, dạo này cậu sao vậy? Luôn thất thần." Nữ sinh bên cạnh lo lắng hỏi: "Chỗ nào khó chịu sao?"

Quan Sa chợt nhìn về phía nữ sinh, đáy mắt vẫn còn oán độc, nữ sinh ngây người tại chỗ sắc mặt từ từ trắng bệch.

"Không có chuyện gì, có thể là gần đây học tập mệt mỏi."

Giọng nói Quan Sa ôn hòa làm cho nữ sinh lấy lại tinh thần, Quan Sa trước mặt vẫn là Quan Sa ôn hòa nhã nhặn, dường như vừa rồi cô nhìn thấy chỉ là ảo giác.

Đáy lòng nữ sinh còn sợ hãi, cô nắm áo: "Vậy cậu hãy nghỉ ngơi thật tốt, lên lớp rồi, tôi đi học đây!"

Vừa rồi là cô nhìn lầm sao?

Sa Sa làm sao có thể lộ ra ánh mắt như vậy chứ.

Nữ sinh an ủi mình, nhất định là nhìn lầm rồi, xem ra gần đây cô cũng không nghỉ ngơi không tốt.

Quan Sa nhìn chằm chằm bóng lưng nữ sinh, mãi đến khi cô ngồi xuống, mới thu tầm mắt lại quay đầu nhìn Minh Thù phía sau.

Minh Thù nằm dài trên bàn, trước mặt có một quyển sách, bên cạnh bày một hộp sữa tươi, cô nhận ra đó là sản phẩm của Thiên Sứ Ca.

Hận ý trong mắt Quan Sa chợt lóe lên, cô đứng dậy đi thu bài tập, đi thẳng đến bên cạnh Minh Thù.

Lúc đi ngang qua, cô cố ý kéo rèm cửa sổ ra, thoáng chốc ánh mặt trời chiếu thẳng lên người Minh Thù.

“Cậu có bệnh sao!”

Đồng Diệp đẩy Quan Sa ra, xoạt một cái kéo rèm cửa sổ lại, che áo khoác lên đầu Minh Thù, ngăn chặn những vết bỏng mới xuất hiện trên da Minh Thù.

Quan Sa bị đẩy lảo đảo lùi lại, bài tập trong tay rơi đầy trên mặt đất.

Đồng Diệp vẫn cười hì hì, chàng trai chói sáng lúc nào cũng giữ hình tượng tốt, hắn đột nhiên nổi giận như vậy bạn học ai cũng có chút ngơ ngác.

Có bạn học nam lên tiếng: "Đồng Diệp, Quan Sa chỉ kéo rèm cửa sổ một chút, cậu có cần làm dữ dội vậy không?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1111: Tường Vy Cấm Khúc (21)

Minh Thù chỉnh lại áo khoác đồng phục học sinh, híp mắt nhìn về phía Quan Sa.

Quan Sa bị Minh Thù nhìn giật cả mình, nhưng nhờ có các bạn học xung quanh giúp cô có thêm vài phần sức mạnh, cô không tin cô ta dám trước mặt nhiều người như vậy đối phó với cô.

Vừa rồi cô rõ ràng không nhìn thấy Đồng Diệp, nếu không phải vì hắn xen vào việc của người khác bây giờ nói không chừng...

Nghĩ đến đây, Quan Sa oán hận liếc mắt nhìn Đồng Diệp.

Đồng Diệp không nhìn thấy ánh mắt oán hận của Quan Sa, hắn nhìn Quan Sa bất bình thay Minh Thù: "Nơi này và vị trí của cô ta xa nhau cả ngàn dặm, cần cô ta tới kéo rèm cửa sao?"

Trong phòng học đều là người thường, không biết tính nghiêm trọng của chuyện này, hắn cũng không có cách nào nói với bọn họ.

Minh Thù chậm rãi đứng dậy, đẩy Đồng Diệp ra phía sau.

"Phất Vũ..."

"Suỵt." Minh Thù ngón trỏ đặt ở trên môi: "Đến lúc này rồi, cũng đừng nên lo lắng."

Đồng Diệp: "???"

Minh Thù xắn tay áo: "Tôi với cô ta đi nói đạo lý."

Quan Sa nhìn ra ý đồ của Minh Thù, bắt đầu lùi về phía sau cau mày cảnh cáo: "Phất Vũ cô chớ làm loạn, đây đang ở trường học."

"Ừm, cậu thật may mắn." Minh Thù chợt tiến lên, Quan Sa đẩy đám bạn học ra, dưới ánh nắng chạy tới dưới một cánh cửa sổ khác, Minh Thù kéo cô trở về.

Vẻ mặt Quan Sa biến đổi: "Buông ra."

"Phất Vũ, cô đừng quá đáng!" Có người đuổi theo Quan Sa mở miệng ngăn lại.

Minh Thù nhìn bạn học kia nhếch miệng cười: "Cho cậu xem cái quá đáng hơn."

Minh Thù kéo Quan Sa ném qua vai một cái.

Quan Sa đập lưng xuống đất, chật vật nằm trên mặt đất.

"Phất Vũ, cô dừng tay!"

"Buông Quan Sa ra!"

"Đừng đánh..."

"A..."

Trong phòng học hỗn loạn tưng bừng, Đồng Diệp đen mặt lại đứng ở một bên, đề phòng có người mở cửa sổ.

Minh Thù đánh xong người, phủi phủi tay trở về chỗ ngồi của mình, cầm hộp sữa tươi bắt đầu uống: "Cục cưng, hoan nghênh lần sau tiếp tục tìm tôi gây chuyện."

Quan Sa được người khác đỡ đứng lên, cô ta đầu tóc rối bời nhưng trên mặt vẫn rất sạch sẽ, lúc này cúi đầu nức nở, che đậy đến cùng thân phận người bị hại.

"Phất Vũ cô thật quá đáng, Quan Sa chỉ là kéo rèm cửa sổ lên, cô lại đánh người ta thành ra như vậy, cô có coi pháp luật ra gì không."

"Nhất định phải để nhà trường nghiêm túc xử lý!"

"Vô cớ đánh người, Phất Vũ có phải bị bệnh không..."

"Sở Việt tới..."

Bên ngoài không ít bạn học vây quanh, lúc này đang tránh ra một con đường, hình bóng Sở Việt vừa hay xuất hiện ở cửa ra vào.

Hắn liếc mắt nhìn qua.

Bên cạnh đã có người hiểu chuyện, bắt đầu thêm mắm thêm muối nói cho hắn những việc đã xảy ra.

Các bạn nam thích Quan Sa cũng nhao nhao mở miệng hùa theo, bọn họ không phải đối thủ của Phất Vũ nhưng Sở Việt thì lại khác!

Hắn chính là bạn trai của Quan Sa, nhất định sẽ giúp Quan Sa lấy lại công bằng.

Quan Sa cũng chứa chan nước mắt, khao khát nhìn Sở Việt.

"Việt..."

Nhưng mà Sở Việt chỉ nhìn thoáng qua, lạnh lùng đi về phía trước.

Các bạn học vây xem cũng thấy kỳ lạ, đây là tình huống gì vậy?

Nhìn thấy bạn gái mình bị bắt nạt, lại cứ thế đi như vậy?

Quan Sa trợn mắt, cô đẩy mấy bạn học cản đường, giả bộ đi ra ngoài: "Việt..."

Bước chân Sở Việt không ngừng, từ con đường mà đoàn người vây xem tạo ra, dần dần bước tới tiến lên trên lầu.

Sở Việt vốn là đi tìm Liễu Loan Nguyệt, nhưng nhiều người phía dưới như vậy, Sở Việt từ bỏ quyết định này đi đến một ban khác ngẫu nhiên gọi ra một người.

Bạn học được gọi ra kia có điểm mờ mịt.

Sở Việt nói vài câu, sau đó theo đường cũ quay trở về, xuống lầu.

"Sở Việt!" Quan Sa kéo cánh tay của hắn: "Anh làm sao vậy? Vì sao không để ý tới em?"

Sắc mặt Sở Việt bình thản rút cánh tay của mình về: "Bạn học Quan Sa, quan hệ của chúng ta đã kết thúc."

Quan Sa ngây người tại chỗ.

"Không... Việt, chúng ta đang yên đang lành, tại sao lại muốn kết thúc?" Quan Sa ngăn Sở Việt lại: "Em không đồng ý."

Quan Sa nhìn Sở Việt đáy mắt lạnh lùng, kia là ánh mắt nhìn người xa lạ, trong đáy lòng cô vô cùng hốt hoảng.

Lúc cô mới tiếp cận hắn, hắn chính là có bộ dạng này.

Cô thật vất vả...

Sở Việt khẽ hé môi: "Thụy Sa Durant."

Quan Sa như bị sét đánh ngang tai, hắn không phải nói sẽ tin tưởng cô sao?

Vì sao...

Ánh mắt xung quanh hoặc hiếu kỳ tìm hiểu, hoặc trào phúng muốn xem kịch vui trên người cô, Quan Sa cảm thấy lúc này mình giống như một người làm trò cười bị mọi người vây xem.

"Học trưởng Tô Miên."

Tô Miên bị trận chiến trong hành lang dọa cho sợ đứng ở đằng xa một lúc lâu, vì Sở Việt chuẩn bị đi bọn họ nhường đường mới phát hiện ra hắn.

"Học trưởng Tô Miên..."

"Ngày hôm nay có ngọn gió nào, đưa cả hai vị học trưởng tới đây thế này?"

"Đây không phải là do chúng ta may mắn sao?"

Tô Miên và Sở Việt không không phải quen biết nhau lắm, tuy là bọn họ học cùng cấp nhưng cũng gặp nhau không nhiều.

Lần trước ở trong căn phòng kia, dù là bọn họ ở trường học lâu như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên bọ họ ở cùng một chỗ thế này.

"Chuyện gì xảy ra vậy, lập tức lên lớp, mọi người chặn ở đây làm gì?" Giọng nói vô cùng mạnh mẽ của thầy giáo truyền tới: "Có người nói ở đây có đánh nhau? Phải không?"

Thầy giáo từ từ chạy lên lầu, thấy Tô Miên hơi dừng lại.

Phòng học lớp mười hai không ở nơi này...

Có điều nghĩ lại, Tô Miên hình như là ở hội học sinh, có lẽ là thấy ồn ào nên cũng chạy tới chỗ này.

Thấy giáo thu tầm mắt lại, nhìn vào trong đám người: "Người nào đánh nhau?"

Các học sinh nhao nhao tản ra, để lộ ra Quan Sa và Sở Việt.

"Quan Sa? Sở Việt?" Quan Sa là nữ sinh nổi tiếng của trường, Sở Việt là nam thần đều là nhân vật có tiếng tăm, tất nhiên là thầy giáo biết.

Thế nhưng...

Làm gì có chuyện hai người này đánh nhau?

"Là Phất Vũ đánh Quan Sa."

Thầy giáo vừa nghe tên Phất Vũ, những nghi ngờ vừa rồi bay đi sạch.

Nếu là Phất Vũ thì không có gì lạ cả.

Vẻ mặt thầy giáo nghiêm túc: "Phất Vũ đâu?"

Các học sinh đồng loạt chỉ vào phòng học.

Thấy giáo đi xuyên qua đám người, đi tới cửa phòng học nhìn vào bên trong.

Minh Thù ngồi trên bàn học, đang cầm một hộp sữa tươi, Đồng Diệp đứng ở bên cạnh cô nghiêng người nói gì đó với cô, cô hung hăng gật đầu nhìn qua rất tiếp thu.

Thầy giáo nhìn thấy học sinh có vấn đề này liền tức giận: "Phất Vũ, em ra đây."

Minh Thù không có hình tượng chút nào gác chéo chân ngồi uống khẩu phần lương thực, thầy giáo gọi cô đi ra ngoài, cô cũng coi như nghe lời, đôi chân dài giẫm lên chiếc ghế bên cạnh mượn lực lướt qua nhảy xuống mặt đất, hai ba bước đi ra cửa phòng học.

"Vì sao lại đánh nhau?" Thầy giáo nghiêm mặt, nhìn người mặc đồng phục trước mặt vô cùng không hợp làm học sinh.

"Thưa thầy, không phải đánh nhau, là Phất Vũ đánh người ta." Có lẽ là do có thầy giáo tới, có người làm chỗ dựa nên có học sinh đi lên tố cáo.

Đánh nhau và đánh người là hai việc khác nhau.

Sắc mặt của thầy giáo càng tối hơn: "Vì sao đánh người?"

Minh Thù nghiên đầu, một lọn tóc rũ xuống đầu vai: "Cô ta quấy rầy giấc ngủ của em."

Thầy giáo: "???"

"Quấy rầy giấc ngủ của em nên em đánh người ta sao?"

"Thầy giáo, em mắc chứng tức giận khi bị đánh thức." Minh Thù nói bừa: "Lúc phát tác, em cũng không khống chế được."

Vẻ mặt thầy giáo biểu hiện như nhìn người bị thần kinh: "Em đánh người còn có lý do?"

Loại học sinh này trường học của bọn họ không nên thu nhận.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1112: Tường Vy Cấm Khúc (22)

Đồng Diệp dường như muốn ngăn cản Minh Thù, nhưng Minh Thù đưa ra vẻ mặt vô tội buông tay: "Em đánh người ta rồi, làm sao nào?"

Thầy giáo: "..."

Cho tới bây giờ chưa từng thấy học sinh không biết xấu hổ như vậy!

Thầy giáo liếc nhìn xung quanh, không khống chế được cơn giận trong người: "Vây quanh chỗ này làm gì, không lên lớp đi? Tất cả trở về phòng học cho tôi! Phất Vũ em ra đây cho tôi."

Học sinh vây xem: "..."

Cũng không phải bọn họ đánh người, vì sao lại nổi cáu với bọn họ.

Những học sinh này tuy muốn xem chuyện vui, nhưng dưới lửa giận của thầy giáo vẫn không ai dám cãi lời, nhao nhao vào phòng học.

Sở Việt cũng theo dòng người rời đi, Quan Sa muốn đuổi theo nhưng thầy giáo ở đây, cô chỉ có thể từ bỏ.

Ngược lại Tô Miên lại đi qua bên này.

Minh Thù ra hiệu bảo Đồng Diệp là mình có thể giải quyết, đang lúc mọi người chú ý phía dưới, chậm rãi đi ra khỏi phòng học.

Một nửa hành lang có ánh nắng mặt trời chiếu xuống, Minh Thù đứng sát vào tường.

Thầy giáo chỉ vào Minh Thù: "Phất Vũ, em cả ngày chỉ đi gây chuyện, ngày hôm nay còn đánh người, những tội của em có thể viết được thành một cái bảng, em có biết không!"

Minh Thù kinh ngạc: "Lợi hại như vậy sao."

Nguyên chủ có thể gây chuyện nhiều như vậy sao?

Bội phục, bội phục!

Thầy giáo: "..."

Tỉnh táo!

Phải làm gương cho người khác, phải tỉnh táo, phải khách quan.

Thầy giáo đưa mắt nhìn sang Quan Sa: "Quan Sa, có thật là Phất Vũ đánh em không?"

Quan Sa cúi thấp đầu, hơi gật một cái. Cô bây giờ cũng không muốn truy cứu chuyện này, cô muốn đuổi theo Sở Việt...

"Phất Vũ, quay sang xin lỗi bạn Quan Sa!"

"Em không xin lỗi."

"Em còn cố cãi, lúc trước đánh người còn hùng hổ, ai cho em lá gan vậy? Bảo em xin lỗi là nhẹ nhàng lắm rồi, nếu như Quan Sa không đồng ý, em chờ đấy mà chịu phạt!"

Minh Thù giơ tay chỉ về phía Tô Miên vừa tới: "Hắn cho."

Tô Miên: "???" Đâu có chuyện gì liên quan tới lão tử?

Thầy giáo nhìn sang, dường như không biết nên biểu hiện như thế nào cho thích hợp.

Trong lòng Tô Miên không nói, nét mặt lại bình tĩnh đi tới: "Thầy giáo, em nhất định sẽ nghiêm túc phê bình bạn Phất Vũ."

"Em ấy đánh người..." Tâm tình thầy giáo hơi kích động.

"Ừ, bao nhiêu tiền, em bồi thường."

"..."

Tô Miên không mặn không nhạt nói hai câu, thầy giáo bị chặn họng á khẩu không nói ra lời.

Quan Sa không quan tâm, trong lòng đang lo lắng tới Sở Việt, thầy giáo nhìn về phía cô ta, người trong cuộc không ý kiến gì, thầy giáo còn có thể nói gì?

Cho nên cuối cùng Tô Miên nói mang Minh Thù đi phê bình, thầy giáo cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Thầy giáo nhìn Quan Sa ngoài việc trên người hơi nhếch nhác, nhìn qua cũng không có vết thương nào, "hừ" một tiếng rời đi.

Học sinh bây giờ, đánh rắm lớn một chút cũng làm ầm mĩ cả lên.

Thầy giáo vừa đi, Quan Sa đuổi theo về phía Sở Việt rời đi.

Minh Thù nhìn Tô Miên: "Cậu tới đây làm gì?"

Không phải giận dỗi trẫm sao?

Giọng nói Tô Miên hơi lạnh lùng: "Đi ngang qua."

"Ồ..."

Cô ồ cái gì mà ồ!

Vừa rồi là ai chỉ vào hắn, kéo hắn dính líu vào!

Tô Miên càng nghĩ càng giận, dứt khoát xoay người rời đi.

Lúc trước là đầu óc của hắn có vấn đề mới muốn đến gặp cô.

Tô Miên nghe thấy tiếng bước chân đằng sau, hắn liếc mắt, đối mặt với ánh mắt nhẹ cười của cô gái: "Cô đi theo tôi làm gì?"

"Bạn học Tô Miên, đi xuống dưới chỉ có con đường này." Minh Thù mỉm cười: "Sao có thể gọi là đi theo cậu được?"

Tô Miên: "..."

Rất nhanh thì đến dưới lầu, lúc này ánh mặt trời đang chiếu mạnh, Tô Miên đi dưới ánh mặt trời, trên da lập tức cảm nhận được nhiệt độ của mặt trời.

Hắn theo bản năng quay đầu, Minh Thù đứng ở trong bóng tối, giống như mờ mịt nhìn vào khoảng không.

Trong lòng Tô Miên lại mềm nhũn ra, xoay người quay trở về, nghiêm mặt hỏi: "Cô muốn đi đâu?"

Minh Thù suy nghĩ một chút: "Không biết..."

Cô chỉ là theo chân hắn xuống, trời mới biết cô muốn đi đâu.

Nếu không cứ trở về lớp học là được.

Ánh nắng bên ngoài mạnh như vậy, trẫm sẽ bị ánh nắng làm tan đi mất.

"Chờ tôi một chút."

Tô Miên nói mấy từ này rồi chạy về một phía khác, một lúc sau hắn cầm một chiếc áo gió màu đen và một chiếc ô trở về.

Áo gió vừa rộng vừa dài, rõ ràng không vừa với Tô Miên, nhưng vừa hay có thể che kín Minh Thù.

Hắn trùm áo gió lên trên người Minh Thù sau đó bật ô lên: "Đi thôi."

Hắn ôm Minh Thù đi ra ngoài, ánh nắng quá mạnh, Minh Thù không thoải mái dựa vào trong lòng Tô Miên.

Thân thể Tô Miên căng cứng, khẩn trương muốn chết, nhưng trên mặt lại tỏ ra bình thường không có cảm xúc gì.

Nơi Tô Miên mang Minh Thù đến là là một đình nghỉ mát trong trường học, nơi đây cây cối tươi tốt, ánh mặt trời hoàn toàn bị che khuất râm mát dễ chịu.

Tô Miên thấy Minh Thù sắc mặt không tốt lắm: "Cô có muốn uống một chút máu không?"

Bộ dạng lo lắng, làm sao còn nhớ tới chuyện hắn vẫn còn giận dỗi Minh Thù.

Minh Thù đang định từ chối, nhưng ý nghĩ vừa thay đổi, lại gật đầu: "Được."

Trong lòng Tô Miên vui vẻ một cách khó hiểu, tuy hắn cũng không hiểu vì sao làm người cung cấp khẩu phần lương thực cho người khác, hắn còn vui mừng.

Đơn giản là có bệnh.

Đồ có bệnh Tô Miên ngồi vào bên cạnh Minh Thù, cởi cúc áo sơ mi lộ ra chiếc cổ trắng nõn: "Cắn đi!"

Thân thể lạnh như băng dựa người tới, Tô Miên đưa tay vòng lấy, cố ý ôm cô vào trong lòng để cho cô ngồi trên người hắn.

Minh Thù cọ xát một lúc, sau đó mới cắn.

Lần này Tô Miên không có cảm giác đau như trước nhưng máu chảy ra, vẫn có chút không dễ chịu.

Minh Thù uống từ từ, Tô Miên cảm thấy một hồi lâu cô cũng chưa buông mình ra, hắn đã thích ứng với cảm giác đau nhói cùng hơi tê dại kia.

Hắn nhìn đỉnh đầu đang cúi xuống, ánh mắt thâm thúy bên trong rung động không biết là cảm xúc gì.

"Phất Vũ."

"Ừm." Minh Thù đáp một tiếng.

"Cô sẽ ở cùng một chỗ với tôi chứ?"

Tô Miên thấy được giữa bọn họ luôn có một loại cảm giác rất quen thuộc, mặc dù là lúc mới đầu quen biết, cũng không có cảm giác ngăn cách giữa những người xa lạ.

Minh Thù liếm liếm cổ hắn, cầm máu: "Tôi và cậu không giống nhau."

Tô Miên nhíu mày: "Vậy sao cô không biến tôi thành Huyết tộc giống như cô?"

"Cậu biến thành Huyết tộc, tôi uống máu của ai?" Còn muốn đoạt khẩu phần lương thực của trẫm, đây chính là nơi cơn ác mộng bắt đầu, phải ngăn chặn!

Tô Miên: "..."

Biến thành Huyết tộc hay không biến thành Huyết tộc, Tô Miên có chút dao động.

Nếu như hắn biến thành Huyết tộc, cô sẽ uống máu của người khác...

Nghĩ tới đây, Tô Miên đã cảm thấy ở trong nội tâm như thiêu như đốt rất khó chịu.

"Vậy cô... về sau chỉ uống máu của một mình tôi chứ?"

Minh Thù hừ một tiếng: "Nuôi một mình cậu đã phiền phức như vậy, làm gì có sức đâu để nuôi người khác."

Tô Miên suy nghĩ cẩn thận: "Cô đồng ý rồi?"

"Không có." Trẫm làm sao có thể vì ngươi mà buông bỏ toàn bộ giang sơn, ngây thơ!

Đôi mắt hắn nhìn về phía Minh Thù, loại bỏ câu nói mang tính lựa chọn kia: "Cô về sau chỉ có thể uống máu của tôi."

"Tôi chưa đồng ý với cậu, cậu đừng... Ư..."

Minh Thù đỡ lồng ngực Tô Miên, Tô Miên đặt cô lên trên bàn đá, hôn qua hôn lại.

Tô Miên cắn lên cánh môi Minh Thù: "Trong người cô đã có dòng máu của tôi… tôi muốn tất cả những gì thuộc về cô đều là của tôi."

Minh Thù: "..." Thần kinh!

Đồ ăn vặt của trẫm sao có thể thuộc về ngươi!

Minh Thù bị hôn đến chóng mặt, nhưng thời gian dài như vậy, cô cũng không cảm giác được thân thể có chỗ nào không khỏe.

Tình huống như vậy chưa từng xuất hiện.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1113: Tường Vy Cấm Khúc (23)

Mặt trời xuống núi, Minh Thù và Tô Miên cùng nhau trở về.

Tô Miên vui vẻ đi ở phía trước, cô như suy nghĩ điều gì nhìn chằm chằm vào hình bóng của Tô Miên.

Sao lại xuất hiện tình huống này chứ.

Cô mở lòng bàn tay ra nhìn một chút, dường như cũng chưa từng xuất hiện tình huống tăng sức mạnh, lẽ nào máu của hắn chỉ có hiệu quả trong lần đầu?

Hay là nói, lần trước cũng không phải vì hắn, chỉ là vừa đến lúc cơ thể này nên thăng cấp?

-

Cuối tuần, mới sáng sớm Đồng Diệp đã gọi điện thoại qua đây.

“Ở đâu vậy? Chuyện lần trước có đầu mối rồi.” Tiếng Đồng Diệp từ trong điện thoại truyền ra: “Gặp mặt tôi sẽ nói với cậu.”

Hình xăm... lần trước?

Minh Thù và Đồng Diệp hẹn xong địa điểm gặp mặt.

Tô Miên từ từ cài khuy áo quần đi ra, hắn hiện tại giống như đã xem nơi này là nhà của mình vậy, liếc nhìn người nằm trên ghế sô pha: “Cô muốn đi đâu?”

“Có việc.”

“Tôi cũng muốn đi.”

“Đi chết cậu cũng đi sao?” Sáng sớm đã thấy ghét.

“Đi nào.” Tô Miên cười: “Cô đi đâu thì tôi đi chỗ đó, tôi muốn nói lời giữ lấy lời.”

“...”

Đồng Diệp thấy Minh Thù mang Tô Miên qua đây, biểu cảm không hề nói lên là lo lắng hay là gì khác.

Đồng Diệp kéo Minh Thù khẽ nói: “Sao cậu mang hắn đến vậy?”

“Hắn muốn cùng đến đây.” Trẫm còn có cách nào chứ.

Đồng Diệp phát điên: “Hắn muốn tới thì cậu mang theo sao?”

Đây là một con người!

“Đúng vậy.”

“Phất Vũ.” Nét mặt Đồng Diệp nghiêm túc: “Không phải cậu thích hắn đó chứ!”

Minh Thù mỉm cười: “Không được sao?”

Đồng Diệp trợn to mắt, nỗi khiếp sợ hằn lên khuôn mặt: “Hắn là người, cậu làm sao có thể thích hắn chứ, coi như cậu chuyển hóa hắn thành Huyết tộc, hắn cũng quá yếu về cơ bản không bảo vệ được cậu.”

“Tôi cần người khác bảo vệ sao?”

Đồng Diệp há miệng, không biết nên làm sao để phản bác.

Hắn liếc mắt về hướng Tô Miên bên kia: “Cậu biết hắn tiếp cận có mục đích gì sao?”

Hắn luôn cảm thấy tên Tô Miên này không có đơn giản như vậy.

“Hắn có mục đích gì không quan trọng, ngược lại hắn sẽ không từ bỏ tôi.”

“...” Sự tự tin của cô là vì đâu!

Lỡ như người ta lừa gạt cô thì sao!

Có câu những kẻ vướng vào tình yêu đều là những kẻ ngốc, Huyết tộc rơi vào tình yêu cũng là kẻ ngốc ư?

Hãy trả lại Phất Vũ sáng suốt uy phong trước đây!

Tô Miên đứng ở đằng xa, ánh mắt nhìn chằm chằm bọn họ.

Nói lâu như vậy vẫn còn chưa xong, hai người không phải gặp mặt mỗi ngày, có gì mà nói nhiều đến vậy!

Minh Thù nói rõ ràng như vậy, Đồng Diệp mặc dù không đồng ý lắm nhưng cũng không tiện nói gì, chỉ có thể vào thẳng chủ đề: “Hình xăm này có người đã thấy qua ở Kim Bất Hoán.”

Minh Thù chờ một lát, Đồng Diệp không lên tiếng nữa.

Cô khẽ nheo mắt: “Hết rồi?”

Đồng Diệp bất đắc dĩ buông tay: “Tôi đã hỏi qua rất nhiều Huyết tộc, đều không có ai thấy qua cái này. Điều này quả thật rất khó nghe ngóng thông tin.”

-

Kim Bất Hoán tương đương với chợ đen Huyết tộc, ở nơi này có thể dễ dàng mua được huyết dịch tươi, có một số người thiếu tiền sẽ chọn bán máu với giá cao.

Nhưng những huyết dịch này so với Thiên Sứ Ca mà nói, chất lượng không có đảm bảo, nguồn gốc không rõ ràng thuộc về sản phẩm ba không.

Kim Bất Hoán ở trên con đường dưới lòng đất, bẩn hơn cả con kênh, thậm chí nó còn không bằng con kênh nước. Dù sao không gian kênh nước thông thoáng còn ở đây thì... đông đúc mà ẩm ướt.

Nơi này Huyết tộc đều ẩn trong những chiếc áo choàng đen, không ai thấy rõ ai cả.

Lúc Đồng Diệp mang Minh Thù đi vào, cũng để bọn họ mặc vào áo choàng như vậy. Tô Miên cũng không cần phải lo lắng, Kim Bất Hoán thường có con người xuống đây, nhiều lắm là bị nhìn nhiều hơn, nhưng nếu một mình... sẽ xảy ra chuyện gì cũng khó nói được.

Đồng Diệp tìm được một Huyết tộc nói với đối phương hai câu, tên Huyết tộc kia quan sát kỹ Minh Thù và Tô Miên: “Đi theo ta.”

Tên Huyết tộc đó khập khễnh dẫn đường.

Tô Miên nắm chặt tay Minh Thù: “Huyết tộc còn có chỗ như vậy?”

“Vì sao không có? Con người không phải đều có chợ đen, Huyết tộc phạm pháp đều tụ tập ở nơi đây.”

Mỗi chủng tộc đều có kẻ xấu và người tốt.

Không có chủng tộc nào đều người xấu, cũng không có chủng tộc nào đều là người tốt.

“Mặc kệ sao?”

Minh Thù nhẹ nhàng giải thích: “Huyết tộc cũng không quy củ như vậy, chỉ cần không động chạm đến mình thì không có Huyết tộc nào xen vào việc của người khác.”

Tên Huyết tộc dẫn đường dừng lại, Minh Thù cũng dừng nói chuyện với Tô Miên.

Huyết tộc vén ra không biết đã chạm vào thứ gì, tạo thành một bức màn màu đen sậm, Đồng Diệp không cùng đi vào.

Mãi đến khi bên trong cho phép họ đi vào, Đồng Diệp chỉ có vén rèm lên đi vào.

Minh Thù vén rèm lên cho Tô Miên, bên trong rất tối, Tô Miên đi vào chợt không thấy gì cả.

Sau khi thích nghi, Tô Miên đã nhìn thấy một người dường như đang ngồi cách đó không xa, Đồng Diệp đứng cách xa ba bước.

“Mọi người muốn hỏi điều gì?”

Người đang ngồi kia lên tiếng.

Đồng Diệp đem bản sao hình xăm ra giao cho tên Huyết tộc dẫn đường, Huyết tộc mang bản sao hình xăm đưa cho người kia xem.

Bốn phía tự dưng sáng lên ngọn lửa xanh lam.

Tô Miên thấy rõ người ngồi bên kia, hắn không mặc áo choàng đen, người gầy khô mặt đầy nếp nhăn, giống như phù thủy già trong hang động.

“Phất Vũ.”

Tên Huyết tộc kia chỉ nhìn lướt qua hình xăm, đột nhiên nhìn về phía Minh Thù.

Minh Thù nghi ngờ, đây là ai nhỉ? Trẫm có quen sao?

Minh Thù trầm ngâm, cùng với ngọn lửa xanh lam đang nhún nhảy bốn phía, hình thành nên bầu không khí kỳ lạ.

Một lát sau, Minh Thù mỉm cười gật đầu, chính xác gọi lên tên của đối phương: “Cổ Sâm.”

Đồng Diệp dường như không biết bọn họ có quen biết, có chút ngạc nhiên nhìn qua.

Nhưng nghĩ lại, bà cô nhỏ này chính là một tên côn đồ trong Huyết tộc, cùng tộc quen biết với Kim Bất Hoán, dường như lại không có chỗ nào sai cả.

“Đã lâu không gặp.”

“Đã lâu không gặp.” Minh Thù chào hỏi khách sáo.

Ngón tay gầy gò của Cổ Sâm chỉ chỉ về phía trước: “Ngồi đi.”

Minh Thù mang theo Tô Miên đến ngồi trên chiếc đệm trước mặt, Đồng Diệp ngồi vào bên cạnh.

“Cô muốn hỏi về cái này?” Ngón ta Cổ Sâm chỉ vào tờ giấy kia.

“Đúng vậy.”

Cổ Sâm cầm tờ giấy kia lên, cẩn thận kỹ một lát: “Đây là ký hiệu của Hội Cứu Thế.”

“Đã nghe qua diệt thế, chưa từng nghe qua cứu thế.” Minh Thù nói: “Huyết tộc nhận thức sai, cảm giác bản thân là cứu thế ư?”

Cổ Sâm nhìn cô, ánh mắt đục ngầu xuyên qua cô rồi nhìn vào người khác.

Từ trong trí nhớ của nguyên chủ, nguyên chủ quen biết với Cổ Sâm đó là một sự trùng hợp, nhưng bình thường không có liên lạc được nhiều, chỉ có thể gọi là quen biết.

Cổ Sâm thu tầm mắt lại: “Hội Cứu Thế là một tổ chức Huyết tộc không vì con người, bọn họ cho rằng Huyết tộc là chủng tộc bị nguyền rủa, bị thần và thế giới bỏ rơi.”

Minh Thù suy nghĩ rộng ra: "Cho nên bọn họ dự định diệt thế, sau đó tự mình làm thần sao?"

Trong tiểu thuyết thường viết như thế viết, không có gì sai.

Cổ Sâm lắc đầu: “Mục đích của Hội Cứu Thế tôi không biết. Bọn họ hành tung không rõ, hoạt động bí ẩn, chọn lựa, huấn luyện thành viên nghiêm ngặt.”

Cổ Sâm đẩy tờ giấy kia tới trước mặt Minh Thù: “Cô tìm không được bọn họ, Huyết tộc Hội Cứu Thế đều là một đám người điên.”

Minh Thù nhìn vào con dơi kia bị cây tường vi quấn quanh, mỉm cười: “Đã có người nhìn thấy Huyết tộc có hình xăm này trong Kim Bất Hoán, vậy… tên Huyết tộc kia tới Kim Bất Hoán làm cái gì?”

Cổ sâm: “Cô muốn tìm bọn họ để làm gì?”

Minh Thù: “Bọn họ muốn giết tôi.”

Nét mặt Cổ Sâm có chút kỳ lạ: “Giết cô?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1114: Tường Vy Cấm Khúc (24)

Người của Hội Cứu Thế đúng là có xuất hiện ở Kim Bất Hoán, nhưng đó đều là chuyện của hơn một năm trước.

Huyết tộc kia không dốc hết sức gây xung đột với Huyết tộc Kim Bất Hoán, lúc chiến đấu đã để lộ ra hình xăm kia.

Nhưng từ đó cũng không ai nhìn thấy Huyết tộc Hội Cứu Thế.

Minh Thù hỏi hắn: “Tên Huyết tộc kia tới làm gì?”

Cổ Sâm trầm ngâm chốc lát: “Nghe nói là tới tìm hiểu thánh khí.”

Không nghe ngóng được tình hình cụ thể, Huyết tộc kia đến rồi đi cũng không biết ai là ai.

Hơn nữa đây là chuyện của một năm trước, ngay cả Cổ Sâm cũng không nghe ngóng được.

Đồng Diệp trả thù lao cho tên Huyết tộc đứng bên cạnh, Cổ Sâm cũng không ngăn cản đây là chuyện hắn được nhận.

Từ khi Kim Bất Hoán xuất hiện, Đồng Diệp cứ líu ríu hỏi cô tại sao lại biết Cổ Sâm.

“Quen biết trước đây.” Minh Thù thuận miệng đáp một tiếng.

“Sao tôi không biết?”

“Cậu không biết nhiều chuyện lắm.”

Đồng Diệp: “…”

Đồng Diệp quyết định không tính toán với cô: “Hôm nay cũng không phải là tay trắng trở về, ít ra còn biết đến sự tồn tại của Hội Cứu Thế, tìm thánh khí… chắc là bọn họ, bọn họ muốn làm gì vậy?”

Đồng Diệp sờ lên cằm suy nghĩ.

Hội Cứu Thế… có thể trước đây hắn chưa nghe nói qua.

Nghe được ý của Cổ Sâm, trong Huyết tộc chỉ một bộ phận rất ít người biết được sự tồn tại của bọn họ.

“Hai vị đại nhân.”

Đồng Diệp quay đầu, một tên Huyết tộc quấn áo choàng đen vội vã đã chạy tới.

Huyết tộc hơi khom lưng: “Đây là đồ vật của các người quên mang đi.”

Là bản vẽ hình xăm được sao chép ra.

Minh Thù nhận lấy, đây là bản sao chép Đồng Diệp còn rất nhiều, cần gì phải mang trả lại…

Minh Thù híp mắt lại, thu tờ giấy đó về.

Đồng Diệp không chú ý tới sự khác thường của Minh Thù nhưng Tô Miên nhìn thấy.

Trên giấy ngoài hình vẽ còn viết hai chữ - cẩn thận.

Là nhắc nhở cố ấy cẩn thận?

Cẩn thận cái gì?

“Chia nhau ra tìm, nói không chừng còn có đầu mối.” Đồng Diệp nói: “Nơi này tập trung rất nhiều Huyết tộc, tập trung nghe ngóng một chút, tôi cũng không tin Hội Cứu Thế gì đó thực sự làm sạch sẽ đến vậy.”

Đồng Diệp cảm thấy chuyện gì đến cũng đến rồi, không thể uổng công một chuyến được.

Minh Thù không quan tâm.

Đồng Diệp đi hướng bên kia, Minh Thù mang Tô Miên đi theo.

Trên đường có tên Huyết tộc to gan muốn đối đầu với Tô Miên, bị Minh Thù đánh cho khóc tại trận, Huyết tộc xung quanh thấy cô không dễ trêu chọc cũng không dám tiến lên.

Kim Bất Hoán chiếm diện tích rất lớn, Minh Thù đi lung tung cũng không thấy điểm lặp lại.

“Những người đó đi làm gì?” Tô Miên đột nhiên kéo Minh Thù một cái, chỉ vào con đường bên cạnh.

Không ít Huyết tộc đều đi vào một hướng.

Minh Thù liếc mắt nhìn bên kia: “Không biết.” Những Huyết tộc này làm những gì Minh Thù đều không có hứng thú.

Có thời gian như vậy, còn không bằng trở về ăn đồ ăn vặt.

“Hôm nay có hàng tốt, đều là hàng đi đấu giá.”

Tiếng nói chuyện từ bên cạnh Tô Miên truyền đến, người đó ôm lấy áo choàng đen, đứng ngạo nghễ ở sát mép, mũ trùm của hắn hơi kéo ra có thể thấy chiếc cằm râu ria xồm xàm.

Minh Thù liếc hắn một cái, không trả lời kéo Tô Miên rời đi.

Chủ động nói chuyện, không phải lợi dụng thì cũng là kẻ mê sắc.

Người kia đáp lời, đột nhiên xốc hộp đàn màu đen bên cạnh lên và đuổi theo: “Các người không muốn đi xem sao? Đấu giá người sống như vậy, một tháng chỉ có một lần.”

Tô Miên chỉ nghe thấy bốn chữ đấu giá người sống.

Đấu giá con người?

“Không có hứng thú.” Minh Thù kéo Tô Miên đi về một hướng khác.

Ở nơi Kim Bất Hoán này, đấu giá con người có gì kỳ lạ đâu.

Người đó theo đuôi bọn hắn, mãi cho đến khi gần đó không có Huyết tộc gì, đột nhiên nhảy lên trước, hạ giọng: “Các người đang tìm Hội Cứu Thế à?”

Minh Thù lúc này mới nhìn về hướng Huyết tộc trước mặt, trong miệng hắn ngậm một thỏi gỗ nhỏ màu tím, lúc đến gần có một mùi hơi hăng.

Minh Thù nghi ngờ: “Làm sao ngươi biết?”

Người đàn ông gật gật chỉ ở vị trí lỗ tai: “Là vô tình nghe được.”

Ánh mắt Minh Thù nhìn vào trên hộp đàn màu đen mà hắn xách, một lát sau mới hỏi: “Ngươi muốn thế nào?”

Người kia nói: “Giao dịch đi, ta nói cho các ngươi biết một ít thông tin cơ bản về Hội Cứu Thế, các ngươi mang ta đến khu đấu giá.”

“Ngươi là con người, đến khu đấu giá làm gì, phá à hay là cứu người?”

Trên người hắn ta có một mùi kỳ lạ của loài người, lừa gạt một ít kẻ ngu ngốc thì được chứ không thể lừa gạt được cô.

Người đó có chút sửng sốt rồi bình tĩnh lại: “Đây chỉ là một giao dịch, ngươi biết được điều muốn biết, ta có được điều ta muốn có.”

-

Khu đấu giá ở tận bên trong Kim Bất Hoán, ai vào nơi này đều phải kiểm tra thân phận.

Khu đấu giá khác với bên ngoài, môi trường ở đây thoải mái ngay cả không khí cũng hết sức tươi mát.

Huyết tộc đến nơi này, không chỉ có riêng Huyết tộc Kim Bất Hoán, còn có nhiều Huyết tộc khác cũng tới tham gia.

Dù sao nơi đây...

Có thể mua được con người.

Một người sống miễn là nuôi dưỡng thật tốt là có thể làm thức ăn của Huyết tộc.

Lúc nghiệm chứng thân phận, sẽ đưa bọn họ đi đến căn phòng nhỏ độc lập.

Người đàn ông rõ ràng có chút lo lắng, nhưng thấy Minh Thù lấy được bảng số đơn giản lại thở phào nhẹ nhỏm.

Minh Thù dựa theo bảng số, tìm được chỗ ngồi.

Khu đấu giá này không phân biệt đẳng cấp, dựa vào thứ tự đi vào, nhận được số bao nhiêu thì sẽ ngồi ở đó.

Nói không chừng người ngồi bên cạnh chính là một đại lão.

Đám người của Minh Thù đã ngồi vào vị trí ở giữa, phía sau còn trống hơn một nửa.

Minh Thù kéo Tô Miên nhích lại gần hơn, tránh tiếp xúc với Huyết tộc bên cạnh.

Tô Miên không quen ánh mắt xung quanh cứ quan sát hắn, cảm giác áp bức đó cực kỳ khó chịu, giống như đồ vật bị người khác đánh giá.

Ánh mắt Minh Thù lướt nhẹ bốn phía, cảm giác này đã biến mất.

Vào được rồi, người đàn ông cũng giữ lời hứa thực hiện nội dung giao dịch: “Ngươi muốn biết điều gì về Hội Cứu Thế?”

Minh Thù nhìn về phía sân khấu bị che bởi tấm vải màu đen: “Có thể tìm thấy bọn họ ở đâu.”

“Hội Cứu Thế không có địa điểm liên lạc cố định, ngươi muốn tìm bọn họ, sợ rằng có hơi phiền phức.” Người đàn ông nói.

“Vậy bọn họ thường liên lạc như thế nào? Dựa vào tiềm thức sao?”

“Hội Cứu Thế biết hoàn thiện hệ thống, mỗi thành viên liên hệ với người nào, đều có quy định.”

Minh Thù hiểu ngay: “Bán hàng đa cấp à.”

“...Cũng có thể hiểu như vậy, ngoại tuyến chỉ có thể liên lạc với trực tuyến, trực tuyến với trực tuyến hoàn toàn không có cách nào tiếp xúc được, cũng để tránh việc Hội Cứu Thế bị phát hiện, xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn.”

Minh Thù nghiêng đầu nhìn hắn: “Ngươi biết rõ về Hội Cứu Thế như vậy nhất định là có cách rồi?”

Người đàn ông trầm ngâm một lát: “Có thì có, nhưng cái này đã vượt quá thông tin cơ bản của Hội Cứu Thế, ngươi hỏi chuyện khác đi.”

“Ta chỉ muốn biết chuyện này.”

Thực ra cô cũng không muốn biết nhiều, chỉ là muốn làm rõ mọi chuyện nên mới làm phiền đến tổng hội, cần gì phải vất vả đi tìm.

Chủ yếu là Đồng Diệp đang rất cố gắng tìm kiếm.

Giọng nói người đàn ông đột nhiên sắc bén: “Ngươi tìm bọn hắn để làm gì?”

Minh Thù: “Chuyện này có liên quan gì đến ngươi?”

“Huyết tộc Cứu Thế Hội đều là những kẻ điên khùng.” Người đàn ông nói: “Ngươi muốn gia nhập với bọn họ?”

Cổ Sâm nói Huyết tộc Cứu Thế Hội đều là người điên, người này cũng nói cứu thế hội là người điên.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1115: Tường Vy Cấm Khúc (25)

Vậy hơn phân nửa chính là người điên.

"Tại sao tôi phải gia nhập với bọn họ?"

"Vậy cô có thù oán gì với bọn họ sao?"

"Không có, nhưng bọn họ muốn giết tôi, cho nên tôi mới muốn nói lý với bọn họ." Minh Thù dừng một chút: "Xã hội bây có pháp luật, bán hàng đa cấp sẽ bị bắt."

"..." Huyết tộc còn biết tuân thủ pháp luật rồi?

Người kia dường như đang suy nghĩ, mãi đến khi khán đài của buổi đấu giá đã ngồi đầy, đèn hai bên vụt tắt sân khấu sáng ngời lên, hắn mới hạ giọng: "Tôi chỉ có thể cho cô biết một địa điểm liên lạc, nhưng có thể tìm được bọn họ hay không, thì phải xem độ may mắn của cô. Ở số 190 ngõ Lộng Thủy Cảng có một cái giếng, từ miệng giếng đi xuống phía dưới."

Lộng Thủy Cảng...

Lại là Lộng Thủy Cảng.

Nơi đó rốt cuộc tụ tập bao nhiêu Huyết tộc!

"Hoan nghênh mọi người tới đây, ngày hôm nay tôi sẽ chủ trì cho mọi người."

Vải đen sau sân khấu chậm rãi kéo ra, một người phụ nữ theo ánh đèn đi ra.

Người chủ trì là một Huyết tộc, cô ta không hề che dấu những đặc điểm của Huyết tộc.

Sau lời dạo đầu đơn giản, cô gái trực tiếp vào chủ đề chính: "Quy tắc tất cả mọi người cũng biết rồi, tôi cũng không nói nhiều lời."

Cô gái hất tóc về phía trước, đầy vẻ phong tình hướng mặt xuống dưới khán đài: "Như vậy hôm nay chúng ta sẽ bắt đầu – Đấu giá."

Cô gái vỗ vỗ tay, ánh sáng trên sân khấu dần tắt đi.

Một chiếc lồng sắt từ phía dưới sân khấu từ từ nhô lên.

Tô Miên có chút kinh ngạc: "Huyết tộc?"

Không phải là đấu giá con người sao? Vì sao còn có thể đấu giá Huyết tộc?

"Huyết tộc phạm sai lầm hoặc là có thù oán bị bắt lại, cũng sẽ bị đưa tới nơi này." Minh Thù giải thích cho Tô Miên: "Cho nên, tuyệt đối đừng nên nghĩ tới việc trở thành Huyết tộc."

Lúc này Minh Thù không quên hù dọa Tô Miên: "Còn có những Huyết tộc chuyên làm nghề đi khắp nơi tìm bắt những Huyết tộc nhìn đẹp mắt, người như cậu là lựa chọn đầu tiên, nếu như để ở nơi này nhất định có thể bán được giá rất cao."

"Cô sẽ cho người bán tôi sao?"

Minh Thù như là nhớ tới cái gì: "Chúng ta có thể đi lừa bọn họ... như vậy kiếm khẩu phần lương thực sẽ rất nhanh."

Tô Miên: "..."

Người đàn ông ngồi nghe: "..."

Nam sinh kia rõ ràng là con người, ở cùng với Huyết tộc này, không giống các Huyết tộc khác cùng con người có quan hệ chủ tớ.

Nam sinh này... toàn bộ hành trình được cô ta che chở, nói chuyện cũng vô cùng bình thường, không xuất hiện những từ ngữ kỳ lạ.

Sự chú ý của người đàn ông rất nhanh bị trên sân khấu hấp dẫn, có điều bên cạnh thỉnh thoảng truyền tới những câu nói chuyện kỳ lạ, làm cho hắn không thể không nhìn sang.

Hắn đã gặp không ít Huyết tộc đi cùng với con người, nhưng chưa từng thấy kiểu ở chung với nhau như vậy.

Huyết tộc đối với nam sinh kia dung túng và cưng chiều, cho dù là hắn cũng nhìn ra được.

Minh Thù thấy buồn ngủ, dựa vào trên người Tô Miên lấy ra một hộp sữa tươi uống.

Lúc cô vừa bắt đầu uống, xung quanh có không ít ánh mắt quét tới.

Lúc này, lại có người đi ăn... có bệnh!

Bán đấu giá rất nhanh, ban đầu là Huyết tộc, có nam cũng có nữ, theo như lời Minh Thù đều là Huyết tộc vô cùng xinh đẹp.

Bị nhốt ở trong lồng, chân tay bị xích, giống như hàng hóa bình thường cung cấp cho những Huyết tộc phía dưới lựa chọn.

Có một số Huyết tộc phẫn nộ chửi bậy, một số còn lại im lặng đứng ở trong góc.

Sau Huyết tộc là con người.

So với Huyết tộc, loài người được đối đãi khá hơn một chút, chỉ là bị nhốt ở trong lồng, có thể là vì con người quá yếu.

Một cái lồng thôi bọn họ cũng không thể nào trốn ra được.

Những con người được đưa tới sau Huyết tộc, chứng minh giá trị của con người so với Huyết tộc còn cao hơn.

Mà Huyết tộc ở dưới khán đài cũng vô cùng sôi nổi chứng minh cho điều này.

Tô Miên nhìn Huyết tộc xung quanh đang kích động, khẽ nhíu mày.

Con người trên sân khấu là một đứa bé trai, tuổi không lớn lắm, chắc khoảng mười mấy tuổi, thân hình trắng trẻo chỉ mặc một chiếc áo phông rộng, khuất nhục núp ở một góc bên trong lồng sắt.

Bàn tay Tô Miên đang giữ Minh Thù nắm chặt thêm vài phần.

"Tức giận sao?" Minh Thù nhận thấy thay đổi của Tô Miên: "Cũng đúng, dù sao cũng là đồng loại của cậu, mà chúng ta lại mang đồng loại của cậu ra buôn bán."

Tô Miên không lên tiếng, chỉ là cúi đầu hôn lên trán Minh Thù, dường như dùng cái này nói cho cô biết, hắn không tức giận.

Minh Thù cũng không nói chuyện, nhìn Huyết tộc điên cuồng đấu giá.

Huyết tộc mua về để ăn, tất nhiên không quan tâm đến giới tính.

Con người càng được đưa ra sau càng xinh đẹp, giá cả cũng càng cao, người đàn ông đứng ngồi không yên nhìn lên, dường như đang kìm nén sự tức giận.

Những Huyết tộc này...

-

"Được rồi, tiếp theo chính là trọng điểm của ngày hôm nay." Người chủ trì cố ý kéo dài giọng nói: "Ngày hôm nay chúng tôi có chuẩn bị cho mọi người một niềm vui bất ngờ."

Huyết tộc phía dưới rống to hơn: "Niềm vui bất ngờ gì?"

"Mau mang ra xem xem."

"Đừng có..."

"Mỗi lần nói niềm vui bất ngờ, kết quả cũng chỉ là bình thường, lần này đừng có lừa gạt bọn ta nữa."

Người chủ trì ý bảo mọi người im lặng: "Niềm vui bất ngờ lần này, nhất định sẽ làm cho mọi người thoả mãn."

Người chủ trì vỗ tay, đèn trên sân khấu đồng thời tắt đi.

Các Huyết tộc cũng yên tĩnh lại, chờ xem niềm vui bất ngờ.

Mấy giây sau, hai bóng đèn chiếu xuống, chiếu lên trên hai chiếc lồng sắt được vải đen che kín.

"Cái gì vậy?"

"Sao vẫn còn che, mau kéo ra xem nào."

Người chủ trì cười gạt gạt ngón tay: "Mọi người không nên gấp gáp, lần này tôi cam đoan mọi người sẽ không thất vọng. Chúng ta xem trước cái này đã..."

Có người lên sân khấu đưa cho người chủ trì một ống nghiệm.

Trong ống nghiệm rõ ràng là máu.

Người chủ trì mở ống nghiệm ra, cầm ống nghiệm đi vòng quanh sân khấu một vòng.

Huyết tộc dưới đài ban đầu không rõ ràng lắm, nhưng khi bọn họ ngửi được hương vị ngọt ngào tản mát ra từ bên trong ống nghiệm, lại bắt đầu sôi trào.

"Trời ơi, hương vị thật ngọt ngào."

"Tôi chưa bao giờ được ngửi qua hương vị ngọt ngào dễ chịu như vậy, giá như có thể uống một ngụm..."

Minh Thù ngồi thẳng lên.

"Lá gan thật lớn."

Tô Miên nhìn về phía Minh Thù, Minh Thù cắn ống hút, dường như uống xong ngụm sau cùng.

Người chủ trì xác định những người này đã biết giá trị vật sau cùng, đi tới vén tấm vải màu đen lên.

Tự nhiên có ánh sáng, khiến cho nữ sinh bên trong lồng sắt đưa tay lên ngăn chở.

Âm thanh điên cuồng, đinh tai nhức óc, khiến cho sắc mặt nữ sinh từng khúc biến thành màu trắng, hai tay ôm ngực run lẩy bẩy núp ở góc.

Dường như để kích thích Huyết tộc, màn hình lớn phía sau còn hiện lên đặc tả về nữ sinh.

"Là cô ấy..." Tô Miên nhớ kỹ, nữ sinh kia tên là Liễu Loan Nguyệt.

Hèn gì cô ấy nói lá gan thật lớn.

"Trên người cô ta tại sao lại có khí tức của Huyết tộc?"

"Vậy là đã có chủ..."

Tiếng bàn tán của Huyết tộc tất nhiên truyền tới tai người chủ trì.

"Mọi người không cần phải lo lắng, cô ta không có có chủ nhân, mọi người có thể nhận ra được, hơi thở trên người cô ta không chỉ có một."

Minh Thù chăm chú nhìn Liễu Loan Nguyệt, hơi thở trên người cô ấy rất lẫn lộn, không riêng của cô ấy còn có của mấy Huyết tộc khác nhau.

Ấn ký của Huyết tộc giống như một nhãn hiệu, chứng minh đây là của mình cũng không có tác dụng khác.

Huyết tộc biết điều, nhận ra sẽ không dám làm bậy.

Cấp bậc Huyết tộc cao, có thể bao trùm lên ấn ký lưu lại của Huyết tộc có cấp bậc thấp hơn.

Lộn xộn như vậy, chắc là đối phương muốn xóa đi ấn ký trên người cô, nhưng không thành công chỉ có thể dùng cách này để che lại.

Sở Việt bảo vệ điểm tâm nhỏ kiểu gì vậy!

Nam chính quả nhiên không đáng tin!

"Con người ngon miệng như thế kia, bị người ta để mắt cũng phải đúng không?"

Ở phía trên người chủ trì nói loạn một hồi, xóa tan những lo lắng của Huyết tộc.

Các Huyệt tộc hai mặt nhìn nhau, hương vị ngọt ngào đã hòa tan lo lắng của bọn họ.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1116: Tường Vy Cấm Khúc (26)

Huyết tộc bỏ qua được những băn khoăn, la hét bảo người chủ trì bắt đầu đấu giá.

Người chủ trì lại cười nói: "Đây chính là một trong những niềm vui bất ngờ của chúng ta hôm nay, mọi người xin hãy yên tĩnh một chút, chúng ta còn có một cái nữa chưa được thấy."

Một chiếc lồng sắt vẫn còn bị tấm vải đen che phủ.

Hôm nay cuối cùng là một con người có huyết dịch hương vị thơm ngon như thế, vậy mà vẫn còn một cái nữa, các Huyết tộc hưng phấn không thôi.

Chẳng lẽ còn một người nữa?

Người chủ trì đi tới lồng sắt trước, từ từ kéo tấm vải màu đen ra.

Ngoài dự tính, bên trong lồng cũng không phải là con người.

Mà là Huyết tộc.

Huyết tộc này xuất hiện, người ở bên cạnh Minh Thù toàn thân căng thẳng, hơi thở rối loạn.

Minh Thù nhìn về phía Huyết tộc kia, là một nữ Huyết tộc rất đẹp.

Chân tay cũng bị xích sắt trói chặt, hơi thở yếu ớt nằm dưới đáy lồng.

"Mọi người hẳn là đã nghe qua gia tộc Cecil."

Không gian đột nhiên yên tĩnh lại.

Người chủ trì chờ giây lát: "Gia tộc Cecil, đã từng suýt nữa bao trùm tất cả các gia tộc Huyết tộc phía trên, đây… chính là hậu duệ cuối cùng của gia tộc Cecil."

"Thật hay giả?"

"Hay lại là một trò lừa bịp?"

"Nhiều năm như vậy rồi, tại sao tự nhiên lại xuất hiện hậu duệ của gia tộc Cecil?"

Đa số Huyết tộc cũng không tin lời nói của người chủ trì.

Thế nhưng vẫn có người tin tưởng.

Minh Thù nắm vuốt hộp sữa trống rỗng.

Tô Miên đối với những việc trong Huyết tộc không hiểu lắm, chỉ có thể mờ mịt nhìn xem.

Minh Thù nhẹ giọng giải thích cho hắn: "Nghe đồn gia tộc Cecil giàu có vô cùng không ai sánh bằng, nhưng vì danh tiếng quá thịnh đột nhiên suy vong, trở thành Huyết tộc truyền thuyết trong lịch sử. Thế nhưng tài sản của gia tộc Cecil, cũng không có bất kỳ Huyết tộc nào lấy được."

Nếu như Huyết tộc kia chính là hậu duệ của gia tộc Cecil, như vậy của cải của gia tộc Cecil có lẽ được nắm giữ trong tay cô ta.

"Quan trọng hơn chính là…" Minh Thù ghé sát vào Tô Miên: "Gia tộc Cecil, có một kiện thánh khí. Lần này náo nhiệt rồi…"

Không biết có phải là Tô Miên bị ảo giác không, hắn nghe ra cô muốn xem trò vui, cười trên nỗi đau của người khác.

"Hai vị này, cần phải bán cùng nhau mới được." Những lời này của người chủ trì làm cho Huyết tộc phía dưới lại sửng sốt, còn tưởng rằng bán riêng, không ngờ lại gộp vào để bán đấu giá…

"Bây giờ mọi người bắt đầu ra giá!"

Người chủ trì kêu một tiếng bắt đầu, phía dưới bắt đầu giơ thẻ bài.

Cho dù là hai vật phẩm đấu giá, người chủ trì cũng có thể nói chính xác điểm số.

Mới trong thời gian ngắn, giá cả đã khiến cho các Huyết tộc bình thường không thể nào theo được.

Tiếp theo giơ bảng cũng chỉ còn lại có mấy người.

Ngay lúc mọi người đang tranh đấu lần cuối cùng, phía sau sân khấu đột nhiên đi ra một đám Huyết tộc.

Hiển nhiên là tình huống bất ngờ, người chủ trì cũng không rõ ràng: "Các người là ai?"

Một Huyết tộc mặc một chiếc áo bành tô tiến đến, hành lễ theo kiểu quý tộc: "Thật ngại quá, không thể tiếp tục tiến hành bán đấu giá tiểu thư Cecil."

"Đùa gì thế? Sao lại không thể bán?"

"Định làm gì, sao bán nửa chừng lại không thể bán nữa?"

"Muốn làm cái gì!"

"Không được, chúng ta đã bán nửa chừng, làm sao có thể nói không bán là không bán nữa, tham gia đấu giá nhiều lần như vậy rồi, chưa từng gặp qua tình huống này."

Huyết tộc mặc áo bành tô đối mặt với những Huyết tộc đang giận giữ, vẫn bình tĩnh như cũ, chờ bọn hắn gào xong, mới chậm rãi mở miệng: "Tiểu thư Cecil là hậu duệ của cố nhân của đại nhân nhà ta, mong rằng mọi người nể mặt."

"Đại nhân nhà ngươi là ai?"

"Định làm gì, trêu đùa chúng ta sao?"

"Đại nhân." Huyết tộc mặc áo bành tô cúi đầu hướng về phía sau sân khấu.

Một người đàn ông trong đám Huyết tộc vây quanh đi ra: "Là tôi."

Cùng lúc đó, bên kia cũng có một Huyết tộc xuất hiện: "Andrew, ông giữa ban ngày ban mặt đến cướp người, cũng quá đáng rồi!"

"Durant thân vương..."

"Guyon thân vương, sao cũng xuất hiện ở đây? Lẽ nào người kia đúng là hậu duệ của gia tộc Cecil?"

"Xảy ra chuyện gì vậy?"

Đừng nói các Huyết tộc phía dưới ngơ ngác, người chủ trì nhìn hai người hùng hổ xuất hiện ở trên sân khấu, cũng còn không rõ ràng chuyện gì đang xảy ra.

"Hậu duệ của cố nhân, Andrew, vậy mà ông cũng nói ra được." Guyon trêu chọc.

"Guyon, ông muốn làm gì?"

Guyon nhìn Cecil ở trong lồng, trong đôi mắt lóe lên tia sáng quái dị: "Vị tiểu thư Cecil này, tôi nhất định phải có được."

Andrew đối với Guyon vô cùng khinh thường: "Hừ, chỉ dựa vào ông?"

Guyon cười nhạt: "Chúng ta là công bằng đấu giá."

Andrew híp mắt: "Ông đã muốn chơi, ta đây sẽ theo tới cùng, ông cũng không nên quá sức."

Guyon xuất hiện ở đây, chắc chắn là do nghe được tin tức của thánh khí.

-

Trên khán đài vì hai vị thân vương xuất hiện, đã yên tĩnh lại.

Bây giờ hai vị thân vương muốn đấu giá, bọn họ làm sao còn dám mở miệng.

Minh Thù nghiêng đầu nhìn về phía người đàn ông đang căng thẳng: "Ngươi định cứu cô ta?"

Người đàn ông chăm chú nhìn lên trên sân khấu: "Ta chính là vì cô ấy mà đến."

Minh Thù cười: "Vậy ngươi đi theo ta."

Ánh mắt người kia chuyển động, nhìn lên trên người Minh Thù, cô kéo nam sinh kia đứng lên, chậm rãi kéo mũ trùm xuống, dưới mũ trùm là khuôn mặt xinh đẹp đến khiến cho người khác phải kinh ngạc.

Cô ở giữa khán đài yên tĩnh đột nhiên đứng lên, đi tới lối đi bên cạnh, đi lên phía sân khấu.

Khán giả xung quanh nhao nhao nhìn cô.

Trên người cô có một khí chất dũng mãnh như núi sông, dường như bất cứ chuyện gì xảy ra thì trong lòng cô cũng không hề gợn sóng.

"Là Phất Vũ..."

"Sao cô ta cũng tới?"

"Phất Vũ..."

"Phất Vũ..."

Người đàn ông như ma xui quỷ khiến đi theo xuống phía dưới, lúc đi ngang qua nghe thấy mấy Huyết tộc nhỏ giọng thảo luận.

Phất Vũ... Hắn hình như đã nghe qua tên này.

Minh Thù nắm tay Tô Miên đi lên sân khấu, Andrew thấy cô đoán chừng là nghĩ tới việc hắn bị Minh Thù đánh, vẻ mặt từ xanh biến thành đen.

Liễu Loan Nguyệt sững sờ nhìn Minh Thù, rõ ràng ánh đèn không chiếu lên người cô, nhưng lúc này dường như trên người cô mang theo ánh sáng chậm rãi đi về phía này.

"Phất Vũ, cô tới đây làm gì!" Andrew quát lớn một tiếng, hắn bây giờ rất kiêng kỵ cô, người này được cho là trong đồng lứa Huyết tộc nhỏ tuổi đã có năng lực phong ấn thân vương rồi.

Một Ludwig coi như xong, bây giờ còn một cô gái đến.

Minh Thù nhìn bốn phía xung quanh: "Ồ, ở đây viết Phất Vũ không thể tới sao?"

Andrew: "..."

"Nếu không viết, vì sao tôi không thể tới." Minh Thù nhìn Andrew cười xán lạn.

Người đàn ông đứng ở phía sau Minh Thù, ánh mắt nhìn lên trên người Cecil đang ở trong lồng, cố gắng chịu đựng không tiến lên.

Cecil hiển nhiên cũng nhìn thấy hắn, mắt mở lớn liều mạng lắc đầu với hắn.

"Phất Vũ." Guyon cười "ha hả" chào hỏi Minh Thù: "Lần trước cháu và Andrew luận bàn, chú Guyon rất tán thành với cháu."

Andrew: "..." Bị đối thủ một mất một còn đâm cho một phát, Andrew tức đến mức đỉnh đầu bốc khói.

Nhưng lại không có cách nào phản bác.

Việc hắn bị đánh, đã sớm truyền khắp trong Huyết tộc.

Andrew tối sầm mặt: "Phất Vũ, cô muốn làm gì?"

Minh Thù nhìn về phía Huyết tộc bên cạnh vốn là người chủ trì bị dọa đến sắc mặt tái mét, bình tĩnh nói: "Hắn hỏi, bọn họ đã làm gì."

Người chủ trì: "???"

Cô chính là dựa vào vẻ ngoài xinh đẹp lên chức chủ trì.

Nói đều dựa theo kịch bản, giờ cô biết làm gì?

Tại sao lại dính dáng đến cô chứ? Cô đã làm sai điều gì!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1117: Tường Vy Cấm Khúc (27)

Minh Thù nhìn cái lồng nhốt Liễu Loan Nguyệt, sau đó mỉm cười nhìn về phía người chủ trì: “Điểm tâm nhỏ của ta, các ngươi cũng dám động vào? Ai cho các ngươi lá gan đó.”

Những người còn lại chạy qua phía Cecil, đột nhiên một người có địa vị vì một loài người mà đến, tất cả mọi người đều sửng sốt.

Còn là điểm tâm nhỏ?

Cái tên loài người này là của cô?

Người chủ trì nhìn Minh Thù, lại nhìn Liễu Loan Nguyệt, yếu ớt giải thích: “Cái này... người này là... là có người đưa tới.”

“À, ai đưa tới?”

Người chủ trì lắp ba lắp bắp, toát mồ hôi lạnh: “Tôi... Tôi không biết, đối phương không có lộ mặt.”

“Lai lịch không rõ ràng cũng dám nhận, các ngươi cũng tốt bụng quá đấy chứ.” Minh Thù buông Tô Miên ra, ngay trước mặt người chủ trì mở lồng sắt.

Mặc dù xung quanh là Huyết tộc, Tô Miên cũng đứng hiên ngang, không vì Minh Thù không ở đó mà xuất hiện bộ dạng hốt hoảng chút nào.

Hắn nhìn chằm chằm Liễu Loan Nguyệt trong lồng, mắt híp

lại.

Vụng trộm cùng một người cô gái thì phải làm sao?

Giết chết vẫn là nên giết chết!

Người chủ trì muốn ngăn cản, thế nhưng khi vừa đối diện với ánh nhìn cười mỉa của Minh Thù, lập tức sợ hãi.

Minh Thù dẫn Liễu Loan Nguyệt ra, Liễu Loan Nguyệt thân thể mềm nhũn, sắc mặt tái nhợt, cắn môi lảo đảo đi ra khỏi lồng giam.

Mùi hương trên người làm cô hoảng loạn, không biết làm sao mà nhịp tim dần dần ổn định lại.

“Đem ghế tới đây.”

Người chủ trì: “…”

Người có địa vị muốn cái ghế, người chủ trì không làm, bên cạnh cũng sẽ có Huyết tộc chấp hành.

Minh Thù để Liễu Loan Nguyệt ngồi xuống, sau đó cười híp mắt hỏi cô: “Ai dẫn cô đến nơi này?”

Lúc này Liễu Loan Nguyệt rơi vào tầm mắt của tất cả mọi người, kể cả Cecil còn ở trong lồng.

Liễu Loan Nguyệt khẩn trương kéo kéo ngón tay: “Tôi... Tôi không xác định.”

“Không sao, cô cảm thấy là ai thì nói người đó.” Minh Thù lời nói nhỏ nhẹ an ủi: “Đánh sai người, cô không phải chịu trách nhiệm.”

Liễu Loan Nguyệt hơi trợn to mắt, lại không dám nói lung tung.

“Là Sa Sa?”

Liễu Loan Nguyệt run người một cái, sắc mặt trắng bệch, đáy mắt lộ ra hoang mang.

“Biết ngay là cô ta.” Minh Thù nhìn về phía Andrew: “Andrew thân vương, lần trước đã dặn ngươi bảo con gái an phận một chút, sao ngươi lại không nghe?”

Trong đầu Andrew đầy dấu chấm hỏi: “Chuyện này liên quan gì đến Thụy Sa?”

“À, ta không có nói với ngươi sao?” Minh Thù cười: “Con gái ngươi ở thế giới loài người nhận người khác làm cha mẹ rồi.”

Andrew: “…”

“Ngươi nói bậy cái gì!” Andrew nổi giận: “Con gái của ta cần người khác làm cha mẹ sao?”

“Làm sao ta biết được, xem này hại con gái ruột nhà người ta thành bộ dạng gì đây này.” Minh Thù chống lên ghế, nghiêng đầu xuống dưới: “Ngươi nói, có phải cô ta đặc biết không thích người làm cha như người, mới nghĩ đến việc làm con gái người khác?”

“Nói nhảm.”

Andrew nổi giận.

Con gái của hắn làm sao có thể không thích hắn?

“Người ta luôn luôn không tin sự thật.” Trẫm nói thật mà không ai tin, là bản chất sự việc! Ai, đau thương.

[... Ký chủ, cô chưa từng nghĩ đến, là vấn đề của bản thân cô sao?]

Ta làm sao?

[... Không sao, ký chủ rất lợi hại, ký chủ cố gắng lên! Coi trọng cô!]

Minh Thù: “...”

Đừng có dùng giọng điệu đáng yêu cứng ngắc như vậy, ngươi căn bản không hợp như vậy đâu, hiểu không? Nổi hết da gà.

[...]

“A.”

“Ngươi làm cái gì vậy.”

“Ngăn cô ta lại!”

Trên vũ đài đột nhiên hỗn loạn lên, Minh Thù đột nhiên động thủ, tập kích Andrew.

Andrew phản ứng nhanh chóng, lần thứ nhất tránh khỏi tay Minh Thù.

Guyon thức thời lui ra sau, nhường vũ đài lại.

Andrew dẫn Huyết tộc tới dường như để bắt Tô Miên, Minh Thù chỉ nhìn lướt qua liền chuyên tâm đối phó Andrew.

Người đàn ông phía sau Tô Miên khẩn trương nhìn những tên Huyết tộc vây quanh, hắn nhìn lại lồng sắt chính giữa vũ đài, Cecil cầm lấy lan can sắt, khẩn trương nhìn hắn.

Hỗn loạn như thế, vừa lúc đi cứu cô.

Người đàn ông nhìn Tô Miên, nam sinh này nhìn qua rất yếu, nhiều Huyết tộc như vậy...

Huyết tộc kia tên là Phất Vũ, mặc kệ không có cho phép hắn hay không, hắn tới nơi này để cứu Cecil.

Người đàn ông tức giận mắng một tiếng, vẫn là nhằm phía Tô Miên chặt chém tên Huyết tộc nanh vuốt sắc bén đầu tiên.

Tô Miên hơi kinh ngạc.

Người đàn ông tay run một cái, hắn lấy cây đàn màu đen ra, nhanh chóng từ bên trong lấy ra hai khẩu súng, hướng về phía Huyết tộc bên cạnh bắn một phát.

Huyết tộc bị bắn trúng, trong chốc lát tan thành tro bụi.

Tô Miên được nhét vào trong tay một khẩu súng, người đàn ông hỏi hắn có thể nổ súng không, Tô Miên gật đầu, có luyện tập qua xạ kích nhưng mà...

So với cây súng thật, đâu chỉ có chỗ không giống thôi?

Huống chi cái này là súng để đối phó Huyết tộc.

Tô Miên cầm súng ngây người hai giây, được người đàn ông nhắc nhở mới lấy lại tinh thần, nhanh chóng liếc nhìn tư thế người đàn ông nổ súng, nắm giữ điểm yếu.

"Đùng."

Hai người phối hợp rất tốt, Huyết tộc bao vây hầu như bị đánh ngã.

Thú nhỏ bị tê liệt hai bên, xoay người vẫn tê, làm thế nào cũng vậy.

Tên thú hai chân xấu xí quái dị đó nó còn lâu mới muốn bảo vệ.

Cũng biết theo chân nó tranh thủ tình cảm!

Hừm!

“Đừng có qua đây.” Minh Thù kèm hai bên Andrew, Huyết tộc động thủ lập tức đứng yên.

Những người của Huyết tộc bao vây Tô Miên và người đàn ông cũng dừng lại.

“Phất Vũ, ngươi đối nghịch với ta đã nghĩ đến hậu quả chưa?” Tuy Andrew phẫn nộ nhưng cũng xem như bình tĩnh, muốn nói cho Minh Thù biết tầm ảnh hưởng của gia tộc.

“Hậu quả là quả gì, ăn ngon không?”

“...” Andrew hít sâu, thở ra, lại hít sâu: “Xem như ngươi giết ta, cũng sẽ chịu sự truy sát của gia tộc Andrew, ngươi muốn sau này sẽ sống trong sự truy sát sao, ngươi cảm thấy có lợi không?”

Minh Thù cười khẽ: “Gia tộc Durant các người không phải muốn tạo phản sao? Ta giúp đỡ tạo điều kiện không phải tốt sao, sao lại bị truy sát.”

Andrew: “...”

Sự uy hiếp của Andrew không thấy hiệu quả, ngược lại làm hắn tức điên lên.

“Đừng sợ, ta không muốn làm gì ngươi.” Giọng nói thanh thúy của Minh Thù truyền khắp sân khấu: “Ta chỉ muốn hẹn con gái ngươi một cuộc hẹn.”

Đáy mắt Andrew dâng lên một cơn lửa giận: “Ngươi muốn đối phó thế nào với Thụy Sa?”

Minh Thù nghiêng đầu: “Cô ta đụng đến điểm tâm nhỏ của ta, ngươi nói xem?”

Andrew nhìn về phía Liễu Loan Nguyệt khuôn mặt trắng bệch.

“Ngươi nói cô ta là Thụy Sa đưa tới, thì chính là Thụy Sa làm sao, chứng cứ đâu?”

“Không cần.”

“?”

Nụ cười Minh Thù càng sâu, trong đôi mắt giống như tràn đầy vô số ánh sáng, rạng ngời rực rỡ: “Ta nói đúng, chính là đúng.”

Andrew tức đến mức run: “Ngươi...”

Minh Thù nhìn về phía căn phòng: “Thụy Sa ngươi còn không xuất hiện, ta có thể sẽ động thủ với cha ngươi đó.”

Andrew cũng nhìn theo, các Huyết tộc của khán đài nhìn quanh trái phải, nhưng không ai đứng ra.

“Thuy Sa làm sao có thể ở chỗ này... A...”

Andrew kêu thảm một tiếng, thân thể khụy xuống nửa đoạn vì bị Minh Thù lôi, chỉ có không có té ngã xuống đất.

“Phất Vũ, ngươi dừng tay!”

Ở nơi xa nhất của căn phòng có tiếng vang lên, Thụy Sa kéo mũ trùm ra, đứng lên.

“Thụy Sa...”

Andrew không ngờ con gái của hắn thực sự ở đây, vẻ mặt đầy nghi hoặc.

Thụy Sa từ căn phòng đi lên sân khấu, đôi mắt đẹp giận dữ nhìn chằm chằm: “Phất Vũ, thả cha ta ra.”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1118: Tường Vy Cấm Khúc (28)

“Được thôi.” Minh Thù buông Andrew ra, Andrew thở ra một tiếng ngã trên mặt đất.

Toàn thân Andrew bất lực, đứng dậy cũng không nổi.

“Cha!” Đáy mắt Thụy Sa toàn sự hận thù: “Ngươi đã làm gì cha ta!”

“Chân hắn bị mềm nhũn, chuyện này cũng trách ta?” Minh Thù dừng một chút, nhấp môi khẽ cười thành khẩn đổ vỏ: “Được rồi, tại ta, đều là lỗi của ta.”

Hận thù càng nhiều.

Andrew đâu chịu nổi loại nhục nhã này, đối phương chỉ có một người, bên này hắn nhiều Huyết tộc như vậy cũng không bắt được cô ta.

Một đám rác rưởi!

Thụy Sa cắn môi, nói từng chữ: “Rốt cuộc ngươi muốn thế nào?”

Minh Thù chỉ về Liễu Loan Nguyệt: “Lúc ngươi động vào cô ấy, lẽ nào chưa từng nghĩ đến kết quả này?”

Điểm tâm nhỏ của trẫm ai cũng có thể động vào sao?

Trẫm không cần thể diện à!

Thụy Sa nhìn theo, hận ý trong đáy mắt lớn hơn: “Cô ta là con người, vì sao ngươi lại che chở cô ta như vậy?”

Thụy Sa đột nhiên kích động hét lên: “Ngươi như vậy, Sở Việt cũng như vậy, rốt cuộc cô ta có gì tốt!”

“Cô ấy ngon miệng nha.”

Thụy Sa: “…”

Ngon miệng? Ngon miệng là có ý gì?

“Ngươi đáng đời…” Giọng Thụy Sa khàn khàn, tràn đầy hận ý, mắt nhìn về phía Liễu Loan Nguyệt: “Ngươi đáng đời! Ai bảo ngươi dụ dỗ Sở Việt, rõ ràng… rõ ràng Sở Việt đang ở bên cạnh ta, là ngươi…”

“Chờ một chút.” Minh Thù giơ tay lên: “Có phải ngươi nhầm lẫn gì không, cô ấy mới là Sa Sa, nếu như không phải ngươi thế thân cô ấy, nói với Sở Việt người trước đây cứu hắn chính là ngươi, Sở Việt sẽ ở bên cạnh ngươi sao?”

Trong đầu Thụy Sa hiện lên cảnh tượng lần đầu gặp nhau với Sở Việt.

Khi đó, cô không có nói cho Sở Việt biết chuyện đó, cô cũng không cam chịu không muốn dựa vào một người con gái khác để giành lấy sự yêu thích của hắn.

Nhưng mà…

Sở Việt đối với cô cực kỳ lạnh nhạt, thậm chí không muốn cùng cô nói hơn một câu, liếc nhìn cô một cái.

Mãi đến khi hắn biết cô là Sa Sa, tình hình dần dần chuyển biến tốt đẹp…

Cô cho ràng sớm muộn cũng có một ngày hắn sẽ thích mình.

Minh Thù tiếp tục nói: “Người Sở Việt thích là Sa Sa - người đã từng cứu hắn, không phải là ngươi, một Sa Sa thế thân.”

“Ngươi nói bậy, người Sở Việt thích là ta! Nếu như không phải tại ngươi, Sở Việt sớm muộn cũng sẽ thích ta!” Chỉ cần cô ở bên cạnh hắn, hắn nhất định sẽ thích cô.

Minh Thù không hề có thành ý xin lỗi: “À, vậy thật xin lỗi, ta tồn tại chính là vì không cho hắn thích ngươi.”

“Vì sao?” Ánh mắt Thụy Sa nhìn Minh Thù như phóng dao qua, tựa như có thể lóc xương lột da cô.

Minh Thù buông tay: “Vì để làm ngươi tức giận, để cho ngươi xinh đẹp hơn.”

Larisa: “…”

Cái tên điên này nói cái gì vậy?

Cô tức giận thì liên quan gì đến xinh đẹp?

“Thụy Sa…” Andrew nhìn con gái nhà mình: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Quan Sa là ai? Đến cùng con đã làm cái gì?”

Sở Việt mà hắn biết, là hoàng tử Ludwig. Sa Sa là ai? Sao lại có quan hệ dính líu đến con gái hắn? Cái gì thế thân? Thụy Sa thích Ludwig? Là loại chuyện gì vậy?

Đối mặt với chất vấn của Andrew, Thụy Sa đột nhiên im lặng.

Chuyện này cô giấu Andrew làm.

-

Thụy Sa không biết nên giải thích thế nào với Andrew, tất cả những điều này đều là do Phất Vũ đem tới, không có cô ta cũng sẽ không có cục diện bây giờ.

Cô nên vào lúc Sở Việt phát hiện Liễu Loan Nguyệt trước đây, đuổi cô ta đi.

Sở Việt vĩnh viễn sẽ không quen biết Liễu Loan Nguyệt, cô sẽ cùng Sở Việt mãi mãi ở cạnh nhau.

Nhưng mà...

Tất cả những điều này đã bị hủy hoại.

Là Phất Vũ tự tay hủy diệt tất cả của cô.

“Ta giết ngươi!”

Thụy Sa đột nhiên nhào qua phía Minh Thù, mắt đầy tia máu tràn ngập thù hận vô tận.

Minh Thù lắc mình tránh ra, xuất hiện bên cạnh Thụy Sa, nắm bả vai thuận thế kéo cánh tay sau đó Minh Thù ném qua vai.

Thụy Sa mặc kệ thân thể đau đớn, trong chớp mắt nằm trên đất, móng tay biến thành sắc nhọn muốn tấn công chân Minh Thù.

Minh Thù nhấc chân đá cổ tay cô ta, thân thể Thụy Sa bị trượt lui về phía sau.

Thụy Sa bị Minh Thù đánh đến mấy lần, giống như đánh vào xương tủy, đau đến mức cô ta có chút đứng không vững.

Thụy Sa nhắm về phía Liễu Loan Nguyệt, ánh mắt hung ác đột nhiên nhảy đến phía sau Liễu Loan Nguyệt, từ phía sau kèm cô ở hai bên, móng tay sắc bén bóp vào cổ Liễu Loan Nguyệt.

“Đừng qua đây, nếu không... ta giết cô ta!”

Liễu Loan Nguyệt bị Thụy Sa kéo đứng lên, trên cổ đã bắt đầu chảy ra vết máu đỏ thẫm, hương vị ngọt ngào lan truyền trong không khí, ánh mắt thèm thuồng của Huyết tộc rơi trên người cô.

Thụy Sa cũng không biết máu của Liễu Loan Nguyệt lại thơm như vậy, cô giật giật yết hầu.

Thì ra ngon miệng, chính là ý này.

“Ngươi cho rằng cô ta quan tâm ngươi nhiều như vậy sao? Chẳng qua cô ta chỉ muốn luyện ngươi thành huyết nguyên.” Vẻ mặt Thụy Sa có chút ghê tởm.

Liễu Loan Nguyệt đương nhiên biết, lúc gặp mặt cũng đã nói.

Cho nên lời nói của Thụy Sa cũng không làm cho Liễu Loan Nguyệt lộ ra vẻ mặt khiếp sợ hay tuyệt vọng.

“Ngươi dụ dỗ Sở Việt bằng cách này đúng không?” Thụy Sa giống như thông suốt, nghĩ ra điểm then chốt: “Sở Việt tuyệt đối sẽ không thích ngươi, nhất định là ngươi dùng máu dụ dỗ hắn!”

“Ta không có...” Liễu Loan Nguyệt yếu ớt phản bác.

Sở Việt...

Người đó, cô cũng không biết vì sao đột nhiên bắt đầu xuất hiện bên cạnh cô.

Cô thậm chí không biết hắn là Huyết tộc.

“Ngươi còn ngụy biện.” Thụy Sa tay dùng sức, lượng máu thẩm thấu được càng nhiều càng nhanh hơn, trong không khí đều là hương vị ngọt ngào.

Bị máu tươi kích thích, các Huyết tộc rục rịch.

Từng giọt, từng giọt.

Minh Thù xăng tay áo xông tới.

Lãng phí thức ăn là đáng xấu hổ có biết hay không!

“Phất Vũ ngươi đứng lại!”

Lời chỉ trích của Thụy Sa vang dội toàn bộ không gian.

“Đừng tới đây, tới nữa ta thực sự sẽ giết cô ta.”

“Ngươi đứng lại! Ngăn cô ta lại!” Thụy Sa hét lên với những Huyết tộc đang ngây người: “Ngăn cô ta lại cho ta.”

Thụy Sa giữ Liễu Loan Nguyệt lui về phía sau, với lực tay không mạnh không nhẹ, đưa tới lượng máu của Liễu Loan Nguyệt mất nhanh hơn.

Minh Thù lướt qua những Huyết tộc kia, âm thanh không lớn không nhỏ lọt vào tai Thụy Sa: “Cô ấy chết rồi, ta cũng sẽ giết chết ngươi.”

“Thụy Sa, cẩn thận.”

Andrew hơi hoảng sợ hướng phía Thụy Sa kêu lên.

Thụy Sa cảm giác được phía sau có nguy hiểm không kịp né tránh.

Liễu Loan Nguyệt thoát ra từ trong tay cô, Minh Thù muốn đến đỡ Liễu Loan Nguyệt, nhưng Liễu Loan Nguyệt đã được một người khác đỡ, nhảy đến bên kia.

Minh Thù trừng mắt: “…”

Điểm tâm nhỏ của trẫm!

Thụy Sa không chịu sự khống chế, nhào lộn hai vòng trong không khí đụng vào lồng sắt.

“Thụy Sa.”

Andrew không biết ở đâu có sức lực từ dưới đất đứng lên, lảo đảo chạy đến trước lồng sắt đỡ Thụy Sa dậy.

Sở Việt ôm Liễu Loan Nguyệt, trong ánh mắt kinh ngạc của Liễu Loan Nguyệt cúi đầu sát vào cổ cô, cảm giác lạnh như băng lướt qua máu tươi ngừng chảy.

“Sở Việt!”

Minh Thù tiến lên, đem Liễu Loan Nguyệt từ trong ngực hắn kéo qua: “Cầm thú nhà ngươi!”

Sở Việt sợ dằn co với Minh Thù làm cho Liễu Loan Nguyệt lại bị thương tổn, hơi buông tay Liễu Loan Nguyệt ngã vào trong lòng Minh Thù.

“Tôi cầm máu cho cô ấy.” Sở Việt bình tĩnh giải thích.

“Cần tới anh sao?” Minh Thù ép ra nụ cười: “Sao không đến sớm hơn?”

Sắp qua màn, nhân vật nam chính đột nhiên chạy đến đoạt boss, trẫm không cần thể diện sao!

“…”

Sở Việt không muốn gây sự với Minh Thù về vấn đề này, ánh mắt nhìn Liễu Loan Nguyệt.

Liễu Loan Nguyệt núp trong lòng Minh Thù, giống như gà con tìm được mẹ.

Sở Việt đột nhiên không biết nói sao: “…”

Vừa rồi cô rõ ràng run dữ dội hơn, sao bây giờ không run nữa?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1119: Tường Vy Cấm Khúc (29)

Tô Miên im lặng nhìn bên kia, súng trong tay dường như bị nắm chặt đến thay đổi hình dạng.

Người đàn ông: "..."

Nam sinh này sao lại đột nhiên trở nên đáng sợ như vậy?

Tô Miên đột nhiên đi qua bên đó, thô lỗ kéo Liễu Loan Nguyệt từ trong lòng Minh Thù ra đẩy qua bên Sở Việt.

Sở Việt đỡ lấy thân thể mềm nhũn của Liễu Loan Nguyệt, mới vừa tiếp xúc với hắn, hắn liền rõ ràng cảm giác được Liễu Loan Nguyệt lại bắt đầu run.

Sở Việt: "..."

Chẳng lẽ là hắn quá hung dữ sao?

Sở Việt thử nói: "Đừng sợ."

Liễu Loan Nguyệt nhìn chằm chằm nụ cười kỳ quái của Sở Việt, càng run dữ dội hơn.

Cô muốn trở về...

Sở Việt: "..."

Tô Miên kéo Minh Thù lui lại mấy bước, nhìn chằm chằm cô:

“Không cho phép ôm cô ta.”

Minh Thù: “…” Điểm tâm nhỏ của trẫm! Kẻ phá của nhà ngươi!

Thế nhưng Minh Thù cũng không đi cướp điểm tâm nhỏ về.

Tiểu yêu tinh không thể trêu vào.

Kẻ phá của!

Huyết tộc vây quanh: “…” Có phải các ngươi nên suy nghĩ một chút cho cảm nhận của bọn họ không? Các ngươi đang làm gì! Cái này gọi là… chia rẽ đó.

“Hoàng tử Ludwig, ngài đây là...” Guyon luôn ở một bên xem trò vui, lúc này đột nhiên xuất hiện, có dụng ý khác quan sát Sở Việt và Liễu Loan Nguyệt.

Bên kia Andrew cũng đỡ Thụy Sa bị thương đứng dậy, căm tức hai "hung thủ".

Cứu điểm tâm nhỏ xong, giá trị thù hận cũng có rồi, kết thúc công việc về nhà ăn cơm thôi.

Minh Thù kéo Tô Miên dự định rời khỏi, ánh mắt quét qua lồng sắt cách đó không xa, thấy sự chú ý của mọi người cơ bản ở trên người Sở Việt, cô âm thầm qua mở lồng sắt.

“Chạy mau đi cô gái đáng thương.”

Cecil: “…”

“Phất Vũ ngươi đang làm gì?” Tiếng này là do Andrew thét lên, đã không còn để ý tới tranh luận chuyện Sở Việt đánh con gái của hắn.

“Cứu vớt đồng tộc.” Minh Thù trả lời cực kỳ chí khí hùng hồn:

"Ngươi có ý kiến gì?"

Andrew: "…"

"Phất Vũ, ngươi làm như vậy không đúng." Dính đến quyền lợi, Guyon đương nhiên cũng phải đứng ra.

Minh Thù cười híp mắt nói: "Ta thả ra không phải các người còn có thể bắt trở lại sao, các người xác định muốn đánh nhau với ta ở đây."

Người đàn ông mới vừa đỡ Cecil đi, suýt chút nữa nghe Minh Thù nói mà khụy xuống.

Guyon: "…" Tuy là cảm thấy không hề có đạo lý, thế nhưng không tìm được lý do phản bác.

Thực lực của hắn với Andrew không chênh lệch nhiều, Andrew không phải đối thủ của cô, hắn có thể…

Hơn nữa, còn có một tên Ludwig ở đây.

Ai biết người đó theo phe bên kia.

Trong lòng Guyon so sánh lợi hại, lại liếc mắt nhìn người cùng phẫn nộ, Andrew lại kiêng kỵ thực lực Minh Thù.

Ngày hôm nay đã như vậy, Cecil rơi vào tay ai còn chưa nhất định…

Nếu như vậy, thì mọi người cũng không cần nữa.

Minh Thù nhìn về phía người đàn ông: "Còn không đi, chờ bọn hắn làm buổi tiệc vui vẻ tiễn các ngươi?"

Người đàn ông đỡ Cecil, trịnh trọng nói: "Cám ơn."

Sau đó cùng Cecil nhanh chóng đi ra ngoài, có lẽ là vì Minh

Thù vẫn ở lại, Huyết tộc không ai dám ngăn cản.

“Các ngươi cứ từ từ trò chuyện.” Minh Thù phất tay một cái.

Mọi người: “…” Trò chuyện cái quái gì? Đối tượng để bọn họ bàn tán ngươi đều đem đi hết.

Cô chợt dừng lại: “Thiếu chút nữa thì quên.”

Minh Thù lại quay lại đoạt lại Thụy Sa từ trong tay Andrew đánh cho một trận, Andrew phẫn nộ không còn cách nào ngăn cản.

Ai bảo ngươi động vào điểm tâm nhỏ của trẫm!

Minh Thù đánh người xong, phủi phủi tay, nhướng mày với Liễu Loan Nguyệt: “Tô giúp cô đánh cô ta rồi, nếu cô còn chưa hả giận, tôi tiếp tục đánh.”

Liễu Loan Nguyệt: “…”

Sở Việt: “…”

Huyết tộc vây quanh: “…”

-

Đồng Diệp đâu thể tưởng tượng nổi, bất quá hắn mới rời xa Minh Thù một lúc, lại có thể phát triển thành một vở kịch lớn như thế.

Đồng thời đắc tội hai đại gia tộc nổi tiếng trong Huyết tộc.

Đồng Diệp trợn mắt giận dữ nhìn Tô Miên - Vì sao cậu không ngăn cô ấy, vì sao!

Tô Miên rất vô tội - Tôi làm sao có thể ngăn được cô ấy, tôi chỉ là một người bình thường còn cần cô ấy bảo vệ.

Đồng Diệp cạn lời - Cậu là một tên cặn bã!

Tô Miên tố cáo: “Bảo bảo, hắn mắng tôi.”

Đồng Diệp toàn thân nổi da gà: “Tôi mắng cậu lúc nào chứ?”

Còn bảo bảo... ý nói bà cô nhỏ này? Xưng hô này là cố ý làm hắn kinh tởm sao?

“Mắng cậu một câu cũng sẽ không thiếu một miếng thịt, để hắn mắng.”

Trong lòng Đồng Diệp hơi lưỡng lự, bà cô nhỏ này chính là lừa gạt trái tim của hắn.

Minh Thù lại nói: “Cậu nhớ kỹ, góp đầy một trăm, đánh một lượt.”

Đồng Diệp: “…” Cầm thú!

Tô Miên hơi đắc ý hất cằm lên với Đồng Diệp.

Đồng Diệp gắng cười, đợi lúc bà cô nhỏ chán ghét ngươi, ngươi sẽ biết cái gì gọi là tuyệt vọng.

Ngươi bây giờ được sủng ái nên rất kiêu ngạo!

Đồng Diệp quay lại đề tài: “Cậu cứu Liễu Loan Nguyệt thì thôi, tại sao lại thả cả Cecil, cậu với cô ta có quan hệ gì!”

Đắc tội rất khó chịu, phải xứng đáng mới được?

Minh Thù cảm thán: “Tôi muốn làm một người tốt.”

Đồng Diệp nhắc nhở: “Cậu không phải người.”

Minh Thù nghiêng đầu: “Sao tôi cảm giác như cậu đang mắng tôi.”

Đồng Diệp: “…” Vốn dĩ đâu phải là người.

Huyết tộc Phật Hệ say mê rồi?

Nhất định là bị cái tên cặn bã này làm hư rồi!

Minh Thù nói: “Cũng không phải không có thu hoạch, tôi đã biết đi đâu tìm người của Hội Cứu Thế.”

Đồng Diệp nhìn về phía Minh Thù, về sau đã cúi đầu hớp ngụm nước.

Tô Miên như có điều suy nghĩ nhìn hắn, mắt hắn tối om trong chớp mắt, Đồng Diệp cảm thấy không giống ánh mắt của con người, có chút thận trọng.

Thế nhưng chờ hắn nhìn kỹ, Tô Miên vẫn là bộ dạng thiếu niên phách lối kia.

Nhất định là bị bà cô nhỏ chọc tức sinh ra ảo giác.

Tô Miên này đúng là con người.

Hôm nay có hơi trễ cho nên mọi người ai về nhà nấy, chuyện của Hội Cứu Thế ngày mai bàn bạc lại.

Đồng Diệp đưa Minh Thù và Tô Miên đến chỗ ở.

Trong thang máy chỉ có Minh Thù và Tô Miên, Minh Thù đang xoay điện thoại di động, Tô Miên đột nhiên đẩy cô vào góc thang máy rồi hôn.

Minh Thù chờ hắn hôn xong, bình tĩnh cầm điện thoại di động đi ra thang máy, sau đó quay đầu giống như một vị lãnh đạo: “Thang máy có giám sát, lần sau chú ý một chút.”

Tô Miên nhìn lên trên hướng thang máy, trề môi ra.

Hắn ước gì tất cả mọi người biết cô chính là của hắn, có cái gì không thể nhìn được.

Về sau hắn sẽ chọn địa điểm đông người mà hôn cô!

-

Bệnh viện.

Liễu Loan Nguyệt nằm trên giường bệnh, cầm lấy chăn cũng không dám thở mạnh.

Đợi sau khi bác sĩ ra ngoài, cô mới nhìn người đàn ông vẫn luôn đứng bên cạnh: “Tôi... Tôi không sao, không cần nằm viện.”

Giọng điệu Sở Việt như không thể chen lời vào: “Đợi kết quả kiểm tra có rồi hãy nói.”

Liễu Loan Nguyệt hơi trề môi, không phát ra âm thanh.

Có thể là phát hiện giọng nói của chính mình quá cứng nhắc, trong lòng Sở Việt đã nghĩ sẵn trong đầu vài thứ: “Cô...”

“Tôi...”

Hai người đồng thời lên tiếng.

Liễu Loan Nguyệt: “Anh nói trước đi.”

Sở Việt cố gắng nói chậm lại: “Có phải Phất Vũ đã từng cắn cô?”

Liễu Loan Nguyệt không ngờ hắn hỏi câu này, gật đầu.

Sở Việt tới gần một chút, cao ngạo nhìn cô từ trên xuống: “Cắn cô ở chỗ nào?”

Liễu Loan Nguyệt bị Sở Việt nhìn cực kỳ không được tự nhiên, cô đưa tay, cánh tay trắng trẻo trong không khí run rẩy: “Tay... Cổ tay.”

Sở Việt nắm cổ tay cô, Liễu Loan Nguyệt lui về phía sau rụt rè, có chút hoảng sợ nhìn hắn.

Sở Việt tâm tình phức tạp: “Cô rất sợ tôi?”

Liễu Loan Nguyệt như sắp khóc lắc đầu.

Sở Việt không chớp mắt, nhìn cô chằm chằm.

Liễu Loan Nguyệt bị nhìn không còn cách nào khác, từ từ nhắm mắt gật đầu, sợ muốn chết luôn.

Sở Việt phiền muộn: “Phất Vũ cũng là Huyết tộc, sao cô không sợ cô ta?”

“Cô... Cô ấy cười lên nhìn rất đẹp.” Liễu Loan Nguyệt yếu ớt nói: “Âm thanh rất êm tai.”

Sở Việt: “…”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1120: Tường Vy Cấm Khúc (30)

Sở Việt đã biết chuyện Thụy Sa và Liễu Loan Nguyệt đổi thân phận, huống chi còn vì hắn mà làm hại Liễu Loan Nguyệt từ một cô gái có gia cảnh tốt, được người khác nuông chiều lại trở nên giống như bây giờ.

Cho nên ngày thứ hai Sở Việt mới mời ông bà Quan đến.

Liễu Loan Nguyệt không biết Sở Việt nói gì với ông bà Quan.

Bọn họ làm giám định xác định Liễu Loan Nguyệt là con gái của bọn bọ, bà Quan chỉ biết ôm Liễu Loan Nguyệt khóc cả buổi chiều.

Liễu Loan Nguyệt được nhận nuôi, Liễu gia còn có những đứa trẻ khác, đó là con ruột của cha mẹ nuôi cô cho nên ở nhà có việc gì Liễu Loan Nguyệt cũng phải làm, chuyện cảm nhận tình yêu thương của ba mẹ, căn bản không đến lượt cô.

Đột nhiên có thêm ba mẹ luôn ân cần quan tâm mình, Liễu Loan Nguyệt không thích ứng.

Nhưng máu mủ ruột thịt là một quan hệ rất kỳ lạ, ngoại trừ có chút không thích ứng, không hề cảm thấy xấu hổ.

"Cậu Sở, tôi muốn hỏi cậu chút chuyện." Ông Quan tương đối bình tĩnh.

Sở Việt gật đầu, rời khỏi theo ông Quan.

Liễu Loan Nguyệt nhìn theo hắn, Sở Việt sẽ giải thích thế nào với bọn họ đây?

Thực ra đến bây giờ Liễu Loan Nguyệt cũng không rõ ràng lắm, Quan Sa làm sao có thể làm cho ông bà Quan nhận cô là con gái.

Tuy là cô mất trí nhớ nhưng ông bà Quan lại không.

Rõ ràng hình dáng Quan Sa khác hoàn toàn với cô mà.

Lúc ông Quan trở lại, sắc mặt khó coi nhìn Sở Việt có kiêng kỵ, sợ hãi, hoảng loạn, không biết làm sao.

Liễu Loan Nguyệt suy đoán, chắc là Sở Việt nói sự thật rồi.

Nhưng ông bà Quan là người bình thường, có tin không?

Ông Quan không thể không tin, vì theo lý lẽ thông thường căn bản không có cách giải thích, vì sao lúc bọn họ không hề mất trí nhớ lại nhận một người xa lạ làm con gái của họ.

-

Cơ thể Liễu Loan Nguyệt thiếu chất dinh dưỡng nghiêm trọng, bác sĩ đề nghị nằm viện điều dưỡng vài ngày.

Mấy ngày nay đều do bà Quan chăm sóc cô, tựa như bù đắp cho Liễu Loan Nguyệt hết tất cả những năm tháng trước đây.

Liễu Loan Nguyệt cảm thấy mình không sao nữa, nằm ở trên giường đến sắp muốn phế rồi.

"Con muốn đi ra ngoài một chút..."

“Được được được, mẹ dìu con...”

Sở Việt từ bên ngoài bước đến, vừa lúc nghe chuyện này: "Bác gái, để con dẫn cô ấy đi."

Bà Quan nhìn Sở Việt, nắm thật chặt tay Liễu Loan Nguyệt, một lát sau chật vật gật đầu.

Bà Quan vỗ vỗ tay Liễu Loan Nguyệt: "Vậy mẹ đi hầm canh cho con, một lát nữa con trở về uống."

Liễu Loan Nguyệt gật đầu, cô cũng có chút không chịu nổi sự cưng chiều của bà Quan, cho nên Sở Việt nói dẫn cô đi cô không có từ chối.

Sở Việt choàng áo khoác lên người Liễu Loan Nguyệt, dẫn cô đi ra ngoài.

"Sở... Học trưởng Sở, cám ơn anh." Liễu Loan Nguyệt ngại ngùng nói lời cám ơn.

Trải qua mấy ngày ở chung, cô mặc dù không còn sợ hắn như trước nhưng vẫn còn một chút.

"Là lỗi của tôi." Sở Việt nói.

Liễu Loan Nguyệt xoa đầu: "Thực ra anh nói chuyện trước đây tôi cứu anh, tôi cũng không nhớ rõ lắm."

Cô không còn nhớ một tí nào về ký ức cô được nhận nuôi.

Thế nhưng gần đây bà Quan nói với cô rất nhiều, cô loáng thoáng có chút ấn tượng nhưng đối với lời Sở Việt nói, cô thực sự không nhớ ra.

"Không sao cả, không quan trọng."

Liễu Loan Nguyệt lúng túng gục đầu xuống, không biết nói cái gì.

"Chính cậu không nghe tôi nói, tự làm tự chịu!"

"Đau..."

“Đàn ông con trai đau đớn gì, nhịn đi.”

Liễu Loan Nguyệt nghe giọng nói quen thuộc, nhìn về phía trước bên phía hành lang, Minh Thù kéo cổ tay Tô Miên đi qua bên đây.

"Phất Vũ..." Liễu Loan Nguyệt kêu một tiếng.

Tô Miên ngẩng đầu nhìn ngay ánh mắt Sở Việt, hai người đàn ông có cảm giác “tình địch” gặp mặt, đặc biệt có con mắt đố kỵ.

Tô Miên... quản lý tốt người của cậu đi...

Sở Việt... cậu nên quản lý tốt người của cậu.

"Điểm tâm nhỏ." Minh Thù cười híp mắt chào hỏi: “Vài ngày không gặp, cũng không tệ lắm.”

Liễu Loan Nguyệt: “...”

Vì sao cô cảm thấy lời này có chút không đúng nhỉ?

Liễu Loan Nguyệt nhìn về phía Tô Miên: "Học trưởng Tô Miên đây là?"

"Gãy xương, không sao cả."

Liễu Loan Nguyệt trợn to mắt, gãy xương mà không sao? Cái gì mới có sao?

“Có sao.” Tô Miên kháng nghị: "Tôi đây bị thương vì cô, cô không thể đối xử với tôi tốt một chút sao?"

Minh Thù đỡ hắn đến gần: "Có cần một đoàn hộ lý hầu hạ cậu không?"

Mắt Tô Miên trợn trắng, ngừng kích động: "Tôi chỉ cần cô hầu hạ."

"Ý tưởng tốt đấy." Minh Thù nhìn trời: "Đáng tiếc, ngày hôm nay mặt trời không mọc từ hướng tây."

Tô Miên: "..."

Minh Thù quay đầu nhìn Liễu Loan Nguyệt: “Cô vui cái gì?”

Liễu Loan Nguyệt lắc đầu lại xua tay: "Không có không có..."

"Qua bên kia nói chuyện?" Sở Việt nhìn về rừng cây nhỏ cách đó không xa.

-

Bốn người chọn một cái đình nhỏ không người ngồi xuống, bốn người bốn hướng, đoán chừng là vì tránh cho Minh Thù và Liễu Loan Nguyệt tiếp xúc, nên Minh Thù và Liễu Loan Nguyệt mặt đối mặt.

“Nói cái gì?” Sờ không tới điểm tâm nhỏ, Minh Thù không hứng thú lắm chống cằm, tay kia nắm cánh tay không bị thương của Tô Miên.

Sở Việt im lặng trong giây lát, tìm chủ đề nói: "Chuyện thánh khí, cô thấy thế nào?"

"Không thế nào cả."

"Cô..." Ánh mắt thâm thúy của Sở Việt nhìn cô: "Không lo lắng?"

Trên người cô cũng có thánh khí.

Hiện tại ngay cả gia tộc Cecil cũng xuất hiện rồi.

Guyon và Andrew đều muốn thánh khí, thế nhưng người âm thầm thu thập thánh khí, không phải là bọn họ...

"Có cái gì để lo lắng." Minh Thù cười đến có chút ác liệt: "Chọc tới tôi thì hủy diệt thôi, với tôi mà nói bọn họ chỉ một vật trang trí vô dụng, anh nói bọn họ tập thể không đồng đều, có tức chết hay không?"

Sở Việt: "..."

Ánh mắt Sở Việt rơi vào cánh tay bị thương của Tô Miên: “Có phải cô có phát hiện gì không?”

"Anh muốn biết?" Ánh mắt Minh Thù tỏa sáng lấp lánh.

Giải nghĩa một cái, đại khái chính là... nơi này có nhiều tên ngốc nhiều tiền giàu có, không lừa không được!

Sở Việt: "..."

Nửa giờ sau.

Minh Thù cầm khẩu phần lương thực Thiên Sứ Ca đưa tới, hàm hồ nói: "Tổ chức thu thập thánh khí tên Hội Cứu Thế gì đó, mấy ngày hôm trước tôi đi kiếm cách liên lạc, nhưng không có đầu mối gì, đối phương giấu rất kỹ."

Tay Tô Miên bị thương vào lúc đó, ngày hôm nay dẫn hắn đến thay thuốc.

Bác sĩ nói với cô không có gì đáng ngại, tiểu yêu tinh còn giả bộ với cô.

"Hội Cứu Thế?" Sở Việt khẽ híp mắt một cái: "Đây là một tổ chức phản Huyết tộc."

"Tạo phản?"

"Không phải." Sở Việt nói: "Bọn họ không ủng hộ thân phận Huyết tộc, cho rằng bọn họ bị nguyền rủa là tội ác bị ném bỏ."

Chuyện này Minh Thù đã nghe qua.

Sở Việt tiếp tục nói: "Ước chừng là hai trăm năm trước, Hội Cứu Thế đã bị tiêu diệt, tất cả tư liệu đều bị tiêu hủy, không ngờ bọn họ vẫn tồn tại."

Minh Thù tò mò: "Vì sao bị tiêu diệt?"

"Lúc đó người thống lĩnh Hội Cứu Thế cho rằng có một biện pháp, có thể để cho bọn họ thoát khỏi tội ác, bọn họ phải được cứu rỗi giết đồng loại và con người, cuối cùng bị Huyết tộc liên hợp tiêu diệt."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1121: Tường Vy Cấm Khúc (31)

Đúng thật là tà giáo.

Minh Thù cắn nhẹ ống hút: “Vậy bây giờ bọn họ tìm thánh khí để làm gì vậy?”

Sở Việt đương nhiên là không biết bọn họ tìm thánh khí để làm gì, trước kia hắn không biết những người đang tìm thánh khí thuộc Hội Cứu Thế.

Nhưng theo như lối suy nghĩ của Hội Cứu Thế thì nhất định sẽ không có chuyện gì tốt đẹp.

Sở Việt hơi nhíu nhíu mày: “Ngoài cái này ra còn gì nữa không?”

Minh Thù cười nhẹ một cái: “Hết rồi, tôi đâu có phải chuyên viên làm tình báo đâu.”

Sở Việt: “…”

Vừa mới cung cấp cho người ta xong đã trở mặt chối bỏ rồi.

Vừa lúc Minh Thù chuẩn bị rời đi Sở Việt đột nhiên nhận được một tin nhắn, sau khi xem xong biểu cảm của hắn có chút căng thẳng: “Thụy Sa mất tích rồi.”

“Ồ.”

Thì liên quan gì đến trẫm chứ.

"Brừ… Brừ..."

Điện thoại của Minh Thù ở chỗ Tô Miên, Tô Miên cầm lên nhìn lướt qua ấn nghe rồi đưa cho Minh Thù.

“Phất Vũ, Thụy Sa mất tích rồi.”

“Tôi biết rồi.” Có mất tích thôi mà cũng phải thông báo toàn thế giới à?

Đồng Diệp bị giọng điệu bình thản của Minh Thù làm cho bất ngờ, sau đó vội vàng nói: “Andrew cho rằng chuyện này có liên quan đến cậu, nên đã dẫn theo Huyết Tộc đi tìm cậu rồi.”

“Liên quan gì tới tôi chứ?”

“Tôi không biết nhưng Andrew cho rằng có liên quan đến cậu, chắc là phải có chứng cứ gì đó… Không phải là do cậu làm thật đấy chứ?”

“Tôi không có việc gì bắt cóc cô ta làm gì.” Minh Thù có chút chán nản: “Cùng lắm thì tôi chỉ đánh cô ta một trận thôi.”

Đồng Diệp: “…”

Cả hai hành động đều là hành động thách thức người khác, có gì khác nhau chứ!

Đồng Diệp hỏi Minh Thù đang ở đâu có vẻ như muốn qua đó ngay lập tức.

Sở Việt cũng nhận được tin tức này: “Andrew đang trên đường đến đây.”

Ánh mắt hắn nhìn Minh Thù như chất vấn có phải là cô bắt cóc không vậy?

Minh Thù ngả người nằm lên bàn: “Tôi thực sự không có bắt cóc cục cưng đó.”

Cục cưng?

Sở Việt cảm thấy mờ mịt cái kiểu gọi này là thế nào vậy.

Trước kia thì gọi Liễu Loan Nguyệt là điểm tâm nhỏ có thể miễn cưỡng hiểu được, nhưng gọi Thụy Sa là cục cưng… sao lại thấy kỳ dị thế?

"Ào ào ào."

Cây cối xung quanh đột nhiên lay động, từng trận từng trận gió u ám thổi tới.

Sở Việt kéo Liễu Loan Nguyệt đến bên cạnh cảnh giác nhìn bốn phía, Minh Thù vẫn nằm nhoài trên bàn tiếp tục mở thêm một hộp khẩu phần lương thực.

Không tiếp máu làm sao mà đánh nhau được chứ.

Andrew đem theo mấy người Huyết tộc xuất hiện từ trong khoảng không đến ngay chỗ mọi người đang ngồi, vốn dĩ đang rất rộng rãi họ đột nhiên xuất hiện khiến cho căn đình trở lên chật chội.

“Phất Vũ, Thụy Sa đang ở đâu!” Khuôn mặt của Andrew vô cùng nặng nề.

“Con gái ông mất tích rồi liên quan gì đến tôi.” Giọng nói Minh Thù nhẹ nhàng: “Có cần tôi báo cảnh sát giúp ông không?”

Trong giọng nói của Andrew có chút uy hiếp: “Nếu Thụy Sa mà có mệnh hệ gì thì dù có phải phế cái mạng già này ta cũng sẽ không tha cho ngươi đâu.”

Minh Thù ngồi thẳng dậy chăm chú nhìn Andrew từ đầu đến chân, rồi hút một hơi: “Thứ lỗi cho ta nói thẳng cho dù ông có phế cái mạng già này cũng không phải là đối thủ của ta đâu.”

Andrew: “…”

Andrew tức tối thở gấp nói rít qua kẽ răng: “Ngươi có hận thù gì thì cứ nhằm vào ta, đừng động vào Thụy Sa!”

“Sao ta phải nhằm vào ông chứ, ông nghĩ ông là tiên chắc?”

“Ngươi…” Andrew chỉ thẳng vào Minh Thù: “Thụy Sa đang ở đâu ngươi làm gì con gái ta rồi!”

“Đâu có, ta đâu có bắt cóc con gái của ông đâu.”

Andrew đột nhiên ném ra một thứ, vật đó bị ném lên bàn nảy lên vài cái rồi lăn đến trước mặt Minh Thù.

“Vật này được tìm thấy ở chỗ Thụy Sa bị mất tích không phải ngươi thì là ai? Phất Vũ dám làm thì dám chịu ngươi đã dám bắt cóc con gái ta mà không dám nhận à?”

Minh Thù nhìn vật to tầm bằng ngón tay cái ngạc nhiên: “Đây là cái gì, kẹo viên à?”

Andrew cười lạnh một tràng: “Ai mà không biết Phất Vũ ngươi thích dùng những quả cầu nhỏ này để tấn công chứ.”

Minh Thù: “…” Có vậy sao.

Ở nhà của nguyên chủ hình như có một hộp quả cầu nhỏ lúc đầu Minh Thù còn cứ tưởng là để ăn… hóa ra là để đánh người à.

“Cho dù cái thứ này là của tôi đi chăng nữa, thì con gái ông cũng không phải do tôi bắt cóc.” Minh Thù nhún vai: “Đương nhiên, nếu như ông thấy nghĩ tôi là người bắt cóc con gái ông mà khiến ông thấy vui, thì cứ cho là vậy đi.”

Dù sao thì trẫm cũng không ngại mang tội đâu.

“Mau giao Thụy Sa ra đây!”

Andrew vẫy tay áo một luồng gió mạnh thổi đến phía Minh Thù.

Minh Thù ôm lấy Tô Miên lánh sang một bên, luồng gió mạnh thổi tới mấy cây đằng sau gẫy làm đôi.

“Tôi đâu có bắt cóc lấy đâu ra người mà giao, nặn cho ông một cái cũng phải để tôi có thời gian chuẩn bị dụng cụ chứ.”

Andrew chuyển hướng tấn công nhắm thẳng vào Minh Thù. Mấy người Huyết tộc còn lại cũng bao vây lấy Minh Thù, kết hợp tấn công cô.

“Đừng quá đáng nhé.”

“Tôi đánh trả đấy!”

Minh Thù đẩy Tô Miên tránh khỏi khu vực đó, trong tay có một cái thứ gì đó đầy lông, hắn cụp mắt nhìn xuống đám lông đủ màu sắc suýt chút nữa làm hắn chói mắt.

Đây là cái gì vậy?

Tô Miên nắn nắn bóp bóp, mềm quá! Không có xương sao?

Thú nhỏ xù lông lên đôi mắt như viên đá màu đen giận dữ trừng Tô Miên.

Nắn cái gì mà nắn!

A! Sen ơi hắn nắn ta! Cơ thể trong sạch của ta bị hắn làm ô nhiễm rồi.

Minh Thù đang đánh nhau trong đầu vang lên toàn là tiếng kêu gào của thú nhỏ, kêu như bị ai ức hiếp vậy.

Còn phía Tô Miên những Huyết tộc lại gần đều bị tiểu thú thô lỗ đánh bay.

Cũng vì các người mà ta bị cái tên thú hai chân xấu xí này nắn bóp! Một lũ xấu xí!

Huyết tộc vẫn chưa nhìn rõ được thứ đâm vào họ là vật gì, chỉ thấy trước mắt có một đám màu sắc sặc sỡ xoẹt qua sau đó thì bị đâm ngã.

"Rầm!"

Andrew nhảy xuống từ trên không trung đập chiếc bàn ở giữa vỡ thành bốn năm mảnh. Trước khi ông ta kịp đứng lên, Minh Thù đã rút dây leo bên cạnh trói Andrew lại khiến cho ông ta không thể nhúc nhích.

Minh Thù dẫm lên người ông ta, như dùng phép biến ra một hộp khẩu phần lương thực hút mạnh mấy hơi.

Andrew: “…”

Tại sao lần nào cũng thua cô ta vậy!

Đại lão Thù bày tỏ, đánh Huyết tộc tơi bời không phải là mơ.

Thực lực của nguyên chủ không phải là yếu, trước kia nhờ máu của Tô Miên nên sức mạnh tăng lên không ít. Còn kỹ năng khác của cô, kỹ năng tự sát cũng không cần dùng đến.

Andrew bị trói không nhúc nhích được, người của Huyết tộc cũng nằm rạp trên đất, một số thì hồn bay phách tán.

“Phất Vũ đồ tiện nhân…”

Minh Thù nhìn xuống cười nhẹ: “Là do các người ra tay trước.” Cô ngắt một hơi: “Cho nên việc bồi thường quy các người chịu trách nhiệm nhé.”

Andrew: “?” Gì vậy chứ?

Tiếng bước chân hỗn loạn từ bên ngoài truyền đến, mấy người mặc quần áo bảo vệ chạy vào đình.

Minh Thù không biết lấy tấm vải ở đâu ra nhét vào mồm Andrew, đứng dậy đối diện với bảo vệ chỉ vào Andrew: “Đám người này đột nhiên xông vào đánh người có phải là bệnh nhân của khoa thần kinh các người không? Đây là gặp phải tôi chứ gặp phải người khác làm trọng thương người ta bệnh viện các người đền được không? Tôi giúp các người bắt lại rồi, không cần cám ơn đâu.”

Bảo vệ lập tức chạy qua xem xét Andrew đang nằm trên đất.

Andrew: “Ưm ưm ưm.”

Minh Thù thừa lúc bảo vệ đang xem xét Andrew, chạy đến chỗ Tô Miên kéo theo hắn ta chạy mất.

Sở Việt và Liễu Loan Nguyệt đứng xem cả quá trình đều ngây ra: “…” Hành động gì kỳ vậy?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1122: Tường Vy Cấm Khúc (32)

Ba ngày sau khi tin tức Thụy Sa bị bắt cóc được truyền đến, Guyon bị giết chết nghi phạm đương nhiên vẫn là Minh Thù.

Mọi tình tiết đang phát triển theo quỹ đạo cũ, có điều trước đó Thụy Sa không hề mất tích…

Đồng Diệp bảo Minh Thù thời gian này đừng có đi lại lung tung, người của Huyết tộc đang tìm cô khắp nơi.

Đồng Diệp cảm thấy hoài nghi hai sự việc này: “Thực sự không phải do cậu làm đấy chứ?”

Minh Thù đang cầm khẩu lương: “Bị điên à.”

Đồng Diệp khóe miệng giật giật: “Hay là cậu chuyển qua chỗ tôi đi, họ sớm muộn gì cũng tìm đến chỗ cậu đấy.”

Minh Thù vắt chân lên đung đưa, biểu cảm tỏ ra không chút quan tâm: “Tìm thấy thì đã sao, giết được tôi chắc?”

Đồng Diệp: “Cũng không biết được, đề phòng lỡ như…”

Minh Thù cười với Đồng Diệp: “Vậy thì bọn họ chắc vui mừng lắm đấy.”

Đồng Diệp: “?” Giết được cô dĩ nhiên là vui rồi.

Đồng Diệp không khuyên được Minh Thù chỉ có thể rời đi: “Có tin tức gì tôi sẽ liên lạc với cậu, cậu đừng có đi lung tung đấy nhé.”

“Tôi nghĩ cậu nên đi tìm người yêu đi.”

Đồng Diệp lườm nhẹ: "Quản cậu cũng mệt chết đi được tôi còn tìm người yêu nữa tôi đâu có điên, cậu uống ít thôi cẩn thận ngộ độc thực phẩm đấy."

Minh Thù: “…”

Đồng Diệp rời đi không lâu thì Tô Miên quay về. Tô Miên buông cặp xuống bước tới ôm Minh Thù: “Nhớ tôi không?”

“…Trưa mới gặp xong, nhớ gì chứ?”

“Một ngày không gặp như cách ba năm.” Tô Miên hôn lên cổ Minh Thù, cái hôn mang theo hơi ấm rơi trên làn da mát lạnh của Minh Thù: “Tôi nhớ em lắm.”

Rõ ràng chỉ là những lời nói đơn giản, nhưng mỗi lần nghe được lại thấy tim vô cùng ấm áp. Minh Thù ho nhẹ một tiếng đẩy đầu Tô Miên ra: “Bài tập của cậu làm xong chưa?”

Tô Miên ngậm nhẹ ngón tay của Minh Thù, đầu lưỡi khẽ lướt qua ngón tay của cô: “Bài tập của tôi là em.”

Minh Thù: “…” Tiểu yêu tinh được lắm.

Tô Miên nghịch ngợm một lúc cắn nhẹ lên môi Minh Thù nhẹ giọng hỏi: “Có đói không?”

Minh Thù "ừ" một tiếng.

Tô Miên vươn cổ ra, Minh Thù nuốt nước bọt mắt sáng lên chủ động ôm lấy cổ hắn. Tô Miên thực ra có chút bất lực, nhưng cũng chỉ những lúc thế này cô ấy mới chủ động một chút. Răng nhọn hoắt cắm vào làn da cái cảm giác lạnh lẽo lúc ấy khiến cho Tô

Miên hơi run rẩy.

Rèm cửa dày cộp che hết tất cả ánh sáng trong phòng, cơ thể của Tô Miên nóng dần lên, quần áo trên người Minh Thù vốn dĩ xộc xệch bị Tô Miên lột bỏ từng lớp từng lớp.

“Ưm…”

Tô Miên dịu dàng nói: “Đừng sợ, không đau đâu.”

Minh Thù cắn mạnh hơn chút nữa, Tô Miên đau đến mức kêu lên: “Cậu thấy đau không?”

Tô Miên có chút tủi thân: “Tôi sẽ nhẹ nhàng thôi.”

“Cậu đi ra đi.”

“Tôi khó chịu…”

“Sao cậu… Tô Miên!”

Tô Miên lưu manh một lần có điều sau khi xong việc thì bị Minh Thù đạp xuống đất.

Tô Miên không có chút gì là tức giận, dựa vào cạnh ghế sô pha cười sảng khoái: “Bài tập tôi làm tốt chứ?”

Minh Thù đắp tấm chăn mỏng lên người vuốt lọn tóc vương trên mặt, nghiêng đầu nhìn Tô Miên: “Cũng được tầm chín điểm.”

Tô Miên nháy mắt: “Em thích không?”

Minh Thù nhẹ nhàng mỉm cười, trong lòng Tô Miên đột nhiên có cảm giác không ổn.

Cô nói: “Điểm tối đa một trăm điểm.”

Tô Miên: “…”

Biểu cảm của hắn thay đổi liên tục, sau cùng đứng dậy nhặt quần áo đi vào nhà tắm, lúc bước vào nhà tắm Tô Miên quay đầu lại nói: “Phất Vũ, chúng ta bên nhau thời gian còn dài.”

Cô cứ đợi đấy!

Vào đêm.

Ánh đèn đường vẫn rọi sáng, sự ồn ào của thành phố ban ngày giờ chỉ còn tĩnh lặng.

Lúc này, tại nơi không có xe cộ qua lại một đám người đứng đó, bên cạnh là chiếc xe bị lật nghiêng đang bốc khói.

“Đồng Diệp, Phất Vũ đang ở đâu?”

Đồng Diệp bị hai người Huyết tộc kìm giữ nửa quỳ trên đất, đứng trước mặt hắn không phải ai khác mà chính là Hogan của Thiên Sứ Ca, Hogan Guyon.

Đồng Diệp ngẩng đầu, biểu cảm có chút chế nhạo: “Ngươi cho rằng ta sẽ nói cho ngươi biết sao?”

Hogan đạp vào ngực Đồng Diệp khiến cho cả người hắn ngã về phía sau, hai tên Huyết tộc lại kéo hắn quỳ trở lại.

Hogan nắm lấy tóc của Đồng Diệp kéo mạnh về phía sau: “Phất Vũ dám giết cha ta, cô ta ở đâu?”

“Ta không biết!”

“Muốn chết à.”

Mắt Hogan đỏ ngàu đấm đá liên tục vào người Đồng Diệp: “Có nói không? Con tiện nhân Phất Vũ đang ở đâu?”

“Mau nói cho ta biết Phất Vũ đang ở đâu?”

Đồng Diệp quỳ rạp trên đất vẻ mặt vẫn mang sự chế nhạo không mở miệng nửa lời, cứ thế chịu những trận đòn của Hogan.

“Bà nó.” Hogan ngưng đánh túm lấy áo của Đồng Diệp kéo lên, giơ tay lục soát khắp người hắn ta.

Đồng Diệp đưa tay lau mặt: “Đừng tốn công vô ích, lúc bị ngươi truy đuổi ta đã hủy điện thoại rồi.”

Hogan ném mạnh Đồng Diệp xuống đất: “Ngươi thích làm chó săn cho cô ta thế à?”

Đồng Diệp quay mặt đi không muốn nhìn Hogan. Hogan như phát điên lại đấm đá liên tục, từng cú đấm cú đá tàn bạo dồn lên người Đồng Diệp, đánh mệt rồi hắn tiếp tục cho mấy tên Huyết tộc tiếp tục hành hạ Đồng Diệp.

Một lát sau Hogan phất tay ra hiệu cho mấy tên kia dừng lại: “Ngươi cũng trượng nghĩa đấy chứ, để rồi ta xem ngươi còn cứng đầu đến bao giờ.”

Hogan cúi người nắm lấy cằm của Đồng Diệp siết mạnh, ánh mắt hắn bắt gặp ánh mắt chế nhạo coi thường của Đồng Diệp, khiến cho lửa giận trong lòng hắn lại bùng lên dữ dội, hắn dữ tợn nói: “Ta nhất định sẽ băm Phất Vũ thành trăm mảnh để trả thù cho cha ta, đến lúc đó ta sẽ để ngươi chứng kiến, cho ngươi tận mắt nhìn thấy cô ta chết như thế nào.”

“Đem hắn đi.” Hắn phất tay Đồng Diệp nằm rạp trên đất.

“Ha Ha.” Mấy ngón tay bị thân người đè lên của Đồng Diệp nhanh chóng cào vài nhát trên đất.

Ba rưỡi đêm một chiếc xe từ phía xa lao tới dừng ở chỗ gần chiếc xe bị lật.

Minh Thù mở cửa xe bước xuống định vị trên điện thoại báo cho cô biết chính là chỗ này. Cô nhìn quanh bốn phía phát hiện ở gần đó có chiếc xe bị lật.

Một chiếc điện thoại được tìm thấy dưới ghế ngồi trong xe, màn hình đang hiển thị gửi định vị ngoài ra còn có một chữ cứu chưa được gửi đi, chủ nhân của nó chắc chắn chỉ kịp gửi định vị, không có thời gian gửi thêm gì nữa.

Tô Miên cầm đèn pin chiếu vào trong xe: “Đây là xe của Đồng Diệp phải không?”

Minh Thù "ừ" một tiếng.

“Ai đã bắt cậu ta chứ?”

Minh Thù cũng muốn biết người đó là ai, ai có thể bắt cậu ta? Ai mà không biết cậu ta là người cùng phe với Minh Thù chứ.

Minh Thù lấy đèn pin từ tay Tô Miên tìm xung quanh xe nhưng không phát hiện thấy dấu vết gì, Minh Thù quay lại đường lớn ánh đèn của đèn pin rọi không được rộng lắm, cô quét qua quét lại cuối cùng dừng ở một chỗ có vẻ hỗn loạn đầy bụi đất.

Có dấu vết đỏ sậm của máu để lại.

Trông rất giống một ký hiệu nào đó nhưng cũng có vẻ như tùy tiện vẽ ra.

“Đây là cái gì vậy.”

“Guyon.”

Tô Miên nhìn mặt đất tung tóe cát bụi không biết cái ký hiệu đó là gì, chả hiểu sao cô lại có thể nhận ra được?

Guyon đã chết nhưng Huyết tộc lại cho rằng cái chết của hắn là do Minh Thù giết cho nên người bắt cóc Đồng Diệp là…

Con trai của Guyon là ai ấy nhỉ?

Minh Thù kéo Tô Miên lên xe, cô mở ứng dụng wechat phiên bản giả thường dùng ra xem phần trang bạn bè.

Trang bạn bè của Huyết tộc cũng không khác của con người là mấy chỉ có điều bình luận của họ chỉ toàn là những vấn đề hơi kinh dị, như hôm nay uống được bao nhiêu máu, có tươi hay không.

Minh Thù kéo xuống cuối cùng dừng lại ở một tấm ảnh đầu người lông tóc đỏ chót rất bắt mắt.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1123: Tường Vy Cấm Khúc (33)

"Rầm!"

Cửa phòng bị đạp mở đôi nam nữ đang hoạt động trên giường bị làm cho sửng sốt, có tiếng hét lớn của phụ nữ, người đàn ông nhanh chóng nhặt bộ áo choàng tắm lên khoác vào người: “Khỉ thật, ai đấy?”

Hogan nhìn người đang chậm rãi bước vào nét mặt lập tức thay đổi, bực tức xen lẫn oán hận: “Phất Vũ ngươi còn dám tìm đến đây à?”

Minh Thù cười nhạt: “Đồng Diệp ở đâu?”

“Ha ha..” Hogan bước xuống giường chậm rãi bước đến chiếc bàn bên cạnh: “Các ngươi cũng tương đối thân thiết nhỉ, có vẻ ta không bắt nhầm người rồi.”

"Cộc!"

Quả cầu nhỏ rơi trên bàn khiến cho điện thoại trên bàn vỡ làm đôi, sắc mặt của Hogan có chút thay đổi. Hắn xoay người nhìn Minh Thù, ánh mắt giận dữ mang theo uy hiếp: “Nếu ngươi không muốn Đồng Diệp chết thì đừng có làm bừa.”

“Ồ” Minh Thù cười híp mắt: “Ta đâu có làm bừa ta nói đạo lý đấy chứ.”

Sau một loạt âm thanh "vút vút" trong phòng, Hogan bị Minh

Thù dùng ga giường bó lại thành con nhộng không động đậy nổi.

Người phụ nữ kia co ro ở góc giường cả người run lên bần bật.

“Cha ngươi còn không phải là đối thủ của ta, mà ngươi cũng dám đối đầu với ta à? Coi ta bao nhiêu năm hành tẩu giang hồ là vô ích sao?” Minh Thù cầm quyển sách bên cạnh lên đập đập vào mặt Hogan.

Hogan nhục nhã căm phẫn gào lên: “Là ngươi giết cha ta!”

Minh Thù mỉm cười: “Bây giờ ta còn giết được cả ngươi đấy.”

Hogan: “…”

“Gọi người của ngươi dẫn Đồng Diệp đến đây, ta có thể suy nghĩ không giết ngươi.”

Hogan: “…”

Hogan trợn mắt uất hận nhìn chằm chằm Minh Thù không có ý muốn giao người ra, hắn muốn kéo dài thời gian đợi người của hắn đến, hắn không tin là không bắt được cô ta. Đột nhiên không khí cảm giác như bị vặn vẹo, vô số người của Huyết tộc xuất hiện trong phòng.

Đám người nhìn thấy con nhộng nằm trên giường ngây người mất một lúc. Minh Thù cứ thế ung dung nhìn bọn họ không có gì là sợ hãi, trên mặt cô vẫn là nụ cười vô hại ấy, kết hợp với khung cảnh hiện tại làm cho bầu không khí có chút kỳ quái.

“Thiếu gia.”

Hogan hạ lệnh cho đám người Huyết tộc: “Bắt cô ta lại cho ta!”

Hogan suy nghĩ có chút đơn giản, khi người của hắn xông tới

Minh Thù liền lôi hắn ra làm bia đỡ đạn tất cả trận đòn của Huyết tộc đánh đến Hogan hoàn toàn hứng chịu hết.

Sau loạt tấn công đầu của Huyết tộc, Minh Thù cười híp mắt hỏi Hogan mặt đang cau có: “Tiếp nữa chứ, ta sẽ phối hợp giúp ngươi?”

Hogan: “…”

“Lần cuối mau đưa Đồng Diệp ra đây nếu không ta sẽ ta tay đấy, dù sao thì ngươi cũng là người của Huyết tộc.” Có thể giết.

Hogan: “???”

Dù sao thì ngươi cũng là người của Huyết tộc là ý gì?

So với báo thù thì việc bảo đảm cho tính mạng vẫn quan trọng hơn với hắn.

“Đồng Diệp không ở chỗ ta.”

“Người là ngươi bắt lại không ở chỗ ngươi? Ngươi đang đùa ta chắc?” Minh Thù nắm lấy cánh tay của Hogan siết nhẹ một cái.

Hogan kêu lên đau đớn, đám Huyết tộc vây quanh Minh Thù vô cùng căng thẳng nhìn Minh Thù.

“Đồng Diệp thực sự không ở chỗ ta.” Hogan thở hổn hển: “Lúc ta đem hắn về thì bị cướp.”

Minh Thù nhìn Hogan.

Sắc mặt Hogan càng trở nên khó coi: “Ta nói thật, nếu như hắn ở trong tay ta thì sao ta lại không đem hắn ra uy hiếp ngươi chứ!”

Đồng Diệp bị một đám người cũng mặc áo choàng đen của Huyết tộc cướp đi, đối phương chỉ cướp người chứ không có ra tay đánh nhau, từ lúc xuất hiện đến lúc cướp đi Đồng Diệp không đến một phút, Hogan còn chưa kịp phản ứng thì họ đã biến mất, đến đối phương có bao nhiêu người hắn cũng không biết.

Minh Thù có chút suy tư rời khỏi biết thự của Hogan, ngay sau khi cô rời khỏi không lâu tiếng còi hú của xe cảnh sát vang lên inh ỏi. Huyết tộc nên để cho cảnh sát quản lý, ai bảo có luật lệ các tộc khác không được tùy tiện làm náo loạn tại thế giới của loài người chứ.

“Không tìm thấy ư?” Tô Miên thấy Minh Thù đi về một mình thắc mắc.

“Bị người khác cướp đi rồi.” Minh Thù ngồi vào ghế phụ.

“Hả?” Đồng Diệp thu hút thế cơ à? “Ai làm vậy?”

Minh Thù hừ một tiếng: “Tôi mà biết là ai làm bây giờ tôi đang đi lật cả nhà hắn lên rồi.”

Cướp người cướp đến cả chỗ trẫm nữa, lãng phí thể lực của trẫm!

Không đánh đến chết thì có lỗi khẩu phần lương thực của trẫm quá!

Tô Miên: “...”

Minh Thù bảo Tô Miên lái xe đến chỗ Đồng Diệp bị cướp, chỗ này là ngã tư Hogan đưa Đồng Diệp đến thì đối phương xuất hiện từ bốn phía. Sau khi cướp được người thì cũng chạy về bốn phía không thể nào biết được Đồng Diệp bị đưa đi từ hướng nào.

“Phất Vũ?” Sở Việt đi ra từ chỗ tối: “Sao cô lại ở đây?”

Minh Thù hỏi ngay: “Điểm tâm nhỏ đâu?”

“Ở nhà...” Sở Việt trả lời theo phản xạ: “Sao cô lại ở đây? Bây giờ có rất nhiều Huyết tộc đang tìm cô, Guyon...”

“Sao anh nói nhiều thế, anh giữ vững hình tượng đi đừng tự phá hoại như thế chứ.” Minh Thù cắt ngang Sở Việt.

Sở Việt: “…” Thế cuối cùng là cô đang làm gì ở đây?

“Có người giật đồ của tôi.”

“Là đồ gì thế?” Thánh khí à?

“Đồng Diệp.”

Sở Việt: “…” Cậu ta là đồ sao? Đợi chút…

“Đồng Diệp bị người ta bắt đi rồi sao?”

Minh Thù gật đầu, đột nhiên ngẩng đầu lên: “Anh đến đây làm gì?”

Sở Việt cau mày: “Có tin tức nói là nhìn thấy Huyết tộc của Hội Cứu Thế nên tôi qua xem.”

Huyết tộc cướp đi Đồng Diệp chả nhẽ là Hội Cứu Thế sao?

“Tìm thấy gì vậy?”

“Không thấy gì.”

“Ồ.”

Hai tên Huyết tộc đứng ở ngã tư không nói câu gì. Tô Miên ngồi trong xe nhìn hai người nhưng không mảy may để ý, hắn không thích Sở Việt càng không thích cái cô Liễu Loan Nguyệt đó…

“Ai đó!”

Sở Việt hét lên một tiếng thân thể lướt qua xuất hiện phía bên kia đường hướng về phía tối, một tên mặc áo choàng đen Huyết tộc bị đánh ngã lăn ra đường.

Khi tên đó chuẩn bị đứng dậy Minh Thù nắm lấy áo choàng của hắn, hắn xoay người một cái trườn ra như cá trạch thoát khỏi áo choàng, đang định chạy thoát thì bị áo choàng phủ lên đầu hắn khiến hắn dừng lại.

Minh Thù kéo một đầu áo choàng kéo mạnh về phía sau, hắn bị kéo lại ngã trên đất.

Sở Việt chạy lên chặn hắn lại: “Ai sai ngươi đến?”

Minh Thù thì đơn giản hơn nhiều giật tung quần áo của hắn làm lộ ra hình xăm trên tay hắn.

“Hội Cứu Thế…” Sở Việt nheo mắt một cái.

Minh Thù dẫm lên người hắn: “Đồng Diệp là các ngươi bắt đi phải không?”

Huyết tộc không phủ nhận lấy từ trên người ra một bức thư cho Minh Thù. Minh Thù mở thư ra nhìn qua nội dung rất đơn giản dùng huyết chuông đổi lấy Đồng Diệp.

“Là các người ngây thơ hay đầu óc bị cái gì nhét vào thế?” Minh Thù ném bức thư lên người tên đó: “Các ngươi dựa vào cái gì mà nghĩ rằng Đồng Diệp có thể sánh với thánh khí chứ?”

Tên đó cười lớn: “Vậy nếu thêm Tô Miên thì sao?”

Minh Thù nhìn về phía chiếc xe, Tô Miên đang dựa vào cửa xe nhìn về phía bên này: “Chuyện này thì liên quan gì đến Tô Miên?”

“Ngươi không tò mò…” Hắn cười một cách quái dị: “Hắn là người như thế nào ư?”

Minh Thù đột nhiên dùng lực, nụ cười trên mặt tên Huyết tộc như đông cứng, một giây sau chỉ còn lại tấm áo choàng đen nằm bất động trên đất.

Sở Việt ngạc nhiên: “Cô giết hắn làm gì?”

Minh Thù nhìn Sở Việt tuy trên mặt cô vẫn giữ nét cười nhưng giọng điệu lại rất bình thản: “Cái Hội Cứu Thế đó làm thế nào để tập hợp bọn chúng lại vậy?”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1124: Tường Vy Cấm Khúc (34)

Cấp dưới Huyết tộc của Hội Cứu Thế chỉ là liên lạc đơn tuyến nhưng cấp trên của Huyết tộc nhất định không phải vậy, bọn chúng chắc chắn là sẽ có một nơi được gọi là đại bản doanh.

Sở Việt nói họ đã điều tra rất nhiều nơi nhưng đều không tìm ra.

“Có một người chắc chắn biết.” Minh Thù nhìn Sở Việt.

Sở Việt đưa Minh Thù đến nơi ở của hắn, thân làm nam chính đương nhiên nơi hắn ở phải là một tòa lâu đài… trên danh nghĩa thì là lâu đài nhưng thực tế thì chỉ có thể gọi là trang viên.

Đương nhiên đều là của những người có tiền, xét về mặt vật chất thì không có gì khác nhau.

“Chủ nhân.”

Người đón chào hắn là người quản gia tóc chải chuốt nghiêm chỉnh, trang viên to lớn của Sở Việt dường như chỉ có một người quản gia.

“Ứng Tú đâu?”

“Chắc là đã ngủ rồi, thưa có cần gọi Ứng tiên sinh đến không ạ?”

“Ừ.”

Quản gia cúi người lui xuống.

“Cứ tự nhiên.” Sở Việt chỉ vào sô pha trong phòng khách rồi đưa cho Minh Thù một hộp khẩu phần lương thực: “Tô Miên cậu muốn uống gì?”

Tô Miên vẫn giữ phép lịch sự: “Gì cũng được.”

Sở Việt gật đầu xoay người bước tới gần đó lấy rượu vang đến.

“Sở tiên sinh, ngài tìm tôi à?”

Người đàn ông đi vào cùng quản gia có vẻ như vừa thức dậy, vẫn đang mặc đồ ngủ đầu tóc rối bù con mắt vẫn còn lờ đờ ngái ngủ.

“Là cô ư?”

Sở Việt còn chưa kịp mở lời, người đàn ông đó như bừng tỉnh bước thật nhanh vào phòng khách: “Phất Vũ tiểu thư chuyện lần trước, tôi cứ mong có dịp được cám ơn cô.”

Minh Thù cắn ống hút: “Ngươi là ai?”

Ứng Tú: “...”

“Là tôi đây.” Ứng Tú lấy tay che lấy mặt chỉ để lộ hai con mắt: “Lần trước ở buổi đấu giá là cô dẫn tôi vào đó.”

Minh Thù chợt nhớ ra: “Đúng là người đẹp vì lụa lúa tốt vì phân, thay cách ăn mặc chải chuốt cái là trông ra hình người dáng thú ngay.”

Ứng Tú: “...” Cô nói vậy là đang khen hay đang chửi thế?

Sở Việt bảo Ứng Tú ngồi xuống: “Cậu ta tên là Ứng Tú, các người trước kia gặp nhau rồi tôi không giới thiệu nữa.”

Sở Việt nói hắn gặp bọn họ vào ngày hôm sau và vô tình cứu được bọn họ. Chi tiết câu chuyện Sở Việt cũng có kể lại tuy nhiên có thể khiến nam chính cứu và đưa về nhà, những người này chắc chắn là có ích.

“Được rồi đừng có ngồi đó trò chuyện nữa, ngồi thêm chút nữa chắc thi thể của Đồng Diệp cũng lạnh mất.” Minh Thù nhìn Ứng Tú: “Cậu biết đại bản doanh của Hội Cứu Thế ở đâu không?”

Ứng Tú ngây người không hiểu. Hắn nhìn Sở Việt sau đó ổn định lại sắc mặt: “Tôi không hề biết.”

Minh Thù lườm Sở Việt, ngươi đã cướp điểm tâm nhỏ của trẫm giờ còn muốn trêu trẫm sao? Đừng có tưởng ngươi là nam chính là trẫm không dám làm gì ngươi.

Sở Việt ra hiệu, ý muốn nói Minh Thù hãy kiên nhẫn nghe tiếp.

Ứng Tú đấu tranh một lát, nói: “Cecil… Cô ấy biết nhưng có lẽ cô ấy sẽ không nói đâu.”

“Tại sao?”

Ứng Tú cười đau khổ: “Người mà Cecil thích cũng ở trong hội đó.”

Minh Thù hơi nhướn mày, cô còn tưởng rằng Ứng Tú và Cecil là một đôi cơ.

Ứng Tú hạ thấp giọng: “Nếu được tôi cũng muốn hủy diệt cái Hội Cứu Thế đó chỉ có điều tôi không thể, cũng không dám.”

Minh Thù cảm thấy vai hơi nặng cô tiện tay đỡ lấy đầu Tô Miên để cậu ta ngủ trên đùi mình, Tô Miên tỉnh giấc mờ mịt nhìn Minh Thù: “Không sao, ngủ tiếp đi.”

“Tôi…” Tô Miên muốn ngồi dậy.

“Ngủ đi.” Minh Thù giữ lấy người, lát sau Tô Miên không cứng đầu đòi dậy nữa, hắn ta nghiêng đầu vùi mình vào lòng Minh Thù.

Họ không cần ngủ nhưng Tô Miên thì cần.

Sở Việt chỉ lên lầu Minh Thù lắc đầu, cô không yên tâm khi để Tô Miên một mình ở nơi xa lạ.

Cô đắp thảm lên người Tô Miên rồi ra hiệu bảo Ứng Tú nói tiếp, Ứng Tú nhìn thấy cảnh này cảm thấy thật ngưỡng mộ Tô Miên.

“Người Cecil thích tôi chưa gặp bao giờ nghe nói là người Huyết tộc nuôi cô ấy lớn, không biết xảy ra chuyện gì khiến cô ấy rời khỏi người đó, rồi cô ấy không ngừng bị truy giết sau đó thì chúng tôi gặp nhau.”

Ứng Tú bỏ đi những chi tiết họ gặp nhau như thế nào, chỉ nói rằng ngay từ đầu Cecil tỏ ra kháng cự với hắn, dù sao thì hắn là người còn cô ta là Huyết tộc. Nhưng thường thức của Cecil rất ít, tại thế giới của loài người cô ta không có cách nào sống sót được. Cuối cùng chỉ còn cách dựa vào Ứng Tú, bọn họ hằng ngày đều cùng nhau trốn bị truy giết dựa vào nhau mà sống.

Trước khi gặp được Cecil, Ứng Tú là một sinh viên vừa mới tốt nghiệp, nhờ sự giúp đỡ của gia đình tìm được một công việc rất ổn đang chuẩn bị đi làm.

Các kỹ năng của hắn học được từ sau khi quen biết Cecil.

“Cậu gặp Cecil bao lâu rồi?”

Ứng Tú vuốt vuốt mặt đáy mắt hắn chất chứa đầy sự từng trải: "Mười năm rồi. Chúng tôi rời xa nơi này đã lâu lắm rồi nhưng mới gần đây Cecil đột nhiên muốn quay về, tôi chẳng có cách nào khác chỉ có thể đi cùng cô ấy quay về."

Minh Thù: “Vậy Cecil là người của Hội Cứu Thế sao?”

“Người mà Cecil thích chắc là có địa vị rất cao trong Hội Cứu Thế.”

Ứng Tú ngập ngừng một chút: “Việc của Hội Cứu Thế tôi cũng chỉ nghe cô ấy nhắc qua vài câu.”

“Có thể để tôi gặp Cecil một chút được không?”

“Cô ấy sẽ không nói với cô đâu.” Ứng Tú không từ chối yêu cầu của Minh Thù nhưng khẳng định chắc chắn câu đó.

Hắn ở bên Cecil đã mười năm tình cảm của cô ấy với tên Huyết tộc đó như thế nào hắn rất rõ.

Hắn cũng có lúc ích kỷ, nhiều khi chỉ hận một nỗi hắn ta biến mất khỏi thế giới, thế nhưng Cecil đau khổ hắn cũng không có cách nào khác.

Đã quá nửa đêm nên Minh Thù cũng không đi tìm Cecil ngay. Ứng Tú nói với họ sáng mai hắn sẽ dẫn Cecil đến.

Đồng Diệp bị Hội Cứu Thế bắt đi mục đích là để uy hiếp Minh Thù, cho nên tạm thời Đồng Diệp sẽ không bị nguy hiểm đến tính mạng.

Bây giờ cô vẫn chưa tìm thấy đại bản doanh của Hội Cứu Thế, người duy nhất biết lại không chắc sẽ nói với cô cho nên bây giờ có vội cũng vô ích.

Đợi Ứng Tú rời đi, Sở Việt mới buông cốc xuống: “Lần trước tên Huyết tộc đó nhắc đến Tô Miên là thế nào vậy?”

“Không biết.” Minh Thù cúi xuống ngắm nhìn một nửa khuôn mặt lộ ra ngoài của Tô Miên: “Có điều nếu ai dám động vào cậu ấy, tôi sẽ không ngại làm chút việc để lưu danh sử sách đâu.”

“Cô thực sự thích cậu ta à?”

Minh Thù mỉm cười không trả lời Sở Việt, hai người cứ ngồi như vậy cho đến khi trời hửng sáng. Hơn bảy giờ Sở Việt đứng dậy đi gọi điện thoại.

“Cho tôi gửi lời hỏi thăm đến điểm tâm nhỏ nhé.”

Sở Việt: “…”

Tầm tám giờ Ứng Tú dẫn Cecil đến, so với lúc ở trong lồng thì Cecil lúc này trông tươi tắn xinh đẹp hơn nhìn như búp bê vậy, khiến người khác vừa nhìn đã cảm thấy thích.

Đúng như Ứng Tú nói Cecil không mở miệng nửa lời về đại bản doanh của Hội Cứu Thế.

Nếu mà đây là kẻ địch không khai thì đã bị bắt ngay đi thẩm tra rồi.

Minh Thù chỉ mong Cecil giả nai khiêu khích cô một chút, thế nhưng từ đầu đến cuối Cecil đều giữ một thái độ rất đúng mực, dịu dàng nho nhã đến ánh mắt cũng không biểu lộ ra chút gì gọi là không lịch sự.

“Tô Miên, cậu bảo tôi đi đánh cho cô ta một trận có được không?” Minh Thù ghé sát vào Tô Miên nhỏ giọng nói.

“Đánh ai cơ?” Tô Miên nhìn sang hai người đối diện.

“Cecil.”

“Có cần tôi giữ lại giúp em không?”

Tô Miên bày tỏ rất vui vẻ muốn giúp cô một tay.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1125: Tường Vy Cấm Khúc (35)

Đương nhiên Minh Thù không đến nỗi xấu xa đến thế, cuối cùng vẫn không lấy được tin tức gì.

Minh Thù đứng ở cạnh cửa sổ nhìn theo Ứng Tú và Cecil rời đi.

Cecil đi phía trước, Ứng Tú bước phía sau cách nhau một đoạn, khoảng cách của hai người càng ngày càng xa, nhìn rõ thấy được tâm trạng của Cecil rất kích động đang tranh luận chuyện gì đó, một lát sau thấy Cecil hét lên câu gì đó rồi chạy đi.

Ứng Tú đứng tại chỗ ngây mất một lúc rồi mới chạy đuổi theo, mỗi một tình yêu đều xứng đáng được trân trọng, yêu đơn phương cũng là tình yêu chỉ có điều dằn vặt nhau quá.

Minh Thù nhìn Tô Miên, Tô Miên cũng quay đầu lại nhìn, bắt gặp ánh nhìn của Minh Thù mỉm cười với cô.

Minh Thù trong lòng có đôi chút ấm nóng, cũng may…

Vì không lấy được kết quả nào từ chỗ Cecil cho nên Minh Thù quyết định trực tiếp hẹn, bọn họ không phải là muốn có thánh khí sao? Vừa vặn cô đang có.

Thế nhưng Sở Việt lại không đồng ý, nếu như Cecil từ nhỏ đã được Hội Cứu Thế cứu và nuôi dưỡng thì thánh khí của gia tộc Cecil chắc chắn là ở trong tay bọn họ.

Nếu Thụy Sa cũng bị bọn họ bắt cóc thì trong tay họ giờ này đã có hai thánh khí, Minh Thù giờ lại muốn đưa thêm một cái nữa cho họ… Những lời khuyên của Sở Việt lúc đầu cũng chỉ là lời khuyên, không có chút trọng lượng gì.

Bây giờ mới là vấn đề, cô hẹn với người ta kiểu gì đây?

Cái tên Huyết tộc hôm trước cô giết nhanh quá, quên mất không hỏi đi đâu để chuộc người. Cuối cùng Minh Thù quyết định đến trung tâm thành phố thuê một màn hình lớn để đăng lời hẹn.

Ngay lúc Minh Thù đang định đi hành động, thì Sở Việt đột nhiên gửi cho cô một tin nhắn

“Thánh Ninh.”

Cecil nói địa chỉ ở Thánh Ninh.

Có điều địa chỉ cụ thể thì cô ta không nói, có thể nói được đến mức đấy cô ta đã phải đấu tranh dữ dội lắm.

Minh Thù và Sở Việt gặp nhau tại Thánh Ninh.

“Diện tích của Thánh Ninh vô cùng rộng lớn, cụ thể ở chỗ nào tạm thời vẫn chưa biết.”

Diện Tích của Thánh Ninh không những to, chỉ sân vận động thôi đông tây nam bắc mỗi hướng đã có một cái, các dãy nhà học thì còn tương đối tập trung một chỗ nhưng những chỗ hoạt động khác thì cách tương đối xa.

Minh Thù không hiểu được Thánh Ninh lấy đâu ra mà lắm học sinh thế, đương nhiên có thể là những thứ của quý tộc bao giờ cũng thích to. Nếu không to, thì có lẽ nói mình học ở trường quý tộc sẽ thấy hơi ngượng.

“Đáng nghi ngờ nhất là khu mộ ở phía sau trường.” Tô Miên nói: “Hay là đi qua đó xem thế nào?”

Trong trường có một tin đồn ở khu mộ đó có nghe thấy tiếng người khóc rồi lại nhìn thấy có bóng ma, có thể là người của Huyết tộc xuất hiện ở đó bị người khác vô tình nhìn thấy nên bị đồn là có ma.

Minh Thù phát biểu ý kiến: “Tôi nghĩ vẫn là đăng thông báo thì hợp lý hơn.”

Sở Việt nói: “Cứ qua đó xem thế nào.”

Minh Thù: “…”

Khu mộ vẫn là khu mộ đó chẳng có gì thay đổi.

“Tìm kiểu gì bây giờ, đào mộ lên à?”

Sở Việt: “…”

Chỗ này ngoài những cây cổ thụ cao lớn kia ra, thì chỉ còn lại những bia mộ bị dây leo tường vi quấn quanh chằng chịt, từng bia mộ từng bia mộ cứ thế trải dài dần vào trong rừng sâu.

Nghe nói ở đây có năm trăm ba mươi bảy bia mộ, có người rảnh đến nỗi đi đếm bia mộ cũng hài thật đấy.

Nghe nói lúc Thánh Ninh được xây dựng thì khu mộ này đã có rồi, tuy nhiên lúc đó Thánh Ninh không to đến vậy, khi đó khu mộ này không hề nằm trong phạm vi khuôn viên của Thánh Ninh. Sau này khi Thánh Ninh được mở rộng ra, thì khuôn viên bao gồm cả phần khu mộ.

Minh Thù ngồi trước một bia mộ, cô dùng tay gạt những dây leo tường vi đang quấn quanh nó, chữ trên bia mộ đã bị bào mòn không nhìn rõ nữa.

Đào mộ lên là việc không thể, Sở Việt đi vào sâu bên trong một chút: “Nếu thực sự có Huyết tộc ở đây, tôi nhất định sẽ cảm nhận được.”

“Có thể họ ở dưới đất đấy.” Minh Thù chỉ chỉ xuống dưới đất.

Sở Việt không để ý đến lời Minh Thù, hắn nói: “Cảm ứng được thánh khí chắc không sai đâu.”

Sở Việt trước kia không nói về việc trong tay hắn có thánh khí là vì do không tin tưởng Minh Thù, đến tận bây giờ hắn vẫn không tin tưởng Minh Thù, hắn cảm thấy cô xử lý mọi chuyện có chút không thể hiểu nổi như kiểu nghĩ gì làm đấy.

Có điều bây giờ hai người coi như là cùng hội với nhau, cho dù hắn không nói ra thì lát nữa khi sử dụng đến thánh khí cũng sẽ bị Minh Thù nhìn thấy.

“Ồ.” Nam chính có nói bản thân là đấng cứu thế cũng không thấy có gì là ngạc nhiên hết.

Sở Việt thấy biểu cảm của Minh Thù rất lạnh lùng không biết nói gì.

Thánh khí trong tay Sở Viêt gọi là tầm tông tên gọi rất đơn giản đúng bản chất, tức là dùng để tìm đồ vật đương nhiên công năng cũng rất mạnh, có thể tìm tung tích của một đồ vật lại còn có thể tìm ra được nguồn gốc của nó, đối với người cũng thế.

Ví dụ cầm nó chỉ vào một người, có thể biết được tất cả mọi chuyện liên quan đến người đó trước kia.

Nguyên lý là gì? Không biết, tình tiết câu chuyện yêu cầu phải thế, dù sao thì cũng là nam chính cũng phải có cái đạo cụ nào đó ghê gớm một chút chứ.

Minh Thù lập tức đưa ra câu hỏi nghi ngờ về tình tiết câu chuyện: “Trước kia sao cậu không dùng nó để tìm Liễu Loan

Nguyêt?”

Sở Việt nói: “Thần khí này là gần đây tôi mới tìm thấy.”

Minh Thù: “Hợp lý đến thế à…”

Tô Miên đứng ở phía sau nhìn Minh Thù và Sở Việt đi vào sâu bên trong, cậu ta cúi đầu nhìn xuống dưới bàn tay mình ngón tay có chút run rẩy.

Từ lúc bước vào đây… Hắn đã cảm thấy không ổn.

Tô Miên cảm thấy máu trong cơ thể mình bị cái gì đó giằng xé, cả người cũng có một lực hấp dẫn nào đó muốn kéo hắn xuống đất.

“Sao thế?”

Cơ thể Tô Miên đột nhiên được thả lỏng, sức mạnh kỳ quái đó đã biến mất. Hắn ngẩng đầu nhìn người đang đi đến, câu không có gì được thay đổi: “Có cái gì đó lạ lắm, tôi cảm thấy có cái gì đó không ổn…”

“Không ổn ở đâu?”

Tô Miên kể cho Minh Thù biết cảm giác khi nãy.

“Bây giờ thì sao?”

“Em đến gần tôi… thì cảm giác đó biến mất luôn rồi.”

“Trước kia sao cậu lại cứ muốn biến thành Huyết tộc vậy?” Câu hỏi này Tô Miên trước giờ đều không trả lời Minh Thù.

“Tôi không biết.” Lần này Tô Miên thành thật hơn, nhưng câu trả lời lại không có ích gì: “Đột nhiên cứ có một tiếng nói thôi thúc tôi bắt buộc phải làm như thế.”

Minh Thù hơi cau mày đưa cậu ta rời khỏi khu mộ. Sở Việt một lúc sau mới bước ra: “Không có Huyết tộc.”

Không có Huyết tộc? Thế có cái thứ gì vậy?

Ở đây chắc chắn phải có cái gì đó…

“Phất Vũ, học trưởng Tô Miên… học trưởng Sở… Sở Việt, sao mọi người lại ở đây?”

Liễu Loan Nguyệt đang ôm một đống tài liệu, tò mò nhìn mọi người đang đứng thành một hàng nhìn về phía xa.

“Điểm tâm nhỏ.” Minh Thù cười híp mắt vẫy tay với Liễu Loan Nguyệt.

Liễu Loan Nguyệt nhìn Sở Việt một cái, rồi bước qua hắn đi về phía Minh Thù.

Sở Việt: “…” Hắn ăn thịt người à?

Minh Thù vốn dĩ muốn khoác vai Liễu Loan Nguyệt nhưng Tô Miên cấu vào tay cô một cái, cô chỉ có thể buông tay: “Đang làm gì thế?”

“Ồ… Tôi đem tài liệu cho giáo viên.” Liễu Loan Nguyệt thật thà trả lời: “Mọi người... trốn học à?”

“Trốn đâu mà trốn, bọn tôi đang làm việc lớn.”

“Phất Vũ!” Sở Việt không muốn lôi Liễu Loan Nguyệt vào chuyện này: “Cô đi học đi.”

Liễu Loan Nguyệt sợ Sở Việt nên cứ thế gật đầu. Nhưng Minh Thù lại kéo Liễu Loan Nguyệt lại: "Điểm tâm nhỏ à, tôi hỏi cô cái này."

Liễu Loan Nguyệt gật đầu: “Chuyện gì vậy?”

“Theo cô thì ở trong trường chỗ nào giấu người là hợp lý nhất.”

“Hả?” Câu hỏi gì lạ vậy?

Minh Thù nói chi tiết hơn: “Có người muốn lập một đại bản doanh hay kiểu như hội gì đó, cô cảm thấy chỗ nào là bí mật nhất?”

Liễu Loan Nguyệt có chút sợ hãi: “…Phất Vũ… Cô định làm gì vậy?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1126: Tường Vy Cấm Khúc (36)

"Chính là chỗ này, trước đây tôi..." Liễu Loan Nguyệt lúng túng cười cười: "Bị giam ở bên trong, vì học sinh đấu kiếm trong trường không nhiều, hơn nữa lại cách khu học chính rất xa, sân này dường như đã lâu không có người sử dụng qua. Nếu như muốn giấu người, tôi cảm thấy nơi đây thích hợp nhất."

Đấu kiếm là môn ít được học sinh thích nhất, cho dù có học sinh thích cũng sẽ cảm thấy quá xa không muốn qua đây, còn không bằng đi câu lạc bộ chơi.

Dù sao những kẻ có tiền cũng không chú ý đến chút tiền này.

Mà sân trong trường này cũng truyền qua tin đồn có ma.

Minh Thù nheo mắt nhìn Liễu Loan Nguyệt: "Không chỉ là nguyên nhân này chứ?"

Liễu Loan Nguyệt nuốt một ngụm nước bọt: "Hôm đó... tôi chỉ bị nhốt bên ngoài, bên trong còn có một tầng, tôi nghe thấy bên trong có tiếng động, thế nhưng lúc tôi đi vào trong xem bên trong lại không có gì cả, tôi nghĩ là mình nghe nhầm."

Khi đó cô bị bạn học bắt nạt, bọn họ nhốt cô vào đây có lẽ là muốn dọa cô.

Liễu Loan Nguyệt đúng thật cũng bị giật mình, nhưng cô khá may mắn gặp phải một giáo viên đi ngang qua, ở trong đó không bao lâu đã được thả ra.

"Vào xem đi." Minh Thù trực tiếp leo tường qua.

Đây chính là đường nữ chính chỉ dẫn, có chứa lỗi hệ thống!

Tô Miên theo sát phía sau.

Đợi Liễu Loan Nguyệt phản ứng kịp, Minh Thù với Tô Miên đã đi tới cửa chính chuẩn bị mở khóa.

Liễu Loan Nguyệt: “...”

Sở Việt: “...”

-

Sân đấu kiếm rất trống, vì không ai sử dụng dấu vết dọn dẹp vẫn còn đó, trên mặt đất phủ đầy bụi dấu vết chưa bị ai phá hư.

Thế nhưng Huyết tộc không cần đi cũng có thể hành động, cho nên lớp bụi này không nói lên gì cả.

Minh Thù đi một vòng trong sân đấu kiếm, không có phát hiện điều gì kỳ quái.

"Tiểu Vũ."

Tô Miên đứng ở trên khán đài vẫy tay với cô, Minh Thù mấy bước đã nhảy tới.

“Nhìn đây này.” Tô Miên chỉ vào một hàng ghế ngồi: “Có chút không giống bên cạnh.”

Minh Thù đưa tay sờ một cái, lớp bụi mỏng hơn rất nhiều, nhìn kỹ mặt đất cũng thấy được vết tích đã thay đổi.

Sở Việt và Liễu Loan Nguyệt cũng đi lên.

"Có lẽ có thể di chuyển, nơi đây khả năng có cơ quan." Sở Việt nhìn xung quanh một chút: “Chia nhau ra tìm đi.”

“Ừ!”

Liễu Loan Nguyệt rất nghe lời đi tìm cơ quan.

-

Trong đại sảnh đèn đuốc sáng trưng, một người đàn ông anh tuấn cao lớn dẫn theo một đám người tới.

"Lấy được ảo ảnh chưa?"

“Chưa được, Thụy Sa kia không chịu cho chúng ta."

Người đàn ông nhíu mày: "Chút chuyện này cũng làm không xong."

Người phía sau sợ hãi xin lỗi: "Thụy Sa kia có thể thao túng ảo ảnh, người của chúng ta vừa tiếp cận cô ta, cô ta liền phát động ảo ảnh."

Người đàn ông nhíu mày chặt hơn: "Phất Vũ bên đó thì sao?"

"Cô ta đã giết những Huyết tộc chúng ta phái đi, chắc là không muốn giao dịch với chúng ta."

"Không muốn giao dịch... Các ngươi không nói cho cô ta nghe theo lời ta dặn sao?"

"..."

Các Huyết tộc phái đi đều chết hết rồi, bọn họ đâu biết.

Người đàn ông quay đầu liếc mắt nhìn bọn họ, đám người run dữ dội hơn, nhưng người đàn ông lại không truy cứu chuyện này: "Đi xem Thụy Sa trước."

"Vâng."

Thụy Sa bị giam ở một phòng giam đặc chế, bốn phía đều là thủy tinh trong suốt, ánh sáng bên trong rất chói khá nhức mắt, nhưng đôi khi cũng có đèn laser ở những chỗ trống.

Không gian của Thụy Sa cực kỳ nhỏ.

Người đàn ông vừa xuất hiện, Thụy Sa lập tức căng thẳng, ánh mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm hắn.

"Thụy Sa Durant."

Giọng nói chính xác của người đàn ông truyền vào phòng giam.

Thụy Sa mím môi, cực lực che giấu sự suy yếu của mình, bị ánh sáng như vậy chiếu vào, cô cần huyết dịch để ổn định tâm trạng.

Người đàn ông khoanh hai tay trước người nhìn Thụy Sa: "Ngươi chỉ cần giao ảo ảnh ra đây, chúng ta sẽ thả ngươi rời khỏi, cha ngươi rất lo lắng cho ngươi."

Thụy Sa khàn giọng: "Ảo ảnh ta sẽ không giao cho các người."

Không có ảo ảnh, cô mới khó lòng bảo vệ cho bản thân.

Những tên Huyết tộc này...

Không biết muốn làm gì, cô cũng không ngốc như vậy.

Người đàn ông gật đầu: "Vậy chúng ta làm một giao dịch, cô muốn thế nào mới giao ảo ảnh ra đây? Điều kiện tùy thuộc vào cô, chỉ cần cô muốn, tôi sẽ giúp cô hoàn thành."

Thụy Sa từ chối không phối hợp.

Nhất định cha sẽ tới cứu cô.

Cô chỉ cần kéo dài thời gian.

Đột nhiên Thụy Sa cảm giác ánh sáng bốn phía càng chói hơn, gần như cô không nhìn thấy người bên ngoài lớp kính thủy tinh.

Giọng nói thong thả của người đàn ông vang lên: "Thụy Sa, ngươi đừng quên chúng ta giết ngươi, cũng sẽ có được ảo ảnh."

“Đừng...”

Thụy Sa thốt ra.

Mấy ngày nay, những người này chỉ buộc cô giao thánh khí ra, không có muốn lấy mạng của cô.

Cho nên cô cảm thấy bọn họ không hề muốn giết chết cô.

Nhưng bây giờ...

Người đàn ông này dường như muốn giết chết cô.

Thụy Sa cảm giác cơ thể biến hóa, những ánh sáng này như ánh mắt trời...

“Vừa rồi nói sao tính vậy, ngươi có yêu cầu gì cứ việc nói. Hơn nữa ta đồng ý tạm thời ngươi có thể bảo quản ảo ảnh, lúc ta cần ngươi đưa lại cho ta.”

Trong làn ánh sáng trắng xóa, cơ thể Thụy Sa dần dần đổ dài trên mặt đất, thật là khó chịu cô sắp chết phải không?

Không... Cô không thể chết như vậy.

Thụy Sa thử sử dụng ảo ảnh, nhưng cơ thể cô không còn cách nào khôi phục, mấy ngày nay sử dụng ảo ảnh lặp lại nhiều lần, lúc này đã không có khí lực.

Cô không muốn chết.

Tuyệt đối không thể chết như vậy.

Bên ngoài nhà giam thủy tinh, có người lo lắng kêu một tiếng: "Đại nhân..."

Người đàn ông giơ tay lên, tên này chỉ đành im miệng.

"Tôi... muốn Phất Vũ và Liễu Loan Nguyệt phải chết."

"Được." Người đàn ông sảng khoái đáp ứng: "Dẫn Thụy Sa tiểu thư đi nghỉ ngơi."

"Vâng."

"Rầm!"

Ánh sát trong phòng giam thủy tinh chợt tắt, cơ thể chật vật của Thụy Sa xuất hiện.

"Ầm ầm..."

Một trận đau kịch liệt từ đỉnh đầu truyền tới, toàn bộ ngọn đèn của không gian chợt sáng lên.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Động đất sao?”

Chuyện này chỉ xảy ra mấy giây, nguồn sáng ổn định lại các Huyết tộc liếc nhau.

Người đàn ông nhìn ánh sáng trên đỉnh đầu, sắc mặt chợt khó coi.

"Ò oe... Ò oe."

Tiếng cảnh báo vang lên.

"Có người xâm nhập!"

Xa xa có người hô lớn, toàn bộ không gian đều rơi vào cảnh hỗn loạn.

"Đại nhân, ngài rút lui trước đi." Huyết tộc che chở cho người đàn ông chạy qua hướng bên kia: "Chúng ta ra phía sau đi."

"Dẫn Thụy Sa và Đồng Diệp đi, còn lại phá hủy sạch sẽ."

"Vâng."

Tiếng kêu thảm thiết thỉnh thoảng truyền từ phía trước tới, kích thích màng nhĩ của người đàn ông, hắn lui về phía sau nhìn lại trong con đường sáng có người truy sát về phía bọn họ.

"Đại nhân đi mau..."

-

Trụ sở trong lòng đất này không nằm trong sàn đấu kiếm, dưới chỗ đó chính là một tầng hầm ngầm, thế nhưng phía dưới không có gì cả.

Nhưng bọn họ bắt được một giám thị Huyết tộc.

Minh Thù làm rất nhanh, không để cho Huyết tộc tự sát thành công, lợi dụng thánh khí truy tìm đến nơi này.

Dưới sân.

Cửa vào ở bên cạnh sân trong phòng dụng cụ phía sau.

Hơn nữa có rất nhiều người ở đây, dù thấy có người đi lại cũng không cảm thấy kỳ quái.

Sân phía bắc được sử dụng nhiều nhất, đám người kia dùng phương pháp trái ngược, không chọn nơi ít người ngược lại chọn nơi nhiều người, đoán rằng người bình thường sẽ không nghĩ tới.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1127: Tường Vy Cấm Khúc (37)

Dưới sự che chở của Huyết tộc, người đàn ông lao ra căn cứ.

"Không phải ngươi muốn thánh khí sao? Chạy nhanh như vậy làm cái gì?"

Giọng nói thanh thúy vang lên từ phía sau, người đàn ông còn chưa kịp thở phào đã quay đầu, Huyết tộc phía sau nhanh chóng biến mất.

Cô gái từ trong thông đạo bước chầm chậm đi ra, miệng cười yếu ớt thong thả như thường, cực kỳ không phù hợp với cảnh tượng lúc này.

Người đàn ông quyết định cực nhanh, từ trong tay Huyết tộc bên cạnh, xách Đồng Diệp qua làm con tin.

"Phất Vũ, đứng lại!"

Minh Thù vẫn bước như cũ, ánh mắt đảo qua người Đồng Diệp, sau đó lại chậm rãi cười rộ lên: "Sao vậy, muốn dùng hắn uy hiếp ta?"

Người đàn ông không tiếp lời Minh Thù, ngược lại nói: "Ngươi có thể tìm tới nơi này, ta thật bất ngờ."

“À, không có gì!” Minh Thù quan tâm nhắc nhở, lại đi về phía trước hai bước: "Một lát nữa ngươi càng bất ngờ hơn."

Người đàn ông nhíu mày: "Ngươi không muốn hắn chết thì đứng yên đừng nhúc nhích."

Minh Thù suy nghĩ một chút, dừng lại từ trong túi lấy ra một hộp khẩu phần lương thực, gắn ống hút vào.

Người đàn ông: "..."

Ta kêu cô đứng lại, không kêu cô ăn cơm.

Cô còn có tinh thần ăn cơm, tim của cô cũng thật lớn!

“Sao ngươi có thể tìm đến nơi này?” Hắn nghĩ rằng người bình thường sẽ không tìm được chỗ này.

Khuôn mặt Minh Thù sâu thâm: "Sự do người làm... Thánh khí sẽ dùng tốt."

Người đàn ông: “...” Sự do người làm cái quái gì!

Thánh khí... Cái tầm tông mà trước nay vẫn không có tin tức sao?

Hắn không ngờ tầm tông ở trên tay bọn họ, đây là một sai lầm của hắn.

Đáy mắt người đàn ông tối lại, hắn hạ giọng mở miệng: "Phất Vũ, ngươi muốn Đồng Diệp sống, giao huyết chuông ra đây!"

"Ngươi giết hắn đi!"

Lúc Đồng Diệp tỉnh lại vừa lúc nghe những lời này, hắn u oán liếc Minh Thù.

Bạn thân đây sao?

Không phải...

Hắn đang ở đâu vậy!

Hắn nhớ kỹ, không phải mình bị Hogan trói lại sao? Người đàn ông này là ai?

"Ta biết ngươi và Đồng Diệp là bạn bè, ngươi sẽ không trừng mắt nhìn hắn chết, Phất Vũ ta lặp lại lần nữa, dùng huyết chuông để đổi hắn."

Minh Thù nghiêm túc gật đầu: "Ừm, ta sẽ mua quan tài tốt nhất, xây một ngôi mộ tốt nhất ghi tên hắn!"

Người đàn ông: “...”

Người đàn ông kéo Đồng Diệp lên trước, bóp cổ hắn.

Đồng Diệp mới thở ra một hơi còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra: "..."

"Phất Vũ cho ngươi một cơ hội cuối cùng!" Ngón tay người đàn ông càng dùng sức: "Ta thực sự sẽ giết hắn."

Minh Thù giơ tay lên làm một dấu tay xin mời, mỉm cười: "Bắt đầu màn biểu diễn của ngươi."

Người đàn ông: “...”

Đồng Diệp: "..."

Hắn đương nhiên không tin Minh Thù sẽ không cứu mình, thế nhưng lúc này có thể chăm chú một chút hay không, bây giờ hắn trở thành con tin rồi đó!

Đồng Diệp là con tin, người đàn ông nào dám giết.

Hắn uy hiếp không thấy hiệu quả, lại không thể thực sự giết chết Đồng Diệp.

Cho nên...

Chạy trước vậy.

Người đàn ông kèm hai bên Đồng Diệp, xoay người chạy.

Minh Thù: "..."

"Này... các người chạy cái gì, không phải nói cho ta xem biểu diễn sao?"

Tim người đàn ông đập loạn nhịp, tên Phất Vũ này bị tâm thần sao?

"A!"

Đột nhiên tên Huyết tộc chạy trước kêu thảm một tiếng, từ phía trước bị bắn ngược trở về, nằm sấp ở bên cạnh người đàn ông.

Người đàn ông chợt dừng lại nhìn về phía trước.

Phía trước trống rỗng, không có bất kỳ vật gì.

"Xào xạc..."

Gió lay động, ma sát phát sinh âm thanh xào xạc, tiếng động kia vô cùng chói tai như vang lên hàng loạt trong đầu của bọn họ.

Người đàn ông lui về phía sau, thấy tên bệnh thần kinh kia không đuổi theo, cô còn ngồi xuống...

"Qua đó xem thử xem." Người đàn ông dặn dò Huyết tộc bên cạnh.

Huyết tộc cẩn thận đi qua, ước chừng đi hơn mười mét không thể đi về phía trước được nữa, Huyết tộc đưa tay sờ một cái, như có một lớp mỏng trong suốt.

Lúc đụng trúng giống như cuộn sóng thông thường, khuếch tán xung quanh.

Đây là vật gì?

Huyết tộc có thể triển khai phạm vi, thế nhưng phạm vi nhìn không thấy sờ không được, vật này... có thể đụng được, còn có thể thấy được.

Người đàn ông hạ lệnh: "Xông ra!"

"Vâng."

-

Minh Thù uống xong hai hộp khẩu phần lương thực, người đàn ông kèm Đồng Diệp hai bên quay về.

“Kêu các ngươi đừng chạy rồi!” Minh Thù ngửa đầu, cười híp mắt nói.

Sắc mặt người đàn ông âm trầm, so với dáng vẻ lãnh đạo bình tĩnh lúc nãy, lúc này rõ ràng đã có chút lung lay.

"Đây là vật gì?" Người đàn ông có thể thấy cô ta đứng bên ngoài phạm vi, trước mặt hắn chính là bức bình phong trong suốt.

Hiện tại hắn hoàn toàn bị nhốt bên trong vật này.

Càng dùng sức, sức của thứ này càng mạnh hơn.

Thuấn di cũng không có biện pháp rời khỏi.

"Ta đã nói với ngươi rồi ngươi cũng không hiểu, ta không nói nữa."

"..."

Minh Thù đứng dậy, một bước đạp vào trong, người đàn ông phòng bị lui về phía sau một bước.

"Đừng sợ, nó chỉ có thể bao vây ngươi, không thể công kích ngươi, đương nhiên nếu như ngươi công kích nó, nó sẽ trả lại cho ngươi cho nên tốt nhất không nên đụng tới nó."

Người đàn ông: “...” Giải thích của cô cũng không thể làm cho hắn yên tâm.

Minh Thù mỉm cười: "Chúng ta đây... nói đạo lý đi nhỉ?"

Người đàn ông: “...”

Nói đạo lý cô kéo áo làm gì!

Người đàn ông theo bản năng nắm chặt Đồng Diệp, cả người đề phòng cực hạn.

Thực sự là hắn đã xem thường Phất Vũ này.

Ngày hôm nay nếu như kết thúc...

Đồng Diệp: "..."

Bà cô nhỏ cô nhanh chóng cứu tôi!

Hình ảnh Minh Thù đột nhiên biến mất, người đàn ông và đám Huyết tộc còn lại lập tức quan sát bốn phía, cảnh giác tìm kiếm tung tích Minh Thù.

"Bịch..."

Người đàn ông nhanh chóng xoay người, một cây súng bạc đặc chế đập lên ót hắn, loại súng này Huyết tộc sử dụng khi đi săn người...

"..."

Lúc này người đàn ông cũng không biết làm thế nào để biểu đạt tâm tình của hắn.

Vừa nãy không phải cô trực tiếp lên sao? Tại sao phải dùng súng chứ!

Làm một thủ lĩnh, một lãnh tụ tinh thần văn minh, lúc này hắn rất muốn chửi bậy.

Minh Thù nghiêng đầu cười hỏi: "Ngươi nói là súng nhanh, hay là ngươi bóp chết hắn nhanh? Muốn thử hay không?"

Người đàn ông suy nghĩ trong phút chốc, chậm rãi buông tay ra, không có ràng buộc Đồng Diệp lập tức trốn phía sau Minh Thù, nặng nề thở phào.

Hai tay người đàn ông rũ xuống, tâm tình hắn hơi cổ quái, từng bước điên cuồng: "Ngươi cho rằng vậy là xong rồi sao?"

"Đương nhiên không phải."

"Còn..."

Người đàn ông quái dị nhìn về phía Minh Thù, đây là lời thoại của hắn! Ngươi đoạt lời thoại gì vậy!

Minh Thù bình tĩnh sờ túi, lấy ra một hộp khẩu phần lương thực... Một đống đồ ngổn ngang, một hồi lâu lấy ra huyết chuông.

Một cái chuông rất thông thường, chỉ là màu sắc như máu, bất cứ lúc nào cũng có thể trào ra.

Minh Thù lắc lắc huyết chuông, cũng không có tiếng động gì cả: "Ngươi muốn cái này sao?"

Người đàn ông nhìn huyết chuông, hoảng loạng đông cứng lại.

Minh Thù nắm chặt huyết chuông, chậm rãi nói: "Vì hòa bình thế giới, vì hòa bình Huyết tộc... Ta quyết định..."

Minh Thù dùng sức.

"Ta quyết định..."

Tiếp tục dùng lực.

Bóp không vỡ...

Cái này có chút xấu hổ.

Người đàn ông nhìn chằm chằm cô, không biết cô quyết định làm cái gì.

Minh Thù hắng giọng một cái: "Đợi lát nữa."

Cô giao súng cho Đồng Diệp, từ trong không trung lấy ra một cây búa.

Cô bỏ huyết chuông xuống đất, đập cây búa xuống.

“Đừng mà...”

“Răng rắc...”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1128: Tường Vy Cấm Khúc (38)

Lúc người đàn ông ngăn cản đã không kịp, huyết chuông trực tiếp vỡ thành đống sắt vụn.

Đó là thánh khí...

Hắn nào biết đâu rằng, quyết định của cô là hủy diệt thánh khí!

Người đàn ông nhào về phía Minh Thù, Đồng Diệp theo bản năng nổ súng, phát súng đầu tiên bắn vào vai người đàn ông, cơ thể người đàn ông chao đảo một cái, thế nhưng không hiệu quả gì.

Có lẽ người đàn ông phát hiện mình bị Minh Thù đùa giỡn, viên đạn trong cây súng kia chỉ có thể tạo thành thương tổn rất nhỏ.

Đồng Diệp trợn to mắt...

Đột nhiên Đồng Diệp cảm giác gáy căng thẳng, cơ thể lệch về một bên, té trên mặt đất nhanh như chớp lăn qua một bên.

Nhưng mà hắn nhìn Minh Thù cũng từ bên trong vọt ra.

Lúc người đàn ông phủ tới, trực tiếp bị đẩy lùi, phạm vi tựa như nhỏ hơn trước, người đàn ông đụng vào đối diện lại bị bắn trở về, sau đó lại bị bắn ra...

Giống như một trái banh nhỏ nhảy nhót trong không gian eo hẹp.

"Không... Không đánh sao?

"Tôi đánh với hắn cái gì, khẩu phần lương thực đắt như vậy."

Đồng Diệp nhìn cây búa trong tay Minh Thù, cây búa có thể đập hư thánh khí... Có thể là cây búa thông thường sao?

Đồng Diệp nhìn cây súng trong tay: "Cây súng của cậu không có một chút uy lực nào!"

"Tôi chỉ hù dọa hắn một chút, ai ngờ hắn tin." Minh Thù nghiêm túc nói bậy: "Có thể là uống thiếu máu, đầu óc đần rồi."

"..." Uống máu có liên quan gì đến đầu óc, không hiểu bà cô nhỏ não gì nữa.

Đồng Diệp chầm chậm, từ dưới đất bò dậy: "Cô thực sự hủy huyết chuông rồi?"

Minh Thù chỉ người đàn ông cặn bã đang quỳ rạp trên mặt đất bên trong: "Thị lực cậu không tốt sao?"

"Đó là thánh khí." Không phải chuông thông thường nói hủy là hủy, nếu như Huyết tộc biết đoán chừng sẽ để cô vào vị trí số một của danh sách đen.

Minh Thù chớp mắt: "À, có thể hủy diệt thánh khí, tôi đây rất lợi hại đó."

"..."

Sao nói chuyện với cô tức hộc máu vậy chứ!

Lúc này Đồng Diệp mới nhớ tới vấn đề quan trọng nhất: "Bọn họ là ai?"

Minh Thù liếc mắt nhìn hắn: "Cậu bị người nào bắt cóc cũng không biết?"

"Hogan?"

"Hội Cứu Thế."

“...” Tôi vẫn nên chọn ngất đi thì hơn!

-

Lúc Sở Việt giết người trở ra, thấy người đàn ông quỳ rạp trên mặt đất tinh thần lúc này như hóa điên, lúc thì cười to, lúc thì ngây dại là biểu hiện của một tên bệnh tâm thần.

Huyết tộc còn lại biểu cảm quái dị đứng một bên, không dám lên trước cũng không dám rời đi.

"Mọi người đã làm gì hắn vậy?" Sở Việt nhìn xuống đất, hai người đang cầm khẩu phần lương thực uống.

"Không làm gì cả." Minh Thù vô tội nhún vai.

"Không làm gì sao... Hắn đang làm gì thế?" Bộ dạng này, nhìn thế nào cũng thấy có làm gì đó!

“Nhặt mảnh vụn của huyết chuông.”

"Nhặt cái gì?" Sở Việt cảm thấy như mình ảo giác.

"Cậu cũng nên đi gặp bác sĩ rồi." Minh Thù thành khẩn đề nghị: "Thính lực rất quan trọng, không nên giấu bệnh tình của mình."

"..."

Đồng Diệp đồng tình liếc nhìn Sở Việt, so với hắn tận mắt nhìn thấy, một lát nữa bóng ma tâm lý của Sở Việt sẽ lớn hơn nữa!

Có người giống hắn như vậy, trong lòng quả nhiên cân bằng không ít.

Lúc không như ý muốn nhìn thấy còn thảm hơn cả bản thân, nhưng sẽ phát hiện thật ra không có gì cả.

Minh Thù hỏi: "Tô Miên và điểm tâm nhỏ đâu?"

Sở Việt chỉ chỉ phía sau.

Tô Miên và Liễu Loan Nguyệt bước sau một bước, có thể thấy Tô Miên luôn ghét bỏ nhìn Liễu Loan Nguyệt, khoảng cách hai người rất rộng, nhưng trên vai Tô Miên có một con thú nhỏ bảy màu lông bay theo chiều gió nhìn vô cùng bắt mắt.

Thú nhỏ trực tiếp từ trên vai Tô Miên nhảy xuống, nhanh như chớp lăn qua chân Minh Thù, nắm quần áo cô, thở hổn hển bò vào lòng bàn tay Minh Thù.

Con sen, Mãn Hán toàn tịch! Mãn Hán toàn tịch! Mãn Hán toàn tịch!

Biết rồi biết rồi!

Minh Thù nói hai câu, nhét thú nhỏ vào trong túi, từ dưới đất đứng lên.

"Tô Miên."

Người gọi Tô Miên không phải Minh Thù.

Mà là người đàn ông quỳ rạp trên mặt đất nhặt mảnh vỡ huyết chuông.

Minh Thù đi tới bên cạnh Tô Miên: "Cậu biết hắn sao?”

Tô Miên lắc đầu, đôi mắt hơi tối xuống nhìn người đàn ông, hắn chưa từng thấy qua người đàn ông này...

"Ha ha..." Người đàn ông cười âm hiểm: "Tô Miên, ngươi biết vì sao trong tiềm thức luôn muốn trở thành Huyết tộc không?"

Tô Miên nhíu mày, hắn không biết.

Người đàn ông ngồi dưới đất, ánh mắt hung ác nham hiểm nhìn chằm chằm Minh Thù, hắn gằn từng chữ, độc ác lại điên cuồng: "Hắn sẽ thành ác mộng của các ngươi."

“Ý ngươi là gì?”

Người đàn ông cười quái dị, cặp mắt hung ác nham hiểm vô cùng đáng sợ nhưng hắn không lên tiếng.

Phảng phất là vì trả thù Minh Thù, nên mới nói cho cô biết tin tức này.

Minh Thù đi vào bên trong, bắt lấy người đàn ông: "Ý ngươi là gì?"

Người đàn ông thần tình điên cuồng: "Ngươi đoán đi, không phải ngươi rất lợi hại sao? Ngươi đoán đi, ha ha ha..."

Người đàn ông cười đến thở không được, Minh Thù đánh hắn, hắn cũng không có phản ứng gì.

"Là ngươi... Là ngươi tự tay đẩy hắn xuống vực sâu kia, ha ha, là ngươi. Phất Vũ, ngươi phí công sức hủy diệt ta nhiều năm như vậy, đây chính là báo ứng!"

Đôi mắt người đàn ông oán độc âm lãnh như rắn, nhìn chòng chọc vào Minh Thù.

Vì thánh khí bị hủy diệt, trong chốc lát đã hủy hoại âm mưu nhiều năm như vậy của hắn.

Hắn nghĩ tới rất nhiều chuyện ngoài ý muốn, duy nhất không có nghĩ qua thánh khí sẽ bị hủy diệt, vì căn bản không có ai làm như vậy...

Hắn không cam lòng.

"Phất Vũ!" Sở Việt quát to một tiếng: "Không nên giết hắn."

Minh Thù nắm chặt tay hơn, nhưng không đánh vào vị trí trí mạng của người đàn ông.

"A..."

Nhưng người đàn ông vẫn hét lên thảm thiết.

Bàn tay Minh Thù đặt tại bộ ngực hắn: "Nói cho ta biết, Tô Miên bị làm sao?"

“Dù cho ngươi có giết ta, ta cũng sẽ, không, nói, ngươi, biết.”

Hội Cứu Thế đều đã sẵn sàng đối mặt với cái chết, người đàn ông này mặc dù đau đến suy sụp nhưng vẫn không nói gì cả.

Người đàn ông chống đỡ hơi thở: "Ngươi cứ nhìn... nhìn hắn... nhìn hắn bị hủy diệt..."

Minh Thù đánh một quyền vào mặt người đàn ông.

"Hủy diệt ngươi trước đã."

-

Người đàn ông bị Huyết tộc Sở Việt gọi tới mang đi, chuyện sau này cũng do Sở Việt giải quyết.

Sở Việt cũng có chút ngơ ngác, vậy là xong chuyện rồi? Mặc dù hình như bên phía Tô Miên có chút ngoài ý muốn, nhưng chắc bên Hội Cứu Thế đã xong rồi.

Minh Thù trở về trụ sở, bọn họ đánh rất nhanh, rất nhiều thứ cũng không kịp tiêu hủy còn có Thụy Sa vẫn chưa kịp được dẫn đi.

"Phất Vũ!"

Thụy Sa gọi Minh Thù.

Minh Thù trực tiếp đi qua trước mặt cô, căn bản không để ý tới cô.

"Phất Vũ ngươi đứng lại!"

Thụy Sa nhào qua phía thủy tinh, mặc kệ cô ta gọi, người trước mặt càng lúc đi càng xa.

Cảm giác này làm cho Thụy Sa tinh thần vặn vẹo.

Cô ta dựa vào cái gì mà bày ra bộ dạng cao ngạo như vậy.

[Giá trị thù hận của Thụy Sa đã đầy.]

Minh Thù trở lại phòng khách hỗn độn, âm thanh nhắc nhở của Hài Hòa Hiệu vang lên, nhưng hiện tại cô không còn sức lực để ý nữa.

“Buông mấy thứ này ra.”

Huyết tộc đang dọn dẹp đồ vật ngẩn người.

Sở Việt chạy tới phất tay, ý bảo bọn họ buông ra.

Tư liệu Hội Cứu Thế chưa kịp tiêu hủy còn rất nhiều, bao gồm năm tư liệu tường tận của thánh khí, thế nhưng Minh Thù không thấy được gì có liên quan đến Tô Miên.

Hiện tại cô đã hiểu rõ một câu nói...

Giả vờ thoải mái, nhưng người cô đã nóng như lửa đốt.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1129: Tường Vy Cấm Khúc (39)

Minh Thù lật hết tất cả tư liệu, nhưng không tìm được tin tức hữu dụng nào.

Tô Miên đứng ở một bên: "Có lẽ hắn gạt em."

Minh Thù lật một đống tư liệu trước mặt: "Không phải."

Cô uống qua máu của hắn, đột nhiên gia tăng năng lượng...

Tô Miên đi qua ôm Minh Thù từ phía sau, cằm đặt lên vai cô: "Em quan tâm tôi thế sao?"

Minh Thù nhẹ rên một tiếng: "Hắn mượn cớ gây chuyện với tôi, nếu tôi không lấy lại danh dự về sau làm sao lăn lộn đây?"

Tô Miên: "..."

Thì ra không phải vì hắn.

Minh Thù nghiêng đầu, hôn một cái lên cánh môi hắn: "Tôi cũng không muốn lại lao lực đổi một món ăn khác."

Tô Miên: “...” Cho nên hắn phải cám ơn vì mình được ăn sao?

Lúc Sở Việt tiến vào thấy tư thế của hai người, hắng giọng một cái, Tô Miên buông Minh Thù ra sắc mặt tự nhiên đứng lên.

“Trước đây phát hiện vài chỗ không rõ của bọn họ, đây là tư liệu lấy về từ những nơi đó.”

Sở Việt đưa một cái rương đến trước mặt Minh Thù.

Minh Thù lật qua lật lại, đa số đều đã thấy qua từ chỗ này, những tư liệu chưa thấy qua cũng không liên quan gì đến Tô Miên.

Sở Việt nói: "Trong Huyết tộc có kiến thức không ít, có thể biết được cái gì đó."

Minh Thù ngẫm lại cũng có lý, kêu Đồng Diệp liên lạc với những Huyết tộc đã sống lâu năm.

Nhưng mà những Huyết tộc này qua đây xem cũng không nhìn ra gì cả, ở trong mắt bọn họ Tô Miên chính là một người bình thường.

"Tôi thực sự không sao cả." Tô Miên bị giày vò mấy ngày nay rất không có tinh thần.

Minh Thù liếc hắn một cái, không nói chuyện.

Tô Miên: “...” Ý gì vậy chứ!

Biểu cảm đó của cô là gì? Ghét bỏ cái quái gì!

Lão tử thế này cô có thể chê sao?

"Phất Vũ, tôi gọi Cổ Sâm tới." Đồng Diệp đột nhiên dẫn một lão già tới.

"Cổ Sâm."

Đồng Diệp mời Cổ Sâm tới, có lẽ nhận ra sự ngoài ý muốn của Minh Thù, tên Huyết tộc này hầu như sẽ không rời đi.

Cổ Sâm gật đầu với Minh Thù, rồi nhìn qua Tô Miên phía bên cạnh.

Đến cũng đến rồi, Minh Thù kêu Cổ Sâm giúp Tô Miên xem thử.

Quá trình kiểm tra cũng giống những Huyết tộc khác.

Một lúc lâu, Cổ Sâm nói với Minh Thù: "Phất Vũ, ta nói riêng với ngươi."

Minh Thù dẫn Cổ Sâm ra bên ngoài, nghiêm túc nói: "Ngươi nghe qua chén thánh chưa?"

Minh Thù suy nghĩ một hồi: “Trong năm thánh khí không có cái này đúng không?”

"Ừ." Cổ Sâm gật đầu: "Vì chén thánh không phải là thánh khí."

Căn nguyên của chén thánh còn cổ hơn những thánh khí khác, nghe đồn là Huyết tộc đời đầu truyền xuống, thế nhưng chén thánh đã sớm thất truyền rồi.

Nhưng thỉnh thoảng cũng nghe đến tin tức chén thánh, cho đến tận bây giờ những Huyết tộc biết đến chén thánh chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

“Cái này có liên quan gì đến Tô Miên?”

"Hắn chính là chén thánh."

"..."

Một người đang yên đang lành, lại nói hắn là một cái ly!

Chắc ngươi là lang băm rồi!

Cổ Sâm giống như biết Minh Thù đang suy nghĩ gì: "Chén thánh không phải là một vật thể nó là huyết mạch, tượng trưng cho huyết mạch tinh khiết nhất của Huyết tộc, con người có một từ gọi là phản tổ."

"Ngươi uống qua máu của hắn chưa?" Ánh mắt đục ngầu của Cổ Sâm liếc một vòng trên người Minh Thù: "Có phải cảm thấy năng lượng tăng mạnh hay không? Đây chính là năng lượng thánh bôi, bây giờ hắn còn chưa thức tỉnh, một khi thức tỉnh, máu của hắn sẽ có công hiệu lớn hơn nữa."

"Hắn sẽ như thế nào?"

Cổ Sâm trầm tư trong chốc lát: "Trong lịch sử ghi chép, tổng cộng xuất hiện ba lần, ba lần đều chết yểu trong lúc thức tỉnh."

“Hậu quả khi thất bại thì sao?”

"Thích chết chóc. Không có người ngăn cản, hắn sẽ không bao giờ ngừng đánh." Giọng nói Cổ Sâm tựa như có hơi bay xa: "Nghe nói Hội Cứu Thế sẽ thu thập thánh khí, nếu như lại xuất hiện chén thánh, nếu tôi đoán không lầm bọn họ muốn lợi dụng năng lượng thánh khí, làm cho hắn thành công thức tỉnh..."

"Không thức tỉnh thì sao? Có phải hắn vẫn bảo toàn hình dáng của con người không?"

"Thời gian tới, tự nhiên sẽ thức tỉnh." Giả Sâm thở dài: "Thiên đạo luân hồi, tự có số phận."

Minh Thù nhìn ánh mắt trời phía xa chiếu không tới, dùng sức nắm lấy lan can.

-

Mộ Thánh Ninh.

Liễu Loan Nguyệt ôm cây gậy sắt, khẩn trương lấy đèn pin rọi bốn phía, ma cà rồng cũng có nói không chừng cũng sẽ có quỷ chứ nhỉ?

"Phất Vũ, muộn thế này đến quấy rầy không tốt lắm."

Minh Thù đi về phía ngôi mộ: "Tôi không kêu cô tới, chính cô tự muốn theo tới... Theo sát chút, không có quỷ nào dám làm phiền cô đâu."

Liễu Loan Nguyệt chạy mấy bước đuổi kịp Minh Thù.

Minh Thù đi vào bên trong, tùy tiện đào cái hố trên mặt đất, sau đó ném thú nhỏ vào, không để ý thú nhỏ giãy dụa cầm cây xẻng chôn.

Liễu Loan Nguyệt nhìn thú nhỏ bị một đống cát bụi vùi lấp: "Phất Vũ... Sao cô lại chôn nó?"

"Phòng ngừa nó chạy mất."

Liễu Loan Nguyệt: “???”

Rốt cuộc bọn họ tới đây làm gì? Tại sao còn phải mang theo cây gậy sắt chứ?

Mấy phút sau, thú nhỏ từ trong đất chui ra ngoài, vô cùng có tính người "xùy xùy xùy" vài tiếng, bộ lông đủ màu sắc run lên bần bật, móng vuốt nhỏ cào mặt đất, bắt đầu tính sổ.

Minh Thù vươn một ngón tay, ấn đầu nó xuống.

Đầu thú nhỏ dựa vào trên mặt đất.

“Ở đâu?”

Thú nhỏ giãy dụa.

Con sen, ngươi buông ra, cái đầu muốn rớt ra rồi!

Mưu sát!

Mưu sát thú kìa!

Ngươi đây là hành hạ động vật, ta muốn buộc tội ngươi!

Ta nói ta nói, ngươi buông ta ra, không buông ra làm sao ta chỉ!

"Dẫn đường."

Thú nhỏ tức giận lăn hai vòng trên mặt đất, lăn vào sâu trong khu mộ.

Toàn bộ hành trình Liễu Loan Nguyệt dùng ánh mắt thần kỳ, tôn sùng mù quáng nhìn Minh Thù.

-

Thú nhỏ đứng ở chỗ cây tường vi nở cực kì diêm dúa, nhảy đến một ngôi mộ được hoa tường vi quấn lấy, lắc lắc bộ lông, móng vuốt nhỏ run lên.

Con sen mau nhìn đi, đây chính là giang sơn ta đánh đổi vì cô đó.

Minh Thù tát một cái, thú nhỏ bay ra ngoài, rơi vào trong bụi hoa tường vi tức giận bò dậy.

Minh Thù dọn dẹp sạch sẽ đống hoa tường vi, từ tay Liễu Loan Nguyệt lấy một cây gậy sắt: "Đào đi."

Liễu Loan Nguyệt: “...”

Hơn nửa đêm...

Chạy tới đây đào mộ?

Liễu Loan Nguyệt chà xát cánh tay, thấy Minh Thù đã bắt đầu chắp hai tay, bốn phương tám hướng bái một vòng, sau đó đi qua hỗ trợ.

Rất nhanh bốn phía hiện ra một cái hố, thế nhưng trong lòng đất không có gì cả, không có quan tài cũng không có hài cốt.

Liễu Loan Nguyệt có chút kỳ quái, vị trí này của bọn họ... đáng lẽ phải đào được quan tài chứ?

Có lẽ chôn khá sâu...

Nhưng sau đó, đào sâu hơn nữa, cũng không thấy có cái quan tài nào.

Liễu Loan Nguyệt mệt mỏi đến toàn thân chảy đầy mồ hôi, Minh Thù ngồi sát mép bổ sung thể lực.

Liễu Loan Nguyệt từ trong hố ngửa đầu nhìn Minh Thù, hỏi ra sự nghi ngờ của mình: "Vì sao nơi này không có quan tài hài cốt?"

Minh Thù nghiêm túc nói: "Có thể là thi thể thành tinh ôm quan tài chạy mất rồi!"

Liễu Loan Nguyệt lập tức run một cái, dưới bàn chân có khí lạnh xông lên.

“Lừa cô thôi, nơi này không có chôn người, làm sao có quan tài và hài cốt chứ?”

"Cái này... không phải mộ sao?"

"Ai quy định mộ nhất định phải chôn người chứ."

"Nhưng không chôn người làm sao gọi là mộ chứ?"

"Hù dọa cô thôi."

“...” Người nào nhàm chán như vậy.

Sở Việt đi ra tìm người, yên lặng xuất hiện ở bên cạnh: "Mọi người ở chỗ này làm cái gì?"

"A!"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1130: Tường Vy Cấm Khúc (40)

Liễu Loan Nguyệt bị dọa sợ không nhẹ, Sở Việt bế cô lên, nhìn cô đầu đầy bụi đất... tâm tình phức tạp.

Hắn tìm người nửa ngày, bị cô lừa đến trong nghĩa địa làm việc như thế này!

"Mọi người đang đào cái gì?"

Sở Việt biết gần đây Minh Thù vì chuyện của Tô Miên vẫn luôn kỳ lạ, nhưng bây giờ còn đi đào mộ... cái này đâu chỉ là kỳ lạ.

"Sở Việt, tới đúng lúc lắm, đến đây giúp tôi đào đi, tôi nghỉ một lát."

Sở Việt nhìn Minh Thù kéo Liễu Loan Nguyệt qua bên cô, nhét cái xẻng vào trong tay hắn.

Hắn muốn ôm Liễu Loan Nguyệt, ai muốn cầm cái xẻng chứ!

Sở Việt nhìn Liễu Loan Nguyệt đang mệt đến ngất ngư, nhẫn nhịn nhảy vào trong hố: "Cô tìm được cách gì rồi? Ở đây có cái gì?"

Chuyện về chén thánh, hắn cũng biết.

Lúc vừa mới biết đến cũng rất ngạc nhiên, dù sao xấp xỉ hai nghìn năm trong lịch sử của Huyết tộc, thánh bôi cũng chỉ xuất hiện qua ba lần, có thể thấy được xác suất thấp như thế nào.

Mấu chốt là ba lần đều thức tỉnh thất bại...

"Tô Miên nói nơi này làm cho hắn khó chịu, cho nên tôi đến đào thử." Minh Thù nhún vai: "Còn chưa đào được, tôi làm sao biết ở đây có cái gì."

Sở Việt: "..." Sao có thể nói những lời vô trách nhiệm như vậy chứ? Hắn nói đồn cảnh sát làm cho hắn khó chịu, có phải cô cũng đến đồn cảnh sát đào không?

Sở Việt lại đi xuống đào một hồi, vẫn không có thu hoạch gì.

Nhưng Minh Thù kiên trì tiếp tục đào, thú nhỏ nói là ở đây, vậy chắc chắn ở nơi này chỉ là do bọn họ đào không đủ sâu.

"Đinh."

Xẻng đụng vào vật gì đó, Sở Việt dùng xẻng đào xung quanh, hất lên trên mặt đất có một lớp đá màu đen lộ ra.

Minh Thù lại gần nhìn: "Hẳn là chính là cái này, đào ra xem là thứ quái gì."

Sở Việt thử đào xung quanh, cùng với chỗ bọn họ vừa đào được này một mảng giống nhau, chứng tỏ thứ này rất lớn.

Hắn ngửa đầu nhìn hố sâu ba mét…

Cho nên cuối cùng Đồng Diệp cũng bị gọi tới để đào mộ... không phải, là đào hố.

Đồng Diệp đứng ở bên trên hố sâu ba mét: "Bà cô nhỏ, cậu sao lại thích đào mộ nhà người ta lên như thế chứ?"

"Cậu nói nhiều quá."

Đồng Diệp trêu chọc thêm vài câu, bắt đầu gia nhập đội ngũ đào hố.

Thế nhưng càng đào, vật kia càng lớn, dường như không có giới hạn kéo dài ra xung quanh.

Đồng Diệp liếc mắt nhìn Liễu Loan Nguyệt ngồi bên cạnh: "Sao cô ấy không đào?"

"Làm sao cậu so sánh với điểm tâm nhỏ được?"

"Cậu có thể so với cô ấy sao?"

Minh Thù và Sở Việt đồng thanh nói.

Đồng Diệp cảm giác mình bị vô số tổn thương, không phải là bắt nạt hắn không phải con gái sao?

"Chúng ta vì sao không thuê người đào?" Bọn họ lại không thiếu tiền.

"Cậu muốn ngày mai đầu đề các báo đều viết Thánh Ninh giáo ở bên trong nghĩa địa..."

"Dừng dừng dừng, tôi đào, tôi đào." Đồng Diệp nói thầm: "Sao trong mộ này lại không thấy quan tài? Thành tinh chạy trốn rồi sao?"

Liễu Loan Nguyệt: "..."

Vì sao Huyết tộc lại có tư duy kỳ lạ như vậy.

"Nếu như phía dưới này có vật gì, nghĩa địa này hẳn là vì che giấu nơi này nên mới xây bia mộ dày đặc, nhìn cũng không phải là mộ lớn gì, cũng sẽ không trở thành mục tiêu của bọn trộm mộ."

-

Liên tục đào hai ngày, cũng may mà nghĩa địa này không có học sinh đi qua, không ai phát hiện nơi này có mấy người đang đào mộ nhà người ta lên.

Bọn họ lôi ra được một cái bàn hình tròn có đường kính gần sáu mét.

Cái bàn có màu đen, còn tản ra mùi máu tanh, đây là do máu đổ vào lắng đọng thành màu.

Toàn bộ chiếc bàn đều là máu tạo thành.

"Phất Vũ, cô nhìn này." Đồng Diệp chỉ vào sát mép chiếc bàn: "Có giống hình dạng của huyết chuông không?"

Minh Thù nhìn những chỗ khác, trên bàn khắc hình ngôi sao năm cánh, năm cánh ngôi sao tương ứng với năm thánh khí.

Mà ở chính giữa khắc họa hình vẽ cây tường vi dây leo quấn quanh con dơi.

Hội Cứu Thế sẽ thiết lập căn cứ tại Thánh Ninh, có lẽ không phải tùy ý tuyển chọn... Bọn họ là để trông coi cái này.

Dùng để thức tỉnh Tô Miên sao?

Tạm thời không biết rõ tác dụng của chiếc bàn này, nhưng chắc chắn có quan hệ với Tô Miên.

Đồng Diệp hỏi Minh Thù: "Lấy ra, sau đó thì sao?"

"Không biết." Minh Thù nhìn về phía Liễu Loan Nguyệt, mắt phát sáng: "Điểm tâm nhỏ..."

Sở Việt vội vàng ôm Liễu Loan Nguyệt vào trong lòng: "Tôi trở về giúp cô điều tra một số thông tin, tiếp tục tra hỏi Hội Cứu Thế."

Nói xong Sở Việt mang Liễu Loan Nguyệt biến mất.

Minh Thù: "..." Cầm thú! Mang theo điểm tâm nhỏ của trẫm bỏ trốn!

"Nói mới nhớ, vì sao Tô Miên là người trong cuộc lại không ở đây?" Đồng Diệp giờ mới phản ứng được: "Chúng ta ở đây mệt muốn chết, hắn thì ở đâu?"

"Cậu có thể so với hắn sao?"

Đồng Diệp: "..."

Liễu Loan Nguyệt đã đành, cô ta là con gái nhưng Tô Miên là một người đàn ông, sao không thể so sánh với hắn? Làm sao không thể!

"Chuyện này không cho phép cậu nói cho hắn biết."

Đồng Diệp không phục: "Vì sao? Cô giúp hắn làm nhiều việc như vậy, vì sao không nói cho hắn?"

Minh Thù mỉm cười: "Không vì cái gì, chỉ là không cho phép nói cho hắn biết."

Đồng Diệp: "..."

Tô Miên đời trước đã cứu vớt cả hệ ngân hà sao?

-

Minh Thù vẽ lại hình chiếc bàn đưa Cổ Sâm xem, Cổ Sâm cũng bày tỏ không biết là nó dùng làm gì.

Bên phía Sở Việt không có tin tức truyền đến, ngược lại Ứng Tú chủ động liên lạc với cô, hẹn cô gặp mặt.

Nói đúng ra không phải Ứng Tú hẹn với cô, là Cecil hẹn với cô.

Cecil vẫn là một cô gái ưu nhã, duyên dáng, có điều sắc mặt làm sao cũng không che giấu được sự mệt mỏi rã rời và đau thương.

Cecil cúi thấp đầu, Minh Thù ngồi một lúc lâu, cô mới mở miệng: "Xin cô để cho tôi gặp mặt hắn, cầu xin cô... để cho tôi gặp hắn một lần."

Ứng Tú mặt không đổi ngồi ở bên cạnh, nghe lời nói của Cecil, bối rối xử lý hết nguyên một ly cà phê.

Minh Thù nói: "Hắn không phải ở chỗ của tôi, cô nên đi cầu xin Sở Việt."

"Sở tiên sinh không cho tôi gặp hắn..." Cecil nói: "Tôi cầu xin cô dẫn tôi đi gặp hắn một lần, chỉ cần nhìn thấy thôi, tôi sẽ không nói chuyện với hắn... chỉ liếc hắn một cái."

"Bên cạnh cô có người làm việc này tốt hơn."

Cecil nhìn về phía Ứng Tú, Ứng Tú thu lại vẻ mặt lạnh lùng, mang theo ánh mắt nhớ nhung nhìn lên trên người Cecil, Cecil xiết chặt hai tay, ấp ủng mở miệng: "Tôi biết, tôi chỉ muốn cùng... hắn có một kết thúc."

Cecil đối với người kia là tình cảm gì, chính cô ta có thể cũng không biết.

Thế nhưng cô không dứt bỏ được.

Minh Thù cũng không muốn quản chuyện này, chuyện của cô cũng còn không có manh mối cho nên từ chối.

"Phất Vũ." Ứng Tú đuổi theo cô đi ra: "Cô muốn sao mới có thể đưa cô ấy đi?"

"Hắn chính là tình địch của anh, anh sao lại muốn cô ấy đi gặp tình địch của mình chứ?" Tình địch nên bóp chết từ trong trứng nước!

Bờ môi Ứng Tú ừm một tiếng: "Tôi không muốn nhìn thấy cô ấy đau khổ."

Ứng Tú đột nhiên quỳ xuống trước mặt Minh Thù: "Cô đưa cô ấy đi, tôi sẽ giúp cô làm một việc."

Minh Thù nhìn Ứng Tú, một lúc lâu không lên tiếng, người xung quanh lui tới chỉ trỏ về phía Ứng Tú, hắn cũng không có chút cảm giác nào.

Kỳ Ngự thích là bá đạo ngang ngược, hắn không cho phép bất cứ ai phá hỏng, hắn có thể tiếp nhận việc cô không thích hắn, nhưng hắn sẽ không tiếp nhận người bên cạnh cô không phải là hắn.

Cơ bản thuộc về kiểu người, nếu không chiếm được lòng của cô, cũng muốn chiếm lấy cả cuộc sống của cô.

Minh Thù không hề nghi ngờ, nếu như cô kháng cự việc cùng hắn lui tới, hắn nhất định sẽ làm ra những việc không có lý trí.

Thế nhưng Ứng Tú...

Hắn một mực nhẫn nại, một mực nhường nhịn, một mực cố gắng...

Thích đến mức hạ thấp chính mình.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1131: Tường Vy Cấm Khúc (41)

Cecil đi gặp người kia, bọn họ gặp riêng nhau một giờ, không biết bọn họ nói gì với nhau lúc Cecil đi ra dường như cả thế giới đều sụp đổ.

Liễu Loan Nguyệt cẩn thận đưa khăn giấy cho Cecil.

Nước mắt Cecil đột nhiên không khống chế được, cứ như vậy khóc khoảng mười phút.

Cô ta đột nhiên im lặng, xoa xoa nước mắt trên mặt, cúi người chào Minh Thù một cái: "Cám ơn cô."

Minh Thù khoanh tay trước ngực, liếc nhìn cô: "Có người thay cô trả giá mà thôi."

Ứng Tú muốn ngăn cản Minh Thù nhưng không kịp.

Hắn nhìn về phía Cecil, Cecil cũng đang nhìn hắn, Cecil hơi nhếch môi nhưng ngôn ngữ quá nhạt, cô lại không thể lập tức hứa với hắn điều gì.

Cecil chỉ có thể nắm tay Ứng Tú.

Trong lòng Ứng Tú buông lỏng, đưa tay lau những giọt nước mắt trên mặt Cecil.

"Hắn... muốn lợi dụng huyết dịch của chén thánh tẩy sạch Huyết tộc, biến đổi Huyết tộc thành con người bình thường, tôi không biết cách này là tự hắn phán đoán, hay là có căn cứ gì. Nhưng có một tế đàn, cần dùng thánh khí mở tế đàn ra, đây chính là mục đích của hắn."

Cecil dừng một chút: "Đây chính là những gì tôi biết, hy vọng có thể trợ giúp mọi người!"

Sở Việt hỏi: "Cô biết cách làm sao ngăn cản Tô Miên thức tỉnh chứ?"

"Tô Miên là?"

"Chén thánh."

"Chén thánh?" Cecil lắc đầu: "Nếu như mọi người nói Tô Miên là một con người, vậy hắn chẳng qua chỉ là vật chứa huyết dịch."

Cecil cắn môi dưới, lại như quyết định: "Rất lâu trước đây chén thánh cũng là một vật thánh khí, huyết dịch chính là từ trong chén thánh sinh ra, nghe nói năm trăm năm mới có thể đầy một chén máu tươi tinh khiết nhất, sau khi Huyết tộc uống vào có thể thay đổi huyết mạch, gia tăng sức mạnh. Nhưng sau lại bị vỡ mất, có điều chưa hoàn toàn bể nát, vẫn có thể sinh ra huyết dịch, chỉ là huyết dịch như vậy không thể trực tiếp sử dụng. Huyết dịch trong cơ thể người được gọi là Tô Miên kia... chỉ là bọn họ đưa vào trong vật chứa này."

Sở Việt khẽ nhíu mày: "Ý của cô là, có người đổi huyết dịch trong thân thể Tô Miên?"

Thuyết pháp về chén thánh cũng có rất nhiều chủng loại, Hội Cứu Thế chắc là gần với sự thật nhất.

"Ừ." Cecil gật đầu: "Thức tỉnh là huyết dịch, cùng vật chứa không có quan hệ, có điều... nếu như huyết mạch thức tỉnh, vật chứa này sẽ... vỡ nát."

Vỡ nát chỉ là từ dùng để ví von.

Cecil ước chừng phát giác được cái gì: "Mọi người muốn cứu hắn, có thể thay toàn bộ máu trong cơ thể hắn, nhưng việc này rất khó, vì vật chứa chỉ có thể là con người, lúc đưa huyết dịch vào sức mạnh chén thánh sẽ bảo vệ cho người đó, nhưng người này một khi loại bỏ tất cả huyết dịch của chén thánh..."

Minh Thù vốn một mực không mở miệng đột nhiên hỏi: "Sơ ủng được không?"

"Sơ ủng... cũng có thể!" Cecil không chắc chắn lắm.

Cô biết đến những thứ này, vì lúc trước ở bên cạnh người kia nghe nói đến.

-

Minh Thù mở cửa đi vào, mặt Tô Miên xuất hiện phía sau cửa: "Đi đâu vậy, lâu như vậy mới về?"

"Đi dạo."

"Em đi dạo những bốn tiếng đồng hồ?" Cô hận không thể lao vào ngân hàng máu khi đi đường, còn có thể đi dạo sao? Đùa gì thế, coi hắn dễ lừa gạt lắm sao!

"Huyết tộc thể lực tốt."

"Thật không." Tô Miên đột nhiên ôm lấy Minh Thù, đưa cô đặt ở trên ghế sô pha, cả người ép tới: "Để cho tôi thử xem, thể lực em tốt thế nào."

Tô Miên cảm thấy Minh Thù ngày hôm nay yên tĩnh lạ thường.

Trước đây, tốt xấu gì cũng còn phối hợp một chút, ngày hôm nay không phối hợp gì cả.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Tô Miên dừng lại, chống thân thể nhìn cô: "Tôi thực sự cảm thấy thân thể tôi không có vấn đề gì, em xem, tôi đã đi kiểm tra sức khoẻ, đây là báo cáo kiểm tra sức khoẻ, vô cùng tốt."

Tô Miên đưa báo cáo kiểm tra sức khoẻ trên bàn cho Minh Thù xem.

Minh Thù ôm lấy hắn: "Yên lặng một lúc đi!"

Tô Miên sững sờ, ôm lấy Minh Thù.

-

Tô Miên không biết ngủ thiếp đi từ lúc nào, lúc tỉnh lại hắn đã nằm trên giường, Tô Miên kéo chăn ra chân giẫm trên mặt đất, chân như bước đi ở trên bông vải, cảm giác trời đất quay cuồng kéo tới.

Thân thể hắn lung lay, đụng vào chiếc bàn bên cạnh đầu giường.

"Bụp!"

Chiếc đèn để trên bàn bị đụng vào rơi xuống đất, vỡ ra, những mảnh nhỏ rơi trên mặt đất.

Đầu gối và bàn tay Tô Miên dường như đều đè lên mảnh vụn.

Minh Thù ngay lập tức từ bên ngoài tiến đến, đỡ hắn dậy: "Sao thế?"

Bàn tay Tô Miên phát run, hắn mờ mịt tay mình không ngừng rướm máu.

Vừa rồi là thế nào?

"Tô Miên? Nhìn tôi."

Ánh mắt Tô Miên từ từ chuyển lên trên người Minh Thù, hắn dường như nhìn thấy vẻ lo lắng trên mặt cô.

Tô Miên nhếch khóe miệng: "Có phải là em... nhân lúc tôi ngủ, uống máu của tôi rồi?"

"Đúng vậy." Minh Thù mở bàn tay hắn ra, cẩn thận rút những mảnh thủy tinh ghim vào bên trong ra, sau đó cúi người khẽ liếm vài cái lên trên vết thương.

Tô Miên thấy máu tươi trong lòng bàn tay mình bị cô dùng miệng dọn dẹp sạch sẽ, trong lòng nói không nên lời không biết là cảm giác gì, dễ chịu hay là nóng bỏng.

Xác định vết thương đã được cầm máu, Minh Thù xắn ống quần rộng thùng thình của hắn lên tới đầu gối, đầu gối chỉ bị xây xát nhẹ, không nghiêm trọng.

Tô Miên ngăn Minh Thù lại: "Chỉ... Chỉ cần xử lý một chút, không cần..."

Minh Thù kéo tay hắn ra, để hắn nằm lên trên giường, Tô Miên cảm giác đầu lưỡi lạnh như băng đảo qua vết thương đau nhói, dường như một chút là đã hết đau.

Xử lý tốt vết thương của hắn, Minh Thù quét dọn sạch sẽ những mảnh vỡ trên mặt đất.

Vì có dính máu của Tô Miên, Minh Thù liền để ngay đống rác ở trong góc nhà, vật này vẫn không nên vứt ra ngoài thì tốt hơn.

Làm tốt những việc này, cô mới trèo lên giường: "Đau không?"

"Em hôn một cái sẽ hết đau."

Minh Thù nâng mặt hắn lên hôn một cái.

Tô Miên quấn quít lấy cô một lúc lâu: "Vợ, anh muốn lưu ban."

Lưu ban? Là cái gì thế? Có ăn được không?

Minh Thù một lúc lâu mới phản ứng được, Tô Miên học lớp mười hai, mà cô mới học lớp mười một.

... Tuy là số lần đi học của cô có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Tô Miên nói: "Như vậy anh có thể cùng em tốt nghiệp, cùng lên đại học."

Đại học? Không không không... Trẫm chưa từng nghĩ lên đại học!

"Em cảm thấy thế nào?"

"Ừ... Tùy cậu."

"Cứ quyết định như vậy đi."

"..." Trẫm cũng không muốn đến trường.

Học có cái gì tốt đâu!

"Tô Miên."

"Ừ..." Tô Miên im lặng nhìn cơ thể bốc lửa của Minh Thù: "Vợ?"

"Không phải cậu muốn trở thành Huyết tộc sao?"

"Em không phải không muốn cho anh làm sao."

"Bây giờ tôi đồng ý, cậu còn muốn trở thành Huyết tộc không?"

Tô Miên thấy kỳ lạ không lập tức đồng ý, mà từ từ hỏi: "Vậy về sau em uống gì?"

Vấn đề này...

Trẫm kỳ thực rất thích điểm tâm nhỏ.

Minh Thù nói trước khi Tô Miên từ chối: "Tôi sơ ủng cho cậu, về sau cậu chính là bạn đời của tôi."

Tô Miên nghe hai chữ bạn đời quả nhiên dao động, thế nhưng nghĩ đến việc Minh Thù về sau uống máu của người khác, hắn lại trả lời khác.

"Vẫn là..."

Minh Thù gục người vào Tô Miên, chặn câu nói tiếp theo của hắn.

"Cậu muốn từ chối tôi?"

Tô Miên như có lỗi vội vàng nói: "Anh... không muốn em uống máu của người khác."

"Tôi đồng ý với cậu, về sau cố gắng chỉ uống máu nhân tạo." Dù sao máu của con người bây giờ ô nhiễm nghiêm trọng như vậy, uống nhiều hại thân, uống máu nhân tạo coi như dưỡng sinh.

Tô Miên suy nghĩ một chút: "Lúc trước em không đồng ý, vì sao bây giờ lại đồng ý?" Luôn cảm thấy có chỗ kỳ lạ.

"Tôi không muốn bảo vệ cậu."

"..."

Cô không muốn bảo vệ lão tử thì bảo vệ ai!

Liễu Loan Nguyệt sao!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1132: Tường Vy Cấm Khúc (Hết)

Sơ ủng cũng không đơn giản như trong tưởng tượng, chỉ cần cắn hai cái là xong chuyện.

Huyết tộc vừa mới được sơ ủng rất yếu ớt, một đầu ngón tay cũng có thể bóp chết, Minh Thù chăm sóc cho Tô Miên quả thực muốn phát điên.

Đã có khoảnh khắc, cô muốn bóp chết Tô Miên, gặp nhau ở thế giới sau.

Có thể do Tô Miên nhận thấy được sát khí của Minh Thù, nên không dám giả vờ, cả ngày ngoan không chịu được.

Minh Thù mang một cái chén đến, ngồi bên giường: "Uống đi."

"Máu?"

"Nếu không... cậu muốn uống cái gì?" Minh Thù hít sâu một hơi, cố gắng đè nặng xúc động không bắt nạt hắn: "Muốn tôi bón cho cậu sao?"

Tô Miên suy nghĩ một chút, khẽ gật đầu.

Muốn!

Ai chỉ cần chưa phải là đồng tính!

Đương nhiên là muốn rồi!

Minh Thù hít sâu, mỉm cười, không muốn ghét bỏ hắn, hắn bây giờ hắn rất yếu đuối...

Thời điểm yếu ớt không bắt nạt, chẳng lẽ lại đợi lúc hắn lợi hại bắt nạt sao?

Cho nên nam thẳng Thù mỉm cười nhét cái chén vào trong tay hắn: "Tự mình uống đi."

Tô Miên: "..." Không phải vừa nói bón cho hắn sao? Lừa gạt!

Tô Miên đang cầm cái chén, sắc mặt xoắn xuýt: "Máu này... là máu người?"

"Máu heo, máu heo là tốt lắm rồi."

"..."

Đao đâu!

Đao của lão tử đâu!

Máu dĩ nhiên không phải máu heo cũng không phải là máu người, chính là máu nhân tạo.

Tô Miên hít sâu nhiều lần, từ từ nhắm hai mắt uống một ngụm, mùi vị thật và trong tưởng tượng có vẻ khác nhau, dường như không hề cảm thấy khó uống, nhưng nghĩ đến đây chính là máu, hắn lại có chút buồn nôn.

Minh Thù vô cùng sáng suốt mang thùng rác đến.

Huyết tộc sau khi sơ ủng cần một đoạn thời gian rất dài để thích ứng.

Dù là ăn, hay là thói quen sinh hoạt.

Máu lấy ra từ cơ thể Tô Miên bị Sở Việt cầm đi, chén thánh của Hội Cứu Thế không biết ở đâu, đối phương một chữ cũng không nói, nghe nói Minh Thù dùng cách sơ ủng để xử lý, bảo vệ cho bằng được Tô Miên, người đàn ông kia chỉ là cười lên hai tiếng về sau phát điên.

Theo Sở Việt nói, Huyết tộc đối với chuyện này sẽ tiến hành phán quyết.

Người đàn ông kia chắc chắn sẽ bị tử hình.

Hội Cứu Thế đang lục tục bị đả kích, lần này là muốn tiêu diệt triệt để Hội Cứu Thế, tổ chức phản Huyết tộc như vậy không nên tồn tại.

Thân là Huyết tộc không phải là lỗi của bọn họ.

Cũng không phải thượng đế đã sai.

Bọn họ là một giống loài, đặt ở thế giới loài người cũng là động vật quý hiếm... Không phải, là giống loài quý hiếm.

"Cô nói, huyết dịch chén thánh gì đó, thực sự có thể làm cho Huyết tộc biến thành con người?" Đồng Diệp đối với chuyện này hết sức tò mò.

"Cậu uống thử một hớp đi." Minh Thù giật dây hắn.

"Quên đi..." Đồng Diệp xoa xoa cánh tay: "Tôi muốn sống lâu thêm mấy trăm năm."

Cái gì mà huyết dịch của chén thánh, thật là đáng sợ.

"Bà cô của tôi ơi." Đồng Diệp hạ giọng: "Cậu thực sự muốn ở cùng một chỗ với Tô Miên?"

"Nếu không thì sao?" Minh Thù buông tay: "Bây giờ cậu thấy tôi ném hắn đi có còn kịp không?"

Đồng Diệp thở dài: "Đã nói cùng nhau làm những người độc thân, nhưng cậu lại len lén có người yêu, con thuyền nhỏ hữu nghị bị lật rồi."

"Cậu cũng mau tìm một con thuyền tình yêu mà chèo lái, đừng có lượn lờ trước mặt tôi nữa."

"Không trọng sắc khinh bạn đến như vậy chứ?"

"Tôi là vì thể xác và tinh thần của cậu đều khỏe mạnh."

Đồng Diệp bị Minh Thù đẩy ra ngoài cửa, Đồng Diệp cắn môi: "Được rồi, Cecil và Ứng Tú rời đi rồi, cô nói xem hai người bọn họ có thể sống cùng nhau không?"

"Trời biết, đất biết, tôi không biết." Thứ tình cảm này rất khó nói, thay đổi bất thường cũng không phải là không có khả năng.

"Cậu đừng đẩy tôi, tôi tự biết đi." Đồng Diệp nói: "Ngày mai tôi ở Thiên Sứ Ca chờ cậu, có hàng mới."

Minh Thù: "..."

-

Lúc chuẩn bị tốt nghiệp Tô Miên tự động yêu cầu ở lại lớp, chuyện này gây nên chấn động không nhỏ ở trường học, Tô Miên không phải là học hành kém cỏi gì, với thành tích của hắn việc thi vào một trường đại học có tiếng hoàn toàn không thành vấn đề, không cần phải ở lại lớp.

Vào năm học mới, nhìn thấy Tô Miên ngồi bên cạnh Minh Thù, mọi người mới bừng tỉnh.

Trước đã cảm thấy hai người này có vấn đề… thì ra thực sự có vấn đề.

Trên diễn đàn trường học có một bài viết mọi người cùng thảo luận.

[Nếu có một nam sinh có thể vì tôi mà ở lại lớp, tôi nhất định gả cho người ấy!]

[Mặc dù tôi không thích Phất Vũ, nhưng không thể không thừa nhận, lúc Tô Miên học trưởng và Phất Vũ đứng cùng với nhau, thực sự rất xứng đôi.]

[Ài, mọi người nói xem, là học trưởng Tô Miên theo đuổi Phất Vũ, hay là Phất Vũ theo đuổi học trưởng Tô Miên?]

[Nhất định là Phất Vũ theo đuổi học trưởng Tô Miên!]

Một đám người phía dưới hùa theo, học trưởng Tô Miên của bọn họ làm sao có thể theo đuổi Phất Vũ được.

Thế nhưng rất nhanh thì có người phát hiện những hoạt động lúc trước của Tô Miên, cho thấy hắn là người theo đuổi trước.

Tuy Tô Miên cũng cảm thấy mơ hồ, giữa bọn họ dường như cũng không có quy trình này, cứ tự nhiên ở cùng nhau, cũng không cảm thấy có gì bất ngờ.

Tô Miên và Minh Thù ở trường học, đó chính là tài liệu về cặp tình nhân điển hình.

Có điều hai người này có điểm kỳ lạ, chỉ cần nắng to một chút, cơ bản sẽ không không thấy họ đâu.

Nhưng mà chỉ cần xuất hiện, nhất định sẽ mang thức ăn cho chó độc thân, nhân tiện đánh một đám đông học sinh.

-

Sở Việt không dùng cách như Tô Miên, khiến cho hắn cùng Liễu Loan Nguyệt mỗi người một nơi, cho nên tất cả thời gian Liễu Loan Nguyệt tự nhiên thuộc về Minh Thù... không phải, là được

Minh Thù bảo vệ.

Sau này Minh Thù lại vì Liễu Loan Nguyệt mà ở lại lớp, Tô Miên nghiến răng nghiến lợi, hận không thể đánh chết Liễu Loan Nguyệt.

Minh Thù lưu ban, dẫn tới Đồng Diệp cũng lưu ban theo, dù sao bọn họ đi học cũng chỉ là để giết thời gian, căn bản không phải đi học vì phải đi học.

Lãnh đạo của trường học cảm thấy rất kỳ lạ, đám người kia lại nghiện lưu ban?

Chẳng phải học đại học đang ở rất gần bọn họ sao!

Việc này đối với Tô Miên mà nói cũng có thể tiếp nhận được.

Minh Thù còn có thói quen nửa đêm ra ngoài đi dạo, thỉnh thoảng giúp đao tương trợ, giúp bạn không tiếc cả mạng sống.

Huyết tộc hoạt động vào buổi tối cũng là bình thường, thế nhưng cô là một Huyết tộc có gia đình, đêm hôm khuya khoắt không ngủ đi ra ngoài cầm đao làm gì!

Huyết tộc bị chém muốn chửi cả họ nhà người kia lên!

"Hôm nay là nguyệt thực toàn phần trăm năm khó gặp, sẽ xuất hiện mặt trăng màu xanh hiếm thấy..."

"Vợ..." Tô Miên nhào tới, không biết xấu hổ đưa ra yêu cầu: "Anh muốn."

"Thân thể em..."

"Rất tuyệt." Bản thân cảm giác hài lòng.

Trong khoảng thời gian này Minh Thù không cho phép hắn làm loạn, sợ xuất hiện việc gì ngoài ý muốn cho nên Tô Miên rất chán nản khó chịu.

Nuôi thời gian dài như vậy, hẳn là không có vấn đề gì.

Minh Thù cân nhắc một lúc, tùy ý để Tô Miên làm loạn.

Minh Thù từ từ ngửa đầu, Tô Miên cắn một cái lên trên cổ cô, hàm răng của hắn yếu ớt trên cổ cô không nhẹ không nặng cắn, Minh Thù dùng sức ấn bả vai hắn xuống, dường như muốn đẩy hắn ra nhưng cuối cùng lại thôi.

Tô Miên nói nhỏ bên cạnh cô: "Vợ, anh rất thích em."

Từ thời khắc tôi vứt bỏ ánh sáng ngoài kia, thế giới của hắn cũng chỉ còn lại có mình cô.

Cho nên, xin hãy tiếp nhận tình cảm của hắn.

Dù cho cô không thích lão tử, cũng phải tiếp nhận.

Cả căn phòng trở nên mập mờ.

Ánh trăng màu xanh lam lặng im xuất hiện, một đám lớn hoa tường vi mọc lên tươi tốt, từ mặt đất kéo dài lên quấn chặt lấy tế đàn còn chưa kịp tiêu hủy.

Dây hoa dường như đang tìm thứ gì, nhưng mà trên tế đàn không có gì cả, cây hoa tường vi một lát sau đều héo rũ hết.

Về sau có người phát hiện toàn bộ hoa tường vi trong nghĩa địa héo rũ, lại trở thành một trong mười điều bí ẩn của Thánh Ninh chưa có lời giải đáp.

-

Ở thế giới này, Minh Thù sống cũng khá lâu, cho nên không cần phải mua thêm tuổi thọ, tuổi thọ cao như vậy rồi, cô cũng không cần mua thêm làm gì.

Còn chết như thế nào…

Ngộ độc thức ăn.

Con người cần loại bỏ độc, đều không thể ăn! Thực phẩm Huyết tộc an toàn không sử dụng! Không thể trách ai!

Họ tên: Minh Thù

Giá trị thù hận: 1220000

Giá trị hào quang: 150000

Nhiệm vụ phụ: Hoàn thành

Nhiệm vụ ẩn: Không

Ôi, lần này nhiều giá trị hào quang như vậy, quả nhiên không có phí công đối xử với điểm tâm nhỏ tốt như vậy.

[…]

Không gian thứ ba mươi hai hoàn thành.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1133: Lão Bản Không Hẹn (1)

#Đầu đề quán bar: Kiều Khởi một lời không hợp liền đòi giảng đạo lý.#

"Chị Khởi, đám lưu manh kia lại tới nữa rồi, khách của chúng ta đều bị dọa chạy hết."

Một chàng trai mặc đồng phục chạy tới, tay Minh Thù đang đang cầm hoa quả run một cái, nhanh chóng nhét vào trong miệng.

Cô quay đầu, chỉ vào chính mình.

Nơi này chỉ có một người...

Sắc mặt chàng trai lo lắng, không phát hiện ra Minh Thù đang ăn vụng, giọng nói cực nhanh: "Chị Khởi, đám lưu manh ngày càng quá đáng, cứ thế này về sau chúng ta làm ăn thế nào được nữa."

Minh Thù im lặng, xem ra cô chính là chị Khởi ở đây rồi.

Có thể để trẫm trước tiên tiếp thu kịch bản trước được không?

Hiển nhiên không thể, bên ngoài đã có âm thanh rất lớn, "ầm ầm" như là đang đánh nhau.

Minh Thù theo chàng trai đi ra ngoài, bên ngoài là quán bar, lúc này đang trong thời gian kinh doanh nhưng phía trong đại sảnh một mảng lộn xộn, một đám người mặc áo da, xỏ lỗ tai, tóc trên đầu đủ loại màu sắc đang đánh đập người khác.

Bên kia rõ ràng là nhân viên phục vụ quán bar, trên mặt đất còn có mấy người mặc đồng phục đang nằm, đối phương người đông thế mạnh số lượng bảo vệ không chiếm được ưu thế.

"Chị Khởi."

"Chị Khởi…"

Minh Thù vừa ra, đám người kia đã xúm lại phía Minh Thù.

Một tên thanh niên trong đám lưu manh huýt sáo: "Hôm qua đã nói với các người rồi, hôm nay nếu còn dám mở cửa, sẽ để các người không thể mở cửa được nữa luôn."

Thân thể này dường như hơi yếu…

Có điều đánh đám người kia cũng không thành vấn đề.

Minh Thù khởi động cổ tay, nhặt một chiếc gậy sắt phòng thân trong tay một nhân viên phục vụ đi tới đám lưu manh.

"Chị Khởi…" Mọi người đều vô cùng lo lắng gọi cô.

Đám lưu manh không hề kiêng kỵ, cặp mắt đảo quanh nhìn khắp người cô, ánh mắt trần trụi này khiến người ta chán ghét.

Trong ánh sáng mờ, tên lưu manh nói chuyện thấy cô gái đang đi tới kia cười lên, nụ cười kết hợp với khuôn mặt đó, rất động lòng người.

Dường như xung quanh cũng bắt đầu xuất hiện những đóa hoa, khiến người ta nhịn không được chìm đắm vào bên trong nụ cười của cô.

"Vút."

Tiếng gậy sắt kèm theo tiếng gió thổi đánh xuống.

Tên lưu manh thức tỉnh từ nụ cười của Minh Thù tránh sang bên cạnh, gậy sắt rơi vào khoảng không.

"Kiều Khởi…"

Gậy sắt lần nữa vung qua, lần này tên lưu manh không còn may mắn như lúc trước, không tránh được gậy sắt.

Tuy là hắn cảm giác mình có thể tránh…

Nhưng không khí dường như ngừng lại, chân tay trở nên nặng nề khiến hắn hoạt động khó khăn.

Gậy sắt đánh vào người, tên lưu manh kêu lên đau đớn, hét lên với đám đàn em bên cạnh: "Lên, các ngươi còn đứng ngây ra đấy làm gì!"

Các đàn em nghe tiếng thét này, nhao nhao phản ứng xông tới, cầm gậy trong tay tiến về phía Minh Thù.

"A!"

Tiếng thét chói tai cùng với những những tiếng mắng chửi tức giận của bọn lưu manh, đan xen vào nhau trong quán bar.

Vì thân thể này không đủ sức mạnh, Minh Thù chỉ có thể dựa vào kỹ xảo để thắng.

Có thể không phải đối đầu sẽ không đối đầu, chuyên tập trung vào điểm yếu của bọn chúng để đánh.

Rất nhanh trong đại sảnh chỉ còn lại một đám lưu manh đang kêu rên.

Minh Thù ném gậy sắt xuống dưới đất: "Lấy dây trói bọn họ lại."

Nhân viên phục vụ quán bar: "…"

Chị Khởi từ lúc nào lại hung hãn như vậy?

Bọn họ có phải báo cảnh sát không?

-

Minh Thù cho bọn họ dọn dẹp trước, cô thì đi tìm một chỗ để tiếp thu kịch bản.

Nữ chính giả tên là Nhan Tuyết, xuyên sách đến.

Trong nhà Nhan Tuyết mở sòng bạc, chính tại sòng bạc của nhà Nhan Tuyết đã gặp được nam chính đồng thời thích nam chính, nhưng mà nam chính lại thích một cô em bán rượu trong quán ăn đêm.

Kịch bản đằng sau cũng rất cẩu huyết, nam chính và cô gái bán rượu diễn một màn hoàng tử và cô bé lọ lem yêu nhau, Nhan Tuyết chỉ có thể làm nữ phụ, làm đá kê chân cho tình cảm của nam chính và nữ chính, cuối cùng rơi vào cảnh nhà tan cửa nát.

Nhưng bây giờ Nhan Tuyết là người xuyên sách.

Lấy ánh mắt hiện tại của Nhan Tuyết, đương nhiên sẽ không thích nam chính nữa.

Nhưng cô ta lại cảm thấy mình đã chiếm dụng thân thể này thì phải giúp Nhan Tuyết trước kia báo thù, muốn khiến cho nam chính và nữ chính nhà tan cửa nát.

Cho nên Nhan Tuyết để mắt tới một người là Úc Đình, tạo ra cơ hội gặp gỡ để có quan hệ với Úc Đình.

Sau đó dựa vào Úc Đình một đường đi lên đánh nam chính.

Nguyên chủ tên là Kiều Khởi.

Kiều Khởi tự mình mở quán bar không lớn nhưng kinh doanh không tệ làm ăn khá tốt.

Ở đây chính là mảnh đất vui chơi giải trí, sòng bạc nhà Nhan Tuyết ở phía đối diện.

Có một lần, nguyên chủ và Úc Đình gặp nhau, Úc Đình và nguyên chủ là bạn học cấp ba, Úc Đình vì có chút quan hệ nên nói chuyện mấy câu lúc này bị Nhan Tuyết nhìn thấy.

Nhan Tuyết có lẽ cảm thấy nguyên chủ muốn quyến rũ kim chủ của cô, còn cố ý đi điều tra phát hiện ra hai người là bạn cùng học cấp ba, cảm thấy nguy cơ sẽ tới.

Về sau lại phát hiện Úc Đình đi tìm nguyên chủ nhiều lần, lúc cô nhắc tới Úc Đình lại tức giận quát mắng cô ta.

Bộ dạng như vậy Nhan Tuyết sao có thể không nghi ngờ.

Cô nghe bạn bè của Úc Đình nói qua, lúc hắn còn học cấp ba đã thầm mến một người, đúng vậy người như hắn ta còn thầm mến người khác.

Thời gian và đối phương đều trùng hợp nhau.

Cho nên Nhan Tuyết cảm thấy phải quét dọn chướng ngại là nguyên chủ này.

Nhan Tuyết sản nghiệp to lớn, muốn đối phó với một quán bar nhỏ không phải là rất dễ sao?

Nhưng mà cô ta phát hiện, mảnh đất làm quán bar của nguyên chủ cũng không phải là đất thuê mà là đất mang tên nguyên chủ, chỗ này tấc đất tấc vàng, Nhan Tuyết có thể là phát hiện thân phận nguyên chủ không đơn giản, yên tĩnh một thời gian.

Nhưng về sau Úc Đình càng ngày càng tìm gặp nguyên chủ nhiều lần, Nhan Tuyết cảm thấy không thể ngồi chờ chết.

Cho nên mới tìm một đám lưu manh tới gây chuyện, ép buộc nguyên chủ rời đi.

Về sau chuyện này lại bị Úc Đình giải quyết, Nhan Tuyết đối với nguyên chủ càng hận hơn.

Lấy tiền tìm người cưỡng hiếp nguyên chủ còn tung lên mạng.

Nguyên chủ bị mắc bệnh trầm cảm, trị liệu một thời gian rất dài.

Có người viết thư nặc danh cho nguyên chủ, nói cho cô biết bây giờ cô rơi vào kết cục như thế này đều là vì Nhan Tuyết, bạn gái của Úc Đình.

Vì vậy nguyên chủ đi tới con đường sai trái đối nghịch với Nhan Tuyết.

Nhan Tuyết có Úc Đình giúp đỡ, vừa dạy dỗ được Nhan Tuyết thì sau một giây cô ta đã lấy lại được danh dự.

Cuối cùng nguyên chủ lái xe muốn đâm vào Nhan Tuyết, nhưng trong khi tinh thần hoảng hốt, đụng phải xe tải chết tại chỗ.

[Nguyện vọng của Kiều Khởi là bắt được hung thủ giết hại chị gái mình.]

Kiều Khởi còn có một chị em sinh đôi, nhưng đêm trước hôm tốt nghiệp cấp ba, chị của cô bị người ta cưỡng hiếp rồi giết chết vứt xác tại bờ sông, hung thủ đến bây giờ vẫn chưa bắt được.

Người Úc Đình thầm mến thực ra không phải là Kiều Khởi, mà là chị gái của Kiều Khởi, Kiều Vận.

Kiều Khởi thật ra không định gặp Úc Đình, vì đêm hôm đó nếu như không phải có hẹn với Úc Đình, chị gái của cô căn bản cũng sẽ không gặp chuyện không may.

Về sau lại phát hiện tất cả những việc xảy ra với mình lại là vì Úc Đình, Kiều Khởi không hóa điên thì không thể nào chịu nổi.

Minh Thù thổn thức một tiếng.

Không phải là do Úc Đình thổ lộ không thành, thẹn quá hóa giận ra tay giết người chứ?

[...] Trong đầu ký chủ lại có cái gì kỳ lạ.

Nói chung tuyến thời gian bây giờ, chính là lúc Nhan Tuyết tìm bọn lưu manh tới quán của cô gây chuyện.

Cũng chính là đám người vừa rồi bị cô đánh.

Minh Thù tiếp thu hết kịch bản, đi tới căn phòng trước kia của cô, lấy một đĩa hoa quả đã được bày sẵn đi ra ngoài.

"Chị Khởi."

"Chị Khởi..."

"Chị Khởi, làm gì bọn họ bây giờ?"

Đối mặt với đám nhóc đang hoảng sợ, Minh Thù bình tĩnh bỏ một múi quýt vào trong miệng.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1134: Lão Bản Không Hẹn (2)

Minh Thù lấy một cái ghế, ngồi trước mặt đám lưu manh đang bị trói.

Tên lưu manh mắt gà chọi dẫn đầu hét lên: "Tiểu tiện nhân, cô biết tôi là ai không?"

Minh Thù thương lượng: "Thay lời thoại được không?"

Mỗi lần đều là câu này, mấy bộ phim trong tivi dạy ra cái gì thế không biết.

Tên lưu manh: "???"

Thay lời gì cơ?

Mắt gà chọi không hiểu bỏ qua, tiếp tục hét lên: "Cô mau thả chúng tôi ra, sau đó xin lỗi chúng tôi, nếu không... cô đừng nghĩ có thể ở đây được nữa!"

"Oa, thật là lợi hại." Minh Thù vô cùng cổ vũ, sau đó tiếp tục ăn quýt.

"Biết lợi hại thì nhanh thả chúng tôi ra, cả vùng này đều là địa bàn của đại ca chúng tôi, cô dám đụng đến chúng tôi chính là gây khó dễ với đại ca chúng tôi."

"Oa, đại ca cậu thật lợi hại." Tiếp tục ăn quýt.

Mắt gà chọi cũng không ngốc, thấy biểu cảm Minh Thù không hề có thành ý cũng biết căn bản không dọa được cô.

Đã có chuyện gì xảy ra với cô gái này...

Ngày hôm qua còn bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, ngày hôm nay lại giống như một người khác.

Minh Thù ăn xong đĩa quýt, đặt đĩa lên trên đầu mắt gà chọi: "Đừng nhúc nhích, rớt vỡ thành bao nhiêu mảnh, tôi sẽ đánh cậu bấy nhiêu lần."

Mắt gà chọi: "???"

Mắt gà chọi cảm giác mình đang bị sỉ nhục, lắc đầu đĩa rơi trên mặt đất vỡ thành vô số mảnh.

Minh Thù nghiêng đầu, nhìn người phía sau vẫy tay: "Qua đây đếm xem, vỡ thành bao nhiêu mảnh."

Người trong quán bar đầu đầy dấu chấm hỏi, một cậu bé bị đẩy ra ngoài, hắn chần chừ tiến lên nhặt các mảnh vỡ đĩa lên ghép lại.

"Chị Khởi, tổng cộng mười tám mảnh."

Sau đó mắt gà chọi chỉ nghe thấy cô gái ngồi trước mặt hắn dùng giọng mềm mại, dễ nghe nói: "Chín bỏ làm mười, coi như là hai mươi đi."

Mắt gà chọi: "???"

Còn có thể tính như vậy? Không phải, dựa vào cái gì đánh hắn...

Các đàn em của mắt gà chọi nhìn đại ca nhà mình bị đè xuống đánh hai mươi lần, không nhiều không ít.

Các đàn em này cũng không dám thở mạnh, cố gắng giảm thấp cảm giác về sự tồn tại của mình.

Đại ca xã hội đen Minh Thù phủi quần áo về chỗ ngồi: "Ngày hôm nay các ngươi tới làm loạn, việc buôn bán và những cái khác trong cửa hàng bị tổn thất, e rằng các ngươi nên bồi thường một chút."

Mắt gà chọi: "Hả?"

Minh Thù nghiêng đầu hỏi cậu bé ghép đĩa: "Bình thường quán bar buôn bán lời lãi bao nhiêu?"

Cậu bé không rõ ràng lắm, hắn nhìn về cô gái đeo kính ở đằng sau.

"Chị Khởi... buôn bán bình thường chúng ta thu được năm chục ngàn đến bảy chục ngàn."

Minh Thù nhìn về phía mắt gà chọi: "Nghe thấy không?"

Mắt gà chọi: "..." Sao cô không đi làm ăn cướp đi!

"May cho cậu là cửa hàng của tôi không lớn, nếu như đổi cửa hàng ngày lời lãi mấy triệu, sợ rằng cậu sẽ phải bồi thường đến táng gia bại sản." Minh Thù cười híp mắt nói: "Không đánh nhau thì không quen biết, xét về việc lúc trước cậu chăm sóc cho tôi như vậy, cộng thêm những tổn thất khác trong cửa hàng, giá tổng cộng một triệu."

Mắt gà chọi: "..." Cả người hắn cộng lại cũng không đến một nghìn.

"Quẹt thẻ hay là trả tiền mặt?"

Mắt gà chọi: "..."

Cô ta không nghiêm túc đấy chứ?

"Kiều Khởi, đại ca chúng tôi..."

"Bốp!"

Minh Thù đánh một cái vào đầu hắn.

"Quẹt thẻ hay là trả tiền mặt?"

Mắt gà chọi nghiến răng nghiến lợi: "Cô dám đe dọa!"

"Cậu ở chỗ này của tôi gây chuyện, tôi bắt cậu bồi thường có lý do, có chứng cứ." Minh Thù không sao cả: "Cậu cũng có thể lựa chọn báo cảnh sát, tôi còn có thể thuận tiện lấy thêm phí tổn thất tinh thần."

Mắt gà chọi: "..."

Mắt gà chọi thở hổn hển trừng mắt nhìn Minh Thù.

Người kia thì lại bình tĩnh thoải mái khoanh tay trước ngực nhìn hắn, khóe miệng mang theo ý cười nhìn qua vô hại, chỉ có một người như vậy lại khiến cho bọn họ chật vật đến tận bây giờ.

Một lát sau, mắt gà chọi mới nói ra được bốn chữ: "Tôi không có tiền!"

"Không có tiền mà còn dám tới phá cửa hàng?"

"Có tiền tôi cần gì phải đến đập phá cửa hàng!" Cần gì phải làm lưu manh!

"Có tiền để bồi thường."

"..."

Xã hội đen Minh Thù giẫm mạnh xuống đất, để tay trên đầu gối: "Tôi nói cho các ngươi biết, ngày hôm nay nếu như không bồi thường được, sợ rằng các ngươi không thể đi ra khỏi cái cửa này đâu."

Đám lưu manh trợn tròn mắt, trước đây cho tới bây giờ vốn đều là đi uy hiếp người khác.

Tung hoành giang hồ nhiều năm như vậy, chưa bao giờ bị người ta uy hiếp như thế này.

Nhưng mà bây giờ bọn họ cái gì cũng không làm được.

Rõ ràng đây là công việc kiếm tiền nhanh chóng, ngày hôm nay sao lại khó giải quyết vậy!

Đám lưu manh đối mặt nhìn nhau, dưới cái nhìn chăm chú của Minh Thù bắt đầu góp tiền.

Một triệu đồng đối với bọn họ mà nói cũng không phải là số tiền nhỏ.

"Đại ca chúng tôi có tiền!" Mắt gà chọi mắt thấy Minh Thù muốn đánh hắn, nhanh chóng gào lên: "Đại ca có tiền, cô để cho tôi gọi điện thoại cho đại ca, nhất định sẽ đưa cho cô."

Hắn không muốn lại chịu đòn.

"Tôi đâu có ngu, để đại ca các người dẫn người đến đánh tôi à?"

Mắt gà chọi: "..."

Minh Thù tìm điện thoại di động của mắt gà chọi, tìm được số điện thoại của đại ca hắn, nhắn tin bảo hắn chuyển một triệu đồng qua.

Đối phương trước tiên gọi điện thoại lại.

Minh Thù nhặt con dao gọi hoa quả dưới đất lên, đặt vào cổ mắt gà chọi: "Nói cho cẩn thận."

Mắt gà chọi: "..."

"Đại ca..." Mắt gà chọi yếu ớt kêu một tiếng, dao trên cổ hạ thấp xuống sát vào cổ, hắn lập tức nói: "Tôi... nhà tôi xảy ra một số chuyện, cần phải làm phẫu thuật, tiền phẫu thuật cần một triệu đồng, anh có thể cho tôi vay được không?"

Đối phương không biết nói gì đó, mắt gà chọi cám ơn liên tục.

Minh Thù ngắt điện thoại, một lát sau tài khoản cô gửi tới được chuyển khoản đến một triệu.

Minh Thù ném đám người kia đi ra ngoài, dọa trước mặt bọn chúng, cười híp mắt nói: "Tôi biết các người muốn dẫn đại ca các người đến đây, có điều tôi khuyên các người tốt nhất nên suy nghĩ rõ ràng, lần sau có lẽ sẽ phải bồi thường mười triệu, đương nhiên nếu là đại ca các người nhiều tiền không có chỗ tiêu, tôi sẽ không để ý."

Mắt gà chọi: "..." Lời nào cô cũng nói cả rồi, tôi còn biết nói gì nữa!

"À, có cần tôi viết hóa đơn cho các người không, để các người tìm Nhan Tuyết chi trả?" Minh Thù cảm thấy rất cần phải làm việc này, trong tầm mắt kỳ lạ của đám lưu manh, cô bắt đầu viết hóa đơn.

Minh Thù đặt hóa đơn vào trong tay mắt gà chọi, nở nụ cười nhạt: "Thay tôi chào hỏi Nhan Tuyết nhé."

Mắt gà chọi: "..."

Cô ta biết.

Cô dĩ nhiên biết là Nhan Tuyết thuê bọn họ tới.

Mắt gà chọi cảm thấy xung quanh gió lạnh từng cơn, không dám chờ lâu nhanh chóng lùi lại.

Người trốn phía sau cửa trong quán bar thấy những tên lưu manh đi ra, lần lượt đi tới mỗi người đều tỏ vẻ lo lắng.

"Chị Khởi, như vậy sẽ không sao chứ?"

"Chị Khởi, bọn họ nhất định sẽ trả thù chúng ta..."

"Tôi xem hay là báo cảnh sát đi."

Minh Thù phất tay: "Nên làm việc gì thì đi làm đi, việc này tôi biết phải giải quyết như thế nào."

Mọi người nhìn Minh Thù, muốn nói cái gì đó nhưng do chuyện lúc trước đã ảnh hưởng sâu sắc tới bọn họ, lại không dám nói gì đều tản đi.

Bị đập phá chính là đại sảnh, có điều đại sảnh chính là sàn nhảy cũng không có nhiều đồ đạc.

Có điều hôm nay xảy ra việc như vậy cũng không thể mở cửa kinh doanh.

Minh Thù bảo mọi người thu dọn xong, xong việc có thể về nhà nghỉ ngơi.

"Chị Khởi, như vậy chúng tôi đi..."

Minh Thù đang cầm đồ ăn vặt, dựa trên quầy bar: "Ừm."

"Chị Khởi, hay để chúng tôi đưa chị về?"

"Không cần."

"Chị Khởi... Chị cẩn thận một chút."

"Tạm biệt chị Khởi."

Minh Thù nhìn bọn họ rời đi, ăn xong đồ ăn vặt cũng lấy áo khoác rời đi.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1135: Lão Bản Không Hẹn (3)

Khi Nhan Tuyết nhận được tin nhắn là lúc cô đang cùng Úc Đình ăn cơm, cô cảm thấy có chút kỳ lạ, cô đã từng nói không có chuyện gì thì đừng liên lạc với cô.

Bây giờ lại nhắn tin cho cô, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì rồi?

Nhan Tuyết mượn cớ đi vệ sinh mở tin nhắn ra đọc.

Điều đầu tiên mà mắt cô nhìn thấy chính là tờ giấy có chữ viết rồng bay phượng múa.

Hàng chữ đầu tiên chính là biên lai một triệu đồng.

Hàng thứ hai thì viết tên của cô - Nhan Tuyết, tôi biết là cô mà, tôi rất mong chờ được gặp cô đó, tôi sẽ hết lòng yêu thương cô.

[Nhan tiểu thư, cô ta dường như đã biết rồi, đây là cô ta bảo chúng tôi chuyển cho cô.]

Nhan Tuyết nhíu mày, làm sao cô ta biết?

Không thể nào...

Chẳng lẽ là đám người kia bán đứng cô sao?

Vì chỉ là suy đoán, Nhan Tuyết lúc đó cũng không còn suy nghĩ được nhiều như vậy, trực tiếp tự mình tìm người...

Nhan Tuyết nhìn bức ảnh ở trong màn hình di động, đầu ngón tay vì dung sức mà cũng bắt đầu trở nên trắng bệch.

Cô ta chính là đang mượn cớ để gây chuyện với cô sao?

-

Quán bar của Kiều Khởi được gọi là "Khởi Vận", chính là dùng tên của Kiều Khởi và Kiều Vận ghép lại.

Quán bar Khởi Vận một ngày có doanh thu lên tới bảy, tám ngàn tệ, số tiền đó không thể so với doanh thu tính sơ sơ chín, mười ngàn tệ của mấy quán ăn đêm, thế nhưng so với những quán bar thông thường thì lại lớn mạnh hơn rất nhiều.

Quán bar là lúc Kiều Khởi còn đang học đại học đã mở ra, vì đây là nguyện vọng của chị cô, mở một quán bar như vậy!

Có thể ở nơi này sở hữu một quán bar như vậy, Kiều gia đương nhiên không phải là một gia đình bình thường rồi.

Minh Thù gọi một túi tôm hùm đất đóng gói mang về Kiều gia, giờ đã là đêm khuya nhưng đèn ở phòng khách vẫn sáng, cô đi vào chợt nghe tiếng bụng réo một cách rõ ràng.

“Tiểu Khởi đã trở về rồi.”

“Cha.” Minh Thù kêu một tiếng.

“Mùi gì đó?”

“Tôm hùm đất…”

“Đúng lúc lắm, ta cũng đói bụng, mang tới đây chúng ta cùng ăn nào.” Người đàn ông trên ghế sô pha đẩy nhẹ gọng kính, gọi Minh Thù qua cùng chia sẻ đồ ăn.

Minh Thù: “…”

Không hề muốn chia sẻ đồ ăn chút nào.

Cuối cùng cô và Kiều Thành ngồi trên nền gạch ở phòng khách, cùng nhau ăn tôm hùm đất, Kiều Thành còn mở bia.

Kiều Thành bóc tôm hùm đất thật nhanh, còn có thể có thời gian nói với Minh Thù: “Công việc làm ăn gần đây thế nào rồi? Sao hôm nay lại về nhà sớm vậy?”

Minh Thù trơ mắt nhìn tôm hùm đất nhanh chóng ít đi, cũng tăng tốc độ lên: “Vẫn vậy thôi, quán bar có người trông coi rồi.”

Ông Kiều gật đầu: “Haiz, cha biết con làm vậy là vì tiểu Vận, nhưng chị con đã ra đi nhiều năm như vậy rồi, con cũng nên buông xuống thôi, sau này Kiều gia còn phải dựa vào con…”

“Chúng ta có thể tìm một chàng trai tới ở rể.” Tiểu yêu tinh nhất định sẽ rất sẵn lòng đó.

Kiều Thành liếc Minh Thù một cái, thấy tôm hùm đất không còn nhiều nữa, nhanh chóng ra tay nhặt lên một con, xoay hai ba lần liền gỡ được miếng thịt tôm ra, rồi lại tiếp tục nhặt lên một con khác.

Con cuối cùng.

Minh Thù và Kiều Thành liếc nhau, đồng thời đưa móng vuốt tà ác về phía tôm hùm đất vô tội.

Minh Thù bắt được đầu, Kiều Thành bắt được đuôi.

“Tiểu Khởi! Ta là cha của con đó.”

“Cha! Con là con gái của cha đó.”

Hai người âm thầm dùng sức.

“Hai người đang ăn cái gì vậy!”

Kiều Thành toàn thân chấn động đứng hình tại chỗ, Minh Thù dùng sức kéo một cái, tôm hùm đất đã bị cô lấy mất, cũng nhanh chóng bị ăn ngay lập tức.

“Vợ à, con gái nài nỉ mời tôi ăn tôm hùm đất đó, không thể từ chối được.” Kiều Thành nhanh chóng giấu bia đến chỗ của Minh Thù.

Thôi Du Tuệ giận dữ nhìn Minh Thù và Kiều Thành: “Đêm khuya rồi còn ăn mấy thứ như vậy, thân thể hai người không có muốn như vậy đâu.”

Kiều Thành liên tục hùa theo: “Đúng đúng đúng, tôi nhất định nghiêm túc phê bình tiểu Khởi. Tiểu Khởi, về sau không được ăn thứ này nữa, đối với cơ thể con không tốt có nghe thấy chưa hả?”

Minh Thù: “...” Là cha ruột đó!

Minh Thù sầu não bị dạy dỗ một trận, bị Thôi Du Tuệ ban lệnh cưỡng chế từ sau không cho phép ăn thứ này nữa rồi bị đuổi lên lầu.

Sáng ngày hôm sau, Kiều Thành bí mật đưa cho Minh Thù hai cái bánh kem vô cùng nhỏ bé, Minh Thù chỉ cần một miếng là có thể ăn hết hai chiếc đó.

“Đừng để cho mẹ con thấy, nếu không... lại mắng chúng ta nữa đó.”

Kiều Thành nói xong cũng chạy nhanh ra cửa chính như một cơn gió, lên xe đến công ty.

“Cha con đi rồi sao?” Thôi Du Tuệ từ phòng bếp đi ra: “Bánh kem của mẹ tại sao lại thiếu mất sáu cái? Có phải là ông ấy mang đi rồi không?”

Người đang cầm bánh ngọt là Minh Thù vừa lặng lẽ giấu bánh ra phía sau vừa gật đầu lia lịa: “Đúng vậy.”

Lấy đi những sáu cái, mà chỉ đưa cho cô có hai cái!

“Cái lão Kiều này! Đây là bánh mẹ làm để nộp bài tập đó…” Thôi Du Tuệ phàn nàn vài câu: “Tiểu Khởi, sao con không ngủ thêm chút nữa?”

“Con đói.”

Thôi Du Tuệ vội vàng nói: “Vậy con đi rửa mặt đi, mẹ làm một ít nước trái cây rồi chúng ta ăn sáng thôi.”

Thôi Du Tuệ hai năm trước cũng có công việc, thế nhưng thân thể Kiều Thành càng ngày càng không tốt, Thôi Du Tuệ quyết định từ chức về nhà, đăng ký tham gia các lớp chăm sóc dưỡng sinh, vì Kiều Thành mà điều dưỡng thân thể.

Liên luỵ đến cả tiểu đáng thương như cô, cũng muốn bắt đầu dưỡng sinh.

Thôi Du Tuệ ăn bữa sáng xong liền đi ra ngoài, Minh Thù lên lầu, khoảnh khắc cô đứng tại cửa phòng mình, cô xoay người đi đến gian phòng bên cạnh.

Phòng này là phòng của Kiều Vận.

Cách bày trí ở bên trong so với lúc Kiều Vận mới rời đi vẫn như vậy, Thôi Du Tuệ chắc chắn thường xuyên dọn dẹp.

Kiều Vận qua đời đã gần bốn năm rồi, thời gian dài như vậy muốn đi đâu để bắt hung thủ đây?

-

Vì quán bar bị đập hư không ít thứ, buổi chiều Minh Thù đành đi mua đồ một lần nữa.

Với tình hình này, ngày hôm nay cũng không có cách nào kinh doanh được rồi, Minh Thù không thể làm gì khác hơn ngoài việc thông báo rằng bọn họ tiếp tục tạm nghỉ.

Sau khi trông coi nhân viên sắp xếp xong xuôi, Minh Thù khóa cửa rồi rời đi.

Lúc này đã là ban đêm, cả con đường ngọn đèn sáng rực rỡ, từng cặp đôi đi cùng nhau đến những nơi nào đó tìm hoan lạc vui vẻ, sống một cách mơ hồ.

Minh Thù nhìn về phía toà nhà có những tấm biển quảng cáo xanh vàng rực rỡ nhìn đến choáng ngợp.

Trẫm đang có tiền.

Mua đồ ăn vặt đi.

“Cô là người của quán bar này ư?”

Giọng nói lạnh lùng từ bên cạnh vang lên, Minh Thù quay đầu liền thấy một chàng trai cao gầy đeo một cây đàn ghi-ta, đứng nghiêng người ánh sáng chiếu lên một nửa khuôn mặt của hắn, một nửa khuôn mặt còn lại ẩn trong bóng tối.

Cả người bị sáng tối phân cách.

Minh Thù quay đầu liếc mắt nhìn quán bar Khởi Vận đang đóng cửa: “Đúng vậy, cậu có việc gì sao?”

Cậu ta dường như nhìn cô một cái, không nhanh không chậm nói: “Các người chẳng phải tuyển người ca hát hay sao, bảo tôi hôm nay qua đây.”

Việc này không phải là việc mà Minh Thù phụ trách, cô đành hỏi đám nhân viên một câu, có người trả lời đúng là như vậy lúc đầu hẹn cậu ta ngày hôm nay tới, thế nhưng quán bar xảy ra chuyện… nên quyên mất chuyện này.

Minh Thù cất điện thoại di động: “Ngày hôm nay quán bar không có làm việc, đợi khi nào quán bar kinh doanh lại sẽ có người thông báo với cậu sau.”

Chàng trai ấy cũng không nói gì liền xoay người rời đi, hắn đi rất nhanh dường như chỉ chớp mắt một cái đã biến mất ở nơi xa hoa trụy lạc kia.

Minh Thù hạ khoé miệng xuống, rẽ hướng kia rời đi.

Tôm hùm đất, trẫm tới đây!

Nhưng mà Minh Thù chưa kịp yêu thương tôm hùm đất thì Thôi Du Tuệ đã gọi điện thoại tới, bảo cô đi tham gia một bữa tiệc rượu.

Tiệc rượu có cái gì tốt mà tham gia cơ chứ, Minh Thù lời lẽ đanh thép... đồng ý tới bữa tiệc.

Nếu cô không đi, phu nhân Thôi Du Tuệ chắc là sẽ tức đến mức ba ngày không nấu cơm, không đúng, phải là không cho cô ăn cơm.

Trong trí nhớ của nguyên chủ còn có ấn tượng được khắc sâu.

Đơn giản là ác mộng.

Kiều Thành tiên sinh cũng vô cùng đồng tình.

Cơm của phu nhân Thôi Du Tuệ thực sự rất ngon, phiếu cơm dài hạn tuyệt đối không thể đắc tội.

Ngược lại trong tiệc rượu cũng có đồ ăn...

Minh Thù hấp ta hấp tấp tới đó.

Nhưng khi đến nơi, cô mới biết chỉ có mình ngây thơ mà thôi.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1136: Lão Bản Không Hẹn (4)

Đây chẳng phải là một bữa tiệc xem mắt trá hình hay sao.

Minh Thù cũng không hiểu lắm, rõ ràng là nguyên chủ tuổi tác không tính là lớn lắm, mới chỉ tốt nghiệp đại học được một năm, phu nhân Thôi Du Tuệ gấp gáp như vậy để làm gì?

“Tiểu Khởi à, con xem những người khác đi, người ta đã thay bạn trai biết bao nhiêu lần rồi, con còn không tìm đối tượng làm sao được? Mẹ xem trên mạng có nói cái gì mà độc thân lâu quá thì sẽ không muốn tìm đối tượng nữa đó…”

“Mẹ ít xem tin tức trên mạng lại đi, đều là viết vớ vẩn hết đó.”

“Con đó, mẹ cũng không phải là ép con kết hôn, chỉ là muốn con tìm một đối tượng để tìm hiểu, con gái cả đời chỉ biết tới một người đàn ông như vậy mới là thiệt thòi lớn đó.”

Minh Thù sợ hãi nhìn về phía Thôi Du Tuệ.

Mẹ ruột có ý tưởng to gan như vậy, Kiều Thành tiên sinh liệu có biết không nhỉ?

“Con xem mẹ con đi, năm đó chính vì còn trẻ không hiểu chuyện mà bị những lời đường mật của cha con lừa gạt, cả đời này coi như xong rồi.”

Phu nhân Thôi Du Tuệ hiển nhiên không giống với bề ngoài của một người mẹ ngốc nghếch điệu đà.

“Vâng, mẹ nói thật đúng, mẹ nói rất có đạo lý.” Minh Thù đang cầm khay đựng đồ ăn, tuỳ tiện đáp lại lời của Thôi Du Tuệ.

Không thể chống đối lại phiếu cơm dài hạn này được.

Thôi Du Tuệ nói cả nửa ngày mới phát hiện ra mình bị Minh Thù dẫn sang chỗ khác, bèn lôi kéo cô tới chỗ đông người.

Một lát sau, những người khác bận bịu chào hỏi nhau.

Minh Thù vùi đầu ăn điểm tâm, trong đầu thầm niệm chú rằng không nhìn thấy cô, không nhìn thấy cô, không nhìn thấy cô…

“A!”

Trong đám người bỗng dưng phát ra một tiếng thét chói tai, Minh Thù nhìn qua hướng đó, trong đám người có một cô gái ôm thân thể ngồi dưới đất, dường như là bị rớt lễ phục.

Mọi người xung quanh ồn ào chỉ chỏ về về phía cô ấy.

Minh Thù đặt khay điểm tâm vào tay Thôi Du Tuệ: “Mẹ, mẹ cầm dùm con, một chút nữa con còn muốn ăn tiếp.”

Thôi Du Tuệ: “Con đi đâu vậy?”

“Anh hùng cứu mỹ nhân.”

Thôi Du Tuệ: “???”

Thôi Du Tuệ thấy con gái mình đi được vài bước rồi lại quay về, lấy đi bộ trang phục ở khuỷu tay bà.

Thôi Du Tuệ: “…”

“Ôi, đây chẳng phải là tiểu thư nhà họ Nguyễn hay sao? Cô tới cả nơi này để bán rượu ư, nhưng mà bộ dạng của cô hiện giờ là muốn làm gì đây, không phải là muốn câu dẫn ai đó đấy chứ?”

Người phụ nữ đứng ở phía góc đối diện đột nhiên lên tiếng, giọng nói chanh chua.

Người phụ nữ bên cạnh kinh ngạc: “Bán rượu ư?”

“Đúng đó, mọi người không biết sao, vị này chính là Nguyễn tiểu thư, nổi tiếng là gái bán rượu đó, mọi người sau này có gặp thì phải tâng bốc cô ta nhiều một chút.”

Hai người họ kẻ tung người hứng, người vây xem xung quanh càng ngày càng nhiều, nhìn cô gái bằng ánh mắt khinh thường.

Bữa tiệc này là tiệc của những người có quyền có thế, vậy mà lại có gái bán rượu xuất hiện ở nơi này, mục đích của cô ta là gì bọn họ trong lòng ắt hẳn đã có kết luận.

Minh Thù chen vào đám người đó, đem áo choàng khoác lên trên người cô gái, cô liếc mắt nhìn bộ váy, dây váy bị tuột rồi nhất định là do buộc không chặt.

“Ôi, người đẹp này, cô lại bị cô ta lừa rồi. Cô cẩn thận kẻo đã giúp đỡ cô ta lại còn bị cô ta cắn một miếng đó.”

Minh Thù ngẩng đầu nhìn cô gái kia một cái: “Cô nên giảm cân đi.”

Cô gái theo bản năng nhìn xuống hông của mình, cô thật ra không được tính là béo, chỉ là hai bên hông có chút phát phì, đối lập với Minh Thù và Nguyễn Tiểu Liên, sắc mặt cô ta ngay lập tức tối xuống.

“Cô và cô ta là cùng một phe ư? Các người rốt cuộc là làm sao mà vào được đây? Đây là nơi các người có thể tới hay sao? Cũng không tự mình xem xem bản thân là ai!”

Cô gái lắc đầu: “Tôi không phải…”

“Xin lỗi, để cho cô thất vọng rồi.” Minh Thù cười đến thong dong bình tĩnh: “Tôi là Kiều Khởi.”

Không gian yên tĩnh vài giây, vẻ mặt cô gái lộ ra vài phần kỳ quái, dường như là đang suy nghĩ Kiều Khởi là ai, sau đó có vẻ đã nhớ ra biểu cảm từng chút từng chút trở nên khó coi.

Đám người xung quanh cũng thấp giọng nói chuyện với nhau.

“Kiều Khởi… Chính là cô con gái của Kiều gia kia sao?”

“Thực sự rất hiếm khi nhìn thấy cô ấy.”

“Đã vậy còn rất xinh đẹp.”

“Chị Kiều Khởi… Chính là Nhị Kiều ư… Đáng tiếc…”

Loáng thoáng âm thanh từ trong đám người truyền đến, Minh Thù lấy tay đỡ lễ phục của Nguyễn Tiểu Liên, nhẹ giọng hỏi cô: “Có thể đứng lên không?”

Cô gái cắn môi gật đầu.

Minh Thù đỡ cô ấy đứng lên.

Cô gái kia nhìn chằm chằm Minh Thù, không dám lên tiếng nữa.

Nguyễn Tiểu Liên là gái bán rượu, có thể tùy tiện đắc tội được nhưng Kiều Khởi thì không thể.

Thế nhưng cô ta rất không cam tâm: “Kiều tiểu thư, đừng trách tôi không có nhắc nhở cô, cô gái này cũng không phải tỉnh du đích đăng (1), đừng dẫn sói vào nhà.”

Minh Thù nhướn mày nhìn về phía cô ta: "Tỉnh du đích đăng ư, nhất định không phải là một cây đèn tốt (2) rồi."

Cô gái: "…"

Còn có cách nói như vậy sao?

Không phải vậy! Ai nói với cô cái đó chứ!

Minh Thù dẫn Nguyễn Tiểu Liên đi tới phía Thôi Du Tuệ, khi đi ngang qua cô gái kia, cô cười khẩy: "Có thời gian đi làm phiền người khác chi bằng chăm chỉ giảm béo một chút, như vậy mới xinh đẹp."

Cô gái: "…" Thật muốn tát một cái lên mặt cô ta.

Cô gái thầm uất hận dậm chân.

Mấy cô gái bên cạnh cô ta mỗi người một câu, vừa an ủi vỗ vỗ phía sau lưng cô, vừa nói: "Vận khí cô ta cũng thật tốt, Phong Hoành không ở đây mà vẫn có người khác giúp cô ta ra mặt."

Cô gái đáy mắt tràn đầy sự đố kỵ: "Cô ta chỉ là gái bán rượu, dựa vào cái gì chứ! Lại còn cái cô Kiều Khởi kia, tự dưng dám nói tôi béo!"

"Cô làm sao có thể được coi là béo chứ, vóc dáng này của cô người khác muốn cũng không được, Kiều Khởi chính là ghen tỵ với cô đó." Đồng nghiệp lập tức nói: "Nhưng mà… Kiều Khởi tại sao lại có thể quen biết Nguyễn Tiểu Liên chứ, lại còn giúp cô ta ra mặt?"

Cô gái thầm hận: "Ai mà biết Nguyễn Tiểu Liên dùng thủ đoạn gì rồi… cứ chờ mà xem!"

-

Thôi Du Tuệ nhìn cô gái trước mặt, cau mày, bàn tay đang cầm điểm tâm siết chặt lại.

Minh Thù đến muộn, vậy nên Thôi Du Tuệ mang lễ phục tới cho cô, vì không biết cô thích bộ nào nên mới cố ý mang đi hai bộ.

Minh Thù đưa bộ lễ phục còn lại cho Nguyễn Tiểu Liên để cô ấy đi thay.

Đợi lúc cô ấy đi thay quần áo, Thôi Du Tuệ lôi kéo con gái mình: “Tiểu Khởi, con đừng cứ mãi luẩn quẩn trong lòng nữa, cái này… mọi người… làm sao…”

Minh Thù nhận lại khay điểm tâm từ tay Thôi Du Tuệ: “Phu nhân Thôi Du Tuệ, người đang nghĩ lung tung gì vậy?”

Thôi Du Tuệ chỉ chỉ phòng thay quần áo, thần sắc nhợt nhạt: “Các con…”

Bà đột nhiên nắm chặt tay Minh Thù: “Con gái à, mẹ biết là con không thích việc mẹ ép con tìm đối tượng, thế nhưng con cũng không thể như vậy chứ, Kiều gia chúng ta chỉ còn trông cậy vào con, nếu chị con vẫn còn sống thì mẹ cũng không quản con, thế nhưng…”

Minh Thù: “…”

Trong đầu Thôi Du Tuệ rốt cuộc là chứa những suy nghĩ lung tung gì vậy.

“Con không biết cô ấy, chỉ là tiện tay giúp đỡ thôi.”

Thôi Du Tuệ nghi hoặc: “Thật chứ?”

“Thật mà.”

Thôi Du Tuệ vuốt ngực: “Vậy là tốt rồi, tốt rồi, nếu như con mà thích con gái, sợ rằng cha con sẽ bị con làm cho tức đến mức nằm viện mất.”

Minh Thù: “…”

Nghiêm trọng đến vậy sao?

"Cạch cạch."

Cửa phòng thay quần áo mở ra, cô gái từ bên trong đi ra, cô dường như có chút căng thẳng đến mức hai tay nắm chặt, khuôn mặt khẽ hồng lên.

Lễ phục trắng muốt, tôn lên làn da trắng nõn như bạch ngọc, óng ánh trong suốt.

Với thiết kế thắt eo, ôm sát lấy vòng eo nhỏ bé của cô gái, được kết hợp với những hoạ tiết màu đỏ buông nhẹ xuống. Được gắn lên trên toàn bộ chiếc váy.

Màu trắng tinh không hề chói mắt, lễ phục trong bữa tiệc có màu như vậy cũng không ít, thế nhưng chiếc váy được tô điểm bằng hoạ tiết màu đỏ mới khiến bộ lễ phục trông thật bắt mắt.

Khoác bộ trang phục này bước ra, chắc chắn khiến cho toàn bộ hội trường chú ý.

Minh Thù bỏ vào hai cái bánh vào trong miệng, thầm cảm thấy vô cùng may mắn vì bộ y phục cô thuận tay chọn trước đó không có khoa trương như vậy.

“Mẹ, mẹ định trực tiếp gả con đi ngay hay sao?”

Thôi Du Tuệ trừng mắt: “Lễ phục này mẹ chọn đã lâu, mẹ cảm thấy con mặc là thích hợp nhất, nhưng mà cô gái này mặc trên người cũng rất đẹp, lanh lợi đáng yêu.”

***

(1) Tỉnh du đích đăng: Chiểu kiểu người lương thiện, trong sáng như ngọn đèn.

(2) Ở đây Minh Thù dùng lối chơi chữ, đăng = đèn.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1137: Lão Bản Không Hẹn (5)

“Cái đó…” Nguyễn Tiểu Liên toàn thân cũng không được tự nhiên: “Bộ trang phục này…”

Nhìn qua có vẻ rất đắt…

“Không sao đâu, dù gì thì con nhỏ chết tiệt kia cũng không chịu mặc.” Người thông minh như Thôi Du Tuệ, nhận ra Nguyễn Tiểu Liên có chút không được tự nhiên.

“Không thể lãng phí đồ ta mất công chọn lựa như vậy được.”

Minh Thù đang cầm khay điểm tâm gật đầu.

Đúng đúng đúng.

Nguyễn Tiểu Liên có chút rụt rè, dường như vẫn cảm thấy người mình gặp có chút gì đó đáng sợ.

Làm gì có việc không hề quen biết mà lại giúp cô ra mặt, hơn nữa còn cho cô mượn quần áo.

“Tôi tên là Nguyễn Tiểu Liên…” Nguyễn Tiểu Liên chủ động giới thiệu.

Thôi Du Tuệ không có chút ấn tượng gì, nhưng vẫn nở nụ cười ôn hòa nói: “Tiểu Liên ư, người đáng yêu mà cái tên cũng thật đáng yêu…”

Bộ dạng kia nhìn vào dường như thực sự có quen biết cô ấy từ trước vậy.

Minh Thù: “…” Không thể hiểu được khả năng diễn xuất của mẹ cô.

Minh Thù đẩy Thôi Du Tuệ đang ngại ngùng nói chuyện kia đi chỗ khác, cô ngồi lên ghế hỏi Nguyễn Tiểu Liên đang đứng bên cạnh mân mê ngón tay: “Phong Hoành đâu?”

Nguyễn Tiểu Liên là nữ chính, Phong Hoành dĩ nhiên chính là nhân vật nam chính.

Tiệc rượu như thế này, ngoại trừ Phong Hoành ra thì ai có thể mang cô ấy tới đây chứ.

Biểu cảm của Nguyễn Tiểu Liên ngay lập tức thay đổi.

Trong lòng cũng không hề bất ngờ, vậy mới đúng chứ, cô gái xinh đẹp như vậy làm sao có thể vô duyên vô cớ mà giúp cô ra mặt được.

Đáy mắt Nguyễn Tiểu Liên có chút phức tạp, tựa như nhẫn nhịn sự phẫn nộ, lại tựa như có chút mất mát: “Cô có quen biết Phong tiên sinh ư?”

“Không quen.”

Nguyễn Tiểu Liên: “…”

“Không phải hắn đưa cô tới đây sao?”

Nguyễn Tiểu Liên ngón tay bấm chặt đến trắng bệch, móng tay in hằn lên những dấu vết thật sâu.

“… Đúng.” Phong Hoành đưa cô đến đây, nhưng bọn họ cãi nhau ầm ĩ một trận sau đó hắn bỏ lại cô ở đây.

Vốn dĩ cô muốn rời đi, ai ngờ lại bị hai cô gái kia giữ cô lại rồi đề nghị giúp đỡ cô, Nguyễn Tiểu Liên cũng không suy nghĩ gì nhiều, ai ngờ bọn họ lại muốn làm cô mất mặt.

Minh Thù lại hỏi: “Hắn đâu?”

Nguyễn Tiểu Liên hít sâu một hơi: “Đi rồi.”

“À.” nhân vật nam chính thường sẽ làm chuyện như vậy, sau đó khi phát hiện ra mọi việc thì lại giống như thiên vương lạnh lùng đi trừng trị những kẻ có tội.

Nếu muốn có vợ sớm một chút thì trăm ngàn lần không nên học loại hành vi này.

Minh Thù mỉm cười nhìn Nguyễn Tiểu Liên: “Về sau cô đi theo tôi, tôi sẽ che chở cho cô.”

Nguyễn Tiểu Liên: “???”

-

Thôi Du Tuệ nhìn chằm chằm Minh Thù dẫn cô gái tên Nguyễn Tiểu Liên đi loanh quanh ở đại sảnh, bà vô cùng cảnh giác, tuy rằng con gái nói giữa họ không có gì nhưng bây giờ nhìn vào thực sự không giống…

Chẳng lẽ thực sự là do gần đây bà áp ép buộc con gái quá rồi.

Nhưng giờ cô đã lớn như vậy rồi, cô cũng đủ lông đủ cánh mà bay đi rồi.

Mấy năm trước vì chuyện của Kiều Vận, bà căn bản không dám nhắc tới, thế nhưng Kiều Vận cũng đã đi được bốn năm rồi…

Thôi Du Tuệ nghĩ đến đứa con gái bất hạnh kia của mình, khóe mắt không nhịn được mà đỏ hoe.

Bà sau này không cần ép tiểu Khởi nữa rồi.

Gia sản của Kiều gia lớn như vậy, dù cho cô cả đời không lấy chồng đi chăng nữa thì Kiều gia cũng có thể nuôi cô.

Minh Thù hoàn toàn không biết mẹ ruột cô lại khổ não nhiều như vậy.

Tiệc rượu kết thúc, Minh Thù đưa Thôi Du Tuệ lên xe trước, sau đó mới kéo Nguyễn Tiểu Liên rời đi.

Bên ngoài hội trường có một chiếc xe đậu một cách khiêm tốn bên đường, người đàn ông trong xe nhìn người từ cửa chính bước ra, rồi bảo tài xế lái xe qua đó.

Đang muốn mở cửa sổ gọi cô, hắn lại thấy cô gái ở bên cạnh cô mở cửa một chiếc xe khác ra, rồi Nguyễn Tiểu Liên lên xe.

Sắc mặt người đàn ông tối sầm: “Đi điều tra một chút chuyện xảy ra ở tiệc rượu hôm nay.”

Tài xế kiêm trợ lý "vâng" một tiếng.

Minh Thù tự mình lái xe, lúc đầu cô không phát hiện ra có xe đuổi theo xe của mình, thế nhưng sau khi đi qua nhiều khúc rẽ, chiếc xe đằng sau đều bám đuôi theo.

“Chiếc xe phía sau là của Phong Hoành đúng không?”

Nghe Minh Thù nói vậy, Nguyễn Tiểu Liên bị dọa cho giật mình, một lát sau mới quay đầu về phía sau nhìn lại: “Đúng… là xe của anh ấy.”

Chính là chiếc xe kia đưa cô tới bữa tiệc rượu, ấn tượng vẫn còn khắc sâu.

“Ha ha.” Minh Thù quay qua Nguyễn Tiểu Liên nháy mắt một cái: “Chúng ta bỏ rơi hắn vậy.”

Nguyễn Tiểu Liên: “…”

Mười mấy phút sau, không thấy bóng dáng chiếc xe phía sau nữa, Minh Thù mới giảm tốc độ lại: “Cô biết nấu cơm không?”

Việc hỏi câu hỏi này đối với cô là việc vô cùng quan trọng.

“Ủa…” Tại sao lại hỏi cô vấn đề này?

“Biết… Biết nấu.”

Hoàn cảnh của Nguyễn Tiểu Liên không tốt lắm, cha cô tàn tật không thể làm việc, mẹ cô bình thường chỉ có thể làm chút việc vặt, trong nhà còn có em trai cần phải đi học, vậy nên việc nấu cơm dĩ nhiên là rơi xuống đầu cô rồi.

Trước đây cô đã từng làm việc tại nhà hàng, đầu bếp ở đó rất tốt, cô có học qua một chút, người trong nhà đều nói đồ cô nấu ăn rất ngon…

Nguyễn Tiểu Liên phát hiện người bên cạnh mình cười rất vui vẻ, tựa như vừa nhặt được bảo bối gì vậy.

“Nhà cô còn có đồ ăn không? Có muốn mua chút thức ăn không? Cô biết nấu những món gì vậy? Tôi muốn ăn xương sườn kho…”

Nguyễn Tiểu Liên: “???” Vì sao lại nhắc đến đồ ăn chứ?

Nhà Nguyễn Tiểu Liên rất nhỏ, được chia thành ba phòng ngủ và một phòng khách, mẹ Nguyễn đang ở dưới ánh đèn sửa sang lại quần áo, thấy Nguyễn Tiểu Liên dẫn người trở về, lo lắng chào hỏi Minh Thù.

“Mời… Mời cháu uống nước.”

“Cháu cám ơn.”

Mẹ Nguyễn cười cười: “Tiểu Liên rất ít khi dẫn bạn về nhà…”

Mẹ Nguyễn và Thôi Du Tuệ tuổi tác cũng không hơn kém bao nhiêu, nhưng mẹ Nguyễn bị cuộc sống khó khăn bào mòn trở nên già nua.

Nguyễn Tiểu Liên nhìn Minh Thù, cũng không thấy trên mặt cô có vẻ mặt gì kỳ quái, cô nở nụ cười nhàn nhạt, lễ phép ôn hòa.

“Tiểu Liên đã về rồi sao?”

Trong phòng vang lên tiếng của người đàn ông, Nguyễn Tiểu Liên lên tiếng: “Cha, cha chưa đi nghỉ sao?”

“Ừm, cha vẫn chưa ngủ, con dẫn bạn về nhà à?”

“Vâng… Đúng vậy ạ…” Nguyễn Tiểu Liên lúng túng trả lời, bọn họ mới chỉ quen biết mấy tiếng trước, đâu được coi là bạn bè gì cơ chứ.

“Con nhớ chiêu đãi bạn cho tốt.” Cha Nguyễn dài dòng dặn dò Nguyễn Tiểu Liên.

-

Minh Thù ở nhà Nguyễn Tiểu Liên chỉ là ăn một bữa ăn khuya, thế nhưng Nguyễn Tiểu Liên hoàn toàn bị hù doạ bởi sức ăn của Minh Thù.

Cô không cần giữ gìn vóc dáng giống như những cô gái khác sao?

Đã đêm rồi mà còn ăn nhiều như vậy…

“Hôm nay thật cám ơn cô.” Nguyễn Tiểu Liên tiễn Minh Thù xuống dưới lầu.

“Không cần khách khí, ai bảo cô biết nấu cơm cơ chứ.” Minh

Thù dựa vào xe, cười đến xán lạn.

"…" Nhưng mà trước đó cô cũng đâu có biết rằng tôi biết nấu cơm cơ chứ, câu này Nguyễn Tiểu Liên đương nhiên không dám nói ra rồi.

"Cái này… tôi muốn hỏi một chút, tại sao cô lại giúp tôi?"

Minh Thù giơ tay lên, bàn tay ấm áp đặt nhẹ lên đỉnh đầu Nguyễn Tiểu Liên: "Những người con gái biết nấu cơm thì đều xứng đáng được giúp đỡ."

Mãi đến khi xe của Minh Thù rời đi, Nguyễn Tiểu Liên vẫn chưa kịp phản ứng lại.

Cô ấy rốt cuộc làm sao có thể biết rằng cô biết nấu cơm chứ?

Khi Nguyễn Tiểu Liên quay về, mẹ Nguyễn đang dọn dẹp bàn ăn.

"Mẹ, mẹ nghỉ ngơi đi, để con dọn."

Mẹ Nguyễn tránh né Nguyễn Tiểu Liên: "Con đi làm rất vất vả, con đi nghỉ ngơi đi cứ để mẹ dọn."

Nguyễn Tiểu Liên hiểu tính cách của mẹ nên đành thương lượng: "Vậy con giúp mẹ, như vậy sẽ nhanh hơn một chút."

Mẹ Nguyễn thở dài: "Đều do mẹ và cha vô dụng nên mới liên lụy đến con."

"Mẹ, mẹ nói gì vậy." Nguyễn Tiểu Liên nhíu mày: "Con chưa từng nghĩ rằng hai người làm liên lụy đến con, không có hai người thì làm sao có con chứ?"

Mẹ Nguyễn thở dài.

"Vừa rồi vị Kiều tiểu thư kia… Mẹ nhìn không giống người bình thường, làm sao con lại quen biết người như vậy?”

“Con cũng chỉ mới quen biết cô ấy mấy tiếng mà thôi… Cô ấy giúp con, còn đưa con về nhà nữa.”

Mẹ Nguyễn vừa nghe tới việc Minh Thù giúp đỡ cô liền nói: “Vậy thì phải cám ơn người ta chứ.”

Nguyễn Tiểu Liên nhìn nước trong bồn rửa bát, một lát sau mới khẽ lắc đầu.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1138: Lão Bản Không Hẹn (6)

Minh Thù nhìn đống đồ đang ở phía trước cản đường, cô thực sự muốn nói câu chửi thề.

Lúc cô bắt đầu lái xe tiến vào làm gì có cái nào.

Con đường này vốn dĩ đã hẹp, đống đồ ở bên kia gần như cản hết đường đi, ngay cả tay đua nhà nghề cũng chưa chắc đi qua được.

Minh Thù xuống xe, các cửa hàng gần đó đều đóng cửa hết rồi, không biết kẻ nào không có ý thức để một đống rác ở chỗ này như vậy.

Đây là con xe yêu quý của ngài Kiều Thành, cô mà cứ đem nó va chạm linh tinh như vậy, không biết ngài Kiều Thành có đánh chết cô không nữa.

Minh Thù nhìn xung quanh một chút, sau khi xác định là không có ai cô mới thu hẹp không gian lái xe, vượt qua đống đồ ở bên kia.

Sau khi vượt qua được đống đồ, cô đang chuẩn bị phóng xe thì lại có một âm thanh ở phía bên phải vang lên.

Minh Thù vốn không thích xen vào chuyện của người khác thế nhưng dường như âm thanh đó có phần quen thuộc.

Minh Thù lấy ra một túi đồ ăn vặt, cô ngồi xổm trên phố, ăn xong xuôi mới quyết định tới xem sao.

Phía bên phải là một con hẻm nhỏ lầy lội, các vũng nước mưa của hai ngày trước vẫn còn chưa khô, Minh Thù mang giày cao gót xiêu xiêu vẹo vẹo đi vào.

“Tôi biết lỗi rồi mà, xin lỗi, tôi xin lỗi mà.”

“Tôi không dám nữa đâu.”

Một thanh niên đang quỳ trước mặt rất nhiều người cầu xin tha thứ.

Xem ra là một người đơn độc đấu với một đám thanh niên.

“Bà nó, lần sau để cho ông bắt được, ông chặt tay mày.” Một người trong đám thanh niên đó đá một phát vào người thanh niên đang quỳ.

Người thanh niên kia té trên mặt đất, trong miệng ngoại trừ cầu xin tha thứ cũng không nói bất kỳ điều gì khác.

Trong đám thanh niên lêu lổng ở đây có một chàng trai đang cầm điếu thuốc dựa vào cột điện, ánh lửa của điếu thuốc sáng lập lòe trong đêm tối.

Bộ dạng của hắn so với đám thanh niên lêu lổng đang giáo huấn kẻ khác kia, chẳng có chút ăn nhập nào.

Minh Thù đang cân nhắc xem mình có nên tránh đi hay không.

Đây chắc là sân nhà của đám thanh niên này rồi.

“Được rồi.” Chàng trai ném thuốc lá xuống rồi di chân dập lửa: “Đi thôi.”

Một thanh niên chỉ vào tên vừa bị đánh: “Coi như số ngươi hên, đại ca chúng ta không thèm so đo tính toán với ngươi nữa.”

Thanh niên cầm đầu xoay người lại thì bắt gặp một cô gái mặc váy đang nhìn chằm chằm bọn họ.

“Ôi, bà nó! Làm tôi sợ muốn chết!”

“Ai đó? Hơn nửa đêm rồi mà còn đứng ở đây dọa người.”

Chàng trai kia vẫn không nói một lời nào, mấy người bên cạnh hắn lần lượt lấy điện thoại di động ra chiếu đèn về phía Minh Thù.

Sau khi thấy rõ được trước mắt họ là một cô gái ăn mặc vô cùng kỳ quái, cả đám người đều im lặng trong giây lát.

Gặp quỷ rồi!

“Cô… Người đẹp à, trời đã tối rồi mà cô còn ở chỗ này làm gì vậy?” Còn đứng ở phía sau bọn họ nữa chứ, nếu không phải bọn họ có tâm lý thép thì có lẽ đã bị dọa chết rồi.

“Mộng du.” Minh Thù trả lời hết sức nghiêm túc.

“Phụt…”

Cũng không biết là ai cười trước, sau đó đám thanh niên bắt đầu thi nhau cười: “Cô gái à, cô cũng biết là mình đang mộng du cơ á?”

Minh Thù trả lời: “Tôi không nhìn thấy bất cứ điều gì cả, làm phiền rồi.”

Một thanh niên nhanh nhẹn giải thích: “Ôi chao, cô đừng có hiểu lầm, chúng tôi không phải là kẻ xấu đâu, là do thằng kia ăn trộm đồ của đại ca chúng tôi.”

“Ừm.”

Người thanh niên: “…”

Tại sao hắn lại cảm thấy cô gái đối diện này lại có chút thất vọng nhỉ?

“E hèm, đã trễ thế này rồi, cô mau trở về đi nơi này không an toàn đâu.”

Chàng trai kia dường như có chút sốt ruột: “Bà nó, các người có đi hay không?”

“Đại ca à, mau giữ hình tượng, hình tượng, đừng có mắng chửi thô tục chứ.”

“Khỉ thật!” Chàng trai lại chửi thêm một câu.

Sau đó Minh Thù tiếp tục nhìn đám người kia đang nhắc nhở chàng trai về hình tượng, khí chất gì gì đó.

Minh Thù: “...” Tối rồi còn gặp phải một đám thần kinh ư?

Chẳng lẽ chàng trai ở bên ngoài quán bar Khởi Vận lần trước chính là anh em của hắn sao?

Mẹ ơi!

Muốn hù chết trẫm rồi thoải mái thừa kế tôm hùm đất của trẫm sao?

“Người đẹp à, trời cũng đã tối rồi, hay là để bọn tôi đưa cô đi ra ngoài nhé, kẻo nhỡ đâu gặp phải người xấu...”

Chàng trai được cả đám liên tục nhắc nhở về hình tượng, khí chất gì kia liếc nhìn Minh Thù, có vẻ như hắn chẳng để tâm đến những lời khuyên nhủ của đồng bọn, cả người hắn bắt đầu xuất hiện một cảm giác vô cùng kỳ quái: “Đêm hôm còn chạy đến nơi này, cô ta gặp chuyện gì thì cũng đáng đời.”

Nếu như trên người chàng trai lần trước tỏa ra khí chất cao ngạo lạnh lùng thì tên này hoàn toàn ngược lại, là một tên côn đồ điển hình, còn là loại côn đồ cực kỳ muốn ăn đòn.

Một thanh niên tỏ ra đau đầu: “Đại ca, đây chính là nguyên nhân khiến anh độc thân đó.”

Chàng trai kia tỏ ý khinh thường: “Tôi dựa vào bản lĩnh độc thân của mình.”

Chàng trai liếc nhìn Minh Thù, trong lòng hắn càng thêm phiền muộn, phải nhanh chóng rời khỏi nơi đây thôi.

“Đại ca, chờ một chút nào.” Một thanh niên quát to: “Nhị Đồng, cậu đưa cô gái này ra khỏi đây, nếu chúng ta đã gặp cô ấy thì không thể không quan tâm được.”

Thực sự là không tưởng tượng được, một đám thanh niên trông có vẻ lêu lổng như thế này, lại nói ra những câu tràn đầy nghĩa khí như vậy.

Minh Thù nhìn theo đám người đang đuổi theo chàng trai kia, nghe tiếng tranh cãi ầm ĩ của bọn họ xen lẫn với những lời nói tràn đầy khó chịu của hắn.

Cuối cùng chỉ còn lại chàng trai tên Nhị Đồng.

Hắn xấu hổ nhìn Minh Thù rồi ngại ngùng cười: “Cô sống ở đây sao?”

Minh Thù lắc đầu.

Nhị Đồng càng thêm rụt rè: “Tôi đưa cô ra ngoài nhé.”

Nhị Đồng làm tròn bổn phận đưa Minh Thù đến đường lớn, thấy Minh Thù lên xe rồi hắn mới rời đi.

Minh Thù cảm thấy có chút hư ảo.

Tên tiểu yêu tinh lần này… có chút khó khăn nha.

-

Quán bar ngừng kinh doanh đến tận hai ngày sau mới bắt đầu mở cửa lại.

Vì chuyện côn đồ gây sự lần trước cho nên kinh doanh có vẻ trượt dốc không ít, liên tiếp vài ngày việc buôn bán trở nên ảm đạm hơn.

“Chị Khởi, tiếp tục như vậy cũng không phải là cách hay…” Minh Thù không có ở đây, quản lý Thái phụ trách quầy rượu mặt mày ủ ê suốt cả ngày.

Mình Thù đang ăn trộm trái cây tại quầy bar, nghe quản lý Thái nhắc đến chuyện này, cô liền gật đầu một cái: “Việc giữ lại ca sĩ hát lần trước tại sao không tiếp tục nữa?”

Quản lý Thái trả lời: “Tôi nghĩ đến tình hình hiện tại của quán bar nên mới tạm thời không liên lạc.”

Hắn cũng lo lắng những tên côn đồ kia sẽ trở lại gây phiền toái một lần nữa.

Thế nhưng mấy ngày nay vẫn sóng yên biển lặng, không biết bọn chúng có phải đã bị chị Khởi anh dũng đàn áp rồi hay không.

“Gọi cậu ta đến đây đi.”

Quản lý Thái suy nghĩ một chút rồi nói: “Tôi đi liên lạc với cậu ta một chút.”

Sau khi gọi đám người kia đến rồi, Minh Thù mới biết bọn họ là một ban nhạc, mặc dù không phải là một ban nhạc cố định.

Dẫn đầu đám người đó vẫn là chàng trai kia, ảo giác của cô vẫn còn phảng phất trong đêm đó, chàng trai trước mặt này… có thể nói là cực kỳ thích ra vẻ ta đây.

Thế nhưng không thể phủ nhận được vẻ đẹp trai của hắn, từ lúc hắn tiến vào đã có không ít cô gái liếc nhìn.

Minh Thù ngồi trong quầy bar, nhìn quản lý Thái và đám thanh niên nói chuyện với nhau, giờ chắc cũng không cần phải nói nhiều nữa.

“Mọi người lên thử một chút không?” Cuối cùng quản lý Thái chỉ vào sân khấu.

Chàng trai gật đầu rồi cầm nhạc cụ của bọn họ bước lên sân khấu.

Âm thanh xao động của quán bar bỗng nhiên dừng lại, vài cậu nhóc nhảy lên sân khấu tự tìm vị trí tốt cho mình.

Chàng trai đứng ở chính giữa, không biết lấy được ở đâu cái mặt nạ che nửa khuôn mặt.

Hắn mím môi cố tỏ ra lạnh lùng thờ ơ, nhưng nếu nhìn kỹ vào đôi mắt sẽ thấy được hắn đang cực kỳ khẩn trương.

Nhưng mà làm gì có ai quan tâm đến điều ấy, mọi người đều tập trung chú ý đến bề ngoài của hắn, nửa gương mặt đẹp trai lộ ra ngoài khiến người ta không thể đứng yên.

Lúc bọn họ bước lên sân khấu, ở dưới bắt đầu huýt sáo.

Tiếng hét chói tai của các cô gái lần lượt lấn át nhau.

“Thật đẹp trai!”

“Trời ơi! Ngày hôm nay tùy tiện đi vào lại có thể gặp được cực phẩm thế này.”

Một chàng trai ở bên cạnh bỗng tiến lên hai bước: “Xin chào, chúng tôi là ban nhạc Kinh Thiên.”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1139: Lão Bản Không Hẹn (7)

Ban nhạc Kinh Thiên?

Có nghĩa là những giai điệu bay bổng tuyệt vời đem đến sự ngạc nhiên cho cả bầu trời.

Nếu như không phải tên cầm micro có giá trị nhan sắc thì chắc hẳn bây giờ đã có người bắt đầu mắng chửi.

Mọi người luôn phá lệ khoan dung đối với những thứ gì xinh đẹp.

Nhưng khi khúc nhạc dạo đầu vang lên, ai nấy đều bị chấn động bởi giọng hát có năng lực xuyên thấu của chàng trai kia.

Minh Thù hưng phấn đứng dậy, mơ hồ nghe được hai câu hát.

[Ở trong thế giới đầy rẫy hoang mang do dự của mình, anh không thể nào thoát ra được.

Thế giới của em lại càng xa vời không thể nào chạm tới.]

Minh Thù không không thể cảm nhận được nam sinh đứng ở trên khán đài kia có bao nhiêu nhiệt tình đối với âm nhạc, thế nhưng vẻ mặt của hắn lại toát lên một niềm thương yêu cháy bỏng lay động đến tất cả mọi người.

Bà nó!

Chiêu trò cả đó.

Sau khi bài hát đầu tiên kết thúc, mọi người vẫn còn bị ảnh hưởng bởi dư vị của lời hát, nên la hét đòi ban nhạc hát thêm một ca khúc nữa.

Nam sinh muốn đi xuống nhưng do khán giả ở phía dưới đang ngưỡng mộ cuồng nhiệt như vậy, nên bị lôi lại ép phải tiếp tục.

“Cậu ta tên là gì?” Minh Thù hỏi quản lý Thái đang ngồi ở bên cạnh.

Hai mắt quản lý Thái sáng lấp lánh nhìn lên khán đài: “Úc Kinh. Nếu như bọn họ đi ra ngoài không biết sẽ còn nổi tiếng đến cỡ nào nữa, nhìn vẻ đẹp trai và giọng hát kia mà xem…”

“Khăn tắm (1)?” Cái tên sao nghe kỳ lạ thế?

“Úc trong Phức Úc, Kinh trong Kinh Thiên (2).”

“Úc…” Minh Thù sờ đĩa hoa quả bên cạnh ra vẻ đăm chiêu suy nghĩ.

Quản lý Thái nhanh tay đoạt lại: “Chị Khởi, cái này là đồ ăn lót dạ của người khác.”

Minh Thù: “…”

Trẫm không phải chủ quán sao?

Tại sao trẫm không được phép ăn hoa quả?

Quản lý Thái nhanh chóng bảo phục vụ mang đĩa hoa quả ra cho khách, không biết bà chủ gần đây bị làm sao nữa, bán thì ít mà cô ăn thì nhiều.

Bọn họ mới vừa bày đĩa ra, còn chưa kịp mang đi thì đã hết sạch!

Bây giờ chả có ai dám bày biện mấy cái đĩa trước mặt Minh Thù nữa.

Thấy họ đề phòng cô như đề phòng cướp, Minh Thù lặng lẽ rời khỏi quầy bar.

Thời điểm cô đi tới sát mép sân khấu cũng là lúc dàn nhạc Kinh Thiên đi xuống dưới, Úc Kinh chợt nhảy xuống đứng ngay trước mặt cô, trên mặt hắn không còn đeo mặt nạ nữa.

Bộ dạng của hắn vô cùng kỳ lạ như là nhìn thấy vi-rút, nhanh chóng chạy trốn xa hẳn một mét về phía bên cạnh.

Minh Thù: “...” Tránh cô làm cái gì vậy?

Một tên ở trên khán đài cũng kinh ngạc nhảy xuống: “Ồ, là cô à. Cô cũng tới chỗ này vui chơi sao? Vừa rồi chúng tôi biểu diễn trông cực kỳ ngầu đúng không? À đúng rồi, đây là giọng ca chính của chúng tôi, trông đẹp trai chứ…”

Nhị Đồng và mấy thanh niên khác cũng lần lượt đi xuống.

Tổng cộng có năm người.

“Người đẹp, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

“Về sau cô nhớ thường xuyên ghé qua chỗ này nhé, chúng tôi sẽ còn ở đây một thời gian đó…”

“Đồ đần.” Úc Kinh ở phía bên cạnh mắng: “Cô ta là người của quán bar, đầu óc của các người đều bị nướng chín rồi à?”

“À…”

Mọi người đều có chút mơ hồ, cô gái xinh đẹp thế này lại là người của quán bar sao?

Úc Kinh không để ý tới đám người đang la lớn, hắn khôi phục lại bộ dạng lạnh lùng rồi xách đàn ghi-ta của mình rời đi.

“Cậu ta…” Minh Thù chỉ vào đầu: “Có bị làm sao không vậy?”

Bành Phái lắc đầu phủ nhận: “Không có.”

Đại ca của bọn họ bất ổn chỗ nào vậy?

Cô gái này có phải đã hiểu lầm chuyện gì không?

Minh Thù từ chối cho ý kiến, cô xoay người trở lại quầy bar thì nhìn thấy quản lý Thái đang lôi kéo Úc Kinh nói chuyện.

“Ngày hôm nay coi như tôi mời các cậu uống.” Vừa lúc đám Bành Phái đi tới nghe được câu nói đó của quản lý Thái.

“Cám ơn quản lý Thái.”

“Oa.”

Đám thanh niên rất nhanh đã tụm lại náo nhiệt cả một vùng.

“Chị Khởi, chị đừng cản trở em làm việc nữa được không?” Người pha rượu bất đắc dĩ lắm mới phải thốt lên câu này, gần đây chị Khởi rảnh rỗi quá rồi!

“Cậu làm việc ở chỗ rộng rãi như thế này vẫn còn cảm thấy chưa đủ sao?”

Người pha rượi ấm ức đáp lại: “Chị cứ ở đây quấy rầy làm cho tay chân của em run lẩy bẩy hết.”

Minh Thù bắt đầu diễn thuyết: “Là đàn ông thì phải chịu được sóng gió, gánh vác được áp lực…”

Người pha rượu: “…”

Sau khi diễn thuyết xong, cô thuận tay lấy mất một đĩa hoa quả.

Người pha rượu: “…”

Minh Thù mang sang bên kia, cô rót một chén rượu rồi đẩy đĩa hoa quả đến trước mặt chàng trai.

Úc Kinh ngẩng đầu lên nhìn cô rồi lại cúi đầu xuống: “Âm hồn không tan.”

“Tôi nghe được đấy.”

Úc Kinh không thèm để bụng, hùng hồn nói: “Nghe được thì đã làm sao.”

Không biết nam thần lạnh lùng đã chạy đi chỗ nào rồi, để lại một tên đáng ghét ở trước mặt cô như thế này đây.

Cô muốn gọi người đập nát cái bộ dạng này của hắn.

Để Úc Kinh không tiếp tục tự tìm đường chết, bọn người Bành Phái liền đi tới giải cứu thành công đại ca của bọn họ.

-

Video về ban nhạc Kinh Thiên nhanh chóng đã được lan truyền khắp các trang mạng, như muốn quét sạch tất cả tin tức của các trang mạng.

Nhờ tài năng và vẻ đẹp trai của Úc Kinh, việc kinh doanh quán bar chớp mắt đã vực dậy, so với trước kia còn tốt hơn nhiều.

Ban nhạc Kinh Thiên không phải ngày nào cũng đến quán bar, dù sao thì trừ bọn họ ra quán bar vẫn còn nhiều tiết mục khác.

Thế nhưng mỗi lần họ đến thì tiết mục của họ sẽ trở thành nổi bật nhất.

Minh Thù phát hiện ra Úc Kinh thực sự có vấn đề, lúc đứng trước mặt mọi người thì hắn bày ra bộ dạng nam thần lạnh lùng tài hoa, nhưng khi ở bên cạnh đám anh em của mình, thì hắn hết dùng vũ lực công kích rồi dùng tới những lời nói châm chọc.

Mỗi lần nhìn thấy cô, sắc mặt của hắn vẫn không được tốt cho lắm.

Đương nhiên bọn họ cũng chẳng nói với nhau được mấy câu, ngày nào hắn cũng chỉ biểu diễn xong rồi lập tức rời khỏi đây luôn, người hâm mộ có cuồng nhiệt đến thế nào đi chăng nữa cũng chẳng giữ được chân hắn.

Hắn quả nhiên là dựa vào bản lĩnh độc thân của mình.

Không thể không phục cho được.

“Chị Khởi, có người tìm chị.”

“Ai vậy?”

“Không biết, nhưng anh ta trông rất đẹp trai.” Một cô gái tiến tới chỗ Minh Thù rồi nháy mắt một cái: “Không chừng là tên đang theo đuổi chị đấy.”

“Hắn ta đang ở đâu?”

“Phòng kín số 8.”

Minh Thù cầm một gói bỏng ngô đi đến, trông bộ dạng kia cô không cần nhìn mặt cũng biết đó là ai.

Úc Đình.

Cách âm của phòng kín tương đối tốt, cửa phòng vừa đóng lại cả thế giới dường như chìm vào yên lặng.

Úc Kinh đứng bất động ngẩng đầu quan sát phòng kín.

“Đại ca, sắp đến lượt chúng ta rồi, anh còn ngẩn người nhìn cái gì vậy?” Bành Phái đứng trước mặt hắn tỏ ý thúc giục.

Úc Kinh thu tầm mắt lại theo Bành Phái đi về phía sân khấu.

Bành Phái phấn khởi nói: “Chị Khởi tốt thật đấy, còn chuẩn bị cả trang phục cho chúng ta nữa.”

Tiếng ghi-ta trên tay Úc Kinh bỗng ngừng lại: “Cậu có vẻ rất thân với cô ta?”

“Cũng tàm tạm, anh biểu diễn xong thì đi mất dạng nên không biết chị Khởi đa phần vẫn ở chỗ này. Đại ca à, chị Khởi cũng không tồi đâu, anh có thể suy nghĩ một chút đấy.”

“Cô ta tốt hay không thì liên quan gì đến tôi.”

Bành Phái nhiều chuyện còn nói thêm một câu: “Anh không thích chị Khởi ư?”

Úc Kinh sốt ruột trả lời: “Tại sao tôi phải thích cô ta? Mấy người muốn hát nữa không? Không hát nữa thì tôi đi đây.”

“Ấy đừng! Hát chứ hát chứ! Xông lên nào các anh em!”

Trước khi rời đi Úc Kinh tranh thủ nhìn về phía phòng kín.

Cũng chỉ là một cô gái thôi mà, có gì tốt chứ.

Không thèm để ý.

Lão tử còn lâu mới để ý.

A...

Thật phiền quá đi!

Úc Kinh hít một hơi thật sâu, nhảy lên sân khấu trong tiếng reo hò của mọi người

-

Phòng kín số 8.

Mình Thù ôm bỏng ngồi xuống: “Anh tìm tôi có việc gì?”

Úc Đình ngồi một mình trong phòng kín, trên người chỉ mặc bộ quần áo thể thao, một tay chống cằm còn một tay đang gõ nhẹ trên đùi.

Hắn ngước mắt nhìn Minh Thù, gương mặt của cô giống Kiều Vận như đúc nên khiến hắn có chút ngẩn ngơ.

Rất nhanh sau đó hắn đã lấy lại được tinh thần: “Tôi nghe nói có kẻ đến đây gây sự à?”

Minh Thù nhai bỏng ngô rôm rốp, mùi hương ngọt ngào của gói bỏng ngô tràn ngập trong không khí.

Nghe thấy vậy, Minh Thù mỉm cười: “Đúng vậy, là do cục cưng Nhan Tuyết của anh gây ra, anh định giúp tôi đánh cô ta sao?”

Chuyện này xảy ra đã lâu lắm rồi thế mà bây giờ hắn mới tới hỏi thăm.

“Nhan Tuyết?” Úc Đình nhíu mày: “Cô nhận sai người rồi chăng?”

Minh Thù tỏ ý không sao cả: “Nếu anh cảm thấy tôi nhận sai người thì cứ cho là vậy đi, anh vui vẻ là được.”

***

(1) Khăn tắm (浴巾) đồng âm với Úc Kinh (郁惊).

(2) Phức úc: Nghĩa là hương thơm ngào ngạt, còn “Kinh thiên” nghĩa là kinh động đến trời xanh.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1140: Lão Bản Không Hẹn (8)

Úc Đình vẫn không tin chuyện này là do Nhan Tuyết làm, yêu cầu Minh Thù đưa ra bằng chứng.

Minh Thù gác chéo chân khẳng định chắc chắn chính là do cục cưng Nhan Tuyết gây ra, cô nói hắn có phủ nhận cũng vô dụng.

Cả hai đều không nghe lọt tai lời nói của đối phương.

Úc Đình nhìn cô một lát, giọng nói của hắn đột nhiên trở nên đầy quái dị: "Kiều Khởi… Tại sao cô lại trở nên như thế này?"

"Tôi…"

"Về chuyện của Kiều Vận, tôi rất lấy làm tiếc, mấy năm nay tôi vẫn luôn điều tra tìm hung thủ, tôi biết là cô trách tôi."

"Anh…"

"Thế nhưng cô không thể đổ tội cho Nhan Tuyết được, cô ấy là người tốt."

"…" Trẫm đúng là không thể dây vào vầng hào quang của nhân vật chính được.

"Nếu đã như vậy thì mời Úc tiên sinh về cho." Minh Thù bĩu môi: "Nơi này không chào đón ngài."

Khuôn mặt của Úc Đình hơi đông cứng lại một chút, hắn nói:

“Kiều Khởi, tôi chỉ muốn biết rốt cuộc người mà Kiều Vận thích lúc đó là ai?”

Minh Thù khẽ cười: “Nếu anh muốn biết thì đi mà hỏi chị của tôi ấy, chuyện này chính miệng chị ấy nói ra thì thích hợp hơn.”

Úc Đình: “…”

Kiều Vận chết rồi, hắn biết hỏi thế nào đây?

Úc Đình biết Kiều Khởi đứng đằng sau chỗ này, hay chạy tới nơi này chính là vì nguyên nhân đó.

Nguyên chủ vốn không thích Úc Đình, nên làm sao có thể nói đáp án cho hắn biết được.

Huống chi người mà Kiều Vận thích chính là hắn.

Thế nên nguyên chủ càng không thể nói cho hắn biết được.

Úc Đình rời khỏi phòng kín với sắc mặt không được tốt cho lắm. Lúc hắn đi ngang qua đại sảnh chợt liếc nhìn về phía chàng trai đang đứng ở trên sân khấu sáng lấp lánh kia.

Úc Đình nán lại một chút, hắn không tỏ ra bất cứ cảm xúc gì chỉ đứng xem Úc Kinh hát.

Sau khi chàng trai hát xong một ca khúc, sắc mặt hắn lại càng tối hơn, hắn rời khỏi cửa chính của quán bar Khởi Vận đứng chờ trợ lý tới đón.

“Úc tiên sinh.”

“Điều tra một chút vì sao Úc Kinh lại ở chỗ này.”

Trợ lý tỏ ra kinh ngạc: “Cậu ấy… không phải đã ra nước ngoài rồi sao? Tôi đã nghe theo sự sắp xếp của ngài đích thân đưa cậu ấy lên máy bay.”

Úc Đình cười nhạt: “Chuyện đấy tôi phải hỏi anh mới đúng.”

Trợ lý toát mồ hôi lạnh: “Để tôi đi điều tra ạ.”

-

Sau khi biểu diễn xong Úc Kinh vẫn như cũ liền rời đi ngay, nhưng hôm nay hắn không đi quá xa, mà ngồi yên một chỗ bên cạnh bồn hoa quán bar.

Cũng không biết là hắn đã ngồi bao lâu mới đứng dậy rời đi.

Úc Kinh đi lung tung về phía trước, dường như không hề có mục đích.

Bỗng có vài người từ phía trước chạy tới, Úc Kinh nghe loáng thoáng lúc bọn họ chạy qua hình như là đánh người gì gì đó.

Hắn nhìn về phía trước, ở chỗ đó thấp thoáng có không ít người, chỉ có một bóng hình lẻ loi đối diện với đám người đó.

Úc Kinh muốn rời đi nhưng trên thực tế hắn lại đi về bên đó.

Càng đến gần, âm thanh của đám người kia ngày càng rõ ràng.

“Dám lừa gạt một triệu của bọn ta, to gan thật!”

“Giỏi thật, đúng là số một trên thế giới luôn.”

Úc Kinh: “…”

Hắn chưa kịp xuất chiêu thì người đối diện đã ra tay, chỉ trong vài giây cả hai bên đều nói chuyện không lọt tai đã ra tay động thủ ngay lập tức.

Đến khi Úc Kinh phản ứng lại thì hắn đã xông đến đó.

Nhưng đến khi hắn chạy tới gần, thì đám người đối diện kia đang bị một thân hình mảnh mai quật ngược lại.

Hành động đó giống như đang quẳng mấy cây củ cải vậy.

Quật xong tên cuối cùng, Minh Thù mới ngẩng đầu lên nhìn Úc Kinh: “Ôi chao, đây không phải là nam thần bất bình thường ở quán bar của chúng ta sao?”

Úc Kinh: “…” Nam thần bất bình thường là cái quái gì vậy?

Ai không bình thường cơ chứ!

Úc Kinh nhìn đám người trên đất, biểu cảm trên mặt không biết là đang trào phúng hay khinh thường: “Thật không nhìn ra cô còn biết đánh nhau cơ đấy.”

Minh Thù tiếp thu sự khích lệ của Úc Kinh: “Đây chính là đi ra khỏi nhà thì nhất định phải có kỹ năng, không phải do tôi thổi phồng lên đâu, tôi đánh bọn họ chính là đang bày tỏ chút lòng thành đấy.”

Úc Kinh nghẹn lời: “Cô không cần mặt mũi nữa à?”

Căn bản là hắn đâu có khen cô.

“Cần mặt mũi để làm gì? Người không biết xấu hổ có thể vô địch thiên hạ, cho nên vì vô địch thiên hạ tôi chấp nhận làm người không biết xấu hổ.”

Mặt mũi cũng có ăn được đâu cơ chứ.

“…”

Tại sao lúc đó hắn lại muốn chạy tới đây?

Bà nó!

Hắn bị làm sao vậy, hơn nửa đêm không về nhà ngủ mà còn ở chỗ này ngu ngơ làm cái gì, đã thế hắn vừa thấy cô thì liền lao đến.

Về ngủ thôi.

Ngủ cho tỉnh táo lại.

“Ôi chao, cậu đừng đi mà.”

Úc Kinh tức giận hừ lạnh: “Thế nào, vì tôi đã nhìn thấy cô hành hung người ta nên bây giờ cô muốn giết người diệt khẩu sao?”

Cả người Úc Kinh lúc này trông y hệt như một con nhím đang xù gai, người nào động vào thì chích người đó.

Minh Thù nghiêm chỉnh đáp: “Xã hội được cai trị bằng pháp luật, không thể làm ra loại chuyện như vậy được.”

Úc Kinh: “…” Tình cảm không chịu sự cai trị của pháp luật nên có thể làm bừa sao?

Hơn nửa đêm rồi cô còn ở chỗ này cùng với một đám người đang nằm rên rỉ la liệt trên đất, còn nói xã hội được cai trị bằng pháp luật gì cơ chứ.

Cô bị bệnh rồi sao!

Úc Kinh đá một phát vào cái hộp ở đằng trước, cái hộp kêu bộp một phát rồi bay vèo vào thùng rác.

Minh Thù ngắm nhìn đám gai trên người nam thần không bình thường kia, hắn rời đi trong bộ dạng vô cùng mất kiên nhẫn.

Minh Thù cũng không đuổi theo, cô cúi người xuống nhìn đám người đang nằm trên mặt đất: “Đám anh em các người đánh tôi trước nên bây giờ tôi mới đánh trả lại một chút, lần sau còn để tôi bắt gặp tới địa bàn của tôi gây sự, gặp lần nào tôi đánh lần đó, hiểu chưa?”

Tên cầm đầu đám côn đồ: “…” Hèn gì ánh mắt của tên nhóc đần kia chưa từng nhìn về phía bọn họ.

-

Úc Kinh quét mắt về phía chiếc xe đạp công cộng, có thể là do số hắn quá đen, đạp xe được một nửa đường thì bị thủng lốp do giẫm phải đinh.

Úc Kinh đỡ xe đứng ở bên lề đường, đèn đường vàng nhạt kéo bóng của hắn dài ra một đoạn.

Đúng là năm hạn mà!

Bà nó!

Tức chết lão tử rồi!

Úc Kinh lấy điện thoại di động ra gọi cho Bành Phái.

“Chao ôi, đại ca sao lại can tâm tình nguyện gọi điện cho em thế này, muốn đi ăn xiên nướng hả?”

“Xiên nướng cái đầu cậu, tôi đây…”

“Đại ca? Sao lại không nghe thấy gì rồi? Anh có sao không hả?”

Ở trên đường phố vắng vẻ như thế này, giọng nói của Bành Phái từ trong điện thoại di động truyền ra cách xa một khoảng vẫn có thể nghe thấy được

Sau đó điện thoại đã bị ngắt.

Úc Kinh cúp máy, hắn nhìn cô gái trước mặt: “Tại sao cô cứ giống như âm hồn không tan thế?”

Xe của Minh Thù đỗ ở ngay bên cạnh hắn, cửa xe hạ xuống lộ ra khuôn mặt có chút hả hê của cô: “Tôi chỉ muốn tới cười cậu một cái, nam thần không bình thường của quán bar nửa đêm lưu lạc đầu đường xó chợ.”

Không bình thường… Không bình thường cái đầu cô!

Đột nhiên Úc Kinh chống tay lên cửa sổ xe, đối mặt nhìn Minh Thù: “Cô hao tổn tâm tư như vậy không phải là muốn gây sự chú ý với tôi chứ?”

Hắn không đợi Minh Thù mở miệng liền nói tiếp một mạch: “Tôi nói cho cô biết, tôi sẽ không thích cô đâu.”

Minh Thù "ồ" lên một tiếng rồi cười khanh khách: “Tôi chờ mong ngày mà cậu thu lại lời nói này.”

“Nằm mơ đi.”

“Ồ…” Minh Thù đẩy tay hắn đang chống trên cửa xe xuống: “Vậy cậu cứ từ từ mà đi nhé, tôi về trước đây.”

Úc Kinh nhìn Minh Thù thực sự lái xe đi mất.

Hắn gầm lên một tiếng ở trong lòng, tiếp tục gọi điện thoại cho Bành Phái.

Giọng nói trầm bổng của Bành Phái phát ra: “Đại ca à, anh đang làm cái gì vậy? Tối rồi còn gọi điện quấy rầy em, em nói cho anh biết nhé, em không phải đồng tính đâu nhá.”

"Két."

Úc Kinh dắt xe được một đoạn thì bỗng nhiên dừng lại, sau đó lùi dần về phía sau.

Úc Kinh dường như cùng lúc quay người lại, đèn pha chiếu thẳng vào mắt khiến hắn cảm thấy cực kỳ đau nhức, liền theo bản năng tránh lên vỉa hè.

Chiếc xe tông phải chiếc xe đạp của hắn rồi bay xa bảy tám mét, khung xe rơi cả ra.

Dường như phát hiện được có một chiếc xe đang tới đây, chiếc xe kia lập tức quay đầu biến mất ngay lập tức

Úc Kinh ngồi bệt xuống đất, điện thoại di động ở trong tay bị vỡ nát màn hình nhưng vẫn truyền ra giọng nói của Bành Phái: “Đại ca? Vừa rồi là tiếng gì vậy? Anh trả lời một tiếng xem nào? Bà nó, anh đừng có nghĩ quẩn, cùng lắm thì em bằng lòng làm đồng tính luyến ái với anh…”

Úc Kinh: “…”

Minh Thù vừa lúc chạy tới: “…”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1141: Lão Bản Không Hẹn (9)

Minh Thù và Úc Kinh yên lặng ngồi đối diện xấp xỉ nửa phút.

Bành Phái ầm ĩ trong điện thoại di động nửa phút, không ngừng hỏi hắn ở nơi nào.

Úc Kinh rất nhanh nói một tiếng không sao, sau đó cúp điện thoại.

"Không nhìn ra, thì ra cậu có sở thích này." Minh Thù mở miệng nói câu đầu tiên.

Úc Kinh không biết vì tức giận hay gì, thốt ra: "Đúng vậy."

Hai người lại im lặng đối diện nhau, như là người nào dời mắt trước người đó sẽ thua.

Úc Kinh ngồi dưới đất, hắn thua thiệt một chút về độ cao, hắn âm thầm ưỡn bộ ngực.

Nếu lúc này có người thấy, sẽ thấy một chàng trai và một cô gái chân đạp trên lối đi, hai tay ôm ngực ngồi đối diện nhau.

Hơn nửa đêm đúng thật giống như hai người bị bệnh thần kinh.

Không biết qua bao lâu, Úc Kinh cảm giác hắn với cô làm chuyện buồn chán này là vũ nhục chỉ số thông minh của hắn.

Cho nên Úc Kinh dời ánh mắt trước từ dưới đất đứng lên.

Cánh tay có chút trầy, chảy máu nhưng không nghiêm trọng.

Đáng tiếc chiếc xe đạp kia bị đụng đến không thể sửa lại được nữa.

Nếu như đụng vào người, e rằng hậu quả cũng sẽ như vậy.

Chiếc xe kia rõ ràng chạy về phía hắn, nếu như không phải Minh Thù lái xe ngược về, không biết người trên xe có thể xuống nữa hay không.

Ánh mắt Úc Kinh lạnh đi vài phần, hắn đã đến bước này rồi còn không buông tha cho hắn sao?

Hoặc là...

Hắn chết rồi, những người này mới yên tâm.

Cánh tay đột nhiên bị người nào đó níu lại, hắn lảo đảo một cái: "Cô làm gì thế?"

"Tôi sợ cậu chết, cảnh sát sẽ xem tôi là kẻ tình nghi, phiền phức." Minh Thù mở cửa xe: “Lên đi.”

Úc Kinh gần như là bị đẩy đi lên.

“Tôi nói này cô gái, tôi nói muốn đi theo cô lúc nào, bà nó, mở cửa xe ra!”

Minh Thù đứng ở bên ngoài cửa xe, khom lưng nhìn xuyên qua tấm kính thủy tinh đối mặt với Úc Kinh: “Vậy cậu hãy xem tôi là kẻ bắt cóc, hoan nghênh báo cảnh sát.”

Úc Kinh: “...”

Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, Úc Kinh nghe rõ ràng cô nói cái

gì.

Đáy lòng tuôn ra hàng loạt cảm giác kỳ lạ.

Cảm giác kỳ lạ vô cùng quen thuộc.

Minh Thù ngồi trên xe, vừa thắt dây an toàn, vừa hỏi: "Ở đâu?"

Úc Kinh nhìn thẳng phía trước, từ chối không phối hợp: "Tôi còn tưởng rằng cô đã điều tra rõ tôi ở đâu rồi chứ."

Minh Thù nghiêng người qua mang theo một mùi vị ngọt ngào, mùi ô mai...

Cả người Úc Kinh dựa vào cửa xe, đôi mắt màu hổ phách đưa mắt nhìn cô, giống như một con nhím toàn thân đầy gai.

Khiến người ta muốn...

Nhổ hết gai trên thân nó.

Minh Thù giơ tay lên, đưa qua thắt an toàn bên cạnh: "Cậu nghĩ rằng tôi muốn làm gì? Nếu không phải thấy cậu làm việc ở quán bar, tôi rảnh rỗi đến lo việc của cậu sao?"

Là thế này phải không?

Úc Kinh cảm thấy không phải, cô rõ ràng có ý theo dõi hắn.

Úc Kinh nhìn cô gái đang áp sát hắn, chóp mũi đều là vị ô mai ngon ngọt, "răng rắc" một tiếng nhỏ vang lên dây an toàn đã cột chắc, hơi thở của cô lập tức rời xa.

Trong chớp mắt, Úc Kinh muốn lưu lại mùi hương trên cơ thể cô.

"Bép! "

Úc Kinh đánh một cái lên mu bàn tay mình, mu bàn tay đỏ bừng trong chớp mắt.

“Trời, cậu còn có sở thích tự đánh bản thân nữa sao?”

Úc Kinh: "..."

Hôm nay hắn không nên đi đến quán bar.

"Ở đâu?" Minh Thù đi được một đoạn, lại hỏi một lần nữa.

Úc Kinh vẫn như cũ vô cùng không phối hợp: "Tùy tiện tìm một chỗ cho tôi xuống."

"Tùy tiện tìm một chỗ..."

Úc Kinh thấy Minh Thù suy nghĩ, theo bản năng cảm thấy có thể cô sẽ thả hắn ở một chỗ không tốt nào đó.

Bất đắc dĩ nói ra một địa chỉ.

Đi nửa đường thì Minh Thù dừng xe, Úc Kinh nhíu mày: "Cô dừng xe làm gì?"

"Đói bụng." Minh Thù cười: “Cậu có xuống hay không?”

Úc Kinh liếc Minh Thù một cái.

-

Phía xa xa là tòa nhà cao tầng sừng sững, cách nhà cao tầng đó không xa có một phố ẩm thực vừa rẻ vừa náo nhiệt.

Úc Kinh nhìn khung cảnh náo nhiệt xung quanh, thu lại bộ dạng của con nhím đầy gai, lạnh lẽo cô quạnh ngồi một bên nhìn thiên hạ bằng nửa con mắt.

Cho hắn một chiếc áo cà sa không phải là long bào, có thể trực tiếp làm lễ lên ngôi.

Minh Thù đem một cái túi đen trở về, nhịn không được chọc hắn: "Từ nhỏ đến lớn cậu diễn nhiều phim như vậy sao?”

Vì sao lần này lại biến thành tiểu yêu tinh đơn thuần ngang ngược như vậy?

Úc Kinh lại tựa như hơi nghi hoặc một chút, nhưng vì không lộ ra nhược điểm gì trước mặt Minh Thù, xuất ra kỹ năng vạn năng... hừ lạnh, hất đầu không để ý tới cô.

Minh Thù tấm tắc hai tiếng: "Lần này lại muốn nuôi một con nhím..."

"Cô nói cái gì?"

Minh Thù thu sắc mặt lại, ném cái túi lên bàn, vô cùng tự nhiên nói sang chuyện khác: "Thoa thuốc đi, tay phế rồi thì xem làm sao cậu có thể đánh đàn ghi-ta!”

Thuốc trong túi rớt ra, đưa đến trước mặt Úc Kinh.

Hắn nhìn thuốc chằm chằm, lẩm bẩm một tiếng: “Dù sao cũng không thích.”

Tiếng người ồn ào, Úc Kinh cho rằng Minh Thù không nghe được, nhưng rất nhanh thì hắn nghe thấy giọng nói ngây thơ đối diện truyền tới: "Không thích cậu còn làm, bệnh tự ngược của cậu có chút nghiêm trọng!”

Úc Kinh không lên tiếng.

Hắn lấy cồn từ trong túi ra rửa vết thương, sau đó tùy tiện cầm băng dán cá nhân dán lên.

Minh Thù thấy hắn nhíu mày nhưng hắn quả thực chỉ trầy da, Minh Thù cũng không tiện giúp hắn, nếu như con nhím này làm bậy thì mặt mũi trẫm để đâu.

Vừa lúc đó tôm hùm Minh Thù gọi đã được dọn lên.

Toàn bộ sự chú ý của Minh Thù đặt trên con tôm hùm.

Úc Kinh không có niềm vui với ăn uống, hắn không thích thức ăn được đưa lên bàn còn phải tự mình động tay.

“Cậu không ăn?"

"Không đói bụng."

Vừa rồi không đói bụng, nhưng ngửi hương vị này hắn có chút đói.

Nhưng mà hắn không muốn động tay, tình nguyện bị đói.

Hắn cho rằng Minh Thù sẽ quan tâm gắp đồ ăn cho hắn sao? Cảnh tượng màu hồng trong phim thần tượng sao?

Nghĩ quá nhiều rồi.

Thẳng nam Thù cười híp mắt nói: “Tôi ăn giúp cậu.”

Úc Kinh: "..."

Vì vậy Úc Kinh cứ nhìn Minh Thù nhẹ nhàng từ tốn ăn hết dĩa tôm hùm.

Lúc Minh Thù tính tiền, Úc Kinh lên xe trước.

Ngồi vào trên xe Úc Kinh mới phản ứng được, tại sao hắn lại lên xe? Bây giờ không đi thì khi nào đi?

Nhưng mà đã không kịp, Minh Thù đi lên rồi.

Trên tay cô còn hai túi đồ ngọt.

“Chiếc xe lucas trước là muốn đụng cậu sao?”

Minh Thù bất thình lình hỏi một câu, ánh mắt Úc Kinh từ từ dời khỏi chiếc túi: "Không biết."

“Rõ ràng là nó tông về phía cậu, cậu không báo cảnh sát sao?”

“Liên quan gì tới cô.”

Minh Thù nghiêng đầu cười một cái: "Đúng vậy, chuyện này không liên quan đến tôi."

Úc Kinh cảm thấy nụ cười kia của Minh Thù có chút chói mắt, đáy lòng hắn cảm thấy không dễ chịu cho lắm.

Thực sự là kỳ lạ...

Sau đó hai người không còn nói chuyện nữa, xe dừng ở nơi Úc Kinh nói qua đó là một quảng trường.

Úc Kinh đẩy cửa xe ra đi xuống phía dưới.

"Úc Kinh."

Úc Kinh ngừng lại quay đầu nhìn qua.

Minh Thù cầm theo túi đồ ngọt xuống, đưa cho hắn: "Vừa rồi cô gái nhân viên cửa hàng kia tặng cho tôi, tôi không muốn ăn, cho cậu.”

“Cô không ăn thì đưa tôi ăn sao? Coi tôi là cái gì? Trạm thu hồi rác sao?"

Minh Thù kéo tay hắn, mạnh mẽ đưa cho hắn: “Tôi cho cậu mà cậu không nhận, cậu muốn lên trời sao?”

Úc Kinh nhìn Minh Thù lên xe, lái xe rời khỏi biến mất trong màn đêm.

Một lát sau Úc Kinh mở cái túi ra.

Bên trong chỉ có một cái hộp rất nhỏ, bên trên là một cái thiệp tặng.

Thật đúng là tặng.

Hắn lấy hộp ra, dùng cái muôi ăn một miếng.

Ngọt.

Vị sô cô la.

Úc Kinh đột nhiên cười một cái.

Rất lâu sau Úc Kinh mới biết, cái thiệp kia là bảng hiệu của cửa hàng đó.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1142: Lão Bản Không Hẹn (10)

Minh Thù trở về kêu người điều tra chiếc xe kia, theo dõi được một lúc thì chiếc xe đó đã biến mất.

Căn bản không điều tra được là ai làm.

Người khác không điều tra được, thế nhưng Hài Hòa Hiệu điều tra được.

Nhưng Hài Hòa Hiệu không chịu phối hợp.

Vì không có giá trị thù hận.

Đối với việc không có giá trị thù hận, Hài Hòa Hiệu từ trước đến nay đều từ chối, vô cùng có nguyên tắc tuyệt đối không lay chuyển được.

Hài Hòa Hiệu không phối hợp, Minh Thù không làm gì được nó, chỉ có thể tự nghĩ biện pháp.

Trên thế giới này, không có đồ ăn vặt... chuyện mà tiền làm không được, cho dù có đó cũng là vì không đủ tiền!

"Ừ, điều tra được lập tức gọi cho tôi."

Nếu như chiếc xe kia chỉ là vô tình gây sự, cô bỏ qua lười quan tâm, dù sao tự mình tiểu yêu tinh cũng có thể giải quyết, thế nhưng chiếc xe kia là muốn mạng của tiểu yêu tinh.

Minh Thù cúp điện thoại, hoang mang đi xuống lầu.

Thường ngày đã sớm không thấy bóng dáng Kiều Thành nhưng hôm nay lại ở nhà.

"Cha!" Minh Thù nhanh chóng lao xuống lầu: "Đây là kem con mua!"

Kiều Thành đang ăn kem gật đầu: "Đúng vậy, sao vậy?"

Minh Thù: “...” Ngươi ăn kem của ta, còn hỏi ta sao vậy!

Đánh nhau với cha xử lý mấy năm?

Kiều Thành hết sức chăm chú nói yêu cầu: "Cha không thích vị sô cô la, lần sau nhớ mua vị ô mai."

Minh Thù: “...”

Đường đường là một người đàn ông lại ăn vị ô mai cái gì chứ!

“Mẹ, mẹ...” Minh Thù nhìn lên lầu gọi.

"Suỵt suỵt! Đừng gọi!" Kiều Thành xua tay với Minh Thù.

"Sáng sớm làm cái gì?" Thôi Du Tuệ đang trang điểm từ trong phòng đi ra: “Cha con hai người sao nữa?”

Lúc Thôi Du Tuệ đi ra, Kiều Thành đã đẩy kem qua phía Minh Thù, cầm lấy báo bên cạnh giả bộ đọc.

Minh Thù: “...”

"Tiểu Khởi, mới sáng sớm sao lại ăn kem?"

Minh Thù chỉ Kiều Thành: "Chồng mẹ ăn."

Thôi Du Tuệ thấy khóe miệng Kiều Thành chưa kịp liếm sạch sô cô la: “Giỏi lắm Kiều Thành, lời tôi nói với ông, ông xem là gió thoảng bên tai đúng không?”

Kiều Thành bị Thôi Du Tuệ nhéo lỗ tai dạy dỗ một trận.

Sau cùng Kiều Thành u oán trừng mắt nhìn Minh Thù, con gái ruột đó!

Thôi Du Tuệ hỏi Kiều Thành: "Ngày hôm nay không lên công ty sao?"

"Lão Trịnh qua đây." Kiều Thành nói: "Buổi trưa em làm nhiều đồ ăn một chút.”

“Ừ, được thôi.” Thôi Du Tuệ đồng ý.

Trong nhà không có người giúp việc, đều do Thôi Du Tuệ tự mình lo liệu, cho nên trang điểm xong Thôi Du Tuệ liền đi ra ngoài mua thức ăn.

Minh Thù thay quần áo xong đi xuống, lão Trịnh trong miệng Kiều Thành đã tới đang nói chuyện với Kiều Thành.

Nguyên chủ cũng biết hắn, Trịnh Quang Minh. Nghe nói là bạn học cũ của Kiều Thành và Thôi Du Tuệ, quan hệ cực kỳ tốt.

"Tiểu Khởi, tại sao không chào vậy?"

Minh Thù gật đầu: "Chú Trịnh."

Người đàn ông có vài phần nho nhã mỉm cười, người lớn hòa ái dễ gần: "Tiểu Khởi, đã lâu không thấy qua, đã trưởng xinh đẹp hơn nhiều rồi. Chú Trịnh mang quà đến cho con, đến xem có thích hay không?"

Trịnh Quang Minh đưa cho Minh Thù một sợi dây chuyền, nhìn ra được giá trị không nhỏ.

“Cám ơn chú Trịnh.”

Trịnh Quang Minh thở một hơi: "Thích là tốt rồi, chú còn sợ cháu không thích, cũng không biết các cô gái bây giờ thích gì."

Minh Thù và Trịnh Quang Minh trò chuyện vài câu rồi cô chạy vào phòng bếp.

Mơ hồ nghe được tiếng nói chuyện của Trịnh Quang Minh và Kiều Thành.

"Năm nay tiểu Khởi học năm bốn đại học đúng không?"

"Đúng vậy, sắp tốt nghiệp rồi, cả ngày nó mải mê cái quán bar kia, kêu nó tới công ty thực tập cũng không tới."

"Trẻ con mà, còn thích chơi đùa..."

Kiều Thành và Trịnh Quang Minh nói chuyện công việc, Minh Thù nghe chốc lát đã không có hứng thú, trở về ngủ đến bữa cơm trưa.

-

[Nhiệm vụ phụ: Thu hoạch giá trị thù hận của Úc Đình.]

[Nhiệm vụ ẩn: Tôi có đặc thù mở tiệm kỹ xảo.]

Minh Thù: “...”

Minh Thù mới vừa bước vào Khởi Vận, Hài Hòa Hiệu liền xông ra.

Cái này là đồ chơi gì?

Cái gì gọi là đặc thù mở tiệm kỹ xảo?

[Gợi ý: Làm cho đồng nghiệp không thể kiếm được tiền.]

Minh Thù: “...”

Ngoại trừ cái loại tổ nghiệp gia truyền Nhan Tuyết này ra, những người có thể mở cửa hàng kiểu này, ai mà không có người chống lưng?

Trẫm cũng sợ bị chém chết đầu đường mà.

Hài Hòa Hiệu một ngày không giựt dây trẫm làm chuyện xấu, ngươi sẽ không thoải mái.

Lúc này vừa mới bắt đầu làm việc, người trong quầy bar còn chưa nhiều, Minh Thù chạy ra phía sau, trong sự kháng nghị của đám phục vụ thành công lấy được đồ ăn.

"Chị Khởi, có phải chị có thai hay không?" Một chàng trai đáng yêu liếc bụng Minh Thù.

Minh Thù cũng không tức giận, chỉ là cười híp mắt hỏi: "Từ lúc nào con người có thể tự sinh sôi nảy nở?"

Chàng trai chợt nhớ ra rằng, bà chủ của bọn họ chưa hề có một đối tượng nào.

Lập tức đồng tình liếc nhìn cô một cái, sau đó bưng đồ đi.

Minh Thù: “...” Vì sao đột nhiên đồng tình trẫm?

Minh Thù đang suy nghĩ làm sao để cho đồng nghiệp không thể kiếm tiền, lúc đi ra ban nhạc Kinh Thiên đã bắt đầu biễu diễn.

Ngày hôm nay có vẻ trạng thái của ban nhạc Kinh Thiên không tốt lắm, sai lầm nhiều lần nhưng bầu không khí rất bùng nổ, cũng không có ai để ý những sai lầm nhỏ này.

Úc Kinh từ sân khấu đi xuống, Minh Thù dựa vào bên cạnh: "Cậu không cần bàn tay này nữa sao?”

Mới vừa rồi còn lạnh lẽo, trong giây lát Úc Kinh biến sắc: “Tay của tôi ở trên người tôi, muốn hay không cần cô quản sao?”

Úc Kinh nói xong lại có chút phiền muộn.

Giọng Minh Thù tùy ý: "Không quản được, thế nhưng nếu tay cậu không ổn, chỗ làm ăn này của tôi có thể sẽ chịu ảnh hưởng, thân là chủ tôi phải nhắc nhở cậu."

"Không có tôi, cô vẫn có thể tìm người khác, không có chuyện gì là không được." Lúc Úc Kinh nói câu này, phảng phất có chút mỉa mai, mỗi một chữ thốt ra đều ác liệt: "Tránh ra."

Minh Thù vô tội buông tay: "Chàng trai à, tôi không có chặn đường cậu mà?"

Cô đứng sát mép, vị trí này của bọn họ có thể cản Úc Kinh, thế nhưng bên cạnh hoàn toàn có thể đi qua.

Chỉ cần hắn đi qua bên cạnh hai bước.

Úc Kinh tức giận: "Tôi phải đi từ bên này, thế nào?"

"Không thế nào cả." Minh Thù nghiêng người, đôi mắt liếc nhìn ánh sáng trên sân khấu, âm trầm: "Trừ tiền lương mà thôi."

Úc Kinh: “...”

“Bà nó!”

Úc Kinh đột nhiên tức giận, vừa lúc Bành Phái đi qua bị dọa giật mình: "Đại ca... Sao anh lại nói chuyện thô tục như vậy?"

Úc Kinh quay đầu trừng Bành Phái.

Bành Phái: “...”

Đợi Úc Kinh tức giận rời khỏi, Bành Phái ngơ ngác nhìn về phía Minh Thù: "Chị Khởi, đại ca sao vậy?"

“Không phải tỏ tình với cậu thất bại sao?”

Bành Phái sợ hãi: "Không có, làm sao có thể... Không phải... Làm sao chị biết chuyện này?"

"Nghe thấy."

"Đêm qua chị cũng ở đó?” Bành Phái càng kinh sợ: "Chị ở chung với đại ca? Đêm qua đại ca đã xảy ra chuyện gì?"

Ngày hôm qua lúc Úc Kinh quay lại, cả người giống như là muốn bùng nổ, bọn họ vất vả lắm mới khuyên nhủ được.

"Không có xảy ra gì cả."

"Không có xảy ra là cái gì?"

"Là không có xảy ra gì cả."

"Không thể nào, nhất định đã xảy ra chuyện gì đó, chị Khởi, chị nói cho tôi biết đi đêm qua đại ca đã trải qua cái gì?"

Minh Thù nhướng mày mỉm cười: "Tôi không nói cho cậu biết."

Bành Phái: “...”

Sao trước đây hắn không hề cảm thấy vợ đại ca như thế này chứ?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1143: Lão Bản Không Hẹn (11)

Minh Thù thấy dạo này nhân viên của quán bar khá nhiều, kêu ban nhạc Kinh Thiên tạm nghỉ một tuần, vì là trách nhiệm của quán bar, tiền lương vẫn như cũ.

Quản lý Thái hoàn toàn không hiểu bà chủ nhà mình, hành vi cho không tiền người khác như vậy là sao?

Ăn trái cây nhiều quá sao?

Minh Thù người ăn trái cây quá nhiều, lúc này đang đứng ở trong một sòng bạc, bên cạnh là đại ca của mắt gà chọi đang run cầm cập.

Đúng vậy!

Người kia chính là người mà Minh Thù treo lên đánh trước mặt Úc Kinh... xưng là anh Bằng trong giới xã hội đen.

Vì phía sau lưng hắn xăm một con đại bàng.

"Chị..."

Minh Thù nhìn hắn.

Anh Bằng lập tức đổi giọng: "Chị à, dẫn chị đến đây rồi, có thể thả tôi đi hay chưa?"

Minh Thù nặng nề: "Thiên hạ chưa ổn, ái khanh sao có thể rút lui được."

Anh Bằng: “...” Để cho hắn rút lui nhận cơm ăn đi!

Tên khốn mắt gà chọi kia!

"Ai là anh Long?"

Anh Bằng chỉ vào bàn đánh bạc đang chơi rất lớn: "Cái người mang kính râm, hút xì gà là anh Long."

“Tốt, trẫm coi như ngươi đã lập công.”

Anh Bằng: “...” Bà nó, thần kinh sao!

Sau đó anh Bằng nhìn tên thần kinh kia lật đổ cả bàn đánh bạc, anh Long mà trước đây hắn luôn sợ hãi lúc này cũng giống như hắn, run lẩy bẩy quỳ một chân trên đất.

"Vị này..." Anh Long nhìn vào ánh mắt Minh Thù, lập tức đổi giọng: "Người đẹp... không biết tôi đắc tội gì với cô?"

Thật là kỳ lạ!

Người ngồi ở trong nhà, họa trên trời giáng xuống!

Hắn thực sự nghĩ không ra, hắn đắc tội với cô gái này lúc nào.

"Không có." Minh Thù ăn quả nho.

"Không có? Vậy tên đàn em nào của tôi không có mắt nhìn đắc tội với cô?"

"Cũng không có."

“...Vậy cô đây là?" Làm cái gì vậy!

“À, tôi định đoạt địa bàn, chỗ anh là chỗ đầu tiên, tin tưởng tôi, tôi có thể cho các người ăn... Phi, dẫn mọi người đi lên đỉnh cao nhân loại, xưng bá giới hắc đạo."

Anh Long: “Sao?”

Đoạt địa bàn?

Xưng bá giới hắc đạo là cái quái gì?

Lập dị sao?

Bọn họ là xã hội đen, nhưng không phải là lập dị hiểu không?

Anh Bằng đồng tình liếc mắt nhìn anh Long.

Đầu óc của cô gái này có chút không bình thường, thế nhưng đánh nhau rất lợi hại, đặc biệt đáng sợ...

Anh Long có vóc người khỏe mạnh, nhưng thật ra đặc biệt sợ hãi, điển hình của kẻ bắt nạt kẻ yếu.

Sức chiến đấu kinh khủng của Minh Thù bày ra ở nơi đó, anh Long nào dám phản đối, chỉ có thể nhường lại vị trí đại ca của hắn.

Hắn cũng không rõ, một cô gái có dáng dấp xinh đẹp như vậy, làm sao có thể đáng sợ như thế.

"Tôi nghe nói đàn em của anh có người làm giả biển số xe?"

"Ủa... Phải không..." Chuyện này hắn không rõ ràng lắm. Anh Long liếc xung quanh một vòng, gọi một đàn em đi ra: "Chúng ta có ngành này sao?"

Đàn em nhỏ giọng trả lời: "Có, là Trụ Tử phụ trách."

Anh Long vội vàng nói: "Có có có."

Minh Thù lấy ra một tờ giấy: “Điều tra một chút cái biển số này là ai làm."

"Được, được thôi." Anh Long nhận giấy, giao cho đàn em: "Nhanh chóng đi điều tra."

-

Căn phòng có chút cũ, bốn người đàn ông đang ngồi ăn bình rượu lăn đầy đất không khí hôi hám khó ngửi, lời nói thô tục và tiếng cười mắng xen lẫn vào nhau.

"Lỗi tử, cậu gọi chúng tôi tới đây làm gì? Mọi người đều là anh em, có chuyện cứ nói thẳng." Uống được cũng tàm tạm, tất cả mọi người có chút say, một người đàn ông trong đó vỗ người đàn ông gầy nhom.

Lưu Lỗi chưa say: "Trên tay tôi có một việc, các người muốn làm hay không? Số tiền này."

Lưu Lỗi dựng một ngón tay lên.

Người đàn ông đối diện suy đoán: "Một ngàn? Cái này có gì..."

Lưu Lỗi lắc đầu.

"Mười ngàn?"

Lưu Lỗi nói: "Một triệu!"

"Tôi đi!"

Những tên đang say rượu bị một triệu kích thích đến nổi tỉnh lên rất nhiều.

Một triệu, cái này phải bán mạng sao?

Lưu Lỗi nhìn ba người đàn ông kia đã có hứng thú, đáy lòng có chút khinh thường, nếu không phải là mấy ngày nay hắn thử ra tay đều không thành công, hắn sẽ không chia cho đám ngu ngốc này.

"Rầm!"

Cửa phòng đột nhiên bị người ta đá văng ra, có mấy người xông vào, bốn người đàn ông đồng thời nhìn sang: "Làm gì, làm gì vậy... Các người làm cái gì!"

Vì uống rượu cho dù có chút võ thì vào lúc này cũng bị đè xuống!

Lưu Lỗi gian xảo, lúc bọn họ bị bắt, từ cửa sổ nhảy ra ngoài.

Vừa rơi xuống đất liền trợn tròn mắt.

Dáng người soái khí của anh Long đứng ở bên ngoài, hắn cầm một cây dù màu đen, dưới dù có một cô gái cực kỳ xinh đẹp, trong tay cô đang cầm một chùm nho tươi đang từ tốn bỏ vào miệng.

Trong hoàn cảnh tệ hại như vậy, cô như một minh tinh đi nhầm phim trường.

Cái này...

Tình huống gì vậy?

Anh Long là đại ca ở khu này, Lưu Lỗi đặt chân ở xã hôi đen có chỗ nào mà không biết.

Người trong phòng đuổi theo kịp bắt Lưu Lỗi lại.

Lưu Lỗi giãy dụa không được, chỉ có thể đưa mắt nhìn sang Anh Long: "Anh... Anh Long... Làm cái gì vậy? Anh em tôi đắc tội gì với anh?"

Anh Long trừng ra khuôn mặt hung dữ: "Chị Khởi có chuyện hỏi ngươi."

Chị Khởi?

Lưu Lỗi còn tưởng rằng cô là người mới của anh Long, nhưng xưng hô này không đúng...

Lưu Lỗi bị bắt đến trước mặt Minh Thù.

Trước mặt là một cô gái xinh đẹp, cong môi mỉm cười: "Ai sai ngươi đi giết Úc Kinh?"

Úc Kinh hai chữ này giống như một quả lựu đạn, làm nổ long trời lỡ đất nội tâm không bình tĩnh của Lưu Lỗi.

Ánh mắt Lưu Lỗi chuyển động lung tung: “Tôi... tôi không hiểu cô nói gì cả.”

Người phía sau đang đè hắn đá một cước vào chân hắn, Lưu Lỗi rên một tiếng quỳ xuống.

Lưu Lỗi kêu to: "Tôi thực sự không biết Úc Kinh gì cả."

Minh Thù nói: "Trước đây ngươi làm một biển số B - 89937, chiếc xe đó đụng Úc Kinh vào ngày 18."

Lúc Lưu Lỗi thấy anh Long, đã biết biển số xe kia có vấn đề.

Loại biển số xe giả này nếu như cảnh sát điều tra, chín mươi phần trăm sẽ không tra được, thế nhưng nếu là anh Long người phụ trách mảng này...

Hắn muốn biết là ai làm, chỉ cần một câu nói.

Hắn phòng bị cảnh sát, không có phòng bị người trong ngành.

Lưu Lỗi tức đến mức phun ra máu.

Không thể thừa nhận.

Đáy lòng Lưu Lỗi vòng vo: "Tôi không biết, tôi chỉ giúp người khác làm..."

"Giúp ai làm?"

"Tôi không biết, tôi chỉ thu tiền, chuyện này không liên quan đến tôi, tôi thực sự không biết."

Lời Lưu Lỗi nói làm cho người ta nghe thấy không hề có sự giả dối nào, chuyện có người đến nhờ hắn làm biển số giả vô cùng bình thường.

"Được thôi." Minh Thù đột nhiên thốt ra lời này, đáy lòng Lưu Lỗi thở phào, chợt nghe cô nói: "Vậy đánh tới khi nào hắn nói thì ngừng."

Lưu Lỗi: “...”

Nếu như trước đây hắn suy đoán cô gái này chỉ là một con chim hoàng yến lợi hại hơn anh Long, nhưng hiện tại hắn muốn sửa lại nhận thức này.

Cô gái này là một nhân vật hung ác.

"Chị Khởi, bên này nắng gắt, chúng ta đi qua bên kia ngồi mát một tí, bọn họ sẽ hỏi ra mà." Anh Long cười lấy lòng.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1144: Lão Bản Không Hẹn (12)

Các đàn em của anh Long dày dặn kinh nghiệm, Lưu Lỗi mạnh miệng thế nào đi nữa cuối cùng cũng chịu mở miệng.

Liên hệ với hắn là một người đàn ông không biết tên, thế nhưng Lưu Lỗi len lén chụp một tấm ảnh.

Anh Long đưa ảnh chụp cho Minh Thù xem, vì chụp lén nên có chút mờ, ảnh chụp là một tên đầu trọc mặc một cái áo ba lỗ, trên bắp tay đầy cơ bắp là những hình xăm lộn xộn.

Anh Long nhìn kỹ một lần nữa, cũng không nhận ra người này là ai.

“Keng…”

Minh Thù móc điện thoại di động ra, có người gửi cho cô một văn kiện tên là “Đây chính là hào môn”.

Minh Thù: “…” Ngay cả một nhân viên tình báo cũng là một diễn viên sao.

Trong văn kiện có tư liệu của tất cả thành viên trong Úc gia.

Úc Kinh, các người lớn tuổi của Úc gia, trong đó người nhỏ nhất là lão lục.

Lấy tên rất lạ, vì chữ Hỷ là nữ tính cho nên dùng chữ Úc.

Vì... vị Lục gia này rất được yêu thích, rất nhanh thì có tin đồn truyền ra ngoài.

Nói là Úc lão gia bị đội nón xanh.

Nhưng Úc lão gia không vì vậy xa mà xa lánh Úc Kinh, ngược lại càng thương yêu hơn.

Úc Kinh cũng không hề thua kém, thông minh lại có tài hoa.

Sau đó mẹ Úc Kinh vì một tai nạn xe cộ, không cứu kịp thời nên đã mất.

Lúc đó Úc Kinh cũng ở trong xe, là mẹ Úc Kinh che chở hắn, hắn mới có thể sống.

Từ sau khi mẹ Úc Kinh chết, thành tích xuống dốc không phanh, tất cả tài hoa cũng biến mất.

Nửa năm trước, Úc Kinh bị triệu chứng rối loạn lưỡng cực.

Úc lão gia dẫn Úc Kinh ra nước ngoài trị liệu, từ đó không hề điều tra được tư liệu trong nước của Úc Kinh

Mà Úc lão gia đã qua đời hai tháng trước, nhìn hiện tại Úc gia hòa bình yên trên thực tế ai cũng muốn làm chủ cái gia tộc này.

Thần kỳ là Úc Kinh và Úc Đình cách một thế hệ, cha của Úc Đình là anh của Úc Kinh.

Cũng có nghĩa là, Úc Đình phải gọi Úc Kinh một tiếng chú.

Tuy là... Úc Kinh còn nhỏ hơn cả Úc Đình.

Quả nhiên là nhà giàu có kịch lạ.

Minh Thù dừng vào ngày Úc Kinh sinh ra, khóe miệng khẽ nhếch lên.

-

Minh Thù hoài nghi chuyện này có liên quan đến Úc Đình, lừa dối Hài Hòa Hiệu hỗ trợ điều tra người này.

Nhưng mà kết quả ngoài ý muốn, chuyện này không liên quan đến Úc Đình, liên quan đến lão nhị của Úc gia.

Anh hai Úc Kinh.

Người đàn ông kia là vệ sĩ của lão nhị Úc gia.

Nói đến vị lão nhị này, đó là một nhân tài nổi danh trong giới này, đã lớn rồi nhưng cách chơi còn hơn những người trẻ tuổi rất nhiều.

Nếu không phải Úc gia bao che, không biết đã xảy ra bao nhiêu chuyện.

"Mời Úc nhị gia qua đây ngồi một chút, không khó khăn gì chứ?" Minh Thù nhìn về phía anh Long.

“Không khó khăn, không khó khăn, Úc nhị gia thường xuyên đến sòng bạc của tôi.” Anh Long lập tức bảo đảm: "Bảo đảm hắn chạy không thoát, nhất định trói hắn qua đây."

"Văn minh một chút."

"Vâng vâng, mời, chúng tôi nhất định mời đàng hoàng."

Buổi tối anh Long làm một vở kịch, ung dung mời Úc nhị gia đi qua.

Minh Thù không xuất hiện, chỉ kêu anh Long hỏi hắn tại sao muốn hại Úc Kinh.

Úc nhị gia cả ngày chỉ biết ăn chơi đàn điếm, vất vả lắm mới hiểu ra được hắn bị bắt qua đây.

Anh Long tùy tiện hù dọa hắn một cái, rất nhanh thì quật ngã ngay.

Trên tay Úc Kinh nắm không ít cổ phần công ty, những thứ này đều là Úc lão gia cho hắn lúc còn sống.

Cũng không muốn cạnh tranh gì với Úc Kinh, hắn chỉ muốn bản thân không cần lo cơm áo gạo tiền.

Trước lúc ông ta chết còn cố ý đưa Úc Kinh ra nước ngoài, tránh cho hắn cuốn vào trong tranh đấu, có thể nói là sắp xếp rất ổn thỏa.

Chỉ là Úc Kinh chẳng biết tại sao cũng không hề rời đi.

Hiện tại ai trong Úc gia cũng muốn làm chủ gia tộc này, lúc này phải dựa vào cổ phần công ty.

Cổ phần công ty của mỗi người cũng không khác mấy.

Cho nên cổ phần công ty trong tay Úc Kinh rất quan trọng.

Úc nhị gia cũng không muốn giết Úc Kinh, chỉ là muốn bắt hắn kêu hắn giao cổ phần công ty ra.

"Tôi thực sự không muốn giết hắn." Úc nhị gia bị ấn trên bàn, lớn tiếng giải thích: "Tôi chỉ kêu người bắt cóc hắn."

"Nhưng sự thật là Úc lục gia suýt chút nữa bị tông chết." Anh Long hút xì gà, gác chéo chân, lúc này anh Long rất có dáng của một tay đại ca xã hội đen.

Bên phía Lưu Lỗi nói muốn lấy mạng, Úc nhị gia bên này nói chỉ là bắt cóc.

Anh Long cũng không biết làm sao bây giờ, gọi điện thoại cho Minh Thù.

"Chị Khởi, tên này nói không phải hắn làm, hắn chỉ kêu người ta bắt cóc anh ta."

"À, vậy có nghĩa là còn có người khác nhúng tay ở bên trong?"

"...Cái này." Anh Long không dám nói lung tung.

Hào môn còn phức tạp hơn xã hội đen bọn họ.

Những người này cong cong thẳng thẳng, thật thật giả giả cong queo uốn lượn.

"Anh hỏi hắn một chút, từ khi nào biết Úc Kinh ở trong nước."

Anh Long tắt điện thoại, quay trở lại hỏi Úc nhị gia: "Từ khi nào ngươi biết rằng Úc Kinh ở trong nước.Thành thật khai báo!"

"Vệ sĩ nói cho tôi biết, hắn nói thấy Úc Kinh trên đường."

Úc nhị gia ồn ào: "Anh Long, rốt cuộc các người muốn thế nào? Có phải Úc Kinh đứa con hoang kia cho các ngươi lợi lộc gì hay không? Tôi cho các người gấp đôi, chỉ cần người giúp tôi..."

"Đánh cho ta." Long ca đột nhiên phất tay.

Thông qua điện thoại có thể nghe tiếng kêu thảm thiết của Úc nhị gia.

Minh Thù gửi một vài tấm ảnh cho anh Long, làm cho Úc nhị gia sau khi trở về đóng chặt miệng, nếu không... những tấm hình này sẽ truyền tới chỗ nào cũng chưa biết được.

Mặt khác đưa tên vệ sĩ kia tới.

-

Úc nhị gia bị ném ngoài cửa lớn Úc gia, mặt mũi bầm dập khập khễnh đi vào trong Úc gia.

Bà nó!

Úc Kinh đứa con hoang kia...

Đáy lòng Úc nhị gia la mắng um sùm lại không dám nói ra bên ngoài, những món đồ trên tay bọn họ đủ để hủy diệt hắn.

"Chú hai, chú đây là?"

Úc Đình dừng xe bên cạnh Úc nhị gia.

Úc nhị gia lấy tay che mặt, cười gượng hai tiếng: "Úc Đình à, sao trễ thế này con mới về?"

"Gần đây công ty nhiều việc." Ánh mắt Úc Đình rơi trên người Úc nhị gia: “Chú hai, sao chú lại thành ra như vậy?”

Úc nhị gia hắng giọng một cái: "Không có việc gì, uống nhiều quá xung đột với người khác."

Úc Đình cũng không biết có tin hay không: "Vậy để con tiễn chú hai về?"

Úc nhị gia từ chối: "Không cần."

Úc Đình cũng không ép buộc, nói chuyện với Úc nhị gia hai câu, xe chạy được một đoạn hắn dặn dò trợ lý trước mặt: "Đi điều tra một chút sao chú hai lại thành ra như vậy."

"Vâng."

Úc nhị gia ở phía sau nhìn xe Úc Đình biến mất, xì một tiếng khinh miệt đều là một đám con hoang.

Có chút bản lĩnh thì ra oai trước mặt người lớn, người nào người nấy đều đáng ghê tởm!

Úc nhị gia lảo đảo trở lại biệt thự của hắn, một người đàn bà ra đón: “Sao lại thành ra thế này?”

Úc nhị gia hùng hùng hổ hổ mắng hết Úc gia, ngay cả Úc lão gia đã chết cũng không tránh khỏi, cuối cùng hỏi: "Vương Vĩnh đâu?"

"Không phải đi chung với ông sao?" Người đàn bà nói: "Không phải hắn là vệ sĩ của ông sao? Sao ông lại thành ra bộ dạng này, ai đánh ông?"

Úc nhị gia đẩy người đàn bà ra, ồn ào nói: "Gọi điện thoại cho hắn, kêu hắn tới đây cho tôi."

Người đàn bà liếc nhìn Úc nhị gia đi gọi điện thoại.

"Xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi hiện đang ngoài vùng phủ sóng..."

"Xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi hiện đang ngoài vùng phủ sóng..."

Người đàn bà gọi liên tiếp mấy lần đều là như thế, bà quay đầu nhìn về Úc nhị gia vẫn còn đang còn mắng người: "Ngoài vùng phủ sóng rồi."

Úc nhị gia giật mình một cái, tiếng mắng chửi lập tức dừng lại.

Trong biệt thự đột nhiên yên tĩnh lại.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1145: Lão Bản Không Hẹn (13)

Vương Vĩnh đã mất tích.

Úc nhị gia đem tin tức này báo cho anh Long, anh Long chuyển cho Minh Thù.

Người then chốt mất tích, rốt cuộc là ai muốn có mạng Úc Kinh điều này không biết được.

Tài khoản Vương Vĩnh rất sạch sẽ, không có khoản kỳ lạ nào được chuyển vào tài khoản, Vương Vĩnh lại không có người thân nào.

“Việc này tạm thời như vậy đi.” Minh Thù nói: “Bây giờ anh chuẩn bị mượn cớ gây chuyện người trong ngành của anh đi, tốt nhất hẹn toàn bộ qua đây, giải quyết luôn một thể.”

Anh Long: “?”

Giải quyết gì?

Người trong ngành của hắn?

Nghiêm túc sao?

Kỳ thực là người có thể cùng anh Long ngồi ngang hàng, Minh Thù muốn giải quyết bọn họ là chuyện vô cùng dễ dàng, bắt giặc phải bắt vua trước giải quyết xong lão đại, sợ gì đàn em không phục?

Không phục cũng vô dụng, nhịn.

Nhưng muốn giải quyết một lần cũng không có khả năng, dù sao không dễ hẹn cho nên Minh Thù giải quyết tốt cuộc hẹn trước.

Minh Thù tổng kết qua danh sách sản nghiệp bọn họ, bắt đầu đem hết thảy quán bar, quán ăn đêm, quán karaoke đổi tên.

Cô cũng không cần số tiền này, người kiếm vẫn là bọn họ chỉ là đổi tên chứng minh cái này là của cô.

Anh Long hiện tại làm người tâm phúc bên cạnh Minh Thù, bị kêu tới hỏi nói: “Chị Khởi, chúng ta làm cái gì vậy?”

“Phát triển một ngành dẫn đầu.”

Anh Long: “...” Không phải chúng ta muốn xưng bá xã hội đen sao? Làm sao đổi tên thành gới thương gia rồi?

Vậy vấn đề đã nảy sinh...

“Tại sao muốn gọi tên này?”

Anh Longa nhìn hình biển hiệu đã làm xong trong máy vi tính.

Quán bar Kinh Thiên... Câu lạc bộ giải trí Kinh Thiên... Kinh Thiên...

Toàn bộ đều là Kinh Thiên.

Kinh cái gì Thiên?

Minh Thù lên tiếng nói mò: “Vì hòa bình.”

Long ca: “...”

Tên này với hòa bình... hoàn toàn không liên quan mà!

-

Quản lý Thái đứng ở cửa, nhìn cách đó không xa có quán bar đổi biển hiệu.

“Chị Khởi, chị nói ông chủ bọn họ có phải thầm mến người nào của Kinh Thiên chúng ta hay không?”

Minh Thù mang theo bánh bao mới vừa mua, cũng nhìn theo quản lý Thái một hồi: “Cũng có thể!”

“Thật không ngờ...”

“Quản lý Thái, chị Khởi, chào buổi tối.” Bành Phái cười hì hì chào hỏi: “Ôi chao, vừa rồi tôi thấy vài quán rượu đổi biển hiệu, dùng tên ban nhạc của chúng tôi đấy, thật thần kỳ.”

Quản lý Thái càng hoảng sợ: “Vài quán?”

“Đúng vậy, bên kia...” Bành Phái chỉ chỉ: “Mọi người nói bọn họ có phải bị tài hoa của chúng tôi chinh phục hay không.”

Quản lý Thái: “...”

Sao cảm giác có chỗ nào không đúng nhỉ?

Một quán đổi thì thôi, đằng này mấy quán cùng nhau đổi là có ý gì?

Úc Kinh hôm nay tới sớm, Bành Phái kích động kể hết một mạch, hắn xuất hiện trên một chiếc xe ô tô chung.

Hắn cũng thấy những biển hiệu này rồi, thời điểm Bành Phái kích động, một chậu nước lạnh đổ xuống: “Trùng hợp mà thôi, cậu thực sự coi mình là minh tinh nổi tiếng?”

Minh Thù thấy Úc Kinh, trong đôi mắt cô mang theo cười, Úc Kinh chọc giận xong Bành Phái đột nhiên nhìn lại Minh Thù, có chút vội vàng: “Đứng ở cửa đón khách sao? Người ta lại không phát tiền lương cho cậu.”

Minh Thù đột nhiên tự tay kéo hắn.

“Tôi có lời muốn nói với cậu.”

Úc Kinh giãy dụa: “Tôi và cô có cái gì để nói, cô đây là đang quấy rầy...”

Minh Thù tay vừa đưa ra cầm cổ tay hắn, cô cùng không đứng đắn nói: “Bà chủ và nhân viên nói chuyện bình thường, đầu óc cậu có chút đen tối đấy...”

Úc Kinh: “...”

Đen tối cái đầu cô!

Cô mới đen tối!

Cả nhà cô đều đen tối!

Lão tử chỉ không muốn một mình ở chung với cô không được sao?

Vì sao tách không ra được...

Quản lý Thái cùng những người khác liếc nhau, thức thời đi vào bên trong.

Cửa có khách ra vào, Minh Thù lôi kéo Úc Kinh vào tiệm, trực tiếp lui về phía sau phòng nghỉ ngơi.

Cô có một gian phòng nghỉ ngơi riêng kiêm phòng làm việc, trong phòng rất lạnh Úc Kinh bị Minh Thù lôi vào trong tự nhiên cảm thấy rùng mình.

“Cô muốn làm gì?”

Cô không phải là muốn lão tử theo quy tắc ngầm sao?

Bà nó!

Không có khả năng!

“Cái gì không có khả năng?”

Úc Kinh giật mình vì chính câu nói sau cùng kia của mình.

Úc Kinh chuyển sắc mặt khác: “Không có gì.”

Minh Thù nghiêng đầu nhưng không dò hỏi, cô mang qua một cây đàn: “Ừm.”

“Làm cái gì?”

“Tặng cậu.”

Tặng...

Tặng hắn?

Úc Kinh nhìn hộp đàn, một lúc không lên tiếng.

Đây là cho hắn?

Ngày hôm nay...

Trùng hợp sao?

Úc Kinh hít thở sâu một hơi, mở hộp đàn ra, màu đen tuyền trên thân đàn sát mép khảm nạm màu bạc, cả cây đàn màu đen tuyền đơn giản.

Úc Kinh thấy Minh Thù liếc mắt nhìn, Minh Thù dựa vào cái bàn, chẳng biết lúc nào cầm một hộp sữa chua uống quai hàm cô cử động, lúc này nhìn rất đáng yêu.

Úc Kinh: “...”

Hắn lại cảm thấy cô đáng yêu sao.

Nhận thức hệ thống trục trặc rồi!

Úc Kinh lấy ra đàn ghi-ta, không tìm được ký hiệu đồ đạc gì, không biết là nhãn hiệu gì chỉ ở phía sau phát hiện một vết khắc nho nhỏ “Kinh Thiên”, thấy vết tích chắc là chỉ mới khắc không lâu, hơn nữa cũng không giống như thủ bút đại sư gì đó.

Thế nhưng hắn cũng biết cây đàn ghi-ta này rất khó có được.

Úc Kinh đem đàn ghi-ta trả về: “Tại sao muốn tặng tôi đàn ghi-ta?”

Không công mà nhận quà!

Cô có phải muốn qua lại với lão tử hay không!

Lão tử dễ qua lại như vậy sao?

Minh Thù nheo mắt: “Không thích?”

“...” Đây không phải là vấn đề có thích hay không, mà là...

“Tại sao muốn tặng cho tôi?”

“À, bạn bè cho, vừa lúc không có ai để tặng nên tặng cho cậu.” Minh Thù khoát khoát tay: “Tôi lại không cần đến, để trong nhà chiếm không gian.”

Úc Kinh: “...”

Minh Thù đem hộp đàn khép lại, đưa cho hắn: “Được rồi, đi ra ngoài đi.”

Úc Kinh mang theo hộp đàn có chút nặng, biểu cảm cũng không biết làm như thế nào.

Cô ấy gọi mình đến chính là nói tặng cái này?

Trong lòng có cảm giác rất kỳ quái.

Trái tim dường như có một đám lửa, cô là mồi lửa dựa vào gần một chút sẽ bị thiêu cháy.

“Còn không đi, chờ cái gì?” Minh Thù cười nói: “Tôi lại không nghĩ xấu xa như cậu nghĩ.”

Úc Kinh: “...” Người nào nghĩ xấu xa chứ!

Úc Kinh mang theo hộp đàn rời đi, thời điểm đi ra gặp phải quản lý Thái, quản lý Thái bưng đĩa hoa quả dường như đã chờ ở bên ngoài một lúc.

Thấy hắn đi ra, còn vẻ mặt mập mờ quan sát hắn.

“Chàng trai, cố gắng lên.”

Úc Kinh: “...” Cố gắng cái gì? Một đám thần kinh!

Quản lý Thái vòng qua hắn vào phòng làm việc, hắn đứng ở bên ngoài nghe giọng quản lý Thái oang oang truyền tới: “Mới vừa cắt xong, chị Khởi lát nữa không được đi ăn vụng... chị Khởi, tay chị sao vậy?”

“A...” Giọng cô gái mềm nhũn: “Không biết, khả năng không cẩn thận ở nơi nào đụng phải.”

“Tôi tìm một băng dán cá nhân cho chị, trời nóng như vậy cẩn thận bị nhiễm trùng đấy.”

“Không nghiêm trọng như vậy, không chết được.”

“Cẩn thận một chút vẫn tốt.”

Úc Kinh nhớ tới vết khắc phía sau cây đàn, quỷ thần xui khiến đem hai chuyện liên hệ với nhau.

Làm sao có thể!

Úc Kinh lắc đầu, hướng phía bên ngoài đi ra.

Thời điểm trình diễn, hắn đứng giữa đàn ghi-ta của mình và cây của Minh Thù đưa do dự trong chốc lát, cuối cùng chọn cây đàn Minh Thù đưa.

“Ối, đại ca, đổi đàn ghi-ta rồi, đẹp quá đi.” Bành Phái liếc mắt liền thấy được: “Lúc tới không thấy anh mang nó, mua từ lúc nào? Bao nhiêu tiền, cho em xem...”

“Nhiều lời như vậy, đều chuẩn bị xong rồi sao?” Úc Kinh tách móng vuốt Bành Phái ra, dừng một chút: “Ngày hôm nay hát bài hát mới.”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1146: Lão Bản Không Hẹn (14)

Ban nhạc Kinh Thiên lần nữa lại bùng nổ trên weibo.

Người đánh đàn ghi-ta trên sân khấu, dường như kèm theo ánh sáng khiến người tôi không dời mắt được.

Ban nhạc Kinh Thiên có rất ít hát bài hát, thế nhưng mỗi lần hát nhất định sẽ làm bùng nổ toàn sân khấu.

Màn này kết thúc, Bành Phái đã bị người đại diện tìm tới, hỏi bọn hắn có chuẩn bị ra album hay không.

Bành Phái là rất kích động, đáng tiếc kích động xong hắn chỉ khéo léo từ chối.

Hắn biết ban nhạc Kinh Thiên có thể có năng lực như hôm nay là vì cái gì, trước đây thời điểm Úc Kinh bằng lòng gia nhập, đã nói rõ qua tuyệt đối không ra album.

Nếu như hắn vi phạm quy định này, anh ta sẽ lập tức rời khỏi.

Bài hát là Úc Kinh viết, người hát chính là hắn, nếu không có hắn ban nhạc Kinh Thiên cũng không được nổi tiếng như bây giờ.

Như hiện tại bọn họ cũng có thể kiếm không ít tiền.

Bành Phái nghĩ, dù sao bọn họ có công việc đàng hoàng, mỗi buổi tối còn có thể chơi như vậy, đời này đáng giá rồi...

“Hu hu... Tôi từ chối trở thành siêu sao! Chị Khởi, chị có thể tưởng tượng, thời điểm tôi từ chối, muốn tát cho mình mấy tát tai biết bao nhiêu?” Bành Phái nằm sấp ở trên quầy bar gào thét, người xung quanh cũng không nhịn được liếc mắt nhìn.

“Vậy tại sao phải từ chối?”

Bành Phái tiếp tục gào: “Tôi không từ chối thì có thể làm sao? Dù tôi có ký, đại ca cũng sẽ không đồng ý, tôi đây ký có ích lợi gì.”

Minh Thù cười: “Cậu nhận thức thật rõ nha.”

Bành Phái ánh mắt u oán lướt qua, Minh Thù lập tức rót cho hắn một ly rượu.

Minh Thù nhìn thời gian một chút, không để ý tới Bành Phái ồn ào, tại quán bar tìm một vòng cuối cùng tại góc ghế dài tìm được Úc Kinh.

Trước mặt bàn không ít rượu chất đống, Úc Kinh lười biếng nghiêng người dựa vào ghế dài, ánh sáng mờ tối chiếu ở trên người hắn, lại làm tăng thêm vài phần khí chất thần bí.

“Cút ngay.”

Có lẽ là nhận thấy được có người tới gần, Úc Kinh ghét bỏ nhìn người đó.

Lúc này Minh Thù cảm thấy hắn như con mèo bị chọc giận.

Khiến người ta… càng muốn trêu chọc hắn một chút.

Minh Thù đưa hắn đến bên cạnh, trực tiếp ngồi xuống: "Cả cái quán bar đều là địa bàn của tôi, cậu bảo tôi cút đi đâu?"

Úc Kinh có thể là uống say, hắn chống người dậy: “Địa bàn của cô... vậy tôi cút được chưa, tôi cút...”

Minh Thù nhức đầu đưa hắn kéo trở về, Úc Kinh ngã vào trong lòng Minh Thù, khuôn mặt dán vào nơi mềm mại.

Thân thể Úc Kinh đột nhiên cứng đờ.

Tâm trí có chút hỗn loạn.

Cái này... chuyện gì xảy ra?

Cô sẽ đánh hắn sao?

Rất có thể...

Úc Kinh nuốt một ngụm nước bọt, quyết định tiếp tục giả vờ say, ngược lại đầu hắn cũng có chút choáng váng.

Nhưng mà hắn cảm giác Minh Thù ôm hông của hắn, cũng không có ý đánh hắn.

Góc ghế dài lúc này dường như bị cách ly riêng biệt, chỉ còn mỗi hắn hô hấp hỗn loạn và Minh Thù tim đập không nhanh không chậm.

Úc Kinh trên mặt bắt đầu tỏ vẻ ngọt ngào, rượu cồn tác dụng làm cho hắn lúc này muốn ngất xỉu.

Cô có ý gì?

Hô hấp của cô rất gần, đang đảo qua gương mặt hắn, rơi ở bên tai: “Sinh nhật vui vẻ.”

“Bài hát tiếp theo, là một người bạn đã chọn cho bạn gái cậu ấy, mong ước cô sinh nhật vui vẻ.”

Không gian bị cô lập, đột nhiên từ bốn phía tụ lại âm thanh, một tia ý thức tràn vào trong tai Úc Kinh.

“Chúc cậu sinh nhật vui vẻ.

Chúc cậu sinh nhật vui vẻ.

Chúc cậu sinh nhật vui vẻ.

Chúng ta cùng nhau vui vẻ.

Cho dù cậu là ai.

Đến từ đất nước nào.

Cao thấp mập ốm và màu da.

…

Happy birthday to you.

Happy birthday to you.

Happy birthday dear friend.

Happy birthday to you…”

Ngay từ đầu chỉ là người trên sân khấu hát, tiếp theo là phía dưới tập thể hợp xướng.

Bốn phía ánh sáng tối lại, ngọn đèn chiếu ở chính giữa trên người một cô gái, người bạn trai đẩy bánh kem qua.

Trong góc phòng, Úc Kinh bị Minh Thù nâng cằm, tại tiếng sinh nhật vui vẻ đã hôn lên một nụ hôn.

Úc Kinh trong đầu oanh một tiếng nổ tung, nổ thành vô số pháo hoa bao phủ lấy hắn.

Trong miệng cô có vị ngọt cây đào mật, Úc Kinh nhẹ ngửa đầu đón lấy, đầu lưỡi đụng vào như dẫn theo dòng điện, toàn thân bắt đầu nóng lên.

Khóe mắt Úc Kinh chảy ra một chút nước mắt: “Khóc cái gì?”

Có thể là tác dụng cồn, Úc Kinh nhìn qua rất ngoan ngoãn.

“Bà đi rồi... Lần đầu tiên có sinh nhật.” Úc Kinh không khóc, chỉ là khóe mắt có chút đỏ lên: “Ngày hôm nay cũng là ngày giỗ của bà.”

Bà mà Úc Kinh nói, chính là mẹ của hắn.

Từ sau khi bà mất, người con trai kia chỉ nhớ rõ ngày giỗ của bà, tuy là ngày sau sẽ bồi thường cho hắn...

Ngày bà mất, cũng là sinh nhật của hắn, bà chuẩn bị dẫn hắn đi tham gia sinh nhật của hắn, nhưng là...

Cuộc đời dừng lại ở trên đường.

Có đôi khi hắn nghĩ, sinh mệnh thật yếu đuối.

Minh Thù hôn khóe mắt hắn một cái: “Đừng khóc.”

“Tôi không có khóc...”

Minh Thù theo khóe mắt rơi vào trên sống mũi hắn, cuối cùng rơi vào trên môi.

Nụ hôn này, so với vừa rồi lại hôn kịch liệt hơn nhiều.

Trong không gian ồn ào, tâm tình Úc Kinh lúc này dĩ nhiên rất bình thản, tất cả với hắn mà nói những điều bất an vào thời khắc này đều biến mất.

-

Minh Thù đem Úc Kinh đã bất tỉnh giao cho Bành Phái.

“A, đại ca làm sao uống nhiều như vậy, rõ ràng là tôi từ chối trở thành siêu sao, làm sao khiến cho đại ca tựa như bị từ chối...” Bành Phái ngửi thấy người mùi rượu, vô cùng nghi hoặc: “Đại ca không phải nói uống rượu không tốt sao?”

Bành Phái không hiểu nổi đại ca của mình, hướng về phía Minh Thù nói: “Chị Khởi, chúng tôi đi.”

“Ừm.” Minh Thù cười ngọt ngào, dựa cửa tiễn bọn họ.

Chờ bọn hắn rời đi, Minh Thù mới về đến quán bar, lúc này quán bar cũng đã vơi bớt khách chỉ còn một vài người.

Minh Thù đi tới một cái ghế dài, đem tiền đã chuẩn bị xong đưa tới: “Cám ơn.”

Người nhận tiền chính là người con trai đẩy bánh kem ra, hắn cũng không cân nhắc, trực tiếp thả trong túi: “Chị Khởi đã mở lời, chút chuyện nhỏ này vẫn là có thể giúp một tay. Nhưng Chị Khởi... sinh nhật chị làm... hơi khác biệt?”

Minh Thù cắn kẹo que ngắm sân khấu, thu tầm mắt lại nhoẻn miệng cười: “Ngày hôm nay tính vào chỗ tôi.”

-

Úc Kinh hôm sau tỉnh lại, đầu như sắp nổ tung, trên người còn ăn mặc áo quần ngày hôm qua, toàn thân đều là mùi rượu.

Hắn uống bao nhiêu?

Úc Kinh chống giường ngồi dậy, một lúc lâu cảm thấy có chút không đúng.

Đêm qua, dường như...

Hình ảnh không ngừng từ trong đầu Úc Kinh hiện lên, sắc mặt hắn quái dị.

Úc Kinh đưa tay sờ môi dưới, đầu lưỡi cuốn môi dưới nhấp một cái, tựa như còn mang theo vị ngọt nhè nhẹ.

Cô ấy thực sự hôn hắn?

Úc Kinh dường như là té xuống giường, vọt vào phòng tắm, Bành Phái ngủ trên ghế sô pha bị đánh thức, vuốt mắt đập cửa phòng tắm: “Đại ca, anh làm sao vậy?”

“Không có... không làm sao cả.” Úc Kinh có chút kinh hoảng với giọng nói từ bên trong truyền tới.

Nhưng lúc này đầu óc Bành Phái cũng không rõ ràng lắm, cho nên không có chú ý, ngược lại giải thích: “Đại ca, không phải tôi không thay quần áo cho anh, là anh không cho tôi thay.”

Bành Phái còn muốn nói điều gì đó nhưng trong phòng tắm đã vang lên tiếng nước.

Bành Phái đầu dựa ở trên cửa, buồn ngủ kinh khủng, cũng không để ý chuẩn bị đi trở về ngủ tiếp.

Lúc hắn ngái ngủ chuẩn bị lúc rời đi, lỗ tai đột nhiên bắt được một chút thanh âm khác thường, trong tiếng nước tựa như xen lẫn thanh âm kỳ quái.

Bành Phái phản ứng chậm nửa nhịp, một lúc sau chấn động.

Hắn vỗ vỗ khuôn mặt, trong miệng nhắc nhở.

Chưa tỉnh ngủ...

Ngủ tiếp...

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1147: Lão Bản Không Hẹn (15)

Hôm sau mới có trình diễn nhưng Úc Kinh buổi tối đó đã tới.

Hắn cảm giác phải hỏi rõ ràng.

Nhưng mà hắn đi lại bị quản lý Thái báo cho biết, ngày hôm nay Minh Thù không đến.

“Vì sao?”

“Chuyện của bà chủ, tôi đâu biết.” Quản lý Thái lắc đầu: “Hay cậu gọi điện thoại hỏi một chút?”

Úc Kinh phân vân một lúc: “... Số điện toạn cô ấy bao nhiêu?”

Quản lý Thái dùng ánh mắt quái dị nhìn hắn một lúc, sau đó đem điện thoại nói cho hắn biết.

Úc Kinh lưu số vào điện thoại di động của hắn, đem ghi chú đổi thành chị Khởi... Một lát sau lại cảm thấy không đúng, đây không phải là kiếm lời ở chỗ lão tử sao?

Xóa đổi thành Kiều Khởi.

Như vậy có phải quá trang trọng hay không?

Kiều.

Không được, thật là buồn nôn.

Cuối cùng Úc Kinh trực tiếp dùng chữ cái thay thế, Q chìm đến dưới, Úc Kinh lại ở phía trước thêm một cái A.

Nhìn có chút không đúng, thế nhưng hắn lười sửa lại.

Không phải chỉ là một cái tên sao?

Úc Kinh ngón tay đè lại chuỗi số này, hình ảnh vừa chuyển hắn giật mình...

Úc Kinh luống cuống tay chân nhấn tắt, điện thoại di động suýt chút nữa rơi xuống đất.

Đến cuối cùng Úc Kinh cũng không còn gõ ra.

Úc Kinh mở weibo ra, bạn bè của hắn hầu như không có người nào, ngoại trừ Bành Phái vài người đó ra thì toàn khuôn mặt xa lạ.

Bành Phái phát video tối hôm qua, rất dài, gần ba mươi phút.

Úc Kinh cũng là buồn chán, nghiêm túc xem.

Ở giữa hình ảnh có chút hỗn loạn, chắc là thời điểm Bành Phái đang di chuyển tạo thành, ở giữa còn có màn sinh nhật...

Úc Kinh có chút thất thần, chờ hắn lấy lại tinh thần video đã phát xong rồi.

Hắn trở về giao diện, nhấn thêm bạn bè.

Dùng cái số kia tìm ra một người, ảnh chân dung là hai cô gái giống nhau như đúc, dáng dấp, bảy tám tuổi, đứng ở trước một tòa kiểu kiến trúc châu Âu, tay nắm tay cười đến ngọt ngào.

Thế nhưng cái này nick name này...

Người thừa kế quán bar Khởi Vận?

Hắn tìm sai người sao?

Úc Kinh dường như nhấn nút thêm bạn.

Không điền tin nhắn kết bạn, vì tên hắn chính là tên thật.

Một phút trôi qua, không có đồng ý...

Ba phút trôi qua, không có đồng ý...

Mười phút...

Nửa giờ...

Sau một tiếng, Úc Kinh nén lại xúc động muốn mắng người, lần nữa nhấp thêm bạn.

Vẫn như cũ không có đồng ý.

Úc Kinh tức đến mức không ngừng xin thêm kết bạn.

Không biết thêm mấy lần, cuối cùng cũng được đồng ý.

Người thừa kế quán bar Khởi Vận:???

Âm thanh nhắc nhở khiến Úc Kinh giật mình.

Thế nhưng ba cái dấu hỏi là có ý gì? Cô cũng không sao muốn cùng hắn nói chuyện?

Úc Kinh không biết Minh Thù lúc này tay đầy máu, cầm điện thoại di động đứng ở một đám “thi thể”, máu từ tay cô khẽ giọt rơi xuống đất.

Cô cúi thấp đầu, sợi tóc bị gió thổi bay về phía sau, dường như có thể thấy khóe miệng cô khẽ cong lên.

Hình ảnh kia nói không nên lời là chấn động hay là quái dị.

Nói chung thật không dám tới gần bên cạnh anh Long.

Minh Thù tìm một chỗ ngồi xuống, nhìn anh Long xử lý tiếp. Đây vốn là cái gai cuối cùng trong địa bàn, giải quyết xong sẽ thống nhất toàn địa bàn rồi.

Úc Kinh: Cô ở đâu?

Minh Thù nhìn xung quanh một chút, chậm rãi hồi phục.

Người thừa kế quán bar Khởi Vận: Cạnh biển.

Úc Kinh: Chuyện tối ngày hôm qua, cô có ý gì?

Người thừa kế quán bar Khởi Vận: Đêm qua có chuyện gì?

Úc Kinh không biết có phải là bị khiếp sợ hay không, ước chừng một phút đồng hồ sau mới hồi phục.

Úc Kinh: Tối hôm qua cô hôn tôi, cô có ý gì?

Người thừa kế quán bar Khởi Vận: E là cậu uống nhiều rồi, tôi hôn cậu làm cái gì, có bệnh sao?

Úc Kinh: Cô... không thừa nhận?

Úc Kinh: Cô hôn tôi lại không thừa nhận?

Người thừa kế quán bar Khởi Vận: Cậu nói tôi hôn cậu, tôi liền hôn cậu sao? Có chứng cứ sao? Người nào nhìn thấy? Cậu đừng uống say nghĩ đến chuyện xấu, còn đổ lên người tôi.

Minh Thù vừa nói như vậy, Úc Kinh liền có chút hoài nghi, tối hôm qua rốt cuộc là có phải mình uống nhiều rồi hay không.

Nhưng là...

Hình ảnh chân thật này nói cho hắn biết, hắn không có khả năng nhớ lầm.

Úc Kinh lấy hết dũng khí nói nhưng cuối cùng lại thôi.

Bà nó, hắn cảm giác mình giống như bị một người cặn bã lừa ngủ cùng, người cặn bã kia xong chuyện không thừa nhận, hắn còn oán trách.

Cảm giác này…

Thật là không đâu vào đâu.

Minh Thù thấy đối phương đang gõ chữ, lại không thấy tin nhắn gửi tới, cách một lúc lại đang gõ chữ.

Cô ăn xong được hai hộp kem anh Long mua, Úc Kinh đều vẫn còn đang gõ chữ.

Hắn đây là dự định viết luận văn trừng phạt cô sao?

Minh Thù có chút sợ hãi.

Cho nên cô quyết định ăn nhiều hơn hai hộp kem để an ủi.

Thế nhưng mãi đến khi cô giải quyết xong chuyện bên này, Úc Kinh đều chưa có phản hồi, trạng thái cũng không phải đang ở gõ chữ nữa.

Hoàn thành nhiệm vụ của tiểu yêu tinh.

-

Mấy ngày kế tiếp Úc Kinh cũng không xuất hiện, không có người hát chính, ban nhạc Kinh Thiên cũng không lên sân khấu.

Quán bar rơi vào im ắng, thế nhưng rất nhanh Minh Thù và quản lý Thái thương lượng được lối chơi mới, muốn trở thành người lãnh đạo sống về đêm, dựa vào tiểu yêu tinh làm sao có thể.

Minh Thù hôm nay mới vừa bước ra khách sạn, thì nhận được điện thoại của anh Long.

“Chị Khởi, có người ra giá cao bắt cóc chị.” Long ca nói: “Tôi cho người phía dưới tạm thời không trả lời, chị xem giải quyết thế nào?”

Thời gian này muốn bắt cóc của cô, ngoại trừ Nhan Tuyết gần đây im hơi lặng tiếng thì còn có thể là ai.

Cục cưng im hơi lâu như vậy, uất nghẹn lâu ngày nên ra tay lớn.

“Tiếp theo...” Có tiền không kiếm không được đâu: “Giá cả nâng cao lên, không thể để giá tôi thấp vậy được.”

Long ca dừng ba giây: “Được.”

Giống với kịch bản, Nhan Tuyết chẳng những muốn bắt cóc cô, còn muốn cho đối phương bị làm nhục và chụp ảnh lại.

Nhan Tuyết vì diệt trừ cô, cũng là dốc hết vốn liếng.

Nhan Tuyết tại gian phòng của mình đi tới đi lui, chờ tin tức bên kia.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, điện thoại di động bị cô cầm đến nóng lên đột nhiên rung lên.

Nhìn dãy số không hiện tên trên điện thoại, Nhan Tuyết lập tức nhấn nghe: “Alo?”

“Đã bắt được.”

Nhan Tuyết thở phào: “Dựa theo tôi nói mà làm, chỉ cần tôi nhận được ảnh chụp, khoản cuối tôi sẽ gửi cho các anh.”

“Được”

Nhan Tuyết cúp điện thoại, trên mặt từ từ lộ ra nụ cười.

Kiều Khởi, lần này cô sẽ biến mất khỏi thế giới Úc Đình!

Úc Đình chỉ có thể là của cô.

Nhan Tuyết lại đợi một giờ, nhưng nghĩ sẽ không xong việc nhanh như vậy, nhìn thời gian một chút cũng không còn sớm, Nhan Tuyết có chút buồn ngủ lên giường nằm chờ, cũng không biết làm sao lại ngủ thiếp đi.

-

Trên chiếc giường cũ nát, Nhan Tuyết lo lắng tỉnh lại, ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu vào ánh mắt cô, Nhan Tuyết một lúc lâu mới thích ứng.

Đau nhức trên người làm cho Nhan Tuyết chợt tỉnh táo lại.

Cô cúi đầu vừa nhìn, không có bất kỳ vật gì che đậy thân thể làm cho Nhan Tuyết chợt hét lên một tiếng, ôm lấy thân thể của chính mình.

Đáy mắt cô tràn đầy hoảng sợ, tại sao có thể như vậy...

Đây là nơi nào?

Cô nhất định là đang nằm mơ.

Phải!

Nhất định là đang nằm mơ!

Nhan Tuyết dùng sức nhéo chính mình hai cái, nhưng mà đau đớn nói cho cô biết cô không phải đang nằm mơ.

Đây là thật.

Vốn nên xảy ra ở trên người Kiều Khởi, lại xảy ra ở trên người cô rồi.

“A…”

Nhan Tuyết ôm đầu thét chói tai, vì sao... những người đó rõ ràng lấy tiền của cô, vì sao... cô rốt cuộc là làm sao lại tới đây?

"Két…"

Cửa bị đẩy ra, Nhan Tuyết hỗn loạn kéo chăn mỏng che chắn thân thể của chính mình.

“Bất ngờ sao? Vui vẻ không?”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1148: Lão Bản Không Hẹn (16)

“Kiều Khởi…” Nhan Tuyết nhìn người đứng ở cửa, trên mặt viết lên mấy chữ không thể tin được: “Tại sao lại là cô? Cô…”

“Vì sao không thể là tôi, nhìn thấy tôi cảm thấy rất bất ngờ sao?”

Toàn thân Nhan Tuyết run lên, nghiến răng nghiến lợi: “Cô muốn làm gì với tôi?”

Minh Thù buông tay: “Cô đã cảm nhận được rõ ràng như vậy, tại sao còn muốn hỏi tôi.”

Trong đôi mắt Nhan Tuyết dâng lên một cơn lửa giận, nhưng nhiều hơn chính là sự khủng hoảng và sợ hãi, thân thể của cô ta… Cô về sau làm sao dám gặp người khác.

Cô…

“Kiều Khởi, tại sao cô lại ác độc như vậy.”

Nhan Tuyết căn bản đã quên chuyện này là do ai bắt đầu trước.

Minh Thù cười khẽ: “Đây chẳng phải là điều cô muốn làm với tôi ư, tại sao giờ còn nói tôi ác độc? Được rồi, coi như là tôi độc ác, cô có thể làm gì được tôi? Hận tôi sao? Rất hoan nghênh nha, mời cô dùng hết sự nhiệt tình của cô mà hận tôi đi!”

Vai phản diện mà không độc ác thì sao được coi là vai phản diện chứ!

Trẫm chính là một nhân vật phản diện chuyên nghiệp đó!

Sắc mặt Nhan Tuyết trắng bệch, nhưng cô không hiểu vì sao mọi chuyện lại trở thành như vậy.

Sao cô ta lại biết?

Cô chưa từng thông qua tay bất cứ người nào làm chuyện này, chính là vì sợ bị người khác biết được.

Vì sao người xảy ra chuyện lại là cô, không phải cô ta.

Rốt cuộc xảy ra vấn đề gì rồi!

“Một lát nữa Úc tổng sẽ tới đón cô trở về nhà.” Minh Thù tiếp tục nói: "Không cần cám ơn tôi, việc gọi một cuộc điện thoại khiến tôi rất vui, khi có thể vì vị tiểu thư đáng yêu đây mà cống hiến một chút sức lực."

Nhan Tuyết trợn to mắt nhìn Minh Thù: “Cô…”

Úc Đình?

Úc Đình tới đón cô ư?

Không…

Không được.

Minh Thù mỉm cười đi ra khỏi cửa phòng, cánh cửa đóng lại "bộp" một tiếng.

Nhan Tuyết từ trên giường bổ nhào xuống: “Thả tôi ra, mau thả tôi ra.”

Không thể để cho Úc Đình thấy bộ dạng này của cô, không thể để cho Úc Đình biết được chuyện xảy ra trên người cô được.

Kiều Khởi...

Tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho cô!

-

Úc Đình đậu xe ở bên ngoài, đây là một cái nhà nhỏ cũ kỹ, Úc Đình xác định được là ở đây theo sự hướng dẫn của trợ lý, bước vào trong nhà.

Vừa bước vào đã thấy mùi thịt nướng đập vào mặt.

Trên vỉ nướng ở khoảng sân trống có những xiên thịt đang được nướng tí tách, một người đàn ông cơ bắp mặc áo lót kẻ đang đứng trước vỉ nướng lật xiên thịt, rồi thuần thục rắc gia vị lên đó.

Úc Đình: “...”

Nếu không nhìn thấy người đang ngồi trên bàn ở phía bên cạnh, Úc Đình chắc chắn sẽ hoài nghi liệu có phải hắn đi nhầm hay không.

“Kiều Khởi, tại sao cô lại ở cùng một chỗ với mấy tên côn đồ như thế này?”

Những người này chỉ cần nhìn cũng biết là không tốt đẹp gì rồi.

Anh Long ở bên cạnh hung tợn trừng mắt nhìn Úc Đình, bọn họ là côn đồ sao? Bọn họ có thể so sánh cùng với mấy tên côn đồ hay sao?

“Tôi ở cùng một chỗ với ai thì có liên quan gì tới anh?” Minh Thù cầm xâu thịt cắn một miếng: “Nhan Tuyết đáng yêu nhà anh đang ở bên trong đó, xin mời.”

“Cô…” Sắc mặt Úc Đình cực kém: “Cô bắt cóc Nhan Tuyết! Cô làm vậy là đang phạm pháp đó!”

Minh Thù cười cười không quan tâm.

Toàn thân Úc Đình trở nên vô cùng lạnh lùng, hắn đi về phía Minh Thù vừa chỉ rồi đẩy cửa phòng ra, sau khi đẩy cửa ra liền thấy Nhan Tuyết quần áo không chỉnh tề đứng ở sau cánh cửa.

Nhìn thấy Úc Đình, nước mắt Nhan Tuyết liền tuôn rơi: “Úc Đình.”

Nhan Tuyết nhìn qua dường như không bị gì nghiêm trọng, chỉ là quần áo có cút lộn xộn, trong phòng bốc lên mùi khó ngửi.

Úc Đình vốn dĩ cho rằng lá gan Minh Thù có lớn thế nào đi nữa, cũng sẽ không làm việc gì quá điên cuồng, nhưng hắn đã quá xem thường cô rồi, sự điên cuồng của Minh Thù thực sự khiến hắn sợ hãi.

Úc Đình mang Nhan Tuyết ra ngoài, nhìn Minh Thù đang nhàn nhã ăn thịt nướng: “Có chuyện gì thì cứ nhằm vào tôi là được.”

Minh Thù giơ tay ra, đầu ngón tay chỉ vào khoảng không giữa hắn và Nhan Tuyết: “Không được đâu, anh và cô ta, tôi đều muốn ức hiếp một chút.”

“Úc Đình…” Nhan Tuyết mang theo tiếng khóc nức nở: “Em muốn rời khỏi nơi này, em sợ.”

Không thể để cho Úc Đình và Kiều Khởi tiếp tục nói nữa, nếu để cho Úc Đình biết...

Úc Đình ôm chặt Nhan Tuyết: “Kiều Khởi, nếu cô còn dám ra tay với Nhan Tuyết thì đừng trách tôi không nể mặt.”

“Không cần, hoan nghênh anh ra tay lúc nào cũng được.”

Không bới móc thì trẫm làm sao kéo được thù hận.

Úc Đình nhíu mày: “Cô tại sao lại trở nên ngang ngược vậy chứ? Trước đây cô đâu có như vậy…”

Minh Thù nháy mắt với anh Long.

Anh Long lập tức vỗ tay, một đám người từ bên ngoài sân tiến đến, trợ lý của Úc Đình còn chưa kịp phản kháng đã bị khống chế.

Úc Đình cất cao giọng quát lớn một tiếng: “Kiều Khởi, cô làm cái gì vậy!”

“Ngang ngược đó.” Minh Thù cầm xiên thịt nướng khua khua trong không khí: “Để chứng minh cái tội danh này thôi, có vấn đề gì không?”

Úc Đình: “…”

Hôm nay đến đây hắn lại không mang nhiều người theo.

Vậy nên dù cho thân thủ Úc Đình không tệ, cũng không thể an toàn rời đi dưới sự vây hãm của nhiều người như vậy.

Minh Thù gác chéo chân nhìn đám người kia đánh Úc Đình một trận.

Minh Thù đem một xấp ảnh đặt ở trước mặt Úc Đình: “Ha, đây là tặng phẩm. Đừng nhìn tôi như vậy, tôi sẽ sợ đó.”

Giọng nói kia đâu có chút gì sợ hãi chứ.

“Những thứ này đều là điều mà bảo bối nhà anh muốn làm với tôi, có điều là may mà tôi lợi hại, nếu không… kết cục hiện tại này lại thuộc về tôi rồi.”

Lúc Nhan Tuyết bị người lôi đi, còn bị người ta dán chặt miệng lại, vậy nên lúc này chỉ có thể trơ mắt nhìn Úc Đình nhìn thấy những tấm hình kia.

Úc Đình tự mình xem hết một lượt những bức ảnh kia rất nhanh, hắn ngẩng đầu đáy mắt không còn có thể kìm nén lửa giận nữa.

“Kiều Khởi, cô làm sao có thể làm ra loại việc này chứ?”

“Cái này thì anh nên hỏi Nhan Tuyết đáng yêu của anh đi.”

Úc Đình cứng đờ.

Cô nói rồi, những thứ này là điều mà Nhan Tuyết muốn làm với cô.

Minh Thù cảm thấy lòng thù hận cũng đã tàm tạm, bèn phân phó anh Long: “Ném bọn họ ra ngoài.”

Úc Đình và Nhan Tuyết, cùng với gã trợ lý đã bị đánh ngất đi bị ném ra sân, cánh cửa khép lại tại trước mặt bọn họ.

Úc Đình vịn vào chiếc xe đậu ở bên ngoài đứng lên, trong tay còn giữ hai tấm hình.

“Úc Đình…” Nhan Tuyết mắt đỏ nhào tới bên người Úc Đình: “Những tấm hình đó đều là giả, không phải em… là cô ta lừa gạt anh…”

Úc Đình trong lúc giật mình mới nhớ ra một vấn đề rất quan trọng.

“Cô ta tại sao lại quen biết em?”

Cho tới tận bây giờ hắn chưa từng mang Nhan Tuyết tới gặp Kiều Khởi, cô ta tại sao lại có thể quen biết Nhan Tuyết?

Lúc trước, hắn đã bỏ quên vấn đề này.

“Em… Em không quen cô ta…” Nhan Tuyết lắp bắp.

Úc Đình đột nhiên mở cửa xe, đẩy Nhan Tuyết vào trong xe rồi đóng cửa lại, Úc Đình sầm mặt xé quần áo của Nhan Tuyết, về sức lực Nhan Tuyết làm sao có thể so với Úc Đình.

Trên ngực, từng mảng lớn dấu vết lộ ra.

Trong đầu Nhan Tuyết trống rỗng.

Có lẽ Úc Đình thích cô, nhưng khi nhìn thấy những dấu vết ở trên người cô thì trong lòng hắn sẽ thế nào?

Người phụ nữ của mình lại bị kẻ khác vấy bẩn.

Nhan Tuyết biết Úc Đình có bệnh sạch sẽ, cô tình nguyện không tính toán với Minh Thù rồi nhanh chóng rời đi, cũng chỉ vì không muốn để cho Úc Đình biết chuyện này.

Nhưng…

Con tiện nhân kia, cô ta chính là muốn hủy diệt cô, cướp Úc Đình bên cạnh cô đi hay sao?

Trong đầu Nhan Tuyết nhanh chóng suy nghĩ, cuối cùng đột nhiên bắt đầu khóc: “Úc Đình, xin lỗi, xin lỗi, đêm hôm qua em ở nhà ngủ, nhưng khi tỉnh dậy đã như vậy rồi, em thực sự không biết đã xảy ra chuyện gì, vừa rồi em rất sợ… Xin lỗi, em không cố ý lừa gạt anh đâu.”

Thấy Úc Đình không có phản ứng, Nhan Tuyết cắn răng, quyết định đánh cược một lần: “Em như vậy… sống còn có ý nghĩa gì nữa, chi bằng chết đi cho xong.”

Cô ta bổ nhào về phía trước, cầm lấy dao gọt trái cây rồi hướng về phía cổ tay mình mà cắt một đường.

Úc Đình ngay lập tức đè lại cổ tay cô, rồi dùng sức ép Nhan

Tuyết buông dao gọt trái cây xuống.

Một lúc lâu sau, Úc Đình nói: “Chuyện này… anh sẽ điều tra rõ ràng, sẽ không để em chịu thiệt thòi.”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1149: Lão Bản Không Hẹn (17)

Úc Kinh biến mất cũng đã sắp được một tuần

Cuối cùng Minh Thù cũng có chút phản ứng, cô chạy đến quán bar thì đụng phải Bành Phái: “Đại ca của các cậu đâu rồi?”

“Không biết, tôi cũng không liên lạc được với anh ấy.”

“… Cậu không cảm thấy lo lắng khi không liên lạc được sao?”

Bành Phái gãi đầu, hắn chẳng cảm thấy có gì lạ cả: “Bình thường mà… đôi khi đại ca cũng hay mất tích lâu như vậy.”

Minh Thù: “…”

Bình thường cái đầu cậu!

“Nhà cậu ta ở đâu?”

Bành Phái trả lời: “Phần lớn thời gian là anh ấy ở cùng với chúng tôi, nhưng cũng có lúc lại tách ra, gần đây vẫn chưa thấy anh ấy quay trở lại.”

“Những lúc không ở cùng với các cậu thì cậu ta ở đâu?”

Bành Phái lắc đầu: “Tôi cũng không biết.”

Minh Thù: “…”

Trẫm mà có đàn em như vậy thì sẽ giết ngay lập tức luôn, đến cả việc đại ca của mình ở đâu mà cũng không biết.

Bành Phái dường như nhớ tới chuyện gì: “Có lẽ Nhị Đồng biết đấy, có một lần cậu ta giúp đại ca mang ít đồ về nhà, để tôi đi hỏi cậu ta.”

Thế nhưng Nhị Đồng lại nói cậu ta chỉ mang đồ tới một trạm xe buýt rồi Úc Kinh tự mình đến lấy, cho nên cậu ta cũng không biết địa chỉ nhà của Úc Kinh.

Minh Thù: “…”

Minh Thù rời khỏi quán bar, lấy di động ra mở wechat lên.

Người thừa kế quán bar Khởi Vận: Đang ở đâu?

Úc Kinh: Tìm tôi làm gì

Ngay cả chấm câu cũng không đánh, không khí xơ xác tiêu điều đánh thẳng vào mặt.

Người Minh Thù run lên nhưng cô vẫn tiếp tục tìm đường chết.

Người thừa kế quán bar Khởi Vận: Theo như hợp đồng, một tuần cậu phải đến quán bar diễn một lần, nếu vi phạm thì phải nộp tiền bồi thường, cậu có tiền không?

Úc Kinh: Hợp đồng quy định cái gì thì đến ban nhạc tìm Bành Phái ấy.

Người thừa kế quán bar Khởi Vận:...

Người thừa kế quán bar Khởi Vận: Đang ở đâu? Nếu không nói thì về sau cậu cũng không cần tới nữa!

Ở bên kia Úc Kinh không tình nguyện nhắn lại một địa chỉ chung chung.

Minh Thù dựa theo địa chỉ tìm được một dãy nhà trọ, muốn đi vào thì phải cần chủ thuê nhà đồng ý, thế nhưng Úc Kinh lại không nói cho cô biết hắn ở đâu.

Thế nên bảo vệ không cho phép Minh Thù đi vào.

Minh Thù nhắn tin cho Úc Kinh nhưng hắn lại không trả lời lại.

Tên tiểu yêu tinh này được lắm.

Cuối cùng Minh Thù đành… leo tường vào.

Không có chuyện gì có thể gây khó dễ cho nhân vật phản diện được!

Chuyện gây khó dễ cho cô tới thật rồi.

Úc Kinh đang ở nhà nào vậy?

Minh Thù bực tức nhắn cho hắn một tin.

Người thừa kế quán bar Khởi Vận: Biển số nhà?

Úc Kinh: 2 - 23 - 1

Nhà số 1 trên tầng 23 của dãy 2?

Minh Thù nhận ra tiểu khu này có chút đặc biệt, muốn đến dãy hai phải vòng qua mặt sau cùng, là khu nhà cách cửa chính xa nhất, Minh Thù đi một vòng mới tìm ra được.

Vất vả lắm mới tìm đúng địa chỉ, Minh Thù vội gõ cửa.

Khoảng chừng hơn mười giây sau, cửa phòng kêu một tiếng rồi được người ở bên trong mở ra.

Úc Kinh đứng sau cửa phòng, đầu tóc hắn ướt nhẹp như mới vừa tắm xong, mặt vẫn còn đỏ ửng vì hơi nóng trên người tùy tiện mặc một bộ T-shirt.

Những giọt nước còn đọng lại lăn dài từ xương quai xanh xuống cổ áo.

“Cô tới đây làm gì?”

Úc Kinh bày ra bộ dạng muốn giết người.

Minh Thù cười như không cười: “Nếu cậu không muốn tôi đến, tại sao lại nói số nhà cho tôi biết?”

Úc Kinh bày ra bộ dạng muốn đóng cửa, trên mặt thể hiện rõ câu "cho cô một cơ hội nói lại lần nữa".

Minh Thù ngăn không cho hắn đóng cửa, thực sự sửa lại câu nói vừa rồi: “Tôi tới thăm cậu một chút cũng không được à, vì tôi là bà chủ nên tôi có thể giúp cậu liên lạc một chút với bên hỏa táng.”

“Cút!”

Cuối cùng Minh Thù cũng thành công bước vào nhà trong cơn giận giữ của Úc Kinh.

Úc Kinh đối mặt nhìn Minh Thù đang ngồi trên ghế sô pha: “Tìm tôi làm gì?”

“Để xác nhận cậu vẫn còn sống.”

“Xác nhận xong rồi chứ?” Úc Kinh giật giật khóe miệng: “Có phải cô rất thất vọng khi thấy tôi vẫn chưa chết không?”

“Đúng vậy.”

Úc Kinh: “…” Khỉ thật!

“Nếu xác nhận xong rồi thì mời cô về cho… khụ khụ khụ…” Đột nhiên Úc Kinh che miệng ho khan một hồi.

Minh Thù nhìn khuôn mặt vẫn đang đỏ bừng của hắn.

Minh Thù đứng dậy sờ vào trán hắn, cả người Úc Kinh đột nhiên cứng đờ.

“Bị sốt hả?”

Mái tóc ẩm ướt đụng vào mu bàn tay của Minh Thù, khóe miệng cô giật một cái: “Máy sấy ở đâu?”

Bàn tay ấm áp của cô vẫn còn đặt ở trên trán của hắn, đến cả sức lực đáp lại cô Úc Kinh cũng không có.

Minh Thù cúi đầu nhìn Úc Kinh, hắn đột nhiên mắng một tiếng: “Bà nó.”

Cổ tay của Minh Thù tràn đầy căng thẳng, Úc Kinh gắng sức kéo cô vào lòng, dùng thân thể nóng bỏng của hắn ôm lấy cô: “Tôi thích cô.”

Hắn thử bình tĩnh lại, không muốn nghĩ tới cảm giác kỳ quái này nữa.

Nhưng khi nhận được tin nhắn của Minh Thù, hắn lại không thể kiềm chế được nữa.

Cô chỉ vừa đụng vào một chút mà toàn thân hắn đã bắt đầu nóng lên.

Thứ mà hắn mong muốn… chính là người con gái này.

Hô hấp nóng bỏng của Úc Kinh phả vào bên tai của Minh Thù: “Kiều Khởi, tôi thích em.”

Minh Thù im lặng một lúc rồi nói: “Vậy nên, máy sấy của nhà cậu ở đâu?”

Úc Kinh: “…”

Hắn đang tỏ tình mà!

Phản ứng của cô là sao vậy!

Vào thời điểm như thế này còn quan tâm đến việc máy sấy ở đâu sao?

Một phút sau.

Úc Kinh ngồi ngay ngắn trên ghế sô pha, Minh Thù đang sấy tóc cho hắn.

Ngón tay của cô xuyên vào mái tóc mềm mại của Úc Kinh, khiến hắn khó khăn nuốt một ngụm nước bọt.

Âm thanh "ong ong" của máy sấy không ngừng vang lên bên tai, đột nhiên Úc Kinh nắm chặt ngón tay của Minh Thù rồi lại hoảng hốt buông ra, hắn nghiêm chỉnh chồng hai tay lên đùi.

Minh Thù mờ mịt không hiểu gì, hắn lại phát điên gì vậy.

Sau khi sấy khô tóc, Minh Thù cất máy sấy về chỗ cũ, Úc Kinh lại ho khan vài tiếng.

“Có thuốc không?”

Di chứng sau cơn ho khiến Úc Kinh không thể trả lời rõ ràng được, hắn chỉ tay về phía bàn của phòng ăn.

Minh Thù xem hướng dẫn sử dụng một chút, rót nước rồi đưa cho hắn.

Lúc Úc Kinh nhận lấy thuốc, ngón tay của hắn đụng vào bàn tay của Minh Thù, cả hai vẫn giữ nguyên tư thế như vậy trong giây lát rồi cuối cùng Minh Thù cũng là người rụt tay về trước.

“Lời tôi vừa nói… em có thể cho tôi một đáp án vừa lòng không?”

Úc Kinh vẫn chưa uống thuốc mà cứ nhìn về phía Minh Thù.

“Đáp án vừa lòng là sao?” Minh Thù mỉm cười: “Tôi không thích cậu nên làm sao có thể cho cậu đáp án vừa lòng gì đó được.”

Mấy chữ "tôi không thích cậu" kia làm cho tay Úc Kinh run lên một cái.

Đúng vậy, nếu cô thích hắn, tại sao lại không thừa nhận đã từng hôn hắn.

Hắn đem toàn bộ thuốc bỏ vào trong miệng, uống một ngụm nước nuốt xuống, một viên thuốc vẫn còn đọng lại trong cổ họng, vị đắng thâm nhập sâu vào cả trong lòng.

“Mặc dù tôi không thích cậu nhưng vẫn có thể ở cùng với cậu nha.”

“Khụ khụ khụ…”

Úc Kinh đang uống nước thì bị sặc, vừa rồi hắn chỉ bị đắng ở trong họng, giờ thì cả đầu lưỡi cũng bắt đầu cảm thấy đắng.

Nhưng hắn không thèm để ý tới chuyện đó mà lại ngẩng đầu lên nhìn Minh Thù: “Em nói gì cơ?”

Minh Thù buông tay xuống: “Lời hay không nói đến lần thứ hai.”

Có thể ở cùng với hắn… cô đã đồng ý lời tỏ tình của hắn rồi sao?

Mặc dù…

Cô nói là không thích hắn.

Thế nhưng không sao cả, người như hắn không ai là không thích, sớm muộn gì cô cũng sẽ thích hắn thôi.

Lúc này vị đắng trong miệng của Úc Kinh dường như bắt đầu đổi thành hương vị ngọt ngào.

Hắn để cốc xuống, đứng lên đối diện với Minh Thù: “Hôm đó em hôn tôi phải không?”

Minh Thù nghiêm túc phủ nhận: “Cậu uống say nên nhớ nhầm rồi.”

Làm sao tên này không quên vụ đó đi chứ.

Úc Kinh cười một tiếng: “Nhớ nhầm à.”

Hắn đột nhiên cầm lấy cằm của Minh Thù rồi áp môi mình xuống, đôi môi của hắn ép chặt lấy cánh môi của cô sau đó vươn đầu lưỡi thăm dò một chút, xúc cảm tuyệt vời thôi thúc hắn thâm nhập sâu hơn.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1150: Lão Bản Không Hẹn (18)

Minh Thù nếm được vị đắng trong miệng hắn, vô cùng sợ hãi lui về phía sau, nhưng Úc Kinh chợt ấn cô vào trong lòng không cho cô lùi bước, quấn lấy chiếc lưỡi mềm của cô một lúc lâu.

Úc Kinh dán lên cánh môi Minh Thù nói nhỏ: “Bây giờ không phải là tôi nhớ nhầm.”

Minh Thù đẩy lồng ngực hắn, hướng phía một bên: “Phụt phụt...”

Úc Kinh cảm thấy lúc này hẳn nên bày ra một biểu cảm hung thần ác sát với cô! Lão tử hôn cô có khó chịu như vậy sao?

Lão tử chưa hôn qua ai đâu!

Lần đầu tiên!

Hiểu hay không!

Cô còn ghét bỏ!

A, không đúng, không phải lần thứ nhất, lần đầu tiên là tại quán bar, lần mà cô không thừa nhận.

Nghĩ tới đây, Úc Kinh càng tức giận, ấn khuôn mặt Minh Thù lại hôn lên.

Minh Thù trong miệng như có một viên kẹo, mùi vị ngọt bị hắn từng chút cướp đoạt, một viên kẹo đổi qua về giữa hai người, vị đắng rất nhanh đã không còn chỉ còn lại có vị ngọt ngào.

Minh Thù cảm thấy rất giận, hắn là đang đoạt kẹo với cô sao?

Minh Thù lùi lại phía sau, lại đụng vào sô pha ngã xuống.

Úc Kinh thuận thế áp ở trên người cô, hắn hôn chăm chú nhưng tay rất quy củ, chỉ là ôm lấy cô không có ý sờ bậy.

“Hôn đủ chưa?” Một viên kẹo cũng hết rồi!

“Vẫn chưa.” Úc Kinh cử động thân dưới: “Hôn đến lúc nó mềm lại mới thôi.”

Minh Thù cảm giác được vật cứng cọ vào cô, nhẹ nhàng cọ xát vài cái, mặc dù là cách lớp quần áo nhưng dường như cũng có thể cảm giác được nhiệt độ.

Minh Thù: “...”

Minh Thù từ chối chơi đùa loại trò chơi ngây thơ này với Úc Kinh, cô đẩy Úc Kinh vào phòng tắm, đợi Úc Kinh tắm rửa xong đi ra Minh Thù đã đi rồi.

Úc Kinh đứng ở phòng khách trống rỗng, đáy lòng bần thần một lúc.

Căn phòng lớn như vậy, lần đầu tiên cảm thấy lạnh như thế.

Phải nghĩ biện pháp để cho cô chuyển tới ở cùng hắn... hắn chuyển qua cũng được.

-

Úc Kinh ngày hôm sau đã đến quán bar, trong tay mang theo đàn ghi-ta Minh Thù tặng hắn.

Trước kia đàn ghi-ta đều là Bành Phái bọn họ hỗ trợ xách dùm, hắn rất ít tự mình mang, thế nhưng Bành Phái phát hiện đại ca nhà bọn họ, dường như không cho phép bọn họ động đến đàn ghi-ta của hắn rồi.

Kể ra không biết cây ghi-ta đó là ai tặng anh ấy?

Úc Kinh diễn xong, chủ động tìm Minh Thù, Minh Thù đang nằm trên bàn ăn trái cây, phát hiện có người tới gần liền đem khay thu về trong phạm vi của mình, cứ như có người muốn cùng cô giành giật vậy.

Úc Kinh: "..." Không biết nên nói cái gì.

Úc Kinh khom lưng, hôn lên trên mặt Minh Thù: "Chào buổi tối, bà chủ."

Bà chủ hai chữ này rất trang trọng.

"Ừm..." Minh Thù đáp một tiếng.

Úc Kinh thấy Minh Thù ngồi ở góc, tia sáng hầu như chiếu không đến được nơi đây, hắn liền trực tiếp ngồi xuống, ấn Minh Thù lên trên tường hôn một lúc.

Thời điểm khi bạn thực sự thích một người, bất kể hôn thế nào đều hôn không đủ.

"Có người đến." Minh Thù đẩy hắn.

Úc Kinh nở nụ cười, cũng không tiếp tục mà ngồi ngay ngắn, một lát sau quả nhiên có người từ bên cạnh đi qua.

Ngón tay Úc Kinh móc lấy tay Minh Thù, từ từ chiếm lấy cả bàn tay cô: "Bà chủ, một lát nữa có rảnh không?"

"Không rảnh."

“Mời em đi xem phim.” Úc Kinh căn bản không nghe Minh Thù nói, lấy ra hai vé xem phim.

Minh Thù: “...” Đã nói trẫm không rảnh!

Úc Kinh cũng không kiêng kị gì trực tiếp kéo Minh Thù ra quán bar, vừa hay bị quản lý Thái nhìn thấy, quản lý Thái suy nghĩ một chút về cái nắm tay kia... thế là cả quán bar, gồm cả Bành Phái bọn họ đã biết hai người quan hệ không đứng đắn.

Phim ban đêm chiếu phim kinh dị nhưng người cũng đầy rạp.

Úc Kinh chọn vị trí rất tốt, xem hiệu quả phim rất tiện.

Bốn phía khán giả ra sức thét chói tai.

Nhưng...

Cô gái bên cạnh Úc Kinh đang ăn bịch bỏng ngô lớn, nghe thét chói tai liền nói: “Vừa xem đã biết là giả, cái đoàn phim này nghèo biết bao nhiêu, làm đạo cụ không thể tận tâm chút sao?”

Úc Kinh: “...”

Úc Kinh lặng lẽ lấy điện thoại di động ra, mở ra một trang mạng nào đó

Ở trên có vài dòng.

Trong đó có một tin là đưa bạn gái đi xem phim kinh dị, bạn gái sợ hãi buổi tối muốn bạn trai ở bên cạnh chiếm tỷ lệ tới chín mươi chín phần trăm.

Cho nên hắn chính là một phần trăm còn lại?

Đùa gì vậy!

Viết linh tinh!

Minh Thù ăn xong bịch bỏng ngô, phim mới quá nửa cô xoa tay một chút liếc mắt nhìn người bên cạnh, tự tay nắm lấy tay hắn đặt ở trên đùi.

Úc Kinh liếc mắt nhìn qua, cô gái nhìn về phía trước lười biếng nghiêng đầu trên ghế, cũng không biết là đang xem phim hay là đang đờ người ra.

Hắn nhìn lòng bàn tay mình, khóe miệng nhếch lên, ngón tay từ đan xen vào tay cô mười ngón tay siết chặt nhau.

Phim chiếu xong đã rất khuya, Úc Kinh đưa Minh Thù về đến ngoài cửa.

“Tôi đến rồi, có thể nới lỏng tay.” Minh Thù đưa tay hai người đang quấn quýt lấy nhau.

Úc Kinh không nhúc nhích: “Ngủ ngon.”

“Ừm, ngủ ngon.” Minh Thù chờ giây lát: “Cho nên, cậu buông ra đi chứ!”

Úc Kinh không nỡ buông ra, Minh Thù xoay người chuẩn bị đi vào, Úc Kinh đưa cô kéo trở lại cúi đầu hôn lên, nụ hôn này như chuồn chuồn lướt nước, vừa chạm vào đã rời đi.

“Ngủ ngon.”

Thẳng nam Thù không có biểu hiện gì đi thẳng vào nhà.

Úc Kinh đợi Minh Thù rời đi, lấy điện thoại di động ra gõ chữ.

Viết linh tinh vài chữ!

Không dùng được!

-

Minh Thù vào thẳng trong nhà, gặp ngay ánh mắt Kiều Thành và Thôi Du Tuệ, đã qua nửa đêm vì sao hai vị này còn chưa ngủ? Tu tiên sao?

“Làm gì vậy?” Ngày hôm nay trẫm không mang tôm hùm nhỏ, không bắt được trẫm!

Kiều Thành nhíu mày: “Tiểu Khởi có phải có bạn trai rồi hay không?”

Thôi Du Tuệ không cam lòng: “Có phải bạn trai hay không?”

“Ừm.” Minh Thù không phủ nhận.

Thôi Du Tuệ lập tức vui mừng: “Tại sao không gọi đến ngồi một chút? Sao con không hiểu biết như vậy, đã trễ thế này thật không an toàn.”

Minh Thù: “...” Gọi hắn vào khác gì cho leo lên trời!

Kiều Thành cũng nói: “Ba thấy chàng trai kia cũng không tệ, bạn trai của Kiều Khởi chúng ta chắc chắn không tệ.”

Minh Thù: “...” Tối như vậy mọi người thấy gì!

Thôi Du Tuệ: “Tiểu Khởi con đối tốt với người ta một chút, con xem con thật vất vả lắm mới tìm được một người bạn trai bla bla...”

Minh Thù: “...” Mẹ ruột rốt cuộc là muốn cô lập gia đình bao nhiêu chứ?

Thôi Du Tuệ và Kiều Thành mỗi người một câu, còn suýt chút nữa định ra hôn ước.

Minh Thù nhức đầu đối phó xong, cuối cùng cũng lên lầu.

Cô nằm chết dí ném đồ ăn vặt trên giường, đây mới là thiên đường, tiểu yêu tinh nhằm nhò gì...

"Keng…"

Anh Long: Đã an toàn về nhà.

Sau tin nhắn của anh Long, tin nhắn Úc Kinh dường như cũng theo đến.

Úc Kinh: Ngủ ngon.

Minh Thù không trả lời, một buổi tối nói mấy trăm lần ngủ ngon, không mệt sao!

Úc Kinh: [Tin nhắn thoại]

Minh Thù chịu đựng mở tin nhắn thoại ra nghe, giai điệu nhẹ nhàng chậm chạp từ từ truyền tới, tiếp theo là âm thanh trong suốt của Úc Kinh, so với phong cách ở trên sân khấu của hắn hoàn toàn khác biệt.

Là một bài hát Minh Thù hoàn toàn chưa từng nghe qua.

Giai điệu rất triền miên, quyến luyến.

Cả bài hát Úc Kinh phân bốn đoạn để gửi.

Minh Thù nhấp vào chỗ trống, nghe xong hai lần sau, cô từ từ gõ chữ.

Người thừa kế quán bar Khởi Vận: Ngủ ngon.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1151: Lão Bản Không Hẹn (19)

Minh Thù đem tài sản chỉnh lý lại, sản nghiệp thực ra cũng không nhiều, cô cũng không phải dựa vào cái này để sống.

Có một nơi như vậy, chỉ để cô thuận tiện hoàn thành nhiệm vụ.

Minh Thù đổi hết toàn bộ tên có thể đổi, người có chút tin tức đều biết đây là thay đổi của thế giới ngầm.

Trước đây địa bàn mọi người phân tán, mỗi bên chiếm địa bàn riêng, cục diện hiện tại là bị một người độc chiếm.

Nhưng Kinh Thiên... ban nhạc Kinh Thiên của quán bar Khởi Vận, vừa hay trùng hợp với điều này, hay là có chút quan hệ gì?

Nhưng người biết nội tình đều im miệng không nói, cũng có người tìm hiểu ở chỗ đầu sỏ anh Long vốn tưởng rằng dựa vào giao tình trước kia có thể có chút tin tức, kết quả bị nói vài câu cho qua chuyện.

Nhất thời mọi người không ngừng suy đoán.

Minh Thù làm lão đại mới nhậm chức, chỉ thị công việc đơn giản xuống dưới.

Trở thành vua quán ăn đêm.

Người xã hội đen: "..." Trước đây cô nói dẫn bọn họ thống nhất xã hội đen là ai? Trở thành vua quán ăn đêm chính là thống nhất xã hội đen sao?

Đạo diễn, kịch bản này không đúng!

Thế nhưng Minh Thù căn dặn, bọn họ không dám không nghe.

Không nghe sẽ chịu đòn.

Thật đáng sợ.

Hết thảy xã hội thiên hạ đều vén tay áo lên làm cho tốt.

Lấy Kinh Thiên làm quán ăn đêm đầu tiên, quả nhiên doanh nghiệp bắt đầu đứng lên chuyện làm ăn xung quanh dần dần vắng vẻ, ngay cả câu lạc bộ nhà họ Nhan cũng chịu chút ảnh hưởng, nhưng còn chưa đến mức làm cho câu lạc bộ lớn như vậy xuất hiện nguy cơ.

Nhan Tuyết gần đây không tốt lắm, Úc Đình không biết điều tra được cái gì, đã nhiều ngày không liên lạc với cô.

Cô gọi điện thoại cho hắn, Úc Đình cũng không tiếp.

Nhan Tuyết sửa soạn trang phục một chút, lái xe đến dưới công ty Úc Đình.

Bình thường cô cũng hay qua đây nên lễ tân không ngăn cô lại.

Nhan Tuyết đi thẳng lên trên, đang chuẩn bị ra khỏi thang máy thì gặp được Úc Đình.

Nhan Tuyết mắt sáng ngời, nhưng là cô trang điểm không nổi bật, người có chút ảm đạm đáng thương, khiến người khác nhìn thấy có chút lo lắng, cô thấp giọng gọi một tiếng: “Úc Đình.”

Úc Đình để những người khác đi trước.

Đợi thang máy đóng cửa, Úc Đình tối sầm mặt hỏi: “Sao cô lại tới đây.”

“Úc Đình, em...” Nhan Tuyết nước mắt chảy xuôi xuống: “Em gọi điện thoại cho anh, anh cũng không nghe, em biết em không xứng với anh... em muốn ăn một bữa cơm cuối cùng với anh, được không?”

Úc Đình đã phái người điều tra, đúng thật Nhan Tuyết là người liên hệ trước.

Còn có chuyện tìm người gây chuyện ở quán bar Khởi Vận trước đó... hắn tưởng Kiều Khởi nói bậy vì chị gái cô nên cũng không điều tra.

Khi đó hắn chính là tin tưởng Nhan Tuyết, thế nhưng hắn không ngờ cô đã phụ lòng tin của hắn.

Úc Đình muốn từ chối nhưng hai mắt Nhan Tuyết đẫm lệ, đáy lòng của hắn lại dao động.

“Tôi còn có một buổi họp.”

“Không sao, em có thể chờ anh, Úc Đình... anh cho em cơ hội này chứ?”

Úc Đình một lát sau đồng ý: “Cô đến phòng làm việc của tôi đợi đi.”

Nhan Tuyết lập tức ngoan ngoãn gật đầu.

-

Nửa tháng sau, Minh Thù đột nhiên nhận được điện thoại của Thôi Du Tuệ, trước đây đều là thúc dục cô đưa Úc Kinh trở về.

Ngày hôm nay hiếm khi Thôi Du Tuệ không nói đến việc này.

Ngược lại để cho cô đi tham gia tiệc nhà họ Úc.

“Tiệc gì?” Minh Thù đang ngồi ở trong phòng nhỏ của Nguyễn Tiểu Liên ăn đùi gà, trước đó cô bận rộn đều không có thời gian tìm đầu bếp nữ để ăn gì.

Thôi Du Tuệ dường như đang cùng Kiều Thành tranh cãi ồn ào gì đó, Minh Thù hỏi bà vội vàng nói một câu: “Hôn lễ trưởng tôn của nhà họ Úc, thông báo rất gấp, thời gian là một tuần lễ sau... Lão kiều ông để xuống cho tôi, tôi không thèm nói với ông nữa, ba con lại ăn vụng!”

Tiếp đó bên tai Minh Thù cũng chỉ còn lại có thanh âm "tít tít".

Minh Thù: “...”

Ăn vụng lại không gọi mình.

Điểm kém!

Đợi đã...

Trưởng tôn nhà họ Úc, không phải Úc Đình sao?

Hắn sắp kết hôn rồi? Với Nhan Tuyết? Không phải đâu... đều đã như vậy, ánh sáng nhân vật chính cũng hữu dụng?

Bà nó chứ, quả nhiên trêu chọc trẫm đố kỵ!

“Chị Khởi, ăn không ngon sao?” Nguyễn Tiểu Liên thấp thỏm nhìn Minh Thù, làm sao không ăn?

“Ngon lắm, đóng gói mười phần.”

Nguyễn Tiểu Liên: “...”

Nguyễn Tiểu Liên ở đâu có nhiều như vậy, số còn dư lại cô gói cho Minh Thù, Minh Thù lấy ra từ trong người một phong bì.

Trước khi Nguyễn Tiểu Liên từ chối cô nói: “Lần sau khi tôi tới, nhớ kỹ chuẩn bị nhiều một chút, có thể làm đồ ăn vặt cũng làm cho tôi thêm một chút, làm xong gọi điện thoại cho tôi tới lấy, tiền còn dư lại coi như tiền lương của cô, không ăn không của ai vẫn tốt hơn.”

Nguyễn Tiểu Liên: “...”

Nguyễn Tiểu Liên cầm lấy phong bì, trong lúc nhất thời không biết nói cái gì.

“A, phải rồi.” Minh Thù đứng ở cửa: “Khởi Vận đang thiếu một người thu ngân, nếu cô có thể kiêm luôn buổi tối thì có thể tới, tiền lương không ít đâu.”

Nữ chính rất thiếu tiền, giống như nhân vật nam chính trực tiếp đưa tiền như vậy không thể thực hiện được, nên đành tìm cách gián tiếp.

Đây mới là tư thế chính xác tiến công chiếm đóng nữ chính.

Đáng đời nhân vật nam chính không kiếm được vợ.

Trẫm quả nhiên có tố chất làm nhân vật nam chính!

“Tôi sẽ không...”

“Nhận tiền mà thôi, có thể phức tạp gì nào.” Minh Thù giọng nói nhẹ nhàng: “Nếu như cô đến, tôi có thể ăn ngon mỗi ngày rồi.”

Minh Thù nói xong liền như nhân vật nam chính phóng khoáng bước đi.

Nguyễn Tiểu Liên: “...”

Cô là mời thu ngân hay là mời đầu bếp nữ vậy?

Đợi Minh Thù rời đi, Nguyễn Tiểu Liên nhìn mẹ mình, bản thân hoài nghi: “Con làm đồ ăn ăn ngon thật sao?”

Bà Nguyễn cười đến ôn hoà: “Tiểu Liên làm đồ ăn đương nhiên ngon rồi.”

Nguyễn Tiểu Liên: “...”

Mọi người đều đang nói an ủi cô sao?

Phong Hoành nói cô làm đồ ăn khó ăn chết mà...

-

Khởi Vận kỳ thực không thiếu thu ngân nhưng Minh Thù gọi người đến quản lý Thái vẫn sắp xếp ổn thỏa, cho nên có người thay mình làm việc này thực sự là rất dễ dàng.

Điều này có nghĩa là, Nguyễn Tiểu Liên có thời gian làm đồ ăn cho Minh Thù.

Minh Thù còn cho quản lý Thái đặt mua một bộ đồ làm bếp ở phía sau.

Thái quản lý: “...”

“Kia là ai vậy?” Nguyễn Tiểu Liên nhìn một chàng trai toát lên sự lạnh lẽo, dẫn theo vài người vui cười đùa giỡn đi vào, xung quanh không ít người chào hỏi bọn họ.

Ngay từ đầu còn tưởng rằng là khách nhưng bọn họ lui về phía sau.

“Bạn trai chị Khởi, tên đứng đầu bảng quán bar chúng tôi, hát chính ban nhạc Kinh Thiên, hát cực hay.” Người bên cạnh trả lời: “Một lát nữa cô nghe qua sẽ biết.”

“Chị Khởi... có bạn trai?”

“Ừm, ngạc nhiên à.” Người kia thần bí cười hề hề: “Lúc chúng tôi biết cũng rất kinh ngạc, nhưng hai người kia ở chung một chỗ rất xứng đôi, cô thấy sẽ biết...”

“Ừm...”

Úc Kinh làm bạn trai bà chủ, kể cả toàn bộ ban nhạc cũng có tư cách ra vào tự do.

Minh Thù còn căn dặn quản lý Thái, cho bọn họ hẳn một căn phòng riêng để ra vào, chuyên dành cho bọn họ sử dụng.

Úc Kinh đem đàn ghi-ta cất đi xong, đi đến phòng làm việc Minh Thù tìm cô.

“Không được, quá nhỏ...”

“Thêm chút lực cũng không được...”

Úc Kinh vừa đi đến cửa, chỉ nghe thấy hai câu như thế.

Cô ở bên trong giấu lão tử làm cái gì!

Úc Kinh không hề nghĩ ngợi, trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Trong phòng, quản lý Thái đang thay quần áo, Minh Thù đứng phía sau dường như đang kéo khóa.

Quản lý Thái là nữ, cảm thấy lúc này hẳn là nên hét lên một tiếng mang tính tượng trưng.

Nhưng mà cô không thét lên chói tai, Úc Kinh đi ra ngoài trước.

Minh Thù vỗ vỗ bả vai quản lý Thái: “Lần sau mua một cái lớn vào, size S không thích hợp với cô.”

Quản lý Thái chỉ buồn bực: “Rõ ràng là mẫu áo này có vấn đề, cô xem dáng dấp tôi đâu có vấn đề?”

Minh Thù gật đầu qua loa lấy lệ: “Không thành vấn đề, không thành vấn đề.”

Quản lý Thái cầm quần áo đã thay ra, mang theo cái túi khí thế hung hăng đi ra.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1152: Lão Bản Không Hẹn (20)

Úc Kinh đẩy cửa ra lần nữa tiến đến, tiện tay khóa trái cửa lại.

Quen nhau hơn một tháng hắn chưa có một chút tiến triển, Úc Kinh cảm giác mình khiến nam giới đi một bước lùi thật lớn.

“Tôi nói với cậu một chuyện này...”

Minh Thù bị Úc Kinh ôm lấy, gặp mặt chính là hôn, phương thức này cô đã liên tục trải nghiệm nửa tháng.

Hiệu quả trải nghiệm... thật tốt.

Đợi Úc Kinh buông cô ra, Minh Thù thở lấy hơi: “Cuối tuần tôi phải đến nhà họ Úc, cậu đi hay không?”

Úc Kinh từ từ gặm cắn bờ môi cô, nghe câu nói của cô hơi dừng lại một chút.

“Em biết...” Hắn bĩu môi: “Em đều biết cả rồi sao?”

Minh Thù cười một cái.

Úc Kinh nhìn biểu cảm của cô cũng biết cô đã biết hết tất cả.

“Tôi nói với cậu một tiếng, nếu như cậu không đi thì thôi.” Không nói cho hắn, không chừng lại xảy ra chuyện gì cũng nên.

Úc Kinh đem cằm đặt trên vai Minh Thù: “Nhất định phải đi sao?”

“Tôi là một người có lễ phép.”

Đó chính là phải đi.

Úc Kinh hồi lâu mới nói: “Tôi đi cùng em.”

Úc Kinh không hẳn bằng lòng đến nhà họ Úc.

Lần trước tai nạn xe, hắn cũng không muốn theo đuổi chuyện đó, hắn biết vì cái gì có thể làm ra loại chuyện như vậy, không ngoài các người thân có quan hệ máu mủ với hắn.

Lúc chưa gặp được Minh Thù, hắn chỉ cảm thấy chết thì chết thôi.

Dù sao...

Không có gì đáng lưu luyến cả.

Nhưng bây giờ lại khác.

Có người làm cho hắn lưu luyến.

Thật tốt.

Úc Kinh ôm một lúc cho đến khi bên ngoài có người gõ cửa, Úc Kinh quyến luyến không muốn buông ra, ánh mắt liếc lên xương quai xanh trắng nõn của Minh Thù, đột nhiên một vết hồng hồng lưu lại trên cổ Minh Thù.

Minh Thù hướng về phía cái gương soi, áo quần khó khăn lắm mới che khuất, thế nhưng động tác mạnh một chút sẽ lộ ra ngay.

“Cậu thực sự là...”

Úc Kinh đi đến phòng làm việc, tới cửa đột nhiên quay lại hôn gió: “Đây là tiêu chí chứng minh em là của tôi.”

Minh Thù: “...” Thần kinh.

Úc Kinh lên sân khấu vẫn đeo mặt nạ như cũ, Nguyễn Tiểu Liên cảm thấy đồng nghiệp nói không sai, bọn họ vừa lên sân khấu bên dưới đã sôi nổi.

Nghe nói ban nhạc Kinh Thiên chỉ mới diễn xuất ở Khởi Vận, cộng thêm câu lạc bộ hiện tại Khởi Vận dường như đã chật ních người, quản lý Thái đều suy nghĩ muốn mỗi ngày tiếp đãi khách với số lượng có hạn.

“Ngày hôm nay Nhị Đồng lại không tới?” Minh Thù ở dưới sân khấu chờ Úc Kinh, bọn họ vừa xuống Minh Thù liếc phía sau một cái không thấy được chàng trai xấu hổ.

“Hình như là có vụ án lớn.” Bành Phái nói: “E là trong khoảng thời gian này sẽ tới không được.”

Trước kia Nhị Đồng thỉnh thoảng cũng sẽ vắng mặt, Minh Thù lười hỏi đến, thế nhưng bây giờ liên tiếp mấy ngày đều là tình huống như vậy rất khó thấy.

“Có án?”

“A, tôi còn chưa nói cho chị Khởi sao? Nhị Đồng là cảnh sát... nhưng chỉ là cảnh sát khu vực không có bản lĩnh gì lớn, nghe nói lần này là có vụ án gì đó, ngay cả những cảnh sát như họ đều phải đợi lệnh.”

“... Cuộc sống cảnh sát cũng phong phú như vậy?”

“Chị Khởi, ai cũng có cuộc sống riêng, thời gian sau giờ làm việc làm cái gì cũng được chỉ cần không vi phạm pháp luật, dù là người nào đều không xen vào được.”

“Đi.” Úc Kinh lôi kéo Minh Thù rời đi.

Có cái gì đáng trò chuyện chứ!

Có thời gian như vậy không biết ở bên lão tử nhiều một chút!

“Ối á...”

Phía sau là tiếng ồn ào của mấy người Bành Phái.

-

Hôn lễ Úc Đình tổ chức vội vàng, thế nhưng người nên thông báo đều đã thông báo, vì lão gia nhà họ Úc vừa mới mất không bao lâu, cho nên hôn lễ tổ chức cũng không phải là long trọng tất cả đều giản lược, địa điểm tổ chức là ở nhà họ Úc.

Nhìn ảnh cưới phía cửa, không ngoài ý muốn đó là Nhan Tuyết.

Minh Thù chỉ có thể bày tỏ bội phục đối với việc lần này.

“Tiểu Khởi.” Kiều Thành mang theo Thôi Du Tuệ qua đây, ánh mắt hai người dán lên trên người Úc Kinh: “Không giới thiệu một chút sao?”

Úc Kinh tiếp xúc vẫn luôn là như vậy, có lần Minh Thù và Bành Phái nói chuyện linh tinh biết được là bọn hắn giựt giây.

Vì như vậy có thể bớt được cho hắn rất nhiều rắc rối, quan trọng hơn là thu hút người hâm mộ, bây giờ các cô gái đều thích bộ dạng này càng lạnh lùng với họ thì họ càng yêu thích.

Minh Thù đã nói bọn họ lừa gạt người hâm mộ ngay lúc đó.

Bành Phái còn cùng với cô tranh luận, nói bọn họ đây không phải là lừa gạt người hâm mộ, đây là hình tượng, là diễn xuất.

Minh Thù quên đi mấy chữ Bành Phái thốt ra: “Úc Kinh, đây là ba tôi, đây là mẹ tôi.”

Minh Thù giới thiệu vô cùng ngắn gọn.

“Chào bác trai, bác gái.” Úc Kinh dù gì cũng có xuất thân nhà giàu, coi như là một khuôn mặt lạnh lùng cũng vô cùng có lễ phép.

Chủ yếu đây là cha mẹ của vợ, đổi thành người khác khả năng hắn thực sự đã lạnh lùng thờ ơ.

“Úc...” Kiều Thành và Thôi Du Tuệ liếc nhau, cũng không biết tại thời điểm này hai người trao đổi tin tức gì, thế nhưng thời điểm lên tiếng lại vô cùng tự nhiên: “Được rồi, tiểu Khởi có gây phiền phức cho cháu hay không?”

“Không có.”

Kiều Thành và Úc Kinh trò chuyện, Thôi Du Tuệ lôi Minh Thù qua bên cạnh: “Tiểu Khởi, hắn là Úc Kinh nhà họ Úc sao?”

“Ừm.”

Thôi Du Tuệ biểu cảm khá là quái dị: “Tiểu Khởi à... mẹ cũng không phải phản đối, thế nhưng... nó không phải là bị chứng rối loạn lưỡng cực (*) sao? Lão gia nhà họ Úc đưa hắn ra nước ngoài đi chữa bệnh...”

“Mẹ, cậu ấy không bị bệnh.”

Thôi Du Tuệ thấy Minh Thù liếc mắt, khả năng bổ sung tin gì đó ghê gớm: “Không có bệnh à...”

“Haiz, chính con chọn, mẹ và ba cũng không tiện nói gì.” Thôi Du Tuệ nắm tay Minh Thù, gương mặt kiên định: “Sau này ba mẹ đều sẽ ủng hộ con, sau lưng con có nhà họ Kiều chống lưng, cố gắng lên!”

Minh Thù: "..." Chống lưng cái gì? Không phải mẹ ruột, rốt cuộc mẹ đang nói cái gì? Làm sao cứ giống như chọn hoàng tử đoạt vị vậy chứ?

Đợi hai người nói xong, bọn họ mới đi vào bên trong.

"Ông Kiều, bà Kiều, mời vào bên trong... Lục, lục thiếu gia?" Quản gia ở cửa nhìn thấy Úc Kinh liền trở nên bối rối, Lục thiếu gia tại sao lại ở chỗ này?

Hắn không phải đang ở nước ngoài sao?

Tin tức Úc Kinh trở về tựa như mọc cánh truyền tin khắp đám người nhà họ Úc, có vài người biết hắn ở trong nước, thế nhưng hắn cứ như vậy trở về vẫn là khiến người ta bất ngờ.

Trong đó có Úc nhị gia: "Hắn trở về cùng người nào?"

Người đến báo tin: "Người nhà họ Kiều, hình như là bạn trai Kiều Khởi."

Kiều Khởi?

Úc nhị gia nhớ tới Chị Khởi trong miệng anh Long... không thể nào?

"Đi đi đi..."

Úc nhị gia bước đi như chạy xông thẳng ra bên ngoài.

Vợ chồng nhà họ Kiều gặp được người quen, tiến đến phía trước chào hỏi nên tách ra khỏi bọn họ, lúc này trên con đường nhỏ chỉ có Minh Thù và Úc Kinh.

Úc nhị gia liếc mắt liền thấy hai người, dù đã hơn nửa năm không gặp hắn cũng sẽ không nhận nhầm, đẹp đến không tỳ vết lại khiến người ta cảm thấy đố kỵ.

Mấy anh em bọn họ, lúc còn trẻ cũng đẹp trai nhưng không ai đẹp mắt như Úc Kinh vậy.

“Lão lục.” Úc nhị gia cười nghênh đón: “Lão lục trở về sao không gọi điện thoại cho anh hai, anh hai còn gọi người đón cậu.”

Úc Kinh có điểm không giải thích được nhìn Úc nhị gia.

Quan hệ giữa hắn với Úc nhị gia... cũng không tốt.

Hoặc có lẽ là trong nhà này, sẽ không ai có quan hệ tốt với hắn.

Coi như biểu hiện ra nhìn có vẻ hòa thuận, thực tế cũng sẽ ngấm ngầm đối chọi gay gắt.

“Anh hai...” Úc Kinh giọng mang châm chọc: “Sợ anh kêu người tới đón em, em lại không về được.”

“Lão lục đây là nói lời gì.” Úc nhị gia làm như em trai đang nói đùa: “Anh là anh trai cậu còn có thể hại cậu sao. Vị này... vị này chính là Kiều tiểu thư sao?”

Úc nhị gia sợ chính là chị Khởi trong miệng anh Long chứ không phải là Úc Kinh, cũng không biết Úc Kinh làm sao liên quan đến con người này.

Ánh mắt Úc nhị gia quét về phía Úc Kinh, gương mặt đó làm cho đáy lòng Úc nhị gia mơ hồ hiện lên sự suy đoán.

***

(*) Rối loạn lưỡng cực (Bipolar disorders - RLLC): Hay còn được biết đến với tên gọi bệnh trầm cảm, là một loại bệnh lý tâm thần.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1153: Lão Bản Không Hẹn (21)

Không biết có phải là Úc Kinh ảo giác hay không, hắn cảm thấy Úc nhị gia có chút sợ hãi Minh Thù.

Từ việc anh ta chạy tới đón bọn họ một cách kỳ lạ, đến lời chào hỏi Minh Thù đều lộ ra một phần cẩn thận.

Mà thái độ của anh ta càng kỳ lạ.

Trước đây Úc nhị gia ở nhà đều có chuyện mắng người... đương nhiên kết quả chính là bị hắn đánh, ngược lại khi đó trẻ tuổi nóng tính, không quen nhìn người nào liền ra tay đánh.

Sau đó...

Nói chung là chán ghét, đặc biệt không lâu sau khi Úc lão gia qua đời, đối diện với lời nói gai góc của những người này, hắn cảm thấy đặc biệt không có ý nghĩa mặc kệ bọn họ muốn làm gì thì làm, dẫn đến đoạn thời gian đó bọn họ nghĩ rằng hắn dễ bắt nạt.

“Lão lục đã trở về.” Cũng có người như Úc nhị gia nghe tin mà tìm đến.

Đây là tam thiếu gia nhà họ Úc, hắn nhìn qua vô cùng có lễ phép, kỳ thực ngầm coi thường: “Không ngờ tiểu tử Úc Đình kia lại gửi thiệp mời cho cậu, cũng là không hiểu chuyện, nếu như xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, hôn lễ này khả năng sẽ rất khó coi.”

Úc nhị gia thấy Úc tam gia muốn tìm đường chết, một điểm nhắc nhở ý tứ cũng không có.

“Xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn?” Minh Thù hỏi một tiếng.

Úc tam gia khả năng đang đợi người tiếp lời của hắn, nên gợi chuyện tiếp: “Rối loạn lưỡng cực không dễ chữa trị, hay là lão lục một lát nữa trở về biệt thự nhỏ bên kia đi thôi, lỡ như phát bệnh xông đến chỗ khách, khiến các anh cậu còn phải dọn dẹp rắc rối cho cậu nữa. Phải biết rằng, hôm nay đều là quý khách cả.”

Úc tam gia nói xong, có chút kỳ quái nhìn Úc nhị gia một chút.

Trước đây mắng Úc Kinh hung dữ nhất chính là Úc nhị gia, đổi thành trước đây hắn vừa nói như vậy, anh ta đã nhảy dựng lên mắng tiếp? Ngày hôm nay làm sao không có động tĩnh?

Úc Kinh buông Minh Thù ra, không có dấu hiệu nào hướng phía Úc tam gia tung cú đấm.

Úc tam gia đang thắc mắc về Úc nhị gia đã nhận lấy cú đấm, căn bản tránh không khỏi nên đã trúng một quyền.

Úc Kinh lắc lắc tay, toàn thân hung hãn: “Xin lỗi anh ba, bệnh của tôi chính là không thể khống chế như vậy.”

Chứng bệnh rối loạn lưỡng cực này không biết là ai gán cho hắn, ở nhà họ Úc tính khí hắn không được tốt, đặc biệt là sau khi mẹ hắn mất, thế nhưng cũng không thiếu đám anh em này châm chọc khiêu khích.

Cuối cùng Úc lão gia đưa hắn ra nước ngoài nên bị gắn cái tên bệnh này.

“Úc Kinh cậu dám đánh tôi.” Úc tam gia ôm con mắt bị đánh, trong cơn giận dữ: “Trong mắt cậu còn có người anh này sao?”

Úc Kinh nhếch nụ cười mỉa mai: “Anh ba là ngày đầu tiên quen biết tôi sao?”

Lúc hắn ở nhà họ Úc, đánh nhau với anh em trong nhà chuyện đó không phải như cơm bữa sao?

Hắn có thân thủ như hôm nay, cũng đều nhờ bọn họ ban tặng.

“Cậu…” Úc tam gia nghiến răng.

“Úc nhị gia, anh muốn lấy lại ảnh của mình sao?” Minh Thù nhìn Úc nhị gia.

Úc nhị gia đang xem trò vui đột nhiên giật mình, trước đó hắn chỉ là suy đoán nhưng bây giờ đã xác định.

Cô chính là chị Khởi trong miệng anh Long kia.

May mắn hắn thông minh.

Úc nhị gia cười theo: “Kiều tiểu thư?”

“Đánh hắn.” Minh Thù chỉ vào Úc tam gia: “Tôi liền đem ảnh trả lại cho anh.”

Úc nhị gia: “…”

Úc tam gia: “…”

Úc tam gia lúc này mới quan sát tỉ mỉ Minh Thù: “Mèo vàng từ đâu tới…”

"Bốp!"

Úc tam gia bị Úc nhị gia tát một cái lên mặt.

“Anh hai! Anh làm cái gì vậy!”

“Câm miệng đi thằng ngu!”

Úc nhị gia lại đánh tới mấy bạt tai, Úc tam gia không chịu ngoan ngoãn chịu đòn, hai người đánh nhau một trận.

Khóe miệng Minh Thù nhếch lên, tương tự với cái nhếch mép lạnh lùng.

Cũng dám xem thường tiểu yêu tinh của trẫm, chán sống sao.

Minh Thù chủ động nắm tay Úc Kinh.

“Kiều Khởi?” Úc Kinh kêu một tiếng.

“Ừm.”

“Em quen biết anh hai tôi sao? Ảnh chụp gì vậy?” Đầu óc Úc Kinh có chút hỗn loạn, cũng có chút lo lắng.

“Cậu muốn xem sao?” Giọng Minh Thù dường như không có thay đổi gì với trước: “Trở về cho cậu xem.”

Úc Kinh nghe vậy, trong lòng lo lắng bỗng nhiên biến mất.

Cô sẽ không làm chuyện gì bất lợi với hắn.

Mặc dù không biết vì sao lại tin tưởng cô như thế.

Thế nhưng hắn chính là tin tưởng cô.

Úc nhị gia suốt ngày ăn chơi đàng điếm đâu phải là đối thủ Úc tam gia, Minh Thù nhìn xung quanh một chút, thuận tay lượm cục đá hướng phía Úc tam gia ném qua.

Không đến mức đụng chết người, vừa hay có thể để cho đầu hắn choáng váng mất đi lực chiến đấu, lực đạo này chuẩn xác khiến người ta hoảng sợ.

Úc nhị gia lập tức chiếm ưu thế, cưỡi ở trên người Úc tam gia hung hăng đánh mấy quyền.

Úc tam gia không chịu nổi liền ngất đi.

Úc nhị gia thở hổn hển đứng lên.

Minh Thù lôi kéo Úc Kinh từ bên người Úc nhị gia đi qua, dùng giọng nói chỉ có hai người nghe thấy: “Tôi không hy vọng nghe được điều gì nữa, hy vọng Úc nhị gia có thể sắp xếp tốt.”

Tại thời điểm Minh Thù tới gần hắn, tóc gáy Úc nhị gia đều dựng lên.

Đó là một loại cảm giác nguy hiểm theo bản năng.

Người phụ nữ này...

“Kiều tiểu thư, ảnh chụp...” Chỉ cần lấy lại những tấm hình kia, hắn cũng không còn sợ gì nữa rồi.

“Úc nhị gia, có phải anh có hiểu lầm gì với chúng tôi?” Minh Thù liếc mắt, nụ cười lướt nhanh qua mắt.

Dù trước đây muốn giết Úc Kinh không phải hắn, thế nhưng hắn tìm người bắt cóc Úc Kinh, loại chuyện này cô sao có thể bỏ qua như vậy.

Đừng nói là cửa, rèm cửa sổ cũng không có.

Tiểu yêu tinh chỉ có cô mới có thể bắt nạt!

Úc nhị gia nhìn lại Minh Thù, dường như rơi vào làn sóng gợn trong đáy mắt, một lúc như rơi vào trong đầm nước lạnh lẽo thấu xương, bóng tối vô tận kéo tới tê cả da đầu, tay chân chớp mắt cứng đờ, muốn tránh thoát nhưng làm thế nào cũng không có biện pháp tỉnh lại.

Mãi đến khi Minh Thù và Úc Kinh đi xa, Úc nhị gia mới từ cảm giác quái dị này giãy dụa thoát ra.

“Thật là…”

Úc nhị gia thầm mắng vài câu, nghe có người hướng bên này đi tới, nhanh chóng rời khỏi nơi Úc tam gia ngất đi.

Nếu để cho người ngoài nhìn thấy, không chừng sẽ viết thành điều gì khác.

Sắp xếp cẩn thận Úc tam gia, Úc nhị gia đổi một bộ quần áo nhanh chóng đi về phía trước, dặn những người còn lại không nên nói chuyện lung tung.

Bên người Úc Kinh hiện tại có một đại ma đầu, mọi người chọc giận cô, cô liền khai đao, bà nó…

Úc nhị gia sắc mặt nhăn nhó.

“Lão nhị đang làm gì? Tại sao không ở trước sảnh tiếp đãi khách quý?”

“Anh cả.” Úc nhị gia xoay người, trên mặt đã mang theo nụ cười tươi rói.

Có người đàn ông từ bên cạnh vừa đi tới, đẩy cái kính mắt, trầm ổn như núi nói: “Nghe nói lão lục đã trở về?”

Cơ trên mặt Úc nhị gia cứng lại, khô khốc nói: “Đúng vậy.”

Đứng ở trước mặt hắn là ông lớn nhà họ Úc cũng là cha Úc Đình, Úc Kính Quốc.

Úc Kính Quốc nói: “Hôm nay là hôn lễ Đình nhi không nên để cho nó quấy rối, trông chừng nó một chút.”

Úc nhị gia muốn nói, tôi đâu trông chừng nổi hắn, trước đây hắn hung dữ đã không ai dám động đến hắn, hiện tại bên người còn có một người càng hung dữ hơn.

“Lão nhị?”

“A... vâng anh cả.” Úc nhị gia nhanh chóng đồng ý.

Úc Kính Quốc liếc hắn một cái, đáy mắt hơi tối xuống.

Cổ phần công ty trong tay Úc Kinh, xem ra anh em hắn vẫn là không buông tha.

Hiện tại nhà họ Úc mặc dù là hắn làm chủ, nhưng là phần trong tay bọn họ một khi nhiều hơn cổ phần của hắn, chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ...

Úc Kinh...

Lão gia ở nước ngoài đều sắp xếp ổn thỏa cho ngươi rồi, không lo chuyện cơm áo cả đời cần gì trở về làm gì.

Úc Kính Quốc thở ra một hơi bực bội, việc này đợi hôn lễ Đình nhi ngày hôm nay xong xuôi rồi hãy tính.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1154: Lão Bản Không Hẹn (22)

Úc Kinh không đưa Minh Thù vào nhà họ Úc theo cửa chính mà là đi vào từ phía sau.

“Lục thiếu gia.”

Người làm nhìn thấy hắn, cũng không dám nhìn nhiều chào một tiếng liền đi.

Người làm ở biệt thự kỳ thực đều rất sợ hắn, ai bảo hắn có bệnh rối loạn lưỡng cực.

Dọc theo đường đi đến lầu bốn, Úc Kinh đứng ở trước cửa một căn phòng, hắn hỏi Minh Thù: “Có thể chờ tôi một chút không?”

“Ừm.”

Úc Kinh lúc này mới đẩy cửa đi vào.

Minh Thù đi tới đối diện, từ mặt thủy tinh nhìn xuống phía dưới, vừa ngay vườn hoa bể bơi phía sau biệt thự, lúc này có không ít khách đứng ở trên sân cỏ.

Đứng một lát, Minh Thù nghe được âm thanh đầu kia truyền tới.

“Anh làm cái gì vậy, đây là nhà họ Úc!”

“Trong bụng cô là con của tôi đấy…”

“Anh điên rồi!”

Minh Thù đạp thảm trải nền đi đến nơi có âm thanh truyền tới, Nhan Tuyết mặc áo cưới trắng như tuyết, bị một người đàn ông chặn tại góc cầu thang.

“Tôi nói sai sao? Nếu không phải là tôi, cô có thể gả cho hắn sao?” Giọng người đàn ông ngang ngược: “Tiểu Tuyết, cô không nên trở mặt.”

“Anh câm miệng!” Nhan Tuyết tức giận thở dốc: “Bị người khác nghe thấy thì làm sao bây giờ?”

“Yên tâm, tầng này không ai lên đâu.” Người đàn ông rất tự tin.

Nhan Tuyết cố gắng ngăn lại lửa giận, an ủi người đàn ông này: “Tôi gả cho anh của anh, cũng là vì về sau, về sau hắn có thể kế thừa tất cả không phải sao?”

Nhan Tuyết xoa bụng.

Người đàn ông nâng cằm Nhan Tuyết: “Hứ, cô yêu anh tôi, tôi biết chuyện này, tôi cũng biết cô lợi dụng tôi nhưng không sao cả, hắn nuôi con trai cho tôi, tôi có gì không vui chứ.”

Nhan Tuyết dường như không biết nên nói tiếp thế nào.

Trong lúc nhất thời không lên tiếng.

Người đàn ông hướng phía Nhan Tuyết hôn một cái.

"Tách..."

Người đàn ông và Nhan Tuyết đồng thời quay đầu, chỉ thấy chỗ rẽ lộ ra một đoạn vạt áo cùng điện thoại di động, người đàn ông buông Nhan Tuyết ra nhanh chóng hướng phía bên này đi tới, đối diện với chủ nhân chiếc điện thoại di động.

Người kia đang ngồi xổm.

Chủ nhân chiếc điện thoại trong miệng đang ngậm một cây kẹo que, trước khi người đàn ông lên tiếng: “A, xin lỗi, đã quên tắt âm thanh, làm phiền hai người rồi.”

Người đàn ông: “...”

“Cô đi xuống trước, để tôi giải quyết.” Người đàn ông quay lui sau nói một tiếng với Nhan Tuyết, Nhan Tuyết vì hoảng loạn cũng không nghe được câu nói của Minh Thù.

Người đàn ông vừa nói như vậy, cô lập tức đi xuống lầu dưới.

Bọn họ bây giờ là cùng trên một chiếc thuyền, hắn sẽ không để cho chuyện này bị lộ ra.

“Người đẹp này, vừa rồi cô nghe được những gì?” Người đàn ông im lặng quan sát Minh Thù, dường như đang đoán cô là thiên kim nhà nào, hoặc là người nào đưa tới, có thể sử dụng cách nào giải quyết cô.

“Các người liên kết cho Úc Đình đội nón xanh.” Minh Thù dừng một chút, chống tường đứng lên sờ lên cằm bắt đầu khen ngợi: “Lá gan rất lớn, chàng trai, tôi xem trọng cậu đấy.”

Người này và Úc Đình dáng dấp giống nhau đến mấy phần, lại gọi Úc Đình là anh, nhưng Úc Đình không có anh em ruột vậy hẳn là con trai của một trong số mấy người nhà họ Úc kia.

Người đàn ông có chút không cười tiếp được nữa, người này sao không làm theo khuôn mẫu?

Người đàn ông giận tái mặt: “Đưa điện thoại di động cho tôi.”

Minh Thù cười: “Không được đâu.”

Người đàn ông trực tiếp cướp đoạt.

Minh Thù lui về phía sau, thắt lưng được người khác đỡ lấy, mang theo mùi đàn hương nhàn nhạt vương vấn nơi sống mũi, đón được cô rồi ôm vào lòng.

“Chú...” Người đàn ông đối diện dừng lại, sắc mặt quái dị nhìn Úc Kinh.

Tầng này người thường lên không nổi, thế nhưng Úc Kinh thân là Lục thiếu gia, xuất hiện ở nơi này hoàn toàn không thành vấn đề.

Úc Kinh giận dữ, giọng nói không tốt lắm, có chút ý muốn gây sự: “Cậu dám ra tay với cô ấy?”

May mà lão tử đi ra đúng lúc, nếu không... lại không có cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân.

Vợ hắn quá lợi hại, hắn ngay cả một cơ hội ra sân đều phải tự mình tận dụng mọi thứ, hắn có thể làm sao.

Đương nhiên chỉ có thể chọn tha thứ cho cô!

“Chú... không biết người đẹp này là chú mang tới.” Người đàn ông lập tức đùa giỡn: “Đây không phải là nơi người lạ xuất hiện, để an toàn nên hỏi một chút.”

Úc Kinh ôm Minh Thù đi qua bên kia.

Người đàn ông rất thức thời tránh đường ra, cho rằng Úc Kinh cứ như vậy bỏ qua, không ngờ thời điểm đang đến gần hắn, Úc Kinh đột nhiên động thủ nắm cổ tay hắn, Minh Thù nghe âm thanh răng rắc vang lên.

Người đàn ông đau kêu lên một tiếng.

“Chú... chú...”

Úc Kinh buông tay ra, người đàn ông hạ tay xuống một chút sức lực đều không còn.

Úc Kinh nhìn chằm chằm người đàn ông, nói từng chữ: “Còn dám ra tay đối với cô ấy, tôi chặt cánh tay cậu ra đấy.”

Người đàn ông đau đến toát ra mồ hôi lạnh, trong lòng uất ức vừa rồi hắn căn bản còn chưa đụng tới cô!

Úc Kinh mang theo Minh Thù xuống lầu.

Đi đến tầng thứ hai, Úc Kinh mới hỏi: “Vừa rồi em chụp được cái gì?”

Minh Thù mở ra điện thoại di động cho hắn xem.

Úc Kinh đang xem hình, đột nhiên nghe người trong lòng nói một câu: “Úc Đình có phải gọi tôi là thím hay không?”

Úc Kinh: “...”

Cũng nên vậy.

Minh Thù ôm hông của hắn, hai người đứng ở trên bậc thang, cô đột nhiên hướng lên hôn cánh môi hắn.

“Đi, xem cháu cả của chúng ta.”

Úc Kinh: “...” Cháu cả có gì để xem! Cô và lão tử ở cùng nhau, chính là vì chuyện này sao?

Được rồi, nể tình cô hôn hắn miễn cưỡng theo cô xem cháu cả.

-

Úc Đình ở đại sảnh đón tiếp khách quý, Nhan Tuyết hẳn là ở trong phòng đợi lát nữa mới ra ngoài.

Úc Đình trước đó thấy được Úc Kinh ở quán bar Khởi Vận, lúc này thấy Úc Kinh nắm tay Minh Thù qua đây, là nắm không phải kéo.

Trong buổi tiệc như vậy, con gái lôi kéo mối quan hệ với con trai bằng nhiều cách.

Thế nhưng nắm, hơn nữa còn là mười ngón tay đan vào nhau, chính là đang công khai mối quan hệ của bọn họ.

Trước khi Úc Kinh trở về đã có tin đồn là cùng đi với tiểu thư nhà họ Kiều... xem ra bọn họ thực sự ở bên nhau.

Úc Đình nhìn thấy Úc Kinh, nghẹn lại trong chốc lát, mới kêu một tiếng: “Chú sáu.”

Minh Thù đứng bên đáp lại hắn: “Nón của cháu cả rất đẹp.”

Cháu cả...

Cô ta thật đúng là dám gọi sao!

Nhìn Minh Thù liền nhớ lại chuyện trước kia, dù biết rõ chuyện này cô cũng là ăn miếng trả miếng, nhưng đáy mắt cũng không khỏi có làn sương mù.

Hắn muốn cùng Minh Thù nói cái gì đó nhưng là ngại vì có Úc Kinh ở đây, dù sao hắn ta vẫn là một trưởng bối nắm một phần cổ phần công ty, Úc Đình đành nén lại kích động.

Minh Thù muốn đưa điện thoại di động cho Úc Đình xem, cô rất ít cân nhắc bước tiếp theo, đi đến đâu tính đến đó thế nhưng Úc Kinh ngăn cô lại.

Đưa điện thoại di động rút về, học giọng của Minh Thù: “Cháu cả tân hôn hạnh phúc.”

Úc Đình sắc mặt càng kém hơn.

Hắn cùng Úc Kinh gần như cùng tuổi.

Thân phận lại cách biệt.

Úc Kinh mặc dù không đưa hình của Minh Thù cho Úc Đình xem, nhưng trước lúc cô rời đi vẫn nói một câu: "Cháu cả, phải cẩn thận xem đất của mình có bị người khác cho gieo giống rồi hay không nha."

Lúc này không kéo giá trị thù hận thì lúc nào kéo giá trị thù hận đây?

Không thể bỏ qua giá trị thù hận.

Úc Đình đầu tiên là nghi hoặc, sau đó không biết nghĩ đến cái gì,

"Tại sao không để tôi cho hắn xem?" Minh Thù hỏi Úc Kinh.

"Em cảm thấy bây giờ hắn biết rồi sẽ thế nào?" Úc Kinh dừng một chút: "Hắn biết nhưng rồi cũng sẽ để hôn lễ tiến hành tiếp, hắn sẽ không để bản thân mất hết mặt mũi."

Hắn hiểu người ngang tuổi hắn, lại kém chức vị chỉ ngang hàng cháu cả.

"Đâu có chuyện gì liên quan tới tôi?" Minh Thù nghiêng đầu: "Tôi chỉ là muốn chọc tức hắn mà thôi."

Úc Kinh: "..."

Không phải cô muốn đoạt hắn sao?

Úc Kinh suy nghĩ một chút: "... Chúng ta quay lại cho hắn thấy?"

"Cũng được!"

Vì vậy Úc Đình nhìn hai người vừa mới rời khỏi lại quay lại.

Chân mày Úc Đình nhíu lại.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1155: Lão Bản Không Hẹn (23)

Minh Thù cuối cùng không đem ảnh chụp cho Úc Đình xem, vì lúc bọn họ đi qua Úc Kính Quốc đột nhiên xuất hiện gọi hắn đi mất.

Lúc Úc Kính Quốc gọi Úc Đình đi, cố ý liếc mắt về phía Úc Kinh cũng không biết là cảnh cáo hay là có ý tứ gì khác.

Úc Kinh có thái độ hoàn toàn không thèm để tâm, thậm chí có chút châm biếm.

Úc Kinh dẫn Minh Thù đi bên cạnh, cũng không còn người bước đến nói chuyện với hắn, thế nhưng người chỉ chỏ bàn tán không phải số ít.

Hôn lễ lúc mới bắt đầu, Úc Đình mới quay trở về.

Nghi thức chủ trì hôn lễ, Nhan Tuyết được ông Nhan dẫn từ thảm đỏ tiến đến giao Nhan Tuyết cho Úc Đình.

Thời điểm tiến hành nghi thức, người đàn ông Minh Thù thấy trước đó ở cùng Nhan Tuyết đang đứng ở bên cạnh Úc Đình, rõ ràng cho thấy là phù rể.

Hôn lễ rất nhanh đã kết thúc, cô dâu chú rể bắt đầu mời rượu, cảnh tượng nhìn qua vô cùng ấm áp hoàn hảo.

“Chị Khởi.”

Bên bể bơi, Nguyễn Tiểu Liên đang khoác tay một người người đàn ông, thấy cô và Úc Kinh liền đưa tay vẫy chào.

Người đàn ông bên cạnh lập tức bỏ tay cô ra, hình như nói cái gì đó Nguyễn Tiểu Liên dường như không quá thích ứng nên đứng đờ ra.

Nguyễn Tiểu Liên đều đã chào hỏi, Phong Hoành chỉ có thể mang theo cô qua đây.

Phong Hoành gật đầu với Úc Kinh, thái độ vừa đúng lễ phép lại xa cách.

“Chị Khởi.” Nguyễn Tiểu Liên cười híp mắt gọi cô.

Minh Thù đưa tay sờ đầu cô, Nguyễn Tiểu Liên tóc xõa xuống phía dưới uốn gợn, nhìn qua vừa dịu dàng vừa đáng yêu.

Lễ phục cũng vô cùng thích hợp với cô, nhìn như kiểu dịu dàng đáng yêu.

Phong Hoành nhìn tay Minh Thù đặt lên đầu Nguyễn Tiểu Liên: “Kiều tiểu thư và Tiểu Liên quen biết sao?”

“Em làm ở chỗ chị Khởi.” Nguyễn Tiểu Liên nói.

Nghe Nguyễn Tiểu Liên nói làm việc ở chỗ Minh Thù, Phong Hoành thật ra không có phản ứng gì đặc biệt, ngược lại nâng chén rượu: “Cám ơn Kiều tiểu thư chăm sóc Tiểu Liên.”

Minh Thù nhìn Phong Hoành cứ như nhìn con rể vậy, một lát sau nâng chén rượu lên.

“Không cần khách khí, tôi bằng lòng.” Chăm lo cho đầu bếp của mình mà.

Úc Kinh đặt tay ở bên hông Minh Thù ôm nhẹ.

Bằng lòng cái gì?

Sao không thấy cô bằng lòng chăm sóc lão tử!

Nhóc con lại muốn cướp vợ lão tử!

Úc Kinh hơi khựng lại một chút, tại sao lại nói chữ "lại" nhỉ?

Phong Hoành cũng có chút kỳ quái, nhưng đối phương là một cô gái dường như không có gì sai.

Chủ yếu là Nguyễn Tiểu Liên hình như thích cô ấy thật.

“Tiểu Khởi, Phong tổng đều cũng ở đây sao.” Trịnh Quang Minh bưng ly rượu qua đây, trước chào hỏi Minh Thù sau đó thấy Phong Hoành.

“Trịnh tiên sinh.” Phong Hoành khẽ vuốt cằm, Nguyễn Tiểu Liên không biết chỉ có thể cười trừ thể hiện phép lịch sự.

Khuôn mặt Trịnh Quang Minh vô cùng ôn hòa, chào hỏi xong hỏi Minh Thù: “Tiểu Khởi, cha cháu đâu?”

“Cháu không biết, chắc là ở bên ngoài.”

“Vậy chú đi tìm ông ấy.” Ánh mắt Trịnh Quang Minh rơi vào trên người Úc Kinh, lại dời đến tay Minh Thù và hắn, cười lắc đầu: “Tiểu Khởi, có bạn trai rồi à.”

“Vâng.”

Minh Thù không phủ nhận.

Trịnh Quang Minh cũng không biết vì sao thở dài: “Tốt, đều đã lớn rồi chúng ta cũng già rồi... haiz, không nói nhiều nữa, các cháu chơi vui vẻ, chú đi tìm cha cháu.”

Lúc Trịnh Quang Minh đi rồi, Phong Hoành cũng bị người ta gọi đi.

Nguyễn Tiểu Liên hướng phía Minh Thù vẫy tay.

Đoạn nhạc nền này Minh Thù không để tâm, nhưng không ngờ một lúc không gặp nhưng cứ gặp lại là có kịch hay.

Nội tâm Minh Thù chỉ câu có nói... theo nhân vật nam chính gặp phải tai họa!

Nhan Tuyết bị mất sợi dây chuyền mấy triệu, vì ngày hôm nay phải thay đổi mấy bộ quần áo, Nhan Tuyết đã đem sợi giây chuyền kia để tạm ở phòng thay đồ.

Rất trùng hợp là có người thấy Nguyễn Tiểu Liên đi qua phòng thay đồ.

Cho nên bây giờ Nhan Tuyết nghi ngờ là Nguyễn Tiểu Liên ăn trộm dây chuyền.

Nhưng loại kịch bản này cũng chỉ thích hợp trên người cô bé nghèo Nguyễn Tiểu Liên, đổi lại là những người khác đều có chút miễn cưỡng, dù sao một sợi dây chuyền mấy triệu cũng không phải không mua nổi.

Trừ khi sợi giây chuyền kia có ý nghĩa đặc biệt.

Kịch bản vô cùng cẩu huyết rập khuôn.

Nếu như đây là kịch bản nữ chính vậy khẳng định sẽ xoay ngược lại thành công, nhưng đây là kịch bản nữ chính giả Nhan Tuyết đoán chừng là sẽ vu oan thành công.

Nhan Tuyết cũng chuyên nghiệp, kết thúc hôn lễ còn không quên vu oan hãm hại nữ chính.

“Thực sự là không nhìn ra, nhìn qua vẫn là một cô gái thật đáng yêu thế mà lại đi trộm đồ.”

“Đây là người nào vậy, chưa gặp qua bao giờ...”

“Tôi biết cô ta, Nguyễn Tiểu Liên, trước đây đi chơi thấy cô ta bán rượu...”

“Thật hay giả? Cô gái bán rượu à...”

Thân phận Nguyễn Tiểu Liên rất nhanh đã truyền ra, một cô gái bán rượu trộm dây chuyền giá trị hàng triệu hoàn toàn xác lập.

Đối mặt nhân chứng và máy quay giám sát, Nguyễn Tiểu Liên hết đường chối cãi.

Phong Hoành đứng ra che chở cô, nhưng cũng không có biện pháp rửa sạch hiềm nghi đối với Nguyễn Tiểu Liên.

“Đó là mẹ tôi để lại cho tôi, cô đem nó trả lại cho tôi đi.” Nhan Tuyết vô cùng thành khẩn: “Tôi có thể dùng thứ khác đổi với cô, sợi dây chuyền kia đối với tôi thực sự rất quan trọng.”

“Tôi không có...”

“Thực sự nó đối với tôi rất quan trọng, coi như tôi cầu xin cô.”

Nguyễn Tiểu Liên chỉ cần muốn giải thích Nhan Tuyết liền cắt ngang cô, không phải người bên cạnh cắt đứt, cái này là hoàn toàn không để cho cô có cơ hội giải thích.

Nguyễn Tiểu Liên ngoại trừ nói vài câu “tôi không có” “không phải tôi” “tôi không lấy” ra, căn bản không còn gì để nói.

Minh Thù đẩy đoàn người ra đi vào: “Nhan tiểu thư, cô đừng cắt ngang lời người ta nói, nghe người ta giải thích đi chứ.”

Nhan Tuyết nghe giọng nói quen thuộc hướng phía Minh Thù nhìn qua, trong nháy mắt đó bộc phát ra ý thù hận dường như có thể ngưng tụ thành vũ khí.

Nhan Tuyết nhanh chóng nén xuống sự thù hận: “Kiều tiểu thư, có người làm tận mắt nhìn thấy, cũng có máy quay giám sát làm chứng, tôi chỉ là muốn lấy lại dây chuyền của tôi cũng không muốn truy cứu trách nhiệm, nếu như cô ta có khúc mắc tôi cũng có thể giúp cô...”

Nhan Tuyết nói những lời này nghe có vẻ bao dung.

Cô trộm tôi đồ tôi, tôi không truy cứu ngược lại còn giúp cô.

Người thân thích bạn bè cạnh Nhan Tuyết dường như muốn tiếp lời, nhưng Minh Thù cười chúm chím nhìn lướt qua, bọn họ "ừm" một tiếng không dám cắt ngang cô.

Minh Thù đứng đầu trong đám người cũng không vào giữa khu cãi nhau, cô nửa người giống như dựa trên người Úc Kinh, người xung quanh thấy cô và Úc Kinh đứng với nhau đều không dám lên tiếng.

“Người làm là tận mắt nhìn thấy cô ấy cầm dây chuyền của cô, hay là máy quay giám sát quay được?”

Nhan Tuyết: “...”

Nhan Tuyết cắn răng, âm thầm trừng Minh Thù cảnh cáo cô đừng can thiệp chuyện của cô ta.

“Nếu như chỉ là thấy cô ấy vào phòng, như vậy xin hỏi Nhan tiểu thư, vì sao cô một mực chắc chắn chính là cô ấy?”

Nhan Tuyết lửa giận trong lòng hừng hực bốc lên.

“Lúc tôi thay quần áo thì dây chuyền vẫn còn, sau khi tôi thay quần áo xong đi ra ngoài, chỉ có một mình cô ta đi vào căn phòng, máy quay giám sát có quay được.”

“À, cũng có thể nói, máy quay giám sát chỉ có thể quay bên ngoài, vậy không chắc có người vào bên trong từ hướng cửa sổ hay không? Tầng trệt cũng không cao, có chút thân thủ kẻ trộm đơn giản là có thể đi vào. Hoặc có lẽ là, chính cô vừa ăn cướp vừa la làng thì sao?”

“Kiều Khởi!” Giọng Nhan Tuyết cất cao: “Đó vốn chính là đồ của tôi, tại sao tôi muốn làm như vậy?”

“Đừng kích động, tôi đây không phải là suy luận hợp lý sao? Tâm tư cô xấu mà?”

Nhan Tuyết hận không thể tiến lên đánh chết Minh Thù, cái này gọi là suy luận hợp lý sao?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1156: Lão Bản Không Hẹn (24)

Nhan Tuyết liếc mắt nhìn đám người xung quanh, đúng là vừa nãy cô có hơi kích động.

Nhan Tuyết hít một hơi thật sâu, đè nén lửa giận đang bùng lên: “Kiều Khởi tiểu thư, tại sao cô lại cứ nhắm vào tôi? Hiện tại tôi mới là người bị mất đồ, tôi chỉ muốn tìm lại thứ mà mẹ tôi để lại cho tôi mà thôi.”

Minh Thù vẫn khen phiếu đổi đồ ăn vặt như thường lệ: “Vì cô rất đáng yêu.”

Nhan Tuyết: “???”

Minh Thù quay đầu nhìn Nguyễn Tiểu Liên: “Cô giải thích một chút đi, tại sao cô lại đi vào phòng thay đồ?”

Lúc này tất cả mọi người đều im lặng, giọng nói nhỏ nhẹ của Nguyễn Tiểu Liên vang lên, cô đem tất cả chuyện lúc trước kể ra một lần.

Phong Hoành có chuyện cần bàn bạc nên bảo cô đứng ở dưới chờ một lát, thế nhưng có một người làm không cẩn thận va vào làm bẩn quần áo của cô.

Sau đó, người làm kia đưa cô tới phòng thay đồ thay quần áo.

Sau khi thay quần áo xong, cô không hề đụng vào bất kỳ vật gì ở phòng thay đồ.

Đúng thật là quần áo trên người Nguyễn Tiểu Liên hiện giờ rất khác so với lúc Minh Thù nhìn thấy lần đầu tiên.

"Phát sinh thêm một nghi vấn nữa, người làm nhà họ Úc đều biết phòng thay đồ ấy là của Nhan tiểu thư, tại sao họ lại còn dẫn khách đi vào trong đó? Chẳng lẽ nhà họ Úc to như vậy lại không có phòng thay đồ nào dành cho khách?"

Nhà họ Úc đương nhiên là có chuẩn bị phòng thay đồ cho các nữ khách mời, thậm chí còn cẩn thận chuẩn bị thêm lễ phục đề phòng trong bữa tiệc phát sinh điều gì ngoài ý muốn.

Nhan Tuyết nắm chặt tay lại: "Vì hôn lễ ngày hôm nay có rất nhiều người được tạm thời mời tới làm việc, có lẽ là lần đầu tới nên họ vô tình nhầm lẫn thôi."

"Cũng có lý." Minh Thù gật đầu.

Nhan Tuyết thấy thế thở phào nhẹ nhõm.

Dường như Minh Thù nhận thấy mọi chuyện quá rắc rối, cô liền đột ngột đi về phía Nhan Tuyết.

Nhan Tuyết theo bản năng lùi về sau nửa bước, nhìn cô gái đang đi tới mà trong lòng trở nên hoảng loạn.

Minh Thù bỗng nhiên giơ tay lên, sắc mặt Nhan Tuyết chợt trắng bệch như sắp che đầu hét chói tai đến nơi.

"Tôi không đánh cô, khẩn trương cái gì." Minh Thù hạ tay xuống, cầm chiếc điện thoại di động lắc lắc trên tay: "Tôi cho cô xem một bảo bối."

Mọi người: "..."

Ấy vậy mà bộ dạng vừa rồi không phải là muốn đánh người.

Nhan Tuyết nhìn chằm chằm vào chiếc điện thoại di động tối đen, Minh Thù ấn xuống một cái tấm ảnh chụp hiện lên trong mắt của cô.

Nhan Tuyết ngay lập tức trở nên hốt hoảng vội che điện thoại lại.

Người trong ảnh kia là cô sao?

Cái tên ngu ngốc kia không phải đã nói biết cách giải quyết chuyện này sao?

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Cái gì thế…”

Thấy biểu hiện khác thường của Nhan Tuyết, mọi người xung quanh không nén nổi tò mò.

Phong Hoành vỗ bả vai của Nguyễn Tiểu Liên,

Tiếng bàn tán xôn xao làm cho cả người Nhan Tuyết cảm thấy không thoải mái, cô cắn răng hỏi Minh Thù: “Cô muốn như thế nào?”

“Cô phải thừa nhận cô đã vu oan cho Nguyễn Tiểu Liên, nếu không... tôi sẽ đem bảo bối này cho tất cả mọi người cùng xem, kể cả Úc Đình… nói không chừng cô sẽ bị người ghi chép lịch sử của đám nhà giàu ghi lại, ngày kết hôn đồng thời cũng là ngày ly hôn. Hơn nữa cô cũng lợi hại thật đó, dám cắm sừng thiếu gia nhà họ Úc…”

Minh Thù dừng lại một chút rồi nói tiếp: “À, tôi còn ghi hình cả cuộc trò chuyện giữa cô và chàng trai dũng cảm kia nữa, nên cứ yên tâm một trăm phần trăm đi nha, chúng đều có thể xuất hiện trước mặt Úc Đình được đó.”

Đôi mắt xinh đẹp của Nhan Tuyết trợn tròn lên tràn đầy phẫn nộ và hoang mang.

Nếu như chỉ có ảnh chụp, cô còn có thể giải thích rằng cô bị ép buộc.

Nhan Tuyết thực sự không dám tưởng tượng đến hậu quả khi Úc Đình biết chuyện này: “Tại sao cô lại làm như vậy?”

“Nhan tiểu thư đã quên rồi sao, trước kia là ai đã trêu chọc tôi nhỉ?”

Đầu óc Nhan Tuyết trở nên cực kỳ hỗn loạn, sau khi phản ứng lại sắc mặt của cô cực kỳ khó coi.

Minh Thù và Nhan Tuyết lặng lẽ nói chuyện với nhau, mọi người nhìn thấy cũng không hiểu gì, rốt cuộc tình huống hiện tại là thế nào vậy? Ai mới là kẻ trộm đồ?

“Cố gắng lên, tôi rất xem trọng cô đó.” Minh Thù vỗ vai Nhan Tuyết rồi lui lại về phía sau: “Tôi giao sân khấu này cho cô.”

Sắc mặt Nhan Tuyết trở nên đỏ bừng.

Minh Thù lắc lắc điện thoại trong tay.

Phải nhanh chóng cám ơn Úc Đình mới được… Nếu không cô còn phải lãng phí sức lực biểu diễn một trăm lẻ tám chiêu thức đánh người ngay tại chỗ.

“Có thể là do tôi nhớ nhầm…”

“Ôi chao, vị tiểu thư này muốn xem trò đùa của mình có thú vị hay không ấy mà.” Minh Thù vẫy tay với đám đông đang xem trò vui của Nhan Tuyết.

Tim Nhan Tuyết đập mạnh, cô từ từ nhắm hai mắt lại rồi kêu lên: “Nguyễn Tiểu Liên không phải là người trộm dây chuyền.”

“Là… là do… tôi đã vu oan cô ấy.”

Mọi người xung quanh đều trở nên xôn xao.

“Nhan tiểu thư, tôi hy vọng cô có thể cho tôi một lời giải thích hợp lý.” Đôi mắt vốn lạnh lùng của Phong Hoành giờ đây như phủ thêm một lớp băng tuyết thật dày.

Minh Thù không nhịn được liền âm thầm trợn mắt.

Nhà ngươi cũng biết đoạt kịch bản của trẫm cơ đấy!

Có phải các nhân vật nam chính đều có chung một khuyết điểm này!

[Ký chủ, xin hãy bình tĩnh khi xem tiểu yêu tinh đánh nhau.]

Ta làm sao có thể bình tĩnh được khi nhìn tiểu yêu tinh đánh nhau, mau đưa đồ ăn vặt đây giảm giá cho ta một phần!

[...]

Hài Hòa Hiệu thực sự sợ Minh Thù mất bình tĩnh, Minh Thù tưởng giảm giá cho cô thật, ai ngờ cũng chỉ giảm giá có một phần.

Keo kiệt!

[Cám ơn ký chủ đã cổ vũ, tôi sẽ cố gắng phục vụ cô tốt hơn nữa.]

Lúc Úc Đình tới thì mọi chuyện cũng đã xong xuôi, Nhan Tuyết bị người ta chỉ trỏ nhưng không lên tiếng giải thích một lời nào, những người còn lại cũng chỉ có thể ngồi suy đoán.

Những người không liên quan đều được mời đi về hết, không biết Phong Hoành đã nói điều gì với Úc Đình, cuối cùng Nhan Tuyết vẫn phải đứng ra xin lỗi Nguyễn Tiểu Liên với hai mắt đỏ hoe.

Nguyễn Tiểu Liên tuy tức giận trong lòng nhưng cũng không oán hận Nhan Tuyết, đây chính là phẩm chất của nữ chính, ngu ngốc của ngu ngốc.

Ngươi đối đãi với ta như địch thù, nhưng ta lại đối xử với ngươi như tình nhân.

Đổi thành Minh Thù thì cô đã sớm đè kẻ đó xuống đất đánh một trận giảng đạo lý rồi.

“Ngày hôm nay thực sự cám ơn Kiều tiểu thư.” Phong Hoành mặc dù không biết vì sao cuối cùng Nhan Tuyết lại đổi giọng như thế, nhưng quả thực phải cám ơn Minh Thù thật chu đáo.

Minh Thù mỉm cười: “Nếu anh không bảo vệ được vị nữ đầu bếp này thì có thể giao lại cho tôi.”

Phong Hoành: “…” Nữ đầu bếp là cái gì?

Nguyễn Tiểu Liên: “…” Rốt cuộc vì sao chị Khởi lại giúp cô?

Phong Hoành thấy những người bên cạnh đều tỏ ra thờ ơ với Úc Kinh, chỗ này náo nhiệt lâu như vậy cũng không thấy Úc gia điều người đến, rõ ràng Úc Kinh đã chào hỏi qua rồi.

Hắn biết vị Lục thiếu gia này không được lòng trong gia đình nhà họ Úc, thế nhưng hắn cũng đâu phải là người mặc kệ cho người ta gây khó dễ.

Vậy mà vị Lục thiếu gia ngay lúc này đây đang nhìn chằm chằm vào Nguyễn Tiểu Liễn, ánh mắt của hắn cũng không được tốt cho lắm.

Phong Hoành nhanh chóng níu tay Minh Thù đang có ý định đi tới chỗ vị nữ đầu bếp kia: “Nếu về sau Kiều tiểu thư có chuyện gì cần giúp đỡ, thì tôi sẽ cố gắng hết sức mình.”

Minh Thù cười thầm không lên tiếng đáp lại.

Phong Hoành cẩn thận nhớ lại lời nói vừa rồi của mình, hắn có nói sai chỗ nào đâu…

Thật lâu về sau khi vợ của hắn bị mất tích, hắn mới nhận ra lời nói trước đây của mình có chỗ nào không đúng.

-

Mặc dù chuyện của Nhan Tuyết tuy đã được Úc gia ra mặt nhưng vẫn sẽ bị truyền ra bên ngoài.

Vừa mới gả vào Úc gia đã đổ tội cho một em gái bán rượu xa lạ, rốt cuộc là cô gái đó và cô có bao nhiêu hận thù vậy?

Sau lại có người phát hiện ra em gái bán rượu này trước kia đã từng làm việc trong Ngu Nhạc thành dưới sản nghiệp của Nhan gia, nhất thời tất cả tin đồn đều được truyền ra ngoài.

Sau khi kết hôn Nhan Tuyết cũng không xuất hiện.

Cô đang đợi các lời đồn thổi này qua đi.

Trọng điểm hơn chính là...

Nhan Tuyết nhìn người đàn ông lẻn vào phòng mình: “Nhất định phải diệt trừ Kiều Khởi, nếu không… chúng ta cũng xong đời.”

Gã động tay động chân với Nhan Tuyết, mặc dù khó chịu nhưng cô cũng không dám phản kháng quá mức, vừa muốn che chở đứa con trong bụng vừa muốn an ủi người đàn ông này.

“Tiểu Tuyết nhi, sợ là em không hiểu rồi, có chú sáu ở đây anh làm sao dám ra tay?”

“Chẳng lẽ các chú của anh không muốn cổ phần trong tay Úc

Kinh sao?” Nhan Tuyết nói tiếp: “Người muốn đối phó với hắn không ít đâu!”

Chàng trai hơi dừng lại một chút rồi cười xùy một tiếng: “Tiểu Tuyết nhi, em xem nhẹ chú sáu của anh rồi.”

“Kiều Khởi nắm trong tay sơ hở của chúng ta!” Nhan Tuyết cắn răng: “Lẽ nào anh muốn tất cả mọi thứ đều bị hủy hoại trong chốc lát?”

Kiều Khởi nhất định phải chết.

Hắn im lặng thêm một lát.

Một lúc sau hắn mới nói: “Để anh nghĩ cách.”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1157: Lão Bản Không Hẹn (25)

“Chị Khởi, chị Khởi…”

Minh Thù vừa bước vào quán đã bị một đám người vây quanh.

Minh Thù giơ cao cảnh giác ôm chặt mấy quả táo nhỏ mình mới mua, hỏi lại: “Làm sao hả?”

“Chị Khởi, chị đến xem thứ này đi.”

Đám người vây quanh Minh Thù theo cô vào tận bên trong, lúc này đèn lớn trong phòng khách đã được bật lên sáng choang, Minh Thù liếc mắt nhìn thấy một cái hộp đang được để trên mặt bàn.

Trong hộp là xác của một con chuột chết máu me lẫn lộn như bị người ta nghiền nát qua.

Minh Thù: “…”

Những người còn lại đều không dám nhìn, mấy cô gái nhát gan cũng chỉ dám đứng ở đằng xa.

“Cái này từ đâu đến vậy?”

“Ngày hôm nay khi chúng tôi vừa mở cửa thì đã thấy nó được đặt ở đó rồi. Bên trên hộp có dán đơn chuyển phát nhanh, ghi tên cửa hàng của người nhận cho nên tôi mới mang vào.” Quản lý Thái nói tiếp: “Ai mà biết được khi mở ra lại là cái thứ đáng ghét này cơ chứ.”

“Còn có thứ gì khác không?”

"Không có..."

Minh Thù sai người đem vứt cái hộp này đi rồi đi đến phòng giám sát, cái hộp này được một tên chuyển phát nhanh đội mũ, đeo khẩu trang và ăn mặc kín mít mang tới đây rồi đi mất.

Ba ngày liên tiếp bọn họ đều nhận được cái hộp giống như vậy.

Thời gian mỗi lần đưa tới đều không giống nhau, có lúc bọn họ đang bận buôn bán thì kẻ đó lại trực tiếp nhờ khách tới chơi mang vào.

Người làm trong quán bar Khởi Vận ai nấy đều rất lo lắng sợ hãi, không biết kẻ nào đã gửi thứ này cho bọn họ.

Sang đến ngày thứ năm thì trong cái hộp chứa chuột chết kia còn có thêm một lá thư.

Minh Thù đứng ra làm người vinh dự được đọc lá thư này.

Viết mấy chữ linh tinh gì thế này?

Minh Thù cảm thấy không đọc nổi liền giao cho quản lý Thái, cô phẩy tay kiểu đế vương bảo: “Niệm đi!”

Vốn dĩ quản lý Thái chỉ muốn xem là tên nào đang chọc ghẹo bọn họ, kết quả sau khi xem xong cô liền rút lui, chỉ sợ tên viết thư này chính là dân học y!

Cô đưa lá thư cho một thanh niên ở bên cạnh: “Hình như máy lạnh mở lớn quá rồi nên chị cảm thấy hơi chóng mặt, cậu tới niệm hộ chị đi.”

Lá thư được truyền đủ một vòng nhưng vẫn không có người nào đọc nổi.

Đây thực sự là đang khiêu chiến tính nhẫn nại của con người mà!

Mọi người thảo luận cả nửa ngày cũng nhận ra được mấy chữ quen quen, thế nhưng ghép lại vẫn không thể thành một câu trọn vẹn được nên vẫn hoàn toàn không hiểu lá thư viết gì.

Cuối cùng Minh Thù quyết định bày lá thư này ra ở trước cửa ra vào, nếu ai hiểu được thì thưởng một nghìn đồng (*).

Ở phía dưới lá thư còn được ghi thêm một câu: “Người anh em đã không quản ngại gió mưa gửi đồ cho chúng tôi ơi, phiền cậu có thể gửi người hiểu tiếng chó qua đây trước được không? Thứ lỗi cho loài người chúng tôi xem không hiểu những gì cậu viết.”

Úc Kinh đứng ở cửa nhìn mấy lần, sau khi bước vào hắn mới hỏi: “Ở chỗ cửa là chuyện gì thế?”

“Không có gì đâu, chỉ là một trò chơi mới thôi.” Minh Thù thuận miệng đáp một tiếng: “Sao hôm nay cậu đến sớm thế?”

Úc Kinh mang đàn ghi-ta sang phòng bên cạnh: “Nhớ em.”

“Bao giờ thì cậu mới không nhớ đến tôi?”

“Không có.” Mỗi phút mỗi giây hắn đều nhớ đến cô.

Úc Kinh cách Minh Thù một bàn, hắn chống tay lên mặt bàn duy trì tư thế có độ khó cao này mà hôn cô một lúc: “Em đã suy nghĩ xong chuyện lần trước tôi nói với em chưa?”

“Chuyển nhà á?”

“Ừ.”

“Nhà hiện giờ của tôi vẫn còn tốt lắm.”

Tuy ngài Kiều Thành luôn ăn vụng đồ ăn của cô, nhưng mỗi khi có thứ gì tốt ông ấy cũng đều chia cho cô nha.

Minh Thù rất thích bầu không khí náo nhiệt mỗi ngày như vậy, nên cô không muốn chuyển đi.

Thế nhưng...

Úc Kinh nói: “Ở đó không có anh.”

Đúng vậy, nơi đó không có hắn.

Minh Thù suy nghĩ một chút rồi nói tiếp: “Để tôi về hỏi cha xem, nếu bọn họ đồng ý thì cậu có thể chuyển vào ở luôn.”

Úc Kinh: “…” Bây giờ hắn phải đi lấy lòng cha mẹ vợ tương lai sao? Họ thích thứ gì vậy?

Trong khi Úc Kinh đang chìm trong suy nghĩ của riêng mình, thì Minh Thù lại sang xử lý chuyện bên kia của anh Long, cả gian phòng bỗng nhiên chìm vào yên lặng.

Đêm hôm đó Úc Kinh có chút bồn chồn không yên, nên sau khi hát xong một bài thì hắn không tiếp tục biểu diễn nữa.

Bầu không khí trong quán bar trở nên cực kỳ náo nhiệt, có không ít người đều cho rằng chuyện ở trước cửa kia là một trò chơi mới nào đó, mặc dù phần thưởng chỉ có một nghìn đồng nhưng mọi người vẫn bàn luận một cách thật sôi nổi.

Đã là trò chơi thì quan trọng nhất là quá trình chơi.

Úc Kinh túm Bành Phái lại hỏi: “Cậu nói xem tặng người lớn quà gì thì được?”

Bành Phái vò đầu: “Em đã từng tặng đâu mà biết… bạch kim mã não chăng?”

Úc Kinh: "Cậu cút đi."

Bành Phái: “…”

“A! Tôi đọc ra rồi!”

Một tiếng thét chói tai vang lên từ trong đám người.

-

Những chiếc xe đột nhiên thi nhau kéo đến bên ngoài khu bỏ hoang của Lạn Vĩ lâu, chiếc này còn đáng sợ hơn cả chiếc kia.

Tiếng nhạc đinh tai nhức óc và âm thanh của nam nữ trẻ tuổi trộn lại tạo thành một khoảng không vô cùng ồn ào.

“Chuyện gì vậy?” Tên côn đồ đứng ở tầng hai của Lạn Vĩ lâu đi xuống nhìn thấy vậy liền hỏi: “Bọn này từ đâu tới vậy?”

“Làm cái quái gì vậy?”

“Bà nó, sao nhiều người như vậy?”

Đám nam nữ ở đây chưa hề biết có chuyện gì nên vẫn chơi đùa đến long trời lở đất.

"Các ngươi là người chỉ dẫn?"

“Manh mối là gì?”

“Ta nhất định sẽ tìm ra bảo tàng trước! Ha ha đám người ngu ngốc kia tuyệt đối không phải là đối thủ của ta, nói mau, manh mối là gì? Trò chơi này còn lâu ta mới thua!”

Tên côn đồ bị vây lại: “…” Đám người này là yêu ma quỷ quái phương nào vậy?

Không phải chứ, người mà bọn họ hẹn là bà chủ của quán bar Khởi Vận cơ mà, thật không hiểu nổi vì sao đám người này lại đến đây.

Một lúc sau tên côn đồ mới biết rằng lá thư của bọn họ được mang ra triển lãm, bà chủ nơi đó nói đây là một trò chơi và manh mối của nó nằm ở chỗ này.

Tên côn đồ: “...”

Nhầm to rồi!

Kịch bản này bị sai rồi!

Vất vả lắm mới đuổi được đám yêu ma quỷ quái giang hồ đi, những tên côn đồ bắt đầu hoài nghi về cuộc đời.

Vì sao mọi chuyện lại không giống như trong tưởng tượng chứ?

“Có xe đến kìa.”

Minh Thù đến đây một mình, cô mở cửa bước xuống rồi đứng bên cạnh cửa xe chiếu đèn pin về phía tầng hai, ở đó có vài tên chưa kịp tách ra thì đã bị chiếu vào người.

Minh Thù đi thang máy lên.

Ở đây có không ít người, ước chừng khoảng hơn mười tên.

“Các ngươi chính là người đã gửi chuột chết cho ta à?”

Ở trên tầng được thắp sáng bằng lửa trong các thùng sắt, bốn phía đều là cảnh hoàng hôn mờ ảo.

“Kiều Khởi…” Một tên côn đồ trung niên lấy ra một tấm hình: “Chính là cô ta.”

Có một tên hỏi cô: “Cô một mình đến đây sao?”

Kẻ đứng quan sát lúc trước trả lời: “Chỉ có một chiếc xe thôi, phía dưới không có ai đâu.”

Tên côn đồ vừa hỏi câu trên lại tiếp tục nói: “Bà chủ Kiều, chúng tôi muốn thương lượng một chuyện với cô.”

“Nếu muốn trực tiếp nói chuyện thì ta cũng sẽ không từ chối, nhưng các ngươi gửi chuột chết đến là có ý đồ gì?”

Tên côn đồ: “…” Không phải chỉ là một cô gái thôi sao? Trước tiên phải hù dọa một chút chứ!

“Còn nữa, mấy chữ trên lá thư đó là tên nào viết vậy?” Minh Thù tiếp tục nói: “Cả quán rượu chỉ có mỗi một người đọc được, các ngươi cũng nên chăm chỉ luyện chữ một chút chứ, làm người được hẹn cũng không biết ở đâu mà tới.”

Tên côn đồ: “…” Bọn họ chỉ tùy tiện đưa cho một tên viết, ai ngờ đâu chữ viết của hắn lại ngoáy thành như vậy!

Tên côn đồ không nhịn được nhổ xuống một bãi nước bọt ra hiệu: “Bà chủ Kiều, mời đi bên này.”

Minh Thù vẫn đứng yên: “Có được ăn không?”

Tên côn đồ: “…”

“Nếu không có đồ ăn thì các ngươi bỏ ra nhiều công sức như thế để mời ta đến làm gì? Các ngươi cho rằng làm như vậy có thể giác ngộ được ta sao?”

Phản ứng của người bình thường khi gặp chuyện này là như vậy sao?

Mặc dù tình huống hiện tại cũng không có gì khẩn trương lắm, nhưng cô ta cũng phải ý thức được nguy hiểm sắp tới chứ!

Đây mà là phụ nữ sao!

Đả kích ngày hôm nay quá lớn khiến cho hắn không thể phản ứng kịp thời.

***

(*) Một nghìn đồng tiền Trung Quốc tương đương khoảng 3.500.000vnđ

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1158: Lão Bản Không Hẹn (26)

Người mời Minh Thù đến đây tên là Lữ Phi, dáng dấp và khuôn mặt của hắn cực kỳ xấu xí, nếu ném hắn vào trong đám người kia cũng chẳng thể nhận ra được, thế nhưng điệu bộ của hắn lại có vẻ rất ngông cuồng.

Nghe nói hắn cũng là một người cực kỳ lợi hại.

“Ngươi còn mạnh hơn cả anh Long sao?” Minh Thù tò mò hỏi.

Lữ Phi dường như rất ngạc nhiên, nhưng sau khi hắn suy ngẫm một hồi thì cũng không còn cảm thấy kỳ quái nữa, người mở tiệm buôn bán nào mà chẳng biết đến tên của anh Long.

“Ta làm sao có thể so với anh Long được, thế nhưng đứng trước mặt anh ấy ta vẫn có thể chen miệng nói vài lời.” Lữ Phi tỏ ra đắc ý: “Bà chủ Kiều có vẻ rất hiểu quy tắc, nên hôm nay chúng ta có thể thoải mái nói chuyện được rồi.”

“Ồ, thì ra là người chạy việc cho anh Long.”

Mặc dù bây giờ Minh Thù là người cầm đầu nhưng cô và anh Long cũng chỉ tiếp xúc với nhau vài lần, ngoài ra những người gặp qua cô đa phần đều là những kẻ làm việc lâu năm ở bên cạnh anh Long.

Kẻ tay chân ở bên ngoài như Lữ Phi cũng chỉ biết hiện tại anh Long đã đi theo một người khác, nhưng hắn làm sao có thể tưởng tượng được người đó lại là một cô gái trông có vẻ yếu đuối vô hại như thế này.

Dù sao Lữ Phi cũng là một kẻ có tiếng tăm, bị Minh Thù nói thế nên sắc mặt của hắn hiện tại cực kỳ khó coi.

“Bà chủ Kiều, ngày hôm nay gọi cô tới chính là muốn bàn với cô một chuyện, nếu như cô muốn mọi chuyện về sau đều sẽ được giải quyết ngay tại đây, thì tốt nhất là nên ngoan ngoãn làm theo lời ta…”

Minh Thù tò mò: “Làm gì cơ, thu phí bảo kê à?”

Lữ Phi: “…”

Thu phí bảo kê cái quái gì!

Cô có thể đừng chen ngang khi người khác đang nói chuyện được không? Thật là mất lịch sự!

Minh Thù vốn nghĩ định đánh cho đám người này một trận, cô không muốn nghe đám côn đồ này nói nhảm, vì bọn họ đâu có chuẩn bị đồ ăn vặt để cô tiếp tục nghe lời họ nói đâu.

Thế nhưng khi chuẩn bị ra tay cô đột nhiên dừng lại.

Minh Thù bắt đầu diễn kịch nói lên lời thoại kinh điển: “Ngươi có biết ta là ai không?”

Lữ Phi thoáng dao động một chút, dường như hắn cảm thấy đây mới là phản ứng của người bình thường nên lập tức nở nụ cười: “Đương nhiên là bọn ta biết cô là ai rồi, nhưng mà cô cũng không cần quá khẩn trương đâu, bọn ta vẫn dựa trên đạo lý để nói chuyện mà.”

Diễn viên xuất sắc Minh Thù chỉ tay vào bọn họ: “Các ngươi sẽ hối hận nếu dám làm gì ta.”

Minh Thù: “…”

Biểu diễn như thế này thật đáng xấu hổ, xem ra trẫm còn phải học tập các bạn diễn nhiều hơn nữa.

Không diễn nữa.

Quả nhiên trẫm vẫn thích hợp làm nhân vật phản diện hơn.

Đột nhiên Minh Thù tiến về phía tên gần nhất, tên côn đồ đó chưa kịp nghĩ xong làm sao có thể chuyển mấy lời nói mĩ miều sang kịch bản võ thuật thì đã nằm lăn trên đất.

Lữ Phi cứ đứng ở đó nhìn đám đàn em của hắn ngã xuống đất.

Không… Không phải chứ!

Mãi đến khi hai tên cuối cùng sắp không trụ được nữa thì Lữ Phi mới nhớ ra phải chạy.

“Chạy cái gì? Không phải ngươi nói sẽ cùng ta giảng đạo lý sao?” Minh Thù níu Lữ Phi lại, hắn bị kéo lui về phía sau nên đụng vào mấy thùng sắt làm chúng rơi xuống đất, tro lửa bay tứ tung.

Có thể ngồi lên được vị trí này thì tất nhiên Lữ Phi cũng không phải là là một tay gà mờ, trước tiên hắn xoay người lại rồi tấn công về phía Minh Thù.

Hai người cứ như thế mà so chiêu.

Minh Thù vẫn luôn tìm điểm yếu của hắn mà đánh, tuy đau nhưng không nguy hiểm, ngay cả đến một góc áo của Minh Thù hắn cũng chưa đụng tới được.

Lữ Phi khẽ cắn môi, hắn ổn định thân thể rồi lui về phía sau sờ soạng thắt lưng…

Súng đâu?

“Tìm cái này à?” Giọng nói trong trẻo vang lên từ phía đối diện

Lữ Phi ngẩng đầu thì đập vào mắt hắn là một nòng súng đen thùi lùi.

Khóe miệng cô gái đang cầm súng khẽ nhếch lên, mặc dù trông cô có vẻ tùy tiện, thế nhưng Lữ Phi vẫn có thể nhìn ra được tư thế chuẩn xác của cô có thể đem ra làm mẫu cho sách giáo khoa.

-

Anh Long mang người đến, khi tới nơi thì hắn thấy một đám người đang nằm la liệt trên đất, cùng một gương mặt cực kỳ quen thuộc khiến hắn không khỏi chảy mồ hôi lạnh.

Minh Thù ngồi một bên ăn đồ ăn vặt, hắn không nhìn ra cô đang vui hay đang tức giận.

“Anh Long…” Mặc dù anh Long xuất hiện ở đây là việc ngoài ý muốn, nhưng Lữ Phi không thể để ý nhiều đến như vậy được: “Cô gái này dám đánh nhiều anh em của chúng ta như thế, anh phải báo thù thay bọn họ.”

“Câm miệng.” Anh Long quát lớn một tiếng, rồi từ đằng sau lấy ra một hộp được đóng gói tinh xảo: “Chị Khởi, đây là đồ em cố ý mua khi trên đường tới đây, chị nếm thử xem.”

Lữ Phi: “...”

Hắn đang gặp ảo giác sao?

Đây là anh Long ư? Bộ dạng khúm núm ấy? Gương mặt đau khổ như một đứa trẻ sắp khóc đó, với bộ dạng như đang lấy lòng đó là sao?

Đợi đã...

Anh ta gọi cô là gì? Chị Khởi? Không phải tên Kiều Khởi có một chữ Khởi sao?

Trước kia hắn hoàn toàn không nghĩ đến việc này.

Ai ngờ đâu bà chủ quán bar kia lại là chị Khởi mà gần đây mọi người trên giang hồ đang bàn tán xôn xao.

Gần đây anh Long đã biết được phương pháp lấy lòng Minh Thù, nên cô cũng không còn tức giận với hắn nữa: “Mấy tên này dám gửi chuột chết tới quán của tôi, anh xem thế nào rồi dạy dỗ lại bọn họ đi.”

Lữ Phi: “???” Đây là trọng điểm sao?

Anh Long nghe mà chẳng hiểu gì, vô duyên vô cớ tại sao bọn này lại gửi chuột chết đến quán bar cơ chứ.

Anh Long sầm mặt dạy dỗ: “Lữ Phi, trước đây thấy ngươi làm việc nhanh nhẹn nên ta nào có bạc đãi điều gì, giờ thì ngươi xong đời rồi, tại sao ngươi lại dám ra tay với chị Khởi?”

Ngay cả hắn cũng không dám đắc tội với bà cô nhỏ này.

Ngươi có biết sau này ngươi sẽ thê thảm như thế nào không! Có biết không hả!

Lữ Phi sợ đến run bần bật: “Anh... Anh Long, em…”

“Tại sao ngươi lại gửi chuột chết đến quán bar của chị Khởi?”

“Anh Long…” Lữ Phi đột nhiên ôm ấy bắp đùi anh Long rồi bắt đầu kể lể dài dòng: “Anh Long, em sai rồi, là do em bị ma sai quỷ khiến thấy tiền thì sáng mắt lên. Có người muốn em lấy một món đồ từ trong tay Kiều… chị Khởi, chứ em nào muốn làm gì chị ấy.”

Anh Long đá văng hắn ra: “Là vật gì vậy?”

Lữ Phi không dám oán hận, thành thật trả lời: “Là ảnh, ảnh chụp…”

“Ảnh chụp nào? Ai sai ngươi làm?”

Mặc dù anh Long nghe không hiểu nhưng Minh Thù cũng đã nhận ra rồi.

Đó là những bức ảnh ở trong hôn lễ lần trước.

Đối phương chỉ muốn lấy lại ảnh chụp chứ không hề muốn làm gì cô, thủ đoạn này chắc chắn không phải do Nhan Tuyết làm, vậy thì cũng chỉ có thể là do vị anh hùng đã đưa mũ xanh cho Úc Đình đội thôi.

Về chuyện vì sao hắn lại không tự mình ra tay…

Chắc mà do sợ chọc giận Úc Kinh.

-

Minh Thù cũng không để bụng những việc từ trước đến nay của bản thân mình.

Mấy âm mưu quỷ kế cứ việc tới đây, dù sao cô cũng phải ngồi chờ chúng đến gõ cửa mới được cho là hợp tình hợp lý.

Đây chính là điểm vô địch của cô.

Mà vô địch cũng đồng nghĩa với cô đơn.

Haiz, ăn đồ ăn vặt thôi.

Cho nên Minh Thù ném chuyện này cho anh Long xử lý, một mình cô chậm rãi lái xe đi về.

Minh Thù không biết anh Long xử lý Lữ Phi như thế nào, nhưng anh Bằng trước đây dường như đã được đề bạt lên làm người phụ trách.

Sau khi Minh Thù trở về, cô đem mấy món đồ lúc trước đóng gói lại rồi gửi cho Úc Đình một phần, sau đó cô ngồi phối nhạc bài ca nón xanh.

“Đang làm gì vậy?”

Úc Kinh ôm lấy Minh Thù từ phía sau, cằm hắn cọ cọ lên hõm vai cô, tầm mắt rơi vào màn hình máy tính.

“Bắt nạt cháu trai của chúng ta.”

Có lẽ là do được mấy chữ "cháu trai của chúng ta" lấy lòng, nên Úc Kinh cũng không hỏi thêm gì nữa.

Hắn im lặng ôm Minh Thù rồi nhìn cô làm việc.

Minh Thù cảm thấy hơi khó chịu khi bị ôm chặt như vậy: “Cậu có thể buông tôi ra trước được không?”

“Không muốn.”

“Chị Khởi, chị nói gì cơ?” Quản lý Thái ở đầu dây bên kia vẫn còn cảm thấy mơ hồ.

“Không có gì đâu, chỉ là xử lý chút việc theo như lời cô bảo thôi, quán bar hiện tại có chút nhỏ.”

Quản lý Thái ở bên kia ngập ngừng vài giây rồi nói tiếp: “Mua lại các cửa hàng ở bên cạnh không phải là việc dễ dàng gì, để tôi tính toán lại một chút, chị gấp cái gì chứ.”

Quản lý Thái rống xong liền hung hăng cúp điện thoại.

Minh Thù: “…”

Cô vội cái gì cơ chứ?

Cô rất thong thả mà...

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1159: Lão Bản Không Hẹn (27)

Nhan Tuyết đã mang thai được hơn ba tháng, bụng cũng dần dần lộ ra.

“Cậu cả đã trở về rồi ạ.”

Nghe thấy vậy, Nhan Tuyết vội đỡ bụng, cô mỉm cười đi ra ngoài nghênh đón: “Anh đã về rồi à?”

Vì đang mang thai nên Nhan Tuyết không trang điểm, hơn nữa cô đang mặc một bộ đồ rộng thùng thình làm cho vẻ đẹp trước đây của cô dường như có phần giảm sút.

Úc Đình cũng cảm thấy bản thân thật kỳ lạ, mặc dù từ tận đáy lòng hắn không thể nào chấp nhận một cô gái như vậy, nhưng hắn lại không cầm lòng được mỗi khi thấy cô tủi thân.

Thế nhưng hôm nay…

Sắc mặt Úc Đình tối lại: “Mọi người ra ngoài trước đi.”

Đám người làm cảm nhận được bầu không khí lạnh lẽo khác thường, nên kéo nhau chạy ra khỏi phòng khách.

Đáy lòng Nhan Tuyết chợt hốt hoảng: “Anh làm sao vậy?”

Úc Đình đi đến bên Nhan Tuyết, hắn vươn tay bóp lên cái cổ mảnh khảnh của cô: “Đứa con trong bụng cô là của ai?”

Bị Úc Đình bóp cổ nên trong lòng Nhan Tuyết cực kỳ hoảng loạn: “Anh làm sao vậy, đứa bé trong bụng đương nhiên là của anh…”

“Của tôi? Cô tưởng chuyện gì tôi cũng không biết sao?” Giọng nói Úc Đình trở nên lạnh lẽo: “Cô thông đồng với Úc Nghị, đứa bé này là của hắn sao?”

Nhan Tuyết cảm nhận được một bàn tay lạnh lẽo đang sờ vào bụng cô.

Bàn tay ấy giống như muốn lấy đứa bé ở trong bụng cô ra ngoài vậy.

“Không phải… em không có lừa anh, đứa bé này thực sự là của anh.”

“Nhan Tuyết, cô còn muốn lừa tôi đến bao giờ?”

“Em không lừa anh.”

Úc Đình cười nhạt, hắn lấy điện thoại di động rồi mở video đưa đến trước mặt Nhan Tuyết.

“Anh làm cái gì vậy, đây là Úc gia đó!”

“Đứa bé trong bụng em là con của anh…”

“Anh điên rồi!”

“Không phải em gả cho anh cả của anh là vì sau này hắn có thể kế thừa tất cả sản nghiệp sao?”

Những lời đối thoại trong video làm cho sắc mặt Nhan Tuyết trở nên trắng bệch.

Tên Úc Nghị ngu ngốc kia không phải đã nói là sẽ giải quyết được chuyện này sao?

Tại sao…

Tại sao Úc Đình vẫn biết được!

“Không phải đâu anh… tất cả chuyện này đều là do Úc Nghị ép em.” Nhan Tuyết nhanh chóng nghĩ ra cách chối tội: “Là do hắn ép buộc em, nhưng người em thích chính là anh. Úc Đình, anh phải tin tưởng em, em không hề muốn hãm hại anh.”

“Nhan Tuyết, cô cảm thấy tôi còn có thể tin tưởng cô được nữa sao?” Úc Đình đẩy Nhan Tuyết ra, giọng nói của hắn lạnh lẽo như băng: “Tôi sẽ không ly hôn với cô, nhưng từ nay về sau tôi cấm cô bước ra biệt thự nửa bước.”

Hắn mới vừa kết hôn không lâu mà đã ly hôn, hơn nữa Nhan Tuyết còn đang mang thai, nếu như người bên ngoài biết được thì sẽ nghĩ về hắn như thế nào?

“Úc Đình, anh nghe em giải thích…”

Nhan Tuyết nhào đến ôm lấy Úc Đình.

Úc Đình đẩy cô ra: “Nhan Tuyết, cô đừng có chọc giận tôi.”

Toàn thân người đàn ông này tản ra vẻ xơ xác tiêu điều, ánh mắt hắn lạnh lẽo như một con dao sắc bén khiến cho Nhan Tuyết nhất thời sợ hãi không dám cử động.

Úc Đình nhìn chằm chằm vào Nhan Tuyết, miệng châm rãi nói ra từng chữ: “Cô thật buồn nôn.”

Cô thực sự làm tôi cảm thấy buồn nôn.

Cô... thực... sự... làm... cho... tôi... cảm... thấy... buồn... nôn.

Câu nói đó không ngừng xoay quanh trong đầu Nhan Tuyết, đôi mắt cô mở to trừng trừng nhìn Úc Đình rời khỏi biệt thự.

Khoảnh khắc khi cánh cửa lớn của biệt thự đóng lại, khuôn mặt Nhan Tuyết trở nên vặn vẹo. Kiều Khởi… con tiện nhân kia… tất cả đều là do cô ta đã hại cô, hại cô mất đi tất cả.

Úc Đình...

Ban đầu cô chỉ muốn bám lấy người đàn ông này, hắn vừa có tiền lại vừa đẹp trai, còn có thể đối đầu được với nam chính cho nên không thể trách cô vì sao lại chọn hắn được.

Về sau cô cũng thích hắn thật, thế nhưng chữ thích này lại không so sánh được với việc cô yêu thương chính bản thân mình.

Kế hoạch của Nhan Tuyết bị thất bại, cô liền thu dọn đồ đạc lập tức rời khỏi Úc gia.

Nếu không… đến khi Úc Đình phái người đến trông chừng thì cô sẽ chẳng còn cơ hội rời khỏi đây nữa.

Trên đường đi cô gọi điện cho Úc Nghị, hắn biết mọi chuyện bị bại lộ nhưng lại không hoảng hốt một chút nào: “Anh hiểu anh cả của mình mà, hắn sẽ không công khai chuyện này ra đâu.”

Úc Nghị sắp xếp chỗ ở cho Nhan Tuyết, sau đó hắn ở đó bàn bạc mọi chuyện với cô.

Chuyện đứa bé đã bị lộ hơn nữa Úc Đình đã biết đến sự tồn tại của Úc Nghị, cho nên hắn muốn Nhan Tuyết dùng chuyện này để tống tiền Úc Đình.

“Hắn… sẽ đồng ý sao?” Nhan Tuyết có chút do dự.

Úc Nghị cười nhạt: "Anh cả của anh là người rất sĩ diện, em xem ngay cả khi hắn biết mình bị lừa cũng không dám nói chuyện ly hôn. Hiện giờ hắn đang muốn hoàn toàn tiếp nhận tập đoàn Úc thị, nên nếu chuyện này bị truyền ra ngoài chắc chắn hắn sẽ bị ảnh hưởng không nhỏ đâu. Em chỉ cần làm theo lời anh nói là chắc chắn sẽ nhận được tiền."

Vốn dĩ Nhan Tuyết muốn dựa vào Úc Đình để lật đổ nam nữ chính Phong Hoành và Nguyễn Tiểu Liên.

Thế mà bây giờ tất cả kế hoạch của cô đều bị phá hỏng.

Thế nhưng có thể lấy được một ít tiền… có lẽ cô cũng có thể dựa vào bản thân mình mà sống tiếp được, dù sao cô cũng còn có Nhan gia, các nhân vật chính trong xuyên sách có thể tự tay gây dựng sự nghiệp, tại sao cô lại không thể?

-

Nhan Tuyết nhanh chóng yêu cầu Úc Đình ly hôn phân chia tài sản, nếu không… cô sẽ nói chuyện này ra bên ngoài.

Úc Đình thực sự không nghĩ Nhan Tuyết lại không biết xấu hổ như vậy, cô đã cắm sừng hắn rồi lại còn dám uy hiếp ngược lại nữa.

Nhưng mọi chuyện đúng như Úc Nghị đã nói, hiện tại chính là thời điểm mấu chốt nên Úc Đình không thể để chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn được, nếu chuyện này bị truyền ra ngoài thì sẽ có biết bao người lấy đó để viết thành cái gì.

Cho nên hắn không thể không đồng ý với lời uy hiếp của Nhan Tuyết.

Úc Đình nghe thấy có tiếng nói ở bên ngoài, hắn cúp điện thoại rồi đi ra ngoài nhà: “Ai đó?”

Đám người làm ở bên ngoài nhận ra rằng gần đây Úc Đình cực kỳ đáng sợ, họ nhanh nhẹn thấp giọng trả lời: “Là Úc nhị gia… ông ấy tới đưa cho cậu cái này ạ.”

Người làm đưa cho hắn một tập tài liệu.

Úc Đình nhìn qua một chút, dường như không có vấn đề gì.

Thế nhưng...

Chú hai đích thân đến đây sao?

“Chú ấy tới được bao lâu rồi?”

Người làm trả lời: “Lúc tôi đến thì nhìn thấy Úc nhị gia vừa đi vào cửa, chắc là ngài ấy cũng vừa tới.”

Chắc là hắn vẫn chưa nghe thấy chuyện gì đâu.

Trên thực tế thì Úc nhị gia đều đã nghe thấy toàn bộ, hắn nghe thấy tiếng của người làm cho nên mới đi ngược trở lại làm bộ vừa mới đi vào cửa.

Sau khi rời đi, Úc nhị gia đem toàn bộ sự việc nói cho Minh Thù nghe. Hắn cũng nên lập chút công lao chứ nhỉ?

Nghe xong Minh Thù cảm thấy cực kỳ khiếp sợ.

Thế mà cũng được sao?

Úc Đình là một tên ngu xuẩn ư?

Kịch bản kỳ quái không khoa học như vậy mà cũng có thể xuất hiện được sao? Hoàn toàn không hợp lý chút nào!

[Ký chủ, cuộc sống nhiều khi mù mịt vô nghĩa như vậy, kệ bà nó, cô đừng so đo làm gì.]

Minh Thù: “...”

“Hài Hòa Hiệu, ngươi vừa chửi tục đấy à.”

[Ký chủ, cuộc sống đôi khi toàn là những chuyện vô nghĩa, cô đừng so đo làm gì.]

Minh Thù: “…”

Đồ khoác lác Hài Hòa Hiệu!

Thế là sang đến ngày thứ hai, các tờ báo lớn đều đăng ảnh Nhan Tuyết và Úc Nghị lên. Mặc dù dùng vị trí cũng có thể giải thích được mấy tấm ảnh này, thế nhưng làm sao có thể chịu được các câu chữ bay bướm của các tài tử soạn báo.

Các mẩu chuyện nhỏ gộp lại từng chút một, tạo thành từng chồng mũ xanh đội lên đầu Úc Đình.

Không cần phải bàn cãi gì nữa, hôn lễ này chắc cũng chỉ là một trò chơi cấu kết thông đồng, ngay cả đứa con trong bụng còn không biết là của ai.

Cùng lúc đó đám nhà giàu được Úc gia bao nuôi lại tạo ra các tin tức bát quái cực kỳ náo nhiệt.

Minh Thù kéo xong giá trị thù hận, cô phân chia rồi gửi cho Nhan Tuyết Và Úc Đình… để họ nhận lấy phần của mình.

[Giá trị thù hận của Nhan Tuyết đã đầy.]

Nữ chính giả đợt này không được cho lắm, chưa gì mà đã đầy rồi.

Ở bên kia Úc Đình đã khẩn cấp làm xong các việc liên quan đến quan hệ xã hội, thế nhưng đám người của hắn làm việc chẳng có chỗ nào vừa ý cho nên vào lúc này hắn cũng đành bó tay.

Cùng lúc đó, các thế lực khắp nơi nhân cơ hội này ngồi xem kịch vui, đồng thời bắt đầu chuẩn bị tận dụng mọi chuyện để khuấy cho nước thêm đục ngầu.

Một tin tức tiêu cực đối với tập đoàn lớn như thế này mà nói là một điều cực kỳ chấn động. Đặc biệt là các vị anh hùng bàn phím lại biên soạn ra các tình tiết không phù hợp, cố gắng triệt chặn hết mọi đường lui của người ta.

Các công ty cổ phần ngã xuống, sự chất vấn của các cổ đông...

Khi hắn sắp hoàn toàn tiếp nhận công ty, Úc Kính Quốc lại xém chút nữa bị chặt đứt chân.

Cha hắn đã qua đời lâu như vậy rồi, hắn cũng chỉ muốn ông báo cáo với bà nội rằng việc đề phòng đám anh em kia, đề phòng đám sài lang hổ báo đang rình rập ở bên ngoài cuối cùng cũng được hạ màn kết thúc, thế nhưng kết quả còn vượt ra ngoài sức mong đợi của hắn.

Úc Đình cực kỳ giận giữ cho nên Nhan gia cũng từ đó mà gặp họa theo.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1160: Lão Bản Không Hẹn (28)

"Ào ào ào."

“Đã mưa ba ngày rồi, chuyện buôn bán của quán đều giảm đi đáng kể.” Quản lý Thái đứng ở cửa nhàn nhã hút thuốc, vẻ mặt u sầu.

Minh Thù đứng ở bên cạnh uống trà sữa: "Chuyện mở rộng đàm phán đến đâu rồi?"

Nói đến đây, quản lý Thái càng buồn: “Không quá thuận lợi, đây đều là việc liên quan tới tiền bạc, loại kiếm tiền này chẳng ai đồng ý chuyển giao cả, không kiếm được thêm chút tiền nào.”

“Đây chẳng qua chỉ là cô kiếm không đủ nhiều tiền.”

“Dự toán chỉ có như vậy, tôi có cách gì chứ.”

“…” Minh Thù cắn ống hút: “Cũng chỉ còn một cách thôi.”

“Cách gì?”

“Cướp ngân hàng.”

Quản lý Thái: “…” Cứ việc chém gió đi, tôi nghe.

Hai cô gái cứ như vậy đứng ở bên ngoài nói hết những chuyện xảy ra gần đây.

Minh Thù xem thời gian, sao giờ này mà tiểu yêu tinh còn chưa tới?

Cô gọi điện thoại vẫn không có ai nghe máy.

Trong lòng Minh Thù có dự cảm không tốt, đúng lúc đó người mà anh Long phái đi theo Úc Kinh gọi điện thoại tới.

“Chị Khởi, có người truy sát Úc tiên sinh, người của ta chặn bọn họ lại, bọn họ đã bị bắt rồi.”

Bên kia âm thanh rất hỗn loạn, có xen lẫn cả tiếng mưa rơi.

-

Vì trời mưa, hơn nữa còn sắp tới kỳ nghỉ quốc khánh vậy nên một số con đường đều bị tắc nghẽn.

Lúc Minh Thù đến đó, hiện trường chứa đầy những mảnh vỡ của vụ tai nạn xe, Úc Kinh ngồi sát bên xe cứu thương, trên người có khoác một chiếc khăn lông, bên cạnh có y tá đi tới đi lui dường như không dám tới gần hắn.

Dưới màn mưa, hình ảnh của hắn trở nên mơ hồ, hư ảo hơn.

Minh Thù tiến lên: “Có bị thương không?”

Phản ứng đầu tiên của Úc Kinh là ôm Minh Thù, Minh Thù vỗ vỗ phía sau lưng hắn, lần này là do cô quá lơ là không nên để hắn ở một mình.

Cô đã quên rằng Kỳ Ngự hiện tại không có ký ức, vậy nên đương nhiên sẽ không có những thủ đoạn thần bí khó lường kia.

Ngón tay lạnh buốt của Úc Kinh đè xuống gáy Minh Thù, cánh tay ẩm ướt ngông ngừng ôm xiết lấy cô, dường như muốn ép hết toàn bộ không khí trong bụng cô ra ngoài.

Minh Thù nghiêng mặt nhẹ hôn vành tai hắn, sau đó chuyển ra phía trước ấm áp hôn lên gò má Úc Kinh, mãi đến khi Minh Thù hôn môi hắn, Úc Kinh mới từ từ thả lỏng cánh tay.

Trước mặt mọi người Minh Thù không muốn tỏ ra quá yếu đuối.

Minh Thù hỏi cảnh sát giao thông bên kia vài câu, đây là tai nạn giao thông liên hoàn, chiếc xe trước mặt tông vào đuôi xe khác do trời mưa không nhìn thấy rõ, sau đó mấy chiếc xe đều tông vào nhau, phía sau lại còn có xe vận tải lớn vậy nên mới dẫn tới cục diện bây giờ.

Minh Thù hỏi xong liền kéo Úc Kinh lên xe.

“Cởi quần áo ướt ra đi.” Minh Thù mở hệ thống sưởi trong xe lên, mấy ngày gần đây trời luôn mưa nên khí trời có chút lạnh.

Úc Kinh nhìn chằm chằm về phía trước không hề nhúc nhích, một lúc sau mới nói ra một câu: “Bọn họ muốn giết tôi.”

“Tôi sẽ giúp cậu giết bọn họ, ngoan, cởi quần áo ra đã.”

Úc Kinh vẫn không có phản ứng như cũ.

Minh Thù tự mình ra tay cởi quần áo của hắn ra, quần áo trong bị kéo xuống làm lộ ra những đường nét vô cùng quyến rũ, múi bụng và đường nhân ngư đều có.

Minh Thù đem quần áo lót để qua một bên rồi dùng khăn bông lau thân thể cho hắn.

“Quần.”

Úc Kinh quay đầu nhìn Minh Thù, trong đôi mắt dường như lộ ra một chút mơ màng.

Minh Thù cũng không nhiều lời, trực tiếp ra tay lột quần của hắn xuống, trên người giờ chỉ còn lại có một chiếc quần đùi.

Mu bàn tay Minh Thù không cẩn thận xẹt qua, toàn thân Úc Kinh run lên khiến sự mơ hồ trong đôi mắt dần tan đi, dường như đã khôi phục lại lí trí.

Lúc này nhìn chính mình đang trần truồng ngồi ở vị trí kế bên ghế lái, trong lòng thật muốn thốt ra câu chửi thề.

Minh Thù kéo tấm chăn từ phía sau lên đắp ở trên người hắn, tỉ mỉ sửa sang xong phía dưới chăn rồi ngồi xuống bên cạnh hắn.

Úc Kinh đột nhiên nắm lấy cổ tay cô.

"Cũng may… em đã đến tìm tôi." Nếu không, hắn cũng không biết mình sẽ làm ra chuyện gì nữa, hắn cảm giác trong người mình có một con ác thú, trong chớp mắt dường như muốn xông ra chiếm giữ thân thể hắn.

Nhưng khi nhìn thấy cô, hắn trở nên bình tĩnh đến lạ thường.

Không còn khúc mắc hay ân oán, không còn tranh đấu gay gắt, không còn anh em tương tàn…

Thế giới của hắn chỉ có cô.

"Nếu tôi không đến tìm cậu thì chắc là phải nhặt xác cho cậu rồi." Minh Thù cũng không buông tay hắn ra, chỉ dùng một tay khởi động xe.

Úc Kinh: "…" Không thể nói lời dễ nghe một chút hay sao!

Lão tử chỉ là chạy một vòng ở Quỷ Môn quan thôi được chưa!

Cô suýt chút nữa thì không được thấy bạn trai đẹp trai nữa đâu đó!

An ủi lão tử một chút thì sẽ chết sao!

Bình tĩnh!

Không được tức giận!

Không thể tức giận với vợ được!

Minh Thù hoàn toàn không biết sự kiềm chế của Úc Kinh: “Biết ai làm không?”

“Không biết, đụng người liền chạy mất.” Úc Kinh dừng một chút: “Có phải em đã sắp xếp người đi theo tôi không?”

Lúc đó nếu như không phải có người hỗ trợ, thì xe của hắn đã trực tiếp bị tông đến mức lật nhào rồi.

“Là Úc gia sao?” Minh Thù nói nhỏ một tiếng: “Nếu không biết là người nào làm, vậy thì chúng ta cùng nhau điều tra là được rồi.”

Úc Kinh đột nhiên nói: “Không cần em hỗ trợ, tự tôi sẽ có cách giải quyết.”

Minh Thù cười: “Cậu bị truy sát còn không thể đáp trả lại, vậy thì làm sao mà tự mình giải quyết được đây?”

Úc Kinh im lặng vài giây: “Trong tay tôi còn có ba mươi lăm phần trăm cổ phần.”

“Ba mươi lăm phần trăm?” Minh Thù suy nghĩ một chút: "Đây chẳng phải là toàn bộ cổ phần của Úc lão gia khi ông ấy chết hay sao?"

“Đúng vậy.”

“Chỗ cổ phần này chẳng phải đã được chia đều…” Minh Thù ngừng lại, dường như đã hiểu ra: “Vậy là lão gia nhà cậu vẫn còn rất quan tâm cậu nha.”

Úc lão gia đã lập hai bản di chúc, bản đầu tiên thì quyết định chia đều cổ phần, còn bản di chúc sau này lại đem toàn bộ cổ phần để lại cho Úc Kinh.

Hai bản di chúc đều đã được công chứng nên đều là di chúc có hiệu lực.

Nếu Úc Kinh không công bố bản di chúc thứ hai thì bản di chúc đầu tiên sẽ có hiệu lực, thế nhưng chỉ cần hắn đem bản di chúc thứ hai này ra thì bản di chúc thứ hai ngay lập tức có hiệu lực.

Úc Kinh nhớ đến lần trước hắn đến Úc gia thắp hương cho Úc lão gia, cảm xúc của hắn kỳ thực không có sâu sắc lắm, dường như… là cuộc sống của người khác.

Hắn chẳng qua là dựa vào quỹ đạo cuộc sống của người khác mà sống.

Úc lão gia biết hắn không có tham vọng gì đối với sản nghiệp của Úc gia, sợ rằng có người sẽ hãm hại hắn cho nên mới chừa cho hắn một lối đi.

Từ góc độ của một người cha thì làm như vậy là không công bằng, nhưng…

Có người từ nhỏ đã được thiên vị.

Giống như Úc Kinh.

Tuy rằng hắn bị người ngoài xa lánh, khinh thường, thế nhưng vẫn có Úc lão gia luôn luôn che chở bảo vệ hắn.

Giống như Kiều Khởi.

Cô có cha mẹ yêu thương mình, bất kể cô làm gì bọn họ vẫn sẽ ủng hộ cô.

Nhưng dù gia cảnh có ra sao, được thiên vị như thế nào, cuối cùng vẫn sẽ phải dựa vào chính mình.

Rất nhiều người có xuất thân gia thế, nhưng cuối cùng lại chẳng làm được gì.

Nhưng vô số người tuy rằng có xuất thân bình thường, cuối cùng lại thành công rực rỡ.

“Cậu có nghĩ rằng vì trên tay cậu có ba mươi lăm phần trăm cổ phần công ty, nên mới có người muốn giết cậu.” Minh Thù đột nhiên nói: “Úc nhị gia cũng chỉ muốn bắt cậu rồi cướp đoạt số cổ phần trong tay cậu thôi, nhưng tại sao người này lại nghĩ trăm phương ngàn kế để giết cậu cơ chứ?”

Vậy thì chỉ có một khả năng.

Hung thủ biết trên tay hắn có một một bản di chúc có hiệu lực khác, đủ để tước đoạt quyền thừa kế của tất cả bọn họ.

Cho nên mới muốn diệt trừ hắn.

Chỉ khi hắn chết đi, bản di chúc kia mới không có hiệu lực.

“Nói như vậy, kẻ bị tình nghi nhất chính là anh cả của cậu ư?” Nếu như hắn đã chết thì chẳng phải là cục diện có lợi cho Úc Kính Quốc nhất hay sao.

“Bắt hắn tới rồi hỏi một chút là biết rồi.”

Úc Kinh: “…”

Tại sao vợ hắn lại hung bạo đến vậy chứ?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1161: Lão Bản Không Hẹn (29)

Úc Kinh đương nhiên không để Minh Thù đi bắt Úc Kính Quốc, hắn cam đoan mình có thể giải quyết, thứ mà Úc lão gia để lại cho hắn cũng không chỉ có cổ phần của công ty.

Minh Thù cũng không ép buộc, cho người âm thầm theo dõi rồi mới để hắn tự mình giải quyết.

Có điều lần này xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Minh Thù bảo Úc Kinh dọn vào ở nhà cô.

Đối với lần này, Thôi Du Tuệ chào đón vô cùng nhiệt liệt, ngay cả phòng khách cũng tiết kiệm, trực tiếp để hắn ở cùng phòng với Minh Thù.

Úc Kinh quan sát căn phòng của Minh Thù, sờ chỗ này một chút, nhìn chỗ kia một chút, bộ dạng nhìn thấy cái gì cũng tò mò.

Minh Thù đang đổi chăn, từ màu trắng mịn đổi thành màu lam.

“Cái này là do ai tặng vậy?”

Thứ mà Úc Kinh đang cầm là chiếc hộp mà Minh Thù thuận tay ném lên bàn, là sợi dây chuyền Trịnh Quang Minh tặng cô lúc trước.

“Trịnh Quang Minh, là người lúc trước ở Úc gia anh đã gặp qua rồi đó.”

“Em có thích không?”

“Không.”

Úc Kinh tựa như lúc này mới thoả mãn, sau đó đem sợi giây chuyền kia ném vào trong ngăn kéo, nhưng dường như không yên lòng nên lại đưa tay đẩy nó vào tít trong góc tủ.

Minh Thù: “…”

Căn phòng của Minh Thù không được coi là nhỏ, tủ quần áo lại lớn như vậy bên trong lại chất đầy quần áo mà Thôi Du Tuệ đặt mua cho cô, căn bản là không có chỗ cho Úc Kinh để quần áo.

Cuối cùng Minh Thù đem đống quần áo khoa trương ấy thu lại để ra một khoảng trống.

Úc Kinh lúc đầu chỉ ngồi ở trên giường nhìn Minh Thù, Minh Thù mở vali ra, khoảnh khắc cô cầm lấy “vật gì đó” của “người nào đó” lên, hắn mới đột nhiên đứng dậy: “Cái đó… anh tự mình làm.”

Minh Thù đứng ở bên cạnh nhìn hắn sắp xếp.

Úc Kinh bị nhìn chằm chằm thì cảm thấy không được tự nhiên, lúng túng cầm quần áo nhét vào, đóng cửa lại.

Hắn quay đầu nhìn Minh Thù, cả căn phòng này đều có hơi thở của cô, Úc Kinh trong lòng khẽ rung động, ngón tay xoa nhẹ gương mặt Minh Thù.

Hắn khom lưng ngậm lấy cánh môi Minh Thù.

“Tiểu Khởi…” Giọng của Kiều Thành từ bên ngoài vang lên.

Úc Kinh: “…”

Cha vợ thực sự nghiêm túc chứ? Lúc này ư!

Minh Thù bật cười nhìn hắn, vòng qua hắn đi ra mở cửa.

Kiều Thành giống như kẻ gian đứng ở bên ngoài, ôm một cái hộp trong lòng: “Tiểu Khởi, lại đây, cha để phần lại cho con này.”

Minh Thù: “…” Cha xác định là để phần lại cho con một chút chứ không phải vì muốn giấu chiếc hộp đấy chứ?

Người cha ruột này ngoại trừ việc hãm hại cô ra thì chắc chắc không có ý tốt gì khác.

Kiều Thành mang vẻ mặt thiếu nữ ngây thơ ngoan ngoãn kín đáo đưa chiếc hộp cho Minh Thù: “Đừng nói cho mẹ con biết.”

Kiều Thành liếc mắt vào bên trong, nhưng không thấy Úc Kinh đâu mới vặn nhỏ tiếng nói: “Tiểu Khởi, tốt nhất là phải điều độ nghe chưa.”

Minh Thù: “…”

Kiều Thành nói xong liền chạy trốn, Minh Thù mở hộp ra, bên trong quả nhiên chỉ còn hai miếng điểm tâm.

Chín mươi phần trăm đã bị ăn mất rồi!

“Tiểu Khởi, đã đêm khuya rồi mà con vẫn còn cầm đồ ăn nữa? Đồ ngọt như vậy, ăn nhiều không tốt đâu.” Thôi Du Tuệ xuất quỷ nhập thần hiện ra.

“Là cha cho con.” Minh Thù không chút lưu tình bán đứng Kiều Thành: “Cha chỉ để lại cho con hai chiếc.”

Xem xét hành vi tận dụng mọi cơ hội ăn vụng của Kiều Thành, Thôi Du Tuệ dĩ nhiên là chọn tin tưởng con gái mình, nghe vậy sắc mặt bà lập tức thay đổi: “Kiều Thành!”

Trước lúc rời đi, Thôi Du Tuệ để lại một câu: “Nghỉ ngơi sớm một chút đi, nhà chúng ta có cách âm vô cùng tốt đó.”

Minh Thù: “…”

Minh Thù đóng cửa lại, thấy Úc Kinh còn đang đứng tại chỗ mới bảo hắn một tiếng: “Đi tắm.”

Úc Kinh bật ra lời mời: “Cùng tắm không?”

“Không rảnh.” Trẫm còn có hai miếng điểm tâm cần phải giải quyết.

Úc Kinh: “…”

Úc Kinh buồn bực đi tắm, tiếng nước rào rào vang lên, nước từ đỉnh đầu hắn chảy xuống theo khuôn mặt, sắc mặt có chút thần bí.

Úc gia…

Hắn giơ tay vuốt mặt.

Vì không muốn để cho đồng bào nam tính bị cản trở, Úc Kinh chỉ quấn khăn tắm liền đi ra ngoài, nửa người trên ở trần, xung quanh còn có bọt nước đọng lại vô cùng mê hoặc.

Nhưng khi hắn chuẩn bị xong tư thế rồi đi ra ngoài thì gian phòng căn bản không có ai.

Úc Kinh: “…” Thực sự muốn nói câu chửi thề.

Minh Thù đi xuống phía dưới lấy đồ, tiện thể xem hiện trường Kiều Thành tiên sinh bị dạy dỗ mà không hề có chút áy náy nào, lại còn có thể học một ít để về sau dạy dỗ tiểu yêu tinh của cô.

Khi cô đi lên thì Úc Kinh đã nằm ở trên giường rồi.

Úc Kinh đang nghịch điện thoại di động, cô tiến đến nhưng hắn cũng không có chút phản ứng nào.

Minh Thù cầm quần áo đi tắm, khi làm xong mọi việc thì cũng đã nửa tiếng trôi qua, Úc Kinh gối cánh tay điện thoại di động để ở bên cạnh hiển nhiên là đang ngủ.

Minh Thù nhẹ nhàng tắt đèn rồi đi tới bên cạnh.

Mới vừa nằm xuống thì thân thể nóng bỏng của Úc Kinh liền tiến đến, a… khỏa thân.

Úc Kinh nheo mắt trong bóng đêm chuẩn xác ngậm lấy môi Minh Thù, hormone nam tính kết hợp hài hòa với hương thơm thanh mát sau khi tắm.

Minh Thù bị bao vây tại chỗ, hô hấp bị chiếm đoạt, nụ hôn của hắn mới đầu nhẹ nhàng như cơn mưa phùn rồi điên cuồng như cơn mưa rào.

Váy ngủ Minh Thù bị đẩy tới trên bụng, giọng Úc Kinh khàn khàn, ở trên nơi mềm mại của cô mà hỏi ý kiến: “Anh tiến vào nhé?”

“Em bây giờ nói không được, anh sẽ không đi vào sao?”

Úc Kinh cúi đầu, lần nữa ngậm cánh môi cô, thân thể nhịp nhàng tiến vào: “Đương nhiên là không làm rồi, vì tất cả anh đều nghe theo em.”

Minh Thù suýt chút nữa giơ tay tát cho hắn một cái, con bà nó, lời nói và hành động có thể hoàn toàn khác nhau như vậy sao?

“Đây chính là nghe em sao?”

Úc Kinh hô hấp dồn dập: “Vừa rồi em không có từ chối anh…”

Khi bắt đầu rất khó khăn khiến hai người không dễ chịu, sau một lúc mơn trớn mới chầm chậm tìm được cảm giác.

“Vợ, gọi tên anh.”

Minh Thù không lên tiếng.

Úc Kinh cũng không nổi giận, hắn khống chế dục vọng rồi từng chút từng chút mơn trớn thân thể cô cho đến khi Minh Thù thả lỏng.

“Úc… Kinh.”

Trong bóng tối, Úc Kinh chậm rãi nở nụ cười.

-

Ngày hôm sau Minh Thù vô cùng không có tinh thần, đồ ăn vặt cũng không động đến, nhưng đây không phải là vấn đề về thể lực!

“Chị Khởi, sao hôm nay tinh thần lại kém như vậy?” Ngay cả hoa quả cũng không ăn vụng nữa rồi.

Minh Thù nằm úp mặt ở trên quầy bar, lẩm bẩm một tiếng: “Mệt.”

Cô gái nghi hoặc: “Mệt ư? Tối qua chẳng phải chị về nhà sớm hay sao?”

“Chính vì về nhà sớm nên mới mệt đó.” Đều do tiểu yêu tinh gây ra.

“Thấy tôi mệt như vậy rồi, đĩa đó…”

Cô gái ngay lập tức xoay người đi mất.

Kế sách của chị Khởi thực sự là càng ngày càng thâm sâu.

Minh Thù: “…” Trẫm là bà chủ đó nghe chưa! Tôn trọng bà chủ của các người một chút đi!

Có tin hay không trẫm trừ tiền lương của các người hay không hả!

Minh Thù xoay người đi tìm nữ đầu bếp, nữ đầu bếp đối với cô tốt bụng hơn nhiều.

Nhưng mà…

“Cô có thể nói cho tôi biết vì sao vị tổng giám đốc này không làm việc, lại chạy tới nơi này chơi bời lêu lổng vậy chứ?”

Nguyễn Tiểu Liên thấp thỏm không yên: “Tôi… Tôi cũng không biết.”

Phong Hoành mặt không biến sắc ngồi đối diện bọn họ: “Úc tiên sinh đã trở về Úc gia rồi sao?”

“Liên quan gì tới anh?” Đã không biết nấu cơm lại còn muốn đoạt nữ đầu bếp với trẫm, Minh Thù cũng không muốn cướp đi ánh hào quang của nhân vật nam chính.

“Tôi nghe nói gần đây bầu không khí của Úc gia rất căng thẳng, việc Úc tiên sinh cầm di chúc quay về đã trở thành cái cớ cho mọi người chỉ trích.”

Minh Thù hoài nghi: “Anh rốt cuộc muốn nói điều gì?”

“Nơi này của cô không an toàn vậy nên tôi đưa tiểu Liên đi công tác một thời gian.”

“Nằm mơ! Không có chuyện đó đâu!” Vòng vo cuối cùng là muốn cướp đi nữ đầu bếp của trẫm! Đồ nam chính mưu mô!

Phong Hoành: “…”

Phong Hoành hít một hơi: “Tiểu Liên có quyền tự lựa chọn.”

Minh Thù chí khí hùng hồn: “Tôi là bà chủ của cô ấy.”

Phong Hoành: “Vậy nên tôi mới thay cô ấy xin nghỉ phép.”

Minh Thù dừng lại hai giây rồi đột nhiên vỗ bàn: “Tiểu Liên, cô nói đi, cô theo ai hả!”

“Tôi…” Nguyễn Tiểu Liên hết nhìn Minh Thù rồi lại nhìn sang Phong Hoành: “Phong tổng… Tôi… Tôi đang làm việc, nếu như xin nghỉ thì không hay lắm, hơn nữa tôi đi với anh cũng không giúp được gì.”

Chị Khởi luôn luôn giúp đỡ cô, cô không thể chỉ vì mối quan hệ này mà muốn làm gì thì làm.

Làm việc ở đây là nhiệm vụ của cô.

Phong Hoành thật muốn lấy tiền đập người.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1162: Lão Bản Không Hẹn (30)

Có thể giữ lại nữ đầu bếp của mình khiến Minh Thù rất vui vẻ, vậy nên cô quyết định buổi tối ăn thêm một bữa nữa.

“Tôi nói cho cô biết nha, cô có thể thích Phong Hoành, thế nhưng cái cô thiếu và cái hắn có là cùng một thứ, vậy nên cô và hắn ở cùng một chỗ chắc chắn sẽ gặp xui xẻo đó.”

“Ủa…” Suy nghĩ kỹ một chút, ngoại trừ thỉnh thoảng có mấy lần, thì dường như mỗi lần ở cùng một chỗ với Phong Hoành thì lúc nào cũng làm chuyện…

Nguyễn Tiểu Liên bỗng run lên một chút.

“Giống như tôi đây chính là thần may mắn trời sinh cho cô, buổi tối tôi sẽ đưa cô về nhà.”

“Ủa…”

Nguyễn Tiểu Liên được Minh Thù bảo vệ như cục vàng trong tay cô vậy, Phong Hoành có qua đây mấy lần nhưng dường như thấy rằng không thể cướp được người từ tay Minh Thù, vậy nên cuối cùng đành từ bỏ.

Hắn đi tìm Úc Kinh, bắt hắn ta quản lý tốt người yêu của mình, cả ngày cứ chiếm lấy người của hắn là ý gì chứ!

Úc Kinh có thể lôi kéo một lần nhưng không thể mỗi ngày đều lôi kéo Minh Thù được.

Minh Thù thích nhất là dính một chỗ với Nguyễn Tiểu Liên, Úc Kinh đề nghị chi bằng giết chết Nguyễn Tiểu Liên đi.

Phong Hoành: "…" Trước tiên tôi làm thịt anh đã! Tại sao không giết người yêu của anh đi!

Phong Hoành tức điên lên.

Úc Kinh làm sao có thời gian đi giết Nguyễn Tiểu Liên cơ chứ, hiện tại người của Úc gia đều đang theo dõi hắn.

Xem ra toàn bộ Úc gia đều muốn diệt trừ hắn, ngoại trừ Úc nhị gia trong lòng hận không thể giết chết hắn, vậy nhưng nét mặt lại vô cùng vui vẻ ủng hộ hắn, là người đầu tiên đứng về phía Úc Kinh.

Mấy năm Úc Kinh làm đồ vô dụng khiến tất cả mọi người cảm thấy hắn sẽ không làm được việc gì ra hồn, thế nhưng bọn họ rất nhanh đều biết rằng bản thân đã nghĩ lầm rồi.

Tuy rằng bình thường biểu hiện giống như kẻ vô dụng, nhưng tính khí nóng nảy của Lục thiếu gia đâu có chỗ nào giống với kẻ vô dụng chứ.

Đây mới chính là giấu đi tài năng của mình, giấu đi thứ tiềm tàng sâu bên trong.

Trong phòng hội nghị, Úc Kinh ngồi ở vị trí chủ tọa, những người hôm nay tới đây đều là người của Úc gia.

Úc Kính Quốc và Úc Đình ngồi phía bên trái Úc Kinh, sắc mặt Úc Đình có chút tiều tụy, Úc Kính Quốc thì trầm ổn như núi không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Vì Úc nhị gia đứng về phe của Úc Kinh nên ngồi vào chiếc ghế đầu tiên ở phía bên phải.

Những người còn lại lần lượt ngồi xuống, ngoại trừ mấy anh em nhà họ Úc ra, còn có một vài người họ hàng anh em nội ngoại của Úc gia.

Đối diện với mấy người này, Úc Kinh hoàn toàn không muốn khoác lên vẻ ngoài ưu nhã cao quý gì cả.

“Tôi biết mọi người không phục, tôi cũng biết mọi người đều muốn tôi chết đi…” Khi nói đến đây, Úc Kinh quét mắt về phía dưới, giọng nói lạnh lẽo: “Nếu không phải các người ép tôi, thì ngày hôm nay tôi cũng sẽ không đứng ở đây, vậy nên kết cục ngày hôm nay đều là do các người gieo gió gặt bão.”

Bản di chúc kia, hắn chưa từng muốn lấy ra.

Sắc mặt của những người phía dưới đều vô cùng đặc sắc.

Úc Kinh không nói dài dòng, Úc nhị gia âm thầm tổng kết lại, đại ý chính là các người đưa tôi lên vị trí này vậy nên giờ đây tôi mạn phép muốn ngồi vững vàng ở đây.

Không hổ là người có đại ma đầu chống lưng.

Toàn bộ quá trình, Úc Kính Quốc không hề nói một câu nào, Úc Đình mấy lần muốn lên tiếng nhưng đều bị Úc Kính Quốc kéo lại.

“Chú hai.”

Sau khi ra khỏi phòng họp, Úc Đình là người đầu tiên lên tiếng: “Tại sao chú lại phải đứng về phe Úc Kinh chứ?”

Úc nhị gia bí hiểm nói: “Úc Đình, cháu đừng trách chú hai lập trường không kiên định, nhưng mà… nhiều lúc không thể làm theo ý mình được.”

Úc nhị gia nói xong cũng rời đi, bây giờ ông ta và bọn họ coi như đã đứng ở hai phe đối lập.

Lúc đó những người còn lại chỉ biết đối mặt nhìn nhau.

Đây là chuyện gì chứ, đây là người trước đây không ưa Úc Kinh nhất, bây giờ lại trở thành người ủng hộ hắn.

“Vậy thì hay rồi, anh em chúng ta tranh đấu đầu rơi máu chảy, cả gia đình chỉ có một người được thừa kế tài sản của lão gia, đều là con của ông ta, tại sao ông ta lại có thể bất công như vậy chứ?”

Úc lão gia bất công ư?

Chắc chắn là bất công rồi, cũng không ai biết vì sao ông ấy lại thích Úc Kinh như vậy.

Nhưng Úc lão gia cũng đã cho bọn họ cơ hội rồi, nếu bọn họ không dồn ép Úc Kinh thì tất cả mọi chuyện hôm nay cũng sẽ không xảy ra.

“Đã như vậy rồi, mọi người bớt nói một hai câu, giải tán thôi.” Úc Kính Quốc vẫn trầm ổn như cũ, dường như không hề bị chuyện này ảnh hưởng một chút nào.

Mọi người nhìn Úc Kính Quốc mang Úc Đình rời đi.

“Cha, chuyện này lẽ nào cứ để vậy sao?” Úc Đình vừa lên xe liền không nhịn được hỏi, gần đây số chuyện hắn gặp phải quá nhiều, chuyện sau lại càng khiến người ta nổi giận hơn chuyện trước.

“Trong tay hắn nắm ba mươi lăm công ty cổ phần, cộng thêm số cổ phần lúc trước của hắn đã hơn bốn mươi phần trăm rồi, lớn hơn rất nhiều so với cổ phần của chúng ta, con thấy chúng ta còn có thể làm gì đây?”

“Đình nhi, con biết con sai ở chỗ nào không?”

Úc Đình nhìn cha mình.

“Giống như hắn nói, con không nên dồn ép hắn, con người Úc Kinh này cũng chẳng có dã tâm gì lớn, lão gia cho hắn nhiều cổ phần như vậy cũng là hiểu rõ tính tình của hắn.”

Úc Đình khàn giọng gọi một tiếng, trong đôi mắt lóe lên tia âm trầm: “Cha…”

Úc Kính Quốc nói tiếp: “Việc con phát hiện Úc Kinh vẫn còn ở trong nước, rồi thông qua vệ sĩ của chú hai để lộ chuyện này cho hắn biết. Hắn ta có mẫu thuẫn lớn nhất với Úc Kinh, vậy nên nhất định sẽ động thủ, con nhờ vào đó mà ra tay tưởng rằng vừa làm cho chính mình sạch sẽ, lại có thể diệt trừ Úc Kinh.”

Biểu cảm của Úc Đình bắt đầu có sự thay đổi lớn.

“Con tự cho là làm như vậy là hoàn hảo, nhưng nếu như không có ta ở phía sau giúp con dọn dẹp tên vệ sĩ kia, thì giờ đây con đã bị điều tra ra rồi.”

“Cha, con…”

Úc Kính Quốc giơ tay lên, ý bảo hắn đừng nói gì: “Đình nhi, thế giới này ngoài con ra còn có rất nhiều người tài giỏi, con cần phải học hỏi nhiều hơn.”

Úc Đình có chút không cam lòng: “Rốt cuộc con đã làm sai ở đâu vậy?”

“Tại sao con cần phải đẩy hắn vào chỗ chết?”

Úc Đình nắm chặt bàn tay: “Từ nhỏ đến lớn, trong mắt ông nội lúc nào cũng chỉ có hắn, cho dù con có ưu tú thế nào đi nữa, hắn đều được yêu quý hơn con. Sau này hắn trở thành như vậy, trong mắt ông nội vẫn chỉ có hắn…”

Úc Kính Quốc thở dài.

“Con sai ở chỗ tìm người không đủ chuyên nghiệp, xử lý mọi việc chưa thật sạch sẽ.” Úc Kính Quốc dừng một chút: “Lần sau đó, người là do con phái tới sao?”

Úc Đình bị Úc Kính Quốc thức tỉnh, đột nhiên nghe một câu như vậy, hơi nghi hoặc: “Cái gì mà lần sau cơ chứ?”

Ánh mắt Úc Kính Quốc dừng lại trên mặt Úc Đình vài giây: “Úc Kinh sau đó lại xảy ra một chuyện, sau khi chuyện này phát sinh, hắn mới mang theo di chúc trở về. Ta tưởng con được dạy dỗ nên làm tốt hơn, nhưng bây giờ xem ra không phải do con làm.”

Úc Đình căn bản không hề biết chuyện này.

Có thể là ai chứ?

-

Vì Úc Kinh trở về Úc gia kế thừa gia nghiệp, dẫn tới buổi biểu diễn của ban nhạc Kinh Thiên đều không có cách nào tiến hành.

Bành Phái mỗi tối qua đây đều gào thét.

Hắn hoàn toàn không biết đại ca của hắn thuận tay nhặt về lại có thân phận cao quý như vậy.

“Nhặt ư?” Còn có loại thao tác này sao?

“Đúng vậy.”

Minh Thù và quản lý Thái xách băng ghế nhỏ nghe Bành Phái kể chuyện xưa.

Đó là một buổi tối âm u, Bành Phái mới vừa tan làm, có lẽ là do vận mạng chỉ dẫn nên hắn không có đi đường bình thường, ngược lại hắn quyết định đi đường tắt, vốn là một con đường không quá quen thuộc với hắn.

Vì không quen đường nên Bành Phái đi tới vẫn cảm thấy mơ hồ.

Không biết mình đã đi đến nơi nào rồi.

Vừa lúc đó phía sau gió rít từng cơn, bốn phía yên tĩnh đèn đường cũng hỏng mất nên nhìn không rõ phía sau.

Các loại kịch bản chuyện ma quỷ quái dị lướt qua đầu hắn một lượt, Bành Phái nhanh chóng bị dọa sợ đến mức tè ra quần.

Theo bản năng, hắn co giò lên chạy.

Bất ngờ phía trước đột nhiên có hai người đi tới, phía sau cũng có người chặn lại, suy ra hắn đã gặp cướp mất rồi.

Bành Phái có biết chút võ mèo cào, nhưng đối phó với nhiều người như vậy khẳng định không thể đánh lại được, lúc hắn chuẩn bị bỏ của chạy lấy người thì trong bóng tối bên cạnh đột nhiên truyền ra một giọng nói.

“Ồn ào chết đi.”

Sau đó hắn chính là ở đó mà nhặt được một đại ca.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1163: Lão Bản Không Hẹn (31)

Lúc đó Úc Kinh nhìn qua giống như tay côn đồ, mặc kệ ngươi nói gì hắn đều có thể cho ngươi một đấm.

Hơn nữa trên người hắn không có thẻ căn cước, cũng không có tiền giống như một đứa bé bị bỏ rơi vậy, vô cùng đáng thương.

Sau khi Bành Phái hồi tưởng lại cảm thấy vô cùng đau lòng cho đại ca của hắn.

Đẹp trai là vậy nhưng tại sao lại đáng thương đến thế chứ.

Đương nhiên sự thật chứng minh Bành Phái đã nghĩ sai rồi, tuy rằng đại ca của hắn nhìn qua thì trông có vẻ nghèo đói đáng thương, nhưng trên thực tế thì tuyệt đối không thiếu tiền.

Bành Phái là một kẻ không sợ phiền phức, do vậy hắn luôn kiên trì với Úc Kinh, kết quả là họ kết nghĩa làm anh em thân thiết.

Tính ra, kỳ thực thời gian Bành Phái quen biết Úc Kinh còn chưa tới nửa năm.

Minh Thù tấm tắc hai tiếng: “Cái kịch bản này, nếu như anh ta tỏ tình với cậu thì tôi cũng chẳng ngạc nhiên.”

Bành Phái vội vã xua tay: “Không dám không dám, tôi nào dám làm vấy bẩn đại ca.”

Hắn ta đâu phải đồng tính cơ chứ!

Hắn là trai thẳng! Thẳng tắp!

“Chị Khởi, anh Bành.” Nhị Đồng thấy ba người quái dị ngồi trong góc, cũng đi qua đó: “Mọi người đang làm gì vậy?”

“Không có gì, không có gì.” Bành Phái cười gượng "ha ha", hắn cũng không dám để cho Úc Kinh biết mình đã nói việc này ra: “Vụ án của cậu kết thúc rồi sao?”

Trong chớp mắt, sự chú ý của Nhị Đồng bị dời đi, vẫn còn mang theo chút rụt rè như trước: “Không có, còn chưa triển khai nữa, nhưng đã bận rộn lâu như vậy rồi nên Cục trưởng cho chúng tôi nghỉ ngơi, ừm… Đại ca đâu?”

“Đại ca à, đại ca đi thừa kế gia sản rồi.”

Vẻ mặt Nhị Đồng mờ mịt: “???”

Minh Thù đưa cho Nhị Đồng cầm lấy một chiếc ghế nhỏ: “Nhị Đồng quản lý khu nào vậy?”

Nhị Đồng vội vàng nói cám ơn, sau khi ngồi xuống mới nói: “Là khu Tây thành.”

“Vậy cậu có biết vụ án của một cô gái bị giết bên bờ sông xảy ra mười bốn năm trước hay không?”

Nhị Đồng có chút kinh ngạc: “Chị Khởi hỏi cái này làm gì vậy?”

“Điều tra một chút.”

Nhị Đồng nhìn xung quanh một chút, bọn họ ngồi trong góc, phía sau chính là lối vào hậu trường không có ai cả.

"Vụ án lần này có vẻ có liên quan với vụ án lần trước. Trước đó không lâu có phát hiện một thi thể, sau khi phá án thì tìm được một ít manh mối có liên quan tới vụ án trước kia."

Chức vụ của Nhị Đồng quá thấp, bọn họ cũng chỉ có thể làm chân chạy vặt, về trọng điểm vụ án cũng không rõ ràng lắm.

Chỉ biết là đã thành lập tổ chuyên án phụ trách bốn vụ án, bao gồm cả vụ án bên bờ sông kia.

“Còn nữa, cái người bị hại kia dường như cũng họ Kiều, tên là… Kiều… Kiều…” Nhị Đồng nỗ lực nhớ lại tên.

Minh Thù thay hắn nói tiếp: “Là Kiều Vận, chị gái của tôi.”

Mọi người yên lặng một cách kì quái.

Kiều Vận… Kiều Khởi…

Minh Thù có vẻ vô cùng bình thường, bình thường đến mức khiến người khác có chút sợ hãi.

“Có thể giúp tôi lấy hồ sơ vụ án không?” Minh Thù hỏi Nhị Đồng.

Nhị Đồng hốt hoảng lấy lại tinh thần, trong ánh mắt là không che giấu được sự áy này và cảm thông: “Những hồ sơ này đều ở tổ chuyên án, không thể tiết lộ ra ngoài… Tôi… Tôi sẽ thử xem vậy, xem có thể chụp ảnh lại cho chị hay không.”

Nhị Đồng cùng với Bành Phái tổ chức ban nhạc, nhìn qua thì có vẻ rất rụt rè, hơn nữa cũng không phải loại người quy củ gì cả.

Mọi người muốn an ủi Minh Thù, nhưng căn bản cô không có phản ứng gì, sau đó để cho bọn họ giải tán nên làm gì thì làm đó.

-

Nhị Đồng thực sự đưa hồ sơ cho Minh Thù, chẳng những có hồ sơ của Kiều Vận, còn mang tới hồ sơ của người bị hại gần đây nữa.

Người bị hại này là một học sinh trung học lớp mười một, sau khi đi học thêm thì không thấy trở về nhà, người nhà báo cảnh sát khi tìm được thì phát hiện ra cô ta đã chết một ngày.

Điểm giống nhau giữa hai nạn nhân ngoài việc đều là nữ ra thì đều bị cưỡng hiếp rồi giết ở bên ngoài, sau tai còn có một vết xước hình chữ X, sau khi kiểm nghiệm tử thi thì phát hiện ra vết xước là sau khi họ chết mới được khắc lên, vậy nên chỉ có thể kết luận là do hung thủ gây ra.

Khi cảnh sát nhận ra điểm đặc thù này, liền coi đây là điểm then chốt, xâu chuỗi các vụ án lại với nhau.

Theo như phán đoán của cảnh sát thì tên hung thủ này có thể là kẻ sát nhân liên hoàn.

Căn cứ vào đặc điểm này, mọi người bắt đầu tìm kiếm những vụ án trong mấy năm gần đây chưa được giải quyết.

Kết quả là cho bọn họ thực sự tìm ra vài vụ án mà sau tai nạn nhân có vết xước hình chữ X, từ trong những hồ sơ mới thấy chưa có ai đặt trọng tâm vụ án vào vết xước nhỏ kia.

Vì vết xước kia thực sự rất nhỏ, nếu như bộ phận pháp y sơ ý một chút hoặc là bộ phận pháp y ở địa phương nhỏ, căn bản sẽ không viết trong bản báo cáo.

Từ đây có thể thấy, e rằng còn nhiều trường hợp bị hại mà chưa được phát hiện ra.

Mấy vụ án ấy đặt chung một chỗ thì điểm giống nhau lại càng nhiều hơn.

Người bị hại cũng không có giãy dụa, không ai biết tại sao nạn nhân lại xuất hiên ở hiện trường vụ án, nơi mà họ đáng lẽ không nên có mặt ở đó, trong cơ thể còn có chứa thuốc mê và thuốc kích dục.

Minh Thù đem hồ sơ vụ án của Kiều Vận xem qua một lần, Nhị Đồng chụp lén có vẻ rất hoảng sợ, có nhiều chỗ bị nhoè, có chỗ lại bị thiếu trang nữa.

Trước đây khi Kiều Vận chết, hiện trường ngoại trừ Kiều Vận ra thì không tìm được thứ gì khác, hung thủ tựa như âm hồn vậy, không hề để lại bất cứ thứ gì.

Trên người Kiều Vận không có vết tích giãy dụa.

Căn cứ kết quả khám nghiệm tử thi thì trong cơ thể cô cùng lúc có cả thuốc mê và loại thuốc kia, hung thủ làm cho người bị hại vẫn còn chút ý thức, nhưng lại không có năng lực phản kháng, trong cơ thể còn có thêm loại thuốc kia, dường như là để cho người bị hại chủ động phối hợp.

Tên hung thủ này rất lạnh lùng, lý trí, có năng lực chống lại việc điều tra của cảnh sát.

Minh Thù hồi tưởng một chút chuyện xảy ra vào đêm hôm đó.

Kiều Vận nhận được cuộc điện thoại của Úc Đình, nên không đi cùng với em gái nữa mà đi tới chỗ hẹn.

Úc Đình nói hắn và Kiều Vận sau khi gặp mặt xong liền tách ra, không đi cùng nhau.

Sau đó Kiều Vận đi đâu hắn cũng không biết.

Sau khi Úc Đình nói Kiều Vận đã rời đi được một tiếng đồng hồ, thì nguyên chủ có gọi điện thoại cho Kiều Vận, khi đó điện thoại di động của Kiều Vận đã không liên lạc được, nhưng nguyên chủ chỉ cho rằng là do điện thoại di động hết pin nên không cũng không suy nghĩ nhiều.

Thời gian xảy ra án mạng chính là trong khoảng một giờ đồng hồ đó.

Đã qua mấy năm như vậy rồi, máy quay giám sát năm đó chắc chắn không còn nữa, Minh Thù đang nghĩ cách làm sao có thể đi xem người bị hại gần đây nhất, kết quả lại nhận được điện thoại của cảnh sát.

Lục lại những vụ án trước ra điều tra, vậy nên người nhà của nạn nhân cũng bị gọi đến đồn cảnh sát một lần nữa để hợp tác điều tra.

Vấn đề hiện tại và vấn đề năm đó cũng không có điểm gì khác biệt.

“Chị cô khoảng thời gian đó có biểu hiện gì khác thường hay không? Ví dụ như có gặp gỡ ai đó, hoặc là có xảy ra chuyện gì không?”

Minh Thù nhớ lại ký ức rồi lắc đầu.

Nguyên chủ và Kiều Vận hầu như lúc nào cũng như hình với bóng.

Vị cảnh sát gật đầu: “Phiền Kiều tiểu thư nhớ kỹ lại một chút, e rằng còn sót lại một chi tiết nào đó có lợi cho việc điều tra của chúng tôi.”

Việc hợp tác điều tra cũng chỉ có như vậy, cho dù Minh Thù muốn hỏi cái gì thì đối phương cũng chỉ nói vụ án đang được điều tra, chưa thể nói rõ cho cô biết.

Sau khi hỏi xong thì Minh Thù đã bị đưa ra ngoài.

Ở bên ngoài cô gặp được Nhị Đồng, Minh Thù lôi kéo Nhị Đồng: “Phòng làm việc của tổ chuyên án ở đâu?”

“Chị Khởi, chị Khởi… Chị muốn làm gì vậy?”

“Cậu cứ nói cho tôi biết là được.”

Nhị Đồng: "…" Luôn cảm thấy dường như cô muốn làm chuyện xấu!

Thế nhưng khi Minh Thù cười híp mắt nhìn soi mói, Nhị Đồng đành nhỏ giọng nói: "Ở lầu ba, căn phòng số ba ở phía tay trái."

Minh Thù vỗ vỗ bả vai gầy gò của Nhị Đồng, như một vị thanh tra kỳ cựu trong ngành: "Chàng trai, làm rất tốt!"

Nhị Đồng: "…"

Chị Khởi lại mang thêm rắc rối cho hắn rồi.

Có nên đem chuyện này nói cho đại ca hay không…

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1164: Lão Bản Không Hẹn (32)

Minh Thù từ tổ chuyên án nhìn lén hồ sơ bốn vụ giết người, bọn họ đã điều tra ra quan hệ giữa những nạn nhân, nhưng không phát hiện ra người nào có hiềm nghi nhiều nhất.

Minh Thù không dám chờ lâu, lén chụp lại hồ sơ mang về.

"Tiểu Khởi."

Phòng khách chỉ bật một bóng đèn nhỏ, ánh sáng mờ mờ, Kiều Thành bên trong ánh sáng lờ mờ gọi Minh Thù lại.

"Cha."

"Cảnh sát gọi điện cho con sao?" Giọng nói Kiều Thành nặng trĩu: "Hung thủ kia lại gây án rồi."

"Vâng."

Kiều Thành lấy tay che mặt: "Lần này... có bắt được hung thủ không?"

Minh Thù im lặng vài giây, hơi mở miệng: "Sẽ bắt được."

Kiều Thành như được uống một viên thuốc an thần: "Chuyện này không cần nói cho mẹ của con, đợi có kết quả hãy nói cho bà ấy."

"Vâng."

Minh Thù bảo Kiều Thành đi nghỉ ngơi cho sớm, Kiều Thành chỉ khoát khoát tay rồi để cô đi lên trên.

Úc Kinh còn chưa quay lại, trong phòng tối om.

Minh Thù bật đèn, ngồi vào trước bàn đọc sách lấy những tấm ảnh lúc trước chụp ra xem, hung thủ nhất định sẽ lưu lại đầu mối khác.

-

Úc Kinh còn phải lo chuyện nhà họ Úc, tuy mỗi ngày lúc trở lại đều đã rất khuya nhưng hắn vẫn kiên trì trở về.

Ngày hôm nay lúc trở lại Minh Thù đã ngủ rồi.

Hắn cầm quần áo đi tắm rửa, rón rén lên giường từ phía sau ôm lấy Minh Thù cọ sát vào cổ cô, một ngày mệt mỏi dường như lúc này đã được bình yên trở lại.

Minh Thù xoay người: "Úc Kinh."

Úc Kinh nhẹ giọng nói: "Đánh thức em sao?"

"Làm sao?"

Úc Kinh: "???"

Hắn mới vừa rồi là ảo giác sao?

Vừa kéo quần lên là không chịu nhận nợ, lại hỏi hắn làm sao? Cái gì làm sao cơ?

Úc Kinh vẫn còn mơ hồ, ngón tay Minh Thù đã thò vào trong quần áo của hắn.

"Vợ..."

Minh Thù vẫn có thể phân tâm hỏi chuyện hắn: "Người của Úc gia tìm anh gây phiền phức sao?"

"Bọn họ… không dám…"

"Đã tìm được người ra tay với anh chưa?"

Thân thể Úc Kinh căng thẳng, hơi thở cũng nặng nề hơn: "Anh, anh biết là ai, có điều chưa… À… Không có chứng cứ, đợi, đợi anh tìm được chứng cứ…"

Minh Thù không nói gì, Úc Kinh đảo khách thành chủ, trong phòng chỉ còn lại tiếng thở dốc mập mờ.

-

Ngày hôm sau.

Úc Kinh nhìn người bên cạnh đang ngáp: "Em không cần tiễn anh."

"Ai tiễn anh chứ." Minh Thù ngồi ở ghế kế bên người lái, ngáp liên tục giọng nói cực kỳ yếu đuối: "Em chỉ là muốn ăn bánh bao."

Úc Kinh: "…"

Ăn bánh bao của hắn có ngon không?

Nhìn người bên cạnh, lửa giận của Úc Kinh đã bay đi đến bảy phần, đáy lòng mềm nhũn.

"Vậy lát nữa em về kiểu gì? Hay là anh đưa em về?"

"Anh rất rảnh sao? Nếu rảnh thì đi kiếm nhiều tiền để mua bánh bao cho em đi." Đưa đến rồi lại đưa về, có bệnh à!

Úc Kinh: "…"

Mua mua mua! Lão tử mua cho cô!

Úc Kinh dừng xe lại, đi xếp hàng mua bánh bao, phía trước là một hàng rất dài, Úc Kinh lợi dụng ưu thế về sắc đẹp của mình rất nhanh thì từ phía sau chen ngang lên phía trước.

Mua được bánh bao, Úc Kinh lên xe đưa cho Minh Thù: "Cẩn thận nóng, ăn từ từ thôi kẻo mắc nghẹn, còn có sữa nữa này."

Úc Kinh cắm ống hút vào hộp sữa, cũng không bảo Minh Thù cầm, cứ như vậy cầm cho cô để cho cô uống.

"Úc Kinh, em nhớ lúc trước anh có nói, tuyệt đối sẽ không thích em, bây giờ mặt anh có cảm thấy đau không?" Việc này ảnh hưởng tới cô như vậy, cô nhớ rất kỹ.

Úc Kinh tay run một cái, suýt nữa đánh rơi hộp sữa.

Hắn có nói sao?

Nói lúc nào?

Hoàn toàn không nhớ rõ!

Hắn chưa từng nói qua!

"Em nhớ nhầm rồi." Úc Kinh nói: "Anh chưa bao giờ nói như vậy."

"Vậy là ai nói? "

"Anh làm sao biết được là tên thiểu năng nào nói." Tuyệt đối không thể thừa nhận! Úc Kinh nghiêng người qua, lướt lên trên mặt Minh Thù một cái: "Anh thích em nhất."

"Ồ... Đồ thiểu năng."

Úc Kinh: "..." Cười cái gì mà cười, có gì đáng cười đâu! Trọng điểm là câu phía sau kia, cô có biết lựa chọn không thế!

Úc Kinh dừng xe ở công ty, Minh Thù đang chậm rãi lau tay.

Úc Kinh một bên tháo dây an toàn, một bên hỏi: "Vợ, có muốn hôn một cái chia tay không?"

"Không, khó thở."

"..."

Yêu người này thực sự không biết làm sao để nói chuyện.

Chia tay?

Ha ha, lão tử không phải là kiểu người bụng dạ hẹp hòi như thế, một lời không hợp đã đòi chia tay!

Hít sâu!

"Tới đây, anh cho vợ ít không khí."

"Cút!"

Hai người ở trong xe làm ầm ĩ mấy phút, Úc Kinh xuống xe, bảo trợ lý gọi người đưa Minh Thù về... Đặc biệt yêu cầu, nữ đã kết hôn đang có con nhỏ.

Người phụ nữ bị gọi xuống rất thấp thỏm, vị cầm quyền mới nhận chức này của tập đoàn vô cùng đáng sợ.

Cho nên nhìn thấy trong xe có một cô gái mềm nhũn, người phụ nữ kia vô cùng sửng sốt.

"Chào... Chào cô..."

Minh Thù mỉm cười gật đầu.

Úc Kinh đứng ở ngoài cửa xe, cúi người nói chuyện với Minh

Thù: "Gần đây trời lạnh, lúc em đi ra ngoài nhớ mặc thêm áo ấm nhé."

Người phụ nữ kia lo lắng không thôi, đây chính là Lục thiếu gia trong tin đồn, một ngày không cười một cái sao?

Vậy sao giống như một bà mẹ chăm con vậy…

Cuối cùng lúc người phụ nữ kia sắp không kiềm chế được, Úc Kinh xoa đầu Minh Thù: "Buổi tối gặp lại nhé, vợ yêu."

Minh Thù phất tay một cái, ý bảo người phụ nữ kia lái xe.

Người phụ nữ từ gương chiếu hậu có thể nhìn thấy Úc Kinh vẫn đứng tại chỗ, nhìn theo xe của các cô rời đi.

Vừa rồi cô dường như nghe hắn gọi vợ…

Úc tổng lại có đối tượng!

Còn đối với đối tượng của hắn tốt như vậy!

Người phụ nữ quay ra quan sát Minh Thù, người kia cúi đầu nghịch điện thoại, trên người mặc một bộ đồ ngủ, tóc hơi rối nhưng nhan sắc có giá trị chống đỡ, có một loại vẻ đẹp của người con gái mới ngủ dậy.

Đúng là là đối tượng của Úc tổng, thật là đẹp…

"Phía trước quẹo trái."

"Ồ ồ, được…" Giọng nói cũng rất êm tai.

Minh Thù nghiên người ấn còi một cái, người đi bộ trên đường bị dọa cho giật mình.

"Sáng sớm cô đã trên đường cái mộng du đi đâu?" Minh Thù hạ cửa xe xuống, nhìn Nguyễn Tiểu Liên sắc mặt tái nhợt đang ở bên

cạnh.

"Chị Khởi." Nguyễn Tiểu Liên kêu một tiếng.

"Lên xe."

Nguyễn Tiểu Liên dường như không suy nghĩ được, cứ theo lời nói Minh Thù lên xe, sau khi lên xe bắt đầu ngẩn người.

"Chị Khởi, môn đăng hộ đối có phải là rất quan trọng hay không?"

"Mẹ của Phong Hoành đưa tiền cho cô để cô rời xa hắn sao?"

Gương mặt Nguyễn Tiểu Liên khiếp sợ: "Chị... làm sao chị biết?"

"Phim trong tivi đều như thế." Như một thói quen!

Nguyễn Tiểu Liên: "..."

Người phụ nữ: "..." Cái tên Phong Hoành nghe quen quen.

"Nhưng cô xem nam chính và nữ chính không phải là trải qua muôn ngàn khó khăn hiểm trở, cuối cùng được ở cùng một chỗ sao."

Giọng nói Nguyễn Tiểu Liên yếu ớt: "...Nhỡ đâu là bi kịch thì sao?"

"Cũng có thể... mẹ của hắn cho cô bao nhiêu tiền?"

"Hai triệu."

"Hai triệu?" Minh Thù giật mình.

"Không có..." Chính là hai triệu.

Nguyễn Tiểu Liên còn tưởng rằng Minh Thù thấy hơi nhiều, ngay cả người phụ nữ bên cạnh cũng nghĩ như vậy.

"Bà ta đuổi ăn mày sao!" Nữ đầu bếp của trẫm vô cùng quý giá, vậy mà bà ta chỉ cho hai triệu!

Minh Thù từ trong wechat tìm tên Phong Hoành, trực tiếp gọi cho hắn.

Phong Hoành đang ở buổi họp sớm, đột nhiên thấy Minh Thù không ngừng gọi đến, lại nghĩ tới bạn gái của hắn luôn đi cùng cô ta, giơ tay ra hiệu cho bọn họ tiếp tục đi ra ngoài nghe điện thoại.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1165: Lão Bản Không Hẹn (33)

"Phong Hoành tiên sinh."

"Kiều Khởi tiểu thư, có chuyện gì thế?"

"Nghe nói mẹ anh cầm hai triệu muốn đuổi đầu bếp nữ của nhà tôi đi?"

"Cái gì?" Phong Hoành nghe xong ngây cả người.

"Nữ đầu bếp nhà tôi chỉ đáng giá hai triệu thôi sao? Được rồi, tôi cho anh hai triệu, về sau anh không được tìm nữ đầu bếp nhà tôi nữa, tôi sẽ nuôi cô ấy!"

"Đợi đã... cô đang nói cái gì vậy?" Hai triệu cái gì? Đuổi cái gì? Còn nữa, đó là người yêu hắn, không phải đầu nữ bếp của cô!

"Hỏi mẹ của anh đi, chi phiếu tôi sẽ cho người đưa cho anh, đừng có đến tìm nữ đầu bếp nhà tôi nữa."

Minh Thù nói xong ngắt cuộc gọi.

Phong Hoành: "..." Mẹ của hắn đã thay hắn làm gì!

Làm sao lại ầm mĩ tới cả cô gái kia chứ!

Muốn chết!

Phong Hoành bỏ luôn buổi họp, trực tiếp đi tìm bà Phong, sau khi biết mọi chuyện từ bà Phong, Phong Hoành không biết nên dùng thái độ gì đối với mẹ mình.

"Mẹ... con thích Nguyễn Tiểu Liên."

Bà Phong dùng thực lực diễn ra hình tượng một bà mẹ yêu giàu ghét nghèo độc ác: "Con cho rằng cô ta thích hợp với con sao? Người như cô ta chỉ thích tiền của con thôi!"

"Cô ấy không phải là người như thế."

"Hừ, người như vậy mẹ đã thấy rất nhiều, giả bộ tốt hơn so với người khác trên thực tế đều là vì tiền. Mẹ sẽ không hại con, con và cô ta không thích hợp."

"Mẹ..."

"Phong Hoành, mẹ cho con biết, mẹ tuyệt đối không cho phép Nguyễn Tiểu Liên qua lại với con, có cô ta thì không có mẹ, có mẹ thì không có cô ta, tự con chọn đi!"

Phong Hoành có điểm bất lực: "Mẹ, mẹ có biết Kiều Khởi vừa gọi điện thoại cho con không?"

Bà Phong không hiểu sao lại liên quan đến vị tiểu thư nhà họ Kiều kia.

Có điều nếu như Kiều gia...

Kiều gia chỉ còn một cô con gái như vậy, về sau Kiều gia đều là của cô ta...

"Kiều Khởi nói cho con hai triệu, bảo con đừng đi tìm Nguyễn Tiểu Liên nữa."

"... Con nói cái gì?"

"Như vậy mẹ hài lòng chưa? Mẹ dùng hai triệu đuổi cô ấy đi, người ta cũng dùng hai triệu để đuổi con."

Phong Hoành nói xong liền đi.

Hắn phải đuổi theo vợ.

Bà Phong một lúc lâu vẫn chưa lấy lại được tinh thần, chuyện này và Kiều Khởi có quan hệ gì?

-

Minh Thù mang Nguyễn Tiểu Liên về nhà, Thôi Du Tuệ đang bày bữa sáng, thấy Minh Thù và Úc Kinh đi ra ngoài trở về lại là mang về một cô gái...

"Tiểu Khởi..." Cô gái này trông khá quen.

Đây không phải là cô gái ở trong bữa tiệc lúc trước sao?

Tiểu Khởi đã có bạn trai rồi, sao còn dẫn một cô gái về nhà... Đợi đã, cô gái này hình như có vấn đề gì đó.

Thôi Du Tuệ vỗ trán lại bị con gái mình dọa.

"Chị Khởi, tôi đi về trước." Người phụ nữ kia cũng không biết gọi Minh Thù là gì, không thể làm gì khác hơn là gọi theo Nguyễn Tiểu Liên, thuận tiện đưa chìa khóa xe cho cô.

Cô chỉ là lái xe, không ngờ cũng có thể nghe kịch, nhưng câu này không giống mấy câu trong mấy câu chuyện cẩu huyết.

Đối tượng của Úc tổng rất có khí chất!

"Ừ, lái xe quay lại đi, lúc tan làm Úc Kinh sẽ cần."

"Vâng... được."

Đợi người phụ nữ kia rời đi, Thôi Du Tuệ bảo Nguyễn Tiểu

Liên đi vào phòng khách ngồi, thấy Nguyễn Tiểu Liên giống như đã có một đêm không ngủ, nhịn không được lan truyền tình thương của mẹ: "Chuyện gì xảy ra thế?"

Minh Thù đơn giản kể lại mọi chuyện một lần, Thôi Du Tuệ lòng đầy căm phẫn: "Bây giờ là thời đại nào rồi, còn chú ý tới việc môn đăng hậu đối, mẹ ước gì con tìm được một chàng trai nghèo như thế mới có thể chèn ép hắn."

Minh Thù: "..."

Mẹ ruột đây sao.

"Khụ khụ, tiểu Úc cũng rất tốt mà." Thôi Du Tuệ nói xong mới nhớ là mình vừa mới tiếp nhận một người trong tập đoàn rất có tiền làm con rể, lời nói liền biến chuyển: "Quan trọng là... hai người yêu nhau, không có tiền có thể cùng nhau kiếm, chỉ cần hai người đồng tâm hiệp lực không có khó khăn gì không khắc phục được."

Minh Thù: "..."

Nguyễn Tiểu Liên: "..."

Môn đăng hộ đối có chỗ tốt của môn đăng hộ đối, về mặt thân phận khác biệt quá cũng tạo thành một vài vấn đề, Minh Thù cũng không dám khẳng định tuyệt đối cái gì.

Thế nhưng ai bảo Nguyễn Tiểu Liên là nữ đầu bếp của cô.

Cô chỉ muốn thiên vị nữ đầu bếp.

Minh Thù bảo Thôi Du Tuệ đi chỗ khác, lấy giọng một ông chú nịnh một đứa cháu gái nhỏ nói: "Ngoan, tôi sẽ không để cô phải chịu thiệt thòi đâu."

Đứa cháu gái nhỏ Nguyễn Tiểu Liên: "... Chị Khởi, em thấy sợ."

Minh Thù cười chân thành: "Sợ cái gì?"

Nguyễn Tiểu Liên: "Chị đối với tôi... thật tốt quá, tôi cảm thấy sợ... vì sao lại đối với tôi tốt như vậy?"

"Vì tôi thích cô."

"..."

"Bụp"

Minh Thù và Nguyễn Tiểu Liên đồng thời ngẩng đầu nhìn lại, Thôi Du Tuệ đứng ở cửa phòng bếp, biểu cảm ngoài việc khiếp sợ thì vẫn là khiếp sợ.

"Không phải, mẹ nghe con giải thích đã."

Thôi Du Tuệ cố gắng ổn định sắc mặt, không để cho mình sụp đổ: "Tiểu Khởi, con và Úc Kinh có phải chỉ là gặp gỡ vui chơi thôi, mang về để lừa mẹ và cha con? Còn người con thích thực sự lại là cô ta!"

Minh Thù: "..." Trẫm chỉ là thích tài nấu ăn của cô ta! Thực sự là thế! Sao lại có thể suy nghĩ tới mức này chứ?

Nguyễn Tiểu Liên: "..." Tôi đã làm sai điều gì sao?

-

Vở kịch này, mặc dù cuối cùng Minh Thù đã giải thích rõ, nhưng Thôi Du Tuệ vẫn nhìn Minh Thù và Nguyễn Tiểu Liên bày tỏ ra vẻ vô cùng kỳ lạ.

Để đề phòng Thôi Du Tuệ lại nghĩ ra việc gì kỳ lạ, Minh Thù đưa Nguyễn Tiểu Liên trở về.

Nói được thì làm được, cùng ngày Minh Thù cũng cho người gửi tặng Phong Hoành chi phiếu hai triệu.

Phong Hoành nhận được chi phiếu, nghe nói sững sờ mất mười mấy giây.

Hắn để mẹ mình đi bắt nạt nữ đầu bếp của trẫm!

Đáng đời!

Minh Thù tại quán bar xem những tấm hình kia, có một ít là ảnh chụp, Minh Thù phóng to quan sát từng tờ từng tờ một.

Nhưng những thứ này đều là di vật của người bị hại, cảnh sát cũng đã lật tới lật lui tìm qua rồi.

Lúc cô chuẩn bị bỏ cuộc, ngón tay đột nhiên ngừng lại sau đó rất nhanh phóng lớn lên, đây là...

Minh Thù quay trở lại xem là ảnh chụp đồ đạc của ai.

Hai chữ Kiều Vận rất bắt mắt.

Di vật của Kiều Vận?

Nhưng trong trí nhớ của nguyên chủ, vì sao cho tới bây giờ chưa bao giờ thấy qua cái này?

Đó là một đôi bông tai, không thể nào là Kiều Vận tự mua, vì bất kể cô có mua cái gì, cũng sẽ mua cho nguyên chủ một cái, coi như màu sắc khác nhau, kiểu dáng cũng chắc chắn sẽ giống nhau.

Cho nên chỉ có thể là có người nào đó tặng...

Nhưng nếu là bạn thân, có tặng thì cũng sẽ tặng hai phần…

Minh Thù tới thẳng đồn cảnh sát, yêu cầu kiểm tra di vật của chị cô.

Những vật kia mặc dù là vật chứng nhưng cũng là di vật, lại có quan hệ Minh Thù cuối cùng cũng được xem những đồ vật kia.

Tất cả đều đựng trong các túi đựng vật chứng, Minh Thù tìm đôi bông tai kia, chế tạo tinh xảo, khảm nạm phía trên chính là viên kim cương màu hồng.

Kim cương hồng tương đối hiếm có, nhưng Kiều Vận là đại tiểu thư của Kiều gia, sở hữu đồ trang sức như vậy cũng không kỳ lạ, lúc đó ông Kiều và bà Kiều quá mức bi thương, hoa tai lại là vật nhỏ nên lúc xem di vật cũng không để ý tới.

"Thứ này, không phải là của chị tôi." Minh Thù cầm đôi bông tai: "Tôi chưa từng thấy qua đôi bông tai này."

Vì đều là vật chứng quan trọng, cùng xem với cô chính là đội trưởng phụ trách vụ án này.

"Không phải là của chị cô?" Đội trưởng nghi hoặc: "Vì sao năm đó lại không nói ra?"

"Lúc đó hỗn loạn như vậy, đồ vật nhỏ như đôi bông tai, mọi người cho chúng tôi sau khi xem một lượt thì vật chứng đã bị lấy đi, làm sao phát hiện ra được?"

Đội trưởng: "..."

"Có lẽ là đồ chị cô được người ta tặng, không nói cho cô biết thì sao?"

"Vì sao chị tôi không nói cho tôi biết? Lẽ nào đây không phải là điểm đáng ngờ?"

"..." Đội trưởng sâu đậm nhìn vào hai mắt Minh Thù, lấy điện thoại di động phân phó: "Gọi người nhà của những người bị hại khác tới đây nhận diện di vật một lần nữa."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1166: Lão Bản Không Hẹn (34)

Minh Thù trên đường trở về càng nghĩ càng thấy không đúng, kim cương màu hồng rất khó thấy, giá cả càng vô cùng đắt... Thế nhưng trước đây cô hình như đã thấy viên kim cương hồng giống như vậy.

Nhưng cha mẹ cô thì chưa từng đưa cô kim cương hồng...

Minh Thù trở về nhà lục tìm đồ vật của nguyên chủ, cũng không phát hiện ra kim cương hồng giống như vậy.

"Em đang tìm cái gì thế?" Úc Kinh vừa bước vào cửa liền thấy một đống đồ trang sức lộn xộn: "Mẹ làm sao vậy, vừa rồi anh trở về, bà kéo anh lại nói những thứ thật khó hiểu."

Minh Thù đứng ở trước bàn trang điểm, dường như không nghe thấy lời nói của Úc Kinh.

"Vợ?"

Mãi đến khi Úc Kinh tới gần, Minh Thù mới quay đầu: "Không có gì, đừng động tay động chân, đi tắm đi."

"Trên người anh có mùi gì sao?"

"Thối chết."

Úc Kinh tự ngửi ngửi người mình, không có, rất dễ ngửi...

"Vừa rồi em suy nghĩ cái gì?"

"Em đang suy nghĩ..."

Trịnh Quang Minh...

Đúng rồi!

Sợi dây chuyền Trịnh Quang Minh đưa cho cô có, nhưng dây chuyền đi đâu mất rồi?

Minh Thù liếc quanh bàn: "Dây chuyền lần trước em để đây đâu rồi?"

"Dây chuyền gì cơ?" Úc Kinh giả ngu.

"Là cái lần trước anh hỏi em."

"Không biết."

Minh Thù nheo mắt gọi hắn: "Úc Kinh."

Úc Kinh lộ vẻ đáng thương, lề mề từ bên trong ngăn kéo tận cùng lấy dây chuyền ra: "Nếu em muốn anh có thể mua cho em cái đẹp hơn, em muốn mua cái gì anh đều mua cho em, nhưng trên người em không được mang theo đồ mà người khác tặng, đặc biệt là của đàn ông..."

Minh Thù tiếp nhận hộp dây chuyền: "Cha em đâu rồi?"

Úc Kinh: "Việc này... cha của em thì không tính."

Minh Thù: "..."

Minh Thù mặc kệ hắn, mở hộp ra, lần trước lúc Trịnh Quang Minh đưa cho cô, cô chỉ liếc một cái nhưng cô nhớ kỹ phía trên mặt dây chuyền, dường như có một viên kim cương hồng.

Mặt trên của dây chuyền khảm nạm rất nhiều kim cương, tạo thành một bông hoa, viên kim cương màu hồng kia được khảm nạm ở vị trí chính giữa.

Minh Thù im lặng, Trịnh Quang Minh là hung thủ?

Người kia mới nhìn qua ôn hòa nho nhã, như một lão học giả, lại là bạn cũ nhiều năm của Kiều Thành?

Tuy cô không phải rất thích người kia.

Nhưng Trịnh Quang Minh và Kiều Thành lại là bạn của nhau mấy chục năm...

Trịnh Quang Minh nếu thực sự là hung thủ, Minh Thù cảm thấy thật huyền ảo.

"Sao vậy vợ?"

Minh Thù lắc đầu: "Anh ngủ trước đi, em đi tìm cha em."

"Em lại muốn cùng cha đi ăn vụng?" Úc Kinh nheo mắt: "Bị mẹ bắt được cũng đừng trách anh không cứu em."

"Em là loại người như vậy sao?"

"Em không phải sao?"

Minh Thù trừng mắt, cô là một người đàng hoàng, sẽ không tùy tiện đi ăn vụng như vậy chứ? Lần nào không phải là do Kiều Thành tiên sinh muốn hủy diệt chứng cứ, mới lén lút tìm đến cô!

Tuy chưa lần nào thành công, nhưng Kiều Thành tiên sinh làm không biết mệt.

"Em có việc quan trọng, ngoan, ngủ trước đi." Minh Thù ôm lấy cổ Úc Kinh, hôn lên trên cánh môi hắn một cái.

Lúc cô chuẩn bị rời đi, Úc Kinh ôm lấy vòng eo của cô, ánh mắt lưu luyến của hắn làm cho Minh Thù đang đẩy hắn ra, hơi dừng lại một chút.

Tiếp theo trước mắt tối sầm lại, Úc Kinh êm ái hạ xuống một nụ hôn, ôn hòa triền miên.

Cơ thể Minh Thù hơi như nhũn ra, Úc Kinh ôm cô tựa vào trên bàn, đưa nụ hôn kéo dài vô hạn.

Người này...

Là của hắn.

Mãi mãi cũng là của hắn.

"Đừng..." Minh Thù lấy lại lý trí, chống lồng ngực của hắn thở dốc: "Đừng quyến rũ em, kiềm chết một chút."

Trong ánh mắt Úc Kinh thêm mấy phần mê ly, bờ môi hắn như bôi son, mịn hồng ướt át. Cổ áo từ từ mở rộng, phía dưới xương quai còn lộ ra những viết đó như ẩn như hiện chưa bị lau đi, mập mờ lại mê người.

"Đối mặt với người mình thích không kiềm chế được, làm sao bây giờ?" Tiếng nói của Úc Kinh so với trước kia trầm thấp hơn, mang theo dục vọng không hề che dấu.

Hắn có thể làm sao được, đụng cũng giống như trúng độc vậy, thân thể căn bản không thể tự khống chế được.

"Vậy mau đi tắm nước lạnh đi." Minh Thù từ trong ngực hắn cựa ra, nhẹ nhàng đi ra cửa.

Úc Kinh: "..."

Hắn từ từ cúi đầu.

Việc này cần làm tới khi nào?

Rõ ràng ban đầu cô có phản ứng, sao lại có thể tỉnh táo lại nhanh như vậy chứ, chẳng lẽ sự quyên rũ của lão tử còn chưa đủ?

-

Kiều Thành còn ở thư phòng, Minh Thù gõ cửa đi vào.

Đại khái tưởng Thôi Du Tuệ, vẻ mặt Kiều Thành chột dạ, luống cuống tay chân che đồ để trên bàn lại.

Thấy là Minh Thù, hắn thở phào: "Tiểu Khởi, làm cha sợ muốn chết, đóng cửa, đóng cửa lại!"

"Cha, cha lại vụng ăn cái gì?" Ăn vụng lại không gọi trẫm!

"Suỵt!" Kiều Thành suỵt một tiếng, chia cho Minh Thù hai cái bánh đậu xanh: "Đừng nói cho mẹ con."

"Cha chia cho con một nửa, con mới không nói cho mẹ."

Kiều Thành: "..."

Kiều Thành nhìn bánh đậu xanh của hắn, lại nhìn con gái hắn, cuối cùng chia sang một nửa: "Nói rồi đấy nhé, không cho phép nói cho mẹ con biết."

"Thân thể cha không cho phép ăn nhiều đồ ngọt như vậy, mẹ cũng là vì nghĩ cho cha thôi."

"Cha biết, cha biết, cha cũng đâu có ăn nhiều chứ?" Kiều Thành chột dạ.

Kiều Thành quyết định nói sang chuyện khác: "Khụ, tiểu Khởi tìm cha có việc gì thế?"

"Con muốn hỏi về Trịnh Quang Minh."

Kiều Thành lập tức quở trách cô: "Cái gì mà Trịnh Quang Minh, đó là chú Trịnh của con, sao có thể gọi thẳng tên ra như vậy, không thể không có lễ phép như vậy."

Minh Thù rất biết nghe lời đổi giọng: "Con muốn hỏi chuyện về chú Trịnh."

Kiều Thành lúc này mới hài lòng gật đầu: "Hỏi cái gì? Chú Trịnh của con sao vậy?"

"Con nhớ hình như chú ấy không kết hôn, vì sao vậy?"

Kiều Thành a một tiếng: "Chú Trịnh của con... trước đây cũng đã kết hôn, có điều không đến một năm đã ly hôn, sau này không có đối tượng nữa, chúng ta bảo hắn, hắn nói thích ở một mình là người theo chủ nghĩa độc thân. Con hỏi việc này làm gì?"

"Con tò mò hỏi thôi."

Kiều Thành mặc dù có nghi ngờ, nhưng cũng không nghĩ quá nhiều, hắn nhớ lại những kỷ niệm xưa cảm thán: "Lúc đi học, chú Trịnh của con có không ít người theo đuổi, nghĩ lại khi đó... Ài, tuổi còn trẻ thật tốt."

"Chú Trịnh có sở thích đặc biệt gì không?"

"Sở thích đặc biệt? Hắn thích đọc sách và đi du lịch, bình thường là thỉnh thoảng bỏ ra một ngày đi ra ngoài du lịch, có đôi khi mấy tháng thậm chí một năm cũng không nhìn thấy đâu, bây giờ cũng là như thế này... Không phải, Tiểu Khởi, con hỏi việc này làm gì?"

Làm sao cứ cảm thấy là lạ.

Minh Thù bình tĩnh mỉm cười: "Tìm hiểu một số chuyện trước kia của cha."

"Tìm hiểu chuyện trước kia của cha, con hỏi chuyện của chú Trịnh để làm gì, cha con ngày xưa thiếu gì chiến công vỹ đại, nào nào..."

Minh Thù hết gạt Kiều Thành, lại đi gạt Thôi Du Tuệ.

Cuối cùng đưa ra kết luận, tại thời điểm Kiều Vận bị sát hại, Trịnh Quang Minh không ở thành phố.

Minh Thù hỏi một vòng bạn bè của Trịnh Quang Minh, tối hôm Kiều Khởi bị sát hại, hắn vẫn còn đăng ảnh phong cảnh có định vị ở một nơi nào đó.

Có điều...

Trong hình không có ai, muốn thực hiện chứng cứ như vậy rất dễ dàng, đưa điện thoại di động cho người khác vào lúc đó phát định vị là được.

Bạn bè của Trịnh Quang Minh có rất nhiều ảnh của các địa điểm du lịch, hầu như không có sơ hở gì.

Minh Thù lại kiểm tra dây chuyền một lần nữa, viên kim cương hồng dường như có vết cắt... Minh Thù giao sợ dây chuyền kia cho tổ chuyên án, để cho bọn họ kiểm tra, hai viên kim cương màu hồng có giống nhau không.

Nếu như viên đưa cho cô, và viên kim cương trên bông tai của Kiều Vận là từ cùng một khối cắt ra, như vậy hai viên kim cương hồng này nhất định là giống nhau.

Cô không tin có chuyện trùng hợp như vậy...

Vì Minh Thù là người cung cấp đầu mối, kết luận sẽ nói cho cô biết, kết quả là không giống nhau.

Cũng không phải là được lấy ra từ cùng một khối kim cương.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1167: Lão Bản Không Hẹn (35)

Lúc Minh Thù đang thất vọng, cảnh sát lại gọi điện thoại tới yêu cầu gặp mặt nói chuyện.

Mặc dù viên kim cương hồng kia không giống với Kiều Vận, thế nhưng kim cương trắng trên dây chuyền giống với viên kim cương trên kim cài của một nạn nhân khác.

Đá kim cương trên kim cài đó đều là giả, chỉ có một viên là thật.

Trùng hợp là người nhà của nạn nhân có kim cài cũng nói chưa thấy qua.

Chuyện này tuyệt đối không phải trùng hợp.

"Dây chuyền này, xin hỏi Kiều tiểu thư là từ đâu mà có?"

"Trịnh Quang Minh tặng tôi."

"Trịnh Quang Minh?"

Người này trước nay chưa từng xuất hiện trong phạm vi điều tra của họ.

"Vị Trịnh Quang Minh này là?"

"Là bạn thân với cha mẹ tôi, cụ thể thì các người tự đi điều tra đi, tôi lại không phải là người của cục cảnh sát các người."

"..."

"Kiều tiểu thư, nếu như vị Trịnh Quang Minh này thực sự có hiềm nghi, sợ rằng cô gặp nguy hiểm."

"Ồ, vậy thì tới thôi." Giọng Minh Thù kiêu ngạo: "Vừa đúng giúp anh bắt lại hung thủ, cờ thi đua tôi không cần nữa, đổi thành đồ ăn vặt."

Cảnh sát: "..."

Đây là chứng tự luyến từ đâu đến.

...

Mấy ngày kế tiếp, cảnh sát điều tra lại Trịnh Quang Minh, từ bên trong Nhị Đồng biết được không có gì tiến triển.

Trịnh Quang Minh lý lịch rất sạch sẽ chính là một người qua đường vô tội, tất cả thời gian của người bị hại, hắn đều không ở thành phố của người đó hoặc là có nhân chứng, hoặc là có ảnh chụp định vị cơ quan làm chứng.

Ngoại trừ sợi dây chuyền thêm vào kia.

Cách nói của Trịnh Quang Minh đó là hắn mua được, nếu như xuất hiện tình huống như vậy, bọn họ nên thăm dò doanh nghiệp sản xuất chứ không phải hắn.

Nhưng khi cảnh sát đi điều tra, cửa hàng mà Trịnh Quang Minh nói kia vì cửa hàng xuất hiện sự cố, tư liệu của khách hàng đều bị mất.

...

Vài nạn nhân cảnh sát đều tìm ra thứ không thuộc về họ đều là kim cương.

Ngoại trừ Kiều Vận là hàng thật, những nạn nhân còn lại đều là hỗn hợp hàng thật ở bên trong hàng giả.

Liếc mắt liền có thể khiến người ta cho rằng không đáng tiền, vật nhỏ không được chú ý thế nhưng bên trong lại có đá kim cương đích thực có giá trị không nhỏ.

Hung thủ đây là tâm lý, tổ chuyên án phỏng đoán hồi lâu cũng không thu hoạch được gì.

Thế nhưng theo triển khai điều tra, những chuyện của Trịnh Quang Minh trước đây, những dấu vết trước đây không có chú ý tới cũng từ từ lộ rõ ra.

Sự nghi ngờ hướng về Trịnh Quang Minh càng lúc càng lớn.

Thế nhưng còn chưa đủ để bắt Trịnh Quang Minh.

Minh Thù nhận được điện thoại Trịnh Quang Minh là vào buổi chiều, giọng Trịnh Quang Minh dịu dàng hỏi cô, có thể mời cô ăn một bữa cơm hay không.

Trịnh Quang Minh là nghi can trọng điểm, bây giờ vào lúc này mời cô ăn cơm?

Minh Thù đã kiên quyết từ chối.

Cho dù có đồ ăn cũng không đi, vừa nhìn đã biết không phải chuyện tốt đẹp gì!

Thế nhưng Minh Thù không ngờ Trịnh Quang Minh sẽ trực tiếp tới cửa, hơn nữa còn là lúc Kiều Thành và Thôi Du Tuệ đều không ở nhà.

Minh Thù nhìn người ngoài cửa rồi xoay người lại, một lát sau hắn mới mở cửa.

Minh Thù đứng ở cửa, nhìn khuôn mặt người đàn ông này, tây phục cả người nghiêng về giản dị, trên cổ tay mang theo có đồng hồ nổi tiếng có giá trị không nhỏ, giày da lau đến bóng loáng.

Nói thật, người đàn ông thành công như vậy lại có phong độ thì ai cũng sẽ không cảm thấy hắn là tội phạm giết người.

Muốn tiền có tiền, muốn nhan sắc có nhan sắc.

"Không mời chú vào trong ngồi một chút?" Sắc mặt Trịnh Quang Minh như bình thường.

Minh Thù nghiêng người để Trịnh Quang Minh vào trong.

Trịnh Quang Minh quen thuộc đi tới phòng khách, còn rót một ly trà cho mình.

"Tiểu Khởi, con là do chú trông coi lớn lên. Khi đó, thân hình con bé nhỏ, ôm vào trong ngực cũng sợ bóp nát con. Còn chị con nữa, hai con khi còn bé tinh nghịch lắm."

Minh Thù ngồi đối diện hắn: "Cho nên chú giết chị ấy sao?"

Trịnh Quang Minh cười một cái: "Chú vẫn luôn nghĩ rốt cuộc lại là ai, không ngờ lại là con. Cũng là lỗi lầm của chú nhưng chú cũng không hối hận, chắc con và chị con có đồ giống nhau."

Trịnh Quang Minh tùy tiện đưa gì đó, một cái túi, một bộ quần áo... Cuối cùng cho dù Minh Thù phát hiện kim cương trong di vật của Kiều Vận, cũng không liên tưởng đến trên người hắn.

Thế nhưng hắn không có.

Hắn vẫn chọn đồ giống với Kiều Vận.

Minh Thù cười theo hắn: "Cho nên chú dự định giết con?"

Trịnh Quang Minh nhấp một hớp trà, giống như một người lớn đang khen: "Tiểu Khởi, con rất thông minh."

Nếu như thực sự Kiều Khởi ở chỗ này, có lẽ sẽ chất vấn vì sao hắn có thể làm như vậy. Hắn và Kiều Thành là bạn bè, là bậc trưởng bối của các cô, làm sao có thể phát điên như vậy.

Nhưng biến thái phát điên nổi dậy, ai lại hiểu được!

Minh Thù cũng không phải Kiều Khởi, cô chỉ là ung dung bình tĩnh mỉm cười: "Chú cảm thấy chú có thể giết chết con? Ai cho chú tự tin vậy?"

"Con không muốn báo thù cho chị con sao? Nếu như con muốn, chú có thể cho con một cơ hội..."

"Con không muốn." Minh Thù cắt đứt hắn.

Trịnh Quang Minh: "..."

"Con không có hứng thú đối với biến thái, hơn nữa con không giết người." Minh Thù dừng một chút, nở nụ cười: "Thế nhưng con cảm thấy được hôm nay chú sợ là không đi ra khỏi nơi đây, ngục giam càng hợp với chú đó."

Ánh mắt Trịnh Quang Minh tối sầm lại.

Có lẽ là xuất hiện sai lệch trong dự liệu của hắn, hắn có chút bất an.

Trịnh Quang Minh bình tĩnh trước điểm không thích hợp này: "Tiểu Khởi, chú dám đã đến thì đã có chuẩn bị. Hôm nay cho dù con chết ở chỗ này, bọn họ nghi ngờ chú cũng vô ích, bọn họ không có chứng cứ. Chị con là chú giết, những người đó cũng là chú giết, mà con... cũng sẽ giống với họ."

Từ đầu đến cuối, lúc Trịnh Quang Minh nói lời này cũng vô cùng bình thường, không để lộ ra bất kỳ vẻ mặt biến đổi gì.

Dường như hắn nói là thời tiết hôm nay thế nào.

"Ồ, thật ngại quá, con mở video." Minh Thù chỉ vào tường tivi.

Tường tivi tường để trong ô vuông chứa đồ, để một chiếc điện thoại di động.

"Chú xem con là đồ ngốc à, cứ thả chú vào trong như vậy? Con đương nhiên sẽ... báo cảnh sát." Minh Thù đứng dậy cầm điện thoại di động lên, chuyền qua cho Trịnh Quang Minh xem: "Nào, chào hỏi một cái với người giám hộ tương lai của chú."

Đối diện là vẻ mặt tối sầm của đội trưởng tổ chuyên án, hoàn cảnh xung quanh chuyển động, loáng thoáng có thể thấy bóng người cấp tốc lui về phía sau, chắc là đang trên đường chạy tới.

Trịnh Quang Minh: "..."

Nếu như vừa rồi Trịnh Quang Minh có chút bất an, vậy hiện tại hắn vô cùng thả lỏng xuống.

Khóe miệng chứa đựng nụ cười ôn hòa: "Tiểu Khởi, con thực sự... làm cho chú quá bất ngờ rồi."

Chân phải của minh tinh Thù uốn lượn sau đầu gối, ưu nhã mang theo nét dịu dàng xách theo làn váy không tồn tại: "Không cần khách sáo, nên làm thôi."

Trịnh Quang Minh: "..."

...

Lúc Kiều Thành và Thôi Du Tuệ chạy về, Trịnh Quang Minh đã bị mang đi, trong mọi thứ trong phòng khách hoàn hảo không chút tổn hại chứng minh chưa từng xảy ra đánh nhau.

Từ đầu đến cuối Trịnh Quang Minh cũng không phản kháng, im lặng chờ cảnh sát đến.

Minh Thù có chút không hiểu Trịnh Quang Minh này, ngươi nói hắn muốn bị bắt nhưng mọi thứ hắn lại làm vô cùng hoàn hảo, hầu như không tìm được kẽ hở.

Ngươi nói hắn không muốn bị bắt nhưng trước khi cảnh sát tới, hắn rõ ràng còn có cơ hội chạy trốn nhưng hắn không có chút phản ứng nào.

Ngược lại nói với Minh Thù, cô thú vị hơn so với Kiều Vận.

Kiều Thành cũng không hiểu, bọn họ bắt đầu từ cấp hai đã là bạn, đến bây giờ đã mấy thập niên.

Hắn không biết vì sao người này hắn xem thành bạn thân lại làm ra chuyện như vậy.

Là con gái của hắn...

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1168: Lão Bản Không Hẹn (36)

Trịnh Quang Minh bị nhốt vào trong, không cần hỏi bản thân đã tự khai báo.

Chuyện những năm gần đây hắn làm, người từng giết.

Ngoại trừ những thứ này bị phát hiện, vẫn còn rất nhiều cái chưa bị phát hiện, vụ án ngoài thành phố.

Hắn sẽ quan sát nạn nhân một tháng thậm chí cả mấy tháng, sau đó mới sẽ từ từ thực hiện hành vi phạm tội, khiến người ta không tìm được bất kỳ sơ hở nào.

Nhưng khi cảnh sát hỏi hắn vì sao làm như thế, Trịnh Quang Minh chỉ cười đối với chuyện này ngậm miệng không nói.

Cho dù biến thái giết người điên cuồng bình tĩnh và lạnh lùng thế nào, cuối cùng khi họ nhiều lần dò la cũng sẽ không chống đỡ nổi.

Trịnh Quang Minh lại khác biệt, từ đầu đến cuối hắn đều không có bất kỳ biến hóa nào, phòng tuyến tâm lý khiến tất cả mọi người đều bó tay hết cách.

Nhưng những đồ xa xỉ và vết xước hình X kia hắn lại đưa ra lời giải thích.

Đồ xa xỉ đó là các cô đáng có được.

Nghe nói lúc những lời này nói ra khỏi miệng, suýt chút nữa bị cảnh sát phụ trách tra hỏi đánh.

Cũng đáng thôi đó là mạng người.

Là hắn muốn mua thì có thể mua sao?

Vết xước hình X do phong cách cá nhân của hắn.

Giết người còn có phong cách con người, lại là một lượt cảnh sát muốn đánh hắn.

Bên Kiều Thành vì không tiếp nhận được chuyện này nên trực tiếp nằm viện. Hôm phán quyết hình phạt đó, Kiều Thành đi thăm Trịnh Quang Minh. Sau khi trở về, tâm trạng Kiều Thành không tốt nên bác sĩ đề nghị nghỉ ngơi cho khỏe, đừng mệt nhọc lo lắng.

"Đều là lỗi của tôi." Kiều Thành vô cùng tự trách.

"Lão Kiều, đừng tự trách, là chúng ta nhìn lầm người." Thôi Du Tuệ sợ tâm trạng Kiều Thành quá kích động, tuy đáy lòng cũng không chịu nổi nhưng vẫn phải an ủi hắn.

"Đều là lỗi của tôi... tiểu Khởi thiếu chút nữa gặp chuyện... sao tôi lại khốn nạn đến thế..."

Nhiều năm như vậy, sao hắn lại không nhìn thấy bạn bè bên cạnh là một người như vậy.

"Lão kiều, lão Kiều anh đừng như vậy."

"Trịnh Quang Minh, sao hắn có thể làm ra chuyện này..." Hai mắt Kiều Thành đỏ ngầu.

Nói tới nói lui Thôi Du Tuệ cũng khó chịu đứng lên, nước mắt không cầm được mà rơi xuống.

Ai cũng không muốn chân tướng là thế này...

"Cha, ăn không?"

Trái cây đã cắt xong đưa tới trước mặt Kiều Thành.

Kiều Thành nhìn về phía Minh Thù, Minh Thù đưa khay đến tay hắn: "Rất ngọt nha."

Ngón tay Kiều Thành phát run nắm một miếng bỏ vào trong miệng, quả thực rất ngọt, hương thơm ngát và vị ngọt của trái cây nhưng đáy lòng của hắn lại đắng...

Nhớ đến một đứa con gái khác của hắn, bây giờ hắn liền khó chịu.

Bọn họ sớm nên nghĩ đến, trong gia đình của họ, từ nhỏ đã giáo dục bọn họ ý thức an toàn, có thể để cho Kiều Vận thả lỏng cảnh giác thì nhất định là người quen.

Minh Thù đợi Kiều Thành bình phục một lát, chầm chậm mở miệng: "Chuyện Trịnh Quang Minh không trách cha, hắn cũng phá kỷ lục ở bên cục cảnh sát đấy."

Kiều Thành ngẩng đầu nhìn Minh Thù.

"Chuyện đã qua không cách nào thay đổi nhưng chúng ta vì chị mà bắt hung thủ không phải sao?"

...

Sau khi chuyện này đã có kết cục.

Quán bar của Minh Thù đã xây dựng cũng gần xong, công lao quản lý Thái rất lớn, Minh Thù cho mỗi một nhân viên một phong bì đỏ.

"Tên còn dùng cái này sao?" Quản lý Thái đứng ở cửa, xem bảng hiệu "Khởi Vận".

"Ừm." Minh Thù cũng nhìn theo, hồi lâu thở ra một hơi: "Vậy cái này đi."

Đây là Kiều Khởi vì hoàn thành tâm nguyện của Kiều Vận mà mở.

Đây thuộc về hai người các cô.

"Tuyết sắp rơi rồi." Quản lý Thái xoay người nhìn bầu trời xám xịt, bọc kín quần áo: "Lại sắp bước sang năm mới rồi nhỉ."

"Năm nay sang năm mới cô có sắp xếp gì?"

"Hẹn hò..."

"Ồ, tôi còn tưởng rằng cô sẽ chọn tăng ca đó."

"Tăng lương không?"

"Tăng chứ."

"Vậy tôi vẫn là chọn tăng ca đi... ha ha."

...

Bên Úc Kinh có Minh Thù để bọn người anh Long trông coi cũng ổn.

Chuyện Úc Đình thuê hung thủ giết người được chọn lộ mặt, Úc Kính Quốc vì bảo vệ con trai nên chỉ có thể nhận tội oan, mất đi không ít cổ phần mới tính chấm dứt.

Còn Úc Đình dĩ nhiên không thể chờ đợi ở tập đoàn, mọi thứ Úc gia cho hắn đều phải thu hồi lại.

Tài sản sau này của Úc Đình không ít nhưng mà bây giờ Úc Kinh là người làm chủ gia đình, ai lại bán thể diện của hắn.

Không có quan hệ rõ ràng sẽ không có làm ăn, hiệu quả và lợi ích công ty dần trở nên kém, tính tình của Úc Đình cũng dần dần nóng nảy.

Úc Kính Quốc từng nhắc nhở hắn mấy lần, không nên bị việc này ảnh hưởng đến. Ngõ cụt không có nghĩa là kết thúc, cuộc đời của hắn chỉ vừa mới bắt đầu, không nên vì những thứ ngăn trở này mà bỏ đi tương lai.

Úc Đình có thể nghe vào vài ngày, kết quả không bao lâu sau khi chịu vẻ mặt lạnh của người khác, lại bắt đầu nóng nảy.

Sau đó ngay cả công ty của mình Úc Đình cũng không đến, không biết bị ai kéo vào nghiện đánh bạc.

Người đang mất đi tất cả khi bị rượu cồn làm tê dại thì dễ dàng bị mấy thứ này cám dỗ nhất.

Úc Kính Quốc bắt đầu còn có thể dạy dỗ hắn, thế nhưng theo Úc Đình càng ngày càng hư hỏng. Có lẽ Úc Kính Quốc mất đi kỳ vọng đối với đứa con trai này, cũng không để ý hắn nữa.

Một người muốn mất đi tất cả trên bàn đánh bạc không cần quá lâu.

"Cút, nói cho ngươi biết cho dù ngươi là ngọc hoàng, ngày mai cũng phải trả tiền lại! Nếu không... ngươi sẽ đẹp mặt!"

Úc Đình bị ném ra cửa lớn nhà mình.

Hắn nhìn cửa lớn bị đóng lại, tối sầm mặt đứng lên, kéo theo chân vừa rồi bị bọn họ đạp đến gãy xương khập khễnh rời khỏi.

Hắn đón xe đến Úc gia tìm Úc Kính Quốc.

"Cha, hãy cho con một cơ hội nữa, con cam đoan không đánh bạc nữa, con nghe lời cha."

Úc Kính Quốc nhìn con trai chật vật vô cùng, ngoại trừ thở dài tựa như nói không nên lời khác.

"Cha... chẳng lẽ cha muốn thấy chết mà không cứu? Những người kia sẽ giết chết con mất!"

"Mấy lần trước đây con cũng nói với cha như thế, cha giúp con vẫn còn có ghi chép, kết quả thì sao? Con xem thử bộ dạng bây giờ của con, con muốn tiêu xài hoang phí nhà của chúng ta?"

"Con cam đoan sẽ không đâu."

"Con bảo cha làm sao tin tưởng con? Cha đã sớm nói với con phải nhịn, còn con thì sao?"

Không biết là chạm đến điểm bùng nổ của Úc Đình hay không, hắn đột nhiên thét to hơn: "Nhịn, nhịn... cha luôn bảo con nhịn, con làm sao nhịn? Người mất đi hết tất cả là con, không phải cha. Bây giờ cha còn là ông lớn của Úc gia, con thì sao? Cha bảo con làm sao nhịn? Ha ha... Nói dễ nghe một chút là cha nhịn, nói khó nghe một chút cha chính là kẻ hèn nhát, cha không dám lộ mặt đấu với hắn."

"Con..." Uất Kính Quốc tức giận, vỗ bàn quát lớn: "Nghiệp chướng! Làm việc không tỉ mỉ, không nghĩ lại chính mình, ngược lại trách tội người khác."

Úc Kính Quốc tức đến mức ngực phập phồng, hắn đứng dậy đi lấy một tấm thẻ: "Nhiều như vậy, cậu lại đánh bạc tiếp đi, coi như tôi không có đứa con trai này đi."

Úc Đình sửng sốt một chút, cuối cùng cầm lấy thẻ bước đi cũng không quay đầu lại.

"Anh hai."

Xe dừng lại bên cạnh Úc Đình, lộ ra khuôn mặt anh tuấn của

Úc Nghị, hắn giơ tay chào hỏi với Úc Đình: "Đã lâu không gặp."

Úc Đình nhìn thấy mặt Úc Nghị liền tái xanh.

Hắn không muốn để ý đến hắn ta, tiếp tục đi ra ngoài.

Úc Nghị lùi xe lại đuổi theo hắn: "Anh hai, anh nợ không ít tiền phải không? Làm em cũng không thể thấy chết mà không cứu được, có thể giúp anh một tay."

"Em muốn làm gì?"

"Anh hai, chúng ta có chung kẻ thù."

Chung kẻ thù...

Úc Kinh.

"Anh hai, lên xe đi."

Úc Đình do dự một lát, cuối cùng mở cửa xe lên đó.

Khóe miệng Úc Nghị hơi cong lên, quay đầu rời khỏi căn nhà lớn Úc gia.

Ở ngay cửa, gặp xe của Úc Kinh, Úc Nghị không hề áp lực tâm lý chào hỏi với Úc Kinh: "Chú sáu."

Úc Đình ngồi ở phía sau nhìn vào xe Úc Kinh, đáy mắt hiện lên tia thù hận.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1169: Lão Bản Không Hẹn (37)

Từ sau khi quán bar Khởi Vận xây dựng, làm ăn trở nên phát đạt nhất con đường này, nơi giải trí đối diện cũng không sánh nổi.

Dưới tình trạng này, dĩ nhiên có người làm chuyện xấu.

Có thể tưởng tượng, cả thế giới ngầm của thành phố đều là của Minh Thù, bọn họ có thể làm ra chuyện gì?

Rất nhiều ông chủ chỉ có thể nhìn đối phương kiếm tiền.

Úc Kinh kết thúc hội nghị cả ngày, lái xe đến quán bar bên ngoài. Bầu không khí trong quán bar hừng hực, hắn vòng qua đám người múa loạn đến quầy bar.

Phía trước có một đám người đi đến phía hắn, bàn tán náo nhiệt gì đó Úc Kinh định đẩy họ ra.

"Đại ca!"

"Đại ca bên này!"

Giọng Bành Phái từ phía trước truyền đến, xuyên thấu qua tiếng nhạc điếc tai nhức óc rơi vào trong tai hắn.

Úc Kinh ngẩng đầu nhìn lại, chính là trong chớp mắt hắn ngẩng đầu ấy, đám người kia đi tới trước mặt hắn rồi một người trong đó va chạm vào hắn.

Lúc Úc Kinh bị người khác va chạm, còn có chút ngơ ngẩn.

Nhưng khi đoàn người vang lên tiếng thét chói tai, mọi người xung quanh chạy tán loạn, hắn ý thức trở lại nhìn lên mặt đất.

Một người té trên đất với phần bụng cắm một cây dao, máu tươi đang không ngừng chảy ra bên ngoài.

Úc Kinh lập tức ngồi chồm xổm xuống, đè phần bụng người kia xuống: "Chống đỡ."

Quay đầu rồi thét với đám người hỗn loạn: "Mau gọi xe cứu thương!"

...

Bệnh viện.

Minh Thù dựa vào cửa phòng cấp cứu, còn Úc Kinh ngồi trên ghế dài ở bên cạnh cúi đầu nhìn sàn nhà. Bên cạnh là người khác của quán bar.

Bên kia là cảnh sát nhận được tin báo.

Úc Kinh lấy ra thuốc từ trong quần áo rồi ngậm trong miệng, gạt bật lửa đến mấy lần cũng không ra lửa.

Thuốc đột nhiên bị rút ra, Minh Thù ngồi xổm trước mặt hắn, nắm hai tay của hắn: "Em ở đây."

Úc Kinh tựa như muốn kéo ra một nụ cười nhưng hắn thực sự không khống chế được biểu cảm trên mặt.

Minh Thù ngồi vào bên cạnh hắn để hắn dựa vào cô.

"Vốn dĩ người nên nằm trong đó là anh."

Minh Thù nhìn về phía phòng cấp cứu: "Úc Kinh, trước đây anh nói tự anh có thể giải quyết, em mới buông tay anh để anh đi."

"Đúng vậy... anh tưởng anh có thể."

"Tiếp theo đó giao cho em."

Úc Kinh nắm chặt tay, vì sao... hắn vô dụng như vậy?

Ngay cả chuyện của mình cũng giải quyết không được.

"Anh có phải là rất vô dụng hay không?"

"..." Minh Thù ngăn chặn theo thói quen, cân nhắc tỉ mỉ một lần mới lên tiếng: "Anh đối với em mà nói thì rất hữu dụng."

Có lẽ Úc Kinh không để ý lắm, nghe nói như vậy cũng không có phản ứng gì.

Bàn tay Minh Thù vỗ nhẹ vào sau lưng hắn.

"Két..."

Đèn của phòng cấp cứu chợt tắt, bác sĩ từ bên trong đi ra, tuyên bố với mọi người lo lắng ở phía dưới: "Đã không còn nguy hiểm tính mạng."

"Thật tốt quá."

"Không sao rồi."

"Dọa chết tôi rồi."

Minh Thù ôm chặt Úc Kinh: "Không sao rồi."

Cảnh sát phải tiến hành thẩm vấn, đa số người của quán bar cũng không biết chuyện gì xảy ra, Minh Thù lúc đó ở bên trong nên cũng không phát hiện chuyện đã xảy ra.

Duy nhất chuyện biết được lại là nạn nhân trong phòng cấp cứu.

Nhưng lúc này nạn nhân mới vừa làm giải phẫu xong vẫn chưa tỉnh, cho nên sau khi cảnh sát hỏi xong thì để mọi người tản đi.

Minh Thù mang theo Úc Kinh trở về, cố gắng nhắc lại trong lòng hắn không có ký ức, phải quan tâm cảm xúc của hắn nên nhịn kích động đánh hắn ngất xỉu xuống và để hắn ngủ.

...

Ngày thứ hai người bị đâm tỉnh dậy, Minh Thù qua đó thăm hắn, anh Long cũng ở đây đang nói chuyện với người kia.

"Chị Khởi."

"Chị Khởi."

Minh Thù cầm tấm thẻ đưa cho hắn: "Chuyện lần này, cám ơn nhé."

Người kia nhức đầu vì được nhiều người yêu thương vừa mừng lại vừa lo, liên lụy đến vết thương lại đau: "Lúc đầu chị đã nói rõ rồi, có thể có nguy hiểm tính mạng. Tôi vốn vì tiền mà chấp nhận, nếu thực sự chết đi cũng là mạng tôi không tốt."

Minh Thù gật đầu: "Anh nghỉ ngơi thật tốt, có cần gì thì nói với anh Long."

"Cậu thấy rõ người hành hung sao?"

"Tia sáng quá mờ lại lẫn trong đám người, ánh dao vừa lúc bị tôi bắt được. Nếu như không phải như vậy, có lẽ tôi cũng không cứu được Úc tiên sinh."

Minh Thù đã điều tra máy ghi hình, lúc đó nhóm người hỗn loạn, tia sáng lại mờ nên căn bản không biết là ai làm.

[Ký chủ, là Úc Đình đó.]

Minh Thù: "..."

Sao ngươi lại tốt bụng nói cho ta biết như thế?

[Giá trị thù hận.] Hệ thống đơn giản gắt gỏng.

Minh Thù: "..." Có giá trị thù hận thì có thể nói vậy!

Hài Hòa Hiệu vẫn là Hài Hòa Hiệu!

Mùi vị quen thuộc!

Phương pháp pha chế quen thuộc!

Minh Thù không ngờ bản thân lại chậm một bước.

Lúc tìm được chỗ ở hiện tại của Úc Đình, Úc Đình đã không ở đó nữa.

...

Ba ngày sau, Minh Thù nhận được tin tức Úc Đình bị người ta phát hiện ở một công xưởng bỏ hoang, vẫn còn thoi thóp, cứu chữa sống lại rồi nhưng chỉ số thông minh tựa như xảy ra chút vấn đề.

Minh Thù: "..." Cho nên giá trị thù hận hết rồi sao?

Minh Thù suy đoán là Úc Kinh lén mang phiếu đổi đồ ăn vặt của cô nhưng cô hỏi nhiều lần, Úc Kinh đều phủ nhận.

Rất nhanh lại có một chuyện khác xuất hiện, Úc Đình chỉ là một con rối, người thực sự thao túng chuyện này là Úc Nghị.

Ngay từ đầu chính là hắn muốn giết Úc Kinh.

Ngay từ đầu Úc Nghị cũng biết trên tay Úc Kinh có một phần di chúc khác, lúc đó khi lão gia nói với cậu ấy, hắn nghe trộm được.

Dã tâm Úc Nghị rất lớn, thứ hắn mong muốn là cả tập đoàn Úc Thị.

Di chúc trên tay Úc Kinh là bom hẹn giờ, mà Úc Đình lại là chướng ngại vật lớn nhất của hắn.

Cho nên hai người kia hắn đều phải trừ khử hết.

Sau khi Úc Đình bị Úc Nghị dẫn đi, hắn chẳng những trả tiền đánh bạc cho anh ta, còn cho anh ta không ít tiền, ngươi cho rằng hắn sẽ tốt bụng như vậy?

Không, người lúc đầu lôi kéo Úc Đình đi đánh bạc chính là người hắn sắp xếp.

Úc Đình chẳng những đánh bạc lớn hơn nữa còn dính vào nghiện ma túy.

Lần này Úc Nghị chỉ cần khiêu khích ly gián một chút ở bên tai, rất dễ có thể khiến Úc Đình đi giết Úc Kinh.

Hắn sắp xếp không chê vào đâu được nhưng không ngờ bên cạnh Úc Kinh lại có người đỡ dao cho hắn.

Vì chứng cứ không đủ, cuối cùng Úc Nghị tránh được sự trừng phạt của pháp luật.

Vào lúc hắn tự cho là tránh được một kiếp thì bị người khác trùm bao tải đánh.

...

Một năm sau.

Úc Nghị ngồi ở trên ghế sô pha, bên tai "oe oe" tiếng khóc lớn của trẻ sơ sinh, hắn không nhịn được thét về phía trẻ nhỏ: "Khóc khóc, khóc cái gì mà khóc."

"Úc Nghị anh có bệnh à, thét với con làm gì, đây là con trai anh."

Nhan Tuyết từ sát vách lao tới, chỉ vào Úc Nghị mắng một trận.

"Nếu không phải là phế vật anh, bây giờ tôi sẽ ở chỗ này sao? Bây giờ anh còn dám thét với con trai anh, lợi hại như vậy sao anh không trở về Úc gia gây sự đi."

"Cô câm miệng!"

"Tôi câm miệng? Tôi dựa vào cái gì câm miệng? Bây giờ đồ ăn đồ uống của anh không phải do tôi cung cấp sao? Nếu không phải là tôi, bây giờ anh cũng tuyệt hậu rồi. Anh xem bộ dạng của mình đi, anh còn tưởng mình là thiếu gia Úc gia sao?"

Nhan Tuyết càng nói càng kích động, những ngày cô vốn có thể trải qua rất tốt cũng là vì những người này, cô mới lưu lạc tới bước ngày hôm nay.

Nhan gia nửa năm trước đã phá sản, cha mẹ của cô vì không chịu đựng được đả kích nên cùng nhau qua đời.

Mặt Uất Nghị tối sầm, trong tiếng khóc của đứa con xoay người đánh Nhan Tuyết.

Đứa trẻ kia lớn lên trong sự cãi nhau của họ, cuối cùng cũng không học hành tốt. Lúc họ già rồi, không phải đánh thì chính là mắng, nửa đời sau của Nhan Tuyết và Úc Nghị đều trải qua vô cùng thê thảm.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1170: Lão Bản Không Hẹn (Hết)

Úc tiên sinh, Kiều Khởi đâu?" Giọng Phong Hoành cắn răng nghiến lợi từ điện thoại truyền tới.

"Tôi còn muốn hỏi anh đó!" Úc Kinh cười nhẹ một tiếng: "Ngay cả vợ mình anh cũng trông không tốt, để cô ấy chạy tới chỗ vợ tôi làm gì?"

"..." Úc Kinh cáo trạng với kẻ xấu trước, Phong Hoành nhịn lửa giận xuống nhưng không nhịn được châm chọc: "Úc tiên sinh, người mỗi lần tìm Tiểu Liên nhà tôi là Kiều Khởi!"

"Không thể nào!"

"..."

Trong điện thoại yên lặng vài giây, Phong Hoành nói: "Cho nên hai người bọn họ đi đâu rồi?"

"Nếu tôi biết, còn nghe anh nói nhảm sao?"

"..."

Hai người đàn ông không nói gì.

Lúc này Nguyễn Tiểu Liên bị Minh Thù kéo ra ngoài nấu cơm dã ngoại, đang trò chuyện luyên thuyên cùng Minh Thù, đâu nhớ đến Phong Hoành gì.

"Chị Khởi, nếm thử cái này, mùi vị mới... ăn ngon không?"

Minh Thù giơ ngón tay cái.

Nguyễn Tiểu Liên như là được cổ vũ: "Em nói mà, rõ ràng ăn ngon, lão Phong Hoành nói không ngon. Chị nói có phải vị giác anh ấy có thiếu sót không?

"Dựa vào thực lực bản thân."

"Ha ha..."

Nguyễn Tiểu Liên cho Minh Thù ăn no, hai người nằm trên sân cỏ, ánh sáng mặt trời chiếu lên người vô cùng thoải mái.

"Chị Khởi... Phong Hoành cầu hôn em rồi."

"Ừm." Minh Thù vẫn còn trong dư vị.

"Em có chút sợ." Nguyễn Tiểu Liên nói: "Mẹ anh ấy vẫn không đồng ý chúng em qua lại, bây giờ làm ầm ĩ lắm. Nếu như biết Phong Hoành cầu hôn em, em không biết sẽ làm ầm ĩ thành thế nào..."

Minh Thù giơ tay lên, mu bàn tay để lên mắt: "Em lại không tiếp xúc với mẹ hắn."

Nguyễn Tiểu Liên nghiêng đầu nhìn Minh Thù: "Hôn nhân không được người nhà chúc phúc sẽ không hạnh phúc đâu."

"Vậy em thích Phong Hoành sao?"

Nguyễn Tiểu Liên im lặng vài giây.

"Em yêu anh ấy."

"Yêu?" Minh Thù thả tay xuống, trong đôi mắt hiện lên trời xanh mây trắng, cô mấp máy môi: "Yêu là cái gì?"

Trong giọng nói kia vừa tựa như mơ màng, vừa tựa như đang dò hỏi ý gì đó.

Nguyễn Tiểu Liên xoay người, hai tay chống đầu: "Chị không yêu Úc tiên sinh sao?"

"Ai biết..."

Nguyễn Tiểu Liên chớp mắt: "Nhưng chị rất quan tâm Úc tiên sinh nha, chị sẽ lo lắng anh ấy có lạnh hay không, mệt hay không, sẽ chăm sóc anh ấy, sợ anh ấy chịu uất ức, chịu thương tổn, vậy là yêu đó."

"Giữa chị và anh ấy ngăn cách rất nhiều thứ..." Minh Thù nắm một cọng cỏ thả ở trước mắt, cỏ chậm rãi xoay tròn.

"Thứ chị biết chỉ là tên của anh ấy mà thôi."

Nguyễn Tiểu Liên tựa như nghe thấy tiếng líu ríu rất nhẹ, vừa tựa như như không có.

Nguyễn Tiểu Liên không biết giữa bọn họ đã xảy ra cái gì. Có những lời nói ra trong lúc không biết rõ tình huống có lẽ cũng sẽ không có hiệu quả an ủi.

Cô từ dưới đất bò dậy, cúi đầu nhìn Minh Thù: "Chị Khởi có thể chịu đựng mất đi Úc tiên sinh không?"

Ngón tay Minh Thù dừng lại, cỏ cũng ngừng xoay tròn, mũi cỏ hướng xuống dưới gió mát phất qua làm nó hơi rung nhẹ.

Ngón tay cô buông lỏng, cỏ lảo đảo rơi lên sân cỏ: "Không thể."

...

Minh Thù ngồi trên bậc thang ở biệt thự, bên cạnh để một túi đồ ăn vặt, hiếm khi cô chỉ nhìn mà không ra tay giải quyết.

Úc Kinh từ bên ngoài đi vào: "Vợ."

Minh Thù ngửa đầu nhìn hắn, ánh nắng chiều bao phủ trên người Úc Kinh, dường như dát lên một lớp ánh sáng ấm áp nhàn nhạt.

Cô vươn tay: "Úc Kinh, ôm một cái."

Úc Kinh vừa muốn nổi lửa, vẻ mặt hơi thu lại thấy bộ dạng mềm nhũn của cô, bất kỳ lửa giận nào cũng dập tắt.

Cô phạm quy nha!

Úc Kinh khom lưng ôm lấy Minh Thù.

Cuối cùng một luồng ánh chiều tà chiếu xuống, toàn bộ trời đất cũng bắt đầu âm u. Dưới bầu trơi xanh thẫm, hai người ôm nhau dường như chỉ còn lại tháng năm yên tĩnh.

...

Nửa năm sau Minh Thù và Úc Kinh kết hôn, bọn họ và Nguyễn Tiểu Liên cùng nhau làm hôn lễ. Ngày làm hôn lễ đó có chút hỗn loạn, hai cô dâu suýt chút nữa biến mất.

Tuy là cuối cùng sợ hãi mà không nguy hiểm, thế nhưng Úc Kinh và Phong Hoành hạ quyết tâm ký kết ngầm, sau này tuyệt đối không thể để hai người này tụ lại một chỗ.

Đương nhiên, điều này chỉ là sự vọng tưởng của họ.

Ngày thường của Uất Kinh, Phong Hoành đều là...

Uất Kinh: Ở đâu?

Phong Hoành: Không có.

Uất Kinh: Đi đâu?

Phong Hoành: Không biết.

...

Phong Hoành: Hôm nay ở đâu?

Úc Kinh: Không có.

Phong Hoành: Đi đâu rồi?

Úc Kinh: Không biết.

Phong Hoành: Bỏ đi, dù sao sẽ trở về, tôi nói chuyện làm ăn với anh...

Uất Kinh:...

Nói cái rắm!

Không có tâm trạng!

Úc Kinh ném điện thoại di động xuống, nhìn thấy ghi-ta bị hắn bỏ rất lâu. Hắn đứng dậy lấy ghi-ta xuống, ánh mắt chạm đến vết khắc phía sau, dường như hắn nhớ đến gì đó rồi tìm điện thoại di động về.

"Bành Phái, giao cho cậu một nhiệm vụ."

"Gì vậy? Đại ca anh nói đi."

...

Quán bar Khởi Vận trải qua nhiều lần xây dựng, hiện tại diện tích của quán bar Khởi Vận vô cùng lớn, sân khấu cũng mở rộng không ít.

Tờ quản cáo ban nhạc Kinh Thiên vẫn còn treo đó, nhưng bây giờ ban nhạc diễn trong quán bar sớm đã không còn ban nhạc Kinh

Thiên.

Úc Kinh nhìn thông tin đăng trên điện thoại di động của Bành Phái, khóe miệng hắn hơi nhếch lên.

"Sao anh lại tới đây?" Minh Thù bị quản lý Thái giam ở phòng làm việc xem sổ sách, nhìn thấy Úc Kinh đẩy cửa tiến vào, uể oải nằm sấp lên bàn: "Giúp em xem sổ sách sao?"

Úc Kinh không nói gì, tiến lên ôm cô lên đùi giúp cô xem sổ sách.

Mấy thứ này bình thường cũng do hắn xử lý cho nên nhìn qua không có khó khăn gì.

Trước đây hắn chưa gặp cô, trong lòng phiền nhất chính là những thứ này.

Nhưng bây giờ...

Hắn chẳng những gánh vác một tập đoàn, còn phải trông quán bar của cô... Tương lai cũng rất có thể tiếp tay Kiều gia.

Úc Kinh tìm Minh Thù chuẩn bị chuồn trở về, cố định ở trong ngực.

Cánh môi hắn lướt nhẹ qua từ vành tai rơi trên gò má của cô, tay nâng lấy đầu cô nghiêng về bên hắn, chính xác bắt được môi mềm mại của cô.

Úc Kinh cảm thấy mỗi lần hôn đều có trải nghiệm khác nhau.

Hắn buông Minh Thù ra, dùng tư thế thân mật nhất ôm lấy cô: "Chữ khắc trên ghi-ta em đưa anh có phải em tự khắc lên không?"

Minh Thù cảnh giác: "Gì cơ?"

Vấn đề này...

"Không phải!" Minh Thù phủ nhận: "Sao em có thể làm chuyện đó?"

"Vậy sao?" Úc Kinh cười nhẹ, giọng không che giấu được sự bất đắc dĩ: "Anh cũng biết em sẽ không thừa nhận, cho nên anh để Bành Phái hỏi em. Em từng nói với Bành Phái đúng không?"

Minh Thù: "..." Bà nó, trẫm bị Bành Phái gài bẫy rồi.

"Rõ ràng chính là em khắc, vì sao không thừa nhận?"

"Kiều Khởi, khi đó em thích anh rồi?"

"Nếu không... tại sao phải phí hết tâm tư tổ chức sinh nhật cho anh, tặng quà cho anh?"

Mỗi một câu nói của Úc Kinh làm nụ cười trên gương mặt của Minh Thù nhạt đi từng chút.

Tiểu yêu tinh ngươi biết quá nhiều rồi!

Phải bị diệt khẩu thôi!

"Em thích anh đúng không?"

"..." Minh Thù hi sinh cứu quốc, ôm hắn: "Chúng ta thử phòng làm việc xem?"

Úc Kinh: "..."

Tay của cô!

Đừng túm quần áo của lão tử, lão tử không làm!

Lão tử chỉ là muốn nghe cô nói một câu thích!

Rất khó sao!

Rất khó sao!

...

Úc Kinh đến cuối cùng cũng không phát hiện những thứ này mở khắp nơi đều là... sản nghiệp dùng "Kinh Thiên" thu tiền xâu lại có liên quan với hắn.

Minh Thù sinh sống ở thế giới này mười mấy năm, nguyên nhân cái chết là cảm cúm.

Cách chết kỳ lạ gì Minh Thù cũng đều đã thử qua cũng không muốn phát biểu cách nhìn.

Trở lại phòng mây trắng, Hài Hòa Hiệu đợi một lát thấy Minh Thù không có phản ứng gì liền bắt đầu quét tư liệu mới.

Họ tên: Minh Thù.

Giá trị thù hận: 1260000.

Giá trị hào quang: 230000.

Nhiệm vụ nhánh: Chưa hoàn thành.

Nhiệm vụ ẩn: Hoàn thành.

Minh Thù cũng chưa xem, trực tiếp phất tay: "Quán ăn tiếp theo."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1171: Gian Hùng Giữa Đường (1)

#Tin tức gian hùng: Một lời không hợp liền an lợi gian hùng.#

"Đại nhân, mấy ngày nay đi đường mệt nhọc, người nghỉ ngơi một chút đi."

Minh Thù nửa nằm trên giường, trước mặt có một nữ nhân thanh tú đang đứng hiên ngang.

"Đại nhân, vết thương trên thân thể của người như thế nào, có cần ta gọi người đến thay thuốc hay không?"

Minh Thù đưa tay sờ bả vai có chút đau nhức: "Giờ thì không cần."

Nữ nhân tựa như có chút lo lắng: "Bệ hạ, lần này thực sự muốn động thủ với người."

Minh Thù nghe không hiểu, nàng giơ tay lên, ý bảo nữ nhân đừng nói nữa: "Lui xuống trước đi."

Nữ nhân ngừng câu chuyện, hai tay nắm thành quyền: "Vậy ta đi trước, sắp xếp cho những người khác."

Minh Thù cũng không biết tình huống gì, khẽ vuốt cằm.

"Ta xin cáo lui."

Cửa phòng mở rồi lại đóng, Minh Thù chống thân thể ngồi dậy kéo y phục ra nhìn trước, trên vai có băng gạc đã chảy ra một chút máu.

Có chút đói.

Minh Thù từ hệ thống đổi đồ ăn vặt, sau khi ăn xong liền tiếp thu kịch bản.

Đầu có thể rơi máu có thể chảy nhưng đồ ăn vặt không thể ngừng!

-

Nữ chính giả tên Thẩm Ngọc, trùng sinh.

Đây là một quốc gia nữ tôn, Thẩm Ngọc là nữ hoàng, vốn là người kế thừa ngôi vị hoàng đế, nhưng cuối cùng người kế thừa ngôi vị hoàng đế lại là tứ điện hạ cũng chính là nữ chính.

Vì ngôi vị hoàng đế này mà nữ chính và hoàng phu của nữ chính... nhân vật nam chính... có thể nói cuối cùng Thẩm Ngọc không còn gì cả, cuối cùng lúc bức vua thoái vị bị nữ chính giết ngược lại.

Vì vậy Thẩm Ngọc trùng sinh.

Sau khi sống lại, Thẩm Ngọc thủ đoạn độc ác, bày mưu bức chết nữ hoàng kế thừa ngôi vị hoàng đế. Đuổi cùng giết tận nữ chính, nhốt nhân vật nam chính, cả ngày diễn cảnh ngược luyến thâm tình.

Vậy thì thôi đi, Thẩm Ngọc cũng ra tay độc ác với triều thần, chỉ cần không thuận theo ý nàng triều thần đều gặp tai họa.

Mà nguyên chủ Cảnh Sắt, thừa tướng triều đại đương thời, từ trước đến nay đều là người ủng hộ nữ hoàng, một Bảo Hoàng Đản (*) nghiêm túc.

Thế nhưng...

Mặc dù Thẩm Ngọc là người trên thánh chỉ nhưng nữ hoàng tiền nhiệm chết không rõ ràng, nguyên chủ hoài nghi Thẩm Ngọc.

Thẩm Ngọc dựa hơi nguyên chủ người sở hữu quyền lực thừa tướng lớn mạnh ở triều đình, nguyên chủ cũng thuận thế đồng ý nhưng thật ra là âm thầm điều tra Thẩm Ngọc.

Không biết tại sao Thẩm Ngọc phát hiện nguyên chủ đang điều tra nàng ta, ám chỉ nhiều lần không nhận được sự tín nhiệm của nguyên chủ, bắt đầu cướp đoạt quyền lực của nguyên chủ.

Bên phía triều đình cho rằng nữ hoàng và thừa tướng bất hòa, bắt đầu xuất hiện phân chia quyền lực.

Nhưng vào lúc này, có quốc gia xâm phạm lãnh thổ, Thẩm Ngọc bảo nguyên chủ mang binh đi đánh giặc, ngẫm lại nguyên chủ là thừa tướng làm sao biết đánh giặc.

Chủ ý của Thẩm Ngọc đã quá rõ ràng.

Nàng ta muốn diệt trừ nguyên chủ.

Thế nhưng không thể trái Hoàng mệnh, nguyên chủ thu dọn đồ ra cửa thành.

Nguyên chủ đến cửa thành không bao lâu đã bị địch bắt lại, trải qua bao nhiêu gian khổ đề phòng ám sát khắp nơi, nên mới không chết ở trên chiến trường.

Sau cùng thắng lợi khải hoàn hồi triều, nhưng nàng lại đối mặt với tội danh thông đồng địch phản quốc.

Nguyên chủ không ngờ Thẩm Ngọc tàn độc như vậy.

Nàng bị bắt giữ vào nhà giam, Thẩm Ngọc không hề nể mặt gì trực tiếp kêu người cho nàng uống rượu độc.

Tâm phúc của nguyên chủ đã đổi rượu độc, nguyên chủ uống xong chuyển sang trạng thái chết giả, Thẩm Ngọc tuyên bố nguyên chủ nhận tội tự sát, nể tình gia tộc kia tận trung với triều đình đặc biệt hạ táng lập bia.

Tội thông đồng với địch phản quốc như vậy, không vứt xác đi đã may mắn lắm rồi còn kêu người hạ táng lập bia, cách làm có tình có nghĩa này của Thẩm Ngọc rất được lòng người khác.

Nguyên chủ được tâm phúc đào suốt đêm, thế nhưng người trong gia tộc có người bị chém, có người bị lưu vong, lòng nguyên chủ như lo lắng không thôi.

Dưới sự khuyên giải của tâm phúc mới dần dần có ý chí chiến đấu, nàng không thể cứ như vậy ngã xuống, ngôi vị hoàng đế kia không thể thuộc về Thẩm Ngọc.

Nguyên chủ rời xa quốc gia này, dựa vào năng lực bây giờ của nàng không thể nào lật đổ Thẩm Ngọc.

Cho nên lần này nguyên chủ thực sự liên thủ với nước khác, đi vào con đường của boss phản diện.

Kết cục cuối cùng đương nhiên là nguyên chủ thua.

Thẩm Ngọc bắt nguyên chủ lại, xử cực hình ngũ mã phanh thây.

[Nguyện vọng của Cảnh Sắt là bảo vệ gia tộc của mình thật tốt, nâng đỡ minh quân.]

Bây giờ chính là lúc địch xâm phạm lãnh thổ, nguyên chủ bị Thẩm Ngọc phái đi đánh giặc, sau khi thắng lợi trở về lập tức bị nàng ta gán tội thông đồng với địch phản quốc.

Ngày hôm nay nguyên chủ mới vừa vào thành, vì thời gian là buổi tối cho nên đến ngày mai mới có thể gặp vua.

Cũng chính trên triều đường ngày mai, sẽ có người đưa lên chứng cứ phạm tội nàng thông đồng với địch phản quốc.

Thời điểm này có chút không ổn.

Khẩn trương đến nỗi trẫm muốn ăn một chút gì đó an ủi.

... Nữ chính giả nhốt nhân vật nam chính là một cái bẫy sao?

Minh Thù nhìn về phía ngoài kêu lên: "Cảnh Du."

Đẩy cửa đi vào là một thiếu niên xa lạ, cung kính cúi đầu hỏi: "Đại nhân, người muốn thay thuốc sao?"

"Cảnh Du đâu?"

“Hộ vệ đang sắp xếp những chuyện khác.”

"Gọi nàng tới gặp ta."

"Vâng."

Thiếu niên đang chuẩn bị đẩy cửa ra ngoài, Minh Thù lại gọi hắn lại: "Làm cho ta chút đồ ăn."

Thiếu niên không dám làm gì khác thường, cung kính lui ra ngoài.

-

Minh Thù bị gọi vào cung vào giờ dần, thử nghĩ một chút xem, ba giờ sáng ngươi có thể dậy không?

Cái này là con người làm sao?

"Đại nhân, áo khoác."

Minh Thù chóng mặt mặc bộ áo khoác.

"Đại nhân, mũ..."

"Phiền chết đi được, không đi nữa." Minh Thù đi về phía giường: "Ta muốn ăn đùi gà."

Cảnh Du sửng sốt một chút, đại nhân là người kiềm chế cảm xúc rất tốt, rất ít lộ tâm tình ra ngoài.

Nàng rất ít khi thấy đại nhân... như thế này.

Cảnh Du nhìn thời gian một chút, phủ thừa tướng cách Hoàng thành không xa, thế nhưng nếu cứ tiếp tục trì hoãn như thế sẽ không đến kịp.

"Đại nhân, hôm nay là ngày vào triều đầu tiên, người không thể tới trễ."

"Ta muốn ăn đùi gà."

“...”

Cảnh Du nhanh chóng kêu người chuẩn bị, vừa dụ dỗ Minh Thù mặc quần áo.

Minh Thù cứ như vậy gặm đùi gà ngồi trên xe ngựa, Cảnh Du đứng ở bên ngoài có chút nghĩ không ra, chẳng lẽ chuyện lúc trước khiến tâm tình đại nhân không tốt?

Cũng đúng...

Sắc mặt Cảnh Du khó coi vài phần, ngày hôm nay còn phải đánh một trận khó khăn, nàng vẫy tay: "Xuất phát."

Xe ngựa lắc lư đi về phía Hoàng thành.

Đến cửa Hoàng thành xe ngựa không thể đi vào nữa, Minh Thù từ bên trong đi xuống, Cảnh Du tay mắt lanh lẹ ngăn lại: "Đại nhân, đùi gà..."

"Sao vậy?" Minh Thù cầm đùi gà: "Bên ngoài Hoàng thành không cho phép ăn đùi gà sao?"

"Không phải..." Cảnh Du nghẹn họng, đưa khăn cho Minh Thù: "Người chú ý hình tượng một chút."

Nhất định là đại nhân bị kích thích.

Minh Thù: “...” Hoàn toàn không hiểu tâm phúc nhà mình như thế nào!

Các đại thần đã tới bên ngoài Hoàng thành trước, phát hiện xe ngựa của phủ thừa tướng lúc này đang nhìn về phía bên này.

Cũng có người đi về bên này, nhưng Minh Thù ngồi lại vào trong xe ngựa, đại thần vừa đi được một nửa liền cứng đờ nhưng đã đi đến phân nửa chỉ có thể kiên trì tiếp tục đi.

"Tham kiến thừa tướng đại nhân."

"Tham kiến thừa tướng đại nhân."

Bên ngoài vang lên giọng cao thấp không đều.

Minh Thù ăn đùi gà xong lau sạch tay vén rèm lên, Cảnh Du dang tay đỡ nàng, Minh Thù nghĩ đến trên người mình còn vết thương, không tìm đường chết nhảy xuống.

Một lát nữa làm xấu mặt chắc ngại lắm!

"Chúc mừng thừa tướng, lần này đã lập công lớn."

"Thừa tướng đúng là trụ cột trong triều chúng ta, ở trên chiến trường cũng không kém bao nhiêu, bội phục bội phục."

"So với thừa tường, hạ quan thực sự xấu hổ vô cùng."

Những đại thần này mỗi người một câu, như một khúc hát cưng chiều nàng.

***

(*) Bảo Hoàng Đản: Chủ nghĩa bảo hoàng là một trào lưu chính trị - xã hội ủng hộ một quân vương làm người thống lĩnh quốc gia. Nó khác với chủ nghĩa quân chủ coi trọng một hệ thống chính quyền quân chủ không nhất thiết phải là một quân vương nhất định.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1172: Gian Hùng Giữa Đường (2)

Nguyên chủ thân là thừa tướng, cũng không phải là người gặp ai cũng nói chuyện cho nên Minh Thù chỉ định ứng phó hai câu.

Thế nhưng có người không nghĩ như vậy.

“Bốp bốp bốp...” Tiếng vỗ tay từ xa đến gần: "Thừa tướng đại nhân, thật là làm cho người ta nhìn với cặp mắt khác xưa."

Phượng Kỳ quốc sắp đặt một tướng hai các, nữ nhân này chính là một các lão... Phùng các lão, hiện nay cũng là tâm phúc bên cạnh Thẩm Ngọc.

Có thể được xưng một chữ lão, đương nhiên tuổi cùa Phùng các lão không nhỏ, cơ thể đã có chút phát tướng, khoác lên người quan phục màu xanh đen rất có uy nghi của các lão.

Thừa tướng đứng phía trước địa vị đương nhiên cao hơn các lão, cho nên Phùng các lão nhìn Minh Thù vẫn phải cúi đầu.

Minh Thù khép hai tay vào trong tay áo rộng lớn, không chút nào khiêm tốn nói: "Có thể làm cho Phùng các lão nhìn với cặp mắt khác xưa là vinh hạnh của ta."

Phùng các lão: “...”

Người nào nghe không hiểu nàng đang châm chọc chứ?

Hai người đối mặt nhau, các đại thần còn lại không dám lên tiếng, bước chậm lui về phía sau nhưng lại muốn xem kịch cho nên di chuyển vô cùng chậm rãi.

Phùng các lão lạnh lùng hừ một tiếng: "Lần này thừa tướng đại nhân lập được đại công, bệ hạ nhất định sẽ ban thưởng thật hậu hĩnh cho thừa tướng đại nhân."

Hai chữ ban thưởng nói khá nặng nề.

"Ta đây rất chờ mong." Minh Thù nhếch khóe miệng cười yếu ớt.

Phùng các lão có chút kỳ quái nhìn nữ thừa tướng mặc y phục sắc hồng đối diện, chuyện gì xảy ra? Trước đây nói chuyện với nàng, nàng sẽ không trả lời như thế...

Phùng các lão nhìn chằm chằm Minh Thù vài giây, cuối cùng phất tay áo đi qua một bên khác.

Hiện tại ta cứ để ngươi vui vẻ, xem ngươi còn có thể vui vẻ bao lâu nữa.

Phùng các lão vừa đi, đám đại thần bên phía nàng ta cũng tản ra, đám bên phía nguyên chủ chậm rãi vây xung quanh.

"Đại nhân, hôm nay người thượng triều phải cẩn thận."

"Gần đây trong triều rất bình thường các ngươi lo lắng chuyện gì."

"Đúng vậy đại nhân, người nhất định phải cẩn thận, khoảng thời gian người rời khỏi đây, bệ hạ đổi không ít người hiện tại Phùng các lão có quyền lực rất lớn."

Minh Thù bày tỏ đã biết.

-

Càn Khôn điện lúc thượng triều, xanh vàng rực rỡ khắp nơi lộ ra khí chất vương quyền.

Minh Thù nhìn long ỷ (*) hào quang lấp lánh, cái này mua được bao nhiêu đồ ăn vặt vậy!

So với những người thượng triều khác, Phượng Kỳ quốc có tính người hơn nhiều, mỗi đại thần đều có một cái ghế và một cái bàn nhỏ... tuy là mặt trên không có gì cả... thế nhưng tất cả mọi người đều có thể ngồi.

Thừa tướng ngồi tại vị trí chính giữa, hai bên theo thứ tự là hai vị các lão, phía dưới đều ngồi theo chức quan từ cao đến thấp.

Phía trước có đất trống rất lớn, nếu như có chuyện bẩm báo, cần phải đi lên đất trống bắt đầu bẩm báo.

"Bệ hạ đến..."

Giọng nói của nữ quan vang lên.

Các vị đại thần đứng dậy, đứng ở khe hở của hai cái bàn, khom lưng hai tay đặt trên trán.

Minh Thù và nhị các đều không cần hành lễ, đây là quy củ các triều đại lưu truyền xuống, cho nên bọn họ chỉ cần mang tính tượng trưng cúi đầu đứng đó là được.

Các đại thần cúi thấp đầu, căn bản nhìn không thấy tình huống phía trên, thế nhưng sau khi nữ hoàng ngồi xuống, bọn họ có thể chuẩn xác bắt đầu gọi...

"Bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế"

"Miễn lễ." Giọng nói uy nghiêm của nữ nhân vang lên từ phía trên.

"Tạ chủ long ân."

Sau khi các đại thần hô “Tuyên ngôn” xong, nhao nhao ngồi xuống.

Minh Thù ngước mắt quan sát Thẩm Ngọc trên long ỷ, Phượng Kỳ quốc là quốc gia nữ tôn, nữ cao hơn nam rất nhiều nhưng cũng không phải cao lớn thô kệch... Đương nhiên những người này thì không tính.

So với nữ nhân của những nước khác nữ nhân của Phượng Kỳ quốc cao hơn một chút, nhan sắc cũng nổi danh xinh đẹp, vì là chủ lực của quốc gia lại thêm vài phần khí chất, nam nhân của quốc gia khác rất yêu thích nữ nhân của Phượng Kỳ quốc.

Xét thấy chế độ của Phượng Kỳ quốc, thưởng thức thì thưởng thức thôi, đại đa số nam nhân vẫn không muốn gả đến Phượng Kỳ quốc.

Thẩm Ngọc thân là thành viên hoàng thất, nhan sắc đương nhiên không có gì để bàn cãi, lúc này lại mặc long bào, trong uy nghiêm lộ ra ôn hòa khiến người ta không dời mắt được.

"Thừa tướng cực khổ rồi." Thẩm Ngọc ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Lần này thắng trận vô cùng anh dũng, không thể bỏ qua công lao thừa tướng. Trẫm nghe nói thừa tướng bị thương? Có gì đáng lo ngại không?"

Minh Thù nói: "Bệ hạ không biết vết thương này có nặng hay không sao?"

Thẩm Ngọc không ngờ Minh Thù sẽ trực tiếp chống lại nàng như vậy, sắc mặt tối xuống, nhưng chỉ là trong nháy mắt nàng khôi phục rất nhanh hình tượng uy nghiêm của nữ hoàng: "Thừa tướng phải bảo trọng thân thể, lần này thừa tướng lập được đại công, không biết thừa tướng muốn thưởng cái gì?"

"Bệ hạ."

Minh Thù chưa lên tiếng một vị đại thần phía sau bước lên, nàng ta bước nhanh về phía trước, quỳ xuống đất: "Thần có việc bẩm báo."

Thẩm Ngọc biểu hiện bất mãn: "Không phải chuyện quan trọng, đợi trẫm gia phong thừa tướng sau đó mới bẩm báo."

"Khởi bẩm bệ hạ, việc này... liên quan đến thừa tướng."

Thẩm Ngọc nheo mắt: “Sao?”

Đại thần lấy ra một phong thư có chút nhăn từ trong tay áo, tựa như bức thư còn có cả máu: "Chỗ vi thần này có một phong thư, mời bệ hạ xem qua."

Thẩm Ngọc trầm ngâm trong chốc lát: "Trình lên."

Nữ quan đưa bức thư kia của đại thần đến trước long án, mặt trên có vết máu loang lổ còn lưu lại dấu ngón tay, giống như là bị ai đó đoạt xuống từ chỗ nào đó.

Thẩm Ngọc ý bảo nữ quan tháo ra.

Các đại thần phía dưới cũng không dám thở mạnh, mỗi người cúi đầu đang suy nghĩ gì cũng chỉ có bọn họ biết.

Minh Thù liếc mắt nhìn Phùng các lão bên trái, trên khuôn mặt già nua của vị Phùng các lão này lộ ra một tia vui mừng không rõ ràng lắm.

Bên phải là vị Trương các lão, biểu cảm như không quan tâm, làm ra một bộ dạng chuyện này không liên quan đến nàng.

"Rầm!"

Thẩm Ngọc đập bàn một cái.

Các vị đại thần chấn động, lập tức quỳ trên đường đi bên

cạnh.

Ngón tay Thẩm Ngọc cầm tờ giấy có chút run run: "Cảnh Sắt! Đây là cái gì?"

Gọi thẳng tên như vậy, có thể thấy được nữ hoàng thực sự tức giận.

Minh Thù không làm hành động gì chỉ ngồi tại chỗ, cười híp mắt hỏi: "Là cái gì? Bệ hạ đọc cho ta nghe một chút."

Thẩm Ngọc: “...”

Thẩm Ngọc để bức thư lên bàn, lạnh lùng nói: "Thừa tướng, ngươi đã làm gì còn không biết sao?"

"Thật đúng là không biết, dù sao bệ hạ không có mời ta tham dự tuồng vui được biên soạn này mà đúng không?"

“...”

Trong lòng Thẩm Ngọc hoảng sợ, Cảnh Sắt này đang làm cái gì?

Đè nặng chút kỳ quái trong lòng, Thẩm Ngọc tức giận quát lớn: "Làm càn! Còn không quỳ xuống cho trẫm!"

Minh Thù im lặng cho nên nàng chán ghét loại thân phận này, trực tiếp cho trẫm làm một đại lão thoải mái la hét không được sao?

Sao trẫm có thể tùy tiện quỳ chứ!

Trẫm không biết xấu hổ sao!

Đồ ăn vặt của trẫm cũng sẽ không đồng ý!

[Nhiệm vụ ẩn: Tự cổ thánh hiền đa bạc mệnh, gian hùng ác thiếu giai phong hầu.]

Minh Thù: “...” Làm cái gì làm cái gì! Giựt dây trẫm làm gian thần sao? Đừng tưởng rằng ngươi đọc thơ thì không phải giật dây!

[Ký chủ, không phải gian thần, là gian hùng.] Hài Hòa Hiệu rất nghiêm túc sửa đúng.

Minh Thù: “...”

Có khác biệt sao? Có khác biệt sao? Cuối cùng cũng không phải bị người khác mắng chửi sao, ngươi một ngày không giựt dây trẫm làm chuyện cặn bã thì khó chịu đúng không?

Ký chủ vốn là cặn bã, cặn bã thêm một chút không sao cả, vì vậy Hài Hòa Hiệu rất vui thích tiếp tục.

[Gợi ý: Mời ký chủ nỗ lực trở thành một tên gian hùng.]

Trẫm không muốn!

Trẫm lại không cần giá trị thù hận nữa...

Đúng vậy!

Trẫm làm nhiệm vụ gì!

Trẫm đi tìm nữ chính không phải tốt hơn sao!

Nói đi nói lại...

Hiện tại nữ chính ở nơi nào chứ?

[Ký chủ, nếu như nhiệm vụ ẩn thất bại, sẽ khấu trừ hai mươi phần trăm giá trị thù hận, giá trị thù hận thấp hơn một triệu thương thành sẽ đóng cửa.]

Minh Thù: "..." Ta cảm thấy quy tắc này là do ngươi mới vừa quy định.

[Thời thời khắc khắc vì ký chủ phục vụ là trách nhiệm của ta.]

***

(*) Long ỷ: Ngai vàng, ghế ngồi của vua.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1173: Gian Hùng Giữa Đường (3)

Minh Thù không ngờ Hài Hòa Hiệu lại hèn như vậy.

Lần này nàng đã có nhận thức mới đối với Hài Hòa Hiệu.

"Thừa tướng, ngươi muốn tạo phản sao?"

Thẩm Ngọc thấy Minh Thù nửa ngày không có động tĩnh, giận tím mặt giọng nói sắc bén: "Trẫm vốn định tin tưởng ngươi, nhưng ngươi đây là thái độ gì? Trong mắt ngươi còn có trẫm không!"

Minh Thù nhìn Thẩm Ngọc phía trên, làm gian hùng không phải là đối nghịch với đám triều thần này, tức chết bọn họ sao?

Trẫm có thể!

Minh Thù nói giọng ôn hòa: "Bệ hạ, trong mắt ta đương nhiên là có người."

Thẩm Ngọc: “...”

Đột nhiên cảm thấy phía sau lưng phát lạnh là xảy ra chuyện gì?

Thẩm Ngọc phát hiện nàng có chút sợ đối mặt với ánh mắt của nàng ta, nhưng nàng là nữ hoàng!

Thẩm Ngọc bình tĩnh một chút, ánh mắt sắc bén chống lại ánh mắt Minh Thù, nhưng hầu như tầm mắt người này đều là ý cười, như gió mát phấp phới qua mặt hồ trong suốt.

"Thừa tướng ngươi làm càn, bất chấp vương pháp!" Phùng các lão bên cạnh nhịn không được: "Bệ hạ, thừa tướng nói năng lỗ mãng, đúng thật đại nghịch bất đạo, cần phải nghiêm trị."

Có người đứng ra khiển trách Minh Thù, rõ ràng sắc mặt Thẩm Ngọc tốt hơn một ít, cũng theo bậc thang đi xuống: "Thừa tướng, ngươi tạm giải thích với trẫm chuyện này một chút đây là chuyện gì, trẫm tin tưởng ngươi không thông đồng với địch bán nước."

"Thông đồng với địch bán nước" năm chữ vừa phát ra, đại thần phía dưới đều ngơ ngác.

Không phải thừa tướng mới vừa đánh thắng trận sao, làm sao có thể thông đồng với địch bán nước? Hơn nữa thừa tướng làm sao có thể phản quốc?

Tuy là gần đây thừa tướng và nữ hoàng có chút không hòa thuận, nhưng cũng không đến nỗi làm phản chứ?

Các loại ánh mắt phức tạp liếc trên người Minh Thù.

Thẩm Ngọc thoả mãn với kết quả lời nói của nàng.

Hiện tại không vội.

Lập tức có thể định tội của nàng ta.

Nàng nghe nữ nhân phía dưới nói giọng nhỏ nhẹ: "Bệ hạ còn chưa đọc ta nghe nội dung của bức thư đó."

Thẩm Ngọc híp mắt, nháy mắt với nữ quan một cái, nữ quan đem lá thư này chuyển đến bàn nhỏ trước mặt Minh Thù.

Nội dung bức thư là một kế hoạch tác chiến viết cho trận doanh của địch, phía sau còn có kèm bản đồ sơ lược.

Chữ viết giống với nguyên chủ.

Thế nhưng trong trí nhớ nguyên chủ, nàng chưa từng viết qua vật như vậy.

Rõ ràng là Thẩm Ngọc làm giả.

Minh Thù từ lúc bắt đầu đến khi xem xong, biểu cảm cũng không có thay đổi gì, làm cho Thẩm Ngọc có chút đoán không ra.

Nàng và Phùng các lão liếc nhau, Phùng các lão nháy mắt với nữ quan.

Nữ quan lại chuyển bức thư cho đại thần khác.

"Đây là chữ của thừa tướng..."

"Làm sao thừa tướng có thể thông đồng với địch phản quốc, ta không tin, cái này nhất định là có kẻ vu oan."

"Tống tướng quân, ngươi nói xem, kế hoạch này có phải giả hay không?"

Tống tướng quân, người bị điểm tên lần này chính là một tướng quân dẫn đầu khác ngoài nguyên chủ.

Tống tướng quân liếc mắt nhìn Minh Thù: "Đúng thật là bố cục kế hoạch của chúng ta, lúc đó vì đánh thắng trận này, còn bày không ít nghi trận... Thế nhưng trong thư này là kế hoạch hoàn chỉnh."

Lời này vừa nói ra, đại điện rơi vào yên tĩnh quái dị.

Trong phút chốc, Thẩm Ngọc đánh vỡ im lặng: "Thừa tướng, ngươi có cái gì muốn giải thích không?"

Minh Thù khẽ cười một tiếng: "Một phong thư mà thôi, sao có thể chứng minh là của ta?"

Mắt Thẩm Ngọc híp lại: "Chẳng lẽ bút tích trong lá thư không phải là thừa tướng?"

Minh Thù: "Bắt chước chữ viết người khác không phải việc khó gì, ai biết cái này có phải có người vu oan hãm hại ta hay không."

Lý đại nhân người trình thư lên lập tức dập đầu: "Bẩm bệ hạ, vi thần có nhân chứng."

Thẩm Ngọc: "Cho vào."

Minh Thù vẫn cười như cũ đáy lòng Thẩm Ngọc có chút bất an, nhưng kế hoạch hôm nay nàng đã chuẩn bị kỹ lưỡng sẽ không có sơ suất gì.

Sẽ không có sơ suất gì.

Thẩm Ngọc tự an ủi trong lòng.

Ai bảo nàng ta không làm việc cho nàng, nếu như nàng ta đứng về phía nàng, nàng ta vẫn là thừa tướng đại nhân dưới một người trên ngàn người.

Cảnh Sắt, tất cả những điều này đều là ngươi tự chuốc lấy.

Một lát sau thì nhân chứng được dẫn đến, có thể là chưa thấy qua tình cảnh như vậy, rên lên một tiếng run cầm cập quỳ xuống đất.

Lý đại nhân: "Bệ hạ, phong thư này do người này giao cho vi thần, nàng là thân tín của thừa tướng, thừa tướng đã kêu nàng đi truyền tin, nàng ta sợ cho nên không đưa thư đi. Nếu như thư này rơi vào tay địch, hậu quả khó mà lường được."

Thẩm Ngọc nhìn nhân chứng: "Phong thư này là ngươi tố giác chứng minh thừa tướng thông đồng với địch phản quốc, thành thật trả lời."

Nhân chứng quỳ trên mặt đất, cúi đầu xuống mặt đất lạnh như băng.

“Tôi...” Giọng nói của nhân chứng yếu ớt, thế nhưng trong đại điện cây kim rơi cũng nghe tiếng, nên tất cả mọi người có thể nghe: "Tôi... không biết, bệ hạ tha mạng, tôi không có giao thư gì cho Lý đại nhân cả."

Thẩm Ngọc và Phùng các lão, kể cả Lý đại nhân người bẩm báo cũng biến đổi sắc mặt.

Sao không giống như lời đã bàn vậy?

"To gan! Nhìn rõ đây là Càn Khôn điện, ngồi trên điện là bệ hạ ngươi không phải sợ, nói sự thật đi bệ hạ sẽ vì ngươi làm chủ không ai dám hại ngươi."

Phùng các lão đe dọa trước, dụ dỗ sau.

Nhân chứng khóc nức nở: "Bệ hạ, tôi đây thực sự không có giao thư gì cho Lý đại nhân."

Lý đại nhân biểu cảm tái nhợt, quay đầu trừng mắt nhân chứng: "Ngươi... cái này rõ ràng chính ngươi giao cho ta, sao bây giờ trở mặt rồi?"

Nàng liếc mắt nhìn Minh Thù vẫn như cũ ngồi đó, cắn răng nói: "Ngươi cần phải hiểu rõ, lừa dối bệ hạ sẽ liên luỵ cửu tộc."

Thẩm Ngọc vịn chặt tay vào long ỷ: "Ngươi không phải sợ trẫm sẽ làm chủ cho ngươi, chỉ cần ngươi nói ra sự thật, trẫm sẽ không truy cứu trách nhiệm của ngươi. Thế nhưng, nếu như ngươi dám lừa gạt trẫm, tội khi quân ngươi nên cân nhắc một chút."

Tựa như nhân chứng bị hù sợ, liên tiếp dập đầu: "Bệ hạ minh giám là vị đại nhân này kêu tôi nói xấu thừa tướng đại nhân, tôi thấy tiền liền sáng mắt, bệ hạ tha mạng, bệ hạ tha mạng..."

Vốn tưởng rằng nhân chứng sẽ chỉ ra Minh Thù, nhưng nghe được phân nửa móng tay Thẩm Ngọc suýt chút nữa bị cắt đứt trên long ỷ.

Sự xoay ngược này làm cho tất cả mọi người trên đại điện đều trở tay không kịp.

Tại sao lại là Lý đại nhân nói xấu thừa tướng rồi?

Trán Lý đại nhân nổi đầy gân xanh: "Ngươi nói bậy cái gì vậy, ta giật dây ngươi nói xấu thừa tướng lúc nào? Rõ ràng là ngươi đem thư tới tố giác thừa tướng."

Nhân chứng liên tục lắc đầu: "Không có, tôi không có... tôi không muốn bị mất đầu, mọi lời tôi nói đều là sự thật."

Cảm nhận được lửa giận của người phía trên, lòng bàn tay Lý đại nhân chảy đầy mồ hôi lạnh.

Nàng cũng không biết tại sao lại biến thành như vậy, rõ ràng đều bàn bạc xong rồi.

Lúc đầu bọn họ định sắp xếp người của chính mình, nhưng đây lại không đáng tin cậy bằng người thân tín bên cạnh thừa tướng.

Ai biết người này vừa bước vào cửa, nhân chứng đã cắn ngược lại bọn họ một phát.

"Cảnh Sắt, có phải là ngươi uy hiếp nàng hay không?"

Lý đại nhân quay đầu trừng mắt Minh Thù.

Minh Thù chống khuỷu tay trên mặt bàn, ngồi vô cùng không có có hình tượng: "Ta còn chưa nói gì với nhân chứng của các ngươi, làm sao uy hiếp nàng?"

Ngô Anh quỳ gối phía trước nàng, ngay cả cơ hội trao đổi ánh mắt cũng không có.

Mà toàn bộ quá trình Minh Thù cũng không nói câu nào, câu uy hiếp này của Lý đại nhân không đúng lắm.

Lý đại nhân gấp đến độ trên trán đều là mồ hôi lạnh: "Bệ hạ, nàng ta nói bậy, thư này chính nàng ta đưa cho vi thần, nếu không... làm sao vi thần biết cặn kẽ kế hoạch hành quân như vậy."

Minh Thù dõng dạc nói tiếp: "Ai biết có phải ngươi sắp xếp nội gián bên cạnh ta hay không."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1174: Gian Hùng Giữa Đường (4)

Lý đại nhân tức đến mức sắc mặt đỏ bừng: "Thừa tướng, ngươi ít ngậm máu phun người đi!"

"Ngươi có thể mua được thân tín của ta, còn có cái gì không thể làm được?"

"Ta không có!"

"Mọi người tận mắt nhìn thấy, chính tai nghe thấy, ý của ngươi là nàng nói dối? Đây chính là nhân chứng ngươi tìm tới, chẳng lẽ ngươi lại tìm nhân chứng tới nói xấu mình?"

Lý đại nhân tức đến mức không nói ra lời thân thể run lên, trong ánh mắt dường như có thể phun lửa.

Nhân chứng là hắn tìm về cũng đúng là nói xấu hắn...

Đúng thật không có cách nào phản bác.

Chân tướng của việc này trong lòng Thẩm Ngọc biết rất rõ, nhưng lúc này nàng cũng không thể làm gì chỉ có thể nhìn, lúc cần thiết nàng còn phải đứng ở bên phía thừa tướng.

Lý đại nhân đang không biết phải làm sao làm, ánh mắt quét tới Phùng các lão, đột nhiên tựa như nhớ tới cái gì: "Bệ hạ, bệ hạ, vi thần còn có người làm chứng."

Thẩm Ngọc xanh mặt quát lớn: "Lý đại nhân, điện Càn Khôn này không phải nơi để cho ngươi làm trò đùa, nói xấu thừa tướng ngươi biết là tội gì không?"

Lý đại nhân cuống quít dập đầu: "Bệ hạ, ngài phải tin tưởng vi thần, vi thần thực sự còn có nhân chứng."

Thẩm Ngọc mặc dù rất muốn lập tức gọi nhân chứng vào yết kiến, nhưng lúc này vẫn phải làm bộ hỏi Minh Thù: "Thừa tướng, ngươi xem thế nào?"

Minh Thù không sao cả.

Thẩm Ngọc giơ tay lên, ý bảo bọn họ cho nhân chứng khác vào.

Nhưng mà chuyến đi này mất những nửa canh giờ, ngự lâm quân trở về bẩm báo, căn bản không tìm được nhân chứng này.

"Không... sao có thể không có... nhất định là thừa tướng đã bắt nàng ta đi." Khuôn mặt Lý đại nhân tỏ vẻ không thể tin được.

Thẩm Ngọc nhìn về phía Minh Thù, Minh Thù nâng khóe môi lộ ra nụ cười nhẹ nhàng.

Ý kia dường như là đang nói chính là ta làm đấy nhưng ngươi không có chứng cứ, ngươi có thể làm gì được ta?

Nếu không phải là Thẩm Ngọc khống chế bản thân không tệ, lúc này chắc đã đập phá đồ đạc.

Minh Thù bình tĩnh hỏi: "Bệ hạ, Lý đại nhân nói xấu ta như vậy nên xử lý như thế nào?"

Thẩm Ngọc: "..."

Phùng các lão không ngờ sự việc lại phát triển trở thành như vậy, nhưng...

Thẩm Ngọc trong ánh nhìn chăm chú của Minh Thù, dường như từ trong hàm răng đẩy ra một câu nói: "Hãm hại trung lương nói xấu thừa tướng, tước đoạt chức quan đưa vào thiên lao chờ ngày xử lý."

Lý đại nhân bị người mang xuống.

"Bệ hạ, vi thần bị oan!"

"Bệ hạ..."

Có thể là sợ Lý đại nhân hô lên lời nói bất lợi gì đó, rất nhanh thì bị che miệng kéo ra ngoài.

"Thừa tướng hôm nay bị sợ hãi rồi, trẫm sẽ vì thừa tướng mở tiệc ăn mừng, hôm nay trẫm có chút mệt mỏi, bãi triều!"

-

Phùng các lão vừa vào Ngự Thư phòng chạm vào mặt chính là một cái bình hoa.

Thân thể Phùng các lão hơi mập suýt không tránh được.

"Bệ hạ..." Phùng các lão vội vàng quỳ xuống đất.

"Phế vật!" Thẩm Ngọc gạt toàn bộ đồ trên bàn xuống đất: "Một đám phế vật, một việc nhỏ như vậy cũng làm không được."

Phùng các lão cúi đầu: "Bệ hạ, việc này nhất định là đã bị Cảnh Sắt phát hiện ra, xuống tay trước cản người chúng ta đã xắp xếp."

"Nàng ta làm sao biết được, nàng ta làm sao lại biết được?" Thẩm Ngọc ném đồ đạc về phía người Phùng các lão: "Ngươi nói xem, nàng làm sao biết chuyện gì xảy ra? Ngươi không phải nói là không có sơ hở, nhất định sẽ làm cho nàng ta không có cơ hội trở mình, đây là cái mà ngươi nói không có sơ hở sao?"

Phùng các lão làm sao biết đã sai chỗ nào.

Nhưng bây giờ nàng chỉ có thể nhận tất cả, không dám tranh luận.

Thẩm Ngọc phát tiết một phen thoáng tỉnh táo lại, nàng ngồi vào long ỷ đen mặt nhìn một mảng hỗn độn: "Cảnh Sắt tiếp theo sẽ càng cảnh giác, muốn động tới nàng ta càng khó hơn."

Phùng các lão: "Bệ hạ, Cảnh gia rễ sâu lá tốt, muốn chỉ một lần đã có thể diệt trừ bọn họ là không có khả năng, điều này cần làm từ từ."

Thẩm Ngọc nhướng mày.

Cảnh Sắt nếu như đứng ở phe nàng làm gì xảy ra những việc này.

"Phùng các lão, ngươi có cảm thấy Cảnh Sắt có gì đó không đúng không?" Thẩm Ngọc đột nhiên nói một tiếng.

Lúc trước tại Càn Khôn điện nàng không suy nghĩ kỹ, nhưng lúc này nhớ lại dường như có điểm không đúng.

Phùng Các lão kinh ngạc: "Bệ hạ cũng phát hiện ra sao."

Lúc trước, bên ngoài cung đã cảm thấy không thích hợp.

Thẩm Ngọc nói: "Lần này tại biên cương, xem ra đã xảy ra rất nhiều việc mà chúng ta không biết.

Nàng dừng một chút: "Phùng các lão, chọn một ngày tốt mở tiệc ăn mừng cho thừa tướng."

Phùng Các lão suy nghĩ một chút không hiểu thấu được mục đích của Thẩm Ngọc, chỉ có thể đồng ý trước.

-

Ngọc Hoa Cung.

Một nam nhân mặc hoa phục sắc mặt tái nhợt ngồi bên cửa sổ, ngoài điện vang lên âm thanh hành lễ, nam nhân cũng không có phản ứng gì.

Thẩm Ngọc vẫy lui những người còn lại: "Ngươi nghĩ như thế nào?"

Nam nhân đối với lời nói của Thẩm Ngọc làm như không nghe thấy.

Thẩm Ngọc vốn tâm tình không tốt, nàng tiến lên nắm lấy cổ tay nam nhân, bóp cằm hắn: "Đoan Mộc Thư, Thẩm Ngôn đã chết rồi."

Đáy mắt nam nhân tràn đầy chán ghét: "Buông ra."

Thẩm Ngọc cười nhạt: "Coi như nàng ta còn sống, ngươi cho rằng nàng ta có thể cứu ngươi sao? Bây giờ toàn bộ Phượng Kỳ quốc đều là của ta, bao gồm cả ngươi."

Đoan Mộc Thư giãy giụa: "Ngươi buông ra, Thẩm Ngọc ta sẽ không thích ngươi vĩnh viễn sẽ không thích ngươi!"

"Được lắm."

Thẩm Ngọc lôi Đoan Mộc Thư đi về phía giường.

"Ngươi thực sự nghĩ ta không dám làm gì ngươi sao."

"Buông ra..."

Cung nhân ngoài điện nghe thấy bên trong có tiếng đồ vật bị đổ vỡ cũng không dám thở mạnh, mỗi lần bệ hạ tới đây đều là như thế này.

Ngoài Ngọc Hoa cung, thiếu nữ mặc cung trang màu lam dừng chân nhìn về phía tường thành của Ngọc Hoa cung.

Thiếu nữ mặt như quả đào, chân mày như núi xa, mũi rất vừa vặn, môi không hé mà cong, nàng hơi mở miệng đầu lưỡi mềm mại như ẩn như hiện.

Đôi mắt sáng đang lộ ra vài phần hiếu kỳ, tóc dài mềm mại dán lên thân thể nàng, trên đầu mang theo một chiếc trâm cài tóc màu vàng, trên cổ còn mang theo chuỗi ngọc, cả người có thể dùng từ hoa lệ tinh xảo để hình dung.

Ăn mặc như vậy ở những quốc gia khác, đối với nữ nhân mà nói là rất bình thường, nhưng ở Phượng Kỳ quốc đây cách ăn mặc của của những nữ nhân lại bị xem thường.

Vì chỉ có nam nhân mới có thể như thế.

"Thất điện hạ, chúng ta đi nhanh đi thôi." Thị vệ phía sau nhắc nhở nàng.

"Ngọc Hoa cung mỗi ngày đều náo nhiệt như thế." Giọng nói của thiếu nữ như chim vàng anh rời tổ uyển chuyển êm tai.

"Thất điện hạ..."

"Được rồi, đi thôi." Thiếu nữ nhẹ giọng nói.

Nàng cất bước đi về phía trước, trang sức trên người va chạm vào nhau tạo ra nhưng âm thanh thanh thúy.

-

Minh Thù từ trong cung đi ra, Cảnh Du lập tức tới nghênh đón: "Đại nhân, có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn không?"

Minh Thù nghiêm túc suy nghĩ một chút: "Đói bụng."

"..." Đại nhân, ta không phải hỏi chuyện này!

Minh Thù phiền muộn nói thầm: "Phải cố gắng làm gian hùng, như vậy thì có thể được ăn đùi gà."

Cảnh Du: "..."

Vừa rồi nàng dường như nghe thấy cái gì.

Dường như lại không nghe thấy.

Gần đây có phải là quá mệt mỏi rồi nên xuất hiện ảo giác không?

Cảnh Du hoài nghi nhìn lại đại nhân của mình: "Đại nhân, lần này bọn họ hãm hại không thành công chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ."

"Không sao."

Cảnh Du: "???"

Không sao cái gì!

"Đại nhân... xử lý Ngô Anh như thế nào?" Vì là người của phủ thừa tướng, Thẩm Ngọc để cho Minh Thù tự mình xử lý.

"Theo quy củ xử lý."

"Nhưng..." Cảnh Du có chút lo lắng: "Bệ hạ giao Ngô Anh cho ngài xử lý, chưa chắc không phải là để dò xét ý tứ."

Minh Thù đột nhiên hỏi: "Nàng dám ở bên ngoài đụng đến ta sao?"

Cảnh Du lưỡng lự vài giây: "Không dám."

"Cho nên sợ cái gì, đi... trở về ăn đùi gà."

Cảnh Du: "..."

Đại nhân sao lại trở nên kỳ lạ như thế?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1175: Gian Hùng Giữa Đường (5)

Thẩm Ngọc lấy lý do thân thể Minh Thù bị thương, bảo nàng nghỉ ngơi cho tốt thân thể khỏe lại rồi hãy vào triều.

Không cần nửa đêm canh ba rời giường, Minh Thù đương nhiên không khách khí.

Hôm nay nàng kéo Cảnh Du lại: "Đi thăm dò thông tin của Thẩm Ngôn."

Cảnh Du sửng sốt, một lúc lâu mới nhớ ra Thẩm Ngôn là tên của vị Tứ điện hạ đã chết.

"Đại nhân... người đã quên rồi sao, Tứ điện hạ đã qua đời."

Ngay sau khi bệ hạ đăng cơ không lâu, tứ điện hạ đã bị người ta ám sát trúng độc.

"Không đâu." Nữ chính sao có thể chết như vậy được, phải tin tưởng vào hào quang của nữ chính: "Đi điều tra xem, nàng ta nhất định còn sống, mang nàng ta trở về."

Cảnh Du: "..."

Đại nhân có phải điên rồi hay không!

Hay là đi mời một đại phu về xem thử!

Nhưng đại phu được mời tới kiểm tra, kết luận sau cùng cũng chỉ là thừa tướng đại nhân của bọn họ có chút khí hư, có thể là do bị thương bồi bổ là được rồi.

Cảnh Du luôn cảm thấy không thích hợp.

Trước kia đại nhân làm gì có chuyện lúc nào cũng cười…

Lúc mới trở về còn rất tốt, sao chỉ trong một buổi tối…

Đại nhân sẽ không bị cái gì kỳ lạ ám vào chứ?

Minh Thù nhìn Cảnh Du mời hết đại phu lại lén đi mời đạo sĩ, dày vò một hồi Minh Thù vẫn như vậy.

Cảnh Du mang tới một chậu gỗ: "Đại nhân, ta hầu hạ người tắm rửa nhé?"

Minh Thù biết nàng ta nghi ngờ mình, cũng không nói gì đi vào bồn tắm, Cảnh Du hầu hạ Minh Thù cởi quần áo, ánh mắt của nàng dừng trên phía sau lưng Minh Thù chốc lát.

Nơi đó có hai vết thương cũ, lúc trước bị ám sát lưu lại.

Cảnh Du xác định vết thương không phải làm giả, cũng không có chỗ nào kỳ lạ lại càng thấy mơ hồ.

Đây đúng là đại nhân nhà nàng…

Nhưng sao lại thay đổi kỳ lạ như thế?

Đợi tắm xong, Minh Thù hỏi nàng chính sự: "Tìm người thế nào rồi?"

Cảnh Du ho một tiếng, cúi đầu che giấu: "Đại nhân, người vì sao cho rằng Tứ điện hạ còn sống?"

"Nàng chắc chắn còn sống… không tìm được sao?"

Cảnh Du lắc đầu.

Bọn họ căn bản không biết tìm như thế nào, một điểm manh mối cũng không có, cho dù Tứ điện hạ còn sống đi chăng nữa, lỡ đâu bây giờ Tứ điện hạ đã không còn ở hoàng thành, Phượng Kỳ quốc lớn như vậy, bọn họ làm sao tìm được?

"Tiếp tục tìm."

Minh Thù cũng muốn hỏi Hài Hòa Hiệu.

Nhưng mà Hài Hòa Hiệu là hệ thống rất có nguyên tắc, trừ khi nó chủ động nói cho, hoặc là có tình huống liên quan tới giá trị thù hận, bằng không hỏi cái gì cũng không nói.

Người khác đều dựa vào hệ thống.

Cái hệ thống này của trẫm, một điểm tác dụng cũng không có.

-

Nghe nói cuối cùng Lý đại nhân bị đày đi biên cương, Thẩm Ngọc không thể không xử lý hắn, có đôi khi mặt ngoài vẫn phải làm cho đầy đủ.

Minh Thù dưỡng thương cũng khá tốt, trong cung truyền đến tin tức sẽ tổ chức tiệc ăn mừng công khai cho nàng.

Còn bữa tiệc ăn mừng này, rốt cuộc là có mục đích gì khác không tạm thời còn không biết.

Minh Thù vui vẻ đồng ý.

Ngự trù trong cung cũng không phải thổi phồng.

Nếu như ăn ngon, trẫm cũng có thể có lý do tạo phản…

[Ký chủ, nếu cô tạo phản nhiệm vụ coi như thất bại.]

Trẫm có thể để người khác làm nữ hoàng.

[...] Vì đầu bếp tạo phản, rất Minh Thù!

[Ký chủ xem chút tiểu yêu tinh đánh lộn, yên tĩnh một chút.]

Minh Thù: "..." Có một cái hệ thống bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu cũng kiếm cớ bảo trẫm thả tiểu yêu tinh ra đánh nhau thì biết phải làm sao bây giờ.

Minh Thù đến bữa tiệc đã có không ít người tới.

Rõ ràng tiệc ăn mừng lần này có thể mang theo người nhà, ở trong sân ngoài các đại thần còn có chính phu, con gái của các đại thần trông rất náo nhiệt.

Nguyên chủ không có chính phu, cũng không có thị quân, chỉ có mấy thiếu niên thanh tú nhưng nguyên chủ đều không động tới bọn họ.

Lúc vừa mới thấy cảnh như thế này còn có chút mới mẻ.

Y phục của nam nhân đa số rất diễm lệ, thanh lịch, cũng mang theo một số đồ trang sức có điều rất ít.

Đánh phấn bôi son cũng có, nhưng đa số vẫn là mặt mộc, bám vào bên cạnh vợ mình nói chuyện cũng không dám quá lớn tiếng.

Minh Thù đi tới, có không ít nam nhân nhìn nàng, nguyên chủ bình thường đã hết sức đẹp mắt, cộng thêm chức quan thừa tướng, ngoại trừ trong hoàng cung nguyên chủ chính là người tình trong mộng trong lòng vô số nam nhân.

Có đại thần tới trò chuyện: "Thừa tướng, vết thương của người tốt lên rồi chứ?"

Minh Thù liếc mắt nhìn nàng, nghiêm túc hỏi: "Không tốt ngươi có cho ta nhân sâm ngàn năm bồi bổ không?"

Lúc Cảnh Du muốn ngăn lại đã không kịp.

Những đại nhân gần đây tới thăm bệnh, ngoại trừ mấy đại thần ở phe bọn họ, không có một đại thần nào khác tới thăm.

Nụ cười trên mặt đại thần cứng đờ.

Nhân sâm ngàn năm ngươi cho rằng là cải trắng trên đường… Không phải, lời như vậy mà nàng ta cũng có thể nói ra sao.

"Thừa tướng đại nhân thật biết nói đùa, nếu như vi thần có thể tìm được nhân sâm ngàn năm, chắc chắn sẽ hiếu kính với thừa tướng đại nhân." Ở trong quan trường hỗn độn, làm gì có ai không qua lại những lời xã giao.

"Chờ ngươi tìm được sợ rằng ta đây đã nằm dưới ba tấc đất rồi."

"…" Đây chính là chính ngươi nói, không liên quan gì tới ta!

Minh Thù đuổi mấy đại thần tới bắt chuyện đi, cuối cùng cũng không ai tiến lên nữa.

Nàng mang theo người hầu Cảnh Du đi tới giữa sân ngồi xuống.

Trên bàn nhỏ có bày điểm tâm, hoa quả và rượu, Minh Thù ngồi xuống cũng không khách khí cứ thế bắt đầu ăn.

Phùng các lão mang theo một thiếu niên tuổi còn trẻ khuôn mặt rất đẹp tiến đến, trên người thiếu niên mặc một bộ y phục lịch lãm màu trắng, lúc đi lại phiêu dật như tiên.

Từ khi thiếu niên này xuất hiện, Minh Thù liền phát hiện giữa sân không ít đại thần đều nhìn lại.

Mà những nam nhân còn lại, đối với thiếu niên này ít nhiều lộ ra biểu cảm ghen tỵ.

"Đó là Thược Dược phải không?"

"Thược Dược là ai?"

"Thược Dược ngươi cũng không biết sao? Đứng đầu bảng trong Bách Yến lâu, được vinh danh là đệ nhất mỹ nhân của hoàng thành chúng ta."

"Không phải chỉ là một người theo phục dịch sao... Đệ nhất mỹ nhân cái gì chứ..."

Xung quanh tiếng bàn tán không ngừng, thiếu niên dáng người rất cao, nhìn kiên cường nhưng tay áo hắn đã hạ xuống nắm chặt thành quyền, biểu hiện sự lo lắng rất rõ ràng.

Ánh mắt Minh Thù nhìn lướt qua, nhan sắc đúng thật rất vượt trội, cộng thêm một thân khí chất hèn gì thu hút sự chú ý.

Phùng các lão ngược lại không hề e ngại Minh Thù, mang theo người thiếu niên kia tiến lên: "Thừa tướng, vài ngày trước ta có đắc tội xin ngài đừng để trong lòng, mọi người đều là vì Phượng Kỳ quốc cả."

Minh Thù hơi ngửa đầu nhìn nàng: "Thật có lỗi, bổn tướng cứ thích để trong lòng."

Phùng các lão: "..."

Nàng chủ động cầu hoà, vậy mà không thèm cảm kích!

Trên khuôn mặt cứng đờ của Phùng các lão vẫn tiếp tục nụ cười: "Hay là như vậy đi, vì để bày tỏ lòng thành, ta đưa Thược Dược cho thừa tướng được không?"

Thiếu niên vừa nghe xong, dường như có hơi kinh ngạc, hắn muốn duy trì vẻ ngạo mạn của mình, nhưng lại không thể không khuất phục vận mệnh, toát ra vẻ yếu đuối khiến người ta rất muốn ôm hắn vào trong lồng ngực mà an ủi cho thật tốt.

Phùng các lão tiếp tục nói: "Thừa tướng giữ mình trong sạch có lẽ không biết tới Thược Dược, hắn chính là đệ nhất mỹ nam của hoàng thành chúng ta, ngày hôm nay ta cố ý đưa hắn đến chính là để nhận lỗi với thừa tướng. Người yên tâm, Thược Dược vẫn còn sạch sẽ."

Phùng các lão nắm cánh tay thiếu niên, kéo cánh tay áo trắng như tuyết lên, trên cánh tay có một chấm như thủ cung sa xuất hiện.

Minh Thù nheo mắt, quả nhiên thế giới rất thần kỳ.

Phùng các lão cho rằng Minh Thù có hứng thú, đẩy thiếu niên một cái, thiếu niên lảo đảo ngã về phía Minh Thù.

Nàng cũng không tin mỹ nam xinh đẹp như vậy, nàng ta có thể không động tâm sao?

Cảnh Du thay Minh Thù đỡ lấy thiếu niên, Minh Thù cầm ly rượu khóe miệng tràn ngập ý cười: "Hoa dại bên đường ta không hái."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1176: Gian Hùng Giữa Đường (6)

Mãi đến khi Thược Dược bị Phùng các lão kéo theo ngồi xuống, hắn vẫn chưa lấy lại được tinh thần.

Mặc dù hắn rất chán ghét việc phải mang mặt ra rêu rao thế này, nhưng hắn cũng biết lúc những người ở đây nhìn thấy hắn không ai có thể cưỡng lại được.

Nhưng nàng…

"Đừng nhìn nữa, người ta không thèm ngươi." Phùng các lão khoác tay lên hông thiếu niên: "Vốn cũng không nỡ, nàng không muốn cũng tốt."

Thược Dược nhìn khuôn mặt Phùng các lão có vẻ hơi mập, trong lòng hơi cảm thấy buồn nôn.

Nếu để hắn giao ra lần đầu của hắn, hắn tình nguyện chọn người kia.

"Bệ hạ đến"

Thẩm Ngọc bị một đám người vây quanh tiến đến, đi cùng với nàng còn có Đoan Mộc Thư đang mặc cung trang hoàng phu.

Sắc mặt hắn lạnh lùng, bị Thẩm Ngọc ôm nhìn như cái xác không hồn đi lên vị trí cao nhất.

Sau khi Thẩm Ngọc phong Đoan Mộc Thư làm hoàng phu, hầu như không cho hắn đi ra ngoài, đây là lần đầu tiên xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Mọi người ồn ào thi nhau hành lễ, Thẩm Ngọc nhìn Minh Thù vẫn ngồi im không có động tĩnh gì: "Thừa tướng, ngươi có bất mãn gì đối với ta sao?"

"Không có." Minh Thù nghiêng đầu: "Bệ hạ phải tự tin lên, người đáng yêu như vậy, ta sao có thể có gì bất mãn đối với người chứ."

Mọi người: "..."

Vừa rồi thừa tướng đùa giỡn bệ hạ sao?

"Thừa tướng, ngươi đang nói bậy nói bạ cái gì thế!" Thẩm Ngọc cao giọng quát lớn.

"Khen bệ hạ."

"..."

Thẩm Ngọc cảm giác bây giờ mình không thể nhìn thẳng vào vị thừa tướng này.

Nàng cố gắng kéo căng khuôn mặt: "Nhìn thấy trẫm sao không hành lễ?"

"Bệ hạ, tiên hoàng cho phép ta không cần phải quỳ nếu không phải ở trường hợp đặc biệt." Cảnh gia có tư cách như vậy, trước khi Thẩm Ngọc phát tác, Minh Thù đưa hai tay lên trên không, khua khua: "Chào bệ hạ."

Lời nói của Thẩm Ngọc đến khóe miệng rồi cũng chỉ có thể nuốt trở về.

Ngay cả một cơ hội gây chuyện cũng chưa từng lưu lại cho nàng.

Minh Thù lại cười híp mắt nói: "Kỳ thực ta làm vậy chỉ là muốn gây chú ý với bệ hạ."

Thẩm Ngọc đang nắm tay Đoan Mộc Thư run một cái.

Lời này nếu như là một nam nhân nói ra, nàng sẽ không cảm thấy kỳ lạ nhưng đây là một nữ nhân!

Dùng giọng điệu thế này, nói ra những lời như vậy, Thẩm Ngọc cảm thấy toàn thân không được tự nhiên.

Đoan Mộc Thư hơi liếc mắt nhìn nữ nhân ngồi phía dưới, đây chính là thừa tướng của Phượng Kỳ quốc.

Trên người nàng mặc một bộ y phục màu đỏ, tại triều đình của Phượng Kỳ quốc chỉ có thừa tướng mới có thể mặc y phục màu sắc loại này, đại diện của việc nàng tôn quý vô song.

"Ngày hôm nay thừa tướng là nhân vật chính vì thừa tướng ăn mừng, lần này Phượng Kỳ đại thắng là công lao của Thừa tướng, mọi người cứ tự nhiên không cần phải để ý đến trẫm."

Phía dưới các đại thần liền phụ họa theo, sau đó là những tiếng chúc mừng Minh Thù.

Thẩm Ngọc lại nói hai câu, mọi người bắt đầu thân thiện.

Những việc như thế này tất nhiên sẽ có múa hát. Những thiếu niên ca hát kia cũng có thể tiến lên biểu diễn tài nghệ, nói không chừng có thể tìm được một nhân duyên tốt.

Minh Thù đã giải quyết xong điểm tâm trên bàn của mình, nàng nhìn sang điểm tâm của Phùng các lão ngồi bên cạnh.

Xê dịch sát lại gần: "Phùng các lão."

Phùng các lão: "..."

Phùng các lão nhìn lại một cách kỳ lạ: "Thừa tướng?"

Không phải nàng ta đã nghĩ thông rồi, muốn có Thược Dược chứ?

Nếu như nàng thực sự mở miệng, nàng đành phải đưa cho…

Ngẫm lại thật là đau lòng.

Tiểu mỹ nam này, nàng muốn nếm thử đầu tiên.

Minh Thù nhìn cũng chưa từng nhìn Thược Dược đang ngồi bên cạnh: "Ngươi có ăn điểm tâm không?"

Phùng các lão nhìn điểm tâm của mình trên bàn, không rõ ràng lắm lắc đầu.

"Vậy ta không khách khí."

Phùng các lão nhìn Minh Thù lấy điểm tâm của nàng mang đi…

Phùng các lão: "???"

Nói chuyện với nàng, chính là vì đồ ăn?

Phủ Thừa tướng nghèo đói đến mức không có cơm ăn rồi?

Không phải!

Ta với ngươi thân thiết lắm sao? Tốt xấu gì cũng là đối lập nhau, bộ dạng tự nhiên của ngươi như vậy là có ý gì? Chúng ta là đối thủ một mất một còn! Đối thủ một mất một còn đấy!

"Thừa tướng cũng không còn nhỏ tuổi nữa rồi, cũng nên có người để thích."

Thẩm Ngọc đột nhiên lên tiếng hỏi.

"Có thì sao, không có thì sao?"

"Thừa tướng, ngươi ăn nói với bệ hạ như thế sao?"

Có đại thần nghe không quen giọng điệu của Minh Thù, tuy giọng nói của nàng mang theo ý cười, nhưng luôn khiến người khác cảm thấy kỳ lạ.

Thẩm Ngọc giơ tay lên, ý bảo mình cũng không thèm để ý: "Thừa tướng nếu như đã thích người nào đó, trẫm có thể làm chủ cho thừa tướng, lần này ngươi lập công những ban thưởng khác với ngươi mà nói cũng không còn lực hấp dẫn."

"Không có."

Thẩm Ngọc nhìn về phía Phùng các lão: "Thược Dược công tử này trẫm cũng có nghe nói tới, bây giờ được gặp đúng thật là thiếu niên tuấn tú. Thừa tướng có thấy thích không?"

"Bệ hạ, người thật quan tâm tới hôn sự của ta quá!"

Thẩm Ngọc chắc chắn sẽ không cho phép nàng cưới một nam nhân có địa vị cao, nhưng lại không thể tùy tiện qua loa tắc trách, mà danh tiếng của Thược Dược lại rất thích hợp.

Nhưng nếu như nàng thực sự mang người này về, không biết bên ngoài sẽ nói gì.

Huống chi với nam nhân, nàng chỉ cần có một tiểu yêu tinh là đủ rồi.

"Thừa tướng cảm thấy trẫm đang xen vào chuyện của người khác?"

"Bệ hạ biết là tốt rồi."

Cảnh Du nghe Minh Thù trả lời, ở phía sau vô cùng hoảng sợ, rất lo lắng ngay sau đó bệ hạ sẽ cho người lôi ra ngoài phạt đánh.

Các đại thần còn lại coi như không nghe thấy.

Những việc như thế này không phải những tôm tép như bọn họ có thể xen vào.

Nhưng Thẩm Ngọc chỉ sầm mặt xuống, sau đó cười bỏ qua không định truy cứu.

Thẩm Ngọc không ngừng nhắc nhở chính mình, chỉ cần có thể thu những đại thần ủng hộ nàng về dưới trướng, hoặc là đổi những người đó đi.

Không có dòng dõi Cảnh gia chức vị cực cao đằng sau, Cảnh Sắt chẳng được tính là gì.

Thẩm Ngọc không lên tiếng nữa, bầu không khí có chút lo lắng từ từ trở lại không khí lúc trước.

Toàn bộ thời gian của bữa tiệc Minh Thù chỉ tủm tỉm cười, trên cơ bản người ta không tìm nàng, nàng cũng sẽ không đi gây sự, yên tĩnh ăn mấy thứ linh tinh, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn mấy người nhảy múa trên sân.

"Nghe nói Thược Dược công tử múa rất đẹp, không biết hôm nay có thể may mắn thấy một lần không."

Giữa sân chẳng biết lúc nào có một tiểu công tử đang đứng, lúc này sắc mặt kiêu căng nhìn về phía Phùng các lão.

Người là do Phùng các lão mang tới, tiểu công tử cũng rất hiểu chuyện: "Phùng các lão và thừa tướng có muốn xem không?"

"Ta?" Minh Thù tự nhiên bị gọi tên ngẩng đầu: "Không có hứng thú. "

Tiểu công tử nghẹn lời, nhưng khi nhìn tới gương mặt Minh Thù lại áp chế bất mãn trở về.

Minh Thù có thể không hề có áp lực tâm lý nói thẳng là không có hứng thú, nhưng Phùng các lão không được chỉ có thể bảo Thược Dược đi lên.

Thược Dược cúi đầu, đáp một tiếng "vâng" nhè nhẹ đi ra giữa sân.

Vị tiểu công tử kia lui về chỗ của mình, vị trí kia ít nhất là gia quyến của quan nhị phẩm.

Thược Dược vừa đứng lại, liền hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Tiểu công tử thấy vậy sắc mặt cũng bất ngờ.

Tiếng sáo trúc vang lên.

Thân hình Thược Dược theo âm thanh nhảy múa, tay áo bồng bềnh nhẹ nhàng phiêu dật.

"Keng."

Âm thanh đồ sứ vỡ tan đột nhiên vang lên cắt đứt điệu múa của Thược Dược, hắn lo lắng đứng tại chỗ.

Tầm mắt mọi người lúc này đều nhìn lên phía trên.

Phía trên Đoan Mộc Thư đứng lên, đồ bị vỡ chắc là do Thẩm Ngọc ném chén trà, trên mu bàn tay của nàng còn dính lá trà.

Thẩm Ngọc cúi đầu nhìn chén trà vỡ tan: "Đoan Mộc Thư, ngươi đừng tưởng rằng trẫm không thể bỏ ngươi."

"Ồ, vậy ngươi tìm người khác đi." Giọng nói Đoan Mộc Thư lạnh lùng.

Khiêu khích Thẩm Ngọc như vậy, cũng chỉ có vị hoàng phu Đoan Mộc Thư này dám.

Thẩm Ngọc lần này đã thực sự phát cáu: "Được."

Nàng quay đầu nhìn về phía Thược Dược đang đứng trên sân: "Sắc phong Thược Dược làm Hoàng quý quân."

Đoan Mộc Thư nghe vậy cười lạnh một tiếng, không quay đầu lại cứ thế đi thẳng về phía trước.

Tình cảnh rơi vào trong yên tĩnh lạ thường.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1177: Gian Hùng Giữa Đường (7)

“Bệ hạ, tức giận tốt cho sức khỏe đó.” Minh Thù đứng dậy, phá vỡ sự im lặng: “Hoàng Phu, tính khí tốt thật.”

“Thừa tướng!”

Thẩm Ngọc lập tức nhìn về phía Minh Thù, thể hiện rõ sát ý nhưng khi đối mặt với Minh Thù lại thu lại sát ý.

Minh Thù rót một ly rượu chậm rãi uống.

"Bịch..."

Chén rượu đặt trên bàn, Minh Thù chống cơ thể đứng dậy: “Bệ hạ, ta biết người muốn diệt trừ ta nhưng lại kiêng dè. Lần trước hãm hại ta, suýt chút nữa người đã thành công rồi. Không chừng lần tới sẽ thành công đó, phải tin là hành sự tại nhân chứ.”

Nàng dừng một lát rồi lại nói, giọng điệu tùy ý như nói chuyện phiếm: “Ta rất lười phải vòng vo với người, mọi người đều biết rõ sự tình. Nói ra thì cũng chẳng có gì, người cứ việc làm đi, nếu có thể diệt trừ được ta xem như ta để người làm đấy.”

Cảnh Du: “???”

Đại thần: “...”

Đây là tình huống gì đây?

Minh Thù mỉm cười với mọi người, ung dung tự tại rời đi. Thẩm Ngọc không biết có phải là tức đến ngẩn người hay không mà cứ như thế nhìn nàng rời đi.

Ra khỏi đại điện, giọng Cảnh Du có chút run rẩy: “Đại nhân, người đây là...”

“Làm rõ quan hệ đó mà.”

“Đại nhân, người...” Điên rồi sao?

Bệ hạ vốn tránh gặp người, giờ người lại còn như vậy nữa.

Minh Thù vỗ vỗ bả vai Cảnh Du: “Muốn làm một gian hùng, phải giác ngộ được cái này, phải tin tưởng bản thân! Hừ!”

Cảnh Du: “...” Câu phía sau là người tự nói với bản thân đấy à?

Không đúng, gian hùng là sao?

Rốt cục thì đại nhân nhà nàng đã trải qua cái gì vậy?

Cảnh Du nhất thời không biết nên nói cái gì, chóng mặt theo Minh Thù rời đi.

Lúc rời đi phải đi qua Ngự Hoa viên, phía trước có một hàng đèn sáng loáng tiến tới.

Chuông ngọc kêu keng keng, thiếu nữ soi đèn tiến về phía trước.

Ánh sáng ấm áp của đèn cung đình nhẹ nhàng xoay tròn theo động tác của nàng, khung ảnh tỏa sáng tản mát ra xung quanh.

“Đại nhân, là Thất điện hạ.”

Cảnh Du nhắc nhở Minh Thù.

Thất điện hạ?

Tiên hoàng tổng cộng có chín người con nối dõi, trong đó có bốn người là nữ hoàng, năm người là hoàng tử. Hoàng tử không có lực uy hiếp gì cả, không chừng sau này có thể liên hôn.

Thẩm Ngọc dường như không động tới bọn họ, nhưng nữ hoàng Thẩm Ngôn và một nữ hoàng khác đều chết rồi, hiện tại chỉ còn lại vị Thất điện hạ này.

Còn vì sao nàng ấy có thể bình an vô sự...

Đại khái là vì vị nữ hoàng Thất điện hạ này không giống với các nữ hoàng khác.

Phượng Kỳ quốc không có cô gái nào có thể chấp nhận vị Thất điện hạ ăn mặc như nam nhân này.

Cộng thêm sau khi Thẩm Ngọc lên ngôi, Thất điện hạ vẫn rất an phận. Thẩm Ngọc xem như là hung tàn nhưng nàng ta cũng không vô duyên vô cớ động thủ, luôn phải tìm một lý do danh chính ngôn thuận.

Thất điện hạ mà không gây sự thì tìm đâu ra lý do cơ chứ?

Nhóm Thất điện hạ bên kia dừng lại, thiếu nữ cầm đèn bị mọi người vây quanh ở chính giữa. Đèn ở xung quanh cùng tôn lên nhan sắc vị điện hạ đó, xinh đẹp vô cùng khiến người ta nhìn không chớp mắt.

Minh Thù xoay người đi về hướng khác.

Thất điện hạ nghiêng đầu hỏi: “Khi nãy là thừa tướng sao?”

Thị vệ cũng không nhìn rõ, bên đó đen như mực chỉ thấy có hai bóng người đứng ở đó, cũng không biết Thất điện hạ tại sao chỉ liếc mắt thôi đã nhận ra được.

“Hôm nay trong cung vì thừa tướng đại nhân mà tổ chức yến tiệc, lúc này thừa tướng không nên ở đây chứ…”

Ngón tay Thất điện hạ nhẹ ngàng xoay tròn đèn lồng, dường như không để ý đó là ai: “Bọn họ tại sao không tới hành lễ?”

“Ớ…” Thị vệ trong khoảnh khắc chợt nghẹn họng: “Nếu như là thừa tướng, chắc là tránh nghi ngờ… dù sao bây giờ…”

Thị vệ định nói gì lại thôi, tình hình trong cung cũng như trên triều cũng không được xem là tốt.

Nhìn thấy Minh Thù sắp biến mất, Thất điện hạ đột nhiên cầm đèn đuổi theo.

“Điện hạ…” Thị vệ vô cùng kinh ngạc: “Người làm gì thế?”

“Nhìn thấy ta mà không hành lễ, ta đương nhiên phải tới trị tội nàng ta.”

Thị vệ: “…”

Nếu đó là thừa tướng đại nhân thật, hiện tại bên phía bệ hạ cũng không dám động đến vị thừa tướng này, người như vậy không phải là đang đi tìm cái chết sao?

Khi Thất điện hạ sắp đuổi kịp Minh Thù, phía sau cung điện đột nhiên truyền đến tiếng ồn ào bắt thích khách.

Minh Thù xoay người lại nhìn, đúng lúc thấy thiếu nữ đang đuổi phía sau nàng.

Có lẽ là bị âm thanh phía bên kia làm giật mình, đối phương cũng dừng lại.

“Bắt thích khách!”

“Đừng để thích khách chạy mất!”

Bóng đen gấp gáp lướt tới, rơi xuống trước mặt thiếu nữ. Thị vệ nhanh chóng rút đao, nhưng thiếu nữ vẫn bị thích khách tóm được, thanh đao sắc bén dính máu đặt vào cổ đang đeo chuỗi ngọc của thiếu nữ.

Đèn lồng trong tay nàng dường như vì hoảng sợ mà rơi xuống đất tắt ngúm.

Ngự Lâm quân đuổi tới thấy Thất điện hạ bị bắt, e dè không dám tiến lên phía trước.

“Ngươi không chạy thoát được đâu, mau buông Thất điện hạ ra!”

Thích khách cười nhạt: “Còn dám tiến thêm bước nữa, ta sẽ giết nàng ta.”

Ngự Lâm quân quả nhiên không dám tiến lên, phái người về báo cho phía bên Thẩm Ngọc.

Thích khách có lẽ đã bị thương, kéo cánh tay Thất điện hạ dường như chẳng có cách nào dùng lực. Nhưng mà sự nỗ lực của nàng ta khiến cho không ai nhìn ra.

“Tránh ra hết cho ta!”

“Tránh ra nếu không hôm nay ta sẽ để cô ta chôn cùng ta, xem xem mạng của nữ hoàng các ngươi có giá hay mạng ta có giá.”

Bên phía Thẩm Ngọc không có tin tức truyền về, các Ngự Lâm quân cũng không biết nên làm thế nào.

Thất điện hạ rất phối hợp bị kèm hai bên, thậm chí còn oán giận một cách đầy bất mãn: “Ngươi đừng có run, y phục của ta bị máu của ngươi làm bẩn mất.”

“Câm miệng!” Tên thích khách quát lớn một tiếng.

Ngàng ta làm bại lộ sự thật hắn đã bị thương.

Ngự Lâm quân tự nhiên cũng nghe thấy: “Ngươi thả Thất điện hạ ra, bọn ta sẽ tránh ra cho ngươi.”

Thích khách đương nhiên đâu có ngu như vậy, nàng ta kèm hai bên Thất điện hạ lui về phía sau. Nhưng đứng phía sau chính là Minh Thù và Cảnh Du, bọn họ không có mang theo đèn. Vừa nãy hỗn loạn như thế, thích khách chắc cũng không chú ý tới phía sau yên lặng như vậy lại có hai người đang đứng đó.

Cảnh Du nhìn Minh Thù.

Tình huống này cứu hay không cứu đây?

Cảnh Du không nhận được đáp án của Minh Thù vì Minh Thù đã ra tay trước rồi.

Nàng đột nhiên từ phía sau tập kích thích khách, thích khách phát hiện thấy nguy hiểm, muốn dùng Thất điện hạ làm bia đỡ đẩy lên phía trước.

"Vèo..."

Vũ khí sắc bén đâm vào cơ thể.

Thích khách có chút không tin, nhìn mình bị kìm kẹp hai bên, nhìn tới thiếu nữ có vẻ không có chút lực công kích kia.

Thân thể thiếu nữ như bị nàng ta đẩy ra ngoài, xoay tròn một vòng chính xác nằm vào trong lòng Minh Thù. Lòng bàn tay Minh Thù nóng lên, trong tay nhét một con dao găm nóng hổi.

Thiếu nữ nằm trong ngực cô, bày ra bộ dạng hoảng sợ quá mức.

Minh Thù: “...”

Thích khách chết không nhắm mắt bổ nhào trên mặt đất, Ngự Lâm quân đi qua tia sáng chợt sáng lên.

Minh Thù trong tay cầm dao găm dính máu, chân tướng rõ mồn một.

“Điện hạ.”

“Thất điện hạ...”

Tùy tùng của Thất điện hạ chen nhau tiến tới.

Thiếu nữ từ trên vai Minh Thù khẽ ngẩng đầu lên: “Thích khách chết rồi sao?”

Thị vệ an ủi nàng ta: “Điện hạ, không sao rồi, thích khách đã bị thừa tướng giải quyết rồi.”

“A.” Thiếu ngữ đấm đấm ngực nhưng nàng vẫn cứ như vậy mà không rời khỏi Minh Thù, cứ gục trên vai nàng ấy: “Đa tạ thừa tướng, vậy ta không trị tội người nữa.”

Minh Thù bình tĩnh thu cây đao lại: “Xin hỏi Thất điện hạ, người định trị ta tội gì?”

“Nhìn thấy ta mà không hành lễ, là bất kính đó thừa tướng đại nhân.”

Tay Minh Thù trượt đến bên hông nàng ta, ác ý ấn ấn vào ngực nàng ta: “Điện hạ, đây có được xem là cố tình dây dưa không nhỉ?”

“Thế thừa tướng thấy sao?”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1178: Gian Hùng Giữa Đường (8)

Tiểu yêu tinh.

Minh Thù thầm mắng một tiếng.

Lần này sẽ không khôi phục ký ức đấy chứ?

Nếu không sao lại chủ động như thế chứ?

Mắt thấy người càng lúc càng dựa vào nhiều hơn, Minh Thù buông nàng ta ra: “Nếu đã không sao rồi, thần xin cáo lui trước.”

Cảnh Du quái dị liếc mắt nhìn Minh Thù.

Nàng ta đã lâu rồi không nghe thấy đại nhân nhà nàng nói cái chữ “thần” này.

Thất điện hạ bị tùy tùng vây quanh khoảng cách giữa hai người tăng lên, nàng ta như có như không liếc mắt nhìn về phía bên này.

Minh Thù xoay người rời đi, mãi đến khi ra khỏi cửa cung Cảnh Du mới lên tiếng: “Đại nhân, thích khách vừa rồi là do người giết sao?”

Lúc đó nàng ta đứng gần, đại nhân nhà nàng và tên thích khách kia còn cách nhau một khoảng.

“Nếu không, ngươi cho là ai giết?”

Cảnh Du có một đáp án nhưng đối diện với ánh mắt như cười như không của Minh Thù, thức thời nuốt mấy từ định nói vào trong.

"Lúc đó, cách bên phía bệ hạ cũng không xa, bệ hạ vẫn không cho người truyền tin đến, đại nhân, bệ hạ... có phải là muốn...” Diệt trừ Thất điện hạ?

Hiện tại trong cung có một vị nữ hoàng như vậy...

“Tâm tư của đế vương ngươi đừng có đoán, đừng có đoán...” Minh Thù hừ hừ, lên xe ngựa: “Tối nay thêm đồ ăn nha.”

Cảnh Du: "..." Tại sao muốn thêm đồ ăn?

-

Minh Thù không ngờ vị Thất điện hạ này lại tìm đến phủ.

Hơn nữa còn là khi trời còn chưa sáng, khi nàng còn đang ở trên giường...

“Thừa tướng, ngươi thức dậy muộn quá đấy.”

Minh Thù ngửa đầu nhìn gương mặt có chút lóa mắt phía trên đỉnh đầu, nàng lật người tiếp tục ngủ.

Nằm mơ cũng mơ thấy tiểu yêu tinh.

Có độc.

Thất điện hạ nhìn nhìn ót Minh Thù hơi sửng sốt, lát sau nói: “Thừa tướng, ngươi không sợ ta làm gì ngươi sao?”

Nàng cứ như vậy mà để lộ ra chỗ trí mạng, không hề có chút phòng bị nào.

Minh Thù: “...”

Không phải là ảo giác.

Nàng từ trên giường ngồi dậy rồi từ trên giường ngồi xuống, Thất điện hạ mặc xiêm y khá gọn gàng, tuy nhiên vẫn cứ hoa lệ như cũ, hoa văn phía trên có thể khiến cả đám người lóa mắt.

“Điện hạ, người có việc gì sao?” Sáng sớm đã xông vào tẩm điện của trẫm! Muốn làm gì đây?

Thất điện hạ dựa vào cạnh giường: “Tối qua, thừa tướng lấy đồ của ta đi, ta đến là để lấy lại đồ.”

“Đồ gì?”

Thất điện hạ nhìn chằm chằm Minh Thù mấy giây, nàng ta vươn tay: “Trả lại cho ta.”

Minh Thù xoa xoa chân mày: “Điện hạ, người không nói là đồ gì, ta sao có thể trả cho người đây?”

Thất điện hạ: “Thanh dao găm kia.”

“À!” Minh Thù bừng tỉnh: “Ta ném đi rồi.”

Thất điện hạ: “...”

“Đại nhân, người dậy rồi sao?” Giọng nói của Cảnh Du từ bên ngoài vang lên, theo sau là âm thanh đẩy cửa vào.

Thất điện hạ nhìn bốn phía, chỗ có thể giấu người cách khá xa không kịp tới được, mà dưới giường...

Thất điện hạ trực tiếp lên giường, dùng chăn đắp lên che mình lại.

Minh Thù: “...”

Cảnh Du từ phía sau bình phong tiến đến thấy Minh Thù ngồi trên giường, hơi kinh ngạc: "Đại nhân người dậy rồi, có phải thay y phục hiện tại không?"

Cảnh Du càng muốn hỏi chính là có vào triều hay không.

Nhưng nàng sáng suốt hỏi một cách uyển chuyển.

"Trời sáng hãy vào triều."

"Vâng..."

Cảnh Du không rời đi ngay, cân nhắc một chút: "Vừa có chút tin tức, có người ở biên ải thấy người của Tứ điện hạ."

Biên ải?

Rời khỏi Phượng Kỳ quốc sao?

"Chúng ta có cần điều tra tiếp không?"

"Tiếp tục điều tra."

"Vâng."

Đợi Cảnh Du đi khỏi, Minh Thù liền vén chăn lên, Thất điện hạ chớp mắt: "Thừa tướng đang tìm Thẩm Ngôn?"

"Xuống ngay!"

Thất điện hạ không nhúc nhích: "Mọi người đều biết là Thẩm Ngôn đã chết rồi, sao ngươi còn tìm nàng ấy?"

"Thất điện hạ, người mà còn không xuống, đừng trách thần không khách khí đấy."

Lông mi Thất điện hạ như cánh bướm run rẩy, nàng nở nụ cười sáng lạn: "Ngươi trả dao găm cho ta, ta sẽ xuống ngay."

Trước mắt Thất điện hạ đột nhiên tối sầm lại, Minh Thù bao phủ ở phía trên, cổ tay bị nắm chặt kéo sang một bên, bị nàng một tay giữ chặt.

Một tay khác từ dưới chăn vươn xuống dưới.

Cái này mới làm Thất điện hạ có chút kinh hoàng.

Nhưng sức của Minh Thù lớn hơn so với tưởng tượng của nàng rất nhiều, hai người giãy dụa vướng víu, cơ thể Thất điện hạ đột nhiên cứng đờ.

Bàn tay mềm mại lần vào trong quần áo hắn, cách một lớp tiết khố mỏng nắm lấy nơi trọng yếu nhất

Minh Thù vừa chạm vào liền bỏ ra, buông lỏng sự kìm hãm của nàng.

Thất điện hạ trùm chăn lên người mình.

“Ngươi...” Thất điện hạ nghiến răng nghiến lợi: “Ngươi làm gì đấy?”

“Xác nhận một chút.”

“Xác nhận... cái gì?”

Hắn có phải là nữ nhân hay không à?

Đôi mắt Thất điện hạ có chút co rút lại: “Ngươi sao lại phát hiện ra?”

Chuyện này còn cần phải phát hiện sao? Tiểu yêu tinh nếu là con gái, trẫm sợ rằng chỉ có thể nghĩ cách giết chết hắn rồi.

Minh Thù ngồi bên cạnh vẫn ung dung mỉm cười: “Điện hạ, người vẫn không chịu xuống, thần không thể đảm bảo khi mà người rời giường, vẫn còn tấm thân trong sạch.”

Thất điện hạ: “...”

Lưu manh!

Thất điện hạ từ trên giường lăn xuống đi, hắn khép lại y phục: “Ngươi mau trả lại đồ cho ta.”

Minh Thù lấy thanh dao găm kia từ dưới gối ra: “Thứ đồ này, điện hạ phải bảo quản cẩn thận, không phải ai cũng có lòng tốt như thần giúp người lừa gạt. Hơn nữa điện hạ cần gì phải tự mình động thủ, không chừng có người ra tay vì người đấy.”

Thất điện hạ nhận lấy giao găm, kiểm tra một lượt xác định là của hắn, sau khi cất kỹ trong người mới nói: “Nàng ta đã động đến ta, đáng chết.”

Minh Thù liếc mắt: “Ta cũng động đến người rồi, còn đụng tới... Người có muốn giết ta không?”

Thất điện hạ sửa sang lại y phục, khi ngẩng đầu lên khôi phục nụ cười: “Thừa tướng đại nhân động đến ta rồi thì ngài phải chịu trách nhiệm với ta.”

“Trách nhiệm?” Minh Thù cười khẽ: “Điện hạ với thần có hiểu lầm gì không vậy?”

Minh Thù trên dưới quan sát hắn: “Cứ xem như ta muốn có trách nhiệm với người, cũng không thể nào kết hôn với một nữ hoàng, đúng không, điện hạ?”

Thất điện hạ: “...”

“Điện hạ, để vi thần sờ ngực của người, đó là làm gì vậy?”

Thất điện hạ: “...”

Hạ lưu!

Thất điện hạ trừng mắt nhìn Minh Thù, đẩy cửa sổ ra nhảy ra ngoài. Hắn đứng ngoài cửa sổ, sắc trời mông lung làm hình bóng hắn mơ hồ: "Thừa tướng đại nhân, nhớ đến thăm ta đó."

"À đúng rồi, tứ tỷ tỷ của ta ở Đại Lương quốc."

Minh Thù nhìn hắn biến mất trong sương mù dày đặc buổi sáng sớm, nơi khóe miệng khẽ cười.

Tiểu yêu tinh...

Nàng quay lại nằm lên chiếc giường lộn xộn, trên người hắn ta không biết là mùi hương gì rất thơm.

Xung quanh dường như vẫn còn lưu lại mùi hương của hắn ta.

Thế là vấn đề tới rồi...

Khi Minh Thù ăn điểm tâm hỏi Cảnh Du phục vụ ở bên cạnh: "Cảnh Du, ngươi nói xem, phải thế nào mới cưới về được một nữ nhân."

Cảnh Du: "..."

Đại nhân vừa nói cái gì vậy? Không nghe rõ.

Chẳng trách nhiều năm như vậy đại nhân không có người tri kỷ, thì ra là thế, thì ra là thế.

Người dân Phượng Kỳ quốc xem như là cởi mở cũng chưa cởi mở tới mức ấy, có thể chấp nhận hai nữ nhân...

Cảnh Du suy tư hồi lâu, cẩn thận trả lời: "Đại nhân... chỉ cần không để người ta phát hiện, chắc là sẽ không sao đâu."

Kim ốc tàng kiều (*) nha!

Minh Thù phiền muộn: "Chuyện này sợ là hơi khó."

Khó?

Sao mà khó?

Phủ thừa tướng lớn như vậy, đón người đó về hầu hạ bên mình, chỉ cần khi không có người lâu lâu ôm ấp sẽ chẳng có ai thấy lạ đâu.

***

(*) Kim ốc tàng kiều: Dùng để chỉ ngôi nhà đẹp, sang trọng bên trong cất giấu giai nhân hoặc người tình.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1179: Gian Hùng Giữa Đường (9)

Chuyện thích khách không điều tra ra được kết quả gì. Thẩm Ngọc bị ám sát cũng không phải là lần một, lần hai mà nhiều lần rồi. Có lẽ đã quen rồi nên chuyện này cứ không giải quyết được như vậy.

Mà vị Bách Yến Lầu đứng đầu bảng Thược Dược kia, như vậy mà lại lên làm Hoàng quý quân.

Nghe nói Thẩm Ngọc đã mấy ngày liên tiếp ngủ ở trong cung Hoàng quý quân, không ngừng ban thưởng, đều nói Ngọc Hoa cung của Hoàng Phu đã thất sủng.

Bọn người hầu trong cung gió chiều nào theo chiều ấy, nâng trên đạp dưới.

Xem chừng giận nhất có lẽ là Phùng các lão.

Tốn nhiều tiến của, kết quả ngay cả tay nhỏ của mỹ nhân cũng chưa được sờ đến.

...

Minh Thù cũng không nhàn rỗi, muốn làm một gian hùng không thể để mất quyền.

Lúc trước, Thẩm Ngọc đổi mất một số người của nàng, chỉ là chưa động tới nòng cốt. Minh Thù lại nghĩ cách để đổi mấy người đó về.

Thẩm Ngọc không muốn tâm huyết của nàng uổng phí mấy lần liền quấy nhiễu, cho nên mỗi lần vào triều dường như đều là một trận tàn sát khốc liệt.

Thẩm Ngọc có thể lên tới ngôi vị hoàng đế này đương nhiên không phải kẻ ngu ngốc gì.

Có vài người Thẩm Ngọc sắp xếp ổn thỏa, thủ đoạn thông thường làm không được Minh Thù chỉ có thể đi con đường phi thường.

Cho nên Thẩm Ngọc chỉ có thể giương mắt nhìn...

Ngươi có thể ngăn cản một người chủ động từ chức sao?

Mỗi lần Thẩm Ngọc tức đến muốn ngất, Minh Thù còn phải một phen đổ thêm dầu vào lửa.

Mỗi lần trước khi vào triều, Thẩm Ngọc đều phải hít sâu, hít sâu, lại hít thở sâu.

Thẩm Ngọc vì bảo tồn thực lực, phía sau có vẻ như cũng không chính diện đối đầu với Minh Thù, trận địa hai bên dần dần cố định.

Đám đại thần trung lập kia liền có cảm giác có chút kẽ hở sinh tồn.

Bọn họ chỉ muốn làm quan cho tốt sao lại khó khăn thế chứ.

Thế nhưng bên bệ hạ và thừa tướng không đối chọi gay gắt giương cung bạt kiếm như lúc đầu, ngày tháng cũng trải qua tốt hơn không ít.

“Bệ hạ, sứ đoàn nước Bắc Việt ít ngày nữa sẽ tới hoàng thành.”

Thẩm Ngọc nhìn xuống phía dưới chỗ thừa tướng bày một bàn điểm tâm, hoa quả, đôi mắt giống hệt như thanh đao.

Nàng ta biến Càn Khôn điện này thành nơi nào rồi?

“Bệ hạ?” Đại thần bẩm báo thấy Thẩm Ngọc không phản ứng gì, không khỏi thấp thỏm gọi một tiếng, luôn tiện cũng nhớ lại xem khi nãy hắn có chỗ nào nói không đúng sao?

Minh Thù chống cằm: “Bệ hạ đừng nhìn ta chứ, người có nhìn ta thì ta cũng sẽ không đột nhiên chết bất đắc kỳ tử đâu.”

Thẩm Ngọc: “...”

“Chuyện sứ đoàn, giao cho Phùng các lão và Lễ bộ thượng thư phụ trách.” Thẩm Ngọc nói.

“Bệ hạ, ta nguyện vì người giải quyết ưu phiền.” Minh Thù chủ động giơ tay.

“Thừa tướng là trụ cột nước nhà, chút chuyện nhỏ này sẽ không làm phiền thừa tướng.” Trong giọng nói của Thẩm Ngọc đầy ý châm chọc.

“Trụ cột nước nhà thì nên vì bệ hạ giải quyết ưu phiền chứ, ta không cảm thấy khổ cực mà.”

"Trẫm đã bảo là không cần mà!"

Bầu không khí trở nên có chút kỳ quái.

Nhưng các đại thần đều thành thói quen rồi.

Minh Thù mặc dù có chút khiến người ta tức giận, nhưng bất kể nàng làm gì nói gì cũng sẽ không vượt quá giới hạn để Thẩm Ngọc nắm đằng chuôi.

Đây chính là biết rõ nàng phạm tội nhưng lại không có chứng cứ, không trừng phạt được nàng.

Việc này đặt vào vị trí của ai mà chẳng tức giận?

Hai vị này không đánh nhau trên triều, bọn họ đã phải cám ơn trời đất rồi.

Có đại thần nhanh chóng đứng ra đổi chủ đề: “Lần này Bắc Việt là nước thua trận còn đưa theo một vị hoàng tử có ý hòa thân, không biết bệ hạ định xử lý việc này thế nào?”

Hiện tại hoàng thất Phượng Kỳ đối tượng có thể hòa thân chỉ có mỗi Thất điện hạ, nếu không chỉ có thể chọn một người trong nhánh bên của hoàng thất.

Bắc Việt lần này bại trận, đưa theo hoàng tử đến đây hòa thân cũng không biết là thật lòng hay giả dối.

Thẩm Ngọc nhất định là sẽ không tự quyết định.

Thẩm Ngọc suy tư chốc lát: “Chuyện này sẽ bàn lại.”

Các đại thần mỗi người liếc nhau, bệ hạ đây là không định để Thất điện hạ hòa thân sao?

Nhưng mà nhìn lại nhan sắc của Thất điện hạ có đại thần trầm ngâm lắc đầu, là một nữ nhân của Phượng Kỳ quốc làm sao có thể giống nam nhân như vậy, nhất định sẽ làm hỏng hình tượng của các nữ nhân của Phượng Kỳ quốc.

Người được chọn này, phải quyết định ra trước khi người của Bắc Việt tới. Hai ngày liền đều là bàn bạc về chuyện này.

Phần lớn triều thần đồng ý để Thất điện hạ đi hòa thân, thân là thành viên của hoàng thất lúc này không dùng tới thì dùng lúc nào đây?

Cũng có một bộ phận triều thần cảm thấy nên dùng nhánh bên của hoàng thất, không thể để mất mặt trước nước khác được.

Hai bên ở trên triều cãi nhau không dứt.

Cuối cùng Thẩm Ngọc giải quyết dứt khoát.

Thất điện hạ hòa thân.

Minh Thù sau khi bãi triều tìm đến cung Thất điện hạ, chuẩn bị đi cười nhạo tiểu yêu tinh của nàng một chút.

Tính lịch sử của thời khắc này, nếu không cười nhạo thì sau này lấy đâu ra cơ hội.

Minh Thù tránh người trong cung điện nhảy cửa sổ vào tẩm cung của hắn.

Vừa vào đến một luồng gió lướt qua bên mặt, Minh Thù phản kích theo bản năng nhưng giây tiếp theo đã bị người ta ôm vào lòng.

“Ta cho rằng thừa tướng sẽ không đến thăm ta nữa.”

Giọng nói thiếu nữ nhẹ nhàng êm tai.

“Có thể dùng giọng bình thường nói chuyện với ta không?” Nữ nhân như vậy trẫm không trêu ghẹo nổi.

Thất điện hạ vốn là ôm nàng từ phía sau lúc này cọ xát vào phía trước, cơ thể hắn nhẹ nhàng trượt xuống, chớp mắt thấp hơn Minh Thù không ít.

Hắn ngửa đầu nhìn Minh Thù: “Ngươi không thích giọng ta à?”

Minh Thù cúi đầu nhìn hắn: “... Hình ảnh thật đẹp, không dám tưởng tượng.”

Thất điện hạ "hừ" một tiếng, giọng nói trở nên trầm thấp đứng lên: “Thừa tướng đại nhân sao lại tình nguyện đến nơi này của ta?”

“Ta tới...”

“Cốc cốc!” Tiếng gõ cửa dồn dập cắt đứt lời Minh Thù.

Thất điện hạ cũng không sợ, dựa vào Minh Thù hỏi với ra bên ngoài: “Chuyện gì?”

Âm thanh thay đổi không hề thấy có chút chuẩn bị nào.

Người bên ngoài không đẩy cửa tiến vào, ở ngoài trả lời: “Điện hạ, xảy ra chuyện rồi. Hôm nay lâm triều quyết định người hòa thân với Bắc Việt là người.”

Thất điện hạ nhìn về phía Minh Thù: “Ngươi tới là cười nhạo ta?”

“Điện hạ thật thông minh.”

“Điện hạ? Điện hạ? Người không sao chứ? Thánh chỉ chưa ban xuống việc này vẫn có thể cứu vãn, người bình tĩnh một chút...”

“Đừng vào!” Thất điện hạ nũng nịu kêu lên một tiếng.

Thị vệ ở bên ngoài chuẩn bị tiến vào liền run tay.

Điện hạ chắc chắn nổi giận rồi.

Thất điện hạ đuổi thị vệ đi. Chóp mũi hắn vừa hay có thể chạm vào cằm Minh Thù, hắn nhẹ nhàng cọ xát mấy cái: “Đại nhân, người muốn nhìn ta lấy người khác sao?”

“Sao lại không thể?”

“Ta là của người mà.”

“...” Khéo miệng Minh Thù co giật, có phải trẫm vỡ vụn rồi không? Tại sao kịch tình không tiếp nhận nổi vậy?

Từ sau lần trước hắn chạy đến phủ thừa tướng, nàng và hắn cũng chưa từng gặp mặt.

Sao lại phát triển tới mức hắn là của nàng rồi?

Được rồi.

Hắn vốn dĩ là của nàng.

“Điện hạ không phải là uống nhiều rồi đấy chứ? Sao lại nói như vậy? Thần với điện hạ một chút quan hệ cũng không có.”

“Sao lại không có, người giúp ta giết thích khách, giúp ta giấu hung khí, lâu như vậy chưa vạch trần ta. Người còn sờ soạng ta, chúng ta thực sự không có quan hệ gì sao?”

Lưu manh không biết xấu hổ, sờ soạng hắn còn không muốn thừa nhận hành vi của mình!

“Thừa tướng đại nhân, ta rất thích người.”

Một giây kia nhìn thấy nàng liền thích.

Chưa từng thích qua ai như vậy.

Hắn nhè nhàng ngửa đầu, đôi mắt đen nhánh phản chiếu ra hình ảnh người trước mặt, cánh môi cũng không biết là vì bôi son hay là vốn dĩ nhan sắc đã mê người như vậy.

Minh Thù chịu đựng thôi thúc hôn hắn: "Ngực người chạm vào ta rồi."

Thất điện hạ: “...”

Đợi lâu như thế mà lại nghe được một câu như vậy sao?

A!

Tức chết điện hạ ta rồi!

Lưu manh!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1180: Gian Hùng Giữa Đường (10)

Thất điện hạ Phượng Kỳ quốc.

Tên thật là Thẩm Sính.

Trong hoàng cung, nam nhân có địa vị không cao, kết quả sau cùng đều chỉ có thể bị gả ra ngoài làm công cụ củng cố đế vị.

Cha của Thẩm Sính không muốn con của hắn cũng rơi vào cảnh này.

Cho nên khi Thẩm Sính được sinh ra, đã bị cha hắn giấu đi thân phận thành nữ nhân.

Hắn không cầu Thẩm Sính có thể cạnh tranh đế vị, chỉ mong chờ hắn phong vương hậu rời khỏi hoàng cung đến lúc đó hắn sẽ tự do.

Đáng tiếc gặp biến cố này, Thẩm Sính không chờ được đến lúc tiên hoàng phong vương cho hắn.

Minh Thù đẩy người như không có xương khớp đang dựa vào nàng ra.

Thân thể Thẩm Sính rất mềm, mặc dù hắn có rèn luyện thân thể nhưng đây là về mặt tố chất, hắn so với nam nhân bình thường thân thể cũng chỉ cường tráng hơn một chút.

Hắn và Minh Thù xô xô đẩy đẩy, cuối cùng Minh Thù chỉ có thể để hắn dựa vào mình: “Thừa tướng đại nhân, người vẫn chưa trả lời ta.”

“Điện hạ, ta chỉ tới nói chuyện vui với người.”

Minh Thù trả lời rất thành thật.

Nàng căn bản không ngờ lần này lại tỏ tình nhanh như vậy…

“Vậy thừa tướng đại nhân muốn nhìn ta cưới hoàng tử nước Bắc Việt gì đó sao, sau đó cùng hắn chung chăn gối?”

“Dù sao các người cũng đều là nam nhân, có thể thế nào?”

“Nam nhân…” Thẩm Sính dừng một chút: “Không thể cũng thành có thể.”

Minh Thù: “…” Tiểu yêu tinh biết cũng nhiều nha!

Minh Thù đẩy người ra: “Điện hạ chú ý một chút, người ôm ấp như vậy, thần thực sự không gánh nổi.”

Thẩm Sính lui ra phía sau một bước: “Ôm ta thoải mái không?”

Minh Thù: “…”

Rốt cuộc tiểu yêu tinh lần này là hình tượng gì đây.

Làm sao kỳ quái như thế!

Thẩm Sính lại đến gần, mùi hương trên người hắn kéo tới: “Thừa tướng đại nhân, ôm ta thoải mái không?”

“Ta nhớ ra trong phủ còn có chút chuyện…” Minh Thù vừa nói vừa dịch chuyển sang bên cửa sổ: “Thần xin phép đi trước.”

Trực giác nói cho nàng biết lần này tiểu yêu tinh không trêu chọc được.

Về sau tốt nhất nàng vẫn nên tránh xa hắn một chút.

Minh Thù nhảy ra cửa sổ quay đầu nhìn một cái, Thẩm Sính đứng ở bên cửa sổ, đôi mắt đen nhánh nhìn nàng như động vật nhỏ bị ném bỏ.

Minh Thù hơi lay động chạy càng nhanh hơn.

Đợi đến khi không thấy bóng dáng Minh Thù nữa, biểu cảm đáng thương trên mặt Thẩm Sính được thu lại, khóe miệng hơi nhếch lên có một vẻ đẹp hút hồn như vậy.

Một lúc lâu, cửa phòng lần nữa được gõ vang, thị vệ lên tiếng trả lời bước vào: “Điện hạ, chuyện của Bắc Việt, làm sao bây giờ?”

“Nàng sẽ giải quyết giúp ta.”

“Nàng?” Thị vệ sửng sốt một chút: “Ngài nói thừa tướng?”

Thẩm Sính lay lay đầu ngón tay, hắn tin tưởng nàng đối với hắn có khác biệt, nàng nhất định sẽ giúp hắn giải quyết.

Tuy là hắn cũng không biết vì sao.

“Điện hạ, ngài thật dự định dựa hơi thừa tướng?”

“Dựa hơi?” Thẩm Sính nhìn xuyên qua cửa sổ, phóng vào thành cung nhìn về phía chân trời: “Không phải, ta muốn trở thành người của nàng.”

Thị vệ: “Hả?”

Thẩm Sính cũng không có ý giải thích, hắn quay đầu nhìn thị vệ: “Ngươi nói tại sao nàng muốn điều tra tứ tỷ của ta?”

Vấn đề này có hơi vượt ngoài khả năng, thị vệ trả lời không được.

“Điện hạ, ngài sẽ không nói tung tích của Tứ điện hạ cho thừa tướng biết chứ?” Thị vệ hỏi vô cùng dè chừng.

Chuyện này nếu để cho người khác biết, điều tra được đến bọn họ vậy sẽ xong đời.

Trước đây hắn không đồng ý hỗ trợ tứ điện hạ, chỉ cần bọn họ chịu đựng đến lúc phong vương có thể yên ổn rời khỏi nơi ăn tươi nuốt sống này.

“Nàng muốn biết, ta đương nhiên sẽ nói cho nàng biết.” Thẩm Sính nói rất hiển nhiên: “Nàng muốn cái gì, ta đều cho nàng.”

Thị vệ: “…”

Điện hạ có phải điên rồi không?

-

Minh Thù về phủ cắn hồ lô ngào đường, vừa vào cửa đúng lúc bị Cảnh Du chặn lại.

Cảnh Du tự tay cướp hồ lô ngào đường của Minh Thù, giao cho người hầu bên cạnh: “Đại nhân, đồ ăn ở ngoài không thể ăn bậy, người không sợ người khác hạ độc sao.”

“Ăn thì đã ăn rồi, nếu có độc thì cũng xong đời rồi.” Minh Thù bắt người hầu lại, cầm hồ lô về: “Cho nên không thể lãng phí.”

“Đại nhân!”

“Haiz, ta về thư phòng trước.” Minh Thù nhấc chân chạy.

“Đại nhân người đợi đã!”

Cảnh Du theo Minh Thù vào thư phòng.

“Thuộc hạ nghe nói người hòa thân đã được định rồi, là Thất điện hạ?”

“Đúng rồi.”

Trẫm còn phải nghĩ biện pháp đổi người này thành người khác.

Đùa thì đùa vậy, làm gì thực sự để tiểu yêu tinh cưới hoàng tử về.

Trang bức nhất thời sảng, đối tượng hỏa táng tràng (*).

“Thất điện hạ…” Cảnh Du không biết phải hình dung vị điện hạ này như thế nào, không phải đơn giản.

Vẻ mặt Cảnh Du hơi nghiêm túc: “Bắc Việt bị đánh bại, thế nhưng ta thấy bọn họ sẽ không từ bỏ ý đồ như vậy, lần này đến hoàng thành, đại nhân phải càng thêm cẩn thận, ta sợ bọn họ nhân cơ hội trả thù.”

“Đây chính là hoàng thành của Phượng Kỳ quốc.”

“Đại nhân vẫn nên cẩn thận thì hơn.”

“Cái gì tới sẽ tới.” Minh Thù bí hiểm niệm một câu: “Tối nay ăn gì?”

“Đại nhân…”

“Ăn no mới có sức lực suy nghĩ.”

“…” Tuy là cảm thấy có chỗ không đúng nhưng cũng không cách nào phản bác.

-

Ngày thứ hai Minh Thù vào triều, ngay trước mặt văn võ bá quan không đồng ý lựa chọn Thất điện hạ làm người hòa thân.

Chuyện này còn chưa xuống thánh chỉ, vậy còn có chỗ thảo luận.

Trong đôi mắt Thẩm Ngọc hiện lên một luồng nguy hiểm: “Thừa tướng, lý do?”

Trong lòng của Thẩm Ngọc hơi chướng mắt Thẩm Sính, ở trong trí nhớ của nàng Thất muội này vẫn là như vậy, đến cuối cùng cũng không có thành tựu to lớn gì.

Cho nên nàng có thể để cho Thẩm Sính sống.

Nhưng bây giờ, đối thủ lớn nhất của nàng đột nhiên đưa ra ý kiến phản đối.

Từ lúc nào Thẩm Sính cùng nàng ta có quan hệ rồi?

“Thất điện hạ giảm bớt quốc uy của Phượng Kỳ quốc.” Lúc này Minh Thù sử dụng lý do của người khác.

“Đúng vậy, xin bệ hạ nghĩ lại.”

“Bắc Việt quốc lần này mặc dù chiến bại, nhưng thực lực Bắc Việt quốc không thể khinh thường, nếu để Thất điện hạ… Thần sợ xuất hiện cục diện không thể cứu vãn, bệ hạ xin người nghĩ lại.”

Minh Thù vừa lên tiếng, các đại thần trước đây phản đối liền đứng ra.

Ngay cả người của Thẩm Ngọc cũng có kẻ lên tiếng phản đối.

Có thể thấy được vị Thất điện hạ này không được lòng người như thế nào.

Thẩm Ngọc giơ tay lên, ý bảo mọi người yên lặng: “Đã như vậy, vậy thừa tướng cho rằng người nào là thích hợp?”

“Chỉ cần không giống Thất điện hạ, ta cảm thấy đều được.”

Thẩm Ngọc bình tĩnh nhìn nàng vài giây, giống muốn nhìn ra gì đó từ trên mặt nàng.

“Hai vị các lão cảm thấy thế nào?”

Được gọi tên, lão thần luôn im lặng Trương các lão trả lời trước: “Thần cho rằng thân phận người kia không quá cao, nhưng cũng không quá thấp.”

Lời nói này quá khái quát.

Thật không hổ danh là cáo già.

“Phùng các lão?” Thẩm Ngọc vừa nhìn về phía Phùng các lão.

Phùng các lão: “Thần cũng đồng ý với Trương các lão, bây giờ trong triều những người còn độc thân nên cân nhắc, thừa tướng là thích hợp nhất.”

Minh Thù suýt chút nữa cắn đầu lưỡi.

Tại sao vòng lại đặt lên trên đầu trẫm!

“Phùng các lão, ngươi còn dự định để ta thông đồng với địch phản quốc một lần nữa?” Gả hoàng tử Bắc Việt quốc cho nàng, đến lúc đó lại sắp xếp một vở kịch hay, lập tức trở nên hợp lý!

“Ngươi…” Phùng các lão trợn lên giận dữ nhìn Minh Thù: “Bệ hạ, người xem thái độ này của thừa tướng.”

“Người đến từ Bắc Việt quốc không có ý tốt, trong lòng mọi người đều rõ, ngươi còn đem vị hoàng tử này cho ta là một trụ cột nước nhà, Phùng các lão ngươi nói, ngươi có phải dụng tâm muốn hại ta!”

Phùng Các lão: “…” Có biết xấu hổ không! Ai cho ngươi mặt mũi tự xưng là trụ cột nước nhà!

Phùng các lão tức giận nói không ra lời.

Nàng đúng là có suy nghĩa này, nhưng chuyện này có thể nói ra sao? Có thể sao?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1181: Gian Hùng Giữa Đường (11)

Cuối cùng vẫn chưa quyết định được nên lựa chọn người nào trong cuộc tranh luận.

Sau khi bãi triều Thẩm Ngọc cho gọi Phùng các lão tại Ngự Thư phòng.

“Vì sao Cảnh Sắt đột nhiên giúp đỡ Thẩm Sính?” Vẻ mặt Thẩm Ngọc rất khó coi: “Nàng âm thầm có qua lại với Thẩm Sính?”

“Bệ hạ, thần không có phát hiện Thất điện hạ và Cảnh Sắt có lui tới…” Phùng các lão cân nhắc một chút: “Việc này có thể thật là giống như nàng ta nói, hạ thấp quốc uy?”

“Ngươi tin lời này?” Thẩm Ngọc cười nhạt: “Trong khoảng thời gian này, chuyện nàng ta làm có bao giờ quan tâm đến quốc uy?”

Phùng các lão ngẫm lại triều đình chướng khí mù mịt, lập tức nói không ra lời.

“Ngươi đi điều tra Thẩm Sính có quan hệ gì với nàng ta.”

“Vâng.”

“Chuyện lần trước trẫm bảo ngươi đi điều tra thế nào rồi?”

Phùng các lão cúi thấp đầu: “Nghe được từ phủ thừa tướng gần đây Cảnh Sắt có hơi kỳ lạ, nhưng ngoại trừ tính cách thay đổi cũng không gì khác.”

“Tính cách thay đổi còn không phải kỳ lạ?” Là một người trọng sinh, trong lòng Thẩm Ngọc càng thêm lo lắng.

Phùng các lão nghĩ thầm, có đôi khi một người bị kích thích quá lớn tính cách cũng sẽ thay đổi rất lớn.

Hắn đã từng đi tìm đại phu chuyên môn.

Trước đây, nàng thắng lợi trở về thì xảy ra chuyện như vậy, mặc dù không biết nàng ta phát hiện bằng cách nào, thế nhưng bị người bên cạnh phản bội...

Thẩm Ngọc vẩy tay với Phùng các lão.

Phùng các lão cung kính tiến lên.

Thẩm Ngọc thì thầm vài câu với nàng.

“Vâng.”

“Đợi sau khi sứ đoàn Bắc Việt quốc rời đi mới làm, đừng để người khác lợi dụng sơ hở.” Thẩm Ngọc nhắc nhở hai câu.

Phùng các lão nói vâng liên tục: “Vẫn là bệ hạ suy nghĩ chu đáo.”

-

Hôm đó, sứ đoàn Bắc Việt quốc vào hoàng thành, toàn thành sôi nổi nghe nói vị hoàng tử kia đẹp tựa như tiên trên trời, so với Hoàng Quý quân hiện tại còn đẹp hơn mấy lần.

Minh Thù đã nhìn thấy vị hoàng tử này ở hành cung tiếp đón sứ thần.

Đúng thật rất đẹp.

Cả một thân y phục màu đỏ, so với Thược Dược là hai vẻ đẹp không giống nhau.

So với nam nhân Phượng Kỳ quốc lại có vẻ cao lớn hơn vài phần, đã xinh đẹp còn có thêm tính bướng bỉnh hoang dã không phải ai cũng có thể kiểm soát.

Thế nhưng ở trong mắt nàng cũng không bằng Thẩm Sính.

“Hoàn Ly điện hạ, mời vào trong.” Phùng các lão hiển nhiên cũng bị sắc đẹp của vị hoàng tử này thu hút, đáng tiếc đây là hoàng tử nước khác.

Hoàn Ly vỗ một tiếng mở chiếc quạt, vẩy vẩy hai cái mang theo người tiến vào hành cung.

Minh Thù không cần tiếp đãi vị hoàng tử này, hắn vào hành cung Minh Thù liền rời đi.

Minh Thù có chút nghi ngờ, một vị hoàng tử như vậy lại đồng ý gả tới Phượng Kỳ quốc?

Nhất định là đến có chuyện!

Nghi vấn này được Minh Thù đặt ra, ngày thứ hai liền biết vị hoàng tử này chỉ tên điểm họ muốn gả cho Thất điện hạ Thẩm Sính.

Ngoại trừ Thẩm Sính, người nào cũng không được.

Nếu không... vậy cứ tiếp tục đánh, Phượng Kỳ có thể thắng một lần không có nghĩa là Bắc Việt bọn họ sẽ sợ.

Minh Thù: “...” Có câu nhất định phải nói!

Hiển nhiên mơ nghĩ đến tiểu yêu tinh của trẫm!

Minh Thù vào lúc ban đêm đến hành cung đánh người.

Căn phòng của Hoàn Ly không ai bảo vệ, Minh Thù đứng ở ngoài cửa sổ chờ giây lát, cả phòng tăm tối giống như không có ai.

Sự thật chứng minh bên trong đúng thật không có ai.

Vị Hoàn Ly điện hạ này, một đêm không về.

Ngày thứ hai nghe nói là bị tùy tùng tại Bạch Yến lầu tìm được.

Trong Bạch Yến lầu đều là nam nhân, Hoàn Ly đi vào trong đó mặc dù đối với danh dự không tốt lắm nhưng rõ ràng vẫn giữ được.

Buổi tối Hoàn Ly được đón vào trong cung cũng không đi ra ngoài.

Ngày thứ ba chính là Cung Yến, Minh Thù đã không có cơ hội đánh vị Hoàn Ly điện hạ này.

Minh Thù đang nghĩ ngợi, chính mình có thể phải làm ra chuyện kinh thiên động địa đi cướp cô dâu, vừa mở mắt liền thấy Thẩm Sính đang bò vào cửa sổ của nàng.

“Thừa tướng.” Thẩm Sính kéo lê y phục quá dài, một đường lao thẳng vào trong ngực nàng, đè nàng xuống giường.

Minh Thù: "..."

Tiểu tổ tông, có chuyện nên nói rõ ràng không nên động tay động chân.

Chân mày Minh Thù giật giật: “Điện hạ, nửa đêm nửa hôm bò vào phòng ta, đây là chuyện một điện hạ như người có thể làm sao? Quy tắc của người đều uổng công học rồi?”

Cầm Thẩm Sính đặt trên ngực nàng, lựa chọn không để ý lời nói của nàng, nhẹ nhàng hỏi: “Thừa tướng đại nhân muốn nhìn ta cưới một nam nhân sao?”

Minh Thù đẩy hai cái, thân thể Thẩm Sính mềm nhũn, y phục trên người cũng rất mỏng, dường như cách y phục đều có thể chạm thấy da thịt bên trong.

Minh Thù:: "..."

“Điện hạ, bây giờ vấn đề không phải ta có phản đối hay không, là vị Hoàn Ly điện hạ đó nhất định muốn gả cho người.”

“Ta cũng không quen biết hắn, khẳng định hắn không có ý tốt.”

Minh Thù thăm dò: “E rằng hai người từng gặp nhau trong mộng? Người ta nhất kiến chung tình với người?”

“Thừa tướng đại nhân.” Hai tay Thẩm Sính chống hai bên bả vai Minh Thù, ánh mắt nhìn thẳng vào Minh Thù: “Ta là của ngươi mà.”

Minh Thù phát hiện mặt của Thẩm Sính tựa như có hơi thay đổi, hôm nay hắn hình như không có tô son điểm phấn, vẫn là gương mặt đó thế nhưng cho người ta cảm giác hoàn toàn không giống.

Trong ôn hòa còn mang theo tính bá đạo.

Gương mặt đó càng ngày càng gần, cánh môi Thẩm Sính rơi vào khóe môi Minh Thù.

Mềm như cây bông.

Còn mang theo một vị ngọt.

Minh Thù giơ tay lên đặt ở sau gáy hắn, ngón tay luồn vào trong tóc hắn, Thẩm Sính giống như được cổ vũ đầu lưỡi cạy môi răng nàng ra chen vào.

Vị ngọt càng đậm.

Lúc Minh Thù phát hiện không đúng đã muộn rồi.

Thân thể nàng khô nóng khó chịu, người đè bên trên giống như một khối băng cho nàng một cảm giác mát lạnh.

"Thẩm Sính!"

Thẩm Sính chống thân thể, dạng chân ngồi trên người Minh Thù, ngón tay trắng bệch của hắn cởi y phục của Minh Thù ra, nói nghiêm túc: “Thừa tướng đại nhân, ta muốn trở thành người của đại nhân.”

Đầu ngón tay hắn dừng lại ở ngực Minh Thù, gõ lên đó rồi lại chỉ về mình: “Từ thân thể đến trái tim.”

“Ngươi có muốn ta không?”

Minh Thù cắn răng: “Thuốc giải.”

Thẩm Sính kéo tay Minh Thù, đặt ở bên hông hắn: “Chính là ta đây, ta chính là thuốc giải của ngươi.”

Hắn cũng không động đậy chỉ nhìn Minh Thù như vậy.

Cũng không biết hắn để thuốc gì, Minh Thù lúc này cảm thấy ý thức có chút không thể khống chế, tay bị hắn đặt ở bên hông muốn xé nát y phục trên người hắn.

Hô hấp của Minh Thù càng nặng nề.

“Ngươi không cần gắng gượng, ta ở đây…” Thẩm Sính thấp giọng nói: “Ngươi tình nguyện chịu đựng cũng không muốn đụng đến ta sao?”

“Thẩm Sính, ngươi cho ta uống thuốc.”

“Đúng vậy.” Thẩm Sính cười một cái: “Nếu không... ta làm sao có thể có được ngươi? Ta chỉ là muốn có ngươi, từ lần đầu tiên nhìn thấy ngươi ta đã có suy nghĩ này.”

Thẩm Sính cúi người, hơi kéo vạt áo Minh Thù ra, nụ hôn của hắn đặt trên cổ Minh Thù, tại yết hầu gặm cắn vài cái, hắn rõ ràng cảm giác được thân dưới có biến hóa liền theo xuống.

“Muốn trách, chỉ có thể trách ngươi xuất hiện ở trước mặt ta.”

“Là ngươi làm cho ta điên như vậy, là ngươi làm ta khác người như vậy, đều là lỗi của ngươi.”

“Ngươi không quan tâm ta, ta rất tức giận, ta thực sự rất tức giận nhưng là ta đã rất khống chế mình...”

Trong giọng nói của Thẩm Sính có chút vùng vẫy, chút uất ức, chính hắn cũng không hiểu rõ tâm tình.

Hắn rất khó chịu.

Hắn rất khó chịu.

Dường như tay Thẩm Sính run run kéo dây thắt lưng của Minh Thù ra.

“Thẩm Sính, đừng như vậy...” Minh Thù lấy tay chống đỡ hắn: “Ngươi… buông ta ra trước, ta đồng ý với ngươi, cưới ngươi, ta nhất định sẽ cưới ngươi, chuyện này đến lúc động phòng mới làm có được không?”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1182: Gian Hùng Giữa Đường (12)

Thẩm Sính quả nhiên ngừng lại.

Hắn chống thân thể nhìn nàng.

“Thật sao?”

“Thật.”

Thẩm Sính suy nghĩ một chút: "Vậy được rồi."

Minh Thù thở phào: "Thuốc giải, cho ta thuốc giải."

Thẩm Sính nói: "Đây là bí dược cung đình không có thuốc giải, hoặc ta chính là thuốc giải, nếu ngươi muốn... ta có thể tiếp tục."

Minh Thù: "..."

Xuống dưới!

Cút xuống dưới cho trẫm!

-

Thẩm Sính ngồi xổm bên cạnh bồn tắm, hắn lặng lẽ đưa tay muốn sờ tay của Minh Thù.

“Đừng đụng ta.” Hắn vừa đụng vào nước lạnh liền nổi bọt trắng.

Đợi trẫm xong rồi, trẫm không đánh chết ngươi!

Thẩm Sính uất ức thu tay lại: "Khi nào ngươi cưới ta?"

Minh Thù không muốn nói chuyện.

Trẫm muốn yên lặng.

Đừng hỏi trẫm yên lặng là ai.

Thẩm Sính đợi trong chốc lát, Minh Thù không có phản ứng, có lẽ là những chuyện trước đây hắn làm hơi quá đáng, hắn cũng không hỏi nữa im lặng đợi ở bên cạnh.

Cảm giác khô nóng trong thân thể Minh Thù cũng giảm được tàm tạm, từ trong bồn tắm đi ra.

Thẩm Sính chẳng biết lúc nào đã ngủ trên chống tre bên cạnh.

Nguyện vọng đánh hắn của Minh Thù thất bại.

-

Ngày hôm sau.

Thẩm Sính mở mắt ra lại nhắm mắt lại, trong đầu mờ mịt từ từ động não.

Hắn tự tay kéo tấm chăn trên người, lại quay đầu nhìn xung quanh một chút.

Đây là phòng của nàng.

Minh Thù ăn xong điểm tâm trở về chỉ thấy Thẩm Sính ngồi ở trên giường cười ngây ngô, nhịn không được khóe miệng giật một cái: “Dậy rồi thì nhanh chóng hồi cung đi.”

Y phục Thẩm Sính lộn xộn, không biết còn tưởng rằng đã làm ra chuyện gì đáng xấu hổ.

Hắn từ trên giường đi xuống, đưa tay ôm lấy Minh Thù.

“Thừa tướng đại nhân, Hoàn Ly gì đó ngươi biết cách giải quyết mà đúng không?”

“Ừm.” Trẫm hiện tại còn chưa biết giải quyết như thế nào, đến lúc đó rồi phát huy sau.

Thẩm Sính ôm cổ Minh Thù muốn hôn nàng.

“Đừng hôn ta.” Minh Thù hơi ngại ngửa ra sau.

Đêm qua nàng suy nghĩ cả đêm, thuốc kia chỉ có thể thoa lên trên môi, đoán chừng là vì không để cho mình dính vào cho nên bôi một lớp mật đường, hèn gì ngọt như vậy...

Thẩm Sính chớp mắt: “Tối hôm qua đều bị ngươi hôn hết rồi, thuốc đã không còn hiệu lực nữa.”

Nói xong hắn còn liếm liếm môi: “Ngươi xem.”

Minh Thù: “...”

Thẩm Sính không biết xấu hổ tiến về phía trước: “Ta muốn, tối hôm nay mới có thể nhìn thấy đại nhân, hôn một cái nha.”

“Không muốn.”

“Muốn mà.”

“Không! Muốn!”

Bên ngoài vang lên tiếng đập cửa, Thẩm Sính ôm Minh Thù không buông tay, Minh Thù chỉ có thể phối hợp hôn một cái, sau đó ném hắn ra ngoài cửa sổ bình tĩnh lại rồi đi mở cửa.

“Đại nhân.” Thẩm Sính dựa vào trên cửa sổ, Minh Thù gài khóa cửa quay đầu nhìn hắn.

Nắng ban mai bao phủ hắn, nàng nghe âm thanh của hắn truyền tới: “Ta thích ngươi nhất.”

Đầu Thẩm Sính mất hút ở cửa sổ, Minh Thù mở cánh cửa bị người khác đập dồn dập.

Cảnh Du tay suýt chút nữa đập đến trên mặt Minh Thù.

“Đại nhân, vừa rồi dường như ta có nghe tiếng nói chuyện? Ngài nói chuyện với ai sao?”

“Ngươi nghe nhầm.”

“Không có, ta thực sự...” Cảnh Du thấy vẻ mặt thành thật của Minh Thù, âm thanh không khỏi nhỏ xuống: “Vậy có thể là ta nghe nhầm rồi.”

Không phải là đại nhân giấu người nào ở trong phòng chứ?

Lần trước đại nhân còn hoài nghi hỏi nàng chuyện cưới nữ nhân kia mà...

Nàng không xen vào chuyện riêng tư của đại nhân, nàng chỉ là một người hầu, đại nhân hỏi nàng sẽ nói, đại nhân không hỏi nàng cũng không thể vượt phép.

“Tìm ta có chuyện gì?”

Cảnh Du mau chóng ngăn cản tâm tư đang chạy loạn: "Đây là y phục Cung yến đêm nay ta mới vừa cầm về, người thử một chút xem có hợp không.”

Minh Thù gật đầu: "Thẩm Sính..."

Cảnh Du nghi hoặc.

“Thẩm Sính thích gì?”

“Thất điện hạ thích...” Cảnh Du suy nghĩ một chút: "Đặc biệt thích gì cũng không rõ, nhưng mà nghe nói Thất điện hạ thích sưu tầm kỳ trân dị bảo. Đại nhân định tặng quà cho Thất điện hạ sao?"

Nhân vật chính cung yến tối nay chính là Thất điện hạ, Cảnh Du cũng không suy nghĩ nhiều.

Trong đầu Minh Thù loại bỏ đồ vật đã có trong quý phủ, tùy ý lên tiếng chưa nói tặng cũng không nói không tặng.

“Đại nhân, người nói điện hạ Hoàn ly đó, tại sao muốn chọn Thất điện hạ?”

“Thất điện hạ xinh đẹp, nhưng hắn...”

“Ở trong mắt người nước khác, người như Thẩm Sính mới là lựa chọn bình thường.” Phượng Kỳ quốc là đất nước nữ tôn, nhưng Bắc Việt không phải.

Cảnh Du: “…”

Dường như cũng có lý.

-

Vì có sứ đoàn nước khác, cung điện tổ chức yến hội trước đây cùng cung điện cử hành hiện tại hoàn toàn không thể so sánh.

Có thể tới tham gia quốc yến như vậy, đó cũng là trải qua sàng lọc khắt khe, xấu xí cũng không có tư cách đứng ở chỗ này.

“Thừa tướng.”

“Thừa tướng đại nhân...”

“Đó chính là thừa tướng mà, nghe nói nàng ngay cả thị quân cũng không có.”

Những người này không thấy nam nhân của Minh Thù, túm tụm đối diện Minh Thù chỉ chỉ trỏ trỏ.

Thậm chí có người tiến lên: “Thừa tướng đại nhân, ta...”

“Thất điện hạ...”

Ngoài cửa liên tiếp vang lên âm thanh.

“Thất điện hạ vạn phúc.”

“Thất điện hạ...”

Minh Thù đi ra ngoài nhìn, Thẩm Sính vẫn như cũ xinh đẹp đến mức có thể nghiền ép toàn bộ người ở đây, hắn không chớp mắt nhìn từ ngoài điện đi vào trực tiếp đi về hướng Minh Thù.

Càng lúc càng đến gần hắn đột nhiên dừng lại, vẫy tay với nam nhân đang nói chuyện với Minh Thù: “Ngươi qua đây.”

Nam nhân hơi trợn to mắt.

Về vị Thất điện hạ này trong nhà đã dặn đi dặn lại, đúng là vô cùng xinh đẹp nhưng tuyệt đối không thể ở cùng với người như vậy sẽ bị người ta xem thường.

Nam nhân không biết mình làm sao lại lọt vào mắt vị điện hạ này, trong lòng nghi ngờ nặng nề kiên trì đi tới.

“Thất điện hạ vạn phúc.”

Ánh mắt những người còn lại không dám nhìn, nhưng lúc này cũng đều len lén quan sát, muốn nhìn một chút xem vị Thất điện hạ này muốn làm gì.

Thẩm Sính cười với hắn, giọng nói buồn phiền: “Áo choàng ta rơi ở bên ngoài, ngươi giúp ta đi nhặt lại.”

“Vâng... Vâng.” Nam nhân hành lễ, như một làn khói chạy ra khỏi đại điện.

Mọi người: “...”

Chỉ việc này?

Còn tưởng rằng có màn kịch hay để xem.

Thẩm Sính âm thầm nháy mắt với Minh Thù, ý bảo nàng đừng có nói chuyện với những nam nhân khác, hắn có thể nhìn thấy hết.

Trong lòng Minh Thù buồn cười.

Hắn không nhào tới đã rất khác thường.

Nhưng mà...

Hắn là thân nam nhân có khả năng hắn thực sự nhào tới.

Toàn bộ đại điện phía trên cùng là nữ hoàng, cấp thứ hai là hoàng tử hoàng nữ, cấp thứ ba đều là trọng thần như Minh Thù vậy, người thân lần lượt ngồi ở phía sau.

Vị trí Thẩm Sính ở trên cùng lúc đầu hắn định một lát nữa mới đến, thế nhưng hắn muốn gặp Minh Thù.

Nhưng mà phát hiện đến rồi cũng vô dụng, lại không thể nói chuyện.

Thẩm Sính chống cằm nhìn chằm chằm Minh Thù, hắn ngẩn người, ở nơi đông người vẫn luôn như vậy cũng không ai cảm thấy kỳ quái.

“Thất điện hạ, áo choàng của người.” Nam nhân đi ra ngoài lúc trước cầm áo choàng trở về.

Thẩm Sính thoáng liếc mắt: "Để xuống đi."

“Vâng.”

Nam nhân buông áo choàng, làm gì còn nhớ rõ chuyện trước đó đến gần Minh Thù, nhanh chóng chạy về vị trí của mình.

-

Ước chừng thời gian uống cạn chén trà.

Hoàn Ly và Thẩm Ngọc cùng nhau tiến vào, mặc dù là hòa thân nhưng Hoàn ly ở Bắc Việt chỉ là hoàng tử, cùng địa vị nữ hoàng Phượng Kỳ.

Minh Thù nhìn cái người cả một thân đỏ, nam nhân khiêu khích ngồi xuống đối diện, vừa vặn bên cạnh Thẩm Sính cũng không biết có phải cố ý sắp xếp như vậy không.

Minh Thù nhìn chằm chằm Hoàn Ly vài lần.

Luôn cảm thấy Hoàn Ly này đang tránh né nàng...

Muốn tránh nàng... không phải là tên ngốc Lạc Yến kia chứ?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1183: Gian Hùng Giữa Đường (13)

Nghe nói gần đây Đoan Mộc Thư rất không được sủng ái, cho nên Thẩm Ngọc dẫn theo theo Hoàng Quý quân dự tiệc.

Thược Dược vẫn là một thân y phục trắng như tuyết, cộng thêm bộ váy đỏ của Hoàn Ly nhìn vô cùng bắt mắt.

Thẩm Ngọc không rõ hàm ý liếc nhìn Minh Thù, mặc dù mới phát biểu mở màn diễn thuyết.

Sau đó là đoàn sứ thần của Hoàn Ly đọc diễn văn.

Sau khi người trong triều hoàn thành, tiếp đến tiết mục kế tiếp.

"Hoàn Ly điện hạ đường xa đến đây, trẫm mời ngươi một ly trước."

Thẩm Ngọc mời rượu, Hoàn Ly đứng dậy đi tới chính giữa: "Cảm tạ bệ hạ."

Các nam nhân còn lại đều nhìn Hoàn Ly, Hoàn Ly kiêu ngạo không hề sợ hãi giống như bọn họ.

Đây chính là nam nhân của Bắc Việt quốc.

Giống như nữ nhân Phượng Kỳ quốc khinh thường nữ nhân nước khác, nữ nhân nước khác không quen nhìn nam nhân Phượng Kỳ quốc.

Thấy bọn họ bị nữ nhân thống trị còn cần nữ nhân bảo vệ, thực sự là mất mặt cánh đàn ông.

Tuy là Hoàn Ly không biểu hiện ra ngoài, nhưng ánh mắt hắn đảo qua người khác thực sự làm cho những nam nhân khác cảm thấy khó chịu.

Trong ánh nhìn soi mói, Hoàn Ly nâng chén uống một hơi cạn sạch.

Thẩm Ngọc để chén rượu xuống, hắng giọng một cái: "Lần này Hoàn Ly điện hạ là vì hòa thân mà đến, trẫm... giao quyền lựa chọn này cho Hoàn Ly điện hạ, các vị ở đây nếu ai có thể vào lọt vào mắt xanh của Hoàn ly điện, trẫm sẽ làm chủ."

Minh Thù khẽ híp mắt một cái.

Hoàn Ly từ đầu đều muốn Thẩm Sính, nhưng hiện tại Thẩm Ngọc lại làm như thế...

Đây là làm cho Thẩm Sính không có cơ hội từ chối.

Quả nhiên Hoàn Ly nhìn về phía Thẩm Sính, một lát sau chắp tay khom lưng: "Vậy thì mời bệ hạ làm chủ, làm chủ cho ta và Thất điện hạ."

Tuy là đã nghe đồn qua nhưng lúc này chính tai nghe, vẫn có không ít đại thần giật mình.

Thế gia tại đây không ít nhưng dù cho không hợp với đám thế gia này, không phải còn một thừa tướng sao, sao lại nhìn trúng Thất điện hạ...

"Bắc Việt quốc khác với chúng ta, Hoàn Ly điện hạ thích Thất điện hạ cũng không sao cả."

“Cũng đúng...”

"Nhưng Bắc Việt quốc không thích chúng ta như vậy, Thất điện hạ thực sự thích hợp."

Phía dưới bắt đầu bàn tán.

Mà đương sự đang đưa mắt nhìn về phía Minh Thù.

Minh Thù để chén rượu xuống đứng lên: "Bệ hạ."

Tim Thẩm Ngọc đập nhanh một nhịp, ngay cả Thược Dược cũng cảm thấy tay Thẩm Ngọc đang nắm hắn dùng sức hơn, trên da hắn đã xuất hiện vết đỏ.

Thược Dược chịu đựng không lên tiếng nhìn về phía Minh Thù, trong đôi mắt hắn hiện lên một tia tìm tòi nghiên cứu.

So với Thẩm Ngọc hắn thích nữ nhân này hơn.

Không liên quan đến nhan sắc, trên người nàng có một khí thế nhàn nhạt làm cho hắn rất thích.

Thẩm Ngọc: "Thừa tướng, có chuyện gì bàn sau đi."

"Không được." Minh Thù đi tới giữa sân, đứng song song với Hoàn Ly: "Nói trễ một chút, bệ hạ sẽ định hôn sự của Thất điện hạ."

"Sao? Hôn sự của Thất hoàng muội có liên quan gì đến thừa tướng?" Thẩm Sính thực sự cấu kết với Cảnh Sắt sao?

Tên phế vật Phùng các lão kia, điều tra một chút chuyện như vậy cũng không tra ra được.

Hoàn Ly cũng nhìn về phía Minh Thù.

"Đương nhiên là có liên quan..." Minh Thù nói: "Vì Thất điện hạ không thể ở cùng một chỗ với Hoàn Ly điện hạ."

Hoàn ly vẩy vẩy tay áo, nghiêng người đối mặt với Minh Thù: "Thừa tướng đại nhân, xin hỏi ngươi lấy thân phận gì phản đối ta và Thất điện hạ."

Minh Thù mỉm cười: "Thân phận trụ cột nước nhà."

Thẩm Ngọc: "..."

Sao trước đó nàng lại nói "trụ cột nước nhà" bốn chữ này, để bây giờ bốn chữ này gần như thành câu cửa miệng của nàng ta.

Động một chút thì nói trụ cột nước nhà.

"Trụ cột nước nhà?" Hoàn Ly tựa như bị chọc cười: "Lới thừa tướng nói mặc dù không sai, nhưng đây cũng không phải là lý do ngươi ngăn cản ta và Thất điện hạ chứ? Huống chi... Thất điện hạ chưa từng phản đối."

"Ta phản đối." Thẩm Sính rất phối hợp nhấc tay.

Hoàn Ly: "..."

Thẩm Ngọc trừng mắt nhìn Thẩm Sính: "Thừa tướng, chuyện hòa thân liên quan đến hòa bình hai nước, hôm nay ngươi không nói ra một lý do làm cho trẫm và Hoàn Ly điện hạ tin phục, trẫm sẽ không nghe lời ngươi nói."

"Lý do..." Minh Thù sờ cổ một cái, ánh mắt liếc nhìn những triều thần bên cạnh: "Ta nói lý do gì tốt nhỉ..."

Mọi người: “...”

Thẩm Ngọc: “...”

Hoàn Ly: “...”

Hoàn Ly có chút tức giận nhìn về phía Thẩm Ngọc: "Bệ hạ, coi như ngài không muốn liên hôn với Bắc Việt, cũng không cần như thế này chứ?"

Thẩm Ngọc hận không thể bóp chết Minh Thù.

"Người đâu, thừa tướng uống say rồi, dẫn nàng đi."

"Chờ một chút." Minh Thù giơ tay lên: "Ta muốn cưới Thất điện hạ được chưa!"

Đại điện im lặng một cách quái dị.

Thừa tướng... và Thất điện hạ... không phải đều là nữ nhân sao?

Nữ nhân làm sao có thể cưới nữ nhân?

"Ta nguyện ý gả." Lúc mọi người đang còn ngơ ngác giữ im lặng, Thất điện hạ đứng lên vui vẻ nói.

"Tình huống gì vậy, Thất điện hạ và thừa tướng, làm sao có thể chứ..."

"Đồi phong bại tục..."

"Làm càn!" Chén rượu trong tay Thẩm Ngọc bị nàng ném xuống, đập trên mặt đất vỡ thành vô số mảnh nhỏ.

Các đại thần phía dưới lập tức nhao nhao quỳ xuống, không dám lên tiếng nữa.

Có thể thấy rõ lửa giận trong đáy mắt Thẩm Ngọc: "Thừa tướng ngươi biết ngươi đang nói cái gì không?"

"Biết chứ."

"Biết ngươi còn to gan như thế."

"Không to gan làm sao có thể cưới được Thất điện hạ?"

Thẩm Ngọc: "..."

Lúc này tựa như Hoàn Ly mới lấy lại tinh thần: "Bệ hạ, ngày hôm nay thật đúng là một vở kịch hay, đây là bệ hạ đặc biệt chuẩn bị sao?"

Sắc mặt Thẩm Ngọc dịu lại: "Hoàn Ly điện hạ, chuyện này trẫm chắc chắn cho ngài một công đạo "

"Bệ hạ bất mãn với chuyện hòa thân như vậy cứ nói ra, Bắc Việt ta cũng sẽ không cưỡng cầu." Hoàn Ly khí thế bức người: "Ta đường đường là hoàng tử điện hạ Bắc Việt, không phải để cho Phượng Kỳ quốc các ngươi khinh thường."

"Không phải..." Thẩm Ngọc hận chết tên đầu sỏ gây tội: "Thừa tướng, chuyện cười này quá đáng rồi, xin lỗi Hoàn Ly điện hạ mau."

"Xin lỗi? Không thể nào!" Đoạt tiểu yêu tinh của trẫm không thể tha thứ được.

Nói xong Minh Thù phủi tay áo đề nghị: "Nếu không Hoàn Ly điện hạ, chúng ta đánh một trận đi? Người nào thắng người đó cưới Thất điện hạ?"

Nói nhảm nhiều như vậy, một chút tác dụng cũng không có.

Chúng ta đánh chính diện đi!

Hoàn Ly: "..."

Thẩm Ngọc: "..."

Thẩm Ngọc nỗ lực nháy mắt với Phùng các lão, nhanh chóng nghĩ biện pháp giảng hòa.

Nhưng mà Phùng các lão không hiểu được.

“Được thôi.”

Hoàn Ly nói một tiếng "được thôi" khiến mọi người đều sửng sốt.

Chỉ nghe nam nhân áo đỏ kia, một chữ một chữ chậm rãi nói: "Nếu thừa tướng khiêu chiến với ta, ta đây không thể không tiếp."

Thẩm Ngọc: “...” Không phải! Chuyện này không phải như thế!

Thẩm Sính lại nhàn nhã hơn nhiều, trong lòng đã vui vẻ đến rung người.

“Vậy thì phiền bệ hạ làm trọng tài.” Hoàn Ly chắp tay với Thẩm Ngọc.

Thẩm Ngọc: "..."

Nếu như phía trước là hai nam nhân thì còn có thể chấp nhận chuyện này, nhưng phía trước lại là là một nam một nữ.

Hoàn Ly thực sự nghiêm túc, Thẩm Ngọc một lát sau mới gật đầu.

Bất kể như thế nào, trận đấu này nhất định phải đánh.

Thừa tướng gây chuyện với Hoàn Ly như vậy, những chuyện khác đợi đánh xong rồi hãy nói.

Thẩm Ngọc đột nhiên có chút hối hận, kế sách ngày hôm nay của nàng có phải là sai hay không.

Rốt cuộc quan hệ của Thẩm Sính và thừa tướng là như thế nào!

Hai nữ nhân này lại làm chuyện kinh thế hãi tục như thế!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1184: Gian Hùng Giữa Đường (14)

Chính giữa được dọn dẹp, Thẩm Sính làm một thế cố lên cổ vũ về phía Minh Thù.

Minh Thù: “...”

Hiện tại trẫm phải lưu lạc đến mức cùng với nam nhân đoạt nam nhân...

Bà nó!

Đợi đánh xong, nhất định phải đánh tiểu yêu tinh kia một trận, kể cả phía trước cùng nhau.

Thẩm Sính hoàn toàn không biết mình bị ghi tên vào sổ đen, lúc này còn đang đắm chìm trong vui vẻ.

Hoàn Ly có chút phức tạp cởi áo khoác, bên trong hắn cũng mặc một bộ đồ màu đỏ, không có áo khoác nhìn qua gọn gàng không ít.

"Mời."

Minh Thù nhấc chân đi tới.

Hoàn Ly mới vừa bày ra tư thế chuẩn bị suýt chút nữa không tránh khỏi một chưởng bén nhọn xông tới, hai chiêu thôi Hoàn Ly đã rơi xuống.

Minh Thù đánh bất ngờ, đợi Hoàn Ly ổn định, trong lúc nhất thời có chút khó phân thắng bại.

Nếu như thua trận này, đối tượng thực sự có thể sẽ bị hỏa táng.

Hoàn Ly phát hiện Minh Thù công kích nhanh hơn, mỗi lần đều cảm giác hắn có thể đánh nàng, cuối cùng đều rơi vào khoảng không.

Minh Thù đè cánh tay Hoàn Ly lại, Hoàn ly cản chân Minh Thù, hai người dừng lại trong giây lát.

Minh Thù hạ giọng: "Lạc Yến, ngươi thật đúng là chỗ nào cũng có thể tìm đến."

Giọng Hoàn Ly hơi có chút biến hóa, nghiến răng nghiến lợi: "Ngươi nghĩ rằng ta dễ dàng sao?"

Hắn không biết hai người kia làm sao có thể làm được, mỗi không gian đều có thể gặp gỡ thế nhưng hắn không thể.

Phí nửa ngày, ngay cả một bóng ma cũng không tìm thấy.

Hiện tại hắn chỉ muốn trở về.

Dù cho bưng trà dâng nước một tháng cho tên Kỳ Ngự tự luyến kia, hắn cũng chấp nhận!

Hai người tách ra, qua hai chiêu lại đụng vào nhau.

Minh Thù: "Ngươi bớt có chủ ý với hắn đi."

Lạc Yến: "Chỉ dựa vào hắn mới có thể trở về ngươi có biết hay không, nếu như ở không gian này lâu đối với chúng ta mà nói cũng có tổn hại, ngươi đây cũng đang hại hắn."

Minh Thù: "Sao ta biết lời ngươi nói là sự thật?"

Lạc Yến: "Làm ơn đi chị hai, bây giờ ta còn cần phải lừa ngươi hay sao? Ta chỉ muốn trở về."

Bây giờ hắn thực sự sắp điên rồi.

Minh Thù một cước đá vào ngực Lạc Yến, Lạc Yến lui lại mấy bước đụng ngã lăn một cái bàn nhỏ.

Hắn giơ tay: "Đừng đánh nữa."

Hắn vì tiếp cận Thẩm Sính nên mới nguyện ý tới hòa thân, nếu không... đánh chết hắn cũng không thể làm chuyện này.

Nếu hiện tại Minh Thù đã biết rồi, làm cái gì cũng dư thừa.

Lời hắn nên nói cũng đã nói rồi.

Hiện tại chỉ xem nàng nghĩ như thế nào thôi.

Lạc Yến sửa sang lại y phục, mặc áo khoác dưới sự hỏi han của sứ thần: "Bệ hạ, ta chịu thua, chuyện hòa thân thì thôi đi. Nghe nói phong cảnh hoàng thành Phượng Kỳ quốc không tệ, không biết ta có thể ở lại hoàng thành một thời gian ngắn hay không?"

Thẩm Ngọc: “???”

Làm sao có thể như vậy?

Thẩm Ngọc nhíu mày: "Hòa thân không phải trò đùa..."

Hoàn ly cười: "Bệ hạ, chuyện này là thừa tướng khơi mào trước, tài nghệ ta không bằng ai chịu thua thôi. Còn những thứ khác, nếu Bắc Việt chiến bại cũng sẽ không thất hứa, bệ hạ cứ yên tâm đi."

Thẩm Ngọc nói không được, thừa tướng và nữ vương bên nàng làm ra chuyện này...

"Nếu Hoàn Ly điện hạ thích hoàng thành, hoan nghênh ở lại..." Thẩm Ngọc nói: "Nếu như có gì cần, cứ nói với Lễ bộ thượng thư."

Hoàn Ly đạt được lời hứa hẹn, cũng không dừng lại lâu: "Cáo từ trước."

Hoàn Ly cứ như vậy dẫn đoàn sứ thần đi.

“...”

-

Bên ngoài giải quyết xong, hiện tại phải giải quyết nội bộ.

"Những người còn lại tất cả lui xuống."

Thẩm Ngọc quát lớn một tiếng.

Đám người vốn đang sợ hãi lập tức lui khỏi điện.

Ngày hôm nay thực sự đáng sợ.

"Ngươi cũng về trước đi." Thẩm Ngọc buông Thược Dược ra.

Mu bàn tay Thược Dược đỏ một mảng, hắn nắm mu bàn tay, đáp một tiếng thật thấp: "Vâng."

Hai vị các lão bị Thẩm Ngọc giữ lại, sâu trong nội tâm Thẩm Ngọc không muốn đơn độc ở chung với Minh Thù, đương nhiên nàng tuyệt đối sẽ không thừa nhận là sợ nàng ta.

Đợi cửa đại điện đóng lại, Thẩm Ngọc sắc mặt âm trầm nhìn Minh Thù và Thẩm Sính: "Thất Hoàng muội, thừa tướng, các ngươi không cho trẫm một lời giải thích sao?"

Lời đã nói ra ngoài, Minh Thù đương nhiên không thu lại: "Ta sẽ cưới Thất điện hạ, bệ hạ yên tâm."

Thẩm Ngọc: "..." Kêu nàng yên tâm cái gì! Yên tâm cái gì!

"Thừa tướng, ngươi còn nhớ giới tính của mình không?"

"Giới tính không là vấn đề." Minh Thù nói.

“...”

Không thể nói Minh Thù, Thẩm Ngọc đem lửa giận bùng phát lên người Thẩm Sính: "Thất Hoàng muội!"

Thẩm Sính giọng điệu kiên định: "Bệ hạ, ta thích thừa tướng."

"Ngươi thích..." Thẩm Sính tức đến mức run lên: "Ngươi thích nàng ta? Nàng ta giống như ngươi, là nữ nhân, ngươi làm sao có thể thích nàng? Ngươi không thấy có lỗi với mẫu hoàng sao? Ngươi muốn chọc giận liệt tổ liệt tông sao?"

Ánh mắt Thẩm Ngọc sắc bén, rốt cuộc Thẩm Sính và Cảnh Sắt đang làm cái gì.

Thích?

Nàng không tin...

Phùng các lão nhanh chóng khuyên: "Thất điện hạ, người đừng phạm sai lầm, trong lịch sử chúng ta cho tới bây giờ không có chuyện kinh hãi thế tục như vậy, người thân là nữ hoàng, không thể..."

"Nếu như ta không phải..."

"Bệ hạ, trong lịch sử chưa từng xảy ra, không có nghĩa là sẽ không xảy ra." Minh Thù cắt đứt Thẩm Sính: "Thẩm Sính ta cưới chắc rồi, nếu như ngài có thành kiến, như vậy mời ngài nỗ lực đạp ta xuống."

"Ngươi..."

Minh Thù cười với bọn họ một nụ cười gợi đòn, kéo Thẩm Sính rời khỏi.

"Cảnh Sắt ngươi đứng lại cho trẫm!"

"Không." Minh Thù giơ tay lên quơ quơ.

Thẩm Ngọc tức đến mức đập về hướng Minh Thù rời khỏi.

"Người đâu!" Thẩm Ngọc hét lớn một tiếng.

Phía ngoài Ngự Lâm quân tràn vào.

"Bắt nàng ta lại." Thẩm Ngọc chỉ vào Minh Thù, trước đây nàng kiêng kỵ này kiêng kỵ nọ, ngày hôm nay nàng sẽ giết nàng ta, nàng ta chết, xem thử những người đó còn có thể thế nào.

Minh Thù nhìn Ngự Lâm quân ngăn mình lại.

"Ta không muốn đánh nhau." Minh Thù nói thầm một tiếng: "Vừa rồi cũng chưa ăn no. "

Vừa lúc Thẩm Sính nghe thấy: "..."

Thế nhưng lúc Ngự Lâm quân xông tới, nàng đã thuận tay cầm một cái bàn nhỏ đập tới, thuận thế cướp được vũ khí từ tay Ngự Lâm quân.

"Mặc kệ sống chết." Thẩm Ngọc ở phía trên hét.

Phùng các lão muốn ngăn cũng ngăn không được, Trương các lão cúi thấp đầu một bộ dạng không dám nhìn.

Có câu mặc kệ chết sống của Thẩm Ngọc, Ngự Lâm quân ra tay mạnh hơn, Minh Thù kéo Thẩm Sính lúc này như bị dọa, ánh mắt này, động tác này, Minh Thù cho tròn điểm.

Tiếng kêu thảm thiết của Ngự Lâm quân trong đại điện vang

lên.

Thẩm Ngọc nhìn nàng ta vẫn còn đang đánh với Ngự Lâm quân, từng người từng người ngã xuống dưới tay của nàng ta.

Sắc mặt Thẩm Ngọc từ chắc chắn đến hoảng sợ rồi đến trắng bệch.

Thẩm Ngọc không nhớ rõ Minh Thù rời khỏi lúc nào, đợi khi nàng phục hồi tinh thần, đại điện chỉ còn lại nàng và Phùng các lão.

Phùng các lão chờ Thẩm Ngọc phát tiết.

"Bệ hạ..."

Thẩm Ngọc tức đến mức run lên: "Cảnh Sắt còn dám động thủ trong cung sao."

"Bệ hạ, thừa tướng này vô cùng đáng sợ..." Phùng các lão nhăn mặt: "Ngự lâm quân cũng không bắt được nàng, trước kia chúng ta phái người ám sát nàng cũng không thành công."

Sắc mặt Thẩm Ngọc tối hơn, lúc đầu dự định làm cho nàng ta chết ở biên quan, ai biết nàng ta có thể trở về còn đánh thắng trận.

Thẩm Ngọc từ từ ngồi vào long ỷ: "Phùng các lão, ngươi tin chuyện nàng và Thất hoàng muội không?"

Phùng các lão lưỡng lự: "Không biết được, nhưng trước kia Thất điện hạ và thừa tướng quả thực không bao giờ xuất hiện cùng nhau, nếu như các nàng có mưu đồ bí mật gì, làm lớn như vậy cũng không phải là hành động sáng suốt."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1185: Gian Hùng Giữa Đường (15)

"Ý của ngươi là bọn họ thực sự thích nhau?"

"Cũng không phải là không khả năng." Phùng các lão nói.

"Các nàng đều là..." Nữ nhân.

“...”

Trong khoảng khắc hai người bàn bạc không đưa ra được kết luận gì, rốt cuộc là cấu kết hay là thực sự thích...

Thẩm Ngọc cắn răng nói: "Bất kể như thế nào, không thể để cho bọn họ ở cùng một chỗ!"

Dù nói thế nào Thẩm Sính cũng là nữ hoàng, nếu như nàng và thừa tướng ở cùng một chỗ, ai biết chuyện gì xảy ra.

Vì ngôi vị hoàng đế này của nàng, không thể để cho bọn họ ở cùng một chỗ.

"Thần ngược lại cho rằng có thể nhờ chuyện này..." Phùng các lão tiến đến bên tai Thẩm Ngọc nói nhỏ vài câu: "Ủng hộ thừa tướng như vậy, nói không chừng sẽ phản chiến."

Thẩm Ngọc và Phùng các lão liếc nhau.

-

Minh Thù đi ra đại điện liền buông Thẩm Sính ra, Thẩm Sính không mặt mũi quấn vào người nàng: "Đại nhân, muốn ôm."

Ôm cái đầu ngươi.

Trẫm tìm một chỗ không người đánh ngươi một trận trước.

Đã sớm muốn đánh ngươi rồi!

Minh Thù ngắm nhìn bốn phía, kéo về một nơi không người.

"Đại nhân, ngươi muốn hẹn hò với ta sao?"

"Câm miệng."

Thẩm Sính ngoan ngoãn câm miệng, khi hắn bị đánh một trận, hắn đầu tiên là ngơ ngác sau đó cực nhanh giả vờ khóc cho Minh Thù thấy.

Khóc quá giả, Minh Thù không muốn để ý đến hắn.

Làm!

Trẫm nhìn ngươi tiếp tục làm!

"Đại nhân, khi nào ngươi cưới ta." Thẩm Sính thấy Minh Thù không để ý tới hắn, lau nước mắt căn bản không tồn tại, từ dưới đất bò dậy kéo tay áo Minh Thù.

"Lừa gạt Thẩm Ngọc ngươi cũng tin sao?"

"..." Thẩm Sính nghẹn họng nhìn lại: "Ngươi... Trước đây ngươi đã đồng ý với ta."

Nữ nhân này lại nói không giữ lời!

Cặn bã Thù chọc giận hắn: "Ta hối hận không được sao? Điện hạ, lòng người dễ thay đổi hiểu hay không?"

Thẩm Sính: "..."

Bà nó tên lừa gạt!

Nữ nhân quả nhiên đều là lừa gạt!

"Chết đói rồi, ta đi đây, ngươi tự hồi cung đi."

Vừa rồi đánh nhau tiêu hao khá nhiều thể lực, Minh Thù lấy đồ ăn vặt trong người ra ăn an ủi, trực tiếp ném về phía Thẩm Sính.

Tên Thẩm Sính này...

Nhìn hành vi trước đây hắn giết thích khách, tuyệt đối không phải hiền lành gì cho nên không cần lo lắng.

Ừm! Hoàn toàn yên tâm!

Thẩm Sính không lên tiếng, Minh Thù đi một đoạn thấy hắn không theo kịp, cũng không có hành vi nguy hiểm gì hơi nghi ngờ.

Vì an toàn bản thân, Minh Thù quyết định lần sau không cho phép hắn vào nhà.

Minh Thù xuất cung không cho Cảnh Du đi theo, lúc đi bộ trên đường không ý thức đi tới hành cung của Bắc Việt quốc.

Đến cũng đến rồi...

Vào xem thử một chút xem đầu bếp của hành cung.

Vì vậy Minh Thù nghênh ngang đi vào.

Lạc Yến thay bộ quần áo đỏ, mặc thường phục đang uống trà, Minh Thù ngồi xuống ghế.

"Ta biết ngươi sẽ đến."

Lạc Yến đặt chén trà xuống, khôi phục tình trạng rắn độc ngày thường.

Liên quan đến an toàn của Kỳ Ngự, nàng không có khả năng không coi trọng.

Trời ơi, xem ra, càng ngày hắn càng hiểu nàng.

Minh Thù liếc hắn: "Có gì ăn không?"

Lạc Yến: "..."

Lúc đợi ăn, Minh Thù ngồi yên mặc kệ Lạc Yến nói cái gì, nàng không nói một tiếng.

Lúc đồ ăn được dọn ra bàn, Lạc Yến nhìn nàng trực tiếp ăn, nhịn không được lên tiếng: "Này, ngươi không sợ ta hạ độc sao?"

“À, vậy ngươi lại phải tìm thật lâu.”

“...” Quá không đáng yêu rồi!

Minh Thù xoa xoa cái bụng cảm giác thoải mái một ít, lúc này mới vừa ăn vừa hỏi: "Trước ngươi nói vậy là ý gì?"

Lạc Yến ngồi bên kia, nén cười: "Ý trên mặt chữ, nếu như không ngừng dây dưa ở không gian này, cơ thể sẽ chịu không nổi."

"Ngươi nói cho ta biết trước..." Minh Thù nhìn hắn: "Ta là cái gì?"

Lạc Yến: “...”

Minh Thù tiếp tục: "À đúng rồi, nhân vật hư cấu, còn đặc biệt là một nhân vật hư cấu thành tinh, sao ta có thể lại lợi hại như vậy chứ?"

Lạc Yến có chút hứng thú: "Sao ngươi không tin? Ta cảm thấy ta nói dối không vấn đề."

Hắn đã dùng cách nói này lừa gạt không ít người, mà những người đó đều tin cả.

Duy nhất chỉ có nàng...

Từ lúc đầu đã không tin tưởng.

Đương nhiên xem ra từ lâu nay, nàng đúng là đặc biệt.

Minh Thù ăn điểm tâm, điểm tâm tan trong miệng, hương vị ngọt ngào lan tràn trong cổ họng.

Nàng bưng tách trà bên cạnh uống một hớp, chậm rãi hỏi: "Ta muốn hỏi, bối cảnh ngươi biết từ đâu?"

Bối cảnh? Lạc Yến suy tư, nàng nói là bối cảnh nhân vật hư cấu kia sao?

"Cái kia là ta..."

Lạc Yến ngửa cơ thể ra sau, hai tay vòng trước ngực: "Cho nên bây giờ chúng ta phải khai thành công bố đàm luận sao?"

Minh Thù mỉm cười: "Vậy phải xem thành ý của ngươi rồi."

Lạc Yến nheo mắt lại: "Thành ý của ta?"

Khuôn mặt Minh Thù vô tội: "Dù sao bây giờ là ngươi muốn cầu xin ta."

Lạc Yến: "Nữ nhân phải đáng yêu một chút mới được người khác yêu thích."

Minh Thù kiến nghị: "Vậy ngươi làm ta trở thành nam nhân đi, ta cảm thấy làm nam chính cũng rất tốt."

Lạc Yến: “...”

Lạc Yến nhìn chằm chằm Minh Thù, đáy lòng so sánh một chút, cuối cùng suy nghĩ rời khỏi nơi này chiếm ưu thế.

"Bối cảnh kia là do ta lấy được tư liệu." Lạc Yến dừng một chút: "Tên của ngươi, thân phận, bối cảnh, đều ở trong tư liệu đó."

"Quan tâm ta như vậy, có phải ngươi thầm mến ta hay không?"

Khóe miệng Lạc Yến nhếch lên, ánh sáng trong đôi mắt sáng lên: "Rất khó gặp được ngươi, ta càng muốn... nghiên cứu ngươi thật tốt."

Minh Thù: “...” Tên thần kinh bị vây lại vẫn thần kinh, cũng sẽ không có bất kỳ thay đổi nào.

Đầu ngón tay Minh Thù gõ trên bàn một cái: "Ngươi và Kỳ Ngự đến từ cùng một nơi? Chỗ nào? Các người muốn làm gì với ta?"

"Trời ơi, không phải ngươi rất thông minh sao? Ngươi đoán một chút xem..." Bản tính của tên thần kinh Lạc Yến nhịn không được lộ ra.

Minh Thù ném một cái mâm qua.

Cơ thể Lạc Yến né sang một bên cái mâm rơi xuống đất.

"Trời, sao Kỳ Ngự chịu được ngươi chứ." Đầu ngón tay Lạc Yến búng vào bả vai một cái: "Hung dữ như vậy, không đáng yêu, không đáng yêu, quá không đáng yêu rồi."

"Cho nên bây giờ ngươi vẫn độc thân cũng không phải không có lý do."

"..."

Không nên dùng độc thân tới công kích người khác được không?

Độc thân thì sao!

Trêu chọc ngươi sao!

Lạc Yến trừng mắt nhìn Minh Thù: "Ngươi nói cho ta biết trước, ngươi từ đâu tới!"

Ánh mắt Minh Thù và Lạc Yến đấu nhau trong khoảng không, khí lưu vô hình giữa hai người bắt đầu khởi động, va chạm tạo thành pháo hoa kịch liệt.

"Ta cũng không vội, ngươi đã không muốn nói vậy hôm nào trò chuyện tiếp." Minh Thù đứng dậy.

"Ta và Kỳ Ngự đến từ cục quản lý không gian." Lạc Yến cắn răng nói.

Minh Thù liếc hắn một cái, lại chậm rãi trở về chỗ ngồi: "Thêm một phần điểm tâm."

"Ăn ăn ăn ngươi chỉ biết ăn thôi, sao ngươi không mập chết vậy?"

"Xin lỗi, ăn không mập cũng không trách ta được."

“...”

Rốt cuộc làm sao Kỳ Ngự chịu được nàng vậy?

Trở về phải cười nhạo hắn mới được!

Lạc Yến kêu người lên điểm tâm, hắn tiếp tục nói: "Còn ngươi... Bọn ta phát hiện không gian xuất hiện điều lạ thường, dẫn tới ngươi cũng lạ thường, nhiệm vụ của Kỳ Ngự hoặc là giết ngươi, hoặc là tiến công ngươi."

Nói đến đây, Lạc Yến lại lộ ra chút hả hê: "Có phải rất thất vọng hay không? Từ lúc bắt đầu, hắn chưa hề thật lòng."

Minh Thù không cử động: "Hắn thật lòng ta mới cảm thấy kỳ lạ."

Lạc Yến: “...” Bà nó, sao mà suy nghĩ của người này kỳ lạ thế.

Nàng không tức giận sao?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1186: Gian Hùng Giữa Đường (16)

“Vì Kỳ Ngự không hề có tiến trển cho nên ta mới đi, hồ sơ cá nhân của ngươi là do cục trưởng đưa cho ta, nó đến từ đâu thì ta không rõ lắm.”

Cô không bình thường…

Vì sao?

Vì Hài Hòa Hiệu sao?

Hài Hòa Hiệu đúng thật rất kỳ quái, vì sao cần giá trị thù hận?

Thế nhưng Hài Hòa Hiệu cơ bản không cùng cô trò chuyện.

Ngoại trừ thả tiểu yêu tinh đánh nhau, chính là phục vụ ký chủ…

“Ta chết rồi, nếu không cũng có thể tiếp tục ở không gian khác, cho nên ngươi đã giết ta thì còn có ý nghĩa gì chứ?”

“Ngươi chưa bị ta giết, ngươi làm sao biết khi ta đã giết ngươi mà ngươi còn có thể tiếp tục?” Giọng nói Lạc Yến mang theo một chút kiêu căng: “Ngươi cho rằng chúng ta và người khác giống nhau, chỉ là giết ngươi đi ư?”

“Thế nào, còn muốn đem thi thể của ta về chiêm ngưỡng à?” Trẫm là kẻ muốn giết là giết được à?

Ngây thơ!

“...”

Nói chuyện không nổi nữa, thực sự không thể nói chuyện tiếp được nữa, hắn muốn về nhà.

Quá khinh người.

Lạc Yến lưu giữ rất nhiều thứ, đương nhiên hắn cũng hỏi ra được điều quan trọng từ chỗ Minh Thù.

Hai bên kẻ tám lạng người nửa cân, không chênh lệch bao nhiêu.

Minh Thù một tay chống cằm: “Nói đi, vì sao ngươi có thể giữ được ký ức mà hắn không thể? Mọi người phân biệt đối xử hay là do ngươi đi cửa sau?”

Lạc Yến không biết bị đạp phải cái gì: “Ta đi cửa sau ư? Người đi cửa sau là Kỳ Ngự, hắn mới là người có liên quan!”

Minh Thù: “...”

Người có liên quan còn thảm hơn so với người không có liên quan như ngươi?

Đây là mối quan hệ gì?

Có thể phát hiện bản thân quá kích động, Lạc Yến hắng giọng một cái: “Không gian ký ức đều sẽ bị xóa sạch, ta cũng không ngoại lệ, vì ký ức vô cùng lớn sẽ gây tổn thương cho chúng ta nhưng có thể giữ lại thứ quan trọng.”

“Về phần hắn...” Lạc Yến rên lên một tiếng: “Ai bảo hắn không có điểm.”

Minh Thù: “...”

“Kỳ Ngự khác với bọn ta.” Lạc Yến nói: “Hắn đưa cho ngươi cái vật kia, ngươi biết là cái gì không?”

Lạc Yến không đợi Minh Thù nói tiếp, cắn răng nghiến lợi nói rằng: “Đều là vì hắn sử dụng thứ đó mới tạo nên mọi chuyện bây giờ.”

Minh Thù lôi thứ trên cổ ra.

Lạc Yến trước còn muốn đoạt nhưng bây giờ ngay cả trở về cũng không muốn, đoạt cái gì đương nhiên là mạng của hắn vẫn quan trọng hơn.

“Nó gọi Thiên Khải. Có thể hồi tưởng thời gian và tăng tốc thời gian, giống như không gian kia.”

“Lợi hại như vậy sao.” Minh Thù quan sát Thiên Khải trong tay mình.

Lạc Yến cảm thấy giọng nói Minh Thù có chút kỳ quái, nhưng lại không nói ra được điểm nào kỳ lạ.

“Cho nên, bây giờ phải khiến hắn khôi phục ký ức.”

Minh Thù bỏ mấy thứ vào rồi trở về: “Làm sao có thể khiến hắn khôi phục ký ức?”

“...”

Vấn đề này đã phức tạp rồi.

Hai ba câu không nói rõ được.

Lạc Yến cụ thể cũng không chắc chắn phải thử mới biết được.

-

Lạc Yến nói có thể để cho tiểu yêu tinh khôi phục ký ức, Minh

Thù thực sự có chút... hoảng hốt.

Tiểu yêu tinh có trí nhớ đúng là có thể làm trời làm đất!

Không thể trêu chọc được.

Nhưng nó thực sự gây hại cho hắn, cô cũng không thể tùy ý đi tiếp.

Minh Thù suy nghĩ một chút về tính chân thực điều mà Lạc Yến nói, cuối cùng quyết định thử một lần, Lạc Yến nếu như dám làm gì với tiểu yêu tinh cô sẽ khiến hắn ta chết trước.

Lúc này Minh Thù và Lạc Yến ngồi xổm trên đất, người nằm trên mặt đất chính là Thẩm Sính, ánh trăng chiếu trên người hắn đẹp như một bức tranh.

“Làm thế nào đây, ta đã bắt hắn một lát nữa còn phải trở về.”

Khóe miệng Lạc Yến rung lên: “Ngươi đánh hắn ngất rồi...”

“Nếu không thì sao? Để cho hắn gào thét sao?”

“... Ta chỉ hỏi một câu, ngươi rốt cuộc có thực sự thích hắn không?”

“Ta không thích hắn, lẽ nào thích ngươi sao? Nói nhảm nhiều như vậy, nhanh bắt đầu đi.”

“...” Đừng thích ta, chịu không nổi đâu.

Lạc Yến nhìn Thẩm Sính trên mặt đất: “Những thứ bên cục quản lý thời gian và không gian không thể sử dụng được, ta cũng không bảo đảm được có thể thành công hay không.”

“Lúc rời khỏi cục quản lý thời gian và không gian, ngươi chính là con gà yếu ớt.” Minh Thù than vãn.

Lạc Yến: "..."

Lạc Yến nhìn chằm chằm vào Thẩm Sính cười một cách xảo quyệt.

Vợ của ngươi ghét ta, ta trả thù ở trên cơ thể ngươi!

Minh Thù nhìn Lạc Yến một lúc, trăng treo ngọn cây khiến nàng buồn ngủ nhưng ở chỗ Lạc Yến không có chút động tĩnh nào.

Minh Thù lấy ra một quả trái cây bắt đầu gặm: "Ngươi có làm được hay không?"

"Người đàn ông không thể nói không được!"

"Người không có đối tượng cũng không biết thẹn nói mình là đàn ông?"

"..."

Lạc Yến quay đầu nhìn Minh Thù: "Ngươi công kích ta nữa, ta sẽ bóp chết hắn."

Minh Thù không sao cả: "Được, bóp chết đi, ta xem ngươi trở về như thế nào."

Cũng không nhìn hoàn cảnh của mình bây giờ ra sao mà còn muốn uy hiếp trẫm!

"..."

Minh Thù nhìn thấy đầu ngón tay Lạc Yến có ánh sáng hiện lên, nàng đứng dậy đi tới bên cạnh, thấp giọng nói: "Nếu ngươi dám làm gì đối với hắn thì hãy suy nghĩ đến hậu quả."

Ngón tay Lạc Yến run lên, ánh sáng đó gần như biến mất.

Tên Kỳ Ngự mắc bệnh tự kỷ này rốt cuộc là đã mất đi thứ quái quỷ gì.

Làm cho con người đố kỵ đến phát cuồng!

Ánh sáng chiếu vào chân mày Thẩm Sính, ngón tay của Lạc Yến dán vào chân mày hắn, ánh sáng nhấp nháy.

Với sự thay đổi của thời gian, sắc mặt Lạc Yến dần trắng bệch.

Khoảng sau nửa canh giờ, ánh sáng đột nhiên biến mất.

Lạc Yến rút tay về rồi lấy khăn ra dùng sức mà lau: “Khiến hắn tỉnh lại xem sao.”

Minh Thù tiến lên khiến Thẩm Sính tỉnh lại.

Thẩm Sính đầu tiên là mặt mày nhăn nhó, sau đó từ từ mở mắt ra, ánh trăng sáng lạnh lùng chiếu vào đáy mắt của hắn.

“Đại nhân?” Hắn dựa vào ngực Minh Thù, duỗi tay sờ vào cái cổ: “Sao ta lại ở chỗ này?”

“Kỳ Ngự?”

Thẩm Sính nghi ngờ: "Hắn gọi ai vậy?"

Nét mặt rất chân thành, dường như thực sự không nhớ rõ cái tên này.

Minh Thù nhìn về phía Lạc Yến cách đó không xa, không có khôi phục á? Ngươi quả nhiên không được rồi!

Lạc Yến: “...” Người nào không được!

Thẩm Sính lắc đầu: “Đây là đâu? Cổ của ta đau quá...”

Minh Thù xoa cái cổ cho hắn, cũng không quên trêu chọc: “Xem ra Hoàn Ly điện hạ của chúng ta nhớ mãi không quên ngươi, trời tối rồi còn muốn cướp ngươi đi, điện hạ nếu không phải do may mắn gặp được ta, nói không chừng bây giờ gặp phải chuyện không may rồi.”

Hoàn Ly điện hạ Lạc Yến: “???”

Khỉ thật!

Rõ ràng là nàng ta trộm người, vì sao lại đổ chuyện xấu lên đầu hắn!

Bà nó, đem người bị đánh ngất xỉu tới, chính là chuẩn bị cho việc này!

Thẩm Sính nhìn về phía Lạc Yến, dường như sợ hãi rụt về trong lòng Minh Thù: “Hắn ta mang ta ra ngoài sao?”

Minh Thù bắt đầu khoe khoan: “Đúng vậy, lúc ta ăn tối đã nhìn thấy được, ta là trụ cột của nước nhà không thể trơ mắt nhìn chuyện táng tận lương tâm như vậy xảy ra.”

“Cho nên là đại nhân đã cứu ta?”

“...” Minh Thù im lặng.

Minh Thù rất nghi ngờ câu tiếp theo sẽ là, không biết lấy gì để tỏ lòng biết ơn bèn lấy thân mình ra báo đáp.

Nhưng Thẩm Sính cũng không có nói như vậy: “Đại nhân... ta không thích hắn. Hắn còn đánh ta, cái cổ của ta đau quá.”

“Được rồi.”

“Đại nhân giúp ta đánh hắn nhé!”

“Được... được rồi?” Đổi bộ võ?

Lạc Yến: “...”

Gặp quỷ rồi!

Liên quan gì đến hắn chứ!

Kẻ mất trí nhớ đều làm như vậy!

Lạc Yến đứng lên trên mặt đất, đã nhấc chân chạy trước lúc Minh Thù gật đầu.

Hắn không hề có chút nghi ngờ, cái tên thần kinh này trở mặt còn nhanh hơn cả lật sách, nhất định sẽ giúp đỡ cái mắc bệnh tự kỷ đánh hắn.

Kỳ Ngự ngươi là tên khốn kiếp!

Trở về sẽ tính sổ với ngươi!

***

Tôi có thể bị trúng độc rồi, tôi cảm thấy Lạc Yến và Kỳ Ngự là thực sự yêu thương nhau ha ha.

Trải qua hàng trăm hàng nghìn thế giới, tôi đều không từ bỏ công việc tìm cậu về nhà.

Minh Thù sắp bị cắm sừng rồi...

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1187: Gian Hùng Giữa Đường (17)

Lạc Yến vừa đi, bộ dạng mềm yếu của Thẩm Sính liền biến mất, giọng nói cũng khôi phục lại: “Đại nhân, ta biết ngươi là người đánh ta.”

Minh Thù: “…”

Thẩm Sính ôm cổ Minh Thù, ngửi cổ nàng một cái: “Ta ngửi được mùi của ngươi rồi. Cho nên đại nhân, người có thể nói cho ta biết vì sao lại đánh ta ngất rồi mang tới nơi này, Hoàn Ly còn ở nơi này không?”

“Ta nói mang điện hạ đến khám bệnh, người có tin không?”

Khám bệnh?

Lão tử có bệnh gì chứ?

Bệnh tương tư sao?

Bình tĩnh! Bình tĩnh!

“Đại nhân nói gì ta cũng tin hết.” Đầu lưỡi Thẩm Sính quét qua má của Minh Thù trêu chọc: “Đại nhân mang ta về nhà đi, người không thể từ chối, đây là sự bồi thường.”

Minh Thù đuối lý, thế nhưng nàng không hề cảm thấy bản thân làm sai, đều là lỗi của tên thần kinh Lạc Yến kia.

Cho hắn mắc nợ một khoản.

Minh Thù ôm lấy Thẩm Sính: “Đừng liếm ta.”

Thẩm Sính "á" một tiếng: “Vậy hôn ta đi.”

Minh Thù không muốn Thẩm Sính hỏi chuyện lúc trước, cho nên cúi đầu hôn một cái trên môi rồi rời khỏi nơi này.

Thẩm Sính vịn vào bả vai Minh Thù, nhìn về hướng Lạc Yến rời đi, một ánh mắt sâu thẳm.

Hoàn Ly...

Mặc dù không biết hai người kia đang có mưu đồ bí mật gì, nhưng người này chỉ có thể là của hắn, ai dám thọc gậy bánh xe lão tử giết chết người đó.

“Có lạnh không?”

Thẩm Sính giấu ánh mắt sâu thẳm: “Lạnh, hôm nay ta có thể ngủ cùng đại nhân sao?”

“Không thể.”

“Nhưng là ngươi đánh ta...”

“Đừng ồn ào, tay đừng sờ lung tung cũng không cho liếm, ngươi hãy để cho ta yên tĩnh một lát, nếu không... tối hôm nay sẽ nằm ngủ ở đây.”

“Đại nhân ở cùng ta, ngủ ở đâu cũng được.”

“Ha ha, ngươi ngủ một mình.”

“Đại nhân mới không nỡ rời xa.”

“Ta đồng ý, ngươi thử liếm một cái nữa xem.”

-

Minh Thù ngoài miệng nói không thể nhưng cuối cùng vẫn đem người về phòng của nàng, Thẩm Sính chui vào trong chăn, nhiệt tình mời Minh Thù: “Đại nhân, nhanh đến đây, ta sưởi ấm cho người.”

Minh Thù không thắp đèn, mấy tên gác đêm bên ngoài nếu nhìn thấy lại một phen ầm ĩ.

“Ngươi nhỏ tiếng một chút.” Minh Thù cởi áo choàng trên người hắn ra: “Mau ngủ đi.”

Thẩm Sính im lặng.

Minh Thù treo áo choàng sang một bên, trên người Thẩm Sính còn quần áo mũ nón chỉnh tề, ngay cả lớp trang điểm cũng chưa rửa sạch, Minh Thù lén lút đi lấy nước cho hắn rửa mặt.

Ở trong nhà của mình lại làm việc như tên ăn trộm, đó là chuyện bất đắc dĩ.

Làm xong, Thẩm Sính cởi áo khoác ra, Minh Thù cố ý nhìn hắn cởi muốn nhìn xem trước ngực hắn có gì.

“Đại nhân, người nhìn ta làm cái gì, muốn giúp ta cởi sao?” Thẩm Sính chớp mắt thuận tay mở tay ra: “Vậy đại nhân giúp ta cởi nhé!”

“Tự cởi đi.”

Thẩm Sính tủi thân một lát rồi cởi hết áo quần, bên trong có hai chỗ căng phồng, chắc là ngực giả của hắn.

Dưới tấm áo lót rất bằng phẳng.

Minh Thù chờ hắn cởi hết mới đi lên, Thẩm Sính khéo léo nằm ở trong lòng nàng.

Sau đó không đứng đắn động tay động chân.

Thẩm Sính cọ xát vào cằm Minh Thù, ý đồ hết sức rõ ràng.

Minh Thù kéo tay hắn từ trong áo quần ra: “Nếu còn làm ồn thì hồi cung đi.”

“Vậy ngươi sờ trở lại nhé.” Thẩm Sính kéo tay Minh Thù đặt lên người hắn.

Minh Thù: “...”

Thẩm Sính hôn vào môi Minh Thù ngăn không cho nàng nói tiếp, hắn xoay người đè Minh Thù hôn một lúc lâu.

Minh Thù chịu sự kích thích quá lớn mới không cho người kéo hắn xuống dưới đánh cho một trận.

“Nàng đang suy nghĩ điều gì?” Thẩm Sính cắn nàng một cái: “Không tập trung.”

Minh Thù đè hắn xuống, không cho hắn lộn xộn, Thẩm Sính giãy giụa không được nên chỉ có thể yên lặng: “Nàng chỉ có thể nhớ tới ta.”

Có lẽ là làm nhiều lần lâu như vậy nên mệt mỏi rồi, hơi thở Thẩm Sính nhanh chóng bình thường trở lại.

Minh Thù cũng không cho hắn tiếp tục, cứ ôm hắn như vậy.

Khôi phục ký ức...

Làm sao mới có thể khôi phục ký ức?

Thật là phiền phức.

Minh Thù càng nghĩ càng đói, quả nhiên suy nghĩ là một việc tốn sức lực.

-

Ngày thứ hai lúc Thẩm Sính tỉnh lại phát hiện vẫn còn người bên cạnh mình, trong tiềm thức có chút bất ngờ.

Hắn chống người đứng lên, nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp của người bên cạnh, ngón tay vẽ lại mắt mày của nàng trên khoảng không, cuối cùng rơi vào đôi môi nàng, nhẹ nhàng đè một cái.

Minh Thù không thoải mái giật mình một chút, cúi mặt vào ngực hắn.

Thẩm Sính theo động tác của nàng đến nằm bên cạnh, thuận thế ôm lấy nàng.

Hắn nhìn vào màn che trên đỉnh đầu, tốt quá chớp mắt là có thể thấy được nàng.

“Đại nhân, đại nhân, có chuyện rồi...”

Cảnh Du không gõ cửa đã xông vào, nhìn thấy cảnh tượng thế này.

Ánh mắt Cảnh Du dừng lại một lúc ở ngực của Thẩm Sính, như bị thiên lôi đánh phải, trước lúc bị Minh Thù trợn mắt đã nhanh chóng lui ra ngoài.

Minh Thù đột nhiên ngồi dậy, đôi mắt không hề mở ra, mơ mơ màng màng hỏi: “Vừa rồi Cảnh Du đã vào rồi ư?”

Minh Thù lại ngã xuống, tay sờ loạn xạ lên người Thẩm Sính, một lát sau dừng lại rồi không muốn nhúc nhích nữa.

Thẩm Sính nắm lấy ngón tay của nàng, đặt lên môi hôn một cái: “Đại nhân, đứng lên sao? Ta hầu người rời khỏi giường...”

Đầu ngón tay Minh Thù nóng lên, cơn buồn ngủ dần dần biến mất.

Nàng từ chối lời mời chào nhiệt tình của Thẩm Sính, tự mình mặc y phục đứng dậy đi ra.

Cảnh Du với sắc mặt kỳ lạ đợi ở bên ngoài.

“Đại nhân...” Cảnh Du khẽ kêu lên một tiếng.

Bây giờ nàng hoàn toàn không muốn hỏi vì sao Thất điện hạ lại ở trên giường của đại nhân, nàng chỉ muốn biết vì sao Thất điện hạ lại là một nam nhân.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Sáng sớm hôm nay đã có tin đồn, nói về chuyện của ngài và Thất điện hạ...”

Mới sáng sớm tin tức này đã truyền đi khắp, dường như là có người cố ý tung tin.

Mọi người trên thế giới này đâu thể chấp nhận những điều trái với đạo lý thông thường.

Bọn họ cảm thấy đây là điều không bình thường, là có bệnh... trái ngược với luân lý làm người.

“Ngoại trừ vị trong cung đó làm thì còn có thể là ai nữa chứ.” Minh Thù nói: “Chỉ việc này mà ngươi kêu la om sòm à?”

“...” Việc này còn chưa đủ để kêu la om sòm sao?

“Tốt xấu gì ngươi cũng là người của phủ thừa tướng, cẩn thận một chút, không có chuyện gì cũng đừng kêu la om sòm, không có chuyện gì lại càng không được xông vào phòng ta.”

“...” Phòng của đại nhân trước đây nàng ta tùy ý ra vào cũng đã quen rồi, sao bỗng dưng thay đổi vậy.

“Đại nhân, mặc kệ chuyện này sao?”

“Quản như thế nào đây? Ngươi có thể vá miệng bọn họ lại không?” Minh Thù duỗi người một cái: “Hay là ta có thể cưới ngay một người nam nhân về để bác bỏ tin đồn?”

Cảnh Du: “...”

Hai điều này dường như đều không thể.

“Để cho bọn họ truyền đi, anh hùng nhất định phải có danh tiếng.” Rất khó để viết một bài về tiêu đề cổ đại.

Cám ơn Thẩm Ngọc đáng yêu đã tặng tiêu đề cho trẫm.

Minh Thù ngoắc tay với Cảnh Du: “Ngươi lại đi lan truyền lời đồn.”

Cảnh Du nghe xong yêu cầu của Minh Thù cả người liền thấy không khỏe.

Cái gì mà giết người không chớp mắt, cái gì mà nham hiểm xảo trá?

Những từ ngữ này có thể tùy tiện sử dụng sao?

Chúng ta là phủ thừa tướng nghiêm túc đó!

“Hãy làm theo lệnh của ta.”

“Đại nhân...”

Sự phản đối của Cảnh Du không hề có tác dụng gì cả, nàng không hiểu nổi đại nhân nhà nàng muốn làm cái gì, danh tiếng ai mà không quan tâm?

Nhìn những tên tham quan kia, dù có tham đến đâu ở bên ngoài vẫn phải giữ thể diện, được lòng dân mới có được thiên hạ.

Đại nhân có thể chế giễu...

Người khác lan truyền tin đồn của nàng ấy, nàng ấy phải tự mình đi truyền lại!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1188: Gian Hùng Giữa Đường (18)

“Điện hạ.”

Cảnh Du tiễn Thẩm Sính lên xe ngựa: “Thuộc hạ tiễn người hồi cung.”

Thấy Thẩm Sính trước mặt khôi phục lại bộ dạng của một nữ nhân, trong đầu Cảnh Du đều là bộ dạng trước đây của hắn, đại nhân không hổ danh là đại nhân, có thể phát hiện Thất điện hạ không giống với người thường.

Tình huống này trong hoàng thất, bản thân Cảnh Du cũng có thể đoán được ít nhiều.

“Đại nhân đâu?”

“Đại nhân...” Đang tự viết tội trạng cho nàng ấy.

Lời này đương nhiên không thể nói ra.

Cảnh Du nhận lấy một cái hộp bên cạnh: “Điện hạ, cái này người hãy cầm lấy.”

Thẩm Sính khẽ nheo mắt: “Đại nhân tặng cho ta sao?”

“Ủa...” Cảnh Du không dám nói vâng, cũng không dám nói không phải, chỉ có thể kiên trì cúi mặt mà nói sang chuyện khác: “Thời gian không còn sớm nữa, điện hạ mời người ngồi vững.”

Hai vấn đề đều không được trả lời.

Thẩm Sính khẽ nhíu mày, hình như có chút không vui.

Cảnh Du mồ hôi lạnh lả tả rơi xuống, cũng may Thẩm Sính không nổi giận xoay người vào xe ngựa.

Cảnh Du nhanh chóng cho người bỏ đồ vào.

Xe ngựa từ từ khởi hành, Thẩm Sính vén rèm lên, cửa lớn của phủ thừa tướng từ từ khép lại.

Hắn buông rèm xuống nhìn về phía cái hộp kéo đến rồi mở ra.

Là một viên Dạ Minh Châu lớn bằng quả đấm tay, loại Dạ Minh Châu với kích thước này trong cung cũng không tìm ra.

Vật quý như vậy, ngoại trừ nàng có thể lấy ra thì có ai dám tặng bậy đâu?

Tự tay đưa cho hắn không tốt hơn sao?

Còn cho người chuyển giúp.

Thẩm Sính trở về liền cho người đem Dạ Minh Châu này bày trí, phải bảo quản tốt hơn những vật trước kia, quan trọng nhất là điện hạ phải luôn có thể nhìn thấy.

Thị vệ: “...”

Thứ này rốt cuộc là cần phải bảo quản kỹ hay là muốn nhìn thấy chứ?

-

Minh Thù viết cho mình một bản thông báo rồi cho Cảnh Du tuyên truyền dựa theo nội dung đó, cũng không tin nàng không nổi nóng... không phải, nàng không thể trở thành tên cáo già bị mọi người căm ghét.

Cảnh Du rất không muốn chấp hành nhưng bộ dạng đó của Minh Thù, nếu nàng không chấp hành sẽ đích thân đi làm.

Cho nên trên cơ sở mối quan hệ tình cảm giữa Minh Thù và Thất điện hạ, lại xuất hiện thêm nhiều tài liệu đen tối của thừa tướng.

Phùng các lão và Thẩm Ngọc chuẩn bị tiếp tục lan truyền tin đồn nghe vậy liền sững sờ.

Vậy làm sao...

“Là ai làm?”

Phùng các lão có biết là ai làm đâu.

“Bẩm bệ hạ, vi thần tạm thời chưa điều tra ra, có lẽ là người mà thừa tướng đã từng đắc tội...”

Gần đây nhất lượng người mà thừa tướng đắc tội không phải là ít, có người còn muốn đối phó với nàng ta đã giải thích rõ mọi chuyện.

Thẩm Ngọc gõ mặt bàn trầm ngâm: “Nhưng những việc này nàng ta chưa làm qua...”

“Bệ hạ, người dân bên ngoài cũng sẽ không đi kiểm chứng. Chỉ cần có nhiều người nói thì bọn họ sẽ tin điều này là sự thật. Đến lúc bức tường của phủ thủ tướng bị đẩy xuống, chúng ta ngồi làm ngư ông đắc lợi.”

Trước khi Thẩm Ngọc trọng sinh biết những lời đồn đại nhảm nhí kia thật lợi hại.

Phùng các lão vừa nói như vậy, nàng bình tĩnh một chút: “Nếu như vậy thì ngươi hãy án binh bất động trước, nhìn kỹ rồi hãy nói.”

“Vâng.”

Sau khi Phùng các lão rời đi, Thẩm Ngọc ngồi ở trong điện một hồi lâu cũng đứng dậy rời đi.

Nữ quan cẩn thận hỏi: “Điện hạ, là đến chỗ Hoàng Quý quân?”

Thẩm Ngọc gật đầu trước, sau đó lại nói: “Đến chỗ thất hoàng muội.”

Nữ quan sửng sốt một chút, hạ thấp người đáp: “Vâng.”

…

Tin đồn làm ầm ĩ, ngoài phủ Thừa tướng suốt ngày đều mắng nàng trái đạo lý, đồi phong bại tục, tội ác đầy đầu.

Đương sự lại đang chuẩn bị sính lễ.

Ngoài miệng nói không muốn, cơ thể vẫn rất trung thực.

Không cưới tiểu yêu tinh về làm sao có thể yên tâm được.

[Ký chủ, tìm hiểu từ gian hùng một chút?]

[Gian hùng là một từ ngữ, âm đọc là jiān xióng là một danh từ, chủ yếu chỉ tên cầm đầu kẻ gian, cũng chỉ kẻ lộng quyền lừa đối thế giới.]

Minh Thù: “...” Đây ý là muốn trẫm đi nuôi một tên gian thần?

[...] Hài Hòa Hiệu từ bỏ rồi. [Ký chủ tự do phát huy là tốt, cô rất tuyệt, cố lên.]

Hài Hòa Hiệu tiếp tục che giấu.

Minh Thù cảm thấy Hài Hòa Hiệu xuất hiện càng ngày càng ít, trừ khi bị nàng ẩn nó không đến thời điểm quan trọng cũng không xuất hiện.

Đang làm gì vậy?

“Hài Hòa Hiệu hay là ngươi có ký chủ khác rồi?”

[Ký chủ yên tâm, cô là duy nhất.] Ký chủ cần khen nhiều hơn.

“Ta đặc biệt như vậy.”

[...]

Hài Hòa Hiệu tiếp tục ẩn giấu.

Minh Thù: “...”

Cùng Hài Hòa Hiệu nói chuyện phiếm không có ý nghĩa gì, một lời không hợp lý là không lên tiếng, nó không lên tiếng ngươi có lấy nó ra cũng không có cách gì, nhất định là vậy rồi.

Một thời gian sau, Minh Thù cố gắng phát triển theo giới gian thần.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi đã ngồi vững trên ghế gian thần mới, nàng cảm thấy rất tuyệt bước đi hiên ngang.

Cứ gặp mặt là hỏi…

“Chu đại nhân, có hứng thú gia nhập vào hợp tác xã gian thần không?”

“Hồng đại nhân, tìm hiểu một chút về gian thần?”

“Tôn đại nhân, hôm nay ngươi và ta rất có duyên, cùng nhau làm gian thần không?”

Chúng đại thần: “???”

Đây là muốn tạo phản sao?

Sợ hãi.

Thừa tướng rốt cuộc đã làm thế nào mà không bị chặt đầu?

Thẩm Ngọc thật ra muốn chém nàng, nhưng Ngự Lâm quân căn bản là không bắt được người thì làm sao chém? Dựa vào ý niệm sao?

Ý niệm có thể giết người, Thẩm Ngọc cũng không biết đã giết nàng bao nhiêu lần rồi.

Tố cáo?

Tố cáo có ích lợi gì, người ta không liên quan gì đến ngươi, thánh chỉ Thẩm Ngọc đã hạ xuống không có chút tác dụng nào.

Phái người đi bắt, ngươi cũng muốn có thể bắt được người à.

Phái sát thủ đi, có đi nhưng không trở về, phủ thừa tướng là một nơi kinh khủng ăn thịt người đến xương cũng không nhả ra.

Cho nên Minh Thù làm gian thần rất thuận lợi.

Sính lễ cũng đã chuẩn bị được kha khá, Minh Thù mang sính lễ tặng vào trong cung xin Thẩm Ngọc định ngày kết hôn.

Thẩm Ngọc: “...”

Trẫm mới là hoàng đế!

“Thừa tướng, thất hoàng muội là nữ nhân, ngươi cũng là nữ nhân, ngươi như vậy là coi trời bằng vung.”

“Vâng, đây mới phù hợp với khí chất của trụ cột nước nhà.”

“...” Nghe đến bốn chữ "trụ cột nước nhà" mà Thẩm Ngọc đã muốn chém người.

“Hơn nữa, cũng không có quốc pháp quy định, nữ nhân không thể cưới nữ nhân.”

Đây là quy tắc tổ tông lưu lại, ai mà không biết?

Sắc mặt Thẩm Ngọc tái xanh nhìn xuống phía dưới: “Chư vị ái khanh, mọi người có gì muốn nói không?”

Các đại thần được khuyến khích mạnh mẽ run rẩy.

Không có.

Bọn họ không có gì muốn nói cả.

Thừa tướng đúng thật là điên rồi.

Phe thừa tướng tuy là muốn nói điều gì, xét rằng bản thân là người của phe thừa tướng phản bác thừa tướng ngay trước mặt bệ hạ không tốt lắm.

Quan trọng là nếu như phản bác rồi thì dường như cũng không có ích gì.

Trong khoảng thời gian này bọn họ đến phủ thừa tướng còn chuyên cần hơn cả ăn cơm, nhưng thừa tướng không thể chuẩn bị xong sính lễ theo ý mình?

Thẩm Ngọc nhìn cảnh tượng phía dưới, tức đến mức đau ngực.

“Trương các lão, Phùng các lão?”

Trương các lão vẫn đứng im: “Bệ hạ, việc này lão thần cũng bất lực, nếu thừa tướng và Thất điện hạ đã chuẩn bị xong tinh thần chịu dư luận của thiên hạ, bệ hạ hoàn toàn không thể can ngăn.”

Minh Thù liếc mắt nhìn Trương các lão đã ngoài năm mươi tuổi.

Vị đại lão này là một người phi phàm, bất kể xảy ra chuyện lớn đến đâu, nàng dường như đều có thể không đếm xỉa đến.

Ngươi hỏi nàng một câu, nàng chỉ đáp lại một câu.

Không hỏi nàng, nàng sẽ làm phông nền.

Phùng các lão không có gì để nói, nàng bây giờ nhìn thấy Minh Thù là đau đầu, đau dạ dày, đau gan, ở đâu cũng đau hết.

Nàng muốn thì cứ để nàng kết hôn.

Đến lúc đó sẽ có người mắng nàng.

Quan tài liệt tổ liệt tông Cảnh gia không thể kìm lại được!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1189: Gian Hùng Giữa Đường (19)

Hôn lễ của Minh Thù và Thẩm Sính được định vào ngày mồng bảy tháng sau.

Lúc Thẩm Sính biết tin này, sính lễ đang được đưa đến cung của hắn.

“Điện hạ...” Thị vệ đứng ở một bên, mấy người đưa sính lễ đến rời đi, chỉ có giọng nói nhỏ: “Áo cưới này... hình như là của nam nhân.”

Thẩm Sính vui ra mặt: “Ta đương nhiên phải lấy thân phận nam nhân gả cho nàng.”

Tuy là hắn càng muốn cưới nàng.

Thế nhưng không có biện pháp, ai bảo hắn sinh ra ở Phượng Kỳ quốc, mà không phải dạng như Bắc Việt.

Nếu không......

Hắn e rằng có thể giống như nam nhân nước khác vậy che gió che mưa cho nàng, vì nàng chống đỡ một mảnh trời.

Thị vệ hoảng sợ: “Điện hạ... đây là tội khi quân.”

Thẩm Sính nói khẽ: “Nàng dám đưa đồ vật như vậy qua đây, nàng đã chuẩn bị sẵn rồi, ta tin tưởng nàng.”

Thị vệ: “...”

Điện hạ đều không nghi ngờ thừa tướng có tâm bất lương sao?

Thừa tướng hiện tại...

Thẩm Sính cảm thấy rất thần kỳ, chỉ cần vừa nghĩ tới nàng bản thân đã rất vui vẻ.

…

Ngày kết hôn sắp đến, phủ Thừa tướng luôn có tiếng phản đối bận rộn đến nỗi không thể dàn xếp, có rất nhiều thứ mọi người vừa nghe là phủ thừa tướng cần đều sẽ không bán.

Nhưng mà Minh Thù còn cần rất nhiều thứ, ở cửa hàng bình thường không thể mua được.

Chuẩn bị hôn lễ này rất khổ sở, cũng may cuối cùng dựa vào ác danh của Minh Thù, mọi thứ đều được đặt mua đầy đủ hết.

“Nhưng chỉ là một không gian, phải cần dốc lòng đến vậy ư?”

Minh Thù ngẩng đầu lên liền thấy Lạc Yến mang y phục đỏ ngồi trên đầu tường, nghiêng người chỉ tay: “Cái này muốn tốt nhất, cái kia phải làm cho tốt... chà chà, kiểu như hắn có thể biết được vậy.”

Minh Thù thuận tay nhặt mấy khối thạch ném về hướng Lạc Yến.

Lạc Yến đang học hăng say, trong đáy lòng cũng hiểu được hắn và Minh Thù bây giờ là liên minh tạm thời, Minh Thù sẽ không tấn công hắn nên không có phòng bị gì.

Ngã trực tiếp từ đầu tường xuống.

Lạc Yến nắm vào một đầu ngọn cỏ bò lên, điên khùng nhắc mãi: “Ta chỉ ghét ngươi một nữ nhân không đáng yêu như thế, không ngoan chút nào, nói động thủ liền động thủ.”

“Cũng vậy thôi.” Minh Thù mỉm cười: “Ngươi tới làm gì, tặng quà cho ta ư? Không cần lễ vật, đổi thành thức ăn đi.”

Lạc Yến: “...”

Lạc Yến từ bên ngoài nhảy vào vén tay áo lên, Minh Thù cho là hắn muốn đánh nhau nên lui về sau một bước.

Lạc Yến chỉ vào cánh tay hắn: “Nhìn đi, tên khốn kiếp kia của nhà ngươi làm.”

Trên tay Lạc Yến quấn băng vải.

Chuyện lần trước rõ ràng là nàng làm, tại sao lại muốn tới tìm hắn?

“Bị thương rồi?”

Lạc Yến nở nụ cười: “Ngươi nói xem? Tổn thương lớn như vậy, ngươi nhìn không thấy sao?”

“Ta sẽ nói với hắn.” Minh Thù trong ánh mắt hoài nghi của Lạc Yến, từ từ nói hết câu phía dưới: “Lần sau nhất định phải dùng sức, tranh thủ chém đứt.”

Lạc Yến: “...”

Lạc Yến để tay áo xuống: “Ta tới để nói cho ngươi biết, ta đã biết lần trước là làm sai ở đâu, lại để cho ta thử một lần, lần này nhất định sẽ thành công.”

“Không làm.” Đánh ngất xỉu tiểu yêu tinh hậu quả rất nghiêm trọng.

Lạc Yến: “...”

…

Người của Cảnh gia bên này phản đối hôn lễ cũng không ít, các trưởng bối liên tiếp xuất hiện, Minh Thù mệt mỏi ứng phó đợt sóng này đến đợt sóng khác nổi lên.

May nguyên chủ không có quan hệ huyết thống, nếu không sẽ không biết ồn ào đến mức nào nữa.

Thật không dễ dàng để chịu đựng được đến mùng bảy, mọi người phản đối cũng không có tác dụng.

“Đại nhân, đừng ăn nữa, đến giờ rồi xuất phát thôi.” Cảnh Du lấy điểm tâm bên cạnh Minh Thù mở ra, kéo nàng đi ra ngoài.

Minh Thù đưa mắt nhìn bản thân cách ngày càng xa với món điểm tâm.

Đội ngũ đón dâu ở ngoài cửa, thảm đỏ từ phủ thừa tướng bày đến cửa cung, hôn lễ lần này phải chịu cảnh bị chỉ trích vì sự xa hoa đã khiến dân chúng vây xem.

Minh Thù xoay người tới cửa, dẫn đầu ở phía trước: “Đi thôi.”

Chuyện Hoàng nữ xuất giá như vậy... trước đây chưa từng có.

Thẩm Ngọc mang theo các đại thần đứng ở cửa cung, sắc mặt các đại thần đều có chút phức tạp, đây là chuyện chưa hề nghe ở Phượng Kỳ quốc.

Đợi đội hình đón dâu của Minh Thù đến rồi, cổ kiệu của Thẩm Sính chậm rãi xuất hiện ở cửa cung.

Minh Thù xuống ngựa, cầm hồng trù (*) đi tới bên ngoài cửa cung.

Cỗ kiệu đứng ở bên trong cửa cung, tấm màn màu đỏ từ bên ngoài xốc lên.

Thẩm Sính được nâng đỡ đi ra nhẹ nhàng, âm thanh náo nhiệt trong khoảnh khắc đó biến mất.

Áo cưới của Thẩm Sính như lửa đẹp đến không thể tả được.

Nhưng...

Ngày hôm nay không phải gả Thất điện hạ sao?

Vì sao đi ra là một nam nhân?

Thẩm Ngọc bị sốc không thể so sánh với dân chúng tầm thường được, Thẩm Sính mặc đồ cưới của nam nhân đang đi về hướng ngoài cửa cung.

Tiếng bàn tán dần dần vang lên.

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

“Mang trang phục nam nhân sao?”

“Không giống...”

Các đại thần cũng xì xào bàn tán, rốt cuộc chuyện này như thế nào? Thất điện hạ làm sao biến thành nam nhân được?

Thẩm Ngọc tiến lên mấy bước: “Thất Hoàng muội?”

Thẩm Sính đứng vững khẽ gọi một tiếng, giọng nói là giọng nam chứ không phải như Thẩm Sính trước đây.

“Ngươi...” Thẩm Ngọc chỉ vào hắn: “Người là nam nhân?”

Trên khuôn mặt không trang điểm của Thẩm Sính có thêm một vẻ đẹp hoang dã, Thẩm Ngọc không thể chịu được mà nhịp tim rung lên.

Trước đây nàng biết vị Thất hoàng muội này khuôn mặt rất đẹp, có thể vẻ đẹp đó trên cơ thể nữ nhân cũng không phải là cái gì đáng để kiêu ngạo.

Nhưng nếu là ở trên cơ thể của nam nhân...

Thẩm Sính hơi ngẩng đầu: “Nếu không làm sao có thể gả cho thừa tướng?”

Thẩm Ngọc tối mặt lại: "Làm càn, ngươi đây là khi quân!"

Thẩm Sính nhìn về phía Minh Thù, Minh Thù tiến lên giao hồng trù cho hắn.

Sau đó Minh Thù mới nhìn về hướng Thẩm Ngọc: “Bệ hạ muốn như thế nào?”

Một câu nói nhẹ đã hỏi đến Thẩm Ngọc.

Nàng có thể thế nào chứ?

Nàng có thể giết thừa tướng sao?

Không thể.

Hiện tại thậm chí ngay cả tội danh của Thẩm Sính, cũng không thể định được vì có người này ở đây.

Thẩm Ngọc nhìn Minh Thù ôm lấy Thẩm Sính, hai người đều mang đồ cưới màu đỏ, Thẩm Sính mặc dù mang áo cưới nam nhân nhưng vẫn tao nhã như xưa, bị gió hất về phía sau.

Vì sao tình thế hiện tại lại như thế này.

Chức vị nữ hoàng này của nàng làm còn có ý nghĩa gì nữa chứ?

Thẩm Ngọc chỉ cảm thấy lạnh cả người, lần nữa cảm giác không có sức lực trước lúc hồi sinh.

“Bệ hạ...” Phùng các lão vội vã đỡ lấy Thẩm Ngọc.

“Trẫm không sao.” Thẩm Ngọc mở miệng, nàng cầm lấy cánh tay Phùng các lão, dùng âm thanh chỉ có hai người có thể nghe thấy: “Phùng các lão, trẫm ra lệnh cho ngươi phải nghĩ cách diệt trừ nàng ta.”

Sau khi nàng sống lại trở về, trở ngại lớn nhất dĩ nhiên không phải Thẩm Ngôn mà là Cảnh Sắt.

Phùng Các lão: “... Thần tuân mệnh.”

…

Hôn lễ long trọng nhưng rất mệt, Minh Thù hoàn thành các bước lễ nghi xong cả người đều không muốn cử động nữa.

Cảnh Du lại lôi kéo bắt đầu màn chào hỏi khách.

Cũng may là hôm nay không nhiều người đến… vì Thẩm Sính là mối quan hệ nữ nhân… rất nhiều người đều chọn phương án không đến, bày tỏ kháng nghị.

Hơn một nửa lượng người tới là phe của thừa tướng, nhưng nghe nói ở chỗ cửa cung có xảy ra chuyện, phe của thừa tướng cũng rất mờ mịt.

Cho nên kết quả là Thất điện hạ là nam nhân.

Thừa tướng của bọn họ không được bình thường?

Thất điện hạ không phải phạm tội khi quân sao?

Chuyện này có thể lớn có thể nhỏ, những người phía trên không truy cứu thì không có sao, nếu truy cứu thì...

Mọi người không dám tưởng tượng.

Thế nhưng nghĩ đến hành động gần đây của thừa tướng bọn họ, dường như cũng không phải lo lắng quá, bệ hạ có lẽ sẽ không hành động thiếu suy nghĩ.

***

(*) Hồng trù: gậy đỏ dùng trong việc cưới hỏi.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1190: Gian Hùng Giữa Đường (20)

Tiễn xong khách, Minh Thù gặm bánh bao không biết từ đâu mà có, mệt mỏi đi về hướng căn phòng.

"Két..."

Trong phòng đã được trang trí lại treo đầy lụa đỏ, chữ hỷ đỏ thẫm đâu đâu cũng có thể thấy được.

Nến đỏ thắp sáng, chiếu sáng cả căn phòng tối.

Trên bàn bày biện một một ít thức ăn và rượu.

Minh Thù đem một miếng bánh bao cuối cùng nhét vào trong miệng, xoay người đóng cửa.

Nhìn thức ăn trên bàn, lại nhìn phía sau bình phong dường như có bóng người, cuối cùng nàng rót hai ly rượu đi vào bên trong.

Thẩm Sính ngồi trên giường, Minh Thù đi vào hắn ngẩng đầu nhìn qua đây, trong đôi mắt tràn đầy vui mừng.

Trong lòng Minh Thù thở dài, đáng lẽ nên ăn thêm hai cái bánh bao rồi mới qua đây.

Minh Thù đem một chén rượu đưa cho hắn.

Thẳng nam Thù cứ uống như vậy, thế nhưng Thẩm Sính giữ nàng lại, tay xuyên qua khuỷu tay nàng.

Minh Thù đứng, Thẩm Sính lại ngồi, nàng phải hơi khom lưng xuống.

Mùi hương trên người Thẩm Sính cùng với mùi rượu kéo tới, hắn chớp mắt nói: “Đại nhân, rượu hợp cẩn phải uống như vậy.”

Minh Thù vỗ đầu hắn một cái, liền theo tư thế của hắn uống rượu.

“Đại nhân, ta giúp nàng cởi áo ra?”

Dù sao sớm muộn gì cũng phải làm, Minh Thù cũng không phản đối.

Thẩm Sính không quá thông thạo cởi áo cho nàng, nắm tay Minh Thù đến trên giường đưa tay cởi quần áo chính mình.

Những thứ này trong cung đều có dạy qua.

Trước khi xuất giá, hắn còn đặc biệt xem qua.

Thẩm Sính có thể là do hơi căng thẳng tay có chút run rẩy, Minh Thù chờ hắn nửa ngày cuối cùng tự mình ra tay kéo người qua, một lúc đã cởi được áo ra.

Thân thể Thẩm Sính thật là mềm mại, không giống với thế giới trước kia, trải nghiệm cũng hoàn toàn khác.

Tiểu yêu tinh trước kia, chỉ cần cô không phải áp chế hắn phát huy, cơ bản toàn bộ quá trình đều thuộc về tổng tài bá đạo.

Nhưng Thẩm Sính bây giờ...

Thuộc về loại mềm mại thu hút, khiến người ta có nhiều dư vị.

Đây đại khái là đặc tính nam nhân Phượng Kỳ quốc.

“Được rồi.” Minh Thù ngăn lại Thẩm Sính còn muốn tiếp tục: “Lần đầu tiên giữ sức rất quan trọng.”

Thẩm Sính sắc mặt trở nên ửng hồng, đáy mắt mê ly: “Đại nhân là lo lắng ta sao?”

“Ừm ừm.” Ngươi nói đều đúng.

Thẩm Sính chớp mắt, cử chỉ lặng lẽ dựa vào trong lòng Minh Thù từ từ bình phục nhịp tim và nhiệt độ cơ thể.

Nơi nào đó của hắn vẫn ngang ngược chọc vào Minh Thù như cũ, một chút ý thu binh cũng không có.

Minh Thù kéo chăn đưa qua hắn che lại: “Ngươi có đói bụng không?”

Thẩm Sính chóng mặt phản ứng chậm nửa nhịp, mấy giây sau mới gật đầu.

“Vậy... chúng ta đi ăn cái gì đi?” Minh Thù thử thăm dò đề nghị, nàng thực sự đói chịu không nổi.

Cả ngày hôm nay chưa ăn cái gì.

“Ừm.” Thẩm Sính đáp một tiếng.

Minh Thù đi ra ngoài trước bảo người hầu hâm lại thức ăn, sau đó cầm y phục cho hắn mặc thêm cứ như vậy ôm hắn đi ra ngoài.

Minh Thù ôm Thẩm Sính đi ăn, nhưng Thẩm Sính không ăn gì nhiều chỉ nhìn nàng, thuận tiện thỉnh thoảng đút cho nàng.

“Uống canh không?” Minh Thù đem thìa để bên môi Thẩm Sính.

“Đại nhân đút ta sao?”

“Ta đây không phải là đang đút cho ngươi thì đang đút...” Cho heo à!

Trên mặt Thẩm Sính màu đỏ ửng vẫn còn, lúc này nhìn qua rất đáng yêu, đầu lưỡi hắn liếm vào thìa như con mèo nhỏ thu lại.

Thẩm Sính nhìn Minh Thù: “Muốn... đại nhân dùng miệng đút.”

Minh Thù: “...”

Minh Thù uống một ngụm canh.

Thẩm Sính: “...”

Minh Thù đem bát đẩy ra, rót một chén rượu, uống xong hướng phía Thẩm Sính hôn một cái, rượu theo lưỡi nàng đẩy mạnh vào trong miệng Thẩm Sính.

Thẩm Sính nuốt không kịp, rượu theo khóe miệng hắn tràn ra.

Minh Thù từ từ rút lui nhưng cánh môi không hề rời đi, cô hỏi: “Còn muốn không?”

Thẩm Sính nhẹ gật đầu.

Minh Thù phối hợp đem một bầu rượu, dùng tư thế mập mờ như vậy đút cho Thẩm Sính.

“Thẩm Sính.” Minh Thù ôm hắn.

“Đại nhân?”

“Ở bên ta ngươi có hối hận không?”

“Tại sao lại hối hận?” Thẩm Sính nói: “Từ lúc ta gặp được đại nhân, ta đã biết đời này ta chỉ có thể là của nàng.”

"Rất kỳ quái đúng hay không?"

Thẩm Sính đưa tay quấn lấy mái tóc đen dài trước người Minh Thù, hắn để lộ đôi chân thanh mảnh: "Ta cũng cảm thấy thật kỳ quái, cho tới bây giờ ta không có cảm giác như vậy đối với một ai khác."

"Trước đây ta cảm giác mình quên lãng cái gì, nơi đây trống rỗng. Nhưng khi nàng đến, ta cảm thấy như ta tìm được đồ đã mất... nơi đây không còn trống rỗng nữa."

"Ta sẽ không hối hận, mãi mãi sẽ không."

Minh Thù đè lại đôi chân vung vẩy của hắn, dùng y phục đắp lại: "Mặc kệ tương lai xảy ra chuyện gì, ngươi đều không hối hận sao?"

"Ừm!" Thẩm Sính kiên định gật đầu: "Chỉ cần có thể ở bên nàng, mãi mãi sẽ không hối hận."

Một lúc lâu, Minh Thù hôn trán hắn một cái.

"Ta biết rồi."

-

Thẩm Sính không nhớ được bản thân ngủ quên từ lúc nào, lúc hắn thức dậy Minh Thù vẫn ở bên cạnh hắn, trong lòng Thẩm Sính khoan khoái một hồi.

"Tỉnh rồi à." Minh Thù buông đồ ăn vặt trong tay xuống: "Mặt trời lên cao ba sào ruộng rồi, ngươi thật là biết ngủ."

Thẩm Sính cười một cái, vươn tay: "Đại nhân, muốn ôm một cái."

Minh Thù nhìn chăn tuột xuống lộ ra thân thể Thẩm Sính, vài dấu vết mập mờ lưu lại trên thân thể hắn.

Minh Thù cầm y phục ném qua: “Mặc y phục.”

Đòi ôm một cái không thành công, Thẩm Sính cũng không giận trực tiếp từ trong chăn đi ra ôm Minh Thù một cái nhiệt tình.

Nàng không ôm ta, ta ôm nàng cũng được mà!

Minh Thù: “...”

Tiểu yêu tinh thật biết trêu chọc người khác mà.

-

Về tin đồn Thất điện hạ là nam nhân, nó trở thành một đề tài bàn tán mới, tất cả mọi người suy đoán Thẩm Ngọc sẽ ban tội khi quân cho Thất điện hạ.

Nhưng trong hoàng cung vẫn không có động tĩnh.

Nếu Thẩm Sính là nam nhân, như vậy những lời bàn tán trước kia sẽ không hợp lý, không có biện pháp trở thành dư luận công kích Minh Thù.

Số người ồn ào còn lại cũng sẽ ngoan ngoãn.

Minh Thù thành thân ngày thứ ba, trong cung đột nhiên truyền ra tin tức Đoan Mộc Thư bệnh tình nguy kịch.

Trong lúc nhất thời Thẩm Ngọc không để ý tới Minh Thù, cả ngày vây quanh Đoan Mộc Thư, ngự y đoàn này tiếp nối đoàn khác đến nhưng không ai có thể trị khỏi bệnh cho Đoan Mộc Thư.

Minh Thù nghe qua là chính Đoan Mộc Thư không muốn sống.

Một người không muốn sống, dù có trăm cách cứu hắn, hắn cũng có trăm cách đi tìm cái chết.

Mấy ngày nay Thẩm Ngọc ngay cả lâm triều cũng không lên.

Thẩm Ngọc trong khoảng thời gian này biểu hiện rất cưng chiều Thược Dược, nhưng trên thực tế nàng ta thích nhất vẫn là Đoan Mộc Thư.

Đáng tiếc nhân vật nam chính này tình nguyện chết cũng không muốn ở bên Thẩm Ngọc.

Có chí khí!

“Ngươi nói lần trước Thẩm Ngôn ở Đại Lương quốc, làm sao ngươi biết?”

Thẩm Sính nắm vai Minh Thù, nghe vậy dừng một chút: “Vì ta tiễn Tứ hoàng tỷ rời đi.”

Minh Thù khẽ nheo mắt: “Ngươi còn có bản lĩnh này?”

“Đương nhiên, đại nhân, ta rất lợi hại.” Thẩm Sính khom lưng kề sát vào bên tai Minh Thù: “Đại nhân không phải đã biết sao?”

Câu nói kia của Thẩm Sính không có ý tứ gì khác, nói đúng ra là chuyện thích khách trước đó.

Thế nhưng hắn cúi gần quá, Minh Thù tự dưng nghĩ đến một chuyện không thể miêu tả kia.

Minh Thù hắng giọng một tiếng: “Vì sao ngươi giúp Thẩm Ngôn?”

Thẩm Sính không trả lời mà hỏi lại: “Đại nhân vì sao nghe ngóng chuyện Tứ hoàng tỷ?”

“Vì nàng ta mới là người nên ngồi vào ngôi vị hoàng đế này.”

“Ối.” Thẩm Sính duỗi hai tay, ôm lấy Minh Thù từ phía sau, hơn phân nửa sức lực đặt ở trên người Minh Thù: “Ta còn tưởng rằng đại nhân muốn ngồi vào cái vị trí kia.”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1191: Gian Hùng Giữa Đường (21)

“Ta rất rảnh rỗi sao?” Nàng chỉ muốn làm một gian hùng không cần lâm triều.

Minh Thù đột nhiên quay đầu: “Ngươi muốn ngồi vào vị trí kia sao?”

Thẩm Sính không hề nghĩ ngợi, lắc đầu: “Không muốn, ta chỉ muốn ở cùng đại nhân.”

Minh Thù: “...”

Chẳng có ý chí tiến thủ nào!

Trước khi Minh Thù xuất hiện, Thẩm Sính ước chừng là muốn.

Nhưng bây giờ...

Không quan trọng nữa.

Thành thân chỉ mới mấy ngày thế nhưng người hầu phủ thừa tướng đều biết, thừa tướng bọn họ và Thất điện hạ cứ như hình với bóng, tình cảm vô cùng tốt.

Tuy là bọn họ cũng không hiểu, tình cảm hai người này vì sao có thể tốt như vậy?

-

Về đêm.

Đã vào khung giờ cấm đi lại ban đêm, con đường vắng vẻ không có một bóng người.

Nhưng vào lúc này, một bóng người từ trên tường cao nhảy xuống, người kia dường như còn khiêng một người chuẩn bị băng qua con đường.

Nhưng vào lúc này, phía sau vang lên tiếng bước chân nhốn nháo, khôi giáp và binh khí cọ sát vào nhau vang lên tiếng "leng keng".

Ánh lửa từ xa đến gần.

Bóng người kia có chút hoảng sợ, nhưng vì mang theo một người, có chút chật vật hướng phía trước di chuyển.

“Ở phía trước, đuổi theo!”

“Đừng để cho nàng ta chạy thoát!”

“Mau đuổi theo!”

“Đứng lại!”

Âm thanh hỗn loạn truyền đến, Ngự Lâm Quân cầm đuốc phía sau, rất nhanh đã vượt lên trước hai người kia bao vây bọn họ vào giữa.

Người đứng là một nữ nhân, ăn mặc y phục thích khách màu đen chỉ lộ ra một đôi mắt.

Người nàng ta mang theo nhìn qua không có ý thức, đang ở trạng thái hôn mê.

Ngự Lâm quân quát lớn một tiếng: “To gan, dám cướp đi Hoàng phu, thả Hoàng phu ra!”

Ánh mắt nữ nhân lạnh lùng quan sát người xung quanh, trong lòng cân nhắc khả năng mình xông ra được.

“Kẻ trộm nhanh buông tay chịu trói, ngày hôm nay ngươi chạy không thoát!”

Ngự Lâm quân cũng không phải chỉ nói không, bọn họ bắt đầu thu nhỏ vòng vây lại, nữ nhân có chút lo lắng.

Cuối cùng nàng cắn răng, quyết định mạo hiểm lao ra khỏi vòng vây.

Đao chém ở trên người máu tươi bắn ra nhưng nữ nhân không để ý tới, nàng ta chỉ thầm muốn mau mau xông đi ra ngoài.

Có rồi!

Nữ nhân từ điểm sơ hở đánh ra, ai biết Đoan Mộc Thư trong tay đột nhiên bị người từ phía sau níu lại, ám khí từ phía dưới đánh tới.

Nữ nhân kêu một tiếng quỳ xuống đất.

“Bảo vệ tốt Hoàng phu!”

Ngự Lâm quân đem Đoan Mộc Thư đoạt trở về, nữ nhân giãy dụa một chút, cuối cùng buông tha Đoan Mộc Thư mang theo thân thể bị thương liều mạng hướng một con đường khác bỏ chạy.

“Nhanh bắt lại nàng ta!”

Ngự Lâm quân đuổi theo ráo riết.

Lúc bọn họ đuổi tới một cái ngã ba, đột nhiên mất tung tích nữ nhân đó.

“Chia nhau đuổi theo!” Thủ lĩnh Ngự Lâm quân phất tay: “Các ngươi qua bên kia, còn lại theo ta.”

Chia binh hai đường, đội ngũ hướng bên phải chưa đuổi xa đã thấy một người loạng choạng từ bên khác đi tới.

“Ai đó?”

Người này không giống với người bọn họ đuổi theo cho nên Ngự Lâm quân gọi một tiếng.

Thế nhưng người bên kia như là không nghe thấy, tiếp tục đi về hướng ngược lại, Ngự Lâm quân lưỡng lự rồi mang theo đội ngũ chạy tới.

“Hiện tại đã cấm đi lại ban đêm, làm sao ngươi còn ở chỗ này? Vừa rồi có thấy một nữ nhân bị thương... Thừa tướng?”

“Ái chà, hơn nửa đêm các ngươi bắt trộm sao?”

Ngự Lâm quân trước bắt Minh Thù bị đánh thảm, bây giờ nhìn thấy nàng đã cảm thấy toàn thân đau nhức.

“Thừa Tướng, trễ như thế... người còn ở đây làm gì?” Buổi tối còn ra đây dọa người.

“Đi dạo không được sao?”

“...”

Ngự Lâm quân lau mồ hôi: “Thừa tướng vừa rồi có thấy người nào khả nghi không?”

Minh Thù đưa tay chỉ bọn họ.

Ngự Lâm quân: “...”

Bọn họ là Ngự Lâm quân trong cung, tại sao là người khả nghi?

“Thừa tướng, ban đêm không an toàn người vẫn là nhanh hồi phủ, thần xin được phép cáo lui trước.” Ngự Lâm quân nói xong, không đợi Minh Thù lên tiếng, dẫn đội ngũ vội vã hướng về trước đuổi theo.

Minh Thù xoay người thấy bọn họ rời đi cho đến khi ánh lửa biến mất, con đường một lần nữa rơi vào trong bóng tối, nàng mới nhìn về một hướng khác: “Đi rồi.”

Bên kia Lạc Yến đỡ Thẩm Sính đi ra, Minh Thù đi qua ôm tiểu yêu tinh nhà nàng: “Nhìn xem tên kia chết chưa.”

Lạc Yến nở nụ cười cứng ngắc: “Ngươi bây giờ còn ra lệnh cho ta?”

“Ngươi có còn muốn trở về hay không?”

Lạc Yến: “...”

Lạc Yến quay người trở về.

Minh Thù đưa tay sờ mặt của Thẩm Sính, hơi lạnh nàng cởi áo choàng ra bọc lấy Thẩm Sính trực tiếp ôm vào lòng.

Lạc Yến đỡ một nữ nhân đi ra, chính là người đang bị ngự lâm quân đuổi theo đằng trước.

“Chết chưa? Chết rồi thì ném đi.”

Lạc Yến nói: “Còn thở, bị một nhát đao?”

“Ngươi chém à?”

“Nếu như ta bị người ta phát hiện ở chỗ này giết người, sẽ bị cho rằng ý đồ bất chính.” Lạc Yến nhìn về phía Minh Thù: “Ngươi là thừa tướng, ngươi làm đi.”

“Trụ cột nước nhà không giết người.”

Lạc Yến như là bị chọc cười, ban đêm yên tĩnh, tiếng cười của hắn rất kỳ quái: “Ta không nhìn ra ngươi còn kiên trì như vậy, ngươi đến cùng là vì cái gì?”

Một người suốt ngày chỉ dùng nắm đấm nói đạo lý, lại nói không giết người.

Nếu như không phải từng gặp nàng cũng không ra tay giết người, trình độ cao nhất chính là đem người ta dìm khiến cho họ không ngóc đầu lên nổi, nếu không... hắn đều cảm thấy những lời này là lời nói dối trắng trợn.

“Vì hòa bình.”

“...” Có bệnh à.

Mà lúc này nữ nhân bị bọn họ bàn bạc có nên chém một đao hay không, cũng cảm giác mình gặp kẻ bị bệnh thần kinh.

Nàng ta đã không còn sức lực để chạy.

Vừa rồi dường như nghe những người này gọi nàng...

Thừa tướng!

Phượng Kỳ quốc chỉ có một thừa tướng!

Nữ nhân chật vật ngẩng đầu nhìn về phía Minh Thù: “Thừa tướng... ngươi là Cảnh Sắt sao?”

“Ừm?”

“Ta là Thẩm Ngôn.” Nữ nhân đột nhiên có chút kích động: “Ta là Thẩm Ngôn đó, thừa tướng...”

Có thể là dùng sức quá mạnh nên liền ngất đi.

Lạc Yến sợ lui về bên cạnh, nữ nhân trực tiếp ngã xuống đất.

Minh Thù nếu không phải là trong tay ôm tiểu yêu tinh, đoán chừng là sẽ xông tới.

-

Lạc Yến có mua một căn nhà ở Hoàng thành.

Lúc Thẩm Ngôn tỉnh lại lần nữa, nàng đã nằm trên một cái giường, Minh Thù ngồi trên ghế trong tay đang tung một loại quả.

Thấy nàng ta tỉnh lại, nàng một phát cầm trái đó lên, bỏ vào trong miệng cắn một miếng: "Cảm giác thế nào?"

Thẩm Ngôn cảm giác trên người mình đã được tắm rửa qua, ngay cả y phục đều đã được thay.

"Thừa tướng..."

Thẩm Ngôn giọng khàn khàn, cổ họng khô rát dường như không có một chút nước bọt nào.

Minh Thù rót cốc nước đưa cho nàng ta, Thẩm Ngôn đón lấy thế nhưng không có sức lực.

Minh Thù cắn trái cây, đỡ nàng ta ngồi dậy để cho nàng ta cầm vững cái bát.

Thẩm Ngôn khó nhọc uống xong một chén nước, cả người cứ như được cứu rỗi.

"Cảm tạ thừa tướng." Thẩm Ngôn sắc mặt ảm đạm: "Tối hôm nay... nếu không phải là gặp được thừa tướng, chỉ sợ bây giờ ta đã bị bắt."

Minh Thù quan sát nàng ta: "Ngự Lâm quân truy đuổi ngươi làm cái gì?"

Thấy bộ dạng những Ngự Lâm quân kia, không giống như là phát hiện nàng là Thẩm Ngôn, cho nên hẳn không phải là vì thân phận của nàng.

Thẩm Ngôn liếm cánh môi khô khốc, không lên tiếng.

Trước nàng kích động bại lộ thân phận của mình, Thẩm Ngôn giờ cũng là có chút hối hận, nàng căn bản không biết trong hoàng thành này còn có thể tin tưởng người nào.

Nàng rời hoàng thành lâu như vậy, thừa tướng và Thẩm Ngọc có phải đã thông đồng làm bậy hay không?

Giờ nàng ở nơi nào, nàng an toàn sao? Đoan Mộc Thư thế nào rồi?

Nàng thiếu chút nữa đã có thể cứu Đoan Mộc Thư ra.

Thiếu chút nữa...

Các câu hỏi tràn ngập trong đầu Thẩm Ngôn, khiến thần kinh nàng đau lên từng cơn, đau đến cả người lúc này cũng co rúm lại.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1192: Gian Hùng Giữa Đường (22)

“Thừa tướng gần đây khỏe chứ?” Thẩm Ngôn tránh câu hỏi của Minh Thù.

“Tạm ổn.” Minh Thù cũng không truy hỏi chuyện của người khác, Thẩm Ngôn không nói nàng cũng sẽ không hỏi: “Ngươi không phải ở Đại Lương quốc sao?”

Thẩm Ngôn lúc này mới phản ứng được.

Tại Phượng Kỳ quốc nàng như đã chết, nhưng vì sao thừa tướng thấy được nàng lại không kinh ngạc?

Nàng ấy chẳng những biết nàng không chết, còn biết nàng ở Đại Lương Quốc.

“Thừa tướng...” Thẩm Ngôn sinh lòng đề phòng: “Người biết ta chưa chết sao?”

“Ừm.” Minh Thù hào phóng thừa nhận: “Ngươi làm sao có thể chết được.”

Thẩm Ngôn trong lòng kinh hoàng, không hiểu lời này của nàng là có ý gì, nhưng lại cảm thấy nàng đối với mình dường như không có ác ý gì.

“Thừa tướng làm sao... biết được?”

“Ta bấm ngón tay tính toán...” Minh Thù muốn ngẩng đầu nhìn trời giả vờ giả vịt, kết quả phát hiện là đang ở bên trong phòng, nàng chỉ có thể từ bỏ.

Lời nói cũng thay đổi cho hợp: “Cho người đi điều tra.”

Thẩm Ngôn: “...”

Thừa tướng làm sao có chút kỳ lạ?

Thẩm Ngôn dường như đang đắn đo Minh Thù đứng ở bên nào.

Cuối cùng trong lòng quyết định: “Thừa tướng, người có thể nói cho ta người đứng ở bên nào không?”

“Ta? Đương nhiên đứng về phía đồ ăn vặt rồi.”

Thẩm Ngôn: “???”

Minh Thù mỉm cười sâu hơn: “Ngươi.”

Thẩm Ngôn cũng không biết tin tưởng hay không.

Nhân vật nữ chính có lẽ không quá ngốc, Minh Thù để nàng ta nghỉ ngơi nhân tiện suy nghĩ thật kỹ.

-

Minh Thù rời phòng, đi qua căn phòng bên cạnh.

Lạc Yến đã kết thúc, giống với lần trước ngồi đó nhưng sắc mặt có hơi trắng bệch.

“Thế nào?” Minh Thù hỏi.

“... Tỉnh mới biết được.” Lạc Yến đứng dậy, hắn cũng không muốn lại bị hãm hại một lần nữa cho nên chuẩn bị đi khỏi.

Thẩm Sính nằm ở trên giường, khép hờ đôi mắt lông mi thật dài in bóng lên bờ mi dưới.

Minh Thù lấy hai miếng mứt hoa quả bỏ vào miệng nhai... quyết định đưa người về trong phủ rồi cứu tỉnh.

Nếu hắn phát điên, có thể giải quyết ở trên giường!

Minh Thù đưa Thẩm Sính hồi phủ trước, sau đó gọi Cảnh Du tới đón Thẩm Ngôn.

Thẩm Ngôn cũng không biết suy nghĩ gì, Cảnh Du tới đón nàng, nàng đồng ý đến phủ thừa tướng.

Minh Thù cũng không dám thức tỉnh Thẩm Sính, cứ như vậy ôm hắn chờ hắn tự tỉnh.

Gần quá buổi trưa, Thẩm Sính yếu ớt tỉnh lại, hắn nhíu mày dường như thấy hơi mệt.

“Đại nhân? Ta đã ngủ bao lâu?”

“Buổi trưa rồi.” Minh Thù bình tĩnh nói, ánh mắt lướt qua khuôn mặt hắn, dường như vẫn chưa khôi phục ký ức.

Lạc Yến rốt cuộc ổn chưa?

Thẩm Sính ôm cổ Minh Thù: “Nàng vẫn luôn bên cạnh ta sao?”

“Không có, vừa mới đến.” Minh Thù nói: “Lần sau không muốn giày vò lâu như vậy, ngươi xem thân thể này.”

Thẩm Sính có chút nghi hoặc: “Tối hôm qua chúng ta không phải chỉ làm một lần?”

“Đó chính là vì thân thể ngươi yếu.”

“...” Hắn cảm thấy đau đầu, làm sao cứ giống như có người bỏ thuốc hắn.

Thế nhưng nàng biết làm loại chuyện này...

Nàng thật đúng là biết!

Nghĩ lại lần trước chuyện nàng đánh ngất xỉu hắn!

Minh Thù lắc lư một hồi bảo Cảnh Du đưa cơm đến, bày một bàn nhỏ ở trên giường hầu hạ hắn ăn.

“Đại nhân, nàng làm gì vậy?”

“Ta cùng ngươi ăn.”

“Nàng không phải ăn rồi sao?”

“Ngươi không muốn ta cùng ngươi ăn?”

“...”

Thẩm Sính cũng không ăn hết nhiều như vậy còn có chút buồn nôn, hắn ăn có chút ít rồi buông đũa xuống, trong bát còn dư lại nửa chén nhỏ.

“Không ăn nữa sao?” Minh Thù ngẩng đầu nhìn hắn.

Thẩm Sính lắc đầu: “Không ăn nổi.”

Minh Thù tự tay sờ sờ cổ tay hắn, một lát sau buông hắn ra múc một chén canh đẩy qua.

“Uống chút canh.”

Thẩm Sính nắm thìa, khuấy khuấy trong bát.

Hắn nhìn Minh Thù ăn xong phần còn dư trong bát hắn, tâm tình nhịn không được dần chuyển biến tốt đẹp.

Nàng không ngại hắn.

Vui vẻ.

Minh Thù... chỉ là không muốn lãng phí lương thực mà thôi, ừm, chính là như vậy!

Cơm nước xong, Thẩm Sính cũng không muốn di chuyển, Minh Thù chỉ ôm hắn đi ra ngoài phơi nắng.

Không có cách nào, đều là do Lạc Yến thần kinh kia.

“Ngươi có nhớ tới chuyện đặc biệt gì không?”

“Đặc biệt?” Thẩm Sính nghi hoặc, một lát sau cười nói: “Đặc biệt thích nàng.”

Minh Thù: “...” Ai muốn ngươi bày tỏ!

Lạc Yến thần kinh kia nói cái gì nhất định sẽ thành công.

Đây chính là thành công?

Thành công đâu?

“Đại nhân.”

“Làm cái gì?”

Thẩm Sính chỉ vào cái đình cách đó không xa: “Chúng ta đi qua bên kia đi.”

“Tự ngươi có thể đi...”

Thẩm Sính đương nhiên nói: “Muốn đại nhân ôm.”

Minh Thù: “...” Sinh ra ở nữ nhi quốc, nhất định chính là vì tiểu yêu tinh tự chuẩn bị.

Minh Thù khom lưng ôm lấy người đi tới hướng phía đình.

Đình được bao quanh toàn hoa, tràn đầy hương hoa.

“Đại nhân, ta múa kiếm cho nàng xem được không?”

Minh Thù nheo mắt: “Không bằng nhảy một bản?”

“Đại nhân nhảy cùng ta sao?” Khiêu vũ cũng có học qua, nhưng trong tiềm thức không quá vui vẻ, nếu không phải là trong cung buộc nhất định phải học, hắn cũng không muốn học.

“... Ngươi còn biết múa kiếm à.” Khiêu vũ không bằng ăn đồ ăn vặt.

Thẩm Sính gọi người đi lấy kiếm.

Hắn cầm kiếm đứng ở giữa khóm hoa diễm lệ, hướng phía Minh Thù mỉm cười, ống tay áo tung bay trong gió kiếm quang lóe lên, hiện ra một dáng người xinh đẹp múa kiếm trong vườn hoa.

Cánh hoa được kiếm tung lên không trung, theo kiếm của hắn múa lượn rơi xuống.

Thế kiếm Thẩm Sính không phải sắc bén mà mang theo chút mềm mại.

Hắn tới gần phía Minh Thù bên này, kiếm quang lấp lánh trong đáy mắt Minh Thù.

Một chiêu sau cùng, mũi kiếm vừa lúc để ngang chân mày Minh Thù.

Minh Thù không có bất kỳ động tác nào, Thẩm Sính theo mũi kiếm, ánh mắt nhìn thẳng vào đáy mắt Minh Thù.

Nàng chậm rãi vươn tay đè nặng lên kiếm, kéo cổ tay hắn, Thẩm Sính ngã vào trong lòng Minh Thù.

Môi Thẩm Sính bị chặn lại, hắn nhẹ "a" một tiếng, kiếm trong tay rơi xuống đất phát sinh tiếng va chạm lanh lảnh.

Cánh hoa trên không trung bay lả tả rơi xuống.

“Đại nhân…” Thẩm Sính đột nhiên đón lấy bờ môi Minh Thù.

Minh Thù nheo mắt: “Làm sao?”

Thẩm Sính chăm chú nhìn nàng: “Nàng còn có thể cưới người khác sao?”

Nữ nhân ở chỗ này đều có thể cưới mấy người.

Thẩm Sính chỉ cần vừa nghĩ tới có người chia sẻ với hắn người này, hắn lại không khống chế được chính mình kích động muốn giết người.

Không ai được chạm vào nàng.

Minh Thù cười khẽ: “Vì sao không được, ta là trụ cột nước nhà.”

Thẩm Sính sắc mặt tối sầm một chút.

Hắn đẹp mắt như vậy, nàng vẫn muốn có người khác!

Đừng hòng qua cửa!

“Đại nhân, người dám cưới, ta sẽ dám giết bọn họ.”

Minh Thù kéo hắn xuống lần nữa hôn một cái, Thẩm Sính được hôn mơ mơ màng màng, sau đó nghe giọng của nàng truyền tới.

“Vậy ngươi hỏi làm gì.”

-

“Đó là ai?” Thẩm Ngôn được Cảnh Du đỡ, đứng ở đình nhìn xa xăm.

Tuy là thấy không rõ lắm, thế nhưng có thể thấy tư thế thân mật của hai người.

“Tứ điện hạ, đó là Thất điện hạ, chính phu của đại nhân.”

“Khụ khụ...” Thẩm Ngôn bị sặc nước bọt.

Nếu nàng không quên, Thất điện hạ là Thất hoàng muội mà?

Thẩm Ngôn lâu sau mới nói được vài chữ: “Thừa tướng và Thất hoàng muội?”

Cảnh Du biết Thẩm Ngôn đang suy nghĩ gì, nhẹ giải thích rõ: “Tứ điện hạ, người mới vừa hồi kinh rất nhiều chuyện đều còn không biết, Thất điện hạ bây giờ đã là Thất hoàng tử.”

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1193: Gian Hùng Giữa Đường (23)

Thẩm Ngôn không biết mình rời kinh thành đã xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Nhưng...

Thừa tướng biến thành gian thần là có ý gì?

Thừa tướng vẫn là phụ tá đắc lực của nữ hoàng, tuyệt đối không hai lòng. Mẫu hoàng cũng nói cho nàng biết, ai cũng có thể không tin thế nhưng thừa tướng có thể tin tưởng...

Làm sao lại biến thành gian thần rồi?

Thẩm Ngôn gặp lại Minh Thù đã là ba ngày sau, phủ thừa tướng thứ tốt gì đều cho nàng dùng, vết thương đã không còn đáng ngại.

“Thừa tướng, ta muốn hỏi...” Thẩm Ngôn dừng một chút: “A Thư hắn thế nào rồi?”

Mấy ngày nay nàng nóng lòng nhất chính là chuyện này.

Nhưng nàng không có cách nghe ngóng, Minh Thù lại xuất quỷ nhập thần dù ở trong phủ nàng cũng không thấy người.

“Thẩm Ngọc đã vài ngày không vào triều, ước chừng không tốt lắm.” Minh Thù nói: “Nghe nói đã dán bảng vàng mời danh y thiên hạ.”

“Đều tại ta.”

Nếu như nàng cứu ra vào hôm đó...

“Ngươi muốn cứu hắn?”

Thẩm Ngôn nắm chặt hai bàn tay: “Ta lần này trở về chính là vì cứu hắn.”

Nàng có thể không báo thù, hoàng thất vốn chính là như vậy, Thẩm Ngọc đối với nàng đuổi cùng giết tận nàng cũng biết vì sao. Thế nhưng Đoan Mộc Thư... nàng không thể từ bỏ.

Minh Thù nghiêng người đi qua: “Tạo phản sao?”

Thẩm Ngôn chợt hơi đỏ mắt nhìn về phía Minh Thù.

“Cũng không tính là tạo phản.” Minh Thù đổi giọng: “Người kế thừa ngôi vị hoàng đế vốn là thuộc về ngươi.”

Thẩm Ngôn: “Ngôi vị hoàng đế là mẫu hoàng truyền cho Thẩm Ngọc...”

Minh Thù giọng mang ý cười: “Ngươi cảm thấy vậy sao?”

“Không phải sao? Thánh chỉ...” Viết rõ rành rành.

“Tiên hoàng chết không rõ ràng, thánh chỉ thật hay giả còn chưa biết được.”

“Không rõ ràng?” Thẩm Ngôn hoảng sợ: “Mẫu hoàng không phải là vì mệt nhọc quá độ chết đột ngột sao?”

Minh Thù: “Cái này chỉ là Thẩm Ngọc nói, tiên hoàng trước đó đang yên lành, tại sao lại đột nhiên chết đột ngột?”

Người cuối cùng gặp qua tiên hoàng chỉ có Thẩm Ngọc, tuy có ngự y làm chứng nhưng nếu lỡ như ngự y bị Thẩm Ngọc mua chuộc thì sao?

Thẩm Ngôn lưỡng lự: “Nhưng mà thánh chỉ... hai vị các lão đều đã xác định là mẫu hoàng viết.”

Minh Thù: “Phùng các lão vốn là người của Thẩm Ngọc, Trương các lão người này... lúc đó tiên hoàng cũng đã mất, với tác phong của hắn sẽ không tùy tiện đứng ra. Lời hắn nói cũng không dứt khoát, coi như cuối cùng cãi nhau đứng ra hắn cũng chỉ nói qua loa.”

Thẩm Ngôn giơ tay lên chống trán, tâm tư có chút loạn.

Trước đây tuy nàng cảm thấy Thẩm Ngọc làm việc không nể tình người, thế nhưng cho tới bây giờ chưa từng nghĩ mẫu hoàng chết khác thường.

Nếu như Thẩm Ngọc vì ngôi vị hoàng đế...

Thẩm Ngôn không dám nghĩ tiếp, chuyện như vậy Thẩm Ngọc sao có thể làm được?

Minh Thù tiếp tục nói: “Thẩm Ngọc không phải minh quân, mấy ngày nay ngươi cũng nghe qua không ít lời đồn đại? Đương nhiên gần đây là mắng ta tương đối nhiều...”

Thẩm Ngôn: “...” Ngươi còn biết sao!

Hiện tại mắng chửi đầy đường.

Nhưng Thẩm Ngôn trước chèn ép đại thần không phục của nàng cũng có một chút đồn đại.

“Thừa tướng, ta muốn yên tĩnh.”

Minh Thù làm một cử chỉ xin tự nhiên.

Thẩm Ngôn chống người đứng lên, nàng loạng choạng: “Có thể xin thừa tướng giúp ta một chuyện không?”

“Giúp chuyện gì?”

Thẩm Ngôn nói: “Giúp ta chuyển lời đến a Thư, bảo hắn nhất định phải sống, ta sẽ cứu hắn ra.”

-

Thẩm Ngôn về đến phòng, nàng cũng không biết điều chỉnh tâm tư bắt đầu từ đâu.

Ở trong phòng đứng ngồi không yên.

Hình bóng Thẩm Ngọc cùng mẫu hoàng nàng không ngừng xuất hiện trước mặt.

Nàng hận Thẩm Ngọc sao?

Nói không hận cũng không phải, nàng ta bức nàng đến cái tình cảnh này.

Nàng ta đã có được ngôi vị hoàng đế nhưng vẫn là muốn đuổi tận giết tuyệt.

Nhưng chuyện như vậy, trong lịch sử rất bình thường cho nên cũng không phải đặc biệt hận.

Nàng ta chẳng qua vì ngôi vị hoàng đế kia.

Thế nhưng Đoan Mộc Thư…

Thẩm Ngôn nhắm hai mắt, nàng trăm ngàn lần không thể từ bỏ hắn.

Đang thời điểm Thẩm Ngôn suy nghĩ lung tung, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra.

Thẩm Ngôn giật mình bên ngoài đêm đã khuya.

Mà người tới gần…

“Thừa tướng, người…” Vác cái gì?

Minh Thù đem người đưa qua.

Chăn bông rơi ra một ít, nhìn thấy được khuôn mặt quen thuộc, Thẩm Ngôn trong lòng kinh hoàng: “A Thư?”

Nàng… nàng chỉ là nói chuyển lời, vì sao người cũng mang ra ngoài luôn?

Thẩm Ngọc đuổi theo làm sao bây giờ?

Thẩm Ngôn nhìn về phía thừa tướng đại nhân đang rót trà uống.

Chuyện là như vậy…

Minh Thù không thể tùy tiện ra vào hậu cung, chỉ có thể buổi tối leo tường đi vào.

Ngọc Hoa Cung đèn đuốc sáng trưng.

Minh Thù lách qua những thủ vệ kia, cho thú nhỏ đánh lừa người trong phòng rồi nhảy vào trong.

Đoan Mộc Thư không biết là đang ngủ hay là hôn mê.

Minh Thù lắc vài cái không tỉnh.

Có chút buồn rầu.

Minh Thù ngồi ở bên cạnh ăn mứt hoa quả suy nghĩ, để lại phong thư lỡ như bị những người khác phát hiện làm sao bây giờ?

Hơn nữa Đoan Mộc Thư cũng không nhất định tin tưởng.

Bên ngoài có tiếng bước chân vang lên.

Binh lính gác đêm bị thú nhỏ dụ đi dường như đã trở về.

Minh Thù đem mứt hoa quả thu lại, kéo chăn đem Đoan Mộc Thư bọc lại trực tiếp đóng gói vác đi.

Dù sao cũng có thể kéo giá trị thù hận, một mũi tên trúng hai đích, hoàn hảo!

Thẩm Ngôn nghe Minh Thù nói xong biểu cảm phức tạp, không biết nên làm sao đối mặt vị thừa tướng này.

Nàng liều mạng cũng mang người ra không được, nàng ấy chỉ nhẹ nhàng bâng quơ như vậy đã mang ra ngoài được?

“Đại nhân? Sao người lại ở đây?” Cảnh Du vừa lúc từ bên ngoài đi ngang qua, thấy cửa mở Minh Thù ngồi ở bên trong tò mò đi đến.

“Vừa rồi ta dường như thấy điện hạ đang tìm người, người đây là... đó là cái gì?”

Cảnh Du biết chân tướng thầm nghĩ xem mình không nhìn thấy Minh Thù, chưa từng vào căn phòng này.

Thẩm Ngọc quan tâm vị hoàng phu này biết bao nhiêu, từ việc dán bảng vàng đều có thể nhìn ra!

Đại nhân nhà nàng lại đem người trộm ra rồi!

Điện hạ biết không?

Cảnh Du mở miệng mấy lần nhưng chưa nói ra được chữ nào.

Bất luận từ ngữ gì cũng đều không thể biểu đạt, nàng lúc này tâm tình rất bất ổn.

“Đại nhân, lần sau thời điểm người làm loại chuyện như vậy, có thể cùng ta thương lượng một chút không?” Nàng sợ tim mình không chịu nổi.

“Ta cũng không có ý định bắt hắn ra.”

Đương sự mang bộ mặt “ta không có làm ra chuyện lớn gì, ta chính là tiện tay”.

“Thế nhưng hắn bất tỉnh, ta có thể làm sao? Chỉ có thể mang ra ngoài.” Trẫm còn chưa oán giận lãng phí đồ ăn vặt.

“Tốt!” Cảnh Du hô ngừng: “Hiện tại không nói cái này, bây giờ vấn đề là nếu như bệ hạ đã biết thì làm sao bây giờ?”

Người trộm ra rồi trong cung khẳng định phát hiện không thấy Hoàng phu của bọn họ, nói không chừng hiện tại đang tìm khắp hoàng cung thì sao.

Đưa trở về không thực tế như vậy vấn đề chính là... kế tiếp giải quyết phiền phức như thế nào.

“Đại nhân người không có để cho người khác phát hiện chứ?”

“Không có.” Minh Thù rất tự tin, trẫm làm sao có thể để người khác phát hiện.

“Thế nhưng ta để lại phong thư.”

Cảnh Du nghe được phía trước thở phào, kết quả ngụm hơi này chưa thở ra đã nghe thấy câu nói phía sau kia của Minh Thù.

Cả người đều cứng đờ tại chỗ.

Cái gì gọi là để lại phong thư?

Lưu thư lại làm gì?

Tại sao muốn lưu thư lại?

Cảnh Du nhìn về phía Thẩm Ngôn cũng đang ngơ ngác.

Hai người đối mặt nhìn nhau hoảng sợ vô cùng, các nàng có chút không phản ứng kịp.

Cảnh Du rất nhanh đã biết Minh Thù để lại thư gì, Ngự Lâm quân mang theo đại đội bao vây phủ thừa tướng.

Cảnh Du: “...”

Vì sao nay hôm nay đại nhân không ở trong phòng làm chút chuyện gì đó với Thất điện hạ, mà lại đi ra ngoài làm loạn vậy!

Ôn nhu hương không tốt sao?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1194: Gian Hùng Giữa Đường (24)

Thẩm Ngọc tự mình xuất cung, lúc này đang ở bên ngoài phủ Thừa tướng.

Ngự Lâm quân đem phủ thừa tướng vây chật kín, vô số cung tên nhắm ngay phủ thừa tướng.

Minh Thù đang cầm một đĩa mứt hoa quả ung dung đi ra... một mình.

“Bệ hạ, trễ như thế còn đến cửa thăm hỏi, có việc gì sao?”

“Cảnh Sắt, Đoan Mộc Thư ở đâu?” Thẩm Ngọc đoán chừng là rất quan tâm Đoan Mộc Thư, không có bất kỳ ý tứ gì.

“Đoan Mộc Thư? Ta mời hắn đến quý phủ làm khách, bệ hạ có ý kiến gì?”

Minh Thù cứ như vậy thừa nhận, Thẩm Ngọc thật hơi sửng sốt một chút, chợt lửa giận xông lên đầu: “Bắt cóc Hoàng phu, đây là tử tội!”

Làm khách? Nàng ta rõ ràng là bắt cóc!

“À, vậy mời bệ hạ hạ chỉ đi, ta nhận.”

Ý kia chính là, thánh chỉ đã nhận, thế nhưng ngươi có thể chém đầu ta hay không, phải xem bản lĩnh của ngươi đã.

Thẩm Ngọc tức đến mức toàn thân run lên: “Ngươi muốn làm gì? Tạo phản sao? Vẫn cảm thấy có thể sử dụng Đoan Mộc Thư uy hiếp trẫm?”

Minh Thù cười tủm tỉm nói: “Bệ hạ nếu như cảm thấy ta muốn tạo phản, ta cũng không còn ý kiến gì, lúc cần thiết ta còn có thể phối hợp cùng bệ hạ.”

Mang tiếng tạo phản, giá trị thù hận có được không ít.

“Ngươi ngươi…” Ánh lửa hắt qua làm nổi bật lên khuôn mặt có chút méo mó của Thẩm Ngọc.

Minh Thù mặt mỉm cười, gật đầu thăm hỏi: “Bệ hạ không cần khách khí, thân là trụ cột nước nhà cần nên làm.”

Thẩm Ngọc nỗ lực để cho mình tỉnh táo lại, không thể bị nàng dẫn dắt theo.

Nàng ta chỉ là cố ý làm nàng tức giận.

“Cảnh Sắt, đem Đoan Mộc Thư giao ra đây!”

“Không giao.”

“…”

Thẩm Ngọc đột nhiên rút đao bên người Ngự Lâm quân ra đi về phía trước vung lên: “Thừa tướng lại dám phạm thượng, bắt nàng ta cho trẫm.”

Minh Thù bình tĩnh ăn mứt hoa quả: “Bệ hạ, lần trước ngươi cũng nói như vậy.”

Thẩm Ngọc: “…”

Ngự Lâm quân vừa mới chuẩn bị hành động: “…”

“Mọi người lo lắng làm gì, lên cho trẫm...!” Thẩm Ngọc một cước đá vào người Ngự Lâm quân gần nhất: “Ngày hôm nay cứu không được Hoàng phu, mọi người cũng phải rơi đầu.”

Ngự Lâm quân: “...”

Giữa việc rơi đầu và bị Minh Thù đánh, Ngự Lâm quân chọn bị đánh.

Ngự Lâm quân xông lên, Thẩm Ngọc đem đao nhét vào người bên cạnh đoạt lấy cung tiễn.

Lắp tên giương cung nhắm vào người trước mặt.

"Chíu..."

Cung tên hướng phía Minh Thù bắn xuyên qua bên kia, Minh Thù thuận tay bắt lấy một người ngăn cản phía trước.

Tên bắn trúng bả vai người kia, Minh Thù lập tức lui về phía sau, Thẩm Ngọc mỗi lần đều ngắm không chuẩn, gặp họa đều là Ngự Lâm quân.

Ngự Lâm quân không ngừng kêu khổ, bệ hạ là đi đối phó bọn họ hay là đi đối phó thừa tướng?

Thẩm Ngọc bắn mấy lần không bắn trúng, sắc mặt đỏ bừng lên.

Thẩm Ngọc phất tay: “Châm lửa, bắn cung.”

Minh Thù đạp một Ngự Lâm quân hô to: “Bệ hạ, tốt nhất người không nên...”

Thẩm Ngọc giương giọng: “Phóng!”

Minh Thù quét xong vài Ngự Lâm quân cuối cùng, bước lùi phía sau đưa năm ngón tay ôm mặt mang tính tượng trưng.

Hỏa tiễn hướng phía phủ thừa tướng bắn tới, ở giữa không trung như đụng vào cái gì, lả tả bị bắn ngược trở về.

Lần trước người dùng chiêu này, mộ phần e là đều đã xanh cỏ.

Trẫm đã nhắc nhở sao lại không nghe nhỉ.

Minh Thù thả tay xuống: “Đã nhắc nhở bệ hạ từ bỏ.”

Thẩm Ngọc được người khác che chắn nên không bị thương.

Nhưng là xung quanh tất cả đều là Ngự Lâm quân kêu la dập tắt lửa.

Minh Thù ăn xong mấy miếng mứt hoa quả cuối cùng, từ dưới đất lượm thanh đao đi xuống bậc thang.

“Bệ hạ, đừng sợ, ta sẽ dịu dàng đối với người một chút, để cho người trải nghiệm cái gì gọi là hận sâu như cắt.”

Thẩm Ngọc: “...” Bệnh thần kinh.

“Bệ hạ, đi mau.”

“Bệ hạ... ngăn nàng lại, đừng cho nàng qua đây, hộ giá hộ giá, nhanh hộ giá!”

Trong hỗn loạn, Thẩm Ngọc bị người ta lôi kéo, hướng phía hoàng cung rút lui.

Tiếng hét phía sau lúc này có vẻ rất chói tai.

Thẩm Ngọc không biết chạy bao lâu, trên người mồ hôi vã ra, y phục dính trên người như một lớp chăn quấn lấy không cho nàng thở vô cùng khó chịu.

“Nàng ta đuổi tới...”

Thẩm Ngọc quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy có người đuổi theo.

“Ngăn nàng ta lại!” Thẩm Ngọc vừa chạy vừa đẩy người bên cạnh.

Phía trước chính là hoàng cung, vì là địa bàn của nàng trong lòng Thẩm Ngọc đối với nơi đó nhất định có tự tin.

Nhanh hơn chút nữa...

Nhanh hơn chút nữa...

Dưới chân Thẩm Ngọc không biết vấp phải cái gì, thân thể ngã tới sấp xuống trước ấp mặt vào đất.

Thẩm Ngọc quay đầu.

Trong bóng tối, một bóng người đang chậm rãi tới gần.

Dường như một ác thú ẩn nấp trong bóng đêm sắp lao đến gần, khiến cho người nhìn thấy được vô cùng sợ hãi.

Thẩm Ngọc sinh lòng sợ hãi.

Sự sợ hãi này đến từ thâm tâm.

Nàng nén lại bàn tay đang run rẩy, nàng là nữ hoàng sao lại có thể sợ như vậy!

Nhưng là vẫn không nhịn được mà run lên.

Mới vừa rồi còn có thể nhìn thấy ánh trăng, lúc này lại không thấy nữa.

Thẩm Ngọc chống đất lui về phía sau, đôi mắt nhìn chòng chọc vào bên kia.

Minh Thù đi tới trước mặt Thẩm Ngọc, liếc mắt xuống nhìn nàng.

“Cảnh... Cảnh Sắt... đây là hoàng cung, ngươi muốn... làm gì?”

“Bệ hạ yên tâm, ta sẽ không giết người.”

Thẩm Ngọc tuyệt đối không yên tâm.

Nàng nhìn Minh Thù tay hướng phía nàng đưa tới.

Như hóa rắn độc hướng phía nàng nhào tới.

“Ngươi đừng tới đây...”

“A...”

-

Minh Thù đánh Thẩm Ngọc tại cửa cung, đây cũng không phải là mượn cớ gây chuyện, đây là tạo phản!

Nhưng triều đình không ai dám lên tiếng, ngay cả Thẩm Ngọc đều giữ im lặng không nói.

Thẩm Ngọc mang theo Ngự Lâm quân như vậy, vây quanh ở bên ngoài phủ thừa tướng, kết quả lại là Thẩm Ngọc bị đánh.

Bọn họ có thể nói cái gì?

Thẩm Ngọc không thượng triều, ngay cả Phùng các lão cũng không thấy, một người đập đồ đạc tại tẩm cung cho tới trưa.

Mãi đến khi chạng vạng mới để cho Phùng các lão đi vào.

“Bệ hạ, bảo trọng thân thể.”

“Phùng các lão.” Thẩm Ngọc nói giọng hơi thấp: “Chuyện tối ngày hôm qua ngươi nghe nói chưa?”

“Vâng...”

Thẩm Ngọc mang ánh mắt quái dị: “Ngươi biết không? Phủ thừa tướng nàng ta...”

Thẩm Ngọc dường như đang muốn dùng từ hình dung tốt một chút nên dừng vài giây.

“Phủ thừa tướng nàng ta như là bị vật gì bao lại vậy, hỏa tiễn đều bị bắn ngược trở về.”

Phùng các lão đã nghe nói.

Phùng các lão nhịp tim nhảy loạn quỳ sụp xuống, lấy đầu dập lên đất: “Bệ hạ, Cảnh Sắt sợ là yêu quái.”

Tính cách thay đổi, lại có năng lực thần bí khó lường như vậy, không phải yêu quái thì là gì?

“Ngươi diệt trừ nàng cho ta! Diệt trừ nàng ta có nghe thấy không!” Tâm tình Thẩm Ngọc đột nhiên hỗn loạn hô to: “Nàng ta là quái vật!”

Nàng không muốn gặp lại nàng ta!

Phùng các lão có nỗi khổ khó nói.

Làm sao xử lý nàng ta?

“Vi thần lĩnh chỉ.” Phùng các lão đồng ý.

Tình trạng tinh thần Thẩm Ngọc không tốt lắm, Phùng các lão gọi ngự y vội tới xem cho Thẩm Ngọc.

Ngự y kê thuốc an thần có thể giúp Thẩm Ngọc ngủ không gặp ác mộng, lòng người bàng hoàng khắp hoàng cung.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1195: Gian Hùng Giữa Đường (25)

Chuyện Ngự Lâm Quân bao vây khiến Cảnh Du sợ hãi vô cùng, nhưng trong hậu cung không có động tĩnh, cũng không có thánh chỉ gì ban xuống.

Hoàn toàn không yên tâm được.

Bệ hạ nhất định là đang nghĩ chiêu lớn.

Tình hình Đoan Mộc Thư cũng không được khá lắm, ngự y đều không chẩn đoán được, đại phu bình thường tới xem cũng không chẩn đoán được nguyên nhân.

Dường như đúng là Đoan Mộc Thư không muốn sống vậy.

Đoan Mộc Thư tỉnh lại qua một lần, nhìn thấy Thẩm Ngôn còn nghĩ hắn đang nằm mơ.

Thẩm Ngôn chưa kịp nói cho hắn biết không phải nằm mộng lại hôn mê bất tỉnh.

“Tứ điện hạ, đại nhân, hoàng phu... Đoan Mộc công tử có phải là trúng độc hay không?” Cảnh Du lớn gan suy đoán: “Ta nghe nói có một số độc dược không mùi không vị, thần y đều bó tay.”

Thẩm Ngôn mắt sáng ngời: “Có thể... a thư tuyệt đối sẽ không tìm cái chết, nhất định là trúng độc.”

Minh Thù không lên tiếng chỉ nhìn chằm chằm vào thức ăn, hôm nay điểm tâm ăn rất ngon.

Thế nhưng Thẩm Ngôn và Cảnh Du đều nhìn về nàng.

Minh Thù: “…”

Minh Thù ôm đĩa xê qua bên cạnh: “Nếu như là độc dược lợi hại như vậy, mọi người dù có biết cũng rất khó giải được.”

Thẩm Ngôn như bị dội một chậu nước lạnh lên đầu.

Nàng hiện tại ngay cả Đoan Mộc Thư xảy ra chuyện gì cũng chưa biết rõ ràng…

Nhưng đây là một điểm đột phá cho nên Thẩm Ngôn lần nữa mời đại phu quay lại.

Dựa theo mạch trúng độc suy nghĩ, phần lớn đại phu vẫn là không nhìn ra điều gì.

Số ít đại phu ấp úng nói có chút giống trúng độc, nhưng không giống lắm, không đưa ra kết luận chính xác được.

Đoan Mộc Thư chạng vạng tỉnh lại.

Nhìn thấy Thẩm Ngôn, ước chừng có rất nhiều lời muốn nói, Minh Thù rất thức thời rời phòng.

“Đại nhân, người nói Đoan Mộc công tử thật là trúng độc sao?”

“Không biết.” Minh Thù ngồi chồm hổm bên cạnh: “Thẩm Sính đang làm gì?”

Cảnh Du khóe miệng co giật, muốn nhắc nhở hình tượng Minh Thù cuối cùng vẫn là quên mất, ngược lại nhắc nhở cũng không tác dụng.

“Điện hạ đang luyện chữ.”

“Ừm.” Minh Thù nhìn cây cối trong sân, một lát sau lại hỏi: “Thẩm Ngọc bên kia không có động tĩnh gì sao?”

“Không có phát hiện khác thường.” Cảnh Du thăm dò hỏi: “Đại nhân, người cảm thấy bệ hạ bỏ qua như vậy sao?”

“Ngươi thấy người đế vương nào bị khiêu khích như vậy, mà cứ bỏ qua không bận tâm chưa?”

Người cũng biết mình đang gây hấn sao!

“Vậy vì sao đại nhân muốn làm như thế, người lẽ nào...” Thực sự muốn tạo phản?

Chí ít người cũng tiết lộ chút ít với người tâm phúc này chứ!

Bên ngoài bây giờ tất cả đều là suy đoán này, đều nói phủ thừa tướng muốn tạo phản.

Thế nhưng nàng nhìn đại nhân dường như cũng không có ý tạo phản, dường như chính là muốn đối nghịch cùng bệ hạ vậy.

“Tạo phản sao? Loại chuyện lặt vặt này để cho Thẩm Ngôn, ta là thừa tướng có lý tưởng, ta chỉ là muốn làm một gian hùng.”

Có lý tưởng?

Làm gian hùng?

Cảnh Du rất muốn cầm lấy bả vai Minh Thù lắc mạnh, đại nhân người có phải hay không chưa tỉnh ngủ.

Thẩm Ngôn ở bên trong xấp xỉ một canh giờ mới ra ngoài.

Nàng nhìn Minh Thù ngồi trên bậc thang, không biết nói với Cảnh Du cái gì, Cảnh Du vẻ mặt muốn quay người rời đi.

“Tứ điện hạ.” Cảnh Du như nhìn thấy cứu tinh: “Đoan Mộc công tử thế nào rồi?”

Thẩm Ngôn xoa trán: “Thân thể a thư ngày một yếu đi, vì ta... tin ta chết, còn bị Thẩm Ngọc nhốt ở trong cung, tinh thần hắn vẫn rất sa sút cho nên hắn muốn chết mà thôi.”

Cảnh Du: “Trong cung nhiều tai mắt, Ngọc Hoa Cung mặc dù không là nơi ai cũng có thể ra vào, thế nhưng thức ăn đều là Ngự Thiện phòng thống nhất đưa đến, có cơ hội đầu độc Đoan Mộc công tử không phải số ít.”

Quan trọng nhất là bọn họ bây giờ đang ở ngoài cung, người đầu độc khẳng định trong cung.

“Nếu là ngày một yếu đi, chứng minh là độc dược mãn tính, không phải một lần đâu.” Minh Thù không biết từ đâu lấy ra trái cây: “Liệt kê ra đồ vật hoặc người mà hắn tiếp xúc mỗi ngày là có manh mối.”

“Đại nhân nói có lý.” Cảnh Du đại nhân nói: “Có một phạm vi cũng tốt.”

“Ta đây hỏi lại một chút...”

-

Người Đoan Mộc Thư tiếp xúc không nhiều lắm, hắn hầu như đều không ra khỏi tẩm điện.

Mỗi ngày người tới đưa thức ăn cũng không giống nhau.

“A thư ngươi còn có thể nhớ lại là từ khi nào thì bắt đầu không?”

Đoan Mộc Thư sắc mặt trắng bệch dựa vào Thẩm Ngôn: “Có lẽ là một tháng trước.”

Khi đó hắn đã cảm thấy có chút không khỏe, nhưng hắn không muốn nói cho Thẩm Ngọc vẫn tự mình kềm chế.

Nếu đúng thật là độc dược mãn tính, thời gian này còn cần thực hiện tiếp.

Thẩm Ngôn giúp đỡ Đoan Mộc Thư nhớ lại nhưng hắn thật sự nghĩ không ra.

“Xin lỗi, điện hạ.”

Thẩm Ngôn đau lòng nhìn Đoan Mộc Thư: “Là ta không tốt.”

Trước đây Thẩm Ngọc ra tay đột ngột, nàng hầu như không có phòng bị, nếu như không phải Thất hoàng muội... không phải là Thất hoàng đệ, hắn hiện tại e rằng đã chết.

Thẩm Ngôn an ủi Đoan Mộc Thư, tâm tình nặng nề rời phòng.

Vô thức đi tới hoa viên phủ thừa tướng, ở giữa hoa viên đặt một cái bàn, mặt trên có ít giấy Tuyên Thành thế nhưng cũng không có người.

Thẩm Ngôn nhìn quanh một vòng, đi lên trước trên bàn giấy Tuyên Thành vẫn chưa vẽ xong.

“Tứ hoàng tỷ.”

Giọng nói trong trẻo truyền tới từ phía bên cạnh.

Thẩm Ngôn giật mình, từ trên tờ giấy dời ánh mắt: “Thất hoàng... đệ.”

Thẩm Sính nhẹ kéo tay áo, cầm bút lông sạch trong tay lúc đi tay áo phất phơ.

Áo bào tinh xảo quý giá, khiến cả người hắn đẹp như một miếng ngọc điêu khắc tỉ mỉ.

Trước đều là nhìn từ xa, phạm vi hắn hoạt động sẽ không quá rộng, đa số đều là ở cùng thừa tướng nàng cũng không tiện tiến đến.

“Tứ hoàng tỷ sao lại đến đây?” Thẩm Sính nâng bút thấm chút mực tiếp tục cúi đầu vẽ tranh, câu kia dường như chỉ là thuận miệng mà hỏi.

“Tùy ý đi dạo...” Thẩm Ngôn nói: “Thừa tướng thì sao?”

Trước còn ở bên ngoài phòng, lúc nàng trở ra Cảnh Du và thừa tướng đều đã không thấy.

“Nàng ấy?” Âm cuối Thẩm Sính cao lên: “Đi ra ngoài rồi sao.”

Nếu nàng ấy không ở trong đó, cũng không ở nơi đây của hắn, vậy chỉ có thể là đi ra ngoài không thì cũng ở nhà bếp.

Nói nhà bếp thì quá mất mặt, Thẩm Sính chỉ có thể nói là đi ra ngoài.

Phải giữ mặt mũi của thê chủ.

Ánh mắt Thẩm Ngôn hơi phức tạp, cho tới bây giờ nàng không ngờ vị Thất hoàng muội này lại là nam nhân.

“Thất hoàng đệ.”

Thẩm Ngôn dừng một chút: “Chuyện lúc trước, ta phải cám ơn ngươi.”

“Cám ơn ta?” Thẩm Sính đột nhiên ngẩng đầu, mắt nhìn chằm chằm Thẩm Ngôn, hắn từng chữ từng câu hỏi: “Tứ hoàng tỷ sao phải cám ơn ta?”

Thẩm Ngôn đột nhiên sửng sốt, nhìn lại đôi mắt kia lại có chút khó chịu.

Nàng tránh ánh mắt: “Thất hoàng đệ muốn ta cám ơn ngươi thế nào? Giờ ta không có gì cả...”

Thẩm Sính thu tầm mắt lại tiếp tục vẽ tranh.

“Tứ hoàng tỷ thật muốn cám ơn ta, thì mau mang Đoan Mộc Thư rời khỏi nơi này.”

Từ khi bọn họ tới, thời gian nàng bên cạnh hắn đã ít đi rất nhiều, đừng gây phiền phức cho nàng nữa.

Thẩm Ngôn không ngờ Thẩm Sính lại có yêu cầu như vậy.

“Thất hoàng đệ yên tâm, ta sẽ rời đi.” Ở phủ thừa tướng quả thực không phải kế lâu dài.

“Tứ hoàng tỷ bảo trọng.”

Thẩm Ngôn: “...” Dù gì cũng là tỷ đệ, không nể mặt như vậy sao?

Đối với Thẩm Sính mà nói, hắn không động thủ đã xem trọng tình tỷ đệ.

Ánh mắt Thẩm Ngôn nhìn vào giấy Tuyên Thành đường nét đã rõ ràng, chính là thừa tướng.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1196: Gian Hùng Giữa Đường (26)

"Ngươi biết nấu cơm không?"

Thẩm Ngôn đang định nói cho Minh Thù việc mình muốn dẫn Đoan Mộc Thư rời đi, Minh Thù không có dấu hiệu nào văng ra một câu như vậy, chặn lời nói của nàng lại.

"... Không, không biết."

Nàng dù sao cũng là con gái của nữ hoàng, làm sao có thể biết nấu cơm.

Hơn nữa việc nấu nướng này ở Phượng Kỳ quốc vốn là do nam nhân làm.

Tay của nữ nhân là dùng để bảo vệ quốc gia.

Minh Thù cũng có nghĩ tới việc này: "Đoan Mộc Thư biết không?"

"..." Thừa tướng đến cùng muốn nói cái gì?

"Ta... biết một chút." Đoan Mộc Thư yếu ớt nói.

Đoan Mộc Thư là nam chính!

Nam chính cũng có thể biết nấu ăn!

Minh Thù nhìn Đoan Mộc Thư với ánh mắt lấp lánh: "Không phải là ngươi muốn biết ai hạ độc sao? Đơn giản."

Thẩm Ngôn: "..."

Cái gì đơn giản?

Đơn giản như thế nào?

Những hành động của Minh Thù người thường làm sao có thể hiểu được.

Nàng trực tiếp tiến cung.

Thẩm Ngọc nghe được tin này, trước tiên cho Ngự Lâm quân vây quanh cung điện của mình.

Kết quả là chờ nửa ngày, cũng không có người nào tới.

"Nàng ta đi đâu rồi?"

"Bệ hạ, thừa tướng... Đi, đi tới Ngọc Hoa cung rồi."

"Nàng ta đi vào trong đó làm gì?" Đoan Mộc Thư không phải đã bị nàng cướp đi rồi sao?

Nghĩ tới đây, Thẩm Ngọc lại càng hận Minh Thù.

"..." Hắn làm sao mà biết được!

Thẩm Ngọc lại hỏi: "Nàng đi một mình?"

"Vâng."

Thẩm Ngọc cảm giác cái ngôi vị nữ hoàng này của nàng đang mắc nghẹn mà chết.

Chẳng qua nàng ta chỉ tiến cung, nàng lại sợ đến như vậy.

Đồ phế vật Phùng các lão, lâu như vậy cũng không có động tĩnh gì.

Thẩm Ngọc đứng ngồi không yên chờ đợi tin tức.

Ngự Lâm quân thăm dò động tĩnh của Minh Thù quay về báo cáo, nàng đầu tiên tới Ngọc Hoa cung, sau đó lại đi tới Ngự Thiện phòng.

Sau đó nàng mang theo hai người xuất cung rồi.

Thẩm Ngọc đập phá đồ đạc ở trên bàn.

"Đám phế vật các ngươi! Nàng ta giữa ban ngày ban mặt tiến cung rồi lại dẫn người ra ngoài, các ngươi không biết đường ngăn lại sao! Các ngươi là người chết sao?"

"..." Bệ hạ ngài cũng không ra lệnh cho họ cản nàng ta.

Hơn nữa bọn họ làm sao có thể ngăn được?

Thẩm Ngọc phát tiết một phen, chán nản ngồi vào long ỷ.

"Đi thăm dò xem, nàng ta đang làm cái gì."

"Vâng..."

Ngự Lâm quân tuân lệnh xuống phía dưới, không có cách điều tra phủ thừa tướng, nhưng Ngọc Hoa cung và Ngự Thiện phòng thì có thể tìm hiểu.

"Bẩm bệ hạ, thừa tướng tiến cung là để hỏi về việc, là ai... ai đã hạ độc Hoàng phu."

"Hạ độc?" Giọng nói Thẩm Ngọc rất cao: "Hạ độc cái gì?"

"Nghe người của Ngự Thiện phòng nói, là có người hạ độc vào thức ăn của Hoàng phu, mới khiến cho Hoàng phu..." Trở thành như vậy.

-

Minh Thù mang hai người đi, trong đó một người hành động, một người truyền lời.

Chủ mưu sau màn này chỉ tên truyền lời kia biết nhưng lại không chịu khai ra.

Còn về thuốc giải trên người bọn họ cũng không có.

Đương nhiên cuối cùng Minh Thù vẫn hỏi ra được.

Có điều...

"Đại Lương quốc?"

Đại Lương quốc hạ độc Đoan Mộc Thư làm cái gì?

Hạ độc xuyên quốc gia, có bệnh sao?

"Nguyên nhân là do ta." Thẩm Ngôn dường như nghĩ đến cái gì, ánh mắt hơi tối xuống: "Là ta liên lụy đến hắn."

Minh Thù: "..." Lại là ngược luyến tình thâm sao?

Thẩm Ngôn để Đoan Mộc Thư lại, còn bản thân nàng rời đi.

Nghe nói là muốn đi tìm giải dược.

Minh Thù đương nhiên bị Thẩm Sính lôi kéo, Thẩm Ngôn rời đi mấy canh giờ nàng mới biết.

Thẩm Ngôn đi đâu không ai biết.

"Tại sao nàng ta lại để Đoan Mộc Thư lại?" Còn để cho nàng chăm sóc, chăm sóc cái gì?

Nghĩ là thấy tức.

"Đừng gây rắc rối."

"Có phải nàng không thích ta không."

"Ta thích ngươi bao giờ?"

"..." Thẩm Sính trừng mắt nhìn Minh Thù, đột nhiên nói một câu: "Không thích ta, nàng theo ta lên giường làm gì?"

"Vậy cũng không có nghĩa là ta thích ngươi, làm người đều có dục vọng." Minh Thù đường đường chính chính giải thích: "Ta cũng chỉ là một con người."

Thẩm Sính nổi điên: "Nàng nói bậy!"

Minh Thù: "..."

Trẫm nói bậy chỗ nào? Người vốn là có dục vọng! Hoàn toàn bình thường!

"Ta ném hắn ra ngoài." Thẩm Sính đột nhiên đi đến phòng Đoan Mộc Thư.

"Kia là của người khác, sao ngươi thích ghen như thế chứ." Minh Thù đứng dậy đi theo hắn: "Có chừng mực thôi."

Thẩm Sính ngừng lại, xoay người tức giận nói: "Vậy ngươi nói thích ta đi."

Thấy Minh Thù không lên tiếng, Thẩm Sính xoay người hùng hổ đi tìm Đoan Mộc Thư.

Minh Thù nhanh kéo hắn lại: "Ta thích... "

Thẩm Sính hơi chớp mắt, chờ đợi câu nói câu tiếp theo của nàng.

Minh Thù tiếp tục nói: "Trên giường với ngươi."

Thẩm Sính: "???"

Minh Thù làm Thẩm Sính phát bực, vào lúc ban đêm bị nhốt ở ngoài cửa.

Tính cách của Thẩm Sính thật là ghê gớm, Minh Thù còn chưa từng bị đối xử như vậy.

Minh Thù ngồi ở bên ngoài nhìn bầu trời đầy sao.

Vì sao có người có thể khiến ta yêu ngươi, ta thích ngươi thì cứ phải nói ra hay sao?

Thích một người…

Chẳng lẽ không phải là phải rất thận trọng sao?

Con sen.

Thú nhỏ đột nhiên nhảy đến trên bậc thang bên cạnh.

Nó rũ rũ lông.

Minh Thù chống hai tay phía sau, quay đầu nhìn nó.

Thú nhỏ ngồi dưới đất, đôi mắt đen nhánh chăm chú nhìn Minh Thù.

Ngươi thực sự dự định sẽ tiếp nhận đồ xấu xí kia sao?

Minh Thù nhìn về phía chân trời.

Thú nhỏ hừ một tiếng: Con thú xấu xí hai chân kia có gì tốt, vậy mà ngươi lại đi tiếp nhận hắn!

Minh Thù giơ tay lên tóm thú nhỏ vào trong tay thả ở trên đùi mình, ngón tay chọc chọc trán nó: "Sao ngươi lại không thích hắn?"

Thú nhỏ không cho Minh Thù chọc, lăn vào bên trong bám vào y phục của nàng.

Ta cứ không thích hắn đấy, hắn sẽ mang tai họa đến cho ngươi.

"Vù vù vù."

Gió lạnh thổi qua đình viện, bóng cây lắc lư.

Minh Thù giơ tay lên che cho nó: "Sao ngươi cũng học được những lời này, ta tưởng ngươi ghét nhất chính là những lời này cơ mà."

Thú nhỏ đột nhiên không lên tiếng, cả người lông đều rủ xuống, cuộn lại thành một khối trong lòng bàn tay của Minh Thù.

"Cho nên, có đôi khi những thứ nguy hiểm, cũng không nhất định sẽ mang đến tai họa, đúng không?"

Thú nhỏ im lặng hồi lâu.

Ngươi sẽ vứt bỏ ta sao?

Sau khi... có người kia.

Ngón tay Minh Thù nhẹ nhàng vuốt ve nó: "Sẽ không đâu."

Thú nhỏ ôm lấy tay nàng cọ cọ.

Ta cũng sẽ không bỏ đi.

Thế nhưng việc này không có nghĩa là ta chấp nhận thú hai chân xấu xí kia.

Hắn ngay cả lông cũng không có!

Minh Thù: "..."

Thẩm mỹ của loài thú thực sự không thể chấp nhận được.

Nếu như tiểu yêu tinh có lông thì sẽ thành cái gì? Người vượn? Con khỉ?

Minh Thù nhịn không được vuốt vuốt cánh tay nổi da gà, may mà hắn không có lông.

"Nàng vào hay không vào?"

Giọng nói Thẩm Sính đột nhiên từ phía sau vang lên.

Minh Thù thuận tay ném thú nhỏ sang bụi cỏ ở bên cạnh, thuận thế đứng dậy đi về phía sau.

Thú nhỏ oa oa kêu to.

Con sen, ngươi là đồ đểu!

Ta muốn chia tay với ngươi!

Thẩm Sính ôm một cái gối, cửa mở một nửa đứng ở trong phòng ló đầu ra nhìn nàng.

"Vào." Minh Thù vội vàng đi vào.

Thẩm Sính giữ cửa: "Nàng..."

Câu nói kế tiếp bị Minh Thù chặn lại, đợi Thẩm Sính lấy lại tinh thần hắn đã nằm ở trên giường, y phục trên người cũng bị cởi gần hết.

Mà hắn có nhiều khoái cảm, thì hắn không còn tinh lực để mà tra hỏi Minh Thù.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1197: Gian Hùng Giữa Đường (27)

"Đại nhân..."

Minh Thù rất sợ Cảnh Du, có việc gì không ưng ý là lập tức làm ầm lên, có chuyện không thể từ từ nói chuyện sao, cần gì phải ồn ào.

Minh Thù vùi đầu vào trong ngực Thẩm Sính, dụi qua dụi lại một lúc lâu, lúc cánh cửa sắp bị đập hỏng đến nơi nàng mới hôn Thẩm Sính một cái, mặc y phục đi mở cửa.

"Làm cái gì..." Minh Thù dựa vào cửa: "Có người nào trộm bữa sáng của ta sao?"

Vẻ mặt Cảnh Du nghiêm túc: "Tống tướng quân chết rồi."

"Chỉ là việc này?"

Cảnh Du đã quen với thái độ chẳng thèm để ý này của Minh Thù nói tiếp: "Lúc Tống tướng quân chết đã viết tên của người."

Minh Thù: "..."

-

Tống tướng quân là anh hùng của Phượng Kỳ quốc, trăm họ đều kính yêu.

Được tôn xưng là Phượng Kỳ thủ hộ tướng quân.

Sáng sớm hôm nay Tống tướng quân được phát hiện đã chết trong thư phòng, bên cạnh là hai chữ được viết bằng máu.

Chữ Cảnh rất rõ ràng, nhưng chữ Sắt (瑟), chỉ kịp viết hai chữ Vương (王) bên trên, không kịp viết phần dưới.

Thế nhưng rất rõ ràng, người khác vừa nhìn đều đoán ra được là chữ Cảnh Sắt.

Tống tướng quân chết khiến cho nhân dân oán thán, yêu cầu quan phủ tìm bắt hung thủ để đền mạng cho Tống tướng quân.

Bên ngoài phủ thừa tướng, cả ngày đều bị ném trứng thối rau nát lên cửa chính.

"Đại nhân..." Hai ngày nay Cảnh Du buồn phiền đến mức tóc bị nắm chặt đứt mất mấy túm.

Minh Thù lại vẫn nhàn nhã ăn điểm tâm, uống trà.

"Ngươi gấp cái gì, gấp gáp có thể rửa sạch tội danh của ta không? Gặp chuyện phải tỉnh táo, gấp gáp chỉ khiến cho sự việc càng ngày càng trở nên phức tạp..."

Minh Thù bày tỏ nàng nguyện ý đổ vỏ!

Giải thích cái gì mà giải thích!

Nếu không phải là Cảnh Du suốt ngày trông coi nàng, nàng muốn đi ra ngoài hét lên hai tiếng: Đúng! Không sai! Chính là trẫm làm! Trụ cột nước nhà của các ngươi làm!

"Chúng ta cũng không thể không làm gì!" Lẽ nào cứ nhìn người dân tức giận, vây quanh ở bên ngoài?

Yêu cầu đại nhân đền mạng cho Tống tướng quân?

Tống tướng quân căn bản không phải đại nhân giết!

Đại Lý Tự điều tra việc này lại không cho phép bọn họ nhúng tay vào, nếu như không phải ngại hậu quả việc Minh Thù sẽ ra tay, đoán chừng bọn họ đã sớm tới phủ thừa tướng bắt người rồi.

Cảnh Du đi lại trước mặt Minh Thù, không dừng được: "Chuyện này chính là vu oan hãm hại!"

Minh Thù vỗ ghế bên cạnh: "Ngươi có muốn ngồi xuống để phân tích không?"

"Đại nhân?"

"Haiz."

"..."

Minh Thù cười: "Cảnh Du, ta muốn chính là như vậy, bọn họ nghĩ chính là ta giết mới tốt."

"Đại nhân?" Cảnh Du nhíu mày: "Chuyện này rất nghiêm trọng, người xem người dân ở bên ngoài, bây giờ đều hận không thể giết được người."

"Đây là con đường gian hùng phải đi qua."

"..." Đại nhân từ lúc nào lại say mê nhân vật gian hùng này như vậy?

Cảnh Du nói không có tác dụng gì, nàng chạy đi tìm Thẩm Sính.

Thẩm Sính nói sẽ có tác dụng!

-

Thẩm Sính ngồi vào bên cạnh Minh Thù: "Đại nhân."

"Cảnh Du bảo ngươi tới?" Lòng Cảnh Du luôn hướng về nàng, nhưng cách giải quyết của Minh Thù nàng không chịu nghe.

Thẩm Sính tới gần, cuối cùng ôm lấy Minh Thù, Minh Thù đổi đồ ăn vặt sang tay bên kia ôm lấy hắn.

"Đại nhân, nàng cảm thấy Tống tướng quân chết đơn giản chỉ là để vu oan cho nàng sao?"

"Có mục đích gì quan trọng nữa sao?" Trẫm cũng không quan tâm đến việc này.

"Trên tay Tống tướng quân nắm binh quyền, lúc này quan trọng nhất chính là binh quyền, Tống tướng quân chết chắc chắn có âm mưu."

"Ngươi muốn nói cái gì?"

Thẩm Sính: "..."

Nàng rốt cuộc là giả vờ không hiểu hay là thực sự không hiểu?

Thẩm Sính cảm thấy là nàng đang giả bộ, nàng làm sao có thể không hiểu được.

"Binh phù của Tống tướng quân, bây giờ đang ở trên tay người nào."

Có rất nhiều thời điểm, chỉ nhận thức binh phù.

Chỉ cần có binh phù, chỉ cần lấy bừa một cái cớ không quá ngu ngốc, chín mươi chín phần trăm có thể điều động được quân đội.

Minh Thù phiền muộn, muốn làm một nhân vật phản diện không có trí thông minh sao lại khó khăn như vậy!

Nàng đã muốn yên lặng làm một gian hùng đổ vỏ.

Phản diện không phải đều là không có chỉ số thông minh sao?

Minh Thù nhặt chỉ số thông minh về: "Ngươi nghi ngờ Thẩm Ngọc?"

Thẩm Sính lắc đầu: "Tống tướng quân mặc dù không đứng về phía Thẩm Ngọc, nhưng nếu như Thẩm Ngọc gặp nạn, nàng ta chắc chắn sẽ giúp đỡ Thẩm Ngọc. Thẩm Ngọc không cần thiết phải có ý định giết nàng ta."

"Không phải là vì vu oan cho ta sao?" Minh Thù tự tin: "Muốn vu oan ta, không đổ máu làm sao có thể."

Vừa có được binh quyền, vừa có thể vu oan.

Thẩm Sính bóp hông Minh Thù.

"Có phải gần đây ta dung túng cho ngươi quá, nên ngươi cũng dám động thủ với ta? "

Thẩm Sính ngửa đầu: "Nàng hôn đi."

Minh Thù: "..."

Tiểu yêu tinh này cũng không theo lẽ bình thường nữa rồi!

Minh Thù nghiêm túc vài phần: "Người giết Tống tướng quân, nếu như là vì binh quyền hoàn toàn không cần thiết vu oan cho ta, chứng minh ta còn có tác dụng khác... Chẳng hạn như gây nên hỗn loạn."

Bây giờ sự chú ý của mọi người đều tập chung vào phủ thừa tướng.

Mà nàng bị vây ở phủ thừa tướng, thế lực đứng về phe thừa tướng tất nhiên cũng phải chịu ảnh hưởng.

Như vậy nếu có người muốn làm cái gì sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Minh Thù sờ cằm: "Có người muốn đánh hoàng thành sao?"

Đáy mắt Thẩm Sính hiện lên ý cười, hắn biết nàng rất thông minh mà.

-

Minh Thù bảo người đi tìm Lạc Yến vẫn còn ở trong thành.

Lạc Yến cố sức leo tường vào trong.

Lạc Yến kỳ lạ: "Làm gì vậy? Phủ thừa tướng của ngươi sao giống như chợ bán rau trứng vậy, đi vào còn phải trèo tường vào nữa."

"Ngươi dám đi vào theo lối cửa chính sao?"

Lạc Yến: "..."

Lạc Yến liếc nhìn xung quanh một vòng không nhìn thấy Thẩm Sính, hắn đột nhiên cười nói: "Có phải ngươi lén hắn cùng ta hẹn hò không? Ngươi nói, nếu như hắn biết... "

"Ta sẽ giúp hắn đánh chết ngươi, ngươi yên tâm."

"..."

Lạc Yến lấy lại nụ cười thần kinh: "Tìm ta có chuyện gì."

"Tống tướng quân là do ngươi giết?"

"Tống tướng quân?" Lạc Yến nghĩ lại: "Chưa từng giết, ta rất bận, làm gì có thời giờ đi giết người, ngươi nghĩ rằng ta và ngươi giống nhau sao?"

Liên tiếp hai lần đều thất bại, Lạc Yến gần đây đều đang nghiên cứu việc này.

"Ta còn tưởng rằng Bắc Việt các ngươi chuẩn bị đánh chiếm hoàng thành."

Lạc Yến: "..."

Đột nhiên bị hoài nghi Lạc Yến hơi ngơ ngác, có điều rất nhanh thì làm rõ chân tướng.

Thế nhưng...

"Việc này có phải là bọn họ làm hay không ta không biết, phải trở về hỏi xem đã."

Hắn theo sứ thần tới đây hoàn toàn là vì Kỳ Ngự.

Có điều hắn ở lại, đoàn sứ thần sau khi hoàn thành việc giao tiếp với Phượng Kỳ quốc cũng không ai rời đi.

Hắn lại không quản lý mọi việc, đoàn sứ thần đang làm cái gì, hắn không hỏi bọn họ đương nhiên cũng sẽ không nói.

Cho nên Lạc Yến thực sự không rõ lắm, chuyện này không phải là việc của hắn.

Minh Thù bày tỏ bội phục: "Hoàng tử như ngươi làm cũng đủ rồi!"

Tên thần kinh cười rộ lên: "Ta muốn nắm giữ một quốc gia, không cần phiền phức như vậy."

"Ngươi lại thích nói quá."

Bây giờ ngay cả một tiểu yêu tinh cũng không giải quyết được, còn thổi phồng mình có thể nắm giữ cả một quốc gia.

Trâu cũng bị thổi phồng đến mang thai.

Lạc Yến cười một tiếng, xoay người trèo tường rời đi.

Nhảy ra khỏi tường Lạc Yến phủi phủi tay.

Hắn quay đầu nhìn tường vây xung quanh cảm thấy thần kỳ, hắn lại có thể cùng nữ nhân này nói chuyện như vậy.

Trên người nàng...

Không có một chút địch ý nào, cảm giác dường như những việc lúc trước hắn làm nàng đã hoàn toàn quên mất.

Không...

Nàng tuyệt đối chưa quên.

Nếu hắn nghĩ như vậy, lần sau gặp chắc chắn sẽ thua thiệt.

Nàng dường như rất ít lộ ra địch ý với người khác, tất cả đều bị nàng che dấu.

Lạc Yến đột nhiên cảm thấy có điểm đáng sợ.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1198: Gian Hùng Giữa Đường (28)

Lạc Yến quay về hỏi một lượt.

Đoàn sứ thần bày tỏ bọn họ gần đây chỉ nghiên cứu văn hóa trọng nữ khinh nam của Phượng Kỳ quốc, không đi giết người bọn họ đến đây cũng không có nhiệm vụ nào khác.

Cái chức danh hoàng tử này của Yến Lạc vẫn có chút trọng lượng, đoàn sứ thần sẽ không lừa hắn. Vì vậy cái chết của tướng quân họ Tống nào đó không có liên quan đến bọn họ.

Lạc Yến sai người truyền tin tức này cho Minh Thù, sau đó liền dẫn đoàn sứ thần rời khỏi hoàng thành.

Vừa nhìn qua là biết sắp xảy ra chuyện lớn, bên hắn cũng không có tiến triển gì ở lại cũng vô dụng.

Thẩm Ngọc mặc dù nghi ngờ đoàn sứ thần nhưng lại không có lý do gì giam giữ bọn họ, hai nước đánh nhau không chém sứ giả.

Hơn nữa, Bắc Việt quốc còn mang theo thành ý mà đến đây. Thẩm Ngọc cũng không muốn việc này chưa giải quyết xong việc khác đã tới.

Sau khi tiễn xong đoàn sứ thần Bắc Việt, Sở Ngọc cùng Phùng các lão bàn bạc trong Ngự Thư phòng: “Phùng các lão, đã tìm thấy binh phù của của Tống tướng quân chưa?”

Phùng Các lão lắc đầu: “Bệ hạ, lão thần đã phái người đi lục soát nhiền lần rồi nhưng vẫn chưa tìm thấy binh phù.”

Sở Ngọc nhíu mày: “Có phải do phủ thừa tướng làm?”

“Không dám chắc, mặc dù trước khi chết Tống tướng quân có lưu lại tên Cảnh Sắt, nhưng vẫn có thể là do ngụy tạo vật chứng, phủ thừa tướng vẫn không có động tĩnh gì mặc kệ người dân bên ngoài la mắng.”

“Có thể là do nàng ta làm?”

“Bệ hạ, con người thừa tướng... thần cho rằng nàng sẽ không phải người làm xong chuyện mà không có động tĩnh gì, việc này có lẽ không phải do nàng làm.” Nàng mạnh như vậy cho dù nàng thừa nhận là nàng làm thì bọn có có thể làm gì nàng chứ.

“Vậy thì là ai? Binh phù rốt cuộc là ở đâu?”

Binh phù của Tống tướng quân có thể điều động ba quân, trong đó còn có quân doanh đóng ở bên ngoài hoàng thành... Nếu rơi vào tay kẻ khác sẽ bất lợi cho Phượng Kỳ quốc, còn hậu quả thì không dám nghĩ đến.

Phùng các lão cũng đành chịu, không tìm ra được nguyên nhân.

Thẩm Ngọc tức sắp phát điên rồi. Đoan Mộc Thư vẫn ở phủ thừa tướng không biết tình hình ra sao. Cảnh Sắt vẫn chưa bị loại trừ, giờ lại xuất hiện thêm việc như này.

"Truyền lệnh xuống quân doanh, không có sự cho phép của trẫm cho dù có binh phù cũng không được manh động, đóng hết các cửa thành chỉ cho phép ra không cho phép vào. Ngoài ra, Ngự Lâm quân phải tăng cường cảnh giác, tuần tra lượt người ra vào."

Thẩm Ngọc ra lệnh cho Phùng các lão.

"Tuân lệnh."

Minh Thù cảm thấy đối phương sẽ không chờ lâu, dù sao sức ảnh hưởng cũng không thể kéo dài. Người dân không thể vào phủ thừa tướng, những ồn ào bên ngoài chỉ cần phủ thừa tướng không để ý thì sẽ không ảnh hưởng. Người dân cũng phải làm ăn sinh sống, người có thể tiếp tục kiên trì không nhiều.

Cảnh Du cũng đã bình tĩnh lại, nhưng vẫn báo cáo tình hình mỗi ngày: “Đại nhân, thần phát hiện có vài người trà trộn vào dân chúng, cố ý kích động người dân.”

“Lại còn có cả tổ chức có kế hoạch sao.” Mình Thù cắn miếng cá rán nhà bếp mới làm.

“Bọn chúng thông minh đấy.”

“...”

Giờ là lúc nào rồi mà còn khen người khác, bọn họ mới là người bị hại. Tại sao những chuyện như này cứ như là bọn họ làm vậy.

Minh Thù cầm con cá khô vẫy vẫy nói: “Nhìn bọn họ cố gắng như vậy hay là mời bọn họ đến nói chuyện đi.”

Cảnh Du: “...”

Cảnh Du trà trộn vào trong đám đông bắt được hai tên rồi lặng lẽ quay về phủ. Minh Thù cũng cảm thấy Cảnh Du là một nhân tài, phải dạy dỗ cẩn thận sau này nhất định xưng bá một phương.

Hai tên bị bắt tỏ ra vô tội, lại còn hừng hực tinh thần chính nghĩa: “Các người bắt ta định làm gì, ta nói cho các ngươi biết ta sẽ không khuất phục lũ cặn bã các ngươi.”

“Đúng vậy, các ngươi cho rằng ta sợ các ngươi sao, các ngươi giết Tống tướng quân, chúng ta có chết cũng phải đòi lại công bằng cho Tống tướng quân.”

“Được, Cảnh Du tiễn bọn họ lên đường.” Minh Thù khoát tay.

Cảnh Du lần này phối hợp ăn ý, rút kiếm bên người sau đó kề vào cổ một tên. Tên kia mặt biến sắc khó coi, cũng không dám hô tinh thần chính nghĩa nữa. Làm sao lại không giống như bọn họ nghĩ chứ? Tiếp theo sẽ tiễn bọn họ lên đường?

Hoàng thành ồn ào náo động một ngày đến tối thì yên tĩnh, người dân đã sớm chìm vào giấc ngủ. Đêm nay yên tĩnh lạ thường, dường như tiếng ve cũng không có.

Lúc này cửa thành có người mở ra.

Nhờ vào ánh sáng yếu ớt có thể nhìn ra một vài binh sĩ nằm trên mặt đất phía trong cổng thành. Những binh sĩ này đều là binh sĩ gác cổng. Mà y phục của những người mở cổng cũng giống y như của những binh sĩ này.

Cổng thành mở ra, toàn bộ binh lính ngoài thành đều mặc áo giáp, tướng lĩnh cưỡi ngựa đứng phía trước. Cổng thành mở, tướng lĩnh cưỡi ngựa vẫy tay binh lính nối đuôi nhau tiến vào, tràn qua mọi con đường tiến về phía hoàng thành.

Một tên cưỡi ngựa đến trước mặt những binh lính vừa mở cổng thấp giọng nói: “Đại nhân yên tâm, nguồn nước chính của hoàng thành chúng tôi đã hạ thuốc rồi, mặc dù không dám bảo đảm tất cả mọi người đều trúng độc nhưng phần lớn không vấn đề gì, trở ngại lớn nhất là Ngự Lâm quân trong cung còn lại không đáng lo.”

Tướng lĩnh gật đầu: “Lần này làm rất tốt, quay về sẽ trọng thưởng.”

Mấy người đó liền vui mừng: “Đa tạ đại nhân.”

Tướng lĩnh dẫn một bộ phận tiến thẳng vào thành, bộ phận còn lại tràn vào khắp các con đường theo hướng hoàng cung thẳng tiến.

Tiếng kêu thảm thiết của người dân dần dần vang lên, khiến tòa thành cổ xưa này bừng tỉnh trong mộng. Cửa cung nặng nề bị phá vỡ một cách thô bạo. Ngự Lâm quân đối mặt với khí thế hung hăng của đoàn kỵ binh liên tục bị đánh lui.

Thẩm Ngọc tỉnh dậy từ trong ác mộng. Tỉnh lại thì nhận được tin báo hoàng thành bị một đội quân không rõ lai lịch chiếm lĩnh, hiện tại đã đánh đến hoàng cung.

“Kẻ nào? Là kẻ nào?”

Thẩm Ngọc vồ lấy tay người báo tin: “Tại sao bọn chúng vào thành mà các ngươi lại không biết, các ngươi làm cái gì hả?”

“Có phải thừa tướng? Có phải là Cảnh Sắt? Có phải là nàng ta? Trả lời trẫm, các ngươi bị câm hết rồi à?”

“Không phải… không rõ là kẻ nào, Ngự Lâm quân đang ngăn cản chúng, bệ hạ, chúng ta rút lui trước đã.”

Đối phương khí thế hung hăng, cho dù là Ngự Lâm quân được huấn luyện tinh nhuệ cũng chỉ có thể cầm chân bọn chúng, nhưng với tình hình hiện tại thì không thể ngăn được nữa rồi. Thẩm Ngọc y phục còn chưa kịp mặc đã bị dẫn rút lui về phía sau.

Thẩm Ngọc hốt hoảng, nàng dành được địa vị này từ tay tiên hoàng, nay lại mất đi một cách không rõ ràng như vậy sao.

Không!

“Truyền lệnh triệu quân đội ngoài thành đến cứu giá, các ngươi ngăn cản bọn chúng. Trẫm không đi, có nghe thấy không, trẫm không đi đâu hết!”

Thẩm Ngọc vùng ra chạy quay lại.

“Bệ hạ.”

“Bệ hạ, phía trước nguy hiểm, chúng ta rút lui trước đã.”

“Bệ hạ.”

Thẩm Ngọc cũng biết hiện giờ không phải là lúc quay lại, nhưng nàng không thể đến đối thủ của mình là ai cũng không biết như thế được.

Mặc kệ ngăn cản, Thẩm Ngọc chạy đến chiến trường phía trước, đối phương đã đánh đến Càn Khôn điện. Ngự Lâm quân đang chống trả. Những tên đó đều đội mũ giáp, trên mũ giáp cũng không có ký hiệu gì nên không biết bọn chúng là ai.

“Thẩm Ngọc ở bên kia.” Không biết ai hô lên một tiếng.

Binh lính đang giao đấu với Ngự Lâm quân lập tức xông về phía Thẩm Ngọc. Những người bên cạnh Thẩm Ngọc bảo vệ nàng để rút lui nhưng không kịp nữa rồi.

Thẩm Ngọc đã bị bao vây.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1199: Gian Hùng Giữa Đường (29)

Hoàng thành biến đổi lớn, trong cung bị người khác khống chế, các đại thần còn lại cũng bị bắt.

"Thi đại nhân, trong cung đều khống chế hết rồi, người dân phía ngoài này... đều phải giết sao?"

Thi đại nhân không chần chờ chút nào: "Giết!"

"Vâng."

Thi đại nhân quay đầu dặn dò: "Chuẩn bị nghênh đón điện hạ vào thành."

"Vâng."

Một đội người ngựa vội vã chạy vào, chắp tay hành lễ: "Thi đại nhân, bên phủ thừa tướng... người chúng ta phái đi, một người cũng chưa trở lại."

Thi đại nhân nhíu mày: "Phủ thừa tướng? Người tên Cảnh Sắt kia sao?"

"Đúng vậy, rất kỳ quái, theo lý thuyết mà nói chúng ta nhiều người như vậy, bên phủ thừa tướng hẳn không có sức chống cự."

Khắp nơi đều bắt lại rồi, chỉ có phủ thừa tướng không có động tĩnh gì.

Thi đại nhân thấp giọng dặn dò: "Phái người qua đó tiếp đi, việc này không thể sai sót được."

"Tuân lệnh."

Lúc đoàn người chuẩn bị dẫn đội ngũ đi phủ thừa tướng, đột nhiên truyền đến tin tức vài đại thần bị khống chế gặp phải công kích, đại thần đều được cứu đi.

Ngay sau đó là tin tức càng khiến người khác bất ngờ hơn: "Thi đại nhân, phía đông thất thủ..."

"Chuyện gì đã xảy ra? Có bao nhiêu người?" Giọng nói Thi đại nhân tràn đầy khí lạnh.

Mồ hôi lạnh của người bẩm báo chảy thẳng xuống, lại tựa như thấy chuyện kinh hãi gì đó.

"Chỉ có một người... bắt đầu từ phủ thừa tướng, người của chúng ta... đỡ không được."

Phủ thừa tướng?

“Cản người đó lại cho ta, ngay cả một người mà các ngươi cũng không giải quyết được, các ngươi làm được gì nữa."

Người phía dưới đối mặt nhìn nhau.

Đặc biệt là người bẩm báo, hắn từ hiện trường trở về...

"Đi đi!" Thi đại nhân nổi giận gầm lên một tiếng.

"Vâng."

Mọi người liên tục không ngừng chạy ra bên ngoài.

Bọn họ dẫn theo đội quân, lúc gặp phải Minh Thù đã sắp đến cửa chính hoàng cung.

Người vây quanh nàng không ngừng ngã xuống, trên đường nàng tới đây trên mặt đất hầu như la liệt những người đang nằm rên rỉ.

"Nhanh, lên đi!"

Tiếng chém giết cắt ngang đêm tối.

-

Thi đại nhân dẫn theo một đội người ngựa xuất hiện ở cửa cung, phía xa thấy có một người đứng cách đó không xa.

Bốn phía phủ đầy người của bọn họ đang nằm ở đấy.

Thi đại nhân híp mắt lại.

Nữ nhân Phượng Kỳ quốc dũng mãnh hơn so với bọn họ, thế nhưng nhiều người như vậy...

Trong lòng Thi đại nhân không thể không hoảng sợ.

Hắn tiến tới mấy bước: "Cảnh thừa tướng, ngươi thật khiến ta nhìn với cặp mắt khác xưa."

Minh Thù mỉm cười: "Vậy ngươi có thể xem thật tốt, dù sao trụ cột nước nhà như ta rất khó tìm."

Thi đại nhân: "..."

"Ta nghe nói..." Đao trong tay Minh Thù chỉa về phía Thi đại nhân, một giọt máu trên mũi đao nhỏ xuống: "Ngươi tới cướp vị trí gian hùng của ta sao?"

Vị trí này trẫm ngồi còn chưa lâu đã có người chạy đến giật rồi sao.

Nghĩ trẫm dễ bị bắt nạt lắm sao?

Thi đại nhân: “???”

Thi đại nhân nhìn về người bên cạnh, các thuộc hạ bên cạnh đều là vẻ mặt ngơ ngác.

Người này đột nhiên đi ra từ phủ thừa tướng, cứu vài đại thần trước sau đó đi về phía hoàng cung này.

Bọn họ không hiểu chuyện này là sao.

Nếu không phải Thi đại nhân ngại người bên ngoài, ước chừng đã mắng đám người kia là một lũ phế vật.

"Cảnh thừa tướng, chỉ cần ngươi nghe lời bọn ta, bọn ta nhất định sẽ không bạc đãi thừa tướng."

"Sẽ không bạc đãi ta? Nhường ngôi vị hoàng đế cho ta sao? Ta đây có thể suy nghĩ thật kỹ."

"..."

Thi đại nhân biết Minh Thù sẽ không nói chuyện nghiêm túc với mình, hắn giận tái mặt: "Bây giờ hoàng thành nằm dưới sự kiểm soát của bọn ta, dựa vào sức lực một mình ngươi, ngươi cho rằng có thể thay đổi cục diện sao?"

"Nếu thực sự có thể thì sao?" Minh Thù cười khẽ: "Không thử làm sao biết ta lợi hại thế nào, dù sao ta cũng giết tới đây rồi không phải sao?"

Thi đại nhân nhìn phía sau nàng, đám binh sĩ kêu rên la liệt kia, phảng phất tát thẳng một bạt tai lên mặt hắn.

Một mình nàng đánh từ phủ thừa tướng đến đây.

Minh Thù mỏi tay để đao xuống lấy ra một túi điểm tâm, vừa ăn vừa nói: "Mọi người bàn bạc một chút, cùng nhau tiến lên hay từng người từng người đi lên. Ta đề nghị mọi người cùng nhau tiến lên, tất cả mọi người đều bớt việc, cũng không còn sớm nữa đánh xong nhanh chóng đi về ngủ."

Thi đại nhân: “...”

Đúng thật là không coi ai ra gì.

Thi đại nhân phất tay: "Lên."

"Ê, đợi đã." Minh Thù hô ngừng: "Chờ ta ăn xong lại đánh tiếp, mọi người xem xem nằm tư thế nào sẽ đẹp hơn đi."

Không chỉ sắc mặt của Thi đại nhân khó coi, ngay cả đám binh lính kia cũng cảm thấy vũ nhục.

"Giết nàng ta!"

"Xông lên!"

Minh Thù nhanh chóng bảo vệ điểm tâm thật cẩn thận, cơ thể linh hoạt tránh tới tránh lui trong đám người kia, nàng cũng không công kích.

Mọi người đánh không có suy nghĩ gì cả.

Mãi đến khi Minh Thù ăn xong miếng điểm tâm cuối cùng, nàng cầm tờ giấy dầu đựng điểm tâm ném lên mặt người kia, một cước đá vào phần bụng hắn.

Người kia bay ra ngoài, liên tiếp đụng ngã một đám người phía sau.

Vừa rồi đánh không suy nghĩ, bây giờ bọn họ cũng chỉ có thể chịu đòn.

Một đám người ngã xuống, một đám người khác trên mặt đất xông tới.

Thi đại nhân đứng phía sau chỉ huy sắc mặt từ xanh biến thành đen, Cảnh Sắt này thực sự có thể đánh.

"Thi đại nhân..." Binh sĩ chạy qua thì thầm hai câu bên người Thi đại nhân.

Thi đại nhân nheo mắt lại.

"Dừng tay!"

Hắn hét giọng quát lớn một tiếng.

Binh sĩ bên hắn lập tức lui về, đao Minh Thù xoay một vòng nhìn về phía Thi đại nhân.

"Cảnh thừa tướng." Thi đại nhân đẩy người ngăn cản trước mặt hắn ra: "Nghe nói tình cảm của ngươi và Thất điện hạ Phượng Kỳ vô cùng tốt."

Minh Thù không lên tiếng, chờ hắn nói câu kế tiếp.

Bàn tay Thi đại nhân vỗ ba lần: "Bội phục bội phục. Cũng không biết... Cảnh thừa tướng đối với vị Thất điện hạ này quan tâm như thế nào."

Xa xa có ánh lửa sáng lên, một nam nhân vây quanh đi qua đây chặn Minh Thù ở chính giữa.

Bên người nam nhân này là một người khác chính là Thẩm Sính.

"Thái tử điện hạ." Thi đại nhân cung kính gọi một tiếng.

Thái tử điện hạ Đại Lương quốc.

Thái tử giơ tay lên, ánh mắt quay sang Minh Thù: "Cảnh thừa tướng, ngươi thật khiến ta bất ngờ."

Thẩm Sính mặt không đổi sắc đứng bên người thái tử, trong đôi mắt trống rỗng phảng phất như không có linh hồn.

Thú nhỏ từ chỗ tối lăn qua đây, nắm lấy quần áo Minh Thù leo lên lòng bàn tay nàng cáo trạng.

Là Đoan Mộc Thư làm.

Chuyện này phải quay về một canh giờ trước.

Sau khi Minh Thù từ phủ thừa tướng ra ngoài, Thẩm Sính bị Cảnh Du chặn ở trong phòng.

Vì bên ngoài ầm ĩ lớn, phủ thừa tướng rối loạn cả lên, Cảnh Du bị người khác gọi đi Thẩm Sính tự động đi ra ngoài.

Hắn cũng không có ý định ra ngoài phủ, chỉ là muốn tìm người hỏi tình huống bên ngoài một chút.

Thế nhưng nửa đường gặp phải Đoan Mộc Thư.

Ngoài miệng Thẩm Sính nói muốn đá văng Đoan Mộc Thư cuối cùng không hề làm gì cả, gặp phải Đoan Mộc Thư hắn hơi nghi ngờ.

Dù sao tình trạng của Đoan Mộc Thư đã không thể xuống giường được nữa.

Cho nên hắn chủ động đi tới, lúc tới gần Đoan Mộc Thư hắn đột nhiên ngã xuống.

Đoan Mộc Thư tay trói gà không chặt thú nhỏ cũng không cảnh giác bao nhiêu, thế nhưng lúc Thẩm Sính tới gần hắn, hắn đột nhiên bắt Thẩm Sính lại.

Sau đó Thẩm Sính trở thành như thế này.

Thú nhỏ muốn ngăn cản Thẩm Sính không cho hắn rời khỏi phủ thừa tướng, nhưng một khi vây lấy hắn, hắn chỉ tự làm hại bản thân.

Hơn nữa căn bản không biện pháp đánh hắn ngất xỉu, dường như chỉ là hành động của cơ thể mất hết ý thức.

Bên ngoài phủ thừa tướng, chính là vị Thái tử điện hạ Đại Lương này đang chờ.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1200: Gian Hùng Giữa Đường (30)

Minh Thù nhìn Thẩm Sính, nhếch khóe miệng: "Ngươi muốn như thế nào?"

Thái tử không trả lời, ngược lại nói: "Phượng Kỳ quốc tuy là nữ nhân cầm quyền thế nhưng thực lực không thể khinh thường, nhiều năm như vậy giữa các nước không ngừng tranh đấu, các cường quốc nuốt chửng lẫn nhau bị phá hủy nhưng Phượng Kỳ vẫn bình yên."

Thái tử dừng một chút: "Thế nhưng Phượng Kỳ quốc luôn giàu có, luôn khiến người ta mơ ước."

Minh Thù cắt đứt lời hắn: "Nói chủ đề chính đi, nói nhảm nhiều như vậy, ngươi làm nghi thức lên ngôi sao?"

Thái tử: "..."

Thái tử cười một cái: "Mục đích của ta rất đơn giản, quy thuận Đại Lương ta.”

"Nếu không thì sao?"

Thái tử nhìn về phía Thẩm Sính: "Cảnh thừa tướng cũng không muốn đối địch với Hoàng phu của mình chứ?"

"Cảnh thừa tướng hẳn là rất muốn biết, ta sẽ làm cái gì với hắn." Thái tử nói tiếp: "Cảnh thừa tướng yên tâm, hắn sẽ không chết, tựa như Đoan Mộc Thư vậy sẽ trở thành con rối của ta, ta muốn hắn có ý thức lúc nào, hắn sẽ có ý thức lúc đó."

Thái tử quan sát phản ứng của Minh Thù.

Nhưng mà nữ nhân đối diện, chỉ nhếch miệng một cái... nhìn không ra là mỉm cười hay là giễu cợt, không có bất kỳ biểm cảm nào.

Không có phẫn nộ, không có nghi vấn, không có lo lắng...

Nàng hỏi: "Ngươi bắt đầu tính toán từ khi nào?”

Thái tử đè nén sự kỳ lạ trong lòng xuống: "Từ khi nào bắt đầu sao? Cụ thể thì ta cũng không nhớ rõ nhưng đúng thật rất nhiều năm, ta từ từ thông suốt hoàng thành các ngươi, thậm chí có vài triều thần của các ngươi."

Hắn không ngu ngốc như Bắc Việt, đánh chính diện với Phượng Kỳ.

"Nhưng dựa theo kế hoạch của ta, không động thủ sớm như vậy." Thái tử như đang biểu diễn kết quả thắng lợi của mình: "Đáng tiếc, có một người không nghe lời, từ chỗ ta chạy về.”

Người này không cần nói cũng biết là ai.

Chính là tai họa nữ chính gây ra.

"Đoan Mộc Thư là ngoài ý muốn, ta chỉ là muốn giết hắn. Đương nhiên, Thất điện hạ cũng là ngoài ý muốn... thế nhưng đối với ta mà nói, đều có lợi cả."

"Cho nên Cảnh thừa tướng, quy thuận ta mới là lựa chọn sáng suốt của ngươi, Thất điện hạ của ngươi, ta sẽ trả lại ngươi không thương tổn gì cả."

Minh Thù không nhanh không chậm hỏi: "Ngươi tự tin như vậy?"

Thái tử cười to hai tiếng: "Bây giờ toàn bộ hoàng thành đều nằm trong sự kiểm soát của ta, những triều thần kia, nữ hoàng của các ngươi, đều trên tay ta, ngươi cảm thấy người bên ngoài dám làm cái gì?"

"Tự tin là tốt." Minh Thù cất bước đi về phía thái tử, khóe miệng mặc dù cười nhưng đáy mắt một chút gợn sóng cũng không có: "Thế nhưng có đôi khi, ngươi nên suy tính một chút, có lẽ có người... lợi hại hơn nguơi thì sao?"

Thái tử cũng không quát lớn với Minh Thù, chỉ là vỗ tay ra tiếng Thẩm Sính từ bên cạnh hắn đi ra ngoài.

"Nếu Cảnh thừa tướng đã nói như thế, vậy hãy để cho ta xem có phải ngươi rất lợi hại hay không."

Hàn quang trong tay Thẩm Sính lóe lên, hắn nắm chặt dao găm đi về phía Minh Thù.

Dao găm hướng về phía cổ Minh Thù, Minh Thù đè tay của hắn lại, trước đây hắn bảo lưu thực lực, thân thể luôn mềm yếu phảng phất không có khí lực gì cả.

Nhưng bây giờ toàn thân hắn tràn ngập năng lượng.

Ra tay không trúng, Thẩm Sính lập tức chuyển đổi phương thức công kích.

Thái tử nhìn về phía Minh Thù, Thẩm Sính tuy là bắt đầu chiếm ưu thế, nhưng đó là vì Minh Thù sợ làm hắn bị thương không dám ra tay.

Thế nhưng sau đó hầu như đều bị áp chế.

Thái tử đột nhiên vỗ tay, Thẩm Sính lập tức rút lui về.

"Ta cảm thấy chơi như vậy vui hơn một chút..." Thái tử rút thanh kiếm từ bên người tên thuộc hạ ra, lúc Thẩm Sính trở về một kiếm đâm tới.

Máu tươi theo mũi kiếm chảy xuống, tích tắc rơi xuống đất.

"Tách tách..."

Minh Thù đột nhiên đứng vững lại.

Thái tử thấy Minh Thù cuối cùng cũng có phản ứng, Thẩm Sính quả nhiên là uy hiếp của nàng.

Hắn nghe thấy người bên kia hỏi: "Ngươi biết vì sao ta không giết người không?"

Vấn đề này rất đột ngột, không liên quan gì đến chuyện lúc nãy.

Thái tử không trả lời.

Nữ nhân đứng bên kia hơi rũ đầu xuống, xung quanh nàng tựa như có vật gì đang chuyển động, bắt đầu cấp tốc bành trướng.

Âm thanh đều đều chậm rãi vang lên.

"Ta không giết người, ta chỉ tàn sát hàng loạt dân trong thành."

Nàng ngẩng đầu.

Miệng cười như trước.

"Chúc mừng ngươi, thái tử điện hạ."

Một luồng khí từ dưới chân thái tử vọt lên, hắn đột nhiên cảm thấy tê cả da đầu, người đối diện rõ ràng vẫn là người kia nhưng làm cho người ta cảm giác hoàn toàn khác.

Đó là...

Khiến người ta run sợ, hận không thể lập tức trốn chạy sợ hãi.

-

Máu.

Vô số máu tươi hội tụ thành sông, quanh co chảy khắp mọi nẻo đường.

Toàn bộ thành trì hoàn toàn tĩnh mịch.

Phảng phất mọi sinh linh đều biến mất.

Trên đường phố đen tối, thú nhỏ ngồi chòm hỏm dưới đất, ngửa đầu nhìn người ngồi bên cạnh.

Con sen, ngươi có sao không?

"Ghê tởm." Minh Thù thì thào một tiếng.

Thú nhỏ nhảy lên người nàng, liếm liếm đầu ngón tay của nàng, lại đẩy một chùm trái cây lớn chừng ngón tay cái như một chùm nho qua.

Ăn một chút gì không?

Minh Thù nhận lấy trái cây, lại tựa như máy móc bỏ vào miệng, linh khí từ trong trái cây chảy ra.

Minh Thù quay đầu nhìn Thẩm Sính, nàng không còn khí lực gì, như là từ từ chuyển tới ôm Thẩm Sính vào trong ngực.

Đôi mắt Thẩm Sính nhắm chặt, trên người sạch sẽ không có một giọt máu.

Thái tử nằm cách đó không xa còn một hơi thở.

Hai tay hắn để trên mặt đất, dùng ánh mắt quái vật nhìn chằm

chằm Minh Thù.

"Ác ma... Ngươi là ác ma."

"Ừ, bọn họ cũng nói ta như vậy." Minh Thù tựa như đang trả lời hắn, vừa tựa như đang lầm bầm lầu bầu.

Thái tử thở hổn hển, đôi mắt trừng lớn như chuông đồng.

"Nói cho ta biết, làm sao làm cho hắn khôi phục lại?"

Thái tử đầu tiên là sửng sốt, sau đó cười rộ lên, giọng nói the thé khó nghe: "Ngươi cảm thấy ta sẽ nói cho ngươi biết sao? Ha ha..."

Minh Thù nhìn hắn: "Lục soát, ta muốn biết làm sao để hóa giải sự khống chế của hắn đối với Thẩm Sính."

Thú nhỏ lắc hai cái tựa như muốn khuyên nàng, chống lại tầm mắt của nàng, thú nhỏ từ trên người nàng nhảy xuống nhanh như chớp lăn đến trước mặt thái tử.

"Ngươi... Ngươi làm cái gì?"

Thái tử hoảng sợ.

Thú nhỏ nhảy lên đầu hắn, rầm rì không nghe.

Ai kêu ngươi làm loạn, khiến cho con sen đàn áp ta!

"Lăn xuống đi, ngươi muốn làm gì ta!"

Thái tử lắc đầu như trống, thú nhỏ vẫn vững vàng ngồi trên đầu hắn, móng vuốt lông lá vuốt lông mày hắn.

Lông trên người thú nhỏ chậm rãi phất qua phất lại, tản ra ánh sáng trắng ấm áp.

Khuôn mặt thái tử dưới ánh sáng tái xanh.

Sắc mặt hắn dần dần dữ tợn, đau nhức đến cực hạn, ngay cả âm thanh cũng không phát ra được, cắn chặt hàm răng máu tươi từ trong miệng hắn chảy xuống.

Thú nhỏ thu hồi móng vuốt rất nhanh, chê bai nhảy xuống lắc lắc bộ lông.

Thú nhỏ nói: Hắn dùng thân thể nuôi độc, giết hắn đi, độc biến mất sẽ tự nhiên hóa giải.

Minh Thù để cơ thể Thẩm Sính qua một bên, chống thân thể đứng lên nhặt thanh kiếm nhuộm máu trên mặt đất.

"Không... "

"Bịch... Bịch."

Bàn tay vô lực của thái tử rũ xuống, đôi mắt trừng về phía Thẩm Sính cách đó không xa.

Thú nhỏ ngửa đầu nhìn nữ nhân từ từ rút thanh kiếm ra.

Ngươi không sợ ta lừa ngươi sao? Ta không thích hắn, có thể sẽ mượn tay ngươi giết hắn.

Đôi mắt Minh Thù nhìn qua.

Nàng nhếch khóe miệng cười một cái, như phù dung sớm nở tối tàn: "Nếu như ngay cả ngươi cũng gạt ta..."

Sau đó nàng không nói nữa, xoay người đi về bên cạnh Thẩm Sính.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1201: Gian Hùng Giữa Đường (31)

Lúc Thẩm Sính tỉnh lại đầu tiên nhìn thấy chính là chân trời hạo nguyệt, thanh lãnh vạn phần.

Chóp mũi tràn ngập mùi máu tươi làm người ta buồn nôn. Ánh mắt chậm rãi dừng lại trên người đang ôm hắn.

Hắn nằm ngang ở trong ngực nàng, nàng ôm hắn ánh mắt không có mục tiêu nhìn vào hư không.

"Đại nhân?"

Chuyện lúc trước... Hắn một chút ấn tượng cũng không có.

Ngực đau quá.

Minh Thù chậm chạp cúi đầu nhìn qua: "Tỉnh."

Thẩm Sính đối đầu với ánh mắt của Minh Thù luôn cảm thấy có chút không đúng, gió đêm phất qua, mùi máu tươi tựa hồ càng đậm.

Hắn nghiêng đầu nhìn về phía khác, bọn họ ngồi ở một chỗ trên bậc thang, dưới bậc thang, thậm chí cả chỗ xa hơn, tất cả đều là máu cùng thi thể.

Toàn bộ thế giới phảng phất cũng chỉ còn lại bọn họ.

Thẩm Sính có chút kinh hãi nhìn về phía Minh Thù.

Minh Thù cúi đầu tại trán hắn rơi xuống một nụ hôn nhẹ không có chút trọng lượng nào.

"Là ta làm, sợ sao?"

Giọng nói của nàng rất nhẹ, giống như sợ dọa đến hắn.

Toàn thân lộ ra một cỗ khí tức làm người ta nhìn không thấu, có chút phiêu hốt, tựa hồ một giây sau liền biến mất.

Trái tim Thẩm Sính bỗng nhiên thắt chặt, cảm giác nói không nên lời, hoảng hốt không thôi.

Hắn nắm chặt tay Minh Thù, tại thời điểm nàng rời đi liền đuổi theo nàng hôn tới.

Cánh môi kề nhau.

Yên tĩnh vài giây, cũng không biết ai bắt đầu trước, răng môi dây dưa, đầu lưỡi tê dại dần dần.

Thẩm Sính có chút thở không nổi, ngực đau từng trận.

Minh Thù phát hiện ra sự khác thường của hắn liền buông lỏng ra hắn.

Thẩm Sính ngực chập trùng hơi lớn, hắn kéo tay Minh Thù đặt ở vị trí trái tim mình.

"Ta cái gì cũng không sợ, ta chỉ sợ mất đi ngươi."

Minh Thù nhìn chằm chằm hắn vài giây, khóe miệng chậm rãi nở nụ cười.

Thẩm Sính rốt cục cũng phản ứng kịp, vừa rồi nàng không có cười, nàng dùng một loại biểu lộ lạ lẫm nói chuyện cùng hắn, cùng hắn hôn...

Ngay tại thời điểm Thẩm Sính suy nghĩ lung tung, hô hấp lần nữa bị tước đoạt, không có kịch liệt như vừa rồi, chỉ là hôn rất nhẹ.

Mang theo hương vị khiến người ta hết mệt mỏi.

-

Đại Lương Quốc trong vòng một đêm đều chết hết, không có một ai chạy thoát bao gồm cả Thái tử.

Có ít bách tính bị Đại Lương Quốc giết, còn lại bách tính cùng người vô tội là còn sống, chỉ là rất nhiều người còn đắm chìm kinh hãi trong đêm hôm đó.

Nhưng bọn họ cũng không thể phủ nhận, nếu như không phải Minh Thù, hiện tại Phượng Kỳ quốc có lẽ sẽ thay đổi.

Giết chết Tống Tướng quân, vu oan cho thừa tướng, thừa dịp mọi người dồn lực chú ý tại phủ Thừa tướng, trong thành muốn làm gì thì làm.

Đại Lương Quốc quả thực là dụng tâm hiểm ác.

Thật sự để bọn hắn đạt được, bọn hắn có lẽ cuối cùng sẽ trở thành vong quốc.

Thế là việc này dẫn đến Minh Thù ngồi vững vàng ngôi vị gian hùng.

Đoan Mộc Thư cũng bị Thái tử dùng cổ khống chế, Thái tử đã chết, thân thể của hắn cũng dần dần chuyển biến tốt đẹp.

Coi như Đoan Mộc Thư biết làm cơm Minh Thù cũng không chào đón hắn, đem hắn rời khỏi phủ Thừa tướng.

Trước đó Thẩm Ngôn có thể là bị Thái tử giam lại, chuyện này phát sinh vài ngày sau nàng mới chật vật xuất hiện.

Trong cung tình huống cũng không khá hơn chút nào, Thẩm Ngọc không nghĩ tới mình cuối cùng là dựa vào kẻ đáng ghét nhất bảo trụ hoàng vị.

Trong triều trống đi không ít chỗ, Minh Thù còn có tâm tình cùng Thẩm Ngọc đoạt những chỗ trống kia, Thẩm Ngọc ở đâu là Minh Thù liền kéo giá trị thù hận.

Đại thần trong triều đứng về phía nàng cũng chỉ còn lác đác vài người.

Thẩm Ngọc ngay từ đầu còn giãy dụa, muốn chống lại Minh Thù nhưng kết quả mãi mãi cũng là nàng bại, còn hít thụ một bụng khí.

Thẩm Ngọc càng làm càng biệt khuất, nghĩ hết biện pháp muốn diệt trừ Minh Thù, nhưng đừng nói là diệt trừ nàng, ngay cả sợi tóc của người ta đều không đụng tới được.

"Bệ Hạ đã ba ngày không vào triều..."

"Cũng không phải, aiyoo, vậy phải làm sao bây giờ?"

Thời điểm tảo triều, Thẩm Ngọc lại không có vào triều, đám đại thần xì xào bàn tán.

Minh Thù trấn định ăn điểm tâm của mình, các đại thần cũng không dám nói chuyện cùng nàng, ngay cả các đảng thừa tướng trước kia hiện tại cũng run rẩy.

"Thừa tướng."

Một mực mạo xưng làm linh vật Trương Các lão, nay đột nhiên chủ động nói chuyện với Minh Thù.

Hai mắt Minh Thù dò xét nàng: "Trương Các lão?"

Trương Các lão: "Thừa tướng coi bây giờ Phượng Kỳ quốc có thể tiến bao xa?"

Hoắc! Đi lên chính là chủ đề cao cao tại thượng, không hổ là Các lão.

"Trương Các lão muốn nói cái gì?"

Trương Các lão nhìn hướng lên phía trên long ỷ: "Không có gì, ta chỉ là cảm thán một chút, Tiên Hoàng tại thời điểm trước kia mọi chuyện đều tốt."

Trương Các lão nói xong câu này cũng không nói gì nữa, đứng dậy rời khỏi Càn Khôn điện.

Minh Thù cũng bưng lấy điểm tâm rời đi, các đại thần còn lại thấy thế cũng không ở lại chờ, dồn dập rời khỏi Càn Khôn Điện.

-

Thẩm Ngọc gần đây nhất đều sủng hạnh Hoàng Quý Quân, cơ hồ tại Hoàng Quý Quân hàng đêm sênh ca, ai khuyên cũng đều vô dụng.

Không chỉ như thế, Thẩm Ngọc còn phân phó muốn nạp quân.

Thẩm Ngọc vẫn là Nữ Hoàng, đám đại thần lại không dám ý kiến, cuối cùng vẫn đưa vài nam tử tiến cung.

"Bệ Hạ, đến uống rượu nha."

"Bệ Hạ..."

Phùng Các lão ở ngoài điện nghe thấy âm thanh bên trong, thân thể có chút mập mạp tức giận đến run nhè nhẹ.

Nàng cũng không để ý cái gì quân thần lễ nghi, trực tiếp đẩy cửa vào

"Phùng Các lão..." Thẩm Ngọc từ ôn nhu hương bên trong ngẩng đầu, trên thân long bào cong vẹo, nơi nào có một thần thái Nữ Hoàng nên có.

"Bệ Hạ!" Phùng Các lão quỳ xuống: "Ngài tỉnh lại một chút."

"Tỉnh lại?" Thẩm Ngọc giống như nghe thấy chuyện buồn cười, cười đến ngăn không được: "Hiện trên triều đình, không phải có Cảnh Sắt độc đoán, trẫm tỉnh lại có làm được cái gì?"

"Bệ Hạ! Ngài mới là Nữ Hoàng."

"Một Nữ Hoàng ngay cả một thừa tướng còn đấu không lại?" Thẩm Ngọc cười a: "Nữ Hoàng tính là gì?"

"Tính là gì Nữ Hoàng!!"

Nàng đột nhiên đưa tay lật tung cái bàn trước mắt, nam tử hầu hạ bên cạnh bị kinh sợ, dồn dập quỳ trên đất.

"Các ngươi... Ngươi, ngươi ngươi... Ngươi... Đều là đến xem trẫm làm trò cười sao?" Thẩm Ngọc chỉ vào Phùng Các lão: "Ngươi cũng vậy!"

Phùng Các lão cúi đầu: "Bệ Hạ, vi thần không dám."

Phùng Các lão tận tình khuyên: "Bệ Hạ, nếu như ngài không tỉnh lại, mới là thật xong."

"Ta cho là trở về có thể cải biến hết thảy, ta cho là ta có thể chứng minh cho Mẫu Hoàng nhìn, lúc trước lựa chọn của người là sai lầm..."

Thẩm Ngọc tự lẩm bẩm.

"Thế nhưng vì cái gì Cảnh Sắt muốn cùng ta đối nghịch? Lúc trước nàng phụ tá Thẩm Ngôn, vì cái gì nàng không chịu phụ tá ta?!"

"Đoan Mộc Thư cũng không chọn ta, các ngươi đều không chọn ta, dựa vào cái gì Thẩm Ngôn có thể..."

Phùng Các lão nghe thấy Thẩm Ngọc nâng Thẩm Ngôn lên, đầu tiên là nhíu mày, sau đó càng nghe càng không thích hợp.

Lời Thẩm Ngọc nói không có mạch lạc, nói một hồi lâu, nàng dừng lại như có chút không kiên nhẫn: "Ngươi ra ngoài, trẫm không muốn nhìn thấy ngươi."

Ngữ khí Phùng Các lão hơi gấp: "Bệ Hạ, ngài không thể tại tiếp tục như thế."

"Trẫm cần ngươi dạy trẫm làm như thế nào?" Thẩm Ngọc chỉ vào đại điện bên ngoài: "Cút ra ngoài!"

"Bệ Hạ, vi thần là vì muốn tốt cho ngài."

Thẩm Ngọc gầm thét: "Trẫm bảo ngươi cút ra ngoài."

"Bệ Hạ ngài hôm nay không đáp ứng thần tỉnh lại, thần liền quỳ ở đây không thôi."

"Tốt, ngươi cũng dám đối nghịch trẫm, các ngươi đều đối nghịch trẫm!" Thẩm Ngọc đột nhiên đứng lên, hướng phía bên ngoài hét lên: "Người đâu, có ai không, bắt hắn nhốt vào đại lao cho trẫm!!"

Phùng Các lão trừng lớn mắt: "Bệ Hạ!"

Ngự Lâm Quân nghe lệnh của Thẩm Ngọc, mặc dù có điểm hoài nghi nhưng Thẩm Ngọc một bộ các ngươi không nghe trẫm, trẫm liền chém đầu các ngươi, chỉ có thể kéo lấy Phùng Các lão rời đi.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1202: Gian Hùng Giữa Đường (32)

Tin tức Thẩm Ngọc đem Phùng Các lão giam lại lập tức truyền đến tai các vị đại thần.

Các đại thần trong lúc nhất thời còn ý nghĩ khuyên Thẩm Ngọc liền cũng buông bỏ ý định này.

Thẩm Ngọc suốt ngày tầm hoan tác nhạc ở hậu cung, thừa tướng Minh Thù cũng thành nhật hợp lý vung tay, thừa tướng kiếm chuyện ăn cái gì có thể gọi ta, xử lý chính sự?

Hai chữ liền đuổi đi rồi.

Khi làm một gian hùng, tự nhiên phải có giác ngộ của gian hùng.

Làm sao có thể giúp bọn hắn xử lý chính sự chứ!

Sau ba tháng.

Trương Các lão lấy lý do Thẩm Ngọc giả truyền thánh chỉ đoạt vị, đẩy Thẩm Ngôn lên thượng vị.

Ba tháng này, tin tức liên quan tới việc Trầm Ngôn không chết đã loáng thoáng truyền qua.

Thẩm Ngôn ra mặt, lên án hành động Thẩm Ngọc đối với mình, đối với Tiên Hoàng.

Đám đại thần không lập tức hưởng ứng, ngược lại đều nhìn phủ Thừa tướng.

Phủ Thừa tướng chỉ phái người đưa tới một phần sách chúc mừng, về sau liền không có động tĩnh.

Đây là...

Đồng ý Thẩm Ngôn lật đổ Thẩm Ngọc kế vị?

Bọn hắn đều nghĩ thừa tướng dự định tạo phản, kết quả nàng không có ý này?

Giá trị hận thù chưa đầy, Minh Thù cảm thấy mình hẳn là nên đi một vòng.

Cho nên ngày bọn hắn hành động Minh Thù cũng chậm rì rì đi.

Chúng đại thần: "..."

Thừa tướng không nói là muốn tham gia a!

Thừa tướng chẳng lẽ hối hận rồi, nghĩ mình nên tạo phản?

Đại thần nhường đường cho Minh Thù, phía trước là Thẩm Ngôn cùng Trương Các lão.

Trương Các lão vẫn là dáng vẻ bình chân như vại kia, giống như chuyện này không phải nàng dẫn đầu.

"Thừa tướng."

Thẩm Ngôn nhìn thấy Minh Thù, nội tâm có chút phức tạp, chuyện của Đoan Mộc Thư...

Là Đoan Mộc Thư liên lụy đến Thất Hoàng muội.

Minh Thù mang theo một túi đồ ăn vặt: "Không cần để ý ta, ta chỉ đến xem."

Đại thần: "..."

Đám đại thần nhịn không được nhìn từ đằng sau, ba lần bốn lượt xác định thừa tướng chỉ đến một mình, bọn hắn vẫn không yên lòng.

Dù sao thừa tướng có thể một mình làm rơi toàn bộ Đại Lương quốc... Hoàng Đô hôm đó có thể nói thật là máu chảy thành sông.

Vài ngày sau, bên trong Hoàng Đô đều tràn ngập một cỗ máu tanh.

Thẩm Ngôn gặp Minh Thù không có gì muốn nói, gật gật đầu với Trương Các lão, một đám người trùng trùng điệp điệp hướng về phía cung điện Thẩm Ngọc.

Điện cửa đóng kín, không có ai trông coi, trong điện cũng hoàn toàn yên tĩnh.

Người bên cạnh đẩy cửa ra đi vào, trong điện một mảnh hỗn độn, nhưng cũng không có người.

"Người đâu?"

Ngự Lâm Quân đều bị Trương Các lão dùng lệnh bài của Tiên Hoàng đè lại, Ngự Lâm Quân sẽ không giúp Thẩm Ngọc.

"Lục soát!"

Nhưng mà tìm khắp toàn bộ hoàng cung cũng không phát hiện tung tích của Thẩm Ngọc.

Thẩm Ngọc chạy, đồng thời mất tích còn có Hoàng Quý Quân Thược Dược.

Đến cùng vẫn là Hoàng Quý Quân mang theo Thẩm Ngọc chạy không có người nào biết.

Mà bọn hắn chạy từ chỗ nào cũng khó đoán.

Thẩm Ngôn để người lại trong hoàng thành lục soát.

Kết quả cũng không tìm được người, Thẩm Ngọc như biến mất trong hư không.

Tiếp xuống chính là Thẩm Ngôn vào đại điện.

Thẩm Ngôn sắc phong Đoan Mộc Thư làm hoàng phu, chuyện này lọt vào không ít đại thần phản đối, dù sao Đoan Mộc Thư cũng là hoàng phu của Thẩm Ngọc.

Một nam tử sao có thể trở thành hoàng phu của hai vị Nữ Hoàng.

Nhưng Thẩm Ngôn bài bỏ dị nghị, đã sắc phong Đoan Mộc Thư.

Thẩm Ngôn muốn sắc phong Minh Thù, nhưng lại không biết phong cái gì tốt, ngay thời điểm tảo hỏi một câu.

Minh Thù há mồm liền cho nàng một câu: "Gian hùng?"

Thẩm Ngôn: "..."

Thẩm Ngôn cũng phát hiện từ thời điểm ban đầu nàng đối với mình kỳ thật rất tốt.

Nhưng từ sau sự kiện kia, thái độ nàng đối với mình cùng đối với những khác người không có gì khác biệt.

Thẩm Ngôn có lẽ là đền bù, đem Thẩm Sính phong Vương.

Đây chính là nam Vương Gia đầu tiên của Phượng Kỳ Quốc.

"Chúc mừng Vương gia a!" Minh Thù nhìn trong cung đưa đồ vật tới: "Về sau vi thần gặp ngươi, đâu còn phải hành lễ."

Thẩm Sính lá gan cũng lớn: "Vậy đại nhân chẳng phải là vương phi của ta?"

"Lặp lại lần nữa?"

Thẩm Sính lập tức đổi giọng: "Ta là chính phu của đại nhân."

Thẩm Sính đưa tay lôi kéo Minh Thù: "Đại nhân, đi theo ta."

Minh Thù đi theo hắn đến thư phòng, từ sau khi hắn gả vào, thư phòng này Minh Thù cơ hồ chưa từng dùng tới, đều là Thẩm Sính dùng.

Thẩm Sính đột nhiên che mắt Minh Thù lại.

"Làm gì, mưu sát a?"

"Đại nhân, ta làm sao mưu sát ngươi được." Thẩm Sính kéo Minh Thù đi lên phía trước.

Minh Thù cảm giác đang ngừng lại.

Tay Thẩm Sính chậm rãi dịch chuyển khỏi.

Minh Thù liếc mắt liền thấy bức họa treo ngay phía trước.

Kia là thời điểm nàng ngồi ở trong đình nhìn hắn múa kiếm.

Bên cạnh còn có mấy bức, đều là chân dung của nàng.

Từ bên trong bức họa đó có thể thấy được người vẽ tranh dụng tâm cùng thâm tình.

"Đại nhân." Thẩm Sính chuyển tới trước mặt Minh Thù: "Thích không?"

"Ân..."

Hắn thấp giọng hỏi: "Vậy ngươi thích ta sao? Giống như thể ta thích ngươi sao?"

Minh Thù nhìn chung quanh, đột nhiên trêu chọc tay áo hắn: "Đến, ta vẽ cho ngươi một bức."

Thẩm Sính: "..."

Lại nói sang chuyện khác!!

"Yên tâm, ta vẽ rất khá, cam đoan đem ngươi vẽ đến Mỹ Mỹ, đến, đứng ở phía trước"

Minh Thù kéo Thẩm Sính đến phía trước, nàng mở giấy ra, nâng bút chấm mực, hạ bút rất nhanh, đường cong kia, Thẩm Sính cảm thấy sợ là khi theo nàng liền vẽ linh tinh.

Minh Thù rất nhanh thu bút.

Thẩm Sính muốn đi qua bị Minh Thù ngăn lại: "Đừng nóng vội a, một hồi lại nhìn."

Chờ xử lý mực nước Minh Thù cuốn nó lại đưa cho Thẩm Sính: "Ầy."

Thẩm Sính ngược lại muốn xem xem nàng vẽ thứ gì.

Hắn tiếp nhận, chuẩn bị mở.

Minh Thù lập tức nói: "Cái kia... Cảnh Du vừa rồi nói có việc thương lượng với ta, ta đi trước một chút."

Nói xong không đợi Thẩm Sính phản ứng, trực tiếp chuồn ra khỏi thư phòng.

Thẩm Sính mở bức vẽ ra ——

Sắc mặt có chút khó coi.

Đây là nàng nói đem mình vẽ đến Mỹ Mỹ?

Lão tử làm sao lại tin tưởng nàng vậy!!!

Nàng đây vẽ cái gì? Heo sao? Hắn ở trong mắt nàng chính là cái dạng này?!

Thẩm Sính cầm tranh vẽ ra đi tìm Minh Thù tính sổ.

"Điện hạ, ngài vội vã như vậy làm cái gì?"

"Đại nhân nhà các người đâu?"

Cảnh Du bị mấy chữ "Đại nhân nhà các người" đằng đằng sát khí hù đến: "Ách... Đại nhân không phải ở cùng với ngài sao"

Thẩm Sính tìm một vòng cũng không tìm được người.

"Điện hạ, ngài đừng quá tức giận, ảnh hưởng đến thân thể, đại nhân sẽ đau lòng." Cảnh Du cẩn thận đem canh cho Thẩm Sính.

Đại nhân đến cuối cùng đã làm gì!

Làm điện hạ tức thành dạng này.

"Nàng đau lòng ta?" Đau lòng hắn là đối với hắn như vậy? Một câu thích cũng không chịu nói với hắn!

"Đại nhân đau lòng nhất chính là điện hạ." Cảnh Du liên tục gật đầu: "Trước đó vài ngày không phải dạ dày của ngài không tốt, đại nhân cố ý phân phó xuống mỗi ngày đều mang canh bổ dạ dày cho ngài."

Thẩm Sính nhìn chén canh trước mặt, đặt bức vẽ sang bên cạnh, đem chén canh uống một hơi.

Cảnh Du thấy sắc mặt Thẩm Sính chuyển biến tốt đẹp liền thở phào.

"Điện hạ nghỉ ngơi trước, đại nhân trở về sẽ đến, ngài tuyệt đối đừng sinh khí"

Thẩm Sính hừ một tiếng.

Cảnh Du xấu hổ, tranh thủ thời gian rút lui.

Ai biết ngay thời điểm rời đi, tay áo quét đến trên bàn, bức tranh bộp một tiếng rớt xuống đất mở ra.

Cảnh Du trong lòng đập mạnh, thôi xong!

Nàng ngồi xổm người xuống nhặt bức trang.

"Dừng tay!!!"

Cảnh Du: "..." Nàng không phải cố ý! Bất quá... Tranh này là cái gì?

Thẩm Sính xoay người đem tranh nhặt lên, hắn xoay chuyển sang hướng khác.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1203: Gian Hùng Giữa Đường (Xong)

Lúc Minh Thù trở về, Thẩm Sính đem bức vẽ kia treo ở gian phòng, Minh Thù nhìn hắn, Thẩm Sính biểu hiện phi thường bình thường.

"Đại nhân, trên mặt ta có cái gì sao?"

Ánh mắt Minh Thù chuyển sang hướng khác.

Tốt nhất không để tiểu yêu tinh nhìn thấy.

Tiểu yêu tinh không có ký ức... Đoán chừng cũng rất khó.

Thế là bữa ăn khuya Minh Thù vui sướng ăn nhiều bát.

"Đại nhân, ta xoa bụng cho ngươi?" Tay Trầm Sính bao trùm trên bụng, nhẹ nhàng vò.

Nhưng là xoa xoa liền không yên.

Minh Thù cảm thấy phải cùng tiểu yêu tinh chia phòng ngủ, không thì sớm muộn cũng chết trên giường.

Gian hùng chết trên giường, sẽ bị người chê cười!

-

Buổi chiều nào đó, Cảnh Du cầm thiếp mời trong cung truyền đến tìm Minh Thù.

Cửa phòng không khoá, còn chưa tiến vào đã nghe thấy thanh âm kỳ quái.

"Thẩm Sính! Ngươi nhẹ một chút!!"

"Đại nhân, ta rất nhẹ..."

Cảnh Du: "..."

Sắc mặt nàng đỏ lên liền rời khỏi thật xa, đại nhân cùng điện hạ cũng quá không đúng rồi, ngay cả cửa cũng không khoá"

Nhưng mà...

Trong phòng, Minh Thù nằm trên giường, Thẩm Sính ở bên cạnh đấm lưng cho nàng.

Cảnh Du chờ ở bên ngoài thật lâu, không nghe thấy trong phòng có âm thanh kỳ quái nữa mới qua gõ cửa.

"Vào đi!!"

Cảnh Du cúi thấp đầu đi vào, không dám nhìn loạn, sợ nhìn thấy cái gì không nên nhìn.

Nhưng Minh Thù ghé vào trên giường, Thẩm Sính ngồi ở bên cạnh lột nho, một viên một viên cho Minh Thù ăn.

Cảnh tượng mười phần ấm áp.

Hương vị trong phòng cũng bình thường.

"Khụ Khụ... Đại nhân, đây là thiếp mời trong cung, sinh nhật của hoàng phu." Cái kia vừa rồi đại nhân cùng điện hạ đang làm gì?

" Để xuống đi."

" Vâng."

Cảnh Du lui ra khỏi phòng, thuận tay đóng cửa phòng lại.

Minh Thù đưa tay cầm thiếp mời nhìn thoáng qua, hẳn là Thẩm Ngôn tự mình viết.

"Ài, chừng nào thì sinh nhật ngươi?" Minh Thù quay đầu hỏi Thẩm Sính.

"Ngay cả sinh nhật ta đại nhân cũng không biết sao?"

"Ngươi cũng không có nói cho ta nha." Nam thẳng đương nhiên khác biệt: "Bây giờ ngươi nói ta liền biết."

Thẩm Sính đem nho lột cho mình ăn.

Minh Thù: "..."

Minh Thù đưa tay đoạt nho còn lại về.

Tiểu yêu tinh hiện tại lợi hại nha, cũng dám đoạt đồ ăn vặt của trẫm.

Đừng tưởng rằng hiện tại trẫm sủng ái ngươi, ngươi liền có thể nhúng chàm!

... Nhiều nhất cho ngươi một viên! Không! Nửa viên!

Thẩm Sính vừa buồn cười vừa tức giận: "Ta còn không bằng một trái nho sao?"

"Cái kia không thể so sánh."

"Vì cái gì không thể so sánh?" Thẩm Sính nói: "Đều có thể ăn, ta không thể ăn vẫn là có thể chơi đây."

Lời kịch xấu hổ như thế tiểu yêu tinh đến cùng là làm như thế nào mặt không đổi sắc, đứng đắn nói ra được.

Kịch tinh cảnh giới tối cao, trẫm còn không đạt tới sao?

Minh Thù tằng hắng một cái: "... Có thể no bụng?"

Thẩm Sính: "..."

Là ban đêm hắn không đủ cố gắng sao??

Thẩm Sính lâm vào hòai nghi bản thân.

Để tỏ lòng mình cố gắng, ban đêm Minh Thù gặp một vòng yêu tra tấn, chạy đều không thoát.

-

Dạ yến sinh nhật Đoan Mộc Thư, Minh Thù mang theo Thẩm Sính đi.

Trong cùng kỳ tích gặp được Lạc Yến.

Liên quan tới sự việc khôi phục ký ức, Lạc Yến biểu thị tạm thời không nghĩ được biện pháp giải quyết.

Thẩm Sính không thích Lạc Yến, người này muốn đào góc tường nhà hắn, lần trước nhất định là đánh nhẹ nên còn dám xuất hiện trước mặt nàng.

Thẩm Sính lôi kéo Minh Thù rời đi, trước khi đi vẫn không quên trừng Lạc Yến.

Lạc Yến: "..."

Yêu đương Chuunibyou (trung nhị bệnh) cuồng tự luyến, như thế cũng làm người ta ghét!

Những ngày tiếp theo trôi qua rất bình thản, Minh Thù mỗi ngày lâm triều, ngẫu nhiên làm chút nhân sự, phụ tá minh quân một chút.

Đương nhiên, càng nhiều hơn chính là khi làm tốt một gian hùng, không có việc gì liền thích hoá đen.

Trong triều những đại gian thần đại khái thích nhất chính là Minh Thù.

Minh Thù ban đêm cùng Thẩm Sính, lúc vẽ tranh, lúc lại rúc vào với nhau xem mặt trăng ngôi sao.

"Gần đây ngươi thật giống như ít nói, mang thai?"

"Phốc..." Thẩm Sính nhịn không được: "Đại nhân, ngươi nói bậy bạ gì đó."

Tổng tài bá đạo nhấc cái cằm của Thẩm Sính lên: "Ồ? Ngươi không nguyện ý vì ta sinh đứa bé?"

Thẩm Sính: "..."

Mặc dù Phượng Kỳ Quốc là đất nước nữ tôn, nhưng nam tử thật sự không sinh con được.

"Ta... Ta... Ta không được nha." Thẩm Sính ủy khuất: "Ta nếu có thể sinh, nhất định vì đại nhân sinh."

Minh Thù thổi phù một tiếng bật cười, không đùa hắn: "Gần đây thế nào?"

Thẩm Sính dựa vào Minh Thù, ngón tay sờ lên ngực: "Chính là cảm thấy lòng buồn bực... Không có tinh thần gì, có thể là không nghỉ ngơi tốt..."

Minh Thù nhíu mày.

Lúc này gọi Cảnh Du đi mời đại phu.

Thẩm Sính lúc này mới giật mình: "Đại nhân, ta không có việc gì, nghỉ ngơi tốt sẽ không sao."

"Ngươi là đại phu? Đại phu cũng không thể xem bệnh cho mình, ngươi còn có thể tự mình xem bệnh?"

Thẩm Sính: "..."

Thẩm Sính phối hợp để đại phu chẩn trị, nhưng mà đại phu nói hắn không có vấn đề gì, chính là thân thể yếu.

Thân thể yếu??

Trước đó đều tốt, làm sao thân thể lại yếu?

Thân thể Thẩm Sính càng ngày trở nên kém, nếu như không phải Thái Tử Đại Lương Quốc là nàng tự tay giết, nàng cũng nghĩ Thẩm Sính lại bị hạ cổ.

Ngự y trong cung đến xem qua, chuẩn đoán cùng đại phu bên ngoài không có gì khác biệt.

Thân thể suy yếu.

Nhưng là bất kỳ vật gì đều bổ không nổi.

Minh Thù nghĩ đến Lạc Yến, nàng viết thư cho Lạc Yến, chờ lấy được hồi âm đã là một tháng sau.

Đây chính là hậu quả bọn họ ở những này vi diện này lâu.

Không có cách nào cứu, trừ phi có thể lập tức trở về.

"Đại nhân, có phải ta sẽ chết?" Thẩm Sính sắc mặt tái nhợt.

"Sẽ không." Minh Thù ngồi bên cạnh hắn: "Sinh nhật ngươi còn chưa tới, làm sao lại chết."

Thẩm Sính hạ mắt: "Đại nhân không phải không biết sinh nhật ta sao?"

"... Ta biết." Minh Thù nói.

Nàng làm sao lại không biết.

Lạc Yến bên kia cũng không có cách, biện pháp lúc trước hắn thử qua đều không có hiệu quả.

Mà Thẩm Sính cũng bắt đầu xảy ra vấn đề, hắn cũng không khá hơn chút nào.

Cuối cùng Lạc Yến giao cho Minh Thù một vật cho nàng mang ở trên người, tranh thủ có thể cùng nàng đến vi diện tiếp theo lại nghĩ biện pháp.

Hiện tại mặc dù bọn họ không có làm rõ quan hệ nhưng xem như kết minh.

Minh Thù là vì Kỳ Ngự.

Lạc Yến là vì trở về.

Phủ Thừa tướng giăng đèn kết hoa chuẩn bị đón sinh nhật Thẩm Sính, trong cung đưa tới không ít thứ, nhưng những thứ này đối Thẩm Sính đều không hữu dụng.

Sinh nhật được làm náo nhiệt, Thẩm Ngôn mang Đoan Mộc Thư đích thân đến.

"Đại nhân... Ta muốn cùng ngươi đơn độc một lúc." Thẩm Sính lôi kéo tay áo Minh Thù, nói đến nhỏ giọng.

Minh Thù trong lòng hơi chát chát, chậm chạp gật đầu, để Cảnh Du chào hỏi bọn hắn, ôm Thẩm Sính đi hậu hoa viên nghỉ mát.

Minh Thù ôm hắn ngồi xuống, Thẩm Sính có chút phí sức ôm cổ nàng, núp ở trong ngực nàng: "Đại nhân, ta chết đi ngươi sẽ có những người khác sao?"

"Sẽ không, ta chỉ có ngươi."

"Vậy đại nhân sẽ vĩnh viễn nhớ kỹ ta sao?"

"Sẽ."

"Gặp được đại nhân, ta rất vui vẻ." Thẩm Sính nói: "Việc ta hối hận duy nhất chính là không được gặp đại nhân sớm hơn,ta sẽ có nhiều thời gian hơn cùng với ngươi."

Minh Thù thanh âm nhẹ nhàng chậm chạp: "Không có việc gì, chúng ta sẽ còn gặp."

Tay Thẩm Sính hơi nới lỏng, trượt xuống đến đầu vai Minh Thù.

Hắn hơi vểnh mặt lên: "Đại nhân, ngươi thích ta sao?"

Minh Thù cúi đầu ngậm lấy môi hơi có vẻ tái nhợt của hắn:

"Ta thích ngươi."

Tay Thẩm Sính chậm chạp rủ xuống, Minh Thù duỗi tay nắm chặt, lại lặp lại một lần.

"Ta thích ngươi."

Vi diện thứ 34 hoàn tất.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1204: Dư Âm Còn Văng Vẳng(1)

#tiêuđềdịnăng: Tang Âm một lời không hợp liền nói mình là người bình thường.

Các cô mua áo tắm chỗ đó thật là dễ nhìn, tôi quên mua nên vẫn dùng của năm ngoái, a... Có chút chật, cô nhìn tôi phải siết lại."

"Ha ha ha, thôi đi, cô chính là khoe khoang thân hình của cô."

"Không muốn sờ a..."

"A! Dừng tay!"

Bên tai là thanh âm của nữ hài tử làm ầm ĩ bên ngoài vọng về, Minh Thù hơi mở mắt ra liền nhìn thấy một đám thiếu nữ mang áo tắm cực thiếu vải đang chơi đùa trước mặt.

"Tang Âm, cô còn không thay sao? Chúng tôi đều thay xong rồi."

Có người hướng phía phía cô kêu lên.

Ánh mắt Minh Thù quét một vòng bốn phía, nơi này chỉ có một người, hẳn là nói với cô.

Trước mặt Minh Thù là một cái tủ chứa đồ, bên trong có điện thoại cùng một cái túi, phía trên túi chính là một bộ áo tắm.

"Các ngươi không muốn sờ a! Chán ghét!"

"Nhanh, mọi người đè cô ấy lại!!"

Mấy nữ hài tử ở đây làm ầm ĩ đến kịch liệt, bên cạnh còn có một số, đều là thiếu nữ tuổi tác không cách biệt lắm.

"Tang Âm? Chúng tôi sắp đi ra ngoài, cô thay nhanh lên nha."

Nữ sinh trước đó nói chuyện với cô lại kêu một tiếng.

"Ok."

Minh Thù cầm áo tắm lên tiến vào gian phòng bên cạnh khoá cửa lại.

-

Nữ chính giả tên Dịch Giảo Giảo, trùng sinh.

Kiếp trước bị bạn trai phản bội, người thân xa lánh, người bạn thân ở sau lưng cắm cho cô hai đao.

Về sau Dịch Giảo Giảo trùng sinh đến thời điểm còn đang học cao trung, thu hoạch được bàn tay vàng mở ra dị năng không gian, sớm đã học được y thuật thất truyền.

Dịch Giảo Giảo phát hiện mình trước kia cùng Dịch Giảo Giảo hiện nay mặc dù thua xa nhưng chỉ cần cô ta cố gắng nhất định sẽ trở lại trước mặt những người kia để báo thù.

Từ đây Dịch Giảo Giảo liền bắt đầu đi đến đỉnh cao nhân sinh, từng cái từng cái vả mặt bạn trai, người thân, bạn thân cặn bã kiếp trước.

Nếu như chỉ là như vậy, tựa hồ đây chỉ là sự cố trùng sinh báo thù, không có vấn đề gì.

Nhưng vấn đề là ——

Bởi vì kiếp trước bị người ta phản bội, sau khi sống lại Dịch Giảo Giảo đối với bất kỳ cái gì cũng đều có chút địch ý hoặc là chỉ một câu vô tình xúc phạm đến cô ta, đều sẽ nghĩ biện pháp chỉnh họ một phen.

Nhẹ thì thanh danh bị hư tổn, nặng thì gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Dịch Giảo Giảo ỷ vào mình có không gian nên hoàn toàn không sợ bị người ta phát hiện.

Tóm lại người đắc tội với Dịch Giảo Giảo tuyệt đối không có kết cục tốt.

Nguyên chủ tên là Tang Âm, cùng Dịch Giảo Giảo học chung cao trung.

Nguyên chủ là một người không giỏi giao lưu cùng người khác nhưng gia thế tốt đẹp, có tri thức hiểu lễ nghĩa, thuộc về mẫu người điềm đạm.

Bởi vì tướng mạo tốt, cho dù nói nguyên chủ ở trường học khiêm tốn cũng đứng đầu bảng hoa khôi của trường.

Bản thân Dịch Giảo Giảo gia thế không tốt lắm, mặc dù dựa vào bàn tay vàng dần dần có chuyển biến tốt, dung mạo cũng có cải tiến từ một cô gái quê mùa biến thành một nữ thần khiến người ta tâm động.

Dịch Giảo Giảo biến hoá dễ nhìn, tự nhiên cũng có người nhịn không được đem nguyên chủ cùng Dịch Giảo Giảo so sánh.

Tại một lần trường học tổ chức hoạt động ngoài trời, có bạn học lôi kéo nguyên chủ cùng một đám người nói chuyện phiếm, đúng lúc nói đến Dịch Giảo Giảo biến hóa, nguyên chủ chỉ là nghe, cũng không tham dự.

Nhưng có một bạn học nói lời khó nghe một chút đúng lúc bị Dịch Giảo Giảo nghe thấy.

Kết quả bạn học kia liền rơi xuống nước, xém chút bị chết đuối.

Mà những người thảo luận lúc đó đều xuất hiện một chút tình trạng tương tự.

Tại hoạt động ngoài trời tại bờ biển, nguyên chủ mang áo tắm dây lưng, không biết tại sao một đoạn dây bị mất, nguyên chủ cứ như vậy lộ hàng.

Có bạn học chụp hình, ác ý truyền lên diễn đàn.

Nguyên chủ tính cách vốn không thể nào cường thế nên người trong nhà giúp cô giải quyết chuyện lần này, nói là có người ác ý.

Nhưng lúc ấy không ít người trông thấy, coi như không nói ngoài miệng nhưng vẫn sẽ dùng ánh mắt khác thường nhìn cô.

Chuyện này trôi qua không lâu, nguyên chủ cùng Dịch Giảo Giảo gặp nhau ở tiệc rượu của một đại lão tổ chức, Dịch Giảo Giảo đến là để xem bệnh cho vị đại lão này, đại lão này cũng có chuyển biến tốt, Dịch Giảo Giảo cơ hồ là khách quý của bọn họ.

Trong tiệc rượu, nguyên chủ nói sai một câu, câu nói kia còn không phải nói với Dịch Giảo Giảo, Dịch Giảo Giảo không biết làm sao lại cảm thấy là nói cô ta nên cùng nguyên chủ tranh luận.

Nói tranh luận cũng không đúng, bởi vì nguyên chủ cơ hồ đều không nói chuyện.

Tại thời điểm Dịch Giảo Giảo thấy có người tới, ngay trước mặt những người kia từ trên cầu thang té xuống.

Đại lão tưởng rằng nguyên chủ đẩy.

Camera giám sát biểu thị lúc ấy nguyên chủ cùng Dịch Giảo Giảo lôi kéo nên Dịch Giảo Giảo mới té xuống lầu.

Nguyên chủ bị chỉ trích tâm tư ác độc, bị đại lão đuổi ra khỏi tiệc rượu.

Nguyên chủ không biết Dịch Giảo Giảo vì cái gì lại hãm hại mình, cô đi tìm Dịch Giảo Giảo lý luận, nhưng bởi vì không biết nói chuyện nên bị Dịch Giảo Giảo nắm thóp, cuối cùng toàn trường đều biết việc cô đẩy Dịch Giảo Giảo.

Dịch Giảo Giảo bắt đầu nhắm vào nguyên chủ một cách rõ ràng, mặc kệ nguyên chủ làm cái gì Dịch Giảo Giảo đều muốn chen vào hoặc là để nguyên chủ làm trò hề, hoặc là để nguyên chủ trở thành vật làm lền cho cô ta.

Nguyên chủ ngoại trừ im lặng vẫn là im lặng.

Có thể nói như thế nào bây giờ??

Không phải nội tâm bên trong xấu đi thì là nội tâm bên trong biến thái.

Cứ như vậy nguyên chủ đi đến con đường hắc hoá trở thành BOSS phản diện.

Nguyên chủ chỉ là không giỏi cùng người khác giao lưu, không có nghĩa là trí thông minh của cô có vấn đề.

Tiếp theo Dịch Giảo Giảo ăn mấy lần thua thiệt, bất quá về sau biết là ai, Dịch Giảo Giảo ứng phó liền rất thuận lợi.

Thời điểm cuối cùng nguyên chủ bị Dịch Giảo Giảo đạp ở dưới chân.

Nguyên chủ hỏi cô ta, tại sao muốn nhắm vào mình.

Lý do của Dịch Giảo Giảo làm nguyên chủ từ chấn kinh đến phẫn nộ.

Vẻn vẹn bởi vì dung mạo của cô giống một phần người phản bội cô ta.

Lúc ban đầu cô ta nhằm vào nguyên chủ quả thật là như thế, thấy nguyên chủ cô ta liền nghĩ đến hết thảy những gì mình không có, đáy lòng không nhịn được liền hận, muốn hủy diệt.

Về sau người phản bội Dịch Giảo Giảo đều bị cô ta thu thấp hết, thế nhưng Dịch Giảo Giảo vẫn không bỏ qua nguyên chủ.

Đến cuối cùng nguyên chủ phản kích, càng không có khả năng thu tay lại.

Nguyên chủ cuối cùng chết không nhắm mắt.

【 Nguyện vọng của Tang Âm là để Dịch Giảo Giảo mất đi tất cả. 】

Minh Thù tiếp thu xong ký ức rồi ra ngoài, đám nữ sinh làm ầm ĩ vừa rồi đã đi ra.

Thời gian này hẳn là tham gia tổ chức hoạt động ngoài trời của trường học.

Sự tình lộ ảnh chụp của nguyên chủ còn chưa có phát sinh.

Minh Thù cầm quần áo bỏ trong ngăn tủ, từ trong túi lấy ra một cái áo chống nắng.

Khóa kỹ ngăn tủ, cầm điện thoại di động ra ngoài.

Đến bãi biển còn cách một đoạn, Minh Thù vừa lục lọi ký ức vừa đi về hướng bờ biển.

Đi qua một đầu khu rừng nhỏ, biển khơi xanh thẳm xuất hiện trước mặt.

Đại bộ đội trường học đều tụ tập tại một khối, Minh Thù đi qua hướng bên kia.

Nguyên chủ và Dịch Giảo Giảo không cùng một lớp, cô đi đến lớp của mình, có người thuê vỉ nướng nướng đồ ăn ngay tại chỗ.

Đồ nướng!!

Con ngươ Minh Thù tỏa sáng.

"Hoa khôi, đến đây ăn một chút??" Nam sinh tương đối đẹp trai trong lớp hướng về phía Minh Thù huýt sáo.

Minh Thù đang nghĩ ngợi sao làm có thể ăn đồ nướng liền nghe một câu như vậy, thuận thế chuyển hướng về phía hắn đi qua, mỉm cười: "Được ăn no sao?"

Nam sinh kia đỏ mặt tại chỗ.

Hắn... Hắn liền tùy tiện nói a!

"Bao... Bao no."

Mấy nam sinh bên cạnh phình bụng cười to: "Ha ha ha ha... Hoa khôi hôm nay tâm tình không tệ a, thưởng cho cậu chút ánh sáng, cậu biểu hiện cho tốt một chút."

"Các cậu đi đi." Nam sinh kia đỏ mặt mắng một tiếng, lại nói thầm một tiếng: "Trước kia gọi thế nào cũng không để ý, ngày hôm nay mặt trời mọc lên từ phía tây sao?"

Nói thầm xong, nam sinh đem thịt xiên đã nướng chín cho Minh Thù: "Cho... Cho cậu."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1205: Dư Âm Còn Văng Vẳng (2)

Minh Thù hiện tại có đồ ăn tuyệt đối không khó ở chung.

Cô ăn nhiều, chỉ là ăn nhiều đồ mình mua, đồ của người khác cô đều là có lễ phép chờ nhận lấy.

Nam sinh nướng thịt tên là Tương Nhạc, đám người này đều gọi hắn là Nhạc Nhạc, cách gọi cũng rất dễ nghe.

Trong trí nhớ của nguyên chủ chỉ nhận biết Tương Nhạc cùng người kia tên là Thành Tường.

Còn lại ba người kia chắc không cùng lớp.

"Nhạc Nhạc, đến đây nướng thịt nào."Nam sinh lớn giọng hô một tiếng, người này tên là La Nghệ, nghe nói trong nhà muốn để hắn làm nghệ thuật, nhưng người này xem xét cũng không có khí chất làm nghệ thuật.

Đường Triết bên cạnh La Nghệ cũng gọi theo: "Nhạc Nhạc, tôi muốn ăn thịt, cậu đừng cho tôi ăn chay, thức ăn chay là Cát Tường."

Thành Tường cấp tốc phản bác: " Đại gia ngươi, lão tử mới không ăn chay."

Người cuối cùng gõ bàn một cái, ngữ khí hơi nhạt nói: "Chú ý một chút, hoa khôi còn đang ở ngồi đây!"

Người này tên Lục Chiến, năm người nhóm này đều do hắn cầm đầu.

Thành Tường lập tức đem đĩa thịt vừa cầm lên đẩy tới trước mặt Minh Thù: "Tới tới tới, để hoa khôi của chúng ta dùng trước."

"Cảm ơn." Minh Thù lộ ra một nụ cười nhẹ.

Thành Tường đột nhiên có chút luống cuống gãi gãi đầu: "Không khách khí... Ha ha ha cái kia... nếu ngon cô ăn nhiều một chút, bao no bao no, chúng tôi mua rất nhiều, không đủ có thể mua thêm."

La Nghệ cùng Đường Triết cười hì hì nháy mắt ra hiệu để Tương Nhạc tranh thủ thời gian nướng, Tương Nhạc tức giận chọi một bình dấm tới.

Nắp bình dấm không có đóng kỹ toàn đổ vào trên thân Đường Triết.

Đường Triết nhảy dựng lên bổ nhào vào Tường Nhạc.

Mấy nam sinh làm ầm ĩ một hồi lâu, Tương Nhạc đem đồ nướng mới nướng xong tới cũng ngồi xuống theo.

Lục Chiến ngồi một bên, ánh mắt từ trên người Minh Thù đảo qua, cầm trong tay một cây xiên chọc chọc trên bàn:

"Cậu cách xa tôi một chút, toàn thân đều làm mùi dấm."

"Trách ai?"

Mắt thấy lại muốn đánh nhau, Lục Chiến đột nhiên hỏi mấy người bên cạnh: "Uống rượu sao?"

Mấy người khác làm như kẻ gian liếc lung tung: "Lão Vương đâu?"

Lục Chiến nhướng mày: "Lão Vương cùng lão sư lớp Anh Ngữ bên cạnh đi rồi, không rảnh quản chúng ta, yên tâm."

Mấy người lại nhìn về phía Minh Thù đang ăn thịt nướng.

Minh Thù cho là bọn họ muốn đuổi mình đi, nhấc tay: "Tôi cũng uống."

Đám người: "..."

Ghê gớm a!!!

Bọn hắn giống như phát hiện ra bí mật của hoa khôi.

Lục Chiến rời đi một lúc, thời điểm trở về trong tay có nhiều hơn hai bình nước khoáng, rõ ràng là âm mưu đã lâu.

"Hoa khôi uống thật sao?" Thời điểm rót rượu Tương Nhạc cẩn thận hỏi từng li từng tí.

"... Không uống tôi còn có thể ăn sao??" Minh Thù cầm một cây tăm hỏi.

"..."

"Được rồi." Lục Chiến phất tay: "Hoa khôi xảy ra chuyện chúng ta không chịu nổi trách nhiệm."

"Đúng vậy a, con gái đừng uống rượu." Thành Tường phụ họa.

"Hoa khôi giúp chúng tôi giữ bí mật, không thì sẽ không cho cô ăn thịt nướng." Đường Triết nháy mắt với Minh Thù.

Minh Thù ngoài miệng làm một động tác kéo khoá, nhu thuận đến không chịu được, mấy nam sinh nhìn đến mất hồn.

Lục Chiến gõ bàn một cái, mấy người mới ho khan vài tiếng, nhìn bầu trời nhìn bầu trời, nhìn xuống đất nhìn xuống đất.

Minh Thù an tĩnh ăn đồ ăn, mấy người còn lại không dám lớn tiếng ồn ào, có lẽ ngại Minh Thù nên nói chuyện cũng khắc chế, không nói lời thô tục.

"Tương Nhạc, các cậu còn dùng vỉ nướng sao?" Một nữ sinh đứng bên vỉ nướng, ánh mắt có chút hiếu kì rơi vào trên người Minh Thù.

Ý kia rất rõ ràng, đại khái chính là cô làm sao ở cùng một chỗ cùng đám người này.

"Tạm thời không cần." Tương Nhạc đáp một tiếng.

"Cái kia có thể cho chúng tôi mượn dùng một chút không?"

Tương Nhạc nhìn huynh đệ nhà mình thấy không ai phản đối mới gật đầu: "Lát nữa chúng tôi còn muốn dùng, các cậu tranh thủ thời gian sử dụng xong đi."

Nữ sinh đáp ứng, vỉ nướng dời được nên họ chỉ có thể mang đồ tới.

"Tang Âm làm sao cùng bọn họ ở cùng một chỗ?"

"Không biết a, lúc tôi tới cô ta chính là ở chỗ này..."

"Thật sự là kỳ quái..."

Tiếng thảo luận của các nữ sinh truyền tới cũng không có nhiều ác ý.

Nguyên chủ nhân duyên không tính là kém, cũng không được tốt lắm. Ý tứ này chính là, đôi với cô một là bạn học cùng lớp, không có bạn thân đặc biệt, cũng không có địch nhân

Đám người Tương Nhạc này nói xấu cũng không phải xấu, lớp học có chuyện gì gọi bọn hắn cũng sẽ hỗ trợ.

Nói không xấu nhưng cũng không phải học sinh tốt gì, thường xuyên gây chuyện thị phi.

Đương nhiên cái này không phải dùng thành tích để phân chia, thành tích của Tương Nhạc cũng không tệ lắm, mấy người này cũng chỉ có La Nghệ thành tích kém nhất.

Bọn họ hiếu kì chính là nguyên chủ làm sao lại cùng đám người này ngồi chung với nhau.

"Cái kia... Tương Nhạc, các cậu còn muốn nướng cái gì? Chúng tôi giúp các cậu nướng nhé?" Có thể là dùng vỉ nướng của Tương Nhạc, mấy nữ sinh đề nghị nhưng ý tứ không tốt lắm.

"Không cần." Tưởng Nhạc nói: "Lát nữa chúng tôi tự nướng."

"Vậy được rồi."

Đĩa của Minh Thù đã thấy đáy, cô cắn cái xiên nhìn các nữ sinh bên kia, tựa hồ đang cân nhắc muốn thay đổi chiến đổi hay không.

Nhưng các nữ sinh cũng không cho cô cơ hội, bọn họ nướng xong liền cầm lấy đồ rời khỏi.

Ngay lúc bọn họ rời đi không lâu sau lại có mấy nữ sinh khác tới.

"Tương Nhạc, mượn vỉ nướng cậu dùng được chứ?"

Dẫn đầu là nữ sinh tóc búi cao, nói xong cũng tự mình tới dùng.

Mấy nữ sinh khác có chút chần chờ, nữ sinh tóc búi cao gọi bọn họ đem đồ tới, bọn họ mới tới gần.

Thần sắc Tương Nhạc hơi bất mãn, nhưng thân là nam sinh rộng lượng nên hắn kìm nén không có phát tác.

"Chỗ này tôi còn mang một chút đồ ăn vặt, Hoa khôi muốn ăn không?" Tương Nhạc kéo một cái túi bên cạnh qua đặt trên mặt bàn.

"Tôi nói chứ... Cậu mang theo lúc nào?" La Nghệ lớn giọng rống một tiếng.

"Thừa dịp lão Vương không chú ý, nhét vào khoang hành lý trong xe buýt." Tương Nhạc hơi đắc ý.

Có ăn là được, Minh Thù không chê.

Mấy nam sinh lao nhao một trận, Lục Chiến chỉ ngẫu nhiên chen vào nói, bầu không khí coi như không tệ, chính là phía nữ sinh bên kia vẫn chưa dùng xong, thậm chí còn dọn lên cái bàn nhỏ bên cạnh.

Chủ đề nói qua nói lại, không biết làm sao lại vây quanh Minh Thù.

Thành Tường nói: "Hao khôi, trước kia nhìn ngươi rất lạnh lùng, tôi có chút sợ nói chuyện với cô."

Minh Thù cắn miếng bánh bích quy: "Làm sao cậu biết tôi lạnh lùng?"

Thành Tường: "Cô cũng không để ý tới mọi người a!!"

Minh Thù: "Cậu không nói chuyện với tôi, làm sao cậu biết tôi không để ý tới mọi người?"

Nguyên chủ chỉ là không quá chủ động cùng người khác nói chuyện, nhưng người khác nói chuyện cùng cô, cô vẫn sẽ trả lời, thái độ có thể nói là hoà nhã.

Thành Tường trừng mắt, nhỏ giọng thầm thì: "Cô dạng như vậy, tôi cũng không dám."

"Sợ đi." Đường Triết nằm sấp trên bàn, mặt có chút đỏ: "Cát Tường một mực sợ, các cậu cũng không phải không biết."

"Hoàng Hiểu Lộ cậu đừng quá đáng!"

Thanh âm của Tương Nhạc đột nhiên truyền tới.

Mọi người đồng thời nhìn sang hướng bên kia.

Tương Nhạc là nam sinh, đứng ở giữa một đám nữ sinh có chút ngột ngạt.

Hoàng Hiểu Lộ chính là nữ sinh tóc búi cao kia.

Cô ta quệt mồm: "Các cậu lại không dùng, chúng tôi liền dùng một chút, cậu nhỏ mọn như vậy làm cái gì."

Tương Nhạc chống nạnh: "Cô hỏi qua tôi chưa? Làm sao cô biết tôi không cần?"

"Cậu lại không nói cậu muốn dùng." Hoàng Hiểu Lộ lời lẽ hùng hổ: " Cậu thân là nam sinh, cần phải tính toán chi li như thế cùng nữ sinh sao?"

"Những vật này là tôi mua, cô không có hỏi qua tôi liền cầm đi, như vậy là tôi tính toán chi li?"

"Có thể đáng giá mấy đồng tiền, tôi chỉ là lười đi mua." Hoàng Hiểu Lộ nói: "Ghê gớm như vậy lát nữa tôi cầm tiền qua đưa cho cậu là được."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1206: Dư Âm Còn Văng Vẳng (3)

Nguyên nhân gây ra là Hoàng Hiểu Lộ dùng vỉ nướng của Tương Nhạc, nếu như chỉ là như vậy cũng không có gì, dù sao công cụ có thể sử dụng lại.

Nhưng Tương Nhạc phát hiện nguyên liệu hắn mua để nấu ăn cũng thiếu thật nhiều.

Tương Nhạc cùng một nữ sinh tranh chấp bất kể nói thế nào đều là có chút không dễ nhìn.

"A, có gì đặc biệt hơn người, cô ta ăn uống chùa của các cậu, các cậu cũng không nói gì nha, làm sao tôi chỉ lấy của cậu ít đồ cậu liền không vui?"

Hoàng Hiểu Lộ đột nhiên đem mũi dùi chỉ hướng Minh Thù.

Minh Thù: "???"

Tương Nhạc: "Mắc mớ gì tới cô, chúng tôi nguyện ý."

Hoàng Hiểu Lộ này trong nhà cũng có tiền, cảm thấy mình làm cái gì đều là đương nhiên, dáng dấp cũng coi như đẹp, người trong lớp đều bưng lấy cô ta.

Tương Nhạc cũng không phải là hẹp hòi, chỉ là bình thường cùng Hoàng Hiểu Lộ cũng có chút không hợp nhau, nhưng là nam nhi không thể cùng nữ nhi so đo, hắn đều nhịn.

Chuyện ngày hôm nay, chỉ có thể coi là một điểm bùng nổ.

"Tương Nhạc cậu đến cùng là gây khó dễ cho tôi đúng không?" Hoàng Hiểu Lộ nổi giận: "Ai mà thèm những vật này của cậu, cầm cho hoa khôi của các cậu ăn đi!!!"

Nói xong, còn trừng Minh Thù một chút.

Minh Thù: "..." Toàn bộ hành trình ăn dưa.

Hoàng Hiểu Lộ đem đồ vật ném đi, dắt lấy nữ simh bên cạnh rời đi.

"Nhạc Nhạc, ghê gớm, ngày hôm nay kiên cường một lần a!"

"Sớm cmn đã không ưa cô ta." Tương Nhạc chửi nhỏ một tiếng: "Làm như người trong cả thiên hạ đều nên vây quanh cô ta."

"Ha ha ha, Hoàng Hiểu Lộ lớp các cậu cũng kỳ lạ."

Ngay tại thời điểm Tương Nhạc bọn hắn coi là chuyện này đi qua, lão Vương đột nhiên giết tới, bọn hắn chưa kịp đem rượu còn dư lại giấu kỹ thì bị lão Vương bắt tại trận.

Hoàng Hiểu Lộ mang theo nàng mấy nữ sinh kia đứng ở bên cạnh cười trên nỗi đau của người khác.

Tương Nhạc đại khái muốn đi qua đánh cô ta một trận.

"Tốt, tốt, tốt, mang các cậu ra ngoài chơi, các cậu còn dám uống rượu." Lão Vương là người Địa Trung Hải, lúc này đang chắp tay sau lưng răn dạy bọn hắn.

Cuối cùng lão Vương nhìn về phía Minh Thù: "Tang Âm, tại sao em cũng ở đây?"

Minh Thù không lên tiếng, ăn đồ nướng của người ta, không thể bán đầu bếp ngay tại thời điểm này.

"Lão Vương, việc này không liên quan tới hoa khôi, cô ấy là tới để ăn." Thành Tường chủ động nhấc tay.

Lão Vương cũng tin tưởng vị học sinh tốt này, ngửi ngửi một chút cũng không nghe được mùi rượu.

"Em đi qua."

Minh Thù nhìn bọn hắn.

Tưởng Nhạc nói: "Không có việc gì, chúng tôi đều quen rồi."

"Còn cười, cười cái gì mà cười, đứng ngay ngắn cho ta, Lục Chiến cậu run cái gì?"

Lục Chiến: "Rút gân."

"Ha ha ha ha..."

Lão Vương tức giận đến một vòng Địa Trung Hải lại hô to: "Đều đứng vững cho ta, không cho cười!"

Cuối cùng lão Vương phạt bọn hắn trở về một người viết một ngàn chữ kiểm điểm, lát nữa còn phải thu thập rác.

-

Minh Thù đứng ở bên ngoài một chút, nhìn lão Vương hầm hừ răn dạy đám ma đầu kia.

"Tang Âm, không nhìn ra, cô bình thường vô thanh vô tức, còn có thể làm ra loại sự tình này." Hoàng Hiểu Lộ âm dương quái khí lên tiếng.

Minh Thù liếc mắt nhìn cô ta, rất đứng đắn hỏi thăm: "Chuyện gì?"

Hoàng Hiểu Lộ hai tay vòng ngực: "Bọn họ giúp cô nói chuyện, cô sẽ không cùng bọn họ kết giao chứ?"

"Bình thường xã giao kết giao có vấn đề gì? Cô không cùng người ta kết giao sao? Cô có vấn đề gì có thể treo cái bảng hiệu, không nên từ bỏ việc trị liệu."

Hoàng Hiểu Lộ nghẹn họng.

Cô takhông phải nói cái này.

Tang Âm buổi sáng đều không nói một câu, ngày hôm nay làm sao lại nhanh mồm nhanh miệng như vậy??

Hai mắt Hoàng Hiểu Lộ cổ quái dò xét cô.

"Tang Âm cô chờ đó cho tôi!!"

"Được thôi."

"..."

Hoàng Hiểu Lộ khí thế hung hăng rời đi, nữ nhân này khẳng định là kết giao với một trong số bọn họ, đừng để cô phát hiện được, nếu không.....

Hoa khôi cao lãnh? Cũng không biết giả cho ai nhìn, ai biết bí mật là gì.

Ngay sau khi Hoàng Hiểu Lộ rời đi không bao lâu, nơi xa đột nhiên vang lên vài tiếng kêu sợ hãi, lão Vương cũng không để ý tới việc răn dạy bọn Tương Nhạc liền cùng một mụ già đi về hướng phát ra tiếng kêu kia.

Trên bờ cát, không ít học sinh đều vây quanh một nữ sinh đang ngồi giữa mặt đât.

Chân nữ sinh đột nhiên bị chuột rút xém chút bị chết đuối.

Lúc này nữ sinh đang ôm mình run lẩy bẩy, bị dọa cho phát sợ.

Lão Vương để cho người khác đưa nữ sinh đi nghỉ ngơi, lại thông báo cho các ban lớp trưởng, học ủy nhìn xem một chút.

Xuống nước chú ý an toàn, không nên đi đến chỗ sâu.

Minh Thù đứng bên ngoài nhìn về một hướng khác,

Đứng bên kia là một một nữ sinh, trên người cô cũng khoác áo chống nắng, thân thể như ẩn như hiện.

Đó chính là nữ chỉnh giả Dịch Giảo Giảo.

Dịch Giảo Giảo có lẽ phát hiện ra ánh mắt của cô, nhấc chân đi về phía Minh Thù.

Minh Thù nhìn cô ta tới gần, Dịch Giảo Giảo thiết nghĩ là đi qua bên người cô, ngay tại lúc cô ta sắp rút dây áo của Minh Thù, cổ tay đột nhiên bị người ta níu lại.

Ngay sau đó là một trận trời đất quay cuồng.

Trước khi tĩnh vật tĩnh lại, cô đã nằm trên bờ cát.

Bạn học bên cạnh bị biến cố này làm cho kinh hãi, phát ra một tiếng hô khẽ.

Minh Thù xoay người đối mặt cùng Dịch Giảo Giảo đang kinh ngạc: " Bạn học Dịch Giảo Giảo, cậu đang suy nghĩ gì đấy? Thân thể của tôi cũng không phải cậu muốn nhìn liền có thể nhìn, cậu không chịu nổi trách nhiệm a."

Sặc mặt Dịch Giảo Giảo khẽ biến.

Ý nghĩ của cô làm sao cô ta lại biết?!

"Các người đang làm gì!!" Lão Vương nghe thấy tiếng kêu liền đi qua.

Minh Thù nắm lấy áo chống nắng đứng lên, nhẹ nhàng nói: "Không có gì, bạn học Dịch Giảo Giảo nói muốn cùng em luận bàn một chút, bất quá xem ra bạn học Dịch Giảo Giảo còn cần nhiều cố gắng."

"Vương chủ nhiệm..." Dịch Giảo Giảo từ dưới đất bò dậy.

"Cố lên nha!" Minh Thù làm động tác cố lên: "Tin tưởng bản thân mình, nhất định có thể, dù sao cô cũng đáng yêu như thế."

"??? "

Lão Vương ngờ vực dò xét Minh Thù vài lần, có thể do hình tượng nguyên chủ trước kia quá tốt, lão Vương coi là thật cũng không nghĩ nhiều.

Chủ yếu là Dịch Giảo Giảo không có tổn thương gì.

"Chơi đùa không nên quá phận."

Lão Vương chắp tay sau lưng: "Các người là những thanh niên, tinh lực chính là tốt, ta nói cho các người biết a, đừng cho ta chỉnh xảy ra chuyện gì tới..."

"Vương chủ nhiệm!" Thanh âm của Dịch Giảo Giảo tăng thêm: "Là cô ta cố ý, tôi chỉ là đi ngang qua cô ta, cô ta cố ý nắm lấy tôi quật ngã tôi."

Lão Vương dừng lại: "Cố ý?"

"Cơm không thể ăn bậy, lời nói không thể nói lung tung... Tôi chính là cố ý, thế nào, đánh tôi sao?"

Lão Vương: "..."

Dịch Giảo Giảo: "..."

Học sinh vây xem: "..."

Tại sao cô lại có thể vô sỉ như vật? Người này vẫn là hoa khôi mà bọn họ biết sao?!

Lão Vương sờ một vòng Địa Trung Hải, chỉ vào Minh Thù: "Tại sao cố ý khi dễ bạn học?"

Minh Thù thành thật: "Cô ta đáng yêu a."

Lão Vương biểu thị đã nghe qua đủ qua các loại lý do khi dễ người khác, dĩ nhiên chưa từng nghe qua loại này... Đáng yêu ngươi còn khi dễ?

Dịch Giảo Giảo hai tay ôm ngực, đứng ở bên cạnh, dùng ánh mắt cổ quái dò xét cô.

Lão Vương quở mắng một trận: "Cho vị bạn học này một lời xin lỗi."

"Xin lỗi? Không thể nào, đời này tôi cũng không thể xin lỗi." Minh Thù một mặt tang thương: "Đối với người đáng yêu như vậy, tôi không nói xin lỗi được."

Trò cười, trẫm nói xin lỗi thì lấy đâu ra giá trị hận thù!!!

Lão Vương: "..."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1207: Dư Âm Còn Văng Vẳng (4)

Kết cục chính là Minh Thù cũng bị phạt viết kiểm điểm một ngàn chữ, thuận tiện cùng năm người nhóm kia thu thập rác rưởi.

Cùng Dịch Giảo Giảo kết hận thù, Minh Thù biểu thị vô cùng hài lòng. Trước khi đi, cho Dịch Giảo Giảo biết mình có tâm, biểu đạt mình đối cô ta là "Yêu" đến thâm trầm.

"Không nhìn ra cô còn lợi hại như vậy, luyện qua sao?" Tương Nhạc cùng một tổ với Minh Thù, hắn hiếu kì hỏi.

"Không có, tôi đánh lén."

"..."

Coi như đánh nhau với thành viên ủy viên thường vụ, Tương Nhạc biểu thị —— không biết xấu hổ như thế, bọn hắn đều nói không nên lời.

Loại hoạt động ngoài trời này trường học đều tổ chức từng lớp từng lớp đi, lần này có hết thảy 6 lớp, nhân số tương đối nhiều, rác rưởi cũng nhiều, chờ bọn hắn thu thập xong trên bờ cát đã không còn nhiều bạn học.

Chờ thu thập xong mấy người tụ họp.

"Lão Vương thật sự là Vương lột da, eo của tôi đều sắp không được."

Minh Thù không biết từ lúc nào móc ra một túi ô mai, nghe vậy có chút ghé mắt: "Nam nhân không thể nói không được a."

Thành Tường kêu rên một tiếng: "Hoa khôi, không nghĩ tới cô như vậy là hoa khôi đó."

"Ha ha ha ha..."

"Hoa khôi nói cũng không sai."

"Cát Tường cậu như vậy phải rèn luyện thật tốt, không thể không đi!"

Lục Chiến nhìn nhìn đồng hồ: "Về khách sạn trước."

Bọn họ còn ở chỗ này một đêm, sáng mai còn đi tham quan viện bảo tàng sau đó mới trở về.

Mấy nam sinh kề vai sát cánh đi thay quần áo, Minh Thù vọt vào phòng tắm thay quần áo xong đi ra bọn hắn cũng chờ ở bên ngoài.

Minh Thù ngược lại là có chút ngoài ý muốn.

Cô cho là bọn họ chỉ là một nhóm đi ăn đồ ăn mà thôi.

Cho nên Minh Thù quyết định...

Đi ăn một bữa lại trở về.

Dù sao trở về khách sạn đều tự mình giải quyết, trường học không bao cơm.

Nhưng hiện tại đám người còn đang bàn luận là ăn cái gì.

Tương Nhạc hỏi: "Ăn cái gì?"

La Nghệ phát biểu đầu tiên: "Tôi nghĩ nên ăn một nồi lẩu cay."

Đường Triết theo sát phía sau: "Tôi nghĩ ăn hải sản, đi biển không ăn hải sản sao được."

Thành Tường yếu thế không cam lòng: "Tôi nghe nói ếch con nhảy nhót nơi này ăn rất ngon!"

"Thôi đi Cát Tường, cậu đều không được, ha ha ha ha..." Đường Triết cười đến tiền phủ hậu ngưỡng.

"Hỏi hoa khôi ăn cái gì." Lục Chiến không phát biểu ý kiến, đem quyền lựa chọn giao cho Minh Thù.

Cậu hỏi một người thích ăn hàng ăn cái gì?

Cần phải nói sao?

Đều ăn hết a!

"Phóng khoáng!" La Nghệ giơ ngón tay cái.

"Trâu bò!" Đường Triết đuổi theo.

"Hoa khôi vẫn là hoa khôi." Thành Tường cùng Tương Nhạc trăm miệng một lời.

"Gọi tôi là Tang Âm được rồi." Minh Thù nói: "Hoa khôi làm cho tôi cảm thấy ngượng đó a."

Đám người: "..."

Nói xong cũng có khiêm tốn đâu?

-

Chờ bọn hắn làm ầm ĩ trở về, lão Vương bên kia đã gọi mấy chục cuộc điện thoại thúc giục, sợ bọn họ ném đi.

"Về sau chúng ta là bằng hữu, ca ca bảo kê cho cô!" Thời điểm tách ra La Nghệ rất phóng khoáng vỗ vỗ cơ ngực của hắn.

"Đúng đúng đúng, có khó khăn cứ tìm Chiến ca."

Lục Chiến liếc mắt nhìn Minh Thù, bình thản ừ một tiếng.

Minh Thù cũng không phải là rất muốn cùng một đám có sức chiến đấu tàn phá đồ ăn vặt làm bằng hữu.

Thời điểm ăn đồ nướng trước đó không có thấy được.

Thật là đáng sợ.

Ôm chặt đồ ăn vặt của trẫm!!!

Minh Thù cầm thẻ phòng của lão Vương đưa cho.

Bởi vì nhân số nhiều nên sáu người ở phòng dành cho ba người ngủ, có thể nói là phi thường chật chội.

Lúc Minh Thù trở về, phòng đã được phân chia.

Rất không may, cô được phân đến phòng của đám người Hoàng Hiểu Lộ kia.

Bốn người khác đều là tỷ muội của Hoàng Hiểu Lộ, thời điểm Minh Thù đi vào cả phòng đều bị đồ đạc của bọn họ chiếm hết, căn bản không chừa cho cô một chỗ.

Hoàng Hiểu Lộ một mình chiếm lấy một cái giường, thấy cô đến âm dương quái khí nói: "Hoa khôi, thật là ngại, tôi thích ngủ một mình, làm phiền cô trải chăn nằm dưới đất. Hoặc là cô cũng có thể đi tìm bọn Tương Nhạc, bọn hắn nhất định rất tình nguyện thu nhận cô."

Minh Thù nhìn cô ta: "Rất khéo, tôi cũng thích ngủ một mình."

Hoàng Hiểu Lộ nghe lời này có điểm không đúng, từ trên giường ngồi dậy: "Cô muốn làm gì?"

"Không muốn làm gì, cô thích giảng đạo lý hay ưa thích giảng đạo lý?"

Hoàng Hiểu Lộ: "???"

Lời này có gì khác biệt sao?

Hoàng Hiểu Lộ từ trên giường đứng lên nhìn Minh Thù: " Tang Âm tôi nói cho cô biết, đừng tưởng rằng cô cùng một nhóm với bọn Tương Nhạc thì tôi sẽ sợ cô, ngày hôm nay hoặc là cô cút ra ngoài hoặc ngủ dưới đất."

Minh Thù xoa bóp tay: "Xem ra cô là muốn được giảng đạo lý."

Gian phòng yên tĩnh, không biết là ai thông báo cho lão Vương tới dẫn đến ầm ĩ cả nửa ngày.

Lão Vương thấy kỳ quái, trước kia học sinh này là nghe lời nhất, lần này làm sao lại gây chuyện liên tiếp như vậy?

Lão Vương tận tình khuyên giải, cuối cùng để Minh Thù cùng một bạn học khác đổi phòng ngủ.

Căn phòng này không khí tốt hơn nhiều, bốn nữ sinh vây quanh một chỗ chuẩn bị chơi game, một nữ sinh khác đang đọc tiểu thuyết.

Minh Thù đem đồ của mình cất đi, thật ra cô đã nghĩ tự mình thuê một phòng khác nhưng căn bản khách sạn không còn dư một phòng nào...

"Tang Âm, cô chơi không?" Có nữ sinh hỏi Minh Thù.

"Chơi cái gì?" Minh Thù ôm một túi đồ ăn vặt đi qua.

"Bút Tiên a." Nữ sinh kia trả lời: "Chơi sao?"

"Được."

Minh Thù tìm một chỗ ngồi xuống, cùng bọn họ nắm chặt bút ở giữa.

Vì để phối hợp với bầu không khí, đèn trong phòng đều tắt đi.

Nữ sinh yếu ớt nói: "Cái kia... Tôi muốn bắt đầu."

"Bút tiên bút tiên ngươi là kiếp trước của ta, ta là kiếp này của ngươi, nếu như ngươi tới hãy vẽ một vòng trên giấy."

Đám người nín thở, sau đó bút đột nhiên động.

"Động... Động..."

"Xuỵt."

"Tôi hỏi trước."

Minh Thù nhìn các cô hỏi một chút loạn thất bát tao vấn đề, đại đa số đều vô cùng đơn giản.

"Tang Âm, cô có hỏi không?"

"Hỏi a." Minh Thù nghĩ nghĩ: "Bút tiên bút tiên, xin hỏi đã biết 7□2a căn bậc hai là ±, 2 là b toán học căn bậc hai, cầu ab căn lập phương."

Đám người: "..."

Nghiêm túc sao?

Đám người nhìn chằm chằm bút.

Chiếc bút kia quả nhiên không nhúc nhích.

Minh Thù như có điều suy nghĩ: "Xem ra mời bút tiên toán học không được a."

Đám người: "..."

Nữ sinh vội vàng đọc chú ngữ mời bút tiên rời đi.

Nào có ai hỏi bút tiên về đề toán chứ!

Không bao giờ cùng Tang Âm chơi nữa, thật là đáng sợ!

Minh Thù lựa chọn nằm dưới đất ngủ, cô không có thói quen cùng người khác ngủ cùng một cái giường, không có cảm giác an toàn.

Đều là thói quen, mấy nữ sinh kia cũng không nói gì, nữ sinh làm ầm ĩ một hồi, gian phòng an tĩnh lại.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Ngày thứ hai chính là âm thanh binh hoang mã loạn của các nữ sinh, nữ sinh ở tuổi này chỉ cần rửa cái mặt là được.

Thời gian quyết kỳ thật cũng rất nhanh.

Minh Thù trước hết thu thập xong đồ vật rồi xuống dưới, khách sạn sẽ cung cấp bữa sáng.

Tại phòng ăn Minh Thù gặp được Tương Nhạc cùng Thành Tường, ba người kia tựa hồ không xuống.

"Ngày hôm nay đi cái gì nhà bảo tàng lịch sử, lại là thao thao bất tuyệt, không có tí sức lực nào."

"Trở về còn phải viết cảm nhận." Minh Thù lửa cháy đổ thêm dầu: "Vừa rồi tôi tới nghe thấy lão Vương nói."

Tương Nhạc cùng Thành Tường càng như huynh đệ sinh đôi, lộ ra biểu tình kinh hãi.

La Nghệ cùng Đường Triết xuống sau xem ra cũng bị làm cho chấn kinh.

Chỉ có Lục Chiến rất bình tĩnh ăn điểm tâm, không có chút biểu thị nào.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1208: Dư Âm Còn Văng Vẳng (5)

Từ nơi này đến viện Bảo Tàng hơn một giờ đồng hồ đi xe, Minh Thù theo Thành Tường cùng Tương Nhạc lên xe, bọn Lục Chiến không cùng một lớp với họ.

"Tang Âm, chơi không?" Thành Tường hỏi Minh Thù.

"Chơi gì?"

"Ăn gà."

"Ăn gà?" Minh Thù nhíu mày: "Chơi trò chơi còn có thể ăn gà? Gà thật sao?"

"..."

"Ha ha ha ha." Tương Nhạc đưa điện thoại di động cho Minh Thù nhìn: "Cái này, gần đây đang rất hot."

Minh Thù lấy điện thoại di động ra, điện thoại của nguyên chủ có cài trò chơi này, bất quá không có chơi qua.

"Đến, tôi mang cô đi, ca ca có kỹ thuật bảo hộ."

"Đừng nghe hắn, hắn sáng lập ra kỷ lục rơi xuống đất mười lần liền."

"Kia là ngoài ý muốn!"

Minh Thù đã quen thuộc bọn họ đùa giỡn, đi theo Thành Tường bọn hắn chơi một chút, phía sau còn có Lục Chiến mới vào.

Lục Chiến kỹ thuật không tệ, mang theo bọn họ đều thắng, sau đó Lục Chiến không cùng bọn họ chơi nữa, chê đồ ăn của bọn họ.

Tổ hai người: "..."

"Tang Âm tỷ tỷ, đi điểm tâm a."

"Ta nghĩ đi dạ dày."

Tương Nhạc giống như ảo thuật lấy ra một túi đồ ăn vặt: "Thắng một ván, đều là của cô! Để Chiến ca nhìn xem, không có hắn, chúng ta cũng có thể thắng!"

Minh Thù: "..."

Trẫm cùng cái trò chơi này còn chưa quen thuộc hết, cần phải thích ứng một chút a.

Cho nên phía sau một đường quỳ.

Minh Thù đang cảm thấy mình quen thuộc với trò chơi, kết quả xe đã đến nơi.

Lão Vương ở phía dưới cầm cái loa lớn để mọi người đi vào theo sự hướng dẫn của hướng dẫn viên du lịch, tham quan xong có hai giờ thời gian hoạt động tự do, có thể tùy tiện xem trong viện bảo tàng, cũng có thể đi dạo bên cạnh bảo tàng.

Minh Thù lúc đầu đi theo đoàn, lúc sau không biết làm sao lại bỏ xa.

Cô đi một vòng trong viện bảo tàng.

Phát hiện Dịch Giảo Giảo đang đi trên lầu.

Thời điểm Minh Thù đi đến cầu thang đột nhiên xuất hiện các nhân viên công tác ngăn cản.

Minh Thù: "..." Không phải chứ Đại ca, anh vừa xuất hiện chỗ nào vậy, vừa rồi người kia đi lên anh không nhìn thấy sao?

Không lẽ nữ chính giả còn có kỹ năng ẩn thân?

"Hôm nay phía trên không mở cửa." Nhân viên công tác rất là thật có lỗi nói.

"Vừa rồi có người đi lên." Minh Thù chỉ vào phía trên: "Tôi nhìn thấy."

Nhân viên công tác nghe xong lập tức khẩn trương, đoán chừng phía trên có đại nhân vật gì đó.

Không lâu sau Dịch Giảo Giảo liền được mời xuống dưới.

Sắc mặt cô ta có chút không dễ nhìn, đặc biệt là thời điểm trông thấy Minh Thù.

Minh Thù cười tủm tỉm: "Không khách khí, chiếu cố bạn học lạc đường là chức trách nên làm."

"Cô..."

Dịch Giảo Giảo nắm chặt nắm đấm, cắn chặt hàm răng, hừ lạnh một tiếng giẫm lên giày da từ từ rời đi.

"Chờ một chút tiểu khả ái." Minh Thù ở phía sau hô nhưng không có chút ý tứ.

Hừ tiểu khả ái, nhiệm vụ này hoàn thành sẽ tự ban thưởng mình hai bao đồ ăn vặt... Nhà bảo tàng không cho phép mang đồ ăn vặt vào, hừ.

Minh Thù nhìn trên lầu một chút, Dịch Giảo Giảo lên trên làm cái gì? Ngẫu nhiên gặp đại lão sao? Cô ta làm sao biết phía trên có đại lão?

Minh Thù từ nhà bảo tàng ra tìm một cửa tiệm đi vào.

Cô vừa ngồi xuống liền gặp mấy chiếc xe từ một bên khác lái ra.

Có một chiếc xe cửa sổ xe hạ xuống một chút, Minh Thù cọ một cái đứng lên đi ra khỏi cửa tiệm.

Mấy chiếc xe kia biến mất cấp tốc trong dòng xe cộ.

-

Trong xe, thiếu niên sắc mặt có chút trắng bệch, gió từ cửa sổ xe thổi tới làm tóc của hắn đến lộn xộn.

Hắn vươn tay đặt lên vị trí trên ngực.

Con ngươi mang theo vẻ mờ mịt nhìn cảnh sắt lướt qua ngoài cửa sổ.

"Thiếu gia, không thoải mái sao?" Quản gia bên cạnh khẩn trương nhìn thiếu niên.

Thiếu niên mấp máy môi: "Không có."

"Thiếu gia có chỗ nào không thoải mái nhất định phải nói." Quản gia đóng cửa sổ xe lại: "Ngài tốt nhất đừng nên hóng gió."

Thiếu niên nửa ngày mới ừ một tiếng.

"Phu nhân và tiên sinh xuất ngoại một thời gian rất dài, tiên sinh an bài cho ngài chỗ ở mới..."

"Tùy tiện đi."

Thiếu niên nhắm mắt lại, không muốn nói chuyện.

Quản gia nuốt mấy câu phía sau vào...

-

Hành trình tham quan nhà Bảo tàng kết thúc, trên đường trở về Minh Thù dùng kỹ năng chứng minh bọn hắn không có Lục Chiến —— thật sự sẽ thua.

"Trò chơi này quá khó." Minh Thù ôm đồ ăn vặt, không muốn chơi.

Không có hấp dẫn lớn bằng đồ ăn vặt.

Tương Nhạc coi như đã nhìn ra vị hoa khôi này kỹ thuật cũng không tệ lắm, có thể là bởi vì vừa mới chơi không quá quen thuộc, mà lực chú ý của cô đều dồn vào đồ ăn vặt bên cạnh, đánh một chút lại ăn hai cái đồ ăn vặt.

"Tang Âm tiểu tỷ tỷ..."

Tương Nhạc cười hì hì nháy mắt ra hiệu với Minh Thù.

Minh Thù: "..."

"Về trường học mời cô đi ăn, chỉ cần cô nghiêm túc một chút, để Chiến ca nhìn xem, không có hắn chúng ta thật có thể thắng."

"Thật chứ?"

"Lừa cô là chó nhỏ."

"Thành giao."

Ván cuối cùng Minh Thù dùng đồ ăn vặt... A phii, dùng kỹ thuật dạy bọn họ ăn gà.

Chỉ là một trò chơi mà thôi, đồ ăn vặt mãi mãi là BUFF, có làm khó trẫm sao!

Lục Chiến:...

Lục Chiến: Bật hack sao?

Tương Nhạc đưa điện thoại di động cho Minh Thù nhìn.

"Vừa rồi tôi cùng Chiến ca đánh cược, chúng ta có bữa tiệc lớn rồi ha ha ha."

Minh Thù: "..." Tình cảnh nếu tôi thua liền không có tiệc đúng không?

Về tới trường học đã là bảy giờ tối, cửa trường học có không ít phụ huynh chờ đón, học sinh ở ký túc xá thì đi theo chủ nhiệm lớp trở về.

Nguyên chủ không ở ký túc xá mà cùng ông ngoại ở một tòa biệt thự có chút cũ, diện tích không lớn lắm.

Bất quá hoàn cảnh chung quanh thanh tịnh, bốn phía ở cũng đều là các lão nhân gia đã có tuổi.

Trong nhà rất quạnh quẽ, trong không khí phiêu đãng có một cỗ mùi thuốc nhàn nhạt.

Phòng khách chỉ có người hầu đang dọn dẹp.

"Tiểu thư trở về."

"Ừ..." Minh Thù đổi giày vào cửa.

"Lão tiên sinh nói ngài trở về thì đến thư phòng tìm ông." Người hầu thấy Minh Thù lên lầu, tranh thủ bổ sung một câu.

Minh Thù gật đầu, trở về phòng để túi xuống sau đó mới đi gõ cửa thư phòng.

"Vào đi."

Mẹ của nguyên chủ họ Văn, Văn gia trăm năm là thế gia thuốc Đông y, bất quá mẹ của nguyên chủ không có kế thừa y bát của lão gia tử.

Lão gia tử lại chỉ có một đứa con gái, không có con trai.

Nguyên chủ bị nhận lấy cũng là lão gia tử yêu cầu, chỉ hi vọng có người kế tục.

Mẹ của nguyên chủ không kế thừa y bát của lão gia tử nên thẹn trong lòng, không dám ngỗ nghịch Lão gia tử.

Nhưng mà nguyên chủ đối những vật này cũng không phải rất thích, Lão gia tử có dạy qua mấy lần, về sau liền từ bỏ, nhưng cũng không để nguyên chủ trở về, cho nên nguyên chủ ở tại nơi này.

Bất quá tính tình của nguyên chủ ở nơi nào cũng đều sinh hoạt rất tốt.

"Ông ngoại."

Minh Thù nhìn về phía lão nhân đang uống trà, cười kêu một tiếng.

Văn lão gia tử ngẩng đầu, lo lắng hỏi thăm: "Hai ngày này chơi vui vẻ chứ?"

"Vâng, vẫn được."

"Vui vẻ là được rồi." Văn lão gia tử cười ha hả nói: "Hiện tại Âm Âm của chúng ta đã trưởng thành, phải học được việc chiếu cố chính mình."

Văn lão gia tử nhắc tới nửa ngày: "Còn có một việc ông ngoại nói với con."

"Ông ngoại cứ nói ạ."

"Mấy ngày sắp tới có một cái tiểu tử muốn qua chỗ chúng ta ở một thời gian ngắn, nói đến các con cũng coi là thanh mai trúc mã, con còn nhớ rõ Dư Thâm ca ca không?"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1209: Dư Âm Còn Văng Vẳng (6)

Văn lão gia tử cũng không nhiều lời, Minh Thù đem cái tên Dư Thâm này lục lọi trong trí nhớ của nguyên chủ, dáng dấp giống như búp bê, yếu không ra gió, như vậy lại là nam sinh.

Văn lão gia tử chỉ là nói cho cô biết, đoán chừng là lo lắng trong nhà đột nhiên có thêm một người sẽ không để cho cô tự tại.

Minh Thù nghe xong liền ném đến sau đầu, trở về phòng của mình.

Từ trong túi xách lấy ra mấy túi đồ ăn vặt chồng trên bàn sách, vừa ăn vừa nhìn điện thoại.

Trong lớp có người tag cô vào.

- Vương chủ nhiệm: @ Tang Âm @ Cát Tường vạn tuế @ Nhạc Cao ba người các ngươi sáng mai nộp bản kiểm điểm cho ta!

Vương chủ nhiệm vừa tag xong, Thành Tường liền xông ra.

- Cát Tường vạn tuế: A... Sáng mai tôi có thể mất trí nhớ một ngày không?

- Nhạc Cao: Chủ nhiệm sáng mai bà dì của tôi sẽ tới.

- Vương chủ nhiệm: Bà dì? Bà dì cái gì, người nhà ngươi ai đến cũng không được!

- Nhạc Cao: Chồng của dì được không?

- Vương chủ nhiệm: Dì của cha cũng không được!

- Nhạc Cao:...

- Cát Tường vạn tuế:...

Trong lớp một mảnh đều 66666 cười trên nỗi đau của người khác.

Có lão sư cùng Vương chủ nhiệm cái này rất nhanh bị lớp vứt bỏ, dời đến nhóm không có các lão sư.

- Ủy viên học tập: Tang Âm thế nào a? Vì cái gì cô ấy cũng viết?

- Đô Đô ngâm: Hình như là cùng Dịch Giảo Giảo lớp bên cạnh xung đột, bị Địa Trung Hải bắt được.

- A Phiêu: Cái gì? Cô gái của lớp chúng ta rất ngoan ngoãn, sao có thể cùng người khác xung đột? Nói đùa cái gì, Địa Trung Hải con mắt có phải bị mù không?

- Bài thi của ngươi đã đưa tới: Tôi nhìn thấy, đúng là Tang Âm đã quật người ta xuống đất, nguyên nhân làm sao thì không biết. Sách, các cậu không biết, Tang Âm lúc đó rất đẹp trai! Trước kia làm sao không phát hiện hoa khôi của chúng ta lợi hại như vậy chứ! Cao thủ giấu ở bên cạnh chúng ta a!!

- Tang Âm: Một mực lợi hại như vậy, chưa bao giờ bị vượt qua!

- Đám người:...

Minh Thù nói xong câu đó liền không thấy phản hồi, rút ra một trang giấy, nâng bút viết cái mở đầu.

Vương chủ nhiệm kính yêu ——

Cuối cùng cảm thấy mình hẳn là nê bổ sung một chút năng lượng lại động não.

Chờ cô trở lại đã là nửa giờ sau, tin nhắn trong nhóm đã 99＋.

Chủ đề đã từ kiểm điểm đến Dịch Giảo Giảo, hơn nữa còn đổi thành hình thức ẩn danh.

Minh Thù: "..."

Tuổi trẻ thật biết chơi.

- Trưởng Tôn Vô Kỵ (nặc danh): Dịch Giảo Giảo trước đó biến hóa thật lớn, nếu không có người nói cô ta là Dịch Giảo Giảo tôi cũng không nhận ra.

- Địch Nhân Kiệt (nặc danh): Không phải trong nhà Dịch Giảo Giảo mua vé số trúng 50 triệu chứ? Nguyên Phương cậu thấy thế nào?

- Nguyên Phương (nặc danh): Đại nhân, tôi cảm thấy việc này có chút kỳ quặc.

- Nguyên Phương (nặc danh): Đại nhân, việc này phía sau nhất định có bí mật gì đó.

- Võ Tắc Thiên (nặc danh): Vừa rồi tôi thấy Dịch Giảo Giảo ngay tại Bích Thủy Sơn Trang, đó chính là ký túc xá cao cấp cũng không biết cô ta ở trong đó làm cái gì.

Bích Thủy Sơn Trang?

Minh Thù suy nghĩ một chút, khoảng thời gian này hẳn là Dịch Giảo Giảo cứu người kế tiếp, sau đó thông qua người kia quen biết vị kia đem nguyên chủ đuổi ra khỏi các đại nhân vật.

Minh Thù dựa vào cái ghế, xoay chuyển hai vòng, quyết định cùng tiểu khả ái hẹn hò một chút.

-

Bất quá trên đường cám dỗ quá nhiều, Lúc Minh Thù đến Bích Thủy Sơn Trang cũng không biết Dịch Giảo Giảo còn ở đó không.

Cô tìm một chỗ ngồi xuống nhìn về hướng Bích Thủy Sơn Trang.

Cũng không biết đợi bao lâu rốt cục cũng nhìn thấy Dịch Giảo Giảo từ bên trong đi ra.

Đưa cô ta ra còn có một người đàn ông, đối Dịch Giảo Giảo rất lễ phép, Dịch Giảo Giảo cùng hắn tạm biệt rồi hướng về một rời đi.

Minh Thù lập tức đứng dậy đuổi theo.

Ầm!

Minh Thù che lấy bả vai bị đâm đến đau nhức, quay đầu nhìn người đụng mình.

Người đụng cô lui lại mấy bước, trời mùa hè còn mang một cái áo khoác, đeo khẩu trang, bước chân phù phiếm.

Đêm hôm khuya khoắt tối lửa tắt đèn, đột nhiên văng tới một người, đối phương hiển nhiên cũng bị hù dọa, nửa ngày đều không có động tĩnh.

Ánh mắt Minh Thù có chút lưu động.

"Thật xin lỗi."

Người kia đưa tay che miệng nói một tiếng rất nhẹ, sau đó chuẩn bị rời đi.

Đằng sau có tiếng bước chân vang lên, người kia quay đầu xem, thân thể cứng ngắc vài giây, một lát sau nhấc chân muốn chạy.

Có thể là biết chạy không được xa, hắn không lựa chọn chạy về phía trước mà chọn hướng chỗ tối để tránh.

"Đừng bảo là nhìn thấy qua tôi, cảm ơn."

Thời điểm hắn đi ngang qua Minh Thù liền nói một câu như vậy.

Phía sau rất nhanh là một đám bảo tiêu xuất hiện, thấy Minh Thù đứng ở chỗ này quả nhiên có người tiến lên hỏi thăm.

"Xin hỏi cô có thấy một người mặc trang phục màu đen không?"

Minh Thù lắc đầu.

Bảo tiêu hơi nghi ngờ dò xét cô, Minh Thù cười nhạt, mặc cho bọn hắn dò xét.

Cuối cùng bảo tiêu từ bỏ: "Thiếu gia thân thể không tốt chạy không xa, nhất định đang ở gần đây, chia ra tìm."

"Ài."

Minh Thù đột nhiên lên tiếng.

Bảo tiêu quay đầu lại.

Minh Thù chỉ về hướng vừa rồi người kia ẩn thân: "Bên kia."

Bảo tiêu: "..."

Bảo tiêu không kịp hoài nghi bởi vì người bên kia đang chạy đi mất.

Bảo tiêu một mạch đuổi theo.

Minh Thù nhìn hắn không chạy được bao xa liền bị vây lại.

Những người hộ vệ kia cũng không động tay, cung kính cuối đầu chín mươi độ.

Trong đêm yên tĩnh, Minh Thù có thể nghe thấy âm thanh đối thoại bên kia: "Thiếu gia không nên làm khó chúng tôi, xin ngài cùng chúng tôi trở về."

Bảo tiêu lạnh lùng thi hành mệnh lệnh.

Người kia đứng tại trong vòng vây, đèn đường cách đó không đem bóng của hắn kéo dài, cô tịch lại bất lực.

Minh Thù nhìn bọn họ giằng co hồi lâu, người kia rốt cục cũng di chuyển, chấp nhận cúi đầu xuống.

Bảo tiêu gọi điện thoại, mấy chiếc xe lái tới.

Người kia lại nhìn về phía Minh Thù vừa đi tới, hắn lấy điện thoại từ trong tay bảo tiêu, mở đèn pin ra soi sáng người Minh Thù.

Hắn phải nhớ kỹ tướng mạo của người đã bán đứng mình.

Ước chừng một phút đồng hồ sau đem điện thoại quẳng cho bảo tiêu, khí thế hung hăn lên xe.

Lên xe, hắn còn hạ kính xe xuống, trong bóng tối cũng không nhìn thấy hắn đang làm gì, nhưng Minh Thù cảm thấy hắn là đang nhìn mình.

Xe trước mặt khởi động, chậm rãi lái ra ngoài.

Minh Thù nhìn xe rời đi, lại phiền muộn nhìn Bích Thủy Sơn Trang, cho nên...

Tối hôm nay cái gì cũng không mò được a!

-

Hôm sau.

Minh Thù mang theo bánh bao cùng bọn Tương Nhạc đến trễ, càng đáng sợ còn gặp phải lão Vương đang thủ ở cổng trường.

"Cậu, tại sao đến trễ!"

"Vương chủ nhiệm, tôi viết kiểm điểm a." Tương Nhạc lấy lý do phi thường.

Lão Vương hừ một tiếng, chuyển hướng sang Thành Tường: "Cậu đây?"

Thành Tường: "Tôi cũng viết kiểm điểm."

La Nghệ cùng Đường Triết rối rít phụ họa.

Còn lại không viết kiểm điểm nên diện đủ lý do, lý do của Lục Chiến lập dị nhiều hơn: "Đỡ bà lão bị cướp."

Lão Vương: "..."

Bọn người Tương Nhạc yên lặng giơ ngón tay cái cho Lục Chiến.

"Em... Em đây?" Lão Vương nhìn về phía Minh Thù cuối cùng.

"Suy nghĩ lúa mạch cùng heo nảy sinh quan hệ."

Câu trả lời này nghe rất cao thượng, lão Vương chợt nghe một chút, không nghe ra chỗ nào không đúng, phất tay để Minh Thù đi vào.

Đám người: "..."

Chờ Minh Thù đi được một khoảng cách lão Vương mới phản ứng được: "Tang Âm ngươi trở lại cho ta!"

Minh Thù liền co cẳng chạy, coi như không nghe thấy.

Đám người: "..."

Hoa khôi dĩ nhiên là như vậy!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1210: Dư Âm Còn Văng Vẳng (7)

Xong tiết thứ nhất, Tương Nhạc cùng Thành Tường liền chặn Minh Thù lại.

"Lúa mạch cùng heo cộng sinh quan hệ là cái gì?"

Bọn hắn suy nghĩ cả một tiết cũng không suy nghĩ ra được hai cái này ở có quan hệ gì.

"Bánh bao nhân thịt heo a."

Tương Nhạc: "..."

Thành Tường: "..."

Trâu bò!

Hoa khôi dĩ nhiên không tầm thường.

Minh Thù không hay biết về sau học sinh đều dồn dập bắt chước cô, đương nhiên đây là nói sau.

"Vừa rồi lão Vương để chúng ta giữa trưa đi đọc bản kiểm điểm, phát thanh toàn trường a! Lão Vương thật ác độc!"

Tương Nhạc cùng Thành Tường cá mè một lứa, ôm đầu khóc rống.

Hai người giả mù sa mưa khóc trong chốc lát, quay đầu nhìn

Minh Thù: "Của cô đâu?"

Minh Thù cười tủm tỉm lấy bản kiểm điểm ra: "Đến, chiêm ngưỡng một chút."

Hai cái đầu tiến tới.

Nửa ngày: "Có thể phiên dịch sao?"

Ngoại trừ mở đầu kính yêu Vương chủ nhiệm, phía sau là cái gì? Chi, hồ, giả, dã... Hoàn toàn xem không hiểu a!

Thời điểm đọc kiểm điểm, vì để giữ vững phong độ lịch sự nên cố ý để Minh Thù đọc trước.

Kết quả chính là đám người nghe một lỗ tai chi, hồ, giả, dã, bên trong có vài câu tương đối thông tục dễ hiểu, tựa như là có ý kiểm điểm.

Minh Thù đọc rất nhanh, như thể quấn miệng thể văn ngôn, Vương chủ nhiệm dạy toán học căn bản liền Hold không được.

Minh Thù đọc xong, hắn lại không thể nói mình nghe không hiểu.

Chờ Minh Thù từ phòng phát thanh đi ra, Tưởng Nhạc hết sức tò mò: "Đây rốt cuộc là ý gì?"

Minh Thù cắn một cây kẹo que: "Khái quát một chút chính là ba chữ —— trẫm không sai."

Đám người: "..."

Có thật không?

Một ngàn chữ cô liền viết ba chữ trẫm không sai?

Bọn hắn dở trò trước kia đều là chuyện nhỏ a!

Cao thủ chân chính là dùng thực lực nghiền ép đối phương, đối phương hoàn toàn tìm không ra điểm sai?

Lúc xuống lầu gặp phải Dịch Giảo Giảo, cô ta cùng một nữ sinh đang nói chuyện, thấy Minh Thù cùng bọn Tương Nhạc xuống tới, con ngươi híp lại.

"Tiểu khả ái, tôi viết thư tình cho cô, cô đã nghe chưa?"

Minh Thù đứng trên bậc thang, mặt mày hớn hở, cả người phảng phất tản ra hương vị ấm áp.

Dịch Giảo Giảo: "??"

Dịch Giảo Giảo khẽ nhíu mày, nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc kia, trong đầu liền không nhịn được vụt qua hình ảnh trước kia, lửa giận cũng không nhịn được dâng lên.

Tổ năm người: "..." Thư tình? Thư tình cái gì?

Dịch Giảo Giảo không trả lời, trực tiếp đi lên lầu.

Bọn họ học phòng trên lầu, nữ sinh thấy Dịch Giảo Giảo đi lên cũng đi theo.

Dịch Giảo Giảo đi phía trước, nữ sinh đi phía sau, ngay lúc Dịch Giảo Giảo chạy tới phía trên hai bước.

Lục Chiến đứng phía sau đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Dịch Giảo Giảo.

Cơ hồ là đồng thời nữ sinh đi đến trước Minh Thù một bậc thang, dưới chân cô ta đột nhiên nghiêng một cái, hướng về phía Minh Thù đẩy qua.

"Cẩn thận!"

"Tang Âm!"

Âm thanh của đám người Tương Nhạc đồng thời vang lên, La Nghệ đứng gần nhất tay mắt lanh lẹ đưa tay đỡ người.

Minh Thù thân thể cực nhanh tránh về phía bên cạnh, nữ sinh theo cô rớt xuống dưới hai bậc thang, giữ vững thân thể.

Nhưng nữ sinh kia trực tiếp té xuống, cũng may bậc thang không cao lắm lại bị Minh Thù kéo lại một chút, không có việc lớn gì.

Dịch Giảo Giảo ở phía trên nhìn xuống, thấy Minh Thù khỏe mạnh đứng đó, biểu hiện hơi khó coi.

Dịch Giảo Giảo từ phía trên đi xuống chuẩn bị đi đỡ nữ sinh kia.

Minh Thù đưa tay giữ chặt cô ta, từng bước đi đến bên người nữ sinh kia, duỗi tay đè chặt mắt cá chân của cô ta.

"Cô... Làm gì?" Nữ sinh giãy dụa.

Minh Thù cười nhạt, bĩu bĩu môi, ra hiệu cô ta nhìn mắt cá chân của mình: "Tự nhìn."

Nơi đó ghim một cây kim siêu nhỏ.

"Cái này... Đây là cái gì?" Nữ sinh hoảng sợ: "Vừa rồi tôi cảm thấy chân đau, giống như rút gân nên mới không đứng vững."

Đám người Tương Nhạc từ phía trên xuống tới, những bạn học khác cũng nghe thấy động tĩnh xúm lại, Dịch Giảo Giảo nghĩ cách đem đồ vật lấy về hiện cũng không được.

Tang Âm...

Cô ta đến cùng là làm thế nào phát hiện được?

Cô luyện tập lâu như vậy, kim chân lại mảnh như vậy, làm sao lại bị cô ta phát hiện?

"Đó là cái gì? Kim sao?" Có bạn học thấy không rõ, kim châm vốn là mảnh, lại là ngân sắc, cần xích lại gần nhìn: "Thật đúng là kim a."

"Tốt a... Ai ác độc như vậy, đem kim đâm trên thân người khác?"

"Tôi còn chưa thấy qua mảnh kim như thế, giống Bạo Vũ Lê Hoa Châm trong TV hay không?"

Tiếng nghị luận của bạn học không ngừng, đối với mảnh châm trên mắt cá chân của nữ sinh vô cùng tò mò.

Minh Thù nói: "Cái này nên hỏi bạn học Dịch Giảo Giảo."

Tôi?" Dịch Giảo Giảo mặt không biểu tình: "Tôi không hiểu cậu đang nói cái gì, cái này với tôi có quan hệ gì."

Nữ sinh cũng mê mang: "Việc này cùng Giảo Giảo có quan hệ gì."

Minh Thù cười khẽ: "Đứa nhỏ ngốc, đừng chờ chết nên cảm thấy hung thủ là bằng hữu của cô, bằng hữu nhưng sẽ vì cô không tiếc mạng sống."

Dịch Giảo Giảo người này, từ cốt truyện cho thấy cô ta luôn cảnh giác, tính nghi ngờ rất cao. Ngoài mặt cùng cô làm bằng hữu, trên thực tế căn bản không xem cô là bằng hữu.

Minh Thù đưa tay lấy ngân châm xuống.

Nữ sinh nghi ngờ không thôi, mắt cá chân còn có chút đau, nhưng trên mắt cá chân ngoại trừ một cái điểm đỏ cực nhỏ còn lại cái gì cũng không có.

Dịch Giảo Giảo trùng sinh đã được một thời gian, kế thừa y thuật về sau, còn kế thừa một bộ bí pháp ngân châm, những vật này nếu dùng tốt có thể vô hình giết người.

Cũng không biết cái ngân châm này có thể điều khiển hay không... Hẳn là có thể, nếu không sát thủ làm sao có thể giết người, lặng yên không tiếng động thu hồi lại?

Minh Thù vuốt vuốt ngân châm, nhìn về phía Dịch Giảo Giảo.

Dịch Giảo Giảo ngược lại rất trấn định: "Cô nói là tôi đâm, cô có chứng cứ sao? Tôi vừa rồi đi ở phía trước, cô ta đi ở phía sau, tôi sao có thể đem kim đâm đến mắt cá chân của cô ta được? Các cậu lúc ấy đều có mặt, chẳng lẽ nhìn không thấy sao?"

Dịch Giảo Giảo nói xong nhìn về phía đám người Tương Nhạc.

Lúc ấy bọn hắn đều ở đó, cô ta không tin bọn họ có thể trợn tròn mắt nói lời bịa đặt.

Đám người Tương Nhạc nhìn nhau vài lần, quả thật...

"Có thể." Lục Chiến đột nhiên lên tiếng.

Lục Chiến vừa lên tiếng, những tiếng nghị luận còn lại liền nhỏ xuống.

Dịch Giảo Giảo giật mình trong lòng, ở trường học cô cùng Lục Chiến gặp nhau không nhiều, nhưng mỗi lần nhìn thấy hắn, cô cũng không phải là rất thoải mái.

Lục Chiến đi xuống ra hiệu Minh Thù đưa ngân châm cho hắn.

Lục Chiến nắm vuốt ngân châm, đám người cho là hắn muốn biểu hiện ra kỹ thuật, kết quả hắn chốt một câu: "Không bằng đi mời lão Vương lại nói?"

Đám người: "..."

Bọn hắn quần đều cởi hết rồi, liền cho bọn hắn nhìn cái này?

Nghiêm túc sao?

Dịch Giảo Giảo cũng sợ nhiều người như vậy sẽ bị bại lộ, đối với đề nghị của Lục Chiến, cô tự nhiên đáp ứng.

Lão Vương nhìn bọn ma đầu này tới, nhức đầu không thôi.

"Các ngươi lại muốn làm gì?! Lập tức lên lớp, còn không thì lăn về nhà! Ngươi ngươi ngươi, làm gì, chỗ của ta là địa điểm nghỉ ngơi sao!"

"Vương chủ nhiệm, vị bạn học này chân bị thương." Đường Triết vịn nữ sinh Đường Triết có lòng tốt giải thích.

"Bị thương." Lão Vương nhìn chân nữ sinh: "Chỗ đó bị thương rồi? Không có máu không có sưng, nội thương a? Coi như bị thương cũng nên đi tới phòng y tế, đến chỗ của ta làm cái gì?!"

Tương Nhạc đem chuyện lúc trước nói một lần.

Song phương lúc ấy mọi người đều ở đó, không có thêm mắm thêm muối, chính là trình bày sự thật.

Lão Vương nghe có chút mơ hồ.

"Ý ngươi nói là, cô ta từ trên cầu thang ngã xuống là bị người ta đâm kim lên mắt cá chân?"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1211: Dư Âm Còn Văng Vẳng (8)

"Các ngươi nghịch ngợm cũng có giới hạn, dựa theo các ngươi nói, bạn học Dịch Giảo Giảo đi ở phía trước, sao có thể đâm kim lên mắt cá chân của bạn học đi phía sau được?"

Tương Nhạc: "..."

Hắn cũng rất hoài nghi đó.

Thế nhưng Chiến ca nói có thể a!

Bọn hắn có thể có biện pháp gì!

"Ta nói cho các ngươi biết, các ngươi còn quấy rối, ta sẽ mời phụ huynh các ngươi..."

Lục Chiến đi đến trước bàn làm việc của lão Vương,hắn cầm một chậu cây tiên nhân cầu.

"Ngươi buông xuống, buông xuống..." Lão Vương cơ hồ là dùng cả sinh mệnh gầm thét.

Lục Chiến cực kì bình tĩnh: "Tôi biểu diễn cho Vương chủ nhiệm xem một lượt, có thể làm được như thế nào."

Lão Vương nhìn qua một bên khác mộng bức bốn cái.

Lại quay đầu nhìn không ra cảm xúc của Dịch Giảo Giảo cùng biểu hiện phức tạp của nữ sinh.

Cuối cùng nhìn về phía Minh Thù, Minh Thù đem đồ ăn vặt giấu phía sau, có chút phồng má, vô tội nhìn lão Vương.

"Giấu cái gì mà giấu! Ta đều thấy được, ai cho phép ngươi ăn tại phòng làm việc của ta, giao lên!"

Minh Thù: "..."

Minh Thù cấp tốc đem hai miếng cuối cùng ăn hết, quai hàm phình lên đem cái túi giao cho lão Vương.

Lão Vương cầm cái túi không: "...."

Tức chết ta rồi!

Tức chết ta rồi!!

Lão Vương đem túi đồ ăn vặt ném xuống đất: "Ngày hôm nay nếu các ngươi dám đùa giỡn ta, ta ta sẽ cho các người biết thế nào là giáo huấn."

Minh Thù lập tức nói: "Chiến ca, cậu bắt đầu biểu diễn đi." Xem xét khí tức của vị này chính là người làm đại sự.

Lục Chiến: "..."

Hắn lui ra phía sau hai mét, đứng im bất động.

Trong văn phòng bầu không khí hết sức nghiêm túc.

Lão Vương chờ nửa ngày thấy không có phản ứng, thúc giục nói: "Bắt đầu sao? Để ta xem các ngươi có cái gì kỹ thuật? Chơi game sẽ có kỹ năng, liền cảm thấy mình hiện thực cũng sẽ có kỹ năng?"

Lục Chiến: "Vương chủ nhiệm đi xem cây tiên nhân cầu một chút."

Lão Vương: "??"

Lão Vương đi về phía cây tiên nhân cầu, cây tiên nhân cầu không phải là tiên nhân...

Bên trên cây tiên nhân cầu lúc này đang ghim một cây ngân châm.

Thế nhưng vừa rồi...

Hắn không thấy Lục Chiến động a!

Hắn nhất định là tại thời điểm vừa rồi cầm cây tiên nhân cầu đâm.

Lão Vương cự tuyệt tin tưởng, cũng tự mình đem ngân châm lấy xuống: "Ngươi làm lại."

Một phút sau....

Lão Vương ngồi trên ghế hoài nghi nhân sinh, trên thế giới này chẳng lẽ có võ lâm đại hiệp? Nội công gì gì sao?

Trường học của bọn họ dĩ nhiên ẩn giấu đi cao thủ như vậy.

Minh Thù hứng thú nhìn Lục Chiến, vừa rồi một cổ khí tức vòng quanh trên thân hắn, tựa hồ che đậy mọi người thấy hắn động thủ.

Trên thực tế, hắn chỉ là đi qua đem ngân châm ghim vào mà thôi.

Bất quá nhìn những người ở chỗ này...

Tựa hồ Dịch Giảo Giảo cũng không phát hiện.

"Nhưng là... Coi như thế, các ngươi cũng không thể xác định chính là bạn học Dịch Giảo Giảo làm a?"

Lão Vương nửa ngày mới tìm được giọng nói của mình.

Dịch Giảo Giảo chính là ỷ vào điểm này nên không sợ hãi: "Các cậu không có bằng chứng liền nói là tôi, hiện tại tôi còn có thể nói là các cậu? Vừa rồi Lục Chiến biểu hiện ra mình có năng lực như vậy, tôi chỉ là một người bình thường, không có năng lực như hắn. Mà tại sao tôi lại muốn động thủ đối với bằng hữu của mình?"

Lục Chiến nhìn về phía cô ta, khóe miệng nhếch lên một nụ cười nhạt.

Hắn đột nhiên đưa tay ném ngân châm về phía Dịch Giảo Giảo.

Ngân châm tốc độ cực nhanh, Dịch Giảo Giảo cảm giác được cổ lực lượng thời điểm cô ta sử dụng ngân châm kia.

Càng dồi dào, càng thuần túy, càng cường đại.

Lục Chiến này....

Nhất định phải vận dụng lực lượng để ngăn cản, nhưng chính mình sẽ bị bại lộ.

Thế nhưng nếu không ngăn cản...

Cứ như vậy trong nháy mắt, hàng loạt những suy nghĩ xoay chuyển trong đầu Dịch Giảo Giảo.

Thời khắc cuối cùng làm thân thể cô ta phản ứng nhanh hơn đại não, duỗi tay nắm lấy ngân châm.

Lão Vương: "..."

Ta là ai, ta ở đâu, ta đang làm gì?

Bốn phía bên kia cũng không khá hơn chút nào, mặc dù không biết xảy ra chuyện gì nhưng cũng cảm thấy cực kỳ khẩn trương.

Dịch Giảo Giảo sắc mặt cực kỳ khó coi.

"Cậu rốt cuộc là ai?"

Lục Chiến đưa tay cắm vào trong túi: "Không phải là người thì là cái gì, chỉ là không quen nhìn thấy có người dùng dị năng hại người."

Dị năng ——

Đám người phảng phất mở ra một cái thế giới mới.

Trong đầu Dịch Giảo Giảo trong đầu cũng ong ong vang dội.

Cô ta cho rằng trên thế giới mình là độc nhất vô nhị.

Căn bản không phải.

Nguyên lai năng lực này được gọi là dị năng?

Văn phòng lần nữa an tĩnh lại.

Không biết qua thêm vài phút đồng hồ, Lục Chiến đột nhiên nói: "Vương chủ nhiệm, sự tình đã rõ ràng, là bạn học Dịch Giảo Giảo đẩy vị bạn học này xuống dưới."

Minh Thù cùng Dịch Giảo Giảo đồng thời nhìn về phía Lục Chiến.

Lục Chiến có chút ngoài ý muốn đối đầu với ánh mắt của Minh Thù.

Lão Vương bên kia đã thu liễm hình dạng"Ta là ai, ta ở đâu, ta đang làm cái gì".

Một mặt nghiêm túc nói: "Ta đã biết, chuyện này nhất định xử lý nghiêm túc."

Minh Thù: "..." Cho nên đây là mất trí nhớ tập thể rồi?

Bốn phía bên kia một mặt biểu lộ chính là như vậy, bọn hắn không chỉ là mất trí nhớ, dường như cả sự kiện đều xuất hiện sai lệch.

Dịch Giảo Giảo: "..."

"Những người khác về trước đi, bạn học Dịch Giảo Giảo ở lại, vị bạn học kia trước tiên đưa đến phòng y tế đi." Lão Vương lại tiếp tục chỉ huy: "Mấy người các ngươi, đều an phận một chút cho ta, lại để cho ta bắt được thì không có quả ngon để ăn đâu."

"Trái cây hư ăn cũng không tốt a." Minh Thù tiện tiếp lời.

"Tang Âm, vừa rồi ngươi đọc kiểm điểm..."

Minh Thù cười lui ra ngoài: "Vương chủ nhiệm, tôi đi trước... bài tập còn chưa làm xong."

Minh Thù đi qua bên cạnh Dịch Giảo Giảo.

"Cố lên, tôi coi trọng cô nha." Minh Thù cười tủm tỉm cổ vũ Dịch Giảo Giảo.

"Cô..."

"Thời điểm cô tức giận là đáng yêu nhất, cứ giữ nguyên như vậy a, tức giận khiến cô xinh đẹp!"

Minh Thù tâm tình vui vẻ rời khỏi phòng làm việc.

Trở về thêm đồ ăn!

Không có ai ban thưởng, mình liền muốn tự ban thưởng cho chính mình.

-

Bốn con hàng kia còn có chút mộng bức, Lục Chiến đuổi bọn hắn đi trước, bọn hắn dĩ nhiên cũng không cảm thấy kỳ quái.

Ánh mắt Lục Chiến có chút cổ quái dò xét cô: "Cô dĩ nhiên không bị ảnh hưởng, cô cũng là dị năng giả?"

Chỉ có dị năng giả mới có thể chống cự.

"Không phải a." Minh Thù nhún vai: "Tôi chính là một người bình thường, người bình thường trên cả bình thường."

"Vậy tại sao cô không bị ảnh hưởng?"

"Có thể bởi vì tôi tương đối đặc biệt?" Minh Thù suy đoán: "Cậu nhìn trong TV, không phải người bình thường đều là nhân vật chính sao? Có lẽ tôi chính là người được tuyển chọn để cứu vớt thế giới. Cái gì đặc thù huyết mạch cũng không nhất định a, một chút ánh nắng nha, nói không chừng đĩa bánh lớn liền đập trúng mình rồi."

Không muốn làm nhân vật chính phải chỉ trích tốt nhân vật phản diện!

Lục Chiến: "..." Xem TV nhiều à?"

"Làm sao cô biết vật kia là của Dịch Giảo Giảo?" Thời điểm dị năng giả vận dụng dị năng, đồng loại đều có thể cảm ứng được, cô không có dị năng, vậy cô làm sao mà biết được.

Minh Thù tiếp tục nói mò: "Nhân vật chính chính là thần cơ diệu toán như thế, có vấn đề gì không?"

Lục Chiến: "..."

Lục Chiến trầm mặc vài giây, hắn hah giọng nói: "Chuyện dị năng giả cô cần giữ bí mật, nếu như truyền đi, lần sau người tới khả năng không phải tôi."

"Ha, tôi không có dự định truyền tin ra."

Lục Chiến nghe qua hai lần câu này mới hiểu được ý của cô nói.

Trước đó tại cổng trường cũng nói chuyện tương tự.

"Cô không hiếu kỳ dị năng?"

"Không hiếu kỳ, tôi cũng đã gặp qua thần tiên." Minh Thù nói bậy một câu.

"..."

Lục Chiến nhìn Minh Thù biến mất ở khúc ngoặt, ánh mắt dần dần trầm xuống.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1212: Dư Âm Còn Văng Vẳng (9)

Dị năng?

Minh Thù chọc chọc chữ trên giấy, vi diện này lại có vật gì kỳ quái sao?

Năng lực của Lục Chiến có chút đặt biệt....

Có thể thay đổi ký ức của người khác, còn có thể ảnh hưởng thị giác của người khác, đây được coi là có hai dị năng a?

【 Nhiệm vụ ẩn: Thần nói phải có ánh sáng. 】

Minh Thù: "..." Trẫm liền thổi phồng, ngươi lại còn coi trẫm là thần tiên?

【 Nhắc nhở: Mời ký chủ phá hủy hai dị năng trở lên. 】

Minh Thù: "..."

Tại sao?

Trẫm chỉ là một người bình thường, tại sao lại muốn trẫm cùng dị năng giả đối nghịch?

Trẫm cự tuyệt!

【 Ký chủ cố lên ngươi có thể, ngươi cũng đã gặp qua thần tiên rồi! 】

【 Ký chủ nếu như cảm thấy mình làm không được, ta có thể thả tiểu yêu tinh đánh nhau cho ngươi xem. 】

Minh Thù: "..."

Không muốn thấy Hài Hoà Hiệu.

Ngươi đem tên của mình đổi lại một chút.

【 Ký chủ mời nói.】

Đổi Hài Hoà Hiệu thành ngu ngốc!!!

【... 】 Hài Hòa Hiệu tựa hồ vùng vẫy một lát: 【 Nhiệm vụ ẩn: Phục Hưng Hào là ngu ngốc. 】

Minh Thù: "..." Phục Hưng Hào là cái gì?

【 Ký chủ, ta vừa mới đổi tên.】

Minh Thù: "..." Hệ thống các ngươi đều như thế không chú trọng sao?

【 Vì ký chủ phục vụ. 】

Hài Hoà Hiệu nói xong câu đó liền ẩn giấu.

Dị năng bên cạnh Minh Thù viết lên vài chữ to thần nói phải có ánh sáng.

Thần nói phải có ánh sáng vậy thì có thôi!!

Minh Thù chống cái cằm, nhìn đề bài trên bảng đen có chút phát sầu.

Ong ——

Điện thoại chấn động một cái.

Tương Nhạc nhắn tin kêu cô vào game chơi.

Lên lớp chơi game... Không bằng ăn đồ ăn vặt.

Tang Âm: Lần trước nói tiệc, lúc nào mời?

Nhạc Cao: Ai, cuối tuần này đi!

Nhạc Cao: Chiến ca không có vấn đề.

Tương Nhạc bổ sung thêm một câu.

Bởi vì người trả tiền là Lục Chiến, Lục Chiến cuối tuần tựa hồ rất ít gặp người nên bọn hắn đều phải hẹn trước.

Minh Thù cùng Tương Nhạc bát quái về Lục Chiến.

Nhạc Cao: Vào trò chơi nói a! Cát Tường cùng Đường Triết vẫn đang chờ.

Minh Thù chỉ có thể đăng nhập vào game.

Tang Âm: Vì sao La Nghệ không chơi?

Đường Triết: Nói là phải học tập thật giỏi, hiện tại chắc là đang ngủ như heo.

Cát Tường vạn tuế: Ha ha ha La Nghệ học mà tập, trời cũng sắp sụp.

Nhạc Cao: Hoa khôi tiểu tỷ tỷ, mang bọn tôi đi ăn gà.

Tang Âm: Có lợi ích gì?

Nhạc Cao: Đồ ăn vặt bao no!

Đồ ăn vặt bao no bốn chữ uy lực rất lớn, Minh Thù chơi với bọn hắn nguyên một tiết.

Chuyện bát quái về Lục Chiến cũng không khác biệt lắm.

Lục Chiến chuyển đến từ học kỳ trước, có một lần thuận tay cứu được Tương Nhạc bị người ta bắt nạt, Tương Nhạc vì để bày tỏ lời cảm ơn liền mời Lục Chiến ăn cơm.

Tại thời điểm này tự nhiên kết thành huynh đệ.

Nhưng mà mấy người bọn họ chơi như thế nào lại chơi chung một nhóm, bọn hắn có chút mơ màng, thật giống như... Cứ như thế liền chơi chung một nhóm.

Minh Thù suy nghĩ một chút, học kỳ trước....

Đây không phải là cùng thời điểm Dịch Giảo Giảo trùng sinh sao?

Trùng hợp? Vẫn là... Bởi vì Dịch Giảo Giảo cô phát hiện điều đặc biệt.

Đường Triết: Nói cũng kỳ quái, tôi cảm thấy Chiến ca đẹp trai như vậy, nhưng hot boy dĩ nhiên không phải hắn, mà những nữ sinh kia nhìn thấy hắn tựa hồ cũng không có phản ứng gì.

Cát Tường vạn tuế: Nhìn cái con khỉ ốm lớp bên cạnh xem. Có chỗ nào dễ nhìn? So với Chiến ca của chúng ta một sợi tóc cũng không sánh nổi.

Nhạc Cao: Cô làm sao đột nhiên nghe ngóng tin tức của Chiến ca như vậy? Không lẽ là thích Chiến ca rồi chứ? Chiến ca của chúng ta đẹp trai như vậy, cô thích hắn chúng tôi có thể giúp cô a.

Cát Tường vạn tuế: Oh ohhh ohhhh

Đường Triết: y ooo oooo~

Tang Âm: Ta chỉ tuỳ tiện hỏi một chút.

Nhạc Cao: Không cần ngại. Chiến ca chúng ta vẫn có thể, giá trị nhan sắc vừa đủ.

Cát Tường vạn tuế: Đúng thế đúng thế.

Minh Thù nói bừa một trận, vừa vặn tan học lập tức rời khỏi trò chơi, đi mua đồ ăn vặt.

Dịch Giảo Giảo tựa hồ bị lão Vương dạy dỗ cho một trận. Giữa trưa ngày thứ hai nghe thấy Dịch Giảo Giảo đọc kiểm điểm trong phòng phát thanh.

Sự việc xảy ra ở cầu thang dù sao chỉ có số ít người biết.

Các học sinh đều có chút mơ màng, hai ngày này xảy ra chuyện gì? Nghịch nước sao?

Bất quá Dịch Giảo Giảo xảy ra chuyện gì?

Mọi người trò chuyện sôi nổi, chuyện ngày hôm qua cũng bị truyền đi lung tung.

Bởi vì nguyên nhân do Dịch Giảo Giảo có mấy lời truyền đi không dễ nghe là bao.

Dịch Giảo Giảo khiêm tốn không ít.

Thứ sáu.

Tương Nhạc đã cùng Lục Chiến bàn xong, tối thứ sáu sẽ mời họ ăn cơm.

Bất quá địa chỉ còn chưa định, chờ định ra sẽ thông báo trực tiếp Minh Thù.

Thứ sáu tan học Minh Thù cùng bọn Tương Nhạc tách ra, rời khỏi trường học

Trong nhà lái xe có việc nên không thể tới đón cô, Minh Thù chỉ có thể tự mình trở về.

Minh Thù nhìn tên côn đồ đang chắn ở trước mặt mình, lại nhìn cùng tên côn đồ đang đứng chung một chỗ cùng Hoàng Hiểu Lộ.

Đại tỷ Hoàng Hiểu Lộ ngẩng cái cằm cao quý lên: "Tang Âm, lần trước tại khách sạn cô dám đánh tôi, hôm tôi sẽ cho cô đẹp mặt!"

Minh Thù trấn định múc một muỗng kem cùng bọn hắn thương lượng: "Có thể đợi tôi ăn xong kem rồi chơi không?"

Hoàng Hiểu Lộ: "??"

"Cô muốn kéo dài thời gian?" Hoàng Hiểu Lộ cho là mình nhìn thấu mọi việc: "Vừa rồi tôi thấy bọn Tương Nhạc đi rồi mới tới đây, cô cho rằng tôi sẽ để cho cô đi cầu cứu bọn hắn?"

"Không phải, tôi chỉ là muốn ăn xong kem, lát nữa ăn sẽ không ngon."

Minh Thù rất nghiêm túc trả lời.

Kem ly của trẫm là quan trọng nhất, đánh nhau lúc nào chẳng được.

Hoàng Hiểu Lộ biểu thị có chút kỳ quái, có bệnh à?

Cô ta nhìn về phía tên côn đồ: " Dạy dỗ cô ta cho tôi."

"Ahh"

Nhân vật phản diện đều khổ như vậy sao?

Bọn họ không phải nên đi tìm nữ chính giả hoặc là nữ chính sao...

Nói đến nữ chính...

Vị diện này nữ chính là ai nhỉ? Có phải là đầu bếp nhỏ đáng yêu của trẫm không?

Thời điểm Minh Thù thất thần, tên côn đồ đối diện đã lao đến.

"Oa! Có đĩa bay!"

Minh Thù cắn miếng kem ngửa đầu nhìn lên bầu trời.

Đám côn đồ kia theo bản năng nhìn trên trời, đĩa bay không thấy đâu, nhưng có ba người rớt xuống.

Đúng thế...

Từ trên trời rớt xuống.

Ầm!

Một nam nhân trong đám người đó nam nện xuống một chiếc xe con, đầu xe con trực tiếp lõm xuống dưới, hô hoán lên Ula Ula.

Một nam nhân khác kẹp lấy một nữ sinh vững vàng rơi trên mặt đất.

Tên côn đồ: "..."

Trời... Trên trời rơi xuống đến?!

Cmn!!!

Gần đây đều không có toà nhà nào! Ba người này từ nơi nào rơi xuống đây!!!

Quay phim sao?

Đạo diễn đâu? Camera đâu? Ánh sáng đâu?

"A, phiền toái."Nam nhân kia đứng lên than nhẹ một tiếng: "Xem ra hôm nay muốn giết thêm mấy người rồi."

Tên côn đồ: "..." Nhất định là quay phim, nói không chừng là chương trình truyền hình thực tế nào đó.

Minh Thù trấn định ăn kem ly, chuyện nhỏ chuyện nhỏ không cần kinh hoảng...

Minh Thù xoay người chạy.

Thời điểm này cùng trẫm không có quan hệ gì, dĩ nhiên là phải chạy trước.

Còn chưa chạy được hai bước, âm thanh của Hài Hào Hiệu vang lên.

【 Ký chủ, kia là nữ chính, mời ký chủ nghĩ cách cứu nữ chính. 】

Minh Thù: "..."

Ngẫm lại một chút nhân vật chính có thể từ trên trời rơi xuống,

Minh Thù thu hồi chân, quay người lại liền thấy một đám côn đồ cùng nam nhân bên kia đang quỷ dị nhìn cô.

Minh Thù đối đầu với nam nhân đang cưỡng ép nữ chính: "Nhìn cái gì? Chưa thấy qua đánh hội đồng sao?"

Đám côn đồ: "..."

Tình cảnh quỷ dị như vậy ai còn có tâm trạng đánh nhau.

Đánh hội đồng cái rắm a!!

Chạy mau!!!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1213: Dư Âm Còn Văng Vẳng (10)

Có một số việc chính là thần kỳ như vậy, làm cho thế giới của bạn cho tới bây giờ chưa từng xuất hiện qua những chuyện như vậy, xuất hiện một lần về sau bạn sẽ phát hiện ra tựa hồ khắp thế giới đều tràn ngập những thứ như vậy.

Hỏa Diễm từ trước mặt cô gào thét qua, đánh tơi bời những tên côn đồ kia.

Minh Thù nhìn những tên côn đồ kia chớp mắt liền biến thành tro bụi, một câu kêu thảm cũng không kịp phát ra, liền biến mất sạch sẽ không để lộ một dấu vết.

Hoàng Hiểu Lộ bên cạnh bị doạ cho đứng hình.

Cô không phải tìm đến Tang Âm gây phiền phức sao? Vì sao lại biến thành như thế này? Chuyện này khả quan sao?

Vừa rồi...

Vừa rồi những người kia đều biến mất, là chết sao?

"Ngươi..."

Nam nhân nhìn về phía Minh Thù, ánh mắt giống như nhìn con mồi, tựa hồ chờ cô sợ hãi.

Đây rốt cuộc chuyện gì xảy ra?

Tiểu cô nương đang trấn định ăn ly kem thứ rất thành tâm tán dương: "Hủy diệt thi thể, kỹ năng tốt a!!"

Nam nhân: "..."

Nam nhân thề, đây là lần đầu tiên hắn gặp phải người như vậy.

Vào lúc này còn có thể dùng giọng nói buông lỏng như thế nói ra lời như vậy.

Hắn vừa rồi giết người ở trước mặt cô...

Chẳng lẽ cô cũng là dị năng giả?

Nam nhân nghĩ tới đây lập tức trở nên cảnh giác, coi như là dị năng giả hắn cũng chưa có gặp qua dạng dị năng giả bình tĩnh tới bất bình thường như này.

Dị năng giả không sử dụng dị năng rất khó phân biệt ra được đến cùng có phải là dị năng giả hay không.

"Cô là người bên kia?" Giọng nói của nam nhân đã không còn nhẹ nhàng như vừa rồi.

"Bên kia?" Minh Thù nghiêng đầu một chút: "Các người còn nhiều bên sao? Hình ngũ giác còn hình lục giác? Bên kia tương đối lợi hại sao?"

"..."

Nam nhân khẽ nhíu mày, người này mẹ nó là người nào a!!!

"Bên nào lợi hại hơn tôi chính là người bên đó." Minh Thù sờ sờ ly kem ly, ăn xong miếng cuối cùng cầm cái muỗng chỉ về phía hắn: "Dù sao cũng không khác biệt."

Bên nào lợi hại hơn liền là người bên đó???

Minh Thù nhìn về phía người trong tay hắn: "Tôi rất thích cô ấy."

"Cô cũng vì cô ta mà đến?" Lòng nam nhân trầm xuống, hừ lạnh một tiếng: "Vậy phải xem cô có bản lĩnh cướp người trên tay tôi không, vẫn chưa có ai thành công qua."

"Lợi hại như vậy." Minh Thù ném hộp đi. "Vậy cậu chẳng phải là vô địch thiên hạ rồi?"

Nam nhân cổ quái cười một tiếng: "Vô địch thiên hạ ai mà không muốn, cô không muốn sao?"

Minh Thù bắt đầu phát ngôn bừa bãi: "Tôi vốn là Vô Địch."

"..."

Minh Thù có chút suy tư, đối phó với dị năng thì dùng cái gì là tốt.

Phù được không?

Minh Thù bắt đầu móc bùa, nhưng móc nửa ngày cũng chưa thấy, ngược lại lấy ra một đồng đồ vật linh tinh.

Nam nhân nhìn tiểu cô nương bên kia đang sờ đi sờ lại túi, cũng không biết là muốn sờ cái gì.

Cô đang làm gì?

Gọi tiếp viện?

Không được, không thể để cho cô gọi tiếp viện.

Nam nhân không chờ được, trực tiếp vung ra một đoàn hoả diệm,hoả diệm bay về phía Minh Thù.

"A —— "

Hoàng Hiểu Lộ không biết có phải là do phản xạ hay không đột nhiên thét lên.

Nhịp tim Minh Thù đập mạnh, làm sao lại thét lên.

Nam nhân nhướng mày, rõ ràng không muốn để cho Hoàng Hiểu Lộ gọi, nơi này không phải rất vắng, vừa rồi xe bị đập trúng tạo ra một trận âm thang bén nhọn, lúc này Hoàng Hiểu Lộ lại thét lên, nhất định sẽ dẫn tới càng nhiều người.

Nam nhân chuyển cổ tay một cái, một đám hoả diệm bay qua phía cô.

Cầu sinh dục để Hoàng Hiểu Lộ ôm đầu lăn qua hướng bên cạnh, dĩ nhiên làm cho cô ta tránh được hoả diệm.

Kinh hãi quá độ đã không phát ra được thanh âm nào.

Nam nhân quay đầu nhìn về phía Minh Thù, trong lòng bàn tay hướng ra phía ngoài, một đoàn hỏa diệm đồng thời hướng về phía Minh Thù phun tới.

Hoả diệm không cảm giác được nhiệt độ nhưng nhìn nhìn những tên côn đồ kia liền biết hoả diệm tuyệt đối không phải hoả diệm bình thường.

Minh Thù tránh đi những hoả diệm đó, chống đỡ đồ vật bên cạnh nhảy đến một nơi cao hơn một chút.

"Cậu biết phun lửa thì giỏi lắm a!" Minh Thù nói: "Anh em Hồ Lô là thân thích của cậu sao? Cậu không đi cứu ông nội cậu, chạy tới chỗ này cướp nữ chính làm gì, nữ chính là người cậu có thể cướp sao? Làm sao điều này cậu cũng không biết!"

Nam nhân nghe Minh Thù ở phía trên ăn nói linh tinh, khóe miệng không nhịn được run rẩy.

Minh Thù đột nhiên nhảy xuống, nam nhân phản ứng nhanh cưỡng ép nữ chính rời xa mấy mét.

Chỗ hắn đừng vừa rồi dĩ nhiên xuất hiện một cái hố to.

Nam nhân có chút kinh hãi nhìn xem cái rãnh to kia.

Vừa rồi nếu không phải hắn tránh nhanh...

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía đối diện, nữ sinh bên kia trên tay mang theo một thanh súng Laser, cô đang cúi đầu xem xét trên cái chui, biểu hiện có chút mờ mịt, giống như không biết làm sao.

"Thật ngại quá, lần đầu tiên dùng nên không quen." Giọng nói nữ sinh không có chút áy náy nào truyền đến.

Nam nhân: "..."

Kia là dị năng của cô sao?

Không đúng...

Hắn cũng không cảm giác được dị năng hoạt động.

Đó là vật gì?

Dị năng vũ khí cũng không đúng, thời điểm sử dụng dị năng vũ khí cũng sẽ cảm nhận được dị năng.

Minh Thù điều chỉnh xong súng Laser, tức giận hướng về phía nam nhân, bắt đầu nhập vai: "Nói, cậu muốn chết như thế nào?

Nam nhân: "..."

Hắn không muốn chết!

Hắn một chút đều cũng muốn chết!

Ánh mắt nam nhân dao động, định phương hướng xong liền co cẳng chạy.

Minh Thù: "..."

Không phải, đại huynh đệ a!

Cậu chạy cái gì!

Trẫm bày một tư thế soái khí như thế cậu không tán thưởng một chút, chạy cái gì a!!

Đại huynh đệ biểu thị thưởng thức không nổi, nếu không chạy hôm nay sẽ phải viết di chúc ở đây rồi.

Đại huynh đệ chạy thật nhanh, Minh Thù đuổi theo hắn cũng có chút mệt mỏi, chủ yếu là thân thể này của cô theo không kịp, cuối cùng dứt khoát sờ soạng cái ván trượt giẫm lên một đường đi theo.

Đại huynh đệ: "..."

Sau khi bọn họ rời đi có mấy nam nhân mặc tây trang màu đen xuất hiện trong ngõ nhỏ không người.

Bọn họ cấp tốc chạy về phía chiếc xe bị nện lõm xuống kia.

"Thế nào?"

"Dị năng cạnkiệt, còn sống."

Âu phục nam đối thoại không có gì dài dòng, xác định người còn sống, đút cho người kia chút chất lỏng màu lam.

Người kia yếu ớt tỉnh lại.

"Người đâu?"

Người kia không còn sức nói chuyện, chỉ có thể dùng ngón tay chỉ hướng Minh Thù cùng bọn hắn rời đi.

Một người mang âu phục trong đó lập tức phân phó: "Thu thập nơi này, những người còn lại đuổi theo."

-

Đại huynh đệ bị đuổi hết nửa thành phố lúc này đang nghĩ cách bóp chết người phía sau.

"Cô đến cùng muốn như thế nào!"

Hắn quay đầu ra đằng sau —— nhìn người đang ăn bánh rống một cái.

Hắn ở phía trước mệt như con chó, vậy mà nữ nhân kỳ quái kia lại đang ăn!!!

"Tôi muốn cô gái trên tay cậu, cậu cho tôi, tôi sẽ không đuổi theo cậu nữa."

"Cô đến cùng là người nào phái tới?" Nam nhân phát điên.

Ai phái tới?

Trẫm không có tổ chức a...

Minh Thù nghĩ nghĩ: "Không bằng cậu nói một cái tên để tôi chọn?"

Đại huynh đệ: "..."

Ngươi đại gia!

Đại huynh đệ chịu đựng lửa giận: "Cô không phải là vì cô ta sao? Chúng ta có thể mỗi người một nửa!"

"Mỗi người một nửa?" Minh Thù nhìn nữ chính: "Làm sao mỗi người một nửa, cậu muốn đầu hay là chân?"

Đại huynh đệ lá gan rất lớn a!

Dám phân chia nữ chính như thế, đã hỏi qua ý kiến nam chính chưa.

Đại huynh đệ ngờ vực, cảm thấy có chút không đúng... Cô không biết?

Hay là giả vờ??

Nếu như cô không biết, vậy đuổi theo hắn làm gì?

Khẳng định là giả vờ!!!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1214: Dư Âm Còn Văng Vẳng (11)

"Không được a, tôi thích ăn hết." Hộ Thực Thù lắc đầu cự tuyệt: "Một nửa không thể no bụng."

Đại huynh đệ: "???"

Minh Thù nhìn thấy ánh mắt hoảng sợ của đại huynh đệ.

Nữ chính chỉ có một nửa thì ăn thế nào? Khẳng định là ăn không có no, mình nói không sai hắn hoảng sợ như vậy làm cái gì?

Minh Thù thật tình không biết đại huynh đệ đang bổ não, tưởng tượng ra hình ảnh bạo lực ăn thịt người.

Lại liên tưởng đến hình tượng cô ăn đồ ăn vừa rồi.

Hắn nhịn không được rùng mình một cái.

Đại huynh đệ đột nhiên đem nữ chính trong tay ném lên mặt đất, hai tay nâng cao: "Cho cô, tôi nhận thua."

Trên tay cô có vũ khí kỳ quái, đuổi theo hắn chạy xa như vậy, ngày hôm nay khẳng định là không cắt đuôi được nữ nhân này.

Lý trí nói cho đại huynh đệ biết từ bỏ mới là lựa chọn sáng suốt.

Bất quá...

Ánh mắt hắn rơi lên người nữ nhân đang nằm trên mặt đất, hắn không có được đồ vật, những người còn lại cũng đừng hòng đạt được.

Nam nhân lui lại đến một chỗ an toàn, đột nhiên động thủ, dị năng Hỏa Diễm bay về phía nữ chính.

Minh Thù trấn định cắn cái bánh, dùng ánh mắt nhìn hắn như nhìn kẻ ngốc.

Nam nhân thấy kỳ quái, sao cô ta lại không có phản ứng, kết quả Hỏa Diễm liền biến mất, hoàn toàn không tạo bất cứ tổn thương gì cho người đang nằm trên mặt đất.

Biểu hiện của nam nhân cực kỳ khó coi, hắn không dừng lại lâu nhanh chóng lao về phía sau.

Phù phù ——

Cả người nam nhân đổ xuống, sau lưng một trận chết lặng.

Một viên bánh trôi đủ màu sắc lăn tới trước mặt hắn.

Đại huynh đệ: "..."

"Tôi nói chứ, có phải cậu bị ngốc không?"

Đại huynh đệ ngửa đầu nhìn Minh Thù đang ngồi xổm trước mặt nữ chính.

"Cô ta mà cậu cũng dám công kích, cậu coi nữ chính người ta là tiểu bạch thỏ sao."

Đại huynh đệ: "???"

"Được rồi, các cậu là pháo hôi nên không hiểu."

Đại huynh đệ: "???"

Ai là pháo hôi!

Ai là pháo hôi!

Hắn hiện tại nằm trong danh sách sổ đen của quốc gia thế nhưng cũng là một đại lão!

Đại huynh đệ bất mãn cào cào trên mặt đất.

A phi, tại sao lại muốn nằm trên mặt đất? Hắn không biết đứng lên sao?

Đại huynh phản ứng kịp, chống đất đứng lên.

Răng rắc ——

Âm thanh thanh thúy xấu hổ vang lên, đại huynh đệ đành phải nằm trở lại.

Eo... Eo... Đau quá!!

"Nghe ý của cậu nói hẳn là các cậu còn có tổ chức, tổ chức của các cậu là gì?" Minh Thù đỡ nữ chính nâng lên, thuận tiện cùng đại huynh đệ tâm sự.

"Muốn chém giết muốn róc thịt cứ tự nhiên!"

"Tôi giết cậu làm gì, tôi lại không có bệnh a." Minh Thù nói: "Mà tôi lại là một người bình thường, không có giấy thông hành đặc biệt, giết người... Hẳn là phạm pháp."

Người! Bình! Thường!!!

Ba chữ này giống như cái chùy nện trên trán đại huynh đệ.

Cô đến cùng có hiểu lầm gì đối với từ người bình thường?

Có thể móc ra một thanh súng Laser còn đuổi theo hắn chạy xa như vậy, nói mình người bình thường sao???

Người bình thường không thừa nhận cô có được không a????

"Các cậu có bao nhiêu tổ chức?" Minh Thù lại hỏi.

Đại huynh đệ chống đỡ lấy mặt đất lạnh buốt, mặt không đổi sắc: "Tôi không có tổ chức, không biết, cô có bản lĩnh thì giết tôi đi."

Con sen, có người đến.

Thú nhỏ nhảy nhót bên cạnh đại huynh đệ.

Minh Thù hiểu rõ, lập tức kéo nữ chính chạy đi.

Thời điểm đi ngang qua đại huynh đệ còn nhịn không được nói một tiếng: "Không có bản lĩnh, đại huynh đệ gặp lại."

Đại huynh đệ: "..."

Đại huynh đệ trơ mắt nhìn Minh Thù rời đi, đi theo phía sau còn có một động vật nhỏ cổ quái.

Đại huynh đệ không biết tại sao cô đột nhiên lại chạy, bản năng thúc đẩy hắn mau chóng rời khỏi nơi này.

Hắn che eo, chật vật đứng lên, còn không có đứng vững liền bị người té trên đất.

Răng rắc ——

Đại huynh đệ: "..."

Âu phục nam đang đè đại huynh đệ không biết đang gọi cho ai: "Đã bắt được mục tiêu số 2, chưa phát hiện mục tiêu được bảo vệ."

Đại huynh đệ mồ hôi chảy đầy mặt nắm lấy tay của người kia: "Có thể đưa tôi đi bệnh viện không? Tôi cảm thấy eo của tôi sắp không giữ được rồi. Các người yên tâm tôi nhất định sẽ phối hợp, giúp các người bắt được nữ nhân đáng ghét kia!!"

Âu phục nam: "???"

-

Minh Thù mang nữ chính về nhà, chủ yếu là nữ chính vẫn còn bất tỉnh nên cô chỉ có thể mang về.

Bên ngoài biệt thự đậu không ít xe.

Minh Thù ngờ vực dò xét vài lần, có người tìm Lão gia tử xem bệnh?

Tình huống như vậy cũng không khó thấy.

Cô đi về hướng biệt thự, còn chưa đi được hai bước thì bị người ta cản lại.

Minh Thù: "..."

Nhà...

Nhà của trẫm!!!

"Ông ngoại!"

Minh Thù hướng vào phía bên trong kêu.

Người hầu chạy ra nói với những người kia: "Đây là tiểu thư nhà chúng tôi."

Người ngăn cô lại dùng ánh mắt dò xét cô, ánh mắt kia như ưng sắc bén.

"Những người này là ai?" Minh Thù hỏi người hầu, đến nhà cô còn làm mưa làm gió?

"Là vệ sĩ của Dư thiếu gia."

Ngư thiếu gia? Có thể ăn không?

Minh Thù nửa ngày mới phản ứng được, đây chính người Lão gia tử nói lúc trước... Thanh mai trúc mã Dư Thâm.

Phô trương như vậy....

Không biết còn tưởng rằng đến cướp nhà trẫm!

"Ha ha." Minh Thù cười một tiếng, mang người đi vào bên trong.

Nhưng mà lại bị ngăn cản.

Minh Thù: "..."

"Người trong tay tiểu thư..."

Bị cản hai lần liên tiếp, trẫm không đánh người, bọn hắn cũng không biết đây là địa bàn của ai.

Mấy phút sau Minh Thù mang theo nữ chính đi vào, đám vệ sĩ nằm một chỗ trong sân, người hầu hóa đá tại chỗ.

Tiểu thư... Giống như trải qua mấy khóa phòng thân, nhưng là... Tiểu thư có thể lợi hại như vậy sao?

Nhất định là những người vệ sĩ này sợ tổn thương tới tiểu thư.

Nhất định là như vậy...

"Thím Chu, dọn dùm cháu một phòng trống." Minh Thù kêu thím Chu đang hóa đá một tiếng.

"Ồ được..." Thím Chu lấy lại tinh thần: "Vị này là bạn của tiểu thư sao? Cô ấy bị sao vậy?"

"Không có việc gì, hôn mê thôi."

Thím Chu gật đầu, bận rộn lên lầu dọn dẹp phòng trống.

Minh Thù vào phòng khách không thấy được người, cô lên lầu, liếc về phía thư phòng một cái cũng không có ai.

Cuối cùng tại phòng thuốc của lão gia tử nhìn thấy mấy vệ sĩ đang thủ ở bên ngoài, chắc là ở bên trong.

Minh Thù đem người vào phòng: "Thím Chu, có gì ăn không?"

Thím Chu nói: "Tiểu thư hiện tại muốn ăn sao?"

"Ừm."

Thím Chu đắp chăn cho người kia sau đó rời khỏi phòng. Minh Thù ngồi trên ghế, lấy một cuốn sách không biết viết cái gì mở ra.

Một lát sau lại ném sách đi, đi đến bên giường, chắp tay sau lưng khom người dò xét nữ chính.

Dáng dấp của nữ chính này....... có chút đáng yêu a!

Tên cũng đáng yêu, gọi là Trang Mông Mông.

Đây không phải là trang đáng yêu, đây là thật đáng yêu.

Minh Thù đưa tay bấm một cái vào mặt Trang Mông Mông, cảm giác rất tuyệt, lại vừa trơn vừa mềm.

Sau đó Trang Mông Mông liền tỉnh.

Vừa mở mắt liền thấy một tên biến thái bóp mặt mình.

Trang Mông Mông phản ứng đầu tiên là nắm lấy bên cạnh đồ vật đánh về phía Minh Thù.

"Hoắc, tính khí vẫn còn lớn."

Minh Thù lui ra, bắt lấy một cái gối: "Cô như thế đối với ân nhân cứu mạng của cô?"

Ánh mắt Trang Mông Mông nhanh chóng dò xét bốn phía, hoàn cảnh xa lạ làm cho cô càng cảnh giác: "Ân nhân cứu mạng? Không phải cô bắt tôi?"

"Như cô thấy, cũng không phải là tôi, là tôi cứu được cô."

Trang Mông Mông phát hiện thân thể của mình không có gì trói buộc, căn phòng được bố trí rất thoải mái dễ chịu.

Nữ sinh đang nói chuyện với cô mặt mỉm cười, bộ dạng hiền lành đến vô hại làm cho người ta nhịn không được sinh lòng hảo cảm.

"Cô..." Trang Mông Mông chần chờ: "Thật là cô đã cứu tôi?"

"Không phải thì tại sao cô lại ở chỗ này? Mộng du sao?" Minh Thù đem gối ném trở về: "Đây là nhà tôi, tôi tên Tang Âm, ân nhân cứu mạng của cô, nhớ cho kỹ."

Trang Mông Mông: "..."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1215: Dư Âm Còn Văng Vẳng (12)

"Tiểu thư, lão tiên sinh mời ngài qua." Thím Chu đứng tại cửa ra vào cẩn thận kêu một tiếng.

"Ồ, được."

Minh Thù đáp một tiếng, lại nhìn về phía Trang Mông Mông: "Cô nghỉ ngơi cho thật tốt, khỏe rồi thì làm đồ ăn ngon cho tôi"

Trang Mông Mông: "???"

Minh Thù rời phòng, cửa phòng cũng không đóng, Trang Mông Mông có thể nhìn thấy bên ngoài hành lang.

Xem ra mình thật sự được cứu.

Trang Mông Mông cũng không biết có nên thở phào hay không.

Văn lão gia tử đang ngồi một mình tại thư phòng, vừa rồi những người ở phòng thuốc kia cũng không biết đi đâu rồi.

"Âm Âm, ngồi đi."

Minh Thù ngồi đối diện với Văn lão gia tử.

"Âm Âm, ông ngoại có chuyện muốn nói với con..."

Minh Thù hai tay làm dấu X: "Ông muốn nói với con cái gì thông gia từ bé, con cự tuyệt!"

"A?" Văn lão gia tử sửng sốt một chút, sau đó cười ha hả: "Không phải chuyện này."

"???" Không phải chuyện này? Chẳng lẽ còn thật có chuyện này?!

Văn lão gia tử sắc mặt có chút nghiêm túc: "Từ hôm nay trở đi Dư Thâm ca ca của con sẽ ở tại nhà của chúng ta, thời điểm con ra vào có thể sẽ có chút bất tiện, ông ngoại cho người ở tầng 3 sẽ không ảnh hưởng đến con."

"Mặt khác, về sau con ở bên ngoài phải cẩn thận một chút, ông ngoại sẽ cho thuê vệ sĩ cho con."

"Các con là bạn cùng lứa tuổi, lại là thanh mai trúc mã, nếu như có thể hãy cùng Dư Thâm ca ca trò chuyện nhiều, nó... Thật đáng thương."

Minh Thù phản bác: "Ông ngoại, con nhớ không lầm chính là có một đoạn thời gian làm hàng xóm mà thôi, thanh mai trúc mã tính là gì?"

Văn lão gia tử: "Đó cũng là thanh mai trúc mã."

"Ngài là Lão gia tử, ngài quyết định, không có việc gì con đi ăn cơm."

"Ài." Văn lão gia tử gọi cô lại, ánh mắt hơi có chút nghiêm túc: "Gần đây tại sao lại ăn nhiều như vậy, nếu có chỗ nào không tốt nhất định phải nói với ông ngoại."

Minh Thù bịa một câu: "Đại khái là cơ thể phát triển."

Minh Thù rời khỏi thư phòng, đi xuống phòng ăn ăn cái gì đó.

Thím Chu còn chưa làm xong, Minh Thù đã đến phòng bếp.

"Tiểu thư, đây là của Dư thiếu gia."

Thím Chu lanh tay lẹ mắt ngăn trở móng vuốt tà ác của Minh Thù.

Minh Thù: "..."

Minh Thù chuyển sang canh ở một bên khác.

"Tiểu thư, đây cũng là của Dư thiếu gia."

Minh Thù phồng miệng: "Thím Chu, thím nói xem có cái gì là của tôi?"

Cướp nhà còn cướp luôn đồ.

Đừng để trẫm trông thấy tên kia thanh mai trúc mã kia!

Thím Chu một mặt thật có lỗi: "Của ngài còn đang làm, ngài chờ một chút, nơi này có chút điểm tâm ngài ăn lót dạ trước một chút?"

Minh Thù ôm điểm tâm lên lầu, đi vào phòng của Trang Mông Mông.

" Bạn học Trang Mông Mông, hiện tại tổ chức có một việc rất nghiêm túc, cần cô!"

"Tổ... Tổ chức?" Trang Mông Mông đột nhiên cà lăm: "Cái gì... Chuyện gì a?"

-

Trang Mông Mông mặc tạp dề nấu cơm, một hồi lâu vẫn chưa có lấy lại tinh thần, đây chính là cái gọi là tổ chức cần cô?

Có tổ chức nào có yêu cầu như vậy sao!!

"Mông Mông tiểu thư, đây là nguyên liệu ngài cần."

"Ồ, cảm ơn cảm ơn."

Thím Chu vội vàng khoát tay: "Tôi mới là cám ơn cô, ngày hôm nay thật sự bận quá, tôi còn sợ tiểu thư tức giận đây."

Trước kia chỉ có tiểu thư cùng Lão gia tử, hai người đều không kén ăn, một mình bà làm là đủ rồi.

Ngày hôm nay đột nhiên thêm một vị đến, khẩu vị không giống bọn họ, thím Chu cũng rất mệt mỏi.

Bất quá Lão gia tử đã để bà làm hôm nay, ngày mai sẽ sẽ có người hầu mới tới.

"Ách... tính tình của cô ấy không tốt sao?" Cô thấy người kia ở chung rất tốt a, mặc dù đôi khi dùng từ ngữ khá là quái dị.

"Tính tiểu thư rất tốt." Thím Chu cười cười: "Chỉ là mấy ngày gần đây nhất giống như đối với đồ ăn đặc biệt cố chấp, có thể là tiểu phát triển, không chịu đói được."

"Như vậy a..."

"Đúng vậy, tiểu thư chưa từng mang bạn bè về nhà đâu." Thím Chu cười ha hả nói: "Gần đây tiểu thư sáng sủa không ít, hẳn là có bạn bạn bè tốt đi, rất tốt, rất tốt..."

Trang Mông Mông: "..."

Trang Mông Mông bị nhắt về không dám lên tiếng nữa.

Dù sao cùng người kia cũng không phải bạn bè.

Trang Mông Mông làm đồ ăn rất nhanh, vẻ ngoài cùng mùi vị rất tốt,Minh Thù mặt mày hớn hở ăn thêm một chén nữa.

"Có hứng thú làm đầu bếp không?"

Trang Mông Mông cự tuyệt: "Ước mơ của tôi là làm lão sư."

"Lão sư có gì tốt, người sống không phải là vì ăn sao?"

"Người sống có thể làm rất nhiều chuyện có ý nghĩa."

"Thế nhưng không ăn cô sẽ chết đó a."

"..." Đột nhiên không có cách nào phản bác được.

Thím Chu mặt mày ủ dột bưng đồ ăn xuống, Minh Thù nhìn chằm chằm một chút cũng không động đậy.

Sau đó Minh Thù thấy thím Chu tiếp tục bận rộn tại phòng bếp làm lại một lần nữa.

"Nhà các người..." Trang Mông Mông nhìn vệ sĩ đang đứng ở phòng khách: "Vẫn luôn như vậy sao?"

Nói ra có thể cô không tin, thời điểm buổi sáng hôm nay tôi đi thì không phải như vậy sao. Ban đêm trở về tôi mới thấy có người sống nhờ ở nhà, cô thấy thím Chu cũng không nấu cơm cho tôi."

Trang Mông Mông cùng Minh Thù mắt lớn trừng mắt nhỏ.

Trang Mông Mông hỏi vấn đề trước đó bản thân đã muốn hỏi: Làm sao cô cứu tôi ra được?"

Minh Thù nói bừa về hiện trường, nói đến kinh thiên địa động quỷ thần, quả thực có thể lên trời đây, không gì là không thể.

Trải qua trăm ngàn cay đắng, cuối cùng cứu được cô.

Trang Mông Mông: "..."

Hoàn toàn không tin.

Bởi vì không có chứng cứ nào có thể tin tưởng.

Minh Thù hiếu kì: "Cô nói cho tôi biết một chút, người kia bắt cô làm gì?"

"Ách..."

Vừa rồi Minh Thù nói bừa đến kịch liệt, không nói chuyện dị năng cho nên Trang Mông Mông lúc này cũng rất khó xử.

"Yên tâm, tôi biết chuyện dị năng."

Trang Mông Mông hạ mắt: "Vậy cô cũng là dị năng giả?"

Nếu như là dị năng giả, cứu được cô cũng không khó.

"Không phải." Minh Thù cười: "Tôi chính là một người bình thường nha."

Trang Mông Mông kinh ngạc, không phải nói người bình thường đều sẽ bị xóa ký ức sao?

Mấu chốt là...

Người bình thường làm sao cứu được cô?

Có thể là cùng một ăn một bữa cơm nên Trang Mông Mông cũng ít phòng bị.

"Kỳ thật tôi cũng không rõ, bọn họ nói cái gì... Hấp thu dị năng, còn nói tôi rất đặc biệt. Đây là lần thứ ba của tháng này tôi bị bắt được, hai lần trước được cái gì cục quản lý dị năng cứu được.

Trang Mông Mông vẻ mặt đau khổ: "Cuộc sống của tôi bị quậy đến rối loạn, tôi không biết tại sao mình lại gặp phải chuyện này."

Minh Thù chụp bả vai cô: "Trên trời rơi xuống nhiệm vụ lớn như vậy, trước hết phải luyện kỹ thuật nấu ăn"

"A?" Cô học chính là giả thể văn ngôn sao?

"Ăn no mới có sức lực giãy dụa a." Minh Thù cười híp mắt nói.

Trang Mông Mông: "..." Dĩ nhiên cảm thấy không có gì xấu.

"Tôi... Ở đây, sẽ gây thêm phiền phức cho các người." Trang Mông Mông đột nhiên nghĩ đến vận mệnh luôn bị bắt của mình: "Nếu không tôi rời đi trước, ân cứu mạng của cô tôi sẽ không quên."

"Đừng sợ, ở đây không phải còn có một đám vệ sĩ sao? Xảy ra chuyện chúng ta có thể chạy trước, để bọn hắn đỡ lấy."

Trước... Chạy?

Còn có thể như vậy sao?

Thế nhưng...

Kia không phải là vệ sĩ của người khác sao?

Trang Mông Mông nắm chặt hai tay: "Kia là dị năng giả, nếu cô gặp qua người có năng lực cô sẽ biết bọn họ căn bản không phải người bình thường có thể đối phó."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1216: Dư Âm Còn Văng Vẳng (13)

"Hừm, tôi không phải là đã cứu được cô sao, chứng minh dị năng giả cũng không phải là vô địch."

Trang Mông Mông: "..."

Minh Thù lại chụp bả vai cô: "Không còn sớm, nghỉ ngơi đi, có chuyện gì sáng mai lại ăn... lại nói."

Trang Mông Mông: "..."

Tôi nghe thấy rồi.

"Khóa kỹ cửa phòng, tôi cũng không xác định những người kia ban đêm có thể làm chuyện gì." Minh Thù đưa Trang Mông Mông trở về phòng: "Cô ở đây, tôi sẽ bảo vệ cô."

Trang Mông Mông nghe thấy những lời này rất cảm động.

Thế nhưng là...

"Cô tuyệt đối đừng chạy, tôi sẽ thương tâm, cô chạy sẽ không có ai làm đồ ăn ngon cho tôi."

Cô hiện tại rất hoài nghi, cô ấy đến cùng là có mục đích gì lại mang mình về.

Trang Mông Mông nằm trên giường cảm thấy có chút không chân thật.

Từ một tháng trước...

Cô đối người xa lạ đã không dám tùy tiện tin tưởng.

Sợ mình tín nhiệm rồi, lúc tỉnh lại liền nằm ở một nơi kỳ lạ, đối mặt với một đám người kỳ quái.

Trang Mông Mông hai tay đặt ở bụng, nhìn chằm chằm trần nhà...

Thế nhưng cô nghĩ vẫn là nên tin tưởng, trên thế giới này không phải vẫn còn nhiều người tốt sao?

Ngủ ngon.

-

Đùng ——

Đùng ——

Minh Thù nhìn chằm chằm trần nhà, dường như muốn nhìn cho thủng một lỗ, thanh mai trúc mã đang làm gì trên lầu chứ!

Minh Thù bực bội ăn hai miếng đồ ăn vặt.

Cô cầm điện thoại di động, Tương Nhạc không ngừng nỗ lực rủ cô chơi trò chơi, Tương Nhạc không biết nói thế nào về Lục Chiến.

"Vừa rồi tôi gọi cho Chiến ca, hắn lại không nghe máy, vừa đến cuối tuần liền không tìm được người, các người nói Chiến ca có phải là đi cứu vớt thế giới."

"Ha ha ha cậu động não không tệ." Đường Triết cười to, không biết làm rơi thứ gì, một trận âm thanh ào ào.

"Chiến ca cũng không phải là bình thường a!" Thành Tường cảm thán: "Không thể so sánh cùng những phàm nhân như chúng ta."

"Nói tới tối ngày mai ăn cơm, Chiến ca tuyệt đối đừng cho tôi leo cây, nếu không Tang Âm tiểu tỷ tỷ sẽ kéo tôi vào danh sách đen, cũng không tiếp tục mang tôi đi ăn gà, cũng không thể đi đến đỉnh cao nhân sinh, vạn vạn không được a!"

"Không có việc gì, cậu có thể tự mình bỏ tiền." Minh Thù nói: "Tôi không ngại."

"Nghèo!" Tương Nhạc bi phẫn: "Gần đây tôi nghèo đến chỉ còn lại cái quần cộc, tôi bán thân, các cậu có muốn không?"

Đường Triết: "Không muốn, kế tiếp."

Thành Tường: "Không muốn, kế tiếp."

Minh Thù: "Không muốn, kế tiếp."

Tương Nhạc: "Các ngươi các ngươi..."

Thành Tường: "Tang Âm, âm thanh bên cô là gì vậy? Làm sao lại thùng thùng không ngừng? Đêm hôm khuya khoắt còn có người sửa nhà sao?"

Minh Thù: "..."

Cô cũng rất muốn đi lên đè cái tên thanh mai trúc mã kia ra đánh cho một trận.

Trời sắp sáng, mấy người đều nói xong, Minh Thù điện thoại có chút nóng ra.

Âm thanh trên lầu đã không còn, yên tĩnh đến bình thường.

Minh Thù đứng dậy mở cửa ra ngoài, chuẩn bị đi lên lầu dạy dỗ vị này thanh mai trúc mã đạo lý làm người một chút.

Mới vừa đi tới đầu bậc thang liền bị vệ sĩ áo đen ngăn cản.

"Tang tiểu thư, ngài không thể lên lầu."

Minh Thù chịu đựng xúc động muốn đánh người, mỉm cười: "Vậy anh có thể nói cho thiếu gia của các anh yên tĩnh một chút không?Rõ ràng đây là nhà của tôi! Hơn nửa đêm còn phá nhà sao?"

"Rất xin lỗi vì đã tạo ra phiền phức cho ngài." Vệ sĩ cúi đầu chín mươi độ: "Tôi sẽ lên nói với thiếu gia."

Minh Thù: "..."

Không có ân oán, không đánh người.

Minh Thù chậm rãi xuống lầu uống một ly sữa bò, ăn chút điểm tâm rồi về phòng ——

Đùng ——

Đùng ——

Vẫn là âm thanh có quy luật.

Minh Thù mở cửa sổ, giẫm lên bệ cửa sổ bò lên trên.

Cửa sổ đối diện tầng ba bị khóa lại, Minh Thù lại nắm lấy biên giới, vòng qua ban công bên cạnh.

Cô nhảy vào ban công, ban công cũng bị khóa lại.

Minh Thù đưa tay gõ tấm thủy tinh.

Căn phòng một màu đen kịt, Minh Thù lắc lắc cổ tay, ở giữa phòng đột nhiên có một cái bóng màu trắng đứng đấy.

Minh Thù lui về sau một bước.

Cái quỷ gì!

Ông ngoại đến cùng là cho cái thứ gì ở trong nhà!

Bất quá...

Minh Thù cau mày lại, lại đưa tay gõ tấm thủy tinh.

Bóng trắng kia đứng đó một lúc lâu, đi tới, mở chốt cửa sổ ra.

Minh Thù đẩy cửa thủy tinh ra, gió mát theo thân thể cô bốn phía thổi vào căn phòng, rèm cửa tùy ý tung bay, ngăn lại giữa hai người.

Trong tay thiếu niên cầm một trái bóng, hắn đưa tay ra ném bóng trên sàn nhà nhảy mấy lần, chuẩn xác nện vào công tắc đèn ở cách đó không xa.

Ba!

Căn phòng lập tức sáng rỡ.

Thiếu niên mang áo ngủ màu trắng, màu trắng tinh không mang pha lẫn tạp chất nào.

Sắc mặt hắn rất trắng, trắng tới không bình thường, cơ hồ có thể trông thấy mạch máu nhỏ bé dưới làn da.

Cùng ánh mắt trắng đen, hình thành sự chênh lệch rõ ràng.

Trên người thiếu niên có một loại bệnh trạng mỹ cảm.

Thiếu niên đi về phía Minh thù hai bước, cơ hồ cùng cô mặt kề mặt, thiếu niên cao hơn Minh Thù, ánh mắt hắn buồn xuống.

"Lần trước, cô bán đứng tôi."

"Vậy thì thế nào?"

Thiếu niên nhìn cô không chớp mắt, một lát sau quay người trở về phòng: "Không làm sao."

Hả?

Không tính sổ sao?

Minh Thù nhìn hắn đi chân trần trên sàn nhà, khẽ nhíu mày.

Âm thanh của thiếu niên chậm rãi truyền đến: "Tôi cũng không thể làm gì cô, dù sao cô mới là chủ nhân của nơi này."

Hắn nhặt trái bóng vừa ném lên, nhìn chằm chằm trái bóng, một lúc lâu cũng không hề động.

Minh Thù vào phòng thuận tay đóng cửa thủy tinh lại, gió đêm biến mất, thanh âm huyên náo cũng biến mất theo.

Căn phòng một mảnh tĩnh mịch.

"Cậu biết tôi là chủ nhân của nơi này, đêm hôm khuya khoắt cậu còn quấy rối?"

Thiếu niên ném bóng trên sàn nhà, bóng rơi trên mặt đất, đông một tiếng, nhảy lên phía sau bị hắn dùng tay đón lấy, lại đập xuống, như thế lặp đi lặp lại.

"Quấy rầy đến cô rồi?" Thiếu niên ghé mắt nhìn qua: "Tôi sẽ không xin lỗi."

Minh Thù: "..." Có thể có thể, rất tuyệt! Quả thật cmn muốn lên trời rồi!

Thiếu niên như có như không thoáng chút lại đập vào quả bóng, đối với căn phòng xuất hiện thêm một người hắn cũng không có bất kỳ phản ứng nào đối với việc phòng ngủ của mình bị xâm nhập.

Giống như xuất hiện thêm một người, cùng như nhau mà thôi.

Minh Thù đứng bên cạnh nhìn hắn một hồi, hắn vẫn bảo trì cái tư thế kia không nhúc nhích, quả bóng mỗi lần đều có thể chuẩn xác lọt vào trong lòng bàn tay hắn, không có sai sót.

Thiếu niên lần nữa ném bóng ra, "Ba" một tiếng, căn phòng lâm vào bóng tối, Minh Thù nhìn thấy bóng từ một bên khác bắn trở về, bị thiếu niên nắm chặt.

"Cậu là dị năng giả?"

"Thiếu gia, ngài vẫn chưa ngủ sao?"

Tiếng của Minh Thù cùng tiếng của vệ sĩ bên ngoài đồng thời vang lên.

"Ngủ rồi." Thiếu niên nhẹ giọng đáp một tiếng.

Giấu đầu lòi đuôi như vậy, quả thực chính là trợn mắt nói bừa.

Vệ sĩ bên ngoài tựa như đã quen thuộc, cung kính nói: "Thiếu gia, ngài có chuyện gì cứ gọi chúng tôi một tiếng."

"Biết rồi."

Thiếu niên đáp rất nhanh.

Thế nhưng hắn vẫn đập quả bóng xuống thái độ cũng không có thu liễm.

Hiển nhiên vệ sĩ bên ngoài cũng nghe thấy.

Ngoài cửa yên tĩnh vài giây, sau đó chính là âm thanh bước chân rời đi.

"Vấn đề vừa rồi tôi hỏi, cậu vẫn chưa trả lời tôi."

Thiếu niên đột nhiên đưa tay ném bóng về phía Minh Thù, thời khắc này thời gian phảng phất bị trôi chậm.

Minh Thù cơ hồ có thể thấy rõ quỹ đạo của trái bóng.

Thiếu niên vẫn còn bảo trì tư thế ném bóng, sắc mặt tái nhợt, nói không nên lời, không rõ là lãnh đạm thờ ơ châm chọc, hoặc biểu tình gì cũng không có.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1217: Dư Âm Còn Văng Vẳng (14)

Quả bóng dừng lại ở trước mặt Minh Thù, không dựa vào bất kỳ vật gì, lơ lửng giữa không trung.

Tay Dư Thâm chậm chạp buông xuống, quả bóng như mất đi khống chế, "Ba" một tiếng rơi xuống mặt đất, từ sàn nhà lăn đến bên chân Dư Thâm.

Hắn nhìn Minh Thù: "Vì sao không tránh."

Ánh sáng yếu ớt ngoài cửa sổ xuyên thấu vào, cả người cô đều hòa mình vào bóng tối làm cho người ta nhìn không thấu.

Lại mang một chút lực hấp dẫn, để cho người ta nghĩ cách lột lớp bọc kia ra nhìn xem bên trong đến cùng là cái gì.

Là Xuân Hoa rực rỡ, vẫn là bạch cốt sâm sâm.

"Tôi chỉ là một người bình thường, đối mặt dị năng giả có thể tránh được sao?"

Cô không tránh, chỉ là bởi vì tin tưởng hắn sẽ không thật sự động thủ đối với mình.

Dư Thâm thu tầm mắt lại: "Người bình thường a."

Mấy chữ này thật nhẹ, nếu như không phải lúc này trong phòng không có âm thanh gì cơ hồ sẽ không nghe được.

Dư Thâm lại không để ý tới cô, nhìn chằm chằm trái bóng trên mặt đất, giống như có thể nhìn tới nở ra một đóa hoa.

Thẳng nam Thù lười cùng hắn đứng ở chỗ này một đêm, nhảy cửa sổ đi xuống.

Cô vừa xuống dưới, âm thanh đông đông đông liền tiếp tục vang lên.

Minh Thù: "..."

Tiểu yêu tinh có bệnh a!!!

Minh Thù bịt lấy lỗ tai, lăn qua lăn lại vài vòng trên giường, cuối cùng để thú nhỏ mở ra một kết giới cũng an tĩnh lại.

An ủi?

Không thể nào.

Thẳng nam Thù làm sao có thể làm loại chuyện đó.

-

Hôm sau.

Lúc Minh Thù xuống lầu vừa vặn gặp phải thím Chu, thím Chu bưng điểm tâm, Minh Thù cười tủm tỉm muốn nhận lấy: "Thím Chu hôm nay làm bữa sáng cho tôi sớm như vậy..."

"Tiểu thư..." Thím Chu lui về sau: "Cái này không phải cho ngài."

Nụ cười của Minh Thù nhạt đi mấy phần.

Thím Chu lúng túng không thôi, Lão gia tử phân phó muốn ưu tiên chiếu cố vị Dư thiếu gia kia...

Minh Thù nằm sấp trên bàn than thở, Lão gia tử rèn luyện thân thể trở về, vừa về tới liền thấy dáng vẻ muốn chết không muốn sống của cháu ngoại, lập tức khẩn trương: "Âm Âm sao thế? Có chỗ không thoải mái."

"Đói."

"Ồ, đói..." Văn lão gia tử lập tức yên tâm: "Vậy con tùy tiện ăn trước một chút, ông ngoại lên xem Dư Thâm ca ca của con."

"Ha ha." Thân, đây chính là người thân!!

Thím Chu sau khi xuống lập tức làm đồ ăn cho Minh Thù, vừa bưng lên bàn, Văn lão gia tử liền mang theo Dư Thâm xuống tới.

Hắn đổi một bộ quần áo thoải mái, chậm rãi đi xuống.

"Âm Âm, cùng Dư Thâm ca ca của con ăn điểm tâm đi."

Văn lão gia tử cười ha hả gọi Minh Thù, cũng an bài cho Dư Thâm ngồi bên cạnh Minh Thù.

Minh Thù: "..."

Dư Thâm ngẩng đầu, ngữ khí nhẹ nhàng chào hỏi: "Tang Âm muội muội, chào buổi sáng."

Ánh mắt của hắn chăm chú nhìn Minh Thù, trên mặt vẫn tái nhợt, cũng không có biểu tình gì.

Minh Thù: "..."

Minh Thù cắn cái muỗng nhìn về phía bên ngoài cửa sổ.

Hôm nay mặt trời mọc phía Tây sao?

Văn lão gia tử ngồi đối diện: "Các con đều là người trẻ tuổi, chủ đề nhiều, nhiều chuyện để giao lưu. Tiểu Thâm nếu không quen, hoặc có gì cần cũng có thể nói cho Âm Âm, xem nơi này như nhà mình, không cần câu nệ.

Dư Thâm cầm lấy dao nĩa trên bàn: "Được."

Minh Thù: "..." Con hàng này một mực sảng khoái đáp ứng, hoàn toàn khác nhau với hành vi tối qua mình nhìn thấy.

"Âm Âm ngày hôm nay được nghỉ, lát nữa để Âm Âm mang con đi dạo xung quanh."

"Được."

Văn lão gia tử rất hài lòng với phản ứng của Dư Thâm, người trẻ tuổi nên cùng người trẻ tuổi ở một chỗ, sẽ có nhiều sức sống hơn.

Minh Thù im lặng ha ha, nhanh chóng ăn xong bữa sáng của mình, con hàng này ở phía trên ăn một mình không thoải mái, còn muốn xuống đây đoạt thức ăn với cô!

Tật xấu gì chứ!!!

-

Minh Thù để thím Chu đem bữa sáng lên cho Trang Mông Mông, Trang Mông Mông vốn là muốn xuống dưới, bất quá nhìn thấy phòng khách toàn vệ sĩ, lựa chọn đợi tại phòng.

Minh Thù ăn điểm tâm xong, Văn lão gia tử đem Dư Thâm giao cho cô, liền vui vẻ đi.

Minh Thù cùng Dư Thâm liếc nhau, không ai nhường ai.

"Mang tôi đi dạo?" Dư Thâm lên tiếng trước.

"Không có tâm tình, để vệ sĩ của cậu đưa cậu đi đi."

Dư Thâm nói: "Cô đã đáp ứng ông nội."

Minh Thù kéo khóe miệng: "Tôi cũng không có đáp ứng."

Từ đầu đến cuối, cô chưa từng đồng ý.

Dư Thâm hơi thất vọng, bất quá rất nhanh, cơ hồ sẽ không bị phát hiện.

Minh Thù nghĩ đến thời điểm ngày đó hắn chạy trốn, dáng vẻ bị người ta đuổi theo.

Hắn sẽ không muốn chạy nữa chứ?

Minh Thù không có ý tốt xích lại gần hắn: "Cậu lấy lòng tôi một chút, tôi có thể mang cậu ra ngoài."

"Lấy lòng?" Hai chữ này được Dư Thâm nói ra, phảng phất thêm mấy phần dụ hoặc: "Làm sao lấy lòng?"

Ánh mắt Minh Thù rơi trên người hắn, gác chéo chân giống một kẻ lưu manh: "Tỉ như, thân thể của cậu..."

Dư Thâm đứng dậy, trừng Minh Thù một cái, xoay người lên lầu.

Dư Thâm nghe thấy tiếng cười thanh thúy của nữ sinh đằng sau mới phản ứng kịp là mình bị đùa giỡn.

Hắn nắm lấy tay vịn quay đầu nhìn lại, thiếu nữ ngồi bên trên xích đu, ánh sáng phân tán bốn phía xung quanh cô, ấm áp mà tươi đẹp.

Minh Thù đột nhiên ngẩng đầu nhìn tới, cứ như trong nháy mắt hắn dường thấy được trong con ngươi của cô, nhìn thấy sự mềm mại cưng chiều.

Tựa như say lòng người.

Hắn nhịn không được muốn đi qua, tới gần một chút, nếm thử hương vị của cô.

Dư Thâm rũ mắt, nữ sinh bên kia chậm rãi đứng dậy, hướng về phía hắn nói: "Xuống đây, tôi mang cậu ra ngoài."

-

Dư Thâm muốn ra ngoài, vệ sĩ đã sẵn sàng chờ đón.

Trở ngại thân phận của Minh Thù, bọn hắn không dám áp quá gần, nhưng lấy bọn hắn làm trung tâm, bốn phía tất cả đều là vệ sĩ, không biết còn tưởng rằng là nguyên thủ của nước nào đi du lịch.

Một tay Minh Thù buông xuôi ở bên người, một tay cắm ở trong túi.

Dư Thâm đi chậm rãi, gió từ bên tai hắn bên lướt qua, thổi đến đầu hắn có chút lộn xộn.

Ánh mắt Dư Thâm một mực quan sát bốn phía, nhưng kết quả rất thất vọng, vệ sĩ bao quanh nơi này đến một con muỗi cũng không lọt vào được.

Nhưng Dư Thâm rất kiên nhẫn, xem như hiện tại không có cơ hội, không có nghĩa là lần tới cũng không có cơ hội.

"Cậu muốn đến nơi nào?"

Âm thanh êm tai của nữ hài tử đột nhiên vang lên.

Dư Thâm vừa quay đầu lại liền thấy thiếu nữ mỉm cười, cách hắn rất gần, ngón tay của hắn tựa như đụng được lưng của cô.

Khóe môi Dư Thâm giật giật: "Tôi chỉ là muốn ra ngoài một chút."

Đầu ngón tay Minh Thù khẽ nhúc nhích, sờ đến ngón tay hắn, Dư Thâm cảm giác cô đang nhìn mình, cũng không động đậy. Thân thể Dư Thâm có chút căng cứng, muốn thu tay của mình lại, nhưng lại khắc chế không động.

Sau đó hắn cảm giác ngón tay được nhẹ nhàng nắm lấy, bàn tay mềm mại lòng vào tay hắn, chậm rãi nắm chặt: "Tôi có thể mang cậu ra ngoài, nhưng cậu không thể chạy, không thì ông ngoại sẽ đánh chết tôi."

Dư Thâm hẳn là muốn hất cô ra, nhưng hắn không làm được.

Hắn tùy ý để Minh Thù lôi kéo tay mình, thậm chí... Rất thích.

"Được."

Hắn nghe thấy giọng nói của mình.

Minh Thù nhìn hắn nở nụ cười, cứ như vậy nắm tay hắn đi lên phía trước.

Ánh mắt Dư Thâm rủ xuống trên người đang nắm nay hắn, nhịp tim đập mạnh, thình thịch thình thịch, tận sâu trong linh hồn có cảm giác rất quen thuộc.

Phía trước là hai con đường nhỏ, bốn phía cây cối tươi tốt, hắn chỉ có thể nhìn thấy vệ sĩ đằng sau, vệ sĩ trước mặt có lẽ không nhìn thấy.

Gió mát nhè nhẹ.

Chim hót từng trận.

Tiếng lá cây rơi xào xạc vờn quanh bên tai.

Nhiệt độ trong lòng bàn tay...

Dư Thâm đột nhiên cảm thấy thứ hắn muốn tìm....

Dường như đã tìm được.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1218: Dư Âm Còn Văng Vẳng (15)

Thân thể Dư Thâm đột nhiên bị kéo đi, sau lưng là một thân cây lạnh giá, bên hông bị người ta đè ép.

"Thiếu gia đâu?"

"Không thấy thiếu gia, mau đi tìm!"

Tiếng bước chân hỗn loạn của vệ sĩ từ bên ngoài chạy qua, thậm chí có người nhìn bốn phía xem xét.

Dư Thâm cảm thấy như vậy sẽ bị phát hiện.

Nhưng không có...

Những người vệ sĩ xét thấy không có, dần dần biến mất ở phụ cận, không biết đang tìm ở hướng nào.

Dư Thâm nhìn về phía nữ sinh đang ở trong ngực hắn.

Nữ sinh đứng thẳng dậy, buông bàn tay đang nắm tay hắn ra, đưa tay sửa sang tóc, quay đầu hỏi: "Cậu muốn đến nơi nào?"

Nhiệt độ trong lòng bàn tay Dư Thâm biến mất, đáy lòng của hắn lướt qua một tia thất vọng.

"Bờ biển."

"Bờ biển?" Minh Thù nhíu mày: "Thành phố này của chúng ta không có biển, phải sang thành phố bên cạnh."

Ngồi xe lửa đi qua ngược lại rất nhanh, cũng không phải không được.

Dư Thâm hơi cau mày: "Tôi chỉ muốn đến bờ biển."

"Thân thể của cậu..."

"Tôi không sao." Dư Thâm phản ứng rất nhanh, nói xong lại từ từ lặp lại: "Tôi không sao!"

"Mang cậu ra khỏi thành phố nếu để vệ sĩ biết được sẽ đem tôi lột da ăn sống, điểm này tôi không có lời."

Dư Thâm nhìn cô, trong con ngươi dần dần lộ ra một tia thất vọng.

"Nhưng mà..." Minh Thù nở nụ cười hiểm: "Cậu hôn tôi một cái, tôi sẽ đưa cậu đi."

Dư Thâm lại trừng cô.

Mặc dù vừa rồi Dư Thâm có một chút cảm giác kỳ quái, nhưng cũng không có nghĩa là hắn có thể tiếp nhận đề nghị của Minh Thù.

Cho nên hắn dự định trở về.

"Tốt." Minh Thù giữ chặt hắn: "Cậu có mang thẻ căn cước không?"

Dư Thâm muốn hất Minh Thù ra, lại bị Minh Thù giống như lưu manh bắt lấy tay.

Cái kia giống như đè lại tử huyệt của hắn, không thể động đậy, thậm chí là tham lam hơn muốn giữ nhiệt độ này lâu một chút.

"Không có." Dư Thâm biết đại khái đi nơi nào cũng phải dùng thẻ căn cước, vẻ thất vọng càng nặng: "Được rồi."

Dư Thâm vốn cho rằng Minh Thù sẽ cứ tính như vậy, nhưng hắn không nghĩ tới mình có thể lên xe.

... Mặc dù là xe buýt.

Minh Thù ngồi ở bên cạnh, cúi đầu bấm điện thoại.

Cô báo cho Văn lão gia tử nói là mình mang Dư Thâm đi, nếu không trở về sẽ gà bay chó chạy, nếu Văn lão gia tử xảy ra vấn đề gì coi như cô là một tội đồ lớn.

Văn lão gia tử không nói gì, chỉ là nhắc nhở cô cẩn thận một chút, không được để Dư Thâm rời khỏi phạm vi tầm mắt của cô.

Vệ sĩ bên kia Văn lão gia tử sẽ giải thích, cô không cần quan tâm.

"A, thật đẹp trai a..."

"Thật trắng... Kia là màu da của anh ấy sao?"

"Ai sẽ đi qua xin phương thức liên lạc a?"

"Cô đi đi..."

Đối diện là chỗ ngồi của mấy nữ sinh, từ lúc bọn họ lên xe liền kích động không thôi.

Một tiểu tỷ tỷ dáng dấp xinh đẹp nhất bị các cô đề cử ra ngoài, tiểu tỷ tỷ tới gần lối đi nhỏ, sửa sang lại dung mạo.

"Cái kia, tiểu soái ca..." Thanh âm của tiểu tỷ tỷ ngọt ngào, mang theo vài phần thấp thỏm: "Tôi có thể xin số điện thoại của anh không?"

Dư Thâm lắc đầu.

"Wechat cũng được..."

Dư Thâm tiếp tục lắc đầu.

"Ách..." Tiểu tỷ tỷ không tức giận chút nào: "Cậu muốn đi đâu vậy?"

Dư Thâm đang muốn làm cho họ đừng phiền mình, trên đầu đột nhiên bị chụp xuống một cái mũ, người ở bên trong đứng lên, ra hiệu hắn ngồi vào trong.

Dư Thâm chuyển vào ngồi bên trong.

Minh Thù ra ngoài ngồi, nhìn tiểu tỷ tỷ kia: "Tiểu tỷ tỷ cô muốn đi đâu a?"

"Ách... Đi bờ biển chơi."

"Cái kia phải cố gắng, chú ý chống nắng nha, gần đây mặt trời hơi lớn."

"Phải phải đúng vậy a, đi biển đều sợ bị ăn nắng."

Dư Thâm nhìn nữ sinh bên cạnh đang cùng mấy nữ sinh kia đột nhiên trò chuyện, hắn đưa tay đè cái mũ trên đầu xuống.

Đây là vừa rồi cô tiện tay mua, tựa hồ còn mang theo nhiệt độ của cô.

Dư Thâm thoáng nhìn bàn tay đang cách mình rất gần, hắn lại ngó ngó người đang cùng các tiểu tỷ tỷ trò chuyện đến vui vẻ, cẩn thận vươn tay tới gần.

Một tấc một tấc tới gần, thời điểm ngón tay dán lên làn da của cô, Dư Thâm quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, không biểu lộ ra tâm tình gì.

Một lát sau thấy người bên cạnh cũng không có phát hiện.

Ngón tay hắn chậm rãi đụng vào ngón trỏ của Minh Thù.

Dư Thâm cảm thấy mình lúc này như kẻ gian, thế nhưng là loại bí mật khẩn trương khiến tim hắn đập rộn lên.

Minh Thù hình như phát giác được, bàn tay lật qua kéo tay của hắn lọt vào trong lòng bàn tay cô, bị cô nắm chặt.

Trong nháy mắt đó, Dư Thâm cảm thấy toàn bộ pháo hoa của thế giới đều bùng nổ.

Hắn rụt rụt thân thể, đem mũ ép đến cực thấp, nghiêng người nhìn phong cảnh đang bay lượn ngoài cửa sổ.

Nhịp tim thật nhanh.

Bên cạnh yên tĩnh trở lại, mấy nữ sinh kia đã ngưng cùng cô trò chuyện, tụ cùng một chỗ không biết trò chuyện cái gì.

Nhưng không ai đang hỏi thăm hắn nữa.

"Biết chơi game không?" Minh Thù đột nhiên hỏi hắn.

"Biết... biết." Dư Thâm đáp ứng lung tung một tiếng.

"Chơi cùng đám kia dùm tôi một chút." Minh Thù đưa điện thoại di động cho hắn.

Dư Thâm theo bản năng nhận lấy điện thoại, cầm điện thoại hắn mới nhớ tới một chuyện rất quan trọng, chơi game... Đây không phải là muốn buông tay cô ra?

Ánh mắt hắn chuyển động giữa tay cùng điện thoại.

Dư Thâm mặc dù không nỡ, nhưng cuối cùng vẫn chủ động buông ra.

Hắn nhìn màn hình điện thoại một chút: "Cô muốn thắng hay là thua?"

"Đương nhiên muốn thắng." Không thắng lấy đâu ra đồ ăn vặt!

"Ồ."

Ngón tay Dư Thâm rất đẹp, thời điểm thao tác càng làm cho người ta hoa mắt.

Thời gian trò chơi trôi qua nhanh, thời điểm khi Dư Thâm thắng lần thứ sáu, trạm cuối cùng đã đến.

Minh Thù thu hồi điện thoại lại.

Chờ người trên xuống hết Minh Thù mới đứng dậy.

Dư Thâm đối với hoàn cảnh như vậy là có chút không thích ứng, dù sao hắn đi ra ngoài đều là tiền hô hậu ủng, hành vi đều không bình thường.

Bên ngoài mặt trời rất lớn, Minh Thù không biết từ chỗ nào lấy ra một cây dù đỡ thiếu niên phảng phất đạp trên kim quang đi xuống.

Minh Thù híp mắt nhìn hắn, khóe miệng nhịn không được nhếch lên.

Dư Thâm chủ động đi vào dù của cô, Minh Thù nắm chặt tay hắn: "Đông người, đừng bị lạc mất, lạc mất tôi không bồi thường nổi."

"... Ừ." Dư Thâm nắm lại.

Hai người sóng vai nhau rời khỏi nhà ga, du khách bốn phía thỉnh thoảng phát ra một tiếng hô khẽ.

Minh Thù gọi xe, nhà ga cách bờ biển ngược lại rất gần, mười mấy phút là đến.

-

Trên bờ biển.

Minh Thù đứng ở chỗ mát nhìn thiếu niên đang đứng ở bờ biển, hắn ngắm nhìn mặt biển, thân hình đơn bạc đến một trận gió đều có thể thổi bay.

Bên này người tương đối ít, rất yên tĩnh.

Thiếu niên đứng trong chốc lát, đột nhiên hướng về phía dưới biển đi xuống.

Minh Thù: "..."

Minh Thù chạy tới, níu một tay hắn lại: "Làm cái gì?"

Nước biển bị ánh nắng phản xạ trong mắt thiếu niên, sóng gợn lăn tăn.

"Tôi chỉ muốn ngâm nước biển một chút." Thiếu niên nói: "Cô cho rằng muốn tôi muốn làm gì?"

"Tôi sợ không đem người trở về được." Minh Thù buông hắn ra, tiểu yêu tinh này kỳ kỳ quái quái, hắn muốn đi tìm cái chết, cô cũng không cảm thấy kỳ quái.

"Ồ." Dư Thâm nhìn về phía mặt biển: "Cô có thể theo giúp tôi sao?"

"Đi chết a? Không muốn."

Dư Thâm trừng mắt nhìn cô: "Đi theo giúp tôi một chút."

Minh Thù a một tiếng: "Cậu mời tôi ăn kem ly sao?"

Hàng lông mi Dư Thâm run rẩy, có điểm quẫn bách: "Tôi... Tôi không có tiền."

Thấy Minh Thù muốn cự tuyệt, Dư Thâm lóe lên suy nghĩ: "Nợ được không? Trở về mời cô ăn?"

Minh Thù ngẫm lại: "Được thôi."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1219: Dư Âm Còn Văng Vẳng (16)

Minh Thù và Dư Thâm bỏ lỡ chuyến xe cuối cùng về thành phố, Minh Thù chỉ có thể tìm một chỗ nghỉ lại.

Dư Thâm không có chứng minh thư, Minh Thù chỉ có thể thuê một căn phòng.

Vì để cho hắn dễ chịu còn cố ý thuê phòng tổng thống.

Dư Thâm đối với chuyện ở cùng với ai cũng không có biểu hiện bài xích, tựa như trước đó cô vào vào phòng của hắn, hắn cũng chỉ xem như cô không tồn tại.

Khách sạn đối diện với biển, có thể trông thấy mặt biển xa xa.

Minh Thù kêu bữa ăn tại khách sạn nhưng cô phát hiện Dư Thâm rất kén ăn, tất cả mọi thứ nếm một chút sẽ không ăn nữa, thậm chí có nếm cũng không nguyện ý nếm.

"Cậu không ăn đêm nay cũng chỉ có thể bị đói, nơi này cũng không phải trong nhà có thể làm tới khi cậu hài lòng mới thôi."

Dư Thâm núp ở trong ghế, nhìn chằm chằm đồ ăn trên bàn, không có bất kỳ ý định động thủ.

"Vậy tôi ăn?" Đều là của trẫm rồi!

Dư Thâm liếc nhìn cô một cái, đứng dậy ra ban công ngắm cảnh.

Minh Thù nhún vai, một người đem bữa tối của hai người ăn giải quyết, thuận tiện báo cho Lão gia tử một tin nhắn bình an.

Lại thăm hỏi đầu bếp nhỏ, biểu thị cô không nên chạy loạn, nếu bị bắt đi thì coi như thảm rồi.

Đầu bếp nhỏ Trang Mông Mông: "..." Đây là thăm hỏi? Đây là uy hiếp đó!

Đám vệ sĩ bên dưới hù chết người, cô cũng không dám ra ngoài!

Giải quyết bên này xong, đang muốn báo cho Tương Nhạc bên kia là buổi tối hôm nay không ăn cơm được, kết quả Tương Nhạc liền phát tới một tin nhắn.

Tương Nhạc: Âm Âm tiểu tỷ tỷ, Chiến ca liên lạc không được, chúng tôi cuối tuần sẽ mời, tôi nhất định nhìn Chiến ca cho thật kỹ, không cho hắn chạy, thứ hai đền bù cho cô đồ ăn vặt!

Tương Nhạc lời nói khẩn thiết, cuối cùng còn có đồ ăn vặt, Minh Thù vui vẻ đáp ứng.

Minh Thù để điện thoại xuống, quay đầu nhìn Dư Thâm.

Dưới bóng đêm, Dư Thâm dựa vào trên ban công, đầu chôn ở trong khuỷu tay, đặc biệt đáng thương.

Minh Thù: "..."

Giả đáng thương cái gì a!

Dư Thâm nghe thấy tiếng đóng cửa đằng sau, hắn khẽ nâng mặt dậy, chậm chạp quay đầu.

Mới vừa rồi người còn ở đây, tại sao lại không thấy nữa.

Đi rồi sao?

Minh Thù không nghĩ tới vận khí của mình tốt như vậy, ra ngoài một chuyến, bị người bên ngoài hố phải đi sai một con đường, còn có thể gặp phải Dịch Giảo Giảo.

Hơn nữa còn là tình huống Dịch Giảo Giảo cực kỳ chật vật.

Minh Thù lúc đầu dự định đi qua ngõ nhỏ vắng vẻ, đến đường phố náo nhiệt bên ngoài.

Ai biết cô liền gặp Dịch Giảo Giảo.

Dịch Giảo Giảo che lấy cánh tay, lảo đảo chạy tới.

Ánh sáng yếu ớt làm cho cô phát hiện phía trước có người đứng, cô lập tức đề phòng dừng lại.

"Tang Âm?"

Dịch Giảo Giảo hỏi nhưng không chắc chắn lắm.

"Tiểu khả ái, chào buổi tối, nhìn thấy cô thật có hứng nha."

Dịch Giảo Giảo: "..."

Giọng điệu này, âm thanh này, ngoại trừ cái tên bệnh hoạn kia thì không có người khác.

Thế nhưng tại sao cô ta lại ở chỗ này?

Dịch Giảo Giảo nhìn về phía sau một chút: "Tang Âm, cô tránh ra cho tôi."

Minh Thù nhìn về phía sau cô ta: "Hình như cô đang gặp phiền phức."

Dịch Giảo Giảo tính toán thời gian trong lòng, nãy giờ cùng cô ta nói nhảm người phía sau đã sắp đuổi kịp.

Cô cắn răng, nhấc tay vung lên, mấy cái ngân châm từ trong lòng bàn tay cô bắn ra.

Ngân châm ở dưới bóng đêm hiện lên một sợi luồng ánh sáng.

Minh Thù ngã người về phía sau, ngân châm từ trên không bay qua, không bắn trúng người, ngân châm trên không trung chuyển biến, từ phía sau bắn trở lại.

Minh Thù đem vật cầm trong tay để vào bên cạnh, tiện tay kéo qua một cây gậy, chuẩn xác đánh rơi mấy cái ngân châm kia.

"Tiểu khả ái, chớ đi a." Minh Thù quăng cây gậy trong tay tới phía trước, cắt đứt đường đi của Dịch Giảo Giảo.

Cây gậy cơ hồ là lướt qua mũi Dịch Giảo Giảo, mang theo gió lạnh buốt cắt ngang qua trán cô.

Tiếng bước chân từ phía sau truyền đến, mấy bóng người cao lớn che lấp cả ngõ nhỏ.

Người bên kia cũng không tùy tiện hành động, cảnh giác hỏi: "Cô là đồng bọn của cô ta?"

"Không phải nha." Minh Thù thu hồi gậy đặt trên vai.

"Không phải?" Bọn hắn im lặng giao lưu vài giây: "Không phải thì đi nhanh đi, chuyện này không có quan hệ gì với cô."

Dịch Giảo Giảo thầm hận.

Cô ta dựa vào tường thở, đột nhiên lo lắng lên tiếng: "Âm Âm, cô đi mau! Đừng để ý tôi, cô không phải là đối thủ của bọn họ."

Đám người kia nghe vậy, giật mình xém chút bị lừa.

"Móa nó, các cô là một đám."

"Dĩ nhiên dám gạt chúng ta, muốn chết!"

"Đừng để bọn họ chạy! Bắt lấy bọn họ mang về cho lão Đại xử lý."

Minh Thù đứng ở một nơi không có dấu hiệu nào xuất hiện.

"Ai, đại huynh đệ có chuyện gì từ từ nói, đừng động thủ a." Minh Thù kêu một tiếng: "Tôi có thể bán bạn cầu vinh!!"

Dịch Giảo Giảo: "..."

Đại huynh đệ đối diện: "..."

Minh Thù tránh đi đồng thời giơ gậy quét về phía Dịch Giảo Giảo, Dịch Giảo Giảo vốn đã bị thương, một chút dị năng cuối cùng vừa rồi cũng tiêu hao hết

Một gậy này của Minh Thù làm cả người cô ta không khống chế ngã nhào xuống đất.

Người bên kia thấy Minh Thù thật sự đánh Dịch Giảo Giảo, đưa tay ra hiệu ngừng công kích.

"Ầy, người cho các anh đó."

Người đối diện không biết là có thật hay không có, không dám lập tức tiến lên.

Minh Thù bắt đầu nhập vai: "Tôi kỳ thật đã sớm muốn cùng cô ta mỗi người một ngả, nhưng đáng tiếc chính là lòng quá mềm yếu, ngày hôm nay... Gặp phải mấy vị đại huynh đệ nên hoàn toàn tỉnh ngộ, tôi quyết định thay đổi triệt để, một lần nữa làm người, cùng cô ta cắt đứt tình nghĩa."

Dịch Giảo Giảo: "??"

Vốn định lôi cô ta xuống nước cho mình tạo cơ hội chạy trốn, ai biết lại dẫn đến một màn như thế.

Bán bạn cầu vinh?

Ai mẹ nó cùng với cô là bằng hữu!!

Còn cắt đứt tình nghĩa!

Dịch Giảo Giảo tức giận đến thổ huyết.

"Lời cô nói là sự thật?"

"Đương nhiên là sự thật, anh nhìn tôi đánh cô ta như thế, diễn trò cần phải dùng cách này?"Ngữ khí Minh Thù vô cùng chân thành.

Người đối diện chần chờ một chút, phái ra một người cẩn thận tới gần kéo Dịch Giảo Giảo qua.

Dịch Giảo Giảo không còn sức lực phản kháng, chỉ có thể bị đối phương kéo đi.

Người bên kia thấy Minh Thù thật sự không động thủ, có chút yên tâm lại.

Có lẽ thật sự trở mặt thành thù...

Dù sao nữ nhân này giống như có chút ác độc.

"Nếu như vậy, lựa chọn của cô rất chính xác, người này đắc tội lão đại của chúng tôi, còn nghĩ..."

Đại huynh đệ khả năng phát hiện mình nói lỡ miệng, im ngày lập tức.

Đại huynh đệ chợt hừ lạnh một tiếng, che giấu việc mình nói sai: "Coi như cô thức thời, hôm nay sẽ không cùng cô so đo, chúng ta đi."

"Ài, đại huynh đệ này."

Mấy người đồng thời nhìn về phía Minh Thù, tựa hồ cô dám làm cái gì lập tức sẽ hợp lại tấn công.

Minh Thù quơ quơ điện thoại: "Thêm bạn Wechat a, về sau tôi cũng muốn tìm một tổ chức."

Mấy đại huynh đệ ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi.

Thời điểm này sao có thể nói ra những lời này?Phá hư bầu không khí đó có được không?

Trong lúc nhất thời không một ai nói chuyện.

Cục diện hết sức khó xử.

Dịch Giảo Giảo hoàn toàn không biết cái người bị bệnh thần kinh này đang làm cái gì.

Nhưng mà Dịch Giảo Giảo thật đúng là nhìn thấy bọn trao đổi Wechat, nói hoan nghênh gia nhập gì gì đó.

Dịch Giảo Giảo: "???"

Tiểu khả ái, đi mạnh giỏi!" Minh Thù hướng phía Dịch Giảo Giảo phất tay.

Dịch Giảo Giảo hung tợn trừng mắt về phía Minh Thù, mặc dù tối như vậy cô nhìn không thấy, nhưng cũng không trở ngại Dịch Giảo Giảo biểu thị phẫn nộ cùng hận ý của mình.

Cho cô chờ đó!

Cô sẽ không cứ tính như vậy!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1220: Dư Âm Còn Văng Vẳng (17)

Dư Thâm tắm rửa xong mặc áo choàng tắm, ngồi trên ghế sa lon.

Điện thoại di động của cô vẫn còn ở đây...

Chắc cô sẽ trở về.

Nghĩ tới đây, Dư Thâm yên tâm một chút, ngón cái tay phải nhẹ nhàng ma sát với ngón cái tay trái.

Răng rắc...

Cửa phòng truyền đến thanh âm rất nhỏ.

Dư Thâm giật mình, đột nhiên có chút không biết phải đối mặt thế nào.

Hắn dứt khoát cuộn tròn trên ghế sa lon, úp mặt bên trong, hô hấp chậm lại, giả bộ ngủ thiếp đi.

Dư Thâm đột nhiên có chút chán ghét khách sạn này bởi vì hắn nghe không được tiếng bước chân.

Âm thanh cái túi ma sát rất nhỏ vang lên.

Túi để lên bàn, Dư Thâm xiết chặt vạt áo, muốn làm bộ dạng bản thân vừa bị đánh thức.

Nhưng hắn đột nhiên sửng sốt.

Hắn vì cái gì...

Phải làm những dư thừa này?

Cô trở về thấy mình ngồi ở chỗ này sẽ như thế nào?

Ngay tại thời điểm Dư Thâm ngây người, có tấm thảm đắp trên người hắn, hắn cảm giác người kia ngồi ngay bên cạnh hắn.

"Dư Thâm?"

Thanh âm của cô rất êm tai, thời điểm gọi tên hắn càmg dễ nghe hơn.

Muốn nghe cô gọi nhiều hợ nữa.

Kỹ năng giả vờ ngủ của Dư Thâm rất tốt, công lao đều nhờ vào đám vệ sĩ kia.

Cho nên hắn tin người bên cạnh không phát hiện được.

"Dư Thâm..." Minh Thù đem người kéo lên.

Dư Thâm hơi mở mắt ra, làm một bộ dáng híp mắt buồn ngủ:" Làm gì?"

Hắn mơ mơ màng màng nhìn cô, đầu còn rất phối hợp gật một cái, bộ dạng dường như rất mệt mỏi.

"Ăn chút gì đi."

Cái túi sàn sạt vang lên vài tiếng, một hơi nóng mang theo mùi cháo đập vào mặt.

"Không ăn... Tôi muốn ngủ." Dư Thâm muốn nằm lại trên ghế sa lon.

"Ăn một chút, nghe lời."

Quãng đời còn lại phát hiện cô lúc này nói chuyện cùng trước đó có chút khác biệt, tựa hồ mang theo một mùi vị dụ dỗ.

Dư Thâm không biết có phải là ảo giác của mình hay không.

"Tôi.... Không muốn ăn."

Minh Thù thử một chút cháo, thổi cho hết nóng nóng rồi đưa tới miệng Dư Thâm.

Dư Thâm vẫn híp mắt, thân thể muốn ngã xuống, Minh Thù duỗi tay ôm lấy bả vai hắn, cầm muỗng đút cho hắn ăn.

Dư Thâm xác định lúc này cô đối với hắn rất khác với buổi sáng.

Dư Thâm nếm thử một miếng, xụ mặt: "Không thể ăn."

Minh Thù cũng không giận, lấy thêm một hộp khác thử lần nữa.

Dư Thâm liên tiếp thử mấy loại, sau cùng là cháo hải sản hắn mới chậm rãi bắt đầu ăn.

Dư Thâm kỳ thật rất đói, chỉ là không có ai mang thức ăn cho hắn, hắn cũng sẽ không nói.

Một bát cháo đã thấy đáy, Minh Thù xoa xoa khóe miệng của hắn: "Lên giường ngủ đi?"

"Ừ.. Ừ.."

Dư Thâm mơ màng gật đầu lung tung.

Nằm trên giường mềm mại, hắn thấy Minh Thù tắt đèn bốn phía sau đó đi đến bên giường hắn.

Dư Thâm lập tức nhắm mắt lại.

Hắn cảm giác cô đứng đó thật lâu, lâu đến mức hắn thật sự muốn ngủ thiếp đi.

Ngay tại thời điểm hắn sắp ngủ, cánh môi đột nhiên nóng lên, có cái gì bao trùm tới.

Hơi thở trên người cô trong nháy mặt xâm nhập tới.

"A..."

Dư Thâm theo bản năng a một tiếng.

Sau đó cô đột nhiên ngừng lại, cánh môi kề nhau, mang theo cảm xúc kỳ dị, toàn thân hắn lúc này có chút tê dại.

Dư Thâm cũng không dám động.

Lại qua một lúc lâu cô mới trằn trọc hôn hắn một cái, Dư Thâm không dám lên tiếng, chờ nhiệt độ trên môi biến mất cô đã rời khỏi giường, Dư Thâm lập tức há miệng hít thở.

Vừa rồi...

Hắn có chút hít thở không thông.

Trong bóng tối, hắn vùi mình vào trong chăn, ngón tay sờ lấy cánh môi bị cô hôn qua.

Nhịp tim như ngừng đập.

Cô hôn hắn...

Hôn có nghĩa là thích.

Cho nên cô ấy thích mình sao?

Dư Thâm nghĩ tới đây trong lòng có chút nhảy cẫng.

-

Biệt thự Văn gia.

Văn lão gia tử ngồi ngay ngắn trên ghế sa lon nhắm mắt dưỡng thần, trước mặt là vệ sĩ đang nghiêm túc chờ đợi lại mơ hồ lộ ra một tia nóng nảy.

Thiếu gia của bọn họ không thấy đâu nữa.

Nếu xảy ra chuyện gì, người chết chính là bọn hắn!!

Đương nhiên gấp!

"Lão gia tử, Tang Âm tiểu thư đến cùng đã đưa thiếu gia đến nơi nào rồi? Ngài cũng biết, thiếu gia không thể ở bên ngoài..."

Văn lão gia tử mở mắt ra, nhìn về phía vệ sĩ:"Các cậu chính là bảo vệ hắn đến quá tốt rồi, Âm Âm tự có chừng mực, sẽ không làm loạn, các cậu cứ yên tâm."

"Lão gia tử..."

"Nếu Dư gia đã đem hắn giao cho ta, ta sẽ chịu trách nhiệm với hắn, xảy ra chuyện gì ta sẽ gánh."

Vệ sĩ lập tức nghẹn họng.

Văn lão gia tử thở dài: "Đứa bé kia, thân thể có chút vấn đề, nhưng không cần thiết phải nghiêm khắc như thế, bảo vệ đến gió thổi không lọt, đổi thành người khác đều chịu không được."

"Lão tiên sinh, bên ngoài có một người xưng Phó Vân Bách tiên sinh muốn gặp ngài." Thím Chu đứng sau một đám vệ sĩ uy mãnh, yếu ớt lên tiếng.

"Phó Vân Bách?" Văn lão gia tử nghĩ hai lần cái tên này: "Muộn như vậy hắn tới làm cái gì."

Thím Chu chờ Văn lão gia tử nghĩ xong.

"Mời hắn vào đi." Văn lão gia tử nói.

-

Hôm sau.

Dư Thâm quan sát biểu hiện của Minh Thù, cô vẫn là bộ dáng mỉm cười, không nhìn ra có nơi nào bất thường.

Bữa sáng khách sạn cung cấp hắn không thích, cô vẫn là câu nói đêm qua, không ăn sẽ bị đói.

Minh Thù ăn xong điểm tâm xuống dưới trả phòng, sau đó kêu xe trở về.

Trong lúc đó Dư Thâm rốt cuộc cũng không cảm nhận được, đêm qua, cô như thế...

"Thiếu gia, ngài không sao chứ?"

Còn chưa tới gần biệt thự liền bị các vệ sĩ chờ bên ngoài phát hiện.

"Không có việc gì." Dư Thâm nhìn Minh Thù.

Người sau nhàn nhàn nhìn về phía biệt thự, thời điểm hắn đang bị vệ sĩ vậy quanh đã nhấc chân đi về phía biệt thự.

Vệ sĩ cũng nhìn theo, người này nếu không phải cháu ngoại của Văn lão gia tử, hiện tại bọn hắn cũng không biết làm gì với cô.

Thiếu gia ngài dọa chết chúng tôi."

"Lần sau ngài đừng rời khỏi nơi này, nếu ngài xảy ra chuyện này chúng tôi liều chịu không được trách nhiệm."

Dư Thâm gục đầu xuống, vẫn trả lời như trước đây: "Biết rồi."

Vệ sĩ không dám nhiều lời, dù sao Dư Thâm cũng là thiếu gia của bọn hắn chứ không phải con của bọn hắn.

Dư Thâm chậm chạp vài phút, thời điểm đến biệt thự phát hiện bầu không khí bên trong biệt có chút không đúng.

Trong phòng khách, Lão gia tử ngồi một bên, bên cạnh có một nam nhân đeo kính đang ngồi, đối diện nam nhân là nữ sinh xa lạ chân tay run rẩy.

Minh Thù đứng ở giữa phòng khách.

"Lão gia tử, Tang Âm tiểu thư đã trở về, như vậy xin hỏi, tôi có thể đưa Mông Mông đi không?"

Văn lão gia tử không trả lời, ngược lại nhìn về phía Minh Thù: "Âm Âm, đây là bạn của con?"

"Đúng vậy a, thế nào?" Minh Thù nói.

Phó Vân Bách lễ phép mỉm cười: "Tang Âm tiểu thư, Mông Mông trước đó được cô chiếu cố, tôi tới là để đón Mông Mông."

"Ồ." Minh Thù vuốt vuốt mái tóc:" Cô ấy đồng ý đi theo anh sao?"

"Mông Mông?" Phó Vân Bách nhìn về phía Trang Mông Mông.

Trang Mông Mông dường như không nguyện ý, nhưng lại nghĩ đến việc không nên mang đến phiền phức cho người khác nên có chút giãy dụa.

"Tang Âm... Cám ơn cô, nhưng tôi vẫn là nên đi cùng Phó tiên sinh thì tốt hơn, việc này đối với cô cùng... Văn lão tiên sinh sẽ an toàn hơn." Cô khó khăn nói.

"Hừm, nếu cô đã quyết định vậy tôi không có gì để nói." Minh Thù thả tay xuống, nụ cười vẫn như cũ: "Có khó khăn cứ tìm tôi, tôi rất tình nguyện vì cô cống hiến sức lực."

Dừng một chút, cô lại nói: "Trước khi đi có thể vì tôi làm một bữa cơm không?"

Trang Mông Mông: "..."

Phó Vân Bách: "..."

Văn lão gia tử: "..."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1221: Dư Âm Còn Văng Vẳng (18)

Thư phòng.

Văn lão gia tử biểu hiện phá lệ nghiêm túc nhìn cô: "Âm Âm, con đối dị năng biết được bao nhiêu rồi?"

Phó Vân Bách tìm đến nhà.

Lúc ấy có một dị năng giả trông thấy cô mang Trang Mông Mông đi còn có một người khác chứng kiến.

Chuyện dị năng, Âm Âm khẳng định là biết rồi.

Mà căn cứ theo lời Phó Vân Bách miêu tả...

"Không nhiều, biết lúc nào nghĩ..." Minh Thù nghĩ nghĩ: "Đầu tuần đi."

"Đầu tuần?" Ánh mắt Văn lão gia tử có chút sắc bén đảo qua người cô. "Con thức tỉnh dị năng??"

"Không có."

Văn lão gia tử không tin lắm: "Con qua đây, ông ngoại nhìn một chút."

Minh Thù mặt không đổi sắc đi tới.

Cuối cùng Văn lão gia tử xác định cháu ngoại của hắn thật sự chỉ là một người bình thường.

Văn lão gia tử trầm ngâm chốc lát: "Vậy con biết tiểu Thâm là dị năng giả không?"

"Ừm...." Minh Thù dừng một chút: "Hắn xảy ra chuyện gì sao?"

Văn lão gia tử một mặt biểu tình không ngoài ý muống để Minh Thù ngồi xuống, hắn trầm mặc một chút, sắp xếp lại ngôn ngữ, chậm rãi nói.

"Ba mẹ của tiểu Thâm đều là dị năng giả, cho nên hắn sinh ra là dị năng giả, nhưng thân thể của hắn rất suy yếu, không có nguyên nhân gì chính là suy yếu, cái gì cũng đều kiểm tra, không có tra được là bệnh gì."

Minh Thù nghĩ đến vị diện trước đây cũng như thế này...

Nhưng trước kia vẫn khỏe mạnh, hiện tại là tăng thêm sao?

Tên tiểu yêu tinh Lạc Yến kia vị diện này cũng không có xuất hiện... Quả nhiên không đáng tin cậy!

Tin lời tiểu yêu tinh, lợn mẹ sẽ biết trèo cây a!

"Ông ngoại cũng có dị năng?"

Văn lão gia thở dài, khẽ gật đầu: "Dị năng chia làm ba loại, công kích hình, phụ trợ hình cùng đặc thù hình. Dị năng công kích hình lợi hại nhất, dị năng phụ trợ hình lực công kích không mạnh, đặc thù hình khó gặp, tiểu Thâm là dị năng liền đặc thù hình."

"Ông ngoại là phụ trợ hình, cũng liên quan đến thế gia y học của nhà chúng ta."

Theo lý thuyết, dị năng giả đời sau hẳn là có năm mươi phần trăm cơ hội trở thành dị năng giả.

Đáng tiếc con gái của Văn lão gia tử không phải, cháu gái cũng không phải.

Đương nhiên, Văn lão gia tử kỳ thật cảm thấy không phải cũng rất tốt, không cần cuốn vào tranh loạn của dị năng giả.

Nếu như cho hắn một cơ hội, hắn cũng nguyện ý không sở hữu dị năng.

"Âm Âm, ông ngoại lúc trước đưa con vào bên cạnh, chính là sợ... Ngày nào đó con sẽ thức tỉnh dị năng, bất quá bây giờ xem ra con sẽ không thức tỉnh dị năng nữa."

Văn lão gia tử cũng không biết là có nên thở phào không vì vẫn còn lo lắng về tương lai.

Dựa theo suy nghĩ của hắn, chỉ cần cô không thức tỉnh dị năng sẽ không để cho cô biết những chuyện này.

Đáng tiếc không như mong muốn.

Tại thời điểm hắn không biết, cô đã tiếp xúc qua.

"Âm Âm, nếu bây giờ con đã biết về chuyện dị năng, ông ngoại cũng muốn căn dặn con, những việc này đừng nói cho người bình thường, càng không nên để người ta biết con biết."

Dị năng thuộc về một phần bí mật của nhân loại.

Bọn hắn tuân thủ nghiêm ngặt giữ bí mật chuyện này, cho dù người mang dị năng cũng không thể tùy tiện biểu hiện ra.

Phụ trợ hình còn tốt, chỉ bất chỉ lợi hại hơn so với người bình thường một chút, cẩn thận một chút sẽ không bị người khác phát hiện.

"Trang Mông Mông..." Minh Thù nhìn về phía Văn lão gia tử: "Cô ấy có chuyện gì?"

Văn lão gia tử lắc đầu: "Nha đầu kia rất đặc thù, tựa hồ có thể miễn dịch tất cả dị năng, nghe nói không ít dị năng giả đều muốn bắt cô ấy."

Minh Thù cảm thán, nữ chính đều là bánh ngon, thiết lập này có lẽ sẽ không thay đổi.

"Bắt được thì sao, có thể ăn không?"

Văn lão gia tử không chú ý tới lời nói của Minh Thù có chút không đúng, chau mày lại: "Dị năng có thể chuyển đổi, đem dị năng của người khác chuyển thành dị năng của mình, mặc dù nhà nước đã cấm chế, nhưng vẫn có một số dị năng giả muốn mạnh lên đều làm việc này."

Minh Thù có chút nhíu mày.

Trang Mông Mông nói hấp thu là ý này...

Minh Thù nghĩ đến Lục Chiến, cô hỏi: "Một người có thể có được nhiều dị năng?"

"Đúng thế." Văn lão gia tử nói: "Nhưng cũng có giới hạn, tỉ như lửa cùng nước không thể dung nạp, theo tư liệu ghi chép một người nhiều nhất chỉ có thể có được ba dị năng, có nhiều thân thể sẽ không chịu nổi."

-

Văn lão gia tử đối với Trang Mông Mông không hiểu nhiều, Trang Mông Mông là người của cục quản lí dị năng phát hiện, tài liệu cụ thể đều ở bên đó.

Cục quản lý dị năng là một tổ chức.

Minh Thù cũng đã hỏi về tổ chức đó nhưng Văn lão gia tử nói những việc này không có quan hệ gì với cô, không thể nói cho cô biết.

Nhưng nghe như lời của lão gia tử nói, dị năng giả có không ít tổ chức mà lại cùng nhà nước có quan hệ đối lập.

Những tổ chức dị này dùng dị năng giả để làm chuyện phạm pháp.

Ngẫm lại cũng đúng, người bình thường nếu sở hữu dị năng nhà nước cũng không cho phép dùng.

Nhưng những phần tử hiếu chiến kia muốn đi lên đỉnh cao nhân sinh làm sao có thể tuân thủ.

Dị năng a...

Hôm sau Văn lão gia tử giới thiệu cho Minh Thù một người phụ trách bảo vệ cô, Minh Thù không cần những người này, dù sao có người bên cạnh cô sẽ không tuỳ ý phát huy được.

Nhưng Văn lão gia tử sợ cô xảy ra chuyện, mặc kệ cô phản bác thế nào cũng đều vô dụng.

Cuối cùng Minh Thù chỉ có thể ngầm thừa nhận cái đuôi theo đằng sau.

Cũng may đối phương sẽ không trực tiếp xuất hiện ở trước mặt cô, chỉ là âm thầm đi theo bảo vệ cô.

Ngày thứ hai đi học, thời điểm Minh Thù ăn điểm tâm lại nhìn người hầu mới tới người hầu mới tới không ngừng mang thức ăn lên lầu.

Ách.

Yếu ớt.

Minh Thù cầm bánh mì đi ra ngoài, thời điểm cô rời khỏi biệt thự cố ý vòng sang bên cạnh, hướng về phía cửa sổ phòng Dư Thâm nhìn một chút.

Màn cửa kéo một nửa, đằng sau dường như có người đang đứng, nhưng thời điểm cô đi qua bóng người bên kia đã không thấy tăm hơi...

Minh Thù giật giật khóe miệng, đi đến trường học.

Hai ngày được nghỉ, tiến vào phòng học đầu tiên nhìn thấy chính là một đám đang điên cuồng bổ sung bài tập.

Cảm tạ đêm qua Dư Thâm làm thùng thùng trên lầu—— cô đã đem bài tập làm xong rồi.

Không ban thưởng cho mình hai bao đồ ăn vặt thì sẽ có lỗi với bản thân mình.

"Âm Âm, làm gì vậy?"

Tương Nhạc cùng Thành Tường cùng nhau đến, tiến đến trước mặt Minh Thù.

Minh Thù từ tốn nói: "Cùng một đại huynh đệ nói chuyện phiếm."

Tương Nhạc cũng mặc kệ cô cùng ai nói chuyện phiếm: "Cô làm bài tập chưa, cho tôi chép một chút."

Thành Tường sáng mặt: "Đại lão cầu ôm đùi!"

Minh Thù nhìn hắn: "Mấy bao đồ ăn vặt?"

"Bao no bao no."

Minh Thù lấy bài tập từ trong cặp đưa cho bọn hắn.

Tương Nhạc cùng Thành Tường hai người ngồi chép một đống bài tập, cả hai tiết đều dành cho việc chép bài tập.

Tan học tiết thứ ba.

Học sinh đột nhiên bắt đầu truyền tin đồn.

Hoàng Hiểu Lộ chuyển trường.

"Các cậu nói cô ta đang tốt, tại sao lại muốn chuyển trường? Hôm thứ sáu cô ấy đều không có nói đến việc chuyển trường..."

"Sẽ không phải là xảy ra chuyện gì chứ?"

"Không biết a."

"Nói không chừng là trong nhà có biến cố gì, lại nói cô ta chuyển trường cũng rất tốt, sớm đã không quen nhìn thấy cô ta."

"Lúc cô ta còn ở đây sao cô không nói?"

"Ai dám nói a, cô ta hung dữ như vậy..."

Trong đám bạn học thảo luận rất nhiều, cái gì cũng nói, thậm chí có người nói là bị trường học khai trừ.

Minh Thù cũng không biết chuyện sau hôm thứ sáu, lúc ấy đang đuổi theo đại huynh đệ kia, nếu như là cục quản lý dị năng khẳng định Hoàng Hiểu Lộ là do họ an bài.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1222: Dư Âm Còn Văng Vẳng (19)

"Kỳ quái, hôm nay tại sao Chiến ca không đến lớp?"

Tương Nhạc từ bên ngoài tiến đến, ngồi đối diện nói thầm với Minh Thù.

"Làm cái gì vậy, gọi điện thoại cũng không nhận."

Minh Thù ngẩng đầu liếc hắn một cái: "Hắn thường xuyên trốn học?"

"Không có." Tương Nhạc cẩn thận hồi tưởng một chút: "Rất ít, ngoại trừ cuối tuần không gặp người ở bên ngoài, thứ hai đến thứ sáu đều ở trường học, thành tích của Chiến ca đều là tiêu chuẩn nhất định."

"Vậy có lẽ là có chuyện." Lục Chiến là dị năng giả, cũng không biết hắn là người của nhà nước hay là của tổ chức dị năng nào đó.

Mà dựa theo lời Văn lão gia tử nói...

Dị năng giả ban đầu đều chỉ có một dị năng, nếu như xuất hiện hai dị năng cũng là từ trên người người khác chuyển đến.

Bị người khác tước đoạt dị năng... Mà người bị tướt đoạt kia, chỉ có chết.

"Ừm..."

Tương Nhạc ngẫm lại cũng đúng, ai cũng có chuyện riêng.

Lực chú ý của nam hài tử rất nhanh chuyển sang chỗ khác.

-

Ngày hôm nay không chỉ Hoàng Hiểu Lộ chuyển trường, Lục Chiến không lên lớp, còn có Dịch Giảo Giảo cũng không lên lớp.

Không biết bị những người kia bắt, về sau sẽ thế nào.

Minh Thù không nghĩ tới thời điểm tan học lần nữa trông thấy Phó Vân Bách.

Phó Vân Bách đến một mình, đứng ở cổng trường, dáng dấp của hắn là loại thư sinh nho nhã, mặc âu phục, thắt cà vạt, mang kính mắt, đứng yên một chỗ, không biết còn tưởng rằng hắn là lãnh đạo trường học.

"Tang Âm tiểu thư."

Phó Vân Bách chủ động chào hỏi cô.

"Âm Âm, người này là ai vậy?" bọn Tương Nhạc bốn người kề vai sát cánh đứng sau Minh Thù, nhìn Phó Vân Bách, hiếu kì hỏi.

"Không biết." Minh Thù đối với người đã mang đầu bếp nhỏ đi không có cảm tình gì.

Đầu bếp nhỏ của trẫm...

Ngẫm lại mà đau lòng.

Tìm một cơ hội lại cứu một lần nữa, đầu bếp nhỏ nhất định sẽ lựa chọn trẫm!

Phó Vân Bách nghe vậy cũng không giận, vẫn lễ phép mà nói: "Tang Âm tiểu thư, tôi có chút chuyện muốn cùng cô nói."

Bốn người Tương Nhạc ngờ vực dò xét Phó Vân Bách.

Cuối cùng Minh Thù cũng theo Phó Vân Bách lên xe, mấy người Tương Nhạc đứng tại chỗ nhìn bọn họ rời đi...

Trong xe chỉ có cô cùng Phó Vân Bách.

Phó Vân Bách lái xe, rời khỏi trường học một đoạn.

Minh Thù ăn bánh bích quy Cheese, cũng không mở miệng, hoàn toàn coi Phó Vân Bách thành một tài xế.

Phó Vân Bách giống như cùng Minh Thù đang so ai kiên trì hơn.

Cuối cùng Phó Vân Bách cam chịu hạ mình: "Tang Âm tiểu thư, Văn lão gia tử đã nói cho cô biết chuyện dị năng sao?"

"Nói qua rồi."

Phó Vân Bách gật đầu: "Tôi ở chỗ này có mấy vấn đề muốn hỏi cô một chút."

"Tôi có quyền lựa chọn không trả lời."

Phó Vân Bách sửng sốt một chút: "Đây là dĩ nhiên. Bất quá Tang Âm tiểu thư đừng nghĩ đến việc này, nháo đến chỗ của Văn lão gia tử, vẫn hi vọng cô có thể nghiêm túc trả lời."

Ánh mắt Minh Thù đảo qua, khoé miệng hơi nhếch lên giống như châm chọc.

Trong xe tĩnh mịch.

Thời điểm dừng xe lại chờ đèn xanh đèn đỏ, Phó Vân Bách rốt cục cũng mở miệng: "Là Tang Âm tiểu thư cứu Mông Mông đúng không?"

"Nếu không thì là anh sao?"

"..." Phó Vân Bách đã cảm giác được, vừa rồi cô nương này chỉ là không quá để ý đến hắn, hiện tại đã có chút địch ý.

Nhưng những vấn đề này không thể không hỏi...

"Người bắt Mông Mông đi là mục tiêu số hai vô cùng nguy hiểm, cô có thể cứu Mông Mông từ trong tay hắn cơ hồ là chuyện không thể nào."

"Anh có thể sáng tạo ra kỳ tích, vì sao tôi không thể?"

"... Tang Âm tiểu thư, có thể nói một chút, cô làm sao cứu Mông Mông từ trong tay hắn ra không?"

Minh Thù nói bừa: "Hôm đó vận may của hắn không tốt, phạm suy thần."

"..." Phó Vân Bách cứng đờ trong chốc lát, đèn đỏ sáng lên, hắn nổ máy xe: "Tang Âm tiểu thư, cô thật sự không có dị năng?"

"Điểm này đại huynh đệ số hai kia không nói cho anh biết sao?" Trẫm có sở hữu dị năng hay không, hắn không phải rõ ràng nhất sao?

Phó Vân Bách trong đầu hiện lời nói của mục tiêu số hai.

Hắn nhìn dòng xe cộ phía trước: " Mục tiêu số hai nói trong tay cô có vũ khí vô cùng nguy hiểm."

Minh Thù ha ha: "Hắn nói anh liền tin sao, làm sao anh biết hắn không phải đang đùa giỡn anh?"

Ngay lúc Phó Vân Bách đang nghĩ đến nên nói tiếp như thế nào, âm thanh của nữ sinh đột nhiên chuyển một cái, phách lối lại tự tin.

"Coi như trong tay của tôi có, vậy thì thế nào? Các người nghĩ có thể cướp được sao?"

-

Phó Vân Bách nhìn nữ sinh biến mất ở trong dòng người, hắn vuốt vuốt mi tâm.

Lái xe trở lại cục quản lý dị năng.

Hắn đi vào thì có người chào đón.

"Thế nào? Cô ta có phải thật sự sở hữu dị năng không? Có thể đánh thắng mục tiêu số hai, tôi không tin cô ta là một người bình thường."

"Cô ta chính là một người bình thường."

"Không thể nào... Tôi nói chứ, cô ta làm sao giải quyết được mục tiêu số hai? Chúng ta nhiều người như vậy..."

Cái bị truyền ra sẽ rất mất mặt?

Người kia lại hỏi: "Mục tiêu số hai nói cái gì súng Laser phải không?"

Phó Vân Bách tự nhiên nhớ tới câu nói sau cùng của nữ sinh kia.

Câu nói kia là thừa nhận a?

"Trước tiên đưa vào mục tiêu giám sát cấp A." Phó Vân Bách nói: "Nếu có hành vi khác người sẽ tính sau."

"Đó là cháu ngoại của Văn lão gia tử..." Người kia chần chờ: "Không tốt lắm đâu?"

Phó Vân Bách vỗ vỗ bả vai người kia: "Đây là nhiệm vụ của chúng ta."

Mặc kệ người kia là ai.

Chỉ cần làm ra việc có hại cho xã hội, đều sẽ bị giám thị.

-

Minh Thù về đến nhà, Văn lão gia tử cùng Dư Thâm tựa hồ đang ở trong phòng thuốc, cô lắc lắc đi vài vòng ngoài phòng thuốc.

Hai vệ sĩ nhìn cô giống như nhìn vật nguy hiểm,

Sợ bọn họ không chú ý, thiếu gia lại bị cướp mất.

Minh Thù đứng trong chốc lát, bên trong không có động tĩnh gì, cô xoay người trở về phòng.

Màn đêm buông xuống, Minh Thù nằm ở trên giường ngủ một lúc, trên lầu lại là những âm thanh thùng thùng kia...

Hắn có phải là có tật xấu hay không?

Minh Thù ôm đầu không để ý đến hắn.

Một đêm nhịn, hai đêm cô đều nhịn!

Thế nhưng mấy ngày kế tiếp đều vẫn như thế này.

Đúng hẹn lại lên...

Minh Thù rốt cuộc không thể nhịn được nữa, trèo cửa sổ đi lên.

Cửa sân thượng vẫn đóng, Minh Thù gõ cửa sổ để cho hắn mở cửa.

"Cậu có tật xấu gì?" Minh Thù vào cửa liền hỏi: "Làm ồn người khác đi ngủ rất thoải mái sao?"

Dư Thâm nhìn cô chằm chằm mấy giây, xoay người đi tới trên ghế sa lon ngồi.

Minh Thù: "..."

"Ta nghe nói buổi tối cậu ngươi không có ăn cái gì?" Minh Thù đặt mông ngồi vào đối diện, tư thế đại lão mở ra: "Muốn chết đói tại nhà tôi sao?"

"Cô có thể tiễn tôi về nhà."

"Tôi ngược lại rất muốn trùm bao tải quăng cậu về nhà. Tôi dám sao? Lão gia tử sẽ giết tôi!!!"

Dư Thâm giọng điệu có chút giương lên: "Cô sợ?"

"Kính già yêu trẻ có biết không!"

Trên gương mặt tái nhợt của Dư Thâm lộ ra một tia khinh miệt, đối với câu này của cô biểu thị sự khinh miệt.

Dối trá!!!

Trong đầu Dư Thâm đột nhiên xuất hiện một từ như vậy.

Hắn đột nhiên đứng dậy, đi về phía giường, trong ánh mặt chăm chú của cô, lên giường đắp kín mền.

Minh Thù: "???"

Minh Thù xác định hắn thật sự ngủ, từ cửa trèo xuống.

Cuối cùng cũng an tĩnh.

Nhưng mà cô vừa nằm dài trên giường, phía trên lại là âm thanh thùng thùng...

Bệnh tâm thần a!

Ngày mai sẽ để cho người ta đến làm tường gỗ cách âm!!

Minh Thù lần nữa leo lên, Dư Thâm nằm ở trên giường, cũng không có tỉnh dậy, hô hấp kéo dài trầm ổn, giống như ngủ thiếp đi.

Nhưng quả bóng tự mình nhảy thùng thùng, đổi thành người khác không biết sẽ bị dọa thành cái dạng gì.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1223: Dư Âm Còn Văng Vẳng(20)

Minh Thù định nhặt quả bóng, nhưng còn chưa đụng phải liền có cảm giác không đúng, cô cấp tốc thu tay lại.

Quả bóng vẫn bảo trì tần suất nện xuống, nhảy lên, lại nện xuống...

Minh Thù vòng qua quả bóng, đi đến mép giường.

Đầu giường lóe lên một ngọn đèn yếu ớt, người trên giường sắc mặt tựa như không còn tái nhợt nữa.

Minh Thù ngồi xổm người xuống, ghé vào bên giường nhìn hắn.

Dư Thâm để tay bên ngoài, Minh Thù nhẹ nhàng cầm lấy ngón tay hắn, sau đó nắm chặt toàn bộ.

Thời gian lúc này phảng phất như dừng lại.

Dư Thâm vốn là đã ngủ, nhưng thời điểm Minh Thù cầm tay hắn, hắn đã tỉnh.

Hắn biết là cô.

Mùi hương trên người cô rất đặc biệt, vừa quen thuộc vừa làm hắn có cảm giác an toàn.

Hơi nóng quét qua gương mặt hắn, cô hôn xuống từ khóe miệng đến cánh môi của hắn, Dư Thâm không biết cô muốn làm gì, nhưng hắn không ghét cô đụng chạm hắn.

Cánh môi Dư Thâm bị chà đạp một phen,người trên thân hắn giống như có chút bất mãn, bắt đầu dùng đầu lưỡi mềm mại cạy răng hắn ra.

Trong đầu Dư Thâm nổ tung một cái, trong lúc nhất thời quên cả hô hấp.

Sau đó hắn nghe thấy âm thanh của cô.

"Ngoan, há miệng."

Dư Thâm theo bản năng phối hợp theo.

Đầu lưỡi mềm mại xâm nhập vào miệng hắn, đảo qua nơi nhạy cảm của hắn mang theo một trận tê dại chưa bao giờ có,như có dòng điện xẹt qua thân thể.

Một lát sau hắn mới kịp phản ứng, cô biết... Hắn tỉnh dậy.

Dư Thâm vốn là nằm nghiêng, nhưng cô đem chính mình san bằng, cả người đè lên.

Đều mặc đồ ngủ, vải áo hơi mỏng, có thể cảm giác được thân thể mềm mại của cô dán vào lồng ngực hắn.

Nhịp tim Dư Thâm đập như sấm, trong đầu trống rỗng đến mức không biết nên suy nghĩ như thế nào, cũng không biết phải phản ứng ra sao.

Dư Thâm không biết thời gian trôi qua bao lâu, dường như rất lâu, dường như chỉ là trong nháy mắt.

Cô chậm rãi chống đỡ người đứng người dậy, trọng lượng trên thân giảm bớt không ít.

Hắn giãy dụa một lát, chậm chạp mở mắt ra.

Con mắt bởi vì động tình có chút mờ mịt, yếu ớt nhìn người vừa đè mình.

Hắn hơi há bờ môi đỏ bừng ra, phát ra một từ đơn âm tiết: "Cô..."

"Thích không?" Minh Thù cười: "Thích tôi hôn cậu không?"

Thiếu niên suy nghĩ một chút.

"Thích."

Minh Thù xoay người đến nằm bên cạnh hắn: "Vậy ban đêm cậu đừng sử dụng dị năng linh tinh nữa, rất ồn ào."

Thiếu niên: "..."

Cũng bởi vì cái này?

Dư Thâm phất tay, huy động quả bóng cách đó không xa dừng lại.

Căn phòng an tĩnh lại.

Dư Thâm có thể nghe thấy hô hấp của cô, ngay bên tai, rất nhẹ rất mỏng.

Đầu ngón tay hắn giật giật, cẩn thận sờ đến tay cô: "Tôi thích em hôn tôi, có phải đại biểu cho việc tôi thích em?"

"Ai biết được, tôi cũng không phải cậu."

"... Em không thích tôi sao?"

"Không thích." Minh Thù theo thói quen phủ nhận.

Ngón tay Dư Thâm buông lỏng, tay của hai người dán vào, không có cử động. Nhịp tim của hắn đập mạnh trong khoảnh khắc đó, phảng phất tĩnh lại, máu trong cơ thể đóng băng.

Vừa rồi những cảm giác làm hắn vui vẻ kia cũng đã biến mất không thấy gì nữa.

"Vậy vì sao em hôn tôi?"

"Hôn cậu một cái mà thôi, cũng sẽ không mang thai, cậu còn muốn tôi chịu trách nhiệm? Nếu cậu không hài lòng có thể hôn lại một cái."

"..."

Dư Thâm đột nhiên đứng dậy, chăn đắp trên người Minh Thù bị rớt một nửa, hắn trực tiếp từ trên giường xuống.

"Ra ngoài." Dư Thâm đứng lên, chỉ vào bên ngoài: "Em ra ngoài."

Minh Thù chậm rãi từ trên giường ngồi dậy: "Cậu xác định?"

Dư Thâm không xác định được.

Nhưng hắn khẽ cắn môi: "Ra ngoài."

Cặn bã nam Thù xuống giường, đi về phía ban công.

Dư Thâm đứng tại chỗ nhìn cô, nhìn đến lúc cô biến mất ở trên ban công, thân thể của hắn bỗng nhiên mềm nhũn, ngã xuống ở mép giường.

Đều là hắn suy nghĩ nhiều.

Đều là hắn suy nghĩ nhiều mà thôi...

-

Mấy ngày kế tiếp trên lầu rất yên tĩnh, ban đêm không có âm thanh phát ra nữa.

Người hầu đưa đồ ăn lên vẫn không ngừng bị đánh trở về.

Văn lão gia tử có chút lo lắng, hắn nhiều lần tự mình đưa lên, Dư Thâm nhận lấy đồ ăn, đáp ứng Văn lão gia tử sẽ ăn, nhưng thời điểm người hầu thu dọn vẫn còn nguyên.

Cặn bã nam Thù không nghĩ mình đã làm gì không đúng, nên làm gì thì làm việc đó.

Trẫm sao có thể dễ dàng có được như vậy!

Vậy cũng xem trẫm quá thấp kém!

"Thiếu gia, ngài cẩn thận chút..."

Dư Thâm ngoại trừ đến phòng thuốc ra, thời gian còn lại đều ở trên lầu, Minh Thù lên lớp, cơ hồ cũng không đụng mặt hắn

Hôm nay cuối tuần Minh Thù từ phòng đi ra, vừa vặn gặp được hắn xuống tới.

Thần sắc hắn có chút tiều tụy, dưới mắt có một vòng xanh đen, thời điểm đi xuống Minh Thù cũng hoài nghi hắn sẽ ngã sấp xuống.

Dư Thâm liếc nhìn cô một cái, gục đầu xuống tiếp tục xuống dưới lầu.

Văn lão gia tử đứng tại cửa ra vào, như đang chờ hắn.

Thấy Minh Thù đứng trên bậc thang, Văn lão gia tử cười nói: "Âm Âm, ta mang tiểu Thâm ra ngoài một chuyến, tối hôm nay khả năng không trở lại."

Minh Thù bước xuống lầu mấy bước, lôi kéo Lão gia tử sang bên cạnh.

"Thân thể của hắn không khỏe, ông ngoại còn muốn dẫn hắn đến nơi nào?"

"Ta cũng thấy kỳ quái, gần đây rõ ràng nó rất phối hợp, thân thể so với trước đó lại kém hơn rất nhiều." Văn lão gia tử thở dài.

"Cho nên ông ngoại người muốn đưa hắn đi đâu?"

"Âm Âm, con đang lo lắng cho nó sao?" Văn lão gia tử không đáp mà vặn hỏi lại.

Minh Thù nhìn Dư Thâm bên kia một chút, hắn đang khom người lên xe.

"Con thích hắn."

Văn lão gia tử ngược lại có chút kinh ngạc: "Các con đều không tiếp xúc qua, làm sao..."

Nha đầu này gần đây sáng sủa không ít, nhưng trở về ngoại trừ ăn đồ ăn vặt ra thì là ở trong phòng, ngoại trừ lần trước mang theo tiểu Thâm ra ngoài, hắn cũng không thấy bọn nó gặp qua nhau bao giờ.

"Ông ngoại ông vẫn chưa trả lời vấn đề của con."

"Cục quản lý dị năng bên kia cần tiểu Thâm hỗ trợ."

"Nhưng thân thể của hắn..."

Văn lão gia tử cũng rất bất đắc dĩ: "Tiểu Thâm tự mình đáp ứng."

Hắn cũng không tính là người giám hộ của Dư Thâm, hắn đáp ứng chuyện này cũng vì hắn chỉ có thể đứng ở lập trường thầy thuốc phản đối, cũng không thể ngăn cản hành vi của nó.

"Hỗ trợ cái gì? Dị năng của hắn là cái gì?" Mỗi lúc trời tối khống chế quả bóng tạo tiếng ồn sao?

"Âm Âm, những chuyện này không có quan hệ gì với con, tốt nhất con nên đọc sách."

"Ông ngoại, hắn đối với con rất quan trọng."

Văn lão gia tử nhìn cháu ngoại của mình, cô gái nhỏ cùng hắn ở chung nhiều năm, lúc này hắn lại hoàn toàn không hiểu được nó.

"Âm Âm..."

-

Cuối cùng Minh Thù cũng leo lên ngồi xe, mặc dù không phải là ngồi chung xe với Dư Thâm.

Xe dừng lại tại cục quản lý dị năng, kiến trúc của tòa nhà này rất kỳ quái, bên ngoài cùng bên trong hoàn toàn không giống.

Hẳn là sở hữu dị năng gia trì nguyên nhân.

Phó Vân Bách tự mình mang người ra đón, thấy Minh Thù từ trong xe xuống tới, biểu hiện của hắn có chút biến hóa nhưng rất nhanh liền giấu đi.

Dư Thâm được vệ sĩ cẩn thận che chở xuống, giống như một đứa trẻ.

Phó Vân Bách trước cùng Văn lão gia tử chào hỏi, sau đó mới nói chuyện với Dư Thâm.

Dư Thâm người này, mặc kệ đối phương nói cái gì hắn đều ậm ừ cho qua, nhưng bình thường hắn cũng sẽ không làm.

Phó Vân Bách dùng tay làm dấu mời: "Đi vào trước rồi nói sau."

Minh Thù rơi ở phía sau mấy bước, vệ sĩ của Dư Thẩm cũng chẳng biết tại sao cũng rơi lại mấy bước cùng cô.

"Tang Âm tiểu thư, ngài là cháu ngoại của Văn lão gia tử, tôi không thể nói được gì, nhưng tôi thỉnh cầu ngài thông cảm cho thiếu gia nhiều hơn."

Vệ sĩ nói xong cũng đuổi theo người phía trước.

Minh Thù: "???"

Thông cảm cái gì a?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1224: Dư Âm Còn Văng Vẳng (21)

Bên trong cục quản lý dị năng rất lớn, người ở bên trong lui tới, ở đây không nhất định đều là dị năng giả.

Dị năng giả đều đảm nhiệm nhiệm vụ nguy hiểm.

Đám người đi một lúc lâu mới tiến vào một căn phòng rộng rãi.

Trong phòng có vài người, phía trước là một tấm thủy tinh trong suốt, bên trong tấm thủy tinh cũng là một căn phòng.

Căn phòng kia lúc này đang giam giữ một người.

Trong phòng trải rộng lôi điện, người kia lại an ổn đứng bên trong, thậm chí có chút kiêu ngạo bất cần nhìn về phía tấm thủy tinh.

Dư Thâm được an bài ngồi xuống, hắn nhìn người ở bên trong phòng thủy tinh, không nói một lời.

Phó Vân Bách đưa cho Dư Thâm một phần văn kiện: "Dư thiếu gia, chính là người này, chúng tôi dùng tất cả biện pháp đều không có cách nào moi được một tin tức gì từ trong miệng hắn, hi vọng cậu có thể hỏi ra một điểm gì đó."

Dư Thâm nhận lấy văn kiện, hững hờ lật ra mấy trang, ánh mắt lại rơi trên người bên trong thủy tinh.

"Dị năng hệ lôi?"

"Đúng vậy, hắn là dị năng hệ lôi rất kỳ quái, từ lúc chúng tôi bắt hắn lại, dị năng của hắn vẫn không có tiêu hao." Phó Vân Bách nói: "Cậu cũng biết dị năng giả hệ lôi tinh thần lực đều phi thường cường đại, chúng tôi đều không còn biện pháp..."

Dư Thâm đưa văn kiện cho người bên cạnh: "Các người muốn hỏi cái gì?"

"Vấn đề đều ở chỗ này." Phó Vân Bách tới một phần văn kiện nữa.

Dư Thâm đại khái lướt qua: "Các người ra ngoài đi."

Phó Vân Bách gật đầu, ra hiệu mọi người ra ngoài.

Minh Thù đứng im không nhúc nhích.

"Tang Âm tiểu thư?" Phó Vân Bách gọi cô.

Dư Thâm cũng quay đầu nhìn, từ lúc trong biệt thự ra đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy cô.

Đáy mắt hắn giống như đang đè nén cái gì đó, lại như phong khinh vân đạm không quan tâm.

Minh Thù chau mày lại: "Tôi có thể ở lại không?"

"Cái này sợ là không được." Phó Vân Bách nói: "Dư thiếu gia không thể bị quấy rầy."

Quan trọng nhất chính là không có cái gì bảo đảm an toàn được.

Nếu Dư Thâm xảy ra chuyện gì, bọn hắn bên này cũng không có cách nào đối mặt cùng Dư gia.

Dư gia bên kia... Nhưng con trai mới làm chủ.

Văn lão gia tử tiến lên kéo Minh Thù ra ngoài: "Âm Âm, con đừng lo lắng, tiểu Thâm sử dụng dị năng không có vấn đề gì."

Minh Thù nhìn cửa trước mặt mình khép lại, Phó Vân Bách đưa bọn họ đến một căn phòng khác.

Có thể trông thấy tình huống trong hai căn phòng kia.

Dư Thâm ngồi im trong chốc lát, sau đó hắn đi đến trước tấm thủy tinh, ấn vào nút màu đỏ

Người bên trong thủy tinh vừa rồi cũng nhìn về phía tấm thủy tinh, nhưng cũng không đối mặt, chứng minh trước đó hắn không nhìn thấy người bên này.

Hiện tại, hắn có thể nhìn thấy.

Nam nhân híp con mắt lại, hắn giẫm lên lôi điện đi đến trước tấm thủy tinh, cách Dư Thâm gần vô cùng.

"Chậc chậc chậc, cục quản lý phế vật không được, phái một tên tiểu bạch kiểm như cậu tới?"

Dư Thâm cùng nam nhân đối mặt gần một phút, nam nhân mở miệng khiêu khích, Dư Thâm chỉ im lặng nhìn hắn.

Rốt cục nam nhân cũng mất kiên nhẫn, bắt đầu đấm vào tấm thủy tinh.

Lôi điện bao trùm trên tấm thủy tinh, phảng phất muốn xông tới.

Nam nhân đấm gần một phút, biểu hiện của hắn đột nhiên bắt đầu trở nên thống khổ, hướng về phía Dư Thâm gào thét, cũng lùi lại mấy mét.

Bởi vì Dư Thâm đưa lưng về phía giám sát nên không nhìn thấy nét mặt của hắn.

"Tổ chức của cậu là cái gì?" Thanh âm của Dư Thâm chậm rãi vang lên.

Cùng ngày thường không có gì khác biệt.

Nam nhân đối diện giống như đang chống cự cái gì, hắn đưa tay ôm đầu, lôi điện không bị khống chế bao trùm lấy căn phòng lợi hơi hơn.

"Núi... Sơn Hải Hội..."

Dư Thâm lại hỏi: "Thân phận của cậu tại Sơn Hải Hội là gì?"

"... Thanh... Công nhân quét đường."

"Vì sao Sơn Hải Hội muốn giết nhiều dị năng giả như vậy?"

"Vì... Vì..." Giọng nam nhân đứt quãng, giãy dụa đến kịch liệt.

Thân thể của Dư Thâm lung lay một chút.

Nam nhân như có được cơ hội thở dốc, hai mắt hắn đỏ ngầu nhìn về phía Dư Thâm.

Nhưng chỉ trong một lát nam nhân lần nữa lại lâm vào trạng thái vừa rồi.

Dư Thâm hỏi: "Vì cái gì?"

Nam nhân quỳ một chân trên đất, cuối cùng là nằm lăn lộn trên mặt đất, nhưng hắn không có nói thêm một chữ nào nữa.

Dư Thâm duỗi tay đè chặt trước mặt bàn.

Đám người nhìn thấy hai người trong phòng cũng không nhịn được khẩn trương lên.

Minh Thù trong một khắc yên tĩnh lên tiếng: "Để hắn ra ngoài."

"Tang Âm tiểu thư..."

"Tôi nói để hắn ra." Minh Thù xoay người nhìn Phó Vân Bách: "Các người muốn hỏi cái gì, tôi giúp các người hỏi, để hắn ra."

Phó Vân Bách nhìn về phía Văn lão gia tử.

Văn lão gia tử cũng là vẻ mặt nghi hoặc, có chút nghiêm túc nói: "Âm Âm không nên làm loạn, tiểu Thâm tự mình biết lượng sức."

"Hắn thì biết cái đếch gì!"

Đám người: "..."

Một tiếng kia của Minh Thù quả thực có chút lớn, cô hít thở sâu một hơi: "Để hắn ra."

Phó Vân Bách cùng Văn lão gia tử không biết chuyện gì xảy ra, bọn họ bất động, Minh Thù trực tiếp đi về phía căn phòng.

"Âm Âm!"

"Tang Âm tiểu thư!"

Đám người đuổi theo Minh Thù ra ngoài.

-

Thời điểm Minh Thù tiến vào căn phòng, thân thể Dư Thâm đã quỳ một chân trên đất.

Minh Thù ấn mấy lần vào nút bấm bên cạnh, căn phòng đối diện biết mất, lộ ra gương mặt tái nhợt của Dư Thâm, mồ hôi lấp kín cả mặt.

Minh Thù đỡ hắn ngồi vào ghế phía sau, rót cho hắn một ly nước.

Dư Thâm liếc nhìn cô một cái, uống nước cô đưa cho.

Đám người lúc này dĩ nhiên không dám lên tiếng, nhìn bọn họ.

"Chuẩn bị cho Dư thiếu gia một căn phòng." Phó Vân Bách thấp giọng phân phó: "Dư thiếu gia, ngài trước tiên nghỉ ngơi một chút."

"Ừ."

Dư Thâm chống đỡ thân thể, vệ sĩ muốn lên đỡ, Minh Thù đã đỡ lấy hắn trước một bước.

Dư Thâm dừng lại vài giây, tùy ý để Minh Thù đỡ mình ra ngoài.

Sắp xếp cho Dư Thâm xong, Minh Thù từ căn phòng đi ra thấy vệ sĩ đứng ngoài cửa.

Người vệ sĩ trước đó nói chuyện với Minh Thù nhìn về phía trong phòng một chút, tiến lên đóng cửa lại.

"Tang Âm tiểu thư, gần đây thiếu gia đều không ngủ được, ngài có biết nguyên nhân tại sao không?"

Minh Thù làm sao biết chứ.

Cô nhìn vệ sĩ chờ hắn nói tiếp.

"Thiếu gia sợ quấy rầy đến ngài nên không dám đi ngủ."

"Cái này cùng..."

"Thời điểm thiếu gia ngủ dị năng sẽ không bị khống chế. Thiếu gia dùng thời gian rất dài mới khiến thời điểm cậu ấy ngủ có thể dùng dị năng khống chế một vật."

Dị năng của Dư Thâm cùng tinh thần lực có quan hệ, có thể bởi vì nguyên nhân thân thể, chỉ cần ngủ, dị năng sẽ không bị khống chế.

Nhưng là...

Lần kia tại khách sạn cũng chưa xuất hiện hiện tượng gì hiện kỳ quái, chẳng lẽ hắn cả một đêm không ngủ?

Vệ sĩ nói xong cũng đứng bốn phía căn phòng, Minh Thù nhìn cửa phòng đóng chặt.

Đứng một hồi lâu mới rời khỏi, đi tìm Phó Vân Bách.

"Tang Âm tiểu thư?"

"Các người còn muốn cho Dư Thâm hỏi nữa?"

Phó Vân Bách gật đầu: "Dư thiếu gia nếu không hỏi được chỉ sợ không ai có thể hỏi được, chuyện này đối với chúng tôi rất quan trọng, cũng liên quan đến rất nhiều dị năng giả."

"Để cho tôi vào."

Phó Vân Bách kinh hãi: "Tang Âm tiểu thư, cô đang nói giỡn sao? Dị năng giả cũng không dám tùy tiện đi vào, một người bình thường như cô lại muốn vào?"

Nói đến đây, trong lòng Phó Vân Bách lại hiện lên mấy phần ngờ vực.

Cô có thật chỉ là một người bình thường?

"Để Trang Mông Mông vào cùng tôi là được rồi."

Phó Vân Bách: "..."

Không nhìn ra Trang Mông Mông có chút dị năng công kích nào.

Bọn họ cũng đã thí nghiệm qua, mặc kệ là hệ đặc biệt, hệ phổ biến đều thử qua một chút, cũng sẽ không tạo cho cô ấy một chút tổn thương nào.

"Thế nhưng là..." Phó Vân Bách chần chờ.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1225: Dư Âm Còn Văng Vẳng (22)

Đừng nói là Phó Vân Bách không đồng ý, ngay cả Văn lão gia tử cũng không đồng ý, làm sao hắn có thể để cho cháu gái của mình làm bậy.

Nhưng nếu bọn họ không đồng ý, Dư Thâm có xuống cũng sẽ không tiếp tục hỗ trợ.

Đây là chuyện Dư Thâm tự mình quyết định, lúc đầu Minh Thù không có quyền lợi quyết định giúp hắn, nhưng chờ Dư Thâm nghỉ ngơi một lúc, Minh Thù vào trong không biết nói cái gì, sau khi ra ngoài Dư Thâm liền biểu thị hết thảy đều nghe Minh Thù.

Phó Vân Bách cũng có chút dao động, hắn cũng muốn xem một người bình thường như vậy... Đến cùng là giải quyết mục tiêu số 2 như thế nào.

Nhưng Văn lão gia tử vẫn kiên quyết không đồng ý.

Cuối cùng Minh Thù cùng Phó Vân Bách bí mật đạt thành hiệp nghị.

Trước tiên ổn định Lão gia tử, sau lưng Lão gia tử tiến hành làm việc.

Thế nhưng Văn lão gia tử nào có dễ gạt như vậy, hắn cảm thấy cháu ngoại của mình chính là đang làm bậy, những việc này không thể kéo nó vào được.

Cho nên trực tiếp đem Minh Thù về, Minh Thù chỉ có thể chờ ban đêm vụng trộm chạy tới.

Theo phía sau cô là một vệ sĩ, vì để tránh người vệ sĩ kia, Minh Thù tốn không ít sức.

Cho nên thời điểm cô đến Trang Mông Mông đã đợi được một lúc, mặt mày ủ dột cầm một quyển sách luyện tập, bên cạnh Phó Vân Bách đang phê văn kiện.

"Âm Âm." Trang Mông Mông ném quyển sách đi: "Cô đến rồi, tôi còn tưởng rằng Phó Vân Bách gạt tôi đây này."

Phó Vân Bách: "..."

"Ừ." Minh Thù đặt bàn tay lên đầu cô: "Gần đây có luyện tập kỹ năng nấu ăn không?"

"..."

Phó Vân Bách ép cô luyện tập số học, Tang Âm ép cô học kỹ năng nấu ăn, thế nhưng lý tưởng của cô là làm một giáo viên dạy Ngữ Văn a!!

Phó Vân Bách tằng hắng một cái: "Đi thôi."

Tại bên ngoài căn phòng giam giữ nam nhân, Phó Vân Bách có chút không yên lòng: "Cô có nắm chắc không?"

Dị năng là có thể không thấy, nhưng nếu đối phương không quan tâm dị năng công kích thì sao?

"Tôi đánh nhau rất chuyên nghiệp đấy!" Minh Thù nâng cằm: "Nếu không thì làm sao có thể cứu đầu bếp nhỏ của tôi ra."

Trang đầu bếp nhỏ Mông Mông: "..."

Phó Vân Bách nói: "Chúng tôi đã bỏ một lượng thuốc mê vào phòng, có thể tạm thời khống chế hắn."

"Ừm." Minh Thù qua loa đáp một tiếng, quay đầu nhìn về phía Trang Mông Mông cười đến ôn hòa: "Đừng sợ a, tôi bảo vệ cô."

Phó Vân Bách: "..."

Phó Vân Bách nhìn người phía sau kỳ thật rất thấp thỏm, cái này mẹ nó không phải là người bình thường sao?

Có thể đi vào là tốt rồi?

Phó Vân Bách đây là muốn làm gì a!!

Xảy ra chuyện gì, bọn hắn làm sao đối mặt cũng lão tiên sinh đây!

Phó Vân Bách cho người mở cửa, cửa mở ra bên trong là hành lang thủy tinh.

Cửa từ phía sau đóng lại, chờ trong chốc hành lang thủy tinh trượt ra một cánh cửa, vừa đủ để một người đi qua.

Nam nhân nằm ở giữa phòng, nguyên nhân có thể là do dùng thuốc nên lúc này lôi điện tương đối yếu.

Hắn nghiêng đầu bọn họ bên này, ánh mắt hung tàn.

"A, trước đó phái một tên tiểu bạch kiểm, hiện tại lại phái hai tiểu nha đầu này, làm sao, mỹ nhân kế?"

Trang Mông Mông nhìn lôi điện trước mặt, dù đã biết mình miễn dịch với những thứ này, nhưng mỗi lần trông thấy vẫn không nhịn được khẩn trương.

Cô hít sâu mấy hơi, nắm tay Minh Thù đi vào, thời điểm đặt chân xuống đất đạp trúng một đầu lôi điện, lôi điện nháy một cái liền biến mất.

Nam nhân vốn khinh thường biểu tình lập tức biến đổi.

Dựa theo Phó Vân Bách nói, chỉ cần bị Trang Mông Mông chạm vào, người này cũng sẽ miễn dịch với dị năng.

Nếu như Trang Mông Mông có thể tìm biện pháp khống chế, nói không chừng có thể thành lập được một pháo đài an toàn.

Đương nhiên Trang Mông Mông đối với dị năng của mình không có chút hiểu biết nào, miễn dịch là tự động mở ra, không có cách nào điều khiển.

"Cô nói, cô có thể hấp thu hết dị năng của hắn không." Minh Thù hỏi Trang Mông Mông.

"A?" Vấn đề này siêu khó, cô không có học qua a!

Phó Vân Bách đang đứng bên ngoài nhìn thấy: "..."

Mà lúc này nam nhân trên mặt đất đã trở nên cảnh giác, hắn chậm rãi ngồi dậy, lôi điện bay về phía Trang Mông Mông và Minh Thù.

Nhưng mà lôi điện chỉ cần đụng phải Trang Mông Mông liền biến mất không thấy tăm hơi.

Sắc mặt hung tàn của nam nhân dần dần trầm xuống

Hắn mặc dù ngoài miệng chê bai, thế nhưng hắn rõ ràng... Trước đó người kia đến, thực lực cũng không đơn giản, hiện tại hắn vẫn còn cảm thấy tinh thần lực uể oải suy sụp.

Hiện tại lại tới hai người...

Minh Thù kéo Trang Mông Mông ra phía sau, mình đứng ở phía trước, giơ ra một bài thi.

"Tôi chỗ này có một bài thi, nếu cậu ngoan ngoãn làm xong, tất cả chúng ta đều vui vẻ."

Nam nhân: "..."

Nam nhân căn bản không để ý tới Minh Thù, lần nữa điều động lôi điện bay về phía bọn Minh Thù.

Nhưng bất kể là hắn đập thế nào, lôi điện đều không có cách nào chạm vào hai người này.

Mẹ nó!

Đây là năng lực gì?

Lôi điện bốn phía chỉ còn rải rác mấy đầu, Minh Thù buông Trang Mông Mông ra.

"Âm Âm..." Trang Mông Mông giật mình muốn kéo cô lại, nhưng mà không kịp, Minh Thù đã đi qua.

Nam nhân có cơ hội lần nữa đem lôi điện đập tới, tốc độ lôi điện chậm hơn, Minh Thù tuỳ tiện tránh đi, tới gần thân thể của hắn, một tay đè đầu hắn ép trên mặt đất.

Thân thể nam nhân bởi vì trúng thuốc nên không có sức lực gì, nhưng vẫn ra sức phản kích.

Còn chưa được hai chiêu đã hoàn toàn bị trấn áp trên mặt đất không thể động đậy.

Minh Thù phi thường bá khí đem bài vỗ lên mặt hắn: "Làm!"

Nam nhân không tránh được bị bài thi đập một cái, lửa giận ngùn ngụt: "Cô mẹ nó có bệnh sao!"

Cô là đang vũ nhục mình sao?!

"Ài, hình như cầm nhầm..." Minh Thù liếc nhìn bài thi, hình như là bài thi số học của Trang Mông Mông.

Cô vô cùng lãnh đạm: "Không có việc gì, làm cái này trước, làm sai một chỗ, tôi liền để cậu thử một chút cảm giác lên trời như thế nào."

Nam nhân đột nhiên cảm giác được nơi bị cô đè xuống phảng phất bị kim đâm tiến vào, không ngừng chui vào trong thân thể, thẳng đến xương cốt.

Mồ hôi lạnh của hắn từng giọt rơi xuống.

-

Phó Vân Bách đứng trước cửa thủy tinh nhìn tình hình bên trong.

Lôi điện đã sớm biến mất.

Minh Thù cùng Trang Mông Mông ngồi xếp bằng dưới đất, nam nhân nằm rạp trên mặt đất, trước mặt là bài thi, hắn cắn bút, khổ cực làm bài thi.

"Lão Đại, tôi vừa nhận được một tin tức lại có dị năng giả mất tích." Có người từ bên ngoài tiến đến, vừa liếc mắt liền nhìn thấy khung cảnh quỷ dị.

"Cái này... Cái này làm gì chứ? Hắn... Hắn điên rồi sao? Tại sao Trang Mông Mông lại ở bên trong? Đây không phải là cháu gái của Văn lão gia tử sao?"

Người vừa tới bổ nhào vào trước cửa thủy tinh, liên tiếp đặt câu hỏi.

"Bọn họ đang làm gì?"

Phó Vân Bách nửa ngày mới phun ra hai chữ: "Làm bài."

"Làm... Làm cái gì?" Người kia dùng ngôn ngữ tay chân biểu thị mình giật mình.

Thanh âm của Trang Mông Mông truyền tới: "Sai rồi, cái công thức này làm sai rồi..."

Tiếp theo chính là giọng nói hoảng sợ gầm gừ của nam nhân: "Tôi đổi tôi đổi cô đừng đụng vào tôi!!"

Trước đó chẳng phải còn rất kiên cường trước mặt bọn họ sao....

Vì cái gì lại biến thành dạng này?

Một bài thi đã làm nam nhân sụp đổ, hắn chưa bao giờ cảm thấy trên thế giới sẽ có một chuyện khó khăn như thế này.

Minh Thù thật như đang chờ hắn làm xong bài thi, mà cô vẫn còn ăn được...

Chờ hắn viết xong đáp án cuối cùng, trước mặt lại rơi xuống một tờ giấy lớn có bài thi giống như đúc.

Phía trên chỉ có mấy vấn đề được viết tay.

Minh Thù chụp bả vai hắn: "Viết cho tốt, tôi coi trọng cậu nha. Nếu cậu muốn trải nghiệm một món ăn tinh thần mới thì cứ viết linh tinh."

Nam nhân bị vỗ run lên một cái.

A a a a!!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1226: Dư Âm Còn Văng Vẳng (23)

Minh Thù đem đáp án bài thi giao cho Phó Vân Bách.

Phó Vân Bách thô lỗ nhìn lướt qua, mỗi vấn đề đều trả lời rất kỹ càng.

Ánh mắt của hắn phức tạp nhìn về phía Minh Thù.

"Cô làm thế nào để hắn như vậy... Sợ hãi?" Cái kia hẳn là là sợ hãi.

Từ lúc vào đến lúc khống chế nam nhân, xác thực không có sử dụng bất cứ dị năng gì.

Về sau cũng không có hành động gì quá khích, nam nhân kia làm sao lại sợ hãi như vậy?

Minh Thù cao thâm khó lường: "Toán học khiến người ta sợ hãi."

"..."

Minh Thù vượt qua Phó Vân Bách, cô đi được một khoảng cách thanh âm mới chậm rãi vang lên: "Thân để đau đớn không ít người có thể chịu được, nhưng có nhiều thứ không giống..."

Người không sợ chết chân chính, kỳ thật không có nhiều.

Một số người nói mình không sợ chết, chẳng qua là chưa cảm nhận được sự sợ hãi của tử vong.

Phó Vân Bách khẽ nhíu mày.

Trang Mông Mông nâng tâm trạng: "Âm Âm thật là lợi hại a."

Phó Vân Bách liếc nhìn cô một cái: "Đề luyện tập cô đã làm xong chưa?"

Trang Mông Mông: "..."

Toán học khiến người ta điên dại!

Minh Thù rời khỏi cục quản lý dị năng.

Cô mở một tờ giấy khác trong tay ra.

Phía trên chỉ viết một địa chỉ.

Minh Thù thu tờ giấy lại, ngửa đầu nhìn những chấm nhỏ trên bầu trời đêm, cô lấy ra một viên kẹo đường bỏ vào miệng.

Giọt nước lạnh buốt rơi trúng mu bàn tay cô.

"Trời mưa a."

-

Sơn Hải Hội.

Một tổ chức dị năng.

Làm ra những hoạt động giết người phóng hỏa, cướp bóc cưỡng gian.

Gần đây Sơn Hải Hội không biết bị đứt cái gân nào bắt đầu giết dị năng giả, còn có rất nhiều dị năng giả mất tích.

Nhiệm vụ của cô chính là hủy diệt tổ chức này.

Minh Thù giẫm lên cành lá khô nát, ướt sũng từ trên núi đi qua, phía trước xuất hiện ánh đèn, có người vừa đi tuần tra về.

Chỗ xa hơn là một tòa biệt thự sừng sững giữa núi.

Cả ngọn núi này đều là địa bàn của Sơn Hải Hội.

Minh Thù thuận lợi tiến vào đến kỳ lạ, bất quá...

Lâu rồi Minh Thù cũng không gặp Lục Chiến, lại gặp nhau tại một đầu hành lang vắng vẻ của biệt thự. Lục Chiến đi lại rất tự do, không giống như là lén vào.

Minh Thù nhíu mày: "Cậu sẽ không phải là tai mắt của Sơn Hải Hội chứ?"

Lục Chiến nhìn về phía sau một chút, mơ hồ nghe thấy có tiếng bước chân, hắn nhanh chóng mở ra một cửa phòng kéo Minh Thù vào.

"Kỳ quái, Lục Chiến mới vừa rồi còn ở bên này phải không?"

"Ài, các người nói Kiệt ca nhìn trúng Lục Chiến chỗ nào chứ? Tuổi còn trẻ..."

"Lục Chiến dáng dấp cũng thật đẹp, lão đại của chúng ta nam nữ đều ăn sạch, cậu cũng không phải không biết, không chừng công phu trên giường của người ta tốt thì sao?"

Những lời nói có chút khó nghe từ bên ngoài truyền vào.

Mấy tiếng bước chân từ trên hành lang dần dần đi xa.

Lục Chiến nghe thấy những lời kia thần sắc cũng không có chút gợn sóng, hắn nhìn xuyên qua rèm cửa sổ bên ngoài, ngữ khí lạnh nhạt: "Sao cô lại tới đây?"

"Tại sao tôi không thể tới." Minh Thù dựa vào cái bàn tròn trong phòng.

Lục Chiến: "Cô có biết đây là nơi nào không?"

Minh Thù ngữ khí nhẹ nhàng: "Địa bàn của Sơn Hải Hội."

Lục Chiến nhíu mày chặt hơn, cô biết đây là nơi nào còn dám tới, ngại mình mạng lớn sao?

"Nơi này rất nguy hiểm."

"Không nguy hiểm tôi tới làm gì, dạo chơi sao?"

"..."

Lục Chiến tới gần cô: "Mau chóng rời khỏi nơi này, cô có thể đi vào nhất định có thể ra ngoài được, đừng tìm phiền phức."

"Cậu làm việc của cậu, tôi làm việc của tôi, không xung đột." Minh Thù nghiêng đầu: "Đúng không, bạn học Lục Chiến."

Cả người Lục Chiến đều ẩn trong bóng đêm, mà Minh Thù dựa vào bàn gỗ tròn, màn cửa chỉ kéo một nửa, có ánh sáng lọt vào mô tả rõ ràng hình dáng của cô.

Rõ ràng là phách lối...

Đúng thế.

Phách lối!

Cô không có chút nào thèm quan tâm đến tình cảnh của mình, cũng không quan tâm đây là nơi nào.

Lục Chiến hỏi: "Cô muốn làm gì?"

Minh Thù nhìn bên ngoài cửa sổ: "Tại sao tôi phải nói cho cậu biết?"

Lục Chiến: "..."

-

Minh Thù cùng Lục Chiến đàm phán không thành, bên ngoài có người tìm hắn, Lục Chiến không thể biến mất quá lâu, cuối cùng hắn chỉ có thể rời đi.

Hắn nhắc nhở cô vài câu.

Không biết cô tới đây làm gì.

Nhưng lúc này, Lục Chiến không cảm thấy một mình cô có thể làm ra chuyện kinh thiên động địa gì.

Sau khi Lục Chiến rời đi, Minh Thù cũng từ trong phòng ra ngoài, cô ngầm nghe lén được mấy cái nhân vật quan trọng trong Sơn Hải Hội này.

Vị Kiệt ca trước đó có một chân cùng Lục Chiến chính là một trong những người trong đó.

Minh Thù dựa vào tường ăn kẹo, suy nghĩ vài vấn đề.

"Các người muốn làm gì, thả tôi ra, các người thả tôi ra!!"

Hành lang bên cạnh vang lên một âm thanh thê lương, Minh Thù thăm dò nhìn một chút, vừa vặn đối đầu với một ánh mắt tràn đầy hoảng sợ.

Người kia bị hai người kéo lấy đi về phía cuối hành lang.

Vừa rồi không nhìn thấy bọn họ đi qua, hẳn là từ căn phòng nào đó ra.

Bọn họ tiến vào cái căn phòng cuối cùng, hành lang khôi phục sự yên tĩnh.

Minh Thù để Hài Hòa Hiệu giải quyết camera giám sát, nghênh ngang tới gần căn phòng kia, hiệu quả cách âm của căn phòng không tệ, đều không nghe được âm thanh gì.

Răng rắc ——

Cửa phòng bị kéo ra, Minh Thù cùng người bên trong mặt đối mặt.

Minh Thù nở nụ cười: "Hi, chào buổi tối."

Thiếu nữ nét mặt tươi cười như hoa, kèm theo nhan sắc động lòng người, người ở bên trong nhìn tới có chút ngây người.

Người kia còn chưa kịp lấy lại tinh thần, Minh Thù đã nhấc chân đạp hắn vào trong.

Người trong phòng không nhiều, cộng thêm người cô mới đạp vào cùng người đang bị trói trên bàn phẫu thuật cũng chỉ có năm người.

"Là ai!"

Người ở bên trong quát lớn một tiếng.

Minh Thù thuận tay đóng cửa lại, tiện tay cầm đồ vật bên cạnh đánh về phía nam nhân đang tính nhấn chuông gọi người.

Trong nhóm người này trong đó có người sở hữu dị năng, cảm tạ rằng căn phòng này rất chất lượng, đánh nhau quả thực là không xảy ra vấn đề gì.

Minh Thù giải quyết mấy người này sau đó đem bọn hắn trói lại, cởi trói cho thanh niên đang giãy giụa kia.

Thanh niên từng ngụm từng ngụm hít thở, không biết là có nên vui mừng sau khi sống sót sau tai nạn không, vẫn là đối với người cứu mình rất cảm động, hai hàng nước mắt rưng rưng.

Một lúc sau, thanh niên ngẩng đầu nhìn nữ sinh trước mặt: "Cô cũng là dị năng giả bị bọn họ bắt được?"

"Không phải." Minh Thù xoay người cười một tiếng: "Tôi chỉ là một người bình thường."

Thanh niên trừng mắt lớn.

Người bình thường?

Không phải chứ!

Minh Thù nhìn đồ vật trong phòng, nơi này rất trống trải, chỉ có nơi vừa trói thanh niên này là có một vài máy móc quỷ quái.

"Đây là cái gì?" Minh Thù hỏi thanh niên.

Thanh niên còn chìm đắm trong câu người bình thường, nghe thấy vấn đề Minh Thù hỏi, hắn quay đầu nhìn lại, một lát sau mờ mịt nói: "Tôi cũng không biết."

"Vậy tôi cứu ngươi cậu có lợi ích gì?"

Thanh niên: "..."

Ánh mắt Minh Thù rơi trên người một dị năng giả trong đó: "Cậu đến nói một chút, đó là cái cái gì?"

Dị năng giả: "..."

Dị năng giả dùng ánh mắt biểu thị mình sẽ không nói.

"Cậu không nói?"

"Hừ!"

"Ồ, vậy quên đi, tôi cũng không nghĩ cậu sẽ biết."

Dị năng giả: "???"

Hắn đã chuẩn bị kỹ càng để đối mặt với lực lượng tà ác, thề không cúi đầu, tại sao cô lại không hỏi nữa??"

【Hài Hòa Hiệu】

Tiểu tiên nữ: Tới tới tới, ngày hôm nay ta sẽ cho các ngươi biết cái gì gọi là hình thức bỏ phiếu.

Tiểu thiên sứ: Cũng không muốn nghe khóa học tẩy não này.

Hài Hòa Hiệu: Xem tiểu yêu tinh đánh nhau thì sao?

Tiểu thiên sứ: (hoài nghi) ngươi mà tốt bụng như vậy.

Hài Hòa Hiệu: Một mực tốt như vậy ~

Tiểu tiên nữ: Xem xong nhớ bỏ phiếu ha!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1227: Dư Âm Còn Văng Vẳng (24)

Thanh niên là bị đám người này bắt tới, nghe nói trong biệt thự còn có mấy dị năng giả giống như hắn bị bắt tới.

Minh Thù từ căn phòng ra ngoài, thanh niên vui buồn thất thường theo ở phía sau.

"Nơi này có camera giám sát, bị phát hiện sẽ phiền toái."

"Ồ."

Minh Thù vẫn nghênh ngang đi như cũ.

Thanh niên: "..."

Thanh niên vừa muốn nói gì đó, phía trước đột nhiên có mấy người đến, hai bên đối đầu trong hành lang nhỏ hẹp.

"Chào buổi tối."

Thanh niên nhìn thấy nữ sinh giương lên nụ cười xán lạn, cùng người đối diện chào hỏi.

Thời điểm tiếng còi cảnh báo vang lên, Lục Chiến đang cùng Kiệt ca nói chuyện.

Mặt Kiệt ca biến sắc: "Có người xông vào "

Biệt thự có các tiếng cảnh báo khác nhau, người như Kiệt ca vừa nghe xong liền biết xảy ra chuyện gì.

Hắn nhìn về phía Lục Chiến: "Lục Chiến cậu đi xem một chút."

Lục Chiến biểu tình không có gì thay đổi gật đầu rời đi, hắn trà trộn vào trong đám người, đi về phía phát ra âm thanh cảnh báo, mà thời điểm đi ngang qua một chỗ, thân thể hắn lóe lên ẩn mình vào trong bóng tối.

Ầm ầm!

Trong biệt thự ánh lửa ngút trời, hệ thống báo động đã tê liệt, khắp nơi đều là tiếng người.

Dị năng giả chính bốn phía đang chia nhau tìm kiếm kẻ đầu sỏ.

Tại lúc bọn hắn không nhìn thấy, dị năng giả từng bước từng bước ngã xuống.

Chờ bọn hắn phát hiện ra người mình ít đi rất nhiều đã không kịp.

Ở bãi đất trống phía sau biệt thự, một đám người đang chuẩn bị rút lui.

"Kiệt ca, không thấy Lục Chiến."

"Kiệt ca, những dị năng giả vừa bắt được không kịp mang theo, chỗ đó đang bốc cháy."

Kiệt ca ánh mắt hung tàn nhìn chằm chằm biệt thự đang bốc cháy: "Con mẹ nó, đến cùng là ai làm ra?"

Đám người trong lúc nhất thời không phát ra âm thanh.

Bọn hắn cũng không biết a.

Bọn hắn thậm chí còn không phát hiện được có người tiến vào biệt thự,

"Chúc mọi người buổi tối tốt lành!"

Thanh âm thanh thúy từ trên cao truyền đến, lửa còn chưa cháy tới bên này, trên ban công lầu 2 có một nữ sinh đang đứng đó..

Nữ sinh cất giọng nói: "Xin hãy nhớ kỹ tên của tôi, Tang Âm."

Kiệt ca theo bản năng tìm kiếm cô bốn phía, nhưng mà bên kia chỉ có một mình cô, không thấy có ai giúp đỡ.

Tang Âm cái tên này...

Hoàn toàn xa lạ.

Người này mẹ nó ai vậy!!

Kiệt ca: "Không biết chúng tôi cùng cô có..."

Chữ thù còn chưa nói ra miệng liền nghe có người hô to.

"Mẹ nó! Nằm xuống!"

Ầm ầm ——

Xe trên mặt đất bị nổ bay, Kiệt ca lao ra bên ngoài nhanh, nhưng vẫn là bị nổ bay.

Lỗ tai Kiệt ca vù vù, chật vật từ dưới đất bò dậy.

Hơi nóng đem âm thanh của cô truyền tới: "Đừng sợ, tôi nhìn ném, nổ không chết người."

Nhìn... Ném!

"Con mẹ nó, giết chết cô ta!"

Kiệt ca tại Sơn Hải Hội cũng là một đại nhân vật, nhiều năm như vậy còn chưa từng bị người khác trêu đùa như thế.

Dị năng giả bên cạnh Kiệt ca thuộc về lực lượng trung kiên của Sơn Hải Hội, so với những dị năng giả bên ngoài lợi hại hơn nhiều.

Mấy dị năng giả đồng thời tiến về phía Minh Thù.

"Wow, các ngươi nhiều người như vậy lại đánh hội đồng một tiểu cô nương, có xấu hổ hay không chứ!"

Nhưng mà không có ai trả lời cô.

Sương mù dày đặc không có dấu hiệu nào xuất hiện tại bốn phía xung quanh cô, Minh Thù trực tiếp nhảy từ trên ban công xuống.

Sương mù theo sát phía sau, cô còn chưa chạy được hai bước băng đã xông tới trước mặt.

Minh Thù xoay người tránh đi, băng bắn vào trong sương mù dày đặc, có thể là bắn trúng xe nên phát ra một tiếng động bén nhọn.

"Cô ta không có dị năng!"

Không biết là ai hô một tiếng.

Minh Thù lập tức tiếp lời: "Tôi không có dị năng mà các người còn tấn công hội đồng tôi, quá không biết xấu hổ!"

Đám người: "..."

Lúc này bị người khác phát hiện không có dị năng còn dám lớn giọng, lá gan của cô cũng rất lớn a!

Biết Minh Thù không có dị năng, dị năng giả liền công kích cô không che giấu.

Băng theo nhau mà tới, Minh Thù tiện tay từ dưới đất nhặt lên một khảm đao không biết từ nơi nào rơi ra.

Khảm đao ngăn băng lại, dị năng giả phát băng ra sắc mặt châm chọc, lúc khảm đao đánh rớt băng của hắn thần sắc mới chuyển biến khó coi.

Sao lại thế...

Không phải cô không có dị năng sao?

Vì cái gì cô có thể đón lấy băng được!

Dị năng giả phảng phất bị người khác nghi vấn năng lực, hai tay chấn động, không khí có chút vặn vẹo, vô số băng xuất hiện.

Âm thanh đinh đinh đương đương vang lên, nhưng mà người kia vẫn khỏe mạnh đứng đó...

Minh Thù lắc lắc tay, lực lượng trong thân thể có chút theo không kịp.

Minh Thù quyết định giải quyết thật nhanh.

Tại thời điểm vòng băng tiếp theo bắn tới, chủ động nghênh đón.

-

Nước mưa trên lá cây thuận theo ngọn nhỏ xuống, giọt nước bên trong lấp lóe ánh lửa.

Sạt sạt sạt ——

Vô số người bước qua đường núi chạy xa khỏi biệt thự đang bốc cháy.

Phó Vân Bách thần sắc nghiêm túc nhìn mặt đất đất bừa bộn, cùng với bên ngoài biệt thự đang treo giống như một hàng thịt khô người.

"Lão Đại, cái này..."

"Chúng ta vừa có được địa chỉ, làm sao lại bị người khác đoạt trước, không phải là giết người diệt khẩu chứ?"

Cục quản lý dị năng cùng nơi khác không giống, bọn họ coi như là cầm tình báo tới, tình huống như vậy cũng không có khả năng lập tức hành động.

Nhưng bây giờ Sơn Hải Hội...

"Là ai làm?"

Người bọn họ bắt được mặc dù là công nhân quét đường, nhưng thuộc về công nhân quét đường cao cấp, nơi này có thể nói là địa bàn của Sơn Hải Hội.

Ai có thể duy nhất một lần hủy diệt toàn bộ hang ổ của bọn họ?

Phó Vân Bách đẩy kính mắt: "Trước tiên tìm kiếm người sống sót, đem người bên kia thả xuống."

"Vâng."

Những người còn lại lập tức phân tán ra.

"Lão Đại, bên này có người."

Phó Vân Bách lập tức đi về phía bên kia.

-

Minh Thù là lén chạy ra ngoài cho nên trở về chỉ có thể leo cửa sổ.

Thời điểm cô leo đến một nửa thì phát hiện phía trên một tầng có một người đang đứng.

Minh Thù dừng động tác nhảy vào phòng của mình, tiếp tục trèo lên phía trước, rất nhanh nhảy vào ban công đứng đối diện với hắn.

Dư Thâm lui về phía sau một bước, thần sắc lạnh lùng nhìn cô.

Toàn thân Minh Thù đều dính máu, lại bị ngâm nước mưa, có chút chật vật.

"Làm sao còn chưa ngủ?" Hơn nửa đêm còn đứng ở chỗ này dọa người.

Dư Thâm không nói chuyện, xoay người lại.

Minh Thù đi theo vào.

Trong phòng mở đèn, Dư Thâm xoay người lại nhìn thấy vết máu trên người Minh Thù.

Dư Thâm cơ hồ là nhào tới, nắm chặt bờ vai của cô, một cái tay khác sờ ngực của cô.

Minh Thù: "..."

Minh Thù nắm lấy tay hắn, trong con ngươi mang theo ý cười: "Làm gì?Vô lễ a?"

"Máu."

"Không phải của tôi."

Dư Thâm không tin, ngón tay hắn tìm tòi trên ngực Minh Thù một hồi lâu.

Minh Thù dứt khoát buông tay, thậm chí chủ động cởi quần áo ra: "Ầy, xem đi, không có vết thương."

Dư Thâm: "..."

Dư Thâm giống như bị giật điện thu tay lại, ánh mắt không dám đối đầu với Minh Thù, cũng không dám nhìn cơ thể của cô.

Nhịp tim đập mạnh một cái.

Tại sao cô có thể...

Như vậy...

Minh Thù đưa tay phủi phủi quần áo dính đầy máu: "A... Tôi xuống dưới thay quần áo khác."

Dư Thâm nhìn cô: "Còn... Lên đây không?"

Minh Thù có chút nghiêng người qua: "Cậu muốn tôi lên sao?"

Dư Thâm không có lên tiếng, có chút không được tự nhiên lui về sau.

Minh Thù muốn sờ đầu hắn nhưng thân thể đã không còn sức, bàn tay chỉ có thể rơi trên bả vai hắn, ngữ khí nhu hòa: "Một tí nữa sẽ lên, không thì cậu lại không ngủ được."

Dư Thâm nhìn Minh Thù từ cửa sổ nhảy xuống, hắn đứng tại ban công nhìn cô một lúc lâu mới xoay người vào.

Cô nói... Một tí nữa sẽ lên.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1228: Dư Âm Còn Văng Vẳng (25)

Tiểu yêu tinh thật dễ dụ, cô tuỳ tiện nói hai câu hắn liền không có nguyên tắc.

Tỉ như lúc ở cục quản lý quản lý dị năng, cô đáp ứng cuối tuần sẽ dẫn hắn ra ngoài nên cái gì hắn cũng đều nghe theo cô.

Sự khó chịu trước đó dường như đã quên rồi.

Cô cũng không biết nên nói cái gì.

Chỉ cảm thấy đáy lòng mềm nhũn.

Minh Thù tắm rửa, thay quần áo ngủ sau đó tiếp tục trèo cửa sổ lên.

Trong phòng không có nhiều ánh sáng lắm, chỉ có một ngọn đèn nhỏ, Dư Thâm đã lên giường nằm nghiêng đưa lưng về phía cô.

Minh Thù đóng cửa sổ lại, ngọn đèn cuối cùng cũng tắt đi, tiến về phía bên giường.

Cô chui vào chăn, từ phía sau ôm lấy Dư Thâm.

Thân thể Dư Thâm cứng đờ trong giây lát, một lúc sau mới cẩn thận nắm chặt bàn tay Minh Thù đang khoác bên hông hắn.

Minh Thù hôn một chút lên cổ hắn: "Quay lại đây."

Một lúc sau Dư Thâm mới chuyển động, xoay người lại cùng Minh Thù mặt đối mặt.

"Buổi tối em đi đâu?"

"Vì dân trừ hại đi." Minh Thù tìm cái cằm của hắn hôn một cái.

Dư Thâm cho là cô muốn làm gì mình, thế nhưng không có, Dư Thâm chờ trong giây lát cô vẫn không có động tác gì.

Dư Thâm chỉ có thể tự mình cúi đầu, cọ lên mũi cô, hắn cúi xuống, cánh môi rơi trên đôi môi mềm mại của cô.

Dư Thâm đầu tiên là cứng lại, sau đó ôm chặt cô đem nụ hôn này tiến sâu hơn.

Trong không khí có một chút mập mờ.

Dư Thâm có chút buông Minh Thù ra, cô nằm trong ngực hắn nhẹ nhàng thở dốc, Dư Thâm lúc này mới phát hiện kỳ thật thân hình cô rất nhỏ bé.

"Âm Âm."

Hắn gọi tên Minh Thù.

"Ừ?"

"Làm bạn gái của tôi đi."

Tay Dư Thâm đặt phía sau lưng Minh Thù có chút nắm chặt, khẩn trương chờ câu trả lời của cô.

Không biết qua bao lâu, hắn nghe thấy thanh âm của cô vang lên.

"Được."

Trong khoảnh khắc đó Dư Thâm chợt thở phào một hơi, sau đó chìm trong sự vui sướng

Thật sự tỏ tình cũng không khó khăn.

Hắn ôm Minh Thù: "Tôi sẽ đối tốt với em, mãi mãi chỉ đối xử tốt với em."

"Ừm."

-

Hôm sau.

Minh Thù trước tiên về phòng của mình thu thập một phen, thời điểm cô xuống lầu vừa vặn gặp Dư Thâm xuống tới.

Hắn ngồi vào bàn ăn, khóe miệng cong lên: "Chào buổi sáng Âm Âm."

"Chào buổi sáng." Lại xuống đoạt đồ ăn của trẫm sao?"

Thím Chu nhìn thấy Dư Thâm cũng giật mình, vị thiếu gia này rất ít khi xuống lầu.

Văn lão gia tử xuống cuối cùng, nhìn thấy hai người ngồi ở trên bàn ăn liền kinh ngạc không thôi.

"Tiểu Thâm hôm nay tinh thần không tệ, hôm qua nghỉ ngơi tốt sao?" Hôm qua dùng dị năng, trên lý thuyết tinh thần sẽ không khôi phục nhanh như vậy chứ.

Văn lão gia tử ngơ ngác.

"Vâng, không tệ." Dư Thâm trả lời.

Văn lão gia tử kỳ quái, hỏi thăm hắn vài câu về tình trạng cơ thể, Dư Thâm đều hết sức chăm chú trả lời xong.

Hai người nói chuyện, chỉ có một mình Minh Thù ăn, Văn lão gia tử mang theo sự cưng chiều quát lớn một tiếng: "Âm Âm con làm sao lại ăn trước một mình chứ, không có quy củ."

Đói a..." Minh Thù vô tội: "Đúng rồi ông ngoại, con có một việt muốn nói với ông."

"Chuyện gì? Nếu là chuyện ngày hôm qua ta sẽ không đáp ứng, con nghĩ cũng đừng nghĩ, con tốt nhất nên đọc sách nhiều vào, những chuyện còn lại con không cần lo lắng."

"..." Cô đều đã làm xong rồi. "Con muốn nói là... Con cùng hắn hẹn hò a!"

Minh Thù chỉ vào Dư Thâm.

Văn lão gia tử: "..."

Cái gì?

Dư Thâm cũng có chút mơ màng, hắn căn bản không nghĩ tới cô sẽ đem chuyện này nói cho Văn lão gia tử.

Chí ít hiện tại không nên nói cho ông ấy biết.

"Ồ... Nha..." Văn lão gia tử không biết đang suy nghĩ chuyện gì, sững sờ ồ một tiếng liền im lặng.

Dư Thâm không biết Văn lão gia tử có phải là không thích mình hay không, bắt đầu có chút thấp thỏm không yên.

Ăn sáng xong Minh Thù đi học, Dư Thâm sang phòng thuốc điều trị.

Văn lão gia tử rõ ràng có chút không yên lòng, đơn giản làm xong một liệu trình liền để hắn về phòng.

"Tiểu Thâm."

Dư Thâm đứng tại cửa ra vào, xoay người lại nhìn lão gia tử phía sau.

Văn lão gia tử lại lắc đầu: "Không có việc gì, trở về đi."

Dư Thâm nghĩ nghĩ, nghiêm túc nói: "Con sẽ đối xử tốt với Âm Âm.

Văn lão gia tử thở dài: "Đi thôi."

-

Ban đêm, Dư Thâm liền lo lắng nói với Minh Thù: "Tôi cảm thấy ông ngoại không thích tôi."

"Tôi cũng không thích cậu a."

Dư Thâm trừng mắt nhìn Minh Thù một lát, tránh đi đề tài này: "Nếu như ông nội không đồng ý chúng ta ở cùng một chỗ thì làm sao bây giờ? Thân thể tôi... tôi..."

Đúng vậy.

Thân thể của hắn mới là nguyên nhân khiến ông ngoại lo lắng.

Hắn chính mình cũng không biết.

Còn có thể sống bao lâu.

Dù hắn nói dễ nghe đến thế nào đi chăng nữa cũng không được.

Minh Thù đẩy hắn ngã nhào xuống giường: "Nghĩ nhiều như vậy làm gì, tận hưởng lạc thú trước mắt đi thiếu niên."

Thiếu niên bị Minh Thù dùng miệng chặn lại.

Dư Thâm đẩy Minh Thù ra, hắn nhìn vào đáy mặt Minh Thù:

"Tôi không biết lúc nào sẽ chết, tương lai của tôi không biết sẽ như thế nào.

Minh Thù chống đỡ lấy lồng ngực hắn cười.

Dư Thâm không biết cô cười cái gì.

Lời hắn mới vừa nói rất hài hước sao? Cô chẳng lẽ không phải là nên....Khổ sở sao?

Coi như giả bộ khổ sở một chút cũng không được sao?

Tại sao lại cười?

Có gì đáng cười!!

"Em chính là tương lai của anh."

Linh hồn Dư Thâm phảng phất rung động một chút.

Đủ loại hình ảnh cưỡi ngựa xem đèn tương tự trong đầu lướt qua, hắn hơi nghi hoặc chống đỡ trán một chút.

Đó là gì?

Vừa xa lạ...

Lại rất quen thuộc...

Dư Thâm thì thào một tiếng: "Âm Âm... Chúng ta có phải là đã gặp qua?"

"Mỗi ngày đều gặp."

"Không phải..."

Minh Thù chống đỡ thân thể nhìn hắn: "Sao?"

Dư Thâm chau mày, trong con ngươi có chút mờ mịt: "Chúng ta đã gặp qua nhau từ cực kỳ lâu về trước."

Đây là khôi phục ký ức hay là không có khôi phục? Ừm.... Dựa theo trình tự bình thường hẳn là đang ở trong trạng thái mơ hồ đi?"

Minh Thù nói khẽ: "Có lẽ là đời trước đi."

"Đời trước tôi nhất định rất thích em."

"Hiện tại tôi cũng rất thích em."

"Về sau tôi sẽ càng thích em."

Ánh mắt Dư Thâm nghiêm túc mà kiên định.

Minh Thù ôm cổ hắn: "Được, hoan nghênh anh thích em."

-

Thứ tư.

Đã ba ngày kể từ khi cô xử lý Sơn Hải Hội.

Minh Thù mang theo bánh bao chậm rãi lắc lắc tới trường học, cổng trường học đậu một chiếc xe hơi quen thuộc.

Minh Thù nhìn Dịch Giảo Giảo từ trên xe Phó Bách Vân bước xuống.

Nữ chính giả dĩ nhiên vẫn khoẻ mạnh trở về.

Lợi hại lợi hại!

Hai người không biết nói cái gì, Dịch Giảo Giảo nở nụ cười sau đó tiến vào trường học.

Chờ Dịch Giảo Giảo đi vào, Phó Vân Bách nổ máy xe chuẩn bị rời đi.

Cửa sổ xe đột nhiên bị gõ một cái.

Phó Vân Bách nhìn nữ sinh đang đứng ngoài cửa sổ xe, cầm cái bánh bao cắn không có chút hình tượng nào.

Hắn hạ cửa sổ xe xuống, lễ phép kêu một tiếng: "Tang Âm tiểu thư?"

Minh Thù chớp mắt: "Ông cùng Dịch Giảo Giảo... Ở sau lưng đầu bếp nhỏ của tôi làm gì đó."

Phó Vân Bách: "???"

Cái gì gọi là làm gì sau lưng đầu bếp nhỏ của cô?

Đầu bếp nhỏ của cô....

Trang Mông Mông?

Phó Vân Bách hỏi: "Cô biết Dịch tiểu thư?"

"Cùng một trường học, biết thì có gì kỳ quái sao?" Minh Thù nói: "Ông dự định vứt bỏ đầu bếp nhỏ của tôi sao? Giác ngộ không tệ, tôi có thể tiếp nhận nha!"

Phó Vân Bách: "..."

Cái này có hiểu lầm gì thì phải.

"Tang Âm tiểu thư, tôi cùng Dịch tiểu thư không có có quan hệ gì. Chỉ là đưa cô ta đến trường học, cô ta vì chuyện của Sơn Hải Hội ra sức không ít."

"Chờ một chút, cô ta cùng Sơn Hải Hội có quan hệ gì?"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1229: Dư Âm Còn Văng Vẳng (26)

Nghe Phó Vân Bách nói xong, Minh Thù yên lặng cắn hai cái bánh bao.

Thời điểm Phó Vân Bách nghi hoặc trong lòng, cô chậm rãi nói: "Cục quản lý dị năng của các người thật là ngu như heo."

Phó Vân Bách: "..."

Tại sao lại mắng người chứ!!!

"Tang Âm tiểu thư, cô đây là có ý gì?"

"Không có ý gì a, chính là mắng các người."

Dựa theo lời nói của Phó Vân Bách, lúc bọn hắn ở biệt thự của Sơn Hải Hội tìm được Dịch Giảo Giảo đang bị thương.

Dịch Giảo Giảo cứu được mấy dị năng giả, sau đó lập công lao, không biết tại sao lại đổ lên người Dịch Giảo Giảo rồi...

Minh Thù dùng ánh mắt nhìn thiểu năng trìu mến nhìn Phó Vân Bách một phen: "Trở về hỏi người tên A Kiệt kia một chút, hỏi hắn là ai đem hắn treo lên, người làm việc tốt sẽ lưu tên lại."

Minh Thù chuẩn bị vòng qua xe tiến vào trường, cô đi hai bước liền dừng lại: "Cách xa đầu bếp nhỏ một chút đi, với trí thông minh này của ông đừng mơ tưởng đến đầu bếp nhỏ.

Phó Vân Bách: "..."

Phó Vân Bách nhìn Minh Thù tiến vào trường, thật lâu sau hắn mới gọi một cú điện thoại.

"Thẩm tra tên A Kiệt một chút, hỏi hắn có biết người tập kích Sơn Hải Hội tên gì không."

Trong điện thoại người sửng sốt một chút: "Không phải Dịch Giảo Giảo..."

Phó Vân Bách hướng về phía trường học nhìn một chút: "Cứ hỏi đi."

"À..... Được."

Phó Vân Bách cũng không rời khỏi trường học, ngồi trong xe chờ điện thoại.

Học sinh ở cổng trường dần dần ít đi, tiếng chuông lêm lớp vang lên, toàn bộ trường học an tĩnh lại.

Phó Vân Bách hút một điếu thuốc, mãi đến thuốc gần cháy hết điện thoại mới vang lên.

"Lão Đại... Anh anh anh... Làm sao anh đóan được?" Người bên kia điện thoại thở mạnh: "A Kiệt nói người tập kích bọn họ tên là Tang Âm, cái này con mẹ nó không phải là cháu gái của Văn lão gia tử sao? Cô ta không phải là một người bình thường sao?!"

Thời điểm Phó Vân Bách nghe Minh Thù nói câu nói kia thời điểm đã mơ màng đoán ra được.

"Kia là Sơn Hải Hội a! Chúng ta cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, cô ta làm sao lại làm được? A Kiệt nói lúc ấy chỉ có một mình cô, không thấy được những kẻ tập kích khác."

Người bên kia điện thoại kích động không thôi, nói chuyện liên miên không dừng lại được.

Cuối cùng, hắn tang thương nói một câu: "Lão Đại tôi cảm thấy thế giới này thật huyền ảo."

Phó Vân Bách cũng cảm thấy thế giới này thật huyền ảo.

Phó Vân Bách vứt bỏ đầu thuốc lá: "Chuyện này trước tiên cứ giữ bí mật."

"...Được." Thủ đoạn thẩm vấn trước kia đã để lại cho hắn một ấn tượng sâu sắc, kết quả vào ban đêm cô liền đi diệt trọn hang ổ của người ta.

Phó Vân Bách chuẩn bị tắt điện thoại, lại nghe người bên kia hỏi: "Dịch Giảo Giảo kia là sao?"

Dịch Giảo Giảo tại sao lại xuất hiện ở nơi đó, lúc ấy những dị năng giả ở Sơn Hải Hội đúng là được cô ta cứu ra."

"Điều tra."

-

Giữa trưa lúc ăn cơm, Minh Thù nhìn thấy Lục Chiến đã lâu không gặp.

Bốn người Tương Nhạc hỏi hắn gần đây đi đầu, Lục Chiến nhàn nhạt ứng phó vài câu.

"Âm Âm, đến, ngồi bên này." Tương Nhạc nhìn thấy Minh Thù, lập tức vẫy tay.

Bốn phía đều không có chỗ trống, Minh Thù chỉ có thể bưng đĩa đi qua.

Không biết có phải là bọn họ cố ý hay không để cô vừa vặn ngồi bên cạnh Lục Chiến.

Lục Chiến nắm chiếc đũa, chống đỡ lấy bàn ăn, ánh mắt liếc xéo nhìn cô, có chút cổ quái.

Minh Thù không thèm để ý, sau khi ngồi xuống đều chăm chú ăn cơm.

Bốn con hàng kia không chú ý đến bọn họ bên này, nói đến chuyện khác rồi rời đi.

Đường Triết: "Chuẩn bị tới kì thi rồi, nghe nói lần thi này không tốt sẽ mời phụ huynh."

Tương Nhạc chấn kinh: "Nghiêm trọng như vậy?"

Thành Tường cũng trừng mắt theo: "Không thể nào, thi giữa kỳ mà thôi còn mời phụ huynh sao?"

Đường Triết gật gù đắc ý: "Tôi nghe lão Vương nói, đây là muốn để phụ huynh xem tình trạng học tập của con mình ở trường.

La Nghệ ngược lại trấn định: "Vậy tôi khẳng định được mời, đến lúc đó các cậu ai sẽ thu nhập thôi?"

Thành Tường lập tức làm dấu X trước ngực.

Đường Triết cùng Tương Nhạc đồng thời bắt chước.

La Nghệ tức giận đến vỗ bàn: "Các cậu có phải là huynh đệ của tôi hay không???"

Tương Nhạc bọn hắn kỳ thật cũng không cần lo lắng, thành tích của bọn hắn không có gì trở ngại, người duy nhất phải lo lắng chính là La Nghệ.

Tương Nhạc nhìn về phía Lục Chiến cùng Tang Âm: "Chiến ca, Âm Âm, nếu không hai người bổ túc cho La Nghệ trước kỳ thi?"

Minh Thù uống một ngụm canh: "Từ bỏ đi."

La Nghệ: "..." Hắn rất nghiêm túc học có được không! Lên lớp đều không chơi game! Bọn hắn ngày ngày lên lớp đều chơi game, vì cái gì thành tích tốt hơn hắn! Không phục!

Tương Nhạc lại chưa từ bỏ ý định nhìn về phía Lục Chiến: "Chiến ca?"

Lục Chiến chậm rãi ăn cơm, dưới ánh mắt công kích của Tương Thành, không mặn không nhạt cự tuyệt: "Không dạy đồ đần."

La Nghệ: "..."

Tương Nhạc ba con hàng động tác thống nhất hướng về phía La Nghệ buông tay, không phải bọn hắn không giúp, là hai vị học bá này đều không giúp đỡ.

Cơm nước xong xuôi, thời gian nghỉ ngơi còn một giờ, mấy người Tương Nhạc tụ cùng một chỗ chơi game.

Minh Thù ngồi ở bên cạnh cùng Dư Thâm nhắn Wechat.

【 Dư Thâm: Trường học rất thú vị sao? 】

【 Tang Âm: Rất nhàm chán, ngoại trừ lên lớp đều không có chuyện làm. 】

【 Dư Thâm: À. 】

Dư Thâm gửi một hình ảnh tới, là phòng của hắn, là một trái bóng tinh tế đang đập trên sàn nhà.

【 Dư Thâm: Nhớ em! 】

Đầu ngón tay Minh Thù giật giật, đang muốn nhắn lại, trước mặt đột nhiên tối sầm lại.

Cô không ngẩng đầu nói: "Cản trở ánh mắt trời của tôi."

Lục Chiến không tránh ra: "Cô giúp cục quản lý dị năng làm việc?"

Minh Thù thu điện thoại lại cất vào túi, nhìn về phía Lục Chiến: "Cậu không phải là người của cục quản lý dị năng?"

Lục Chiến: "..."

Lục Chiến tránh đi vấn đề này: "Cô có thù gì với Sơn Hải Hội?"

"Không có thù."

"Không có thù thì tại sao cô muốn đối phó bọn hắn?"

Lúc ấy hắn ở đó, bất quá hắn cũng không thấy được toàn bộ quá trình, không biết cô làm sao mà làm được.

Minh Thù nhích sang bên cạnh để ánh mặt trời chiếu lấy mình: "Tôi vì dân trừ hại không được sao?"

"Cô không phải là loại người này." Lục Chiến cũng cảm thấy kỳ quái, nhưng trực giác nói cho hắn biết nữ sinh này không có tốt bụng như vậy.

"Tô lớn lên giống thần tiên, tô chính là cái thần tiên?"

Lục Chiến nhìn chằm chằm cô vài giây: " Cô không có sở hữu dị năng, cô làm như thế nào?"

Minh Thù như có điều suy nghĩ gật đầu: "Đúng vậy a, tôi làm sao làm được, tôi lợi hại lên đến chính mình đều cảm thấy sợ hãi.... Tôi có phải là nên đi xin ghi chép Guinness không."

Lục Chiến: "..."

Cuộc nói chuyện của Minh Thù và Lục Chiến kết thúc tại đây...

Lục Chiến khả năng cảm thấy mình hỏi cũng không được gì, cũng không muốn nói quá nhiều tránh bị bại lộ, cho nên hai bên kết thúc nói chuyện trong vui vẻ.

-

Khóa học buổi chiều khóa rất nhàm chán, chủ nhiệm lớp tuyên bố việc kiểm tra giữa kì.

Chuyện thi không tốt sẽ mời phụ huynh cũng được phát ra

Trong lớp trong lúc nhất thời kêu rên một trận, số người ôm cầu xin ôm đùi cũng không phải ít.

Minh Thù không nghĩ tới Dư Thâm sẽ đến đón mình, chiến trận kia...

Mấy chiếc xe dừng ở phía ngoài cổng trường, vệ sĩ một mặt nghiêm túc đứng thành một hàng, tràng diện phi thường hùng vĩ.

Học sinh đều đi vòng qua bên kia, hình thành một khu vực chân không.

Tự nhiên cũng có học sinh thảo luận, suy đoán đây là người nào, phô trương như vậy chặn ngoài cổng trường.

Trường của bọn họ cũng không ít kẻ có tiền, nhưng nhiều lắm thì chỉ có một chiếc xe sang trọng, trường hợp như vậy chưa từng thấy qua.

Minh Thù quay đầu muốn về trường học mua mấy bao đồ ăn vặt an ủi.

"Âm Âm..."

*

Cửu Thiếu: A! Vợ của ta không để ý tới ta!!

cầu tiểu tiên nữ bùng nổ bỏ phiếu

Bỏ phiếu!

Bỏ phiếu!

Bỏ phiếu!

Bỏ phiếu!

Đám tiểu đồng bạn! Nếu như bỏ phiếu không được, mời thêm phúc lợi bầy tìm lão bản 【 Thẩm Từ 】 đổi phiếu!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1230: Dư Âm Còn Văng Vẳng (27)

Minh Thù cảm thấy tiêu đề sáng mai sẽ là —— thực hư chuyện hoa khôi bị người ta bao nuôi...

Cô quay đầu nhìn về phía thanh niên mới bước xuống xe.

Thiếu niên ăn mặc tuỳ ý đứng im ở đó, lại là tiêu điểm của tất cả mọi người.

Thế giới vì hắn mà dừng lại.

Hắn là ánh nắng sáng ngời nhất phong cảnh.

"A! Rất đẹp trai a!"

"Thật đáng yêu..."

"Cậu ấy đang gọi ai?"

"Cậu ấy nhìn tôi bên này ài, tôi cảm thấy mình đang yêu aaaa!!"

Âm thanh kích động của nữ sinh bốn không ngừng vang lên.

Minh Thù hít sâu một hơi, đi về phía thiếu niên.

Khuôn mặt tái nhợt của thiếu niên chậm chạp giương lên nụ cười.

Minh Thù nghe thấy phía sau trở nên kích động thét lên, cùng tiếng tanh tách của đèn flash vang lên không ngừng.

Minh Thù tăng thêm tốc độ, một tay kéo người nhét vào trong xe, đóng cửa xe ngăn cách những âm thanh tanh tách bên ngoài kia.

Vệ sĩ đứng ngoài xe cũng theo thứ tự lên xe, đám người chỉ có thể nhìn đội ngũ xe nghênh ngang rời đi.

"Vừa rồi... Kia là hoa khôi của chúng ta sao?"

"Hình như... Phải."

Lục Chiến đứng sau một đám nữ sinh nhìn qua phương hướng đội xe biến mất, một lát sau lấy điện ra, tiếng chuông điện thoại đã vang lên một lúc.

Hắn đưa điện thoại đặt bên tai, cũng không nói chuyện, ước chừng một phút sau hắn nhàn nhạt ừ một tiếng, sau đó cúp điện thoại.

-

Trong xe.

"Không muốn... Không nên tùy tiện ra ngoài." Đáy lòng Minh Thù có chút bực bội, tiếp theo bồi thêm một câu: "Nhìn đám người bên ngoài kia xem, tạo ra phạm nhân thì làm sao bây giờ?"

Dư Thâm nắm chặt tayMinh Thù: "Nhưng anh nhớ em."

Nếu vừa rồi hắn không cô dự định sẽ co giò chạy đi.

Rõ ràng trên TV có tình huống như vậy, nữ sinh đều sẽ hạnh phúc nhào tới, cô lại muốn chạy đi.

"Nhớ cái gì, không phải mỗi ngày em đều trở về sao?"

"Một ngày anh có 36 000 giây không được nhìn thấy em."

"..."

Minh Thù trừng hắn.

Làm sao lại dính người như thế!

Không đúng...

Hắn một mực rất dính người.

Minh Thù ôm đầu nghĩ cách trả hàng, nơi nào có thể xin trả lại hàng.

Dư Thâm ân cần hỏi: "Âm Âm? Em không thoải mái sao? Em không muốn anh tới đón em sao, anh chỉ là muốn gặp em, em..... "

Minh Thù nghiêng người ngăn chặn miệng của hắn, thân thể Dư Thâm thân thể lệch một chút, hai người trực tiếp ngã xuống.

Xe vẫn chạy bình thường, Minh Thù đè hắn hôn một trận, đáy lòng vừa tức giận đã chuyển biến tốt đẹp một chút.

"Vừa rồi lời em nói anh nhớ chưa?"

Hàng lông mi Dư Thâm run rẩy, khẽ gật đầu: "Anh sẽ không ra ngoài.... Anh chỉ cho em thấy."

Minh Thù nhắm mắt lại, có chút thở ra một hơi, lần nữa ngăn chặn miệng của Dư Thâm.

Nụ hôn này triền miên vạn phần, đến khi truyền đến âm thanh gõ cửa xe phía trước.

"Thiếu gia, Tang Âm tiểu thư, đến."

Minh Thù cười mổ lên môi bị hôn đến đỏ bừng của hắn, từ trên người hắn ngồi dậy mở cửa xe.

Dư Thâm trừng mắt nhìn tấm xe trước mặt, lúc đi đoạn đường này dài như vậy làm cái gì bây giờ lại ngắn như vậy.

Dư Thâm cúi đầu bướx xuống, bởi vì Văn lão gia tử ở nhà, Dư Thâm rất quy củ đi theo phía sau Minh Thù.

-

Tại quán KTV nào đó.

Hoàn cảnh lờ mơ bên trong ẩn giấu đi dạng yêu ma quỷ quái gì ai cũng không biết.

Dịch Giảo Giảo bị người khác mang theo tiến vào một cái ghế lô, bịt mắt bị người ta gỡ xuống, Dịch Giảo Giảo một hồi lâu mới thích ứng.

"Dịch tiểu thư, mời ngồi."

Dịch Giảo Giảo dò xét căn phòng một chút, nam nhân vừa nói chuyện chuyện ngồi ở giữa, bốn phía căn phòng đều đứng đầy người.

Cô đi đến chỗ ngồi bên cạnh nam nhân ngồi xuống: "Đây chính là đạo đãi khách của Hồ tiên sinh?"

Hồ tiên sinh ha ha cười hai tiếng: "Dịch tiểu thư thứ lỗi, tôi đây cũng là phòng ngừa vạn nhất. Để chuộc lỗi với Dịch tiểu thư tôi tự phạt một ly!"

Hồ tiên sinh sảng khoái tự phạt một ly rượu.

Dịch Giảo Giảo cũng không tiện truy cứu: "Hồ tiên sinh mời tôi đến có chuyện gì?"

Hồ tiên sinh: "Sự việc lần trước Dịch tiểu thư nói là như thế nào?"

Dịch Giảo Giảo nói: "Tôi đã tiếp cận cục quản lý dị năng, Hồ tiên sinh nếu như không có gì chuyện quan trọng tốt nhất đừng liên hệ với tôi."

Hồ tiên sinh hút một điếu xì gà, sắc mặt hắn chậm rãi trầm xuống: "Gần đây Sơn Hải Hội đã bị người của cục quản lý dị năng nhổ tận gốc, cô cũng biết tổ chức giống như chúng ta nhất định là cái gai trong mắt những người đó, ai biết tiếp theo có phải là đến phiên chúng ta hay không."

Nói xong, Hồ tiên sinh dừng một chút, người bên cạnh đưa cho hắn một tờ giấy.

Hồ tiên sinh đem giấy đẩy tới trước mặt Dịch Giảo Giảo.

"Vật này, hi vọng Dịch tiểu thư có thể mau chóng cầm tới."

Dịch Giảo Giảo mặt không đổi sắc mở tờ giấy ra, phía trên vẽ một cái hộp.

"Đây là cái gì?"

"Là cái gì Dịch tiểu thư không nên hỏi, cô chỉ cần mang vật này từ cục quản lý dị năng ra." Hồ tiên sinh trên mặt có chút ý cười: "Đồ của Dịch tiểu thư tôi tự nhiên cũng sẽ trả lại cho cô."

Dịch Giảo Giảo rời khỏi KTV, cô xiết chặt tờ giấy trên tay.

Nếu như không phải bị lấy mất thứ quang trọng nhất, cô làm sao lại rơi vào trong tay đám người này.

Nếu như không phải như vậy, mình sẽ không bị khống chế.

Nghĩ đến tình hình lúc đó, lửa giận trong lòng Dịch Giảo Giảo từ từ bốc lên, cô lúc đầu có thể chạy thoát, đều là Tang Âm!!

-

Thời điểm muốn dẫn hắn ra cùng lúc Minh Thù thi giữa kì, chỉ có thể chờ sau khi thi xong, vừa vặn sau kì thi sẽ là kỳ nghỉ quốc khánh dài hạn.

Nhưng sau khi thi xong Minh Thù còn chưa kịp mang Dư Thâm ra ngoài, liền bị cục quản lý dị năng mời tới.

Minh Thù cũng không biết vì cái gì cục quản lý dị năng sẽ mời một người bình thường như cô tới.

【 Ký chủ xin có chút tự giác. 】

Minh Thù: "???" Ta còn chưa đủ tự giác? Ta không phải một người bình thường sao??"

【... 】 Ký chủ lại bắt đầu diễn!!

Giấy mời này không chỉ Minh Thù nhận được, Dư Thâm cũng nhận được.

Dư Thâm nói: "Cục quản lý cách một đoạn thời gian sẽ tổ chức dạng hoạt động này, đầu tiên là vì nắm giữ động thái của dị năng giả, thứ hai là để cho dị năng giả đời sau nhận biết. Thứ ba là để dị năng giả đời sau có thể luận bàn một chút, cho nên người tham gia tương đối đều là dị năng giả trẻ tuổi."

"Vậy họ mời em làm gì? Em lại không có dị năng."

Dư Thâm nghĩ nghĩ: "Vậy chúng ta không đi?"

Không đi thì có thể dẫn hắn ra ngoài...

Minh Thù cảm thấy có thể, dù sao cô đi cũng không có gì hữu dụng, đi tiêu diệt cục quản lý dị năng sao?"

Đây chính là chính phủ!

Trẫm còn không phải bị cả nước truy sát sao?

Ngay tại thời điểm Minh Thù dự định từ chối, đầu bếp nhỏ nhắn tin tới hỏi cô có muốn đi không.

Đầu bếp nhỏ...

Đầu bếp nhỏ còn gửi tới một phần danh sách, đây cũng là danh sách nội bộ, cô ấy chỉ cắt một phần nhỏ, vòng tên của cô lại.

Nhưng ánh mắt Minh Thù trượt đến phía dưới cùng. chỉ thấy có một nửa, nhưng vẫn còn thấy được tên.

Dịch Giảo Giảo.

Cô ta cũng đi?

Minh Thù vừa mới suy nghĩ xong, hình ảnh liền bị rút lui trở về.

Trang Mông Mông gửi tới một icon khóc lớn, cũng tỏ vẻ mình sẽ bị mắng.

Danh sách này không thể tiết lộ, Trang Mông Mông hơn phân nửa là nhìn thấy ở chỗ Phó Vân Bách.

Dịch Giảo Giảo muốn đi...

Giá trị hận thù ở đâu trẫm liền ở đó, không đi có phải không quá tôn trọng giá trị hận thù sao?

Minh Thù chờ mong nhìn về phía Dư Thâm.

"Vậy chúng ta... Đi chứ sao."

Đáy mắt Dư Thâm hiện lên một tia thất vọng.

"Không phải nói đi đảo nhỏ sao?" Minh Thù nói: "Coi như đi nghỉ phép đi."

#Hôm nay liền tới đây thôi, hẹn mọi người mai tớ lại edit tiếp!!!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1231: Dư Âm Còn Văng Vẳng (28)

Minh Thù không dám nói cho Văn lão gia tử chuyện này, nhưng dường như Văn lão gia tử đã biết từ cục quản lý bên kia rồi.

Cũng không biết Phó Vân Bách nói như thế nào, Văn lão gia tử ngược lại cũng không cản cô nữa.

Đây là hoạt động của cục quản lý tổ chức, đến lúc đó bên phía chính phủ cũng có rất nhiều người bình thường, Văn lão gia tử mặt khác để cô cùng Dư Thâm ra ngoài tiếp xúc với những người này.

Dư Thâm là dị năng giả, coi như Dư Thâm không ra ngoài, cô cũng không tránh được việc tiếp xúc với những người này.

Nơi tổ chức là một tòa lâu đài trên hải đảo, đây là địa bàn của cục quản lý, dị năng giả nếu thật có đánh nhau cũng dễ xử lý.

Dư Thâm có chuyên cơ đưa đón, Minh Thù cũng có chuyên cơ đi ngay bên cạnh, bất quá chuyên cơ của Dư Thâm vẫn phô trương lớn vô cùng.

Hắn vừa xuất hiện, các dị năng giả còn ở sân bay chưa có rời đi, dồn dập dò xét tới.

"Nhìn bên kia..."

"Kia là người của Dư gia sao?"

"Không phải có tin đồn nói hắn sống không được bao lâu sao?"

"Tốt số thôi, cha mẹ đều là dị năng giả, người ta nguyện ý nghĩ biện pháp chữa trị cho hắn, vật gì tốt đều dồn cho thân thể của hắn..."

Dư Thâm đối với những lời này không có cảm xúc gì, dắt Minh Thù ra ngoài theo lối đi riêng.

"Nữ sinh kia là ai?"

"Chưa thấy qua..."

Minh Thù cũng rất nổi bật, cô cùng Dư Thâm đang mặc áo đôi, kẻ không ngu cũng nhìn ra được quan hệ thế nào.

"Dư Thâm ca ca."

Một nữ sinh gạt đám người ra chạy về phía Dư Thâm, thần kỳ chính là vệ sĩ cũng không cản cô ta lại.

Minh Thù cắn sữa chua theo thói quen, nhìn nữ sinh kia.

Nữ sinh một thân váy bồng màu hồng, tóc hơi xoăn, viền ren khắp nơi bay loạn, kawaii vô cùng.

"Dư Thâm ca ca." Nữ sinh muốn nhào về phía Dư Thâm.

Dư Thâm có chút nhíu mày, kéo Minh Thù tránh sang bên cạnh, nữ sinh vồ hụt được vệ sĩ bên cạnh đỡ lấy.

"Biểu tiểu thư, cô không sao chứ?"

Nữ sinh hất tay vệ sĩ ra, ủy khuất nhìn về phía Dư Thâm: "Dư Thâm ca ca."

Ánh mắt cô ta rơi xuống tay Dư Thâm đang nắm lấy Minh Thù, sắc mặt lập tức biến đổi: "Cô là ai buông Dư Thâm ca ca ra."

Minh Thù không nhanh không chậm uống một ngụm sữa chua, sau đó giơ tay lên: "Là Dư Thâm ca ca của cô nắm tay tôi nha."

Nữ sinh: "..."

Nữ sinh càng ủy khuất: "Dư Thâm ca ca, anh cùng cô ta có quan hệ thế nào, tại sao anh lại nắm tay cô ta?"

Dư Thâm ngay trước mặt nữ sinh, từ kẽ tay Minh Thù chen vào, mười ngón đan xen: "Cô ấy là bạn gái của tôi."

Nữ sinh trừng lớn mắt: "Không có khả năng... Dư Thâm ca ca anh đã nói sẽ không thích người khác, là cô ta... Chính cô ta câu dẫn anh phải không? Anh đừng bị những nữ nhân này mê hoặc, bọn họ căn bản không có lòng tốt."

Dư Thâm: "Là tôi câu dẫn cô ấy."

Minh Thù ghé mắt, trong con ngươi mềm mại rung động.

Hắn cho tới bây giờ đều không để cho mình thất vọng không phải sao?

Nữ sinh: "..."

Dư Thâm đưa Minh Thù đi về phía xe đang đậu.

"Dư Thâm ca ca..."

"Biểu tiểu thư, xin cô dừng bước."Thấy thái độ của Dư Thâm rõ ràng nên lần này vệ sĩ cũng ngăn cô ta lại.

"Các người tránh ra cho tôi, Dư Thâm ca ca..." Nữ sinh nghĩ đột phá vòng vây của vệ sĩ: "Dư Thâm ca ca anh chờ em một chút, các người dám chặn tôi, các người không muốn lăn lộn nữa phải không!"

-

Minh Thù ngồi trên xe, học theo nữ sinh gọi: "Dư Thâm ca ca, có thể giúp em lấy một chút đồ ăn vặt không?"

Âm thanh của Minh Thù trong trẻo mang theo ý cười, không hề ngọt ngào giống nữ sinh.

Ánh mắt Dư Thâm tối lại.

Hắn đem đồ ăn vặt bên cạnh đưa tới, thời điểm Minh Thù đưa tay lấy đột nhiên giơ cao: "Kêu lại một tiếng nữa."

"Dư Thâm ca ca."

Minh Thù dồn lực chú ý lên tất cả đồ ăn vặt bên trên, muốn gọi liền gọi không một chút do dự.

Ánh mắt Dư Thâm càng thâm thúy hơn, nữ sinh hơi vểnh mặt lên, lộ ra cái cổ trắng nõn thon dài.

Một lúc sau đột nhiên cúi đầu tại môi cô rơi xuống một nụ hôn, sau đó liền xâm nhập cướp đoạt.

"Về sau đều gọi anh như vậy có được không?"

"Anh..." Minh Thù thở một ngụm: "Anh có sở thích này sao?"

"Nghe em gọi anh như vậy... rất êm tai." Dư Thâm đỡ lấy cô, nơi nào đó đã bắt đầu lớn lối: "Có được không?"

"Được được được, Dư Thâm ca ca, có thể cho em đồ ăn vặt không?" Muốn được ăn phải khom lưng.

Dư Thâm đưa đồ ăn vặt cho cô, nhưng thân thể vẫn đè cô như cũ.

Minh Thù cũng không để ý tới hắn, mở đồ ăn vặt ra bắt đầu ăn, thỉnh thoảng đút cho ăn một miếng.

Sắc mặt Dư Thâm có chút đỏ ửng, đè ép hô hấp, cánh môi đỏ bừng mở ra, cuối cùng hắn đem mặt chôn trong cổ Minh Thù, răng nhẹ nhàng cắn lên da thịt mềm mại trên bả vai cô.

Chờ Minh Thù cảm giác được thân thể của hắn khôi phục lại bình thường, xe đã dừng lại.

Vệ sĩ xuống xe chờ ở bên ngoài, Dư Thâm sửa sang quần áo cho Minh Thù, nhìn vết đỏ trên bả vai cô lại nhịn không được hôn một chút.

"Âm Âm, anh sẽ cho em một hôn lễ đặc biệt nhất."

Thẳng nam Thù ồ một tiếng: "Còn có một năm chín tháng."

Dư Thâm: "..."

Dư Thâm đáy lòng giận giữ xuống xe.

-

Trên đảo nhỏ không có kiến trúc cao nào, nhà ở đều là biệt thự 3 tầng, tọa lạc thành một mảnh.

Lúc đầu biệt thự an trí chính là mấy người một tòa, nhưng Dư Thâm đơn độc một tòa.

Minh Thù cũng nghe thấy có người nghị luận, ba mẹ Dư Thâm tựa như rất có quyền lực.

Dư Thâm không có ý định cùng Minh Thù ngủ riêng, cho nên đồ vật đều đặt ở một phòng, vệ sĩ nhìn qua có chút dị nghị, ánh mắt nhìn Minh Thù giống như yêu tinh hại nước hại dân.

Vừa sắp xếp cẩn thận, nhân viên công tác của cục quản lý dị năng liền đến đăng ký.

"Dư thiếu gia, Ngụy Nhã Huyên tiểu thư sẽ ở lại chỗ này, ngài xem??"

"Sắp xếp cho cô ta một tòa đơn độc." Dư Thâm không lưu tình chút nào mà nói: "Nếu như cô ta náo thì đưa trở về."

Ngụy Nhã Huyên chính là nữ sinh vệ sĩ gọi là Biểu tiểu thư, cô ta cùng mẹ của Dư Thâm là thân thích phương xa, quan hệ máu mủ không biết cách bao nhiêu.

Nhưng cô ta thức tỉnh dị năng nên từ nhỏ liền được đưa vào Dư gia, được gọi một tiếng Biểu tiểu thư.

Nhân viên công tác đăng ký xong cho Dư Thâm, lại nhìn về phía nữ sinh đang núp ở ghế sô pha bên trong ăn đồ ăn vặt.

Hắn vù vù viết một cái địa chỉ: "Tang Âm tiểu thư, bữa tối xin ngài đến địa chỉ này dùng bữa."

Ánh mắt Dư Thâm tối sầm lại nhìn nhân viên công tác.

Nhân viên công tác cảm giác sau lưng đột nhiên ớn lạnh, hắn giải thích một câu: "Mông Mông ở nơi đó."

"Đầu bếp nhỏ a! Được, không có vấn đề." Minh Thù vừa rồi không hứng thú lắm, tưởng là Phó Vân Bách muốn gây sự, nghe Trang Mông Mông ở đó con người liền sáng lên.

Nhân viên công tác: "..."

Tại sao càng lúc càng thấy lạnh như vậy? Còn chưa tới mùa thu a...

Nhân viên công tác làm việc của mình xong xuôi mau chóng rời đi.

Minh Thù nhắn cho đầu bếp nhỏ một chuỗi thực đơn.

Vừa gửi đi xong điện thoại liền bị người ta lấy đi.

Người vừa cầm điện thoại trừng mắt nhìn cô: "Em rất vui vẻ?"

"Có đồ ăn ngon, đương nhiên vui vẻ."

"So với nhìn anh còn vui vẻ hơn sao?"

"Ừm..." Cái kia không thể so được a!!

Dư Thâm ôm Minh Thù đến ghế sô pha nơi hẻo lánh, một chân hắn nửa quỳ trên ghế sô pha, thân thể nghiêng về phía trước: "Trả lời anh."

Minh Thù cười: "Em gặp được anh cũng mở... A..."

Ánh mắt Minh Thù liếc về phía bên cạnh, mới vừa rồi vệ sĩ còn đứng canh giống như Trụ Tử, lúc này dĩ nhiên một người đều không thấy, cửa đều được đóng lại.

Minh Thù: "..."

Minh Thù cảm giác tay Dư Thâm đang duỗi trong áo của mình, cô giật mình một cái: "Dư Thâm ca ca, em còn nhỏ a..."

Dư Thâm đột nhiên cười một tiếng: "Là rất nhỏ."

Ngón tay mang theo một chút ý lạnh chạm vào nơi mềm mại trên người cô.

Minh Thù: "..."

Dư Thâm cười mập mờ, cọ cọ bên tai cô mấy lần: "Anh giúp em."

Minh Thù: "..."

Dư Thâm cũng không làm chuyện gì quá giới hạn, Minh Thù hoài nghi hắn chính là mượn cơ hội chiếm tiện nghi.

Nhưng lại không thể đánh.

Cái này mẹ nó là búp bê, sợ đánh nát.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1232: Dư Âm Còn Văng Vẳng (29)

Minh Thù không nghĩ tới lúc ra cửa lại gặp Ngụy Nhã Huyên.

Ngụy Nhã Huyên rõ ràng là bị vệ sĩ chặn ngoài cửa, trước kia mặc dù cô ta không thể tới quá gần Dư Thâm nhưng cũng không bị vệ sĩ chặn ngoài cửa như thế này.

Nhất định là do nữ nhân kia!

Là cô ta xui khiến Dư Thâm ca ca!

Ngụy Nhã Huyên thấy Dư Thâm, con ngươi sáng lên vui sướng: "Dư Thâm ca ca, em..."

Dư Thâm chân mày nhịn không được nhíu lại, cắt đứt Ngụy Nhã Huyên: "Về sau không cho phép gọi tôi như vậy."

Trước kia chưa gặp được cô, hắn cảm thấy không quan trọng.

Nhưng hiện tại, hắn không muốn nghe gặp người khác gọi như vậy.

Ngụy Nhã Huyên trên mặt còn chưa kịp vui mừng bỗng chốc cứng đờ, từ trước tới giờ cô gọi như vậy đều không có ai phản đối.

"Dư Thâm ca..."

Ánh mắt Dư Thâm âm trầm như cô ta, con ngươi đen như mực, không thấy chút ánh sáng nào, cảm giác áp bách đánh tới.

Trong nháy mắt Ngụy Nhã Huyên như mất đi giọng nói, bước chân cô ta không nhịn được lui về phía sau.

"Biểu... Biểu ca." Ngụy Nhã Huyên ấp úng một câu, nước mắt rơi lả chả nói: "Tại sao biểu ca lại đối xử với em như vậy, em đã làm sai chuyện gì sao?"

Dư Thâm: "Muốn sống tốt ở đây thì không nên xuất hiện trước mặt tôi, cũng không nên quấy rầy tới Âm Âm."

Hắn không muốn cô sẽ hiểu lầm chuyện gì.

Một chút cũng không muốn.

Cũng sẽ vì cô mà giữ khoảng cách an toàn với tất cả giống cái.

Ngụy Nhã Huyên sững sờ nhìn Dư Thâm, từ trước tới giờ cô đều không thấy được một chút cảm xúc nào trên người này, đối với ai tựa hồ cũng rất lễ phép, mặc kệ nói cái gì hắn luôn luôn đáp ứng, sẽ không phản bác...

Thế nhưng...

Ngày hôm nay hắn vì một người mà nói ra những lời như vậy.

Ngụy Nhã Huyên cắn môi đỏ, con ngươi mang theo nước mắt nhìn nữ sinh đang được Dư Thâm nắm tay.

Nữ sinh kia ánh mắt nhìn về phương xa, trong tay cầm một cây kem, cũng không nhìn cô ta.

Đây căn bản là không đem cô ta để vào mắt?

Ngụy Nhã Huyên trong lòng ghen ghét không thôi, cô ta cũng tưởng tượng ra người đứng bên cạnh thiếu niên thời điểm này là cô ta mới đúng.

Cô ta đã từng cảm thấy chỉ có cô ta mới có thể đứng ở bên cạnh hắn, dù sao...

Trước kia chỉ có cô ta mới có thể đến gần hắn một chút.

Mà bây giờ ảo tưởng bị đánh vỡ, bị một nữ nhân không biết từ nơi nào xuất hiện cướp đi mất.

Làm cho cô ta cam tâm cho được...

"Cẩn thận, nhìn đường."

"Không phải anh dắt em đi sao? Em muốn ngã, anh làm được cái gì."

"Cần anh ôm em không?"

"Anh? Quên đi thôi, nơi này không có bệnh viện."

"..."

Đối thoại của hai người truyền đến, cô ta chưa bao giờ nghe thấy giọng nói ôn nhu của Dư Thâm như vậy.

Nhưng nữ sinh kia thì sao?

Cũng dám nói chuyện cùng Dư Thâm ca ca như thế! Cô ta dựa vào cái gì!

Ngụy Nhã Huyên nắm chặt hai tay buông bên người, móng tay bấm thẳng vào lòng bàn tay.

Dư Thâm ca ca là của cô!

Ngụy Nhã Huyên nhìn xe rời đi, cô ta lập tức lấy điện thoại di động ra gọi một cú điện thoại.

Điện thoại được kết nối, giọng nói ôn nhu vang lên: "Là Nhã Huyên đó à? Con tới rồi sao? Có thấy tiểu Thâm không? Gần đây nó như thế nào?"

Ngụy Nhã Huyên trực tiếp khóc thành tiếng: "Dì..."

"Ai? Tại sao lại khóc, có người bắt nạt con sao?"

Ngụy Nhã Huyên một bên khóc một bên cáo trạng, thêm mắm thêm muối nói Minh Thù là một người lai lịch không rõ ràng, không từ thủ đoạn leo lên người Dư Thâm, là một nữ nhân không biết xấu hổ.

Dư mẫu nghe xong quả nhiên khẩn trương lên, an ủi Ngụy Nhã Huyên hai câu, cúp điện thoại liền gọi cho vệ sĩ bên cạnh Dư Thâm hỏi thăm.

Đối mặt với sự hỏi thăm của Dư mẫu, vệ sĩ có điểm hoài muộn, thiếu gia có dặn dò chuyện này tạm thời không muốn nói cho bọn họ biết.

Dựa theo tác phong của vợ chồng Dư gia, vì an toàn của hắn không biết chừng sẽ tạo ra chuyện gì nữa.

Dư Thâm lựa chọn không nói cho bọn cũng là sợ họ hù dọa đến cô vợ nhỏ của hắn.

Nhưng Dư mẫu vẫn cường thế hơn một chút, vệ sĩ không chịu nổi gánh nặng, ấp úng nói.

Xác định không phải lai lịch gì không rõ mà là cháu gái của Văn lão gia tử, thái độ mới vừa rồi còn nổi trận lôi đình của Dư mẫu đột nhiên mềm mại xuống.

Sau đó liền cúp điện thoại.

Vệ sĩ: "???"

Cho nên việc này có nên cho thiếu gia biết hay không?

-

Ngụy Nhã Huyên cho là Dư mẫu chẳng mấy chốc sẽ cho người tới đuổi Minh Thù đi.

Nhưng ngày thứ hai ban đêm tất cả mọi người đều đến đông đủ, thời điểm tham gia tiệc tối cô vẫn còn đứng bên cạnh Dư Thâm.

Trong con ngươi Ngụy Nhã Huyên tràn đầy vẻ không thể tin được, cô ta hiểu rất rõ dì, tuyệt đối sẽ không để cho một người lai lịch không rõ ràng bên cạnh Dư Thâm.

Trước kia có nữ nhân có chút ý đồ tới gần Dư Thâm, chỉ cần cô ta cáo trạng, rất nhanh liền không thấy các nữ nhân đó nữa.

Thế nhưng vì cái gì cô ta còn ở nơi này?

Hai người đứng chung một chỗ giống như sinh ra đã là dành cho nhau, chói mắt như vậy.

Không!

Cô mới là người nên đứng bên cạnh Dư Thâm ca ca!!

"Khụ khụ khụ..." Trên sân khấu, một người đàn ông trung niên cầm microphone lên: "Trước tiên hoan nghênh các vị tới tham gia hoạt động năm nay."

Người đàn ông nói một đống lời xã giao sau đó mới vào vấn đề chính: "Năm nay giống như những năm qua, sau tiệc tối sẽ có thời gian hoạt động tự do. Sau đó sẽ là cuộc so tài của các dị năng giả, phần thưởng năm nay so với năm trước càng phong phú..."

"Ồ?" Minh Thù nhìn về phía Dư Thâm: "Còn có cái này?"

Dư Thâm nghiêm túc nói: "Anh cũng đã nói qua với em, cái này là để dị năng giả đời sau luận bàn."

Minh Thù: "..."

Không trách được năng lực hiểu biết của cô kém!

Là luận bàn cùng cuộc so tài này hoàn toàn là hai chuyện khác nhau có được không?!

Dư Thâm bày một mặt "Anh nói với em chính là ý tứ kia, em lại không hỏi nhiều, không trách được anh" thần sắc.

Minh Thù: "..."

Hiện tại chẳng những tiểu yêu tinh có bệnh, thân thể cũng có bệnh.

Nghĩ như vậy, Minh Thù liền nhịn xuống xúc động muốn đánh hắn.

Hiển nhiên người tham gia đối với quy tắc của cuộc so tài này đều hết sức quen thuộc, coi như chưa quen thuộc, người bên cạnh cũng sẽ giải thích.

Cuộc so tài có tất cả ba ngày, thêm hoạt động sau đó vừa vặn bảy ngày, đây quả thực là dựa theo định chế hoạt động nghỉ dài hạn.

Cuộc so tài không cưỡng chế tham gia, ai muốn tham gia tự mình đi báo danh là được.

Cục quản lý dị năng cục cung cấp trước cho ba phần thưởng coi như không tệ, bất quá đại đa số người cũng là vì luận bàn tăng thực lực của mình lên, hoặc là xem mình có thiếu sót gì không.

Minh Thù phát hiện dị năng giả tụ tập cùng một chỗ, còn rất nhiều.

Ngẫm lại đây chỉ là tổ chức dị năng chính phủ, còn có những tổ chức không chính thức kia, cùng dị năng giả chưa được phát hiện, trên thế giới này dị năng giả tính ra cũng không ít a.

Đương nhiên đối mặt mấy triệu dân số, dị năng giả vẫn không nhiều.

Minh Thù tìm tới Trang Mông Mông, Trang Mông Mông cùng Phó Vân Bách đứng chung một chỗ, Phó Vân Bách nhìn qua giống một người cha già, Trang Mông Mông tựa như một đứa trẻ phạm sai lầm.

"Làm sao, lại khi dễ đầu bếp nhỏ của tôi?"

Trang Mông Mông lập tức trốn phía sau Minh Thù, chỉ lộ ra một đôi mắt nhìn Phó Vân Bách.

Bộ dáng kia tựa như là: Nhìn đi, chỗ dựa của tôi tới rồi, anh mắng tôi thử một chút!

Phó Vân Bách nghĩ đến đêm qua, còn kém đem chỗ ở của hắn biến thành phòng ăn liền không nhịn được mi tâm cuồng loạn.

"Cô đừng có chạy lung tung." Phó Vân Bách nhìn Trang Mông Mông một chút, sau đó nhìn về phía Minh Thù: "Cô cũng chớ làm loạn, Dư thiếu gia, làm phiền cậu trông chừng bọn họ."

Phó Vân Bách cũng rất bận, hắn đang lo tìm không được người trông chừng Trang Mông Mông, Minh Thù tới, hắn liền đem người ném cho Minh Thù, lập tức rời đi.

Minh Thù: "..."

Nam chính của vi diện này quá không được rồi!!

Đào góc tường đào góc tường!

Lòng bàn tay Minh Thù bị nhéo một chút, Minh Thù quay đầu lại liền đụng phải ánh mắt của Dư Thâm, hắn mím môi, không nói một lời nhìn cô.

"..."

A!

Thật là phiền!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1233: Dư Âm Còn Văng Vẳng (30)

Chuyện của Sơn Hải Hội trước đó, Phó Vân Bách hẳn là đã biết chân tướng nhưng hắn không nói gì.

Hiện tại Dịch Giảo Giảo còn ở nơi này, Minh Thù cũng không biết Phó Vân Bách có chủ ý gì.

Minh Thù tìm một vòng trong đám người tại yến hội, nhìn thấy Dịch Giảo Giảo cùng một người đàn ông trung niên đang đứng một chỗ nói chuyện.

Người đàn ông trung niên nhìn qua rất tôn kính Dịch Giảo Giảo, đoán chừng là bị Dịch Giảo Giảo lôi kéo.

"Người kia là Dịch Giảo Giảo học chung trường với cô phải không?" Trang Mông Mông ôm lấy mặt, ngồi ở đối diện Minh Thù, nghiêng đầu dò xét Dịch Giảo Giảo.

"Ừ."

Gần đây cô ta hay xuất hiện trong cục, tôi có chút không thích cô ta." Trang Mông Mông như nói thật: "Nhưng hình như Phó Vân Bách rất coi trọng cô ta."

Nói đến đây, Trang Mông Mông có chút thở dài.

Nếu như nói Dịch Giảo Giảo là một đóa hoa hồng xinh đẹp, cô chính là một ngọn cỏ dại, căn bản không thể so sánh.

Nếu như không phải cô có năng lực đặc biệt, có lẽ Phó Vân Bách căn bản cũng sẽ không liếc nhìn cô một cái.

"Cô ta làm gì tại cục quản lý?"

"Cũng không là gì, chỉ là thường xuyên đến, thỉnh thoảng hỗ trợ một chút công việc bên ngoài bắt những dị năng giả xấu xa kia." Trang Mông Mông dừng một chút: "Cô ta cùng người trong cục quan hệ cũng không tệ."

Dịch Giảo Giảo muốn tiếp cận nam chính?

Hay là có mục đích khác?

Phó Vân Bách biết rõ Dịch Giảo Giảo không phải là người phá hủy Sơn Hải Hội, nhưng vẫn cho cô ta ở lại, chứng tỏ nam chính không phải loại đồ đần vì sắc khom lưng, cho nên...

Hẳn là có mục đích khác.

Đại lão đọ sức chính là để người ta đau đầu.

Có chuyện gì là không thể dùng đồ ăn vặt... Không phải, giảng đạo lý giải quyết.

Một lần giảng không thông có thể nói hai lần nha!

Ngụy Nhã Huyên đứng cách đó không xa, dùng ánh mắt ghen tỵ chăm chú nhìn người bên kia.

"Cô thích hắn?"

Âm thanh từ đằng sau đột nhiên vang lên, Ngụy Nhã Huyên theo bản năng xoay người lại.

Nữ sinh dung mạo tịnh lệ ưu nhã đứng phía sau, váy dài màu đen, môi đỏ kiều diễm để người ta nhìn một chút liền khó mà quên được.

"Cô là?"

Ngụy Nhã Huyên không biết người này.

"Cô thích người kia?" Dịch Giảo Giảo không trả lời vấn đề của cô ta, ngược lại nhìn về phía Ngụy Nhã Huyên nhìn trước đó.

"Mắc mớ gì tới cô?" Ngụy Nhã Huyên xoay người, không có ý định giải thích cùng nữ sinh này.

"Tôi có thể giúp cô."

Ngụy Nhã Huyên nghe thấy câu này ngờ vực nhìn cô ta: "Giúp tôi, cô giúp tôi thế nào?"

Dịch Giảo Giảo cười cười: "Bởi vì chúng ta có chung một kẻ thù."

Ngụy Nhã Huyên nhìn Minh Thù đang được Dư Thâm che chở, lại nhìn Dịch Giảo Giảo.

"Tôi dựa vào cái gì tin tưởng cô?"

"Tùy cô, nếu cô nghĩ thông suốt có thể tìm tôi." Dịch Giảo Giảo kín đáo đưa cho Ngụy Nhã Huyên một tấm danh thiếp, sau đó liền rời đi.

Ngụy Nhã Huyên cúi đầu dò xét tấm danh thiếp kia, phía trên chỉ có một dãy số điện thoại.

Cô ta muốn ném đi, tay đã đặt phía trên thùng rác, cuối cùng lại thu tấm danh thiếp lại.

-

Tiệc tối cũng không có chuyện gì xảy ra, tất cả mọi người rất an phận, Dư Thâm bên này toàn là vệ sĩ vây quanh cũng không ai đi lên tự chuốc nhục nhã.

Dịch Giảo Giảo có trông thấy cô, bất quá cô ta cũng không đi về phía bên này. Thậm chí còn không dám nhìn nhiều, sau yến hội Dịch Giảo Giảo đã không thấy tung tích.

Minh Thù muốn tìm cơ hội cùng cô ta hẹn hò một chút cũng không được.

Người chủ trì hoạt động năm nay là Phó Vân Bách, một đống việc còn đang chờ hắn xử lý, Minh Thù liền phi thường tri kỷ đem đầu bếp nhỏ trở về.

Thuận tiện ăn bữa ăn khuya.

Sau đó mới cùng Dư Thâm chậm rãi về trở về biệt thự của bọn họ.

Ngụy Nhã Huyên đi theo họ cả một đường,thấy bọn họ tiến vào biệt thự, cô ta mới từ chỗ tối đi ra.

Cô ta đứng bên ngoài một hồi lâu, bấm số điện thoại của Dư mẫu.

-

Ngày thứ hai là hoạt động tự do, Minh Thù không muốn động chỉ muốn nằm trên giường cùng đồ ăn vặt ân ân ái ái cả ngày.

Nhưng mà Dư Thâm cô ra ngoài nhìn biển.

"Em đáp ứng mang anh ra ngoài, hiện tại tới đây rồi em còn không đi theo anh?"

"Dư Thâm ca ca, chúng ta đơn giản một chút, không nên làm phức tạp như vậy..."

"Em có đi hay không?

"..." Không đi!

Lần trước không phải đã nhìn qua rồi sao, biển khơi đều chỉ là một phong cảnh, có gì đáng xem.

Tiểu yêu tinh chính là muốn chia cách đồ ăn vặt với trẫm!

Dụng tâm hiểm ác!

Trẫm không đi!

Miệng nói không đi nhưng cuối cùng vẫn là ra bờ biển.

Đảo nhỏ xây cất hoàn thiện, một con đường được xây quanh toàn bộ đảo, có thể thấy được toàn bộ phong cảnh biển khơi.

Gió biển thổi tóc Minh Thù đến loạn, cô cầm dây thun tiện tay buộc lại.

"Tại sao anh lại thích ngắm biển như thế?"

Dư Thâm đưa tay sửa sang lại tóc của cô một chút, khóe miệng cong lên: "Thân thể của anh từ nhỏ đã không tốt, trước khi anh mười tuổi đều không có cơ hội ra ngoài."

Dư Thâm nắm tay Minh Thù đi về phía trước: "Ba mẹ anh công việc bộn bề, bọn họ bận bịu cũng làm không xong được công việc, lúc ấy thấy biển trong TV đặc biệt muốn đi một lần, có một lần thừa dịp bọn họ ở nhà anh liền đề nghị, không nghĩ tới bọn họ sẽ đáp ứng anh."

"Thế nhưng..." Dư Thâm dừng vài giây: "Bọn họ chưa bao giờ đưa anh đi, bọn họ chỉ lừa gạt anh thôi, lần nào cũng đều như vậy."

"Về sau dần dần lớn lên, thỉnh thoảng anh sẽ được ra ngoài một lần, nhưng bọn họ cũng sẽ không để cho anh đi quá nhiều nơi."

"Anh cũng bỏ việc muốn đi biển sang một bên, anh không muốn thời điểm đi xung quanh tất cả đều là vệ sĩ, có đôi khi anh cảm thấy mình giống như một sủng vật bị nhốt trong lồng."

"Bọn họ thay anh quyết định tất cả, anh không có tự do, không có quyền lựa chọn. Tất cả mọi việc anh làm đều bị dòm ngó, thậm chí một chút riêng tư cũng không có."

Dư Thâm nói xong nhìn về phía Minh Thù nở ra một nụ cười yếu ớt, trong con ngươi của thiếu niên phản chiếu biển khơi xanh thẳm.

Hắn nhẹ nhàng nói: "Thích nơi này, đại khái chỉ là bởi vì luôn nghĩ đến nhưng lại không tới được, mà biển khơi... Không phải là biểu hiện của tự do sao?"

Minh Thù ngửa đầu hôn hắn một cái.

Gió biển từ bên cạnh hai người phất qua, làn váy thiếu nữ tung bay, thiếu niên có chút xoay người, hôn lên cánh môi hồng hào của thiếu nữ như một ấn ký.

"Quãng đời còn lại của anh đều giao cho em."

Minh Thù có chút lui lại, hành lễ theo kiểu quý tộc, giọng nói mang theo ý cười.

"Tam sinh hữu hạnh."

Gió biển chầm chậm phảng phất đem hai câu này truyền về phía chân trời.

Đó là tuyên ngôn cũng là lời hứa của bọn họ.

Minh Thù kéo tay của hắn: "Thân thể anh rất tốt, không có yếu như bọn họ nói, về sau em sẽ mang anh ra ngoài chơi."

"Được."

"Thiếu gia, điện thoại của phu nhân."

Vệ sĩ phía sau đột nhiên đuổi theo, đưa điện thoại cho Dư Thâm.

Dư Thâm nhìn Minh Thù một chút, nhận lấy điện thoại: "Mẹ?"

Dư Thâm đi về phía bên cạnh hai bước, tiếng nói chuyện không lớn, cũng không biết bên kia nói cái gì, hắn đều đáp ứng.

Minh Thù thấy hắn như thế liền biết hắn căn bản không nghe lọt tai, tựa như Văn lão gia tử nói với hắn trước đó cũng vậy.

Minh Thù dựa vào bên cạnh chờ hắn, ánh mắt đảo qua bốn phía, đột nhiên thoáng nhìn về phía một người đang đứng bên đó.

Con ngươi cô khẽ híp một cái.

Dịch Giảo Giảo đứng ở đằng kia làm gì? Ngắm cảnh sao?

Dịch Giảo Giảo tựa hồ phát hiện Minh Thù nhìn mình, lập tức ẩn vào bụi cây bên cạnh.

Minh Thù đứng im không nhúc nhích, thậm chí lấy ra một túi đồ ăn vặt.

Tưởng trẫm ngốc a!

Để tiểu yêu tinh một mình ở đây, xảy ra vấn đề tính cho ai?!

Trẫm mới không đuổi theo đó!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1234: Dư Âm Còn Văng Vẳng (31)

"Tại sao cô ta lại bất động?Không phải cô nói có thể lừa cô ta tới đây sao?" Ngụy Nhã Huyên cùng Dịch Giảo Giảo đứng ở một nơi bí mật gần đó, nhìn chằm chằm hai người bên dưới.

Đêm qua, cô ta gọi điện thoại cho Dư mẫu.

Cô ta muốn biết tại sao Dư mẫu không đuổi nữ nhân bên cạnh Dư Thâm ca ca đi.

Thế nhưng Dư mẫu lại thành khẩn nói với cô ta, quan trọng chỉ cần Dư Thâm ca ca thích là được.

Dựa vào cái gì?

Sau khi cúp điện thoại, cô ta sờ đến tấm danh thiếp kia rồi gọi cho Dịch Giảo Giảo.

Dịch Giảo Giảo sắc mặt cũng không được tốt cho lắm.

Tang Âm kia nhìn thấy mình nhất định sẽ đuổi theo, đặc biệt là lúc không có người...

Thế nhưng hình như cô ta đã tính sai.

Dịch Giảo Giảo không tin, cô ta lại xuất hiện lần nữa ở nơi Minh Thù có thể nhìn thấy, sau đó nữ sinh phía dưới giơ ngón giữa lên nhìn cô ta.

Dịch Giảo Giảo cảm thấy mình đang khiếp sợ.

Cô có phải có bệnh không?

Ánh mắt Ngụy Nhã Huyên cổ quái đề phòng nhìn cô ta.

"Cô và cô ta có phải là cùng một phe không? Cô muốn gạt tôi?" Ngụy Nhã Huyên lui đến khoảng cách an toàn, phát động dị năng: "Nữ nhân kia chiếm lấy Dư Thâm ca ca của tôi, cô cùng cô ta tại sao lại muốn đối phó với tôi?"

Dịch Giảo Giảo liếc cô ta một cái, thần sắc khinh thường: "Tôi đối phó với cô làm cái gì?"

"Cô đừng tới đây!" Ngụy Nhã Huyên quát lớn.

Dịch Giảo Giảo đi về phía cô ta, che miệng cô ta lại, hạ giọng: "Cô ồn ào cái gì? Tại sao tôi phải cùng tô ta..."

"Ô ô... Thả..."

Ngụy Nhã Huyên là dị năng hệ thủy, nước liên tục từ dưới chân Dịch Giảo Giảo vòng lên, hung hăng hất cô ta qua một bên.

Dịch Giảo Giảo có chút chật vật ngã bên cạnh, Ngụy Nhã Huyên thở một ngụm, lập tức vung ra đợt nước thứ hai.

"Cô bình tĩnh một chút!" Dịch Giảo Giảo hét về phía Ngụy Nhã Huyên.

Ngụy Nhã Huyên không biết là bị hù dọa hay là hành vi chọc giận cô ta của Dịch Giảo Giảo vừa rồi, lúc này chỉ toàn công kích, hoàn toàn không nghe Dịch Giảo Giảo nói.

Dịch Giảo Giảo không thể không phản kích.

-

Minh Thù cùng Dư Thâm từ bờ biển trở về đã là chạng vạng tối, ánh sáng dưới chân trời đỏ quạch như máu.

Trang Mông Mông một mặt lo lắng chờ ở cửa ra vào.

Thấy cô xuống xe, lập tức chạy tới: "Âm Âm, có người mất tích."

"Ừ?" Minh Thù có chút nhíu mày: "Cho nên?"

Trang Mông Mông nói: "Tôi nghe Phó Vân Bách nói người mất tích tên Ngụy Nhã Huyên, là Dư Thâm tiên sinh... Biểu muội, còn có người nói nhìn thấy các người quan hệ không tốt."

"Nghi ngờ tôi?"

Trang Mông Mông gật gật đầu.

Đồ vật của Ngụy Nhã Huyên đều còn ở biệt thự, nhưng chính là không thấy người, điện thoại không gọi được, lần cuối cùng thấy cô ta đã là thời điểm ăn điểm tâm buổi sáng, về sau cũng không có ai gặp qua cô ta.

Trang Mông Mông nhìn điện thoại chấn động một cái, con ngươi có chút siết chặt: "Tìm được..."

Minh Thù chuẩn bị tiến vào biệt thự: "Tìm được là tốt rồi chứ sao."

Trang Mông Mông đem hai chữ đằng sau bổ sung hoàn chỉnh: "Thi thể."

Minh Thù có chút dừng lại, nhìn về màn hình điện thoại của Trang Mông Mông một chút, hẳn là nhóm của cục quản lý phát hình ảnh Wechat.

Ngụy Nhã Huyên vẫn mặc một thân váy bồng, nhưng mà váy có chút tổn hại, đã không còn mỹ cảm trước đó.

Cô ta trừng lớn mắt nằm trên một đống đá vụn, mặt và cánh tay đều có không ít vết thương bị róc thịt, trong mắt phảng phất còn lưu lại vẻ kinh hoàng.

Máu trên người đã đông lại tạo thành màu đỏ sậm, nguyên nhân có lẽ là điện thoại quay chụp cùng lúc ánh sáng chiếu vào nên nhìn máu khá là quái dị.

Ban đầu cục quản lý muốn giấu giếm chuyện này nhưng đã tới không kịp, lúc đó hiện trường đã có nhiều dị năng giả ở đó.

Sự việc một dị năng giả chết đã truyền ra ngoài.

Đã không giấu được, Phó Vân Bách chỉ có thể triệu tập tất cả mọi người tập hợp lại nơi tổ chức yến tiệc hôm qua.

Dị năng giả lục đục xuất hiện, Minh Thù đưa Dư Thâm tới một vị trí hẻo lánh.

Chờ cục quản lý người xác định tất cả mọi người ở đây, Phó Vân Bách mới lên sân khấu.

"Chắc tất cả mọi người đều đã biết sự việc vừa xảy ra? Có một dị năng giả bị sát hại, hoạt động trong đảo nhỏ lúc đó vẫn phong bế, cho nên hung thủ khẳng định đang ở trong chúng ta, đây là tư liệu người bị hại..."

Màn hình lớn sau lưng Phó Vân Bách bắt đầu phát ra tư liệu của Ngụy Nhã Huyên, cùng ảnh chụp thời điểm tử vong.

"Cái gì đó, có lẽ là tự sát?"

"Ông đây là hoài nghi chúng tôi giết người sao? Chúng tôi tới tham gia hoạt động, giết người làm gì, tôi cũng không biết người kia."

"Đúng thế, dựa vào cái gì hoài nghi chúng tôi?"

Phó Vân Bách giơ tay, mọi người cho hắn mặt mũi nên yên tĩnh.

"Chúng tôi đã đã kiểm tra, không phải tự sát, từ trên tấm ảnh này mọi người cũng có thể nhìn ra, làm gì có phương thức tự sát như vậy?"

Dừng một chút, Phó Vân Bách nói: "Mọi người có đầu mối gì hãy cung cấp cho tôi, mau chóng tìm được hung thủ mọi người cũng an tâm."

Mọi người hai mặt nhìn nhau một lát, đến cùng là không ai nói nặng lời, dù sao cũng có một dị năng giả chết rồi.

Tất cả mọi người có hiềm nghi cũng không là phải đơn độc hoài nghi ai.

Phó Vân Bách lại nói vài câu, sau đó chừa lại cho mọi người không gian thảo luận.

Hắn xuống sân khấu trực tiếp đi về phía Minh Thù.

Trang Mông Mông có chút thấp thỏm bất an, Phó Vân Bách giơ tay, bàn tay rơi vào trên đỉnh đầu của cô, xoa xoa trấn an.

Bên này đều bị vệ sĩ vây lại, không ai có thể tới gần, Phó Vân Bách đẩy kính mắt: "Sự việc so với tôi nói phức tạp hơn rất nhiều, Dư thiếu gia cùng Tang Âm tiểu thư trước tiên có thể trở về, tôi sẽ an bài chuyên cơ cho hai người."

Minh Thù hiếu kì: "A, không phải hoài nghi tôi sao?"

Trẫm cái đã sẵn sàng đổ vỏ, sao hiềm nghi lại bị loại bỏ rồi?

Phó Vân Bách liếc nhìn cô một cái, hạ giọng nói: "Dị năng của Ngụy Nhã Huyên không còn."

Hắn đã xác nhận Minh Thù không sở hữu dị năng, đã không sở hữu dị năng, tự nhiên sẽ không hấp thu được dị năng của người khác.

Nếu là tử vong bình thường hiềm nghi của cô có lẽ tương đối lớn, dù sao trước đó có người trông thấy bọn cô cùng Ngụy Nhã Huyên nói chuyện qua, còn không được vui vẻ cho lắm.

Minh Thù: "Vậy có lẽ tôi có đồng bọn thì sao?"

Phó Vân Bách: "..."

Cái này mẹ nó có phải là có tật xấu hay không!

Người khác ước gì mình không có hiềm nghi, cô lại giống như ngại mình hiềm nghi không đủ nhiều!!

"Trò hay còn chưa bắt đầu, náo nhiệt như vậy, đi cái gì." Minh Thù chống cằm nhìn Dư Thâm: "Anh đi sao?"

"Em quyết định." Đối với việc Ngụy Nhã Huyên chết, Dư Thâm biểu hiện vô cùng lạnh nhạt.

Minh Thù hướng về phía Phó Vân Bách buông tay.

Phó Vân Bách: "..."

Phó Vân Bách nghĩ nếu Dư Thâm rời đi, bất quá hắn cũng muốn giao Trang Mông Mông cho họ mang đi, hắn sợ... Có người sẽ gây bất lợi cho Trang Mông Mông.

Thân là người của cục quản lý, hắn có thể vì Dư Thâm an bài, nhưng không thể đơn độc vì Trang Mông Mông an bài.

Hai người kia... Thật đáng giận a!

Phó Vân Bách nhức đầu không thôi.

Bên kia có người gọi hắn, Phó Vân Bách chỉ có thể nhanh chóng bàn giao hai câu rồi đi xử lý.

Trang Mông Mông hỏi: "Âm Âm, cô nói sẽ là ai làm ra?"

Minh Thù nhìn về đại sảnh: "Ai cũng có thể."

Trang Mông Mông: "Một người đang êm đẹp tại sao lại chết rồi, còn tàn nhẫn như vậy cướp đi dị năng của cô ta."

Trang Mông Mông dừng vài giây: "Tôi nghe nói thời điểm trước khi bị tước đoạt dị năng, lúc còn sống sẽ vô cùng đau khổ..."

Cô nói xong nhịn không được rùng mình một cái.

Cô trước đó nhiều lần bị bắt, nếu như không được người khác cứu cô cũng không biết kết cục của mình sẽ thế nào.

Thế giới dị năng giả thật là đáng sợ!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1235: Dư Âm Còn Văng Vẳng (32)

"Ngụy Nhã Huyên là biểu muội của Dư Thâm, trước đó có người nghe thấy Ngụy Nhã Huyên cùng nữ sinh bên cạnh Dư Thâm có quan hệ không tốt, hiềm nghi của cô ta không phải lớn nhất sao?"

Vấn đề này vẫn là bị người ta nói ra.

Mọi người nhìn về phía vị trí của Minh Thù.

Minh Thù theo bản năng muốn đổ vỏ, tay muốn giơ lên, Dư Thâm đột nhiên đứng dậy.

"Âm Âm vẫn luôn ở cùng với tôi, vệ sĩ của tôi đều có thể làm chứng."

"Vệ sĩ của cậu không phải đều nghe lời cậu sao?" Có dị năng giả bất mãn Dư Thâm, nhịn không được khịt mũi coi thường.

"Không đến mức đó, Ngụy Nhã Huyên cùng Dư Thâm vẫn là anh em, tại sao lại hại cô ta?"

"Đúng vậy... Không biết không nên nói lung tung."

"Biểu muội chết hắn còn không phát sinh ra bộ dạng gì, đây là thái độ của một biểu ca nên có? Nói không chừng chính là hai người bọn họ thông đồng hại chết người khác."

"Lời này của cậu nói đến cũng quá không chịu trách nhiệm..."

Trong lúc nhất thời hai bên cãi nhau túi bụi, Phó Vân Bách hô một tiếng mọi người mới an tĩnh lại.

"Căn cứ theo camera giám sát trên đảo, chúng tôi suy tính ra Ngụy Nhã Huyên tử vong khoảng chừng ba giờ chiều, Dư thiếu gia lúc ấy đang ở trên bãi biển, lúc ấy có không ít người ở trên bờ biển, điểm này có thể chứng minh."

Một số dị năng giả ở đó đều có thể chứng minh bọn Dư Thâm ở bãi biển tại thời điểm đó.

Người vừa rồi có ác ý công kích Dư Thâm liền yên tĩnh lại không nói thêm gì nữa.

Phó Vân Bách: "Hiện tại có người nào sau bữa sáng còn gặp Ngụy Nhã Huyên ở nơi nào không?"

Sau bữa sáng mọi người đều phân tán trên đảo, hòn đảo này cũng không tính là lớn, chỉ cần không phải nơi vắng vẻ không thể tới được còn lại đều sẽ có người nhìn thấy.

"Không phải có camera giám sát sao? Các điều tra camera đi!"

"Đúng thế, trước đó các người đều không nói có camera giám sát."

Đám người kịp phản ứng, vừa rồi Phó Vân Bách vì giúp Dư Thâm chứng minh đã nói ra việc camera giám sát.

Nhưng lúc đó hoàn toàn không có đề cập qua việc giám sát.

"Camera giám sát chỉ có ở mấy khu vực tương đối lớn, một số nơi nhỏ cùng nơi nghỉ ngơi đều không có giám sát.

Phó Vân Bách kiên nhẫn giải thích.

Bọn hắn đã điều tra camera giám sát, bữa sáng Ngụy Nhã Huyên sau khi rời đi liền đi về một lối đi nhỏ, về sau cũng không có xuất hiện tại khu vực giám sát nào nữa.

"Cái kia..."

Trong đám người có người nhấc tay, đám người tự động tránh ra.

Một cái đầu của nam sinh lộ ra, bả vai hắn có run rẩy, nhìn qua có một sự sợ hãi.

"Buổi sáng tôi trông thấy nữ sinh kia cùng một nữ sinh khác ở chung một chỗ, bọn họ đánh... Đánh nhau."

Phó Vân Bách lập tức truy vấn: "Nữ sinh? Là ai?"

Mắt nam sinh như chuột đảo qua đại sảnh, chậm chạp chỉ về một hướng.

"Là cô ta."

Đám người thuận theo tay nam sinh chỉ nhìn qua, một nữ sinh đang đứng ở góc khuất.

Đột nhiên bị xác nhận Dịch Giảo Giảo có chút kinh hoảng, cô ta không nghĩ tới trước đó sẽ có người nhìn thấy.

Nơi đó rõ ràng vắng vẻ như vậy.

"Dịch tiểu thư?"

Dịch Giảo Giảo hoàn hồn, ánh mắt đảo qua thần sắc của từng người: "Tôi cùng Ngụy Nhã Huyên đánh qua một chút, nhưng đây chẳng qua chỉ là luận bàn bình thường, thời điểm tôi rời khỏi cô ta vẫn còn rất tốt."

Trong lúc tự do hoạt động xác thực có thể tìm người luận bàn, cho nên Dịch Giảo Giảo nói như vậy mới giảm hiềm nghi xuống.

Phó Vân Bách thần sắc sắc bén: "Tại sao trước đó cô không nói ra?"

Dịch Giảo Giảo dừng vài giây: "Ngụy Nhã Huyên chết rồi, tôi đứng ra nói mình cùng cô ta đánh qua một trận, đây không phải tự tìm phiền toái cho mình sao?"

Đây chính là tâm lý của bình thường, không ai nguyện ý gây phiền toái, tình nguyện mang theo một tia may mắn giấu giếm đi.

Lúc này Dịch Giảo Giảo đương nhiên muốn cho mọi người thấy bản thân mình trong sạch.

Thần sắc Phó Vân Bách nhìn không ra là có ý gì, hắn chỉ giải quyết việc chung hỏi: "Như vậy xin hỏi Dịch tiểu thư, ba giờ chiều cô ở đâu, có ai làm chứng?"

Dịch Giảo Giảo lần này trả lời rất nhanh: "Có. Chu tiên sinh làm chứng cho tôi."

Trong đám người, Chu tiên sinh rất nhanh bị gọi ra.

Chu tiên sinh gật đầu: "Tôi cùng Dịch tiểu thư dùng cơm trưa cùng nhau, về sau chúng tôi vẫn ở lại trong biệt thự không hề rời khỏi."

Phó Vân Bách liên tiếp hỏi mấy vấn đề, Dịch Giảo Giảo đều trả lời không có điểm đáng ngờ nào.

Dịch Giảo Giảo lúc đầu là muốn hãm hại Minh Thù, nhưng thời gian không thích hợp, ý nghĩ từ đáy lòng của Dịch Giảo Giảo liền bị từ bỏ.

-

Người có hiềm nghi đều rửa sạch hiềm nghi, cục diện trong lúc nhất thời lần nữa lâm vào bế tắc, Ngụy Nhã Huyên đến cùng là bị ai giết?

Cuối cùng Phó Vân Bách chỉ có thể hỏi mọi người vào thời điểm phát sinh đang làm gì, có người nào có thể chứng minh.

Nhưng cuối cùng mọi người đều loại bỏ được hiềm nghi của mình.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, lặng yên đến đêm khuya.

Cục quản lý bên kia thăm dò hiện trường cùng tìm kiếm toàn đảo cũng không phát hiện được gì.

Phó Vân Bách cuối cùng chỉ có thể để mọi người về nghỉ ngơi trước.

Lúc Minh Thù trở về cùng Hài Hòa Hiệu trao đổi một chút.

Hài Hòa Hiệu đối với loại có thể kéo giá trị hận thù này từ trước đến nay đều nghiêm túc cho đáp án vô cùng quả quyết.

【 Có quan hệ, nhưng không phải cô ta giết. 】

Cùng Dịch Giảo Giảo có quan hệ... Nhưng hung thủ không phải cô ta.

Minh Thù chống cằm suy nghĩ sâu xa, đột nhiên nói với đầu bếp nhỏ: "Ban đêm chúng ta ăn thêm đồ ăn đi."

Trang Mông Mông: "??"

【... 】 Suy nghĩ nửa ngày, liền nghĩ ra việc thêm đồ ăn?

Minh Thù biểu thị ăn no mới có sức lực bắt hung thủ, kéo giá trị hận thù.

-

Phó Vân Bách chưa trở về biệt thự, Trang Mông Mông có chút sợ, Minh Thù đành mang người về bên biệt thự của mình.

Dư Thâm có chút bất mãn, nhưng cũng không biểu thị quá nhiều, chỉ trừng mắt nhìn Trang Mông Mông vài lần.

Trang Mông Mông bị trừng vô cùng đáng thương, nhưng nhìn vệ sĩ đầy biệt thự kiên quyết không đi.

Trước đó cô cảm thấy những người vệ sĩ này hung thần ác sát, bây giờ lại cảm thấy bọn họ vô cùng vô cùng đáng yêu, cảm giác an toàn vô cùng.

Dư Thâm kéo Minh Thù vào phòng: "Vệ sĩ sẽ xử lý chuyện này, em không cần phải để ý đến."

"Ừm..."

Lát nữa trẫm làm sao tránh được tiểu yêu tinh đây?

Đánh ngất hay hạ thuốc?

Chọn cái nào thì tốt hơn đây...

Cuối cùng Minh Thù lựa chọn hạ thuốc, đánh ngất xỉu dễ bị phát hiện.

Thuốc Minh Thù đổi từ chỗ Hài Hòa Hiệu không có tác dụng phụ, chờ Dư Thâm ngủ say cô mới trèo cửa sổ ra ngoài.

Đám vệ sĩ bên ngoài hình như phát giác được, Minh Thù lập tức vọt sang bên cạnh, vệ sĩ đi một vòng hơi nghi ngờ đi ra, đi ra một đoạn, hắn giết cái hồi mã thương.

Minh Thù: "..."

Vệ sĩ như vậy hẳn là nên tăng thêm tiền thưởng.

Dịch Giảo Giảo chính là cùng cái tên Chu tiên sinh kia ở một biệt thự khác,những người khác ở biệt thự còn lại, vừa xảy ra chuyện như vậy tất cả mọi người đều không ngủ..

Minh Thù nhìn mấy căn phòng, tìm tới căn phòng của Dịch Giảo Giảo.

Cửa sổ phòng của Dịch Giảo Giảo bị đóng lại, không nhìn thấy tình huống bên trong.

Minh Thù mò thú nhỏ ra, dùng Mãn Hán Hoàn Tịch lắc lư nó đi vào.

Thú nhỏ xù lông, hừ một tiếng.

Nó nhảy đến bên cạnh, chớp mắt liền biến mất.

Thú nhỏ không biết từ chỗ nào đi vào, Minh Thù rất nhanh liền thấy tình hình trong phòng.

Phòng của Dịch Giảo Giảo chỉ có một mình cô ta, bất quá cô ta đang chuẩn bị ra ngoài, hơn nữa còn là nhảy cửa sổ...

Minh Thù: "??!"

Minh Thù nhanh chóng tránh sang bên cạnh, cơ hồ là cùng lúc đó Dịch Giảo Giảo mở cửa sổ ra, cô ta cẩn thận nhìn xung quanh một chút, xác định không có có dị thường liền nhảy ra khỏi cửa sổ, vững vàng rơi xuống mặt đất.

Thú nhỏ nhảy lên người Minh Thù.

Minh Thù theo thói quen lên án nó.

Ngươi nha cố ý có phải hay không hả!!

Thú nhỏ lẩm bẩm giãy dụa.

Ai bảo ngươi gạt ta, ngươi thiếu ta rất nhiều Mãn Hán Hoàn Tịch a!!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1236: Dư Âm Còn Văng Vẳng (33)

Minh Thù đi theo Dịch Giảo Giảo một đường đến bờ biển.

Cô ta cảnh giác quay đầu nhìn bốn phía, đứng tại chỗ một lúc lâu mới đi về hướng đồi núi của bờ biển.

Trên núi toàn là cây, đá rơi lởm chởm, Dịch Giảo Giảo rất nhanh liền biến mất trong tầm mắt của Minh Thù.

Minh Thù đuổi theo, đi về phía trước một khoảng cách thì nghe thấy âm thanh truyền tới từ sau bụi cây.

"Tại sao ông giết cô ta?"

Đây là âm thanh tức giận chất vấn của Dịch Giảo Giảo vang lên.

"Tôi không giết cô ta hiện tại người gặp nguy hiểm chính là cô. Nếu cô ta ra ngoài nói lung tung cô cho rằng cô chạy trốn được?"

Trả lời Dịch Giảo Giảo chính là thanh âm của một người đang ông nghe có vẻ lớn tuổi.

"... Vậy tại sao ông lại cướp đi dị năng của cô ấy? Ông còn không xử lý thi thể, ông không sợ người trên đảo không phát hiện được ông sao?"

Người kia hạ giọng: "Tôi đây không phải là thuận tay... Tôi cũng dự định đem thi thể ném vào trong biển, nhưng lúc đó có người tới, tôi chỉ có thể rời đi."

Dịch Giảo Giảo tựa hồ tức giận đến không chịu được, bên kia có chút tạp âm truyền tới, một hồi lâu Dịch Giảo Giảo cắn răng nói: "Hiện tại ông lập tức rời khỏi nơi này đi."

Người kia hừ lạnh một tiếng: "Làm sao rời đi, hiện tại toàn đảo đều phong bế, bất kỳ người nào cũng không được xuất nhập."

"Như vậy cũng không thể ngồi chờ chết, nếu ông bị người ta điều tra ra..."

Âm thanh của Dịch Giảo Giảo đột nhiên biến mất, cô ta trốn sau lùm cây cảnh giác nhìn bên ngoài.

Có tia sáng lờ mờ, Dịch Giảo Giảo nhìn thấy một người từ phía sau cục đá đi ra, bên chân cô có một vật phát ra ánh sáng, vừa vặn đem thân ảnh của cô hiện ra.

Dịch Giảo Giảo nắm một cành cây, nhánh cây bị bẻ gãy, phát ra rất âm thanh răng rắc.

"Ài, đừng trốn nữa, tôi biết cô ở nơi đó, tiểu khả ái."

Tiểu khả ái! Ai mẹ nó là tiểu khả ái của cô!

Dịch Giảo Giảo từ sau lùm cây đi tới, sắc mặt âm trầm: "Tang Âm!"

"Này."

Minh Thù nhìn về phía người đàn ông theo cô ta tới, hơi chu môi: "Tiểu khả ái đây là thông đồng với hung thủ sao?"

Dịch Giảo Giảo cười lạnh liên tục: "Tang Âm chính cô muốn tìm chết."

Minh Thù bóp cổ tay: "Tôi liền thích tìm chết."

Dịch Giảo Giảo thấp giọng nói với người đàn ông: "Giết cô ta!"

Người đàn ông lúc đầu cũng dự định giết Minh Thù, dù sao cũng bị phát hiện, không thể để cho người khác biết.

Cho nên Dịch Giảo Giảo vừa mới nói xong, người đàn ông giống như một cái bóng lao ra, khí thế áp bách kinh người từ trên người hắn toát ra.

Loại cảm giác áp bách kia tựa hồ có thể làm cho người ta sợ hãi.

Nước từ xa liên hoàn tấn công, ý đồ muốn quấn lấy tứ chi của cô, thú nhỏ vẫn chiếu sáng từ nãy giờ đột nhiên nhảy lên một cái, đụng đầu vào một đầu nước bên trên.

Nước bị đụng thành vô số giọt nước, biến mất trong không khí.

Thú nhỏ trên không trung chuyển động, đem một đầu nước khác đánh vỡ, rơi xuống mặt đất xù lông.

Người đàn ông có chút giật mình nhìn thú nhỏ.

Đó là vật gì?

"Thất thần làm gì, giết cô ta mau!" Dịch Giảo Giảo ở phía sau khẽ quát một tiếng.

Minh Thù buông tay ra, tiến lên cùng người đàn ông đánh mấy chiêu, có nước nhiễu loạn, Minh Thù đánh nhau rất không tiện.

Dịch Giảo Giảo không động thủ, cô ta dường như rất có lòng tin với người đàn ông này.

Minh Thù cùng người đàn ông tách ra, lui đến vị trí an toàn.

Con người người đàn ông nhíu lại, lần nữa tạo ra nước, nước liên như thủy xà vung về phía nữ sinh bên kia.

Nhưng đối phương chỉ mỉm cười đứng đó, không có chút ý tứ phản kích nào.

Dị năng hệ thủy là đoạt của Ngụy Nhã Huyên, dị năng của hắn là làm cho người ta sợ hãi...

Thế nhưng dị năng của hắn đối với cô một chút ảnh hưởng đều không có?

"Dùng dị năng để đối phó với một người bình thường, các ngươi có chút quá đáng a."

Nữ sinh trầm thấp phàn nàn một tiếng, nhưng trên mặt cô vẫn mang theo ý cười, làm cho người ta không phân biệt được rốt cục là ý gì.

Nước liên càng ngày càng gần, người đàn ông vốn là bị lời nói của Minh Thù chuyển động, một đầu nước liên trở nên bén nhọn, nhắm ngay vị trí chí mạng của Minh Thù.

Phốc ——

Người đàn ông trừng lớn mắt.

Hắn làm sao nghĩ tới một chiêu liền đánh trúng.

Ngay cả Dịch Giảo Giảo cũng cảm thấy bất ngờ, nhưng sau đó chính là mừng như điên.

Tang Âm lần này chết chắc?

Thú nhỏ ngồi dưới đất liếm móng vuốt, con ngươi đen bóng hững hờ đảo qua người đàn ông, toát ra một tia trào phúng.

Người đàn ông nhìn nữ sinh bên kia, duỗi tay nắm chặt nước liên chậm chạp rút ra, động tác phảng phất như bị ấn nút chậm.

Bên trên nước liên nhiễm toàn máu, lúc này hiện ra màu đỏ quỷ dị.

Đầu ngón tay cô hơi động một chút, nước liên trong nháy mắt vỡ vụn.

Nước liên bên kia truyền đến lực lượng kinh khủng làm cho nam nhân kinh hãi lui lại một bước, hắn hung hăng cắt đứt liên hệ cùng đầu nước liên bên kia.

"Cô ta..." Nam nhân lui đến bên cạnh Dịch Giảo Giảo, đáy mắt còn lưu lại vẻ kinh hãi: "Cô ta có chuyện gì xảy ra?"

Dị năng sao!

Cô ta dùng tay nắm lấy dị năng!! Cái này con mẹ nó là người bình thường sao?

Trước đó rõ cô không có sở hữu dị năng!!

Dịch Giảo Giảo nhìn người bên kia, đáy lòng cũng bắt đầu hốt hoảng rét run.

Cô ta ổn định tinh thần: "Cùng tiến lên!"

Người đàn ông khẽ cắn môi, kim quang trong lòng bàn tay lấp lóe, sát khí dần dần vút lên.

Ba cái dị năng!

-

Phó Vân Bách cùng cục quản lý đem sự việc ra cắt ghép một lần, lúc này đêm đã khuya, tất cả mọi người đều rã rời.

Hắn nhìn nhìn thời gian, vuốt mi tâm nói: "Về nghỉ ngơi trước đi, báo cho đội tuần tra ban đêm cảnh giác một chút."

Đám người đứng dậy rời đi.

Phó Vân Bách nhìn bọn họ rời đi, những người kia vừa đi ra không bao lâu lại lui trở về.

Không phải đi tới, mà là rút lui trở về.

Chứng minh bên ngoài có người...

Phó Vân Bách nhướng mày, đứng dậy nhìn về phía cổng.

"Nhìn tôi làm gì, tới giúp một chút, một mình tôi kéo hai người không mệt sao?"

Giọng nói thanh thúy của nữ sinh đánh vỡ bầu không khí quỷ dị.

Mà đồng thời thân ảnh người nói chuyện cũng xuất hiện ngoài cổng,cô một cái tay kéo lấy một cái chân, đằng sau hai người bị trói bằng cây mây tùy ý, hình như đã bị kéo một khoảng cách rất dài, trên thân hai người đều có mười phần chật vật.

Phó Vân Bách mấy bước đi tới cửa: "Tang Âm tiểu thư, cô đây là?"

"Các người tìm được hung thủ rồi." Minh Thù buông tay ra, chỉ vào người đàn ông kia nói.

Hung... Hung thủ?

Đám người quan sát tỉ mỉ nam nhân kia, sau đó từng người đối mặt vài lần, dồn dập lắc đầu, đều chưa thấy qua người này.

"Hơn nửa đêm còn giúp bọn ngu ngốc các người bắt hung thủ, các người có phải nên cho tôi một phần thưởng hay không? Được rồi, thưởng tôi cũng không muốn, làm cho tôi chút gì ăn đi, chết đói trẫm."

Đám người: "..."Tại sao lại mắng người a!!

Phó Vân Bách khóe miệng cũng giật giật, đôi mắt đỏ ngầu nhìn về phía cô, trừng mắt nhìn Dịch Giảo Giảo: Dịch tiểu thư đây là sao?"

Minh Thù cực kỳ hào phóng: "Mua một tặng một, không cần cám ơn."

Mua một tặng một, cái đồ chơi này còn có thể mua một tặng một?

Minh Thù vượt qua bọn hắn đi vào bên trong biệt thự: "Có gì ăn không? Tôi rất đói a!"

Phó Vân Bách: "..."

Đám người: "..."

Phó Vân Bách cho người đi lấy đồ ăn, rồi cho người mang Dịch Giảo Giảo cùng nam nhân vào bên trong, đóng cửa chính lại.

Phó Vân Bách ngồi đối điện với Minh Thù: "Tang Âm tiểu thư, làm sao cô biết hắn là hung thủ?"

"Chính hắn nói." Minh Thù lấy điện thoại ra, tùy tiện ấn mấy lần.

Đoạn đối thoại của nam nhân cùng Dịch Giảo Giảo từ điện thoại truyền tới.

Ghi âm đến vô cùng rõ ràng, tựa hồ của thể nghe được tâm tình của nam nhân cùng Dịch Giảo Giảo.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1237: Dư Âm Còn Văng Vẳng (34)

Thời điểm Minh Thù đang ăn Phó Vân Bách đã đem nam nhân thẩm tra một lần, nam nhân tựa hồ bị dọa sợ, nói chuyện bừa bãi.

Hung hăng nói Minh Thù là ác ma.

"Cô đã làm gì hắn?" Phó Vân Bách chần chờ hỏi Minh Thù.

Hắn thực sự nghĩ mãi mà không rõ, vì cái gì một người bình thường có thể bắt dị năng giả, còn có thể làm cho dị năng giả thành bộ dạng như vậy.

"Dị năng của hắn không phải chế tạo sợ sự hãi sao? Bị phản phệ đi." Minh Thù nói mò.

"..." Quỷ mới tin cô!!

Phó Vân Bách nhìn về phía Dịch Giảo Giảo bên cạnh.

Hắn cho người đỡ Dịch Giảo Giảo dậy trói trên ghế, lấy cây mây đang bịt miệng cô ta ra.

Phó Vân Bách: "..." Cô ta thật đúng là tiếp cận bọn họ có mục đích!

"Dịch tiểu thư, cô có thể giải thích một chút không? Vì sao cô và người kia ở cùng một chỗ, các người muốn làm gì?"

Dịch Giảo Giảo nhìn nam nhân một chút: "Tôi là bị uy hiếp."

"Uy hiếp?" Phó Vân Bách cười lạnh, hắn xoay người ngồi xuống bên cạnh bàn: "Dịch tiểu thư, cô đến cục quản lý đến cùng là có mục đích gì?"

Minh Thù kéo đồ ăn bênh cạnh qua.

Phó Vân Bách: "..."

Dịch Giảo Giảo không có chú ý tới Minh Thù cùng Phó Vân Bách, cô ta nhếch khóe miệng cười lạnh: "Phó tiên sinh, không phải anh để cho tôi ở lại sao?"

Phó Vân Bách: "Thế nhưng là cô lừa tôi, chuyện của Sơn Hải Hội cũng không phải do cô làm."

Con ngươi Dịch Giảo Giảo có chút co rút lại.

Phó Vân Bách tiếp tục nói: "Tôi để cô ở lại chỉ là muốn xem cô có mục đích gì, bất quá..."

Hắn nào có nghĩ đến Minh Thù cứ như vậy đem hai người này trói tới...

Làm cho hắn trở tay không kịp.

Dịch Giảo Giảo gục đầu xuống không lên tiếng.

Ngay từ đầu cô ta đã bị nghi ngờ sao?

Làm sao lại thế?

Dịch Giảo Giảo cũng không biết Sơn Hải Hội là do ai làm ra, thời điểm cô ta xuất hiện ở đó cũng là trùng hợp.

Bất quá xảy ra chuyện ngoài ý muốn, người phá huỷ Sơn Hải Hội chính là một nữ nhân, cho nên tại thời điểm bọn họ hỏi, cô ta liền thuận nước đẩy thuyền.

Lúc ấy Phó Vân Bách hẳn là đã tin tưởng.

Bởi vì cô sở hữu dị năng, thân thể lại đang trọng thương, nguyên nhân xuất hiện cũng có thể giải thích...

Thế nhưng tại sao hắn lại nghi ngờ?

"Dịch tiểu thư, có thể giải thích một chút vì cái gì cô lại nói là cô phá hủy Sơn Hải Hội không?"

Gian phòng đột nhiên an tĩnh lại.

Bầu không khí đè nén đến cổ quái.

Dịch Giảo Giảo đột nhiên cười lạnh một tiếng: "Chuyện của Sơn Hải Hội tôi không có nói gì, là các người tự cho là tôi làm."

Phó Vân Bách nhíu mày.

Đương nhiên tại hiện trường phát hiện Dịch Giảo Giảo đang bị thương, mà Dịch Giảo Giảo lại cứu mấy dị năng giả, gián tiếp chứng cứ, về sau bọn hắn hỏi Dịch Giảo Giảo lại không có phản bác, phảng phất như chứng minh là cô ta làm.

Lúc ấy não của bọn họ cũng không biết có phải bị lừa hay không.

"Đã không phải cô làm, tại sao lại muốn ngầm thừa nhận, tiến vào cục quản lý là mục đích của cô? Cô muốn vào cục quản lý làm cái gì?"

Dịch Giảo Giảo nhìn về phía Phó Vân Bách, chậm chạp cười lên: "Tôi cũng không muốn vào cục quản lý, các người mời tôi ở lại không phải sao??"

Phó Vân Bách: "..."

"Cô ta không nói, anh liền đánh cô ta chứ sao." Minh Thù ở bên cạnh bày mưu tính kế: "Đánh tới khi cô ta nói mới dừng."

"Tang Âm tiểu thư, chúng tôi là tổ chức đúng đắn."

"Ha, vậy tôi đến? Các người cho tôi đồ ăn vặt không?"

Dịch Giảo Giảo nghe Minh Thù nói xong liền giống như một con sư tử cái bị chọc giận.

"Tang Âm cô rõ ràng bị đâm trúng trái tim, vì sao cô không chết?! Cô ta chính là một con quái vật!"

Một câu tiếp theo lời hét lên với Phó Vân Bách.

Phó Vân Bách: "..."

Mới vừa rồi còn là một người rất bình, làm sao Tang Âm mới nói một câu, cô ta giống như bị giết cả nhà.

Minh Thù phát huy kỹ năng diễn xuất: "Dị năng của tôi đại khái là... Cải tử hoàn sinh? Ghen ghét sao? Không nên ghen ghét. Đây đều là mệnh."

Dịch Giảo Giảo: "..."

Dịch Giảo Giảo đột nhiên giằng co.

Cô ta muốn giết con tiện nhân này!

"Cô ta chính là một con quái vật, cô ta là quái vật, các người không giết cô ta sẽ hối hận, các người sẽ hối hận!"

Ánh mắt Phó Vân Bách quét một vòng trên người Minh Thù, trên người cô quả thật có rất nhiều máu, thế nhưng trên người Dịch Giảo Giảo cùng nam nhân kia cũng không có vết thương nào chảy nhiều máu như vậy.

Nhưng máu kia là từ đâu tới?

Dịch Giảo Giảo người này cũng thật thần kỳ, Phó Vân Bách đưa cô ta cách xa khỏi Minh Thù, hỏi một chút vấn đề đúng đắng cô ta liền nhanh chóng tỉnh táo lại.

Phó Vân Bách cuối cùng không còn cách nào: "Tang Âm tiểu thư, làm phiền cô đến hỏi một chút."

Minh Thù đưa tay.

Phó Vân Bách nhịn một chút: "Để Mông Mông làm cho cô."

"Đầu bếp nhỏ đương nhiên làm cho tôi, của anh là của anh, cô ấy chính là cô ấy, sao có thể nói nhập làm một được?"

Trẫm mới không có qua loa như vậy!

Khóe miệng Phó Vân Bách giật giật, cho người đi lấy đồ ăn vặt tới.

Minh Thù cầm đồ ăn vặt, kéo lấy cái ghế, chậm rãi ngồi trước mặt Dịch Giảo Giảo.

Cô mỉn cười nhìn Dịch Giảo Giảo.

Dịch Giảo Giảo oán hận trừng mắt nhìn cô.

Bên ngoài nắng sớm vừa lên, thiên địa dần tỉnh, luồng ánh sáng mặt trời đầu tiên ngoi lên từ phía chân trời.

Ánh nắng len lỏi tiến vào căn phòng, bao phủ người trên giường.

Hàng lông mi của thiếu niên hơi run rẩy, giống như hồ điệp vỗ cánh muốn bay, trên khuôn mặt tái nhợt xuất hiện tia sáng.

Hắn đưa tay ngăn trở con mắt, một lúc sau mới thích tia sáng này.

Thiếu niên chống đỡ thân thể ngồi dậy, chăn trượt xuống, áo ngủ lộn xộn, mơ hồ hiện ra thân thể trắng nõn của hắn.

Hắn hơi tròng mắt, bên hông có một người đang gối trên cánh tay hắn.

Hắn nghiêng người nhìn thiếu nữ chôn trong chăn, chỉ lộ ra mấy lọn tóc.

Hắn kéo chăn ra, thiếu nữ vẫn còn đang ngủ say, hắn ngồi trong chốc lát lại chậm rãi nằm xuống, nghiêng đầu nhìn người bên cạnh.

Cuối cùng nhịn không được hôn cô một cái.

Môi cô giống như độc được làm hắn nghiện hơn, muốn nhiều hơn.

Ngón tay có chút nâng cằm thiếu nữ lên, nụ hôn của hắn dần trở nên nóng bỏng, đầu lưỡi mềm mại đảo qua môi cô.

"Đừng làm ồn..." Minh Thù lẩm bẩm, xoay người, đưa lưng về phía hắn.

Dư Thâm có chút thất vọng, từ phía sau ôm lấy cô.

Ánh mắt trời đem hai người bao phủ.

Minh Thù tỉnh lại đã là giữa trưa, Dư Thâm ngồi ở mép giường đọc sách, nghe thấy động tĩnh liền khẽ ngẩng đầu, lộ ra một nụ cười ôn nhu.

Hắn để sách xuống, nghiêng người đè Minh Thù xuống giường, ánh nắng buổi trưa làm vẻ đẹp của cô càng rung động hơn.

Dư Thâm đè Minh Thù hồi phục thân thể đang dao động.

Minh Thù buồn cười: "Cần gì chứ, người chịu khổ không phải là anh sao?"

"Anh nguyện ý." Dư Thâm cắn môi cô.

"Anh còn hôn... Hôm nay không nhớ lại?"

Dư Thâm có chút buồn bực đem đầu chôn trong cổ cô: "Chừng nào thì em mới đủ lớn."

"Một năm chín tháng."

Dư Thâm thật buồn bực.

Minh Thù tưởng tượng ra hình ảnh hắn đứng ở xó xỉnh, nhịn không được cười ra tiếng.

Dư Thâm có chút ghé mắt, giữa hai hàng chân mày thiếu nữ tràn đầy ý cười, trong con ngươi phảng phất chứa đầy ánh sáng.

Mà hắn ở lại ở trong ánh sáng đó..

Dư Thâm ôm chặt Minh Thù: "Âm Âm, đừng rời bỏ anh."

Minh Thù thở dài: "Nếu như anh còn đè em, có khả năng em sẽ thật sự rời bỏ anh đó."

"Tại sao?"

"Chết đói."

"Anh cũng đói."

"Vậy chúng ta xuống dưới ăn cái gì đi?"

"Không muốn."

"..."

Minh Thù cùng Dư Thâm nằm trên giường thêm nửa giờ.

【 Hài Hoà Hiệu 】

Tiểu thiên sứ: Tất cả đều là xe giả, không khác biệt cho lắm.

Hài Hoà Hiệu: Ta là xe thật!

Tiểu thiên sứ:... Ngươi là xe thật thì dùng được sao? Đánh mã!

Phục Hưng Hào: Hoan nghênh đi ăn máng khác ~

Tiểu tiên nữ:... Phục Hưng Hào ở nơi nào tới đó! Mua vé sao?

Phục Hưng Hào: Mua!

Tiểu thiên sứ: Mua vé mới là điều ngươi muốn nói a?

Tiểu tiên nữ: Xuỵt, các ngươi biết là được rồi, nói ra ngoài làm gì. (thẹn thùng)

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1238: Dư Âm Còn Văng Vẳng (35)

Hung thủ đã bắt được, phải nói như thế nào cùng dị năng giả, đây là vấn đề Phó Vân Bách cùng cục quản lý đang bận tâm.

Mục đích của Dịch Giảo Giảo là muốn từ cục quản lý bên này nghe ngóng một vật, nam nhân kia là đến để hỗ trợ cô ta.

Dị năng tinh thể.

Nghe đồn vật kia có thể làm cho người bình thường sở hữu dị năng, bất quá đều là nghe đồn, cho tới bây giờ đều chưa có chứng cứ chứng thực.

Bất quá dị năng tinh thể vẫn luôn được cục quản lý bảo vệ kỹ càng, chứng minh tác dụng của nó tuyệt đối không phải bình thường.

Dịch Giảo Giảo chui vào cục quản lý dị năng cũng là vì cái này, phía sau cô ta còn có một tổ chức khổng lồ.

Dịch Giảo Giảo nói mình bị uy hiếp cũng không sai, trong tay đối phương đang nắm giữ vật quan trọng của cô ta nên không thể không đáp ứng... Đương nhiên cô ta đối với dị năng tinh thể trong miệng người kia cũng cảm thấy hứng thú.

Ngụy Nhã Huyên chết, hoàn toàn là cô ta tự mình xui xẻo.

Nam nhân kia là sợ Ngụy Nhã Huyên ra ngoài nói lung tung, bại lộ Dịch Giảo Giảo cho nên mới ra tay sát hại.

Dịch Giảo Giảo cùng nam nhân đều được đưa về cục quản lý chờ xử lý.

Những người này không thể dùng pháp luật để xử lý, cục quản lý có pháp luật chuyên môn đối với dị năng giả.

Đương nhiên là được được chính phủ tán thành.

Hung thủ đã bắt được, hoạt động tiếp tục.

Nhưng vào ban đêm, những người sở hữu dị năng đều bị triệu tập, khẩn cấp đưa trở về.

Minh Thù tiến vào xem tình trạng vệ sĩ đang trong trạng thái phòng bị: "Xảy ra chuyện gì?"

Vệ sĩ đáp: "Cục quản lý bị người ta xâm nhập, nghe nói bị mất thứ gì đó, hiện tại những người sở hữu dị năng đều bị triệu tập trở về.

Minh Thù khẽ nhíu mày.

Chính phủ vẫn an bài chuyên cơ cho bọn họ. Phó Vân Bách đem Trang Mông Mông nhét vào.

Bất quá Minh Thù cũng không thấy Phó Vân Bách.

Mấy chiếc trực thăng ở sân bay theo thức tự cất cánh, ầm ầm hướng về phía cục quản lý tiến đến.

Máy bay của Dư Thâm ngừng ở phi trường cũng không có đến cục quản lý.

Thời điểm xuống máy bay, Minh Thù nhìn thấy một vị phụ nhân mang theo một đám vệ sĩ áo đen đang chờ ở đó.

Dư Thâm vừa xuống bà lập tức chạy tới, thần sắc khẩn trương lại lo lắng.

"Tiểu Thâm, không sao chứ?"

"Mẹ." Dư Thâm kêu một tiếng: "Con không sao."

Dư mẫu duy trì một khoảng cách, muốn sờ sờ con trai mình, lại có chút không dám.

Ánh mắt bà rơi xuống dò xét trên người Dư Thâm, xác định con trai không có việc gì thần sắc mới có chút buông lỏng.

"Mẹ, đây là Âm Âm, con... "

"Âm Âm, ta biết, chuyện của các con, ta và cha con đều đồng ý." Dư mẫu vội vàng nói: "Ta phải lập tức đến cục quản lý bên kia, con cùng Âm Âm cứ về nhà trước đi."

Dư mẫu nói xong cũng mang theo đám người kia đi.

Dư Thâm nhìn bóng lưng Dư mẫu, ghé mắt nhìn về phía Minh Thù nở nụ cười yếu ớt: "Lần sau giới thiệu đi."

"Thiếu gia, phu nhân cũng là vừa tới, cố ý chờ ở chỗ này gặp mặt ngài một lần."

Dư Thâm nắm chặt tay Minh Thù, ý vị không rõ ừ một tiếng.

Minh Thù ôm lấy cánh tay hắn: "Đi thôi."

-

Cục quản lý dù ở chỗ vắng vẻ, nhưng vẫn có người phát hiện cục quản lý dị thường.

Trên mạng có người đăng tải hình ảnh bên kia xuất hiện ánh sáng kỳ quái, còn trông thấy trên trời hạ xuống lôi điện màu đỏ thẳng tắp bổ về một chỗ.

Nhưng những video cùng lời đồn này rất nhanh liền biến mất không thấy gì nữa.

Trên mạng không còn đợt sóng kích động gì nữa.

Minh Thù nghe nói cục quản lý mất đi đồ vật, chính là dị năng tinh thể.

Đây là tin tức nội bộ, còn lại dị năng giả đều tưởng rằng ai tập kích cục quản lý.

Hiện tại chính phủ khắp thế giới đang tìm hung thủ tập kích cục quản lý.

"Dị năng tinh thể làm được cái gì?"

"Hửm, em muốn biết?"

Minh Thù gật gật đầu, không biết có thể ăn được hay không...

"Em hôn anh một cái." Dư Thâm đem mặt tiến tới.

Minh Thù đang ăn bánh kem, nhìn Dư Thâm, lại nhìn bánh kem, cuối cùng hôn Dư Thâm một cái.

Kem thơm ngọt tại giữa răng môi lưu chuyển, Dư Thâm ôm eo của cô, đem người trong ngực hôn sâu hơn.

Đầu lưỡi hắn liếm sạch kem ở miệng Minh Thù, trả lời câu hỏi trước đó: "Dị năng tinh thể được phát hiện sâu trong một ngọn núi."

"Được chuyền qua tay không biết bao nhiêu dị năng giả, gây ra động tĩnh rất lớn, cuối cùng bị cục quản lý bảo quản."

Minh Thù hiếu kì: "Thật có thể làm cho người bình thường sở hữu dị năng?"

Dư Thâm lắc đầu: "Không thể. Bất quá có thể để cho dị năng tăng thêm, nhưng cũng có tác dụng phụ, lâu dần, dị năng giả sẽ mất đi bản tính."

Mất đi bản tính...

Cướp đoạt lực lượng không thuộc về mình, lại không chịu nổi lực lượng như vậy, cuối cùng chỉ có thể bị lực lượng chi phối.

Minh Thù có chút thất thần..

Luôn có một lọai người như vậy, mưu tính để đạt được lực lượng không thuộc về mình.

Dị năng trên thế giới gây ra nhiều động tĩnh lớn, nhưng cũng không có quan hệ cùng thế giới loài người, kì nghỉ kết thúc, Minh Thù vẫn phải đi học.

Kết quả thi giữa kỳ đã có, không ít học sinh kêu rên, học sinh khó khăn lắm mới đạt tiêu chuẩn ôm nhau ăn mừng sống sót sau tại nạn.

Đám người Tương Nhạc ngoại trừ La Nghệ phải bị mời phụ huynh, còn lại cũng không có vấn đề gì.

"Chiến ca lại không đến lên lớp." Thời điểm ăn cơm trưa, Tương Nhạc bấm điện thoại: "Các cậu nói gần đây Chiến ca làm gì chứ."

"Cũng không biết, có thể là Chiến ca thế đang làm chuyện đại sự... Cát Tường, cậu bỏ đùi gà xuống cho lão tử!" Câu nói tiếp theo Đường Triết liền đổi giọng.

Thành Tường nhanh chóng đem đùi gà liếm một cái.

Đường Triết: "..."

La Nghệ lanh tay lẹ mắt gắp đi hai miếng sườn trong đĩa của Đường Triết, Tương Nhạc vội vàng bảo vệ đĩa thức ăn của mình, nhích lại gần bên cạnh Minh Thù: "Âm Âm, người lần trước là ai, có phải bạn trai của cô không?"

"Người nào?"

"Chính là... Cái người có dàn vệ sĩ phô trương như hắc sát hội đó."

Tương Nhạc nói làm thu hút lực chú ý của ba con hàng kia, dồn dập trừng lớn mắt nhìn Minh Thù.

Minh Thù ngẫm lại tên Dư Thâm phô trương kia, xác thực cùng hắc sát hội rất giống nhau.

Cô cười cười, gật đầu: "Ừm, bạn trai."

"A..." Tương Nhạc một mặt thất vọng: "Tôi còn tưởng rằng cô sẽ ở một chỗ cùng Chiến ca chứ, Chiến ca đây là thất tình a."

"Ha ha ha, Nhạc Nhạc, tôi thấy cậu thất tình thì có." Cát Tường phá đám không chút lưu tình nào.

Tương Nhạc nguýt hắn một cái: "Đi đi đi đi, nói bậy cái gì, Âm Âm xinh đẹp như vậy, cô ấy có bạn trai, các người đều thất tình!"

Thời điểm mấy người làm ầm ĩ, Tương Nhạc đột nhiên thở dài hai tiếng, chỉ điện thoại: "Chiến ca gọi."

Mọi người nhất thời cổ quái nhìn điện thoại.

Lục Chiến chủ động gọi điện thoại cho bọn hắn, ngày đó chính là mưa máu đổ xuống a!!

-

Tương Nhạc nhìn địa chỉ trên điện thoại, lại ngó ngó căn nhà như sắp phải dỡ bỏ trước mặt: "Là nơi này sao?"

Mấy người phía sau cũng không chắc chắn lắm, bọn hắn làm sao nghĩ Chiến ca lại ở chỗ thế này.

Bọn họ giẫm lên bậc thang pha tạp những vết tích năm tháng đi lên.

Đứng tại trước cửa phòng 509.

Tương Nhạc nhìn Đường Triết: "Cậu... Cậu gõ?"

Đường Triết khiêm nhượng cho Thành Tường: "Cát Tường, cậu đến?"

Cát Tường chạy ra sau lưng La Nghệ: "Cậu gõ đi."

La Nghệ: "..."

Tay Minh Thù từ trong bọn hắn nhô ra, gõ cửa một cái.

Cửa phòng két một tiếng, trực tiếp từ bên trong mở ra.

Đám người: "..."

Tương Nhạc cẩn thận đẩy cửa ra: "Chiến ca?"

Trong phòng có chút tối, Tương Nhạc cũng không dám nhìn loạn, kêu một tiếng liền quay lại.

Nhưng bên trong nửa ngày cũng không có ai trả lời.

Tương Nhạc lại duỗi thân dẫn đầu đi vào kêu một tiếng: "Chiến ca?"

Phanh ——

Trong phòng có âm thanh đồ vật ngã xuống, mấy người liếc nhìn nhau, cũng không gọi nữa, trực tiếp vọt vào.

[Tự nhiên thấy lo cho Chiến ca quá a!!]

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1239: Dư Âm Còn Văng Vẳng (36)

Tay Tương Nhạc run run xử lý vết thương cho Lục Chiến, mấy người còn lại sắc mặt khó coi hỗ trợ.

"Cái này làm sao xử lý, hay là đưa đến bệnh viện?"

"Nếu Chiến ca muốn đến bệnh viện đã sớm gọi 120."

"Chiến ca sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?"

Một đám nam sinh đã lớn lúc này cũng sắp khóc, thật vất vả mới xử lý sạch sẽ những vết thương trên người Lục Chiến.

"Có bị nhiễm trùng không?"

"Không biết..."

Gian phòng bỗng nhiên an tĩnh lại.

Đám nam sinh im lặng đối mặt, bọn hắn không quên được cảm giác vừa tiến vào liền thấy một màn kia.

Chấn động, kinh hãi...

Minh Thù dựa vào cửa sổ, từ khe cửa sổ nhìn xuống dưới lầu.

Cô đột nhiên nói: "Tôi ra ngoài chút."

"Cô đi đâu vậy?"

"Đói bụng, mua chút đồ ăn." Minh Thù đi ra ngoài: "Các cậu chú ý nhiệt độ cơ thể hắn một chút, có thể phát sốt, vẫn là nên gọi 120 đi, lấy kỹ thuật của các cậu thật sự không cứu được hắn."

Minh Thù trấn định, làm mấy làm sinh có chút mặc cảm.

Vừa rồi bọn họ bị doạ đến không biết phải làm sao, là cô chỉ huy bọn họ phải làm thế nào.

"Ồ được."

Minh Thù rời phòng, mấy nam sinh đều tự tìm một chỗ ngồi xuống.

Bây giờ bọn họ mới có cơ hội dò xét bốn phía, gian phòng này rất nhiều thứ đều bị vải trắng bảo bọc, toàn là những lớp bụi dày đặc, có thể nhìn ra được đã lâu không có người ở.

Không biết qua bao lâu, Lục Chiến mới phát ra một thanh âm rất nhỏ.

"Chiến ca?"

"Chiến ca cậu thế nào rồi?"

Ánh mắt Lục Chiến mơ hồ, một lúc sau mới thấy rõ người trước mặt.

Mấu gương mặt chen nhau phóng to trước mặt hắn.

"Tại sao các cậu đều tới?" Hắn không phải nói Tương Nhạc đến một mình sao?

Bất quá nghĩ lại, mấy người kia thường xuyên dính nhau, thời điểm gọi điện thoại cũng đã dự liệu đến cục diện này.

Cho nên Lục Chiến cũng không kinh ngạc nhiều.

"Chiến ca rốt cục đã có chuyện gì xảy ra với cậu? Tại sao lại có nhiều vết thương như vậy, tôi xém chút cũng cho là cậu chết rồi, có muốn đến bệnh viện kiểm tra không?"

"Không đi bệnh viện." Lục Chiến lắc đầu: "Chỉ có các cậu tới, không có người khác chứ?"

"Ách... Âm Âm cũng tới, cô ấy l ra ngoài mua đồ ăn."

Lục Chiến: "..."

Lục Chiến chờ được một lúc, Minh Thù mới mang theo một túi đồ ăn vặt trở về, trong tay cô cầm một cây côn rỉ sét đặt lên bàn cùng đồ ăn vặt.

"Gẫn chỗ của cậu thật nhiều chó hoang a."

Lục Chiến nhìn chằm chằm Minh Thù, nửa ngày mới ừ một tiếng.

Lục Chiến đối mặt với vấn đề của bọn Tương Nhạc cũng trả lời qua loa.

Hắn bị thương thành cái dạng này cũng chỉ nói là cùng người khác đánh nhau, đối phương quá nhiều người.

Lục Chiến nói có chút đói, đem bốn con hàng đuổi ra ngoài đi mua đồ ăn, bởi vì nơi này lâu rồi không có người ở, đồ vật cũng không thể dùng, bọn hắn chỉ có thể thương lượng ra ngoài mua.

Gian phòng chỉ còn lại Minh Thù, cửa phòng không khoá, có thể nghe thấy tiếng thảo luận của đám người bên ngoài.

Minh Thù cầm đồ ăn vặt ngồi đối diện hắn: "Dị năng tinh thể là cậu trộm?

"Khục... Khục khục..." Lục Chiến bị sặc nước bọt, ho đến liên lụy tới vết thương trên người, trên trán Lục Chiến chảy ra một tầng mồ hôi lạnh.

Ánh mắt Lục Chiến phức tạp nhìn Minh Thù: "Làm sao cô biết?"

Minh Thù ngữ khí tùy ý: "Tùy tiện đoán mò."

Lục Chiến: "Đoán mò? Có thể một lần liền đoán đúng?"

Minh Thù gật đầu khoe khoang: "Chứng minh tôi lợi hại."

Chuyện này cũng không khó đoán, chuyện quan trọng nhất của giới dị năng hiện tại chính là sự việc dị năng tinh thể, vết thương trên người Lục Chiến căn bản không phải do đánh nhau bình thường lưu lại.

Kia là do dị năng giả tạo ra.

Cô hoàn toàn dựa theo những việc trên đoán, không phải đoán mò a!!

Lục Chiến trầm mặc hồi lâu: "Cô đã biết, cô sẽ làm thế nào, nói cho cục quản lý dị năng, hay là muốn cướp dị năng tinh thể?"

Trạng thái của hắn bây giờ bất kể là thế nào đều không lạc quan.

Tay để bên người Lục Chiến có chút nắm chặt, bên ngoài là âm thanh ồn ào của bọn Tương Nhạc thêm mấy phần nhân khí trong căn phòng lạnh tanh.

Đáy mắt Lục Chiến hiện lên một tia ám sắc, hắn có chút buông tay ra.

Âm thanh mang theo ý cười của nữ sinh vang lên: "Tôi không có dị năng thì cướp làm gì? Về phần cục quản lý, tôi cùng bọn họ không có quan hệ, vì cái gì lại nói cho bọn họ biết? Bọn họ cũng không cho tôi đồ ăn vặt..."

Đáy lòng Lục Chiến chấn động một cái, nắm tay đều thả lỏng toàn bộ.

"Nói đến, đám chó hoang bên dưới thật phiền toái, cậu phải trả thù lao cho tôi."

Tầm mắt Lục Chiến rơi vào cây côn cô để trên bàn.

Nếu hắn nói không... Cô có phải là muốn dùng cái côn sắt này đánh chết hắn không?

Lục Chiến nói: "Coi như tôi thiếu cô."

Mặc dù không biết cô có chủ ý gì, nhưng bây giờ nhiều thêm một người bạn so với hơn một kẻ địch sẽ tốt hơn.

Minh Thù đứng dậy đi ra ngoài, thời điểm ra tới cửa cô liền quay đầu: "Cậu có nghĩ tới cú điện thoại này của cậu sẽ làm bọn họ hôm nay không rời khỏi nơi này không?"

Lục Chiến không lên tiếng.

Nữ sinh đi ra khỏi phòng, Lục Chiến im lặng nhìn vật lơ lửng trong hư không.

Thanh âm bên ngoài đứt quãng truyền tới.

"Âm Âm... Cô bỏ xuống! Vừa mới mua về!"

"Không phải còn nhiều như vậy sao, ăn một chút."

"Cô đã ăn hết một nửa còn nói là một chút sao?Cô là con gái đó, tại sao lại muốn ăn nhiều như vậy chứ?!"

Tôi ăn hoài không mập a."

"May mắn khi chúng tôi là nam sinh, không thì cô sẽ bị đánh hội đồng đó!!!"

-

Minh Thù rất nhanh liền nghe nói cục quản lý dị năng bên kia đã tìm được tung tích dị năng tinh thể.

Ở trong tay một tổ chức dị năng.

Mà tổ chức dị năng này chính là tổ chức sai bảo Dịch Giảo Giảo trước kia.

Minh Thù có chút nghi hoặc, dị năng tinh thể không phải trong tay Lục Chiến sao?

Tại sao lại vào trong tay tổ chức dị năng kia?

Chẳng lẽ Lục Chiến là người của tổ chức kia?

Nếu là chuyện này tựa hồ có thể thuyết phục, hắn vì cái gì lại xuất hiện ở Sơn Hải Hội... Gián điệp sao!!

Bất quá đã để Lục Chiến đi trộm, vì sao lại muốn lợi dụng Dịch Giảo Giảo... Di chuyển lực chú ý sao?

Não Minh Thù vừa nghĩ ra được một vở kịch.

Lão đại cuả tổ chức này đầu óc rất tốt a!

"Tổ chức Hắc Báo này thật đáng sợ, tội danh của bọn họ viết vài trang giấy đều viết không hết, hiện tại dị năng tinh thể nằm trong tay bọn họ, không biết chừng sẽ xảy ra chuyện gì."

Trang Mông Mông một bên xào rau một bên cùng Minh Thù phàn nàn.

Minh Thù dựa vào cửa, điểm chú ý không phải tội danh của tổ chức kia.

"Cô nói cái tổ chức kia tên gì?"

"Hắc Báo a, quả thực là làm bẩn lọai sinh vật Hắc Báo này!"

Trang Mông Mông tức giận thả một muỗng muối.

"Quá khinh người, mấu chốt là chúng ta còn không biết bọn hắn ở nơi nào, nếu bọn hắn dùng dị năng tinh thể làm ra chuyện xấu gì...."

Minh Thù cúi đầu nhìn điện thoại, bỏ qua cho Trang Mông Mông bởi vì tức giận đã thả xuống một muỗng muối.

Cô ấn mở vào một cái ảnh chân dung nào đó, cuối cùng mở giao diện trò chuyện ra ——

【 Đại huynh đệ: Hoan nghênh cô đến, Hắc Báo chúng tôi rất thích người có năng lực. 】

Không phải cô nhớ lầm, đại huynh đệ này chính là người của Hắc Báo.

-

Lúc ăn cơm, Minh Thù ăn một miếng liền nôn ra, đồng thời Trang Mông Mông cũng nôn.

Trang Mông Mông nhìn về phía Minh Thù: "... Hình như... Cho nhiều muối."

"Không phải hình như."

Trang Mông Mông: "..."

Dư Thâm từ trên lầu đi xuống nhìn hai người trông coi một bàn đồ ăn, đáy lòng vô cùng khó chịu.

Trang Mông Mông không có nhà sao?

Vì sao cứ phải muốn chạy tới nơi này!!

"Dư Thâm ca ca." Minh Thù đột nhiên ngẩng đầu gọi hắn.

Dư Thâm đi tới.

Minh Thù đem trọn mâm đồ ăn đẩy tới, cười híp mắt nói: "Dư Thâm ca ca, mời anh ăn."

Dư Thâm: "..."

Mặc dù rất chán ghét Trang Mông Mông, nhưng đồ ăn Trang Mông Mông làm quả thực hắn có thể ăn nhiều hơn một chút.

Thức ăn này nhìn vẫn được, mùi cũng rất thơm, không có hương vị gì kỳ quái.

Bất quá cô sẽ tốt bụng như vậy sao...

Trước kia cho tới bây giờ đều không có phần của hắn.

Khẳng định có quỷ!

Dư Thâm đưa thay sờ sờ đầu cô: "Âm Âm đói cứ ăn đi, anh vẫn chưa đói. Ông ngoại còn đang ở phòng thuốc chờ anh, anh đi lên trước."

Dư Thâm hôn lên môi Minh Thù một cái liền xoay người lên lầu.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1240: Dư Âm Còn Văng Vẳng (37)

Sự thật chứng minh lựa chọn của Dư Thâm là chính xác, hắn làm xong điều trị xuống tới vừa hay nhìn thấy dáng vẻ đang điên cuồng uống nước của Phó Vân Bách.

Minh Thù gác chéo chân ngồi đối diện, trên mặt vẫn mang theo ý cười.

Trang Mông Mông khẩn trương rót nước cho Phó Vân Bách.

Phó Vân Bách uống cạn hai ly nước, trừng mắt nhìn Trang Mông Mông: "Hai người các cô thông đồng chơi tôi?"

Hắn bận bịu cả ngày, đói gần chết, hiện tại còn bị chơi một vố như thế.

Trang Mông Mông một ngày đi theo cô, đều học cái gì chứ!!

Nhất định là đọc sách sách quá ít, trở về lại mua thêm hai quyển.

Trang Mông Mông ủy khuất: "Tôi muốn nhắc nhở anh nhưng Âm Âm không cho."

Phó Vân Bách nhìn về phía Minh Thù.

Người sau mỉm cười: "Phó tiên sinh, tới nhà của tôi có chuyện gì sao?"

Phó Vân Bách: "..."

Có người đãi khách như thế sao?!

Hắn gỡ kính xuống xoa xoa: "Văn lão tiên sinh có ở đây không? Tôi có chút chuyện muốn hỏi ông ấy?"

Minh Thù nhìn về phía Dư Thâm, người sau chậm rãi nói: "Ông ngoại ở thư phòng."

Phó Vân Bách nghe Dư Thâm nói, đáy lòng không nói nên lời là cảm giác gì, quan hệ của hai người này đã phát triển tới mức này rồi?

Phó Vân Bách tìm Văn lão gia tử là hỏi thăm về chuyện của Hắc Báo, Văn lão gia tử lúc còn trẻ tựa hồ cũng có điểm quan hệ cùng Hắc Báo.

Bất quá đã nhiều năm như vậy, Hắc Báo cũng không phải là Hắc Báo năm đó, Văn lão gia tử có thể cung cấp manh mối không nhiều.

Phó Vân Bách chỉ là ôm tâm lý may mắn đến, không đạt được đáp án mong muốn cũng không có thất vọng.

Bọn họ nhìn chằm chằm tổ chức Hắc Báo này như thế, thế nhưng nhiều năm như vậy, bọn họ cũng không điều tra ra việc gì hữu dụng.

-

Ba ngày sau.

Phó Vân Bách nhận được tin tức đã tìm được hang ổ của Hắc Báo, nhưng cũng giống như Sơn Hải Hội lần trước, toàn bộ hang ổ đều bị người ta diệt trọn.

Toàn bộ cục quản lý dị năng cũng không biết hình dung tâm tình của mình như thế nào.

Chuyện của Sơn Hải Hội bị người ta đoạt trước.

Tổ chức Hắc Báo hiện tại vẫn là bị người đoạt trước.

Mà người ta lại lặng yên làm không một tiếng động, xong việc mới phát tin tức cho bọn hắn....

Người Hắc Báo bị trói lại thành một hàng vô cùng chỉnh tề, phía dưới còn có một bức ảnh chụp chung, kí tên —— Tang Âm.

Phó Vân Bách nhìn thấy tấm hình kia đầu tiên, hắn thu ảnh lại không để người khác trông thấy.

Cái này mẹ nó nếu để cho người nhìn khác nhìn thấy không biết sẽ đến mức nào.

Trang Mông Mông cả ngày ở bên người cô, cô không sợ nguy hiểm, Trang Mông Mông làm sao bây giờ?

"Lão Đại, không tìm được dị năng tinh thể."

Phó Vân Bách nhíu mày.

"Có phải bị người tập kích nơi này cướp đi hay không?"

"Lục soát hết chưa?"

"Đều lục soát hết. Mẹ nó bọn súc sinh này, giam giữ nhiều người bình thường như vậy cũng không biết đang làm cái gì."

"Những tổ chức dị năng này nên bị diệt toàn bộ, ỷ vào mình có chút bản lãnh liền đánh mất nhân tính..."

"Đi." Phó Vân Bách cắt đứt đám người đang tức giận: "Hiện tại quan trọng nhất chính là tìm được dị năng tinh thể, thẩm tra trong đêm."

Đám người liếc nhìn nhau, bắt đầu công việc lu bù lên.

Người của tổ chức Hắc Báo nói bọn hắn căn bản chưa thấy qua cái gì dị năng tinh thể, nói dị năng tinh thể ở chỗ bọn hắn cũng chỉ là lời đồn.

Bọn hắn cũng nghĩ cách trộm dị năng tinh thể, nhưng Dịch Giảo Giảo còn chưa thành công thì đã bị bắt lại.

Nội bộ còn chưa bắt đầu hành động mới, đột nhiên liền bị diệt.

Dị năng tinh thể mất tung tích.

Người tập kích tổ chức Hắc Báo cũng mất tích.

-

Dịch Giảo Giảo bị giam tại cục quản lý, nghe nói muốn đưa cô ta đến nơi nào đó trên đảo, nơi đó đều là những dị năng giả phạm sai lầm, muốn từ bên trong ra ngoài căn bản là không thể nào.

Theo lý thuyết tội danh của Dịch Giảo Giảo cũng không đến mức bị đưa tới nơi đó, nhưng không biết vì sao danh sách được đưa tới, tên Dịch Giảo Giảo cũng ở phía trên.

Phó Vân Bách có hỏi qua bên trên, phía trên chỉ cho một đáp án mơ hồ.

Dịch Giảo Giảo được đưa đi liền không có tin tức, nhưng vào một tháng sau Minh Thù nhận được thông báo nhắc nhở của hệ thống.

Giá trị hận thù đã đầy.

Dịch Giảo Giảo không biết ở nơi đó đã trải qua cái gì.

Trước đó Dịch Giảo Giảo căn bản không biết người sở hữu dị năng tồn tại, thời điểm cô ta sử dụng dị năng cũng không có tránh ai.

Lúc đầu vốn là có giá trị hào quang, cho dù có nguy hiểm cũng sẽ bị giải quyết hết, thế nhưng Minh Thù đánh vỡ cân bằng, dẫn đến hào quang không bảo vệ được cô ta.

Bất quá những việc này đã không có quan hệ gì với Minh Thù.

Nhiệm vụ hiện tại của cô chủ yếu là đi học!

Toán học khiến người ta đánh mất lý trí.

"Âm Âm, a a a tôi muốn điên rồi!"

"Làm đồ ăn đi!" Minh Thù cắn bút: "Ăn no làm tiếp!"

Trang Mông Mông gật đầu: "Có đạo lý!"

Phó Vân Bách ngẩng đầu, dáng vẻ thầy chủ nhiệm nghiêm túc: "Trang Mông Mông, nhìn điểm số của em xem, em có muốn lên đại học hay không?"

Trang Mông Mông phản bác: "Tôi lại không muốn học khoa này."

Phó Vân Bách trầm mặt: "Không thể chuyển khoa."

Trang Mông Mông: "Tôi biết nó, là nó không biết tôi!"

Phó Vân Bách: "Làm thêm hai lần."

Trang Mông Mông: "Làm thêm mấy lần tôi cũng sẽ không hiểu, tôi ghét toán học, tại sao anh phải bắt tôi học môn tôi ghét chứ!"

Phó Vân Bách: "Tôi là vì muốn tốt cho em..."

Trang Mông Mông: "Anh căn bản cũng không quan tâm tôi có thích hay không, anh cảm thấy tốt với tôi, thế là tốt cho tôi?"

Minh Thù nhìn hai người ồn ào trong chốc lát, cảm thấy đồ ăn của mình là không có trông cậy được.

Cô quay đầu nhìn Dư Thâm.

Thiếu niên an tĩnh ngồi bên cửa sổ, trong tay cầm một quyển sách, hơi hơi cúi đầu, ánh nắng rơi trên người hắn, tĩnh mịch mà đẹp đẽ.

Minh Thù khoác tay lên ghế dựa, lẳng lặng nhìn hắn.

Tiểu yêu tinh thật là đẹp mắt a.

Tướng mạo cùng tính tình của hắn hoàn toàn không khớp chút nào.

Không biết...

Dư Thâm tựa như phát giác được ánh mắt của cô, ngẩng đầu nhìn tới.

Đối đầu với ánh mắt của Minh Thù, mặt hắn giãn ra mỉm cười, để sách xuống đi tới: "Thế nào?"

"Làm bài tập mệt mỏi."

Dư Thâm nhìn bài tập cô mới làm một nửa: "Anh làm giúp em?"

"Được."

Dư Thâm mặc dù không đi học, nhưng gia sư được mời tới dạy hắn toàn là bậc nhất nên thành tích của hắn không cần phải nói.

Sau đó lôi cái ghế ngồi bên cạnh Minh Thù, nhận bút từ trong tay cô, tiếng bút rơi xuống, viết ra chữ, cơ hồ cũng không khác nét chữ của Minh Thù là bao.

"Anh nhìn bạn trai của người ta một chút!" Trang Mông Mông đột nhiên chỉ vào Dư Thâm.

"Em có thể có bằng thành tích của Tang Âm, tôi cũng giúp em làm." Phó Vân Bách đau đầu, muốn nhanh chóng đưa Trang Mông Mông rời khỏi chỗ của hai người này, cứ tiếp tục như thế, Trang Mông Mông cũng không biết sẽ bị dạy thành cái dạng gì.

Khoảng thời gian này hắn quá bận rộn.

Minh Thù nhìn Trang Mông Mông đang thở phì phò: "Đừng tức giận, cô đi làm cơm, tôi giúp cô làm."

Dư Thâm cùng Phó Vân Bách đồng thời trừng mắt về phía Minh Thù.

Minh Thù: "..."

Minh Thù ha ha một tiếng: "Dạy, tôi sẽ dạy cô ấy."

"Hừ!" Trang Mông Mông nhìn về phía Phó Vân Bách hừ lạnh một tiếng, ôm đồ của mình đưa cho Minh Thù, sau đó đi tới phòng bếp.

Phó Vân Bách: "..."

Cô vợ nhỏ không hôn tôi thì làm sao bây giờ!

Minh Thù nằm sấp trên bàn: "Phó Vân Bách, tôi đã nói với anh, anh như vậy muốn đuổi theo cô vợ nhỏ thì cứ đợi qua tám trăm năm nữa đi"

"Hiện tại cô ấy không chịu học, về sau làm sao bây giờ?"

Minh Thù nhẹ nhàng nói: "Cô ấy có những thứ cô ấy yêu thích, có dự định của tương lai, anh không nghe cô ấy nói sao?"

"Lại nói, coi như cô ấy cái gì cũng đều không muốn làm, vậy thì nuôi chứ sao. Coi như chỉ là một con chim hoàng yến yếu ớt kia không phải cũng là cam tâm tình nguyện nuôi sao?"

"Anh nuôi em." Dư Thâm nói tiếp.

Phó Vân Bách nhìn về hướng phòng bếp một chút, hắn nhớ kỹ...Mông Mông đúng là có nói về sau muốn làm gì.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1241: Dư Âm Còn Văng Vẳng (38)

Phó Vân Bách đưa Trang Mông Mông rời khỏi chỗ của Minh Thù, nhưng vừa đi một chút Trang Mông Mông liền bị người ta bắt đi.

Hào quang của nữ chính vẫn là hào quang của nữ chính.

Liền có nhiều người thích.

Thật vất vả mới đem người cứu trở về, Phó Vân Bách còn chưa kịp thở phào lại suýt nữa xảy ra chuyện.

Minh Thù cười tủm tỉm đến đón người.

Phó Vân Bách bất đắc dĩ để Trang Mông Mông rời đi cùng Minh Thù.

Đều là con người như nhau, tại sao lại khác biệt lớn như vậy chứ?

Làm sao cô ấy ở nơi đó liền có không ai tìm phiền phức!? Những người này còn chọn người để bắt sao?

Không phải không có ai tìm phiền toái mà là phiền phức còn chưa tìm được thì đã bị giải quyết.

Có đôi khi là vệ sĩ của Dư Thâm, những người vệ sĩ này bình thường vô thanh vô tức, phảng phất chỉ là dáng dấp dọa người một chút, thực tế những người này đều là dị năng giả.

Có đôi khi là bị Minh Thù giải quyết, căn bản không nhìn được mặt Trang Mông Mông.

Minh Thù dùng hành động thực tế dạy Phó Vân Bách cái gì gọi là bạn trai nên có!

Được sự giúp đỡ của Minh Thù, thành tích của Trang Mông Mông cao lên không ít, bất quá toán học vẫn không thể nhìn nổi.

"Cô từ bỏ nó đi, các người không thích hợp." Minh Thù cứ như vậy phê bình.

Trang Mông Mông vui đến phát khóc, đúng đúng đúng, bát tự của cô và toán học không hợp, căn bản không thể ở cùng một chỗ, đã sớm nên từ bỏ.

Thế nhưng cái tên vương bát đản Phó Vân Bách kia, thế nào cũng phải để cho cô học, thế nào cũng phải để cho cô học!!!

Vẫn là Âm Âm tốt.

Tối hôm nay cho Âm Âm thêm đồ ăn.

-

Dị năng tinh thể vẫn luôn không có tung tích, cũng không có xuất hiện chuyện gì kỳ quái, giống như dị năng tinh thể chỉ là đổi một chỗ bảo quản.

Kì thi đại học của Minh Thù đã tới gần, bầu không khí của các học sinh cũng khẩn trương lên, mọi người tranh đoạt từng giây từng phút để ôn tập.

Ngay cả bọn Tương Nhạc cả ngày đều nhảy nhót cũng an phận hơn hẳn.

Ngày chụp ảnh tốt nghiệp, lão Vương dữ dằn từ trước đến nay, hốc mắt lại có chút đỏ.

"Các ngươi a... Tương lai còn rất dài, cao trung này chỉ là một trạm các ngươi đã đến, hi vọng mọi người giương buồm xuất phát đi về hướng tương lai rực rỡ hơn."

Bị lão Vương nói lời tâm tình như thế, một ít nữ sinh trực tiếp khóc lên, cục diện một lần mất khống chế.

Thật vất vả mới chụp xong, lão Vương lại chạy tới một lớp học khác.

Minh Thù nhìn về phía chân trời xa xôi.

Tương lai rực rỡ a...

Hi vọng đi.

Sau khi kết thúc thi đại học là điền bảng nguyện vọng.

"Âm Âm cô điền chỗ nào đó?"

"Cũng điền X Hoa, X Đại giống tôi đi." Minh Thù thuận miệng nói.

Tương Nhạc nhìn về phía bảng nguyện vọng của Minh Thù: "... Cô nghĩ tôi không biết chữ sao?"

Minh Thù chỉ điền một trường học, ngay tại thành phố, mặc dù so ra kém X hoa, X Đại, nhưng cũng xếp hạng đầu trên cả nước.

"Tôi cảm thấy điểm số của tôi lẽ ra có thể lên trên nữa." Tương Nhạc mừng khấp khởi điền tên trường học giống của Minh Thù.

"Chiến ca, cậu điền chỗ nào a?"

Tương Nhạc nhìn của Lục Chiến.

Lục Chiến còn chưa có điền, hắn một tay cầm bút, một tay khác cắm vào túi: "Cậu điền chỗ nào?"

Tương Nhạc đưa nguyện vọng cho hắn xem.

Lục Chiến trực tiếp chép vào.

Tương Nhạc: "..."

Cuối cùng ba con hàng khác cũng chép theo.

Tương Nhạc: "..."

Điền xong nguyện vọng, Tương Nhạc đề nghị ra ngoài ăn một bữa, vận khí tốt, mọi người còn có thể học cùng một trường, vận khí không tốt, nói không chừng sẽ đường ai nấy đi...

Địa điểm liên hoan được chọn gần trường học, Tương Nhạc không biết có cái gì không thích hợp, thế nào cũng phải để Minh Thù đưa Dư Thâm tới.

Kể từ khi biết Minh Thù có bạn trai, Dư Thâm cũng thường xuyên đến đón cô, nhưng người kia rốt cuộc cũng không có xuống xe.

Mỗi lần trông thấy chính là đại đội xe kia.

"Hắn tới, nơi này chỉ sợ là sẽ bị giải phóng mặt bằng rồi."

"Không đến mức đó chứ..."

Đám người biểu thị không tin, Minh Thù gọi điện thoại kêu Dư Thâm tới, Dư Thâm còn chưa tới, phía trước đã có một tràng vệ sĩ.

Chờ bốn phía an tĩnh lại, Dư Thâm mới được người khác che chở tiến vào.

"Nhìn."

Minh Thù một mặt biểu lộ tôi không có nói lung tung.

Mấy người Tương Nhạc không biết làm sao biểu đạt ý nghĩ của mình.

Kẻ có tiền chính là biết chơi.

"Âm Âm."

Dư Thâm đi đến bên cạnh Minh Thù.

Minh Thù đứng dậy, kéo cái ghế cho hắn: "Bọn hắn muốn gặp anh một lần, Dư Thâm, bạn trai tôi."

"Chào mọi người." Dư Thâm lễ phép chào hỏi bọn hắn.

"Ha ha... Tốt, chào cậu chào cậu."

"Cái kia, tôi là Tương Nhạc, bạn cùng lớp với Âm Âm."

"Tôi là Thành Tường..."

La Nghệ cùng Đường Triết cũng tự giới thiệu xong, cuối cùng chỉ còn lại Lục Chiến.

Lục Chiến thản nhiên nói một tiếng: "Lục Chiến."

Ánh mắt Dư Thâm dừng lại trên người hắn thêm hai giây, sau đó liền thu hồi.

"Nghe tên không bằng gặp một lần, mọi người cùng nhau uống một ly?"

Dư Thâm đưa tay lấy ly rượu, Minh Thù nhìn hắn: "Có thể uống không?"

"Ông ngoại nói có thể uống một chút."

Hai người nói chuyện rất gần, tư thế thân mật.

Lục Chiến lạnh mặt nhìn, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Tương Nhạc bên cạnh đẩy hắn một cái, hắn giật giật khóe miệng: "Cạn."

"Vì tương lai!"

"Vì đại học!"

"Vì huynh đệ!"

"Cạn ly!"

-

Lễ trưởng thành mười tám tuổi của Minh Thù.

Ba mẹ Dư Thâm cùng vợ chồng Tang Gia tề tụ một chỗ, thời điểm Minh Thù đến mới biết được là Văn lão gia tử gọi tới.

Ba mẹ Dư Thâm gặp mặt liền cho Minh Thù một đống đồ tốt.

Chuyện của Ngụy Nhã Huyên không biết Dư Thâm nói với bọn họ thế nào, nhưng nhìn dáng vẻ của bọn họ cũng không có ý tứ trách cô.

Lần gặp mặt này xem như là định ngày cưới rồi.

Minh Thù về sau mới biết được cô cùng Dư Thâm quả thật là có chuyện thông gia từ bé, bất quá hai bên ba mẹ đều không có ý thực hiện.

Đầu tiên là do thân thể Dư Thâm không tốt, ai biết tình huống về sau sẽ như thế nào.

Thứ hai lúc ấy hai nhà cũng chỉ nói như vậy, căn bản không để ý..

Nhưng hiện tại hai người bọn họ cũng đã ở chung một chỗ, nói ra cũng chỉ là dệt hoa trên gấm.

Minh Thù cảm thấy ban đêm có khả năng không ngủ được, cô cố ý ở bên ngoài lề mề thật lâu mới đi vào.

"Anh còn tưởng rằng Âm Âm không trở lại."

Minh Thù đẩy cửa, thanh âm của Dư Thâm liền vang lên.

"Ha ha..." Minh Thù cười gượng: "Tối hôm nay không khí tương đối tốt, tản bộ nhiều một chút giúp cho tinh thần khỏe mạnh."

Dư Thâm cười nhẹ một tiếng: "Âm Âm vẫn chưa tắm đúng không, hay là... Chúng ta cùng nhau tắm?"

Minh Thù: "Anh tắm trước đi."

Dư Thâm cầm quần áo tiến vào phòng tắm, Minh Thù lấy đồ ăn vặt ra an ủi, mỗi lúc thế này chỉ muốn tìm một chỗ an tĩnh ăn một chút đồ ăn vặt.

Dư Thâm tắm rửa sạch sẽ ra, Minh Thù lề mề đi vào tắm rửa, thu thập xong đã là một tiếng sau, Dư Thâm rất có kiên nhẫn chờ cô.

Minh Thù đi đến trước mặt duỗi tay đè chặt bả vai hắn.

Dư Thâm nắm chặt cổ tay cô kéo cô ngồi vào trên người mình, nhận lấy khăn trong tay lau tóc cho cô.

Giọng nói của Dư Thâm rơi bên tai cô: "Âm Âm, em không thích chúng ta sẽ không làm, anh có thể đợi."

Minh Thù a một tiếng: "Cũng không phải... Chính là anh có thể khống chế thời gian một chút."

Cái này mẹ nó là việc tốn thể lực a.

Mà thường thường tinh lực của tiểu yêu tinh đặc biệt tốt.

Dù vị diện này nhìn qua hắn hơi yếu, ai biết có thể hồi quang phản chiếu hay không... Không phải, dị năng thiên phú.

"Ừ?"

Dư Thâm thấy nghi hoặc, khống chế thời gian là có ý gì?

Minh Thù ngửa đầu nhìn hắn, vừa tắm xong nên làn da trắng như tuyết có một chút ửng đỏ, mê người cực kỳ.

Yết hầu Dư Thâm chuyển động một cái, màu mắt hơi tối lại, hắn cúi đầu ngậm lấy môi Minh Thù, răng môi giao nhau, căn phòng dần trở nên mập mờ.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1242: Dư Âm Còn Văng Vẳng (39)

Ngón tay Dư Thâm đẩy áo ngủ của Minh Thù ra, áo ngủ từ trên người cô trượt xuống mặt đất, nụ hôn nóng bỏng rơi vào trên cổ cô, rơi trên bả vai, xương quai xanh, khắp nơi đều hiện lên một màu đỏ thẫm.

Minh Thù bị đẩy tới trên giường mềm mại, Dư Thâm đè lên người cô, nụ hôn của hắn ôn nhu mang theo vẻ trấn an, cũng không nóng nảy làm gì, chỉ là chậm rãi hôn cô.

Thời điểm ý thức của Minh Thù mơ hồ liền chậm chạp tiến vào, Minh Thù nhíu mày, đau đớn đánh tới, cô hít sâu một hơi.

"Âm Âm, không có việc gì, không có việc gì..." Hắn nhẹ giọng trấn an.

"Dư Thâm..."

"Gọi anh là gì?" Giọng nói của Dư Thâm khàn khàn, tràn ngập dục vọng.

"Dư Thâm ca ca..."

Dư Thâm vừa xông lên nhưng hắn dừng lại động tác, cúi người ôn nhu hôn cô.

Mãi đến lúc Minh Thù thích ứng, hắn mới chậm rãi động, động tác vẫn ôn nhu như vậy, sợ làm cho cô đau.

Minh Thù bị hắn mang lên đỉnh núi cao rồi hạ xuống, chìm chìm nổi nổi ở giữa, sau đó nghe thấy thanh âm của Dư Thâm.

"Âm Âm, sinh nhật vui vẻ."

"Còn có anh thích em, rất thích em..."

-

Buổi sáng Minh Thù eo nhức mỏi rã rời, Dư Thâm ngược lại tinh thần vô cùng tốt, đem bữa sáng lên cho Minh Thù.

Minh Thù ăn điểm tâm xong, tiếp tục ôm đồ ăn vặt co quắp trên giường.

Dư Thâm cầm chăn sạch sẽ tới, ôm Minh Thù lên ghế sô pha: "Âm Âm, còn khó chịu sao?"

"Anh nói xem?"

Minh Thù hữu khí vô lực nói.

"Thật xin lỗi." Dư Thâm đau lòng hôn hôn cô: "Lần sau anh sẽ chú ý một chút."

Minh Thù nằm sấp không muốn động, Dư Thâm đứng dậy đi đổi vỏ chăn.

Trên giường có một vệt máu, Dư Thâm không để người hầu giặt mà tự mình giặt sạch sẽ.

Thời gian hai người cùng một chỗ rất đơn giản, cũng không nói nhiều lời, chính là chỉ cần ở nơi có thể trông thấy đối phương.

Dư Thâm giúp Minh Thù làm bài tập, Minh Thù ăn cái gì thỉnh thoảng sẽ đút cho hắn một miếng.

Mỗi ngày Dư Thâm đều làm điều trị, tình huống thân thể tựa hồ khá hơn nhiều, thần sắc cũng tốt hơn hẳn.

"Âm Âm, cuối tuần chúng ta đi biển đi."

"Lại đi?"

"Muốn cùng em lại đi một lần." Dư Thâm nói: "Như lần trước, vụng trộm mang anh đi."

Minh Thù nhìn chằm chằm hắn vài giây: "Không đi."

Dư Thâm từ phía sau bưng ra một cái bánh gatô: "Thật sự không đi sao?"

"Em... Suy nghĩ một chút." Minh Thù duỗi tay đè chặt bánh kem.

Dư Thâm tiếp tục thêm đồ ăn vặt.

Minh Thù có chút dao động: "Em... Suy nghĩ thật kỹ."

Tiếp tục thêm đồ ăn vặt.

"Được thôi. Bất quá nếu bị mắng, em cũng không đổ vỏ cho anh"

"Ừm, đều là lỗi của anh, là anh mang cô vợ nhỏ ra ngoài."

Cuối tuần.

Minh Thù cắt đuôi đám vệ sĩ, mang theo Dư Thâm vẫn không có thẻ căn cước, không hộ khẩu, ngồi xe buýt đi qua.

Bờ biển dường như không có gì thay đổi.

Vẫn là phong cảnh đó, nhưng cảm giác lại hoàn toàn không giống.

Minh Thù cùng Dư Thâm tay trong tay đi trên bờ cát, chơi đùa cùng mấy đứa trẻ, chụp ảnh tình nhân...

"Âm Âm, em chờ anh một chút."

Dư Thâm đột nhiên buông cô ra đi về một hướng khác.

Dư Thâm rất mau trở lại, trong tay cầm một cây kem.

Hắn nói: "Thiếu em."

Minh Thù đã quên, lúc ấy, hắn nói nợ cô, lần sau sẽ trả.

Minh Thù nhận lấy kem, cô liếm một cái.

Vị ngọt lan tràn trên đầu lưỡi, mang theo hương vị bơ thơm mát.

Dư Thâm hỏi: "Ngọt không?"

Minh Thù gật đầu.

Dư Thâm đột nhiên cúi đầu, tại thời điểm cô chưa kịp nuốt xuống, cánh môi đã bị bao phủ, vị ngọt bị hắn cuốn đi.

Chóp mũi hắn đụng vào chóp mũi Minh Thù: "Ừm, ngọt."

"Cút ra, kem tan hết rồi."

"Cho anh ăn một chút."

"Không muốn, cái này là của em."

"Anh cũng là của em."

"... Ừ, em."

"Cháo lần trước em mua cho anh ở đâu? Anh muốn ăn."

"Quên rồi."

"Cô vợ nhỏ... chờ anh một chút."

Hai người thuê căn phòng giống lần trước, Minh Thù hiếu kì hỏi: "Đêm hôm đó, có phải anh không ngủ hay không?"

Dư Thâm chớp mắt: "Ngủ, có ngủ."

"Dị năng của anh không bị khống chế, thế nhưng đêm hôm đó cũng không phát sinh việc kỳ quái gì."

"Anh... Khả năng tại hoàn cảnh lạ lẫm sẽ không biết."

Minh Thù tới gần hắn: "Đêm hôm đó, có phải anh biết em hôn anh?"

Dư Thâm lui về sau: "Không, không biết."

Minh Thù nhìn hắn cười cười: "Dư Thâm ca ca, phản ứng không đúng nha."

Dư Thâm: "..." Hắn hẳn là kinh ngạc, nhưng lại không phủ nhận! Ngu ngốc a!

A!

Hắn bụm mặt, có chút không dám nhìn Minh Thù.

Rõ ràng là cô hôn trộm mình, vì cái gì lại biến thành người làm sai là mình.

Đêm hôm đó Dư Thâm vẫn được ăn cháo giống hôm trước, thế nhưng hắn vẫn không biết cô mua ở nơi nào.

Hắn vĩnh viễn cũng sẽ không biết.

-

Vị diện này Dư Thâm vẫn ra đi trước, thân thể của hắn hai năm đầu vẫn còn tốt, về sau đột nhiên chuyển biến xấu kịch liệt.

Bất quá Minh Thù cũng không sống được bao lâu.

Chết bởi...

Bị sét đánh.

Trời mới biết tại sao cô lại bị sét đánh! Rõ ràng cô có cột thu lôi!

Cái này mẹ nó hoàn toàn không khoa học!

Họ và tên: Minh Thù

Giá trị hận thù: 1330000

Giá trị hào quang: 160000

Nhiệm vụ chi nhánh: Hoàn thành

Nhiệm vụ ẩn: Hoàn thành

Con ngươi Minh Thù nhìn tư liệu, có chút híp mắt.

"Hài Hòa Hiệu có phải ngươi vụng trộm giảm bớt giá trị hào quang của ta hay không?" Vị diện này đầu bếp nhỏ rất thích cô, giá trị hào quang tại sao lại giảm nhiều như vậy.

Hài Hòa Hiệu không nói nhiều, trực tiếp quét một loạt lịch sử mua hàng.

Trong đó có một loại vô cùng quý, là thuốc không có tác dụng phụ cô mua lúc trước...

Gian thương!

【... 】

Minh Thù ở tại phòng mây trắng trong chốc lát mới rời khỏi.

Sau khi Minh Thù rời đi, lịch sử ghi chép vừa rồi bị đổi mới, chỉ còn lại một loạt chữ ——

Số liệu tiếp thu 95%...

-

Cục quản lý thời không.

Phòng họp không ít người ngồi, thần sắc người nào cũng uể oải, cúi thấp đầu, không dám lên tiếng.

Cục trưởng tóc vàng ngồi phía trên, trầm mặc nhìn bọn họ.

Cảm giác áp bách trong phòng lưu chuyển.

"Tôi muốn biện pháp giải quyết!" Cục trưởng tóc vàng cuối cùng cũng mở miệng, bất quá hắn vừa nói xong, đám người đem đầu ép tới thấp hơn.

Cục trưởng tóc vàng hít thở sâu một hơi mới ngăn chặn lửa giận.

"Hệ thống đã sửa chữa tốt, vì cái gì còn liên lạc không được?"

Việc này là chuyện của bộ trưởng bộ phận kỹ thuật, hắn ấp úng: "Tôi cũng không rõ, tôi còn đang loại bỏ bên trong..."

Cục trưởng tóc vàng: "Là ai xâm nhập hệ thống?"

"Tạm... Tạm thời còn chưa tra được."

Nhiệt độ trong phòng họp tiếp tục hạ xuống.

Hệ thống của bọn họ bị người ta giở trò, thế nhưng là ai làm bọn họ cũng không điều tra ra được.

Cục trưởng nổi giận lớn như vậy, hoàn toàn có thể lý giải.

"Kỳ Ngự cùng Lạc Yến thế nào?"

Phòng họp không ai trả lời, bộ trưởng bộ phận kỹ thuật yếu ớt lên tiếng: "Tình huống của Cửu Thiếu không tốt lắm, Lạc Yến tốt hơn một chút, bất quá... Hẳn là cũng không cầm cự được bao lâu."

Ầm!

Bộ trưởng bộ phận kỹ thuật nghiêng người, đồ vật đập tới lướt qua đầu hắn rơi xuống mặt đất.

Cục trưởng tóc vàng vẻ mặt giận dữ: "Tôi cần bộ phận kỹ thuật của các người làm gì?!"

"Cục trưởng..." Bộ trưởng bộ phận kỹ thuật lau mồ hôi lạnh: "Những vị diện kia vốn là không ổn định, Cửu Thiếu lại mất liên lạc cùng hệ thống, chúng tôi muốn tìm đến hắn..."

Cục trưởng tóc vàng: "Tôi cho các ngươi một cơ hội cuối cùng, đưa người trở về cho tôi, không thì các người đều cút hết cho tôi!!"

Bộ trưởng bộ phận kỹ thuật: "..."

Cục trưởng tóc vàng tức giận rời đi.

Bộ trưởng bộ phận kỹ thuật nuốt một ngụm nước bọt.

Mọi người trong phòng họp thở phào, dồn dập đứng dậy an ủi bộ trưởng bộ phận kỹ thuật.

"Đừng lo lắng, cục trưởng cũng cũng do tức giận quá nên nói nhảm."

"Đúng đấy, anh vẫn là trụ cột vững vàng trong cục của chúng ta."

Bộ trưởng bộ phận kỹ thuật lạnh nhạt ứng phó hai tiếng, hắn lo lắng nhìn về một hướng nào đó.

"Tôi lo lắng chính là...tình huống bên dưới."

Bộ trưởng bộ phận kỹ thuật vừa nói, đám người cũng trầm mặc theo.

*

Vi diện thứ ba mươi lăm hoàn tất!!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1243: Phiên Ngoại Lục Chiến (Xong)

Ban đêm tĩnh mịch..

Trên đường núi yên tĩnh có một người đi tới, hắn đi không nhanh, chân giẫm trên mặt đất không phát ra bất kỳ thanh âm nào, giống như một u linh.

Tại cuối con đường có một nam nhân đứng đó, hắn đang nhìn về phía dưới.

Tầm mắt của hai người tựa hồ đang đối đầu trong không trung.

Cuối cùng nam nhân cười lên tiếng: "Không hổ là Bạch Dạ."

Lục Chiến giẫm lên bậc thang, hắn đi đến bên cạnh người kia đưa một cái hộp trong lòng bàn tay ra.

Ánh mắt nam nhân sáng lên, dị năng tinh thể, đây chính là dị năng tinh thể... nội tâm hắn mãnh liệt, đưa tay muốn nhận lấy.

Lục Chiến bỗng nhiên thu tay lại.

Tay nam nhân rơi vào khoảng không.

"Một tay giao tiền, một tay giao hàng."

Nam nhân cũng không giận, dùng di động phát một tin nhắn, điện thoại Lục Chiến rất nhanh vang lên một âm báo tin nhắn.

Lục Chiến kiểm tra số tiền trong tài khoản, xác định không sai, đem hộp ném đi qua.

Lục Chiến không dừng lại lâu, cũng không hỏi nhiều, tự mình rời đi.

"Bạch Dạ." Nam nhân gọi hắn: "Thật sự không cân nhắc gia nhập?"

"Không." Lục Chiến nói: "Tôi không thích nghe theo người khác."

Hắn là Lục Chiến, cũng là Bạch Dạ.

Hắn vừa sinh ra liền bị vứt bỏ, có lẽ đến chết hắn cũng không biết vì sao mình lại bị vứt bỏ.

Có lẽ người vứt bỏ hắn muốn chừa cho hắn một cái họ, cho nên lưu lại trong tã lót của hắn một cái họ này.

Chiến lấy từ khí thế của người đánh trận đánh lui vạn người kinh sợ.

Là nghĩa phụ nuôi dưỡng hắn đặt cho.

Nghĩa phụ của hắn là dị năng giả lính đánh thuê.

Dị năng giả lính đánh thuê chỉ dùng dị năng khi có liên quan đến nhiệm vụ, mặc kệ là nhiệm vụ gì, chỉ cần ra nổi giá, bọn hắn liền dám nhận.

Nghĩa phụ đối với hắn rất tốt, dạy hắn sử dụng dị năng như thế nào, dạy hắn công phu.

Lục Chiến còn nhớ rõ nhiệm vụ đầu tiên mình tiếp nhận.

Giết một dị năng giả.

Hôm đó là mùa đông hắn mười bốn tuổi.

Tuyết rơi thật nhiều.

Máu tươi nhuộm đỏ tuyết trắng, hắn nhìn dị năng giả kia tắt thở.

Ngoại trừ lần đầu động thủ trong một khắc tâm tình hắn từng xuất hiện sự sợ hãi, sau đó hắn lại trở nên bình tĩnh đến dị thường.

Tỉnh táo dựa theo lời nghĩa phụ dạy, xử lý thi thể, xóa hết dấu vết của mình.

Nghĩa phụ nói, hắn trời sinh để làm việc này.

Không có tình cảm dư thừa.

Hắn chỉ là một người hành tẩu trong bóng đêm.

Nghĩa phụ qua đời vào năm hắn mười lăm tuổi, không phải chuyện gì kinh thiên động địa, chỉ là người đã già, xem như có là dị năng giả cũng sẽ tử vong.

Nghĩa phụ nói, sau khi chết không muốn khắc tên lên bia mộ.

Người như bọn họ, đã không ai nhớ đến tên của mình thì dứt khoát cũng đừng khắc lại.

Hắn quỳ tại bia mộ không khắc một chữ nào suốt cả đêm.

Ngày thứ hai hắn rời khỏi nơi cùng nghĩa phụ sống trước đó, cũng không có trở về nữa.

Đến trường học chẳng qua là vừa vặn có một nhiệm vụ cần, nhưng sau đó hắn hoàn thành nhiệm vụ cũng không có rời khỏi.

Hắn không biết vì cái gì.

Gặp phải bọn Tương Nhạc là ngoài ý muốn... Có lẽ cũng không phải ngoài ý muốn.

Bọn người Tương Nhạc rất náo, hắn lại thích độc lai độc vãng, nhưng không biết vì cái gì cuối cùng có thể cùng bọn hắn cùng nhau đến trường, tan học, chơi đùa...

Về sau hắn gặp được nữ sinh kia.

Rõ ràng chỉ là một người bình thường nhưng lại không bị dị năng của hắn ảnh hưởng.

Thái độ đối với dị năng cũng rất kỳ quái, đó là thái độ có cũng được mà không có cũng không sao, cô không quan tâm.

Lúc gặp được cô tại Sơn Hải Hội hắn cũng rất bất ngờ, thế nhưng bọn họ cũng không gặp nhau nhiều nên hắn chỉ nhắc nhở sau đó liền rời đi.

Ai có thể nghĩ được toàn bộ Sơn Hải Hội cuối cùng đều không còn tồn tại.

Đương nhiên...

Nhiệm vụ của hắn thất bại.

Lúc nhận lấy nhiệm vụ dị năng tinh thể, hắn cũng không rõ là mình đến cùng có mục đích gì.

Chỉ là muốn lấy được dị năng tinh thể, còn vẻn vẹn bởi vì đối phương ra giá cao.

Hắn biết cục quản lý hàng năm đều sẽ tổ chức một cuộc so tài, phần lớn dị năng giả sẽ không ở lại quản lý cục.

Mặc dù mỗi lần tổ chức bọn họ đều dùng thời gian khác nhau, nhưng hắn cũng có thể nghe ngóng được.

Cho nên hắn lựa chọn thời gian bọn họ rời khỏi để động thủ.

Hắn thành công.

Bất quá...

Cũng không may mắn.

Có dị năng giả phát hiện, hắn bị đuổi giết, hắn cho là mình chết chắc, hắn kéo lấy thân thể chật vật trở về nơi ở trước kia của hắn cùng nghĩa phụ.

Hắn cũng không rõ là xuất phát từ tâm tình gì.

Hắn nằm tại gian phòng kia một hồi lâu.

Nghề này của hắn, đều có thể mất mạng bất cứ lúc nào.

Có rất nhiều lần tính mạng của hắn như ngàn cân treo sợi tóc, mỗi lần đều tự mình vượt qua được.

Hắn cảm giác sinh mệnh của mình đang từ từ trôi đi.

Lần này...

Có lẽ thật sự không được.

Tại một khắc cuối cùng trước khi ý thức bị mơ hồ, hắn gọi cho Tương Nhạc một cú điện thoại.

Hắn cũng không nhớ rõ mình nói cái gì, chỉ biết lúc hắn tỉnh lại đã thấy bọn Tương Nhạc vây quanh mình.

Sau đó hắn lại thấy được cô.

Cô không nói gì.

Nhưng hắn biết, những người đang mai phục gần đây đều bị cô giải quyết, mặc dù không biết cô giải quyết như thế nào.

Lúc ấy có một loại cảm giác rất kỳ quái.

Người này...

Hắn nhìn không thấu.

Thời điểm cô đối mặt với mọi người luôn luôn mỉm cười, cho cô một túi đồ ăn vặt, phía sau cô tựa hồ có thể toát ra một cái đuôi rung cho cậu xem.

Tốt nghiệp trung học, đối mặt với bảng nguyện vọng hắn có chút mờ mịt, vì cái gì mình sẽ đứng ở chỗ này điền bảng nguyện vọng?

Tay của hắn cho tới bây giờ đều không phải cầm bút.

Bên cạnh có một đoạn đối thoại mơ hồ truyền đến, Tương Nhạc đang hỏi cô điền trường nào, Tương Nhạc dường như điền theo trường của cô.

Thời điểm Tương Nhạc tới hắn liền dựa theo chép vào.

Hắn nghĩ, hắn chỉ là lười nghĩ ra.

Lấy thành tích của hắn học trường nào mà chẳng được.

Dù sao, hắn cũng không trông cậy vào việc từ đại học đi ra có thể tìm một công việc đàng hoàng.

Lần tập hợp này, hắn gặp được nam sinh luôn bên cạnh cô, nhìn rất đẹp...

Dư Thâm.

Tên cũng đẹp như vậy.

Cuộc đời còn lại của cô...

Ở trường học cô luôn lộ ra một vẻ thờ ơ không đếm xỉa tới, ngoại trừ đồ ăn vặt có thể làm cho cô liếc mắt, phảng phất cái gì đều không câu dậy nổi hứng thú của cô.

Thế nhưng hắn nhìn thấy, cô đối với nam sinh kia rất có kiên nhẫn.

Ghen ghét sao?

Không phải...

Lục Chiến không biết rõ đó là cái cảm giác gì, rất đáng ghét.

Hắn quả nhiên đậu cùng một trường với cô, ngoại trừ La Nghệ, bọn Tương Nhạc cũng đều đậu, mọi người vẫn cùng nhau chơi đùa như cũ.

Bất quá bên người cô xuất hiện thêm một tiểu cô nương tên là Trang Mông Mông.

Cô đối với tiểu cô nương kia rất tốt, trường học đều đồn rằng họ là bách hợp. Nhưng mà Dư Thâm mỗi ngày đều đón cô, Trang Mông Mông cũng có một người bạn trai rất tốt, lời đồn cứ thế mà tắt đi.

Có một ngày, hắn cùng Trang Mông Mông gặp gỡ.

Ma xui quỷ khiến thế nào hắn lại hỏi Trang Mông Mông một vấn đề.

"Tại sao cô ấy lại thích ở chung một chỗ với cô?"

"Đại khái... Tôi biết nấu cơm đi."

Đây là câu trả lời của Trang Mông Mông.

Đáp án này có chút vượt quá ngoài ý muốn, nhưng tựa hồ lại không ngoài ý muốn... Cô chính là một người như thế, không thể dùng lễ thường đối đãi người.

Lúc nhận được điện thoại của Tương Nhạc, hắn đang làm một nhiệm vụ quan trọng.

"Chiến ca... Âm Âm đi rồi."

Lục Chiến nhìn máu trên mặt đất, sửng sốt nửa ngày mới hỏi: "Đi đâu?"

"Thiên Đường."

"Ừ." Không có có cảm xúc dư thừa, giống như chỉ là một người râu ria.

Tương Nhạc ở bên kia nghẹn ngào, nói rất nhiều.

Lục Chiến lẳng lặng nghe, hắn còn nhớ rõ lần cuối cùng gặp cô là tại tang lễ của Dư Thâm.

Tang lễ cử hành rất đơn giản, cô đứng lẳng lặng, nhìn không ra là thương tâm hay không thương tâm.

Lục Chiến cúp điện thoại, cách mấy tòa thành thị nhìn về phía ngôi sao vĩnh hằng.

Tay của hắn xưa nay chưa bao giờ cầm bút, hắn chỉ là một người hành tẩu trong bóng tối. —— Lục Chiến.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1244: Tuân Lệnh Darling (1)

#tiêuđềthếgiới: Giáng Tuyết một lời không hợp liền thiết lập lại thế giới

Thế giới này rất đặc biệt.

Tuổi thọ của bọn họ được ghi chép trên một tấm thẻ nhỏ, mỗi ngày đều đếm ngược.

Tấm thẻ kia trở thành thứ quan trọng nhất của con người, ngay cả người chung chăn gối cũng không thể nói là giấu ở nơi nào.

Toàn bộ thế giới giàu nghèo đều chênh lệch to lớn, thành phố chia làm khu nhà giàu cùng khu nhà nghèo, ở giữa là một dãy phân cách sáng rực.

Một bên là nhà cao tầng ngăn nắp xinh đẹp.

Một bên kiến trúc thấp bé cũ nát thủng trăm ngàn lỗ.

Không chỉ như thế, tuổi thọ còn bị người ta cướp đoạt.

Đúng vậy, tuổi thọ có thể cướp đoạt.

Đương nhiên cướp đoạt tuổi thọ ngoài vòng ánh sáng bên trên sẽ không cho phép.

Thế nhưng tiền tài quyền lợi cùng dục vọng được sống tiếp, kiểu gì cũng sẽ nảy sinh quy tắc giao dịch ngầm.

Nữ chính giả ở thế giới này tên là Y Tích, là một bạch phú mỹ ở khu nhà giàu muốn cái gì có cái đó.

Bởi vì cùng người trong nhà cãi nhau nên bỏ nhà ra đi, chạy đến khu nhà nghèo, vận khí không tốt gặp phải người xấu nên bị bắt.

Nhưng được nữ chính Lục Ngưng cứu được.

Lục Ngưng đưa nữ chính giả về nhà, Lục Ngưng biết bên này đều được coi là kẻ thù của khu nhà giàu, cho nên cô không dám nói thân phận của mình.

Trong lúc cùng Lục Ngưng sinh hoạt, cô ta biết được lý tưởng của Lục Ngưng, cô muốn nghĩ cách rời khỏi nơi này đi đến nơi có sinh hoạt tốt hơn.

Đáy lòng nữ chính giả đối với cái này có chút khinh thường.

Về sau có một lần nữ chính giả tự mình tìm đường chết, chẳng những liên lụy đến Lục Ngưng mà tuổi thọ của mình cũng bị người ta cướp đoạt.

Nữ chính giả biết khu nhà nghèo có người buôn bán tuổi thọ, cô ta muốn để Lục Ngưng mang mình đi, cô ta không muốn chết.

Lục Ngưng thân là nữ chính làm sao có thể làm loại chuyện như này, cho nên cô cự tuyệt, nhưng cô đáp ứng nữ chính giả sẽ nghĩ biện pháp đoạt tuổi thọ lại cho cô ta.

Tuổi thọ có thể bị đoạt đi, tự nhiên cũng có thể đoạt lại.

Chỉ cần... Ngươi không chết.

Sau khi tử vong, coi như đoạt lại được tuổi thọ cũng không làm được gì.

Nữ chính giả cảm thấy Lục Ngưng là không muốn giúp mình, cùng Lục Ngưng giằng co hột hồi rồi tự mình chạy ra ngoài.

Cô ta đánh bậy đánh bạ cũng tìm được một người buôn bán tuổi thọ.

Bất quá đối phương không có ý tốt, cũng không phải thật tâm dự định giúp cô ta, nhưng tuổi thọ của cô ta còn thừa không nhiều, đối phương thấy cô ta dung mạo xinh đẹp liền đem cô ta bán cho một nhóm người.

Nữ chính giả làm sao biết kết quả sẽ như vậy, cô ta bị người khác làm nhục, sống không bằng một con chó.

Có một lần nữ chính giả tìm được cơ hội chạy trốn, nhưng đối phương rất nhanh liền phát hiện, phái người đuổi theo cô ta.

Chính là lúc này, cô ta gặp được nguyên chủ.

Nguyên chủ tên Giáng Tuyết, nữ chính giả thấy bên cạnh Giáng Tuyết có không ít người, thân phận không thấp, nhìn về phía cô cầu cứu.

Giáng Tuyết đương nhiên không có cứu cô ta.

Một kẻ hoàn toàn không quen biết, tại sao cô phải cứu?

Về sau nữ chính giả bị bắt về, không bao lâu liền bị hành hạ chết.

Sau đó cô ta trùng sinh.

Sau khi sống lại nữ chính giả cảm thấy mình rơi vào kết cục kia đều là do nữ chính cùng nguyên chủ.

Nếu như không phải nữ chính không giúp mình, cô ta làm sao lại bị bán đi.

Nếu như nguyên chủ cứu mình, cô ta sẽ không phải chết?

Nữ chính giả càng căm ghét người của khu nhà nghèo, đều là nơi này trở thành ác mộng của cô ta.

Cho nên sau khi sống lại, nữ chính giả lựa chọn trả thù nữ chính cùng nguyên chủ, không chỉ như thế, cô ta còn muốn hủy đi khu nhà nghèo.

Nguyên chủ bị ép cùng nữ chính giả trở thành quan hệ thù địch.

Nữ chính giả khôi phục thân phận của mình, lợi dụng thân phận của mình tại khu nhà giàu phát động hủy diệt đi khu nhà nghèo.

Đề nghị này rất nhanh có người hưởng ứng, chính phủ mặc dù phản đối nhưng cuối cùng vẫn bị đám người này làm cho thỏa hiệp.

Khu nhà nghèo cùng khu nhà giàu chính thức khai hỏa.

Bạn có thể nghĩ, khu nhà giàu trang bị hoàn hảo, khu nhà nghèo có thể so sánh?

Khu nhà nghèo bị bắt làm tù binh như xã hội xưa, bị xăm lên một hình xăm nô lệ.

Tuổi thọ của bọn họ bị tước đoạt, chỉ có một ngày tuổi thọ, nếu như không dựa theo phân phối cố gắng làm việc cũng đừng nghĩ sống qua ngày thứ hai.

Nữ chính giả bắt được nữ chính, cô ta để nữ chính trải nghiệm hết thảy những việc trước đó cô ta đã trải qua.

Nguyên chủ chạy nhanh nên không có bị bắt lại.

Nhưng cuối cùng nguyên chủ vẫn chết trong tay nữ chính giả, hoặc là nói... Tự sát.

Nữ chính giả trở thành anh hùng của khu nhà giàu, cô ta diệt trừ những người xem cô ta là cái gai trong mắt.

【 Nguyện vọng của Giáng Tuyết là trở thành ác mộng của Y Tích. 】

Cái này là nghề của trẫm a!

【 Nhiệm vụ ẩn: Nghèo hèn không thể dời. Nhắc nhở: Giàu nghèo chênh lệch quá lớn không thể làm bằng hữu, mời ký chủ đem hỏa lực nhắm vào khu nhà giàu. 】

Minh Thù: "..."

Lần này phát nhiệm vụ sớm như vậy?

Còn có...

Thân phận của nguyên chủ thật là trâu bò đi!

【 Nhắc nhở: Không phải ngươi giàu chính là ta giàu, hết thảy người giàu đều là địch nhân. 】 Hài Hòa Hiệu rất bình tĩnh đổi giọng.

Minh Thù: "..."

Giáng Tuyết là đại tiểu thư của tổ chức buôn bán tuổi thọ Độ Kỷ lớn nhất khu nhà nghèo.

So với những cái tổ chức ngầm kia, Độ Kỷ chính là "Xí nghiệp quốc doanh", đảm bảo uy tín và danh dự —— mặc dù không được chính phủ chứng nhận.

Độ Kỷ quy tắc nghiêm khắc, nơi này bán ra tuổi thọ đều là mọi người tự nguyện phiến ra.

Bọn họ dùng tuổi thọ đổi lấy tiền tài.

Ngươi tình ta nguyện.

Nếu trong vòng ba ngày muốn đổi ý còn có thể trả lại —— đương nhiên Độ Kỷ không phải cơ quan từ thiện, sẽ không toàn lui, sẽ thu tỷ lệ tuổi thọ nhất định coi như tiền giải trừ hợp đồng.

Hơn phân nửa người mua của Độ Kỷ đều đến từ khu nhà giàu, dùng giá cao nhất để mua tuổi thọ.

Minh Thù lúc này đang ở văn phòng "xí nghiệp quốc doanh Độ Kỷ", nơi này rộng rãi sáng sủa, nhân viên công tác đang lui tới bên ngoài cửa thủy tinh trong suốt.

Minh Thù dò xét tấm thẻ trong tay, đây chính là tấm thẻ ghi chép tuổi thọ.

Toàn thân tấm thẻ màu trắng, vật này sinh ra liền mang theo, rất thần kỳ.

Phía trên không có gì, không khác với thẻ căn cước là bao, góc bên phải là một tấm hình, bên cạnh chính là tư liệu.

Họ và tên: Giáng Tuyết

Tuổi thọ còn thừa: 6 năm 13 tháng 5 ngày

Tuổi thọ cao nhất: 28 tuổi

Cái tuổi thọ cao nhất này là một hạn chế.

Chính là nói, ban đầu cô sẽ chết lúc 23 tuổi, cô tước đoạt tuổi thọ của người khác thì có thể tiếp tục sống sót.

Nhưng tuổi thọ cao nhất là 40 tuổi, cũng chỉ có thể sống đến 40 tuổi.

Nếu như không có hạn chế, những người có tiền kia sẽ trở thành lão yêu quái bất tử rồi.

Bất quá tuổi thọ này của nguyên chủ... Hoàn toàn không có khả năng kéo dài tính mạng a!

Cốc cốc!

Bên ngoài có người gõ cửa, là trợ lý của nguyên chủ.

Minh Thù thu tấm thẻ lại, cho người vào.

Trợ lý đưa một xấp tài liệu tới trước mặt cô: "Đại tiểu thư, đây là tư liệu cần xét duyệt hôm nay."

Minh Thù gật đầu: "Cậu đi mua cho tôi chút đồ ăn đi."

"Được thôi đại tiểu thư."

Trợ lý rất nhanh rời đi, Minh Thù mở xấp tài liệu kia ra, phía trên đều ghi chép người đến đây buôn bán tuổi thọ.

Mỗi người bán đi tuổi thọ đều không dài, một năm, hai năm, số tiền này đủ để bọn họ tiêu xài lâu dài, không cần tiếp tục bán nữa.

Minh Thù xét duyệt từng cái từng cái, đây là quy củ của Độ Kỷ, phòng ngừa có người từ trong đó kiếm lời.

Cô vừa duyệt được hai cái liền có chút không muốn làm.

Trợ lý một hồi lâu mang theo đồ ăn trở về, mua không nhiều lắm.

"Chỉ có như vậy?"

"Ách..." Trợ lý cẩn thận nói: "Đại tiểu thư không phải nói muốn giảm béo sao?"

"Giảm béo?" Minh Thù cúi đầu ngó ngó thân thể của mình, thân thể này bảo trì rất khá, có chỗ nào cần giảm béo?

Minh Thù trầm ngâm một lát: "Tôi ăn no lại giảm, cậu mua nhiều một chút về đây."

Khóe miệng trợ lý co giật một chút.

Quả nhiên nữ nhi nói giảm béo đều là gạt người.

*

Vị diện này bởi vì không phải như mọi người quen thuộc cho nên mọi người chú ý nhìn một chút bối cảnh miêu tả phía trên a!!

*Độ Kỷ có nghĩa là kéo dài tuổi thọ ~

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1245: Tuân Lệnh Darling (2)

Minh Thù xét duyệt xong một đống tư liệu kia, người bên ngoài đều đã về gần hết, vị trí trợ lý bên ngoài vẫn còn sáng đèn.

Minh Thù duỗi người một cái, cầm cái bánh kem cuối cùng ta ngoài.

"Tan làm đi."

Trợ lý lập tức đứng dậy: "Đại tiểu thư chờ một lát, tôi đi lấy xe."

"Không cần, tự tôi trở về, cậu về nghỉ ngơi sớm một chút đi."

Minh Thù rời khỏi Độ Kỷ.

Thế giới này kỳ thật cùng thế giới bình thường cũng không khác biệt lắm ngoại trừ cái thiết lập tuổi thọ kỳ quái này.

Đêm hôm khuya khoắt cơ hồ không có ai lượn lờ ở bên ngoài, ai biết sẽ gặp phải tên điên nào cướp đoạt tuổi thọ của mình.

Kiến trúc cao nhất của khu nhà nghèo bất quá có ba tầng, đường đi coi như sạch sẽ, cửa hàng bốn phía khóa chặt, nguyện vọng muốn tìm một chỗ để ăn cái gì đó của Minh Thù hoàn toàn thất bại.

Thời gian này, nữ chính giả hẳn là vừa mới trùng sinh tới, nữ chính chắc đang ở nơi nào đó đi.

Giai đoạn này là trước khi nữ chính giả đang nghĩ cách trả thù, sau đó mới có thể khôi phục thân phận hủy đi khu nghèo khó.

Tìm cơ hội cùng nữ chính giả hẹn hò một chút.

... Bất quá chuyện quan trọng nhất bây giờ là tìm một nơi để ăn cơm.

-

Nguyên chủ làm việc rất nhàm chán, mỗi ngày đều ở trong phòng làm việc.

Mặc kệ là mua hay bán đều có người đặc biệt phụ trách, tình huống cần cô ra mặt rất ít.

Minh Thù quen thuộc mấy ngày, rốt cục vẫn là muốn chết không muốn sống trước khi tan sở, xử lý xét duyệt những cái tư liệu chất đống như núi kia.

"Trợ lý Hạ, cậu có cảm thấy gần đây đại tiểu thư giống như ăn hơi nhiều không? Đại tiểu thư không phải nói muốn giảm béo sao?"

Trợ lý Hạ trầm tư: "Đại tiểu thư nói muốn ăn no xong lại giảm."

"..."

Thời điểm bọn họ đang thảo luận thì điện thoại của trớ lý Hạ đột nhiên vang lên, bên kia là một tràng tiếng mắng chửi, xen lẫn tiếng nhân viên gào thét: "Trợ lý Hạ, xảy ra vấn đề rồi, có người đến gây sự."

Đại sảnh Độ Kỷ.

Minh Thù mang người xuống dưới, người trong đại sảnh đã đánh nhau.

Độ Kỷ làm việc không phải chuyện đứng đắn gì cho nên địa điểm làm việc vẫn tương hẻo lánh.

Nhưng lúc này trong đại sảnh tất cả đều là người.

Một bên là nhân viên Độ Kỷ, một bên là người bình thường.

Còn có mấy người đứng tại nơi hẻo lánh, hẳn là người đến giao dịch.

Nhân viên cùng đám người gây sự đang không ngừng xô đẩy, ngươi kéo y phục của ta, ta kéo tóc của ngươi, đánh đến phi thường hăng say.

"Dừng tay lại cho tôi!!" Trợ lý Hạ không biết từ chỗ nào lấy ra cái loa phát thanh: "Dừng tay, bên kia! Dừng tay!"

Âm thanh của trợ lý Hạ vang vọng trong đại sảnh.

Hai bên xô đẩy đến kịch liệt, từng người không phục tách ra.

Nhân viên Độ Kỷ vì thể hiện rõ ràng bọn hắn phá cách, trang phục đều mặc giống nhau — — ---- trên quần áo trước mặt in Độ Kỷ, phía sau in ghép vần.

Minh Thù không biết là phá cách ở nơi nào.

Cái này mẹ nó có gì khác nhau?

"Quậy cái gì? Coi nơi này là chợ bán thức ăn sao?"Trợ lý Hạ đi đến chỗ trống giữa hai bên: "Chuyện gì xảy ra?"

"Trợ lý Hạ. Một nhân viên bị xé rách hết quần áo đi tới, đem sự tình nói một lần: "Chuyện là như thế này, trước đó có một nữ sinh tới bán tuổi thọ, chúng tôi dựa theo quy củ làm cho cô ta. Nhưng hiện tại gia đình của cô ta tới yêu cầu chúng tôi trả lại, đã vượt qua kỳ hạn ba ngày, chúng tôi không đồng ý, bọn họ liền bắt đầu gây sự."

"Phi!" Trong đám người đối diện có một người phụ nữ nhổ nước bọt về phía nhân viên: "Những người như các người đều táng tận lương tâm, về sau xuống Địa ngục sẽ bị thiên đao vạn quả! Con gái của tôi cái gì cũng đều không hiểu, các người lừa gạt nó, Vương bát đản! Tôi mặc kệ, nhất định trả tuổi thọ của con gái tôi cho tôi!!"

Trợ lý Hạ nhìn về phía người phụ nữ: "Vị a di này, quy củ của Độ Kỷ tất cả mọi người đều rõ ràng, ngươi tình ta nguyện mua bán, con gái của bà là tự nguyện đến đây bán."

"Tự nguyện? Nó làm sao có thể tự nguyện!!" Người phụ nữ kích động lên: "Đều là mấy tên cặn bã các người ép buộc con gái của tôi."

Trợ lý Hạ tính khí nhẫn lại: "Tiểu cô nương kia trưởng thành chưa?"

Nhân viên gật đầu: "Không thành niên chúng tôi cũng không dám xử lý cho cô ta."

Những quy củ kia của Độ Kỷ không phải để trang trí.

Trợ lý Hạ gật đầu: "A di, bà cũng nghe thấy, con gái của bà đã trưởng thành, lựa chọn của cô ta cùng chúng tôi không có quan hệ, Độ Kỷ sẽ không ép buộc bất kỳ ai."

Người phụ nữ càng kích động: "A phi! Con gái của tôi tháng sau mới đủ tuổi trưởng thành, nó còn nhỏ như vậy, các người là bọn trời đánh hỗn đản, mau trả tuổi thọ lại cho con gái của tôi!!"

Trợ lý Hạ khẽ nhíu mày, hắn nhìn về phía nhân viên.

Nhân viên lắc đầu, tiểu cô nương kia rõ ràng đã trưởng thành.

Người phụ nữ kích động những người thân bên cạnh, bắt đầu náo động sang phạm vi lớn, đại sảnh trong nháy mắt lại biến thành chợ bán thức ăn.

Minh Thù nghe trong chốc lát, từ phía sau đi tới.

Nhân viên cho dọn ra một con đường cho cô.

Nữ tử trên thân mặt một chiếc váy dài màu xanh nhạt, tóc tùy ý búi lên, nhìn qua cùng người bình thường không có gì khác nhau.

Có thể là bởi vì đại sảnh của Độ Kỷ so với bên ngoài sạch sẽ hơn, nữ tử thong dong trấn định bước từ lối đi mọi người dọn ta, để bọn hắn nhìn thấy ảo giác của bọn khu nhà giàu đối diện kia.

Âm thanh ồn ào đột nhiên an tĩnh lại.

Nữ tử mỉm cười, thanh âm nhẹ nhàng chậm rãi vang lên: "Các người ồn ào lâu như vậy, xin hỏi người trong cuộc kia đang ở nào nào?"

Câu này vừa nói xong, sắc mặt người phụ nữ lập tức biến đổi.

Bà ta cứng họng: "Cô là ai?"

"Người phụ trách của Độ Kỷ." Minh Thù bổ sung thêm một câu: "Lão đại."

Mặc dù Độ Kỷ đều gọi cô là đại tiểu thư, nhưng phía trên đều không còn ai nên xem như cô là người lớn nhất.

Độ Kỷ xem như là sản nghiệp của gia tộc đi, nguyên chủ thừa kế từ cha của cô —— không quá phải, hẳn là cha ném cho cô.

Vị lão ba này hiện tại không biết đã chạy đi du lịch ở nơi nào, một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày đều không nhìn thấy người.

Thời điểm Minh Thù nói ra hai chữ lão đại, đám người gây sự kia tựa hồ có chút mơ màng.

Đại khái không nghĩ tới lão đại của Độ Kỷ còn trẻ như vậy, vẫn là một nữ hài tử.

Minh Thù vẫn mỉm cười: "Cho nên người trong cuộc đang ở đâu?"

Người phụ nữ nháy mắt với đám thân thích vài lần nhưng không một người nào nói chuyện, dồn dập nhìn về phía người phụ nữ.

Người phụ nữ ưỡn bộ ngực lên, thần sắc phẫn nộ: "Các người lừa gạt con gái của tôi, hiện tại còn muốn đe dọa nó sao? Tôi nói cho các người biết không có cửa, dạng các người nên bị tóm lên trên, đây là phạm pháp!"

Minh Thù ngữ khí không thèm để ý: "Phạm pháp thì như thế nào, pháp luật là dùng để bảo vệ kẻ có tiền, cùng chúng tôi nơi này không có quan hệ."

Lời này không sai, pháp luật của chính phủ là dùng để bảo vệ khu nhà giàu.

Khu nhà nghèo căn bản không có pháp luật.

Nơi này chỉ có giãy dụa, thống khổ, chèn ép, tuyệt vọng...

Người phụ nữ cố gắng muốn kiếm cớ.

Minh Thù cướp lời bà ta trước: "Giao dịch là việc ngươi tình ta nguyện, chúng tôi đã cho các người cơ hội ba ngày để hối hận, đã qua ba ngày các người không đổi ý, giao dịch đã hoàn thành. Bà bây giờ tới đây quậy, là ai bảo bà đến, muốn lừa gạt chúng tôi sao?"

Câu nói sau cùng khiến đại sảnh yên tĩnh vài giây.

Người phụ nữ có chút gấp, bà ta nhìn chung quanh một chút, đột nhiên rống một tiếng: "Con gái của tôi là trẻ vị thành niên, lời nó nói căn bản không thể giữ lời!"

Minh Thù bừng tỉnh: "Bà chính là đang muốn lừa gạt chúng tôi rồi."

Con ngươi người phụ nữ trừng lớn, sau đó khóc trời đập đất trách móc: "Cô nói hươu nói vượn cái gì, ai muốn lừa cô, cô chớ có ngậm máu phun người, là đám khốn kiếp này khi dễ con gái của tôi hiện tại còn trả đũa, các người thật táng tận lương tâm, tôi chỉ có một đứa con gái, sau này sẽ sống thế nào đây!!"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1246: Tuân Lệnh Darling (3)

Trợ lý Hạ thấy người phụ nữ trách móc quá mức, muốn lên tiếng liền bị Minh Thù ngăn lại.

Cô để nhân viên đem tới cho mình cái ghế dựa, bịch bánh bích quy cùng nước trà.

Dù bận nhưng vẫn ung dung nhìn người phụ nữ khóc mắng.

Người phụ nữ ở bên kia khóc nửa ngày, đối diện ngay cả một động tĩnh đều không có, bà ta hơi khẽ ngẩn đầu lên dò xét.

Kết quả trông thấy người đối diện chính uống trà, ăn bánh bích quy.

Người phụ nữ: "..."

"Diễn xong rồi?" Minh Thù hỏi: "Không tiếp tục sao?"

Người phụ nữ: "..."

Phản ứng này không đúng!

Đối phương quá bình tĩnh, người phụ nữ không biết nên làm sao để phát huy, đoàn thân thích bên cạnh cũng có chút mơ màng.

Người phụ nữ thấy thế liền trực tiếp ngồi xuống trên mặt đất, bắt đầu chửi ầm lên.

Minh Thù cũng không để ý tới bà ta, chậm rãi ăn bánh bích quy.

Có người cùng tới hỗ trợ người phụ nữ liền để nhân viên ngăn bọn họ lại.

Cổ họng người phụ nữ đã bốc khói cũng không thấy đối phương có hành động gì.

Cái khí thế bình tĩnh này làm người phụ nữ không chắc chắn.

"Khóc xong rồi?"

Lớp trang điểm của người phụ nữ sớm đã nhem nhuốt, lúc này cả khuôn mặt cùng đều giống một con mèo hoa.

Minh Thù liếc bà ta một cái, chậm rãi lên tiếng: "Chưa đầy mười tám tuổi không được giao dịch là quy củ của Độ Kỷ chúng tôi, nhưng bà đi hỏi thăm bên ngoài một chút, những người kia sẽ quản cái này sao? Bà nghĩ một cái quy củ này sẽ được pháp luật bảo vệ sao?"

Dù sau loại tuổi thọ này sau khi bán đi đối với bản thân cũng không có ảnh hưởng gì.

Tuổi thọ ở nơi này tựa như chỉ là một chuỗi chữ số, gia tăng giảm bớt, không đến thời điểm cuối cùng tử vong hoàn toàn sẽ không tạo ảnh hưởng gì cho bản thân.

Người phụ nữ ấp úng một tiếng, lời trước đó nghĩ sẵn trong đầu lúc này đột nhiên có chút nói không nên lời.

Minh Thù tiếp tục nói: "Dùng tuổi thọ trao đổi tiền, kia là lựa chọn của chính các người, trách không được người khác, không ai sẽ vì lựa chọn hối hận của các người để trả tiền."

"Các người đây là cường đạo!" Người phụ nữ hung tợn nói.

"Cường đạo?" Minh Thù cười nhạt: "Tôi cướp của bà cái gì rồi?"

"Giao dịch tuổi thọ là chuyện cấm, các người không phải cường đạo thì là cái gì? Tôi muốn tố cáo các người!!"

Người phụ nữ đột nhiên bắt đầu uy hiếp.

"Ha, bà đi đi." Minh Thù cười: "Đầu tiên bà đến xin tiến vào khu nhà giàu, giao nạp tiền đặt cọc, sau đó tìm tới nơi khiếu nại, điền phiếu xin khiếu nại, về sau bà cần chờ đợi... Ừ, đại khái nửa tháng, bà sẽ nhận được thông báo..."

Minh Thù nói không nhanh không chậm, sắc mặt của người phụ nữ cùng đám thân thích liền khó coi một phần.

Đây là khu nhà giàu đối với khu nhà nghèo hèn hạ.

Ở khu nhà giàu căn bản không cần những trình tự này.

"Cuối cùng bà sẽ chỉ bị phái trả lại, bởi vì... Bọn hắn sẽ không quản nơi này."

Người phụ nữ: "..."

Trợ lý Hạ đột nhiên đưa điện thoại tới trước mât Minh Thù.

Minh Thù đem nội dung quét một lần.

Người đàn bà trước mặt này tên là Hoa Hoa, con gái bà ta bởi vì muốn tới khu nhà giàu sống nên chạy đến Độ Kỷ bán tuổi thọ, chuẩn bị đến khu nhà giàu.

Ai biết còn chưa đi liền bị người ta đoạt, bây giờ còn đang nằm bệnh viện.

Người bình thường nếu bị trọng thương, tuổi thọ sẽ cực nhanh giảm mạnh.

Cho nên Hoa Hoa liền nghĩ đến số tuổi thọ con gái vừa bán đi.

Con gái bà ta cũng rất biết chơi, trực tiếp bán một nửa.

Chỉ cần đem số tuổi thọ lấy về, con gái bà ta có thể sống thêm một thời gian rất dài.

Thế là có một màn như này...

-

Minh Thù nhìn người phụ nữ và cùng đám thân thích bị đuổi ra ngoài, mặt bọ họ xám xịt rời đi.

Trợ lý Hạ nhìn nử tử còn đang ngồi ở đại sảnh.

Cách xử sự của vị đại tiểu thư này càng ngày càng có thủ đoạn.

Vừa rồi đối phương quậy đến kịch liệt, cô lại một chữ cũng không nghe, chỉ để hắn đi tra một chút thông tin của người trong cuộc kia.

"Đại tiểu thư, hôm nay có một cuộc giao dịch cần cô ra mặt."

Thấy Minh Thù muốn đi, trợ lý Hạ vội vàng nói.

"Ừ..." Minh Thù có chút nhíu mày: "Giao dịch gì?"

Cần cô ra mặt, khẳng định không phải chuyện đơn giản.

Thời gian giao dịch là ba giờ chiều, địa điểm ngay tại khu nhà giàu.

Hai bên được phân chia ranh giới rõ ràng, người của khu nhà nghèo muốn tiến vào khu nhà giàu cần phải có trình đơn xin phép, mỗi người đều không nhất định được xét duyệt trở xuống.

Nhưng giữa hai khu cũng không ít người làm ăn lui tới cho nên liền có một lối đi đặc thù.

Chuyên cung cấp cho loại người này đi qua.

Nguyên chủ thuộc về loại người này.

Chính phủ không biết Độ Kỷ làm cái gì, khu nhà giàu không cho phép có chuyện như vậy tồn tại, đại khái những người này đều muốn trên tay mình sạch sẽ.

Nhưng là ai muốn chết a?

Cho nên việc không được chính phủ cho phép ngoài vòng ánh sáng này, chỉ có ngầm là không bị hạn chế.

Cho nên cô ra vào khu nhà giàu coi như dễ dàng.

Xe lái qua lối đi đặc thù, cảnh sắc chung quanh lập tức chuyển đổi, đường đi rộng rãi, xe sang trọng đầy đường, các cửa hàng muôn màu rực rỡ, cần cái gì đều có cái đó.

Xe dừng lại tại một ngôi biệt thự.

Minh Thù xuống xe, mấy vệ sĩ bên cạnh cũng đi về phía bọn họ, đưa bọn họ tới một căn phòng.

"Đây là ý gì?"

Vệ sĩ lời ít mà ý nhiều trả lời: "Giáng Tuyết tiểu thư, khử độc."

"Khử độc?" Minh Thù cười lạnh. "Xem tôi là một con virus sao, giao dịch này không làm, trợ lý Hạ, đi ăn cơm."

Cô quay người rời đi, vệ sĩ bị phản ứng này làm cho bối rối.

Trợ lý Hạ cũng có chút bối rối, bất quá người mua lần này quả thật có chút quá phận, trước kia một số người mặc dù sẽ có ý xem thường, nhưng cũng không dám đắc tội đại tiểu thư.

Lần này lại là khử độc...

Ngẫm lại cũng làm người ta chán ghét.

Cho nên Minh Thù muốn đi trợ lý Hạ cũng không cản, bọn họ cũng không thiếu một đơn hàng như này.

Thời điểm sắp lên xe, bên trong có một người ăn mặc trông như quản gia chạy đến

"Giáng Tuyết tiểu thư xin dừng bước." Quản gia vô cùng lễ phép: "Mới vừa rồi là hạ nhân không hiểu chuyện, tôi thay mặt xin lỗi ngài, mời ngài sang bên này, tiên sinh đã chuẩn bị tốt bữa tối."

Bữa tối...

-

Chủ nhân của biệt thự tên là Chu Hồng Kiệt, khoảng chừng bốn mươi tuổi,

Mặc một bộ đồ mặc ở nhà, rất phúc hậu, bất quá sắc mặt cũng không tốt lắm.

"Giáng Tuyết tiểu thư, mời ngồi."

Chu Hồng Kiệt ra hiệu mời Minh Thù ngồi.

Minh Thù đứng không nhúc nhích, ánh mắt nhìn bốn phía: "Không phải nói có bữa tối?"

Chu Hồng Kiệt hơi sững sờ, sau đó cười lên: "Là tôi cân nhắc không chu toàn, giáng Tuyết tiểu thư mời tới bên này, để đầu bếp chuẩn bị."

Một câu tiếp theo phân phó cho quản gia.

Khung cảnh chuyển sang phòng ăn, đầu bếp làm tại hiện trường.

Chu Hồng Kiệt cảm thán một tiếng: "Giáng Tuyết tiểu thư tuổi trẻ tài cao, để cho người ta bội phục a."

"Bội phục thì làm được cái gì, không phải vẫn bị người ta yêu cầu khử độc sao?"

Giọng nói Minh Thù nhẹ nhàng, hoàn toàn không để cho người ta nhìn thấu được là có ý gì.

Chu Hồng Kiệt biểu tình hơi thu liễm lại: "Việc này là đụng phải Giáng Tuyết tiểu thư, bất quá bọn họ cũng là lo lắng cho thân thể của tôi, sợ..."

"Sợ đem viruss khu nhà nghèo lây sang cho ông à."

Đối với bọn họ mà nói, người của khu nhà nghèo đều là virus, cùng bọn họ tiếp xúc, hận không thể đem toàn thân mình bọc lại, sợ dính vào thứ virus không sạch sẽ.

Chu Hồng Kiệt: "..."

Tốt xấu gì hắn cũng là người mua, cô đối đãi với khách hàng của mình như vậy?"

Coi như cô là lão đại của Độ Kỷ cũng có chút không coi ai ra gì.

Nhưng Chu Hồng Kiệt nghĩ đến chuyện lát nữa, đem điểm không thoải mái này đè ép xuống.

Đúng lúc đầu bếp đang sắp xếp, đưa thức ăn tới trước mặt Minh Thù, bầu không khí quỷ dị liền bị đánh vỡ.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1247: Tuân Lệnh Darling (4)

Đầu bếp làm đồ ăn chậm rãi, trọng tại huyễn kỹ, Minh Thù chỉ có thể thả chậm tốc độ.

Chu Hồng Kiệt đối diện chỉ rót một ly rượu đỏ, đồ ăn trước mặt căn bản không đụng vào.

"Giáng Tuyết tiểu thư, có hợp khẩu vị không?"

Không có đầu bếp nhỏ làm đồ ăn ngon!

"Bình thường."

Bị phê bình như vậy, đầu bếp giống như có chút bất mãn, ý kia tựa như nói một người từ khu nhà nghèo như cô đến có biết thưởng thức hay không.

Cũng may đầu bếp có chút tự giác, nơi này là nhà của Chu Hồng Kiệt nên chỉ nhìn Minh Thù một chút liền tiếp tục công việc của mình.

Chu Hồng Kiệt nhấp một ngụm rượu vang đỏ: "Khụ... Tôi cũng không cùng Giáng Tuyết tiểu thư nói nhảm, tôi muốn mua tuổi thọ từ chỗ của cô, giá cả không thành vấn đề."

Minh Thù cười khẽ: "Tôi sợ ông không chịu đựng nổi."

Chu Hồng Kiệt hơi tự tin: "Tuy nói tuổi thọ giá cao chót vót, nhưng đối với tôi mà nói không phải vấn đề gì."

Tuổi thọ trân quý như vậy, sao có thể chỉ mấy chục ngàn là có thể mua được.

Chu Hồng Kiệt đã sớm tìm hiểu qua, nhưng với giá trị con người của hắn, chút tiền ấy quả thực không thành vấn đề.

Đáng hận nhất chính là đám người này, Minh Thù cũng không khách khí.

"Chu tiên sinh tiếng tăm lừng lẫy, phú khả địch quốc..." Minh Thù đem thành ngữ có thể khen một mạch dùng tới.

Chu Hồng Kiệt nghe Minh Thù khen mình như thế lúc đầu còn rất cao hứng, nhưng càng nghe càng cảm thấy không đúng.

"... Giống như người có thân phận như vậy nên yêu cầu một phần đặc chế riêng mới có thể phối hợp với thân phận cao quý của ngài, nổi bật thân phận và địa vị của ngài."

Chu Hồng Kiệt thăm dò: "Giáng Tuyết tiểu thư nói đặc chế riêng là?"

Minh Thù mỉm cười: "Chúng tôi bán cho người bình thường đều tính theo năm."

Chu Hồng Kiệt: "..."

Không tính theo năm thì tính theo cái gì?

"Nhưng Chu tiên sinh không giống, ngài cao quý cỡ nào a, dùng năm tính cùng thân phận của ngài quá không hợp, cho nên chúng tôi tính theo ngày đi."

Chu Hồng Kiệt: "???"

Trợ lý Hạ phía sau cũng bị làm cho khiếp sợ.

Đại tiểu thư chưa từng nói với hắn muốn sửa đổi hình thức a...

Minh Thù nhìn Chu Hồng Kiệt vẫn còn đang khiếp sợ, tiếp tục nói: "Tôi tính toán thân phận của Chu tiên sinh một chút, một ngày 100 ngàn đi, cũng chỉ là doanh thu một phần mười trong ngày của ngài, không coi là nhiều, Chu tiên sinh muốn mua bao nhiêu ngày?"

Một ngày 100 ngàn, một năm 36 triệu?

Theo giá thị trường hiện tại, một năm tuổi thọ bất quá cũng chỉ 15- 20 vạn.

Chu Hồng Kiệt giận tái mặt: "Giáng Tuyết tiểu thư, giá tiền này của cô có chút quá đáng."

Minh Thù kinh ngạc: "Chu tiên sinh chẳng lẽ cảm thấy mạng của mình không bằng cái giá này?"

Chu Hồng Kiệt: "..."

Nếu hắn phủ nhận thì chính là mạng của hắn không bằng cái giá này, nhưng nếu hắn thừa nhận...

Ánh mắt Chu Hồng Kiệt mang theo một tia dò xét: "Giáng Tuyết tiểu thư là cố ý làm khó tôi?"

"Ai nha, bị ông nhìn ra rồi."

Lửa giận từ đáy mắt Chu Hồng Kiệt bắt đầu ngưng tụ.

Hắn hừ lạnh một tiếng: "Giáng Tuyết tiểu thư, Đông thành bên kia cũng không phải chỉ một mình cô làm ăn, tôi không phải chỉ biết một mình cô."

Khu nhà giàu cùng khu nhà nghèo chỉ là cách gọi của mọi người, cách gọi của chính phủ là khu Đông Thành cùng khu Tây Thành.

Khu Đông Thành chính là khu nhà nghèo, còn có một số người sẽ đem khu nhà nghèo gọi thành vựa ve chai rác rưởi.

"Ừ, ông có thể tìm người khác."

Minh Thù rất sảng khoái gật đầu, ngữ khí tùy tiện, không chút nào quan tâm tới việc đắc tội hắn.

Con ngươi Chu Hồng Kiệt híp lại, bầu không khí nhất thời giương cung bạt kiếm.

"Tiễn khách!"

Minh Thù đứng dậy, mỉm cười: "Vậy tôi chúc Chu tiên sinh may mắn."

Chu Hồng Kiệt nhìn chằm chằm nụ cười trên mặt của Minh Thù, lửa giận trong lòng càng bốc lên, hắn thế mà lại bị một nữ nhân đùa giỡn.

Chu Hồng Kiệt nói: "Giáng Tuyết tiểu thư, không nên cảm thấy mình có bao nhiêu bản lĩnh, trong mắt chúng tôi các người chẳng phải là cái thá gì."

Người phía sau nụ cười càng xán lạn, thuận theo hắn nói: "Ừ, các người bản lĩnh lớn, các người bản lĩnh đặc biệt lớn nha."

Minh Thù mang theo trợ lý Hạ rời khỏi biệt thự.

Chu Hồng Kiệt đập bàn tại chỗ.

"Thứ đồ chơi gì! Thật coi mình là cao quý còn cùng tôi sĩ diện."

"Tiên sinh không nên tức giận." Quản gia bên cạnh khuyên bảo: "Khu Đông Thành bên kia còn nhiều người làm việc này, chúng ta có thể tìm người khác."

Bọn hắn lựa chọn Độ Kỷ chẳng qua bởi vì Độ Kỷ lớn nhất khu

Đông Thành, danh tiếng cũng là tốt nhất.

Chu Hồng Kiệt ngực chập trùng lớn: "Vậy ông còn không đi."

Quản gia liên tục gọi điện thoại.

-

Minh Thù ngồi lên xe, trợ lý Hạ lập tức mở miệng: "Đại tiểu thư, cô làm cái gì vậy? Cô không muốn giao dịch với hắn chúng ta liền không làm, làm sao còn giang lên?"

"Tôi chính là giang tinh!"

Trợ lý Hạ lơ ngơ, giang tinh là cái quỷ gì?

Minh Thù nhìn đường đi ngoài cửa sổ xe, không ngừng mà nói: "Về trước đi, tôi cần làm chút chuyện."

Trợ lý Hạ: "??"

Minh Thù trở lại khu Đông Thành liền mất bóng, trợ lý Hạ đứng ngoài cửa chính hoài nghi nhân sinh, cho nên đại tiểu thư muốn trở về để làm gì?

Khu Đông Thành làm việc này chỉ có mấy nhà, loại sự tình này cũng không phải ngươi muốn làm liền có thể làm, ngươi muốn làm, còn phải xem người làm trước có đồng ý hay không, ai mà không có chút bối cảnh?

Vì thị trường cạnh tranh công bằng, mỗi giá cả đều phải có giá trị của nó, mọi người đều tuân thủ quy tắc này.

Những cái nhiễu loạn thị trường cùng khu ngầm bị mấy nhà này bắt được thì không có quả ngon để ăn.

Minh Thù hỏi thăm gia chủ của mấy nhà này một chút, hữu hảo đem giá cả thống nhất tăng lên 100 ngàn một ngày.

Thời điểm Minh Thù đem giá cả mới báo cho trợ lý Hạ, trợ lý Hạ đã không còn nghi ngờ nhân sinh nữa, hắn bắt đầu suy nghĩ hôm nay có phải đang nằm mơ hay không.

"Đại tiểu thư, cái này... Bọn họ cũng đồng ý??"

"Kiếm tiền vì cái gì không đồng ý?"

"Thế nhưng tăng lên nhiều như vậy..." Trợ lý Hạ gấp đến không được: "Một ngày 100 ngàn, chúng ta còn làm ăn thế nào?"

Khu nhà giàu chỉ là cách gọi chung nhưng cũng không phải ai cũng là triệu phú.

Còn có nhiều người bình thường đang làm công ăn lương, những người này kỳ thật một tháng cũng không dư được bao nhiêu, cầm 100 ngàn mua một năm tuổi thọ đã là cực hạn của bọn họ.

"A, phía trên không phải viết, nhìn đồ ăn để ra giá sao?" Minh Thù chỉ vào tờ đơn: "Người bình thường còn dựa theo giá này để bán."

Trợ lý Hạ: "..."

Nhìn đồ ăn để ra giá cái từ này, vì sao lại được nói từ trong miệng của đại tiểu thư chứ??

Cái này mẹ nó không phải là từ chuyên dụng của gian thương sao?

"Chúng ta sẽ dẫn dắt toàn bộ Đông thành phát tài a!" Minh Thù vỗ vỗ vai trợ lý Hạ: "Một năm chính là 36 triệu, có thể có thể, có thể mua rất nhiều đồ ăn."

Trợ lý Hạ: "???"

Câu cuối cùng là cái quỷ gì?

"Đại tiểu thư, cô làm như vậy sẽ khiến rất nhiều nhân tố không ổn định, tỉ như sẽ có người vụng trộm cướp đoạt tuổi thọ của người khác buôn bán, cái này sẽ nhiễu loạn toàn bộ thị trường, đối với chúng ta cũng không có lợi."

"Giao dịch cùng những người kia, những người có tiền kia hẳn là phải cân nhắc một chút." Minh Thù nói: "Nói không chừng cả người cả của đều không còn."

Bọn họ chú trọng danh dự và uy tín, nhưng những người khác có thể không chú trọng.

Trong thị trường ngầm đều dùng biết bao nhiêu thủ đoạn để có được tuổi thọ bán với giá thấp, bất kể lúc nào cũng có.

Nhưng những cái kia chỉ là số ít, việc quan trọng chân chính đều nằm trong tay những người này.

"Làm theo lời tôi nói đi." Khóe miệng Minh Thù nhếch lên: "Tôi biết mình đang làm cái gì."

Trợ lý Hạ: "..."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1248: Tuân Lệnh Darling (5)

Chu Hồng Kiệt nhìn tấm thẻ của mình, tuổi thọ phía trên chỉ còn lại hai tháng.

Trước đó hắn xảy ra một trận tai nạn giao thông, tỉnh lại thì tuổi thọ cũng chỉ còn lại có chừng này.

"Tiên sinh."

Quản gia từ bên ngoài tiến vào..

Chu Hồng Kiệt nắm chặt tấm thẻ, dùng tay áo che lại: "Thế nào? Người đâu?"

Biểu hiện của quản qua hơi khó coi: "Tôi đã hỏi mấy nhà bên khu Đông Thành bên kia, đều là đồng giá."

Chu Hồng Kiệt cọ một cái đứng lên: "Cái gì? Ông lặp lại lần nữa?"

Quản gia cũng cảm thấy có chút không chân thực.

Hắn lau một vệt mồ hôi lạnh: "100 ngàn một ngày."

Chu Hồng Kiệt đánh bộp một cái trên bàn: "Người của khu Đông Thành điên rồi sao?"

Quản gia: "..."

Khu Đông Thành điên hay không điên hắn không biết, hắn chỉ biết là nếu quả như thật thế này, sợ rằng sẽ gây nên một trận cuồng phong.

-

Khu Tây Thành bên này rất nhanh liền biết chuyện, lại nhanh chóng truyền vào trong vòng phú hào.

Khi bọn hắn biết được người bình thường vẫn được giá cả như trước, lập tức biết bọn hắn là bị nhằm vào rồi.

Vì sao lại bị nhằm vào?

Ai làm cái gì?

Có thể là do nguyên nhân giao dịch tuổi thọ nên người của thế giới này lại càng dễ xảy ra chuyện, ba ngày một ít chuyện, năm ngày lại chuyện lớn hơn đều thường có.

Những người này bình thường đều tiêu tiền để đổi lấy tuổi thọ cao nhất —— tiêu hao tuổi thọ lại mua lại tuổi thọ.

Ví dụ một chút: Một người chỉ có thể sống đến 23 tuổi, nhưng hắn mua tuổi thọ lên đến 40 tuổi. Thế nhưng lúc này xảy ra chuyện ngoài ý muốn, tiêu hao hết 10 tuổi, như vậy lúc này ngươi có thể dùng tiền mua mười năm tuổi thọ này lại là được.

Nói cách khác chỉ cần ngươi có tiền, ngươi có thể mua đến 40 tuổi thọ sau đó chết già, trong lúc đó tuổi thọ tiêu hao đều là tuổi thọ dùng tiền mua được.

Lúc đầu một năm 100 ngàn, đối với bọn hắn hoàn toàn OK, nhưng bây giờ một ngày 100 ngàn...

Cái này mẹ nó không phải muốn lấy mạng sao?

Rất nhanh liền có người khởi xướng đàm phán, khu Đông

Thành rất bá khí cự tuyệt đàm phán.

Ngươi có muốn mua hay không, ngươi không mua vậy các ngươi liền đi giết người ngồi tù đi thôi!

Pháp luật của khu Tây Thành vẫn là bảo vệ mọi người.

Giết người thì phải ngồi tù, mà pháp luật của khu Tây Thành rất nghiêm khắc, có tội phải nhận tội.

Coi như ngươi sai người khác cướp đoạt, cuối cùng cái tuổi thọ này cho ngươi dùng ngươi vẫn phải ngồi tù.

Cướp đoạt tuổi thọ cũng là một việc cần kỹ thuật, người bình thường cướp đoạt đều chỉ có thể cướp đoạt toàn bộ —— đại biểu cho việc nhất định phải giết người.

Còn có một điểm rất quan trọng, nếu như cướp đoạt tuổi thọ vượt quá tuổi thọ cao nhất của bản thân cũng sẽ xảy ra chuyện, tuổi thọ nguyên bản giảm phân nửa, lại cũng không còn cách nào cướp đoạt tuổi thọ của người khác.

Chỉ có giao dịch với khu Đông Thành bên này, với kỹ thuật của bọn họ mới có thể đến thời hạn chính xác.

Những kỹ thuật cao siêu này chỉ có mấy nhà nắm giữ, nhưng những người đó đều giấu giếm đi.

Khu Đông Thành không tham gia đàm phán, bên kia lại phái ra một tiểu đội đàm phán trực tiếp giết tới khu Đông Thành.

Tổng bộ Độ Kỷ.

Đoàn người đàm phán mang âu phục giày da ngồi ở phòng họp, phía trên là Minh Thù đang hút sữa chua ào ào.

"Giáng Tuyết tiểu thư, chúng ta có thể nói chuyện không?"

Minh Thù phất tay: "Có thể a, tôi lại không có chặn miệng của các người không phải sao?"

Người phụ trách đoàn đàm phán lộ ra vẻ mặt cứng ngắc: "Giáng Tuyết tiểu thư, liên quan tới việc các người tăng giá tuổi thọ lên cao, chúng tôi hi vọng cô có thể giải thích một chút."

"Không có gì để giải thích, tôi tình nguyện cao hứng tăng giá, các người không phục đều có thể hận tôi."

Tới đi!

Để giá trị hận thù tới mãnh liệt hơn một chút!

Đoàn đàm phán: "..."

Người này là cái quỷ gì?

Đoàn đàm phán: "Giáng Tuyết tiểu thư, cô có thể nói một chút tại sao muốn làm như vậy không? Nếu như có thể giải quyết, mọi người thương lượng một chút, giải quyết trong hòa bình không phải tốt hơn sao?"

"Tôi nghĩ một chút." Minh Thù chống cằm, đầu gật gật: " Ghét nhà giàu, lý do này thế nào? Tôi cảm thấy có thể!"

Đoàn đàm phán: "..."

Cái này còn nghe không hiểu Minh Thù cố ý, bọn hắn chính là ngốc.

Người nào đó trong đoàn đàm phán ép không được lửa giận, mở miệng uy hiếp: "Giáng Tuyết tiểu thư, cô đây là muốn đối đầu cùng khu Tây Thành?"

"Cậu thật nghịch ngợm, cái này của chúng tôi cũng không phải chuyện có thể lộ ra ngoài vòng sáng, đắc tội các người thì thế nào? Cùng lắm thì tôi đổi nghề thôi."

"..."

Cô nói câu trước cùng câu sau đến cùng có quan hệ gì?

Cô còn biết không thể lộ ra ngoài ánh sáng?

Không thể lộ ra ngoài ánh sáng cô còn náo lớn như vậy?

Đắc tội...

Một lúc sau đám người mới kịp phản ứng, đây là khu Đông Thành, chính phủ đã sớm rút khỏi nơi này.

Đại biểu cho việc nơi đây bị pháp luật vứt bỏ.

Đoàn đàm phán đột nhiên có chút lạnh người.

Bắt đầu lo lắng cho an toàn của bản thân mình.

Đoàn đàm phán thất bại mà quay về.

-

Trợ lý Hạ đều sắp bị Minh Thù hù chết.

"Đại tiểu thư, chúng ta thật sự phải làm như vậy?"

"Không phải đã làm rồi sao?"

"Thừa dịp hiện tại quan hệ còn chưa chuyển biến xấu..."

"Trợ lý Hạ." Minh Thù nhìn trợ lý Hạ: "Cậu phải nhớ kỹ, chúng ta mới là người đặc ra quy tắc."

Trợ lý Hạ sững sờ tại chỗ.

Cho tới bây giờ, bọn họ tựa hồ cũng vì người Tây Thành mà phục vụ...

Thế nhưng bọn họ đã quên, bọn họ mới là người có ưu thế tuyệt đối.

"Đại tiểu thư, tôi hiểu rồi."

Minh Thù duỗi người một cái: "Buổi tối hôm nay ăn cái gì thì tốt đây."

Trợ lý Hạ: "..."

Minh Thù đem công việc giao cho trợ lý Hạ, tự mình tan làm trước.

Không có cách nào.

Người nơi này đóng cửa tiệm đặc biệt sớm, trời tối trên đường liền không nhìn thấy bóng người nào.

Minh Thù đuổi tới một quán ăn cuối cùng.

Khu Đông Thành thật sự rất loạn, Minh Thù ăn một bữa cơm đã chứng kiến ba nhóm người gây sự.

Soạt ——

Thanh niên bị người ta xô ngã, trượt đến bàn của Minh Thù, cái bàn lung lay mấy lần cũng không có đổ!

Thanh niên che ngực, muốn đứng lên nhưng mấy lần đều không đứng lên được.

Trước mặt đột nhiên có cái gì đưa tới, hắn theo bản năng ôm lấy đầu.

Nhưng mà đưa tới trước mặt hắn là một cây côn sắt, thanh niên sửng sốt một chút.

Lại nhìn lên là một đôi trắng nõn tay, móng tay xinh xắn thon gọn, lộ ra màu hồng nhàn nhạt.

"Cầm đi."

Thanh niên theo bản năng nhận lấy, mấy người bên kia đã lao đến.

Thanh niên không biết có sức mạnh từ nơi nào tới, nhảy lên một cái, cầm côn sắt giết tới người đối diện.

Người đối diện không nghĩ tới thanh niên đột nhiên có vũ khí, trong lúc nhất thời trở tay không kịp liền bị xuống thế hạ phong.

Thanh niên giống như bật hack, đem đám người kia đánh cho tơi bời hoa lá.

"Mẹ nó tiểu tử thúi, mày có gan lão tử chờ đấy cho lão tử!"

Thời điểm rời đi người nào đó còn hét lớn một tiếng.

Người bốn phía vây xem, thấy người đi rồi lại không cảm thấy kinh ngạc tản ra.

Chỉ có chủ quán đi về phía thanh niên, đùng đùng tính toán tổn thất.

Thanh niên miễn cưỡng chống đỡ thân thể, sắc mặt khó coi: "Cái kia... Tôi có thể nợ trước hay không?"

"Nợ? Ai biết sáng mai cậu đi nơi nào." Khu Đông Thành không phải thôn nhỏ, nơi này rất lớn, chủ quán có chút khó chịu.

"Tôi thật không có..." Thanh niên ngữ khí bất đắc dĩ.

*

Tổng kết một chút thiết lập ——

Khu nhà giàu có pháp luật, không thể cướp đoạt tuổi thọ của người khác. Mà bọn họ không có kỹ thuật, không thể chừa lại tuổi thọ cho người khác, chỉ có thể tước đoạt toàn bộ, mà người cướp đoạt nếu như cướp đoạt tuổi thọ vượt qua tuổi thọ cao nhất của mình thì tuổi thọ nguyên bản sẽ bị giảm phân nửa, cũng không còn có thể cướp đoạt tuổi thọ.

Các người có thể hiểu thành một bên có tiền, một bên có kỹ thuật.

Hiện tại đại lão kỹ thuật muốn hùng khởi rồi!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1249: Tuân Lệnh Darling (6)

Chủ quán lục soát trên người thanh niên mấy lần, xác định hắn không có nói láo, trên người hắn ngay cả một phân tiền cũng không có.

Cuối cùng cũng không có cách nào, thanh niên đưa điện thoại cầm cho chủ quán.

Điện thoại vẫn là kiểu mới, chủ quán nhìn nửa ngày cuối cùng mới đồng ý.

Thanh niên nặng nề thở ra một hơi, hắn nhìn cây gậy trong tay, xoay người đi tìm người vừa rồi đưa gậy cho mình.

Bốn phía đều là đám người ầm ĩ, nữ sinh kia ngồi ở kia một bên, thanh âm phảng phất từ bốn phía trôi qua người cô cũng không làm cô đặt mình vào cái vòng hỗn loạn này.

Thanh niên dò xét trên người Minh Thù một phen, dạng người khí chất như vậy mà lại xuất hiện ở đây.

Bất quá chỉ là một người bình thường, dưới tình huống như vậy thế nhưng lại đưa gậy cho hắn.

Không sợ gây phiền toái sao?

Hắn che lấy bả vai đi qua: "Cái kia... Cảm ơn cô."

"Không khách khí." Minh Thù liếc hắn một cái: "Vừa tới liền muốn lật tung cái bàn của tôi."

Thanh niên: "??"

Minh Thù tiếp tục nói: "Lãng phí lương thực là đáng xấu hổ."

Thanh niên: "!!??"

Minh Thù ăn xong, thanh niên vẫn còn đứng tại chỗ: "Cái kia tôi đưa cô về, tôi sợ những người vừa rồi tìm cô gây phiền phức."

Dường như sợ Minh Thù sẽ hiểu lầm việc gì, hắn cố ý bổ sung thêm một câu phía sau.

"Không cần."

"Dù sao tôi cũng không có việc gì, cô ở chỗ nào?" Ban Lan gãi gãi đầu: "Cái kia, tôi cũng không có ý gì khác, hiện tại đã trễ như vậy một mình cô trở về không an toàn."

Minh Thù cự tuyệt cũng vô dụng, thanh niên một đường đi theo cô.

"Tôi tên Ban Lan, cô tên gì?"

Ánh mắt Minh Thù lướt qua bốn phía, thuận miệng đáp: "Ngũ thải."

"Hả?"

Thanh niên gãi gãi đầu, vẻ mặt tràn đầy nghi hoặc.

Minh Thù đột nhiên hỏi hắn: "Cậu biết hẻm Hoa Nghệ ở đâu không?"

Ban Lan gật đầu: "Biết, tôi ở chỗ đó."

"Đưa tôi tới, cho cậu thù lao."

"Không cần không cần." Nếu không phải cô đưa cho mình vũ khí, hắn hiện tại không biết đã bị đánh thành cái bộ dáng gì. Ban Lan có chút chần chờ: "Bất quá... Muộn như vậy, cô thật sự muốn đến đó?"

Khu Đông Thành phân chia: Có chút loạn, đặc biệt loạn, siêu cấp loạn.

Hẻm Hoa Nghệ thuộc về nơi siêu cấp loạn, nhưng bởi vì tiền thuê nhà nơi đó rẻ nhất nên mọi người không thể không ở.

Minh Thù: "Đúng thế, cậu biết thì tranh thủ thời gian dẫn đường, không biết tôi tìm người khác."

Tính toán thời gian chính là hôm nay nữ chính giả cùng nữ chính sẽ phát sinh một chuyện.

Y Tích đi ra ngoài bị người ta vô lễ, gọi Lục Ngưng đến cứu cô ta, Lục Ngưng để Y Tích chạy trước đi gọi người.

Nhưng Y Tích cũng không có gọi người, Lục Ngưng xém chút mất đi sự trong sạch.

Cũng may hào quang của nữ chính vẫn còn, được người khác cứu đi.

Trên thực tế người kia chính là Y Tích sắp xếp, không thì làm sao cô ta có thể đợi đến khi Lục Ngưng đến cứu, cũng chưa biết chừng đã bị người ta lấy đi trong sạch rồi.

Hiện tại trẫm muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân, thuận tiện kéo giá trị hận thù.

"Vậy được rồi."

Ban Lan mang theo Minh Thù lên xe buýt, xe buýt khu Đông Thành cũng nghỉ sớm, bất quá bọn họ vận khí tốt nên gặp được chuyến xe cuối cùng.

Từ trên xe buýt nhìn khu Đông Thành, ngoại trừ cũ nát tựa hồ không nhìn thấy những khác, thỉnh thoảng còn có người đánh nhau ẩu đả.

Một tốp người cuối cùng đang chen lên xe buýt, Ban Lan chen chúc từ trong đám người nhìn nữ sinh dựa vào cửa sổ.

Cô hơi nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, đám người chen chúc cũng không làm cô mất kiên nhẫn.

Nếu như Ban Lan để ý một chút sẽ phát hiện những người kia cách cô một khoảng cách, trên người cô tựa hồ có một tầng bảo vệ vô hình che chở cho cô.

Người xuống hẻm Hoa Nghệ cũng rất nhiều, Minh Thù giẫm lên cánh cửa đi xuống.

Ban Lan đứng bên cạnh cô, hiếu kì hỏi: "Cô là người khu Đông Thành sao?"

"Đúng vậy a."

Ban Lan có chút không tin.

Nhìn cô không giống người của khu Đông Thành dù là trang phục hay khí chất...

Người khu Đông Thành mang đến cho hắn một cảm giác chính là mặt mày xám sịt, sinh hoạt thiếu thốn, thần sắc chết lặng, giống như người của toàn thế giới đều thiếu nợ hắn mấy triệu.

Minh Thù cũng không biết vị trí cụ thể, chỉ có thể đi vòng quanh hẻm Hoa Nghệ.

Mới vừa rồi còn có tiếng người lúc này đã không còn nữa, cho dù có người đi ngang qua cũng là đi vội vã, thần sắc phòng bị.

Chỉ có ánh đèn sáng bốn phía, ngẫu nhiên có thể nghe thấy âm thanh từ trong phòng truyền tới.

"Cô muốn tìm cái gì?"

Ban Lan vẫn đi theo cô.

Minh Thù rút ra mấy tờ tiền cho hắn: "Cậu có thể đi rồi, cảm ơn đã dẫn đường."

Ban Lan không nhận: "Tôi nói dẫn đường cho cô không cần..."

Minh Thù đem tiền nhét vào trong áo khoác hắn: "Thiếu niên, tiền đến tay nên cầm lấy, đây là thời gian của cậu nỗ lực mà có được."

Ban Lan nhìn mấy tờ tiền lộ ra, nửa ngày cũng không lên tiếng.

"A —— "

Tiếng thét ngắn ngủi chói tai phá vỡ đêm tối, Minh Thù ngẩng đầu nhìn một chút, nhấc chân chạy về hướng bên kia.

Ban Lan giật mình, muốn ngăn cản cô nhưng đã chậm.

Minh Thù tốc độ cực nhanh xuyên qua một cái hẻm nhỏ hẹp đến một bên khác.

Bên kia có hai nam nhân đang đè một nữ nhân xuống.

Đột nhiên có người lao ra, động tác hai người đồng thời cứng đờ, đề phòng nhìn cô.

"Cứu... Cứu mạng!!"

Nữ nhân bị nam nhân đè xuống vươn tay về phía Minh Thù.

"Mau cứu tôi... Mau cứu tôi..."

Minh Thù nhìn thoáng qua liền quay người rời đi.

Đáy mắt chờ mong của nữ nhân phảng phất bị đánh nát, hai nam nhân thấy Minh Thù thức thời như thế, liếc nhau, một nam nhân đột nhiên lên tiếng: "Dừng lại!"

Minh Thù quay người nhìn hắn: "Có việc?"

Tia sáng trong hẻm yếu ớt không nhìn thấy thần sắc của hai nam nhân, bất quá từ động tác của bọn hắn cho thấy không có ý tốt.

Nam nhân Giáp: "Tiểu cô nương, muộn như vậy còn ở nơi này, có phải là tìm không thấy nhà, có muốn ca ca giúp cô không?"

Nam nhân Ất: "Các ca ca nhất định sẽ đem cô trở về nhà thật tốt, cô ngoan ngoãn nghe lời, chúng tôi cam đoan không làm hại cô."

"Không... Bọn hắn lừa cô!! Chạy mau! Bọn hắn sẽ giết cô!" Nữ nhân kia đột nhiên quát to một tiếng.

"Tiện nhân câm miệng!" Nam nhân Giáp tát một cái lên mặt nữ nhân.

Minh Thù nghiêng đầu, dịch ra tầm mắt ngăn trở của nam nhân Ất, nhìn về phía nữ nhân đang chật vật kia.

Khóe miệng cô nhếch lên một chút: "Các người có tiền không?"

Nam nhân Giáp × nam nhân Ất: "???"

Cái gì?

"Tiểu cô nương tới đây, để ca ca hôn một cái..."

Nam nhân Ất có ý đồ tới gần Minh Thù, hắn xoa xoa hai tay, coi như không nhìn thấy rõ thần sắc những trong giọng nói thô bỉ cũng nhìn ra là có ý gì.

Minh Thù vẩy vẩy tay áo: "Muốn đánh nhau sao, đến, để cho mày thể nghiệm một chút."

"Tiểu cô nương, tay chân của cô nhỏ như vậy, cũng không phải ca ca đúng..."

Nam nhân Ất bỗng nhiên cứng đờ, một vật lạnh tanh đang đè trên đầu để hắn không dám động loạn.

Nữ sinh mỉm cười: "Ừ? Không là cái gì của mày?"

"..."

Cô vẩy vẩy tay áo không phải nói đánh nhau sao?

Tại sao có súng!!

Phạm quy!

Đây là phạm quy!!

-

Thời điểm Ban Lan đuổi tới, Minh Thù ngồi xổm trong ngõ hẻm đếm tiền, bên cạnh là hai đại nam nhân đang cầu xin tha thứ.

Một nữ nhân núp ở nơi xó xỉnh, run lẩy bẩy nhìn lấy.

Ban Lan: "..."

Xảy ra chuyện gì?

Minh Thù đếm tiền xong, khả năng hai người kia trước đó đã cướp được, có không ít tiền mặt.

Minh Thù chia một ít cho nữ nhân kia.

Thân thể nữ nhân run rẩy không dám nhận.

Minh Thù trực tiếp thả xuống trước mặt nữ nhân, cô đứng dậy, đối đầu với ánh mắt của Ban Lan: "Người có mặt đều có phần, chia cho cậu một phần?"

Cô lại chia cho Ban Lan một ít.

Ban Lan: "..."

Đây là hiện trường vụ án lớn sao?

Tại sao nội dung cốt truyện không giống hắn đã xem chứ?

Đây là vì cái gì a!!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1250: Tuân Lệnh Darling (7)

Minh Thù chia tiền xong, phát hiện không có chỗ nào bán đồ ăn, cái thế giới chết tiệt này.

Cô đổi đồ ăn vặt từ chỗ Hài Hòa Hiệu, ngồi xổm ở ven đường vừa ăn vừa suy nghĩ chuyện nhân sinh.

Tiểu khả ái cùng đầu bếp nhỏ vì cái gì vẫn chưa xuất hiện!

Chẳng lẽ do trẫm đến sớm?

Nghĩ như vậy, Minh Thù cảm thấy có khả năng, loại sự tình này đều phát sinh ở thời điểm trời tối người yên.

A...

Đợi chút đi.

"... Cậu làm sao còn chưa đi?" Minh Thù liếc về phía thanh niên bên cạnh: "Tiền cũng đã chia, cậu còn muốn thế nào nữa?"

"Cô đến cùng ở đây làm gì?" Ban Lan hiếu kì.

Hai nam nhân kia nhìn qua khỏe như vậy lại bị cô giải quyết.

"Mắc mớ gì tới cậu?" Minh Thù nhích qua bên cạnh: "Cậu rất nhàn sao? Điện thoại của cậu không phải còn trong tay chủ quán nơi đó sao, không muốn chuộc về? Rảnh rỗi như vậy không đi kiếm tiền, cùng tôi lảm nhảm cái gì."

Quấy rầy trẫm ăn đồ ăn vặt!

Ban Lan: "..."

Lúc trước hắn không phải lo lắng cô chỉ là một cô nương sao, muộn như vậy còn ở bên ngoài, khu Đông Thành ban đêm mới là nguy hiểm nhất.

Bất quá bây giờ hắn càng hiếu kỳ, cô đến cùng muốn làm cái gì.

Minh Thù đuổi Ban Lan không đi liền mặc kệ hắn, cô ở đây ngồi xổm hai giờ, ăn vô số bao đồ ăn vặt cũng không nhìn thấy nữ chính giả cùng nữ chính.

Ngay lúc Minh Thù dự định trở về, Ban Lan đột nhiên đứng lên đi về phía trước vài bước: "Lục Ngưng tỷ!"

Hắn gọi một tiếng, Minh Thù nhìn về hướng hắn gọi cũng không thấy gì.

"Hình như tôi nhìn thấy một người quen, tôi muốn đi qua nhìn một chút." Hắn quay đầu nói với Minh Thù: "Cô..."

Nhưng mà Minh Thù đã vượt qua hắn đi tới bên kia trước một bước.

"Ài cô..."

"Người tôi muốn tìm, đại khái chính là người quen của cậu."

"A?" Ban Lan lần thứ N mộng bức về tối hôm nay.

Bọn họ đuổi theo, phía trước hoàn toàn không thấy được bóng người nào.

"Kỳ quái..." Ban Lan nhìn bốn phía: "Bên này chỉ có hai con đường, chẳng lẽ là tôi nhìn lầm?"

Ban Lan không yên lòng: "Không được, tôi trở về xem một chút."

Ngay lúc Ban Lan chuẩn bị lúc trở về, phía trước đột nhiên có tiếng bước chân truyền đến, có một người đang chạy đến.

Cô ta không thấy được phía trước có người, đầu liền đụng vào trên người Ban Lan.

"Y Tích tỷ?" Ban Lan thấy rõ người đụng mình: "Tại sao cô lại ở đây? Vừa rồi hình như tôi nhìn thấy Lục Ngưng tỷ, cô thấy tỷ ấy không?"

Y Tích không nghĩ tới sẽ gặp được người quen,biểu hiện có chút mất tự nhiên: "Không, không có, tôi chuẩn bị trở về, đoạn đường này quá dọa người, cậu trở về cùng tôi đi."

Nói xong Y Tích đưa tay kéo Ban Lan đi về hướng ngược lại.

Y Tích nghĩ, chỉ cần những người kia hủy hoại đi trong sạch của Lục Ngưng, coi như về sau cùng Ban Lan đối chất cũng không có vấn đề, cùng lắm thì cô ta trở về khôi phục thân phận.

Ban Lan nhìn phía sau: "Tôi vừa mới thấy rõ Lục Ngưng tỷ..."

"Lục Ngưng làm sao lại tới đây? Cô ấy tan làm đều không đi bên này, hẳn là cậu nhìn lầm." Y Tích kéo Ban Lan đi: "Nơi này tối quá, tôi có chút sợ, chúng ta đi nhanh đi."

"Nhìn lầm rồi sao?" Ban Lan gãi gãi đầu, ánh mắt hắn nhìn bốn phía: "A, cô ấy đâu rồi?"

Mới vừa rồi người còn ở đây, lại lặng yên biến mất không tiếng động.

"Ai?" Y Tích cảnh giác nhìn bốn phía: "Còn có ai?"

"Trên đường tôi gặp được một người, vừa rồi còn ở nơi này..."

Y Tích nghe hắn là trên đường gặp phải, vậy thì không phải người quen, có chút thở phào.

Cô ta nói: "Có thể là đi rồi."

"Y Tích tỷ, cô thật sự không nhìn thấy Lục Ngưng tỷ?"

"Tôi lừa cậu làm gì, tôi thật sự không nhìn thấy, cậu không tin tôi?" Y Tích bày ra bộ dáng tức giận.

"Không phải..." Ban Lan vội vàng khoát tay.

-

Minh Thù thuận theo phương hướng Y Tích chạy đến, rất nhanh đã tìm được Lục Ngưng.

Người xuất hiện ban đêm hoặc là cầu tài cầu sắc, hoặc là cầu mệnh.

Vận khí không tốt, ba loại toàn chiếm.

Hiển nhiên Lục Ngưng là thuộc về loại vận khí không tốt này.

Áo thun trên người Lục Ngưng đã bị xé, lộ ra nội y, nam nhân đang kéo quần của cô, Lục Ngưng giãy dụa muốn thoát ra nhưng miệng bị chặn lấy chỉ có thể phát ra âm thanh ngô ngô.

Lục Ngưng nghe thấy âm thanh nút quần bị tháo ra, thanh âm nặng nề đột nhiên vang lên, động tác nam nhân cứng đờ, bị người ta đạp một cái ngã về phía bên cạnh.

Lục Ngưng trừng lớn mắt, nhìn người đang cầm cây gậy.

Minh Thù dùng chânđá văng người kia ra một chút: "Không sao chứ?"

"Không có... Không có việc gì." Xém một chút thì có chuyện.

Hai tay Lục Ngưng bị trói sau lứng, Minh Thù cởi trói cho cô. Lục Ngưng đưa tay xoa xoa nước mắt, nhanh chóng điều chỉnh cảm xúc của mình, bất quá thân thể vẫn còn có chút như nhũn ra.

Minh Thù đưa cô một bộ y phục.

"Cảm ơn... Cám ơn cô." Lục Ngưng thở một hơi, cố gắng ngăn chặn sự bối rối cùng sợ hãi.

Tầm mắt cô quét về phía Minh Thù, nữ sinh mặc một chiếc váy, thân hình cao gầy.

Đó là một nữ sinh...

Tại sao đêm hôm khuya khoắt cô lại xuất hiện ở đây?

"Không khách khí, bảo vệ cô là vinh hạnh của tôi •Minh Thù cong môi cười. "Cho nên, cô biết nấu cơm không?"

Lục Ngưng: "... Mì tôm có được tính không?"

Minh Thù: "..." Nử chính này không được!

Lục Ngưng trả lời xong mới phản ứng được, vì cái gì trong tình cảnh này lại có đoạn đối thoại quỷ dị như vậy?

"Cám ơn cô cứu tôi." Lục Ngưng nói: "Không biết lấy gì báo..."

Đại lão Thù phất tay: "Lấy thân báo đáp thì miễn đi."

Trẫm không làm được cơ!

"Ách... Tôi mời cô ăn mì tôm."

"..." Xấu hổ.

Nói xong lấy đâu ra vai diễn cho nam chính đây!!

Trẫm không muốn xấu hổ a!!

【... Ký chủ đây chẳng qua là cô phán đoán. 】

Lục Ngưng mặc quần áo, cô nhìn nam nhân trên mặt đất: "Người này... Làm sao bây giờ?"

Minh Thù cầm cây gậy lên, đứng tướng bá khí: "Cô chưa bao giờ gặp qua chuyện này?"

"..." Ai nguyện ý gặp phải loại chuyện này chứ. "Không có... Đây là lần đầu tiên tôi gặp phải."

"Không thì cô chơi chết hắn?" Minh Thù giật dây Lục Ngưng.

"..." Người bình thường làm sao có thể đêm hôm khuya khoắt cầm một cây gậy, có lá gan đánh ngất xỉu ngay nam nhân hung tàn như vậy chứ.

"Sao có thể giết người." Lục Ngưng lắc đầu.

"Vậy làm sao bây giờ, nơi này lại không có cảnh sát, không thể báo cảnh sát." Minh Thù đem nam nhân lật qua, sờ trên người có túi tiền phình lên, Minh Thù nhìn về phía Lục Ngưng: "Chia của không?"

Lục Ngưng: "..."

Cô nhưng thật ra là gặp phải một người chuẩn bị ăn cướp, tâm huyết dâng trào, xuất thủ cứu cô rồi cướp giặc a?

"Cô không phải kêu Y Tích đi gọi người sao, bây giờ còn chưa trở về?"

Lục Ngưng lập tức sững sờ: "Cô... Làm sao biết."

Cô ấy biết Y Tích?

Còn biết cô để Y Tích đi gọi người...

"Tôi còn biết hôm nay cô sẽ không chờ được Y Tích." Minh Thù rút tiền ra: "A sáng mai có thể ăn một bữa tiệc lớn."

"Cái gì... Cô nói cái gì đó?" Y Tích đi gọi người, làm sao lại không tới cứu cô?

Lục Ngưng nảy sinh phòng bị: "Cô làm sao lại biết Y Tích? Cô đến cùng là ai?"

Minh Thù chỉ nam nhân trên mặt đất: "Người đàn ông này nói không chừng là do Y Tích thuê, cô còn trông cậy vào vào cô ta, đừng ngây thơ."

Hai người đối với lời này hoàn toàn trầm mặc.

*

【 Hài Hoà Hiệu 】

Hài Hoà Hiệu: Lão lý chủ ảo tưởng mình là nam chính thì làm sao bây giờ?

Nhị Cẩu Tử: Đây là bệnh, cần phải trị.

Hài Hoà Hiệu: Làm sao chữa?

Nhị Cẩu Tử: Lấy độc trị độc, để cô ấy làm nam chính.

Hài Hoà Hiệu:...

Tiểu tiên nữ: Nói rất có đạo lý, trước tiên bỏ phiếu để ta cân nhắc một chút.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1251: Tuân Lệnh Darling (8)

Lí do Minh Thù giải thích đối với Lục Ngưng mà nói, quá mức chấn kinh. Y Tích mặc dù thỉnh thoảng có chút tính tiểu thư, nhưng tính cách vẫn rất tốt.

Làm sao lại làm ra loại chuyện này.

Minh Thù biết cô không tin nên làm cho nam nhân kia tỉnh lại hỏi một chút.

Lục Ngưng chưa bao giờ gặp qua loại tình huống này, có chút không biết làm sao.

Minh Thù làm cho nam nhân kia tỉnh lại.

Nam nhân vừa mở mắt liền thấy hai nữ nhân vây quanh mình, hắn đầu tiên là mơ màng, sau đó giận dữ.

"Các cô..."

"Xuỵt!" Minh Thù giơ ngón trỏ lên: "Đừng la lớn, không thì người xung quanh còn tưởng rằng mày là một đại nam nhân lại bị người ta làm cái gì, thật mất thể diện."

Nam nhân: "..."

Có xấu hổ hay không!

Lục Ngưng cũng không biết nên dùng biểu tình gì, may mắn lúc này là ban đêm, cũng không nhìn thấy biểu tình trên mặt cô.

"Nhiều tiền như vậy, ai cho mày?" Minh Thù lắc lắc tiền trên tay.

"Tiền của lão tử..." Nam nhân ngữ khí hung ác: "Tiện nhân, trả tiền lại cho tao."

"Gặp chuyện bất bình, rút đao cướp bóc là chuyện tao phải làm, không khách khí."

"..."

Nam nhân hung ác trừng mắt nhìn Minh Thù, nữ nhân này đến cùng là từ nơi nào xuất hiện.

Cái ót đau quá...

"Tao hỏi mày tiền từ đâu tới."

"Liên quan gì đến mày." Nam nhân khả năng phát hiện mình cũng không bị trói lại, hắn suy nghĩ một chút đột nhiên đánh về phía Minh Thù: "Tiện nhân, ai cho mày xen vào việc của người khác... Ôi!"

Nam nhân ngã trên mặt đất, đầu đập rách da.

Hắn rõ ràng trông thấy nữ nhân kia ở phía trước, làm sao đột nhiên đã không thấy tăm hơi?

Gặp quỷ?

Giọng nói Minh Thù từ phía sau vang lên, nam nhân chỉ cảm thấy sau lưng lạnh buốt: "Là ai sai mày khi dễ cô ấy?"

"Không có... A..."

Nam nhân bị đau, tiếng kêu thảm thiết vang vọng trong màn đêm.

Khu Đông Thành cũng có điểm tốt, cho dù có người nghe thấy tiếng kêu thảm như vậy cũng sẽ không có ai đến xen vào việc của người khác, trừ phi... Rảnh rỗi đau trứng.

"Không có..... " Nam nhân cắn răng giận mắng: "Lão tử chính là thấy cô ta dung mạo xinh đẹp."

"Tối như bưng mày còn có thể trông thấy dung mạo xinh đẹp, mày luyện Hỏa Nhãn Kim Tinh sao?"

"..."

Nam nhân chỉ là một người lăn lộn, không có trải qua huấn luyện gì, hắn cắn răng không nói, bất quá bởi vì tiền còn chưa tới tay.

Nhưng Minh Thù hỏi như vậy, chưa được vài phút liền không nhịn được khai ra.

"Là... Nữ nhân kia để tôi làm như vậy."

Trong lòng bàn tay Lục Ngưng toát mồ hôi lạnh, sẽ không... Sẽ không.

Minh Thù tiếp tục hỏi: "Nữ nhân nào?"

Nam nhân: "Là, là nữ nhân vừa chạy ra ngoài lúc nãy, tôi không biết tên cô ta."

Nam nhân vốn muốn hãm hiếp cô ta, bất quá nữ nhân kia nói cho hắn tiền, còn mang tới cho hắn một nữ nhân khác, chuyện tốt như vậy, hắn đương nhiên đáp ứng.

Huyết dịch khắp người Lục Ngưng đông lại, khí lạnh từ lòng bàn chân vọt lên trán.

Y Tích...

Làm sao lại làm ra loại chuyện này?

Thế nhưng lâu như vậy, cô ta còn chưa trở lại cứu mình.

Chỗ này cách nơi ở của cô cũng chưa tới mấy phút đi bộ, vừa đủ thời gian đi gọi người.

Cô cứu Y Tích, cũng không mong được báo đáp gì, nhưng sao cô ta có thể đối với cô như thế?

-

Ban Lan đi qua đi lại trong căn phòng không lớn: "Lục Ngưng tỷ làm sao vẫn chưa trở lại?"

Y Tích ngồi ở ghế sa lon cũ nát: "Cậu đừng lo lắng, Lục Ngưng tự biết bảo vệ bản thân mình."

Ban Lan: "Điện thoại tôi đã cầm cho người khác, Y Tích tỷ, cô gọi điện thoại cho Lục Ngưng tỷ đi."

Y Tích không quá nguyện ý, nhưng ánh mặt sáng rực của Ban Lan đang nhìn cô ta, nếu cô ta không gọi, đoán chừng hắn cũng sẽ nghĩ biện pháp gọi.

Y Tích lấy điện thoại ra tìm tới số điện thoại của Lục Ngưng.

Tiếng chuông từ ngoài cửa vang lên.

Sau đó là âm thanh mở khoá cửa.

Biểu tình của Y Tích cứng đờ, tay đang cầm điện thoại bỗng nhiên nắm chặt.

Ban Lan nhìn về phía cửa, trong lòng vui mừng có chút thở phào: "Lục Ngưng tỷ, cô đã trở về."

Chuông điện thoại đột ngột vang lên, Lục Ngưng đứng tại cửa ra vào, thần sắc bình tĩnh, Ban Lan phát hiện Lục Ngưng không đúng: "Lục Ngưng tỷ, xảy ra..... Chuyện gì?"

"Ai, đi vào rồi nói, có mì tôm ăn cũng rất tốt." Trẫm không kén ăn, rất dễ nuôi!!

Trong bóng tối nhô ra một cái đầu, Ban Lan giật mình.

Ban Lan kinh ngạc chỉ về phía cô: " Cô... Tại sao cô lại ở cùng một chỗ với Lục Ngưng tỷ?"

Minh Thù phất tay, nụ cười vô tội: "Tôi ở cùng một chỗ với ai là tự do của tôi nha."

Lục Ngưng vào nhà, nghiêng người để Minh Thù tiến vào.

Phòng vốn cũng không lớn, lúc này có bốn người càng lộ vẻ chật chội.

Mà Y Tích đang ngồi trên ghế sa lon nhìn thấy Minh Thù, đáy mắt có một tia hận ý bắn ra.

Là cô ta...

Tại sao cô ta lại ở cùng với Lục Ngưng?

Lục Ngưng cùng cô ta có quan hệ thế nào?

Lục Ngưng không nói một lời đóng cửa lại, chuông điện thoại bởi vì đã đến giờ nên tự động cúp máy.

Trong phòng lâm vào hoàn cảnh tĩnh mịch.

Bầu không khí quá nặng nề, Ban Lan cũng không dám nói lời nào, đứng tại chỗ, ánh mắt không ngừng đảo qua ba nữ nhân đang ở giữa.

Tình huống này là thế nào a!!

Soạt ——

Lục Ngưng đặt chìa khoá xuống, lấy ra ba hộp mì tôm, mở ra, thả gia vị, đổ nước, đậy lại.

Động tác như nước chảy mây trôi, làm liền một mạch.

"Lục Ngưng tỷ..."

Lục Ngưng nhìn về phía Y Tích: "Y Tích, cô không muốn giải thích một chút sao?"

Y Tích không nghĩ tới Lục Ngưng sẽ trở về nhanh như vậy, lại cùng một kẻ thù khác trở về.

Lúc ấy Ban Lan cũng ở gần đó, chỉ cần hơi đối chất, cô ta căn bản cũng không có biện pháp nào nói sao cho đúng.

"Không có gì giải thích." Cô ta dứt khoát cười lạnh một tiếng, vò đã mẻ không sợ sứt: "Chính là tôi làm."

Tia hi vọng cuối cùng của Lục Ngưng tan biến: "Tại sao?"

Tại sao muốn làm như vậy!

"Tại sao?" Y Tích đứng lên, dùng khí thế thường xuyên sống trong vòng phú hào, làm cho cô ta lúc này nhìn qua cao cao tại thượng, giống như nữ vương: "Cô cũng không nhìn một chút mình là cái dạng gì, giả mù sa mưa tự cho là lương thiện. Còn muốn đi khu Tây Thành, cô cho rằng khu Tây Thành là nơi nào, cô muốn đến thì đến?"

Lục Ngưng lắc đầu, thần sắc không thể tin: "Tôi chỉ muốn để cho cuộc sống của mình tốt hơn, người thường muốn lên chỗ cao có cái gì không đúng? Cái này chính là lý do của cô?

Người khu Đông Thành ai mà không muốn đến khu Tây Thành sống?

Thế nhưng có người không cố gắng, vẫn luôn cảm thấy thế giới này không công bằng, đánh mất ý chí, chờ miếng bánh từ trên trời rơi xuống.

"Đúng vậy." Trên khuôn mặt xinh đẹp của Y Tích lộ ra nụ cười đương nhiên: "Người như cô nếu đến khu Tây Thành sẽ làm tôi cảm thấy buồn nôn."

"Cô..." Lục Ngưng trước đó đã phát hiện Y Tích cùng bọn họ không giống, cũng đoán cô ta có thể là từ khu Tây Thành đến, nhưng cô vẫn luôn không hỏi.

Cô cho cô ta ở lại, cuối cùng lại mang đến cho mình kết quả như vậy?

Đáy mắt ác độc của Y Tích thoáng hiện: "Lục Ngưng, đời này cô chỉ có thể ở nơi rách nát này, tôi tuyệt đối sẽ không để cô bước vào khu Tây Thành."

Y Tích không mang theo gì nhấc chân đi ra ngoài, đi trong khí thế hiên ngang hùng dũng.

Phù phù ——

Y Tích không có dấu hiệu nào ngã xuống, đống đồ vật bên cạnh bị cô ta kéo theo, toàn bộ đập trên người cô ta.

Y Tích quay đầu, vừa hay nhìn thấy Minh Thù chậm rãi thu hồi chân.

"Cô làm gì!" Y Tích nổi giận gầm lên một tiếng.

Chính là nữ nhân này, lúc trước nếu như cô ta cứu mình, mình cũng sẽ không trải qua những chuyện về sau!!

Minh Thù nhún vai: "Chân không nghe lời, muốn chào hỏi cô."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1252: Tuân Lệnh Darling (9)

Minh Thù chuẩn bị đánh Y Tích một trận, Lục Ngưng lại giữ cô lại, mặt mũi tràn đầy mệt mỏi: "Được rồi."

"Vậy sao?" Minh Thù hất tay cô ra: "Tôi nghĩ cô hiểu sai rồi, đây là chuyện của tôi cùng cô ta, không có quan hệ với cô, tôi chính là muốn đánh cô ta mà thôi."

Lục Ngưng: "..."

Thần sắc Y Tích hơi kinh hoảng: "Cô muốn làm gì, tôi cho cô biết, cô muốn làm gì với tôi, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho cô!!"

"Vậy thì tốt, cô không bỏ qua cho tôi, tôi rất vui vẻ."

"..." Bệnh tâm thần a!

Con mắt Y Tích tiếp cận với nắm đấm.

Minh Thù đem Y Tích đánh một trận, sau đó ném

cô ta ra ngoài, đặt mông ngồi dưới đất lấy mì ra ăn.

Vừa vặn.

Lục Ngưng: "..."

Ban Lan: "..." Xảy ra chuyện gì, tôi là ai, tôi ở đâu, tôi đang làm gì?

Lục Ngưng nhìn ngoài cửa, bên ngoài có chút thanh âm nhưng rất nhanh liền biến mất.

Cô chán nản ngồi dưới đất, đưa tay xoa xoa mặt,

"Lục Ngưng tỷ..." Ban Lan ấp úng một tiếng, đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Một lúc sau Lục Ngưng mới đem chuyện lúc trước nói một lần, biểu tình của Ban Lan từ chấn kinh đến phẫn nộ.

"Tôi đã nói trông thấy cô, Y Tích còn nói tôi nhìn lầm, thật có lỗi với Lục Ngưng tỷ."

Ban Lan đột nhiên nói xin lỗi.

Lục Ngưng lắc đầu, cười khổ một tiếng: "Chuyện không liên quan tới cậu, là tôi cứu lầm người."

Không nghĩ tới Ban Lan lúc ấy cũng ở nơi đó, cô ta còn lừa gạt đưa Ban Lan đi.

Xem ra cô ta đã hạ quyết tâm muốn rời khỏi.

"Cho nên đừng nhặt người loạn." Minh Thù hít một hơi: "Nói không chừng sẽ bị cắn, rất đau đó, còn lãng phí lương thực.

"Con người... Tại sao có thể kỳ quái như thế." Lục Ngưng thì thào: "Tôi đối với cô ta không tốt sao? Tôi chỉ muốn đến khu Tây Thành, cô ta lại ác độc muốn huỷ hoại tôi."

Sự đả kích này đối với Lục Ngưng tựa hồ rất lớn.

Cô cùng Y Tích đã sống chung một thời gian, cô vẫn cảm thấy Y Tích chỉ là tính tình có chút yếu ớt nhưng bản tính không phải là cô gái xấu.

Minh Thù ăn xong mì tôm, thấy Lục Ngưng vẫn còn đắm chìm bên trong đả kích, lại thấy tình huống của Ban Lan không khác biệt lắm, lặng yên không tiếng động rời đi.

-

Rời khỏi tòa nhà kia, Minh Thù giẫm lên con đường loang lổ của hẻm Hoa Nghệ trầm tư đi.

Làm sao cô trở về được đây?!

Thời gian này toàn bộ sinh vật sống của khu Đông Thành đều rất khó coi gặp.

Ra khỏi hẻm Hoa Nghệ, đường bên ngoài bằng phẳng hơn hẳn, Minh Thù nhìn xung quanh một chút, không có người nào, cô từ không gian lấy ra một chiếc xe.

Trên đường cái thỉnh thoảng vẫn có thể trông thấy xe chạy qua, Minh Thù lái xe trở về.

Thú nhỏ bên cạnh Minh Thù nhảy tới nhảy lui.

"Đừng làm rộn." Minh Thù duỗi tay đè chặt nó: "Ta đều không có ăn, ngươi nhìn nơi này một chút, ta cứ ngỡ là mình đến Quỷ Thành."

Thú nhỏ xù lông.

Con sen, ngươi buông tay ra cho ta! Buông tay! Lông đều bị ngươi vò đến rối loạn!!

"Ta xoa xoa cho ngươi.

Minh Thù đè thú nhỏ xuống dày vò một lúc.

Thú nhỏ bị vò đế đầu óc choáng váng, lăn từ ghế phụ xuống dưới đất.

Minh Thù thấy thú nhỏ nửa ngày không có nhảy dựng lên, đưa tay nhặt lấy.

Thú nhỏ lấy tay cô, bị xách lên.

Minh Thù cười cười, vừa nhấc mắt, phía trước đột nhiên có một người lao đến.

Bánh xe ma sát mặt đất phát ra tiếng két chói tai.

Minh Thù phanh lại kịp thời, khó khăn lắm mới người được tại trước mặt người kia.

Người kia nhìn vào trong xe một chút, hoảng sợ chạy về phía đối diện.

Minh Thù: "??"

Ngay tại thời điểm Minh Thù nghi hoặc, bên kia lại lao ra một người đang đuổi theo người kia.

Minh Thù đặt thú nhỏ trên tay lái, thay đổi phương hướng, đuổi theo hướng của hai người kia.

Minh Thù nhìn người phía trước bị người phía sau đuổi kịp

Người kia tựa hồ rất sợ hãi, nói cái gì đó, cuối cùng trực tiếp quỳ trên mặt đất cầu xin tha thứ.

Nhưng mà người đứng không hề bị lay động.

Hắn từ trên người đang cầu xin tìm ra một cái thẻ, vạch lên thẻ của mình một cái, tiện tay ném trở về, tiêu sái rời đi.

Hơn nửa đêm đi ra ngoài còn mang theo tấm thẻ... Cũng là muốn chết!

Loại thẻ này mang theo trên người là không an toàn nhất.

Loại người cưỡng ép cướp đoạt tuổi thọ của người khác này nếu không lục soát ra tấm thẻ còn có thể thả cho ngươi một con đường sống, thế nhưng nếu như lục ra được, vậy chỉ có thể có một con đường chết.

Minh Thù lái xe đi qua bên người kia,

Cô nhìn người kia đang nhặt tấm thẻ của mình lên, mặt xám như tro tàn đã rời đi.

Không chết?

Minh Thù chạy được một khoảng cách liền nhìn thấy người vừa đi kia, tốc độ của không nhanh, hai tay cắm ở trong túi.

Minh Thù trắng trợn đi theo, đối phương nếu không phát hiện được đó mới là có quỷ.

Cho nên đối phương dừng lại, nghiêng đầu nhìn qua, vài giây sau liền đi về phía cô.

Hắn duỗi tay đè chặt xe, xoay người nhìn vào trong xe: "Cô đi theo tôi làm gì?"

Giọng nói nam nhân cởi mở, có mấy phần không đứng đắn.

Hắn mặc áo thun màu đen, trên mặt áo là một cái đầu lâu, trong đêm nhìn thật kinh người.

Minh Thù cầm tay lái, ngữ khí tùy ý: "Ai nói tôi đi theo cậu?"

Hắn phì cười một tiếng: "Cả con đường chỉ có một mình tôi, cô không đi theo tôi thì theo ai?"

"Quỷ rồi." Minh Thù nâng nụ cười lên: "Ở phía sau cậu, rất gần."

Nam nhân xoay đầu nhìn về phía sau, đường đi trống rỗng, cái gì cũng không có.

Hắn xoay đầu lại, đột nhiên đưa tay nắm cằm Minh Thù, thò người vào hôn trên khoé môi cô.

Hắn nói: "Thấy cô nhọc lòng đi theo tôi như thế, cho cô một cơ hội, bao nuôi tôi thế nào?"

Ánh mắt nam nhân thâm thúy, khóe miệng nhếch lên một nụ cười.

Minh Thù: "!!??"

Minh Thù liếc nhìn hắn, ngữ khí có chút bất thiện: "Cậu đều có thể tuỳ tiện tìm người có thể bao nuôi trên đường cái?"

Tiểu yêu tinh mẹ nó có bệnh a!!

"Sao lại thế." Nam nhân ghé vào trên cửa sổ xe, ngón tay hắn che ở ngực: "Chỗ này chả tôi có cảm giác rung động với cô."

Khoé miệng Minh Thù giật giật, yếu ớt hỏi: "Vậy cậu đã động tâm với bao nhiêu người rồi?"

Nam nhân hơi suy tư: "Quá nhiều nhớ không rõ."

Minh Thù nổ máy cho xe chạy về phía trước.

"Tôi lừa cô thôi." Nam nhân vội vàng nói: "Lần đầu tiên động tâm, cho nên cô có phải nên chịu trách nhiệm với lần đầu tiên của tôi hay không?"

"Lần đầu tiên cậu động tâm thì liên quan quái gì tới tôi, tại sao tôi phải chịu trách nhiệm với cậu." Tiểu yêu tinh lại muốn dở trò!!

"Lần đầu tiên không phải là nên chịu trách nhiệm sao?" Nam nhân nói.

"Cậu có hiểu lầm gì với lần đầu tiên?

"Là muốn như thế sao?" Nụ cười của hắn càng không đúng đắn: "Tôi cũng có thể a, cô muốn ở đâu? Tôi không ngại chơi xe chấn."

Minh Thù: "..."

Tiểu yêu tinh vừa tới liền hôn, hôn xong còn muốn cầu bao nuôi cho cô chịu trách nhiệm.

Minh Thù rất muốn biết lúc trước hắn có phải lỗ mảng như thế này không.

Nếu như là như vậy, cô cảm thấy nên đánh cho hắn tàn phế luôn!!!

Minh Thù nghiến răng: "Lên xe."

Trẫm không đánh chết ngươi thì sẽ là tiểu yêu tinh.

Dám tuỳ tiện trên đường cái gạ gẫm... Mặc dù là gạ gẫm mình, nhưng ai biết trước kia hắn có gạ gẫm người khác chưa?

Nam nhân cười nhẹ: "Tuân lệnh, darling."

Nhịp tim Minh Thù đập một cái.

Nam nhân vòng quamột bên khác lên xe: "Cần tôi cởi quần áo không? Hay là cô giúp tôi cởi?"

"Câm miệng!"

Minh Thù đạp ga, xe cấp tốc chạy ra ra ngoài, tốc độ phía trước đều không chậm lại, nam nhân không nịt dây an toàn nên bị đập dán vào cửa sổ xe."

Cửu thiếu vi diện này có độc aaa!!!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1253: Tuân Lệnh Darling (10)

Minh Thù dừng xe dưới lầu, kéo người xuống xe một đường mang vào.

"A, darling không cần gấp gáp như vậy chứ." Nam nhân ung dung thản nhiên dò xét bốn phía, vẫn là giọng điệu đùa bỡn kia: "Chúng ta có thể tắm trước."

"Ha ha."

Tắm rửa!

Trẫm cho ngươi tắm rửa!

Minh Thù đem hắn ném vào phòng tắm, mở vòi hoa sen, nước lạnh buốt đều tưới trên người hắn, áo thun hơi mỏng dán lên thân thể của hắn, lộ ra hai điểm đáng yêu.

Hắn sờ một bên mặt: "Darling em muốn làm gì? Muốn nhìn thân thể tôi, tôi có thể cởi ra cho em xem."

Minh Thù tắt vòi hoa sen, vẩy vẩy tay áo, đi lên chính là một quyền.

Nam nhân không phản kháng, trực tiếp ngã về sau bồn tắm.

Minh Thù nhảy vào đánh một trận.

Nam nhân: "..."

Đầu gối Minh Thù ép trên bộ ngực hắn, tay đè chặt hai tay của hắn ép ở phía trên: "Còn dám tuỳ tiện gạ gẫm người khác trên đường cái không?"

Nam nhân cảm thấy tư thế của mình lúc này khá là quái dị, nhưng vẫn nói: "Darling, tôi thề, ngoại trừ em tôi không có gạ gẫm bất cứ người nào khác.

Minh Thù nhìn chằm chằm hắn.

Nam nhân vẫn gật đầu: "Tin tưởng tôi, darling."

Minh Thù có chút phiền não, cổ tay đang nắm cầm hắn hơi dùng sức.

Tiểu yêu tinh chắc chắn sẽ không làm loạn, cô tin tưởng hắn.

Nhưng là...

Thiết lập của người này mẹ nó quá kì quái!!

Cuối cùng Minh Thù buông hắn ra, rời khỏi phòng tắm: "Tắm rửa sạch sẽ."

"Darling không tắm cùng tôi sao?" Nam nhân nhiệt tình mời.

Minh Thù quay đầu nhìn hắn.

Nam nhân cười: "Tôi tắm một mình, tắm một mình."

Cửa phòng tắm đóng lại, nụ cười của nam nhân thu lại.

Tay phải hắn nắm tay trái, khóe miệng chậm rãi nhếch lên: "Có chút ý tứ... Nguyên lai thật sự là định mệnh."

"Ách..."

Nam nhân cởi áo ra tiện tay ném trên mặt đất, hắn từ trong túi quần lấy ra một tấm thẻ

Tấm thẻ dính nước, phía trên có vài giọt nước, dòng chữ như ẩn như hiện.

Họ và tên: Diệp Tịch

Tuổi thọ còn thừa: 1 năm 1 tháng 8 ngày.

Tuổi thọ tối cao: 73 tuổi

Hắn tiện tay đem tấm thẻ đặt bên cạnh, bắt đầu tắm rửa.

-

Diệp Tịch tắm rửa xong ra ngoài, quần áo đều ướt nên hắn chỉ có thể quấn khăn tắm, nửa thân trên trực tiếp để trần.

Minh Thù ngồi trước cửa sổ, Diệp Tịch nhìn cô vài giây, nhấc chân đi qua.

"Darling..."

Minh Thù đưa cho hắn một tấm thẻ.

Diệp Tịch cầm tấm thẻ, nhìn đi nhìn lại một chút: "Darling, đây là?"

Minh Thù liếc mắt: "Không phải muốn tôi bao nuôi cậu sao? Từ hôm nay trở đi tôi bao nuôi cậu, tôi để cậu làm cái gì cậu liền phải làm cái đó, hiểu chưa?"

"Được." Diệp Tịch gật đầu, cũng bắt đầu kéo khăn tắm xuống: "Darling hiện tại cần tôi phục vụ chứ?"

"..." Minh Thù chỉ vào giường: "Cút đi ngủ."

"Darling, không cần..."

"Lời tôi vừa mới nói cậu không nghe rõ?"

Tôi để cậu làm cái gì cậu liền phải làm cái đó.

Diệp Tịch có hơi thất vọng đem khăn tắm quấn lại: "Được rồi, darling nếu cần, tôi lúc nào cũng có thể."

Minh Thù: "..."

Ngày thứ hai Diệp Tịch tỉnh lại, phát hiện bên cạnh không có vết tích của người ngủ, đêm qua hắn cũng không kịp quan sát tỉ mỉ, nơi này vẫn rất lớn.

Diệp Tịch theo bản năng lấy quần áo kết quả không có, lúc này mới nhớ y phục của mình hẳn là còn ném trong phòng tắm.

Hắn dứt khoát quấn khăn tắm xuống giường rời khỏi phòng ngủ, trong phòng khách có âm thanh của TV, mùi sữa lan toả trong không khí.

Nữ sinh ngồi trước bàn ăn ăn điểm tâm.

Diệp Tịch trực tiếp đi qua, từ phía sau ôm lấy coo, đặt xuống một nụ hôn trên mặt cô: "Chào buổi sáng, darling."

Minh Thù: "..."

"Cậu có phải bị bệnh hay không?"

Diệp Tịch thở dài: "Vì động tâm với em mà bệnh, vậy tôi là có bệnh."

Minh Thù ngữ trọng tâm trường: "Có bệnh nên uống thuốc."

Diệp Tịch cau mày: "Ừm. Darling nguyện ý không? Buổi sáng rất thích hợp để vận động, darling..."

Minh Thù làm cái tư thế tấn công.

Diệp Tịch bất đắc dĩ nhún nhún vai, đi đến bên cạnh cô ngồi xuống, đưa tay lấy sữa bò trước mặt cô uống một ngụm.

Môi vừa vặn trùng hợp cùng nơi Minh Thù uống qua, vòng môi còn đọng lại một vệt sữa, đầu lưỡi hắn nhô ra quét qua, quét đến một nửa, đột nhiên lại gần: "Darling, giúp tôi."

Sắc mặt Minh Thù trầm xuống, hung hăng cắn một cái sandwich.

Tiểu yêu tinh!

Cô đem sữa bò cướp về, cầm sandwich đi.

Diệp Tịch ở phía sau cười: "Darling đang thẹn thùng sao? Tôi hiện tại được em bao nuôi, từ thân đến tâm của tôi đều dành cho darling đây này."

Minh Thù cắt đứt hắn: " Cậu tên gì?"

"Darling có thể gọi tôi là Tiểu Điềm Điềm, hoặc là tiểu tâm can, không thích a... Có thể gọi tôi là thân ái... Diệp Tịch."

Diệp Tịch thấy động tác vẩy vẩy tay áo của Minh Thù, vội vàng nói ra tên của mình.

"Em thì sao?"

Hai người đều cùng qua đêm một phòng, đã hoàn thành chương trình bao nuôi, kết quả đến tên của đối phương cũng không biết.

Nhưng Diệp Tịch không quan tâm.

Hắn rất thích cô.

Phát ra từ sâu thẳm trong linh hồn."

"Giáng Tuyết."

"Giáng Tuyết?" Diệp Tịch ồ lên một tiếng: "Lão đại của Độ Kỷ cũng tên là Giáng Tuyết a?"

"Chúc mừng cậu đáp đúng."

"A..." Ánh mắt Diệp Tịch nghiền ngẫm: "Vậy có ban thưởng không? Hôn một cái thế nào?"

Minh Thù trên mặt bày ra tiêu chuẩn mỉm cười: "Không có."

Diệp Tịch không phục: "Người khác đều có, vì cái gì tôi không có?"

Minh Thù trấn định hỏi lại: "Người khác nào?"

Diệp Tịch nói: "Những người khác được bao nuôi, trả lời vấn đề không phải đều có thưởng sao?"

Minh Thù ha ha: "Hay cậu có muốn tìm người khác bao nuôi không?

Diệp Tịch vội vàng lắc đầu: "Bỏ đi, tôi chỉ thích darling."

Minh Thù: "..."

Thổ lộ đến thật sự là thuận buồm xuôi gió a!

Tầm mắt Minh Thù xẹt qua trên thân trần của hắn: "Ngay cả tôi là ai cậu cũng không biết cũng dám để tôi bao nuôi."

"Chỉ cần là em, em là ai thì có quan hệ gì?"

Minh Thù: "..."

Sáng sớm muốn thanh tâm quả dục!

Không nên bị tiểu yêu tinh cám dỗ.

Minh Thù niệm hai lần sắc tức thị không không tức thị sắc, trấn định ăn xong điểm tâm.

Đúng lúc chuông cửa vang lên.

Diệp Tịch đã hoàn toàn xem mình là chủ nhân nơi này, chuẩn bị đi mở cửa.

Minh Thù kéo hắn trở về, tự mình đi mở cửa.

Trợ lý Hạ mang theo mấy cái túi đứng ở bên ngoài: "Đại tiểu thư, đồ vật cô muốn."

"Ừ."

Tầm mắt trợ lý Hạ hiếu kì nhìn vào bên trong, đại tiểu thư đột nhiên để hắn chuẩn bị y phục nam, đang ngủ cũng không buông ta, khẳng định có chuyện.

"Nhìn cái gì?"

"Không, không có gì." Trợ lý Hạ gượng cười: "Tôi ở phía dưới chờ đại tiểu thư."

Minh Thù gật đầu, đóng cửa lại, đem túi ném cho Diệp Tịch: "Mặc quần áo."

Diệp Tịch ôm cái túi mở ra, thương hiệu trên quần áo vẫn còn, hoàn toàn đều là mới, hơn nữa nhìn nhãn hiệu, hẳn là khu Đông Thành bên này không mua được.

"Darling, ngay cả kích cỡ của tôi em cũng biết, đêm qua có phải em vụng trộm sờ tôi không?"

"Cậu vui là được."

"..."

Diệp Tịch ngậm miệng.

"Lăn vào thay đi."

"Dù sao sớm muộn cũng phải cho darling nhìn..."

"Ầm!"

"Đừng hung ác như thế a, đi thì đi..."

*

Diệp Tịch: Những tiểu bằng hữu khác đều được hôn hôn, vì cái gì ta không có?

Hài Hoà Hiệu: Bởi vì ngươi ngốc.

Tiểu thiên sứ: Bởi vì ngươi ngốc.

Tiểu tiên nữ: Bởi vì ngươi ngốc.

Nhị Cẩu Tử: Bởi vì ngươi ngốc.

Diệp Tịch:... Nhị Cẩu Tử từ đâu tới?

Nhị Cẩu Tử: Sát vách, vọt cửa.

Tiểu tiên nữ: Vọt cửa giao phiếu a!

Nhị Cẩu Tử: Cách điều chế quen thuộc, mùi vị quen thuộc!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1254: Tuân Lệnh Darling (11)

Diệp Tịch thay xong quần áo đi ra, quần áo rất vừa người.

Nam nhân thân thể như ngọc, tay áo hơi cuộn lên lộ ra cánh tay trắng nõn.

Khóe miệng cười mang theo vài phần dáng vẻ lưu manh, ánh mắt thâm thúy, giống như chứa đầy rượu ngon năm xưa, lả lướt say lòng người.

Cho hắn một cái sân khấu, đại khái liền có thể bắt đầu diễn xướng hội.

Hắn chỉnh lại tóc, nói với Minh Thù đang bày ra cái tư thế tức giận.

"Darling, thế nào? Có phải tôi đẹp trai nhất không?"

"Xấu nhất."

"Ánh mắt của darling rất đặc biệt đó."

Minh Thù hơi suy nghĩ một chút: "Đúng là mắt của tôi mù."

"..."

Diệp Tịch đi đến trước mặt Minh Thù, ngón tay hắn kẹp lấy tấm thẻ màu trắng: "Darling, cái này giao cho em giữ."

Minh Thù nhìn hắn.

Loại vật này người bình thường xem như vợ chồng cũng sẽ không tùy tiện giao cho đối phương.

Hắn cứ như vậy đưa cho mình?

Diệp Tịch cong cong khóe miệng: "Tài sản chính là sinh mệnh của tôi."

Tầm mắt Minh Thù rơi vào trên thẻ, ngón tay hắn đè lại chữ "Diệp", chỉ lộ ra một chữ Tịch.

Phía dưới là tuổi thọ còn thừa ——1 năm 1 tháng 7 ngày.

Minh Thù giật mình trong lòng.

Làm sao chỉ còn lại ngần ấy thời gian?

"Cậu..."

Diệp Tịch cướp lời mở miệng trước: "Thời gian của tôi không nhiều lắm, cho nên darling có phải nên tốt với tôi một chút không? Không bằng chúng ta hôn trước một cái?"

Minh Thù: "..." Trẫm một cái tát chết ngươi!

Minh Thù nhận lấy tấm thẻ, xác định cô không nhìn lầm thời gian.

Tiểu yêu tinh dễ dàng đưa cái đồ chơi này cho cô như vậy... Không phải là muốn trẫm đồng tình hắn chứ?

Dựa theo kịch bản của tiểu yêu tinh... Thật có khả năng giả ngu như thế.

Đại lão của giới giả ngu không thể trêu vào.

"Đêm qua không phải cậu đoạt tuổi thọ của người khác chứ?"

"Ừm, tôi không phải đoạt, kia là hắn thiếu tôi, tôi chỉ lấy thứ thuộc về tôi." Diệp Tịch chớp mắt, trả lời rất tùy ý: "Nhưng đối với tôi cũng không có nhiều tác dụng, đại khái bởi vì tôi tương đối đặc biệt đi, bằng không thì cũng không gặp được darling."

Minh Thù: "..." Tiểu yêu tinh đốt sáng lên kỹ năng tỏ tình của tiểu vương tử sao?

"Tại sao không có nhiều tác dụng?"

"Không biết." Diệp Tịch giả mù sa mưa che lấy ngực: "Darling, thật sự không hôn một chút sao? Nghĩ đến tôi còn một tháng nữa liền phải chết, trái tim của tôi thật đau..."

Minh Thù nhíu mày nhìn tấm thẻ: "Cậu đi Độ Kỷ với tôi."

Minh Thù thay xong giày, Diệp Tịch còn đứng tại chỗ.

"Darling, hôn một cái tôi mới đi theo em."

Minh Thù: "..."

Đánh một trận tương đối nhanh đi!

Minh Thù ngoắc ngoắc tay về phía hắn, Diệp Tịch hấp tấp chạy lên.

Minh Thù nắm đầu hắn: "Lại còn giở trò lưu manh cùng tôi, tôi không ngại đánh cậu."

Diệp Tịch lắc đầu, một mặt bi thương: "Darling thật hung ác."

Minh Thù: "..."

Ngón tay Minh Thù hơi nới lỏng, đổi thành ôm cổ hắn, nghiêng người qua hôn hắn một cái.

Diệp Tịch mặt mày lập tức cong lên: "Darling..."

"Câm miệng, đi."

"Tuân lệnh Darling."

-

Trợ lý Hạ vẫn còn chờ ở phía dưới, thấy Minh Thù cùng một nam nhân xa lạ chưa bao giờ gặp qua xuống tới, nghi vấn trong lòng hắn đã được nghiệm chứng, đại tiểu thư quả nhiên có biến!

Bất quá...

Nam nhân này dáng dấp cũng quá đẹp rồi.

Còn mở miệng một tiếng darling là cái quỷ gì?

"Đại tiểu thư? Vị này..." Xưng hô như thế nào a?

"Đừng để ý đến hắn." Minh Thù trực tiếp lên xe.

"Ồ..."

Trợ lý Hạ nhìn Diệp Tịch một chút, người phía sau đi theo Minh Thù lên xe, hoàn toàn không thấy hắn.

Trợ lý Hạ: "..."

Từ chỗ của Minh Thù đến Độ Kỷ khoảng mười mấy phút lộ trình, trợ lý Hạ nghe thấy Diệp Tịch kêu Minh Thù là darling không dưới mấy chục lần.

Trợ lý Hạ mắt nhìn mũi mũi nhìn tim.

Thật là đáng sợ.

Đại tiểu thư đây là mang một tiểu bạch kiểm từ chỗ nào về.

Minh Thù mang theo một nam nhân đi làm, dáng dấp của nam nhân rất đẹp mắt, nhân viên đều hết sức tò mò, lôi kéo trợ lý Hạ bát quái.

"Trợ lý Hạ, người vừa rồi cùng đại tiểu thư đi vào là ai?"

"Đại tiểu thư có đối tượng?"

"Thật đẹp trai a, tên là gì?"

Trợ lý Hạ hỏi gì cũng không biết, đại tiểu thư lại không nói cho hắn biết bọn họ có quan hệ thế nào.

"Làm việc cho tốt, đừng cả ngày bát quái!" Trợ lý Hạ xụ mặt: "Chờ tôi thăm dò được sẽ nói cho các người biết."

Chúng nhân viên yên lặng giơ ngón tay cái cho trợ lý Hạ.

Đây mới là trợ lý Hạ của bọn họ.

"Trợ lý Hạ, cậu dự định ở bên ngoài làm bà tám sao?"

Giọng nói của Minh Thù từ trong văn phòng truyền tới.

Trợ lý Hạ tằng hắng một cái, chạy vào hướng văn phòng.

Diệp Tịch ngồi trên vị trí của Minh Thù xoay quanh, ánh mắt đánh giá xung quanh.

Người này...

Thật đúng là không khách khí a!

Minh Thù đứng trước bàn làm việc, cúi đầu xem văn kiện trên bàn.

"Đại tiểu thư..."

Minh Thù để trợ lý Hạ đi lấy tấm thẻ chứa đựng tuổi thọ của

Độ Kỷ tới, trợ lý Hạ một bụng nghi hoặc, nhưng Minh Thù cũng không có nói cho hắn để làm gì.

Thẻ chứa đựng tuổi thọ của Độ Kỷ Độ cùng người bình thường hơi khác biệt một chút, phía trên không có có tên cùng tuổi thọ cao nhất, chỉ có một dòng tuổi thọ còn thừa.

Thứ này từ đâu tới nguyên chủ cũng không biết, dù sao thời điểm cô biết đến Độ Kỷ đã có được tấm thẻ như vậy.

Nghe nói những nhà khác cũng có, bất quá Độ Kỷ có tấm thẻ này nhiều nhất.

Loại thẻ này chỉ có thể dùng để chứa đựng tuổi thọ, tựa như... Ngân hàng đi."

Minh Thù để trợ lý Hạ ra ngoài.

Minh Thù đưa hai tấm thẻ tới trước mặt Diệp Tịch.

"Darling?"

"Trong tấm thẻ này có 200 tuổi thọ, cậu thử một chút."

Diệp Tịch cười nhẹ: "Darling rất quan tâm tôi, để tỏ lòng cảm tạ, tôi hôn darling một cái..."

Ánh mắt Minh Thù trầm xuống nhìn hắn.

"Được rồi, tôi thử." Diệp Tịch bất đắc dĩ thở dài: "Bất quá thứ này đối với tôi vô dụng, chỉ lãng phí thôi, tôi làm sao có thể lãng phí tài sản của darling."

"Tại sao vô dụng?"

"Ừ..." Diệp Tịch nhìn tấm thẻ trên bàn, lại nhìn Minh Thù: "Đúng vậy, cái này tuổi thọ sẽ không tăng trưởng."

"Tại sao?"

Diệp Tịch buông tay: "Tôi không nhớ rõ."

Tuổi thọ không thể tăng trưởng chỉ có một khả năng —— hắn đã từng cướp đoạt tuổi thọ vượt qua giá trị tuổi thọ cao nhất, tuổi thọ nguyên bản giảm phân nửa, cũng không còn có thể cướp đoạt tuổi thọ.

Minh Thù kiểm tra tấm thẻ của Diệp Tịch một lần, không đúng... Nếu là như vậy, màu của tấm thẻ sẽ biến thành gạo màu trắng.

Thế nhưng tấm thẻ này cũng giống như những tấm thẻ bình thường.

Minh Thù về sau mới biết được, Diệp Tịch kỳ thật đến tên của mình cũng không nhớ rõ, hắn chỉ là trông thấy tấm thẻ mới biết mình tên Diệp Tịch.

Hắn đến từ nơi nào, muốn làm cái gì, hắn hoàn toàn không nhớ rõ.

"Darling, tôi không nghĩ tới em sẽ quan tâm tôi như vậy, không biết lấy gì báo đáp, hay là tôi lấy thân báo đáp đi."

Diệp Tịch đột nhiên ôm lấy eo Minh Thù, hắn ngửa đầu nhìn Minh Thù: "Darling, hôn hôn."

Minh Thù hận không thể chụp một lá bùa trên trán hắn.

Hôn cái đầu ngươi!!

"Đại tiểu thư, khu Tây Thành bên kia..." trợ lý Hạ thấy cửa ban công không đóng liền trực tiếp tiến vào, ai biết nhìn thấy một cảnh tượng như thế.

Hắn vội vàng xoay người: "Đại tiểu thư tôi không nhìn thấy bất cứ thứ gì, các người cứ tiếp tục."

Trợ lý Hạ bước nhanh ra ngoài, thuận tay đóng cửa lại.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1255: Tuân Lệnh Darling (12)

Đám phú hào bên khu Tây Thành kia vẫn còn đang náo, bất quá khu Đông Thành bên này thái độ cứng rắn, hoàn toàn vượt quá dự liệu của bọn họ.

Trợ lý Hạ báo cáo xong, chờ Minh Thù quyết định.

Hiện tại những nhà khác đều không lên tiếng, đem quyền quyết định toàn bộ vứt cho Độ Kỷ.

Cũng không biết đại tiểu thư đã làm gì bọn họ...

Minh Thù sờ cằm: "Đoạn thời gian trước không phải có người dẫn đầu muốn xây phòng tuyến tại khu Đông Thành sao? Vậy thì xây thôi, về sau ra vào, chúng ta cũng học sát vách một ít, không có giấy chứng nhận không cho phép vào."

Trợ lý Hạ: "..."

Nghiêm túc sao?

Bọn họ đây là khu Đông Thành đó!!

Bị khu Tây Thành gọi là rác rưởi vựa ve chai khu Đông Thành!!

"Nhắc tới..." Minh Thù sờ cằm, con ngươi sáng lấp lánh: "Những nhà máy kia của Khu Tây Thành có phải là đều đặt ở khu Đông Thành chúng ta không?"

"Ách... Đúng vậy." Đại tiểu thư lại muốn làm gì?

Vì để không ô nhiễm khu Tây Thành, tất cả nhà máy đều đặt tại khu Đông Thành.

-

Hẻm Hoa Nghệ.

Trong ngõ nhỏ hẹp đầy ắp người.

Gần đây Lục Ngưng đều không có tâm tình làm việc, cô mua đồ xong trở về thấy nhiều người như vậy, không khỏi nghi hoặc.

Nhóm chân nhìn lên một chút cũng không thấy gì.

Lục Ngưng hỏi một người phụ nữ quen mặt: "Dì, xảy ra chuyện gì rồi? Làm sao đều tụ tập ở đây?"

Người phụ nữ thái độ rất tốt: "Tiểu Ngưng sao, Độ Kỷ phát đơn tuyên truyền, muốn xây phòng tuyến ở khu Tây Thành chúng ta, hiện tại đang tuyển người. Ầy, con xem một chút, đây là đơn tuyên truyền."

"Xây phòng tuyến?"

Lục Ngưng cầm một tờ đơn tuyên truyền, đơn tuyên truyền rất tinh xảo, phía trên nói về việc xây phòng tuyến cùng điều kiện ứng tuyển.

Cô nói thầm một tiếng: "Độ Kỷ đây là muốn làm gì?"

Lục Ngưng lơ ngơ về đến nhà.

Ban Lan cọ một cái đứng lên: "Lục Ngưng tỷ cô trở về rồi?"

"Ừ." Lục Ngưng đáp một tiếng: "Tôi không sao, cậu không cần mỗi ngày đều tới."

Ban Lan gãi gãi đầu: "Cái kia tôi cũng không có việc gì, gần đây... Tôi không phải là bị sa thải sao?"

Ban Lan dừng một chút: "Tôi làm cơm cho cô, cô có muốn ăn một chút hay không?"

"Ban Lan, cảm ơn."

"Lục Ngưng tỷ, chúng ta không cần khách sáo như vậy." Ban Lan nhìn Lục Ngưng, phá lệ nghiêm túc: "Tôi đã nói với cô rất nhiều lần, cô còn như vậy, đừng trách tôi trở mặt."

"Được được được."

Sắc mặt Ban Lan lúc này mới hoà hoãn lại: "Cô đang cầm gì vậy?"

"À, thời điểm tôi vừa mới trở về thấy có người phát đơn tuyên truyền, nói là Độ Kỷ muốn dẫn đầu xây phòng tuyến."

Ban Lan cau mày: "Cái gì phòng tuyến?"

Lục Ngưng đưa đơn tuyên truyền cho hắn.

"Độ Kỷ muốn làm gì đây?" Ban Lan nghi hoặc: "Chúng ta đây là khu Đông Thành, cũng không phải khu nhà giàu bên kia, xây phòng tuyến để làm gì?"

Lục Ngưng nhún vai, cô cũng không biết.

Lục Ngưng nhớ tới một việc: "Cô gái lần trước cậu nghe ngóng được thế nào rồi?"

Nói đến chuyện này, Lục Ngưng cũng có chút trầm mặc.

Làm nửa ngày, bọn họ cũng không biết nữ sinh kia tên gì.

"Không có..." Ban Lan lắc đầu: "Tôi có đến nơi trước kia gặp cô ấy hỏi qua, người ở đó cũng không biết cô ấy."

"Như vậy sao..." Lục Ngưng thở dài: "Cũng không biết về sau còn có cơ hội gặp được không."

"Hẳn là sẽ." Ban Lan đưa tay muốn vỗ vỗ vai Lục Ngưng, nhưng cuối cùng thu hồi lại, hắn cầm đơn tuyên truyền: "Lục Ngưng tỷ, Độ Kỷ tuyển người, cô nói xem tôi đi được không?"

Lục Ngưng nhíu mày: "Độ Kỷ..."

Làm ra là loại chuyện kia.

Mặc dù là ngươi tình ta nguyện, thế nhưng...

"Lục Ngưng tỷ, khu Đông Thành chúng ta vẫn cứ như vậy, Độ Kỷ cung cấp tiền tài cho những người kia, bọn hắn bỏ ra tuổi thọ, là việc một người muốn đánh một người muốn bị đánh."

Lục Ngưng đương nhiên hiểu được đạo lý này: "Tôi chỉ là không hi vọng cậu cùng bọn họ có quan hệ."

"Trên đơn tuyên truyền không phải đã nói rồi sao? Không phải làm việc bên trong Độ Kỷ mà là ở trên phòng tuyến."

Ban Lan dừng một chút: "Những người kia khẳng định không dám đến Độ Kỷ náo, nếu như không đi, vậy tôi chỉ sợ tìm không được việc làm."

Lục Ngưng trong lòng phiền muộn.

Thế giới này...

Vì sao lại như thế này.

Pháp luật chỉ bảo vệ kẻ có tiền.

Sinh mệnh đều giống nhau.

Lục Ngưng nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng gật đầu nhẹ.

"Tỷ, tôi sẽ cố gắng, tôi sẽ dẫn cô rời khỏi nơi này để cô có được cuộc sống tốt hơn."

"Cậu nha." Lục Ngưng lắc đầu: "Cậu không gây rắc rối cho tôi, tôi liền cám ơn cậu."

Ban Lan nghiêm túc lên: "Tỷ, tôi đã trưởng thành!"

"Vâng vâng vâng, trưởng thành."

Ban Lan biết Lục Ngưng chỉ nói qua loa lấy lệ, không khỏi có chút mất mát, hắn thật sự... Trưởng thành, là một đại nam nhân, không phải đứa trẻ trong mắt cô ấy.

Một ngày nào đó, hắn sẽ để cho Lục Ngưng nhìn thấy!

-

Nơi nào đó.

Trái Thanh Long phải Bạch Hổ, nam nhân ôm một nữ nhân, nghe xong chuyện này liền cười ra tiếng: "Nha đầu của Độ Kỷ kia có phải điên rồi hay không?"

"Độ Kỷ không biết dùng thủ đoạn gì làm mấy nhà kia đều không lên tiếng, tôi cảm thấy chúng ta phải thăm dò kỹ."

"Độ Kỷ đây không phải gây chuyện cho chúng ta sao?" Nam nhân nói: "Bọn họ đem giá cả nâng lên cao như vậy, khu Tây Thành bên kia có thể đáp ứng cô ta sao?"

"Khôn ca..."

Khôn ca phất tay: "Được rồi, Độ Kỷ giao cho một nha đầu sớm muộn cũng xong đời. Cậu phân phó tiếp cận những người kia một chút, đem thành ý mời tới, chúng ta cũng nên ăn thịt."

Nam nhân có chút chần chờ nhưng không thể nghi ngờ lời nói của Khôn Ca, đem câu phía sau nuốt trở về.

"Đúng rồi, nha đầu kia thế nào?"

"Vẫn như thế." Người kia trả lời.

Khôn ca híp mắt: "Cô ta vẫn kiên trì nói như vậy?"

"Phải."

Khôn ca tựa hồ khơi lên hứng thú: "Đi, đi xem một chút."

Khôn ca ôm nữ nhân rời khỏi phòng, đến trước một cửa phòng đang đóng chặt.

Ngoài cửa là người đang trông coi.

"Khôn ca."

"Mở cửa."

Cửa bị mở ra, căn phòng tối như mực ngay cả một chút thanh âm đều không có, người bên cạnh Khôn ca đi vào trước mở đèn lên.

Khôn ca ôm người đi vào, nhìn nữ nhân đang nấp ở nơi xó xỉnh.

Y Tích đề phòng nhìn Khôn ca, cố gắng trấn định quát lớn: "Tôi nói cho các người biết, các người dám đụng đến tôi thì sẽ không có quả ngon để ăn, tôi là đại tiểu thư của Y gia!!"

Y Tích đêm hôm đó chạy đi đã hối hận rồi.

Khu Đông Thành ban đêm không biết bao nhiêu nguy hiểm.

Nhưng lúc đó cô ta không thể trở về nên cô ta muốn tranh thủ thời gian tìm một chỗ an toàn đợi trời sáng, chờ trời sáng lại trở về khu Tây Thành.

Nhưng cô ta không nghĩ tới vận khí của mình xui xẻo như vậy, còn chưa tìm được chỗ đã bị người ta theo dõi.

Cô ta chỉ là một nữ nhân, sao có thể là đối thủ của những người đó nên bị trói tới nơi này.

Cô ta dùng thân phận của mình hù dọa bọn hắn, tạm thời giữ được trong sạch.

Trùng sinh trở về, cô ta tuyệt đối không muốn lại rơi vào hoàn cảnh như trước kia.

Khôn ca buông nữ nhân ra: "Các người ra ngoài trước."

Y Tích theo bản năng rụt lại: "Anh muốn làm gì?"

Khôn ca không có ý tốt cười cười: "Không phải cô nói mình là đại tiểu thư Y gia sao? Tô và cô nói chuyện một chút."

Người phụ nữ cùng những người còn lại lui ra khỏi phòng, cửa phòng đóng lại.

Không lâu sau trong phòng liền truyền ra tiếng thét chói tai, những người còn lại không cảm thấy kinh ngạc vẫn đứng chờ.

Nữ nhân kia lộ ra một vẻ mặt khinh thường, uốn éo cái mông rời đi.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1256: Tuân Lệnh Darling (13)

Độ Kỷ tại khu Đông Thành chính là nhà giàu nhất, người ta muốn dẫn đầu xây phòng tuyến, ai có thể phản đối?

Cho dù có thanh âm phản đối cuối cùng cũng xem như không có.

Đương nhiên cái mọi người quan tâm nhất là thành lập phòng tuyến có lợi ích gì?

Phòng ai vậy?

Đối diện phòng chính là bọn họ, chẳng lẽ bọn họ còn muốn phòng đám người giàu có đối diện kia sao?

Đùa gì thế...

Đang lúc mọi người không hiểu suy đoán bên trên, động tác của Độ Kỷ rất nhanh.

Phòng tuyến kỳ thật chính là một bức tường mà thôi, Độ Kỷ tuyển người, không bao lâu liền đem tường xây lên.

Về sau ra vào khu Đông Thành chỉ có mấy cái cửa.

Khu Tây Thành đều cảm thấy người đối diện nhất định là điên rồi.

Trước kia bọn họ đề phòng khu Đông Thành giống như phòng trộm, sợ những người mặt chuột sống ở nơi rác rưởi này trộm tới bọn họ bên kia.

Bây giờ bên đối diện lại xây phòng tuyến.

Bọn họ không phải điên rồi thì là cái gì?

Nhưng rất nhanh khu Đông Thành ra ngoài thông báo, liền để bọn khu Tây Thành tự cho là cao cao tại thượng, ngăn nắp xinh đẹp trợn tròn mắt.

Về sau ra vào khu Đông Thành chẳng những giống khu Tây Thành cần giao nạp tiền đặt cọc, còn phải cần điền đơn xin.

Mà những hàng hóa muốn ra vào khu Đông Thành cần phải giao tiền.

Khu Tây Thành kỳ thật không có nhiều người biết đến khu Đông Thành, nhưng về sau hết thảy tuổi thọ giao dịch bọn họ đều giao tận nhà.

Nói cách khác...

Bọn họ không đến khu Đông Thành không được.

Về phần những hãng kia, khu Tây Thành bên trong ăn dùng bao nhiêu thứ đều là từ những hãng này ra?

Đồ vật bị kẹt ở bên trong không ra được, đây không phải giống như cùng cạn lương thực sao?

Thời điểm các đại lão khu Đông Thành phát hiện Độ Kỷ đang khống chế toàn bộ khu Đông Thành thì đã chậm.

Toàn bộ phòng tuyến đều là người của Độ Kỷ, bọn họ tìm tới cửa gây sự, cuối cùng không phải là bị đánh ra ngoài, chính là bị dao động đến làm theo.

Mà Khôn ca bên kia cũng có chút sửng sờ, hiện tại toàn bộ khu Đông Thành ra vào xét duyệt đều bị Độ Kỷ khống chế. Muốn giao dịch với người mua chỉ có thể theo Độ Kỷ bên kia phân phối xuống.

Tuổi thọ giao dịch yêu cầu tự mình làm tại chỗ, cầm thẻ mới có hiệu lực.

Bọn hắn muốn lén giao dịch căn bản không có khả năng.

Cái này mẹ nó quả thật là xong rồi!

Trước đó còn cảm thấy Độ Kỷ sắp xong đời, Khôn ca có chút hoài nghi nhân sinh.

Lúc trước tại sao hắn lại không nghĩ tới chuyện sẽ như vậy?

Khu Đông Thành vẫn luôn bị khu Tây Thành mắng là rác rưởi, nhưng những thứ cần thiết của khu Tây Thành kia không phải là bị bọn họ khống chế sao?

Minh Thù hình dung khu Tây Thành như thế này —— mắng rác rưởi, nhưng lại muốn tìm thức ăn bên trong đám rác rưởi, không phải là ngu ngốc sao?

-

"Darling, em thật lợi hại, thật muốn cho em hôn hôn... Trước cứ để đó đi."

Diệp Tịch ngồi trên ghế lão đại của Minh Thù khen cô, thần sắc có chút phóng đãng, phảng phất như một kẻ phong lưu đang đùa giỡn phụ nữ.

Nếu không phải có giá trị nhan sắc chống đỡ, quả thật không có cách nào nhìn.

Minh Thù đau đầu, tiểu yêu tinh này...

Nghĩ đến chuyện tuổi thọ của hắn, Minh Thù càng đau đầu hơn, gần đây cô đã hỏi qua không ít người, đều chưa thấy qua loại tình huống như hắn.

"Cậu đừng có làm lộn xộn đồ của tôi."

Diệp Tịch giơ tay lên, buông văn kiện xuống trên bàn: "Darling, hôm nay tôi ra ngoài, bọn họ đều chỉ trỏ tôi, em đã nói với bọn họ cái gì sao?"

"Tôi nói cậu là tiểu bạch kiểm tôi bao nuôi."

"Bao nuôi tiểu bạch kiểm..." Diệp Tịch như có điều suy nghĩ.

"..." Minh Thù đứng dậy đi ra ngoài.

"Darling, có phải nên để tôi thực hiện chức trách của một tiểu bạch kiểm hay không?"

Minh Thù xém chút không đứng vững, biết ngay là từ miệng hắn nói ra không có câu nào đúng đắn.

Minh Thù đi tới cửa, đột nhiên xoay người trở lại.

Cô chống đỡ mặt bàn, xoay người nhìn chằm chằm Diệp Tịch: "Nếu cướp đoạt tuổi thọ đối với cậu không có bất kỳ tác dụng gì, vì sao đêm hôm đó còn cướp đoạt tuổi thọ của người kia?"

Diệp Tịch thoáng ngẩng đầu, lấy thế sét đánh không kịp bịt tai hôn lên môi Minh Thù một cái.

Minh Thù: "..."

Xong chưa!!!

Minh Thù đột nhiên đưa tay ấn hắn vào trong ghế, cúi đầu hôn xuống, trước đó đều là Diệp Tịch hôn trộm, cũng không có đặc biệt hôn sâu vào.

Minh Thù ép cánh môi hắn trằn trọc hai cái, đầu lưỡi nhô ra quét một vòng trên môi hắn.

Diệp Tịch trừng mắt, tựa hồ không rõ tại sao Minh Thù đột nhiên hôn mình.

Nhưng rất nhanh hắn liền nhắm mắt lại, có chút hé miệng, tại trên cánh môi hắn tìm kiếm mềm mại, giống như cá bơi trượt vào, quấn quanh đầu lưỡi hắn.

Mấy phút sau Minh Thù lui ra nhưng cũng không kéo dài khoảng cách, cánh môi hai người vẫn còn dán vào nhau.

Cô lại mổ nhẹ mấy cái: "Hôn xong rồi? Trả lời vấn đề của tôi."

"Cái gì... Vấn đề gì?" Diệp Tịch đầu óc hỗn loạn, sớm đã quên vấn đề gì.

"Đêm hôm đó tại sao cậu còn muốn cướp đoạt tuổi thọ của người kia?"

"Cái kia a..." Diệp Tịch hạ mắt: "Thiếu tôi đương nhiên phải lấy lại, coi như đối với tôi vô dụng cũng không thể cho người khác."

"Cậu làm thế nào để phân chia tuổi thọ chuẩn xác?" Người bình thường căn bản không làm được, bằng không thì đối với những người mua bán tuổi thọ như cô cũng không tồn tại.

"Không biết, chính là nghĩ một chút liền có thể rồi."

Minh Thù nhíu mày.

Diệp Tịch đưa tay vuốt chân mày của cô: "Tôi thích nhìn em cười."

"Cậu mẹ nó sẽ phải chết!"

Minh Thù đột nhiên bộc phát cảm xúc làm Diệp Tịch sửng sốt.

Nói là bộc phát cảm xúc cũng không chính xác, chẳng qua là ngữ khí tăng thêm không ít.

Nhưng không giống cô lúc bình thường lắm.

Minh Thù đột nhiên đưa tay che mắt hắn, cánh môi lần nữa bị bao phủ.

-

Minh Thù rời khỏi phòng làm việc, có chút phun ra một ngụm khí lạnh, cô lấy điện thoại ra tìm tới một dãy số nằm tận ở hàng chót.

Ghi chú —— lão ba nhặt được.

Trước đó Minh Thù đã gọi qua nhưng vẫn luôn trong trạng thái tắt máy.

Cô lần nữa gọi lại.

Vốn cho rằng sẽ nghe thấy thanh âm lạnh lùng nhắc nhở tắt máy, nhưng không nghĩ tới lần này lại gọi được.

Mười mấy giây sau điện thoại được kết nối.

Giọng nói phóng khoáng truyền tới: "Khuê nữ a, gọi điện thoại cho cha làm gì? Độ Kỷ phá sản?"

"..." Cái này mẹ nó là cha ruột đó!"Cha, con có việc muốn hỏi người."

"Chuyện gì? Mau nói mau nói, cha con đang trải qua thời điểm quan trọng nhất cuộc đời đây."

Minh Thù nghe thấy âm thanh đánh mạt chược trong điện thoại.

Minh Thù hít sâu một hơi, đem tình huống của Diệp Tịch nói một lần.

Tình huống của Độ Kỷ nguyên chủ kỳ thật rất nhiều điểm không rõ ràng, tỉ như những tấm thẻ kia, tại sao bọn họ bên này lại có kỹ thuật cướp đoạt tuổi thọ của người khác chuẩn xác, vân vân...

"Con xác định hắn không phải bởi vì cướp đoạt tuổi thọ vượt qua giá trị tuổi thọ cao nhất?" Lão ba hỏi: "Bính bính bính!"

Khóe miệng Minh Thù giật một cái: "Con xác định không phải."

"Còn có triệu chứng khác không?"

"Hắn có thể cướp đoạt chuẩn xác giá trị tuổi thọ của người khác."

"Tám vạn!" Lão ba dành thời gian trả lời: "Nếu là như vậy, cái kia cha muốn khuyên con một câu...

Minh Thù nín thở chờ đợi.

"Tranh thủ thời gian hưởng thụ cuộc sống đi! Đồng loạt! Ha ha ha ha... Tút tút tút..."

Minh Thù gọi điện cả một ngày, vừa nói một lời đã dập máy.

Minh Thù: "??"

Cái gì gọi là tranh thủ thời gian hưởng thụ cuộc sống chứ?

Cô tiếp tục gọi lần nữa vẫn có tiếng đổ chuông, thế nhưng không ai nhận, liên tục hai lần sau liền tắt máy.

Minh Thù: "..."

Phượng thương bảo kiếm phiên bản dài trăm mét của trẫm đâu!

Trẫm muốn đi diệt thân đại nghĩa!

*

Lão ba: A, nhặt được khuê nữ luôn quấy rầy ta đánh mạt chược!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1257: Tuân Lệnh Darling (14)

Về sau Minh Thù liên tiếp gọi nhiều lần đều là nhắc nhở máy đã tắt.

Lúc trở về đã hơi trễ, đường đi một mảnh đen kịt, trống vắng không người.

Minh Thù có chút không yên lòng lái xe.

"Darling?" Diệp Tịch dựa vào bả vai Minh Thù: "Trước đó tôi có phải đã chọc em tức giận?"

"Không có."

"Thật xin lỗi." Diệp Tịch vô cùng sảng khoái xin lỗi.

Kỳ thật hắn cũng không biết mình sai ở đâu.

Nhưng nếu darling tức giận thì đó chính là hắn sai.

Trước nói xin lỗi khẳng định không sai.

Minh Thù liếc hắn một cái, thu lại suy nghĩ: "Đang lái xe, cách xa tôi một chút."

"Vậy em còn tức giận phải không?"

"Tôi tức cái gì?"

"..." Không biết a.

Ầm!

Xe đụng vào đồ vật gì đó, Minh Thù cùng Diệp Tịch đồng thời bị chấn động đến có một giây trống rỗng.

Minh Thù nhìn phía trước, là một cái thùng sắt rất lớn, đột nhiên từ bên cạnh lăn ra đây, lúc này trong thùng sắt chính là chất lỏng đang chảy ra ngoài.

Minh Thù cấp tốc nổ máy xe lui về sau.

Đằng sau cũng là một cái thùng sắt có chất lỏng tương tự lăn ra đây.

Răng rắc ——

Cái bật lửa từ không trung ném qua rơi vào trong chất lỏng, ngọn lửa bá một cái vọt cao, nối thành một biển lửa.

Xe bị chặn ở giữa.

"Đợi ở đây đừng nhúc nhích." Minh Thù nói với Diệp Tịch một tiếng, trước tiên mở cửa xe đi xuống.

Vèo ——

Minh Thù vừa đi ra, một viên đạn liền từ chỗ cao bắn tới, cửa xe bị Minh Thù đẩy ra làm đạn bắn vào trên cửa xe.

Vèo ——

Không có tiếng súng, hẳn là dùng ống giảm thanh, đạn từ mấy cái phương hướng bắn tới làm cô không tìm thấy chỗ nấp.

Minh Thù trở lại xe, kính chắn gió phía trước đã bị viên đạn bắn nát.

Minh Thù ấn Diệp Tịch xuống thuận tay đem thú nhỏ nhét vào.

Diệp Tịch cùng thú nhỏ mắt lớn trừng mắt nhỏ.

Hừ!

Thú nhỏ quay cặp mông vào mặt hắn.

Diệp Tịch: "..."

Đây là... Thứ đồ chơi gì? Bánh trôi bảy màu?

Đạn không ngừng bắn tới, Minh Thù nhanh chóng chạy qua biển lửa, lốp xe có chút trượt không khống chế được, đụng vào kiến trúc bên cạnh.

Đối phương dường như phát hiện Minh Thù muốn chạy, bắt đầu tập trung hỏa lực bắn vào ghế lái.

Kính chắn gió đã hoàn toàn vỡ vụn, gió lạnh thổi vào đánh trên mặt từng trận đau.

Xe chuyển biến, xạ kích liền ngừng.

"Darling, có người muốn mạng của em?"

"Không ai muốn mạng của tôi mới kỳ quái." Minh Thù dừng xe, lôi Diệp Tịch ra ngoài trốn vào trong kiến trúc bên cạnh.

"Đợi ở chỗ này, đừng đi ra."

"Tôi có thể giúp..."

"Đợi ở chỗ này."

"... Tuân lệnh darling."

Diệp Tịch nhìn Minh Thù rời đi, bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, hắn nhéo nhéo thủ nhỏ trong tay.

Thú nhỏ xù lông, cắn một cái trong lòng bàn tay Diệp Tịch.

"Thật là dữ a."

Thú nhỏ nguýt hắn một cái, hồng nhan họa thủy!

Diệp Tịch không nghe được âm thanh bên kia, hắn trực tiếp ngồi trên bậc thang.

-

"Vừa nãy mới thấy cô ta chạy qua bên này, làm sao lại không thấy được người?"

"Cẩn thận một chút."

"Qua bên kia nhìn xem."

Mấy nam nhân cầm súng cẩn thận tới gần một dãy nhà.

Minh Thù đứng sau bức tường, chờ lúc nam nhân đầu tiên tiến vào liền cướp lấy súng, thay đổi phương hướng, đem họng súng nhắm vào mi tâm của hắn.

Ầm!

Nam nhân trừng lớn mắt, trong con mắt phản chiếu hình ảnh nét mặt thiếu nữ tươi cười như hoa.

"Ai nha, chính cậu nổ súng, không liên qua gì tới tôi."

Nam nhân đổ xuống, mấy người khác nghe thấy động tĩnh liền chạy về hướng bên này.

Minh Thù dùng nam nhân kia làm bia đỡ đạn, nhanh chóng quật ngược mấy nam nhân ngã trên mặt đất.

Ngoại trừ nam nhân đầu tiên mình nổ súng bắn chết, mấy người khác đều vô sự.

Minh Thù đem người trói lại, lấy đồ ăn vặt ngồi bên cạnh: "Ai đến nói một chút, là ai muốn đồ ăn vặt của tôi... Không phải, muốn mạng của tôi?"

Cả ngày đều có kẻ thiểu năng muốn hại trẫm, kế thừa đồ ăn vặt của trẫm!

Không có cửa đâu!

Trẫm nào có dễ dàng treo như vậy!

Tay súng: "..."

Vừa mới xảy ra chuyện gì?

Bọn hắn vì cái gì lại nằm ở đây.

"Hỏi các người đó, các người đều bị câm sao?" Minh Thù đạp người gần nhất một cước: "Cậu nói!"

Tay súng bị gọi tên: "..."

Một tay súng có cốt khí trong đó cướp lời: "Rơi vào trong tay cô là tài nghệ của chúng tôi không bằng người, cô muốn chém muốn giết tùy ý."

"Tôi cho cậu nói chuyện rồi?" Minh Thù nhìn về phía tay súng kia.

"Cô..."

Minh Thù tùy tiện xé áo của một người bịt miệng của tay súng kia lại, thuận tiện bịt luôn những người khác, chỉ để lại tay súng bị điểm danh trước đó.

"Ưm ưm ưm..."

"Không có việc gì, tôi đều bịt miệng bọn lại, sẽ không uy hiếp cậu, cậu nói đi."

Tay súng: "..."

Nơi này một chút ánh sáng cũng không có, nữ tử ngồi trong bóng đêm, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một hình dáng.

Không biết cô đang ăn cái gì, lạch cạch lạch cạch giòn tan.

Thanh âm kia nghe như tiếng súng tê cả da đầu...

"Tôi... Tôi không biết, cô đừng hỏi tôi."

Minh Thù cờ rốp hai tiếng: "Xem xét cậu nhát gan nhất, không hỏi cậu thì hỏi ai."

Tay súng: "??"

Tối như vậy, cô thấy thế nào được?

Nơi nào của hắn hiểu hiện sự nhát gan!!

Tay súng cảm giác người kia di chuyển, trán đụng vào một vật lạnh buốt.

Hắn rất quen thuộc đó là vật gì.

Cả người tay súng cũng bắt đầu phát run.

Âm thanh nạp đạn lên nòng giống như cây búa đập vào thần kinh của hắn.

Gió đêm phất qua sóng lưng, toàn thân tay súng rét lạnh.

"Tôi... Tôi tôi... Là... Là Khôn ca... Là Khôn ca."

"Ưm ưm ưm —— "

Âm thanh ưm ưm của đồng bọn giống như đang cảnh cáo hắn không nên nói lung tung.

Minh Thù tiếp tục hỏi: "Khôn ca là ai?"

Chưa từng nghe qua người này nha!

Cô đắc tội hắn lúc nào?

"Khôn ca... Khôn ca là... đường chủ Xuân Thu đường."

"Xuân Thu đường? Làm cái gì?"

"... Bí mật... Buôn bán tuổi thọ."

Minh Thù sáng tỏ, hiện tại cô đã khống chế khu Đông Thành, bí mật buôn bán tuổi thọ mặc dù còn có thể làm nhưng khốn khó rất nhiều.

Hắn muốn giết mình, cũng hoàn toàn có thể hiểu được.

Diệp Tịch chờ nguyên tại chỗ, hắn nhìn đường phố đen như mực, những kiến trúc kia phảng phất như ác thú nấp trong bóng tối.

Hắn nghe thấy tiếng bước chân liền nhìn về hướng phát ra âm thanh.

"Darling."

Minh Thù đứng bên ngoài, vươn tay về phía hắn: "Đi."

Diệp Tịch đặt tay lên, nhiệt độ trong nháy mắt từ đầu ngón tay truyền đến tứ chi của hắn.

Ấm áp.

Diệp Tịch cong môi cười.

Xe còn có thể đi được, Minh Thù nhét Diệp Tịch vào trong xe trở về chỗ ở.

"Darling, là ai muốn giết em?"

Vào nhà Diệp Tịch liền quấn tới.

"Kêu cái gì Khôn ca gì đó." Minh Thù rót cốc nước đưa cho Diệp Tịch.

Diệp Tịch lúc đầu không khát, nhưng là Minh Thù cho nên hắn vui vẻ nhận lấy, uống một ngụm nhỏ.

"Tại sao muốn giết em?"

Giọng nói của Diệp Tịch có gì chập trùng, tựa hồ vẫn như bình thường.

Thế nhưng Minh Thù quay người liền có thể trông thấy sự lạnh lẽo trên mặt Diệp Tịch cùng ngữ khí của hắn hoàn toàn không thích hợp.

Minh Thù xoay người, Diệp Tịch lập tức nâng nụ cười lên.

"Không phải coi trọng mỹ mạo của tôi chính là coi trọng tài hoa của tôi."

Diệp Tịch: "..."

Cái gì mỹ mạo tài hoa?

Không đúng! Lại có người dám ngấp nghé khuôn mặt xinh đẹp cùng tài hoa của darling!

Hoàn toàn khống chế không nổi xúc động muốn giết người làm sao bây giờ!

Diệp Tịch xiết chặt ngón tay, hắn cố gắng đem lực chú ý tập trung trên người Minh Thù.

Cỗ xúc động kia dường như đã thoáng chuyển biến tốt đẹp.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1258: Tuân Lệnh Darling (15)

Xuân Thu đường chính là làm ăn không vốn, bọn hắn cưỡng ép cướp đoạt tuổi thọ của người khác để xuất ra buôn bán.

Đối với người khu Đông Thành mà nói, Xuân Thu đường đại khái chính là... Ác mộng tồn tại.

Bọn hắn ban đêm sẽ đi du đãng trên đường, tìm kiếm người hạ thủ, có lúc thậm chí ban ngày đều sẽ ra tay.

Cái người tên Khôn ca chính là lão đại của Xuân Thu đường.

Mặt khác mấy nhà hiện tại cũng trong trạng thái gia nhập liên minh, Minh Thù sẽ đem tờ đơn trực tiếp phân phát.

Nhưng Xuân Thu đường hoàn toàn bị bài trừ bên ngoài...

Không có người mua, liền không có doanh thu.

Có thể không nóng nảy được sao?

Minh Thù lăn lộn trên giường hai vòng, quyết định sáng mai lại nghĩ, ngủ thôi.

-

Sột sột soạt soạt ——

Minh Thù mở mắt ra, nhìn người đang bò lên giường mình.

"Diệp Tịch."

Người đang bò lên giường ngừng lại.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Minh Thù: "... Darling, giường của tôi quá cứng."

"Giường của hai phòng đều giống nhau."

"Thế nhưng cái giường kia em không ngủ qua cho nên rất cứng.

Minh Thù tiếp tục phá: "Gian phòng kia là tôi nhường cho cậu."

"..."

Diệp Tịch chậm rãi xuống dưới, hắn cúi thấp đầu đứng bên mép giường, nhìn qua có chút uể oải.

Nghĩ cái lý do gì tương đối tốt đây!

Sợ tối sao?

Không được... Đều một mình ngủ lâu như vậy, đột nhiên sợ tối, cô sẽ hoài nghi.

Vì cái gì có không sét đánh a!

Nếu như sét đánh, hắn liền có thể nói sợ sét đánh!

Minh Thù hoàn toàn không biết cái người mới nhìn qua uể oải kia, lúc này trong đầu đang chuyển mấy loại lý do cổ quái.

Minh Thù nhắm lại mắt, có chút thở ra.

Cuối cùng cắn răng: "Lên đây."

Diệp Tịch lập tức lanh lẹ bò lên giường, nằm bên cạnh Minh Thù, thấy Minh Thù không phản đối lại đưa tay ôm cô vào trong ngực."

"Ngủ ngon, darling."

Quả nhiên ôm cô liền có cảm giác an toàn hẳn.

Minh Thù có chút thần kỳ, hắn hôm nay lại quy củ như thế, không hề làm gì chỉ là ôm mình.

Bất quá thế này cũng tốt, nếu không mình còn phải tốn sức ứng phó hắn.

Âm thanh trong phòng dần dần biến mất, chỉ còn lại hơi thở của hai người.

Tiếng chuông từ đầu giường không tiếng động truyền tới.

Không biết qua bao lâu Diệp Tịch đột nhiên ngồi dậy, hắn chống đỡ giường thở hổn hển giống như đột nhiên không thể thở nổi.

"Sao vậy?"

Minh Thù bị hắn đánh thức cũng ngồi dậy theo.

Diệp Tịch luống cuống tay chân ôm lấy Minh Thù.

"Tôi mơ thấy em chết."

Minh Thù đưa tay vòng qua lưng hắn: "Mơ mà thôi."

Tối hôm nay vừa trải qua một trận truy sát, Diệp Tịch mơ giấc mơ như thế cũng không kỳ quái.

"Tốt rồi, không sao." Minh Thù nhẹ giọng an ủi hắn.

Diệp Tịch ôm cô, hận không thể hoà mình vào thân thể của cô: "Em sẽ chết sao?"

"Tôi đương nhiên sẽ chết, con người đều sẽ chết." Cho dù thế giới này có thể cướp đoạt tuổi thọ người khác, tuổi thọ của con người cũng có hạn chế.

Diệp Tịch: "Tôi không muốn em chết."

"Yên tâm, cậu sẽ chết trước tôi." Thẳng nam Thù vô cùng ngay thẳng: "Tôi còn sáu năm tuổi thọ."

Diệp Tịch: "..."

Bầu không khí đang tốt lại bị cô nói thành như vậy?"

Không phải cô nên hôn hôn an ủi hắn một chút sao?

Diệp Tịch phiền muộn cọ cọ cổ cô, cánh môi dán vào vị trí chí mạng của cô.

Diệp Tịch đột nhiên tâm huyết dâng trào, có chút hé miệng cắn vào cổ cô.

Hắn muốn nhìn một chút phản ứng của cô.

Nữ tử an tĩnh bị hắn ôm, cũng không làm ra bất kỳ phản ứng nào, mãi đến khi răng hắn cắm vào da thịt mềm mại của cô.

Cô mới á một tiếng: "Đừng cắn a, nước bọt, cậu là ma cà rồng sao?"

Diệp Tịch biết, cô bình thường nhìn qua không có gì phòng bị, nhưng có người đứng gần hoặc thời điểm đụng phải cô, cô đều chuẩn xác tránh đi.

Cô đối với mình... Không đề phòng?

Diệp Tịch đột nhiên dùng sức đè Minh Thù xuống, hai người ngã xuống giường.

Diệp Tịch cắn vào cổ Minh Thù, chậm rãi mút mút.

Động mạch là vị trí nhược điểm trí mạng, hoàn toàn bị người khác nắm giữ, Minh Thù có chút không thoải mái.

Nhưng xét thấy tiểu yêu tinh vừa mơ thấy ác mộng, Minh Thù không có đẩy hắn ra.

Diệp Tịch đột nhiên ngẩng đầu: "Darling, hôn tôi được không?"

"Hôn cái gì, đi ngủ."

"Tôi muốn hôn." Bàn tay Diệp Tịch rơi vào bên hông Minh Thù bên hôn: "Hoặc là, tôi có thể phục vụ darling tốt hơn."

Minh Thù: "..."

Minh Thù suy nghĩ nên làm thế nào, lựa chọn tiết kiệm sức lực hôn hắn.

Minh Thù nâng cằm hắn, tại thời điểm hôn qua, đột nhiên hỏi: "Mấy phút?"

"Một canh giờ."

"Cậu đi chết!"

Diệp Tịch hơi hơi giãy dụa: "... Nửa giờ."

"Cút!"

"Mười phút, không thể ít hơn nữa!!"

Mặc dù nói mười phút nhưng Minh Thù cảm thấy không sai biệt lắm là mười lăm phút.

Cô cảm thấy nếu đi thi cuộc so tài giải đấu hôn môi thì cô sẽ được giải quán quân...

-

Tổng bộ Xuân Thu đường.

Khôn ca nghe đàn em báo cáo xong liền đưa tay hất đổ cái bàn bên cạnh.

"Nhiều người như vậy đều không đối phó được một tiểu nha đầu? Các người đều là phế vật!"

Người phía dưới lập tức nói: "Khôn ca bớt giận, mặc dù không giết được Giáng Tuyết nhưng chúng tôi phát hiện được một chuyện."

Khôn ca một bộ "Ngươi không nói ra việc ta vừa ý, ta liền chơi chết ngươi" hung ác biểu lộ: "Cái gì?"

Người kia lập tức đưa điện thoại tới.

Khôn ca cầm nhìn một chút: "Cái này là cái gì? Để tôi xem các cậu thất bại sao?"

Mắt thấy Khôn ca lại muốn nổi giận, người kia vội vàng chỉ vào nơi nào đó: "Khôn ca anh nhìn nơi này."

Khôn ca nhìn đi nhìn lại, ánh mắt hắn hơi đổi, phóng đại hình ảnh lên nhìn.

Khôn ca đột nhiên vui mừng: "Đi... Đi liên hệ Diệp gia!"

"Không không không..." Khôn ca đưa tay ra hiệu bọn hắn đừng đi: "Giáng Tuyết làm sao lại ở cùng một chỗ với hắn."

"Khôn ca, đây chính là người Diệp gia vẫn luôn tìm, chỉ cần đem hành tung của hắn nói cho Diệp gia, về sau chúng ta còn sợ đấu không lại Độ Kỷ? Diệp gia nắm giữ kỹ thuật có thể lợi hại hơn Độ Kỷ nhiều.

Khôn ca đương nhiên hiểu điều này.

Chớ nhìn hắn là lão đại của Xuân Thu đường, trên thực tế, đằng sau Xuân Thu đường còn có một Diệp gia.

Diệp gia kia tại khu Tây Thành tiếng tăm lừng lẫy.

Trước đây không lâu, Diệp gia truyền tin tức để bọn hắn tìm một người.

Người đó chính là người trên tấm ảnh này.

"Khôn ca?"

"Để tôi nghĩ lại..." Diệp gia hiện đang tìm người này khắp nơi, người này khẳng định rất quan trọng.

Nếu có thể bắt được hắn...

Xuân Thu đường tuy nói là có Diệp gia ủng hộ, thế nhưng Diệp gia rất ít cung cấp trợ giúp cho bọn hắn, chỉ khi nào bọn họ cần mới có thể thỉnh thoảng bố thí một chút.

Bình thường thậm chí ngay cả người mua cũng sẽ không giới thiệu cho bọn hắn.

Lấy địa vị của Diệp gia, có bọn hắn dẫn đầu, việc buôn bán của bọn hắn sẽ khó xử sao?

Khôn ca biết Diệp gia chỉ coi bọn họ thành một cái có cũng được mà không có cũng không sao, thời điểm cần liền thưởng hai cục xương, thời điểm không cần liền hoàn toàn mặc kệ sủng vật.

Khôn ca nói: "Chuyện này trước tiên không được để bất luận kẻ nào biết."

"Khôn ca?"

"Diệp gia trước đó luôn để chúng ta đưa người qua, ai biết bọn họ đang làm cái gì, chúng ta không thể không phòng bị. Hiện tại cục diện của khu Đông Thành, Diệp gia tạm thời cũng không quản được."

Người kia hơi suy nghĩ một chút, tựa hồ cảm thấy Khôn ca nói rất có đạo lý.

"Cái kia Khôn ca, chúng ta làm sao bây giờ?"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1259: Tuân Lệnh Darling (16)

Khôn ca còn đang suy nghĩ nên làm thế nào, kết quả có người nói cho hắn biết đại tiểu thư Độ Kỷ tìm tới cửa.

Khôn ca: "..."

Xuân Thu đường cũng lớn, chiếm một tòa nhà, bình thường người Xuân Thu đường đều ở nơi này.

Minh Thù được đưa tới tầng 3, cách bài trí bên trong cùng tòa nhà cũ nát ngoài kia hoàn toàn không giống.

Nếu như không nhìn bên ngoài sẽ làm cho người ta cảm thấy đang ở khu Tây Thành.

"Đại tiểu thư Độ Kỷ đại giá quang lâm, không tiếp đón từ xa được!"

Minh Thù đi vào Khôn ca liền cười lên.

"Hiện tại tiếp đón tôi cũng không để ý."

Khôn ca: "..."

Minh Thù một mình vào, Khôn ca nhìn về phía sau, người phía sau ra dấu tay chỉ một người đến.

Khôn ca trong lòng có chút ngờ vực.

Cô ta dám một mình đến nơi đây?

"Không biết giáng Tuyết tiểu thư đến chỗ của tôi có việc gì?

Khôn ca nhìn chằm chằm Minh Thù, nụ cười nhạt đi mấy phần.

"Không gọi được nên tôi muốn đến hỏi một chút, anh không có việc gì phái người giết tôi làm gì?"

Khôn ca: "..."

Đệt!

Loại sự tình này cô mẹ nó đến tới cửa hỏi?

Mặc kệ đáy lòng Khôn ca bực bội cỡ nào, ngoài mặt đều không có chút biểu tình gì: "Giáng Tuyết tiểu thư đang nói gì? Tôi khi nào phái người giết cô?"

"Không phải anh sao?" Minh Thù nhíu mày: "Chẳng lẽ có người vu oan cho anh?"

Khôn ca cười nhạt: "Giáng Tuyết tiểu thư, chúng ta trên phương diện làm ăn mặc dù có chút xung đột, nhưng cũng không đến mức làm ra loại sự tình này, làm ăn là làm ăn không phải sao?"

Minh Thù có chút thở dài: "Làm người không thể thoải mái một chút, chân thật một chút sao?"

Khôn ca: "??"

Làm sao thoải mái, làm sao chân thật?

Chẳng lẽ muốn hắn thừa nhận —— đúng, chính là tôi làm sao?

Minh Thù tiếp tục: "Tôi xinh đẹp như vậy, anh muốn giết tôi, tôi hoàn toàn có thể lý giải."

Khôn ca: "..." Mịa nhà nó cứ muốn điểm mặt tôi sao!

Khôn ca trong lòng đều có các loại Tào mẹ nó phi nước đại mà qua, nụ cười trên mặt có chút dữ tợn: "Giáng Tuyết tiểu thư, vì sao cứ nhất định là tôi làm?"

Minh Thù nghiêm túc phân tích: "Anh nhìn xem, tôi nói bị người khác đuổi giết, anh dĩ nhiên không có chút nào kinh ngạc, đây không phải cho thấy là anh làm sao?"

Khôn ca: "..."

Nụ cười của Khôn ca hoàn toàn thu liễm lại: "Giáng Tuyết tiểu thư, điều này cũng không đủ chứng minh là tôi làm?"

Minh Thù vô cùng không quan trọng: "Ừ, tôi cảm thấy anh làm là được rồi."

Khôn ca cắn răng, cô cảm thấy là được rồi, cô coi mình là người nào, tổng thống hay quốc vương!

"Giáng Tuyết tiểu thư, coi như hiện tại Độ Kỷ của cô lợi hại cũng không thể tùy tiện như vậy vu oan cho người khác!" Khôn ca cảm thấy mình có thể giãy dụa một chút.

Đáy mắt Minh Thù tràn ra nụ cười thản nhiên, ngữ khí ôn nhu: "Tôi có vu oan cho anh hay không, trong lòng anh không phải rõ nhất sao?"

Khôn ca: "..."

-

Minh Thù muốn đánh Khôn ca một trận, nhưng cô còn chưa động thủ, cả tòa nhà đột nhiên bắt đầu bạo động, dường như đã xảy ra chuyện gì.

Khôn ca bỗng nhiên trừng mắt về phía Minh Thù.

Cô ta lại còn mang theo người tập kích.

Minh Thù vô tội nhấc tay: "Không có quan hệ với tôi, tôi đến một mình a."

"Khôn ca, có người xông vào!" Người bên ngoài tiến vào.

Khôn ca cũng không đoái hoài tới Minh Thù.

Hắn nghiêm nghị hỏi: "Người nào? Dám xông vào Xuân Thu đường của tôi!"

Minh Thù chen vào nói: "Nói không chừng là Đông Hạ đường thì sao?"

Khôn ca có chút hung ác trừng cô một chút, nữ nhân này nói chuyện làm sao lại vô sỉ như vậy, để cho người ta muốn đánh chết cô ta.

Người báo tin nói: "Không biết, bọn hắn tiến vào liền động thủ, chúng ta..."

Đoàng đoàng đoàng...

Tiếng súng từ dưới lầu truyền đến, trên hành lang vang lên âm thanh hỗ loạn, người Xuân Thu đường xuất hiện tại cửa ra vào, bị một đám võ trang đầy đủ bức tiến vào.

"Khôn ca..."

"Khôn ca!"

Tất cả mọi người vây quanh bên người Khôn ca.

Từ lúc bạo động bên dưới đến lúc đám người này lên đây chưa tới mấy phút.

Người võ trang đầy đủ ngoài cửa ngừng bắn, nhưng họng súng vẫn nhắm ngay bên trong.

"Y Tích ở đâu?"

Y Tích?!

Minh Thù ghé mắt nhìn về phía Khôn ca, ngữ khí hơi hơi kinh ngạc: "Anh còn bắt cóc tiểu khả ái của tôi?"

Khôn ca lơ ngơ, cái gì mà tiểu khả ái, nữ nhân kia tại sao lại cùng cô dính líu quan hệ rồi?

"Làm rất khá!"

Minh Thù yên lặng cho Khôn ca mười điểm.

"Cô..." Khôn ca trừng Minh Thù một chút, người này bị bệnh tâm thần sao?

Hắn nhìn về phía người vừa xông vào, xuất ra tư thái lão đại Xuân Thu đường: "Các người là ai?"

Ầm!

Một tiểu đệ bên cạnh Khôn ca lập tức ngã xuống.

Máu tươi lênh láng.

Không khí trong nháy mắt tĩnh mịch.

Cục diện tiếp theo liền bùng nổ, tiếng mắng chửi cùng tiếng súng đan xen vào một chỗ, người Xuân Thu đường trực tiếp cùng đối diện chơi tới.

Đồ vật trong phòng bị đánh cho tan nát.

Khôn ca cầm súng của mình cùng Minh Thù mắt to trừng mắt nhỏ, vì sao nữ nhân này lại nấp cùng một chỗ với mình???

"Cô ở đây làm gì!"

Minh Thù mỉm cười: "Khôn ca, bảo vệ nữ nhi một chút nha."

Khôn ca nhìn súng trong tay, trong nháy mắt nghĩ đến ân oán với cô.

Cô mẹ nó còn nhớ rõ mình tới làm gì không?

Không phải đến tìm lão tử tính sổ sao?

Vì cái gì cô có thể không chút áp lực tâm lý nào tìm lão tử bảo vệ?!

Trên thế giới này lại có người không biết xấu hổ như thế sao!

Ầm!

Đạn bắn thủng qua nơi bọn họ tránh né, Khôn ca lập tức di chuyển về hướng bên cạnh, Minh Thù di chuyển theo hắn.

Tình thế cực kỳ nghiêm trọng trước mặt, không nên nội chiến!

Khôn ca không tiếp tục để ý Minh Thù, ra dấu tay để người của mình chuyển về hướng bên cạnh.

Người như bọn họ, các gian phòng đều sẽ lưu lại một con đường dự bị, phòng ngừa tình huống như hôm nay.

Nhưng đối phương cũng là một đám thần nhân, cũng không cho bọn hắn cơ hội này, mấy người vừa lao ra đều bị xử lý.

Khôn ca nhìn bên ngoài một chút: "Mẹ!"

Đối diện đều là người được huấn luyện nghiêm chỉnh, vũ khí tiên tiến, kỹ thuật bắn súng tinh anh, phối hợp ăn ý...

"Giáng Tuyết cô đang nghĩ gì? Nếu cô không có biện pháp, ngày hôm nay cũng phải chết ở chỗ này!" Khôn ca đột nhiên hét về phía Minh Thù.

Tôi đang nghĩ..." Minh Thù như có điều suy nghĩ: "Bọn hắn là từ chỗ nào lén vào."

Khôn ca: "..."

CMN!

Hiện tại là thời điểm nghĩ cái này sao?

Khôn ca bị ngăn ở góc xó xỉnh, thanh âm của các huynh đệ không ngừng truyền đến.

"Khôn ca, bọn hắn là vì Y Tích đến, đưa nữ nhân kia cho bọn hắn không được sao!"

"Khôn ca! Chúng ta sắp không chịu nổi!"

"Khôn ca..."

Khôn ca nhìn bên ngoài ngoài hét lớn một tiếng: "Dừng tay!!"

Tiếng súng lại vang lên mấy tiếng, sau đó an tĩnh lại.

Khôn ca cẩn thận nhìn bên ngoài một chút, đối phương tùy tiện đứng ở giữa: "Giao Y Tích ra, cho các người một con đường sống."

Khôn ca thở một hơi, tiếp tục đầu hàng: "Làm sao tôi xác định đem người giao ra, các người sẽ làm theo."

"Anh có phải bị ngốc không?" Minh Thù ngồi đối diện hắn: "Dùng Y Tích uy hiếp bọn hắn!"

Khôn ca trừng Minh Thù: "Đó không phải là tiểu khả ái của cô sao?"

"Tôi thích ức hiếp tiểu khả ái."

Khôn ca: "..." CMN! Gặp phải một tên biến thái!

"Vạn nhất bọn hắn là đến giết Y Tích thì sao?" Lúc này trí thông minh của Khôn ca vẫn còn online.

Minh Thù nhún vai: "50% cơ hội, anh đánh cược hay không?"

"..." Nhìn một chút tình cảnh của cô bây giờ, con mẹ nó cô cũng bị vây quanh, còn cần lão tử bảo vệ, ai cho cô tự tin khoa tay múa chân với lão tử!!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1260: Tuân Lệnh Darling (17)

Y Tích không ở chỗ này, bị Khôn ca giam ở chỗ của hắn.

Khôn ca cuối cùng lựa chọn phương án của Minh Thù, mặc dù hắn cũng cảm thấy rất thao đản, nhưng suy nghĩ kỹ một chút chỉ có cái phương án này bảo đảm nhất.

Vạn nhất bọn hắn là đến giết Y Tích, coi như hắn đem người giao nói không chừng cuối cùng còn bị xử lý.

Nhưng vạn nhất bọn hắn là tới cứu Y Tích...

Hiển nhiên Khôn ca cược đúng rồi.

Đối phương chính là tới cứu người.

Cho nên thời điểm người của Khôn ca ưỡng ép Y Tích xuất hiện, người đối diện đều dồn dập nắm chặt vũ khí trong tay.

Khôn ca thấy thế liền từ chỗ núp ra ngoài.

Sắc mặt Y Tích khó coi, mặc trên người một bộ quần áo kỳ quái, rộng lớn vô cùng, che đậy từ đầu đến chân.

"Giao Y Tích cho chúng tôi, chúng tôi sẽ lập tức rời đi."

"A..." Vừa chiếm thế thượng phong, Khôn ca liền không nhịn được đắc ý: "Các người giết nhiều anh em của tôi như vậy, hiện tại cứ muốn như thế mà đi?"

Người đối diện ghìm súng, nhắm vào bọn họ: "Không nên tìm chết."

Khôn ca đem họng súng nhắm vào Y Tích: "Coi như các người bắn chết tôi, dựa vào một chút khí lực cuối cùng tôi cũng có thể bắn chết cô ta."

Đối phương: "..."

Ánh mắt oán hận của Y Tích trừng mắt nhìn Khôn ca, tựa hồ muốn uống máu ăn thịt hắn.

Minh Thù nhìn Khôn ca cùng đối phương đàm phán, nội dung nói chuyện không có gì mới lạ, bắt đầu gặm đồ ăn vặt.

Lát nữa dùng tư thế gì kéo giá trị hận thù thì tốt đây?

"Đều lùi ra ngoài cho tôi!" Khôn ca nghiêm ngặt một tiếng: "Không thì tôi liền bắn chết cô ta!"

Người bên kia kiêng kị, giằng co một lát liền bắt đầu lui về phía bên ngoài.

Hai bên cách nhau một cánh cửa.

"Cẩn thận nha." Minh Thù đột nhiên lên tiếng.

Giọng nói này làm Y Tích bỗng nhiên quay đầu lại.

Vừa rồi cô đứng ở phía sau, Y Tích không có quay đầu nhìn, căn bản không biết cô đang đứng phía sau.

Nữ nhân này vì sao lại ở đây?

Không đúng...

Ngày đó mình vừa chạy ra liền bị bắt, đây không phải trùng hợp, là cô ta... Nhất định là cô ta!

Là cô ta để cho bọn họ bắt cóc chính mình.

Hận ý trong lòng Y Tích bộc phát: "Giáng Tuyết! Là cô! Là cô sai khiến bọn hắn bắt cóc tôi!!"

"Tôi vì cái gì..." Minh Thù dừng một chút, nhếch môi cười: "Đúng vậy a, chính là tôi."

Hiệp sĩ đổi vỏ bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị kỹ năng đổ vỏ!!

Mặc kệ là cái vỏ gì, trước tiên cứ nhận rồi nói.

Khôn ca: "..."

Không phải!

Đây là Xuân Thu đường của hắn, Xuân Thu đường khi nào lại nghe lệnh Độ Kỷ!

Khuôn mặt vốn khó coi của Y Tích vặn vẹo, hận ý trong mắt bắn ra: "Giáng Tuyết cô là tiện nhân!"

Minh Thù cười đến "Tà mị cuồng quyên", tại lúc mọi người đang nhìn chăm chú, hơi khẽ nâng tay lên đọc diễn văn.

"Người không tiện, làm sao tranh thiên hạ!"

Khôn ca: "..."

Đám người: "..."

"Tại sao cô lại đối với tôi như vậy!!" Thời điểm này sau khi mình sống lại, mình căn bản cùng cô ta không có quan hệ gì.

Kiếp trước cô ta thấy chết không cứu, bây giờ lại đối phó mình như vậy.

Y Tích nghĩ mãi mà không rõ, bởi vì mình trọng sinh nên mới thay đổi quỹ đạo lịch sử hay sao?

Người đối diện nhìn động tĩnh bên này, không ai chú ý tới bọn hắn im lặng giao lưu.

Vèo ——

Ầm!

Soạt ——

Thủy tinh bên ngoài vỡ nát, mảnh kiếng văng tung tóe, có bóng người từ ngoài cửa sổ rơi xuống, cấp tốc nhảy vào bên trong gọn gàng xử lý một người.

Người bên ngoài đồng thời hành động.

Khôn ca bị đánh cho trở tay không kịp.

Minh Thù tránh khỏi khu giao chiến, hô về phía Khôn ca: "Tôi đã nói anh phải cẩn thận."

Khôn ca mắng một câu thô tục, bất quá rất nhanh liền không có tinh lực mắng người, trong phòng lâm vào hỗn chiến, thỉnh thoảng có tiếng súng vang lên.

Minh Thù đi về phía Y Tích bên kia.

Y Tích bị người ta cưỡng ép, đang cảnh giác có người lợi dụng sơ hở cứu người.

Y Tích thấy Minh Thù tới, cô ta cắn một cái lên tay của người đang cương ép mình, người kia bị đau có chút buông ra, cô ta lập tức đạp vào hạ thân của người kia.

Người bên cạnh hỗ trợ giải quyết người kia, kéo cô ta tới hướng cửa sổ bên cạnh.

Có người thả bom khói trong phòng, ánh mắt liền bị ngăn trở.

Minh Thù còn đang bị đại bộ đội sáp lá cà ngăn lại, người kia đem dây thừng buộc trên người Y Tích, Y Tích cuối cùng âm trầm nhìn Minh Thù một chút, sau đó bỗng nhiên bị người ta kéo lên.

Âm thanh máy bay trực thăng từ xa lại gần vang lên.

Minh Thù: "..."

Tình cảm là nhảy dù đến!

Đuổi theo khẳng định không đuổi kịp, vừa rồi giá trị hận thù cũng không ít lắm, lần sau liền tiếp tục là tốt rồi.

-

Y Tích thành công được cứu đi, bọn hắn xác định được mục tiêu cũng không làm bất luận cái gì dư thừa, những người còn lại cấp tốc rút lui.

Trong giây lát, mới vừa rồi còn là chiến trường hỗn loạn cũng chỉ còn lại đám người của Khôn ca.

Khôn ca tổn thất nặng nề, đen mặt mắng cha chửi mẹ.

Minh Thù ngồi trên bàn bị bắn không ít đạn, nhẹ giọng lên tiếng: "Khôn ca, chúng ta còn chưa có tính sổ đâu."

Khôn ca: "??"

Vừa trải qua một trận ác chiến, lại bị Minh Thù đè xuống đánh một trận.

Minh Thù đánh người xong, vỗ vỗ tay: "Lần sau tìm người giết tôi nhớ tìm người có kỹ thuật tốt một chút, không thì không xứng với thân phận của tôi, hiểu chưa?"

Khôn ca nằm rạp trên mặt đất.

Ngày hôm nay đến cùng đã xảy ra chuyện gì?

Trước đó không phải cô còn dạy hắn cách đối phó đám người kia sao?

Minh Thù thản nhiên rời đi, cả Xuân Thu đường thê thảm như bị người ta lăng nhục qua mấy chục lượt.

-

Giải quyết xong chuyện của Xuân Thu đường, Minh Thù mỗi ngày đều vẫn làm cho người ta tan vỡ cuộc sống, Diệp Tịch cả ngày không có việc gì làm vẫn cứ trêu chọc cô.

Về sau cô lại thử gọi điện thoại cho lão ba lại lần nữa.

Bất quá rốt cuộc cũng không có gọi được.

Nếu không phải tình huống như thế là trạng thái bình thường, Minh Thù sẽ cho rằng vị lão ba này đã bị người ta bắt đi.

Tình huống của Diệp Tịch đến cùng là xảy ra chuyện gì?

"Đại tiểu thư..."

Trợ lý Hạ vội vã tiến vào, cầm trong tay một phần báo chí, nhìn tiêu đề là khu Đông Thành.

"Đây là tin tức ngày hôm nay của khu Đông Thành."

Minh Thù lên mặt báo, hình ảnh được phóng to, là một hiện trường tử vong.

Tiêu đề phi thường bắt mắt —— kẻ cướp đoạt tuổi thọ vẫn cứ hung hăng ngang ngược, là các người buông thả!

Lực chú ý của Minh Thù không ở tiêu đề bên trên, cô nhìn kỹ người chết kia hai lần.

Người này...

Tựa như là người lần trước Diệp Tịch đuổi theo.

Minh Thù ung dung thản nhiên buông tờ báo xuống: "Mỗi ngày đều có dạng này tin tức này, có cái gì kỳ quái?"

Mỗi ngày đều có người bị cướp đoạt tuổi thọ tử vong, mỗi ngày đều có đưa tin, nhưng dạng đưa tin này đã hoàn toàn chết lặng.

Mà người đưa những tin này cơ hồ rất nhanh liền thay người, không ai có thể kiên trì.

Thế giới này...

Chính là như vậy.

Trợ lý Hạ lấy ra mấy tấm hình đặt trước mặt Minh Thù.

Căn phòng kia lờ mờ, có rất nhiều người, nhưng bắt mắt nhất vẫn là Diệp Tịch.

Người chết đứng bên cạnh Diệp Tịch.

"Những tấm ảnh này lúc đầu cũng nên tuyên bố ra, tôi đã kịp thời chặn lại, đại tiểu thư..."

Trợ lý Hạ dừng một chút.

"Căn cứ theo tin tức tôi biết được, Diệp tiên sinh... Tựa hồ cùng không ít người làm qua giao dịch nào đó, hơn nữa... Người cùng cậu ấy làm qua giao dịch... đều chết hết."

Minh Thù nhìn tấm ảnh, một lúc sau mới lên tiếng: "Tôi biết rồi."

"Đại tiểu thư... Không phải tôi muốn nói Diệp tiên sinh cái gì, nhưng lai lịch của Diệp tin sinh... cô có muốn điều tra hay không?"

"Chuyện này tôi sẽ xử lý, có tin tức khác thì hãy chặn xuống."

"Đại tiểu thư!"

Minh Thù ra hiệu hắn ra ngoài.

Hạ trợ lý mày nhíu lại thành chữ Xuyên (川), cuối cùng thở dài, rời khỏi phòng làm việc.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1261: Tuân Lệnh Darling (18)

Răng rắc ——

Minh Thù mở cửa đi vào.

Không có gì bất ngờ xảy ra, Diệp Tịch đã đứng ở sau cửa cười mỉm nhìn cô.

"Darling, hôm nay trở về sớm như vậy, nhớ tôi phải không?"

Minh Thù đưa ảnh chụp cùng tờ báo cho hắn: "Có thể giải thích một chút không?"

Diệp Tịch hơi chớp mắt, sau đó mới nhận lấy ảnh chụp, hắn cúi thấp đầu lật xem.

"Tôi giúp bọn họ hoàn thành một việc, bọn họ cho tôi tuổi thọ, darling, đơn giản chính là như vậy.

"Bọn họ đều chết hết."

Tay Diệp Tịch đang lật ảnh chụp dừng lại, ánh mắt hắn rơi vào tiêu đề trên tờ báo, thật lâu không lên tiếng.

"Diệp Tịch, cậu có giấu tôi chuyện gì hay không?"

Diệp Tịch ngẩng đầu: "Darling, tôi lừa ai cũng sẽ không lừa em."

Hắn làm sao lừa được cô.

"Cậu thật sự cái gì cũng không nhớ rõ?"

"Darling..."

"Nói thật, không thì hôm nay cậu cút khỏi nơi này."

Diệp Tịch nâng cằm Minh Thù, cúi đầu hôn lên môi cô một cái: "Darling sao có thể đuổi tôi đi, thật nhẫn tâm."

Minh Thù đẩy hắn ra, đi đến phòng khách ngồi xuống: "Tôi nhẫn tâm, chính tôi cũng sợ hãi, cho nên cậu tốt nhất đừng lừa gạt tôi."

"Em đừng tức giận." Diệp Tịch đuổi theo cô: "Tôi nhớ được thật sự không nhiều, mà tôi lại cảm thấy trí nhớ của tôi rất kỳ quái."

Minh Thù: "Kỳ quái chỗ nào?"

Diệp Tịch cẩn thận liếc nhìn cô một cái: "Không giống như là trí nhớ của tôi..."

Không giống trí nhớ của hắn?

Chẳng lẽ hắn muốn khôi phục ký ức rồi?

"Những người kia vì sao lại chết?"

Diệp Tịch lắc đầu: "Cái này tôi thật sự không biết, lúc tôi đến đó bọn họ đều khỏe mạnh."

Quả thực, nam nhân kia trước đó không có bất cứ vấn đề gì.

Mà qua lâu như vậy nam nhân kia mới chết.

Quá nhiều trùng hợp, cũng không phải là trùng hợp.

Nhất định có nguyên nhân.

Minh Thù hỏi: "Cậu nhớ được cái gì?"

Diệp Tịch suy tư một chút trả lời: "Tôi hẳn là người của khu Tây Thành, có một gia tộc rất khổng lồ, bọn họ dường như đang nghiên cứu cái gì đó, tôi làm sao xuất hiện tại khu Đông Thành, tôi thật sự không nhớ rõ."

Trí nhớ của hắn đứt quãng có rất nhiều mảnh vỡ, cơ bản nhớ lại không nổi.

Hắn nói mất trí nhớ cũng không có gì không đúng.

Diệp Tịch... Diệp gia sao?

Minh Thù ngược lại đã nghe qua gia tộc này, tại khu Tây Thành rất có quyền lực, gia tộc của Y Tích chỉ có thể ngửa mặt nhìn lên.

Nhưng là gia tộc này cùng với cốt truyện của nữ chính giả, cảm giác tồn tại cũng không nhiều.

Diệp Tịch nắm tay áo Minh Thù: "Darling, không đuổi tôi đi chứ?"

"Về sau có chuyện gì đều phải nói cho tôi biết, hiểu chưa?"

"Tuân lệnh darling."

Diệp Tịch nhào qua hôn cô, Minh Thù nghĩ đến sự tình, đẩy mấy lần cũng không có đẩy ra, liền để hắn hôn.

"Cậu biết Diệp gia đang nghiên cứu cái gì không?"

"Ừm..." Diệp Tịch suy nghĩ một chút: "Không nhớ rõ, giống như có liên quan đến tấm thẻ."

Minh Thù đau đầu, việc này quá lãng phí dạ dày.

Cô quyết định ——

Không nghĩ.

Binh đến tướng chắn, nước đến đất chặn! Đánh đến tận cửa rồi nói sau!

-

Ding dong ding dong ——

Ding dong dinh dong ding dong ——

Chuông cửa đòi mạng vang lên, Minh Thù chỉnh lại quần áo, lại kéo quần áo lên người Diệp Tịch che lên chỗ cần che.

Sau đó mới đứng dậy đi mở cửa.

Đứng ngoài cửa là một đứa trẻ hoàn toàn xa lạ.

Thật là một đứa trẻ.

Bảy tám tuổi, mang theo mũ thủy tinh phát sáng, mặt một bộ váy công chúa, nhìn qua rất kawai.

"Tìm ai?"

Nụ cười của tiểu cô nương quen thuộc mang theo tố chất thần kinh: "Tìm cô."

"..."

"Lạc Yến?" Minh Thù có điểm hoài nghi.

Tiểu cô nương nâng cằm: "Nhìn thấy tôi rất kinh ngạc sao?"

"Có... Có chút." Trước đó có lần là nữ nhân, bây giờ lại là tiểu cô nương: "Cậu thật sự không có quyền lựa chọn."

Biến thái chính là không tầm thường, có thể trấn định tiếp nhận hết thảy các thiết lập của nhân vật.

Tiểu cô nương thần sắc hơi đổi, nội tâm phẫn nộ, may mắn tên Kỳ Ngự cuồng tự luyến kia hiện tại không có ký ức!!

"Kỳ Ngự ở đây sao?"

"Không có."

Minh Thù làm bộ đóng cửa, tiểu cô nương ỷ vào mình nhỏ nhắn xinh xắn, từ phía dưới trượt vào.

"Đừng tưởng rằng cậu bây giờ là một đứa trẻ, cậu liền có thể không biết xấu hổ."

Tiểu cô nương quay đầu, lộ ra một vẻ mặt tiểu ác ma cổ quái: "Tôi cũng không cần."

Minh Thù: "..."

Tiểu cô nương nhấc váy công chúa đi vào phòng khách, Diệp Tịch đã đứng lên, lười nhác đứng đó.

"Cô là ai?" Diệp Tịch nhìn chằm chằm tiểu cô nương dò xét, mẫu... Không thành niên, tính uy hiếp không cao.

"Tên biến thái."

"Ừ?" Cái gì biến thái?

Trong con ngươi của tiểu cô nương sáng một cái: "Tôi là con gái của cô ấy."

Con ngươi Diệp Tịch nhíu lại: "Hả?"

Con gái?

Diễn viên Thù tiếp lời diễn: "Khuê nữ a, lúc trước thời điểm nhặt được ngươi, ngươi còn nhỏ như vậy, ta thật vất vả đem ngươi nuôi lớn, kết quả ngươi quay người liền đi theo theo cha mẹ có tiền của ngươi, ai... Lòng người khó đoán! Lãng phí của ta nhiều đồ ăn vặt như vậy."

Tiểu cô nương Lạc Yến: "..." Làm sao lại hố mình rồi!!

Diệp Tịch buông con dao gọt trái cây đang nắm chặt ra: "Darling, người vong ơn phụ nghĩa như thế, em còn để cho nó vào làm cái gì?"

Minh Thù đồng ý: "Có đạo lý, cậu ném nó ra ngoài đi."

Diệp Tịch rất tình nguyện, nắm cổ áo tiểu cô nương kéo ra ngoài.

"Đệt!" Tiểu cô nương nhịn không được nói tục: "Hai người các ngươi đủ rồi!"

Hắn tìm đến đã rất khó khăn, còn muốn ức hiếp một cẩu độc thân như hắn!

Quả thực không có nhân tính!

"Được rồi được rồi, xách tiểu cô nương trở về đây." Còn trông cậy vào cái tên biến thái này giúp tiểu yêu tinh khôi phục ký ức.

Diệp Tịch âm trầm nhìn tiểu cô nương một chút, tiểu cô nương đối đầu với ánh mắt của Diệp Tịch, ánh mắt cũng tối sầm lại.

Cái tên cuồng tự luyến mới vừa rồi còn dáng vẻ bộ dạng nhu thuận như vậy, hiện tại làm sao lại tinh phân!

Bàn tay Diệp Tịch nắm cái cổ trắng nõn của Lạc Yến, Lạc Yến có cảm giác đầu mình sắp bái bai khỏi thân thể.

Cũng may Diệp Tịch cũng không làm gì, chỉ là túm hắn trở về.

Cũng mang theo một chút nụ cười hững hờ đem hắt đặt lên ghế, còn từ phòng bếp bưng một ly nước cho hắn.

"Khuê nữ của darling cũng là khuê nữ của ta, mặc dù ngươi vong ân phụ nghĩa, nhưng do darling lương thiện, không cùng người so đo." Mặc dù không biết là từ chỗ nào xuất hiện, nhưng cũng không trở ngại hắn chán ghét nó.

Lương... Thiện?

Cô ta?

Đùa gì thế!

A phi!

Ai là khuê nữ của ngươi!

Vương bát đản chiếm tiện nghi của hắn.

Có thể là bị Diệp Tịch chọc giận, Lạc Yến bưng ly nước uống một ngụm, muốn bình phục nội tâm nóng nảy một chút.

Mỗi lần gặp phải cái tên Chuunibyou (trung nhị bệnh) cuồng tự luyến này lại tức giận.

"Phốc —— "

Một ngụm đồ uống toàn bộ phun tới, Diệp Tịch sớm đã kéo Minh Thù đứng ở một bên khác, mảy may không có gặp nạn.

Diệp Tịch nhìn Minh Thù: "Darling, nó là đang lãng phí đồ uống đó."

"Hắn hắn..." Tay tiểu cô nương run run: "Hắn bỏ gì đó vào đồ uống."

Tầm mắt Minh Thù lướt qua Diệp Tịch.

Diệp Tịch chớp mắt, ngữ khí thản nhiên: "Darling, tôi không có."

Giọng nói Minh Thù mang theo ý cười: "Làm rất khá."

Diệp Tịch sửng sốt một chút, chợt mang theo vẻ khiêu khích nhìn về phía tiểu cô nương, darling là đứng về phía hắn.

Lạc Yến: "..."

Hắn hiện tại chính là một đứa bé, hai người kia dĩ nhiên cảm thấy quang vinh khi ức hiếp một đứa bé!?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1262: Tuân Lệnh Darling (19)

Biết mình đơn phương thế bạt, khuôn mặt đáng yêu của Lạc Yến hiện ra một nụ cười cổ quái, sau đó liền khôi phục trấn định.

Minh Thù hỏi hắn: "Cậu có biện pháp rồi?"

Vừa khôi phục trấn định Lạc Yến: "..."

Biểu tình thiếu chút nữa sụp đổ.

Hắn có biện pháp cái rắm!

Nhưng Minh Thù hỏi, Lạc Yến không thể không trả lời, hắn nhẫn nhịn gần một phút: "Kích thích hắn một chút, xem hắn có thể khôi phục hay không."

"Kích thích thế nào?"

Tiểu cô nương giơ bàn tay nhỏ làm ra một động tác cắt cổ.

Lạc Yến âm dương quái khí: "Bên bờ sinh tử dễ dàng bị kích thích nhất."

"Ha ha, cậu thử một chút."

"..."

Lạc Yến nhìn tay chân nhỏ nhắn của mình, yên lặng từ bỏ cái ý định muốn đánh người này.

"Tại sao cậu không trực tiếp nói cho hắn biết?" Minh Thù không nói bởi vì cô đối với Kỳ Ngự hết thảy vẫn chưa quen thuộc, không biết nên nói từ chỗ nào.

Nhưng tên Lạc Yến biến thái này không có khả năng không quen?

"Coi như nói cho hắn biết, những ký ức này cũng chỉ là thuật lại, hắn nghĩ không ra cũng sẽ không làm được gì." Lạc Yến nói: "Biện pháp đơn giản nhất chính là để hắn khôi phục ký ức."

Minh Thù nhún vai, dù sao cô cũng không có biện pháp gì.

Cái mũi nhỏ của Lạc Yến hơi hít lại: "Tôi... Để tôi suy nghĩ."

Vẻ mặt Lạc Yến chăm chú không ít.

"Bất quá thời gian thật sự không nhiều lắm."

Hắn luân lạc tới thân thể này cũng bởi vì thời gian không nhiều.

Lạc Yến lại liếc Diệp Tịch một chút, trong lòng ghen ghét không thôi!

Dựa vào cái gì hắn liền có thân thể thành niên, đi cửa sau quả nhiên làm cho người ta chán ghét!

"Đây là số điện thoại tôi." Tiểu cô nương lưu lại số điện thoại: "Tôi nghĩ được biện pháp lại đến tìm các người."

Lạc Yến đi ra khỏi cửa phòng, đứng ở bên ngoài, hắn... Giống như đã quên chuyện gì.

A!

Đã quên nói với bọn họ chuyện của thế giới này...

Nghĩ đến cuộc gặp gỡ vừa rồi, Lạc Yến tố chất thần kinh ôm lấy khóe miệng —— quyết định không nói.

-

Diệp Tịch nhìn tiểu cô nương rời khỏi, mãi đến cửa phòng đóng lại, hắn mới chậm chạp nhìn về phía Minh Thù: "Darling, nó là ai? Các người đang nói cái gì?"

Cái gì thời gian không nhiều lắm?

Hắn trong miệng bọn họ là ai? Khôi phục ký ức? Ký ức gì?

Minh Thù day day trán hai lần.

Không được.

Trẫm phải ăn đồ ăn vặt để bổ sung một chút thể lực cùng não bộ.

Minh Thù đi tìm đồ ăn, Diệp Tịch đi theo cô, giống như hôm nay cô không nói rõ đã xảy ra chuyện gì, hắn sẽ không từ bỏ ý đồ.

"Darling..."

Minh Thù ngại Diệp Tịch phiền, đè hắn hôn một trận, Diệp Tịch bị hôn đến mơ màng, một hồi lâu cũng không nói chuyện.

Minh Thù an tĩnh ăn xong đồ ăn.

Hô...

Minh Thù xoa xoa tay: "Diệp Tịch, cậu không cảm thấy kỳ quái sao? Vì sao lần đầu tiên gặp tôi cậu liền thân cận tôi như vậy?"

"... Vừa gặp đã yêu." Hẳn là vậy đi.

Thời điểm hắn nhìn thấy cô đã cảm thấy rất thích, muốn cùng với cô, bất kể dùng thủ đoạn gì.

"Nào có ai vừa gặp đã yêu." Minh Thù cười nhẹ: "Bất quá bởi vì chúng ta trước kia đã ở cùng nhau."

"Trước kia?" Diệp Tịch cau mày: "Không... Tôi trước kia chưa từng gặp qua em."

Trí nhớ của hắn mặc dù là mảnh vỡ, nhưng hắn cảm thấy trước kia chưa từng gặp cô.

"Không phải trước kia ở đây." Minh Thù đưa tay để Diệp Tịch ôm mình, cô núp trong ngực hắn: "Là thế giới bên ngoài, chúng ta vẫn luôn ở cùng một chỗ."

"Thế giới bên ngoài?" Thế giới này của bọn họ còn có thế giới nào khác nữa sao?

"Đúng vậy a. Thời điểm lần đầu tiên gặp tôi cậu đã muốn giết tôi."

"Tôi sẽ không..." Hắn làm sao lại giết cô!!

Minh Thù nhìn hắn cười cười, Diệp Tịch đột nhiên nghẹn ngào, phảng phất không biết nên phản bác thế nào.

Hắn ôm chặt Minh Thù, hơi mím môi, trong ánh mắt có ám quang hiện lên.

Minh Thù vịn bả vai hắn, cọ lên hôn một cái.

Thân thể cứng ngắc của Diệp Tịch lúc này mới thả lỏng một chút, cúi đầu đuổi theo môi Minh Thù, nụ hôn càng triền miên hơn, sâu lắng hơn.

Minh Thù dựa vào hắn thở một hơi, tiếp tục đề tài vừa rồi.

Giọng nói của cô nhẹ nhàng chậm rãi, giống như tự thuật sự việc của người khác, những ký ức kia đột nhiên mở ra, Minh Thù cũng có chút giật mình.

Nguyên lai mình cùng hắn đã trải qua nhiều chuyện như vậy.

Sinh sinh tử tử, hắn đều tham dự qua.

Diệp Tịch nghe xong mơ màng, nhưng lại cảm thấy quen thuộc.

"Có ấn tượng không?"

Minh Thù nói xong, ngoẹo đầu hỏi hắn.

Diệp Tịch buông đôi môi khẽ mím ra, lắc đầu, hắn mặc dù cảm thấy quen thuộc, nhưng là...

Hắn nghĩ không ra.

"Không sao." Minh Thù cũng không thất vọng, Lạc Yến thử nhiều lần như vậy đều không thành công, cô nếu tùy tiện nói mấy câu liền khôi phục, đó mới không khoa học.

Diệp Tịch cúi đầu, cánh môi hé mở: "Cho nên, tôi và em đều không phải người của thế giới này?"

Thế giới khác nhau...

Người bất đồng...

Hắn cùng cô đã trải qua những chuyện kia sao?

Nghe cũng không chân thực lắm.

"Ừ..."

"Tôi và em đến từ cùng một nơi sao?"

Minh Thù trầm mặc một chút, cười lắc đầu.

"Như vậy sao..."

-

Diệp Tịch biết những sự tình kia, đối với hắn dường như cũng không ảnh hưởng nhiều lắm, chỉ thỉnh thoảng sẽ hỏi Minh Thù một hai vấn đề.

Diệp Tịch nằm trên bàn, nhìn Minh Thù xét duyệt văn kiện: "Tại những thế giới kia, darling thích tôi sao?"

Tay đang ký của Minh Thù hơi ngừng lại, cô để bút xuống, ngón tay bóp chóp mũi của Diệp Tịch một chút: "Cậu nhớ ra liền biết thôi."

"Thế nhưng darling, hiện tại tôi muốn biết."

"Tôi không nói cho cậu." Tiểu yêu tinh còn muốn ăn lời của trẫm! Ngây thơ!

Cằm Diệp Tịch gác lên tay Minh Thù, gửi một nụ hôn gió về phía Minh Thù: "Darling, tôi hôn em một cái, em nguyện ý nói cho tôi biết không?"

"Không nguyện ý."

Minh Thù đẩy đầu hắn ra, tiếp tục xét duyệt văn kiện.

Làm việc còn chưa xong, đồ ăn vặt còn đang chờ trẫm sủng hạnh, rất bận bịu đó!

Diệp Tịch chống cằm nhìn khuôn mặt trắng nõn của Minh Thù, đường cong cổ ưu mỹ, cổ áo có chút mở ra, lộ ra xương quai xanh tinh xảo.

Rất muốn... Rất muốn hôn hôn cô a.

Nhìn một chút Diệp Tịch liền có suy nghĩ bay xa.

Ầm!

Diệp Tịch ngã xuống mặt đất, đầu đập vào mặt bàn.

Minh Thù lập tức đưa tay dìu hắn: "Cậu làm gì vậy, không khỏe cũng có thể..."

Sắc mặt Diệp Tịch có chút trắng, trên trán chảy ra một giọt máu, con ngươi đen nhánh sâu lắng không có tâm tình gì bất thường.

"Diệp Tịch?"

Thần sắc Diệp Tịch chậm rãi chuyển biến tốt, hắn tiêu cự nhìn Minh Thù: "Darling."

"Thế nào?"

Diệp Tịch ôm Minh Thù, Minh Thù bị ép nửa quỳ trên mặt đất, cô vỗ vỗ lưng Diệp Tịch: "Giữa ban ngày cậu lại thấy ác mộng?"

Giọng nói Diệp Tịch có chút khàn khàn: "Em sẽ rời khỏi tôi sao?"

Minh Thù há to miệng: "Không rời khỏi cậu, đừng suy nghĩ bậy bạ."

Diệp Tịch cũng không biết mình làm sao, chính là đột nhiên rất sợ hãi.

Sợ đột nhiên không nhìn thấy cô nữa.

Hai người cứ như vậy ôm một hồi lâu, trong lúc đó trợ lý Hạ đi vào một lần, bất quá hai người bị bàn làm việc che lại, trợ lý Hạ không thấy được người nên cho là Minh Thù đã ra ngoài.

Một lúc sau Diệp Tịch mới buông cô ra.

Minh Thù để Diệp Tịch ngồi trên ghế, ra ngoài lấy thuốc.

Trợ lý Hạ thấy cô từ văn phòng đi ra, bộ dạng giống như gặp quỷ.

Minh Thù đẩy tóc trên trán Diệp Tịch ra, dùng bông gòn chấm cồn khử trùng.

Vừa đụng phải, Diệp Tịch liền bắt đầu la làng: "AAA, darling, đau..."

"Lấy tay ra."

"Đau."

Thẳng nam Thù hoàn toàn không thèm nể mặt: "Cậu là một đại nam nhân, đau cái gì mà đau, chịu đựng!"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1263: Tuân Lệnh Darling(20)

Vài lần sau, Minh Thù phát hiện Diệp Tịch luôn luôn không bình tĩnh, sau đó làm ra các tình huống để mình bị thương.

Cô cảm giác được sự bất an của hắn, nhưng cô cũng không biết làm như thế nào để tiêu trừ đi sự bất an của hắn.

Chuyện này đã ảnh hưởng đến Minh Thù, cô ăn nhiều hơn hai bao đồ ăn vặt đều không ép được phiền muộn này xuống.

"Trợ lý Hạ."

Minh Thù gọi trợ lý Hạ lại.

"Đại tiểu thư?"

"Tôi hỏi cậu một việc."

Trợ lý Hạ hiếu kì: "Đại tiểu thư muốn hỏi cái gì?"

Gần đây khu Tây Thành không có kiếm chuyện, rất nhiều nhà máy bên kia đã thỏa hiệp, bắt đầu giao nạp phí ra vào khu Đông Thành.

Ngoại trừ Diệp tiên sinh... Hình như không có chuyện gì.

"Một người cảm thấy bất an thì làm sao tiêu trừ sự bất an của hắn?"

"Ừm?" Trợ lý Hạ vò đầu: "Đại tiểu thư vấn đề này của cô quá sơ lược, chuyện này nếu nguyên nhân khác biệt, biện pháp giải quyết tự nhiên cũng khác biệt."

Trợ lý Hạ trong lòng thầm nhủ, Diệp tiên sinh cùng đại tiểu thư xảy ra vấn đề gì hay sao?

Gần đây nhìn Diệp tiên sinh... Hình như có điểm gì là lạ.

Nhiều lần trông thấy một mình hắn đợi.

Tình huống như vậy trước kia rất ít gặp.

Chẳng lẽ chuyện lần trước, đại tiểu thư chất vấn qua Diệp tiên sinh nên tình cảm của hai người xảy ra vấn đề?

Minh Thù phất tay để trợ lý Hạ ra ngoài.

Cô vẫn là nên tự mình nghĩ đi.

Sớm biết như vậy đã không nói cho hắn biết...

Cái này mẹ nó cùng trong TV diễn không giống a!!

Minh Thù thở dài.

Muốn mua chút thuốc làm cho hắn mất trí nhớ luôn...

Nhịn xuống nhịn xuống.

Ngẫm lại kia là tiểu yêu tinh...

Giá trị hào quang vốn không đủ ăn đồ ăn vặt, sao có thể lãng phí mua loại thuốc kỳ quái kia chứ.

Ha...

Quả nhiên tỉnh táo hơn nhiều.

Minh Thù đổi từ chỗ Hài Hòa Hiệu một đống đồ ăn vặt, giá trị hào quang bay vù vù, cô cần an ủi chính mình một chút.

-

Buổi chiều.

Diệp Tịch hôm nay không tới cùng với cô, lúc Minh Thù trở về, Diệp Tịch nằm trên ghế sa lon, tay khoác lên trán, đùi phải đặt ngang trên ghế sa lon, chân trái có chút cong lên.

Trên người mặc bộ đồ ở nhà, biếng nhát giống như một con mèo quý tộc lười biếng.

Âm thanh đóng mở cửa tựa hồ không có đánh thức hắn.

Minh Thù thả nhẹ động tác, đảo một vòng qua phòng bếp sau đó mới đi đến ghế sô pha bên kia.

Minh Thù ngồi bên cạnh hắn, nắm chặt tay đặt ở phần bụng hắn.

Cô vuốt vuốt một hồi rồi chống đỡ bên cạnh cúi người nhìn hắn.

Diệp Tịch hô hấp rất ổn, dường như ngủ rất ngon.

Minh Thù đặt lên cánh môi hắn một nụ hôn giống như chuồn chuồn lướt qua.

Minh Thù đứng dậy đi lấy tấm thảm đắp trên người hắn, sau đó ngồi dưới đất, lưng tựa vào ghế sô pha, an tĩnh nắm tay hắn.

-

Minh Thù biết được tin tức khu Tây Thành muốn đánh khu Đông Thành đã là vài ngày sau.

Khu Tây Thành đã thành lập được nhánh đội quân tiên phong, muốn đem khu Đông Thành vựa ve chai rác rưởi này tiêu diệt triệt để.

Tin tức này vừa tung ra, toàn bộ khu Đông Thành đều bùng nổ.

Khu Tây Thành muốn cái gì có cái đó, bọn hắn ở khu Đông Thành có cái gì?

Khu Tây Thành súng thật đạn thật đánh tới, bọn hắn lấy cái gì chống cự?

Có người cảm thấy khu Tây Thành làm ra quyết định như vậy đều bởi vì Độ Kỷ, cho nên một đám người liền vây quanh bên ngoài Độ Kỷ.

Tiếng mắng chửi không ngừng truyền vào Độ Kỷ, đối mặt với số lượng quần chúng khổng lồ như thế, nhân viên Độ Kỷ không dám ra mặt.

Khu Tây Thành cùng khu Đông Thành đánh nhau vốn là đã có trong cốt truyện, bất quá hiện tại là đi trước thời hạn mà thôi.

Minh Thù đối với chuyện này rất bình tĩnh.

Không đánh nhau làm sao cô có thể kéo giá trị hận thù?

Khu Tây Thành có quân đội, hiện tại cũng đang tập kết tại phòng tuyến đối diện bên kia, Minh Thù nhìn video truyền về trước mặt.

"Đại tiểu thư, khu Tây Thành vừa tuyên bố."

Trợ lý Hạ ấn ở một video cho Minh Thù xem, người trong video yêu cầu khu Đông Thành đem người phụ trách của Độ Kỷ - cũng chính là Minh Thù giao ra, không thì bọn hắn lập tức tiến vào đánh khu Đông Thành.

Minh Thù coi như là người có quyền điều khiển khu Đông Thành hiện tại, Y Tích lại hận không thể giết chết cô mấy trăm lần, đối phương yêu cầu giao cô ra cũng hoàn toàn hợp lý.

Video này được tuyên bố diện rộng nên tất cả mọi người ở khu Đông Thành đều nhìn thấy.

"Đại tiểu thư, khu Tây Thành muốn để cô trở thành mục tiêu công kích."

"Rất tốt."

Trợ lý Hạ: "??"

Tốt cái gì a!

Đầu có của đại tiểu thư có phải là hỏng rồi!

"Hiện tại người của khu Đông Thành thấy video này đều chạy về phía chúng ta, muốn đem cô trực tiếp giao ra."

Trợ lý Hạ có chút tức giận, những người của khu Tây Thành kia căn bản không đem khu Đông Thành đặt vào trong mắt.

Đại tiểu thư thành lập phòng tuyến, người của khu Tây Thành nào còn dám vểnh mặt lên với bọn hắn, lúc đến cũng đều là đến rồi đi vội vàng, căn bản không dám giống như kiểu trước đây.

Mặc dù tình huống bây giờ có chút không tốt, nhưng hắn tin tưởng đại tiểu thư nhất định có biện pháp giải quyết.

Minh Thù ném điện thoại: "Đánh nhau càng náo nhiệt không phải sao?"

Đa số quần chúng của khu Đông Thành đều muốn giao Minh Thù ra, thế nhưng Minh Thù không xuất hiện, bọn hắn rống đến lợi hại hơn nữa cũng không làm được gì.

"Đại tiểu thư không xong rồi, xe của Diệp tiên sinh bị những người ngoài kia chặn lại."

Giọng nói hốt hoảng của nhân viên từ bên ngoài phòng làm việc truyền tới.

Trợ lý Hạ còn chưa kịp phản ứng, văn phòng đã không còn bóng dáng của đại tiểu thư nhà hắn.

Trợ lý Hạ: "..."

Ngoài cửa chính Độ Kỷ.

Quần chúng đang kích động chặn lấy một chiếc xe, lúc này cửa sổ xe đã bị đập mở, mọi người chen chúc thành một đoàn, ai cũng thấy không rõ tình huống bên trong như thế nào.

"Đều tại những yêu tinh như các người hại người."

"Hiện tại toàn bộ khu Đông Thành đều đang gặp nạn, các người muốn chết thì kéo theo chúng tôi làm cái gì!"

"Tại sao các người không đi chết đi!"

"Là Giáng Tuyết! Cô ta đến rồi!"

"Bắt lấy cô ta, giao cho khu Tây Thành!"

Minh Thù vừa ra khỏi cửa Độ Kỷ liền bị người ta phát hiện, đám người đang vây quanh xe lập tức quay đầu nhào về phía Minh Thù.

Minh Thù nhìn trong đám người, bên kia quá nhiều người làm cô không thấy được Diệp Tịch.

Tiếng mắng chửi cùng tiếng thét chói tai hỗn hợp lại cùng nhau.

Minh Thù một đường đạp bay những người đang chặn đường, tới gần xe.

Thế nhưng trong xe không có ai, bốn phía cũng không có ai.

"Người đâu?" Minh Thù tóm lấy một người bên cạnh.

Người kia vừa rồi kêu gào đến kịch liệt, thế nhưng khi đối mặt với người có thực lực chân chính, trong nháy mắt sợ đến không chịu được.

"Không... Không biết. Mới vừa rồi còn ở..."

Đoàng đoàng đoàng!

Mấy tiếng súng vang lên, toàn bộ thế giới phảng phất đều an tĩnh lại, Minh Thù đem họng súng nhắm ngay người gần nhất: "Ngồi xuống hết cho tôi."

Thế giới này cầm súng không phạm pháp, nhưng súng ống không dễ làm, khu Tây Thành có lẽ không ít người có, nhưng khu Đông Thành có súng đích thị rất ít người.

Bị súng chỉ vào, đám người cũng không dám kêu la, dồn dập ôm đầu ngồi xuống.

Phần lớn người đều ngồi xổm trên mặt đất, Minh Thù đảo qua bốn phía, cách xe khoảng bảy, tám mét, nhìn thấy Diệp Tịch dựa vào tường.

Minh Thù vượt qua đám người.

"Diệp Tịch?"

Diệp Tịch đẩy người bên cạnh ra, người kia ngã xuống đất, co rúc hai cái liền không có động tĩnh.

Diệp Tịch nở một nụ cười nhìn về phía Minh Thù: "Darling, tôi biết em sẽ đến cứu tôi, a... Tay đau quá."

Hắn đưa tay trước mặt Minh Thù: "Darling, giúp tôi xoa xoa."

Minh Thù cầm tay hắn: "Đi vào trước."

Diệp Tịch quét mắt một vòng người xung quanh, đáy mắt hiện lên vẻ tối tăm.

*

【 Hài Hòa Hiệu 】

Lạc Yến: Ta vừa đi ra một lúc như vậy thôi, không còn nữa?

Tiểu tiên nữ: Nếu không thì sao?

Lạc Yến: Thêm kịch! Tốt xấu gì ta cũng là nam phụ quan trọng!

Tiểu tiên nữ: Được a, cho phiếu a!

Lạc Yến: Không có!

Tiểu tiên nữ: Không có ngươi còn muốn thêm kịch? Nằm mơ đi!

Lạc Yến:... Tiểu khả ái nào giúp ta ném một chút phiếu! Không muốn nhìn thấy lão công của các ngươi sao?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1264: Tuân Lệnh Darling (21)

Minh Thù vốn là dự định che chở thật tốt cho khu Đông Thành, tốt xấu gì cũng coi như đại bản doanh của mình, địa bàn ăn cơm không thể để cho người ta phá hủy.

Nhưng đám người kia dám vây công Diệp Tịch, cho nên Minh Thù cũng lười tốn sức làm chuyện không được báo đáp.

Những chuyện lúc đầu sắp xếp bên ngoài, Minh Thù đều để trợ lý Hạ rút về, phòng tuyến của mình bên kia cũng rút lui, người còn lại muốn làm gì thì làm, cô mặc kệ.

Minh Thù bỏ mặc cho sự tình phát triển.

Người của khu Đông Thành muốn đem cô giao ra,cũng phải tóm được cô mới được.

Cứ như vậy giằng co tiếp tục đến ba ngày, khu Tây Thành nhịn không được phát động công kích.

Lúc đầu có phòng tuyến, khu Tây Thành không dễ dàng đột phá được, nhưng mà khu Đông Thành bên trong dường như có phản đồ, mở ra một cái cửa vào khu Đông Thành.

Quân đội tiến vào khu Đông Thành, bọn hắn là đến thanh lý khu Đông Thành, phản kháng thì giết hết, không phản kháng thì mang đi.

"Đại tiểu thư, bọn hắn đã càn quét hai con đường."

Trợ lý Hạ thần sắc coi như trầm ổn.

Minh Thù gật đầu, biểu thị mình biết rồi.

Ong ong ong ——

Minh Thù nhìn tên người gọi đến trên màn hình điện thoại, hơi kinh ngạc, người mất tích này lại gọi điện thoại cho cô.

Hôm nay không hổ là ngày tốt để tấn công.

"Con gái a." Giọng nói phóng khoáng của lão ba từ đầu điện thoại bên kia truyền tới: "Nghe nói đánh nhau?"

"Ừm."

"Nghe nói là con khơi mào?"

"Đúng vậy a." Minh Thù đáp lời: "Cha, lúc này cha gọi điện thoại cho con, không phải chỉ để hỏi cái này chứ?"

"Ha ha ha, dĩ nhiên không phải." Thanh âm của lão ba tựa hồ còn rất vui vẻ: "Ta chính là muốn nghe giọng nói của con gái."

"???"

Người già đa sầu đa cảm không hiểu.

"Con gái, hẹn gặp lại a."

Lão ba phóng khoáng nói xong liền cúp điện thoại.

Minh Thù ngơ ngác, cái đồ chơi gì, ông ấy muốn trở về rồi?

Khu Đông Thành cùng khu Tây Thành đều đang đánh nhau, lão ba muốn trở về hoàn toàn có thể lí giải được.

Nhưng Minh Thù luôn cảm thái độ của lão ba rất kỳ quái...

Còn có lúc trước ông ấy nói câu nói kia...

-

Bên ngoài rối loạn, bên trong Độ Kỷ hoàn toàn an ổn, quân đội đã càn quét tới Độ Kỷ, thế nhưng còn chưa khai hỏa đã bị người ta đánh bay.

Đúng vậy, chính là đánh bay.

Vũ khí có lực sát thương đặc biệt lớn, hoàn toàn không thể so với trang bị kém của khu Tây Thành.

Khu Tây Thành cùng Độ Kỷ phân cao thấp một ngày một đêm, cuối cùng tổn thất nặng nề.

Không có cách nào, chỉ có thể đem mảnh đất này chừa lại, càn quét những nơi khác.

Bên trong Độ Kỷ có nhân viên, cũng có người nhà của nhân viên.

"Vì sao các người có vũ khí lợi hại như vậy lại không phản kích? Bên ngoài nhiều người như vậy?"

"Các người rõ ràng có thể cứu bọn hắn, tại sao không cứu người!?"

"Bọn họ đều vô tội!"

"Không phải là các người rước lấy chuyện này sao? Các người phải chịu trách nhiệm!!"

Một ít người nhà của nhân viên trong đại sảnh ồn ào, đồng thời rất nhanh tạo thành một đoàn thể nhỏ, yêu cầu Độ Kỷ ra ngoài cùng quân đội khu Tây Thành đối kháng.

Trợ lý Hạ thần sắc lạnh lùng nhìn chằm chằm những người này, nhân viên thấy thế liền vội vàng kéo lấy người thân của mình.

Trợ lý Hạ từ trong đám người đi ra: "Tôi nghĩ các người đã quên trước đó là ai yêu cầu đem đại tiểu thư giao ra?"

"Cái đó là... Cô ta..." Vốn chính là lỗi của cô ta!

"Chúng tôi..." Chúng tôi đã làm sai điều gì!

Những lời này chuẩn bị ra khỏi miệng, thế nhưng đối mặt với vẻ mặt lạnh lùng của trợ lý Hạ, mang theo ánh mắt mỉa mai, bọn họ không khỏi yên lặng.

Trợ lý Hạ cười lạnh, lần nữa thả ra một tin tức chấn động: "Đại tiểu thư vốn là muốn giữ vững khu Đông Thành, bất quá thật đáng tiếc, cơ hội do chính các người vứt bỏ."

Tại thời điểm phát sinh việc chặn xe của Diệp tiên sinh trước đó, đại tiểu thư đối với những tiếng mắng chửi cùng thanh âm muốn giao cô ra đều không để trong lòng.

Thậm chí còn có tâm tình sắp xếp chuyện phòng tuyến bên kia.

Duy chỉ có sau sự việc mới phát sinh kia, thái độ của cô lập tức biến đổi.

Trợ lý Hạ giải quyết những ầm ĩ phía dưới rồi lên lầu.

Thành viên nòng cốt đều ở phía trên, người thân ở trên này rất yên tĩnh, ngồi đợi trong góc.

"Trợ lý Hạ, anh nói đại tiểu thư của chúng ta lấy những vũ khí kì quái kia ở từ nào ra?" Những vật kia, khu Tây Thành tựa hồ cũng không có được.

Trợ lý Hạ cũng muốn biết vấn đề này.

Nhưng hắn cũng không có bát quái đến đáp án.

"Tôi làm việc tại Độ Kỷ thời gian cũng không dài, nhưng Độ Kỷ tồn tại lâu như vậy, có những vũ khí này cũng không kì quái đi."

Chính hắn phải tìm một đáp án.

Cũng còn cảm thấy rất có đạo lý.

Độ Kỷ đến cùng đã tồn tại bao lâu, giống như vẫn luôn tồn tại trong trí nhớ của bọn họ.

Giống như khu Đông Thành cùng khu Tây Thành, tấm thẻ ghi chép tuổi thọ đều tồn tại sẵn.

"Có đạo lý."Nhân viên nào đó gật đầu: "Vậy tiếp theo chúng ta làm sao bây giờ? Chung quy không thể nhìn đám người khu Tây Thành kia chiếm lĩnh khu Đông Thành của chúng ta chứ?"

Trợ lý Hạ lắc đầu: "Đại tiểu thư còn chưa nói bước kế tiếp."

Đám người cũng không lộ vẻ lo lắng, dù sao đại tiểu thư của bọn họ thần tiên như thế, hiện tại đám người khu Tây Thành kia muốn bắt bọn họ cũng không có cách nào.

-

Khu Tây Thành.

Y Tích cùng một đám người ngồi trong phòng họp, trên màn hình phát ra chính là thành quả càn quét của ngày hôm nay.

Toàn bộ bản đồ của khu Đông Thành đều ở nơi này, trên bản đồ có điểm đánh dấu màu đỏ chứng minh đã bị bọn họ khống chế.

Trong đó có một chỗ bị vẽ ra, nơi đó chính là vị trí của Độ Kỷ.

"Y tiểu thư, tôi cảm thấy có thể phái càng nhiều người qua đó để tăng nhanh tốc độ một chút.

"Khu Đông Thành chỉ là một đám chuột, đã sớm nên thanh trừ bọn họ."

"Độ Kỷ..."

Có người lên tiếng.

Một tiếng này, phòng họp náo nhiệt lập tức an tĩnh lại.

Nam nhân trung niên bụng phệ nào đó nói: "Vũ khí của Độ Kỷ quá lợi hại, vũ khí thông thường của chúng ta không đối phó được bọn họ."

Nam nhân đối diện có vẻ hơi nóng nảy: "Độ Kỷ từ đâu tới sao có thể có vũ khí tiên tiến hơn chúng ta?"

Vấn đề này tất cả mọi người đều muốn biết.

"Trước tiên cứ mặc kệ Độ Kỷ, thanh trừ sạch sẽ những nơi khác, cuối cùng từ đầu tới cuối không ai giúp Độ Kỷ, hao tổn cũng có thể mài chết bọn họ."

"Có đạo lý..."

Đám người thì thầm với nhau, hiển nhiên đều đồng ý với lý luận của người này.

"Y tiểu thư, cô thấy thế nào?"

Y Tích nhìn bản đồ không nói gì,đáy lòng có chút lo lắng.

Nữ nhân kia...

Y Tích mặc dù cảm thấy không quá được, nhưng mọi người đều kiên trì, nếu cô ta phản đối thì địa vị của cô ta hiện tại càng bất lợi.

Cho nên Y Tích đồng ý, điều động nhiều người đi vào tăng tốc độ càn quét.

Liên tiếp mấy ngày đều không xảy ra vấn đề gì, Độ Kỷ không có chút phản ứng nào, giống như đã hoàn toàn từ bỏ chống lại.

Nhưng càng như vậy, đáy lòng Y Tích càng cảm thấy không đúng.

Nữ nhân kia làm sao lại ngồi chờ chết?

Ngay tại thời điểm Y Tích lo lắng, tiền tuyến lại truyền tới tin tức có một nhánh đội phản kháng rất lợi hại.

Vũ khí của đối phương mặc dù chẳng ra sao cả, nhưng bọn hắn lợi dụng địa hình của khu Đông tạo cho đội ngũ của bọn tổn thất không nhỏ, còn bị cướp đi một lô vũ khí.

Bên trong hình ảnh truyền về hiện ra một thân ảnh quen thuộc.

"Lục Ngưng..."

Cô ta lại có thể dẫn đầu người khác phản kích.

"Bắt lấy nữ nhân này cho tôi." Y Tích chỉ vào Lục Ngưng, đáy mắt hiện lên một tia tàn nhẫn: "Tôi muốn người sống!!!"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1265: Tuân Lệnh Darling (22)

Khu Đông Thành, một đường phố nào đó.

Lục Ngưng dựa vào tường ngồi, bốn phía đều là người đang nghỉ ngơi, có người bị thương, có người hiểu chút kiến thức chữa bệnh đang bận rộn giúp băng bó.

"Lục Ngưng tỷ, ăn chút gì đi?"

Ban Lan đưa cho Lục Ngưng một túi bánh bích quy.

Lục Ngưng không quá muốn ăn, máu tươi cùng thi thể làm cho cô có chút buồn nôn: "Cho bọn họ ăn đi."

"Lục Ngưng tỷ, tốt xấu gì cũng nên ăn một chút đi." Ban Lan mở bánh bích quy ra đưa tới bên miệng Lục Ngưng: "Hiện tại quan trọng nhất chính là bảo tồn thể lực."

Lời cự tuyệt của Lục Ngưng nghẹn lại trong cổ họng, cô nhận lấy bánh bích quy, cắn một cái.

Ban Lan ngồi bên cạnh cô: "Lục Ngưng tỷ, cô nói vì sao lại trở thành như vậy chứ?"

"Tôi cũng muốn biết." Vì sao lại thành thế này.

Ban Lan cúi đầu, giọng nói có chút buồn bực: "Bọn họ đều nói là bởi vì Độ Kỷ, Lục Ngưng tỷ cô cũng cảm thấy như vậy sao?"

Lục Ngưng thần sắc mờ mịt, lẩm bẩm một tiếng: "Tôi không biết... Thế giới này..."

Ban Lan nói: "Lúc ấy Độ Kỷ phái người đưa tới rất nhiều vũ khí... Nhưng rất nhanh liền bị rút lại. Tôi nghe nói Độ Kỷ bên kia rất an toàn... Lục Ngưng tỷ, chúng ta có nên rút lui về phía bên đó hay không?"

Trước đó Ban Lan báo danh tham gia làm việc tại phòng tuyến, rất may mắn, hắn được chọn.

Mà bởi vì chịu khó làm việc nên được một quản sự cho theo bên cạnh.

Ban Lan cảm thấy lúc ấy Độ Kỷ đang muốn thủ thành.

Chỉ là không biết vì sao bọn họ lại đột nhiên từ bỏ.

Tinh thần Lục Ngưng nảy lên một chút, kéo một tấm bản đồ cũ nát từ bên cạnh qua.

"Chúng ta bây giờ đang ở đây." Cô chỉ vào nơi nào đó: "Độ Kỷ ở đây, theo tin tức gần nhất của căn cứ, mấy con phố bên cạnh đều đã bị thanh lý, Độ Kỷ hiện tại giống như một cái đảo hoang..."

Cô dừng một chút, thở dài: "Chúng ta đi bộ qua khả năng không cao, mà coi như chúng ta qua được, bọn họ cũng không nhất định sẽ hỗ trợ."

Khu Đông Thành cùng khu Tây Thành vì sao lại đánh nhau, đến bây giờ Lục Ngưng cũng không rõ ràng lắm.

Những lời đồn kia, có bao nhiêu là sự thật, có bao nhiêu là giả.

Lục Ngưng vừa nói xong, Ban Lan rõ ràng thất vọng.

Đoàng đoàng đoàng ——

Tiếng súng trong màn đêm truyền ra, lộ ra phá lệ đột ngột.

"Có số lớn bộ đội đang hướng về phía chúng ta!"

Người canh chừng hét về phía bọn họ.

"Mau dậy đi!" Lục Ngưng lập tức đứng lên: "Người không bị thương chiếu cố người bị thương một chút."

-

Khu Đông Thành ban đêm không yên tĩnh, tiếng súng từ bốn phương tám hướng truyền đến.

Minh Thù đặt một cái giường ở văn phòng, lúc này Diệp Tịch nằm ở trên giường, nhìn ánh sáng lúc ẩn lúc hiện ngoài cửa sổ.

Hắn nghiêng người nhìn người đang ngồi trước bàn làm: "Darling, em tới đây một chút."

Minh Thù không quá muốn động, nhưng không chịu nổi sự thúc giục của Diệp Tịch, cô chỉ có thể bưng lấy điểm tâm đi qua: "Sao vậy?"

Diệp Tịch như bạch tuộc ôm lấy Minh Thù: "Không sao, chính là muốn ôm darling."

Minh Thù: "..."

Minh Thù điều chỉnh tư thế ngồi để Diệp Tịch có thể ôm mình, cô lại vui sướng ăn đồ ăn vặt.

Minh Thù vê một chút đút cho Diệp Tịch.

Diệp Tịch cố ý ngậm lấy đầu ngón tay cô, dùng đầu lưỡi liếm qua liếm lại.

"Darling, tiếp theo em muốn làm gì?"

"Không biết a." Minh Thù thành thật nói: "Đi một bước nhìn một bước chứ sao."

Diệp Tịch nghẹn họng một chút: "Em cũng không nghĩ tới sao?"

"Tại sao phải nghĩ?" Minh Thù buồn cười: "Kế hoạch nhiều như vậy, có thể không gặp phải biến hóa? Tôi nguyện ý làm sự biến hóa của bọn họ!"

Diệp Tịch nói: "Nếu như bọn họ đem Độ Kỷ cô lập ra, nhiều người như vậy, ăn dùng làm sao bây giờ?"

Minh Thù hạ mắt, cô có hệ thống nên không đói được, thật giống như đã quên đi chuyện này.

Minh Thù nghiêm túc suy tư một lát: "Không sao, đến lúc đó đến khu Tây Thành cướp, dù sao khu Tây Thành có tiền."

Diệp Tịch: "..."

Đây là kết quả suy nghĩ nghiêm túc?

Trêu chọc hắn đây!

"Với trí thông minh của cậu đừng nghĩ những thứ này, tranh thủ thời gian ngủ đi."

Minh Thù đè Diệp Tịch nằm xuống.

Diệp Tịch: "??" Trí thông minh của hắn có vấn đề gì?!

Chuyện này cùng trí thông minh của hắn có quan hệ gì!

Đừng tưởng rằng em là darling của tôi tôi sẽ không dám nổi giận với em!

Lão tử cũng có lúc tức giận!

Diệp Tịch biệt khuất hỏi: "Darling không ngủ?"

"Tôi chờ một lúc."

"Darling hôn tôi một cái."

Minh Thù: "..."

Nếu không phải trẫm còn ăn, thật muốn toàn bộ đều đập hết trên mặt hắn.

-

Minh Thù chờ Diệp Tịch ngủ say, tiếng súng từ xa tựa hồ ngày càng gần.

Cuối cùng Minh Thù xác định không phải ảo giác của cô, tiếng súng xác thực càng ngày càng gần.

Diệp Tịch bị làm cho có chút bất an, Minh Thù mò thú nhỏ ra đặt bên cạnh hắn.

Móng vuốt thú nhỏ cào lên mu bàn tay Minh Thù.

Con sen ngươi thật quá đáng!!

Ta cả ngày chiếu cố ngươi coi như xong đi, hiện tại còn muốn chiếu cố cái tên hai chân xấu xí không có lông này, dựa vào cái gì!

Minh Thù đưa đồ ăn vặt trong tay chưa ăn xong cho nó.

Thú nhỏ: "..."

Hừ!

Đừng tưởng rằng một chút này liền có thể mua chuộc ta!

Ăn ngon...

Thú nhỏ ngăn cách thanh âm, Minh Thù để nó đợi ở chỗ này, cô đứng dậy rời đi văn phòng.

Minh Thù vừa đi, Diệp Tịch liền mở mắt ra.

Cùng thú nhỏ đang ăn đồ ăn mắt lớn trừng mắt nhỏ.

Thú nhỏ quai hàm nhét phình lên, con ngươi đen bóng trợn tròn.

Bộ lông mềm mại phát ra ánh sáng vô cùng rực rỡ.

Một người một thú im lặng đối mặt.

Thú nhỏ: "..."

Con sen! Cái tên tiểu tử chết tiệt này giả vờ ngủ!

Thú nhỏ lập tức gầm thét cáo trạng cho Minh Thù!

Diệp Tịch cảm thấy thời điểm thú nhỏ cùng Minh Thù ăn có điểm đặc biệt giống, rất đáng yêu.

Nhưng thái độ thú nhỏ đối với hắn...

Cũng không quá đáng yêu.

Minh Thù ở ngay bên ngoài, nghe thấy thú nhỏ gào thét cô lập tức xoay người trở về.

Diệp Tịch muốn nhắm mắt lại đã không kịp.

"Làm sao tỉnh rồi?"

Diệp Tịch ngồi xuống: "Em đi rồi, không ngủ được."

Minh Thù: "..."

Minh Thù mang Diệp Tịch ra ngoài, bên ngoài đang thảo luận việc tiếng súng càng ngày càng gần kia.

Thú nhỏ núp trong lòng bàn tay Diệp Tịch, lông xù một nhúm, Diệp Tịch bóp tới bóp lui, cảm thấy chơi thật vui, thú nhỏ tức giận trực tiếp cắn hắn.

Nhưng không dám cắn thật, nếu không con sen sẽ cắt xén khẩu phần ăn của nó! Nó mới không cho con sen cơ hội! Hừ hừ!

"Đại tiểu thư, cô nhìn xem." Trợ lý Hạ đứng trước cửa sổ, đưa kính viễn vọng cho Minh Thù.

Xa xa trong khu nhà có hai nhóm người đang đuổi nhau.

Rõ ràng người chạy trốn rơi vào thế yếu, đằng sau là quân đội được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Những người bị đuổi kia hoảng hốt chạy bừa, rất nhiều người phân tán tại các lối rẽ, đội ngũ cuối cùng càng ngày càng ít.

Minh Thù để ống nhòm xuống: "Phái người đi qua tiếp ứng một chút."

"A?"

Trước đó thời điểm khu bên cạnh Độ Kỹ chưa bị thanh trừ sạch sẽ, có không ít người chạy đến đây cầu cứu, nhưng đại tiểu thư đều không có một chút mềm lòng nào.

Ngày hôm nay làm sao...

Còn muốn phái người đi tiếp ứng?

Trợ lý Hạ tràn đầy nghi ngờ, nhưng mệnh lệnh của đại tiểu thư phải chấp hành, hắn xuống dưới chọn ra một đội lấy vũ khí đi tiếp ứng đội ngũ kia.

Người trong đại sảnh nghe thấy động tĩnh lúc này đều vây xem.

Tiểu đội rất nhanh đã đưa người trở về, quân đội đuổi theo bọn họ thấy đây là địa bàn của Độ Kỷ, đứng nguyên tại chỗ bồi hồi trong chốc lát, như có chút không cam lòng rời đi.

Ban Lan chống đỡ đầu gối thở hổn hển, còn chưa thở được hai cái đã lập tức đi xem Lục Ngưng: "Lục Ngưng tỷ, cô sao rồi?"

"Không có... Không có việc gì." Giọng nói của Lục Ngưng tiết lộ tình trạng của cô ấy lúc này.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1266: Tuân Lệnh Darling (23)

Lục Ngưng nhìn chằm chằm người trước mặt, cảm giác không thể tin được.

Tại sao là cô ấy?

Ban Lan chấn kinh không ít so với Lục Ngưng.

Lúc trước người cứu bọn họ lại là Giáng Tuyết của Độ Kỷ?

"Trước tiên xử lý vết thương cho cô ấy." Minh Thù phân phó trợ lý Hạ.

Trợ lý Hạ xuống dưới gọi hai người lên đưa Lục Ngưng đi bôi thuốc.

Ban Lan mệt lả co quắp trên ghế: "Cô... Cô làm sao..."

Sẽ là lão đại của Độ Kỷ?

Minh Thù không quan trọng cười cười: "Thất vọng sao?"

Ban Lan lắc đầu.

Hắn chỉ là thật không dám tin tưởng, cô lại là lão đại của Độ Kỷ.

Có người đưa thức ăn cho Ban Lan, Ban Lan thanh âm khàn khàn nói lời cảm ơn.

Những việc mấy ngày nay trải qua, hắn chỉ sợ nằm mơ đều không nghĩ tới lúc này đang bưng lấy một bát cháo nóng, hắn lại có điểm muốn khóc.

Thế nhưng không thể.

Hắn là nam tử hán!

Chờ Lục Ngưng thay xong thuốc ra, Minh Thù cũng không có dự định cùng bọn họ trò chuyện, cho người sắp xếp một chút, sau đó mang theo một thanh niên đang đứng bên ngoài rời đi.

-

Hôm sau lúc Minh Thù xuống, Lục Ngưng đã ngồi ở bên ngoài.

Những người còn lại hẳn là cũng không còn lên tiếng, im ắng, dường như tiếng súng cũng yên tĩnh lại.

Toàn bộ thế giới yên tĩnh đến hài hòa.

Minh Thù đi qua rót một ly nước, thuận miệng nói: "Tới đây sớm như thế, tinh lực không tệ lắm."

Sắc mặt Lục Ngưng có chút tái nhợt, cô mấp môi nói: "Có thể cùng tôi nói một chút, đến cùng đã có chuyện gì xảy ra không?"

Lời đồn bên ngoài trước đó cô vẫn luôn bảo trì thái độ hoài nghi.

Hiện tại nhìn thấy cô ấy, cô càng cảm thấy sự tình không đơn giản như vậy. Có lẽ cô đối với người cứu mình có hảo cảm, để cho tâm tư của mình cảm thấy cô ấy cùng lời đồn không giống.

Hơn nữa...

Lục Ngưng tâm tình nặng nề, nhưng cô không tìm thấy người nào để chia sẻ phần tâm tình nặng nề này.

Minh Thù kéo cái ghế ngồi đối diện cô, nhếch khóe miệng cười nói: "Y Tích sớm muộn cũng sẽ đánh tới, tôi chỉ là tăng nhanh tiến độ một chút."

Lục Ngưng có chút mấp môi, dường như không biết mình muốn hỏi điều gì.

Cổ họng cô khô chát: "Vì... Vì sao?" Y Tích vì sao phải làm như vậy?

"Vì sao? Thiết lập nội dung cốt truyện là như thế này, có thể là vì sao."

Thân thể Lục Ngưng rung một cái, sắc mặt đột nhiên trắng bệt.

Minh Thù có chút không hiểu nổi, vừa rồi lời cô nói có chỗ nào có vấn để để nữ chính sợ đến như vậy.

"Tôi nói thân thể của cô có được hay không? Không được thì nghỉ ngơi đi, nơi này rất an toàn..."

Ánh mắt Lục Ngưng cổ quái nhìn cô.

"Cô cũng biết chuyện này?"

Minh Thù: "..."

Cái gì?

Minh Thù mơ màng.

Lục Ngưng lại hỏi: "Chuyện này là sự thật?"

Minh Thù: "..."

Trẫm có chút nghe không hiểu nữ chính đại nhân đang nói cái gì.

"Cô nói cái gì đó?" Minh Thù nghi hoặc: "Chuyện nào là sự thật?"

Biểu tình của Lục Ngưng có chút biến hóa, hai tay nắm chặt ly nước có vẻ bất an: "Cô mới vừa nói thiết lập cốt truyện là có ý gì?"

"Chính là nguyên gốc cốt truyện chính là như vậy..." Minh Thù hơi ngừng lại: "Cô mới vừa nói việc kia, là cái gì?"

Lục Ngưng ngẩng đầu cùng Minh Thù đối mặt.

Không khí phảng phất tĩnh lại.

Lục Ngưng dời ánh mắt, nuốt một ngụm nước bọt, phát hiện trong miệng thậm chí trong cổ họng đều là một mảnh khô khốc, cô lại bưng ly nước uống hai ngụm.

"Cô nghe qua... Thiết lập lại thế giới chưa?"

-

Lục Ngưng nói trước đó mình có gặp qua một người, người kia nói cho cô biết, thế giới này của bọn họ sẽ không ngừng thiết lập lại.

Có người phát hiện bí mật thiết thập lại này, bọn họ bắt đầu nghĩ biện pháp đối kháng.

Nhưng đây chẳng qua là một số ít người, 99% người cũng không biết bí mật này.

Bọn họ cho là mình cứ như vậy sinh sống tại thế giới này, trên thực tế bọn họ chỉ là nhân vật không ngừng bị thiết lập lại, ký ức đều là thiết lập.

Tất cả mọi chuyện đều sẽ dựa theo quỹ đạo để phát triển.

Khu Đông Thành cùng khu Tây Thành cuối cùng sẽ giao chiến.

Mà thiết lập lại cũng không có quy luật thời gian đặt biệt, chỉ biết hai khu này về sau sẽ giao chiến.

Nhưng bất kể là khu Đông Thành thắng hay là khu Tây Thành thắng, cuối cùng đều sẽ bị thiết lập lại.

"Người kia nói, chúng ta giống như NPC trong trò chơi, đến thời gian sẽ một lần nữa đổi mới, tấm thẻ tuổi thọ chính là để chứng minh thân phận của chúng ta."

Minh Thù ăn hai cái đồ ăn vặt an ủi: "Lượng tin tức này có chút lớn a."

Trẫm có chút sợ!

Đi theo kịch bản đơn giản không được sao?

Tại sao phải có một kịch bản phức tạp như vậy!

Lục Ngưng cười khổ, đến lúc này cô vẫn cảm thấy là mơ giữa ban ngày, bọn họ ở thế giới này làm sao lại có thể như vậy được.

Nhưng không thể phủ nhận tấm thẻ tuổi thọ cùng cướp đoạt hai chuyện này cũng rất quỷ dị, trong trí nhớ bọn họ không nhắc tới nhưng vẫn cảm thấy đây là chuyện đương nhiên...

Thế nhưng vừa rồi cô nghe thấy cô ấy nói cái gì thiết lập kịch bản...

"Cô mới vừa nói thiết lập kịch bản là cái gì?" Cô ấy đã không biết chuyện này, vậy cô ấy nói cái gì?

"Nói ra có khả năng cô không tin." Minh Thù cao thâm khó lường cười một tiếng: "Tôi biết tương lai sẽ phát sinh cái gì."

Lục Ngưng như có điều suy nghĩ gật đầu.

Minh Thù: "..."Đầu bếp nhỏ không biết làm cơm đây là tin rồi?

Lục Ngưng mới vừa phổ cập kiến thức khoa học cho Minh Thù hiển nhiên đối với cái thiết lập này, tiếp nhận cũng không có chút áp lực chút nào.

Loại chuyện thế giới thiết lập lại đều có thể xảy ra.

Còn cái gì không có khả năng phát sinh.

Minh Thù nghĩ đến thái độ cổ quái của lão ba cùng cuộc điện thoại trước đó...

Vị lão ba nãy đã biết chuyện thiết lập lại cho nên mới nói cô hưởng thụ cuộc sống thật tốt?

Còn chuyện đánh nhau trước đó, gọi cho cô một cuộc điện thoại chia tay, hoàn toàn không lo lắng, dù sao sau này thiết lập lại vẫn là cha con!

Chưa thấy qua lão ba nào hố con gái như thế!

Minh Thù hiếu kì: "Cô nói có người biết điểm này, cũng nghĩ biện pháp đối kháng, trí nhớ của bọn hắn không bị thiết lập lại?"

Lục Ngưng lắc đầu: "Tôi cũng không biết, hẳn là... Không thể nào."

Không thì tại sao có thể có dạng thuyết pháp lưu truyền tới nay?

Sáng sớm liền bị nện một cái tin tức nặng ký như thế, Minh Thù cảm thấy mình hẳn là nên ăn thêm hai bao đồ ăn vặt để ép xuống.

Lục Ngưng chần chờ hỏi: "Cô cảm thấy... Chuyện này có thật không?"

Minh Thù rất thành thật: "Không có trải qua, không rõ ràng."

"Không phải cô biết tương lai sẽ phát sinh chuyện gì sao?"

"Tôi biết lát nữa sẽ đánh nhau."

"..."

Lục Ngưng cùng Minh Thù mắt lớn trừng mắt nhỏ.

Mãi đến lúc có người, Lục Ngưng cùng Minh Thù mới kết thúc cuộc đối mặt "Thâm tình".

"Đừng nghĩ nhiều như vậy." Minh Thù đứng dậy, vỗ vỗ vai đầu bếp nhỏ: "Nói không chừng cô có thể cứu vớt thế giới? Cố lên!"

Nữ chính không phải nên làm chuyện này sao?

Thế giới cần nhân vật chính cứu vớt a!

Lục Ngưng: "???"

Minh Thù ngâm nga giai điệu rời đi, Lục Ngưng mơ màng ngồi nguyên tại chỗ, cô ấy làm sao một chút cũng không có dáng vẻ để trong lòng? Không lo lắng sao? Không hiếu kỳ đến cùng có chuyện gì xảy ra sao? Thế giới này vì sao lại như thế này?

Vừa nãy cô ấy nói cái gì a?!

Cô hiện tại cũng là đầu óc mơ hồ.

Lục Ngưng lần nữa cảm thấy Minh Thù thật kỳ quái.

Mặc kệ là thái độ, hay là... Cô có thể sống dưới sự vây công của khu Tây Thành, để Độ Kỷ ở một địa vị ai cũng không xâm phạm được..

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1267: Tuân Lệnh Darling (24)

Minh Thù nhìn chằm chằm màn hình điện thoại, chỉ có giọng nữ lạnh lùng nhắc nhở cô đối tượng đang gọi đã tắt máy.

Tiếng súng bên ngoài dần dần vang lên, một ngày càn quét mới bắt đầu.

Y Tích bên kia biết được vây bắt Lục Ngưng thất bại rất tức tối, đặc biệt là biết được Lục Ngưng đang ở Độ Kỷ, bộ dáng kia dọa sợ mấy người.

Yêu cầu bọn họ không để lại dư lực quét sạch khu Đông Thành, trong thời gian ngắn nhất đem khu Đông Thành dọn dẹp sạch sẽ.

Khu Đông Thành phản kháng càng ngày càng yếu, tất cả mọi người dường như cũng cảm thấy đã xong.

Ngay tại thời điểm khu Tây Thành cảm giác họ thắng tới nơi thì tất cả các kênh của khu Tây Thành bắt đầu đưa tin một sự kiện.

"Lục Ngưng tỷ, cô xem!"

Ban Lan đưa điện thoại tới trước mặt Lục Ngưng.

Trên màn hình là khuôn mặt mỉm cười của Minh Thù, giọng nói không nhanh không chậm, như tháng ba chậm rãi phất qua Thanh Phong.

"Hoan nghênh đi vào thế giới của tôi, ở đây các người có thể có vô tận tuổi thọ, vô tận tài phú..."

Lục Ngưng: "..."

Cái này là cái quỷ gì?

"Tất cả mọi người đều nhận được cái này." Ban Lan cũng ngơ ngác nói: "Cô ấy đang nói cái gì?"

Không chỉ bọn họ nhận được, các đài truyền hình lớn, màn hình quảng cáo trên đường cái của khu Tây Thành hết thảy đều phát cái này.

Minh Thù nói một đống lời kịch dạo đầu sau đó mới vào vấn đề chính.

"Không sai, hiện tại mọi người kỳ thật đều ở trong thế giới giả lập, các người coi tử vong là kết thúc? Không, tử vong không phải kết thúc, các người còn có cơ hội nguyên điểm phục sinh lại..."

Lục Ngưng: "..."

Thế giới giả tưởng, nguyên điểm phục sinh, cơ hội làm lại...

Mấy câu này làm mọi người có chút không biết làm sao.

Đặc biệt là người khu Tây Thành, bọn hắn đang sinh sống rất tốt, đột nhiên nói cho bọn hắn biết bọn hắn kỳ thật đang sống ở thế giới giả tưởng?

Cái này mẹ nó không phải là hài hước sao?

Các đại diễn đàn bên trên bắt đầu càn quét đề tài này.

Minh Thù làm xong việc, trở lại Độ Kỷ, người trong Độ Kỷ cũng không biết cô rời đi lúc nào.

Đám người cùng trợ lý Hạ lập tức vây quanh: "Đại tiểu thư, lời cô nói là thật hay giả?"

Bọn hắn cảm thấy đại tiểu thư là đang nhiễu loạn lực chú ý của khu Tây Thành!

Minh Thù: "Các cậu tin tưởng nó là sự thật, nó chính là sự thật."

Trợ lý Hạ: "..." Cái này không giống với không nói sao?

Lục Ngưng là người biết chuyện này, biểu lộ quỷ dị: "Cô cứ như vậy nói ra sự thật sao?"

Cô hoàn toàn không nghĩ tới cô ấy sẽ làm như vậy!

Căn bản là không nghĩ ra có được không?!

Dù sao chuyện này là thật hay giả bọn họ cũng chỉ là nghe nói, không rõ ràng chân tướng.

Minh Thù mỉm cười: "Dân chúng có quyền lợi biết được chân tướng."

Lục Ngưng: "..."

-

Trên diễn đàn lúc này đã khí thế ngất trời.

Lầu 1: Thế giới giả tưởng? Người này có phải là bị bệnh thần kinh hay tên điên trốn viện tới đây không, động não cũng không tệ.

Lầu 2: Cô ta không đi viết tiểu thuyết thật sự là khuất tài, tôi nếu là sống tại thế giới giả tưởng vậy mấy chục năm ký ức chẳng phải đều là giả? Thật là người điên ở đâu cũng có.

Lầu 3: Trở lại điểm bắt đầu, cô ta coi đây là game sao, những người đã chết còn có thể trở lại hay sao? Đây là chuyện cười lớn nhất năm nay.

Lầu 4: Không phải, các người không cảm thấy người này rất lợi hại sao? Hiện tại tất cả đài truyền hình còn có điện thoại của rất nhiều người đều nhận được cái này.

Lầu 5: Sẽ không phải là trò đùa lớn nhất của ngày cá tháng tư chứ?

Lầu 6: Tôi biết cô ta, cô ta là người phụ trách của Độ Kỷ, hình như tên là Giáng Tuyết.

Càng ngày càng nhiều bạn trên mạng gia nhập, thân phận của Minh Thù cũng dần dần bị phơi ra ánh sáng.

Người phụ trách Độ Kỷ của khu Đông Thành, Giáng Tuyết.

Mặc dù phần lớn người không tin, nhưng chung quy sẽ có người hoài nghi, đã có người có thể phát hiện mánh khóe, trong người bình thường có lẽ chỉ có số ít phát hiện mánh khóe, chỉ là bọn họ không dám nói ra vấn đề của chính mình, sợ bị người khác xem thành dị loại.

Hiện tại Minh Thù cứ như vậy công bố ra, những người đã từng cảm thấy kỳ quái kia tự nhiên cũng bắt đầu biểu đạt quan điểm của mình.

Tấm thẻ tuổi thọ này là điểm làm cho người ta hoài nghi nhất.

Vì sao lại có vật như vậy?

Nhưng nếu đem điểm này sử dụng trong game giả lập thì hoàn toàn có thể lí giải được.

Tấn thẻ tuổi thọ tương đương với HP*, cướp đoạt tuổi thọ của người khác chính là bổ sung HP.

*HP (Hitpoints): máu trong game

Tầng tầng lớp lớp các loại ngôn luận, phản đối cùng ủng hộ dần dần ngang hàng.

Bởi vì việc này, khu Tây Thành đã đình chỉ càn quét.

Bộ chỉ huy tác chiến khu Tây Thành.

"Y tiểu thư, cái này có phải là âm mưu của Độ Kỷ hay không?" Có người đưa ra quan điểm.

"Tôi cảm thấy rất có thể, trước đó Độ Kỷ vẫn luôn không có động tĩnh, bọn họ muốn điều khiển dư luận để đánh sụp chúng ta!"

"Cái gì mà thế giới giả tưởng, quả thực là nói hươu nói vượn!"

Trong phòng họp ngươi một lời ta một câu nói.

Y Tích lại đang nghĩ tới việc khác.

Vì sao mình có thể trùng sinh?

Nếu như là thế giới giả tưởng thì cô ta giống như một cái BUG, bởi vì chương trình bị lỗi nên cô ta mới đạt được cơ hội sống lại.

Thời điểm mọi người ở đây đều đắm chìm trong tin tức này thì ban đêm bầu trời liền xuất hiện dị thường.

Cả mảnh trời giống như bị xịt khói lên, hoàn toàn mơ hồ.

"Darling?"

Minh Thù ôm hắn: "Không có việc gì."

Vô số cột sáng từ bầu trời rơi xuống, đáp xuống mỗi góc thành phố.

Ánh sáng càng ngày càng mạnh mẽ, bốn phía kiến trúc đều hoàn toàn không nhìn thấy người.

-

Bíp Bíp Bíp ——

Thanh âm chói tai đột ngột vang lên, Minh Thù vừa mở mắt liền thấy xe chạy như nước ngoài đường.

"Muốn chết sao!" Có người từ trong xe thò đầu ra hét với cô một tiếng.

Minh Thù lui về sau một bước, người kia hùng hổ lái xe đi.

Vẫn là khu Đông Thành quen thuộc, lúc này chính là buổi chiều lúc tan việc, mọi người đều chạy về nhà, náo nhiệt dị thường.

Minh Thù quay đầu nhìn tủ kính bên cạnh, vẫn là Giáng Tuyết.

Bất quá...

Nhìn qua hình như trẻ hơn một chút.

Giống như thời điểm mười bảy mười tám tuổi.

Minh Thù lấy tấm thẻ của mình ra.

Họ và tên: Minh Thù

Tuổi thọ còn thừa: 10 năm

Tuổi thọ cao nhất: 28 tuổi

Thời gian thiết lập lại trở về bốn năm trước.

Động tác cầm tấm thẻ của cô làm không ít người bên cạnh ghé mắt, thậm chí có người không có ý tốt dò xét cô.

Minh Thù cất tấm thẻ vào trong túi, ngắm nhìn xung quanh một vòng, xác định tiểu yêu tinh không ở gần đây.

Tiểu yêu tinh hẳn là cũng bị thiết lập trở lại bốn năm trước.

Minh Thù tìm đường về Độ Kỷ, cô đi vào liền có không ít người tới chào hỏi, có khuôn mặt xa lạ cũng có khuôn mặt quen thuộc.

"Đại tiểu thư tới."

"Chào đại tiểu thư."

Những người này hoàn toàn không nhớ rõ.

Minh Thù đi về phía phòng làm việc, tấm rèm che không có đóng, bên trong tấm thủy tinh trong suốt có một nam nhân đang ngồi nhàm chán lật đi lật lại văn kiện.

Minh Thù đẩy cửa đi vào, nam nhân quay đầu, khuôn mặt giống Minh Thù đến mấy phần giương lên nụ cười thật to: "Con gái, lại gặp mặt!"

Minh Thù mỉm cười: "Đúng vậy a, lại gặp mặt."

Có lẽ thấy biểu hiện của Minh Thù hơi khác biệt, nam nhân ném văn kiện trong tay ra: "Con gái, con còn nhớ rõ?"

"Nói một chút đi, có chuyện gì xảy ra?"

Nam nhân cười ha hả: "Con không phải đều biết sẽ có chuyện như vậy sao, trước đó không phải con đã chiếu cáo thiên hạ sao?"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1268: Tuân Lệnh Darling (25)

Lão ba đã trải qua bảy lần thiết lập lại, cộng thêm lần này là lần thứ tám.

Ngay từ đầu hắn cũng rất sụp đổ, bất quá về sau trải qua thêm hai lần liền trấn định lại, hắn cũng có ý định đem chuyện này nói cho nguyên chủ biết.

Nhưng mỗi lần thiết lập lại nguyên chủ cũng sẽ không nhớ kỹ chuyện này.

Về sau lão ba phát hiện chuyện này chỉ có mình biết, cũng hiểu rõ bảo trì trí nhớ sau mỗi lần thiết lập lại.

Cho nên về sau hắn liền mặc kệ, dù sao kết cục cuối cùng đều như thế, hắn bắt đầu lấy hưởng thụ cuộc sống làm chủ.

"Con gái, con nói cái này giống NPC trong game hay không những người như chúng ta sẽ có trí tuệ NPC, thiết lập lại chỉ có thể đem trí tuệ của NPC trở lại như cũ, nhưng trí khôn của NPC như chúng ta đều vẫn còn."

"Ừm, có lẽ đi." Minh Thù lơ đãng nói: "Cho nên kết quả này không thể phá sao?"

Lão ba buông tay: "Nhìn xem cha con đã bị thiết lập lại bao nhiêu lần."

Hắn thiết lập lại nhiều lần cũng sẽ tiếp xúc đến một số người, những người này đều biết bí mật thiết lập lại của thế giới này.

Bọn hắn dự định tìm cơ hội phản kích, nhưng kết quả cũng không thay đổi được gì.

Người biết chính là biết, người không biết vẫn còn không biết rõ.

Lão ba hiển nhiên không phải loại người muốn cứu vớt thế giới, làm anh hùng của mọi người.

Hắn liền từ bỏ trị liệu.

Hắn vỗ vỗ bả vai Minh Thù: "Con gái a, chúng ta đừng nghĩ nhiều nữa, cứ như vậy cũng sống rất tốt."

Minh Thù cười híp mắt gật đầu: "Ừm, cho nên Độ Kỷ liền phiền ba ba phụ trách tốt."

Nụ cười của lão ba cứng đờ.

A! Con gái có ký ức! Như vậy hắn sẽ không vung được cái gánh nặng này!!

"Cha, người biết Diệp gia không?"

Lão ba đang suy nghĩ nên chạy trốn thế nào thì nghe thấy vấn đề của Minh Thù, thuận miệng lên tiếng: "Khu Tây Thành bên kia? Biết a..."

Lão ba đột nhiên ngẩng đầu: "Con hỏi bọn họ làm gì? Đám người Diệp kia chính là người dẫn đầu muốn ngăn cản thiết lập lại, con đừng cùng bọn họ làm càn."

Không cùng bọn họ làm càn nhưng cô phải đi tìm tiểu yêu tinh a!

Bốn năm trước...

Tiểu yêu tinh hẳn là còn đang ở Diệp gia.

Chỉ là không biết trí nhớ của hắn có bị thiết lập lại không.

-

Bốn năm trước trình tự ra vào khu Tây Thành cũng giống nhau, bất quá Minh Thù vẫn cầm giấy thông hành của lão ba.

Sau khi tiến vào khu Tây Thành, Minh Thù lập tức tìm một chỗ ăn cái gì đó.

Tìm tiểu yêu tinh cần thể lực, nói không chừng sau đó sẽ còn đánh nhau, không bổ sung năng lượng làm sao cho được.

Khu Đông Thành có bao nhiêu dơ dáy bẩn thỉu thì khu Tây Thành có nhiều phồn hoa bấy nhiêu.

Minh Thù ăn xong đồ ăn, ánh sáng cuối cùng của chân trời cũng từ từ biến mất lộ ra mảng trời xanh đậm, khu Tây Thành càng lúc càng náo nhiệt.

Đây chính là sự khác nhau của khu Tây Thành cùng khu Đông Thành.

Khu Đông Thành khi trời tối thì muốn tìm người trên đường cũng khó khăn.

Cuộc sống về đêm của khu Tây Thành giờ mới bắt đầu.

Diệp gia rất dễ tìm, Minh Thù ngửa đầu nhìn cửa sắt chạm hoa khí phái, không hổ là lão đại của khu Tây Thành.

Làm sao vào trong?

Minh Thù đương nhiên là vẩy vẩy tay áo —— bấm chuông cửa.

Leo tường rất lãng phí thể lực, có thể không làm đương nhiên không làm.

Nếu bọn họ không cho cô đi vào lại leo tường cũng không muộn.

Nhưng đối phương cũng không cho cô cơ hội biểu hiện kỹ năng leo tường này.

Cô được cung kính mời vào bên trong, người hầu đưa cô đến phòng khách.

Ngẫm lại cũng đúng, lời nói trước đó của cô là tuyên bố toàn thế giới, nếu Diệp gia là những người dẫn đầu ngăn cản thế giới thiết lập lại, tự nhiên sẽ biết cô tới.

Trong phòng khách giống như ban ngày, nam nhân trên năm mươi tuổi ngồi trên ghế sa lon, mắt sáng như đuốc: "Nghe nói cô đến tìm Diệp Tịch?"

Chính là cô gái này, trong vòng thiết lập trước đã nói ra những lời kia.

Minh Thù gật đầu.

Nam nhân mặt không biểu tình dò xét cô: "Tại sao cô biết nó?"

"Cứ như vậy biết thôi." Minh Thù cười híp mắt thêm một câu: "Bạn trai tôi."

Nam nhân: "..."

Nam nhân trầm mặc một lát: "Đi theo tôi."

Người Diệp gia dễ nói chuyện như vậy làm Minh Thù có chút ngoài dự liệu, nên thời điểm đi theo đáy lòng có chút phòng bị.

Nhưng mãi đến lúc nhìn thấy Diệp Tịch, nam nhân cũng không làm ra bất cứ động thái gì.

Bất quá...

Minh Thù nhìn bên trong tấm thủy tinh, Diệp Tịch nằm trên giường bệnh màu trắng, trên màn hình nhịp tim bên cạnh vẫn bình thường.

"Diệp Tịch một năm sau mới có thể tỉnh." Nam nhân nói: "Cô muốn đi vào nhìn hắn cần đến bên kia trừ độc."

"Hắn làm sao?"

"Tai nạn giao thông." Nam nhân ngữ khí bình tĩnh: "Mỗi lần thiết lập lại đều là thời gian sau khi hắn bị tai nạn một năm sau mới tỉnh lại, bốn năm sau qua đời, không cải biến được kết cục này."

-

Gian phòng trống trải, chỉ có âm thanh tích tích vang vọng.

Minh Thù mặc quần áo cách ly đi vào, so với bốn năm sau, lúc này Diệp Tịch vẫn còn non nớt, dung mạo không có sắc bén như thế.

Minh Thù ở bên trong đợi trong chốc lát, chỉ là nhìn hắn, không hề làm gì cả.

Cô rời khỏi phòng bệnh, nam nhân chờ ở bên ngoài.

Nam nhân mời Minh Thù trở lại phòng khách: "Cô tên Giáng Tuyết đúng không?"

Cái tên này không chỉ trước đó bị người ta thảo luận, còn rất nhiều lần cùng tên của Diệp ở cùng một chỗ, xuất hiện trước mặt hắn.

"Ừ."

"Diệp Tịch coi như tỉnh lại cũng không nhất định sẽ nhớ cô." Nam nhân nói: "Tựa như đại đa số những người khác không biết bí mật của thế giới này, ở bên trong một cái tuần hoàn không ngừng trải qua những chuyện trước kia.

Minh Thù nở nụ cười nhàn nhạt, trong giọng nói loại tự tin khác biệt: "Nếu là hắn, vậy hắn nhất định sẽ nhớ."

Nam nhân có chút nhíu mày, có lẽ bất mãn đối với sự tự tin của Minh Thù, có lẽ là cái khác.

Hắn nhìn Minh Thù, từng câu từng chữ hỏi: "Giáng Tuyết tiểu thư, chúng ta vẫn luôn lẩn quẩn trong cái vòng này, cô không có gì muốn nói sao?"

"Người có thể phá cái vòng lẩn quẩn này không phải tôi, tôi có nói gì cũng vô dụng."

Ánh mắt nam nhân sáng lên: "Ý của Giáng Tuyết tiểu thư, cô biết ai có thể đánh vỡ cái vòng lẩn quẩn này?"

"Tôi biết." Minh Thù cười ngọt ngào nhìn về phía nam nhân: "Nhưng tôi cũng không nói cho ông."

Một kết thúc thường thường sẽ dừng lại tại lúc nhân vật chính thành công, sẽ không tiếp tục viết chuyện sau đó.

Y Tích cuối cùng phá hủy khu Đông Thành, trở thành anh hùng của khu Tây Thành, đây là kết thúc của cô ta.

Nhưng thế giới này không có kết thúc.

Nữ chính nếu tồn tại vậy thì phải có lý do để tồn tại, dạng kịch bản này rõ ràng chính là vì nữ chính chuẩn bị.

"Giáng Tuyết tiểu thư, chẳng lẽ cô không muốn thoát ly khỏi cái vòng lẩn quẩn này sao?"

Minh Thù nở nụ cười nhức mắt: "Nói cách khác đây chẳng phải là trường sinh hay sao, ông có thể sống mãi mãi, ông không vui sao?"

Đây không phải là thứ mọi người đều muốn sao?

Nam nhân: "..."

Cho dù là ai nếu vẫn luôn bị lặp đi lặp lại cái vòng sinh hoạt kia cũng sẽ chán ngấy.

Thành quả cố gắng của mình không được bao lâu liền sẽ trở lại từ đầu, có ý nghĩa gì chứ?

"Giáng Tuyết tiểu thư, nếu như cô thay đổi chủ ý thì hoan nghênh cô gia nhập với chúng tôi." Nam nhân hình như có chút mệt mỏi, hắn nhìn vào hư không, thanh âm trầm thấp tịch mịch: "Con người khi còn sống, không nên như vậy"

Nam nhân đứng dậy tiễn khách, ngay tại thời điểm hai người rời khỏi phòng khách, người hầu vội vàng chạy tới.

"Tiên sinh, thiếu gia tỉnh."

Con ngươi nam nhân hiện lên một vẻ không thể tin: "Sao lại như vậy?"

Nó hẳn là một năm sau mới tỉnh...

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1269: Tuân Lệnh Darling (26)

Diệp Tịch quả thật đã tỉnh, bác sĩ Diệp gia vây quanh trước giường bệnh làm kiểm tra.

Thời điểm khi nam nhân cùng Minh Thù xuất hiện, Diệp Tịch liền giương mắt nhìn qua.

Trên khuôn mặt tái nhợt của hắn mỉm cười.

"Thiếu gia..."

Diệp Tịch đẩy người đang vây quanh hắn ra đi thẳng đến cửa.

Ánh mắt nam nhân có chút mềm nhũn: "Tiểu Tịch..."

Hắn giang hai tay chuẩn bị nghênh đón con của mình, nhưng Diệp Tịch lướt qua hắn, trực tiếp nhào về người đứng bên cạnh hắn.

Minh Thù bị Diệp Tịch ôm vào ngực.

Hắn nói nhỏ bên tai Minh Thù: "Darling, tôi biết em sẽ đến."

Nam nhân: "..."

Mọi người nhìn nam nhân, nam nhân xấu hổ đưa tay chắp sau lưng.

Nếu đã nhận biết cô bé này hẳn là giữ được ký ức trước kia.

Cũng không biết... Ký ức trước khi xảy ra tai nạn có còn hay không.

Đứa con trai này của hắn...

Diệp phụ nặng nề thở dài.

Thân thể Diệp Tịch còn rất yếu ớt, cần phải kiểm tra thật tốt lần nữa.

Thời điểm kiểm tra, Diệp Tịch không buông Minh Thù ra, các bác sĩ không còn cách nào chỉ có thể cứ như vậy kiểm tra.

Vẻ mặt của Diệp phụ bình tĩnh hơn nhiều, mỗi lần tỉnh lại đều là tình huống như vậy, hắn cũng đã quen rồi.

Chờ bác sĩ ra ngoài, Diệp phụ mới nặng mới tiến tới, mang theo một chút chờ mong hỏi: "Tiểu Tịch, con còn nhớ rõ sao?"

Diệp Tịch nhìn Diệp phụ một chút, lại nhìn Minh Thù, hắn đương nhiên biết người kia là ai, lần trước lúc tỉnh lại hắn cũng như thế này.

Hắn cái gì cũng không nhớ rõ, người kia chỉ nói hắn là ba của mình.

Diệp Tịch nửa ngày cũng không có lên tiếng.

Hắn không cảm thấy mình cùng người kia có bao nhiêu thân mật.

Cho nên hắn mượn việc thân thể của mình không khỏe liền không biết xấu hổ dựa vào Minh Thù, không có lên tiếng.

Diệp phụ nói không thất vọng là không thể nào.

Nhưng hắn chỉ thở dài: "Mang thiếu gia trở về phòng nghỉ ngơi cho tốt, Giáng Tuyết tiểu thư nếu không chê cũng có thể ở lại đây"

"Tôi muốn đưa hắn rời khỏi nơi này." Minh Thù nói thẳng: "Trước đó hắn chưa tỉnh nên tôi không có đưa đi."

Tầm mắt Diệp phụ sắc bén: "Giáng Tuyết tiểu thư, có phải tôi đối với cô quá mức rộng lượng, cô cảm thấy tôi sẽ để cô đưa Tiểu Tịch đi?"

Minh Thù: "Vậy thì để hắn chọn đi."

Diệp phụ có chút đau dạ dày, nhìn vào ánh mắt con hắn xa lạ nhìn hắn như thế, cùng với tư thế nó dựa vào Minh Thù...

"Tôi chọn darling."

Diệp phụ lần này là đau lòng.

-

Bởi vì đã khuya nên Minh Thù vẫn ở lại Diệp gia nghỉ ngơi một đêm.

Người hầu sắp xếp cho bọn họ một căn phòng.

Minh Thù ở phòng khách, cô chưa kịp quan sát xong gian phòng thì Diệp Tịch đã chạy đến.

Bắt lấy Minh Thù, nụ cười có chút du côn, ánh mắt nghiêm túc không hiện sự lỗ mãng: "Darling, đã lâu không gặp, tôi rất nhớ em, hôn một cái."

Thẳng nam Thù tích cực: "Tính toán một chút, chúng ta bất quá chỉ không gặp có mấy tiếng mà thôi."

Diệp Tịch có lý chẳng sợ: "Một ngày không gặp như cách ba thu."

Hôn vợ của mình có lỗi gì!

Muốn hôn hôn!

Diệp Tịch cọ cọ mặt Minh Thù, cuối cùng bắt được đôi môi mềm mại kia liền tùy ý trằn trọc.

Nhưng thân thể Diệp Tịch đột nhiên mềm nhũn, nếu không phải Minh Thù phản ứng nhanh chóng đỡ hắn, không chừng đã ngã trên mặt đất.

"Có chút choáng..." Diệp Tịch phiền muộn, thân thể này không được rồi, hắn nhìn về phía Minh Thù: "Darling, em hôn tôi đi."

Minh Thù: "..."

Minh Thù ném hắn trở về phòng, cho người hầu gọi bác sĩ tới.

Hắn vừa tỉnh lại cứ như vậy làm loạn, bác sĩ thấp giọng dặn dò hắn vài câu.

Diệp Tịch có chút không phục, thân thể của hắn rất tốt!

Không phải chỉ hôn một chút sao, làm sao lại yếu như vậy!

Một đám lang băm!

Diệp thiếu gia ánh mắt bất thiện, bác sĩ không dám ở lại, kiểm tra xong đưa hắn lên giường, nhanh chóng rời phòng.

Minh Thù ngồi bên cạnh hắn, Diệp Tịch mong đợi nhìn cô.

Minh Thù xòe tay: "Đưa tấm thẻ cho tôi xem một chút."

"... Được."

Diệp Tịch tìm tấm thẻ đưa cho Minh Thù.

Họ và tên: Diệp Tịch

Tuổi thọ còn thừa: 29 tháng 4 ngày

Tuổi thọ cao nhất: 73 tuổi

Minh Thù nhíu mày, thời gian này... Vì sao không bị thiết lập lại?

Minh Thù hỏi hắn: "Người kia, có thể tin sao?"

Diệp Tịch nắm ngón tay Minh Thù, có chút rầu rĩ không vui: "Ai?"

"Cha cậu."

Diệp Tịch lơ đãng nói: "Có thể chứ, ông ấy đối với tôi rất tốt, bất quá tôi làm sao cũng không thân thiết với ông ấy được, không biết vì sao, chỉ muốn thân thiết với darling."

Nói đến phần sau, Diệp Tịch lại bắt đầu đùa giỡn Minh Thù.

Đợi Diệp Tịch ngủ say, Minh Thù rời khỏi phòng đi tìm Diệp phụ.

Diệp phụ ngồi một mình ở thư phòng, chỉ bật một chiếc đèn, tia sáng lờ mờ, cơ hồ không thấy rõ thần sắc trên mặt hắn.

"Giáng Tuyết tiểu thư, muộn như vậy còn có chuyện gì sao?" Con trai đã chọn cô, cô còn muốn đến trước mặt hắn khoe khoang sao!

"Tôi rất hiếu kì, vì sao ông không có chút nghi hoặc nào, thậm chí không có quá nhiều hỏi thăm đến thân phận của tôi."

Một người xa lạ... Được rồi, lúc trước cô đã nổi danh, không tính là người xa lạ. Nhưng một người như vậy đột nhiên tìm tới cửa, hắn không thấy kỳ quái sao?

Diệp phụ một tay nhéo nhéo mũi: "Tôi đã sớm biết chuyện cô cùng Tiểu Tịch ở chung một chỗ, cần tôi nói đến kỹ lưỡng hơn sao?"

Thời gian sau khi Diệp Tịch rời đi kia, ngoại trừ ban đầu hắn không biết nó đi nơi nào, về sau hắn đều biết.

Minh Thù mượn ánh sáng lờ mờ, dò xét nam nhân một chút.

Rốt cục, cô chậm rãi lên tiếng: "Tuổi thọ của Diệp Tịch vì sao khác biệt?"

Tay bóp mũi của Diệp dừng lại: "Chuyện này nó cũng nói cho cô biết?"

Minh Thù không trả lời.

Trong thư phòng nhất thời tĩnh lặng im ắng.

"Vì sao lại như thế, tôi cũng không rõ ràng."

Diệp phụ nói, sinh mệnh của Diệp Tịch đã bị xói mòn, không thể cướp đoạt tuổi thọ của người khác để bổ sung.

Không giống bọn họ, không ngừng thiết lập lại.

"Tôi đã nghe qua rất nhiều người, chỉ tìm được một người cùng tình huống với Tiểu Tịch, tính mạng của người kia về sau tại vòng thiết lập lại tiếp theo đã biến mất, như chưa từng xuất hiện."

"Vì sao lại xuất hiện tình huống như vậy, tôi cũng không rõ ràng."

Minh Thù khẽ nhíu mày, cho nên điều này đại biểu cho việc tử vong thật sự?

Đây càng giống trò chơi xuất hiện BUG.

Tiểu yêu tinh sẽ không xui xẻo như vậy chứ?

Nghĩ lại tình trạng của tiểu yêu tinh hiện tại, nói không chừng thật sẽ xui xẻo như vậy.

Thật rầu a!

-

Ngày thứ hai ngay lúc Diệp phụ phức tạp chăm chú nhìn xuống dưới, Minh Thù mang theo Diệp Tịch rời khỏi.

Minh Thù mang Diệp Tịch trở lại Độ Kỷ liền bất ngờ nhìn thấy Lục Ngưng đang trong thời kì thiếu nữ.

Vẻ mặt cô ấy nghiêm túc đi qua đi lại ngoài cửa lớn Độ Kỷ.

Nhìn xuyên qua đám người, dù bốn năm trước dung mạo có chỗ khác biệt nhưng Lục Ngưng chỉ nhìn một chút liền nhận ra.

Cô bước nhanh đi tới: "Giáng Tuyết tiểu thư."

"Vào trong rồi nói." Minh Thù nói.

Lục Ngưng gật gật đầu.

Lục Ngưng thật sự hoảng, Độ Kỷ bốn năm trước cùng bốn năm sau không có gì khác biệt, Lục Ngưng nhìn hoàn cảnh quen thuộc, dĩ nhiên có chút buông lỏng.

"Con gái, con đi ra ngoài một chuyến thế nào lại mang hai người trở về, chúng ta không rảnh để nuôi người đâu!"

Giọng nói giống như u linh của lão ba thổi qua.

Minh Thù: "..."

Lão ba cũng không có ý tham gia cùng bọn họ nói chuyện, nói một câu như vậy rồi lượn đi.

Lục Ngưng chưa thấy qua vị lão ba này, nhưng nhìn người xung quanh đối với hắn rất cung kính, chần chờ hỏi: "Giáng Tuyết tiểu thư, ông ấy là..."

"Cha rơi, đừng để ý đến ông ấy"

Lục Ngưng: "??"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1270: Tuân Lệnh Darling (27)

"Giáng Tuyết tiểu thư, chúng ta thật sự trở về bốn năm trước?" Lục Ngưng dường như vẫn không thể tin được.

"Soi gương đi, nhìn xem có phải có phải cô của bốn năm trước không."

Lục Ngưng đương nhiên đã soi qua.

Thế nhưng chuyện này làm sao cũng đều cảm thấy thật quỷ dị.

Rõ ràng trước đó bọn họ còn đang thảo luận tính chân thật của sự thiết lập lại, kết quả thoáng một cái bọn họ liền bị thiết lập lại.

"Vì... Vì sao lại thiết lập lại?"

Minh Thù nghiêm túc suy nghĩ một chút: "Có khả năng tốc độ đường truyền của Thiên đạo không tốt."

Lục Ngưng: "..."

Hoàn toàn không có tâm tình nói đùa.

"Giáng Tuyết tiểu thư, dựa theo lý thuyết trước đó, chúng ta hẳn là sẽ không có ký ức của vòng trước, vì cái gì... Tôi có thể nhớ kỹ?"

Cô đã thăm dò qua người bên cạnh, bọn họ đều không nhớ rõ.

Chỉ có cô...

Giọng nói của Minh Thù mềm mại: "Bởi vì cô đặc biệt a."

"Đặc biệt? Đặc biệt xui xẻo sao?"

"Ừ..." Nữ chính Lục Ngưng rất xui xẻo hay sao? Hình như cô không có chú ý tới, bất quá nữ chính đa phần đều sẽ xui xẻo như nhau.

Minh Thù nhấp môi dưới, nụ cười nhàn nhạt: "Đây cũng là một loại chiếu cố, thua thiệt là phúc nha."

Nữ chính nào đều không phải trước xui xẻo, sau hưởng phúc!

Không có cải biến!

Kịch bản của nữ chính đều đi theo con đường như vậy!

Lục Ngưng: "..." Vì sao cảm giác như cô ấy đang dỗ em bé?!

Lục Ngưng móc móc ngón tay: "Mục đích của thiết lập lại là cái gì? Chẳng lẽ chúng ta vẫn sẽ luôn ở trong cái vòng lẩn quẩn này? Thế giới này... Đến cùng có phải là thật hay không, hay tôi chỉ đang nằm mơ?"

Nếu như là mơ, vậy giấc mơ này cũng quá dài dằng dặc, quá không thể tưởng tượng nổi.

Minh Thù đột nhiên hỏi: "Thẻ của cô có phải có gì khác biệt không?"

Lục Ngưng sửng sốt một chút, đáy mắt hiện lên một tia đề phòng.

Cô giãy dụa một lát, tựa hồ đang cân nhắc có nên tin tưởng Minh Thù hay không.

cùng, cô chậm rãi lấy thẻ của mình ra.

Họ và tên: Lục Ngưng

Tuổi thọ còn thừa: 1 ngày

Tuổi thọ cao nhất: 17 tuổi

Cùng tấm thẻ bình thường cũng không có gì khác biệt.

Nhưng tuổi thọ còn thừa...

"Sáng mai cô phải chết?"

Mặc dù trên thẻ đã có kết luận, nhưng từ trong miệng cô nói ra vẫn cảm thấy quỷ dị.

Khóe miệng Lục Ngưng giật giật: "Tháng trước tôi mới trong 18 tuổi."

Lục Ngưng tiếp tục nói: "Số tuổi thọ còn thừa này sẽ không thay đổi."

Mà trong trí nhớ năm 17 tuổi của cô, cô ra ngoài gặp một chuyện rất lớn nên sắp chết.

Bác sĩ nói cô sống sót cũng là kỳ tích.

Chính là từ ngày đó về sau, tuổi thọ còn thừa của cô cũng không chuyển biến.

Độ Kỷ làm việc này thấy qua không ít tấm thẻ, nhưng bọn họ cũng chỉ thấy các tấm thẻ đều như nhau.

Nhưng sự thật chứng minh quả thật có một bộ phận như vậy, thẻ của bọn họ không giống với người bình thường.

Có lẽ...

Là cùng sự cố có quan hệ?

Minh Thù lấy thẻ của Độ Kỷ chia cho Lục Ngưng, trên thẻ phảng phất có ánh sáng lóe một cái.

Số 1 muốn nhảy đến 2, kết quả 2 vẫn chưa hoàn toàn hiện rõ lại ngã về 1.

Minh Thù: "..."

Minh Thù lại nhìn tấm thẻ thẻ trong tay, mất hết.

"Cô đây là biến tướng của trường sinh a." Minh Thù đột nhiên cảm thán một câu.

Lục Ngưng: "..."

Minh Thù đặt tấm thẻ xuống, hai tấm thẻ dính vào cùng nhau, ánh sáng chợt lóe lên, Minh Thù đột nhiên phát hiện tấm thẻ khôi phục số lượng tuổi thọ ban đầu.

Minh Thù: "..."

Không hổ là nữ chính, ngày cả HP cũng không tầm thường.

Lục Ngưng cũng trông thấy: "Cái này... Sao lại thế này?"

"Đại khái là ghét bỏ số lượng quá ít đi." Minh Thù thuận miệng nói mò.

Bất quá ngẫm lại vừa mới xảy ra chuyện kia... Đột nhiên cảm thấy có khả năng sẽ biết chuyện gì xảy ra?

Lục Ngưng cùng Minh Thù thảo luận nửa ngày đến chóng mặt, kết quả cũng không phát hiện được manh mối hữu dụng nào.

"Thiếu nữ, cứu vớt thế giới nhờ vào cô."

Lục Ngưng: "??"

Cái quỷ gì a!

-

Lão ba đã bỏ trốn.

Thời điểm Minh Thù biết được tin tức này đã là sau ba ngày thiết lập lại.

Không có dấu hiệu nào.

Một lời nhắn cũng không để lại, trực tiếp biến mất không tung tích.

Ngày thứ hai Minh Thù mới nhận được tin nhắn của lão ba, Độ Kỷ cứ như vậy qua loa hoàn thành nghi thức đời này kế nhiệm của đời trước.

Minh Thù: "..."

Lần nữa trở thành đại tiểu thư của Độ Kỷ, rất nhanh đã nhìn thấy trợ lý Hạ.

So với trợ lý Hạ bốn năm sau khôn khéo trầm tĩnh, lúc này trợ lý Hạ vẫn là một thanh niên lỗ mãng đầy nhiệt huyết.

Thanh niên nhiệt huyết dựa vào vận khí may mắn tiến vào Độ Kỷ, Minh Thù nhìn thấy hắn liền đưa vị trí trợ lý cùng tất cả các việc giao hết cho hắn.

Mới vừa nhận chức trợ lý Hạ: "??"

Sự việc quả nhiên là dựa theo trí nhớ của nguyên chủ, vẫn phát triển theo quỹ đạo đã từng phát triển.

Lục Ngưng vẫn chạy tới chỗ của Minh Thù mấy lần, về sau

Minh Thù chê cô ấy phiền —— còn không biết nấu cơm, nếu biết nấu cơm cô sẽ kiên nhẫn cùng cô ấy nghiên cứu thảo luận một chút chân tướng.

Nhưng rất đáng tiếc cô ấy sẽ không biết, cho nên Minh Thù đem cái chương trình học này pass đi, trực tiếp giới thiệu cô ấy cho Diệp phụ.

Minh Thù lại bắt đầu rải lời đồn trên mạng, bất quá không có làm lớn như trước đó.

Dựa theo lý thuyết trước đó, vốn là sau khi khu Tây Thành cùng khu Đông Thành kết thúc tranh loạn mới có thể thiết lập lại.

Nhưng trước kia cũng không có kết thúc, có thể là do cô công khai những chuyện kia.

-

Cuối tuần.

Diệp phụ gọi điện thoại mời cô cùng Diệp Tịch về tham gia một bữa tiệc tối.

Chủ yếu là Diệp Tịch, cô là tiện thể.

Tốt xấu gì cũng là con trai của người ta, Minh Thù không đi không tốt lắm nên chỉ có thể đưa Diệp Tịch đi dự tiệc.

Địa điểm yến hội được tổ chức ngay tại Diệp gia, hình như là sinh nhật của một trưởng bối nào đó của Diệp gia.

Diệp Tịch vừa xuất hiện liền bị Diệp phụ gọi vào trong tâm sự tình cha con.

Minh Thù nhìn thấy Lục Ngưng trong yến hội, đi đến bên cạnh cô ấy: "Thế nào, đã nghiên cứu làm sao để cứu vớt thế giới chưa?"

Lục Ngưng hơi kinh ngạc quay đầu nhìn cô, Minh Thù cười khẽ.

Lục Ngưng kéo cô đi về phía hẻo lánh.

"Diệp gia nghiên cứu cái này đã rất lâu rồi, bọn họ biết tấm thẻ có rất nhiều loại, tôi nghe nói có một người tấm thẻ tuổi thọ là số âm, nhưng người kia vẫn sống tốt, những tuổi thọ của các tấm thẻ này nguyên nhân hình thành không rõ ràng."

"Nguyên nhân thế giới thiết lập lại cũng đưa ra rất nhiều lý luận, bất quá bọn họ nghiệm chứng không ít, đều không đúng..."

Lục Ngưng nói: "Nguyên lai trên thế giới này cũng có nhiều người biết chuyện này."

Lục Ngưng tiếp xúc cùng người Diệp gia một đoạn thời gian phát hiện người Diệp gia kỳ thật rất khiêm tốn, cùng Diệp gia làm việc cũng không phải cống hiến gì, bọn họ chỉ là muốn tìm được chân tướng.

Minh Thù lấy một đĩa điểm tâm: "Chỗ các người nghiên cứu được cái gì chưa?"

Lục Ngưng cười khổ: "Diệp gia nghiên cứu thời gian rất lâu đều không có kết luận..."

Minh Thù ngậm một miếng điểm tâm, từ ngữ có chút mập mờ: "Cô không giống bọn họ."

Lục Ngưng: "..."

Cô ấy đến cùng tại sao cứ kiên định như vậy nói mình không giống?

Cô đến cùng có chỗ nào không giống?

Là bởi vì... Cô ấy đã từng nói, cô ấy biết tương lai sẽ phát sinh chuyện gì sao?

Thế nhưng ngay cả chuyện thế giới thiết lập lại cô ấy cũng không biết...

"Lục Ngưng!"

Lục Ngưng đang nói chuyện với Minh Thù thì có giọng nói yểu điệu từ phía sau truyền đến.

Nữ sinh xinh đẹp mang theo hai người bạn nhanh chóng chạy về phía bọn họ.

Lục Ngưng còn chưa lên tiếng thì một tay nữ sinh đã đẩy trên người Lục Ngưng, Lục Ngưng không có phòng bị, thân thể mất trọng lực lui về phía sau, giày cao gót nghiêng một cái, cả người ngả ngược về sau.

Minh Thù nhanh tay đỡ lấy cô ấy, sau lưng Lục Ngưng vừa đụng vào bàn rượu, xém chút nữa...

Tay Lục Ngưng vịn bên hông cô, có chút dùng sức đỡ người dậy.

"Cảm ơn... Cảm ơn." Lục Ngưng vẫn còn sợ hãi.

"Vinh hạnh của tôi."

"Lục Ngưng, ai cho cô mặc váy của tôi!" Nữ sinh ngữ khí tràn đầy khinh thường: "Khu Đông Thành rác rưởi cũng xứng đáng mặc váy của tôi sao!"

"Đây là..."

Lục Ngưng bị cắt lời giải thích.

"Thấp hèn chính là thấp hèn, từ khu Đông Thành qua thật khiến người ta buồn nôn, dám trộm y phục của tôi, cô chính là muốn đóng vai đẹp mắt một chút quyến rũ ai ở đây vậy?"

Nữ sinh nói chuyện chanh chua, giọng nói hơi lớn làm người xung quanh đều nhìn về phía bên này.

Nữ sinh càng tự tin, ngón tay được bảo dưỡng tỉ mỉ chỉ về phía Lục Ngưng: "Coi như cô trộm váy của tôi cũng chỉ coi là một chuyện cười, rác rưởi mãi mãi là rác rưởi..."

Cái này váy làm sao có được không quan trọng, quan trọng là làm cho cô ta có một lí do.

"Khu Đông Thành đến sao?"

"Trời ạ, khu Đông Thành đến, làm sao lại xuất hiện ở đây?"

"A..., vừa rồi tôi cách cô ta rất gần, không được tôi phải đi thay quần áo."

"Trộm quần áo của người khác mặc, người khu Đông Thành quả nhiên tay chân không sạch sẽ, khu Tây Thành chúng ta nên ngăn chặn người của khu Đông Thành tiến vào."

"Lần trước có người không phải xém chút bị người khu Đông Thành làm cho... Thật là đáng sợ."

Đám người bốn phía bạo động làm cho nữ sinh kiêu ngạo hất cằm lên: "Lột y phục của cô ta xuống cho tôi."

Sắc mặt của Lục Ngưng vốn là khó coi, ngay lúc nữ sinh vừa nói xong câu này sắc mặt liền chuyển thành trắng bệt.

Diệp gia đại đa số đều rất tốt, nhưng cũng có...

Vị này chính là vị thiên kim nhỏ nhất của Diệp gia,chính là cháu gái của vị trưởng bối Diệp gia có sinh nhật vào tối nay, bình thường có thể nói là viên ngọc quý trên tay Diệp gia.

Tiếng nói của Diệp Đồng vừa dứt thì hai cô gái bên cạnh cô ta lập tức tiến về phía Lục Ngưng.

Bốn phía đều là ánh mắt xem kịch vui, thậm chí còn có chỗ chờ mong.

Người của khu Đông Thành bị làm nhục trong mắt những người này đã trở thành thú vui.

Lục Ngưng tức giận đến phát run: "Diệp tiểu thư, tôi chưa hề đắc tội với cô..."

Cô biết Diệp Đồng không thích mình cho nên không có việc gì tuyệt đối không bước ra khỏi phòng thí nghiệm nửa bước, không chính diện đối mặt cùng Diệp Đồng.

Diệp Đồng vênh váo đắc ý: "Cô đứng ở chỗ này chính là đắc tội tôi."

Hai cô gái kia đã tới gần, mỗi người một bên có ý đồ bắt lấy cánh tay của Lục Ngưng.

"A..."

Thanh âm đau đớn của nữ sinh vang vọng cả đại sảnh.

Minh Thù nắm cổ tay cô ta, hình như là đau nhức nên cơ thể nữ sinh hơi uốn lượn.

Người hành hung nâng lên nụ cười nhàn nhạt, ngữ khí nhẹ nhàng chậm rãi: "Động vào cô ấy thử xem."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1271: Tuân Lệnh Darling (28)

"Cô là ai!" Diệp Đồng không biết Minh Thù: "Lại thay loại người này ra mặt, cô cũng là khu Đông Thành đến? Buông bạn của tôi ra!"

"Tôi?" Minh Thù trước buông nữ sinh kia ra, bất quá thuận thế đem hai nữ sinh đẩy ra, Lục Ngưng được cô bảo vệ đứng sau lưng, nhếch miệng cười: "Tôi là từ Nam Thành đến."

Đám người: "??"

Nơi này cũng chỉ có khu Đông Thành cùng khu Tây Thành, Nam Thành từ đâu tới?

Diệp Đồng thần sắc giễu cợt: "Từ Nam Thành tới? Khu Đông Thành đến thì nói là khu Đông Thành đến, còn không thừa nhận... Cũng thế, loại địa phương kia, ngẫm lại cũng làm người ta thở không nỗi."

Nói đến phần sau, mặt mũi Diệp Đồng tràn đầy vẻ chán ghét: "Nếu cô đã cùng Lục Ngưng là một đám, vậy thì cùng cô ta ở chung một chỗ đi, lột quần áo của hai người bọn họ xuống hết cho tôi."

"Diệp Đồng tiểu thư!" Bên cạnh có người bảo cô ta: "Tôi vừa mới thấy..."

Diệp Đồng nhìn cũng không nhìn người kia một chút, trực tiếp quát lớn với hai nữ sinh vừa bị Minh Thù đẩy ra: "Thất thần làm gì, còn không đi!"

Hai nữ sinh liếc nhau, khí lực của Minh Thù vừa rồi không mạnh thế nhưng bọn họ cảm thấy khắp người đều phát lạnh.

Nhưng Diệp Đồng là đối tượng bọn họ nịnh bợ, Diệp Đồng nói, họ không thể không nghe.

"Giáng Tuyết tiểu thư..." Lục Ngưng kéo tay áo cô: "Bọn họ là nhằm vào tôi, cô đi trước đi."

Đây là chuyện của cô, cô không có thói quen liên lụy người khác.

Minh Thù không để ý tới Lục Ngưng, trực tiếp động thủ quật hai nữ sinh kia ngã xuống đất.

Diệp Đồng có chút trừng lớn mắt.

"Cô..."

Diệp Đồng nhìn Minh Thù đang đi về phía mình, chân không nhịn được lui về sau: "Cô đừng tới đây, đây là nhà tôi!"

Minh Thù đưa tay giữ chặt cô ta, Diệp Đồng giãy dụa nhưng rất nhanh đã bị áp chế.

Bàn tay ấm áp bóp lấy cổ cô ta, giọng nói thanh thúy của nữ sinh vang lên bên tai: "Tôi có thể cho cô thể nghiệm một chút cảm giác hít thở không nổi, có muốn thể nghiệm hay không?"

"Không..." Diệp Đồng cảm giác bàn tay kia đang dùng sức, đáy mắt hiện lên vẻ kinh hoảng: "Cô điên rồi! Đây là Diệp gia, cô dám làm tổn thương một sợi tóc của tôi, cô sẽ không ra được cửa Diệp gia!!"

Minh Thù nói: "Vậy tôi không làm tổn thương tóc của cô là được rồi."

Diệp Đồng: "..."

Sắc mặt Diệp Đồng có chút đỏ lên, rõ ràng đối phương chỉ là một nữ nhi, lực lượng tựa hồ cũng không phải rất mạnh, nhưng cô ta chính là thoát không nổi.

"Cứu... Cứu mạng... Các người... Các người kéo cô ta ra cho tôi!"

Diệp Đồng bắt đầu cầu cứu những người vây xem xung quanh.

Người vây xem ngược lại là có mấy nam nhân muốn tiến lên, nhưng thấy Minh Thù bóp cổ Diệp Đồng, bọn họ cũng không dám tùy tiện tiến lên.

Minh Thù nâng lên nụ cười: "Xin lỗi Lục Ngưng."

Xin lỗi Lục Ngưng?

Diệp Đồng cảm thấy khả năng là mình nghe nhầm, cô ta làm sao có thể xin lỗi Lục Ngưng đến từ khu Đông Thành rác rưởi kia.

Đây là Diệp gia của cô ta, cô ta làm sao có thể xin lỗi!

"Nằm mơ!"

Diệp Đồng vừa nói xong hai chữ kia thì cả người liền thở không ra hơi, nhưng cũng không đến mức lập tức ngạt thở.

Bàn tay đã không còn ấm áp nữa, phảng phất sự tàn nhẫn lạnh lùng.

Một cỗ sợ hãi khó nói nên lời bò lên tâm thất, bóp nát trái tim của cô ta.

Mỗi một nhịp tim đều đập bên tai.

"Cô đừng làm loạn!"

"Nhanh đi gọi người!"

"Người này điên rồi, cũng dám động thủ với tiểu thư Diệp Đồng!"

Đám người bắt đầu di chuyển, có người chạy về phía khác đi gọi người.

"Không... Không muốn..." Trong mắt Diệp Đồng chỉ còn lại sự kinh hoàng.

Minh Thù nhàn nhã mỉm cười: "Xin lỗi mau, xin lỗi rồi tôi sẽ buông cô ra."

Lục Ngưng đang muốn nói gì đó, nhưng thấy bầu không khí như thế này cô cũng không biết làm sao để mở miệng.

"..." Diệp Đồng giằng co gần ba mươi giây, cuối cùng nhả ra: "Thật... thật xin lỗi."

Minh Thù buông Diệp Đồng ra.

Diệp Đồng ôm cổ ho mãnh liệt, lảo đảo rời khỏi thật xa.

"Dân đen! Cô chờ đó..."

Nụ cười Minh Thù vẫn như cũ: "Dân đen? Cô cho đây là đế quốc mình xây dựng, tự mình xưng vương sao?"

Phốc phốc...

Trong đám người không biết là ai cười ra tiếng.

Sắc mặt Diệp Đồng càng kém, đôi mắt xinh đẹp trừng về phía đám người, không nhìn thấy là ai cô ta lại chuyển hướng sang kẻ cầm đầu.

"Đồng Đồng, có chuyện gì?"

Một ông già xuất hiện trong đám người, mặt mũi tràn đầy sự quan tâm.

"Ông nội!"

Diệp Đồng khóc nhào về phía lão nhị.

Lão nhị vội vàng an ủi: "Ôi, cháu gái ngoan, đây là chuyện gì, có ai ức hiếp con sao?"

Diệp Đồng chỉ về hướng Minh Thù cùng Lục Ngưng: "Bọn họ! Bọn họ ức hiếp con, cô ta còn bóp cổ con, ông nội, người nhìn cổ con... Xém chút nữa con đã bị cô ta bóp chết."

Lão nhị nhìn cổ Diệp Đồng, có dấu tay rõ ràng.

Lão nhị lập tức giận dữ, ánh mắt sắc bén quét về phía Minh Thù bên kia: "Làm càn! Lại đến Diệp gia ta giương oai, Lục Ngưng! Lại là cô! Cô đừng tưởng rằng tên tiểu tử Diệp Văn Ký kia đối với cô không tệ, cô liền xem Diệp gia như nhà mình!"

Lục Ngưng mồ hôi lả tả chảy xuống.

Rõ ràng là Diệp Đồng ở không đi gây sự...

Minh Thù phất tay: "Ài, người là tôi bóp, ông phát hỏa với cô ấy cái gì, có lửa cứ hướng về tôi."

Đây là vỏ của trẫm, không cần đổ loạn cho người khác a!

Lão nhị nhìn về phía người nói chuyện, lửa giận càng lớn: "Cô lại là ai?"

Diệp gia là nơi ai cũng có thể đến sao?

Diệp Văn Ký thật là càng sống càng càn rỡ!

Minh Thù mỉm cười: "Thật có lỗi, người như chúng tôi đều không cần dùng đồ vật hình dung, các người dùng từ đế quốc có hơi kì lạ."

Hai chữ đế quốc làm người ta vô cùng xấu hổ.

Lão nhị ước chừng là chưa bao giờ bị người khác chống đối như thế: "Là ai mang cô đến?"

"Tôi tự mình tới." Trẫm cần người khác mang tới sao?! Trò cười!

"Tự mình đến? A, trước kia làm sao tôi chưa thấy qua cô, làm sao cô có được thiệp mời!" Diệp Đồng đệm theo: "Cô sẽ không phải là lén vào chứ?"

"Diệp Đồng tiểu thư, cô đối với an ninh nhà mình rất không tự tin đây."

Diệp Đồng: "..."

Lấy thủ đoạn của Diệp gia làm sao lại có người có thể lén vào an toàn.

Diệp Đồng khẽ cắn môi: "Không phải người khác mang cô đến thì cô vào bằng cách nào! Chẳng lẽ cô còn được mời tới?"

Cô ta xác nhận lần này được mời đều là người quen, nữ nhân này nàng căn bản chưa từng thấy qua.

Còn cùng Lục Ngưng đứng chung một chỗ...

Không chừng chính là Lục Ngưng giúp cô ta lẻn vào.

"Các vị nên nghe qua tên của tôi." Tầm mắt Minh Thù đảo qua bốn phía: "Giáng Tuyết, lão đại mới của Độ Kỷ."

"..."

Không gian đột nhiên an tĩnh lại.

Giáng Tuyết cái tên này chưa quen thuộc, nhưng là Độ Kỷ...

Coi như bọn họ xem thường khu Đông Thành, nhưng lão đại của Độ Kỷ... Bọn họ cũng không dám quá đắc tội.

"Xét thấy mọi người ngày hôm nay biểu hiện xuất sắc, tôi quyết định về sau sẽ ưu đãi đặc biệt cho các chư vị." Minh Thù chậm rãi nói: "Một ngày 100 ngàn, hi vọng mọi người hài lòng, đánh giá 5 sao nha."

Đám người: "..."

Sắc mặt lão nhị hơi khó coi, Diệp Đồng hiển nhiên cũng biết hai chữ Độ Kỷ này, sắc mặt tái nhợt lúc thì xanh một trận.

"Darling." Diệp Tịch cùng Diệp Văn Ký từ trong đám người đi tới, Diệp Tịch trực tiếp vòng tay ôm eo Minh Thù: "Tìm em nửa ngày."

Trong đám người có một trận tiếng hít hơi.

Bọn họ biết Diệp Tịch... Bất quá, không phải nói Diệp Tịch vẫn còn đang hôn mê sao? Làm sao lại tỉnh rồi?

Còn cùng nữ sinh này có quan hệ thân mật như thế?

Diệp Văn Ký xụ mặt, giống như không hiểu hỏi: "Các người vây ở đây làm cái gì? Nhị thúc? Đồng Đồng làm sao vậy?"

Bên này náo lớn như vậy, Diệp Văn Ký không có khả năng không biết được.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1272: Tuân Lệnh Darling (29)

"Diệp Tịch tỉnh lại rồi."

"A... Diệp Tịch vẫn đẹp trai như vậy."

"Diệp Tịch cùng người kia có quan hệ thế nào... Hắn lại ôm cô ấy, tại sao hắn có thể ôm cô ấy..."

"Nếu tôi được ôm như thế thì tốt biết mấy."

Trong đám người có không ít nữ sinh, lúc này nhìn thấy Diệp Tịch đều là một mặt say mê.

Những người còn lại thì thầm với nhau, đại đa số là nói về chuyện của Diệp Tịch.

Diệp Tịch xảy ra tai nạn giao thông, hôn mê bất tỉnh, không phải bí mật gì.

Lão nhị biểu hiện khó coi: "Vị này... Là gì của Tiểu Tịch?"

"Bạn gái." Khóe miệng Diệp Tịch mỉm cười, nhưng trong con ngươi hoàn toàn lạnh lẽo: "Nhị gia gia ức hiếp darling của tôi sao?"

Lão nhị: "..."

Ai ức hiếp cô ta!

Hắn thấy cô ta ức hiếp cháu gái của hắn!

"Bọn họ có chỗ nào ức hiếp thôi chứ." Minh Thù nói: "Nói tôi ức hiếp bọn họ còn tạm được."

Diệp Tịch nheo mắt, nụ cười mở rộng: "Ừ, darling là giỏi nhất!"

Đám người: "..."

Bọn họ cho tới bây giờ đều chưa từng nghe qua có người có thể đem câu này nói ra thản nhiên như vậy.

Mấu chốt là Diệp Tịch còn phụ họa...

Phụ họa cái quỷ gì a!

Đám người chỉ cảm thấy tam quan bị đập vỡ.

Diệp Văn Ký che môi, ho nhẹ một tiếng: "Tốt, nếu là hiểu lầm thì cứ nói ra, không nên tổn thương hòa khí, đều là người một nhà, Đồng Đồng tuổi cũng không còn nhỏ, không được tùy hứng."

Đám người: "..."

Thế này sao lại là hiểu lầm, hoàn toàn không phải hiểu lầm có được không?

Đối với Diệp Văn Ký mở mắt nói bừa, đám người ngoại trừ nội tâm nhổ nước bọt cũng không dám nói gì.

Bất quá mọi người đem tầm mắt thả trên người lão nhị.

Nhưng mà để bọn họ thất vọng chính là lão nhị cũng không tiếp tục phát hỏa, chỉ là ẩn ẩn bất thiện trừng Minh Thù một chút.

Câu nói sau cùng của Diệp Văn Ký kia rõ ràng chính là cảnh cáo, hắn làm sao có thể nghe không hiểu.

Diệp Đồng có vẻ không phục, đang muốn tranh luận liền bị lão nhị níu lại, hai người rời khỏi đại sảnh.

"Tốt, mọi người cứ chơi đến vui vẻ." Diệp Văn Ký lên tiếng.

Đám người đưa mắt nhìn nhau, trở ngại Diệp Văn ký nên tự mình tản ra, thấp giọng giao lưu.

Diệp Văn ký: "Giáng Tuyết tiểu thư, chiêu đãi không chu đáo, mong cô rộng lòng tha thứ."

Minh Thù: "Được thôi."

Diệp Văn Ký: "..."

Hắn không phải chỉ nói lời khách sáo thôi sao?

Diệp Văn Ký có chút một lời khó nói hết, cùng Diệp Tịch nói hai câu rồi rời khỏi, đi chiêu đãi khách khác.

Diệp Tịch nghiêm túc nghĩ lại: "Darling, đều là lỗi của tôi, tôi không nên rời khỏi em, không thì em cũng sẽ không bị người ta ức hiếp."

"Suy nghĩ nhiều rồi, coi như cậu không ở đây tôi cũng sẽ không bị người khác ức hiếp." Trò cười, trẫm làm sao có thể tùy tiện bị người khác ức hiếp? Ngây thơ!

Trẫm đáp ứng, đồ ăn vặt của trẫm đều đáp ứng!

Diệp Tịch: "..."

Mịa nhà nó làm sao câu thoại này có điểm không đúng a!

Chẳng lẽ cô không phải hẳn là rất cảm động ôm hắn một cái, hôn hôn hắn hai cái sao?

"Khục..." Lục Ngưng xấu hổ tằng hắng một cái: "Cái kia.. cảm ơn cô, vừa rồi đều là tại tôi."

Lục Ngưng cảm thấy thời điểm mình vừa nói xong thì tầm mắt sắc bén như con dao nhỏ của nam sinh đối diện kia nhìn qua.

Cô nhịn không được run rẩy một chút.

Minh Thù hỏi: "Cô đắc tội gì với cô ta?"

Lục Ngưng cười khổ lắc đầu, nói một lần chuyện từ khi cô tới Diệp gia.

Nói đến đắc tội Diệp Đồng thật sự cũng không có, chính là Diệp Đồng cảm thấy cô từ khu Đông Thành đến, không vừa mắt, gặp phải cô liền ức hiếp một trận.

Quần áo trên người cô là người hầu đưa tới, căn bản cô cũng không biết của ai.

"Nói không chừng chính là cô ta cố ý để người hầu mang cho cô, tìm cơ hội trên yến hội để làm cô xấu hổ."

Lục Ngưng trừng lớn mắt: "Không... Không thể nào?"

"Diệp gia là một gia tộc, làm sao lại có thể lấy lễ phục của chủ cho khách dùng? Cô động não một chút đi."

Lục Ngưng: "..."

Toàn thân Lục Ngưng phát lạnh, trước đó cô nhiều lắm là cảm thấy Diệp Đồng nói láo, căn bản không nghĩ tới Diệp Đồng tính toán với cô từ khi mới bắt đầu.

"Tôi... Người của khu Đông Thành đến cùng đã làm sai điều gì?"

Minh Thù vỗ vỗ bả vai cô: "Khu Tây Thành chính là cảm thấy mình tương đối cao quý mà thôi, là tư tưởng của bọn họ có vấn đề, không liên quan gì tới cô."

"Tình huống như vậy, chẳng lẽ không thể thay đổi sao?"

"Cái này phải xem cô nha!" Minh Thù khích lệ như thường ngày.

Lần nữa được trao cho trách nhiệm, Lục Ngưng có chút nhịn không được: "... Giáng Tuyết tiểu thư, tôi rất hiếu kì, cô đến cùng tại sao lại có sự tự tin đối với tôi như vậy?"

"Bởi vì cô có thể."

"Tôi chỉ là một người bình thường, làm sao tôi có thể..."

"Không nên nghi ngờ bản thân mình."

Lục Ngưng nhìn về phía Minh Thù, người phía sau nở nụ cười nhẹ, ánh đèn chói sáng lọt vào đáy mắt cô, giống như rải kim cương trong đó, chiếu sáng rạng rỡ.

"Kỳ thật cô có thể thử xuống bếp học nấu ăn, tôi tin tưởng cô nhất định cũng có thể."

"..."

Đột nhiên nhớ tới, lúc mới gặp mặt cô cũng hỏi vấn đề kia.

-

Lục Ngưng đối với dạng yến hội này cũng không có cảm tình gì, cùng Minh Thù trò chuyện trong chốc lát liền trở về.

Minh Thù tại dưới tầm mắt của vô số người, mang theo Diệp Tịch đi một vòng, thành công thu hoạch giá trị hận thù, thản nhiên rời đi.

Hai người vừa đi ra khỏi cửa liền gặp một người đợi ở bên ngoài —— đứa bé lớn bằng cây đậu nhỏ.

Tiểu cô nương co lại.

"Cô khá lắm!" Tiểu cô nương giơ tay mập mạp, mặt mày che đậy ở trong màn đêm không thấy rõ, nhưng ngữ khí có thể nghe được lúc này cô bé đang nổi giận, nhưng đáng tiếc lại mang giọng nói của một đứa trẻ, đặc biệt đáng yêu, càng giống như một tiểu cô nương đang hờn dỗi.

Minh Thù khiêm tốn: "Cảm ơn đã khen ngợi, tôi cũng cảm thấy mình khá là tốt."

Diệp Tịch tự nhiên nhớ ra tiểu cô nương này, tại sao lại tới...

Tiểu cô nương giẫm lên giày công chúa đi đến trước mặt Minh Thù, dáng người chỉ vừa tới đầu gối Minh Thù nên cần phải cố gắng ngửa đầu.

"Hắn có khôi phục ký ức không?"

"Cậu cảm thấy thế nào?"

Tiểu cô nương nhìn người bên cạnh một chút, thấy người đó đang dùng ánh mắt bất thiện dò xét mình một trận, trong lòng không khỏi thất vọng.

Nếu không nhanh một chút...

Bọn họ thật sự sẽ trở về không được.

Hắn không muốn chết ở cái nơi không hiểu thấu được như này!

Tiểu cô nương: "Cô không thể nghĩ một chút biện pháp sao?"

Minh Thù: "Cậu cũng không có cách, tôi có thể có biện pháp nào?"

Diệp Tịch ánh mắt ngờ vực: "Darling, em cùng nó đang nói cái gì?"

Hắn cùng những ký ức kia có quan hệ gì? Người này là ai?

Tiểu cô nương gãi gãi con bướm nhỏ trên đầu mình: "Số điện thoại lần trước tôi đưa cho cô vẫn dùng được, có gì tiến triển hãy gọi điện thoại cho tôi."

Hắn trừng Diệp Tịch một chút, thân thể nhỏ uốn éo đi về chiếc xe cách đó không xa.

"Darling?"

"Không có việc gì." Minh Thù sờ sờ đầu hắn như sờ sủng vật lớn: "Từ từ đi."

Lạc Yến nếu nghe thấy lời này đoán chừng sẽ bóp chết cô, hắn thì vội muốn chết còn cô thì từ từ đi.

Từ từ đi chết sao?

Thời gian sau đó dường như trở nên bình tĩnh không ít.

Vị nữ chính giả Y Tích này Minh Thù vẫn luôn không thấy, không biết có phải cô ta mang theo ký ức bị thiết lập lại, hiện tại đang trốn tránh cô không.

Dù sao cũng là nhân vật chính...

Minh Thù chắc chắn 8 phần 10, khẳng định là cô ta có ký ức.

Khu Đông Thành cùng khu Tây Thành quan hệ vẫn đối lập như cũ, Minh Thù lại bắt đầu đổi giá thành một trăm ngàn một ngày, làm cho đám người khu Tây Thành kia bất mãn không thôi.

Bọn họ bất mãn, Minh Thù liền rất hài lòng.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1273: Tuân Lệnh Darling (30)

Một tháng sau.

Minh Thù đột nhiên nhận được điện thoại của Lục Ngưng, nói cô ấy có phát hiện mới, muốn cùng cô gặp mặt.

Nhưng Minh Thù đợi tại nơi gặp mặt hai giờ, Lục Ngưng cũng không có xuất hiện.

Gọi điện thoại đều tắt máy.

Minh Thù gọi điện thoại cho Diệp gia, Diệp gia nói Lục Ngưng đã rời đi từ ba giờ trước.

Ngay tại thời điểm Minh Thù đang nghi ngờ, điện thoại của Lục Ngưng đột nhiên gọi tới.

Minh Thù kết nối.

Đầu bên kia điện thoại rất yên tĩnh, ước chừng ba mươi giây sau mới có một giọng nói truyền tới: "Giáng Tuyết."

Là giọng nói của Y Tích.

Minh Thù bình tĩnh hỏi: "Lục Ngưng ở chỗ của cô?"

"Biết là tốt rồi." Y Tích dừng một chút: "Cô đối với cô ta không phải rất tốt sao? Muốn cô ta sống thì một mình đến gặp tôi."

"Ha, không được, cô chơi đến vui sướng đi." Minh Thù nhanh chóng cúp điện thoại.

Y Tích cũng dám bắt cóc đầu bếp nhỏ, ghê gớm!

Bất quá...

Y Tích có phải là có tật xấu hay không?

Lâu như vậy liền bày ra trò bắt cóc??

Y Tích kiên nhẫn gọi tới, Minh Thù treo cô ta nhiều lần, rốt cục cũng kết nối lần nữa.

"Tiểu khả ái, không phải tôi cho cô chơi đến thoải mái sao?"

"Giáng Tuyết!" Khác với bộ dạng trấn định ban đầu, lúc này giọng nói của Y Tích đùng đùng lửa giận: "Cô đừng giở trò, sống chết của Lục Ngưng đều nằm trong tay cô."

"Được rồi, không thành vấn đề."

Minh Thù lần nữa cúp điện thoại.

"..."

Y Tích không biết có phải là giận đến điên lên rồi không, gửi cho Minh Thù mấy tấm ảnh.

Lục Ngưng bị trói bên trong một bể nước, nước bốn phía đang được rót vào, nước đã chìm qua bắp chân cô ấy.

Minh Thù: "..."

Loại kịch bản quen thuộc này không phải chỉ có nam chính mới xứng sao?

Quả nhiên trẫm mới là nam chính sao?

-

Minh Thù tìm tới địa điểm Y Tích nói, là một tầng hầm tại khu Đông Thành.

Lục Ngưng sống chết không rõ treo bên trong bể nước.

Tia sáng bốn phía ảm đạm, Minh Thù không thấy được thân ảnh của Y Tích.

Minh Thù đi về phía bể nước bên kia.

Đoàng!

Viên đạn vừa vặn bắn tới trước mặt cô, bước chân Minh Thù dừng lại, xoay người nhìn hướng đạn vừa bắn.

Y Tích chậm rãi từ trong bóng tối đi ra: "Giáng Tuyết, cô vẫn tới."

"Tiểu khả ái mời,không dám không đến."

Y Tích cau mày, nữ nhân này luôn ăn nói linh tinh.

Bất quá rất nhanh liền buông ra: "Nếu cô đã tới vậy thì rất xin lỗi, hôm nay cô cùng Lục Ngưng cũng đừng hòng ra khỏi nơi này."

Thời điểm lúc trước cô ta trùng sinh nên ngay lập tức diệt trừ bọn họ.

Minh Thù oa một tiếng: "Cô thật giỏi nha! Cô giỏi như thế tại sao không đi cứu vớt thế giới chứ."

Y Tích: "..." Bệnh tâm thần!

Minh Thù vẩy vẩy cánh tay, ánh mắt đảo qua bốn phía, Y Tích đang muốn nói chuyện liền thấy người vừa rồi còn đứng đó đột nhiên di chuyển.

Đoàng Đoàng!

Y Tích liền nổ hai phát súng nhưng cũng không bắn trúng mục tiêu.

Ngược lại Minh Thù đang cách cô ta càng ngày càng gần.

Ầm!

Minh Thù nhảy qua chướng ngại vật đến trước mặt Y Tích, Y Tích nhắm họng súng vào Minh Thù, bóp cò.

Răng rắc ——

Cổ tay bị người ta kiềm chế, súng trong tay không cầm vững được liền trượt xuống, bị người ta tiếp được, họng súng thúc vào ngực cô ta.

Thân thể Y Tích cứng đờ, cổ tay đau đớn, trên trán cô ta tất cả đều là mồ hôi lạnh.

Đau...

Minh Thù đánh vào bả vai cô ta, chân thúc vào phần bụng, Y Tích thoát khỏi ngã xuống mặt đất.

"Tiểu khả ái, cô muốn động thủ với tôi thì nên nổ súng ngay lập tức chứ không phải nói nhảm."

Y Tích co quắp trên mặt đất, quá nhanh...

Cô ta không kịp phản ứng.

"Giáng Tuyết..." Y Tích đột nhiên cười lên, trong con ngươi tràn đầy vẻ điên cuồng: "Cô cho rằng tôi chỉ chuẩn bị chiêu này sao?"

Minh Thù liếc nhìn cô ta.

Ngón tay Y Tích nắm chặt mặt đất,trong tro bụi lưu lại dấu bàn tay, cô ta ngửa đầu nhìn về phía Minh Thù, đáy mắt lấp lóe tia đắc ý sung sướng.

"Thật đáng tiếc, lúc cô trở về cũng không gặp được hắn lần cuối."

Giết chết người cô ta quan tâm nhất cũng là một lựa chọn tốt.

Tầm mắt Y Tích rơi vào nơi nào đó phía sau Minh Thù, chậm rãi nắm chặt tay.

"Vậy thật đúng là đáng tiếc, chỉ sợ làm cô phải thất vọng." Minh Thù nâng súng nhắm vào Y Tích.

Thần kinh Y Tích căng cứng, cao giọng quát lớn: "Cô dám động vào tôi, hắn lập tức ngay cả hài cốt cũng không còn."

Đoàng!

Tiếng súng từ bên cạnh vang lên, Minh Thù bắn viên đạn kia lệch ra, bắn trúng bả vai Y Tích.

Cục diện bỗng nhiên hỗn loạn, Y Tích được người ta đỡ đi, những người này hiển nhiên là do Y Tích sắp xếp vào thời khắc mấu chốt bảo vệ cô ta.

Có thể là sợ Minh Thù phát hiện nên lúc Minh Thù tiến vào những người này đều trốn ở chỗ xa hơn.

Giọng nói của Y Tích xuyên thấu trong tiếng súng, lộ ra sự ác độc lại dữ tợn: "Nổ nơi này!"

Tích ——

-

Ầm ầm!

Cả tòa nhà bị nổ tung, phía dưới bắt đầu sụp đổ, quần chúng bốn phía không rõ ràng, sửng sốt một giây sau mới bắt đầu chạy trốn.

Y Tích chạy hỗn hợp bên trong những người này, được người ta đưa chạy đi thật xa, cô ta mới quay đầu nhìn.

Tòa nhà đã sụp đổ hoàn toàn.

Cô ta không tin bọn họ còn có thể sống sót!

"Tiểu thư, cô không sao chứ?"

Bả vai Y Tích đau nhức một tràng, cô ta tái nhợt nghiêm mặt phân phó: "Nổ bên kia luôn cho tôi!"

"Dạ."

Nơi nào đó của khu Đông Thành không có dấu hiệu nào bạo nổ.

Diệp Tịch đứng tại một con phố khác nhìn về nơi vừa nổ tung, trong con ngươi một mảng âm trầm rét lạnh.

Hắn ôm thú nhỏ bắt chiếc xe tiếp theo xe đi về phía khu Tây Thành.

-

Minh Thù ngồi trên đống phế tích gặm trái cây, trên người cô có không ít tro bụi nhưng cũng không có tổn thương gì.

Lục Ngưng nằm bên cạnh, một lúc sau mới yếu ớt tỉnh lại.

"Giáng Tuyết tiểu thư..." Lục Ngưng nhìn về phía cô: "Tôi... Cô đã cứu tôi?"

Minh Thù ném hột đi: "Đúng vậy a."

Lục Ngưng chống đỡ người ngồi dậy, lọt vào trong tầm mắt cô tất cả đều là phế tích, cái này...

Bọn họ đang ở đâu?

Minh Thù từ bên cạnh mò một quả tiếp tục gặm: "Tại sao cô lại bị Y Tích bắt cóc?"

Lục Ngưng ôm đầu: "Diệp Đồng... Là Diệp Đồng. Lúc tôi đi ra gặp phải cô ta, cô ta cố ý đụng vào người tôi rồi gắn thiết bị theo dõi lên người tôi."

Thời điểm cô mới bị bắt vẫn còn ý thức, đều là Y Tích nói cho cô biết.

Lục Ngưng thở một hơi: "Y Tích đã lấy tấm thẻ tuổi thọ của tôi."

Động tác gặp trái cây của Minh Thù dừng lại: "Tấm thẻ tuổi thọ chỉ có bản thân mới có thể sử dụng, cô ta lấy đi làm gì?"

"Không..." Lục Ngưng nói: "Tôi phát hiện tấm thẻ tuổi thọ có thể đổi tên, Diệp gia có người đang làm cái này, thời điểm Y Tích thiết lập lại giống như xảy ra vấn đề gì đó, tuổi thọ của cô ta còn không nhiều lắm."

Minh Thù hạ mắt: "Diệp Văn ký?"

Lục Ngưng phủ nhận: "Không phải, Diệp tiên sinh không biết, là tôi trong lúc vô tình phát hiện được."

Minh Thù như có điều suy nghĩ gật đầu: "Cô muốn nói với tôi chuyện này?"

"Không phải, chuyện tôi muốn nói với cô là tôi đã tìm được một quy luật."

"Quy luật gì?"

Lục Ngưng có chút kích động: "Mỗi lần thế giới thiết lập lại đều là sau khi hai khu giao chiến, mặc kệ là khu nào thắng cuối cùng đều sẽ bị thiết lập lại, nếu như... hai khu chung sống hoà bình thì sao?"

Minh Thù nhìn cô cười một cái: "Hiện tại quan trọng nhất chính là lấy lại tấm thẻ của cô."

Lục Ngưng biểu tình thảm thiết, đúng vậy a, hiện tại sinh mệnh của cô đã nằm trong tay người khác lại còn tâm tình cân nhắc những thứ này.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1274: Tuân Lệnh Darling (31)

Mục đích chủ yếu của Y Tích hẳn là cướp đi tấm thẻ tuổi thọ của Lục Ngưng, bất quá tại sao cô ta lại muốn cướp của Lục Ngưng?

Lục Ngưng không quá chắc chắn mà nói, Y Tích hẳn là đã nhìn thấy qua tấm thẻ của cô ấy, bất quá khi đó cô cất nhanh nên có khả năng Y Tích không thấy rõ.

Nhưng sau lần thiết lập lại này cô ta ngay lập tức lên kế hoạch cướp đoạt tấm thẻ, hiển nhiên là cô ta đã biết tấm thẻ của Lục Ngưng có chỗ đặc biệt.

Vật quan trọng như vậy lại bị cướp.

Lục Ngưng không nghĩ cách cướp về, ngược lại nghĩ đến sự việc thiết lập lại thế giới.

Minh Thù cũng không biết nên nói cô ấy như thế nào, vẫn là ngốc.

Y Tích lúc này khẳng định đã cùng người trở về khu Tây Thành, Minh Thù dự định mang Lục Ngưng đuổi theo.

Nhưng bọn họ còn chưa rời khỏi khu Đông Thành đã thấy Diệp Tích lái xe từ hướng khu Tây Thành đi tới.

Hắn hạ cửa sổ xe xuống: "Darling, có vinh hạnh chở em một đoạn đường không?"

Cửa sổ xe hạ xuống, Minh Thù nhìn thấy Y Tích bị ném ở phía sau.

Minh Thù: "..."

Lục Ngưng: "..."

Diệp Tịch kia một thân lười nhác, hoàn toàn không giống với bộ dạng vừa trói người.

-

Diệp Tịch đứng bên ngoài nhìn Minh Thù cùng Y Tích nói chuyện.

Hắn đến cùng là ai...

Những chuyện cô nói kia...

Những mảnh vỡ ký ức trong đầu Diệp Tịch thức tỉnh càng ngày càng nhiều, dồn dập hỗn loạn, chật ních đại não.

Một ít hình ảnh nhìn rất quen thuộc, nhưng mà nghĩ lại cũng đều không nhớ ra được gì.

Cứ như thế đem những mảnh vỡ hỗn loạn này xâu chuỗi lại.

Thế nhưng mấu chốt ở nơi nào, hắn vẫn chưa nghĩ ra.

Diệp Tịch hít sâu một hơi, xua tan đi đáy lòng phiền muộn.

Minh Thù từ bên trong đi ra, Y Tích đã bị mang đi, chỉ còn Lục Ngưng ngồi một mình bên trong.

"Nghĩ gì thế?" Minh Thù từ phía sau ôm eo hắn, đi đến bên cạnh hắn.

"Nghĩ về darling." Diệp Tịch đáp.

Minh Thù lấy từ bên cạnh ra hai miếng điểm tâm ăn: "Miệng cậu làm sao lại ngọt như vậy?"

Diệp Tịch xích lại gần bên tai Minh Thù: "Darling muốn nếm thử không?"

"Trước công chúng!" Minh Thù nghĩa chính ngôn từ giáo dục: "Chú ý một chút!"

Ánh mắt Diệp Tịch đảo qua bốn phía: "Nơi này không có ai."

Hắn hôn một chút lên vành tai Minh Thù, lúc Minh Thù quay lại liền cắn một cái lên cánh môi cô, trằn trọc gặm nhấm một lát.

"Darling ngọt hơn tôi."

Minh Thù tức giận: "Cậu còn nói nhảm, điểm tâm có thể không ngọt sao?"

Diệp Tịch: "..."

Trò chuyện không nổi nữa!

Diệp Tịch cảm thấy còn có thể cứu giúp một chút: "Tôi cũng muốn làm điểm tâm của darling."

Lão tử cũng có thể ăn!

Thơm ngọt ngon miệng!

Ánh mắt Minh Thù có vài phần cổ quái đảo qua hắn: "Nếu như trước đó không có thiết lập lại tôi còn có thể suy nghĩ một chút, hiện tại... Tôi không có dục vọng phạm tội."

Diệp Tịch: "??"

Diệp Tịch hồi lâu mới phản ứng được: "Tôi trưởng thành."

Minh Thù cười đến ác liệt: "Tôi không thành niên nha."

Diệp Tịch: "..."

Diệp Tịch hít sâu mấy lần, ổn định lại xúc động muốn đánh cô.

Hắn lý trí nói sang chuyện khác: "Nữ nhân kia nói thế nào?"

"Tôi càng muốn hỏi hơn, tại sao cậu lại muốn bắt cô ta?"

Diệp Tịch trả lời thản nhiên: "Trước đó không phải cô ta đối nghịch với em sao? Tôi vừa vặn gặp phải liền bắt trở lại."

Dĩ nhiên không phải vừa vặn gặp phải, là hắn cố ý đi chặn người.

Thú nhỏ nhắc nhở hắn có người lén lén lút lút, mặc dù hắn cũng rất kỳ quái vì sao mình có thể hiểu được thú nhỏ, dùng cái ánh mắt ánh mắt ghét bỏ kia biểu đạt ra ý tứ...

Minh Thù liếc hắn một cái, không có hỏi đến cùng: "Cô ta cướp tấm thẻ tuổi thọ của Lục Ngưng, nghe nói bởi vì Diệp gia các người có người có thể đem tên tấm thẻ tuổi thọ đổi thành tên người khác.

Diệp Tịch đối với chuyện của Diệp gia cũng không hiểu rõ.

"Còn có thể như vậy?"

"Thế giới rộng lớn không thiếu chuyện lạ."

"Thế nhưng thế giới có lớn hơn nữa thì em cũng chỉ có một."

"..."

Có thể hàn huyên bình thường hay không?

Để cậu thổ lộ sao?

Để cậu bày tỏ sao!

Tuổi thọ còn thừa của Y Tích xác thực không nhiều, mà lại giống như Diệp Tịch, không thể cướp đoạt tuổi thọ của người khác.

Bất quá bởi vì cô ta cướp đoạt tuổi thọ tối cao vượt phạm vi mới rơi vào kết cục này.

Thời điểm thế giới thiết lập lại, cô ta đã nghĩ đến rất nhiều chuyện, bao gồm cả tấm thẻ của Lục Ngưng kia.

Hình ảnh mơ hồ vào thời khắc ấy đột nhiên rõ ràng.

Cho nên biết được Diệp gia có người có thể đổi tên tuổi thọ thành tên người khác, cô ta liền đánh chủ ý lên người Lục Ngưng.

Lúc đầu cô ta chỉ muốn cướp tấm thẻ của Lục Ngưng, nhưng vừa nghĩ tới Lục Ngưng liền nghĩ đến Minh Thù, nghĩ đến Minh Thù liền không nhịn được lửa giận trong lòng.

Cho nên cướp tấm thẻ xong lại thay đổi chủ ý.

Phòng ngừa vạn nhất, cô ta còn sắp xếp người bên chỗ Diệp Tịch.

Cô ta cũng không nghĩ tới thật sự sẽ giết Lục Ngưng, dù sao Lục Ngưng tử vong tấm thẻ cũng sẽ bị hỏng.

Nhưng Minh Thù quá nằm ngoài dự liệu của cô ta, lúc ấy cô ta đã không thể cân nhắc nổi nữa rồi.

Minh Thù lại không thể giết chết Y Tích, giá trị hận thù của Y Tích vẫn chưa báo đầy.

Cuối cùng Minh Thù lựa chọn đánh cô ta một trận, sau đó đem người ném ra ngoài tự sinh tự diệt.

Lục Ngưng lấy lại tấm thẻ của mình, phát hiện chuyện như vậy cũng không dám về Diệp gia.

Cô nghĩ thử một chút, nếu như thế giới một lần nữa thiết lập lại, thật sự là cô đã tưởng tượng như vậy...

-

Ban đêm.

Màu xanh đậm trên bầu trời biến mất, toàn bộ khu Đông Thành một màu đen kịt.

Mà trên không trung của khu Đông Thành xuất hiện vòng xoáy hình vặn vẹo, bốn phía đầy sao phảng phất đều bị hút đi vào.

Vẻn vẹn kéo dài ba giây.

Vòng xoáy biến mất.

Diệp Tịch không có dấu hiệu nào tỉnh lại, vẻ mặt có chút mờ mịt nhìn về phía cửa sổ.

Một lát sau Diệp Tịch nhắm mắt lại, nhưng như thế nào cũng ngủ không được.

"Diệp Tịch? Cậu làm gì?"

Diệp Tịch ở bên cạnh lật qua lật lại, Minh Thù cũng bị đánh thức, cô đưa tay ngăn chặn Diệp Tịch lại rồi trèo lên người hắn.

"Đêm hôm khuya khoắt, lật bánh rán sao?"

"Darling, cắn một cái được không?" Chóp mũi Diệp Tịch dán vào chóp mũi Minh Thù, đôi môi kề nhau.

Đầu lưỡi Minh Thù quét qua môi hắn, lại nhẹ nhàng cắn một cái: "Ngủ không được?"

"Ừ..."

"Vậy tôi ngủ..."

"Darling!" Cái này mẹ nó cùng nói chuyện không giống a!

Minh Thù: "..."

Ngươi mẹ nó không khốn, trẫm khốn a!

Diệp Tịch ôm cô hôn tới hôn lui, cuối cùng làm cho mình càng hưng phấn, Minh Thù nhìn bộ dáng kia của hắn vừa buồn cười vừa tức giận.

Bàn tay Minh Thù thuận theo bụng dưới hắn, trượt xuống đến biên giới lưng quần.

Hô hấp Diệp Tịch có chút cứng lại.

"Darling?"

Chỗ kia hơi tê dại, Diệp Tịch bắt lấy bàn tay của Minh Thù.

Minh Thù ngửa đầu hôn hắn, thừa dịp hắn không chú ý liền thuận thế tránh tay của hắn ra, ngón tay dán vào làn da chậm rãi xê dịch xuống dưới.

Thanh âm rất nhỏ bị ngăn trong cổ họng, nghe vào càng giống như nghẹn ngào, cuối cùng biến thành tiếng thở dốc.

Minh Thù rút tay về, xuống giường tiến vào phòng tắm.

Diệp Tịch hơi mở mắt, trong đôi mắt có chút ẩm ướt, càng nhiều hơn chính là mê ly, hắn có chút mấp máy đôi môi nhỏ, thân thể tựa hồ còn chìm đắm vào việc vừa rồi.

Minh Thù ném khăn nóng cho hắn: "Cậu còn quậy thì lăn ra ngoài ngủ."

Diệp Tịch cũng không ngượng ngùng, lấy khăn mặt lau sạch cho mình.

Chờ Minh Thù nằm lại trên giường hắn lập tức nhào qua, áo ngủ vừa rồi đã bị cởi hết, cho nên hiện tại hắn chính là không mảnh vải che thân dán trên người cô.

"Darling, mỗi buổi tối em đều giúp tôi có được không?"

"... Cậu ngại mình chết không đủ sớm?" Còn mỗi lúc trời tối! Thận của cậu là kim cương sao?

"Có thể chết cùng một chỗ với darling, tôi nguyện ý."

"Ai muốn chết cùng một chỗ với, tránh xa tôi một chút."

"Darling..."

"Ừ??Là do nó, không liên quan tới tôi, darling đừng động thủ, tôi sai rồi..."

"Cút!"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1275: Tuân Lệnh Darling (32)

Minh Thù rất hối hận, ngay từ đầu không nên giúp hắn, Diệp Tịch từ khi mở ra cửa chính thế giới mới liền bắt đầu dây dưa không bỏ.

"Tôi nói, đầu của cậu một ngày không thể suy nghĩ những thứ khác sao?"

Diệp Tịch rất vô tội: "Darling, tại sao tôi phải nghĩ thứ khác? Điều tôi nghĩ chỉ có mình em."

Minh Thù: "... Có thể theo đuổi những thứ khác hay không?"

Diệp Tịch tiếp tục: "Darling chính là điều tôi muốn theo đuổi."

"Ngoại trừ tôi!"

Diệp Tịch suy nghĩ một chút, lắc đầu: "Không có."

Minh Thù có chút phát điên: "Giấc mộng đâu? Lý tưởng đâu?"

Có thể suy nghĩ về tương lai hoài bão một chút hay không!

Đồ ăn vặt của trẫm đều muốn khởi nghĩa tạo phản!

"Giấc mộng là em, lý tưởng cũng là em." Diệp Tịch một mặt kiêu ngạo: "Darling, tôi thích em nhất."

"Tôi làm sao nói cho cậu không..."

"Tôi chỉ còn hơn nửa năm sẽ phải chết."

"..."

Minh Thù nghĩ đến tuổi thọ đếm ngược trên thẻ, cả người có chút buồn bực, cô đã thử dẫn dắt hắn khôi phục ký ức, nhưng một chút tác dụng cũng đều không có!

"Tôi chỉ muốn cùng darling có nhiều hồi ức hơn." Diệp Tịch ngữ khí cô độc: "Em nói, tôi không phải người của thế giới này, thế nhưng tôi vẫn không nhớ rõ, tôi không biết chúng ta còn có thể gặp nhau hay không. Nếu thế giới này thiết lập lại, tôi cũng không có cách nào bắt đầu lại từ đầu..."

"Nói bậy cái gì." Minh Thù tát vào đầu hắn một cái, sau đó kéo đầu hắn ấn trong ngực mình: "Cậu cả ngày đoán mò, nghĩ mình là Diệp muội muội đa sầu đa cảm sao?"

Diệp Tịch đã được ôm như mong muốn, nhịn xuống lộ ra một nụ cười như ý.

-

Lục Ngưng gần đây bận việc làm cho hai khu chung sống hòa bình, cũng không biết cô làm sao thuyết phục được Diệp Văn ký, có Diệp Văn Ký dẫn đầu... Thương lượng vẫn gian nan như cũ.

Trước hết bọn họ phải tìm cách hủy đi phòng tuyến của khu Tây Thành, về sau người của khu Đông Thành tiến vào khu Tây Thành không cần phải điền giấy, cũng không cần giao tiền đặt cọc.

Nhưng ý nghĩ này, nói thì dễ làm thì khó.

Những người của khu Tây Thành kia làm sao có thể tiếp nhận về sau đi ngoài đường đều có thể trông thấy người của khu Đông Thành đầy đường.

Tiếng kháng nghị cơ hồ muốn nhấn chìm bọn họ.

Lục Ngưng cũng hoài nghi tới việc mình làm có chính xác không.

Thế nhưng Giáng Tuyết tiểu thư đã nói qua, cô có thể làm được.

Cho nên cô vẫn kiên trì.

Lục Ngưng cũng không dám đi tìm Ban Lan, cô sợ chuyện của mình làm sẽ liên lụy đến Ban Lan.

Ban Lan không có ký ức vòng trước...

Hắn không nên bị cuốn vào những việc này.

Về sau khu Tây Thành thanh âm yếu xuống, thậm chí có người bắt đầu ủng hộ bọn họ.

Lục Ngưng không biết vì sao, những người kia cũng không nói, chỉ là ánh mắt nhìn cô có chút oán độc cùng đề phòng.

Nhưng sự tình lại đang phát triển theo phương hướng tốt.

Cô cho là...

Là như vậy.

-

Trận tuyết rơi đầu tiên bắt đầu mùa đông tới vừa nhanh vừa vội, tất cả mọi người đều chưa chuẩn bị sẵn sàng.

Tất cả mọi người đông lạnh đến run lẩy bẩy, tuyết lớn ngăn chặn giao thông, phòng tuyến của khu Tây Thành đã rút lui một nửa, lúc này ở dãy ngăn cách khu Tây Thành cùng khu Đông Thành đang chặn từng hàng xe.

Tuyết lớn dày đặc rơi xuống, toàn bộ thế giới bao phủ trong làn áo bạc, gió rét lạnh lẽo.

Lục Ngưng đang cùng Diệp Văn Ký thương lượng sự việc

Một người đột nhiên xông vào: "Tiên sinh, Lục tiểu thư, bên ngoài... Bên ngoài phát sinh bạo loạn."

"Cái gì?"

"Chuyện gì xảy ra!"

Diệp Văn ký cùng Lục Ngưng đồng thời đứng lên.

Người báo tin thở hổn hển: "Vừa rồi có người ở Phú Sinh Lộ bên kia nổ súng giết người, Vâng... Là người khu Đông Thành."

Mấy chữ cuối cùng giống như một cây đao đâm vào lòng Lục Ngưng.

Diệp Văn Ký nhanh chóng sắp xếp người đi xem một chút, thuận tiện liên hệ cho người trấn áp bên phía chính phủ.

Cuối cùng mặc dù đã trấn áp lại nhưng bởi vì chuyện này nên khu Tây Thành bất mãn bộc phát.

Đây chính là bọn họ đề xướng hai khu hòa bình cùng tồn tại?

Để khu Đông Thành rác rưởi tới giết bọn họ?

Lục Ngưng cùng Diệp gia trong lúc nhất thời trở thành mục tiêu công kích.

"Diệp tiên sinh..." Lục Ngưng nhìn Diệp Văn ký: "Có phải tôi đã làm sai hay không?"

Lục Ngưng không cảm thấy khu Đông Thành xấu như khu Tây Thành vẫn luôn nói vậy, nhưng một ít người đúng là không thể chịu đựng.

"Là tôi không cân nhắc tốt." Diệp Văn Ký sắc mặt nặng nề: "Không liên quan tới cô."

Bất quá..." Hắn dừng một chút, nhìn bên ngoài, ngữ khí chắc chắn: "Chuyện này nhất định có người lên kế hoạch."

Con ngươi Lục Ngưng co rút lại, có người lên kế hoạch?

Vậy chính là có người cố ý không muốn để khu Đông Thành cùng khu Tây Thành chung sống hoà bình...

Người như vậy khu Tây Thành đầy đường.

Ngay cả những người ủng hộ bọn họ đều có.

Cô không ngốc, cô có thể cảm giác được.

Những người kia không biết kiêng kị cái gì mà không thể không ủng hộ bọn họ.

Bọn họ bên này còn đang điều tra là ai lên kế hoạch, bên kia lại phát sinh bạo loạn, chết rất nhiều người.

Bạo loạn cùng nhau nối tiếp, thừa dịp trời tuyết lớn, phảng phất đang trong băng tuyết ngập trời liền diễn ra một trận kinh tâm động phách giao phong.

Mâu thuẫn của Tây Thành cùng khu Đông Thành lần nữa bị đẩy lên đầu ngọn sóng.

Ngoài cửa lớn Diệp gia tất cả đều là người kháng nghị.

Diệp Văn Ký đứng trong phòng khách nhìn tuyết rơi mênh mông trong sân nhà, nơi xa là âm thanh mọi người huyên náo kháng nghị.

"Anh trai, tôi đã sớm nói đây là việc không thực tế, các người lại bỏ ngoài tai không nghe, nhìn xem, người bên ngoài bây giờ sợ là muốn đem Diệp gia chúng ta lột da ăn sống."

Nam nhân cùng Diệp Văn Ký giống nhau đến mấy phần, âm dương quái khí lên tiếng.

Lục Ngưng nhìn người đàn ông này, nhịn không được rụt cổ một cái.

Nam nhân liếc cô một cái, càng cao giọng: "Anh trai lớn tuổi như vậy còn cùng tiểu cô nương còn trẻ như vậy làm rối cùng nhau, bị cô ta mê hoặc đến không biết trời đất, tôi thấy anh trai..."

"Im ngay!"

Diệp Văn Ký đột nhiên quát lớn.

"Tôi nói sai sao?Anh trai đây là thẹn quá hoá giận..."

"Cút lên trên cho tôi." Diệp Văn Ký không muốn nghe hắn nói nhảm.

Nam nhân ha ha hai tiếng, dứt khoát rời khỏi.

Diệp Văn ký nhìn về phía Lục Ngưng: "Lục tiểu thư, thật có lỗi, em trai tôi nói năng lỗ mãng."

Hắn cũng có thể làm ba ba của Lục Ngưng, làm sao lại có tâm tư khác.

Gần đây Lục Ngưng đã tiếp thu các loại ngôn luận đủ để cho cô có thể miễn dịch, nam nhân này... cô cũng không để trong lòng.

Cô chần chờ: "Diệp tiên sinh, có chuyện này... tôi không biết có nên nói hay không."

Trước đó Lục Ngưng không có nói cho Diệp Văn ký việc kia, bởi vì cô không có chứng cứ, không có chứng cứ rất dễ bị người ta ngộ nhận là nói hươu nói vượn.

Diệp Văn ký: "Bây giờ còn có cái gì nên nói hay không nên nói? Nói đi, chuyện gì."

Lục Ngưng nhấp môi dưới, đem việc trước kia nói cho Diệp Văn ký.

Người kia...

Chính là nam nhân vừa rồi gọi Diệp Văn Ký là anh trai.

Hai khu hòa bình, người phản đối lợi hại nhất Diệp gia cũng là hắn.

Diệp Văn Ký nghe xong liền trầm mặc.

Vì sao hắn lại muốn ngăn cản thế giới thiết lập lại?

Suy cho cùng vẫn là bởi vì Diệp Tịch.

Nếu như tuổi thọ của Diệp Tịch giống như bọn họ, mỗi lần thiết lập lại đều sẽ phục hồi như cũ, vậy hắn cũng sẽ không tốn sức như thế.

Hắn cảm thấy, chỉ có đình chỉ thế giới thiết lập lại, Diệp Tịch mới có thể tốt lên.

Nhưng cũng có người phản đối, tỉ như người em trai của hắn.

Trước kia hắn là ở bên ngoài phản đối, cùng mình huyên náo rất hung. Thế nhưng về sau hắn chỉ là âm dương quái khí châm chọc, còn tưởng rằng hắn là từ bỏ.

Ai biết sẽ từ chỗ Lục Ngưng nghe được một tin tức như thế.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1276: Tuân Lệnh Darling (33)

Chuyện này là ai lên kế hoạch hoạch cuối cùng đã không quan trọng, bởi vì...

Hai khu bạo loạn đã không dừng được.

Người khu Đông Thành liên tiếp giết người tại khu Tây Thành, gây nên bạo loạn, người khu Tây Thành nào có thể ngồi yên được.

Những người còn lại không hành động, bọn họ liền tự mình động thủ.

Cuối cùng làm sao diễn biến thành hai khu chiến đấu, tựa hồ cũng không quan trọng.

Bởi vì đây chính tiến trình của lịch sử.

Không cách nào thay đổi.

Lục Ngưng trở lại Độ Kỷ, Độ Kỷ vẫn giống như cũ, không có bất kỳ hốt hoảng gì.

Hốc mắt cô ửng đỏ, nắm chặt hai tay đứng trước mặt Minh Thù, giọng nói nghẹn ngào: "Giáng Tuyết tiểu thư... Có phải tôi đã làm sai?"

Cô tự cho là mình đúng.

Thế nhưng cuối cùng vẫn là sai rồi.

Sau khi thiết lập lại sẽ có thêm thời gian hơn mấy năm, mà bây giờ bởi vì mình nên mới sớm như vậy.

Minh Thù mở một quyển sách, nghe vậy khẽ ngẩng đầu: "Cô không sai, cô làm đúng."

"Thế nhưng..." Cô rõ ràng đã sai rồi.

Minh Thù để sách xuống, đang muốn nói cái gì đó thì bên ngoài đột nhiên vang lên một tiếng phá hủy kịch liệt.

Soạt ——

Cửa sổ thủy tinh bị bắn nát, Minh Thù nhìn thấy người ngoài đường.

Sắc mặt Lục Ngưng biến đổi lớn: "Bọn họ là hướng đến tôi, tôi ra ngoài..."

Tầm mắt Minh Thù rơi vào nơi nào đó: "Không, là hướng đến tôi."

"Cái gì... Cái gì?"

Minh Thù đứng dậy đi ra ngoài, cả tòa nhà bắt đầu rung động, thủy tinh vỡ nát, đám người huyên náo.

Toàn bộ Độ Kỷ lâm vào hỗn loạn cực độ.

Ầm ầm!

"A —— "

"Darling!"

Diệp Tịch đứng ở dưới lầu, Minh Thù trực tiếp nhảy từ trên lầu xuống.

Lực sát thương cực lớn từ đạn pháo bên ngoài bắn vào, Minh Thù bổ vào về phía Diệp Tịch, hai người ngã xuống đất.

Đạn pháo trực tiếp bắn vào bên trong, một tiếng ầm vang nổ tung, sóng khí hất qua làm hai người bị đẩy ra thật xa, đụng vào vách tường mới dừng lại.

"Lạc Yến cái tên biến thái chết tiệt kia!"

Minh Thù chửi thầm một tiếng, lại quay đầu nhìn Diệp Tịch: "Không sao chứ?"

Diệp Tịch lắc đầu: "Darling, em..."

Đoàng!

Tiếng súng đột nhiên vang lên cắt đứt lời Diệp Tịch, Minh Thù kéo Diệp Tịch trốn vào nơi hẻo lánh, cả đại sảnh mới vừa rồi còn đám người ồn ào, lúc này đột nhiên vắng vẻ hẳn.

Không biết là chết hay là trốn đi.

Độ Kỷ lúc đầu rất an toàn, nhưng Minh Thù không nghĩ tới tên Lạc Yến biến thái kia lại đột nhiên mang người đánh tới.

Cô đoán được hắn muốn làm cái gì, nhưng cô không muốn Diệp Tịch mạo hiểm.

Nói không chừng bạo loạn gần đây có Lạc Yến ở bên trong khuyến khích, không thì làm sao hắn có thể quang minh chính đại mang người đánh đến đây!

Tên biến thái!

Hỏa lực dày đặc, cả tòa nhà tựa hồ cũng tràn ngập nguy hiểm.

Minh Thù nhìn ra ngoài một chút, dự định trực tiếp mang Diệp Tịch lao ra, dù sao những thứ kia cũng không gây thương tổn cho cô được.

Cô nắm chặt tay Diệp Tịch: "Theo sát tôi."

Diệp Tịch gật đầu.

Minh Thù thấy đã có thời cơ liền kéo Diệp Tịch ra ngoài, Minh Thù cũng không trực tiếp đối đầu với đạn pháo, tận lực tránh đi.

Nhưng ngay lúc này, trong lòng Diệp Tịch bỗng nhiên thắt chặt, theo bản năng nắm chặt tay Minh Thù, kéo cô về hướng bên cạnh.

Đạn pháo bay ngang qua bọn họ, Độ Kỷ đằng sau không chịu nổi gánh nặng, hoàn toàn sụp đổ.

Diệp Tịch còn chưa thở phào thì thấy vô số đạn pháo hướng về phía Minh Thù.

Mục tiêu của bọn họ, tựa hồ chỉ là cô.

Minh Thù dùng thú nhỏ chặn những viên đạn kia, kéo hắn chạy về một bên khác.

Thú nhỏ cản đợt đạn tiếp theo đạn liền nhảy xuống đất, nhanh như chớp lăn về phía Minh Thù.

Minh Thù cùng Diệp Tịch lúc này cơ hồ không có nơi nào để tránh, bốn phía đều là đạn phóng tới, hoàn toàn không để ý tới cái gì, hung hăng tàn phá.

Tầm mắt Minh Thù đảo qua nơi Lạc Yến đứng trước đó, nơi đó đã không còn ai.

Cô nhanh chóng ngắm nhìn bốn phía, tiếng súng không dứt.

Tại một bên khác nhìn thấy tiểu cô nương kia.

Phanh ——

Cơ hồ là đồng thời, đạn màu bạc đột phá tầng tầng chướng ngại bay về phía Diệp Tịch.

Phốc phốc ——

Đạn màu bạc xuyên qua ngực Minh Thù.

Con ngươi Diệp Tịch trừng lớn, vừa rồi viên kia đạn rõ ràng là bay về phía hắn, vì sao... Cuối cùng lại bắn trúng cô?

"Darling!" Diệp Tịch đưa tay đỡ được Minh Thù, biểu hiện rất khó coi, trong con ngươi chuyển động từng tia hắc ám.

Tiếng súng bốn phía đột nhiên ngừng lại.

Diệp Tịch nửa quỳ xuống, tay đỡ Minh Thù có chút run rẩy.

Các viên đạn khác đều không trúng, viên đạn này rất kì lạ, Minh Thù đưa tay nắm chặt, trực tiếp lấy nó ra.

Đầu đạn có một vật nhỏ, cô cảm giác vật dán trước ngực hơi nóng lên, cái này là vật lúc trước Lạc Yến lấy đi.

Nam sinh bối rối chặn vết thương của cô.

"Đừng nóng vội, tôi lập tức cầm máu cho em, đừng sợ..." Nam sinh càng ép vết thương càng chảy nhiều máu: "Vì sao ngăn không được, trước kia em không phải đều vô sự sao? Vì sao ngăn không được?"

"Thiên Khải..." Minh Thù giật giật cánh môi.

Nam sinh nhìn đạn trong tay Minh Thù, hắn có chút bối rối đem đồ vật trên đầu đạn lấy xuống, lôi ra vật Minh Thù mang theo, tay run run cầm lên.

Máu tươi nhuộm đỏ kim tệ.

Ánh sáng đều lộ ra hồng quang quỷ dị.

Hai mảnh kim tệ dán vào, chuyển động, sau đó có âm thanh rất nhỏ, hợp thành một viên, phía trên đột nhiên không hỗn loạn nữa, là hình ảnh hoàn chỉnh.

Đó là một toà tháp.

Minh Thù dường như cảm ứng được gì đó, lại dường như không có...

Minh Thù liếc mắt.

Lạc Yến chậm rãi đi lên trước, hắn gọi một tiếng.

"Kỳ Ngự."

Nam sinh bỗng nhiên ngẩng đầu, giọng nói băng lãnh thấu xương, vạn người khiếp sợ: "Lạc Yến!"

Lạc Yến nâng lên nụ cười đáng yêu: "Bây giờ cậu nhìn tôi như vậy cũng vô dụng, nếu không rời khỏi nơi này, chúng ta đều phải nằm ở đây."

Hắn cược đúng rồi.

Trên người cô đeo Thiên Khải, dùng bộ phận cảm ứng được của cả hai để bắn trúng cô.

Mà cô, chính là vảy ngược của Kỳ Ngự.

Kỳ Ngự cùng Lạc Yến im ắng đối mặt, trong không khí tựa hồ có dòng điện kịch chiến.

Minh Thù cảm giác sinh mệnh của thân thể này đang xói mòn, xói mòn rất nhanh.

Cô lấy tấm thẻ tuổi thọ của mình ra xem, mười năm tuổi thọ còn thừa đã giảm mạnh đến ba năm, số đằng sau vẫn đang nhảy lên.

Mẹ!

"Em thế nào?" Kỳ Ngự gục đầu xuống, biểu tình trong nháy mắt nhu hòa hơn hẳn: "Tôi..."

Tất cả ký ức nườm nượp mà tới.

Lúc biết cô, không biết, lúc này toàn bộ đều chen trong đầu hắn.

"Thời gian của tôi không nhiều lắm." Sắc mặt Minh Thù hơi tái nhợt.

"Không sao, tôi có thể mang em trở về." Kỳ Ngự vừa nói liền ôm cô: "Em sẽ không có việc gì."

Giọng nói của hắn tỉnh táo, bướng bỉnh, mang theo vẻ cường thế không thể nghi ngờ.

"Kỳ Ngự..."

"Giáng Tuyết tiểu thư..." Lục Ngưng không biết từ chỗ nào lao ra, nước mắt xen lẫn tro bụi rơi trên mặt cô.

Tầm mắt Kỳ Ngự liếc nhìn cô, Lục Ngưng đột nhiên cứng đờ, đứng cách xa Minh Thù hai bước.

Trước kia cô chẳng qua là cảm thấy ánh mắt của vị Diệp tiên sinh này không quá hữu hảo, nhưng lúc này...

Cô cảm thấy mình giống như là mạo phạm lãnh địa của ác thú, ánh mắt đối phương nhìn chằm cô giống như tùy thời đều có thể xé xác cô ra.

"Khóc cái gì, làm như tôi đã chết rồi." Mặc dù tuổi thọ của cô lúc này giảm mạnh, nhưng không phải còn chưa có chết sao?

"Giáng Tuyết tiểu thư... Cô..."

"Cô không sai." Giọng nói Minh Thù nhẹ nhàng, cũng mang theo ý cười như thường lệ: "Chỉ bất quá cô dùng sai biện pháp, hai khu kinh ngạc quá lớn, không phải một sớm một chiều liền có thể cải biến được. Vòng thiết lập tiếp theo cứ chuẩn bị kĩ, coi như tích lũy kinh nghiệm."

"Giáng Tuyết tiểu thư..."

Minh Thù mỉm cười: "Cố lên!"

Máu trên ngực không ngăn được, như đếm ngược từng phần nghìn giây nhảy lên,

Kỳ Ngự ôm Minh Thù đi đến chỗ rộng rãi.

Lạc Yến theo sát đi theo.

Kỳ Ngự ngẩng đầu nhìn lên không trung, mấy đen bịt kín không trung giống như mưa gió nổi lên đêm của vòng trước.

Bàn tay hắn khẽ nâng, Thiên Khải trống rỗng xuất hiện, huyền không bay trong lòng bàn tay hắn, kim quang lan tràn, đảo qua bốn phía.

"Kỳ Ngự..." Minh Thù khẽ nhíu mày: "Anh muốn làm gì?"

Kỳ Ngự đột nhiên cúi đầu hôn lên môi cô, đem những lời cô muốn nói hoàn toàn chặn lại.

Kim quang trong mắt Minh Thù không ngừng hiện lên, cô muốn đẩy ra nhưng sinh mệnh của thân thể tự hồ đã xói mòn đến cuối cùng.

Minh Thù cảm giác Thiên Khải trên người cô cũng đang phát sáng, ánh mắt bắt đầu trở nên mơ hồ.

Minh Thù luôn cảm thấy Kỳ Ngự muốn làm gì không tốt lắm, cô kêu gọi Hài Hòa Hiệu mau đưa mình trở về.

Một khắc cuối cùng khi ý thức bắt đầu thoát ly, Minh Thù dường như nghe được tiếng Lạc Yến thở hổn hển gào thét.

*

Vi diện thứ 36 hoàn tất!

~~ Bắt đầu đây...~~

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1277: Phiên Ngoại Lục Ngưng (Xong)

"Lục tiểu thư, đại biểu đại hội hai khu lần thứ mười muốn bắt đầu."

Trợ lý nhắc nhở Lục Ngưng ăn mặc chỉnh tề.

Lục Ngưng khẽ vuốt cằm, tầm mắt từ văn kiện ngẩng đầu lên, biểu thị mình biết rồi.

Đúng giờ cô liền lên xe tiến về khu Tây Thành họp.

Ngoài cửa sổ xe, khu Đông Thành không giống như nơi cũ nát trước kia, biểu hiện của mọi người cũng không chết lặng, dường như vẫn có hi vọng.

" Chào Lục tiểu thư."

" ChàoLục tiểu thư"

Người đi ngang qua dồn dập chào hỏi, Lục Ngưng một đường gật đầu đi tới phòng họp.

Trong phòng họp đã có không ít người ngồi, Diệp Văn Ký cũng ở đó, còn lại chính là đại biểu của hai khu cùng người của chính phủ.

Lục Ngưng tới muộn, cô áy náy nói một tiếng xin lỗi, sau đó ngồi xuống.

Lần hội nghị này chủ yếu thảo luận việc chỉnh sửa luật pháp của hai khu, Lục Ngưng họp xong ra ngoài đã có chút không biết mình đang ở chỗ nào.

Hoa mắt chóng mặt đứng trong hành lang.

Mệt mỏi quá a...

"Lục tiểu thư."

Lục Ngưng lập tức đứng thẳng người, lễ phép nhìn người vừa tới: "Diệp tiên sinh."

Diệp Văn Ký gật đầu: "Cùng đi?"

Diệp Văn Ký đã lên tiếng, Lục Ngưng có thể nói không được sao, trên đường đi ra ngoài, Diệp Văn Ký đều nói mấy vấn đề trong hội nghị chưa nói.

Lục Ngưng nghiêm túc lắng nghe, cũng đưa ra ý kiến của mình.

Đường đi ra ngoài không lâu lắm, nhưng hai người cũng đã nói rất nhiều vấn đề.

"Lúc ấy..." Diệp Văn Ký đột nhiên chuyển chủ đề: "Cô cũng ở đó, Tiểu Tịch không có để lại lời gì?"

Lục Ngưng sửng sốt một chút, một lát sau nói: "Diệp tiên sinh nói, cảm ơn công ơn nuôi dưỡng của ngài."

Kỳ thật Diệp Tịch cái gì cũng không để lại.

Nhưng nhìn dáng vẻ của Diệp Văn Ký, Lục Ngưng không đành lòng.

Diệp Văn Ký thở dài, không nói gì thêm.

Hai người ra khỏi tòa nhà, trợ lý nhỏ của Diệp Văn Ký liền chạy tới giúp hắn cầm đồ.

Trợ lý của Lục Ngưng cũng chầm chậm tới.

"Lục tiểu thư, đi đường cẩn thận."

"Diệp tiên sinh, hẹn gặp lại."

Diệp Văn Ký lên xe rời đi, trợ lý của Lục Ngưng vừa vặn đi đến bên người cô: "Lục tiểu thư, họp thuận lợi chứ•

"Ừ, vẫn tốt." Lục Ngưng gật đầu: "Đi thôi."

"Lục tiểu thư..." Trợ lý gọi cô lại: "Ban Lan tới."

Lục Ngưng thuận theo ánh mặt trợ lý nhìn sang, Ban Lan đứng dưới một gốc cây đang nhìn cô bên này.

Lục Ngưng đem đồ giao cho trợ lý: "Cậu về trước đi."

"Được rồi, Lục tiểu thư."

Trợ lý chạy như một làn khói.

Lục Ngưng đi về phía Ban Lan: "Ban Lan, sao cậu lại tới đây?"

"Lục Ngưng tỷ." Ban Lan nâng lên nụ cười: "Tôi nghe nói cô họp ở đây, vừa vặn có thời gian nên ghé qua đây."

Ban Lan mặc âu phục, vẻ ngây thơ đã được đổi thành một nam nhân thành thục.

Nhưng hắn vẫn luôn gọi cô là Lục Ngưng tỷ.

"Ban Lan, cậu không cần..."

"Lục Ngưng tỷ, tôi thật đói, chúng ta đi ăn cái gì đi."

Lục Ngưng nhìn Ban Lan, cuối cùng cũng không có cự tuyệt.

Cùng Ban Lan ăn cơm tựa hồ là thời điểm cô buông lỏng nhất, không cần cân nhắc vấn đề của hai khu, cũng không cần cân nhắc cái khác.

"Lục Ngưng tỷ, đừng uống." Ban Lan ngăn Lục Ngưng uống rượu."

"Ban Lan, để tôi uống đi." Lục Ngưng đẩy tay hắn ra: "Như vậy sẽ không suy nghĩ đến chuyện không vui."

Ban Lan muốn nói lại thôi nhìn cô, chậm rãi buông tay ra.

Cô nhớ kỹ tình hình ngày hôm đó.

Vô số kim quang vây quanh bọn họ như thần linh giáng thế.

Cô vẫn cảm thấy cô ấy không phải người bình thường, một khắc này cô càng vững tin hơn.

Cô ấy không phải người bình thường.

Cô ấy nói, cô không sai, chỉ là dùng biện pháp sai.

Cô ấy còn nói với cô là cố lên.

Nhưng ngay lúc đó trong nháy mắt cô ấy đã không thấy tăm hơi.

Thân thể của bọn họ vẫn còn, nhưng đều không một tiếng động.

Số tuổi thọ còn thừa của tấm thẻ về 0.

Sau đó chính là thế giới thiết lập lại, nhưng sau khi thiết lập lại thế giới cũng không thấy bọn họ.

Không có Giáng Tuyết, không có Diệp Tịch...

Bọn họ phảng phất như không tồn tại.

Thế nhưng trong trí nhớ của bọn cô, bọn họ vẫn tồn tại.

Có đôi khi Lục Ngưng cũng muốn có lẽ cô chỉ nằm mơ, không có cái gì là thế giới thiết lập lại.

Hết thảy đều là giấc mơ.

Sau khi thế giới thiết lập lại cô có một đoạn thời gian tinh thần sa sút rất dài, về sau mới tỉnh lại.

Hai khu hiện tại rất hòa bình, mà thiết lập lại vẫn chưa có xuất hiện,có người phát hiện tấm thẻ tuổi thọ bắt đầu chuyển biến.

Tuổi thọ trên thẻ tuổi thọ không thể bị cướp nữa, nhưng lại có được những công dụng khác.

Tỉ như cô vậy.

Tỉ như Diệp Tịch đã từng như thế...

Mặc dù hiện tại cô cũng không biết sẽ biến hóa như thế nào, là tốt hay là xấu, nhưng bọn họ vẫn đang chuyển biến theo phương hướng tốt không phải sao?

Tương lai sẽ tốt.

Tương lai...

Lục Ngưng đau đầu muốn nứt, cô chậm rãi mở mắt ra, đưa tay đỡ lấy trán.

Tối hôm qua hình như uống quá nhiều...

Lục Ngưng thả tay xuống, tay tiếp xúc đến làn da ấm áp, cô bỗng nhiên dừng lại.

Một lát sau hơi cứng đờ nhìn về phía người bên cạnh.

Lục Ngưng cơ hồ là lăn xuống giường, bọc lấy cái chăn ngồi dưới đất.

Người trên giường hoàn toàn bị lộ ra, trên thân vẫn còn có thể trông thấy một chút vết tích mập mờ.

Lục Ngưng: "..." Tối hôm qua cô đã làm cái gì?

"Lục Ngưng... Tỷ?" Người trên giường mở mắt ra, có chút mê mang nhìn cô.

Sắc mặt Lục Ngưng ửng đỏ, lấy y phục của mình, quấn ga trải giường tiến vào phòng tắm.

Cô cố ý ở bên trong đợi một lúc mới ra ngoài, Ban Lan đã mặc quần áo tử tế.

"Ban Lan." Lục Ngưng gọi hắn: "Đêm qua..."

Vừa rồi cô đã kiểm tra qua, quả thực đã phát sinh quan hệ...

Uống rượu hỏng việc a!

Tối hôm qua cô đến cùng đã uống bao nhiêu rượu.

Ban Lan cười cười: "Lục Ngưng tỷ, đã trễ giờ làm của tôi, tôi đi trước."

Đối với chuyện tối hôm qua hắn cũng không nhắc tới một lời.

Ban Lan rũ mắt, đi qua người cô.

Lục Ngưng giữ chặt hắn: "Ban Lan, chúng ta hẹn hò đi!"

Ban Lan dừng lại: "Lục Ngưng tỷ, đêm qua là tôi không biết kiềm chế, là tôi có lỗi với cô, vốn nên là tôi phải chịu trách nhiệm với cô, nhưng tôi biết..."

Nụ cười hắn có chút nhợt nhạt: "Cho nên, Lục Ngưng tỷ không cần miễn cưỡng hẹn họ với tôi, hi vọng cô không trách tôi, thật xin lỗi."

Ban Lan đẩy tay Lục Ngưng ra, Lục Ngưng đột nhiên nghiêng người qua hôn hắn.

Con ngươi Ban Lan có chút trừng lớn.

Lục Ngưng không có rành việc hôn, chỉ có thể vụng về cắn hai lần: "Tôi thật lòng."

Nhưng năm này Ban Lan vẫn luôn đi theo cô, cô không phải không biết.

Cô cũng không phải là không tâm động.

Thế nhưng cô không dám nói.

Cô cũng sợ hãi khi nói.

Nguyên nhân đầu tiên cô không trả lời bởi vì Ban Lan nhỏ hơn cô.... mặc dù chỉ nhỏ hơn mấy tháng, thế nhưng nhỏ hơn chính là nhỏ hơn rồi.

Nguyên nhân thứ hai là chuyện cô làm hiện tại đương nhiên sẽ có người muốn mạng của cô, bên người cô nguy cơ trùng trùng.

"Lục Ngưng tỷ..."

Ban Lan sững sờ tại chỗ.

"Cậu không muốn hẹn hò với tôi?" Lục Ngưng lúc này đã quên đi sự ngượng ngùng.

"Muốn a..." Ban Lan thì thầm một tiếng, nằm mơ cũng muốn.

Nhưng hắn sợ, đây chính là đang nằm mơ.

Lục Ngưng: "Vậy cậu còn không đáp ứng?"

Ban Lan ôm eo Lục Ngưng. "Tôi không có nằm mơ chứ?"

"Không có."

Ban Lan ôm Lục Ngưng xoay quanh, nụ cười bò lên tận đuôi lông mày.

Hai người ngã xuống giường, ngón tay Ban Lan lướt qua mi tâm cô, trong con ngươi cất giấu sự yêu thích tuôn ra: "Lục Ngưng tỷ, anh thích em."

"Em cũng thích anh."

Ban Lan cúi đầu hôn Lục Ngưng.

Hắn cũng có tâm tư, đêm qua là hắn cố ý dẫn dụ cô...

Đương nhiên đời này hắn sẽ không nói ra.

Ta cẩn thận từng li từng tí giấu đi sự yêu thích, giao cho ngươi thứ quý giá nhất. —— Lục Ngưng

*

Vị diện này liền tới đây thôi, nguyên nhân thế giới một lần nữa thiết lập sẽ viết sau sẽ, đây coi là phục bút của vi diện thực tế đi.

- - Cô vợ nhỏ, ta tới đây a!! --

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1278: Thiên Khải Chi Đạo (1)

Tích tích tích ——

Thanh âm dồn dập vang lên, cửa kim loại chậm chạp mở ra, bộ trưởng bộ phận kỹ thuật linh hoạt đem thân thể hơi béo của mình chui vào khe hở bên trong.

Hắn cơ hồ là bổ nhào vào trước màn hình nhanh chóng thao tác.

Bộ trưởng bộ phận kỹ thuật nhìn số liệu giám sát bên cạnh bắt đầu chuyển về số liệu bình thường, mồ hôi lạnh trên trán lại không ngừng rơi xuống.

Nghìn vạn lần...

Hãy tỉnh lại a!!

Không thì cục trưởng sẽ muốn giết người!

Cửa khoang bên cạnh chậm rãi mở ra.

Thiếu niên nằm trong khoang chậm rãi mở mắt ra, bộ trưởng bộ phận kỹ thuật bỗng nhiên đối đầu với ánh mắt của thiếu niên, thân thể của hắn không nhịn được lui về sau một bước: "Cửu.... Cửu Thiếu."

Ánh mắt của thiếu niên có thể nói là rất bình tĩnh, cũng không doạ người.

Nhưng bộ trưởng bộ phận kỹ thuật chính là có chút sợ hãi.

Thiếu niên lẳng lặng nằm một lát, bộ trưởng bộ phận kỹ thuật cứ như vậy đứng đấy, hoàn toàn không dám động.

Lát sau, Kỳ Ngự chống đỡ bên cạnh nhảy ra, nhếch miệng cười: "Nhìn thấy tôi lại sợ hãi như thế, tôi sẽ ăn anh sao?"

Bộ trưởng bộ phận kỹ thuật: "..."

Vậy cũng không nhất định.

Kỳ Ngự hỏi: "Có thể dùng thân thể không?"

"Cái gì... Cái gì?"

"Tôi cần một thân thể có thể dùng, nữ giới."

"Ách..."

Bộ trưởng bộ phận kỹ thuật đầu đầy mồ hôi lạnh mang Kỳ Ngự đi tìm thân thể, nơi này của bọn họ ngược lại là có không ít thân thể có thể dùng, bởi vì một số người vì nhiệm vụ thất bại không thể trở về, cho nên những người này đều bị đông lạnh.

Nhưng Kỳ Ngự nhìn một lần đều không phải rất hài lòng, cuối cùng chọn lấy một bộ người mô phỏng sinh vật.

Bộ trưởng bộ phận kỹ thuật nhìn Kỳ Ngự cứ đi như thế, thật lâu hắn mới chạy về phía văn phòng cục trưởng.

Má ơi!

Hù chết!

"Ôi..." Bộ trưởng bộ phận kỹ thuật cùng người đối diện đụng vào nhau, che lấy trán: "Ai không có mắt... Ách... Lạc Yến, là cậu sao, cậu cũng tỉnh."

Bộ trưởng bộ phận kỹ thuậ lui về sau.

Ngày hôm nay làm sao xui xẻo như vậy!

Có thể là nguyên nhân vừa tỉnh nên sắc mặt Lạc Yến nhìn qua có chút nhợt nhạt, đụng vào người hắn cũng không có phản ứng gì, trước tiên hắn đẩy bộ trưởng ra rồi đi về phía văn phòng của cục trưởng.

Bộ trưởng bộ phận kỹ thuật: "..." Sợ bóng sợ gió một trận.

Không đúng... Lạc Yến ngày hôm nay lại không nói gì liền bỏ qua hắn?

Vậy hắn còn muốn đi báo cáo hay không?

Hẳn là...

Không cần a??

Lạc Yến tỉnh, cục trưởng cũng sẽ biết Cửu Thiếu tỉnh.

Ừm!

Không cần!

Bất quá, Cửu Thiếu muốn người mô phỏng sinh vật làm gì?

Lạc Yến tiến vào văn phòng, cục trưởng tóc vàng ngẩng đầu nhìn tới, con ngươi hắn khẽ híp một cái: "Kỳ Ngự đâu?"

Lạc Yến không khách khí tiến về phía ghế sa lon bên cạnh ngồi xuống, uể oải chống đỡ cái trán: "Tốt xấu gì tôi cũng là vì anh bán mạng, sao lại không quan tâm tôi một chút?"

Cục trưởng tóc vàng ngã thân thể về sau, dựa vào thành ghế kim loại, một sợi tóc vàng rủ xuống đầu vai: "Cậu thế nào?"

"Xém chút chết." Lạc Yến hừ một tiếng: "Người với người làm sao lại khác biệt lớn như vậy chứ?"

Cục trưởng tóc vàng qua loa xong, lại hỏi: "Hắn đâu?"

Lạc Yến thả tay xuống, nhìn về phía cục trưởng tóc vàng, cười như không cười: "Anh muốn biết hắn như thế nào, không biết tự mình đi xem sao?"

Cục trưởng tóc vàng cau mày, hắn cũng không có lập tức đứng dậy rời đi.

"Thiên Khải đâu?"

Lạc Yến: "Rất xin lỗi cục trưởng, không hoàn thành được nhiệm vụ anh giao cho tôi, có trừng phạt gì cần tôi phối hợp?"

Cục trưởng tóc vàng liếc hắn một cái: "Lần này các người bị nhốt là bởi vì có người xâm nhập cục quản lý, cậu có phát hiện gì dị thường không?"

"Bộ trưởng bộ phận kỹ thuật làm ăn kiểu gì, bị người ta xâm nhập cũng không biết."

Cục trưởng tóc vàng: "Đối phương rất lợi hại, hiện tại cũng không tìm được dấu vết đối phương để lại, cậu có phát hiện gì không?"

"Không có." Lạc Yến dừng một chút: "Tôi đây coi như là tai nạn lao động, cục trưởng, không phải anh nên đền bù cho tôi sao?"

Ánh mặt cục trưởng tóc vàng trầm xuống, không biết là không tin Lạc Yến hay là đang suy nghĩ.

"Minh Thù đâu?"

Lạc Yến cười nhạt, con ngươi lóe lên một tia hứng thú dào dạt, có chút cười trên nỗi đau của người khác: "Tôi cảm thấy lần này

Cửu Thiếu sẽ cho ông một kinh hỉ rất lớn."

-

Bên trong căn phòng.

Kỳ Ngự đứng trước mặt người mô phỏng sinh vật, hắn nhìn người mô phỏng sinh vật một hồi lâu, đem Thiên Khải dán vào mi tâm người mô phỏng sinh vật.

Thiên Khải tản ra bao trùm người mô phỏng sinh vật lại.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, người mô phỏng sinh vật cũng không có bất cứ động tĩnh gì, Kỳ Ngự hơi cau mày.

Làm sao lại không có phản ứng?

Hắn rõ ràng...

Ngay tại thời điểm Kỳ Ngự nghi hoặc, bên cạnh đột nhiên vang lên giọng nói xa lạ.

"Anh làm gì vậy?"

Kỳ Ngự bỗng nhiên xoay người đối đầu với một đôi mắt trong suốt, cặp mắt kia đang nhìn trừng trừng hắn.

Kia là một thiếu nữ.

Mái tóc xanh rủ xuống đến bên hông, chiếc váy dài có thêu dị điểu phục cổ bao bọc lấy thân thể uyển chuyển, nền trắng hoa văn đỏ nổi bật lên làn da trắng như tuyết của thiếu nữ.

Bên hông có tua rua hơi rung nhẹ.

Thiếu nữ mặt như đào hồng, tròng mắt như thu thuỷ, mày như họa, khóe môi giương lên hiện ra một nụ cười khẽ, phong thái khuynh thành.

Cô cách mặt đất nửa mét, đứng trong không trung nhìn hắn.

"... Cô vợ nhỏ?"

Minh Thù rơi xuống đất, tua rua bên hông phiêu dật, Kỳ Ngự còn chưa lấy lại tinh thần từ khuôn mặt xinh đẹp của cô vợ nhỏ nhà mình liền thấy đối phương vẩy vẩy tay áo đánh về phía hắn.

"Tôi mẹ nó để anh không nghe tôi nói hết, để anh không nghe tôi nói, để anh tự tác chủ trương... Anh giỏi lắm!!!"

Kỳ Ngự vốn định bá khí đè đối phương lại hôn như một tổng tài bá đạo.

Kết quả phát hiện áp dụng thật khó khăn, chỉ có thể ôm đầu: "Cô vợ nhỏ tôi sai rồi, tôi sai rồi!"

"Anh chạy cái gì? Tôi cho anh biết Kỳ Ngự, việc này tôi sẽ không để yên cho anh!"

Kỳ Ngự: "..." Không chạy sẽ bị đánh chết!

Mịa nhà nó người khác gặp mặt đều là khóc trời đập đất, cảm động lòng người!

Vì cái gì lão tử cùng cô vợ nhỏ nhà mình gặp mặt sẽ là trường hợp như vậy!

"Cô vợ nhỏ tôi sai rồi!" Nội tâm Kỳ Ngự bùng nổ, vội vàng hô to.

"Sai rồi? Anh bây giờ biết sai rồi thì được cái gì! Biết sai rồi có hữu dụng không? Hữu dụng không?"

Kỳ Ngự: "..." CMN đao của lão tử đâu! Đừng tưởng rằng ngươi là cô vợ nhỏ của lão tử, lão tử sẽ bỏ qua cho ngươi.

Kỳ Ngự quay người muốn ôm Minh Thù, kết quả nhào vào khoảng không, hắn đi xuyên qua thân thể Minh...

Đi! Xuyên!! Qua!!!

"Cô vợ nhỏ..." Kỳ Ngự chấn kinh cứng đờ tại chỗ, Minh Thù tát một cái vào đầu hắn, hắn cũng không có né tránh.

"Đau đau đau..." Kỳ Ngự ôm lấy đầu.

Vì cái gì...

Cô có thể đánh mình, nhưng mình lại không đụng được cô ấy?

Minh Thù thu tay lại, nhìn kỹ, thân thể của cô có chút trong suốt.

"Cô vợ nhỏ em..." Kỳ Ngự cũng không sợ bị đánh, cọ tới: "Cô vợ nhỏ thân thể của em?"

"Chưa thấy qua linh hồn thể." Minh Thù tức giận.

"Không phải... Vì sao em có thể đánh tôi?"

"Anh thích bị đánh."

"..."

Ai mẹ nó thích ăn đòn!

Ngươi mới thích ăn đòn!

Kỳ Ngự không tin, tiếp tục đưa tay qua, ngón tay vẫn xuyên qua thân thể cô như cũ.

Minh Thù nhìn chằm chằm tay hắn: "Sờ chỗ nào vậy?"

"Lại không sờ được." Kỳ Ngự vừa đi vừa sờ: "Em xem."

Minh Thù: "..."

Đánh như thế nào mới có thể đánh hắn tới mất trí nhớ đây?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1279: Thiên Khải Chi Đạo (2)

Kỳ Ngự đang sờ tới hăng say, đột nhiên phát hiện sờ được hàng thật, có chút mát mẻ nhưng cũng không thấu xương, tựa như sờ một khối ngọc thạch.

Kỳ Ngự: "..."

Minh Thù cười mỉm nói: "Hiện tại đã sờ được rồi?"

Kỳ Ngự: "..."

Kỳ Ngự lập tức ôm đầu vọt về hướng bên cạnh.

Hù chết bản thiên tài!

Tại sao lại có người có thể không biết xấu hổ như vậy chứ!

Minh Thù kéo Kỳ Ngự lại đánh một trận, chờ ầm ĩ qua xong hai người đều yên tĩnh xuống, bầu không khí đột nhiên trở nên khá là quái dị.

Trải qua nhiều vi diện như vậy, đây cũng là lần đầu tiên hai người dùng mặt thật của mình gặp nhau.

Luôn cảm thấy thiếu thiếu cái gì.

Kỳ Ngự ngắm Minh Thù một chút, cô vợ nhỏ thật là đẹp mắt...

Phi phi phi!

Hắn ra vẻ trấn định: "Cô vợ nhỏ, vì sao em có thể tồn tại như thế này?"

Lúc đầu hắn định tìm cho cô một thân thể, nhưng không nghĩ tới cô sẽ trực tiếp dùng trạng thái linh hồn thể xuất hiện.

"Tôi lợi hại chứ sao."

"..." Có xấu hổ hay không chứ! Bản thiên tài cũng không nói chuyện như vậy!

Kỳ Ngự không tiếng động cọ về phía Minh Thù: "Cô vợ nhỏ, em từ đâu tới?"

"Trên trời."

Trên trời đại gia ngươi a! Ngươi coi mình là tiên nữ hay sao?

Kỳ Ngự nhịn xuống xúc động xù lông: "Em không có gì muốn hỏi tôi sao?"

Nhiều vấn đề như vậy.

Cô không muốn biết sao?

Hắn thật sự cũng muốn biết chuyện của cô, thế nhưng nhìn cô giống như sẽ không có ý định nói.

A a a a!

Đáng ghét a!

Muốn trói lại!

Minh Thù cự tuyệt đến dứt khoát: "Không có, không muốn biết, tôi trở về."

"Trở về... Về đâu?" Kỳ Ngự kích động nắm lấy tay Minh Thù, lần này hắn lại nắm được.

Mang theo nhiệt độ lạnh lẽo truyền vào trong lòng bàn tay hắn.

Kỳ Ngự thuận thế kéo Minh Thù vào trong ngực: "Em muốn về đâu?"

"Về nơi tôi ở." Minh Thù nói: "Làm sao, còn muốn cưỡng ép giữ tôi lại?"

Tầm mắt Kỳ Ngự hiện lên một tia u ám, giọng nói hắn trầm xuống: "Cô vợ nhỏ, em không muốn ở cùng với tôi sao?"

Cặn bã Thù than thở một tiếng: "Chán ngán, không muốn."

Kỳ Ngự: "??"

Kỳ Ngự cau mày, ánh mắt càng ngày càng trầm, sâu trong nội tâm bắt đầu nổi lên một cỗ hung tàn, có chút dùng sức nắm tay Minh Thù..

Cô là của hắn.

Cô nơi nào cũng không thể đi!

Ngón tay Minh Thù chống đỡ bộ ngực hắn, cô chống đỡ cái bàn phía sau, ngón tay dùng sức kéo thấp xuống, thân thể Kỳ Ngự không tự chủ được ngã ra sau.

Tóc xanh rủ xuống, mang theo một tia lạnh giá.

Minh Thù đè sát, hơi thở lạ lẫm lại quen thuộc ùa tới, cánh môi Kỳ Ngự khẽ nhếch, một giây sau lại bị người ta ngậm lấy.

Cơ thể hung tàn của Kỳ Ngự chậm rãi bình phục lại, mang theo sự nhớ nhung triền miên đáp lại nụ hồn này.

Căn phòng tĩnh mịch chỉ có âm thanh mập mờ thỉnh thoảng vang lên.

Minh Thù nâng cằm hắn, đầu lưỡi càn quét trong miệng hắn một vòng, toàn bộ đều nhiễm hơi thở của cô, dán vào cánh môi hắn khẽ nói: "Anh muốn ở cùng tôi, tôi có thể mang anh đi, tôi cho phép anh làm nam sủng của tôi, thế nào?"

Đầu óc mơ hồ của Kỳ Ngự trong nháy mắt tỉnh táo lại.

"Em nói cái gì?"

"Anh nghe thấy được." Minh Thù mổ nhẹ hắn: "Không muốn đáp ứng cũng không sao, tôi có thể đổi một người khác."

"Em dám!" Kỳ Ngự cơ hồ là nghiến răng nghiến lợi, hắn nắm chặt eo Minh Thù, hai người đảo phương hướng cho nhau, Minh Thù bị đè ở dưới.

Nhưng mà trong ngực Kỳ Ngự bỗng nhiên trống không.

Thân thể lạnh như băng đều biến mất.

Minh Thù hiện ra bên cạnh hắn, cô hững hờ trêu chọc bên tai hắn: "Kỳ Ngự, thu một chút tính tình của anh lại, tôi không muốn bị khống chế."

Thiếu niên chống đỡ cái bàn nghiêng đầu nhìn cô, đáy mắt u ám làm người ta kinh hãi, phảng phất sắp bị phá vỡ phong ấn, ác ma giáng lâm nhân gian, địa ngục khát máu hắc ám bao phủ hắn.

Ngón tay hắn chậm rãi nắm chặt dường như đang khắc chế cái gì đó.

Khí tức tinh khiết trên người hắn cùng hắc ám hỗn loạn, hắn ở trong không gian hỗ độn không ngừng bị lôi kéo.

Minh Thù tiến lên, ngón tay chạm qua gò má hắn: "Thời điểm anh mất trí nhớ là đáng yêu nhất."

Thiếu niên rủ mắt, khí tức cổ quái trên thân rút đi, hắn cọ xát tay Minh Thù, nói từng chữ: "Được, tôi đi với em."

Hắn nhịn!

Nụ cười của Minh Thù tươi đẹp mấy phần, cô nghiêng người hôn hắn một chút.

-

Cửa kim loại đóng chặt không có dấu hiệu nào mở ra, ngoài cửa có một người đứng đấy, thần sắc hờ hững đi vào trong.

Minh Thù hơi đứng dậy nhìn người vừa tới.

Kỳ Ngự chậm rãi thở ra một hơi, từ từ đứng thẳng người, ngữ khí rất không thân thiện: "Phòng của tôi anh muốn vào liền có thể vào rồi?"

Cục trưởng tóc vàng nhìn cũng không nhìn Kỳ Ngự một chút, trực tiếp nhìn qua Minh Thù: "Minh Thù?"

Hắn cũng không nhận ra cô, bất quá cô xuất hiện ở đây, còn cùng Kỳ Ngự có tư thế mập mờ như vậy...

Minh Thù mỉm cười: "Anh biết tôi?"

Cục trưởng tóc vàng không phủ nhận, cũng không thừa nhận: "Có hứng thú tâm sự không?"

Cục trưởng tóc vàng ung dung thản nhiên dò xét Minh Thù một phen, cô nhìn qua cũng giống như người bình thường, vậy làm sao cô xuất hiện ở đây?

Minh Thù: "Không hứng thú."

Cái lên chó chết biến thái Lạc Yến kia nói có người cho hắn tư liệu của cô, lại lấy phản ứng hiện tại của Kỳ Ngự, hơn phân nửa người trước mặt chính là người phụ trách nơi này.

Kỳ Ngự kéo Minh Thù ra phía sau: "Cô ấy là tôi mang về, anh có chuyện gì cứ hướng về tôi."

Tích ——

Thanh âm chói tai không có dấu hiệu nào vang lên.

Trong phòng lúc đầu toàn bộ tin tức vốn đã tắt tự động bắn ra, từng dãy số không có quy luật hỗn loạn xuất hiện.

Cục trưởng tóc vàng giơ tay, dường như đang muốn liên lạc với ai, nhưng phát hiện cũng đang hỗn loạn.

Ánh mắt cục trưởng tóc vàng ngưng lại: "Đợi ở phòng."

Lời này cũng không biết là nói với Kỳ Ngự hay là nói với Minh Thù.

Nói xong cục trưởng tóc vàng nhanh chóng quay người rời đi, lọn tóc màu vàng lướt qua trong không khí, Hồng Tuyến như ẩn như hiện.

Minh Thù như có điều suy nghĩ nhìn bóng lưng của cục trưởng tóc vàng, Kỳ Ngự đột nhiên đứng phía trước chặn lại: "Em nhìn hắn làm gì? Có thể đẹp hơn tôi sao?"

Minh Thù trực tiếp để Kỳ Ngự không đụng được mình làm Kỳ Ngự tức giận đến muốn giết người.

Hắn đều chịu nhục mất quyền làm chủ như vậy rồi!

Cô lại còn đối với hắn như vậy!

Tức chết lão tử!

Tỉnh táo một chút tỉnh táo một chút!

Không thể động vào cô!

Đây là vợ mình!

Minh Thù kêu trong lòng vài tiếng Hài Hòa Hiệu, Hài Hòa Hiệu cũng không có chút phản ứng nào.

"Cái này là tình huống như thế nào?" Minh Thù hỏi Kỳ Ngự.

Người sau nhanh chóng đem dao găm dấu sau lưng, hắn nhìn mã loạn trên màn hình một chút: "Không biết."

Trời mới biết thời gian hắn rời đi những người này đã làm gì.

-

Tiếng cảnh báo làm cục quản lý thời không tiến vào đặc cấp đề phòng, tất cả thông tin xuất hiện đều là loạn mã như nhau.

Người của bộ phận kỹ thuật bận bịu thành một đoàn, trên mặt tất cả mọi người đều mang vẻ nghiêm túc.

Bọn họ lại bị xâm nhập!

Mà lần này lại khác lần trước, đối phương dường như muốn khống chế toàn bộ cục quản lý.

Bộ trưởng bộ phận kỹ thuật mang theo đoàn đội cùng đối phương chống cự.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Trên màn hình loạn mã chuyển động càng lúc càng nhanh.

Bộ trưởng bộ phận kỹ thuật đột nhiên dừng lại, hắn một mặt hoảng sợ, cả người lui về phía sau thật xa.

Bởi vì bộ trưởng bộ phận kỹ thuật rời khỏi, đối phương chiếm thượng phong, quyền hạn của tất cả mọi người đều bị bắn ra.

Loạn mã nhấp nhô trên màn hình chậm lại.

Có người không cam tâm muốn cướp quyền hạn về lại, có thể đối phương phát hiện đã thành lập được hệ thống phòng ngự hoàn chỉnh, bọn họ hoàn toàn bị ngăn cách bên ngoài.

"Bộ trưởng?"

"Bộ trưởng..."

Quyền hạn bị đoạt, đám người đồng loạt nhìn về phía bộ trưởng bộ phận kỹ thuật vừa rồi đột nhiên rời khỏi.

Bộ trưởng bộ phận kỹ thuật toàn thân đều là mồ hôi, hắn lẩm bẩm một tiếng: "Thượng cổ..."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1280: Thiên Khải Chi Đạo (3)

Trên màn hình ngoại trừ code chậm chạp chuyển động cũng không có bất kỳ phản ứng gì khác.

Bộ trưởng bộ phận kỹ thuật một lúc sau mới tông cửa xông ra.

Cục trưởng tóc vàng đứng bên ngoài bộ phận kỹ thuật, bộ trưởng bộ phận kỹ thuật xém chút đụng vào hắn.

"Cục... Cục trưởng." Bộ trưởng bộ phận kỹ thuật nói nhanh lắp bắp không rõ: "Tôi, tôi biết là ai làm."

Cục trưởng tóc vàng: "Ai?"

Bộ trưởng bộ phận kỹ thuật nuốt một ngụm nước bọt: "Thượng cổ."

Ánh mắt sắc bén của cục trưởng tóc vàng quét về phía hắn.

Hai chân bộ trưởng bộ phận kỹ thuật như nhũn ra, chống đỡ đồ vật bên cạnh giữ vững thân thể.

Thượng cổ là ai?

Thượng cổ không phải là người.

Nó là hệ thống đời đầu tiên của cục quản lý thời không, ai lấy cho nó cái tên này cũng không biết, hệ thống của nó đời thứ nhất ngay từ đầu khá tốt, mọi người không ngừng ưu hóa nó, muốn để nó càng tốt hơn.

Thế nhưng một ngày nào đó, có người phát hiện dường như nó có ý nghĩ của mình.

Phát hiện này rất nhanh liền đạt được xác minh.

Trí năng có thể suy nghĩ, có ý nghĩ của mình cũng không kỳ quái, nhưng bọn họ suy nghĩ vấn đề đều là có dấu vết mà lần theo.

Có thể Thượng cổ khác biệt, nó sẽ tự mình vận hành một ít code kỳ quái, sẽ sửa đổi số liệu —— mặc dù số liệu đã đổi lúc ấy dường như rất tốt.

Nhưng điều này đủ để cho người ta cảnh giác.

Thượng cổ đời thứ nhất cứ như vậy bị tiêu hủy.

Cục trưởng tóc vàng coi như tỉnh táo: "Lúc ấy không phải đã tiêu hủy rồi sao?"

Bộ trưởng bộ phận kỹ thuật gật đầu: "Ghi chép bên trên đúng là tiêu hủy, thế nhưng..."

Bộ trưởng bộ phận kỹ thuật chỉ cảm thấy tê cả da đầu: "Trước đó tôi đã nghiên cứu qua số liệu của Thượng cổ một chút, bên trong code nó biên soạn sẽ dung nhập phong cách của mình, vừa rồi... Tôi không nhìn lầm, đó chính là phong cách của Thượng cổ."

Cục trưởng tóc vàng cau mày: "Nếu quả thật là nó, nó muốn làm cái gì?"

Bộ trưởng bộ phận kỹ thuật cứng ngắc lắc đầu.

Không có người nào biết nó muốn làm cái gì.

-

Cục trưởng tóc vàng triệu tập mọi người họp, Kỳ Ngự cũng nhận được tin tức, Minh Thù vốn là muốn mang hắn rời khỏi nhưng đột nhiên cô có chút hứng thú nên ở lại.

Cho nên Kỳ Ngự mang theo Minh Thù đến phòng hội nghị.

Người tham gia hội nghị không nhiều, các bộ trưởng bộ môn, còn có mấy thành viên tương đối quan trọng.

Tỉ như Lạc Yến.

Lạc Yến chân gác lên bàn, tư thế ngồi vô cùng phóng đãng, triển trai toàn bộ bệnh của tiểu yêu tinh.

Vị trí bên cạnh hắn đều trống không, hiển nhiên không có ai quá nguyện ý ngồi cùng hắn.

Kỳ Ngự tiến vào, đám người này càng lộ ra sự khẩn trương, dồn dập chuyển về hướng bên cạnh.

Minh Thù theo Kỳ Ngự vào, hoàn cảnh phi thường khoa huyễn đột nhiên xuất hiện một tiểu cô nương ăn mặc cổ trang, cảm giác quỷ dị không hài hòa ùa tới.

Mọi người cảm thấy oán trời oán đất, Cửu Thiếu một lời không hợp liền xù lông hắc hóa lúc này lại thân thiết kéo cái ghế, hầu hạ tiểu cô nương kia ngồi xuống.

Con ngươi Lạc Yến có chút nheo lại: "Cậu thật đúng là mang cô ta về."

Cô ấy hiện tại...

Là linh hồn thể sao?

Kỳ Ngự quét về phía Lạc Yến, hắn giật giật khóe miệng, trở về còn chưa kịp tìm hắn tính sổ.

Lạc Yến ngay lập tức nhảy dựng lên, tiếp theo chính là cái bàn của Kỳ Ngự đạp tới làm ghế của hắn vỡ tan tành.

"Cửu Thiếu lại cùng Lạc Yến đánh nhau?" Nam sinh tướng mạo đáng yêu thăm dò bên ngoài phòng họp: "Gặp mặt liền đánh, thù lớn nha."

"Bạch Thuật, đứng trước cửa làm gì?"

Bạch Thuật quay đầu, nụ cười đáng yêu: "Tinh Hồn a, Cửu Thiếu lại cùng Lạc Yến đánh nhau."

Nam tử đằng sau không cảm thấy kinh ngạc đi vào trong, ngữ khí ôn nhuận: "Cũng không phải lần đầu tiên, có gì đáng xem."

Tinh Hồn cũng là mỹ nam, có loại cảm giác thế gia công tử ôn nhuận như ngọc.

Hắn mặc một bộ đồ thể thao, cắm tay đi tới chiến trường, giơ chân đạp cái bàn chắn trước mặt sau đó ngồi xuống.

Từ đầu đến cuối đều không biểu hiện ra cái gì bất mãn cùng tò mò.

Bạch Thuật từ cửa chạy vào, thời điểm đi ngang qua Minh Thù, hắn hiếu kì dò xét: "A, chưa thấy qua cô nha, người mới sao?"

Ầm!

Cái ghế đập về phía Bạch Thuật, Bạch Thuật giật mình, bỗng nhiên ngồi xổm trên mặt đất.

Cái ghế nện vào bàn bên cạnh Bạch Thuật, thùng thùng lăn xuống mặt đất.

Bạch Thuật vỗ ngực: "Hù chết bản bảo bảo."

Minh Thù trừng mắt, Bạch Thuật đối đầu với ánh mắt của

Minh Thù liền lập tức giơ lên một nụ cười đáng yêu: "Cửu Thiếu có phải là rất đáng sợ không, cô cách xa hắn một chút nha."

Minh Thù như có điều suy nghĩ gật đầu: "Thật có chút đáng sợ."

"Đúng không đúng không." Bạch Thuật giống như là tìm được tri âm: "Mỗi lần họp đều giống như đại hội võ lâm."

Kỳ Ngự cùng Lạc Yến lần nữa trở lại bàn hội nghị bên cạnh đánh nhau, thế gia công tử Tinh Hồn đột nhiên xuất thủ, cái bàn chuyển động bắn về phía hai người.

Kỳ Ngự cùng Lạc Yến đồng thời chống đỡ cái bàn.

Tinh Hồn vô cùng lễ phép nói: "Hai vị, loại thời điểm này còn đánh nhau?"

Cùng lúc đó, cục trưởng tóc vàng mang theo bộ trưởng bộ phận kỹ thuật tiến vào, đối mặt với cả phòng bừa bộn, cục trưởng vẫn vô cùng trấn định vượt qua chướng ngại vật.

Kỳ Ngự rút về tay, quay người muốn đi về phía Minh Thù, Lạc Yến cũng thu tay theo, tầm mắt hắn liếc qua Kỳ Ngự, thấy hắn rời đi cũng đi về phía bên cạnh.

Nhưng mà trong nháy mắt Lạc Yến cảm giác được nguy hiểm đánh tới.

Đáng tiếc đã tránh không kịp, cả người Lạc Yến ngã trên mặt đất.

Mà hung thủ trấn định thu hồi chân, hừ lạnh một tiếng đi về phía Minh Thù.

Đám người: "..."

Lạc Yến lần này đến cùng làm sao đắc tội Cửu Thiếu rồi?

Lạc Yến nắm tay nện trên đất, Kỳ Ngự! Tôi sẽ không để yên cho cậu!

Bạch Thuật thấy Kỳ Ngự tới lập tức lẻn đến bên cạnh, ngồi vào bên cạnh Tinh Hồn, trên khuôn mặt đáng yêu tràn đầy vẻ nghi hoặc.

Náo nhiệt kết thúc, cục trưởng tóc vàng lên tiếng: "Họp!"

Người xung quanh lập tức bắt đầu phục hồi phòng họp như cũ, phòng họp mới vừa rồi còn làm ầm ĩ đột nhiên nghiêm túc hơn hẳn.

Bất quá có không ít ánh mắt rơi trên người Minh Thù.

Cô ấy là ai?

Cô ấy cùng Cửu Thiếu có quan hệ thế nào?

Cô ấy vì sao lại ở đây?

Nhưng mà cũng không có người nào giải đáp nghi ngờ của bọn họ, cục trưởng tóc vàng và Kỳ Ngự đều không có ý muốn giới thiệu Minh Thù.

Cục trưởng tóc vàng cũng không có đuổi cô đi, ngầm thừa nhận cô ở đây.

Bạch Thuật giật giật tay áo Tinh Hồn: "Cô bé kia là ai vậy?"

"Không biết."

"Thật xinh đẹp a." Bạch Thuật nhỏ giọng thầm thì.

Tầm mắt Tinh Hồn quét về phía người bên cạnh: "Cậu thích dạng này?"

Bạch Thuật đáng yêu gật đầu: "Đúng thế, cậu không cảm thấy cô ấy rất xinh đẹp sao?"

Tinh Hồn ngữ khí vẫn ôn hòa: "Cô ấy hẳn là người do Cửu Thiếu mang đến, cậu không muốn đứng trên họng súng, không muốn trải qua kết quả của Lạc Yến một lần chứ?"

Thái độ của Kỳ Ngự đã nói rõ hết thảy, coi như không biết cô, cũng biết cô cùng Kỳ Ngự có quan hệ không ít.

Bạch Thuật: "..."

Bạch Thuật nhìn về nơi xa một chút, nghiêng người tựa vào ghế, ánh mắt bất thiện nhìn chằm chằm Lạc Yến đối diện.

Đáng sợ.

Thật là đáng sợ.

Cục trưởng tóc vàng đem sự việc của thượng cổ nói một lần, hệ thống đời thứ nhất có vài người biết, có vài người không biết.

Tiếng thảo luận dần dần vang lên, ngay cả Bạch Thuật cũng nghiêm túc không ít.

"Mọi người có ý nghĩ gì?" Cục trưởng tóc vàng chờ trong chốc lát mới lên tiếng hỏi thăm.

"Hệ thống đời thứ nhất tại sao muốn xâm nhập chúng ta?"

"Lúc trước đào thải nó là bởi vì nó đã vượt qua khống chế của nhân loại..."

"Cục trưởng, nếu quả thật là thượng cổ, có phải nó muốn báo thù lúc trước chúng ta tiêu hủy nó hay không?"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1281: Thiên Khải Chi Đạo (4)

Phòng họp lần nữa lâm vào tĩnh mịch.

Một hệ thống có được tư duy của chính mình, ai biết nó nghĩ như thế nào?

Nó là muốn báo thù, báo thù bọn họ tiêu hủy nó, hay là còn có mục đích khác?

Trải qua mấy phen thảo luận, ngoại trừ bộ trưởng bộ phận kỹ thuật xác định lúc này thượng cổ đang xâm lấn bên ngoài, cũng không có manh mối nào khác.

"Cục trưởng, chúng ta bây giờ có phải là đang trong sự giám thị của thượng cổ?"

Có người đột nhiên lên tiếng.

Lời này vừa nói ra gây nên một trận bạo động nhỏ.

Cục trưởng tóc vàng trầm mặc gật đầu, xem như ngầm thừa nhận.

Toàn bộ quyền hạn của cục quản lý thời không đều trong trạng thái không cách nào sử dụng, ngay cả đường truyền tin của bọn họ cũng như thế.

"Cái kia..." Người kia chần chờ: "Chúng ta bây giờ coi như thảo luận ra cái gì không phải nó đều biết chứ?"

Đám người có chút căng cứng thần kinh dò xét bốn phía.

Loại cảm giác bị giám thị này thật không tốt.

Người xung quanh cũng không có chút phản ứng gì.

Lạc Yến ngồi nghiêng ngã, trên mặt mang biểu tình vui buồn thất thường cổ quái, bị người ta gọi là biến thái quả không sai.

Một tay Kỳ Ngự đặt trên ghế Minh Thù, tư thế ngồi vô cùng phóng đãng cùng Lạc Yến ngang tài ngang sức.

Minh Thù chống cằm, ánh mắt dừng lại trên từng người, vài giây sau lại dịch chuyển khỏi.

Cục trưởng tóc vàng cau mày, gõ gõ mặt bàn, phòng họp an tĩnh lại: "Theo ý của cậu là không thảo luận nữa?"

"Cục trưởng ý của tôi không phải như vậy, chúng ta hiện tại nói cái gì nó đều biết... Hơn nữa toàn bộ cục quản lý thời không hiện tại đều bị đối phương khống chế, bộ phận kỹ thuật cũng không lấy được quyền hạn trở về, chúng ta..."

Ai cũng nghe ra được ý này là có chút oán trách bộ phận kỹ thuật, những người còn lại hoặc nhiều hoặc ít đáy lòng cũng có chút oán niệm.

Bộ trưởng bộ phận kỹ thuật bị điểm tên vô cùng phẫn uất, nguyên nhân thượng cổ bị tiêu hủy vừa rồi đã nói qua.

Ai biết nhiều năm như vậy cái trí năng kia đã trưởng thành đến mức nào.

Coi như lúc ấy hắn không bởi vì phát hiện thượng cổ mà từ bỏ chống cự cùng thượng cổ, tình huống lúc đó bọn họ thất bại cũng là chuyện sớm hay muộn.

Mắt thấy bộ trưởng bộ phận kỹ thuật muốn làm ầm ĩ lên, cục trưởng tóc vàng phất tay, phân phó mấy tình huống hiện tại cần thiết phải chú ý, sau đó để bọn họ về trước.

Các bộ môn hiện tại cũng cần bọn họ chủ trì, hao tổn ở đây không phải biện pháp giải quyết.

Bộ phận kỹ thuật thì cần phải không ngừng thử nghiệm, đem quyền hạn lấy về.

Từng người lục đục ra khỏi phòng họp, cuối cùng cũng chỉ còn lại mấy người.

Tinh Hồn nhìn về phía Minh Thù một chút: "Cục trưởng, vị cô nương này là?"

Tầm mắt Bạch Thuật hơi lạnh, hắn cũng muốn biết, thế nhưng hắn không dám hỏi.

"Liên quan gì đến cậu!" Cục trưởng tóc vàng vẫn chưa trả lời, Kỳ Ngự đã cướp lời trước.

Tinh Hồn chậm rãi nói tiếp: "Cửu Thiếu, gần đây tôi không có đắc tội cậu."

Kỳ Ngự mới vừa rồi cùng Lạc Yến đánh một trận, nộ khí trong lòng chưa tan: "Trước kia đắc tội không tính?"

Lão tử mang thù không được sao!

Tinh Hồn: "..."

Cục trưởng tóc vàng nói: "Vị này chính là Minh Thù."

Cũng không giới thiệu dư thừa, hiển nhiên là không có ý định nói tỉ mỉ.

Minh Thù...

Tinh Hồn dưới đáy lòng mặc niệm hai lần cái tên này cũng chưa quen thuộc.

"Cô không phải rất lợi hại sao, làm sao không phát biểu một chút?" Lạc Yến âm dương quái khí lên tiếng.

Lời này là nói với Minh Thù.

Minh Thù đối đầu với ánh mắt của hắn: "Tôi lợi hại là chuyện của tôi, tại sao tôi phải giúp các người giải quyết phiền phức?"

Lạc Yến ai oán quét về phía Kỳ Ngự: "Cửu Thiếu, cậu không khuyên một chút sao?"

Kỳ Ngự nguýt hắn một cái.

Khuyên đại gia ngươi!

Tiểu tổ tông này là người có thể khuyên sao?

Lão tử lại không ngốc!

"Tiểu Cửu." Cục trưởng tóc vàng cũng lên tiếng: "Cậu thử xem một chút, có thể lấy quyền hạn trở về hay không?"

Vẻ mặt Kỳ Ngự duy trì biểu hiện trống rỗng vài giây, sau đó ác liệt cười: "Anh xem như đang cầu xin tôi?"

Ánh mắt Lạc Yến đảo qua Kỳ Ngự cùng cục trưởng tóc vàng, tựa hồ muốn nhìn một chút hôm nay hai người này ai sẽ trở thành người thắng cuối cùng.

Phòng họp yên lặng đến cây kim rơi cũng nghe tiếng.

Tất cả mọi người đều nín thở đợi.

Minh Thù không biết giữa bọn họ có ân oán gì cũng không có ý định nói nhiều, chỉ là chống cằm, dù bận nhưng vẫn ung dung nhìn thiếu niên bên cạnh.

Thiếu niên dù tản ra khí tức tùy ý nhưng lại không thể che hết một cỗ khí ngông nghênh kiêu ngạo của hắn.

"Tôi cầu xin cậu."

Thiếu niên ngũ quan xinh xắn, biến hóa vi diệu, tổ hợp thành biểu lộ hơi có vẻ châm chọc lại ẩn hàm tức giận: "Thật là làm cho tôi nghĩ không ra, có một ngày tôi có thể nghe từ miệng anh mấy chữ này.:

Minh Thù đưa tay ôm lấy ngón tay hắn.

Khóe miệng thiếu niên hạ xuống, đem lửa giận đè xuống nắm chặt tay Minh Thù: "Tôi suy nghĩ một chút."

Hắn kéo Minh Thù đứng dậy: "Đừng tùy tiện vào phòng tôi!"

Cục trưởng tóc vàng nhìn Kỳ Ngự cùng Minh Thù rời đi, Tinh Hồn cũng đứng dậy dắt Bạch Thuật vẻ mặt vẫn còn nghi hoặc đi theo.

Lạc Yến vỗ vỗ vạt áo có chút nếp nhăn, thản nhiên đứng dậy: "A..., ngày hôm nay thật là khiến người ta ngoài ý muốn."

Cục trưởng tóc vàng nhìn về phía hắn: "Lạc Yến."

Ngữ khí của hắn vẫn xem trọng giống như bình thường gọi hắn một tiếng, ánh mắt bình tĩnh dị thường.

Lạc Yến cau mày, chờ câu tiếp theo của cục trưởng tóc vàng.

"Tình huống hiện tại rất không lạc quan, tôi hi vọng cậu đừng quấy rối." Thượng cổ, Thiên Khải, Minh Thù... Đủ loại vấn đề đột nhiên đồng loạt xuất hiện.

"Tôi quấy rối?" Lạc Yến cười nhẹ hai tiếng, hắn chậm rãi nói:

"Thượng cổ vì sao lại xuất hiện, không bằng anh đi hỏi Minh Thù một chút, có lẽ cô ấy biết, còn Thiên Khải... Cửu Thiếu đã đem một nửa trong đó giao cho cô ấy."

"Những việc này không có quan hệ với tôi, không biết tôi quấy rối ở đâu?" Lạc Yến rời khỏi phòng họp, thời điểm đi đến cửa phòng họp, hắn quay đầu: "So với Cửu Thiếu đến, tôi đã rất nghe lời, đúng không, Kỳ Hạc."

Cửa kim loại của phòng họp chậm chạp khép lại.

-

Lạc Yến ra khỏi phòng họp, phía trước là một con đường, lúc này trên lối đi đã không có ai.

Hắn cúi thấp đầu đi qua con đường, rũ mắt, ngăn trở con ngươi tối tăm của hắn.

Ai cũng không biết giờ này khắc này, hắn đang suy nghĩ gì.

Con đường đột nhiên tối một chút, bước chân Lạc Yến dừng lại giữa không trung.

Đằng sau có tiếng gió bén nhọn vang lên.

Chân Lạc Yến di chuyển xuất hiện ở một bên, dán vào con đường lạnh giá.

"Đánh lén người khác từ phía sau, đây cũng không phải là việc của một nữ nhi nên có, rất không đáng yêu nha."

Minh Thù tan vào hư không, lúc này thay đổi phương hướng đánh về phía Lạc Yến: "Bây giờ không phải là đánh lén."

Lạc Yến không thể không né tránh.

Minh Thù không có thực thể, Lạc Yến căn bản bắt không được cô nhưng cô lại có thể công kích hắn.

"Cái này không công bằng!"

Minh Thù nắm cổ áo Lạc Yến, bóp chặt cổ tay hắn quật hắn ngã xuống đất: "Tôi chỉ là muốn đánh cậu, công bằng cái gì."

Lạc Yến: "..."

"Lúc ấy tôi cũng không có cách, nếu không phải tôi, hắn có thể khôi phục ký ức sao!"

Minh Thù giẫm lên hắn: "Há, vậy thì có liên quan gì tới việc tôi đánh cậu?"

Lạc Yến hận đến nghiến răng: Tôi cũng là vì hắn, cô còn đánh tôi?"

Hắn là vì ai!

Vì ai!

"Cậu vì hắn, thế nhưng lại bắn tôi chết." Minh Thù để tay trên đầu gối, hơi cúi người nhìn hắn: "Chẳng lẽ tôi phải nên chắp tay dâng tặng hắn cho cậu, báo đáp ân tình của cậu?"

Hắn vì Kỳ Ngự, chẳng lẽ liền có thể nhắm mắt cho hắn động thủ thật sự?

Không thể nào!

Cô cũng không có tốt như vậy.

Lạc Yến: "..."

Ai mà thèm cái tên chuunibyou cuồng tự luyến đó?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1282: Thiên Khải Chi Đạo (5)

Minh Thù đứng trước khoang thuyền trong suốt, bên ngoài là ngân hà sáng chói, thỉnh thoáng có hào quang loé lên, bọn họ đang ở trong vũ trụ.

Toàn bộ cục quản lý thời không trôi lơ lửng trong vũ trụ mênh mông.

Minh Thù quay người: "Bọn họ hình như rất sợ anh."

Kỳ Ngự vô cùng đắc ý: "Đúng thế, lão công của em chính là thiên tài."

Thẳng nam Thù rất không khách khí nói: "Thiên tài dễ chết sớm."

Kỳ Ngự: "..."

CMN!

Dao của lão tử đâu!

"Tại sao lúc trước anh lại muốn tới công lược tôi?"

Câu hỏi không có bất kỳ phòng bị gì, làm Kỳ Ngự chưa kịp móc dao, ánh mắt hơi dao động: "Cái kia... Trực giác nói cho tôi biết nhất định có thể gặp em, cho nên liền như vậy!"

Ừm! Chính là như vậy!

Minh Thù mấp môi dưới: "Thế nhưng ban đầu anh có dự định giết tôi."

Đáy lòng Kỳ Ngự hơi hồi hộp một chút.

Làm sao để giải thích cái này!!!

Trong đầu Kỳ Ngự nhanh chóng hiện lên mấy phương án có thể thực hiện, cuối cùng hắn nghiêm túc nói: "Đều là tổ chức ép tôi!!"

Ánh mắt Minh Thù mang theo ý cười làm Kỳ Ngự tê cả da đầu.

Không dễ lừa gạt a...

Kỳ Ngự nhanh chóng nói sang chuyện khác: "Cái kia, cô vợ nhỏ, em như vậy không sao chứ? Có cần tôi tìm cho em một thân thể khác không?"

"Không cần." Minh Thù đi đến trước mặt hắn: "Anh thích tôi lúc nào?"

"Ừ..." Kỳ Ngự hơi dừng lại: "Tôi cũng không rõ là thích em lúc nào, nhưng tôi xác định tâm ý hẳn là ở vi diện Linh Yển kia đi, bất quá lúc ấy... Kỳ thật tôi cũng không xác định còn có thể gặp được em hay không, về sau phát hiện mỗi lần đều là em..."

Hắn nhìn về phía Minh Thù: "Cho nên, hiện tại em thích tôi không?"

Mặc dù biết nếu như cô không quan tâm mình nhất định sẽ không ở lại chỗ này.

Thế nhưng hắn muốn nghe chính miệng cô nói.

Giống...

Giống như trước đó.

Cô nói với hắn, cô thích hắn.

"Tôi để cho anh làm nam sủng của tôi, anh đừng được một tấc lại muốn tiến một thước." Thẳng nam Thù hoàn toàn không dựa theo ý nghĩ của Kỳ Ngự mà nói.

Kỳ Ngự: "..."

Nam sủng cmn! Ai muốn làm nam sủng của ngươi!

Lão tử là một thiên tài nào có thể làm nam sủng?

Nói một câu thích lão tử thì sẽ chết à!

Kỳ Ngự tới gần Minh Thù, tầm mắt Minh Thù đảo qua một bên: "Anh muốn ở chỗ này?"

Vừa rồi cô không nghe lầm, hiện tại toàn bộ cục quản lý thời không đều bị cái tên gọi là thượng cổ kia khống chế.

Nói cách khác, mặc kệ là bọn họ hiện tại làm cái gì đều có thể bị trông thấy.

Kỳ Ngự thuận theo ánh mắt cô nhìn qua, code trên màn hình chuyển động, phảng phất lộ rõ cảm giác về sự tồn tại của nó.

"Tin!"

Kỳ Ngự để Minh Thù đợi ở phòng, hắn rời khỏi không biết đi làm cái gì.

Minh Thù đứng trước màn hình 3D.

Từ khi cô tiến vào nơi này, Hài Hòa Hiệu cũng mất tung tích, cái tên thượng cổ này... có phải là Hài Hòa Hiệu hay không?

Nếu quả thật là nó, dám ở sau lưng trẫm làm chuyện lớn như vậy, hoàn toàn không để ký chủ như cô vào mắt mà!!

Minh Thù đợi một lúc, Kỳ Ngự vẫn chưa trở về.

Cô nhàm chán muốn tìm ít đồ ăn, kết quả nhớ ra hiện tại mình là linh hồn thể.

Đói không?

Đói.

Bất quá có thể chịu.

Minh Thù lại chờ trong chốc lát Kỳ Ngự vẫn chưa trở lại, cô đứng dậy đi một vòng căn phòng, căn phòng này có hương vị lành lạnh, màu sắc của đồ vật vô cùng ít ỏi.

Căn phòng chia làm ba bộ phận.

Tận cùng bên trong là một cái giường, ở giữa là đài điều khiển, bên ngoài thì giống nơi để tiếp khách.

Cô đi đến tận cùng bên trong, đầu giường đặt một chiếc đèn thủy tinh, vô cùng nhỏ nhắn, hiện lên màu lưu ly xanh biếc.

Nói thật, đèn thủy tinh cùng hoàn cảnh bốn phía rõ ràng không hợp nhau, nhưng nhìn vị trí đèn thủy tinh được đặt, thứ này chắc là đồ vật duy nhất chủ nhân của nó tương đối coi trọng.

Đây chính là nơi ở của hắn.

Minh Thù đang chuẩn bị ra ngoài, dưới chân đột nhiên thoáng một cái, Minh Thù lập tức bay lên không trung.

Lắc lư kéo dài mười mấy giây, đồ vật trong căn phòng bắt đầu xê dịch, đồ vật rơi xuống mặt đất phát ra âm thanh thùng thùng.

Minh Thù lướt qua cuối giường bắt được chiếc đèn thủy tinh từ trên đầu giường rơi xuống.

Tiếp theo cô cảm giác được cả căn phòng đang rơi xuống.

Đèn đỏ cảnh báo từ bốn phía căn phòng sáng lên, Minh Thù ra ngoài, mã loạn trên màn hình 3D đã đình chỉ, lúc này đang chậm rãi đánh ra một hàng chữ.

【 Các ngươi đoán không sai, ta là thượng cổ. 】

Cảm giác rơi xuống vẫn còn tiếp tục, gian phòng bốn phía hỏa hoa văng khắp nơi, Kỳ Ngự từ bên ngoài gian phòng xông tới.

"Cô vợ nhỏ?"

Minh Thù an ổn đứng trong không trung, bốn phía lắc lư cùng cô tựa hồ không có quan hệ, rơi xuống cũng không làm cho cô có vấn đề gì.

Cô giữ chặt Kỳ Ngự, ổn định thân thể của hắn.

"Các người làm sao lại chọc giận nó?" Minh Thù hỏi.

"Mục đích của nó chính là phá hủy nơi này." Kỳ Ngự gấp gáp nói: "Tôi đưa em rời khỏi đây trước, sau đó lại nói cho em."

Minh Thù đưa chiếc đèn thủy tinh kia cho hắn.

Kỳ Ngự sửng sốt một chút, hắn rũ mắt, trong con ngươi không nhìn rõ cảm xúc, hắn giữ chặt tay Minh Thù: "Đi thôi."

Người bên ngoài đã bắt đầu rút lui, bọn họ muốn từ bỏ nơi này.

Tất cả mọi người đều chạy xuống dưới, Kỳ Ngự lại đưa cô chạy lên trên, cũng có một số người chạy lên trên.

Minh Thù phát hiện đều là những người trước kia từng tới phòng họp.

Minh Thù cho là bọn họ muốn từ phía trên rời đi, kết quả phát hiện tất cả mọi người bắt đầu điều khiển khoang cứu thương giúp người phía dưới rời đi.

Hệ thống khoang cứu thương cùng hệ thống chủ tách rời cho nên lúc này còn có thể sử dụng.

Nhưng chờ thượng cổ kịp phản ứng có thể cướp đoạt quyền khống chế hay không cũng không được biết.

Tất cả mọi người đều giành giật từng giây.

Từng chiếc từng chiếc khoang cứu thương bắn ra khỏi.

"Các người rút lui trước!" Bộ trưởng bộ phận kỹ thuật hét về phía những người còn lại: "Cục trưởng đâu?"

"Cục trưởng nói tụ họp ở phía." Có người hô một tiếng.

Bộ trưởng bộ phận kỹ thuật nhanh chóng nói: "Rút lui, sau năm phút phi thuyền thoát ly, thông báo cho tất cả mọi người chuẩn bị."

Bộ trưởng bộ phận kỹ thuật chờ trong chốc lát: "Hiện tại bắt đầu tính thời gian..."

Một màn ảnh được mở ra, năm phút đồng hồ đếm ngược.

Kỳ Ngự đưa Minh Thù chạy về thang máy bên cạnh, nơi này có thể trực tiếp xuống phía dưới.

So với chạy xuống thì nhanh hơn.

Phi thuyền đã khởi động, đang ở trạng thái chờ lệnh, người phía dưới đang chỉ huy người còn lại đi lên.

Kỳ Hạc cùng bộ trưởng bộ phận kỹ thuật đuổi tới vào 30s cuối cùng.

Kỳ Hạc nhìn bốn phía: "Lạc Yến đâu?"

Trong đây cũng không thấy Lạc Yến, tất cả mọi người lắc đầu, bọn họ đều không nhìn thấy Lạc Yến.

Mười lăm...

Mười bốn...

Cửa khoang phi thuyền bắt đầu khép kín, Kỳ Hạc chạy về phía cửa khoang: "Các người về căn cứ trước đi."

"Cục trưởng!"

Tốc độ Kỳ Hạc cực nhanh, tại một khắc cuối cùng trước khi cửa khoang khép lại liền nhảy ra ngoài.

Minh Thù cảm giác được trong nháy mắt đó Kỳ Ngự siết chặt tay mình, hắn mím môi nhìn chằm chằm cửa khoang đóng chặt, thần sắc có chút lạnh lẽo.

Một...

Đếm ngược về 0.

Phi thuyền bắn đi.

Bọn họ lúc này đã tiếp cận tầng khí quyển, bốn phía toàn bộ cục quản lý thời không đều là Hỏa Diễm, có nơi đã bắt đầu nổ tung.

"Cục trưởng!!"

"Mẹ nó!"

Tinh Hồn đứng ra trấn an: "Mọi người bình tĩnh một chút, cục trưởng sẽ không sao, trên đó còn có khoang cứu thương."

Đám người hơi tỉnh táo một chút.

"Đó là cái gì?"

Phi thuyền bị bắn ra có chút xóc nảy, lúc này phi thuyền ổn định lại, đột nhiên có người nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài.

Cao hơn nơi này, giống như có một trận pháo hoa thịnh yến.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1283: Thiên Khải Chi Đạo (6)

Kia là khoang cứu thương.

Tất cả khoang cứu thương giờ phút này đều nổ.

"Phi thuyền của chúng ta..."

Nếu như khoang cứu thương đã bị thượng cổ khống chế, như vậy...

"Mau mau kiểm tra!!"

Tất cả mọi người cơ hồ là mang theo sự hoảng sợ tràn vào phòng điều khiển.

Một vài người đứng tại chỗ, những người này đại khái là biết không giúp được gì cũng không qua đó để gây thêm phiền phức.

Bạch Thuật cùng Tinh Hồn đứng chung một chỗ, hai người đều trầm mặc, không trao đổi bất kỳ cái gì.

"Hệ thống nhiên liệu đóng..."

Âm thanh điện tử băng lãnh đột ngột vang lên, tất cả mọi người sững sờ, huyết dịch nhanh chóng đông lại.

Quả nhiên...

Thượng cổ căn bản không có ý định để bọn họ chạy đi.

"Tất cả cửa khoang đóng lại..."

Minh Thù kéo Kỳ Ngự nhanh chóng lách vào phòng điều khiển, của khoag đằng sau đóng chặt, Bạch Thuật cùng Tinh Hồn bị giam ở bên ngoài.

Kỳ Ngự bị kéo vào một câu cũng không nói, đẩy ra một người tiếp nhận.

"Khởi động hình thức R."

Thanh âm kia vẫn còn tiếp tục.

"Cái gì là hình thức R?" Minh Thù hỏi.

"Tự mình hủy diệt."

"Các người nơi này đầu óc có phải bị bệnh hay không? Không có việc gì trang bị cho phi thuyền của mình trạng thái tự hủy diệt?"

"..." Lão tử hiện tại không rảnh cùng ngươi nói về vấn đề có bệnh hay không có bệnh! Nhưng lão tử khẳng định là không có bệnh!

Người bên cạnh theo không kịp tốc độ của Kỳ Ngự, có chút phí sức, Minh Thù hít sâu một hơi tiến lên hỗ trợ.

Tại tời điểm nguồn năng lượng của phi thuyền đóng đã nhanh chóng hạ xuống, vừa rồi bọn họ vốn là cách tầng khí quyển rất gần, lúc này đã rơi vào tầng khí quyển.

-

Ầm!

Sóng biển nâng lên, phi thuyền khổng lồ rơi vào trong biển, nước dưới đáy biển giống như có Hỏa Diễm thiêu đốt.

Biển khơi dạt dào, mênh mông bát ngát.

Mấy người từ dưới đáy biển ngóc đầu lên.

Minh Thù giẫm lên mặt biển giống như giẫm lên mặt bằng, nước biển lắc lư dưới chân cô.

Tất cả mọi người bị một màn này làm cho kinh hãi.

Thiếu nữ mép váy tung bay, nụ cười xán lạn tươi đẹp.

Có chút ánh mặt trời chói mắt bao phủ cô.

Trên thân phảng phất phát ra ánh sáng.

Thiếu nữ vươn tay xuống dưới, Kỳ Ngự hơi chật vật đặt tay lên, cô có chút dùng sức, thân thể Kỳ Ngự bay lên, được cô ôm vào trong ngực.

Đám người: "..."

Minh Thù muốn đưa Kỳ Ngự đi.

Kỳ Ngự kéo cô lại, chỉ chỉ đám người còn ở trong biển.

Nơi này là đại dương, bốn phía hoàn toàn nhìn không thấy bờ, thể lực của bọn họ không bơi được bao xa.

"Tôi không có nghĩa vụ cứu bọn họ." Thanh âm kia nhẹ nhàng ôn nhu, nhưng lời nói ra ngoại trừ lạnh lùng vẫn là lạnh lùng.

Kỳ Ngự hôn cô một chút.

"Tôi ngược lại thật không nhìn ra, anh lại là người có lòng như vậy."

Giọng nói Minh Thù giống như trêu ghẹo, lại như nghi hoặc.

Kỳ Ngự mấp máy môi, ánh mắt trong veo làm Minh Thù nhìn không rõ cảm xúc: "Tốt xấu gì cũng chung sống với nhau lâu như vậy."

"Anh cũng không giống người có lòng tốt như vậy."

Kỳ Ngự nhíu mày, ngữ khí mềm nhũn, vô cùng không biết xấu hổ cầu khẩn: "Cầu xin em."

Minh Thù: "..."

Minh Thù mở không gian ra, phát hiện thú nhỏ cũng không có ném vào vật gì có thể dùng trên biển, cuối cùng tìm được một sợi dây cùng một khối đồ vật rất nổi trội, trói bọn họ lại một đường túm lên bờ.

Có thể sống sót đã là may mắn lớn nhất, chật vật hay không chật vật, bọn họ đã không để ý tới.

Đám người xụi lơ nằm trên bờ biển, ai cũng không có khí lực nói chuyện.

Tinh Hồn chỉ thở một hơi lập tức đứng dậy đi bốn phía đi một vòng.

"An toàn."

Kỳ Ngự nhìn lên bầu trời, trời xanh mây trắng, bầu trời trong trẻo, chợt có chim biển bay qua.

Ai cũng không lên tiếng.

Cục trưởng của bọn họ...

Còn chưa có xuống tới.

Nghỉ ngơi một lát, có người hỏi: "Trước tiên liên hệ căn cứ chứ?"

Bất kể như thế nào, hiện tại bọn họ phải nhanh trở lại căn cứ, sau đó lại nghĩ cách cứu viện cục trưởng.

"Chờ một chút." Tinh Hồn ngăn người kia lại: "Máy truyền tin đều không sử dụng được, đem tất cả mọi thứ trên người mọi người vứt bỏ."

Người kia kịp phản ứng, vội vàng ném máy truyền tin trong tay đi.

Nếu liên hệ với căn cứ, thượng cổ trực tiếp sẽ có thể khống chế căn cứ.

Mặc dù không thể liên hệ căn cứ, nhưng vẫn có thể định vị một chút vị trí của bọn họ ngay lúc này.

Chờ xử lý tất cả thiết bị xong, Tinh Hồn vẽ lên bản đồ đơn giản: "Khoảng cách hiện tại của chúng ta bây giờ cách căn cứ quá xa, trước tiên cần tìm phương tiện giao thông, gần đây có một toà thành... Hi vọng, vận khí của chúng ta không tệ đi."

Minh Thù chỉ cảm thấy thần thái của bọn họ không tốt lắm, Tinh Hồn cũng nói đến có chút lạ.

Có người nhìn Minh Thù đứng bên cạnh Kỳ Ngự, vừa rồi trên mặt biển, cô ấy đã bay...

Đương nhiên đây không phải cái gì đáng để kinh ngạc, bọn họ đã gặp qua không ít vật ly kỳ cổ quái.

Trên phi thuyền nếu như không phải cô phối hợp cùng Cửu Thiếu... có lẽ bọn họ đã nổ tung theo phi thuyền.

Cho nên hiếu kỳ thì hiếu kỳ, cũng không ai dám hỏi tiểu cô nương này đến cùng có lai lịch gì.

Mọi người tu chỉnh một hồi, tự mình đứng lên.

Tinh Hồn nhìn Bạch Thuật vẫn đang còn ngồi dưới đất, đưa tay kéo hắn dậy: "Còn tốt chứ?"

Bạch Thuật sắc mặt tái nhợt: "Tinh Hồn, cục trưởng..."

Tinh Hồn nói: "Cho nên hiện tại chúng ta cần phải mau trở về nghĩ biện pháp cứu viện, thời gian trì hoãn càng lâu, cục trưởng càng nguy hiểm."

Bạch Thuật gật gật đầu: "Tôi biết rồi."

"Cửu Thiếu, cục trưởng không ở đây, làm phiền cậu chủ trì đại cục." Tinh Hồn xoay người nói với Kỳ Ngự: "Cậu biết, quyền hạn của chúng tôi không đủ."

Kỳ Ngự dường như muốn mắng hắn, nhưng lời đến khóe miệng cuối cùng đổi thành hừ lạnh một tiếng.

Hắn nắm tay Minh Thù đi về phía trước.

"Em có đói bụng không?" Kỳ Ngự đột nhiên hỏi Minh Thù, từ lúc qua bên này hắn đều không thấy cô ăn cái gì.

"Tạm được." Minh Thù nói.

Kỳ Ngự lại nghĩ tới cô hiện tại là linh hồn thể: "Em như vậy có phải là rất phí sức không? Em đừng lãng phí sức mạnh bảo trì thực thể."

Minh Thù buồn cười: "Tôi không bảo trì thực thể làm sao anh đụng được tôi?"

Kỳ Ngự chủ động buông cô ra: "Tôi không động vào em, em đừng lãng phí sức mạnh."

Bảo trì thực thể xác thực sẽ tiêu hao sức mạnh, cho nên Minh Thù rất nghe lời không bảo trì thực thể.

Vấn đề này rõ ràng là hắn nói ra, nhưng Minh Thù cảm thấy hắn lại vô cùng ủy khuất, đương nhiên thân thể của cô vợ nhỏ là quan trọng nhất.

Hắn không thể bởi vì chính mình mà không để ý tới thân thể của cô.

-

Minh Thù rất nhanh liền hiểu được lời của Tinh Hồn có ý gì.

Thành phố trước mặt khắp nơi đều là chuột, đổ nát thê lương, cơ hồ không thấy được vết tích của con người.

Tinh Hồn rất cảnh giác quan sát ở bên ngoài, thành phố phế tích không hề có động tĩnh gì nhưng tất cả mọi người đều rất đề phòng, ánh mắt không ngừng đảo qua bốn phía.

Minh Thù hiếu kì hỏi: "Bọn họ đang làm gì?"

Kỳ Ngự ngồi bên cạnh Minh Thù bên, mặc dù không đụng được cô nhưng hắn vẫn muốn dựa vào cô.

"Thế giới của chúng tôi có rất nhiều người xâm nhập." Trả lời chính là Bạch Thuật, khuôn mặt đáng yêu của hắn dính đầy bụi bẩn.

Bị cướp lời, Kỳ Ngự có chút bất thiện trừng Bạch Thuật một chút.

Cô vợ nhỏ đang hỏi hắn!

Ai cho ngươi trả lời!

Bạch Thuật rụt cổ một cái, ôm đầu, không dám lên tiếng.

Hắn chỉ trả lời một vấn đề, đã làm sai chỗ nào...

"Người xâm nhập chính là những vật kia." Kỳ Ngự chỉ vào cách đó không xa, trong đám phế tích đột nhiên xuất hiện một bóng đen cao lớn.

Minh Thù nhíu mày: "Dị chủng?",

Trong TV có hình ảnh những thứ kia là người không ra người quỷ không ra quỷ, có dịch nhờn làm người khác buồn nôn.

Kỳ Ngự nói: "Ừ... Đây chỉ là một loại xâm nhập, còn có rất nhiều. Bất quá bởi vì dị chủng có trí tuệ, sẽ đi săn chúng ta, cho nên được xem như vật rất nguy hiểm."

Minh Thù: "Thế giới của các người... Ngày tận thế?"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1284: Thiên Khải Chi Đạo (7)

Thế giới này công nghệ cao phát đạt, đã tiến vào thời đại vũ trụ, thế nhưng nền văn minh này đã bị những thứ xâm lăng kia phá hủy.

Chung quy sẽ có những thứ không giải thích được xuất hiện, lúc đầu là vật chết, thuyền cỡ lớn, máy bay, xe lửa...

Sau đó chính là vật sống, động vật chưa thấy qua, nhân loại kỳ quái...

Tiếp theo chính là những giống loài có thể công kích, tỉ như dị chủng, Trùng tộc...

Thành phố của thế giới bị phá hủy, cửa nát nhà tan.

Mỗi ngày đều sống trong sự sợ hãi, cũng không dám ngủ thiếp đi, ngày thứ hai lại nơm nớp lo sợ cố gắng sống sót.

"Cửu Thiếu, đi thôi!"

Người phía trước cắt lời Kỳ Ngự, Kỳ Ngự đứng dậy đi theo đám người tiến vào trong thành.

Bởi vì mọi người đều bảo trì sự khẩn trương cao độ, Kỳ Ngự cũng không nói thêm.

Minh Thù như có điều suy nghĩ nhìn hướng thành trì vừa rồi, dị chủng vừa rồi lắc lư tại đám phế tích lúc này đã không thấy tung tích.

Tiến vào thành thị, Minh Thù mới trực tiếp thể nghiệm tòa thành thị này đã từng trải qua tình trạng thảm liệt cỡ nào.

Nhà cao tầng sụp đổ, cốt thép xi măng dữ tợn lộ ra bên ngoài, rất nhiều con đường bị cắt đứt.

Thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy máu đông lại trên mặt đất.

"Trước tiên tìm vũ khí." Giọng nói của Tinh Hồn truyền tới, ép tới mức thấp nhất: "Không được phân tán."

Mọi người tựa hồ đã sớm quen thuộc với trường hợp như vậy, cấp tốc tổ đội tìm kiếm đồ vật có thể dùng.

Minh Thù không vội chậm rãi đi bên cạnh Kỳ Ngự.

Kỳ Ngự không cần làm những việc này, hắn như một thiếu gia cao quý, bọn họ tìm được vũ khí dùng được sẽ giao cho hắn trước.

Minh Thù nhịn không được cong cong khóe miệng.

Kít ——

Thanh âm rất nhỏ từ chỗ cao vang lên, một bóng đen từ phía trên nhảy xuống lao thẳng tới một nam nhân.

Trên tay nam nhân không có vũ khí, đối mặt với dị chủng chỉ có thể chạy.

Móng vuốt sền sệt của dị chủng bắt lấy mắt cá chân của nam nhân, hung hăng kéo về sau một cái.

Phốc phốc!

Nam nhân đột nhiên cảm giác sức mạnh đang kéo mình biến mất, nhưng cảm xúc vẫn còn ở đó.

Hắn quay đầu nhìn lại, dị chủng chậm rãi ngã xuống đất.

Thân hình của thiếu nữ lộ ra.

Nam nhân nuốt một ngụm nước bọt.

Cô chỉ một chiêu liền đem dị chủng giải quyết... Người Cửu Thiếu mang theo quả nhiên không phải bình thường.

"Đứng cao như vậy làm gì, xuống đây!" Kỳ Ngự đứng ở phía dưới gào thét.

Khoe khoang dáng dấp của mình thật đẹp thế nào!

Cho một mình lão tử nhìn là được rồi!

Minh Thù ném đi "Hung khí" trong tay, giẫm lên một khối phế tích nhô lên, giống như nữ đạo tặc vểnh đuôi lông mày một cái: "Lặp lại lần nữa?"

Nói thì nói!

Lão tử sợ ngươi sao!

Kỳ Ngự cười cười: "Tôi sợ em té, em xem phía trên nguy hiểm như vậy."

Hắn đây tuyệt đối không phải sợ, hắn chỉ là sủng cô vợ nhỏ, hắn là một nam nhân tốt.

Nam nhân được cứu: "..."

Cửu Thiếu... Điên rồi sao?

Tinh Hồn bên kia đã tìm được phương tiện giao thông có thể dùng, mọi người không ở trong thành chờ lâu, sau khi lên xe liền mau chóng rời đi.

Từ nơi này đến căn cứ, đám người cũng coi như là trải qua trăm ngàn cay đắng.

Minh Thù thấy được đủ loại giống loài kỳ quái xâm nhập, thế giới này quả thực giống như chiến tranh bạo loạn.

Không khác gì tận thế là mấy.

Kỳ Ngự trên đường đi sẽ phổ cập khoa học đơn giản cho cô nghe một chút.

Lúc ban đầu sau khi những giống loài mang theo lực công kích kia xuất hiện, lại bắt đầu xuất hiện một vài nhân loại có sức mạnh đặc thù.

Có nhân loại đứng bên bọn họ, nhưng cũng có nhân loại cùng những dị chủng kia không có gì khác biệt.

Thế giới hiện tại người may mắn sống sót kỳ thật rất nhiều, đương nhiên trận doanh cũng là lung ta lung tung, ai có thực lực liền có thể kéo đài xưng vương.

Một đường đến căn cứ bọn họ gặp phải phiền phức không ít.

Minh Thù thỉnh thoảng sẽ xuất thủ nhưng cũng không nhiều, phần lớn đều mang vẻ thờ ơ lạnh nhạt đi bên cạnh Kỳ Ngự.

Căn cứ xây dựng ở một toà phế tích dưới chợ.

"Cửu Thiếu."

"Cửu Thiếu trở về."

"Cục trưởng đâu?"

"Tinh Hồn, Bạch Thuật... Các người đã trở về, đột nhiên không liên lạc được với các người, chúng tôi cũng không biết xảy ra chuyện gì."

"Phía trên thế nào?"

"Tại sao không thấy cục trưởng?"

Tinh Hồn để những người còn lại đi nghỉ trước, hắn triệu tập những người ở căn cứ nói về chuyện phát sinh phía trên.

Người có uy quyền tương đối trong căn cứ lúc này đều ngồi ở chỗ này, người không thể ra ngoài cũng dùng hình chiếu 3D tham gia.

Tầm mắt Minh Thù đảo qua bọn họ, những người này có thật nhiều sự khác biệt, tỉ như cô nhìn thấy một người thú...

Đây là khoa học kỹ thuật phát đạt vị diện, lại xuất hiện người thú.

Còn có một nữ tử mang trang phục bồng bềnh cầm tiên khí... Cho nên lúc Minh Thù xuất hiện cùng Kỳ Ngự, ngoại trừ kinh ngạc dung mạo của cô cũng không ai chú ý tới trang phục của cô.

Bọn họ đã quen thuộc đối mặt với các giống loài khác nhau trên thế giới.

-

Biết được phía trên toàn bộ đều bị hủy hoại, cục trưởng và Lạc Yến tung tích không rõ, đám người đều lâm vào trầm mặc.

"Tinh Hồn, thượng cổ kia tại sao muốn phá hủy cục quản lý?"

"Nguyên nhân cụ thể tạm thời chưa điều tra rõ." Tinh Hồn nói: "Bất quá theo chúng tôi suy đoán là bởi vì chuyện lúc trước tiêu hủy nó, tất cả mọi người hẳn là biết thượng cổ là hệ thống đời đầu tiên của chúng ta, nguyên nhân tiêu hủy nó là bởi vì nó đã vượt qua sự khống chế của chúng ta."

Hệ thống đời đầu tiên...

Mọi người trố mắt nhìn nhau.

Tinh Hồn nói tiếp: "Nếu như nó muốn báo thù chúng ta cũng có thể lý giải được! Đương nhiên, đây chỉ là một suy đoán, không thể kết luận sau cùng, cho nên hiện tại mọi người hãy gợi lên mười hai vạn phần tinh thần."

Thượng cổ bọn họ đã từng gặp qua, nếu như nó chỉ là muốn báo thù, vậy có lẽ sau lần công kích này nó sẽ ngừng lại.

Sợ là nó có mục đích khác.

"Lập tức phái người thành lập tổ chức đi cứu viện cục trưởng, mở tất cả phòng ngự của căn cứ ra, gần đây không nên đi ra ngoài đến khi cục trưởng trở lại mới thôi!"

Tinh Hồn đứng dậy, nhìn về phía đám người: "Mọi người rõ chưa?"

"Đã rõ!!"

Đám người tản ra, tổ chức cứu viện đang mở phòng ngự của căn cứ.

"Ta nghe nói trên đó có người trở về." Một vị phu nhân đột nhiên từ trong đám người chui vào, thần thái lo lắng, bà ta quét một vòng bốn phía: "Tiểu Hạc đâu?"

Phu nhân này vừa xuất hiện, bầu không khí lập tức có chút cứng đờ, những người còn lại nhanh chóng rời đi.

"Tiểu Hạc đâu?" Tầm mắt phu nhân đảo qua Kỳ Ngự, hơi cau mày, sau đó rơi vào trên người Tinh Hồn: "Tinh Hồn, Tiểu Hạc không trở về sao?"

Trong giọng nói tràn đầy lo lắng.

Tinh Hồn chần chờ: "Dì Mai, cục trưởng hắn..."

Dì Mai thúc giục: "Làm sao vậy, nói đi? Ta nghe nói đột nhiên liên lạc không được, Tiểu Hạc làm sao không cùng các người trở về? Có phải là xảy ra chuyện gì?"

Tinh Hồn nhìn Kỳ Ngự một chút, nói: "Lúc rút lui, cục trưởng không đi cùng chúng tôi."

"Cái gì!"

Thanh âm của dì Mai cất cao, bà ta bỗng nhiên bắt lấy tay Tinh Hồn, nghiêm nghị chất vấn: "Tiểu Hạc là cục trưởng, nó phải nên là người đầu tiên rút lui, vì sao lại không đi theo các người?"

Tinh Hồn cảm giác móng tay dì Mai đều bấm vào trong da thịt hắn, hắn chỉ có thể nhịn, đem sự việc phía trên nói đơn giản một lần.

Dì Mai nghe xong liền bùng nổ.

Tinh Hồn kiên nhẫn khuyên bảo: "Dì Mai, dì tỉnh táo một chút..."

"Tỉnh táo? Cậu nói ta làm sao tỉnh táo, Tiểu Hạc hiện tại tung tích không rõ, không rõ sống chết, các người lại ở đây nói ta tỉnh táo?" Dì Mai giận dữ: "Hắn cũng trở về, vì sao Tiểu Hạc không trở về!?"

Dì Mai đột nhiên đem mũi dùi chỉ về phía Kỳ Ngự.

Ngón tay dì Mai chỉ về phái Kỳ Ngự, ngữ khí hận thù: "Có phải cậu cố ý để nó lại trên đó hay không?"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1285: Thiên Khải Chi Đạo (8)

Dì Mai tới gần Kỳ Ngự đưa tay muốn đẩy hắn, mà Kỳ Ngự không có bất kỳ phản ứng gì, chỉ là bình tĩnh nhìn bà ta.

Tại thời điểm dì Mai muốn đụng vào Kỳ Ngự thì cổ tay bị người ta nắm chặt.

Dì Mai quay đầu nhìn người ngăn mình lại là một tiểu cô nương, váy áo nền trắng hoa văn đỏ làm nổi bật lên làn da trắng như tuyết của cô, dụng mạo hồn xiêu phách lạc, cho dù là nữ tử trông thấy cũng dễ dàng thất thần.

"Cô là ai!" Dì Mai rất nhanh kịp phản ứng.

Minh Thù nở nụ cười trầm thấp: "Tôi là ai không mượn bà xen vào, nhưng bà dám đụng hắn một chút, tôi sẽ bảo đảm làm cho bà không biết mình là ai."

Dì Mai trừng lớn mắt giống như không thể tin được, bà ta giãy dụa đến mấy lần nhưng lực đạo trên cổ tay vẫn không thả lỏng chút nào.

Bà ta nghẹn mặt đỏ, dùng sức kéo ra.

Minh Thù đột nhiên buông tay, dì Mai trực tiếp ngã về sau ngồi sụp xuống đất.

Dì Mai sững sờ ngồi trên mặt đất vài giây, sau đó từ dưới đất bò dậy, ánh mắt ác độc: "Cậu lại dám sai khiến người khác động thủ với tôi!! Cậu là một con bạch nhãn lang, cậu muốn lật trời..."

Dì Mai liên tiếp mắng, toàn là lặp lại những từ khó nghe.

Ánh mắt Minh Thù nhìn dì Mai càng ngày càng lạnh, mơ hồ muốn động thủ.

Kỳ Ngự đưa tay kéo cô nhưng tay lại xuyên qua người cô, Kỳ Ngự sững sờ, một giây sau bàn tay bị người ta nắm chặt.

Kỳ Ngự nhìn cô cười cười: "Không có việc gì."

Mắt thấy dì Mai mắng càng ngày càng hung, Tinh Hồn vội vàng kéo bà ta: "Dì Mai, dì tỉnh táo một chút, cục trưởng không có việc gì, dì phải tin tưởng cục trưởng."

"Tôi đương nhiên tin tưởng Tiểu Hạc!" Dì Mai ngực chập trùng hơi lớn: "Cậu nói cho tôi biết có phải là nó làm hại Tiểu Hạc của tôi không?"

Tinh Hồn ôn hòa nói: "Không liên quan tới Cửu Thiếu."

Dì Mai hiển nhiên không quá tin tưởng: "Cậu xem nó cũng dám sai người động thủ với tôi, còn có đây là ai, người lung tung nào cũng đều được tới căn cứ sao!"

Tinh Hồn: "..."

Có phải lung tung hay không hắn không biết, hắn chỉ biết cô nương này đối với Cửu Thiếu mà nói đặc biệt không giống.

"Dì Mai."

Giọng nói của Kỳ Ngự làm cục diện đột nhiên an tĩnh lại.

Kỳ Ngự ánh mắt lạnh lùng: "Tôi gọi bà một tiếng dì Mai thì bà thật sự coi mình làm chủ rồi, người thừa kế Kỳ gia là tôi, không phải con của bà. Cái trụ sở này đều là tôi tặng cho hắn, tôi có thể cho hắn đương nhiên cũng có thể lấy lại, trước kia tôi tha thứ cho các người không có nghĩa là về sau tôi sẽ tha thứ cho các người!!"

Một mình hắn không quan trọng, hắn không có hứng thú giày vò cùng những người này liền để bọn họ khi dễ mình.

Nhưng hắn không thể để cho cô chịu nửa điểm ủy khuất.

Dì Mai tựa hồ bị chấn kinh, sắc mặt từ đỏ chuyển xanh cuối cùng oán độc trừng mắt nhìn Kỳ Ngự.

"Cậu cậu..."

Tinh Hồn đau đầu, vội vàng nói: "Dì Mai, dì về trước đi, tổ chức của chúng tôi bây giờ đang nghĩ cách cứu viện cục trưởng."

Dì Mai đáy lòng kỳ thật có chút chột dạ, ngày trước mặc kệ bà ta nói gì hắn cũng sẽ không nói lại nên bà ta cảm thấy Kỳ Ngự không đáng sợ.

Nhưng nhìn Kỳ Ngự hôm nay làm dì Mai đột nhiên ý thức được, hắn mới là người thừa kế Kỳ gia chân chính.

Cái trụ sở này chỉ là một phần nhỏ, bên ngoài còn có các thế lực lớn hơn.

Kỳ gia...

Dì Mai nắm chặt hai tay, Tiểu Hạc nhà bà ta ưu tú như vậy, tên Kỳ Ngự này chỉ biết là gây tai hoạ, còn không phải là Tiểu Hạc giúp hắn thu thập cục diện rối rắm sao!

Tiểu Hạc mới là người nên thừa kế Kỳ gia!

Lão kỳ thích Tiểu Hạc như vậy...

Nghĩ tới đây, đáy lòng dì Mai hơi an tâm một chút.

Cuối cùng ai kế thừa Kỳ gia còn chưa nhất định, ánh mắt bà ta oán hận như rắn độc: "Nếu Tiểu Hạc có chuyện gì bất trắc, cậu cũng đừng nghĩ là mình sẽ sống tốt!"

Kỳ Ngự cười không ra tiếng.

Dì Mai hừ lạnh một tiếng kéo Tinh Hồn rời khỏi, hỏi thăm một chút chi tiết xác định con trai của bà ta không có việc gì.

Bạch Thuật do dự một lát đuổi theo Tinh Hồn.

"Bà ta là ai?"

Người đi rồi, Minh Thù mới hỏi một câu.

Kỳ Ngự nói: "Mẹ kế. Mẹ tôi vừa mới chết, bà ta liền chờ không nổi mang theo con riêng vào cửa, con riêng còn lớn hơn tôi, em cứ xem như tình tiết hào môn máu chó đi."

Những năm này đại khái là hắn biểu hiện quá mức tùy hứng, dẫn đến người đàn bà này cảm thấy hắn không đủ đáng sợ.

Minh Thù nhíu mày: "Người kia là anh em kim mao của anh? Dáng dấp của các người không giống a?"

Kim mao?

Kỳ Ngự bật cười ra tiếng.

Kim mao xưng hô thế này rất có ý tứ.

"Đúng vậy, anh em cùng cha khác mẹ. Hắn giống cha tôi, tôi giống mẹ của tôi, em nhìn kỹ vẫn sẽ phát hiện chúng tôi có điểm tương tự."

Minh Thù nghĩ nghĩ, dường như cũng có chút giống.

Bất quá quả đầu của tên kim mao đó quá chói mắt, lực chú ý của cô cơ hồ đều không ở trên mặt hắn.

Minh Thù sách một tiếng: "Thế giới này của các người nguy hiểm như vậy còn truy cứu những việc này? Thời gian trải qua cũng không tệ lắm nha."

Kỳ Ngự giải thích: "Ban đầu quả thực khó khăn, nguy hiểm cũng không quá nhiều."

Nhưng hiện tại chỉ cần có vũ khí, những vật này sẽ không tạo cho chúng ta uy hiếp lớn.

Tại chỗ xa hơn đã có quy mô thành thị.

Bên ngoài có lồng năng lượng, bên trong có người ở cùng thế giới bình thường không có gì khác biệt."

Thế giới của bọn họ rất lớn, khoảng cách từ bờ biển đến trụ sở này bất quá chỉ là một góc của băng sơn.

Minh Thù kích động: "Muốn tôi giúp anh đánh bà ta một trận không? Tôi sẽ không để cho người khác trông thấy."

Kỳ Ngự nắm tay Minh Thù hơi chặt mấy phần.

Bên cạnh hắn có rất nhiều người.

Lấy lòng, nịnh nọt, e ngại...

Bọn họ cũng sẽ đứng trước người hắn, thay hắn ngăn lại nguy hiểm, thay hắn ra mặt.

Thế nhưng bọn họ cùng cô không giống.

Mỗi lần cô ra mặt vì mình, hắn đã cảm thấy thế giới này kỳ thật cũng không phải chán ghét như vậy.

"Không cần." Kỳ Ngự lắc đầu: "Nếu bà ta không nói năng lỗ mãng với em, tôi cũng không muốn để ý đến bà ta."

Minh Thù: "..."

Tình cảm làm cho trẫm vác vỏ.

Đồ ăn vặt của trẫm...

CMN!

-

Kỳ Ngự đưa Minh Thù đến nơi ở của căn cứ, Tinh Hồn gọi hắn ra ngoài cho một chút quyền hạn gì đó, Kỳ Ngự lề mề nửa ngày mới ra ngoài.

Minh Thù nằm trên giường rộng lớn như có điều suy nghĩ nhìn vào hư không.

Hài Hòa Hiệu vẫn không có động tĩnh, có phải đại biểu cho việc nó chính là thượng cổ?

Thượng cổ cùng bọn họ là đối lập.

Thế nhưng vì sao lại cần cô?

Chẳng lẽ muốn thông qua cô phá hủy cục quản lý?

Hài Hòa Hiệu trước đó thế nhưng là giật dây cô yêu đương kia mà...

Minh Thù càng nghĩ Hài Hòa Hiệu càng khả nghi.

Mẹ!

Trẫm còn nhiều giá trị hào quang còn chưa đổi được đồ ăn vặt như vậy lại chạy trốn!

Đừng để trẫm tìm được ngươi!

Kỳ Ngự nửa ngày vẫn chưa về, Minh Thù nghĩ đến mẹ kế của hắn liền cọ một chút rời khỏi phòng.

Cô vừa ra khỏi phòng liền nghe giọng nói cách đó không xa truyền đến.

"Cửu Thiếu, lần này có phải là rất nguy hiểm không?" Giọng nói mềm mại đáng yêu lộ ra mấy sự quan tâm, cơ hồ có thể tưởng tượng được vẻ mặt lúc này của chủ nhân.

"Có việc?"

"Không có việc gì... Ta chính là..."

"Không có việc gì thì tránh ra."

"Cửu Thiếu, tâm ý ta đối với ngươi không rõ sao? Ta thật sự thích..."

"Tôi đã có người mình thích."

"..."

Âm thanh cuộc trò chuyện kết thúc,Kỳ Ngự vừa đi ra liền thấy Minh Thù đứng ở hành lang, đáy lòng Kỳ Ngự hơi hồi hộp một chút, vừa rồi hắn hẳn là không nói cái gì không nên nói.

"Cô vợ nhỏ." Kỳ Ngự hấp tấp tiến lên: "Tôi chỉ thích em, tuyệt đối sẽ không thay lòng đổi dạ."

Minh Thù nhìn đằng sau hắn một chút, là nữ nhân tiên khí bồng bềnh trước đó đã gặp qua, đang đứng ở đó một bên khuôn mặt khổ sở nhìn về bên này.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1286: Thiên Khải Chi Đạo (9)

Minh Thù không nghĩ tới nữ nhân kia sẽ đến tìm mình, còn cố ý chọn thời điểm Kỳ Ngự không có ở đây.

Nữ nhân dò xét cô từ trên xuống dưới: "Ngươi... Là hồn thể?"

Minh Thù vẫn bảo trì nụ cười: "Có chuyện gì?"

Nữ nhân này tên là Tuyên Chỉ, đến từ một vi diện tu chân, bản sự cao minh, dáng dấp mềm mại đáng yêu nên được xem là bảo bối bên trong căn cứ.

Cô ta vẫn luôn thích Kỳ Ngự, thế nhưng Kỳ Ngự rất ít khi đến căn cứ, có đôi khi nửa năm mới xuất hiện một lần.

Quan trọng chính là cô ta nghe nói bên cạnh Kỳ Ngự chưa từng có nữ nhân nào.

Song lần này Kỳ Ngự trở về lại mang theo một nữ hài tử bên người... Lại là một nữ hài tử cực kỳ xinh đẹp.

"Ngươi cùng Cửu Thiếu có quan hệ gì?" Tuyên Chỉ cau mày, ánh mắt nhìn cô có chút đề phòng, ủy khuất... Rất là phức tạp.

"Quan hệ trên giường." Cô ta ủy khuất cái quỷ gì!! Trẫm lại không có khi dễ cô ta!

Tuyên Chỉ hơi trợn mắt, mặt đỏ bừng: "Ngươi..."

Không biết xấu hổ!

"Ngươi căn bản không hiểu rõ Cửu Thiếu." Tuyên Chỉ cắn môi, mềm nhũn lên án: "Mà ngươi lại là hồn thể, ngươi căn bản không thể cùng với Cửu Thiếu."

Minh Thù đột nhiên đưa tay về phía cô ta.

Tuyên Chỉ theo bản năng lui về phía sau, sau đó chợt nhớ ra cô là hồn thể, lại dừng lại.

Cảm giác lạnh buốt chạm vào mu bàn tay.

Tuyên Chỉ chấn kinh nhìn cô.

Thiếu nữ cười cười: "Ta muốn cùng hắn làm cái gì đều có thể."

Tuyên Chỉ không ngừng đỏ mặt, tại sao cô ấy có thể.. Tại sao có thể nói những lời này!

Không đúng!

Cô ấy lại đụng được mình? Cô ấy không phải hồn thể sao?

Trước kia cô đã nghe trưởng lão trong môn phái nói qua, hồn thể cũng có thể tu luyện, mà đến cuối cùng còn có thể tu luyện thành thực thể...

Cô ta bỗng nhiên rút tay mình về, ưỡn ngực ngẩng đầu, cố gắng nâng cao giọng nói của mình: "Ta muốn cùng ngươi cạnh tranh công bằng."

Mặc kệ cô là cái gì, Tuyên Chỉ cũng sẽ không quên mục đích hôm nay tới đây của mình.

Minh Thù buồn cười: "Rất rõ ràng, hắn cũng không thích ngươi, cho nên cái này vừa mới bắt đầu vốn không công bằng."

Tuyên Chỉ thoáng nhìn, hai mắt đẫm lệ mông lung, ủy khuất đến không được: "Thế nhưng ta rất thích hắn, ngươi nhường hắn cho ta có được hay không?"

Minh Thù nói khẽ: "Nếu như người hắn thích chính là ngươi, ta muốn ngươi nhường hắn cho ta, ngươi nguyện ý không?"

Tuyên Chỉ: "..."

Cô không nguyện ý.

Tuyên Chỉ lau lau nước mắt: "Ta mặc kệ, ta muốn cùng ngươi cạnh tranh công bằng!! Hiện tại ta hạ chiến thư cho ngươi, nếu ngươi không nhận, ngươi chính là... Chính là... Chính là đồ ngốc!"

Tuyên Chỉ hét xong liền chạy.

Minh đồ đần Thù: "..."

Tình địch có chút đáng yêu thì làm sao bây giờ?

Minh Thù về sau cùng Bạch Thuật nghe ngóng, xác định Tuyên Chỉ tiểu cô nương này kỳ thật rất đơn thuần, nghe nói trước kia ở trong môn phái được các sư huynh sư tỷ bảo vệ rất tốt.

Đi vào thế giới này liền lập tức gặp gỡ bọn họ, cũng không gặp qua ngăn trở nguy hiểm gì.

Cô ta còn cố gắng dạy bọn họ tu luyện, mặc dù... Hiệu quả xấp xỉ bằng 0, nhưng tiểu cô nương vẫn kiên nhẫn.

Mọi người bên trong căn cứ đều rất thích Tuyên Chỉ.

Buổi chiều Minh Thù nhìn thấy Tuyên Chỉ cùng mấy người tại sân huấn luyện ngồi thuyền, bốn phía tất cả đều là vật khoa huyễn, kết quả mấy người ở nơi đó ngồi thuyền cùng cảnh vật xung quanh thật quỷ dị.

Hiển nhiên mấy người kia chỉ là phối hợp với Tuyên Chỉ, có thể là muốn dỗ cô ấy.

Minh Thù thở dài, lắc lư trở về phòng.

Kỳ Ngự dường như đang bận bịu việc nghĩ cách cứu viện Kỳ Hạc, Minh Thù lười đi tìm hắn liền về phòng đợi, hiện tại cô muốn tiết kiệm thể lực một chút.

-

Đến căn cứ ngày thứ sáu, Minh Thù nhàm chán xem Tuyên Chỉ dạy người ta tu luyện.

Nhàm chán đến nhìn lén tình địch... Đại khái cũng chỉ có cô.

Đùng!

Tiếng vang từ phía trên truyền đến.

Tất cả mọi người bên dưới ngẩng đầu nhìn lên, không biết đã xảy ra chuyện gì.

"Dì Mai lại tìm Cửu Thiếu gây phiền phức..."

"Cục trưởng hiện tại cũng không có tin tức, dì Mai tìm Cửu Thiếu gây phiền phức rất bình thường..."

"Mau đi xem một chút."

Mấy người từ bên cạnh Minh Thù chạy tới, Tuyên Chỉ có lẽ là nhận được tin tức cũng từ bên trong chạy đến, vừa vặn cùng đụng phải Minh Thù.

Tuyên Chỉ hơi trừng mắt, cái mũi nhỏ co lại, hừ một tiếng chạy ngang qua người cô.

Minh Thù: "..."

Tình địch không thích trẫm.

Thú nhỏ trong đầu cô hừ hừ —— con sen, có phải ngươi đói đến ngu rồi không, cô ta thích mới có quỷ được không?

Minh Thù ngẫm lại cũng phải: "Bất quá ngươi không cảm thấy phản ứng của cô ta rất đáng yêu sao?"

Trêu chọc một chút, nói không chừng sẽ xù lông.

Đáng yêu hơn người thú hai chân không có lông xấu xí kia sao?

"Cái kia ngược lại không có." Khẳng định không so được với tiểu yêu tinh nhà cô.

Thú nhỏ lẩm bẩm —— ta có đáng yêu không?

Minh Thù khen nó: "Ngươi đáng yêu nhất."

Thú nhỏ rất hài lòng.

Nó biết con sen vẫn thích nhất nó, cái thứ thú hai chân không có lông kia thật xấu xí! -

-

Phía trên tụ tập một đoàn, bởi vì nhiều ngày như vậy đều không có tin tức của Kỳ Hạc, cộng thêm trước đó bọn họ xuống tới toàn bộ cục quản lý đã bị phá hủy, cho nên hai ngày này đã có người cảm thấy Kỳ Hạc sợ là đã chết rồi.

Dì Mai nghe xong vẫn còn ngồi chỗ đó, khóc lóc om sòm pha trò trước mặt Kỳ Ngự.

Dì Mai bình thường vẫn rất chú ý hình tượng.

Bất quá dính đến con trai bảo bối nhà mình, dì Mai thất thố cũng bình thường.

Minh Thù đi lên bậc thang bỗng dưng nghe thấy tiếng chửi rủa sắc bén của dì Mai: "Cậu chính là tai tinh, khắc chết mẹ cậu..."

Kỳ Ngự thần sắc không tốt lắm, đáy mắt ngưng tụ sự u ám.

"Cậu trừng tôi làm gì? Tôi nói sai sao, chính cậu đã hại chết mẹ cậu, cậu là tai tinh, ai bên cạnh cậu cũng đều xui xẻo. Nếu không thì Tiểu Hạc hiện tại làm sao tung tích không rõ... A..."

Tiếng kêu thảm thiết của dì Mai phá vỡ huyên náo, cục diện đột nhiên an tĩnh lại.

Dì Mai đụng vào đồ vật bên cạnh, đập đầu rách da chảy máu.

Minh Thù thu chân, trong ánh mắt kinh hãi của Tuyên Chỉ liền đi đến bên cạnh Kỳ Ngự: "Thật xin lỗi, chân bị chuột rúc."

Dì Mai ôm đầu hôn mê mấy giây, quay đầu nhìn về phía hung thủ, tròng mắt tựa như muốn rớt ra ngoài: "Cô là tiện nhân từ đâu tới, cô lại dám đánh tôi?"

"Cũng không phải lần đầu tiên, kích động cái gì." Minh Thù mỉm cười: "Lần trước tôi còn đánh bà đấy."

Dì Mai: "..."

Đám người: "..."

Minh Thù nhìn dì Mai, ngữ khí vẫn nhu hòa: "Lần trước nói vẫn không hiểu sao? Tiểu Hạc nhà bà là tự mình nhảy xuống phi thuyền, không liên quan gì đến chúng tôi, hắn được chọn con đường sống hay chết, đó là vận mệnh của hắn. Mấy ngay nay căn cứ vẫn luôn nghĩ biện pháp tìm hắn, bà có tư cách gì đến nơi đây quậy? Chỉ bằng bà là mẹ của hắn? Khi dễ hắn không ai bảo vệ?"

Câu cuối cùng hiển nhiên là nói với Kỳ Ngự.

Minh Thù đi về phía dì Mai, Kỳ Ngự không có cản lại, dì Mai chẳng biết tại sao lại cảm thấy sợ hãi, nhịn không được lui về sau.

Nhưng mà phía sau đã không còn đường lui.

Minh Thù đứng cách bà ta hai bước, khóe miệng khẽ nhếch: "Bà mới vừa nói hắn là cái gì? Tai tinh? Vậy làm sao vẫn chưa khắc chết bà?"

Câu nói sau cùng kia có thể nói là vô cùng ác độc.

Phối hợp với khuôn mặt mỉm cười của cô làm cho người ta cảm thấy lạnh lẽo từng trận, cả người đều nổi da gà.

Hô hấp dì Mai cứng đờ, giọng nói run rẩy: "Cô...!"

Minh Thù nhếch môi, đưa tay đánh về phía dì Mai.

Dì Mai không kịp nói chuyện, hai mắt bị đấm một cái, mềm nhũn ngã xuống đất.

Đám người: "..." Thật đáng sợ.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1287: Thiên Khải Chi Đạo (10)

"Đúng là tôi hại chết mẹ của tôi."

Kỳ Ngự ngồi ở nơi hẻo lánh, hắn cúi thấp đầu, thanh âm rất thấp.

"Bọn họ nói tôi là tai tinh cũng không sai, bởi vì người thân bên cạnh tôi cuối cùng đều chết hết."

Mẹ của hắn, bạn bè của hắn...

Đều chết hết.

Minh Thù kéo hắn vào trong ngực: "Tôi vẫn còn ở đây."

Kỳ Ngự ôm eo cô, thanh âm rầu rĩ: "Tôi đã từng mơ thấy... Em cũng sẽ chết."

Minh Thù nhớ tới thời điểm hắn là Diệp Tịch, sau khi trải qua giấc mơ kia hắn vẫn luôn trong trạng thái vô cùng bất an.

Minh Thù ôm chặt hắn: "Tôi làm sao lại chết, tôi sẽ không chết."

Không ai sẽ nghĩ cô chết.

Cô sẽ không chết, cũng không thể chết.

Kỳ Ngự ngẩng đầu, con ngươi có chút ẩm ướt, mấp máy cánh môi đỏ mọng: "Em sẽ luôn ở bên cạnh tôi đúng không?"

Minh Thù trong con ngươi chỉ có bóng của hắn, cô dừng vài giây, khẽ gật đầu: "Ừ."

Kỳ Ngự tiến lên hôn Minh Thù.

Hai người ngã xuống giường lớn, Minh Thù ôm cổ Kỳ Ngự đáp lại hắn một nụ hôn nóng bỏng.

Hắn lúc này giống một đám lửa, muốn cùng cô triệt để bốc cháy.

Ngón tay Kỳ Ngự lướt qua đường cong của Minh Thù, Minh Thù đột nhiên nắm chặt tay hắn.

"Ngoan, không muốn."

Kỳ Ngự cắn môi cô: "Vì sao?"

Hắn muốn chiếm hữu cô.

Chiếm hữu một mình cô.

"Hiện tại tôi là linh hồn thể." Lực lượng của linh hồn thể hắn sẽ không chịu nổi. Minh Thù dỗ hắn: "Ngoan một chút, chờ tôi mang anh trở về."

Kỳ Ngự có thể phân biệt bình thường cô vẫn qua loa lấy lệ, hiện tại cô đang rất thật lòng.

Kỳ Ngự khẽ cắn mấy lần, không tiếp tục nhưng cũng không có ý định bỏ qua cho cô: "Vậy em giúp tôi một chút?"

Minh Thù: "..."

Minh Thù cảm thấy mình tạo nghiệp, vừa rồi không nên đáp ứng để tự hắn khóc đi, khóc xong không phải vẫn là một trang hảo hán sao?

Ai mà không có điểm bực mình!

Nhiều năm trôi qua như vậy hắn vẫn có thể không chịu nổi?

Tiểu yêu tinh của trẫm tại sao lại vô dụng như vậy!

Tiếng thở dốc nhẹ nhàng của Kỳ Ngự giống như mèo cào trong lòng cô.

Đáy lòng cô hơi run rẩy, vừa mềm nhũn vừa rối tinh rối mù, nếu không phải sợ thân thể của hắn không chịu nổi, cô thật sự muốn làm hắn ngay chỗ này.

Xong việc, Minh Thù hôn một cái lên mồ hôi dính trên trán hắn: "Tắm không?"

Kỳ Ngự lắc đầu, ôm cô không buông tay, Minh Thù chỉ có thể tùy tiện dọn dẹp một chút rồi ôm hắn nằm xuống.

Hắn trầm mặc không nói lời nào, Minh Thù nói hai câu hắn đều không đáp lại, Minh Thù đành phải ôm hắn.

Minh Thù hỏi: "Ngủ một lát đi."

Kỳ Ngự nhắm mắt lại, chóp mũi quanh quẩn khí lạnh, hắn đem nơi mềm yếu nhất của mình giao cho người bên cạnh.

Kỳ Ngự cảm thấy mình hẳn là đang mơ.

Hắn trở lại lúc mẹ hắn vẫn chưa chết.

"Tiểu Cửu, con mau tới đây, mẹ làm cho con bánh xốp đường con thích ăn nhất đây."

Tiểu hài tử phấn điêu ngọc trác từ cuối hành lang chạy tới, nữ nhân dung mạo không thấy rõ, nhưng thanh âm của cô rất ôn nhu.

"Mẹ, hôm nay Thiên lão sư khen con đó."

"Thật sao? Vậy tiểu Cửu của chúng ta rất lợi hại, mẹ ban thưởng cho con ăn thêm hai phần bánh xốp đường có được không?"

Bánh đường xốp màu vàng kim được đưa đến trước mặt hắn.

Tiểu Kỳ Ngự mang theo giọng nói tung tăng: "Được!"

Nhưng thời điểm hắn đưa tay lấy cục diện bốn phía đột nhiên thay đổi.

Hắn đứng bên trong phế tích, bốn phía bất ổn, dị chủng càn quấy.

Thân thể nữ nhân nằm cách đó không xa, máu tươi từ trước ngực cô chảy xuống, một đường chảy dài đến dưới chân hắn.

Kỳ Ngự bỗng nhiên mở mắt ra, trong ngực trống rỗng, hắn cơ hồ là hốt hoảng đứng dậy.

"Cô vợ nhỏ?"

Ánh sáng bốn phía tĩnh mịch, lộ ra nhiệt độ băng lãnh.

Cô ấy không ở đây.

Tại sao cô ấy lại không ở đây?

Bất an từ đáy lòng bay lên vô hạn phóng đại.

Minh Thù đột nhiên từ trong hư không đi ra: "Sao vậy?"

Kỳ Ngự đưa tay ôm lấy cô, mang theo giọng nói run rẩy: "Tôi cho là em không có ở đây."

Minh Thù trầm mặc vỗ vỗ sau lưng hắn, vô cùng nhẹ nhàng nói một tiếng: "Tôi ở đây."

"Em đi đâu vậy?"

"Ha, người anh em kim mao kia của anh đã trở về." Minh Thù nói: "Tôi đi nhìn thoáng qua, rất thảm đó, anh có muốn đi xem một chút hay không, nói không chừng tâm tình có thể cao hứng một chút?"

Kỳ Ngự: "..."

-

Kỳ Hạc quả thực rất thảm, toàn thân trên dưới cơ hồ đều không có chỗ nào tốt.

Bất quá cách cái chết còn rất xa.

Ở trong căn cứ chữa trị một vòng, ngoại trừ mấy chỗ đặc biệt nặng, những nơi còn lại đều tốt.

Lạc Yến cũng quay về rồi, so với Kỳ Hạc, hắn bị thương nặng hơn một chút.

Dù sao hai người nếu so ai thảm hơn thì là kẻ tám lạng người nửa cân.

Lạc Yến đã được đưa về phòng nghỉ ngơi, Kỳ Hạc còn đang phòng trị liệu, lúc này không ít người đang vây quanh.

Dì Mai khả năng còn choáng, vẫn chưa xuất hiện trong đám người.

"Cửu Thiếu..."

"Cửu Thiếu!"

Đám người nhường ra một con đường, Kỳ Ngự đưa Minh Thù đi vào, hai mắt hắn dò xét trên dưới: "Vẫn chưa chết, thật sự đáng tiếc, mẹ anh đều cho là tôi khắc chết anh rồi."

Kỳ Hạc khẽ nhíu mày: "Tiểu Cửu, chúng ta có cần phải thế này..."

"Đừng gọi tôi như vậy." Kỳ Ngự nói.

Kỳ Hạc hít sâu: "Kỳ Ngự, lúc này chúng ta có thể buông những việc khác xuống hay không?"

"Tôi ngược lại thật muốn hỏi anh một chút, lúc trước tại sao muốn..."

Kỳ Hạc đột nhiên nhìn về phía người bên cạnh: "Các người ra ngoài trước."

Những người còn lại đưa mắt nhìn nhau, theo thứ tự lui ra ngoài, phòng trị liệu chỉ còn lại ba người bọn họ.

"Lúc trước tại sao anh phải bắt tôi đi làm nhiệm vụ kia, anh muốn làm gì với cô ấy? Anh cùng Lạc Yến cấu kết với nhau làm việc xấu tính toán tôi!"

Tóc vàng của Kỳ Hạc trước đó cơ hồ là đến eo, lúc này chỉ tới dưới mặt, phối hợp với sắc mặt tái nhợt của hắn có một chút ý nhị.

Hắn chống đỡ thân thể, ngồi dậy một chút.

Hắn nhìn về phía Minh Thù, chậm rãi phun ra mấy chữ: "Bởi vì cô ấy là mấu chốt."

"Mấu chốt?"

"Trước đó kiểm có một số vi diện xuất hiện dị thường, chúng tôi phát hiện ra cô ấy."

"Sau đó thì sao?"

Kỳ Hạc nhìn về phía Minh Thù: "Tôi muốn hỏi Minh Thù tiểu thư một vấn đề, cô cùng hệ thống thượng cổ đời thứ nhất có quan hệ như thế nào?"

Minh Thù: "Không có quan hệ gì, trước khi tới đây tôi cũng không biết cái tên này."

Kỳ Hạc đổi câu hỏi khác: "Vậy làm sao cô vào được những vi diện kia?"

Minh Thù nhìn hắn, cũng không đáp lời.

Kỳ Hạc nói: "Minh Thù tiểu thư, nếu như cô muốn biết một chút chân tướng, hiện tại xin hãy trả lời vấn đề của tôi."

Minh Thù cười nhạt: "Tôi cũng không muốn biết đâu."

Kỳ Hạc cũng không nhụt chí: "Thiên Khải thì sao? Cô cũng không muốn biết sao?"

Minh Thù nhíu mày, lại là Thiên Khải.

Một giây sau cô mới nâng lên nụ cười: "Tôi không biết cái gì thượng cổ, tôi tiến vào được những vi diện kia đều từ một hệ thống tên là Hài Hòa Hiệu, bất quá từ lúc tôi tới đây cũng không liên lạc được với nó."

Kỳ Hạc: "Nếu như tôi đoán không sai thì hệ thống của Minh Thù tiểu thư chính là thượng cổ."

Minh Thù cũng không thèm để ý: "Ha, nó muốn làm gì? Xưng bá thế giới? Thế giới của các người đều đã tận thế, xưng bá thế giới như thế này thì có lợi ích gì?"

Kỳ Hạc nói: "Mục đích của nó là phá hủy cục quản lý."

"Nó không phải đã phá hủy rồi sao."

"Minh Thù tiểu thư biết cục quản lý làm gì không?"

Minh Thù suy đoán lung tung: "Ăn no không có chuyện làm chơi cái trò công lược, dưỡng thành cái gì?"

Kỳ Hạc: "..."

Hắn nhìn về phía Kỳ Ngự, lâu như vậy cậu cũng không nói cho cô ấy biết cục quản lý làm gì sao?

Kỳ Ngự trực tiếp dời ánh mắt, nhìn cũng không muốn nhìn hắn.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1288: Thiên Khải Chi Đạo (11)

"Trong vũ trụ có rất nhiều thế giới song song, cục quản lý thời không chính là quản lý những thế giới song song này. Cô cũng nhìn thấy tình huống của thế giới chúng tôi, những thứ không giải thích được xuất hiện ở chỗ chúng tôi đều bởi vì những thế giới kia xảy ra vấn đề."

Kỳ Hạc giải thích nửa ngày, Minh Thù đại khái có thể hiểu được cơ cấu của cục quản lý thời không.

Ban đầu bọn họ cũng không biết những việc này, nhưng khi thấy thế giới này xuất hiện càng ngày càng nhiều vật, không thể không tìm kiếm đầu nguồn.

Sau đó bọn họ phát hiện trong vũ trụ vẫn tồn tại rất nhiều thế giới, thế là cục quản lý thời không cứ như vậy mà hình thành.

Không biết bắt đầu từ lúc nào những thế giới song song này bắt đầu xuất hiện vô vàn thế giới, tình huống rất hỗn loạn.

Nhiệm vụ của cục quản lý thời không chính là tận lực ổn định những vi diện này.

Những thế giới kia cùng thế giới của bọn họ khác biệt dẫn đến xảy ra vấn đề, thường thường là bởi vì một người hoặc là một kiện đồ vật.

Cục quản lý thời không lấy việc chữa trị những vi diện kia làm chủ, nhưng cũng không có cách nào chữa trị, chỉ có thể phá hủy.

Một thế giới biến mất sẽ ảnh hưởng đến vô vàn thế giới, xuất hiện các loại vấn đề, bọn họ cũng cần thanh trừ những vấn đề này.

Nếu như không ổn định những thế giới này, thế giới sẽ phát sinh va chạm, dẫn đến không gian nổ tung, không gian nổ tung sẽ ảnh hưởng đến thế giới này của bọn họ.

"Thế giới song song mà thôi, phá hủy thì phá hủy, dù sao còn có thể diễn sinh rất nhiều, cũng không phải thế giới chủ."

Minh Thù đột nhiên phun ra một câu như vậy.

Kỳ Hạc liếc mắt, đáy mắt có một ánh sáng nhỏ xíu.

"Anh nhìn tôi như vậy làm gì? Tôi nói sai? Diễn sinh thế giới không phải là đại lượng phục chế sao?"

Kỳ Hạc không biết có thuyết pháp này.

"Tại sao Minh Thù tiểu thư lại nói ra lời này?"

Minh Thù liếc hắn một cái: "Anh không biết sao?"

Thế giới song song chính là thế giới diễn sinh, thế giới như vậy là bởi vì một người nào đó có vận khí tốt —— cũng có thể hiểu thành nhân vật chính —— lựa chọn sai lầm nên từ đó diễn sinh ra một thế giới khác.

Nhưng những thế giới này đều sẽ có một thế giới chủ, những thứ bên trong thế giới đều được diễn sinh ra từ thế giới chủ này.

Ví dụ một chút: Một người nào đó có vận khí tốt sẽ là nhân vật chính số 1 của thế giới, có hai sự lựa chọn là A và B.

Nhân vật chính lựa chọn B, những đáp án chính xác là A.

Như vậy lựa chọn B này sẽ trở thành một thế giới diễn sinh thành thế giới B.

Mà người ở bên trong thế giới B lần nữa lựa chọn sai lầm sẽ tiếp tục diễn sinh CDFG thế giới, bởi vậy theo vòng tuần hoàn thế giới sẽ diễn sinh càng ngày càng nhiều.

Người có vận khí tốt tồn tại rất nhiều trên các thế giới, sự lựa chọn của mỗi người đều sẽ sinh ra diễn sinh thế giới.

Theo thời gian chuyển dời, thế giới diễn sinh sẽ càng ngày càng nhiều.

Rồi cùng cây trạng nguyên không khác nhau lắm, không ngừng khai chi tán diệp.

Nhưng thế giới số 1 là thế giới chủ, thế giới chủ chỉ có một, tiến trình của nó mới là quan trọng nhất.

Như thú nhỏ nói "Ba ngàn đại thế giới, ba ngàn tiểu thế giới" bên trong ba ngàn tiểu thế giới.

Thế giới diễn sinh bên trong tiểu thế giới thuộc về đẳng nhất thế giới thấp nhất.

Minh Thù ví dụ: "Tựa như thế giới kia, nguyên nhân thế giới thiết lập lại là bởi vì không phù hợp quỹ đạo phát triển chính xác, cuối cùng dẫn đến diệt vong cho nên mới không ngừng thiết lập lại."

"Đương nhiên, cũng không phải thế giới nào cũng đều có lực lượng như vậy, thế giới kia... Chỉ sợ đã phát triển thành ba ngàn tiểu thế giới."

Kỳ Ngự nghi hoặc: "Thế giới còn có thể trưởng thành?"

Minh Thù cười hạ: "Đương nhiên có thể, diễn sinh thế giới có thể tiến cấp thành tiểu thế giới, tiểu thế giới cũng có thể tiến cấp thành đại thế giới, bất quá chỉ là số ít, rất khó gặp được."

"Diễn sinh thế giới cũng không ảnh hưởng đến thế giới chủ, cho nên rất rõ ràng, là thế giới chủ của các người xảy ra vấn đề." Minh Thù nói xong, nhìn về phía bọn họ: "Hiểu không?"

Kỳ Hạc thần sắc không có bất kỳ biến hóa nào, cũng không biết nghe có hiểu không.

Kỳ Ngự đặt câu hỏi: "Thế giới chủ xảy ra chuyện sẽ như thế nào?"

Minh Thù hơi liếc mắt, khóe miệng cô nâng lên: "Thế giới chủ xảy ra chuyện, tất cả thế giới diễn sinh..."

Cô kéo hai tay ra, lại bỗng nhiên khép lại: "Phanh, không còn."

"Bất quá cũng không có việc gì, hủy đi một tiểu thế giới cũng còn rất nhiều." Ba ngàn bất quá là một phương thức tính toán đại khái, đến cùng có bao nhiêu ai mà biết được.

Mà thế giới diễn sinh còn có thể tăng cấp, cho nên hủy đi một tiểu thế giới cũng không phải việc quan trọng gì.

Kỳ Hạc: "..." Đầu hơi đau một chút.

Lúc đầu hắn muốn phổ cập khoa học cho cô, làm sao cuối cùng biến thành hắn được phổ cập khoa học rồi?

"Thế giới chủ xảy ra vấn đề thì giải quyết như thế nào?" Bọn họ vẫn cho là là thế giới khác ảnh hưởng đến bọn họ, không nghĩ tới là thế giới của bọn họ xảy ra vấn đề ảnh hưởng đến thế giới khác.

Cho nên lâu như vậy, bọn họ đều là trị ngọn không trị gốc?

Minh Thù tùy ý nói: "Tình huống này có chút phức tạp, nhưng cũng không phải là không thể giải quyết, tìm người chữa trị thế giới chủ một chút là được rồi."

"Chữa trị thế giới chủ?"

Minh Thù mặt mày hớn hở: "Đúng nha, các người cần một người có thể cứu vớt thế giới."

Vì sao lại xuất hiện vậy may của nhân vật chính?

Cũng bởi vì một vài thế giới cần những nhân vật chính như vậy đến cứu vớt thế giới, hoặc là đưa ra lựa chọn chính xác.

Đương nhiên... Cũng có thuần túy là được trời ưu ái —— thiên đạo mắt mù sủng ái.

Những loại người này thật làm cho người ta đố kỵ.

Nhưng thiên đạo mắt mù không có cách, ai bảo người ta có vận khí tốt.

Kỳ Hạc suy tư một lát: "Cái kia làm sao để chữa trị?"

Minh Thù cười tủm tỉm nói mò: "Cái này đương nhiên là phải xem thế giới này xảy ra vấn đề gì, cái gì hiến cái tế a, chọn người giết, đều có khả năng."

Kỳ Ngự: "..." Nhìn một chút liền không để ý! Tiểu lừa gạt!

Minh Thù khoác tay Kỳ Ngự: "Tôi đã trả lời xong vấn đề của các người, hiện tại đến phiên tôi hỏi. Làm sao các người biết tôi tên Minh Thù?"

Kỳ Hạc từ "Ba ngàn đại thế giới, ba ngàn tiểu thế giới, chủ thế giới" những thế giới này lượn quanh trong đầu.

Hắn nói: "Là Thiên Khải."

Minh Thù nhìn Kỳ Ngự.

Kỳ Ngự vô tội lắc đầu: "Sau này tôi mới cùng Thiên Khải khế ước, chính là cái vi diện Zombie kia..."

Minh Thù nghĩ một hồi, nguyên lai lúc ấy hắn mới hoàn thành khế ước.

Người của cục quản lý thời không có thể đi vào các thế giới còn lại chính là ỷ vào Thiên Khải.

Vật trên tay Kỳ Ngự là quan trọng nhất.

"Thiên Khải..." Ngón tay Minh Thù cọ lấy mu bàn tay Kỳ Ngự, dường như đang suy tư điều gì.

Minh Thù đột nhiên nghĩ đến cái gì đó.

Cô giống như lẩm bẩm: "Thời điểm tiểu thế giới bị hủy diệt sẽ có một loại năng lượng, nếu như muốn năng lượng của thế giới này..."

Minh Thù đột nhiên dừng lại.

Năng lượng của thế giới.

Hài Hòa Hiệu...

CMN!

Sẽ không phải là nó rút đi năng lượng của thế giới chứ?!

Trên người nữ chính giả cũng có vận may, Hài Hòa Hiệu không trực tiếp rút được năng lượng của thế giới, thậm chí không dám cùng nhân vật chính đường đường chính chính đối đầu, nhưng có thể thông qua cô đánh sụp nữ chính giả để thu hoạch một chút năng lượng.

Dạng năng lượng mặc dù tới chậm, nhưng tích lũy thành nhiều...

Minh Thù đột nhiên run rẩy.

Nhất định là cô suy nghĩ nhiều.

Hài Hòa Hiệu mặc dù không hài hòa một chút nhưng hẳn là không phát rồ như thế chứ.

Trẫm cũng không muốn thôi miên mình, nhưng nếu thật là Hài Hòa Hiệu làm ra chuyện này, kia trẫm không phải là đồng lõa sao?

Má ơi!!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1289: Thiên Khải Chi Đạo (12)

Cục quản lý thời không trở ngại thế giới bị hủy, cái này có mục đích đối lập với thượng cổ nên nó muốn hủy đi cục quản lý thời không hoàn toàn có thể hiểu được.

Về phần trước đó vì sao nó không động thủ...

Đại khái là bởi vì yếu.

Mà đi theo cô vào Nam ra Bắc đã có lực lượng... Cho nên liền trở lại cho đối thủ rơi đài một mất một còn?

Minh Thù đột nhiên ôm chầm lấy Kỳ Ngự: "Bảo bối, tôi có chút sợ."

Kỳ Ngự: "..."

Ngươi mẹ nó làm một biểu hiện sợ hãi cho ta xem!

Bất quá cô vợ nhỏ gọi mình là bảo bối!

Ha ha ha!

Kỳ Hạc hoàn toàn không biết Minh Thù đang nghĩ đến cái gì, chỉ thấy cô đột nhiên ôm chầm lấy Kỳ Ngự.

Bọn họ không phải đang nói chuyện rất nghiêm túc sao?

Minh Thù ôm trong chốc lát lại điềm nhiên như không có việc gì buông ra: "Cho nên, lúc trước anh phát hiện tôi xuất hiện tại những vi diện này, sau đó Thiên Khải lại nhắc nhở thân phận của tôi, anh liền phái tiểu yêu tinh có bệnh này đến làm tôi?"

Tiểu yêu tinh bị điểm danh: "..."

CMN dao của lão tử đâu!

Mới vừa rồi còn gọi người ta là bảo bối!

Hiện tại liền gọi tiểu yêu tinh có bệnh?

Ngươi mới là tiểu yêu tinh có bệnh!

Cả nhà ngươi đều là tiểu yêu tinh có bệnh!

Kỳ Hạc gật gật đầu: "Không sai, lựa chọn tiểu... Kỳ Ngự, là bởi vì trong tay nó có Thiên Khải."

"Lúc trước anh cho tôi hai lựa chọn, vì sao?" Nếu không phải lão tử thông minh thì đã mất đi cô vợ nhỏ!

"Cậu có thể giết cô ấy là tốt nhất." Kỳ Hạc không che giấu ý tứ: "Không thể giết chết cô ấy thì chỉ có thể cho cậu chọn phương án khác."

Sự tồn tại của cô có ảnh hưởng nghiêm trọng đến vi diện.

Hơn nữa không chỉ xuất hiện một lần.

Dạng BUG này lựa chọn thanh trừ là rất bình thường.

Minh Thù hơi nhíu mày: "Nguyên lai công lược tôi là phương án thứ hai được chuẩn bị?"

Kỳ Ngự cảm thấy sau lưng rét lạnh.

Muốn đem Kỳ Hạc tháo thành tám khối!

Lúc trước tại sao phải cho hai lựa chọn!! Tại sao hắn lại đi hỏi vấn đề ngu xuẩn này!

Cho lão tử một lựa chọn không được sao?

Bất quá...

Chỉ có một lựa chọn, hắn sẽ đi làm nhiệm vụ này sao?

Kỳ Ngự suy nghĩ nửa ngày, cảm thấy mình hẳn là sẽ không đi, nhiệm vụ công lược là chuyện của bọn Bạch Thuật, hắn xưa nay đều không làm loại nhiệm vụ nói chuyện yêu đương lằng nhà lằng nhằng này.

Nếu hắn không đi, sẽ không gặp được cô.

Kỳ Ngự đột nhiên có chút khó chịu.

Kỳ Hạc biết là hắn sẽ không đi cho nên mới cho hai sự lựa chọn, còn kích động hắn khi đang làm nhiệm vụ.

Quả nhiên là cùng Lạc Yến cấu kết với nhau làm việc xấu!

Kỳ Ngự nhìn Minh Thù nở ra một nụ cười: "Cô vợ nhỏ."

Minh Thù ngược lại không có ý tứ so đo: "Tôi hiểu được, các người thật sự coi tôi là BUG, đã như vậy không có chuyện gì của tôi nữa, ta sẽ dẫn hắn đi."

Về phần Hài Hòa Hiệu...

Cô còn phải suy nghĩ lại một chút...

Kỳ Hạc: "???"

Dẫn hắn đi?

Đi đâu?

Kỳ Hạc đỉnh đầu đầy nghi vấn, hắn nhìn cô vợ nhỏ cùng em trai nhà mình, cậu muốn cùng với cô ấy đi đâu?

Kỳ Ngự chẳng thèm để ý hắn.

Lão tử muốn đi làm nam sủng cho cô vợ nhỏ!

Làm sao có thể nói ra để ngươi chê cười!

Nghĩ lão tử ngốc sao!

"Minh Thù tiểu thư!"

Kỳ Hạc thấy Minh Thù thật sự định đi, hắn lập tức lên tiếng gọi cô lại.

"Cô đã có thể nói ra những chuyện kia chứng minh cô đối với chuyện này hiểu rất rõ, có thể xin cô giúp tôi một tay hay không?"

Minh Thù trở lại: "Dựa vào cái gì muốn tôi giúp anh? Trước đó các người muốn giết tôi, tôi không tính toán cùng các người thì các người coi là tôi dễ nói chuyện? Anh thật có mặt mũi, coi mình là thần tiên sao?"

Kỳ Hạc: "..."

Có loại suy nghĩ này hay không Kỳ Hạc cũng không rõ, nhưng bởi vì cô có quan hệ cùng Kỳ Ngự nên hắn hoặc nhiều hoặc ít là cảm thấy sẽ không huyên náo quá căng.

Nhưng hắn không nghĩ tới, Minh Thù sẽ cự tuyệt đến dứt khoát như thế.

"Kỳ Ngự!"

Nói không được Minh Thù, Kỳ Hạc lại gọi Kỳ Ngự.

"Cậu muốn nhìn thế giới của chúng ta cứ như vậy bị hủy đi?"

Hắn không biết cô nói chữa trị là có ý gì, làm sao chữa trị? Chữa trị ở đâu?

"Tôi vốn không muốn quản những việc này." Kỳ Ngự nói: "Trước đó cũng là cục quản lý các người nhất định phải kéo tôi theo."

Trò cười! Lão tử làm sao có thể đối nghịch với cô vợ nhỏ!

Hắn còn muốn sống thêm hai năm.

Đây tuyệt đối không phải sợ! Đây là sủng ái cô vợ nhỏ!

Kỳ Ngự kéo Minh Thù rời đi.

"Cô vợ nhỏ, chúng ta thật sẽ đi?"

Minh Thù gật đầu: "Linh hồn thể của tôi không chống đỡ được bao lâu."

Lấy phương thức như vậy xuất hiện ở thế giới này, nếu không phải linh hồn thể của cô đủ cường đại thì sớm đã tiêu tan.

Kỳ Ngự nhìn cô một cái, nhấp môi dưới: "Em có thể nói cho tôi biết làm cách nào để chữa trị thế giới này không?"

"Kỳ Ngự?"

Kỳ Ngự cười nhạt: "Cô vợ nhỏ, tôi không phải người tốt lành gì, nhưng người kia cho tôi sinh mệnh, coi như hiện tại hắn thích Kỳ Hạc hơn một chút thì hắn vẫn là cha tôi, là người mẹ tôi yêu. Trước khi rời đi... Coi như trả lại hắn công ơn nuôi dưỡng, tình phụ tử từ nay về sau đoạn tuyệt, tôi sẽ một thân một mình."

Muốn đoạn tuyệt sạch sẽ một chút đi.

Về sau hắn cũng chỉ có cô.

"Chữa trị thế giới không đơn giản như anh nghĩ." Minh Thù nói: "Trước đó tôi nói hiến tế người đều có khả năng sẽ phát sinh."

"Tôi lượng sức mà đi vậy." Kỳ Ngự kéo tay cô, nhẹ giọng cầu xin: "Cô vợ nhỏ em chờ tôi một chút có được hay không? Mặc kệ kết cục như thế nào tôi đều đi theo em."

-

Minh Thù ngồi trên bậc thang chống cằm nhìn người phía dưới lui tới.

Hài Hòa Hiệu...

Thượng cổ...

Thiên Khải...

Cô thật sự không đếm xỉa đến sao?

Thiên Khải biết trước những việc kia, vẫn là...

"Này, Cửu Thiếu đâu?"

Tuyên Chỉ đứng ở phía dưới ngửa đầu nhìn cô.

"Không biết."

Tuyên Chỉ đứng ở phía dưới trong chốc lát, đột nhiên xách váy đi lên: "Ngươi mất hứng?"

Minh Thù nâng lên nụ cười: "Không có nha."

Tuyên Chỉ cắn môi dưới, cô nhớ tới trước đó thời điểm dì Mai tìm Cửu Thiếu gây phiền phức, dáng vẻ cô ấy ngăn lại trước mặt Cửu Thiếu...

Cô nói khẽ: "Ngươi có phải đã đem Cửu Thiếu giấu đi rồi, ngươi đừng tưởng như thế ta sẽ từ bỏ!"

Mang theo chút ủy khuất.

"Thiếu nữ, hiện tại cũng đã nhanh đến ngày tận thế, ngươi còn nhớ hắn?"

"Cũng là bởi vì như thế ta mới nghĩ đến Cửu Thiếu!" Tuyên Chỉ đột nhiên đỏ cả vành mắt: "Dù sao cũng phải chết, ta đương nhiên muốn oanh oanh liệt liệt chết!"

Minh Thù: "..." Cũng có đạo lý.

Tuyên Chỉ nước mắt kia nói rơi liền rơi.

"Ta nói... Ngươi đừng khóc a, làm cho người ta tưởng ta đang ức hiếp ngươi."

"Ngươi giấu Cửu Thiếu đi rồi, không phải là ức hiếp ta sap?" Tuyên Chỉ càng khóc càng hăng sai: "Ta chính là thích hắn!!"

"Hắn có gì tốt." Minh Thù nói: "Ngươi nhìn hắn tính tình xấu như vậy, ngươi đừng chỉ nông cạn nhìn bề ngoài."

Tuyên Chỉ tiếp tục khóc.

"Coi như nông cạn nhìn dung mạo, Lạc Yến, Kỳ Hạc, Tinh Hồn, Bạch Thuật những người đó có người nào không đẹp mắt sao?"

Tuyên Chỉ nức nở: "Thế nhưng ta chỉ thích hắn, tại sao ngươi không thích cục trưởng, tính tình của hắn xấu như vậy, tại sao ngươi không nhường hắn cho ta?"

"... Ta thích hắn xù lông a." Minh Thù lẩm bẩm một tiếng.

Minh Thù hít sâu, mỉm cười: "Chúng ta không thể tích cực hơn, có lý tưởng hùng vĩ hơn sao? Tỉ như cứu vớt thế giới này đi? Đây cũng là oanh oanh liệt liệt chết không phải sao?"

"Chính ta đều không cứu vớt được, còn cứu vớt thế giới..." Tuyên Chỉ khóc thút thít hai lần, tiểu cô nương đột nhiên trừng Minh Thù: "Người này làm sao lại hư hỏng như vậy, rủa ta chết!"

Minh Thù: "..."

Có sao?

Oanh oanh liệt liệt chết không phải chính ngươi nói sao?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1290: Thiên Khải Chi Đạo (13)

"Ta lúc đầu có thể phi thăng đắc đạo, kết quả không hiểu sao lại rơi đến nơi này, ta không trở về được, sư phụ của ta, sư huynh sư đệ của ta, các sư tỷ sư muội của ta, ai ta cũng đều không gặp được."

Không biết có phải là đang hăng say hay không, Tuyên Chỉ ngồi xổm người xuống ôm đầu gối khóc rống.

"Ta vừa tìm được một người để ký thác tinh thần, ngươi còn cùng ta đoạt, hu hu hu, các ngươi đều là người xấu..."

Minh · đồ ngốc · người xấu · Thù: "..."

Tình địch này không đi theo kịch bản a!

Trẫm vẫn là nên nghĩ làm sao cứu vớt thế giới đi.

-

Con sen! Xảy ra vấn đề rồi!

Minh Thù hơn nửa đêm nghe thấy tiếng thú nhỏ gầm gừ, cô nghi hoặc đứng lên.

Thú nhỏ tiếp tục gào thét: Ngươi mau trở về!

Trở về? Hiện tại?

Thú nhỏ hung hăng thúc giục, Minh Thù cau mày nhìn người bên cạnh một chút.

Ánh sáng của căn phòng tịch mịch.

Thời gian lúc này phảng phất như dừng lại.

Không biết qua bao lâu, người mới vừa rồi còn ở căn phòng lúc này đã không thấy tung tích, chỉ còn lại căn phòng trống rỗng.

Âm thanh thanh lệ hót vang trên bầu trời mênh mông, chim to nâng đuôi diễm lệ bay lượn từ vạn dặm bay qua.

Suối nước róc rách, chảy xiết từ phương xa.

Trong không khí có một chút vặn vẹo.

Hai thân ảnh đột nhiên xuất hiện.

Minh Thù dẫm lên mặt đất quen thuộc, linh khí bốn phía giống như tìm được chủ nhân thân mật vây quanh tới.

"Ở bên kia!"

Minh Thù quay đầu thấy mấy người cầm kiếm đuổi về phía cô, khí thế hùng hổ.

Minh Thù: "..."

Đám người này làm sao còn ở đây!

"Bắt lấy cô ta!"

Minh Thù ôm Kỳ Ngự, cô nhấp môi dưới ngửa đầu nhìn lên bầu trời, trước khi mấy người kia đuổi tới liền chạy về một hướng.

Kỳ Ngự chính là bị xóc nảy nên tỉnh lại, hắn có chút mơ màng nhìn mấy người đang đuổi theo đằng sau.

Hắn bị Minh Thù ôm lên, lúc này chân không chạm đất, khi thì bay lên trời làm thân thể hắn không được tốt cho lắm

Chậm chậm, Kỳ Ngự hỏi: "Cô vợ nhỏ... Em có thể nói cho tôi biết đây là nơi nào không?"

Minh Thù vội trả lời: "Vạn Kính Giới."

Vạn Kính Giới?

Chưa từng nghe qua...

Những thứ ở đây đều xa lạ.

Cho nên hiện tại đã không ở thế giới kia của hắn sao?

Cô không phải đã đáp ứng mình...

Kỳ Ngự tâm tình phức tạp không nói ra được.

Chờ chút!

Cô lại có thể trực tiếp đưa mình đến một thế giới khác?

"Việc này có nguyên nhân, đừng tức giận." Minh Thù nói: "Chờ tôi giải quyết bên này xong lại mang anh trở về."

Kỳ Ngự ôm cổ Minh Thù: "Em là đang giải thích cho tôi sao?"

"Không phải."

"..."

Minh Thù đuổi kịp đại điểu trước đó bay trên đỉnh đầu cô, nhảy lên rơi xuống trên thân đại điểu: "Về Vạn Kính Sơn!"

Đại điểu dường như bị giật mình nên bị rơi xuống dán vào ngọn cây phía dưới, khó khăn lắm mới kéo được mình về không trung.

Tốc độ của đại điểu cực nhanh, đám người phía người kia dần dần trở nên càng ngày càng nhỏ, cuối cùng biến mất không thấy gì nữa.

Kỳ Ngự được Minh Thù ôm trong ngực, đại điểu bay lượn trên trời cũng không lọt tí gió nào vào.

Hắn nhìn thấy những tòa nhà lơ lửng trên không trung phía trước.

Không có chút nguyên lý nào, chính là như vậy trôi lơ lửng giữa không trung, một toà rồi một toà, liên miên bất tuyệt.

Đại điểu hót vang lên, bay tới những khu nhà kia lại bỗng nhiên cất cao bay về phía núi non trùng điệp.

Kỳ Ngự lấy lại tinh thần: "Vừa rồi người đuổi theo em là ai?"

"Ừ..." Minh Thù nghĩ nghĩ: "Không biết."

"Không biết? Không biết thì bọn họ đuổi theo em làm gì?" Có bệnh a! Hơn nữa nhìn bộ dáng của bọn hắn rõ ràng trước đó đã gặp qua cô.

Minh Thù xem thường: "Tôi ăn chút gì đó, đại khái là muốn ăn trở về..."

Kỳ Ngự: "..."

Ngươi đến cùng ăn của bọn hắn cái gì, bọn hắn lại muốn ăn trở về?

Kỳ Ngự hậu tri hậu giác, nhiệt độ cơ thể của người đang ôm hắn dường như đang khôi phục bình thường.

"Em..." Hắn quay đầu, ánh mắt thẳng tắp xông vào mắt Minh Thù: "Thân thể của em?"

So với thời điểm là linh hồn thể, thiếu nữ trước mặt đã ít mông lung phiêu hốt, càng làm cho người ta kinh diễm.

Minh Thù mỉm cười, cúi đầu ngăn chặn cánh môi hắn.

Đại điểu bay rất không ổn định, lúc cao lúc thấp, Kỳ Ngự cảm giác mình đang ngồi cáp treo, mà nhiệt độ trên người cô không ngừng truyền tới.

Thật sự lúc này người cô đã có máu có thịt.

Có chút gió phất qua hai gò má, Kỳ Ngự hơi mở mắt, Minh Thù đồng thời buông hắn ra:"Cảm nhận được chưa?"

Kỳ Ngự biểu hiện có chút ngốc, hắn đưa tay sờ trên người Minh Thù, dường như xác định cô không còn là linh hồn thể.

Tiếng gió càng lúc càng lớn, Kỳ Ngự ghé mắt nhìn xuống dưới, lúc này bọn họ đang ở trên một mảnh núi.

Minh Thù đột nhiên ôm hắn, xoay người nhảy xuống.

Kỳ Ngự theo bản năng ôm lấy Minh Thù.

Đầu hắn bị cô đặt trong cổ, ngoại trừ trên người có chút hơi lạnh ngoài ra cũng không có cảm giác khác.

Minh Thù tùy ý hạ xuống, giữa không trung hình như có một tầng lá chắn trong suốt, trong khoảng khắc cô tới gần lá chắn liền tách ra.

Phong cảnh phía dưới cùng phía trên hoàn toàn không giống.

Minh Thù rơi xuống từ trong lá chắn.

Váy áo trên người tung bay, có đường vân phát họa kéo dài trên vạt áo.

Dưới chân Kỳ Ngự dẫm lên thực địa, có khí lưu dễ chịu bao trùm hắn giống như trôi lơ lửng trong nước ấm, toàn thân đều là cảm giác thoải mái.

"Tôn chủ."

Giọng nói nhẹ nhàng từ phía trước vang lên, Kỳ Ngự bị Minh Thù buông ra.

Hắn nhìn về hướng âm thanh truyền tới.

Trước cầu thang trắng tinh như ngọc có một đám cô gái áo lam đứng chắp tay, dẫn đầu là nữ tử mang áo màu tím hơi cúi người: "Cung nghênh tôn chủ về núi."

"Cung nghênh tôn chủ về núi."

Giọng nói vang vọng bên tai Kỳ Ngự, tầm mắt lướt qua cung điện phía trên bậc thang.

Toàn bộ cung điện đều lơ lửng giữa không trung, tiên khí vây quanh giống như bồng lai tiên cảnh.

Tòa cung điện này tọa ở nơi cao nhất, hắn có thể trông thấy nơi thấp bé phương xa, xung quanh cung điện đều là các tòa nhà lơ lửng giữa không trung.

Xa xa tựa hồ có tầng tầng lớp lớp thanh âm truyền đến —— Cung nghênh tôn chủ về núi.

Minh Thù kéo Kỳ Ngự: "Đây là tôn chủ phu nhân của các ngươi."

Nữ tử áo tím không chần chờ chút nào: "Xin chào tôn chủ phu nhân."

Lần này chỉ có đám người sau lưng cô ấy phụ họa, bốn phía cũng không tiếp tục truyền đến thanh âm nữa.

Kỳ Ngự: "!!???"

Chờ chút! Tôn chủ phu nhân là cái quỷ gì!

CMN ai là phu nhân của các ngươi!!

Đao của lão tử đâu!

Được rồi.

Dù sao gọi cũng sẽ không mất đi miếng thịt nào, cô thích gọi như vậy thì cứ gọi như vậy đi.

Minh Thù nắm tay Kỳ Ngự giẫm lên bậc thang bạch ngọc đi lên: "Tụ Hoan, có người tìm ta sao?"

Nữ tử áo tím cũng chính là Tụ Hoan cung kính trả lời: "Đúng vậy, là Ly Dương quốc sư đại nhân, đã đợi tôn chủ nhiều ngày."

Minh Thù gật đầu, không có nói thêm gì một đường đi lên trên, tiến vào trong điện.

Trên đường đi có không người áo lam, có nam có nữ, gặp cô đều dồn dập cúi đầu hành lễ, không ai dám nhìn nhiều.

Minh Thù không dừng lại ở đại điện mà mang theo hắn vòng qua đại điện đi đến phía sau.

Hắn được đưa vào một căn phòng, trong phòng sương mù dày đặt, tất cả sương mù đều là từ ao lớn trong phòng tràn ra ngoài.

Minh Thù đóng cửa lại, chỉ vào ao: "Cởi đồ rồi nhảy vào."

Kỳ Ngự: "??"

Thấy Kỳ Ngự đứng đấy bất động, Minh Thù tự mình động thủ, cởi áo hắn xuống: "Ở dưới cũng muốn tôi làm thay?"

Kỳ Ngự hạ mắt, cong môi dưới: "Ừm."

Minh Thù gật đầu, không có chút ôn nhu nào đem hắn lột sạch, trực tiếp đẩy vào trong hồ.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1291: Thiên Khải Chi Đạo (14)

Kỳ Ngự rơi vào trong sương khói, sương mù tán ra bên ngoài, mơ hồ có thể thấy được sóng nước lắc lư dưới lớp sương mù.

"Khụ khụ khục..."

Kỳ Ngự ngoi từ dưới đáy nước lên, bắt được thành ao: "Cô vợ nhỏ, em muốn mưu sát tôi sao?"

Minh Thù đứng ở phía trên: "Tắm rửa sạch sẽ, đừng ô uế đất của tôi."

Kỳ Ngự: "..."

Chê hắn bẩn?

CMN cô lại chê hắn bẩn!

Kỳ Ngự ngay lập tức đưa tay bắt lấy mắt cá chân Minh Thù, vừa dùng lực, phù phù một tiếng, Minh Thù cùng quần áo đều ngã vào trong hồ.

Ao nước cũng không sâu, đứng lên cũng chỉ sâu đến ngực.

Kỳ Ngự đỡ Minh Thù dậy: "Hiện tại cô vợ nhỏ cũng bẩn, cùng nhau tắm đi."

Ao nước rất ấm áp, sương mù lượn lờ du đãng giữa hai người, mơ hồ nhìn thấy dung nhan của đối phương.

Yết hầu Kỳ Ngự khẽ nhúc nhích, hắn tới gần Minh Thù.

Minh Thù cho hắn hôn tùy ý, nhưng Kỳ Ngự rất nhanh liền cảm thấy không đúng, thân thể của hắn trước đó bốn phía có một dòng nước ấm bao phủ, nhưng lúc này dòng nước ấm kia tựa hồ biết mất, thân thể của hắn đau quá...

Hắn buông Minh Thù ra trực tiếp ngã vào trong ngực cô.

"Không phải vừa rồi rất lợi hại sao?" Minh Thù kéo hắn, miễn cho hắn trượt vào trong nước.

"Đau..."

Kỳ Ngự không có chút khí lực nào nằm trong ngực cô.

Thẳng nam Thù không lưu tình chút nào mà nói: "Chịu đựng."

Kỳ Ngự đứng không vững, Minh Thù đưa hắn dời vào một vị trí bên cạnh, bên kia có thể ngồi xuống.

Thân thể Kỳ Ngự run rẩy, hắn không dám bắt Minh Thù, sợ mình dùng sức làm cô bị thương.

Thế nhưng thật sự đau quá.

Tựa như có người đang phá xương cốt của hắn, xé nát linh hồn của hắn.

Sắc mặt Kỳ Ngự trắng bệch, trên mặt cũng không biết là mồ hôi hay là nước trong ao, thuận theo gương mặt trượt xuống cánh môi của hắn.

Bả vai ngâm ở trong nước, sóng nước sương mù lắc lư lộ ra lồng ngực trắng nõn.

Minh Thù cởi xuống quần áo dính nước, ôm hắn hôn một chút: "Nhịn một chút, rất nhanh sẽ tốt."

"A..."

Đau đớn kéo dài một đợt lại một đợt, ánh mắt Kỳ Ngự mơ hồ, hắn cảm thấy mình sẽ chống đỡ không nổi nữa.

Ngay lúc ý thức của hắn đang mơ hồ, ngón tay mềm mại chạm vào bộ ngực hắn, thân thể mềm mại đè lên trên ngăn chặn môi của hắn.

Đầu lưỡi của hắn đã không có cảm giác gì, nhưng theo nụ hôn của cô đã dần dần có tri giác.

"Kỳ Ngự, chống đỡ."

Kỳ Ngự mơ mơ màng màng, tựa hồ đã sống qua một thế giới lâu như vậy, đau đớn dần dần biến mất, dòng nước ấm từ thân thể bốn phía tràn vào thân thể, vuốt lên kia khiến người ta đau đến run sợ.

Hắn cảm giác mình đã ra khỏi ao, trên thân khoác lên một vật vô cùng mềm mại, tiếp theo bị người thả xuống.

Minh Thù đặt Kỳ Ngự lên giường, phất tay, quần áo trên người trong nháy mắt khô lại.

Tay cô cọ xát trên trán Kỳ Ngự, một lát sau lại cúi đầu hôn một cái.

Tụ Hoan lặng yên không tiếng động xuất hiện, trên tay bưng lấy quần áo sạch sẽ: "Tôn chủ."

"Để xuống đi."

"Dạ."

Tụ Hoan cầm quần áo đưa tới bên cạnh.

Cô giương mắt nhìn người trên giường một chút, trong con ngươi hiện lên một tia kinh diễm, sau đó lại vội vàng gục đầu xuống lui vào một bên.

Thiếu niên này... Tôn chủ mang từ chỗ nào về.

Trên người lại có linh khí tinh khiết như thế, mà lại... Còn có hơi thở của tôn chủ.

Tụ Hoan nghĩ đến tôn chủ đã cho hắn vào Linh Trì thì thân phận của vị thiếu niên này sẽ không thay đổi.

Sau này hắn sẽ là nam chủ nhân của Vạn Kính Sơn.

Minh Thù đem Tụ Hoan đuổi đi, sau đó cầm quần áo cho Kỳ Ngự mặc rồi mới đứng dậy rời đi.

"Hắn tỉnh, nếu hắn không náo liền để hắn đợi tại phòng, nếu hắn làm ầm ĩ trực tiếp dẫn hắn tới tìm ta, ta đi gặp quốc sư của Ly Dương quốc trước."

"Dạ."

-

Vạn Kính Giới phân thành 3 đại lục: Huyền Tử, Sùng Thiên, Đông Nguyên.

Ly Dương quốc chính là đại lục Huyền Tử, đế quốc duy nhất.

Trên điện, quốc sư áo gấm thân thể như ngọc, trong điện Kim Bích Huy Hoàng một chút ô nhiễm cũng không xâm phạm được quốc sư xuất trần thoát tục

Quốc sư hình như phát giác được liền nhìn về một hướng.

Hắn có một đôi ngân đồng.

Bên trong ngân đồng bình tĩnh không lay động.

Hắn chỉ nhìn thoáng qua liền rủ xuống mắt, xoay người chắp tay: "Quốc sư Ly Dương quốc Nguyệt Qua đến gặp tôn chủ."

Minh Thù đến nơi cao nhất phất y ngồi xuống: "Quốc sư đổi không ít, dám đến gặp ta lại không nhiều."

"Tôn chủ uy danh chỉ dám chiêm ngưỡng, không dám tùy tiện khinh nhờn." Giọng nói của Nguyệt Qua bình thản, nghe không ra hắn đến cùng có tôn kính hay không.

Minh Thù cười nhạt: "Chuyện gì."

Nguyệt qua ngẩng đầu, ngân đồng nghênh tiếp ánh mắt Minh Thù: "Tháp Thiên Khải không biết nguyên do gì đột nhiên khởi động."

Tại thời điểm thú nhỏ thúc giục cô trở về, cô cũng đã đoán được có liên quan tới Thiên Khải.

Thiên Khải, tên đầy đủ là Tháp Thiên Khải.

Không sai, nó chính là một toà tháp... Toà tháp đổ nát kia.

Kỳ Ngự bên kia có một Thiên Khải lậu, hiện tại Thiên Khải bên này của cô cũng xảy ra vấn đề.

Cái này nếu như vẫn là trùng hợp, không bằng cô mổ bụng tự sát.

Nguyệt Qua chờ lệnh: "Mời tôn chủ theo Nguyệt Qua đi một chuyến, tìm ra nguyên do."

Minh Thù trầm mặc không lên tiếng, Nguyệt Qua chỉ có thể duy trì tư thế kia.

Trong điện yên tĩnh đến cây kim rơi cũng nghe tiếng, không khí ngột ngạt.

Minh Thù hỏi: "Các ngươi đã vào tháp?"

Nguyệt Qua đáp: "Không có mệnh lệnh của tôn chủ, người của đại lục Huyền Tử không dám tiến vào, bất quá..."

Hắn dừng một chút: "Thời điểm Nguyệt Qua rời đi, đại lục Sùng Thiên phái người tiến vào, không biết kết quả như thế nào."

Nguyệt Qua nghe thấy nữ tử phía trên cười khẽ, không biết là châm chọc hay là khinh miệt.

Minh Thù lại hỏi: "Tháp Thiên Khải mở ra trước đó có gì khác thường?"

Nguyệt Qua không chút nghĩ ngợi trả lời: "Một ngày trước Tháp Thiên Khải mở ra, linh khí gần Tháp Thiên Khải đều bị rút sạch, giao diện của Vạn Kính Giới dường như có chỗ dãn ra, lại chưa phát hiện dị thường. Điểm này, tôn chủ nên rõ hơn so với Nguyệt Qua."

Minh Thù: "..."

Cô rõ ràng cái rắm a!

Cô đều không ở nơi này.

Đương nhiên loại việc này không thể nói cho hắn biết, trẫm vẫn là phải giữ mặt mũi.

Giao diện dãn ra...

Là có cái gì xông vào??

Tháp Thiên Khải mở ra tuyệt đối không phải chuyện gì tốt a.

-

"Công tử, ngài muốn đi đâu đây?"

Kỳ Ngự mở cửa phòng liền thấy nữ tử tên gì Tụ Hoan đang đợi ở ngoài cửa.

Quần áo trên người Kỳ Ngự là màu đen, bên ngoài là tấm lụa cực mỏng, cũng không biết là hợp chế từ cái gì, thuận hoạt nhu hòa, cảm giác vô cùng tốt.

Đối mặt với Tụ Hoan, Kỳ Ngự không có biểu tình gì, toàn thân lộ ra một cỗ khí tức người sống chớ tiến gần: "Cô ấy đâu?"

"Tôn chủ đang gặp khách." Tụ Hoan đáp: "Công tử trước tiên có thể nghỉ ngơi tại phòng, cũng có thể theo ta đi tìm tôn chủ."

Kỳ Ngự nghĩ nghĩ: "Dẫn đường."

"Dạ."

Tụ Hoan đi phía trước dẫn đường, Kỳ Ngự phát hiện người nơi này thật sự rất nhiều, một đầu hành lang hắn ít nhất có thể gặp hai nhóm người.

"Nơi này của các ngươi nhiều người như vậy?" Kỳ Ngự nhịn không được hỏi.

"Bẩm công tử, người của chúng tôi nơi này không nhiều."

Không nhiều?

Vậy lão tử trông thấy chính là cái gì? Quỷ sao?

Tụ Hoan khả năng cảm thấy chuyện này cũng không phải là chuyện gì đáng giấu diếm liền tự tác chủ trương nói: "Bởi vì tôn chủ thích náo nhiệt, cảm thấy trong điện âm u đầy tử khí không tốt, cho nên quái của Vạn Kính Sơn cũng sinh sống ở nơi đây, chỉ tính người mà nói, xác thực không nhiều."

Đương nhiên Tụ Hoan không nói ra những tinh quái này đa số đều là tôn chủ bắt về, phát hiện bọn chúng biết nói chuyện liền ném trong núi.

Tầm mắt Kỳ Ngự đảo qua đám người kia, náo nhiệt sao?

Hình như cô xác thực là thích náo nhiệt…

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1292: Thiên Khải Chi Đạo (15)

"Nơi này của các ngươi gọi là gì?" Kỳ Ngự tiếp tục hỏi.

"Vạn Kính Sơn." Tôn chủ chưa nói cho hắn biết sao? Sẽ không phải là tôn chủ cướp hắn từ bên ngoài về chứ?

Kỳ Ngự trước đó đã nghe thấy Minh Thù nói qua, bất quá khái niệm nơi này đối với hắn rất nhạt.

Hắn hỏi: "Thân phận của cô ấy là gì?"

Tụ Hoan hơi quay đầu, trong ánh mắt hiện lên một tia hiếu kì, hắn làm sao cái gì cũng không biết?

Tôn chủ đại nhân sẽ không thật là cướp về chứ?

"Thân phận của tôn chủ..." Tụ Hoan dừng một chút: "Công tử vẫn là nên tự mình hỏi tôn chủ đi."

Nếu tôn chủ đã không nói, cô cũng đừng nên nói nhiều.

Tụ Hoan tận tụy đưa Kỳ Ngự đến tiền điện.

Kỳ Ngự vừa vặn trông thấy bóng lưng Nguyệt Qua rời đi, Minh Thù đứng trước điện nhìn về một phương hướng nào đó, từ góc nhìn của Kỳ Ngự là thấy như đang nhìn bóng lưng của Nguyệt Qua rời đi.

Tên trai bao từ đâu tới!

Lão tử không ở bên cạnh cô một lúc vậy mà liền dám xuất hiện ở trước mặt cô!

Hắn vượt qua Tụ Hoan tiến lên.

"Về sau tôi cũng cần phải gọi em là tôn chủ sao?"

Minh Thù quay đầu: "Anh thích gọi tôi như vậy? Nếu anh thích, cũng có thể."

Kỳ Ngự muốn nghe căn bản không phải cái này.

"Cô vợ nhỏ." Kỳ Ngự mềm nhũn kêu một tiếng.

Minh Thù không phản bác, nắm chặt tay Kỳ Ngự, quay đầu phân phó Tụ Hoan: "Tụ Hoan chuẩn bị một chút, chúng ta đi Tháp Thiên Khải."

"Dạ."

Tụ Hoan xuống dưới chuẩn bị chuyện xuất hành.

Đại điện chỉ còn lại Minh Thù cùng Kỳ Ngự.

Kỳ Ngự có chút sững sờ: "Tháp Thiên Khải?"

Thiên Khải hai chữ này... Hắn cũng không xa lạ gì.

Minh Thù nói: "Tôi dẫn anh đi xem Thiên Khải chân chính."

Chân chính... Thiên Khải?

"Còn có thật và giả?" Kỳ Ngự ngữ điệu cổ quái: "Thiên Khải này của tôi cùng Thiên Khải kia có quan hệ gì?"

"Thiên Khải của anh có được năng lực nghịch chuyển thời gian, hẳn là xuất từ tầng thứ tư của Tháp Thiên Khải." Minh Thù nói khẽ: "Tầng thứ tư..."

Một câu tiếp theo Minh Thù thì thầm quá nhỏ, Kỳ Ngự không nghe rõ: "Cái gì?"

"Không có gì, đi xem qua liền biết thôi."

Kỳ Ngự: "..."

Cái này đến cùng là cái gì!

Cho nên cái trên tay lão tử là giả sao?

Nếu như là giả... cái kia cũng có lực lượng như vậy, thật sự rất dọa người?

Kỳ Ngự cảm thấy mình phải tỉnh táo một chút.

Đoán chừng tiếp theo hắn sẽ gặp phải nhiều chuyện hơn.

Không thể mất mặt ở trước mặt cô!

Chống đỡ cũng phải sống!

Kỳ Ngự nhớ tới chuyện trải qua trước đó, cảm giác cần phải tìm cho mình một chút công bằng: "Trước đó em làm gì với tôi?"

Minh Thù nhìn hắn một chút: "Linh khí ở Vạn Kính Giới đã đạt trình độ gấp trăm nghìn lần trên thế giới, thân thể của anh nếu muốn sống ở chỗ này, không hấp thu thêm một chút tôi cũng chỉ có thể nhặt xác cho anh. A, không, thi thể cũng đều không có mà nhặt, anh sẽ bị những linh khí này bóp nát, ngay cả cặn cũng không còn. Trời vì mộ, đất là bia, có thoải mái hay không??"

Kỳ Ngự: "..."

Đây quả nhiên là hậu quả khi hôn nàng dâu của mình!

Nếu ngày nào đó cô không hận mình, khả năng chính là giả.

Tỉnh táo... Tỉnh táo cái quỷ a!

CMN lão tử muốn trả hàng!

Hiện tại lập tức lập tức!

Kỳ Ngự hít sâu một hơi không để ý tới cô, coi như cô đánh rắm!

Dù sao đã trải qua nhiều thế giới như vậy, Kỳ Ngự cũng biết linh khí là thứ gì.

"Thế nhưng thời điểm vừa tới tôi cũng không có cảm giác khó chịu gì mấy?"

Minh Thù ha ha một tiếng: "Vậy có thể anh có dị năng thiên phú."

Nếu không phải trẫm dùng linh khí bọc lấy ngươi, ngươi còn có thể sống được sao?

Kỳ Ngự rất tán đồng: "Tôi cũng cảm thấy vậy."

Minh Thù: "..."

Không thể trêu vào không thể trêu vào.

Kỳ Ngự: "Cho nên cái ao kia có tác dụng gì?"

Minh Thù trầm ngâm một lát: "Anh có thể hiểu thành tái tạo gân cốt đi."

Kỳ Ngự ngờ vực: "Cô vợ nhỏ, tôi thế nào cũng cảm thấy em đang gạt tôi?"

Minh Thù rất vô tội: "Quả thật tái tạo gân cốt rất hiệu quả."

Trẫm cũng không bậy nói a!

"Còn những thứ khác?" Lão tử dễ lừa như vậy sao?

"Anh thật sự muốn biết?"

Kỳ Ngự nở nụ cười: "Em cứ nói đi?"

Diễn viên Thù cũng cười theo: "Tôi cảm thấy anh không nên biết thì tốt hơn."

Kỳ Ngự nghiến răng: "Có cái gì không thể nói cho tôi biết?"

Minh Thù đem một luồng sáng truyền đến sau tai: "Không phải, tôi là sợ anh không chịu nổi."

"Tôi có cái gì không chịu nổi chứ?"

"Thật sao?" Minh Thù sách một tiếng: "Kỳ thật ao nước trước đó anh ngâm đều là máu người."

Kỳ Ngự hạ mắt: "Em gạt người, ao nước kia rõ ràng là trong suốt."

"Một thủ đoạn nhỏ mà thôi, không thì tôi dẫn anh đi xem lại lần nữa?"

Kỳ Ngự: "..."

Minh Thù nhíu mày: "Sợ sao?"

Kỳ Ngự lập tức hừ lạnh: "Đi thì đi!"

Hắn mới không tin cái kia là máu.

Kia rõ ràng chính là nước!

Minh Thù đưa Kỳ Ngự lần nữa trở lại căn phòng kia, Minh Thù phất tay xua tan sương mù.

Sương mù chậm rãi từ mặt ao tản ra, từng chút từng chút huyết hồng hiện trong con ngươi Kỳ Ngự.

Màu đỏ tươi kích thích thị giác hắn.

Trong không khí tựa hồ cũng phảng phất mùi máu tươi.

Kỳ Ngự cố gắng nghĩ đây không phải là máu, thế nhưng mùi máu tươi quanh quẩn trên chóp mũi nói cho hắn biết, đó chính là máu.

CMN!

Cô đã làm gì với lão tử!

Nghĩ đến lúc ban đầu hắn bị ném xuống sặc mấy ngụm nước, kia cũng là máu?

Kỳ Ngự chạy một vèo ra khỏi phòng, dạ dày cực kỳ khó chịu, muốn nôn mửa.

Hắn ôm cánh tay, toàn thân đều không thoải mái.

Minh Thù vẫy tay cho người đưa hắn về rửa mặt, Kỳ Ngự cũng không quay đầu lại đi.

Sau khi Kỳ Ngự rời đi, mặt ao khôi phục trong suốt, sương mù phân tán bốn phía chậm rãi bay trở về.

Minh Thù đi đến bên cạnh ao mò trong ao một lúc, đem bánh trôi bảy màu vớt lên, rõ ràng là ngâm trong nước lại cũng không có dính nước.

"Ngâm đủ chưa?"

Thú nhỏ run lông, móng vuốt nhỏ ôm tay cô chỉ: "Ngươi hù dọa hắn làm gì? Có phải là lương tâm phát hiện, phát hiện ta mới là thứ ngươi thích nhất!"

Thanh âm Thú nhỏ mềm nhũn, ngây thơ thoát tục, đáng yêu đến không chịu được.

"Yo, nhanh như vậy đã có thể nói chuyện rồi?" Thời điểm vớt Kỳ Ngự ra khỏi Linh Trì thuận tiện ném nó vào, rất nhanh đã khôi phục.

"Hừ!" Thú nhỏ hừ lạnh: "Con sen, ngươi vẫn chưa trả lời vấn đề của ta."

Ao nước Linh Trì làm sao có thể là máu.

Cái người quái dị kia lại tin tưởng!

Người thú quái dị hai chân không có lông kia quả nhiên ngu xuẩn!

Minh Thù ném nó về hồ: "Ta tình nguyện hù dọa hắn không được sao?"

Thú nhỏ chìm đến dưới đáy, lại từ từ nổi lên, giống một đám mây tung bay ở mặt ao.

"Hừ, ngươi không nói ta cũng biết vì sao."

Minh Thù giẫm lên thành ao, đứng từ trên cao nhìn thú nhỏ.

Thú nhỏ chân ngắn bơi một vòng, đắc ý mà nói: "Trong thân thể của hắn có lực lượng nguyên bản của ngươi, ngươi bây giờ muốn điều khiển hắn so với điều khiển con kiến còn đơn giản hơn, con sen, ngươi sợ hắn biết sao?"

"Xem ra ta phải nghĩ biện pháp diệt khẩu."

Thú nhỏ lẩm bẩm, hoàn toàn không sợ.

Minh Thù không muốn điều khiển Kỳ Ngự, nhưng cô cũng không muốn hắn thoát khỏi tầm kiểm soát của mình.

Những lực lượng kia là để bảo vệ hắn.

Lúc cần thiết...

Đương nhiên, cô hi vọng vĩnh viễn sẽ không có lúc ấy.

Móng vuốt của thú nhỏ cào bên cạnh ao, con ngươi đen bóng nhìn qua cô: "Tháp Thiên Khải thật sự mở?"

Minh Thù đá nó xuống: "Ta làm sao biết, ta lại không có đi xem."

Thú nhỏ ở trong ao gào thét: "Con sen!"

Minh Thù vung tay áo, sương mù bốn phía trong nháy mắt đem ao che lại, thân ảnh của thú nhỏ cũng bị ngăn trở.

Chỉ còn tiếng rống của nó.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1293: Thiên Khải Chi Đạo (16)

Minh Thù quyết định trước tiên ăn một chút gì đó rồi đi xem tiểu yêu tinh.

Vạn Kính Sơn rất nhiều thứ cũng không thể ăn, toàn cái quái gì nào là mở trí, đồ chơi có thể nói chuyện.

Không!

Toàn bộ Vạn Kính Giới không có nhiều thứ ăn được.

Bởi vì linh khí quá mức dồi dào, dẫn đến những thứ kia không dùng để tu luyện, tùy tiện tìm một chỗ an tĩnh nằm mấy năm, khai trí biến hóa đều không phải không thể.

Kỳ thật ở đây Minh Thù cũng không cần ăn bao nhiêu thứ.

Bất quá đã thành thói quen, giống như không ăn chút gì đó sẽ có lỗi với dạ dày của mình.

Minh Thù tìm một ít trái cây mài răng, vừa vặn Tụ Hoan bên kia đã chuẩn bị xong.

Cô đi vào phòng tìm tiểu yêu tinh.

Ném ở đây?

Cô rất nguyện ý, nhưng tiểu yêu tinh nguyện ý không?

"Tôn chủ."

Minh Thù ra hiệu bọn họ xuống dưới, đẩy cửa đi vào phòng.

Kỳ Ngự sắc mặt khó coi đang ngâm mình bên trong thùng tắm.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Minh Thù, lửa giận bên trong mang theo sự ủy khuất.

Minh Thù nín cười: "Đừng yếu ớt như thế a, không phải chỉ là một chút máu, một nam nhân như anh còn chưa thấy qua máu sao?"

Kỳ Ngự cắn răng: "Tôi chưa bao giờ tắm máu!"

Minh Thù hừ nhẹ một tiếng: "Yếu ớt."

Kỳ Ngự: "???"

Ai mẹ nó yếu ớt?

Ai mẹ nó yếu ớt!!

Minh Thù cầm quần áo: "Được rồi, đi thôi"

Kỳ Ngự ngồi trong nước không nhúc nhích, rất không vui vẻ nói: "Em hôn tôi một cái."

"Không hôn."

"Không hôn tôi không đi."

"Ha, vậy tôi đi đây." Thẳng nam Thù bỏ quần áo xuống: "Tôi lúc nào trở về không nhất định, anh cứ đợi ở chỗ này đi."

Minh Thù tâm tình vui vẻ rời khỏi phòng.

Rất thích xem dáng vẻ tiểu yêu tinh xù lông, đáng yêu.

Kỳ Ngự: "..."

CMN!!

Ngươi cho lão tử trở về!

Soạt ——

Kỳ Ngự từ trong nước ra, vội vàng mặc quần áo.

Hắn chạy ra khỏi phòng, phát hiện Minh Thù đang đứng ở bên ngoài cùng Tụ Hoan nói chuyện.

Hắn lập tức chậm dần tốc độ, giả dạng mình tuyệt đối không phải dáng vẻ hoảng hốt.

Tụ Hoan nhìn Kỳ Ngự một chút, hơi cúi người rồi vội vàng rời đi.

Minh Thù quay người nhìn hắn.

Quần áo có chút loạn, giày cũng không mang, chân trần giẫm trên mặt đất, vạt áo che lại mu bàn chân chỉ lộ ra mấy cái ngón chân.

Minh Thù: "..."

Hắn ngẩng đầu nhìn Minh Thù, ưỡn lưng đến vô cùng thẳng.

Nhìn cái gì vậy!

Lão tử mới không phải đuổi theo ngươi.

Ý kia còn xém chút viết ở trên mặt, Minh Thù nghẹn họng, cô vào phòng lấy giày ra.

Kỳ Ngự lúc này mới phát hiện mình không xỏ giày.

"..." Kỳ Ngự ánh mắt dao động, trấn định kiếm cớ: "Tôi cảm thấy không mang giày rất mát mẻ."

Minh Thù cười như không cười: "Đúng vậy a, sáng mai anh liền không xuống được giường, tôi vẫn nên chuẩn bị trước cho anh một cái quan tài thế nào?"

Minh Thù ngồi xổm người xuống, vén vạt áo hắn lên: "Nhấc chân."

Kỳ Ngự: "..."

Kỳ Ngự có xúc động muốn cướp lại tự mang, cuối cùng chỉ có thể chậm rãi nhấc chân.

Hắn trừng mắt nhìn người mang giày cho mình, trong lòng không biết là cảm giác gì.

Từ sau khi mẹ hắn chết cũng không có ai tốt với hắn như vậy.

Trong lòng hắn hơi chua chát, nhưng nhiều hơn là vui mừng.

Hắn thật sự rất thích người trước mặt này.

Điểm nào cũng thích.

Minh Thù xỏ giày, chỉnh lại y phục của hắn, thẳng đến toàn bộ thoả đáng mới hơi lui một bước: "Anh đại biểu cho Vạn Kính Sơn của tôi, không nên ở bên ngoài làm cho tôi mất mặt."

Kỳ Ngự: "..." Vẫn là bóp chết cô ấy đi!

Cảm động cái gì, đều là giả!

Loại người này đến cùng là làm sao tìm được đối tượng!!

Đáng đời độc thân!

Kỳ Ngự tức giận đến nỗi đã quên đi mình mới là đối tượng của

cô.

-

Tháp Thiên Khải ở nơi giao giới giữa ba đại lục, chỗ kia không có bất kỳ đại lục nào quản lý.

Bởi vì bản chất đặc thù của Tháp Thiên Khải nên xây một mình trong quảng trường, quảng trường to lớn cơ hồ không thấy đỉnh.

Mà trên quảng trường, thứ đang treo lơ lửng giữa trời mới là Tháp Thiên Khải.

Tháp Thiên Khải hình tròn, bề ngoài là màu vàng kim nhàn nhạt, lúc này giống như một vật phát sáng không ngừng liên tục tản ra kim quang.

Bình thường Tháp Thiên Khải không phát sáng, chỉ có thời điểm Tháp Thiên Khải mở ra mới phát ra kim quang.

Tháp Thiên Khải từ đâu tới cũng không ai rõ, phảng phất khi Vạn Kính Giới tồn tại nó đã ở đó.

Mà liên quan tới tác dụng của Tháp Thiên Khải cũng không ai có thể nói rõ. Chỉ biết bên trong Tháp Thiên Khải có cất giấu các loại bí bảo lợi hại.

Nếu ai có thể có được đồ vật trong Tháp Thiên Khải, có khi sẽ trở thành một người trên vạn người.

Giờ phút này trên quảng trường có không ít người, người của tam đại lục nhận được tin Tháp Thiên Khải mở ra liền dồn dập lấy tốc độ nhanh nhất chạy đến, tốp năm tốp ba bão đoàn đứng đấy.

Tam phương đại lục phân chia khá là rõ ràng, phía bắc mỗi người chiếm một phương, còn lại nam phương cũng chính là đối diện cửa vào tháp kia.

Tháp Thiên Khải mở ra, nhưng cửa tháp không có mở, ai biết bên trong sẽ xuất hiện thứ gì.

Các âm thanh trò chuyện không ngừng vang lên.

"Nghe nói người của Sùng Thiên đã tiến vào, chúng ta còn phải đợi ở đây sao?"

"Không phải cứ như vậy đi vào sao?"

"Ai biết tình huống bên trong như thế nào, Sùng Thiên nguyện ý dẫn đầu, tạm thời vẫn là yên lặng theo dõi diễn biến đi."

"Tháp Thiên Khải không phải..." Người kia tựa hồ muốn nói gì đó nhưng lại hơi thấp thỏm ngắm nhìn bốn phía, hạ giọng: "Các đã ngươi nghe qua một tin đồn chưa?"

Lập tức có người truy vấn: "Tin đồn gì?"

Liên quan tới lời đồn của Tháp Thiên Khải bọn hắn nghe qua không ít, bất quá đại đa số đều là nói bừa.

Nhưng cái này cũng không trở ngại bọn hắn bát quái.

Người kia vẫy gọi, ra hiệu mọi người dựa vào gần một chút: "Vạn Kính Giới đã từng chỉ có một đại lục, đó chính là đại lục Huyền Tử..."

"Việc này trẻ em 3 tuổi của Vạn Kính Giới đều biết, ngươi chớ nói nhảm." Tính tình nóng nảy không muốn nghe nói nhảm, thúc giục hắn vào vấn đề chính.

Người kia nói: "Đã từng là đại lục Huyền Tử thống lĩnh toàn bộ Vạn Kính Giới, lúc Vạn Kính Giới của chúng ta ở thời kì mạnh mẽ nhất, thế nhưng về sau đại lục Huyền Tử phân liệt... Ta nghe nói, chính là có liên quan đến Tháp Thiên Khải."

Người bên cạnh hào hứng: "Quan hệ thế nào?"

Người kia lại hỏi: "Cuộc chiến U Thủy, các ngươi có ai biết?"

Tất cả mọi người có chút mờ mịt, bọn hắn biết hầu như không có cuộc chiến U Thủy.

Thấy mọi người lắc đầu, người kia liên có cảm giác ưu việt: "U Thủy này... Chính là nơi chúng ta đang đứng lúc này."

Đám người trừng lớn mắt nhìn dưới chân bọn họ.

Dưới đất là một tảng đá màu xanh nhạt, mỗi một khối lớn nhỏ không kém bao nhiêu, từ vị trí của bọn họ nhìn về nơi xa căn bản không thấy điểm cuối cùng.

Nơi này lớn đến quá mức.

Nơi này là ai xây tựa hồ cũng không cách nào tra được lịch sử cặn kẻ.

Tất cả mọi người đều cho là là Tháp Thiên Khải ở chỗ này...

"U Thủy... Là nước sao?" Bọn hắn hiện tại sẽ không đứng trên nước chứ?

Người kia nhún vai: "Cái này ta cũng không biết."

Có người hỏi: "Cuộc chiến U Thủy kia là cái gì?"

"Cuộc chiến U Thủy là cái gì ta không biết, nhưng sau khi xảy ra cuộc chiến U Thủy, Vạn Kính Giới liền chia thành ba phần thiên hạ, đại lục Huyền Tử bị chia cắt, từ đây biến thành tam đại lục."

Người nói chuyện dừng một chút: "Các ngươi ngẫm lại xem, Tháp Thiên Khải cho tới bây giờ đều chưa từng thay đổi vị trí, cuộc chiến U Thủy khẳng định có liên quan tới Tháp Thiên Khải."

Này cũng không sai, vật đổi sao dời, nhưng vị trí của Tháp Thiên Khải chưa hề phát sinh qua biến hóa.

Nói cách khác, Vạn Kính Giới, ba phần thiên hạ đều có quan hệ cùng Tháp Thiên khải.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1294: Thiên Khải Chi Đạo (17)

Tiếng rồng ngâm từ không trung truyền đến, người phía dưới dồn dập ngẩng đầu nhìn lên.

Màu mực trường long như ẩn như hiện trong các tầng mây.

Rồng tại Vạn Kính Giới cũng không hiếm, thực lực không mạnh, hoàn toàn có thể bắt một con làm thú cưỡi cho mình.

Nhưng là rồng màu mực...

Có người hô lên: "Là người Long gia của đại lục Đông Nguyên."

Rồng màu mực, chỉ có Long gia của đại lục Đông Nguyên mới có thể điều khiển.

Thân phận của người trên không là gì không cần nói cũng biết.

Mặc Long đi sau theo mấy con rồng, bọn họ rơi từ trên không xuống đến phe của đại lục Đông Nguyên bên kia.

Sau Mặc Long là Hỏa Phượng.

"Hoàng thất Liệt Dương Quốc của Sùng Thiên cũng tới."

Các nhân vật có cấp bậc quan trọng của đại lục Sùng Thiên cùng đại lục Đông Nguyên cũng lần lượt đến.

Những đại lão này hẳn là cùng hẹn một ngày đến.

"Kỳ quái... đại lục Huyền Tử làm sao chỉ có vài người không quan trọng đến? Người của Vinh gia cùng Cao gia cũng không có xuất hiện."

"Ta nghe nói phát hiện dị thường đầu tiên chính là người của đại lục Huyền Tử? Làm sao người của bọn họ lại đến ít như vậy?"

"Đại lục Huyền Tử gần trăm năm nay vẫn luôn uất ức, ta nhìn bọn họ chỉ sợ là không dám tới."

"Không đến mức đó chứ, lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa béo."

Mọi người nghị luận từng trận, ngay cả những đại lão kia cũng có chút kỳ quái.

Chuyện Tháp Thiên Khải mở ra như vậy, đại lục Huyền Tử bên kia làm sao vẫn giữ bình tĩnh như thế.

Thời điểm mọi người ở đây đang hiếu kì, người của Vinh gia cùng Cao gia chậm rãi tới.

Sau đó là người trong hoàng thất của Ly Dương Quốc đến.

Bất quá...

Người đến lại là quốc chủ của Ly Dương Quốc?

Liệt Dương Quốc lúc này ra mặt bất quá cũng là một hoàng tử, quốc chủ coi như tới thì giờ phút này cũng sẽ không lộ diện.

Còn lại các gia tộc tông môn khác ra mặt cũng không phải vị lớn nhất kia, lúc này những người kia hơn phân nửa đều ở một nơi bí mật nào đó gần đây để theo dõi...

Nhưng quốc chủ của Ly Dương Quốc cứ như vậy xuất hiện.

"Xin chào Đan Tinh quốc chủ." Long Chính Hải tiến lên chào hỏi.

Đại lục Huyền Tử chỉ có một quốc gia, không giống với Sùng Thiên có tới mấy quốc gia, Đông Nguyên dù không có quốc gia nhưng có các tông môn cùng thế gia thế chân vạc đều khắc chế lẫn nhau.

"Long trưởng lão." Đan Tinh nhàn nhạt đáp ứng một tiếng.

Long Chính Hải cùng Đan Tinh hàn huyên vài câu, còn lại các đại lão có uy lực tương đối lớn cũng dần dần xúm lại.

Các phe chào hỏi nhau một trận rồi mới vào vấn đề chính: "Nếu mọi người đều đến đông đủ, vậy không bằng chúng ta nói chuyện của Tháp Thiên Khải."

"Không vội." Đan Tinh lại cự tuyệt: "Quốc sư Nguyệt Qua còn chưa tới."

Long Chính Hải ngoài cười nhưng trong không cười: "Đã sớm nghe qua Nguyệt Qua quốc sư tuổi trẻ tài cao, chính là thiên chi kiêu tử tân nhiệm của Ly Dương Quốc. Bất quá... Đan Tinh quốc chủ đã ở đây, cũng không cần phải chờ quốc sư Nguyệt Qua chứ?"

Đan Tinh nhìn Long Chính Hải một chút: "Mọi người không muốn chờ ta cũng không miễn cưỡng, các ngươi thảo luận ta sẽ không tham dự."

Long Chính Hải giật mình trong lòng.

Nguyệt Qua không tới, Đan Tinh cũng không tham gia thảo luận?

Đan Tinh không phải nói chơi, hắn nói xong cũng rời khỏi vòng thảo luận.

Đan Tinh rời khỏi một khoảng cách, thấp giọng hỏi người bên cạnh: "Nguyệt Qua đến đâu rồi?"

"Bẩm quốc chủ, trước đó quốc sư có truyền tin đến nói khoảng cách của bọn họ cách nơi đây còn một đoạn, sớm nhất giữa trưa ngày mai có thể đuổi tới."

Đan Tinh ngược lại không lo lắng, nhẹ gật đầu: "Nói Nguyệt Qua nhất định phải hầu hạ tốt tôn chủ, không cần gấp."

"Dạ."

-

Vào đêm, toàn bộ Tháp Thiên Khải đều được một vật chiếu sáng, trên quảng trường hết thảy đều nhìn thấy rõ ràng.

Đan Tinh ngồi trên ghế, như có điều suy nghĩ nhìn tháp trên trời.

Người của đại lục Sùng Thiên đi vào lâu như vậy đều chưa ra, bọn họ thương lượng một chút quyết định lần nữa phái người đi vào, bất quá lần này là một đại lục cử hai người.

Về phần đại lục Huyền Tử bên này ngược lại cũng có người kích động, nhưng Đan Tinh đối với chuyện này trực tiếp cự tuyệt.

Có người muốn tham gia, hắn cũng không ngăn.

Đan Tinh nhìn những người bên kia chuẩn bị tiến vào Tháp Thiên Khải, lộ ra một tia giễu cợt.

Không biết sống chết.

Ngay tại thời điểm bọn họ đã chuẩn bị sẵn sàng, Tháp Thiên Khải bên trên đột nhiên lóe lên một cái.

Mọi người đều giật mình.

Có người đã đến nơi đây lâu, mỗi đêm đều thấy Tháp Thiên Khải phát ra ánh sáng, nhưng chưa bao giờ thấy qua tình huống như vậy của Tháp Thiên Khải.

"Chuyện gì xảy ra?"

"Không biết, làm sao đột nhiên lại lóe lên?"

"Có phải người của Sùng Thiên ở bên trong làm cái gì?"

Ánh sáng của Tháp Thiên Khải lóe lên có quy luật, thời gian kéo dài cũng chỉ có mấy cái.

Sau lần lóe lên cuối cùng, kim quang giống như bị Tháp Thiên Khải thu liễm trở về, bốn phía lâm vào một vùng tối tăm.

Đám người còn không biết có chuyện gì xảy ra, kim quang của Tháp Thiên Khải lần nữa phát ra, chiếu sáng quảng trường.

"Mau nhìn!"

Có người hét lên.

Đám người thuận theo nhìn sang, chỉ thấy bên dưới Tháp Thiên Khải có một đoàn bóng đen nằm trên mặt đất.

Từ hình dạng bên trên là người.

Bởi vì phía dưới Thiên Khải Tháp tia sáng sẽ không quét đến nên mọi người trong lúc nhất thời cũng không xác định có nguy hiểm không.

Trong lòng mọi người âm thầm đề phòng, nhiều ngày như vậy, Tháp Thiên Khải thế nhưng là một chút phản ứng cũng đều không có.

Mọi người chần chờ quan sát bóng đen bên kia, phát hiện bọn họ cũng không có động tĩnh.

Bọn hắn cẩn thận tới gần, thấy rõ mấy người, rõ ràng đã là thi thể không có hơi thở.

Những người này chính là nhóm người của đại lục Sùng Thiên trước kia tiến vào Tháp Thiên Khải.

Hết thảy tám người tử trạng đều khác biệt, nhưng đều vô cùng thảm, không biết ở bên trong đã trải qua cái gì.

"Chết tám người... Vừa rồi Tháp Thiên Khải có phải là lóe tám lần?"

"Ta không có đếm..."

"Hình như chính là tám lần... Bọn họ tiến vào bao nhiêu người? Khẳng định không chỉ tám người, những người còn lại còn sống không?"

Đại lục Sùng Thiên bên kia cho ra nhân số chính xác.

—— mười bốn người.

Chết tám người.

Còn lại sáu người.

Bởi vì biến cố này nên đội ngũ vừa rồi chuẩn bị đi vào tạm thời cũng không dám động.

-

Khoảng cách Tháp Thiên Khải cực xa, trên đường nhỏ xe ngựa chậm rãi đi tới.

Nguyệt Qua cưỡi một con sư tử trắng như tuyết đi ở phía trước, đám người còn lại trực tiếp bay, không gần không xa đi theo xe ngựa.

Phía trước có linh hạc bay tới, Nguyệt Qua đưa tay đón lấy.

Một lát sau đem linh hạc thả ra.

Nguyệt Qua quay đầu nhìn xe ngựa một chút, ngân đồng bình tĩnh, như ánh trăng chiếu rọi một ao nước đọng.

Nhìn một lúc hắn thu tầm mắt lại, tiếp tục đi lên phía trước.

Trong xe ngựa, Kỳ Ngự gối lên chân Minh Thù, vuốt vuốt tóc xanh của cô rũ xuống người.

Hắn vuốt một đoạn tóc xanh, lướt qua mu bàn tay Minh Thù: "Rõ ràng có thể bay, tại sao muốn dùng biện pháp chậm như vậy?"

"Đi nhanh như vậy làm gì." Minh Thù kéo tóc trở lại: "Đi sớm để ngăn cản bọn họ muốn chết? Tôi rảnh rỗi như vậy sao?"

Kỳ Ngự suy nghĩ một chút, đây đúng là chuyện cô nên làm.

Minh Thù lấy trái cây bên cạnh cắn hai cái lại đưa tới miệng Kỳ Ngự.

Kỳ Ngự há miệng cắn một chút.

"Tê..."

Cả khuôn mặt hắn đều nhíu lại.

Chua quá!!

Minh Thù cười tủm tỉm nhét vào tay hắn: "Mời anh ăn."

Kỳ Ngự: "..."

Ăn cái rắm a!

Cái này cmn là để cho người ăn sao!?

Ông đây mặc kệ!

Để lão tử trở về!!

Kỳ Ngự ủy khuất ôm ba quả gặm, nước mắt đều tuôn ra.

Đầu ngón tay Minh Thù lướt qua khóe mắt hắn "Làm sao lại khóc rồi?"

"Ai khóc!" Kỳ Ngự xù lông: "Lão tử là bị chua!"

Hắn ôm cổ Minh Thù, thẳng nửa người trên hôn về phía Minh Thù.

Chính ngươi thử một chút!

Chính ngươi thử một chút!

Đây là cho người ăn sao?

Hôn hôn cũng đều không có cách nào ngọt!

Tức chết lão tử!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1295: Thiên Khải Chi Đạo (18)

Tháp Thiên Khải.

Đột phát sự kiện làm cho đám người không dám động, nhưng cũng chỉ là một buổi tối.

Rạng sáng ngày thứ hai bọn họ vẫn triệu tập người chuẩn bị tiến vào tháp.

Không mạo hiểm sao có thể có thu hoạch.

Trong truyền thuyết bên trong Tháp Thiên Khải có bí bảo, thậm chí có người nói có thể tìm được cầu trường sinh bên trong Tháp Thiên Khải.

Người của Vạn Kính Giới lợi hại, thế nhưng hôm đó bọn họ vẫn chưa đi tới tầng cuối cùng.

Phía nam dần dần có người hội tụ, đều là người chuẩn bị tiến vào tháp.

Đan Tinh mặt không đổi quan sát.

"Quốc chủ." Trưởng lão Vinh gia đi đến trước mặt Đan Tinh, sau khi hành lễ nói: "Vì sao chúng ta không tham dự? Nếu bọn họ ở bên trong đạt được cơ duyên... đại lục Huyền Tử gần trăm năm suy thoái, nếu là tại..."

Nói đại lục của mình không tốt, Vinh trưởng lão cũng không khá là bao.

Đan Tinh ngữ khí thản nhiên: "Ngươi cho rằng Tháp Thiên Khải này muốn vào là vào?"

Vinh trưởng lão nhìn về phía Tháp Thiên Khải: "Đây không phải đã mở ra sao?"

Đan Tinh tựa hồ lười nói nhảm: "Ta không có ngăn các ngươi, các ngươi muốn đi cứ việc đi."

Vinh trưởng lão nhíu mày.

Không biết có phải là ảo giác của hắn hay không, hắn cảm thấy mỗi một đời quốc chủ khi nhìn Tháp Thiên Khải tựa hồ cũng rất cấm kỵ.

Vinh gia cùng Cao gia tại đại lục Huyền Tử địa vị cũng không thấp, trong gia tộc nhân số thịnh vượng, thị tộc khổng lồ.

Ngày bình thường quốc chủ đều sẽ cho bọn họ mấy phần mặt mũi.

Ngày hôm nay lại trực tiếp cự tuyệt...

Khóe mắt Vinh trưởng lão hiện lên một tia ánh sáng, hắn thuận theo nhìn qua, cửa tháp chính từ từ mở ra.

Người phía dưới bay lên rơi vào trước cửa tháp, tiếp theo liền đạp một cái kim quang liền biến mất.

Sau khi tất cả mọi người vào trong, cửa tháp chậm rãi đóng lại.

Vinh trưởng lão lúc này coi như phái người cũng không kịp, chỉ có thể nhìn cửa tháp triệt để đóng lại.

Lần này không chờ quá lâu, người buổi sáng đi vào, ban đêm liền bị đưa ra.

Tính cả sáu người của đại lục Sùng Thiên lần trước chưa đi ra đều nằm cùng một chỗ.

Cục diện có chút tĩnh mịch, thi thể xếp thành một hàng, không một người nói chuyện.

Leng keng leng keng ——

Tiếng chuông thanh thúy từ xa truyền đến.

Người bên cạnh Đan Tinh lập tức nói: "Quốc chủ, quốc sư Nguyệt Qua đến."

Sư tử cao lớn uy mãnh nện từng bước ưu nhã, chậm chạp xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Nam tử ngân đồng tóc đen ngồi trên lưng sư tử, phong thần bay phất phơ.

Âm thanh là từ chiếc chuông trên cổ sư tử, phát ra âm thanh thanh thúy vang dội.

Đằng sau sư tử là một chiếc xe ngựa chậm rãi đi theo, kéo xe ngựa là Tuyết Long khó gặp của Vạn Kính Giới.

Phía sau xe ngựa là một đám người áo xanh đi theo, có nam có nữ, người nào cũng mỹ mạo thanh tú, lúc đi tay áo tung bay, linh khí bức người.

Đan Tinh đứng dậy đi về hướng xe ngựa.

Nguyệt Qua xoay người leo xuống: "Quốc chủ."

Đan Tinh gật đầu, nhìn về phía sau xe ngựa.

Đan Tinh tự mình nghênh tiếp, đám người bên kia cũng tò mò quan sát.

Xem như là quốc sư Nguyệt Qua, cũng không cần đến quốc chủ tự mình nghênh đón a?

Mà lại chiếc xe ngựa kia... Bên trong là ai?

Có thể để cho quốc sư tự mình dẫn đường.

Tụ Hoan cúi người: "Xin chào quốc chủ Ly Dương Quốc."

Người phía sau im ắng hành lễ, cũng không lên tiếng.

Đan Tinh không biết Tụ Hoan, nhưng hắn biết bên cạnh tôn chủ có một nữ tử áo tím, tên Tụ Hoan.

Đan Tinh thay đổi tư thái quốc chủ cao cao tại thượng, chắp tay: "Tụ Hoan cô nương, làm phiền mời tôn chủ."

Tụ Hoan hơi gật đầu, tiến lên đẩy rèm ra.

Ngón tay trắng nõn như sứ đặt vào lòng bàn tay Tụ Hoan, váy áo nền trắng hoa văn đỏ từ trong rèm hiện ra.

Nữ tử từ trên xe ngựa nhảy xuống, cô đưa tay đặt trên đầu lông mày nhìn về phía Thiên Khải Tháp.

Trong nháy mắt ngửa đầu, dung mạo khuynh thế tuyệt trần bị ánh sáng soi ra, chậm rãi lưu chuyển đem kim quang bao phủ, phảng phất đột nhiên tăng thêm thánh khiết.

Bốn phía mơ hồ đều có âm thanh hít hơi.

Bị dung mạo của nữ tử làm cho kinh diễm.

"Đây là ai vậy?"

"Không biết, dung mạo này nếu ta đã gặp qua tuyệt đối sẽ không quên!!"

"Nhìn dáng vẻ của quốc chủ Ly Dương Quốc như vậy, thân phận của cô nương này so với hắn còn lợi hại hơn?"

"Ta nhìn trên người cô ấy ngoại trừ linh khí nồng đậm ra hình như không có chỗ nào đặc biệt."

"Chính là dung mạo xinh đẹp một chút..."

Sau một lúc yên lặng ngắn ngủi, tiếng bàn luận xôn xao dần dần vang lên, tìm tòi nghiên cứu, nghi hoặc, kinh diễm các loại ánh mắt cổ quái đều rơi trên người cô.

"Ách..."

Minh Thù phát ra một đơn âm tiết, sau đó nhìn về phía y Đan Tinh vẫn bảo trì tư thế chắp tay: "Lại đổi người... Ngươi tên gì?"

"Quốc chủ thứ 176 của Ly Dương Quốc, Đan Tinh."

Minh Thù ồ lên một tiếng: "Lo lắng hãi hùng?"

Đan Tinh: "..."

Cái kia không phải hãi hùng!!

Minh Thù hiển nhiên chỉ là thuận miệng nói, cũng không có truy cứu tới cùng ý của Đan Tinh là gì.

Cô quay người, vươn tay về phía rèm: "Ở bên trong lề mề cái gì, xuống đây."

Đan Tinh kinh ngạc nhìn về phía Nguyệt Qua, trong xe ngựa còn có người?

Nguyệt Qua gật đầu.

Kỳ Ngự nhô nửa người ra, thiếu niên ngũ quan tinh xảo, có một loại vẻ đẹp xâm nhập làm cho người ta nhìn hoài không thôi.

Khóe môi khẽ mím, ánh mắt rũ xuống, nhìn qua tựa hồ có chút không cao hứng.

Làm cho người ta có một loại cảm giác muốn đem tất cả đồ tốt nhất trên thế gian dâng đến trước mặt hắn, cung cấp cho hắn chọn lựa, để hắn cười một cái.

"Ta phii, người này cũng quá đẹp? Nữ sao?"

"Lớn lên so với nữ tử còn đẹp hơn, ta còn muốn động tâm..."

"Hai người này có lai lịch gì?"

"Sẽ không phải là con gái riêng của quốc chủ Ly Dương Quốc chứ?"

"Phi, ngươi không nghe quốc chủ Ly Dương Quốc gọi là gì sao? Tôn chủ? Xưng hô này quá kỳ quái, trên đại lục của chúng ta có người như vậy sao?"

"Ai nha, bất kể nói thế nào, tiểu ca ca đẹp mắt như vậy rất khó gặp."

"Ta đột nhiên muốn yêu đương..."

Trong đám người phản ứng kích động, nếu như không phải trở ngại đây là địa bàn của Ly Dương Quốc, đoán chừng có người đều muốn đi qua tới gần nhìn xem.

Người trước đó nói chuyện cuộc chiến U Thủy cũng ở trong đám người, hắn khẽ nhíu mày nhìn nữ tử kia.

Nữ tử này, hình như đã gặp ở nơi nào...

Đan Tinh lúc này đang nhìn tôn chủ trong miệng hắn cẩn thận vịn thiếu niên kia xuống tới.

Tròng mắt của Đan Tinh đều muốn lồi ra ngoài.

Đan Tinh thận trọng hỏi: "Tôn chủ, vị này chính là?"

Minh Thù đường đường chính chính giới thiệu: "Tôn chủ phu nhân."

Kỳ · Tôn chủ phu nhân · Ngự: "..." Giết cô nhanh hơn hay là tự sát nhanh hơn?

Đan Tinh cũng bị mấy chữ tôn chủ phu nhân làm cho khiếp sợ, một lúc lâu cũng chưa hồi phục lại tinh thần.

Đan Tinh sắc mặt hơi miễn cưỡng nói: "Xin chào tôn chủ... Phu nhân..."

Khóe miệng Kỳ Ngự giật một cái, vì sao bọn họ có thể tiếp nhận loại thuyết pháp này?!

"Khục..." Đan Tinh tằng hắng một cái: "Tôn chủ, có muốn nghỉ ngơi một lát rồi bàn chuyện không?"

Minh Thù nắm tay Kỳ Ngự: "Không cần, đã có bao nhiêu người tiến vào?"

"Người của đại lục Sùng Thiên trước đó đi vào một nhóm,sáng nay đi vào một nhóm, nhưng vừa rồi tất cả mọi người đều bị đưa ra ngoài."

Minh Thù không có gì ngoài ý muốn: "Chết rồi?"

Đan Tinh gật đầu.

*

Tớ liệt kê quan hệ một chút..

Đại lục Huyền Tử: Đan Tinh (quốc chủ Ly Dương Quốc), Cao gia, Vinh gia (Ly Dương Quốc là quốc gia duy nhất của đại lục Huyền Tử)

Đại lục Sùng Thiên: Liệt Dương Quốc (Đông Nguyên không chỉ có một quốc gia, cái khác tớ không có viết, đại lục này là lấy quốc gia phân chia)

Đại lục Đông Nguyên: Long gia (đại lục này lấy thế gia cùng tông môn phân chia)

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1296: Thiên Khải Chi Đạo (19)

Minh Thù đi cùng Đan Tinh đến hướng cửa tháp.

Thi thể bày ra cách đó không xa, Minh Thù sang bên kia nhìn một chút.

Cô đi về hướng bên kia muốn nhìn thi thể một chút.

Còn chưa tới gần đã bị người ta ngăn lại.

Người cản bọn họ lại chính là Long Chính Hải.

Ánh mắt sắc bén của hắn đảo qua trên người Minh Thù.

Hắn ở cái tuổi này đối với loại sắc đẹp này đã sớm bỏ qua.

"Quốc chủ Ly Dương Quốc, vị cô nương này là?"

Đan Tinh nhìn Minh Thù một chút, lúc này mới trả lời: "Tôn chủ chỉ muốn nhìn thi thể một chút, sẽ không làm gì, xin Long trưởng lão yên tâm."

"Tôn chủ? Tôn chủ gì?" Long Chính Hải ánh mắt càng ngờ vực: "Làm sao ta chưa từng nghe qua?"

"Tôn chủ xuất hiện từ chỗ nào, quốc chủ Ly Dương Quốc, chẳng lẽ ngươi đang giở trò gì?"

"Đúng đấy, trên đại lục này cũng không có nhân vật như vậy."

Long Chính Hải không phải người của đại lục Huyền Tử nên cũng không sợ vị quốc chủ Ly Dương Quốc này: "Quốc chủ Ly Dương Quốc trước đó ngươi không tham gia hành động của chúng ta, lúc này lại tùy tiện mang người tới xem xét, tha thứ tại hạ không thể phối hợp."

Đan Tinh: "..." Một đám ngu ngốc!

Kỳ Ngự biểu lộ cổ quái: "Bọn hắn không biết em?"

Ở đây tựa hồ ngoại trừ cái tên Đan Tinh này, những người còn lại cũng không nhận ra cô...

Minh Thù buồn cười: "Không thì anh cho rằng vì sao tôi lại bị người ta đuổi theo?"

Kỳ Ngự: "..."

Nói xong rất cao thượng sao?

Không biết là cái quỷ gì?

Ngươi tự phong cho bản thân mình là tôn chủ sao?

Trước đó một bộ "Trên đời này lão tử trâu bò nhất" là ai cho ngươi tự tin!

Hắn đều tin a!

Kết quả người ta căn bản không biết cô!

"Tôn chủ..." Đan Tinh cầu cứu Minh Thù.

Người sau nở nụ cười nhạt: "Ta chỉ muốn xem bọn họ tiến vào tầng nào."

Long Chính Hải con ngươi nhíu lại: "Tiểu cô nương như ngươi còn có thể nhìn ra cái này?"

Minh Thù nói: "Nhìn không ra, ta nói bừa."

Long Chính Hải: "..."

"Quốc chủ Ly Dương Quốc, không bằng ngươi giới thiệu một chút thân phận của vị tiểu cô nương này là như thế nào?" Một người trẻ tuổi bên cạnh Long Chính Hải đi ra, chính là hoàng tử Liệt Dương Quốc.

Đáng giá để quốc chủ một nước đối đãi như thế, bọn hắn cũng rất tò mò.

Đan Tinh nào dám nói lung tung, hắn luôn nghiêm mặt, vắt hết óc để tìm cách giải thích..

Hoàng tử Liệt Dương Quốc: "Quốc chủ Ly Dương Quốc, cái này rất khó trả lời sao?"

Long Chính Hải: "Quốc chủ Ly Dương Quốc, ta cũng rất muốn biết, người nào có thể làm ngươi đối đãi như thế."

Đan Tinh: "..."

Minh Thù cũng không có ý muốn nói, cô nở một nụ cười nhạt: "Không phải các ngươi muốn tiến vào Tháp Thiên Khải sao?"

Long Chính Hải cùng hoàng tử Liệt Dương Quốc đồng thời nhìn về phía cô.

Ai không muốn tiến vào Tháp Thiên Khải?

"Các ngươi chọn người đi, ta mang các ngươi tiến vào, bất quá..." Minh Thù cười khẽ: "Có thể đi ra hay không liền nhìn các ngươi tự tạo hóa."

Long Chính Hải trầm giọng quát lớn: "Ngươi đến cùng là ai!"

Minh Thù đưa tay búng một cái, ánh sáng của Tháp Thiên Khải như thủy triều lui về trong tháp, bốn phía lâm vào một vùng tối tăm.

Đám người: "..."

Minh Thù búng tay lần nữa, ánh sáng lại chậm chạp phát ra.

Long Chính Hải khiếp sợ không thôi: "Ngươi..."

Cô đây là đang điều khiển Tháp Thiên Khải?

Biểu lộ của hoàng tử Liệt Dương Quốc hơi rạn nứt.

Minh Thù tiếp lời của Long Chính Hải: "Ta biết ta rất lợi hại, các ngươi muốn sùng bái ta cũng có thể, ta không ngại."

Long Chính Hải: "..." Người này cmn đến cùng là ai a!!

"Ta chỉ chờ các ngươi một canh giờ." Minh Thù lại nói.

-

Rời khỏi bên đó trở lại địa bàn của Ly Dương Quốc, Kỳ Ngự liền không nhịn được hỏi: "Vừa rồi làm sao em làm được?"

Minh Thù tùy ý nói: "Ánh sáng trong tháp vốn có thể khống chế, lừa bọn họ thôi."

Kỳ Ngự: "..."

Hắn nhìn về phía kim quang vây quanh tháp trong hư không: "Đây chính là Tháp Thiên Khải?"

Đứng ở phía dưới, hắn không cảm giác được gì.

Cái tháp này cũng những kiến trúc trong hư không kia không có gì khác biệt.

"Ừ." Minh Thù thuận theo hắn nhìn sang: "Tháp Thiên Khải, vạn giới cuối cùng."

Kỳ Ngự nhíu mày: "Có ý gì?"

"Anh đi vào liền biết rồi." Minh Thù giật giật khóe miệng: "Hi vọng đến lúc đó anh sẽ không bị dọa đến khóc nhè."

Kỳ Ngự: "..."

Ai muốn khóc nhè?

CMN lão tử là loại người này sao?

"Tôn chủ, ngài thật sự phải vào tháp?" Đan Tinh lề mề tới, cẩn thận hỏi.

Minh Thù: "Tháp Thiên Khải sẽ không vô duyên vô cớ mở ra, ta cần vào xem một chút."

Tháp Thiên Khải cùng Thiên Khải trong tay tiểu yêu tinh có quan hệ gì, có lẽ vào trong sẽ có đáp án.

Đan Tinh ánh mắt phức tạp: "Tôn chủ, ngài... Cẩn thận."

Minh Thù trầm lặng nói một tiếng: "Long gia một đời không bằng một đời, trở ra nhất định phải làm cho Long gia kia nhìn thật kỹ con cháu của hắn một chút."

Đan Tinh: "..."

"Nói đến, ta còn phải tạ ơn Long gia nhỉ." Minh Thù liếc Đan Tinh một cái: "Đúng không, quốc chủ Ly Dương Quốc."

"Chuyện năm đó, tôn chủ..."

Minh Thù phất tay, Đan Tinh lập tức ngậm miệng.

Tầm mắt Kỳ Ngự dao động trên người Đan Tinh cùng Minh

Thù, hoàn toàn nghe không hiểu, chuyện năm đó là chuyện gì?"

Thân phận của cô đến cùng là gì?

-

Một canh giờ sau.

Minh Thù đi đến cửa dưới phía Nam, Long Chính Hải cùng hoàng tử Liệt Dương Quốc tự mình mang người tới.

Tháp Thiên Khải không thuộc về bất kỳ bên nào, chỉ cần có lá gan, ngươi muốn vào đều có thể.

Minh Thù là do Đan Tinh tìm đến, coi như lúc này bọn họ không rõ chuyện gì xảy ra vẫn phải phái người đi theo vào.

Minh Thù chỉ dẫn theo Kỳ Ngự, Tụ Hoan đều cho ở lại.

"Mọi người vào trong hành sự tùy theo hoàn cảnh." Long Chính Hải phân phó người bên kia: "Các ngươi nhìn một chút, phát hiện có dị thường gì, có thể..."

Hắn làm cái thủ thế tiên hạ thủ vi cường.

Bên kia hoàng tử Liệt Dương Quốc cũng nói lời giống vậy.

Trong mắt bọn họ, Minh Thù nhìn qua nhu nhu nhược nhược, ngoại trừ linh khí trên người nhiều hơn một chút cũng không có chỗ đặc biệt gì.

Thiếu niên đẹp mắt bên người cô tựa hồ căn bản cũng không có tu luyện qua.

Cho nên ánh mắt mọi người nhìn cô không khỏi nhiều hơn là mấy phần xem thường.

Minh Thù giương môi mỉm cười, dẫn Kỳ Ngự đi xuống nơi đáy tháp.

Đám người: "???"

Tiến vào tháp không phải bằng cửa tháp sao?

Tại sao lại xuống đáy tháp?

Thời điểm mọi người ở đây đang kỳ quái, đáy tháp đột nhiên phát ra một chùm sáng, ánh sáng từng bậc từng bậc cầu tháng từ phía trên kéo dài xuống.

Không có bất kỳ cái gì chống đỡ, cứ như vậy lơ lửng bên trong ánh sáng.

Không ai biết Tháp Thiên Khải còn có thể tiến vào bằng cách này.

Mà cô chỉ đứng ở phía dưới, cũng không trông thấy cô làm cái gì, bọn hắn cũng đã đi qua đáy tháp thế nhưng cũng chưa từng xuất hiện tình huống như vậy.

Hoàng tử Liệt Dương Quốc cùng Long Chính Hải liếc nhau, tiểu cô nương này...

Minh Thù giẫm lên cầu thang đi lên, cơ hồ rất nhanh liền biến mất trong tầm mắt của bọn họ.

"Nhanh!"

"Theo sau!"

Long Chính Hải cùng hoàng tử Liệt Dương Quốc kịp phản ứng, thúc giục người của bọn hắn.

Những người kia mau chóng chạy về đáy tháp, giẫm lên cầu thang theo sau.

Chờ tất cả mọi người đi lên, cầu thang biến mất theo ánh sáng, đáy tháp khôi phục ám trầm giống như chưa từng xuất hiện.

Long Chính Hải cùng hoàng tử Liệt Dương Quốc liếc nhau, đồng thời quay đầu nhìn về phía Đan Tinh.

Đan Tinh đang nói chuyện với Nguyệt Qua, thần sắc trang nghiêm, Nguyệt Qua nghiêm túc nghe, thỉnh thoảng gật đầu.

Có lẽ là phát giác được tầm mắt của hai người bọn họ, Đan Tinh dừng lại, ngẩng đầu nhìn tới.

Bọn họ cơ hồ là đồng thời đi về phía hắn.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1297: Thiên Khải Chi Đạo (20)

Trong sân hình tròn lúc này đứng đấy chính là những người theo Minh Thù xuống.

Bọn hắn ngẩng đầu dò xét bốn phía.

Toàn bộ tháp tựa hồ là không...

Ngẩng đầu nhìn lên đều có thể trông thấy đỉnh tháp.

Bốn phía vách tường bóng loáng, hiện ra màu vàng kim nhàn nhạt.

Không có đồ án, cũng không có bất kỳ kiến trúc dư thừa gì.

Giữa sân trống trải chỉ có một mặt tường đứng trước mặt nữ tử.

Trên tường treo mười tấm bảng.

Minh Thù quay đầu nhìn bọn hắn, chỉ chỉ mười tấm bảng kia: "Chọn đi."

Chọn?

Chọn cái gì?

Minh Thù chỉ vào bảng hiệu: "Hết thảy có mười tầng, tùy tiện chọn, không cần khách khí."

Không cần... Không cần khách khí cái quỷ gì a! Ngươi cho rằng đang chọn cải trắng sao?!

Chúng người đưa mắt nhìn nhau, Tháp Thiên Khải là dạng gì, ai cũng không rõ ràng.

Nhưng là tháp thì khẳng định sẽ có số tầng, thế nhưng không ai có thể nói rõ Tháp Thiên Khải đến cùng có bao nhiêu tầng.

Cô ấy lại biết Tháp Thiên Khải có mười tầng?

Mấu chốt là bức tường trước mặt cô xác thực chỉ có mười tấm bảng.

Mỗi tấm bảng màu sắc cũng khác nhau, nhưng phía trên có khắc số.

Có người hỏi: "Bên trong mười tầng là cái gì? Số tầng càng cao có phải là càng nguy hiểm?"

Minh Thù ngữ khí nhẹ nhàng chậm rãi: "Ta cũng không chịu trách nhiệm giải đáp vấn đề này cho các người, các ngươi không chọn?"

Phần lớn người đều chần chờ không biết chọn cái gì.

Có người nhìn Minh Thù hỏi: "Tại sao ngươi không chọn?"

"Nếu các ngươi đã nhiệt tình như vậy muốn ta chọn trước, vậy ta liền chọn."

Minh Thù một bộ dáng vẻ ta rất dễ nói chuyện.

Minh Thù làm tư thế như đế vương chọn Tần phi thị tẩm, chọn lấy một tấm thẻ bài.

Duỗi tay nắm chặt bảng hiệu, thân hình của cô cùng Kỳ Ngự biến mất ngay tại chỗ.

Minh Thù đi quá nhanh, tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng đã không thấy cô đâu.

Người này tại sao lại không theo suy nghĩ của người bình thường chứ?

Bọn hắn nói như vậy chỉ là muốn moi càng nhiều thông tin, kết quả người ta nói đi là đi!!

-

Kỳ Ngự chỉ cảm thấy trước mắt toàn là những hình ảnh lung ta lung tung hiện lên, đầu óc mê muội có chút buồn nôn.

Chờ mê muội biến mất, hắn đã đứng bên trong một vùng tăm tối.

Nhiệt độ trên đầu ngón tay làm hắn an tâm, cô vẫn còn ở đó.

Người bên cạnh dường như dùng chân điểm một cái lên mặt đất, hai bên sáng lên một đường dọc theo đi.

Kỳ Ngự thấy rõ nơi mình đang đứng là một đầu hành lang.

Hành lang tựa hồ không có điểm cuối cùng.

Kỳ Ngự tận lực duy trì mới trấn định được biểu tình của mình.

Không nên ngạc nhiên!

Cục diện nào mà lão tử chưa từng trải qua!

Thiên tài không thể mất bình tĩnh!

Minh Thù bừng tỉnh: "Tầng thứ bảy a."

Kỳ Ngự khóe miệng giật một cái: "Đây không là em chọn sao?" Làm sao bây giờ cô mới biết được đây là tầng thứ mấy?

"Ha, đây là truyền tống ngẫu nhiên, không thể chọn."

Kỳ Ngự trừng mắt: "Em lừa bọn họ?"

Minh Thù vô tội: "Tôi lừa bọn họ lúc nào chứ? Tôi lại không nói chọn tầng nào thì có thể đi tầng đó có đúng hay không?"

Kỳ Ngự: "..."

Hình như có đạo lý.

Kỳ Ngự nhìn bốn phía, ánh đèn lóe lên đem hành lang chiếu sáng, hắn nhìn thấy hình vẽ điêu khắc trên hành lang.

Mỗi một bức đều là độc lập ngay giữa hai ngọn đèn.

Hắn đối diện với đồ án kia, loạn thạch đá lởm chởm, có một người ngồi ở trên loạn thạch.

Hành lang nhỏ hẹp, hắn đưa tay liền có thể đụng tới những bức vẽ kia.

"Anh đang làm gì? Muốn chết!" Minh Thù kéo tay hắn trở về.

"Những đồ án này..." Kỳ Ngự nói.

"Đừng sờ loạn." Minh Thù cảnh cáo hắn: "Mỗi bức tranh ở đây đều là một tiểu không gian độc lập, anh cũng có thể hiểu thành... Ngục giam."

"Ngục giam?"

Minh Thù đưa hắn lên phía trước: "Trong này giam giữ vô số cường giả, đương nhiên còn có năng lực của bọn họ."

"Bị kéo vào, trừ phi có thể giết đối phương, nếu không đừng hòng muốn sống đi ra."

"Vì sao?" Kỳ Ngự không hiểu: "Tại sao phải giam giữ bọn họ?"

Minh Thù nói: "Lực lượng của mỗi người ở đây đều có thể hủy thiên diệt địa, bọn hắn còn mưu toan làm chút gì đó, đương nhiên phải nhốt bọn hắn lại."

Kỳ Ngự hơi trừng lớn mắt.

Trong này đều là người như vậy?

"Vậy em..." Là ai?

Minh Thù đột nhiên dừng lại, cô quay đầu nhìn về phía Kỳ Ngự: "Kỳ Ngự, không nên tận lực tìm tòi nghiên cứu quá khứ của tôi, bây giờ anh đã có được là đủ rồi."

Ánh sáng yếu ớt trong mắt cô nhảy lên, giống như quỷ hỏa lộ ra một luồng khí lạnh.

Bốn phía an tĩnh chỉ có tiếng hít thở của hắn.

Ngón tay Kỳ Ngự chậm rãi nắm chặt, thần sắc tối tăm không rõ.

Minh Thù quay lại hai bước, cơ hồ cùng hắn mặt đối mặt, cô hơi ngửa đầu: "Anh muốn quá khứ của tôi, hay là tương lai của tôi?"

Kỳ Ngự mấp máy cánh môi: "Em... tương lai."

Minh Thù kéo tay của hắn, nói khẽ: "Tôi không truy cứu quá khứ của anh, anh cũng không nên truy cứu quá khứ của tôi, thời điểm nên biết tự nhiên sẽ biết."

Kỳ Ngự chậm rãi nắm chặt tay Minh Thù: "Ừ."

Hiện tại cô ở bên cạnh mình không phải là quan trọng nhất sao?

Minh Thù sợ Kỳ Ngự suy nghĩ lung tung, dứt khoát ôm hắn hôn một cái.

Kỳ Ngự ôm cô: "Hôn lại một chút."

Minh Thù: "..."

-

"Bây giờ chúng ta đi đâu?" Kỳ Ngự vừa lòng thỏa ý được hôn hôn, theo Minh Thù đi trên hành lang.

Minh Thù trả lời: "Đi tầng 4."

Kỳ Ngự: "Làm sao đi? Còn có thể trực tiếp đi sao?"

Minh Thù đương nhiên nói: "Dĩ nhiên là tìm cái gì dẫn đường cho chúng ta đi."

Tìm cái gì?

Kỳ Ngự đối với vật này có chút hiếu kì.

Trong tháp này còn có những vật khác?

Hành lang không có đường quay lại, bọn họ đi qua nơi nào nơi đó liền biến thành một mảnh hư vô, chỉ có thể một đường đi thẳng về phía trước.

"Tại sao em lại đưa những người kia tiến vào?" Kỳ Ngự có chút hiếu kì, cô hoàn toàn không cần thiết...

Minh Thù: "Coi như tôi không dẫn bọn hắn tiến vào, bọn hắn cũng sẽ tiến vào, không có gì khác biệt. Mà lại có người muốn tìm chết, tôi rất tình nguyện giúp bọn hắn một chút, làm người chính là nên giúp người tìm niềm vui, đúng không bảo bối."

Kỳ Ngự bị âm thanh bảo bối kia làm cho nổi da gà.

Kỳ Ngự đem kết quả này quy kết đến hoàn cảnh lúc này.

Tuyệt đối không phải hắn bất kính đối với cô vợ nhỏ.

Còn có lão sư nếu biết giúp người tìm niềm vui bị dùng ở đây, sẽ tức chết!!

"Trong này rất nguy hiểm sao?"

"Anh thuận theo đầu hành lang này đi, đi đến địa lão thiên hoang cũng không có việc gì."

Lực lượng của Tháp Thiên Khải rất nguy hiểm, nhưng nếu bình thường không giày vò Tháp Thiên Khải, nó càng muốn yên lặng làm một toà tháp.

Càng nguy hiểm hơn chính là những người bị nhốt bên trong tháp kia.

Bọn hắn không ra được nhưng người bên ngoài có thể đi vào.

Cho nên Thiên Khải trong tay Kỳ Ngự có thể là có người cướp đoạt lực lượng từ trong tay những người này.

"Cô vợ nhỏ nguyện ý cùng tôi đi đến địa lão thiên hoang sao?"

Minh Thù trầm mặc một chút: "Anh trước kia cũng không biết nói chuyện như thế, có phải anh lén lúc học bổ túc hay không?"

Ngẫm lại thời điểm lúc đầu gặp, con hàng này quả thực chính là công lược theo tài liệu giảng dạy.

"Làm sao có thể!" Kỳ Ngự có lý chẳng sợ phản bác: "Tôi đây gặp được cô vợ nhỏ vô đều vô sự tự thông, là thật sự thích cô vợ nhỏ."

Hắn mới chưa có xem cái gì bút ký công lược!

Thiên tài không cần thiết!

"Thật sao?"

Kỳ Ngự khục một tiếng: "Cái kia... Là ai đem bọn hắn nhốt vào trong này?"

"Không biết, người như vậy trên mỗi thế giới cuối cùng đều sẽ xuất hiện ở đây, cho nên nơi này lại gọi vạn kính cuối cùng. Mặc kệ ngươi lợi hại bao nhiêu, không lấy phú cường dân chủ, văn minh hài hoà, tự do bình đẳng, công chính pháp trị, ái quốc chuyên nghiệp, thành tín thân mật vì phương châm, cuối cùng nơi này chính là kết cục."

Khóe miệng Kỳ Ngự co giật một chút.

Hắn rất hiếu kì, vì sao cô không bị nhốt ở đây?

Nghìn vạn lần không nên nói cho hắn biết cô là một người tốt, cô căn bản không phải!

Khụ khụ khục...

Tỉnh táo, đây là cô vợ nhỏ, không nên nhổ nước bọt cô vợ nhỏ, sẽ bị đánh.

"Mỗi thế giới..."

"Không phải anh cho rằng vì sao Vạn Kính Giới lại giam nhiều người của các nơi khác như vậy?"

Người bị giam trong Tháp Thiên Khải có thể làm nên một quốc gia, mỗi người đều có thể làm quốc chủ của chủng loại kia.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1298: Thiên Khải Chi Đạo (21)

"Vạn Kính Giới... Tồn tại bao lâu?"

Minh Thù nghĩ nghĩ: "Hơi lâu."

Kỳ Ngự: "..."

Hơi lâu là bao lâu?

"Bảo bối, em nhớ kỹ một điểm là đủ rồi, Vạn Kính Giới áp đảo bất kỳ một cái gì trên thế giới."

Minh Thù cười híp mắt nói: "Tương đương với anh bây giờ áp đảo bất kỳ một cái gì trên thế giới, có phải là rất kích thích?"

Kỳ Ngự: "..."

Cũng không có!

Trước đó cô nói khoác mình rất lợi hại, kết quả lợi hại đến người ta cũng không nhận ra cô.

Kỳ Ngự cảm giác bọn họ đã đi rất lâu, đầu hành lang này không có bất kỳ cái gì uốn lượn, thẳng tắp hướng về phía trước, đồ án quỷ dị bốn phía đều thay đổi.

Kít ——

Ngay lúc Kỳ Ngự hoài nghi bọn họ có phải thật sự sẽ đi thẳng hết chỗ này hay không, phía trước đột nhiên xuất hiện một con chuột lớn.

Cao cỡ nửa người, thẳng chân trước, nhìn bọn họ bên này.

Chuột lớn nhìn thấy Minh Thù, kít hai tiếng, giống như thấy cái gì kinh khủng vội vàng xoay người chạy.

"Đứng lại!"

Thân thể chuột lớn cứng đờ, nhăn nhăn nhó nhó quay lại, móng vuốt chắp tay trước ngực bái một cái: "Tiểu nhân bái kiến tiểu tổ tông."

"Ai là tổ tông của ngươi." Trẫm mới không phải tổ tông của chuột!

Minh Thù kéo Kỳ Ngự đi qua: "Nhìn thấy ta chạy cái gì?"

Chuột lớn run lẩy bẩy nằm sấp trên mặt đất: "Chi chi chi... Tiểu tổ tông, ngài có chuyện gì sao?"

Không gọi là tiểu tổ tông thì gọi cái gì a?

Chi chi chi!

Minh Thù hỏi nó: "Tại sao Tháp Thiên Khải lại mở?"

Những con chuột này là đại lão thủ vệ bên trong Tháp Thiên Khải, tương ứng với số tầng trong tháp hết thảy có mười con.

Chuột lớn tứ chi hoàn toàn quỳ trên mặt đất: "Bẩm tiểu tổ tông, không biết."

Minh Thù: "..."

Không biết ngươi còn có lý chẳng sợ!

Có thể!

"Chúng tôi cũng đang điều tra, tiểu tổ tông... Ngài... Ngài có chuyện gì không?" Tuyệt đối không nên có việc, tuyệt đối không nên có việc.

"Đưa ta đi tầng 4."

"... Chi chi chi!"

"Nói tiếng người."

"Hiện tại các tầng đều đã phong tỏa..."

"Được, ngươi dám lừa gạt ta?"

Chuột lớn lại thở dài, lại dập đầu: "Chi chi chi..."

"Thịt chuột mặc dù không thể ăn, nhưng là..."

"Kít!"

Chuột lớn nhảy dựng lên: "Tiểu tổ tông mời đi theo ta."

"Ngươi là lão kỷ tới?"

"Bẩm tiểu tổ tông, ta là Tiểu Ngũ."

"Ha, lâu như vậy không gặp, làm sao ngươi còn chưa chết?"

"..." Chi chi chi!! Nó mới sẽ không chết, nó cũng không phải chuột gì đứng đắn! Ừ... Hình như có chỗ nào không đúng... Được rồi, tiểu tổ tông thật là đáng sợ.

Chuột lớn không dám lên tiếng, đưa Minh Thù cùng Kỳ Ngự rời khỏi một khoảng cách, sau đó Kỳ Ngự phát hiện bọn họ lại đang di chuyển.

Hơn nữa còn xuất hiện đường rẽ, một đầu là hành lang như lúc nãy, một đầu là hướng về phía dưới cầu thang.

"Tiểu tổ tông, ngài trở về cũng là vì việc tháp mở sao?" Tiểu Ngũ thận trọng hỏi.

"Không phải thì sao? Ăn thịt của ngươi chắc? Thân thể của ngươi cũng thật nhiều thịt."

"..."

Chi chi chi!

Nó không thể ăn!

Lần này thời gian đi rất ngắn, đi hết cái thang phía trước xuất hiện một đại điện kim bích huy hoàng.

Tiểu Ngũ chắp tay thở dài: "Tiểu tổ tông, đã đến tầng 4."

Kỳ Ngự phát hiện đại điện có cái gì ngăn cách phân biệt hai bên, lúc này bọn họ đang đứng chính giữa hành lang.

Cùng phía trên họa khác biệt, trong đại điện có người.

Tựa hồ nhìn thấy người sống, người trong đại điện đi về phía bên này.

"Nơi này lại có người?"

Thanh âm của người kia truyền tới, âm dương quái khí: "Đem lão tử bắt tới đây như vậy lâu, rốt cục cũng cam lòng xuất hiện rồi? Ngươi muốn làm gì với ta?"

Minh Thù dò xét hắn: "Người mới?"

Nếu ở đây lâu, coi như thấy có người xuất hiện cũng sẽ không hống hách kêu to như thế.

Tiểu Ngũ ấp úng: "Tính... Đúng thế."

Người này tới đây rất lâu, nhưng đối với tiểu tổ tông mà nói...

Đại khái tính là người mới a?

"Này! Ngươi đứng lại đó cho ta!"

Minh Thù từ hành lang đi lên phía trước, hành lang phía sau đại điện cũng không biến mất như lúc trước.

Kỳ Ngự quay đầu nhìn người bị giam bên trong đại điện, hắn đang phẫn nộ đánh trong lá chắn trong suốt nhưng thanh âm đã không truyền tới.

Phía trước đều là đại điện như nhau, mỗi một đại điện đều giam giữ một người, quần áo từ cổ trang đến hiện đại, già trẻ phụ nữ trẻ em cần người nào đều có.

Mấy người phía trước thấy có người xuất hiện đều tương đối kích động.

Càng về sau, những người kia liền lộ ra biểu tình chết lặng, có người sẽ ngẩng đầu nhìn, có người ngay cả đầu cũng chẳng muốn nhấc.

Minh Thù đi không nhanh, dường như cô đang tìm cái gì đó.

Cuối cùng dừng ở phía trước một đại điện trống trải.

"Người ở đây đâu?"

Tiểu Ngũ nhìn bên ngoài điện, Kỳ Ngự lúc này mới phát hiện bên ngoài mỗi đại điện đều khắc đồ vật.

Tiểu Ngũ trả lời: "Đã chết."

"Chết rồi?" Tình huống tử vong rất ít phát sinh, nhưng cũng không phải là không có.

Minh Thù hỏi: "Tầng này có người nào có năng lực có thể nghịch chuyển thời gian, vượt qua không gian?"

Tiểu Ngũ dù cho sợ hãi cũng vô cùng cảnh giác: "Tiểu tổ tông, ngài hỏi cái này để làm gì?"

"Yên tâm ta sẽ không làm gì, ta chỉ muốn hỏi ít chuyện."

Tiểu Ngũ tựa hồ yên tâm một chút: "Người bị giam ở tầng này đều là thời gian, không gian, bất quá nghịch chuyển thời gian, vượt qua không gian... Năng lực như vậy tương đối ít thấy, phía trước hẳn là còn có hai vị."

"Đưa ta đi xem."

Tiểu Ngũ do dự một lát, thấy Minh Thù cười híp mắt liền lanh lẹ ở phía trước dẫn đường.

-

Người thứ nhất là thiếu nữ đang tùy ý ngồi bên trong đại điện.

Minh Thù đứng bên ngoài, thiếu nữ lập tức nhìn qua, ánh mắt từ trên người cô lướt qua rơi vào trên người Kỳ Ngự.

Con ngươi cô ta sáng lên, từ dưới đất đứng lên chạy ra bên ngoài: "Tiểu ca ca thật là đẹp trai, ngươi cũng bị bắt tới? Ài, cái con chuột nhỏ kia có thể sắp xếp hắn ở đối diện ta không? Ta muốn mỗi ngày đều có thể trông thấy tiểu ca ca này, coi như bị giam ở đây ta cũng rất vui vẻ."

Tiểu Ngũ: "..."

Kỳ Ngự đứng sau lưng Minh Thù, hắn mới không ai ngoài cô vợ nhỏ.

Minh Thù nhìn cô ta: "Tâm tình cũng không tệ."

Thiếu nữ cười đùa, con mắt chăm chú dán lên người Kỳ Ngự: "Dù sao cũng không ra được, lại không thể để bản thân mình nhịn chết chứ."

Nói xong, thiếu nữ tựa hồ nghĩ đến cái gì đó, người bị bắt tới sẽ trực tiếp xuất hiện ở đây, sẽ không ở bên ngoài đường đi.

Chỉ có những con chuột lớn được xưng là thủ vệ mới có thể hoạt động trên hành lang.

"Còn một người đâu?"

"Ngay bên cạnh." Tiểu Ngũ vội vàng nói.

Bên cạnh là một nam nhân không nhúc nhích ngồi dưới đất, không phản ứng chút nào.

"Này, hắn không biết nói chuyện, các ngươi là ai?"

Thiếu nữ đứng bên cạnh hô to.

Minh Thù không để ý tới cô: "Cũng chỉ có mấy người này có năng lực này?"

Tiểu Ngũ yếu ớt trả lời: "Nghịch chuyển thời gian thuộc về năng lực cực kỳ hiếm thấy."

Mà cũng không phải người có năng lực đều được đưa tới nơi này.

Minh Thù chỉ vào nam nhân kia: "Hắn vẫn luôn như thế này?"

"Thời điểm đến thì không phải." Tiểu Ngũ nói: "Lần trước... Hình như liền biến thành dạng này, không biết có phải là có người xông vào hay không, lúc ấy quá rối loạn, chúng tôi phát hiện vẫn còn người khác nên không có xem kỹ."

Chức trách của bọn nó chỉ là phụ trách không cho những người này chạy ra ngoài.

Minh Thù để Tiểu Ngũ tra năng lực của người đàn ông này một chút.

Tiểu Ngũ khó xử, cuối cùng cũng khuất phục dưới sự uy hiếp của Minh Thù.

Nó rất nhanh liền đem kết quả nói cho Minh Thù —— người đàn ông này có được năng lực xuyên qua không gian cùng nghịch chuyển thời gian.

Hai cái năng lực không khác Thiên Khải là bao.

【 Hài Hòa Hiệu 】

Minh Thù: Muốn thăng quan phát tài cưới bạch phú mỹ đi đến đỉnh cao nhân sinh không?

Nhân vật phản diện đại biểu: Không muốn, ta muốn làm người tốt!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1299: Thiên Khải Chi Đạo (22)

Minh Thù nhìn về phía thiếu nữ đang mong chờ bên kia, lại xoay chuyển trở về: "Hắn tới trước, hay là ngươi tới trước?"

Thiếu nữ chớp mắt: "Ngươi hỏi ta sao? Ta có thể trả lời ngươi, nhưng ngươi để tiểu ca ca kia tới đây một chút."

Minh Thù cười nhạt: "Không được, hắn là của ta."

Khuôn mặt vui cười của thiếu nữ lập tức âm trầm xuống.

"Cô ta tới trước hay là người kia tới trước?" Minh Thù quay đầu hỏi Tiểu Ngũ.

"Cô ta tới trước." Tiểu Ngũ chỉ vào thiếu nữ.

Thiếu nữ: "..."

Minh Thù cười tủm tỉm hỏi thiếu nữ: "Vậy ngươi hẳn là nhìn thấy ai tiến vào bên kia?"

"Ta dựa vào cái gì phải nói cho ngươi." Thiếu nữ duy trì sắc mặt âm lãnh một hồi, lại trông mong dán vào lá chắn trong suốt nhìn Kỳ Ngự, làm một loại tư thế mê muội liếm lá chắn.

Minh Thù đi về phía lá chắn.

Thiếu nữ ngay từ đầu không nhúc nhích, nhưng thấy Minh Thù không dừng lại liền lui về phía sau một bước.

Minh Thù cách lá chắn một ngón tay, cô hỏi: "Hắn nhìn được không?"

Thiếu nữ lại lộ ra biểu tình tiểu mê muội: "Thật đẹp."

"Vậy ngươi nhìn nhiều một chút, dù sao cũng không không được."

Kỳ Ngự: "..." CMN! Lão tử là người ai cũng có thể nhìn sao?!

Có phải nên hôn cô vợ nhỏ một chút hay không!

Kỳ Ngự nắm chặt nắm đấm, nếu cô không động thủ, hắn sẽ tự mình động thủ!

Không đánh nữ nhân?

Thật có lỗi.

Từ điển của bản thiên tài không có cái này!

Thiếu nữ: "..."

Thiếu nữ thở phì phò trừng Minh Thù: "Ta cho ngươi biết, ngươi có thế cho ta sờ hắn một chút không? Chỉ một chút thôi, ngươi muốn biết cái gì ta đều nói cho ngươi."

Minh Thù tiến lên một bước, thân thể cô xuyên qua tấm chắn đứng trong đại điện.

Thiếu nữ cứng đờ: "Ngươi..."

Tấm lá chắn này cô ta không ra được, nhưng cô ta biết, người bên ngoài có thể tiến vào lại có thể ra ngoài được.

Nhưng tình huống bình thường sẽ không dễ dàng lựa chọn đi vào, bởi vì có thể ra ngoài, không có nghĩa là sống sót để ra ngoài.

"Ta cho ngươi sờ một chút thế nào? Ta cũng rất đẹp." Minh Thù khoe khoang: "Ngươi nhìn kỹ một chút, nói không chừng liền thích ta thì sao?"

Thiếu nữ: "..."

Ai thích ngươi!

Cô ta thích nam nhân!!

Cô ta thích nam nhân bên ngoài kia!!!

Thật muốn đem hắn đè dưới thân thể, nhìn dáng vẻ hắn thở dốc than nhẹ...

Ngẫm lại liền kích động.

Ầm!

Thân thể thiếu nữ lảo đảo một chút, lui về phía sau một mét.

Thân thể Minh Thù lóe lên xuất hiện trước mặt cô ta, không khí trước người thiếu nữ vặn vẹo, tựa hồ muốn hút Minh Thù vào.

Minh Thù vọt đến trước mặt cô ta, nắm lấy cánh tay vặn ngược về sau một cái, ép trên tấm chắn.

Minh Thù kềm hai tay cô ta: "Vừa rồi ngươi có ý gì?"

Thiếu nữ không tránh thoát, trên mặt có chút tức giận: "Ta nghĩ gì mắc mớ gì tới ngươi, ta muốn cởi sạch y phục của hắn, đem hắn..."

"A!"

Thiếu nữ kêu thảm một tiếng, thân thể thuận theo lá chắn trượt xuống quỳ một chân trên mặt đất.

Sắc mặt cô ta có chút trắng bệch.

Minh Thù tiến đến trước gót chân cô ta: "Mặc dù ngươi sẽ không chết nhưng thân thể của ngươi không phải đao thương bất nhập, ngươi vẫn sẽ rất đau. Ngươi còn dám có ý đồ bậy với hắn, ta sẽ không xác định có thể tháo thứ gì trên người ngươi xuống đâu."

Thiếu nữ biểu lộ khó coi, mồ hôi thuận theo trán nhỏ xuống, hoàn toàn không dùng được lực lượng của cô ta...

Tại sao có thể như vậy...

Cho dù bị giam ở đây, ngoại trừ không thể đi ra ngoài thì năng lực của bọn họ cũng không bị khống chế...

Cô rốt cuộc là ai!

"Hiện tại nói cho ta biết, trước kia ngươi nhìn thấy ai tiến vào bên kia không?"

Thiếu nữ cắn răng, không trả lời Minh Thù.

Minh Thù trầm lặng nói: "Tiểu khả ái không nên ép ta đánh người."

Thiếu nữ cảm giác lực lượng đè ép mình đang từ từ gia tăng, cô ta chống đỡ chốc lát.

"Ta... Ta không biết! Là từ bên ngoài vào!! Rất nhiều người!!"

"Ngươi còn nhớ rõ chi tiết thứ gì, nói hết ra."

Thiếu nữ có chút phát điên, phẫn nộ rống: "... Chuyện lâu như vậy làm sao ta nhớ kỹ."

Minh Thù dù bận vẫn ung dung mà nói: "Ngươi từ từ suy nghĩ, ta không vội."

Thiếu nữ: "..."

Thiếu nữ lại bắt đầu giãy dụa, cuối cùng thực sự thoát không được, cô ta bắt đầu vắt hết óc nghĩ.

Dáng dấp ra sao...

Lúc ấy bên ngoài hành lang tất cả đều là người, có không ít người xông tới, lúc ấy cô ta cũng đang ứng phó những người kia.

Cô ta cùng bên cạnh chỉ cách một tấm lá chắn trong suốt, có thể nhìn thấy rõ ràng...

Thế nhưng lúc ấy nhiều người như vậy, nam nhân bên cạnh phản kháng rất lợi hại, chết rất nhiều người.

Thế nhưng về sau...

"Ta thật sự không nhớ rõ!!" Thiếu nữ có chút sụp đổ: "Các ngươi không phải rất lợi hại sao? Có thể đem chúng ta nhiều người như vậy giam ở đây, ngươi còn không rõ lúc ấy xảy ra chuyện gì sao? Ngươi hỏi ta làm gì!!"

"Nếu ta biết, hỏi ngươi làm gì?"

"..."

Thiếu nữ cố gắng ngẩng đầu nhìn về phía Kỳ Ngự, trong mắt toát ra một tia sáng ngời, giống như trong sa mạc sắp gặp tử vong liền nhìn thấy ốc đảo.

"Kiếm... Trong tay những người kia đều cầm kiếm giống nhau." Thiếu nữ đột nhiên nói: "Trên chuôi kiếm khắc chữ..."

"Chữ gì?"

"Hình như là cốc..." Thiếu nữ cố gắng nhớ lại chuyện ngày đó, kiếm...

Thiếu nữ quay người đối đầu với Minh Thù: "Ta không biết cái chữ kia, ngươi buông ra ta, ta viết cho ngươi xem."

Minh Thù buông một cánh tay của cô ta ra.

Thiếu nữ giật giật tay, viết một chữ trên mặt đất.

Khích.

-

"Tiểu tổ tông ngài đi luôn sao?"

Tiểu Ngũ sắp đưa Minh Thù đến nơi, hỏi cẩn thận từng li từng tí.

Đi nhanh lên đi, Tháp Thiên Khải đột nhiên mở ra, tiểu tổ tông này còn đột nhiên quay lại.

"Không thì sao? Ngươi còn muốn mời ta ăn thịt?"

Tiểu Ngũ: "..." Không dám không dám!

Nó nghĩ nghĩ: "Tiểu tổ tông, những người kia vào cùng ngài?" Làm sao bây giờ?

"Có quan hệ gì với ta."

Tiểu Ngũ lập tức hiểu được, biết phải xử lý những người kia như thế nào.

Minh Thù phất tay nhìn nó: "Giải quyết những phiền phức của cái tháp đổ nát này sớm một chút."

Tiểu Ngũ cúi đầu chín mươi độ: "Được rồi tiểu tổ tông, tiểu tổ tông đi thong thả."

Yeah!

Cuối cùng đã đi!

Hù chết chuột!

Kỳ Ngự cứ như vậy chóng mặt đi theo Minh Thù rời khỏi.

Hắn nắm tay áo Minh Thù: "Chuyện Tháp Thiên Khải mở ra em không biết rõ sao?"

"Đâu có chuyện gì liên quan tới tôi? Cái tháp đổ nát này cũng không phải của tôi. Tôi tới đây chỉ là muốn hỏi một chút việc về Thiên Khải trong tay anh."

Tháp Thiên Khải tự mình phòng ngự hoàn toàn không cần cô quan tâm.

Thấy cái tháp đổ nát này lợi hại chưa.

Cô ở đây, không chừng sẽ cản trở người ta ghét bỏ cô.

Kỳ Ngự: "..."

Dựa theo kịch bản bình thường, cái này không đúng!

Có câu nói rất hay, tiến vào đều tiến vào rồi! Sao có thể không làm gì?

"Con sen, ngươi thật sự không điều tra thêm?" Thú nhỏ cũng đi theo hỏi.

"Mười con chuột nhỏ kia đều tra không được, ta có thể tra ra cái gì, Tháp Thiên Khải còn có thể nghe ta sao? Ta cảm thấy ta không có lợi hại như vậy."

Thú nhỏ trố mắt nghẹn họng, đoán chừng là bị con sen nhà mình đột nhiên khiêm tốn như thế dọa cho phát sợ.

"... Nói thì nói không sai." Thú nhỏ nói thầm: "Vạn nhất xảy ra chuyện gì, đến lúc đó ngươi làm sao bây giờ?"

"Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng... Cùng lắm thì chạy trốn thôi. Thế giới nhiều như vậy, ta có thể đi xem một chút." Mang theo tiểu yêu tinh, hoàn mỹ!

Thú nhỏ: "..." Đây là thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng sao?!

Thú nhỏ tức giận đến lông đều nổ.

Giải tán!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1300: Thiên Khải Chi Đạo (23)

Dưới tháp, đám người kia đang lo lắng chờ đợi, Đan Tinh cũng có chút khẩn trương, đương nhiên không có người nào biết hắn đang khẩn trương cái gì.

Ánh sáng từ đáy tháp loé lên, Minh Thù cùng thiếu niên kia xuất hiện, Đan Tinh là người đầu tiên chạy qua.

"Tôn chủ."

Bên cạnh cô không có những người khác, ánh mắt Đan Tinh lấp lóe.

"Những người còn lại đâu?" Long Chính Hải người chưa tới giọng nói đã tới trước.

Làm sao chỉ có một mình cô xuống tới?

"Long trưởng lão." Sắc mặt Đan Tinh chìm mấy phần: "Ngươi nói chuyện chú ý một chút."

Chọc giận tôn chủ, ai cũng đều không có quả ngon để ăn.

Long Chính Hải cùng hoàng tử Liệt Dương Quốc đồng thời đến, hoàng tử Liệt Dương Quốc không lên tiếng, im lặng quan sát, Long Chính Hải không nín được: "Cô mang nhiều người như vậy đi vào, làm sao chỉ có một mình cô ra, những người còn lại như thế nào?"

"Ta ra ngoài được bởi vì ta lợi hại, người của các ngươi không thể đi ra đó là tu vi của các ngươi không tới nơi tới chốn, cái này không trách ta được."

Minh Thù vô tội.

Đột nhiên bị người ta nói tu vi không tới nơi tới chốn, Long Chính Hải chỉ cảm thấy trong lòng trúng một mũi tên.

Hắn nhìn chằm chằm Minh Thù, nghiến răng nghiến lợi: "Tu vi của ngươi cũng không cao, người đi vào có người nào không lợi hại hơn ngươi."

Mặc dù không lợi hại nhất, nhưng hắn tự nhận so với tiểu nha đầu trước mặt này lợi hại hơn rất nhiều.

"Có đôi khi lợi hại không..." Minh Thù kéo dài giọng nói, cười đến cực kỳ vô sỉ: "Không phải nói thực lực, mà là trí thông minh."

Long Chính Hải: "..."

Đột nhiên cảm thấy cô ta đang chửi mình là sao?

Hoàng tử Liệt Dương Quốc hơi chắp tay, lễ phép hơn nhiều: "Xin hỏi vị cô nương này, tình huống bên trong như thế nào."

Nụ cười của Minh Thù ôn hòa mấy phần, giáo dục Long Chính Hải: "Học hỏi người ta một chút, đây mới là cách hỏi lễ phép."

Long Chính Hải: "..."

Hắn đường đường là trưởng lão Long gia, chính là quốc sư có cấp bậc cao nhất tại đại lục Đông Nguyên lại bị một tiểu nha đầu giáo dục.

Đan Tinh đặc biệt tìm một tiểu nha đầu như thế đến vô lễ với hắn?

Đột nhiên bị chụp mũ lên Đan Tinh: "..." Mặc dù là hắn tìm không sai.

Minh Thù giáo dục xong Long Chính Hải, quay đầu nói với hoàng tử Liệt Dương Quốc: "Ta dựa vào cái gì phải nói cho ngươi, chỉ bằng dung mạo của ngươi đẹp mắt?"

Hoàng tử Liệt Dương Quốc: "..."

Không phải ngươi nói ta lễ phép sao? Vì sao không nói cho ta?

"Tiểu cô nương, đừng tưởng rằng ngươi có thể đi vào tháp liền có thể mắt cao hơn đầu!"

Long Chính Hải lửa giận ngập trời.

Nếu không phải cô có thể từ trong tháp ra, không biết tình huống trong tháp như thế nào, hiện tại Long Chính Hải đã muốn động thủ.

Hắn đã lâu không có cảm giác giận dữ đến như thế.

Món nợ này nhất định phải tính cho Đan Tinh.

Không hiểu thấu bị trừng một cái Đan Tinh: "..."

Mắc mớ gì tới hắn a!

Minh Thù cười híp mắt nói: "Ừ... Vậy ngươi đi vào đi? Ngươi cũng có thể mắt cao hơn đầu! Bất quá thân thể này khả năng có chút chật vật, bất quá ta vẫn coi trọng ngươi, dù sao ai cũng có lý tưởng."

"Ngươi!"

Khuôn mặt của Long Chính Hải đỏ lên, thân là trưởng lão hắn không thể làm ra chuyện gì thất thố.

"Đan Tinh quốc chủ." Long Chính Hải nhìn về phía Đan Tinh đang giả chết bên cạnh: "Ta muốn hỏi một chút, vị cô nương này đến cùng là từ đâu đến?"

Cô nói chuyện như vậy Đan Tinh liền không nói tiếng nào, còn bày ra thái độ kỳ quái như vậy.

Hắn cũng muốn tin tưởng tiểu cô nương này có thân phận, thế nhưng thực lực của cô ta rõ ràng là yếu không ra gió được làm hắn thực sự không có cách nào tin tưởng.

Hắn cảm thấy Đan Tinh đang đùa giỡn.

Đan Tinh: "..." Tại sao lại là vấn đề này! Nếu hắn có thể nói hắn cũng đã sớm nói được không! Một đám ngu ngốc!!

Đan Tinh tiếp tục giả ngu không nghe thấy.

Hoàng tử Liệt Dương Quốc đã lấy lại tinh thần từ bên trong đã kích trước đó, tiếp tục nói: "Cô nương, chúng tôi chỉ muốn biết tình huống trong tháp, nếu cô thuận tiện có thể nói một chút hay không?"

Hắn không có xúc động như Long Chính Hải, thái độ của Đan Tinh quá kỳ quái, hơn nữa còn có thể tự do ra vào tháp, coi như tu vi của cô ấy bình thường cũng không thể khinh thường.

Long Chính Hải cũng không ngu ngốc, vừa rồi chỉ là bị Minh Thù chọc giận, cộng thêm tính cách của bản thân có chút xúc động.

Lúc này hoàng tử Liệt Dương Quốc hỏi như vậy làm cho hắn thoáng tỉnh táo.

Minh Thù vui vẻ cự tuyệt: "Không tiện."

Hoàng tử Liệt Dương Quốc: "..."

Khó chơi a!!

"Trước khi tiến vào ta cũng đã nói, sống hay chết phải xem vận mệnh của bọn hắn, các ngươi hiện tại hỏi ta cũng vô dụng, chờ nhặt xác cho bọn hắn đi."

Không phải hỏi ngươi vô dụng sao? Vì sao liền chuẩn bị nhặt xác!?

Hoàng tử Liệt Dương Quốc cau mày.

Long Chính Hải tựa hồ lại muốn nổi giận.

"Đi thôi, Đan Tinh quốc chủ." Minh Thù nhìn về phía Đan Tinh.

Đan Tinh lập tức quay người dẫn đường: "Tôn chủ mời sang bên này."

Chờ Minh Thù cùng Đan Tinh trở lại trận doanh của đại lục Huyền Tử bên kia, hoàng tử Liệt Dương Quốc yếu ớt lên tiếng: "Long trưởng lão, ngươi cảm thấy thân phận của nữ tử kia là thế nào."

"Một tiểu nha đầu có tu vi thấp..." Long Chính Hải dừng một chút: "Thái độ của Đan Tinh quá kì quái, con bé này hoặc là có người sau lưng, hoặc là Đan Tinh đang lừa gạt chúng ta!"

Hoàng tử Liệt Dương Quốc nói: "Thế nhưng cô ta tiến vào Tháp Thiên Khải từ nơi mà chúng ta không biết, còn có thể tự do ra vào."

Điểm này rất quan trọng.

Long Chính Hải nhíu mày: "Tình huống bên trong Tháp Thiên Khải như thế nào chúng ta cũng không rõ ràng. Mà đại lục Huyền Tử lại là nơi đầu tiên phát hiện tình trạng dị thường của Tháp Thiên Khải, người của bọn hắn đều tiến vào đầu tiên..."

Đều nói nhóm đầu tiên đi vào chính là người của đại lục Sùng

Thiên.

Thế nhưng trước lúc đó, sau khi đại lục Huyền Tử phát hiện có phái người đi vào hay không? Có phải bọn hắn có người núp bên trong chờ những người này tiến vào hay không?

Hoàng tử Liệt Dương Quốc nhíu mày: "Theo ý của Long trưởng lão, đây là âm mưu của đại lục Huyền Tử?"

Long Chính Hải biết lời không thể nói lung tung, hừu lạnh một tiếng: "Ta cũng không có nói."

Hai người liếc mắt, từ trong con ngươi ngầm hiểu ăn ý lẫn nhau.

Chân tướng đến cùng là nữ tử kia có thân phận gì thật sự khó lường, hay là âm mưu của đại lục Huyền Tử, bọn hắn phải tự mình suy nghĩ, cân nhắc.

"Gần trăm năm nay đại lục Huyền Tử đều suy thoái nghiêm trọng..." Hoàng tử Liệt Dương Quốc giống như cảm thán một tiếng.

Câu này, cũng không biết là nói cho mình nghe hay là nói cho Long Chính Hải nghe.

-

Đan Tinh đưa Minh Thù về trận doanh của đại lục Huyền Tử bên này, bưng trà dâng nước, nơi nào có nửa điểm dáng vẻ của quốc chủ.

Người bên ngoài nhìn chỉ cảm thấy ngạc nhiên.

Đan Tinh cẩn thận hỏi: "Tôn chủ, tình huống bên trong tháp như thế nào?"

"Không biết."

Minh Thù hoàn toàn không có nói láo, cô thật sự không biết.

"Ách..." Đan Tinh quốc chủ chần chờ: "Vậy bây giờ chúng ta làm gì?"

"Chờ chứ sao."

Đan Tinh: "..." Chờ làm gì a? Tháp Thiên Khải cũng không thể tiếp tục như thế chứ?

Những người ngoài kia nhất định sẽ không ngừng đi vào.

Người chết?

Người chết sẽ như thế nào.

Ai cũng cảm thấy mình đặc biệt, nhất định có thể giết ra một con đường khác, trở thành một người trên vạn người, hiệu lệnh quần hùng.

May mắn sẽ để bọn họ kẻ trước ngã xuống, kẻ sau tiến lên.

Minh Thù uống một ngụm trà, lại nhìn Kỳ Ngự một chút, thấy hắn đang ngồi yên lặng không có biểu hiện gì dị thường, lúc này mới tiếp tục nói: "Ta hỏi ngươi một việc."

Đan Tinh vội vàng cúi đầu: "Tôn chủ cứ hỏi."

"Ngươi biết họ Khích không?"

Minh Thù chấm nước trà viết xuống bên cạnh chữ Khích.

"Họ Khích?" Đan Tinh cau mày: Bẩm tôn chủ, trong lúc ta nhậm chức cũng không nghe qua cái họ này, chí ít cũng chưa từng xuất hiện trong danh gia vọng tộc của đại lục Huyền Tử."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1301: Thiên Khải Chi Đạo (24)

Đan Tinh lui ra ngoài, hắn lau lau mồ hôi lạnh trên trán.

"Quốc chủ."

Nguyệt Qua đứng bên cạnh bình tĩnh gọi hắn một tiếng.

Đan Tinh thở ra một hơi: "Nguyệt Qua, ngươi đi tra một chút tộc nhân của họ Khích, thời gian tận lực phía trước... Tại thời điểm tam đại lục mới hình thành đi."

Nguyệt Qua ngân đồng chớp lên: "Tôn chủ có đầu mối gì sao?"

Đan Tinh nói: "Nguyệt Qua, những việc này không phải việc chúng ta nên hỏi."

Nguyệt Qua gật đầu: "Là Nguyệt Qua kích động."

Đan Tinh liếc hắn một cái: "Chuyện của Tháp Thiên Khải, tôn chủ nói chúng ta tạm thời đừng quản, những người kia muốn đi vào liền tùy bọn hắn thôi."

Nguyệt Qua tỏ ra đã hiểu.

Nguyệt Qua quay người rời đi, Đan Tinh ngửa đầu nhìn về phía Tháp Thiên Khải.

Cuộc chiến U Thủy, ba phần thiên hạ...

Hắn không có trải qua.

Trận chiến kia đều không lưu lại vết tích trên ghi chép.

Những người biết đã sớm bị lịch sử trường hà bao phủ, hiện tại người còn rõ ràng sợ là không nhiều lắm.

Đan Tinh gục đầu xuống, ngón tay ma sát hai lần, phất tay áo đi về nơi nghỉ ngơi của mình.

-

Đan Tinh vừa ngủ không bao lâu, bên ngoài chính là một trận ồn ào.

Hắn xoay người vội vã ra ngoài.

Những người này có bệnh a!

Ồn ào tới bên này!

"Quốc chủ."

"Có chuyện gì?" Đan Tinh một bên đi về nơi ồn ào kia, một bên hỏi thăm.

"Quốc chủ, là người trong tháp được truyền ra ngoài đều chết hết, hiện tại lại chạy đến náo bên chúng ta.

Đan Tinh nhìn nơi nghỉ ngơi của Minh Thù một chút, bên kia rất yên tĩnh, cũng không biết là nên thở phào hay là nên nơm nớp lo sợ.

Người gây chuyện bị chặn bên ngoài trận doanh của đại lục Huyền Tử, Đan Tinh không thấy được Long gia cùng người của hoàng thất Liệt Dương Quốc.

Sắc mặt Đan Tinh hơi đen, bọn hắn đây là đưa những người này tới để quậy sao!

"Dựa vào cái gì người dẫn đường của các ngươi ra được, người của chúng tôi lại chết? Đại lục Huyền Tử của các ngươi đang có âm mưu gì?"

"Nhất định phải cho chúng tôi một lời giải thích, để nữ nhân kia ra nói rõ ràng bên trong Tháp Thiên Khải phát sinh chuyện gì!"

"Đưa cô ta ra!Nói rõ ràng cho chúng tôi!"

Đan Tinh bước nhanh đi đến phía trước: "Câm miệng hết cho ta!"

Đan Tinh tốt xấu gì cũng là quốc chủ, là người làm chủ của đại lục Huyền Tử, thanh âm của người gây chuyện dần dần nhỏ lại."

Đan Tinh hừ lạnh một tiếng: "Lúc tiến vào Tháp Thiên Khải tôn chủ đã nhắc nhở qua các ngươi, sống chết có số, đều xem tạo hóa, người đi vào đều phải chuẩn bị tốt cho cái chết."

"Đan Tinh quốc chủ nói như thế không sai, thế nhưng tại sao chỉ có một mình cô ta còn sống ra ngoài, đây cũng quá ly kỳ!!"

Có người không phục hô to một tiếng.

"Đúng đấy, ta thấy tu vi của cô ta cũng không cao, người của chúng tôi đi vào đều chết còn cô ta vẫn sống đi ra, đây không phải làm cho người ta hoài nghi sao?"

"Đan Tinh quốc chủ, đại lục Huyền Tử của các ngươi sẽ không có âm mưu gì chứ?"

"Nếu quả thật không có gì, vì sao không chịu nói tình huống trong Tháp Thiên Khải như thế nào, không phải các ngươi muốn coi chúng ta thành đồ ngốc để đùa giỡn chứ!"

Mắt thấy thanh âm lại dần dần lớn, Đan Tinh một mặt hận đến muốn để cho người ta đem miệng của đám người này chặn lại.

Mình muốn chết, còn trách người khác còn sống.

"Ta sống đối với các ngươi mà nói là một chuyện không thể tiếp nhận sao?"

Thanh âm nhẹ nhàng theo gió đêm bay vào trong tai mọi người.

Đan Tinh quốc chủ trong lòng đập mạnh, xoay người nhìn lại.

Minh Thù đứng cách xa 2 mét, mỉm cười nhìn bên này.

"Đã như vậy." Cô nhấc chân đi lên phía trước, thuận tay rút ra một thanh kiếm trên người thị vệ bên cạnh: "Vậy các ngươi giết ta đi."

Chuôi kiếm đưa tới trước mặt người cách cô gần nhất.

Đan Tinh kinh hãi kêu một tiếng: "Tôn chủ!"

Hắn đoạt lấy kiếm, bị dọa đến trực tiếp quỳ xuống.

"Tôn chủ, xin bớt giận."

Cái quỳ này của Đan Tinh làm người bên ngoài bị dọa một vòng.

Nếu là diễn trò thì Đan Tinh đây cũng quá hết sức.

Thế nhưng hắn là quốc chủ Ly Dương Quốc, người cầm quyền của đại lục Huyền Tử.

"Ta không có tức giận." Minh Thù ngữ khí như thường: "Đứng lên đi."

Đan Tinh nuốt một ngụm nước bọt chậm rãi đứng lên, kín đáo đem kiếm đưa cho thị vệ bên cạnh, để hắn cầm ra xa một chút.

Đan Tinh nhìn về phía những người kia, trầm giọng nói: "Ta không biết các ngươi đã nghe cái gì, nhưng ta nói cho các ngươi biết, tôn chủ cùng những người đã chết kia không có chút quan hệ nào! Ai còn dám đến quậy đừng trách ta không nể mặt mũi!"

Có lẽ do cái quỳ kia của Đan Tinh nên những người này cũng không có lên tiếng.

Ánh mắt nhìn Minh Thù có chút cổ quái.

Đan Tinh cho người mời bọn hắn đi.

"Tôn chủ, ồn ào đến ngài rồi, ta sẽ gia tăng thủ vệ, chuyện ngày hôm nay tuyệt đối sẽ không phát sinh lần hai." Lại có lần thứ hai, hắn cũng không cần đứng ở chỗ này.

Minh Thù khóe miệng giật giật: "Ồn ào đến tôn chủ phu nhân của các ngươi, hắn rất khó dỗ."

Trẫm cũng trải qua rất gian nan!!

Đan Tinh xấu hổ: "Sáng mai ta sẽ tự mình bồi tội với tôn chủ phu nhân."

Minh Thù từ chối cho ý kiến, quay người trở về.

Đan Tinh đang âm thầm thở phào liền thấy cô dừng lại, xoay người nhìn qua: "Ngươi muốn ta chết hay là không muốn ta chết?"

Đan Tinh hai chân mềm nhũn, xém chút lại quỳ xuống.

"Tôn chủ..."

Nhưng Minh Thù cũng không có ý muốn nghe đáp án của hắn, hỏi xong liền đi về lều, rèm hơi rung nhẹ theo gió đêm.

Tụ Hoan không tiếng động đứng một bên, thấy Đan Tinh liền khẽ cúi người.

-

Minh Thù nằm lại bên cạnh Kỳ Ngự, Kỳ Ngự đưa tay kéo cô vào trong ngực, cọ xát gò má cô: "Cô vợ nhỏ."

Minh Thù rúc trong ngực hắn: "Ừ."

"Em còn có anh."

"Mặc kệ phát sinh cái gì, anh cũng sẽ ở bên cạnh em."

Minh Thù khoác tay bên hông hắn, cách lớp vải áo, đầu ngón tay có chút nóng rực.

Cô đáp nhẹ một tiếng: "Ừ."

"Vậy em... Giúp tôi một chút? Tôi rất khó chịu...Em cảm nhận được không?"

Minh Thù: "..."

Đúng đắn được ba giây a!

Đá xuống là được rồi!

Đương nhiên cuối cùng Minh Thù cũng không có đá xuống hắn xuống.

Kỳ Ngự không dám động vào Minh Thù, chỉ năn nỉ Minh Thù giúp hắn.

Bên tai là tiếng kiềm chế thở dốc của Kỳ Ngự, cô đột nhiên nhớ tới lời nói của thiếu nữ bên trong Tháp Thiên Khải kia.

Mượn ánh sáng nhàn nhạt cô nhìn Kỳ Ngự một chút, hắn hơi

hơi lim dim mắt, một tay cùng cô mười ngón đan xen, một tay khác đang nắm ga giường.

Quần áo trên người thiếu niên lộn xộn, cánh môi đỏ khẽ nhếch, trên trán toàn là mồ hôi ướt nhẹp.

"Cô vợ nhỏ?" Thiếu niên hơi bất mãn gọi cô: "Em... Em thất thần sao?"

Minh Thù đột nhiên dừng lại: "Ài, anh khóc cho tôi xem một chút."

Kỳ Ngự đang khó chịu, nghe thấy Minh Thù nói thế, hắn giống như ngũ lôi oanh đỉnh.

Cái gì gọi là...

Khóc cho cô xem một chút?

Lão tử là loại người sẽ tùy tiện khóc sao?

Trò cười!

"Cô vợ nhỏ... Khó chịu..."

Minh Thù đè hạ thân, dán môi hắn: "Anh khóc một cái tôi sẽ giúp anh."

Kỳ Ngự: "..." CMN có bệnh a!

Toàn thân Kỳ Ngự nóng lên, trong nháy mắt hắn muốn đem người bên cạnh ép dưới thân thể, nhưng người đang đè hắn khí lực hơi lớn, chơi không lại.

Hắn làm sao khóc!

Người nên khóc không phải cô sao?

Dựa vào cái gì muốn lão tử khóc!

Nam tử hán đại trượng phu!

Khóc thì khóc!

Kỳ Ngự ấp ủ một chút, có thể là nguyên nhân sinh lý nên thân thể rất khó chịu, không tìm được chỗ để phóng thích, hốc mắt rất nhanh liền có chút ẩm ướt.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1302: Thiên Khải Chi Đạo (25)

Minh Thù thấy nước mắt chảy ra từ khóe mắt Kỳ Ngự, lập tức hối hận không thôi.

Nhưng lại có một chút kích thích.

Cô chuyển lại động tác, Kỳ Ngự á một tiếng, trong nháy mắt kích thích kia làm toàn thân hắn run rẩy.

Tại một khắc cuối cùng, Minh Thù hôn hắn, cơ hồ muốn làm hắn thở không nổi, thế nhưng loại ngạt thở kia cùng thân thể mang tới khoái cảm làm hắn bất lực giãy dụa, chỉ muốn cứ như vậy trầm luân mãi mãi.

Thân thể Kỳ Ngự khẽ run, Minh Thù buông hắn ra để hắn hô hấp.

Trong bóng tối chỉ có tiếng thở dốc nặng nề của hắn, hốc mắt ướt sũng giống như bị khi dễ.

Minh Thù cảm thấy hắn lúc này đặc biệt ngoan, loại kia làm cho người ta muốn đem cất giấu đi.

Đáng tiếc...

Hắn bình phục lại nhịp tim quá nhanh: "Cô vợ nhỏ..."

"Ừ." Minh Thù đắp kín mền cho hắn, nằm trên người hắn nhìn hắn: "Thế nào?"

Kỳ Ngự nhấp môi dưới: "Không có việc gì, chính là muốn gọi tên em."

Có đôi khi hắn rất sợ hãi, sợ hãi đây là một giấc mộng, sau khi tỉnh lại cái gì hắn cũng không có.

"Ngủ đi."

Minh Thù xoay người nằm bên cạnh.

Kỳ Ngự không vui: "Tôi ôm em."

"Không muốn." Minh Thù cự tuyệt.

"Tại sao!"

Thẳng nam Thù trả lời: "Trên người anh tất cả đều là mồ hôi, sền sệt."

Kỳ Ngự: "...??"

Kỳ Ngự lôi Minh Thù trở lại, cưỡng ép mồ hôi lên người cô.

Cuối cùng Minh Thù chỉ có thể bấm quyết để trên thân hai người sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái.

Kỳ Ngự lại tìm đường chết giày vò một hồi, Minh Thù ngược lại không khốn, ở đây cô có ngủ hay không cũng không đáng kể.

Nhưng nhìn Kỳ Ngự tìm đường chết, cô lựa chọn đi ngủ.

Lần sau trẫm nhất định phải làm cho hắn khóc thành tiếng!!

-

Một tòa nhà trong không trung cách Tháp Thiên Khải không xa.

Long Chính Hải đang báo cáo cùng một ông già.

"Gia chủ, sự tình chính là như vậy."

Tuổi tác của Long gia chủ nhìn qua so với Long Chính Hải còn trẻ hơn một chút, hắn mặc một bộ xiêm y màu xanh bình thường, ngồi ngay ngắn ở thủ tọa.

Dù cố ý thu liễm khí thế nhưng khí độ trên người kia cũng làm cho người ta không dám mạo phạm.

"Ngươi nói, Đan Tinh quỳ xuống với cô ta?"

Long Chính Hải nghĩ tới đây cũng rất cổ quái: "Đúng vậy, rất nhiều người đều nhìn thấy."

Chính bởi vì việc này hắn mới vội vàng tới bẩm báo.

Hiện tại hắn còn cảm thấy Đan Tinh đây là diễn kịch vậy hắn cũng không cần làm người trưởng lão này.

Chủ của một nước lại quỳ xuống với người khác?

Long gia chủ cau mày: "Nữ tử kia... Dáng dấp ra sao?"

"Rất xinh đẹp, trên thân linh khí nồng đậm nhưng tu vi không cao, Mặc váy áo nền trắng hoa văn đỏ..."

Long Chính Hải đem Minh Thù trong ấn tượng hắn hình dung một lần.

Long gia chủ lại hỏi: "Trên quần áo thêu cái gì?"

Long Chính Hải đột nhiên trả lời không được, hắn còn không biết hình thêu kia là cái gì...

-

Cùng một thời gian, một nơi khác.

Hoàng tử Liệt Dương Quốc cho ra một đáp án: "Có điểm giống một loại chim muông."

Quốc chủ Liệt Dương Quốc phất tay, trong hư không hiện lên một hình ảnh.

Trong hình, ngoại hình cực giống Phượng Hoàng, toàn thân xanh thẳm, đại điểu lông đuôi đặc biệt diễm lệ từ không trung lướt qua, tư thế ưu nhã cao quý, ánh mắt kiêu căng như quân vương nhìn xuống sơn hà.

"Thế nhưng bộ dáng này."

Hoàng tử Liệt Dương Quốc gật đầu: "Rất giống."

"Đây là Kinh Vũ."

"Kinh Vũ?" Hoàng tử Liệt Dương Quốc sững sờ: "Là Thần Điểu trong truyền thuyết sao?"

"Thần Điểu?" Quốc chủ Liệt Dương Quốc cười lạnh kết luận: "Nữ tử kia là từ Vạn Kính Sơn đến."

-

Long Chính Hải kinh ngạc: "Vạn Kính Sơn? Cùng Tháp Thiên Khải nổi danh, nhưng xưa nay không có người biết Vạn Kính Sơn ở nơi nào?"

Vạn Kính Sơn.

Là tên mệnh danh của Vạn Kính Giới giới.

Nghe đồn Vạn Kính Sơn có con đường trường sinh, nếu như tìm được Vạn Kính Sơn nhất định có thể trường sinh.

Tin đồn này đến cùng là như thế nào cũng không cách nào kiểm chứng.

Thiên Khải trấn Vạn Kính.

Vạn Kính hiện Kinh Vũ.

Thiên Khải nói chính là Tháp Thiên Khải, câu đầu tiên Vạn Kính chỉ Vạn Kính Giới, câu thứ hai Vạn Giới chỉ Vạn Kính Sơn, Kinh Vũ là Thần Điểu.

Tháp Thiên Khải thấy được nhưng không người nào có thể vào.

Vạn Kính Sơn nhìn không thấy cũng không người nào gặp được.

Long gia chủ gật đầu.

Sau lưng Long Chính Hải chợt bò đầy mồ hôi lạnh, hắn hỏi: "Cô ta rất lợi hại phải không?"

Long gia chủ nói: "Đan Tinh gọi cô ta một tiếng tôn chủ, còn không để ý đến thân phận quỳ xuống với cô ta, ngươi nói xem?"

Long Chính Hải ấp úng một tiếng: "Vạn Kính Sơn..."

Long gia chủ trầm ngâm một lát: "Sáng mai ta đi với ngươi."

Vạn Kính Sơn đã xuất hiện, chuyện này đã không phải là chuyện bọn hắn có thể giải quyết.

Long Chính Hải vội vàng đáp ứng: "Vâng."

Hoàng tử Liệt Dương Quốc bên kia cũng là đáp án như vậy.

Mà các gia tộc còn lại biết Vạn Kính Sơn cũng dồn dập chuẩn bị lộ diện.

Vạn Kính Sơn chưa hề xuất hiện qua, giờ phút này lại có người từ nơi đó đến.

Có thể không làm bọn hắn kích động sao?

Rất nhiều người đều mắng Đan Tinh là lão hồ ly, biết rõ Vạn Kính Sơn đến cũng không chịu thông báo cho bọn hắn.

Không biết Vạn Kính Sơn nhưng kinh ngạc thái độ của Đan Tinh cũng không dám xem thường.

Ngay tại lúc thế lực khắp nơi chuẩn bị gặp một lần người từ Vạn Kính Sơn trong truyền thuyết tới, lại được cho biết người đã đi.

Sáng sớm đã rời khỏi nơi này, đi nơi nào, Đan Tinh khẳng định không nói cho bọn hắn biết.

-

Xe ngựa trong nháy mắt vượt qua nghìn dặm, khoảng cách lúc này của Minh Thù cùng Tháp Thiên Khải không biết bao xa.

Kỳ Ngự ghé vào bên rìa xe ngựa nhìn xuống phía dưới, dưới đáy là Cẩm Tú Sơn Hà vô cùng hùng vĩ.

Tiếng chim hót từ phương xa vang lên, Kỳ Ngự nhìn thấy con chim lần trước kia, lông đuôi dưới ánh mặt trời càng lộ vẻ diễm lệ.

Nó bay từ xa mà đến gần, cuối cùng sóng vai đi cùng với xe ngựa.

"Nó..." Kỳ Ngự chỉ chỉ con kia chim.

Minh Thù nhìn bên ngoài một chút, đại điểu bá một cái rơi xuống mặt đất, một hồi lâu mới giữ vững thân thể.

Nó lại từ từ bay trở về, Kỳ Ngự thấy trong ánh mắt nó phảng phất sự ủy khuất.

"Nó tên Kinh Vũ." Minh Thù nói: "Ăn không tốt lắm."

Kinh Vũ: "..."!

Kỳ Ngự: "Em nếm qua?"

"Không có."

"Vậy làm sao em biết không thể ăn?"

"Thịt quá ít."

Kinh Vũ: "..."

Kỳ Ngự rất bình tĩnh tiếp nhận thuyết pháp này: "Nó đi theo chúng ta làm gì?"

"Nó vẫn luôn đi theo chúng ta." Minh Thù nói.

Kỳ Ngự nghi hoặc: "Có sao?" Làm sao hắn không phát hiện?

Minh Thù cười, cô nhìn về phía Kinh Vũ vẫy gọi, thân thể Kinh Vũ chậm rãi biến mất ở không trung.

Một lát sau Kinh Vũ lại xuất hiện, phảng phất vẫn luôn ở nơi đó, cũng không rời đi.

Kỳ Ngự: "..."

Còn có thể ẩn thân?

Không thể trêu vào, lão tử vẫn nên ngoan ngoãn làm nam sủng đi.

Phi!

Hắn mới không phải nam sủng, không có nam sủng nào đẹp trai như hắn, không có!

Thú nhỏ từ trong tay áo Minh Thù leo ra, nó nhìn Kỳ Ngự, lại nhìn Kinh Vũ bên ngoài.

Hừ một tiếng, nó vênh váo cái thân thể đầy màu sắc từ cửa sổ xe nhảy ra ngoài.

Yêu đương vô vị!

Kinh Vũ hạ xuống một khoảng cách tiếp lấy thú nhỏ, sau đó thân hình Kinh Vũ liền ẩn đi, Kỳ Ngự không thấy bọn chúng đi nơi nào.

"Con chó con kia của em đến cùng là sủng vật gì?"

"Nói ai là chó!" Thanh âm tức hổn hển của thú nhỏ từ bên ngoài truyền đến: "Ai là chó! Ngươi mới là chó, cả nhà ngươi ngoại trừ ta đều là chó!"

Kỳ Ngự: "???"

Chó biết nói chuyện?!

Minh Thù bị chửi cùng, trấn định kết luận: "Chính là chó."

Thú nhỏ: "..." Con sen, ta muốn cùng ngươi mỗi người một ngả!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1303: Thiên Khải Chi Đạo (26)

Họ Khích.

Đặt ở ba phần thiên hạ trước đó tuyệt đối là một gia tộc khổng lồ.

Mà ở ba phần thiên hạ về sau, Khích thị nhất tộc biết mất không để lại dấu vết, cơ hồ tra không được.

Tư liệu Nguyệt Qua tra không có kết quả về sau, tính một quẻ, cuối cùng đem vị trí định ở chỗ này —— Thôn Vĩnh Yên.

Tụ Hoan tới Thôn Vĩnh Yên trước so với Minh Thù, lúc này đang đợi ở bên ngoài.

"Tôn chủ."

Minh Thù xuống xe ngựa: "Là nơi này sao?"

Tụ Hoan nói: "Căn cứ theo biểu hiện quẻ tưởng của quốc sư Nguyệt Qua là nơi này không sai, vừa rồi ta đã nghe qua, nơi này không có ai họ Khích."

Tụ Hoan dừng một chút: "Bất quá... Có họ Cốc."

Thôn có gần một trăm gia đình, trong đó có hơn một nửa là người họ Cốc.

Họ Khích bỏ đi một nửa, nhưng có thể không phải là Cốc.

Minh Thù nhìn thôn nhỏ yên tĩnh phía trước, nói: "Các ngươi chờ ở bên ngoài đi."

Tụ Hoan không có bất kỳ nghi vấn gì hạ thấp người: "Vâng."

Minh Thù chờ Kỳ Ngự xuống tới, dẫn hắn vào thôn.

Lúc này đang là buổi chiều, khắp nơi trong làng có thể thấy chữ hỉ đỏ thẩm, tựa hồ có việc mừng.

Người lạ vào thôn, thôn dân có chút hiếu kỳ quan sát, nhưng không ai tiến lên hỏi thăm, vẫn duy trì khoảng cách an toàn.

Mặc dù Vạn Kính Giới toàn dân tu luyện nhưng cũng sẽ có thiên phú tốt cùng thiên phú kém.

Giống như thôn này, bọn họ chú trọng sinh hoạt hơn chứ không phải tu luyện.

"Ai..."

Bên cạnh đường rẽ có một đứa trẻ đen thui lao ra, đụng đầu vào người Kỳ Ngự.

Tiểu hài nhi trực tiếp ngã xuống đất.

Minh Thù trừng mắt nhìn nơi bị đụng của Kỳ Ngự: "Không sao chứ?"

Kỳ Ngự lắc đầu, một tiểu hài nhi có thể có bao nhiêu sức lực.

"Ngươi đứng lại đó cho ta!"

Mấy tiểu tử không lớn không nhỏ từ ngõ hẻm bên trong đuổi theo đến, cấp tốc vây quanh tiểu hài nhi bị ngã xuống.

Một tiểu bàn tử phía sau chạy đến cuối cùng, hắn chống đỡ đầu gối thở hổn hển hai cái, chỉ người trên đất nói: "Ngươi còn dám chạy, tại sao ngươi không chạy nữa! Ngươi tiếp tục chạy đi!"

Tiểu hài tử trên đất dường như bị hù dọa, co rúm lại không dám nói lời nào.

Ánh mắt quét lên người Minh Thù cùng Kỳ Ngự, hắn dùng cả tay chân lao ra phía sau bọn họ cầu cứu: "Mau cứu ta."

Tầm mắt tiểu bàn tử cũng theo đó rơi xuống trên người Minh Thù.

Chỉ qua một kẻ hở của ánh mắt lúc này cũng toát ra ánh sáng kì dị.

Hắn chưa từng thấy qua người nào đẹp mắt như vậy.

Minh Thù không muốn xen vào việc của người khác, đặc biệt là một đám trẻ trâu.

Cô kéo Kỳ Ngự đi về hướng bên cạnh, đem chiến trường nhường cho bọn hắn.

"Cứu... Mau cứu ta." Tiểu hài tử kia một mặt tuyệt vọng.

Minh Thù cười cười với hắn, không dừng lại chút nào đi tới một bên.

Lực chú ý của tiểu bàn tử hoàn toàn bị Minh Thù hấp dẫn: "Ngươi là ai?"

Minh Thù: "??"

Không phải ngươi đang đuổi theo người này sao? Hỏi trẫm làm gì!?

Tiểu bàn tử thẳng tắp eo, vô cùng kiêu ngạo: "Ta là thái tử gia của Thôn Vĩnh Yên, ngươi làm Thái Tử Phi của ta đi!"

"Phốc!"

Minh Thù trực tiếp cười ra tiếng.

Một đứa trẻ trâu từ đâu tới dám đùa giỡn với trẫm, nông thôn học ít sao? Cướp được trên đầu trẫm rồi!

Kỳ Ngự đen mặt, ánh mắt âm trầm nhìn tiểu bàn tử.

Tiểu bàn tử ngẩng đầu, hắn vỗ ngực một cái: "Ngươi cười cái gì? Ngươi đi theo ta, về sau sẽ ăn ngon uống sướng, ở trong thôn hoành hành!"

Tại thời điểm trước khi Kỳ Ngự phát tác, đằng sau có một nam nhân lao ra, quơ lấy một nhánh cây bên cạnh chào hỏi trên người tiểu bàn tử.

"Cốc Bảo Xuyên lão tử đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, không cho phép khi dễ người khác, không cho phép khi dễ người khác, ngươi mẹ kiếp không nghe lời."

"Còn hoành hành, cho ngươi hoành hành, ngươi hoành hành một cái cho lão tử xem."

Tiểu bàn tử bị đánh cho gào khóc, ôm đầu tán loạn.

"Cha, con có phải con ruột của người hay không, oaa, con muốn nói cho bà nội!!"

Tiểu bàn tử gào khóc, nam nhân càng dùng sức đánh.

Tiểu bàn tử cuối cùng ôm lấy đùi cha hắn: "Cha, con sai rồi, con đem vị trí Thái tử tặng cho người, con không làm huhu..."

Minh Thù nhìn thấy biểu lộ rạn nứt trên mặt nam nhân.

Có một con gấu con như này, đương gia cũng thật là mệt mỏi.

Nam nhân ghét bỏ đá văng tiểu bàn tử ra ra: "Đứng ngay ngắn cho lão tử!"

Tiểu bàn tử khóc chít chít đứng lên, đám trẻ con phía sau hắn tại thời điểm nam nhân xuất hiện đã sớm giải tán lập tức.

Nam nhân giáo huấn xong tiểu bàn tử, nhìn về phía Minh Thù cùng Kỳ Ngự, hắn xoay người chắp tay: "Thật sự xin lỗi, khuyển tử không hiểu chuyện va chạm hai vị các hạ, hai vị nếu là chưa hết giận, tiểu tử thúi này liền giao cho hai vị giáo dục."

Nam vóc dáng coi như anh tuấn, quần áo trên người không khác người trong thôn lắm, nhưng là mặc trên người hắn rõ ràng nhìn tốt hơn nhiều.

Minh Thù quét mắt một vùng qua tiểu bàn tử đang lau nước mắt: "Ngươi thật thông minh nha."

Biểu hiện của nam nhân cứng lại.

Hắn vừa rồi nghe thấy ranh con nhà mình gây chuyện thị phi, xem xét hai vị này cũng không phải là người bình thường, nói ra như vậy, nếu hắn không xông lên đánh, không chừng hiện tại con trai mình cũng đứng lên không nỗi.

Thôn này của bọn hắn rất lâu rồi đều chưa có người nào tới sống, hai người này cũng không biết tới đây làm gì.

Hi vọng chỉ là đi ngang qua...

"Hai vị rộng lòng tha thứ, đều là khuyển tử không hiểu chuyện." Nam nhân ép giọng tới thấp hơn.

Hắn duỗi một tay ra đè đầu tiểu bàn tử: "Xin lỗi hai vị các hạ!"

"Con lại không có... Huhu... Thật xin lỗi! Ta sai rồi!"

Thanh âm của tiểu bàn tử rống to.

Người ta đều đã xin lỗi lỗi như thế, muốn mượn cớ giáo huấn tiểu bàn tử cũng không được.

Cho nên Minh Thù mới nói nam nhân này thông minh.

Kỳ Ngự rất muốn động thủ nhưng lúc này rõ ràng không đúng lúc, chờ hắn tìm được thời cơ sẽ...

Ngấp nghé cô vợ hắn hết thảy đều phải giết từ trong trứng nước.

"Ta không có nhỏ mọn như vậy, bất quá tiểu bàn tử nhà ngươi xác thực phải giáo dục tốt một chút, quốc chủ Ly Dương Quốc nếu là biết mình không hiểu sao lại có một đứa con riêng, đoán chừng sẽ không quá cao hứng."

Nam nhân khóe miệng giật một cái, hung tợn trừng mắt nhìn tiểu bàn tử một chút.

Thằng ranh con này, cả ngày không biết học từ ai vậy!

"Vâng vâng vâng." Nam nhân liên tục đáp ứng: "Hai vị các hạ đến thôn chúng tôi không biết có chuyện gì? Nếu ta có thể giúp đỡ, ta nhất định giúp hai vị các hạ."

Minh Thù bảo trì nụ cười: "Ngươi họ Cốc?"

Vừa rồi cô nghe thấy hắn gọi tên tiểu bàn tử này là Cốc Bảo Xuyên.

"Ách... Đúng thế." Đáy lòng nam nhân dâng lên một tia đề phòng: "Trong thôn này, đại bộ phận thôn dân đều họ Cốc, các hạ có chuyện gì không?"

Hắn âm thầm dò xét hai người đối diện, hai người này mặc dù khí chất phi phàm nhưng tu vi tựa hồ...

Minh Thù nói: "Tìm người."

Nam nhân cẩn thận hỏi: "Thôn chúng tôi cơ hồ đều ngăn cách với bên ngoài, không biết các hạ muốn tìm ai? Nếu như là người của Cốc gia ta cũng có thể vì các hạ dẫn đường."

"Ta không tìm họ Cốc."

"..."

Không tìm họ Cốc, hỏi hắn có phải họ Cốc không làm gì?

"Vậy các hạ tìm ai?"

"Ta tìm họ Khích."

Thanh âm nữ hài tử thanh thanh thúy thúy quanh quẩn trong thôn làng yên tĩnh.

Nam nhân biểu lộ từ cẩn thận lên cao đến đề phòng, cuối cùng là mặt mũi tràn đầy sự lạnh lùng, một lát sau liền khôi phục lại.

Hắn chắp tay một cái: "Các hạ, trong thôn của chúng tôi không có họ này, sợ là các ngươi tìm sai chỗ."

"Cha, sao cha lại nói dối, bà nội nói con chính là họ Khích, một cái cốc một cái lỗ tai, nhìn xem, con sẽ viết!"

Tiểu bàn tử nhanh chóng viết ra một chữ khích xiêu xiêu vẹo vẹo trên mặt đất.

Viết xong còn một bộ dáng vẻ ta rất lợi hại: "Cha, con viết có đúng không?"

Nam nhân: "..."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1304: Thiên Khải Chi Đạo (27)

"Xem ra ngươi thật sự phải giáo dục tốt một chút." Minh Thù có chút cảm khái.

Lại hố cha mình.

Vì vậy tiếng kêu thảm thiết của tiểu bàn tử liên miên ba dặm.

Đến cuối cùng tiểu bàn tử cũng không rõ, rõ ràng hắn viết đúng vì sao lại còn bị đánh.

Trước đó hắn đọc sách không chăm chú liền bị đánh, làm sao nhận thức tốt như vậy vẫn còn bị đánh?

Nam nhân thu thập xong con hàng hố cha, thần thái so với vừa rồi lạnh hơn mấy phần: "Không biết hai vị các hạ tìm người cũ trước kia có chuyện gì?"

"Ngươi xác định không chuyển sang nơi khác?"

Nam nhân: "..."

Tiểu bàn tử kêu thảm, Minh Thù cùng Kỳ Ngự hai người xa lạ này xuất hiện dẫn đến hiện tại có thôn dân vây xem cách đó không xa đang chỉ trỏ về phía bên này.

"Hai vị mời sang bên này."

"Cha!" Tiểu bàn tử ôm đầu chỉ tiểu hài nhi trên mặt đất: "Hắn lại trộm đồ vật của nhà dì Quế."

"Ai mượn ngươi xen vào việc của người khác!" Nếu không phải con gấu nhỏ này làm sao dẫn đến sự tình thế này?

"Hắn trộm đồ chính là không đúng!" Tiểu bàn tử thở phì phì: "Đây không phải là cha nói cho con biết sao?"

Nam nhân: "..."

Nam nhân ra hiệu Minh Thù chờ một lát, hắn đi đến trước mặt đứa bé kia: "Tiểu Trụ Tử, tại sao ngươi lại trộm đồ?"

Còn bị thằng ranh con này bắt được!

Đứa bé kia rụt rè nói: "Đói..."

Nam nhân tựa hồ biết tình huống của tiểu hài này liền lắc đầu, nhấc hắn lên giao cho một thôn dân, lại cầm đồ vật cho thôn dân để hỗ trợ chiếu cố một chút.

Chờ nam nhân trở về, tiểu bàn tử lập tức ồn ào: "Cha, hắn là người xấu!"

Nam nhân trừng tiểu bàn tử.

Tiểu bàn tử chậm rãi gục đầu xuống.

Nam nhân tên là Cốc Bình Vân, hắn đưa Minh Thù trở lại nơi bọn hắn sống.

Cùng nhà của bốn phía không có gì khác biệt.

Nhưng từ thái độ của những thôn dân kia vừa rồi, cùng tiểu bàn tử ở trong thôn hoành hành bá đạo, tự xưng thái tử gia vi hành đến xem, địa vị của người đàn ông này trong thôn cũng không thấp.

"Cốc Bảo Xuyên, về phòng của ngươi cho ta!" Cốc Bình Vân tức giận rống.

Tiểu bàn tử ôm đầu, nhanh như chớp chạy trở về phòng.

Cốc Bình Vân chỉ vào bàn đá trong viện: "Hàn xá đơn sơ, hai vị các hạ không nên chê cười, mời ngồi."

Sau khi Minh Thù cùng Kỳ Ngự ngồi xuống, Cốc Bình Vân mới ngồi xuống.

"Họ Khích này này đã thật lâu không dùng qua, hiện tại tất cả mọi người đều đã quên..." Cốc Bình Vân lắc đầu: "Không nghĩ tới sẽ còn có người tìm tới cửa, hai vị muốn hỏi cái gì xin cứ hỏi."

"Trước đây rất lâu các ngươi cũng được xem là một đại gia tộc, vì sao lại rơi vào tình trạng như thế?"

Cốc Bình Vân nói: "Các hạ cũng đã nói là trước đây thật lâu, vật đổi sao dời, ai biết về sau sẽ là hoàn cảnh gì."

Minh Thù cảm thấy có đạo lý, nhẹ gật đầu, hỏi: "Ngươi biết cuộc chiến U Thủy không?"

Con ngươi Cốc Bình Vân hơi cứng lại, một lát sau mới lộ ra thần sắc mờ mịt nghi hoặc: "Cuộc chiến U Thủy? Đó là cái gì? Thôn này của chúng tôi tin tức bế tắc, đối với chuyện bên ngoài không rõ ràng lắm..."

Minh Thù nở cụ cười chậm chạp phun ra: "Phong cảnh của thôn các ngươi không tệ, hủy đi rất đáng tiếc."

Cốc Bình Vân: "..."

Giọng nói thanh đạm của nữ tử không có bất kỳ ngữ khí uy hiếp gì, nhưng lại làm cho người ta nghe ra sự uy hiếp.

Cốc Bình Vân giận tái mặt: "Các hạ, chuyện đã lâu như thế cần gì phải hỏi lại."

Minh Thù vẫn cười nhẹ nhàng: "Nếu như không phải ta cần biết, ta đến nơi xa xôi tìm các ngươi làm gì?"

Cốc Bình Vân đối đầu với ánh mắt của Minh Thù.

Trong viện chợt yên tĩnh lại.

Sạt sạt sạt ——

Cây đại thụ trong viện bị gió thổi đến kêu sạt sạt sạt.

Giọng nói của Cốc Bình Vân theo lá cây sàn sạt vang lên: "Cuộc chiến U Thủy ta chỉ nghe trưởng bối trong tộc đề cập qua vài câu, cụ thể như thế nào ta cũng không rõ ràng, các hạ nếu như muốn hỏi chuyện năm đó chỉ sợ phải thất vọng."

Cốc Bình Vân không có nói láo.

Khoảng cách của cuộc chiến U Thủy cách hiện tại bao lâu?

Hắn sinh ra mới được bao lâu?

Đừng nói là hắn, các trưởng bối trong tộc hiện tại còn sống cũng không nhất định rõ ràng sự việc của cuộc chiến U Thủy.

"Bình Vân."

Bên ngoài viện, nữ nhân đỡ một lão bà bà có mái tóc bạc như ngân bạch tiến đến.

Cốc Bình Vân lập tức đứng dậy ra đón, hạ giọng: "Không phải ta nói mọi người tạm thời không nên quay lại sao?"

"Là mẹ muốn trở về." Nữ nhân nói.

Cốc nãi nãi cầm quai trượng, ánh mắt bà ta tựa hồ không tiện, hai mắt vô thần lại chuẩn xác nhìn về phía Minh Thù.

Cốc nãi nãi nói: "Bình Vân, dìu ta tới."

Cốc Bình Vân chần chờ một chút, đỡ Cốc nãi nãi đến bên bàn ngồi xuống.

Cốc nãi nãi lục lọi bên cạnh bàn, đưa tay đặt ở vị trí thích hợp: "Cô nương tới hỏi cuộc chiến U Thủy?"

"Bà biết?"

Cốc nãi nãi: "Lão thân biết nhiều hơn so với Bình Vân, ngươi để bọn nó rời đi, lão thân sẽ nói với ngươi."

Minh Thù cười khẽ: "Ta cũng không có ý định động thủ, ta chỉ muốn nghe ngóng một chút sự tình, bà không cần phải khẩn trương như vậy."

Bị Minh Thù vạch trần, Cốc nãi nãi cũng không có gì bối rối, chỉ là kiên trì: "Cô nương muốn biết, hãy để bọn nó rời đi."

Minh Thù nhún vai, ra hiệu bọn họ xin cứ tự nhiên.

"Mẹ?" Cốc Bình Vân không quá nguyện ý, kêu hắn để mẹ hắn tại nơi này, hắn làm sao làm được.

Thanh âm Cốc nãi nãi bình ổn: "Bình Vân, mang vợ con ngươi ra ngoài."

"Mẹ, ta không thể để cho người ở đây một mình."

"Bình Vân!"

Thanh âm của Cốc nãi nãi dâng cao không ít.

Cốc Bình Vân cũng cố chấp: "Nàng mang con trai ra ngoài trước."

Người phụ nữ hiển nhiên là nghe theo Cốc Bình Vân, đáp một tiếng rồi vào phòng đưa tiểu bàn tử ra ngoài.

Cốc nãi nãi có chút thở dài, chỉ có thể ngầm thừa nhận cho Cốc Bình Vân ở lại.

Con ngươi vô thần của bà ta nhìn qua Minh Thù: "Cô nương muốn hỏi cái gì?"

Minh Thù cũng không quanh co lòng vòng: "Ta chính là muốn hỏi đồ vật năm đó các ngươi cướp trong Tháp Thiên Khải cuối cùng rơi vào tay ai."

Thanh âm của Minh Thù không nhanh không chậm, sau khi âm cuối rơi xuống thật lâu cũng không có ai nói tiếp.

Cốc nãi nãi ngồi bất động, trên mặt chất đầy nếp nhăn cũng không nhìn ra tâm tình gì.

Cốc Bình Vân thần sắc tương đối khẩn trương nhưng cũng không có giá trị gì, như hắn nói, hắn cũng không biết rõ tình hình.

Minh Thù duỗi tay nắm chặt tay Kỳ Ngự vuốt vuốt, không chút sốt ruột nào chờ đợi.

Lòng bàn tay Kỳ Ngự hơi ngứa, hắn trừng mắt, ngón tay Minh Thù lại vẻ trong lòng bàn tay hắn.

Kỳ Ngự xem Minh Thù chỉ là tùy tiện vẻ, nhưng rất nhanh liền phát hiện là vẻ có ý tứ.

Hắn nhìn chằm chằm tay cô, từng chữ từng chữ đều khắc vào trong đầu.

Chờ nét vẻ cuối cùng của Minh Thù rơi xuống, ánh mắt Kỳ Ngự tràn ngập kinh hỉ, vừa rồi cô viết chính là... Thích anh.

Minh Thù ngước mắt, mặt mày cong thành độ cong thật đẹp mắt.

Thiếu nữ mặt mày như tranh cười duyên dáng, trong đáy mắt trong suốt có thân ảnh của hắn.

Bàn tay Kỳ Ngự nắm chặt tay Minh Thù, khắc chế dục vọng của mình.

Cô cố ý a!!

Cô tuyệt đối là cố ý!!

Thời điểm này lại làm ra loại chuyện này, hết lần này tới lần khác hắn đều không làm được gì!!

A a a!

Tại sao lão tử lại có cô vợ nhỏ hư hỏng như vậy!

Bình tĩnh!

Lão tử nhất định có thể thắng!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1305: Thiên Khải Chi Đạo (28)

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Cốc nãi nãi không biết là đang nhớ lại những chuyện cũ mà bà ta đã nghe qua hay là cân nhắc việc nào có thể nói việc nào không nên nói.

"Nếu lúc này cô nương đã hỏi tới cuộc chiến U Thủy, chắc hẳn cô nương cũng rõ ràng."

Cho dù là Cốc nãi nãi không nhìn thấy, Minh Thù vẫn cười trả lời: "Tất nhiên."

Cốc nãi nãi hiểu rõ gật đầu.

Con ngươi vô thần nhìn về một hướng khác, lại là một trận yên lặng quỷ dị.

Thật lâu, thanh âm tang thương của Cốc nãi nãi mới vang lên: "Năm đó Khích gia được Long gia mời về U Thủy. Lúc ấy Khích gia cũng không biết bọn họ muốn công tháp, càng không biết về sau sẽ có cuộc chiến U Thủy."

Đáy lòng Kỳ Ngự âm thầm hiện lên một suy đoán: Công tháp phía trước, cuộc chiến U Thủy ở phía sau.

Khích gia cùng Long gia không phân cao thấp, đều là đại gia tộc của đại lục Huyền Tử.

Tại sao Long gia lại mời Khích gia cũng không có cách nào kiểm chứng, nhưng kết quả chính là Khích gia lại đi.

Cốc nãi nãi cũng không có nói tỉ mỉ chuyện công tháp cùng cuộc chiến U Thủy, trực tiếp lướt qua: "Sau cuộc chiến U Thủy, Khích gia xác thực đã lấy từ bên trong được một vài thứ, nhưng tộc nhân thương vong nghiêm trọng."

Tam đại lục dâng lên chiến loạn, có người muốn để Khích gia dẫn đầu nhưng Khích gia cũng không muốn tham dự.

Vì vậy Khích gia lấy được đồ vật liền trở thành một quả bom hẹn giờ.

Khích gia bắt đầu gặp gỡ nguy cơ, tộc nhân bị đuổi giết.

Ác mộng của Khích gia bắt đầu từ lúc đó.

Từ một thịnh tộc đi tới hướng suy tàn, cũng bất quá chỉ trong một thời gian ngắn ngủi.

Cùng thời khắc đó tổ tiên đạt được năng lực kia mưu toan sử dụng năng lực làm thời gian trở lại quá khứ.

Cốc nãi nãi dừng một chút: "Cô nương đã hỏi tới thì cũng rõ ràng tổ tiên của ta đạt được năng lực gì chứ?"

"Ừ."

Thanh âm của Cốc nãi nãi thêm mấy phần cảm khái: "Đáng tiếc, tổ tiên thất bại."

"Nhưng từ đó về sau tổ tiên liền trở nên có chút kỳ quái, kỳ quái như thế nào ta cũng không rõ ràng, ta cũng không sống ở lúc đó."

Về sau Khích gia lại trải qua một đoạn thời gian bị đuổi giết, có một ngày đột nhiên không nhìn thấy tổ tiên của Khích gia nữa.

Có tộc nhân nói nhìn thấy tổ tiên dùng năng lực kia, sau đó mới không thấy.

Cũng có người nói là tổ tiên không chịu được tình huống bây giờ, ném bọn hắn lại rồi bỏ đi.

Mặc kệ loại nào thuyết pháp, cuối cùng vị tổ tiên kia cũng chưa từng trở lại.

Người của Khích gia còn thừa không nhiều, tránh né truy sát, mai danh ẩn tích đến nay.

Cốc nãi nãi: "Khích gia đã sớm rời khỏi lịch sử võ đài, chuyện năm đó, một hậu bối của Khích gia như ta cũng không nghĩ tới có một ngày sẽ thay các vị tổ tiên nói ra."

Những sự tình này kỳ thật cũng không phải chuyện gì không thể nói.

Năm đó Khích gia không phải cũng là người bị hại sao?

Một gia tộc đang tốt lại bị người ta chơi đùa đến nhà tan cửa nát.

Minh Thù hỏi: "Vị tổ tiên kia tên gì?"

Cốc nãi nãi nhíu mày, một lát sau nói: "Một chữ Hoành duy nhất."

Khích Hoành.

-

Cốc nãi nãi biết được cũng chỉ có thế, Minh Thù đứng dậy cùng bọn họ cáo từ.

"Cô nương."

Cốc nãi nãi gọi cô lại.

"Có phải đã có chuyện gì xảy ra không?"

Đột nhiên có người đến nghe ngóng chuyện năm đó, mặc dù không biết chuyện gì xảy ra nhưng đột nhiên liên lụy đến Khích gia, trong lòng Cốc nãi nãi hơi bất an.

"Khích gia đã không tồn tại, chuyện bên ngoài như thế nào các ngươi cũng sẽ không tham dự, biết làm gì lại tăng thêm phiền não."

Cốc nãi nãi sững sờ, một lát sau gật đầu: "Đúng vậy... Đúng vậy..."

Khích gia mai danh ẩn tích, ban đầu cũng không phải không có tộc nhân muốn làm cho Khích gia trở lại thời huy hoàng như ban đầu.

Thế nhưng chỉ là tính, kết quả cuối cùng bọn họ cũng chỉ có thể ở trong thôn này sống qua ngày.

Sau này còn biết Khích gia cũng chỉ còn mấy người.

Minh Thù cùng Kỳ Ngự rời khỏi viện.

Từ trong thôn ra ngoài, cô cúi đầu suy tư.

Nếu quả thật là như thế, Thiên Khải của tiểu yêu tinh chính là vị Khích Hoành này.

Về phần làm sao lại ở trong tay Kỳ Ngự...

Khích Hoành cuối cùng nói không chừng đã rời khỏi thế giới này đến thế giới kia của Kỳ Ngự, nguyên nhân có lẽ là bởi vì năng lực nên trên thời gian cũng không xuất hiện...

Nói đến...

Hình như cô cũng chưa hỏi qua Kỳ Ngự lấy được Thiên Khải ở đâu.

Ừ.

"Này bảo bối."

Kỳ Ngự: "..."

Kỳ Ngự theo bản năng lui lại một bước: "Cô vợ nhỏ có chuyện gì cũng từ từ."

"Cách xa tôi như vậy làm gì?" Minh Thù lôi hắn trở lại, tay đặt bên hông hắn: "Tôi có thể ăn anh?"

Kỳ Ngự nói thầm: "Em muốn ăn tôi, tôi liền cao hứng."

"Nói cái gì?"

Kỳ Ngự lập tức nói: "Cô vợ nhỏ ngày hôm nay thật là xinh đẹp."

Minh Thù bóp mặt hắn: "Bớt nỏi nhảm, tôi hỏi anh, Thiên Khải của anh từ đâu tới?"

Thần sắc Kỳ Ngự hơi thu liễm lại.

"Không phải tôi đã nói với em là tôi hại chết mẹ của tôi sao?"

"Ừ." Minh Thù kéo hắn vào.

"Tại thời điểm tôi sinh ra, thế giới của chúng tôi đã như thế, mọi người thành lập nên thế lực phản kháng, về sau cũng thấy quy mô thành phố mới."

"Nhưng lúc ấy, còn chưa có cục quản lý thời không."

"Có một ngày, cha tôi nhận được tin tức có người phát hiện kiến trúc rất kỳ quái. Lúc ấy tôi và mẹ tôi ở cùng một chỗ, bởi vì tình huống khẩn cấp nên chúng tôi cùng đi."

Phi thuyền đáp xuống trên một vùng phế tích, khói lửa tràn ngập, đây là một toà vừa trải qua chiến đấu, thành phố bị hủy diệt.

"Phu nhân, tiểu thiếu gia, mời tới bên này."

Phía dưới là tràng cảnh doạ người, Kỳ ngự còn rất nhỏ nên vẫn luôn được bảo vệ tốt khẩn trương kêu một tiếng: "Mẹ?"

Bàn tay ấm áp rơi trên đầu của hắn, ôn nhu an ủi: "Tiểu Cửu đừng sợ, ba ba ở đây."

Tiểu Kỳ Ngự cắn môi: "Vâng!"

Tiểu Kỳ Ngự được mẹ dẫn xuống phi thuyền, người bị vây quanh phía trước là cha hắn.

Bởi vì địa điểm phi thuyền hạ xuống gần kiến trúc kia nên bọn họ cùng cha Kỳ đều ở nơi đó.

Bốn phía đều bị vây lại, tiểu Kỳ Ngự cùng mẹ đứng ở bên ngoài nhìn qua hố sâu trong kiến trúc.

Hố sâu rõ ràng là bị nổ, bốn phía một mảnh cháy đen, không có bất kỳ vật gì còn sót lại.

Thế nhưng kiến trúc trong hố toàn toàn không có chút hư hại gì.

Bởi vì lo lắng có vật gì hại nên từ lúc phát hiện đến bây giờ chỉ phái người máy xuống dưới kiểm tra, không có phát hiện gì dị thường.

Kiến trúc trong hố sâu có hai tầng cao như vậy, diện tích cũng rất lớn, tựa như là xây nhà ở trong hố sâu.

Tiểu Kỳ Ngự cùng mẹ rất nhanh được đưa về doanh trại tạm thời xây dựng.

Bởi vì tuổi của hắn còn nhỏ, lại là đứa con trai duy nhất của cha Kỳ khi đó nên hắn cơ hồ có thể ra vào bất cứ nơi nào trong doanh trại..

Hắn nghe thấy rất nhiều thứ, có người nói tòa kiến trúc kia tồn tại đã lâu, không biết là làm bằng cái gì, hoàn toàn không có cách nào phá hủy.

Kỳ Ngự đột nhiên dừng lại.

Hắn nhìn về hư không, suy nghĩ sâu xa.

"Sau đó thì sao?"

"Về sau..."

Kỳ Ngự thì thầm một tiếng.

Về sau, ác mộng bắt đầu xuất hiện.

Số lớn số lớn dị chủng đột nhiên xuất hiện tại phụ cận, công kích doanh trại của bọn hắn.

Lúc ấy bởi vì hắn ham chơi nên bỏ qua người bảo vệ, một mình đợi tại một chỗ.

Sau khi dị chủng tiến công, hắn bị dọa sợ, trốn ở nơi hẻo lánh không dám lên tiếng.

Hắn nghe thấy có người gọi hắn nhưng hắn không dám đáp ứng, có một số dị chủng đang quanh quẩn xung quanh hắn.

Nếu hắn lên tiếng sẽ bị phát hiện.

Hắn thấy phi thuyền từ doanh trại bay lên không trung, người trong doanh trại đều rút lui.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1306: Thiên Khải Chi Đạo (29)

Hắn thấy tất cả mọi người đều đi rồi, ngay cả cha hắn cũng lên phi thuyền.

Hắn bị ném bỏ ở đây.

Thế nhưng... Mẹ của hắn không đi.

Bà ấy đến tìm hắn.

Mẹ hắn vẫn ôm hắn ấm áp như vậy.

"Tiểu Cửu đừng sợ, mẹ ở đây."

"Mẹ... Mẹ..." Tiểu Kỳ Ngự yếu ớt gọi cô, thân thể nhỏ hoàn toàn núp trong ngực của mẹ.

"Xuỵt!" Mẹ Kỳ ra hiệu hắn yên lặng: "Mẹ sẽ đưa con rời khỏi nơi này, nhưng con không được lên tiếng, được không?"

Tiểu Kỳ Ngự không ngừng gật đầu liên tục, ôm sát cổ mẹ Kỳ.

Hắn không lên tiếng.

Hắn rất ngoan.

"Tiểu Cửu của chúng ta lợi hại nhất." Mẹ Kỳ ôn nhu khen hắn.

Dị chủng bên ngoài vẫn quanh quẩn như cũ, mẹ Kỳ chờ thật lâu thấy có thời cơ liền mang hắn rời khỏi.

Trong doanh trại khắp nơi đều là người chết, mẹ Kỳ lấy tay che mắt hắn chạy về nơi đặt phi hành khí.

Tiểu Kỳ Ngự không nhớ rõ mẹ Kỳ đã ngã sấp xuống bao nhiêu lần, hắn không nhìn thấy.

Dát ——

Dị chủng đột nhiên nhảy đến trước mặt mẹ Kỳ, hoàn toàn không cho mẹ Kỳ cơ hội phản ứng, móng vuốt sắc bén bắt về phía cô.

Mẹ Kỳ kinh hãi lui lại, dưới chân bị trượt vấp ngã xuống đất, cô che chở cho tiểu Kỳ Ngự, gắng gượng che lấy vết thương dữ tợn trên cổ cùng bả vai bị dị chủng đả thương.

Mẹ Kỳ chật vật lăn về phía bên cạnh, hốt hoảng cầm lấy vũ khí bị người ta vứt bỏ trên mặt đất.

Ầm!

Dị chủng xông tới bị đánh trúng, thân thể lui về sau, nhưng cái này cũng không lấy được mạng của nó, ngược lại càng chọc giận nó.

Dị chủng gào thét một tiếng tiến về phía mẹ Kỳ.

Phanh phanh phanh!!

Mẹ Kỳ liên tiếp đâm mấy phát, cuối cùng dị chủng cũng ngã xuống đất.

Cô không để ý đau đớn trực tiếp từ dưới đất bò dậy, thanh âm sẽ hấp dẫn dị chủng, cô phải chạy nhanh.

Một tay cô ôm tiểu Kỳ Ngự một tay cầm vũ khí, đã không thể che ánh mắt của hắn.

Hắn nhìn thấy máu trên người mẹ Kỳ.

Tiểu Kỳ Ngự bị dọa sợ: "Mẹ..."

"Xuỵt!" Mẹ Kỳ đã không trốn tránh trực tiếp chạy về nơi đặt phi hành khí ngay ở phía trước.

Thanh âm vừa rồi hấp dẫn dị chủng đang quanh quẩn trong doanh trại.

Chỉ cần tốc độ cô nhanh một chút liền có thể tới được phi hành khí.

Nhưng tốc độ của dị chủng càng nhanh hơn, con đường của mẹ Kỳ bị một dị chủng cắt đứt.

Mẹ Kỳ không chậm trễ chút nào nổ súng nhưng rất nhanh liền hết đạn, cô chỉ có thể quăng súng đi, ôm tiểu Kỳ Ngự lao ra.

Dị chủng đuổi theo càng ngày càng nhiều, mẹ Kỳ bị một con dị chủng đuổi kịp đánh bay.

Tiểu Kỳ Ngự nghe thấy tiếng rên rỉ của mẹ Kỳ, trên mặt hắn có một chút máu nóng hổi.

Hắn nghe theo lời của mẹ, không có phát ra bất kì âm thanh gì.

"Tiểu Cửu, chạy, chạy mau." Mẹ Kỳ đột nhiên buông hắn ra.

"Mẹ??" Tiểu Kỳ Ngự kéo tay cô, mang theo tiếng khóc nức nở: "Mẹ, chúng ta cùng đi."

"Không... Không được." Mẹ Kỳ thở hổn hển: "Mẹ không chạy nổi, con chạy mau, trốn lên phi hành khí, ba ba nhất định sẽ tới cứu con."

"Không..."

"Tiểu Cửu, không phải đã nói sẽ nghe lời sao?"

"Con không nên tách khỏi mẹ."

"Mẹ sẽ tới tìm con, con chạy trước có được hay không." Dị chủng đang chạy về phía bên này, mẹ Kỳ đẩy hắn: "Tiểu Cửu, mẹ yêu con, con phải sống sót."

Tiểu Kỳ Ngự bị đẩy đến lảo đảo, mà hắn cùng mẹ Kỳ chỉ cách một khoảng cách, cũng tại cái đẩy kia mà trở nên xa xôi hơn.

Mẹ Kỳ không chùng bước chạy về phía dị chủng bên kia, cô dùng thân thể máu thịt ngăn lại bọn chúng.

Hắn nhìn xúc tu sắc bén của dị chủng đâm xuyên qua bộ ngực của cô, máu của cô không ngừng chảy xuống mặt đất.

Cô gian nan quay đầu nhìn hắn.

"Chạy đi..."

Tiểu Kỳ Ngự lui lại mấy bước, nước mắt mơ hồ nhìn dung mạo của mẹ Kỳ, hắn nhìn thấy chỉ là một mảnh huyết sắc.

Hắn xoay người, lảo đảo chạy về phía trước, thế nhưng tại thời điểm đến phi hành khí cách đó không xa, hắn nhìn thấy dị chủng đang quanh quẩn tại nơi đó.

Hắn căn bản không chạy tới đó được.

Hắn không làm được...

Dị chủng phát hiện hắn lập tức điên cuồng chạy tới, tiểu Kỳ Ngự hoảng hốt chạy bừa, chạy tới hố sâu bên kia.

Tới biên giới hố sâu, hắn nghiêm mặt nhìn những dị chủng không ngừng tới gần.

Hố sâu sâu vài chục thước, hắn rơi xuống cũng chỉ có chết.

Mặt mũi dữ tợn của dị chủng không ngừng phóng đại, tiểu Kỳ Ngự không ngừng lùi lại, chân rốt cuộc cũng giẫm ở biên giới.

Dị chủng giơ móng vuốt vung về phía hắn.

Thân thể tiểu Kỳ Ngự đột nhiên mất trọng lượng, rơi xuống hố sâu.

Hắn cho là mình chết chắc.

Thế nhưng không có.

Lúc hắn tỉnh lại đã ở trong một căn phòng rất sạch sẽ, trong phòng có một khối kim sắc, hắn đang ở bên trên kim sắc.

Trước mặt chính là hai cái kim tệ giống như Thiên Khải.

—— muốn sống không?

Tiểu Kỳ Ngự tựa hồ nghe thấy có người hỏi hắn.

Thế nhưng hắn không nhìn thấy người.

—— cầm nó, ngươi mới có thể sống sót.

Tiểu Kỳ Ngự nhìn hai cái kim tệ trôi lơ lửng kia, tay nhỏ chậm rãi đưa tới.

Tay hắn xuyên qua ánh sáng, đầu ngón tay xém chút liền đụng được thế nhưng hắn bỗng nhiên rụt về lại, lăn xuống bàn, có chút hoảng sợ nhìn lên.

Thanh âm kia không vang lên nữa, sau đó hắn sợ hãi bắt đầu tìm đường ra.

Thế nhưng căn phòng này là phong kín, hắn không tìm thấy nơi để ra ngoài.

Nghĩ đến mẹ đã chết, thân thể mệt mỏi, tinh thần sợ hãi, hắn cơ hồ không dám nhắm mắt.

Cũng may căn phòng có ánh sáng để đáy lòng của hắn an tâm một chút.

Không biết qua bao lâu.

Hắn rất đói, thoi thóp nằm trong góc xó xỉnh.

Bốn phía vô cùng yên tĩnh.

Rốt cục, hắn đứng lên, gian nan trở lại trên bàn kia, duỗi tay nắm chặt hai cái kia kim tệ.

Ánh sáng biến mất, căn phòng lâm vào bóng tối nhưng cũng không phát sinh việc gì kì quái.

Thanh âm kia cũng chưa từng xuất hiện lại.

Rất nhanh hắn liền nghe thấy một tiếng động rất nhỏ, giống như âm thanh cửa mở ra.

Hắn lục lọi phía dưới, căn phòng trước đó hoàn toàn phong kín thật sự xuất hiện một cánh cửa nhỏ.

Hắn vặn cửa mở ra ngoài, bên ngoài vẫn là cái hố sâu kia, bầu trời có phi hành khí lượn vòng.

Người rời khỏi đã trở về.

Có âm thanh bén nhọn vang lên bên tai hắn, tiếp theo là tiếng phi hành khí từ trên cao bay xuống.

Thanh âm huyên náo dần dần đi xa.

Lúc tỉnh lại, hắn đã nằm trị liệu trong khoang thuyền.

-

"Thiên Khải chính là đạt được vào lúc ấy." Kỳ Ngự nói: "Về sau, thỉnh thoảng tôi sẽ nghe thấy thanh âm kia, luôn luôn mê hoặc tôi cùng nó định ra khế ước."

Khi còn bé tâm trí không kiên định, xém chút mấy lần làm theo thanh âm kia.

Về sau nếu không gặp phải cô, hắn cũng sẽ không định ra khế ước với Thiên Khải.

"Vì sao Thiên Khải nhất định phải cùng anh khế ước?"

"Không phải nhất định phải cùng tôi." Kỳ Ngự nói: "Có lẽ lúc ấy, bất cứ người nào đi vào nó đều sẽ làm như thế."

"Không..." Minh Thù lắc đầu: "Lúc ấy có nhiều người ra vào như vậy, nó không có bất kỳ động tác gì, vì sao hết lần này lại lần khác đều chọn anh?"

Kỳ Ngự sửng sốt.

Đúng vậy.

Trước hắn, người của cha hắn đã nghiên cứu chỗ đó từ trong ra ngoài.

Thế nhưng bọn họ cũng không phát hiện căn phòng kia, nhưng sau khi ra ngoài, căn phòng kia mới xuất hiện.

Kỳ Ngự hạ mắt, bắt đầu khoe khoang: "Tôi quả nhiên là thiên tài."

"Thiên tài cái đầu của anh!" Minh Thù tát vào đầu hắn một cái.

"Cô vợ nhỏ, đừng đánh đừng đánh, đánh sẽ bị ngốc." Đầu của nam nhân sờ cũng không thể sờ, cô còn đánh!

Nếu không phải lão tử tính tình tốt!

Sớm đã chơi chết ngươi!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1307: Thiên Khải Chi Đạo (30)

"Cho nên Thiên Khải này của tôi tên là Khích Hành?"

"Có lẽ vậy." Ai biết về sau hắn phát sinh ra chuyện gì.

Kỳ Ngự nhíu mày: "Hắn chính là dùng năng lực này để đến thế giới kia của tôi?"

Nhìn từ tình huống trước mắt là như vậy

Khích Hành muốn thông qua Thiên Khải giả trở lại cuộc chiến U Thủy, hoặc là sớm hơn trước đó để cứu vớt tộc nhân của hắn.

Nhưng thất bại.

Tại lần thất bại đó có lẽ hắn đã giác ngộ ra chuyện gì cũng không từ bỏ kế hoạch này.

Về sau hắn thành công.

Bất quá bị truyền đến thế giới khác.

Sau đó liền có Thiên Khải kia của tiểu yêu tinh.

"Kia... Khích Hành đâu?" Hắn đi nơi nào?

Minh Thù xuôi tay: "Làm sao tôi biết được, cũng không phải tôi sai khiến."

Kỳ Ngự: "..." Những vấn đề này chẳng lẽ cô nên biết rõ ràng sao?!

"Đừng vội a." Minh Thù nói: "Là đáp án, chắc chắn sẽ có thời điểm công bố."

"..."

Hai người thuận theo con đường nhỏ rời khỏi thôn.

"Tỷ tỷ xinh đẹp!"

Tiểu bàn tử không biết từ chỗ nào xuất hiện đứng trên đường nhỏ: "Ngươi phải đi rồi sao? Ngươi thật sự không suy nghĩ một chút làm Thái Tử Phi của ta sao?"

Minh Thù: "..." Trẻ trâu quả nhiên nhớ ăn không nhớ đánh.

Kỳ Ngự trước đó đã muốn đánh nó, lúc này còn dám chạy tới đào góc tường nhà hắn, hắn phải đánh chết nó!

Minh Thù lần này không có ngăn cản, nhìn hắn đánh tên trẻ trâu đó một trận.

Tiểu bàn tử vô cùng đáng thương ngồi xổm trên mặt đất.

Kỳ Ngự lạnh mặt: "Tỷ tỷ xinh đẹp kia là của ta, biết chưa?"

Tiểu bàn tử một bên nước mũi một bên nước mắt: "Biết... Biết rồi."

Huhuhu!

So với cha của hắn còn đáng sợ hơn.

Hắn muốn về nhà.

Kỳ Ngự giáo huấn xong tiểu bàn tử, kết quả quay người lại liền thấy Minh Thù bưng một bàn bánh bột ngô không biết từ chỗ nào ra, đang ăn đến hăng say.

"Không đánh nữa sao?" Cô hỏi.

"..."! Ngữ khí của cô là đang xem kịch vui sao?

CMN!

Lão tử là vì ai vậy!

"Đi thôi."

Kỳ Ngự hít sâu một hơi, bĩnh tĩnh, không phải nàng dâu chỉ cặn bã một chút thôi sao? Không có việc gì lớn!

Dù sao cô chỉ cặn bã với một mình lão tử!

Thời điểm rời khỏi thôn gặp phải người rước dâu, bởi vì tập tục của nơi này là cử hành hôn lễ vào buổi tối cho nên thời gian này mới đến nhà tân nương đón người.

Con đường trong thôn vốn hẹp nên Minh Thù cùng Kỳ Ngự bị ngăn ở nhà tân nương.

So với bên ngoài, hôn lễ trong thôn đơn giản hơn nhiều.

Nhưng tràng diện náo nhiệt tuyệt không kém bên ngoài.

Vui sướng tựa hồ có thể lây nhiễm tất cả mọi người.

Tân nương của nơi này không cần khăn cô dâu, được bà mai đỡ ra thoải mái cùng tân lang mặt đối mặt.

Tân nương cũng không phải là rất xinh đẹp, nhưng bởi vì vui sướng làm cho người trong thôn nhìn qua có một loại đẹp khác biệt.

Có người nói qua, nữ nhân đẹp nhất chính là thời điểm lấy chồng.

Dựa theo tập tục làm xong một loạt lễ nghi, sau đó tân nương được tân lang đưa đi, mọi người vây quanh rời khỏi, thổi sáo đánh trống đi về phía nhà của tân lang.

Minh Thù nắm tay Kỳ Ngự rời khỏi, âm thanh náo nhiệt huyên náo dần dần bỏ xa.

Kỳ Ngự đột nhiên hỏi: "Cô vợ nhỏ, khi nào chúng ta mới kết hôn?"

"Đã kết hôn nhiều lần như vậy, anh còn không chán?" Minh Thù thuận miệng đáp một tiếng.

Có vài vị diện không cử hành hôn lễ nhưng bọn họ có giấy chứng nhận.

"Cái kia giống sao?" Kỳ Ngự không phục: "Tôi muốn cùng em kết hôn bây giờ!"

Những thế giới kia, tên chữ đều là dùng của người khác.

Hoàn toàn không giống.

"Kết hôn phiền toái như vậy, từ bỏ đi." Thẳng nam Thù cự tuyệt.

"Em không muốn cùng tôi kết hôn?" Không lấy kết hôn vì mục đích yêu đương đều là lưu manh đùa giỡn.

Minh Thù thốt ra: "Tôi cũng không muốn cùng anh yêu đương."

"..."

Kỳ Ngự dừng lại, Minh Thù đi lên phía trước liền bị hắn lôi trở lại.

"Làm cái..." A!

Minh Thù bị Kỳ Ngự kéo vào trong ngực, cúi đầu liền đem lời của cô chặn lại.

Minh Thù giãy dụa, Kỳ Ngự càng ôm chặt hơn, thân thể hai người đột nhiên lăn xuống dưới, ngã trên mặt cỏ mềm mại, bên cạnh là âm thanh róc rách của suối nước.

Kỳ Ngự hôn từ mạnh mẽ tới bá đạo, sau đó liền nhẹ nhàng triền miên.

Hắn chống đỡ người dậy, nhìn chăm chú người dưới thân: "Vậy em muốn cùng tôi làm cái gì?"

Không đợi Minh Thù trả lời, hắn lần nữa cúi đầu hôn cô.

Thanh âm hắn trầm thấp: "Như vậy sao?"

"Hay là như vậy?"

Thần sắc Minh Thù có chút phức tạp, tay chống đỡ lấy bộ ngực hắn đẩy ra một chút: "Bảo bối, chúng ta đang ở bên ngoài."

"Em đẩy tôi?" Thanh âm của Kỳ Ngự thấp hơn, giống như đang đè nén cái gì.

Minh Thù dừng tay lại.

Bốn phía không biết từ khi nào trầm xuống, màu xanh đậm kéo ra trải rộng cả bầu trời.

Kỳ Ngự đặt tay của Minh Thù ở hai bên, ánh mắt hắn ám trầm nói nhỏ: "Cái gì tôi cũng đều đáp ứng em, em còn muốn tôi thế nào?"

Hai tay Minh Thù bị nâng qua đỉnh đầu, một tay hắn cầm một tay hắn cởi y phục của cô.

Hắn cúi người xuống nói bên tai cô một tiếng: "Thật xin lỗi."

Minh Thù: "..."

Có phải là cô có chút quá mức hay không?

Cặn bã nam Thù tỉnh lại một chút, cô cảm thấy mình không sai!

Cô cũng không nói muốn ở cùng một chỗ với hắn làm gì...

Hắn đến cùng là ăn cái gì để bổ não!!

Tay mang theo hơi lạnh tiếp xúc đến làn da, lúc này Minh Thù mới lấy lại tinh thần: "Bảo bối, tôi sai rồi, tôi sai rồi, anh dừng tay, đây là bên ngoài."

Kỳ Ngự đẩy áo trong của cô ra, gằn từng chữ một: "Vừa rồi tôi đã nhìn qua, đứng ở phía trên không nhìn được tới đây."

Minh Thù: "???"

Ngươi cmn còn sớm nhìn qua hiện trường phạm tội rồi?

"Kỳ Ngự..."

"Tôi chỉ muốn em hoàn toàn thuộc về tôi."

"..."

Kỳ Ngự không nhúc nhích, hắn chờ đợi câu trả lời của Minh Thù.

Thế nhưng Minh Thù nửa ngày đều không lên tiếng, ngón tay hắn thuận theo bụng dưới rơi xuống bên hông.

"Kỳ Ngự." Minh Thù gọi hắn.

Kỳ Ngự dừng lại, thật ra hắn rất sợ, sợ mình khống chế không nổi làm chuyện gì cho cô tức giận.

Thế nhưng hắn đã thật sự rất cố gắng kiềm chế mình.

Hắn rất cố gắng...

"Tôi không phản kháng không có nghĩa là tôi thật sự không có năng lực phản kháng. Tôi bây giờ như thế này, chẳng lẽ anh không rõ?"

Có bao giờ cô chật vật như vậy.

Đem bản thân mình không giữ lại chút nào hiện ra với người trước mặt.

Hắn sợ hãi, chẳng lẽ cô không sợ sao.

Ánh sao chiếu xuống, Kỳ Ngự nhìn chăm chú nữ tử dưới thân, quần áo nửa mở, da thịt trắng như sứ như ẩn như hiện.

Ngón tay Kỳ Ngự bỗng dưng buông lỏng.

Minh Thù lấy quần áo ngồi xuống, thần sắc thản nhiên: "Kỳ Ngự, trở về thôi."

Kỳ Ngự liếc cô một cái, đưa tay tới.

Minh Thù cau mày.

"Tôi... Giúp em mặc."

Minh Thù buông tay ra, ngón tay Kỳ Ngự đụng phải quần áo cô đột nhiên dừng một chút, sau đó giúp cô buộc lại quần áo bên trong, sửa sang lại áo khoác.

Kỳ Ngự cúi thấp đầu đứng lên, hắn trầm mặc lui về phía sau một bước.

Minh Thù trong lòng hơi dừng lại, chủ động nắm tay của hắn.

Hắn nhu thuận cho cô tùy ý nắm, trở lại phía trên một đường ra khỏi thôn.

Xa xa trông thấy bọn người Tụ Hoan đang đợi bên cạnh xe ngựa.

"Tôn chủ."

Tụ Hoan cúi thấp người hành lễ.

Minh Thù đem Kỳ Ngự nhét bên trong xe ngựa, quay người phân phó Tụ Hoan: "Các ngươi về Vạn Kính Sơn trước."

"Tôn chủ, ngài..."

"Có việc ta lại gọi các ngươi đến."

"Vâng."

Tụ Hoan cúi người, Minh Thù nhảy lên xe ngựa, xe ngựa chậm rãi đi lên phía trước.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1308: Thiên Khải Chi Đạo (31)

Trong xe ngựa vô cùng yên tĩnh.

Minh Thù ngồi một bên, nhắm mắt nắm vuốt tua rua bên hông.

Kỳ Ngự núp ở trên giường phía sau xe ngựa, từ từ nhắm hai mắt cũng không biết có phải ngủ hay không.

Minh Thù thu cái bàn nhỏ bên trong xe ngựa lại, giật chiếc chiếu bên cạnh trải ở phía trên.

Kỳ Ngự hơi mở mắt ra nhìn động tác của cô, hắn nhấp môi dưới, ngồi xuống ôm gối đầu tránh ra: "Em ngủ ở trên đi."

Minh Thù liếc hắn một cái, cẩn thận đem chiếu trải ra.

"Mặc dù chỗ nhỏ một chút, anh không muốn giày vò quá lợi hại cũng miễn cưỡng đủ dùng."

Kỳ Ngự: "??"

Minh Thù đem gối trong ngực hắn giật ra, nghiêng người qua hôn một chút lên cánh môi hắn, thuận tay cởi áo khoác của hắn ra.

Kỳ Ngự có chút mơ màng.

"Tôi vốn là kế hoạch tại Vạn Kính Sơn." Ngón tay Minh Thù đặt lên đai lưng hắn: "Ngay cả chỗ nào cũng đều đã nghĩ xong, nhưng đáng tiếc anh đợi không được."

Minh Thù giật đai lưng hắn ra, áo trong trượt xuống, nhiệt độ trong tay cô vô cùng nóng rực.

Thân thể Kỳ Ngự cứng đờ.

"Thế nào?"

"Em... Em là đang trừng phạt tôi sao?" Kỳ Ngự nói.

"Trừng phạt anh?" Minh Thù buồn cười: "Tôi trừng phạt anh làm gì?"

Cô ôm cổ hắn, khẽ cắn cánh môi hắn mấy lần: "Dạng trừng phạt này anh nên cao hứng không phải sao?"

Kỳ Ngự nghĩ đến một chút hồi ức không tốt lắm.

Loại trừng phạt kia hắn cao hứng không nổi.

Cái kia hoàn toàn chính là tra tấn.

Nhưng hiển nhiên lần này hắn đã suy nghĩ nhiều.

Minh Thù kéo hắn xuống, hai người ngã trên chăn bông mềm mại.

Mới vừa rồi còn nghe thấy tiếng gió, lúc này một chút cũng không nghe thấy.

Xe ngựa bị ngăn cách.

Thấy Kỳ Ngự nửa ngày không có động tĩnh, Minh Thù nhíu mày: "Làm sao, còn muốn tôi đến?"

Kỳ Ngự nhìn Minh Thù: "Tôi... Tôi có thể đợi."

"Tạm biệt, tôi sợ anh lại làm ra chuyện như hôm nay, mặt mũi tôn chủ của tôi đều bị vứt sạch."

Kỳ Ngự yên lặng.

Hắn cũng không biết mình xảy ra chuyện gì, trước kia đều có thể khống chế cảm xúc rất tốt, mỗi lần biết rõ là cô nói hươu nói vượn nhưng vẫn khống chế không nổi.

Kỳ Ngự còn đang suy nghĩ, Minh Thù đã quyết định sẽ không lề mề, lôi hắn hôn lên.

Chuyện về sau liền nước chảy thành sông.

-

Kỳ Ngự hôn cổ Minh Thù một chút, động tác chậm dần, cuối cùng dừng lại nhưng cũng không có buông ra.

Kỳ Ngự cảm thấy mình bị một cỗ nước ấm bao trùm, hỗn hợp có cực hạn khoái cảm tê dại đang chuyển động trong thân thể hắn.

Hắn cúi người xuống, cả lực lượng thân thể đều đặt trên người Minh Thù.

Minh Thù nghiêng đầu, tay đặt bên hông hắn: "Đi ra."

Kỳ Ngự cọ xát, thanh âm còn mang theo dục vọng: "Lại một chút."

"Anh rất nặng."

Kỳ Ngự lập tức xoay người để Minh Thù nằm trên người hắn.

Minh Thù muốn nói lại thôi, cuối cùng chuyển động theo hắn.

"Thân thể khó chịu sao?" Minh Thù hỏi hắn.

Kỳ Ngự: "..."

"Cô vợ nhỏ... Có phải là em nhầm lẫn gì hay không?" Lời này hẳn là hắn hỏi đi?

Minh Thù: "Tôi hỏi anh thân thể có những cảm giác khác hay không, không phải phương diện kia, đầu óc của anh có thể suy nghĩ những thứ bình thường được không."

"Ồ." Kỳ Ngự ngoại trừ cảm giác thân thể có dòng nước ấm lưu động cũng không có những cảm giác khác.

Minh Thù xác định hắn không cảm thụ gì kì quái, khẽ gật đầu: "Vậy tốt, trước đó ngâm Linh Trì không uổng phí..."

Linh Trì làm Kỳ Ngự đổi sắc mặt.

Minh Thù tựa hồ không thấy được, tiếp tục nói: "Về sau cùng tôi làm chuyện này có cái gì khó chịu nhất định phải nói cho tôi biết, thân thể tôi ẩn chứa lực lượng quá mạnh, tôi sợ làm anh bị thương."

Đây cũng một nguyên nhân khác cô không nguyện ý cùng hắn.

Thân thể của hắn còn chưa được bảo dưỡng tốt, nếu như quá trình cô hơi mất khống chế một chút có lẽ sẽ tạo cho hắn tổn thương khó mà hồi phục.

Kỳ Ngự sửng sốt một chút: "Em chính là... Bởi vì cái này mới không nguyện ý cùng tôi?"

Minh Thù cười cười sờ mũi hắn: "Nếu anh có chuyện gì tôi lại phải tốn thời gian đi tìm nam sủng mới."

"..." Cái gì nam sủng!

Vẫn còn muốn tìm những nam sủng khác!

Quả thực không thể nhịn!

Kỳ Ngự lần nữa xoay người đè trên người Minh Thụ, hắn chậm rãi chuyển động: "Cô vợ nhỏ, em muốn tìm dạng nam sủng như thế nào?"

Minh Thù có chút hít sâu: "Kỳ Ngự..."

"Ừ?" Kỳ Ngự nghiêng đầu: "Em nói cho tôi nghe một chút, muốn dạng nam sủng gì?"

"Tôi muốn..." Minh Thù nắm tay Kỳ Ngự, thân thể có chút thoát lực.

"Kỳ Ngự..."

Giọng nói của Minh Thù mềm nhũn mấy phần giống như lông vũ phất qua đáy lòng hắn.

Kỳ Ngự khẽ mím môi, âm thầm mắng một câu.

Cô phạm quy!

CMN hoàn toàn không khống chế được sự mềm lòng của mình.

Kỳ Ngự nghiến răng, dụ dỗ cô: "Cô vợ nhỏ em cầu xin tôi, tôi sẽ cho em."

"Tôi cầu đại gia anh!" Minh Thù tát một cái vào đầu hắn: "Anh có làm hay không? Không làm cũng đừng lề mề."

Kỳ Ngự: "..."

Cái này cùng trong tiểu thuyết viết không giống!!

-

Trong xe ngựa dần dần sáng lên, Minh Thù gối lên cánh tay Kỳ Ngự, nhìn rèm hơi rung nhẹ.

Ánh sáng từ bên ngoài trút vào, rơi vào trên lông mày và mắt

Kỳ Ngự.

Minh Thù đưa tay, đầu ngón tay rơi vào trên mi tâm của hắn.

"Kỳ Ngự nha..."

"Anh làm sao lại may mắn như vậy."

Có thể gặp được tôi.

Kỳ Ngự giữa trưa mới tỉnh, thân thể sạch sẽ, y phục cũng đều mặc xong.

Những việc này cô tùy tiện phất tay cũng có thể làm được, Kỳ Ngự cũng không thấy kỳ quái.

Hắn đứng lên nhìn người bên cạnh: "Cô vợ nhỏ, chúng ta đi đâu?"

"Tôi bấm ngón tay tính toán, hôm nay ăn chay..." Minh Thù làm bộ nói: "Trước tiên tìm một nơi ăn cái gì đi."

Kỳ Ngự: "..." Cô vợ nhỏ nói không sai.

Hắn kéo quần áo nhìn.

Minh Thù liếc hắn: "Anh nhìn cái gì?"

Kỳ Ngự kéo vạt áo, lộ ra ngực cùng đầu vai trắng nõn: "Vì sao không thấy?"

"Không thấy cái gì?" Sáng sớm liền kéo quần áo câu dẫn! Tiểu yêu tinh!

"Đêm qua..." Cái kia.

Minh Thù trừng mắt nhìn, một lát mới kịp phản ứng, nói: "Tôi tiêu tan dùm anh."

Kỳ Ngự: "???"

"Vì sao?"

"Ừ... Thuận tay a..." Có chút vô cùng thê thảm nên thời điểm cô thanh lý liền thuận tay liền tiêu tan.

Kỳ Ngự không vui: "Kia là em cho tôi, tại sao lại xóa đi!"

Minh Thù: "..."

Kỳ Ngự có loại cặn bã Thù đem chứng cứ đều tiêu diệt hết, dự định có cảm giác nguy cơ không nhận nợ.

Tình huống cô kéo quần lên liền không chịu trách nhiệm, quả thực không quá nhiều.

Lại mẹ nó nghĩ mình là cặn bã?

Nghĩ cũng đừng nghĩ!

Đao của lão tử cũng sẽ không tán thành!!

Kỳ Ngự chuyển tới: "Em cho tôi lại một cái."

Minh Thù: "..."

Tiểu yêu tinh có sở thích thật đặc biệt.

Kỳ Ngự lại kêu một tiếng: "Cô vợ nhỏ?"

Tay hắn giấu ở trong tay áo.

"Anh làm sao lại phiền toái như vậy." Minh Thù ra hiệu cho hắn đi qua.

Minh Thù kéo quần áo hắn ra, chuẩn bị cho một trái dâu tây lên ngực hắn.

Minh Thù dán lên bộ ngực hắn, lông mi đảo qua làn da mang theo một xíu dòng điện.

Ánh mắt nhớ nhung của hắn rơi trên người cô.

Minh Thù buông hắn ra: "Được rồi."

Kỳ Ngự lúc này mới hài lòng, đem đao thu lại: "Như vậy liền có thể chứng minh tôi là của em rồi."

Minh Thù: "..."

Tiểu yêu tinh có bệnh!

Nếu như không có cũng không phải là giống như cô.

Nghĩ đến còn đẹp vô cùng.

Tiểu yêu tinh chẳng những làm, còn thích nằm mơ.

Cái này đến cùng phải có bệnh hay không?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1309: Thiên Khải Chi Đạo (32)

Thành trì của Vạn Kính Giới đều trôi lơ lửng giữa không trung.

Từ bên ngoài nhìn vào rất rung động, nhưng từ bên trong liền không cảm giác được gì, cùng mặt đất không khác nhau lắm.

Minh Thù tiến vào tửu lâu gọi một bàn đồ ăn.

"Anh giảm béo ăn ít một chút a." Minh Thù bảo vệ thức ăn đến vô cùng có lý chẳng sợ.

Vừa ăn một miếng Kỳ Ngự: "..."

Hắn đến cùng vì sao lại có một cô vợ nhỏ như thế!

Giảm cái gì béo!

Hắn có chỗ nào béo!

CMN!

Hắn cũng rất đói, lão tử cũng muốn ăn!

"Ai..." Minh Thù thở dài: "Quả nhiên không nên nuôi nam sủng, cũng dám cùng trẫm đoạt đồ ăn."

Kỳ Ngự trừng Minh Thù một chút, dù sao cô cũng sẽ không để ý dáng vẻ của mình thế nào, dứt khoát không để ý tới cô, vùi đầu ăn thật nhanh.

Minh Thù gõ gõ chén của hắn: "Tôi nói, anh ăn nhiều như vậy cẩn thận biến thành heo."

Kỳ Ngự a một tiếng: "Em phải cho tôi ăn nhiều, nếu không phải tôi, ai dám..." Cưới em!

Con ngươi Minh Thù híp lại.

Kỳ Ngự: "..."

Dược Hoàn!

Để ngươi nói bậy!

Để ngươi oán hận cô! Kia là vợ ngươi! Ngươi cho cô ăn không được sao?

Cầu sinh dục vọng làm cho Kỳ Ngự lập tức chân chó gắp thức ăn cho Minh Thù: "Khục... Cô vợ nhỏ, cái này ăn rất ngon."

Minh Thù cười với hắn một chút.

Kỳ Ngự cho là mình tránh được một kiếp, kết quả Minh Thù trực tiếp lấy hết đồ ăn trước mặt hắn đi rồi.

Kỳ Ngự: "??"

Kỳ Ngự gặm cơm trắng, hoàn toàn không dám đoạt cùng Minh Thù.

CMN một ngày nào đó lão tử sẽ xoay người làm chủ!! Ngươi chờ đấy cho lão tử!

"Mấy vị các hạ, mời vào bên trong!"

Ngoài điện có mấy người ăn mặc giống nhau tiến vào, kiêu căng mở miệng: "Chủ quán, tiểu thư của chúng ta bao hết, mau đuổi những người này đi, đừng làm bẩn mắt của tiểu thư chúng

ta."

"Cái này..." Chủ quán chần chờ.

"Có đủ hay không?" Đối phương trực tiếp ném ra một túi linh thạch.

Chủ quán mở ra nhìn một chút, mặt mày lập tức hớn hở: "Đủ đủ đủ, mấy vị chờ một lát."

Chủ quán lập tức dặn dò tiểu nhị bắt đầu dọn dẹp.

"Hai vị các hạ, thật xin lỗi, tửu lâu đã bị bao hết, bữa này coi như chúng ta mời, xin ngài có thể rời khỏi chứ?"

Minh Thù bên này cũng rất nhanh có tiểu nhị tới, thái độ tốt vô cùng.

Ăn cũng không ít lắm, nghe thấy chủ quán mời đều sẽ rời đi.

Những thứ vừa ăn kia chủ quán bồi thường một chút cũng sẽ thức thời rời đi.

Dù sao loại người ra tay rộng rãi tại Vạn Kính Giới này bình thường thân thế đều có chút bối cảnh.

"Ta còn chưa ăn xong." Minh Thù không ngẩng đầu nói: "Ta cũng không thiếu tiền."

Cô sờ trên người lấy ra một túi linh thạch: "Ta cũng bao hết."

Tiểu nhị trợn tròn mắt.

Dường như chưa từng thấy qua loại thao tác này liền cầu cứu nhìn về phía chủ quán.

Chủ quán vội vàng chạy tới: "Thế nào?"

Tiểu nhị nói: "Vị các hạ này cũng muốn bao hết."

Chủ quán thuận theo hướng tiểu nhị chỉ nhìn sang, linh thạch đưa ra không ít hơn những người bên ngoài kia.

Nếu như bình thường có người bao hết, hắn cao hứng còn không kịp.

Bao hết so với bình thường có thể kiếm được nhiều hơn.

Thế nhưng gặp hai người đồng thời muốn bao hết.

Cái này cũng làm người ta nhức đầu.

"Các hạ." Chủ quán thấy Minh Thù không giống thường nhân, chắp tay nói: "Thật sự xin lỗi, đã có một vị các hạ bao hết trước, bên này ta sẽ bồi thường cho ngài một chút..."

"Thế nhưng ta còn chưa ăn xong." Minh Thù chân thành nói: "Lãng phí là không đúng."

Chủ quán: "..."

Cô cũng không có cảm xúc dư thừa cảm trình bày một sự thật, lãng phí là không đúng.

"Chuyện gì xảy ra, làm sao còn chưa chuẩn bị cho tốt." Người bên ngoài nâng cao giọng nói thúc giục.

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán chủ quán.

Hắn chỉ là mở một cái tiệm kiếm ít tiền lời nuôi sống gia đình, hôm nay làm sao lại gặp phải chuyện này.

Chủ quán đang muốn tìm biện pháp giải quyết thì nam nhân dẫn đầu bên kia đã không kiên nhẫn chờ nữa, trực tiếp đi tới.

Đi đến gần thấy rõ dung mạo của hai người, đối phương cũng sững sờ.

Hắn chưa từng thấy qua nữ tử xinh đẹp như vậy.

Thế nhưng chẳng biết tại sao, ngoại trừ kinh diễm, làm thế nào cũng đều sinh không nổi thích hoặc nảy ra tâm tư gì.

Tóc của nam tử bên cạnh có chút cổ quái, ở Vạn Kính Giới chưa từng thấy qua ai tóc ngắn như vậy...

Mặc dù như thế nhưng nam tử vẫn rất đẹp, không có chút cảm giác không hài hòa nào.

Nam nhân rất nhanh liền lấy lại tinh thần, thô lỗ quát lớn: "Hai người các ngươi làm gì còn không đi nhanh lên!"

Hai người kia mặc dù dáng dấp thật đẹp những tu vi lại không cao.

Ở đây, coi như ngươi đẹp mắt nhưng không có tu vi, cuối cùng cũng chỉ có thể biến thành đồ chơi.

Nam nhân liền không đem hai người này để trong lòng.

Kỳ Ngự ngẩng đầu, ngữ khí không nhanh không chậm: "Vợ ta còn chưa ăn xong, ngươi rống cái gì?"

Ánh mắt Kỳ Ngự trầm tĩnh, đối phương đột nhiên đối đầu ánh mắt của hắn.

Rõ ràng con ngươi không có chút gợn sóng nào lại có một loại cảm giác bị ác thú nhìn chằm chằm khiến cho toàn thân người ta ớn lạnh.

Hắn lại bị ánh mắt của một tiểu bạch kiểm không có tu vi dọa sợ?

Lửa giận của nam nhân bốc lên: "Ăn cái gì mà ăn, đi nhanh lên, nơi này chúng ta đã bao hết!"

Minh Thù còn chưa kịp nói chuyện, âm thanh dõng dẹo từ bên ngoài vang lên: "Các ngươi làm cái gì, lâu như vậy còn chưa xong, các ngươi muốn bỏ đói ta có đúng không?"

Tiếp theo là một thiếu nữ bị người ta vây quanh tiến vào.

Thiếu nữ thần sắc không kiên nhẫn quát lớn: "Nuôi một đám rác rưởi các ngươi, chút chuyện nhỏ này cũng làm không xong."

"Tiểu thư bớt giận." Người bên cạnh thiếu nữ dồn dập cúi đầu, sợ chọc giận thiếu nữ.

Thiếu nữ hừ một tiếng, ánh mắt nhìn về phía Minh Thù, cũng không có nhìn kỹ, chỉ là thuận miệng nói: "Bọn họ tại sao còn chưa đi, mau đuổi bọn họ ra ngoài, nhìn thấy những người này liền thấy phiền."

"Tiểu thư chờ một lát." Nam nhân lập tức nói: "Hai vị, đừng rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, bây giờ rời khỏi còn kịp."

Minh Thù mỉm cười: "Ngươi kính rượu ta? Làm sao ta không thấy được, ngươi nói láo nha!"

Nam nhân: "..." Có bệnh a!

Nam nhân lửa giận khó nhịn: "Ta cảnh cáo một lần cuối cùng, đi nhanh lên!"

"Ta không đi thì thế nào?" Dựa vào cái gì để trẫm nhường? Trẫm không muốn a?

Lại nói, trẫm còn chưa ăn xong đâu!

Nam nhân nhìn bên kia vẫy gọi: "Ném hai người kia ra ngoài."

Chủ quán lúc này không dám lên tiếng, cùng tiểu nhị co rúc trong góc..

Thị vệ bên cạnh thiếu nữ lập tức tiến lên, chuẩn bị đem Minh Thù cùng Kỳ Ngự ném ra.

Minh Thù cũng không có bất kỳ động tác gì nhưng những người kia lại giống như bị người ta đánh bay.

Đại sảnh trong lúc nhất thời có một trận loạn hưởng.

Minh Thù vẫn chậm rãi ăn đồ ăn, dành thời gian nói chuyện: "Các ngươi tốt nhất đừng tới gần ta, xảy ra chuyện gì ta cũng không chịu trách nhiệm."

Nam nhân kinh hãi, vừa rồi hắn căn bản không nhìn thấy cô xuất chiêu.

Khí tức trên người cô cũng không có bất kỳ biến hóa nào, nhưng người của hắn ngay cả một góc áo của đối phương cũng không sờ được.

Thiếu nữ nghe thấy động tĩnh liền mang người đi tới: "Ngươi là ai, dám to gan gây khó dễ với bản tiểu thư..."

Ánh mắt cô ta rơi vào trên người Kỳ Ngự, trực tiếp trợn tròn mắt.

Minh Thù ngước mắt nhìn về phía thiếu nữ, mơ hồ có chút quen mặt.

Nhưng thần sắc trên mặt thiếu nữ lại làm cho con ngươi cô hơi trầm xuống.

Tiểu yêu tinh quả nhiên đẹp quá đi thôi.

Trẫm cũng rất đẹp!

Vì sao không thích trẫm!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1310: Thiên Khải Chi Đạo (33)

Ánh mắt thiếu nữ dừng lại trên người Kỳ Ngự trong chốc lát, cô ta chưa bao giờ thấy qua thiếu niên đẹp mắt như vậy.

Ánh mắt thiếu nữ quay lại trên người Minh Thù.

Thấy rõ dung mạo của Minh Thù, đáy mắt hiện lên một tia ghen ghét.

Nữ nhân này lớn lên so với cô ta còn đẹp hơn.

Thiếu nữ bí mật quan sát thực lực của Minh Thù lại thấy giống thị vệ của mình, tu vi thấp.

Nhưng vừa rồi...

Có lẽ trên người có vật gì đó...

Nghĩ như vậy, thiếu nữ liền an tâm hơn nhiều.

Mình mang nhiều người như vậy, coi như trên người cô ta có vật gì cũng không phải là đối thủ của mình.

Ánh mắt thiếu nữ nhịn không được nhìn lên mặt Kỳ Ngự, cô ta cứng cổ: "Ngươi muốn ở chỗ này dùng cơm cũng được, chỉ cần ngươi đưa hắn cho ta."

Cái ngữ khí thành thạo này, xem xét đã làm chuyện trắng trợn cướp đoạt nam nhân cũng không ít.

"Dùng hắn đổi một bữa cơm?"

Kỳ Ngự: "..."

Vì sao cảm thấy cô hình như là muốn đáp ứng chứ?

"Ý nghĩ hão huyền, tiểu cô nương ở tuổi này của các ngươi đều như vậy sao?"

Thiếu nữ biểu lộ giận dữ: "Ngươi có ý gì?"

Minh Thù thẳng thắn: "Mắng ngươi nằm mơ giữa ban ngày."

Thiếu nữ: "..."

Minh Thù lại nói: "Kỳ thật ngươi có thể thích ta một chút, ngươi xem ta có phải cũng rất đẹp hay không?"

Thiếu nữ: "??"

Cô ta không có bệnh, làm sao lại thích một nữ nhân, hơn nữa còn là một nữ nhân đẹp hơn mình!!

Thiếu nữ hừ lạnh một tiếng: "Hôm nay ngươi không đưa hắn cho ta, ngươi đừng hòng rời khỏi nơi này!"

"Thật là sợ nha." Minh Thù trấn định tiếp tục ăn đồ ăn.

Thiếu nữ lại không ngốc, thái độ kia của Minh Thù rõ ràng là không sợ.

Thiếu nữ đem mục tiêu chuyển sang Kỳ Ngự, trên mặt bày ra nụ cười: "Vị công tử này, chỉ cần ngươi đi theo ta, ta cam đoan ngươi ăn ngon uống sướng, muốn cái gì có cái đó, tại đại lục Huyền Tử không có người nào dám tìm ngươi gây phiền toái."

Kỳ Ngự nhìn về phía Minh Thù, một lát sau nhìn thiếu nữ lộ ra một nụ cười ác liệt: "Cô vợ nhỏ không cho."

Thiếu nữ bị nụ cười kia của Kỳ Ngự vọt đến mắt, trái tim nhảy phanh phanh phanh, căn bản không nghe rõ hắn nói cái gì.

Minh Thù liếc hắn một chút, nhắc nhở: "Đừng cười."

"Ồ."

Kỳ Ngự thu lại nụ cười, khẽ rũ mắt xuống.

Thiếu nữ lấy lại tinh thần, tiếp tục nói: "Công tử ngươi suy nghĩ thật kỹ, đi theo ta có tiền đồ hơn đi với cô ta nhiều."

Thị vệ của thiếu nữ quát lớn một tiếng: "Tiểu thư của chúng ta coi trọng ngươi đó là phúc khí của ngươi..."

Thiếu nữ bất mãn trừng hắn: "Ngươi làm gì! Hù đến người ta."

Kỳ Ngự rất phối hợp, quay đầu liền cáo trạng cho Minh Thù: "Cô vợ nhỏ, hắn dọa ta."

Minh Thù: "..."

Chát!

Thiếu nữ tát trên mặt nam nhân một cái, lấy lòng nhìn Kỳ Ngự: "Công tử chớ buồn bực, ta đã thay ngươi giáo huấn hắn."

Nam nhân: "..."

Minh Thù để đũa xuống, tức giận trừng Kỳ Ngự một chút: "Họa thủy!"

Kỳ Ngự cười đến vô cùng phóng đãng: "Cô vợ nhỏ."

Minh Thù điều chỉnh tốt nụ cười, ngữ khí ôn nhu hỏi thiếu nữ: "Ngươi thật sự không cân nhắc thích ta một chút? Đừng nói hoành hành ở đại lục Huyền Tử, hoành hành ở Vạn Kính Giới đều không thành vấn đề."

Thiếu nữ thốt ra: "Ngươi có bệnh sao!"

Đến cùng là ai nằm mơ giữa ban ngày?

Hoành hành ở Vạn Kính Giới?

Toàn bộ Vạn Kính Giới đều không có người nào dám mạnh miệng nói như vậy!

Nội tâm của thiếu nữ có chút cổ quái, có vẻ giống như gặp phải một người điên?

Minh Thù buông tay, cô chậm rãi đứng dậy: "Đã như vậy... Vậy ta liền không khách khí."

"Không khách khí cái gì..."

Minh Thù hơi đưa tay, lòng bàn tay hướng vào phía trong lại tùy ra giơ ra bên ngoài.

Thị vệ bên cạnh thiếu nữ không có dấu hiệu nào bị đánh bay, đụng vào bức tường đằng sau trượt xuống mặt đất kêu rên.

Trước sau bất quá chỉ một thời gian ngắn.

Cô căn bản không có động tác dư thừa nào.

Càng đáng sợ hơn chính là cô cũng không làm ra chấn động gì.

Sao lại thế...

Thiếu nữ kinh hãi lui lại một bước: "Ngươi..."

Minh Thù kéo cổ tay cô ta, theo thói quen quật ngã trên mặt đất.

Thiếu nữ nằm trên mặt đất, hoa mắt chóng mặt.

Cô ta còn chưa kịp biết đã có chuyện gì xảy ra thì nắm đấm liền rơi xuống.

CMN cho ngươi ngấp nghé tiểu yêu tinh của trẫm!

Cho ngươi không học tốt!

Còn dám trắng trợn cướp đoạt nam nhân!

Cho ngươi không thích trẫm!

"Ngươi dừng tay... A..." Tiếng kêu thảm thiết của thiếu nữ vang lên từng trận: "Cứu mạng... Có ai không, cứu ta..."

"Yên tâm đi, ngươi gọi rách cổ họng cũng không ai đến cứu ngươi."

"..."

Minh Thù đánh thiếu nữ xong liền trở lại bàn ngồi, tiếp tục ăn đồ ăn: "Quấy rầy người khác ăn cơm thật sự rất không lễ phép, người lớn nhà ngươi không dạy ngươi sao?"

Thiếu nữ sắc mặt khó coi nằm rạp trên mặt đất, nghiến răng nghiến lợi: "Ngươi... Ngươi là đồ điên, ngươi biết ta là ai không? Ngươi dám đánh ta... Ngươi lại dám đánh ta!"

"Đánh cũng đã đánh, ngươi có thể làm gì ta?" Minh Thù mặt mày hớn hở.

"Ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!"

"Tiểu thư..." Nam nhân tiến lên ra hiệu cô ta đừng chọc giận người này, ngay cả cơ hội động thủ bọn hắn đều không có, có thể thấy được thực lực của người này không đơn giản như vậy.

"Thả ta ra, đám phế vật các ngươi!"

Thiếu nữ hất nam nhân ra, nhưng bởi vì thân thể quá đau lại lập tức té trên mặt đất.

"Ai, cái này còn chưa tới thời điểm khúc mắt, lễ lớn như vậy ta cũng không chuẩn bị lễ vật nha..."

Thiếu nữ nắm chặt nắm đấm.

Tiện nhân này!

Ánh mắt của thiếu nữ oán độc, nếu ánh mắt có thể giết người không biết Minh Thù đã chết bao nhiêu lần.

Nhưng vào lúc này, đám người đang vây xem náo nhiệt trước cửa tiệm đột nhiên tách ra.

Thiếu nữ ở đối diện cửa, nhìn thấy người tới con ngươi liền sáng lên.

Chống đỡ thân thể đau đớn đứng dậy, thất tha thất thểu bổ nhào qua: "Ca ca, có người ức hiếp ta."

Người tới tiếp được thiếu nữ, lông mày cau lại, không lạnh không nhạt hỏi: "Tại sao ngươi lại ở đây?"

Thiếu nữ cũng không trả lời vấn đề này, nước mắt lả chả rơi xuống, nghẹn ngào không thôi: "Ca ca, có người ức hiếp ta, ca phải làm chủ cho ta."

"Ai ức hiếp ngươi?"

Thiếu nữ lập tức chỉ về phía Minh Thù.

Tìm được chỗ dựa nên dường như đã quên đi chuyện mình vừa bị đánh, đắc ý khiêu khích Minh Thù.

"..."

Thế nhưng cục diện lại lâm vào bầu không khí quỷ dị.

Nguyệt Qua đem thiếu nữ giao cho người bên cạnh đỡ, tiến lên mấy bước: "Tôn chủ, muội muội bất kính, mong tôn chủ thứ lỗi."

Thiếu nữ: "???"

Tôn chủ, cái gì tôn chủ? Ca ca của mình tại sao lại nói chuyện cung kính với cô ta như thế?

Hắn là quốc sư! Xem như quốc chủ cũng không cần cung kính như thế...

"Ca ca ngươi..."

"Câm miệng!" Nguyệt Qua thấp giọng quát một tiếng: "Gây chuyện còn chưa đủ?"

Thiếu nữ bị sự lạnh lùng trên mặt Nguyệt Qua hù đến, sững sờ ở bên kia.

Minh Thù cười như không cười nói: "Ta nói làm sao có chút quen mặt, nguyên lai là muội muội của ngươi."

Nguyệt Qua trầm mặc, muội muội cùng cha khác mẹ thôi.

Bởi vì Nguyệt thị nhất tộc chỉ có hai người bọn họ là con cái nên Nguyệt Nhu từ nhỏ đến lớn luôn được sủng ái.

Muốn cái gì cho cái đó, nuôi thành vô pháp vô thiên như hiện tại, bộ dạng điêu ngoa tùy hứng.

Trước đó đã gây ra không ít chuyện, có trong nhà giải quyết nên cô ta cũng không biết hối cải.

Hắn đã sớm nói qua cùng bọn họ chuyện này sớm muộn cũng sẽ xảy ra chuyện.

Nhưng đám người trong nhà kia ỷ vào hắn là quốc sư, nói cái gì về sau phải che chở cho cô ta...

Nghĩ tới đây liền tức giận.

*

Nguyệt Qua: Ta bảo vệ cái rắm a! Ta không có loại muội muội này!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1311: Thiên Khải Chi Đạo (34)

Nguyệt Qua biết chuyện đã xảy ra, bên trong đôi ngân đồng bình tĩnh phảng phất có một đám lửa giận đang thiêu cháy.

Vị thiếu niên bên cạnh tôn chủ không biết từ đâu mà đến, nhưng bọn hắn cũng không dám nghi vấn nửa phần, cô ta cũng dám làm ra loại chuyện này.

Tuy nói cô ta cũng không biết rõ tình hình...

Nhưng loại hành vi này...

"Nguyệt Nhu, tới đây."

Nguyệt Nhu bị người ta đưa tới, cô ta cắn môi, quật cường nhìn Nguyệt Qua.

Bên trong đôi ngân đồng của Nguyệt Qua không có chút gợn sóng nào: "Xin lỗi tôn chủ."

"Ta không!"

Cô ta không sai, dựa vào cái gì muốn cô ta xin lỗi.

Cô ta mang theo tiếng khóc nức nở lên án: "Ca ca, chẳng phải ngươi đã đáp ứng cha sao? Bây giờ ngươi lại giúp người ngoài!"

Cái gì tôn chủ với không tôn chủ!

Cô ta chưa từng nghe qua người như vậy!

Tim Nguyệt Qua đập mạnh, nếu như có thể, hắn rất muốn đem cô ta nhét vào trong bụng mẹ.

Nguyệt Qua kéo Nguyệt Nhu qua, bàn tay đè ép bả vai cô ta lại.

Hai chân Nguyệt Nhu mềm nhũn, trực tiếp quỳ xuống.

"Ca... Ngô ngô ngô..."

Nguyệt Nhu không nói được lời nào, cũng không đứng dậy nổi, vành mắt đỏ cả lên.

Nguyệt Qua: "Xin tôn chủ tha tội."

Minh Thù nhìn Nguyệt Nhu đang không phục một chút: "Tìm ta có việc?"

Nguyệt Qua trả lời: "Tháp Thiên Khải xảy ra vấn đề rồi."

Minh Thù hơi nhíu mày, trong mắt tựa như có ánh sáng lưu chuyển.

-

Chờ Minh Thù cùng Kỳ Ngự lên xe ngựa, Nguyệt Qua nhìn người đang đỡ Nguyệt Nhu, lạnh giọng phân phó: "Đưa cô ta trở về, không có sự cho phép của ta không cho cô ta rời khỏi Nguyệt gia nửa bước."

"Vâng."

"Ngô ngô ngô..." Nguyệt Nhu chỉ có thể ngô ngô kháng nghị.

Nguyệt Qua không để ý tới cô ta, gọi sư tử tuyết đến theo xe ngựa rời đi.

Trong Tháp Thiên Khải có người ra, đại khai sát giới bên ngoài, thương vong nghiêm trọng.

Thời điểm Minh Thù đến trên quảng trường đã đầy người, lui đến nơi cách xa Tháp Thiên Khải vô cùng.

Minh Thù đưa Kỳ Ngự vào đại bản doanh trước.

Đan Tinh đón Minh Thù tới: "Tôn chủ."

Minh Thù gật đầu, nhìn bên ngoài: "Tình huống như thế nào?"

Đan Tinh lập tức đem chuyện phát sinh nói đơn giản một lần cho cô.

Sau khi cô rời đi lại có một nhóm người đi vào, lần này thời gian bọn họ vào hơi lâu.

Nhóm người này vẫn chưa ra ngoài, ngược lại thấy những người chưa từng thấy qua từ trong Tháp Thiên Khải đi ra.

Lần thứ nhất từ trong tháp ra hết thảy hai người, công kích không ít người.

Ban đầu bọn họ không biết là người trong tháp ra, tưởng rằng ai sắp xếp.

Nhưng lần thứ hai trong tháp ra ba người, bọn họ nghe thấy những người kia nói bọn hắn là từ trong tháp ra, còn nói cái gì lần nữa thấy ánh mặt trời...

Người trong Tháp Thiên Khải ra đều không cần mạng sống, giết bọn họ cho hả giận.

Cuối cùng bọn hắn đều bị những người kia chế phục, thế nhưng xem từ tình huống chiến đấu chẳng qua là do bên kia nhiều người.

Nếu như là đơn đả độc đấu thì thực lực của người bình thường căn bản không phải đối thủ của những người kia.

Đan Tinh hỏi cẩn thận từng li từng tí: "Tôn chủ... Bên trong Tháp Thiên Khải..." Đến cùng đã xảy ra chuyện gì?

"Quốc chủ, Long gia chủ cùng quốc chủ Liệt Dương Quốc cầu kiến."

Minh Thù vẫn chưa trả lời, bên ngoài đột nhiên vang lên âm thanh thông báo.

Đan Tinh hơi biến sắc.

Hai người kia nhất định là vì tôn chủ đến.

"Tôn chủ..."

Minh Thù trầm mặc vài giây: "Để bọn hắn vào đi."

Dù sao sớm muộn cũng phải gặp.

Long gia chủ cùng quốc chủ Liệt Dương Quốc đồng thời tiến đến, tầm mắt của hai người rơi vào nữ tử đang thủ tọa, đều hiện lên một tia kinh diễm.

Bất quá người này nhìn qua cũng thật trẻ tuổi?

Đương nhiên...

Đây chỉ là nhìn qua.

Người nơi này của bọn hắn một đứa trẻ cũng chỉ có mấy ngàn tuổi.

Nếu như nhìn bề ngoài để cân nhắc một người thì đây chính là thua thiệt.

Long gia chủ hơi chắp tay: "Chào tôn chủ Vạn Kính Sơn."

Quốc chủ Liệt Dương Quốc chậm một bước: "Chào tôn chủ Vạn Kính Sơn."

Minh Thù mỉm cười: "Cách xưng hô tôn chủ chỉ có hoàng thất Ly Dương gọi như vậy, các ngươi không cần gọi ta như thế."

Hai người nhìn về phía Đan Tinh bên kia một chút, Đan Tinh vô hình có chút kiêu ngạo.

Quốc chủ Liệt Dương Quốc hỏi thăm: "Cái kia không biết nên xưng hô như thế nào?"

Đan Tinh thay Minh Thù trả lời: "Long gia chủ cùng quốc chủ Liệt Dương Quốc gọi tôn chủ là các hạ được rồi."

Vạn Kính Giới thống nhất xưng hô...

Quốc chủ Liệt Dương Quốc cùng Long gia chủ liếc nhau.

Bọn hắn là muốn hỏi thăm một chút vị này tên gì, kết quả lão hồ ly Đan Tinh này căn bản không muốn giới thiệu.

Đan Tinh là chủ nhà, chào hỏi bọn hắn xong rồi ngồi xuống.

Đan Tinh làm quốc chủ đều phải ngồi bên dưới nữ tử, nên hai vị này ngồi như thế nào cũng chẳng dám bắt bẻ.

Long gia chủ lên tiếng trước: "Các hạ chắc hẳn đã nghe nói chuyện phát sinh gần đây, nghe nói các hạ tiến vào Tháp Thiên Khải, lại là người duy nhất từ trong Tháp Thiên khải ra ngoài, xin hỏi các hạ, trong tháp đến cùng là có cái gì?"

Bọn hắn phái người đi vào liền không có người nào còn sống đi ra.

Mấy người trước đó ra ngoài ngoại trừ vài câu nói không rõ ràng cũng không có manh mối gì quan trọng.

Minh Thù gõ gõ trên mặt bàn: "Trong Tháp Thiên Khải có đồ vật."

Giang Sơn mỹ nhân.

Kế hoạch lớn bá nghiệp.

Long gia chủ: "..."

Câu trả lời này cùng với không trả lời khác nhau ở chỗ nào?

"Những người kia từ trong tháp ra là từ đâu mà đến?" Quốc chủ Liệt Dương Quốc hỏi: "Ta thấy bọn họ ăn mặt rất quái dị, ngay cả tu vi cũng rất kỳ quái."

Cùng nơi này của bọn hắn hoàn toàn không giống, lại vô cùng hung hãn.

Cũng chính vì vậy nên lúc đầu giao thủ không có phòng bị, bọn hắn bị đánh cho trở tay không kịp, thương vong nghiêm trọng.

"Tháp Thiên Khải..." Minh Thù cười nói: "Tổ tiên của các ngươi chưa nói với các ngươi sao?"

Long gia chủ cùng quốc chủ Liệt Dương Quốc đồng thời giật mình, tổ tiên của bọn hắn biết chuyện này sao?

Thế nhưng bọn hắn cầm quyền đã lâu cũng chưa từng nghe qua.

"Năm đó đại lục Huyền Tử dẫn đầu ba phần thiên hạ, nhưng chính là các vị tổ tiên của các ngươi, bọn hắn dựa vào cái gì cùng hoàng thất Ly Dương cực thịnh một thời phân cao thấp, tự lập làm vương?"

Sắc mặt Đan Tinh lúc này hơi khó coi.

Quốc chủ Liệt Dương Quốc nói: "Các hạ đang nói cuộc chiến U Thủy?"

Bọn hắn biết cuộc chiến U Thủy, chính là một trận chiến hình thành cơ sở tam đại lục về sau.

Đáng tiếc trận chiến kia bọn hắn cũng chỉ lẻ tẻ nghe qua một chút, chi tiết thế nào hoàn toàn không biết.

Vì sao lại phát sinh cuộc chiến U Thủy.

Trong cuộc chiến U Thủy đã phát sinh cái gì.

Những cái kia vùi lấp trong bụi bặm lịch sử, tựa hồ lặng lẽ nhấc chôn vào một góc.

Long gia chủ cau mày: "Các hạ, xin nói rõ."

Minh Thù nói: "Hỏi ta, không bằng về hỏi tiền bối còn sống của các ngươi."

Long gia chủ: "..."

Quốc chủ Liệt Dương Quốc: "..."

Long gia chủ quay lại vấn đề trên: "Vậy các hạ có biết tại sao trong Tháp Thiên Khải lại có người ra ngoài không?"

"Làm sao ta biết biết." Minh Thù cười nhạt: "Tháp Thiên Khải đó cũng không phải là của ta."

Long gia chủ cùng quốc chủ Liệt Dương Quốc âm thầm cắn răng.

Giọng nói kia của cô ta rõ ràng chính là biết, còn làm ra một bộ ta không nói cho các ngươi.

Đan Tinh mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, coi hai người này là pho tượng.

Tôn chủ nói cái gì chính là cái đó, hắn cái gì cũng không biết.

Vừa từ trong doanh trại đi ra, Long gia chủ hừ lạnh một tiếng: "Nếu không phải dáng vẻ của Đan Tinh thì ta cũng thật hoài nghi, cô ta đến cùng có phải từ Vạn Kính Sơn đến hay không."

Quốc chủ Liệt Dương Quốc cũng khẽ nhíu mày: "Vạn Kính Sơn chưa bao giờ xuất hiện, bây giờ... Khó nói a."

Cho dù là hoài nghi thì lúc này bọn hắn cũng sẽ không nói ra bên ngoài.

Vạn nhất thật là từ Vạn Kính Sơn đến thì sao?

Có thể cùng Tháp Thiên Khải nổi danh, Vạn Kính Sơn há có thể là dễ dàng bị người ta bắt nạt?

Trọng yếu nhất chính là —— Trường Sinh.

"Bất quá hôm nay chúng ta cũng không phải là không có thu hoạch."

Long gia chủ nhìn quốc chủ Liệt Dương Quốc một chút, hai người đi về phía đại bản doanh của mình, truyền tin bên trong tộc hỏi thăm chi tiết về cuộc chiến U Thủy.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1312: Thiên Khảo Chi Đạo (35)

Chờ hai người rời đi, Minh Thù hỏi Đan Tinh: "Ngươi biết vì sao trận chiến kia được gọi là cuộc chiến U Thủy không?"

Vấn đề này...

Đan Tinh đáp: "Bởi vì phát sinh tại U Thủy."

"Vậy ngươi biết U Thủy ở đâu sao?"

Đan Tinh: "Chính là nơi lúc này chúng đang ở."

Minh Thù cười nhạt: "Thời gian quả nhiên có thể khiến người ta quên hết mọi thứ."

Đan Tinh có chút không hiểu, hắn đã nói sai sao?Hình như không có a, U Thủy chính là chỗ này...

Người dẫn đầu hai đại lục cùng tộc nhân bên trong nhận được tin tức, Tháp Thiên Khải lại có người ra.

Lần này ra sáu người, bọn hắn tổ đội hành động, gặp người liền giết.

Minh Thù đứng trước đại bản doanh nhìn về phía tháp.

Ánh sáng của Tháp Thiên Khải ảm đạm không ít so với trước đó.

Tình huống này...

Minh Thù sờ cằm: "Ngươi nói bây giờ ta có thể phá hủy cái tháp kia không?"

Thú nhỏ ngóc đầu ra, đúng trọng tâm mà nói: "Con sen, theo ta thấy cái tháp đổ nát này vẫn có chút lợi hại."

"Có lý, vẫn là không nên chọc giận nó, quá phiền phức."

"Hứ!"

Thú nhỏ lại rụt về ngủ tiếp.

"Tôn chủ, cẩn thận!"

Thanh âm của Đan Tinh từ đằng xa vang lên, Minh Thù quay đầu nhìn lại, một bóng người từ xa lướt đến, sát khí nồng nặc.

"Ngu Lý, ngươi qua đây một chút!"

Bóng người kia hơi dừng lại, tức giận mắng một tiếng: "Móa!"

Hắn rơi xuống trước mặt Minh Thù, người đang đuổi theo hắn phía sau cũng dồn dập dừng lại, Đan Tinh ngăn chặn những người khác.

Ngu Lý thần sắc cổ quái: "Tại sao ngươi lại ở chỗ này?"

Minh Thù hỏi lại: "Làm sao ngươi ra được?"

"Cứ như vậy... Ra a." Ngu Lý nói: "Móa nó, cái chỗ chết tiệt này giam lão tử lâu như vậy, chính là những người này làm chuyện tốt, ông đây mặc kệ giết chết bọn hắn."

Ngu Lý dò xét cô: "Ngươi... Sẽ không cùng bọn hắn là một bọn chứ?"

"Ha ha."

"Được được được, ngươi đừng cười, cực kì dọa người"

"Các ngươi có bao nhiêu người có thể ra?"

"Không biết." Ngu Lý cười lạnh: "Ta quan tâm chuyện này làm gì."

Ngu Lý nhìn về phía Đan Tinh: "Người của ngươi? Vậy ta không giết, ta giết những người khác. Đã lâu không được đại khai sát giới, ta phải cố gắng thể nghiệm dùng máu tươi tẩy lễ."

Ngu Lý liếm cánh môi một cái, trong con ngươi tràn đầy vẻ âm tàn.

So với Lạc Yến, đây mới thật sự là biến thái.

Minh Thù mặt không đổi sắc: "Chúc ngươi may mắn."

Ngu lý cười quái dị hai tiếng, bay về một bên khác.

"Tôn chủ." Sau khi Ngu Lý rời khỏi, Đan Tinh lập tức tiến đến.

Người vừa rồi nhận biết tôn chủ?

Hắn cùng tôn chủ đã nói cái gì?

Đan Tinh biết được nhiều hơn so với những người khác, nhưng vừa rồi người kia cùng tôn chủ nói chuyện vẫn có chút ngoài ý định.

Ra mấy người, Minh Thù chỉ biết Ngu Lý.

Nhưng xem thực lực của bọn hắn đều là những nhân vật tầng trung trở xuống.

Những người này kỳ thật không có bao nhiêu lợi hại, những người chết trên tay bọn hắn đều là chút nhân vật nhỏ, không đáng giá nhắc tới.

Mấu chốt là, làm sao bọn hắn ra được?

Chiến đấu cũng không kéo dài bao lâu, chờ bọn hắn biểu diễn xong thủ đoạn liền bị mấy người kia bắt lại.

"Ngươi đi đưa người vừa rồi qua đây." Minh Thù phân phó Đan Tinh.

Đan Tinh nhận mệnh, cùng người bắt Ngu Lý thương lượng nửa ngày, cuối cùng cũng đưa người trở về.

Ngu lý máu me đầy người, có chút thoi thóp nằm sấp trên bàn: "Đa tạ."

Không thì vừa rồi hắn coi như chết thật rồi.

"Ta chỉ là có vấn đề muốn hỏi ngươi."

Không rảnh quản sự sống chết của ngươi.

Ngu Lý cũng không ngoài ý muốn: "Thật là máu lạnh, bất quá ta thích."

"Ngươi ra bằng cách nào?"

Ngu Lý lộ ra một thần sắc khó giải thích: "Không biết, chính là những thứ đồ chơi trong suốt cản trở chúng ta đột nhiên mất đi hiệu quả, bất quá tình huống này đứt quãng, cần phải không ngừng thử lại, vận khí tốt liền có thể ra."

Minh Thù như có điều suy nghĩ: "Như vậy sao"

Ngu Lý nhìn những người canh giữ xung quanh: "Tại sao ngươi cùng đám người này ở chung một chỗ?"

"Ta không cùng bọn hắn ở một chỗ, ngươi bây giờ chính là một cỗ thi thể."

Ngu Lý: "..." Coi như ta không hỏi gì.

Hắn lại hỏi: "Đây là nơi quái quỷ gì, công phu lại kỳ quái như vậy, ai, năm đó ta thế nhưng là vô địch thủ đánh khắp thiên hạ... Nếu không phải cái tháp đổ nát kia làm sao ta có thể chật vật như vậy."

Minh Thù lười nghe một tên trùm phản diện than thở: "Ngươi nói càng ngày càng nhiều."

Ngu Lý nói: "Còn không phải bức ta sao."

Minh Thù hỏi xong vấn đề, cho Đan Tinh đem người trả lại.

Ngu Lý: "???"

Ngu Lý vừa bị mang ra ngoài, bên ngoài chính là vài tiếng kinh hô.

Tháp Thiên Khải đột nhiên tuôn ra mấy chùm ánh sáng, ánh sáng từ trên tháp chuẩn xác bao phủ lại mấy người trốn ra.

Chờ ánh sáng tán đi, tại chỗ sớm đã không còn bóng dáng của bọn hắn.

Mấy người này biến mất, đám người còn không có biết rõ chuyện gì xảy ra, dưới Tháp Thiên Khải lại lóe lên một trận ánh sáng.

Một con chuột lớn xuất hiện dưới đáy tháp.

Đám người: "???"

Trước đó là người, hiện tại thế nào là con chuột?

Chuột lớn ngửi ngửi không khí, thân thể lóe lên biến mất trong không khí.

"Tiểu tổ tông, tiểu tổ tông!"

Tiểu Ngũ từ trong không khí lao ra, ôm chặt lấy đùi Minh Thù: "Tiểu tổ tông."

Đám người nhìn qua con chuột lớn này.

Đây là từ đâu xuất hiện?

Minh Thù rút chân ra, không co lại: "Làm gì!"

Tiểu Ngũ chi chi chi kêu to hai tiếng: "Ngài cùng ta vào tháp một chuyến đi!"

"Ngươi thả ta ra trước."

"Không thả, ngài không cùng ta đi vào, ta sẽ không thả."

"..." To gan quá rồi a!

Minh Thù không yên lòng để Kỳ Ngự ở bên ngoài một mình, trực tiếp mang theo hắn đi vào.

Có Tiểu Ngũ dẫn đường, lần này bọn họ trực tiếp xuất hiện tại tầng 5.

Không thấy rõ tình huống như thế nào nhưng rất náo nhiệt.

"A a a!"

"Ta giết ngươi!"

"Lão tử mới là thiên hạ đệ nhất, ngươi là cái quái gì!"

"Đến đánh đi! Sớm cmn đã không quen nhìn ngươi, dáng dấp như thế còn cho là mình đẹp trai nhất thế giới sao!"

"Ngươi cái đồ khốn nạn, lại dám đánh lén..."

Tầng thứ 5 có không gian rất lớn, cách hai mét lại có một trận pháp.

Ở giữa trận pháp chính là người bị giam.

Nhưng lúc này trận pháp dường như có chút mất khống chế, có vài người đã từ trong trận pháp đi ra, chính là những người đang vật lộn lúc này.

Chính là vật lộn, nơi này trận pháp quá nhiều, dùng năng lực khác sẽ vướng chân vướng tay, không bằng vật lộn cho nhanh.

Không thể đi ra, có việc không liên quan đến mình liền xem kịch, cũng thử từ bên trong đi ra.

Tiểu Ngũ run lẩy bẩy: "Tiểu tổ tông, mấy người trong tháp của các tầng đều xuất hiện vấn đề như vậy, nhưng tầng thứ 5 là nghiêm trọng nhất."

Minh Thù hiếu kì: "Các ngươi cũng không biết có chuyện gì xảy ra?"

"Không biết a..." Tiểu Ngũ khóc chít chít.

Tháp Thiên Khải vận chuyển như thế nào bọn chúng căn bản cũng không rõ ràng, công việc hằng ngày của bọn chúng là đi một vòng trong tháp, ghi chép thông tin những người mới xuất hiện, thuận tiện giải đáp một chút vấn đề của người mới.

"Người tìm ta thì làm được cái gì."

Hiện tại cô cũng không rõ cái tháp đổ nát này có phải bị động kinh hay là tới kinh nguyệt rồi hay không.

"Tiểu tổ tông, ngươi hỗ trợ trấn áp bọn hắn a." Tiểu Ngũ thở dài: "Nếu bọn hắn cứ tiếp tục như thế, e là toàn bộ tầng 5 đều thất thủ."

Minh Thù: "..."

Minh Thù nhìn Tiểu Ngũ.

Tiểu Ngũ lấy lòng thở dài.

"Ta không thả bọn hắn ra ngoài cũng không tệ rồi, ngươi còn muốn ta giúp ngươi trấn áp bọn hắn? Có phải não của chuột không phát triển hay không?" Trẫm nhìn qua giống người tốt lắm sao?

Tiểu Ngũ tứ chi đều quỳ trên mặt đất: "Tiểu tổ tông, cầu xin ngươi."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1313: Thiên Khải Chi Đạo (36)

Tiểu Ngũ khóc chít chít, Minh Thù phiền muộn gãi gãi đầu.

Trẫm cũng không phải cai ngục!

Tại sao trẫm phải đến đây chùi đít cho cái tháp đổ nát này!

Minh Thù đứng tại chỗ nối tiếp của tầng 5 cùng tầng 4, nơi này coi như hoàn hảo, không có hỗn loạn gì.

Cô nắm tay Kỳ Ngự ra ngoài.

"Ta nói các ngươi náo nhiệt như vậy, mở hội nghị sao?"

Thanh âm của cô không lớn, lại chuẩn xác lọt vào tai mỗi người đang trong mảnh hỗn loạn kia.

Tràng diện đùa giỡn đột nhiên an tĩnh lại, đám người nhìn về phía cô đang đi tới.

"A —— "

Nam nhân đang đè đánh người nào đó đột nhiên quát to một tiếng, chạy về phía trận pháp gần nhất.

Sau nam nhân này, những người còn lại cũng dồn dập chạy về hướng trận pháp gần nhất, cũng nương theo tiếng kêu cổ quái la to.

"Là ma đầu Minh Thù kia!"

"A! Kia là trận giam của ta!! Ngươi mẹ nó tránh ra cho ta!"

"Đại ma đầu ăn thịt người á!"

"Cứu mạng a —— "

"Mẹ nó!"

Có người đụng đầu vào trận pháp, chắc bởi vì vấn đề động kinh của Tháp Thiên Khải nên không thể đi vào.

Lại hoảng hốt chạy bừa chen cùng một chỗ với những người khác.

Có vài người không rõ ràng cho lắm, nhưng là nước chảy bèo trôi, bọn hắn cũng đi theo trở về trận giam.

Kỳ Ngự: "..."

Nguyên lai không phải không có người nhận biết cô a.

Thế nhưng đã có chuyện gì xảy ra?

Người bị giam giữ tại nơi này không phải đều là những nhân vật phản diện làm xằng làm bậy sao?

Minh Thù đi lên phía trước, chậm chạp xuyên qua một loạt trận giam: "Vừa rồi các ngươi đang làm gì?"

"Ha ha... Ha ha ha..." Có người gượng cười: "Hữu hảo giao lưu hữu hảo giao lưu..."

Minh Thù giáo huấn: "Cửa tháp đã mở, các ngươi không nghĩ cách ra ngoài còn ở đây đánh nhau, cũng chỉ có chút tiền đồ này."

Đám người: "..."

Bọn hắn đây là giải quyết nội loạn trước.

Tầng thứ năm bởi vì là trận giam, mọi người ngẩng đầu không gặp cúi đầu gặp, thù hận này kể ra mấy ngày mấy đêm cũng đều không hết.

"Vâng vâng vâng, ma... Điện hạ dạy rất đúng."

Đại đa số người đều biết lúc này bọn hắn đã không ở thế giới cũ.

Bất quá bị giam ở đây vẫn rất biệt khuất.

Bọn hắn dĩ nhiên muốn ra ngoài, chỉ là người nơi này nội chiến hơi nhiều.

Mà lại không ai nguyện ý xung phong ra ngoài xem tình huống như thế nào.

Cho nên bọn hắn chọn ở đây đánh nhau, phát tiết một chút phẫn uất trong lòng.

Hiệu quả trấn áp đã hoàn thành, Minh Thù đi một vòng liền trở về.

Nơi cô đi qua có vài người hận không thể dán vào trận pháp.

Minh Thù đột nhiên quay đầu: "Đúng rồi, nhắc nhở các ngươi nếu muốn đi ra ngoài, bên ngoài đang có phần lớn người đang chờ tiêu diệt các ngươi, muốn lấy đầu người, giữ chặt nha."

Đám người: "..."

Cái này mẹ nó đến cùng là nhắc nhở hay là uy hiếp?

Tiểu Ngũ cảm động đến rơi nước mắt, có cô chạy một vòng những người này có thể an phận một chút.

Hi vọng Tháp Thiên Khải có thể chữa trị tốt vấn đề xuất hiện này.

"Cô ta là vậy?"

Minh Thù đi rồi, những người có đầu óc mơ hồ lên tiếng hỏi thăm.

"Các ngươi làm sao lại sợ cô ta như thế?"

"Chẳng lẽ là người quản lý của tháp này?"

Người biết chuyện một mặt tang thương.

"Một mình ngươi không chọc nổi nữ nhân đó."

"Nhớ năm đó..."

"Ta dựa vào cái gì nói cho ngươi, ngươi là tên biến thái! Cuồng đưa chim đi dạo ở nơi tĩnh mịch!"

Người bên cạnh giận dữ: "Theo như ngươi nói, thời điểm lão tử đến đúng lúc không mặc quần, lão tử không phải cái gì cuồng đưa chim đi dạo!"

"Ha ha, cuồng đưa chim đi dạo chính là cuồng đưa chim đi dạo."

"Cháu trai ngươi mẹ nó nói thêm câu nữa."

"Ông nội nói cho ngươi nghe, ngươi chính là cái tên cuồng đưa chim đi dạo ở nơi tĩnh mịch! Lưu! Chim! Cuồng!"

Hai người cách một trận giam trực tiếp rùm beng.

Bọn hắn bị giam ở đây cũng chỉ lấy điểm này làm niềm vui.

-

Tiểu Ngũ đưa Minh Thù đi tới mấy tầng khác.

Quả thực tầng 5 nghiêm trọng nhất, mấy tầng còn lại đều không phải rất nghiêm trọng.

Kỳ Ngự phát hiện tầng càng cao thì người nhận biết cô càng nhiều.

Nhưng càng lên cao, phương thức giam giữ cũng càng đặc biệt, cơ bản cùng tầng 7 không khác biệt lắm, đều là độc lập, không thể chạm mặt nhau.

Mà từ tầng 7 trở lên cũng chưa từng xuất hiện dị thường.

Kỳ Ngự trong đầu vẫn "Minh Thù là người quản lý nơi này, cũng đã từng bị giam ở đây" hai câu này cứ lặp đi lặp lại.

Tiểu Ngũ rất sợ cô, lúc này lại đến mời cô, rõ ràng đây chính là đãi ngộ của người quản lí.

Nhưng theo lời cô nói cùng phản ứng của những người kia, càng giống như cô đã từng giống bọn họ, đã bị giam ở đây.

Nếu như là cái trước, hắn cảm thấy còn tốt.

Nếu như là vế sau...

Đại khái hắn sẽ rất đau lòng.

Cùng Tiểu Ngũ trở lại đại sảnh trống trải lúc đầu kia.

Lúc này trong đại sảnh có sáu con chuột cùng Tiểu Ngũ giống nhau như đúc.

Mấy con chuột lớn đồng thanh nói: "Xin chào tiểu tổ tông."

Minh Thù giật giật khóe miệng: "Đã nói đừng gọi ta là tiểu tổ tông, ta không có dạng thân thích như các ngươi."

"Được rồi tiểu tổ tông." Các thanh âm vô cùng chỉnh tề.

Minh Thù: "..."

"Tiểu tổ tông mời ngồi."

Chuột lớn không biết từ chỗ nào lấy ra một cái ghế, vẫn là làm bằng vàng ròng.

Bất quá chỉ có một cái ghế.

Minh Thù để Kỳ Ngự ngồi xuống, cô đứng ở phía trước: "Các ngươi còn chưa nhận được chỉ thị?"

"Không có."

"Nên uống thuốc nha."

Mấy con chuột lớn: "..."

Kỳ Ngự nói: "Cô vợ nhỏ em không cảm thấy Tháp Thiên Khải rất giống bị người ta xâm nhập sao?"

Giống như cục quản lý thời không.

Bởi vì bị người ta xâm nhập nên mới xuất hiện tình huống mất khống chế.

Minh Thù quay đầu: "Anh vẫn còn thông minh."

Kỳ Ngự: "..."

Lão tử không phải vẫn luôn rất thông minh sao? Lão tử thế nhưng là thiên tài!

"Em... Em sớm đã nghĩ đến?"

"Không có a, nhờ có anh nhắc nhở đấy." Minh Thù rất không để ý khen hắn: "Anh lợi hại nhất."

Kỳ Ngự: "..."

Diễn kịch có thể có tâm một chút hay không! Tốt xấu gì cũng khống chế biểu tình một chút!!

Minh Thù quay lại, ngồi trên thành ghế: "U Thủy có phải là muốn xuất hiện?"

Con chuột lớn nào đó nói: "Đúng vậy, trước đó chúng ta không có phát hiện, sau đó tính toán một chút, chính là mấy ngày gần đây."

Kỳ Ngự nhíu mày, U Thủy lại xuất hiện là có ý gì?

Là cuộc chiến U Thủy kia sao?

Minh Thù dường như biết Kỳ Ngự nghi hoặc, cô nói khẽ: "U Thủy xuất hiện, Tháp Thiên Khải sẽ tiến vào ngắn ngủi... Anh có thể hiểu thành thời kì ngủ đông."

Cho dù là Tháp Thiên Khải cũng sẽ có nhược điểm.

Bất quá nhược điểm này có thể trở thành nhược điểm hay không, cái kia còn phải xem bản lĩnh của nó.

Minh Thù sờ cằm, làm thần thám trạng: "Chọn thời điểm này xem ra vị nhân tài này cũng biết không ít, đã chuẩn bị rất lâu đây."

Nếu quả như thật là cuộc chiến U Thủy mà Khích Hành đã trải qua kia...

Thời kỳ Tháp Thiên Khải đông kỳ còn khoảng cách rất dài.

Lần trước chính là thời điểm cuộc chiến U Thủy trứ danh ba phần thiên hạ phân chia đại lục.

Tháp Thiên Khải tiến vào thời kỳ ngủ đông, phòng ngự yếu kém, nếu có người công tháp thì phải cần mười con chuột nhỏ liên thủ trấn tháp.

Kỳ Ngự hỏi: "Cuộc chiến U Thủy rốt cuộc là cái gì."

Minh Thù liếc hắn một cái.

"Tôi đã nói qua với anh, từ khi Vạn Kính Giới xuất hiện Tháp Thiên Khải đã ở chỗ này."

Kỳ Ngự gật đầu.

Minh Thù tiếp tục nói: "Ban đầu Tháp Thiên Khải cách một đoạn thời gian sẽ mở ra, sắp đặt hình thức công tháp, các môn các phái đều sẽ phái người đồng thời tiến vào tháp khiêu chiến tăng thực lực lên."

"Mà những người khiêu chiến kia chính là những người bị giam ở chỗ này. Khiêu chiến thành công có thể được Tháp Thiên Khải ban thưởng tăng thực lực lên. Khiêu chiến thất bại... Tử vong."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1314: Thiên Khải Chi Đạo (37)

"Cho nên lúc đầu nó càng giống một cái tháp thí luyện?"

Minh Thù cười vò đầu hắn: "Ừ."

Kỳ Ngự nghẹn họng: "... Cái kia nếu khiêu chiến thành công, người trong tháp sẽ như thế nào?"

"Tự nhiên công bằng —— tử vong." Minh Thù nói: "Bất quá cũng không kéo dài quá lâu."

Bởi vì có người phá hư quy tắc.

Bọn họ phát hiện Tháp Thiên Khải không phải bị người khác khống chế liền mưu toan chiếm Tháp Thiên Khải cho bản thân, đạt được lực lượng không thuộc về bọn họ.

Dạng thí luyện này ban đầu trăm năm mở một lần đến ngàn năm mở một lần, tuyến thời gian sau này càng kéo dài.

Cuối cùng có thể là Tháp Thiên Khải đối với những người này đã thất vọng nên dứt khoát không mở ra, phát triển trở thành một nhà giam giam giữ các nhân vật phản diện.

Một thời gian sau, người của Vạn Kính Giới đã quên nguyên nhân tồn tại ban đầu của Tháp Thiên Khải.

Sau này Tháp Thiên Khải liền treo ở đây.

Vô số người đến đây tìm kiếm bí bảo lại tay không mà trở về.

U Thủy tự nhiên cũng xuất hiện qua, bất quá lúc ấy không người nào biết nguyên nhân U Thủy xuất hiện nên không ai dám tùy tiện tới gần.

Cho nên Tháp Thiên Khải vẫn luôn bình yên vô sự.

Minh Thù nói đến cuộc chiến U Thủy.

"Cuộc chiến U thủy liền muốn nói đến hoàng thất Ly Dương."

Kỳ Ngự bày tư thế lắng nghe.

"Hoàng tộc Ly Dương đã từng là bá chủ duy nhất của Vạn Kính Giới, phong quang vô hạn, mãi đến khi hoàng thất Ly Dương xuất hiện một tên phản đồ."

Đó là đệ đệ của quốc chủ Ly Dương Quốc lúc ấy, phong hào Đức Vương.

Đức Vương điều động một nữ tử dùng hết thủ đoạn mê hoặc quốc chủ.

Từ trong miệng quốc chủ moi ra bí mật chỉ có quốc chủ mới biết.

U Thủy xuất hiện chính là thời điểm Tháp Thiên Khải yếu nhất, lúc này là thời cơ công tháp tốt nhất.

Có lẽ là Đức Vương may mắn, có lẽ là trong số mệnh nên có một màn này.

Sau đó không lâu U Thủy liền xuất hiện.

-

Ngoài tháp.

Long gia chủ ngồi trong doanh trại, bên trong thủy kính có tiên phong đạo cốt lão giả ngồi xếp bằng.

Thanh âm của hắn xuyên thấu qua thủy kính truyền tới: "Vì vậy vị Đức Vương kia liền liên hợp lúc ấy, nhìn Tháp Thiên Khải cảm thấy rất hứng thú, lại không cam tâm ở bên dưới hoàng tộc Ly Dương cùng bàn việc công tháp."

Long gia chủ nhịn không được cắt đứt lão giả: "Tổ tiên, nếu hoàng tộc Ly Dương biết được việc này vì sao không hỗ trợ một chút?"

Lão giả nói: "Ngươi cho rằng vì sao hoàng tộc Ly Dương có thể biết được việc này?"

Long gia chủ lắc đầu.

-

"Hoàng tộc Ly Dương cùng Tháp Thiên Khải nhất định có khế ước, tự nhiên không thể tiết lộ việc này, cũng không thể vì chính mình mưu phúc lợi."

Giọng nói của Minh Thù thản nhiên không nghe ra chút cảm xúc nào.

Đức Vương mưu đồ cuộc chiến U Thủy tiến hành đến vô cùng thuận lợi.

Bởi vì một lần kia của quốc chủ... Thật sự không được.

Tửu sắc tài vận mọi thứ đều dính, không ít đại gia tộc ở Vạn Kính Giới phản đối hắn.

Đức Vương lấy Tháp Thiên Khải làm mồi nhử, tuỳ tiện thuyết phục không ít gia tộc tham gia lần công tháp này.

U Thủy sắp xuất hiện, công tháp bắt đầu.

Lúc tiến vào tháp thật ra bọn hắn cũng không rõ ràng lắm đối với tình huống trong tháp.

Nhưng Đức Vương không biết từ đâu biết được trong tháp giam giữ người đều có năng lực phi phàm, chỉ cần giết chết bọn họ liền có thể cướp đoạt lực lượng lấy về cho mình dùng.

—— dĩ nhiên, có chút năng lực bởi vì hệ thống không kiêm dung, không thể biến thành của mình.

Bọn hắn nhiều người, người bị giam trong Tháp Thiên Khải đơn đả độc đấu khó có thể đối phó.

Nhưng quần công phía dưới cơ hồ là đồ sát.

Nơi này cùng lời Khích gia nói giống hệt, Khích gia chính là lần này tiến vào trong tháp thu hoạch được năng lực của người nào đó.

"Sau khi kết thúc công tháp, tất cả mọi người rời khỏi tháp..."

Kỳ Ngự khẽ nhíu mày, hắn cảm thấy cô đã bỏ qua cái gì.

Trên mặt già của mấy con chuột lớn cũng không nhìn ra được gì.

Cô tại bên trong cuộc chiến U Thủy...

Là đóng vai nhân vật gì?

Sau khi rời khỏi Tháp Thiên Khải liền kéo ra cuộc chiến U Thủy chính thức.

Nguyên nhân rất đơn giản ——đạt được lực lượng từ bên trong tháp.

Phần lớn người đi vào đều không thu hoạch được gì.

Những lực lượng kia căn bản không hiểu cách sử dụng như thế nào.

Tỉ như:

—— năng lực phạm tội hoàn mỹ.

Giết người tại Vạn Kính Giới muốn giết thì giết, chính mình tài nghệ không bằng người thì trách ai. Người thân muốn báo thù cứ tùy tiện, chỉ cần ngươi có thể đánh thắng được đối phương.

—— chế tạo ra virus như thế nào.

Cái này là thứ đồ chơi gì? Không hiểu!

Cho nên những cường đại năng lực dùng tốt liền bị đại đa số người bên trên ngấp nghé.

Cũng không biết là ai dẫn đầu lên trước trực tiếp bắt đầu tranh đoạt ngoài tháp.

Lúc ấy có thể nói là núi thây biển máu.

"Trận chiến này không chỉ Khích gia mà mấy đại gia tộc khác đều bị thương, cuối cùng biến mất không để lại dấu vết."

Cũng là trận chiến này làm Vạn Kính Giới bắt đầu chiến loạn ngàn năm.

Ngay lúc đó hoàng tộc Ly Dương tuy có một quốc chủ không đáng tin cậy nhưng thực lực không thể khinh thường.

Những người này muốn từ đại lục Huyền Tử độc lập ra ngoài, còn muốn chia cắt địa bàn của đại lục Huyền Tử nhưng không dễ dàng như vậy.

Mặc dù cuối cùng vẫn là ba phần thiên hạ.

Bất quá cuộc chiến U Thủy bởi vì liên quan đến bí mật của Tháp Thiên Khải nên bị người dẫn đầu lúc đó hạ lệnh đóng kín.

"Một người trong Long gia của đại lục Đông Nguyên là được lợi lớn nhất trong đó."

Kỳ Ngự hiếu kì: "Vậy Đức Vương đâu?"

Minh Thù chậm rãi nói: "Đức Vương... Chính là Liệt Dương Quốc của đại lục Sùng Thiên, quốc chủ khai quốc."

Ly dương, Liệt Dương...

Hai nước này còn có nguồn gốc như vậy?

"Cái kia Đan Tinh đối với Liệt Dương Quốc hình như cũng không có thù hận."

Đức Vương hành vi phản quốc.

Theo lý thuyết, hai nước này nên là tử địch mới đúng.

Nhưng trước kia khi Đan Tinh đối mặt với người của Liệt Dương Quốc tựa hồ cũng không có phản ứng gì.

"Lúc trước Liệt Dương Quốc cùng Ly Dương Quốc đánh nhau đến kịch liệt, bất quá quốc chủ mới nhậm chức của Ly Dương Quốc thương xót cư dân của đại lục Huyền Tử nên chủ động ngừng chiến."

Minh Thù dừng một chút, lơ đãng nói: "Quốc chủ cũng không biết đã đổi bao nhiêu người đảm nhiệm, thù hận là có thể bị thời gian phai nhòa."

Kỳ Ngự nhìn về phía thiếu nữ bên cạnh.

Khóe miệng cô nở nụ cười như có như không, lông mi dài buông xuống dưới mí mắt trắng nõn tạo thành một vòng cung.

Bỗng nhiên nghe cô trầm lặng nói: "Đây chính là cuộc chiến U Thủy."

"Tiểu tổ tông... U Thủy xuất hiện!!"

Một con chuột lớn đột nhiên từ bên kia chạy tới, vốn là bức tường bóng loáng lúc này lại xuất hiện một mặt thủy kính.

Tại Tháp Thiên Khải trên không xuất hiện một vòng xoáy, bên trong vòng xoáy có dòng nước khuếch tán ra bên ngoài liền quỷ dị như vậy trôi lơ lửng giữa không trung.

Hoàn toàn không phù hợp với khoa học!!

Kỳ Ngự giật mình: "Cái này... Là U Thủy?"

Minh Thù nói khẽ: "Vừa mới bắt đầu thôi."

Kỳ Ngự nhìn lên, lấy Tháp Thiên Khải làm trung tâm, toàn bộ trên không đều biến thành mặt nước.

Sau đó, dòng nước từ không trung trút thẳng xuống.

Hình ảnh kia vô cùng rung động.

Dòng nước chảy xuống mặt đất, phiến đá trên mặt đất tựa hồ không chịu nổi dòng nước xung kích liền vỡ vụn ra chìm vào trong nước.

Khi tất cả phiến đá chìm vào trong nước, dòng nước chảy xuống trên bầu trời liền dừng lại.

Hai mảnh thủy vực cùng trên trời như gương soi chiếu lẫn nhau.

Lúc này Tháp Thiên Khải đang trôi nổi giữa hai mảnh thủy vực.

"Đó là cái gì?"

Kỳ Ngự chỉ vào thứ đang chậm rãi hiện lên dưới thuỷ vực, thần sắc có chút cổ quái.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1315: Thiên Khải Chi Đạo (38)

"Cái gì... Thứ quỷ gì!"

Đám người đứng trên mặt nước kinh hãi lui về sau, nhưng mặc kệ bọn hắn lui thế nào thì dưới đáy nước vẫn không ngừng hiện lên tới.

Vô số thi thể từ đáy nước nổi lên, lít nha lít nhít toàn bộ thuỷ vực khiến cho da đầu tê dại.

Người phía dưới giống như đứng trên mặt kính, thi thể ngay dưới đáy mặt kính.

Cúi đầu liền nhìn thấy mặt thi thể, biểu tình sinh động như thật.

"Làm sao có nhiều thi thể như vậy..."

"Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

Thi thể dưới đáy nước làm kinh hãi đến đám người. Nhưng bất kể trốn tránh như thế nào thì dưới lòng bàn chân đều có thi thể.

Có người muốn bay lên không trung nhưng bọn hắn phát hiện không có cách nào bay lên được.

Lực lượng vẫn còn, chính là không có cách nào bay lên được.

Long gia chủ cùng quốc chủ Liệt Dương Quốc đã biết được chân tướng cuộc chiến U Thủy, lúc này đang trầm mặt nhìn Tháp Thiên Khải trên bầu trời.

Minh Thù ôm bả vai Kỳ Ngự: "Người chết mà thôi, chưa từng thấy qua?"

Kỳ Ngự: "..."

Chưa thấy qua loại này!

CMN!

Những thi thể này là cuộc chiến U Thủy lần trước lưu lại sao?

Thế nhưng những thi thể kia không thấy nửa phần mục nát.

Quá quỷ dị!

"Ong ong ong —— "

Trong tháp đột nhiên vang lên tiếng ong ong giống như toàn bộ thân tháp đều đang rung chuyển.

Từ bên ngoài nhìn sẽ phát hiện ánh sáng của Tháp Thiên Khải đang yếu đi.

"Sao vậy?" Kỳ Ngự hỏi.

Minh Thù nhìn hình ảnh đang hiện bên trong thủy kính.

Thời kỳ Tháp Thiên Khải ngủ đông —— bắt đầu rồi.

Mấy con chuột lớn lắc mình rời đi, cuối cùng chỉ còn lại một con lưu lại chỗ này.

Cũng không biết là xếp hàng thứ mấy, dù sao nhìn bọn chúng chính là một khuôn đúc ra, hoàn toàn không phân rõ biệt được.

Kỳ Ngự hỏi Minh Thù: "Bọn nó sẽ đi vào sao?"

"Chờ bọn nó phát hiện về sau Tháp Thiên Khải không có nguy hiểm sẽ tiến vào." Minh Thù nói: "Mà lại, nói không chừng lúc này đã có người biết một số chuyện."

Ong ——

"Lúc này các ngươi không ra thì chờ đến khi nào!"

Thanh âm đột ngột từ phía trên Tháp Thiên Khải vang lên.

Thanh âm kia không ngừng vang vọng trong Tháp Thiên Khải, không phân biệt được bắt nguồn từ đâu.

"Chờ đến khi nào..."

"Khi nào..."

"Lúc..."

Minh Thù đứng lên nhìn về phía tháp.

"Tiểu tổ tông..." Tiểu Ngũ kêu một tiếng: "Có người bên trong tháp."

"Ta nghe thấy được." Trẫm lại không điếc.

Lúc này tấm lá chắn trong các tầng giam bọn hắn đang chậm rãi rút đi.

Giống như toàn bộ cửa nhà giam đều được mở ra.

Phạm nhân trong nhà giam sau khi ngu ngơ một lát liền chen chúc đi ra.

Tình huống bình thường khi Tháp Thiên Khải tới thời kỳ ngủ đông, tất cả nơi giam giữ vẫn kiến cố như cũ không xảy ra vấn đề

gì.

Tiểu Ngũ có thể là nhận được những tin tức phía trên, kêu la: "Tiểu tổ tông, tất cả nơi giam giữ đều mất kiểm soát."

Ngay thời điểm Tiểu Ngũ vừa dứt lời, bên cạnh bọn họ liền xuất hiện một cái cầu thang.

Có người từ trên cầu thang chạy xuống.

Người nào sắc mặt cũng kích động.

Lập tức có thể rời khỏi nơi quỷ quái này.

Lập tức liền có thể tự do.

Minh Thù nhìn vị trí của bọn hắn chính là tầng 1, tầng 1 không có giam người, đây là người từ tầng hai xuống.

Những người kia trông thấy trong đại sảnh có người, lại thấy con chuột lớn thường xuyên xuất hiện bỗng nhiên đứng tại bậc thang.

"Tiểu tổ tông, không thể cho bọn hắn ra ngoài!" Tiểu Ngũ nói.

"Đó là chuyện của ngươi." Minh Thù cười nói: "Ngươi mới là thủ vệ trong tháp."

Tiểu Ngũ: "..."

"Đừng nhìn ta như vậy, ta sẽ không ngăn các ngươi." Minh Thù nói người người bên kia.

Cô kéo tay Kỳ Ngự, tiện tay chọn một tấm bảng từ trên không trung, thân hình của hai người bỗng nhiên biến mất.

Tiểu Ngũ: "..." A a a a tiểu tổ tông!!!

"Xông lên a!"

"Giết ra ngoài!"

"Giết con chuột thối kia!!"

-

Thân hình của Kỳ Ngự cùng Minh Thù xuất hiện trên hành lang tại tầng 7.

Trên hành lang đã có người đứng, bất quá biểu hiện so với người phía dưới tỉnh táo hơn nhiều, người nào cũng đang dò xét phòng bị.

Minh Thù đột nhiên xuất hiện làm bầu không khí trong hành lang có chút ngưng lại.

"Điện hạ?"

Có người kêu một tiếng.

Minh Thù cười nhìn sang: "Đi xuống ngăn những người kia lại."

"... Vâng."

Minh Thù đi ngang qua những người kia, có người nghi hoặc, có người cung kính gọi cô là điện hạ nhưng không người nào dám công kích cô.

Coi như không biết cô nhưng thấy nhiều người như vậy gọi cô là điện hạ cũng cảnh giác không dám lộn xộn.

Từ tầng thứ 7 đến tầng thứ 8, sau đó là tầng thứ 9.

Tầng thứ 9 có rất nhiều bong bóng lơ lửng, người nơi này đều bị nhốt bên trong những bong bóng kia.

Lúc này có một mặt bong bóng mở ra, đã có người đi ra.

Mà người bên trong không ra dồn dập đứng trong bong bóng nghị luận.

Không tại sao, bởi vì dưới đáy bọn hắn có vô số rắn độc.

Vừa rồi có người xuống dưới trực tiếp bị rắn độc quấn lên, ngày cả hài cốt cũng không nhìn thấy.

Minh Thù đột nhiên xuất hiện, có người mắt sắc nhọn liếc mắt liền nhìn thấy.

Trước đó đi lên cô chỉ nhìn thoáng qua, xác định không có vấn đề liền rời khỏi cũng không đối mặt cùng những người này.

"Đại ma đầu!Tại sao ngươi lại trở về rồi!"

Một nam nhân đứng bên trong bong bóng chống nạnh chỉ vào Minh Thù.

"Trở lại thăm ngươi một chút a."

Nam nhân khinh thường: "Ai muốn thấy ngươi, ngươi cút nhanh lên!" Còn mang theo một tiểu bạch kiểm? Đến khoe khoang sao?!

Nơi nào Minh Thù đi qua rắn độc đều tự động phân ra một con đường: "Ta không biết lăn*, ngươi làm mẫu cho ta xem trước?"

*lăn: đồng nghĩa với cút =))

Nam nhân đột nhiên ôm chặt ngực: "Đại ma đầu ta nói cho ngươi biết, ta thề sống chết không theo!"

"Được rồi, xuống đây đi."

"Xuống dưới? Mẹ, phía dưới đều là rắn, ngươi nghĩ chúng ta là ngươi sao! Ngươi mưu mô bất lương, muốn hại chết chúng ta có phải không!"

Minh Thù nhấc chân điểm một cái lên mặt đất, rắn độc nhúc nhích dồn dập ẩn vào gạch biến thành xà văn, nhìn qua vẫn có chút doạ người.

Kỳ Ngự nuốt một ngụm nước bọt.

Bình tĩnh! Lão tử có thể thắng!

Nhưng cứ nghĩ dưới chân đều là rắn, tâm tình có chút phức tạp...

Lão tử muốn về nhà!

"Sách!" Nam nhân vừa rồi ôm ngực nhảy đi xuống: "Tốt bụng như vậy, muốn chúng ta làm gì?"

Những người còn lại cũng dồn dập xuống tới xúm lại về phía Minh Thù, tầng này nhân số cũng không phải rất nhiều.

"Phía dưới bạo loạn, đi trấn áp một chút." Minh Thù nói: "Đừng chạy ra ngoài."

"Vừa rồi có thanh âm nói chúng ta có thể ra ngoài. Bị giam ở đây không biết bao lâu, thật vất vả mới có thể ra ngoài, ngươi còn không cho chúng ta ra ngoài?

"Ngươi thật bất lương! Chính mình ở bên ngoài tiêu dao đến sung sướng, lại không cho chúng ta ra ngoài!!"

"Đừng nghĩ là chúng ta đánh không lại ngươi chúng ta liền phải nghe lời ngươi!"

"Chính là..."

Đám người không phục ồn ào, nhưng trừ ồn ào cũng không có động tác khác.

Phi thường từ tâm.

Minh Thù cười nhẹ nhàng nói: "Ra ngoài chết nhanh."

Đám người trầm mặc một chút: "Sẽ không giống như lần trước chứ?"

Minh Thù chậm rãi nói: "Tốt xấu gì trước kia các ngươi cũng cung cấp cho ta không ít chuyện vui, ta tốt bụng nhắc nhở các ngươi, còn các ngươi có nghe hay không đó là chuyện của các ngươi, nhưng các ngươi muốn đi ra ngoài trước tiên cũng phải đem đám người phía dưới trấn áp cho ta, rõ chưa?"

"Dựa vào cái gì?" Cô ta còn không biết xấu hổ, gọi là việc vui sao?

"Dựa vào bên ngoài là địa bàn của ta."

"..." Địa bàn của ngươi thì giỏi lắm a!

*

【 Hài Hòa Hiệu 】

Hòa Hài Hào: Địa bàn của ta ta làm chủ! Thật là khó lường!

Minh Thù: Ngươi cũng không có phần, còn muốn địa bàn của ngươi.

Hòa Hài Hào:... Cầu thêm kịch!

Tiểu tiên nữ: Sát thanh sát thanh!

Hòa Hài Hào: Vì cái gì??!!

Tiểu tiên nữ: Bởi vì ngươi thả tiểu yêu tinh đánh nhau.

Hòa Hài Hào:... Không muốn phiếu?

Tiểu tiên nữ: Thêm thêm thêm thêm!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1316: Thiên Khải Chi Đạo (39)

Tầng thứ 10.

Minh Thù đứng tại nơi giao nhau giữa hai tầng..

Cô hơi nắm chặt tay Kỳ Ngự, Kỳ Ngự nghi hoặc nhìn cô, trước đó Tiểu Ngũ nhờ cô đi nhìn một chút mấy tầng này cô cũng chưa có đi qua tầng thứ 10.

Tiểu Ngũ cũng không có nói, tựa hồ bên trong tầng thứ 10 không có vật gì.

Cô nắm tay Kỳ Ngự đi lên bậc thang.

Kỳ Ngự thấy phía trên có một cánh cửa.

Cùng cửa tháp không khác nhau lắm.

Minh Thù đứng trước cửa, ngón tay dán vào cửa, thật lâu mới dùng sức đẩy vào bên trong.

Nhưng mà...

Không có cử động.

Minh Thù: "..."

Cái này có chút xấu hổ!

"Cô vợ nhỏ?"

"Khục..." Minh Thù dùng thêm chút sức vẫn không có cử động, cái cửa đổ nát này!

Lại không đẩy được!

"Bảo bối, đứng xa một chút."

"Ồ..."

Kỳ Ngự lui về phía sau một chút, hắn nhìn cô vợ nhỏ nhà mình lấy ra một cây đại đao, vẩy vẩy cổ tay chém về phía cánh cửa.

Xoẹt xẹt ——

Đao xẹt qua cửa chỉ có vết lửa bay tán loạn, lưu lại vết cắt nhỏ xíu.

Cửa không nhúc nhích tí nào.

Minh Thù: "..." Lợi hại a!

Ngay tại thời điểm Minh Thù suy nghĩ đổi vũ khí lại đột nhiên xuất hiện một hình ảnh trên cửa.

Một nam nhân đang đứng trong hình chăm chú nhìn cô.

Nam nhân ước chừng khoảng bốn mươi tuổi, mặc trang phục thật lâu trước đây của Vạn Kính Giới.

Minh Thù lui ra phía sau một bước: "Ngươi là ai?"

Người kia tự tin cười cười: "Minh Thù, đừng phí sức, ngươi bổ không được cánh cửa này."

Minh Thù nhíu mày: "Khích Hành?"

"Cái tên này..." Nam nhân thở dài một tiếng: "Rất lâu chưa từng nghe qua, ngươi cũng có thể gọi ta như vậy."

"A."

Minh Thù dùng đao chống lên mặt đất: "Ngươi còn có thể tính toán ta."

Khích Hành nói: "Thời gian đối với chúng ta mà nói đã sớm không còn quan trọng không phải sao?"

"Không quan trọng ngươi đuổi theo trường sinh làm cái gì?" Minh Thù lắc lắc đao: "Ngươi đi chết được rồi."

Khích Hành: "..."

Câu vừa rồi hắn nói là biểu đạt ý tứ này sao?

"Nói đi, ngươi muốn làm gì?" Minh Thù đi thẳng vào vấn đề hỏi: "Khống chế Tháp Thiên Khải? Xưng bá Vạn Kính Giới? Ý nghĩ cũng không tệ lắm."

"Cuộc chiến U Thủy năm đó, ngươi giết sạch vạn người..."

"Ài, không nên chụp mũ lên đầu ta, đây chính là Tháp Thiên Khải hạ lệnh cho ta giết."

Kỳ Ngự kinh ngạc nhìn về phía Minh Thù.

Mặc dù hắn suy đoán cuộc chiến U Thủy khẳng định cô có tham dự, nhưng là...

Giết sạch vạn người...

"..." Biểu lộ của Khích Hành khẽ biến: "Nó căn bản không phải để ngươi giết bọn họ."

Minh Thù không quan trọng: "Ha, vậy có thể là ta hiểu sai rồi."

Khích Hành: "..."

"Chuyện xa xưa như vậy chẳng lẽ ngươi còn muốn theo ta báo thù? Nói đến, thi thể bộ tộc của ngươi vẫn còn ở bên trong U Thủy, tìm một chút, nói không chừng còn có thể tìm được."

Khích Hành lắc đầu: "Ta có thể hiểu được tâm tình của ngươi."

Minh Thù cười như không cười nhìn hắn: "Ngươi có thể hiểu được tâm tình gì của ta?"

Thân thể hắn hơi tránh ra bên cạnh, tràng diện phía sau lộ ra.

Đó là một cây trụ, kim mang vây quanh, xích sắt giao thoa.

Khích Hành nói: "Ngươi bị nhốt ở chỗ này nhiều năm lại đột nhiên có thể ra ngoài, ngươi giết bọn hắn cho hả giận, ta hoàn toàn có thể hiểu được."

Kỳ Ngự hô hấp hơi chậm lại.

Quả nhiên là thế này phải không?

Cô đã từng... Bị giam ở đây.

Kỳ Ngự nắm chặt tay Minh Thù.

Thần sắc Minh Thù khẽ biến nhưng ngữ khí cũng không thay đổi: "Vậy ngươi rất lợi hại nha."

Khích Hành lần nữa ngăn lại cây trụ sau lưng: "Hủy diệt Tháp Thiên Khải hẳn là tâm nguyện từ trước tới nay của ngươi chứ?"

Minh Thù hơi hiếu kì: "Ngươi muốn hủy diệt Tháp Thiên Khải?"

Khích Hành không phủ nhận: "Ta mưu đồ nhiều năm như vậy chính là chờ giờ khắc này. Nếu như không có Tháp Thiên Khải, vì sao lại có... Cuộc chiến U Thủy?"

"Cho nên ngươi đoán ra U Thủy xuất hiện... Ta có chút hiếu kì, làm sao ngươi khống chế được Tháp Thiên Khải?"

"Nói đến cái này là một câu chuyện dài."

"Không có việc gì ngươi cứ từ từ nói, phía dưới còn phải đánh một trận." Minh Thù lấy ra một cái ghế, kêu Kỳ Ngự lại ngồi xuống: "Đến, ngươi bắt đầu diễn thuyết đi."

Khích Hành: "..."

Khích Hành thấy Minh Thù có thái độ tự tin như vậy, có chút nghi hoặc.

Mưu đồ nhiều năm như vậy, hắn cũng cần người nghe để biểu hiện ra thành quả của mình.

Cho nên Khích Hành cũng không có cự tuyệt.

"Việc này còn phải nói lên từ cuộc chiến U Thủy, bất quá muốn nói từ sau cuộc chiến U Thủy... "

Như Cốc nãi nãi nói, sau cuộc chiến U Thủy, Khích gia bởi vì có người mang theo dị bảo nên bị đám người của Vạn Kính Giới người truy sát.

Vốn là tại cuộc chiến U Thủy không ít tộc nhân bị ngã xuống, đối diện với mấy trận truy sát này, Khích gia rất nhanh liền không địch lại.

Khích gia có người trốn thì trốn, chết thì chết, cũng có người bán tộc nhân để được sống sót.

Khích Hành thì mang theo một phần nhỏ tộc nhân chạy nạn.

Hắn muốn lợi dụng lực lượng đạt được bên trong Tháp Thiên Khải để trở lại quá khứ.

Thay đổi hết thảy những thứ này.

Cỗ lực lượng kia cũng không dễ khống chế, hắn bị phản phệ, cuối cùng đều thất bại.

Sau này hắn thử nhiều lần rốt cục cũng nắm giữ được biện pháp khống chế.

Thế nhưng hắn không có trở về quá khứ mà được truyền tới một nơi kì quái.

Về sau thử lại nhiều lần cũng không có cách nào trở về Vạn Kính Giới, ngược lại bởi vì sử dụng quá độ dẫn đến lực lượng của hắn cạn kiệt.

Cuối cùng dừng lại tại thế giới của Kỳ Ngự.

Hắn phát hiện một vài thế giới nhưng thật ra là phụ thuộc vào một thế giới, mà thế giới bị phụ thuộc kia có ẩn chứa lực lượng cường hãn, lại cực dễ dàng xảy ra vấn đề.

Hắn dừng lại tại thế giới kia nghỉ ngơi dưỡng sức.

Trước tiên hắn lợi dụng Thiên Khải để thế giới kia xảy ra vấn đề.

Về sau liền thu hoạch được lực lượng từ bên trong thế giới kia, bất quá hắn cũng không dám làm quá mức, bởi vì lực lượng của những thế giới này hắn cũng không thể hoàn toàn tiếp nhận, đều nhận từng chút từng chút.

"Hài Hoà Hiệu thì sao?" Làm sao tìm được trẫm.

Khích Hành biểu tình có chút cổ quái, giống như là một lời khó nói hết: "Đây thật là ngoài ý muốn, ta không nghĩ tới việc ngoài ý muốn này."

Thượng cổ là hệ thống đời thứ nhất bị cục quản lý thời không vứt bỏ, hắn đúng lúc gặp phải nên liền lấy về cho mình dùng.

Hài Hòa Hiệu tự nhiên không chỉ có một ký chủ, bất quá những người kia chẳng mấy chốc sẽ chết nên Hài Hòa Hiệu không ngừng khế ước với ký chủ mới.

Hắn không nghĩ tới, Hài Hòa Hiệu... Cũng chính là thượng cổ có thể đến Vạn Kính Giới.

Về sau hắn nghĩ lại hẳn là có quan hệ cùng Thiên Khải.

"Vậy đại khái chính là trời cao cũng giúp ta đi." Khích Hành ngẩng đầu nhìn về phía Minh Thù: "Đúng không."

"Vậy ngươi cũng rất may mắn." Sáo lộ này làm sao có chút quen thuộc?

Khích Hành tán đồng gật đầu: "Ta xác thực rất may mắn."

Hắn nhìn về phía Kỳ Ngự: "Chẳng những gặp ngươi, còn gặp được hắn. Lúc ấy Thiên Khải bị người ta phát hiện, ta còn tưởng rằng mình sẽ thất bại trong gang tấc nhưng lại gặp được hắn."

"Trong cơ thể hắn có linh khí tinh khiết, ngươi cũng nên phát hiện kia là lực lượng mà Thiên Khải cần nhất."

Kỳ Ngự nhíu mày, hắn không biết trong thân thể của hắn có linh khí gì.

Khích Hành tiếp tục nói: "Cho nên... Ta cố ý để những người kia phát hiện bí mật của Thiên Khải, để bọn hắn dựa vào Thiên Khải đi đến những thế giới khác."

"Bọn hắn không biết, mỗi lần hủy đi một vi diện, kì thực đều là đang tăng cường cho ta."

"Sau này ngươi xuất hiện, ta cảm thấy mình hẳn là nên lưu lại một đường lui cho mình." Khích Hành nói: "Ta biết ngươi không dễ bị khống chế như vậy, từ lúc mới bắt đầu ta không có ý định khống chế ngươi."

Minh Thù híp mắt: "Cho nên ngươi để Hài Hòa Hiệu giật dây ta yêu đương?"

Khích Hành gật đầu, khóe miệng còn nở một nụ cười: "Tình yêu có thể khiến người ta đánh mất lý trí, thậm chí là từ bỏ hết thảy. Sự thật chứng minh chiến lược này của ta rất thành công không phải sao?"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1317: Thiên Khải Chi Đạo (40)

Mặc dù quá trình khúc chiết nhưng kết quả như hắn mong muốn.

Bên cạnh cô có một người không thể từ bỏ.

Hắn không nghĩ tới người kia nhất định là Kỳ Ngự.

Bất cứ người nào đều được.

Bất quá Kỳ Ngự lại càng tốt hơn...

Hết thảy tất cả tựa hồ đều đứng về phía hắn.

Đây chính là thiên mệnh.

"Ngươi biết tại sao cục quản lý thời không bị xâm nhập không?"

Lời này chính là hỏi Kỳ Ngự.

Không đợi hắn trả lời, Khích Hành tự mình nói: "Chính là thông qua ngươi, ngươi cùng cô ta tiếp xúc, thượng cổ liền có thể từ trên người ngươi thu hoạch tin tức, cuối cùng xâm nhập cục quản lý thời không."

Kỳ Ngự: "..."

Kỳ Ngự chỉ trầm mặc hai giây liền lên tiếng hỏi: "Nếu cục quản lý thời không tồn tại đối với ngươi mà nói là có lợi, vì sao muốn hủy đi?"

Kết quả mới phát hiện cục quản lý thời không của bọn hắn vẻn vẹn chỉ là một con cờ của người khác.

Mà con cờ mạnh nhất là mình.

Cảm giác này...

CMN quá thao đản!!

"Cái này a..." Khích Hành thở dài: "Đây là ý của thượng cổ, lúc trước nó được các ngươi chế tạo ra lại bị ném bỏ, nó hận các ngươi là bình thường không phải sao?"

"Dù sao ta cũng không cần đến cục quản lý thời không nên nó tồn tại không đã không quan trọng.Ta đã có năng lực về đây, thậm chí cùng chống lại Tháp Thiên Khải."

Khích Hành hơi buông tay: "Chuyện sau này hẳn là các ngươi đều biết."

Lực lượng của hắn đã đủ để trở lại Vạn Kính Giới.

Lợi dụng Thiên Khải trong tay hắn để trở lại Tháp Thiên Khải, dẫn đến việc Tháp Thiên Khải mở ra.

Đoán ra thời gian U Thủy xuất hiện tại thời kỳ ngủ đông, triệt để khống chế Tháp Thiên Khải.

Chờ thời kỳ ngủ đông của Tháp Thiên Khải trôi qua...

Sớm đã không còn kịp rồi.

Minh Thù hơi thu lại ánh mắt, nụ cười không thay đổi: "Mục đích của ngươi là gì?"

Khích Hành gằn từng chữ một: "Ta muốn hủy diệt Tháp Thiên Khải. Ngươi bị nó nhốt ở chỗ này chẳng lẽ ngươi không muốn hủy diệt nó? Bây giờ nó đang trong thời kỳ ngủ đông, chỉ cần ngươi liên thủ với ta..."

"Không đúng."

Khích Hành cau mày nhìn về phía Minh Thù: "Không đúng chỗ nào?"

"Làm sao ngươi biết được thời gian U Thủy xuất hiện?"

Khích Hành há to miệng, như muốn giải thích gì đó.

Minh Thù phất tay: "Để ta đoán một chút, ngươi muốn nói, ngươi suy diễn ra chu kỳ U Thủy xuất hiện? Hay là biết được từ Thiên Khải trong tay ngươi?"

Khích Hành im lặng.

"Một người cho dù có may mắn được chứng kiến U Thủy cũng không có khả năng suy diễn ra lần thứ hai, cho nên khi nào U Thủy sẽ xuất hiện ngươi căn bản không thể tính ra."

"Cái này quan trọng sao?" Khích Hành nói: "Mặc kệ ta từ đâu biết được, ngày hôm nay ta sẽ thắng."

"Ngươi tự tin như vậy?"

Chưa tới kết cục, ai thua ai thắng còn chưa nhất định.

Khích Hành phất tay: "Kết quả lúc này chính là minh chứng tốt nhất."

Minh Thù cười dưới, thanh âm nhẹ nhàng: "Ngươi vui là được rồi."

Khích Hành khuyên Minh Thù: "Ngươi không muốn hủy diệt

Tháp Thiên Khải sao? Ngươi không oán hận mình bị giam ở đây nhiều năm như vậy sao? Nơi này không nên tồn tại!"

Minh Thù ngước mắt nhìn hắn.

Khóe miệng hơi nhếch lên, phác hoạ ra đường cong mờ nhạt.

Thanh âm của cô chậm chạp vang lên: "Ngươi hủy như thế nào?"

Khích Hành không biết là thở phào hay thế nào, vẻ mặt biểu lộ hòa hoãn không ít.

Hắn lần nữa đem cây trụ đằng sau lộ ra: "Chống đỡ Tháp Thiên Khải chính là cây cột này, chỉ cần hủy nó, toàn bộ Tháp Thiên Khải sẽ bị phá hủy."

Minh Thù làm dấu tay xin mời: "Ha, vậy ngươi bắt đầu đi." Ngươi bắt đầu biểu diễn, trẫm sẽ vì ngươi vỗ tay.

Khích Hành: "..."

Khích Hành kiên nhẫn giải thích: "Dựa vào lực lượng lúc này của ta không đủ để hủy diệt nó, nhưng nếu cộng thêm ngươi..."

Minh Thù mỉm cười: "Ta đáp ứng ngươi, muốn cùng ngươi đứng cùng một trận chiến tuyến khi nào?"

Khích Hành: "..."

Vừa rồi hắn nói nhiều như vậy đều vô ích?

Rõ ràng cô đã bị giam ở đây, chẳng lẽ không hận Tháp Thiên Khải sao?

-

Tiếng ồn ào từ phía dưới truyền đến.

Minh Thù ngồi bên ngoài ghé mắt nhìn xuống dưới, mặc dù cái gì cũng đều không nhìn thấy...

Cô chợt mà quay đầu lại nhìn chăm chú Khích Hành, môi đỏ khẽ mở.

"Ngươi căn bản không phải Khích Hành!"

"..."

Khích Hành hơi run rẩy một chút liền ổn định lại biểu tình.

Hắn hỏi: "Tại sao cô lại nói như vậy?"

"Khích Hành căn bản không biết ta tên gì." Minh Thù duỗi một ngón tay ra: "Đây là một."

Khích Hành nhíu mày không có lên tiếng.

"Thứ hai, Khích Hành là người của Vạn Kính Giới, Tháp Thiên Khải tồn tại đối với bọn hắn mà nói là có lợi, hắn không có lý do gì muốn hủy diệt Tháp Thiên Khải."

Khích Hành phản bác: "Cũng bởi vì Tháp Thiên Khải nên Khích gia mới lâm vào cảnh khốn khổ như vậy!"

"Ha, vậy coi như điểm này có thể thuyết phục. Như vậy, thời gian U thủy xuất hiện ngươi đến cùng là làm sao biết được?"

Con ngươi Khích Hành tối lại, khuôn mặt đều trở nên âm trầm.

Bầu không khí có chút quỷ dị.

Lúc này mỗi tầng của Tháp Thiên Khải đều mở ra, thanh âm thông qua hành lang không ngừng truyền đến.

Thanh âm ngược lại càng lúc càng lớn.

Người bên ngoài...

Tiến vào đi.

Bất quá cùng lần trước khác biệt, lần này người trong tháp đều có thể tự do hoạt động.

Nam nhân suy nghĩ xong, hừ lạnh một tiếng: "Nói cho ngươi biết cũng không sao."

Minh Thù dù bận nhưng vẫn ung dung chờ câu tiếp theo của hắn.

"Ta quả thực không phải Khích Hành, ta cũng từng bị nhốt trong này, lần trước những người kia xông tới cướp đi lực lượng của ta, bọn hắn người đông thế mạnh, tay ngay cả cơ hội chạy cũng đều không có."

Ánh mắt nam nhân tàn nhẫn, từng chữ ôm hận.

"Khích Hành... Chính là người đàn ông này đã cướp đi lực lượng của ta. Bất quá rất đáng tiếc, hắn không biết, lúc ấy ta cũng theo hắn rời khỏi."

Nam nhân nói đến đây cười nhạt: "Lần thứ nhất Khích Hành sử dụng những lực lượng kia thất bại, ta liền thừa cơ cướp đoạt thân thể của hắn."

Minh Thù hô ngừng: "Sau đó... Làm sao ngươi rời khỏi?"

Lông mày nam nhân cau lại mang theo mấy phần châm chọc: "Ngươi biết chúng ta bị giam ở đây, ngoại trừ không thể rời đi, bất kỳ lực lượng gì cũng không bị hạn chế."

"Ừm, đúng vậy."

"Cho nên, ta vận dụng một chút cấm thuật đem linh hồn của mình phân thành hai, một bộ phận tiến vào thân thể Khích Hành, một bộ phận lưu tại nơi này, như vậy Tháp Thiên Khải sẽ không phát hiện." Đây cũng là nguyên nhân hắn có thể thuận lợi lần nữa tiến vào Tháp Thiên Khải.

Minh Thù yên lặng giơ ngón cái: "Người có thể chịu đựng tất thành đại sự, ngươi lợi hại."

Linh hồn phân thành hai, cái kia cmn cũng quá nhiều thống khổ.

Cái này đều có thể nhịn xuống...

Hôm nay hắn có thể làm ra nhiều chuyện như vậy cô cũng không chút nào ngoài ý muốn.

Nhân tài a!

Đột nhiên bị khen "Khích Hành": "..."

Hắn cùng cô nói chuyện nghiêm túc như thế, cô đột nhiên khen hắn làm gì!

"Khích Hành" đè đáy lòng cổ quái xuống, tiếp tục nói: "Tòa tháp này giam chúng ta ở đây, ta làm sao không hận? Nó dựa vào cái gì quyết định tương lai của chúng ta? Lúc ấy ta đã quyết định sẽ hủy diệt nó. Ta đây cũng là tạo phúc cho những người bị giam trong Tháp Thiên Khải, ai nguyện ý bị giam ở chỗ này?!"

"Vì cùng yêu hòa bình."

"Khích Hành" xém chút bị nước bọt sặc chết.

Yêu hòa bình cái đại gia ngươi.

Hắn đang sống tại thế giới kia rất tốt, giang sơn mỹ nhân quyền thế muốn cái gì có cái đó.

Đột nhiên đưa hắn tới nơi quỷ quái này!

Cả ngày chỉ có thể hoạt động trong một tấc vuông.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1318: Thiên Khải Chi Đạo (41)

"Không nhìn ra ngươi vẫn có khát vọng lớn như thế, cùng người ái tâm, thất kính thất kính."

Minh Thù tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

"Thập đại nhân vật cảm động nhất định phải có ngươi a!" Minh Thù đổi giọng: "Ngươi tên gì?"

"Khích Hành" vừa nổi lên lửa giận lại biến mất khi Minh Thù hỏi câu kia.

Hắn nghiến răng: "Dạ Ảnh."

"Thế nhưng ngươi vẫn chưa trả lời ta, ngươi từ đâu biết được thời gian U Thủy xuất hiện."

Coi như hắn là người bị giam bên trong, thời điểm Tháp Thiên Khải ngủ đông cũng không khác gì bình thường, người bên trong căn bản không phát hiện được.

Bọn hắn càng không có khả năng nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài.

Dạ Ảnh: "..."

Hít sâu.

Cô còn hữu dụng...

Dạ Ảnh nói: "Thiên thư ngọc giản."

"Thứ đồ chơi gì?" Minh Thù ngạc nhiên: "Thiên thư ngọc giản?"

Dạ Ảnh đưa tay, một ngọc giản đột nhiên xuất hiện.

Ngọc giản chỉ là một thanh dài, toàn thân trắng muốt.

Ngọc giản mặt ngoài có khắc một ít đường vân lung ta lung tung giống như là chủ nhân tiện tay vẽ lên đi.

Minh Thù mê chi trầm mặc.

Cô liền nói kịch bản này làm sao có chút quen quen.

Dạ Ảnh nói: "Bên trong ngọc giản này ghi chép thời gian mỗi lần U Thủy xuất hiện, thậm chí suy tính thời gian sau này U Thuỷ xuất hiện đến mấy lần."

Mà ngọc giản này là Khích Hành đoạt được, lúc ấy hỗn loạn như vậy cũng không biết hắn đoạt được từ nơi nào.

Bất quá hắn phát hiện bên trong ngọc giản có rất nhiều tin tức quan trọng.

U Thủy chỉ là một.

Hắn biết được lực lượng thế giới có thể rút ra biến hoá cho bản thân sử dụng cũng là từ bên trong ngọc giản này

Bất quá trong ngọc giản còn ghi chép một chút tin tức loạn thất bát tao, đến giờ hắn cũng không hiểu rõ.

Dạ Ảnh tiếp tục nói: "Ngọc giản cũng đã nói, chống đỡ Tháp Thiên Khải chính là cái tháp trụ này... Chỉ cần có thể hủy đi tháp trụ chúng ta liền có thể tự do."

"Cái kia..." Minh Thù dường như hơi ngượng ngùng: "Ngọc giản kia là ta viết."

Dạ Ảnh: "..."

Dạ Ảnh: "???"

Dạ Ảnh có loại cảm giác bị sét đánh.

Ngọc giản là của cô?

Làm sao có thể!

Vật quan trọng như vậy...

Dạ Ảnh không tin, nhất định cô đang lừa gạt mình!

Thượng cổ đã nói qua, cô thích nhất mở to mắt gạt người!

Hắn mới không tin!

"Sau này ta còn cố ý tìm một lần, nguyên lai là bị người ta mang đi. Sớm biết lúc ấy cũng không cần nó đập người, lại không biết trở về, thiệt thòi ta cả ngày dùng linh khí nuôi dưỡng nó, Bạch Nhãn Lang."

Một câu tiếp theo Minh Thù lẩm bẩm đến nhỏ giọng, Dạ Ảnh không nghe rõ nhưng Kỳ Ngự nghe rất rõ.

Khóe miệng của hắn nhịn không được kéo ra.

Minh Thù như có điều suy nghĩ: "Không phải ngươi muốn huỷ diệt Tháp Thiên Khải chứ?"

Vật do chính cô viết, cô vẫn nhớ.

Thiên thư ngọc giản cái tên này chỉ là cô tiện tay khắc.

Nội dung bên trong...

Càng giống nhật ký đi.

Tại thời gian trong tháp rất nhàm chán, cô nghiên cứu qua cây cột kia, phía trên viết không ít nội dung liên quan tới tháp trụ nội.

Còn có quan hệ với việc ba ngàn đại thế giới, hẳn là nên viết qua một chút.

Trước đó nghe hắn nói đã cảm thấy rất quen thuộc, hẳn là học từ trong này ra.

Sắc mặt Dạ Ảnh liền khó coi.

Minh Thù hiếu kì hỏi: "Ngươi muốn dụ ta làm cái gì? Giúp ngươi đạt được tháp trụ, giúp ngươi Trường Sinh?"

Một điểm hoài nghi cuối cùng của Dạ Ảnh bị xua tan, cô thật sự biết nội dung của ngọc giản.

Thật chẳng lẽ chính là cô viết?

"Tháp trụ đúng là chống đỡ Tháp Thiên Khải, đạt được tháp trụ có thể Trường Sinh, có thể khống chế toàn bộ Vạn Kính Giới, thậm chí là ngàn vạn thế giới."

"Ngươi muốn, chính là tháp trụ a?" Nhiều lần dụ cô hủy tháp, còn thật sự cho rằng hắn là cảm động thế giới, xả thân làm đại nhân vật.

Không biết có phải bị Minh Thù nói trúng hay không, sắc mặt Dạ Ảnh xanh đen, trong mắt có ánh sáng tối tăm lưu động.

Không sai.

Hắn muốn tháp trụ.

Ngay từ lúc bắt đầu, hắn chính là vì tháp trụ.

Vạn Kính Giới là nơi ở của Tháp Thiên Khải, nếu hắn ở đây làm gì, Tháp Thiên Khải rất dễ dàng phát hiện.

Cho nên hắn rời xa thế giới này.

Nhưng hắn không nghĩ tới, tháp trụ so với hắn nghĩ tới khó đối phó hơn nhiều, trước lúc này hắn đã thử qua.

Dựa vào lực lượng của hắn căn bản không có cách nào rung chuyển tháp trụ.

Cho nên cô liền trở thành lựa chọn đầu tiên.

Hắn cho là cô sẽ hận thấu Tháp Thiên Khải, liên thủ với hắn hủy diệt Tháp Thiên Khải.

Thế nhưng cô cùng hắn nghĩ tới cũng không giống nhau.

Mà hắn cảm thấy mình nắm giữ chân tướng ngọc giản, lại là cô viết.

Mấy lần ngoài ý muốn làm Dạ Ảnh có chút trở tay không kịp.

"Ngươi... Rốt cuộc là ai?"

Hắn biết cô rất đặc biệt, một mình cô khép lại cuộc chiến U Thủy.

Hắn biết cô tên Minh Thù bởi vì trong Tháp Thiên Khải cái tên này cũng không xa lạ gì.

Cô có thể tự do hoạt động trong Tháp Thiên Khải nhưng cô cũng không phải là người quản lý, cô cũng là bị giam ở đây.

Thế nhưng vì sao cô lại bị giam ở đây...

Cô rốt cuộc là ai...

Ai cũng không rõ ràng.

Minh Thù bật cười: "Ngay cả ta là người như thế nào ngươi cũng không rõ ràng cũng dám lợi dụng ta?"

Dạ Ảnh: "..."

"A..."

Dạ Ảnh đột nhiên cười lên.

"May là ta lưu lại nhiều thủ đoạn."

Lời này không biết là nói với hắn hay là nói với Minh Thù.

"Ngươi lưu thêm cái tay nào?"

Dạ Ảnh cười lên, hắn nhìn Kỳ Ngự: "Ngươi đã quên, hắn đã cùng Thiên Khải khế ước."

Kỳ Ngự giật mình.

Thiên Khải là Dạ Ảnh, nếu hắn muốn làm trò gì hoàn toàn có thể.

"Thì tính sao?" Minh Thù mặt không đổi sắc hỏi.

"Mạng của hắn hiện tại đang nằm trong tay ta." Dạ Ảnh càng tăng nụ cười lên.

Minh Thù đứng lên cùng Dạ Ảnh mặt đối mặt.

Dạ Ảnh hơi nhếch miệng, hắn biết...

Dạ Ảnh lấy một đồng vàng dạng kim tệ giống Thiên Khải của Kỳ Ngự: "Thời điểm lúc trước rời khỏi Tháp Thiên Khải, ta còn từ bên trong tháp lấy đi một chút đồ vật, sau này dung hợp lại mới hoàn toàn biến thành Thiên Khải."

"Mặc dù hắn cùng Thiên Khải định ra khế ước có thể sử dụng. Nhưng ta muốn giết hắn chỉ cần một ý niệm trong đầu mà thôi."

"Ta không muốn cùng ngươi là địch, ta chỉ muốn ngươi giúp ta đạt được tháp trụ, Tháp Thiên Khải nói thế nào cũng đã giam ngươi nhiều năm, ta giúp ngươi hủy diệt nó tại sao không làm?"

Minh Thù nở nụ cười xán lạn: "Ngươi đây là đang uy hiếp ta?"

Lần trước dùng tiểu yêu tinh uy hiếp trẫm cỏ đầu tường đều dài hơn hai mét rồi!

Cái tên ngu ngốc cũng dám uy hiếp trẫm!

Mặt mũi của trẫm vứt đi đâu a!!

Minh Thù bỗng nhiên gật đầu: "Được. ngươi để ta đi vào." Trẫm không đi vào đánh chết ngươi!

Dạ Ảnh có chút đề phòng, nhanh như vậy cô đã đáp ứng?

Còn tưởng rằng phí lực uy hiếp một phen.

"Ngươi đừng nghĩ muốn lừa gạt!"

Minh Thù rất nghiêm túc nói: "Hiện tại mạng của hắn đều trong tay ngươi, ta có thể không đáp ứng sao?"

Không đáp ứng ngươi, trẫm làm sao đi vào đánh ngươi!

Dạ Ảnh mặc dù cảm thấy Minh Thù đáp ứng có chút sảng khoái, nhưng nhìn Kỳ Ngự sau lưng cô một cái.

Hắn hơi suy tư, cửa trên hình ảnh biến mất.

Minh Thù xoay người: "Đưa Thiên Khải cho tôi."

Kỳ Ngự không chút nghĩ ngợi đem Thiên Khải giao cho Minh

Thù.

Minh Thù nghiêng người hôn lên môi hắn một chút: "Đừng sợ, tôi giúp anh đánh hắn."

Kỳ Ngự: "..." Hắn sợ cái gì a?

Thiên tài làm sao có thể luống cuống! Có trường hợp lớn nào hắn chưa thấy qua!

Bất quá cô vợ nhỏ nói hắn sợ...

Vậy hắn liền sợ đi.

Kỳ Ngự yên tâm thoải mái hôn lại.

*

Cửu Thiếu: Vì chính nghĩa, vì hôn hôn! Hắn sợ hãi!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1319: Thiên Khải Chi Đạo (42)

Cửa phía sau chậm chạp mở ra, Dạ Ảnh nhìn thấy người đứng bên ngoài nhẹ nhàng cười.

Ánh mắt hắn đảo qua bốn phía, phát hiện không có gì dị thường liền để Minh Thù cùng Kỳ Ngự tiến vào.

Kỳ Ngự tiến vào phòng mới phát hiện nơi này cũng không nhỏ.

Nhưng cũng rất trống trải, ở giữa chỉ có ánh sáng vây quanh kết nối lên đỉnh tháp vô cùng dễ thấy.

"Hiện tại Thiên Khải..."

Dạ Ảnh lời còn chưa nói hết, đối diện chính là một đấm rơi xuống.

Dạ Ảnh cảnh giác theo bản năng nên một quyền này của Minh Thù không có đánh trúng hắn.

Nắm đấm mang theo tiếng gió từ bên tai thổi qua.

Minh Thù nhấc chân quét qua, Dạ Ảnh lúc này nhảy ra phía sau kéo ra khoảng cách với Minh Thù.

Hai người nhảy lên không trung, thân ảnh nhanh đến mức Kỳ Ngự cơ hồ không thấy rõ.

Trong không khí tựa hồ tràn ngập linh khí bạo động.

Mắt trần có thể thấy linh khí va chạm sinh ra tia lửa cùng không gian có chút vặn vẹo.

Kỳ Ngự cảm giác được một cỗ lực lượng cường hãn từ trong không khí không ngừng quét qua.

Bất quá mỗi lần quét đến hắn bên này giống như bị thứ gì ngăn cản tán về phía bên trái, đối với thân thể của hắn không tạo được chút tổn thương gì.

Ầm!

Giữa không trung, Dạ Ảnh rơi xuống nện trên cây cột, thuận theo tháp trụ trượt xuống mặt đất.

Minh Thù rơi xuống trước mặt hắn, trước khi hắn đứng lên liền đạp một cái lên ngực hắn.

Răng rắc ——

Thanh âm rất nhỏ vang lên.

"Xin lỗi, dùng sức quá nặng." Minh Thù không hề có thành ý xin lỗi.

Dạ Ảnh chật vật nằm rạp trên mặt đất, hắn nghiêng đầu sang chỗ khác cùng Minh Thù đối mặt: "Ngươi... Ngươi muốn hắn chết sao?"

Minh Thù đưa tay, hai mảnh kim tệ từ trong tay cô hiện lên.

Dưới tầm mắt của Dạ Ảnh cô chậm chạp duỗi tay nắm chặt.

Cô hơi xoay người, lộ ra nụ cười ác liệt: "Ngươi hãy nhìn kỹ."

Ngón tay trắng nõn chậm rãi buông ra, bột phấn kim sắc từ trong lòng bàn tay cô vẩy xuống, bay lả tả xuống đất trước mặt Dạ Ảnh.

Từ sâu trong con ngươi Dạ Ảnh hiện lên một tia hoảng sợ.

Cô gái trước mặt mang theo khuôn mặt mỉm cười vô hại, ánh sáng chiếu rọi làm toàn thân cô giống như phát ra ánh sáng.

Thế nhưng ánh sáng kia khiến người ta cảm thấy không có chút nhiệt độ nào.

Dạ Ảnh hoảng hốt lấy Thiên Khải của mình ra, hắn nhìn về Kỳ Ngự bên kia.

Người phía sau lạnh mặt nhìn qua bên này.

Hoàn toàn không có bất kỳ phản ứng gì.

Dạ Ảnh: "..."

Minh Thù ngồi xổm bên cạnh hắn, hạ giọng nói: "Ta cho ngươi biết một bí mật."

Dạ Ảnh theo bản năng co lại về sau, thân thể dán vào tháp trụ.

"Có thể khống chế hắn, chỉ có một mình ta."

Dạ Ảnh trừng lớn mắt, lẩm bẩm lắc đầu: "Không có khả năng... Rõ ràng có khế ước..."

Làm sao lại không có phản ứng!

"Không phải ta đả kích ngươi." Minh Thù ngữ trọng tâm thường: "Là lực lượng của ta tương đối lợi hại, ngươi không gây thương tổn được cho hắn."

Cô chỉ cần cưỡng ép giải trừ khế ước là được.

Về phần phản phệ...

Tổn thương trên thân thể hắn sẽ chuyển dời lên người cô.

Một chút lực lượng phản phệ ấy cô còn không để vào mắt.

"Không thể nào... Không có khả năng..."

Làm sao có thể cứ như vậy kết thúc?

Không!

Không có khả năng!

Dạ Ảnh không tin, hắn dùng thời gian dài như vậy sao có thể trong một buổi liền bị người ta đánh vỡ?

Dạ Ảnh thử giãy dụa, kết quả phát hiện mình hoàn toàn không phải là đối thủ của Minh Thù.

Kiếm không ra.

Sau lưng Dạ Ảnh truyền đến khí lạnh làm tâm thần hắn hơi ngưng lại.

"Ngươi muốn thế nào!"

Dạ Ảnh nghiến răng nghiến lợi.

Cho tới bây giờ hắn còn chưa nghĩ tới mình sẽ chật vật như vậy.

"Trước kia ngươi tính toán ta, không phải tính toán rất vui vẻ sao?"

Minh Thù lấy một cây gậy ra chào hỏi trên người Dạ Ảnh.

"Ta mẹ nó cho ngươi tính toán ta."

"Ta cho ngươi khi dễ ta."

Cây gậy kia rơi vào trên người, Dạ Ảnh cảm giác xương cốt dường như cũng muốn bị đánh nát.

Đáng ghét!

Dạ Ảnh trốn không thoát chỉ có thể cứng rắn tiếp nhận lấy.

Ngón tay hắn đưa ra phía sau sờ soạng đến tháp trụ.

Tháp trụ...

Ánh mắt Dạ Ảnh có chút đăm đăm không biết nghĩ đến cái gì, một lát sau con ngươi liền sáng lên.

Dạ Ảnh âm thầm tụ lực, thời điểm Minh Thù đánh hơi chậm lại bỗng nhiên đụng về phía cô.

Minh Thù theo bản năng muốn đè hắn lại, kết quả Dạ Ảnh lăn một vòng về phía bên cạnh, nhanh chóng tới gần tháp trụ bên kia.

Minh Thù: "..."

Hai tay Dạ Ảnh đặt lên tháp trụ, hắn nhìn về phía Minh Thù lộ ra một nụ cười cổ quái.

Minh Thù sinh ra một chút dự cảm không tốt, nhanh chóng đứng dậy duỗi tay nắm lấy cánh tay Dạ Ảnh kéo hắn về hướng bên cạnh.

Dạ Ảnh bay nửa vòng trên không trung liền rơi xuống mặt đất không nhúc nhích.

"Ha ha ha ha..."

Thanh âm của Dạ Ảnh từ bốn phương tám hướng truyền đến, lộ ra một sự ác độc khuấy động trong không khí: "Ngươi không cho ta tốt hơn ta cũng sẽ không để ngươi tốt hơn."

Tháp trụ bắt đầu toả ánh sáng chói mắt.

-

Bên trong U Thuỷ, không ít người đang đứng trên xác chết.

Tháp Thiên Khải đã không còn phát ra ánh sáng đột nhiên tản ra ánh sáng mãnh liệt, toàn bộ thuỷ vực tựa hồ cũng bị ánh sáng bao phủ.

"Chuyện gì xảy ra?"

"Tại sao lại phát sáng... Tình huống trong tháp như thế nào, lâu như vậy còn chưa có tin tức?"

"Nếu không chúng ta cũng đi vào?"

"Hiện tại?"

Mọi người thấy ánh sáng dần dần tăng thêm dồn dập trầm mặc xuống.

Lúc này ai dám đi vào?

Trong tháp.

Bốn phía cũng bắt đầu ra hiện ánh sáng, đám người đánh nhau đám dập dừng lại, tự mình lui đến bên cạnh.

Nhìn thấy ánh sáng đột nhiên xuất hiện liền đề phòng.

"Gì vật... "

"Tại sao lại đột nhiên phát sáng rồi?"

"Ngươi gặp qua loại tình huống này chưa?"

"Không có... Chưa từng thấy tình huống như vậy."

"Cái này có điểm giống..." Có người cau mày nói thầm.

"Giống cái gì?" Người bên cạnh truy vấn.

Từng tia ánh sáng xuyên kết qua không khí, dường như muốn ngưng kết thành vật gì đó.

Người vừa nói thầm nhìn qua ánh sáng kia, một hồi lâu cũng không lên tiếng.

Ánh sáng đại khái tạo thành một hình vuông, cách một đoạn lại có một cái.

"Cái này giống..." Người kia đột nhiên trợn to mắt: "Đây là thời điểm mỗi lần có người xuất hiện sẽ xuất hiện ánh sáng."

Bọn hắn chính là từ trong ánh sáng này đến nơi đây.

Minh Thù nhìn chăm chú tháp trụ cơ hồ đã không cách nào nhìn thẳng vào.

Trước đó Dạ Ảnh có thể khống chế Tháp Thiên Khải, lúc này tựa hồ cùng tháp trụ... Hòa làm một thể?

Không!

Nếu như hắn có thể cùng tháp trụ hòa làm một thể sẽ không cần cô hỗ trợ đoạt được tháp trụ.

Cho nên, hắn là tiến vào bên trong tháp trụ!

"Ngươi không biết cái này là gì sao?"

Thanh âm của Dạ Ảnh quang quẩn trong không gian.

Ánh sáng tản ra ngưng tụ thành một cái cửa.

Mỗi một cái đều giống nhau.

Minh Thù nhíu mày đi về phía Kỳ Ngự.

Dạ Ảnh tựa hồ nhìn ra ý đồ của cô, ánh sáng tản ra bốn phía đột nhiên bắn về phía Minh Thù ngăn chặn đường đi của cô.

Mặt đất chuyển động một trận,

Phảng phất toàn bộ Tháp Thiên Khải tháp đều bị chấn động, thân thể Minh Thù bị chấn động không yên.

"Ngươi cũng không biết đây là gì, ha ha ha ha... Ta thật vất vả mới có thể khống chế Tháp Thiên Khải, sao có thể để ngươi dễ dàng huỷ đi như vậy!"

Thanh âm của Dạ Ảnh sắc nhọn.

"Ta không đoạt được, các ngươi liền chôn cùng ta đi!"

Sau lưng Kỳ Ngự đột nhiên ngưng tụ ra một cánh cửa, trước mặt Minh Thù bị mấy cánh cửa ngăn trở.

Cửa ánh sáng mở ra, một cỗ lực lượng cường hãn hút cô vào bên trong.

—— đây là giới môn!

Mấy hôm tay tớ bận nên sẽ ra chap vào buổi tối

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1320: Thiên Khải Chi Đạo (43)

Giới môn.

Cửa thông qua các thế giới khác.

Minh Thù không dám tới gần cửa, cô nhìn về phía Kỳ Ngự bên kia, con ngươi hơi trợn lớn.

Một cửa giới môn yên lặng đứng thẳng sau lưng Kỳ Ngự.

Sắc mặt hắn có chút khó coi, dường như đang chống cự cái gì.

Mẹ!

Tên vương bát đản Dạ Ảnh này!

Kỳ Ngự nhìn Minh Thù đang bay về phía mình, cỗ lực lượng sau lưng phảng phất muốn đem linh hồn hắn hút vào.

Đang lúc lôi kéo, hắn có thể cảm giác được linh hồn đang rời khỏi thân thể, đau đớn vô cùng.

Ngay tại thời điểm hắn cho là mình bị hút vào, cánh tay liền bị nắm lấy kéo hắn ra khỏi lực lượng cổ quái kia.

Hắn nhào vào ngực Minh Thù: "Cô vợ nhỏ..."

Bàn tay Minh Thù che ở phần lưng hắn, dòng nước ấm chậm chạp trôi qua vuốt lên thân thể đau đớn của hắn.

"Không sao."

Minh Thù quay đầu nhìn về phía tháp trụ, tháp trụ vẫn không ngừng loé lên ánh sáng.

Giới môn bốn phía đều đã ngưng ra thực thể.

Mấy phiến giới môn giống như không cam tâm liền vây hợp lại bay về phía cô.

Minh Thù vỗ vỗ lưng Kỳ Ngự, ra hiệu hắn đứng vững.

Giới môn vây bọn họ ở giữa, trong giới môn cái gì đều không thấy chỉ có hắc ám.

"Ha ha ha ha ha ha ha..."

Thanh âm Dạ Ảnh có vẻ điên cuồng xuyên qua giới môn truyền đến.

Lúc này Kỳ Ngự cảm thấy không chỉ một cỗ lực lượng mà là mấy cỗ, thế lực ngang nhau lôi kéo phảng phất muốn đem hắn chia năm xẻ bảy.

Minh Thù phất tay gọi linh khí ngưng tụ thành trường tiên, trường tiên ba một cái đánh lên mặt đất, linh khí cùng ánh sáng lẫn lộn tựa như ảo mộng.

Cô vung roi đánh về một cái giới môn gần nhất.

Linh khí cùng ánh sáng va chạn, Kỳ Ngự cảm thấy như là sấm nổ bên tai.

Trong tai ong ong cảm giác nghe không chân thật.

Trong tầm mắt tất cả đều là ánh sáng cùng linh khí va chạm nhau, chỉ có thể cảm giác được bọn họ đang chuyển động.

Giới môn tán loạn sẽ hình thành giới môn mới, Minh Thù giết ra một con đường lập tức mang theo Kỳ Ngự lui ra ngoài.

Thanh âm có chút tức hổn hển của Dạ Ảnh từ bên trong truyền tới.

Minh Thù đứng tại cửa ra vào, thần sắc không rõ nói: "Ngươi quá coi thường ta."

Dạ Ảnh gào thét: "Ngươi chết không được tử tế! Ta nguyền rủa ngươi chết không được tử tế!"

Làm hỏng chuyện tốt của hắn!

Hắn lúc đầu có thể thành người mạnh nhất trên thế giới này, đều là tại cô!

Minh Thù rất bình tĩnh nói: "Ta sẽ không chết."

Dạ Ảnh chửi mắng hai tiếng.

"Ha ha ha ha... Ta sẽ trở lại, ta sẽ trở lại, ngươi chờ ta!!"

Dạ Ảnh điên cuồng cười to.

Minh Thù nhíu mày nhìn tháp trụ.

Bên trong giới môn hỗn loạn, toàn bộ không gian đều là ánh sáng, đi vào liền sẽ bị giới môn kéo xuống một thế giới khác.

Thanh ân Dạ Ảnh âm rất nhanh liền không nghe được.

Ánh sáng của tháp trụ dần dần ổn định lại.

Giới môn ổn định trôi nổi giữa không trung, ánh sáng trong không khí dần thu lại vào cửa giới môn.

-

"Cô vợ nhỏ..." Kỳ Ngự sắc mặt trắng bệch: "Ta có chút khó chịu."

Minh Thù vội vàng ôm hắn: "Sao vậy? Chỗ nào khó chịu?"

Kỳ Ngự thân thể thoát lực: "Toàn thân đều khó chịu."

Những dòng nước ấm trước đó lúc này đang mạnh mẽ đâm tới, va chạm đến thân thể của hắn vô cùng khó chịu.

Ánh mắt Minh Thù ngưng lại, duỗi tay cầm lấy cổ tay hắn.

Linh lực tiến vào thân thể hắn.

Sắc mặt Minh Thù có chút khó coi, linh hồn bất ổn, lúc nào cũng có thể sẽ thoát ra ngoài.... Cái này là linh hồn thiếu sót?

Không nên a...

Một lát sau Minh Thù giống như nghĩ đến cái gì, cô xoay người nhìn vào giới môn bên kia.

Hắn không phải người của thế giới này, cho dù cô đã nghĩ hết biện pháp nuôi thân thể của hắn, để hắn mau chóng thích ứng.

Thế nhưng đối mặt với giới môn, sự chống cự của hắn vẫn là quá yếu.

Giới môn cũng không thể truyền tống người, chỉ có thể truyền tống linh hồn thể.

Có một bộ phận linh hồn bị giới môn mang đi...

Minh Thù hơi nắm chặt tay.

Cô không nghĩ tới, Dạ Ảnh lại tình nguyện dùng bản thân hiến tế cho tháp trụ, cưỡng ép gọi ra nhiều giới môn như vậy.

"Cô vợ nhỏ..."

"Không có việc gì không có việc gì." Minh Thù quay đầu nhẹ giọng an ủi hắn, lại cúi đầu hôn hắn một cái: "Đau không?"

"Cô vợ nhỏ hôn hôn liền không đau."

Minh Thù: "..."

Còn có tâm tình đùa giỡn với cô, xem ra cũng không nghiêm trọng như cô nghĩ tới.

Minh Thù đỡ hắn lên, phát hiện hắn không thể đi được lại chỉ có thể ôm.

Xuống đến tầng thứ 9.

Minh Thù nhìn thấy người của tầng thứ 9 đều đợi bên trong bong bóng, có bong bóng bị giới môn chiếm cứ, bọn hắn liền chạy tới sát vách cùng đợi.

Nhưng có người bên trong bong bóng không nhúc nhích, không biết sống chết.

"Đại ma đầu! Ngươi ở phía trên đã làm gì?"

Có người từ xa hét lên về phía cô.

Minh Thù không để ý tới hắn, tiếp tục đi xuống dưới.

Chúng người đưa mắt nhìn nhau một lát.

Đại ma đầu sao vậy?

Thời điểm tiểu bạch kiểm kia đi lên không phải còn rất tốt sao?

Làm sao lúc này lại được cô ôm?

Chẳng lẽ xảy ra chuyện gì?

Đám người suy diễn đủ thứ cũng bắt đầu cùng người sát vách thảo luận.

Xong cũng đã quên hết vừa rồi những giới môn này bay tán loạn xém chút đem bọn hắn biến thành như những người không nhúc nhích kia.

Nhóm nhân vật phản diện biểu thị: Có cảnh tượng hoành tráng nào chưa thấy qua, cái này có gì mà kinh ngạc, dù sao người xảy ra chuyện cũng không phải mình.

Mỗi tầng đều có giới môn, người trong tháp đều trở về nhà tù của mình, nơi đó tương đối an toàn.

Nhưng cũng có một vài người nằm bất động.

Đoán chừng là không may bị giới môn mang đi.

"Tiểu tổ tông..." Chuột bự chạy tới: "Giới môn, giới môn làm sao xuất hiện, còn nhiều như thế?"

"Có một tên ngu ngốc."

"A?"

Cái gì ngu ngốc? Cùng ngu ngốc có quan hệ gì? Ngu ngốc là cái gì?

Tiểu tổ tông nói chuyện làm sao càng ngày càng nghe không hiểu.

Không phải!

Tiểu tổ tông ngươi đừng đi a!

Ngươi ở phía trên đã làm gì!

Chuột bự co cẳng đuổi theo, ngay tại thời điểm bọn họ xuống đến tầng thứ 6, ánh sáng trong Tháp Thiên Khải đột nhiên sáng rực lại.

Giới môn biến mất, tất cả mọi người trở lại phòng giam của mình, cửa nhà lao lần nữa đóng lại.

Chuột bự ngẩng đầu lên nhìn, hơi kinh hỉ: "Thời kỳ Tháp Thiên Khải ngủ đông đã qua!"

Thời kỳ ngủ đông của Tháp Thiên Khải không hề dài.

Cũng giống như điện thoại khởi động lại vậy.

Người không thuộc về Tháp Thiên Khải bị đuổi ra ngoài rơi đến phía dưới U Thuỷ, cùng xác chết đang trôi dưới đáy nước mặt đối mặt.

Minh Thù mặt không đổi sắc tiếp tục đi xuống dưới, trở lại đại sảnh tầng 1.

"Tiểu tổ tông! Ngươi chờ ta một chút!"

Tiểu Ngũ từ trên lầu đuổi tới: "Thaps Thiên Khải có chuyện để ta chuyển lời cho ngài."

Tiểu Ngũ còn chưa lên tiếng, Minh Thù nói thẳng: "Ta sẽ trở lại, không cần nó nhắc nhở. Bất quá nó muốn ta làm cái gì, vậy phải xem tâm tình của ta mới được."

Lúc này hồn phách của tiểu yêu tinh không được đầy đủ, trước tiên cô cần phải đưa hắn trở về.

Những hồn phách được cho đi dạo ở những thế giới kia cô đương nhiên cũng phải đi tìm trở về... Cô làm sao lại xui xẻo như vậy!!

Mẹ!

Dạ Ảnh tên vương bát đản kia!

Nếu hắn dám trở về!

Trẫm sẽ chơi hắn đến chết!

Tiểu Ngũ: "..."

Hắn còn chưa nói gì!

Tiểu tổ tông làm sao biết nó muốn nói gì?

Tiểu tổ tông thật lợi hại.

Tiểu Ngũ cảm thán một phen, nhớ tới việc Tháp Thiên Khải bàn giao, lại nói: "Tiểu tổ tông, Tháp Thiên Khải nói, ngài có thể để hắn ở đây."

Minh Thù nhếch miệng cười, nhưng nụ cười lương bạc lại châm chọc: "Không dám, không thể trêu vào."

Ở đây cho nó lộng hành sao?

Nghĩ trẫm cũng ngu ngốc sao?

Tiểu Ngũ: "..."

Tiểu Ngũ trơ mắt nhìn Minh Thù rời đi, cản cũng không dám cản.

Nó cũng ngăn không được nha.

*

Vì cái gì viết kiểu thiểu năng như thế??

Kịch bản cần!

Không nên hỏi ta a!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1321: Thiên Khải Chi Đạo (44)

Bên ngoài Tháp Thiên Khải.

Đám người bị truyền ra khỏi tháp còn có chút mơ màng.

Làm sao đột nhiên bị đưa ra rồi?

"Những cái cửa đó là gì?" Có người lòng còn sợ hãi.

"Không biết, ta thấy có người tới gần cửa, kết quả rất nhanh liền ngã xuống."

Đám người nghị luận ầm ĩ.

"Long gia chủ..."

Không biết ai kêu một tiếng, tất cả mọi người nhìn về phía Long gia.

Bọn hắn là theo chân Long gia cùng Liệt Dương Quốc đi vào.

Bọn hắn nhất định biết rõ chuyện gì xảy ra.

Long gia chủ bên kia rõ ràng đã nghe lời tổ tiên nói, biết lúc này Tháp Thiên Khải đang ở thời kỳ ngủ đông hắn mới yên tâm đi vào.

Nhưng tổ tiên không có nói cho hắn biết tại sạo lại đột nhiên có ánh sáng ngưng tụ thành những cái cửa kia.

Nhưng vào lúc này ——

Tiếng chim hót thanh thuý từ không trung vang lên, đám người nhịn không được ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy phía trên thuỷ vực có một con đại điểu xanh thẳm vọt ra khỏi mặt nước.

Lông đuôi diễm lệ vung ra giọt nước óng ánh từ không trung vẩy xuống.

Đây là...

Thần Điểu Kinh Vũ?

Đại điểu bay vòng quanh Tháp Thiên Khải rồi rơi xuống mặt nước.

"Có người ra..."

Đan Tinh thấy có người muốn đi qua lại thấy người bên kia không có ý định dừng lại, trực tiếp nhảy lên lưng Kinh Vũ.

Kinh Vũ hót vang một tiếng giương cánh bay lên, rất nhanh liền không thấy tăm hơi.

Đám người chỉ nghe thanh âm hót vang của nó dần dần bay xa.

Trong đám người, một nam tử nhìn qua đỉnh đầu U Thủy, thật lâu vẫn chưa hoàn hồn.

"Ngươi sao vậy?" Người bên cạnh hỏi.

"Ta giống như..." Nam nhân lẩm bẩn một tiếng: "Nghìn thấy trưởng công chúa Ly Dương Quốc... Thù Dương công chúa."

Người bên cạnh không nghe thấy: "Cái gì?"

Nam nhân lắc đầu: "Không có gì."

Có khả năng hắn nhìn lầm.

Thế nhưng... Thật sự rất giống với bản ghi chép hắn nhìn qua trước kia.

Vị trưởng công chúa này...

Từng là trưởng công chúa Ly Dương được hoàng tộc Minh Thị sủng ái nhất.

Thù Dương, phong hào đi kèm với tên có thể thấy năm đó cô ấy được sủng ái đến mức độ nào.

Thế nhưng...

Sau khi phát sinh sự kiện kia, hoàng tộc Minh Thị bị hủy diệt toàn tộc, các dòng thứ cũng không may mắn thoát khỏi chỉ còn sót lại trưởng công chúa Thù Dương.

Cô không nên xuất hiện ở đây.

Nếu như cô xuất hiện...

Không không không... Không thể nào là cô.

Chuyện xảy ra cũng đã lâu.

Hiện nay, hoàng tộc Ly Dương họ Đan, hoàng tộc Minh Thị đã sớm không còn ai biết đến.

Hắn biết là bởi vì quyển ghi chép trong lúc vô tình đoạt được kia, bên trong ghi chép toàn truyền thuyết nghe rợn cả người.

Trong đó liền có « trưởng công chúa Thù Dương ».

-

Vạn Kính Sơn.

Tụ Hoan mang người tới đón Minh Thù: "Tôn chủ?"

"Đến Linh Trì."

Tụ Hoan nhìn Kỳ Ngự một chút: "Vâng."

Kỳ Ngự nhìn thấy Linh Trì, cả người đều không khoẻ, hắn ôm Minh Thù không muốn xuống dưới.

Minh Thù: "..."

Minh Thù tách tay của hắn ra, Kỳ Ngự đau đến ứa mồ hôi lạnh nhưng vẫn không buông tay.

Minh Thù để bọn người Tụ Hoan ra ngoài trước.

Chờ cửa phòng đóng lại, Minh Thù mới ôm Kỳ Ngự vào trong.

Kỳ Ngự: "..."

Kỳ Ngự sắc mặt trắng bệch vẫn phải nhịn lấy cơn buồn nôn cùng đau, cả người nhìn qua yếu đến nỗi một tay đều có thể bóp chết.

Minh Thù đặt hắn ngồi sang bên cạnh, đưa tay cởi quần áo hắn.

Minh Thù nói: "Trước đó là tôi lừa anh, nước Linh Trì là linh khí tinh khiết nhất biến thành."

"Thật... Thật sự?" Giọng rất chi là hoài nghi.

"Thật sự."

Kỳ Ngự biểu lộ khó coi: "Vậy vì sao em lại doạ tôi?"

"Cái này..." Minh Thù cười cười, bắt đầu cởi quần hắn.

Kỳ Ngự không có khí lực gì chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Minh Thù tới gần hắn: "Lát nữa anh làm theo lời tôi nói."

Cô muốn rút toàn bộ linh khí trong cơ thể hắn ra đổi thành lực lượng nguyên bản của cô, như vậy cho dù là linh hồn thiếu sót, ngoại trừ thân thể hắn yếu ớt cũng sẽ không có vấn đề khác.

Chỉ cần tìm được linh hồn thiếu sót về, thực lực của hắn cũng sẽ trực tiếp tăng lên.

Bất quá...

Biện pháp nhanh hơn là cô trực tiếp thu hồi lại lực lượng nguyên bản giao cho hắn trở về.

Như vậy hắn sẽ không bởi vì hai loại sức mạnh va chạm mà đau khổ.

Đây cũng là lựa chọn tốt nhất của cô.

Nhưng loại biện pháp thứ hai không có cách nào cam đoan hắn dưới tình huống linh hồn thiếu còn có thể bảo trì sự tỉnh táo, cô nhớ kỹ.

Minh Thù đột nhiên đè hôn Kỳ Ngự, thân thể Kỳ Ngự dựa vào bên cạnh ao, đầu bị Minh Thù nâng lên, dòng nước ấm áp bốn phía đang vờn quanh thân thể hắn.

Thân thể đau đớn cùng kích thíc Minh Thù mang đến cho hắn hình thành khoái cảm quỷ dị.

-

Tụ Hoan ở bên ngoài điện đợi đến trời tối, cô không nhúc nhích đứng đấy giống như pho tượng,

Kinh Vũ ngừng trên mái hiên ở phía xa, thú nhỏ ngồi trên đầu nó lẳng lặng nhìn bên này.

Ban đêm ở Vạn Kính Sơn hiện ra vô số điểm sáng, tựa như một biển sao.

Minh Thù mở cửa ra.

"Tôn chủ."

Minh Thù gật đầu, trước tiên đưa Kỳ Ngự trở về phòng, cô ngồi bên mép giường cầm tay Kỳ Ngự.

"Thời điểm ta rời đi sẽ làm cho hắn hôn mê, các ngươi cố gắng chiếu cố hắn. Nếu như hắn tỉnh liền nghĩ biện pháp làm hắn hôn mê đi, cẩn thận một chút, không nên làm hắn bị thương."

Tụ Hoan: "..."

Cái này có chút độ khó a!

"Vâng."

Bất quá vẫn là phải đáp ứng.

Tụ Hoan cẩn thận hỏi: "Tôn chủ muốn đi đâu?"

Minh Thù chỉ thở dài.

"Lui xuống trước đi."

Tụ Hoan không có được đáp án thoáng có chút nghi hoặc, chậm rãi lui ra khỏi phòng.

Minh Thù cũng không lập tức rời đi.

Ngày thứ hai Kỳ Ngự yếu ớt tỉnh lại, bất quá sắc mặt vẫn còn chút trắng nhưng đau đớn trên thân thể đã biến mất.

Hắn nằm trong chăn tơ lụa, trong đầu hiện lên cảnh tượng hôm qua.

Hắn nhấp môi dưới quay đầu tìm người.

Kết quả ngay cả hồn cũng đều không nhìn thấy.

"..."

Hắn lục lọi ngồi dậy, trên người chỉ mặc một bộ áo trong, mặc áo khoác lên người.

Chân đạp tới mặt đất đầu óc liền mê muội một trận, hắn chống đỡ mép giường một lúc lâu mới đứng vững.

Ánh ắng ngoài cửa vừa vặn chiếu tới.

"Công tử." Thanh âm Tụ Hoan từ bên cạnh truyền đến, Kỳ Ngự ghé mắt nhìn lại, nữ tử áo tím bước liên tục nhẹ nhàng đến nơi cách hắn hai mét liền cúi người hành lễ: "Ngài đã tỉnh."

"Vợ ta đâu?"

"Tôn chủ đang ở Linh Trì, hiện tại ngài muốn đi qua không?"

Kỳ Ngự không biết nghĩ đến cái gì, lắc đầu: "Không... Không đi qua."

Chuyện ngày hôm qua, mặc dù hắn mơ hồ nhưng vẫn nhớ rất kỹ.

Tụ Hoan nói: "Vậy ngài trở về phòng chờ một lát, ta đưa đồ ăn tới cho ngài."

Kỳ Ngự gật đầu, quay người trở về phòng.

Tụ Hoan đưa đồ ăn tới cho Kỳ Ngự lại đến bên ngoài Linh Trì.

"Tôn chủ còn chưa ra?"

Người giữ cửa lắc đầu: "Vẫn chưa, ta thấy sắc mặt tôn chủ không tốt lắm..."

"Trông coi cẩn thận." Tụ Hoan cắt đứt lời cô ta: "Không cần nhiều lời."

"Vâng."

Tụ Hoan đứng trong chốc lát liền rời khỏi, cô bước vào một đại điện khác.

Trong điện không ít người đang bận rộn.

"Tụ Hoan, cô nhìn xem, tôn chủ sẽ thích cái này không?"

Một nữ tử hất lên một tấm lụa mỏng đi một vòng: "Đêm qua ta dệt Kim Sơn khóc cả một đêm mới được ngần ấy, ta cũng không dám đi dệt lại Kim Sơn... Bất quá có thể đan áo."

Tụ Hoan nhận lấy tấm lụa mỏng, hơi hơi vê lại: "Có thể, trước tiên ngươi cứ làm tạm trước."

"Được rồi."

"Ừ."

Tụ Hoan đi một vòng trong điện: "Mọi người tranh thủ thời gian."

Thang âm chỉnh tền trong điện vang lên: "Vâng."

*

Mọi người để dành sáng đọc cho đã nha kk chứ tối tớ viết một ít rồi làm việc, up khoảng 6 chương nha

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1322: Thiên Khải Chi Đạo (45)

Kỳ Ngự cảm thấy người của Vạn Kính Sơn là lạ, luôn luôn vụng trộm dò xét hắn.

Cũng không phải dò xét cái gì kỳ quái, tựa như tiểu hài tử bày tỏ loại tò mò này khi khách tới nhà lúc còn bé.

Hiện tại hắn cũng không dám ra khỏi cửa, cảm giác bị vụng trộm nhìn lén không tốt lắm.

Mà cô vợ hắn vẫn luôn ở Linh Trì, hắn đi xem cô, cô cười hì hì hỏi hắn có muốn ở cùng một chỗ hay không.

Kỳ Ngự vốn định kiên cường "Cùng một chỗ thì cùng một chỗ", nhưng hắn luôn nghĩ tới chuyện ngày đó.

Chẳng biết tại sao lại đặc biệt khắc sâu, mỗi lần hồi tưởng lại cũng có thể làm tim hắn đập rộn lên.

"Em còn muốn ở bên trong bao lâu?" Kỳ Ngự ngồi bên cạnh ao hỏi cô.

Minh Thù dựa vào bên cạnh ao, tóc ướt sũng dán trên đầu vai, sương mù lượn lờ như ẩn như hiện vây quanh người cô.

"Hôm nay là ngày cuối cùng."

Tầm mắt Kỳ Ngự ánh rơi vào sương mù trên mặt ao: "Cô vợ nhỏ, em dạy tôi tu luyện đi."

Ở thế giới này hắn quá vô dụng.

Hắn không nghĩ mình lại vô dụng như vậy.

"Tu luyện?"

Tiếng nước sột soạt, lực lượng trên đùi Kỳ Ngự nặng lên, Minh Thù ngồi trên đùi ngửa đầu nhìn hắn.

Kỳ Ngự bỗng nhiên đối đầu với con ngươi ướt sũng.

Khuôn mặt trắng trẻo ửng hồng như Bạch Tuyết, bên trong thanh lãnh lộ ra sự diễm lệ.

Cánh môi đỏ mọng khẽ nhếch: "Ở tuổi này của anh tu luyện đã chậm, anh vẫn là nên từ bỏ đi."

Kỳ Ngự: "..."

Cmn!

Ngữ khí kia của cô rõ ràng là ý tứ ghét bỏ!

Làm sao lại muộn!

Hắn thế nhưng là có thiên phú thiên tài, chỉ cần bền lòng, làm cái gì cũng đều không muộn!

Con ngươi Kỳ Ngự híp lại một chút, cười nói: "Cô vợ nhỏ, so với em thì tôi vẫn còn rất nhỏ a?"

Minh Thù: "..."

"Cô vợ nhỏ, em thế này có tính là trâu già gặm cỏ non không?"

Minh Thù sách một tiếng: "Anh không vui?"

Kỳ Ngự cảm giác được ánh mắt Minh Thù nhìn hắn bất thiện, có chút cứng đờ.

"Không có, tôi rất tình nguyện." Kỳ Ngự vô cùng từ tâm: "Tôi thích cô vợ nhỏ nhất, vì cô vợ nhỏ làm cái gì cũng nguyện ý."

Minh Thù đột nhiên từ trên đùi hắn trượt xuống, chìm vào đáy ao.

Kỳ Ngự giật mình, không hề nghĩ ngợi trực tiếp nhảy xuống.

Ao nước trong suốt, lúc này Kỳ Ngự mới phát hiện đáy ao là cầu thang, cầu thang không ngừng kéo dài xuống dưới, không biết thông đến nơi nào.

Mà lúc này cô lẳng lặng đứng trên bậc thang, áo lụa mỏng bọc lấy thân thể mềm mại của cô, mông lung mờ ảo.

Kỳ Ngự đi qua nắm tay cô lên khỏi mặt nước.

"Cô vợ nhỏ..."

"Anh nói không sai."

Chữ trong cổ họng Kỳ Ngự bị chặn lại.

"Tôi quả thực sống rất lâu, lâu đến mức anh không thể tưởng tượng được, tôi cũng sẽ không chết."

Minh Thù dừng một chút, giống như đang suy nghĩ cái gì đó.

"Bây giờ anh hối hận vẫn còn kịp."

Kỳ Ngự ôm bả vai Minh Thù, khóe miệng hắn chậm rãi hiện lên ý cười.

"Nếu tôi hối hận có thể sống mà ra khỏi nơi này sao?"

Minh Thù nhoẻn miệng cười, ánh mắt tịch mịch: "Không thể."

Biết ngay!

Cô làm sao lại dễ dàng để mình hối hận như vậy.

Kỳ Ngự kéo cô vào trong ngực.

"Vậy tôi nào dám hối hận."

"Tôi sợ chết, nhưng càng sợ không có em hơn."

Bởi vì có em, mới sợ chết.

Minh Thù rất nhạt đáp một tiếng: "Ừ, ra ngoài đi."

Kỳ Ngự: "???"

Cô không nói chút gì sao?

Lão tử lại cho là cô đang rất nghiêm túc tỏ tình đó!!

Dựa theo kịch bản lúc này phải cùng hắn quấn nhau triền miên...

Kỳ Ngự dùng cằm đè hõm vai cô: "Tôi muốn bồi em, có thể chứ?"

Hắn không muốn đợi một mình.

Chỉ có nhìn thấy cô hắn mới an tâm.

Minh Thù ngược lại không có cự tuyệt, để hắn ngồi bên cạnh.

Kỳ Ngự nhìn thiếu nữ bị sương mù vây quanh, nội tâm có chút dập dờn.

Đây là cô vợ của hắn a!

Nghĩ lại liền vui vẻ.

Nhìn thế nào cũng thấy đẹp...

Mặt mũi Kỳ Ngự tràn đầy sự si mê cười cười.

-

Chạng vạng tối Minh Thù mới mở mắt, Kỳ Ngự đang ngồi vị trí gần bên cạnh ao không nhúc nhích.

Khoé môi cô khẽ nhếch, bơi tới bên người Kỳ Ngự: "Đi thôi."

"Cô vợ nhỏ..." Thanh âm Kỳ Ngự tội nghiệp: "Tôi có chút cương."

Hắn sợ quấy rầy đến cô, cũng không dám động.

"..."

Minh Thù đi lên trước lấy y phục khoác lên người hắn, lại đem hắn túm lên đặt ở chăn nhung trên mặt đất.

Quần áo Kỳ Ngự ướt đẫm dán thật chặt lên thân thể của hắn.

Minh Thù trầm thấp kêu một tiếng: "Kỳ Ngự..."

"Ừ?"

Kỳ Ngự quay đầu, nửa người lúc đầu bị cô ôm đột nhiên nằm xuống một chút.

Hắn hạ mắt, tóc xanh rủ xuống gương mặt mang theo một chút nhột nhột.

Trước mắt hắn đột nhiên tối sầm lại, cánh môi bị người ta ngăn chặn trằn trọc một phen, đầu lưỡi mềm mại cạy mở răng môi hắn.

Quần áo dán lên thân hắn bị giật ra, lộ ra lồng ngực ướt sũng.

Minh Thù cơ hồ đem hắn lột sạch mới chống đỡ thân thể hỏi hắn: "Có thể sao?"

Kỳ Ngự: "..."

Cmn!

Ngươi cũng đã lột sạch lão tử, lửa cũng trêu chọc lên còn hỏi hắn có thể hay không?

"Cô vợ nhỏ, em sao vậy?" Đáy lòng Kỳ Ngự có chút chần chờ.

Cô chủ động như thế...

Không thích hợp.

"Tôi muốn linh khí trong thân thể anh." Minh Thù nói đến rất thẳng thắng: "Tôi rất thích..."

Không biết có phải nguyên nhân là lực lượng nguyên bản hay không, cỗ linh khí tinh khiết từ thân thể hắn phát ra càng mê người.

Biểu lộ Kỳ Ngự không nói nên lời là cao hứng hay là không cao hứng.

Nửa ngày hắn mới nhẹ gật đầu.

Có đôi khi hắn cảm thấy thật may mắn, hắn còn có khả năng hấp dẫn cô không phải sao?

Kỳ Ngự xoay người đặt Minh Thù nằm ở phía dưới, từng chút từng chút hôn lên nơi mẫn cảm của cô.

Sương mù từ trong hồ tràn ra đem thân ảnh của hai người che lại.

Chỉ có sương mù chập trùng cùng tiếng thở dốc mập mờ.

-

Sau đó, Kỳ Ngự nằm trên thảm nhung hoài nghi nhân sinh.

"Cô vợ nhỏ... Tôi có phải là bị bệnh hay không?" Hắn lại ngay cả một chút khí lực đều không làm nỗi.

CMn hắn là nam nhân a!!

"Không có." Minh Thù nói: "Chỉ là lực bền bỉ của anh không được tốt lắm."

"Không có khả năng!"

"Sự thật."

"..."

Minh Thù ngồi bên cạnh, đáy lòng khuyên bảo mình không thể trầm mê tiểu yêu tinh!

Nhưng tiểu yêu tinh vốn là mê người, lại có lực lượng nguyên bản của cô. hai thứ này chồng chất lên nhau quả thực chính là chất xúc tác.

Kỳ Ngự cảm thụ càng thắm thiết hơn một chút.

Loại cực hạn kia phảng phất là cảm giác linh hồn hoà vào nhau...

Hắn có thể phân biệt được lần ở bên ngoài kia không có loại cảm giác này.

Là ngày ấy...

Cô mang mình trở về mới có.

Ngày đó còn tốt, chi tiết có chút mơ hồ chỉ là cảm giác nhớ kỹ đặc biệt rõ ràng.

Vậy mà hôm nay hắn cảm thấy mình chỉ sợ muốn nổ tung.

Cho tới bây giờ hắn còn không biết loại chuyện này có thể có trải nghiệm như vậy.

Thích một người chính là muốn chiếm hữu cô từ thân đến linh hồn.

Hắn cũng không nóng lòng loại chuyện này, nhưng là đụng phải cô... Liền không nhịn được, toàn thân tâm đều muốn chiếm hữu cô.

Minh Thù nghiêng đầu liền thấy cánh môi đỏ mọng của Kỳ Ngự, trong con ngươi bị sương mù lượn lờ đến ướt sũng, vô cùng đáng yêu.

Minh Thù nhịn không được lại hôn hai cái.

Minh Thù nhanh chóng buông hắn ra, vỗ vỗ mặt.

Tỉnh táo một chút.

Hiện tại thân thể của tiểu yêu tinh hiện không tốt.

Haiz——

Thở ra một hơi, Minh Thù nhặt lấy quần áo đứng lên.

Lấy y phục bên cạnh bao lấy Kỳ Ngự, trực tiếp ôm hắn lên.

"Sáng mai tôi đưa anh đi vòng vòng."

"Đi đâu?"

Minh Thù nghĩ nghĩ: "Mang anh đi xem một chút thiên hạ của trẫm."

"..."

Có bệnh a!

Ngoại trừ những người trong Tháp Thiên Khải, bên ngoài còn có ai nhận biết cô?

*Hôm nay end tại đây, mai sẽ bạo chương aa!! *

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1323: Thiên Khải Chi Đạo (46)

Sáng sớm hôm sau Minh Thù mang theo Kỳ Ngự rời khỏi Vạn Kính Sơn.

Kinh Vũ bay đến không vui.

Gió mát rười rượi đem Cẩm Tú Sơn Hà thi triển hết trước mắt.

Kỳ Ngự nhìn phong cảnh bên dưới, phong cảnh như vậy... Ở nơi đó của hắn không bao giờ nhìn thấy.

Nghĩ đến điều này, Kỳ Ngự hơi xiết chặt ngón tay.

Bên kia...

Minh Thù đưa hăn hạ xuống nơi lúc đầu hắn tỉnh lại, đây là nơi xuất hiện đầu tiên.

Suối nước róc rách chảy về phương xa.

Minh Thù đứng dướj một gốc cây, bấm niệm pháp quyết làm tất cả trái cây trên cây rơi xuống.

"Em ăn hết..." Cô có ăn đủ hay không mới đúng.

Minh Thù đưa cho hắn một quả.

Kỳ Ngự không nhận, ngược lại tiến tới cắn trái cây trên tay cô.

Cánh môi gần sát thịt quả lộ ra hàm răng trắng như tuyết nhẹ nhàng cắn xuống, chất lỏng lưu chuyển trên môi hắn.

Minh Thù nhìn hắn, toàn thân hắn trên dưới đều lộ ra một cỗ linh khí, tới gần liền vô cùng dễ chịu.

Tiểu yêu tinh!

Lại dùng sắc đoạt trái cây của trẫm!

Minh Thù đưa tay ôm eo hắn, đem trái cây dịch chuyển khỏi: "Đừng ăn nhiều."

Kỳ Ngự nuốt thịt quả xuống, hương vị rất ngọt...

Đầu lưỡi hắn nhô ra giống như mèo con rất nhỏ bé liếm liếm cánh môi.

Minh Thù: "..."

Minh Thù buông hắn ra, sắc tức thị không không tức thị sắc, tiểu yêu tinh gì chứ, không mê người bằng trái cây.

Minh Thù mang theo Kỳ Ngự đi lên phía trước một khoảng cách tiến vào trong rừng.

Bọn họ đến một chỗ đất bằng, nơi này tựa hồ có người hoạt động qua vẫn còn nhìn ra được một chút vết tích.

Minh Thù đá đá đầu gỗ trên đất: "Cũng không biết thịt của ta bị ai cho ăn trộm, đừng để ta bắt được..."

Kỳ Ngự: "..."

Thịt nào?

Cô tới nơi này chính là vì tìm thịt?

Sợ là đầu óc cô có bệnh a!

... Không được, không thể nói cô vợ nhỏ như vậy.

Cô vợ nhỏ siêu đáng yêu.

Kỳ Ngự tẩy não cho mình.

Rời khỏi ngọn núi bọn họ bay về phía nam, khi Kinh Vũ dừng lại Minh Thù sẽ dẫn hắn xuống dưới đi dạo một chút.

Khoảng ba ngày sau.

Bọn họ dừng lại trước một hồ nước đỏ như máu.

Kỳ Ngự bây giờ đối với loại màu sắc này hơi có bóng ma tâm lý.

Nhưng hắn không thể không thừa nhận, cái hồ này thật sự rất đẹp.

Đỏ như bảo thạch.

Loá mắt đến cực điểm.

"Đây là?"

"Phượng Hoàng độ."

Minh Thù nắm tay hắn đến bên hồ: "Nghe đồn trước đây thật lâu, Phượng Hoàng nhất tộc ở chỗ này Niết Bàn trùng sinh. Trước kia Phượng Hoàng độ là trong suốt."

Kỳ Ngự ghé mắt, Minh Thù cùng hắn liếc nhau, cười cười nói tiếp.

"Có một lần, tiểu công chúa của Phượng Hoàng tộc thích một người, người kia đáp ứng nàng sẽ cùng nàng mãi mãi ở cùng một chỗ."

"Nhưng người kia nuốt lời, hắn mang theo tộc nhân liên hợp ngoại nhân, tiến vào đánh Phượng Hoàng nhất tộc."

"Tiểu công chúa của Phượng Hoàng tộc bị buộc đến Phượng Hoàng độ, cuối cùng đem một thân Phượng Hoàng máu chảy vô tận, liền có Phượng Hoàng độ ngày hôm nay."

Kỳ Ngự hơi mờ mịt: "Ừ... Tại sao em muốn dẫn tôi tới nơi này?"

"Ha, nếu ngày nào anh dám phản bội tôi, đây chính là kết quả, trước mang anh đến xem một chút miễn cho đến lúc đó anh lại luống cuống."

Kỳ Ngự kinh hãi.

Nghiêm túc sao?

Cái này mẹ nó cùng kịch bản không giống a!

Minh Thù mang hắn chạy một vòng lại trở về chỗ dừng chân lúc trước.

Trước mắt Kỳ Ngự có ánh sáng thoáng hiện, hắn nhìn về phía trên hồ nước.

Hai con Phượng Hoàng đỏ đang chậm rãi xuất hiện trên hồ nước, bọn nó bay vòng quanh đối phương lại giao cổ hót vang.

Kỳ Ngự: "..." Cái này lại là cái tình huống gì?

Bọn chúng bay vòng quanh hồ nước vài vòng lại đột nhiên bay về phía bọn họ.

Kỳ Ngự nhìn cô, người phía sau vẫn bình tĩnh đứng đấy.

Phượng Hoàng từ đỉnh đầu bọn họ lướt qua, xoay quanh vài vòng lại tán loạn thành ánh sáng rơi xuống.

Rơi trên bả vai bọn họ, rơi vào trong hồ nước thật lộng lẫy.

Bên tai hình như có tiên âm lả lướt.

"Đi thôi."

Minh Thù nắm tay Kỳ Ngự trở về.

Kỳ Ngự không hiểu, vừa rồi đó là vật gì?

Sau này Kỳ Ngự mới từ chỗ Tụ Hoan biết được, chuyện Minh Thù nói kia có một nửa đều là nói mò.

Quả thật có một con Phượng Hoàng ở đây chảy đầy một thân Phượng Hoàng máu, nhưng con Phượng Hoàng kia là chết cùng người mình yêu.

Đó là một câu chuyện tình yêu vô cùng cảm động.

Phượng Hoàng độ không chỉ là nơi Phượng Hoàng Niết Bàn mà còn là nơi Phượng Hoàng đính ước.

Nghe đồn nhân loại nếu có thể tìm được Phượng Hoàng độ, chạy một vòng quanh Phượng Hoàng độ, nếu có thể nhìn thấy Phượng Hoàng cũng sẽ được Phượng Hoàng chúc phúc, bạch niên giai lão, vĩnh viễn không chia lìa.

Đáng tiếc không có nhiều đôi tình nhân có thể tìm được Phượng Hoàng độ.

Truyền thuyết này cũng chỉ là truyền thuyết.

Chuyện này, thật lâu về sau Kỳ Ngự mới biết được.

Lúc này hắn coi là Minh Thù hù dọa hắn, đang run lẩy bẩy.

Cô vợ nhỏ già thích hù dọa hắn.

-

Trên đường trở về.

Minh Thù ngồi xếp bằng trên lưng Kinh Vũ: "Bảo bối, lại đây."

Kỳ Ngự rất cảnh giác: "Làm gì?"

Nhưng thân thể của hắn rất thành thật chuyển đến bên cạnh Minh Thù

Minh Thù đưa tay, Kỳ Ngự cảm giác mắt mình đang bị một vật đặt lên, ánh mắt hoàn toàn bị ngăn cản.

Làm cái gì?

"Cô vợ nhỏ?"

Minh Thù đẩy hắn ngã xuống, đè trên người hắn, ngăn chặn môi của hắn.

Ngón tay thuận theo vạt áo trượt vào bên trong, Kỳ Ngự có chút mơ màng.

Không phải...

Bọn họ hiện tại là trên không trung, vẫn ở trên một con...

Mặc dù hắn chưa từng nghe qua Kinh Vũ nói chuyện, nhưng Kinh Vũ rõ ràng cái gì cũng đều hiểu

Nhưng Kỳ Ngự rất nhanh liền bị hôn đến không có thời gian cân nhắc những thứ này.

Ngay tại thời điểm Kỳ Ngự trầm luân, bên tai hắn đột nhiên vang lên tiếng hót thanh thuý của Kinh Vũ.

Trọng lượng đè ép hắn biến mất.

Hắn bị kéo đứng lên, vật che chắn trước mắt gỡ xuống, con ngươi Kỳ Ngự có chút không thích ứng lắm với ánh sáng.

Vạn Kính Sơn lở phía trước.

Hắn có thể nhìn thấy toàn bộ Vạn Kính Sơn.

Cung điện lơ lửng trên không trung cung, lụa đỏ trải rộng, vui mừng hớn hở.

Lụa đỏ mềm mại dán vào thân thể hắn, đỏ đến bỏng mắt.

Kỳ Ngự hơi cứng ngắc nhìn người bên cạnh, cô cũng mặc một bộ Hồng Y giống mình.

Kỳ Ngự nuốt một ngụm nước bọt.

Cho nên...

Đây là hôn lễ sao?

Không phải cô nói không cử hành hôn lễ sao?

"Ngu rồi?"

"Cô vợ nhỏ..." Có chút kinh hãi quá độ, quả nhiên cô vợ nhỏ vẫn thích lão tử!!

"Đừng quá cảm động, những thứ này đều không phải tôi chuẩn bị." Minh Thù tới gần phong cảnh: "Là những người kia của Vạn Kính Sơn cảm thấy anh thân là tôn chủ phu nhân của Vạn Kính Sơn, cần phải danh chính ngôn thuận."

Ừm!

Năng lực nói bừa vẫn lợi hại!

Ban thưởng mình một trái cây... Còn dư rồi, lát nữa ăn!

"..."

Bọn họ đứng phía trên Kinh Vũ, luồng gió mát thổi qua làm Hồng Y tung bay dây dưa sau lưng, không biết là của ai.

Bách điểu bốn phía vờn quanh.

Lụa đỏ trên thân bách điểu giống như từ trên màn rủ xuống làm mông lung thân hình của bọn họ.

Tràng diện rung động lại duy mỹ.

Kinh Vũ lướt qua cung điện treo đầy lụa đỏ, bên dưới là tiếng người cười nói đếm không hết.

Toàn bộ Vạn Kính Sơn tựa hồ cũng sống lại.

Lá chắn của Vạn Kính Sơn dần dần khép lại.

Vạn Kính Sơn giống như ảo ảnh, phù dung sớm nở tối tàn.

Màu đỏ từ dây lụa du dương trên không trung rơi xuống.

Yên lặng như tờ.

*

Chuyện của Phượng Hoàng độ kỳ thật phân tích một chút Minh Thù nói có thể là thật sự, cô thế nhưng là đại lão. (về phần tại sao bị phản bội còn có thể chúc phúc người khác, đây nhất định là một kịch bản á!)

Sự việc sau khi lưu truyền đều sẽ hướng về những chuyện tốt mà nói

Cái hố này có khả năng khó giải ha ha ha ha! Chính các ngươi bổ não một cái đi!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1324: Thiên Khải Chi Đạo (Xong)

Cung điện trước đó bọn họ ở lúc này trong trong ngoài ngoài đều là màu đỏ loá mắt.

Linh khí biến thành cầu thang từ phía dưới kết nối đến trước mặt Kinh Vũ.

Minh Thù đặt trái cây qua một bên, lui về sau một chút ưu nhã vươn tay.

Kỳ Ngự: "..."

Kỳ Ngự "Thận trọng" đưa tay đặt vào lòng bàn tay cô, hai tay giao nhau, Minh Thù đưa hắn đạp lên bậc thang.

Từng bước từng bước đi xuống.

Bách điểu quấn lấy xoay quanh bọn họ.

Mỗi một âm thanh hót vang đều là chúc phúc.

Tụ Hoan nâng khay đứng bên dưới hơi cúi người.

Khay bị lụa đỏ bao trùm, Kỳ Ngự không biết bên trong là cái gì.

Minh Thù dừng lại xốc lụa đỏ lên.

Trong khay chỉ có một vật —— thú nhỏ đủ mọi màu sắc.

Minh Thù: "..."

Tụ Hoan: "..."

Thú nhỏ ghé vào trong mâm: "Hừ!"

Minh Thù đẩy nó ra, lộ ra vật bị nó ngăn chặn.

Chỉ là đồng tâm kết bình thường.

Bất quá ở giữa đồng tâm kết hình như có vật giống ngọc thạch, hiện ra một chút ánh sáng nhàn nhạt.

Minh Thù đem đồng tâm kết giao cho Kỳ Ngự.

"Cho anh đồng tâm, cùng trời đồng thọ, cùng tôi đồng mệnh."

Kỳ Ngự hơi nắm chặt đồng tâm kết.

Hắn nhìn Minh Thù mỉm cười, đọc theo một lần: "Cho em đồng tâm, cùng trời đồng thọ, cùng tôi đồng mệnh."

Minh Thù cong môi cười.

Cô đột nhiên đưa tay: "Được rồi, tản ra hết đi."

Kỳ Ngự: "...??"

Cái này đã xong rồi?

Nhất bái thiên địa nhị bái cao đường phu thê giao bái đâu?

Cái này mẹ nó là gì vậy... Không giống kết hôn a!

Nghi thức chính thức đã kết thúc.

Đương nhiên cách kết thúc còn xa, mọi người bận bịu sống lâu như thế làm sao chỉ một tí liền kết thúc.

Minh Thù cùng Kỳ Ngự bị vây quanh đến đại điện.

Cả ngày vô cùng náo nhiệt.

Ban đêm còn có linh lực làm thành pháo hoa.

Minh Thù nghiêng chân ngồi trên ghế, ăn đồ ăn vặt Tụ Hoan đưa tới, ánh mắt rơi về pháo hoa chớp tắt phía xa.

Từ nơi bọn họn nhìn qua này giống như nhà nhà đốt đèn.

Không biết là ai thắp Khổng Minh đăng, lúc này đang bay đầy trời.

"Cô vợ nhỏ."

Kỳ Ngự buông váy cô xuống.

Có thể có một chút dáng vẻ của nữ nhi hay không!!

Minh Thù liếc hắn một chút, không có lên tiếng.

Tiểu yêu tinh... Thật mê người a!

"Đây là cái gì?"

Kỳ Ngự vuốt lá cây từ trên trời rơi xuống hỏi.

Hắn mờ mịt nhìn bầu trời một chút, lá cây mỏng như cánh ve đang chậm chạp từ trên không rơi xuống.

Thiên hạ làm sao lại rơi lá cây?

"Lá cây cầu nguyện." Minh Thù nói: "Anh có nguyện vọng có thể viết ở phía trên, nguyện vọng không quá mức, vận khí tốt liền có thể thực hiện."

Kỳ Ngự: "..." Còn cần vận khí?

"Viết như thế nào?"

"Dùng linh lực..."

Minh Thù nhớ tới tiểu yêu tinh không có linh lực: "Anh muốn viết cái gì, tôi giúp anh."

Kỳ Ngự cự tuyệt: "Không muốn."

Minh Thù: "..."

Minh Thù để Tụ Hoan đi lấy bút mực đến, bất quá cái đồ chơi này tại Vạn Kính Sơn có chút khó tìm.

Bọn họ muốn viết gì đều là dùng linh lực thay thế, đơn giản thuận tiện bảo vệ môi trường.

Tụ Hoan tìm một hồi lâu chỉ có thể dùng những vật khác thay thế.

Kỳ Ngự chuyển tới bên cạnh viết một mình.

Minh Thù xích lại gần hắn: "Nếu anh có nguyện vọng gì, không bằng cùng tôi hứa."

Kỳ Ngự che lá cây: "Không muốn, em đi ra."

Minh Thù sách một tiếng.

Lá cây cầu nguyên khác với những thức khác.

Nếu vận khí tốt được tinh linh trên cây cầu nguyện nhìn thấy liền có khả năng thực hiện.

Đương nhiên loại thực hiện này, giới hạn tại —— ta muốn tìm tới nhà ta ném dê.

Như cái gì lên trời xuống đất, xưng bá đại lục, trái ôm phải ấp, lên như diều gặp gió.

Tinh linh cầu nguyện biểu thị —— không hẹn! Hẹn không nổi!

Mọi người cầu nguyện cũng chính là để náo nhiệt, cũng giống như thả đèn trên sông vào tết Thất Tịch, không có giá trị thực dụng gì.

Kỳ Ngự viết xong, Minh Thù để hắn buông ra, lá cây lảo đảo du du bay lên không trung.

Lá cây được viết nguyện vọng qua sẽ hiện lên ánh sáng.

Minh Thù ôm eo Kỳ Ngự, Kỳ Ngự quay đầu liếc nhìn cô một cái, người phía sau ánh mắt rơi về phương xa.

Hắn cẩn thận hôn cô một chút.

Khổng Minh đăng đầy trời cùng lá ước nguyện hiện ra một tầng áng sáng hoà thành một mảnh trên không trung.

Thân hình hai người ôm nhau đẹp như một bức tranh.

-

Tháp Thiên Khải.

U Thủy vẫn chưa rút, thời gian U Thủy sẽ kéo dài gần một tháng.

Tháp Thiên Khải cũng đã không vào được.

Nhưng đám người cũng không có giải tán, tụ tập ở bên ngoài cùng xác trôi dưới đáy nước làm bạn.

Những thi thể này nhiều ngày như vậy đã có giải thích.

Minh Thù không hề lộ diện, chỉ cùng Đan Tinh gặp mặt một lần.

Cô trực tiếp vào tháp.

Mấy con chuột lớn hấp tấp xuất hiện.

"Tiểu tổ tông..."

"Chào Tiểu tổ tông."

"Tiểu tổ tông."

Minh Thù: "..." Đều đã nói không được gọi trẫm là tiểu tổ tông, trẫm không phải là tổ tông của các ngươi! Trẫm không có dạng thân thích như các ngươi!

Minh Thù đi đến bức tường trước mặt kia.

"Không muốn cùng ta tâm sự?"

Mấy con chuột lớn yên lặng lui qua một bên.

Trong không khí tĩnh mịch một hồi.

Mặt tường bắt đầu tràn ra ánh sáng, một hàng chữ xuất hiện ở phía trên.

—— trong tháp có một vài người bị giới môn mang đi, bọn hắn là linh hồn thể, cần ngươi mang về.

"Ngươi không phải là rất lợi hại sao?"

—— bọn hắn sẽ mượn thân thể của người khác dùng, không cách nào trực tiếp mang về.

Minh Thù nâng khóe miệng: "Ta không đáp ứng thì sao?"

—— ngươi sẽ.

—— linh hồn của Kỳ Ngự cũng rải rác ở những thế giới kia, đối với ngươi mà nói bất quá là tiện tay mà thôi.

Minh Thù cẩn thận đọc hai lần câu nói kia.

Không có một chút uy hiếp nào bên trong.

Cô hơi thất vọng.

Không thể hận nó.

Minh Thù hỏi: "Ta được lợi ích gì? Ta cũng không phải vì ngươi làm việc."

Mặt tường hồi lâu cũng không có động tĩnh.

—— sau khi hoàn thành, ta sẽ giải trừ khế ước với ngươi, từ nay về sau ngươi cùng Tháp Thiên Khải không có qua hệ.

Minh Thù nhíu mày: "Ngươi không sợ ta ra ngoài làm loạn?"

—— nếu ngươi cố ý, bất kỳ ràng buộc gì cũng vô dụng.

Minh Thù: "..."

Ngươi như vậy sẽ không thể tán gẫu tốt được!

Cô cùng Tháp Thiên Khải khế ước quan hệ rất đơn giản, tại thời điểm Tháp Thiên Khải cần, cô sẽ xuất thủ giúp một tay.

Tỉ như chuyện lúc trước.

Minh Thù suy tư một lát, cô quả thực cần phải đi tìm linh hồn đang đi dạo của tiểu yêu tinh về.

Mặc dù bây giờ tiểu yêu tinh cũng không có gì đáng ngại...

Kia là năng lực nguyên bản nguyên của cô nuôi dưỡng.

Không biết lúc nào sẽ xảy ra vấn đề.

Nhất định phải tìm trở về.

"Làm sao ta phân biệt được bọn hắn?"

—— người tiến vào tháp, trên linh hồn đều sẽ có con dấu của tháp, ngươi nhìn thấy thì sẽ biết.

-

Trước khi đi Minh Thù còn đến thế giới kia của Kỳ Ngự một chuyến.

Chữa trị thế giới đối với cô mà nói thật phiền toái, bất quá cái này là nguyện vọng của tiểu yêu tinh, cô còn phải giúp hắn hoàn thành.

Chữa trị vi diện chủ, vị diện khác đã xuất hiện vấn đề cũng sẽ không tự động giải quyết, cho nên vẫn là cần cục quản lý thời không của bọn hắn.

Bọn hắn còn khốn trụ thượng cổ, Minh Thù thuận tiện đem thượng cổ đi luôn rồi.

Nó có đồ ăn vặt a!

Trước khi đi Minh Thù đem Lạc Yến đánh cho một trận.

Vì sao?

Nhìn thấy hắn liền nghĩ đến thằng ngốc Dạ Ảnh kia.

Thích ăn đòn!

*

Vi diện thứ 37 hoàn tất.

Vi diện hiện thực tạm thời đến đây.

Cửu Thiếu bên kia hẳn là sẽ không viết nhiều, coi như viết cũng chỉ là phiên ngoại.

Chờ thời điểm hoàn tất lại viết, bất quá cũng không có viết nhiều, chủ yếu là thân phận của Minh Thù (nhỏ giọng tất tất: Bản trước hố phượng từ, bản này hố Minh Thù như thế nào?)

Lạc Yến: Vì sao đánh ta! Vì sao đánh ta!! Đáng ghét!

Minh Thù: Bởi vì ngươi không có bỏ phiếu!!

Tiểu thiên sứ: Ha ha ha ha!

Minh Thù: Còn có các ngươi!

Tiểu thiên sứ:...

Lạc Yến: Ha ha!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1325: Phản Quang Mà Đi (1)

tiêu đề fan hâm mộ: Văn Địch một lời không hợp liền phát triển anti-fan

[loại nữ nhân như cô buồn nên chết đi được, chụp **, bò lên giường nhà đầu tư, chèn ép người mới, làm sao lại có người buồn nôn như vậy, cô cút ra khỏi thế giới giải trí.]

[tiểu tam không biết xấu hổ!]

[trước kia thật sự rất thích cô, không nghĩ tới cô là như vậy người, buồn nôn, phấn biến thành đen.]

[cút ra khỏi thế giới giải trí.]

[đi chết đi.]

[đi chết đi chết đi chết...]

[đi chết đi chết đi chết...]

Minh Thù vừa mở mắt liền thấy chính là màn hình đầy những lời chửi mắng ác độc.

Mà những lời này đang bình luận bên dưới tài khoản weibo đang đăng nhập, nói cách khác, nếu như không phải nguyên chủ lấy trộm tài khoản của người khác, vậy những người này chính là mắng nguyên chủ... Cô?

Minh Thù sờ đồ ăn vặt trên bàn ăn an ủi một chút.

Vừa đến đã kích thích như thế.

Trâu bò trâu bò!

Hiện tại cô không có kịch bản để tiếp thu, chỉ có thể tiếp thu ký ức của nguyên chủ.

Nhiệm vụ hiện tại của cô là tìm được tiểu yêu tinh, thuận tiện đem những người trong Tháp Thiên Khải bắt về.

Cái này cũng giống như mò kim đáy biển...

Bất quá Tháp Thiên Khải nói thân thể cô dùng sẽ không cách bọn họ quá xa.

Minh Thù bẹp bẹp một hồi, bắt đầu tiếp nhận ký ức của nguyên chủ.

Nguyên chủ tên là Văn Địch.

Cô trời sinh chính là đóng phim.

Mười lăm tuổi nhận lấy bộ phim đầu tiên trong đời, dựa vào bộ phim kia một lần nổi tiếng.

Tuổi còn trẻ đã cầm được giải Ảnh hậu, trở thành ảnh hậu cấp đại lão trong giới giải trí.

Trước đó không lâu Văn Địch nhận được một bộ phim được mời làm nhân vật nữ chính, nhưng thời điểm khi cô đến lại được cho biết đã có người nhận vai này.

Chuyện như vậy mặc dù thường xuyên phát sinh, nhưng Văn Địch thân là đại lão của giới giải trí rất ít gặp phải tình huống như vậy.

Văn Địch cũng không có dây dưa nhiều.

Một bộ phim mà thôi.

Nhưng sau đó một vài bộ phim tốt của Văn Địch đều bị người ta đoạt.

Một lần còn trùng hợp, nhiều lần còn có thể là trùng hợp?

Văn Địch bị người ta chỉ điểm mới biết là có người âm thầm ngáng chân cô, không cho cô đóng phim.

Đây vẫn chỉ là vừa mới bắt đầu, tiếp theo liền có những tầng tầng lớp lớp tin xấu liên quan tới cô.

Từ một Ảnh hậu đến người người chửi mắng là giày rách, bất quá chỉ trong một thời gian ngắn.

Tuyến thời gian bây giờ chính là lúc này.

Nhưng là...

Tại sao nguyên chủ lại chết?

Thân thể hiện tại cô dùng khẳng định là sau khi nguyên chủ chết cô mới có thể sử dụng.

Coi như tiếng xấu nhiều cũng không nên tìm chết a?

Minh Thù nhìn bình luận trên Weibo —— vẫn là ăn cái gì đi.

Ăn xong lại cùng bọn họ mắng!

Chung cư nguyên chủ ở coi như lớn, trang trí tinh xảo phù hợp với các cô gái.

Minh Thù đi chân trần đến phòng khách mở ra một bịch đồ ăn vặt, kết quả cũng không có nhiều.

Nguyên chủ là diễn viên, cần phải gìn giữ dáng người...

Bảo trì dáng người cái gì!

Những vi diện này không có đủ linh khí, cô sẽ bị chết đói!!

Cầm điện thoại đặt thức ăn xong, Minh Thù co quắp trên ghế sa lon chờ tiểu ca ca giao thức ăn tới.

Đinh ——

Minh Thù hấp tấp đi mở cửa.

Đưa tới chính là bảo an của chung cư, nhân viên bên ngoài không thể vào được chỉ có thể nhờ bảo an đưa.

Hiển nhiên ở nơi này đều là danh nhân, bảo an đưa thức ăn giao cho Minh Thù xong liền rời khỏi.

Cầm lấy thức ăn, Minh Thù cảm thấy thế giới vẫn tốt đẹp như thế.

Ăn xong đồ ăn, Minh Thù co quắp trong ghế sô pha, nghiêng chân nhìn màn hình trên máy vi tính.

Fan hâm mộ trên weibo của nguyên chủ Weibo đã hơn nghìn vạn, người bảo vệ cô kỳ thật cũng không ít.

Xen lẫn tại những bình luận "Đi chết cùng cút ra khỏi giới giải trí" dán phục chế bên trong.

Cát xê của nguyên chủ so với bọn họ làm cả một còn nhiều hơn.

Từ thiện công ích cũng đã làm nhiều lần.

Không ăn trộm không cướp đoạt.

Không nợ bọn họ.

Chính là lộ ra một chút ảnh chụp nhìn qua hơi bất nhã cùng một chút bình luận nhìn chỉ tốt ở bề ngoài.

Cái gì bò lên giường nhà đầu tư, chèn ép người mới...

Nguyên chủ căn bản chưa làm qua những chuyện này.

Những người này căn bản không quan tâm đến chân tướng.

Bọn họ chỉ cần một đối tượng, đứng ở vị trí đạo đức giả để bình luận.

Có người thậm chí không bỏ ra một phân tiền, nước chảy bèo trôi cầm bàn phím liền bắt đầu trù người ta đi chết.

Minh Thù chậm rãi đánh chữ.

Trẫm cho các ngươi tức chết!

Văn Địch V: Các người nếu là mắng mệt mỏi thì nghỉ ngơi một chút, chỉ có chút chuyện, tôi lại không ngủ với đàn ông của các người, coi như ngủ thì tôi cũng dùng nhan sắc để ngủ, các người không phục cũng không đẹp bằng tôi, đều không có ai nguyện ý ngủ với các người, có thời gian mắng tôi không bằng cố gắng kiếm tiền. —— cho tôi gửi lời chào đến đám anti-fan thân ái!

Quả nhiên vẫn là làm nhân vật phản diện tương đối thoải mái.

Minh Thù vừa đăng tin này lên, toàn bộ weibo đều bùng nổ.

Trước đó nguyên chủ không đáp lại lời nào, paparazzi cũng không chụp tới cô.

Ai biết đột nhiên xuất hiện chính là một tin weibo như vật.

Lớn lối như thế!

Kiêu căng như thế!

[ủng hộ Địch Tử nhà ta!!]

[tôi tin tưởng cô, cô sẽ không là loại người này, đều là đám người này nói hươu nói vượn, Địch Tử, cô phải kiên cường, chúng tôi sẽ luôn ủng hộ cô!]

[mẹ, chưa thấy qua nữ nhân không biết xấu hổ như thế, bị người ta tuôn ra tin xấu còn chẳng biết xấu hổ, thế giới giải trí làm sao lại có loại người ác độc như cô chứ.]

[chúng tôi không dựa vào việc bán thân giống cô]

[Địch Tử cố lên!]

[đó là cô thừa nhận, cô bò lên giường nhà đầu tư, làm tiểu tam của người ta?]

[những lời này của các người không có chứng cứ không nên nói lung tung!!]

Bình luận lẫn lộn cùng nhau.

Mà rất nhanh các đại bình luận dài đến rất nhanh phát ra những tiêu đề rợn người.

Ong——

Trên điện thoại hiện ra hai chữ Đỗ tỷ rất là chướng mắt.

Người đại diện hiện tại của nguyên chủ.

Minh Thù kết nối điện thoại: "Đỗ tỷ."

Thanh âm Đỗ Mai từ trong điện thoại di động truyền tới: "Văn Địch, không phải tôi đã nói với cô gần đây không nên đáp lại, cô lại đang phát cái gì trên weibo? Cô tranh thủ thời gian xoá ngay cho tôi!"

Thanh âm Đỗ Mai rất tỉnh táo, giống như nói xong một câu mệnh lệnh.

Lúc đầu xảy ra chuyện như vậy, Đỗ Mai hẳn là nên tranh thủ thời gian nghĩ biện pháp quan hệ xã hội.

Thế nhưng thời gian dài như vậy Đỗ Mai bên kia tuy có động tác những một chút hiệu quả cũng không có.

Nguyên chủ không phải là mang theo Đỗ Mai đến, là do công ty sắp xếp, đối với người đại diện này quan hệ cũng không tốt.

Minh Thù chậm rãi nói tiếp: "Phát cũng đã phát, hot search cũng đã lên, hiện tại xóa không phải chứng minh tôi chột dạ sao? Không xóa!"

Xóa, trẫm làm sao có thể làm một nhân vật phản diện tốt chứ?

Trẫm không sĩ diện a!

Đỗ Mai trầm mặc hai giây: "Cô còn muốn tiếp tục ở cái giới này hay không?"

"Đổi nghề cũng có thể."

Đỗ Mai: "..."

"Văn Địch, cô không nên tự hủy tương lai."

"Tôi tự hủy tương lai?" Thanh âm Minh Thù mang theo ts cười: "Ai hủy tiền đồ của tôi còn chưa nhất định đâu."

Đỗ Mai này coi như không có vấn đề, khẳng định cũng không phải bên phe cô.

Minh Thù không có chút áp lực nào.

"Văn Địch, cô điên rồi sao?" Đỗ Mai hạ giọng quát lớn: "Hiện công ty đang nghĩ biện pháp cho cô, cô còn chủ động nhảy ra ngoài, cô muốn công ty nghĩ như thế nào?"

Minh Thù sách một tiếng: "Vậy cô coi như tôi tự hủy tương lai chứ sao."

Minh Thù cúp điện thoại.

Vai diễn nguyên chủ bị cướp đi đều phân cho nghệ sĩ của công ty.

Công ty rõ ràng là âm thầm giúp những người kia đối phó cô, chèn ép nguyên chủ.

Đỗ Mai lại gọi tới.

Minh Thù trực tiếp để chế độ yên lặng, không nhận.

Ai muốn đối phó nguyên chủ?

Nguyên chủ đến chết cũng không biết...

Minh Thù không nghe, lại không xóa weibo, Đỗ Mai bên kia trực tiếp lên đem tin weibo kia xoá đi.

Minh Thù phát hiện weibo lại phát ra một tin nữa, mật khẩu cũng bị đổi.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1326: Phản Quang Mà Đi (2)

Leng keng ——

Chuông cửa bị người ta ấn vang.

Minh Thù hơi nhíu mày, mắt nhìn người mặc âu phục đen đeo kính râm bên ngoài... Khá quen.

Cô mở cửa.

"Văn Địch tiểu thư, tiên sinh mời ngài về nhà một chuyến."

"..."

-

Bối cảnh của nguyên chủ cũng không đơn giản, tiểu thư Cố gia...

Nguyên chủ theo họ mẹ, đi theo mẹ đến Cố gia, bất quá người Cố gia đối với mẹ nguyên chủ đều rất kín đáo phê bình.

Bọn họ cảm thấy mẹ nguyên chủ là dùng thủ đoạn không đứng gả vào hào môn.

Dù sao...

Trước đó, mẹ nguyên chủ bất quá chỉ là một người bình thường, còn mang theo một đứa bé.

Cố tiên sinh không thích cô, điểm này đáy lòng nguyên chủ vô cùng rõ ràng.

Cho nên sau này cô có đủ năng lực liền chủ động chuyển ra khỏi Cố gia, ngoại trừ khúc mắc cùng thỉnh thoảng hỏi thăm mẹ, cơ hồ sẽ không về nhà.

Có thể vị trí ở giới giải trí cho đến bây giờ hoàn toàn là sự cố gặng của nguyên chủ.

Người Cố gia không thích cô.

Cô cũng không thích Cố gia.

Cố gia đại trạch.

"Văn Địch tiểu thư, mời."

Vệ sĩ mở cửa xe cho Minh Thù.

Minh Thù liếc đại trạch một cái, theo vệ sĩ đi vào.

Trong phòng khách, Cố tiên sinh cùng mẹ cô đều ở đó, bên cạnh còn có một cô gái xinh đẹp đang đứng đấy.

Đây là đại tiểu thư Cố gia, Cố Tích.

"Chị." Cố Tích nhẹ nhàng kêu một tiếng, biểu lộ rất llo lắng.

Ba!

Cố tiên sinh đập cuốn sách trong tay lên bàn, mẹ Văn thần sắc có chút khẩn trương nhìn hắn, cuối cùng lại liếc về phía Minh Thù.

"Tiểu Địch." Mẹ Văn đứng dậy: "Tại sao khắp nơi bây giờ đều là tin tức xấu của con?"

"Làm sao con biết." Nguyên chủ cũng không biết mình đắc tội với ai.

"Tiểu Địch." Mẹ Văn thấp thỏm nói: "Con nhanh cùng chú Cố của con giải thích rõ ràng, những tin kia là có chuyện gì xảy ra?"

Cố tiên sinh lúc này mới lạnh lùng nhìn về phía Minh Thù: "Ta đã sớm nhắc nhở qua con không nên ở bên ngoài làm xằng làm bậy, con tốt xấu gì cũng là người của Cố gia, hiện tại mất mặt chính là Cố gia của ta!"

"Tôi tin nhất định có hiểu lầm gì đó, Tiểu Địch sẽ không làm loạn." Mẹ Văn vội vàng nói.

"Ba, người nghe chị giải thích một chút." Cố Tích cũng nói theo: "Con tin tưởng chị sẽ không làm những việc này, những hình kia cũng khẳng định là ghép thành."

Nâng ảnh chụp lên, vẻ mặt của Cố tiên sinh càng khó coi hơn: "Những tin tức kia ta không nói, nhưng những hình ảnh này thì sao? Chưa từng xảy ra, làm sao lại bị người ra chụp được!!"

Minh Thù liếc Cố Tích một chút, cô hơi nhíu mày: "Các người gọi tôi trở về làm gì? Chính là vì phê phán những việc này sao?"

Cố tiên sinh giận dữ: "Bà nhìn nó có thái độ gì!"

Mẹ Văn kéo Minh Thù: "Tiểu Địch, sao con lại nói như vậy?"

Minh Thù không để ý tới mẹ Văn: "Cố tiên sinh, tôi không có tên trên sổ hộ khẩu của Cố gia, cũng không tiêu của các người một phân tiền, ông cũng không phải ba tôi, tôi ở bên ngoài làm gì mắc mớ gì tới ông?"

Cố tiên sinh trừng lớn mắt, chỉ vào Minh Thù: "Cô... Bà nhìn nó một chút, cái này là đức hạnh gì? Còn có giáo dục hay không! Cho tới bây giờ nó đều không coi tôi là trưởng bối!"

Mẹ Văn tính tình hiền lành, lúc này đột nhiên không biết làm sao bây giờ.

Cố tiên sinh tiếp tục: "Cô nhiều năm như vậy ăn của Cố gia, mặc của Cố gia, hiện tại chính là báo đáp chúng ta như thế? Cố gia làm sao lại nuôi một bạch nhãn lang như cô."

Minh Thù vô tội: "Cố tiên sinh, thời điểm tôi đến Cố gia là mười ba tuổi, trong lúc đó tất cả phí đi học đều là của mẹ tôi.

Hai năm sau tôi rời khỏi Cố gia, ký kết công ty, bắt đầu đóng phim, sau một năm số lần tôi về nhà có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Thời điểm tôi rời khỏi Cố gia đã chuyển số tiền tôi tiêu sài vào tài khoản của ông. Không biết Cố tiên sinh tại sao lại nói là nhiều năm như vậy ăn của Cố gia, mặc của Cố gia?"

Thời điểm cô vừa tới Cố gia ai cũng nhìn cô cùng mẹ Văn không vừa mắt.

Vị Cố tiên sinh này cũng không đưa nguyên chủ đi học cách giao tiếp.

Mẹ Văn tự nhiên không dám nói, cho nên nguyên chủ đi học, chi phí ăn mặc đều là tiền tiết kiệm trước kia của mẹ Văn.

Lúc trước đi học cô cũng không ở Cố gia

Thật muốn tính toán ra cô thật sự tiêu tốn của Cố gia bao nhiêu tiền.

Cố tiên sinh: "..."

Cố tiên sinh xém chút tức giận đến mắt trợn trắng.

Hắn chịu đựng lửa giận: "Mẹ cô..."

"Mẹ tôi chính là mẹ tôi, ông cũng không nên không biết xấu hổ như vậy đem mẹ tôi nói thành là ông."

"..."

Cố gia tùy tiện chính là giao dịch hơn trăm triệu, nếu quả thật nói như vậy liền coi như cười đến rụng răng.

"Cho nên, ở bên ngoài như thế nào là chuyện của tôi, không làm phiền Cố tiên sinh hỏi đến. Tự nhiên, Cố tiên sinh cũng không có tư cách xoi mói tôi."

Minh Thù mỉm cười, kéo mẹ Văn rời đi.

"Văn Địch! Hôm nay cô bước ra khỏi cánh cửa này, về sau cũng đừng muốn bước vào Cố gia nửa bước!"

Cố tiên sinh ở phía sau rống.

Minh Thù quơ quơ tay: "Cửa của các người tôi thực sự không muốn tiến vào."

Những năm này nếu như không phải mẹ Văn ở đây, nguyên chủ thật sự không nguyện ý tiến vào cửa Cố gia.

Mỗi lần trở về, sắc mặt Cố tiên sinh cùng đám người hầu nghị luận chỉ điểm, bên nào không phải là đâm thẳng vào trái tim nguyên chủ.

Rời khỏi cửa, mẹ Văn mới lấy lại tinh thần.

"Tiểu Địch, sao con có thể nói chuyện cùng chú Cố của con như thế? Con nhanh cùng ta trở về xin lỗi chú Cố của con, chú Cố sẽ không so đo với con.

Mẹ Văn nói xong liền muốn kéo Minh Thù trở về.

Trước kia đứa nhỏ này trở về đều giữ im lặng.

Hôm nay đột nhiên lại như vậy, đáy lòng mẹ Văn kinh ngạc đồng thời lại cảm thấy hoảng hốt.

Con gái cùng chồng có quan hệ như vậy, bà cũng không biết nên giúp ai.

"Mẹ." Minh Thù không nhúc nhích, ngược lại đem mẹ Văn túm trở về: "Hắn không thích con, con cũng không thích hắn, hôm nay nói trắng ra càng tốt hơn."

"Tiểu Địch..."

Minh Thù nở nụ cười nhàn nhạt: "Mẹ, con không biết mẹ sống tại Cố gia có vui vẻ hay không, nếu như ngày nào mẹ muốn rời khỏi nơi này cứ tới tìm con, sẽ không để cho mẹ trôi qua cuộc sống thảm như Cố gia."

Mẹ Văn sững sờ nguyên tại chỗ.

Bà đột nhiên phát hiện con gái của mình đã trưởng thành.

Không...

Trước đây thật lâu nó đã trưởng thành, chỉ là bà cho tới bây giờ không có phát hiện ra thôi.

Mẹ Văn lẩm bẩm một tiếng: "Những tin tức kia..."

Minh Thù tùy ý nói: "Nói sao thì như vậy, thanh giả tự thanh."

-

Minh Thù rời khỏi đại trạch Cố gia.

Lái xe cũng không có ý đưa cô trở về, cô tự mình đi ra ngoài.

Một cỗ xe đột nhiên ngừng trước mặt cô, lộ ra khuôn mặt mềm mãi của Cố Tích.

"Chị." Cố Tích yếu ớt nói: "Chị lên xe đi, em đưa chị ra ngoài giải khuây."

Minh Thù dò xét cô ta bằng hai mắt: "Không cần."

Cố Tích.

Cô ta là diễn viên đường đường chính chính, năm nay vừa tốt nghiệp, có quan hệ của Cố gia nên vừa tốt nghiệp liền nhận được vai nữ chính.

Khác với những người của Cố gia kia.

Cố Tích vẫn luôi gọi cô là chị, luôn luôn giúp cô nói chuyện.

Bởi vậy Cố Tích xem như là người duy nhất của Cố gia nói hơn hai câu với nguyên chủ.

Thế nhưng trước đó cô ta nhìn như giúp cô nói chuyện, lại là đang nhắc nhở Cố tiên sinh việc những tấm ảnh bất nhã kia.

Tiểu khả ái Cố Tích này...

Cũng không có khả ái như vậy a.

Bị cự tuyệt, Cố Tích biểu lộ hơi sững sờ.

Cố Tích ngược lại nói: "Chị... Chị đừng tức giận, em sẽ nói với ba những mặt trái của tin tức kia, em cũng sẽ nói ba nghĩ biện pháp giải quyết."

Minh Thù quay đầu, mỉm cười: "Tôi nói, không cần."

Minh Thù đi về phía đường nhỏ bên cạnh.

Cố Tích lái xe qua được, chỉ có thể nhìn cô rời đi.

Cô ta hơi nắm chặt tay lái, nhấp môi đỏ, lái xe rời đi.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1327: Phản Quang Mà Đi (3)

Gần đây thời tiết nóng bức, nam nhân ngồi xổm trong bụi cỏ bị muỗi đốt rất là khó chịu.

Bất quá vì tin tức trực tiếp, những thứ này đều phải nhẫn nại.

Ống kính của nam nhân nhắm ngay bên trong, nhìn thấy người bên trong ra lập tức hưng phấn lên.

Nhưng vỗ vỗ, đột nhiên phát hiện không hợp lý.

Cô...

Hình như...

Đang đi về phía hắn?

Minh Thù đứng trước lùm cây: "Này!"

Nam nhân cứng đờ không nhúc nhích, hiện tại hắn nên chạy đi đâu thì tốt đây?

"Đến đây, cho cậu chụp."

Ngay tại thời điểm nam nhân chuẩn bị chạy, nữ sinh đứng trước mặt hắn đột nhiên kéo khẩu trang xuống.

Nữ sinh cười híp mắt nói: "Chụp đẹp một chút, nhớ sửa ảnh."

Cẩu tử: "..."

Nghệ sĩ nhìn thấy bọn họ tránh cũng không kịp, nào có tiến lên trước như thế thoải mái để bọn họ chụp?

Cẩu tử chóng mặt chụp mấy bức.

"Cái kia, cậu có xe không?"

"..."

Cuối cùng còn đưa cô về nhà.

Hắn là cẩu tử a!

Tại sao phải lái xe cho cô!

Cẩu tử mơ màng trở lại phòng làm việc liền đụng phải người đối diện.

Hơi thở lạnh lẽo của người đối diện đập vào mặt, cẩu tử bỗng nhiên hoàn hồn: "Lương ca, thật xin lỗi."

Nam nhân đưa tay chỉnh sửa quần áo, trực tiếp rời đi.

"Hô... Hù chết." Cẩu tử đi vào, người bên trong cũng không nhiều.

Cẩu tử đi vào liền có người hỏi: "Về rồi sao, thế nào, hôm nay có tin nóng gì không?"

Cẩu tử uống miếng nước an ủi: "Các người không biết, hôm nay tôi đã trải qua một ngày đặc biệt huyền huyễn."

"Ồ? Huyền huyễn thế nào."

"Biết Văn Địch chứ? Hôm nay tôi nhận được điện thoại nói nhìn thấy Văn Địch, tôi chạy tới đợi cô ấy ra, kết quả các người đoán thế nào?"

Gần đây tin tức của Văn Địch đang xôn xao, bọn hắn đương nhiên biết.

Mà trước đó cô ấy phát tin weibo kia, có thể nói là rất lợi hại.

Chưa thấy qua nghệ sĩ nào dám làm như thế.

"Làm gì, thật sự chụp được cô ấy làm tiểu tam cho người khác?" Cái này nếu là chụp được, vậy coi như là tin tức nóng hổi.

"Không phải, cô ấy phát hiện ra tôi, kết quả cô ấy đi tới nói tôi chụp cô ấy đẹp một chút, cuối cùng... Còn đi nhờ xe tôi trở về."

"..."

Đi nhờ xe cậu trở về là có ý gì?

Có nói sai hay không?

Hay là bọn hắn nghe lầm?

Mọi người vẻ mặt cổ quái giao lưu một lát, không hiểu thao tác của vị Ảnh hậu này là gì.

Thảo luận xong, cẩu tử than thở: "Trước tiên tôi đem chuyện hôm nay báo cáo cho Lương ca đã."

Đám người lập tức tản ra.

"Chúc cậu may mắn."

"Cố lên."

-

Minh Thù về đến nhà, Đỗ Mai đã chờ ở bên ngoài đã lâu.

Thấy Minh Thù trở về, Đỗ Mai gỡ kính râm xuống.

"Cô đi đâu vậy? Cô còn dám ra ngoài? Cô ngại tin tức xấu của mình không đủ nhiều sao?"

"Xuỵt." Minh Thù cười dựng thẳng ngón tay lên: "Không nên ồn ào, nhiều người."

Đỗ Mai: "..."

Trên hành lang quả thực không thích hợp để nói chuyện, Đỗ Mai theo Minh Thù đi vào.

Cửa phòng đóng lại, Đỗ Mai liền không nhịn được.

"Tôi đã nói với cô bao nhiêu lần, để cô gần đây an phận một chút, đừng lại gây chuyện, vì sao cô không chịu nghe?"

Minh Thù buông chìa khoá, gỡ khẩu trang cùng mũ xuống.

"Đỗ tỷ, tôi có chút việc muốn hỏi chị."

"Bây giờ tôi cùng cô đang nói chính sự, cô có chuyện gì về sau lại nói, tôi đã nói với cô..."

"Chuyện của tôi tương đối quan trọng." Minh Thù cắt đứt cô ta.

Đỗ Mai đột nhiên đối đầu với ánh mắt của Minh Thù, trong lúc nhất thời mất đi tiếng nói, đáy lòng có chút không quá dễ chịu.

Nữ sinh đối diện vẫn luôn cười, nụ cười kia...

Rất cổ quái.

Đỗ Mai nhíu mày, nghẹn họng trong chốc lát, hỏi: "Chuyện gì?"

Minh Thù khẽ nhếch môi: "Là ai ở sau lưng chơi tôi?"

Con ngươi Đỗ Mai có chút phóng đại, cô ta cực nhanh che giấu đi: "Tôi làm sao lại biết... Vạch trần quả thật có chút không tầm thường, công ty sẽ điều tra rõ ràng."

"Đỗ tỷ, chúng taà người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, miễn cho một lát lại khó coi.

Đỗ Mai lạnh mặt: "Gần đây cô có phải là tinh thần áp lực quá lớn."

Ngữ khí của cô ta hơi chậm dần một chút: "Cô bị vạch trần quá nhiều, công ty bên này ngày đêm họp chính nghĩ biện pháp cho cô, cô chỉ cần dựa theo tôi nói, trước tránh đầu gió, chuyện này chẳng mấy chốc sẽ qua đi."

Răng rắc ——

Minh Thù bóp ngón tay răng rắc một tiếng.

Thanh âm Đỗ Mai im bặt.

"Làm người trong sáng một chút không tốt sao?"

Đỗ Mai: "!!!"

-

Minh Thù ngồi trên ghế sa lon, chân đặt trên bàn trà.

Đỗ Mai sắc mặt tái nhợt ngồi dưới đất, mồ hôi lạnh đã sớm thấm ướt trên trán, chật vật không chịu nổi.

Ánh mắt cô ta nhìn Minh Thù lộ ra sự sợ hãi cùng sợ hãi.

Cho tới bây giờ cô ta vẫn không biết, nghệ sĩ cô ta dẫn dắt lâu như vậy sẽ có một mặt như thế.

"Chị thật sự không biết là ai chơi sau lưng tôi?"

Đỗ Mai lắc đầu, cắn răng nói: "Mệnh lệnh là công ty hạ xuống, tôi cũng chỉ là thay công ty bán mạng..."

Nếu như không phải là mệnh lệnh của công ty, làm sao cô lại từ bỏ cô ấy.

Hiện tại cô ta đang đỏ, chính là thời điểm kiếm tiền.

Ai mà không muốn kiếm tiền?

Minh Thù như có điều suy nghĩ: "Vậy chị có đầu mối gì chứ?"

Đỗ Mai thật là có.

Dù sao cô ta có tư cách làm người đại hiện cho Ảnh hậu, ở công ty địa vị cũng không thấp, có chút mối quan hệ của mình không kỳ quái.

Lúc trước nàng tiếp vào tin tức này, cũng thật bất ngờ, cũng làm người ta hỏi thăm một chút.

"Tôi cho cô biết, cô sẽ thả tôi đi?"

"Đỗ tỷ, tốt xấu gì chị cũng là người đại diện của tôi, tôi nào dám làm gì với chị" Minh Thù cười khẽ: "Lại nói, hiện tại là xã hội pháp trị, tôi muốn tuân thủ luật pháp."

Đỗ Mai: "..."

Thời điểm cô vừa mới động thủ không có tuân thủ luật pháp!

Đỗ Mai thật sự sợ hãi.

Chuyện vừa rồi cô cảm thấy mình đang chạy một vòng quanh quỷ môn quan.

Cô ta thở dốc hai lần, nói: "Tin tức này là tôi nghe được, tôi không xác định được có phải không. Hình như là... Tổng giám đốc tập đoàn Hằng Phong ra lệnh."

Tập đoàn Hằng Phong xuất hiện trên báo rất nhiều.

Công ty giải trí của nguyên chủ là trực thuộc tập đoàn Hằng Phong.

Tổng giám đốc tập đoàn ra lệnh, người phía dưới nào dám không chấp hành.

Minh Thù sờ cằm: "Tôi chọc tới tên tổng tài kia?"

Nguyên chủ hình như cũng không biết người nào của Hằng Phong.

Làm sao lại đắc tội đến người ở phía trên?

"..."

Đỗ Mai làm sao biết, tin tức này đều là cô ta nghe được, không biết thực hư.

Minh Thù bắt đầu bổ não.

Chẳng lẽ là nguyên chủ bị tổng giám đốc coi trọng khuôn mặt xinh đẹp của nguyên chủ, nguyên chủ không đồng ý, tổng giám đốc dưới cơn nóng giận liền phong sát nguyên chủ, thuận tiện làm cho cô tại giới giải trí lăn lộn không nổi, sau đó chờ nguyên chủ trở về cầu xin hắn?

Vừa nghĩ ra vở kịch cẩu huyết a!

Kịch bản này có độc!!

Minh Thù đưa Đỗ tỷ ra ngoài, cũng hữu hảo dặn dò cô ta một phen.

Đỗ tỷ run rẩy rời đi, sau khi thang máy hạ xuống liền giống như có quỷ đuổi theo chạy khỏi.

Minh Thù điều tra một chút vị tổng giám độc Hằng Phong này.

Ba năm trước vị tổng giám đốc này tiếp nhận Hằng Phong, thành tích trong khoảng thời gian ngắn liền làm cho người xung quanh khen đến không dứt lời.

Tài hoa dung mạo cái gì đều có.

Quả thực chính là lão công lý tưởng của các cô gái.

Bất quá vị tổng giám đốc này vô cùng giữ mình trong sạch, một chút tin tức bên lề cũng không có...

Minh Thù nói thầm một tiếng: "Dáng dấp cũng rất đẹp."

【... Hắn cùng Cố Tích quen biết. 】 Thanh âm Hài Hoà Hiệu có chút yếu, 【 chính là đang theo đuổi Cố Tích. 】

Hài Hoà Hiệu hiện tại đại khái là có chút sợ Minh Thù.

Không dám nói nhiều, nói xong cũng im lặng.

Minh Thù sờ cằm, trong con ngươi hiện lên ý cười.

Cố Tích...

Tiểu khả ái kia a!

*Hôm nay được tới đâu hay tới đó a! Tớ type bằng điện thoại nên lên rất chậm luôn còn phải edit lại 😩😩 dạo này bận nên type tới đâu up tới đó a!!!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1328: Phản Quang Mà Đi (4)

Hiện tại cô không có đóng phim, hợp đồng của nguyên chủ cùng công ty còn hai tháng nữa mới đến kỳ.

Hiện tại công ty đang cố ý phóng túng, dẫn đến trên mạng mắng cô càng ngày càng nhiều.

Mẹ Văn lo lắng gọi mấy cuộc điện thoại, hỏi chuyện này công ty làm sao cũng không có giúp bà giải quyết.

Minh Thù lắc lư hai câu.

Cố Tích không gọi điện thoại, ngược lại là gửi tin nhắn là nếu như cô cần, cô ta có thể giúp một tay.

Minh Thù gửi cho Cố Tích một video khủng bố ngắn.

Sau đó Cố Tích cũng không nhắn tin cho cô nữa.

Sau mấy ngày, nhiệt độ hơi thấp xuống một chút.

Nhưng vẫn có một vài anti-fan chân ái kiên trì không ngừng bôi đen cô.

Thậm chí còn có người nói muốn tìm tới nhà cô, dạy cô làm cách làm người.

Chớ hoài nghi.

Có người thật có thể làm được.

Trong trí nhớ của nguyên chủ có một minh tinh bị lộ địa chỉ, anti-fan ngăn chặn cô ấy lại, trong lúc đó có người cầm đao đâm cô ấy chết.

Hôm nay Minh Thù ra ngoài ăn gì đó, thời điểm trở về phát hiện mười mấy người đang tụ tập bên ngoài chung cư.

Minh Thù: "..."

Không có may mắn như vậy chứ?

Đám người kia thấy cô giống như con ruồi nhìn thấy trứng thối... Phi!

Minh Thù ôm chặt đồ ăn vặt, co cẳng bỏ chạy.

Cô quay đầu hô một tiếng: "Các người đuổi theo tôi làm gì!"

Trẫm không có phát quà vặt!

Cũng sẽ không đem đồ ăn vặt cho các ngươi!!

Minh Thù bị bọn họ đuổi tới một con đường cụt, Minh Thù leo lên tường ngồi.

Bọn họ đứng phía dưới thở hổn hển.

"Văn Địch cô là một nữ nhân không biết xấu hổ, phá hoại gia đình người khác, người như cô nên cút ra khỏi giới giải trí."

"Giới giải trí cũng không phải nhà cô mở, cô muốn tôi cút thì tôi phải cút? Tôi liền không cút!"

"..."

Minh Thù không biết xấu hổ như vậy, hiển nhiên là để đám người mở rộng tầm mắt.

"Văn Địch, sao cô lại không biết xấu hổ như vậy?"

Minh Thù suy tư một chút: "Đại khái... Là bởi vì tôi xinh đẹp?"

"..."

Có xấu hổ hay không!

Có xấu hổ hay không!

"Cô xuống đây!"

"Tôi không!" Minh Thù nắm chặt đồ ăn vặt: "Tôi xuống để các người đánh chết tôi, tôi ngốc sao?"

"Văn Địch cô biết trước kia tôi thích cô thế nào không? Thế nhưng cô lại là người như vậy, cô làm tôi quá thất vọng."

"Giới giải trí tại sao có thể có loại rác rưởi như cô."

"Cút ra khỏi giới giải trí!"

Phía dưới lao nhao rất là náo nhiệt.

Minh Thù như đế vương đưa tay: "Yên tĩnh! Yên tĩnh!!"

Không biết có phải khí thế trên người Minh Thù hay không, chúng anti-fan an tĩnh đến quỷ dị.

"Tôi nói, làm sao các người biết tôi ở đây?"

Một anti-fan nào đó nói, dùng giọng điệu chán ghét không thôi: "Chính cô làm nhiều chuyện xấu xa như vậy, hiện còn sợ người khác biết cô ở chỗ nào thì làm được gì, sớm biết có ngày hôm nay sao lúc trước còn như thế!"

"Xin nhờ, minh tinh nào lại không sợ người khác biết mình ở chỗ nào? Hôm nay cô ra ngoài quên mang theo não sao?

"..."

Minh Thù sách một tiếng: "Các người là dự định làm dũng sĩ chính nghĩa, diệt trừ khối u ác tính như tôi cút ra khỏi giới giải trí sao?

"Các người có mang dao không?"

"Muốn đâm tôi hai cái cho hả giận không? Cần tôi phối hợp với các người không? Tư thế nào tương đối tốt, các người có muốn quay một cái video để toàn thế giới đều biết các người vi hành chính nghĩa như thế không?"

Nhóm anti-fan phía dưới biểu lộ cổ quái.

Cô điên rồi sao?

Thận chí bọn họ lui về phía sau mấy bước.

Minh Thù trấn an bọn họ: "Yên tâm tôi không báo cảnh sát."

Chúng anti-fan: "..."

Minh Thù nói đến hơi mệt, lấy đồ ăn vặt ra vừa ăn vừa giảng đạo lý.

"Các người có mưu đồ gì, hao tốn thời gian tinh lực đến chặn tôi, có thể được hồi báo cái gì, sinh hoạt đều gian nan như vậy, cực khổ một chút mà!"

Chúng anti-fan: "..."

"Có nhiều thời gian như vậy, tôi thấy các ngươi đều là không có đối tượng a."

Chúng anti-fan: "..."

"Liền coi như các người đuổi theo tôi, tôi cũng sẽ không ở cùng một chỗ với các người!!"

Chúng anti-fan: "!!!"

Ai muốn cùng một chỗ với cô!

Bọn họ đến là để dạy cho cô một bài học!

Tại sao lại ở đây nghe cô nói nhảm.

Nhóm anti-fan kịp phản ứng mình tới để làm gì, đang chuẩn bị phản kích đột nhiên nghe thấy tiếng còi cảnh sát.

Nhóm anti-fab trừng mắt về phía Minh Thù.

Không phải cô nói không báo cảnh sao?!

Minh Thù rất vô tội: "Tôi thật không có báo cảnh sát."

Cảnh sát nói là nhận được tin tức phát hiện có người tụ tập ức hiếp người khác.

Đám người này bị mang về, Minh Thù lập tức tố cáo bọn họ, đám anti-fan kia tức giận đến xém chút cùng cô đánh nhau tại cục cảnh sát.

Minh Thù không có chút dáng vẻ nào của thần tượng, cùng nhóm anti-fan mắng nhau đến vô cùng náo nhiệt.

Cuối cùng tách bọn ra mới yên tĩnh lại.

Minh Thù không làm gì, ghi xong khẩu cung liền có thể rời đi.

Bất quá cô còn chưa ra khỏi cục cảnh sát liền nhận được tin tức.

—— Ảnh hậu Văn Địch cùng fan hâm mộ đánh nhau, bị cảnh sát mang đi.

Nếu như không phải tiêu đề không cho phép, Minh Thù rất hoài nghi bọn họ sẽ viết —— Hai bên vào tù.

Minh Thù ấn mở ra xem, đoán chừng là trước đó đám người kia có người phát ra bị truyền thông nhìn thấy, một phen "Yêu hận tình thù" sáng tác sau đó thì có tin tức này.

Minh Thù phát.

Văn Địch V: Tin tức giả, tôi không có động thủ, tôi chỉ là cùng bọn họ giảng đạo lý, có chú cảnh sát làm chứng. @X thị phân cục.

[phốc, Địch Tử đột nhiên có chút đáng yêu a!]

[cả ngày đều có tin tức, có phiền hay không?]

[tại sao lại là cô ta, hot search mấy ngày nay đều là của cô ta, xong chưa, một nữ nhân dựa vào việc bán thân rốt cục có gì đáng chú ý.]

[lầu trên có bị bệnh không, Địch Tử là dựa vào thực lực được không? Địch Tử của chúng tôi từ mười lăm tuổi đã đóng phim, mỗi một bộ phim đều là kinh điển, cầm qua giải Ảnh hậu Balabala...]

Vị chân ái này hưng phấn đem cuộc đời Văn Địch viết toàn bộ.

Thời điểm Văn Địch diễn bộ phim thứ nhất cũng chưa có tiếp xúc qua biểu diễn, nhưng trong khoảng thời gian ngắn cô liền làm đạo diễn lúc đó khen không dứt miệng.

Tổng kết: Địch Tử của chúng tôi trời sinh chính là diễn viên, dựa vào thực lực!

Minh Thù thu điện thoại lại, chậm rãi lắc về chung cư.

Răng rắc ——

Thanh âm rất nhỏ vang lên, Minh Thù điềm nhiên như không có việc gì đi lên phía trước.

Chó săn mà thôi.

Ngươi càng không cho chụp, họ càng muốn chụp.

Trẫm cho ngươi chụp thoải mái.

Cho nên tuyến đường ban đầu định trở về của Minh Thù liền chuyển đến gần đó ăn bữa khuya.

Người kia cũng rất tận tụy, một đường đi theo cô.

Ăn xong đồ ăn, dẹp đường hồi phủ.

Người kia vẫn còn đi theo cô.

Minh Thù nhịn không được quay đầu nhìn.

Đối phương tránh rất nhanh, Minh Thù chỉ thấy một cái bóng.

Cô hơi dừng lại, quay người đi trở về.

Cô quan sát hai bên cũng không thấy được người.

Minh Thù cắn hai cái bánh đường ngọt, chậm rãi xoay người đi về hướng chung cư.

Ngay sau khi cô rời đi, một bóng đen chậm rãi xuất hiện chỗ khúc cua.

Hắn nhìn về phía trước một chút, phát hiện người vừa rồi đã rời khỏi không thấy được.

Hắn từ chỗ tối bước ra ngoài.

Trong tay hắn mang theo máy ảnh, áo thun màu trắng, thân hình cao gầy hơi cúi thấp đầu vừa vặn ngăn trở ánh sáng lờ mờ bên cạnh đánh tới.

Người kia dừng một hồi lâu mới đi về phía chung cư.

"Này."

Giọng nói thanh thúy của nữ sinh làm bước chân hắn dừng lại, hắn lần theo giọng nói nhìn sang.

Nữ sinh đứng bên cạnh một cái cây, đạp ở nơi ánh sáng giao nhau, lẳng lặng nhìn hắn.

*

【 Hài Hoà Hiệu 】

Minh Thù: Ta biết các ngươi không phục, nhưng các ngươi có thể làm gì ta? Đánh không lại ta, lại không xinh đẹp như ta!

Anti-fan:...

Minh Thù: Không sao, các ngươi còn có thể hận ta!

Anti-fan:...

Tiểu tiên nữ: Đến! Bỏ phiếu! Ta giúp các ngươi đánh cô ấy!!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1329: Phản Quang Mà Đi (5)

"Cậu là chó săn?

Máy ảnh trong tay nam sinh đã nói lên hết thảy.

Cho nên hắn cũng không có lên tiếng.

Nữ sinh từ trong bóng tối đi ra, ánh sáng mờ nhạt bao phủ trên người cô.

Chụp tôi?

Nam nhân lui lại một bước, lông mày cau lại, một giây sau hắn liền quay người rời khỏi.

"Cậu chạy cái gì, tôi cho cậu chụp a!!"

Giọng nói nữ sị bị tiếng gió bỏ lại đằng sau.

Không biết chạy ra bao xa, nam nhân chống đỡ bức tường bên cạnh thở hổn hển.

Hắn cũng không biết tại sao lại muốn chạy.

Một lát sau hắn tìm cho mình một lý do, thân là chó săn bị người ta phát hiện đương nhiên phải chạy.

Hắn nhìn máy ảnh trong tay một chút, vẻ mặt trở nên lạnh lùng.

Hắn đón xe trở lại phòng làm việc.

Cẩu tử lần trước lập tức chào hỏi: "Lương ca đã trở về."

Lương Triệt không nói một lời trở về phòng làm việc của mình.

Cẩu tử cùng người bên cạnh im ắng đối mặt vài giây.

Lương ca sao vậy?

-

"Tiếc tỷ, đến trang điểm." Trợ lý kêu một tiếng.

Kết quả người bên kia không có lên tiếng.

Trợ lý lại chạy qua: "Tiếc tỷ, trang điểm."

Cố Tích lúc này mới hoàn hồn, nhẹ nhàng ôn nhu đáp một tiếng: "Ồ... Được."

Cố Tích nhìn bên ngoài một chút, khẽ cau mày, cô ta nhìn về phía đoàn làm phim đang đi vào liền hỏi: "Đoàn làm phim bên cạnh là gì?"

Trợ lý đối với với mấy tin bát quái này biết tất rõ, lập tức trả lời: "Là « Phong Hoa »."

"Sao tôi chưa từng nghe qua bộ phim này?"

Trợ lý nói: "Nghe nói bộ phim này đã định ra diễn viên từ sớm, bất quá vẫn chưa khởi quay, hình như là vấn đề bản quyền, hiện tại đoán chừng đã giải quyết xong đi, Phong Hoa là tiểu thuyết chuyển thể, rất hot..."

Trợ lý líu ríu nói không ngừng.

Tâm tình Cố Tích lại càng ngày càng hỏng bét.

Cô ta vừa mới nhìn thấy Văn Địch.

-

« Phong Hoa » là bộ phim trước đó nguyên chủ đã ký, đạo diễn chính là đạo diễn bộ phim đầu tiên của cô, vì vậy cho dù hiện tại tin tức xấu xung quanh cô những đạo diễn cũng không ý định đổi vai cô.

Đội hình đoàn làm phim Phong Hoa cũng được cho xa hoa, nam chính là Ảnh đế, nữ chính là cô.

Nữ hai cùng nam hai cũng đều có tác phẩm kinh điển của riêng mình.

"Văn Địch, đã lâu không gặp, cô gần đây đều lên hot search mỗi ngày, không nên liên lụy đến đoàn làm phim chúng ta mới đúng."

Minh Thù nghe thấy thanh âm, quay đầu nhìn sang.

Nữ hai dung mạo tinh xảo nữ mang theo trợ lý trùng trùng điệp điệp tiến vào, so với Minh Thù đơn độc thì khí thế hơn một chút.

Minh Thù cắn một miếng kem, sáng mai cô cũng phải bỏ tiền mời một bầy đến đóng vai quần chúng!

Được rồi...

Kem rất ngon.

Người trước mặt này là diễn vai nữ hai Hồ Hinh.

Vẫn luôn cùng nguyên chủ không thể nào hoà hợp.

Cũng không có mâu thuẫn gì lớn, dù sao khói lửa giữa các cô gái chính là không hiểu được như thế.

Bởi vì ngươi so với ta là lửa, so với ta đẹp hơn liền có thể trở thành lý do đối lập.

"Đã lâu không gặp." Minh Thù cong môi cười: " Cô mới sửa mũi sao?"

Vẻ mặt Hồ Hinh lập tức thay đổi, thấp giọng một tiếng: "Cô nói hươu nói vượn cái gì?"

Ánh mắt cô ta đảo qua bốn phía, may mắn bên này người không nhiều.

Minh Thù đề nghị: "Lần sau đừng đi bệnh viện này, kỹ thuật không tốt."

Hồ Hinh xém chút liền đưa tay sờ lỗ mũi.

Có rõ ràng như vậy sao?

Nữ nhân này liếc mắt một cái liền nhìn ra?

Lý trí làm Hồ Hinh ổn định, cô ta hừ lạnh một tiếng: "Hiện tại cô đều sắp bị giới giải trí phong sát, còn dám phách lối như vậy."

"Cho nên thừa dịp bây giờ còn có thể phách lối, tranh thủ thời gian phách lối, miễn cho bị phong sát triệt để, vậy tôi đi đâu phách lối."

Hồ Hinh: "..." Nói hay lắm có đạo lý.

Phi!

"Văn Địch." Hồ Hinh cười lạnh liên tục: "Tin tức đều đồn cô bò lên giường nhà đầu tư, làm tiểu tam phá hoại gia đình người khác, sẽ không phải là thật chứ?"

"Ngực của cô cũng sẽ không phải là nâng chứ?"

"..."

Hồ Hinh biểu lộ cứng đờ, đáy mắt phảng phất có lửa giận hừng hực thiêu đốt.

"Đừng nóng giận nha, chú ý cái mũi, tức giận rất khó coi."

Hồ Hinh xanh mặt, nghiến răng nghiến lợi: "Văn Địch, tôi xem cô còn có thể đắc ý bao lâu, chúng ta đi."

Minh Thù nhìn Hồ Hinh tức hổn hển rời đi.

Ai mà không có tiếng xấu.

Trẫm nào có thể dễ dàng bị ngươi chọc giận như vậy.

Đồ ngốc.

Đạo diễn đứng cách đó không xa gọi cô, Minh Thù đi qua, nhu thuận kêu một tiếng: "Đạo diễn Hạ."

Đạo diễn Hạ thần sắc có chút phức tạp: "Năm đó là tôi mang cô tiến vào cái vòng này."

Đạo diễn Hah hiển nhiên cũng biết chuyện gần đây.

Minh Thù mím khóe miệng cười đến nhu thuận, ánh mắt trong suốt cũng như năm đó, là một tiểu cô nương ngây thơ.

Đạo diễn Hạ trầm mặc chớp mắt một cái, lấy giọng điệu trưởng bối nói: "Tiểu Địch tử, đừng để bên ngoài ảnh hưởng đến mình, chuyên tâm đóng phim, con đường của cô còn rất dài."

"Được rồi, đạo diễn Hạ."

"Đã xem kịch bản chưa?"

"Đã xem." Trước đó mấy ngày Minh Thù nhận được điện thoại còn lấy được kịch bản mới, cô đã nhìn qua một lần.

"Nhân vật chính này của cô giai đoạn trước trung kỳ hậu kỳ đều sẽ có biến hóa lớn, không dễ nắm bắt, cái này đối cô cũng là một khiêu chiến, Tiểu Địch tử, tôi tin cô sẽ không khiến tôi thất vọng."

"Được, sẽ không để cho ông thất vọng." Minh Thù nắm tay: "Diễn tốt có đùi gà không?"

"Phốc..."

Đạo diễn Hạ cười lắc đầu, vốn cho rằng cô bởi vì chuyện bên ngoài coi như không có ảnh hưởng quá lớn cũng sẽ hơi sa sút tinh thần, không nghĩ tới sẽ có sức sống như vậy.

Cùng giống như tiểu cô nương hoạt bát năm đó a...

Những năm nay cô đi càng ngày càng cao, tính tình thu liễm không ít, đã rất lâu hắn không nhìn thấy tiểu nha đầu này cười đến vui vẻ như vậy.

Đạo diễn Hạ ưng thuận hứa hẹn: "Diễn tốt, tôi sẽ bỏ tiền mua đùi gà cho cô."

"Vì đùi gà!"

Trẫm sẽ diễn thật tốt.

Trẫm mà diễn lên, đùi gà đều là của trẫm!!

-

« Phong Hoa » là một bộ phim tiên hiệp.

Minh Thù diễn vai nữ chính, giai đoạn trước nữ chính là một tên ngốc bạch ngọt, trong lúc đó phát hiện ra chân tướng thân phận của mình.

Mà chôn giữa nữ chính cùng nam chính là tộc bối huyết hải thâm thù, cũng dần dần xé mở một góc của băng sơn.

Trước sau kỳ thực khác biệt rất lớn.

Nữ chính giãy dụa trong tình yêu cùng thù hận.

Dạng kịch bản này kỳ thật rất sáo lộ, bất quá kịch bản được lòng người, người xem liền thích cái kịch bản thế này.

Kịch bản vừa khởi động máy, nhiều người đều muốn rèn luyện.

Nam chính bên kia còn chưa đi ra nên quay nữ chính cùng vai phụ trước

Phần diễn của Minh Thù nhiều nhất.

Cảnh quay hôm nay là cảnh Minh Thù cùng Hồ Hinh đối đầu nhau.

Thời điểm tại đoàn làm phim, Hồ Hinh có thể nói là không giữ sức lực bôi đen cô.

Dốc lòng leo lên thũ lĩnh bảo tạo anti-fan.

"Các đơn vị chuẩn bị!"

Minh Thù cùng Hồ Hinh vào vị trí, Hồ Hinh mặc trên người y phục phiêu dật, dung mạo lịch sự tao nhã có một phong thái cao nhân.

Mà trang phục của Minh Thù tương đối tươi mát, nghiêng về phía đáng yêu hoạt bát.

Hồ Hinh liếc nhìn Minh Thù, thần sắc rất là khinh thường.

Đạo diễn bên kia hô bắt đầu, Hồ Hinh mới điều chỉnh tốt biểu hiện.

Cô ta vênh vang đắc ý, dùng ánh mắt bắt bẻ dò xét cô: "Ngươi chính là Phong Hoa?"

Minh Thù bên trong nụ cười nhu thuận lộ ra mấy phần hoạt bát, nhìn lên rất tinh quái.

Cô có chút không quá quen thuộc trùng chắp tay hàng lễ: "Phong Hoa chào tiên tử."

Ánh mắt Hồ Hinh chớp lên, cô ta đột nhiên giơ tay đánh về phía Minh Thù.

*

Tớ ngủ đâyy. Có time sẽ bạo chương a!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1330: Phản Quang Mà Đi (6)

Một cái tát kia vừa nhanh vừa vội.

Hồ Hinh cho là nhất định có thể đánh được Minh Thù, kết quả cổ tay bị người ta bóp chặt, không thể động đậy.

"Đạo diễn, cô ta diễn loạn!"

Minh Thù ngẩng đầu tố cáo với đạo diễn Hạ.

"Cắt!" Sắc mặt đạo diễn Hạ không tốt lắm hô ngừng.

Đám người giữ im lặng nhìn, Hồ Hinh cùng Minh Thù bất hòa, hai ngày này toàn bộ đoàn làm phim cơ hồ đều biết.

Hồ Hinh bị bóp chặt cổ tay hoàn toàn không thể động đậy.

Hồ Hinh cắn răng trừng Minh Thù một chút, vội vàng giải thích: "Đạo diễn Hạ, tôi cảm thấy vừa rồi diễn như vậy tốt hơn, cảnh này vốn chính là cho nữ chính một bài học..."

Minh Thù vạch trần cô ta: "Tôi xem cô là mượn việc công báo thù tư a."

Hồ Hinh: "..."

Cô ta chính là muốn mượn việc công báo thù tư, thế nào?

Hồ Hinh muốn kéo tay mình lại nhưng làm sao cũng không nhúc nhích tí nào.

Cô ta có chút tức hổn hển: "Văn Địch cô buông tôi ra!"

Minh Thù: "Buông cô ra để cô đánh tôi?"

Hồ Hinh: "Vừa rồi chỉ là đóng phim, cô không nên nhập vai quá sâu!"

Minh Thù: "Không có cách nào, tôi thế nhưng là diễn viên chuyên nghiệp, nhân sinh khắp nơi đều là phim."

Diễn viên nhập vai không sai!

Đạo diễn Hạ bên kia không rõ có chuyện gì xảy ra, nghe các cô ngươi một lời ta một câu nói nửa ngày, trầm mặt nói: "Kịch bản viết như thế nào liền diễn như thế! Một lần nữa!"

Hồ Hinh trong lòng phẫn uất.

Đạo diễn Hạ chính là thiên vị cô ta!

Cảnh này nhiều lần mới qua, chờ sau khi kết thúc Minh Thù tại toilet chặn Hồ Hinh lại.

Hồ Hinh còn đang mặc trang phục diễn, thấy Minh Thù vào liền oán hận dùng mắt đâm cô.

"Văn Địch, cô đừng tưởng rằng đạo diễn Hạ giúp cô, cô liền ghê gớm."

Minh Thù nhún vai: "Không phải cô muốn đánh tôi trước sao? Làm sao lại là tôi sai rồi? Tư tưởng của cô có vấn đề a! Tư tưởng phẩm đức nhất định không đạt tiêu chuẩn."

Hồ Hinh: "..." Tư tưởng của cô mới có vấn đề! Tư tưởng phẩm đức của cô mới không đạt tiêu chuẩn!

"Cô muốn làm gì?"

"Không làm cô, đừng sợ." Minh Thù vẩy vẩy tay áo: "Tôi chỉ là muốn cùng cô tiếp xúc thân mật một chút."

Biến thái a!

Ai muốn cùng cô tiếp xúc thân mật!

Đáy lòng Hồ Hinh dâng lên một cỗ khủng hoảng, cô ta không tự chủ được lui về sau: "Cô đừng tới đây, đây là đoàn làm phim..."

Minh Thù mỉm cười: "Đoàn làm phim mới kích thích."

-

Từ sau ngày tiếp xúc thân đó Hồ Hinh liền an phận hơn.

Thời điểm điểm quay phim thì ngoan ngoãn, thời điểm không quay phim thì trở về khách sạn hoặc là đợi tại phòng trang điểm không ra.

Hồ Hinh không gây sự với Minh Thù, đoàn làm phimbát quái đều ít đi không ít.

Minh Thù cuối cùng cũng có thể yên lặng ăn đồ ăn vặt.

Thích làm người, quả nhiên giảng đạo lý liền tốt.

Giảng một lần không nghe, vậy liền giảng hai lần.

Giảng hai lần còn không nghe, vậy liền giảng cho chết, giảng đến khi nào nghe mới thôi.

Tình huống như vậy duy trì đến khi nam chính Phong Hoa lên sàn

Bất quá thời điểm nam chính tới Minh Thù không ở đó, cô thừa dịp không có phần diễn của mình đã chuồn khỏi đoàn làm phim.

Kết quả rất không may lại cùng một đám anti-fan hội ngộ.

Chờ cô trở lại, scandal của nam chính cùng Hồ Hinh đã truyền bay đầy trời.

Nam chính Phong Hoa tên La Khải, cũng là người đã cầm qua giải Ảnh đế.

Có được một lượng fan girl đông đảo hùng hậu.

La Khải vừa vào liền bị người ta thấy được tại phòng trang điểm ôm ôm hôn hôn, còn bị chụp được.

Hiện tại tin tức này đã lan rộng trên internet.

Ảnh đế tình cảm ân ái lộ ra ánh sáng

La Khải Hồ Hinh

Nam chính Phong Hoa ân ái cùng nữ hai

Liền ngay cả loại tiêu đề kinh dị này đều lên hot search, không ngừng tăng vọt.

Nhưng đám người phát hiện còn có một hot search khác đã dẫn đầu.

ta, Văn Địch, anti-fan

Năm chữ hoàn toàn không hiểu muốn biểu đạt cái gì.

Văn Địch V: Anti-fan mời ta ăn kem ly. [ảnh][ảnh][ảnh]

Nhóm anti-fan ngồi xổm thành một hàng, khuôn mặt thâm thù đại hận cùng Minh Thù cười nhẹ nhàng, hai thái cực so sánh quỷ dị.

Mấu chốt là đằng sau anti-fan, tập thể so với V, tràng cảnh quỷ dị cùng bầu không khí đáng sợ.

[tôi nói, Địch Tử đã làm gì với bọn họ?]

[bị điên rồi, những người này xem xét chính là họp fan!]

[tôi không phải fan!]

[làm người trong cuộc... Một lời khó nói hết.]

Một đám ngườj lúc ấy dũng mãnh tiến ra, khu bình luận lập tức náo nhiệt lên.

Mà lấy nhiệt độ trước đó của Minh Thù cùng sở hữa được ngàn vạn anti-fan hào khí, trèo lên đỉnh bất quá chỉ vài phút.

Theo nhóm anti-fan lúc đó kể lại, sự tình là như thế này ——

Bọn họ nghe được tin tức nói nhìn thấy cô đang quay phim ở đây.

Sau đó trong nhóm anti-fancó người tổ chức "Dò xét ban" —— chủ yếu là lần trước bị mang đến cục cảnh sát quá tức giận, bọn họ muốn rửa sạch nhục nhã.

Đoàn làm phim lúc đầu là không vào được, nhưng là Minh Thù đi ra.

Thế là cứ như vậy oan gia ngõ hẹp.

Tục ngữ nói ——

Ngõ hẹp gặp nhau dũng giả thắng.

Hiển nhiên cuối cùng là Minh Thù thắng.

Sau đó liền lên đầu đề.

[đây là cùng anti-fan tướng giết yêu nhau? Lợi hại lợi hại, người qua đường như tôi nhịn không được giơ ngón cái.]

[Địch Tử tốt nhất thế giới.]

[mặc niệm đau lòng cho anti-fan một giây là chuyện gì xảy ra ha ha ha ha, Địch Tử của chúng ta quá đáng yêu.]

[các người còn nhớ rõ thân phận của mình không?Lại cùng cô ấy xuất hiện trên một tấm hình, mặt mũi của các người để vào đâu! Xin tránh ra, để tôi tới!]

[tôi vẫn chưa được cùng Địch Tử chụp ảnh chung, oa oa oa!]

Khu bình luận cơ bản bị người qua đường cùng fan hâm mộ chiếm lĩnh.

Nhóm anti-fan vẫn cường đại nhưng không hiểu sao lại bị vùi lấp đi.

Hồ Hinh nhìn hot search trên điện thoại, biểu lộ khó coi.

Cô ta cùng La Khải đã kết giao hơn mấy tháng, La Khải không muốn quan hệ của bọn họ lộ ra ánh sáng, nhưng lần này không thể trách cô ta.

Cô ta cho là mình có thể lên hot search vài ngày, kết quả...

Nửa đường bị nữ nhân kia cướp đi!

Chính là một tin weibo không hiểu được?

Hiện tại fan hâm mộ đều bệnh tâm thần a!!

Hồ Hinh tức giận đến ném điện thoại đi, trợ lý bên cạnh run lẩy bẩy.

Mạng lưới có xôn xao như thế nào nhưng phim vẫn phải quay.

La Khải đã tới, tự nhiên muốn tăng cường phân cảnh diễn của nam nữ chính.

La Khải nhìn qua hào hoa phong nhã, nhưng cảnh quay đầu kết thúc, Minh Thù thiếu chút nữa bị hắn làm cho rớt xuống thang.

"Văn Địch cô không sao chứ?" La Khải vô cùng quan tâm hỏi thăm.

Minh Thù mỉm cười: "Không có việc gì."

"Vậy là tốt rồi, dọa tôi một trận, đi đường cẩn thận chút, trên mặt đất đồ vật nhiều, cô nhìn kĩ một chút."

"Khải ca, đạo diễn gọi anh."

"Đây đây."

La Khải nhìn Minh Thù gật gật đầu, đi về phía đạo diễn Hạ bên kia.

Minh Thù nghiêng người đứng tại, thời điểm khi đi ngang qua cô liền quả quyết đưa chân.

La Khải nào có nghĩ Minh Thù sẽ làm ra loại chuyện này, bị vấp phải từ trên bậc thang té xuống.

La Khải chật vật ngã xuống đất.

Người xung quanh thấy hắn té như vậy đều bị dọa cho dừng lại.

"Ai nha, dọa tôi một trận, La Ảnh đế đi đường cẩn thận a."

Minh Thù ở phía trên đem câu nói kia của hặn trả lại cho hắn.

Bậc thang chỉ có ba bậc nhưng té xuống như thế ít nhiều cũng bị trầy da một chút, ngã không chết.

"Khải ca!"

Trợ lý tiến lên đỡ hắn dậy, lòng bàn tay La Khải hơi trầy một chút, những nơi còn lại không có vấn đề gì.

Hắn nhìn lên bậc thang, nữ sinh ôm một túi đồ ăn vặt hơi vểnh mặt lên, không sợ chút nào nhìn hắn, mang theo mùi vị khiêu khích.

Ý kia giống như là —— chính là ta làm ra, ngươi muốn làm sao trả thù?

La Khải tự kiềm chế thân phận, nào dám cùng Minh Thù quậy tại đoàn làm phim.

Mà lúc đầu cũng là hắn đuối lý.

"Không có việc gì..." La Khải nhìn trợ lý lắc đầu.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1331: Phản Quang Mà Đi (7)

Minh Thù cùng La Khải sóng ngầm mãnh liệt, tựa hồ không ai nhìn ra đều tưởng rằng La Khải không cẩn thận tự mình ngã xuống.

Bởi vì không bị tổn thương nên mọi người cũng chỉ trêu chọc một chút Ảnh đế cũng sẽ ngã, sau đó liền ai làm việc nấy.

Hồ Hinh nghe được việc này cũnh vội vàng tới.

Hiện tại tình cảm của bọn họ đã công khai ra ánh sáng, tự nhiên cũng không có che giấu.

"Có chuyện gì?"

Trên tay La Khải dán băng cá nhân: "Không phải em nói cô ta khinh bạc em sao? Anh muốn giáo huấn cô ta giúp em một chút, ai biết cô ta..."

Sẽ trực tiếp trả thù lại.

La Khải tại giới giải trí cũng được chứng kiến nhiều người khác nhau, nghệ sĩ minh tinh đều sẽ trở ngại mặt mũi, coi như bị người ta mưu hại, thông minh một chút cũng sẽ không phát tác tại chỗ.

"Văn Địch gần đây là lạ." Tính cách cùng trước đó khác biệt rất lớn.

Rõ ràng tin tức xấu vây quanh, bên ngoài bôi đen cô có thể viết một vòng Trái Đất.

Cô cả ngày tựa như một người không có việc gì...

Hồ Hinh cau mày nói: "Vào đoàn làm phim lâu như vậy, bên người cô ta ngay cả trợ lý đều không có, người đại diện cũng không xuất hiện, cũng không biết xảy ra chuyện gì."

"Những tin tức kia của cô ta là thật hay giả?"

Hồ Hinh ngược lại rất chắc chắn: "Hẳn là giả."

Cô ta chú ý Văn Địch cũng không phải ngày một ngày hai, thật sự nếu cô có tin xấu gì cô ta đã sớm tung ra.

Mà Văn Địch người này...

Lấy kỹ xảo của cô căn bản không cần làm những việc này, hẳn là có người đang chơi cô ấy.

Cộng thêm chuyện trước đó tại toilet, Hồ Hinh lại thầm hận.

Cô không phải xuất thân chính quy, thế nhưng lại có kỹ thuật diễn xuất tốt như thế.

La Khải nói: "Những tin tức kia ai quản là thật hay giả, hiện tại cô ta ở vị trí này, có người chơi cô ta."

"Cũng không biết cô ta đắc tội với ai..." Hồ Hinh nói thầm một tiếng.

Cô ta ngược lại muốn xem sau bộ phim này Văn Địch sẽ còn có thể diễn tiếp không?

Thế nhưng cô ta nghe nói hiện tại toàn bộ giới giải trí cũng không ai dám dùng cô ấy.

-

Minh Thù kết thúc phần diễm hôm nay, thay xong quần áo rời khỏi đoàn làm phim.

Có fan hâm mộ ở bên ngoài, Minh Thù cười cùng bọn họ chào hỏi.

Anti-fan?

Anti-fan đoán chừng đã bị fan hâm mộ đuổi cho chạy biến.

Minh Thù trực tiếp đi qua.

"Địch Tử Địch Tử, cô có mệt hay không a?"

"Địch Tử nhìn tôi..."

"Địch Tử có thể kí tên không?"

"Xuỵt!" Minh Thù ra hiệu bọn họ yên tĩnh, đám fan hâm mộ lập tức an tĩnh lại.

Minh Thù ra hiệu bọn họ đi đến nơi thoáng mát: "Từng người từng người bước đến, không được loạn."

Nhóm fan girl cùng fan boy dồn dập gật đầu.

Minh Thù ngồi dưới tán cây, những người còn lại vây quanh cô quạt gió quạt gió, đưa nước đưa nước, hài hoà đến không chịu được.

Minh Thù một bên kí tên một bên cùng bọn họ nói chuyện phiếm.

-

Lương Triệt đứng sau gốc cây tiêu cự nhắm vào người bên kia.

Trong ống kính, nữ sinh hơi cúi đầu, sợi tóc bị gió thổi bay về sau.

Cô nhếch cánh môi màu hồng, ý cười nhàn nhạt, thỉnh thoảng ngẩng đầu cùng mọi người nói chuyện.

Phảng phất toàn thân đều tản ra ánh sáng tinh khiết.

Lương Triệt đè nút chụp xuống.

Trong nháy mắt hình ảnh dừng lại tại nữ sinh ôn nhu, một ít ánh nắng pha tạp, lá cây trên đỉnh đầu khẽ động, một chiếc lá du du dương dương xoay một cái rơi xuống.

Lương Triệt dời ánh mắt, hắn nhấp môi dưới, một lát sau mới nhìn sang bên kia.

Nữ sinh không biết từ ai có được một ly kem, đang dùng muỗng múc ăn, cười đến vui vẻ hơn so với trước đó.

Lương Triệt không tự chủ được nhìn cô chằm chằm, nữ sinh bên kia đột nhiên nhìn về phía hắn.

Lương Triệt giật mình, nhanh chóng nấp vào chỗ tối.

Hắn dựa vào tường, thần sắc lạnh lùng nghĩ: Tại sao hắn lại muốn tránh? Hắn cũng không phải tới chụp cô!

"Tiểu ca ca, lại là anh, anh đặc biệt đi theo tôi?"

Thanh âm chợt vang lên, thân thể Lương Triệt cứng đờ, dừng mấy giây lại chậm chạp quay đầu, đối diện với con ngươi đầy ý cười của nữ sinh.

Lương Triệt cứ như vậy trong một nháy mắt sinh ra một tia cảm xúc lạ lẫm...

"Tôi..." Lương Triệt gục đầu xuống, thanh âm lãnh đạm: "Đi ngang qua, không liên quan tới cô!"

"Ồ." Minh Thù ôm ly kem hơi lạnh:" Vì sao anh không chụp tôi? Không phải bây giờ tôi là một thí sinh bát quái ăn khách sao?"

Lương Triệt: "..."

"Hôm nay đi đâu? Nhà hàng lần trước quá ngán, không đi..."

"Tôi mới tìm được một nhà hàng đặc biệt ngon."

"Vậy thì tốt quá, đi nhanh đi..."

Tiếng nói chuyện từ xa đến gần, Minh Thù đột nhiên đi vào đứng cùng Lương Triệt đang dựa vào tường.

Lương Triệt muốn lui về sau, Minh Thù giữ chặt vạt áo hắn.

"Xuỵt." Minh Thù chớp mắt: "Tôi rất đỏ."

Lương Triệt: "..."

Là rất đỏ.

Đỏ thẫm đỏ thẫm.

Mấy nữ sinh bên cạnh tụ thành một nhóm đi ngang qua, chỉ cần bọn họ hơi quay đầu liền sẽ nhìn thấy hai người đứng bên tường.

Chờ những người kia đi xa, Lương Triệt lập tức kéo ra khoảng cách với Minh Thù.

"Lần trước anh nhìn thấy tôi lại chạy cái gì?" Trẫm có thể ăn ngươi sao!!

Lương Triệt khẽ mấp máy môi mỏng, thanh âm lạnh lùng xua tan không khí nóng bức: "Tôi là phóng viên, cô là nghệ sĩ, không chạy chẳng lẽ muốn chào hỏi?"

"Anh không phải chụp tôi sao?"

"Không phải!" Hắn vừa rồi đã nói qua một lần.

"Vậy anh chụp tôi đi!"

"..."

Lương Triệt không muốn cùng cô dây dưa, đi về một bên khác.

Minh Thù ôm ly kem đi theo hắn: "Anh tên gì? Ở toà soạn nào?"

"..."

Minh Thù hỏi hắn mấy vấn đề, cuối cùng đều chỉ nhận lấy sự trầm mặc.

Đi lên phía trước chính là tập đoàn truyền hình điện ảnh hoàn toàn mở ra cảnh khu bên ngoài, người nhiều hơn.

Lương Triệt dừng lại tại đường ranh giới vài giây, cuối cùng quả quyết đi vào trong đám người.

Hắn đi một khoảng cách liền phát hiện Minh Thù vẫn còn đi theo, nhưng người xung quanh đối với cô cũng không có phản ứng gì, giống như không nhìn thấy cô.

Lương Triệt khẽ nhíu mày: "Cô đi theo tôi làm gì?"

"Ra ngoài a." Minh Thù dùng muỗng nhỏ chỉ chỉ bên ngoài: "Chẳng phải con đường này ra ngoài sao?"

"Trợ lý của cô đâu? Xe đâu?"

"Trợ lý bỏ tôi, lười lái xe." Minh Thù dừng một chút, đột nhiên cười đến vô cùng xán lạn: "Tiểu ca ca muốn đưa tôi một đoạn đường sao?"

Lương Triệt bị mấy chữ "Trợ lý bỏ tôi" đâm đến đáy lòng run lên.

Cô nhìn qua cũng không đáng thương, nhưng lúc này hắn lại cảm thấy cô có chút đáng thương.

-

Lương Triệt lái xe rất khiêm tốn, trong xe cùng lộ ra khí tức lạnh lẽo như hắn.

—— đương nhiên cũng có thể bởi vì nguyên nhân hơi lạnh.

Lương Triệt nổ máy, hỏi: "Ở chỗ nào?"

Minh Thù ngờ vực: "Ừ... Chó săn như các người không biết nơi ở của nghệ sĩ sao?"

Lương Triệt lời ít mà ý nhiều: "Không có."

"Chó săn như các người không được nha."

Lương Triệt giương mắt nhìn cô, ý kia chính là —— nói nhảm nữa, liền xuống đi!

"Sách, tiểu ca ca hung dữ." Hù chết trẫm! Tiểu yêu tinh làm sao lại biến thành dạng này!

Lương Triệt là biết cô ở nơi nào, trước đó cũng đã đi qua, mà cô vẫn luôn không đổi chỗ.

Nhưng là...

Hắn đương nhiên không muốn để cho cô biết.

Minh Thù đọc lên địa chỉ chung cư nhà mình.

Trước đó Lương Triệt nghe cô nói chuyện còn tưởng rằng cô nói nhiều, nhưng trên đường đi cô đều không nói gì nữa.

Đưa người đến bên ngoài chung cư, Lương Triệt nhắc nhở cô: "Đến."

Minh Thù nhìn bên ngoài một chút: "Mặt trời chiều ngã về tây, ngày có cảnh đẹp như thế..."

Thân thể Lương Triệt bỗng nhiên căng cứng.

"Nên ăn cơm tối."

"..."

Có bệnh a!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1332: Phản Quang Mà Đi (8)

Phòng làm việc không đủ nhân viên nên gần đây Lương Triệt tự mình theo dõi một nghệ sĩ, vừa vặn nghệ sĩ này cùng Minh Thù chụp chung một công ty truyền hình điện ảnh.

Cho nên...

Hắn mỗi lần đều có thể cùng cô gặp nhau.

... Sau đó đưa cô về nhà.

Trời mới biết tại sao hắn lại xen vào việc của người khác.

"Cô ta có tin xấu gì?" Minh Thù cùng Lương Triệt núp trong bóng tối, cô hiếu kì tiến tới.

Hơi thở của nữ sinh trong nháy mắt xâm chiếm thế giới của hắn.

Ống kính của Lương Triệt xém chút không quay chuẩn người.

"Văn Địch tiểu thư."

Lương Triệt quay đầu, bình tĩnh nhìn cô.

Người phía sau nụ cười xán lạn: "Ở đây."

"Cô không cần quay phim sao?" Cả ngày đi theo hắn làm gì? Còn quấy rầy hắn làm việc!

"Quay xong rồi, tôi rất rảnh."

"..."

Lương Triệt nghĩ đến tình trạng hiện tại của cô, ngoại trừ bộ Phong Hoa này, không có họp báo, không có những bộ phim khác...

Đầu óc của cô có phải thiếu gân không?

Đã như vậy còn có tâm tình đi theo hắn.

Lương Triệt không yên lòng chụp hai phát, vừa quay đầu lại, phát hiện cô đã đi không biết từ lúc nào.

Đáy lòng của hắn lại dâng lên một chút mất mác.

Lương Triệt hơi nhíu mày.

Hắn đối với sự tồn tại của cô lại để ý như vậy sao?

Nói thật, mấy ngày nay cô luôn xuất hiện, Lương Triệt cũng không rõ tại sao mình lại cho phép cô ở bên cạnh mình.

Lương Triệt thở ra một hơi, giữ vững tinh thần, tiếp tục công việc.

Náu đến lúc hắn kết thúc công việc Minh Thù cũng không có xuất hiện.

-

Minh Thù nhận được điện thoại của đạo diễn Hạ, buổi sáng có một phân cảnh cần quay lại nên trở về đoàn làm phim.

Sau khi quay xong, đạo diễn Hạ lại gọi cô bảo ngày mai quay tiếp.

Chờ kết thúc thì sắc trời bên ngoài đã tối.

"Nhanh lên, đi xem một chút..."

"Thật hay giả a..."

Lần lượt từng người chạy qua trước mặt cô, Minh Thù không hiểu đám người này nhìn thấy cô tại sao lại không hành lễ rồi?

Có quỷ!

Đại đa số người đều chạy về một hướng, Minh Thù suy nghĩ một lát cũng đi về hướng bên kia.

Náo nhiệt cùng đồ ăn vặt càng thích hợp nha!

Bên cạnh đoàn làm phim có một chiếc xe Rolls-Royce đặc biệt bắt mắt dừng bên ngoài, nghe nói là số lượng có hạn, có tiền cũng không mua được loại đó.

Cái này cần đổi bao nhiêu đồ ăn vặt?

Lãng phí.

Minh Thù nghe trong chốc lát, tựa như là vị thổ hào này đang cầm hoa tươi vào trong.

"Cố Tích..."

Minh Thù từ trong cuộc đối thoại nghe được một cái tên.

Không phải là người không có chút quan hệ máu mủ nào nhận cô làm chị chứ?

Cái đồ ăn vặt này... Không phải, chủ nhân của Rolls-Royce kia hẳn là cái gì tổng tài tập đoàn Hằng Phong a?

Minh Thù phỏng đoán rất nhanh liền tìm được đáp án, nam nhân âu phục đen giày da đang ôm tiểu khả áo Cố Tích chen chúc từ trong bảo vệ đi ra.

Nhiều người vây xem như vậy Cố Tích không dám ngẩng đầu, đem đầu chôn trong ngự tổng tài đại nhân.

Minh Thù nhìn chằm chằm vị tổng giám đốc kia.

Hình như cô thấy được...

Viết kép ×.

Ngay trên mặt tổng giám đốc.

Minh Thù vội vàng nhìn người bên cạnh, xác định ngoại trừ vị tổng giám đốc này, những người còn lại đều không có vật như vậy.

Tháp Thiên Khải đặc biệt thích như vậy sao?

Vẻ trên mặt người ta cái thứ đồ chơi gì vậy?

Tháp Thiên Khải đã nói qua, những người này bởi vì là linh hồn thể xuyên qua, vì đã ở trong Tháp Thiên Khải nên đến những thế giới này cũng tương đương với nhân vật chính giả...

Nguyên thoại của Tháp Thiên Khải không phải như vậy, nhưng dù sao cũng là ý tứ này.

Minh Thù nhìn Cố Tích bị ôm lên xe, tổng tài đại nhân cũng lên xe theo.

Minh Thù ném thú nhỏ ra: "Đi đâm bánh xe hắn."

Thú nhỏ: "..."

Con sen, ngươi mẹ nó coi ta là cái gì!!

Thú nhỏ tức giận đến không chịu được nên đem toàn bộ mấy cái bánh xe đâm hết.

Ghét con sen nhất!

Ngược đãi động vật!

Biết ngay là tiểu yêu tinh!

Không có lông đều xấu xa!!

Mọi người thấy chiếc xe kia bỗng nhúc nhích, chợt dừng lại, bánh xe xẹp xuống với tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được.

Đám người: "..."

Tổng giám đốc giá trị liên thành mua bản limited, bánh xe lại xẹp.

Đây là xe giả a!?

Văn Địch V: Tình tứ cần thận trọng. [ảnh][ảnh][ảnh]

Phía trước hai tấm là tổng giám đốc ôm Cố Tích vô cùng tình cảm đi từ bên trong ra.

Bức ảnh tiếp theo là thảm trạng của bánh xe.

[hàng phía trước ăn dưa.]

[tình huống này là thế nào?]

[tôi vừa thấy có người phát, là tổng giám đốc của Hằng Phong a! Người bị hắn ôm tựa như là người mới, a a, tôi cũng muốn được tổng giám đốc ôm kiểu công chúa.]

[ha ha ha ha, Địch Tử đang ở hiện trường sao? Đây chính là hiện trường tai nạn xe cộ trong truyền thuyết sao.]

[đây có phải là @ Rolls-Royce]

[đây là xe giả a? Xe này thế nhưng là phòng chống bạo loạn, làm sao lại xuất hiện tình huống như vậy? Cái này hoàn toàn không khoa học!!]

Không ít người vạch trần điểm này, khu bình luận trong lúc nhất thời trở thành khu giao lưu của các đại lão.

Đừng nói phòng ngừa bạo loạn, ngươi có là đặc ruột nhưng thú nhỏ muốn đâm xẹp cũng có thể.

Thú nhỏ xuất thủ, thiên hạ vô địch!

Quần chúng tại hiện trường không nhìn thấy tình huống trong xe như thế nào, nhưng một màn như thế, đoán chừng người trong xe cũng không tiện xuống tới.

Sau đó vệ sĩ tiến lên xua tan đám người, tổng giám đốc ôm Cố Tích đổi xe.

Nhưng mà đổi một cỗ liền xẹp một cỗ.

Thôi Cảnh Dương sắc mặt khó coi, ở trước mặt Cố Tích mất mặt như vậy, đem mặt mũi tổng giám đốc này của hắn vứt ở chỗ nào!

"Thôi tổng, có chút không đúng."

Thôi Cảnh Dương lặng lẽ nhìn qua, hắn có thể không biết?

Chiếc xe kia của xảy ra vấn đề đã rất quỷ dị, hiện ở đây lại nhiều chiếc xe đồng thời xảy ra vấn đề.

"Thôi tiên sinh, tôi không có việc gì, cũng không cần đi bệnh viện." Cố Tích tri kỷ nói: "Tôi hơi đói, vừa rồi tôi để trợ lý mua một chút cháo ngay tại nhà xe bên kia, Thôi tiên sinh không chê có thể cùng tôi ăn chung được chứ?

Cố Tích cho Thôi Cảnh Dương một bậc thang tốt.

Thôi Cảnh Dương gật đầu.

Hắn ôm Cố Tích ra đi về phía nhà xe bên kia.

Đám người bị vệ sĩ xua tan một ít nhưng cũng còn không ít người vây xem.

Minh Thù rất dễ thấy, Cố Tích liếc mắt liền thấy được.

Có lẽ là thần sắc Cố Tích không đúng, Thôi Cảnh Dương cũng nhìn theo.

Minh Thù cười tủm tỉm phất tay chào hỏi.

Cố Tích nhíu mày, tầm mắt quét về phía Thôi Cảnh Dương.

Thôi Cảnh Dương nhìn chằm chằm bên kia, tựa hồ nhìn đến trợn tròn mắt.

"Thôi tiên sinh?"

Cố Tích liền gọi hai tiếng, Thôi Cảnh Dương mới hoàn hồn, Cố Tích nhìn về phía Minh Thù bên kia, trong con mắt xinh đẹp xẹt qua một tia chán ghét.

-

tổng giám đốc tập đoàn Hằng Phong thăm đoàn làm phim của người mới, hiện trường xe sang trọng nổ bánh

Miếng dưa này quần chúng bát quái ăn đến rất vui vẻ.

Mà thân phận của Cố Tích cũng bị lột ra.

Lúc đầu còn tưởng rằng là người mới dùng quy tắc ngầm với tổng giám đốc, kết quả người ta là thiên kim tiểu thư Cố Thị.

Bất quá Cố thị cùng tập đoàn Hằng Phong chênh lệch rất xa nên vẫn có người cảm thấy Cố Tích đang trèo cao.

Trong lúc nhất thời tin tức liên quan tới Cố Tích cũng không được khá lắm.

Bất quá có Cố gia cùng Thôi Cảnh Dương cản trở cho cô ta nên cũng không nhấc lên được đợt sóng gì.

Không thể nói Cố Tích, vậy liền nói tổng giám đốc Hằng Phong, hiện trường thăm đoàn làm phim, sự việc nổ bánh xe thần bí.

Đường đường là tổng giám đốc tới đón nữ hài tử, kết quả lại bị nổ bánh xe.

Đây chính là tình tứ thất bại trong sách giáo khoa.

Đương nhiên càng nhiều người hiếu kì đến cùng là làm sao làm được.

Người trên internet tự động mở đại não, từ xe giả đến các loại chuyện lạ kì quái.

*

Thôi Cảnh Dương: Cho nên bánh xe của ta đến cùng là làm sao lại nổ? Mẹ! Đây chính là Rolls-Royce!! Làm sao lại nổ bánh xe!!

Thú nhỏ: Hết thảy đều có khả năng.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1333: Phản Quang Mà Đi (9)

Văm phòng tổng giám đốc tập đoàn Hằng Phong.

Thôi Cảnh Dương nhìn tài liệu thư ký đưa ra..

Đây đều là toàn bộ cuộc đời của Văn Địch, ngay cả việc không phải con ruột của Cố gia cũng đều ở đây.

Những tài liệu này lúc trước hắn đã nhìn qua.

Bởi vì hắn đang theo đuổi mỹ nhân, mỹ nhân rất ghét người này nên hắn liền thêm chút lửa để nhận được nụ cười của mỹ nhân.

Nhưng là...

Chẳng biết tại sao, ngày đó thấy được cô ấy lại luôn cảm thấy không thích hợp.

"Tổng giám đốc, vị Văn tiểu thư này..." Thư ký muốn nói lại thôi, không biết Thôi Cảnh Dương có tâm tư gì.

Thôi Cảnh Dương đập tư liệu về phía thư ký, trang giấy bay tán loạn, thư ký không dám động đậy chút nào.

"Lần trước tôi để các ngươi phong sát cô ta, vì sao cô ta còn đóng phim được?"

Mồ hôi lạnh của thư ký chảy ròng ròng: "Tổng giám đốc, bộ phim « Phong Hoa » là cô ta đã ký trước đó, tôi đã liên lạc qua đoàn làm phim nhưng đoàn làm phim bên kia nói đạo diễn Hạ không cho đổi người..."

"Tiền không đủ?"

"Không phải, lúc trước Văn Địch tiến vào giới giải trí chính là đạo diễn Hạ nâng đỡ, cô ta có thể nổi tiếng cũng có một nửa công lao của đạo diễn Hạ."

Thư ký giải thích rõ ràng.

Đạo diễn Hạ...

Thôi Cảnh Dương suy nghĩ lại vị đạo diễn Hạ này một chút, vị đạo diễn này xuất thân hào môn, lúc còn trẻ đã say mê quay phim.

Tại giới giải trí thì vị đạo diễn Hạ này có thể nói là vô cùng độc lập

Văn Địch trước khi làm việc với hắn vẫn là người mới không có chút kinh nghiệm diễn xuất nào liền có thể nổi tiếng như vậy.

Thôi Cảnh Dương biểu lộ hơi không tốt: "Mặc kệ các người dùng biện pháp gì, tôi không muốn thấy cô ta xuất hiện trên màn ảnh!"

Thư ký: "..."

"Nghe thấy chưa?"

Thư ký vội vàng đáp ứng: "Vâng."

-

Vừa ghi hình xong tại căn cứ truyền hình điện ảnh Phong Hoa, đoàn làm phim vốnà ra ngoài để quay ngoại cảnh.

Ngoại cảnh đều tương đối vất vả, đặc biệt là thời điểm bay tới bay lui.

Trong kịch bản tiên hiệp đều không tránh khỏi việc bay lượn.

Mình Thù rất muốn nói cho đạo diễn biết, trẫm biết bay nha!

Đương nhiên, nếu nói như vậy cô có thể sẽ bị tóm đi giải phẫu.

"Tiểu Địch Tử, chịu đựng một chút, sáng mai quay xong sau đó liền dễ dàng." Đạo diễn Hạ đau lòng vỗ vỗ bả vai cô, cho cô một lời động viên.

Minh Thù gặm đùi gà: "Lần trước ông cũng nói như vậy."

Nếu không phải nể mặt đùi gà, trẫm sớm đac trở mặt.

Đạo diễn Hạ xấu hổ: "Đứa nhỏ này, chỉ học được cái mạnh miệng."

Tại thời điểm Minh Thù chuẩn bị mở miêng, đạo diễn Hạ nhanh chóng nói sang chuyện khác: "Tôi nói sơ với cô qua phân cảnh ngày mai, cô phải nhảy từ nơi đó xuống, cô đừng sợ, phía dưới có phòng hộ..."

Minh Thù ừ một tiếng, không quá để ở trong lòng.

Cảnh diễn này là nữ chính đoạn tuyệt quan hệ cùng nam chính, được cho là tương đối quan trọng.

"Được rồi, cô về nghỉ ngơi trước đi."

"Được rồi đạo diễn."

Minh Thù sớm đã muốn đi, nhưng là đạo diễn Hạ không cho.

Minh Thù lấy xe máy điện của nhân viên công tác xuống núi.

Bị cướp, nhân viên công tác có chút im lặng.

Hiện tại bọn họ cũng quen thuộc với vị Ảnh hậu này, như thế mới tươi mát thoát tục.

Bên người cô không có người trợ lý coi như xong đi, ngay cả xe cũng đều không có.

Cả ngày ôm đồ ăn vặt độc lai độc vãng.

Có nghệ sĩ nào dám ăn giống cô như thế, không sợ béo lên sao?!

Những lời đồn trên mạng kia cùng trải qua khoảng thời gian ở chung này, bọn họ cảm thấy kia chính là nói bậy...

Một Ảnh hậu vừa nhìn thấy đồ ăn liền không chịu đi, làm sao có thời gian leo lên giường người khác làm tiểu tam.

Nếu quả thật là như thế, vậy khẳng định là người khác lấy đồ ăn dụ dỗ...

Trở lại khách sạn dưới núi, Minh Thù nghỉ ngơi trước một trận sau đó mới rửa mặt xuống dưới ăn cái gì.

Nơi này cũng là địa điểm tương đối lôi cuốn để quay phim, trong quán ăn còn những đoàn làm phim khác.

Minh Thù không che lại tí nào, cứ như vậy đi ngang qua.

"Kia là Văn Địch a?"

"Cô ta...

"Trên mạng có nhiều tin xấu như vậy..."

Đương nhiên cũng có một vài du khách là fan cuồng.

-

"Tiểu ca ca."

Minh Thù đứng bên mép bàn mỉm cười nhìn nam nhân ngồi trong nơi hẻo lánh.

Lương Triệt: "..."

"Có thể ngồi không?"

Minh Thù mặc dù đang hỏi nhưng người đã ngồi xuống, mà lại ngồi bên cạnh hắn.

Lương Triệt: "..."

Lương Triệt để sách trong tay xuống: "Tại sao cô lại ở chỗ này?"

Lần trước sau khi cô đột nhiên rời đi, bọn họ cũng chưa từng gặp mặt lại.

Sau đó liền nghe nói đoàn làm phim Phong Hoa đi quay ngoại cảnh.

"A, tôi còn tưởng rằng là anh theo chân tôi đến đây chứ."

Lương Triệt: "..."

Mặc dù không phải theo chân cô đến, nhưng hắn nghe nói Phong Hoa quay ngoại cảnh ở đây nên cùng người trong phòng làm việc trao đổi nhiệm vụ mới tới đây được.

Đương nhiên Lương Triệt sẽ không nói cho Minh Thù biết.

"Chẳng lẽ tôi đã hết thời rồi, ngay cả một chó săn cũng không muốn chụp tôi sao?"

Nói xong Minh Thù lấy điện thoại ra nhìn một cái weibo hôm qua cô phát, bình luận phía trên vừa phát ra tựa hồ đang an ủi cô.

"Còn chưa có hết thời nha."

"..." Ngày nào cô cũng lên hot search, có nơi nào đã hết thời?

Anti-fan của cô thật là xui xẻo.

Minh Thù để điện thoại xuống, nhìn Lương Triệt một chút: "A, chó săn như các người thật không có mắt nhìn."

Lương Triệt trầm mặc.

Hắn hình như không có chọc giận cô a!

"Tiên sinh, bò bít tết của ngài." Người phục vụ đem đồ ăn lên.

Thấy Minh Thù ngồi ở chỗ này hơi có chút kinh ngạc, cô ta đương nhiên biết đây là ai...

Chỉ là, vừa rồi không phải cô ấy ngồi bên kia sao?

Người phục vụ nhìn về phía Lương Triệt bên cạnh, con ngươi không khỏi sáng lên, nam nhân này thật là đẹp trai, cũng là minh tinh sao?

Hình như không có gì ấn tượng...

Người phục vụ vội vàng chặn lại suy nghĩ đang bay loạn: "Văn tiểu thư còn cần gì sao?"

Minh Thù nhìn về phía Lương Triệt: "Tiểu ca ca, mời khách chứ?"

Trong con ngươi của nữ sinh phảng phất mang theo một chút ánh sáng, thời điểm nhìn qua làm cho người ta muốn đắm chìm vào trong đó.

Lương Triệt xém chút bị nước bọt sặc chết.

Hắn hơi bối rối dời ánh mắt: "Cô muốn ăn gì thì chọn đi."

Minh Thù mặt mày hớn hở nói với người phục vụ: "Giống anh ấy!"

"Được."

Người phục vụ rời đi, Minh Thù chống cằm nhìn hắn, Lương Triệt đối mặt với bò bít tết, tay cầm dao hơi nắm chặt lại buông ra, cuối cùng đẩy tới.

"Cô ăn trước đi."

"Tiểu ca ca anh thật tốt." Minh Thù không khách khí.

"..."

Lương Triệt nhìn về phía đại sảnh, có không ít người đang nhìn về bên này.

Hắn đứng dậy: "Tôi đi rửa tay."

"Ồ." Minh Thù nhường đường cho hắn.

Lương Triệt đi toilet về, tại lúc đối diện cùng Minh Thù hơi dao động một lát, hạ giọng nói: "Cô ngồi bên trong."

"Vì sao?" Minh Thù một bên cắt bò bít tết một bên hỏi.

"Tôi thích ngồi bên ngoài." Lương Triệt thản nhiên nói: "Không thì tôi ngồi đối diện..."

Minh Thù lập tức chuyển vào bên trong.

Lương Triệt cảm thấy mình có chút quá phận, nhưng đáy lòng của hắn lại dâng lên một chút rung động.

Vị trí Lương Triệt chọn vốn chính là góc chết, Minh Thù ngồi bên trong liền cản được ánh mắt bên ngoài.

"Cô vẫn chưa tìm được trợ lý?"

Lương Triệt nhớ tới việc cô vẫn một thân một mình, nhịn không được hỏi một câu.

"Tìm người trông coi mình làm gì, không tìm."

Trợ lý tại vị diện này chính là chướng ngại tương thân tương ái lớn nhất của cô cùng đồ ăn vặt!

"Một mình cô..."

Lương Triệt nói nhỏ, phía sau không có nói tiếp.

Hắn đã hỏi rất nhiều...

"Một mình cái gì?"

"Không có gì."

Lương Triệt cúi đầu cắt bò bít tết, đao cùng đĩa va chạm phát ra thanh âm rất nhỏ.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1334: Phản Quang Mà Đi (10)

Lương Triệt cảm thấy tối hôm nay cũng không cách nào tiếp tục công việc, sau khi ăn xong liền cùng Minh Thù lên lầu.

"Anh ở tầng nào?"

"Tầng 8."

"Tầng 8 a..." Minh Thù đè tầng 8 xuống, lại đè xuống tầng kia của mình.

Lương Triệt ung dung thản nhiên liếc mắt nhìn.

Trong thang máy tĩnh mịch, Minh Thù tùy ý tựa vào tay vịn thang máy.

Bốn phía là gương trong suốt, có thể đem người chiếu lên không sót chỗ nào.

Đinh ——

Đến tầng 8, Lương Triệt dừng một giây rồi nhấc chân ra ngoài: "Lần sau ra ngoài nhớ che kỹ một chút."

Minh Thù hỏi lại: "Tôi xinh đẹp như vậy, tại sao phải che?"

Mỹ mạo chính là để người khác nhìn.

Chẳng lẽ lại còn có thể tự mình ngắm đến chết?!

Lương Triệt: "..."

Lương Triệt xin thua.

"Ài." Minh Thù đưa tay ngăn trở thang máy sắp đóng: "Tiểu ca ca, số điện thoại của anh bao nhiêu?"

-

Lương Triệt nhìn thang máy khép lại, số lượng nhảy lên dừng ở tầng 15.

Hắn tròng mắt nhìn dãy số trên màn hình điện thoại một chút, tâm tình hơi phức tạp.

Hắn ấn tắt màn hình.

Về đến phòng lại lấy điện thoại ra nhìn chằm chằm vào dãy số nửa ngày.

Giống như cái kia có manh mối đặc biệt gì.

Thật lâu, ngón tay hắn nhúc nhích đem dãy số lưu vào danh bạ.

Trong nháy mắt màn hình điện thoại tắt đi, trên danh bạ chỉ có một tên Văn Địch trơ trọi lẻ loi nằm trong đó.

Lương Triệt tắm rửa xong, đem ảnh chụp hôm nay bày ra, sau khi lọc xong liền phối với một bài biết rồi gửi cho phòng làm việc bên kia.

Hắn khép máy tính lại, vuốt vuốt mi tâm.

Nằm dài trên giường, lật qua lật lại không ngủ được.

Ngón tay hắn đụng tới điện thoại, một lát sau ấn mở điện thoại vào Weibo.

Mười phút trước cô vừa phát một tin Weibo.

Văn Địch V: Đừng cả ngày nhìn tôi chằm chằm như vậy, giới giải trí lớn như thế, các người muốn cùng hưởng ân huệ a!! Các người độc sủng tôi như thế, tôi sẽ ngượng ngùng.

Lương Triệt hơi buồn cười.

Nhưng nhìn đến những bình luận kia, Lương Triệt lại không nhịn được nhíu mày.

Lương Triệt thoát khỏi Weibo, mở ra một tin nhắn.

[lương: Tra một chút tin tức mang tính chân thật trước đó của Văn Địch.]

[gần mực thì đen: Lương ca, trước đó không phải anh không muốn chúng ta làm, hiện tại lại muốn theo sao?]

[lương: Không cần, tra rõ ràng là được.]

[gần mực thì đen:... Được.]

[lương: Hỏi cậu một việc.]

[gần mực thì đen: Lương ca cứ hỏi.]

Lương Triệt nửa ngày cũng không có động tĩnh.

[gần mực thì đen:???]

[gần mực thì đen: Lương ca có chuyện gì a?]

[lương: Không có việc gì]

[gần mực thì đen:??]

Lương Triệt để điện thoại xuống lại càng ngủ không được, hắn thay quần áo, rời khỏi phòng xuống lầu ra ngoài đi dạo.

Lúc này trời tối người yên, bốn phía không có một ai.

Gió đêm mang theo một chút hơi lạnh, hắn không có mục đích đi lên phía trước, cũng không biết mình đi đến đâu, cuối cùng tìm một nơi ngồi xuống.

Lương Triệt không biết mình ngồi bao lâu, mãi đến lúc hắn nghe thấy thanh âm rất nhỏ.

Thời điểm hắn đứng dậy chuẩn bị rời đi, bên tai nghe được hai chữ Văn Địch.

-

Minh Thù bị chuông cửa đánh thức, cô lật đi lật lại trên giường vài vòng, tiếng chuông kia không có ý muốn dừng lại mới bất đắc dĩ đi mở cửa.

"Ai vậy..."

Minh Thù thấy rõ người đứng bên ngoài, suy nghĩ mơ mơ màng màng của cô hơi tỉnh lại.

"Tiểu ca ca, nửa đêm gõ cửa phòng tôi, muốn làm ấm giường sao?"

Lương Triệt có loại xúc động muốn rời đi.

"Có thể vào không?"

Minh Thù cười hạ: "Tùy ý."

Lương Triệt nhìn bên ngoài một chút, dường như xác thực không có dị thường gì mới đi vào.

Phòng của Minh Thù có chút loạn, quần áo cùng đồ ăn vặt đều chiếm nửa giang sơn.

"Chuyện gì." Minh Thù ngồi ở mép giường, ánh mắt tùy ý dò xét hắn: "Hơn nửa đêm sẽ không thật sự muốn làm ấm giường chứ?"

Tóc cô rối loạn còn buồn ngủ, vô cùng đáng yêu.

Váy ngủ chỉ che lại phần đùi, lộ ra đôi chân thon dài trắng nõn.

Cởi đi những trang phục kia vẫn đẹp đến khiến người ta động tâm.

Ánh mắt Lương Triệt dừng lại tại không trung, đưa tới một cây bút ghi âm, ngữ khí thản nhiên: "Tự cô nghe đi."

Minh Thù ngờ vực nhận lấy bút ghi âm.

Thanh âm đối thoại của một nam một nữ từ trong bút ghi âm truyền tới.

Nữ: "... Yên tâm... Không có việc gì, chỉ là hù dọa cô ta một chút."

Nam: "Thật sự... Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?"

Nữ: "Phía dưới có đệm khí..."

Nam: "Sau đó sẽ nói thế nào..."

Nữ: "Anh đến lúc đó... Trục trặc là được rồi, dù sao tình huống như vậy cũng không phải là không có qua, lúc đầu... Nguy hiểm..."

Hai người nói chuyện ép tới thấp giọng, khả năng Lương Triệt cách chỗ đó hơi xa nên ghi cũng không được rõ ràng.

Giọng của nữ nhân là Hồ Hinh.

Thanh âm của nam nhân có chút lạ lẫm.

Hồ Hinh là muốn để thời điểm sáng mai cô quay phim trực tiếp té xuống?

Kích thích như thế sao?

Hù chết trẫm!

Đánh không lại trẫm liền làm loại âm mưu quỷ kế này?

"Cô không sao chứ?" Lương Triệt liếc nhìn cô một cái: "Cần báo cảnh sát không?"

"Chỉ bằng một cái ghi âm làm sao báo cảnh?"

Lương Thần trầm mặc, quả thực báo cảnh sát cũng vô dụng, ghi âm mặc dù có thể làm chứng nhưng người bên trong chỉ cần không thừa nhận, hoặc nói chuyện bọn họ nói không phải chuyện này liền hoàn toàn không có cách nào.

Minh Thù đem bút ghi âm trả lại hắn, giữa lông mày mang theo ý cười nhàn nhạt: "Cảm ơn tiểu ca ca nhắc nhở, chuyện này tự tôi có thể giải quyết."

Lương Triệt cảm thấy mình cố ý tới nhắc nhở cô đã vượt qua hành vi của hắn.

Cho nên nghe thấy Minh Thù nói như vậy hắn liền gật gật đầu, duỗi tay nắm lấy một đầu bút ghi âm, muốn lấy bút ghi âm về.

Nhưng lực đạo của đầu kia cũng không có biến mất.

Lương Triệt hơi không hiểu nhìn cô.

Minh Thù nhìn hắn cười cười, ngón tay buông lỏng, lại cầm cổ tay hắn.

Ngón tay của cô ấm áp, trong nháy mắt nhịp tim của Lương Triệt dừng lại, sau đó nhanh chóng nhảy lên.

Thẳng thắn phanh ——

Nhịp tim đập như sấm.

Huyết mạch phẫn trương.

Lực đạo trên cổ tay xiết chặt.

Minh Thù kéo người về phía mình.

Thân thể Lương Triệt đè xuống, hai người ngã xuống giường.

Tay hắn đụng phải bên hông cô, cho dù là cách một lớp vải cũng có thể cảm giác được làn da tinh tế của cô.

"Cô..."

Minh Thù nâng cằm hắn, đem chữ phía sau chặn lại trong cổ họng.

Lương Triệt hơi trừng lớn mắt, trong mắt hắn chiếu đến khuôn mặt trắng nõn tinh tế của cô, cơ hồ không nhìn thấy một chút lỗ chân lông nào.

Hơi thở trên người cô càng rõ ràng hơn, dán lên bờ môi hắn giống như vải bông mềm mại.

Trong đầu Lương Triệt là một trận mê muội, không biết mình hôn ở chỗ nào.

Khoảng chừng mười giây sau.

Hắn có chút bối rối đẩy Minh Thù ra, lảo đảo đứng vững thân thể, che lại bên tai ửng đỏ một mảnh như thiêu như đốt.

Minh Thù buồn cười nhìn hắn, ngữ khí tùy ý: "Hôn một chút mà thôi, đến mức đó sao, nhìn dung mạo ủa anh thật đẹp mới hôn anh."

Câu nói sau cùng kia giống như một chậu nước lạnh tạt vào người Lương Triệt.

Nhịp tim đang đập kịch liệt liền bình phục lại.

"Văn tiểu thư, tôi không có hứng thú cùng cô chơi những trò chơi kia, mặc kệ cô coi trọng tôi cái gì đều dừng lại ở đây đi.

Hắn quay người rời đi.

Lương Triệt đi tới cửa cũng không nghe thấy thanh âm gì, mượn thời điểm đóng cửa hắn nhìn lướt qua bên trong một chút.

Nữ sinh chống đỡ trán, bóp mặt.

Thẳng nam Thù đang suy nghĩ.

Để ngươi tiện miệng.

Thế nhưng nhịn không được a...

Liền chọc tức hắn một chút.

Lần sau còn muốn hắn tức giận, nhìn hắn xù lông thì làm sao được?

Lương Triệt buông tay, cửa tự động khép lại đem hai người cách ra.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1335: Phản Quang Mà Đi (11)

Thiếu nữ đứng trên vách núi, tay áo bồng bềnh, phảng phất bất cứ lúc nào cũng sẽ bay theo gió.

Nếu như bỏ qua sẽ thấy đối diện cô là một cái quạt lớn đang thổi về phía cô.

Minh Thù thần sắc bi thương, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt nhưng vẫn chưa rơi xuống.

Lúc này tất cả mọi người đều chú ý về bên này, phảng phất bị cô cuốn vào trong diễn xuất.

La Khải đứng đối diện, thần sắc hắn khẩn trương: "Phong Hoa muội tới đây trước, chúng ta có chuyện gì cứ từ từ nói."

Minh Thù nhếch miệng, lộ ra một nụ cười nhợt nhạt: "Từ từ nói cái gì? Giữa chúng ta sớm đã không có cách nào nói chuyện tốt."

Má ơi, diễn thật tốt!

Tưởng niệm đồ ăn vặt của trẫm.

La Khải tiến lên một bước: "Muội nghe lời, tới..."

Minh Thù lui về sau, chân đạp đến biên giới, đá vụn sột soạt lăn xuống dưới.

Cô gằn từng chữ một: "Giữa chúng ta... Giữa chúng ta cách huyết thâm thù đại hận, hôm nay cứ kết thúc như vậy, ngày gặp lại chính là kẻ thù!"

Lúc này trên gương mặt thiếu nữ tuyệt vọng cùng giãy dụa, phảng phất có thể khiến người ta cảm động theo.

Ánh nắng từ mây chói ra, một sợi chỉ gắn trên người cô, cô bỗng nhiên lui về phía sau.

Váy trong không khí xẹt qua một đường vòng cung rơi xuống dưới.

"Phong Hoa!"

Nam tử quát to một tiếng nhào ra, tựa hồ muốn tóm lấy thiếu nữ đang rơi xuống dưới.

Biến cố ở một khắc đó, sợi dây trên người La Khải đột nhiên bị đứt lao về phía dưới.

La Khải chỉ cảm thấy tiếng gió ong ong rót vào trong tai.

Trong đầu hắn có chút trống rỗng.

Dây bị đứt rồi?

"A —— "

Tiếng thét chói tai chậm nửa nhịp rơi vào tai các nhân viên công tác bên trên.

La Khải rơi xuống nệm hơi, nhân viên công tác bên dưới cùng nhau tiến lên.

Minh Thù đã trở lại phía trên, sắc mặt Hồ Hinh trắng bệch tựa hồ bị doạ sợ, không làm ra bất kỳ phản ứng nào.

Minh Thù đi về phía cô ta, tại thời điểm đi ngang qua, giọng nói mỉm cười rơi vào trong tai Hồ Hinh: "Lần sau nếu cô mua người giết tôi, người có khả năng chết trước chính là bạn trai cô, tôi còn rất chờ mong."

Hồ Hinh kinh hãi.

Sao lại thế...

Làm sao cô ta lại biết?

Hồ Hinh nhìn sang, Minh Thù đã rời khỏi cùng nhân viên công tác xuống dưới.

Hồ Hinh chỉ cảm thấy lạnh cả người.

-

La Khải không có việc lớn gì, chỉ là bị kinh hãi, dù sao cũng đột nhiên từ trên cao rơi xuống.

Mọi người ở đây hỏi han ân cần với La Khải tới thời điểm cảnh sát đến.

Nhìn thấy cảnh sát, vẻ mặt Hồ Hinh càng tái nhợt, đương nhiên lúc này tất cả mọi người đều cảm thấy là bởi vì cô ta sợ La Khải xảy ra chuyện gì.

"Ai báo cảnh sát?"

"Không phải nói là ngoài ý muốn sao? Làm sao còn báo cảnh sát?"

"Không biết a..."

Đám người nghị luận ầm ĩ.

Cảnh sát tra hỏi người trong cuộc, biết được phía dưới có đệm cũng không xuất hiện nguy hiểm gì lớn.

Nhưng đối với việc được phụ trách, cảnh sát vẫn yêu cầu kiểm tra xảy dây treo bị xảy ra chuyện.

Cảnh sát để người chuyên nghiệp kiểm tra.

Kết quả rất ngoài ý định, dây treo có vết tích rõ ràng bị người ta phá hỏng.

Việc này nếu không ai báo cảnh sát, người phụ trách chỉ cần nói là ngoài ý muốn cũng sẽ không ai nhìn ra được cái gì.

Bởi vì liên quan đến mưu hại tính mạng nên người phụ trách chỗ đó bị đưa đi.

Trong lúc nhất thời đoàn làm phim có chút bàng hoàng.

"Làm sao còn liên lụy đến án mạng..."

"La Ảnh đế có phải là đắc tội với người nào không?"

"Ai, thật đáng sợ..."

"Được rồi được rồi, đều trở về đi, hôm nay nghỉ ngơi trước." Đạo diễn Hạ trầm mặt quát lớn.

Đạo diễn Hạ lên tiếng, mọi người nào dám tiếp tục bàn luận liền ai về chỗ người nấy.

Đạo diễn Hạ thăm hỏi La Khải hai câu cũng rời khỏi theo.

Minh Thù là người cuối cùng ở lại.

Hồ Hinh nghiêm mặt, lúc này đối đầu với ánh mắt của Minh Thù, trong lòng có một chút bối rối vô hình.

Minh Thù nhấc ngón tay chỉ mình: "Tôi báo cảnh sát."

Vỏ mình mình tự vác, không thể để cho người khác đoạt công lao.

Hồ Hinh: "..."

-

Minh Thù trở lại phòng mình, trước phòng cô có một người đang đứng.

Minh Thù đi qua: "Tiểu ca ca, có chuyện gì sao?"

Lương Triệt dò xét cô bằng hai mắt, lãnh đạm nói: "Đi ngang qua."

Minh Thù vừa mở cửa vừa nói: "Anh ở tầng 8, có thể đi ngang qua đến nơi này của tôi sao?"

Lương Triệt cũng không có ý đi vào.

Thần sắc hắn lạnh lùng: "Tôi theo dõi nghệ sĩ ở cùng tầng này."

"Quản lý của khách sạn không được nha, chó săn các người đều có thể tùy tiện ra vào."

Lương Triệt: "..."

Cảm giác trái tim bị nhói một cái.

"Bất quá tôi vẫn rất hoan nghênh anh." Minh Thù đứng bên trong cửa: "Muốn đi vào không?"

"Tôi còn có việc."

Minh Thù nhún vai: "Hẹn gặp lại."

Lương Triệt: "..."

Lương Triệt cũng không biết mình như thế nào, nhấc chân rời đi.

Hắn đi lên chỉ là muốn xác định một chút cô có sao không.

Vừa rồi chuyện cảnh sát đến, rất nhiều người trong khách sạn đều biết.

Lương Triệt không tiếp tục chờ nữa, trực tiếp lên đường trở về.

-

Buổi chiều Minh Thù liền nghe nói Hồ Hinh bị mang đi.

Người kia chỉ vì tiền, hiện tại bị bắt vào cục cảnh sát đương nhiên sẽ trực tiếp bán Hồ Hinh đi.

Hồ Hinh lúc đầu cũng nghĩ đến đơn giản.

Phía dưới có đệm cũng sẽ không chết người, bình thường loại tình huống này đều sẽ quy kết là ngoài ý muốn.

Nhưng cô không nghĩ tới người xảy ra chuyện là La Khải, mà vốn nên xảy ra chuyện là người kia, lại còn báo cảnh sát!

Hồ Hinh không thừa nhận, bởi vì không có chứng cớ gì nên Hồ Hinh rất nhanh liền được nộp tiền bảo lãnh ra.

Bất quá việc này vẫn là bị đưa ra ánh sáng.

Trong lúc nhất thời tin tức liên quan tới Hồ Hinh đều ùn ùn kéo đến.

Có tin đã đưa tới mức độ "Mua hung thủ giết người".

Ánh mắt nhân viên công tác trong đoàn làm phim nhìn cô ta cũng trở nên cổ quái.

Hồ Hinh mỗi ngày đều không dễ chịu, phim tự nhiên diễn cũng chẳng ra sao cả, đạo diễn Hạ mỗi ngày đều gầm thét.

Mà La Khải biết chuyện này thái độ cũng có chút vi diệu.

Dù không trực tiếp cùng Hồ Hinh xung đột nhưng rõ ràng đã xa lánh nhiều hơn so với trước đó.

La Khải điều chỉnh tốt cảm xúc, tiếp tục quay phim.

Đáng tiếc bởi vì xuất hiện việc ngoài ý muốn này nên có chút bóng ma tâm lý.

Phân cảnh kia đạo diễn Hạ vẫn luôn không hài lòng.

Không ngừng NG, nhân viên công tác tự nhiên cũng có lời oán giận.

Nhưng bọn họ chỉ có thể nhịn.

Minh Thù cùng nhân viên công tác ngồi xổm ở một bên gặm đùi gà: "Các người nói, còn bao lâu nữa hắn mới có thể qua?"

"Ba lần."

"Năm lần đi."

"Tôi đoán mười lần trở lên." Minh Thù nháy mắt ra hiệu với bọn họ: "Tôi thắng các người mời tôi ăn đùi gà a."

Nhân viên công tác: "..."

Bọn họ tại sao lại muốn ngồi xổm ở đây cùng cô cá cược chuyện nhàm chán như vậy?

Một Ảnh hậu có thể có chút hình tượng của Ảnh hậu hay không?

Đây là Ảnh hậu ngồi xổm sao?!

Minh Thù cuối cùng vẫn tự nhiên ăn đùi gà.

Đoàn làm phim lại trằn trọc hơn hai tháng, Phong Hoa chính thức ngừng quay.

Sau khi kết thúc, Minh Thù có chút cảm khái: "Hi vọng lần sau còn có thể cùng các người ở chung một chỗ sáng tạo huy hoàng."

Tổ công tác: "..."

Không không không...

Bọn hắn nuôi không nổi!

Đoàn làm phim Phong Hoa quan bác: Chúc mừng Phong Hoa ngừng quay! Nhưng chúng ta hẳn là lịch sử đệ nhất bị nữ chính ăn chết đoàn làm phim.

Phía sau là một đống ảnh.

Hình ảnh bên trong là ánh mắt đám huynh đệ bị đoạt đồ ăn ngon đang nhìn chằm chằm cô gái.

Minh Thù ở giữa, trước mặt cô là con cua cực lớn, cô đang giơ một cái càng của con mua mỉm cười nhìn màn ảnh.

Phía dưới là một đám anti-fan chen chúc mà tới vì Minh Thù "Gửi lời chào".

Biểu thị bọn họ vẫn luôn ở đây, lấy mục tiêu muốn cô lăn ra khỏi giới giải trí, kiên định không thay đổi chấp hành phương châm bôi đen cô.

*

Vì time không cho phép nên mỗi ngày tớ up 3 chap thôi a! 😩

😩 có time sẽ bù lại □

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1336: Phản Quang Mà Đi (12)

Hôm nay chính là ngày đoàn làm phim Phong Hoa tổ chức yến hội mừng lễ kết thúc.

Lúc này Minh Thù còn đang trên yến hội, dù sao nhiều đồ ăn ngon như vậy sao có thể bỏ qua.

Minh Thù làm nữ chính nên ngồi bên cạnh đạo diễn Hạ

Đạo diễn Hạ bị kính rượu hơi nhiều, uống đến say khướt.

"Tiểu Địch Tử a, cô thật sự rất thích hợp đi con đường này, có thiên phú giống như cô, trong giới giải trí này không tìm được mấy người."

Đạo diễn Hạ nói chậm rãi.

Trong bữa tiệc linh đình chợt có thanh âm mơ mơ hồ hồ.

"Cô tuyệt đối không nên đi đường khác, người cả đời này a, một khi đi nhầm đường, muốn quay đầu sẽ rất khó khăn."

"Đạo diễn Hạ, hiện tại là có người đang muốn bôi đen tôi."

Đạo diễn Hạ thở dài: "Cô biết mình đắc tội với người nào sao?"

"Hơi nhiều..."

Đạo diễn Hạ trừng cô.

Minh Thù cười một chút: "Không phải là người kia của Hằng Phong sao." Là tổng giám đốc trên mặt khắc chữ X a!

Đạo diễn Hạ dựng râu trừng mắt: "Cô biết mình đắc tội với ai còn lơ đễnh như thế?"

Minh Thù nói: "Hằng Phong lại không thể một tay che trời, hắn nói phong sát tôi liền phong sát tôi. Tôi dễ bị ức hiếp như vậy sao?"

Hằng Phong rất lợi hại nha, nhưng trong giới giải trí này là một khối, không phải một mình Hằng Phong định đoạt.

Thực sự không được liền để Hài Hòa Hiệu kiếm tiền, trẫm tự mình xuất tiền mua đồ... Không phải, quay phim.

【... 】 ký chủ cái này không được.

Vì cái gì không được? Trước đó ta giúp ngươi làm xằng làm bậy! Bây giờ người không giúp ta? Lấy kỹ thuật của ngươi, tay không bắt sói kiếm tiền không dễ dàng sao?

【... 】 cái gì làm xằng làm bậy, nơi nào có làm xằng làm bậy?

Hài Hòa Hiệu giãy dụa một chút, thả cho Minh Thù xem một đoạn tiểu yêu tinh đánh nhau để Minh Thù lãnh tĩnh một chút.

Minh Thù đen mặt che giấu nó đi.

Còn dám thả tiểu yêu tinh đánh nhau cho trẫm xem!!

"Nói thì nói như thế, nhưng nếu như bị khắp nơi chèn ép, tóm lại là khó mà đi xa."

Những minh tinh kia đều không phải phù dung sớm nở tối tàn sao?

Vừa mới toả sáng một chút liền biến mất không thấy tăm hơi.

Hắn không muốn nhìn thấy cô gái này dừng bước tại đây.

Cô hẳn là đi được càng xa sẽ càng đứng được cao hơn.

"Bất quá tôi nhìn cô tâm tính không tệ." Năm đó hắn quả nhiên không nhìn lầm người, đạo diễn Hạ vỗ vỗ bả vai cô: "Như vậy là được rồi, phần lớn người đều là tâm tính không ổn định mới dẫn đến thất bại, chỉ cần cô bảo trì tâm tính, hết thảy đều sẽ khá hơn."

"Có đùi gà ăn là tốt rồi." Trẫm không kém chọn.

Đạo diễn Hạ nghẹn họng.

"Cô đến cùng... Làm sao bảo trì dáng người?"

Hắn gặp phải những nữ minh tinh kia, người nào đều không phải ăn một chút sẽ không ăn nữa chứ?

Thỉnh thoảng phóng túng một chút lại liều mạng giảm cân.

"... Trời sinh đi, không được ghen ty."

Đạo diễn Hạ lại nghẹn họng tập hai.

Cái nha đầu chết tiệt này!

Hắn đưa cho Minh Thù một tấm danh thiếp: "Cô đi tìm người này, bên kia hắn có một bộ phim, tôi gọi hỏi thăm rồi, cô đi qua thử vai là được."

Minh Thù sửng sốt một chút.

Cô xoa xoa tay, tiếp nhận danh thiếp.

Đạo diễn Hạ lại nói: "Bất quá cô có thể qua được hay không còn phải xem chính bản thân cô."

"..."

Còn tưởng rằng đột nhiên nữ thần may mắn giáng lâm cho đi cửa sau.

"Cảm ơn đạo diễn Hạ."

Minh Thù mời rượu đạo diễn Hạ, đạo diễn Hạ cười mắng hai câu.

Hồ Hinh ngồi ở một bên khác, thấy Minh Thù cùng đạo diễn Hạ cười cười nói nói, móng tay bóp vào trong thịt cũng không biết được.

Thời điểm kết thúc, Hồ Hinh ngăn Minh Thù lại: "Văn Địch, chúng ta đi xem!"

Cô ta ném câu nói này rồi khí thế hung hăng rời đi.

Minh Thù: "???"

Ngươi nói xong cũng không nghe ý kiến của ta sao?

Ai muốn đi theo ngươi xem chứ!

Chờ xem xong ngươi cũng không thể làm gì được ta a!

Cái nghệ sĩ khác đều có trợ lý đưa đón, Minh Thù thì một mình đi ra ngoài.

"Chị."

Cố Tích từ một bên khác tới, thấy cô lập tức kêu một tiếng.

Cố Tích mặc một chiếc váy kiểu mới, tóc hơi uốn lọn, xem xét chính là loại nhỏ nhắn xinh xắn ngon miệng kia... Không phải, là tiểu khả ái làm cho người ta yêu thương.

Cố Tích đến trước mặt Minh Thù, ôn nhu nói: "Chị, em thấy đoàn làm phim của chị đã quay xong, chúc mừng a."

"Có hồng bao không?"

Cố Tích: "..."

Cố Tích không biết nên làm biểu tình gì.

Lời này làm sao cô ta tiếp được?

"Tích Tích, sao lâu thế?"

Thôi Cảnh Dương đứng cách đó không xa, phía sau hắn là mấy tên vệ sĩ đứng thẳng tư thái vô cùng đạo lão.

Nhưng Minh Thù nhìn hắn chính là vì X.

Cái hình ảnh kia thật là đừng đề cập thêm kịch bản khác!!

Cố Tích quay đầu, nhẹ giải thích rõ: "Thôi tiên sinh, tôi gặp được chị tôi nên nói hai câu."

Thôi Cảnh Dương biết Cố Tích chán ghét người chị này, huống chi, hắn cũng không thích cô ta... dù dung mạo của cô ta so với Cố Tích xinh đẹp hơn nhiều.

Nhưng dù cho có khuôn mặt như thế hắn cũng không thích.

Về phần Cố Tích là người thế nào, hắn không quan tâm, hắn coi trọng chỉ là khuôn mặt của Cố Tích.

Ánh mắt Thôi Cảnh Dương một mảnh ám trầm, nói: "Nguyên lai Văn tiểu thư là chỉ của em, cùng đi chung đi."

"Chị, cùng đi chứ?" Cố Tích lập tức hỏi Minh Thù: "Sẽ có không ít người trong giới giải trí, em có thể giúp chị giới thiệu một chút."

Cố Tích cảm thấy cô nhất định sẽ đáp ứng.

Dù sao hiện tại cô cũng không có phim đóng.

"Không đi."

Minh Thù cự tuyệt dứt khoát làm Cố Tích bất ngờ.

Cô ta giống như lo lắng thuyết phục: "Chị, cơ hội như vậy rất khó được."

Minh Thù cực kỳ hào phóng mà nói: "Há, tặng cho ncoo nha."

Cố Tích: "..."

Cái gì cho!

Cái này rõ ràng là mình tìm cơ hội cho cô ta.

Minh Thù nhìn Thôi Cảnh Dương bên kia một chút, sau đó đi về hướng ngược lại.

Đợi một lát cô theo dõi Thôi Cảnh Dương, xem có thể giải quyết hắn hay không.

Thôi Cảnh Dương hoàn toàn không biết mình đã bị ghi vào sổ.

Thôi Cảnh Dương ở chỗ này tới rạng sáng mới rời khỏi.

Cố Tích đi cùng trợ lý, Thôi Cảnh Dương mang theo vệ sĩ về biệt thự của mình.

Trước đó chịu đựng không có phát tác, về tới địa bàn của mình không có gì tốt cố kỵ trực tiếp hỏi thư ký: "Chuyện của Văn Địch bây giờ cậu còn chưa làm tốt?"

"Tổng giám đốc, trước đó Văn Địch vẫn luôn quay phim tại nơi khác rồi mới trở về."

"Ở nơi khác không phải dễ giải quyết hơn sao? Các người có não hay không?" Thôi Cảnh Dương giận mắng một tiếng: "Được rồi, nhanh đi làm chuyện này."

Thư ký liên tục xác nhận.

Thôi Cảnh Dương lên lầu, đẩy cửa thư phòng ra.

Trong thư phòng là một vùng tăm tối làm Thôi Cảnh Dương khẽ nhíu mày.

Hắn đưa tay sờ chốt mở bên cạnh.

Cảm xúc lạnh buốt làm Thôi Cảnh Dương giật mình, còn chưa thu hồi tay, mu bàn tay liền bị thứ gì cắn một chút.

Lạch cạch ——

Chốt mở bị đè xuống.

Thư phòng sáng lên.

Thôi Cảnh Dương thấy rõ vật cắn mình, là đầu rắn, cuộn trên chốt mở, phun lưỡi loè loẹt nhìn không ra là cái chủng loại gì.

Trên mu bàn tay có hai điểm đang không ngừng chảy máu xuống

Huyết dịch đỏ tươi, hẳn là không có độc...

Thôi Cảnh Dương giống như phát giác được cái gì, bỗng nhiên nhìn vào trong phong.

Nữ sinh ngồi trên ghế tổng giám đốc của hắn, đang mỉm cười nhìn hắn.

"Thôi tiên sinh, chào buổi tối nha."

"Văn Địch!"

Thôi Cảnh Dương ngoài ý muốn trực tiếp hiện ra mặt.

Cô vào bằng cách nào?

"Thôi tiên sinh, anh không nên động nha." Minh Thù đưa tay ngăn cản hắn: "Vừa rồi rắn cắn anh là đi bảy bước ngã, anh đi bảy bước liền sẽ ngủm."

*

Hài Hoà Hiệu: Thiên đạo luân hồi, ông trời không bỏ qua cho ai.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1337: Phản Quang Mà Đi (13)

Thôi Cảnh Dương: "..."

Thôi Cảnh Dương nhìn vết thương trên mu bàn tay mình cũng không có cảm thấy dị thường gì.

Mà đi bảy bước ngã cái gì...

Làm sao nghe đều có điểm giống là nói bừa.

Dù sao cũng phải cẩn thận, hắn không nhúc nhích, ung dung thản nhiên sờ điện thoại trong túi quần.

"Văn Địch, cô muốn làm gì?"

"Ai nha, Thôi tổng hiểu tôi rất rõ nha, xem ra nghiên cứu tôi không ít, anh sẽ không phải là coi trọng dung mạo xinh đẹp của tôi chứ.

Thôi Cảnh Dương: "..."

Coi như dung mạo cô rất đẹp, hắn cũng hoàn toàn không có dục vọng!!

"Cô vào bằng cách nào?"

"Nhảy cửa sổ a." Minh Thù chỉ chỉ cửa sổ mở ra bên cạnh, tự tin nói: "Chuyện nhỏ."

Thôi Cảnh Dương nhìn cửa sổ mở ra, biểu lộ hơi khó coi: "Cô tới nhà của tôi làm gì?"

"Không muốn làm gì, muốn xem đào phạm một chút."

Đào phạm?

Cái gì đào phạm?

Cô đang nói hươu nói vượn cái gì?

Minh Thù quan sát thần sắc của Thôi Cảnh Dương, đáy lòng kết luận hắn hẳn là không có ký ức.

Linh hồn thông qua giới môn, chín mươi chín phần trăm cũng có thể sẽ mất đi ký ức.

Nếu Thôi Cảnh Dương có ký ức, vậy chính hắn là có dị năng thiên phú.

"Cô tìm tới đây muốn cái gì?"

"Anh ngoại trừ cái mạng này còn có cái gì?"

Hắn thế nhưng là tổng giám đốc tập đoàn Hằng Phong, muốn cái gì mà không có?

Thôi Cảnh Dương tận lực ngăn chặn Minh Thù, chờ hắn người của hắn lên.

"Tiền? Tài nguyên? Tiền đồ? Cô muốn cái gì?"

"Không có, tôi không cần." Minh Thù đứng dậy, từ sau bàn đi ra: "Tôi càng thích anh hơn."

Thôi Cảnh Dương: "!!??"

Bản thân Thôi Cảnh Dương tự giải đọc một phen, đột nhiên có chút tự tin: "Cô muốn trở thành người của tôi?"

Về giá trị nhan sắc của mình, Thôi Cảnh Dương có chút tự tin.

Coi như không có thân phận tổng giám đốc tập đoàn Hằng Phong, lấy giá trị nhan sắc của hắn cũng có thể làm một đám nữ nhân điên cuồng vì hắn.

Cho nên khi Minh Thù nói ra câu kia, Thôi Cảnh Dương cũng không có gì lạ.

Bất quá hắn cũng không thích cô...

Nhưng lúc này hắn muốn ổn định cô, ai biết nữ nhân này từ chỗ nào đến, có thủ đoạn gì nữa hay không.

"Sai rồi nha." Minh Thù chạy tới nơi cách hắn hai mét: "Tôi thích, là mạng của anh."

Thôi Cảnh Dương: "..."

Mạng?

Cô muốn mạng của mình?

Thôi Cảnh Dương kinh hãi trong lòng, nơi bị cắn trên tay lúc này như thiêu như đốt.

Hắn cúi đầu xem xét, cũng không có dị thường gì.

Bầu không khí trong thư phòng rơi vào quỷ dị.

"Không được..." Minh Thù đột nhiên đưa tay: "Nhìn thấy chữ X trên mặt anh tôi có chút không nhịn được cười."

Quá hài hước.

Tháp Thiên Khải nhất định là đang chỉnh cô.

Thôi Cảnh Dương: "??"

Cô có phải điên rồi hay không?

Thôi Cảnh Dương cảm thấy cô nhất định là điên rồi, người của hắn vì sao còn chưa lên!!

Ý nghĩ này vừa dứt, tiếng bước chân liền truyền tới, vệ sĩ cùng thư ký đồng thời xuất hiện tại cửa ra vào.

"Tổng giám đốc!"

Bọn vệ sĩ tràn vào thư phòng, bảo vệ Thôi Cảnh Dương ở giữa, nhìn chằm chằm Minh Thù.

"Bắt cô ta lại!"

Thôi Cảnh Dương ra lệnh một tiếng.

Bọn vệ sĩ lập tức tuôn về phía Minh Thù, đồng thời xuất thủ muốn chế phục Minh Thù.

Minh Thù linh hoạt nhảy từ trong vòng vây của vệ sĩ: "Ỷ đông ăn hiếp yếu nha, tổng tài các người đều không chú trọng như vậy sao?"

Bọn vệ sĩ lập tức một lần nữa vây quanh cô.

Nhưng Minh Thù vẫn luôn có thể tránh thoát sự công kích của bọn họ.

Một đám người trong thư phòng trình diễn trò chơi mèo vờn chuột.

Nhiều vệ sĩ như vậy cũng không bắt không một tiểu cô nương.

Thôi Cảnh Dương xanh mặt: "Bắt cô ta cho tôi!! Các người chưa ăn cơm sao, một nữ nhân cũng không đối phó được!!"

Vệ sĩ: "..."

Nữ nhân này càng giống như một con cá chạch.

Làm sao cũng bắt không được.

Minh Thù chơi đủ rồi, giẫm lên cái ghế nhảy lên mặt bàn: "Có bảo vệ cũng không nổi nha! Nhìn lưu tinh quyền của tôi..."

Ầm!

Trong phòng tràn ngập sương mù, bọn vệ sĩ không có chút phòng bị nào bị sặc đến nước mắt thẳng rơi.

Lưu Tinh quyền đâu?

Bom cay là thứ quỷ gì!

Bọn vệ sĩ không phân rõ phương hướng, chỉ cảm thấy có vật gì bay qua người, nhưng nước mắt vù vù rơi thật sự là không phân biệt được.

Lúc này Minh Thù đang đứng trước mặt Thôi Cảnh Dương, đang giơ một cục đá kim loại cổ quái.

Thôi Cảnh Dương cũng ngăn không được rơi lệ, hắn nghe thấy thanh âm nữ hài tử nói thầm.

"Cái đồ chơi này làm sao thu? Trực tiếp chơi chết? Không không không... Ta không giết người."

Thôi Cảnh Dương: "!!"

Hình như là đem cái đồ chơi này đặt ở giữa mi tâm?

Minh Thù đem cục đá tới gần mi tâm Thôi Cảnh Dương.

... Nhưng mà không có bất kỳ phản ứng gì.

Không được.

Thật chẳng lẽ muốn chơi chết?

Con sen, Tháp Thiên Khải nói muốn chờ số của hắn tận mới thu được.

Thú nhỏ nhịn không được nhắc nhở con sen nhà mình.

Lúc ấy cô rốt cục có nghiêm túc nghe Tháp Thiên Khải nói hay không!!

"Ồ." Phiền toái như vậy sao?

Trước tiên đánh một trận đã.

-

Minh Thù leo tường từ biệt thự ra, vừa nhấc mắt liền thấy Lương Triệt đứng đối diện.

"Tiểu ca ca."

Minh Thù đi băng qua đường, lập tức nhào tới.

Lương Triệt bị thân thể mềm mại nhỏ nhắn xinh xắn của nữ sinh dán vào thân thể hắn, nhịp tim của Lương Triệt lập tức phanh một cái.

Cô làm sao...

Lương Triệt không biết nên làm sao thả ra.

"Anh ở chỗ này chờ tôi?" Minh Thù ngửa đầu nhìn hắn.

Dưới ánh sáng yếu ớt, Lương Triệt chỉ có thể nhìn rõ hình dáng của cô.

Lương Triệt có chút gian nan nói: "... Vừa vặn đi ngang qua."

Rõ ràng đều quyết định mặc kệ cô.

Thế nhưng là vừa mới nhìn thấy cô vẫn là không nhịn được cùng đi qua.

"Cô có thể buông tôi ra trước không?"

"Anh mỗi lần đều có thể đi ngang qua, thật là khéo." Minh Thù buông hắn ra, đứng vững thân thể: "Xem ra tôi thật đã hết thời, đều không có chó săn nào nguyện ý chụp tôi."

Lương Triệt nghe thấy mỗi lần đều có thể đi ngang qua, có chút chột dạ.

Nhưng phía sau câu nói kia...

Hắn nhíu mày nói: "Bị chụp không phải chuyện gì tốt, không ai chụp cô mới tốt."

"Vậy sau này anh chụp tôi chứ sao."

"..."

Minh Thù nghe thấy biệt thự bên kia có âm thanh huyên náo, cô thuận thế kéo tay Lương Triệt tay đi về phương hướng ngược lại.

Lương Triệt vốn muốn hỏi cô vì sao leo tường ra.

Nhưng bị cô dắt đi như thế nên cái gì cũng đã quên.

Chờ rời khỏi khu biệt thự, đi đến đường chính Lương Triệt mới lấy lại tinh thần.

Hắn hơi giãy dụa: "Văn tiểu thư, buông tôi ra."

"Ồ."

Buông ra liền buông ra thôi.

Nhiệt độ biến mất, nhưng trong lòng bàn tay tựa hồ còn lưu lại hơi ấm tinh tế kia.

Lương Triệt hơj nhấp môi dưới.

Để ngươi buông ngươi liền buông a!!

Lúc này đêm hôm khuya khoắt cũng không có người nào, Minh Thù cứ như vậy đi trên đường cái.

Lương Triệt đi theo sau cô một chút, giẫm lên bóng dáng của cô.

"Vừa rồi cô ở biệt thự của Thôi Cảnh Dương làm gì?" Hắn nghe thấy những âm thanh huyên náo kia.

Cô còn leo tường đi vào, leo tường ra.

Hắn vẫn luôn đi theo cô.

"Tôi muốn giết chết hắn ấy mà."

Lương Triệt: "!!"

Hắn đuổi kịp Minh Thù: "Hắn có phải là... Khinh bạc cô không?

Minh Thù: "???"

Nói trẫm khinh bạc hắn còn tạm được, hắn làm sao có thể khinh bạc trẫm?

Nhìn thấy ánh mắt ngờ vực của Minh Thù, Lương Triệt cũng cảm giác được vừa rồi mình có hơi kích động.

"Tôi là hỏi, vì sao cô muốn giết hắn..." Vân vân... Giết chết?!

"Văn tiểu thư, giết người là phạm pháp!"

"Cho nên tôi không có giết hắn a." Minh Thù một mặt vô tội.

*

Cửu Thiếu: Vì sao cô có thể không áp lực chút nào tỏ tình với người khác, nhưng xưa nay không chịu tỏ tình với ta?

Tiểu tiên nữ: Nhìn xem đối tượng được cô ấy tỏ tình, ngươi còn muốn được tỏ tình sao?

Cửu Thiếu:... Vẫn là quên đi, hiện tại rất tốt.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1338: Phản Quang Mà Đi (14)

Lương Triệt hơn nửa ngày đều chưa lấy lại được tinh thần, hắn có chút không phân rõ cô nói thật hay giả.

Tại sao muốn giết Thôi Cảnh Dương?

Thôi Cảnh Dương đã làm gì cô?

Cô từ một Ảnh hậu đang lên lại rơi đến tình trạng ngay cả trợ lý cũng không có như bây giờ...

Có phải là Thôi Cảnh Dương ra lệnh?

Lương Triệt đột nhiên nhớ tới hình như cô là nghệ sĩ của công ty giải trí dưới trướng tập đoàn Hằng Phong.

Lương Triệt càng nghĩ tâm tình càng không tốt.

Minh Thù cũng không có ý định giải thích cô cùng Thôi Cảnh Dương cô ân oán gì.

"Cô đừng làm loạn." Lương Triệt nói: "Cũng không nên tùy tiện tiếp xúc với Thôi Cảnh Dương, bối cảnh của hắn rất phức tạp."

Tập đoàn Hằng Phong được như bây giờ, thủ đoạn nào có thể là sạch sẽ?

"Anh lo lắng cho tôi à?"

Lương Triệt: "..."

Ai lo lắng cô!

Hắn mới không lo lắng cô!

"Vậy sau này anh đi theo tôi đi, dù sao đây cũng là công việc của anh."

"..."

Lương Triệt đưa Minh Thù về chung cư, hắn đứng bên ngoài chung cư thật lâu mới rời khỏi.

[lương: Chuyện trước đó để cậu điều tra thế nào rồi?]

[gần mực thì đen: A? Chuyện gì vậy Lương ca?]

[lương: Văn Địch.]

[gần mực thì đen:...]

[gần mực thì đen: Lương ca, không phải anh nói tôi không cần tra xét sao? Mà thời gian trôi qua lâu như vậy, những tin xấu kia của Văn Địch cơ bản cũng không có nhiệt độ gì...]

Thế giới giải trí chính là như vậy.

Hôm nay là ai vượt quá giới hạn, sáng mai không chừng liền là ai yêu đương.

Hướng gió trở rất nhanh.

Nghệ sĩ nào có tin xấu gì, chỉ cần tránh đầu gió thì nên kiếm tiền vẫn là kiếm tiền.

[lương: Tiếp tục tra, tôi muốn biết.]

[gần mực thì đen:...]

Lương ca là đang chơi hắn a?

Lần trước đột nhiên nói muốn tra, hắn vừa mới bắt đầu lại gửi tin nói không cần.

Vì gia tăng độ tin cậy còn gửi một Screenshots, phía trên viết rõ ràng —— không cần tra xét.

[lương: Tháng này tiền thưởng sung vào công quỹ.]

[gần mực thì đen:???]

Hắn đã làm sai điều gì?

Vì sao muốn tiền thưởng sung vào công quỹ?

-

Hôm nay Minh Thù muốn đến công ty một chuyến, hợp đồng của cô cùng công ty đã đến kỳ.

Tự nhiên cũng không có khả năng ký tiếp hợp đồng, khoảng thời gian này công ty nuôi thả đã rất cho thấy thái độ rất tốt.

Đỗ Mai nhìn thấy Minh Thù, không nói hai lời liền cho giải quyết hợp đồng nhanh cho cô.

Minh Thù từ công ty ra liền thấy xe của Lương Triệt, cô đứng tại nơi thoáng mát một lúc lâu rồi trực tiếp lên xe của Lương Triệt.

"Trùng hợp như vậy, anh lại đi ngang qua?"

Lương Triệt nổ máy, thanh âm lãnh đạm thờ ơ: "Không phải cô để tôi chụp cô sao? Đi đâu?"

Minh Thù hơi nhíu mày.

"Về chung cư đi, dù sao hiện tại tôi cũng không có việc làm."

Bộ phim đạo diễn Hạ nói cho cô cũng chưa có chính thức bắt đầu thử vai.

Lương Triệt không nói một lời lái xe đến bên ngoài chung cư, Minh Thù để hắn tiến vào, thuận tiện nói với bảo an làm giấy phép ra vào cho hắn.

"Trong này có thể có không ít minh tinh, có phải anh nên cảm ơn tôi hay không?

Lương Triệt lái xe đậu vào bãi đậu xe, xe tắt máy, hắn quay đầu nhìn về phía Minh Thù: "Gần đây người không đủ, bình thường tôi không sẽ ra ngoài."

"Há, vậy tôi cũng còn rất may mắn nha." Minh Thù đẩy cửa xe xuống dưới.

Lương Triệt: "..."

Vì sao cô có thể không biết xấu hổ như vậy?

Lương Triệt chuẩn bị rời khỏi đã thấy cô quay lại.

Ngón tay thon dài của cô cong lên, gõ gõ cửa sổ xe.

Mấy giây say, Lương Triệt hạ cửa sổ xe xuống: "Còn có... " Chuyện gì?

"Chuyện gì" bị chặn lại.

Lương Triệt bị ép ngửa đầu tiếp nhận nụ hôn của cô.

"Quên đưa tiền xe." Minh Thù mổ nhẹ hắn mấy lần: "Tiểu ca ca có muốn đi lên hay không?"

Lương Triệt tâm hoảng ý loạn: "Tôi còn có việc..."

Minh Thù buông hắn ra, lui về phía sau một bước.

Lương Triệt lập tức nổ máy xe, không cẩn thận đụng vào cây cột đằng sau, sau một trận chạy lung ta lung tung rốt cục cũng không nhìn thấy người.

Rời khỏi chung cư, Lương Triệt chạy được một khoảng cách bỗng nhiên đạp phanh lại.

Hắn há miệng thở hổn hển, phảng phất từ nhà xe ra hắn liền không có hô hấp.

Lương Triệt úp sấp trên tay lái, mặt chôn trong khuỷu tay.

Không biết ngồi bao lâu, hắn chậm chạp ngẩng đầu.

Từ bên cạnh lấy ra điện thoại ấn mở chó săn bị trừ tiền lương trước đó.

[lương: Thích một người là cảm giác gì?]

[gần mực thì đen: Meo meo meo?]

[gần mực thì đen: Lương ca, anh sao vậy? Sẽ không phải đang yêu rồi chứ?]

[lương: Tiền lương.]

[gần mực thì đen: Thích một người chính là nhìn thấy cô ấy trái tim sẽ bịch bịch, hươu con xông loạn, toàn thế giới chỉ có cô ấy là tốt nhất, cô ấy làm cái gì đều đúng, không gặp được cô ấy liền sẽ nhớ cô ấy, nhìn thấy cô ấy liền không nhịn được muốn ôm ôm hôn hôn nâng cao cao.]

Gần mực thì đen gửi tới một đoạn văn dài, có thể thấy được hắn là dùng sinh mệnh để cứu vãn tiền lương của mình.

Lương Triệt cẩn thận nhìn đoạn văn này mấy lần.

Mỗi lần công tác với những người kia, đối với minh tinh hoặc là phim truyền hình tình yêu nào đó liền tiến hành phân tích, thậm chí có người cảm thấy cảm động lòng người.

Thế nhưng hắn không có chút xúc động nào.

Không chỉ là tình yêu, ngay cả tình cảm với hắn mà nói dường như có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Hắn vẫn cảm thấy mình hẳn là một người không có tình cảm.

Thế nhưng....

Vì sao lại gặp được cô?

Hắn thậm chí không nhớ rõ, mình lúc nào đã đem cô đặt vào trong lòng.

Lương Triệt một mình ngồi trong xe mãi đến lúc tia sáng bên ngoài ảm đạm xuống.

Ong ong ong ——

Điện thoại chấn động làm hắn bừng tỉnh.

Lương Triệt nhận điện thoại, thanh âm mang theo giọng khàn khàn: "Alo?"

"Lương ca!" Người bên kia quát to một tiếng: "Xem Weibo!!"

Lương Triệt: "..."

Weibo hot search đệ nhất.

Văn Địch dạ hội tình nhân

Lương Triệt trừng mắt nhìn tiêu đề kia, nhìn mấy giây, ngón tay có chút run run ấn mở.

Hình ảnh hiện lên.

Một khác khi nhìn thấy hình ảnh này, Lương Triệt cảm giác mình thở phào.

Không phải người khác.

Ảnh chụp là đêm qua cô nắm tay mình, hình chụp buổi tối có chút mơ hồ, nhưng Minh Thù không có che chắn gì, nhìn kỹ một chút liền có thể nhận ra.

Còn có mấy tấm ảnh khác.

Là trước đó tại khách sạn, ảnh chụp hắn cùng cô ngồi cùng một chỗ ăn bò bít tết đều có.

Tấm ảnh cuối cùng là nhà để xe, là hình ảnh cô hôn mình.

Góc độ vừa vặn, hai người đều được chụp đến vô cùng rõ ràng.

[gần mực thì đen: Lương ca anh lên đầu đề a!]

[gần mực thì đen: Vừa rồi anh hỏi tôi vấn đề kia, người anh thích sẽ không phải là Văn Địch chứ?]

[gần mực thì đen: A a a, muốn điên rồi, trên mạng đều nói anh là bị tiểu bạch kiểm bị cô ấy bao nuôi.]

[gần mực thì đen: Đừng để tôi biết là ai làm ra!!]

[gần mực thì đen: Nhanh xem, Văn Địch phát Weibo.]

Lương Triệt ấn mở Weibo.

Một đầu đề mới nhất vừa cập nhật một phút trước.

Văn Địch V: Tôi nuôi tiểu ca ca, không phục? @ Phòng làm việc Lãm Nguyệt @ Lương Triệt V

Lương Triệt không thể không thừa nhận, nhìn thấy cô @ mình, đáy lòng ngăn không được xông tới cảm giác vui sướng.

Thế nhưng cô nói nuôi chính là cái quỷ gì?

Hắn lúc nào để cho cô nuôi!!

[gần mực thì đen: Không phải Lương ca, đây là ý gì a? Tôi nhìn thế nào cũng có chút không hiểu?]

[gần mực thì đen: Bao nuôi là cái gì a?]

Cái từ này hắn biết, thế nhưng là đặt trên người Lương ca hắn liền không nhận ra.

Đây là Lương ca hắn quen sao?

[lương: Tiền lương trừ một nửa]

[gần mực thì đen:...]

Lương Triệt V:. Văn Địch V: Tôi nuôi tiểu ca ca, không phục? @ Phòng làm việc Lãm Nguyệt @ Lương Triệt V

Lương Triệt phát xong, khẽ nghiêng người về phía sau, hơi nhắm mắt lại.

Hắn xong rồi.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1339: Phản Quang Mà Đi (15)

[Địch tử của ta chính là bá khí, ha ha ha ha.]

[nam nhân này nhìn qua cũng rất đẹp ài, mặc kệ nhìn từ góc độ nào cũng đẹp, rất xứng đôi với Địch Tử.]

[tại sao lại là cô ta? Vừa yên tĩnh chưa được mấy ngày lại nhìn thấy, buồn nôn.]

[Văn Địch cút khỏi giới giải trí.]

[tôi nuôi... Lợi hại lợi hại, liền lấy lời này chúc phúc các người.]

[Lương Triệt là ai a? Tiểu thịt tươi sao?]

Lương Triệt là ai?

Lương Triệt chứng nhận viết rất rõ ràng, là lão đại của phòng làm việc Lãm Nguyệt.

Phòng làm việc Lãm Nguyệt là làm cái gì?

Chuyên môn cung cấp tin tức vạch trần của các nghệ sĩ.

Nghệ sĩ cùng phóng viên đến với nhau nhau? Đây là kế hoạch của phóng viên đánh vào nội bộ của nghệ sĩ sao?

Nếu như Lương Triệt là người trong giới giải trí liền xem như người bình thường, đoán chừng cũng không tạo ra sóng gió gì.

Dù sao tin xấu của Minh Thù quá nhiều, bao nuôi tiểu bạch kiểm gì hoàn toàn cũng trong dự liệu của anti-fan.

Nhưng Lương Triệt là phóng viên! Tục xưng cẩu tử!

Lương Triệt phát tin weibo kia, mặc dù không có bất văn tự gì nhưng đó cũng xem như là thái độ thừa nhận của hắn.

Cái này sao có thể khiến người ta tiếp nhận.

Trong lúc nhất thời những tin tức xấu kia vừa yên tĩnh xuống lại xuất hiện như măng mọc sau mưa.

Lương Triệt không phát có thể làm gì?

Cô cũng đã nói như vậy, chẳng lẽ muốn hắn làm con rùa đen rút đầu, để một mình cô tiếp nhận những việc kia?

Lương Triệt chưa về nhà mà trở lại bên ngoài chung cư của Minh Thù.

Hắn cứ như vậy ngồi một đêm.

Trải qua một đêm lên men, chuyện này có lẽ đã bị tất cả mọi người biết.

Quan hệ này của bọn họ...

Tính là công khai sao?

Rõ ràng, cái gì cũng không có.

Tiếp theo nên làm sao bây giờ, cô về sau làm sao bây giờ...

Hắn bỗng nhiên có chút hối hận, hắn không nên phát ra, chỉ cần hắn không thừa nhận, phủ nhận đây là tin tức giả không có thật, chờ thời gian trôi qua...

Lương Triệt dừng lại ý nghĩ này.

Coi như cho hắn cơ hội lựa chọn lại một lần hắn vẫn chọn phát ra.

Cốc cốc.

Một người đang đứng ngoài cửa xe.

Lương Triệt hơi chớp con mắt chua xót, hạ cửa sổ xe xuống, sương mù sáng sớm tràn ngập, cơ hồ không nhìn thấy được gì cách xe ba mét.

Cô đứng trong sương mù, bừng tỉnh như tinh linh trong sương.

Minh Thù vòng qua một bên khác lên xe.

Lương Triệt trầm mặc kéo cửa xe lên.

Trong xe hoàn toàn yên tĩnh.

"Văn Địch."

Lương Triệt nghiêng người đè khuỷu tay hắn vào ghế dựa của Minh Thù.

"Tại sao cô lại phát tin weibo kia?"

Minh Thù chớp mắt: "Bọn họ muốn xem bát quái, tôi liền cho họ xem."

Hiển nhiên cái đáp án này cùng Lương Triệt muốn không giống.

"Chỉ như vậy?"

"Không phải thì sao?" Minh Thù chớp mắt.

"Vậy cô hỏi qua ý kiến của tôi chưa?"

"Tôi @ anh, anh có thể không trả lời a." Minh Thù rất vô tội.

Lương Triệt: "..."

Minh Thù giống như nghĩ đến cái gì: "A, nếu như anh muốn bị tôi bao nuôi cũng có thể, tôi còn có thể nuôi nổi anh."

Ai muốn cô bao nuôi!

Đáy lòng Lương Triệt hơi bực bội, hắn coi như hôm nay chí ít sẽ cho ra một đáp án, nhưng đáng tiếc đáp án này cùng hắn nghĩ tới hoàn toàn không giống.

Lương Triệt đưa tay: "Một tháng 500 ngàn, còn lại phí tổn thất khác giao một năm trước."

Minh Thù tắc lưỡi: "Đắt như vậy..." Trẫm có rất ít đồ ăn vặt, không nuôi nổi.

Lương Triệt muốn thay đổi lời nói, nhưng lời đều đã nói, hắn bình tĩnh nhìn cô, phảng phất cô không đáp ứng hắn liền không buông ra.

Minh Thù khẽ cắn môi, từ trong túi lấy ra một tấm thẻ: "Ầy."

Lương Triệt cầm thẻ, tâm tình phức tạp.

Hắn rốt cục là có cái gân nào không đúng.

Có phải là có người khống chế hành vi của hắn hay không!

Lương Triệt hít sâu, ngồi trở về bình phục lại cái tâm tình quỷ dị kia.

"Cô dọn đến nhà tôi, hay là tôi chuyển tới?"

Minh Thù: "..."

Có thể tiến triển thần tốc như thế sao?

"Cái này không cần đi." Minh Thù nói: "Chúng ta là quan hệ bao nuôi thuần khiết."

Minh Thù nhìn thấy Lương Triệt lạnh lùng liếc nhìn cô: "Quan hệ bao nuôi thuần khiết là sao? Tôi về thu dọn đồ đạc."

Minh Thù: "..."

Không phải!

Hiện tại cô lấy lại thẻ còn kịp không?

Tiểu yêu tinh tới, cô còn có thể cùng đồ ăn vặt tương thân tương ái sao?

Lương Triệt nói được thì làm được, trực tiếp lái xe trở về chỗ hắn ở, cũng không mang theo đồ vật dư thừa gì, thu thập mấy bộ y phục cùng đồ hay dùng, chỉ hai cái vali đều đựng đủ.

Trở lại chung cư bên này liền phát hiện có không ít người tụ tập bên ngoài.

Hắn cũng không nói chuyện, chỉ cầm điện thoại phát một tin tức, rất nhanh người bên kia dường như nhận được tin tức liền tự mình rời đi.

"Anh phát cái gì?"

"Nói cô đang ở quảng trường bên kia."

"Anh phát tin tức giả a? Không sợ bọn họ tìm anh làm phiền?"

"Trong vòng này của chúng tôi, tin tức thật thật giả giả, một chuyến tay không rất bình thường."

Phóng viên cũng có phóng viên vòng tròn, mọi người thỉnh thoảng sẽ thông báo lẫn nhau.

Lương Triệt lái xe vào chung cư, thật không nghĩ tới, hôm qua vừa cầm giấy thông hành, hôm nay liền đã vào ở...

"Mời vào."

Lương Triệt dò xét chung cư một chút, coi như rộng rãi nhưng chính là không có hơi thở của người nào, có chút vắng vẻ.

Hắn đem hai vali chuyển vào.

Minh Thù chỉ vào phòng khách: "Tự mình đi thu dọn phòng khách đi."

Lương Triệt gật đầu, đem đồ của mình đưa vào.

-

Thời điểm Minh Thù quét tin tức, quét đến tin tức tổng giám đốc tập đoàn Hằng Phong nằm viện.

Bảy bước ngược lại là nói bừa.

Nhưng con rắn kia đúng là có độc, sẽ không mất mạng, cấp cứu một chút liền khoẻ ngay.

Minh Thù cùng anti-fan thăm hỏi xong, thấy Lương Triệt ra liền nhìn chằm chằm hắn.

Lương Triệt mặt không đổi sắc đi một vòng trong phòng, làm quen hoàn cảnh một chút.

"Bình thường cô đều ở đây một mình? Không mời người tới giúp việc sao?"

"Trước kia bận bịu nửa năm đều chưa chắc trở về, mời người tới giúp ai?" Chung cư cũng giống như khách sạn mà thôi.

Lương Triệt trầm mặc ngồi đối diện cô: "Chúng ta nói về chuyện Weibo."

"Có chuyện gì đáng nói? Không phải bây giờ anh đều đã vào ở, tiền cũng cho anh, còn muốn như thế nào nữa? Tăng giá a? Tôi cho anh biết, hiện tại tôi không có phim đóng, bên ngoài còn có tên ngu ngốc phong sát tôi, tôi cũng không có tiền!"

Lương Triệt: "..."

Hắn là người nông cạn như vậy sao?

"Văn Địch."

"Ừ ừ..." Tiểu yêu tinh muốn làm gì?

"Tại sao cô..." Lương Triệt tựa hồ không tìm được lời nói, nửa ngày sau mới nói: "Tại sao cô lại muốn tới gần tôi?"

Từ vừa mới bắt đầu chính là cô xông vào cuộc sống của hắn trước.

"Dung mạo của anh rất đẹp?"

"..." Lương Triệt cắn răng: "Ngoại trừ cái này?"

Minh Thù vô tội hỏi lại: "Ngoại trừ cái này anh còn có cái gì?"

Lương Triệt: "..."

Tại sao hắn lại muốn nói cái đề tài này?

Ngón tay Minh Thù chống cằm, có chút suy tư một chút: "Không phải anh muốn một lý do sao, vậy anh là chó săn, tôi là minh tinh, nếu tôi bao nuôi anh, về sau ra ngoài cũng giống như hôm này, rốt cuộc cũng không cần lo lắng chó săn chụp lén, đem tôi bôi đen..."

Lương Triệt bỗng nhiên đứng dậy: "Tôi đi làm việc trước."

"Ài, tô còn chưa nói xong a."

"Ngủ ngon."

"Hiện tại giữa trưa, ngủ cái gì mà ngủ!"

"... Ngủ trưa."

Lương Triệt bước nhanh rời đi, hắn sợ mình ở thêm một chút nữa sẽ diệt khẩu cô mất.

Minh Thù nhìn qua cửa bị đóng lại, nhấp môi khẽ cười.

Tiểu yêu tinh.....

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1340: Phản Quang Mà Đi (16)

Đoàn làm phim « Thiên Hạ ».

Đây là đoàn làm phim đạo diễn Hạ đề cử cho Minh Thù, hôm nay là thời gian thử vai.

Thời điểm Minh Thù đến đã có không ít người.

Bất quá những người này nhìn thấy cô, biểu lộ khá là quái dị, không người nào tiến lên chào hỏi, phảng phất cô là virus gì đáng sợ không bằng.

Đương nhiên cũng có ngoại lệ.

"Nghe nói có Ảnh hậu đến, tôi còn tưởng rằng cô sẽ ở ẩn đấy, không nghĩ tới còn có thể thấy cô ở nơi này."

Nữ ngân ngồi cách đó không xa đang xem xét móng tay của mình, âm dương quái khí lên tiếng.

Những người còn lại dồn dập nhường chiến trường ra.

Chu Phỉ Phỉ.

Cũng là một Ảnh hậu, bất quá tuổi tác của Chu Phỉ Phỉ so với Văn Địch lớn hơn không ít.

Hai người này có ân oán là bởi vì một bộ phim, lúc trước Chu Phỉ Phỉ vốn cho rằng nhất định có thể lấy được vai chính kia.

Nhưng không nghĩ tới cuối cùng định ra lại là Văn Địch.

Bởi vì việc này nên Chu Phỉ Phỉ vẫn luôn nhìn Văn Địch không vừa mắt.

"Nếu tôi ở ẩn, sao có thể để cô nhìn thấy tôi tuyệt thế phong hoa?" Minh Thù trực tiếp ngồi vào đối diện cô ta.

Chu Phỉ Phỉ: "..."

Ngón tay Chu Phỉ Phỉ kéo lại kính râm, ngữ điệu tràn đầy trào phúng: "Cô cho rằng cô có thể thử vai thành công? Hiện tại có ai không biết việc cô bị phong sát, cô còn dám tới đoàn làm phim, cũng không sợ cuối cùng lại mất mặt."

"Thế nhưng hot search vẫn là tôi."

Chu Phỉ Phỉ: "..."

"Những tin tức linh tinh kia của cô cùng diễn xuất đó cũng chỉ là tăng thêm trò cười cho người ta."

"Cô không có diễn xuất thì đóng phim cái gì a, về nhà làm ruộng được rồi."

"..."

Chu Phỉ Phỉ lần nữa bại lui.

"Số 12 chuẩn bị."

Có nhân viên công tác tiến đến gọi.

Chu Phỉ Phỉ lập tức đứng dậy: "Văn Địch, tôi khuyên cô vẫn là về nhà sớm đi, coi như cô có kỹ thuật diễn xuất tốt thì đoàn làm phim cũng không dám dùng cô."

Minh Thù nhấp môi khẽ cười: "Có lẽ tôi dùng kỹ thuật diễn xuất tốt chinh phục đạo diễn thì sao?"

Chu Phỉ Phỉ nghẹn lại, làm sao lại có người tự khen kỹ thuật diễn xuất của mình tốt như cô ta chứ?

Chu Phỉ Phỉ cười lạnh một tiếng, giẫm lên giày cao gót rời khỏi.

Vị này vừa đi, trong sảnh liền an tĩnh đến dị thường.

Cho dù có người trò chuyện cũng không dám nói chuyện lớn tiếng.

Minh Thù lấy ra một túi đồ ăn vặt, một bên ăn một bên tuỳ ý quan sát người trong sảnh.

Đến đây chẳng những có tiểu hoa đán đang nổi, tiền bối có tiếng đã lâu, còn có một số khuôn mây lạ lẫm mới.

Hôm nay chỉ là thử vai nhân vật nữ, nhìn từ đội hình nhìn này xem ra bộ này phim này rất thu hút sự chú ý.

Nửa giờ sau.

Chu Phỉ Phỉ có chút đắc ý trở về, đạo diễn đều đối với cô ta rất hài lòng, lần này nhân vật chính khẳng định là cô ta.

Cô ta đắc ý nhìn về phía Minh Thù khiêu khích, người phía sau an tĩnh ăn đồ ăn vặt, ngay cả một ánh mắt cũng lười cho cô ta.

Chu Phỉ Phỉ nhíu mày một cái.

Lại không để ý tới mình! Còn cho mình là Văn Địch nhất hô bách ứng kia sao?

Cô ta quay đầu nhìn thấy cafe trong tay trợ lý, trong lòng hơi động, bưng cà phê đi qua.

Thời điểm tới gần Minh Thù cố ý lệch chân một chút, toàn bộ cafe đều đổ về phía Minh Thù.

Ba ——

Ly cafe rơi xuống mặt đất.

Cả phòng yên tĩnh như chết.

Tầm mắt mọi người dừng lại trên người tiểu cô nương bị cafe tạt vào.

Minh Thù cười tủm tỉm ngồi sát vách, một chút việc cũng không có.

Tiểu cô nương có khả năng bị tạt cho mơ màng.

Ngay tại nơi này, mặc cho cafe nhỏ giọt trên mặt đất, váy trắng trên người cô cũng bị nhiễm đến không thể nhìn.

"Chu Ảnh hậu, coi như cô không quen nhìn vị tiểu cô nương này cũng không cần trực tiếp đi lên tạt cafe chứ, loại chuyện này cứ giao cho trợ lý làm là được rồi, cái này sẽ tổn hại nhiều đến hình tượng Ảnh hậu của cô."

Chu Phỉ Phỉ sắc mặt từ xanh biến đen: "Là cô đẩy tôi nên tôi mới tạt vào người cô ta."

Mình rõ ràng là nhắm vào Văn Địch.

Ai biết cô ta lại đột nhiên đẩy mình, liền tạt đến người bên cạnh.

"Há, vậy là cô muốn tạt tôi sao?"

"Tôi chỉ là bị vấp một chút." Coi như đáy lòng tất cả mọi người đều rõ ràng là chuyện gì xảy ra cũng không thể nói ra ngoài được.

Minh Thù đứng dậy, đưa tay đẩy Chu Phỉ Phỉ một chút.

Chu Phỉ Phỉ mang giày cao gót, bị Minh Thù đẩy như vậy liền lui về sau hai bước, dẫm lên cafe trên đất trực tiếp té xuống.

Thanh âm mông chạm đất kia đám người nghe thôi cũng thấy đau.

"Chị Phỉ Phỉ!"

Trợ lý kinh hô một tiếng, tiến lên đỡ Chu Phỉ Phỉ đứng dậy, Chu Phỉ Phỉ đau đến không chịu được, trên người còn dính cafe liền có cảm giác nhơm nhớp.

"Văn Địch!!"

"Thật xin lỗi, trượt tay."

Không hề có thành ý.

Trên mặt chính là viết —— tôi chính là cố ý đẩy, làm sao a?

Ngươi có ý định muốn tạt cafe ta, còn không thể để cho ta đẩy ngươi?

Trẫm thế nhưng là nhân vật phản diện!

Không phải ngốc bạch ngọt!

"Chị Phỉ Phỉ, chúng ta đi trước đi." Trợ lý nhắc nhở Chu Phỉ Phỉ.

Chu Phỉ Phỉ cảm giác được trên người khó chịu, oán hận trừng Minh Thù một chút: "Cô chờ đó cho tôi!"

"Đi thong thả không tiễn, cẩn thận dưới chân, không lại trẹo chân nữa."

Chu Phỉ Phỉ xém chút bị trượt chân.

Cô quay đầu nhìn tiểu cô nương kia nói: "Xem, tôi báo thù cho cô."

Tiểu cô nương dở khóc dở cười.

Cô bây giờ còn có thể thử vai sao?

"Cô không có trợ lý sao?" Minh Thù hỏi cô ấy.

Tiểu cô nương ngu ngơ lắc đầu.

Văn... Văn... Văn Địch cùng với cô... Nói chuyện?

"Vì tính trách nhiệm của tôi, cô đi theo tôi đi."

Tiểu cô nương không nhúc nhích, Minh Thù trực tiếp cầm tay cô ta, hỏi nhân viên công tác vị trí của phòng rửa tay.

Vào toilet, kín đáo đưa cho tiểu cô nương đang mơ màng một chiếc váy mới: "Vào thay đi."

"A... Từ đâu tới?" Trong tay cô vừa rồi rõ ràng đã cầm một túi đồ ăn vặt, làm sao lại thêm ra một chiếc váy rồi?

"Thời điểm tới đây thuận tiện lấy."

Tiểu cô nương á khẩu không trả lời được, thời điểm cô tới quả thực nhìn thấy một ít quần áo, thế nhưng là... Hình như đều là đồ hóa trang.

Mà lại thuận...

Vì sao cô ấy có thể nói đến đương nhiên như thế?

Ảnh hậu đều tùy tâm sở dục sao như thế?

Minh Thù nhíu mày thúc giục cô ấy: "Cô lại lề mề thì sẽ không thử vai được."

Tiểu cô nương chần chờ một chút, cuối cùng đi thay quần áo.

Váy ngắn vừa vặn trên đầu gối một chút, bên hông hơi ôm sát vừa vặn đem đường cong phô ra.

Váy không có hoa văn gì, đơn giản phóng khoáng.

Hai bên bả vai có một đoạn lụa mỏng, khi di chuyển sẽ vô cùng phiêu dật.

Y phục này nhìn thế nào cũng không giống của đoàn làm phim...

Tiểu cô nương nhìn về phía Minh Thù: "Cám ơn cô a, không thì ngày thử vai hôm nay tôi có khả năng xong rồi."

"... Không phải bởi vì tôi cô mới thành như vậy sao? Cô còn nói lời cảm ơn." Lại gặp phải một tên cái ngốc bạch ngọt?

"Vậy cũng không thể trách cô." Tiểu cô nương vô tội cười cười.

"..." Không phản bác được.

Minh Thù tiếp tục đâm tâm: "Coi như cô có thể thử vai cũng không nhất định có thể được chọn a."

Tiểu cô nương sửng sốt một chút, trong mắt hiện lên thủy quang yêu kiều, tự động viên mình cố lên: "Tôi sẽ cố hết sức."

Đây là ngốc bạch ngọt nhà ai, cứ thả ra như vậy không sợ bị sói tha đi sao.

Minh Thù nhét hai cái đồ ăn vặt rồi rời khỏi toilet.

"Tôi tên Mộc Mộc." Ngốc bạch ngọt cùng đi theo: "Đầu gỗ mộc."

Mộc Mộc?

Cha mẹ này lấy tên cũng lấy quá tùy ý đi.

Minh Thù tằng hắng một cái: "Cô hẳn là biết tôi tên gì."

Ngốc bạch ngọt ậm ừ gật đầu: "Tôi rất thích phim của cô."

Cô cho là người như cô ấy sẽ rất khó ở chung, không nghĩ tới cô ấy sẽ chủ động nói chuyện với mình.

Còn cho mình một bộ váy mới.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1341: Phản Quang Mà Đi (17)

Mộc Mộc còn chưa có tốt nghiệp, cô đạt được cơ hội này là bởi vì nhờ môit học tỷ.

Học tỷ kia lúc đầu là muốn tới thử vai, nhờ quan hệ tìm vị trí, kết quả cùng lúc đó học tỷ phải chuẩn bị xuất ngoại đào tạo sâu nên liền đem cơ hội này cho cô.

Mộc Mộc tới trước Minh Thù, vừa vặn vào trước cô.

"Số 25."

"Kia... Tôi đi vào trước?" Mộc Mộc nhỏ giọng nói với Minh Thù một tiếng.

Minh Thù gật đầu.

Mộc Mộc chạy chậm vào, ngay tại thời điểm tới cửa, nhân viên công tác đột nhiên ngăn cô lại.

Một phút sau Mộc Mộc lại trở về.

Minh Thù nhìn cô ấy.

Mộc Mộc nói: "Bọn họ nói tôi ở đầy chờ một lát."

Mộc Mộc không biết xảy ra chuyện gì, nhưng những người khác rất liền thảo luận.

Tựa như là có đại nhân vật chen ngang.

Nói thật, dạng ảnh hậu như Chu Phỉ Phỉ này đều phải ngoan ngoãn chờ ở chỗ này.

Đột nhiên có người chen ngang, đại nhân vật kia lớn đến bao nhiêu?

"Số 25."

Nhân viên công tác lại kêu một tiếng.

Mộc Mộc mơ màng đi qua, lần này ngược lại là tiến vào.

Ngay tại lúc cô ấy trở ra, Cố Tích bị người ta vây quanh tiến đến, bên cạnh là Thôi Cảnh Dương..

Nha!

X tổng!

Tốt rất nhanh mà!

Lúc này vẫn có tâm tư nói chuyện yêu đương.

"Thôi Cảnh Dương..."

"Trời ạ!!"

"Tổng giám đốc tập đoàn Hằng Phong, hắn lại ở chỗ này."

"Rất đẹp trai a!"

Thảo luận đến kịch liệt cơ bản đều là người mới, người có chút tư lịch lúc này đều chú ý hình tượng của mình, đoan trang ưu nhã ngồi.

Đối với những người rất đẹp trai này, Minh Thù không có chút cảm giác nào, dù sao cô nhìn thấy chỉ là một chữ X.

Vẫn là thứ phát sáng kia cơ hồ đều đem khuôn mặt hắn che lại.

Thành âm của Cố Tích ngọt mềm không nặng không nhẹ vang lên: "Thôi tiên sinh, anh không cần đi theo tôi, tôi có thể xếp hàng thử vai, anh cũng không cần làm những việc này."

Thôi Cảnh Dương nhíu mày xuống: "Chờ rất phiền phức."

"Anh có thể về trước."

Thôi Cảnh Dương không nói chuyện nhưng cũng không có rời khỏi.

Chúng người đưa mắt nhìn nhau, người vừa rồi chen ngang vào là cô ta.

Bất quá cô ta không có chen ngang mà là lựa chọn ở chỗ này chờ?

Đám người liếc nhau, tin tức tổng giám đốc làm màu trước đó thất bại bọn họ cũng đều nghe được.

Người này chính là Cố Tích.

Cố Tích cúi thấp đầu, một đường đi đến chỗ trống vừa vặn cùng Minh Thù mặt đối mặt.

"Chị..." Cố Tích kinh hỉ kêu một tiếng: "Chị cũng tới thử vai sao?"

Minh Thù mỉm cười: "Cố tiểu thư, không nên gọi loạn, tôi không có chị em nào."

Ánh mắt Thôi Cảnh Dương rơi vào trên người Minh Thù, ánh mắt lạnh hơn một phần, lại là cô ta!

Tại sao cô ta lại ở chỗ này!!

Chuyện lần trước hắn còn chưa tìm cô tính sổ, cô lại còn dám xuất hiện trước mặt hắn.

Minh Thù ngẩng đầu, chậm rãi cong khóe môi, trong con ngươi không có chút gợn sóng nào.

Sau lưng Thôi Cảnh Dương đột nhiên phát lạnh.

Rõ ràng là nụ cười đến vô hại lại làm cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Hắn nhiều năm như vậy ở thương trường, đối mặt với những lão hồ ly kia cũng không có cảm giác như vậy.

Cố Tích phát hiện ánh mắt của Minh Thù, lông mày nhẹ chau lại nhưng rất nhanh liền khôi phục.

"Chị." Cố Tích một mặt khổ sở: "Em biết..."

"Ngừng!" Minh Thù đưa tay hô ngừng: "Cô cấu kết với Thôi Cảnh Dương phong sát tôi, hiện tại ở trước mặt tôi diễn cái gì? Cô có mệt hay không? Chúng ta thẳng thắn một chút không được sao?"

Đáy lòng Cố Tích hơi hồi hộp một chút.

Cô ta cũng không có cấu kết với Thôi Cảnh Dương, cô ta chỉ là vô tình hay cố ý ám hiệu hai câu, sự tồn tại của cô sẽ ngăn cản con đường của cô ta.

Nhưng tại sao cô lại biết?

"Chị, chị đang nói cái gì..." Cố Tích yếu ớt giải thích.

"Tôi nói cái gì đáy lòng của cô không có điểm B cũng có chút G, là người cũng đừng nói nghe không hiểu."

Cố Tích: "..."

Nếu cô ta là nói nghe không hiểu, vậy thì không phải là người.

Nhưng cô ta nói nghe hiểu, đó không phải là thừa nhận sao...

Người xung quanh tại thời điểm cô ta gọi tiếng chị kia liền vây lại nhìn.

Ánh mắt hiếu kì tìm tòi nghiên cứu không ngừng đảo qua trên người họ.

Phong sát Văn Địch chính là tổng giám đốc tập đoàn Hằng Phong? Văn Địch không phải là nghệ sĩ công ty dưới trướng tập đoàn Hằng Phong sao?

Vì sao Cố Tích gọi cô là chị?

Chẳng lẽ lại là ân oán hào môn ân gì?

Cố Tích vốn định vạch trần thân phận cô là con kế của Cố gia...

Thân phận này cũng sẽ không mang đến cho cô điểm tốt gì, chỉ làm cho cô bị bôi đen thêm mà thôi.

Bàn tay Cố Tích hơi nắm chặt.

"Văn Địch, cô không nên quá phận." Thôi Cảnh Dương lên tiếng vì chỗ dựa của Cố Tích.

"So với với chuyện các người phong sát tôi chỉ là chuyện nhỏ nha."

Thôi Cảnh Dương cười lạnh: "Nếu cô đã biết vậy còn dám đối nghịch với tôi? Văn tiểu thư can đảm không tệ!"

Minh Thù không có chút chướng ngại nảo đáp ứng: "Cảm ơn đã khích lệ, tôi cũng cảm thấy tôi can đảm không tệ, X tổng rất có mắt nhìn."

Thôi Cảnh Dương: "..." X là thứ đồ chơi gì?!!

A a a a!!

Hắn muốn giết nữ nhân này!

"Số 26."

Nhân viên công tác bên kia hô một tiếng, đánh vỡ bầu không khí quỷ dị bên này.

Minh Thù đứng dậy: "Hoan nghênh X tổng tiếp tục phong sát tôi, để tôi xem năng lực một tay che trời của anh."

X tổng... Thôi Cảnh Dương xanh mặt, nhìn Minh Thù theo nhân viên công tác rời đi.

Thôi Cảnh Dương lấy điện thoại ra gọi một cuộc.

"Tại Văn Địch lại ở đoàn làm phim?"

"Thôi tổng... Việc này là đạo diễn Hạ bên kia chào hỏi, chúng tôi cũng không có cách nào... Như vậy, chờ sau khi thử vai, chúng tôi sẽ đem cô ta gạch đi, cam đoan sẽ không để cô ta xuất hiện tại đoàn làm phim."

Thôi Cảnh Dương lúc này mới hài lòng.

Cố Tích đứng gần đó nghe thấy đối thoại của bọn họ, khóe môi nhịn không được cong lên.

Sau khi thử vai xong Minh Thù đi ra, Mộc Mộc còn chờ ở một bên.

"Thế nào?"

"Chẳng ra sao cả." Minh Thù gạt lọn tóc trên trán: "Sao cô còn chưa đi?"

"Tôi..... Tôi chờ cô." Mộc Mộc nhỏ giọng nói: "Tôi đem đồ tới trả cho cô."

"Tặng cô, chiếc váy này rất hợp với cô."

"Ách..."

Ảnh hậu thật là tốt a.

-

Minh Thù từ một hướng khác rời đi, không tiếp tục đụng mặt Cố Tích cùng X tổng.

Ba ngày sau, đoàn làm phim thông báo với cô thời gian khởi quay.

Trước khi đi, Mộc Mộc cùng cô trao đổi Wechat, mấy phút sau liền nhận được tin nhắn của Mộc Mộc.

Cô cũng được chọn.

Mặc dù chỉ là một nhân vật không quan trọng.

Cô có thể diễn trong bộ phim này đã rất vui vẻ.

[Mộc Mộc: Văn Địch cô diễn cái gì?]

[Văn Địch: Sao cô lại không cảm thấy tôi sẽ không được chọn chứ?]

[Mộc Mộc: Sao lại thế! Kỹ thuật của cô rõ như ban ngày, tôi tin tưởng mặc kệ bộ phim gì, chỉ cần cô chịu diễn liền không có chuyện không được chọn.]

Văn Địch nhìn câu nói kia, sách một tiếng, chậm rãi đánh chữ trả lời.

[Văn Địch: Tôi diễn quốc sư.]

[Mộc Mộc:... Quốc sư? Kia... Đây không phải là... Nam hai sao?]

[Văn Địch: Ừ.]

[Mộc Mộc: Cô diễn nam hai?]

[Văn Địch: Không nói không thể để cho nữ diễn a.]

[Mộc Mộc: Chậc.]

Hình như có đạo lý.

[Văn Địch: Con người chính là muốn khiêu chiến mình một chút, không thì đều không biết mình có bao nhiêu trâu bò!]

[Mộc Mộc: Chậc chậc...]

Mộc Mộc huyền huyễn đến không chịu được, mặc dù có không ít kịch bản đều có nữ nhận vai diễn nhân vật nam.

Thế nhưng là...

Kia dù sao cũng là số ít a!

Bất quá cô vẫn là rất chờ mong.

Tin tưởng lấy kỹ thuật của cô ấy nhất định có thể đảm nhiệm!!

Cô tin tưởng cô ấy!

Tất cả người được chọn đều nhận được thông báo, Chu Phỉ Phỉ bên kia đợi trái đợi phải cũng không có tin tức.

Sau khi nghe ngóng mới biết được nhân vật nữ chính cho một người mới tên là Cố Tích.

Chu Phỉ Phỉ tức giận đến xém chút ngất.

Cô vẫn luôn phòng ngự Văn Địch, ai có thể nghĩ nửa đường bị một người mới không biết chui từ đâu ra đoạt mất!!

*

Mộc Mộc: Thần tượng của ta giống như có chút mao bệnh... Oa oa oa!!

Tiểu tiên nữ: Không có mao bệnh! Đây chính là thần tượng của ngươi!

Mộc Mộc:... Chậc!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1342: Phản Quang Mà Đi (18)

"Các người nói xem nam hai rốt cuộc là ai?"

"Không biết a..."

"Quốc sư a, tôi siêu thích hắn, mặc dù hắn mới là nhân vật phản diện cuối cùng, nhưng hắn thật sự cực kỳ đẹp trai! Tùy tiện một người, tuyệt đối diễn không được khí thế chất ngất như quốc sư của ta!!

Thiên hạ cũng là một bộ tiểu thuyết chuyển thể, hiển nhiên những người này đều đã xem qua nguyên tác.

"Cố Tích tiểu thư cô biết không?" Có người hỏi Cố Tích bên cạnh.

Cố Tích một mặt mê mang: "Cái gì?"

"Nam hai, diễn viên nhận vai quốc sư là ai vậy?" Người kia chờ mong hỏi.

Bọn họ không biết, nhưng Cố Tích không giống bọn họ, khẳng định biết.

Cố Tích lắc đầu: "Thật xin lỗi, tôi cũng không biết."

Cố Tích còn không biết quốc sư này là người phương nào.

Nhân vật này tương đối có sắc thái thần bí nên đoàn làm phim giấu diếm cũng là bình thường.

Nhân viên công tác kia có chút thất vọng: "Như vậy sao, còn tưởng rằng Cố Tích tiểu thư biết, ngay cả cô cũng không biết, tôi càng hiếu kỳ."

Cố Tích cười cười đi về một bên khác,

Cố Tích vẫn là nữ chính.

Cô ta vào đoàn liền nhận không ít người thân thiết chào hỏi.

Người ta có Thôi Cảnh Dương là chỗ dựa, vẫn là thiên kim tiểu thư Cố Thị, nịnh bợ cô ta rất bình thường.

Cố Tích đối ngoại vẫn luôn rất dễ thân thiết nên những người này tiến lên cô ta đều đến ứng phó.

"Tiếc tỷ, chị cũng không cần đối tốt như vậy với bọn họ." Trợ lý nói thầm một tiếng.

Quả nhiên, Cố Tích nhẹ nói: "Không có việc gì."

Trợ lý tựa hồ có chút bất đắc dĩ.

Cùng Cố Tích nói một lần hành trình đoàn làm phim sắp xếp một chút.

"A!!"

"Tôi phii, có soái ca!"

"Nơi nào nơi nào?"

"Ngay bên ngoài, cực kỳ đẹp trai! Sẽ không phải là Quốc Sư đại nhân của tôi chứ?"

Nhân viên công tác ào ra ngoài.

Cố Tích có chút hiếu kỳ nhìn về bên kia, chỉ thấy một nam nhân đứng bên ngoài xe, cách xa nên cô ta cũng không thấy rõ dáng dấp ra sao.

Nhưng nhìn những người say mê kia đoán chừng sẽ không quá kém.

Cố Tích đang đánh giá đến hăng say liền thấy một bóng hình quen thuộc từ trong xe xuống tới.

Văn Địch!

"Tại sao cô ta lại ở đây?"

Trợ lý thuận theo ánh mắt Cố Tích nhìn sang.

"Tại sao cô ta lại ở đây?" Cố Tích quay đầu lại hỏi một lần.

Trợ lý lắc đầu: "Tôi cũng không biết a..."

Cố Tích đi ra ngoài một chút liền thấy rõ người bên kia.

Chàng trai mang một chiếc áo thun đơn giản, tùy ý đứng bên ngoài kéo cửa xe cho cô gái, hắn hơi hơi cúi đầu, dường như đang nói gì đó cùng cô gái.

Cô gái đi vào bên trong, hắn đuổi theo hai bước, sau đó đứng tại chỗ đưa mắt nhìn cô gái đi vào.

"Kia là vị kia... Được Văn Địch bao nuôi?"

"Oh My God, không phải chứ, đẹp trai như vậy?"

"Trên tấm ảnh trước đó có chút không rõ ràng, bất quá nhìn kỹ vẫn là rất đẹp trai, người thật so với trên ảnh đẹp trai hơn nhiều."

"Với giá trị nhan sắc này, là tôi tôi cũng bao nuôi a!"

"Thôi đi, cô lại không có tiền."

"... Không đề cập tới cái này, chúng ta vẫn là bằng hữu!"

Bên tai tràn ngập tiếng thảo luận.

Minh Thù ngẩng đầu, nhìn về phía cô ta bên này, ánh mặt hai người trong không khí đụng nhau.

Đáy mắt Cố Tích vẫn hiển nhiên mang theo vẻ chán ghét.

Minh Thù nâng khóe miệng mỉm cười, sau đó rủ mắt xuống, không nhanh không chậm đi vào bên trong.

Thôi Cảnh Dương không phải đã nói sẽ không để cho cô ta xuất hiện ở đây? Vì sao cô ta còn xuất hiện tại đoàn làm phim?

"Văn Địch diễn vai gì? Tiểu ca ca kia không vào sao? Tôi còn tưởng rằng hắn là quốc sư..."

"Tôi cũng tưởng rằng a."

Cố Tích quay người rời đi, đem thanh âm phía sau bỏ lại.

Cô ta để trợ lý đi hỏi thăm một chút.

Trợ lý đi một lúc lâu mới trở về.

Cố Tích lập tức hỏi: "Cô ta diễn cái gì?" Tôi là nhân vật nữ chính, cô ta liền không có khả năng là nữ chính.

Chẳng lẽ lại là nữ hai?

"Là nam hai."

"Cái gì?"

Cố Tích cảm thấy mình nghe lầm.

Nhưng nam hai cùng nữ hai phát âm rất khác biệt.

"Nam hai..." Trợ lý lại lặp lại một lần, thời điểm cô ta nghe thấy cũng rất bất ngờ.

« Thiên Hạ » là bộ phim huyền huyễn.

Bộ phim này rất đặc biệt, đất diễn của nam chính ngược lại không bằng nam hai.

Nam hai vẫn luôn là quốc sư cao cao tại thượng, cao quý như tiên, nắm giữ thủ đoạn thần bí khó lường.

Toàn bộ phim cơ hồ đều là triển khai xung quanh quốc sư.

Nữ chính ban đầu là thích quốc sư... Về sau mới thích nam chính.

Cho dù cuối cùng nam chính đăng cơ, thiên hạ đại định, quốc sư cũng sẽ trở thành một rất nhân vật đặc biệt.

Xem từ trên kịch bản hẳn là có phần 2.

Nhưng không thể nghi ngờ, đất diễn của quốc sư so với nam chính quan trọng hơn.

Người chọn vai nam hai nghe nói là người khó nhất của đoàn làm phim Thiên Hạ.

Cố Tích làm sao cũng không nghĩ tới sẽ là người chị không có chút quan hệ máu mủ ruột thịt nào kia.

Cái này sao có thể!

Đạo diễn đoàn làm phim Thiên Hạ đều mù sao?

Cố Tích lấy điện thoại ra gọi cho Thôi Cảnh Dương.

"Alo, Tích Tích?"

Nghe thấy thanh âm của Thôi Cảnh Dương, Cố Tích đột nhiên tỉnh táo lại.

"Sao vậy Tích Tích?" Một lúc lâu cũng không nghe thấy thanh âm của Cố Tích, Thôi Cảnh Dương hơi nghi hoặc.

Cố Tích điều chỉnh lại cảm xúc: "Tôi vừa tới đoàn làm phim, nói với anh một tiếng."

"Hừm, vậy là tốt rồi, chờ tôi làm xong sẽ tới thăm cô."

"... Được."

Cố Tích cùng Thôi Cảnh Dương nói hai câu sau đó cúp điện thoại.

Cô ta hơi nắm chặt điện thoại.

Văn Địch...

-

Đều đã vào đoàn, ai diễn nhân vật nào cũng sẽ không đổi được.

Biết vai diễn của Minh Thù là quốc sư, tất cả mọi người đều vô cùng ngoài ý muốn, đây chính là một nữ nhân, còn là một người có tiếng xấu bay đầy trời, anti-fan nhiều như đại dương, có thể diễn được loại khí chất kia của quốc sư sao?

Đạo diễn không phải là điên rồi chứ!

Văn Địch không phải đang bị phong sát sao?

Vì sao có thể nhận được vai diễn quốc sư quan trọng như vậy?

Phong sát chỉ là nói chơi thôi phải không?

Đạo diễn cũng rất vô tội...

Hắn cũng không nghĩ tới a!

Nhưng là nhà đầu tư muốn cô ấy!

Ai biết nhà đầu tư có cái gân nào không đúng...

Hắn có thể làm sao?

Lại nói còn là đạo diễn Hạ bên kia đề cử, hắn chỉ có thể vì quyền thế cúi đầu.

Đương nhiên nhân vật quốc sư này, hắn xem qua cô diễn hoàn toàn OK.

Không thì liền xem như có quyền thế, hắn cũng không có khả năng đem nhân vật quan trọng này tùy tiện cho một nữ nhân diễn.

"Chị..." Cố Tích từ trong một đám người đi ra: "Chúng ta có thể cùng quay phim chung, thật tốt."

Nếu không phải biết vị em gái tiện nghi này không có khả ái như vậy.

Cái ngữ khí chân thành này Minh Thù xém chút liền tin.

Trên mặt Cố Tích không có bất kỳ xấu hổ gì, giống như chuyện phát sinh ngày thử vai hôm đó cô ta đã hoàn toàn không nhớ rõ.

Minh Thù quay đầu mỉm cười: "Đúng vậy a, cô còn phải yêu tôi."

Cố Tích: "..."

Lời này làm sao nghe được có chút nghĩa khác chứ?

【... 】Hài Hoà Hiệu rất hoài nghi, cô không phải vì cái này mới chọn nam hai chứ?

"Cố lên, yêu tôi!"

Minh Thù thuận tay cho Cố Tích một kiểu bắn tim.

Cố Tích: "..." Có bệnh a! Cô ta làm sao có thể yêu cô, cô ta ghét nhất chính là cô!!

Không biết có phải là ngày đó Minh Thù cho Cố Tích một cái bóng ma tâm lý quá lớn hay không, sau đó cô ta cơ hồ cũng không đi tìm cô gây phiền phức.

Đoàn làm phim bên này công bố khởi quay gây nên nhiệt độ không nhỏ, nhưng bên trên đều đã công bố hết các vai, quốc sư cũng chưa xuất hiện.

Ngọn nguồn vòng tiếp theo là người người la hét muốn thấy quốc sư.

Cũng có người bắt đầu đoán quốc sư sẽ là ai.

Các nghệ sĩ trong giới cũng bắt đầu đoán.

Các nghệ sĩ lớn liệt kê một danh sách, phát hiện nghệ sĩ nào cũng không phù hợp với hình tượng quốc sư trong lòng bọn họ, một đám đã đọc qua nguyên tác vô cùng tuyệt vọng, bắt đầu nguyền rủa đoàn làm phim suy sụp.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1343: Phản Quang Mà Đi (19)

quốc sư Văn Địch

Đoàn làm phim bị nguyền rủa suy sụp ngày thứ hai liền tung ra bốn chữ này.

Nhóm người đã xem qua nguyên tác có chút mơ màng.

Có người thậm chí không biết Văn Địch là ai, dù sao mỗi người mỗi khác, bọn họ cũng không biết nhiều nghệ sĩ.

Nhưng xem xét một chút...

Má ơi!

Nữ!

[nghiêm túc sao? Quốc sư của tôi đổi giới tính khi nào! Như vậy làm sao hắn còn có thể cho tôi hạnh phúc!]

[Văn Địch là ai a, côi ta dựa vào cái gì diễn vai quốc sư của tôi!!]

[đầu óc đoàn làm phim có phải bị bệnh hay không!]

[xem poster... Cũng rất đẹp trai...]

[lầu trên là gián điệp sao? Xem như cô ta nhìn qua rất đẹp trai nhưng cũng là nữ!! Quốc sư của tôi sao có thể là nữ! Tôi mặc kệ!

Đổi người!! Không thì tôi kiên quyết không xem!!]

[lúc đầu chưa tung ra liền bị nghĩ hủy nguyên tác, hiện tại còn tìm một nữ nhân đến diễn, có bệnh a.]

Nhóm đã xem qua nguyên tác dồn dập biểu thị không phục.

Nếu là không đổi người bọn họ liền không xem.

Đương nhiên cũng có một số người biểu thị coi như đổi người bọn họ cũng không xem, không ai có thể diễn được sự tinh tuý của nguyên tác.

Chuyển thể thành phim truyền hình chính là hủy nguyên tác.

Ngoại trừ bộ phận này, tiếp theo chính là chiến trường của Minh Thù cùng anti-fan chân ái.

[Văn Địch cút khỏi giới giải trí!]

[đoàn tham quan anti-fan Văn Địch]

[Văn Địch cả đời đều bị đoàn tham quan đánh dấu]

[Văn Địch cả đời đều bị đoàn tham quan đánh dấu x2]

[Địch Tử rất đẹp trai, liếm màn hình liếm màn hình.]

[Địch Tử tôi muốn gả cho cô, cô nguyện ý cưới tôi không?]

[tôi tuyên bố Địch Tử sau này sẽ là chồng của tôi!]

[cút, rõ ràng là chồng của tôi.]

[mẹ tôi hỏi vì sao lại quỳ nhìn điện thoại... Bị sự đẹp trai của Địch Tử làm đến run chân.]

Văn Địch V: Tôi cảm thấy tôi rất đẹp trai, những người kia không thấy tôi đẹp trai đều là mắt mù.

Minh Thù phát một tin weibo này liền thành công thu hoạch được vô số anti-fan.

Trong đó bao gồm cả nhóm đã xem qua nguyên tác của Thiên Hạ.

Lương Triệt xem điện thoại, im lặng nâng trán.

Cô không thể yên tĩnh được sao?

Trên màn hình điện thoại chính là ảnh chụp bị phóng đại.

Ảnh đen trắng mang theo nét lạnh lẽo, khuôn mặt quốc sư thanh lãnh tay cầm quạt xếp, ánh mắt lạnh lùng nhìn qua ống kính, không vui không buồn.

Phía sau là thành trì bị mực nhiễm đen mơ hồ.

Hắn là quốc sư một tay che trời, đùa bỡn quyền thuật.

Cũng là phong khinh vân đạm, quốc sư thanh lãnh như tiên.

Có lẽ là khí thế trên tấm ảnh nên người ta sẽ bỏ qua sự nữ tính đặc thù của cô.

Nhìn về góc độ khách quan nếu như không phải là người đặc biệt cẩn thận hẳn là sẽ không phát hiện đây là một nữ nhân.

Mà một vài người qua đường chưa xem qua nguyên tác cũng sẽ bị tấm hình này hấp dẫn, chuẩn bị mê muội một chút tiểu tỷ tỷ này.

Kết quả mới vừa đi vào liền bại lui.

Anti-fan sức chiến đấu Vô Địch.

Thật là đáng sợ.

-

Thôi Cảnh Dương nhìn thấy tin tức này, thần sắc biến ảo khó lường, thư ký đứng bên cạnh mồ hôi hột lớn chừng hạt đậu không ngừng nhỏ giọt xuống mặt đất.

Ba!

Thôi Cảnh Dương trực tiếp đem máy tính bản ném tới chân thư ký, màn hình máy tính bản không chịu nổi lực lượng kia liền vỡ vụn như mạng nhện.

Thư ký phảng phất nhìn thấy kết quả của mình.

"Tổng... Tổng giám đốc..."

"Vì sao cô ta lại xuất hiện trong đoàn làm phim!!" Thôi Cảnh Dương nghiêm nghị chất vấn.

"... Tôi tôi... Tôi không biết." Thư ký khóc không ra nước mắt, việc này không phải ngài tự mình liên hệ sao?

Đương nhiên thư ký không dám nói lời này.

Thật nếu như nói ra hắn sẽ càng chết nhanh hơn.

"Tổng giám đốc... Tôi tôi tôi... Tôi lập tức đi điều tra!!"

Thư ký thấy Thôi Cảnh Dương không phản đối liền vội vàng chuồn ra ngoài.

Tin tức rất nhanh được truyền tới, là có nhà đầu tư đem người nhét vào.

Thôi Cảnh Dương yêu cầu gặp vị nhà đầu tư kia, kết quả nhà đầu tư cự tuyệt gặp người.

Cuối cùng khả năng bị bức ép đến mức nóng nảy, nhà đầu tư xuất ngoại rời khỏi rồi.

Hắn cũng không muốn bị bà cô nhỏ kia thăm hỏi một lần nào nữa.

Hắn vỗn nghĩ là thừa dịp cô gặp rủi ro... Quy tắc ngầm với cô một chút.

Kết quả trộm gà không thành còn mất nắm gạo.

Hiện tại cô là bà cô nhỏ.

Hắn không thể trêu vào.

Đắc tội Thôi Cảnh Dương kết quả tự nhiên cũng không tốt, nhưng hắn cũng không phải rất sợ tập đoàn Hằng Phong... Dù sao trong nhà cũng có người đỡ lấy.

Hắn vẫn nên xuất ngoại tị nạn đi.

-

Cố Tích vẫn luôn tránh Minh Thù, coi như gặp phải cũng chỉ là chào hỏi, liền vội vàng rời đi.

Thôi Cảnh Dương bên kia cũng không có động tĩnh.

Không biết là bị giận đến điên lên hay là đang kìm nén chờ đại chiêu.

Minh Thù tại đoàn làm phim ngoại trừ bị nhân viên tổ công tác ghét bỏi thì trải qua cũng rất hài lòng.

Mỗi ngày đóng ohim, cùng anti-fan bồi dưỡng một chút tình cảm.

Thoáng cái đã qua hai tháng.

Minh Thù nghe thấy người của tổ công tác thảo luận.

"Tuyết rơi..."

"Lạnh quá, đều không muốn động."

Trong kịch bản vừa vặn có cảnh tuyết, mọi người phải quay phim trong tuyết khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo thật sự.

Mùa đông diễn cũng còn tốt, chí ít đồ hóa trang còn rất dày, dạng quốc sư cấp bậc đại lão như Minh Thù còn có thể ôm một cái cái lò sưởi.

Nhưng kịch bản của mùa đông không nhiều, quay xong mọi người còn phải quay cảnh mang đồ của mùa hè.

Có một cảnh Minh Thù cần phải quay trong nước, giữa mùa đông ở trong nước có thể nghĩ là lạnh bao nhiêu.

Vì tận lực diễn sát nguyên tác, đạo diễn đề nghị đưa cảnh quay trong nước đổi thành trong phòng đều bị biên kịch kiêm tác giả bác bỏ.

Phân cảnh này, người diễn có Minh Thù cùng Cố Tích.

Minh Thù ngồi ở mép nước thảnh thơi gặm đùi gà, Cố Tích ở một bên khác sưởi ấm, nhìn qua có chút khẩn trương.

Quay phim vốn là gian khổ.

Đoàn làm phim mỗi ngày đều đốt tiền, không có khả năng đem một phân cảnh dời đến thời tiết phù hợp.

"Đạo diễn, có thể quay chưa?"

Minh Thù chờ nửa ngày, Cố Tích bên kia cũng chưa có động tĩnh.

"Quay sớm về sớm ăn cơm sớm một chút a!!"

Đạo diễn: "..."

Cơm cơm cơm!!

Cô chỉ biết cơm!!

Đạo diễn tự mình qua nói chuyện với Cố Tích, Cố Tích lúc này mới đứng lên, kéo lấy áo choàng thật dày đi tới.

Đạo diễn nói: "Chúng ta tranh thủ quay một lần qua."

Cố Tích gật gật đầu.

Đạo diễn nhìn cũng chưa từng nhìn Minh Thù, trực tiếp để nhân viên công tác chuẩn bị.

Minh Thù ném áo choàng sang bên cạnh, giẫm lên mép nước: "Tiểu khả ái, cô nhảy trước."

Phân cảnh này là quay trực tiếp dưới nước, phía trên hôm qua đã quay xong.

Cố Tích liếc nhìn coomột cái, đưa áo choàng cho trợ lý, đứng tại mép nước chần chờ.

Đạo diễn hô một tiếng: "Chuẩn bị xong chưa?"

Cố Tích hít sâu một hơi, cắn răng bước vào nước.

Nước thật sự rất lạnh, Cố Tích chưa đi được hai bước đã cảm thấy chân chết lặng.

Loại kia là cảm giác huyết dịch khắp người đều bị đông cứng.

Minh Thù đi theo cô ta xuống dưới.

Hai người vào vị trí, Cố Tích còn muốn điều chỉnh biểu lộ trên mặt, trong nước thì không quay biểu lộ nhiều, chỉ có mấy phần đặc tả.

Đạo diễn bên kia hô bắt đầu, Minh Thù lập tức ngã xuống nước.

Cố Tích đưa cô về bên bờ, diễn xong cảnh này coi như xong.

Coi như cũng chỉ hơn hai phút...

Minh Thù thấy Cố Tích có chút cứng đờ đi về phía mình, níu cánh tay mình đưa lên mặt nước, gian nan di chuyển.

Dòng nước lạnh thấu xương từ bốn phía hững hờ trôi qua thân thể.

Phảng phất có thể làm huyết dịch của người ta đông lại

Sắc mặt của Cố Tích càng ngày càng khó coi.

Thân thể của nữ nhi lúc đầu đã yếu, huống chi Cố Tích là thiên kim tiểu thư được nuông chiều từ bé.

Minh Thù nghe nói trợ lý đề nghị dùng thế thân nhưng bị Cố Tích cự tuyệt, muốn tự mình đích thân diễn.

Lực đạo đang kéo tay cô đột nhiên biến mất.

Cố Tích đột nhiên bắt đầu nhào lên, còn đang nắm tay Minh Thù kéo cô xuống theo.

Minh Thù: "..."

"Chuyện gì xảy ra?"

"Cứu người, nhanh cứu người!"

Phù phù ——

Bọt nước khuấy động, bóng người màu đen nhanh chóng tới gần các cô.

Minh Thù tránh khỏi Cố Tích, lên bờ trước một bước.

"Khục khục..." Minh Thù xoa xoa mặt, nhân viên công tác lấy áo khoác tới đắp thêm cho cô.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1344: Phản Quang Mà Đi (20)

"Đi thay quần áo trước."

Nhân viên công tác bên người Minh Thù bị gạt ra, cô bị kéo vào trong lồng ngực ấm áp.

Khuôn mặt Minh Thù bị cóng đến có chút đỏ, nhưng nhìn trạng thái tinh thần của cô vô cùng tỉnh táo.

Quần áo ướt mặc cũng không chịu nổi, Minh Thù rất nghe lời trở về thay quần áo.

Minh Thù thay xong quần áo, đem quần áo ướt ném sang một bên, hỏi nam nhân đứng đối diện: "Sao anh lại tới đây?"

"Đi theo Thôi Cảnh Dương đến." Lương Triệt trước đưa cho cô một ly nước nóng, sau đó tìm máy sấy kéo cô đến ngồi xuống sấy tóc: "Trước đó tôi đã nói với cô tìm trợ lý, sao cô lại không nghe?"

"Ừ.... Nuôi anh liền nghèo rồi."

Lương Triệt: "..."

Cat- sê của cô không biết có thể nuôi được bao nhiêu mình chứ!

Phi!

Nuôi một mình hắn là đủ rồi.

Thanh âm Lương Triệt vẫn lãnh đạm: "Trời lạnh như vậy, còn xuống nước..."

"Anh là phóng viên có giấy chứng nhận giả sao?"

Minh Thù đột nhiên toát ra một câu.

Lương Triệt: "???"

"Diễn viên tự mình diễn dưới nước cũng quá bình thường." Minh Thù kéo qua một bao đồ ăn vặt bắt đầu ăn: "Trong giới này còn có nhiều người như vậy đi."

"Bọn họ cũng không phải cô."

Máy sấy ong ong, Minh Thù lại ăn đồ ăn vặt nên không quá nghe rõ.

"Cái gì?"

"Không có gì."

Lương Triệt sấy khô tóc, ngồi xổm người xuống đặt tay tại lên bụng cô: "Cô gần nhất có phải là... Đến tháng?"

"Làm sao anh biết?"

Lương Triệt không có trả lời: "Tôi tìm cho cô một túi ấm trước, không thì sau này sẽ lưu lại căn bệnh khó chịu."

Thẳng nam Thù sách một tiếng: "Nào có yếu ớt như vậy, tôi vẫn còn tốt, anh đừng không có việc gì liền rủa tôi."

Thấy Lương Triệt đen mặt xuống, Minh Thù liền xốc áo lên đưa tay hắn đặt vào: "Tay anh rất ấm áp, cứ sưởi ấm như vậy đi."

Tiểu yêu tinh thật phiền phức.

Lương Triệt: "..."

Cách áo khoác cơ hồ không có cảm giác gì.

Nhưng bên trong cô cũng không có mặc nhiều ít, chỉ cách một lớp áo len mỏng.

Vành tai Lương Triệt hơi có nóng lên? hắn quay đầu ra ngoài.

Minh Thù lại nói: "Anh theo dõi Thôi Cảnh Dương làm gì?"

"Trước đó chuyện của cô, là hắn làm..."

"Tôi biết a."

Lương Triệt ngược lại không ngoài ý muốn, trước đó cô tới biệt thự bên kia của Thôi Cảnh Dương, còn nói muốn giết hắn.

Hắn lấy điện thoại từ trong áo ra, mở album ảnh đưa tới trước mặt Minh Thù.

Có một album ảnh riêng, đều là Thôi Cảnh Dương... Cùng một cô gái khác?

"Hửm?"

Minh Thù lướt trong chốc lát liền ngẩng đầu nhìn Lương Triệt: "Thôi Cảnh Dương đào hoa như thế?"

"Thận hắn còn tốt chứ?"

Lương Triệt: "..."

Cô chú ý trọng chính là cái này sao?

Nam nhân khác thận có được hay không, mắc mớ gì tới cô!!

"Nữ nhân bên cạnh Thôi Cảnh Dương rất nhiều, nhưng hắn mỗi lần đều rất cẩn thận, tôi theo hắn một tháng mới phát hiện được một chút."

Minh Thù tắc lưỡi: "Đoạn thời gian kia anh đi sớm về trễ chính là vì theo dõi một nam nhân?!"

"..."

Mặc dù là sự thật, nhưng Lương Triệt luôn cảm thấy lời này không thích hợp.

Cái gì gọi là vì theo dõi một nam nhân?

Nói thật giống như hắn lừa dối cô, ở bên ngoài làm chuyện gì có lỗi cô vậy.

"Khá hơn chút nào chưa?"

Ngón tay Lương Triệt nhẹ nhàng xoa xoa bụng dưới của cô.

"Ừ." Trẫm không lạnh chút nào.

Lương Triệt lại xoa trong chốc lát.

Tay Minh Thù khoác lên đầu vai hắn, Lương Triệt ghé mắt nhìn cô thì mặt Minh Thù đã đè xuống.

Mặc dù cùng ở chung một mái nhà nhưng kỳ thật cô nhiều khi, đều rất... Khó mà nắm lấy.

Dù sao trong căn hộ cô cơ hồ đều không có hôn mình, thân thể đều tiếp xúc đều rất ít.

Nụ hôn này trọn vẹn gần năm phút, Lương Triệt hít sâu một hơi, hắn nhìn Minh Thù.

Người phía sau duỗi đầu lưỡi xuống khóe miệng, cánh môi đỏ mọng như đào làm hắn có chút mê muội.

Ánh mắt Lương Triệt tối sầm nhích lại gần cô, một cái tay khác ôm chầm eo cô.

"Văn Địch..."

Hắn trầm thấp kêu một tiếng.

"Không hôn."

Minh Thù quả quyết cự tuyệt, thân thể cô hơi ngửa ra sau: "Thiếu dinh dưỡng."

Lương Triệt: "..."

Minh Thù nói không hôn, Lương Triệt cũng không cưỡng cầu, hắn buông cô ra đứng dậy: "Phân cảnh này vẫn còn muốn quay sao?"

"Tiểu khả ái Cố Tích kia diễn hỏng rồi, đương nhiên còn phải quay tiếp."

"Không thể tìm thế thân?"

"Tiểu ca ca a, anh không quản lý việc nhà không biết dầu muối quý!"

"..."

-

Minh Thù đưa Lương Triệt ra ngoài, đạo diễn thấy bọn họ ra liền sải bước đi tới, ánh mắt đảo qua trên người Lương Triệt, khẽ chau mày, sau đó gọi Minh Thù đến bên cạnh nói chuyện.

Đạo diễn nghe nói Lương Triệt là phóng viên, hỏi rõ Minh Thù hắn có chụp cái gì không nên chụp không.

Dù sao hiện tại đoàn làm phim hết thảy đều vẫn còn trạng thái giữ bí mật.

"Đi thôi." Minh Thù nắm tay Lương Triệt rời đi.

"Hắn mới vừa rồi cùng cô nói cái gì?"

"Nói nhảm một chút."

"Có phải hắn sợ tôi chụp gì không?" Lương Triệt nói.

"..." Tiểu yêu tinh thông minh không tốt lắm.

"Tôi là phóng viên, hắn nghĩ như vậy cũng không có gì không đúng." Thanh âm Lương Triệt nhàn nhạt, không nghe ra cảm xúc: "Nếu ngày nào cô chán ghét tôi thì cứ nói sớm với tôi."

Bọn họ về mặt thân phận, ngay từ mới bắt đầu đã không đúng.

"Nói bậy cái gì, tôi làm gì có thời gian đi tìm một tiểu ca ca khác."

Lương Triệt nghe được câu này, tâm tình bỗng nhiên vui sướng.

Mặc kệ câu nói kia của cô có mấy phần thật, hắn đều nguyện ý tin tưởng cô.

"Văn Địch, cô đứng lại!"

Thôi Cảnh Dương mang theo hai vệ sĩ bước nhanh ngăn cô lại.

"X tổng, có việc gì?"

X...

X đại gia ngươi a!

Thanh âm của Thôi Cảnh Dương nén giận: "Vừa rồi trong nước vì sao cô không cứu Cố Tích?"

Minh Thù chớp mắt: "Anh nói cái gì?"

"Tôi nói, vừa rồi trong nước, vì sao cô không cứu Cố Tích?"

"Tại sao tôi phải cứu cô ta?"

"Vừa rồi cô ấy bị chuột rút, xém chút chết!!" Thôi Cảnh Dương nâng cao âm lượng: "Cô ấy là em gái của cô."

"Em gái như vậy tôi cũng không có thừa nhận qua." Minh Thù vô tội: "Tôi cũng sắp chết, tại sao không ai cứu tôi?"

Bàn tay Lương Triệt hơi xiết chặt, hắn kéo Minh Thù ra phía sau: "Thôi tiên sinh, Cố Tích tiểu thư bị chuột rút cũng không có quan hệ gì với Văn Địch, anh cố ý tìm phiền toái?"

"Tại sao không có quan hệ? Vừa rồi nếu cô ta kéo Cố Tích lại thì hiện tại Cố Tích cũng không có nghiêm trọng như vậy."

Minh Thù nhô cái đầu ra từ sau lưng Lương Triệt: "Đầu của anh có phải là bị lừa đá rồi?"

Đột nhiên trở nên nhược trí như vật.

Không nói tình huống lúc đó, Cố Tích kéo tay cô, xém chút đem cô nhấn vào trong nước.

Liền nói quan hệ của cô cùng Cố Tích, tại sao cô phải cứu cô ta?

Thôi Cảnh Dương hôm nay bị quỷ nhập vào người rồi?

Đây là muốn hù chết trẫm, kế thừa đồ ăn vặt của trẫm a!!

Thật ác độc!

Bị Minh Thù nói kiểu này, Thôi Cảnh Dương đột nhiên kịp phản ứng.

Thôi Cảnh Dương cũng cảm thấy hôm nay mình có chút khác thường, giống như dễ tức giận hơn so với bình thường.

Hắn hôm nay đến cùng là đang làm gì!!

Từ lần nữ nhân này rời khỏi biệt thự của hắn, hắn làm việc gì cũng đều không thuận lợi!

Nhất định phải chơi chết cô ta!!

Trong đầu Thôi Cảnh Dương vừa bốc lên một cái ý niệm như vậy, cũng cấp tốc mọc rễ nảy mầm.

Chơi chết cô ta!

"Chớ cùng đồ đần nói chuyện, sẽ truyền nhiễm, đi mau." Minh Thù đẩy Lương Triệt rời đi.

"Văn Địch! Cô mắng ai!"

"Mắng anh nha!"

Minh Thù kéo tay Lương Triệt chạy: "Đồ đại ngốc!"

Lương Triệt: "..."

Đằng sau là Thôi Cảnh Dương tức giận đến giơ chân.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1345: Phản Quang Mà Đi (21)

Cố Tích có thể biết mình không được nên cảnh quay kia liền dùng thế thân.

Tu dưỡng vài ngày mới có thể tiếp tục quay phim.

Chờ phần diễn bên này kết thúc, di chuyển đến địa điểm quay tiếp theo, Mộc Mộc cũng vào đoàn.

Vai diễn của cô ấy tương đối gần chót nên ống kính quay đến cô ấy không ít, nhưng lời kịch không có vài câu, chỗ có mặt cô ấy đều xuất hiện cùng các diễn viên khác.

"Văn Địch."

Mộc Mộc nhìn thấy Minh Thù liền rất vui vẻ.

Minh Thù cười cười với cô ấy.

"Có một cảnh quay là diễn cùng với cô, tôi thật khẩn trương..."

Phân cảnh kia là cô đưa tin cho quốc sư, cũng không nhiều lời thoại mấy.

"Khẩn trương cái gì?"

"Kinh nghiệm của tôi quá ít, sợ NG..."

Trước lúc này, cô đã tiếp nhận vài nhân vật không có nhiều lời thoại mấy.

"Ai mà không có NG qua." Minh Thù nói: "Ầy, vị tiểu khả ái nữ chính bên kia gần đây cũng NG mỗi ngày."

Mộc Mộc thuận theo Minh Thù nhìn sang.

Cô nhỏ giọng nói: "Người ta là nữ chính, sao có thể giống..."

Đãi ngộ của nữ chính có thể so sánh với hạng như cô sao?

Minh Thù vỗ vỗ bả vai cô ấy: "Đều là người, cởi sạch quần áo đều như nhau, cố lên."

"..."

-

Thật đến thời điểm quay, Mộc Mộc đúng là bị đạo diễn mắng thảm.

Bất quá cuối cùng vẫn qua.

Quần áo trên người cô ấy đều ướt đẫm, sống sót sau tai nạn ngồi dưới đất thở hổn hển.

"Cô chỉ là đóng phim thôi làm sao lại giống đánh trận như vậy?"

"Đây không phải là đang chiến tranh sao." Mộc Mộc vẻ mặt đưa đám: "Cuộc đời chính là chiến trường to lớn, mỗi một cuộc chiến tranh nếu thua một trận có lẽ cả bàn đều thua."

"Tuổi không lớn lắm lại nghĩ đến xa như vậy." Minh Thù gõ đầu cô ấy một chút: "Người sống một đời cần đều thoải mái."

Mộc Mộc nhìn cô miễn cưỡng cười cười.

"Cuộc sống thật mệt mỏi quá a!"

"Nhưng tôi không thể từ bỏ! Tôi phải cố gắng!"

Mộc Mộc đột nhiên từ dưới đất nhảy dựng lên, trong nháy mắt đầy máu phục sinh.

Minh Thù: "..."

Hù chết trẫm!

Mộc Mộc người này rất dễ dàng bị đả kích đến, nhưng đả kích chưa được vài phút lại vô cùng có chí khí, sau đó tiếp tục bị đả kích, tiếp tục phục sinh...

Có thể nói là vô cùng đặc sắc.

"Văn Địch.... Văn Địch... Cô ở chỗ này làm gì?"

Mộc Mộc đẩy bụi cây ra, tìm được Minh Thù biến mất nửa ngày.

Minh Thù đang nắm lấy một cái đuôi phủ đầy lân giáp, chủ nhân của cái đuôi kia vẫn đang nằm trong hang.

"Văn Địch... Cô làm gì vậy?"

Cô bắt thứ đồ chơi gì?

Làm sao giống...

"Mộc Mộc a." Minh Thù liếc nhìn cô ấy một cái: "Cô nói cái đồ chơi này ăn ngon không?"

Mộc Mộc: "..."

"Văn Địch, đây là tê tê a!!" Mộc Mộc tiến lên kéo cô ra: "Động vật quý hiếm! Không thể ăn!!"

Minh Thù: "..."

Tê tê được tự do, trong nháy mắt biến mất ở cửa hang.

Minh Thù: "..."

Minh Thù cuối cùng chỉ bắt gà rừng, nhìn dáng dấp có thể là ai nuôi dưới núi, là một con gà tội nghiệp lạc đường chạy lên núi không có đường về.

Mộc Mộc cũng rất mê mang, cô ấy rốt cuộc là làm sao bắt được.

"Đây không phải là động vật quý hiếm, sẽ nướng được chứ?" Minh Thù đem gà rừng được rửa sạch sẽ giao cho Mộc Mộc.

Mộc Mộc: "..."

Nướng gà ở đây có thể bị bắt hay không a?

Minh Thù liên tục đưa cho cô các loại gia vị.

Mộc Mộc: "..."

Cô rốt cuộc là mang theo bao nhiêu thứ?

Rốt cuộc là tới quay phim hay là đến nấu cơm dã ngoại?

Mộc Mộc xạm mặt nhóm lửa nướng gà.

Gà rừng chất thịt rất ngon, có gia vị phụ trợ càng là mùi thơm mỹ vị.

Minh Thù ăn xong lại đi bắt một con trở về.

Mộc Mộc đã trấn định từ lúc đầu, hiện tại đang trầm mặc tiếp nhận.

Văn Địch V: Hoang dã cầu sinh đệ nhất quý. [ảnh][ảnh][

ảnh]

Sau khi trở về Minh Thù có tín hiệu liền phát một tin weibo như vậy.

[Văn Địch lại đến rồi!]

[đại quân anti-fan ở đây! Yêu nghiệt chớ có làm càn!]

[bỏ qua con gà kia, Địch Tử ăn tôi đi!]

[tôi nói, không phải cô ấy đang quay thiên hạ sao? Làm sao lại hoang dã cầu sinh rồi? Bị đoàn làm phim xa lánh, lưu lạc đến nước này sao?]

[nhìn qua ăn thật ngon a.]

Minh Thù phát xong liền không quản, mặc cho số lớn anti-fan bôi đen cô.

Càng đen càng giận!!

Về sau cô rảnh rỗi đều đưa theo Mộc Mộc núi, thời gian ăn đổi thành tiết mục mỹ thực nơi hoang dã.

Mộc Mộc rất hoài nghi, những thứ có thể ăn khắp núi đoán chừng đều đã bị cô ăn hết.

Chúng bạn trên mạng đã hình thành thói quen đợi tiết mục hoang dã cầu sinh của cô.

Đừng nói, chỉ nhìn những hình ảnh kia thôi cũng cảm thấy ăn rất ăn.

Nhưng được vài ngày, bọn họ đang vui vẻ chờ đợi cũng đều không có weibo mới.

[chuyện gì xảy ra, mất tích?]

[sẽ không phải là ăn cái gì không nên ăn, bị bắt đi rồi chứ?]

[không phải chứ, trước đó cô ấy ăn không phải đều là nguyên liệu nấu ăn sao rất phổ biến sao?]

[đột nhiên không nhìn thấy cô ấy còn có chút không thích ứng.]

[đổi mới đổi mới.]

Văn Địch V: Cảm ơn CCTV, cảm ơn MTV, cảm ơn anti-fan cùng chân ái hết sức ủng hộ, bản tiết mục chính thức hoàn tất.

[toàn bộ mạng lưới internet:...]

Bọn họ chờ nhiều ngày như vậy, mẹ nó liền có một màn này??

[Thiên Hạ đã quay xong, các người cũng không xem thông báo sao?]

[bọn anti-fan như các người thật không đủ chuyên nghiệp a! Lại không quan tâm đến hành tung của Địch tử! Các người căn bản không xứng đáng trở thành anti-fan của Địch tử! Khai trừ anti-fan dởm!]

[khai trừ anti-fan dởm!]

Nhóm anti-fan bị nói thành anti-fan dởm: Meo meo meo???

-

Thiên Hạ quay xong, « Phong Hoa » cũng đang trong thời kỳ chuẩn bị công chiếu, đúng lúc vào kỳ nghỉ hè.

Cùng bộ phim kia của Cố Tích đụng phải.

Ngay cả thời gian chính thức phát sóng cũng như thế, không biết là trùng hợp hay là có người cố ý sắp xếp.

Minh Thù vì phối hợp tuyên truyền với Phong Hoa nên bay khắp nơi trên thành phối, Lương Triệt muốn gặp cô cũng chỉ có thể thấy trên TV.

Kỳ nghỉ hè, Phong Hoa chính thức phát sóng.

Tỷ lệ người xem ngày đầu tiên của Phong Hoa không so được với bộ kia của Cố Tích.

Ban đêm nhóm anti-fan kêu gào kiên quyết không xem!

Đồng thời để người thân bạn bè bên cạnh cũng đừng xem.

Cho nên dẫn đến thảm trạng tỷ lệ người xem ngày đầu tiên.

Mà bộ phim kia của Cố Tích lại được nhất trí khen ngợi.

Cố Tích mặc dù là người mới nhưng kỹ thuật diễn xuất biết tròn biết méo, kịch bản cũng không tệ, trong lúc nhất thời phảng phất toàn bộ mạng lưới tin tức đều là Cố Tích.

Cố Tích nhìn thấy kết quả này có chút thở phào.

"Tiếc tỷ, em còn lo lắng lên sóng cùng lúc với Phong Hoa sẽ có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới tỉ lệ người xem của Phong Hoa lại thấp như vậy."

Cố Tích mỉm cười, bảo trì trạng thái nữ thần ưu nhã ngọt ngào, không nói gì.

Văn Địch...

Cũng không tin lần này cô còn có thể xoay người!

Chỉ cần không có tỉ lệ người xem, ai còn dám tìm cô ta quay phim?

Ngày thứ hai tỉ lệ người xem của Phong Hoa vẫn thảm liệt như vậy.

Trong giới giải trí đối tình huống này đều có chút chấn kinh.

Anti-fan của Văn Địch đến cùng là cường đại cỡ nào?

Bình thường mà nói, coi như anti-fan nhiều thì tỉ lệ người xem cũng không thê thảm như vậy.

Một số người đa phần đều chỉ xem tivi, không chú ý đến những người khác.

Mà fan của nguyên tác cũng không ít.

Nhưng tỉ lệ người xem thảm thành như vậy...

Tất cả mọi người cảm thấy Văn Địch lần này là thật sự xong.

Sự tình chuyển đổi phát sinh ở ngày thứ ba.

Tỉ lệ người xem của Phong Hoa đột nhiên bắt đầu vọt lên.

Bất quá phát sóng mười phút liền đã vượt qua bộ phim kia của Cố Tích.

Cố Tích biết được tin tức này rất khiếp sợ.

Cô ta vội vàng lên mạng xem.

[mặc dù tôi rất không muốn thừa nhận, nhưng không thể không nói, kỹ thuật diễn xuất của cô ta vẫn rất tốt, Phong Hoa là một bộ phim hay, nhưng tôi vẫn muốn bôi đen cô ta!]

[xem phim trên tivi cũng không thể ngăn cản quyết tâm tôi bôi đen cô ta!]

[đừng tưởng rằng cô dùng một bộ phim liền có thể thu mua chúng tôi! Nhất định phải hai bộ!]

[lầu trên là gián điệp trà trộn vào anti-fan sao?]

[a a a a... Địch tử hay nhất! Vì Địch Tử tôi sẽ kêu gọi thật nhiều người xem.]

[là người đã xem qua nguyên tác tôi đến nói một câu, ngoại trừ một ít kịch bản bên trên (đương nhiên đây là biên kịch viết), hình tượng nữ chính diễn xuất cùng nữ chính trong lòng tôi cơ hồ không khác biệt lắm! A a a a! Tôi muốn làm fan của cô ấy!!]

[hoan nghênh gia nhập đại quân anti-fan!]

[phi! Đừng nghe lầu trên nói bậy, hoan nghênh gia nhập đại hội fan hâm mộ của chúng ta, chúng ta là tri âm của Tiểu Địch Tử!!]

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1346: Phản Quang Mà Đi (22)

Phong Hoa dùng một ngày để xoay chuyển, hoàn ngoài dự kiến của đám người.

Làm sao lại phản công rồi?

Hai ngày trước không phải còn thảm thiết sao?

Trải qua sự tìm kím không ngừng của đám người rốt cuộc cũng tìm được mgojn nguồn.

Đầu nguồn là có một anti-fan, tại ngày phát sóng thứ hai muốn đi xem bộ phim này nhằm tìm ra việc để bôi đen cô.

Kết quả người này càng xem càng hăng say, hơn nữa còn cấp tốc trở về tụ tập mọi người cùng xem.

Về sau anti-fan này liền viết một kịch bản lời bình.

Xấu chính là ở chỗ anti-fan này là quản lý của đại quân anti-fan nên vừa phát tin này đi liền gây nên sự bất mãn của toàn bộ đại quân anti-fan.

Ngươi thân là anti-fan, sao có thể nói tốt cho cô ta như thế?!

Ngươi có phải là gián điệp trà trộn vào đại quân anti-fan hay không!

Thế là anti-fan không phục cũng chạy tới xem, ý đồ muốn tìm ra lý do để phản bác anti-fan này.

Kết quả tự nhiên là không tìm được, ngược lại tự mình rớt xuống hố.

Thế là càng ngày càng nhiều anti-fan đi xem.

Vì việc này nên tỉ lệ người xem ngày thứ ba bạo tăng.

Về sau mấy ngày tỉ lệ người xem cũng không ngừng tăng lên, cũng lập nên kỷ lục tỉ lệ người xem cao nhất.

Đến cảnh diễn nhảy xuống núi, nam chính quay đầu nhìn nữ phụ, hai người tựa hồ có mối tình thầm kính.

Người xem: "???"

Không ít người xem sau khi xem xong đã lập thành đoàn đi càn quét nam chính La Khải.

[cặn bã nam! Lại đối với Phong Hoa của tôi như vậy, oa oa oa!!]

[trước kia tôi đọc sách... Cũng không phát hiện nam chính cặn bã thế này?]

[coi như La Khải cùng Hồ Hinh ngoài đời kết giao, nhưng các người hiện tại là đang đóng phim, đây cũng quá không chuyên nghiệp.]

[kỹ thuật diễn xuất của Địch Tử vẫn luôn tất tốt, Địch Tử cả đời đều tốt!!]

La Khải giai đoạn trước diễn vẫn còn tốt, nhưng từ khi xảy ra chuyện đứt dây nên trạng thái của hắn cũng không quá tốt.

Cơ hồ cả bộ phim đều dựa vào kỹ thuật diễn xuất của Minh Thù chống đỡ.

Cảnh nhảy núi gặp nữ phụ là La Khải cùng Hồ Hinh công khai trước khi quay.

Kỳ thật lúc đó cũng không có nhiều vấn đề, dù sao đạo diễn đều cảm thấy OK.

Nhưng bị người ta cố ý nói ra lại đi xem liền thấy mập mờ thế nào.

Nhưng bất kể nói thế nào, Phong Hoa vẫn rất hot.

Bộ phim kia của Cố Tích đột nhiên giảm mạnh giống như khắp thế giới đều là Phong Hoa.

Trong giới có người phê bình: Bại cũng anti-fan, tốt cũng anti-fan.

Văn Địch V: Tôi liền biết các người sẽ bị kỹ thuật diễn xuất của tôi chinh phục!

[mau đưa mặt của cô lên!]

[cái này cũng không trở ngại chúng tôi bôi đen cô!]

Phía dưới là đám người cùng nhau bôi đen, vẫn là những dòng ngôn luận như thường kia.

Vẫn là phối phương quen thuộc, vẫn là mùi vị quen thuộc.

-

Ngay tại thời điểm Phong Hoa đang rất hot.

Đột nhiên có một tài khoản Vip vạch trần đem thân phận của Văn Địch cùng mẹ cô không biết xấu hổ leo lên hào môn, gả vào Cố gia, toàn bộ đều tuôn ra.

Tin weibo kia dài đến lưu loát, ngay cả chi tiết cũng hết sức rõ ràng giống như người đó tận mắt trông thấy vậy.

[có người mẹ như vậy cô ta làm những việc kia cũng không ngoài ý muốn, mẹ nào thì con nấy.]

[vở kịc hào môn a! Ăn dưa ăn dưa!]

[Cố gia này không phải là Cố gia gần đây của Cố Tích Cố sao? Bọn họ là chị em sao?]

[chủ blog nói Văn Địch là theo mẹ gả vào Cố gia, Cố Tích mới là thiên kim tiểu thư của Cố gia.]

[cô ta nhiều năm như vậy có phải là dựa vào Cố gia mới được như bây giờ?]

[tôi còn tưởng rằng cô ta là dựa vào sự cố gắng của mình, không nghĩ tới cũng có hậu đài, ách...]

Văn Địch V: Đoán nhiều không được gì, kỹ thuật diễn xuất chinh phục các người!

Thế là Minh Thù lại thu hoạch thêm được một nhóm anti-fan.

Minh Thù nhìn những bình luận yêu ma quỷ quái kia có chút suy tư, có thể làm chuyện này không phải Cố Tích chính là Thôi Cảnh Dương.

Mẹ Văn từ trước kia rất lâu đã biết ông Cố, còn xém chút nữa định chuyện kết hôn, nhưng đáng tiếc ông Cố quay đầu liền cưới thiên kim tiểu thư có tiền có thế, cũng chính là mẹ của Cố Tích.

Mẹ Văn trong trong lúc thương tâm đã rời khỏi nơi này, cũng gả cho người khác.

Sau khi ba của Văn Địch qua đời, mẹ Văn lần nữa lại gặp được ông Cố.

Đúng lúc vợ của ông Cố cũng đã chết, hai người cứ như vậy nối lại tình xưa.

Nhưng ông Cố đối với Văn Địch rất không chào đón, đại khái cảm thấy đây là mẹ Văn đã từng sống cùng người khác.

Thế nhưng hắn cũng không nghĩ một chút mình cũng đã cùng người phụ nữ khác sinh một đứa con gái.

Rõ ràng là ông Cố dây dưa nên mẹ Văn mới mềm lòng, cộng thêm người bà vẫn luôn thích chính là ông Cố nên mới gả vào Cố gia.

Bây giờ lại thành mẹ Văn không từ thủ đoạn câu dẫn ông Cố gả vào hào môn.

Tin tức khẳng định sẽ ảnh hưởng lớn đối với mẹ Văn, nhưng mẹ Văn không gọi điện thoại cho cô nên Minh Thù cũng sẽ không đụng tới.

Cô vừa nhận được một quảng cáo, hôm nay sẽ đi chụp quảng cáo.

Lương Triệt đưa cô tới, những ký giả kia không biết có được tin tức từ chỗ nào đang vây ở bên dưới.

Minh Thù nhìn người bên kia, nhíu mày hỏi Lương Triệt: "Tiểu ca ca, không phải anh cũng nên phỏng vấn tôi sao? Chỗ béo bở không cho người ngoài nha!"

Tim Lương Triệt đập thình thịch, kéo Minh Thù qua hôn một chút: "Tôi qua dụ bọn họ ra ngoài, chờ cô quay xong sẽ đến đón cô."

Lương Triệt đem một chút đồ ăn vặt kín đáo đưa cho cô.

Minh Thù mặt mày hớn hở: "Tiểu ca ca thật tốt."

Có ăn là tốt rồi, không ăn hắn chính là một pho tượng, nhìn cũng không thèm nhìn hắn say mê như vậy.

Cô rốt cuộc là bao nuôi hắn làm gì?

Lương Triệt tâm tình phức tạp xuống xe đưa những phóng viên kia ra ngoài, dù sao cũng là đồng nghiệp nên rất nhanh liền đem đám người này đưa ra ngoài.

Minh Thù còn chưa trang điểm xong liền nhận được điện thoại của mẹ Văn.

Thanh âm của mẹ Văn trong điện thoại chỉ có hơi thở mong manh, Minh Thù cũng nghe không hiểu bà ấy nói cái gì.

Minh Thù nói với bên quảng cáo một tiếng rồi lập tức xuống dưới.

"Sao lại xuống nhanh như vậy?"

Lương Triệt vẫn chưa rời khỏi, thấy Minh Thù lên xe hơi có chút kinh ngạc.

"Đến Cố gia."

Lương Triệt một bên nổ máy xe một bên hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

"Nghe... Mẹ tôi giống như xảy ra vấn đề rồi."

Trên đường đến Cố gia cô vẫn luôn gọi cho mẹ Văn nhưng bên kia đã không còn người nghe.

Điện thoại của biệt thự cũng không ai nhận.

Cửa của Cố gia đóng chặt, Minh Thù không có chìa khoá nên cô chỉ có thể leo tường vào.

Minh Thù vừa vào liếc mắt liền thấy mẹ Văn đang nằm dưới bậc, trên người có máu tươi đỏ thẩm.

Lương Triệt kinh ngạc nhìn về phía Minh Thù.

Thần sắc của cô không có gì thay đổi giống như người nằm trên đất không phải là mẹ cô, chỉ là một người qua đường bình thường.

Minh Thù đi qua thăm dò mạch đập của mẹ Văn.

"Thế nào?"

"Còn sống." Minh Thù kiểm tra trên người mẹ Văn một chút, không có phát hiện vết thương.

Minh Thù dự định ôm mẹ Văn lên đưa tới bệnh viện.

"Để tôi." Lương Triệt kéo bà ấy qua: "Em đi mở xe."

Minh Thù không có cưỡng cầu, ra ngoài lái xe đưa người đến bệnh viện gần nhất.

Bọn họ bị ngăn lại bên ngoài phòng cấp cứu.

Lương Triệt đưa tay ôm lấy cô: "Không sao."

Minh Thù nhìn qua đèn phòng cấp cứu, không nói gì.

Đèn trên phòng cấp cứu đèn "Ba" một cái liền tắt đi.

Bác sĩ từ bên trong ra: "Đứa bé đã mất, mẹ không có việc gì."

Minh Thù trước đó đã đoán được có thể là sảy thai, không nghĩ tới thật là như vậy.

Vốn chính là mang thai ở độ tuổi đã lớn, bây giờ lại sinh non, nếu không phải đưa tới kịp thời đoán chừng liền đã chết.

Lương Triệt đi làm thủ tục, Minh Thù trở về phòng bệnh dùng mẹ Văn.

Ban đêm mẹ Văn mới tỉnh lại.

Minh Thù ngồi bên cạnh nhìn điện thoại, cô ngẩng đầu nhìn một chút, để điện thoại qua một bên: "Cảm giác thế nào?"

"Tiểu Địch..."

Mẹ Văn hơi mấp máy môi, thanh âm khàn giọng.

"Mẹ đang ở đâu đây?"

"Bệnh viện."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1347: Phản Quang Mà Đi (23)

Mẹ Văn cũng không biết chính mình đã mang thai.

Chỉ là cảm thấy có chút khác thường, vài ngày trước ông Cố đưa bà đi kiểm tra cũng chưa có kết quả...

Đứa trẻ không còn, mẹ Văn hiển nhiên có chút khổ sở.

Chờ cảm xúc của mẹ Văn ổn định một chút, Minh Thù hỏi bà: "Sao mẹ lại ngã xuống?"

Mẹ Văn né tránh ánh mắt: "Mẹ... Đi không cẩn thận liền ngã xuống... Là đứa bé này không có duyên với chúng ta."

"Trong biệt thự ngay cả một người hầu đều không có sao?"

"Chú Cố của con đã cho họ nghỉ..." Bởi vì những tin tức kia.

Minh Thù nhìn thẳng vào mắt bà ấy: "Mẹ, mẹ nói thật, rốt cuộc tại sao mẹ lại ngã?"

"Tiểu Địch... Mẹ thật chính là tự mình ngã."

Mẹ Văn không dám cùng cô đối mặt: "Con đừng hỏi nữa, mẹ muốn nghỉ ngơi một lát."

"Mẹ, con hỏi một lần cuối cùng rốt cuộc tại sao mẹ lại ngã, nếu như mẹ còn không nói với con, vậy con sẽ không xen vào nữa."

Cô cũng không thích quản những sự tình này.

Người khác muốn che giấu, không dính dáng đến ích lợi của cô, cô tại sao phải muốn đi sâu vào vấn đề?

Mẹ Văn trầm mặc xuống.

Thật lâu nước mắt của bà ấy chảy xuôi xuống tới.

Lúc bà ấy còn trẻ đã muốn cùng ông Cố có một đứa con của mình.

Thế nhưng đứa bé này...

Chung quy là không có cái phúc khí kia.

"Là... Cố Tích."

Ban ngày Cố Tích có về nhà lấy đồ.

Ngày thường Cố Tích đối bà đều phi vô cùng ôn nhu lễ phép.

Lúc ấy thấy sắc mặt Cố Tích không tốt, bà liền kéo cô ta lại quan tâm hỏi han hai câu.

Ngay từ đầu Cố Tích trầm mặc không nói gì.

Ai biết Cố Tích lại đột nhiên tức giận đẩy bà.

Mẹ Văn nói: "Nó không biết chuyện mẹ mang thai... Chuyện này coi như xong đi."

"Nếu như không phải con tới kịp, bây giờ mẹ đã mất mạng."

Minh Thù thản nhiên nói: "Như vậy, mẹ còn muốn bỏ qua?"

Mẹ Văn không đưa ra một đáp án.

Sáng sớm hôm sau ông Cố mới chạy tới, còn chưa tiến vào phòng bệnh đã vung cho Minh Thù một cái tát.

Lương Triệt vừa vặn thấy cảnh này, hắn dùng tốc độ nhanh nhất cuộc đời kéo Minh Thù ra, tự mình cản lại cái tát đó.

Ba!

Âm thanh tiếng tát giòn tan vang lên trong phòng bệnh.

Một cái tát kia đánh vào trên mặt hắn.

Lương Triệt hơi lệch đầu sang một bên, trên mặt đã hiện lên một dấu tay rõ rãng

Có thể nghĩ ông Cố đã dùng sức mạnh lớn đến đâu.

"Anh cản cái gì?"

Con ngươi Minh Thù tối sầm xuống nhìn Lương Triệt, tay cô nâng cằm hắn lên, trên khuôn mặt trặng nõn đã sưng đỏ.

"Không thể để cô bị đánh." Thanh âm Lương Triệt vẫn nhàn nhạt, giống như không cảm giác được có đau hay không.

"Hắn làm sao có thể đánh được tôi."

Khi trẫm lăn lộn nhiều năm như vậy là để chơi thôi sao?

Lương Triệt: "..."

Hắn chính là muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân một chút.

Có thể đi đúng kịch bản hay không a!

Lúc này cô gái bình thường hẳn là tâm thương yêu không dứt!

"Cô..." Ông Cố đánh lầm người, sửng sốt một chút, thấy rõ người trước mặt lại giận dữ, chỉ cô nói: "Văn Địch, cô mang người gì tới, hắn là phóng viên đúng không? Cô còn ngại mẹ cô tức giận chưa đủ? Nếu không phải tại cô, hiện tại mẹ cô sẽ biến thành như vậy sao, đều là do cô gây ra!"

Dám đánh tiểu yêu tinh của cô, còn dám rống cô!

Minh Thù buông Lương Triệt ra, vẩy vẩy tay cầm lấy cổ tay ông Cố quẳng hắn xuống mặt đất.

Dù sao hiện tại mẹ Văn cũng không nhìn thấy.

Bởi vì là phòng bệnh VIP nên trên hành lang yên tĩnh, cũng không có người nào đến ngăn cản cô.

"Tôi cho ông đánh hắn!!"

"Cho ông rống tôi!"

"Đã sớm muốn đánh ông!"

"Văn Địch cô điên rồi!!" Ông Cố bị đánh không có sức đối kháng: "Cô dừng tay!"

Minh Thù lại đạp hai cước.

Cô kéo quần áo một chút, nhìn chằm chằm ông Cố trên mặt đất: "Mẹ tôi sinh non đều là Cố Tích tạo thành, liên quan rắm gì đến tôi."

Sắc mặt ông Cô tái xanh: "Cô nói hươu nói vượn cái gì! Việc này có liên quan gì đến Cố Tích?

Minh Thù nâng khóe miệng cười hạ: "Có liên quan cùng Cố Tích hay không tự ông đi hỏi bà ấy đi, dù sao tôi đã báo cảnh sát."

Mẹ Văn nhu nhược sợ quan hệ không tốt, huyên náo gia đình bất hòa.

Nhưng mà con gái của hắn là người của Cố gia, người khác thì không phải rồi?

"Còn có, rõ ràng là ông khóc lóc van nài muốn cưới mẹ tôi, làm sao lại không dám thừa nhận trước mặt truyền thông? Ngược lại để cho mẹ tôi gánh chịu mấy lời đồn đại nhảm nhí này? Nhiều năm như vậy người hầu đều hiểu lầm bà ấy, có khi nào ông làm sáng tỏ chưa?"

Nghe Minh Thù nói, sắc mặc ông Cố càng khó coi: "Nếu như không phải cô, truyền thông làm sao lại viết linh tinh như vậy?"

"Vậy sao ông không suy nghĩ, kẻ khơi mào chuyện đến cùng là ai?"

Cố phụ: "Cô có ý gì?"

"Ha ha."

Minh Thù kéo Lương Triệt vào phòng bệnh, đem ông Cố nhốt bên ngoài.

Ông Cố ở bên ngoài gõ cửa, nhưng một chút thanh âm cũng không truyền vào được.

Ầm ĩ một lúc liền bị người của bệnh viện khuyên đi.

Mẹ Văn ngủ thiếp đi nên hoàn toàn không biết chuyện phát sinh bên ngoài.

Minh Thù để Lương Triệt ngồi xuống, lấy ra một hộp thuốc xoa lên nơi sưng đỏ cho Lương Triệt.

"Lần sau không nên khoe khoang, tôi lợi hại hơn so với anh tưởng tượng nhiều."

Lương Triệt: "..."

Cái gì gọi là lợi hại hơn nhiều so với tưởng tượng của hắn?

Đây là lời của một tiểu cô nương như cô nên nói sao?

Để mặt mũi của hắn để vào đâu.

Minh Thù xích lại gần hắn xem xét một hồi lâu, Lương Triệt chờ cô có thể hôn hôn mình an ủi một chút.

Ai biết, chờ nửa ngày cô liền phun ra hai chữ: "Quá xấu."

Quá! Xấu!!

"Không được, tôi phải ra đánh hắn một trận." Minh Thù buông thuốc xuống, khí thế hung hăng rời khỏi phòng bệnh.

Lương Triệt: "???"

Lúc tỉnh lại, mẹ Văn nhìn thấy chính là người ngồi bên cạnh.

"Cậu... Cậu là?"

Khá quen, nhưng trong lúc nhất thời mẹ Văn không gọi được ra tên.

Mẹ Văn xem những tin tức bát quái trong giới giải trí tự nhiên cũng đã thấy qua Lương Triệt, bất quá bà không tin con gái mình sẽ làm ra loại chuyện này, khẳng định là những người kia nói bừa.

Trên mặt Lương Triệt in lấy năm dấu bàn tay, mẹ Văn trong lúc nhất thời thật đúng là nhận không ra.

Lương Triệt cũng có chút mơ màng..

Hắn nên giới thiệu mình thế nào đây?

Tiểu bạch kiểm bị cô bao nuôi?

"Chào dì, cháu là... bạn của Văn Địch." Bạn trai!

"Bạn của Tiểu Địch a." Mẹ Văn lập tức lộ ra một nụ cười: "Tiểu

Địch đâu? Sao lại để cháu ở đây một mình?"

"Cô ấy..."

Cô ất ra ngoài đánh người.

Lương Triệt vội vàng bịa ra một lý do: "Cô ấy đi nghe điện thoại nên cháu ở đây trông chừng."

Mẹ Văn gật đầu, ánh mắt rơi vào trên mặt hắn: "Mặt của cháu..."

"Không có việc gì, không cẩn thận bị người ta đánh."

Mẹ Văn có chút ngờ vực, nhưng trên gương mặt của Lương Triệt không nhìn ra bất kỳ vết tích nói láo gì.

Tiểu Địch ở đâu lại quen một người bạn như vậy?

Bà ta thật sự cảm thấy có chút quen mắt.

Minh Thù sau mười mấy phút mới trở về.

"Mẹ, mẹ đã tỉnh?"

Mẹ Văn gật đầu: "Sao con lại đi lâu như thế, để bạn con ở đây một mình giúp mẹ, không có lễ phép."

"Hắn nói với mẹ hắn là cái gì của con?" Minh Thù bắt lấy trọng điểm.

Mẹ Văn không rõ ràng cho lắm: "Bạn a."

Minh Thù nhìn Lương Triệt một chút.

Lương Triệt có chút khẩn trương, chẳng lẽ cô không hi vọng mình nói như vậy?

Cũng đúng.

Mình chẳng qua chỉ là đối tượng bị cô bao nuôi đối.

"Mẹ, chính thức giới thiệu cho mẹ một chút, đây là bạn trai con, Lương Triệt."

Mẹ Văn:"..."

Lương Triệt: "..."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1348: Phản Quang Mà Đi (24)

Mẹ Văn cuối cùng cũng nhớ tới vì sao lại cảm thấy quen mắt như vậy.

Bà đã từng xem qua ảnh chụp, nam nhân trên tấm ảnh không phải là hắn sao?

"Tiểu Địch... Mấy đứa..."

Trên mạng có nói là nam nhân này bị Văn Địch bao nuôi.

Lương Triệt có khả năng bị ba chữ bạn trai nện đến có chút choáng.

Nửa ngày cũng không có phản ứng.

Minh Thù cùng mẹ Văn gì hắn cũng không biết.

Dù sao cuối cùng mẹ Văn cũng không nói gì, giống như cứ như vậy thừa nhận thân phận của hắn.

Minh Thù gọi bác sĩ tới kiểm tra cho mẹ Văn.

Chờ làm xong kiểm tra, Minh Thù mới cùng bà nói về chuyện của ông Cố.

"Mẹ, ông Cố đã tới, con đã đuổi hắn đi, nếu mẹ muốn về nhà con cũng không ngăn mẹ."

"Bất quá mẹ phải suy nghĩ thật kỹ, ông Cố nếu quả như thật yêu mẹ, lúc trước cưới mẹ vào cửa sẽ không để mẹ gánh chịu nhiều lời đồn như vậy."

"Con biết, chuyện lần này, là con gây ra..."

"Tiểu Địch." Mẹ Văn cắt đứt cô: "Con là con gái của mẹ, mẹ sẽ không trách con."

Bà thở dài: "Bất quá, chú Cố của con... Mẹ sẽ suy nghĩ thật kỹ đi."

Bà ấy đưa tay sờ lấy bụng dưới.

Nơi này đã từng có con của bà cùng hắn.

"Cũng tốt, để mẹ xem một chút thái độ của hắn."

Mẹ Văn không hiểu: "Thái độ gì?"

Minh Thù không giải thích.

Nhưng mẹ Văn rất nhanh liền biết rồi.

Cảnh sát tìm tới.

Minh Thù báo cảnh sát.

-

Cố gia.

Cố Tích bị gọi trở về, ông Cố ngồi một bên, một bên khác là cảnh sát.

Nhìn thấy cảnh sát, đáy lòng cô ta xiết chặt.

Cô ta hơi hít dâu, trấn định đi qua: "Ba, gọi con về vội như vậy, có chuyện gì sao?"

Ông Cố nhìn chằm chằm Cố Tích, từ góc độ của người ba hắn không tin con gái nhu thuận của mình sẽ làm ra loại chuyện đẩy mẹ kế xuống cầu thang như vậy.

Nhưng là...

Hắn lúc đầu dự định sẽ hỏi rõ trước.

Thế nhưng còn chưa kịp hỏi cảnh sát liền tìm tới cửa.

Trong biệt thự không có người hầu, thời điểm cảnh sát đến vết máu vẫn còn trong phòng kháchz

"Là hai vị cảnh sát nayf có chuyện hỏi con."

Lòng bàn tay Cố Tích toát ra mồ hôi lạnh, không có việc gì, không có việc gì, cô ta đều có chứng cứ không ở hiện trường.

Cô ta hơi nắm chặt tay, bảo trì nụ mỉm cười: "Hai vị cảnh sát tìm tôi có chuyện gì?"

Một vị cảnh sát trong đó nói: "Là như vậy, chúng tôi nhận được một tin báo nói có người đẩy mẹ của cô ấy xuống lầu, hại mẹ cô ấy sinh non. Người bị hại này chính là mẹ kế của Cố tiểu thư."

"Tôi biết..." Cố Tích gật gật đầu,: "Tôi cũng vừa nhận được tin tức, đang chuẩn bị đến bệnh viện thì ba liền gọi điện thoại cho tôi."

"Thế nhưng căn cứ theo lời của người báo cảnh sát nói là cô đẩy mẹ kế xuống lầu, dẫn đến bà ấy sinh non."

Cố Tích cắn môi, bất quá kỹ thuật diễn xuất vẫn online, lộ ra một chút mơ màng giống như nghe không hiểu cảnh sát nói cái gì.

Cô ta khoát khoát tay, lộ ra sự oan uổng khẩn trương: "Làm sao lại như vậy, tôi làm sao lại làm ra loại chuyện này, quan hệ của tôi cùng mẹ kế mặc dù không phải đặc biệt thân thiết, nhưng cũng không quá tệ..."

Cảnh sát tiếp tục hỏi: "Cố tiểu thư, xin hỏi hôm qua cô có về nhà không?"

Cố Tích lắc đầu: "Hôm qua tôi vẫn luôn ở cùng một chỗ với Thôi tiên sinh tổng giám đốc tập đoàn Hằng Phong, chưa từng trở về."

Cảnh sát cùng Thôi Cảnh Dương chứng thực.

Xác định Cố Tích vẫn luôn ở cùng một chỗ với hắn.

"Tôi thấy trong biệt thự có camera giám sát, không biết có thể xem một chút không?"

Cố Tích biểu hiện trấn định, ông Cố gật đầu, dẫn bọn họ đi xem camera giám sát.

Nhưng camera giám sát tựa hồ hỏng rồi, bắt đầu từ tháng trước bắt không có ghi chép lại.

Cố Tích có chút thở phào, camera giám sát của biệt thự vẫn luôn không có tác dụng, cô ta đều đã quên chuyện có camera giám sát.

Bất quá cũng chính bởi vì tất cả mọi người không nhớ rõ nên hỏng cũng không có người nào biết.

Trời cao cũng đang giúp cô ta.

"Camera giám sát của biệt thự cũng chỉ là phòng ngừa vạn nhất, rất ít xem xét, có thể là người hầu không chú ý." Ông Cố giải thích với cảnh sát.

Mặc dù camera giám sát bị hỏng có chút trùng hợp, nhưng Cố Tích có nhân chứng tựa hồ cũng không có hiềm nghi.

Cảnh sát điều tra một lúc rồi đứng dậy cáo từ.

Ông Cố đưa bọn họ rời đi, chờ xe cảnh sát rời khỏi liền đóng cửa lớn lại.

"Cố Tích."

Hắn trầm giọng kêu một tiếng.

Cố Tích cúi thấp đầu: "Ba..."

Cố phụ hỏi: "Con nói rõ có chuyện gì xảy ra?"

Cố Tích vẫn một mặt vô tội: "Ba, vì sao ba lại hỏi con như vậy? Con cũng không rõ ràng..."

"Con nói thật với ba, có phải con đẩy dì con hay không!"

Cố Tích cắn môi dưới.

Thanh âm cô ta nghẹn ngào: "Ba, ba không tin con sao?"

Cố phụ trầm mặt: "Con nói con không có trở về, vậy bản báo cáo trong thư phòng ba làm sao lại đổi vị trí?"

"Con không biết bản báo cáo gì." Cố Tích ậm ừ một tiếng: "Dì ở nhà, nói không chừng là dì ấy đi vào."

Cố phụ: "Dì con chưa từng vào thư phòng của ba."

Cố Tích: "Ba lại không ở nhà, có lẽ là dì ấy không cẩn thận tiến vào thì sao? Ba, con đã nói hôm qua con không có trở về, Thôi tiên sinh cũng đã làm chứng cho con, tại sao ba lại không tin con?

Nói đến phần sau, hốc mặt Cố Tích một mảnh đỏ bừng.

Nước mắt óng ánh thẳng rơi xuống.

Ông Cố giận dữ mắng mỏ: "Con thật sự cho rằng camera giám sát của biệt thự bị hỏng rồi?"

Câu này của ông Cố làm Cố Tích sững sờ tại chỗ.

Trong đầu cô ta nổ bừng, tựa hồ đang nghĩ rõ ràng cái gì.

"Ba..."

Cố Tích kinh ngạc nhìn về phía ông Cố, cô ta tiến lên giữ chặt cánh tay ông ấy.

"Ba, con không phải cố ý... Con chính là... Hôm qua con trở về chỉ là muốn lấy đồ, con liền vào thư phòng của ba..."

"Con vừa hay nhìn thấy phần báo cáo kia..."

"Lúc ấy đầu óc có chút loạn..."

"Dì ấy lôi kéo con nói chuyện, con không biết thế nào..."

"Ba, thật xin lỗi, không phải con cố ý."

Lúc ấy Cố Tích nhìn thấy phần báo cáo kia, biết được mẹ Văn mang thai, trong đầu cô ta liền nổ tung.

Từ lúc mẹ Văn mang theo Văn Địch gả vào Cố gia...

Cô ta đã không thích bọn họ!

Thế nhưng cô ta không thể biểu hiện ra ngoài, bởi vì như vậy sẽ chỉ làm người ta nói cô ta không đúng.

Nếu như mẹ Văn sinh một đứa con, liền xem như con gái thì nó cũng nhất định sẽ cùng cô ta chia sẽ tình thương của ba.

Nếu như là con trai...

Về sau toàn bộ Cố gia này còn không phải là của nó sao?

Lúc ấy mẹ Văn nói cái gì cô ta căn bản không nhớ rõ, lúc ấy trong đầu vốn là đang hỗn loạn, bị bà ấy lôi kéo không buông liền nhìn thấy khuôn mặt chán ghét kia.

Cô ta liền...

Đẩy bà ấy một cái.

Sau đó cô ta sợ hãi liền chạy.

Cô ta nói chuyện này cùng Thôi Cảnh Dương, cũng cùng Thôi Cảnh Dương nói xong lời làm chứng.

Ông Cố nghe xong giơ tay muốn đánh cô ta, cuối cùng lại bỗng nhiên dừng giữa không trung.

"Con hồ đồ!!"

Cố Tích kéo cánh tay ông Cố phụ: "Ba, ba đừng nói cho cảnh sát, con thật sự không phải cố ý."

Về sau cô ta cũng rất hối hận, rất sợ hãi.

Thế nhưng lúc ấy cô ta đang rất tức giận...

Hận ý đọng lại nhiều năm như vậy liền bộc phát vào thời khắc đó.

"Được rồi." Ông Cố hất tay cô ta ra: "Việc này con đừng nói cho bất luận kẻ nào, vừa rồi nói cùng cảnh sát thế nào liền nói với bên ngoài thế đấy, biết chưa?"

Cố ý đẩy người xuống lầu dẫn đến sinh non, cái này là tội cố ý gây thương tích.

Ông Cố coi như tức giận cũng sẽ không thật sự mặc kệ cô ta.

Cố Tích rưng rưng gật đầu.

"Ba, dì bên kia..."

"Chuyện này ba sẽ xử lý."

Ông Cố dừng một chút, lại hỏi: "Thôi tiên sinh bên kia?"

"Con sẽ nói với hắn." Cố Tích nói.

"Vậy là tốt rồi." Ông Cố gật đầu: "Ba thấy Thôi tiên sinh là thật sự thích con, đến thời điểm thích hợp hiểu chút sự tình, nếu như Cố gia có thể cùng Hằng Phong liên hợp, Cố gia của chúng ta cũng sẽ cao hơn một tầng."

Cố Tích biết thời điểm thích hợp, hiểu chút sự tình là ám chỉ cái gì.

Cô ta gật gật đầu: "Con biết rồi."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1349: Phản Quang Mà Đi (25)

Ông Cố đuổi tới bệnh viện tìm người quen liền nhìn thấy bác sĩ trưởng của mẹ Văn.

Để bác sĩ trưởng đem kết quả giám định đổi một chút.

Bác sĩ trưởng lại nói: "Báo cáo trước đó Văn tiểu thư đã lấy đi một phần, Cố tiên sinh, chuyện này..."

Người ta là người thân, cô ấy muốn, đương nhiên bác sĩ trưởng sẽ cho.

Ông Cố nhíu mày.

"Cô ta lấy đi lúc nào?"

"Trước buổi trưa."

Buổi sáng...

Lâu như vậy?

Bác sĩ trưởng đưa mắt nhìn ông Cố rời đi, lắc đầu thở dài, những người này thực sự là...

-

"A Tú, lần này là Cố Tích không hiểu chuyện, nhưng nó không biết bà mang thai, bà hãy tha thứ cho nó lần này."

"Nó còn trẻ như vậy, sự nghiệp vừa cất bước, bà cũng coi như là trưởng bối của nó, bà không thể nhìn nó bị hủy như vậy đúng không?"

Mẹ Văn nằm trên giường bệnh nghe ông Cố nói chuyện.

Từ ngày con gái nói để bà nhìn thái độ của ông Cố, bà vẫn luôn nghĩ thái độ của hắn sẽ thế nào.

Nhưng hôm nay, bà rốt cục cũng đã biết được.

Hắn đến để nói mình tha thứ cho Cố Tích.

Phải.

Ngay từ đầu, bà cũng không có ý định truy cứu trách nhiệm của cô ta.

Bởi vì bà gả cho ông Cố.

Bà không muốn trong nhà huyên náo chia năm xẻ bảy.

Thế nhưng bà lựa chọn không truy cứu cùng người khác mà nói hoàn toàn là hai việc khác nhau.

Mẹ Văn đặt hai tay lên bụng: "Thế nhưng con của tôi đã không còn."

Ông Cố nhìn về phía bụng bà, hắn khẳng định nói không nên lời là cảm giác gĩ

Tuổi tác của bọn họ đã đến bước này, mẹ Văn còn có thể mang thai đã là niềm vui ngoài ý muốn.

Đứa bé này không còn, chỉ sợ là sẽ không thể có nữa.

"A Tú, tôi sẽ đền bù cho bà." Ông Cố cầm tay của bà hứa hẹn.

Minh Thù chờ sau khi ông Cố rời khỏi mới chậm rãi tiến vào.

"Mẹ xem, tiền đồ của con gái hắn là tiền đồ, tiền đồ của con gái mẹ cũng không phải là tiền đồ."

"Thật xin lỗi Tiểu Địch, trước kia đã ủy khuất con." Thân phận của bà cùng ông Cố chênh lệch, bà vẫn luôn rất tự ti.

Mẹ Văn nói xong câu đó cũng không có mở miệng.

Yêu một người trong nháy mắt.

Chết tâm với một người cũng trong nháy mắt.

Thời điểm chân tướng vẫn chưa bị lộ ra, mọi chuyện dường như đều rất tốt.

Coi là nếu chân tướng lộ ra một lỗ hỏng, kỳ thật đã sớm thủng trăm ngàn lỗ, hết thảy chẳng qua là lừa mình dối người.

"Tiểu Địch, chuyện này... Giao cho con đi."

Rốt cục tại một đêm nào đó, Minh Thù nghe thấy tiếng thở dài của mẹ Văn.

"Mẹ và hắn vốn không nên cùng một chỗ, cứ như vài năm trước thì sẽ tốt."

Là bà không cam tâm.

Nhưng năm đó hắn phản bội bà, cưới một nữ nhân có lợi đối với gia tộc, lúc ấy bà nên thấy rõ ràng.

"Cho tới bây giờ mẹ cũng không có thích hắn, nhưng bây giờ hồi tưởng lại, hắn mới là người đối với mẹ tốt nhất..."

Hắn này, là nói cha đẻ của Văn địch.

"Thế nhưng là mẹ đối với hắn thật không tốt."

"Mẹ thường hay so sánh bọn họ, nhưng hắn xưa nay sẽ không nói cái gì, lúc ấy trẻ tuổi nóng tính, chuyện gì cũng đều không hiểu."

Mẹ Văn nói liên miên lải nhải thật lâu.

Minh Thù nghe đến buồn ngủ, cố gắng vực dậy tinh thần chờ mẹ Văn hồi ức xong.

Ba của nguyên chủ qua đời rất sớm.

Nghe nói là tai nạn xe cộ.

Tăng ca nên tinh thần không tốt, trên đường tan làm liền bị xe đụng.

Lúc ấy được bồi thường một chút tiền.

Mẹ Văn dùng những số tiền kia mang theo nguyên chủ đến nơi khác sống.

Cuộc sống coi như trôi qua nhẹ nhành, dùng những số tiền kia làm điểm đầu tư, sinh hoạt cũng coi như thoải mái.

Bất quá trong trí nhớ của nguyên chủ cơ hồ không nghe mẹ nhắc qua ba của cô ấy.

Có lẽ có người phải chờ thật lâu về sau mới có thể phát hiện hắn là người tốt.

-

Ông Cố muốn ra tay từ phía mẹ Văn, nhưng mẹ Văn đột nhiên nghĩ thoáng không muốn gặp hắn.

Trong lúc nhất thời ông Cố có chút hoảng hốt.

Ngay tại thời điểm ông Cố đang nghĩ biện pháp, đột nhiên được điện thoại của cảnh sát.

Minh Thù cung cấp chứng cứ mới.

Phần thứ nhất là kết quả giám định, phần thứ hai vượt quá ngoài ý muốn của ông Cố.

Là camera giám sát của biệt thự.

Camera giám sát đã ghi được rõ rành là Cố Tích đẩy mẹ Văn xuống lầu.

Nhìn từ camera giám sát, lúc ấy Cố Tích sửng sốt gần một phút, sau đó xuống lầu đứng yên trước mặt mẹ Văn thật lâu.

Nhìn kỹ có thể thấy lúc ấy mẹ Văn vẫn còn có ý thức.

Bởi vì camera giám sát không có âm thanh nên không nghe được họ nói gì

Nhưng sau đó Cố Tích liền để mẹ Văn lại rồi rời khỏi.

"Không có khả năng!"

Ông Cố không tin.

"Là Văn Địch làm giả, camera giám sát của biệt thự đã sớm hỏng, làm sao lại quay được?"

Giám sát là tự mình xóa bỏ.

Tại sao cô ta có thể có?

"Cố tiên sinh ngài tỉnh táo một chút."

Cảnh sát trấn an ông Cố.

"Giám sát này nhất định là cô ta làm giả!!"

"Chúng tôi sẽ điều tra rõ ràng." Cảnh sát nói: "Nhưng Cố tiên sinh, tôi phải nhắc nhở ngài một câu, nếu như ngài giấu diếm không báo sẽ chỉ tăng thêm trách nhiệm hình sự đối với tiểu thư Cố Tích."

Đẩy người xuống lầu dẫn đến sinh non.

Tội cố ý gây thương tích.

Nếu như cô ta biết đối phương có thai sẽ nghiêm trọng hơn.

Ông Cố trầm mặc không nói chuyện.

Kỹ năng trinh thám của cảnh sát rất nhanh liền đem video thật giả phân biệt ra được.

Cái video theo dõi này cũng không phải là giả.

Minh Thù là sau khi đưa mẹ Văn đi bệnh viện đã về biệt thự copy.

Mà Minh Thù biết được biệt thự có camera giám sát, còn phải cảm ơn những người giúp việc kia.

Có lần nguyên chủ trở về, thấy cô đứng trước một căn phòng liền âm dương quái khí nói trong biệt thự có camera giám sát.

Đại khái là cảnh cáo cô không nên trộm cắp gì.

Bởi vì thái độ của người giúp việc nên nguyên chủ nhớ đặc biệt rõ ràng.

Chứng cứ trước mặt, ông Cố không thể phủ nhận, chỉ có thể một bên tìm quan hệ một bên liên lạc với mẹ Văn.

Chỉ cần bà ấy không truy cứu chuyện này, bọn họ liền có thể bí mật giải quyết.

Mẹ Văn đã hạ quyết tâm không gặp ông Cố.

Bệnh viện bên này có Minh Thù trông coi, ông Cố cũng không vào được.

Mà bên phía truyền thông không biết từ chỗ nào tiết lộ tiếng gió, có người báo cáo chuyện này.

Mẹ Văn mơ hồ, Cố Tích ngược lại bị đưa ra trước mặt công chúng.

Đẩy mẹ kế xuống lầu.

Bị cảnh sát điều tra.

Bởi vì chụp được ảnh Cố Tích bị cảnh sát mang đi nên tin tức này liền cấp tốc nhảy lên hot search.

Ông Cố muốn ngăn chặn tin tức này cũng gần như không có khả năng.

Cố Tích cầu cứu Thôi Cảnh Dương hỗ trợ.

Mỹ nhân xin giúp đỡ, Thôi Cảnh Dương vui vẻ đáp ứng.

Nhưng hắn còn chưa gọi người, trên mạng đột nhiên tuôn ra một loạt tin tức của hắn.

Hình tượng giữ mình sạch sẽ của hắn trước tin tức này liền sụp đổ hoàn toàn.

Trong bài viết, nữ nhân bên cạnh Thôi Cảnh Dương đổi hết người này đến người khác.

Từ trên ảnh cũng có thể thấy được Thôi Cảnh Dương cẩn thận bao nhiêu

Không đi khách sạn.

Cũng không đi biệt thự mình thường ở.

Có thể chụp được những hình này hiển nhiên không phải kết quả của một ngày hai ngày.

Cái này còn không phải trọng điểm.

Trọng điểm là có nữ nhân tự mình khai toàn bộ.

Là một đoạn được thu hình lại, trong cảnh thu hình, một nữ nhân vạch trần tội ác của Thôi Cảnh Dương.

Hắn căn bản không phải người, hắn chẳng những có đặc thù đam mê, sẽ còn đưa bọn họ đến, uy hiếp bọn họ.

Thời điểm hắn cần sẽ gọi họ đến.

Thời điểm hắn không cần thì mình sẽ không được xuất hiện trước mặt hắn.

Thôi Cảnh Dương có tiền như vậy, chơi mấy người một lúc kỳ thật cũng bình thường.

Nhưng hắn chính là có đặc thù đam mê, chuyện này nếu là truyền đi, đối với hắn, đối với tập đoàn Hằng Phong đều bất lợi.

Dù sao vị trí này của hắn người nhòm ngó cũng không ít.

Mặc kệ là vì hình tượng của mình hay là vì vị trí tổng giám đốc tập đoàn Hằng Phong, hoặc là sự hứng thú của bản thân.

Tóm lại trong lòng Thôi Cảnh Dương không hi vọng những chuyện này bị người ta biết.

Mà bây giờ.

Không giữ lại chút nào bại lộ trên internet.

*

Hẹn mọi người vào ngày mai. Tớ làm việc đây ahuhuhuhu

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1350: Phản Quang Mà Đi (26)

[ta phii, tổng giám đốc tập đoàn Hằng Phong cũng quá biến thái đi.]

[đẹp trai như thế, còn có tiền như vậy, muốn dạng phụ nữ nào thì có phụ nữ đó, vì sao phải làm như vậy? Tôi không tin!]

[hào môn thật đáng sợ.]

[Cố Tích cùng tổng giám đốc tập đoàn Hằng Phong chẳng phải là cá mè một lứa sao? Chà chà!]

[anti-fan của Văn Địch du lịch qua đây.]

[trước đó chẳng phải làm màu thất bại sao, ha ha ha nghĩ đến lần kia liền buồn cười.]

[các người thật đủ rồi, chuyện này còn chưa có kết luận đã vội vã kết luận như vậy, cẩn thận bị vả mặt.]

[Thôi tổng tuyệt đối không phải là loại người này, tất cả các người câm miệng đi! Người ta nhiều tiền như vậy cần phải thế này sao?]

Trên internet cũng đều có người đứng bên kia.

Mà đám anti-fan của Minh Thù có chút mơ màng.

Không phải bọn họ đang bôi đen sao?

Vì sao lại chuyển hướng gió nhanh như vậy?

Bọn họ còn chưa có thể hiện ra thực lực chân chính!!

Hot search làm sao lại không có?

Thế là nhóm anti-fan của Minh Thù ở bên trong pha trộn một chút, Minh Thù lại lên hot search.

Trong lúc nhất thời trên internet vô cùng náo nhiệt.

Bất quá đột nhiên có một vụ bê bối như vậy khẳng định sẽ ảnh hưởng rất lớn đến tập đoàn Hằng Phong.

Hiện tại Thôi Cảnh Dương ra ngoài liền bị phóng viên chặn lại

Ánh mắt của những người trong công ty từ trên xuống dưới nhìn hắn cũng vô cùng kỳ quái.

"Phế vật!"

"Một đám rác rưởi!"

Thôi Cảnh Dương đem toàn bộ vật trên bàn hất đô

"Tôi nuôi dưỡng các người làm gì? Trên mạng làm sao lại xuất hiện tin tức này? Ai làm!!"

Hắn nuôi nhiều người như vậy, dạng tin tức này không có phát trước đó liền sẽ bị cản lại.

Không dùng được biện pháp gì cũng sẽ làm cho đối phương ngậm miệng.

Thế nhưng tin tức này đột nhiên không có dấu hiệu nào phát tới.

"Tổng giám đốc..."

Mồ hôi lạnh của thư ký chảy ròng ròng.

Tại trong ánh mắt giết người của Thôi Cảnh Dương, yếu ớt nói: "Là phòng làm việc Lãm Nguyệt làm."

Lương Triệt!

Văn Địch!

Trong đầu Thôi Cảnh Dương lập tức hiện ta hai cái tên này.

"Đám phế vật các người!"

Thôi Cảnh Dương đá một cước trên người thư ký, thư ký đụng vào vật đằng sau ngã xuống đất, đau đến không dậy nổi.

"Tôi để các người đối phó cô ta, các người đối phó cô ta như thế nào? Một chút động tĩnh cũng đều không có!!"

Thư ký rất vô tội.

Bọn họ sao lại không muốn làm chứ.

Thế nhưng là vị kia không đối phó được a!

Bọn họ phong sát cô.

Được thôi, nhà đầu tư liền muốn sống muốn chết cứ chọn cô ta.

Bọn họ có thể làm sao?

Tập đoàn Hằng Phong có thể đem tất cả mọi người đắc tội một lượt sao?

"Đem tin tức trên mạng áp xuống cho tôi, nghe chưa?"

"... Vâng."

"Cút ra ngoài!"

Thư ký giống như được xá lệnh, không để ý tới thân thể đau đớn liền vội vã rời khỏi phòng làm việc.

Gần đây Thôi tổng càng ngày càng đáng sợ.

Thư ký đi đến văn phòng, người bên ngoài dồn dập liếc mắt.

Hắn biểu lộ khó coi đi về một bên khác

"Thư ký Hầu, anh sao vậy?"

Thư ký Hầu bị người ta gọi lại.

"Nhị thiếu." Thư ký Hầu lập tức kêu một tiếng: "Cậu tìm tổng giám đốc? Hiện tại tổng giám đốc đang nổi nóng, hôm khác cậu lại lại đến đi."

Nam nhân giống như hiểu rõ gật đầu, lại liếc hắn một cái: "Anh không sao chứ?"

"Không có việc gì không có việc gì." Thư ký Hầu khoát tay.

"Tôi thấy anh đứng cũng không vững, tới tới tới, tôi giúp anh nhìn xem." Nam nhân kéo thư ký Hầu về phòng nghỉ ngơi.

-

Thôi Cảnh Dương phiền phức quấn quanh thân, không để ý tới Cố Tích bên này.

Mặc dù ông Cố tìm quan hệ nhưng kết quả cuối cùng cũng không được khá lắm, chỉ cần Minh Thù cùng mẹ Văn bên này không hé miệng cũng không làm được gì.

Nhiều quan hệ thế nào thì Cố Tích cũng đều là cố ý đả thương người khác.

Ông Cố vẫn năm lần bảy lượt tìm mẹ Văn.

Minh Thù ngăn cản mấy lần có chút phiền.

Vừa vặn bác sĩ nói có thể xuất viện, Minh Thù liền cho làm thủ tục xuất viện cho bà ấy.

"Tiểu Địch, Cố gia bên kia..."

Mẹ Văn có chút bận tâm.

"Mẹ còn muốn trở về?" Minh Thù nhíu mày hỏi bà ấy.

Bà ấy muốn trở về, cô cũng lười nhác quản.

Thích thế nào thì thế đấy a!

Lãng phí trẫm cùng đồ ăn vặt tương thân tương ái.

Mẹ Văn lắc đầu: "Không phải."

Hành động của ông Cố trong khoảng thời gian này hành động làm cho bà buồn lòng.

Cố Tích làm hại con bà không còn, thế nhưng thời gian dài như vậy Cố Tích cũng không có lộ diện cho bà một lời xin lỗi.

"Mẹ là muốn hỏi chuyện này cuối cùng sẽ xử lý như thế nào?"

Minh Thù đưa túi cho Lương Triệt, thuận miệng nói: "Tội cố ý gây thương tích hình phạt sẽ rất nặng, nhưng lất thủ đoạn của Cố gia nhất định sẽ đưa cô ta ra ngoài."

Mẹ Văn lẩm bẩm một tiếng: "Như vậy sao..."

"Ừm."

Mẹ Văn có đôi khi trong đêm sẽ nghĩ, Cố Tích bình thường đối với bà mặc dù không đặc biệt thân cận nhưng đều vô cũng lễ phép, nhìn qua cũng là một cô gái tốt bụng, làm sao lại sẽ...

Ai.

-

Mẹ Văn cùng Minh Thù trở về chung cư.

Chung cư có hai phòng có thể ở, Minh Thù cùng Lương Triệt mỗi người một phòng.

Căn phòng còn lại thu dọn một chút cũng có thể ở, nhưng hiện tại sao có thể lập tức thu dọn?

Cuối cùng Minh Thù chỉ có thể đem căn phòng của mình nhường lại.

Minh Thù tìm Mộc Mộc làm cho cô chút thức ăn để mẹ Văn bồi bổ thân thể.

Người càng nhiều, trong căn hộ liền náo nhiệt lên.

"Văn Địch, hôm nay có phải là Phong Hoa kết thúc không?" Mộc Mộc nhô ra một cái đầu từ phòng bếp.

Mấy ngày nay làm sao cô có thời giờ đi xem TV.

"Không nhớ rõ."

Mộc Mộc: "..."

Không phải cô đóng bộ đó sao?

Mộc Mộc làm xong canh gà làm, trước tiên đem vào cho mẹ Văn, sau đó đem số còn lại cho Minh Thù.

"Văn Địch, lát nữa tôi còn có cảnh diễn, tôi đi trước, sáng mai tôi lại đến đây."

"Ừ, muốn tôi đưa cô đi không?"

"Không cần, ra ngoài là sẽ tới bến tàu điện ngầm, rất thuận tiện."

"Biết lái xe không?"

"Ách... Hẳn là có."

"Lương Triệt." Minh Thù kêu một tiếng.

Lương Triệt từ thư phòng ra: "Thế nào."

Minh Thù bĩu cằm nhìn Mộc Mộc: "Đưa chìa khoá xe của tôi cho cô ấy đi."

Mộc Mộc lắc đầu: "Văn Địch, không... Không cần, tôi đi tàu điện ngầm vềlà được rồi."

Minh Thù: "Dù sao sáng mai cô còn phải qua, dễ dàng một chút, thời điểm tới thuận tiện đi mua một ít đồ ăn."

Lương Triệt hỏi: "Chìa khóa xe của cô để chổ nào?"

Minh Thù: "Không phải anh cất sao?"

Hiện tại cô đi về đều là Lương Triệt đưa đón, sớm đã không còn tự lái xe.

Lương Triệt trầm mặc một lát: "Tôi đi tìm một chút."

Mộc Mộc: "..."

Lương Triệt tìm nửa ngày mới tìm được chìa khóa xe đưa cho Mộc Mộc.

Sợ Mộc Mộc không tìm thấy xe, Minh Thù liền tiễn cô ấy đi.

Thời điểm trở về Lương Triệt đã thu dọn phòng sạch sẽ.

"Đêm nay cô ngủ chỗ nào?"

Thẳng nam Thù chỉ chỉ ghế sô pha: "Ghế sô pha đủ cho anh ngủ, tôi ngủ trong phonhf."

Lương Triệt nhíu mày.

"Tôi ngủ ghế sô pha được chưa?" Tiểu yêu tinh khó hầu hạ.

"Được."

Lương Triệt tuyệt đối không khách khí.

Minh Thù: "..."

Buổi chiều Minh Thù xem TV đúng là lúc Phong Hoa kết thúc.

Phong Hoa kết thúc lại là một đợt hot search.

Minh Thù ngoại trừ thu hoạch vô số anti-fan cũng không có bất kỳ thu hoạch gì.

Lương Triệt ôm gối ra.

Minh Thù đưa tay muốn nhận.

Lương Triệt tránh tay cô, thần sắc bình thản: "Cô vào phòng ngủ đi."

"A, anh hào phóng như vậy sao?"

Lương Triệt: "..."

Hắn làm sao có thể để cô ngủ ghế sô pha.

Tốt xấu gì hắn cũng là một nam nhân!

Lương Triệt kéo cô dậy, nằm trên ghế sô pha: "Ngủ ngon."

Minh Thù đứng vài giây: "Ngủ ngon."

Lương Triệt nghe tiếng bước chân cô rời đi rồi tiếng cửa phòng đóng lại.

Hắn đưa tay chống đỡ cái trán.

Làm một nam nhân được bao nuôi không có chút công dụng nào, hắn cũng rất buồn rầu.

* Hôm nay tớ đi chơi về muôn nên type được 1 chap nhăm thèm các cậu tí hihihi, mai tớ sẽ up 4chap nha, đừng buồn a > <

tớ đang type thêm 1 chap rồi đi ngủ đây aaaa###

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1351: Phản Quang Mà Đi (27)

Nắng sớm mờ mờ.

Đồng hồ điện tử trên đầu giường nhảy đến 6 giờ đúng.

Lương Triệt tự động tỉnh lại, hắn nhìn chằm chằm lên trần nhà chậm rãi định thần lại.

Một lát sau cảm thấy không đúng lắm.

Đêm qua...

Hắn không phải ngủ ở ghế sô pha sao?

Nhưng căn phòng hiện tại có vẻ giống như là căn phòng của hắn?

Còn có...

Cảm xúc chậm rãi lúc này toàn bộ đánh tới.

Làn da nhẵn nhụi, thân thể mềm mại ấp áp dán chặt lấy thân thể của hắn...

Lương Triệt: "..."

Hắn có chút gian nan nuốt một ngụm nước bọt, tròng mắt nhìn người trong ngực.

Đầu cô chôn trong ngực hắn chỉ lộ một nửa khuôn mặt xinh đẹp, dưới nắng sớm phảng phất có thể trông thấy lông tơ nhỏ xíu trên mặt cô.

Lương Triệt chỉ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô.

Hắn cẩn thận dịch chuyển tay Minh Thù đang đặt bên hông hắn rời khỏi, lại đem tay của mình bỏ ra ngoai

"Lương Triệt..."

Tay Lương Triệt cứng đờ.

"Sáng sớm anh động loạn cái gì?" Minh Thù đem tay hắn kéo trở về: "Đừng nhúc nhích."

Lương Triệt: "..."

Cô gọi tên mình, Lương Triệt cũng không biết là thở phào hay là cam chịu, ôm sát người trong lòng vào nằm trên giường nhìn hoa văn trên trần nhà.

Sáu giờ rưỡi.

Minh Thù mơ mơ màng màng ngồi dậy, chưa nhồi được hai giây lại đổ xuống: "Tiểu ca ca tôi thật đói a."

"Tôi... Vừa rồi kêu bữa sáng, cũng sắp đến." Lương Triệt nói: "Em mặc quần áo trước đi."

Minh Thù nằm sấp trên người hắn, trong con ngươi mang theo vẻ mơ màng vừa tỉnh ngủ.

"Tiểu ca ca..."

Lương Triệt bị làm cho toàn thân tê dại, nơi bị làn da cô dán lên như thiêu như đốt, một đường hội tụ đến nơi bụng dưới.

Dường như Minh Thù đã nhận ra, thân thể cô hơi dịch chuyển khỏi một chút, một lát sau lại leo lên trên.

Lương Triệt thở dốc vì kinh ngạc.

Còn chưa kịp đẩy cô nàng liền bị người ta ngậm lấy cánh môi.

Lương Triệt cùng Minh Thù ở chung một thời gian dài như vậy dũng không có chủ động vượt qua giới hạn này, có thể thấy hắn đối với phương diện này cũng không phải là đặc biệt coi trọng.

Nhưng lúc này bị Minh Thù đè xuống giường hôn với bộ dạng này.

Trong đầu hắn phảng phất có sợi dây căng đứt.

Chuông điện thoại di động đột ngột vang lên.

Minh Thù dừng lại, sờ điện thoại nghe.

"Chào cô, tôi đến giao thức ăn..."

Minh Thù cúp điện thoại, chống đỡ thân thể nhìn Lương Triệt, khóe môi mang theo ý cười: "Lần sau chúng ta lại tiếp tục."

Nhìn Minh Thù xuống giường mặc quần áo ra ngoài.

Lương Triệt: "..."

Hắn không nên gọi bữa sáng.

-

Ngày thứ hai Mộc Mộc mang theo bao lớn bao nhỏ tới, Lương Triệt cùng Minh Thù đều không ở nhà, mẹ Văn mở cửa cho cô ấy.

Đợi cô ấy làm xong cả bàn đồ ăn, Minh Thù mới lắc lư trở về.

"Lương Triệt ca ca đâu?"

"Đi làm rồi." Minh Thù nói: "Kêu cái gì ca ca?"

"Ách..." Mộc Mộc vô tội: "Vậy kêu cái gì?"

"Gọi Lương Triệt là được."

"Đây không phải là rất không lễ phép?"

"Cô gặp ai cũng kêu ca ca?"

"... Dáng dấp đẹp trai liền gọi ca ca."

"Không nhìn ra cô còn là một người háo sắc, thâm tàng bất lộ, có thể a thiếu nữ!"

Mộc Mộc cười hì hì: "Lòng thích cái đẹp mọi người đều có. Tôi biết, Văn Địch ăn dấm nha, tôi không gọi nhiều là được."

Cô ấy nhìn Minh Thù nghịch ngợm nháy mắt mấy cái, sau đó nhanh như chớp tiến vào phòng bếp chuẩn bị ăn cơm.

"Tiểu Địch, con có việc bận cứ đi, không cần cố ý chiếu cố mẹ."

Trên bàn ăn, mẹ Văn một mặt áy náy gắp thức ăn cho Minh Thù.

"Gần đây không có việc, thong thả."

"Nghỉ ngơi một chút cũng tốt, kiếm nhiều tiền như vậy cũng vô dụng, thân thể quan trọng nhất." Mẹ Văn hăng say gắp thức ăn cho cô: "Con ăn nhiều một chút, Mộc Mộc cháu cũng ăn nhiều một chút, xem các con thật gầy."

"Cảm ơn dì." Mộc Mộc vội vàng nói cảm ơn.

"Dì mới phải cám ơn cháu đã đến nấu cơm cho dì. Tiểu cô nương này nói ngọt lại hoạt bát, người nào nhìn liền thích."

Cũng không biết con gái bà quen biết từ chỗ nào.

"Không đâu, dù sao cháu cũng không có việc gì, còn có thể để Văn Địch chỉ điểm cháu một chút."

Mẹ Văn cười ha hả nói chuyện với Mộc Mộc, giống như đã quên những phiền não kia.

"Đúng rồi, Lương Triệt đứa bé kia không về dùng cơm sao?"

"Ừm, hắn hôm nay có việc bận." Minh Thù dành thời gian trả lời: "Lát nữa con sẽ mang qua cho hắn."

"Vậy con tranh thủ thời gian ăn, đừng để người ta bị đói."

"..." Ai mới là con ruột!

"Nếu con yêu đương thì phải đối xử thật tốt, không muốn bỏ mặc người ta."

"..." Rốt cuộc ai mới là con ruột!!

Minh Thù cơm nước xong xuôi, đem đồn ăn Mộc Mộc chừa lại sắp xếp gọn, chuẩn bị đi ra ngoài.

Trước khi đi, Minh rút ra hai kịch bản từ trong văn kiện cô mang trở về đưa cho Mộc Mộc: "Hai cái kịch bản này cô xem một chút."

Kịch... Kịch bản...

Đột nhiên cảm thấy đồ vật trong tay thật nặng.

"Văn Địch cái này..."

"Nấu cơm ngon, tỷ tỷ sẽ cho cô bay xa."

"..."

-

Phòng làm việc Lãm Nguyệt.

Minh Thù liền ngênh ngang như vậy xuất hiện tại bên ngoài phòng làm việc Lãm Nguyệt, người qua đường nhìn thấy cô, cô còn có thể đối với người qua đường mỉm cười.

Tuyệt đối không sợ mình bị người ta vây xem.

Có thể là cô biểu hiện quá mức hào phóng nên người qua đường ngược lại có chút luống cuống, không dám tới gần.

Minh Thù cứ như vậy đứng trước cửa chính phòng làm việc Lãm Nguyệt.

"Sáng mai tôi lại đi, hôm nay tới không kịp..."

Cửa lớn bị người ta kéo ra, đối đầu với khuôn mặt tươi cười của Minh Thù, phía sau liền tự động cách âm.

"Văn... Văn Địch..."

"Lại gặp mặt."

Cẩu tử cười khan một tiếng.

Nuốt một ngụm nước bọt, cẩu tử cẩn thận hỏi: "Cô đến tìm Lương ca?"

Trong phòng làm việc hiện tại ai không biết Lương ca của bọn hắn bị Văn Địch bao nuôi.

Bất quá thời gian dài như vậy, Văn Địch cho tới bây giờ cũng không đến nơi này.

Lương ca công việc bình thường, căn bản không nhìn ra cái gì.

"Ừ."

"Tôi đưa cô đi." Cẩu tử mời Minh Thù đi vào, người trong phòng làm việc dồn dập ghé mắt.

Văn Địch lại đến phòng làm việc?!

Lương ca lợi hại a!

Kim chủ dỗ đến tốt như vậy!!

Bọn hắn nếu là đem tin tức này phát ra ngoài... Lương ca có thể sẽ đánh chết bọn hắn.

Cẩu tử đưa Minh Thù đến cửa phòng làm việc.

Minh Thù gõ cửa đi vào, Lương Triệt đang viết thứ gì, giọng nói vô cùng lạnh nhạt hỏi: "Có việc?"

"Tiểu ca ca."

Lương Triệt dừng tay lại, ngẩng đầu nhìn tới.

Hắn để bút xuống: "Sao em lại tới đâ?"

Minh Thù vòng qua bàn làm việc, đưa đồ ăn trong tay thả trước mặt hắn: "Ầy, mẹ vợ của anh để tôi đưa cơm cho anh."

Lương Triệt: "..."

Mẹ vợ nói đưa cô mới đến?!

Liền không thể là tự cô đến sao?

"Em lại như vậy đi ra ngoài?" Tầm mắt Lương Triệt rơi vào trêm khuôn mặt trắng nõn của cô: "Lần trước không phải tôi đã nói với em đi ra ngoài chí ít phải mang cái khẩu trang sao."

Để cô ngụy trang thành một minh tinh khác khẳng định như vậy là không thể nào.

Cô không kéo thảm đỏ cho người ta đi cũng đã không tệ.

"Người đẹp không phải cho người khác thưởng thức sao?"

"Em là minh tinh..."

"Minh tinh thì thế nào."

Minh tinh không phải là người a?

Minh tinh đi ra ngoài liền phải mang khẩu trang?

Ai quy định!

"Anh có ăn hay không, không ăn tôi ăn."

Lương Triệt: "..."

Cái này nếu là quay phim truyền hình nhất định sẽ bị quét âm điểm.

Lương Triệt thở dài, kéo cô đếm ghế sa lon bên cạnh.

Đồ ăn ngon, nhưng giai nhân càng ngon hơn.

Lương Triệt nghĩ đến chuyện buổi sáng hắn liền có chút buồn bực, hung hăng hôn Minh Thù một hồi lâu.

*

Cửu Thiếu: Không có thịt không vui!

Tiểu tiên nữ: Thịt gà thịt vịt thịt heo ngươi chọn một cái.

Cửu Thiếu: Ta muốn nàng dâu!!

Tiểu tiên nữ: Ngươi vẫn là ăn chay đi!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1352: Phản Quang Mà Đi (28)

Minh Thù đợi tại phòng làm việc hơn ba giờ chiều chờ Lương Triệt tan làm rồi cùng về.

Nhân viên trong phòng làm việc một trận không có hảo ý "Oh ~~~", đưa mắt nhìn hai người rời đi.

"Gần đây em không nhận kịch bản sao?"

"Không nhận." Minh Thù nói: "Cùng anh."

Trẫm phải sủng hạnh đồ ăn vặt thật tốt một chút.

Lương Triệt ngờ vực, cô sẽ tốt như thế?

"Sáng mai tôi ra ngoài làm việc một chuyến, em đi không?"

"Ừ.... Đi nha." Dù sao cũng không có việc gì.

Lương Triệt ban đêm đặt vé trước, Minh Thù nằm trên giường xem kịch bản, cũng không biết từ đâu cô có nhiều kịch bản như vậy, giống như được đưa ra cô tuỳ ý chọn vậy.

Ong ong ong...

Minh Thù chọc chọc hắn: "Điện thoại."

Lương Triệt lấy điện thoại bên cạnh tới, nhìn thoáng qua tên người gọi... Thôi Nhị thiếu?

Em trai của Thôi Cảnh Dương?

Minh Thù nhậm điện thoại: "Làm gì, đêm hôm khuya khoắt quấy rầy người khác đi ngủ."

"Khục khục... Cái kia tiểu bà bà, tôi chính là muốn nói với cô một tiếng, Thôi Cảnh Dương hai ngày này tức giận đến không nhẹ, tôi bên này tiến triển không tệ, thư ký của hắn biết không ít chuyện..."

"Cố lên, làm rất tốt! Tập đoàn Hằng Phong chính là của cậu, nhà giàu nhất trong tương lai nói không chừng chính là cậu!"

Người bên kia gượng cười hai tiếng.

Thời điểm lúc trước hắn bị tìm tới cửa, tiểu bà bà này cứ như thế vẽ lên cho hắn một cái bánh ngon nghẻ.

Thôi Cảnh Dương là anh trai của hắn.

Tuy nhiên, dựa theo định luật của hào môn khẳng định không có tình anh em ruột thịt gì.

Vị trí tổng giám đốc tập đoàn Hằng Phong này hắn không phải không nghĩ tới.

Bất quá Thôi Cảnh Dương người này, cùng hắn ở chung một mái nhà vẫn là có mấy phần hiểu rõ.

Biết mình không phải là đối thủ của hắn.

Cho nên ngay từ đầu hắn cũng không có ý định tranh cùng Thôi Cảnh Dương.

Ai biết...

Lương Triệt không yên lòng nhìn điện thoại, xém chút nữa làm gì sai lầm rồi.

Chờ Minh Thù cúp máy, hắn giống như vô ý hỏi: "Người của tập đoàn Hằng Phong?"

"Ừ."

"Sao em lại biết..."

"Nhận biết? Không biết."

Minh Thù dừng một chút: "Tôi cố ý tra xét hắn nửa ngày, mấy anh em trong Thôi gia cũng coi như tài giỏi một chút."

Lương Triệt nhíu mày: "Em muốn cùng hắn làm cái gì?"

Cô lại cùng nam nhân khác qua lại sau lưng hắn!

"Đoạt hoàng vị của X tổng."

"..."

Minh Thù khép kịch bản lại, ngáp một cái đi xuống giường: "Hôm nay tôi ngủ ghế sô pha đi, không thì ban đêm anh lại mộng du bơi tới."

Lương Triệt: "..."

Hắn mới không phải mộng du!

Hắn kia là quen thuộc...

Lương Triệt giữ chặt cánh tay Minh Thù.

Minh Thù dừng lại: "Thế nào?"

Lương Triệt nhấp môi dưới: "Đừng đi, tôi cam đoan sẽ không đụng vào... Tôi chỉ ôm em ngủ... Có thể chứ?"

Minh Thù cười như không cười nhìn hắn.

Lương Triệt nhắm mắt nói: "Nếu em không đồng ý thì tôi ra ngoài ngủ, em nhớ khóa cửa kỹ."

Hắn vốn là rất ít nói.

Đối đầu với ánh mắt của Minh Thù càng không biết nên nói như thế nào.

Hắn có chút áy náy đứng dậy: "Em đi ngủ sớm một chút, sáng mai sẽ bay sớm..."

Cánh tay Minh Thù ngăn trở đường đi của hắn, cả người đè tới.

"Đi đâu?"

"Phòng khách..."

"Không phải muốn ngủ cùng tôi sao?"

"..."

Mãi đến khi nằm dài trên giường, Lương Triệt vẫn có chút không chân thực.

Bất quá cũng không thể làm cái gì, Minh Thù chỉ hôn hắn một lát, rất nhanh liền ngủ thiếp đi.

Lương Triệt cười khổ, còn không bằng ngủ ghế sô pha sao.

-

Sáng sớm đến sân bay, cả người Minh Thù đều mệt mỏi.

Lương Triệt cầm không ít đồ ăn vặt mới làm cho cô phấn chấn tinh thần.

Vì chiếu cố Minh Thù nên Lương Triệt mua khoang hạng nhất.

"A... Là Địch tử!"

"Địch Tử Địch Tử, em là fan hâm mộ của chị a! Thật kích động, em có thể xin chữ ký được không?"

Minh Thù vừa ngồi xuống liền bị người ta nhận ra, vây quanh cô muốn kí tên.

Minh Thù cười mỉn đáp ứng, còn để bọn hỏ nói nhỏ một chút, không được ầm ĩ đến người khác.

Đám fan hâm mộ tim đập đỏ mặt đáp ứng.

Cũng có người ánh mắt quét trên người Lương Triệt.

"Hình như là nam nhận bị Địch Tử của chúng ta bao nuôi sao?"

"Hình như là vậy."

"Địch Tử của chúng ta thật si tình, bao nuôi cũng chỉ bao nuôi một người a."

Lương Triệt nhấc tay nâng trán, cái gì gọi là thật si tình? Trước kia cô rất cặn bã sao? Theo hắn biết, trước đó cô cũng không có tai tiếng với đối tượng nào nhỉ?

Không nên mang cô đi ra ngoài!

Xuống máy bay nhất định phải mua cho cô cái khẩu trang!!

Thời gian bat hơn một giờ.

Thời điểm xuống máy bay, Minh Thù đã đứng trên hot search một vòng.

Nguyên nhân chính là tấm ảnh cô chụp chung cùng fan hâm mộ trên máy bay.

Còn có tin đi cùng Lương Triệt/

"Tôi đây là thể chất tự lên hot search nha!" Minh Thù cúi đầu nhìn điện thoại.

Lương Triệt nắm tay cô, phòng ngừa cô té.

Đều lên hot search, vừa ra sân bay liền bị không ít fan hâm mộ vây quanh.

Bất quá để Lương Triệt ngoài ý muốn chính là những fan hâm mộ này cũng không có xông tới.

Mà là xếp thành hai hàng giống như nghênh đón lãnh đạo của quốc gia giống vậy.

Còn có một minh tinh cùng đi ra cách Minh Thù vài phút.

Nhìn một chút fan cách vách ồn ào kia, lại so sánh fan khôn khéo bên này một chút quả thật là chính là hai thái cực.

fan của Văn Địch có phải hay là trải qua giờ học huấn luyện hay không

fan Văn Địch nhận điện thoại

Hai tin này cũng nhanh chóng vọt lên hot search.

Trong đó cũng không thiếu công lao của Anti-fan.

Anti-fan theo cô khắp mọi nơi để bôi đen...

Liền ngay cả điện thoại cô dùng không phải hàng nội địa cũng là một điểm đen.

Minh Thù đùng đùng đánh chữ.

Văn Địch V: Tôi và các người hô hấp cùng một khoảng trời không khí, các người nhanh nín thở nha!

[toàn thể Anti-fan:...]

Nín thở làm gì!!

Ra sân bay, Minh Thù ôm lấy cánh tay Lương Triệt: "Tiểu ca ca, chúng ta đi ăn trước đi, trước kia tôi đã đến đây, nơi này có không ít đồ ăn ngon."

Kế hoạch của Lương Triệt vốn là đi khách sạn trước.

Bất quá một tiếng tiểu ca ca kia của Minh Thù làm cho hắn đầu óc choáng váng, rất không có nguyên tắc liền đáp ứng rồi.

-

Lương Triệt qua đây làm việc, hành trình cũng rất khẩn trương, Minh Thù liền không theo hắn, tự mình hoặc là đợi tại khách sạn hoặc là đi ra ngoài nghiên cứu đồ ăn.

Văn Địch V: Hành trình đệ nhất mỹ thực tiếp tục phát sóng, trạm thứ nhất là đại viện Trình gia. [ảnh][ảnh][ảnh][ảnh]

[a a a a, trời ạ, tôi ở cùng một thành phố với Địch tử!]

[tốt! Bây giờ tôi đang ở đại viện Trình ăn cơm.]

[lầu trên mau nhìn xem cô ta ở đâu!! Nói xấu cô ta!Nói xấu trước mặt cô ta!]

[Văn Địch lại đi ra dọa người.]

[cầu sinh hoang dã trước đó cô bỏ hố rồi sao?]

[đại viện Trình gia ăn rất ngon a, bất quá lần trước đi không có chỗ, oa oa oa! Địch Tử giúp tôi ăn nhiều hơn hai cái!]

Weibo là sau khi Minh Thù ra ngoài mới phát, người anh em trước đó ăn cơm tại đại viện Trình gia tự nhiên cũng không có chạm mặt Minh Thù.

Một ngày Minh Thù có thể cho bọn họ đổi mới chừng mấy kỳ.

Hình ảnh chụp đến cực tốt.

Phảng phất có thể xuyên thấu qua màn ảnh, cảm nhận được sự cám dỗ của thức ăn.

[lấy tốc độ này, tôi cảm thấy không được bao lâu tiết mục này liền sẽ kết thúc.]

[dựa vào một người ủng hộ tiết mục mỹ thực?]

[đại viện Trình gia cho cô bao nhiêu tiền quảng cáo? Tôi cho gấp đôi!]

[Văn Địch là heo! Mập chết cô! Ăn nhiều như thế!]

[Văn Địch cút ra khỏi giới giải trí! Rác rưởi! Thứ bại hoại! Kỹ thuật diễn xuất tốt cũng là thứ bại hoại!!]

[lầu trên tới đây diễn hài sao? Khen Địch tử hay là mắng Địch tử đây? Tôi cũng không thấy ý tứ mắng cô ấy.]

[cảm ơn Anti-fan đã đưa Địch tử của ta lên tiêu đề!]

[ha ha ha ha đưa Địch tử lên tiêu đề đều là Anti-fan tốt bụng! Cho phép các người cứ tốt bụng như vậy.]

[Góc góp ý]

*Các cậu muốn cách xưng hô của Minh Thù và Kỳ Ngự tại đời thật sẽ là anh - em hay là tôi - em/anh?

Vì nhiều bạn thấy cách tôi-em sẽ tụt mood nhưng cách xưng hô sẽ đi theo trình tự, sau này mới anh em a □□ các cậu cứ góp ý tớ sẽ edit theo đa số nhá 🎈🎈

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1353: Phản Quang Mà Đi (29)

Chờ việc của Lương Triệt xong xuôi, tiết mục mỹ thực của Minh Thù đã đổi mới đến hai mươi mấy kỳ.

"Có hai ngày trống thời gian, em muốn đi đâu?" Lương Triệt cố ý dành thời gian xong xuôi đưa ra hai ngày rảnh rỗi.

"Ăn!" Con ngươi Minh Thù sáng lấp lánh.

"Chỉ biết ăn."

Lương Triệt không trông cậy vào Minh Thù, tự mình nghiên cứu mấy nơi.

Sáng sớm hôm sau liền mang Minh Thù ra ngoài.

Trạm thứ nhất là một sạn đạo khá nổi tiếng, bất quá muốn đến nơi phải leo núi trước.

Lương Triệt đưa cô tới sớm, lúc này người cũng không nhiều.

"Tiểu ca ca, anh cố ý chỉnh tôi sao?"

Minh Thù ngồi trên bậc thang, du khách lẻ tẻ đi ngang qua nhìn chằm chằm cô, đương nhiên cũng không ít người nhìn Lương Triệt.

"Rất đẹp trai a..."

"Bọn họ có phải là minh tinh không?"

"Không biết, tôi không chú ý cái này, bất quá minh tinh hẳn là sẽ không như thế đi ra ngoài chứ?"

Đám nữ sinh dừng chân quan sát.

Thỉnh thoảng sẽ truyền ra một hai tiếng kinh hô kích động.

"Tôi cõng em?" Lương Triệt quay lại ngồi xổm trước mặt cô.

Minh Thù đưa tay.

Lương Triệt: "..."

Lương Triệt kéo Minh Thù lên lưng, nữ sinh bốn phía kinh hô không thôi.

"Má ơi! Thức ăn cho chó này tôi ăn đến nghẹn rồi."

"Nữ sinh thật xinh đẹp, nam sinh cũng rất đẹp trai, tôi giống như lại tin tưởng đến tình yêu rồi a."

"Tôi nhớ ra rồi, cô bé kia không phải diễn viên chính của Phong Hoa sao?"

Đám người bị nhắc nhở đột nhiên giật mình tỉnh lại.

Bọn họ lên mạng tìm, nhìn thấy một địa điểm được gắn thẻ, chính là nơi này, sau đó xác nhận bọn họ nhìn thấy chính là diễn viên của Phong Hoa không sai.

"Hiện tại minh tinh ra ngoài đều lộ mặt như thế sao?"

Mấy nữ sinh hai mặt nhìn nhau.

"Bất quá nam sinh kia thật sủng cô ấy a! Hạnh phúc quá!"

"Đi đi đi, đuổi theo bọn họ."

Lương Triệt đi không nhanh, dù sao cõng một người cũng phải chú ý an toàn.

Đến cửa vào sạn đạo, Lương Triệt mới buông cô ra.

Lúc này mây mù phía dưới chưa tán, nhìn qua ngược lại cũng không sợ hãi mấy.

Minh Thù nhấc chân liền đi tới.

Lương Triệt thần sắc hơi phiền muộn theo ở phía sau, sao cô ấy lại không sợ chứ?

"Anh nhanh lên a." Thẳng nam Thù đứng phía trước thúc giục hắn.

Lương Triệt: "..."

Lương Triệt xém chút không ổn định muốn nói tục.

Đi đến sạn đạo, Lương Triệt lại mang Minh Thù đi nhảy cầu.

Hắn cũng không tin!!

Nhân viên công tác đem dây thừng cột chắc.

Mỗi ngày nhìn thấy nữ sinh chín mươi chín phần trăm đều vô cùng sợ hãi, nhưng trấn định giống Minh Thù nhân viên công tác cũng rất ít gặp.

Lương Triệt hỏi Minh Thù: "Sợ không?"

Minh Thù một mặt tự tin: "Sợ cái gì? Lúc đóng những cảnh này đều tự tôi diễn nha!" Trẫm há sẽ biết sợ! Trẫm không cần mặt mũi nữa sao?!

Lương Triệt: "..."

Lương Triệt đưa tay ôm Minh Thù, trực tiếp nhảy xuống.

Cảm giác rơi xuống cũng không tốt, tiếng gió từ không trung cắt qua.

Dây thừng kéo căng, bọn họ lại bay lên trên lại.

Tại thời điểm rơi xuống lần thứ hai, Lương Triệt hôn trong ngực người một chút.

-

Trở lại phía trên, Minh Thù mặt không đỏ hơi thở không gấp, giống như người vừa rồi xuống dưới không phải là cô vậy.

Lương Triệt thật buồn bực.

Tại sao cái gì cũng không hù dọa được?

Đây không phải nơi tình nhân sẽ đi tới sao?

Những người viết phía trên đều là nói bừa sao?

"Tiểu ca ca, thời điểm xuống núi anh còn cõng tôi sao?"

"Em muốn tôi cõng em?"

"Tôi lười đi bộ, lãng phí thể lực."

"..."

Xuống dưới có cáp treo, bất quá Minh Thù cũng đã đề nghị, Lương Triệt chỉ có thể ngoan ngoãn cõng cô xuống núi.

Xuống núi người liền tương đối nhiều.

Thỉnh thoảng có máy ảnh chụp lấy bọn họ.

Lương Triệt nhớ tới khẩu trang bị Minh Thù ném ở khách sạn, hơi đau dạ dày.

Muốn đem cô giam lại.

Chỉ được phép cho một mình hắn nhìn.

Ý nghĩ này trong đầu hắn xoay chuyển không biết bao nhiêu lượt.

Có đôi khi hắn cũng sợ hãi mình thật sự sẽ làm ra chuyện này.

"Tiểu Địch."

Minh Thù vào cổ hắn: "Chuyện gì?"

"Em nguyện ý để tôi cõng em cả một đời chứ?"

"Tại sao muốn cõng tôi cả một đời, tôi có bệnh sao?"

Lương Triệt nghẹn họng một chút.

Cô liền không thể phối hợp với bầu không khí này một chút sao?

Lương Triệt hít sâu: "Tôi nói là, em có nguyện ý... Ở cùng tôi mãi mãi hay không."

Minh Thù nắm chặt tay, cả người dán vào hắn.

Thanh âm của cô vang lên bên tai.

"Anh nghĩ sao?"

"Tôi nghĩ, tôi muốn vĩnh viễn ở cùng một chỗ với em, tôi thích em."

Có lẽ đã bắt đầu từ lần đầu tiên nhìn thấy cô.

"Vậy anh cứ muốn đi."

Thanh âm thanh thuý của Minh Thù ghé vào lỗ tai làm hắn nổ tung.

Lương Triệt: "..." Quẳng cô xuống dưới có được hay không?

Hắn đây coi là tỏ tình thất bại sao?

Kỳ thật hiện tại bọn họ đã ở cùng một chỗ, cô cũng đã giới thiệu với mẹ Văn hắn là bạn trai của cô.

Thế nhưng Lương Triệt vẫn chưa nghe thấy cô tự mình nói.

Liền rất không nỡ.

Phảng phất đoạn quan hệ này, có một ngày cô nói kết thúc liền sẽ kết thúc.

"Anh nghĩ gì thế? Nhìn đường đi, tôi không muốn cùng anh chết ở nơi này." Trẫm còn chưa sủng hạnh đồ ăn vặt xong!

Lương Triệt giật giật khoé miệng một cái, bình tĩnh!

"Tôi cũng đã ở cùng anh, anh còn hỏi loại lời này, đầu óc anh có phải bị bệnh hay không a." Minh Thù ôm hắn: "Có bệnh liền đi bác sĩ, không thiếu tiền."

Lương Triệt: "..."

Em mới có bệnh!

Tôi thích em...

Thật đúng là có bệnh.

Người bình thường làm sao lại thích cô?

"Đi mau đi mau, xuống núi."

Hai người đi dưới sơn đạo làm các lữ khách ghé mắt, còn có người đặc biệt chạy tới xem.

Bọn họ không thấy được có một thợ quay phim theo ở phía sau, đem nhất cử nhất động của bọn họ đều chụp lại.

Thợ quay phim trong hôm đó ghi một đống status truyền lên internet.

Cho dù thợ quay phim không gắn thẻ cô nhưng vẫn là bị fan hâm mộ của Minh Thù phát hiện, cũng cấp tốc chia sẽ.

[siêu ghen tị bọn họ.]

[đây không phải là tiểu bạch kiểm bị cô ta bao sao? Có gì tốt để ghen tị!]

[thật hạnh phúc a, cách màn hình cũng có thể cảm giác được một chút màu hồng nóng bỏng!]

[ta muốn gả cho Địch tử.]

[mặc dù hắn là bị Địch Tử bao nuôi nhưng tôi vẫn muốn kháng nghị! Tôi cự tuyệt thức ăn cho chó!]

Có lẽ là lần này Minh Thù cùng Lương Triệt thân mật hơi quá nên tâm tình của người hâm mộ có chút kích động.

Bất quá cũng không tính là quá khó để tiếp nhận.

Dù sao ngay từ đầu hai người này đã ở cùng nhau.

Lúc ấy phần lớn điểm chú ý đều nằm trên hai chữ bao nuôi này.

Lúc này bọn họ phát hiện...

Có lẽ cũng không phải là.

Nào có người bị bao nuôi nào sẽ xuất hiện để cho người ta mặt đỏ tim run, nhìn thấy đều là một màu hồng nóng bỏng?

Một đám người thất tình khóc lóc trên mạng, không muốn ăn thức ăn cho chó.

Nhưng mà bọn họ không ăn cũng phải ăn.

Trong suốt hành trình Minh Thù đều không che đậy, bị cẩu tử chụp còn có thể phối hợp cho bọn hắn chụp, còn xém để bọn hắn bày đồ ăn vặt lên, đưa lên microphone tự mình xử lý một buổi trình diễn thời trang.

-

Thời gian hai ngày thoáng một cái đã trôi qua, thời điểm đợi ở sân bay, Minh Thù tra tin tức của tập đoàn Hằng Phong một chút.

Đều không phải tin tức tốt đẹp.

Xem ra là Thôi Nhị thiếu bên kia đã bắt đầu động thủ.

Khoảng thời gian này Thôi Cảnh Dương bởi vì bê bối, tính khí nóng nảy đã làm ra hai sai lầm cực lớn.

Hiện tại tập đoàn Hằng Phong bất mãn hắn, đoán chừng là tới thời cơ sẽ đá hắn ra ngoai

Thôi Nhị thiếu ở bên trong quậy rối lên, Thôi Cảnh Dương có thể tốt hơn mới kỳ quái.

Chờ Thôi Cảnh Dương rơi đài...

Nên tính là khí số đã tận chứ?

Đến lúc đó liền có thể vui sướng đi tìm hắn trò chuyện nhân sinh.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1354: Phản Quang Mà Đi (30)

Cố gia.

Cố Tích gần đây không dám ra ngoài, vẫn luôn ở lại nhà.

Lúc này trong phòng một mảnh hỗn độn.

Cô ta ngồi trước bàn trang điểm, đồ trang điểm đắt đỏ đều ngổn ngang, thậm chí có cái đã rớt xuống đất.

Mà cô ta không hề hay biết.

Con mắt nhìn chòng chọc vào điện thoại.

Trên màn hình, nữ sinh ghé đầu vào vai nam sinh, nam sinh đứng đấy nghiêng đầu nói chuyện cùng cô, người đi đường bốn phía như bị tàng hình, toàn bộ thế giới lúc này phảng phất chỉ có bọn họ.

Ba!

Điện thoại đập trên tường bắn ngược vào tủ quần áo bên cạnh, cuối cùng rơi xuống đất màn hình bị nứt đến thảm hại.

"A!!"

Cố Tích ôm đầu, đem toàn bộ đồ trang điểm trên bàn quét xuống đất.

Sau âm thanh ào ào, trong không khí tràn ngập nồng đậm mùi nước hoa.

"Văn Địch!"

"Tích Tích, Tích Tích?"

Ông Cố ở bên ngoài gõ cửa, nghe thấy Cố Tích kêu to trực tiếp đạp cửa tiến vào.

"Tích Tích, con sao vậy?"

Cố Tích ôm đầu kêu to phát tiết.

"Tích Tích, con bình tĩnh một chút." Ông Cố đỡ cô ta lên từ bên trong một đống thủy tinh vỡ vụn, đưa lên giường: "Tích Tích, con sao rồi?"

Cố Tích bối rối nắm tay ông Cố: "Ba, không phải con sẽ đi tù chứ? Con không muốn ngồi tù."

"Sẽ không." Ông Cố trấn an cô ta: "Ba sẽ nghĩ biện pháp, sẽ không để con đi ngồi tù, con yên tâm."

"Có thật không?"

"Thật sự thật sự."

Cố Tích thở dốc, thần sắc thoáng thả lỏng một ít.

Ngay tại thời điểm ông Cố thở phào, đột nhiên nghe thấy thanh âm ngoan độc của Cố Tích: "Con muốn giết chết Văn Địch, muốn cô ta thân bại danh liệt, ba, com muốn cô ta thân bại danh liệt!"

Cô ta dựa vào cái gì nổi tiếng như thế?

Cô ta dựa vào cái gì cùng người đàn bà thấp hèn kia gả vào Cố gia, chiếm vị trí của mẹ mình?

Cô ta dựa vào cái gì có thể lăn lộn tốt như thế trong giới giải trí?

Cô ta dựa vào cái gì!

Cô ta hận Văn Địch!

Cô ta muốn đem Văn Địch đạp dưới chân!

Ông Cố nghĩ đến tình huống hiện tại đều là bởi vì Văn Địch kia.

Nếu như không phải cô ta ở giữa khuyến khích, A Tú làm sao lại không tha thứ cho mình?

Làm sao lại để Tích Tích đi đến bước này!

Ông Cố mặc dù tìm các loại quan hệ nhưng cuối cùng vẫn là không quá lạc quan.

Dù sao Minh Thù bên kia không rút đơn kiện, không tiếp thụ điều giải thì mặt của bọn họ cũng không nhìn thấy.

Cuối cùng chỉ có thể chờ đợi toà phán.

Sau khi phán xuống, ông Cố lại tìm quan hệ đưa Cố Tích ra.

Bất quá Cố Tích khẳng định không thể xuất hiện trên màn ảnh nữa.

Chuyện này mà nói đối với Cố Tích không thể nghi ngờ chính là đả kích nặng nề.

Nếu như không thể xuất hiện trên màn ảnh, làm sao cô ta còn thế nào đem Văn Địch đạp dưới lòng bàn chân?

Cố Tích nghĩ đến Thôi Cảnh Dương.

Cô ta cải trang cách ăn mặc đi tìm Thôi Cảnh Dương.

Nhưng tập đoàn Hằng Phong gần đây xảy ra biến cố lớn, Thôi Cảnh Dương đã sớm tự lo cho mình không xong.

Đến lúc này hắn mới biết được người bên cạnh mình lại có nhiều người bất mãn đối với hắn như vậy.

Cố Tích liền ngay cả Thôi Cảnh Dương cũng đều không thấy.

Biết được tình trạng của Thôi Cảnh Dương bây giờ, Cố Tích cũng biết tìm hắn không có tác dụng gì.

Chẳng lẽ cô ta thật sự phải trốn trốn tránh tránh?

Không...

Cô ta không cam tâm!

-

Ba tháng sau.

Tổng giám đốc tập đoàn Hằng Phong thay người.

Thôi Cảnh Dương mặc dù không bị đuổi ra khỏi cửa nhưng đã thất thế, thời đã từng huy hoàng trở thành quá khứ.

Hiện tại trên mạng viết hắn chính là—— kẻ biến thái thất bại.

Kẻ thất bại...

Hắn là kẻ thất bại...

Ha ha ha...

"Anh trai!"

Thôi Nhị thiếu đứng trước mặt hắn, trên khuôn mặt cùng hắn giống nhau đến mấy phần chứa đựng ba phần ý cười.

"Làm sao lại biến mình thành cái dạng này."

"Đến cười nhạo tôi?" Thôi Cảnh Dương ánh mắt hung ác nham hiểm: "Tốt nhất hiện tại cậu nên giết tôi, không thì cậu sẽ hối hận."

"Tôi ngược lại cũng nghĩ tới nha." Thôi Nhị thiếu nhún vai: "Trước kia là anh cao cao tại thượng, vểnh mặt xem thường người em như tôi, hiện tại..."

Thôi Nhị thiếu cười dưới, cố ý kéo dài âm: "Bất quá cái mạng này của anh tôi cũng không dám động, tiểu bà bà kia cũng muốn."

Thôi Cảnh Dương nhíu mày.

Tiểu bà bà...

Là ai?!

"Sau lưng cậu còn có người?" Thôi Cảnh Dương kịp phản ứng, từ dưới đất bò dậy, tóm lấy cổ áo Thôi Nhị thiếu: "Là ai?"

"Anh trai, không nên kích động!"

"Là ai đang tính kế tôi!!"

Thôi Nhị thiếu cũng không giãy dụa, mặc cho Thôi Cảnh Dương nắm cổ hắn.

Hắn chậm rãi trả lời: "Người này anh trai cũng quen biết."

Hắn quen biết?

"Là ai?"

"Văn Địch."

Văn... Văn Địch?

Sao lại là cô ta? Sao cô ta có thể có năng lực lớn như vậy?

"Vài thứ tốt cũng là cô ta cho tôi, tôi có thể ngồi đến vị trí ngày hôm nay đều là một tay cô ta đẩy lên."

Thôi Nhị thiếu cũng không biết tại sao tiểu bà bà lại phải như thế, nhất định muốn hắn nói cho anh trai hắn biết là cô làm.

Bất quá lời tiểu bà bà nói, hắn không dám không nghe.

Có người vác vỏ cho hắn, người được lợi chính là hắn.

Thôi Nhị thiếu đẩy tay Thôi Cảnh Dương ra, ngón tay vỗ vỗ vạt áo có chút nếp nhăn.

"Anh trai, tốt xấu gì chúng ta cũng là anh em, tôi cũng sẽ không quá tuyệt tình, anh tự giải quyết cho tốt."

Thôi Cảnh Dương ngã ngồi dưới đất.

Tại sao lại là Văn Địch...

Ban đêm Thôi Cảnh Dương liền thấy Minh Thù.

Minh Thù vẫn là nhảy cửa sổ vào, vừa tiến vào liền nhìn thấy Thôi Cảnh Dương.

"Ai... Dọa tôi một hồi."

Cô nhảy vào cửa sổ, vỗ vỗ tay, cười tủm tỉm hỏi: "Anh đợi tôi sao?"

"Văn Địch..." Thôi Cảnh Dương ngồi trên ghế, thần sắc không rõ: "Cô còn tới làm gì? Cũng muốn bỏ đá xuống giếng? Tôi như bây giờ cô còn không hài lòng?"

"Không phải."

Thôi Cảnh Dương: "..."

Minh Thù cười một tiếng: "Tôi là tới mang anh thoát ly khổ hải."

Thôi Cảnh Dương: "..."

Minh Thù lấy ra một khối kim sắc, đi về phía Thôi Cảnh Dương.

Cô cong cong khoé môi nói: "Chúng ta cũng không nên nói nhảm, tranh thủ thời gian làm xong việc, mọi người đều giải tán tốt."

Thôi Cảnh Dương trầm mặc nhìn cô tới gần, phảng phất đã nhìn thấu sinh tử, siêu thoát thế tục.

Ngay tại thời điểm Minh Thù đến gần hắn nửa mét.

Thôi Cảnh Dương đột nhiên đứng dậy, lấy ra một con dao đâm về phía Minh Thù.

Dao vốn nên đâm trúng cô đâm trong không khí.

Người mới vừa rồi còn đứng trước mặt đột nhiên biến mất trước mặt hắn.

Thôi Cảnh Dương trong lòng cuồng loạn lên.

Lông tơ toàn thân dựng đứng, trực giác nói cho hắn biết hắn đang gặp nguy hiểm.

Nhưng đã không kịp...

Nguy hiểm từ phía sau đánh tới.

"A..."

Thôi Cảnh Dương kêu thảm một tiếng, bị đạp ngã xuống trên mặt đất.

Minh Thù từ trên cao nhìn xuống: "Đã có ý tốt nói với anh không nên động thủ, anh lại đánh không lại tôi, có mưu đồ gì sao?"

Thôi Cảnh Dương: "..."

Phía sau lưng đau quá...

Thôi Cảnh Dương cảm giác eo mình sắp gãy mất.

Hắn nằm rạp trên mặt đất không thể động đậy.

Minh Thù ngồi xổm trước mặt hắn: "Có phải là rất hối hận, lúc trước vì một nữ nhân phong sát tôi?"

Thôi Cảnh Dương cắn răng.

Hắn hối hận không?

Hối hận chứ!

Nếu như không phải trêu chọc cô, hắn làm sao lại rơi xuống kết cục này!

"Không sao."

Minh Thù vuốt ve khối kim sắc, giữa lông mày đều là ý cười.

"Dù sao người gặp phải tôi đại đa số đều sẽ hối hận, thêm một người cũng không nhiều, thiếu một người cũng không ít."

Kim sắc gần sát mi tâm hắn.

Ký ức xa lạ chen chúc tới.

Trong con ngươi chấn kinh của hắn biến thành hoảng sợ.

< có chỗ nào bị lỗi hay thiếu các cậu để lại cmt tớ edit lại nhé, vì tớ type tới đâu up tới đó nên cũng ko check lại, đa tạ a 😆 >

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1355: Phản Quang Mà Đi (31)

Kim sắc lấp lóe mấy lần.

Trong mắt Thôi Cảnh Dương dần dần mất đi thần thái.

Nhưng cũng không có ngừng thở.

Lần này tốt rồi, đều không cần cô phải giải quyết hậu quả.

Sau đó Minh Thù nghe Thôi Nhị thiếu nói, Thôi Cảnh Dương biến thành người thực vật, đời này đều không thể nào tỉnh lại.

Người cũng đã biến thành dạng này, Thôi Nhị thiếu cũng tích chút đức, tốt bụng đưa người vào bệnh viện.

Chuyện này giải quyết xong, « Thiên Hạ » phát sóng.

Nhiệt độ của Phong Hoa dường như vẫn chưa có giảm xuống, tiếp đến là Thiên Hạ làm đám người lại nhận thức một cái hoàn toàn khác biệt từ Minh Thù.

Quốc sư bên ngoài thanh lãnh cấm dục lại ngầm bày mưu nghĩ kế.

Về phần hoá trang, thời điểm lần đầu trông thấy sẽ cảm giác đây không là một nữ nhân diễn.

[bạn học tôi nói đây là nữ sinh diễn quốc sư, tôi hoàn toàn không tin a! Rất đẹp trai a!]

[là một người đã xem qua nguyên tác tôi có lời khen tới quốc sư, bất quá cái khác e mm mm...]

[vì Địch Tử tôi sẽ kêu gọi bạn bè xem!]

[hi vọng Địch Tử có thể diễn thêm nhiều vai diễn như vậy, quả thực là rất đẹp trai!]

[tôi đã chia tay với bạn trai! Địch Tử tôi muốn gả cho cô! Coi như đi Thái Lan tôi cũng nguyện ý!]

[xem như chuyển thể cũng rất khó gặp dạng phim truyền hình như vậy, hi vọng về sau có thể làm thêm ra nhiều bộ hơn nữa.]

Nhóm anti-fan lần này tương đối yên tĩnh, không biết có phải là đang ấp ủ trong đầu, suy nghĩ nên bôi đen cô như thế nào hay không.

Nhưng theo từng tập được tung ra, nhóm anti-fan mới chuyển động.

Vì để bôi đen cô, những anti-fan này nhìn chằm chằm TV cũng không dám chớp mắt.

Mặc dù cũng không tìm được cái gì đủ lớn để bôi đen.

Nhiều lắm thì mỗi bộ phim cũng chỉ lộ một chút.

[nữ giả nam trang không biết xấu hổ! Đừng tưởng rằng cô đẹp trai tôi liền không bôi đen cô, tôi cho cô biết, anti-fan như chúng tôi sẽ không cứ như vậy bị phá tan!]

[kỹ thuật diễn xuất không tầm thường a! Nhân phẩm không tốt thì cũng như không!!]

[các vị, tôi không được rồi, tôi xem phim cả đêm, các người cứ mắng trước, tôi xuống đi ngủ trước.]

[Văn Địch cả đời đều đen! Kỹ thuật diễn xuất không mua được chúng ta!]

Minh Thù không thể nghi ngờ là được anti-fan cùng fan của nguyên tác nhất trí khen ngợi.

Bất quá Cố Tích cũng không có vận may như vậy.

Bởi vì chuyện lúc trước nên phần diễn của cô ta bị cắt không ít.

Đến cuối cùng, bộ phim này càng giống như quốc sư là nhân vật chính.

Nam chính cùng nữ chính đều thành vai phụ.

Dạng chuyển thể này cùng nguyên tác đã vô cùng đột phá quá lớn.

Nhóm fan của nguyên tác náo đến kịch liệt, có một ít không quan trọng, cũng có thật nhiều người tiếp nhận rồi.

Dù sao sau khi tiểu thuyết cải biên, kịch bản khẳng định sẽ khác nhau.

Nhưng có thể không giống vẫn hay như vậy đã không dễ dàng.

Mà Minh Thù cũng nhận được tin tức, Thiên Hạ 2 đã được lên kịch bản.

Nhân vật chính là quốc sư, kịch bản này đã hoàn toàn thoát ly khỏi tiểu thuyết, trở thành kịch bản độc lập.

Bất quá cũng may biên kịch chính là tác giả phần 1, cũng sẽ không tồn tại các tranh chấp khác.

Đoàn làm phim muốn mời cô tiếp tục diễn vai quốc sư.

Dù sao dạng quốc sư như vậy không phải ai cũng có thể diễn được.

Phần 2 không phải cô diễn... Đoán chừng bộ phim cũng xong rồi.

Minh Thù hỏi có thể để Mộc Mộc làm nữ chính không?

Biên kịch kiêm tác giả:????

Mộc Mộc chỉ là một nhân vật nhỏ, làm sao có thể làm nữ chính?

Biên kịch nhức đầu, trả lời Minh Thù cần phải suy nghĩ thật kỹ nên cải biên thế nào.

Mộc Mộc gần đây đang quay bộ lần trước Minh Thù tìm cho cô, lăn lộn với nhân vật nữ ba, hoàn toàn không biết Minh Thù đang mưu đồ cho mình làm nữ chính.

Thôi Nhị thiếu vừa lên đài liền huỷ bỏ lệnh phong sát Minh Thù.

Trò cười!

Đây chính là tiểu bà bà của hắn.

Ai dám phong sát cô ấy?

Chẳng những không thể phong sát, còn phải cung phụng lấy!

Tài nguyên tốt đều cho cô chọn trước.

Công ty giải trí dưới trướng tập đoàn Hằng Phong đều trợn tròn mắt.

Đây cũng không còn là nghệ sĩ của công ty bọn họ.

Tài nguyên tốt còn phải để cô chọn trước?

Đến cùng ai mới là nghệ sĩ ruột a!!

Thôi Nhị thiếu chẳng những cho Minh Thù tài nguyên, còn giúp cô giải quyết Cố gia.

Cố gia suy tàn, nhanh chóng lại quỷ dị.

Người trong vòng đều coi là bởi vì nguyên nhân lúc trước Thôi Cảnh Dương qua lại cùng Cố Tích.

Trên thực tế, Thôi Nhị thiếu chỉ là muốn lấy lòng Minh Thù thôi.

Đương nhiên...

Minh Thù cũng không thèm để ý Cố gia.

Giảng đạo lý trẫm là chuyên nghiệp!

Cố gia suy tàn, chuyện của Cố Tích cũng bại lộ.

Cố Tích vẫn là tiến vào.

-

Nửa năm sau.

Minh Thù quay phim từ nơi khác trở về.

Vừa vào cửa liền bị dải lụa màu cánh hoa đập vào người.

Bên trong dải lụa bay lả tả, Lương Triệt quỳ một chân trước mặt cô.

Hắn ngửa đầu nhìn cô, mở hộp nhỏ trong tay ra.

Trên mặt nhẫn kim cương lấp loé ánh sáng.

"Tiểu Địch, em đồng ý gả cho anh không?

Mẹ Văn mỉm cười nhìn cô.

Mộc Mộc thì hai mắt tràn đầy nước mắt, giống như người bị cầu hôn chính là cô ấy vậy.

Minh Thù hỏi: "Gả cho anh có lợi ích gì?

Lương Triệt nói: "Em nói hướng đông anh liền không đi hướng tây, nhà chúng ta do em làm chủ, tiền anh kiếm được đều là của em, mỗi ngày đều mua đồ ăn vặt cho em."

Đại khái là nghe thấy được mỗi ngày đều mua đồ ăn vặt cho em, Minh Thù liền vươn tay.

Lương Triệt đầu tiên là sững sờ, sau đó có vẻ kích động đeo nhẫn cho Minh Thù.

Cô đã đáp ứng lời cầu hôn của mình!

Lương Triệt đứng dậy ôm Minh Thù.

"Anh thích em."

Minh Thù ôm hắn một chút.

"Cứ như vậy mãi a."

"..."

Minh Thù lại hỏi: "Em đã bay một ngày, có thể ăn cơm không?"

"..."

Cầu hôn a!!

Được rồi.

Dù sao cô vẫn luôn như vậy, xưa nay không biết bầu không khí là...gì.

Mẹ Văn cùng Mộc Mộc đã sớm chuẩn bị đồ ăn ngon.

Hôm nay không chỉ là ngày Lương Triệt cầu hôn cô, còn là sinh nhật của cô.

Leng keng ——

Đám người vừa ngồi xuống, tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên.

"Đi mở cửa." Minh Thù chỉ huy Lương Triệt.

"Tôi đi tôi đi..." Mộc Mộc lập tức đứng dậy đi mở cửa: "Thôi... Thôi tổng? Ngài có việc gì?"

Thôi Nhị thiếu mang theo cái bánh kem cực lớn, đằng sau là hai đầu bếp cùng mấy vệ sĩ xách nguyên liệu nấu ăn.

Đồ ăn đưa tới cửa, Minh Thù rất hoan chào hỏi Thôi Nhị thiếu, tốt xấu gì cũng coi như là đồng bọn đã hợp tác qua.

Lương Triệt không quá thân mật nhìn chằm chằm Thôi Nhị thiếu.

Người này gần đây có phải đã xuất hiện hơi nhiều không?

Hắn muốn làm cái gì?

Đào góc tường của mình sao?

Không có cửa đâu!!

Nhưng Thôi Nhị thiếu rõ ràng không phải là hướng đến Minh Thù, đương nhiên lấy lòng Minh Thù cũng là cần phải làm.

Sự chú ý của hắn rõ ràng là trên người Mộc Mộc.

Cơm nước xong xuôi còn chủ động đưa Mộc Mộc về nhà.

Chờ bốn phía an tĩnh lại, Minh Thù nằm trên giường nghỉ ngơi.

Lương Triệt tắm rửa xong, ngồi bên mép giường: "Gần đây có mệt không?"

"Còn tốt, ăn ngon uống ngon liền không mệt."

Lương Triệt tới gần cô: "Vậy em nhớ anh không?"

"Xin nhờ tiểu ca ca, bình quân mỗi tuần anh đều đến hai lần, sân bay là nhà anh mở a? Anh nói cho em biết có phải anh đã nghỉ làm phóng viên kế thừa gia sản nghìn tỉ hay không?

"Không có, anh chỉ có thể kế thừa em." Ngón tay Lương Triệt phất qua khuôn mặt Minh Thù, cánh môi rơi trên mặt cô.

"Anh muốn em..."

Lương Triệt hôn lên môi cô.

"Ưm..." Minh Thù rên nhẹ một tiếng, Lương Triệt đè hai tay cô, bàn tay xuyên qua bàn tay cô quấn quýt lấy nhau.

Tất cả kìm nén phảng phất tìm được chỗ giải toả, cuồng phong mưa rào ép cả người Minh Thù nhấn chìm cô.

Minh Thù cảm thấy tối nay có khả năng chạy không thoát, nhận mệnh nhắm mắt lại.

*

【 Hài Hoà Hiệu 】

Tiểu tiên nữ: Hài Hoà Hiệu Hài Hoà Hiệu!

Hòa Hài Hào: Ai kêu ta?

Tiểu tiên nữ: Không có gọi ngươi, ta nói hài hoà văn minh.

Hòa Hài Hào: Ta chính là hài hoà.

Tiểu tiên nữ: Phục hưng tới.

Hòa Hài Hào:... Ta đi trước một bước.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1356: Phản Quang Mà Đi (Xong)

Lương Triệt hôn mi tâm Minh Thù một chút, nhẹ giọng hỏi: "Còn đau không?"

Minh Thù uể oải nằm sấp trong ngực hắn... Hiện tại một đầu ngón tay cô cũng đều không muốn động.

Thấy Minh Thù không đáp lời, Lương Triệt khẩn trương lên: "Có phải là rất đau?"

"Không có, muốn tắm." Trên thân sền sệt, cũng không biết là mồ hôi của ai.

Lương Triệt lập tức ôm cô vào phòng tắm.

Cẩn thận pha nước nóng tắm rửa cho cô.

Thời điểm tắm không tránh được va chạm nóng bỏng.

Cũng may Lương Triệt định lực tốt, sợ lần đầu tiên làm cô bị thương nên kiềm chế lại.

Cùng Minh Thù tại phòng tắm lề mề một hồi lâu mới ôm người ra thả trên giường.

Lương Triệt không biết từ chỗ nào lấy ra một tuýt thuốc, muốn bôi thuốc cho Minh Thù.

Minh Thù: "..."

Cô không có yếu đuối như vậy!!

Bôi thuốc cái gì!!!

Con mẹ nó ngươi liền muốn nhân cơ hội này chiếm tiện nghi của trẫm!

Tâm cơ!

Cho nên thẳng nam Thù vô cùng quả quyết cự tuyệt.

Lương Triệt: "???"

Hắn lại làm sai chỗ nào?

Nữ nhân làm sao lại khó phục vụ như vậy!

Lương Triệt rót cho cô một ly sữa bò: "Uống xong ngủ tiếp."

Đối với ăn uống, Minh Thù từ trước đến nay đều không cự tuyệt.

Một hơi uống hết sữa bò rồi ngã người ngủ.

Ngày thứ hai, Minh Thù có chút run chân, thời điểm vừa xuống giường xém chút ngã quy.

Lương Triệt vịn cô: "Anh đã nói là phải bôi thuốc."

Minh Thù dưới thân khó chịu, cô tê một tiếng: "Anh... Một tháng không cho chạm vào em!! Cầm thú!"

Lương "cầm thú" Triệt: "..."

Minh Thù với bộ dạng này cũng không muốn ra ngoài.

Lương Triệt ra ngoài lấy bữa sáng vào cho cô.

Trước kia Minh Thù ăn điểm tâm đều tích cực hơn so với người khác.

Còn chưa chuẩn bị xong, hai mắt cô đã toả sáng ngồi trên bàn chờ.

Hôm nay đột nhiên muốn Lương Triệt đưa vào, mẹ Văn hơi nghi hoặc tiến vào nhìn cô một cái, thấy cô không có việc gì liền nhìn cô với thần sắc đã hiểu rõ.

Minh Thù: "..."

Không phải mẹ ruột! Ta không có yếu như ngươi nghĩ!!

Giữa trưa Minh Thù được mẹ Văn nấu canh cho —— thập toàn đại bổ?

Dù sao Minh Thù cũng không biết là thứ gì, còn uống rất tốt.

-

Thiên hạ 2 vừa khai mạc liền được không ít người chú ý.

Trong lúc đó anti-fan của Minh Thù lại bành trướng một vòng.

Bọn anti-fan này lấy việc bôi đen cô làm tôn chỉ, nhưng lại mỗi ngày đều lên tivi xem phim của cô.

Nếu như Oscar có giải " Anti-fan nhiều nhất ", nhất định là Minh Thù.

Anti-fan coi như xong.

Liền ngay cả phóng viên nhìn thấy cô cũng vô cùng đặc biệt.

Phóng viên nhìn thấy những nghệ sĩ khác liền như ong vỡ tổ phun lên.

Nhìn thấy cô...

"Ta đi, Văn Địch tới."

"Nhanh tản ra."

"Alo, cái gì? Có chuyện gấp phải xử lý, tốt tốt tốt, tôi lập tức tới ngay..."

Phóng viên cấp tốc tản ra, sợ bị cô bắt lấy.

Đào tin xấu của cô?

Cô có tin xấu gì để cho ngươi đào.

Tin xấu của cô tràn lan khắp trên mạng, người ta thấy cũng đều không muốn xem.

Bọn hắn cùng chụp hoặc là chụp cô ăn cái gì trên khắp thế giới.

Hoặc là chụp cô cùng tiểu bạch kiểm kia ân ân ái ái, vung thức ăn cho chó.

Bên người cô ngoại trừ tiểu bạch kiểm kia, liền ngay cả giống đực sống... A, không đúng, Thôi Nhị thiếu của tập đoàn Hằng Phong... A phi! Hiện tại Thôi tổng thỉnh thoảng có thể bên cạnh cô hoạt động một chút.

Nhưng cái hoạt động này chỉ giới hạn tại nơi cách xa ba mét.

Nói đến tiểu bạch kiểm.

Chúng phóng viên liền vô cùng tức giận!

Thân là đồng nghiệp, hắn lại đi tìm nghệ sĩ làm kim chủ, cái này mẹ nó không phải đi đường tắt sao?

Bọn họ có phải cũng nên đi tìm một nghệ sĩ làm kim chủ hay không?

Minh Thù cũng rất phiền muộn.

Phóng viên đều mặc xác cô.

Cô có phải là nghệ sĩ giả không?

-

Thời điểm Thiên Hạ 2 phát sóng.

Minh Thù lần nữa nổi như cồn.

Mà vị Mộc Mộc này được đưa lên làm nữ chính cũng nhận không ít cơn mưa lời khen.

Có công ty tìm tới cô ký kết, chuyện này thật lâu trước kia Thôi Nhị thiếu đã cùng cô nói qua, bất quá lúc ấy cô cũng không có đáp ứng.

Mộc Mộc hỏi ý kiến của Minh Thù, Minh Thù để chính cô tự cân nhắc.

Ký kết công ty có chỗ tốt có chỗ xấu.

Nghệ sĩ vừa cất bước đều chọn ký công ty.

Mộc Mộc suy nghĩ hồi lâu cuối cùng cũng lựa chọn ký kết công ty.

Bất quá cũng không có chọn công ty của Thôi Nhị thiếu.

Làm Thôi Nhị thiếu phiền muộn kể khổ với Minh Thù bên này.

Có công ty nâng đỡ, độ nổi tiếng của Mộc Mộc không ngừng tăng lên, rất nhanh liền thành tiểu hoa đán đang được ăn khách nhất.

Bạn học của Mộc Mộc vẫn còn đang vì tiền đồ phát sầu.

Cô đã bắt đầu phun toả hào quang.

Làm không ít người ghen tỵ.

Đương nhiên cũng có người mặt dạn mày dày tìm Mộc Mộc giúp đỡ.

Tính tình kia của Mộc Mộc, người khác nói vài câu hữu ích liền không đành lòng cự tuyệt.

Nhưng xuất lực không có kết quả tốt, Minh Thù thấy cô ăn thiệt thòi mấy lần mới giáo huấn cô.

Về sau Mộc Mộc liền kiên cường hơn nhiều.

Làm người nên kiên cường tới thời điểm liền muốn kiên cường.

Lương thiện quá mức chính là mềm yếu.

Đương nhiên lúc này sẽ kèm theo các loại lời khó nghe.

Rất nhiều người chính là không muốn nghe thấy những lời này nên lựa chọn tiếp nhận các loại yêu cầu của người khác, cố gắng duy trì chúng ta vẫn là bạn bè giả tạo.

Nhưng mà cô cũng không nghĩ một chút, nếu như cô không có năng lực này những người kia sẽ để ý đến cô sao?

Bọn họ nhìn trúng căn bản không phải là con người của cô.

Thời điểm cô nghèo túng bọn họ sẽ không chút do dự xoay người rời đi.

Người như vậy, dù cô đối với họ tốt cỡ nào cũng sẽ không được báo đáp cái gì.

Bọn họ không phải bạn bè của cô.

-

Minh Thù sau đó có đóng thêm mấy bộ phim truyền hình, bất quá càng về sau rõ ràng tác phẩm của cô càng giảm bớt.

Một năm nhiều lắm là ra một bộ.

Mỗi ngày mọi người nhìn thấy chính là cô đi khắp thế giới loạn lắc.

toàn thế giới đều thỉnh thoảng gặp Văn Địch

[cần cô trở về đóng phim, cô không đóng phim, làm sao chúng tôi bôi đen cô!]

[thân là diễn viên vậy mà cô lại không làm việc đàng hoàng như thế!]

[có đạo đức nghề nghiệp hay không!]

Văn Địch V: Không phải là các người để tôi cút ra khỏi giới giải trí sao? Tôi đây không phải thỏa mãn các người sao? Các người không nên quá phận a! Tôi cũng sẽ có lúc tức giận! Tôi nóng giận, có thể ăn ba bát!

[toàn thể anti-fan:...]

Bọn họ sai rồi.

Bất quá có thể ăn ba bát là cái quỷ gì?

Nhóm Anti-fan tâm tắc, Lương Triệt cũng rất tâm tắc.

Cô liền không thể bồi mình nhiều hơn một chút?

Mỗi ngày đều chạy khắp nơi.

Thường thường là mỗi lúc trời tối còn ở cùng một chỗ, ngày thứ hai liền không thấy ai.

Cuối cùng Lương Triệt chỉ có thể đem phòng làm việc giao cho người khác quản lý, hắn chỉ cần ở nhà lấy tiền.

Cả ngày đuổi theo cô vợ nhỏ đi khắp nơi.

Cô vợ nhỏ quan trọng nhất.

Cô vợ nhỏ quan trọng nhất.

Cô vợ nhỏ...

CMN cô chạy cái gì nha! Lúc nào mới cùng lão tử đi kết hôn a!!

Cuối cùng giấy chứng nhận kết hôn vẫn là mẹ Văn thúc giục nhiều lần, Minh Thù mới bất đắc dĩ cùng hắn đi lĩnh chứng.

Hôn lễ?

Lương Triệt ngược lại là muốn làm.

Nhưng Minh Thù ngại phiền phức, đem hôn lễ đổi thành hưởng tuần trăng mật.

-

Minh Thù ở thế giới này đợi đến nhiều năm, đem linh hồn thể của Kỳ Ngự mang về Tháp Thiên Khải, tàn hồn bị cô thu tại trong một khối ngọc.

Lúc này cô đang đứng tại tầng thứ mười.

Nơi này có không ít giới môn kim sắc.

Trước mặt cô là một giới môn đang chậm rãi biến mất, đây chính là giới môn cô vừa rời khỏi.

Cô nhìn về hướng Vạn Kính Sơn một chút.

Tiến vào giới môn, thời gian bên này cơ hồ là đứng im bất động.

Cho nên Minh Thù cũng không phải rất lo lắng cho hắn.

Cô nhìn về phía phiến giới môn thứ hai.

Kéo áo khoác với tư thế soái khí.

Trẫm có thể!

Tiểu yêu tinh ở chỗ nào chỗ đó có đồ ăn vặt mê người a!!

Tiệm ăn kế tiếp!

X kế tiếp!

*

Vi diện thứ 38 hoàn tất.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1357: Sát Thủ Tối Thượng (1)

Tiêu đề xà tinh: Thư Nhiên một lời không hợp liền giả bệnh dọa người

Tí tách ——

Minh Thù vừa mở mắt liền thấy chuông đồng hồ đang lắc lư phía trước.

Lúc này cô đang nằm trên mặt đất, đầu đè lên cánh tay giống như là đột nhiên ngã xuống.

Dưới sàn có trải thảm nhung, trên mặt thảm là vài viên thuốc màu trắng đang nằm ngổn nghiêng.

Cô ôm lấy đầu ngồi dậy.

Đầu chìm vào hôn mê rất khó chịu.

Minh Thù tỉnh táo, bắt đầu dò xét căn phòng.

Màu sắc của căn phòng đều vô cùng đơn điệu, Minh Thù không nhìn thấy nhiều vật trang trí trong phòng.

Màn cửa sổ màu đen được kéo chặt, có chút ánh sáng yếu ớt xuyên thấu vào từ trong khe hở.

Minh Thù đứng dậy kéo màn cửa ra, tia sáng đột nhiên bắn tới làm cho cô không thích ứng kịp.

Bên ngoài là một khoảng sân có bể bơi và vườn hoa, có người đang tưới hoa, bên cạnh bể bơi cũng có người hầu đang bố trí bàn tiệc đứng.

Minh Thù híp mắt nhìn trong chốc lát.

Quay người rời khỏi phòng.

Nhưng dường như cửa đã bị người ta khóa lại, hoàn toàn mở không ra.

Minh Thù nhìn áo ngủ trên người mình, lại nhìn những viên thuốc đang rải rác trên thảm.

Cô quả nhiên quyết định không lãng phí thể lực, trở lại trên giường ngồi bắt đầu tiếp nhận ký ức.

Thư Nhiên.

Hòn ngọc quý trên tay Thư gia.

Ba mẹ Thư Nhiên lúc còn trẻ dốc sức xây dựng không ít gia nghiệp, là tự xây dựng sự nghiệp bằng hai bàn tay trắng.

Cuộc sống lúc đó vốn là mỹ mãn hạnh phúc.

Nhưng do một trận ngoài ý muốn nên ba mẹ Thư Nhiên cùng lúc qua đời, Thư Nhiên kế thừa gia nghiệp to lớn như vậy.

Cô còn vị thành niên nên bác cả trong nhà thấy cô không hiểu chuyện của công ty, dụ dỗ cô, thay cô nắm lấy gia nghiệp của Thư gia.

Bác cả hòa ái dễ gần, giúp cô tổ chức tang lễ cho ba mẹ, còn an ủi cô.

Thư Nhiên vừa mất đi người thân, lúc này có người đối tốt với cô nên đương nhiên cô toàn thân toàn ý tin tưởng bác cả.

Thế là bác cả cứ như vậy lấy lý do chăm sóc cô để chuyển vào nhà.

Ngay từ đầu vẫn ổn, bác cả đối với cô rất tốt.

Chính là Thư Tuyết, con gái của bác cả thỉnh thoảng sẽ cùng cô tranh chấp.

Lúc này bác cả luôn luôn đứng về phía cô.

Bởi vì bác cả đối tốt với cô nên Thư Nhiên luôn luôn nhịn Thư Tuyết, mà Thư Tuyết liền sẽ càng ngày càng quá phận, sau đó lại bị bác cả răn dạy, vòng đi vòng lại dẫn đến Thư Tuyết vô cùng chán ghét cô.

Cuộc sống như thế cứ như vậy trôi qua hai năm.

Ngày nào đó, Thư Nhiên đột nhiên bắt đầu xuất hiện ảo giác.

Bác cả đưa cô đi gặp bác sĩ, bác sĩ nói bởi vì cô nhớ ba mẹ quá độ nên mới xuất hiện ảo giác, không có vấn đề gì lớn, cho cô sử dụng thuốc an thần.

Nhưng Thư Nhiên phát hiện vấn đề của chính mình càng ngày càng nghiêm trọng.

Trong lòng Thư Nhiên rõ ràng mình không có vấn đề gì.

Nhưng bác sĩ nói cô có bệnh tinh thần.

Cho cô uống rất nhiều thuốc.

Bác cả cũng không cho phép cô ra ngoài, ngay từ đầu còn có thể hoạt động trong biệt thự.

Dần dần cũng chỉ có thể hoạt động trong một tầng.

Cuối cùng cô bị nhốt trong phòng.

Bác cả luôn luôn hòa ái dễ gần nói cho cô sẽ khá hơn, chỉ cần nghe lời của bác sĩ nhất định sẽ khá hơn.

Nhưng dần dần Thư Nhiên phát hiện mình giống như bị bệnh thật sự.

Thư Nhiên hẳn là uống thuốc quá lượng, cảm xúc lại quá kích động nên dẫn đến cái chết.

Tên bác cả kia xem xét cũng không phải là người tốt lành gì.

Nguyên chủ đang khỏe mạnh, làm sao lại đột nhiên xuất hiện ảo giác?

Cuối cùng còn bị chẩn đoán thành bệnh tâm thần?

Ba mẹ Thư Nhiên kế thừa tổ nghiệp nên bác cả của Thư Nhiên tự nhiên cũng chỉ có thể ghen ghét trong lòng.

Nhưng ba mẹ Thư Nhiên đối với bọn họ cũng không tệ, cho bọn họ một chút cổ phần, hàng năm cứ như vậy chia hoa hồng lấy tiền.

Bất quá so với sản nghiệp của Thư gia, số tiền này khẳng định cũng không đáng là bao.

Ba mẹ Thư Nhiên chết rồi.

Lưu lại một đứa con gái còn đang vị thành niên.

Bác cả của Thư Nhiên muốn nghĩ cách cũng dễ dàng.

Minh Thù sắp xếp ký ức lại một chút, hiện tại chính là cô đang bị nhốt trong phòng...

Làm sao trẫm ăn được đây!

Minh Thù xoay người, nhưng trong đầu chính là một trận mê muội... Lại ngã xuống.

Ai!

Minh Thù nằm trên giường một hồi lâu.

Trong phòng không có bất cứ đồ ăn gì —— ngoại trừ thuốc.

Thân thể này tay chân nhỏ nhắn, xem xét chính là một tên yếu gà.

Minh Thù nghĩ đến bản thân còn có một Hài Hoà Hiệu có cửa hàng đổi đồ ăn vặt.

Mà hiện tại lại không có giá trị hào quang gì...

Nó dám không cho!

【... 】không dám, hết thảy vì ký chủ phục vụ.

Minh Thù ngồi trên giường gặm nhắm đồ ăn vặt.

Hiện tại đã ba giờ rưỡi chiều, buổi sáng nguyên chủ chỉ ăn một chút, giữa trưa cũng không có ai mang đồ ăn qua cho cô.

Nguyên chủ phát bệnh liền phải uống nhiều thuốc...

Có khả năng chính là do đói.

Đáng thương a.

Minh Thù cảm giác thân thể không còn khó chịu như vậy, vẩy vẩy tay áo đi tới cửa.

—— trẫm có chìa khoá vạn năng!

Hủy đi cửa?

Trẫm không có bạo lực như vậy.

Thật lãng phí thể lực.

Minh Thù mở cửa, bên ngoài là một đầu hành lang, cũng là loại màu sắc đơn điệu kia.

Trước kia nơi này không phải như vậy.

Về sau mới biến thành dạng này.

Đoán chừng là muốn để nguyên chủ điên nhanh một chút.

Đây là biệt thự bốn tầng, tầng này không có người ở, các phòng còn lại hoặc là để đồ vật hoặc là phòng giải trí.

Lúc đầu nguyên chủ là ở tầng 2.

Nhưng bác cả lấy lý do tĩnh dưỡng...

Để cô chuyển đến tầng 4 ở.

Chuyển đến nơi này có hai nguyên nhân.

Nguyên nhân đầu tiên là Thư Tuyết thích phòng cô, vừa chuyển vào nơi này Thư Tuyết liền muốn dọn qua.

Bất quá lúc ấy bọn họ vừa chuyển vào, bác cả của Thư Nhiên tự nhiên cũng hung hăng răn dạy Thư Tuyết một phen.

Hiện tại cô đều bị bác sĩ chẩn đoán là bệnh tâm thần, Thư Tuyết đương nhiên cũng nguyện ý.

Nguyên nhân thứ hai là sợ cô chạy đi.

Dù sao tầng 4 cao nhiều như vậy, so với tầng 2 thì muốn chạy cũng khó hơn nhiêu

Minh Thù đi đến bậc thang của tầng 4, nơi này cũng bị tăng thêm một cánh cửa.

-

Hương thơm của đồ ăn trong nhà bếp lan tràn, người hầu đều đang bận rộn.

"Các người nhanh nhanh tốc độ một chút, hôm nay tiểu thư muốn mời bạn học tới, bánh kem xong chưa?"

"Bên kia lề mà lề mề cái gì?"

"Những cái này không được, làm lại!"

Quản gia đang chỉ huy người làm việc, tầm mắt đột nhiên liếc thấy một hóng người đang đến cửa chính.

Thiếu nữ mặc một chiếc váy ngủ, tóc tùy ý búi lên ở sau ót, có chút loạn.

Thiếu nữ ngũ quan tinh xảo, khuôn mặt không trang điểm hơi tái nhợt, có một loại mỹ cảm yếu đuối.

Cô đi vào phòng bếp ồn ào.

Người hầu của phòng bếp đột nhiên bất động giống như là bị bấm nút dừng lại.

Dồn dập nhìn về phía cô.

Trong phòng bếp chỉ còn lại âm thanh ùng ục ục của nước canh đang sôi.

Minh Thù nhìn thẳng đi đến trước bàn dài, cầm lấy một chiếc bánh nhỏ đưa vào miệng cắn một cái.

"Ai cho cô ta xuống đây!!" Quản gia lúc này mới phản ứng được, quát lớn một tiếng: "Còn không mau đưa cô ta lên, để bạn học của tiểu thư nhìn thấy thì làm sao bây giờ!"

Bị quản gia quát lên như thế, người hầu cách Minh Thù gần nhất lập tức tiến lên nắm lấy cánh tay Minh Thù.

"Tiểu thư, sao cô lại xuống đây, nhanh đi về, đừng ở chỗ này thêm phiền."

Cách nói chuyện không có một chút khách khí.

Trong miệng kêu tiểu thư nhưng thái độ thật giống như cô ta mới là chủ nhân.

Cô ta kéo tay Minh Thù ra ngoai

Minh Thù bị lôi kéo lui về sau mấy bước.

Minh Thù đưa điểm tâm bỏ vào miệng, lật tay nắm chặt cổ tay người hầu đang kéo tay cô vặn mạnh một cái.

"A —— "

Người hầu kêu thảm một tiếng.

Cổ tay bị người ta bóp chặt, cô ta muốn rút lại cũng không được.

Một tiếng hét thảm này làm phòng bếp lại lâm vào tràng cảnh an tĩnh đến quỷ dị.

Minh Thù buông tay ra, nhìn người hầu mỉm cười: "Không được đụng tôi nha."

Người hầu bởi vì đau đớn nên trên khuôn mặt vặn vẹo xuất hiện một vẻ hoảng sợ.

##hẹn các tỷ muội ngày mai nhé, hôm nay bận quá a 😩😩#

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1358: Sát Thủ Tối Thượng (2)

Minh Thù tại trong tầm mắt quỷ dị của đám người, đi về trước bàn dài, cầm điểm tâm nhỏ tiếp tục ăn.

Quản gia nhìn cô chằm chằm mấy giây.

"Thất thần làm gì, mau đưa người trở về!"

Quản gia cũng không suy nghĩ nhiều, thời điểm phát bệnh khí lực sẽ lớn hơn nhiều.

Hắn cũng chỉ coi đây là phát bệnh.

Minh Thù đứng trước bàn dài, khẽ ngẩng đầu nhìn về phía người hầu đang đi tới.

Cô lộ ra một ý cười nhạt nhẽo.

"Chủ nhân của biệt thự này hình như là tôi mới phải?"

Những người hầu này là sau này mới mời tới, chỉ biết nguyên chủ là cháu gái của Thư tiên sinh.

Đối với những chuyện khác tự nhiên cũng không rõ ràng, lúc này nghe Minh Thù nói như vậy, đại bộ phận còn cảm thấy cô là đang phát bệnh.

Chủ nhân của biệt thự này rõ ràng là Thư tiên sinh.

Nhưng quản gia biết.

Cô nói không sai.

Chủ nhân của biệt thự này là cô ấy.

Là Thư Nhiên.

Quản gia có chút kinh hãi nhìn Minh Thù, tình trạng hiện tại của cô là không có vấn đề gì?

Nhưng nhìn lại không giống...

Nụ cười kia quá quỷ dị!

Sẽ không phải là bệnh tình nặng thêm chứ!

Quản gia cảm thấy rất có thể, hắn nháy mắt với người hầu: "Mau đưa cô ta đi."

Người hầu vừa rồi dừng lại lần nữa tiến lên.

Những người hầu này đều không có công phu gì, giải quyết rất nhanh, nhưng là thân thể này cũng yếu đến không được.

Minh Thù đem cái bánh lớn trên bàn lấy đi.

Cô vẫn là ăn no rồi sẽ giải quyết đám người này đi.

Không còn khí lực làm màu thất bại, trẫm rất mất mặt.

Quản gia nhìn ba người hầu bị Minh Thù lưu loát giải quyết làm cho chấn kinh, trơ mắt nhìn Minh Thù đem cái bánh kem lên lầu.

"Quản... Quản gia..." Người hầu nhỏ giọng kêu một tiếng.

Quản gia hoàn hồn, phân phó người hầu: "Đi xem một chút có phải là cô ta trở về phòng không, nếu là trở về liền khóa cửa lại, đừng để cô ta xuống đây."

-

Minh Thù ăn xong bánh kem ngồi trên giường suy tư một trận, đợi cô suy nghĩ xong sắc trời bên ngoài đã tối.

Ngoài cửa sổ đèn đuốc sáng chói, tiếng ồn ào làm cô ở nơi này cũng đều có thể nghe thấy.

Minh Thù lấy ra một cái điện thoại vừa thuận tiện lấy ở phía dưới.

Điện thoại di động của cô?

Trong phòng này của cô chỉ có một cái, còn là một cái đồng hồ bị rơi xuống đất... Không tìm được bất luận một sản phẩm điện tử gì trong phòng này.

Minh Thù dựa vào cửa sổ mở khoá thử.

Nhưng mà không có công cụ phụ trợ, cô thực sự đoán không ra chủ nhân của điện thoại này đặt mật mã là cái gì.

"Hài Hoà Hiệu, đây là thời điểm ngươi biểu hiện ra kỹ thật chân chính."

【... 】

Màn hình điện thoại lóe lên tiến vào trang chủ.

Minh Thù từ dưới giường lấy ra một cuốn notebook có chút cũ, lật ra trang cuối cùng tìm được một dãy số.

Cô dựa theo dãy số ấn vào.

Bên kia đổ chuông một hồi mới có người nhận.

"Xin chào, xin hỏi tìm ai?"

"Luật sư Giang, tôi là Thư Nhiên." Minh Thù tùy ý lật notebook: "Có thể làm phiền anh tới đây một chuyến không?"

"Thư Nhiên tiểu thư?" Luật sư Giang kinh ngạc: "Cô..."

Luật sư Giang là luật sư có quan hệ không tệ cùng ba mẹ Thư Nhiên, những di sản này đều qua tay vị luật sư Giang này.

Mà ba mẹ Thư Nhiên cũng nói đã nói cho cô biết, vị luật sư Giang này có thể tín nhiệm.

Trước đó luật sư Giang đã đến xem qua cô, tựa hồ muốn xác định bệnh tình của cô.

Còn mang bác sĩ đến, bất quá lúc ấy nguyên chủ là thật sự đã có vấn đề, bác sĩ cho đáp án tự nhiên cũng xác thực có bệnh về tinh thần.

Sau đó bởi vì bệnh tình của nguyên chủ nặng thêm nên luật sư Giang cũng chưa từng gặp lại cô.

Nguyên chủ đã từng muốn liên lạc với hắn, nhưng đáng tiếc cô không ra khỏi biệt thự này được, cũng không có công cụ truyền tin, căn bản không có cách nào liên hệ được với hắn.

Luật sư Giang đại khái cũng cảm thấy cô là điên thật rồi.

Nhưng lúc này cô dùng giọng điệu rất bình thường gọi điện thoại cho hắn.

Luật sư Giang ngữ khí có chút ngưng trọng lên: "Hiện tại cô muốn gặp tôi?"

"Đúng vậy, hiện tại, có được không?"

"Được rồi, một giờ nữa tôi liền đến." Thanh âm bên kia của luật sư Giang giống như có lẽ đã đứng dậy đi ra ngoài.

"Nhớ mang theo nhiều người." Minh Thù chậm rãi từ tốn nói: "Miễn cho một lát đánh nhau lại yếu thế."

Luật sư Giang: "..."

Thân là luật sư...

Hắn lại đi đánh nhau?!

Đáy lòng luật sư Giang hơi nghi ngờ, vị này đến cùng là bình thường hay không bình thường?

Không đợi hắn hỏi, Minh Thù đã cúp điện thoại.

Minh Thù khép notebook lại, nhìn về phía bể bơi.

Cô không muốn báo mối thù gì cho nguyên chủ, bất quá hiện tại cô đã ở chỗ này, tự nhiên là phải đem một ít đồ chơi ngáng đường dọn dẹp sạch sẽ, miễn cho quấy rầy đến cô ăn đồ ăn vặt.

Minh Thù đứng lên, quay người kéo tủ quần áo ra.

Quần áo treo trong tủ nhìn qua có chút cũ, mặc lên người cô rõ ràng là ngắn đi một chút.

Cái này đoán chừng đều là y phục của hai năm trước...

Mà trong trí nhớ của nguyên chủ, những y phục này đều là Thư Tuyết không cần.

Minh Thù từ không gian của thú nhỏ lấy ra một bộ váy khác.

Tùy tiện sửa sang một chút chuẩn bị xuống đi.

Cửa phòng không có khóa, nhưng cửa từ tầng 4 xuống lại bị khoá lại.

Minh Thù mở cửa xuống dưới, tầng 3 không có ai, tầng 2 có mấy nữ sinh đang đứng đấy.

Thấy Minh Thù từ tầng 3 xuống, lại là khuôn mặt xa lạ liền im lặng ngừng trò chuyện.

Dò xét cô một lát lại thấp giọng nói chuyện với nhau.

"Đây là ai vậy?"

"Không biết... Bạn của Tuyết nhi sao?"

"Không phải đâu, Tuyết nhi mời không phải đều là bạn học cùng lớp sao chúng ta sao?

"Sắc mặt cô ấy có chút suy nhược..."

Thanh âm của mấy nữ sinh không lớn, nhưng trong hành lang yên tĩnh đều không sót một chữ truyền vào trong tai Minh Thù.

Kẹt kẹt ——

Cửa bên cạnh bị mở ra.

"Tôi đã thay xong, chúng ta đi..."

Nữ sinh mặc váy công chúa nhìn thấy Minh Thù, đôi mắt đẹp hơi trừng lớn theo bản năng hỏi: "Cô xuống đây làm gì? Sao cô lại xuống đây?"

"Đi xuống, cô không nhìn thấy sao?"

Minh Thù nở một nụ cười yếu ớt, cùng dáng vẻ mà Thư Tuyết thấy những năm gần đây không giống nhau lắm.

Nụ cười kia...

Luôn cảm thấy không quá dễ chịu.

Cô ta cau mày lại: "Ai mở cửa cho cô?"

"Muốn ai mở cho tôi? Tự tôi mở không được sao?"

"Tuyết nhi, đây là ai?" Mấy nữ sinh bên cạnh lên tiếng hỏi thăm.

Lúc này Thư Tuyết mới nhớ ra bên cạnh còn có người.

Cô ta vội vàng nói: "Các cậu xuống chơi trước đi, lát nữa tôi sẽ tìm các cậu."

Mấy nữ sinh có chút ngờ vực đối mặt vài lần.

Hiển nhiên rất hiếu kì thân phận của Minh Thù.

Thư Tuyết đem người đuổi xuống, cô ta hung tợn trừng Minh Thù một chút: "Tên điên, cô chờ tôi!"

Minh Thù cười khẽ với cô ta..

Nhấc chân đi xuống lầu.

"Cô đứng lại!" Thư Tuyết đang gọi điện thoại cho quản gia, thấy Minh Thù đi xuống dưới đột nhiên quát lớn một tiếng: "Ai cho cô xuống dưới!"

Cô ta ngăn Minh Thù lại, điện thoại bên kia vừa thông, cô ta lập tức nói: "Quản gia, tại sao cái người điên Thư Nhiên này lại xuống đây, xém chút dọa bạn học của tôi, ông tranh thủ thời gian tới xử lý... A..."

Trước mắt Thư Tuyết là trời đất quay cuồng, sau lưng chạm đất.

Cho dù trên hành lang có trải thảm, cô ta cũng cảm giác được lục phủ ngũ tạng của mình đều muốn dập nát.

"Cô thật nặng." Minh Thù thu tay lại, thở một ngụm nói: "Nên giảm cân, con gái nặng như vậy cũng không tốt."

Thư Tuyết trọn tròn mắt.

Tựa hồ không tin mình là bị cô quật ngã xuống mặt đất.

Minh Thù vuốt vuốt cánh tay: "Đừng nhìn tôi như vậy, tôi rất sợ hãi."

"Cô... Cô..."

Thư Tuyết cô nửa ngày cũng không nói được câu sau, sự chấn kinh trong mắt dần dần bị phẫn nộ thay thế.

Tại sao cô lại biến thành dạng này?

Cùng lúc phát bệnh bình thường cũng không quá giống a...

Tim Thư Tuyết đập mạnh như sấm, đáy lòng mơ hồ có chút bất an.

** nhá 1 chap cho mọi người đọc đỡ, tớ đi ngủ đây, rảnh lúc nào sẽ type lúc đó ahuhuhu **

<mọi người đọc có lỗi chính tả cứ cmt để tớ edit nhé, đa tạ a!!>

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1359: Sát Thủ Tối Thượng (3)

Đại sảnh biệt thự.

Các nam sinh nữ sinh cùng tuổi với Thư Tuyết đang tụ thành đoàn đứng đấy, cười cười nói nói, chơi đùa đến hăng say.

Minh Thù đi xuống cũng không làm quá nhiều người chú ý.

Cô đi đến ghế sô pha, bên kia có hai nam hai nữ đang chơi đánh bài.

Minh Thù đi đến ghế sô pha bên cạnh ngồi xuống.

Có người nhìn qua, vốn cho rằng là bạn học nhưng lại không quen biết.

"Cô là?"

Minh Thù cầm quà vặt trên bàn, không thèm để ý hỏi: "Các người đều là bạn học của Thư Tuyết?"

"Ừ... Đúng vậy a?" Người vừa hỏi thấy Minh Thù cùng Thư Tuyết giữa lông mày giống nhau đến mấy phần, lớn mật suy đoán: "Cô cũng là người của Thư gia?"

Bọn họ chưa từng nghe qua Thư Tuyết có chị gái hoặc là em gái nha.

Chẳng lẽ là họ hàng xa?

Đây chỉ là dung mạo tương tự... Hẳn là bà con xa a.

"Thư Nhiên!"

Thư Tuyết mang theo quản gia cùng mấy người hầu tới.

Sắc mặt cô ta đỏ bừng lên, trong mắt tựa hồ có hai ngọn lửa nhỏ đang nhảy lên.

Ngực cô ta chập trùng mấy lần, nghĩ đến có nhiều người ở đây nên mới không có phát tác.

"Quản gia, mau đưa cô ta lên đi!"

Đáy lòng quản gia cũng rất nghi hoặc, hắn không phải đã cho người khoá cửa kỹ sao, tại sao lại xuống được?

Nghi hoặc thì nghi hoặc, quản gia nhanh chóng phân phó người hầu đi bắt Minh Thù.

Thư Tuyết giải thích với mấy người kia: "Thật xin lỗi, đây là chị họ của tôi, chị ấy có chút vấn đề."

Bốn người kia hoa dung thất sắc rời khỏi ghế salon.

Lại có bệnh.

Cũng có người nghi hoặc, người này nhìn qua rất bình thường, không giống có bệnh...

Bất quá có lẽ là lúc này không phát bệnh.

Minh Thù ngồi trên ghế sa lon, không thèm để ý nhìn người hầu đang tới gần.

Nói thật người hầu vẫn có chút rụt rè.

Trong phòng bếp, Minh Thù rất dễ dàng giải quyết ba người hầu.

Cho nên thời điểm tới gần đặc biệt cẩn thận.

"Tiểu thư, cô đừng quậy nữa, cùng chúng tôi đi lên đi." Người hầu một bên nói, một bên tới gần cô.

Minh Thù chậm rãi ăn điểm tâm.

Tại lúc người hầu thứ nhất đã tới gần đột nhiên nhào về phía trước, đầu đập trên bàn trà chảy máu ngay tại chỗ.

"A..."

Vốn là bởi vì Thư Tuyết đột nhiên mang theo nhiều người tới như vậy, bạn học hiếu kì xúm lại xem lúc này trông thấy một màn này, nhịn không được sợ hãi hét lên.

Người hầu che lấy cái trán bị đập đến có chút mơ màng.

Tạ sao cô ta lại ngã sấp xuống chứ?

Vừa rồi giống như đạp phải cái gì...

Thế nhưng là dưới chân sạch sẽ, cái gì cũng không có.

Một người hầu khác cũng không hề có điềm báo trước té xuống, lần này vận khí tương đối tốt, không có bị đập đầu chảy máu.

Hai người hoảng sợ liếc nhau, đây là có... Có quỷ sao?

"Chuyện gì xảy ra?"

"Không biết a, chị họ của Thư Tuyết nhìn qua rất bình thường..."

"Xuỵt, đừng nói nữa."

Thư Tuyết nghe thấy bạn học thảo luận trên mặt liền nóng bừng, cảm thấy có chút mất mặt.

Thư Tuyết lập tức đem lửa giận phát ra: "Các người đang làm cái gì?"

"Tiểu thư..."

Bọn họ cũng không biết chuyện gì xảy ra.

Đột nhiên cảm thấy bốn phía lạnh lẽo là chuyện gì xảy ra?

"Quản gia!" Thư Tuyết nhìn về phía quản gia: "Ông chọn người kiểu gì, một chút chuyện nhỏ cũng làm không xong."

Tại thời điểm cô ta mời bạn học tới lại để cái tên điên này xuống.

Chờ hôm nay kết thúc cô ta sẽ đuổi hết đám bọn họ!

Quản gia nghĩ đến chuyện tại phòng bếp, sắc mặt cũng không được khá lắm, hắn để hai người hầu nam tới.

"Các người ở nhà tôi, cầm lương của tôi trả lại động thủ với tôi, lá gan rất lớn?"

Thanh âm trong suốt chậm rãi vang lên.

"Đây không phải nhà của Thư Tuyết sao?" Một bạn học nào đó lanh mồm lanh miệng theo bản năng tiếp một câu.

"Cái gì nhà của cô!" Thư Tuyết giống như là bị đạp phải đuôi mèo: "Hôm nay cô không uống thuốc sao?!"

"Hôm nay quả thực uống thuốc đến hơi nhiều."

Minh Thù thành thật trả lời.

Ánh mắt Thư Tuyết đảo qua bốn phía, ánh mắt nghi ngờ của các bạn học làm cô ta càng tức giận hơn: "Có bệnh thì ở phía trên đợi, ra ngoài thật mất mặt xấu hổ, quản gia!"

Đúng lúc người hầu nam quản gia gọi vừa tới.

"Nhanh, mau đem Thư Nhiên tiểu thư lên đi, chớ dọa khách." Quản gia lập tức đẩy bọn họ lên trước.

Người hầu nam lập tức tới.

Hắn còn chưa đụng được Minh Thù, một tiếng quát lớn từ cửa chính vang lên.

"Dừng tay!"

Đám người nhìn về phía cửa chính.

Luật sư Giang mang người từ ngoài cửa tiến vào, sắc mặt hắn nghiêm túc: "Các người muốn làm gì với Thư Nhiên tiểu thư?"

Quản gia làm sao cũng không nghĩ tới luật sư Giang lại đến vào lúc này.

"Luật sư Giang... Sao anh lại tới đây?"

"Tôi không đến, có phải các người dự định động thủ với Thư Nhiên tiểu thư?" Luật sư Giang trầm giọng nói.

"Không phải..." Quản gia vội vàng giải thích: "Thư Nhiên tiểu thư là mắc bệnh, chúng tôi sợ cô ấy tổn thương đến khách nên mời cô ấy trở về phòng nghỉ ngơi."

Thư Tuyết không biết luật sư Giang, nhưng cũng biết hắn là người của Thư Nhiên.

"Cô ta đột nhiên chạy xuống dọa bạn học của tôi, tôi để quản gia đưa cô ta lên, cô ta còn quấy rối." Thư Tuyết nâng cằm: "Nếu cô ta đột nhiên mất khống chế xúc phạm tới bạn học của tôi thì làm sao bây giờ?"

"Luật sư Giang"

Luật sư Giang đem đám người hầu cùng Minh Thù ngăn cách, đi đến trước mặt cô.

"Thư Nhiên tiểu thư."

Tuổi tác của luật sư Giang nhìn qua cùng quản gia không khác biệt lắm, chưa đến 40 tuổi, toàn thân đều lộ ra khí tức tinh anh.

Hắn bất động thanh sắc dò xét Minh Thù vài lần.

Lúc này Thư Nhiên tiểu thư giống như rất bình thường...

"Biệt thự này là nhà tôi đúng không?"

Mặc dù luật sư Giang không rõ ràng có chuyện gì, nhưng Minh Thù hỏi như vậy, hắn lập tức trả lời: "Đúng thế."

"Cái gì a... Đây không phải nhà của Thư Tuyết sao?"

"Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

"Không phải Thư Tuyết nói đây là chị họ của cô ta sao? Làm sao hiện tại lại biến thành nhà của chị họ?"

Trước khi đến, Thư Tuyết nói là dẫn bọn họ đến nhà mình chơi.

Bọn họ đều coi đây là nhà của Thư Tuyết.

Mà Thư Tuyết cũng không có phản bác.

Thế nhưng biệt thự này lại không phải của Thư Tuyết?

Ánh mắt các bạn học nhìn cô ta hơi kỳ quái.

Các loại ánh mắt phức tạp quanh quẩn bên người Minh Thù cùng cô ta, dường như đã nhìn rõ ngọn ngành.

Sắc mặt Thư Tuyết đỏ bừng.

Nhiều năm như vậy cô ta vẫn luôn ở chỗ này.

Đã sớm xem nơi này như nhà mình.

Sau khi Thư Nhiên phát điên, cô ta càng thấy đây chính là nhà mình, về sau hết thảy Thư gia đều là của cô ta.

Bây giờ bị cô ta nói ra như thế, sau này cô ta làm thế nào đối diện với mấy bạn học?

Cái tên điên này đến cùng muốn làm gì!!

Ánh mắt tức giận cùng thù hận của cô ta bắn về phía Minh Thù.

Minh Thù không sợ chút nào, mỉm cười nói: "Cho nên, cô muốn tại nhà tôi hạn chế sự tự do của tôi? Đây không phải là cô đang phạm pháp giam giữ sao, sẽ bị bắt nha tiểu khả ái."

Thư Tuyết trừng mắt, theo bản năng phản bác: "Tôi không có, giam cô lại là bởi vì cô có bệnh..."

"Cô còn phỉ báng tôi có bệnh, tội thêm một bậc nha!" Minh Thù cắt đứt cô ta.

Thư Tuyết không thể tin nhìn Minh Thù, cô ta ồn ào một tiếng: "Cô vốn là có bệnh, có sổ khám bệnh của bác sĩ!!"

"Nói không chừng bác sĩ là bị các người mua thì sao?"

Thư Tuyết kích động lên: "Cô nói bậy!"

"Tôi nói bậy cô kích động cái gì a, chột dạ sao?"

Khoé miệng nữ sinh mỉm cười, tùy ý ngồi trên ghế sa lon, ngón tay nhẹ nhàng khoác lên đầu gối.

Quanh thân mang theo một chút khí thế tôn quý.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1360: Sát Thủ Tối Thượng (4)

Thư Tuyết không biết có phải là bị tức đến nói không ra lời hay không.

Đôi mắt đẹp trừng Minh Thù, khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo có chút vặn vẹo.

Minh Thù ngữ điệu nhẹ nhàng chậm rãi: "Nếu là nhà tôi, như vậy hiện tại mời các người rời khỏi nơi này."

"Không phải chứ? Cô ta đây là đuổi chúng ta đi sao?"

"Tuyết Nhi..."

"Thư Tuyết làm cái gì vậy!"

Các bạn học nghị luận ầm ĩ, ánh mắt nhìn Thư Tuyết càng thêm cổ quái.

Minh Thù không cho Thư Tuyết cơ hội nói chuyện.

Quay đầu nói với luật sư Giang: "Luật sư Giang, không phối hợp thì làm phiền anh ném bọn họ ra ngoài."

Luật sư Giang: "..."

Khó trách trước đó cô muốn mình dẫn người tới.

Luật sư Giang nhìn bọn người quản gia, hỏi Minh Thù: "Tất cả mọi người?"

Thiếu nữ nở nụ cười ngọt ngào: "Tất cả mọi người, một tên cũng không để lại."

"Thư Nhiên cô dám!"

"Tại sao không dám. Đây là nhà tôi." Minh Thù mỉm cười: "Lúc trước để các người vào ở là xem các người là người thân trong nhà, hiện tại các người lại muốn đảo khách thành chủ, tôi còn không nên đuổi các người ra ngoài?"

"Tôi..."

Sắc mặt Thư Tuyết cứng đờ.

Đây thật sư không cách nào phản bác.

Nếu như luật sư Giang không có ở đây, cô ta còn có thể cưỡng ép nói cô phát bệnh để quản gia bắt người đưa lên.

Nhưng...

Cô ta nhìn người luật sư Giang mang tới, trong lòng thầm hận một trận.

Rốt cuộc làm sao cô liên hệ được với luật sư Giang!

"Luật sư Giang, sao còn chưa động thủ, chờ tôi tự mình lên sao?"

Luật sư Giang kịp phản ứng, nhìn về phía học sinh dễ giải quyết nhất.

"Các vị bạn học..... Có thể mời các người rời khỏi trước chứ?"

Các học sinh cũng chưa trải qua chuyện này, đối mặt với tình huống lúc này, luật sư Giang vừa nói liền có không ít người chủ động rời đi.

Bất quá những ánh mắt lúc rời khỏi kia, cánh môi Thư Tuyết đều nhanh đã cắn nát.

Chờ đám người này rời khỏi, biệt thự liền trống hơn hẳn.

"Người hầu..." Luật sư Giang có chút chần chờ.

Nhiều người hầu như vậy đều muốn toàn bộ đuổi đi?

"Đuổi đi." Minh Thù nói: "Một tên cũng không để lại."

Những người hầu này đều là Thư Tuyết mời, những người trước kia sớm đã bị đổi.

Đám người hầu lập tức không phục.

"Dựa vào cái gì."

"Chúng tôi làm rất tốt, dựa vào cái gì đuổi chúng tôi đi? Thư Tuyết tiểu thư, quản gia..."

Minh Thù cười nói: "Đừng lo lắng, bọn họ sẽ đi cùng các người.... Các người vẫn có thể tiếp tục giúp bọn họ làm việc."

"Cho các người nửa giờ thu dọn đồ đạc, thu thập không tốt cũng đừng trách luật sư Giang ném các ngoài."

Luật sư Giang: "..." Thế nên cô sợ xảy ra điều gì ngoài ý muốn nên cho hắn mang không ít người tới.

Đám người hầu cầu cứu nhìn về phía quản gia.

Làm việc ở đây chẳng những nhẹ nhõm, tiền lương cũng cao.

Bọn họ đương nhiên không muốn rời đi.

Quản gia vừa rồi đã mật báo cho ba mẹ của Thư Tuyết, bọn họ hẳn là rất nhanh liền có thể trở về.

Hắn cố ý kéo dài thời gian: "Thư Nhiên tiểu thư, chúng tôi cũng là vì cô..."

Minh Thù quả quyết lên tiếng: "Để hắn câm miệng."

Luật sư Giang: "..."

Hắn là luật sư, không phải tay chân!!

-

Đám người quản gia cùng Thư Tuyết đứng bên ngoài biệt thự, gió đêm phơ phất thổi đến phía sau lưng bọn họ phát lạnh.

"Quản gia làm sao bây giờ?"

"Quản gia ông nói một câu, bây giờ chúng tôi nên làm gì?"

Quản gia trầm mặt quát lớn: "Câm miệng!"

Hắn nhìn về phía Thư Tuyết: "Tiểu thư, tôi đã thông báo cho tiên sinh cùng phu nhân."....

Thư Tuyết sắc mặt cực kém, nghiến răng nghiến lợi: "Không phải cô ta điên rồi sao? Vì sao lại liên hệ được với luật sư Giang!

Trong ấn tượng của Thư Tuyết, cái người điên kia coi như lúc tỉnh cũng chưa từng giống buổi tối hôm nay như thế, bày mưu nghĩ kế, khí thế bễ nghễ thiên hạ.

Cô ta còn dám đuổi mình ra!

"Thư Nhiên tiểu thư... Có phải là giả vờ không?" Quản gia nhỏ giọng nói ra suy đoán của chính mình.

"Giả vờ?" Thư Tuyết nhìn về phía quản gia, giống như nghĩ thông suốt cái gì: "Cô ta khẳng định là giả vờ, không thì làm sao lại đột nhiên biến thành như vậy!"

Quản gia thấy Thư Tuyết kích động, vội vàng giữ chặt cô: "Tiểu thư, hay là chúng ta chờ tiên sinh cùng phu nhân trở lại hẵng nói đi."

"Đúng! Chờ ba mẹ tôi trở về." Thư Tuyết đè lửa giận xuống: "Coi như cô ta không điên cũng phải làm cho cô ta trở thành tên điên!"

"Tiểu thư, cô nhỏ giọng một chút."

Phía sau còn có rất nhiều người hầu.

Thư Tuyết gật đầu, biểu thị mình biết rồi.

Đứng bên ngoài biệt thự cũng không phải là chuyện tốt.

Cho nên Thư Tuyết quyết định đến căn hộ ba mẹ đã mua cho mình trước đó.

Thư Tuyết cảm thấy mình nhất định sẽ trở về nên mang theo người hầu.

Căn hộ này của Thư Tuyết không lớn, nhiều người hầu như vậy đứng chung có vẻ hơi chen chúc.

Cô ta phiền lòng trở về phòng, để quản gia sắp xếp cho bọn họ.

-

Trong biệt thự một mảnh hỗn độn.

Biệt thự trước đó huyên náo, lúc này lộ ra sự quạnh quẽ điều hiêu.

Luật sư Giang đứng trong mảnh bừa bộn này nhìn về phía thiếu nữ đang ăn cái gì đó trên ghế sô pha.

"Thư Nhiên tiểu thư, bệnh của cô..."

"Tôi không có bệnh." Minh Thù dành thời gian trả lời: "Có cũng là bọn họ ép bức."

Luật sư Giang cảm thấy trầm xuống.

Thân là luật sư, dạng kiện cáo ly kỳ gì cũng đã tiếp nhận.

Cho nên nghe Minh Thù nói như vậy, hắn đã đoán ra được đại khái.

Đại gia nghiệp của Thư gia lưu lại cho một bé gái mồ côi.

Luật sư Giang hỏi: "Ý của cô là đám người này bức điên cô? Không đúng..... Cô trước đó là đang giả điên?"

Minh Thù cười với hắn một chút: "Trên phòng tôi còn có chút thuốc, anh có thể thu thập đi xét nghiệm một chút."

Luật sư Giang giật mình trong lòng.

Hắn tự mình lên phòng thu dọn thuốc lại.

Luật sư Giang đi xuống, ngồi vào đối diện Minh Thù: "Nếu thật là như thế, hôm nay cô làm như vậy có chút lỗ mãng."

"Vậy theo kế hoạch của anh, có phải là tôi nên tiếp tục giả vờ thu hoạch chứng cứ bọn họ hại tôi?"

"Ách..." Chẳng lẽ không đúng sao?

Minh Thù nâng khóe môi cười: "Luật sư Giang, đây là nhà tôi, tôi muốn đuổi bọn họ ra ngoài liền có thể đuổi bọn họ ra ngoài."

"Thế nhưng nếu bọn họ cứ quậy, đến lúc đó anh không lấy ra được chứng cứ, anh liền sẽ ở vào thế hạ phong của dư luận."

"Cho nên tôi liền gọi anh tới a."

"..."

Thế nhưng bây giờ cô cũng đã đuổi người ra ngoài a!!

Ba mẹ Thư Tuyết bên kia khẳng định cũng đã biết rồi!

Cái này đều đả thảo kinh xà!

"Mấy năm này xem bệnh cho tôi đều là một người.... Anh đi bắt người kia lại."

"Bắt..." Luật sư Giang nghẹn lại: "Thư Nhiên tiểu thư, tôi là luật sư!"

"Hừm, anh có thể mời người làm nha." Minh Thù không quan trọng: "Làm đại sự không nên câu nệ tiểu tiết, không nên để bọn họ đoạt trước nha."

Luật sư Giang:"..."

Không câu nệ tiểu tiết, tôi là luật sư, không câu nệ tiểu tiết, tôi là luật sư...

Luật sư Giang lặp đi lặp lại hai câu này nhiều lần.

Ba mẹ Thư Nhiên xem như có ơn với hắn... Lúc trước hắn cũng hoài nghi, thế nhưng bác sĩ hắn mang đến cũng cho ra kết quả đúng là có bệnh tinh thần.

Lúc ấy Thư Nhiên lại rất tín nhiệm bác cả của cô ấy.

Cho nên hắn cơ hồ cũng không có cách nào cùng cô giao lưu quá nhiều.

Hắn vốn chính là một người ngoài, quản quá nhiều, người khác sẽ cảm thấy hắn có mưu đồ làm loạn.

*

【 Hài Hoà Hiệu 】

Tiểu tiên nữ: Các ngươi biết nhân vật phản diện sẽ chết như thế nào không?

Tiểu thiên sứ: Chết bởi nói nhiều?

Tiểu tiên nữ: Sai!

Tiểu thiên sứ:???

Tiểu tiên nữ: Là bị chết đói, cho là bọn họ gặp Minh Thù!

Tiểu thiên sứ:... Mặc dù cảm thấy không hề có đạo lý, nhưng cũng không cách nào phản bác.

Tiểu tiên nữ: Bỏ phiếu đi!.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1361: Sát Thủ Tối Thượng (5)

Luật sư Giang để mấy người ở lại biệt thự, sợ đám người kia trở về náo.

Minh Thù trở lại căn phòng trên tầng 4.

Đoán chừng sáng mai sẽ náo tiếp...

Minh Thù lấy điện thoại tư nhân luật sư Giang vừa đưa cho cô, tìm kiếm trang web mở ra.

Kít ——

Thanh âm rất nhỏ ngoài cửa sổ vang lên.

Minh Thù ngẩng đầu nhìn qua, tiếng gió bén nhọn từ cửa sổ bên kia đánh tới, "Ba" căn lâm vào trong bóng tối.

"Đừng nhúc nhích!"

Mùi máu tươi nồng đậm xộc thẳng vào mũi, cổ Minh Thù bị một vật lạnh lẽo dán vào.

Mượn lấy ánh sáng của màn hình điện thoại miễn cưỡng có thể thấy rõ, đứng trước mặt mình chính là một nam nhân.

Hô hấp của hắn có chút loạn, thân thể nghiêng về một bên rất nhiều.

Hiển nhiên là bị thương.

Đây hết thảy phát sinh bất quá cũng hai ba giây.

Hắn nhanh chóng cướp đi điện thoại của Minh Thù điện thoại, đưa cô vào chỗ tôi

Lưng Minh Thù dán vào bức tường lạnh lẽo, nam nhân hạ giọng cảnh cáo: "Đừng lộn xộn."

Hắn nhìn bên ngoài cửa sổ, bóng đêm mờ mịt, cái gì cũng không nhìn thấy.

Một tay Minh Thù nhéo ngón tay cái.

Tại thời điểm nam nhân quay đầu, nâng chân đạp vào bụng hắn, đoạt lấy lưỡi dao trong tay hắn.

Nam nhân có lẽ là không nghĩ tới, tiểu cô nương nhìn qua có chút nhu nhược lại còn biết công phu.

Đang muốn đánh trả, trán liền bị một vật lãnh lẽo chỉa vào.

Động tác nam nhân cứng đờ.

Súng!

Cô lại có súng!

Hắn căn bản không thấy được cô lấy từ nơi nào ra a!!

Đoàng ——

Soạt ——

Cái đồng hồ rơi trong bị bắn nát.

Nam nhân giật mình, cấp tốc ôm lấy Minh Thù nằm xuống.

"Có người truy sát anh?"

Nam nhân: "..."

Không ai truy sát ta, ta chạy đến tới nơi này làm gì, hái hoa bắt bướm sao?

Không phải, ai gặp phải chuyện như vậy đều bình tĩnh như vậy sao?

Bất quá ngẫm lại cô ngay cả súng cũng có.

Bình tĩnh như thế hình như cũng không có gì.

"Tôi không muốn làm hại cô." Nam nhân nói: "Cô có thể thu súng lại không?"

"Thế nhưng là anh mang đến phiền phức cho tôi, hiện tại tôi chỉ cần giao anh ra là được rồi."

Nam nhân: "..."

Hắn cắn răng nói: "Coi như cô giao tôi ra cũng sẽ bị diệt khẩu, người truy sát tôi cũng sẽ không thủ hạ lưu tình."

Hắn không phải hù dọa cô.

Hắn nói là sự thật.

Đoàng ——

Người bên ngoài rõ ràng là sử dụng súng cách âm, chỉ có đạn bắn phá không khí cùng thanh âm phát ra từ mục tiêu bị bắn trúng.

Căn phòng của Minh Thù hai bên đều là cửa sổ, chỉ có ở giữa là bức tường.

Lúc này bọn họ đang ghé vào phía dưới bức tường.

Bất quá đối phương dường như có chút cố kỵ, không dám trực tiếp đập bể kiếng, chỉ từ cửa sổ mở ra bắn loạn vào bên trõng

"Chúng ta bây giờ cũng tính là châu chấu trên một sợi dây thừng, cô ở đây cầm súng chỉa vào tôi, nói không chừng chúng ta cũng đều nằm tại chỗ này."

Minh Thù dừng vài giây, dịch chuyển súng ra khỏi.

Nam nhân thở một ngụm: "Cho tôi mượn khẩu súng."

"Anh không có súng?"

"Hết đạn."

"... Vậy tôi đưa súng cho anh, anh quay ngược lại đối phó tôi thì sao?"

"Xin nhờ, đại tiểu thư, tính mạng của chúng ta bây giờ đang như ngàn cân treo sợi tóc!! Làm sao có thời giờ đối phó cô!!" Nam nhân phát điên.

Minh Thù nghĩ nghĩ, đem súng cho hắn.

Nam nhân cầm súng: "Cô đợi ở chỗ này."

Hắn lăn khỏi chỗ đến cửa sổ một bên khác, bên ngoài tựa hồ đã phát hiện liền bắn hai phát súng.

Đạn đoán chừng là bắn vào trong tường, không có phát ra thanh âm quá lớn.

Nam nhân cẩn thận quan sát bên ngoài, khoảng chừng một phút sau mới nâng súng bắn trả.

Trong nháy mắt bóp cò súng, hắn liền phát hiện không thích hợp.

Không có đạn!

Đoàng——

Nam nhân bỗng nhiên lăn về phía mặt đất, tấm thuỷ tinh sau lưng hắn đã vỡ nát.

"Thật xin lỗi, cầm nhầm." Thanh âm thanh thuý của nữ sinh từ một bên khác vang lên.

Tiếp theo chính là một cây súng khác từ trên mặt đất lướt qua tới.

Mẹ!

Hắn tuyệt đối không tin là cầm nhầm!!

Cốc cốc ——

"Thư Nhiên tiểu thư? Cô không sao chứ?"

Tiếng đập cửa đột ngột vang lên, nam nhân nhất thời nhìn về phía Minh Thù.

"Không có việc gì." Minh Thù sợ bọn họ đẩy cửa tiến vào vừa vặn bị người bên ngoài bắn trúng.

Người bên ngoài chần chờ một chút, sau đó rời đi.

Nam nhân cổ quái nhìn Minh Thù một chút.

Tiểu cô nương này cũng quá trấn định.

Bây giờ không phải là thời điểm nghĩ cái này, trước tiên phải giải quyết người bên ngoài.

Hắn tìm một vị trí khác, hai bên đột nhiên an tĩnh lại chờ đợi thời cơ tốt nhất.

Ngay tại thời điểm nam nhân đang tập trung tinh thần, trước mắt đột nhiên có ánh sáng hướng về phía xa, bên kia đột nhiên sáng rực.

Con ngươi nam nhân có chút co rút lại.

Họng súng hơi di chuyển nhắm ngay một phương hướng nào đó.

Đoàng ——

Nơi xa có vật gì đó rơi vào lùm cây, sạt sạt sạt vài tiếng sau đó biến mất không thấy tung tich

Minh Thù tắt đèn pha trong tay đi.

Nam nhân quỷ dị nhìn cô.

Nơi này của cô làm sao cái gì cũng có?

"Chết chưa?" Minh Thù hỏi hắn.

"Hẳn là chưa." Nam nhân chống đỡ thân thể ngồi xuống, dựa vào tường thở: "Bất quá hẳn là bị thương đi."

Thú nhỏ bên kia cũng phản hồi, bốn phía không có ai.

Cô kéo màn cửa lại, mở đèn lên: "Trả điện thoại cho tôi."

Nam nhân có chút cảnh giác: "Cô... Làm gì?"

"Tôi muốn mời vệ sĩ!"

Nam nhân: "..."

Xét thấy Minh Thù có hành vi ngoài ý muốn cùng thể lực của mình bây giờ, nam nhân chần chờ một chút đưa điện thoại cho cô.

Minh Thù mở điện thoại ra, giao diện còn dừng ở website vừa rồi, cô thoát ra ngoài mở vào một cái khác.

Minh Thù thuận tiện hỏi: "Anh làm gì?"

Nam nhân vốn định bịa ra một cái thân phận, nhưng nhìn biểu lộ trấn định kia của Minh Thù, nói: "Đã nghe qua sát thủ chưa?"

"Anh sao?"

"..."

Minh Thù lại thêm một đao: "Người khác giết anh còn tạm được."

"Tôi đây là bị người ta mưu hại!!" Nam nhân cắn răng.

"Ha ha, cửa sổ ở bên kia, tạm biệt không tiễn, không khách khí." Coi như trẫm làm từ thiện một ngày đi.

Nam nhân: "..."

"Cô không sợ tôi làm gì cô sao?"

"Cấp hai tàn phế đừng nói chuyện."

"..."

Ai mẹ nó cấp hai tàn phế!

Trên tay hắn có súng!!

Mặc dù là của cô...

Nam nhân dò xét súng trong tay một chút, thần xui quỷ mở băng đạn ra...

Không...

Bên trong chỉ có một viên đạn.

Nếu hắn bắn không trúng... Người chết có khả năng chính là hắn.

Nam nhân không biết nên nói cô là cảnh giác hay là ác độc...

"Tiểu muội muội, nhà cô làm gì?"

"Làm ăn."

Không hổ là gian thương.

Nam nhân đứng dậy muốn rời đi, nhưng hoàn toàn không đứng dậy nổi, trên vai đã bị máu thấm ướt một mảnh.

"Cái kia tiểu muội muội, người tốt nên tốt đến cùng, có thể giúp tôi băng bó một chút không?"

Minh Thù nhìn bả vai hắn một chút, cự tuyệt: "Không thể, tôi sợ máu."

Nam nhân: "..."

"Như vầy, cô giúp tôi, tôi làm vệ sĩ cho cô, cam đoan lợi hại hơn so với loại phổ thông kia!"

"Đừng nói nhảm, bên ngoài có người truy sát anh, tôi còn thu nhận anh, tôi chán sống a?" Khi trẫm là ngốc bạch ngọt dễ lừa gạt sao!

"..."

Minh Thù đóng web lại.

Lưu loát đem nam nhân đẩy lên cửa sổ: "Tự mình xuống dưới hay là tôi đẩy anh xuống dưới?"

Nam nhân nhìn bên ngoài một chút, khóe miệng giật một cái: "Tiểu muội muội không cần tuyệt tình như vậy, tốt xấu gì chúng ta cũng cùng chung hoạn nạn qua..."

"Hẹn gặp lại."

Minh Thù đẩy một chân của hắn ra.

Nam nhân nắm lấy cạnh cửa sổ, khó khăn lắm mới giữ vững thân thể: "Đừng đẩy đừng đẩy, tự tôi xuống dưới."

"Nữ nhân chọc không được, hôm nay xem như tôi đã thấy được."

Bá ——

Màn cửa kéo lên ngay trước mặt hắn.

*** Cạn pin rồi a!!! Hẹn gặp lại!! ***

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1362: Sát Thủ Tối Thượng (6)

Tô Khấp chật vật xuyên qua sương sớm trong núi.

Trước khi sương sớm tản ra liền đến một nông trại.

Hắn tiến lên gõ gõ cửa.

Không may...

Cửa bị người ta mở ra, cả người Tô Khấp nhào về phía trước.

"Tô Khấp?"

Người kia đỡ lấy hắn, túm hắn vào bên trong.

Lúc Tô Khấp tỉnh lại đã là buổi chiều, vết thương trên người đã được xử lý tốt, bất quá vẫn rất đau.

"Tô Khấp, cậu đã tỉnh."

Tô Khấp thấy rõ người trước mặt là bạn học ngày xưa, có chút thở phào: "Tôi còn tưởng rằng tôi không đến được nơi này."

Vệ Nhất đỡ hắn dậy: "Sao cậu lại bị thương nặng như vậy?"

"Đừng nói nữa, nếu không phải gặp được tiểu cô nương kia, tôi đại khái thật sự đã chết rồi."

Tô Khấp nhìn về phía nam nhân ngồi trong phòng: "Lão đại..."

Nam nhân đang cúi đầu lau súng, nghe thấy Tô Khấp gọi mình mới thoáng giương mắt lười nhác nhìn hắn.

"Bên kia là muốn đối đuổi tận giết tuyệt chúng ta?"

Nam nhân ừ một tiếng, sau đó cúi đầu tiếp tục lau thương.

Vệ Nhất nói: "Lão Đại bây giờ không phải là vấn đề anh tranh hay không tranh, là vấn đề bên kia không bỏ qua cho anh."

Tô Khấp cũng nói theo: "Lão Đại, chúng ta không sợ bọn hắn, cùng lắm thì cùng bọn hắn làm!"

Nam nhân ném khăn trong tay đi, lắp đạn.

Hắn chậm rãi nói: "Tôi không hứng thú."

Tô Khấp: "..."

Vệ Nhất: "..."

Bầu không khí trong phòng yên tĩnh, ai cũng không muốn phá vỡ sự trầm mặc này.

Thật lâu, nam nhân mới đứng dậy đem súng nhét vào sau lưng, cầm áo choàng bên cạnh mặc vào: "Tôi ra ngoài một chuyến."

Không phải báo cáo, chỉ là một câu giao phó tuỳ ý.

Hai người đưa mắt nhìn nam nhân rời đi.

-

Minh Thù biết gia đình Thư Tuyết nhất định sẽ đến, nhưng không nghĩ tới sớm như vậy.

Sáu giờ rưỡi sáng.

Trong biệt thự được thu dọn đơn giản một chút, bất quá so với trước kia vẫn là một mảnh hỗn độn.

Ba của Thư Tuyết —— Thư Hàng có mật mã cửa chính, trực tiếp mang người xông vào.

Nhìn sơ qua cũng là một nhóm lớn.

Chẳng những có vệ sĩ, còn có người ăn mặc như bác sĩ y tá.

"Thư Nhiên đâu?!" Thư Tuyết có người làm chỗ dựa, vểnh mặt chỉ vào người đang cản trước mặt bọn họ: "Gọi kẻ điên Thư Nhiên xuống đây cho tôi!!"

Minh Thù nghe thấy động tĩnh, từ trên lầu đi xuống.

"Thư Nhiên!"

Nữ nhân bên cạnh Thư Hàng lập tức tiến lên một bước, chỉ về phía cô: "Tiểu tiện nhân mày khi dễ Tuyết Nhi sao?!"

Minh Thù đứng trên bậc thang, mỉm cười nhìn người phía dưới.

"Khi dễ cô ta thì thế nào?"

"Mày dám khi dễ Tuyết Nhi!" Nữ nhân tức giận đến đau ngực: "Mày còn dám đuổi Tuyết Nhi ra khỏi biệt thự, lá gan mày lớn lắm sao!?"

Minh Thù nắm lấy tay vịn, khí định thần nhàn nói: "Để tôi nhắc nhở các người một câu, đây là nhà tôi, tôi đuổi ai ra ngoài là tự do của tôi."

Thư mẫu không lựa lời nói: "Cái gì nhà mày, mày là người điên, nếu không phải chúng tao chiếu cố mày, chỉ sợ mày đã sớm chết đói."

Tại trong mắt Thư mẫu cùng Thư Tuyết.

Biệt thự này đã sớm chính là của bọn họ.

Ngày bình thường nguyên chủ cũng không để ý bọn họ.

Bất quá Thư Hàng vẫn luôn ở phía trước cản trở, nguyên chủ liền chịu đựng bà ta, về sau có bệnh tự nhiên là càng không có cách nào phản kháng.

"Các người cầm tiền của tôi, ngược đãi tôi, bức điên tôi, tôi hẳn là phải nên cảm ơn các người đã chiếu cố tôi nhỉ."

Minh Thù dừng lại, nhìn về phía Thư Hàng vẫn luôn không lên tiếng.

"Đúng không, bác cả."

Ánh mắt Thư Hàng khóa chặt trên người Minh Thù.

Tựa hồ muốn nhìn ra cái gì đó từ trên người cô.

Quản gia cùng Thư Tuyết đã đem chuyện xảy ra nói với hắn.

Nếu như cô thật là giả điên...

Thư Hàng nghĩ tới đây, khuôn mặt bình thường hòa ái dễ gần lộ ra một tia hung ác không dễ dàng phát hiện.

"Nhiên Nhiên." Thư Hàng kéo Thư mẫu cùng Thư Tuyết trở về, hắn thử thăm dò nói: "Những ngày này bác cả bận bịu, chưa kịp về thăm con, nếu con tức giận thì bác cả xin lỗi con. Nhưng con không thể quá tức giận, sẽ có hại với thân thể của con..."

Minh Thù đứng trên cao nhìn Thư Hàng mở miệng một tiếng Nhiên Nhiên, giống như thật sự rất quan tâm cô vậy.

Trước kia nguyên chủ chính là bị cái dạng này của hắn lừa gạt.

Không thể không nói, Thư Hàng cũng là người rất kiên nhẫn.

"Bác cả, tôi không muốn nói nhảm với ông, ông đừng giả mù sa mưa thăm dò, tôi rất tốt."

Minh Thù trực tiếp nói rõ.

Cô còn chưa có ăn điểm tâm đâu.

Đám người này tới sớm như thế.

"Năm đó tôi còn nhỏ, ông gạt tôi, tôi không hiểu chuyện nên tôi nhận thua. Nhưng hiện tại ông còn muốn gạt tôi, ông cho rằng tôi dễ bị lừa gạt như vậy?"

Đáy lòng Thư Hàng hơi hồi hộp một chút.

Trước đó thật sự là đang giả điên?

Kia...

Coi như cô thật là giả điên, phản ứng này cũng cùng Thư Hàng dự đoán có chút không giống.

Thư Tuyết hừ một tiếng: "Ba, con thấy cô ta là bệnh tình nguy kịch, mau đưa cô ta đến bệnh viện tâm thần chữa trị tốt đi!"

Mình đã sớm nói phải đưa cô ta vào cái chỗ kia, coi như không điên cũng sẽ bức điên.

Trông thấy cô ta liền phiền.

Nếu là sớm nghe mình, làm sao sẽ có cục diện bây giờ, làm hại mình mất mặt trước mặt bạn học như vậy!

Ánh mắt Thư Hàng đảo qua những vệ sĩ đang đứng xếp hàng dưới lầu.

Những người này, nghe nói là luật sư Giang mang đến.

"Nhiên Nhiên bệnh tình của con lại nặng thêm?" Thư Hàng thuận theo Thư Tuyết nói tiếp: "Bác cả đưa con đến bệnh viện kiểm tra một chút, Nhiên Nhiên con đừng sợ, bệnh này không nghiêm trọng, có thể trị hết."

Thừa dịp hiện tại luật sư Giang còn chưa tới, hắn nhất định phải đưa người đi.

Thư Hàng nói xong liền vung tay.

Vệ sĩ sau lưng hắn lập tức tiến lên.

"Luật sư Giang nói, không cho phép bất luận kẻ nào mang Thư Nhiên tiểu thư đi."

Vệ sĩ của Thư Hàng bị ngăn lại.

"Tôi là bác cả của con bé, nó ngã bệnh, tôi đưa nó đi xem bác sĩ."

Thư Hàng một mặt nghĩa chính ngôn từ.

"Các người nếu là chậm trễ bệnh tình của con bé, xảy ra vấn đề gì, người nào trong các người sẽ chịu trách nhiệm?"

"Đừng cùng bọn hắn dài dòng, đánh bọn hắn." Đánh xong kết thúc công việc ăn điểm tâm.

Minh Thù đứng ở phía trên chỉ huy.

Thư Hàng: "..."

Vệ sĩ hai bên: "..."

Cho nên cô đến cùng là điên rồi hay là không điên?

Không điên, không nên nói ra loại lời này a?

Bọn vệ sĩ cầm tiền của cố chủ, tự nhiên phải làm theo lời của cố chủ.

Luật sư Giang đã căn dặn ngàn vạn lần không thể để cho bất luận kẻ nào mang cô đi, bọn hắn tự nhiên sẽ bảo vệ tốt cho cô.

Vệ sĩ đầu tiên động thủ, tựa như một cây diêm quẹt, trong đại sảnh rất nhanh liền hỗn loạn lên.

"Đi, bắt nó xuống." Thư Hàng đẩy người ăn mặc như bác sĩ bên cạnh lên.

Các bác sĩ ngược lại là anh dũng không sợ, xuyên qua từ những vệ sĩ đang đánh nhau.

Xông lên bậc thang.

Mỗi người một bên, có ý đồ chống chọi Minh Thù, bắt cô xuống dưới.

Minh Thù nghỉ ngơi một đêm, mặc dù lực lượng của thân thể này không đủ, nhưng ỷ vào ưu thế thân thể nhỏ nhắn xinh xắn của mình liền tránh đi móng vuốt của bọn hắn.

Lụi lại phía sau bậc thang.

"Các người không nên tới, không thì kết quả sẽ rất thảm, mà tôi lại có giấy chứng nhận đánh người không phạm pháp!"

Bác sĩ: "..."

Ngươi có cái gì chứng?

Bác sĩ nhận tiền của Thư Hàng, lúc này đương nhiên sẽ không nghe theo Minh Thù dừng lại.

Lần nữa nhào về phía Minh Thù.

Trong tay Minh Thù là một chậu trúc đuôi phượng, Minh Thù tiện tay bẻ gãy, vẩy vẩy một chút đánh về phía người nhào tới.

Trúc đuôi phượng mềm nhũn không có bất kỳ lực công kích gì, đối phương hiển nhiên không có để trong lòng, chuẩn bị trực tiếp chống đỡ, bắt lấy Minh Thù.

"A..."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1363: Sát Thủ Tối Thượng (7)

Tiếng còi cảnh sát từ xa truyền đến.

Trận chiến trong biệt thự cũng chuẩn bị kết thúc.

Minh Thù mang theo cây trúc đuôi phượng đứng trên bậc thang, hai tên bác sĩ ôm đầu ghé vào mép cầu thang run lẩy bẩy.

Người không động thủ bị cảnh sát xông tới làm cho giật mình.

"Không được nhúc nhích!"

"Dừng tay cho tôi, giơ tay lên!!"

Cảnh sát tách các vệ sĩ vẫn còn đang đánh nhau ra.

Biểu lộ của Thư Hàng vô cùng đặc sắc.

Đại khái không nghĩ tới cuối cùng cục diện sẽ là như vậy.

Sao cảnh sát lại đến?

Ai báo cảnh sát?

"Kinh hỉ hay không, ngoài ý muốn hay không."

Minh Thù cầm trúc đuôi phượng đi xuống.

"Cô cô cô... Dừng lại! Đừng nhúc nhích!" Cảnh sát chỉ vào Minh Thù.

Minh Thù: "..."

Cảnh sát dẫn đầu nhìn quanh một vòng bốn phía: "Ai báo cảnh sát?"

"Tôi."

Minh Thù nhấc tay.

Cảnh sát: "..."

Cảnh sát để cô đi xuống.

"Vì sao báo cảnh sát?"

"Bọn hắn phi pháp xông vào nhà tôi." Minh Thù bĩu môi chỉ về phía Thư Hàng.

Cảnh sát nhìn về phía bọn người Thư Hàng.

"Cô ta nói hươu nói vượn! Chúng tôi vẫn luôn ở đây." Thư Tuyết lên tiếng: "Cô ta còn có bệnh tâm thần, có sổ khám bệnh."

Thư Tuyết lên tiếng quá nhanh, Thư Hàng cũng không kịp cản lại.

Cảnh sát không thích xử lý nhất đại khái chính là ân oán hào môn.

Vì phòng ngừa bọn họ ầm ĩ lên, cảnh sát đem người tách ra hỏi.

Cuối cùng cảnh sát tổng kết: "Nói cách khác, vị Thư Hàng tiên sinh này là bác cả của cô?"

Minh Thù vạch lá trên cây trúc đuôi phượng: "Trên danh nghĩa thì đúng như vậy."

Cảnh sát một bên ghi chép một bên hỏi: "Nếu Thư Hàng tiên sinh vẫn luôn ở chỗ này, vì sao cô lại phải đuổi bọn họ đi?"

Minh Thù đương nhiên mà nói: "Đây là nhà tôi, tôi muốn đuổi bọn họ đi liền đuổi bọn họ đi, có vấn đề gì?"

Cảnh sát sửng sốt một chút, sau đó nói: "Bọn họ cùng cô có quan hệ..."

"Pháp luật có quy định người có quan hệ thân thích có thể hợp pháp ở trong nhà người khác?"

"..."

Cảnh sát nghẹn họng một chút.

Pháp luật cũng không có quy định điều này, dù sao cô chỉ là cháu gái của Thư Hàng.

Cho ngươi ở là tình cảm, không cho ngươi ở cũng không phạm pháp.

Cảnh sát tiếp tục hỏi: "Thư Hàng tiên sinh nói cô có bệnh tâm thần, bọn họ ở chỗ này là vì chiếu cố cô, lúc trước cũng là cô đồng ý cho bọn họ vào ở."

Minh Thù cười tủm tỉm nhìn cảnh sát: "Anh thấy tôi giống có bệnh sao?"

Cảnh sát: "..."

Ngươi cái này cười đến thật là có chút giống.

Bất quá cô nhìn qua rất bình tĩnh, mà lại không làm ra cái gì quá kích, hoặc không giống phản ứng không bình thường.

Xác thực không quá giống bệnh tâm thần.

Minh Thù trầm lặng nói: "Lúc trước để bọn họ vào ở là tôi còn nhỏ, không thấy bộ mặt thật của bọn họ. Hiện tại tôi đã tỉnh ngộ, chẳng lẽ tôi liền không thể đuổi bọn họ ra?"

Cảnh sát: "..."

Thư Hàng bên kia thì kiên trì nói, lúc trước bọn họ chuyển vào, chính là vì chiếu cố cô.

Cũng là chính miệng cô đồng ý.

Sau khi cô xuất hiện bệnh tinh thần, bọn họ cũng tận tâm tận lực chiếu cố cô.

Hiện tại cô đột nhiên muốn đuổi bọn họ ra, cái này để bọn họ nghĩ như thế nào?

Hai bên đều cho là mình đúng.

Cảnh sát trong lúc nhất thời cũng khó giải quyết.

Hào môn cẩu huyết!

Còn không bằng xử lý tiểu lưu manh!

Đúng lúc này, luật sư Giang đuổi tới.

Luật sư Giang đại diện toàn quyền cho Minh Thù cùng cảnh sát đàm phán.

Thư Hàng bên kia cũng muốn mời luật sư.

"Đêm qua tôi đã đuổi bọn họ đi, luật sư của tôi có thể làm chứng, sáng hôm nay bọn họ không được sự đồng ý của tôi liền tự tiện tiến vào biệt thự, cái này có tính là phi pháp xâm nhập vào nơi ở của người không?"

"Kỳ thật cũng không cần náo lớn như vậy..." Cảnh sát khuyên:

"Tốt xấu gì cũng đều là thân thích."

"Anh bị thân thích của anh bức điên, anh còn coi hắn là thân thích? Vậy anh thật đúng là lòng dạ rộng lớn, bội phục bội phục."

Cảnh sát sửng sốt một chút.

Bất quá Minh Thù cũng không nhiều lời.

Thư Hàng lấy việc không có đủ chứng cứ bức điên nguyên chủ, coi như bây giờ cô nói, cuối cùng giày vò một phen cũng không có tác dụng gì.

Luật sư Giang đi lấy những thứ thuốc kia, tối hôm qua hắn đã tìm người khẩn cấp làm giám định sơ bộ.

Không phát hiện vấn đề gì.

Chính là rất tương đối đắt đỏ, là thuốc dùng việc trị liệu bệnh tinh thần.

Uống nhiều xác thực sẽ xảy ra vấn đề, nhưng liều lượng bình thường sẽ không chết người.

Minh Thù vốn cũng không quá ôm hi vọng.

Liền nghĩ vạn nhất bánh từ trên trời rớt xuống, trí thông minh của Thư Hàng trí sẽ không online sao?

Đáng tiếc, trí thông minh của Thư Hàng rõ ràng là online.

Cảnh sát cảm thấy bọn họ đến cũng không quản được việc này.

Hào môn thật đáng sợ.

Một màn này cứ như vậy....

Thư Hàng cũng biết hôm nay Minh Thù báo cảnh sát là quyết tâm muốn đuổi bọn họ điZ

Cho nên cân nhắc một phen, cuối cùng quyết định trước tiên đè xuống không nháo.

Hắn yêu cầu cùng Minh Thù hoà giải.

Nếu như bị đưa đến đồn cảnh sát, đến lúc đó người mất mặt cũng là hắn.

Con bé này, cũng không biết xảy ra chuyện gì....

"Hoà giải cũng không phải không được."

Minh Thù cùng Thư Hàng mặt đối mặt.

Trên mặt Thư Hàng sớm đã không còn sự hoà ái, chỉ còn lại vẻ lạnh lùng: "Con muốn như thế nào?"

"Đơn giản." Minh Thù ngữ điệu nhẹ nhàng: "Các người đem toàn bộ vật đã lấy trong biệt thự của tôi trở về."

Sắc mặt Thư Hàng còn tốt.

Sắc mặt của Thư mẫu cùng Thư Tuyết liền vô cùng khó coi.

"Mẹ..."

Thư Tuyết lay tay Thư mẫu.

"Đừng sợ, trong biệt thự nhiều đồ như vậy, làm sao nó nhớ rõ." Thư mẫu thù hận nói.

Thư Tuyết còn chưa thở phào liền nghe Minh Thù nói: "Luật sư Giang, tôi nhớ lúc trước có một danh sách a?"

"Đúng thế." Luật sư Giang gật đầu.

Bởi vì trong biệt thự có vài thứ đều cực kỳ quý giá, thời điểm trước khi ba mẹ Thư Nhiên chết đều làm qua kiểm kê, liệt ra một danh sách làm qua công chứng.

Minh Thù nhìn Thư Hàng: "Kia cứ dựa theo danh sách, đồ vật trong biệt thự một kiện cũng không thể thiếu."

Thư Hàng đương nhiên cũng biết, vợ cùng con gái hắn cả ngày làm những thứ gì.

Đồ trang sức còn tốt, khẳng định vẫn còn ở đó.

Nhưng có nhiều thứ...

Sớm đã bị bán đi đổi thành tiền.

Thư Hàng trầm mặt: "Nhiên Nhiên, không cần thiết phải tuyệt tình như thế chứ?"

Minh Thù mỉm cười: "Bác cả, thời điểm ông ra tay tại sao lại không suy nghỉ chứ?"

Thư Hàng: "..."

Thư Hàng không dám cùng Minh Thù đối đầu.

Rốt cuộc làm sao nó biết được?

Thư Hàng nhìn về phía luật sư Giang, có phải là hắn cấu kết bên trong hay không?

Không thì làm sao lại giả ngây giả dại, hiện tại lại đột nhiên nổi lên?

Hắn ngay cả một chút chuẩn bị cũng không có.

Muốn động chút tay chân gì cũng không kịp.

"Nếu như đã không lấy được đồ vật về cũng không quan trọng, dựa theo giá thị trường quy đổi thành tiền là được."

"Thư Nhiên cô đừng quá đáng!" Thư Tuyết tức giận: "Chúng tôi chiếu cố cô nhiều năm như vậy, cô có lương tâm hay không!"

"Không có a, dù sao các người nói tôi có bệnh nha."

"..."

"Nếu các người không đồng ý, vậy liền gặp nhau tại toà án."

"Cô..."

Minh Thù cong môi: "Không cần cô khen, tôi biết tôi rất tuyệt."

Những vật kia không có giấy chuyển tặng, đều là bọn họ tự mình lấy, nếu thật là náo đến toà án khẳng định là kết quả không tốt.

Sắc mặt Thư Hàng tái xanh, nửa ngày mới phun ra được một chữ: "Được."

Luật sư Giang lập tức nói: "Danh sách tôi sẽ nhanh chóng liệt kê ra, đến lúc đó sẽ đưa cho Thư Hàng tiên sinh xem qua."

"Lão Thư!" Thư mẫu không cam lòng kêu một tiếng.

Làm sao lại đáp ứng cô ta.

Một nha đầu thối....

Không thì nếu gọi cảnh sát, bọn họ nhét ít tiền...

Thư Hàng trừng Thư mẫu một chút.

"Trên lầu còn có đồ đạc của chúng tôi, chúng tôi có thể lấy đi chứ?

"Xin cứ tự nhiên."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1364: Sát Thủ Tối Thượng (8)

"Ba, cô ta là một kẻ điên, sao ba lại đáp ứng cô ta!?"

Trong phòng, Thư Tuyết mặt mũi tràn đầy nộ khí.

Cô ta không cam tâm.

Lúc còn rất nhỏ, Thư Nhiên chính là một tiểu công chúa, ở trong một căn phòng xinh đẹp rộng lớn, muốn cái gì có cái đó.

Thế nhưng cô ta thì sao?

Cô ta thật vất vả mới vào ở được, có được hết thảy những thứ Thư Nhiên từng có.

Sao có thể cứ đi như thế?

Sặc mặt Thư Hàng cũng không tốt: "Nó gọi luật sư tới, lại báo cảnh sát, có thể làm sao?"

Nó là chủ nhân của biệt thự này.

Là người thừa kế của Thư gia.

Trước kia là nó không mở miệng, hiện tại nó mở miệng lại có luật sư Giang giúp đỡ, hắn có thể làm sao?

Nếu như thời gian dư dả, có lẽ hắn còn có thể nhét một chút tiền cho cảnh sát bên kia, giải quyết tốt một chút.

Hắn càng lo lắng hơn chính là nó tiếp tục tra được sẽ tra ra được việc không có lợi với hắn.

"Được rồi, mau trở về thu dọn đồ đạc, chuyện này ba tự biết rõ ràng."

Thư Hàng để Thư Tuyết về phòng của mình đi thu dọn đồ đạc.

Mặc kệ sau lưng nó có người hay không...

Hắn cũng không thể nhìn mỡ sắp tới tay cứ bay đi như thế.

"Ba..."

Thư Hàng lặng lẽ nhìn qua.

Thư Tuyết nhất thời im bặt, dậm chân chạy về phòng của mình.

Người một nhà biệt khuất thu dọn đồ đạc.

Thư Tuyết kéo vali xuống, hung tợn trừng Minh Thù một chút.

Luật sư Giang đứng bên cạnh, xác định không mang theo vật gì trong biệt thự mới để bọn họ rời đi.

Người Thư Hàng mang người đại khái không biết xảy ra chuyện gì, lúc này đều có chút mơ màng.

Thư Hàng mang hành lý lên xe.

Minh Thù đứng tại cửa ra vào: "Chờ một chút!"

"Cô còn muốn như thế nào nữa?" Mắt Thư Tuyết đỏ lên vì tức, cô ta làm sao lại không điên! Ghê tởm!

Minh Thù chỉ vào chiếc xe bên cạnh Thư Hàng: "Xe này hình như cũng là của nhà tôi!"

"..."

Chờ gia đình Thư Hàng đi rồi, luật sư Giang mới tiễn cảnh sát đi.

"Tiểu thư, bác sĩ kia tôi đã đi tìm, nhưng là..."

Hắn lắc đầu.

Không tìm được người.

Bởi vì thời gian gấp gáp, cũng không biết bác sĩ kia đi nơi nào.

"Ừ."

Minh Thù bình tĩnh như thế, luật sư Giang ngược lại có chút không được tự nhiên.

Luật sư Giang hỏi: "Hiện tại cô định làm như thế nào..."

"Mời quản gia của tôi về."

Luật sư Giang: "???"

-

Luật sư Giang muốn đi làm chuyện danh sách, tự nhiên cũng không thể cùng Minh Thù ở chung một chỗ.

Vừa lúc vệ sĩ hôm qua Minh Thù mời đã đến.

Minh Thù kiểm nghiệm một chút, khí thế cũng không tệ lắm, thân thủ cũng khá tốt.

Minh Thù mang người ra ngoài tìm người hầu quản gia trước kia trong biệt thự.

Sau khi tinh thần nguyên chủ xảy ra vấn đề, người hầu trong biệt thự lần lượt bị đổi hết, cuối cùng ngay cả quản gia cũng bị trục xuất rời khõi

Thư gia lớn như vậy, một mình cô cũng không giải quyết được a!

"Anh ở chỗ này chờ tôi đi."

Minh Thù đẩy cửa xe xuống dưới, phân phó người đi theo mình.

"Vâng."

Minh Thù đến gần một đầu hẻm nhỏ, cô nhìn ngõ nhỏ không biết thông đến nơi nào, lấy ra một cái bánh bao, một bên gặm một bên hỏi Hài Hoà Hiệu.

"Hài Hoà Hiệu ngươi không lầm chứ? Tốt xấu gì cũng đã từng làm quản qua cho Thư gia, không đến mức phải ở nơi thế này này đi?!"

【 không có. 】 nó tra được chính là nơi này.

Minh Thù đi vào bên trong, đã thấy bảng số phòng có chút cũ kĩ.

Mấy ngày trước nơi đây vừa mới mưa, mặt đất còn có nước đọng.

Một tên trẻ trâu cưỡi xe đạp một đường bão táp chạy qua làm vẩy nước bẩn lên.

Minh Thù tránh nhanh mới không bị bắn tung tóe, nhưng một bác gái đằng sau không có vận tốt như vậy.

Minh Thù tại trong tiếng mắng chửi của bác gái đã đứng trước số phòng 458.

Minh Thù cắn xong một ngụm màn thầu cuối cùng, đưa tay gõ cửa.

Ngón tay vừa dứt xong, cửa đột ngột bị kéo ra xém chút gõ vào ngực đối phương.

Minh Thù: "..."

Nam nhân cao hơn cô không ít, một thân áo khoác đen, ngũ quan tuấn lãng, mày kiếm tinh xảo làm cho người ta đã thấy qua liền không quên được.

Đối phương lười nhác liếc nhìn cô một cái, giống như nhìn một cánh cửa, một cái ghế.

Vài giây sau hững hờ dời ánh mắt, vượt qua cô đi về phía bên ngoài.

Minh Thù lui ra phía sau mấy bước.

Nam nhân đi trên vũng bùn trong ngõ nhỏ, cảnh sắc chung quanh đột nhiên phai màu, tựa hồ chỉ còn lại bóng lưng tiêu sái của hắn.

Minh Thù giật giật khóe miệng, thu hồi ánh mắt đẩy cửa đi vào.

Bên trong là một khoảng sân nhỏ.

Trồng không ít cây xanh.

Liếc mắt còn không nhìn thấy người.

Minh Thù đi vào bên trong mấy mét mới nhìn thấy nam nhân ngồi trên ghế uống trà.

Nam nhân nghe thấy tiếng bước chân liền ngẩng đầu nhìn tới.

Động tác của hắn đột nhiên dừng lại, giống như không thể tin được:" Thư Nhiên... tiểu thư?"

"Chú Dịch." Minh Thù đứng thẳng, cười kêu một tiếng: "Đã lâu không gặp."

Dịch Kiều đứng dậy, trong ngôn ngữ thoáng có chút kích động: "Cháu... cháu khoẻ rồi?"

"Ừm."

Dịch Kiều vui sướng viết lên mặt: "Quá tốt rồi, chú liền biết cháu là người hiền tự có thiên tướng, nhanh, mau ngồi... Thư Nhiên tiểu thư trưởng thành... Càng ngày càng giống mẹ cháu."

"Không cần." Minh Thù nói: "Chú Dịch, tôi tới là muốn mời chú trở về."

"Mời... Chú trở về?" Dịch Kiều sửng sốt.

Chuyện phát sinh lúc trước, Dịch Kiều vẫn còn rõ mồn một trước mắt.

Hắn vốn không nên cứ như vậy rời đi, ném một mình Thư Nhiên tiểu thư ở lại.

Thế nhưng hắn là bị người ta hãm hại, Thư Nhiên tiểu thư cũng không tin hắn...

"Chuyện ban đầu, là tôi làm không đúng." Vỏ của nguyên chủ Minh Thù còn phải vác vì để an ổn cho đồ ăn vặt sau này, Minh Thù mỉm cười: "Bởi vì tôi dễ tin lời bác cả, hại chú bị ủy khuất."

Lúc trước Thư Hàng vì đuổi Dịch Kiều đi...

Cũng phí không ít sức lực.

Lại còn là vu oan lại hãm hại.

Rốt cục để nguyên chủ thất vọng với Dịch Kiều, sau đó mới đuổi người đi.

"Thư Nhiên tiểu thư, cháu..."

"Tôi cần một quản gia." Cô cũng có thể ở bên ngoài tùy tiện tìm một người, nhưng cô vẫn tới... Đại khái là một loại trực giác đi.

"..." Dịch Kiều thở dài: "Thư Nhiên tiểu thư, coi như chú cùng cháu trở về, Thư Hàng tiên sinh cũng không tha cho chú, cháu cẩn thận Thư Hàng..."

"Chú Dịch yên tâm, hắn đã không còn ở biệt thự."

Đáy mắt Dịch Kiều tuôn ra một tia chấn kinh.

Lúc trước cô tin tưởng Thư Hàng bao nhiêu, hắn là người rõ ràng nhất.

Nhưng Thư Hàng không ở trong biệt thự?

Cụ thể Dịch Kiều không tiện hỏi.

Nhưng Thư Hàng không ở, Dịch Kiều cũng không có gì chần chờ liền đáp ứng.

Minh Thù ôn hoà nói hai câu sau đó chuẩn bị rời đi.

Đi đến một nửa, cô liền dừng lại: "Người vừa rồi ngoài cửa tên gì?"

Dịch Kiều sửng sốt một chút mới kịp phản ứng Minh Thù hỏi ai, đáy lòng có chút ngưng lại, vừa rồi bọn họ đụng phải sao?

"Thư Nhiên tiểu thư, hỏi hắn làm cái gì?"

"Không thể nói?"

Dịch Kiều nghĩ chỉ chốc lát: "Tuyên Ca."

"Tuyên Ca..."

Minh Thù đọc một lần, thấy cái tên này của hắn thế nào cũng đều không quá hay.

Người kia... Nhìn qua có chút máu lạnh.

Hững hờ lãnh huyết.

"Thư Nhiên tiểu thư?"

"Không có việc gì, tùy tiện hỏi một chút." Minh Thù nói: "Chú Dịch thu thập xong trực tiếp tới là được."

Dịch Kiều đáp ứng: "Chú xử lý bên này tốt một chút liền đi qua."

*

lời tác giả

Tuyên Ca cái tên này vốn là nên dùng tại vi diện trước.

Bất quá có chút ngoài ý muốn nên liền vô dụng oa oa oa!

Văn Địch Tuyên Ca! Tuyệt phối!

** hẹn các nàng mai nhé, ta đang cày Thục Sơn Kỳ Hiệp nên mỗi ngày ít nhất up 3 chap a, đa tạ các nàng đã ủng hộ**

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1365: Sát Thủ Tối Thượng (9)

Dịch Kiều đến biệt thự mới biết chuyện đã xảy ra từ chỗ luật sư Giang, biệt thự bừa bộn đang chờ thu dọn.

Thư Hàng làm ra chuyện này với Minh Thù, Dịch Kiều vừa phẫn nộ lại vừa đau lòng.

Dù sao Thư Hàng cũng là bác cả của cô, sao có thể làm ra chuyện điên rồ như thế?

"Vì sao không báo cảnh sát?"

Luật sư Giang lắc đầu: "Chứng cứ không đủ, thuốc của Thư Nhiên tiểu thư uống không có vấn đề, tên bác sĩ kia tạm thời cũng không tìm được, chỉ dựa vào suy đoán của chúng ta thì báo cảnh sát cũng vô dụng."

"Vậy bây giờ tính sao?" Dịch Kiều cả giận nói: "Thư Hàng hắn có tính người hay không chứ!"

Luật sư Giang đã nhìn quen cảnh thân nhân vì tài sản tranh đến đầu rơi máu chảy, chính tay đâm thân nhân bạn bè cũng hơi choáng rồi.

"Thư Nhiên tiểu thư hẳn là có suy nghĩ riêng của mình."

Dịch Kiều nghĩ đến tiểu cô nương như nắm tuyết nhỏ trước kia mình nhìn thấy đã lớn đến như vậy.

Dịch Kiều cùng luật sư Giang nói trong chốc lát, sau đó luật sư Giang đứng dậy cáo từ.

Dịch Kiều bắt đầu xử lý biệt thự bừa bộn.

Tuy nói đã hai năm không làm nhưng tốt xấu gì cũng đã từng làm nhiều năm như vậy, vào tay vẫn là rất nhanh.

Chờ Minh Thù trở về, biệt thự đã rực rỡ hẳn lên, có thêm nhiều người hầu lạ lẫm.

"Tiểu thư." Dịch Kiều buông công việc trong tay xuống.

Minh Thù gật đầu, đi vào bên trong: "Bữa tối chuẩn bị xong chưa?"

"Đã chuẩn bị xong."

Bất quá là mời đầu bếp về mà thôi, đồ vật cùng vật liệu đều có, không phiền phức.

Lúc ăn cơm, Dịch Kiều lại chuyển hướng nói về bệnh tình của cô.

Minh Thù có khả năng tâm tình không tệ nên cũng tốt tính đáp lời.

Biết Minh Thù không có vấn đề gì, Dịch Kiều trầm mặc một trận, sau đó vừa cười nói: "Không có việc gì là tốt rồi không có việc gì là tốt rồi."

"Nếu tiểu thư đã không có việc gì, việc học tiểu thư vẫn cần phải đi học lại."

Dịch Kiều nói nói, không biết làm sao lừa gạt đến chuyện đi học.

Minh Thù: "???"

Trẫm chỉ muốm an tĩnh làm người thừa kế gia nghiệp.

Đi học cái gì nha!

Trẫm đi học còn nhiều hơn so với cơm ngươi ăn!

"Trước đó chú đã điều tra một chút, trường cao trung Thường Minh cách nơi này của chúng ta rất gần, chất lượng dạy học cũng không tệ, tiểu thư có thể đăng ký học ở đó."

Sau đó lại mời gia sư dạy kèm tại nhà cho tiểu thư, lấy sự thông minh của tiểu thư, rất nhanh liền có thể đẩy nhanh tiến độ!"

"Chú Dịch." Minh Thù lời nói thấm thía: "Tôi chỉ muốn làm một người thừa kế."

"Tiểu thư, cháu thừa kế gia nghiệp của Thư gia thì cũng phải đọc nhiều sách, không thì làm sao quản lý?"

"..."

Không phải chỉ là quản lý một cái công ty sao?

Trẫm ngay cả một quốc gia cũng đều quản lý qua, có cái gì khó! Còn phải tìm ai giảng đạo lý nữa!!

【... 】

Dịch Kiều lại không biết suy nghĩ của Minh Thù nên hắn nhanh chóng làm thủ tục nhập học cho Minh Thù.

Dịch Kiều hành động không lời nói.

-

Luật sư Giang bên kia cũng làm được việc không tệ lắm.

Thư Hàng đem đồ vật có thể lấy về đều lấy, đồ vật tìm không được thì quy ra thành tiền mặt.

Những năm này Thư Hàng dựa vào công ty cũng vớt được không ít tiền.

Nhưng thanh toán xong những vật này, tiền của Thư Hàng liền nhanh chóng giảm mạnh.

Gia đình Thư Tuyết ở trong một căn nhà hơn 200m vuông.

Đối với người bình thường, nhà ở hơn hai trăm mét vuông đã rất lớn.

Nhưng đối với người đã quen ở biệt thự, một căn nhà như vậy quả thực quá nhỏ.

Những người giúp việc kia tự nhiên cũng không dùng được.

Liền coi như bọn họ còn có tiền mời cũng không có chỗ cho bọn hắn ở.

Cho nên Thư Hàng đuổi hết người hầu đi.

Chỉ để lại tên quản gia kia.

Trong lòng Thư Tuyết đâm Minh Thù vô số lần, đều là tại kẻ điên kia.

"Tuyết nhi, cậu không sao chứ? Vài ngày này cậu không đi học, chúng tôi đều rất lo lắng cho cậu."

Thư Tuyết vừa xuống xe liền bị mấy nữ sinh vây quanh.

Thư Tuyết miễn cưỡng cười hạ: "Không có việc gì."

"Cậu đi xe ngoài đến trường sao?" Có người hiếu kì hỏi: "Tài xế nhà cậu đâu?"

Sắc mặt Thư Tuyết cứng đờ, có chút quẫn bách: "Tôi.... Tài xế hôm nay ngã bệnh nên không đưa tôi đi được."

Xe trong nhà đều là của nhà Thư Nhiên.

Về sau mua cũng là từ tài khoản của Thư Nhiên.

Thư Hàng chỉ có một chiếc xe, hắn muốn dùng, căn bản không có cách nào đưa cô ta đi.

"Như vậy sao..." Mấy nữ sinh kia ngược lại không có hoài nghi: "Chuyện trước đó cậu đã giải quyết xong chưa?"

"Ừ.... Giải quyết... Tới giờ học rồi, đi vào đi."

Thư Tuyết đáp qua loa hai tiếng liền vội vàng đi vào trường học.

Nghĩ đến trong phòng học đối mặt với ánh mặt hoài nghi của nhiều bạn học như vậy, tâm tình của Thư Tuyết đã kém tới cực điểm.

Mấy nữ sinh nhìn nhau vài lần rồi đi theo cô ta vào, chủ đề này cũng dừng lại ở đó.

Thư Tuyết tiến vào phòng học liền nhìn thấy Minh Thù ngồi trong phòng học.

Mồ hôi lạnh sau lưng cô ta chảy ra ào ào.

Sao Thư Nhiên lại ở chỗ này?

Minh Thù cũng cảm thấy là Dịch Kiều cố ý.

Nào có trùng hợp như vậy, vừa vặn học tại lớp của Thư Tuyết?

Thư Tuyết quay người muốn rời khỏi lại bị người phía sau đẩy vào.

Mấy nữ sinh kia hiển nhiên cũng nhìn thấy Minh Thù.

"A... Đây không phải chị họ của Tuyết nhi sao?"

"Sao cô ta lại ở chỗ này? Cô ta không phải..." Đầu óc có bệnh sao?

"Bạn học mới?"

Bên cạnh có người phổ cập khoa học cho bọn họ.

Thư Tuyết nắm lấy cặp sách, cúi thấp đầu đi về chỗ ngồi của mình.

Các ánh mắt tò mò của bạn học bốn phía không ngừng đảo qua giữa hai người.

Sau khi phát sinh chuyện tại biệt thự, Thư Tuyết nhiều ngày như vậy đều không đến trường, bọn họ đương nhiên cũng hiếu kỳ.

Biệt thự kia đến cùng là nhà của Thư Tuyết hay là của vị chị họ này?

Ring ring rinh ——

Giáo viên theo tiếng chuông vào học tiến vào, để Minh Thù tự giới thiệu một chút sau đó bắt đầu lên lớp.

Không ít tầm mắt đều đảo qua trên người Minh Thù, nhưng kẻ sau nằm sấp trên bàn ngủ, căn bản không có ý định học.

Thời điểm tan học cũng có người đến trước mặt Minh Thù để tạo cảm giác tồn tại.

Minh Thù đối xử với mọi người lễ phép, nhưng người cùng cô nói được hai câu liền sẽ không tiếp tục được nữa.

Cô luôn có thể trò chuyện cho ngươi tức chết.

Thư Tuyết vẫn luôn ngồi ở vị trí của mình, đối mặt với sự quan tâm hỏi thăm của bạn học, cô ta hoặc là lắc đầu, hoặc là không lên tiếng.

Thật vất vả mới đến giờ tan học.

Thư Tuyết thu thập cặp sách vội vàng rời khỏi phòng học.

"Ài, Tuyết nhi, cậu chờ chúng tôi một chút a!"

"Tuyết nhi..."

Mấy nữ sinh cùng chỗ với Thư Tuyết vội vàng đuổi theo.

Những bạn học khác trong phòng học nháy mắt ra hiệu trao đổi ánh mắt.

Minh Thù tuỳ tiện ném sách vào hộc bàn, mang theo cái cặp Dịch Kiều mua, đổ đầy đồ ăn vặt vào cặp rồi rời đi.

"Các cậu nói biệt thự kia của Thư Tuyết đến cùng là của ai?"

"Hôm nay tôi nhìn thấy cô ta đi học là đi xe ngoài. Ngược lại vị bạn học mới kia của chúng ta có tài xế đưa tới."

"Sẽ không phải thật sự là Thư Tuyết đem nhà người khác nói thành của mình mình, giả mạo làm phú hào sao?"

"Không thể nào, cậu nhìn Thư Tuyết bình thường đều mặc toàn hàng hiệu, mua đồ cũng không chút tiết kiệm gì."

"Cậu không có ở đó, cậu không biết, lúc ấy chúng tôi đều bị đuổi ra ngoài, đừng đề cập nhiều mất mặt thêm."

"Không phải cậu nói bọn họ là chị em họ sao?"

"Thư Nhiên kia nghe nói còn có bệnh tâm thần....."

Bạn học không có mặt tại biệt thự nghe đến đó đều kinh ngạc che miệng lại.

"Không phải chứ, có bệnh tâm thần lại cùng chúng ta một lớp, vạn nhất phát bệnh thì làm sao bây giờ?"

"Đúng a, tôi có bệnh, cẩn thận tôi đánh các người nha."

Mấy người đang thảo luận hăng say đồng thời cứng đờ, xấu hổ nhìn về phía Minh Thù không biết lúc nào đã đi đến bên cạnh bọn họ.

Minh Thù cười cười đi qua bên cạnh bọn họ.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1366: Sát Thủ Tối Thượng (10)

Minh Thù rời khỏi phòng học đi về phía cổng trường.

"Thư Nhiên!"

Thư Tuyết đứng tại nơi hẻo lảnh ít người gọi cô lại.

"Cô đi theo tôi, tôi có lời muốn nói cùng cô."

"Tiểu khả ái, tôi không có gì muốn nói với cô." Minh Thù mang theo cặp sách tiếp tục đi về phía cổng trường."

Đồ ăn vặt đáng yêu trẫm còn chưa ăn xong, lại muốn trẫm đi theo ngươi?

Xem xét ngươi không có ý tốt, trẫm mới không đi!

Tiểu... Tiểu khả ái?

Thư Tuyết ước chừng là bị cách xưng hô thế này làm cho cứng đờ.

Chờ Minh Thù đi thật xa, cô ta mới lấy lại tinh thần.

"Thư Nhiên!" Thư Tuyết cắn răng, đuổi theo ngăn cô lại: "Cô không được đem những việc kia nói cho bạn cùng lớp."

Đường đi bị cản.

Minh Thù đành phải dừng lại, nghiêng đầu hỏi: "Chuyện gì?"

Thư Tuyết: "..."

Chuyện gì, cô không rõ ràng sao?

Tiện nhân này hẳn là cố ý!!

Ghê tởm!

"A..." Minh Thù cố ý kéo dài âm: "Chuyện bị tôi đuổi đi sao?"

Tiểu khả ái chính là đang tức giận, mặc dù không có tác dụng gì.

Nhưng làm một nhân vật phản diện hợp pháp, cô phải có giác ngộ đắc tội toàn bộ vũ trụ, đây mới là người làm đại sự!

"Cô..."

Cảm giác nhục nhã không ngừng xông lên đầu, ngọn lửa phẫn nộ của Thư Tuyết càng bùng lên.

Cô ta hít thở sâu một hơi, cảnh cáo nói: "Nếu cô dám nói lung tung, cô sẽ biết tay."

Bạn học đều biết cô ta là thiên kim hào môn, nếu như bị người ta biết những vật kia kỳ thật đều là của người khác, cô ta làm sao có thể tiếp tục ở lại trường học?

Tuyệt đối không thể để người ta biết.

Minh Thù dắt khóe miệng cười: "Hiện tại tôi liền có thể cho cô đẹp mặt."

Minh Thù đột nhiên đưa tay nắm chặt cổ tay cô ta.

Con ngươi Thư Tuyết co rút lại, mang theo vẻ kinh hoảng giãy dụa: "Cô muốn làm gì?"

Bàn tay tinh tế lúc này lại giống kìm sắt, hoàn toàn không tránh thoát được.

"Để cô trở nên thật đẹp."

Thư Tuyết còn chưa kịp lý giải ý tứ của câu nói này cả người liền bay lên không, trời đất quay cuồng sau đó đập xuống đất.

"A —— "

Cô ta đau đớn kêu thành tiếng.

Học sinh phía xa nghe thấy động tĩnh liền dồn dập chạy về phía bên nãy

Minh Thù vỗ vỗ tay, đem cặp sách hất lên vai: "Tiểu khả ái, khi tức giận sẽ xinh đẹp nhất, cố lên nha!"

Thư Tuyết đau đến không chịu được, chỉ có thể trơ mắt nhìn Minh Thù rời đi.

-

Ngày thứ hai Minh Thù liền nghe thấy không ít người truyền tai nhau việc cô có bệnh tâm thần.

Không chỉ là lớp cô, ngay cả các lớp sát vách cũng đã nghe nói.

Nhìn thấy cô liền đi vòng qua.

Minh Thù phát hiện cô đến nhà ăn cũng không cần xếp hàng, mua đồ ăn vặt cũng không cần xếp hàng liền quả quyết tiếp nhận thiết lập mới của mình.

Thư Tuyết vốn cho rằng Minh Thù sẽ bị những lời đồn đãi này làm cho không chịu nổi.

Ai biết cô còn trải qua rất vui vẻ...

Thế giới của người điên, cô ta không hiểu rõ.

Mọi người đều chú ý việc Minh Thù có bệnh, chuyện của Thư Tuyết liền ít người chú ý hơn hẳn.

Bởi vì sợ bạn học nghi ngờ nên mấy ngày nay cô ta đều để Thư Hàng đưa tới.

Chiếc xe chưa từng xuất hiện đưa đớn, trong lúc nhất thời thật thật giả giả mọi người cũng không phân rõ.

Quần chúng ăn dưa chỉ coi là ân oán hào môn.

"Tuyết nhi tan học chúng ta đi dạo Tinh Quang SHOW đi, nghe nói có kiểu mới."

"Tôi... Có chút việc, khả năng..." Thư Tuyết chần chờ không muốn đi.

"Ai nha Tuyết nhi, chúng ta rất lâu rồi đều không có đi, đi nha, hôm qua tôi đi ngang qua nhìn thấy kiểu mới rất đẹp, tôi cảm thấy rất thích hợp với cậu."

Thư Tuyết không muốn để cho người ta hoài nghi, chỉ có thể đồng ý.

Cô ta âm thầm tính số dư còn lại của mình, chỉ cần không mua quá đắt hẳn là sẽ đủ.

Tan học Thư Tuyết liền theo mấy bạn học kia rời đi.

Minh Thù ngồi xe về nhà.

Trên đường trì hoãn một hồi, về tới liền đúng giờ cơm.

Minh Thù ném cặp sách vào phòng khách, phanh một cái nện vào thứ gì đó.

Bước chân đang tiến vào phòng bếp chợt dừng lại, cô quay đầu nhìn lại.

Trên ghế sô pha có một nam nhân đang ngồi, cặp sách bị một tay hắn chặn lại, ống tay áo được xắn lên lộ ra một đoạn cánh tay thật đẹp.

Nam nhân an tĩnh ngồi một bên, nếu như không phải thanh âm cặp sách rơi xuống không đúng, có lẽ cô cũng không phát hiện được.

"Tiểu thư." Dịch Kiều từ trên lầu đi xuống: "Cháu đã về."

Hai tay Minh Thù cắm vào trong túi áo khoác, nhìn nam nhân trên ghế sô pha: "Tại sao hắn lại ở chỗ này?"

"Là như vậy tiểu thư, không phải chú muốn tìm gia sư dạy kèm tại gia cho cháu sao? Vừa vặn Tuyên Ca đang rảnh sẽ làm gia sư cho cháu, tiểu thư yên tâm, hắn tuyệt đối có thể dạy cháu."

"Gia sư?" Minh Thù ý vị không rõ cười lên, Dịch Kiều còn tưởng rằng cô muốn cự tuyệt, ai biết cô liền đáp ứng: "Tốt."

Tuyên Ca buông cặp sách xuống, chỉ một góc nghiêng kia cũng đã phác hoạ ra gương mặt tuyệt đẹp của hắn.

Biểu hiện không lộ vẻ băng lãnh, khóe môi thậm chí có một đường cong nhỏ xíu làm cho người ta thấy chính là loại cảm giác lười nhác, hững hờ tùy ý.

Mặc dù như thế.

Minh Thù cũng không cảm giác được hơi ấm trên người hắn.

Khí chất lạnh lùng xa cách thực chất là từ bên trong phát ra.

Hắn cũng không có đáp lời.

Giống như chuyện lúc này bọn họ nói không có quan hệ gì với hắn.

Minh Thù ăn cơm tối xong đi đến phòng khách, đem cặp sách từ bên cạnh nam nhân lấy tới: "Gia sư tiên sinh, lên lầu thôi?"

Tuyên Ca thuận thế đứng dậy.

Hai người có độ cao khá chênh lệch, hắn cúi đầu, lười nhác nhìn cô: "Dẫn đường."

Minh Thù: "..."

Cao thì giỏi lắm a!

Minh Thù từ từ lên lầu.

Vẫn là tầng 4.

Thuỷ tinh bị bắn nát sớm đã đổi mới, không nhìn ra vết tích kia, cái đồng hồ bị rơi xuống cũng đã bị đem đi.

Căn phòng của tầng 2 cần thay đổi đồ dùng nên tạm thời Minh Thù không có chuyển xuống.

Căn phòng vốn cũng không lớn, Tuyên Ca tiến vào liền nhỏ hẹp hơn hẳn.

Tuyên Ca kéo cái ghế duy nhất trong phòng ngồi xuống, vươn tay về phía Minh Thù.

"Sách." Thanh âm lạnh nhạt như trong ngọn núi Thanh Tuyền.

"Không mang về." Minh Thù thẳng thắng dứt khoát.

Tuyên Ca chống khuỷa tay lên thành ghế, khoé môi lộ ra một đường cong, ánh mặt hững hờ rơi trên người cô.

"Cô cứu Tô Khấp."

Minh Thù chớp mắt: "Tô vứt bỏ là ai? Ai lại lấy một cái tên như thế? Nhặt được a?"

"Người cô cứu vài ngày trước."

Minh Thù tựa hồ nhớ tới là ai: "Hắn sao, tôi không muốn cứu hắn, tôi chỉ là không muốn liên lụy đến chính mình. Anh đến dạy tôi... Chẳng lẽ là vì thay hắn báo ân?"

"Hắn là Sát Thủ."

Minh Thù vô tội gật đầu: "Cho nên?"

"Tôi biết hắn."

"Ừm, sau đó thì sao?"

Tuyên Ca: "..."

Tuyên Ca đem một câu lặp đi lặp lại suy mấy lần, chậm rãi nói: "Cô không hiếu kỳ thân phận của tôi sao?"

"Gia sư đương nhiệm của tôi."

Tuyên Ca nhìn chằm chằm Minh Thù.

Cô hẳn là rõ ràng mình là ai, nhưng cô lại không làm rõ...

Một lát sau, Tuyên Ca vươn tay: "Xin phối hợp."

Ánh mắt Minh Thù rơi vào khớp xương trên ngón tay hắn, ngón tay thon dài như ngọc trúc, tay này... Hoàn toàn không giống như là tay đã giết người.

Cô vươn tay nắm chặt, nhướng mày cười yếu ớt: "Tôi sẽ phối hợp thật tốt."

Ánh mắt va chạm.

Hai người đồng thời buông tay.

Tuyên Ca đưa tay thả trước người, một tay khác chồng phía trên.

Hắn hững hờ hỏi: "Chú Kiều nói tôi tên Tuyên Ca?"

"Không phải tên anh sao? Tôi cũng cảm thấy không giống tên anh."

Tuyên Ca tựa hồ có chút hứng thú: "Cô cảm thấy tôi nên tên gì?"

"Trương Tam Lý Tứ Vương Nhị Ma Tử?"

"..."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1367: Sát Thủ Tối Thượng (11)

Gia sư cái gì, Minh Thù chỉ là thuận miệng nói, căn bản không muốn học.

Nhưng cô vạn vạn không nghĩ tới.

Dịch quản gia như là thần nhân vậy.

Phảng phất biết cô sẽ không chuẩn bị gì, các loại tài liệu giảng dạy từ tiểu học đến cao trung đều chuẩn bị kỹ càng bào một phòng, mặc cho quân chọn lựa.

Tuyên Ca cầm mấy đề bài tiến đến.

"Cô làm trước một chút để tôi xem trình độ của cô."

Minh Thù răng rắc răng rắc ăn khoai tây chiên, mười mấy giây sau liềm ôm khoai tây chiên chuyển đến trước bàn.

Chỉ có một cái ghế, Tuyên Ca liền cho cô ngồi, hắn đi tới trước cửa sổ đứng đấy.

Minh Thù cắn bút, trước tiên đem câu trả lời chính xác loại ra sau đó điền loạn một trận.

"Xong rồi."

Tuyên Ca hoàn hồn đi qua cầm lấy bài thi.

Trong phòng có chút yên tĩnh.

Chờ Tuyên Ca xem hết tất cả bài thi, hắn trầm mặc đem bài thi phóng tới trước mặt cô.

"Cô làm sai hơn phân nửa."

"Ừ... Cô đã rất cố gắng bài trừ câu trả lời đúng, nhìn đề thật giống thiểu năng.

"Đây là bài thi thứ nhất."

Minh Thù: "..."

Cô liền nói làm sao lại đơn giản như vậy, còn tưởng trình độ dạy học của thế giới này chỉ như vậy...

Vân vân...

Đây không phải đề thi của lớp 10 sao?

"Tôi cũng chưa học cấp 2, không làm đúng cũng không có tội a!"

Trẫm nếu là đều làm đúng còn muốn ngươi gia sư làm gì?

Làm sai đáp án trẫm rất dễ dàng sao?!!

Tuyên Ca liếc nhìn cô một cái, một tay chống đỡ mặt bàn, bắt đầu giảng đề cho cô.

Hắn hơi hơi cúi đầu, ngón tay chỉ vào bài thi, thanh âm không nhanh không chậm.

Thời điểm hắn giảng bài mang theo điểm hững hờ lười nhác.

Cho dù là cách gần như vậy, Minh Thù cũng không ngửi được bất kỳ hương vị gì trên người hắn.

Giống như hắn là một vật thể mà không phải một người.

Sát Thủ sao....

Học bổ túc kết thúc vào tám giờ tối.

Dịch Kiều sắp xếp cho Tuyên Ca một căn phòng, sau này sẽ ở lại đây.

Dịch Kiều cùng Tuyên Ca rõ ràng có quan hệ "Không đứng đắn".

Nhưng Minh Thù quan sát hai ngày cũng không nhìn ra cái gì.

Dịch Kiều cùng Tuyên Ca giao lưu rất ít, không phải chuyện gì quan trọng, hai người cũng đều không nói chuyện.

Tuyên Ca dù ở lại biệt thự nhưng không đến thời gian học bổ túc cũng tuyệt đối không lộ diện.

Tiểu yêu tinh lần này nhìn giống người... Kỳ thật bên trong một chút nhân tính cũng đều không có a.

-

Tuyên Ca không nghĩ đến nửa đêm tối như mực sẽ có người ngồi trên bậc thang.

Thời điểm hắn đi lên vừa vặn đụng phải.

Tuyên Ca theo bản năng kéo căng thân thể, nhanh chóng sờ đến súng sau thắt lưng.

Bọn họ đều không nhìn thấy biểu lộ của đối phương, trong bóng tối chỉ có hình dáng mơ hồ của hai người.

Hắn còn chưa mở miệng, người trên bậc thang đã lên tiếng trước: "Anh đi đường không tiếng động, là quỷ sao?"

Muốn hù chết trẫm thừa kế đồ ăn vặt của trẫm sao!

Tuyên Ca: "..."

Hơn nửa đêm ngồi ở chỗ này mới càng có khả nghi a!

Minh Thù vừa nói chuyện, đèn hành lang liền sáng lên xua tan bóng tối.

Tuyên Ca đứng dưới mấy bậc thang, ánh mắt Minh Thù trong nháy mắt liền rơi vào vết thương bị thấm bên hông hắn.

"Anh bị thương rồi?" Minh Thù cọ một chút đứng lên, hai bước liền vượt đến trước mặt hắn.

Tuyên Ca lui lại một bước, dáng người cao lớn vừa vặn ngang hàng với cô.

Hắn buông súng trong tay ra thuận thế che eo, che vết máu ướt đẫm kia laii.

Thần sắc không lộ ra nửa phần đau đớn, ngay cả lông mày cũng không nhíu một cái.

"Vết thương nhỏ." Hắn nói: "Tôi về phòng trước."

Tuyên Ca dịch ra khỏi cô, đi về phía phòng của mình đi.

"Anh cũng đừng chết trong biệt thự của tôi." Minh Thù nói: "Xử lý thi thể rất phiền phức."

Tuyên Ca: "..."

"Sẽ không."

Minh Thù đuổi theo hắn: "Làm sao anh biết sẽ không, vạn nhất treo thì sao? Cảnh sát sẽ hoài nghi là tôi xử lý anh thì làm sao bây giờ? Nếu không anh viết di thư đi!"

Tuyên Ca: "..." Cô có phải là ước gì hắn chết đi không?

Tuyên Ca đi đến phòng của mình, Minh Thù vẫn còn đi theo hắn.

"Thư Nhiên tiểu thư, cô đi theo tôi làm cái gì?"

"Tôi sợ anh chết bất đắc kỳ tử."

"..."

"Tôi không sao."

Minh Thù nhìn eo của hắn, màu đỏ thẫm so với vừa rồi càng lan ra nhiều hơn.

Tuyên Ca trầm mặc vài giây, đẩy cửa đi vào.

Phòng trong biệt thự Minh Thù đều nhìn qua, căn phòng này cùng trước đó cũng không có gì khác biệt, giống như không có người ở.

Tuyên Ca cởi áo khoác xuống, lộ ra một thân quần áo đen bên trong.

Hắn lấy ra một cái hộp từ trong ngăn kéo, đưa cho Minh Thù: "Làm phiền Thư Nhiên tiểu thư."

Minh Thù: "???"

Ngươi còn không khách khí!?

Tuyên Ca ngồi xuống, xốc vạt áo lên, vết thương kia giống như là bị thứ gì đâm, da thịt đều lộ ra bên ngoài toàn là máu.

Minh Thù mở hộp ra, bên trong có cồn khử trùng cùng công cụ xử lý đơn giản.

"Tại sao tôi lại phải giúp anh?"

"Tôi chết ở chỗ này không phải sẽ gây thêm phiền phức cho cô sao?" Tuyên Ca lấy câu trước đó của Minh Thù trả lại cho cô.

Minh Thù nhìn vết thương của hắn, ngồi xổm người xuống xử lý cho hắn.

Cồn đụng vào vết thương nhưng Tuyên Ca vẫn mặt không đổi sắc.

Minh Thù nhìn hắn mấy lần, hắn nhìn vào hư không, tựa hồ không cảm nhận được sự đau đớn.

"Việc các người làm đều nguy hiểm như vậy?"

Tuyên Ca rũ mắt xuống rơi vào trên khuôn mặt trắng nõn của Minh Thù.

"Còn tốt, bình thường sẽ không xuất hiện tình huống như hôm nay."

Minh Thù ha ha một tiếng: "Đây là anh học nghệ không tinh, không có thực lực."

Tuyên Ca: "..."

Hắn mấp máy môi khơi khô: "Cô không sợ?"

Nghề nghiệp của hắn, hắn làm chuyện này đến bây giờ hắn mang súng xuất hiện trước mặt cô, cô đều không sợ sao?

Người bình thường không phải là phản ứng như vậy.

"Tôi sợ chết."

Tuyên Ca cũng không có nhìn ra được sự sợ hãi gì trên người cô.

Thật sự là một người kỳ quái.

Minh Thù ném bông gòn nhuộm máu trong tay đi, đắp thuốc, bắt đầu quấn băng gạc.

Băng gạc vòng qua hông của hắn, Minh Thù cần phải sát vào mới quấn được.

Minh Thù lượn quanh tầm vài vòng.

Cuối cùng cũng làm xong.

"Tôi cho anh biết..."

Thanh âm của Minh Thù ngừng lại, nhìn về phía bên ngoài cửa sổ.

Tuyên Ca cũng nhìn theo, màn cửa đã che lấy không nhìn thấy cái gì.

Cơ hồ là đồng thời, Minh Thù ôm Tuyên Ca nằm xuống, hai người ngã trên thảm, đạn xuyên qua màn cửa thủy tinh bay qua đỉnh đầu bọn họ.

Tuyên Ca nghe thấy nữ sinh trên người nói: "Anh cùng tên Tô vứt bỏ kia có phải là tai tinh, thủy tinh nhà tôi rất đắt!"

Tuyên Ca trầm mặc vài giây, kéo cô từ trên người tới bên cạnh.

Hắn lấy súng ra phân phó cô: "Tránh cho tốt."

Hắn vừa dứt lời lại là một tiếng thủy tinh vỡ.

Đạn bắn vào ghế sô pha trước mặt Tuyên Ca.

"Người bên ngoài có mắt nhìn xuyên tường sao?" Minh Thù ngồi xổm ở phía sau.

"Không kém bao nhiêu đâu." Tuyên Ca kéo cô lui đến đằng sau: "Vệ sĩ của cô nghe thấy thanh âm hẳn là đang đi lên, lát nữa cô chạy qua bên kia."

Minh Thù không lên tiếng, Tuyên Ca coi là cô đáp ứng.

Hắn buông tay ra, nhanh chóng tới gần cửa sổ.

Có lẽ biết mình tránh thế nào cũng đều vô dụng, dứt khoát kéo màn cửa sổ ra.

Không có màn cửa, Minh Thù cũng có thể nhìn thấy bên ngoài.

Minh Thù nhìn cây đại thụ cách nơi này một chút, X sáng loáng, muốn bao nhiêu nổi bật liền có bấy nhiêu nổi bật.

Quả thực chính là ngọn đèn đường trong đêm tối.

Minh Thù lần nữa cảm giác được ác ý của Tháp Thiên Khải, cái này làm cô không thể nào bảo trì nghiêm túc, mím môi cười thầm một trận.

Minh Thù nhìn Tuyên Ca một chút, chạy tới cửa rời khỏi phòng.

Vệ sĩ đang chạy đến cầu thang.

"Tiểu thư, xảy ra chuyện gì?"

*** Tưởng tượng chữ X trên mặt các ngươi xem hâhhahaa ***

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1368: Sát Thủ Tối Thượng (12)

Trên đường phố yên tĩnh có một bóng đen giống như giẫm lên Phong Hỏa Luân đi qua.

Hô...

Hô hô hô...

Hắn thở hổn hển.

Ánh mắt không ngừng đảo qua bốn phía.

Tựa hồ đang tìm kiếm chỗ núp.

Bốn phía không có nơi nào có thể ẩn trốn.

Phía trước cách đó không xa là một cây cầu sừng sững trong đêm tối, tản ra ánh sáng yên tĩnh.

Có âm thanh từ phía sau truyền đến.

Lốp xe ma sát lên mặt đất phát ra âm thanh sàn sạt.

Bóng hình người đuổi theo hắn phía sau dần dần xuất hiện.

Nữ sinh giẫm lên ván trượt, đầu ngón chân cô điểm trên mặt đất rồi giẫm lên một đầu ván trượt, ván trượt đứng lên bị cô tiếp được.

Toàn bộ động tác được làm một mạch nhìn qua thật soái khí.

"Không chạy?"

Bạch Hạo nắm chặt vũ khí, ánh mắt nhìn chằm chằm nữ sinh đối diện: "Cô muốn thế nào?"

Nữ nhân này đuổi hắn mười mấy cây số, có phải bị bệnh hay không!!

Trước đó tại biệt thự, nữ nhân này đột nhiên xuất hiện, trên tay cô kéo lấy ống nước tưới hoa tưới vào người hắn một trận.

Vậy coi như xong đi, cô còn đuổi hắn!

"Anh chạy đến nhà tôi bắn súng, anh còn hỏi tôi muốn thế nào, vấn đề này của anh có chút kỳ quái nha."

Bạch Hạo: "Tôi không phải nhằm vào cô."

"Nhưng anh làm hỏng cửa sổ nhà tôi."

Bạch Hạo: "..." Đây chính là nguyên nhân cô điên cuồng đuổi theo tôi mười mấy cây số?

Gió đêm lạnh..

Thanh âm của thiếu nữ cũng nhiễm lên sự lạnh lẽo.

"Anh còn đả thương hắn."

Đả thương ai?

Bạch Hạo nghĩ đến tối hôm nay hắn chỉ duy nhất tổn thương qua một người...

Còn không đợi Bạch Hạo trả lời, nữ sinh bên kia đã quăng ván trượt ra, trong tay đã xuất hiện thêm một thanh kiếm.

Dưới đáy ván trượt có thể giấu kiếm vào sao?

CMN???

Bạch Hạo có súng, hắn cũng không sợ.

"Tiểu cô nương, tôi không ra tay với cô, không có nghĩa là tôi sợ cô..."

Minh Thù tiến về phía hắn cũng không có ý dừng lại.

Bạch Hạo thầm mắng một tiếng, đem họng súng nhắm vào Minh Thù.

Đạn từ họng súng bắn ra.

Đoàng ——

Đạn bắn vào lưỡi kiếm, bắn ngược trở về.

Con ngươi Bạch Hạo có chút rút lại, nhanh chóng tránh về phía bên cạnh mới không bị đạn phản bắn trở về bắn trúng.

Bá ——

Lưỡi kiếm từ trên đỉnh đầu đánh xuống, Bạch Hạo lăn ra khỏi chỗ, một góc áo bị chém xuống.

Hắn thuận thế liền nổ ba phát súng.

Nhưng ba phát đều rơi vào khoảng không, trong không khí tràn ngập mùi thuốc súng, Bạch Hạo hình như có chút không thể tin nhìn lấy súng trong tay mình.

Làm sao có thể...

Nữ nhân này nhìn qua nhu nhu nhược nhược, một cơn gió cũng đều có thể thổi bay.

Sao có thể tránh nhiều phát súng của hắn như vậy?

Trước mặt có một bóng nhỏ rơi xuống.

Bạch Hạo thân thể phản ứng nhanh hơn não, ngay lập tức vọt lên dùng nắm đấm tập kích Minh Thù.

Hai người cứ như vậy đánh qua đánh lại.

Lưỡi kiếm thỉnh thoảng đánh vào trên người Bạch Hạo làm hắn đau đến xém chút kêu ra tiếng.

Thời gian đầu Bạch Hạo phản kháng coi như vẫn ổn.

Sau đó không biết xảy ra chuyện gì, hắn luôn cảm giác quyền cước không thể thi triển được, giống như là có vật gì đè ép hắn.

Cuối cùng chỉ có thể bị Minh Thù sử dụng kiếm quất lên người.

"Học cái gì không tốt, học đi trộm, còn dám đả thương tiểu yêu tinh của tôi."

"Để anh không học tốt!"

Bạch Hạo: "..." Ngươi đại gia!!

Hắn từ nhỏ đến lớn đều chưa từng bị khuất nhục thế này!

Bạch Hạo tứ chi giống như dập nát, hắn gian nan di chuyển về phía bên cạnh.

Vừa rồi bọn họ di chuyển, lúc này đang đứng trên cầu.

Bạch Hạo tới gần một bên cầu, hít sâu một hơi, bắn một phát đạn cuối cùng về phía Minh Thù.

Thừa dịp cô đỡ đạn liền xoay người nhảy qua lan can.

Ánh mắt của hắn cay độc trừng Minh Thù một chút.

Nữ nhân đáng ghét này hắn sẽ nhớ kỹ!

Phốc phốc ——

Biểu lộ của Bạch Hạo biến đổi, hắn cúi đầu nhìn về phía ngực, máu tươi chảy ra, trong nháy mắt ướt đẫm cả áo.

Tay Bạch Hạo mất đi lực lượng, thân thể rơi xuống phía dưới.

Minh Thù thu kiếm, vươn tay tựa hồ muốn bắt lấy hắn nhưng không có bắt được, cô nằm sấp ở phía trên hô to:" Anh tuyệt đối đừng chết a! Chống đỡ!"

Hô xong Minh Thù sờ lên cằm.

Hẳn là sẽ không dễ dàng ngủm như vậy a?

Tốt xấu gì cũng là một nam nhân đã từng ở trong Tháp Thiên Khải, sao có thể chết nhanh như vậy được?

Nghĩ như vậy, Minh Thù liền yên tâm không ít.

Minh Thù khiêng kiếm trở về đường cũ, giẫm lên ván trượt của của mình quay về đường lớn.

Vệ sĩ đang lái xe chờ ở bên kia.

"Tiểu thư."

Minh Thù giống như một đại lão đi ra từ bang phái nào đó: "Trở về tôi sẽ phối trang bị cho các người."

Bọn vệ sĩ lúc này còn chưa lý giải được Minh Thù nói phối trang bị là phối trang bị gì.

-

Minh Thù trở lại biệt thự, Dịch Kiều cùng Tuyên Ca đều ở phòng khách.

Tuyên Ca đã đổi một bộ quần áo, đoán chừng Dịch Kiều không biết chuyện hắn bị thương.

"Tiểu thư, cháu đi đâu vậy?" Dịch Kiều hỏi.

"Tản bộ a." Minh Thù tùy ý nói: "Các người đang làm gì? Ăn khuya?"

Mới rạng sáng, tản cái gì bộ?

Ánh mắt Dịch Kiều lo lắng, hắn nhìn Tuyên Ca một chút, chuyện phát sinh trên lầu Tuyên Ca không có kéo Minh Thù vào.

Dịch Kiều không tìm thấy cô, vệ sĩ ở lại biệt thự nói cô ra ngoài.

Lúc này nhìn thấy cô hoàn hảo không chút tổn hại trở về, trong lòng Dịch Kiều mới rơi xuống một tảng đá.

"Muộn như vậy sao cháu còn ra ngoài? Xảy ra chuyện gì thì làm sao bây giờ?"

"Tôi mang theo vệ sĩ a." Thẳng nam Thù chỉ vào một hàng vệ sĩ đằng sau: "Làm bữa ăn khuya đi, tôi có chút đói bụng, các người trở về nghỉ ngơi đi."

Phía trước là nói với Dịch Kiều, đằng sau là nói với các vệ sĩ.

Dịch Kiều nhìn vệ sĩ sau lưng cô một chút.

Đám người này nhìn qua rất dọa người.

Mà nhân số lại còn nhiều...

Điều duy nhất vệ sĩ cần làm là nghe lời cố chủ, Minh Thù phân phó như vậy, mỗi người bọn họ đều trở về phòng, chỉ để lại một người gác đêm.

Dịch Kiều muốn nói lại thôi.

Chuyện tối hôm nay...

Tiểu thư không nên biết thì tốt hơn.

"Vậy chú đi chuẩn bị bữa ăn khuya."

Đại sảnh chỉ còn lại Minh Thù cùng Tuyên Ca.

"Cô đi đâu?"

Lúc ấy tại phòng, đối diện đột nhiên không có động tĩnh, chờ hắn quay đầu đã không thấy nữ sinh kia.

Minh Thù thuận miệng nói bừa: "Sợ hãi, ra ngoài tránh một chút."

Tuyên Ca: "..."

Minh Thù đi về phía phòng ăn: "Anh giải quyết sao rồi?"

Tuyên Ca nhíu mày, không tự chủ được đi theo cô.

Bởi vì không thấy cô, Dịch Kiều lo lắng xảy ra chuyện gì, hắn cũng chưa kịp đuổi theo.

"Lần sau đừng lại gây phiền toái cho tôi, tôi cũng không muốn nhặt xác cho anh."

"Tôi sẽ xử lý tốt."

"Ừ." Minh Thù ngồi vào trước bàn ăn, nhìn về phía nhà bếp một chút: "Chú Dịch không biết lúc ấy tôi cũng ở đó sao?"

"Ừ."

Tuyên Ca còn tưởng rằng cô sẽ tiếp tục hỏi cái gì, ai ngờ cô ăn xong bữa ăn khuya cũng không có lên tiếng nữa.

Chờ Minh Thù lên lầu.

Dịch Kiều ngồi vào đối diện hắn.

"Là người bên kia sao?"

"Không phải." Tuyên Ca cúi thấp đầu: "Là tìm tôi."

"Cậu nhất định phải bảo vệ tốt tiểu thư." Dịch Kiều nói.

Tuyên Ca thoáng giương mắt, nửa ngày mới ừ một tiếng.

"Phiền phức của cậu..."

"Tôi sẽ mau chóng giải quyết." Ánh mắt Tuyên Ca tối đi một chút.

Dịch Kiều đứng dậy đi qua bên cạnh hắn, tựa hồ muốm vỗ vỗ bả vai hắn.

Nhưng cuối cùng lại ngừng giữa không trung.

Một lát sau thu hồi lại.

"Chuyện tối hôm nay không được để tiểu thư biết."

Tuyên Ca trầm mặc không lên tiếng.

Lúc ấy cô cũng ở đó.

Tiếng bước chân dần dần đi xa, Tuyên Ca ngồi tại phòng ăn một lúc lâu.

Thời điểm đứng dậy có lẽ là liên lụy đến vết thương, hắn chống đỡ bàn một hồi lâu mới rời khỏi bàn ăn.

Chương 1369: Sát Thủ Tối Thượng (13)

Ngày thứ hai Minh Thù tan học trở về, Tuyên Ca tính lấy thời gian cô trở về liền cầm đồ vật tiến vào học thêm.

Tầm mắt Minh Thù rơi vào bên hông hắn.

Tiểu yêu tinh không đau sao?

Nhìn qua cũng giống một người không có chuyện gì...

Trong phòng đã có nhiều hơn một cái ghế, Tuyên Ca liền ngồi vào cái ghế kia.

"Hôm nay sẽ học môn vật lý." Tuyên Ca để sách xuống.

"Ồ."

Minh Thù một bên nghe hắn giảng, một bên ngắm hắn.

Thời gian bổ túc mỗi ngày là hai giờ, Minh Thù thần du một hồi, lại nhìn dung nhan của tiểu yêu tinh một chút, thời gian liền vù vù trôi qua.

Tuyên Ca dạy xong, thu dọn đồ đạc rời đi.

"Anh muốn đổi thuốc chưa?"

Tuyên Ca liếc nhìn cô một cái, không biết đang suy nghĩ cái gì: "Vậy làm phiền Thư Nhiên tiểu thư."

Minh Thù: "..."

Giọng điệu này của ngươi cũng không có một chút ý tứ làm phiền.

Thuốc ở phòng của Tuyên Ca, Minh Thù đi theo hắn về phòng.

Thuỷ tinh hôm qua bị bắn nát đã được đổi mới.

Tuyên Ca ngồi trên giường, tay chống đỡ đằng sau, một tay khác vén vạt áo lên lộ ra vòng eo đang quấn băng vải.

Minh Thù tháo băng vải ra, một lần nữa bôi thuốc.

Cô đột nhiên đưa tay chọc chọc đến vết thương của hắn.

Ngón tay bị người ta tóm lấy, vạt áo trượt xuống, khoác lên tay hai người đang giao nhau.

Minh Thù ngẩng đầu nhìn hắn: "Tôi còn tưởng rằng anh không biết đau chứ."

Tuyên Ca khẽ buông lỏng ngón tay: "Là một người bình thường sao có thể không đau."

"Tôi không nhìn ra."

Tuyên Ca kéo vạt áo lên, ngữ khí thản nhiên: "Quen rồi."

Minh Thù hạ mắt: "Anh thường xuyên bị thương?"

"Rất ít."

Minh Thù ngửa đầu nhìn hắn.

Ánh mắt Tuyên Ca cùng cô đối đầu, hắn hé mở môi mỏng: "Tôi rất lợi hại."

Minh Thù sách một tiếng: "Thật đúng là không nhìn ra."

Tuyên Ca: "..."

Lần bị thương này là ngoài ý muốn!

Đương nhiên hắn không nói, chỉ là trầm mặc một chút.

Minh Thù thay thuốc cho hắn xong rồi quấn băng vải lại.

Cánh tay cô vòng qua hông hắn, giống như là muốn ôm lấy hắn.

Tuyên Ca không quá thích ứng lui về sau một chút.

"Đừng nhúc nhích, anh có phiền hay không!"

Tuyên Ca: "..."

Cột chắc băng vải, Minh Thù ném đồ vật sang một bên: "Tự anh thu dọn đi."

Tuyên Ca nhìn Minh Thù rời đi, suy nghĩ có chút bay xa.

Có đôi khi cô đối với mình rất nhiệt tình, có đôi khi lại rất lãnh đạm, giống như bây giờ...

Cô có thể không lưu luyến chút nào rời đi.

Tuyên Ca xoá tan suy nghĩ không hiểu được trong đầu đi.

Cô lưu luyến hay không lưu luyến có quan hệ gì với mình.

Hắn chỉ là đáp ứng chú Dịch bảo vệ cô mà thôi.

Tuyên Ca dọn dẹp sạch sẽ căn phòng, lại đem súng kiểm tra một lần, xác định không có vấn đề gì.

Hắn nghĩ nghĩ một chút, gọi cho Vệ Nhất.

Tuyên Ca dựa vào giường: "Tô Khấp sao rồi?"

"Khôi phục tốt hơn hẳn, lão Đại, anh đang ở đâu?"

"Làm nhiệm vụ."

"Gặp nguy hiểm không?" Vệ Nhất nói: "Cần chúng tôi hỗ trợ không?

"Không cần." Tuyên Ca cự tuyệt rất kiên quyết, hắn dừng một chút, nói: "Hôm qua Bạch Hạo tới tìm tôi, các người chú ý động tĩnh gần đây của hắn một chút, có tin tức gì thì nói cho tôi."

"Móa!"

Vệ Nhất bên kia mắng một tiếng.

Thanh âm tiếp theo liền biến thành Tô Khấp: "Lão Đại, Bạch Hạo tên hỗn đản kia, phản đồ! Tôi muốn đi giết hắn!"

"Cậu nằm xuống cho tôi!" Vệ Nhất cướp điện thoại về: "Lão Đại, tổ chức bên kia khẳng định sẽ không bỏ qua cho chúng ta, không bằng chúng ta tiên hạ thủ vi cường."

"Sẽ không, các người chỉ cần chú ý Bạch Hạo là đủ rồi."

Tuyên Ca nói rất chắc chắn.

Hắn bàn giao hai câu liền cúp điện thoại.

Ngay lúc hắn chuẩn bị đi ngủ, người hầu gõ cửa tiến vao

"Tuyên tiên sinh, vừa rồi tiểu thư để chúng tôi làm bữa ăn khuya, tiểu thư nói ăn không hết lãng phí, nói tôi mang lên cho cậu."

Tuyên Ca sững sờ.

Một lát sau gật đầu: "Để xuống đi."

Người hầu đem đồ ăn để lên bàn, Tuyên Ca chờ người hầu rời khỏi mới đứng dậy đi qua.

Hắn nhìn đồ ăn trong chén một chút, là canh gà hầm, có thể hầm đến mức độ này... Chí ít cũng mấy giờ.

Không thể nào là mới làm ra.

Đương nhiên cũng có thể là là cô đã sớm phân phó người hầu làm bữa ăn khuya trước.

Bất quá đêm hôm khuya khoắt uống canh gà... Sở thích của cô có chút đặc biệt.

Tuyên Ca vốn không muốn ăn, hắn không có thói quen ăn bữa khuya.

Nhưng cuối cùng vẫn là đem canh uống hết.

Mấy ngày kế tiếp, mỗi ngày Minh Thù đều sẽ thay thuốc cho hắn.

Người hầu cũng đều dùng cớ khác nhau để đưa đồ ăn lên cho hắn.

Một lần có khả năng thật là cô ăn không hết, hai lần cũng có thể là là cô ăn không hết, nhưng ba lần bốn lần...

-

Sáng nay đi học Minh Thù gặp Thư Tuyết ở cổng trường.

Thư Tuyết hừ lạnh một tiếng, giẫm lên giày da như Tiểu Khổng Tước kiêu ngạo tiến vào trường học.

Minh Thù trấn định cắn một miếng bánh, đi theo vào trường học.

Đến phòng học, Minh Thù lại không thấy được Thư Tuyết.

Cô đến chỗ ngồi ngồi xuống, có người tới thu bài tập, thanh âm yếu ớt, giống như sợ Minh Thù đánh cô ấy vậy: "Cái kia... Giao... Giao bài tập."

"Có bài tập?" Minh Thù mờ mịt hỏi vị bạn học này.

Trong cặp của cô đều là đồ ăn, nào có cái bài tập nào.

Bạn học: "..."

"Cho tôi mượn chép."

Nụ cười của Minh Thù xán lạn, ánh mắt tinh khiết, nhìn thoáng qua giống như đặt mình vào ánh nắng ấm áp bên trong gió xuân vậy.

Bạn học kia tim đập hơi nhanh, cô cười lên làm sao lại đẹp mắt như vậy...

Cô ấy rút ra một cuốn bài tập thả xuống: "Cậu nhanh lên... Sắp tới giờ lên lớp."

Nói xong lập tức quay người đi thu những bạn học khác.

Minh Thù chép xong bài tập vừa vặn đến thời gian lên lớp, Thư Tuyết theo tiếng chuông vào học tiến vào.

Cô ta quét mắt một vòng lên người Minh Thù, lạnh mặt ngồi vào vị trí của mình.

Thời điểm tan học Minh Thù nhận được một lá thư.

Là bạn học mang vào từ bên ngoài.

Phía trên viết tên của cô.

Nhìn vẻ ngoài này, có chút giống thư tình.

Minh Thù: "??"

Trẫm còn có thể nhận được thư tình?

Nằm mơ sao?

Nói thật, người bị gắn mác bệnh tâm thần như cô sẽ bị bạn học bên ngoài xa lánh.

Liền ngay cả lớp học có hoạt động gì cũng sẽ không để cô làm, chớ nói chi là những tin đồn kia cứ bị thay đổi đến vượt xa mấy nghìn km.

Đoán chừng trong mắt các lớp khác cô chính là một người sẽ tuỳ thời tuỳ chỗ mà phát bệnh.

Nhận được thư tình quả thực là mặt trời mọc lên từ phía tây sao.

Minh Thù mở thư ra.

Đúng là một bức thư tình, lời lẽ còn vô cùng có tâm ý.

Cuối cùng là hẹn gặp cô vào thứ sáu ở ngọn núi sau trường.

Phía sau là chữ ký của một nam sinh.

Minh Thù có chút giương khoé miệng lên.

Có ý tứ.

Vẫn còn có người dám viết thư tình cho trẫm.

-

Buổi chiều tan học, Minh Thù chậm rãi lắc lư ra khỏi trường.

Thư Tuyết cùng mấy nữ sinh đi phía trước cô.

Tiếng thảo luận của các nữ sinh bay vào trong tai Minh Thù.

"Tuyết nhi, cậu mới đổi xe sao? Chiếc xe kia của cậu đâu?"

"Ách... Có chút vấn đề, đưa đi sửa lại."

Các nữ sinh cũng chỉ là thuận miệng hỏi hỏi, không có đi sâu vào vấn đề này.

Từ phòng học đến cổng trường, chủ đề không biết đã đổi bao nhiêu cái.

Thời điểm tới cổng trường, Thư Tuyết làm bộ nghe điện thoại: "Tối nay? Được rồi, không có việc gì, tôi tự mình bắt xe về là được rồi."

"Sao vậy Tuyết nhi?"

"Lái xe bên kia bị kẹt xe." Thư Tuyết cười cười.

"Nếu không thì ngồi xe của tôi?" Một nữ sinh nào đó đề nghị.

"Không cần." Thư Tuyết vội vàng cự tuyệt, chỗ ở hiện tại của cô ta nào dám để bọn họ đưa về.

"Không có việc gì, trước kia tôi cũng đi nhờ xe của cậu." Nữ sinh kia kéo tay Thư Tuyết: "Tuyết nhi có phải cậu ghét bỏ xe nhà tôi không tốt bằng xe nhà cậu chứ?"

"Không... Không phải."

Ngay tại thời điểm Thư Tuyết kiếm cớ, một cỗ xe màu đen chậm rãi lái tới, dừng trước mặt Thư Tuyết.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1370: Sát Thủ Tối Thượng (14)

Thanh âm của các nữ sinh im bặt lại.

Dồn dập tò mò nhìn chiếc xe.

Chiếc xe này nhìn qua đơn giản, nhưng đối với người am hiểu xe hơi một chút liền sẽ phát hiện giá trị của chiếc xe này không nhỏ.

Không phải người bình thường có thể lái nổi.

Cửa xe bị đẩy ra, một nam nhân mặc tây phục thắt nơ vòng qua xe, mở cửa xe phía sau cung kính mời người trong xe ra.

Giày da từ cửa xe bước ra giẫm lên mặt đất, đôi chân thon dài thẳng tắp chậm rãi xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

"A..."

"Thật đẹp trai a!"

Trong nháy mắt nam nhân xuất hiện, bốn phía vang lên tiếng thét chói tai của các nữ sinh.

Thư Tuyết giống như chấn kinh nhìn nam nhân.

Nữ sinh bên cạnh Thư Tuyết hơi kích động nắm lấy tay cô ta: "Đây không phải... Vị tiên sinh lần trước chúng ta gặp ở Tinh Quang SHOW sao?"

"Trời ạ, anh ấy đến trường của chúng ta làm gì?"

Nam nhân đi đến trước mặt Thư Tuyết, ưu nhã vươn tay: "Thư Tuyết tiểu thư, có thể mời cô đi ăn tối hay không.

Bốn phía là một trận tiếng nức nở.

Ánh mắt ao ước của các nữ sinh rơi vào trên người Thư Tuyết.

Thư Tuyết sắc mặt ửng đỏ, đáy lòng lại có chút đắc ý.

Minh Thù mang theo cặp sách đứng đằng sau đám người nhìn Thư Tuyết thẹn thùng đồng ý đưa tay gcho nam nhân kia.

Cô vòng qua đám người đi đến trước xe nhà mình, mở cửa lên xe.

Tuyên Ca trên xe, Minh Thù có chút ngoài ý muốn: "Tại sao lại là anh?"

Tuyên Ca ngồi trên ghế lái, sau khi hắn nổ máy liền đáp một tiếng: "Lái xe xin nghỉ phép."

"Thật sao."

Minh Thù ngờ vực liếc hắn một cái, không có hảo ý hỏi: "Anh chủ động tới đón tôi, sẽ không phải là thích tôi chứ?"

Tuyên Ca cầm súng cũng sẽ không run mà động thủ, lúc này lại run lên một cái.

Hắn hít sâu, ngữ điệu hoàn toàn hững hờ như trước đây: "Cô suy nghĩ nhiều rồi."

Minh Thù mím môi cười nhạt: "Vậy chắc là tôi nghĩ nhiều rồi."

Tuyên Ca không lên tiếng, đạp xuống chân ga.

Chiếc xe sang trọng từ bên kia chạy qua.

So với chiếc xe khiêm tốn này, xe của Minh Thù lộ ra khí chất hơn nhiều.

Xe từ bên cạnh gào thét chạy qua.

Tầm mắt của mọi người đều bị mang đi không ít.

"Đó là xe trong nhà Thư Tuyết sao? Hình như trước kia tôi chưa từng nhìn thấy Thư Tuyết ngồi qua..."

"Không phải đâu, hình như là của chị họ Thư Tuyết, sáng nay tôi nhìn thấy cô ấy từ trên xe bước xuống."

"A? Chính là cái người có bệnh kia..."

"Nói đến Thư Tuyết những ngày này vẫn luôn ngồi một chiếc xe đi học ài, các người nói những lời đồn kia sẽ không phải là thật chứ?"

"Tin đồn gì a?"

"Chính là nhà của Thư Tuyết, nhưng thật ra là của chị họ cô ta, cô ta lại nói là nhà cô ta..."

Đám người khe khẽ bàn luận.

Thư Tuyết cắn môi, nhìn qua phương hướng chiếc xe biến mất, trong lòng cực kỳ không cam lòng, cô ta lại cứ đi như thế!

Loại cảm giác này tựa như là ngươi trèo lên đỉnh cao được người khác ghen tị lại bị một người khác chẳng thèm ngó tới, hoàn toàn không đem ngươi để vào mắt.

"Thư Tuyết tiểu thư, đi thôi."

Nam nhân giống như không nghe thấy những nghị luận kia, nắm tay Thư Tuyết lên xe.

Trong lòng Thư Tuyết hơi dễ chịu một chút.

Ánh mắt bốm phía từ ao ước biến thành ghen ghét, Thư Tuyết lại đem vẻ kiêu ngạo trở lại.

Thư Nhiên!

Một ngày nào đó cô sẽ hối hận!

-

Tuyên Ca lái xe rất ổn.

Bình thường tài xế đều sẽ cất cao giọng hát, hôm nay không có ca, trong xe liền đặc biệt yên tĩnh.

Ánh mắt của Tuyên Ca đảo qua người bên cạnh.

Cô đang ôm cặp sách, tay cầm một túi khoai tây chiên ăn răng rắc răng rắc.

Ánh mắt tùy ý rơi vào bên ngoài cửa sổ.

Ánh mắt Tuyên Ca rơi vào chiếc cổ trắng nõn của cô, mái tóc đen nhánh nổi bật lên làn da trắng như dương chi bạch ngọc, hiện ra ánh sáng tinh khiết.

Tuyên Ca thu tầm mắt lại, hỏi cô: "Sao cô lại đưa đồ ăn cho tôi?"

"Tôi đưa cho anh lúc nào? Tôi cũng không có bệnh a, bản thân tôi còn ăn không đủ."

Minh Thù mặt mũi tràn đầy ngờ vực, sau đó bừng tỉnh đại ngộ: "Tôi liền nói mỗi ngày làm sao lại ăn ít như vậy, thì ra là bị anh ăn trộm."

Thần sắc trên mặt Minh Thù hoàn toàn không giống như là giả vờ.

Giống như thật sự không biết...

"Khẳng định là chú Dịch!" Minh Thù hừ hừ một tiếng: "Ban đêm tôi ăn còn không đủ no, chú ấy còn trộm đồ ăn của tôi cho anh ăn."

Tuyên Ca: "..."

Dịch Kiều ở trong biệt thự hắt xì liên tục mấy cái, ai đang mắng hắn sao?

Đáy lòng Tuyên Ca hơi nghi hoặc một chút, nhưng Minh Thù nói đến có lý chẳng sợ làm hắn cũng không có lý do hoài nghi là cô đưa cho mình.

Có lẽ là hắn suy nghĩ nhiều đi...

Trở lại biệt thự, Minh Thù kéo Dịch Kiều lại: "Chú Dịch, có phải chú cắt xén bữa ăn khuya của tôi hay không?"

Dịch Kiều mơ màng, hắn nào dám cắt xén bữa ăn khuya của cô?

Dịch Kiều nghĩ đến tin nhắn vừa rồi mình nhận được, rất thượng đạo mà nói: "Tiểu thư, bữa ăn khuya không thể ăn nhiều như vậy, cẩn thận béo lên."

Hai người kẻ xướng người hoạ.

Ánh mắt Tuyên Ca hững hờ đảo qua Minh Thù, khóe miệng có chút giật giật.

Cơm nước xong xuôi lại học thêm như thường ngày.

Minh Thù nằm sấp trên bàn nhìn Tuyên Ca lật sách.

"Làm xong rồi?" Tuyên Ca không có ngẩng đầu.

Minh Thù lại nắm lấy bút viết hai chữ chữ.

Những đáp án đúng Minh Thù lại vội vàng loại bỏ.

Muốn cho tiểu yêu tinh có thời gian phát huy.

Cô làm xomg tất cả đề, đưa cho Tuyên Ca: "Ầy, hôm nay nhất định hoàn toàn đúng."

Tuyên Ca đặt sách trong tay xuống, tiếp nhận bài thi: "Mỗi lần cô đều có thể hoàn mỹ tránh đi câu trả lời chính xác."

Minh Thù mỉm cười: "Đây cũng là một kỹ năng đặc biệt."

Tuyên Ca: "..."

Là thật đặc biệt.

Thời điểm Tuyên Ca đổi đề, người hầu lên gọi Minh Thù, Dịch Kiều có chút việc muốn thương lượng với cô, mời cô đi xuống một chuyến.

Sau khi cô rời khỏi đây không lâu, Tuyên Ca nghe thấy tiếng chuông điện thoại từ trong cặp Minh Thù truyền tới.

Tuyên Ca nhìn về phía của một chút.

Hắn không có ý định tiếp điện thoại của cô, nhưng đối phương cũng không buông tha.

Thanh âm rất ồn ào, Tuyên Ca định đem nó đổi thành chế độ yên lặng.

Tuyên Ca lấy cặp sách qua, tìm tới điện thoại từ bên trong.

Người gọi là luật sư Giang.

Vừa vặn đã đến giờ chuông báo điện thoại tự động tắt đi, trên màn hình điện thoại liền hiện lên một tin nhắn.

Điện thoại không có mật khẩu, Tuyên Ca chấn động một chút sau đó bỏ lại trong cặp.

Tầm mắt liếc qua điện thoại trong cặp.

Hắn cau mày lại, lần nữa nhìn về phía của, trên hành lang im ắng không có bất kỳ thanh âm gi

Chần chờ vài giây, Tuyên Ca lại lấy điện thoại ra.

Hai phút sau, Tuyên Ca đem điện thoại cùng cặp sách trả về chỗ cũ.

-

Minh Thù cầm một quyển sách đi lên, đập vào trước mặt Tuyên Ca: "Gia sư tiên sinh, giúp tôi chọn một chút, chú Dịch bắt tôi phải chọn, thật là phiền phức a."

Tuyên Ca ngồi trên ghế, ánh mắt không có mục đích chậm rãi rơi vào trên trang sách.

Trên sách là một chút đồ dùng trong nhà.

"Phòng của cô, tại sao muốn tôi chọn?"

"Tôi lười chọn." Minh Thù nói: "Dù sao cũng chỉ là một chỗ ở."

"Tôi chỉ là gia sư của cô." Tuyên Ca đột nhiên đứng dậy: "Tự cô quyết định đi."

Minh Thù: "???"

Tuyên Ca cũng bị mình giật mình, đáy lòng hắn hơi trầm xuống một chút, dứt khoát quay người rời khỏi.

Minh Thù nhìn căn phòng trống rỗng: "Phát điên cái gì chứ."

Ong ong ong ——

Minh Thù mò điện thoại từ trong cặp ra.

"Luật sư Giang?"

"Thư Nhiên tiểu thư, tôi đã tìm được tên bác sĩ kia."

Chúc mọi người ăn lễ vui vẻ, hẹn mai aaa!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1371: Sát Thủ Tối Thượng (15)

Chính xác mà nói là tìm được thi thể của tên bác sĩ kia.

Xác bị vứt ngoài vùng hoang dã.

Hung thủ là ai cảnh sát cũng chưa có điều tra ra.

Bất quá bác sĩ này đã từng là bác sĩ điều trị của nguyên chủ, cảnh sát rất nhanh liền tìm tới cửa.

Hỏi một đống vấn đề, cuối cùng bài trừ khả năng là cô gây án.

Luật sư Giang hoài nghi là có người giết người diệt khẩu.

Người bị nghi ngờ đầu tiên khẳng định là Thư Hàng.

"Nếu quả thật là Thư Hàng làm... Thư Nhiên tiểu thư, chỉ sợ cô sẽ gặp nguy hiểm..."

"Có phải là hắn làm hay không thì hỏi một chút không phải rõ ràng hơn sao."

Luật sư Giang: "???"

Hỏi thế nào?

Luật sư Giang cảm thấy mình là một luật sư thì cần phải nhắc nhở Minh Thù không nên làm gì vượt quá giới hạn.

"Thư Nhiên tiểu thư, cô đừng làm loạn."

"Yên tâm, tôi không phải người không biết đạo lý."

"..."

Hoàn toàn không yên lòng được.

-

Minh Thù hỏi thế nào?

Còn có thể hỏi thế nào, đương nhiên là tìm tới cửa hỏi, cô lại không thể đọc được suy nghĩ của người khác.

Minh Thù nhìn chung cư trước mặt, Thư Hàng cũng còn rất có tiền nha.

Minh Thù tránh bảo vệ leo tường vào.

Số 2506 tầng 5.

Minh Thù nhìn bảng số phòng, là nơi này không sai.

Cô bấm chuông cửa, nửa ngày mới có một nữ nhân phong tình vạn chủng ra mở cửa, thần sắc có chút không kiên nhẫn phàn nàn: "Đêm hôm khuya khoắt đến tìm ai."

Nữ nhân nói xong mới nhìn rõ người đứng ngoài cửa.

Nhìn tuổi tác vẫn còn là một học sinh, bộ dáng rất xinh đẹp.

Minh Thù mỉm cười nhìn nữ nhân: "Tìm Thư Hàng."

Nữ nhân nhíu mày, tiểu cô nương còn trẻ như vậy, hơn nửa đêm đến tìm Thư Hàng?

Nữ nhân nhìn cô mấy lần, ánh mắt kia rất không thân thiện.

Nhưng cuối cùng vẫn đi gọi Thư Hàng.

"Thư Nhiên? Sao cháu lại tới đây?" Thư Hàng có suy nghĩ xấu là Thư Tuyết tìm tới, làm sao cũng không nghĩ tới sẽ là cô cháu gái này của hắn.

"Tìm bác cả hỏi ít chuyện."

Thư Hàng để nữ nhân về phòng trước, nữ nhân cẩn thận đi vào phòng đóng cửa lại.

Thư Hàng chậm rãi giận tái mặt: "Làm sao cháu biết bác ở đây?"

"Tôi muốn biết, liền có thể biết." Minh Thù đảo mắt qua bốn phía: "Bất quá ông ở bên ngoài tiêu sái, con gái bảo bối cùng vợ ông có biết không?"

Thư Hàng: "..."

Loại chuyện này làm sao có thể để vị trong nhà kia biết.

Thư Hàng trở mặt nhanh chóng, thay đổi thành khuôn mặt hiền lành của trưởng bối: "Nhiên Nhiên, cháu tuyệt đối không nên tin người khác, bác mới là thân nhân của cháu."

Con bé này đột nhiên lại biến thành như vậy.

Thư Hàng cảm thấy khẳng định là có người khuyến khích.

Đằng sau nó tuyệt đối có người.

"Lúc trước ba mẹ cháu qua đời lưu lại một mình cháu, hẳn là bác cả nên chăm sóc cháu, là... Em họ của cháu cùng mẹ nó có chút quá phận..."

Minh Thù đưa tay hô ngừng: "Hôm nay tôi đến không phải nói với ông cái này, đừng lãng phí thời gian, đêm hôm khuya khoắt hẳn là ông còn có chuyện bận rộn."

Thư Hàng: "..."

Mặc dù nói không sai, nhưng là bị tiểu bối nói như vậy, trên mặt Thư Hàng có chút không nhịn được.

"Cháu muốn hỏi cái gì?"

Minh Thù nâng nụ cười: "Bác sĩ kia có phải là ông giết?"

"Bác sĩ, bác giết?" Thư Hàng lơ ngơ: "Cháu đang nói cái gì."

Minh Thù lặp lại một lần.

"Vị bác sĩ trước đó ông tìm cho tôi đã chết, có phải là ông giết hay không?"

Lúc này Thư Hàng mới đổi sắc mặt: "Chết rồi?"

Phòng khách lâm vào yên tĩnh quỷ dị, Thư Hàng giống như là bị bóp chặt yết hầu.

"Bác không biết."

"Hắn chết như thế nào?"

"Làm sao cháy biết hắn chết?"

Thư Hàng liên tiếp ném ra mấy vấn đê

Từ khi hắn rời khỏi biệt thự, hắn đã tìm vị bác sĩ kia vì sợ tên đó làm bại lộ chuyện của hắn.

Thế nhưng làm sao lại chết rồi?

Đáy lòng Thư Hàng cũng là các loại nghi hoặc.

Minh Thù nhíu mày: "Ông không biết? Không phải ông sai sử hắn làm tôi điên sao? Chẳng lẽ không phải ông giết người diệt khẩu?"

Sau lưng Thư Hàng bị mồ hôi lạnh thấm ướt.

"Thư Nhiên, tốt xấu gì bác cũng là bác cả của cháu, làm sao có thể làm ra loại chuyện này!"

Đáy lòng Thư Hàng có chút bối rối, nhưng trên mặt không hề dao động.

Chỉ cần hắn không thừa nhận, cô không có chứng cứ làm sao có thể biết hắn làm?

Dù sao tên bác sĩ kia cũng đã chết.

Hiện tại không có chứng cứ.

Nghĩ như vậy, đáy lòng Thư Hàng lại lại thở phào.

Minh Thù bóp bóp cổ tay, đứng lên, cười nói: "Xem ra ông muốn được giảng đạo lý."

Thư Hàng: "Cháu muốn làm gì?"

Minh Thù nở nụ cười xán lạn.

-

Minh Thù nói động thủ liền động thủ.

Thư Hàng dù sao cũng là một nam nhân, khí lực lớn hơn thân thể này của Minh Thù, nhưng bàn về kỹ thuật đánh người thì rõ ràng là chơi không lại Minh Thù.

Thư Hàng bị đạp trên mặt đất, Minh Thù ngồi trên thành ghế sô pha, mũi chân giẫm lên lưng Thư Hàng để hắn không đứng dậy được.

Thư Hàng tức giận không thôi, thở hổn hển gầm thét: "Bác thật sự không biết là ai giết."

"Ngoại trừ ông còn có ai muốn giết hắn?"

Thư Hàng rống to: "Làm sao bác biết."

Minh Thù dùng sức một chút, mồ hôi lạnh trên trán Thư Hàng ào ào xuất hiện, cả người run rẩy không thôi.

Hắn gian nan ngửa đầu.

Hắn nhìn thấy phảng phất không phải là một tiểu cô nương, mà là một ác ma.

Sự sợ hãi trong nội tâm không ngừng bao phủ hắn.

"Bác không biết... Bác thật sự không biết..."

Thư Hàng gian nan nhấn rõ từng chữ, đem những chuyện hắn biết đều nói ra hết.

Minh Thù suy tư một lát, đột nhiên hỏi: "Có phải ông sai bác sĩ bức điên tôi không?"

Thư Hàng: "..."

"Trầm mặc chính là thừa nhận."

Thư Hàng: "??"

Trong phòng khách chỉ còn lại hơi thở của Thư Hàng.

Hốc mắt Thư Hàng dần dần đỏ lên, tựa hồ là phẫn nộ tới cực điểm, nhưng sâu trong đáy mắt là một cỗ sợ hãi.

"Rốt cuộc là làm sao cháu biết những chuyện này?" Thư Hàng đại khái là vò đã mẻ không sợ rơi: "Ai nói cho cháu?"

"Không ai nói cho tôi." Minh Thù cười nhạt: "Tôi đột nhiên hoàn toàn tỉnh ngộ."

"Không có khả năng!"

Thư Hàng không tin.

Minh Thù nhún vai: "Ông không tin vậy tôi cũng không có cách, tiếp theo liền bác cả may mắn rồi."

Nguyên chủ có thể an ổn sống là bởi vì những di sản kia phải đủ mười tám tuổi mới có thể kế thừa.

Thư Hàng coi như muốn cầm di sản trong tay cô cũng phải đợi sau khi cô mười tám tuổi, không thì tất cả di sản đều sẽ bị quyên tặng ra ngoài.

Thư Hàng bức điên nguyên chủ, hoặc là dỗ dành cô đem những di sản kia chuyển cho hắn.

Hoặc là lấy việc cô không thể tự lo liệu cuộc sống, thay cô bảo quản.

Mặc kệ là cái nào, cuối cùng Thư gia đều sẽ rơi vào tay hắn.

Minh Thù rời khỏi chung cư đứng bên ngoài uống sữa chua, từ xa nhìn thấy mẹ Thư Tuyết mang người xông vào chung cư, bảo vệ cũng ngăn không được.

Mặc dù mẹ Thư Tuyết không có bắt gian được Thư Hàng ở trên giường.

Nhưng có một nữ nhân trong phòng hắn.

Trong phòng còn có không ít đồ vật của hắn.

Cái này đủ để chứng minh hắn vượt quá giới hạn.

Thư mẫu làm đã làm phu nhân hào môn mấy năm, nhưng trước đó bà ta bất quá cũng là người bình thường, căn bản không qua sự giáo dục của hào môn gì.

Thư mẫu cùng người nhà của bà ta quậy một trận, tràng diện kia có thể nói là hiện trường vở kịch gia đình luân lý.

Thư mẫu đem nữ nhân kia hung hăng giáo huấn một trận, còn xém chút lột sạch quần áo phủ lên bảng hiệu cho đi du lịch bên ngoài một vòng.

Về sau Thư mẫu biết căn hộ này là của Thư Hàng mua, càng không buông tha.

Chờ ầm ĩ này lắng xuống, Thư Hàng trực tiếp chuyển vào bệnh viện.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1372: Sát Thủ Tối Thượng (16)

Bệnh viện.

Thư Hàng bị Thư mẫu huyên náo đến không ngủ được một ngày an giấc.

Hôm nay thật vất vả lắm Thư mẫu mới không ở đây, hắn hơi thả lỏng chuẩn bị ngủ một giấc.

Nhưng chờ hắn tỉnh lại, phát hiện mình đã không ở bệnh viện.

Đỉnh đầu có hai ngọn đèn cũ nát, ánh sáng mờ nhạt chiếu sáng bốm phía.

Đây là một nhà máy hoang bị vứt bỏ.

Hắn bị trói trên ghế ở giữa.

Trong không khí có mùi vị khó ngửi.

"Ngô ngô ngô..."

Thư Hàng giãy dụa.

Dây thừng trói hắn càng giãy dụa càng chặt.

"Ngô ngô ngô..." Ai đem hắn trói tới nơi này? Thư Nhiên? Hay là vợ hắn?

Trong đầu Thư Hàng hiện lên các loại suy nghĩ.

Bất kể là ai, hiện tại quan trọng nhất chính là rời khỏi nơi này.

Mặt Thư Hàng đỏ lên, dây thừng chưa có nới ra ngược lại cái ghế ngã trên mặt đất, hắn cũng đổ xuống theo, miệng ăn đầy tro bụi.

Nhưng vào lúc này.

Thư Hàng nghe thấy được tiếng bước chân.

Hắn cọ nửa vòng trên mặt đất ngẩng đầu nhìn về phía phương hướng tiếng bước chân truyền đến.

Nam nhân tuấn lãng được người ta vây quanh đi tới.

"Ngô ngô ngô..."

Nam nhân đối đầu với ánh mắt sợ hãi của Thư Hàng, phân phó một tiếng: "Đỡ Thư tiên sinh lên."

Thư Hàng lần nữa ngồi vào trên ghế, hắn trừng mắt nhìn nam nhân trước mặt: "Ngô ngô ngô..."

Nam nhân có chút tới gần.

Băng dính trên miệng Thư Hàng bị kéo ra.

"Cậu là ai, vì sao trói tôi đến đây?"

Không có băng dính, Thư Hàng lập tức gào lên.

Hắn không biết người này.

"Thư tiên sinh đừng kích động, tôi tìm ông chỉ là có chút lời muốn nói cùng ông."

"Tôi không biết cậu." Thư Hàng rất đề phòng, nhịp tim đập mạnh không ngừng: "Cậu có chuyện muốn nói cùng tôi cần phải như vậy sao?"

Nam nhân: "Đây là vì phòng ngừa Thư tiên sinh không phối hợp. Thư tiên sinh không biết tôi, nhưng nhất định nhận biết Thái Viễn Bằng."

Thư Hàng giống như là bị ấn nút tạm dừng.

Thái Viễn Bằng... Tên bác sĩ kia.

Nam nhân đi dạo hai vòng, dường như đang suy nghĩ cái gì, lại dường như đang cho hắn thời gian suy nghĩ.

"Cậu..."

Thư Hàng khàn giọng kêu một tiếng.

Hắn nhìn nam nhân, sự bối rối lúc đầu bị bắt cóc dần dần tỉnh táo lại.

"Cậu là ai?"

Nam nhân cười nói: "Tôi không phải kẻ thù với Thư tiên sinh, ngược lại, tôi có thể giúp ông đạt được thứ ông muốn."

Hắn muốn gì?

Gia nghiệp của Thư gia?

Đây chính là thứ hắn vẫn muốn.

Thư Hàng theo bản năng nuốt nước miếng: "Thái Viễn Bằng... Là cậu giết?"

Nam nhân không có phủ nhận: "Thái Viễn Bằng tôi đã giúp ông giải quyết, chỉ cần ông không nói sẽ không ai biết chuyện ông làm với người thừa kế duy nhất của Thư gia, đây coi như là một phần lễ gặp mặt tôi tặng cho Thư tiên sinh."

Thật chính là hắn giết!

Trong đầu Thư Hàng quay đi quay lại trăm ngàn lần, cuối cùng cắn răng hỏi: "Cậu muốn tôi làm gì?"

"Thư tiên sinh là người biết chuyện, tôi cũng không quanh co lòng vòng cùng Thư tiên sinh, tôi đang tìm một vật."

Người bên cạnh nam nhân đem một tờ giấy tới trước mặt Thư Hàng.

"Thư tiên sinh có từng nhìn thấy vật này?"

Thư Hàng nhìn chằm chằm vật trên giấy, đó là một cái hộp bình thường.

Chỉ là bên ngoài có đồ án.

Từ hai hình tam giác đang ngược lại với nhau, trùng hợp thành Lục Mang Tinh.

Bên trong là một đóa hoa... Cũng có chút giống cỏ, giống như loại Tứ Diệp Thảo kia.

"Đây là... Cái gì?"

Nam nhân nói: "Tôi cần Thư Hàng tiên sinh giúp tôi tìm cái hộp này."

Thư Hàng: "Tôi cũng chưa từng thấy qua, làm sao tìm được?"

"Thứ này khẳng định ở Thư gia. Thư tiên sinh chỉ cần dùng tâm nhất định có thể tìm được."

Thư Hàng nghi hoặc: "Cậu biết ở Thư gia, vì sao không tự mình đi tìm?"

Nam nhân nói: "Thư tiên sinh hiểu rõ thân nhân của mình hơn không phải sao? Bọn họ đem vật này để ở đâu, tôi tin tưởng ông có thể hiểu nhiều hơn so với tôi, lại càng dễ tìm được."

Thân nhân của hắn?

Thư Hàng chấn kinh nhìn về phía nam nhân.

Ba mẹ Thư Nhiên cha mẹ, em trai em dâu của hắn sao?"

Trong chớp mắt, Thư Hàng không thể tin được nói: "Em trai tôi chết..."

Nam nhân giơ ngón trỏ lên.

Thư Hàng chỉ cảm thấy một cỗ khí lạnh từ lòng bàn chân vọt thẳng lên trán.

"Thư tiên sinh, thù lao tôi sẽ để Thư tiên sinh trở thành người thừa kế của Thư gia."

"Bất quá..."

"Nếu Thư tiên sinh không thể tìm được thứ tôi cần, như vậy chuyện Thái Viễn Bằng chết, khả năng sẽ cần Thư tiên sinh gánh chịu."

Cái này rõ ràng là uy hiếp.

Thư Hàng trầm mặc, người đàn ông này giết Thái Viễn Bằng khẳng định không lưu lại chứng cớ gì.

Nếu như hắn không đáp ứng thì liền phải chịu trách nhiệm cái chết của Thái Viễn Bằng.

Nam nhân tiếp tục nói: "A, đúng rồi, còn có con gái của ông."

"Cậu muốn làm gì với con gái tôi?"

Thư Hàng đại khái là thật sự yêu thương Thư Tuyết, nghe thấy lời này trực tiếp xù lông lên.

"Cậu muốn cái gì đều có thể, cậu không được động vào con gái của tôi, nó cái gì cũng không biết."

"Chớ khẩn trương, Thư tiểu thư hoạt bát đáng yêu, tôi rất thích, sẽ không tổn thương cô ấy."

"..."

-

Thư Hàng ngơ ngơ ngác ngác đi trên đường cái.

Hắn tìm tới điện thoại công cộng gọi cho Thư Tuyết, bên kia rất nhanh liền kết nối.

"Tuyết nhi, con đang ở đâu?"

"Trường học." Thư Tuyết ngữ khí có chút lạnh nhạt: "Ba, có chuyện gì sao?"

"Không có việc gì không có việc gì, con đừng đi học, về nhà trước."

"Ba, ba vẫn là nên xin lỗi mẹ đi, gần đây con sẽ không trở về."

"Tuyết nhi... Tuyết nhi??"

Trong điện thoại chỉ có thanh âm tút tút tút.

Nó không có việc gì, nhưng người kia nói nếu như hắn không phối hợp, Tuyết nhi cũng không nhất định sẽ không có việc gì...

Hộp...

Cái hộp kia hắn căn bản chưa thấy qua...

Muốn đi đâu tìm?

Ngay tại thời điểm Thư Hàng lơ ngơ, mấy chiếc xe cảnh sát không biết từ đâu đến gào thét chạy tới, người trên xe xuống vây quanh hắn.

"Thư Hàng tiên sinh, mời ông theo chúng tôi đi một chuyến."

Trong đầu Thư Hàng có một khắc trống rỗng.

"Vì... vì sao?"

"Ông dính tới một tội mưu sát." Cảnh sát nói: "Xin phối hợp cùng chúng tôi điều tra."

Dây thần kinh của Thư Hàng căng đứt.

Nam nhân kia không phải nói muốn hắn tìm cái hộp kia sao?

Vì sao cảnh sát lại tìm tới cửa nhanh như vậy?

Có thể là tinh thần liên tục căng cứng làm Thư Hàng không có cách nào tỉnh táo, hắn hét lớn một tiếng: "Tôi không có... Không phải tôi giết, không liên quan gì tới tôi."

Ánh mắt của cảnh sát nhìn hắn có chút biến hóa.

"Thư tiên sinh, xin phối hợp cùng chúng tôi điều tra."

Thư Hàng bị cưỡng ép mang lên xe cảnh sát.

Đến cục cảnh sát, Thư Hàng nhìn thấy Minh Thù ngồi bên trong, sắc mặt nhất thời tối sầm lại.

Không phải nam nhân kia.

Minh Thù nhìn Thư Hàng cười tủm tỉm chào hỏi, nhận lấy vỏ của mình.

Thư Hàng bị nhốt mới biết được, Minh Thù dùng máy ghi âm báo cảnh sát nói hắn muốn mưu hại cô.

Ghi âm là ngày ấy cô tìm đến hắn, bức cung hắn ghi lại.

Lúc ấy cô hỏi rất nhiều vấn đề, Thư Hàng cũng không nhớ rõ mình đã nói qua thứ gì.

Dù sao hắn chỉ biết chuyện mình làm cô đều biết hết rồi.

Thế nhưng lúc ấy cô ngoại trừ đánh hắn một trận cũng không làm gì đối với hắn...

Mấu chốt là cảnh sát tìm được trên người Thái Viễn Bằng một loại thuốc, cùng loại thuốc trước đó luật sư Giang lấy đi xét nghiệm giống nhau như đúc.

Nhưng cảnh sát kiểm tra bên trong phát hiện ra một thứ chưa từng thấy qua.

Cảnh sát tạm thời chỉ biết loại thuốc này có thể làm người ta xuất hiện ảo giác, cảnh sát hoài nghi là một chất độc mới.

Loại thuốc này cũng tìm được ở chỗ của Thư Hàng.

Trước đó thuốc của Thư Nhiên đều là hắn quản lý, có thể là quên ném đi.

Lần này Thư Hàng coi như giảo biện mình là bị ép buộc nói ra những lời kia, nhưng loại thuốc này cũng không có cách nào giải thích.

** Hôm nay ta bận nên hẹn các nàng mai nhé **

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1373: Sát Thủ Tối Thượng (17)

"Tiên sinh, Thư Hàng bị bắt."

Trong biệt thự có người đang báo cho nam nhân tin tức này.

Nam nhân khẽ ngẩng đầu, thần sắc không rõ: "Bị bắt?"

Người kia gật đầu: "Cảnh sát đem hắn mang đi, là Thư Nhiên báo cảnh sát..."

Bọn hắn bên này tốn sức để Thư Hàng giúp bọn hắn làm việc, kết quả nữ sinh kia liền báo cảnh sát bắt người đi.

Hắn cũng không biết nói cái gì...

Nam nhân trầm mặc hồi lâu.

Hắn đột nhiên đưa tay đánh rớt vật bên cạnh xuống.

Người kia giật mình, đầu rủ xuống đến thấp hơn.

Toàn bộ không gian lâm vào tràng cảnh quỷ dị.

Không biết qua bao lâu, thanh âm trầm thấp của nam nhân vang lên: "Bên kia xảy ra chuyện gì?"

Người kia tranh thủ trả lời: "Nội loạn, người tiếp nhận đơn của chúng ta tựa hồ là người đứng thứ nhất trong tổ chức Sát Thủ, bất quá tạm thời chưa hồi phục, tình huống không rõ."

Nam nhân ngữ khí lạnh lùng: "Vậy mau tìm người khác, mau chóng diệt trừ Thư Nhiên, tiếp nhận Thư gia, tìm được đồ vật!"

"Tiên sinh, ngài nói, Thư Nhiên sẽ không biết chứ?"

"Thái Viễn Bằng không phải đều không nói ra gì sao?" Ánh mắt nam nhân tĩnh mịch, nếu là hỏi ra rồi, hắn cũng không cần phiền toái như vậy.

"Tiên sinh... Thái Viễn Bằng phản bội ngài, hắn có lẽ có chỗ giấu diếm."

Nam nhân trầm mặc một hồi: "Muốn sống."

"... Vâng."

-

Minh Thù cùng luật sư Giang từ cục cảnh sát đi ra.

Minh Thù từ đâu lấy được ghi âm, luật sư Giang cũngkhông muốn hỏi tới.

Hắn chỉ là một luật sư.

Tồn tại lớn nhất là bảo hộ lợi ích của cố chủ!

Luật sư Giang không ngừng thôi miên mình mới dừng lại xúc động đuổi vị cố chủ nhỏ này đi.

Hắn quay đầu nhìn cục cảnh sát một chút.

Sai lầm sai lầm.

Dược vật hắn thăm dò được từ trong tay Thái Viễn Bằng tựa hồ có lai lịch lớn.

Thư Hàng cũng liên lụy trong đó, chỉ sợ không dễ dàng như

vậy.

Luật sư Giang có chút bận tâm: "Thư Nhiên tiểu thư, cô có cảm giác có điểm gì kỳ quái hay không, nếu không phải Thư Hàng giết Thái Viễn Bằng, vậy ai giết?"

Hắn cảm thấy cái này rất kỳ quái.

Thư Hàng muốn giết bác sĩ miễn cưỡng cũng hợp tình hợp lý.

"Làm sao tôi biết." Minh Thù cầm sữa bò, miệng nhỏ hút lấy: "Nói không chừng là kẻ thù trước kia thì sao, cái này là chuyện của cảnh sát, không có quan hệ gì với chúng ta, cũng đừng quan tâm loạn, cũng sẽ không ai phát đồ ăn vặt cho anh."

"..."

Nào có chuyện trùng hợp như vậy.

Luật sư Giang không tin, bất quá Minh Thù không quá để ý, mặc kệ hắn nói cái gì cô cũng đều có dáng vẻ không hứng thú lắm.

Hắn chỉ có thể ngậm miệng, quyết định âm thầm điều tra một chút.

Luật sư Giang đưa Minh Thù về biệt thự.

"Thư Nhiên tiểu thư, gần đây cô vẫn nên cẩn thận chút, không nên ra ngoài một mình."

Luật sư Giang nhịn không được căn dặn Minh Thù một phen.

Minh Thù gật đầu, biểu thị mình biết rồi, cô phất phất tay tiến vào biệt thự.

"Một lần nữa tìm người..."

Minh Thù đẩy cửa đi vào, thanh âm của Tuyên Ca đột nhiên ngừng lại.

"Tìm người nào?"

Dịch Kiều dịch chuyển khỏi bên cạnh Tuyên Ca: "Không phải cháu bất mãn màu sắc của căn phòng sao? Chú tìm người khác một lần nữa sơn lại."

"Hôm nay cháu đi đâu?" Dịch Kiều cấp tốc nói sang chuyện khác: "Hôm nay cháu không đến trường học?"

"Tôi đưa Thư Hàng tiến vào." Minh Thù ngữ khí tùy ý đến giống như hôm nay khí trời rất tốt.

Dịch Kiều vừa định gật đầu, lại bỗng nhiên dừng lại.

Vừa rồi Thư Nhiên tiểu thư nói cái gì?

Đưa Thư Hàng tiến vào?

Tiến vào đâu?

Minh Thù đi lên lầu, đi được một nửa liền dừng lại, ghé vào lan can nhìn xuống dưới: "Gia sư tiên sinh, hôm nay không học thêm sao?"

Tuyên Ca khẽ ngẩng đầu, đối đầu với con ngươi đầy ý cười của Minh Thù.

Cứ như vậy trong nháy mắt, Tuyên Ca cảm thấy trái tim trong lồng ngực hắn đập mạnh một cái.

Cái này không nên xuất hiện trên người hắn.

Dịch Kiều vừa lấy lại tinh thần, lập tức lên tiếng: "Tiểu thư cháu..."

Minh Thù lười giải thích, trực tiếp cắt đứt hắn: "Chú Dịch thúc

thúc, bữa tối đưa lên đi, tôi không xuống ăn."

Dù sao chẳng mấy chốc tin tức không cần cô nói cũng có thể biết.

Minh Thù từ từ biến mất trên bậc thang.

Dịch Kiều nhíu mày, nhìn về phía Tuyên Ca: "Cháu ấy đưa Thư Hàng đi đâu?"

Tuyên Ca đã khôi phục vẻ hững hờ thường ngày: "Không biết."

Tuyên Ca đi lên lầu, Dịch Kiều nói khẽ: "Phiền cậu."

"Giao dịch công bằng, tôi giúp ông bảo vệ cô ấy, ông giúp tôi nói mấy câu theo nhu cầu."

Sắc mặt Dịch Kiều ám trầm: "Cậu biết là ai muốn giết Thư Nhiên tiểu thư không?"

"Quy củ vẫn chưa từng thay đổi, ông hẳn là rõ ràng, chúng ta không biết người mua là ai."

Tuyên Ca lên lầu, hắn đi lặng yên không một tiếng động, giống như một u linh.

-

Trong phòng, Minh Thù nghiêng chân chơi điện thoại.

Tuyên Ca trở về phòng lấy sách học thêm, tiến vào liền thấy một mặt phóng khoáng của cô như thế.

Thật đúng là...

Tuyên Ca để sách, kéo cái ghế ngồi xuống, lơ đãng nói: "Hôm nay Thứ Sáu."

"Tôi biết a."

"Cô không đến trường học."

"Hừm, không cần cường điệu, tôi không đi cũng không sao."

"Cô thật không nhớ rõ rồi?"

Minh Thù để điện thoại xuống: "Gia sư tiên sinh, rốt cuộc anh muốn nói cái gì?" Kỳ quái.

Tuyên Ca rủ xuống mắt, mở sách: "Không có gì, bắt đầu lên lớp đi."

Tuyên Ca nói ví dụ, sau đó để Minh Thù làm.

Minh Thù mỗi lần đều làm được rất nhanh, giống như thời gian đang gấp, thế nhưng đa số đều là đáp án sai.

"Câu này trước đó mấy ngày tôi đã nói qua với cô, tại sao lại làm sai?"

Minh Thù tiến đến trước mặt hắn nhìn một chút: "Lần sau tôi sẽ không làm sai."

Tuyên Ca: "..."

Lần nào cô cũng nói như vậy!

Tuyên Ca lại giảng thêm một lần.

Minh Thù ngồi sát bên hắn, hơi thở của cô quá gần, Tuyên Ca nói xong một câu lại dừng vài giây.

"Hiểu không?"

"Ừ." Minh Thù gật đầu, cằm đụng vào cánh tay hắn.

Tuyên Ca giật mình thu tay lại: "Cô... Làm tiếp một lần."

Hắn đứng dậy đi đến bên cửa sổ.

Bây giờ thấy cô, Tuyên Ca đã cảm thấy có chút không đúng.

Chớ nói chi là cô trong lúc lơ đãng đụng vào.

Loại cảm giác này...

Gió mát ngoài cửa sổ thổi tan thân thể có chút khác thường của hắn.

Hắn hít sâu, trở về tiếp tục học thêm.

Minh Thù làm xong câu cuối cùng liền quăng bút ra, duỗi người một cái: "Thật đói nha."

Minh Thù nhìn nhìn thời gian, phát hiện thời gian vẫn còn sớm.

Cũng vừa vặn thời gian tan học thường ngày...

Tuyên Ca trầm mặc thu dọn đồ đạc, chuẩn bị ra ngoài.

Vạt áo có chút nhất khựng lại, hắn quay đầu nhìn lại.

Thiếu nữ kéo lấy hắn vạt áo, đang ngửa đầu nhìn hắn, ánh mắt mang theo ý cười ấm áp, nhịp tim của hắn nhịn không được lại mất đi quy luật.

"Có việc?"

"Tôi xem vết thương của anh một chút."

"Đã tốt."

"Tôi xem một chút." Minh Thù không quá yên tâm.

Tuyên Ca: "..."

Tuyên Ca vén áo lên một chút, chỉ lộ ra vị trí vết thương.

Một tay Minh Thù đặt bên hông hắn, một tay mở băng gạt trên vết thương của hắn ra.

Vết thương đã khép lại, đang ra da mới.

"Không cần đổi thuốc." Đầu ngón tay Minh Thù phất qua rìa vết thương.

Bàn tay ấm áp của cô đụng vào làn da, mang theo một trận cảm xúc hắn chưa hề cảm thụ qua.

Ánh mắt tản mạn từ trước đến nay của hắn lúc này hơi có chút ám trầm.

Thân thể đã từ lâu không có bất kỳ biến hóa nào giờ đây xuất hiện một chút khác biệt.

"Nhìn xong liền..."

Câu phía sau của Tuyên Ca giống như bị ngăn lại trong cổ họng.

Bàn tay tinh tế ấm áp bên hông đụng vào, phảng phất tại thời điểm này cướp đi hô hấp của hắn.

"... Thả tôi ra."

Hắn đem câu nói kia bổ sung xong, nhưng thanh âm nhẹ đến cơ hồ nghe không được.

*

Tên viết thư tình nào đó: Oa oa oa.... Ta chờ một đêm cũng không có ai đến.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1374: Sát Thủ Tối Thượng (18)

Thiếu nữ ngồi trên ghế, cánh môi cô rơi vào vết thương bên hông nam nhân, nhẹ nhàng hôn đến mấy lần.

Thiếu nữ dời bàn tay ôm lấy cổ nam nhân.

Nam nhân giống như như con rối, theo lực lượng của cô cúi người xuống.

Hô hấp giao hòa trong nháy mắt, Tuyên Ca giật mình thức tỉnh, khuôn mặt cô phóng đại trước mặt.

Cô đang làm cái gì?

Tuyên Ca tựa hồ quên thở, cứ như vậy sững sờ nhìn cô, mặc cho cô đối với mình muốn làm gì thì làm.

Thịch ——

Thịch thịch ——

Thịch thịch thịch ——

Liền xem như lần thứ nhất hắn hoàn thành nhiệm vụ thì tim cũng không đập kịch liệt như thế này.

Hắn hẳn là nên đẩy cô ra.

Đúng!

Đẩy cô ra!

Tuyên Ca đặt tay lên vai Minh Thù nhưng hắn không có cách nào dùng sức, lực lượng toàn thân lúc này giống như bị phong ấn lại.

Tuyên Ca chẳng biết đã thay đổi vị trí lúc nào, phía sau lưng dựa vào cái bàn.

Cánh môi Minh Thù dời khỏi cánh môi hắn, rơi vào khóe môi hắn, cái cằm, rồi di chuyển qua cổ.

Ranh năng có chút bén nhọn khẽ cắn chặt yết hầu hắn.

Tuyên Ca tê cả da đầu: "Thư Nhiên..."

Minh Thù cởi cúc áo sơ mi, hôn đến xương quai xanh của hắn.

Tuyên Ca có chút chật vật dùng tay chống đỡ cái bàn, có chút ngửa ra sau, hắn thở một hơi, trong lòng quyết định đẩy cô ra.

Lập tức lập tức.

Thế nhưng là hắn không có.

Thẳng đến chiếc cúc áo sơ mi cuối cùng bị mở ra, hắn cũng không có đẩy cô ra.

Cuối cùng Minh Thù hôn vào vết thương bên hông hắn.

Có lẽ là bởi vì vừa ra da non nên rất mẫn cảm, nụ hôn của cô nóng bỏng như là mang theo tia lửa.

Minh Thù ôm eo hắn, mặt dán vào ngực hắn: "Tôi còn tưởng rằng anh sẽ luôn bình tĩnh như vậy, xem ra cũng không phải nha."

Nhịp tim đang đập mạnh của Tuyên Ca bình phục lại: "... Cô có ý gì?"

Minh Thù ngửa đầu: "Tôi muốn nhìn một chút rốt cuộc anh có những cảm xúc khác hay không."

Tuyên Ca ghé mắt, trong chiếc gương bên cạnh, áo hắn nửa mở bị thiếu nữ ôm, trên lồng ngực có vết đỏ mập mờ.

Thần sắc chật vật trước nay chưa từng có.

Khí lực bị phong ấn lúc này phảng phất trở về trong cơ thể, hắn đẩy Minh Thù ra, cài lại quần áo.

"Thư Nhiên tiểu thư hài lòng chưa?"

Minh Thù dựa vào thành ghế: "Coi như hài lòng."

Tuyên Ca rủ mắt, thanh âm có vẻ khàn giọng trầm thấp: "Đó là vinh hạnh của tôi."

Hắn quay người rời đi.

Từ lúc mới bắt đầu chính là lỗi của hắn, hắn hẳn là nên đẩy cô ra ngay lập tức.

"Thầy."

Thanh âm thanh thuý của thiếu nữ vang lên.

Tay Tuyên Ca có chút dùng sức mở cửa phòng: "Còn có việc?"

"Lớp học yêu đương này, thầy có dạy không?"

Tuyên Ca có chút cứng ngắc quay đầu.

Nhịp tim đập đùng đùng giống như muốn nhảy ra từ trong thân thể hắn.

Cô...

Thiếu nữ chậm rĩa đứng dậy đi đến hắn trước mặt, chống một tay lên cửa: "Thầy?"

Tuyên Ca theo bản năng lui về sau, đem chính mình lách vào khe cửa: "Tôi.... Không dạy qua."

Minh Thù cười khẽ: "Tôi cũng chưa có học qua."

Lý trí nói cho hắn biết cái này không đúng, hắn cùng cô căn bản không phải người của một thế giới.

Thế nhưng khi Minh Thù hôn hắn lần nữa, hắn cũng không thể đẩy cô ra.

Hắn không đẩy cô ra được.

Tuyên Ca buông thõng tay, hơi khẽ nâng lên, chần chờ hồi lâu cuối cùng vẫn rũ xuống.

Cốc cốc ——

"Tiểu thư, tôi mang bữa tối cho cô."

Động tác của Minh Thù dừng lại, cánh môi dán lên hắn cũng không có dịch chuyển khỏi, trực tiếp lên tiếng.

"Để bên ngoài đi, lát nữa tôi lấy vào."

Người hầu đáp một tiếng.

Bên ngoài thỉnh thoảng có âm thanh vang lên, Minh Thù phối hợp thanh âm kia rồi hôn hắn.

Cách một cánh cửa, mặc dù không nhìn thấy nhưng Tuyên Ca vẫn cảm thấy không được tự nhiên.

Mãi đến khi thanh âm bên ngoài biến mất, sau khi đám người hầu rời đi, thân thể căng cứng của Tuyên Ca mới có chút buông lỏng.

Lúc giết người, hắn cũng không có khẩn trương như vậy.

Minh Thù buông hắn ra, cười mà như không cười nhìn hắn: "Thầy cũng rất dễ bị gạt, Sát Thủ như các người đều dễ lừa gạt như vậy sao?"

Tuyên Ca nhíu mày, không rõ câu nói này là có ý gì.

"Vừa rồi tôi lừa anh." Minh Thù bắt đầu tìm đường chết: "Bất quá là muốn nhìn một chút anh có dễ lừa gạt hay không."

Tuyên Ca liếc nhìn cô một cái, rất nhạt rất nhẹ.

Sau đó...

Kéo cửa đi ra.

Minh Thù: "..."

Không có xù lông?

Ta phi!!

Hắn lui đến hành lang, gằn từng chữ một: "Tôi tưởng thật, tô sẽ dạy em thật tốt, Thư Nhiên tiểu thư."

Bốn chữ dạy em thật tốt được nhấn đến khá nặng.

"Nếu để tôi phát hiện em cùng nam nhân khác lui tới, tôi sẽ dùng biện pháp của tôi giải quyết."

Minh Thù: "..."

Cái này cùng người vừa rồi có chút không hợp a!!

Cuối cùng kia là uy hiếp sao?

Tiểu yêu tinh cũng dám uy hiếp trẫm!

Minh Thù nhìn Tuyên Ca rời đi, cuối cùng cảm thấy nên ăn no bụng rồi nói tiếp.

Ban đêm Minh Thù tìm đồ ăn vặt trong cặp sách, phát hiện bức thư tình bị cô lãng quên kia, lúc này mới phản ứng được chuyện tiểu yêu tinh cường điệu trước đó.

Cô cũng không nhớ rõ mình bỏ bức thư này vào cặp lúc nào.

Đoán chừng là thời điểm bỏ đồ ăn vặt vào bị lẫn lộn...

-

Cuối tuần.

Minh Thù ngủ đến hơn mười giờ mới chóng mặt xuống lầu, cô ăn điểm tâm xong lại từ từ lên lầu chuẩn bị ngủ tiếp.

Tuyên Ca đang đứng trên bậc thang ngăn cô lại.

"Làm... Cái gì?"

Tuyên Ca cùng trước đó tựa hồ không có gì khác biệt, đầu ngón tay kẹp lấy một bức thư màu đen, hững hờ đưa qua.

Minh Thù: "..."

Cái này là cái gì?

Thư khiêu chiến?

Giấy thông báo tử vong?

Trẫm chẳng phải chỉ chọc giận ngươi một chút sao?

Tuyên Ca thấy Minh Thù không nhận, trực tiếp cầm tay cô đặt vào, sau đó vượt qua cô đi xuống lầu.

Minh Thù: "???"

Bức thư màu đen rất lạnh lẽo, Minh Thù quay đầu nhìn bậc thang, ngờ vực mở thư ra.

Giấy viết thư cũng là màu đen.

Chữ viết màu trắng.

Kiểu chữ giống như máy in ra, từng chữ đẹp đến để cho người ta muốn cất giữ.

Minh Thù cẩn thận đọc hai lần.

Xác định đây là một bức thư tình... Hả? Thư tình?

Tiểu yêu tinh viết cho cô.

Bất quá tại sao lại chọn màu đen?

Nào có thư tình dùng màu đen!!

Bệnh tâm thần a!!

Minh Thù cầm thư trở về phòng tiện tay ném lên giường, một lát sau lại đem thư cất kỹ.

Cuối tuần cũng cần học thêm, Tuyên Ca cầm mấy đề bài tới.

Minh Thù quan sát hắn một hồi, phát hiện tên sát thủ đại nhân này thần sắc không có nửa phần biến hóa, giống như người lúc trước đưa thư tình cho cô là người khác.

"Kiểm tra một chút, xem gần đây em học được như thế nào."

Đem bài thi phóng tới trước mặt Minh Thù, hắn lười nhác ngồi xuống ghế.

Minh Thù nhìn thấy bài thi liền đau đầu, muốn viết thật nhiều chữ...

"Không làm có được hay không?" Minh Thù cùng Tuyên Ca thương lượng: "Hôm nay cuối tuần a, tôi không muốn bị học tập nô dịch."

Trẫm muốn sủng hạnh đồ ăn vặt.

"Tôi muốn chịu trách nhiệm với em." Tuyên Ca nói: "Làm nhanh lên."

Minh Thù: "..."

Trẫm không cần ngươi chịu trách nhiệm!

Xin rời khỏi đây!

Quyết đấu đi!

Minh Thù ngắm hắn hai lần, cầm bút đứng dậy.

Tuyên Ca nhìn cô, cô kéo tay hắn ra ngồi vào trong ngực hắn.

Tuyên Ca: "..."

Minh Thù đem bài thi kéo qua, đau đầu bắt đầu loại bỏ câu trả lời chính xác.

*

Bạn trai ôm làm bài tập, ngọt không ngọt không! Làm bài tập cũng có mùi vị yêu đương~

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1375: Sát Thủ Tối Thượng (19)

Tuyên Ca không quá thích ứng dạng tiếp xúc như vậy, phảng phất tay chân cũng không biết để vào đâu.

Hắn thật sự cảm thấy làm nhiệm vụ tương đối buông lỏng hơn.

Minh Thù viết xong một tờ, lùi ra sau dựa vào: "Thầy."

Trước đó cô chưa từng gọi hắn là thầy.

Hoặc là gọi thẳng tên.

Hoặc là kỳ quái gọi hắn gia sư tiên sinh.

Đột nhiên mềm mềm gọi hắn là thầy...

Tuyên Ca bị làm cho toàn thân không được tự nhiên, trong lòng lại ngứa ngáy giống như có con mèo nhỏ đang cào.

"... Ừ."

"Anh rất khẩn trương sao?" Minh Thù quay đầu, mỉm cười nhìn hắn.

"Không có." Tuyên Ca nghiêng đầu, hắn khẩn trương cái gì, hắn mới không khẩn trương.

Minh Thù dùng bút chống cằm: "Vậy anh hôn tôi một cái."

Tuyên Ca: "..."

Tuyên Ca xém chút bị sặc nước bọt chết.

Cô có chút tự trọng nào của nữ nhân hay không!

Tuyên Ca đưa tay gõ bàn một cái nói: "Làm bài."

Minh Thù cười một tiếng, cúi đầu tiếp tục làm bài: "Anh ngồi gần một chút, tôi viết không được."

Tuyên Ca: "..." Vậy ngươi xuống dưới a!

Tuyên Ca hạ ghế uống, nhẹ nhàng ôm cô miễn cho cô té xuống.

Hắn nhìn tay đặt ngang bên hông thiếu nữ một chút, như giật điện thu về.

Eo cô thật mảnh...

Giống như dùng sức một chút liền bẻ gãy...

Tuyên Ca ngồi im chờ Minh Thù làm xong.

Cầm được bài thi, hắn thở phào: "Em đi xuống trước."

"Tôi cũng sẽ không ảnh hưởng đến anh."

"..."

Ngươi ngồi trong ngực ta, chính là ảnh hưởng ta!

Tay Tuyên Ca nắm bài thi có chút dùng sức, đem lực chú ý tập trung trên bài thi.

Cùng trước đó không khăc biệt lắm, tựa hồ không có tiến bộ gì.

Cô còn bảo trì đến rất tốt...

Tuyên Ca đem bài thi phóng trên mặt bàn, cầm bút bắt đầu giảng: "Đề này hôm qua em mới làm qua, em không nhớ cách giải?"

Minh Thù rất là có lý chẳng sợ: "Anh nói lại một lần."

Tuyên Ca nghẹn họng, bởi vì ôm cô nên chỉ có thể vòng qua người cô, cầm lấy giấy nháp một bên viết một bên giảng.

Chờ Tuyên Ca kịp phản ứng tư thế của bọn họ có chút mập mờ, muốn buông ra nhưng lại cảm thấy đột nhiên buông ra có chút không được lắm.

Cuối cùng khẽ cắn môi, cứ như vậy nói tiếp.

-

Về sau mỗi ngày Minh Thù đều nhận được một bức thư tình màu đen.

Loại thư này nhìn thoáng qua thật sự rất giống thư thông báo tử vong.

Sở thích của tiểu yêu tinh thật là không thể chấp nhận bừa.

Mà Minh Thù cũng phát hiện, về sau khi học bổ túc, Tuyên Ca đều tận lực cách xa cô...

Mặc dù cuối cùng không hiệu quả gì.

Phản kháng vô hiệu, Tuyên Ca khả năng từ bỏ trị liệu, từ bị động đến bây giờ sẽ chủ động ôm cô.

Tiến bộ vẫn là rất lớn.

Minh Thù tan học trở về, còn chưa tiến vào biệt thự liền nghe thấy tiếng ồn ào bên trong.

Tuyên Ca xuống xe trước, đứng bất động trong chốc lát sau đó mới kéo cửa xe để Minh Thù xuống.

"Thư Nhiên, mày có tính người hay không!"

Người trong biệt thự nhìn thấy cô lập tức xông lại.

Thư mẫu xông lên trước, tựa hồ muốn động thủ với Minh Thù nhưng bị vệ sĩ ngăn trở.

Giãy dụa bất thành, bà ta bắt đầu chửi rủa: "Thư Hàng là bác cả của mày, sao mày có thể đưa hắn vào tù, mày là bạch nhãn lang, sao chổi..."

Tuyên Ca đứng bên cạnh Minh Thù: "Đi vào trước?"

Minh Thù lấy ra một túi đồ ăn vặt: "Để bà ta mắng."

"Thư Nhiên mày là tiểu tiện nhân, chúng ta chiếu cố mày nhiều năm như vậy, còn không bằng nuôi một con chó, mày # $%@ #$ %..."

Phía sau càng ngày càng khó nghe, Tuyên Ca cau mày lại.

Hắn nhìn thiếu nữ bên cạnh, răng rắc răng rắc ăn đồ ăn vặt, giống như người bị chửi không phải cô.

Thư mẫu bên kia mắng nửa ngày, phát hiện Minh Thù không có động tĩnh, thậm chí là còn ăn được đồ ăn vặt, đáy lòng dâng lên mấy phần cổ quái.

Nhưng càng nhiều hơn chính là tức giận.

"Mắng xong rồi?" Minh Thù đem đồ ăn vặt bỏ vào trong tay Tuyên Ca, phủi tay: "Đến, để tôi giảng đạo lý cho bà."

Thư mẫu theo bản năng lui về sau một bước.

Minh Thù để vệ sĩ bắt lấy bà ta.

Thư mẫu lập tức kêu to lên: "Thư Nhiên tao là trưởng bối của mày, mày dám bất kính với tao sẽ bị thiên lôi đánh xuống!"

"Vậy tôi liền hảo hảo tạ ơn trưởng bối trước kia đối với tôi đặc thù chiếu cố, còn thiên lôi đánh xuống... Yên tâm, khả năng người bị đánh không phải tôi."

Minh Thù nở nụ cười xinh đẹp.

Thư mẫu: "..."

Minh Thù đánh Thư mẫu một trận, sau đó để vệ sĩ ném ra.

Cô đứng bên trong phân phó: "Lần sau người này lại đến cứ trực tiếp đánh."

Thư mẫu: "..."

Tuyên Ca: "..."

Tiểu nha đầu này hình như có chút bạo lực.

Thư Hàng bị bắt, Thư mẫu tựa như mất đi chỗ dựa, không biết nên làm sao bây giờ mới muốn đến tìm Minh Thù.

Nhưng muốn cứu Thư Hàng ra gần như không có khả năng, bởi vì cảnh sát tra ra cái chết của Thái Viễn Bằng cùng Thư Hàng có quan hệ.

Thư Hàng không thừa nhận, nhưng chứng cứ vô cùng xác thực.

Nếu như Thư Hàng không bị bắt, có lẽ cảnh sát sẽ bỏ qua chứng cứ kia, nhưng xấu chính là ở chỗ hắn bị bắt.

Thư mẫu tìm các loại quan hệ, nện tiền vào không ít cuối cùng dũng không có hy vọng.

-

Ban đêm.

Biệt thự một màu đen kịt.

Một bóng người leo vào bên ngoài biệt thự, cẩn thận đẩy cửa sổ tầng 2 không bị đóng ra.

Hắn xoay người đi vào.

Duy trì tư thế nhảy vào, nghe vài giây động tĩnh, xác định sau khi an toàn mới cẩn thận bắt đầu di chuyển.

Hắn mở cửa, đèn đêm trong hành lang tản ra ánh sáng vàng nhạt từ bên ngoài rọi vào.

Vài giây sau, người kia lách mình ra ngoài, nhanh chóng quan sát bốn phía tìm tới bậc thang.

Hắn chuẩn xác tìm tới phòng Minh Thù, nắm chặt tay cầm cửa nhẹ nhàng vặn.

Két ——

Cửa phòng tuỳ tiện bị đẩy ra, người kia lặng yên không tiếng động đi vào phòng.

Dưới ánh sáng yếu ớt tựa hồ có thể thấy một người đang nằm trên giường.

Hắn đi đến bên giường, một mạch vén chăn lên, năm ngón tay bóp xuống dưới.

Gối bông mềm mại.

Không có ai!!

Ba ——

Đèn trong phòng đồng thời sáng lên.

Người kia giật mình trong lòng nhìn về phía cửa.

Minh Thù tựa vào cửa, cười tủm tỉm nói: "X tiên sinh, hơn nửa đêm xông vào khuê phòng của nữ nhi, anh muốn làm gì đây?"

Trong tay Bạch Hạo còn bóp một cái gối đầu, nội tâm có vô số đầu tào mẹ nó đang chạy như điên.

Mẹ!

X tiên sinh là thứ quỷ gì!

X tiên sinh... Thân hình Bạch Hạo khẽ động, chạy về phía Minh Thù.

Minh Thù từ phía sau lấy ra một cây súng.

Thân hình Bạch Hạo lập tức cứng đờ.

Lần trước bị vũ nhục lớn như vậy, Bạch Hạo là muốn trực tiếp giết Minh Thù.

Bất quá đối phương có súng...

Hai người giằng co không xong, ánh mắt Bạch Hạo quét qua bên cạnh, thân hình hắn đột nhiên trùn xuống, lăn khỏi chỗ đến bên cửa sổ kéo màn cửa ra.

Đạn lướt qua hắn bắn vào trong tường.

Móa!

Bạch Hạo kéo màn cửa một cái, tung ra bao Minh Thù lại.

Hắn lần nữa tiến lên.

Mắt thấy sắp bắt được Minh Thù lại bị thứ gì đó đánh tới, Bạch Hạo bị ép tránh về phía bên cạnh.

Hắn còn chưa thấy rõ người công kích mình là ai, đối phương đã đến trước mặt, một chưởng ác liệt đập vào người hắn.

Thời điểm ra tay, Bạch Hạo liền biết đối phương là ai.

Hắn biết Tuyên Ca ở đây, cho nên mới muốn tốc chiến tốc thắng đem người "Trộm" ra ngoài trước.

Tuyên Ca bắt lấy cánh tay Bạch Hạo, Bạch Hạo dùng chân quét qua Tuyên Ca, hai người đột nhiên giằng co xuống.

Bạch Hạo cười lạnh trào phúng: "Tôi vậy mà không biết Sát Thủ cũng học được cách bảo vệ người khác, cậu là muốn đổi nghề làm vệ sĩ sao?"

Tuyên Ca không lên tiếng, sau đó xoay người dựa thế thoát khỏi sự khống chế của Bạch Hạo vây quanh phía sau hắn.

Bạch Hạo phản ứng nhanh chóng, ánh sáng sắc bén từ đầu ngón tay hắn hiện lên đâm thẳng về phía Tuyên Ca.

Hai người cứ trong phòng ngươi tới ta đi.

Bạch Hạo hiển nhiên thích chơi lừa gạt, không cẩn thận liền sẽ bị hắn tính toán.

Tuyên Ca muốn đề phòng hắn, còn muốn phòng ngừa hắn lách qua mình tập kích Minh Thù phía sau, không khỏi có chút bó tay bó chân.

🤯🤯🤯Hẹn các nàng tối mai a!!!🤯🤯🤯

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1376: Sát Thủ Tối Thượng (20)

Ầm!

Bạch Hạo đụng vào tủ quần áo trong phòng, cửa tủ không chịu nổi liền chia năm xẻ bảy.

Bạch Hạo ngay lập tức muốn đứng lên, kết quả còn chưa kịp đứng liền bị một cước của Minh Thù đạp xuống.

Chỉ một cước...

Bạch Hạo có chút hoài nghi nhân sinh, khí lực của cô lớn như vậy sao?

Thế nhưng lồng ngực đau đớn nhắc nhở hắn khí lực của nữ nhân này chính là lớn như vậy.

Chuyện lần trước trải qua phảng phất như ác mộng không ngừng diễn đi diễn lại trong đầu hắn.

Lúc này hắn chính là có loại cảm giác đó.

Nỗi sợ hãi không biết từ nơi nào dâng lên...

Minh Thù liên tiếp đạp hai cước, xác định người này không còn khí lực phản kháng mới thuần thục trói lại.

Bạch Hạo: "..."

Khuất nhục!

Hai lần đều thua trong tay một nữ nhân!

Đây là khuất nhục!

"Vết thương của anh lành rất nhanh nha." Minh Thù giống như thổ phỉ giẫm lên cái ghế.

Mà Bạch Hạo tựa như một "Nam nhân nhà lành" sắp bị đùa giỡn.

Bạch Hạo: "..."

"Bây giờ cậu còn cần dựa vào nữ nhân?" Bạch Hạo không để ý tới Minh Thù, ngược lại đi khiêu khích Tuyên Ca.

Tuyên Ca dựa vào cạnh bàn: "Người tôi bảo vệ tương đối lợi hại."

Bạch Hạo: "..."

Thân là Sát Thủ lại đi bảo vệ người nó, ngươi mẹ nó có mất thể diện hay không!!

Mặt của tổ chức đều bị ngươi làm cho mất hết!

Hai người im ắng đối mặt, thần sắc của Tuyên Ca thản nhiên, Bạch Hạo... Minh Thù cũng không biết hắn có biểu tình gì, bất quá nhìn phản ứng thân thể của hắn hẳn là là tức giận.

Minh Thù kéo cái ghế ra phía sau, đặt mông ngồi xuống: "Nói! Ai bảo anh tới giết tôi?"

Bạch Hạo quay đầu, liên tục cười lạnh: "Sao cô biết tôi là tới giết cô."

"Không phải tới giết tôi, chẳng lẽ là hơn nửa đêm đến trộm đồ ăn vặt của tôi?" Vậy càng không thể tha thứ!

Bạch Hạo giật giật khoé miệng một cái, đồ ăn vặt là cái gì, ai mà thèm đồ ăn vặt của ngươi.

"Tôi liền không thể đến đây vì hắn?"

Minh Thù cổ quái dò xét hắn bằng hai mắt, đột nhiên nói: "Anh thích hắn?"

Phốc ——

Bạch Hạo xém chút bị sặc nước bọt mà chết.

Hắn làm sao lại thích tên đó."

"Tôi cùng hắn vốn là có ân oán, tìm hắn có gì không đúng sao?"

"Phòng của hắn cùng phòng tôi cách một tầng."

Bạch Hạo có chút nghẹn: "... Đi nhầm."

Minh Thù hoài nghi: "Tố chất này của anh không được a, nghề này của các anh đều không cần khảo chứng sao?"

Sát Thủ của thế giới này không được.

"..."

"Anh rõ ràng chính là hướng đến tôi, còn dám gạt tôi." Minh Thù đột nhiên đứng đắn mấy phần: "Ai bảo anh tới giết tôi?"

"Lần trước cô làm nhục tôi, tôi đương nhiên muốn báo thù."

Tuyên Ca nhíu mày, lần trước?

Lần trước nào?"

Bạch Hạo tiếp tục nói: "Nhận nhiệm vụ chỉ là thuận tiện, có tiền, còn có thể báo thù, vì cái gì không làm?"

Minh Thù: "..."

Trẫm cũng không có động thủ, sao ngươi có thể vu khống?

Không đi theo kịch bản a!

Minh Thù trấn định hỏi: "Ai lại nhớ thương tôi như thế?"

Bạch Hạo tiếp tục cười lạnh: "Tôi không biết." Lúc đầu hắn cũng không biết là ai.

Tuyên Ca giải thích một câu: "Hắn quả thực không biết."

Người như bọn họ nhận nhiệm vụ đều thông qua một đường dây.

Hai bên không chạm mặt, giao dịch tại phe thứ ba.

Tiền cũng nhận tại phe thứ ba... Cũng như một người môi giới nào đó.

Hoàn thành nhiệm vụ liền báo cáo lên, sau khi đối phương xác định liền có thể nhận được tiền.

Khoản giao dịch này coi như hoàn thành.

Minh Thù nắm lấy đồ ăn vặt trầm tư.

Cái chết cổ quái của Thái Viễn Bằng, hiện tại còn mua sát thủ giết người...

Thư Hàng cũng đã vào tù, dù thế nào cũng sẽ không phải Thư mẫu cùng Thư Tuyết a?

Thư Tuyết tìm tên côn đồ bắt cóc cô, rất hợp lý.

Tìm một Sát Thủ đường đường chính chính giết cô cũng có chút siêu cường rồi.

"Hắn làm sao bây giờ?" Tuyên Ca hỏi Minh Thù.

"Chờ tôi đánh một trận rồi đưa cho anh."

Tuyên Ca: "..." Tại sao muốn đánh một trận?

Còn có thể vì sao a, đương nhiên là vì làm hao mòn khí số của hắn rồi.

Không thì làm sao thu hồi hắn a!

Những đứa nhỏ tinh nghịch này chỉ biết gây phiền toái cho trẫm.

-

Bạch Hạo bị Tuyên Ca mang đi.

Hắn ném người ở ghế phụ, bởi vì bị Minh Thù đánh không nhẹ nên lúc này Bạch Hạo cũng không còn khí lực chạy trốn.

"Cậu muốn làm gì tôi?"

Bóng đêm ngoài của sổ không ngừng lướt qua, thỉnh thoáng có chút sáng nhưng cũng rất nhanh liền biết mất.

"Vừa rồi cô ấy nói lần trước, lần trước nào?"

Bạch Hạo sờ mũi cười lạnh: "Cô ta vì cậu xém chút giết tôi, cậu không biết sao? Cậu là một sát thủ lại trầm mê nữ nhân..."

Xoẹt xẹt ——

Lốp xe ma sát lên mặt đất phát ra âm thanh làm người ta rợn người.

Xe dừng trên đường cái không người.

Bốn phía yên tĩnh không tiếng nói.

"Cậu nói cái gì?"

Bạch Hạo xém chút bị quăng đến kính chắn gió, đầu bị đâm đến đau nhức, trong nháy mắt hiện lên một đống ngôi sao chạy vòng vòng.

Hắn rống: "Cậu có bệnh sao!"

Tuyên Ca nắm lấy cổ áo Bạch Hạo, thanh âm trầm thấp: "Cậu mới vừa nói cái gì?"

Chất lượng của cổ áo quá tốt, siết đến Bạch Hạo có chút thở không nỗi.

Hắn cắn răng tức giận nói: "Tôi nói cô ta xém chút giết tôi!"

"Lúc nào?"

"Tôi dựa vào cái gì..." Nói cho cậu!

Bạch Hạo hô hấp khó khăn, sắc mặt đỏ bừng lên, tử thần trước mắt làm hắn nhanh chóng mở miệng: "Thời điểm lần trước lúc chúng ta giao thủ."

Lần trước cô rời khỏi biệt thự là đuổi theo hắn?

Tuyên Ca nới lỏng một chút lực đạo.

Bạch Hạo thừa cơ thở dốc? lại mắng một tiếng: "Nữ nhân kia quả thực là kẻ điên..."

Ầm!

Đầu Bạch Hạo đụng vào cửa sổ xe, hai mắt lật một cái hôn mê bất tỉnh, thân thể mềm nhũn ngã xuống ghế.

Tuyên Ca mặt không đổi sắc thu tay lại.

Bạch Hạo tuỳ ý tuột xuống, chật vật co quắp trong ghế phụ chật hẹp.

Tuyên Ca đem người đưa đến chỗ ở của Vệ Nhất cùng Tô Khấp.

"Lão Đại, gần đây anh đang làm gì chứ?" Tô Khấp đã sớm hồi phục vết thương, bởi vì không có chỉ thị của Tuyên Ca nên bọn hắn cũng không dám đi loạn.

Tuyên Ca đem Bạch Hạo đang ngất thả xuống.

"Bạch Hạo!"

Tô Khấp nhìn thấy người liền tức giận, Vệ Nhất tay mắt lanh lẹ vội vàng giữ chặt hắn.

"Đều là tên tiểu nhân này ở phía sau tính toán chúng ta, lão Đại, để cho tôi chơi chết hắn." Tô Khấp đấm đá trong không khí.

"Cậu đừng làm rộn." Vệ Nhất kéo hắn ra một chút.

Tô Khấp có chút không cam tâm.

Có thể là nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của Tuyên Ca nên hắn hơi thu liễm mấy phần.

Vệ Nhất hỏi: "Lão Đại, Bạch Hạo làm sao bây giờ?"

Tuyên Ca lặng im vài giây: "Nhốt lại trước."

Tuyên Ca cũng không ở lại quá lâu, để Bạch Hạo ở lại sau fó bàn giao vài câu rồi lái xe rời đi.

"Vệ Nhất, cậu nói gần đây lão Đại đang làm gì?" Thần thần bí bí.

Vệ Nhất kéo Bạch Hạo vào phòng." Làm sao tôi biết."

Việc Lão Đại làm từ trước đến nay sẽ không cùng bọn hắn trao đổi.

Theo lý thuyết, người như bọn họ đều là độc lai độc vãng.

Nhưng hắn cùng Tô Khấp là một tay lão Đại bồi dưỡng.

Lão Đại có chuyện, làm sao bọn hắn có thể khoanh tay đứng nhìn.

Tô Khấp đuổi theo giúp một tay, giơ chân Bạch Hạo chân lên: "Chẳng lẽ chúng ta vẫn trốn ở chỗ này?"

Vệ Nhất nói: "Lão Đại đã để chúng ta ở chỗ này chờ, thì cứ ở chỗ này chờ."

Tô Khấp nói thầm một tiếng.

"Cậu nói cái gì?"

"Không có gì." Tô Khấp vội vàng nói.

"Tô Khấp, lão Đại không cho phép cậu làm loạn, tốt nhất cậu nên an phận một chút cho tôi."

"Biết rồi biết rồi."

Vệ Nhất không quá yên tâm, âm thầm hạ quyết tâm muốn theo dõi Tô Khấp một chút.

Ánh mắt Tô Khấp rơi vào trên người Bạch Hạo.

Hắn không ra ngoài làm loạn...

Tên phản đồ này cũng có thể thu thập a?

Bọn hắn bị đuổi giết có hơn phân nửa công lao của Bạch Hạo.

Hiện đã rơi vào trong tay hắn, thù này dù sao cũng phải báo!!

***Mặc niệm 1 phút cho Bạch Hạo □□ ***

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1377: Sát Thủ Tối Thượng (21)

Tuyên Ca trở lại biệt thự, hắn đứng trước cửa phòng Minh Thù, nửa ngày mới đưa tay gõ cửa một cái.

Minh Thù còn chưa ngủ, tới mở cửa: "Làm xong rồi?"

"Ừ."

"Anh không giết hắn chứ?"

"Không có."

"Vậy là tốt rồi." Giết chết rồi, vậy rất phiền toái.

Không khí đột nhiên an tĩnh lại.

Minh Thù thấy Tuyên Ca không nói lời nào, cũng không đi, chỉ có thể hỏi hắn: "Còn có việc?"

"... Không có việc gì." Tuyên Ca lui ra phía sau một bước: "Sáng mai nói sau."

"Ngủ ngon." Minh Thù thuận thế đóng cửa.

Ngay tại thời điểm cửa phòng muốn khép lại, một cỗ lực lượng chống đỡ cửa lại.

Minh Thù kéo cửa ra nhìn người bên ngoài.

Còn có việc?

Người sau đẩy cửa ra, nắm lấy cằm Minh Thù, sau đó rơi xuống một nụ hôn nhu hòa: "Ngủ ngon."

Sau đó hắn cấp tốc buông Minh Thù ra rồi đi xuống lầu.

Minh Thù đưa tay sờ môi dưới, khóe miệng chậm rãi giương lên nụ cười.

-

Sáng sớm hôm sau Minh Thù mở cửa liền thấy Tuyên Ca chờ ở bên ngoài.

Thiếu nữ còn buồn ngủ, đồ ngủ trên người lộn xộn, xương quai xanh như ẩn như hiện, khuôn mặt lộ ra màu hồng nhàn nhạt vô cùng đáng yêu.

Ánh mắt Tuyên Ca có chút trầm xuống.

Mỗi ngày một bức thư tình bỏ vào trong ngực thiếu nữ, ấn lấy đầu cô xoa nhẹ một chút, quay người đem bữa sáng vao

Minh Thù theo hắn đi vào: "Sao anh dậy sớm như vậy? Nhớ tôi đến không ngủ được?"

"Đúng vậy."

"..."

Minh Thù trầm mặc xem hết bức thư tình hôm nay.

Tuyên Ca múc cháo ra, cẩn thận lau thìa.

Minh Thù đem thư tình phóng tới bên cạnh, ngồi xuống ăn bữa sáng.

"Chuyện tối hôm qua em có suy nghĩ gì không?"

Hôm qua quá muộn, cộng thêm... Hắn không có tâm tình cùng cô thảo luận chuyện này.

"Không nghĩ gì, tôi không biết là ai muốn giết tôi, nếu để tôi biết được..."

Cô nhìn về phía Tuyên Ca cười nhạt.

Nếu để trẫm biết, không đánh cho cha hắn không nhận ra trẫm sẽ ăn nhiều hơn hai bát cơm!

Tuyên Ca trầm mặc, mãi đến lúc cô ăn điểm tâm xong mới lên tiếng: "Trước đó tôi nhận được một nhiệm vụ có liên quan đến em... Bất quá bởi vì chú Dịch ở đây, tôi cùng hắn làm giao dịch, đáp ứng hắn bảo vệ em."

"Các người nhận nhiệm vụ có thể tùy tiện bội ước?"

"..." Đây là trọng điểm sao?

Tuyên Ca yên tĩnh mấy giây, môi mỏng phun ra hai chữ: "Không thể."

Muốn huỷ đơn cũng cần đánh đổi một số thứ, có thể là tiền tài, cũng có thể là là cái khác.

Bất quá những việc này hắn không cần thiết nói cho cô biết.

Dù sao lúc ấy, hắn cũng không phải là vì cô.

"Cho nên trước kia anh là tới giết tôi?" Minh Thù trở lại vấn đề chính.

"..." Cô vẫn là chú ý vấn đề vừa nãy đi.

"Ừ." Sự thật chính là sự thật, hắn không có cách nào phản bác.

"Không nghĩ tới anh sẽ thích tôi!" Minh Thù đột nhiên cười tủm tỉm: "Hối hận không, nhiệm vụ này thế nhưng sẽ thua lỗ."

"Không hối hận."

Hắn không hối hận.

Gặp được cô.

Thích cô.

Đều không hối hận.

Tuyên Ca mím môi: "... Em không tức giận sao?"

"Tại sao phải tức giận?" Thiếu nữ hơi quay đầu, mang theo ba phần ý cười giống như nghi hoặc.

"Tôi là tới..."

Giết em.

"Trước đây anh cũng không biết tôi, tôi không có cố tình gây sự như vậy." Trẫm là người có đạo lý.

Tuyên Ca: "..."

Ngược lại hi vọng cô cố tình gây sự một chút.

Thế mới phù hợp với logic của người bình thường...

Tuyên Ca hít sâu một hơi, nói tiếp đề tài mới vừa rồi: "Mặc dù bình thường không thể tra ra người mua, nhưng chỉ cần có tâm vẫn có thể tra được."

Minh Thù nhíu mày: "Mấu chốt là, cái kia người vì sao phải động thủ với tôi."

"Là coi trọng mỹ mạo của tôi, hay là coi trọng tài hoa của tôi rồi?"

Tuyên Ca quét mắt về phía cô, mỹ mạo quả thật có, tài hoa... Là thành tích kia của cô sao? Quên đi!

Minh Thù sờ cằm: "Cũng có thể là vì đồ ăn vặt... Di sản a?"

Sản nghiệp Thư gia, Thư Hàng có thể đã phí hết tâm tư đoạt lấu.

Nhưng đối với các lão đại bên ngoài mà nói căn bản không để vào mắt.

Càng đừng đề cập còn phí hết tâm tư tìm Sát Thủ giết cô như thế?

Coi như giết cô thì dựa theo di chúc, tất cả tài sản của Thư gia cũng sẽ quyên ra ngoài toàn bộ.

Cho nên, người này hẳn là không phải hướng đến cô.

Không phải hướng đến cô, vậy liền có thể là hướng đến ba mẹ của nguyên chủ.

Ba mẹ của nguyên chủ là chết ngoài ý muốn... Chí ít bên ngoài nói là chết ngoài ý muốn.

"Tôi đi tìm chú Dịch hỏi một chút."

Dịch Kiều trong trí nhớ của nguyên chủ, khi cô nhận thức được thì hắn đã làm quản gia trong nhà.

Hắn hẳn phải biết một chút.

Minh Thù bỗng nhiên hỏi Tuyên Ca: "Anh và chú Dịch làm giao dịch gì?"

Dịch Kiều là một quản gia, có thể cùng hắn có quan hệ gì?

Tuyên Ca chần chờ một chút, vẫn nói: "Trong tổ chức có một số việc, tôi cần chú Dịch ủng hộ."

"Tôi nói! Lão tăng quét rác?" Lão đại ẩn nấp a! Không được không được!

"???"

Tuyên Ca mấy giây mới phản ứng được.

Hắn giải thích: "Tổ chức K tồn tại đã lâu, muốn nắm giữ tổ chức K cần phải lấy được huy chương của mỗi vị thành viên trong hội trưởng lão."

"Chú Dịch lúc còn trẻ bởi vì một vài nguyên nhân nên rời khỏi tổ chức, bất quá trong tay hắn vẫn có một tấm huy chương."

Mỗi một tổ chức đều có quy định, quy định như vậy coi như có thể tiếp nhận.

"Anh rất muốn làm lão Đại?"

Nam nhân rủ mắt xuống: "Tôi không muốn, nhưng có lúc mỗi người chỉ có thể được chọn một con đường."

Hắn là bị buộc lựa chọn con đường này.

"Từ nhỏ tôi đã lớn lên ở đó, tôi không có con đường khác để chọn."

Hắn lựa chọn lùi bước sẽ hại chết người ủng hộ hắn, cũng sẽ để cho mình lâm vào tình trạng vạn kiếp bất phục.

Hiện tại...

Hắn càng không thể lui.

Chỉ có trở thành người đứng đầu mới có thể bảo vệ tốt cho cô.

Tuyên Ca đột nhiên bị ôm lấy, đầu thiếu nữ mềm mại chôn vào bụng dưới của hắn.

"Không sao..."

Phía sau Minh Thù tựa hồ nói cái gì, bất quá rất nhỏ, Tuyên Ca cũng không nghe rõ.

Tuyên Ca chậm chạp đưa tay ôm lấy eo thiếu nữ.

Từ trên người cô, hắn cảm giác được một an tâm chưa từng có.

An tâm đến để hắn buông xuống tất cả đề phòng.

Hắn muốn...

Mãi mãi ở bên cạnh cô.

Ý nghĩ này xông tới giống như hồng thủy, làm sao cũng ngăn không được.

Tuyên Ca nắm chặt tay, tựa hồ muốn đem người hắn ôm hoà mình vào thân thể hân.

Minh Thù bắt đầu nhịn.

Nhưng là...

"Này.... Tôi không thở được."

Tuyên Ca hơi nới lỏng lực đạo, nhưng cũng không buông cô ra, an tĩnh ôm cô.

Hắn tham luyến nhiệt độ trên người cô.

-

Minh Thù thật vất vả mới thoát khỏi người Tuyên Ca, xuống lầu tìm Dịch Kiều.

"Tiểu thư?"

"Chú Dịch, tôi muốn hỏi chú một chút chuyện liên quan tới... Ba mẹ tôi trước kia."

Dịch Kiều sững sờ, hắn ấp úng một tiếng: "Tiểu thư... Muốn hỏi gì về tiên sinh cùng phu nhân?"

Minh Thù mỉm cười: "Chú Dịch để Tuyên Ca bảo vệ tôi, chẳng lẽ không biết chút gì chứ?"

Dịch Kiều: "..."

Biểu lộ của Dịch Kiều trống rỗng gần một phút, sau đó nở ra một nụ cười hòa ái, nhưng đáng tiếc có chút cứng ngắc.

"Tiểu thư, tôi....."

"Chú Dịch, tôi đã lớn như vậy, chuyện nên biết cần phải biết, chú có thể bảo vệ tôi nhất thời nhưng không bảo vệ được tôi cả đời."

Dịch Kiều đương nhiên hiểu đạo lý này.

Thế nhưng tiểu thư nhà hắn còn nhỏ a...

Dịch Kiều đối đầu với ánh mắt của Minh Thù.

Thiếu nữ nở một nụ cười yếu ớt, giữa lông mày xinh đẹp không cần phủ lên cũng có thể nhìn thấy một sự tự tin mạnh mẽ.

Cô cùng tiểu cô nương kia trong ấn tượng của hắn đã có chút khác biệt.

Cô đã trưởng thành...

*

Dịch Kiều: Ta chính là lão tăng quét rác trong truyền thuyết!!!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1378: Sát Thủ Tối Thượng (22)

Kỳ thật cũng không có khúc chiết ân oán tình thù gì.

Ba mẹ Thư Nhiên chỉ là thay một người bạn nào đó cất giữ một bảo vật.

Nhưng không nghĩ tới vật kia sẽ mang đến hoạ sát thân cho bọn họ.

Một ngôi nhà êm đẹp, nói hủy liền hủy.

"Thứ gì?"

"Chú không biết, chỉ biết là một cái hộp, bên trong có cái gì..."

Dịch Kiều lắc đầu.

Hắn chỉ thấy qua cái hộp kia một lần, sau đó cũng chưa từng thấy qua lại.

Bên trong là cái gì hắn cũng không rõ.

Dịch Kiều vẽ đơn giản cho Minh Thù xem một chút.

Trên hộp bắt mắt nhất chính là cái đồ án kia.

Có thể là Dịch Kiều cũng không nhớ rõ lắm, hoa văn ở giữa có chút mơ hồ, không biết là cái gì.

"Đồ án này là gì?"

"Không biết." Dịch Kiều vẫn lắc đầu: "Chú chưa thấy qua loại này."

"Cho nên hiện tại có người cảm thấy ba mẹ tôi để di sản bên trong thứ này?"

Dịch Kiều gật đầu: "Hẳn là như vậy." Cho nên thời điểm nhìn thấy Tuyên Ca liền tình nguyện dùng thứ hắn muốn trao đổi để hắn đến bảo vệ cô.

Những năm này cũng không phải hắn không điều tra, nhưng manh mối năm đó đều bị cắt đứt.

Hắn căn bản không có chỗ để xuống tay.

Thư Nhiên đối với sự khuyến khích của Thư Hàng cũng càng ngày càng xa lánh hắn...

Minh Thù nghi hoặc: "Nếu là như vậy, vì sao đã nhiều năm như vậy mới có người bắt đầu truy sát?"

Dịch Kiều nhắc nhở Minh Thù: "Tiểu thư, Thái Viễn Bằng vẫn luôn ở bên cạnh cháu."

Thái Viễn Bằng...

Bác sĩ kia.

Minh Thù không tìm được ký ức về chiếc hộp kia trong trí nhớ của nguyên chủ.

Nguyên chủ hẳn là chưa có thấy qua...

Minh Thù liên hệ với luật sư Giang, yêu cầu xem xét tất cả di sản của ba mẹ Thư Nhiên.

Luật sư Giang ngược lại không cảm thấy khó xử, rất nhanh liền sắp xếp tốt cho cô.

Ngoại trừ công ty, một chút cổ phần cùng bất động sản còn có không ít vật khác.

Bất quá những thứ này đều đặt trong két bảo hiểm của ngân hàng, cần sau khi cô mười tám tuổi mới có thể kế thừa.

Nhưng có luật sư Giang trao đổi một chút, nhìn một chút vẫn có thể.

Thế nhưng nhìn một vòng cũng không có phát hiện cùng vật tương tự chiếc hộp kia.

Tìm không thấy hộp, người phía sau bức màn cũng không lộ diện.

Minh Thù có chút sầu.

... Vẫn là ăn đồ ăn vặt đi.

-

Thư Tuyết đã vài ngày không đi học.

Trường học có học sinh có ba là cán bộ trong cục cảnh sát, biết ba của Thư Tuyết bị bắt, hơn nữa còn liên lụy khá lớn, chuyện này đã sớm truyền ra ngoài.

"Trước kia Thư Tuyết chính là ở nhà Thư Nhiên, còn nói là nhà mình. Thật sự không biết xấu hổ."

"Ba của Thư Tuyết là bác cả của Thư Nhiên, sau khi ba mẹ Thư Nhiên qua đời liền chuyển vào, chậc chậc... Bình thường nhìn cô ta ở trường học còn thật sự cho rằng cô ta là thiên kim hào môn chứ."

"Các người nói, có phải là gia đình Thư Tuyết muốn đoạt tài sản của người ta không?"

Suy đoán như vậy cũng không ít.

Sản nghiệp của Thư gia đều là ba mẹ Thư Nhiên tự mình gây dựng, không liên quan đến thế hệ trước.

Cho nên người ta đem gia sản để lại cho con gái hoàn toàn có thể lý giải được.

Nếu quả thực Thư Hàng chiếu cố Thư Nhiên vậy thì thôi đi, tốt xấu gì cũng là thân thích.

Nhưng nhiều năm như vậy, thứ Thư Tuyết hưởng thụ vốn nên là của Thư Nhiên.

Thư Nhiên lại nửa điểm phản bác cũng không có.

Đến trường học còn bị truyền là bệnh tâm thần.

Sự suy đoán của những học sinh này liền ngăn không được.

Các loại ân oán hào môn, các vở kịch cẩu huyết.

Ở trong tình thế như vậy, Thư Tuyết nào còn dám đến trường học.

Mà nam nhân trước kia, từ khi Thư Hàng bị bắt cũng không có xuất hiện lại.

Vậy liền giống như là hoa trong gương, trăng trong nước một giấc mộng.

Thư Tuyết ngơ ngơ ngác ngác xuống lầu, đi mua đồ cho Thư mẫu.

Xe lặng yên không tiếng động dừng bên cạnh cô ta.

Thư Tuyết giật mình.

Thế nhưng nhìn thấy chiếc xe quen thuộc, đáy lòng cô ta lại lập tức sinh ra một trận vui sướng.

Nhưng là!

Cửa sổ xe rơi xuống, lộ ra một gương mặt đẹp trai anh tuấn của nam nhân.

"Quan tiên sinh..." Thư Tuyết đè ép kích động, kêu một tiếng.

Cuối cùng lại nghĩ đến bộ dạng của mình bây giờ, ảo não cúi đầu xuống.

Cô ta đi ra ngoài không có trang điểm.

Hiện tại nhất định rất khó coi.

Cô ta cùng Quan Thiếu Vũ kỳ thật không có nhiều quan hệ thân mật. chẳng qua là đi ăn cơm mấy lần, đưa cô ta đi vài nơi khácX

Cho nên Quan Thiếu Vũ đột nhiên mất tích trong cuộc sống của cô ta, cô ta ngoại trừ mơ màng cũng không biết làm sao bây giờ.

Hiện tại hắn lại đột nhiên xuất hiện...

Quan Thiếu Vũ lễ phép gật đầu: "Thư tiểu thư muốn đi ra ngoài? Tôi đưa cô đi?"

Thư Tuyết thận trọng một chút, sau đó liền thuận thế lên xe.

Quan Thiếu Vũ chủ động giải thích: "Mấy ngày gần đây tôi ra nước ngoài công tác, đi rất gấp, chưa kịp nói cho cô."

"Như vậy sao." Thư Tuyết thở phào trong lòng, thì ra hắn chỉ đi công tác.

Còn chủ động giải thích cho mình, trong lòng Thư Tuyết nhịn không được xuất hiện từng tia từng tia ngọt ngào.

Thư Tuyết lo lắng: "Vậy nhất định anh rất vất vả?"

"Không sao, gần đây cô khỏe không?"

"Rất... Rất tốt."

Quan Thiếu Vũ cũng không nói thêm gì, giống như chỉ là tiện đường đưa cô ta đi một đoạn đường.

Mấy ngày kế tiếp, thỉnh thoảng Thư Tuyết đều có thể gặp Quan Thiếu Vũ.

Cho dù Quan Thiếu Vũ cũng không có biểu hiện gì với cô ta, nhưng Thư Tuyết vẫn cảm thấy mình khác biệt.

Cô ta tin tưởng nhất định là Quan Thiếu Vũ thích mình.

Không thì làm sao mỗi lại đều ngẫu nhiên gặp mình?

Quan Thiếu Vũ đối với cô ta cũng tốt, ăn dùng đều là mua những thứ tốt nhất.

Coi như Thư Tuyết cự tuyệt, ngày thứ hai cũng sẽ phái người đưa tới cửa.

-

Biệt thự.

Trời gần tối, Minh Thù lại ngồi trong ngực Tuyên Ca làm bài tập.

Tuyên Ca lật một cuốn tài liệu vật lý, thỉnh thoảng nhìn thiếu nữ trong ngực một chút.

Thấy thiếu nữ viết đến mặt mày ủ rũ: "Mệt thì ngừng làm."

Minh Thù lập tức ném bút, Tuyên Ca cầm tay cô, nhẹ nhàng xoa xoa mấy lần: "Tôi giảng cho em, em nghe đi."

Minh Thù: "..." Coi như bài hát ru con, thanh âm của tiểu yêu tinh thật là dễ nghe.

Tuyên Ca lại nói hai vấn đề, vừa vặn người hầu lên gọi bọn họ ăn cơm.

Cơm nước xong xuôi, Dịch Kiều để Minh Thù đi xem phòng đã sửa xong, lúc nào cũng có thể chuyển xuống.

Minh Thù đi một vòng trong phòng, coi như hài lòng.

Căn phòng rất lớn, có thể chứa rất nhiều đồ ăn.

Tuyên Ca tới gần cô, kéo cô vào trong ngực, thấp giọng nói: "Lúc trước em để tôi chọn đồ dùng trong phòng, có phải là ám chỉ tôi cái gì?"

Thẳng nam Thù tuỳ tiện đáp: "Tôi chính là lười chọn."

"Vậy lần trước tôi bị thương, em mỗi ngày đều để người hầu mang đồ ăn cho tôi..."

"Đó là chú Dịch."

Ngón tay Tuyên Ca dán vào vành tai cô: "Tôi phát hiện em rất không thích nói thật, khẩu thị tâm phi."

"Tôi không có."

Tuyên Ca điểm nhẹ đầu ngón tay lên chóp mũi cô. giọng nói mang theo sự cưng chiều: "Được, em không có."

Yết hầu Tuyên Ca chuyển động một cái, ánh mắt hắn có chút trầm xuống, ánh mắt chuyên chú nghiêm túc giống như là rượu ngon ủ nhiều năm, say lòng người đến vạn phần.

Hắn cúi đầu xuống chậm rãi ngăn chặn cánh môi mềm mại của Minh Thù, trằn trọc một phen, dùng đầu lưỡi thăm dò rồi đảo qua bờ môi cô.

"Tiểu thư, vừa rồi chú tìm được một vài thứ trong phòng, hẳn là..."

Phanh ——

Cái rương rớt xuống đất.

Dịch Kiều chấn kinh nhìn hai người đang hôn nhau trong phòng.

Một lát sau Dịch Kiều xông tới, một tay lôi Tuyên Ca ra, giận dữ mắng mỏ: "Tuyên Ca, cậu đang làm gì!"

Để hắn bảo vệ, không phải để hắn... Khi dễ tiểu thư!

"Cậu ra ngoài với tôi!" Dịch Kiều quay đầu lại là nhu hoà nói nhỏ nhẹ: "Tiểu thư, cháu đừng sợ."

Minh Thù: "..."

Dịch quản gia quả nhiên chính là một vị thần!

Người khác nhìn thấy cảnh này, phản ứng đầu tiên chính là đều không nên lại đây.

Hắn lại la ó, trực tiếp vọt vào...

Minh Thù im ắng nói với Tuyên Ca: Chúc anh may mắn.

Bản tính của cặn bã Thù vẫn không thay đổi a =))), hẹn các ngươi mai aaaa

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1379: Sát Thủ Tối Thượng (23)

"Tuyên Ca, giao dịch của chúng ta là để cậu bảo vệ tốt tiểu thư, vừa rồi cậu đã làm gì với tiểu thư?"

Sự tức giận của Dịch Kiều hoàn toàn hiện ra trên mặt.

Tuyên Ca lười nhác dựa vào bàn, ngữ điệu hững hờ tùy ý: "Như ông thấy."

Máu nóng trong người Dịch Kiều từ từ dâng lên: "Tiểu thư còn nhỏ, cậu muốn tìm nữ nhân có thể ra ngoài tìm, sao cậu có thể dụ dỗ tiểu thư!"

Tuyên Ca thản nhiên nói: "Tôi không muốn nữ nhân gì."

"Vậy vừa rồi cậu làm gì với tiểu thư!"

Trong nháy mắt căn phòng lâm vào yên tĩnh.

Tuyên Ca chậm rãi ngẩng đầu, trong con ngươi trầm tĩnh phảng phất có sức sống rót vào, dần dần có nhân khí.

Môi mỏng khẽ mở, từng chữ từng chữ chắc chắn.

"Tôi muốn cô ấy."

"Chỉ đơn giản như vậy."

Tôi muốn cô ấy, chỉ đơn giản như vậy.

Dịch Kiều tựa hồ đứng im bất động.

Biểu hiện trên mặt hắn từ phẫn nộ đến chấn kinh, sau đó trống rỗng.

Tuyên Ca hơi giương khóe miệng lên: "Tôi thích cô ấy, cho nên tôi muốn cô ấy."

Dịch Kiều tìm lại giọng nói của mình: "Thân phận của cậu là gì..."

Hắn là Sát Thủ!

Trên tay dính đầy máu tươi.

Cho dù đây không phải là việc hắn có thể lựa chọn.

Nhưng làm sao có thể để cho tiểu thư... Cùng một người như vậy bên nhau.

Tuyên Ca rũ mắt, ánh mắt thanh lãnh rơi vào hoa văn trên mặt đất.

Trong đầu hắn hồi tưởng lại câu nói không nặng không nhẹ của thiếu nữ.

—— gia sư đương nhiệm của tôi.

Một lát sau, thanh âm trầm thấp của hắn vang lên: "Cô ấy không quan tâm thân phận của tôi là gì."

Từ lúc mới bắt đầu, cô đã không quan tâm.

"Tiểu thư cùng cậu căn bản không phải người của một thế giới." Dịch Kiều cuối cùng vẫn tìm lại lý trí: "Cậu sẽ hại tiểu thư."

"Sẽ không."

"Cậu..." Dịch Kiều tức giận đến mạch máu não đều muốn đứt đi.

Thật lâu Dịch Kiều mới phun ra một câu: "Tiểu thư... Tiểu thư tự nguyện?"

Tuyên Ca có chút nghiền ngẫm: "Cô ấy là người như vậy, tôi có thể ép buộc cô ấy?"

Rõ ràng là cô trêu chọc mình trước.

-

Tuyên Ca về đến phòng liền thấy Minh Thù ngồi xếp bằng trên giường, bên cạnh đặt một cái rương trước đó Dịch Kiều mang vào kia.

Bên trong có một vài món đồ chơi nhỏ, còn có mấy cái khung hình, phía trên là ảnh chụp của nguyên chủ cùng ba mẹ.

Cũng đều là nguyên chủ trước kia.

Sau khi bị Thư Tuyết chiếm căn phòng, có khả năng bị người hầu thu dọn đưa đến phòng chứa đồ.

Nghe thấy động tĩnh, cô ngẩng đầu nhìn qua.

"Chú Dịch nói gì với anh?"

"Nói tôi không được làm hư em." Tuyên Ca ngồi xuống bên gót chân cô: "Em sẽ cùng tôi học cái xấu sao?"

"Tôi cảm thấy tôi đã đủ hư hỏng." Minh Thù giương môi khẽ cười.

Tuyên Ca nắm chặt đầu ngón tay cô, đặt trên cánh môi hôn một chút, lại đặt trên ngực mình: "Em không xấu, em rất tốt."

Em là tốt nhất.

"Tuyên Ca, xong rồi thì trở về phòng của mình đi." Dịch Kiều giống như u linh xuất hiện tại cửa ra vào, hắn quay đầu liền trở mặt: "Tiểu thư, đồ vật trong rương đều là vật cũ trước kia của cháu, cháu xem một chút có cái gì muốn giữ lại không."

Dịch Kiều nói xong ngược lại không có dừng lại lâu, thuận thế mở cửa ra ngoài.

Tuyên Ca đưa đầu gần sát Minh Thù, cọ cọ trong ngực cô: "Tôi sẽ bảo vệ em, cho dù tôi chết, linh hồn của tôi cũng sẽ bảo vệ em."

"Anh vĩnh viễn cũng đừng nghĩ sẽ rời khỏi tôi."

"Nhiên Nhiên..."

Giọng nói của Tuyên Ca khàn khàn, hắn ngửa đầu, trong con ngươi ánh sáng cùng bóng tối xen lẫn nhau.

"Em là của tôi."

"Vĩnh viễn."

Minh Thù hơi lùi về sau.

Cô biết thừa tiểu yêu tinh cũng sẽ không "Ngoan" như vậy, bình thường trêu chọc, hắn liền xù lông cho ngươi xem, đó là bởi vì ngươi chưa chạm tới ranh giới cuối cùng của hắn.

Lòng tham chiếm hữu cùng cố chấp giống móng vuốt của mèo con, giấu đi ở nơi không nhìn thấy.

Một khi lộ ra sẽ cào người cực kì tàn nhẫn.

Nhưng cô cũng không ghét tiểu yêu tinh như vậy.

"Em sợ tôi?"

Tuyên Ca đưa tay cố định eo Minh Thù, phòng ngừa cô lui lại.

Minh Thù trấn định: "Tôi còn nhỏ, loại chuyện này, chúng ta có thể làm vào ban đêm."

Tuyên Ca: "???"

Loại chuyện nào?

Hắn không có muốn làm cái gì...

Bầu không khí lãng mạn bị phá hư đến sạch sẽ.

"Cả ngày em đều nghĩ cái gì?"

Nghĩ làm sao để trấn áp ngươi nghĩ để tóm hết các tên X kia!!

Minh Thù vẫn khẩu thị tâm phi như thường ngày: "Dù sao cũng không phải nhớ anh."

Không biết còn muốn lên trời, nếu biết, còn không phải sẽ đâm thủng bầu trời luôn sao?

Tuyên Ca: "..."

Tuyên Ca đứng dậy, dáng người cao lớn bao trùm Minh Thù, bóng đen phủ xuống, Minh Thù cho là hắn muốn làm gì nên đều chuẩn bị kỹ càng không phản kháng.

Ai biết Tuyên Ca chỉ đè cô, chôn mặt vào hõm cổ cô: "Tôi chuyển xuống đây ở nhé?"

"Chú Dịch sẽ đánh chết anh."

Tuyên Ca phát ra một đơn âm tiết, không biết là cười hay là cái gì.

Hắn dán vào bên tai Minh Thù nói: "Tôi nói là dọn đến cạnh phòng em, như vậy sẽ thuận tiện bảo vệ em hơn."

"Anh xác định là tôi cần được bảo vệ?" Thẳng nam Thù không phục.

"Tôi muốn bảo vệ em." Cánh môi Tuyên Ca đụng vào vành tai cô, nhẹ nhàng ngậm một chút: "Có được không?"

"..."

Ngươi không được như vậy!

Đây là phạm quy!

Ngươi nên xù lông!

Không theo thiết lập nhân vật là lĩnh cơm hộp đấy!! Cơm hộp là của ta! Ngươi cũng là của ta!

... Thật giống như nhập loạn cái gì đó?

"Có được không?"

"Tùy anh." Dù sao nhiều phòng như vậy, hắn ở chỗ nào cũng được.

Tuyên Ca ôm cô xoay người, để Minh Thù nằm sấp trên người hắn, hơi nhướng mày: "Hôn tôi."

"Có bệnh."

Minh Thù xoay người muốn xuống dưới.

Tuyên Ca kéo cô lại: "Ngày mai mới có thể nhìn thấy em, tôi sẽ nhớ em, hôn tôi đi."

Hắn nói yêu cầu này đến như thể có lý chẳng sợ, mặt không đỏ hơi thở không gấp.

Không hổ là tiểu yêu tinh.

Không biết xấu hổ, toàn vũ trụ cũng không sánh bằng.

Cuối cùng Minh Thù cũng không lay chuyển được hắn, không hôn liền không cho cô xuống dưới, chỉ có thể hôn hắn một chút.

Muốn hôn đúng không?

Hôn cho ngươi xem!

Hôn đến khóc!

Hôn đến chân ngươi mềm!

Đương nhiên Tuyên Ca khẳng định không có khóc cũng không có run chân.

Dịch Kiều vẫn luôn gõ cửa đúng giờ, đuổi Tuyên Ca về phòng của mình, lại đưa cho Minh Thù trái cây ướp lạnh.

Thế giới là quản gia tốt.

Một đêm ngủ ngon.

Ngày thứ hai Minh Thù đụng vào cái rương hôm qua mới nhớ tới việc sắp xếp lại.

Trong rương có rất nhiều đồ chơi nhỏ, mà một số thứ khác hẳn là còn đáng giá không ít tiền.

Minh Thù ăn điểm tâm xong, đem đồ vật đặt trên kệ, khung hình cũng lần lượt dọn xong.

"Chào buổi sáng."

Minh Thù bị người ta ôm từ phía sau.

Đồ vật trong tay cô không có cầm chắc, trực tiếp rơi xuống:

"Anh đi đường không có tiếng động, bay sao?"

Bay?

Cái này độ khó có chút cao, hắn không làm được.

Tuyên Ca hôn gò má cô một chút, nghiêng người dựa vào giá đỡ, đặt tay bên hông cô: "Sự đề phòng của em có chút thấp, rảnh rỗi tôi sẽ dạy em."

"Đó là đối với anh..."

"Hửm?" Tuyên Ca xích lại gần cô, Minh Thù đều có thể thấy rõ từng sợi lông mi của hắn, hắn khẽ nhếch cánh môi: "Em nói cái gì?"

Lại mắng hắn?

Có bản lĩnh ngươi mắng to lên!

Minh Thù đẩy hắn ra, nâng khóe miệng cười trào phúng: "Ai cần anh dạy."

Tuyên Ca nói thản nhiên: "Tôi là gia sư của em, hẳn là phải nên dạy."

"..."

"Quãng đời còn lại tôi sẽ cố gắng dạy em."

"..."

Sáng sớm ăn vụng đường của trẫm sao?

Minh Thù ngồi xổm người xuống nhặt đồ vật vừa rồi rơi xuống.

Ánh mắt Tuyên Ca rơi vào tay cô: "Cái này là gì?"

"Hộp âm nhạc, không biết sao?"

Dưới đáy hộp âm nhạc có khắc thời gian, là ba mẹ tặng quà sinh nhựt lúc mười tuổi cho nguyên chủ.

Bất quá...

Giống như bị đập bể.

Tuyên Ca đưa tay cầm giúp cô, kết quả vừa đặt vào trong tay, toàn bộ hộp âm nhạc liền bể nát.

Bể nát ——

Bể ——

——

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1380: Sát Thủ Tối Thượng (24)

Minh Thù nhìn hắn.

Tuyên Ca rất vô tội, hắn cũng không dùng lực.

"Tôi nói không dùng lực, em tin không?"

Chuyện bể nát thật sự không liên quan tới hắn.

Minh Thù giơ tay muốn đánh hắn.

Tuyên Ca ngược lại không có tránh, mặc cho nắm đấm không có bao nhiêu khí lực của Minh Thù rơi vào trên người hắn.

Bàn tay hắn bao trùm lấy tay Minh Thù, nói khẽ: "Là lỗi của tôi."

Minh Thù: "..."

Không có cách nào chọc tức người này a!

"Buông ra." Sáng sớm lôi lôi kéo kéo, còn ra thể thống gì!

Tuyên Ca kéo tay cô hôn một cái.

Đầu ngón tay truyền đến nhiệt độ tê tê dại dại, chậm chạp rãi lan truyền đến toàn thân.

Tiểu yêu tinh!

Minh Thù trấn định rút tay về.

Cô nhặt hộp âm nhạc bị vỡ vụn lên, cái đồ chơi này khẳng định là không sửa được.

Hửm....

Minh Thù hất ra một chút mảnh vỡ, có một chiếc USB kiểu dáng hoạt hình đang nằm dưới đáy.

Đây là gì?

Rơi từ hộp âm nhạc ra sao?

Minh Thù nhìn hai bên một chút, không nhìn ra cái USB cute này có gì đặc biệt.

Minh Thù nhìn trên mặt đất, dưới đáy mãnh vỡ còn đè một chồng giấy.

Ngoại hình của chồng giấy cũng là một tiểu động vật đáng yêu.

Minh Thù mở chồng giấy ra.

Trên giấy không có những thứ khác, chỉ có một đồ án.

Giống cái đồ án Dịch Kiều vẽ cho cô xem kia.

Minh Thù: "..."

"Thứ này..." Tuyên Ca nói: "Chính là thứ những người kia đang tìm?"

Minh Thù cũng không xác định.

Thứ Dịch Kiều vẽ cho cô chính là một cái hộp.

Làm sao đến chỗ cô chính là một cái USB rồi?

USB là chứa trong hộp?

Đây không phải càng bắt mắt sao?

Minh Thù suy nghĩ một hồi cũng không có nghĩ ra được, dứt khoát không lãng phí đồ ăn vặt.

Cô ôm lấy cổ hắn hôn một chút: "Anh vẫn có chút công dụng nha."

Tuyên Ca: "..." Thật ra trong lòng cô, mình vẫn luôn vô dụng?

Minh Thù hôn xong, đứng dậy tìm máy tính cắm USB vào.

Máy tính nửa ngày cũng không có phản ứng, Minh Thù thử đi thử lại nhiều lần.

"Hỏng?"

Tuyên Ca đứng phía sau nói: "Cái USB này nhìn qua hẳn là đã nhiều năm, hỏng cũng không kỳ quái."

Liền tính từ lúc ba mẹ Thư Nhiên qua đời, cái USB này cũng đã sắp năm năm, đồ vật không sử dụng lâu sẽ càng dễ hỏng hơn.

Mà lại nhìn qua cái USB cute này, rất thấp kém...

"Kia... Người tìm thứ này không phải rất ngu ngốc sao?" Cái này mẹ nó không phải rất khôi hài sao?

Đồ vật tốn sức tìm, kết quả đã hỏng rồi.

Tuyên Ca: "..."

Người ta lại không biết hỏng a!

Lúc trước người dùng cái USB này đại khái cũng không nghĩ tới sẽ có tuyến thời gian lâu như vậy.

Minh Thù rót cốc nước, cầm USB muốn ném vào trong.

"Em muốn làm gì?" Tuyên Ca ngăn cô lại.

"Cho nó tắm một chút."

Tắm?

Ngươi cho người ta tắm cái gì a!

"Nói không chừng còn có thể sửa được."

"Tại sao muốn sửa?"

"Em không muốn biết bên trong là cái gì?" Tuyên Ca dừng một chút: "Có khả năng ba mẹ em là bởi vì đồ vật bên trong mà mất mạng."

"Không muốn." Minh Thù đè tay Tuyên Ca xuống, đem USB ném vào: "Tôi không có nhiều tinh lực đi biết những này, hủy đi càng bớt việc không phải sao?"

Tuyên Ca nhìn USB bị ngâm trong nước, đối với người mình thích đã có nhận thức mới.

Cô làm việc hoàn toàn không có logic, toàn bằng tâm tình cùng thuận tiện.

"Coi như em hủy đi cái này, đối phương cũng sẽ cảm thấy đồ vật trong tay em, vẫn sẽ không bỏ qua cho em."

"Vậy liền cho hắn chứ sao."

"Em..." Tuyên Ca nhìn đồ vật trong ly, làm sao cho?

"Cái này tôi sẽ suy nghĩ thật kỹ."

"..."

-

Phù phù ——

Bọt nước văng khắp nơi, một vòng một vòng gợn sóng từ mặt nước tràn ra.

Ánh trăng tĩnh mịch.

Thân hình thon dài của nam nhân lặng yên không tiếng động đứng bên bờ, phảng phất là tử thần dung nhập trong bóng tối, tia sáng trên mặt nước lăn tăn đảo qua, lộ ra một góc băng sơn làm người ta kinh ngạc sợ hãi.

Tuyên Ca giải quyết hết đám người tiến vào, Dịch Kiều mang theo hai vệ sĩ xuất hiện, vệ sĩ xuống dưới đem người trong bể bơi vớt ra.

Dịch Kiều hỏi: "Đây là người thứ mấy rồi?"

Tầm mắt Tuyên Ca nhìn vào hư không: "Năm."

Mấy ngày nay vẫn luôn có người lẻn vào, bị Tuyên Ca âm thầm giải quyết không ít.

Xem ra đối phương không lấy được đồ vật sẽ không từ bỏ ý đồ.

Hai người đồng thời trầm mặc, mãi đến lúc vệ sĩ kéo lấy người kia rời đi.

Dịch Kiều mới nói: "Ban đêm cậu... Bảo vệ tiểu thư cho tốt."

"Ừ."

Dịch Kiều lại nói: "Nhưng không cho cậu làm gì tiểu thư! Không có nguy hiểm không cho phép vào phòng tiểu thư! Nếu cậu dám làm gì với tiểu thư, tôi sẽ không bỏ qua cho cậu!"

Tuyên Ca: "..."

Tuyên Ca thật vất vả mới rời khỏi trở về phòng, phòng của hắn đã dọn đến bên cạnh phòng Minh Thù.

Tuyên Ca đứng bên mép giường, không biết đang nhìn cái gì, một lúc sau quay người mở cửa sổ ra nhảy vào cửa sổ phòng bên cạnh.

Hắn lặng yên không tiếng động rơi vào phòng.

Trong phòng không mở đèn, thiếu nữ đang nằm trên giường bên cạnh.

Tuyên Ca đến gần, chậm rãi ngồi xuống cầm lấy ngón tay của thiếu nữ, từng chút từng chút quấn quýt lấy nhau.

"Tuyên Ca?"

"Ừ." Tuyên Ca nghe thấy thanh âm cũng không hốt hoảng, ngược lại trực tiếp nắm chặt tay cô: "Đánh thức em rồi?"

"Anh chạy tới phòng tôi làm gì?"

"Bảo vệ em."

"..."

Minh Thù cảm thấy tiểu yêu tinh là đang kiếm cớ.

Bàn tay Tuyên Ca rơi vào trên đầu Minh Thù, giống như trấn an sủng vật, nhẹ nhàng xoa xoa mấy lần.

"Tôi không làm ồn, chỉ nhìn em ngủ, ngủ đi."

Ngươi mẹ nó ở đây chính là làm ồn ta!

Minh Thù nhích vào bên trong một chút: "Lên đây."

Tuyên Ca sửng sốt một chút, tự nhiên không nhiều lời leo lên nằm.

Minh Thù tìm vị trí dễ chịu ôm hắn, cọ vào lồng ngực hắn, nhắm mắt lại.

"Trên người anh làm sao một chút mùi vị cũng không có?"

Trong bóng tối, thanh âm của thiếu nữ nhẹ nhàng vang lên.

Trên người hắn quá sạch sẽ.

Sạch sẽ đến không có nhân khí.

Tuyên Ca phất ngón tay qua mái tóc của Minh Thù:" Bất luận mùi vị gì cũng có thể trở thành nguyên nhân hành động thất bại."

Hắn ôm sát người trong ngực.

"Bất quá, sau này tôi sẽ nguyện ý nhiễm lên mùi vị của em."

"Vậy nhiệm vụ của anh thất bại, không phải lại ỷ vào tôi chứ?" Lại mẹ nó giả ngốc!

Thanh âm của Tuyên Ca trầm thấp: "Ỷ vào em cả một đời."

"Ai muốn anh cả một đời, tôi đáp ứng anh sao?" Có biết xấu hổ hay không!!

"Xin lỗi." Thanh âm của hắn trong bóng đêm vô cùng rõ ràng: "Tôi muốn tương lai của tôi đều cho em."

"Tôi không muốn."

"Không phải do em quyết định."

"Anh còn ép mua ép bán?"

"Ừ." Lời lẻ cũng quá thẳng thắng đi.

Minh Thù: "..."

Ngủ một chút.

Tiểu yêu tinh quá mệt nhọc.

Tuyên Ca nghe thấy hô hấp của Minh Thù dần dần bình ổn, tâm tình vô cùng bình tĩnh.

Hắn cũng chưa từng nghĩ tới.

Có một ngày, bên người hắn sẽ tồn tại một người như vậy.

Người trong tổ chức đều dùng từ lãnh huyết vô tình, cỗ máy giết người để hình dung hắn.

Hắn vẫn cảm thấy bọn họ nói không sai.

Bởi vì hắn không có bất kỳ tình cảm gì.

Tô Khấp cùng Vệ Nhất, hắn cũng không để ý lắm, chỉ là bởi vì bọn hắn hữu dụng nên nguyện ý để bọn hắn đi theo.

Hắn chính là một người lãnh huyết vô tình, lạnh lùng đến cực hạn.

Thế giới của hắn phảng phất là trống rỗng.

Có đôi khi hắn cũng sẽ hoài nghi, mình nên sống hay phải chết.

Mãi đến khi cô xuất hiện.

Thế giới của hắn từ khi gặp được cô bắt đầu chuyển động.

Chỉ vì một người.

*** Ai bị sâu răng vì vi diện này không a!! ***

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1381: Sát Thủ Tối Thượng (25)

"Tiểu thư, Thư Tuyết tiểu thư tới, nói có chuyện rất quan trọng muốn nói cùng cô."

Minh Thù ngẩng đầu lên từ trong một đống đồ ăn vặt: "Ai?"

"Thư Tuyết tiểu thư." Người hầu lại nói một tiếng.

Thư Tuyết?

"Không gặp." Minh Thù tiếp tục ăn đồ ăn vặt, ai có thời gian rảnh rỗi chứ.

Người hầu ra ngoài chuyển lời, không bao lâu lại tiến đến.

"Tiểu thư, Thư Tuyết tiểu thư nói, nếu cô không ra ngoài gặp cô ta, sẽ hối hận."

"Hừm, tôi liền thích hối hận."

"..."

Người hầu lần nữa ra ngoài chuyển lời, Thư Tuyết chờ ở bên ngoài vẫn không rời đi.

Thời điểm Dịch Kiều trở về, Thư Tuyết còn giữ chặt Dịch Kiều để hắn chuyển lời với Minh Thù.

"Tiểu thư, Thư Tuyết..."

"Vô sự không lên tam bảo điện, khẳng định không có ý tốt."

Dịch Kiều có chút ngưng trọng: "Thư Tuyết tiểu thư nói, cô ta biết nguyên nhân cái chết của tiên sinh cùng phu nhân."

Minh Thù ngẩng đầu đối mặt với ánh mắt ôn hoà.

Nửa ngày, Minh Thù nói: "Nhìn cho kỹ, tôi liền nói cô ta không có ý tốt!"

"..."

Đây không phải là phản ứng của người bình thường a!

-

Minh Thù ra khởi biệt thự, lúc này mặt trời đã ngã về tây, hoàng hôn giáng lâm.

Thư Tuyết đứng bên ngoài biệt thự, thân thể mỏng manh nhìn qua có mấy phần thê lương.

Nhìn thấy Minh Thù ra, cô ta cũng không có biểu hiện kích động.

Bất quá trong khoảng thời gian ngắn, Thư Tuyết coi như cũng học được cách che giấu tâm tình của mình, những cũng không làm được tốt bao nhiêu.

Nhìn kỹ sẽ phát hiện ánh mắt cô ta nhìn Minh Thù mang theo hận ý.

"Thư Nhiên, tôi cho là cô sẽ không ra ngoài."

"Chứng minh tôi là người có phép tắc a." Minh Thù cười nói tiếp.

Minh Thù từ cửa sắt ra ngoài, nhíu mày nhìn Thư Tuyết: "Cô biết ba mẹ tôi chết như thế nào?"

Minh Thù trực tiếp đi vào chủ đề.

Thư Tuyết dén chút không có đuổi theo tiết tấu.

Cô ta đứng thẳng tắp: "Cô muốn biết thì đi theo tôi."

"Tôi không ngốc nha." Ánh mắt Minh Thù nhìn Thư Tuyết như kẻ ngốc: "Cô đào hố cho tôi nhảy, tôi còn phải nhảy xuống sao?"

"Cô không muốn biết sao?" Thư Tuyết cười lạnh, đây chính là ba mẹ của cô.

Cô coi như biết là cạm bẫy thì như thế nào.

Minh Thù nhún nhún vai, sau đó phất tay về phía sau.

Vệ sĩ không biết từ chỗ nào xuất hiện, trực tiếp vây quanh Thư Tuyết.

"..." Thư Tuyết không kìm được biểu hiện: "Cô muốn làm gì?"

Minh Thù mỉm cười: "Tiểu khả ái, có nghe qua ỷ đông hiếp yếu hay chưa?"

Thư Tuyết: "..."

Thư Tuyết chỉ là một tiểu cô nương, vệ sĩ ở đây đều là anh tuấn dũng mảnh, cô ta nào có thể là đối thủ của họ.

Không cần Minh Thù động thủ, Thư Tuyết liền bị trói lại.

Toàn bộ hành trình Thư Tuyết đều trợn tròn mắt.

Cái này hoàn toàn vượt quá ngoài ý muốn của cô ta.

Cô ta nghĩ Minh Thù sẽ chất vấn, sẽ phẫn nộ, thế nhưng là cô ta chính là không nghĩ tới cô sẽ trực tiếp cho người bắt lại cô ta

lại.

Trong TV không phải diễn như thế!!

"Tiểu khả ái, ít xem tivi." Minh Thù nói: "Tôi là một cái hoàn khố vô dụng sao?"

Thư Tuyết đỏ mắt lên vì tức.

Minh · hoàn khố · Thù: "Hiện tại cô nên tình nguyện nói cho tôi biết, nguyên nhân cái chết của ba mẹ tôi là gì?"

"Cô thả tôi ra!!" Thư Tuyết hét lên.

"Vậy không được, cô đến nói cho tôi là ba mẹ tôi chết như thế nào, cô không biết sao?"

Thư Tuyết bị vệ sĩ vây ở giữa, hai bên đều giống như kìm sắt, hoàn toàn không tránh thoát.

Thư Tuyết: "... Tôi không biết!"

Minh Thù sách một tiếng: "Không biết? Vậy cô gạt tôi ra ngoài làm gì?"

Trong con ngươi Thư Tuyết phảng phất có chút cay độc, hung tợn trừng mắt nhìn Minh Thù: "Cô nhanh thả tôi ra!!"

Thư Nhiên tiện nhân này!

Mình nhất định phải hủy đi cô ta!

Đây hết thảy đều là của mình!!

Minh Thù cười cười: "Cô đáng yêu như thế, làm sao tôi thả cô được."

Thư Tuyết bị tiếng đáng yêu kia làm cho chấn kinh, toàn thân đều nổi da gà.

Cô khen mình đáng yêu, hoàn toàn không có cao hứng.

Cái người này đúng làmbị bệnh thần kinh!

Thư Tuyết ép buộc mình trấn định lại: "Cô dám làm gì tôi, Quan tiên sinh sẽ không bỏ qua cho cô."

"Quan tiên sinh... Người sau lưng cô sao?" Minh Thù suy nghĩ một chút: "Là nam nhân lần trước ở trường học đón cô sao?"

Thư Tuyết: "..."

Biểu lộ của Thư Tuyết đã nói rõ hết thảy.

"Chính là hắn muốt giết tôi sao." Minh Thù lấy đồ ăn vặt ăn ra ăn hai cái an ủi: "Đáng sợ."

"Cô mau thả tôi ra!"

Minh Thù liếc nhìn cô ta một cái: "Vị Quan tiên sinh kia để cô đến gạt tôi ra ngoài?"

Thư Tuyết lập tức không lên tiếng.

Thư Tuyết không nói, Minh Thù tự nhiên có biện pháp làm cho cô ta mở miệng.

Bất quá hiển nhiên Thư Tuyết biết cũng không nhiều.

Quan Thiếu Vũ chỉ là muốn lừa cô ra ngoài, mang cô đến một chỗ.

Minh Thù suy nghĩ một phen, quyết định gặp cái cuộc hẹn nay

Không đem hắn giải quyết thì cả ngày đều tính toán cô.

Hắn không mệt mỏi, nhưng cô rất phiền.

-

Rầm rầm ——

Thời tiết thay đổi bất thường.

Bầu trời đen kịt, mưa lớn như hạt đậu nện xuống, màn mưa ngăn cản ánh mắt, cơ hồ nhìn không thấy phương xa.

Minh Thù che dù đến một nhà máy bị vứt bỏ ngoại thành.

Cô liếc mắt nhìn toà nhà nằm yên lặng trong đêm mưa, nghênh ngang đi vào.

Người quan sát bí mật đầu tiên là nghi hoặc không dám lộ diện, sợ có cái gì mai phục.

Thế nhưng nhìn nửa ngày cũng chỉ thấy Minh Thù đến một mình.

Người ở bên trong chậm rãi lộ diện.

"Dừng lại!"

Ánh đèn soi sáng vị trí cô, xua tan bóng tối

"Không phải là các người mời tôi đến sao, tại sao lại bắt tôi dừng lại?"

Đối phương cẩn thận tới gần, tựa hồ đang xác định trên người cô có vũ khí hay không.

Cuối cùng Minh Thù được mời đi vào.

Tiếng mưa rơi dần dần bị toà nhà ngăn cách.

Minh Thù đi theo người kia một đường đi vào bên trong, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy đại hán vạm vỡ canh giữ ở mỗi một lối ra.

Minh Thù cũng không hiểu lắm, vì sao loại chuyện này cứ muốn chọn nơi như thế này.

Liền không thể tìm một nơi thoải mái để giải quyết sao?

Đường đường là đại lão lại chạy đến nơi này, thật hạ giá a!

Hoàn toàn không phù hợp với thân phận.

"Tiên sinh, người đã tới."

Người phía trước dừng lại, xoay người về một hướng nào báo cáo.

Minh Thù thuận thế nhìn sang.

Trong nhà xưởng cũ nát có trưng bày một chiếc ghế sa lon bằng da thật, một nam nhân đang ngồi trên ghế sa lon.

Chính là Quan Thiếu Vũ trước kia từng gặp mặt ngoài cổng trường một lân.

Minh Thù chủ động đi lên phía trước, lập tức có người tiến lên cản cô lại.

Quan Thiếu Vũ hơi đưa tay.

Người đang cản cô nghiêng người tránh ra.

Minh Thù đến nơi cách Quan Thiếu Vũ hai mét.

Quan Thiếu Vũ ngược lại là mười phần tự tin: "Muốn gặp Thư Nhiên tiểu thư một chút thật khó khăn."

Minh Thù so với Quan Thiếu Vũ trấn định hơn: "Dù sao người như tôi không phải người anh muốn gặp thì gặp."

Quan Thiếu Vũ: "..."

Đối với một người bình thường mà nói, đột nhiên gặp phải câu trả lời như vậy có chút không biết nên làm sao nói tiếp.

Bất quá Quan Thiếu Vũ chỉ là hơi sửng sốt một chút, sau đó cười lên: "Thư Nhiên tiểu thư thật hài hước, nếu là ba mẹ cô còn sống hẳn là sẽ rất vui mừng."

Quan Thiếu Vũ cứ như vậy trắng trợn đem chủ đề hướng đến ba mẹ Thư Nhiên.

Hắn cũng không che giấu ánh mắt của mình, trực tiếp quan sát phản ứng của Minh Thù.

Minh Thù có chút giương khoé miệng lên.

Trong mắt của Quan Thiếu Vũ, nụ cười kia càng ngày càng xán lạn, như cầu vồng sau cơn mưa xinh đẹp đến để người ta nhìn không thôi.

Con ngươi của Quan Thiếu Vũ có chút nheo lại.

Phản ứng này cùng hắn nghĩ tới có chút không giống.

Hoặc là nói, hắn hoàn toàn không nghĩ tới, phản ứng của cô sẽ như vậy.

Cô không quan tâm ba mẹ của mình sao?

*** Chúc mọi người ngủ ngon, lại hẹn mai a!***

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1382: Sát Thủ Tối Thượng (26)

Khoảng cách hai mét mà nói dài cũng không dài mà ngắn cũng không ngắn.

Quan Thiếu Vũ còn đang ngờ vực thái độ không đúng này của Minh Thù, khoảng cách hai mét đột nhiên rút ngắn.

Minh Thù đột nhiên động thủ, đánh một vệ sĩ của hắn, ấn lấy người vệ sĩ kia trực tiếp nhảy đến trước mặt hắn, họng súng đen ngòm nhắm ngay hắn

Quan Thiếu Vũ nói không kinh hãi là giả.

Bất quá yếu tố nghề nghiệp làm hắn tiếp tục che giấu rất tốt.

Cho dù bị họng súng nhắm vào vẫn thong dong trấn định, không chút nào bối rối.

Đây là sân nhà của hắn.

Hắn có tự tin.

"Thư Nhiên tiểu thư, cô cảm thấy hôm nay động thủ với tôi, cô còn có thể sống sót rời khỏi nơi này?"

"Anh thử một chút liền biết tôi có thể sống sót rời khỏi đây hay không."

Đoàng.

Súng vang lên.

Đạn xuyên qua cánh tay Quan Thiếu Vũ, vẻ tự tin trên mặt hắn từ từ rạn nứt.

Cùm cụp ——

Vô số họng súng đằng sau nhắm vào Minh Thù.

Quan Thiếu Vũ che lấy vết thương, ánh mắt dần dầntrầm xuống.

Cô lại thật sự dám trực tiếp nổ súng bắn mình.

Quan Thiếu Vũ vừa bị đổi mới tam quan, trong lòng dâng lên thêm mấy phần đề phòng với Minh Thù.

Minh Thù đảo mặt qua đám người xung quanh: "Xem là súng của các người nhanh, hay là súng của tôi nhanh."

Minh Thù cách Quan Thiếu Vũ quá gần, cô nổ súng, khẳng định là Quan Thiếu Vũ nằm xuống trước.

Người của Quan Thiếu Vũ rõ ràng chần chờ, cầm súng không dám bắn.

Minh Thù đưa lưng về một hướng, một người nhanh chóng tiến lên nhào về phía Minh Thù.

Sau lưng Minh Thù giống như mọc thêm con mắt, nghiêng người tránh đi, giơ chân đá qua, người kia bị đá đến bên cạnh đập xuống đất, phát ra một tiếng kinh hoàng.

Mà cơ hồ là đồng thời có người nổ súng.

Quan Thiếu Vũ lập tức đứng dậy chạy về phía người của hắn, Minh Thù đem hắn lôi trở lại.

Bản thân Quan Thiếu Vũ công phu cũng không kém.

Bất quá cánh tay đã bị Minh Thù bắn.

Lúc đầu đã đau đến hơi choáng, lúc này bị Minh Thù đánh lại bắt đầu đau.

Quan Thiếu Vũ cảm giác cánh tay của mình muốn đứt mất.

Hơi sơ suất không đề phòng, hắn bị Minh Thù quật lại trên ghế sa lon.

Choáng váng một giây.

Hắn nhấc chân công kích Minh Thù

Minh Thù ép khuỷa tay xuống, kéo chân trở về, lập tức nghiêng người kéo cổ áo chế trụ hắn, trực tiếp đạp lên người hắn.

Súng nổ, có một viên trực tiếp bắn vào bắp chân Quan Thiếu Vũ.

Quan Thiếu Vũ hít vào một ngụm khí lạnh, thân thể không vững vàng trượt xuống mặt đất.

Tiếng súng ngừng.

"Ai nha, đây cũng không phải là tôi bắn." Minh Thù ném hắn về ghế sa lon: "Các người đừng lại lộn xộn, lần sau nếu là bắn trúng trái tim của hắn... coi như xong đời."

Quan Thiếu Vũ thở hổn hển, dùng ánh mắt ra hiệu không nên manh động.

Hắn che lấy cánh tay, tận lực ngăn chặn nơi chảy máu.

Bắp chân không bị bắn đến chỗ yếu, chảy máu không nhiều.

Ánh mắt sắc bén như ưng của hắn chậm rãi chuyển qua trên người Minh Thù:"Thư Nhiên tiểu thư, thật là làm cho tôi lau mắt mà nhìn."

"Ừm."

"..."

Cô là đang tiếp nhận cái ý tứ này sao!!

Ai khen cô chứ!!

Ừm cái đại gia ngươi a!

Quan Thiếu Vũ thở một ngụm, tận lực dùng giọng bình tĩnh nói: "Thư Nhiên tiểu thư, tôi không có ác ý với cô."

Minh Thù sách một tiếng: "Anh ba lần bảy lượt muốn giết tôi, còn đối với tôi không có ác ý? Vậy xin hỏi Quan tiên sinh, ác ý mà anh nói là cho tôi xuống lỗ rồi sao?"

Quan Thiếu Vũ nhìn vết thương của mình một chút: "Tôi chỉ là muốn lấy lại thứ thuộc về tôi, Thư Nhiên tiểu thư chắc hẳn cũng biết, cũng không cần tôi nhiều lời chứ? Là ba mẹ cô giữ đồ vật của tôi, chỉ cần cô đưa đồ vật cho tôi, tôi có thể coi như cái gì cũng chưa từng xảy ra."

Nhìn cô như vậy, khẳng định biết không ít.

Quan Thiếu Vũ trước đó còn nghĩ mình có lẽ sẽ tốn nhiều miệng lưỡi để giải thích.

Hiện tại xem ra là không cần.

Nữ nhân này... Quả nhiên không thể coi thường.

"Đồ vật của anh?"

Minh Thù sờ sờ trong túi.

Người bên ngoài lập tức gấp gáp, sợ Minh Thù lại lấy ra vật kỳ quái gì.

Tầm mắt Quan Thiểu Vũ cũng theo sát tay của cô.

Hắn nhìn thấy trong túi Minh Thù lộ ra một chút màu hồng, tiếp theo là một chiếc USB hoạt hình.

Minh Thù lấy USB ra phóng tới trước mặt hắn: "Anh đang tìm cái này?"

Quan Thiểu Vũ có chút trố mắt.

Thứ này...

Nhìn làm sao có điểm là lạ?

"Nếu như các người đang tìm cái này, vậy tôi trả lại cho các người." Minh Thù nói liền đem USB ném qua.

Quan Thiếu Vũ ngay cả tổn thương trên người mình cũng không để ý tới, đưa tay tiếp được.

Sau khi nhận được mới kịp phản ứng, cảnh giác hỏi: "Thứ này là cô tìm được?"

"Không thì là tôi tạo ra sao? Vậy tôi hẳn là tạ ơn Quan tiên sinh đã đề cao tôi như thế."

Nếu như không phải thiếu nữ trong tay cầm súng đang nhắm vào mình.

Quan Thiếu Vũ sẽ cảm thấy thiếu nữ trước mặt cười lên mặt mày rạng rỡ, dáng vẻ vô hại, quả thực chính là sẽ thiếu nữ toả sáng.

"..."

Cô cứ như vậy cho mình? Cái này không đúng lắm...

Quan Thiếu Vũ không biết đồ vật là thật hay giả.

Hắn nhìn về phía sau một chút, muốn để người đi kiểm tra.

Minh Thù ngược lại không có ngăn cản hành vi của hắn.

Người phía sau đem USB đi, cấp tốc lấy máy tính ra.

Liền dễ dàng như vậy lấy đuociw vật mình muốn, Quan Thiếu Vũ tâm tình cũng không kích động, ngược lại có chút đề phòng cùng hoài nghi.

Mấy phút sau, đằng sau truyền đến thanh âm.

"Tiên sinh... Đã bị hư."

Bị hư!

Quan Thiểu Vũ nhìn về phía Minh Thù.

Người sau vẻ mặt vô tội: "Cái này không liên quan đến tôi, thời điểm lấy được nó đã như vậy."

"Làm sao tôi biết có phải cô đánh tráo hay không!?"

"Anh lại không tin tôi!" Diễn viên Thù bắt đầu nhập vai.

"..." Hắn lấy cái gì tin tưởng,cô?

USB thứ này, muốn đánh tráo cũng rất dễ dàng.

Quan Thiếu Vũ đang nghĩ ngợi, đột nhiên nghe thiếu nữ nói: "Được rồi, kỳ thật tôi cho nó ngâm nước một chút."

Quan Thiéu Vũ: "???"

Cho ngâm nước một chút là thao tác gì?

Thiết bị điện tử gặp nước cơ bản xong đời.

Ngươi còn cho ngâm?

Đầu óc ngươi là nước đổ vào sao?

"Bất quá thứ này là thật, anh nên tin tưởng tôi." Minh Thù mặt chân thành: "Tôi tuyệt đối không có đánh tráo."

Quan Thiếu Vũ tức hổn hển: "Cô có bệnh a!"

"Nhìn lời này của anh, trước đó vị bác sĩ kia không phải anh tìm cho tôi sao? Tôi có bệnh hay không, không phải anh rõ ràng nhất sao?"

"..."

Minh Thù hiếu kì: "Bên trong đến cùng là cái gì, đáng giá để thời gian trôi qua nhiều năm như vậy anh cũng không từ bỏ."

Quan Thiếu Vũ bị tức đến nói không ra lời.

"Sẽ không phải là anh quay cái gì không thể miêu tả chứ?"

Quan Thiếu Vũ: "..."

Không đúng.

USB hoạt hình kia rất quỷ dị, làm sao lại là thật?

Hắn không tin!

Khẳng định là nữ nhân này tráo đổi.

Quan Thiếu Vũ lạnh giọng chất vấn: "Cô nói thứ này là thật thì chính là thật?"

"Đúng a." Minh Thù gật đầu: "Tôi nói là thật thì nó chính là thật, anhcó ý kiến?"

Họng súng gần sát mấy phần.

Quan Thiếu Vũ: "..."

Mất máu quá nhiều, dẫn đến đầu óc Quan Thiếu Vũ có chút choáng, hắn hít một ngụm: "Dù sao cô cũng phải cho tôi một lý do để tôi tin cô?"

"Tại sao tôi phải cho anh lý do." Minh Thù cười nói: "Anh sẽ không thật sự cho là tôi đến tặng cho anh chứ? Coi như tôi đánh tráo, anh có thể làm gì tôi?"

Quan Thiếu Vũ: "..."

Ngữ khí phách lối cuồng vọng như thế, Quan Thiếu Vũ thật sự cũng chưa từng thấy qua.

Đánh chết cô ta!

Lập tức!!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1383: Sát Thủ Tối Thượng (27)

"Anh đợi một chút a!"

Minh Thù đột nhiên đứng dậy.

Quan Thiếu Vũ: "???"

Họng súng rời khỏi mi tâm Quan Thiếu Vũ, cô chậm rãi xoay người, người của Quan Thiếu Vũ bên kia nhìn đúng thời cơ lập tức bắn về phía cô, muốn ép cô ra khỏi Quan Thiếu Vũ.

Minh Thù cũng xác thực như bọn hắn mong muốn, rời khỏi Quan Thiếu Vũ...

Lướt qua người bọn hắn.

Đạn bắn tới, xung quanh cô dường như có lá chắn, đạn tự động vòng qua cô bắn vào hai bên.

Đám người: "????"

Tình huống này là như thế nào?

Đạn còn có thể phân biệt người?

Người chưa từng thấy tràng cảnh quỷ dị như vậy biểu thị kinh hãi, đạn cũng bắt đầu bắn loạn.

Quan Thiếu Vũ xém chút bị ngộ thương.

"Tiên sinh, nữ nhân này có chút cổ quái, chúng ta rút lui trước." Có người kéo Quan Thiếu Vũ dậy, chuẩn bị mang theo hắn rút lui.

Quan Thiếu Vũ không có phản bác, mặc cho vệ sĩ đưa hắn rút lui.

Minh Thù giải quyết hết mấy người này, quay đầu liền thấy Quan Thiếu Vũ đã bị người ta đưa đi được một khoảng cách.

"Quan tiên sinh, chớ đi a, chúng ta còn chưa có trò chuyện xong đâu."

Cô yếu ớt hô một tiếng.

Quan Thiếu Vũ: "..."

Không đi thì chờ bị tên điên này xử lý sao?

Người bên cạnh Quan Thiếu Vũ chạy càng nhanh.

Đằng sau thỉnh thoảng có người đổ xuống, phát ra tiếng rên rỉ.

-

Rầm rầm ——

Mưa to vẫn còn tiếp tục, cần gạt nước vù vù quét lấy nước mưa trên kính chắn gió.

Toà nhà phía xa mông lung giống như Quỷ Ảnh làm cho lòng người run rẩy.

Cửa xe bị người ta thô bạo mở ra.

"Lái xe, nhanh lái xe!"

Lái xe đoán chừng là chưa thấy Quan Thiếu Vũ chật vật như thế, khoảng chừng ba giây cũng không có phản ứng.

"Lái xe!"

Quan Thiếu Vũ rống một tiếng, lúc này lái xe mới luống cuống tay chân nổ máy xe.

Tiếng động cơ tựa hồ bị nước mưa ép xuống..

Lái xe đang muốn đạp chân ga, phía trước đột nhiên xuất hiện một người.

Hắn còn chưa thấy rõ là ai, đột nhiên cửa xe bị mở ra, người đã bị kéo ra ngoài.

"A..."

Sau một tiếng hét thảm này của lái xe, bên ngoài chỉ còn lại tiếng mưa rơi rầm rầm.

Quan Thiếu Vũ nuốt một ngụm nước bọt.

Thiếu nữ ngồi vào ghế lái: "Quan tiên sinh, tôi còn chưa có nói xong."

Ngoài xe hoàn toàn yên tĩnh.

Nhưng dường như hắn không thấy.

Quan Thiếu Vũ đưa tay mở cửa xe, cửa xe lại chẳng biết lúc nào đã bị khóa lại.

Minh Thù quay người lại, ngữ điệu vẫn nhẹ nhàng như trước đó: "Chớ khẩn trương, người của anh đều tốt, không chết, tôi không giết người."

Quan Thiếu Vũ: "..."

Hắn hôm nay là tính sai.

"Cô muốn thế nào." Biết khả năng mình chạy thoát không lớn, Quan Thiếu Vũ tỉnh táo lại.

"Chỉ hỏi anh mấy vấn đề."

Quan Thiếu Vũ dán vào cửa sổ xe, tiếng mưa rơi rầm rầm bên ngoài dường như làm không gian này trở nên đáng sợ hơn.

"Cô muốn hỏi gì?"

Minh Thù hơi nâng khóe môi: "Ba mẹ tôi chết ngoài ý muốn, là anh tạo thành?"

Quan Thiếu Vũ ban đầu đã chuẩn bị tốt đáp án của vấn đề này, thế nhưng là không nghĩ tới lúc cô hỏi ra sẽ ở trong tình huống như vậy.

Hắn khẽ cắn môi: "Phải."

"Anh biết, bọn họ chỉ là hỗ trợ cất giữ đồ vật, tại sao muốn giết bọn họ?"

Sắc mặt Quan Thiếu Vũ tái nhợt đến không thấy máu sắc, nơi nào còn có dáng vẻ lão đại như vừa rồi.

Hắn cắn răng: "Tôi đã cho bọn họ cơ hội."

Không phải quan trọng, hắn làm sao có thể giết người ngoài ý muốn.

Minh Thù trầm mặc chớp mắt một caia: "Thái Viễn Bằng là anh phái đến bên cạnh tôi?"

Quan Thiếu Vũ không phải rất muốn nói, Minh Thù nhấc tay nắm lấy hắn, thân thể Quan Thiếu Vũ đột nhiên run rẩy một chút, từ nơi cô chạm vào nổi lên cơn đau từng trận.

Hắn cũng không hình dung ra cái loại cảm giác này.

Chính là đau...

"... Vâng... Vâng..."

Minh Thù buông tay, Quan Thiểu Vũ co lại về phía sau.

Ánh mắt nhìn Minh Thù dâng lên một cỗ sợ hãi.

Cô rốt cuộc là ai!

Không...

Cô có phải là người hay không!

"Sau khi ba mẹ cô mất... Tôi đã tìm những chỗ có thể tìm cũng không tìm được thứ tôi muốn."

Quan Thiếu Vũ thanh âm đứt quãng.

Hắn không biết ba mẹ Thư Nhiên đem đồ vật giấu ở nơi nào, nơi có thể tìm có liên quan cùng ba mẹ Thư Nhiên đều không có.

Về sau liền coi là Thư Nhiên biết.

Cho nên phái Thái Viễn Bằng đi.

Thế nhưng cuối cùng Thái Viễn Bằng phản bội hắn, hắn cũng không có nhận được tin tức.

"Không phải anh rất lợi hại sao? Sao không trực tiếp ra mặt, cần gì phải quanh co lòng vòng như thế?"

"... Thân phận của tôi trong nước rất khó ra mặt."

Nếu như náo ra chuyện lớn hắn nhất định sẽ bị để mắt tới.

Không chỉ đơn giản là cảnh sát, còn có những người khác...

Minh Thù hiếu kì: "Cho nên vật kia rốt cuộc là cái gì?"

Đáng giá để hắn chấp nhất nhiều năm như vậy cũng không từ bỏ.

Thuốc trường sinh bất lão?

Quan Thiếu Vũ nhẫn nhịn nửa ngày không muốn nói, nhưng Minh Thù khẽ động, hắn liền không nhịn được phát run: "... Cách điều chế cùng một chút tư liệu."

Từ lúc hắn sinh ra cho tới bây giờ cũng không có chật vật như vậy.

Đáy lòng của hắn cũng không sợ cô.

Thế nhưng thân thể không chịu được bị khống chế.

Giống như người trước mặt này là đỉnh cao không thể vượt qua.

Minh Thù nhíu mày, thật đúng là thuốc trường sinh bất lão a!

"Điều chế cái gì?"

"Thuốc phiện."

Một loại thuốc phiện mới.

Chi phí rẻ tiền, so với trên thị trường càng dễ kiếm tiền.

Mà thứ này không giống bình thường, nó không dễ nghiện như những thứ một lần có thể nghiện khác.

Đương nhiên cũng không phải hoàn toàn không nghiện.

Dùng nhiều tự nhiên vẫn sẽ lên cơn nghiện.

Thái Viễn Bằng chính là cho Thư Nhiên dùng thứ này, dẫn đến

Thư Nhiên không ngừng xuất hiện ảo giác, cuối cùng bị ép phát điên.

Nguyên chủ dùng một lượng rất ít, bởi vì Thái Viễn Bằng chỉ là khách sáo chào mời.

Bất quá hiển nhiên nguyên chủ cái gì cũng không biết, Thái Viễn Bằng không câu được đầu mối hữu dụng.

"Không đúng, trên tay Thái Viễn Bằng không phải đã có thành phẩm chứ?"

Quan Thiếu Vũ không biết nghĩ đến cái gì, trên mặt bị hận ý nồng đậm chiếm cứ.

Năm đó người lấy đi USB chính là người nghiên cứu ra thứ này.

Hắn chẳng những mang đi tư liệu điều chế còn huỷ hoại phần lớn các thành phẩm.

Những năm nay ngoại trừ tìm cái USB này cũng đã cho một vài người nghiên cứ.

Mấy năm trôi qua không có kết quả gì, thành phẩm ngược lại cũng còn thừa không nhiều.

Đây thật là người nghe người thương tâm, người nghe người rơi lệ.

Minh Thù thu liễm lại biểu lộ xem kịch của mình: "Vậy anh bắt tôi làm gì?"

Nguyên chủ cái gì cũng không biết, người này còn bắt mình?

Quan Thiếu Vũ nói: "Coi như cô không biết, đồ vật khẳng định ở Thư gia, cô còn hai tháng nữa sẽ thành niên, chờ cô kế thừa gia nghiệp, tôi sẽ..."

Cho nên nói bắt trở lại uy hiếp.

Có lẽ còn tệ hơn dự định.

Bất quá Quan Thiêys Vũ khẳng định sẽ không nói ra.

Dù sao hắn cũng chưa làm qua, ngoại trừ hắn cũng không có ai biết.

"Anh biết thứ này giấu ở đâu sao?"

Minh Thù quyết định đả kích vị tiểu bướng bỉnh này một chút.

Quan Thiếu Vũ cảnh giác, tìm lại thanh âm hỏi: "Chỗ đó..."

Minh Thù nở nụ cười chói mắt: "Là bên trong đồ chơi lúc nhỏ của tôi."

"..."

-

Cục cảnh sát sáng sớm liền rất náo nhiệt, nguyên nhân là do một nam nhân.

Nói mình là lão đại tại nơi nào đó ở nước ngoài làm không ít chuyện xấu, lương tâm phát hiện nên đặc biệt đến tự thú.

Đám người trong cục cảnh sát: "??"

Trên người nam nhân mang theo vết thương, dù không bị thương chỗ hiểm nhưng nhìn qua muốn bao nhiêu thảm thì có bấy nhiêu thảm.

Đám người cục cảnh sát: "????"

Người này sợ là bị điên nha.

Hiện tại nam nhân đã được đưa đến bệnh viện trị liệu, trong cục mời chuyên gia chuẩn bị xem đầu óc cho hắn.

*** Poor.... =))) ***

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1384: Sát Thủ Tối Thượng (28)

Quan Thiếu Vũ tự mình chạy tới tự thú, thao tác này chẳng những làm đám thủ hạ của hắn sợ ngây người mà đám người còn lại cũng hoảng sợ không ít.

Hiện tại lão đại là đang làm gì a?

Quan Thiếu Vũ cũng rất biệt khuất, hắn còn có thể làm sao.

Không đến tự thú liền phải ở bên ngoài bầu bạn cùng ác ma.

Nghĩ đến nữ sinh luôn luôn mỉm cười kia… Hắn tình nguyện lựa chọn tự thú.

Sau đó hắn bàn giao một chút, nói không chừng còn có thể ra ngoài.

Bất quá hiển nhiên Quan Thiếu Vũ đã đánh giá thấp Minh Thù.

Hắn dám quấy rối mình như thế, Minh Thù nơi nào sẽ để hắn ra ngoài dễ dàng.

Để Hài Hoà Hiệu thu gom một chút bằng chứng phạm tội, tính cả cái chết trước đó của ba mẹ Thư Nhiên cùng việc liên quan tới loại thuốc phiện mới, một mạch đóng gói gửi cho cục cảnh sát.

Có phải thật hay không, không cần cô quản.

Dù sao cảnh sát sẽ tự mình điều tra.

Nếu cô đều điều tra hết còn cần tới bọn hắn làm gì?

-

Thời điểm Tuyên Ca biết được tin tức này, tâm tình hơi phức tạp.

Từ lúc cô biết chủ mưu phía sau đến giải quyết... Không đến 24 giờ.

Phương thức này đơn giản đến thô bạo...

Hắn phải từ từ tiêu hóa một chút.

Nếu không...

Cũng học cô một chút, trực tiếp đánh là được rồi.

Bất quá tin tức cũng đã truyền về, người làm sao còn chưa trở lại?

Hôm qua cô ra ngoài ai cũng không mang theo ai, ngay cả vệ sĩ cô hay đưa theo cũng không mang, cứ như vậy một mình rời khỏi.

Sau khi cô đi rồi hắn mới biết được.

Tuyên Ca gọi điện thoại cho Minh Thù.

Điện thoại nhắc nhở máy đã tắt.

Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Cục cảnh sát bên kia cũng không truyền ra tin tức của cô...

Tuyên Ca đứng ngồi không yên.

Hắn đang định ra ngoài tìm Minh Thù, đột nhiên nhận được điện thoại của Vệ Nhất.

"Lão Đại, anh nghe được tin tức chưa?"

"Tin tức gì?"

"Tổ chức K bên kia..." Vệ Nhất một trận ngạc nhiên: "Bị diệt hết."

Tuyên Ca trong đầu ong một tiếng: "Cái gì?"

"Tình huống cụ thể tôi cũng không rõ ràng, tôi cũng là vừa nhận được tin tức." Vệ Nhất nói: "Nghe nói là có người để lộ vị trí của tổ chức, để cảnh sát mò tới diệt gọn."

Tuyên Ca khôi phục thần sắc bình thường, hai đầu lông mày lãnh đạm: "Đều bị bắt?"

"Cũng không có, người có thể chạy đều chạy."

Mà đại bộ phận đều ở bên ngoài, bị bắt chỉ là một phần nhỏ.

Chỉ là tổ chức bị diện gọn, sợ là liên luỵ đến không ít người.

Liền xem như bọn hắn chỉ sợ cũng có phiền phức.

"Lão Đại anh nói cái này do ai làm?" Mặc dù bọn hắn bị tổ chức truy sát, nhưng cũng không nghĩ sẽ trực tiếp phá hủy tổ chức a!

Trong đầu Tuyên Ca hiện lên một suy nghĩ.

Sẽ là cô sao?

Làm sao có thể...

Cô mới giải quyết chủ mưu phía sau, làm sao có thời gian đi giải quyết chuyện tổ chức K bên kia?

Tổng bộ của tổ chức K ẩn giấu rất kỹ, ngoại trừ thành viên nội bộ, người bên ngoài căn bản không biết.

Cô không có khả năng biết được.

Tuyên Ca đem những suy nghĩ kia đè xuống: "Không biết."

"Lão Đại, bên kia có tin tức tôi sẽ mau chóng báo cho anh."

"Ừ."

Tuyên Ca cúp điện thoại, xuống lầu rời khỏi biệt thự.

Hắn vừa ra khỏi biệt thự liền gặp Minh Thù từ một bên khác tới.

"A, anh muốn đi ra ngoài?"

Tuyên Ca cất bước đi qua, giọng nói mang theo một tia vội vàng: "Em đi đâu?"

Minh Thù: "Giải quyết cái tên kiếm chuyện kia a."

"Một mình em ra ngoài, không biết tôi rất lo lắng cho em sao?"

"Không phải tôi không có chuyện gì sao?"

"Nếu em có chuyện gì thì tôi làm sao bây giờ?"

Thanh âm của Tuyên Ca hơi lớn, ánh mắt hắn trầm tĩnh không một gợn sóng, cánh môi khẽ mím đem cảm xúc ép đến thấp nhất nhưng vẫn để lộ tâm tình của hắn lúc này.

Lúc cô chưa trở về hắn cũng không có lo lắng như vậy.

Ngược lại là cô trở về, cảm xúc đột nhiên bộc phát.

Minh Thù sửng sốt một chút, giang hai tay ôm lấy hắn vuốt lông: "Không phải tôi đã trở về rồi sao? Yên tâm, tôi rất lợi hại."

"Lần sau em có thể suy nghĩ một chút cho cảm xúc của tôi không?"

"Suy nghĩ một chút, nhất định cân nhắc." Minh Thù đáp ứng rất nhanh.

Ai bảo đây là tiểu yêu tinh của cô.

Tiểu yêu tinh của mình, ngoại trừ sủng ái còn có thể làm sao?

Tuyên Ca ôm chặt Minh Thù: "Tôi thật sự rất lo lắng cho em."

"Hừm, tôi biết rồi, sau này tôi đi đâu cũng mang theo anh được chưa?"

Tuyên Ca: "..."

Có vẻ giống như hắn cố tình gây sự?

Rõ ràng là lỗi của cô.

Minh Thù thấy cảm xúc cuat Tuyên Ca không tốt lắm, cũng không vào biệt thự mà mang theo hắn đi vào một nơi khác.

Con đường yên tĩnh, hai người đi không nhanh.

"Kỳ thật tôi thật sự rất lợi hại..."

Tuyên Ca quét mắt tới, thẳng nam Thù thức thời ngậm miệng, ôm cánh tay Tuyên Ca: "Thầy giáo, sau này anh hãy bảo vệ tôi thật tốt."

Thiếu nữ dựa sát vào bên cạnh hắn, con ngươi sáng lấp lánh, dưới đáy mắt vẫn giữ lấy nụ cười thản nhiên.

Đáy lòng Tuyên Ca bỗng dưng mềm nhũn.

Quả nhiên không thể tức giận với cô được

"Tôi biết em rất lợi hại." Hắn hạ thấp thanh âm, giống như sợ hù dọa đến cô: "Thế nhưng em không nói cho tôi biết em đi đâu, làm gì, tôi thật sự rất lo lắng cho an toàn của em."

Cái này không quan hệ việc cô lợi hại hay không.

Hắn quan tâm chỉ là an nguy của cô.

"Được được được."

Minh Thù liên túc gật đầu.

Tuyên Ca nói cái gì Minh Thù đều đáp ứng, nhìn qua giống như rất nghe lời.

Thế nhưng lắng nghe liền sẽ phát hiện đa số đều là qua loa.

Bất quá Tuyên Ca nói Minh Thù vẫn nghe hiểu được.

Tiểu yêu tinh chỉ là dính lấy mình một chút, dù sao cũng tốt hơn so với tìm đường chết.

Minh Thù đáp ứng ngoan như vậy, Tuyên Ca cũng không tiếp tục nói nặng lời.

Bầu không khí có chút yên tĩnh, Minh Thù ôm cánh tay hắn chậm rãi đi lên phía trước.

Hắn suy nghĩ một chút, đem người kéo vào trong ngực: "Mệt không? Qua bên kia ngồi một chút?"

"Ừ." Minh Thù đi theo Tuyên Ca đến bãi cỏ ngồi xuống." Có đồ ăn thì tốt hơn."

Đây là bên trong khu biệt thự, nơi nào có quán ăn a.

"Em chờ một chút."

Tuyên Ca về biệt thự, mang một chút đồ ăn vặt trở lại.

"Anh thật tốt." Minh Thù mặt mày cong cong phát thẻ người tốt.

Tuyên Ca ngồi xuống bên cạnh cô, khóe miệng mang theo đường cong như có như không: "Tôi chỉ tốt với em."

"Tôi phát hiện anh càng ngày càng biết nói chuyện."

"Thật sao?"

"Trước kia anh cũng không có nói như thế."

Tuyên Ca không nghe ra trong lời nói của Minh Thù ám chỉ cái gì, chỉ xem như cô nói mình trước kia.

"Con người rồi sẽ thay đổi.

Xem ra mình thức đêm xem bí quyết dỗ dành bạn gái vẫn hữu dụng.

Tuyên Ca nhìn Minh Thù ăn đồ ăn vặt, cô ăn đến không nhanh không chậm, có giá trị nhan sắc chống đỡ chính là một hình ảnh vui vẻ tuyệt mỹ.

"Chuyện của tổ chức K... Có liên quan tới em hay không?"

Tuyên Ca suy tư thật lâu, vẫn hỏi.

"Chuyện gì, liên quan gì đến tôi?" Minh Thù mờ mịt.

Tuyên Ca nhìn chằm chằm cô một hồi: "Không có gì."

Minh Thù giống như cổ quái dò xét hắn bằng hai mắt, sau đó mới gục đầu xuống.

Hai người ngồi trên bãi cỏ một hồi lâu, mãi đến lúc Dịch quản gia ra tìm người mới trở lại biệt thự.

Hôm nay nhiều chuyện như vậy, Tuyên Ca cho Minh Thù nghỉ không cần học bổ túc.

Ban đêm đi ngủ, Tuyên Ca chờ Dịch Kiều kiểm tra phòng xong mới leo cửa sổ vào phòng Minh Thù.

Tuyên Ca ôm Minh Thù, cảm thấy ngủ sẽ vô cùng an ổn.

Minh Thù có chút tức giận.

Đến cùng là ai bảo vệ ai a?

Ngươi mẹ nó ngủ say giống như heo!!

Minh Thù chờ Tuyên Ca ngủ thiếp đi liền chống đỡ thân thể ngồi dậy.

Cô nhìn chằm chằm Tuyên Ca gần một phút, sau đó mới cúi người ôm lấy hắn.

Cô hôn cánh môi hắn một chút, nói khẽ: "Anh không cần chọn."

Không có con đường nào để chọn.

Tôi sẽ thay anh chọn.

*

Tiểu đường sâu răng mất aaaa!!! Hẹn mọi người mai nhá □□

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1385: Sát Thủ Tối Thượng (29)

"Tuyết nhi, con đang làm gì?"

Thư mẫu gõ cửa nửa ngày, người bên trong cũng không có lên tiếng, bà ta không khỏi có chút nóng ruột.

Từ khi Thư Hàng vào tù, cuộc sống của bọn họ càng không dễ chịu.

Thư Tuyết lấy hai mắt thâm quầng kéo cửa phòng ra: "Mẹ, có chuyện gì?"

"Con đang làm gì? Học cũng không đi?" Thư mẫu nhìn chằm chằm cô ta: "Con nhìn con bây giờ..."

"Làm sao con đi học?" Người trong trường học đều biết nhà trước kia cô ta ở chính là nhà của Thư Nhiên, hiện tại ba cô ta còn vào tù, những người kia sẽ nhìn cô ta như thế nào?

"Vậy cả ngày con ở nhà làm gì?"

"Mẹ không cần quản con!"

"Tao là mẹ mày, ba mày hiện tại cũng không biết thế nào, mày còn muốn lật trời rồi?"

"Mẹ có phiền hay không, đừng nói nữa."

Thư Tuyết bực bội trở về phòng.

"Tao phiền? Tao cả ngày hầu hạ mày ăn uống, mày còn chê tao phiền?"

Thư mẫu nắm lấy tay Thư Tuyết, hai người xô đẩy trước cửa phòng, Thư mẫu càng nói càng tức giận.

Coi như trước đó bị đuổi ra khỏi biệt thự, trên tay cũng không ít tiền, sống qua ngày coi như có thể.

Thế nhưng khi Thư Hàng vào tù, bà ta nhét không ít tiền, người cũng không ra được mà tiền cũng mất.

Hiện trên tay bà ta không còn nhiều tiền, Thư Tuyết còn như vậy, Thư mẫu nào có thể không tức giận.

"Con không muốn nghe, mẹ phiền chết."

Thư Tuyết dùng lực đẩy Thư mẫu ra, "Phanh" một tiếng đóng cửa lại.

Thư mẫu: "..."

Về đến phòng, Thư Tuyết liền ngã xuống giường.

Cô ta lấy điện thoại không ngừng gọi cho một dãy số.

Đáng tiếc số kia vẫn luôn trong trạng thái tắt máy.

Quan Thiếu Vũ lại không nhing thấy.

Có lẽ hắn chỉ là ra nước ngoài...

Thư Tuyết an ủi mình đừng nghĩ lung tung.

Nhưng vài ngày sau, cô ta lại thấy được Quan Thiếu Vũ trên TV.

Mặc dù bị làm mờ, nhưng nam nhân kia cô ta chỉ nhìn một chút liền có thể nhận ra.

Quan Thiếu Vũ bị bắt?

Làm sao có thể?

Thư Tuyết thất thần ngồi trên ghế sa lon.

Trong đầu rối bời, không biết mình đang suy nghĩ gì.

Cô ta xác thực không biết Quan Thiếu Vũ làm gì, chỉ là hắn vẫn luôn biểu hiện giống như tổng giám đốc cao quý nên đáy lòng liền tự động cho là như vậy.

Một đoạn thời gian tiếp theo Thư Tuyết đều là ngơ ngơ ngác ngác.

Cùng Thư mẫu va va chạm chạm, một lời không hợp liền lộ ra bộ mặt thật.

"Thư Tuyết, nhà này mẹ đã bán."

Trên bàn ăn, Thư mẫu đột nhiên ném một câu như vậy.

"Cái gì?" Thư Tuyết hoài nghi là mình nghe lầm.

Thư mẫu nói: "Nhà này đắt như vậy, trên tay chúng ta không có nhiều tiền, ở không nổi nơi này nên mẹ bán."

"Mẹ!" Thư Tuyết đứng lên, sắc mặt giận dữ: "Mẹ cũng không có thương lượng với con!"

Thư mẫu: "Thương lượng với con cái gì? Nhà này lúc trước cũng không phải chúng ta mua cho con?"

Thư Tuyết: "Vậy mẹ cũng không thể không thương lượng với con!"

Thư mẫu: "Mẹ là mẹ con, bán nhà cửa còn cần con đồng ý?

Thư Tuyết tức giận đến bộ ngực nhỏ không ngừng chập trùng.

Nhà này đúng là bọn họ mua, thế nhưng người đứng tên là cô ta

Thư Tuyết cắn răng: "Mẹ bán nhà rồi, vậy chúng ta ở chỗ nào?"

"Mẹ đã thuê một căn nhà nhỏ bên ngoài." Thư mẫu thở dài nói: "Tuyết nhi, mẹ cũng không có cách, trong thẻ không có nhiều tiền."

Thư mẫu đúng là vì cân nhắc cho bọn họ mới nghĩ đến việc bán nhà.

Thư Tuyết nhất thời nghẹn lời.

Khoảng thời gian này đều là Thư mẫu quản chuyện trong nhà, tiền còn lại bao nhiêu cô ta cũng không biết.

Bất quá ngẫm lại khoảng thời gian này, tiêu hao vì Thư Hàng quả thật là quá nhiều.

Nhưng là từ nghèo lên giàu sang thì dễ, từ giàu sang xuống nghèo rất khó.

Nhà ở cơ hồ là bằng một nửa căn nhà củ, hoàn cảnh còn kém.

Từ khi chuyển vào biệt thự Thư gia, cuộc sống của cô ta rất xa xỉ, xem như trước đó có không ba mẹ Thư Nhiên trợ giúp, cuộc sống của bọn họ cũng cũng không tệ.

Thư Tuyết coi đây đã là gian nan nhất.

Nhưng là không nghĩ tới.

Có một ngày cô ta phát hiện trong nhà không có một ai.

Không nhìn thấy Thư mẫu.

Ngay cả hành lý cũng không thấy.

Trên bàn ăn chỉ để lại một tấm thẻ, còn lại thứ gì cũng không có.

Thư Tuyết tìm hết nơi có thể tìm cũng không tìm được Thư mẫu.

Cô ta nhớ tới Thư Hàng vẫn còn cổ phần ở công ty liền vội vàng đến công ty, nhưng lại được cho biết cổ phần của Thư Hàng đã bị bán.

Mà người bán cổ phần chính là Thư mẫu.

Thư mẫu để lại cho cô ta một tấm thẻ chỉ có hai triệu.

Đối với người bình thường mà nói, hai triệu có lẽ có thể an an ổn ổn sống hết một đời.

Nhưng đối với Thư Tuyết mà nói, chút tiền ấy căn bản không đủ dùng.

Cô ta làm sao cũng không nghĩ tới mẹ của mình sẽ làm ra loại chuyện này.

Thư Tuyết đi khắp thế giới tìm Thư mẫu, nhưng Thư mẫu giống như bốc hơi khỏi nhân gian không tìm được.

Thư Tuyết dùng tiền không biết tiết chế, hai triệu rất nhanh liền gần hết.

Cô ta tìm những người bạn trước kia cũng không có một người nguyện ý giúp cô ta.

Lúc trước Thư Tuyết cao cao tại thượng, làm gì cũng đều cho cô ta là nhất, hiện tại cô ta gặp rủi ro, những người này không giẫm một cước đã rất may rồi.

Không có cách, Thư Tuyết vì cuộc sống chỉ có thể tự mình kiếm tiền.

Thế nhưng công việc này vừa mệt tiền lại ít.

Kiếm tiền nhiều, trình độ của cô ta lại không đủ.

Thư Tuyết đã trưởng thành có thể vay tiền, liền vay không ít trong các ngân hàng.

Thời điểm dùng còn dễ chịu, thời điểm trả liền khó khăn.

Thư Tuyết căn bản không trả nổi số tiền này.

Cuối cùng Thư Tuyết tin vào người khác làm việc nhanh có tiền, sau đó Thư Tuyết phát hiện công việc này không đứng đắn liền trực tiếp phất tay áo không làm.

Nhưng giấy tờ hối thúc của ngân hàng làm Thư Tuyết không thể không tiếp nhận hiện thực.

Con người một khi phóng túng,.

Liền sẽ bị triệt để kéo vào vũng bùn.

"Lý tổng, em thích cái này."

Thư Tuyết mang một chiếc váy trắng bị một nam nhân ôm vào ngực, cô ta nũng nịu chỉ vào sợi dây chuyền có giá trị không nhỏ.

"Mua mua mua." Nam nhân tiến đến bên tai cô ta nói một câu gì đó.

Đáy mắt Thư Tuyết hiện lên một tia chán ghét, cuối cùng lại nở nụ cười gật đầu, ra vẻ thẹn thùng.

Mua xong dây chuyền, nam nhân có điện thoại vội vàng rời đi, để cô ta tự đón xe trở về.

Thư Tuyết quay người trở lại đem dây chuyền đổi thành tiền mặt.

Thư Tuyết rời khỏi cửa hàng đứng bên lề đường đón xe.

Ánh mắt quét qua đám người đột nhiên dừng lại.

Bên kia đường đối diện có một đôi tình nhân trẻ tuổi được rất nhiều người chú ý.

Nam nhân thanh lãnh như nguyệt lấy áo khoác màu đen đắp lên vai nữ sinh, dẫn cô đi xuyên qua đám người, không cho bất cứ người đi đường nào đụng phải cô nửa phần.

Nữ sinh bưng lấy trà sữa trong tay đang cắn ống hút nghiêng đầu nhìn nam nhân.

Vô số ánh mắt ao ước rơi trên người bọn họ.

Tia sáng dường như chỉ chiếu lên người bọn họ.

Đám người huyên náo dần dần đi xa.

Bọn họ quá chói mắt.

Giống như ánh đèn trên sàn nhảu.

Thư Tuyết lạnh người đứng tại chỗ.

Vì sao...

Cô có thể sống tốt như vậy?

Mình lại trở thành cái dạng này.

Thư Nhiên...

Cô dựa vào cái gì!

Ba mẹ đều chết hết, cô dựa vào cái gì còn có thể sống tốt như vậy, những vật kia vốn nên là của cô ta.

"..."

Tiếng còi chói tai làm Thư Tuyết lấy lại tinh thần.

Cô ta vừa quay đầu liền phát hiện mình đã đi xuống đường lớn.

"Muốn chết a!! Muốn chết cũng đừng chết chỗ lão tử!"

Lái xe thò đầu ra rống cô ta.

Đằng sau là một mảnh tiếng còi, tiếng mắng chửi không ngừng truyền đến.

Thư Tuyết kinh hãi chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người, vội vàng lui về lối đi bộ.

Lại nhìn về phía đối diện, hai người kia đã không nhìn thấy.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1386: Sát Thủ Tối Thượng (30)

Minh Thù dựa vào cây cột uống trà sữa, Tuyên Ca đã mua đồ trở về.

"Ầy."

Minh Thù mở túi ra, mùi sữa thơm đập vào mặt, cô mặt mày cong cong cười lên: "Thật là thơm."

"Không thơm bằng em."

Tuyên Ca đột nhiên thổ lộ.

Một đôi tình nhân vừa vặn đi qua, nữ sinh đánh vào ngực nam sinh: "Học hỏi người ta một chút, xem anh cả ngày nói cái gì, cũng không biết dỗ dành em."

Nam sinh trợn trắng mắt: "Em lại không xinh bằng người ta a!"

Lời này trực tiếp làm nữ sinh tức giận bỏ đi, nam sinh lại hấp tấp đuổi theo.

Minh Thù tựa vào ngực Tuyên Ca: "Thật buồn cười."

Tuyên Ca: "..."

Làm một người thường xuyên bị chọc tức, hắn không muốn phát biểu cái gì.

Đối tượng như một thẳng nam, nam nhân cũng không sánh nổi.

Tuyên Ca hỏi cô: "Còn muốn đi đâu không?"

"Tên X kia..." Minh Thù cũng không biết tiểu tinh nghịch kia tên gì: "Người lần trước anh bắt kia còn ở chỗ của anh sao?"

"Ừ."

"Chúng ta đi xem hắn đi."

Ánh mắt Tuyên Ca trầm xuống một chút.

Xem hắn làm gì?

-

Đáy lòng Tuyên Ca không nguyện ý một trăm lần, nhưng cuối cùng vẫn là đưa người đi.

Trong khoảng sân yên tĩnh có khói xanh lượn lờ, mơ hồ còn có tiếng người truyền tới.

Tuyên Ca dựa theo ám hiệu gõ cửa.

Cửa rất nhanh được mở ra.

"Lão Đại!"

Thanh âm Tô Khấp kinh hỉ vang vọng cả sân.

"Lão Đại mau vào."

Tô Khấp nhiệt tình mời Tuyên Ca đi vào.

Nhưng làm Tô Khấp không nghĩ tới chính là khi Tuyên Ca nghiêng người, tiểu cô nương phía sau liền lộ ra.

Tô Khấp cứng đờ.

Tại sao cô lại ở chỗ này!

Ánh mắt Tô Khấp rơi xuống hai bàn tay đan xen nhau của Tuyên Ca cùng Minh Thù, cảm giác như bị sét đánh.

Giờ phút này nhất định là hắn đang nằm mơ.

Tô Khấp rất muốn đóng cửa lại sau đó trở về nằm xuống.

Bất quá người đứng trước mặt là lão Đại, hắn không dám, liền xem như trong mơ cũng không dám.

Tuyên Ca nắm tay Minh Thù đi vào.

Trong vsaan có mùi thịt nướng đang bốc lên.

Mà Bạch Hạo bị trói trên một cái ghế cách đó không xa, bị quấn thành xác ướp.

Cái này nếu muốn gỡ dây thừng chạy trốn... Có chút khó a.

Mà mắt Bạch Hạo đỏ ngầu trừng mắt nhìn thịt nướng, giống như thịt nướng là kẻ thù của hắn vậy.

Minh Thù tiến đến, tầm mắt giết người của Bạch Hạo trong nháy mắt rơi vào trên người cô.

Nữ nhân này còn dám tới!

Minh Thù tặng cho X Sát Thủ tiên sinh một nụ cười ôn nhu.

Bạch Hạo: "..." Cô còn cười nhạo mình!

"Lão Đại." Vệ Nhất cũng ra: "Anh đã về..."

Nhìn thấy Minh Thù, Vệ Nhất cũng sửng sốt.

Nữ!

Còn sống?

Lão đại đứng chung một chỗ với nữ nhân còn sống!

Tô Khấp đóng cửa thật kỹ, nhanh như chớp chạy đến bên cạnh Vệ Nhất: "Vệ Nhất, cô ấy chính là người lần trước tôi nói với cậu..."

"Người nào?" Vệ Nhất đầu óc có chút chập mạch, chưa kịp phản ứng.

Tô Khấp liếc nhìn Minh Thù, hạ giọng: "Chính là người lần trước tôi bị thương gặp phải."

Vệ Nhất giật mình.

Là cô sao.

Thế nhưng tại sao lão đại lại đi cùng cô ấy?

"Lão Đại, các người..." Vệ Nhất lá gan lớn hơn Tô Khấp, mở miệng dò hỏi.

"Thư Nhiên, bạn gái tôi."

Sáu chữ ngắn ngủi lại giống như là nặng ngàn cân nện lên người Tô Khấp cùng Vệ Nhất.

Nữ... Bạn gái?

Nhưng cái từ bạn gái mà bọn họ biết sao?

Ánh mắt Tô Khấp hoảng sợ nhìn Minh Thù.

Lão Đại đã rất đáng sợ, nay còn thêm một người.

Còn có để cho người ta sống hay không!

Minh Thù: "..." Ánh mắt đó của hắn là gì, trẫm lại không ăn thịt người.

Tô Khấp cùng Vệ Nhất mặc dù chấn kinh, nhưng chấn kinh xong rất nhanh liền tiếp nhận.

Làm Sát Thủ, bọn hắn phải tiếp nhận hết thảy chấn động tâm lý.

"Đại tẩu mời ngồi, Đại tẩu uống trà, Đại tẩu ăn thịt nướng..."

Tô Khấp ân cần bưng trà đưa nước cho Minh Thù, còn đưa thịt nướng.

Tuyên Ca một tay lấy người xách ra ngoài.

Cho cô ăn, cô còn không phải sẽ cho ngươi vẻ mặt ôn hoà?

Tuyên Ca lại lạnh lùng quét nhìn Tô Khấp một chút.

Đây là của hắn!

Tô Khấp: "????"

Hắn lại làm sai chỗ nào.

Vệ Nhất lôi Tô Khấp đến bên cạnh ngồi xuống, lão Đại rõ ràng không muốn để cho bọn hắn tới gần vị Đại tẩu này, ngươi còn tiến lên, đây không phải tìm chết sao?

"Đại tẩu chuyện lần trước, nếu tôi biết cô là Đại tẩu của tôi, tôi tuyệt đối sẽ không bất kính với cô."

Tô Khấp nói qua chuyện này, Tuyên Ca cũng nhìn tới.

Nếu không ban đầu hắn sẽ không hỏi như vậy.

Cho nên Tô Khấp rất thấp thỏm, sợ Minh Thù tính sổ.

Chỉ có thể thừa nhận sai lầm trước.

"Không có việc gì, tôi rất tốt bụng." Thanh âm của Minh Thù mềm nhũn mang theo ý cười, vô cùng êm tai: "Lúc ấy không phải tôi cũng đẩy anh xuống sao? Không ngã chết cũng là mệnh anh lớn."

Tô Khấp: "..."

Giọng nói của cô nghe không có gì tốt đẹp!

Thật đáng sợ!

Đáng sợ như lão Đại!

"Ngô ngô ngô..."

Bạch Hạo ở bên kia giãy dụa.

Hắn bị giam ở đây hơn mấy tháng, mỗi ngày bọn hắn còn tra tấn hắn!

Mỗi ngày tra tấn!

Mỗi ngày thịt nướng!

Nhưng chính là không cho hắn ăn!

Hắn đã mấy tháng không được ăn thịt!

Bọn này là ác ma!

Minh Thù cắn thịt nước nhìn về phía Bạch Hạo, có chút hiếu kì.

"Hắn không chạy?"

Tuyên Ca nhìn Vệ Nhất.

Vệ Nhất không biết Minh Thù cũng biết Bạch Hạo, bất quá ý của Tuyên Ca chính là hỏi hắn nên hắn vội vàng trả lời: "Đã chạy hai lần, bất quá chúng tôi hạ cho hắn chút thuốc liền an phận hơn."

Thực lực của Bạch Hạo quả thật không tệ, bất quá hắn thích nhất chơi lừa gạt làm cho người ta muốn phòng cũng khó phòng.

Bọn họ đều biết Bạch Hạo là ai nên vẫn luôn đề phòng hắn, mặc dù hắn vẫn bỏ chạy hai lần nhưng cũng may kịp thời bắt trở về.

"Vô dụng như vậy sao?" Minh Thù nói thầm một tiếng.

Chẳng lẽ bị giam ở Tháp Thiên Khải lâu nên đầu óc có vấn đề rồi?

Ký ức cũng bị mất, một ít năng lực hẳn là cũng bị phong bế... Lại bị giam lâu như vậy, ngu ngốc một chút cũng không có gì không đúng.

Minh Thù ăn hai xâu thịt nướng, đứng dậy đi qua phía Bạch Hạo.

"Lão đại..."

Tuyên Ca tùy ý liếc hắn một cái, Tô Khấp lập tức ngậm miệng.

Minh Thù kéo băng dán bịt miệng Bạch Hạo xuống.

Bạch Hạo con ngươi sung huyết, không có gì bịt miệng lập tức rống một tiếng: "Lão tử muốn ăn thịt!"

Minh Thù: "..."

Minh Thù yên lặng lui lại một bước.

Thịt nướng của trẫm sao có thể cho ngươi ăn!

Không cho!

"Anh có di ngôn gì muốn để lại không?" Minh Thù cười tủm tỉm hỏi hắn.

Bạch Hạo: "..."

Di ngôn?

Tại sao hắn phải để lại di ngôn?

"Không có? Vậy tôi liền không khách khí."

"..."

Bệnh tâm thần!

Minh Thù lấy kim sắc ra.

Bạch Hạo vừa nhìn thấy kim sắc, tiềm thức cảm thấy nguy hiểm, lông tơ trên người đều dựng lên.

Tuyên Ca hững hờ nhìn qua, cũng không có phản ứng gì.

Vệ Nhất cùng Tô Khấp đều thấy có chút ngốc.

#Đại tẩu nhà chúng ta hình như có chút kỳ quái #

Bạch Hạo không ngừng đưa đầu về phía sau, không muốn tiếp xúc đến kim sắc.

Nhưng cuối cùng kim sắc vẫn áp vào mi tâm hắn.

Tĩnh ——

Kim sắc có chút lạnh.

Mi tâm hắn bị dán vào không có những cảm giác khác.

Bạch Hạo thở phào.

Không có việc gì là tốt rồi.

Minh Thù nói thầm một tiếng: "Còn không được a."

Bạch Hạo nhìn Minh Thù thu hồi kim sắc kia lại, sau đó ngồi trở lại tiếp tục ăn thịt nướng.

Bạch Hạo: "???"

*** Poor X tiên sinh =)) ***

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1387: Sát Thủ Tối Thượng (Xong)

"Lão Đại, tiếp theo chúng ta làm gì bây giờ?"

Vệ Nhất thừa dịp Minh Thù cùng Tô Khấp đi lấy nguyên liệu nấu ăn liền cùng Tuyên Ca nói chính sự.

Hiện tại tổ chức bên kia đang hỗn loạn tưng bừng.

"Cậu ra ngoài lấy đồ vật trong xe vào."

Tuyên Ca đưa chìa khoá xe cho Vệ Nhất.

Vệ Nhất rất nhanh liền trở lại:" Lão Đại, là cái này sao?"

Tuyên Ca nhìn đồ vật cũng không có nhận, chỉ thản nhiên nói: "Của cậu cùng Tô Khấp."

Vệ Nhất nghi hoặc.

Tuyên Ca gục đầu xuống không nói thêm gì nữa.

Vệ Nhất chần chờ một chút, mở túi văn kiện ra.

Bên trong có hai tấm thẻ căn cước, cùng một vài chứng minh.

"Lão Đại, cái này..."

"Về sau cái này chính là thân phận mới của các cậu." Tuyên Ca tùy ý nói: "Nếu như các người còn muốn trở về cứ ném thứ này đi là được."

Dùng thân phận mới bắt đầu cuộc sống mới.

Còn tiếp tục như vậy sẽ không có tương lai.

Đây chính là lựa chọn của bọn họ.

Vệ Nhất đột nhiên cảm giác đồ vật trong tay nặng trĩu, ép tới hắn có chút thở không nổi.

-

Thôn nhỏ tĩnh mịch hóa thành một chấm đen nhỏ, rốt cuộc cũng không nhìn thấy.

"Anh vẫn rất quan tâm bọn hắn nha."

Tuyên Ca cầm tay lái, ánh mắt từ kính chiếu hậu đảo qua.

"Anh không quan tâm bọn hắn."

"Không quan tâm bọn hắn, anh cần phải giúp bọn hắn như thế?"

"..."

Chỉ là cho bọn hắn một cái lựa chọn hắn, để bọn hắn cách mình xa một chút.

Đối với hắn cuộc sống bây giờ rất hài lòng.

Không muốn bị người khác quấy rầy.

Bất quá cô nói như vậy, vậy liền tạm thời như vậy đi.

Ừ.

Lời cô vợ nhỏ nói đều đúng.

-

Khí số của Bạch Hạo chưa hết, Minh Thù cũng không làm gì được hắn, đánh cũng vô dụng, chỉ có thể chờ hắn tự mình tìm đường chết.

Minh Thù nghe nói Bạch Hạo đã về cái tổ chức K kia.

Thời điểm rắn mới mất đầu, Bạy Hạo trở thành một lãnh tụ mới.

Minh Thù không có việc gì liền tố cáo một chút.

Khiến cho tổ chức K không ngừng rút lại.

Bạch Hạo: "..."

Lúc trước hắn đối phó Tuyên Ca cũng chỉ vì nội bộ tranh đoạt quyền lợi, hắn cùng Tuyên Ca kỳ thật không có nhiều ân oán.

Hiện tại Tuyên Ca chủ động rời khỏi, hắn coi là chuyện này tạm thời đã qua một đoạn thời gian.

Ai biết cục diện sẽ như vậy.

Ác ma kia không thể bỏ qua cho hắn sao?

Hắn chỉ muốn khỏe mạnh làm một sát thủ kiếm tiền cưới bạch phú mỹ không được sao?!

Vì sao lại khó như vậy chứ?!

Chờ Bạch Hạo hao tổn đến không sai hiệt lắm, Minh Thù đi tìm hắn thu hồi linh hồn.

Trong lúc Minh Thù học cao trung đều là Tuyên Ca đưa đón, người toàn trường đều biết Minh Thù có gia sư dáng dấp cực kỳ đẹp trai.

Đương nhiên cũng có người truyền tin đồn.

Sau khi Minh Thù giả bệnh đánh bọn hắn mấy lần liền không ai dám nghị luận về Tuyên Ca nữa.

Nhưng càng nhiều học sinh nhìn thấy chính là Tuyên Ca đối xử rất tốt với Minh Thù.

Chỉ cần Minh Thù ở trường học, vị tiểu ca ca này gió mặc gió, mưa mặc mưa đều đưa đón.

Nếu như không phải trường học không cho phép thầy trò yêu nhau, đoán chừng Tuyên Ca đã muốn đến trường học giảng dạy.

Tuyên Ca ở cổng trường chờ Minh Thù, bởi vì trong xe có chút buồn bực, hắn dựa vào bên ngoài xe cúi đầu nhìn điện thoại.

Học sinh vừa tan học, những tiếng thét chói tai vang lên từng trận.

"Thật đẹp trai a..."

"Tôi cũng muốn có một người bạn trai như thế."

"Tôi thật muốn đi tới hỏi số điện thoại của anh ấy."

"Cô đi đi!"

"Không dám... Thư Nhiên sẽ đánh người." Đánh người liền nói mình có bệnh, quả thực không biết xấu hổ."

"Không phải nói là gia sư sao?"

"Gia sư cái gì, đây là bạn trai của người ta a, trước đó có người nói nói xấu tiểu ca ca kia, chính miệng cô ấy đã thừa nhận."

Tuyên Ca ngẩng đầu nhìn về phía các nữ sinh đang nói chuyện.

Trong con ngươi giống như ngậm một tầng sương mỏng lãnh đạm, dường như hắn không phải đang nhìn người mà chỉ là đang nhìn không khí.

"A... Anh ấy nhìn tới, là nhìn tôi sao? Nhìn tôi sao?"

"Ánh mắt cụng mê người như vậy, tôi không thở nỗi..."

"Tôi cảm thấy anh ấy rất ngoan a."

Nữ sinh tựa hồ đạt được sự tán đồng nhất trí của đám người.

Nam nhân mặc vào một thân áo len "Ta siêu ngoan" cùng quần tây.

Đứng bên cạnh xe, biểu lộ lãnh đạm lại có một loại đáng yêu tương phản.

Ngay tại thời điểm mấy nữ sinh đang kích động, Minh Thù từ trong trường học đi ra.

Hiện tại người toàn trường đều có chút sợ vị tiểu tỷ tỷ một lời không hợp liền phát bệnh này, thấy cô ra đều dọn đường cho cô.

Phối hợp thêm vệ sĩ thì chính là phương thức ra sân của lão đại.

"Bọn họ mang đồ đôi a a a a!"

Minh Thù xách đồng phục trên tay, trên người mang áo len màu đen, trước ngực thêu lên ba chữ "Ta siêu hung".

Mà Tuyên Ca mặc chính là màu trắng, thêu lên ba chữ "Ta siêu ngoan" to đùng.

Đúng là đồ đôi.

Đám người đột nhiên kịp phản ứng.

Phong cách này hình như có chút không đúng lắm a...

Vì sao Minh Thù lại mặc màu đen "Ta siêu hung"? Chẳng lẽ không phải nên để tiểu ca ca mặc sao?

"Làm gì, chiêu tuyển sao?" Minh Thù thô lỗ đem Tuyên Ca nhét vào trong xe: "Em không nuôi anh nỗi sao?"

Tuyên Ca: "???"

Hắn lại làm gì sai sao?

Minh Thù ném cặp vào trong tay hắn, lên ghế lái: "Thầy à, làm phiền anh chú ý một chút."

Tuyên Ca ôm cặp của cô, biểu lộ có chút vô tội: "Anh chú ý cái gì? Chú ý em sao? Mỗi ngày anh đều chú ý em."

"..." Tiểu yêu tinh thích ăn đòn.

Lại bị trợn lên Tuyên Ca: "..."

Đến cùng là sai chỗ nào a!

Minh Thù nổ máy xe, Tuyên Ca lập tức nói: "Em vẫn chưa có bằng lái."

"Há, anh có là được rồi."

"..."

Minh Thù đưa Tuyên Ca đi dạo bên ngoài một vòng, ăn không ít đồ ăn mới lắc về biệt thự.

"Hôm nay em nhận được thành tích, đưa phiếu điểm cho anh xem một chút." Tuyên Ca trở về liền hỏi Minh Thù phiếu điểm.

"Thành tích kia của em còn cần phải xem sao?" Minh Thù cười hì hì: "Kia nhất định phải hạng nhất."

"Hạng nhất đếm ngược?" Đề luyện tập đều làm lung tung, ai cho cô tự tin.

"Hạng nhất đếm ngược thì làm sao, hạng nhất đếm ngược không phải đệ nhất a?"

Tuyên Ca không hề bị lay động: "Phiếu điểm."

Minh Thù móc móc trong cặp, móc ra một đống đồ ăn vặt, nhưng là không có móc ra phiếu điểm.

"Thầy a." Minh Thù ôm eo Tuyên Ca: "Hôm nay có phải anh đặc biệt nhớ em?"

Thi quá tốt, không dám đưa cho hắn xem.

Sợ đả kích đến hắn.

"Em đừng nói sang chuyện khác."

"Em không có." Minh Thù vịn bả vai hắn, trực tiếp hôn tới.

Tuyên Ca: "..."

Trọng lượng Minh Thù đều ép trên người hắn, Tuyên Ca lui về sau một bước, chống đỡ lấy cái bàn.

"Em muốn anh?" Tuyên Ca nghiêng đầu tránh đi nụ hôn của Minh Thù, thấp giọng hỏi cô.

"Không muốn a." Minh Thù á một tiếng: "Nhất định phải muốn anh mới có thể hôn anh sao?"

Tuyên Ca mặt không biểu tình: "Phiếu điểm."

"... Thầy à, hôm nay chúng ta học những cái khác đi."

Tuyên Ca ngờ vực: "Học cái gì?"

Minh Thù luồn ngón tay vào vạt áo hắn sờ khắp nơi, hơi thở ấm áp giao hòa, môi lưỡi dây dưa.

"Nhiên Nhiên..."

Hơi thở Tuyên Ca có chút loạn.

"Em đừng lộn xộn."

"Em đã trưởng thành." Minh Thù nói.

Tuyên Ca ấn lấy cô: "Chờ em lên đại học."

Hắn đẩy Minh Thù ra, ngọn lửa vừa bình phục lại bị Minh Thù bốc lên.

"Làm bài tập, lát nữa anh kiểm tra."

Minh Thù: "..."

Liền không thể bỏ làm bài tập sao?

Trẫm không muốn làm bài tập!

Bất quá so với lấy phiếu điểm cùng một loại chuyện nào đó lãng phí thể lực, vẫn là làm bài tập đi.

Làm bài tập làm trẫm vui vẻ!

Làm bài tập làm trẫm vui vẻ!

*

Vi diện thứ 39 hoàn tất.

X tiếp theo!

Tiệm ăn tiếp theo!

**** Hẹn mọi người mai a!!****

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1388: Tinh Linh Thị Chủ (1)

#tiêuđềmapháp: Quân Thường một lời không hợp liền lấy gậy gõ người.

"Ông —— "

Âm thanh chói tai như muốn làm đầu người ta nổ tung.

Minh Thù ôm đầu tỉnh lại.

Trước mắt cô là vô số dây leo, mà cô đang ngồi trên dây leo, từ nơi này của cô có thể trông thấy cách đó không xa có rất nhiều người vây quanh.

Dưới lòng bàn chân bọn họ có ma pháp quang trận, thanh âm chói tai kia chính là từ bên đó truyền đến.

Thanh âm ông ông rất nhanh liền biến mất.

Ma pháp quang trận cũng biến mất theo, những người bên kia xúm lại nói chuyện với nhau.

Thanh âm biến mất, Minh Thù cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Cô hơi nâng cánh tay, thân thể rất khó chịu, kinh mạch bị nghẹt lại, lục phủ ngũ tạng giống như bị nghiền ép.

Trên dây leo coi như an toàn, Minh Thù quyết định tiếp thu ký ức trước.

Nguyên chủ tên là Quân Thường.

Đây là một thế giới thịnh hành ma pháp, người ở đây lấy việc tu luyện ma pháp làm chủ.

Quân Thường xuất thân từ dòng chính Quân gia của đại lục Ma Pháp, đã từng là thiên tài đứng trên vô số người, được người ta ngửa mặt ghen tị.

Cũng bởi vì như vậy nên bị người ta đố kỵ, hãm hại cô, cuối cùng bị phế toàn bộ tu vi, ném vào vực sâu hắc ám.

Vực sâu hắc ám là nơi nào?

Chính là một cái vực sâu, sâu bao nhiêu ai cũng không biết, bất quá phía dưới không có gì cả.

Ma pháp sư muốn đi lên từ vực sâu hắc ám rất dễ dàng, nhưng nguyên chủ bị phế toàn bộ tu vi, căn bản không thể nào rời khỏi vực sâu hắc ám.

Nhưng nguyên chủ không hề từ bỏ, tự mình ở phía dưới tìm tòi ra một phương pháp pháp tu luyện.

Ma pháp hắc ám.

Ma pháp chia làm phong, thủy, hỏa, thổ, mộc, băng, lôi, ánh sáng, hắc ám.

Đây đều là những nguyên tố tồn tại trong thiên địa.

Người có thiên phú ma pháp hấp thu những nguyên tố này rồi tiến hành tu luyện.

Những người này liền được xưng là ma pháp sư.

Ma pháp sư ánh sáng là được người ta hoan nghênh nhất trong tất cả ma pháp.

Mà ma pháp sư hắc ám chính là đối tượng bị ghét đến vứt bỏ trong đại lục.

Bởi vì ma pháp hắc ám luôn luôn mang đến thống khổ, tử vong...

Mọi người e ngại ma pháp hắc ám.

Ma pháp sư cũng đem ma pháp hắc ám coi là sự tồn tại của ác ma.

Nhưng ma pháp hắc ám rất cường đại, điểm này lại khiến người ta kiêng kị, mỗi lần ma pháp sư hắc ám xuất hiện, tất cả các ma pháp sư đều sẽ động thủ, lấy việc tiêu diệt ma pháp sư hắc ám làm mục tiêu.

Nguyên chủ bắt đầu tu luyện ma pháp hắc ám.

Tu luyện cũng không tệ lắm.

Bất quá bởi vì thân phận ma pháp sư hắc ám cũng gây không ít phiền phức.

Trước đây không lâu, nguyên chủ gặp được người của Quân gia.

Người của Quân gia phát hiện cô là ma pháp sư hắc ám liền liên hợp vây công, đánh cô trọng thương.

Nguyên chủ bị bắt lại, vốn là dự định giết cô.

Ai biết cuối cùng cô không chết, ngược lại bị bọn hắn mang đi.

Về sau nguyên chủ liền được đưa tới nơi này.

Đây là một vùng thung lũng, sơn cốc liên miên chập trùng, nguyên chủ cũng không biết mình đã đi bao lâu.

Lúc này đã vào giữa thung lũng.

Sau đó cô nghe thấy cái gì hiến tế, ma pháp sư hắc ám... Phong ấn cái gì.

Cô bị bịt mắt đưa đến một chỗ trong ma pháp trận, bên trong ma pháp trận có sự hút lực mãnh liệt, ma pháp của cô không tự khống chế được tràn ra ngoài.

Chuyện sau đó có chút hỗn loạn.

Chỗ cô nằm xuống trong ma pháp trận đột nhiên xuất hiện khe hở.

Cô bị hút vào trong cái khe, đám người kia cũng bị hút vào.

Dưới mặt đất là một địa cung, nguyên chủ không cùng những người kia rơi chung một chỗ.

Nhưng thời điểm ở cung điện dưới lòng đất gặp phải người của Quân gia, cô vốn là đang bị thương, nào có thể là đối thủ của những người kia.

May mắn địa cung xuất hiện dị động, tất cả mọi người đều bị truyền ra ngoài.

Nguyên chủ thoát được một kiếp.

Những người kia hiện đang bận bịu tìm địa cung, không có thời gian quan tâm cô.

Nhưng nguyên chủ bị thương quá nặng, vẫn là treo.

Minh Thù tiếp thu xong ký ức, nằm trên dây leo có thể làm giường ngủ giả chết.

Thân thể này hiện tại đang tàn phế, cô ăn nhiều đồ ăn vặt cũng không tốt được...

Bất quá.

Minh Thù vuốt một chiếc lá, giương mắt nhìn về đám người bên kia.

Có thể tìm chết...

Như vậy sẽ khôi phục nhanh hơn một chút.

Cứ làm như vậy!

Minh Thù chống đỡ thân thể ngồi dậy, dây leo lay động phát ra thanh âm rất nhỏ.

Có không ít cành lá rủ xuống trước mặt cô, dễ dàng ngăn trở thân hình của cô.

Minh Thù nhìn bên kia một chút, tất cả mọi người vẫn còn đang đợi tại chỗ.

Nguyên chủ đến nơi này trước, đám người này đến sau.

Có thể là đang nghiên cứu địa cung nên cũng không có phát hiện ra cô.

Minh Thù kéo dây leo xuống dưới, trên người một trận đau tê liệt...

Đợi lát nữa!

Trẫm có thể tự mình chết a, tại sao phải đi tìm bọn họ?

Minh Thù suy nghĩ một chút: Dọa bọn hắn một chút kéo giá trị hận thù, để cho bọn hắn xem ma pháp hắc ám lợi hại đến đâu.

Minh Thù chống đỡ cái cây cần mấy người mới có thể ôm hết từ từ ra ngoài.

Trên người cô bọc lấy một chiếc áo choàng màu đen, mũ trùm rơi xuống lệch qua một bên.

Trên quần áo pha lẫn các vết máu, cũng không biết là của nguyên chủ hay là những khác.

Minh Thù bọc lấy áo choàng đi qua bên kia.

Lúc cô đi động tĩnh hơi lớn, rất nhanh liền có người phát hiện ra cô.

"Quân Thường!"

Người bên kia quát to một tiếng.

Đám người đang vây bên kia lập tức xúm lại phía cô.

Sắc mặt của từng người đều đề phòng, ngờ vực...

Trong đám người, một nữ tử mang váy cam đi tới: "Quân Thường, ngươi còn dám trở về."

"Trở về để chết a."

Sắc mặt của Minh Thù tái nhợt, cô cong môi cười yếu ớt, đám người chỉ cảm thấy phảng phất là ác quỷ bò từ trong địa ngục ra ngoài.

Nữ tữ áo cam lấy ra một cây gậy phép từ trong tay áo, niệm chú phát động ma pháp.

Rễ cây chui ra từ dưới lòng bàn chân Minh Thù cuốn lấy chân của cô, nhanh chóng trói cô lại.

Ma pháp sư hệ mộc.

"Ma pháp sư hắc ám đều đáng chết, trưởng lão, để ta giết cô ta."

Nữ tử áo cam xoay người nói với ông già bên cạnh.

Lão giả nhíu mày: "Địa cung mở ra cùng cô ta có quan hệ, ta xem..."

"Tốt nhất là ngươi nên giết ta, bởi vì chỉ có giết ta, máu của ta mới có thể mở địa cung ra."

Minh Thù phát huy trình độ nói bừa.

Địa cung là cái đồ chơi gì cô cũng không biết.

Lúc ấy nguyên chủ ngã vào đã hôn mê rất lâu, vừa tỉnh lại liền bị người của Quân gia bắt được... Cũng chính là vị tiểu tỷ tỷ áo cam trước mặt này.

Quân Nhân Nhân.

Thời điểm nguyên chủ chưa rời khỏi Quân gia, cô ta vẫn luôn bị hào quang của nguyên chủ đè ép.

Bây giờ nguyên chủ rơi tới kết cục này cũng có phần của Quân Nhân Nhân.

"Trưởng lão, cô ta là phản đồ của gia tộc, nên giết."

Quân Nhân Nhân vẫn muốn giết cô.

Là do những người khác ngăn cản nên nguyên chủ mới còn sống đến nơi đây.

Minh Thù cười với Quân Nhân Nhân đến xán lạn: "Nói không sai."

Quân Nhân Nhân: "..."

Quân Nhân Nhân ngờ vực trong lòng.

Nữ nhân này muốn làm gì?

Còn cười đến quỷ dị như vậy...

Tại thời điểm ở Quân gia, đại đa số cô đều là mặt lạnh lùng, có lúc nào cười qua như thế...

Quân trưởng lão tiến lên hai bước: "Ngươi mới vừa nói phải dùng máu của ngươi mới có thể mở địa cung ra?"

"Đúng a." Minh Thù há mồm liền nói dốc: "Máu của ta thế nhưng rất lợi hại."

Con sen đừng khoác lác, một hồi bọn hắn không giết ngươi, chỉ lấy máu của ngươi thì làm sao?

Thú nhỏ lẩm bẩm nhắc nhở Minh Thù.

Không phải còn có ngươi sao?

Hừ!

Ai muốn bảo vệ ngươi!

"Đã như vậy, trước tiên để cô ta mở địa cung ra rồi giết cũng không muộn." Bên cạnh có người nói tiếp: "Dù sao cô ta cũng chạy không thoát."

Chạy không thoát Minh Thù: "..."

Trẫm chính là muốn chết a!

Các ngươi bày vẽ cái gì!

Minh Thù vận dụng lực lượng trong cơ thể mình đem dây leo của Quân Nhân Nhân đang trói mình hất ra.

Ma pháp màu đem xuất hiện trước mặt Quân Nhân Nhân.

Quân Nhân Nhân theo bản năng phát động ma pháp, dây leo công kích về phía ma pháp của Minh Thù.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1389: Tinh Linh Thị Chủ (2)

Phốc phốc ——

Tất cả mọi người đều nghe thấy thanh âm này.

Trong sơn cốc bỗng nhiên an tĩnh lại.

Gió nhẹ lướt qua mặt đất như gợn sóng lướt qua chân bọn hắn.

Sạt sạt sạt ——

Máu tươi nhỏ xuống, cây cỏ bị nhuộm thành một mảng đỏ.

Tất cả mọi người đều tưởng rằng Quân Nhân Nhân đâm trúng Minh Thù, nhưng bản thân Quân Nhân Nhân biết là không phải.

Cô ta không có đâm trúng cô.

Là tự cô...

Ma pháp sư hắc ám hơi cúi đầu, áo khoác đen rộng thùng thình bao bọc lấy thân thể mảnh mai, vạt áo bị gió thổi lắc lư.

Tay cô khẽ nhúc nhích, cánh tay nâng lên.

Trong mắt mọi người, động tác này phảng phất bị ấn nút tạm dừng.

Một cỗ áp bách vô hình từ trên người ma pháp sư hắc ám truyền đến.

Tất cả mọi người không tự chủ được lui về sau một bước.

Bọn hắn hai mặt nhìn nhau.

Từ trong mắt từng người nhìn cô với vẻ không thể tin nỗi.

Cho dù là ma pháp sư, bị đâm trúng trái tim... Cũng sẽ tử vong.

Nhưng cô lại còn có thể hành động.

Minh Thù chậm rãi rút dây leo kia ra, theo động tác của cô có nhiều người đã đổi sắc mặt.

Ma pháp của ma pháp sư hắc ám đã lợi hại đến nước này rồi?

Đâm trúng trái tim cũng không chết?

Không có khả năng!

Làm sao lại có dạng ma pháp này!

Bọn hắn tình nguyện tin tưởng Quân Nhân Nhân đâm trật.

Một đầu dây leo còn đang trên tay Quân Nhân Nhân, Minh Thù dùng sức kéo một cái, Quân Nhân Nhân trực tiếp bị văng ra ngoài va vào trên thân cây đại thụ.

Quân Nhân Nhân kêu thảm giống như kèn hiệu bắt đầu cuộc yến hội.

Trên người ma pháp sư hắc ám kia chỉ còn lại hơi thở hắc ám làm cho người ta sợ hãi.

Cô là ác ma bò từ trong địa ngục ra.

-

Minh Thù vẩy vẩy cổ tay, dưới đất đều là người đang nằm rên rỉ.

Cô duỗi người một cái.

Thoải mái hơn rồi.

Minh Thù móc thú nhỏ ra nhào nặn hai cái, thú nhỏ hừ một tiếng từ trong tay cô nhảy ra ngoài, lăn vào bụi cỏ không thấy đâu.

Minh Thù: "..."

Ngay cả con chó cũng không để ý trẫm!

"Quân Thường..." Quân Nhân Nhân nằm rạp trên mặt đất, lúc này đang cố gắng ngẩng đầu: "Ngươi rốt cuộc là cái gì.

Người mới vừa rồi kia...

Làm sao lại là Quân Thường?

Trước đó bọn hắn đối phó cô vào lúc thời kỳ toàn thịnh cũng không thấy cô... Đáng sợ như thế.

Không phải lợi hại.

Là đáng sợ.

Phảng phất chỉ có từ này mới có thể hình dung cô vừa rồi.

Thế nhưng lúc này... Trên người cô đã không còn cỗ sức mạnh đáng sợ kia.

Minh Thù suy nghĩ một chút, lời kịch từ trong đầu không ngừng đảo qua đảo lại, cuối cùng phun ra một câu: "Ta là tính ngưỡng của ngươi."

Người bên cạnh Quân Nhân Nhân gầm thét: "Quân Thường ngươi là ác quỷ!"

Minh Thù làm tư thế tạ lễ cung đình ưu nhã: "Tạ ơn khích lệ."

"Ngươi chết không yên lành."

Minh Thù ngạc nhiên: "Các ngươi còn muốn trải nghiệm các giác lúc nãy a?"

Trẫm chết một chút, hậu quả rất nghiêm trọng.

"..."

Tràng cảnh vừa rồi, hiện tại bọn hắn nhớ tới liền thấy sợ.

Liền ngay cả sắc mặt của Quân Nhân Nhân cũng trắng bệch hơn mấy phần.

Minh Thù từ trong thi thể của đám người này ra ngoài, lấy đồ ăn vặt từ chỗ Hài Hoà Hiệu, thuận tiện tìm xem gần đây có gì có thể ăn được.

Cô đi xung quanh một vòng.

Lúc trở về liền phát hiện người mới vừa rồi còn nằm trên đất lúc này chỉ còn lại không đến một nửa, lại đầu một nơi thân một nêo...

Tràng diện rất là kinh dị.

Minh Thù yên lặng lui lại.

Ai lại không có đạo đức công cộng như thế, giết người cũng không chôn xác.

Không giết người quả nhiên bảo vệ môi trường.

"Quân Thường!"

Thanh âm tức giận từ phía sau vang lên.

Minh Thù quay đầu nhìn lại, chỉ thấy mấy người từ trong rừng lao ra, gặp tràng cảnh này, thần sắc người nào cũng phẫn nộ.

"..."

Minh Thù cắn một miếng trái cây an ủi.

"Cái kia... Ta nói không phải ta giết, các ngươi tin không?"

"Quân Thường ngươi vậy mà lại phát điên giết ma pháp sư như thế, ngươi quả thực không có nhân tính!"

"Tâm tư ác độc!"

"Ma pháp sư hắc ám quả nhiên không có ai tốt!"

Đối phương mắng rất hăng say.

Minh Thù răng rắc răng rắc gặm xong trái cây: "Tốt a, ngươi coi như là ta giết đi."

Lại oan ức này, thật sự đã gặp qua nhiều nên cũng thành thói quen.

Dù sao bọn hắn không ưa trẫm, lại không giết được trẫm!

Đám người: "..."

Cô mới vừa nói cái gì?

Bọn hắn trố mắt nhìn nhau, từ trong mắt của mỗi người đều lấy được đáp án.

Không phải bọn hắn nghe nhầm.

"Ta giết ngươi!"

Một ma pháp sư xông lên, tiếp theo chính là hoả diễm nối thành một mảnh như thiên la địa võng áp về phía cô.

Minh Thù đưa tay, ma pháp màu đen phảng phất xuất hiện trong tay cô đụng vào đám lửa kia.

Tiếng nổ, khí lưu va chạm phun trào tản ra bốn phía.

Cây cối bốn phía bị cắt đứt, rầm rầm ngã xuống mặt đất.

Minh Thù ngăn trở đám lửa kia, lập tức lui về sau.

Rời khỏi phạm vi công kích, xoay người chạy: "Các ngươi đuổi theo ta đi!"

Đám người: "???"

Mấy ma pháp sư không ngờ tới Minh Thù sẽ có cái thao tác lẳng lơ này, sửng sốt đến mấy giây.

Một người trong đó rống to tiếng, cũng đuổi theo: "Dừng lại!"

"Ta không dừng lại, ngươi đuổi theo đi!

Thanh âm trước mặt từ xa truyền về, quanh quẩn trong sơn cốc.

Minh Thù chạy ra một khoảng cách, người đuổi theo cô phía sau đã không nhìn thấy.

Cô thở một ngụm, vừa đến đã bị đuổi giết, cái đãi ngộ này thật sự rất tốt.

Minh Thù tìm một chỗ ngồi xuống.

Cô không thấy được, tại thời điểm cô ngồi xuống có sương mù kéo dài qua phía cô.

Đảo mắt một chút, cảnh sắc phía xa đã không nhìn thấy.

Minh Thù phát giác được những sương mù này, những nơi mắt có thể thấy đã rút ngắn đến mười mét.

Nơi xa ẩn hiện, phảng phất đắp lên một tầng sương, hết thảy đều trở nên mông lung.

Minh Thù ngẩng đầu dò xét bốn phía.

Cái này thứ đồ chơi gì?

Cái này ở đâu ra?

Ta là ai, ta đang ở đâu, ta đang làm gì!

Minh Thù suy nghĩ một chút, lưu loát đứng lên.

Sương mù tốc độ nhìn qua không dày lắn, nhưng một lát sau hình dáng Minh Thù liền mông lung không thấy rõ.

Minh Thù phát hiện trong sương mù có các loại Nguyên Tố nồng đậm.

Liền ngay cả ám nguyên tố cũng đặc biệt sinh động.

Nhưng cũng như thế làm cho lòng người sinh ra cổ quái.

Ám nguyên tố cùng nguyên tố khác cũng không sống chung hòa bình, bình thường nơi có ám nguyên tố, nguyên tố khác liền vô cùng yếu, thậm chí không còn có.

Mà nơi nồng đậm nguyên tố khác cũng sẽ không xuất hiện ám nguyên tố.

Thế nhưng ám nguyên tố ở trong những sương mù này, lại cùng nguyên tố khác tồn tại.

Nhìn qua sống chung cũng không tệ lắm?

Bốn phía đều là sương mù dày đặc, Minh Thù cũng không phân rõ phương hướng, ngón tay tùy tiện lung lay, tuỳ ý chọn một hướng rời đi.

Dưới chân không có gì dị thường.

Trong sương mù cũng không có quái vật gì hoặc là thứ cần đối phó xuất hiện.

Những sương mù này vô biên vô hạn.

Minh Thù không nhớ mình đã đi được bao lâu, cuối cùng lười đi nên ngồi nguyên tại chỗ.

Đinh đương ——

Thanh âm kim loại va chạm từ trong sương mù truyền đến.

Tiếp lấy là thanh âm thô lỗ của nam nhân truyền đến.

"Đây là nơi quái quỷ gì, chúng ta đã đi rất lâu rồi, làm sao vẫn chưa ra khỏi?"

Có người cảnh giác nhắc nhở: "Sương mù này rất cổ quái, mọi người cẩn thận!"

Thanh âm thô lỗ có chút tức giận: "Sẽ không phải là Quân Thường giở trò quỷ chứ?"

Đột nhiên bị điểm tên, Minh Thù lễ phép trả lời: "Để ngươi thất vọng rồi, thật sự không phải là ta."

"Quân Thường!"

Sương mù quá nồng, người bên kia cũng không nhìn thấy, chỉ có thể dựa vào thanh âm cảnh giác với Minh Thù bên này.

Minh Thù mỉm cười chào hỏi: "Lại gặp mặt."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1390: Tinh Linh Thị Chủ (3)

Sương mù dày đặc tỏa ra, không khí trong nháy mắt tĩnh mịch.

Sau đó chính là ma pháp công kích từ trong sương mù phóng tới, không nhìn thấy mục tiêu liền tung rộng lưới, ai cũng có thể bị công kích.

Ánh sáng của ma pháp xuyên thấu qua làn sương mù dày đặc, miễn cưỡng có thể chiếu sáng một chút.

"Này, các người đừng quá đáng a!" Minh Thù tránh khỏi công kích: "Nhiều người như lại đánh hội đồng một tiểu cô nương yếu đuối."

Người đối diện phun một ngụm máu.

Ngươi là tiểu cô nương yếu đuối?

Ngươi nếu là tiểu cô nương yếu đuối thì tiểu cô nương trên đại lục này có khả năng đều chết hết!

Một ma pháp sư hắc ám cũng dám tự xưng là tiểu cô nương yếu đuối!

Không biết xấu hổ!

Vì vậy tiểu cô nương yếu đuối càng được nhiều ma pháp chào hỏi.

Sương mù phun trào theo đám người, ở giữa xuất hiện một chút khe hở, ánh sáng ma pháp thỉnh thoảng loé lên.

"Chờ một chút!"

Công kích chợt biến mất.

Tất cả ma pháp đều ngưng lại.

Trước mắt chỉ còn lại sương trắng mênh mông.

"Chờ cái gì a? Các ngươi còn muốn thương lượng một chút vây công ta làm sao thì tương đối thích hợp sao?"

Giọng nói của Minh Thù từ trong sương mù truyền ra.

Nhưng đối phương cũng không trả lời cô.

Minh Thù: "..."

Đang làm gì chứ, đánh hay không đánh? Có một chút tinh thần đánh nhau hay không?

Nhóm đại huynh đệ này cũng rất khủng bố a!

Các ngươi đừng một lời không hợp liền diễn phim kinh dị nha!

Mặt đất không phải rất phẳng, loang loang lổ lổ.

Minh Thù đi về phía bên kia một khoảng cách.

Nhưng mấy người vừa rồi kia giống như là biến mất.

Có chút sợ hãi.

Minh Thù ăn hai cái đồ ăn vặt an ủi, tiếp tục đi về phía trước.

Sương mù trước mặt dần dần thưa đi, cô xuyên qua sương mù, cảnh sắc trước mặt đột nhiên biến đổi, ánh mắt trở nên rõ ràng hơn.

Xương cốt dưới lòng bàn chân trắng ngần, liên miên bát ngát.

Trên đám xương trắng nở ra màu hoa đỏ.

Hai loại màu sắc va chạm có một loại mỹ cảm quỷ dị.

Mấy người vừa rồi đang đứng trên đám xương trắng, biểu lộ chấn kinh.

Minh Thù ra khỏi sương mù, bọn hắn đồng thời nhìn qua, bầu không khí quỷ dị lại trở nên khẩn trương lên.

"Quân Thường, đây là nơi nào!" Một ma pháp sư nào đó chất vấn.

"Ta không biết a." Trẫm cũng rất mê mang, đang cần người chỉ điểm.

Đối phương rõ ràng kích động, thanh âm nâng lên: "Ngươi làm sao có thể không biết! Chúng ta là theo chân ngươi mới chạy đến nơi này, có phải là ngươi giở trò quỷ hay không?!"

"Ta là bị ngươi đuổi theo mới chạy tới nơi này có được không? Các ngươi không đuổi ta, ta có thể chạy?"

"Ngươi giết nhiều người như vậy, chúng ta làm sao không đuổi theo ngươi!" Còn có không phải ngươi kêu chúng ta đuổi theo ngươi sao?

Minh Thù buông tay, biểu lộ rất là vô tội: "Các ngươi không đuổi theo ta, ta sẽ không chạy đến đây. Ta không chạy đến đây, các ngươi sẽ không theo ta đến đây. Cho nên... Vẫn là lỗi của các ngươi."

Đám người: "..."

Mặc dù cảm thấy không hề có đạo lý nhưng không cách nào phản bác.

Phi!

Ma pháp sư hắc ám đều xấu xa!

Diệt trừ ma pháp sư hắc ám là chức trách của ma pháp sư.

"Sương mù vừa rồi không thấy nữa!"

Sương mù sau lưng Minh Thù chẳng biết lúc nào đã biến mất không còn thấy tăm hơi.

Lúc này chỉ còn lại xương cốt vô biên vô tận.

Bọn hắn đứng trong đó nhỏ bé như một chiếc thuyền nhỏ trên biển khơi rộng lớn.

Cái này thật yên tĩnh.

An tĩnh giống như toàn bộ thế giới chỉ còn lại bọn hắn.

Sự sợ hãi vô hình lưu chuyển giữa bọn hắn.

"Tại sao có thể có nhiều xương cốt như vậy, đã có bao nhiêu người chết? Đây rốt cuộc là nơi nào?"

Không ai có thể trả lời được đến vấn đề này.

"Khẳng định có liên quan với Quân Thường!"

"Bắt lấy cô ta!"

Đối diện hô xong khẩu hiệu liền cùng nhau xông lại phía Minh Thù, các loại ma pháp không ngừng hướng trên người cô chào hỏi.

Minh Thù: "..."

Có liền quan gì tới trẫm a!

Các ngươi có thể đừng tùy tiện quăng vỏ hay không?!

"Chờ một chút!"

Minh Thù hô ngừng.

Ma pháp bay qua bên người cô đập trên mặt đất, xương cốt văng khắp nơi văng ra tia lửa.

"Nơi này..." Minh Thù cố gắng nghĩ nghĩ: "Gọi là bạch cốt uyên."

Người đối diện đồng thời dừng lại.

Sau đó đáy mắt lóe ra ngọn lửa phẫn nộ.

Liền biết có liên quan tới cô!

"Ngươi đem chúng ta đến nơi này làm gì? Ngươi cho rằng giết chúng ta, việc ác của ngươi sẽ không có người nào biết sao?"

Minh Thù tiếp tục nói bừa: "Không phải ta đem các ngươi tơi đây, là nơi này dụ các ngươi tới đây."

"Vì sao?!"

"Vì sao?" Minh Thù nâng khóe miệng cười: "Còn có thể vì sao a, đương nhiên là vì ăn, không thì ngươi cho rằng những xương cốt này là từ đâu tới."

"..."

Bọn hắn cảnh giác ngắm nhìn bốn phía.

Dưới lòng bàn chân phảng phất tùy thời có thể duỗi ra xúc tu kéo bọn hắn xuống dưới.

Đối mặt với nguy hiểm không rõ ràng càng khiến người ta sợ hãi.

"Làm sao ra ngoài!" Có người gầm thét.

"Đơn giản." Minh Thù nói: "Các ngươi tiêu hao hết ma pháp, ăn không ngon, nó liền sẽ không ăn các ngươi."

Đám người: "..."

Cái này mẹ nó nghe làm sao giống nói bừa như vậy?

Tiêu hao hết ma pháp, bọn hắn còn phản kháng thế nào?

"Cô ta đang gạt chúng ta!" Một ma pháp sư nào đó nổi giận gầm lên một tiếng: "Cô ta khẳng định biết cách ra ngoài, bắt lấy cô ta trước! Lên!"

"Ài chờ một chút... Đừng kích động, các ngươi không hài lòng, ta còn có thể nghĩ ra, nghĩ đến khi nào các ngươi hài lòng mới thôi, đánh nhau có hại thể lực, không có lời, chúng ta từ từ nói."

Đám người: "..."

Bị người ta trêu đùa, lửa giận trên mặt đám người càng tăng lên.

Ma pháp gào thét đi qua, nhiệt độ nóng bỏng của Hỏa Diễm tựa hồ đốt cháy không khí.

Ma pháp của Minh Thù có lực công kích rất mạnh, bất quá Minh Thù đối với việc khống chế ma pháp cũng không phải nhuần nhuyễn, có đôi khi công kích sẽ sai lệch.

Một ma pháp sư trong đó kinh dị nhìn ma pháp xém chút nện vào mình biến mất trên mặt đất.

"Ngươi ngươi ngươi..."

"Thật xin lỗi, trượt tay trượt tay, lần sau ta sẽ chú ý."

Đối phương phẫn nộ lên án: "Ngươi thật độc ác!" Còn muốn để hắn đoạn tử tuyệt tôn.

"..." Đã nói trượt tay.

Ma pháp sư công kích không gần nhau, mọi người vung ma pháp, xem ma pháp của ai mạnh, lực bền bỉ tốt hơn.

Nhưng Minh Thù không giống a!

Cô một bên vung ma pháp, một bên cận chiến.

Tố chất thân thể của ma pháp sư nào có thể là đối thủ của Minh Thù.

Các ma pháp sư rất tức giận, tất cả mọi người đều là ma pháp sư, vì cái gì không dùng ma pháp đối chiến!

Minh Thù đem mấy ma pháp sư quật ngã xuống mặt đất.

Cô nhìn về phía người cuối cùng.

Ánh sáng ma pháp trong tay ma pháp sư kia trong nháy mắt biến mất, ba một cái liền nằm trên mặt đất giả chết.

Minh Thù: "..."

Minh Thù lục lọi đồ ăn trên người bọn họ sau đó ngồi bên cạnh ăn.

"Yêu nữ, muốn chém giết muốn róc thịt ngươi cứ làm!"

"Ta không có việc giết các ngươi làm gì." Minh Thù nói: "Nhìn ta giống người tuỳ tiện giết ma pháp sư lắm sao?"

"... Ngươi chính là!"

Minh Thù khiển trách: "Ngươi sao có thể ăn nói lung tung?"

"Chúng ta tận mắt nhìn thấy còn có thể là giả?" Chính ngươi còn thừa nhận!

"Ngươi nhìn thấy ta tự tay phanh thay bọn hắn?" Minh Thù làm động tác cắt cổ.

"..."

Cái đó thật không có.

Trang diện máu tanh lúc ấy, cô lại đang ở hiện trường.

Ma pháp sư hắc ám làm ra chuyện phát rồ như thế hoàn toàn bình thường.

Cho nên bọn hắn đương nhiên cảm thấy là cô làm ra.

"Cho nên, lời nói không thể nói lung tung, phải bị đánh."

"..."

"Lại nói, liền xem như ta giết, các ngươi có thể làm gì ta? Hiện tại không phải là nằm rạp trên mặt đất sao?"

"..."

Cho nên đến cùng ngươi có giết hay không giết?

*** Ta ngủ đây, good night!!***

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1391: Tinh Linh Thị Chủ (4)

"Nơi này rốt cuộc lớn đến bao nhiêu?"

Mấy ma pháp sư đỡ nhau đi trên đám xương trắng nở đầy hoa đỏ.

"Ta thật đói."

Ma pháp sư này vừa thốt lên, tầm mắt của mọi người đồng loạt nhìn về người phía sau.

Minh Thù đang cắn đồ ăn liền dừng lại, ngôn từ chính nghĩa: "Ta sẽ không trả lại cho các ngươi!"

Ma pháp sư: "..."

Thật may là chỗ bọn hắn có ma pháp sư hệ thủy, không có đồ ăn nhưng có nước cũng có thể kiên trì.

Nhưng có ma pháp sư rất sụp đổ, hướng về phía Minh Thù gào thét: "Đây rốt cuộc là nơi nào!"

Từ lúc Minh Thù đem bọn hắn đánh một trận, bọn hắn liền bắt đầu tự tìm đường rời khỏi nơi này.

Nhưng mặc kệ bọn hắn đi thế nào cũng không nhìn thấy điểm cuối cùng, cũng không nhìn thấy bất kỳ thứ gì.

Mà Minh Thù vẫn luôn đi theo bọn hắn.

Hiện tại bọn hắn không ra được cũng đánh không lại cô, có thể làm sao?

Chỉ có thể để cô đi theo.

Bọn hắn hoài nghi cô đi theo bọn hắn là muốn đợi thời điểm hết đồ ăn liền ăn luôn bọn hắn.

Minh Thù lắc đầu: "Ta thật không biết."

"Trước đó ngươi..."

"Ta nói bừa lừa gạt các ngươi."

"..."

"Các ngươi còn muốn nghe? Hiện tại ta cũng có thể bịa cho các ngươi nghe."

"..." Ngươi câm miệng!

Nơi này kỳ quái, bầu trời vẫn luôn bảo trì như vậy, cũng không biết đã đi bao nhiêu ngày rồi.

Minh Thù cũng đã thử tìm biện pháp ra ngoài.

Nhưng ngoại trừ nguyên tố sinh động cũng không có nơi nào dị thường.

Giống như chính là muốn để bọn họ đói chết ở chỗ này.

Minh Thù dùng mũi chân đá đá xương trắng trên đất.

Những người này sẽ không thật là bị chết đói a?

Ma pháp sư không phải tu tiên, bọn hắn cũng sẽ đói, cho nên không ăn cái gì liền như người bình thường, chẳng mấy chốc sẽ ngủm.

Người không sử dụng được nữa liền vây chết ở chỗ này.

Lợi hại nha!

Muốn bỏ đói trẫm!

Quả thực là phát rồ!

Người phía trước đã không còn đi nổi.

Bọn hắn dừng lại nghỉ ngơi một chút, sau đó tiếp tục đi lên phía trước.

"Phía trước có người!"

Minh Thù đột nhiên nghe thấy bọn họ rống lên một câu.

Cô giương mắt nhìn về phía trước, nơi xa mơ hồ đang có mấy người đứng đấy, dường như nghe thấy thanh âm cũng nhìn về bên này.

"Là đám người Quân trưởng lão!"

Nhìn thấy người quen, các ma pháp sư này lập tức hưng phấn lên.

Người bên kia chính là những người đã biến mất bên ngoài.

Quân Nhân Nhân cùng trưởng lão Quân gia đều ở đó.

Hai bên thuận lợi tụ hợp, Quân trưởng lão nghi hoặc: "Sao các ngươi cũng ở đây?"

"Chúng ta đuổi theo Quân Thường, sau đó bốn phía đột nhiên lên nổi lên sương mù, về sau liền đến nơi này." Có người nhanh chóng đem chuyện đã xảy ra nói một lần.

Nghe thấy người bên ngoài đều chết hết, mà lại còn là đầu một nơi thân một nẻo, cực kì thảm liệt, biểu lộ của đám người đều hơi khó coi.

"Quân trưởng lão, những người kia có phải là Quân Thường giết? Có phải là cô ta hãm hại các ngươi không?"

Quân trưởng lão lắc đầu: "Không phải cô ta"

Lúc ấy sau khi cô rời đi, bốn phía chỗ bọn hắn cũng nổi lên sương mù.

Bọn hắn chỉ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết, không thấy không rõ đã xảy ra chuyện gì.

Sau khi sương mù tản ra, bọn hắn đã đến nơi này.

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Quân Nhân Nhân mang theo sự phẫn nộ: "Quân Thường cũng ở đây?"

"Phải!"

Ma pháp sư chỉ về phía sau: "Ngay phía sau chúng ta... A, người đâu? Mới vừa rồi còn đi theo chúng ta."

Phía sau bọn họ chỉ có xương cốt trắng ngần.

"..."

-

Lúc này Minh Thù đang đứng trên một cái cây khô héo, hắc khí quay xung quanh gốc rễ của cây đại thụ.

Một giây trước cô còn giẫm lên xương cốt trắng ngần.

Một giây sau liền đến nơi này.

Ừ...

Studio chuyển đổi phải có điểm nhanh.

Minh Thù ngửa đầu nhìn cây đại thụ, đại khái cần mười mấy người mới có thể ôm hết.

Khô héo hoàn toàn, nhìn không ra có cái gì đặc biệt.

Bất quá phía trên có trái cây... Trái cây?!

Có thể ăn!

Minh Thù vẩy vẩy tay áo rồi leo cây, cô vừa leo lên, hắc khí liền bắt đầu công kích cô, ngăn cản cô leo lên.

Đây là ma pháp hắc ám?

Bất quá ma pháp này hình như có chút kỳ quái, trong trí nhớ của nguyên chủ cũng chưa thấy qua loại ma pháp này.

Những ma pháp này khó chơi cực kì, Minh Thù bị ép lui về phía dưới.

"Làm càn!"

Một tiếng gầm thét làm mặt đất chao đảo.

Minh Thù nhìn về phía ma pháp hắc ám đang vây xung quanh gốc cây kia.

"Ngươi là thứ gì?"

"Ta chính là Hắc Ám Chi Chủ!" Thanh âm kia tức giận: "Nào có thể là thứ gì!"

"Há, vậy ngươi không phải thứ gì rồi."

Hắc Ám Chi Chủ là cái gì?

Có thể ăn không?

"..." Hắc Ám Chi Chủ tựa hồ bị nghẹn họng một chút: "Tiểu nha đầu tuổi còn trẻ lại còn nhanh mồm nhanh miệng."

"Nói nhảm, già rồi còn có thể nhanh mồm nhanh miệng?"

Hắc Ám Chi Chủ: "..."

Ma pháp bên kia tựa như bị vặn vẹo một hồi lâu.

Hắc Ám Chi Chủ lướt qua đề tài này: "Ngươi có biết đây là đâu không?"

"Không muốn biết."

Cô nhìn trái cây trên đỉnh đầu.

Cô chỉ là muốn ăn trái cây!

Ma pháp hắc ám vặn vẹo một chút liền phun trào.

"Ngươi chính là ma pháp sư hắc ám."

"Hừm, thế nào?" Ánh mắt Minh Thù hạ xuống rơi vào đám ma pháp kia: "Không cho phép?"

"Ta chính là Hắc Ám Chi Chủ!" Hắc Ám Chi Chủ cường điệu.

"Ta biết, ngươi mới vừa nói qua." Trẫm lại không tai điếc.

"... Ta... Ta có thể cho ngươi tất cả những thứ ngươi muốn!"

"Lợi hại như vậy?"

Hắc Ám Chi Chủ cuối cùng cũng cảm giác được một chút vui mừng, thanh âm mang tới sự mê hoặc: "Ngươi muốn trở thành chúa tể không?"

Chúa tể?

Chúa tể trái cây sao?

Minh Thù tỏ vẻ đứng đắn: "Mặc dù ta là ma pháp sư hắc ám, nhưng kỳ thật ta còn có một thân phận khác."

Hắc Ám Chi Chủ: "... Cái gì?"

"Thật ra ta là Ánh Sáng Chi Chủ!"

"..."

Cút!

Hắc Ám Chi Chủ đoán chừng là bị tức đến ngất xỉu, đám ma pháp kia liền nhạt hơn hẳn.

"Tiểu bối!" Thanh âm của Hắc Ám Chi Chủ cất cao, ma pháp cũng tăng theo: "Ta gọi ngươi đến tận đây..."

"Là ngươi đem ta đến đây sao." Minh Thù nghe được trọng điểm.

"..." Có thể đừng cắt đứt khi hắn nói chuyện không? Hắn là Hắc Ám Chi Chủ! Hắc Ám Chi Chủ!!!

"Ta không cứu ngươi, cũng không muốn làm chó săn cho ngươi, càng không hứng thú kế thừa sự nghiệp của ngươi." Trẫm không cần, trẫm chỉ là muốn ăn trái cây mà thôi.

Minh Thù liên tiếp đưa ra ba cái cự tuyệt.

Đem lời nói sắp ra khỏi miệng của Hắc Ám Chi Chủ nhét trở lại.

"Ngươi... Ngươi..." Hiện tại tiểu bối đều đáng ghét như thế sao?

Hắc Ám Chi Chủ ngươi ngươi nửa ngày cũng không nói được câu gì.

"Ngươi không muốn trở thành một người trên vạn người?"

"Ta đã như vậy."

"..."

Hắn đến cùng vì sao lại lựa chọn một người như vậy?

Được rồi...

Không phải do hắn chọn.

Bên ngoài chỉ có cô là ma pháp sư hắc ám, không chọn cô thì chọn ai...

Hắc Ám Chi Chủ: "Ngươi có biết thân phận trước kia của ta như thế nào không, ngươi lại dám nói chuyện cùng ta như thế!"

Minh Thù: "Lịch sử cũng chỉ là quá khứ, bây giờ ngươi ra ngoài đoán chừng cũng không ai nhận ra ngươi."

Hắc Ám Chi Chủ: "..."

Đám ma pháp kia lại vặn vẹo.

Dụ dỗ thất bại, Hắc Ám Chi Chủ quyết định uy hiếp: "Nếu hôm nay ngươi không đáp ứng điều kiện của ta thì đừng mơ tưởng ra khỏi nơi này!"

"Vậy ta có thể bay ra ngoài không?"

"..." Hắc Ám Chi Chủ cười lạnh: "Nơi đây cũng không phải là nơi ngươi có thể ra ngoài, tiểu nha đầu, ngươi vẫn còn trẻ."

"Hừm, tuổi trẻ liền có khả năng vô hạn, ta tin tưởng ta nhất định có thể!" Vì đồ ăn vặt!

Hắc Ám Chi Chủ còn chưa kịp phản ứng câu nói đó liền thấy Minh Thù đi về phía hắn: "Ngươi muốn làm gì, ngươi đứng lại đó cho ta!"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1392: Tinh Linh Thị Chủ (5)

Minh Thù tới gần hắn, ma pháp liền bắt đầu phát động công kích.

Nhưng công kích của hắn có hạn, Minh Thù lui một chút liền hoàn toàn công kích không được.

Minh Thù bảo trì một khoảng cách, vẽ ma pháp trận vây quanh đám ma pháp đó.

Cô vẩy vẩy tay áo tiếp tục leo cây: "Giả thần giả quỷ, nếu ngươi có thể ra ngoài cần gì phải cùng ta nói nhảm."

Một chút kịch bản ấy nào có thể hù đến trẫm!

Hắc Ám Chi Chủ: "..."

-

Trái cây kia treo ở giữa, cách rất gần, hương vị thơm ngọt đập vào mặt.

Cô nhảy mấy lần đến trước mặt trái cây kia.

Trái cây chỉ lớn hơn so với nắm đấm một chút, toàn thân xanh biếc, bên trong tựa hồ còn có ánh sáng lưu chuyển, nhìn qua rất mê người.

Minh Thù đưa tay hái trái cây xuống, tiện tay xoa xoa, chuẩn bị thả vào miệng.

Nhìn qua hẳn là rất ngon.

"Ngươi làm gì!"

Thanh âm tức hổn hển của thiếu niên từ trong trái cây truyền ra.

Minh Thù: "..."

Hình như mình nghe nhầm rồi.

Minh Thù hạ mắt, tiếp tục đưa vào trong miệng.

"Ngươi thả ra! Ngươi là hỗn đản! Không cho ngươi ăn!"

Minh Thù: "..."

Minh Thù nhìn trái cây trong tay.

Trái cây xanh hơn vừa rồi một chút, ánh sáng lưu chuyển bên trong càng nhanh hơn giống như là vì tức giận, bắt đầu nổ tung một bên.

Minh Thù thất vọng: "Trái cây thành tinh?"

Phía dưới có một đám ma pháp có thể nói chuyện, phía trên còn có cái trái cây có thể nói chuyện.

Đến chung sao?

"Ngươi mới thành tinh!"

Thanh âm thiếu niên êm tai mang theo một chút táo bạo, âm cuối lại giống như là phàn nàn.

"Không thành tinh sao ngươi có thể nói chuyện?" Nói chuyện liền không thể ăn.

Bất quá có trái cây thành tinh sao?

Trái cây tinh?

Quả tinh?

"Ta là tinh linh, đương nhiên có thể nói chuyện." Trong giọng nói của thiếu niên mang theo một chút kiêu ngạo.

"Tinh linh?" Đại lục Ma Pháp có rất nhiều chủng tộc, nhân tộc là nhiều nhất, tiếp theo là Thú Tộc, sau đó còn có tộc người lùn, là tộc Cự Nhân này.

Trong này tự nhiên có tộc tinh linh.

Nghe đồn tộc tinh linh mặc kệ nam hay nữ, dáng dấp đều rất đẹp mắt, tâm linh tinh khiết, dễ bị lừa gạt... Phi, là một chủng tộc vô cùng lương thiện.

Tinh linh trời sinh đối với nguyên tố thiên địa có cảm giác siêu cường lực, học tập ma pháp nhanh hơn so với nhân loại.

Mà bên trong tinh linh dễ dàng sinh ra nhất chính là tinh linh hệ quang.

Bọn họ là sứ đồ của ánh sáng.

Là con cưng của Thần Ánh Sáng.

Tinh linh nhất tộc số lượng thưa thớt, lại rất ít qua lại cùng nhân loại, tộc tinh linh trên đại lục càng thần bí.

Minh Thù sách một tiếng: "Đây còn không phải là thành tinh."

"Ngươi mới thành tinh!!" Thiếu niên tựa hồ tức muốn khóc.

Minh Thù: "..."

Minh Thù muốn sờ thú nhỏ, kết quả sờ vào khoảng không.

Cô không ăn thứ biết nói chuyện, nhưng thú nhỏ ai đến cũng không cự tuyệt a.

Soạt ——

Thân cây lay động, Minh Thù trực tiếp bị rơi xuống đi.

Cô nắm lấy nhánh cây giữ vững thân thể, cúi đầu nhìn về phía dưới.

Đoàn hắc khí phía dưới đang công kích.

Minh Thù vuốt vuốt trái cây, từ trên cành cây nhảy xuống, giẫm lên mặt đất nhanh chóng lùi lại.

Vị Hắc Ám Chi Chủ này muốn phát đại chiêu a!

Ma pháp trận vừa rồi cô vẽ kia, lúc này đã yếu đến sắp biến mất.

Mặt đất rạn nứt như mạng nhện bị rách, lan tràn qua dưới lòng bàn chân Minh thù.

"Hắn rốt cuộc là thứ gì?" Minh Thù hỏi trái cây tinh trong tay.

Trái cây tinh hừ lạnh một tiếng: "Tại sao ta phải nói cho ngươi biết."

"Ngươi cùng hắn là một bọn?"

Trái cây tinh lập tức lớn tiếng phản bác: "Ngươi cùng hắn mới là một bọn!"

"Không phải một bọn, vì sao ngươi không nói cho ta biết?"

Trái cây tinh tiếp tục hừ lạnh: "Ngươi là người xấu, ngươi muốn ăn ta!"

"Ai bảo ngươi treo trên cây?" Làm tinh linh khỏe mạnh không muốn lại biến thành trái cây treo trên cây, đây không phải minh bạch nói cho cô biết là có thể ăn, đến hái ta đi sao?

Trái cây tinh vấp đầu lưỡi: "Muốn... Ai cần ngươi lo!"

"Vậy hắn là cái gì?"

Hắc Ám Chi Chủ cái gì quá Chuunibyou (bệnh tự luyến) rồi.

Thời điểm cô hù dọa người khác cũng sẽ không tự luyến như thế.

Hàng thật giá thật, ai tin a!

"Ngươi không nói cho ta biết, ta liền ăn ngươi!" Minh Thù uy hiếp trái cây tinh.

Trái cây tinh: "..."

Mặt đất nứt ra càng nhiều hơn, gốc cây khô héo kia bắt đầu bị bùn đất vùi lấp.

"Hắn là một ma pháp sư hắc ám." Trái cây tinh nói: "Ma pháp sư hắc ám rất xấu xa, hắn là bị người ta giam ở đây."

"Đây là nơi nào?"

Trái cây tinh trầm mặc vài giây, nói: "Địa cung."

Minh Thù: "..."

Thế nhưng cô không có cảm giác là mình đang ở trong cung điện dưới lòng đất.

Đám người Quân gia kia cũng đang tìm cái gì địa cung, không phải là tìm cái này a?

Ầm ầm ——

"Ha ha ha ha..."

Tiếng cười to lớn tùy ý của nam nhân từ sâu trong lòng đất truyền đến.

Dưới lòng bàn chân Minh Thù trực tiếp nứt ra, cô bị ép rơi xuống dưới.

Hỗn hợp có đá cùng bùn đất, ánh sáng bốn phía tối xuống, Minh Thù rơi trên mặt đất.

Vèo ——

Ma pháp hệ hỏa bay lượn trên không trung, Minh Thù thấy rõ vị trí của mình.

Ngoại trừ cô, đám người Quân Nhân Nhân cũng rơi ở đây.

Bất quá dường như bọn hắn không phải rơi xuống, mà ngay từ đầu đã ở chỗ này.

Bọn hắn cảnh giác nhìn chằm chằm... Đằng sau cô.

Minh Thù: "..."

Minh Thù quay đầu, đằng sau là một tọa đài, trên đài có một nam nhân đang đứng, xích sắc bể nát tán loạn trên mặt đất.

Trên mắt cá chân của nam nhân còn có một đoạn xích sắt.

Có thể thấy trước đó những xích sắt này đã đóng trên người nam nhân.

Khuôn mặt nam nhân coi như tuấn lãng, trong tay nắm quyền trượng ma pháp.

Toàn thân quyền trượng đen nhánh, trên đỉnh là một hình trăng khuyết, ở giữa có một viên bảo thạch ma pháp màu đỏ.

Chỗ hắn đứng đúng lúc là dưới đáy cây đại thụ kia.

"Tiểu nha đầu." Nam nhân lộ vẻ mặt hung ác: "Lúc đầu là xem ngươi giống ta, là ma pháp sư hắc ám, muốn để ngươi trở thành long phượng trong nhân loại, nhưng đáng tiếc ngươi không biết trân quý."

Nghĩ đến chuyện phía trên, nam nhân liền tức giận đến cắn răng.

Bất quá thoáng một chút nam nhân lại cười lên.

"Vốn đang cho là ta ra không được, bất quá đám người này lại thả ta ra, ha ha ha ha, Cửu U ta rốt cục cũng sắp thấy lại ánh mặt trời!"

Minh Thù quay đầu nhìn đám người: "Các ngươi thả cái tên Chuunibyou này ra?"

Trên mặt Quân trưởng lão trải rộng nếp nhăn, lúc xanh lúc trắng.

Chuunibyou bọn hắn nghe không hiểu, nhưng từ giọng nói kia hẳn là không phải lời nói gì tốt đẹp.

"Bọn hắn muốn cướp quyền trượng ma pháp của ta nhưng lại không nghĩ rằng, lúc trước quyền trượng ma pháp này chính là mấu chốt dùng để phong ấn ta."

Cửu U thay người bên kia giải thích.

Trong giọng nói của hắn có sự khinh miệt cùng chán ghét không chút nào che giấu.

"Lấy đi quyền trượng ma pháp ta cũng liền ra ngoài, ha ha ha ha, một đám ngu xuẩn!"

Đám người ngu xuẩn: "..."

Bọn hắn làm sao biết kết quả sẽ như vậy.

Lúc trước người phong ấn hắn cũng không biết nghĩ như thế nào.

Dùng quyền trượng ma pháp phong ấn hắn.

"Quả nhiên là một đám ngu xuẩn." Minh Thù phụ họa: "Cái kia, ta chỉ là đi ngang qua, các ngươi cứ tự nhiên đánh."

Minh Thù trượt về phía bên cạnh.

"Ngươi cũng cùng đám người này xuống địa ngục đi thôi."

Nam nhân đột nhiên nổi giận, giơ quyền trượng ma pháp trong tay lên, ma pháp hắc ám ngưng tụ thành vô số phiến lá như ám khí vù vù quét xuống dưới.

Minh Thù lập tức xoay người vọt về phía bên cạnh.

Loại này không có gì lợi hại, có thể không đánh liền không đánh đi, tiết kiệm một ít thể lực.

Nam nhân không ngừng bắn ra pháp thuật, đủ loại ma pháp cùng ma pháp hắc ám dây dưa va chạm.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1393: Tinh Linh Thị Chủ (6)

Minh Thù không muốn tham gia chiến đấu nhưng vị Hắc Ám Chi Chủ này cũng không muốn bỏ qua cho cô.

Ma pháp cấp cao không ngừng vung về phía cô.

Hắc Ám Chi Chủ muốn báo thù việc ở phía trên.

Minh Thù có chút phiền đưa tay phản kích, cô cũng không cần nghĩ ngợi, ma pháp trong giây lát liền bắn ra ngoài.

Thời điểm Minh Thù sử dụng ma pháp, con ngươi của Hắc Ám Chi Chủ liền sáng lên.

Giống như là người đói khát đã lâu đột nhiên nhìn thấy thức ăn nước uống.

Minh Thù: "..."

Trẫm không thể ăn!

Minh Thù hứng chịu một nửa công kích của Cửu U, đám người Quân trưởng lão liền dễ dàng hơn không ít.

"Quá đáng a!" Minh Thù không phục: "Dựa vào cái gì một mình ta phải gánh chịu một nửa công kích của ngươi? Cũng không phải ta muốn cướp cây gậy của ngươi."

Đám người: "..."

Cửu U: "..."

Cây gậy? Quyền trượng của hắn nào có thể là cây gậy!

Hắn nhất định phải bóp chết tiểu nha đầu chết tiệt này!

Cửu U âm trầm giơ quyền trượng lên, bảo thạch trên quyền trượng lấp lóe, càng nhiều ma pháp hắc ám liên tiếp xuất hiện.

Minh Thù chuyển đổi phương hướng, chạy về phía đám người Quân trưởng lão.

"Quân Thường ngươi muốn làm gì!"

Quân Nhân Nhân hét một tiếng, vung ma pháp công kích cô.

Ma pháp kia liền bị một kích của Minh Thù phá được.

Minh Thù thuận lợi đem toàn bộ công kích của Cửu U tập trung chỗ đám người Quân trưởng lão, cô nhanh chóng trượt về phía sau.

Đám người ngăn trở thân hình của cô, Cửu U trong lúc nhất thời không tìm thấy tung tích của cô chỉ có thể đem ma pháp đập trên người đám người Quân trưởng lão.

"Trưởng lão!"

Quân Nhân Nhân kinh hô một tiếng.

Quân trưởng lão trở lại chi viện Quân Nhân Nhân, một giây liền bị đập văng ra ngoài.

Thân thể Quân trưởng lão bay ra ngoài, chật vật đập xuống đất.

"Phốc —— "

Máu nóng trong người Quân trưởng lão dâng lên, há mồm phun ra một ngụm máu.

"Quân trưởng lão!"

"Không có việc gì, nhanh, mau chạy..."

Quyền trượng ma pháp trên tay Cửu U quá lợi hại, bọn hắn căn bản không phải là đối thủ của hắn.

Quân trưởng lão được người ta dìu đứng lên, Quân Nhân Nhân cũng được đỡ dậy, một đám người bắt rút lui ra bên ngoài.

Cửu U cười lạnh: "Muốn đi? Không dễ dàng như vậy! Hôm nay mạng của các ngươi đều phải ở lại chỗ này!"

Cửu U đột nhiên bắt đầu lưu loát đọc chú ngữ ma pháp.

Vừa rồi Cửu U công kích đều là túy ý, căn bản không có niệm chú, hiện tại hắn bắt đầu niệm chú, trong lòng mọi người xiết chặt, chạy càng nhanh.

Ầm!

Cửu U rên nhẹ một tiếng rồi đột nhiên ngừng lại.

Thân thể của hắn lung lay ngã xuống.

Phù phù một tiếng đổ vào trên đài.

Đám người đang rút lui ra bên ngoài đồng thời cứng đờ, quỷ dị nhìn về phía đài.

Minh Thù ném đi cục đá trong tay, đứng từ trên cao nhìn Cửu U: "Hắc Ám Chi Chủ, tố chất thân thể này của ngươi không được nha."

Đập một chút liền ngã.

Tố chất thân thể của ma pháp sư quá kém.

"Phải rèn luyện thật tốt a, ma pháp của ngươi cho dù tốt nhưng thân thể đánh không lại người ta..."

Minh Thù buông tay, cười đến đặc biệt muốn ăn đòn.

Đây chính kết quả của đánh không lại.

Cửu "Hắc Ám Chi Chủ" Ưu: "..."

Ngươi rõ ràng chính là đánh lén!

Đánh từ nơi nào?!

Cô lúc nào đã đến phía sau hắn?

Vì cái gì một chút cảm giác hắn cũng không có?

"Đừng nhìn ta như vậy nha, ngươi lợi hại ta cũng lợi hại, không nên ghen ghét."

Cửu U: "..."

Cửu U nắm chặt quyền trượng ma pháp, cánh môi giật giật.

Còn chưa niệm xong chú ngữ, quyền trượng ma pháp đã bị người ta rút đi.

"!!"

Cửu U muốn tóm lấy quyền trượng ma pháp của mình nhưng chỉ bắt được khoảng không.

Hắn trợn tròn mắt, cố gắng dùng ánh mắt ngoan độc của mình để cướp lại quyền trượng ma pháp từ trong tay Minh Thù.

"Đừng trừng, xấu quá."

"..."

Minh Thù vừa đi vừa nhìn quyền trượng ma pháp, cái đồ chơi này nguyên chủ cũng có, có thể biến đổi to nhỏ tùy ý, mang theo bên người vô cùng thuận tiện.

Bất quá từ chất liệu cùng công hiệu, khác nhau cũng rất lớn.

Có quyền trượng ma pháp gia trì có thể làm cho ma pháp càng cường đại hơn.

Trừ phi là loại ma pháp sư quá nghèo, không thì những ma pháp sư trên đại lục cũng đều thủ một cây.

Cây gậy này hẳn là rất đáng tiền.

Có thể đổi không ít đồ ăn vặt.

Cái tên Hắc Ám Chi Chủ này chẳng những muốn dụ dỗ mình thành tiểu đệ của hắn, dụ dỗ không thành liền muốn giết người diệt khẩu.

Hù chết trẫm.

Cây gậy này coi như là phí bồi thường tinh thần của trẫm.

Trong nháy mắt Minh Thù cầm lấy quyền trượng ma pháp, đám người Quân trưởng lão bên kia liền dồn dập khẩn trương lên.

Minh Thù đánh Cửu U một trận, sau đó kéo lấy quyền trượng ma pháp nhảy xuống đài.

Cửu U: "..."Quyền trượng của lão tử!!

Đám người Quân trưởng lão nhìn Minh Thù ra ngoài, ánh mắt bọn hắn theo sát lấy quyền trượng kia.

Nhưng xét thấy chuyện lúc trước cũng không ai dám lên tiếng.

"A, đúng rồi." Minh Thù quay người nhìn về phía bọn hắn.

Mồ hôi lạnh sau lưng đám người bá một cái bốc lên.

Cô muốn như thế nào?

Nếu cô động thủ, bọn hắn có thể đánh thắng cô sao?

Quyền trượng ma pháp...

Thiếu nữ bên kia chỉ là cười hỏi: "Các ngươi còn đồ ăn không?"

Đám người: "..."

"Các ngươi đi chết đi!"

Thanh âm của Cửu U đột nhiên nổi lên.

Dưới chân hiện lên ánh sáng, vị trí bọn hắn đang đứng lúc này là ma pháp trận cực đại.

Ánh sáng ma pháp phóng lên trời, bên trong ánh sáng ẩn nhẫn sát cơ, toàn bộ ma pháp trận chính là một cái đại sát trận.

Cửu U chẳng biết lúc nào đã từ trên đài lăn xuống mặt đất, thân hình chật vật nằm rạp trên mặt đất nhưng nụ cười dữ tợn, ngữ khí ác độc: "Đi chết đi!"

Sát trận này vốn là chuẩn bị cho hắn.

Chỉ cần hắn rời khỏi đài nửa bước, ma pháp trận liền sẽ khởi động.

Ma pháp sát trận khởi động, các loại ma pháp bắt đầu sinh thành trong trận.

Nhũ băng, hỏa diễm, phong nhận...

Ma pháp được sinh ra chủ động công kích người trong trận pháp.

Minh Thù liên tục tránh khỏi phong nhận, quyền trượng ma pháp trong tay chấn động, dường như muốn từ trong tay cô bay trở về trong tay Cửu U.

"A —— "

Tiếng kêu thảm thiết từ bên cạnh truyền đến.

Một người bị ngọn lửa công kích, lúc này toàn thân bốc cháy, lại đụng vào nhũ băng, băng hỏa va chạm biểu diễn cực kỳ sống động.

Minh Thù cảm giác đằng sau có cái gì đụng tới liền theo bản năng tránh ra.

Thân thể Quân Nhân Nhân bổ nhào vào một người khác.

Minh Thù liếc cô ta một cái, chuyển tới một bên khác.

Quân Nhân Nhân hung tợn trừng mắt nhìn Minh Thù một chút, bất quá ma pháp bên trong ma pháp trận công kích càng ngày càng nhiều, Quân Nhân Nhân cũng không có cơ hội tiếp tục làm trò.

Người bên cạnh không ngừng chết đi, trong lòng mọi người phát lạnh.

Chẳng lẽ hôm nay bọn hắn liền phải chết ở chỗ này?

Quân Nhân Nhân được người của Quân gia che chở, tạm thời không xuất hiện nguy hiểm gì.

"Tiểu thư, bên này!"

Mấy người Quân trưởng lão cưỡng ép mở một con đường nhỏ, có thể để một người ra ngoài.

Quân Nhân Nhân lập tức quay người chạy về bên kia.

Còn chưa chạy được hai bước, thân thể đột nhiên mất cân bằng ngã xuống dưới.

Nhũ băng bên cạnh bay tới làm Quân Nhân Nhân trừng lớn mắt.

Cô ta phát động ma pháp, dây leo cuốn lấy người gần nhất, cô ta dùng sức kéo một cái để người kia cản trước mặt cô ta.

Máu tươi tung tóe bắn trên mặt cô ta, người kia không thể tin được trừng mắt nhìn cô ta.

Quân Nhân Nhân trong nháy mắt kinh hãi.

Bất quá mình còn sống mới là quan trọng nhất.

Quân Nhân Nhân đứng lên, chuẩn bị chạy về phía Quân trưởng lão.

Nhưng cô ta ngẩng đầu liền thấy Minh Thù đang đứng đối diện.

"Vừa rồi ngươi muốn làm gì ta?"

"Quân Thường tránh ra!" Quân Nhân Nhân quét mắt về phía đối diện, Quân trưởng lão đang không ngừng thúc giục cô ta, khe hở kia càng ngày càng nhỏ như muốn sắp đóng lại.

Minh Thù mỉm cười.

Cô lách mình tiến lên bắt lấy cánh tay Quân Nhân Nhân, soái khí ném qua vai một cái.

Quân Nhân Nhân cùng mặt đất tiếp xúc thân mật,trong lòng vẫn còn sự sợ hãi nhanh chóng thở dốc.

Vừa rồi một đoàn hỏa diễm bay qua cô ta, xém chút sẽ chết...

"Tiểu thư, nhanh lên!" Quân trưởng lão bên kia có chút nhịn không được, thúc giục Quân Nhân Nhân.

Quân Nhân Nhân muốn đứng lên, thế nhưng thân thể bị ngã đến hơi choáng.

Quân Thường!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1394: Tinh Linh Thị Chủ (7)

Ầm ầm ——

Trong sơn cốc truyền ra thanh âm kịch liệt, vô số bầy chim kinh sợ bay ra ngoài.

Chờ tất cả kết thúc, sơn cốc khôi phục lại sự yên tĩnh, phảng phất chưa từng xảy ra chuyện gì.

Sạt sạt sạt ——

Dây leo rủ xuống bị người ta đẩy ra, Minh Thù từ bên trong ra ngoài.

Nơi vừa rồi đúng thật là địa cung.

Ngay tại dưới mặt đất của sơn cốc này.

Bọn họ tiến vào địa cung hẳn là tác dụng mê hoặc của những sương mù kia, truyền tống bọn họ xuống ma pháp trận.

Về phần những xương cốt này, hẳn là loại ma pháp nào đó.

"Ngươi thật xấu xa!" Âm thanh yếu ớt của thiếu niên vang lên.

Minh Thù mới nhớ trong tay mình còn nắm một cái trái cây tinh.

Cô cúi đầu xem xét, trên thân trái cây tinh lại dính máu.

Tay cô không biết lúc nào bị thương, chảy không ít máu.

"Ta xấu chỗ nào?" Minh Thù tìm một chỗ ngồi xuống, đem trái cây tinh phóng tới bên cạnh, tự mình xử lý vết thương trên tay.

"Ngươi... Ngươi chính là xấu." Thanh âm thiếu niên thở phì phò.

Trái cây xanh biếc bởi vì dính máu nên nhìn qua giống như là đỏ lên vì tức giận.

Quân trưởng lão cùng Chung trưởng lão hợp lực mở ra ma pháp trận, để bọn tiểu bối ra ngoài trước.

Quân Nhân Nhân trước đó muốn giết chết cô, cô bất quá là đáp lễ đánh cô ta một trận.

Sau đó là Cửu U đột nhiên phát động công kích, bọn người Quân trưởng lão muốn dùng cô chặn đường Cửu U để đào tẩu nên hợp lực động thủ với cô.

Cô là bị ép đánh lại, làm cho ma pháp trận sụp đổ, toàn bộ địa cung cũng sập theo.

Cô là phòng vệ chính đáng!

Sao cô lại xấu xa rồi?

Minh Thù cũng lười phản bác.

Xấu thì xấu vậy.

Một hồi đem nó cho thú nhỏ ăn hết.

Minh Thù lau sạch sẽ vết máu, đột nhiên cảm thấy không thích hợp, quay đầu hỏi trái cây kia: "Vừa rồi ngươi làm sao nói chuyện với ta?"

Thiếu niên nói: "Liền như vậy nói."

Thanh âm kia là từ trong đầu vang lên...

Minh Thù có cảm giác tất chó thao đản.

Cô nhìn vết máu trên thân trái cây, trầm mặc thật lâu.

Khế ước tinh linh cũng không phiền phức, chỉ cần đối phương chủ động tiếp nhận máu là được rồi.

Máu của cô dính trên thân trái cây, cũng không biết linh là ngu ngốc hay vẫn chưa biết rõ, trực tiếp nhận rồi.

Cho nên...

Ma pháp sư nếu như có thể cùng tinh linh khế ước, đây tuyệt đối là một chuyện vui.

Thế nhưng đối với Minh Thù mà nói, đây chính là một phiền toái.

Lại không thể ăn...

Đáng sợ nhất là nhân loại cùng tinh linh một khi đạt thành khế ước liền không thể giải trừ, không thì tinh linh sẽ chết.

Thiếu niên tựa hồ còn chưa có phát giác mình đã bị khế ước.

"Sao ngươi không nói gì?"

Minh Thù nhặt trái cây lên: "Ngươi nói ngươi là tinh linh?"

"Hừ, đương nhiên."

"Vậy ngươi ở trong này làm gì? Làm bộ mình là một trái cây?"

Thiếu niên ấp úng một tiếng: "Cũng không phải ta muốn."

"Có người ép buộc ngươi?"

Thiếu niên trầm mặc, sau đó trái cây lại không một chút phản ứng nào.

"Này."

Minh Thù đâm nó.

Không có phản ứng.

Minh Thù đưa tay ném nó ra ngoài, trái cây bị rơi trong bụi cỏ, Minh Thù liền đứng dậy bỏ chạy.

Cái đồ chơi này vẫn là nên bỏ đi.

Khẩu phần lương thực của thú nhỏ không có rồi.

-

Minh Thù chạy được một khoảng cách, vừa quay đầu liền phát hiện trái cây kia lẳng lặng bay trong không khí, cách xa cô một mét.

Minh Thù: "???"

Thanh âm tức hổn hển của thiếu niên vang lên: "Ngươi chạy cái gì!?"

Minh Thù im lặng: "Ngươi đi theo ta làm gì?"

"Ta không biết..." Thiếu niên ủy khuất: "Ngươi vừa chạy, ta liền theo ngươi."

Tinh linh là một giống loài rất yếu ớt.

Cần chủ nhân nuôi nấng từng ngày.

Trong đầu Minh Thù tự động hiện ra một đoạn lời nói như

vậy.

Nuôi nấng đại gia ngươi a!

Một trái cây có cái gì tốt để nuôi nấng!

Thiếu niên lại hỏi: "Vừa rồi tại sao ngươi lại ném ta đi?"

Minh Thù không cao hứng: "Không phải ngươi nói ta xấu sao? Ta ném ngươi cần gì lý do."

Thiếu niên: "..."

Minh Thù đi về phía trước, trái cây quả nhiên tự động đuổi theo.

Muốn chửi má nó!

"Ngươi tên gì?"

Thiếu niên ê a một tiếng.

Minh Thù không nghe rõ: "Lớn tiếng chút."

Trái cây run lên một chút, sau đó bộc phát: "Liên Tuế. Ta tên Liên Tuế, ngươi hung dữ cái gì!"

Minh Thù: "..."

Cô hung dữ chỗ nào?

Minh Thù tức giận đến đau dạ dày, sờ đồ ăn vặt ăn một chút an ủi.

Cô đi qua một rừng cây, phía trên có vô số dây leo quấn quanh, cơ hồ không nhìn được bầu trời.

Sạt sạt sạt ——

Đỉnh đầu vang lên một tiếng.

Bánh trôi bảy màu từ trên trời rơi xuống.

Minh Thù đưa tay, bánh trôi bảy màu vừa vặn rơi vào trong tay cô.

Thú nhỏ ôm lấy ngón tay Minh Thù, con ngươi đen nhánh lưu chuyển hai vòng.

Ánh mắt nó xoát một chút rơi vào trên thân trái cây xanh biếc kia.

"Con sen, đây là cái gì? Ngươi lại ở sau lưng ta tìm cái gì?"

Đã từ bỏ người thú hai chân quỷ dị sao?

"Tinh linh, nghe nói ăn rất ngon."

Thú nhỏ buông ngón tay Minh Thù ra, thân thể nhảy lên bổ nhào về phía trái cây bên cạnh.

Thú nhỏ bổ nhào trên thân trái cây, trái cây ba một cái rớt xuống đất.

Thiếu niên kinh hoảng kêu to: "Thả ta ra, không được đụng vào ta!"

Minh Thù phảng phất có thể cảm giác được sự chán ghét cùng hoảng sợ của tinh linh.

Cô trơ mắt nhìn trong chốc lát, đột nhiên xoay người xách thú nhỏ ra, trái cây kia bá một cái bay vào trong ngực Minh Thù, toàn bộ trái cây đều đang run rẩy.

Cũng không biết là tức giận hay là sợ hãi.

Tinh linh đối với chủ nhân sẽ có tính ỷ lại.

Minh Thù nhíu mày, muốn ném trái cây ra.

"Đau."

Thanh âm thở phì phò của thiếu niên từ trong đầu vang lên.

Minh Thù cúi đầu nhìn trái cây, trái cây bị móng vuốt của thú nhỏ cào, giống như một vết thương nho nhỏ.

Minh Thù biểu lộ có chút cổ quái.

Cái này...

Không thể nào?

Thú nhỏ nhảy nhót trên mặt đất: "Con sen ngươi cũng dám giúp nó, ngươi giúp con người quái dị kia coi như xong, ngươi còn giúp nó, ta muốn cùng ngươi đoạn tuyệt."

"Đoạn tuyệt năm phút." Minh Thù đáp ứngi nó.

Thú nhỏ trừng cô.

Minh Thù: "Mười phút, không thể nhiều hơn."

Thú nhỏ: "..."

A a a a!

Con sen!

Ngươi là tên hỗn đản!

Ta muốn bỏ nhà ra đi!

Thú nhỏ quay người nhảy vào bụi cỏ.

Nói bỏ nhà đi liền bỏ nhà đi!

Tuyệt đối không sợ!

Nó là một con thú coi trọng chữ tín, không giống con sen! Hừ!

Minh Thù cũng mặc kệ nó.

Nó đi ăn một mình còn dám đổ vỏ cho cô, ai muốn đi dỗ nó.

Minh Thù vuốt vuốt trái cây, tâm tình có chút phức tạp.

Cái này thật sự chính là nâng trong lòng bàn tay.

Tiểu yêu tinh a...

"Kia là ngươi nuôi sao? Tại sao lại muốn công kích ta? Nó làm ta bị thương!" Thiếu niên còn đang cáo trạng.

"Vậy ta thổi cho ngươi một chút?" Minh Thù nói.

"Ai... Ai muốn ngươi thổi!" Thiếu niên tức hổn hển: "Ngươi không biết xấu hổ!"

Minh Thù: "???"

Thổi cho ngươi một chút, làm sao lại không biết xấu hổ?

Thiếu niên lăn trong tay Minh Thù một vòng, che khuất đầu vết thương kia, hắn nói: "Ngươi dùng ma pháp trị liệu cho ta."

"Ta không biết."

"Ngươi không phải là ma pháp sư sao?" Thiếu niên hừ một tiếng: "Có phải ngươi không muốn trị liệu cho ta? Ngươi làm sao lại xấu như vậy..."

Minh Thù giật giật khóe miệng một cái: "Ta là ma pháp sư hắc ám, không có loại ma pháp trị liệu."

"... Là... Là như vậy phải không? Ta... Kia..." Thiếu niên làm khó, hắn nhẫn nhịn nửa ngày: "... Vậy... Vậy ta dạy cho ngươi! Ngươi cẩn thận học!"

Minh Thù: "..."

Cô là một ma pháp sư hắc ám, chính là dùng hình thức võ thuật tinh anh, học ma pháp trị liệu làm gì?

Thiếu niên hắng giọng, bắt đầu niệm chú ngữ trị liệu.

Thanh âm của hắn rất êm tai, trong trẻo rõ ràng, cùng thân phận của tinh linh vô cùng phù hợp.

*

Tiểu chó con Cửu Thiếu! Chờ mong Cửu Thiếu phá xác nhật ha ha ha!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1395: Tinh Linh Thị Chủ (8)

Nói thật.

Minh Thù là một ma pháp sư hắc ám, học ma pháp trị liệu thật có chút khó xử cho cô.

Không phải cô học không được.

Là phần cứng không cho phép.

Ám nguyên tố vốn là không có bất kỳ kết quả trị liệu gì.

Giống hỏa nguyên tố, ngươi có thể trông cậy vào nó đốt ngươi một chút, xem có đốt ngươi được không?

Không thể nào!

"Một chút vết thương nhỏ sao ngươi có thể yếu ớt như thế?"

"Nhỏ... Vết thương nhỏ?" Liên Tuế dường như bị giật mình, nói vấp hai câu mới xù lông: "Vết thương không phải trên người ngươi, ngươi đương nhiên nói là vết thương nhỏ!!"

"Đừng yếu ớt như thế." Minh Thù vuốt vuốt hắn đi lên phía trước.

"Hừ! Ta bị thương liền không thể biến hóa." Liên Tuế bực mình: "Ta không muốn như vậy, ngươi còn..."

Trái cây động đậy một chút trong lòng bàn tay cô, giống như là cọ xát cô.

"Còn cái gì?" Minh Thù hiếu kỳ câu hắn chưa nói xong kia.

"..." Liên Tuế kiêu ngạo hừ lạnh một tiếng.

"Nói." Minh Thù bóp hắn một chút: "Ta còn thế nào?"

"Ngươi ngươi... Ngươi bóp ta!!" Liên Tuế cả giận nói: "Ngươi còn sờ ta, trước kia ngươi còn muốn ăn ta! Ngươi là một người xấu!"

Minh Thù bị hắn chọc cho bật cười.

"Ta chính là người xấu, ngươi có thể cắn ta nha."

"..." Bĩnh tĩnh, bình tĩnh.

Liên Tuế rầu rĩ không vui.

Minh Thù nói chuyện với hắn, hắn cũng không đáp, toàn bộ màu sắc của trái cây đều trầm xuống.

Tức giận rồi?

Minh Thù cất hắn kỹ rồi rời khỏi nơi này, lại liên tục đi một khoảng cách thật xa mới tìm được một trấn nhỏ.

Ma pháp sư tại mỗi tòa thành đều có công hội, bất kỳ một ma pháp sư nào cũng có thể gia nhập, cũng có thể nhận nhiệm vụ trong công hội.

Bất quá ma pháp sư hắc ám sẽ bị bài trừ.

Minh Thù là một ma pháp sư hắc ám, bị người ta phát hiện sẽ liên hợp tấn công.

Cô chọn chỗ vắng người, bắt một ma pháp sư có thể trị liệu.

Ma pháp sư: "???"

"Bà cô, ta không có tiền, ta rất nghèo, ngươi nhìn ta ngay cả quyền trượng ma pháp cũng mua không nổi, ngươi thả ta đi. Trên ta có già dưới có trẻ, ta sống rất khổ..."

Ma pháp sư vô cùng không có cốt khí cầu xin tha thứ.

"Chữa trị cho hắn."

Trước mặt ma pháp sư xuất hiện một bàn tay trắng nõn, trong tay là một trái cây xanh biếc.

Ma pháp sư: "???"

Trị cái gì?

Tay này không có vấn đề gì a?

Còn cho thù lao?

Người này có lẽ không xấu... Chắc là cô chỉ cần trợ giúp.

Ma pháp sư lập tức nói: "Bà cô, ngươi ngươi... Ngươi cần trị liệu chỗ nào?"

"Ta không cần, hắn cần."

Ma pháp sư nhìn trái cây bị Minh Thù chỉ vào, phía trên có một đầu vết thương không lớn lắm...

Ma pháp sư lẳng lặng nhìn gần một phút.

Sau đó bỗng nhiên khóc lên: "Bà cô, rốt cuộc là ta đắc tội ngươi chỗ nào, ngươi cứ nói, ta nhất định sẽ sửa đổi, ta xin lỗi, đều là lỗi của ta, ngươi không nên tra tấn ta."

Minh Thù: "..."

Đánh chết vị ma pháp sư này cũng không nghĩ tới, có một ngày, hắn sẽ dùng ma pháp trị liệu cho một trái cây.

Quỷ dị chính là, trái cây kia còn rất tốt.

Ma pháp sư: "???" Hoài nghi nhân sinh.

Liên Tuế đợi vết thương trên người biến mất, hắn mới lên tiếng: "Hừ, đồ đần."

Minh Thù: "..." Đã tìm người trị liệu cho ngươi, làm sao còn mắng người?

Tiểu yêu tinh này!

Minh Thù dùng sức bóp hắn một chút.

Liên Tuế á một tiếng, trái cây xanh biếc lại bắt đầu nổi lên màu hồng phấn: "Ngươi không được... Bóp ta, dừng tay!"

Hắn ủy khuất lên án.

Người này là người xấu!

Minh Thù ném cho ma pháp sư kia một chút thù lao, mang theo Liên Tuế rời khỏi.

"Ài, ngươi chờ một chút..." Ma pháp sư lấy lại tinh thần, co chân đuổi theo: "Ngươi ngươi... Trái cây kia của ngươi..."

"Làm gì?" Minh Thù đề phòng.

Đây là khẩu phần lương thực của trẫm... Không phải, tiểu yêu tinh.

Ma pháp sư vội vàng nói: "Không không không... Ngài đừng hiểu lầm, ta chỉ hiếu kì, đó là cái gì?"

Sao có thể dùng ma pháp trị liệu?

"Ngươi biết cũng không lấy được, chỉ có một quả này." Minh Thù nói: "Ngươi đừng nghĩ tới."

"..."

Liền không thể cho hắn biết thêm kiến thức sao?

Minh Thù cho hắn một nụ cười rạng rỡ, sau đó biến mất trong đám người.

-

Minh Thù đi một vòng trong trấn, cái trấn nhỏ này rất bình thản, ma pháp sư cũng không nhiều nên chỉ cần Minh Thù không sử dụng ma pháp, hẳn là không sẽ không có ai nhận ra cô.

"Ngươi phải làm sao mới có thể biến hóa?"

Minh Thù hỏi tiểu yêu tinh trong tay.

"Ta..." Liên Tuế chần chờ, sau đó sa sút mà nói: "Ta cần rất nhiều quang nguyên tố, ta là tinh linh hệ ánh sáng.

"Quang nguyên tố không phải rất nhiều sao?"

Giữa thiên địa khắp nơi đều tràn ngập quang nguyên tố.

"Không, không phải quang nguyên tố đó."

"Vậy thì dạng gì?"

"Tại sao ta phải nói cho ngươi biết!" Liên Tuế hừ lạnh: "Ngươi xấu như vậy, ngươi đừng hòng gạt ta!"

"Vậy hiện tại liền ăn ngươi"

Liên Tuế run lên: "Ngươi ngươi ngươi... Sao ngươi có thể như vậy!"

"Ta cứ như vậy, ngươi không nói cho ta, ta liền ăn ngươi, tự ngươi chọn đi."

Liên Tuế khả năng bị tức phát khóc, thanh âm mang theo sự run rẩy nhưng vẫn duy trì khí thế: "Không cho ngươi ăn ta!"

"Vậy ngươi mau nói." Nói để trẫm dẫn ngươi đi a! Tiểu yêu tinh!

"..." Liên Tuế không muốn bị ăn nhưng hắn cũng không muốn nói cho cái tên xấu xa này, nhưng là không nói liền sẽ bị ăn.

"Ngoan một chút, nói cho ta biết." Minh Thù dùng đầu ngón tay chọc chọc hắn.

"Vậy ngươi phải đáp ứng ta, không được phép nói cho người khác biết, bất kỳ người nào cũng không được!"

"Được được được, đáp ứng ngươi."

Thanh âm thiếu niên yếu ớt: "Tại rừng Tinh Linh, quang nguyên tố nơi đó mới có thể để ta khôi phục."

Rừng Tinh Linh?

Nơi này cách rừng Tinh Linh sâm lâm có chút xa.

"Rốt cuộc là ngươi làm thế nào để tới đây được?" Minh Thù hiếu kì.

Hắn là một tinh linh hệ ánh sáng, coi như trong tộc Tinh Linh cũng sẽ vô cùng tôn kính.

Mà tinh linh nhất tộc cơ hồ đều sinh sống trong rừng rậm tinh linh, chỉ có một phần nhỏ rời đi.

Coi như rời đi, tại thế giới loài người, bọn hắn cũng được công hội ma pháp vô điều kiện bảo vệ.

Bất luận kẻ nào cũng không được hãm hại tinh linh hoặc có hành vi cưỡng ép khế ước.

Nếu không sẽ nhận sự trừng phạt cực kì nghiêm khắc.

Tiểu yêu tinh này làm sao lại rời khỏi rừng Tinh Linh, chạy đến nơi xa như vậy?

Còn treo trên gốc cây kia?

Bất quá nhìn phản ứng của Cửu U lúc ấy, hẳn là không có chú ý tới hắn.

"Mắc mớ gì tới ngươi." Thiếu niên lại xù lông.

"Hiếu kì."

"Ngươi hiếu kỳ ta liền phải nói cho ngươi? Dựa vào cái gì!" Thiếu niên hừ lạnh một tiếng.

"Không nói thì không nói, ta cũng không cần biết."

"Ngươi..."

Màu sắc của trái cây ảm đạm xuống, Liên Tuế yên tĩnh, lại tức giận.

Minh Thù đột nhiên có chút muốn nhìn dáng vẻ hóa thành hình người của hắn.

Nhất định rất thú vị.

Rừng Tinh Linh...

Minh Thù lên đường đi về phía rừng Tinh Linh.

Trên đường đi nghe nói đám người Quân gia kia đã ra ngoài được một số, bất quá hao tổn rất nhiều người.

Cửu U cũng chạy ra, đây là một ma pháp sư hắc ám, công hội ma pháp ban bố lệnh treo thưởng truy nã hắn, bất kỳ một ma pháp sư nào cũng có thể nhận.

Trong đó còn có Minh Thù...

Minh Thù: "???"

Cái gì gọi là cô phát rồ, thủ đoạn tàn nhẫn, tâm tư ác độc hãm hại ma pháp sư?

Rõ ràng đều là vỏ của Cửu U còn muốn chia cho cô, có phải cô nên cảm ơn cả nhà Cửu U?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1396: Tinh Linh Thị Chủ (9)

"Các hạ, đồ ăn của ngài đã đủ." Tiểu nhị bưng một đĩa thức ăn cuối cùng mang lên, cười nói: "Ngài cứ chậm rãi dùng, có việc cứ gọi ta."

Minh Thù buông mũ trùm xuống, cầm cái chén không bỏ Liên Tuế vào.

"Vì sao ngươi có thể ăn nhiều như vậy?" Liên Tuế nghi hoặc.

"Bởi vì dáng dấp ta đẹp mắt a."

"..."

Không biết xấu hổ!

Dáng dấp cũng hắn dễ nhìn hơn ngươi nhiều.

Liên Tuế an tĩnh đợi trong chén, chờ Minh Thù ăn xong.

Minh Thù gói lại một chút đồ ăn, rời khỏi quán cơm.

Liên Tuế vẫn luôn bị cô cầm, bởi vì tinh linh đối với chủ nhân có tính ỷ lại nên dường như Liên Tuế cũng không cảm thấy có gì không ổn.

"Ngươi muốn đưa ta về rừng Tinh Linh sao?"

"Ta định đem ngươi nuôi tốt một chút rồi ăn, mùi vị khẳng định không tệ."

"Ngươi muốn ăn ta đến vậy?"

"Đúng vậy a, ngươi rất ngọt."

"..." Hắn ngọt chỗ nào! Hắn không có chút nào ngọt!!

Minh Thù rời khỏi tiệm cơm không bao xa thì nghe thấy tiếng người qua đường thảo luận.

"Người của thần điện đến đây làm gì?"

"Không biết, bất quá có thể ở đây nhìn thấy người của thần điện, vận khí của chúng ta thật tốt."

"Nếu ta có thể tiến vào thần điện thì tốt biết mấy."

"Ngươi? Mơ đi."

"Vạn nhất có thể vào thì sao?"

"Ha ha ha ha dựa vào ngươi..."

Minh Thù đi ngang qua, nghe được nhiều nhất chính là hai chữ thần điện này.

Thần điện.

Người thống trị cao nhất trong đại lục Ma Pháp.

Ma pháp sư nếu như có thể gia nhập thần điện chính là vinh dự tối cao.

Tất cả ma pháp sư đều muốn cố gắng gia nhập thần điện.

Nhưng thần điện chọn người cực kì khắc nghiệt, ma pháp thiên phú là điểm quan trọng nhất.

Lúc trước nguyên chủ đã được mời vào thần điện, đáng tiếc...

Minh Thù rất nhanh liền nhìn thấy người của thần điện.

Đội ngũ không tính là khổng lồ, chỉ mười mấy người mặc trang phục thần điện màu trắng, những người này đều được xưng là sứ đồ của thần điện.

Ở giữa có một chiếc xe ngựa, người của thần điện đều vây quanh xe ngựa.

"Đại nhân, tìm được rồi." Sứ đồ của thần điện cung kính nói với người bên trong xe ngựa.

Màn xe bị một đôi tay nhẹ nhàng mở ra.

Minh Thù nghe thấy tiếng hít hơi của đám người cùng một vài tiếng bàn luận kích động.

Người trong xe ngựa tựa hồ dung mạo rất đẹp trai.

Nhưng cô nhìn thấy...

Chỉ có X sáng chói.

"Là sứ thần Phương Khê, trời ạ, ta lại gặp được người thật..."

"Sứ thần Phương Khê lại đến nơi này của chúng ta, thật kích động, không được, ta có chút thở không nổi."

"Sứ thần Phương Khê?" Trong đám người cũng có người không biết, hiếu kì hỏi: "Là ai?"

"Sứ thần Phương Khê chính là người có thiên phú tốt nhất trong thần điện, là một vị sứ thần trẻ tuổi nhất, hắn có hi vọng trở thành Thần Chủ đời tiếp theo."

Thần Chủ...

Chủ nhân của thần điện.

Nghe nói Thần Chủ tồn tại cùng lúc với Thần Ánh Sáng.

Là người cao quý nhất đại lục Ma Pháp.

Nếu như ở chế độ quân chủ thì vị thần chủ kia chính là Hoàng đế.

Sứ thần tương đương với hoàng tử, có cơ hội tranh cử Hoàng đế đời tiếp theo.

Bên chỗ Phương Khê, mấy sứ đồ của thần điện đè ép một người đến trước mặt xe ngựa.

Minh Thù cảm thấy người kia khá quen.

Minh Thù suy nghĩ một hồi lâu mới nhớ ra, người này chính là ma pháp sư trước đó ở trấn nhỏ cô bắt tới trị liệu cho tiểu yêu tinh.

"Phương Khê, ngươi không thể bỏ qua cho ta?" Thanh âm của người kia tức giận, giống như là cực hận đối phương.

Phương Khê hạ màn xe xuống: "Lên xe."

Nam nhân bị đẩy lên xe ngựa, xe ngựa lên đường rời khỏi tòa thành.

Sứ đồ của thần điện che chở cho xe ngựa, quần chúng vây xem mặc dù không biết chuyện gì xảy ra nhưng đều dồn dập ao ước nhìn xe ngựa rời đi.

Minh Thù không nhanh không chậm đi theo xe ngựa.

Đối phương thế nhưng là sứ thần của thần điện.

Cô phải làm thế nào mới có thể giải quyết hắn?

Chẳng lẽ nên thành lập một cái... thần điện Hắc Ám?

Ầm!

Ma pháp đột nhiên bắn tới dọa đến Minh Thù vội vàng lui về sau.

Ma pháp bắn tới vừa vặn đến bên chân cô.

Đội ngũ trước mặt bị người ta tập kích.

Ma pháp sư hắc ám không ngừng xuất hiện đánh cho người của thần điện trở tay không kịp, các loại ma pháp xen lẫn thành một mảnh màu sắc rực rỡ.

Nhưng chiếc xe ngựa kia an ổn dừng ở giữa, không bị nửa điểm ảnh hưởng.

Minh Thù đem Liên Tuế cất kỹ, vẩy vẩy tay áo đi qua.

Hai bên đang đánh đến kịch liệt đột nhiên lại xuất hiện một ma pháp sư hắc ám, sứ đồ của thần điện mơ màng, đám ma pháp sư hắc ám kia cũng rất mơ màng.

Ai mời chi viện?

Ngươi sao?

Không đúng a!

Ta không biết, ai biết?

Không biết.

Ta cũng không biết.

Ma pháp sư hắc ám dồn dập biểu thị không biết vị đồng liêu "Gặp chuyện bất bình, rút đao tương trợ" này.

Mục tiêu của Minh Thù là xe ngựa.

Cô cũng không công kích người trong xe ngựa, trực tiếp dùng ma pháp lật tung xe ngựa.

Xe ngựa lật nghiêng, người ở bên trong phá cửa sổ đi ra.

Phương Khê một thân áo trắng, trong tay mang theo tên ma pháp sư kia.

Ma pháp sư biểu lộ khó coi, giãy dụa hai lần cũng không ra được. Lại quay đầu liền thấy Minh Thù, hắn biểu lộ kinh ngạc.

Là người kỳ quái kia.

"Ngươi là người phương nào?"Trong một đám người, ánh mắt Phương Khê thẳng bức tới Minh Thù.

Ma pháp hắc ám vừa rồi làm Phương Khê có chút kiêng kị, ma pháp hắc ám như vậy không phải ai cũng có thể đánh được.

"Không phải các ngươi truy nã ta khắp nơi sao, còn không biết ta là ai?" Minh Thù nói: "Sứ thần như ngươi có khi không chiếm được ngôi vị a "

Phương Khê: "..."

Phương Khê quan sát tỉ mỉ Minh Thù bằng hai mắt, cảm thấy có chút quen mặt, trong đầu hiện lên một cái tên.

"Quân Thường?"

"Hừm, chính là ta."

Quân Thường vốn nên là một thành viên của thần điện.

Thế nhưng cô đột nhiên mất tích, sau khi xuất hiện lại biến thành một ma pháp sư hắc ám.

Khoảng thời gian gần đây, tin tức của cô không ngừng xuất hiện.

Phương Khê ngồi ở vị trí trên cao cũng nghe thấy.

Phương Khê thanh âm lạnh lùng: "Ngươi sai nhiều ma pháp sư hắc ám như vậy công kích thần sứ, lá gan rất lớn!"

Minh Thù: "????"

Chờ chút! Trẫm cùng bọn hắn không phải một phe!!

Minh Thù nở nụ cười nhàn nhạt, ngữ điệu nhẹ nhàng chậm rãi: "Bình thường đi, dù sao cũng là đệ nhất."

Ma pháp sư hắc ám: "????"

Chúng ta cũng không phải là một phe! Ngươi thay chúng ta phát biểu cái gì!

Phương Khê không biết nghĩ đến cái gì, dừng lại vài giây.

"Ta nghe nói trong tay ngươi có một quyền trượng ma pháp?"

Phương Khê nói hẳn là cây gậy cô lấy từ trong tay Cửu U, quyền trượng phí bồi thường tinh thần cô vẫn chưa tìm được nơi nào để đổi đi.

"Ngươi cũng muốn?"

Trong con ngươi Phương Khê thoáng qua một luồng ám trầm.

Phương Khê không nói muốn hay không, trực tiếp phất tay: "Một tên cũng không để lại."

Sứ đồ nhận được mệnh lệnh, lần nữa phát động công kích.

Nhóm ma pháp sư hắc ám cũng không dám xem thường.

Minh Thù bên này bị người ta vây công, ma pháp sư bị Phương Khê bắt lấy hãi hùng khiếp vía, dường như muốn nghĩ biện pháp lại không có cách nào tránh khỏi khống chế của Phương Khê.

Phương Khê híp nửa con ngươi, ma pháp của nữ nhân kia có chút kỳ quái.

Rõ ràng là ma pháp sư hắc ám lại mơ hồ mang theo điểm sinh cơ.

Trên người cô còn có vật gì?

Ánh mắt của Phương Khê giống như là muốn xuyên qua người Minh Thù.

"Tê —— "

Phương Khê đột nhiên hít vào một ngụm khí lạnh, người bị hắn nắm lấy rút vật nhọn đang đâm hắn ra, đẩy hắn rồi trà trộn vào trong chiến trường.

Phương Khê sắc mặt âm trầm che lấy cánh tay, máu tươi trong nháy mắt nhuộm đỏ xiêm y màu trắng giống như hoa đào rơi trên tuyết trắng, sáng rực đến chói mắt.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1397: Tinh Linh Thị Chủ (10)

Phương Khê vừa định động, sợi xích màu đen xuyên qua không khí quấn lấy cánh tay hắn.

Xiềng xích hung hăng kéo hắn qua bên cạnh một cái.

Thân thể Phương Khê tạm thời mất đi cân bằng sau đó trượt ra một khoảng cách.

Hắn đưa tay chặt đứt xiềng xích, tay áo tung bay trong không trung, ma pháp sư hắc ám đang tập kích hắn đột nhiên bị lực lượng vô hình đánh bay.

Phương Khê không dây dưa, trực tiếp cong người đuổi theo nam tử chạy mất kia.

Nam tử chạy về phía Minh Thù bên kia, Phương Khê đuổi theo vừa hay nhìn thấy nam tử trốn ra sau lưng Minh Thù.

Thiếu nữ mặc áo bào màu đen nở một nụ cười thản nhiên.

Mang theo ma pháp công kích ác liệt ùn ùn đánh tới.

Đáy lòng Phương Khê lại giật mình.

Thuấn phát... Lại không chỉ là một ma pháp.

Lúc trước thần điện coi trọng cô quả nhiên không phải không có nguyên nhân.

Thiên phú của cô... Nếu cô không phải ma pháp sư hắc ám, sợ rằng sẽ trở thành một người nổi bật trong thần điện.

Phương Khê cùng Minh Thù chính diện đối mặt.

Hắn phát hiện lực lượng ma pháp của người đối diện cũng không phải là đặc biệt mạnh.

Nhưng công kích của cô lại vượt quá cấp bậc lực lượng mà cô nên có.

Phương Khê cảm thấy cứ tiếp tục như thế có khả năng mình sẽ thua.

Cho nên một kích sau hắn liền nhanh chóng lui ra, bàn tay kết ấn, trong không khí xuất hiện một đầu lôi điện như tiểu xà rong ruổi, sau đó lại nhanh chóng lớn mạnh, thời điểm đến trước mặt Minh Thù đã to bằng cánh tay.

Lôi điện từ không trung đánh xuống, phân thành vô số đầu lôi điện nhỏ bao vây Minh Thù ở bên trong.

Dưới chân Minh Thù xoay chuyển nửa vòng, vừa rồi Phương Khê sử dụng không phải ma pháp hệ lôi, hắn là ma pháp sư song hệ?

"Lôi Quang Kiếm!"

Phương Khê quát lớn một tiếng, những lôi điện nhỏ kia bá một cái biến thành lưỡi kiếm bay về phía Minh Thù, một đầu bén nhọn nhắm thẳng vào cô.

"Cẩn thận!"

Nương theo tiếng hét lo lắng của Liên Tuế, Lôi Quang Kiếm cũng đã động.

Vô số Lôi Quang Kiếm nghiền ép về phía cô, bị đâm xuống như vậy, đoán chừng trên người cũng không còn chỗ nào tốt.

Minh Thù mở lòng bàn tay ra, một đoàn ma pháp hắc ám bị cô ném ra, thân thể cô nhảy một cái giẫm lên đoàn ma pháp hắc ám kia, tại thời điểm trước khi đoàn Lôi Quang Kiếm giáng xuống đã nhảy ra ngoài.

Cô nhanh đến mức cơ hồ không để cho người ta thấy rõ động tác của cô.

Đám người chỉ thấy có vật gì lóe lên, trong vòng vây của Lôi Quang Kiếm đã không còn tung tích của cô.

Thời điểm Minh Thù nhảy lên không trung, một đoàn ma pháp cũng đập xuống phía dưới.

Ma pháp hắc ám cùng Lôi Quang Kiếm va chạm.

Tiếng phá hủy đùng đùng vang vọng toàn bộ Thiên Địa.

Minh Thù bị chấn động hất bay rơi ra mười mấy mét.

Bên kia Phương Khê giật mình đã hiện ra trên mặt.

Làm sao có thể...

Tốc độ của cô sao lại nhanh như vậy?

Cái này nhìn như thời gian rất dài, bất quá trên thực tế cũng chỉ vài giây.

Phương Khê cũng không dám hứa chắc mình có thể có tốc độ nhanh như vậy.

Ngay tại thời điểm hắn không thể tin được, tiếng xé gió từ khía cạnh vang lên, hắn theo bản năng quay người dùng ma pháp ngưng tụ thành tấm chắn trước mặt.

Minh Thù dùng gậy đánh vào khiên, sau đó rung một cái.

"Phản ứng còn rất nhanh."

Phương Khê dùng sức hất Minh Thù ra, đáy mắt lộ ra mấy phần cổ quái tìm tòi nghiên cứu: "Ngươi cũng nên cho ta lau mắt mà nhìn."

"Quá khen quá khen, ta sẽ để ngươi càng lau mắt mà nhìn."

"..."

Cây gậy lần nữa vung tới.

Phương Khê một bên cản một bên phản kích.

Sử dụng ma pháp giao chiến ở khoảng cách gần như vậy, Phương Khê tựa hồ có chút không thuần thục, bất quá so với người bình thường, tố chất thân thể của Phương Khê tốt hơn nhiều.

Minh Thù chuyên chọn chỗ yếu của hắn mà đánh.

Cây gậy đang đánh dần dần trở nên vô hình.

Nhanh đến mức làm cho người ta thấy không rõ.

Mọi người đã bao giờ thấy qua loại đấu pháp kiểu này.

Bọn hắn là ma pháp sư, vung tay áo một cái liền có thể khuấy động trời đất.

Cây gậy liên tiếp bổ tới, chọn cánh tay Phương Khê đánh sau đó đổi hướng, Phương Khê dùng tay phản kích, Minh Thù thuận thế bắt tay hắn lại, lưu loát ném hắn qua vai một cái.

Ánh sáng lóe lên xung quanh cây gậy.

Minh Thù cười hạ, nhấc chân đạp Phương Khê xuống, một đầu cây gậy chống lên bộ ngực hắn, ma pháp vòng quanh lên đỉnh cây gậy.

Lôi điện cưỡng ép vọt lên mấy lần nhưng cũng không lên được, ngược lại bị ma pháp hắc ám ép xuống.

"Aaa..."

Lôi điện đều bị Phương Khê tiếp nhận, thân thể của hắn không khống chế được giật lên, từng sợi tóc dựng đứng phát ra mùi khét lẹt.

Minh Thù thu hồi cây gậy lại, khóe miệng cô hơi giương lên, lộ ra một đường cong xinh đẹp: "Sứ Thần các hạ, ta sẽ còn tới tìm ngươi, lần sau chúng ta lại gặp mặt."

Dòng điện còn lưu lại từ trên người Phương Khê chảy qua, thân thể của hắn thỉnh thoảng lại co rúc hai lần.

Trong ánh mắt, khuôn mặt của cô gái bắt đầu mơ hồ.

Thanh âm của cô giống như là từ nơi xa truyền đến.

Minh Thù quay người rời đi, sứ đồ của thần điện không biết là bị dọa cho phát sợ hay là trong lúc nhất thời không kịp phản ứng, cứ như vậy đưa mắt nhìn cô rời đi.

-

Rời khỏi phạm vi của đám người kia, Minh Thù lập tức tìm một chỗ ngồi xuống.

Thật đói a!

Vừa rồi cô đều cố gắng chống đỡ, thể lực của cô đã sớm bị tiêu hao gần hết.

Minh Thù lấy đồ ăn vặt ra bổ sung thể lực.

"Ngươi không sao chứ?" Thiếu niên có chút khó chịu hỏi cô.

"Có chút a."

"Ngươi bị thương sao?" Thanh âm thiếu niên lập tức khẩn trương lên.

"Ta đói, ngươi cho ta ăn một miếng, ta liền không sao."

"..."

Liên Tuế bị Minh Thù làm cho tức giận đến không phát ra tiếng.

Minh Thù đưa tay nhéo nhéo hắn.

Liên Tuế tức hổn hển rống: "Ngươi chớ có sờ ta, ngươi ngươi... Ngươi còn sờ! Ngươi dừng tay!"

"Ngươi không phải chỉ là trái cây sao, có gì tốt để thẹn thùng." Minh Thù nắm hắn trong tay: "Lại nói, có nơi nào của ngươi mà ta chưa sờ qua?"

"Ngươi..." Liên Tuế tức giận: "Ngươi không biết xấu hổ! Hỗn đản! Nhân loại các ngươi quả nhiên không có gì tốt!"

Liên Tuế tức giận đến mắng một hồi lâu, bất quá dùng từ đều tương đối nhẹ nhàng, nghe qua sẽ chỉ làm cho người ta cảm thấy hắn đáng yêu.

Minh Thù đang đùa giỡn Liên Tuế, nơi xa có người chạy tới.

"Hô hô hô..."

Người đến sắc mặt không tốt lắm, chạy đến trước mặt Minh Thù lập tức nhào xuống dưới.

Té trên đất, nam tử cũng lười đứng lên, nằm tê liệt trên mặt đất.

"Ngươi... Ngươi đi thế nào lại nhanh như vậy." Hắn xém chút không đuổi kịp.

Minh Thù liếc hắn một cái: "Không chạy nhanh, chẳng lẽ chờ bị bắt?"

"..." Nam nhân nghẹn họng một chút, hành vi này của ngươi cùng phong cách vừa rồi không giống nha!?Tại sao lại có một lí do tầm thường như vậy?

Hắn thở mấy hơi: "Ngươi cùng Phương Khê có thù sao?"

"Không có."

"Không có tại sao ngươi muốn tìm hắn gây sự?"

"Hắn dễ thấy."

"???"

Đây là lý do gì?

Bởi vì dễ thấy liền muốn tìm hắn gây sự?

Nam tử đột nhiên chắp tay: "Bất kể nói thế nào ta cũng phải cám ơn ngươi, nếu không phải ngươi, ta liền bị tên biến thái kia bắt về."

"Hắn muốn làm gì ngươi?" Minh Thù thuận miệng hỏi một câu.

Nam tử sắc mặt quỷ dị.

"Không có... Không có gì."

Minh Thù nhíu mày, ánh mắt đảo qua trên người nam tử.

Người này dáng dấp cũng thật đẹp mắt, mặc dù ăn mặc chẳng ra sao nhưng gương mặt kia cứu vớt tất cả, trang điểm thành nữ nhân đoán chừng sẽ rất xinh đẹp.

Minh Thù cười hắn: "Sẽ không phải là hắn coi trọng ngươi rồi?"

"Không phải, không có..." Nam tử giải thích rất không có cường độ, đối đầu với ánh mắt hiểu rõ kia của Minh Thù, hắn lập tức cũng muốn giải thích ngay.

Giới tính của hắn rất bình thường.

Có gì phải sợ.

Nam tử chán ghét nói: "Hắn có phải bị bệnh hay không a, ta là một nam nhân! Ta con mịa nó..."

Nam tử tựa hồ muốn mắng người, nhưng cuối cùng lại nén trở về.

Minh Thù không nghĩ tới vị sứ thần X này sẽ như vậy.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1398: Tinh Linh Thị Chủ (11)

Nam tử xoay chuyển ánh mắt, nói sang chuyện khác: "Khụ khụ... Ngươi là ma pháp sư hắc ám sao?"

"Người không bị mù đều có thể nhìn ra."

"..."

Ma pháp sư hắc ám cùng ma pháp sư khác dưới tình huống không sử dụng ma pháp rất khó phân biệt ra được.

Lần gặp gỡ đầu tiên Minh Thù cũng không sử dụng ma pháp, đương nhiên hắn sẽ không biết.

Nam tử đối với ma pháp sư hắc ám tựa hồ cũng không có thành kiến gì.

Biết cô là ma pháp sư hắc ám cũng chỉ hiếu kì dò xét cô vài lần.

Bất quá Minh Thù cảm thấy trong ánh mắt của hắn mang theo những điểm khác.

"Cái kia ta tên Khúc Thanh Ca, ngươi tên gì?"

"Quân Thường."

"Quân?" Nam tử hơi kinh ngạc: "Ngươi là vị thiên tài kia của Quân gia?"

"Đã từng." Minh Thù lộ ra hai hàm răng trắng tinh: "Mặc dù hiện tại ta cũng thế, bất quá không phải của Quân gia.

" Khúc Thanh Ca: "..."

Sao có thể tự luyến như thế?

Minh Thù đối với chuyện của nguyên chủ cũng không muốn nhiều lời.

Khúc Thanh Ca rõ ràng biết nhìn sắc mặt người để nói chuyện, hắn giới thiệu bản thân một lần, lại nói: "Nói đến, lúc trước nếu ngươi tiến vào thần điện, ta chính là cùng một nhóm sứ đồ với ngươi, nói không chừng chúng ta còn có thể trở thành bằng hữu."

Khúc Thanh Ca cũng coi là một thế gia có thiên phú.

Tiến vào thần điện tương đối xui xẻo bị Phương Khê coi trọng.

Bạn lữ trên đại lục Ma Pháp tương đối cởi mở, đừng nói là là nam, xem như một con thú mọi người cũng không cảm thấy kỳ quái.

Lần này Khúc Thanh Ca là chạy trốn.

Hắn vạn vạn không nghĩ tới Phương Khê đối với mình chấp nhất như thế, đi xa vạn dặm tới bắt hắn.

Quả thực hù chết người.

"Ngươi chạy như vậy, không sợ hắn khai đao với người nhà ngươi sao?" Minh Thù một bên ăn đồ ăn một bên nghe bát quái.

Khúc Thanh Ca nói: "Thần điện có quy định, bọn họ được thần điện bảo vệ. Hắn động thủ với một mình ta còn có thể che giấu, động thủ với người trong nhà ta liền không dễ dàng che giấu như vậy nên hắn không dám."

"Ngươi không biết người không biết xấu hổ vô địch thiên hạ sao?"

Khúc Thanh Ca: "..."

Sao hắn lại cảm giác là cô đang cười trên nỗi đau của người khác chứ?

Bất quá Phương Khê người này...

Hắn vẫn là nên tranh thủ gửi cho người nhà một bức thư để bọn họ tăng thêm đề phòng,

"Cấp bậc ma pháp của ngươi không cao bằng Phương Khê, nhưng Phương Khê vẫn luôn bị ngươi đè lên đánh, ngươi làm sao làm được? Dạy ta một chút!"

Khúc Thanh Ca nhớ tới chính sự, vội vàng lên tiếng.

Cấp bậc ma pháp chia làm 7 cấp.

Ma pháp học đồ, ma pháp sư tập sự, ma pháp sư sơ cấp, ma pháp sư trung cấp, ma pháp sư cao cấp, Ma đạo sư, Thánh ma đạo sư.

Đại bộ phận đều chỉ có thể dừng lại ở bước ma pháp sư cao cấp.

Ma đạo sư số lượng thưa thớt, mà Thánh ma đạo sư chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Sứ thần đều là ma pháp sư cao cấp, các trưởng lão của thần điện thì là Ma đạo sư, mà thần điện chỉ có Thần Chủ là Thánh ma đạo sư.

Nhưng trước kia cô cùng Phương Khê giao thủ, cấp bậc ma pháp của cô tựa hồ cũng không cao.

Ít nhất thấp hơn so với Phương Khê.

"Ngươi không học được."

"Vì sao?" Khúc Thanh Ca nói: "Ta học rất nhanh."

Minh Thù cười: "Bởi vì ta lợi hại chứ sao."

Khúc Thanh Ca: "..."

Minh Thù ăn uống no nê, một lần nữa đứng lên.

Khúc Thanh Ca cũng nghỉ ngơi xong liền đứng dậy theo cô: "Ngươi muốn đi đâu sao?"

"Rừng Tinh Linh."

Khúc Thanh Ca con ngươi sáng lên: "Ta cũng muốn đến đó, chúng ta có thể đi cùng."

Minh Thù liếc hắn một chút, từ chối cho ý kiến.

-

Rừng Tinh Linh khắp nơi đều có thể thấy được cây cổ thụ chọc trời, trong rừng thanh u yên tĩnh, ngoại trừ bầy chim thỉnh thoảng bay qua cũng không gặp các động vật khác.

Thiếu nữ rãi xuyên qua rừng cây không người.

Cô bọc lấy một thân áo bào đen, giẫm lên bụi gai khắp nơi như giẫm trên đất bằng.

Người này chính là Minh Thù.

"Quân Thường ngươi chờ ta một chút a!" Khúc Thanh Ca ở phía sau, chỉ lộ ra nửa cái đầu hô to về phía người đã sắp không nhìn thấy.

Bọn hắn đã đến rừng Tinh Linh, bất quá đây chỉ là bên ngoài.

Người của đại lục gọi nơi này là rừng Tinh Linh, bất quá đối với tinh linh mà nói nơi này cũng không phải là rừng Tinh Linh.

Khúc Thanh Ca đuổi kịp Minh Thù, hắn thở hổn hển: "Quân Thường ngươi không mệt sao? Có phải chúng ta nên nghỉ ngơi một chút hay không?"

"Không mệt." Minh Thù tiếp tục đi lên phía trước.

Khúc Thanh Ca không còn cách nào, chỉ có thể tiếp tục đi theo cô.

"Ngươi đến rừng Tinh Linh làm gì?"

Minh Thù hỏi lại: "Ngươi tới làm gì?"

Khúc Thanh Ca gãi gãi đầu: "Ta chỉ là muốn mở mang kiến thức về tinh linh trong truyền thuyết một chút."

"Thật sao."

"Đúng vậy, nghe nói mỗi tinh linh đều có khuôn mặt khuynh nước khuynh thành, nếu có thể được một tinh linh đồng ý để ký khế ước, tại bên trong thần điện địa vị có thể ngang hàng trưởng lão, mặc dù không có thực quyền nhưng Phương Khê cũng không dám đụng đến ta."

Đây đúng là một biện pháp.

Bất quá muốn được tinh linh đồng ý...

Còn không bằng tự mình cố gắng tu luyện.

Cũng không phải tinh linh không dễ lừa, mà tỷ lệ có thể gặp được tinh linh quá nhỏ.

Tinh linh đều sinh sống trong rừng tinh linh, nghe nói có một kết giới ma pháp bảo vệ, người bình thường căn bản tìm không thấy cửa vào.

"Ngươi cảm thấy tinh linh sẽ coi trọng ngươi?"

"Nói không chừng có thì sao?" Khúc Thanh Ca nói: "Dáng dấp ta cũng rất đẹp trai, tiểu cô nương trong thần điện đều thích ta."

"Vậy chúc ngươi may mắn."

"Vậy ngươi đến rừng Tinh Linh làm gì?"

"Ta dự định thống nhất tộc tinh linh." Minh Thù nói bừa một câu.

Khúc Thanh Ca: "..." Sao hắn cảm thấy đây là đang nói bừa chứ?

Thanh âm của Liên Tuế vang lên từ trong đầu Minh Thù: "Ngươi là một tên lừa gạt, ngươi căn bản không phải mang ta về nhà, ngươi là tên hỗn đản, ngươi thả ta ra, ta không muốn đi cùng ngươi..."

Minh Thù: "..."

Trái cây chơi đùa đến lợi hại, Minh Thù đưa tay chặn hắn lại.

"Đừng làm rộn."

"A?" Khúc Thanh Ca mê mang nhìn cô.

"Không nói chuyện với ngươi."

"..." Vậy ngươi đang nói chuyện với ai? Bà cô không nên làm ta sợ, hoàn cảnh nơi này vốn đã đủ dọa người.

Minh Thù để Khúc Thanh Ca ở chỗ này chờ.

Cô mang theo Liên Tuế đến bên cạnh.

"Ngươi là tên lừa gạt, ngươi là người xấu!!" Liên Tuế tức giận đến phát run, càng nói càng ủy khuất: "Tại sao ngươi muốn gạt ta, ta cho là ngươi thật sự muốn dẫn ta trở về, ngươi lại muốn thống nhất tộc tinh linh, sao ngươi có thể như vậy!"

Minh Thù bưng lấy hắn: "Ta lừa hắn."

"Ngươi gạt người!" Liên Tuế tựa hồ phát hiện mình nói sai, sửa lời nói: "Ngươi gạt ta!"

Hắn không phải là người, hắn là tinh linh.

"Đúng đúng đúng ta gạt người, ta lừa hắn, ta không có lừa ngươi nha, ta chính là mang ngươi trở về, ngươi không phải cần quang nguyên tố sao?" Minh Thù dỗ hắn: "Ta không có hứng thú với chủng tộc của ngươi, cũng sẽ không thống nhất tộc tinh linh, ngươi yên tâm a."

Cô muốn, chỉ có một mình hắn.

"... Thật sự?" Thiếu niên rất ngờ vực.

"Thật sự."

"Tại sao ngươi muốn lừa hắn?"

"..." Ta liền thuận miệng nói a! Nào có vì cái gì! Minh Thù biệt xuất ba chữ: "Hắn dễ lừa."

"..."

Liên Tuế không biết suy nghĩ cái gì, gần một phút hắn mới hỏi: "Ngươi sẽ gạt ta sao?"

"Ta lừa ngươi làm gì? Ngươi chỉ là một trái cây, ngươi lại không cho ta ăn, có thể lừa ngươi cái gì?"

"..." Ngươi mới là trái cây!

Hắn là tinh linh!

Tinh linh có biết hay không!

Liên Tuế hừ lạnh một tiếng: "Nếu ngươi lừa gạt ta... Ta liền... Ta liền..."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1399: Tinh Linh Thị Chủ (12)

"Ngươi liền thế nào?"

Tiểu tinh linh kìm nén đến toàn bộ trái cây cũng bắt đầu phiếm hồng: "Ta liền không để ý tới ngươi nữa!"

Minh Thù cười nhẹ, nhỏ giọng thầm thì: "Vậy cũng không phải do ngươi quyết định."

Tiểu yêu tinh rất ngọt a!

Muốn cắn.

"Ngươi muốn làm gì!" Khế ước có quan hệ liên thông, Liên Tuế cảm giác được Minh Thù đối với mình không có ý tốt, lập tức cảnh giác kêu một tiếng.

Liên Tuế cũng có chút kỳ quái, tại sao mình có thể biết cô đang suy nghĩ gì?

Mặc dù rất mơ hồ...

Minh Thù đâm đâm hắn: "Có thể làm gì ngươi a."

Một tiếng đó tựa hồ như bất đắc dĩ cũng giống như cưng chiều.

Liên Tuế bị Minh Thù đâm đến lung lay, trái cây xanh biếc cố gắng ổn định, vô cùng đáng yêu.

-

Minh Thù dỗ xong Liên Tuế lại lần nữa trở về chỗ Khúc Thanh Ca bên kia.

Khúc Thanh Ca có chút ngờ vực, bất quá đi một đường hắn cũng biết người này có tính cách gì.

Cô muốn nói, ngươi không nghe, cô cũng có thể nói cho ngươi nghe.

Cô không muốn nói, tuyệt đối sẽ không mở miệng.

Bất quá trước đó cô nói thống nhất tộc tinh linh... Hẳn là nói đùa a?

Hẳn là nói đùa.

Đáy lòng Khúc Thanh Ca tự an ủi mình một phen.

Hai người lại đi được một khoảng cách.

Khúc Thanh Ca nói: "Ta nghe nói rừng Tinh Linh được ma pháp trận bảo vệ, chúng ta làm sao đi vào?"

"Ta có biện pháp đi vào, ngươi tự nghĩ biện pháp đi."

Khúc Thanh Ca trợn tròn mắt.

Đại lão cầu mang theo a!

Hắn không muốn trở về bị tên biến thái Phương Khê kia chèn ép!!

Minh Thù là thật không có ý định mang Khúc Thanh Ca đi vào.

Cô đi vào biết mình muốn làm gì, tên Khúc Thanh Ca này cô cũng không rõ ràng.

Cho nên thời điểm gần tới Minh Thù đã bỏ xa Khúc Thanh Ca rồi.

Liên Tuế chỉ đường cho Minh Thù cũng không gặp phải chuyện gì kỳ quái, Liên Tuế làm cô vòng tới vòng lui sau đó liền nói đến rồi.

"Kết giới đây sao?"

"Đã qua." Liên Tuế hơi kiêu ngạo: "Có phải ngươi không phát hiện?"

Còn thật không có.

Liên Tuế hừ một tiếng: "Có ta dẫn đường, ngươi mới không có việc gì."

"Xem ngươi cũng có chút công dụng." Minh Thù đâm hắn: "Ta muốn bổ cái kết giới này ra, bất quá cũng chỉ là một chuyện nhỏ.

Liên Tuế nhảy dựng lên đụng vào ngực cô, thiếu niên tức giận không thôi: "Ngươi dám!"

Minh Thù ôm lấy hắn cười: "Được rồi được rồi, không dám, bây giờ đi đâu?"

Lực chú ý của Liên Tuế trong nháy mắt bị chuyển di.

Hắn chỉ vào một hướng.

Trong rừng tinh linh, ngoại trừ Nguyên Tố tương đối sinh động cùng bên ngoài kỳ thật không có gì khác biệt,

Bất quá nơi này không có nhiều thực vật như bên ngoài.

"A! Có người đi vào."

Tiếng hô nhỏ giọng vang lên từ bên tai Minh Thù.

Cô ghé mắt xem xét, không nhìn thấy người.

"Điện hạ!"

Thanh âm kia lại vang lên.

"Điện hạ về rồi!"

Sau đó Minh Thù liền thấy một tiểu cô nương bay ra từ trong đám hoa, sau lưng là một cặp cánh màu xanh nhạt.

Tiểu cô nương kia chỉ dài hơn so với ngón tay một chút.

Minh Thù: "..."

Tinh linh đều như vậy sao?

Cô ta bay đến trước mặt Minh Thù, ánh sáng ma pháp hiện lên, tiểu cô nương mới lượn lờ đứng trước mặt cô.

"Điện hạ!"

Tiểu cô nương bay về phía Minh Thù... Nhào vào trái cây trong tay.

Minh Thù nghiêng người tránh đi, tiểu cô nương kít một cái rơi vào bụi hoa.

Tiểu cô nương bò dậy, cô ta có chút e ngại nhìn Minh Thù, lại nhìn trái cây kia, đột nhiên xoay người chạy: "Điện hạ, ngươi đừng sợ, ta đi tìm trưởng lão tới cứu ngươi!"

Minh Thù: "..."

Tiểu cô nương chạy hai bước liền khôi phục bộ dáng tiểu tinh linh, nhanh chóng bay về một hướng khác.

Minh Thù trầm mặc: "Có phải dáng dấp của ngươi giống cô ta?"

Liên Tuế thật lòng trả lời: "Ta đẹp hơn so với cô ta."

Minh Thù: "..."

Ai hỏi ngươi cái này!

Cô hỏi có phải là cũng trở nên nhỏ như vậy hay không!?

Nếu thật là nhỏ như vậy... Minh Thù cảm thấy mình sẽ toi mất.

Cho dù cô không phải cực thích thứ đang yêu nhưng nhìn thấy tiểu tinh linh như vậy cũng không nhịn được động một cái tâm hồn thiếu nữ bị cô phong ấn kia.

Tiểu cô nương kia rất nhanh liền mang theo một đoàn tinh linh trùng trùng điệp điệp tới.

Tất cả tinh linh đều là phiên bản thu nhỏ từ không trung bay tới, cực kỳ giống cảnh tượng trong truyện cổ tích.

Minh Thù nhìn các loại tinh linh khôi phục bộ dáng người bình thường trước mặt cô.

Màu sắc của tóc và cánh của bọn họ giống nhau.

Mỗi tinh linh đều cực kì đẹp đẽ, mà lại thật đẹp đến đặc sắc.

Ngự tỷ thanh thuần xinh đẹp, thanh lãnh cấm dục phong lưu cái gì cần có đều có.

Liền ngay cả người gọi là trưởng lão nhìn qua đều vô cùng trẻ tuổi, dung mạo tinh xảo.

Bất quá trên người có sự nghiêm túc của trưởng lão làm cho người ta không dám chú ý quá nhiều dung mạo của hắn.

Tất cả tinh linh đều hiếu kỳ đánh giá Minh Thù.

Đây là nhân loại a.

Từ bên ngoài tiến vào.

Còn ở cùng một chỗ với điện hạ.

Khẳng định là điện hạ mang cô vào, không thì làm sao cô có thể vào được.

Điện hạ trở về là tốt rồi.

Mọi người im ắng giao lưu, ánh mắt nhìn Liên Tuế tựa như là hùng hài tử bỏ nhà đi rốt cục cũng bị tìm trở về.

Vị tinh linh trưởng lão kia dò xét Minh Thù vài lần, lông mày cau lại, trong con ngươi dần dần ngưng tụ lại vẻ nghiêm khắc.

Thật lâu mới thu ánh mắt lại, tiến lên một bước, lễ phép mà nói: "Vị các hạ này, trong tay ngài chính là điện hạ của chúng ta, xin ngài trả cho chúng ta."

"Điện hạ của các người? Các ngươi chứng minh như thế nào?"

Tinh linh trưởng lão nhìn về phía Liên Tuế, cung kính kêu một tiếng: "Điện hạ."

Liên Tuế tựa hồ đang trốn tránh trong lòng bàn tay Minh Thù, bất quá lòng bàn tay Minh Thù chỉ lớn như vậy, hắn cũng không thể trốn được.

Tinh linh trưởng lão lại kêu một tiếng: "Điện hạ."

Liên Tuế bất đắc dĩ đáp một tiếng: "Chuyện gì."

Người sau nhìn về phía Minh Thù, ý tứ rất rõ ràng, đây chính điện hạ của bọn họ, xin trả lại.

Minh Thù: "..."

-

Cung điện xinh đẹp tinh xảo được xây ở chỗ cao nhất.

Biết được Minh Thù là người đưa Liên Tuế trở về, cô liền được mời đến trong cung điện.

Liên Tuế là điện hạ của tộc tinh linh, cũng là Tinh Linh Vương đời tiếp theo.

Trước đây không lâu hắn đột nhiên mất tích, bọn họ phái không ít tinh linh ra ngoài tìm, bất quá vẫn luôn không có tin tức.

Liên Tuế đối với chuyện mình mất tích liền ngậm miệng không nói.

Trước đó Minh Thù đã hỏi qua cũng đều không hỏi ra cái gì.

Tinh linh trưởng lão tự nhiên cũng hỏi không ra.

Ánh mắt trưởng lão nhìn Liên Tuế tràn đầy bất đắc dĩ.

"Hắn như vậy..." Minh Thù chỉ chỉ trái cây.

"Điện hạ còn chưa trưởng thành, chỉ là thiếu quang nguyên tố khởi động tự bảo vệ mình, các hạ không cần lo lắng, quang nguyên tố đầy đủ, điện hạ liền sẽ khôi phục lại."

Vị thành niên...

Bất quá tuổi tác của tinh linh khẳng định không phải dựa theo tuổi tác của nhân loại.

Tinh linh trước khi thành niên không được phép rời khỏi rừng Tinh Linh, bởi vì chỉ có nguyên tố nơi này mới có thể làm bọn hắn khỏe mạnh trưởng thành.

"Mang điện hạ đi khôi phục trước." Tinh linh trưởng lão phân phó tinh linh bên cạnh.

Tinh linh kia tiến lên, chuẩn bị đem hắn mang đi.

Liên Tuế vèo một cái nhảy vào trong tay Minh Thù: "Ta muốn ở chung với cô ấy."

"Điện hạ..."

"Ta, liền, muốn, ở, cùng, cô, ấy!"

Liên Tuế gằn từng chữ mà nói.

Hắn chỉ là theo bản năng ỷ lại chủ nhân của mình.

Bất quá Liên Tuế cũng không ghét loại cảm giác này.

Hắn rất thích.

Bất quá hắn sẽ không nói cho cô biết.

Tinh linh trưởng lão nhìn Minh Thù, muốn nói lại thôi, cuối cùng ngầm thừa nhận để Minh Thù cùng Liên Tuế ở cùng một chỗ.

Chờ người đi rồi, có tinh linh lo lắng: "Trưởng lão, cô ấy không rõ lai lịch..."

Tinh linh trưởng lão trầm mặt: "Điện hạ cùng cô ấy đã ký kết khế ước."

*** Sao tớ up chap ko được nữa ahuhu. Wp giới hạn 200 phần truyện thôi hay sao ạ:((***

update: tớ đã up bên part 2 nhé

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1400: Tinh Linh Thị Chủ (13)

Minh Thù ngồi bên trong một đóa hoa màu hồng có ánh sáng bốn phía vây quanh, trong cơ thể cô đều là ám nguyên tố, ở tình thế như vậy thật ra rất không thoải mái.

Bên trong đóa hoa sát vách, Liên Tuế bị quang nguyên tố nâng lên giữa không trung.

Quang nguyên tố vây quanh hắn, cả trái cây xanh biếc giống như đang phát sáng.

Nghe nói Tinh Linh đều là từ Cây Sinh Mệnh sinh ra.

Bất quá... Đều là lấy phương thức này sinh ra sao?

Minh Thù nhàm chán nằm xuống, cũng không biết hắn phải mất bao lâu cho nên quyết định ngủ một lát.

Rừng Tinh Linh ban đêm khắp nơi đều có ánh sáng, phóng tầm mắt nhìn tới phảng phất đặt mình vào bên trong Tinh Hải.

Minh Thù mở mắt ra nghiêng đầu nhìn về phía bên cạnh.

Trái cây xanh biếc như biển sao bên trong hạo nguyệt.

Minh Thù liếm liếm đầu lưỡi, hơi có chút thất thần, tiểu yêu tinh giống như càng lúc càng ngọt...

Nhịn xuống!

Không thể ăn!

Kia là tiểu yêu tinh a!

Minh Thù bấm mình một cái, móc đồ ăn vặt ra răng rắc răng rắc đỡ thèm.

Cái này quá khảo nghiệm người rồi!!

Nửa đêm tinh linh trưởng lão chạy sang xem một chút.

Xem xong Liên Tuế, hắn cũng không vội vã rời đi mà đứng đối diện đóa hoa của Minh Thù cùng cô hàn huyên.

"Xin hỏi tên của các hạ?"

"Quân Thường."

Tinh linh trưởng lão đoán chừng là chưa nghe qua cái tên này: "Quân Thường các hạ, ngài cùng điện hạ khế ước..."

Minh Thù giương mắt nhìn hắn, có chút ngoài ý muốn.

Hắn lại có thể nhìn ra?

"Ta không ép buộc hắn."

"Các hạ hiểu lầm rồi, nếu điện hạ không muốn đương nhiên sẽ không cùng các hạ ký kết khế ước."

Muốn cùng Tinh Linh khế ước cần phải được Tinh Linh cam tâm tình nguyện công nhận.

Ép buộc tinh linh, coi như khế ước hoàn thành, tinh linh cũng sẽ rất nhanh chết đi.

Minh Thù nói: "Vậy ngươi muốn hỏi cái gì?"

Tinh linh trưởng lão: "Điện hạ cùng Quân Thường các hạ đã định khế ước, ta không có quyền hỏi đến, nhưng vẫn mời Quân Thường các hạ đáp ứng ta hai chuyện."

Tinh linh nhất tộc hết lòng tuân thủ cam kết.

Điện hạ đã cùng cô hoàn thành khế ước, liền đã không còn đường sống để đổi ý.

Thế nhưng Liên Tuế là điện hạ của tộc tinh linh.

Là Vương tương lai của tộc tinh linh.

Minh Thù suy nghĩ: "Nói nghe một chút."

Tinh linh trưởng lão: "Chuyện thứ nhất, xin Quân Thường các hạ cẩn thận chiếu cố điện hạ, hắn là Vương tương lai của tộc tinh linh, không được có nửa điểm sơ xuất."

"Hừm, ta sẽ chiếu cố hắn thật tốt."

Tinh linh trưởng lão nói tiếp: "Chuyện thứ hai, xin Quân Thường các hạ đáp ứng ta không thể để điện hạ làm bất luận chuyện xấu gì, cũng không thể ép buộc điện hạ làm bất luận chuyện gì hắn không muốn làm."

"Vậy.." Minh Thù thăm dò biên giới tìm đường chết: "Nếu hắn tự nguyện giúp ta làm chuyện xấu thì sao?"

"..." Tinh linh trưởng lão lập tức giận tái mặt: "Điện hạ sẽ không thị phi bất phân."

Tinh linh là đơn thuần thiện lương, nhưng không phải xuẩn.

Bọn họ phân rõ cái gì là tốt, cái gì là xấu.

"Quân Thường các hạ, nếu ngươi bức bách điện hạ, tinh linh nhất tộc sẽ không bỏ qua cho ngươi."

Minh Thù thở dài: "Biết rồi."

Tinh linh trưởng lão hơi xoay người: "Xin Quân Thường các hạ nhớ kỹ hôm nay."

Minh Thù giật giật khóe miệng.

Tinh linh trưởng lão liếc nhìn cô một cái, quay người rời đi.

-

Minh Thù ở chỗ này chờ gần nửa tháng, Liên Tuế cũng không có nửa điểm phản ứng.

Mỗi ngày nhóm tiểu tinh linh đều sẽ tới bay vòng quanh Minh Thù cùng Liên Tuế một vòng.

Bay vòng quanh Minh Thù là vì xem khế ước giả của điện hạ bọn họ, thuận tiện đưa đồ ăn cho cô.

Bay vòng quanh Liên Tuế tựa hồ là chúc phúc.

Minh Thù chờ sau khi nhiệm vụ hằng ngày của các tiểu tinh linh hoàn thành, cầm trái cây tinh linh đưa tới cắn một cái, vị thơm ngọt thấm vào cổ họng, Minh Thù có chút nheo mắt lại.

Về sau ở lại tộc tinh linh là tốt rồi.

Tộc tinh linh có các loại Nguyên Tố nồng đậm, nơi này sinh ra trái cây ăn ngon hơn so với bên ngoài.

Minh Thù đang nghĩ ngợi, tầm mắt ngắm đến Liên Tuế bên kia, ánh sáng bên kia tựa hồ càng chói mắt hơn so với trước đó, cô gần như sắp không nhìn thấy trái cây xanh biếc nữa.

Tình huống như vậy tiếp tục gần nửa ngày.

Bề mặt trái cây xuất hiện vết nứt giống như ánh sáng từ bên trong mở ra, lại như ánh sáng từ bên ngoài phá vỡ.

Lúc này tất cả ánh sáng đều hội tụ lại chỗ vết nứt.

Minh Thù còn tưởng rằng hắn muốn ra, kết quả trừng mắt đến nửa đêm cũng không có nửa điểm phản ứng.

Nửa đêm ngày thứ hai.

Trái cây tiếp tục vỡ ra như hoa sen nở rộ, một nam nhân đang ngồi xếp bằng giữa trái cây.

Mái tóc vàng óng dài chấm đất, đôi cánh gần như trong suốt mở ra sau lưng, nam nhân như tuyết trắng tinh xảo chậm rãi mở mắt ra, con ngươi màu vàng óng trong suốt thuần thiện.

Hắn hơi nghiêng đầu xuống dưới.

Minh Thù: "..." Mẹ nó!

Minh Thù lui về phía sau một bước.

Liên Tuế đứng lên, đôi cánh chuyển động bay về phía Minh Thù.

Cách rất gần, Minh Thù càng có thể nghe được hương vị thơm ngọt trên người hắn.

Chính là loại thơm ngọt rất mê người kia...

Liên Tuế dừng trước mặt Minh Thù, hắn kiêu ngạo ngẩng khuôn mặt nhỏ lên: "Có phải ta là đẹp mắt nhất."

Liên Tuế so với tinh linh thông thường lớn hơn một chút, bằng một bàn tay của cô.

"Ngươi... Ngươi có thể biến thành lớn như ta không?"

"Ngươi còn chưa nói ta có phải là đẹp mắt nhất." Liên Tuế chống nạnh không buông tha.

"..."

"Đẹp mắt đẹp mắt." Đẹp mắt chết rồi!

Liên Tuế lúc này mới hài lòng, hắn bay về phía Minh Thù bên kia, hầm hừ nói: "Ngươi tiếp lấy ta!"

Minh Thù vươn tay, Liên Tuế rơi xuống trong lòng bàn tay cô.

Minh Thù cũng không dám dùng sức bóp hắn, sợ bóp hỏng, cô cẩn thận thu tay lại, Liên Tuế cảm giác được không gian hoạt động thu nhỏ, ngửa đầu nhìn cô: "Ngươi muốn làm gì?"

Tiểu tinh linh cảm giác rất chân thực, mềm nhũn, ấm áp.

Thiếu niên lại tức hổn hển giãy dụa: "Ngươi thả ta ra, ngươi còn sờ ta!! Ngươi có biết xấu hổ hay không, không cho phép sờ ta!"

Thiếu niên tức giận đến khuôn mặt trắng như tuyết đỏ bừng, bên trong đôi mắt vàng cũng đầy bất mãn.

Nhưng trừ bất mãn cũng không sinh ra những cảm xúc khác.

Cô thật là xấu a!

Thiếu niên tức giận đột nhiên trầm xuống trong tay Minh Thù, tiểu tinh linh biến mất, thiếu niên trưởng thành xuất hiện trong ngực cô.

Thiếu niên xinh đẹp tinh xảo trừng cô, thở phì phò lên án: "Ngươi không được sờ ta."

Sờ hắn rất không thoải mái.

Minh Thù ôm eo hắn: "Vậy ta có thể hôn ngươi không?"

"Hôn..." Thiếu niên có chút mê mang: "Cái gì gọi là hôn ta?"

"Ta làm mẫu cho ngươi một chút."

Minh Thù nâng cằm hắn, đè cánh môi xuống.

Thiếu niên trừng lớn mắt.

Mười mấy giây về sau đột nhiên bắt đầu giằng co: "Ngô... Buông ra..."

Minh Thù thấy hắn giãy dụa đến kịch liệt, buông lỏng hắn ra.

Thiếu niên đẩy cô ra, lảo đảo lui về phía sau, nhưng hắn đã đứng tại biên giới đóa hoa, dưới chân đạp hụt trực tiếp rớt xuống.

Minh Thù giật mình, không hề nghĩ ngợi trực tiếp nhào xuống dưới đem người ôm lấy.

Hai người ào ào đập lên một cái bàn phía dưới đóa hoa.

Minh Thù che đầu hắn, đem hắn ôm vào trong ngực.

Cô cúi đầu nhìn hắn: "Không sao chứ?"

"Hừ!" Liên Tuế ấn lấy bả vai cô, khuôn mặt đỏ bừng: "Ngươi làm sao lại xấu như vậy."

Minh Thù cười hỏi: "Không thích ta hôn ngươi?"

Liên Tuế sửng sốt một chút.

Ánh mắt hắn dao động, ngón tay có chút cuộn lại, cô đụng vào ngược lại cũng không phải khó tiếp nhận, chỉ là...

Hắn chưa từng bị đối xử qua như thế.

Rất không thích ứng.

Minh Thù thừa dịp thời điểm hắn ngây người, đem hắn đặt trên cánh hoa mềm mại, cúi đầu xích lại gần hắn, trước tiên hôn một chút khóe môi hắn, thấy hắn không phản kháng mới ngăn chặn cánh môi mềm mại của hắn.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1401: Tinh Linh Thị Chủ (14)

Liên Tuế là đã quên phản kháng, chờ hắn kịp phản ứng thì lực lượng toàn thân phảng phất đều bị rút sạch, hắn chỉ có thể mềm nhũn núp dưới người cô, có chút thở hổn hển.

Minh Thù hôn đến rất cẩn thận, không có hành vi quá mức, ngay cả đầu lưỡi cũng không có duỗi.

Liên Tuế mở to mắt, trong mắt là khuôn mặt phóng đại của cô.

Minh Thù mổ nhẹ cánh môi hắn đến mấy lần, ôm hắn, đem đầu vùi vào bên trong cổ hắn, ngửi ngửi mùi hương trên người hắn.

"Ngươi rất ngọt a."

Là thật sự ngọt.

Liên Tuế cương lấy thân thể: "Ngươi... Ngươi ngươi... Ngươi là muốn ăn ta sao?"

Vừa rồi cô gặm lại cắn mình, khẳng định là muốn ăn hắn.

Thật là đáng sợ!

Minh Thù vén mái tóc dài màu vàng óng của hắn lên, lộ ra cái cổ trắng nõn, Minh Thù khẽ cắn chặt hắn.

Liên Tuế kêu to lên: "Ta không thể ăn, ngươi là tên hỗn đản, ngươi thả ta ra, ta không muốn bị ngươi ăn hết!"

Minh Thù thổi phù một tiếng: "Ta là muốn ăn ngươi, nhưng không phải hiện tại, ngoan, đừng làm rộn, không thì ta liền ăn ngươi."

Có thể là câu nói sau cùng của Minh Thù làm hắn sợ hãi.

"Ta... Ta ngoan một chút ngươi sẽ không ăn ta sao?"

"Hừm, ngươi ngoan một chút, ta sẽ không ăn ngươi." Hiện tại không ăn.

Liên Tuế lập tức an tĩnh lại, hắn cảm giác cánh môi Minh Thù dán lên cổ mình, nhiệt độ nóng bỏng thông qua làn da truyền đến toàn thân.

Tại sao cô còn không buông mình ra?

Cô vẫn muốn ăn mình sao?

Minh Thù chịu đựng xúc động muốn cắn hắn một cái, ôm hắn một hồi lâu mới buông ra.

Cô đứng lên trước, sau đó kéo hắn lên.

Thiếu niên lúc này cũng không cao hơn cô, vừa vặn dựa vào trong ngực cô.

Hi vọng hắn đừng cao lớn nữa!

Nếu Liên Tuế biết Minh Thù có ý nghĩ này đoán chừng sẽ nhảy dựng lên.

Khuôn mặt Liên Tuế ửng đỏ, đáy lòng của hắn tức giận nhưng cơ thể lại tự động ôm lấy cô, theo thói quen ỷ lại cô.

Liên Tuế tự chửi mình một trận trong lòng.

Thế nhưng không khống chế nổi ý nghĩ muốn thân cận nàng.

Liên Tuế tâm tình phiền muộn, hắn có phải là hỏng rồi, cô xấu xa như vậy, tại sao mình còn muốn thân cận cô?

"Vừa rồi thích không?"

Liên Tuế muốn mắng cô nhưng đầu lưỡi vấp một cái: "Cái...cái gì?"

"Thích ta hôn ngươi không?"

Thích.

Liên Tuế không dám nói, hắn đem đầu vùi vào trong ngực Minh Thù, ê a một tiếng.

-

Minh Thù mang Liên Tuế đi lên, đúng lúc tinh linh trưởng lão mang theo nhóm tiểu tinh linh cùng nhau đuổi tới.

"Điện hạ."

Các tinh linh cùng nhau hành lễ.

Liên Tuế đứng bên cạnh Minh Thù, không quá muốn để ý đến bọn họ. Nhưng cái này cũng không hề ảnh hưởng đến các tinh linh đối xử nhiệt tình với hắn.

"Điện hạ, rốt cuộc vì sao ngài muốn rời khỏi rừng Tinh Linh, ngài có biết bên ngoài nguy hiểm cỡ nào không?" Tinh linh trưởng lão lời nói thấm thía.

"Nếu ngài có chuyện bất trắc, tộc tinh linh phải làm sao bây giờ?"

"Điện hạ ngài Balabala..."

Tinh Linh trưởng lão nói một hơi không dừng.

Liên Tuế kìm nén bực bội, từ lúc mới bắt đầu không muốn phản ứng đến bây giờ sắp bộc phát.

Rốt cục, thời điểm tinh linh trưởng lão còn dự định nói tiếp, Liên Tuế liền xù lông: "Ngươi có thể ngậm miệng hay không, phiền chết. Cả ngày đều là tộc tinh linh tộc tinh linh, cái danh điện hạ này người nào thích thì làm, ta không làm được không."

Tinh linh trưởng lão: "Thế nhưng ngài chính là cây sinh mệnh chỉ định..."

Sao có thể nói không làm liền không làm?

"Ta không được!" Liên Tuế thở phì phò trừng mắt: "Nó chỉ định ta chính là ta sao, các ngươi hỏi qua ta ý kiến chưa?"

Hắn chịu đựng cả ngày bị người ta vây quanh là đủ lắm rồi, còn muốn học tập đủ thứ.

Hắn không muốn trải qua cuộc sống như vậy!

"Điện hạ sao ngài có thể tùy hứng..."

Liên Tuế đột nhiên biến trở về bộ dáng tiểu tinh linh, chạy nhanh như một làn khói.

Minh Thù: "..."

Tinh linh trưởng lão: "..."

Tinh linh trưởng lão nhìn về phía Minh Thù: "Quân Thường các hạ, ngài xem có thể hay không..."

Minh Thù lui về sau: "Ta nghĩ ta còn có chút việc phải xử lý, đi trước một bước."

Cô nhảy xuống đóa hoa to lớn, biến mất trong bụi hoa.

Tinh linh trưởng lão rống một tiếng: "Mau đuổi theo điện hạ!"

-

Minh Thù rất nhanh liền đuổi kịp Liên Tuế.

Liên Tuế rơi trên bả vai cô, bực mình ngồi đó, cánh bị hắn thu vào, nam nhân mini nhìn qua vô cùng đáng yêu.

Minh Thù lấy hắn xuống nâng trong tay, đầu ngón tay chọc chọc thân thể hắn.

Liên Tuế liền ngã xuống.

"Ngươi làm gì!" Hắn chống đỡ thân thể ngồi dậy, trừng Minh Thù: "Tâm tình của ta không tốt ngươi còn khi dễ ta, ngươi làm sao... Lại xấu như vậy!"

"... Khụ khụ, không khống chế được lực lượng." Cô chỉ tùy tiện đâm một cái, ai biết hắn liền đổ xuống.

Dễ dàng đẩy ngã như vậy...

Dừng lại dừng lại.

Tiểu yêu tinh rất ngọt, nhưng còn vị thành niên a.

Có lẽ là Minh Thù giải thích cho hắn, tiểu tinh linh rất nhanh liền không tức giận.

Hắn cúi đầu, rầu rĩ không vui nói: "Ngươi đưa ta ra ngoài đi."

"Rời khỏi nơi này, ngươi sẽ biến thành trái cây." Minh Thù nói.

"Đúng a." Liên Tuế bẻ ngón tay: "Thế nhưng bọn hắn thật phiền, ong ong ong nói không ngừng."

"Ngươi còn bao lâu nữa sẽ trưởng thành?"

Dựa theo thuyết pháp của tinh linh trưởng lão, chỉ có sau khi thành niên hắn mới có thể tùy thời rời khỏi rừng Tinh Linh.

"Hai năm."

"Chờ ngươi trưởng thành ta liền mang ngươi rời khỏi nơi này, thế nào?"

"Thật sự?" Con ngươi Liên Tuế sáng lấp lánh.

"Giả."

Liên Tuế lập tức phồng quai hàm lên: "Ngươi không thể gạt ta, nếu ngươi dối gạt ta, ta liền không để ý tới ngươi nữa."

"Vậy ngươi biến về lại đi."

"Vì sao?"

"Bộ dáng kia của ngươi khá là đẹp đẽ."

Liên Tuế suy nghĩ một chút, một lần nữa biến về bộ dáng thiếu niên, vẫn không quên khoe khoang với Minh Thù: "Ta là tinh linh đẹp mắt nhất tộc tinh linh."

Minh Thù vò đầu hắn, cực kỳ qua loa khen hắn: "Vâng vâng vâng, ngươi đẹp mắt nhất."

"Ngươi chớ có sờ ta đầu." Liên Tuế đẩy tay cô ra: "Trưởng lão nói, ai cũng không thể sờ loạn ta, trước kia ngươi... Ta không so đo với ngươi, không cho ngươi sờ nữa ta."

"Ngươi xác định?"

Liên Tuế không xác định, hắn chần chờ một lát: "Vậy... Vậy... Ngươi mỗi ngày chỉ có thể sờ một lần."

"Ồ." Không sờ thì không sờ, trẫm có thể hôn a, đồ đần.

Minh Thù rất nhanh liền bị tinh linh trưởng lão đuổi kịp.

Minh Thù dỗ dành Liên Tuế để hắn nhân nhịn hai năm nữa, chờ sau hai năm khi hắn trưởng thành liền dẫn hắn rời đi.

Liên Tuế bất đắc dĩ đi theo tinh linh trưởng lão trở về hoa điện.

Toà cung điện này là dùng hoa tươi rèn đúc, là chỗ ở của Liên Tuế.

Bởi vì Minh Thù là khế ước giả của Liên Tuế nên phòng của Minh Thù cũng được an bài trong cung điện.

Liên Tuế không biết làm sao từ chỗ tinh linh trưởng lão biết được chuyện hắn cùng Minh Thù có khế ước.

Thở phì phò chạy đến phòng tìm cô tính sổ.

"Ngươi cùng ta ký kết khế ước lúc nào!" Hắn liền nói làm sao lại kỳ quái như vậy, hắn không khống chế nổi muốn thân cận cô!

"Thời điểm ở cung điện đi."

"Ngươi..." Liên Tuế cắn răng: "Ngươi cũng không có hỏi qua ta."

Minh Thù cười ôm lấy hắn, Liên Tuế rất có cốt khí tránh ra: "Ta nói chuyện cùng ngươi, không cho ngươi động tay động chân với ta! Ngươi nói cho ta biết!"

Minh Thù buông tay: "Cái khế ước này được ngươi đồng ý trước mới có thể hoàn thành, cho nên là ngươi tiếp nhận ta trước, cũng không phải là ta ép buộc ngươi."

Liên Tuế sắc mặt tái nhợt.

Minh Thù hỏi hắn: "Ngươi rất chán ghét cái khế ước này sao? Nếu ngươi ghét, ta sẽ nghĩ biện pháp..."

"Không có!"

Liên Tuế vội vã rống một tiếng, quay người chạy ra ngoài.

"... Để ngươi không ghét." Minh Thù nói hết lời:" "Không có ngươi chạy cái gì, tư duy của chủng tộc ngươi trẫm đoán không được a."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1402: Tinh Linh Thị Chủ (15)

Liên Tuế ở trong phòng của mình đứng không được mà ngồi cũng không xong.

Đáy lòng của hắn bực bội.

Thật lâu, hắn cẩn thận mở cửa nhìn bên ngoài một chút, trên hành lang có tinh linh đang tuần tra.

Liên Tuế thất vọng đóng cửa lại, ngồi trên giường ngẩn người.

Hắn rất muốn cô.

Không phải hắn nhớ cô.

Là do khế ước.

Liên Tuế an ủi mình, hắn mới không nhớ cái tên xấu xa kia.

Liên Tuế ngồi trong chốc lát lại đứng dậy đi tới đi lui, cuối cùng hắn nhìn cửa sổ một chút, quyết leo cửa sổ ra ngoài.

Hắn hóa thành bộ dáng tiểu tinh linh bay ra ngoài, sát vách chính là phòng của cô, nhưng cửa sổ đã đóng lại.

Liên Tuế thi triển ma pháp từ cửa sổ xuyên qua rơi vào phòng.

Đoá hoa trong phòng hiện ra ánh sáng, Liên Tuế tiến đến, đóa hoa có chút hưng phấn giật lên.

Liên Tuế dựng thẳng ngón tay ra hiệu bọn chúng yên tĩnh.

Hắn cẩn thận lướt qua bọn bó.

Đi đến chiếc giường được làm bằng cánh hoa, hắn cẩn thận quan sát một lúc.

Thiếu nữ nằm trên giường đưa lưng về phía hắn, hắn cũng không nhìn thấy cô có ngủ hay không.

Liên Tuế đá rơi giày xuống, bò lên giường nằm bên cạnh Minh Thù, đáy lòng bực bội lập tức tiêu tán không còn thấy tăm hơi.

Hắn nhìn người bên cạnh một chút, lại cẩn thận vươn tay từ phía sau ôm lấy cô.

"Ta mới không muốn cùng ngươi ngủ, đều là do khế ước."

Liên Tuế nhỏ giọng nói thầm một tiếng, sau đó ôm Minh Thù yên tâm thoải mái ngủ.

Thiếu nữ bị hắn ôm một lúc sau mới đưa tay, cầm tay hắn đưa vào cánh môi hôn một chút.

-

Hôm sau.

Trên giường hoa màu lam, thiếu niên mái tóc dài vàng óng bày ra dưới thân thể, ánh nắng từ cửa sổ lọt vào lộ ra ánh vàng rực rỡ.

Hắn là bị hôn tỉnh.

Thiếu niên lông mi run rẩy, ánh mắt mơ hồ theo cánh môi khẽ hôn lúc nhẹ lúc nặng dần dần rõ ràng.

"Ngô..."

Minh Thù dừng lại, chống đỡ người ngồi dậy, chừa cho hắn không gian hít thở.

"Tỉnh?"

Liên Tuế biểu lộ mờ mịt xoa xoa con mắt, mềm nhũn hỏi: "Sao ngươi lại hôn ta?"

Minh Thù vuốt một sợi tóc dài của hắn: "Ta cho là ngươi nửa đêm chạy đến giường của ta, chính là vì lúc ta thức dậy có thể hôn ngươi."

"Ta mới không phải, ai bảo ngươi là khế ước giả của ta." Liên Tuế lý trí lại, hắn cọ một chút ngồi dậy phản bác.

Đầu "Phanh" một cáu đụng vào cằm Minh Thù, Minh Thù tê một tiếng.

"Ngươi... Ngươi không sao chứ." Liên Tuế ấp úng hỏi, ngón tay sờ đến cằm của cô: "Ta không cố ý, thật xin lỗi."

"Không có..." Minh Thù nhanh đổi tiếng nói: "Đau chết."

"Ta... Ta..." Liên Tuế có chút gấp, giống như nghĩ đến cái gì, hắn nói: "Ta thổi cho ngươi một chút?"

Minh Thù nâng khóe miệng cười: "Ngươi hôn ta một cái liền hết đau."

Liên Tuế chớp mắt.

Khuôn mặt trắng như tuyết nổi lên ửng hồng như là đã làm sai chuyện, hắn cắn môi dưới, ôm lấy khuôn mặt Minh Thù hôn lên.

"Được... Tốt rồi."

Một giây sau, thiếu niên bị Minh Thù đè ngã trên giường, cô nóng bỏng hôn lên cánh môi hắn.

Hốc mắt thiếu niên hơi nổi lên sương mù.

Đã hôn cô, vì sao cô còn muốn đối với hắn như vậy!

Lừa đảo!

Minh Thù hôn hắn rất lâu, cái này không trách cô được, là mùi hương trên người hắn rất mê người.

Trên người những tinh linh khác không có hơi thở như vật, mặc dù cũng sẽ có mùi hương, nhưng đại đa số là hương hoa, chỉ có hắn... Lộ ra hương thơm mê người.

Là hắn phạm quy trước.

"Buông ta.... Ra!" Thiếu niên bị ôm rất lâu, có chút xù lông.

"Sáng mai còn ngủ cùng ta không?" Minh Thù hơi buông hắn ra.

"Ai muốn ngủ cùng ngươi." Liên Tuế cơ hồ là lăn xuống giường, trên mặt đất đều là cánh hoa mềm mại, ngã xuống không xảy ra vấn đề gì, Minh Thù mặt không đổi sắc kéo tay hắn về.

Liên Tuế đứng lên, thở phì phò rống: "Ta mới không muốn ngủ cùng ngươi, hôm qua là ngoài ý muốn, là do khế ước, hừ! Ta mới không thích ngươi!"

Minh Thù buồn cười: "Ta không nói ngươi thích ta a."

"Ta..." Liên Tuế ấp úng: "Ngươi..."

Liên Tuế tức đến muốn khóc, trong con ngươi sương mù tràn ngập, hốc mắt hơi đỏ lên, hắn hừ một tiếng, mở cửa phòng ra ngoài.

Nhưng hắn đã quên, đêm qua hắn là bay cửa sổ vào.

Cho nên vừa ra ngoài liền đối đầu với tinh linh trưởng lão đang chuẩn bị gõ cửa sát vách..

Liên Tuế: "..."

Tinh linh trưởng lão: "..."

Tinh linh trưởng lão biểu lộ có chút kinh ngạc, cuối cùng ẩn nhẫn phẫn nộ, rất nhanh lại khôi phục nghiêm túc.

Điện hạ cùng người kia là có qua hệ khế ước, chỉ cần điện hạ nguyện ý, hắn nói gì cũng đều vô dụng.

Chỉ là...

Điện hạ còn chưa có trưởng thành...

Tinh linh trưởng lão lông mày càng nhăn càng sâu, trầm giọng gọi hắn: "Điện hạ."

"Hừ!"

Liên Tuế đi qua bên cạnh hắn, rất nhanh liền biến mất trong cung điện.

Tinh linh trưởng lão không vội vã đuổi theo, ngược lại gõ cửa phòng Minh Thù.

"Trưởng lão?"

"Quân Thường các hạ, ngài cùng điện hạ không có xảy ra chuyện gì chứ?" Tinh linh trưởng lão hỏi đến uyển chuyển, nhưng ngữ khí có chút cứng tắn, tựa hồ đang lo lắng cái gì.

"Có thể phát sinh cái gì?" Minh Thù buồn cười hỏi lại.

Tinh linh trưởng lão cau mày, thanh âm nghiêm túc: "Quân Thường các hạ, mặc dù điện hạ cùng ngài là có quan hệ khế ước, ngài có thể làm gì đối với hắn, bất quá ta vẫn muốn nhắc nhở ngài, điện hạ chính là Vương tương lai của tộc tinh linh, ngài chú ý phân tấc."

"Ta không làm gì hắn, là tự hắn tới." Minh Thù buông tay.

Tinh linh trưởng lão gật đầu, biểu thị biết rồi, cũng âm thầm thở phào: "Không phải ta nhằm vào ngài, ngài xin thứ lỗi."

"Ta hiểu, hùng hài tử khó nuôi nha."

Tinh linh trưởng lão thở dài: "Điện hạ còn chưa trưởng thành, không thể... Quân Thường các hạ nhất định phải nhớ kỹ điểm này, nếu không đến lúc đó sẽ xảy ra chuyện."

"Không thể cái gì?"

Tinh linh trưởng lão hơi nghẹn họng, mặc dù tuổi đã cao ngưng mặt mo còn có chút đỏ: "Chính là loại chuyện nam nữ của nhân loại các người."

"Ồ..."

Tinh linh trưởng lão: "..."

Minh Thù như có điều suy nghĩ đưa mắt nhìn tinh linh trưởng lão rời đi.

-

Minh Thù coi là Liên Tuế ban ngày vừa hầm hừ dựng lên cái Flag, ban đêm cũng không thấy tới.

Ai biết cô vừa nằm ngủ, Liên Tuế liền nghênh ngang tiến vào phòng cô.

Liên Tuế cùng cô liếc nhau, ngạo kiều hừ một tiếng.

"Ngươi tới đây làm gì? Không phải nói không ngủ cùng ta sao?" Minh Thù cười như không cười nhìn hắn.

"Ai muốn ngủ cùng ngươi." Liên Tuế như bị giẫm trúng cái đuôi: "Trưởng lão nói, ngươi là khế ước giả của ta, ta muốn cùng ngươi ở cùng một chỗ là bình thường!"

Liên Tuế cường điệu nhấn mạnh hai chữ bình thường.

Đây không phải hắn muốn tới!

Là bởi vì tinh linh cùng nhân loại khế ước để hắn ỷ lại vào cô như thế!

"Ồ. Vậy ngươi ngủ bên kia." Thẳng nam Thù chỉ chỉ "Ghế sô pha" cánh hoa bên cạnh, đủ chỗ cho hắn ngủ.

Liên Tuế nhìn một chút, không phục hừ hừ: "Dựa vào cái gì, đây là cung điện của ta, ta mới không ngủ ở một nơi nhỏ như vật."

"Vậy ngươi chính là muốn ngủ cùng ta rồi."

"Mới... Mới không phải." Không biết xấu hổ, ai muốn ngủ cùng ngươi a!

Liên Tuế bò lên giường, vỗ vỗ bả vai Minh Thù, cố gắng đem lý do nói đến thẳng thùng: "Thân là khế ước giả, ngươi phải chiếu cố ta thật tốt, ta cho ngươi cơ hội này."

Minh Thù: "..."

Người lớn nhà ngươi sợ không phải nói như thế với ngươi nha!

Liên Tuế chen qua ôm lấy Minh Thù, còn cọ xát cô.

Minh Thù: "..."

Ngươi có bản lĩnh đừng ôm ta a!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1403: Tinh Linh Thị Chủ (16)

Mỗi ngày Liên Tuế đều phải học thật nhiều thứ, Minh Thù nhìn hắn cũng có chút đau lòng.

Chẳng những phải học ma pháp, còn phải học các loại chuyện trong tộc.

Liên Tuế là tinh linh hệ ánh sáng, lại là điện hạ của tộc tinh linh, mỗi lần sử dụng ma pháp đều giống như thần linh giáng thế.

... Đương nhiên đây là thời điểm hắn không xù lông.

Sắp xù lông chính là một tên hùng hài tử.

Tinh linh trưởng lão muốn mời Minh Thù dạy Liên Tuế, dù sao hiện tại Liên Tuế đều nghe lời cô.

Nhưng mà Minh Thù nào dám nhận củ khoai lang bỏng tay này.

Từ lúc đến cô vẫn không sử dụng ma pháp, nếu để bọn họ biết cô là ma pháp sư hắc ám, còn không phải tập thể hợp lực đuổi cô ra ngoài.

Thời gian hai năm thoáng một cái đã qua.

Lễ trưởng thành của Liên Tuế sắp cử hành.

Toàn bộ tộc tinh linh đều vô cùng náo nhiệt, khắp nơi đều có thể thấy được tinh linh xinh đẹp như hoa cười đùa chuẩn bị.

Liên Tuế đứng sau lưng Minh Thù, trên khuôn mặt trắng như tuyết hơi ửng đỏ, hắn nhỏ giọng nói: "Qua mấy ngày nữa ta sẽ thành niên."

"Ừ."

Hắn đi đến bên cạnh Minh Thù, ngón tay thon dài nhẹ nhàng lôi kéo tay áo của cô: "Ngươi đã nói sẽ mang ta rời khỏi nơi này."

Thiếu niên đã cao hơn cô không ít, bên trong đôi đồng tử màu vàng có sự mong chờ cùng ỷ lại.

Bất quá dung mạo kia đã phạm quy quá mức, hành vi của thiếu niên lúc này sẽ không làm cho người ta cảm thấy không hài hòa, sẽ chỉ làm người ta nhịn không được sinh lòng thương yêu.

"Đây không phải còn mấy ngày nữa sao?" Minh Thù nói: "Gấp cái gì?"

"Ngươi đáp ứng ta, nhất định phải mang ta ra ngoài!" Liên Tuế không yên lòng.

Mấy ngày nay hắn vẫn luôn thổi phồng chuyện này.

Minh Thù hù dọa hắn: "Ngươi lại nói, ta liền ném ngươi rồi đi một mình."

Trẫm lúc nào đáp ứng hắn chuyện không làm được?

Lại hoài nghi trẫm!

Nếu không phải nhìn ngươi thơm ngọt ngon miệng, trẫm đã sớm đánh ngươi!

"Không muốn." Liên Tuế đột nhiên ôm lấy cô: "Ta muốn ở cùng ngươi."

Minh Thù vỗ vỗ lưng hắn: "Vậy ngươi đừng nói nữa."

Nói một hai lần cô còn có thể dỗ dành, đằng này mỗi ngày hai lần, cô có thời gian như vậy, còn không bằng ăn nhiều hơn hai cái đồ ăn vặt.

"..."

Liên Tuế không lên tiếng.

Minh Thù còn tưởng rằng hắn sẽ tiếp tục, ai biết qua hai ngày cũng không nghe hắn nhắc lại việc này.

Đoán chừng là bị câu nói kia của cô dọa sợ.

Rất tốt!

Tên tiểu yêu tinh này dọa rất tốt, còn rất dễ bị lừa.

Lễ trưởng thành của tinh linh rất quan trọng, mà lần này lại là điện hạ của tộc tinh linh nên lễ trưởng thành được cử hành khá long trọng.

Trời chưa sáng, Liên Tuế đã thay quần áo mới.

Y phục xanh biếc mặc trên người hắn nổi bật lên làn da trắng nõn, nhất cử nhất động của hắn phảng phất đều có thể làm cho người ta hồn bay phách lạc.

Bất quá các tinh linh đối với dạng dung mạo này có chút miễn dịch, bọn họ lớn lên đều rất đẹp mắt.

Khi so sánh, Liên Tuế trong mắt bọn họ đại khái là đẹp mắt hơn một chút...

Mái tóc vàng kia của Liên Tuế búi lên một lọn thật đẹp, lưu lại một nửa thả sau lưng.

Thiếu niên tinh xảo nhìn về phía Minh Thù.

Minh Thù cười một tiếng, tiến lên một bước đứng cùng hắn.

Tiểu tinh linh mang tán hoa từ không trung bay qua, đem tán hoa phóng tới trong tay Minh Thù.

Trên tán hoa mang theo mùi hương thanh u nhạt nhẽo làm tinh thần thanh thản, mỗi một đóa hoa đều mở thật vừa lúc, có cái còn mang theo hạt sương óng ánh.

Minh Thù cầm tán hoa chuyển một bước, cùng Liên Tuế mặt đối mặt.

Thiếu niên hơi cúi đầu, Minh Thù đem tán hoa cài cho hắn.

Minh Thù lui một bước, hơi sửng sốt một chút.

Thiếu niên da trắng như tuyết, cao quý tinh xảo giống như mỹ ngọc tinh xảo đặc sắc, một sợi tóc vàng rủ xuống đến đầu vai, móc ra một đường vòng cung.

Màu sắc diễm lệ của tán hoa làm thiếu niên thêm mấy phần phong tình vạn chủng.

Trước đó hắn đã nhìn rất đẹp, nhưng bây giờ giống như muốn đẹp như chân trời...

Nếu như vừa rồi những tinh linh kia rất bình tĩnh, nhưng sau khi đeo tán hoa đám tinh linh kia liền có chút kích động.

"Điện hạ thật là đẹp mắt."

"Không hổ là điện hạ của chúng ta, nhìn thế nào cũng đẹp."

"Điện hạ là đẹp mắt nhất!"

Các tinh linh thấp giọng thảo luận, cuối cùng biến thành hô khẩu hiệu điện hạ của bọn họ đẹp mắt nhất!

"Nhìn được không?" Thiếu niên lại thấp giọng hỏi Minh Thù.

Hắn chỉ muốn được cô tán thưởng.

Minh Thù nuốt một ngụm nước bọt: "Tán hoa thật đẹp."

"..."

Tiếp theo một đường Liên Tuế đều thở phì phò, cô lại không khen mình, hắn còn không bằng một cái tán hoa? Không có mắt nhìn!

Hiện tại bọn họ sẽ đến cây sinh mệnh.

Tại cây sinh mệnh tiến hành lễ trưởng thành.

Cây sinh mệnh là thứ quan trọng nhất tộc tinh linh, người bên ngoài không thể tiến vào.

Nhưng Minh Thù là khế ước giả của Liên Tuế, Liên Tuế cũng đồng ý cho Minh Thù tiến vào nên Minh Thù rất vinh hạnh tiến vào.

Cây sinh mệnh to lớn, tán cây che khuất bầu trời giống như một nhà ở khổng lồ.

Giữa tán cây có không ít trái cây.

Những trái này cùng màu xanh biếc của Liên Tuế giống như màu sắc thuần túy nhất thế gian, hơi có sự khác biệt.

Hiện lên màu xanh nhàn nhạt.

Có trái đã bắt đầu phát ra vầng sáng màu sáng.

Đây là tinh linh muốn ra đời.

Cây sinh mệnh nằm ở trong nước, mặt nước hòa hợp với sương mù nhàn nhạt.

Bờ nước có một bình đài màu trắng nhạt.

Tinh linh trưởng lão mang theo mấy tinh tinh đang cầm hoa đứng trên bình đài

Tất cả tinh linh đều đứng phía dưới.

Thiếu niên tinh xảo bị đẩy lên phía trước, hắn có chút nghiến răng nghiến lợi đi đến bình đài.

Tinh linh trưởng lão hơi lui một bước, từ trong đĩa lấy một áo choàng mỏng như cánh ve buộc lên cho thiếu niên.

Sau đó là quyền trượng ma pháp biểu tượng của tộc tinh linh.

Toàn thân xanh biếc bị bàn tay trắng nõn thon dài của thiếu niên nắm chặt, làm cho người ta hận không thể hóa thân thành cây quyền trượng ma pháp kia.

Sau đó là tinh linh trưởng lão ngâm xướng.

Mấy phút sau, tất cả tinh linh đều cất tiếng hát theo tinh linh trưởng lão.

Minh Thù nhìn thấy trên thân cây sinh mệnh có ánh sáng rơi xuống, không ngừng tiến vào cơ thể của Liên Tuế.

Hắn nhìn về phía Minh Thù xa xa, trong con ngươi sáng chói hiện lên ý cười nhàn nhạt.

Bất quá rất nhanh hắn liền cau mày, nhớ tới chuyện vừa rồi Minh Thù làm liền tức giận quay đầu ra.

Điểm sáng tiếp tục rơi xuống, khi tiếng ngâm xướng của tinh linh trưởng lão dừng lại, điểm sáng đang rơi xuống giữa tán cây bắt đầu chậm lại, cuối cùng biến mất.

Tinh linh trưởng lão từ trong hồ sương mù lấy ra một chén nước đưa cho Liên Tuế: "Mời điện hạ."

Liên Tuế chép miệng, tiếp nhận cái chén uống hết.

"Chúc mừng điện hạ."

"Chúc mừng điện hạ..."

"Chúc mừng..."

Thanh âm chúc mừng của các tinh linh từ bốn phương tám hướng truyền đến.

"Điện hạ, trưởng lão, không xong rồi! Kết giới ma pháp của chúng ta bị người ta phá hủy!"

Tiểu tinh linh từ bên ngoài bay vào, hoảng sợ hô to về người phía dưới cây sinh mệnh.

Tinh linh trưởng lão giật mình: "Làm sao có thể, sao kết giới ma pháp có thể bị phá?"

"Ta... Ta cũng không biết." Tiểu tinh linh báo tin lắc đầu.

"Kết giới ma pháp bị phá hư..."

"Tại sao có thể như vậy? Đây chính là kết giới ma pháp bảo vệ chúng ta..."

"Có phải có người xông vào?"

Các tinh linh phía dưới kịch liệt thảo luận, kết giới ma pháp của bọn họ cho tới bây giờ chưa từng bị hỏng qua.

Minh Thù mấy bước đi đến bình đài, đứng bên cạnh Liên Tuế.

"Trước tiên phái người đi xem một chút." Thanh âm thiếu niên trấn định.

Mặc dù hắn không quá muốn làm cái chức điện hạ này nhưng vẫn có uy tín và khí thế của điện hạ, hắn vừa lên tiếng, các tinh linh phảng phất đã tìm được người đáng tin cậy.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1404: Tinh Linh Thị Chủ (17)

Các tinh linh chờ ở chỗ này đều có chút gấp.

Đến cùng là xảy ra chuyện gì.

Kết giới ma pháp thật sự bị người ta phá hỏng sao?

Vì sao tinh linh đi thăm dò vẫn chưa trở lại?

Đủ loại nghi vấn xẹt qua trong lòng bọn họ.

"Làm sao đi lâu như vậy vẫn chưa trở lại?" Tinh linh trưởng lão khẽ nhíu mày.

"Lại phái một ít đi." Liên Tuế phân phó.

Tinh linh trưởng lão chọn ra mấy tinh linh trầm ổn một chút, căn dặn bọn họ: "Cẩn thận một chút."

"Vâng."

-

Thời gian chậm rãi trôi qua, tất cả tinh linh đều khẩn trương lên.

Tâm tình của bọn họ đều viết lên mặt, không có bao nhiêu che giấu.

Bọn họ chờ các tinh linh đi thăm dò về báo tin.

Song lần này đi vẫn chưa trở về, sự khủng hoảng vô hình bắt đầu lan tràn trong lòng các tinh linh.

"Ta đi xem một chút." Tinh linh trưởng lão trầm giọng phân phó: "Tất cả mọi người đợi ở chỗ này, bảo vệ tốt điện hạ."

"Trưởng lão..."

"Trưởng lão, ta đi với ngươi."

"Trưởng lão ta cũng đi."

Tinh linh trưởng lão mang theo mấy tinh linh rời đi.

Nhưng mà bọn họ mới đi lại lui trở về.

Một tinh linh từ bên ngoài bay vào đập xuống đất, máu nhuộm đỏ mặt đất.

"A!"

Các tinh linh đầu tiên là thét lên, sau đó liên tiếp nhào về phía tinh linh kia, ma pháp trị liệu thi nhau đập lên người tinh linh kia.

Nhưng tinh linh kia chỉ còn lại một hơi thở cuối cùng, đã không cứu được.

Tinh linh mới vừa rồi còn cùng bọn họ cười cười nói nói, lúc này cứ như vậy chết trước mặt bọn họ.

Tinh linh trưởng lão bị người ta bức về, bên ngoài có người lần lượt tiến vào.

"Là ma pháp sư hắc ám!"

Tinh linh đột nhiên hét lên một tiếng.

Tinh linh mới vừa rồi bị ném vào ma pháp hắc ám trên vết thương còn chưa có biến mất, mà lúc này người tiến vào toàn thân đều tràn ngập ám nguyên tố.

Đám người kia bọc lấy áo bào đen,không thấy rõ diện mạo.

"Các ngươi là..."

Tinh linh trưởng lão lời còn chưa nói hết liền bị một ma pháp hắc ám cắt đứt, tiếp theo chính là đám ma pháp sư hắc ám kia không nói lời gì liền động thủ.

Ma pháp của tinh linh đại đa số là khuynh hướng phụ trợ cùng trị liệu, cho dù tinh linh có lực công kích thì bọn họ cũng rất ít khi chiến đấu, đối đầu với ma pháp sư hắc ám, không cần nghĩ cũng sẽ ở vào thế hạ phong.

Tiểu tinh linh bị ma pháp hắc ám bức đến nơi hẻo lánh, mắt thấy sắp bị đánh trúng.

Bên cạnh đột nhiên chen vào một ma pháp hắc ám đánh tan cái ma pháp kia, tiểu tinh linh thoát chết chạy qua một bên, trong lòng vẫn còn sợ hãi nhìn về phía người vừa giúp mình.

Minh Thù vẫn đứng trên bình đài, xung quanh cô đều là ám nguyên tố.

Cô cũng là ma pháp sư hắc ám...

Đáy mắt tinh linh hiện lên vẻ hoảng sợ.

Minh Thù xuất thủ làm rất nhiều tinh linh kinh ngạc nhìn cô.

Sao cô lại là ma pháp sư hắc ám?

Điện hạ làm sao lại cùng một ma pháp sư hắc ám định ra khế ước?

Đám ma pháp sư hắc ám kia hiển nhiên cũng chú ý tới đồng loại Minh Thù này.

Bọn họ tựa hồ nhìn nhau mấy lần, sau đó hai ma pháp sư hắc ám lao về phía Minh Thù trên bình đài.

Liên Tuế muốn bảo vệ Minh Thù, lại bị Minh Thù kéo ra sau lưng.

Cô liên tục phát ma pháp ra ngoài, đối phương muốn tiến gần đều không được.

Minh Thù nói với Liên Tuế: "Thu nhỏ lại."

"Ta có thể giúp ngươi."

"Không cần, biến nhanh."

Liên Tuế: "..."

Liên Tuế biến về bộ dáng tiểu tinh linh, Minh Thù đem hắn cất kỹ, lướt về phía hai tên ma pháp sư hắc ám kia.

Quyền trượng ma pháp đột nhiên xuất hiện, một người trong đó còn đang đọc chú thuật, quyền trượng ma pháp cứ như vậy đánh xuống đem kết ấn của hắn đánh vỡ.

Ngón tay phảng phất đều tan vỡ.

Còn chưa kịp thở một ngụm, quyền trượng ma pháp lại quét tới.

Ma pháp sư hắc ám né nhanh, muốn tiếp tục niệm chú thi triển ma pháp nhưng mỗi lần đều bị cắt đứt.

Minh Thù cứ như vậy ngang ngược đem hai người đánh cho bất tỉnh.

Bọn ma pháp sư hắc ám này có hơn mười người, Minh Thù gõ đến rất mệt mỏi.

Ma pháp sư trước đó dẫn đầu tiến lên ngăn lại sự công kích của Minh Thù, trầm giọng đặt câu hỏi: "Ngươi là người phương nào!"

"Ta là điện chủ của thần điện Hắc Ám a." Minh Thù nói bừa một thân phận.

"Nói hươu nói vượn!" Đối phương lại đột nhiên nổi giận: "Điện chủ nào có thể là người ngươi có thể giả mạo!"

Minh Thù: "???"

Đại lục Ma Pháp cũng không tồn tại thần điện Hắc Ám.

Làm sao hiện tại lại có rồi?

Có thể để trẫm khỏe mạnh làm màu hay không?!

Minh Thù có chút xấu hổ, cố gắng duy trì dáng vẻ của mình: "Vậy ta là... Điện chủ trước kia của thần điện Hắc Ám."

Cô còn muốn ra ngoài xây một cái thần điện Hắc Ám đối nghịch cùng tiểu tinh nghịch Phương Khê kia, không nghĩ tới đã có người đoạt việc của trẫm.

Rất tốt.

Trẫm ra ngoài sẽ soán vị!

Không soán vị nhân vật phản diện không phải là nhân vật phản diện tốt!

Ma pháp sư hắc ám: "..."

Người này kỳ quái, lại đang ở tộc tinh linh tộc...

Đối phương tựa hồ cũng không muốn cùng cô đùa giỡn, nghiêm nghị nói: "Nhìn ngươi cũng là ma pháp sư hắc ám, không nên phá chuyện tốt của chúng ta, nếu không đừng trách chúng ta không khách khí!"

Minh Thù cười hì hì: "Nhưng ta thích các ngươi đối với ta không khách khí."

Ma pháp sư hắc ám: "..."

Bệnh tâm thần a!

"Tới đi!" Minh Thù nâng quyền trượng ma pháp lên: "Gõ ai trước?"

Ma pháp sư hắc ám: "..."

Gõ mẹ ngươi nha!

Đây là quyền trượng ma pháp, không phải cây gậy dùng để đánh người!

Ngươi dùng để gõ người, đã hỏi qua ý kiến quyền trượng ma pháp chưa?

Ừm.....

Cái quyền trượng ma pháp kia làm sao lại quen như vậy?

Người kia còn chưa nhớ ra được cây quyền trượng rốt cục là quen mắt chỗ nào, Minh Thù đã nâng quyền trượng ma pháp lên lao đến.

"Ta kiềm cô ta lại, các ngươi đi lấy sinh mệnh chi nguyên."

Người kia quay đầu phân phó ma pháp sư hắc ám còn lại, tiến lên đối đầu với Minh Thù.

Mấy người còn lại bay vút qua hướng cây sinh mệnh.

Tinh linh trưởng lão nghe thấy sinh mệnh chi nguyên liền đổi sắc mặt: "Cản bọn hắn lại!! Không cho phép bọn hắn tới gần cây sinh mệnh!"

Tràng diện lần nữa hỗn loạn lên.

Các tinh linh liều mạng ngăn cản các ma pháp sư đang tiến lên lại.

Mà Minh Thù thì hỏi người ngăn mình lại: "Sinh mệnh chi nguyên là cái gì?"

"..." Liên quan gì đến ngươi, đánh nhau cứ đánh nhau, ngươi còn hỏi, ai rảnh trả lời ngươi!

"Có thể ăn không?"

Minh Thù một gậy đánh xuống, lực đạo của quyền trượng ma pháp tựa hồ không lớn, người kia chuẩn bị trực tiếp đón lấy sau đó dùng ma pháp công kích cô.

Song khi quyền trượng ma pháp hạ xuống, người kia giật mình trong lòng, lông tơ toàn thân dựng đứng —— nguy hiểm!

Đáy mắt hắn hiện ra một tia hoảng sợ.

Ma pháp hắc ám tràn ra từ quyền trượng ma pháp, như sợi tơ cấp tốc cuốn lấy cánh tay hắn.

Không phải cô không cần dùng ma pháp công kích sao?

Vì sao hiện tại lại muốn dùng ma pháp công kích!

Ma pháp này...

Người kia muốn đem ma pháp quấn lấy cánh tay mình vung ra, nhưng hắn càng rung ma pháp quấn quanh càng nhanh hơn.

"A —— "

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, các tinh linh đang run rẩy cùng ma pháp sư hắc ám bên kia dồn dập quay đầu.

Ma pháp hắc ám như hỏa diễm quấn quanh toàn thân hắn.

Phù phù ——

Người kia lăn lộn trên mặt đất, tựa hồ đau đến không chịu được, trên mặt đều bị bóp méo.

"Ta hỏi sao ngươi không trả lời!" Minh Thù thu hồi quyền trượng ma pháp: "Sinh mệnh chi nguyên là cái gì, có thể ăn không?"

Người kia đau đến nói đều nói không nên lời, trên mặt đất giật giật.

"Là tinh nguyên của cây sinh mệnh."

Trả lời Minh Thù chính là Liên Tuế.

Nếu như mất đi sinh mệnh chi nguyên, cây sinh mệnh liền sẽ chết đi, không có cây sinh mệnh, những tinh linh như bọn họ cũng sẽ dần dần tiêu vong.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1405: Tinh Linh Thị Chủ (18)

Nghe giải thích xong, Minh Thù đạp một cước lên người ma pháp sư hắc ám kia.

Không còn cây sinh mệnh, tinh linh cũng sẽ tiêu vong.

Đây không phải gián tiếp hại tiểu yêu tinh mất mạng sao?

Trẫm đánh chết ngươi!

Để ngươi đến tìm cái gì sinh mệnh chi nguyên.

Để ngươi khi dễ tiểu yêu tinh của trẫm!

Minh Thù lại đạp hai cước, sau đó đem người kéo dậy:" Ai sai ngươi đến? Là cái gì điện chủ thần điện Hắc Ám?"

Ma pháp sư hắc ám bị đánh nói chuyện cũng nói không rõ, ngô ngô nửa ngày cũng không có ngô ra cái gì.

"Không nói ta sẽ phóng đại chiêu."

Minh Thù nở nụ cười có chút âm trầm.

"Ta tin tưởng ngươi, nhất định sẽ rất không muốn trải nghiệm."

Ma pháp sư hắc ám: "..." Ngươi đánh đến như vậy! Hắn nói thế nào!

Mặc dù không biết Minh Thù nói đại chiêu là cái gì, bất quá ma pháp sư hắc ám có chút sợ, biểu thị mình sẽ viết.

Minh Thù đem hắn ném về mặt đất.

Ma pháp sư hắc ám tay run run viết trên mặt đất.

Điện chủ... Cửu U...

Cửu U?

Đây là ai vậy?

Trẫm chưa nghe qua cái tên này.

"Là... Là ma pháp sư hắc ám lần trước ở địa cung." Liên Tuế nhỏ giọng nói: "Hắn tên Cửu U."

Minh Thù hồi ức một chút, bừng tỉnh đại ngộ, "Ồ... Hắn a."

Là tên Hắc Ám Chi Chủ tự luyến kia.

Minh Thù đưa tay nhéo nhéo tiểu tinh linh để bày tỏ sự ban thưởng.

Liên Tuế đẩy tay cô ra, thở phì phò hừ vài tiếng.

Minh Thù lại hỏi người trên đất:" Hắn muốn sinh mệnh chi nguyên làm cái gì?"

Tinh nguyên của cây sinh mệnh khẳng định là cùng Quang Minh có quan hệ, hắn là một Hắc Ám Chi Chủ lại chạy tới đoạt vật này, rất khác thường a!

Ma pháp sư hắc ám kia tiếp tục tay run run viết.

Không... Không biết.

Bọn hắn chỉ nhận được mệnh lệnh tới đây tìm sinh mệnh chi nguyên.

Không biết Cửu U lấy sinh mệnh chi nguyên làm cái gì.

Cô chờ đợi trong tộc Tinh Linh hai năm, tình huống bên ngoài như thế nào, hiện tại cô cũng không rõ ràng.

Cô cúi đầu suy tư.

"A..."

Tiếng kêu thảm thiết của các tinh linh làn Minh Thù thu suy nghĩ lại.

Lúc này cô mới nhớ tới còn mấy ma pháp sư hắc ám chưa có gõ.

"Ngươi... Ngươi giúp bọn họ một chút." Liên Tuế có chút gấp, hắn muốn đi qua hỗ trợ nhưng cô không cho phép.

Đây là mệnh lệnh của cô, hắn không thể chống lại.

Nhưng kia là tộc nhân của hắn...

"Ngươi cầu xin ta nha."

"Cầu... Cầu xin ngươi."

Liên Tuế thậm chí còn chủ động cọ xát tay cô:"Van cầu ngươi."

Minh Thù sờ đầu hắn, cười đến xán lạn:" Ngoan."

-

Minh Thù đem mấy ma pháp sư hắc ám còn lại kéo tới một khối, xếp hàng như thi thể cho bọn hắn xếp thành một loạt.

Ma pháp sư hắc ám: "..."

Thật đáng sợ!

Bọn hắn cũng không còn có thể nhìn thẳng quyền trượng ma pháp.

Các tinh linh thì tự mình chữa trị.

Mà có tinh linh thì ôm lấy tinh linh đã chết đi thương tâm khổ sở.

Tràng diện trong lúc nhất thời có chút nặng nề.

Tinh linh trưởng lão vì bảo vệ những tinh linh khác cũng bị thương nhẹ, các tinh linh đang trị liệu cho hắn.

Thuật trị liệu của tinh linh cường đại, cho dù là ma pháp hắc ám xâm nhập bọn họ cũng có thể rất nhanh trị được.

Nhưng tộc tinh linh cần là muốn bảo vệ chủng tộc, lực chiến đấu của bọn họ quá yếu.

Tinh linh trưởng lão trị liệu xong, đi đến bên cạnh Minh Thù bên cạnh:" Quân Thường các hạ, điện hạ vẫn tốt chứ?"

Minh Thù ngồi xổm trên mặt đất, đem Liên Tuế cho tinh linh trưởng lão nhìn.

Liên Tuế ngoan ngoãn ngồi trong lòng bàn tay Minh Thù, hắn muốn đứng lên lại bị Minh Thù bắt lấy thu về.

Liên Tuế: "..."

Ánh mắt tinh linh trưởng lão có chút nặng:" Quân Thường các hạ, ngài là ma pháp sư hắc ám."

Minh Thù nâng khóe môi:" Cái này còn phải hỏi sao?"

Trẫm dùng ma pháp không đủ dễ thấy sao?!

Trái tim của linh trưởng lão không ngừng chìm xuống.

Điện hạ lại cùng ma pháp sư hắc ám khế ước.

Mà hắn vẫn không phát hiện ra!

Điện hạ là Vương tương lai của tộc tinh linh, làm sao có thể cùng một ma pháp sư hắc ám khế ước?

"Ta cảm thấy hiện tại quan trọng nhất không phải xoắn xuýt chuyện ta là ma pháp sư gì mà là những người này đi."

Minh Thù chỉ những "Thi thể" xếp hàng trên mặt đất.

Tinh linh trưởng lão cũng biết hiện tại không đúng lúc, nên Minh Thù nói xong hắn liền thuận thế đem chủ đề này đè xuống.

Những ma pháp sư hắc ám này nhốt lại trước, hắn cần phải đi thăm dò kết giới ma pháp một chút.

Phòng ngừa lại có người xâm nhập.

Các tinh linh trông coi những ma pháp sư hắc ám này, lúc này các tinh linh đối với Minh Thù đều có chút e ngại.

"Khế ước giả của điện hạ là ma pháp hắc ám..."

"Thế nhưng vừa rồi cô ấy đã cứu chúng ta."

"Ta có chút sợ hãi."

"Điện hạ sẽ có chuyện không..."

Tiếng thảo luận của các tinh linh tinh truyền tới, Minh Thù coi như không nghe thấy, ngồi dưới đất ăn cái gì đó.

Liên Tuế ngồi trên đầu gối cô, biểu lộ có chút buồn bực:" Ta để bọn họ đừng nói ngươi nữa."

"Bọn họ lại không có nói xấu ta."

"Thế nhưng là..."

"Bọn họ cũng không nói sai, ta chính là ma pháp sư hắc ám." Minh Thù cười hạ: "Thế nào, đau lòng?"

"Mới... Không có." Hai chữ không có nói đến rất

Minh Thù đưa tay đâm hắn một cái.

Thân thể tiểu tinh linh lung lay, cuối cùng chỉ có thể ôm lấy tay cô, phẫn nộ trừng mắt nhìn cô.

Hắn vì cô suy nghĩ, cô chỉ biết khi dễ mình.

Càng nghĩ càng giận, Liên Tuế đột nhiên há miệng cắn tay cô.

Minh Thù liếc hắn một cái, mặc cho hắn cắn, có chút đau đau ngứa ngứa.

Liên Tuế nếm đến mùi máu tươi bỗng dưng nhả ra, hơi luống cuống nhìn về phía Minh Thù, người phía sau tựa hồ không chú ý, ánh mắt nhìn về một bên khác, là đang nhìn các tinh linh.

Máu tươi từ ngón tay trắng nõn thấm ra bên ngoài, Liên Tuế sợ Minh Thù phát hiện liền ôm chặt liếm mấy ngụm.

Minh Thù quay đầu liền thấy Liên Tuế ủy khuất ba ba liếm tay cô.

"Này, ngươi đói bụng cũng không thể ăn tay ta đi, tay của cũng không phải là bánh bích quy."

"Ai... Ai ăn tay ngươi!" Liên Tuế sắc mặt đỏ lên, "Ngươi không biết xấu hổ!"

Minh Thù: "...???"

Tại sao lại không biết xấu hổ?

Liên Tuế hừ một tiếng, quay đầu từ trong lòng bàn tay cô nhảy xuống dưới, sau khi biến lớn liền triệu tập tinh linh bắt đầu thẩm vấn những ma pháp sư hắ cám kia.

Minh Thù an vị ngồi một bên xem.

Liên Tuế làm việc còn hơi non nớt, còn phải cố gắng giả bộ như mình rất thành thục, rất đáng yêu.

Bất quá đám người này biết cũng không nhiều, Liên Tuế hỏi cũng không hỏi được gì.

Tinh linh trưởng lão một lúc sau mới mang theo mấy tinh linh bị thương cùng các tinh linh đã chết trở về.

Kết giới ma pháp cũng không có vấn đề.

Chí ít thời điểm tinh linh trưởng lão đi xem xét, kết giới ma pháp vẫn ổn.

Thế nhưng theo những tinh linh bị thương nói, lúc ấy quả thực phát hiện kết giới ma pháp biến mất.

Sau đó những ma pháp sư hắc ám xuất hiện, bọn họ bị công kích.

Bởi vì chạy rất nhanh mới không bị bọn hắn giết chết.

"Điện hạ."

Liên Tuế thấy hắn trở về lập tức vung tay:" Tự ngươi hỏi đi, ta không hỏi."

Tinh linh trưởng lão: "..."

Tinh linh trưởng lão tằng hắng một cái, báo cáo cho hắn chuyện kết giới ma pháp.

"Cũng liền nói, lúc bọn hắn tiến vào kết giới ma pháp biến mất, nhưng hiện tại kết giới ma pháp lại không sao?"

"Vâng."

Trên khuôn mặt trắng như tuyết của Liên Tuế hơi nhíu lại.

Tại sao có thể như vậy?

Hắn sống trong tộc tinh linh lâu như thế cũng chưa từng nghe qua tình huống như vậy.

Hiển nhiên tinh linh trưởng lão cũng không rõ ràng, bọn hắn đến cùng là vào bằng cách nào, kết giới ma pháp là xảy ra chuyện gì còn phải hỏi qua đám người này mới biết được.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1406: Tinh Linh Thị Chủ (19)

Hôm nay vốn là lễ trưởng thành của Liên Tuế, không nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện như vậy.

Bất quá cũng may nghi thức đã hoàn thành, Liên Tuế đã chính thức trưởng thành.

Tinh linh trưởng lão đều an bài tốt hết thảy đâu vào đấy, mọi người rời khỏi cây sinh mệnh ra ngoài.

Những ma pháp sư hắc ám này chính là đến sinh mệnh chi nguyên, để bọn hắn ở chỗ này rất không an toàn.

Ma pháp sư hắc ám bị tinh linh trưởng lão mang đi, Minh Thù theo Liên Tuế trở về cung điện bên kia.

Rạng sáng ngày thứ hai Liên Tuế bị tinh linh mời đi, nói là tinh linh trưởng lão có việc thương lượng với hắn.

Minh Thù nhờ lấy thân phận ma pháp sư hắc ám mà các tinh linh đều chủ động lách qua cô.

Đưa đồ ăn đều thả tại cửa ra vào, sau đó chạy nhanh như làn khói.

Minh Thù: "..."

Trẫm cũng không ăn các ngươi!

Liên Tuế buổi chiều mới trở về.

"Thế nào, hỏi ra cái gì rồi?"

Liên Tuế ôm lấy cô, nhỏ giọng nói: "Bọn hắn nói là dùng một loại cấm chú tạm thời đóng kết giới ma pháp."

Ma pháp cấm chú rất nhiều.

Mà phần lớn cấm chú đều xuất ma pháp sư hắc ám.

Họ có dạng cấm chú này cũng không kỳ quái.

Đối phương đến là vì sinh mệnh chi nguyên, lần này không thành công, không biết sẽ có lần sau hay không.

Liên Tuế trong lúc nhất thời cũng không có nhắc đến chuyện rời đi.

Các ma pháp sư hắc ám kia bị tinh linh trưởng lão đưa đi, nghe nói là muốn giao cho thần điện Quang Minh bên kia, thuận tiện thỉnh cầu thần điện Quang Minh chi viện.

Tinh linh trưởng lão có khả năng vội vàng chuyện này nên không có thời gian theo đuổi theo hỏi Minh Thù chuyện cô là ma pháp sư hắc ám.

Minh Thù đi qua phía cây sinh mệnh hai lần, bất quá bị tinh linh phát hiện, rất nhanh liền cản cô lại.

Cô cũng không làm gì nên các tinh linh chỉ là ngăn cô lại, không cho phép cô đến gần cây sinh mệnh.

-

"Tỉnh."

Minh Thù bị Liên Tuế lắc tỉnh.

Cô đưa tay đem hắn kéo vào trong ngực:" Làm gì, hơn nửa đêm đừng làm rộn."

Liên Tuế bị ép vào trong ngực cô, sắc mặt hắn đỏ lên, nhỏ giọng nói: "Sáng mai người của thần điện Quang Minh đến, nếu bọn hắn biết ngươi là ma pháp sư hắc ám sẽ phiền toái, tối nay chúng ta sẽ rời khỏi nơi này."

"Bỏ trốn a?" Minh Thù bất thình lình toát ra một câu.

"Bỏ trốn là cái gì?" Liên Tuế nghi hoặc.

"... Không có gì, hiện tại đi?" Hơn nửa đêm chạy trốn, có chút kích thích a.

Liên Tuế cũng không truy vấn, hắn hơi gật đầu: "Ừ."

Cuối cùng, cẩn thận ngẩng đầu: "Có thể chứ?"

Ánh mắt Minh Thù rơi vào đôi môi khẽ nhếch lên của hắn, nâng cằm hắn lên rơi xuống một nụ hôn rồi cười nói: "Đương nhiên có thể, điện hạ của ta."

Liên Tuế mặt càng đỏ: "Ngươi có thể đừng hôn ra không?"

Mỗi lần cô hôn mình, liền cảm giác nhịp tim đập thật nhanh.

"Đến, cho ngươi một cơ hội, lặp lại lần nữa."

Liên Tuế: "..."

Liên Tuế đứng lên nói sang chuyện khác: "Đi nhanh đi."

Minh Thù cười không ra tiếng một lát, chậm rì rì đứng dậy.

Gần đây tộc tinh linh đều tăng cường đề phòng, Minh Thù đưa điện hạ của bọn họ chạy vẫn có chút phiền phức.

Chờ hai người rời khỏi tộc tinh linh, sắc trời đã sáng rõ.

"Chờ một chút."

Minh Thù giữ chặt Liên Tuế.

"Ừm?" Liên Tuế không hiểu nhìn cô.

Minh Thù cười cười, đem thú nhỏ không biết ở đâu triệu hồi đến, để nó đi gia cố kết giới của tộc tinh linh một chút.

Thú nhỏ hùng hùng hổ hổ đi gia cố kết giới.

Thú nhỏ sau khi gia cố kết giới xong lại bỏ nhà ra đi.

Nó mới không muốn nhìn cô cùng người thú hai chân quái dị kia ân ái!

Hừ!

"Đi thôi." Minh Thù nắm tay Liên Tuế.

"Ồ."

Liên Tuế quay đầu nhìn một chút, bên trong đôi mắt vàng có chút gợn sóng, hắn nắm chặt tay Minh Thù.

-

Thiếu nữ bọc lấy áo choàng màu đen đi qua trên đường phố.

Cô đội mũ trùm che đi dung mạo, cũng đúng lúc che khuất một tinh linh nho nhỏ ngồi trên bả vai cô.

Tiểu tinh linh một đầu tóc vàng cơ hồ muốn đem cả thân thể của hắn bọc lại.

Tiểu tinh linh đang tò mò đánh giá bốn phía.

Gần hai năm qua, thần điện Hắc Ám quật khởi, ma pháp sư hắc ám bốn phía làm loạn nên khắp nơi trên đường cái có thể thấy được người của công hội Ma Pháp đi tuần tra.

Minh Thù đứng trước một thông cáo, phía trên dán không ít chân dung.

Đều ma pháp sư hắc ám, khen thưởng cao nhất thì là điện chủ thần điện Hắc Ám - Cửu Ưu.

Lệnh truy nã cô trước kia đã không còn, dù sao đã hai năm cô không xuất hiện.

Bây giờ chính là lúc trẫm thể hiện ra kỹ thuật chân chính!

Bất quá không ai biết thần điện Hắc Ám xây ở nơi nào, đó chính là vấn đề chủ yếu.

Không tìm thấy thần điện Hắc Ám làm sao cô soán vị?

Minh Thù quyết định —— ăn no bụng lại tìm.

Người là sắt, cơm là thép, không ăn một bữa đói đến hoảng.

"Quân Thường!"

Minh Thù bị thanh âm này làm giật mình, là tên ngu ngốc nào.

Nam nhân phía trước như một trận gió lướt đến trước chân cô.

Nam nhân xoay người, từ trong mũ trùm liếc nhìn cô một cái, kinh hỉ nói: "Ta còn tưởng rằng nhìn lầm, thật là ngươi!"

Minh Thù dò xét tên ngu ngốc trước mặt, kêu tên của hắn: "Khúc Thanh Ca?"

Khúc Thanh Ca con ngươi tỏa sáng: "Ngươi còn nhớ rõ ta à, ha ha ha, ta còn tưởng rằng ngươi đã quên ta rồi."

Minh Thù lộ ra nụ mỉm cười: "Có chuyện gì sao?"

Khúc Thanh Ca cùng trước đó tựa hồ không khác nhau, cũng không ghi hận chuyện cô vứt bỏ hắn, chỉ là gãi gãi đầu hỏi: "Trước kia đột nhiên không thấy ngươi, ngươi thật sự tiến vào tộc tinh linh sao?"

"Ngươi đoán xem."

Khúc Thanh Ca: "..."

Hắn đoán khẳng định là tiến vào, là trực giác nói cho hắn biết.

"Không có việc gì ta ăn cơm trước."

"Ai, chờ một chút a, ta mời ngươi." Khúc Thanh Ca vội vàng nói.

Minh Thù hơi ghé mắt, nụ cười xán lạn: "Được."

"..." Cái này cũng trở mặt quá nhanh.

"Bên kia có cửa hàng không tệ, ta dẫn ngươi đi." Khúc Thanh Ca ở phía trước dẫn đường.

Liên Tuế bất mãn đâm mặt Minh Thù: "Tại sao ngươi lại cười với hắn."

"Đây là lễ phép."

Tiểu tinh linh có chút xoắn xuýt: "Vậy... Vậy không cho ngươi cười đẹp với hắn như thế!"

Thấy cô cười đẹp với người khác như thế, hắn rất không thoải mái.

"Vì sao?"

"... Dù sao... Chính là không cho phép!" Tiểu tinh linh thở phì phò hừ hừ: "Nếu ngươi cười đẹp với hắn như thế, ta liền không cho ngươi hôn."

Minh Thù: "..."

Trước đó còn nói không cho phép hôn, hiện tại lại dùng cái này uy hiếp.

Lợi hại nha tiểu yêu tinh!

Minh Thù thu liêm mấy phần nụ cười, chỉ là khóe môi treo một đường cong nhỏ.

Liên Tuế tựa hồ hài lòng, chủ động hôn bẹp trên mặt cô một cái: " Sau này ngươi chỉ có thể cười đẹp với ta như thế, ngươi là khế ước giả của ta!"

"Ngươi còn được voi đòi tiên?" Đừng tưởng rằng dung mạo ngươi đáng yêu trẫm liền không xuống tay được!

"Hừ!"

"..."

Minh Thù cùng Khúc Thanh Ca vừa bước vào cửa hàng, một nữ hài xinh đẹp đột nhiên xuất hiện gạt Minh Thù ra, ôm lấy cánh tay Khúc Thanh Ca.

"Chủ nhân."

Tiểu cô nương đề phòng nhìn chằm chằm Minh Thù, giống như sợ Minh Thù cướp đi Khúc Thanh Ca vậy.

"Sao ngươi lại tới đây?" Khúc Thanh Ca khẩn trương lên: "Không phải ta để ngươi ở khách điếm chờ sao? Ngươi..."

Khúc Thanh Ca nhanh nhẹn cởi áo khoác trên người ra bao tiểu cô nương lại.

Đặ thù tinh linh trên người tiểu cô nương rõ ràng, đã có người phát hiện.

Bất quá xem xét chính là tinh linh có chủ, ngoại trừ dò xét cùng ghen tị cũng không ai làm ra cái gì.

"Ta lo lắng cho chủ nhân." Tiểu cô nương mềm nhũn nói.

"..." Khúc Thanh Ca vội vàng đặt một phòng riêng.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1407: Tinh Linh Thị Chủ (20)

Sau khi tiến vào phòng, Minh Thù mới nói: "Ngươi thật đúng là tìm được?"

"Cái kia... Khả năng ta vận khí tốt đi."

Tinh linh này tên là Thiên Diệp.

Là Khúc Thanh Ca ở ngoài rừng tinh linh gặp được, lúc ấy Thiên Diệp bị thương, đúng lúc hắn cứu được.

Tinh linh đơn thuần thiện lương, Khúc Thanh Ca cứu được mạng của cô ấy, Thiên Diệp liền cùng hắn định ra khế ước, báo đáp ân cứu mạng.

Vận khí này...

Là thật tốt.

Sau khi Thiên Diệp đề phòng, lúc này đang tò mò dò xét cô.

"Ngươi..." Thiên Diệp thận trọng nhìn Minh Thù, "Trên người ngươi có hơi thở của điện hạ."

Khúc Thanh Ca mờ mịt, cái gì điện hạ?

Minh Thù kéo mũ trùm xuống.

Tiểu tinh linh ngồi trên bả vai cô lộ ra, dung mạo tinh xảo, tóc vàng rủ xuống đến mắt cá chân.

Khúc Thanh Ca trực tiếp sửng sốt.

Thiên Diệp nhìn cũng rất đẹp, thế nhưng so với tinh linh này hoàn toàn không cách nào sánh được.

"Điện... Điện hạ..." Thiên Diệp từ bên người Khúc Thanh Ca đứng lên, cúi người hành lễ: "Thiên Diệp bái kiến điện hạ."

Liên Tuế không biết tinh linh này, chỉ tùy ý gật đầu.

Thiên Diệp rõ ràng có chút kích động.

Bất quá điện hạ tại sao lại ở chỗ này?

Hai năm trước cô cùng Khúc Thanh Ca khế ước, tự nhiên cũng không biết chuyện phát sinh ở tộc tinh linh.

Biểu lộ kinh ngạc của Khúc Thanh Ca viết lên mặt, tay run run chỉ chỉ lấy hắn: "Điện hạ? Hắn là điện hạ của tộc tinh linh?"

Thiên Diệp kéo tay áo Khúc Thanh Ca, mềm nhũn nhắc nhở: "Chủ nhân, không được vô lễ với điện hạ."

Khúc Thanh Ca vội vàng để tay xuống.

Các loại không thể tin tràn ngập trong đầu hắn.

Cô lại mang điện hạ của tộc tinh linh ra ngoài?

Hắn nhớ kỹ điện hạ của tộc tinh linh chính là Vương tương lai của tộc Tinh Linh a?

Không thể trêu vào không thể trêu vào.

Khúc Thanh Ca chóng mặt gọi tiểu nhị tới gọi món ăn, trong lúc đó vẫn luôn tiêu hóa chuyện này.

Liên Tuế ăn cái gì cũng rất kén chọn, Minh Thù thử qua tất cả mọi thứ chọn ra hai loại ra, từng chút từng chút cho ăn hắn.

Khúc Thanh Ca nhìn không chớp mắt.

Ngươi có thể tưởng tượng người trước đó hung hãn đến không được đột nhiên cẩn thận tỉ mỉ như vậy?

Cái này tương phản lớn đến có chút không tiếp nhận được.

Bất quá... Hình tượng này vẫn rất đáng yêu.

Khúc Thanh Ca nhìn tinh linh nhà mình, Thiên Diệp cơ bản sẽ không cần hắn đút...

Nhưng Liên Tuế dường như không cảm thấy không đúng, yên tâm thoải mái chờ Minh Thù đút cho.

"Khục khục..." Khúc Thanh Ca đánh vỡ bầu không khí quỷ dị mày: "Ngươi cũng là tới nơi này tham gia..."

Nói đến một nửa, Khúc Thanh Ca đột nhiên nhớ tới người đối diện hình như là ma pháp sư hắc ám.

Thân là ma pháp sư hắc ám, làm sao có thể là đến vây quét ma pháp sư hắc ám.

"Tham gia cái gì?" Minh Thù hỏi hắn.

"... Ạch, ngươi không biết sao?"

Minh Thù lắc đầu.

Cô vừa bước vào chốn phàm tục này thì biết cái đếch gì nha.

Khúc Thanh Ca giải thích: "Gần đây có người phát hiện có ma pháp sư hắc ám tụ tập bên ngoài thành trì trong rừng, tất cả mọi người là tới đây tiêu diệt..."

Ngay trước mặt ma pháp hắc ám lại nói chuyện tiêu diệt ma pháp sư hắc ám, hình tượng làm sao lại quỷ dị như vậy?

"Tụ tập ở đây làm gì?"

"Không biết a." Khúc Thanh Ca vò đầu: "Bất quá gần đây trong thành có không ít hài tử mất tích, nhất định là cùng bọn hắn có quan hệ."

Những hài tử này ngay từ đầu là mất tích vào ban đêm.

Về sau là giữa ban ngày, quay đầu một cái hài tử đã không thấy tăm hơi.

Ma pháp sư hắc ám lá gan lớn như thế, hoàn toàn không đem bọn hắn để vào mắt, các ma pháp sư bị chọc giận, hiện tại đang tụ tập đội ngũ chuẩn bị tiến vào rừng tiêu diệt ma pháp sư hắc ám.

"Người dẫn đội chính là tên biến thái Phương Khê kia..."

Nói xong câu này, sắc mặt Khúc Thanh Ca liền khó coi lên.

Khúc Thanh Ca có tinh linh khế ước, hiện tại đã là thần sứ ngồi ngang hàng cùng Phương Khê, bất quá quyền lợi không có lớn hơn Phương Khê.

Hiện tại Phương Khê không dám bên ngoài động đến hắn, nhưng động tác nhỏ cũng không ngừng.

Hắn liền nghĩ mãi mà không rõ, vì sao Phương Khê cứ luôn nhìn chằm chằm hắn.

Hai năm!

Hắn liền không thể đổi khẩu vị khác sao?

"Ta cũng đi." Tiểu tinh nghịch đi, sao có thể thiếu cô! Phải đi chế giễu hắn... Không phải, chào hỏi hắn.

"A?"

Khúc Thanh Ca sửng sốt.

Ngươi là ma pháp sư hắc ám, đi làm gì?

Mà tính một chút, cô cùng Phương Khê còn có thù a?

-

Thời gian tiến vào rừng được định ra là sau bốn ngày.

Khúc Thanh Ca liên tục xác nhận Minh Thù thật sự muốn đi mới nói cho Minh Thù địa điểm bốn ngày sau tập hợp, cùng Thiên Diệp cẩn thận mỗi bước rời đi.

Còn có vài ngày, Minh Thù tìm một khách điếm ở lại.

Liên Tuế tiến vào phòng liền khôi phục lại bộ dáng trưởng thành.

"Ta có thể không biến nhỏ không?" Liên Tuế bất mãn nói: "Ta không muốn biến nhỏ như vậy!"

Hắn muốn cùng cô đứng chung một chỗ.

"Không được." Tiểu yêu tinh đẹp mắt như vậy, đương nhiên không thể cho người khác nhìn.

"Vì sao?"

"Ta nói không được thì không được."

"Ngươi làm sao lại ngang ngược như thế!"

"Ta là chủ nhân của ngươi." Minh Thù mỉm cười: "Ta cứ ngang ngược như vậy, ngươi cắn ta a."

Liên Tuế tức giận đến xù lông, hắn nhào về phía Minh Thù, Minh Thù đụng vào cái cửa phía sau, Liên Tuế cắn một cái lên bả vai cô.

"Tê..."

Minh Thù thở hốc vì kinh ngạc.

Cắn thật a!

"Ngươi để cho ta cắn!"

Cắn người xong, Liên Tuế vẫn có lý chẳng sợ.

Minh Thù kéo cổ áo ra, không thấy máu nhưng trên đầu vai trắng nõn lưu lại dấu răng, nhìn qua có chút mập mờ.

"Thật đau nha tiểu tổ tông." Minh Thù im lặng dựa vào cửa.

Ánh mắt trong suốt của Liên Tuế rơi vào bả vai Minh Thù, hắn cắn môi một chút chậm rãi tiến tới, miệng nhỏ thổi thổi sau đó lại duỗi đầu lưỡi ra như mèo con liếm liếm.

Dấu răng rất nhanh liền biến mất.

Liên Tuế cảm giác lực đạo đang ôm hông hắn chặt thêm mấy phần, hắn mờ mịt nhìn về phía Minh Thù, "Không thoải mái, ngươi ôm chặt quá."

Minh Thù đẩy hắn ra một chút, chóp mũi hít hà trên cổ hắn.

Rất ngọt a...

Minh Thù ôm lấy cổ hắn, cắn cánh môi hắn nhận lấy sự thơm ngọt của hắn.

"Ngô..." Liên Tuế hơi trừng lớn mắt, hắn nhìn chằm chằm Minh Thù, im ắng chất vấn cô.

Minh Thù chần chờ một chút, đưa tay che mắt hắn lại, cường thế cạy mở răng môi đang đóng chặt của hắn.

Liên Tuế có chút giãy dụa, Minh Thù kéo tay hắn ra, hai người đổi vị trí cho nhau, tay hắn bị Minh Thù bóp chặt, ấn trên cửa không thể động đậy.

"Ngô ngô ngô..."

Liên Tuế giãy dụa dần dần yếu xuống.

Minh Thù hơi nới lỏng lực đạo, xác định hắn không giãy dụa mới để tay hắn xuống để hắn ôm lấy mình, sau đó ngồi xuống ôm người đặt lên giường.

Liên Tuế nhịp tim cực nhanh, khuôn mặt đỏ bừng, giống như mật đào đợi hái xuống, khóe mắt gạt ra một giọt nước mắt óng ánh.

Hắn bắt đầu chủ động đáp lại Minh Thù, bất quá rất vụng về.

Liên Tuế cảm giác thời gian trôi qua thật lâu, không khí mới mẻ tràn vào phổi, hắn hơi mở ra miệng ra hít thở: "Hô hô..."

Minh Thù hôn hắn lại, không kịch liệt như vừa rồi, rất nhẹ rất nhạt, lại như cũ để hắn rơi vảo đám mây.

Cả người giống như giẫm trên đám mây nhẹ nhàng.

Cuối cùng Minh Thù hôn hắn một chút, xoay người đem hắn kéo vào trong ngực.

Hắn nhu thuận ôm lấy Minh Thù, ngón tay hắn khoác lên hông Minh Thù, dưới đầu ngón tay là nhiệt độ làn da của cô, có chút nóng rực.

Liên Tuế cọ xát trong ngực cô làm kín kẽ giữa bọn họ.

"Ta có thể không biến nhỏ chứ?" Liên Tuế chưa từ bỏ ý định hỏi.

"Không thể."

"Ta..." Liên Tuế khẽ cắn môi,: "Nếu ngươi để ta biến lớn, ta sẽ để ngươi hôn ta như vừa rồi.

Minh Thù: "..."

Thấy thế nào cũng là ngươi kiếm lời đi!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1408: Tinh Linh Thị Chủ (21)

Minh Thù tìm cho Liên Tuế một áo bào đen như cô.

Tinh linh trời sinh thích màu sắc rực rõ rõ ràng là không thích.

Liên Tuế mang áo choàng đèn sì ủy khuất nhìn về phía Minh Thù.

Người sau xiết chặt cánh tay trực tiếp dời mắt không nhìn hắn: "Hoặc là mặc, hoặc là thu nhỏ, ngươi chọn đi."

"Mặc thì mặc."

"Thời điểm ra ngoài cũng phải đội mũ lên."

Liên Tuế trừng mắt về phía Minh Thù.

Người sau trấn định uống trà.

Liên Tuế trừng trong chốc lát không có hiệu quả, ủy khuất bò lên giường co lại.

Tức giận.

Minh Thù cũng không để ý tới hắn, dù sao hắn co lại một hồi liền sẽ xong.

Quả nhiên một lúc sau Liên Tuế lại lề mề leo xuống, từ phía sau ôm lấy Minh Thù.

"Ngươi cũng không dỗ ta!"

Hắn thở phì phò lên án.

Minh Thù quay đầu hôn bẹp hắn một chút: "Hài lòng chưa?"

Liên Tuế hơi né tránh một chút: "Cái này tính là gì, rõ ràng chính là không biết xấu hổ chiếm tiện nghi của ta."

"Tiểu điện hạ, là ngươi ôm ta trước."

"Ngươi là khế ước giả của ta, ta không ôm ngươi thì ôm ai?"

Minh Thù đem hắn kéo vào trong ngực, ấn lấy hắn hôn một chút: "Mặt mũi này của ngươi bị người ta nhìn thấy, không chừng biết bao nhiêu người muốn cướp, ta cũng không có nhiều thời gian như vậy vì ngươi đi đánh nhau."

"Ngươi không nguyện ý đánh nhau vì ta?" Liên Tuế nói xong lại lắc đầu: "Đánh nhau không tốt, đánh nhau sẽ bị thương, ta không muốn ngươi bị thương."

Minh Thù buồn cười nhéo mũi hắn một chút: "Ngươi làm sao lại đáng yêu như thế."

"Ngươi đừng bảo ta đáng yêu!"

Hắn mới không đáng yêu, đáng yêu là hình dung nữ hài tử, hắn là nam hài tử, không thể dùng từ đáng yêu!

"Không nói ngươi đáng yêu, nói ngươi kute được rồi."

"Kute là cái gì?"

"Ý là đẹp trai."

Thiếu niên mang theo sự chần chờ nhìn cô, tựa hồ không quá tin tưởng: "Có thật không?"

Minh Thù cười tủm tỉm gật đầu: "Đương nhiên."

Đáy lòng Liên Tuế đại khái là đang hoài nghi, lề mà lề mề một hồi lâu mới tiếp nhận.

Dễ lừa gạt như vậy, Minh Thù cũng có chút cảm giác tội lỗi, cô đem người ôm sát một chút: "Sau này ngươi muốn sống ở đâu?"

"Cùng ngươi sao?"

"Không thì ngươi muốn cùng ai?"

Thiếu niên con ngươi sáng lấp lánh: "Ta có thể tự mình chọn nơi ở sao?"

"Ừ." Minh Thù đặt cằm lên bả vai hắn:" Ngươi thích nơi nào?"

"Ta muốn..." Thiếu niên đột nhiên thần thần bí bí:" "Ta không nói trước cho ngươi, chờ ta dẫn ngươi đi."

Minh Thù cười một chút, ngữ khí cưng chiều: "Được."

Tiểu yêu tinh nghe lời đáng yêu như thế, sủng ái một chút đi.

Vi diện tiếp theo không chừng sẽ tìm đường chết thì sao.

-

Thời điểm Minh Thù mang Liên Tuế ra ngoài,

cẩn thận kiểm tra một lần, đem tóc vàng hoàn toàn giấu bên trong mũ trùm.

Sau khi xác định sẽ không để cho người ta nhìn thấy mỹ nhan thịnh thế của tiểu yêu nhà mình, lúc này mới mang theo hắn xuống lầu ăn cái gì đó.

Dưới lầu náo nhiệt, âm thanh trò chuyện không ngừng vang

lên.

Người bọc lấy áo choàng màu đen như bọn họ cũng không ít.

Cho nên ăn mặc như vậy cũng không lộ vẻ khác biệt.

Minh Thù gọi đồ ăn, hỏi Liên Tuế có muốn ăn hay không.

Liên Tuế nhỏ giọng trả lời: "Ngươi đút ta, ta đều ăn."

Minh Thù: "..."

Đút bà nội ngươi!

Chờ đồ ăn bưng lên, Liên Tuế chờ Minh Thù đút, Minh Thù lại vùi đầu ăn cơm, căn bản không để ý tới hắn.

Liên Tuế túm tay áo Minh Thù.

Minh Thù giật khoé miệng một cái: "Không ăn sẽ bị đói."

Trước công chúng ngươi còn cho là mình là tiểu tinh linh kia sao? Để ngươi không nên biến thành dạng này, ai bảo ngươi không nghe, đáng đời!

"Ngươi hung dữ cái gì, không ăn thì không ăn, ai mà thèm." Liên Tuế nói thầm một tiếng, gục đầu xuống nhìn chằm chằm lòng bàn tay của mình.

Mũ trùm hoàn toàn ngăn trở mặt mũi của thiếu niên.

Nhưng Minh Thù không cần nhìn cũng biết biểu tình của hắn lúc này là gì.

Quả thực là phạm quy!

Minh Thù hất đầu một cái, ăn cơm ăn cơm.

Minh Thù cơm nước xong xuôi gọi tiểu nhị tới phân phó vài câu, sau đó gọi thiếu niên trở về phòng.

Liên Tuế đứng dậy, tránh đi tay Minh Thù, cúi đầu lên lầu.

Trên lầu có người chạy thật nhanh về phía này, Liên Tuế không chú ý, hai người trực tiếp đụng vào.

Liên Tuế bị đâm đến lung lay, lui đến phía dưới một chút.

"Ôi..." Thiếu niên kia hô nhỏ một tiếng, vịn tay vịn bên cạnh đứng vững: "Người này đi đường làm sao không nhìn a!"

Liên Tuế nhìn cũng chưa từng nhìn hắn, trực tiếp đi lên lầu.

"Này, ta nói chuyện với ngươi đó!" Thiếu niên quay người bắt lấy áo choàng của Liên Tuế: "Không lễ phép như vậy!"

Thiếu niên thấy đối diện còn không có phản ứng, còn muốn nói điều gì, mu bàn tay chính là đau xót.

Ngón tay hắn buông ra, áo bào đen im ắng rơi xuống.

"Ai!"

Thiếu niên bị đau, phẫn nộ nhìn bốn phía.

"Là tinh linh a!"

"Có thật không?"

"Thật là ài, trong đội ngũ có một tinh linh, nơi này lại cũng có một tinh linh, vận khí thật tốt, một lần liền gặp được hai tinh linh."

"Dáng dấp hắn thật xinh đẹp..."

"Không hổ là tộc tinh linh, ta cũng rất muốn khế ước với một tinh linh, hắn có chủ nhân hay không?"

Thực khách phía dưới đều phát hiện thiếu niên này, bị người ta vây xem, thiếu niên không lộ ra sự sợ hãi, ngược lại lộ ra một cỗ tự tin.

Minh Thù chậm rãi đi qua đám người, đi đến bên người Liên Tuế, ôm hông hắn, thấp giọng hỏi hắn: "Hắn có đụng chỗ nào làm ngươi đau không?"

"Không có..."

"Là ngươi âm thầm đánh ta?" Thiếu niên đối diện nhìn chằm chằm Minh Thù.

Minh Thù quét hắn một chút, ngữ khí mỉm cười:" "Phải thì như thế nào?"

Minh Thù ngữ khí nhẹ nhàng chậm rãi mang theo ý cười, nhưng bên trong không có chút cảm xúc nào, đáy lòng của hắn có chút bất mãn, người này lại không thích hắn?

"Hắn đụng người không xin lỗi, ngươi còn dung túng hắn, ngươi có hiểu lễ phép hay không?"

"Vừa rồi ta không nhìn lầm, là ngươi chạy xuống đụng vào hắn trước, muốn nói xin lỗi cũng là ngươi xin lỗi."

Thanh âm của Minh Thù vẫn nhẹ nhàng chậm rãi, nhưng thiếu niên tự dưng cảm thấy được một cỗ lạnh lẽo.

Vừa rồi đúng là hắn chạy gấp.

Thế nhưng là nhìn thấy hắn chạy xuống, hắn không biết tránh ra a?

"Về phần vấn đề phía sau..." Minh Thù cười nhạt nhẽo:" Người của ta đương nhiên muốn dung túng."

Thiếu niên hơi kinh ngạc.

Hắn không nhìn thấy dung mạo người kia, nhưng hắn là tinh linh, là một chủng tộc đẹp mắt nhất thế giới này.

Dung mạo của hắn, mặc kệ ở nơi nào đều bị người ta chú ý.

Cô vậy mà lại không nhìn mỹ mạo của hắn...

Người bên kia lại nói: "Cho nên, hiện tại xin lỗi hắn cho ta."

"Ngươi nói cái gì?" Thiếu niên kinh ngạc không thôi: "Ngươi nói ta xin lỗi hắn?"

"Ngươi không nghe lầm, chính là để ngươi xin lỗi hắn."

"Ngươi nói đùa cái gì!" Thiếu niên tức giận: "Ta là tinh linh."

"Đừng nói ngươi là tinh linh, ngươi có là thần linh cũng phải xin lỗi hắn."

Thanh âm của thiếu nữ không nặng không nhẹ rơi vào trong tai Nguyên Phi, lại tự dưng áp bách.

Hắn có chút cắn răng: "Ngươi nằm mơ!"

"Nguyên Phi, sao vậy?"

Giọng nữ nhân êm ái từ trên lầu truyền tới, thiếu niên lập tức nhìn lên, hắn kinh hỉ chạy lên lầu: "Chủ nhân, người kia đụng ta, còn để ta nói xin lỗi hắn!"

Minh Thù ngửa đầu nhìn lại, mũ trùm rơi xuống mấy phần lộ ra mặt của cô.

Khuôn mặt lớn chừng bàn tay bị mũ trùm màu đen làm nổi bật lên làn da trắng nõn, con ngươi trong suốt, miệng cô hơi nhếch lên làm cho người ta có một loại cảm giác ôn hoà thoải mái.

Nguyên Phi có chút kinh ngạc, hắn không có nghĩ đến nữ nhân này lại xinh đẹp như vậy.

So với chủ nhân của hắn xinh đẹp hơn mấy phần...

Tinh linh trời sinh đều thích những thứ thật đẹp.

*** Mấy câu từ hơi tục đều là nguyên gốc của Đại Đại a, nhưng đọc cũng hài không bị chán nên mọi người đừng kêu tớ bỏ mấy câu tục nha 😬😬***

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1409: Tinh Linh Thị Chủ (22)

"Quân Thường!"

Quân Nhân Nhân thấy rõ người phía dưới, đôi mắt đẹp lập tức nhíu lại.

"Đã lâu không gặp." Minh Thù cười nói.

Nữ nhân này mất tích hai năm, hiện tại lại đột nhiên xuất hiện...

Tầm mắt Quân Nhân rơi vào người bên cạnh Minh Thù, bị áo bào đen che phủ ngay cả cọng tóc cũng không lộ ra.

Người kia là ai?

Bọn họ đứng gần như vậy, nhìn qua còn rất thân mật...

Bất quá một lúc sau, trong đầu Quân Nhân Nhân đã xoay chuyển mấy vòng.

Quân Nhân Nhân đề cao âm lượng: "Quân Thường, ngươi là ma pháp sư hắc ám, ở đây làm cái gì?"

Một tiếng ma pháp sư hắc ám giống như một tiếng sấm.

Ánh mắt của mọi người nhìn cô giống như bệnh độc, dồn dập thối lui.

Bốn phía trong nháy mắt trống vắng, không khí tựa hồ cũng lưu động nhanh một chút.

"Lại là ma pháp sư hắc ám, ông trời ơi, vừa rồi cô ta ngồi bên cạnh ta."

"Hiện tại ma pháp sư hắc ám đều phách lối như vậy sao? Dám trực tiếp xuất hiện ở đây, bắt cô ta lại."

"Ma pháp sư hắc ám đều đáng chết!"

"Quân Thường cái tên này có chút quen tai a..."

Tiếng bàn luận của đám người không ngừng xôn xao, đủ loại ánh mắt toàn bộ hội tụ trên người Minh Thù.

Minh Thù trấn định hỏi: "Nơi này viết ma pháp sư hắc ám không thể tiến vào hay là viết Quân Thường không thể tiến vào sao?"

Quân Nhân Nhân nói: "Thời điểm này ngươi xuất hiện ở đây, ai biết ngươi có phải giúp ma pháp sư hắc ám đến nghe ngóng tin tức hay không."

Lúc này, mọi người đều biết là lúc nào.

Ma pháp sư hắc ám gần đây càng ngày càng phách lối.

Trước kia thời điểm thần điện Hắc Ám thần chưa tồn tại, ma pháp sư hắc ám đều khiêm tốn làm người, có thể tránh liền tránh khỏi bọn hắn.

Hiện tại thế nào?

Làm việc kiêu căng, đã bắt đầu công khai khiêu khích thần điện Quang Minh.

Còn có chuyện lần này...

Rừng Mê Chướng trước đó đã có người đi vào, nhưng những người kia đều hao tổn bên trong nên hiện tại mới có thể có nhiều người tụ tập ở đây như vậy.

"Vấn đề này có thể thảo luận sau đi." Minh Thù nở nụ cười nhạt nhẽo: "Vấn đề hiện tại là tiểu khả ái nhà ngươi đụng vào người của ta, không cần xin lỗi sao?"

Trước đó Quân Nhân Nhân kéo ra thân phận ma pháp sư hắc ám của cô là muốn cho cô trực tiếp ở vào thế hạ phong.

Coi như thật là Nguyên Phi không đúng, cuối cùng cũng bởi vì cô là ma pháp sư hắc ám cũng không ai sẽ cảm thấy Nguyên Phi làm sai.

Nguyên Phi nắm lấy tay áo Quân Nhân Nhân, Quân Nhân Nhân vỗ vỗ mu bàn tay hắn: "Nguyên Phi là tinh linh, hắn có..."

Ma pháp hắc ám từ trong tay áo Minh Thù vung ra.

Quân Nhân Nhân giật mình, nắm lấy Nguyên Phi bay vọt xuống.

Chỗ vừa rồi bọn họ đứng trực tiếp bị ma pháp hắc ám đánh ra một cái hố to, gỗ vụn rơi thẳng xuống.

"Quân Thường ngươi dám công kích tinh linh!" Quân Nhân Nhân tức giận.

Minh Thù cho cô ta một nụ cười, kế tiếp ma pháp công kích theo sát mà tới.

Không xin lỗi tiểu yêu tinh, vậy liền đánh tới khi nào hắn nói xin lỗi mới thôi.

Quân Nhân Nhân nào có ngờ tới Minh Thù căn bản không có ý định cùng cô ta lý luận, trực tiếp động thủ.

Hai năm này Quân Nhân Nhân cố gắng tu luyện, thực lực tại thế hệ trẻ tuổi cũng là hàng đầu.

Nhưng khi đối đầu Minh Thù, Quân Nhân Nhân lại cảm thấy có chút khó khăn.

Ma pháp của cô...

Giống như mang theo lực áp bách.

So với hai năm trước càng đáng sợ hơn.

Nguyên Phi theo bên cạnh Quân Nhân Nhân, tại thời điểm cô ta cần liền thi triển ma pháp.

Tinh linh trong đối chiến thì tương đương với mang theo một kho máu di động.

Bàn ghế bị ma pháp tung bay, nện xuống vỡ vụn.

Liên Tuế đứng trên bậc thang, ánh mắt hắn lướt qua Nguyên Phi.

Cùng là tinh linh, Nguyên Phi sẽ theo chủ nhân chiến đấu cùng một chỗ, nhưng cô không cho phép...

Liên Tuế cắn môi.

Mệnh lệnh của chủ nhân chính là thiết lệnh, hắn không thể vi phạm.

Liên Tuế nắm lấy tay vịn, ánh mắt theo sát Minh Thù chuyển động.

Quân Nhân Nhân hơi sơ suất không đề phòng bị ma pháp đánh bay, Nguyên Phi nhào qua tiếp được cô ta: "Chủ nhân."

"Khục khục..."

Quân Nhân Nhân ôm ngực ho khan, vừa rồi lục phủ ngũ tạng tựa hồ cũng bị thứ gì đè ép.

Cô ta nhìn về phía mọi người vây xem:"Mọi người cùng nhau xông lên, bắt lấy cô ta!"

Mọi người có điểm muộn nghi, không lập tức động thủ.

"Cô ta là ma pháp sư hắc ám!" Quân Nhân Nhân cả giận nói: "Các ngươi muốn nhìn cô ta hành hung sao?"

Có lẽ là Quân Nhân Nhân nói trúng chỗ yếu, các ma pháp sư liếc nhau, bắt đầu huy động ma pháp tập thể công kích Minh Thù.

Đủ loại ma pháp bay múa nương theo tiếng mọi người kêu thảm, người bên ngoài cũng không dám tiến đến, dồn dập ngừng chân vây xem.

Ma pháp chớp nháy dần dần yếu xuống.

Đám người rướn cổ lên nhìn vào bên trong.

Trên mặt đất một mảnh hỗn độn, không ít ma pháp sư nằm trên mặt đất rên rỉ.

Minh Thù đá văng vật chặn đường ra, đi đến Quân Nhân Nhân bên kia:"Hiện tại có thể nói xin lỗi chưa?"

"Ngươi..." Sắc mặt Quân Nhân Nhân đỏ bừng lên, vừa thẹn lại vừa giận.

Hai năm này cô ta cố gắng, ở trước mặt cô phảng phất chính là một chuyện cười.

Minh Thù mỉm cười nhìn về phía Nguyên Phi.

Nguyên Phi bị bạo lực của Minh Thù hù đến, núp ở phía sau Quân Nhân Nhân.

"Nhanh lên, ta vẫn chờ đây." Minh Thù thúc giục hắn.

Nguyên Phi nhìn về phía Quân Nhân Nhân, hoàn toàn không có sự tự tin phách lối vừa rồi, trong con ngươi thậm chí còn lộ ra một chút hoảng sợ.

"Thật... Thật xin lỗi."

Nguyên Phi đè thấp thanh âm.

"Lớn tiếng chút."

Mũ trùm của thiếu nữ hoàn toàn rơi xuống, ánh mắt của cô phảng phất có lực xuyên thấu làm cho người ta không chỗ lẩn trốn, càng không sinh ra ý niệm phản kháng.

Cô giống như một ác ma...

"Thật xin lỗi!" Nguyên Phi nâng cao thanh âm.

Quân Nhân Nhân nắm chặt nắm đấm, oán độc trừng mắt nhìn cô.

Quân Thường!

Thời điểm ở Quân gia cô vẫn luôn đè ép cô ta, danh tiếng vô lượng.

Thật vất vả mới phế bỏ cô, đuổi ra khỏi Quân gia, nhưng cô lại lấy thân phận ma pháp sư hắc ám trở về...

"Lần sau đi đường chú ý một chút." Minh Thù đứng dậy, vỗ vỗ áo bào không dính chút bụi bặm gì.

Quân Nhân Nhân nhìn Minh Thù ôm người từ đầu tới cuối không lộ ra nửa điểm kia lên lầu.

"Chủ nhân..."

Quân Nhân Nhân nhìn người bên cạnh một chút, trấn an hắn,: "Thù này ta sẽ giúp ngươi báo, đừng sợ."

Nguyên Phi gật gật đầu.

Lúc đầu Minh Thù dự định dẫn hắn ra ngoài đi vòng vòng, ai biết lúc ấy hắn lên lầu lại náo một màn như thế, Minh Thù cũng không có tâm tư ra ngoài.

Liên Tuế kéo mũ trùm xuống, mái tóc vàng óng đổ xuống, có một túm hơi nhếch lên, thiếu niên tinh xảo hơi có vẻ ngu ngơ.

Minh Thù đưa tay thay hắn vuốt xuống.

"Vì sao ngươi không cho ta chiến đấu? Ta là khế ước tinh linh, của ngươi, ta phải cùng ngươi..."

"Thân là chủ nhân, bảo vệ ngươi là chức trách của ta."

Cô làm sao có thể để hắn động thủ.

Ngươi chỉ cần xem, trẫm vì ngươi đánh giang sơn vạn dặm rớt xuống!

Minh Thù cầm ngón tay trắng nõn thon dài của hắn đặt trên cánh môi nhẹ nhàng hôn một cái, nói khẽ: "Ta sẽ bảo vệ ngươi mãi mãi."

Đáy lòng Liên Tuế bị thứ gì đó làm nóng lên.

Nhiệt độ chảy xuống toàn thân.

Thiếu niên nửa ngày mới tìm được thanh âm của mình, kiên định nói: "Ta cũng sẽ bảo vệ ngươi, dùng tính mạng của ta bảo vệ ngươi."

Minh Thù vẫn mang theo ý cười, cánh môi ửng đỏ hé mở: "Ngươi yếu như vậy."

Liên Tuế: "..."

Liên Tuế phồng má: "Ta mới không yếu, là ngươi không cho ta động thủ, ta là tinh linh hệ ánh sáng, là có lực công kích."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1410: Tinh Linh Thị Chủ (23)

"Được được được."

Minh Thù qua loa đáp lời hắn, đẩy hắn vào bên trong.

"Ngươi đẩy ta làm cái gì, ta tự mình đi, ngươi không nghe thấy ta nói sao?"

"Nghe thấy được nghe thấy được."

"..."

Liên Tuế phiền muộn ngồi bên trong, cô chỉ biết khi dễ mình, nếu không phải mình tính tình tốt mới không để cho cô khi dễ.

Liên Tuế tự mình oán thầm, Minh Thù liền trở lại, trong tay bưng một cái khay.

Hắn hơi ngửa đầu nhìn Minh Thù, người phía sau đem khay buông xuống, cúi mặt xuống loay hoay bát đũa.

Cô thử nhiệt độ một chút rồi mới đưa tới miệng Liên Tuế.

Liên Tuế sững sờ nhìn cô.

"Không ăn?" Minh Thù nhíu mày: "Không ăn ta ăn."

Liên Tuế một miệng ngậm chặt thìa, con ngươi ướt sũng trừng cô, mới không cho ngươi ăn!

Một chút lực uy hiếp đều không có.

Hoàn toàn là đang diễn kịch mua vui.

Minh Thù: "..." Tiểu yêu tinh này cứ phạm quy!

Hít sâu!

Bình tĩnh!

Minh Thù bình tĩnh đút cho Liên Tuế.

Cô đút cái gì Liên Tuế liền ăn cái đó, bất quá ăn thứ không thích hắn sẽ nhíu mày rồi mới cố gắng nuốt xuống, vẻ mặt kia khỏi phải nói cũng thấy sự ủy khuất.

Sau khi nuốt xuống, trên khuôn mặt nhỏ mang theo ý cười giống như tiểu hài tử đạt được bánh kẹo.

Minh Thù thở dài.

Đều là mệnh.

Ai bảo đây là tiểu yêu tinh của cô.

-

Tin tức ma pháp sư ở trong thành nhanh chóng lan truyền.

Chỗ ở của Minh Thù bị ma pháp sư chú ý, cũng có người đi tìm phiền toái, đánh lấy khẩu hiệu diệt trừ ma pháp sư hắc ám.

Kết quả tự nhiên là bị Minh Thù đánh cho một trận.

Đánh nhiều liền không có ai lại dám tới tìm chết.

Tự nhiên trải qua sự cố gắng của Quân Nhân Nhân, tên của Minh Thù cũng được truyền bá ra.

Lệnh truy nã cô hai năm trước bị người ta lật ra. Sát nhân cuồng ma, lòng dạ ác độc những nhãn hiệu này lại lần nữa trở lại trên người cô.

Còn cùng Cửu U của thần điện Hắc Ám là cá mè một lứa.

Chuyện trong sơn cốc, hiển nhiên đám người Quân gia kia sau khi ra ngoài cũng không làm sáng tỏ cho cô.

Những người chết kia cuối cùng trở thành cô cùng Cửu U hâm mưu sát hại.

Bất quá mọi người ngoại trừ khiển trách cô trên miệng cũng không dám làm những thứ khác, bởi vì đánh không lại.

Thời gian trôi qua rất nhanh, đến thời gian ước định tập hợp, Minh Thù mang theo Liên Tuế đi qua.

Địa điểm tập hợp là ở ngoài thành.

Thời điểm Minh Thù đến đã có không ít người ở đây.

"Sao cô ta cũng tới?"

"Cô ta đến làm gì..."

"Quân Thường a..."

Minh Thù đi qua, đám người chủ động cách xa cô, từng ánh mắt đề phòng chỉ trỏ trên người cô.

Minh Thù cũng không thèm để ý, tự mình tìm một chỗ đứng đấy.

Vài phút sau, đội ngũ thần điện chậm rãi đi tới.

Quân Nhân Nhân mang theo người đi phía sau đội ngũ thần điện.

Xe ngựa của thần điện dừng lại, Phương Khê từ bên trong bước ra, có Nguyên Phi bên cạnh Quân Nhân Nhân, dung mạo của Phương Khê liền có chút ảm đạm.

"Sứ thần đại nhân."

Phương Khê gật đầu đứng phía trước, hắn cũng không mở miệng mà là chờ chiếc xe ngựa phía sau.

Khúc Thanh Ca mang theo Thiên Diệp từ trong xe ngựa xuống tới, hắn nhìn Phương Khê một chút, cấp tốc cách hắn xa mấy mét, ánh mắt tìm kiếm Minh Thù trong đám người.

Không cần cố tìm, Minh Thù đứng một mình bên kia, nhìn một chút liền có thể trông thấy.

Ánh mắt Phương Khê tối xuống, thanh âm trầm thấp hỏi người bên cạnh: "Người đến đông đủ chưa?"

"Cũng gần đủ." Người kia trả lời.

"Sứ thần đại nhân." Quân Nhân Nhân mang theo Nguyên Phi tiến lên, chỉ vào Minh Thù bên kia: "Cô ta là ma pháp sư hắc ám, không biết ở đây làm gì."

Phương Khê tự nhiên cũng trông thấy Minh Thù.

Vừa nhìn thấy cô liền nghĩ đến chuyện hai năm trước.

Hai ngày này, tất cả tin tức trong thành đều là tin của cô, Phương Khê nghe nói tất cả đi tìm phiền toái đều bị cô đánh cho bỏ chạy.

Còn có quyền trượng ma pháp trên tay cô...

"Chúng ta đi tiêu diệt ma pháp sư hắc ám, cô ta sẽ không phải là đến làm gián điệp chứ?"

"Sứ thần đại nhân, xin ngài bắt cô ta lại trừng trị!"

"Sứ thần đại nhân..."

Phương Khê đưa tay, bốn phía dần dần an tĩnh lại.

Hắn nhìn về phía Minh Thù bên này, trầm giọng hỏi: "Quân Thường, ngươi muốn làm gì?"

"Ta muốn ở cùng ngươi a." Minh Thù cười tủm tỉm đáp.

Phương Khê: "???"

Ánh mắt Phương Khê trầm xuống: "Ngươi là ma pháp sư hắc ám, không cảm thấy lúc này mình ở đây rất không thích hợp sao?"

"Ồ..." Minh Thù dừng lại vài giây, mỉm cười, "Vậy các ngươi muốn đánh ta tập thể sao?"

Phương Khê: "..."

Đám người: "..."

Cô đây là tại khiêu khích sao?

Lật bàn!

Cô đây chính là đang khiêu khích bọn hắn!

Thời gian hai năm, ai biết cô đã trưởng thành đến mức nào. Phương Khê nhớ tới mục đích chủ yếu mình tới đây, thời điểm này không thể hao tổn thực lực ở chỗ này.

Nhưng để một ma pháp sư hắc ám trà trộn trong đội ngũ, uy nghiêm của thần điện sẽ hư hại.

"Sứ thần đại nhân?" Quân Nhân Nhân kêu một tiếng.

Phương Khê hoàn hồn, hắn nhìn về phía đám người, nói: "Mục đích lần này của chúng ta là tiêu diệt rừng Mê Chướng của ma pháp sư hắc ám, không nên tiêu hao vào lúc này."

Đây chính là uyển chuyển biểu thị không muốn cùng Minh Thù đánh.

"Sứ thần đại nhân, chẳng lẽ phải để Quân Thường đi theo chúng ta?" Có người hỏi.

"Cô ta là ma pháp sư hắc ám, khẳng định cùng một đám với những người kia!"

"Đúng đấy, giải quyết cô ta trước!"

Phương Khê thần sắc không thay đổi: "Vậy trong các chư vị, ai nguyện ý thay mọi người diệt trừ cô ta?"

Đám người kêu la đột nhiên an tĩnh lại.

"Đây không phải là chức trách của thần điện sao?" Có người nói thầm một tiếng.

Phương Khê tựa hồ không ngờ tới cảnh tượng như vậy, vẫy gọi để mọi người tụ tập tới.

Minh Thù đứng bên ngoài cũng không biết bọn hắn nói thầm cái gì.

Khúc Thanh Ca không có đi vào, cách đám người cùng Minh Thù liếc nhau, hắn rất vô tội biểu thị —— ta cái gì cũng không có tham gia, cái gì cũng không biết.

Cuối cùng đám người này an tĩnh lại, ngay cả Quân Nhân Nhân cũng không có tiếp tục giở trò, chỉ là cười lạnh liếc cô một cái rồi mới mang theo Nguyên Phi trở lại đội ngũ của mình.

"Mọi người chuẩn bị tiến vào rừng Mê Chướng."

Phương Khê nói xong câu đó cũng trở về xe ngựa.

Đội ngũ thần điện ở phía trước mở đường, những người còn lại tự giác đi theo phía sau.

Khúc Thanh Ca lặng lẽ lui đến dưới cùng, cùng Minh Thù đi chung một chỗ.

"Ngươi tới thật?" Gần đây động tĩnh của cô có chút lớn a.

"Tại sao không tới."

Khúc Thanh Ca giật giật khóe miệng một cái: "Ngươi cũng không sợ đám người này thật sự ở đây vây công ngươi?"

"Ta lại không sợ bọn họ."

Khúc Thanh Ca: "..."

Ngài là đại lão, ngài lợi hại.

"Ngươi cẩn thận một chút, Phương Khê khẳng định sẽ nghĩ biện pháp đối phó ngươi." Khúc Thanh Ca nhắc nhở cô.

"Vậy không còn gì tốt hơn."

"..."

Hắn thật sự không hiểu nổi tư duy của đại lão.

Bị người ta đối phó, còn không còn gì tốt hơn?

"Tên X kia... Phương Khê còn chưa từ bỏ ngươi sao?" Minh Thù đột nhiên bát quái.

"..." Không đề cập tới cái này, chúng ta vẫn là bằng hữu.

Khúc Thanh Ca hít sâu một hơi: "Ta cũng không biết hắn muốn thế nào, bất quá cũng may thân phận bây giờ của ta, hắn cũng không dám đối phó ta."

*

Phương Khê: Dựa vào cái gì để ta độc thân!

Tiểu tiên nữ: Ngươi thích người không thích ngươi.

Phương Khê: Mạnh mẽ bắt lấy cướp đoạt nghe nói qua chưa? Ngươi nhanh an bài cho ta một cái!

Tiểu tiên nữ: Ta thích tên Khúc Thanh Ca này.

Phương Khê: Cho nên?

Tiểu tiên nữ: Cho nên ta quyết định giúp Khúc Thanh Ca.

Phương Khê:... Tên của ta không phải ngươi lấy sao????

Tiểu tiên nữ: Ta lấy, lại không nhất định phải thích a.

Phương Khê: Tại sao ngươi không cho ta lấy một cái tên dễ nghe?

Tiểu tiên nữ: Tên của ngươi cũng không tệ.

Phương Khê bất ngờ.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1411: Tinh Linh Thị Chủ (24)

Rừng Mê Chướng nhìn từ bên ngoài cũng giống như một khu rừng bình thường không có gì khác nhau.

Nhưng bên trong có các loại ma pháp trận che kín.

Rừng Mê Chướng tồn tại đã lâu, được người ta ca tụng là ma pháp trận khó công phá nhất đại lục Ma Pháp. Ma pháp trận bên trong là ai lưu lại, sớm đã không cách nào kiểm chứng.

Bất quá cũng không phải hoàn toàn không có cách, trong tay thần điện dường như có bản đồ.

Sứ đồ của thần điện đem bản đồ phân phát cho đám người, sau khi tiến vào dựa theo bản đồ tụ hợp rồi mới cùng nhau xâm nhập.

Minh Thù tự nhiên không có, bất quá Khúc Thanh Ca vụng trộm cho cô một cái.

Đại bộ phận đều tổ đội tiến vào, người của thần điện theo sát phía sau.

Minh Thù rơi vào lại phía sau, bốn phía trống vắng, cô cũng không nhúc nhích.

"Không đi sao?" Liên Tuế kéo mũ trùm xuống lộ ra con ngươi như nai con, lông mi run rẩy, một mặt ngây thơ mờ mịt.

Minh Thù liếc hắn một cái, mỉm cười: "Đi thôi."

Liên Tuế vừa định cất bước, bên hông đột nhiên bị xiết chặt, thân thể bay lên trời.

Chờ Liên Tuế hoàn hồn, hắn đã đứng trên không trung, dưới đáy bị một mảnh sương mù quay quanh.

Cô nói đi, là đi từ phía trên sao?

Phương pháp này đương nhiên đã có vô số người thử qua, nhưng đi từ phía trên đều không nhìn thấy gì, chỉ có sương mù trắng xoá.

Minh Thù tùy ý chọn nơi có ít ma pháp trận hạ xuống.

Sương mù tản ra, bọn ọ đứng bên trong rừng rậm.

Bốn phía đều là cành khô lá héo úa, không nhìn thấy một chút màu xanh.

Đây là một mảnh rừng rậm không có sự sống.

Minh Thù lấy bản đồ ra rồi mới phân rõ phương hướng: "Đi bên này, muốn ta dắt ngươi đi không?"

"Muốn." Thiếu niên không khách khí chút nào.

Lá rụng phủ trên mặt đất, đạp lên mềm mại, trong không khí mơ hồ có sương mù lưu động, Minh Thù mang theo Liên Tuế đi không nhanh, cảnh sắc chung quanh lại phảng phất không có gì biến hóa.

Minh Thù dừng lại, ngắm nhìn bốn phía.

"Nơi này hình như có chút vấn đề." Liên Tuế cũng phát hiện.

Bọn họ giống như không ngừng lặp lại đi trên một con đường.

Minh Thù lấy quyền trượng ma pháp ra phát động ma pháp, ma pháp màu đen giống như vòi rồng, khí thế hung hăng cuồn cuộn hướng về phía trước.

Cành khô lá rụng trên mặt đất bị cuốn lên không trung, lưa thưa xào xạt vang lên.

Ầm!

Ma pháp tựa hồ đụng vào cái gì đó, sau khi va chạm liền tán loạn trong không khí.

Tràng cảnh bốn phía lấy tốc độ cực nhanh khôi phục lại dáng vẻ vừa rồi.

"Ách."

Trong này cũng thật lợi hại.

Minh Thù một lần nữa phát động ma pháp, ma pháp va chạm về phía trước, Minh Thù nghe thấy có thanh âm thứ gì đó vỡ vụn, tiếp theo là tràng cảnh bắt đầu chuyển đổi.

Không phải là cành khô lá héo úa, mà là rừng rậm bình thường.

Đây là ra khỏi ma pháp trận kia rồi?

Ma pháp trận hết cái này tới cái khác, Minh Thù không nhớ rõ mình đã phá hủy bao nhiêu cái.

"Sạt sạt sạt..."

Thanh âm từ trong lùm cây bên cạnh truyền đến.

Minh Thù ngẩng đầu nhìn lại, Khúc Thanh Ca từ trong bụi cỏ ngã ra ngoài.

"Quân Thường!"

Khúc Thanh Ca thần sắc vui mừng: "Gặp được ngươi ở đây thật tốt, nơi này thật sự rất cổ quái."

"Quả thực rất cổ quái." Minh Thù nói tiếp.

Quyền trượng ma pháp trong tay đồng thời vung xuống, Khúc Thanh Ca sắc mặt biến hóa: "Ngươi làm cái gì! Ta là Khúc Thanh Ca!"

" Khúc Thanh Ca cái đại gia ngươi." Minh Thù lấy quyền trượng ma pháp đánh vào trên mặt Khúc Thanh Ca.

Sắc mặt Khúc Thanh Ca đột nhiên dữ tợn, quyền trượng ma pháp lần nữa rơi xuống, hắn cười càng dữ tợn.

Tràng cảnh bốn phía bỗng nhiên chuyển đổi, nụ cười dữ tợn của Khúc Thanh Ca biến thành thần sắc mang theo sự nghi hoặc của Khúc Thanh Ca.

Minh Thù giật mình, vội vàng thu lực, quyền trượng ma pháp khó khăn lắm mới dừng lại.

Cùng cách trán của Khúc Thanh Ca một centimet.

Biểu lộ trên mặt Khúc Thanh Ca dừng lại.

Tựa hồ không rõ xảy ra chuyện gì.

Thật lâu, hắn nuốt một ngụm nước bọt: "Quân Thường? Ngươi đang làm gì? Ta chọc ngươi chỗ nào sao? Không phải, ngươi từ chỗ nào xuất hiện?"

Hắn hoàn toàn không chú ý tới, cô tựa như là đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn.

Minh Thù dò xét hắn, thu hồi lại quyền trượng ma pháp: "Vừa rồi có thứ gì giả mạo ngươi, ta chuẩn bị đánh chết hắn, kết quả lại biến thành ngươi, rất thần kỳ."

"A..." Khúc Thanh Ca kinh dị.

Thần kỳ cái gì a?

Muốn đánh chết hắn sao?

Khúc Thanh Ca yếu ớt hỏi: "Đây rốt cuộc là chuyện gì?"

Minh Thù suy tư một lát.

Hẳn là một loại ma pháp trận mê hoặc lòng người nào đó rồi mới qua hai cái ma pháp mê trận lại có thể truyền tống, cho nên tên giả mạo kia mới có trăm ngàn chỗ hở, hắn chính là muốn để cho người ta phát hiện rồi mới để cho người ta tự giết lẫn nhau...

Đủ ác độc a!

Khúc Thanh Ca nuốt một ngụm nước bọt: "Sau khi ta tiến vào liền bị vây trong một cái ma pháp mê trận, vừa từ bên trong ra, rồi ngươi liền xuất hiện..."

"Ta đã qua mấy cái mê trận, ngươi mới qua một cái?"

"..." Cô là đang khoe khoang sao? Cô nhất định là đang khoe khoang!

Thiên Diệp từ trong tay áo Khúc Thanh Ca leo ra, nhỏ giọng kêu một tiếng điện hạ sau đó lại nhìn về phía Khúc Thanh Ca.

Minh Thù nói: "Trong này tất cả đều là mê trận, mặc kệ tránh thế nào đều tránh không khỏi, ra ngoài cũng không biết ở nơi nào, cái bản đồ kia căn bản vô dụng."

Khúc Thanh Ca nhíu mày.

Bản đồ là thần điện cho, nghe nói là một ma pháp sư đã từng ra khỏi rừng Mê Chướng Lâm vẽ.

"Chẳng lẽ thần điện gạt chúng ta?"

"Cũng không nhất định, có lẽ ma pháp mê trận là tứ hoạt động." Minh Thù buông tay, cười nói: "Như vậy, mặc kệ ngươi có bao nhiêu bản đồ cũng không làm nên chuyện gì."

Khúc Thanh Ca: "Thế nhưng ma pháp sư hắc ám có thể tự do ra vào nơi này, bọn hắn ra vào thế nào?"

Minh Thù trầm tư, một lát sau nghiêm túc trả lời: "Dị năng thiên phú đi."

Khúc Thanh Ca: "..." Ngươi liền trầm tư ra cái đồ chơi như thế?

-

Khúc Thanh Ca đi theo Minh Thù mới biết được cô phá ma pháp mê trận thế nào, cái này căn bản là bạo lực phá dỡ mà!

"Không đi, đói chết." Minh Thù dừng lại.

Rừng Mê Chướng này đến cùng lớn bao nhiêu, đi mấy ngày như thế, trừ Khúc Thanh Ca liền không gặp được một người sống.

Không tìm thấy tiểu tinh nghịch, ma pháp sư hắc ám cũng không thấy.

Lãng phí thể lực của trẫm!

Lãng phí đồ ăn vặt của trẫm!

"Nơi này nhìn qua rất bình thường." Khúc Thanh Ca ngắm nhìn bốn phía: "Không biết trong này sẽ có đồ ăn hay không."

"Có đồ ăn ngươi dám ăn sao?"

"..." Còn thật không dám.

Minh Thù trải thảm nhung trên mặt đất, mang theo Liên Tuế đi qua ngồi xuống.

Cô lấy ra một chút đồ ăn vặt, tiện tay đưa một chút cho Liên Tuế.

Khúc Thanh Ca: "..."

Hắn nhìn tinh linh nhà mình, Thiên Diệp ngồi trên bả vai hắn, ngoẹo đầu dò xét hắn.

May là tinh linh nhà hắn tốt, tuyệt đối không khó nuôi.

"Sắc trời giống như đã tối." Khúc Thanh Ca ngẩng đầu nhìn lên trời, sương mù phía trên lượn lờ, không nhìn rõ lắm, nhưng tia sáng rõ ràng đã mờ đi.

Minh Thù cũng nhìn theo, không có phát biểu gì.

Khúc Thanh Ca bắt đầu phân phối nhiệm vụ: "Tối nay ở đây một đêm đi, ta canh nửa đêm trước, ngươi canh lúc gần sáng?"

"Tùy tiện."

Khúc Thanh Ca an tĩnh lại, bốn phía liền lâm vào hoàn toàn tĩnh mịch.

Sắc trời càng ngày càng mờ, cuối cùng một chút ánh sáng cuối cùng biến mất, triệt để lâm vào trong bóng tối.

Minh Thù kêu Liên Tuế thu nhỏ để hắn nằm trong lòng bàn tay mình ngủ.

Thiên Diệp cùng Khúc Thanh Ca kề tai nói nhỏ: "Cô ấy đối với điện hạ thật là tốt."

"Ta đối với ngươi không tốt?"

"Chủ nhân đối với ta tốt nhất." Thiên Diệp lấy lòng nhìn Khúc Thanh Ca.

Khúc Thanh Ca xoa xoa cái đầu nhỏ của cô ấy: "Ngươi cũng ngủ đi."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1412: Tinh Linh Thị Chủ (25)

A ——

Tiếng kêu thảm thiết từ đằng xa truyền đến đánh thức Minh Thù.

Khúc Thanh Ca đứng lên nhìn về hướng âm thanh truyền tới.

Tiếng hét này thê thảm vô cùng, nhưng sau khi biến mất lại lâm vào tràng cảnh tĩnh mịch.

Lửa nổi lên mặt đất, ánh lửa chập chờn, tia sáng bốn phía chớp tắt giống như Quỷ Ảnh giương nanh múa vuốt.

Khúc Thanh Ca đi đến đối diện Minh Thù, thấy cô tỉnh liền thấp giọng nói: "Thanh âm vừa rồi cách chúng ta không xa."

Tầm mắt Minh Thù rơi vào trong bóng đêm: "Có gì đang tới."

Khúc Thanh Ca giật mình, vội vàng truy vấn: "Cái gì."

"Không biết." Minh Thù đứng dậy đem đồ ăn vặt bên cạnh thu lại, ôm Liên Tuế rút lui về phía sau.

Khúc Thanh Ca không có thứ gì để thu dọn, thấy Minh Thù rút lui lập tức đuổi theo cô.

Hắn quay mặt nhìn lại phía sau, trong bóng tối hoàn toàn yên tĩnh, hắn đều không cảm giác được gì.

Ngay lúc bọn họ rời đi mấy mét, trong bóng tối đột nhiên bộc phát ra một đoàn ánh sáng ma pháp.

Có bóng người sáng ngời từ bên trong lao ra.

"Cứu mạng a —— "

Thế giới giống như không tiếng động đột nhiên bị thanh âm của người này mở ra.

Tiếng la khóc cùng tiếng cầu cứu trong rừng rậm giống như quỷ khóc sói gào.

Khúc Thanh Ca hãi hùng khiếp vía, hắn không thấy rõ thứ đuổi theo phía sau bọn họ là cái gì.

Lúc này ma pháp mê trận giống như mất đi hiệu quả, bọn họ đi ngang qua mỗi cái, tràng cảnh bốn phía cũng không có bất kỳ biến hóa nào.

"Quân Thường, phía sau là thứ gì!!" Khúc Thanh Ca quát to một tiếng.

"Ngươi dừng lại xem liền biết là thứ gì nha."

Thanh âm thiếu nữ từ phía trước truyền đến không nhanh không chậm, tại bên trong tiếng quỷ khóc sói gào càng lộ ra sự đột ngột.

Khúc Thanh Ca nào dám dừng lại, hận không thể mọc thêm hai cái chân đuổi kịp Minh Thù.

Không biết chạy bao lâu, tiếng gào thét dần dần nhỏ lại.

"A!"

Phía sau lại phát ra một tiếng kêu ngắn ngủi.

Tiếp theo chính là tiếng la khóc kinh hỉ: "Thần điện, là người của thần điện!"

Bước chân Khúc Thanh Ca hơi dừng lại.

Tiến vào rừng Mê Chướng, hắn liền cùng người của thần điện tản ra, nhưng người đầu tiên gặp được chính là Minh Thù.

Hắn quay đầu nhìn lại, ma pháp hệ ánh sáng lửng giữa không trung, người mang y phục của thần điện là dễ thấy nhất.

Phương Khê bị người ta vây quanh ở giữa.

"Chuyện gì xảy ra?"

"Không biết, ta thấy bọn họ chạy ta mới chạy." Có người trả lời.

Lần lượt người thở hồng hộc chạy tới, nhưng câu trả lời đều không khác mấy, nhìn thấy có người chạy nên mới chạy.

Phía sau có thứ gì, bọn họ cũng không rõ ràng.

Trong lúc nhất thời bầu không khí có chút lúng túng.

Đương nhiên cái này cũng không thể trách bọn họ, dù sao thời điểm bọn họ chạy trốn luôn nghe thấy tiếng kêu thảm thiết.

Sau khi tiến vào rừng Mê Chướng, tình huống bên trong cùng bọn họ biết đến hoàn toàn không giống.

Bản đồ cũng không có tác dụng gì, có người thậm chí còn trải qua chuyện trước đó Minh Thù trải qua, tự tay giết chết người quen của mình.

Những người tụ lại có chừng hơn mười người cộng thêm đám người của thần điện kia, nhân số cũng không ít.

"Sứ thần Thanh Ca." Có người tinh mắt nhìn thấy Khúc Thanh Ca đứng cách đó không xa.

"Chúng ta có người bị thương, có thể xin ngài trị liệu một chút không?"

Khúc Thanh Ca quay mặt về phía sau, người mới vừa rồi còn đứng bên kia đã sớm không còn bóng dáng.

Không có tình đồng đội sao?

Lại ném lại hắn bỏ chạy rồi.

Đương nhiên Khúc Thanh Ca cũng không phàn nàn cái gì, Minh Thù là ma pháp sư hắc ám, tránh khỏi bọn họ cũng phải.

Khúc Thanh Ca đi qua, đánh thức Thiên Diệp trị liệu cho bọn họ.

Phương Khê thần sắc không rõ nhìn chằm chằm Khúc Thanh Ca, chờ Thiên Diệp trị liệu xong mới chậm rãi nói: "Bên trong rừng Mê Chướng phức tạp hơn so với những gì chúng ta dự đoán, ta dự định trở về nhìn một chút đã có chuyện gì xảy ra, các ngươi nguyện ý đi cùng?"

"Cái này..."

Mọi người chần chờ một lúc, cuối cùng vẫn đồng ý trở về xem một chút.

Bọn họ vẫn chạy như vậy cũng không phải là chuyện tốt.

Phương Khê mang theo đại đội trở về, Minh Thù đã sớm trở về trước.

Từ phương hướng vừa rồi bọn họ chạy tới, Minh Thù nhìn thấy một cỗ thi thể, trên thi thể lưu lại ma pháp hắc ám, là bị ma pháp sư hắc ám giết chết.

Sạt sạt sạt ——

Lùm cây bị đẩy ra, một bóng người xuất hiện, chỉ có thể nhìn thấy một hình dáng, còn lại cái gì cũng không nhìn thấy.

Người kia phát hiện có người, phản ứng đầu tiên chính là vung ma pháp công kích cô, hai đạo ma pháp trong không khí va chạm nhau.

"Ngừng!" Đối phương đột nhiên lên tiếng: "Người một nhà, đừng động thủ."

Minh Thù: "..."

Ai là người một nhà với ngươi?

Người kia vừa đi về hướng cỗ thi thể bên kia vừa nói: "Nhanh đem cỗ thi thể này xử lý, những người kia phát hiện không đúng liền phiền toái."

Minh Thù: "..."

Thì ra là các ngươi đang giả thần giả quỷ.

Minh Thù suy nghĩ một chút, kéo mũ trùm của mình lên.

Người này là ma pháp sư hắc ám, nói không chừng sẽ biết thần điện Hắc Ám ở nơi quỷ quái gì.

Cô nhấc chân theo sau.

Ma pháp sư hắc ám đem thi thể xử lý sạch sẽ rồi mới đưa cô đi vào rừng: "Trời gần sáng rồi, hôm nay tới đây thôi, về trước đi."

"Sao ngươi không nói lời nào?"

"Ta sợ ngươi nghe thấy được sẽ hối hận."

"Tại sao ta sẽ..." Người kia bỗng nhiên quay đầu, nghiêm nghị hỏi: "Ngươi là ai!"

"Đi không đổi tên ngồi không đổi họ, Cửu U!"

"... Ngươi nói hươu nói vượn!"

"Ồ..." Minh Thù ý vị sâu xa: "Ngươi biết Cửu U?"

"Tên của điện chủ là ngươi có thể gọi sao, ngươi rốt cuộc là ai?" Vừa rồi cô sử dụng ma pháp hắc ám nên hắn mới cho rằng cô là người một nhà.

"Ta... Có thể là Ánh Sáng chi chủ."

"???"

Ngươi dùng ma pháp hắc ám lại nói mình là Ánh Sáng chi chủ, người này đầu óc có bệnh a?

Bất kể cô có bệnh hay không có bệnh, người này khẳng định không phải cùng một phe với hắn.

Ma pháp sư hắc ám lập tức làm dáng chuẩn bị đánh một trận cùng Minh Thù.

Nhưng ma pháp của hắn còn chưa vung ra, người mới đứng thật xa đột nhiên liền đứng trước mặt hắn.

Đầu bị cái gì gõ một cái, trước mắt lập tức bắt đầu có ngôi sao chạy quanh.

Minh Thù cảm thán: "Tố chất thân thể của ma pháp sư thật sự không được."

-

Lúc ma pháp sư hắc ám tỉnh lại, bốn phía đã sáng lên, hắn bị trói tại một gốc cây.

Xảy ra chuyện gì?

Tại sao hắn lại bị trói ở đây?

Một hồi lâu ma pháp sư hắc ám mới nhớ tới đêm qua xảy ra chuyện gì.

Hắn lại bị đánh cho bất tỉnh!!

Ma pháp sư hắc ám đưa mắt nhìn bốn phía, cách đó không xa nhìn thấy một thiếu nữ bọc lấy áo bào đen ngồi xổm trên mặt đất, trên lá cây bên cạnh có một người cực nhỏ đứng đấy.

Tinh linh?

"Đừng làm rộn đừng làm rộn, hắn tỉnh rồi." Thanh âm mang theo ý cười của thiếu nữ truyền đến, tên tiểu tinh linh kia hừ lạnh một tiếng bay lên người cô ngồi.

Thiếu nữ đứng dậy đi về phía hắn.

Tia sáng trước mặt đột nhiên tối xuống, thiếu nữ vòng tay lên ngực đứng trước mặt hắn, trên khuôn mặt xinh đẹp mang theo nụ cười nhạt nhẽo.

Nếu như không phải cô trói mình ở đây, có lẽ hắn sẽ cảm thấy người trước mặt này thật vô hại.

Ma pháp sư hắc ám nuốt một ngụm nước bọt: "Ngươi... Ngươi muốn làm gì?"

"Không muốn làm gì, chỉ là muốn hỏi ngươi một chút, biết thần điện Hắc Ám ở đâu không."

Ma pháp sư hắc ám cảnh giác: "Ngươi hỏi cái này làm gì? Ngươi muốn làm gì? Nếu ngươi đã biết ta là người của thần điện

Hắc Ám còn dám động vào ta, người của thần điện Hắc Ám sẽ không tha cho ngươi!"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1413: Tinh Linh Thị Chủ (26)

Mười phút sau.

"Ta nói ta nói, ngươi dừng tay!!" Ma pháp sư hắc ám mặt tái nhợt kêu thảm, trong con ngươi tràn đầy vẻ hoảng sợ.

Minh Thù buông hắn ra, xoa xoa tay:"Nói đi."

Ma pháp sư hắc ám co quắp trên mặt đất, cỗ đau đớn vừa rồi trong thân thể giống như đã tụ lại trong linh hồn hắn.

"Thần điện Hắc Ám..."

Hắn thở không đều, giống như tùy thời đều sẽ tắt thở.

"Thần điện Hắc Ám... Ở... Ở dưới đáy của vực sâu hắc ám."

Nơi này... Nguyên chủ cũng đã từng ở qua a.

Cửu U lại đem thần điện xây ở đó?

Minh Thù liếc hắn một cái: "Cửu U để các ngươi tới đây làm gì?"

Ma pháp sư hắc ám không dám không trả lời: "Dẫn... Dẫn ma pháp sư tới rồi giết chết bọn hắn."

"Chỉ như vậy?" Cái này cùng kịch bản bình thường có chút không giống a, không có cái gì âm mưu quỷ kế trâu bò gì đó sao?

Chỉ là đơn thuần muốn đem ma pháp sư tới đây rồi giết chết?

Cửu U này đầu óc làm sao vẫn chưa lớn lên?

"Chỉ... Chỉ như vậy." Ma pháp sư hắc ám điên cuồng gật đầu.

Nơi này có ma pháp mê trận, Cửu U dạy bọn hắn thay đổi quy luật trong rừng Mê Chướng, chỉ cần dựa theo quy luật liền có thể giết chết toàn bộ ma pháp sư ở bên trong.

Suy nghĩ kỹ một chút, nếu như một nhóm tiếp một nhóm ma pháp sư chết ở bên trong nhất định sẽ không ngừng có người tiến vào tra ra chân tướng.

Chỉ cần ma pháp sư tiến vào liền sẽ chết ở chỗ này.

Đây chính là cái vòng lặp lại vô hạn.

Mà Cửu U có thể dùng cái này làm thực lực của ma pháp sư suy yếu..

Mặc dù ý tưởng này có chút kinh dị, nhưng vẫn tương đối thực dụng.

"Hắn muốn làm gì a?"

"... Thống nhất... Thống nhất đại lục."

"Lại không thể có sở thích đặc biệt gì khác sao?" Từng người, trừ nhất thống thiên hạ, thiên hạ đệ nhất, lại không thể có lý tưởng gì khác sao?

"Cái gì... Sở thích khác?" Ma pháp sư hắc ám run lẩy bẩy.

"Tỉ như tập luyện tố chất thân thể như thế nào, ngươi xem ngươi một chút, ta chỉ cần tùy tiện gõ một cái ngươi liền xong đời."

"..."

Hắn là ma pháp sư!!

Tập luyện tố chất thân thể là cái gì quỷ?

Người đàn ông nào trong lòng không có kế hoạch lớn bá nghiệp?

"Tố chất thân thể không tốt làm sao có thể thống nhất thiên hạ, điện chủ nhà các ngươi không được, ta cảm thấy nên đổi người khác."

Ma pháp sư hắc ám: "..."

Minh Thù tự tiến cử: "Ngươi xem ta thì sao?"

Ma pháp sư hắc ám: "..." Ma ma ta muốn trở về, nơi này có biến thái.

-

Đám người Phương Khê đi loanh quanh trong rừng Mê Chướng mấy ngày, ngoại trừ nhân số không ngừng giảm bớt cũng không phát hiện bất luận hành tung gì của ma pháp sư hắc ám.

Tình huống bên trong này cùng bọn hắn đoán hoàn toàn không giống.

Mà bọn hắn còn không tìm thấy đường ra ngoài.

"Đừng để lão tử bắt được đám Vương bát đản kia!"

"Bản đồ của thần điện tại sao một chút tác dụng cũng không có?"

"Sứ thần Phương Khê, làm sao bây giờ, chẳng lẽ chúng ta cứ bị vây ở chỗ này?"

Đám người vây quanh bên người, Phương Khê, Phương Khê cúi mặt xuống, thần sắc lãnh đạm, "Bản đồ là thần điện cho ta, vì sao vô dụng ta cũng không rõ."

"Vậy dù sao cũng phải có biện pháp giải quyết chứ? Chẳng lẽ cứ ở chỗ này chờ chết? Nhiều ngày như thế ngay cả thứ tập kích chúng ta là thứ gì cũng không biết, còn những người mất tích kia đã ở đâu?"

Khoảng thời gian này mặc kệ bọn họ phòng bị thế nào cũng sẽ có người kêu thảm rồi mất tích, thi thể cũng không tìm được.

Thỉnh thoảng còn sẽ gặp ma pháp mê trận, tình huống ngộ thương đồng đội cũng sẽ xảy ra.

Cũng may có Khúc Thanh Ca, sau đó lại gặp Quân Nhân Nhân, có hai tinh linh ở đây, người bị thương mới không có gì trở ngại.

"Mê trận nơi này rất kỳ quái, hẳn là sẽ biến đổi vị trí." Quân Nhân Nhân nói: "Mỗi lần biến đổi vị trí, bản đồ khẳng định vô dụng."

"Ta cũng cảm thấy ma pháp mê trận nơi này sẽ biến..." Quân Nhân Nhân nói xong liền có người phụ họa.

"Nơi này cũng quá quỷ dị."

"Chúng ta không nên tùy tiện đi lại."

Rừng Mê Chướng tồn tại đã lâu, nhưng bên trong trừ ma pháp mê trận tương đối kỳ huyễn cũng không có nghe tinh đồn kinh dị gì truyền ra.

Lúc tiến vào cũng không có nghĩ nhiều như vậy.

Hiện tại xảy ra chuyện hối hận đã muộn.

"Mọi người có phát hiện một chuyện hay không?" Quân Nhân

Nhân lại hỏi.

"Chuyện gì?"

Quân Nhân Nhân nói: "Mỗi lần trời tối, chúng ta sẽ không gặp lại mê trận."

Đám người cẩn thật sut nghĩ, thật đúng như vậy.

Chỉ cần trời vừa tối, ma pháp mê trận sẽ không xuất hiện.

"Sứ thần đại nhân, ta có một đề nghị."

Phương Khê nhìn về phía Quân Nhân Nhân: "Nói."

Quân Nhân Nhân xích lại gần hắn, nhỏ giọng nói thầm vài câu, Phương Khê thần sắc không thay đổi lắng nghe.

Chờ Quân Nhân Nhân nói xong, con ngươi Phương Khê hơi nheo lại: "Tối nay mọi người làm theo lời ta nói."

Đám người đối mặt vài lần, thanh âm phản bác không lớn.

Người của thần điện tổn thất ít nhất, Khúc Thanh Ca là người của thần điện, Quân Nhân Nhân cùng thần điện quan hệ cũng không ít, hai tinh linh đều trong tay đối phương, bọn hắn chỉ có thể đáp ứng.

Phương Khê đều đâu vào đấy an bài tốt chuyện ban đêm.

Khúc Thanh Ca ngồi bên ngoài, sau khi Phương Khê nói xong chuyện liền đứng dậy đi đến bên cạnh hắn, bộ dạng phục tùng nhìn chăm chú hắn: "Khúc Thanh Ca, ngươi thật không nguyện ý?"

"Ta đã nói rất nhiều lần rồi, không nguyện ý! Không nguyện ý!" Khúc Thanh Ca im lặng: "Sứ thần Phương Khê, ngươi không thể bỏ qua cho ta sao?"

Trên đời này nhiều người như vậy, tại sao phải là hắn.

Phương Khê không nói một lời trở lại một bên khác.

Khúc Thanh Ca có chút kỳ quái, biển hiện của Phương Khê hôm nay hình như có chút khác biệt?

"Chủ nhân..."

"Không có việc gì." Khúc Thanh Ca nhét Thiên Diệp về trong tay áo, quyết định cách Phương Khê càng xa một chút.

Người này chính là thằng điên.

Thời điểm hắn chưa phải sứ thần, các loại thủ đoạn gì cũng dám dùng.

Hắn lên làm sứ thần liền âm thầm ra tay.

Phát rồ!

Hắn rốt hấp dẫn chỗ nào! Hắn đổi người khác không được sao?!

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, sắc trời dần dần tối xuống, các ma pháp sư dựa theo Phương Khê phân phó tự mình tổ đội ẩn trốn đi.

Chỉ để lại mấy người đợi tại chỗ làm mồi dụ.

-

Trời tối người yên.

Minh Thù dựa vào thân cây, Liên Tuế ở trước mặt cô bay tới bay lui: "Ngươi muốn làm cái gì điện chủ thần điện Hắc Ám? Thần điện Hắc Ám xấu như vậy, tại sao ngươu muốn làm điện chủ?"

"Ngươi không thích?"

Liên Tuế cau mày: "Bọn hắn rất xấu."

"Ta cũng xấu nha, đây không phải ngươi nói sao?"

"Ta... Không phải ý kia." Liên Tuế giải thích: "Ngươi cùng bọn hắn không giống!"

"Cho nên ta là đi ngăn cản bọn hắn làm chuyện xấu a!" Minh Thù chững chạc đàng hoàng thổi phồng.

Thần điện Quang Minh bức cách quá cao, sứ thần X chưa hết khí số, trực tiếp đánh khẳng định là không được.

Liên Tuế nhỏ giọng hỏi: "Có thật không?"

"Ừ ừ." Minh Thù gật đầu lung tung.

"Tới đây." Minh Thù đưa tay, Liên Tuế chần chờ một chút, rơi xuống trong lòng bàn tay cô.

Cánh hơi thu lại ở sau người, không có thu hết, tóc vàng rũ xuống lòng bàn tay Minh Thù, có chút ngứa.

Minh Thù đưa tay sờ cánh hắn, biểu lộ của Liên Tuế lập tức cổ quái: "Ngươi... Chớ có sờ."

Liên Tuế trong nháy mắt đỏ bừng mặt.

Minh Thù giật giật cánh hắn: "Tại sao?"

Cơ thể Liên Tuế hơi rút lại, giống như chịu đựng lấy cái gì.

Ánh mắt Minh Thù hơi chuyển động, ngón tay lại cọ xát cánh hắn mấy lần.

Liên Tuế cắn môi, phát ra một thanh âm rất khẽ.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1414: Tinh Linh Thị Chủ (27)

Tiểu tinh linh trên một chiếc lá, đối với người trước mặt làm như không nhìn thấy.

"Chẳng phải chỉ sờ cánh ngươi một chút, cần phải tức giận với ta lâu như thế sao?"

"Ta đã nói không muốn bị sờ soạng!!" Thiếu niên tức hổn hển.

Nghĩ đến chuyện vừa rồi, trên mặt hắn liền đỏ như thiêu như đốt, đỏ từ khuôn mặt đến mang tai.

Quá... Xấu hổ.

Minh Thù liếc nhìn hắn: "Không phải ngươi rất dễ chịu sao?"

"Ngươi nói bậy!" Thiếu niên đứng lên, thở phì phò chỉ vào Minh Thù: "Ngươi ngươi..."

Ngươi nửa ngày, cuối cùng lại giận.

Minh Thù đem hắn từ trên phiến lá lấy xuống.

"Ngươi thả ta ra, ngươi đừng đụng vào ta!" Thiếu niên giãy dụa.

"Được, ta sai rồi, sau này không sờ nữa." Ai biết cánh của tinh linh sẽ mẫn cảm như vậy, cô cũng chỉ sờ mấy lần...

Mềm trơn mềm trượt, xúc cảm đặc biệt dễ chịu.

Tìm cơ hội dỗ dành hắn, lại cho mình sờ sờ.

Liên Tuế đối với chuyện này tựa hồ có chút canh cánh trong lòng, trước kia Minh Thù dỗ hai câu liền tốt, lần này dỗ nửa ngày cũng chưa thấy thái độ hắn hoà hoãn.

Minh Thù có chút sầu.

Cuối cùng dứt khoát mặc kệ hắn, ôm hắn rồi ăn cái gì đó.

Liên Tuế: "??"

"Ăn không? Minh Thù bóp nát một khối nhỏ đưa tới bên miệng hắn.

"Không ăn!"

Minh Thù lấy về đút cho mình.

Một phút sau, lại một khối nhỏ đưa tới trước mặt hắn: "Ăn không?"

"Không ăn!"

Nhưng lần này Minh Thù không có thu hồi lại, ngược lại cưỡng ép đút cho hắn: "Ăn ngon, ngươi nếm thử."

Đồ ăn tan ra trong miệng, mùi thơm tràn ngập.

"Ngon không?"

Tiểu tinh linh hừ lạnh một tiếng: "Không muốn ăn."

"Há, vậy không cho ngươi ăn." Trẫm có thể một mình ăn vui vẻ.

Tiểu tinh linh: "???"

Minh Thù ngoài miệng nói không cho hắn ăn nhưng cuối cùng vẫn dỗ dành đút cho hắn một chút, Liên Tuế một lúc sau liền không tức giận.

Minh Thù đưa tới bên miệng hắn, hắn há miệng cắn, đầu lưỡi liếm liếm ngón tay Minh Thù.

Liên Tuế đoán chừng chỉ là thói quen liếm liếm, không có ý gì đặc biệt.

Minh Thù lại có chút dừng vài giây.

"Liên Tuế." Minh Thù đột nhiên gọi hắn: "Biến trở về."

Tiểu tinh linh chấn kinh: "Không cho ngươi sờ cánh."

"Biến lớn."

Liên Tuế hạ mắt, trong con ngươi màu vàng óng tràn đầy nghi hoặc, hắn hơi suy nghĩ một chút, biến trở về bộ dáng thiếu niên.

Minh Thù kéo hắn vào trong ngực.

"Ngô..."

Tại sao cô lại ôm mình!

Mùi vị ngọt ngào trên người Liên Tuế cùng mùi hương đồ ăn hỗn hợp, Minh Thù hận không thể ăn luôn hắn.

"Sao ngươi có thể ngọt như thế." Minh Thù thở dài.

Thiếu niên mờ mịt giơ tay liếm liếm mu bàn tay mình: "Không ngọt."

Minh Thù buồn cười: "Ta nói ngươi ngọt ngươi liền ngọt."

"Ồ." Thiếu niên nhu thuận đáp một tiếng.

Đây chính là nguyên nhân cô động một chút lại hôn mình?

"Chúng ta còn phải đợi bên trong sao?" Không khí trong này hắn không quá ưa thích, bất quá hắn không nói, sợ cô ngại mình phiền phức.

"Hừm, muốn ra ngoài rồi?"

"Ừ." Liên Tuế ôm eo cô: "Lúc nào có thể ra ngoài?"

"Ngươi muốn ra ngoài... Sáng nau đi." Ra ngoài chờ tiểu tinh nghịch kia ra, tin tưởng hắn sẽ không ngủm nhanh như vậy.

"Chuyện của ngươi đã xong sao?"

"Ta có chuyện gì để xử lý a."

"Vậy ngươi vào làm gì?" Liên Tuế ngẩng đầu, một mặt mờ mịt.

"Tùy tiện nhìn một chút." Xem náo nhiệt thôi, còn có thể làm gì, bất quá bên trong ăn quá ít, vẫn là ra ngoài đi.

"..."

Liên Tuế không biết nên hình dung tâm tình của mình thế nào, hắn cho là cô tiến vào là có chuyện muốn làm.

Kết quả cô chính là tiến vào tùy tiện nhìn?

Nhìn cái gì?

Hắn là tinh linh đẹp mắt nhất tộc tinh linh, còn chưa đủ cho cô nhìn sao?

Liên Tuế đột nhiên hừ một tiếng, Minh Thù nhéo nhéo lòng bàn tay hắn một cái: "Lại hừ cái gì? Có phải là nằm không thoải mái?"

"Ngươi đáng ghét."

"..."

-

Trời vừa sáng, Minh Thù liền mang theo Liên Tuế ra ngoài, có ma pháp sư hắc ám kia khai ra, Minh Thù đã biết tránh khỏi những ma pháp mê trận kia ra ngoài thế nào.

Đi không bao xa Minh Thù đã nhìn thấy Khúc Thanh Ca.

Khúc Thanh Ca sắc mặt tái nhợt nằm trong bụi cỏ, chỉ lộ ra nửa thân thể, trên thân tất cả đều là máu, ngực không chập trùng, không biết sống chết.

Minh Thù từ được xa, dò xét một chút: "Chết a?"

Liên Tuế lắc đầu: "Không có."

Minh Thù tiến lên đem người đẩy ra ngoài.

"Cần trị liệu không?" Liên Tuế hỏi Minh Thù.

"Hừm, tùy tiện trị đi."

"Ồ."

Liên Tuế quăng mấy thuật trị liệu trên người Khúc Thanh Ca.

Thuật trị liệu lập tức hiệu quả, sắc mặt Khúc Thanh Ca biến tốt đẹp, hơi thở đều mạnh hơn rất nhiều.

Bất quá vẫn là gần nửa giờ mới tỉnh lại, nhìn thấy thiếu nữ mặt áo bào đen nhồi trên bãi cỏ, hắn có chút hoảng hốt.

Hắn ở đâu?

"Thiên Diệp!"

Khúc Thanh Ca đột nhiên ngồi dậy, thần sắc lo lắng tìm khắp người cũng không tìm được Thiên Diệp.

"Thiên Diệp... không thấy Thiên Diệp."

"Ngươi ném người ta chỗ nào rồi?"

"Ta không có!" Khúc Thanh Ca ráng chống đỡ đứng lên: "Ta có thể cảm giác được cô ấy, ta muốn đi tìm cô ấy."

"Ngươi như vậy... Ài, ta nói ngươi còn chưa tìm được người ngươi đã ngủm trước."

"Ta muốn đi tìm cô ấy."

Khúc Thanh Ca lung la lung lay đi lên phía trước, còn chưa đi được hai mét, thân thể đã mềm nhũn ngã xuống.

Hắn giãy dụa đứng lên.

"Ngươi đừng lãng phí thể lực Liên Tuế nhà ta cứu ngươi." Minh Thù đem hắn lôi trở lại, ném trong bụi cỏ: "Ngươi nhìn vết thương của ngươi đi."

Khúc Thanh Ca cúi đầu xuống.

"Thiên Diệp là vì cứu ta..." Hắn thì thào một tiếng: "Ta phải đi tìm cô ấy."

Minh Thù: "..."

Thời gian ngắn ngủi như thế đã xảy ra chuyện gì?

"Ngươi muốn tìm cô ta, trước tiên cần phải để cho mình tốt, không thì ngươi còn chưa tìm được cô ta liền ngủm trước." Minh Thù tức giận: "Ta cũng không có thời gian cứu ngươi lần một lần hai."

Khúc Thanh Ca tỉnh táo lại.

Chủ yếu là thân thể của hắn không có khí lực gì, không đứng dậy được.

"Xảy ra chuyện gì?"

Con ngươi không có tiêu cự của Khúc Thanh Ca dần dần định lại trên người Minh Thù.

Đáy mắt hắn tuôn ra sự hận thù.

"Phương Khê!"

Minh Thù: "..." Ngươi nhìn trẫm hét Phương Khê cái gì!

Khúc Thanh Ca hít sâu một hơi, mới chậm rãi nói ra.

Đêm hôm đó, Phương Khê dụng kế dẫn dụ thứ ban đêm tập kích bọn họ.

Mưu kế có hiệu quả.

Sau đó phát hiện thứ tập kích bọn họ chính là ma pháp sư hắc ám, tất cả mọi người có chút không thể tin được.

Bất quá biết là người, không phải vật gì kỳ quái làm đám người thở phào.

Thời điểm đánh nhau, Phương Khê cách hắn rất gần.

Bốn phía đều là người của thần điện, ngay từ đầu hắn cũng không có chú ý, nhưng Phương Khê đột nhiên động thủ với hắn.

Vừa mới bắt đầu hắn thật sự coi là Phương Khê muốn động thủ với hắn, ai biết người hắn muốn đối phó không phải hắn, là Thiên Diệp.

Sức chiến đấu của Thiên Diệp rất yếu, nào có phải là đối thủ của Phương Khê.

Càng khiến người ta ngoài ý muốn là ma pháp sư hắc ám đột nhiên tăng nhiều, bọn hắn bên này càng phí sức.

Lúc ấy ma pháp sư hắc ám, Phương Khê cùng người của thần điện hỗn loạn tưng bừng.

Hắn không nhớ rõ mình bị ai đánh tổn thương.

Có người kéo hắn chạy, hắn muốn tìm Thiên Diệp, thế nhưng các loại ma pháp bay loạn, hắn căn bản không nhìn thấy Thiên Diệp.

Hắn gọi cô cũng không có bất kỳ tiếng đáp lại nào.

Chờ hắn tỉnh lại...

Hắn đang ở chỗ này.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1415: Tinh Linh Thị Chủ (28)

Khúc Thanh Ca muốn đi tìm Thiên Diệp, Minh Thù ngăn cản hai lần, ngăn không được liền mặc kệ cho hắn đi.

Bất quá cô mang theo Liên Tuế đi theo phía sau, Khúc Thanh Ca cùng Thiên Diệp vẫn còn khế ước, có thể thông qua khế ước tìm được Thiên Diệp.

"Hô hô hô..."

Khúc Thanh Ca dừng lại thở dốc.

Thiên Diệp còn chưa tìm được, hắn phải kiên trì.

Khúc Thanh Ca cắn răng kiên trì tiếp tục đi lên phía trước.

Không biết qua bao lâu, Khúc Thanh Ca đột nhiên nói: "Ta cảm giác được cô ấy ở gần đây."

Minh Thù dò xét bốn phía, gần đây chỉ có cây cối, còn lại thứ gì cũng không có.

"Những người kia thì sao?"

"Đừng nói nữa, một đám cứng đầu, chờ bọn hắn hao hết ma pháp, xem bọn hắn chống thế nào."

"Một nhóm người này đều thanh lý hết à?"

"Hẳn là vậy."

Âm thanh trò chuyện từ trong rừng truyền đến, Minh Thù cấp tốc đem Khúc Thanh Ca phản ứng hơi chậm ấn xuống.

Trốn xong Minh Thù kịp phản ứng, tại sao cô phải trốn? Trực tiếp lên hỏi không được sao?

Bất quá cũng đã trốn, coi như tiết kiệm thể lực.

Hai ma pháp sư hắc ám, một bên trò chuyện một bên đi về phía trước.

Khúc Thanh Ca làm khẩu hình với Minh Thù: "Đuổi theo bọn hắn."

Minh Thù nhìn Khúc Thanh Ca một chút: "Ngươi có thể sao?"

Khúc Thanh Ca gật đầu: "Ta có thể."

Hai ma pháp sư hắc ám đi hơi nhanh, bọn họ đi theo phía sau phải cẩn thận ẩn dấu hành tung.

Hai người này rất nhanh liền cùng mấy ma pháp sư hắc ám khác tụ hợp, cách đó không xa có một kết giới ma pháp, trong kết giới chính là người của thần điện.

Ánh mắt Khúc Thanh Ca đảo qua đám người kia.

Thiên Diệp ở ngay chỗ này, thế nhưng hắn không nhìn thấy.

"Ta không thấy được cô ấy..." Khúc Thanh Ca thì thào: "Ta gọi cô ấy cũng không đáp lại."

Liên Tuế ngồi trên đầu vai Minh Thù, hắn nhỏ giọng nói: "Tinh linh bị thương sẽ rơi vào trạng thái ngủ say, cô ấy sẽ không đáp lại ngươi."

Biểu lộ Khúc Thanh Ca lập tức khó coi lên.

"Vậy liền ra hỏi một chút chứ sao." Minh Thù tùy ý nói, ánh mắt rơi vào trên thân đám người ở trong kết giới ma pháp.

Thuận tiện đi chế giễu tiểu tinh nghịch một chút!

"Bên ngoài..."

Khúc Thanh Ca còn chưa nói xong, người bên cạnh đã đi ra ngoài.

Hắn lập tức trừng lớn mắt, cô thế nào...

Minh Thù đều đã đi ra, Khúc Thanh Ca chỉ có thể lảo đảo theo sau.

"Người nào!"

Ma pháp sư hắc ám cơ hồ thấy Minh thù ra ngoài, trong nháy mắt liền giật mình không đúng, ánh mắt đề phòng quét tới.

"Ánh Sáng chi chủ của các ngươi."

Ma pháp sư hắc ám nào đó chân mềm nhũn, xém chút ngã xuống mặt đất.

"Chính... Chính là cô ta." Ma pháp sư hắc ám kia nắm lấy người bên cạnh cáo trạng: "Người trước đó chính là cô ta."

"Lại gặp mặt." Minh Thù nhìn ma pháp sư hắc ám kia, nụ cười xán lạn.

Ma pháp sư hắc ám: "..."

Ngươi đừng cười với ta! Thật là khủng khiếp!

Không phải cô nói muốn đi ra ngoài sao? Tại sao còn ở nơi này!!Lừa gạt!!

"Sứ thần Thanh Ca, cứu chúng ta!!" Người bên trong kết giới ma pháp bên kia nhìn thấy Khúc Thanh Ca lập tức gân giọng hét lên.

Phương Khê vốn đang nhắm hai mắt, nghe thấy thanh âm liền chậm rãi mở mắt ra, trong con ngươi cất giấu sự lạnh lẽo không thấy đáy.

"Phương Khê, Thiên Diệp đâu!" Khúc Thanh Ca nghĩ đến Thiên Diệp, ngay cả đám ma pháp sư hắc ám kia hắn cũng không nhìn.

"Ngươi muốn biết?" Phương Khê ngữ điệu lạnh như băng, không chứa chút tình cảm nào.

"Ngươi đã làm gì cô ấy?"

Khúc Thanh Ca muốn đi qua bên kia, ma pháp sư hắc ám nơi nào chịu để yên, nhanh chóng vây quanh Minh thù cùng Khúc Thanh Ca.

"Ài, chớ khẩn trương a, ta không muốn đánh nhau cùng các ngươi." Minh Thù vội vàng lên tiếng.

Ma pháp sư hắc ám: "..."

Không muốn đánh nhau ngươi đến làm cái gì?

Minh Thù nở nụ cười ôn hòa: "Ta chính là đến chế giễu vị sứ thần đại nhân của thần điện này một chút, không có ý gì khác, ngươi xem ta và các ngươi đều là ma pháp sư hắc ám, khẳng định sẽ đứng bên phía các ngươi."

Ma pháp sư hắc ám: "..."

Trước ngươi còn tự xưng là Ánh Sáng chi chủ thì sao?

"Đừng nói nhảm, bắt bọn họ lại!"

Ma pháp sư hắc ám nào đó tức giận quát một tiếng.

Trừ vị trước đó bị Minh Thù thân thiết chào hỏi qua kia, các ma pháp sư hắc ám còn lại đồng thời động thủ.

"Ta nói các ngươi..."

"Ài ài ài ài, ta nói không đánh nhau, đánh nhau tốn nhiều thể lực."

"Đồ ăn vặt của ta rất đắt!"

Ma pháp không ngừng chào hỏi trên người Minh Thù.

Lúc này Khúc Thanh Ca cơ hồ không có sức chiến đấu, Minh Thù kéo hắn quăng ra phía sau, một mình đối đầu với bọn ma pháp sư hắc ám này.

Quyền trượng ma pháp gõ xuống liền gõ chuẩn một tên.

Ma pháp sư hắc ám cũng rất hoài nghi nhân sinh.

Tại sao cô không cần dùng ma pháp?

Dùng quyền trượng ma pháp để gõ người, đã hỏi qua quyền trượng ma pháp chưa?

Lật bàn! Nào có ai dùng quyền trượng ma pháp để gõ người!!

Ma pháp sư hắc ám liên tiếp ngã xuống, ma pháp sư hắc ám không có tham chiến kia thấy tất cả mọi người đều ngã xuống liền kít một cái cũng ngã xuống theo.

Ma ma, thật là đáng sợ, hắn muốn về nhà.

"Nói chuyện không thật tốt được sao? Cần phải động thủ động cước, không mệt sao?"

Các ngươi không mệt nhưng trẫm mệt.

Nhóm ma pháp sư hắc ám nằm dưới đất không dám lên tiếng.

Người trước đó nói gặp phải một ma pháp sư hắc ám rất kỳ quái, bọn hắn còn không có để trong lòng, nhưng hiện tại...

Biết vậy chẳng làm.

"Ngươi, có gì ăn hay không?" Minh Thù đạp đạp người bên chân.

Người đột nhiên bị đạp run một chút, run rẩy trả lời: "Không có... Không có."

Ma pháp sư hắc ám bên cạnh có liền nộp lên, đám người cảm giác trốn qua được một kiếp, mặc dù bọn hắn cũng không biết tại sao lại có dạng ý niệm kỳ quái này.

Minh Thù ăn đồ ăn vặt, nhìn về phía Khúc Thanh Ca:"Không tìm được tiểu tinh linh nhà ngươi sao?"

Khúc Thanh Ca lúc này mới lấy lại tinh thần, đi về phía Phương Khê bên kia: "Phương Khê, Thiên Diệp ở đâu?"

Kết giới ma pháp có hai tầng, một tầng là đám người Phương Khê làm, một tầng là ma pháp sư hắc ám làm.

Cho nên dù cho ma pháp sư hắc ám đổ xuống, bọn hắn cũng không có cách nào ra ngoài.

"Sứ thần Thanh Ca mau để chúng ta ra ngoài trước." Người bên cạnh lo lắng hô một tiếng.

Khúc Thanh Ca mắt điếc tai ngơ.

"Sứ thần Thanh Ca ngươi đang làm gì? Nhanh để chúng ta ra ngoài!"

"Có chuyện gì ra ngoài lại nói."

"Đúng vậy."

Khúc Thanh Ca nhìn cũng chưa từng nhìn những người kia một chút, từng chữ từng chữ hỏi: "Thiên Diệp ở đâu?"

Phương Khê thần sắc đạm mạc: "Để ta ra ngoài."

"Thiên Diệp ở đâu?!" Khúc Thanh Ca nghiến răng.

Trước kia hắn chẳng qua là cảm thấy Phương Khê đáng ghét, cũng không hận hắn, nhưng giờ phút này hắn hận không thể đem người này tháo thành tám khối, hắn dựa vào cái gì...

Cũng bởi vì hắn thích mình, liền muốn hủy đi hết thảy những thứ của mình?

"Ngươi muốn cô ta khỏe mạnh liền phải nghe lời ta." Ánh mắt Phương Khê lạnh lẽo: "Nếu không ngươi đừng nghĩ gặp lại cô ta."

"Ngươi..."

Ân oán của Phương Khê cùng Khúc Thanh Ca, người của thần điện cũng biết một chút.

Lúc này đám người cũng không dám lên tiếng.

Bầu không khí có vẻ quỷ dị.

Minh Thù bắt ma pháp sư hắc ám đem đến cho mình cái ghế, vắt chân ngồi bên cạnh: "Nói nhảm cùng hắn làm gì, trói lại đánh chứ sao."

Nói xong quay đầu nhìn nhóm ma pháp sư hắc ám: "Không khó đúng không?"

"Ách..."

Làm sao không khó!

Kết giới ma pháp chỗ này nếu dễ phá, bọn hắn cũng không cần đem người vây ở chỗ này.

Thế nhưng bọn hắn có thể nói sao?

Kinh nghiệm xương máu nói cho bọn hắn biết —— không thể!

"Chúng ta... Thử một chút?"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1416: Tinh Linh Thị Chủ (29)

"Chẳng lẽ các ngươi không có cái gì có thể giam cầm ma pháp hoặc là cấm kỵ ma pháp sao?" Minh Thù hỏi bọn hắn.

Ma pháp sư hắc ám: "..."

Không có.

Minh Thù ghét bỏ: "Các ngươi như vậy cũng không cảm thấy ngại khi làm nhân vật phản diện sao?" Tiêu chuẩn cơ bản của nhân vật phản diện cũng không có, quá tệ!

"..."

Tại sao không thể!

Không phải, ai là nhân vật phản diện?

Minh Thù ghét bỏ xong liền lấy một thứ để bọn hắn nhóm lửa.

Ma pháp sư hắc ám liếc nhau, ánh mắt không tự chủ được đặt trên người Minh Thù.

Minh Thù cắn một miếng thịt, hơi liếc mắt, con ngươi cười như không cười đảo qua bọn hắn.

Trong lòng đám người cuồng loạn, ngăn chặn suy nghĩ này rồi dựa theo lời Minh Thù làm.

Người bên trong thấy động tác của bọn hắn đều có chút khẩn trương.

"Các ngươi muốn làm gì?"

"Sứ thần Thanh Ca, ngươi đang chờ cái gì, nhanh cứu chúng ta ra ngoài."

"Bọn hắn là ma pháp sư hắc ám, ngươi cùng bọn hắn là một phe sao?"

Khúc Thanh Ca xiết chặt nắm đấm, con ngươi đỏ rực trừng mắt nhìn Phương Khê.

Khói xanh lượn lờ bay lên, kết giới ma pháp có thể ngăn cản ma pháp công kích cùng vật lý công kích nhưng không thể ngăn cản sương mù.

Ma pháp sư hắc ám quạt quạt cho khói bay lên, bọn hắn cũng biết thứ này không phải đồ tốt gì, tự mình bịt mũi miệng lại rồi lớn tiếng gọi Khúc Thanh Ca.

Người bên trong rất nhanh liền ngã xuống.

Phương Khê kiên trì lâu hơn một chút.

Hắn không nghĩ tới Minh Thù sẽ không biết xấu hổ như thế, trực tiếp dùng thuốc...

Phương Khê sờ sờ trong tay áo, tiểu tinh linh bị hắn bóp trong lòng bàn tay.

"Khúc Thanh Ca, ngươi muốn nhìn cô ta chết cứ tiếp tục."

"Thiên Diệp!" Khúc Thanh Ca lập tức cau mày: "Ngươi thả Thiên Diệp ra!"

Phương Khê chống đỡ thân thể lung la lung lay: "Để cô ta rút thứ này lại."

Khúc Thanh Ca quay đầu nhìn Minh Thù.

Người phía sau cắn thịt khô, hàm hồ nói: "Coi như ta rút lại hắn cũng sẽ không đem Thiên Diệp trả cho ngươi, sẽ chỉ dùng cô ta tiếp tục uy hiếp ngươi, tỉnh lại đi."

Lời nói của Minh Thù rất thẳng thắn, Khúc Thanh Ca làm sao lại không rõ.

Chỉ cần hắn không đem Thiên Diệp trả lại cho mình, mình liền bị hắn khống chế.

Thiên Diệp...

Đều là hắn không tốt.

"Khúc Thanh Ca!" Thanh âm bên kia lớn thêm mấy phần, ngón tay nắm chặt, phảng phất một giây sau liền sẽ bóp chết tiểu tinh linh trong tay hắn: "Ngươi muốn nhìn cô ta chết?"

"Ngươi dừng tay!"

Phương Khê dừng động tác lại: "Sự kiên nhẫn của ta có hạn."

"Không phải kiên nhẫn của ngươi có hạn, là thời gian có hạn đi." Minh Thù chen vào nói: "Ngươi đợi lát nữa, hắn rất nhanh liền không được."

Phương Khê giật khóe miệng một cái: "Bóp chết một tinh linh không có lực phản kháng không tốn bao nhiêu khí lực."

"Quân... Thường..." Khúc Thanh Ca khàn giọng mở miệng: "Ta..."

Minh Thù trầm mặc vài giây, Liên Tuế kéo tay cô, tròng mắt nhìn cô, con ngươi tiểu tinh linh ướt sũng, lương thiện giống như một kẻ ngu.

Minh Thù đem một chút thịt khô cuối cùng ăn hết, đứng dậy đi qua bên kia.

Phương Khê nhìn cô, có chút đề phòng.

Minh Thù mỉm cười nhìn hắn, đột nhiên đưa tay, quyền trượng ma pháp bay về phía hắn.

Phương Khê: "!!"

Thân thể Phương Khê vốn đã không còn lực, vừa tránh khỏi quyền trượng ma pháp thân thể liền mất cân bằng té xuống.

Trong nháy mắt đầu óc mê muội, chờ hắn lấy lại tinh thần đã bị ma pháp sư hắc ám lôi ra khỏi kết giới, cánh tay bị đè ép, có người đang cầm tay hắn gỡ từng ngón ra.

Khúc Thanh Ca bổ nhào qua ôm Thiên Diệp lên.

"Thiên Diệp... Thiên Diệp, ngươi tỉnh lại."

"Tố chất thân thể của các ngươi thật sự không được." Minh Thù đứng trước mặt Phương Khê, quay đầu phân phó ma pháp sư hắc ám trước mặt: "Đánh cho ta, đừng chơi chết là được."

Ma pháp sư hắc ám: "..."

Không dám không dám.

"Quân Thường ngươi... AA..." Phương Khê kêu lên một tiếng đau đớn.

Minh Thù cong môi cười: "Không cần khách khí, chuyện nên làm."

"..."

Minh Thù quét một vòng trong đám người, không nhìn thấy Quân Nhân Nhân.

-

Khúc Thanh Ca muốn giết Phương Khê, bất quá thời điểm hắn động thủ, Quân Nhân Nhân đột nhiên dùng ma pháp trận xuất hiện, trong nháy mắt mang Phương Khê cùng phần lớn người rời đi.

Thiên Diệp bị thương lâm vào hôn mê, cũng may không có nguy hiểm đến tính mạng, sau khi Liên Tuế chữa trị cho cô ấy, khí sắc nhìn qua đều tốt hơn nhiều.

"Sao ngươi lại lương thiện như thế?" Làm cho trẫm có chút không thích ứng.

"Cô ta cũng là tộc nhân của ta." Liên Tuế nói: "Ngươi... Nếu không thích... Sau này ta sẽ mặc kệ."

"Không, rất tốt." Lừa gạt rất tốt.

Khúc Thanh Ca đại khái là không muốn trở về Thần Điện, thời điểm Minh Thù rời đi hắn cũng đi theo Minh Thù.

Minh Thù muốn đến vực sâu hắc ám soán vị.

Khúc Thanh Ca nghe xong cũng không có phản ứng gì, tâm tư đều đặt trên người Thiên Diệp.

Khắp nơi công hội Ma Pháp đều dán lệnh truy nã Minh Thù cùng Khúc Thanh Ca.

"Cấu kết ma pháp sư hắc ám..." Trên khuôn mặt ôn hòa từ trước đến nay của Khúc Thanh Ca lộ ra một tia châm chọc.

"Không thì ngươi cũng soán vị đi?" Minh Thù giật dây hắn: "Ngươi xem a, sau này chúng ta liên thủ, toàn bộ đồ ăn vặt trên đại lục đều là của chúng ta."

Khúc Thanh Ca: "??"

"Ngươi muốn soán vị?" Khúc Thanh Ca lúc này mới phản ứng được, thần sắc kinh ngạc.

Minh Thù: "..."

Những gì trẫm nói trước đó đều vô ích sao?

"Soán vị ai?"

"Cửu U a." Thần điện Quang Minh bên kia không quen nha, vì tiết kiệm đồ ăn vặt, đương nhiên lựa chọn giết người quen.

"..."

Đây không phải là điện chủ của thần điện Hắc Ám sao?

Là vị hai năm này huyên náo xôn xao kia.

Cô muốn đi soán vị Cửu U?

Minh Thù nói soán vị liền soán vị, thời điểm giết tới vực sâu hắc ám, Cửu U lại đang tưởng tượng kế hoạch lớn, triển vọng tương lai.

Minh Thù đột nhiên giết đến tận cửa, Cửu U có chút mơ màng.

Bất quá trong tay Minh Thù còn cầm quyền trượng ma pháp của hắn, kia là đồ vật của hắn, cơ hội tốt như thế, đương nhiên Cửu U sẽ không bỏ qua.

Hắn muốn lấy quyền trượng ma pháp của hắn trở về.

Hiện tại hắn cũng không yếu như lúc vừa được thả ra.

Nhưng Minh Thù dùng sự thực chứng minh ——

Thời điểm ngươi trưởng thành, ta cũng không nhàn rỗi.

Cửu U bị Minh Thù đánh cho một trận...

Nhóm ma pháp sư hắc ám đều không đành lòng nhìn.

Đơn phương ngược sát.

Cửu U chật vật đứng bên ngoài thần điện Hắc Ám, hắn có chút mờ mịt...

"Đây là địa bàn của ta!" Cửu U đột nhiên gầm thét: "Quân Thường ngươi là tên hỗn đản, ngươi cút ra ngay cho ta!"

Đoạt quyền trượng ma pháp của hắn.

Hiện tại còn đoạt địa bàn của hắn!

Nữ nhân này làm sao lại không biết xấu hổ như thế!

Cửu U ở bên ngoài mắng một trận, có thể là mắng mệt mỏi liền yên tĩnh lại.

Nhóm ma pháp sư hắc ám thở mạnh cũng không dám.

Cửu U cũng không phải là đối thủ của cô, bọn hắn trừ phản bội còn có thể làm sao đây?

Bọn hắn không phải phản bội.

Bọn hắn là thức thời!

Minh Thù ngồi trên vị trí cao, bộ dáng mỉm cười vô hại, tuyệt đối không giống người trước đó treo Cửu U lên đánh kia.

Đối với bộ dạng này của Minh Thù, nhóm ma pháp sư hắc ám càng run lẩy bẩy.

Đây chính là ác ma đội lốt người.

So với Cửu U còn đáng sợ hơn.

Chọc không được.

"Nên làm gì thì làm cái đó, chỉ là đổi điện chủ mà thôi, yên tâm, ta không ăn các ngươi."

Ma pháp sư hắc ám: "..."

Má ơi!

Điện chủ mới muốn ăn thịt người!

Thần điện Hắc Ám vốn là tạo dựng chưa được bao lâu, toàn bộ nhờ giá trị vũ lực của Cửu U đè ép nên kỳ thật thần điện Hắc Ám không có ai lục đục với nhau.

Chỉ cần ngươi lợi hại liền có thể khống chế đám người này.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1417: Tinh Linh Thị Chủ (30)

Thần điện Hắc Ám ở dưới đáy vực sâu hắc ám, hoàn cảnh âm trầm, bóng tối bao phủ.

Tinh linh không thích hoàn cảnh như vậy, cả người đều khó chịu.

Minh Thù dỗ thế nào cũng không thấy tâm tình của hắn chuyển biến tốt đẹp.

Tinh linh uất ức cũng giống như sẽ chết...

Cái này... Yếu ớt làm cho người ta muốn ngã rồi!

Minh Thù chỉ có thể để các ma pháp sư hắc ám đi tìm các loại đồ vật tỏa sáng trở về, tân trang lại cho thần điện Hắc Ám.

Thế là các ma pháp sư hắc ám quấy rối khắp thế giới, bắt đầu đi khắp thế giới tìm đồ, đoạn thời gian kia các ma pháp sư hệ ánh sáng đều run lẩy bẩy.

Vì chính thức một chút, Minh Thù còn để cho người ta ban bố công văn trên đại lục.

Biểu thị thần điện Hắc Ám đã đổi chủ.

Chủ nhân đương thời chính là Quân Thường.

Có vỏ không muốn gánh đều quăng trên người Cửu U.

-

Thần điện.

Trên đại điện có không ít người ngồi, đều là một thân áo trắng, chợt nhìn qua giống như là hiện trường linh đường phúng viếng.

Phương Khê bộ dạng phục tùng rủ mặt xuống ngồi bên trái, để người ta không nhìn thấy thần sắc của hắn.

"Phương Khê, lần trước chúng ta tổn thất nhiều người như vậy trong rừng Mê Chướng, ngươi không có gì muốn giải thích sao?"

Một nam nhân đối diện Phương Khê lên tiếng, ý tứ nhằm vào trong giọng nói rất rõ ràng.

"Nên giải thích ta đã giải thích qua." Phương Khê ngữ khí thản nhiên.

Nam nhân rõ ràng không hài lòng: "Trở về đều là người của ngươi, những người còn lại đều chết hết, nào có chuyện trùng hợp như vậy!"

Sứ thần đều là người ứng cử thần chủ đời tiếp theo, người đàn ông này có thể đứng đây, rõ ràng cũng là sứ thần.

Muốn làm thần chủ không chỉ nhìn thực lực, còn phải xem sự cống hiến đối với thần điện cùng được các ma pháp sư trên đại lục ủng hộ.

Phương Khê khẽ ngẩng đầu: "Hiện tại nguy cấp chính là thần điện Hắc Ám, Quân Thường không coi ai ra gì khiêu khích khắp nơi, địa vị của thần điện Quang Minh chúng ta tràn ngập nguy hiểm."

"Đúng vậy, tên ma đầu Quân Thường kia..."

"Sao Quân gia lại nuôi ra một người như thế."

"Trước đó là Cửu U, hiện tại lại tới một Quân Thường, những ma pháp sư hắc ám này không diệt trừ hoàn toàn đều là mầm tai hoạ."

Câu nói của Phương Khê đem lực chú ý của đám người đều dồn lên việc của thần điện Hắc Ám.

Sắc mặt nam nhân khó coi kìm nén đến xanh xám, lại không có chỗ phát tác.

Hiện tại hắn còn là níu lấy chuyện lúc trước chính là không để ý đại cục.

"Thần điện Hắc Ám phát triển nhanh chóng, bây giờ lại đổi một điện chủ khác, ta nghĩ nên triệu tập ma pháp sư khởi xướng thảo phạt đối với thần điện Hắc Ám."

"Thần điện Hắc Ám ở nơi nào?"

"..."

Tràng diện lập tức an tĩnh lại.

Sau khi tan họp, Phương Khê cùng nam nhân trước đó rơi lại cuối cùng.

Nam nhân đi qua bên cạnh hắn, cười lạnh một tiếng: "Phương Khê, đừng tưởng rằng chuyện ngươi làm không có ai biết."

Phương Khê im lặng, nam nhân phất tay áo rời đi.

Khắp nơi của thần điện đều lộ ra khí tức thánh khiết, Phương Khê thuận theo hành lang đi qua, phía trước chạm mặt một nữ tử đang tới.

"Sứ thần Phương Khê."

Quân Nhân Nhân hành lễ.

Phương Khê gật đầu: "Chuyện lần trước, đa tạ."

Quân Nhân Nhân cười một chút: "Nhân Nhân chỉ là hết sức nỗ lực."

Phương Khê lấy ra một quả cầu ma pháp từ trong tay áo: "Lần trước ngươi sử dụng cấm chú, nên điều dưỡng thật tốt, không nên làm tổn thương tới bản thân."

Dừng một chút, Phương Khê tiếp tục nói: "Ta đã giúp ngươi xin, ngươi có tinh linh khế ước, hẳn là chẳng mấy chốc sẽ có người thông báo ngươi chính thức gia nhập thần điện."

Con ngươi Quân Nhân Nhân sáng lên, ngữ khí nhịn không được mừng rỡ hơn mấy phần:"Đa tạ sứ thần Phương Khê."

Quân Thường có thể gia nhập thần điện, tại sao cô ta không thể?

Hiện tại Quân Thường là ma pháp sư hắc ám bị người người kêu đánh.

Mà cô ta sẽ trở thành sứ thần của thần điện được tất cả mọi người ghen tị.

Phương Khê nói xong chuẩn bị rời đi, Quân Nhân Nhân lại không tránh ra.

"Còn có việc?"

Ánh mắt Quân Nhân Nhân hơi lóe lên: "Sứ thần đã nghe thấy tin tức chưa?"

"Tin tức gì?"

Quân Nhân Nhân nói: "Trưởng lão của tộc tinh linh hình như muốn tới thần điện."

hương Khê nhìn về phía Quân Nhân Nhân.

Quân Nhân Nhân giải thích: "Thời điểm ta tới nghe thấy một vị sứ thần phân phó sứ đồ chuyện tiếp đãi trưởng lão của tộc tinh linh."

Phương Khê suy tư một lát: "Đến lúc đó ngươi ở cùng ta"

Quân Nhân Nhân vội vàng đáp ứng: "Vâng."

Cô ta có tinh linh khế ước, nếu như trưởng lão của tộc tinh linh tới nhất định sẽ thân thiết với khế ước giả như cô ta hơn một chút.

Cửu U ngồi bên ngoài thần điện Hắc Ám đã được nửa tháng.

Hắn thật vất vả mới thành lập được thần điện, kết quả công sức trong nháy mắt liền bị người ta đoạt, hắn có biệt khuất hay không!!

Kẹt kẹt ——

Cửa điện màu đen nặng nề bị người ta đẩy ra.

Thiếu nữ đi ra một mình.

Điện chủ tiền nhiệm cùng điện chủ đương nhiệm liếc nhau từ xa, Cửu U ngồi dậy bấm tay thành trảo.

"AAA...!"

Cửu U hét thảm một tiếng, khoanh tay giậm chân.

"Quân Thường!"

Minh Thù chậm rãi thu hồi quyền trượng ma pháp đang gõ hắn: "Ngươi động thủ trước."

Lửa giận trong con ngươi Cửu U từ từ bốc cháy lên, nghiến răng nghiến lợi:"Bây giờ ngươi đến cười nhạo ta, còn muốn ta dừng lại?"

"Ta có thời gian như vậy, còn không bằng ăn nhiều hơn hai cái đồ ăn vặt."

"..."

"Ta hỏi ngươi chút chuyện."

Cửu U che lấy móng vuốt của mình, hung tợn nói: "Ngươi còn có việc gì hỏi ta? Ta dựa vào cái gì... Ngươi hỏi đi!"

Minh Thù buông quyền trượng ma pháp xuống: "Thời điểm ta gặp ngươi, tinh linh treo trên gốc cây ngươi biết chứ?"

Cửu U yên lặng lùi đến khoảng cách an toàn: "Biết, làm gì?"

"Sao hắn treo lên cây được?"

Cửu U tựa hồ muốn nói cái gì, nhưng ánh mắt lướt đến quyền trượng ma pháp trong tay Minh Thù, biệt khuất nói: "Bị ta ép lên đi."

"Ta cũng không muốn làm gì với hắn." Cửu U vội vàng giải thích: "Ta chỉ là muốn để hắn thả ta ra, ai biết hắn nhát gan như vậy."

Minh Thù: "..."

Cho nên căn bản không phải tuyển chọn tỉ mỉ gì, cái này chính là tung lưới rộng nha.

"Vậy sao hắn lại đến đó được?"

"Tự hắn tới."

"Không ai đuổi theo hắn sao?"

"Không có." Lúc ấy tiểu tinh linh kia lung la lung lay đi tới, nếu không phải hắn ngã trên mặt đất, đoán chừng cũng không nhìn thấy hắn.

Minh Thù như có điều suy nghĩ, cho nên tiểu yêu tinh thật là chỉ trốn nhà đi?

Hắn không muốn nói đến việc này, là bởi vì mất mặt?

Cửu U ngữ khí khinh thường: "Tinh linh chính là nhát gan, tùy tiện hù dọa một chút liền không dùng được... AAA... Ngươi lại đánh ta làm cái gì, Quân Thường ta cùng ngươi không đội trời chung, ngươi mẹ nó dừng tay!"

Tiếng kêu thảm thiết của Cửu U từ bên ngoài truyền vào bên trong.

Nhóm ma pháp sư hắc ám dồn dập co lại.

Điện chủ mới thật đáng sợ.

Minh Thù xả giận cho tiểu yêu tinh xong mới nhớ ra còn có một vấn đề.

"Ngươi để ma pháp sư hắc ám đến tộc tinh linh tìm sinh mệnh chi nguyên làm cái gì?"

Cửu U ôm đầu ngồi xổm trên mặt đất, thành thật trả lời: "Thân thể ta bị ma pháp phong ấn quá lâu, có chút vấn đề, chỉ có sinh mệnh chi thủy mới có thể chữa trị."

Sinh mệnh chi thủy... Chính là hồ nước dưới cây sinh mệnh kia?

"Vậy ngươi muốn sinh mệnh chi nguyên làm gì?"

Cửu U nói: "... Ta cũng không muốn, nhưng vạn nhất đạt được, ta liền có thể xưng bá đại lục thì sao?"

Sinh mệnh chi nguyên ẩn chứa lực lượng rất lớn, nếu có thể đạt được, trên đại lục còn ai là đối thủ của hắn?

Nếu không phải tên khốn kiếp nhà ngươi, nói không chừng ta đã đắc thủ!

Cửu U càng nghĩ càng giận.

Sao hắn lại xui xẻo như vậy.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1418: Tinh Linh Thị Chủ (31)

Quả cầu ma pháp trải rộng thần điện Hắc Ám sáng sủa hơn so với ngày trước.

Người của thần điện Hắc Ám đều biết, điện chủ mới của bọn hắn làm như vậy đều là vì một con tinh linh.

Nhưng cho đến nay bọn hắn đều chưa từng thấy qua con tinh linh kia đến cùng là bộ dáng gì.

Hoàn cảnh thần điện Hắc Ám chuyển biến, tâm tình Liên Tuế cũng dần dần tốt đẹp, có tinh thần hơn.

Hắn nằm trên giường to lớn nhìn quả cầu ma pháp trôi lơ lửng trên đỉnh đầu, trong con ngươi sáng lấp lánh tràn đầy ý cười.

Một tiếng mở rất nhỏ từ cửa phòng vang lên.

Thiếu niên xoay người, nhảy xuống giường ra ngoài: "Ngươi đã về."

Hắn trực tiếp bổ nhào qua ôm lấy Minh Thù.

"Động tay động chân làm cái gì?"

"Nhớ ngươi." Thiếu niên tinh xảo lộ ra một nụ cười đáng yêu: "Ngươi cũng không mang ta theo."

"Ta làm chính sự, mang ngươi theo làm gì." Minh Thù cúi đầu thấy hắn đi chân đất, trực tiếp ôm hắn đặt trên giường: "Lại nói, ta mới rời khỏi một lúc mà thôi."

"Vậy ta cũng nhớ ngươi."

"..." Minh Thù bất đắc dĩ xoa xoa đầu hắn: "Không phải ngươi nói ta đáng ghét sao? Hiện tại không ghét nữa rồi?"

"Không ghét." Liên Tuế ôm eo cô, cọ cọ hai lần: "Ta rất thích ngươi."

Tinh linh chính là thuần túy như thế, thời điểm chán ghét liền chán ghét, thời điểm thích liền thích.

Hắn chỉ là tuân theo bản năng biểu đạt sự yêu thích với cô.

Bất quá nhìn kỹ một chút, tai của Liên Tuế hơi có chút phiếm hồng.

Minh Thù chỉ vuốt đầu hắn cũng không có đáp lại, Liên Tuế hơi ngửa đầu, trong con ngươi màu vàng óng mang theo một tia thấp thỏm: "Ngươi thích ta chứ?"

Liên Tuế đợi nửa ngày cũng không nhận được câu trả lời, hắn thất vọng rủ mi mắt xuống: "Không vui sao?"

Vài giây sau lại ngẩng đầu lên, thật lòng hỏi: "Vậy ngươi muốn thế nào mới thích ta?"

Đôi mắt kia phản chiếu ánh sáng của quả cầu ma pháp giống như ai gắn một thanh vàng lên đáy mắt hắn, chiếu sáng rạng rỡ, ngây thơ chờ đợi nhìn cô.

Ngón tay Minh Thù đè bả vai hắn, nhẹ nhàng đẩy về phía sau, thiếu niên thuận thế ngã xuống.

Minh Thù cúi người, nhu hòa hôn lên cánh môi hắn.

Răng môi giao nhau, hơi thở thơm ngọt lưu chuyển, thiếu niên mở to mắt, trong con ngươi lộ ra mấy phần mờ mịt, tựa hồ không rõ tại sao mình lại bị hôn.

Nhưng Liên Tuế phát hiện, lần này hình như có chút không đúng...

"Ngươi..." Liên Tuế nắm chặt y phục của mình:"Muốn làm gì?"

"Không phải ngươi hỏi ta có thích ngươi hay không sao?"

"... Đúng vậy a." Cái này cùng với cô thích mình có quan hệ gì?

Minh Thù cắn cánh môi hắn, lấy tay hắn ra, tiếp tục cởi y phục của hắn: "Loại chuyện này chỉ có người thân cận nhất mới có thể làm, hiểu chưa?"

"Thế nhưng..."

Toàn bộ câu sau bị Minh Thù nuốt hết giữa răng môi.

Bàn tay ấm áp của Minh Thù xoa lên thân thể của hắn, trong nháy mắt da thịt tiếp xúc, Liên Tuế khẽ run lên phát ra một tiếng rên nhẹ nhàng, con ngươi màu vàng óng mờ mịt như sương mù.

Quả cầu ma pháp chậm rãi xoay tròn.

Cả căn phòng mập mờ.

-

Liên Tuế ôm lấy chăn, nửa gương mặt chôn trong chăn, lộ ra gò má một mảnh đỏ ửng.

Hắn cắn môi, cơ thể hơi động một chút.

Người phía sau động theo hắn, vòng lấy hắn từ phía sau, nóng bỏng hôn lên cổ hắn.

Thân thể Liên Tuế cứng đờ.

Hắn nhẹ giọng hỏi: "Cho nên ngươi thích ta sao?"

Minh Thù xoay người hắn lại, hốc mắt thiếu niên ửng đỏ, sương mù tràn ngập, cánh môi không biết là bị chính hắn cắn hay là bị hôn, có chút sưng đỏ.

Đối đầu với ánh mắt của Minh Thù, Liên Tuế đã muốn khóc.

Hắn níu lấy chăn, cố gắng đem chính mình che kín.

"Vừa rồi có chỗ nào ta chưa xem?" Minh Thù buồn cười.

"..."

Liên Tuế đột nhiên dữ dằn trừng cô một chút, rồi mới đem chính mình che lại đến lợi hại hơn.

Minh Thù thở dài, ôm chặt hắn, thanh âm thản nhiên: "Không thích ngươi thì ta sẽ không cùng ngươi làm loại chuyện này."

Liên Tuế chui vào trong ngực Minh Thù, hơi chóng mặt suy nghĩ, cô thích mình sao.

"Thích ta, mới cùng ta... Như thế sao?"

Thanh âm của Liên Tuế vừa mềm mại lại ủy khuất.

"Ừm."

Liên Tuế không biết đang suy nghĩ cái gì, không có lên tiếng.

"Đừng buồn bực nữa." Minh Thù nâng đầu hắn lên.

Liên Tuế hít một hơi, hắn dựa vào bả vai Minh Thù, đột nhiên hỏi: "Ngươi sẽ cùng người khác như vậy sao?"

Minh Thù giật giật khóe miệng một cái: "Ngươi muốn ta cùng người khác như vậy?"

"Không..." Liên Tuế nghĩ đến cảnh kia liền cảm thấy nhẫn nhịn không được: "Ngươi chỉ có thể cùng ta như vậy, không cho phép cùng người khác!"

"Cả ngày đều suy nghĩ bậy bạ." Minh Thù sờ đầu hắn.

"Ta sẽ cố gắng." Trên khuôn mặt đỏ bừng của thiếu niên tràn đầy vẻ nghiêm túc.

"Cố gắng cái gì?" Minh Thù mờ mịt.

"Quen thuộc..." Thiếu niên vùi đầu nói: "Quen thuộc như thế."

Minh Thù: "..."

Minh Thù dỗ xong Liên Tuế liền ôm hắn đi rửa mặt rồi mặc quần áo cho hắn, da thịt trắng nõn của Liên Tuế tràn đầy vết đỏ, nhìn thấy mà giật mình.

Cái này cũng không thể trách cô, là thân thể Liên Tuế cứ như vậy, cô tùy tiện bấm một cái liền sẽ đỏ.

Liên Tuế nhu thuận cài xong quần áo.

Minh Thù dựa vào một bên nhìn hắn.

Bị Minh Thù nhìn, Liên Tuế có chút co lại: "Sao vậy, ta mặc lộn chỗ nào sao?"

Minh Thù vẫy tay, Liên Tuế thuận theo đi qua, con ngươi ướt sũng chăm chú nhìn cô, sự ỷ lại trước kia chẳng biết lúc nào đã biến thành không muốn xa rời.

Minh Thù cẩn thận chỉnh quần áo tốt cho hắn, ngăn trở vết tích trên cổ.

Cuối cùng lại tiến tới hôn lên mặt hắn.

Liên Tuế theo thói quen đỏ hồng mặt, nhếch khóe môi cười: "Sao ngươi lại thích hôn ta như thế."

"Bởi vì ngươi ngọt a."

Liên Tuế không biết mình ngọt chỗ nào.

Bất quá cô nói như vậy, thì chính là như vậy đi...

Hắn đột nhiên hôn một cái như chuồn chuồn lướt qua lên cánh môi Minh Thù, rồi mới lui lại một bước, cúi đầu xuống.

Bàn tay ấm áp rơi vào đỉnh đầu hắn.

Liên Tuế nhỏ giọng thầm thì: "Sờ đầu sẽ không cao."

"Nói thầm cái gì?"

Liên Tuế ngẩng đầu, hàng lông mi dài như cánh bướm run rẩy, dưới mí mắt quét ra một tia ranh ma: "Ta thích ngươi."

"Vừa rồi ngươi nói hình như không phải câu này."

Liên Tuế yên lặng đếm số lượng từ câu nói vừa rồi, từng chữ từng chữ nói ra: "Ta siêu cấp thích ngươi."

Minh Thù khẽ cười một tiếng: "Đi, đưa ngươi đi xem cái này một chút."

Liên Tuế không quá nguyện ý ra ngoài, căn phòng này tươi sáng đẹp đẽ, nhưng bên ngoài...

Hắn không thích.

Âm u, khó chịu.

"Rất đẹp, đi thôi." Minh Thù dỗ hắn: "Sẽ không để ngươi thất vọng."

Liên Tuế không có cách nào chỉ có thể bị mang theo rời khỏi phòng, bên ngoài là một đầu hành lang.

Hắn nhớ kỹ vách tường là màu đen, phía trên còn khảm một thứ như đầu lâu.

Liên Tuế nhắm chặt hai con ngươi, dán chặt vào Minh Thù, Minh Thù dứt khoát ôm eo của hắn.

"Mở mắt ra xem."

"Vậy ta hôn ngươi?"

"Ngươi hôn đi!" Liên Tuế tình nguyện bị hôn cũng không muốn mở mắt ra.

"Nơi này có người, ngươi muốn người khác thấy ta hôn ngươi?"

"..." Liên Tuế đương nhiên không muốn, hắn cẩn thận mở ra một đường nhỏ, liếc nhìn bốn phía, thấy có tia sáng cũng không tối lắm mới mở ra thêm một chút.

Toàn bộ hành lang giống như ban ngày, trên vách tường có dây leo bò đầy, ở giữa dây leo có một đống hoa tươi.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1419: Tinh Linh Thị Chủ (32)

Liên Tuế thở phì phò trừng cô: "Ngươi lại gạt ta!"

Nơi này căn bản không có ai.

"Thích không?"

Liên Tuế dò xét bốn phía, tràng cảnh bừng bừng màu xanh biếc làm tâm tình của hắn rất tốt, hắn gật đầu: "Thích."

"Thích là tốt rồi."

Minh Thù dẫn hắn đến nơi khác xem, toàn bộ thần điện Hắc Ám đã rực rỡ hẳn lên.

Khắp nơi cây xanh bao trùm, hoa tươi tràn đầy.

Nếu như không phải những ma pháp sư hắc ám này trực tiếp nhìn thần điện biến hóa, bọn hắn đều cho là mình tiến vào chính là cung điện Hoa Thần.

Bởi vậy, đám người lần nữa biết rõ vị tinh linh này có vị trí rất quan trọng trong lòng điện chủ mới.

Bất quá...

Ma pháp sư hắc ám như bọn hắn ma pháp sư có thể được tinh linh công nhận chính là chuyện xưa nay chưa từng có.

Thời gian dài, người của thần điện Hắc Ám cũng có thể nhìn thấy vị tiểu tinh linh bị kia bị điện chủ mới của bọn hắn giấu đi kia.

Nhìn thoáng qua, cho dù là nam tử cũng cảm thấy mình bị tinh linh kia thu hút tâm hồn.

Liên Tuế càng ngày càng dán lấy Minh Thù kể cả lúc ăn cơm đi ngủ, trong con ngươi không còn che giấu mà càng lộ vẻ yêu thích hơn.

"Ngươi là thích ta, hay là ỷ lại ta?"

Minh Thù vuốt vuốt tóc vàng của hắn, nhẹ giọng hỏi hắn.

Thiếu niên nằm nghiêng trong ngực cô, mờ mịt hỏi: "Có gì khác nhau sao?"

"Ỷ lại một người không nhất định thích, nhưng thích một người nhất định sẽ ỷ lại." Minh Thù buông sợi tóc vàng kia xuống: "Bởi vì chúng ta có khế ước nên ngươi sẽ không tự chủ ỷ lại ta, có lẽ cũng không phải là thích."

"Ta thích ngươi." Liên Tuế không hề nghĩ ngợi, vội vàng trả lời, nhưng sợ trả lời xong liền bị nói sai đáp án.

"Ngươi biết thích là gì sao?"

"Đương nhiên biết." Thiếu niên có chút kiêu ngạo, "Ta có thể để ngươi làm bất kể chuyện gì với ta, mà lại chỉ muốn... Để một mình ngươi làm."

Nói đến phía sau Liên Tuế có chút xấu hổ.

"Bất cứ chuyện gì đều có thể sao?" Minh Thù cúi đầu xuống, cánh môi đụng phải cánh môi hắn.

Liên Tuế chủ động hôn một cái, nhỏ giọng nói: "Ừm."

"Vậy..." Minh Thù chuyển động bàn tay vào trên lưng hắn, ghé vào tai hắn dụ dỗ: "Ngươi lấy cánh ra, ta muốn sờ sờ."

Liên Tuế trừng lớn mắt: "Không muốn!"

Minh Thù cười nói: "Ngươi mới vừa nói bất kỳ chuyện gì đều có thể."

"..."

Liên Tuế ủy khuất một lát.

Nửa ngày mới bất đắc dĩ lấy cánh ra.

Sau lần này Liên Tuế liền thở phì phò biểu thị sẽ không còn đem cánh cho cô sờ soạng, quá... Xấu hổ.

Nhưng mỗi lần Minh Thù dỗ dành hắn lại ngoan ngoãn đem cánh cho cô sờ.

Rồi mới lặp lại trình tự phía trên.

Minh Thù cảm thấy tâm hồn thiếu nữ bị phong ấn của mình toàn bộ đều phạm quy cho tiểu yêu tinh.

-

"Quân Thường, Quân Thường..."

Khúc Thanh Ca hốt hoảng chạy vào.

Minh Thù ngẩng đầu nhìn hắn: "Chuyện gì?"

Khúc Thanh Ca hơi gấp: "Thiên Diệp... Thiên Diệp... Ta cũng không biết thế nào, hình như cô ấy rất khó chịu, ngươi có thể đi xem giúp ta một chút hay không."

Hắn muốn cầu xin chính là Liên Tuế.

Liên Tuế là điện hạ của tinh linh tộc, hắn nhất định biết có chuyện gì.

Thế nhưng hắn nào dám vượt qua Minh Thù đi tìm Liên Tuế, chỉ có thể tìm cô trước.

Khoảng thời gian này Thiên Diệp vẫn luôn điều dưỡng, khôi phục không tệ.

"Điện chủ, điện chủ, Liên Tuế công tử hình như xảy ra vấn đề rồi." Ma pháp sư hắc ám từ bên ngoài điện chạy vào.

Ma pháp sư hắc ám kia vừa dứt lời, trong điện đã không còn thân ảnh của Minh Thù.

Tẩm điện.

Minh Thù từ trong đám người cực nhanh đi vào, Liên Tuế co quắp trên giường, trên mặt không có chút huyết sắc nào giống như đóa hoa sắp khô héo.

"Liên Tuế."

Liên Tuế nghe thấy thanh âm liền khẽ nâng đầu lên, môi hơi há ra phát ra một thanh âm nhỏ.

Minh Thù hiểu hắn nói cái gì, đem hắn ôm vào trong ngực.

Liên Tuế duy trì không được hình thái, trong nháy mắt biến trở về bộ dáng tiểu tinh linh, thoi thóp nằm trong lòng bàn tay cô.

"Liên Tuế, có chuyện gì?" Minh Thù chậm rãi hỏi.

Liên Tuế thì thào: "Cây sinh mệnh..."

Cây sinh mệnh?

Cây sinh mệnh thế nào?

Nhưng Liên Tuế tựa hồ không còn khí lực nói chuyện, cuộn thành một đoàn.

Tình huống của Thiên Diệp cùng Liên Tuế không khác nhau lắm.

Khúc Thanh Ca gấp đến độ đi vòng vòng, Minh Thù lại không nhìn ra nửa phần lo lắng, thậm chí còn kiên nhẫn cùng Liên Tuế nói chuyện.

"Quân Thường..."

Minh Thù liếc hắn một cái, cái nhìn kia cũng không mang bất luận lực uy hiếp gì, chỉ là ánh mắt bình thản nhưng Khúc Thanh Ca liền đột nhiên im lặng.

Cô quay đầu lại, thấp giọng cùng Liên Tuế nói: "Đừng sợ, ta đã nói sẽ bảo vệ ngươi."

Minh Thù trấn an Liên Tuế rồi đứng dậy ra ngoài, bình tĩnh phân phó ma pháp sư hắc ám đợi một bên: "Triệu tập người đi tộc tinh linh."

-

Cửu U còn canh giữ bên ngoài thần điện Hắc Ám.

Hắn đang nguyền rủa Minh Thù đi chết, đột nhiên trông thấy cửa đại điện mở ra, ma pháp sư hắc ám nối đuôi nhau đi ra.

Cửu U cọ một cái đứng lên.

Làm gì, tìm nhiều người như thế đánh hắn?

Nhưng mà những ma pháp sư hắc ám đó cũng không dừng lại lâu, tự mình thi triển ma pháp ra khỏi vực sâu hắc ám.

"Các ngươi đi đâu?" Cửu U giữ chặt một người.

Dù sao cũng là điện chủ trước kia, người đó vội trả lời: "Đến tộc tinh linh."

Cửu U ngạc nhiên: "Đến tộc tinh linh làm gì?"

"Liên Tuế công tử hình như có chuyện gì, cho nên..."

Toàn bộ người của thần điện Hắc Ám đều đi, Cửu U nhìn thần điện trống rỗng... Hiện tại hắn cướp về cũng không được gì.

Cho nên Cửu U cũng đi theo.

Hắn ngược lại muốn xem xem nữ nhân này đang làm cái gì.

Thời điểm Cửu U đuổi kịp bọn hắn đã đến bên ngoài tộc tinh linh, kết giới ma pháp của tộc tinh linh chỉ có hai biện pháp có thể đi vào.

Cưỡng ép đột phá, hoặc là tinh linh dẫn đường.

Minh Thù dẫn đường ở phía trước, đại đội trực tiếp tiến vào tộc tinh linh.

Tộc tinh linh nhìn qua rất bình thường không có gì dị thường, nhưng chính là quá yên tĩnh, đoạn đường này một tinh linh cũng không nhìn thấy.

Minh Thù đi về phía cây sinh mệnh bên kia.

Thời điểm sắp tới gần cây sinh mệnh, bước chân Minh Thù bỗng nhiên dừng lại.

Cây sinh mệnh vốn là nên xanh um tươi tốt, lúc này lại khô héo.

Minh Thù tăng thêm tốc độ chạy tới.

Bên ngoài cây sinh mệnh đã có người trấn giữ.

"Dừng lại!"

Sứ đồ của thần điện mặt không đổi sắc cản bọn họ lại.

"Quân Thường ngươi đã tới chậm."

Quân Nhân Nhân từ bên trong đi ra, cô ta mặc quần áo sứ thần của thần điện, nụ cười tươi đẹp, trong giọng nói tràn đầy khoái ý sau khi trả thù được.

"Con kia tinh linh kia của ngươi sắp chết sao? Ta nghe nói ngươi rất quan tâm..."

"Giết bọn hắn cho ta."

Minh Thù cắt đứt Quân Nhân Nhân, phất tay ra lệnh.

"Quân Thường ngươi không nghe ta..."

Ma pháp hắc ám đánh về phía Quân Nhân Nhân, biểu lộ của Quân Nhân Nhân khẽ biến, có chút chật vật tránh đi.

Minh Thù không muốn dây dưa cùng Quân Nhân Nhân, ra tay tàn độc, Quân Nhân Nhân cơ hồ không có năng lực đánh trả.

Minh Thù đá văng Quân Nhân Nhân rồi đi vào bên trong.

Bên trong cũng có không ít sứ đồ của thần điện, các tinh linh đều ở một góc, đều là bộ dáng tinh linh thoi thóp nằm trên mặt đất.

Trên bình đài của cây sinh mệnh, Phương Khê một mình đứng đó, ánh sáng phát ra từ cây sinh mệnh đang không ngừng liên tục tiến vào thân thể của hắn.

Phương Khê!

Tên vương bát đản này! Trẫm đánh chết ngươi!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1420: Tinh Linh Thị Chủ (33)

"Điện hạ..." Thanh âm của tinh linh trưởng lão từ nơi hẻo lánh vang lên, thanh âm tang thương hơn so với trước đó rất nhiều, mang theo sự bi thương và khẩn cầu: "Quân Thường các hạ, nhanh... Ngăn cản hắn!"

Đều là lỗi của hắn.

Đều do hắn...

Phương Khê thấy Minh Thù xông tới cũng không bối rối, thậm chí là mang theo một chút ý xem kịch: "Quân Thường, ngươi đã tới chậm."

Minh Thù nhéo nhéo ngón tay, nụ cười ôn nhu, ngữ khí nhẹ nhàng chậm rãi: "Muộn hay không muộn cũng không phải do ngươi nói."

Phương Khê luống cuống một chút.

Hắn quét mắt về phía cây sinh mệnh đã khô héo hơn nửa phần, một chút bối rối dưới đáy lòng liền xua tan, bây giờ cô còn có thể làm cái gì?

Minh Thù đi về phía bên kia.

Sứ đồ của thần điện tiến lên cản cô, cô chỉ phất tay liền đem người quăng đi, ma pháp hắc ám bị cô vận dụng đến cực hạn.

Đủ loại ma pháp tung ra, sử dụng lượng ma pháp lớn như thế nhưng thần sắc của nữ tử kia lại không nửa phần biến hóa.

Phương Khê khẽ nhíu mày, lui lại mấy bước.

Sứ đồ của thần điện dồn dập tiến lên, kẻ trước ngã xuống, kẻ sau tiến lên ngăn Minh Thù lại.

Nhưng người đi lên không có người nào có thể ngăn cản cô.

Cô nhảy lên bình đài, ánh mắt Phương Khê hơi ngưng lại, cắn răng nói: "Bây giờ ngươi cắt đứt ta, bọn hắn cũng sẽ không tốt hơn."

Hiện tại hắn không thể sử dụng ma pháp...

Mang đến nhiều người như vậy đều không phải là đối thủ của cô.

Phương Khê hơi nắm chặt hai tay, trong đầu cực nhanh nghĩ đến biện pháp, hắn không thể ngồi chờ chết, nhất định phải nghĩ biện pháp.

Người bên ngoài làm sao còn chưa tiến vào?

Quân Nhân Nhân đâu?

Phương Khê từng bước một lui về phía sau, ánh mắt đang rơi trên cây sinh mệnh của Minh Thù chậm rãi chuyển qua người hắn.

Trong một nháy mắt Phương Khê tê cả da đầu, giống như là bị thứ gì đáng sợ để mắt tới.

Sâu trong nội tâm tuôn ra một cỗ sợ hãi trước nay chưa từng có.

Sợ hãi đối với người trước mặt này.

"Quân Thường ngươi dừng lại!"

Người bên kia giống như là không nghe thấy, tiếp tục giữ tốc độ đi về phía hắn.

Cả bình đài là tròn hình, lúc này Phương Khê đã lượn quanh nửa vòng, ánh mắt hắn nhìn chằm chằm người đối diện.

Nhưng lúc này, hắn đột nhiên trông thấy người đối diện nhướng mày mỉm cười, nụ cười kia không thể diễn tả được, giống là tử thần trong địa ngục mỉm cười.

Sau đó hắn liền thấy người bên kia đột nhiên động, cây quyền trượng ma pháp hắn từng gặp qua hai lần từ giữa không trung bổ tới.

Quyền trượng ma pháp không ngừng phóng to trong mắt hắn.

Phương Khê nhanh chóng cúi người tránh về phía bên cạnh, nhưng vào lúc này một người từ bên ngoài xông tới chặn lại công kích của Minh Thù.

"Quân Nhân Nhân, ngăn cô ta lại!" Phương Khê lập tức hô lên một tiếng, hắn chuyển động đến một bên khác.

Quân Nhân Nhân sắc mặt không tốt: "Còn cần bao lâu?"

"Nhanh!" Phương Khê nhìn cây sinh mệnh một chút, ánh sáng chỉ còn lại một điểm cuối cùng.

Quân Nhân Nhân cắn răng, cùng Minh Thù đối đầu.

Ầm!

Ầm ầm ——

Ma pháp va chạm, trong không khí tràn đầy ánh sáng ma pháp chói lọi, lúc này tâm tình của Minh Thù không tốt, ra tay càng nặng hơn so với trước kia.

Quân Nhân Nhân chống đỡ mấy chiêu liền có chút không được.

Phanh ——

Thân thể Quân Nhân Nhân bay ra ngoài đập lên mặt đất ở phía xa.

Minh Thù lại quăng hai cái ma pháp qua, khống chế Quân Nhân Nhân lại.

Cô quay người phóng tới Phương Khê, Phương Khê cảm thấy hoa mắt, cơ hồ không thấy rõ động tác của Minh Thù, cả người bị đạp ngã vào trong nước.

Đầu bị người ta ấn xuống, nước không ngừng rót vào trong mũi miệng hắn.

Tứ chi Phương Khê giãy dụa trong nước, tiếng nước rầm rầm vang lên.

Cây sinh mệnh đã khô héo đến thân cây.

Minh Thù một chưởng đem người đánh ngất xỉu, tốc độ khô héo của cây sinh mệnh chậm lại nhưng cũng không có dừng hẳn.

Cô xách người lên ném trên bình đài: "Làm sao để hắn trả lại sinh mệnh chi nguyên?"

Thanh âm của cô bình tĩnh, không nghe ra sự tức giận cũng không nghe ra cảm xúc gì.

Lời này chính là hỏi tinh linh trưởng lão.

"Điện hạ... Để điện hạ hấp thu sinh mệnh chi nguyên." Thanh âm của tinh linh trưởng lão đã rất suy yếu.

"Hắn sẽ như thế nào?"

"..." Tinh Linh trưởng lão trầm mặc, một hồi lâu mới nói: "Điện hạ... Sẽ trở lại trong cây sinh mệnh."

Ánh mắt Minh Thù nhìn về phía tinh linh trưởng lão bên kia.

Tinh linh trưởng lão đau buồn: "Nếu như không làm như vậy, điện hạ sẽ chết, chúng ta cũng sẽ chết, toàn bộ tộc Tinh linh..."

"Điện hạ trở lại cây sinh mệnh cũng sẽ không bị bất cứ tổn thương gì, chờ cây sinh mệnh khôi phục, ngài ấy liền sẽ ra ngoài."

Giọng nói của Minh Thù hơi trầm xuống: "Tinh linh khác không được?"

Tinh linh trưởng lão cười khổ: "Điện hạ là tinh linh Vương do cây sinh mệnh lựa chọn, chỉ điện hạ mới có thể."

"Không có biện pháp khác?"

"Không có..." Sinh mệnh chi nguyên bị lấy đi, muốn trả lại, chỉ có thể thông qua tinh linh Vương được câu sinh mệnh chỉ định.

Minh Thù lấy Liên Tuế ra.

Thân thể hắn xuất hiện trạng thái trong suốt, tựa như lúc nào cũng có thể biến mất.

Có lẽ là nghe thấy được đối thoại của cô cùng tinh linh trưởng lão, ngón tay Liên Tuế giơ lên trong lòng bàn tay Minh Thù, nhẹ nhàng cọ xát.

"Ta... Có thể."

Âm thanh của hắn nhỏ bé giống như là thì thầm.

"Ngươi chờ ta một chút có được hay không?"

Ánh mắt Minh Thù tối xuống nhìn hắn.

"Ngươi hấp thu sinh mệnh chi nguyên, cũng có thể còn sống đúng không?"

Những tinh linh khác đối với cô mà nói thật sự râu ria, cô quan tâm chỉ có hắn mà thôi.

"Ta là điện hạ..." Tiểu tinh linh đột nhiên có tinh thần trách nhiệm: "Không thể ích kỉ như thế."

Minh Thù mím môi: "Vậy ta thì sao?"

"Ngươi chờ ta một chút có được hay không?"

Hắn còn sẽ trở lại.

Sẽ không lâu...

Hắn sẽ trở lại bên cạnh cô.

Nửa ngày, Minh Thù thần sắc bình thản nói: "Tùy ngươi."

Minh Thù trầm xuống, thân thể Liên Tuế đột nhiên biến hóa thành bộ dáng thiếu niên, sắc mặt hắn tái nhợt nhìn qua rất doạ người.

"Ngươi đừng giận." Liên Tuế ôm cổ cô, đầu đặt trong hõm vai cô: "Sau này ta sẽ nghe lời ngươi, mãi mãi nghe lời ngươi."

Minh Thù không có lên tiếng, ánh mắt rơi vào trong hư không, âm thanh huyên náo bên ngoài tựa hồ nhỏ xuống.

Cô ôm chặt Liên Tuế từng chút từng chút, giống như là muốn hoà mình vào thân thể hắn.

Liên Tuế tìm cánh môi Minh Thù hôn xuống, vốn là một nụ hôn nhẹ nhàng lại bị Minh Thù đảo khách thành chủ, mãi đến lúc

Liên Tuế có chút thở không nổi cô mới buông ra.

Hai người tựa trán vào nhau, Liên Tuế có thể nhìn thấy đáy mắt mềm mại của cô.

Liên Tuế khẽ nhếch cánh môi: "Ta thích ngươi."

"Ừ." Cô ôm Liên Tuế đặt bên cạnh Phương Khê: "Làm thế nào?"

Liên Tuế cũng không rõ lắm, Minh Thù đem tinh linh trưởng lão móc ra ngoài, dựa theo lời tinh linh trưởng lão nói vẽ lên một cái ma pháp trận, nhưng ma pháp của cô không được.

Minh Thù lại ra ngoài bắt hai sứ đồ của thần điện vào, thuận tiện đem toàn bộ người ầm ĩ bên ngoài đánh ngã.

Sứ đồ của thần điện run lẩy bẩy vẽ xong ma pháp trận.

Minh Thù đem Liên Tuế cùng Phương Khê bỏ vào bên trong ma pháp trận.

Lúc Phương Khê tỉnh lại, sinh mệnh chi nguyên trong thân thể hắn đang không ngừng xói mòn.

Hắn hoảng sợ giằng co, tại sao có thể như vậy.

Không!

Đây là lực lượng của hắn!

Minh Thù đứng bên cạnh, ánh mắt âm trầm nhìn chằm chằm hắn.

Ánh mắt kia giống như muốn đem hắn tháo thành tám khối.

*

Vị diện này thiết lập của Cửu Thiếu chính là thánh mẫu như thế a, không nên đánh ta, bởi vì hắn đáng yêu lương thiện, hắn là tinh linh ~~

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1421: Tinh Linh Thị Chủ (34)

Ma pháp trận này rất phức tạp, yêu cầu cắt đứt liên hệ giữa Phương Khê cùng cây sinh mệnh, sau đó đồng thời đem Liên Tuế cùng cây sinh mệnh liên hệ lại với nhau.

Minh Thù là ma pháp sư hắc ám, thao tác rất giới hạn.

Cuối cùng là Khúc Thanh Ca tiến lên hỗ trợ hoàn thành.

Một chút sinh mệnh chi nguyên cuối cùng trong cơ thể Phương Khê biến mất, thân thể Liên Tuế dần dần lộ ra ánh sáng màu lục, cuối cùng đã không nhìn thấy người.

Điểm sáng màu lục chậm rãi bay về hướng cây sinh mệnh.

Minh Thù vẫn luôn tỉnh táo nhìn lấy.

Nhưng nhìn kỹ sẽ phát hiện bàn tay buông bên người cô có chút nắm chặt, giống như là đang kìm chế cái gì.

Cây sinh mệnh khô héo chậm rãi khôi phục lại sự sống như vẻ xanh biếc trước đó, cây sinh mệnh lúc này tựa như mùa xuân vừa nảy mầm.

Trên mặt đất đã không còn thân ảnh của Liên Tuế.

Minh Thù ngửa đầu nhìn về phía cây sinh mệnh, đỉnh cao nhất có một quả toàn thân xanh biếc treo ở đó.

Thiên Diệp cũng hóa thành quả treo trên cây.

Cây sinh mệnh khô héo, các tinh linh đều chịu ảnh hưởng, cần phải trở lại cây sinh mệnh để khôi phục.

"Mọi người cũng đi đi." Tinh linh trưởng lão phân phó các tinh linh còn lại.

Các tinh linh dồn dập bay về phía cây sinh mệnh.

Trong lúc nhất thời cây sinh mệnh treo đầy quả màu sắc khác nhau.

-

Tinh linh trưởng lão còn có thể chống đỡ một lát, chưa có trở lại cây sinh mệnh.

"Thời điểm lúc trước ta rời đi đã gia cố kết giới tại cây sinh mệnh cùng bên ngoài tộc tinh linh, ngươi có muốn giải thích một chút vì sao lại biến thành như vậy không?"

Ánh mắt Minh Thù trầm tĩnh nhìn tinh linh trưởng lão.

Cây sinh mệnh là biểu tượng của tộc tinh linh, cô không có cách nào hoàn toàn phong bế nó.

Nhưng cây sinh mệnh bên này chỉ có tinh linh mới có thể ra vào, nhân loại muốn đi vào, trừ phi là tinh linh trưởng lão dẫn bọn hắn đi vào.

Tinh linh trưởng lão có chút kinh ngạc: "Quân Thường các hạ..."

Lúc ấy tinh linh trưởng lão mang người rời khỏi tộc tinh linh đi tìm thần điện Quang Minh là có hai chuyện.

Chuyện thứ nhất là Minh Thù mang theo Liên Tuế chạy, đó là điện hạ của bọn họ, Minh Thù lại là ma pháp sư hắc ám, hắn có chút bận tâm.

Chuyện thứ hai chính là chuyện ma pháp sư hắc ám tiến vào tộc tinh linh.

Vốn cho rằng thần điện Quang Minh có thể giúp bọn họ.

Tiếp đãi bọn họ chính là Phương Khê.

Tộc tinh linh vẫn luôn phù hộ cho thần điện Quang Minh, cho nên khi Phương Khê muốn đến tộc tinh linh xem một chút phòng ngừa lại bị ma pháp sư hắc ám xâm nhập, tinh linh trưởng lão cũng không có hoài nghi.

Ai biết Phương Khê không có ý tốt.

Sau khi tiến vào tộc tinh linh, Phương Khê liền bại lộ bản tính.

Sức chiến đấu của tinh linh vốn cũng không mạnh, Phương Khê rất nhanh liền khống chế bọn họ lại.

Chuyện kế tiếp Minh Thù liền biết rồi.

"Sao Phương Khê lại biết chuyện sinh mệnh chi nguyên?" Minh Thù hỏi: "Các ngươi nói cho hắn biết?"

Chuyện của sinh mệnh chi nguyên, người biết cũng không nhiều.

"Không có..." Tinh linh trưởng lão lắc đầu:"Loại chuyện này làm sao chúng ta có thể nói lung tung."

Chuyện này lại mang đến tai họa cho tộc tinh linh.

Bọn họ tuyệt đối sẽ không nói lung tung.

Minh Thù nhìn về phía Phương Khê, Phương Khê nằm rạp trên mặt đất, ma pháp hắc ám đè trên người không thể động đậy.

"Ai nói cho ngươi biết?"

Phương Khê không muốn nói, nhưng ma pháp hắc ám đè trên người đột nhiên tăng thêm, hắn nghẹn đỏ mặt.

"Nguyên... Nguyên Phi."

Nguyên Phi? Con tinh linh kia của Quân Nhân Nhân?

"Nguyên Phi?" Tinh linh trưởng lão thần sắc khó coi: "Sao lại là hắn."

"Ngươi biết hắn?"

"Hắn..." Tinh linh trưởng lão tựa hồ có chút khó mở miệng: "Hắn bị trục xuất khỏi tộc tinh linh, ta cho là hắn đã chết."

"Bị trục xuất khỏi tộc tinh linh?" Khúc Thanh Ca kinh ngạc: "Vì sao?

Tinh linh không phải đều là đơn thuần thiện lương sao?

Làm chuyện gì mới bị trục xuất khỏi tộc tinh linh?

Chuyện đã như vậy, tinh linh trưởng lão đại khái cũng cảm thấy không có gì tốt để giấu diếm.

"Nguyên Phi tự mình rời khỏi tộc tinh linh, còn đem lòng mang nhân loại có ý xấu về, nếu không phải lúc ấy đúng lúc có sứ thần của thần điện Quang Minh ở đó, xém chút đã xảy ra chuyện lớn."

"Nguyên Phi không biết hối cải, cuối cùng tập thể tộc tinh linh quyết nghị, trục xuất hắn khỏi tộc tinh linh."

"Chuyện này xảy ra trước khi điện hạ ra ngoài... Đã qua lâu như vậy, ta không nghĩ tới hắn lại còn có thể làm ra loại chuyện này."

Chuyện của sinh mệnh chi nguyên mỗi một tinh linh đều biết, bởi vì chúng nó là từ cây sinh mệnh sinh ra.

Nhưng mỗi tinh linh đều sẽ tự giác cất giữ bí mật này.

Nhưng Nguyên Phi...

Năm lần bảy lượt bán tộc tinh linh.

"Con tinh linh kia ở chỗ Quân Nhân Nhân." Minh Thù chỉ chỉ Quân Nhân Nhân đang bị bao vây: "Xử lý thế nào là chuyện của các ngươi, Phương Khê ta sẽ xử lý."

Phương Khê là kẻ cầm đầu chuyện này, tinh linh trưởng lão cẩn thận hỏi: "Quân Thường các hạ, ngươi muốn xử lý hắn thế nào?"

Chuyện này hẳn là giao cho thần điện Quang Minh phán quyết...

Minh Thù kéo lấy Phương Khê rời khỏi: "Đây là chuyện của ta."

Tinh linh trưởng lão: "..."

Trước khi đi, Minh Thù còn đem Quân Nhân Nhân đánh cho một trận.

-

Minh Thù mang Phương Khê rời khỏi tộc tinh linh.

Phương Khê tổn thương đầy người, chật vật giống như được móc ra từ trong đống rác, bị Minh Thù tiện tay ném xuống đất.

Nhóm ma pháp sư hắc ám đứng bốn phía, dồn dập ném cho Phương Khê một ánh mắt đồng tình.

"Quân Thường! Rốt cuộc ta có thù gì với ngươi mà ngươi năm lần bảy lượt làm hỏng việc của ta!"

Phương Khê nằm rạp trên mặt đất, thanh âm khàn giọng khó nghe, đáy mắt lộ ra hận ý sâu nặng.

Trong tay Minh Thù hiện ra một trường kiếm màu đen được ngưng tụ từ ma pháp.

"Không có thù." Minh Thù nói: "Nhưng ngươi không nên xuất hiện ở đây, bất quá thật đáng tiếc, ngươi cũng không trở về được."

Con ngươi Phương Khê hơi co lại, cái gì gọi là hắn không nên xuất hiện ở đây?

Về đâu?

Minh Thù xách trường kiếm ma pháp tới gần Phương Khê.

Bọn hắn có thể tùy tiện làm cái gì, chỉ cần không làm hại tiểu yêu tinh là được, sau khi hết khí số cô liền có thể dẫn bọn hắn trở về.

Nhưng động đến tiểu yêu tinh liền phải chết.

Phương Khê gầm thét: "Ngươi có ý gì, rốt cuộc ngươi là ai?"

Minh Thù đưa tay, trường kiếm ma pháp vạch phá không khí.

Sấm sét từ chân trời vang lên.

Phảng phất có ngàn vạn quân mã lao nhanh đến đinh tai nhức óc.

Tất cả mọi người cổ quái ngẩng đầu nhìn lên trời, đang êm đẹp tại sao lại có sấm sét rồi?

Minh Thù nhắm mắt lại, trường kiếm ma pháp không chậm trễ chút nào rơi xuống.

Ầm ầm ——

-

Thần điện Quang Minh nhận được một phần lễ vật đến từ thần điện Hắc Ám —— sứ thần Phương Khê đã chết.

Đây là thần điện Hắc Ám khiêu khích đối với thần điện Quang Minh!

Cũng dám trực tiếp sát hại sứ thần.

Ngay tại thời điểm thần điện Quang Minh chuẩn bị thảo phạt thần điện Hắc Ám, tộc tinh linh bên kia truyền đến tin tức.

Là Phương Khê có ý đồ làm loạn đối với tộc tinh linh, bị Minh Thù ngăn lại.

Đám người thần điện Quang Minh: "???"

Người của thần điện Hắc Ám ngăn cản sứ thần của thần điện muốn hành hung tộc tinh linh lại?

Là ý này sao?

Tộc tinh linh có phải là bị người của thần điện Hắc Ám bắt?

Thần điện Quang Minh phái người tiến vào tộc tinh linh, sau khi nhìn thấy tinh linh trưởng lão mới hiểu rõ tình hình thực tế, trở lại báo cáo đúng là như tộc tinh linh nói.

Phương Khê ý đồ bất chính, bị điện chủ Quân Thường của thần điện Hắc Ám dẫn người chặn đường, cứu vớt tộc tinh linh.

Mà tham dự chuyện này còn có Quân Nhân Nhân.

Thần điện Quang Minh mang Quân Nhân Nhân về trừng trị.

Trong lúc nhất thời việc này truyền ra trên đại lục, Phương Khê cùng Quân Nhân Nhân nhận không ít sự chửi rủa của nhân sĩ chính nghĩa.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1422: Tinh Linh Thị Chủ (35)

Chiến tranh của thần điện Hắc Ám cùng thần điện Quang Minh bộc phát vào một tháng sau.

Minh Thù dẫn đầu ma pháp sư hắc ám từ vực sâu hắc ám mở rộng lãnh thổ.

Thần điện Quang Minh huy động ma pháp sư tiến hành ngăn cản lại liên tục thất bại.

Thần điện Hắc Ám chiêu mộ ma pháp sư hắc ám gia nhập, ma pháp sư hắc ám trước đó ẩn giấu dồn dập gia nhập thần điện Hắc Ám.

Trải qua việc này, ma pháp sư trên đại lục mới phát hiện số lượng ma pháp sư hắc ám nhiều hơn rất nhiều so với bọn hắn biết đến.

Có Minh Thù ở đó, thần điện Quang Minh bên kia cơ hồ không có phần thắng.

Cuối cùng điện chủ của thần điện Quang Minh ra mặt cùng Minh Thù đàm phán.

Sau ba tháng, thần điện Hắc Ám cùng thần điện Quang Minh cùng nhau tồn tại trên đại lục Ma Pháp, cũng công bố hiệp ước mới.

Đến tận bây giờ, ma pháp sư hắc ám mới có thể quang minh chính đại sinh hoạt trên đại lục.

-

Tộc tinh linh.

Lá cây xanh nhạt trên cây sinh mệnh đón gió phấp phới, ánh nắng từ khe hở rơi xuống pha tạp trên mặt đất, phác hoạ ra hình dạng khác biệt.

Minh Thù ngồi bên dưới cây sinh mệnh, các tiểu tinh linh đang bay múa xung quanh cô.

Cô ngửa đầu nhìn lên tán cây, lá cây che khuất, cô đã không còn nhìn thấy chỗ cao nhất.

Cũng không biết còn phải đợi bao lâu...

Minh Thù cắn trái cây tiểu tinh linh tìm đến cho mình, nhàm chán đếm số lá cây rơi trên mặt đất.

Bên ngoài đột nhiên vang lên một trận âm thanh huyên náo, Minh Thù nhìn về phía tinh linh bên cạnh: "Có chuyện gì?"

"Hôm nay sẽ tiến hành trừng phạt với Nguyên Phi." Tiểu tinh linh đáp: "Tên Nguyên Phi kia thật là xấu, xém chút hại chết chúng ta."

"Quân Thường các hạ muốn đi xem không?"

Minh Thù đứng dậy: "Đi xem một chút."

Mấy tiểu tinh linh vây quanh ra ngoài.

Nguyên Phi bị trói ở bãi đất trống bên ngoài cây sinh mệnh, có lẽ là bị giam giữ thời gian dài như vậy nên nhìn qua có chút thê thảm.

Tinh linh trưởng lão uy nghiêm đứng phía trước.

"Nguyên Phi, ngươi đã biết sai chưa?"

"Ta có lỗi gì?" Nguyên Phi cúi thấp đầu, thấp giọng hỏi lại.

"Bán tộc nhân, ngươi còn không biết sai?" Tinh linh trưởng lão nghiêm nghị nói.

"Các ngươi nói ta có lỗi vậy ta chính là có lỗi." Nguyên Phi giễu cợt: "Tinh linh... Mỹ mạo khuynh thành... Thế nhưng có làm được cái gì?"

Hắn ngẩng đầu, con ngươi trước kia linh động trong suốt, lúc này là một mảnh u ám.

"Ma pháp sư bên ngoài, tùy tiện một người liền có thể giết chết chúng ta. Đều nói chúng ta là con cưng của thần điện Quang Minh, chó má!"

Nguyên Phi đột nhiên nói tục.

"Nếu chúng ta là con cưng của thần điện Quang Minh, vì sao không để chúng ta có được thiên phú ma pháp như nhân loại?"

Tinh linh trưởng lão nhíu mày: "Nguyên Phi, đây không phải là lý do ngươi đem bí mật của tộc tinh linh nói ra ngoài."

"Ha ha ha ha..." Nguyên Phi cười ha hả.

Nguyên Phi không cam tâm mình thân là tinh linh chỉ có mỹ mạo, không có thực lực, phải bám vào người khác.

Sinh mệnh chi nguyên không chỉ có thể khiến nhân loại lợi hại mà còn có thể để tinh linh trở nên lợi hại.

Trong chủng tộc đơn thuần thiện lương cũng sẽ có tâm tư không khác.

Một người tốt hay xấu không thể phán định bằng khách quan.

Minh Thù quay người rời đi, không tiếp tục xem tiếp.

Nghe các tinh linh nói cuối cùng Nguyên Phi trở về cây sinh mệnh —— nói thẳng một chút là chết rồi.

Dạng như Nguyên Phi đối với tộc tinh linh mà nói, có khả năng mấy trăm năm mới gặp được một con.

Cho nên đối với việc Nguyên Phi phản bội, các tinh linh vừa phẫn nộ lại khổ sở, bầu không khí liên tiếp ảm đạm vài ngày.

Minh Thù đều cảm thấy... Tinh linh đưa trái cây cho cô đều ít.

Minh Thù thỉnh thoảng sẽ đi xem đám oắt con kia của thần điện Hắc Ám một chút, thời gian cực nhanh, thoáng cái đã qua một năm.

"Quân Thường các hạ, Quân Thường các hạ, trưởng lão mời ngài đến hoa điện một chuyến."

Tiểu tinh linh bay vào, mềm giọng mềm giọng nói.

"Đi làm gì? Mời ta ăn gì sao?"

"Trưởng lão không nói." Tiểu tinh linh ngoan ngoãn trả lời.

Minh Thù không quá muốn động, nhưng tiểu tinh linh nhỏ giọng thúc giục, Minh Thù chỉ có thể đứng dậy đến cung điện bên kia.

Tiểu tinh linh kia cũng không đi theo cô.

Minh Thù đi được một nửa, đột nhiên lại quay trở về.

Cùng thời điểm cô rời đi không có gì khác biệt, Minh Thù đi về phía bình đài, phía trên có một ít trái cây, là nhóm tiểu tinh linh trước kia lấy ra.

Cô chậm rãi đi tới nhặt trái cây lên.

Tới gần bình đài, mặt nước ùng ục ục bốc lên bọt nước.

Minh Thù đảo mắt qua, mặt nước này vẫn luôn rất bình tĩnh, làm sao lại nổi lên?

Cô tiến tới, cúi đầu nhìn trong nước.

Đáy nước trong veo đột nhiên xuất hiện một đôi đồng tử màu vàng đối diện với ánh mắt của cô.

Minh Thù sững sờ.

Hai người im lặng đối mặt.

Lại là mấy cái bong bóng ùng ục ục bốc lên, thiếu niên tựa hồ nhịn không nổi, từ đáy nước ngoi dậy.

Bọt nước tung tóe bay đầy trời rơi vào trên người Minh Thù.

Thiếu niên toàn thân trần trụi, trên khuôn mặt trắng như tuyết lộ ra màu hồng nhàn nhạt, cánh môi ửng đỏ mê người, con ngươi như nai con ngây thơ vô tội.

Bàn tay trắng nõn của hắn đặt lên thành hồ, ngực có chút chập trùng, tóc vàng dán vào thân thể vừa vặn ngăn trở một ít cảnh đẹp.

"Ngươi..." Hắn trừng mắt nhìn Minh Thù, thở phì phò chất vấn: "Không phải ngươi đi rồi sao?"

Minh Thù đưa tay lau nước dính trên mặt, hỏi: "Ngươi làm gì? Muốn chết đuối?"

Thiếu niên đứng sát biên giới, triệt để ngăn trở thân thể của mình, đỏ mặt giải thích: "Thời điểm tinh linh sinh ra đều rơi vào trong nước trước, sau đó mới..."

Hắn cố ý để tinh linh trưởng lão gọi cô đi.

"Ta còn tưởng rằng ngươi sẽ mất trí nhớ."

Cái này cùng trong kịch bản không giống a.

"..." Liên Tuế không hiểu ý của Minh Thù, tại sao phải mất trí nhớ?

"Lên đây đi." Minh Thù đưa tay về phía hắn.

"Ta... Không mặc quần áo." Thanh âm của thiếu niên nhỏ bé.

"Trên người ngươi có nơi nào ta chưa xem?" Minh Thù buồn cười, ngón tay chụp lấy cánh tay hắn, nhẹ nhàng dùng sức lôi thiếu niên từ dưới hồ lên.

Liên Tuế ngã vào trong ngực Minh Thù, mái tóc dài vàng óng ướt sũng bao lấy thân thể hắn.

Mùi vị thơm ngọt quen thuộc từ trên người hắn phát ra.

Ma pháp đảo qua trên người hắn, thân thể lập tức trở nên khô mát.

Minh Thù dùng áo bào trên người bọc lấy hắn, Liên Tuế tựa hồ đứng không vững, cả lực lượng thân thể đều dồn lên người cô.

Minh Thù ôm hắn lên, trọng lượng nhẹ như ôm một đứa bé.

Liên Tuế theo thói quen ôm lấy cổ cô.

Minh Thù đưa hắn rời khỏi, bên ngoài chính là ma pháp trận di chuyển, có thể đi thẳng đến thần điện Hắc Ám.

Cô vừa đạp lên liền thấy tinh linh trưởng lão mang theo các tinh linh chạy tới.

"Quân Thường các hạ, chờ một chút, điện hạ..."

Thanh âm của tinh linh trưởng lão bị truyền tống trận ngăn cách.

Ánh mắt Liên Tuế nhoáng một cái, cảnh vật trước mắt hắn đã biến thành hành lang của thần điện Hắc Ám.

Liên Tuế được cẩn thận đặt lên trên giường mền hại, hắn ôm Minh Thù không buông tay:"Ngươi nhớ ta không?"

Trong con ngươi thiếu niên lộ ra một chút ánh sáng, cánh môi ửng đỏ sáng bóng càng mê người.

"Nhớ ngươi." Minh Thù hôn xuống, mang theo sự lưu luyến liên tục.

Liên Tuế á một tiếng, mềm nhũn đẩy cô ra: "Ta... Không được."

"Sao vậy?"

"... Thân thể không được." Liên Tuế mơ mơ màng màng nói: "Ta rất buồn ngủ."

Minh Thù nhớ hắn vừa sinh ra, mổ nhẹ lên mặt hắn một chút, lấy áo bào trên người hắn xuống rồi nhét hắn vào trong chăn: "Ngủ đi."

Liên Tuế tựa hồ đáp không nổi, Minh Thù đắp kín chăn cho hắn, hắn liền ngủ.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1423: Tinh Linh Thị Chủ (36)

Giấc ngủ này của Liên Tuế chính là vài ngày.

Sau này Minh Thù mới biết được, thời điểm tinh linh sinh ra sẽ là từ trong nước ra, bởi vì sinh mệnh chi thủy có thể để thân thể bọn họ tràn ngập lực lượng.

Liên Tuế rời đi quá sớm nên cần giấc ngủ để bổ sung.

Liên Tuế tỉnh lại vào đêm ngày thứ năm.

Hắn có chút mơ màng đưa thay sờ sờ trán, trong con ngươi một mảnh mờ mịt.

Một hồi lâu mới phát giác được dường như mình bị người ta ôm.

Hắn hơi ghé mắt, trong con ngươi màu vàng phản chiếu ra dung nhan xinh đẹp của nữ tử.

Liên Tuế sững sờ nhìn cô một hồi lâu, ngón tay cẩn thận rơi vào mi tâm, trượt đến chóp mũi cô, cuối cùng rơi trên cánh môi cô.

Hai hàng lông mi thiếu nữ hơi động đậy, Liên Tuế giật mình muốn thu tay lại.

Nhưng đầu ngón tay đột nhiên nóng lên, bị người ta ngậm trong miệng, đầu lưỡi mềm mại đảo qua lòng bàn tay hắn, thân thể Liên Tuế hơi rung động, trên khuôn nặt dần dần ửng đỏ.

Bàn tay bị người ta nắm chặt, nhẹ nhàng kéo xuống vòng qua eo của cô: "Tỉnh?"

"... Ừ." Liên Tuế trầm giọng đáp một tiếng.

Minh Thù ngẩng đầu nhìn bên ngoài một chút: "Trời vẫn tối, ngủ tiếp đi."

Liên Tuế không dám nói gì, ngoan ngoãn ôm cô.

Thế nhưng ngủ vài ngày tinh thần hắn rất đủ, căn bản không ngủ được.

Hắn xoắn xuýt một hồi, nhỏ giọng nói: "Ngươi hôn hôn ta đi."

"Buồn ngủ, không hôn." Minh Thù sờ sờ đầu hắn: ""Sáng mai lại hôn, ngủ đi."

Liên Tuế: "..." Ngủ không được.

Hắn giày vò Minh Thù, sự buồn ngủ của Minh Thù đều sắp bị mài hết.

Liên Tuế tránh khỏi Minh Thù, trực tiếp nằm úp trên người cô, bắt đầu gặm cắm cô, một chút nặng nhẹ cũng không có, trên thân còn không mặc gì.

"Liên Tuế..."

"Ta... Ta hôn một chút liền ngủ." Liên Tuế ủy khuất nói.

"... Ngươi đã hôn đến mấy lần!"

Liên Tuế không lên tiếng, Minh Thù kéo hắn từ trên người xuống, nghiêng người hôn hắn một hồi, Liên Tuế bị hôn đến đỏ bừng cả khuôn mặt, thân thể quấn lấy Minh Thù.

"Đi ngủ, đừng rộn."

Liên Tuế đại khái đã đủ hài lòng nên không có tiếp tục quậy.

-

Minh Thù nuôi Liên Tuế khỏe mạnh gần nửa tháng.

Người của thần điện Hắc Ám phát hiện điện chủ độc lại độc vãng của bọn hắn nay đã có thêm một người bên cạnh.

Mặc dù không thấy như thế nào nhưng theo cái nhìn của thành viên kỳ cựu trong thần điện Hắc Ám, người này lai lịch không nhỏ, chọc không được.

Bất quá điện chủ đưa từ chỗ nào về?

Bọn hắn làm sao cũng không nhìn thấy?

"Quân Thường Quân Thường, ngươi quản Cửu U đi!!"

Minh Thù một bên mang áo bào cho Liên Tuế, một bên hỏi: "Hắn làm gì?"

Cửu U người này mạch não là thật thần kỳ, vẫn luôn đợi bên ngoài thần điện Hắc Ám, nhìn thấy Minh Thù lại chạy như thỏ.

Khúc Thanh Ca tức giận nói: "Hắn quấn lấy Thiên Diệp!"

"Tinh linh của ngươi, ngươi chiếu cố không tốt?" Minh Thù liếc hắn một chút: "Nếu bị người ta cướp cũng là ngươi vô dụng a."

Khúc Thanh Ca nghẹn lại.

Hắn đánh không lại Cửu U a!

"Ta vừa đi ra ngoài, hắn liền ngăn ta lại, Thiên Diệp đều bị hắn dọa đến khóc mấy lần." Khúc Thanh Ca nói.

Minh Thù nắm tay Liên Tuế ra ngoài: "Vậy ngươi liền không ra ngoài chứ sao."

"..."

Khúc Thanh Ca đột nhiên hỏi: "Ngươi muốn ra ngoài?"

"Ừ."

Khúc Thanh Ca tựa hồ nghĩ đến cái gì: "Ngươi đợi một chút, ta đi cùng ngươi."

Hắn nhanh như chớp chạy đi, rất nhanh liền mang theo Thiên Diệp trở về.

Thiên Diệp đang ở dáng vẻ tinh linh ngồi trên đầu vai Khúc Thanh Ca, dùng tóc quấn mình lại trốn đi.

Bên ngoài thần điện Hắc Ám, Cửu U quyết đoán ngồi bên ngoài.

Hắn nhìn thấy Khúc Thanh Ca liền đứng dậy đi qua, ai biết phía sau Minh Thù ra tới, chân Cửu U lảo đảo một chút cấp tốc lui lại chỗ cũ.

Khúc Thanh Ca vỗ ngực một cái.

Ôm chặt tiểu tinh linh của mình vội vàng xông ra ngoài.

Cửu U trừng mắt nhìn bóng lưng Khúc Thanh Ca biến mất, nghiến răng nghiến lợi: "Hèn hạ!!"

Minh Thù không nhanh không chậm đi ra ngoài, thời điểm đi ngang qua Cửu U, Cửu U yên tĩnh như gà, hận không thể đào một cái hố đem mình giấu đi.

"Này."

Cửu U yên tĩnh như gà nhìn lên quyền trượng ma pháp trước mặt, trong con ngươi hiện lên mấy phần hoảng sợ: "Ngươi muốn làm gì?!"

"Không muốn?"

Cửu U cắn răng, đưa tay tiếp nhận, sau đó vù vù lui về phía sau thật xa.

Đồ vật của hắn, ngu gì không muốn!

Tên trộm!

"Lúc ta không có ở đây phải quản lý thần điện Hắc Ám cho thật tốt, nếu để ta biết ngươi dùng thần điện Hắc Ám làm chuyện gì xấu, ta sẽ trở về đánh ngươi."

Cửu U: "..."

Minh Thù nhìn hắn mỉm cười: "Mỗi tháng nhớ đưa đồ ăn vặt cho ta."

Cửu U: "..."

Cửu U nhìn Minh Thù cùng Liên Tuế rời đi, mãi đến bóng lưng của bọn họn biến mất.

Đầu óc Cửu U mới kịp phản ứng.

Thần điện Hắc Ám trở về rồi?

Thần điện Hắc Ám của hắn... Trở về rồi?!

-

Khi Liên Tuế lần nữa đạp lên phía trên vực sâu hắc ám, cả người có chút mơ màng.

Tình cảnh trước mặt vượt qua tưởng tượng của Liên Tuế.

Từng mảng hoa tươi lớn nở rộ, màu sắc đỏ rực, lan tràn về phương xa, cùng bầu trời đụng vào nhau.

"Cái này..."

Trước đó trên này không phải như vậy a.

Phía trên vực sâu hắc ám là một mảnh đất hoang vu, ngay cả thực vật màu xanh cũng không nhìn thấy.

Liên Tuế đi về phía trước một khoảng cách, gió nhẹ thổi rơi mũ trùm của hắn, lộ ra mái tóc vàng rực rỡ theo gió vui đùa ầm ĩ.

Từng cánh hoa bị gió thổi nhẹ nhàng rơi xuống.

Trong không khí phiêu đãng mùi hương của hoa tươi.

Liên Tuế hơi giang hai tay, trên khuôn mặt trắng nõn nâng lên nụ cười nhàn nhạt.

Liên Tuế quay người, ngữ khí vui mừng: "Là ngươi làm sao?"

Minh Thù tiến lên, đem tán hoa đeo lên cho hắn: "Thích không?"

Tinh linh tự nhiên sẽ thích hoàn cảnh như vậy.

Liên Tuế một tay vịn tán hoa, đáy mắt rực rỡ ánh sáng: "Thích."

"Thích là tốt rồi." Không uổng phí cô cùng thần điện Quang Minh đàm phân lâu như vậy, mượn nhiều ma pháp sư hệ mộc như thế.

Liên Tuế đột nhiên nhào tới ôm lấy cô: "Ta thích ngươi nhất."

Gió nhẹ lướt qua bên cạnh hai người, nhánh hoa chập chờn, năm tháng tĩnh hảo.

"Trước kia ngươi nói muốn sống ở đâu? Hiện tại có thể mang ta đi rồi chứ?"

Liên Tuế nghiêng đầu, cơ hồ là đặt trên đầu vai Minh Thù,, hắn có chút ngượng ngùng: "Kỳ thật nơi đó không đẹp như nơi này.

"Không sao, coi như giải sầu một chút, đi thôi."

Liên Tuế nhấp môi một chút: "Được."

Nơi Liên Tuế nói là sơn cốc trước kia bọn họ gặp nhau kia.

Trong sơn cốc phong cảnh tươi đẹp, khí hậu dễ dịu. Phía trên thung lũng có sương mù, ánh nắng nửa có nửa không, không đẹp kinh diễm như phía trên vực sâu hắc ám nhưng cũng có sự tươi mát thoải mái như tiên cảnh, quả thực rất thích hợp để sinh sống.

"Lúc trước là tự ngươi tới chỗ này?"

"Ừ." Liên Tuế gật đầu.

"Nơi này cách rừng Tinh Linh rất xa."

"Ta... Là từ ma pháp trận di chuyển tới được." Liên Tuế nhỏ giọng nói: "Ta cũng không nghĩ tới sẽ đi xa như vậy."

Đó là lần đầu tiên hắn rời khỏi rừng Tinh Linh.

"Ngươi muốn ở chỗ này?"

Liên Tuế liếc nhìn cô một cái, nghiêm túc nói: "Chỉ cần cùng ngươi, nơi nào cũng có thể."

Kỳ thật hắn cũng rất thích phía trên vực sâu hắc ám.

Minh Thù hơi nâng khóe môi lên, nhẹ nhàng ôm lấy thiếu niên.

Đây là người của cô a.

Thật tốt.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1424: Phiên Ngoại Cửu U (Xong)

"Điện chủ thay thế, hôm nay chúng ta..."

Cửu U tát mội cái lên người ma pháp sư hắc ám kia: "Đã nói mấy lần, đừng gọi ta là điện chủ thay thế!"

Ai là điện chủ thay thế!

Hắn mới là điện chủ của thần điện Hắc Ám!

Tức chết hắn!

Ma pháp sư hắc ám co rúm người lại, nhắm mắt nói: "Điện chủ trở về sẽ đánh ngài."

Biểu lộ của Cửu U giống như dừng lại.

Thật lâu, Cửu U nghiến răng nghiến lợi thầm hận: "Không phải cô ta chỉ là lợi hại hơn một chút sao? Các ngươi làm sao lại sợ cô ta như thế? Thời điểm lúc trước ta mang các ngươi đánh khắp thiên hạ, không biết cô ta còn đang ở đâu!"

Ma pháp sư hắc ám:"..."

Đợi điện chủ trở về, ngài đừng chạy a!

Cửu U phát tiết xong, phất tay áo một cái: "Ngươi mới vừa nói cái gì?"

Ma pháp sư hắc ám vội vàng nói: "Hôm nay chúng ta nhìn thấy Khúc Thanh Ca."

Cửu U khẽ híp mắt lại: "Ở đâu?"

Ma pháp sư hắc ám vội vàng nói địa chỉ cho Cửu U.

Cửu U lập tức đi ra ngoài.

"Thay thế.... điện chủ Cửu U, ngài không thể ra ngoài a, điện chủ nói mỗi ngày ngài phải hoàn thành một trăm cái chống đẩy, hôm nay ngày còn chưa làm đâu!"

"Nếu ngươi dám nói cho cô ta biết, ngươi chết chắc!" Cửu U quay đầu uy hiếp.

"..." Điện chủ muốn ngài rèn luyện tốt thân thể a! Điện chủ thay thế ngài mau trở về a!!

-

Thành Kim Thuỷ.

Bây giờ ma pháp sư hắc ám cũng giống như các ma pháp sư khác, có thể sinh sống ở bất cứ đâu trên thành trì.

Đương nhiên nếu có người trái với nội quy liền sẽ nhận sự trừng phạt nghiêm khắc.

Đại đa số các ma pháp sư hắc ám đều không dám làm loạn, Minh Thù đã hạ lệnh cho bọn hắn, ai dám làm loạn liền đi lau chùi thần điện Hắc Ám một trăm năm.

Thế giới bên ngoài rực rỡ nhiều màu như thế, ai muốn ở thần điệm Hắc Ám lau chùi một trăm năm a.

Đột nhiên có nhiều ma pháp sư hắc ám nhiều như vậy, ngay từ đầu mọi người cũng có chút sợ hãi.

Nhưng dần dần bọn họ phát hiện ma pháp sư hắc ám kỳ thật cũng không có đáng sợ như vậy.

Bọn hắn cũng là người.

Sẽ bị thương, sẽ chảy máu, sẽ khổ sở.

Trước kia bọn họ nghĩ ma pháp sư hắc ám rất đáng sợ, thế nhưng bọn họ đã quên, thời điểm bọn hắn sinh ra cũng giống như bọn họ.

Ma pháp sư hắc ám quả thực đáng sợ, nhưng cũng không phải tất cả ma pháp hắc ám đều đáng sợ như vậy.

Cửu U đứng trên đầu đường, có chút mờ mịt nhìn đám người tới lui.

Thời điểm hắn bị phát hiện là ma pháp sư hắc ám, bị tộc nhân trục xuất khỏi gia tộc, người đời phỉ nhổ căm ghét.

Chỉ bởi vì hắn là ma pháp sư hắc ám.

Hắn dựa vào sự cố gắng của mình trở thành một ma pháp sư hắc ám thật lợi hại.

Mọi người e ngại hắn.

Nhưng càng căm hận hắn.

Thế nhưng hắn không nghĩ tới có một ngày mình có thể nhìn thấy một màn như thế.

Ma pháp sư hắc ám quang minh chính đại sinh sống ở nơi này.

Được mọi ngươi tiếp nhận.

Mà hết thảy công lao này đều là của nữ nhân kia, là cô đổi mới mọi thử.

"Khúc Thanh Ca ngươi dừng lại!"

Cửu U quét mắt đến thân ảnh quen thuộc, lập tức hất ra suy nghĩ ra đuổi tới.

Khúc Thanh bên kia Ca giật mình, ôm chặt tiểu tinh linh chạy vào trong đám người.

Trước đó có tên biến thái đuổi theo hắn.

Hiện tại lại có tên biến thái đuổi theo Thiên Diệp của hắn.

Luông thể bỏ qua cho hắn sao!

Cửu U ngăn Khúc Thanh Ca lại trong một ngõ nhỏ.

Khúc Thanh Ca thở không ra hơi:: "Cửu U ngươi có thể dừng lại hay không, không thể bỏ qua cho ta cùng Thiên Diệp sao."

Cửu U mặt không đỏ hơi thở không gấp, quả nhiên là tư thái của điện chủ: Ngươi đem tiểu tinh linh kia..."

"Không có cửa đâu!" Khúc Thanh Ca nổi giận:" Cho dù chết ta cũng sẽ không đưa Thiên Diệp cho ngươi!"

Cửu U: "..."

Khúc Thanh Ca vẫn tức giận đến không được: "Rốt cuộc là ngươi coi trọng Thiên Diệp chỗ nào? Trên thế giới nhiều tinh linh như vậy, ngươi đổi một con khác không được sao."

"Không được!" Cửu U hừ lạnh một tiếng, hắn đột nhiên kịp phản ứng: "Ngươi cho rằng ta muốn làm gì với cô ta?"

Khúc Thanh Ca giống như một phụ nam nhà lành sắp bị xâm phạm, cảnh giác mười phần: "Chẳng lẽ ngươi không phải coi trọng Thiên Diệp sao?"

"Phi!" Cửu U lập tức không còn hình tượng của điện chủ: "Ta nhìn trúng cô ta? Nói đùa cái gì, ta mới không thích loại tiểu tinh linh bóp một chút liền có thể bóp chết này."

Khúc Thanh Ca ngờ vực: "Không thích Thiên Diệp, cả ngày đuổi theo ta làm gì?"

Có bệnh sao?

Cửu U tằng hắng một cái: "Ta không thích nợ ơn người khác."

Khúc Thanh Ca: "???" Ân tình gì?

"Ta chỉ muốn hỏi một chút cô ta thích gì rồi đưa cho cô ta để trả ân tình này, ngươi cả ngày ôm cô ta chạy, ta không đuổi theo ngươi thì làm gì?"

Khúc Thanh Ca có chút mơ màng.

"Trước kia ngươi dọa khóc cô ấy nhiều lần." Đây là ân tình ngươi muốn trả sao?

"Ta chỉ nói chuyện cùng cô ta... Ai biết cô ta sẽ khóc." Cửu U phiền muộn, điều này tại hắn sao? Dung mạo của hân rất dọa người sao?

Ngẫm lại trước đó hắn doạ Liên Tuế đến chạy lên cây...

Cửu U trầm mặc.

Hắn quả thật có chút dọa người, đặc biệt là tinh linh nhát gan.

Cho nên hắn liền không thích cái giống loài này.

Hẳn là bên trong càng yếu ớt.

"Không phải." Khúc Thanh Ca nói: "Ngươi nợ ân tình của Thiên Diệp lúc nào?"

Cửu U nhăn nhó một chút: "Trước đó có một lần ta bị Quân Thường đánh, cô ta trị liệu cho ta."

Trong thế giới của hắn chỉ làm bạn cùng hắc ám.

Không ai sẽ duỗi tay ra trợ thủ hắn, bọn hắn đều hận không thể làm ma pháp sư hắc ám chết hết.

Mà tinh linh lại càng không cần phải nói.

Nhưng ngày đó hắn bởi vì tiện miệng nên khiêu khích Minh Thù vài câu, kết quả tự nhiên là không cần nhiều lời, thua thảm liệt.

Hắn nằm trên mặt đất, kỳ thật cũng không đau nhiều, chỉ là không muốn động.

Tiểu tinh linh kia lại cho là hắn sắp chết.

Dùng ma pháp trị liệu cho hắn, còn hơi nhỏ giọng nói hắn không nên chết.

Không nên chết...

Cho tới bây giờ hắn cũng không nghĩ tới có một ngày sẽ có một con tinh linh nói với hắn như vậy

Có lẽ có người cả đời này cũng sẽ không thể nghiệm được loại cảm giác này.

Khi tất cả mọi người chán ghét vứt bỏ, lại có một người vươn tay với ngươi, phảng phất xuyên phá mây đen chiếu xạ đến đáy lòng.

Khúc Thanh Ca lấy Thiên Diệp ra: "Hắn nói là sự thật?"

Thiên Diệp sợ hãi gật đầu, nếu cô biết hắn đáng sợ như vậy sẽ không cứu hắn.

Khúc Thanh Ca cảm thấy cái này là hiểu lầm lớn.

"Sao ngươi không nói sớm!" Nói sớm hắn cần phải trốn tránh như vật sao?

"Sao ta biết ngươi chạy cái gì?" Cửu U cũng rất giận.

Mỗi lần nhìn thấy hắn liền chạy.

Khiến cho hắn giống như muốn làm bậy gì với hắn vậy.

Khúc Thanh Ca: "..."

Ngươi không doạ Thiên Diệp khóc, ta sẽ chạy sao?

"Ngươi thích gì? Ta chưa từng nợ ơn người khác!" Cửu U nhìn Thiên Diệp, "Ngươi nói nhanh một chút."

"..." Thiên Diệp rưng rưng nước mắt.

Khúc Thanh Ca giật giật khóe miệng một cái.

Thái độ này của ngươi không dọa khóc Thiên Diệp mới kỳ quái.

"Cái kia..." Khúc Thanh Ca thay Thiên Diệp nói: "Ngươi coi như Thiên Diệp chưa từng cứu ngươi đi." Ngươi đừng có lại hù dọa cô ấy là được rồi!

"Vậy không được!" Cửu U nghĩa chính ngôn từ: "Ta là người có ơn tất báo!"

Khúc Thanh Ca: "..."

"Mau nói ngươi muốn cái gì!" Nũng nịu chính là phiền phức.

"Oa..." Thiên Diệp sợ quá trực tiếp khóc oà lên.

"Ngươi khóc cái gì, ta hỏi ngươi... Khúc Thanh Ca ngươi chạy cái gì!"

"Ngươi đừng có đuổi theo ta, Thiên Diệp không muốn ngươi báo đáp!!"

"Vậy không được! Ngươi đứng lại đó cho ta!"

"Ngươi đừng đuổi!"

"Ngươi đừng chạy!"

Ánh sáng không chiếu không tới một nơi, chính là nơi ta trở về. —— Cửu U

Thật sự là nể Cửu U thật luôn 😊😊 Cửu U cứ về đây ta lo aaa!!!

Vi diện thứ 40 hoàn tất.

(các bạn đọc có muốn tớ bỏ "a" đi không, góp ý tí nhé.)

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1425: Quy Tắc Cương Thi (1)

#tiêuđềđạosĩ: Tầm Y một lời không hợp liền tin vào khoa học #

Rầm rầm ——

Mưa lớn như hạt đậu rơi lộp bộp trên người, cả người lạnh run, mùi tanh của bùn đất xông thẳng vào trong mũi.

"Khụ khụ khụ..."

Minh Thù từ trong vũng bùn ngồi dậy.

Dãy núi phương xa bị bao phủ trong bóng đêm, chỉ có hình dáng mơ hồ.

Cô lại đang ở vùng ngoại ô hoang vu!

Minh Thù thở dài, trước tiên kiểm tra thân thể, bên ngoài không có vết thương gì nhưng thân thể không thoải mái, đoán chừng là bị nội thương.

Cô ngắm nhìn bốn phía, tìm chỗ có thể tránh mưa sau đó tiếp thu ký ức của thân thể này.

Nguyên chủ tên Tầm Y.

Khi còn bé thân thể nhiều bệnh còn thường xuyên nhìn thấy thứ không sạch sẽ, cha mẹ rất sợ hãi, tìm một vài người cũng không hiệu quả gì, sau đó dự định vứt bỏ cô.

Nguyên chủ cứ như vậy bị ném ở một nơi xa lạ.

Sau đó cô liền gặp Thanh Thành Tử, thấy kỳ căn không tệ lại rất có đạo duyên nên đưa cô về Vô Lượng sơn.

Vô Lượng sơn cũng không có nhiều người, cộng thêm cô vào cũng chỉ năm người.

Trừ Thanh Thành Tử còn có ba vị sư huynh khác.

Tầm Y trở thành đệ tử nhỏ nhất của Vô Lượng sơn, ba vị sư huynh đều thích cô vô cùng, nuông chiều cô từ bé.

Bất quá sau khi nguyên chủ lên núi được mấy năm, toàn bộ Vô Lượng sơn đều bị người ta diệt khẩu.

Nguyên chủ may mắn trốn qua một kiếp.

Từ đó cô bắt đầu điều tra chân tướng năm đó.

Lúc đó biết được chân tướng nhưng các đạo môn lấy việc Thanh Thành Tử không phải người chính đạo, không những không chủ trì công đạo cho Vô Lượng sơn mà ngược lại còn bao che hung thủ, sau đó nguyên chủ liền bắt đầu cùng các đạo môn đối nghịch.

Nguyên chủ tự học đạo pháp, nơi nào có thể quấy nước đục liền quấy một chút làm cho người của đạo môn hận cô đến nghiến răng nhưng lại không làm gì được cô.

Cô biết khả năng của mình nên mỗi lần làm xong chuyện liền bỏ chạy.

Đánh không lại đương nhiên sẽ không tặng đầu cho người ta.

Lần này là có người phát hiện bên này xuất hiện dị thường, dường như còn nhận được sự giúp đỡ của bên trên nên người của các đạo môn đến đây xem xét.

Nguyên chủ có khả năng vận khí không tốt nên gặp phải một con quỷ có đạo hạnh lợi hại.

Lại vừa lúc bị người của đạo môn phát hiện, thời điểm giao thủ bị sơ xuất rớt xuống vách núi.

Đại khái là ngã chết...

Khó trách trên người đau nhức như thế.

Minh Thù dựa vào gốc cây thở dài, trước tiên ăn cái gì bổ sung thể lực một chút đi.

-

Vô Lượng sơn.

Đạo quán bỏ hoang phảng phất không có người ở, Minh Thù bước qua mặt đất đầy cỏ hoang, đẩy ra một gian phòng duy nhất được tính là sạch sẽ, đem mình ném tới trên giường.

Rốt cục có thể ngủ một giấc yên lành.

Minh Thù vừa ngủ vừa dậy liền cảm thấy tinh thần tốt hơn nhiều.

Cô cảm nhận một chút linh khí trong không khí, coi như không tệ.

Nguyên chủ học đạo pháp rất tốt, nhưng là vẽ phù thật tốt.

Có câu nói ---- -- -- một chút Linh Quang chính là phù, nhân gian sai sẽ mực cùng chu sa.

Lúc ấy Thanh Thành Tử cũng không biết cô có năng lực như thế, sau khi mang cô về mới phát hiện.

Minh Thù rời tới cửa viện, mặt đất đầy rêu xanh phủ kín, mạng nhện treo trên mái hiên lộ ra một cỗ quạnh quẽ, không có chút sức sống nào.

Nguyên chủ không thường xuyên trở về, đạo quán không có người quét dọn, cứ để trống theo năm tháng nên tự nhiên là biến thành bộ dạng hoang tàn như thế.

Cô duỗi người một cái đi xuống dưới sân.

Vô Lượng sơn trước kia liền không có hương khói, bởi vì Thanh Thành Tử của Vô Lượng sơn là một tà đạo...

Ừ, trong đạo môn, Thanh Thành Tử là như vậy.

Bất quá trong trí nhớ của nguyên chủ, Thanh Thành Tử là một người rất hòa ái, liền xem như một người xa lạ gặp nạn hắn cũng sẽ hỗ trợ.

Dù sao trong trí nhớ của nguyên chủ, Thanh Thành Tử là một sư phụ rất tốt.

Minh Thù giẫm lên rêu xanh đi ra ngoài.

Cách đó không xa chính là một trấn nhỏ, có thể lên trấn ăn cái gì đó, thuận tiện...

Tu sửa cái đạo quán hoang tàn này lại một chút.

Minh Thù đi bộ xuống núi, dưới chân núi chính là đường cái, cô lười đi nên ngồi xổm ở ven đường chuẩn bị đón xe.

Nguyên chủ ngay cả cái điện thoại cũng không có, không thì còn có thể tích tích một chút.

Chờ hơn nửa ngày, đừng nói xe, ngay cả người cũng không nhìn thấy.

Cạch cạch cạch ——

Minh Thù híp mắt nhìn về hướng âm thanh truyền tới.

Máy cày chậm rãi lái tới, Minh Thù đứng dậy vẫy vẫy tay đón xe.

Ngồi xe dù sao cũng tốt hơn so với đi bộ.

Không thể uỷ khuất chính mình.

Lái xe chính là một nam nhân chất phác, thấy Minh Thù là một tiểu cô nương liền rất hào phóng cho cô lên xe.

Nam nhân rất tò mò: "Tiểu cô nương sao lại ở đây một mình? Cái cô đang mặc chính là đạo bào sao?"

Minh Thù mặc trên người chính là áo bào của đạo sĩ, bất quá không có khó coi như vậy.

Nguyên chủ lớn lên dáng dấp xinh đẹp, mặc y phục như thế tuyệt đối không khó coi.

Dù quần áo xấu cỡ nào nhưng dùng giá trị nhan sắc chống đỡ cũng sẽ thật đẹp, chính là cái đạo lý này.

"Ừ. Minh Thù gật đầu.

Nam người nhất thời nổi lòng tôn kính: Hoá ra là tiểu đạo cô."

Minh Thù: "..."

Tiểu đạo cô là cái quỷ gì!

Trong đạo giáo không có cách xưng hô đạo cô thế này.

Đạo giáo chính thống gọi là Khôn Đạo.

Bất quá thế nhân tốt như vậy, Minh Thù cũng lười giải thích.

Có nhiều thứ ngươi giải thích thật nhiều lại làm người ta mờ mịt.

Nam nhân nói rất nhiều, Minh Thù cười tủm tỉm nghe hắn khoác lác, rất nhanh liền đến tiểu trấn kia.

Minh Thù nói cảm ơn với nam nhân.

Chợ ở tiếu trấn người chen người lấn rất là náo nhiệt.

Minh Thù lấy thẻ của nguyên chủ ra kiểm tra số dư còn lại, nguyên chủ chỉ cố tìm phiền toái cho những người khác nên tiền kiếm được quá ít, số dư còn lại trong thẻ không hơn bốn chữ số.

Như vậy lang sao nuôi sống trẫm!

Minh Thù lấy một chút tiền, trước tiên đi đổi một bộ quần áo khác, sau đó tìm một chỗ ăn cái gì đó.

Ngay tại thời điểm cô đang ăn, một đám người đột nhiên tràn vào, nhìn qua từng người rất chật vật.

"Ông chủ, cho chúng tôi một chút điểm tâm."

Minh Thù đảo mắt qua những người kia, ánh mắt hơi dừng trong hư không một chút sau đó dời mắt tiếp tục ăn đồ ăn của mình.

Người bên kia đè thấp giọng nói thảo luận.

Minh Thù cơm nước xong xuôi liền rời khỏi muốn tìm người về tu sữa đạo quán, nhưng nghĩ đến bản thân nghèo khó lại chỉ có thể từ bỏ.

Ở tiểu trấn mua một chút đồ ăn sau đó chuẩn bị trở về.

Thân thể này còn phải tịnh dưỡng, không thì đánh nhau rất thiệt thòi.

"Cô gái, đồ của cô đây."

Bà chủ lớn giọng trách móc một tiếng.

Minh Thù nhận lấy đồ vật rồi đưa tiền cho bà chủ.

"Ài, vừa rồi bên kia đụng chết người, đi xem náo nhiệt hay không?" Một người phụ nữ từ bên ngoài tiến vào lôi kéo bà chủ bát quái.

"Tôi còn đang buôn bán."

"Ai nha, một lát liền trở về bán, hiện tại tất cả mọi người đều đi xem náo nhiệt." Người phụ nữ kia nói.

"... Vậy được rồi, tôi thối tiền cho tiểu cô nương này đã." Bà chủ đem tiền lẻ thối cho Minh Thù rồi vội vàng đóng cửa tiệm lại, cùng người phụ nữ kia đi theo dòng người xem náo nhiệt.

Minh Thù đứng tại chỗ, người chết có gì đáng xem, cũng không ngại xui xẻo.

Bất quá đường cô trở về phải đi qua con đường kia.

Người bị đụng chết chính là một trong đám người trước kia gặp phải lúc ăn cơm.

Chết rất thảm, đầu đều bị nghiền đến không còn.

Minh Thù sách một tiếng, quá tanh máu.

Bất quá hiện trường không thấy được người khác, cũng không biết là không ở lúc xảy ra chuyện hay là chạy.

Minh Thù nhìn vào hư không, giật giật khóe miệng, hững hờ xuyên qua đám người rời khỏi.

*

Hiện đại ha! Đây là hiện đại! Không phải cổ đại!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1426: Quy Tắc Cương Thi (2)

Minh Thù quay đầu, có chút không kiên nhẫn: "Cô đi theo tôi làm gì?"

Đằng sau có một nữ quỷ tướng mạo thanh tú đang bay theo cô, xem ra bất quá cũng chừng hai mươi tuổi, hình tượng rất bình thường, không có chỗ đang sợ.

Nữ quỷ rất chắc chắn nói: "Cô nhìn thấy tôi!"

"Thì sao." Minh Thù cười: "Cô muốn tôi siêu độ cho cô? Tôi sẽ lấy tiền, cô có tiền không? Tôi không muốn tiền âm phủ!"

"..."

Nữ quỷ đại khái không nghĩ tới Minh Thù là một tục nhân há miệng liền đòi tiền như vậy.

Minh "tục nhân" Thù: "Không có tiền không được đi theo tôi, không thì tôi sẽ tiêu diệt cô!"

Quỷ người, có thể giết.

Nữ quỷ: "..."

"Tôi có tiền!"

Nữ quỷ vội vàng kêu một tiếng.

Minh Thù hơi dừng lại, quay đầu nhìn cô ta.

"Tôi thật sự có tiền." Thật vất vả mới có một người có thể nhìn thấy cô ta, nghe thấy cô ta nói chuyện, cô ta không thể bỏ qua cơ hội này: "Chỉ cần cô giúp tôi một chuyện, cô sẽ cầm được tiền."

"Chuyện gì? Giết người? Tôi không làm."

Sắc mặt thanh tú của nữ quỷ có chút dữ tợn: "Mốt thù của tôi, tự tôi sẽ báo."

Cô ta rất nhanh liền khôi phục lại, lộ ra một chút đau thương: "Cô giúp tôi chuyển lời với người nhà của tôi thi thể tôi ở chỗ nào để bọn họ đưa tôi về nhà."

Minh Thù suy tư một lát: "Bọn họ làm sao đưa tiền cho tôi?"

"Tôi sẽ báo mộng cho bọn họ." Nữ quỷ nói: "Cầu xin cô."

Cô ta muốn về nhà.

"Nếu cô đã có thể báo mộng, sao cô không trực tiếp báo mộng cho người nhà của cô?"

"... Tôi không thể rời khỏi nơi này, quá xa." Chỉ cần thi thể của cô ta được mang về, cô ta liền có thể rời khỏi nơi này, tự nhiên cũng có thể báo mộng cho người nhà của mình.

Hiện tại Minh Thù rất nghèo, muốn mua đồ ăn vặt.

Suy tư một lát liền đáp ứng yêu cầu của nữ quỷ.

Vì chính nghĩa!

Vì đồ ăn vặt!

Nữ quỷ tên Vu Kiều, cãi nhau với bạn trai liền chạy đi giải sầu, ai biết gặp phải lưu manh.

Làm nhục xong rồi bỏ ở nơi tha hương.

Minh Thù mang Vu Kiều về đạo quán, nhìn thấy đạo quán tan hoang như thế đạo, Vu Kiều cũng có chút mơ màng, đây là nơi của người ở sao?

"Biết quét dọn không?" Minh Thù hỏi cô ta.

Vu Kiều lắc đầu.

"Quét dọn nơi này một chút."

"..." Đã nói mình không biết!!

Nữ sinh trước mặt tuổi tác nhìn qua cùng cô ta cũng không chênh lệch lắm, luôn luôn có bộ dáng mỉm cười tà mị, Vu Kiều có chút sợ, không biết vì sao nhưng luôn cảm thấy cô có chút đáng sợ.

Mà đây lại là đạo quán...

Sát vách cũng có một toà miếu, cô ta khẽ lại gần liền khó chịu, nhưng nơi này một chút cảm giác cũng không có.

Có lẽ là bởi vì nguyên nhân hoang tàn.

Vu Kiều không dám phản bác, cô ta còn muốn sự giúp đỡ của cô liền yên lặng bắt đầu quét dọn.

"Khi nào thì cô liên hệ với người nhà của tôi?" Vu Kiều hỏi Minh Thù ngồi dưới mái hiên gặm màn thầu.

"Tôi có thể trực tiếp gọi điện thoại về nói tôi biết con gái của các người ở đâu sao?" Cô sẽ bị xem là hung thủ.

Vu Kiều ngẫm lại cũng đúng.

"Vậy cô định làm thế nào?"

Minh Thù trầm tư một lát: "Không biết, ăn no lại nghĩ đi."

"..." Ngươi trầm tư cái quáu gì!

Nếu không phải thời gian dài như vậy chỉ có cô mới có thể nhìn thấy mình, nghe được mình nói chuyện thì cô ta cũng không muốn để ý đến cô.

Vu Kiều đem viện tử quét dọn đến càng khó coi hơn.

Đối mặt với ánh mắt một lời khó nói hết của Minh Thù, cô ta ấp úng một tiếng: "Tôi đã nói không biết."

Minh Thù lắc đầu trở về phòng.

Vu Kiều: "..."

Vì sao có cảm giác cô mang mình trở về, là vì... Quét dọn sao?

Mấy ngày kế tiếp, Minh Thù trừ ra ngoài đồ mua ăn cũng sẽ không rời khỏi đạo quán.

Mỗi lần nhìn thấy cô, không phải ăn thì chính là phơi mặt trăng phơi mặt trời, cô còn nói cái gì hấp thu tinh hoa nhật nguyệt?

Xem mình là thần tiên sao?

Vu Kiều có đôi khi sẽ rời khỏi đạo quán, Minh Thù cũng mặc kệ cô ta đi làm cái gì, một người một quỷ lại hài hoà đến dị thường.

Mà mấy ngày nay Vu Kiều đã học được cách quét dọn đơn giản, viện tử cũng được cô ta quét đến tương đối sạch sẽ, chí ít cũng không có hoang tàn như trước đó.

"Rốt cuộc thì lúc nào cô mới giúp tôi?" Vu Kiều nói với Minh Thù đang ngồi xổm dưới mái hiên.

"Để tôi bấm ngón tay tính toán..." Minh Thù ngẩng đầu nhìn trời một chút, một mặt nghiêm túc: "Mấy ngày nữa đi."

"Vì sao?"

"Há, thân thể tôi không thoải mái, không thích hợp leo núi lội nước."

"..."

Cô ta vẫn là nên chọn người khác đi.

-

Ba ngày sau.

Minh Thù cuối cùng đã kêu Vu Kiều dẫn đường đến nơi cô ta tử vong.

Nơi tử vong cách Vô Lượng sơn không xa, trên núi cơ hồ là không có đường gì, lúc ấy Vu Kiều là bị người ta bắt trên đường cua, đợi cô ta tỉnh lại liền bị nhốt trong một cái sơn động.

Trên núi không có bất kỳ ai.

Kêu trời trời không biết kêu đất đất chẳng hay.

Thứ cô ta có thể nhìn thấy chính là mấy tên lưu manh bắt cóc mình.

Bọn hắn cũng không phải mỗi ngày đều tới, có một ngày mấy người kia uống rượu rồi đến cùng nhau, sau đó...

Vu Kiều không muốn hồi tưởng lại.

Minh Thù leo lên núi, đứng bên ngoài sơn động, nơi này bị người ta dùng cỏ khô che khuất, cô đẩy cỏ khô ra, mùi hôi thối lập tức lan tràn trong trong sơn động.

Sơn động cũng không tính là lớn, trong góc có một cỗ thi thể nằm đấy.

Kỳ quái chính là hiện tượng thi thể mục nát cũng không nhiều, dựa theo Vu Kiều nói, cô ta đã chết gần nửa tháng, nhưng tình trạng mục nát rõ ràng không phù hợp...

Vu Kiều không dám vào, cô ta sợ phải thấy dáng vẻ của mình.

Minh Thù nhìn quanh sơn động một chút, một cỗ khí âm hàn chui thẳng vào trong thân thể.

Thi thể Vu Kiều nằm ngang trên mặt đất, trên người ngay cả một thứ che chắn đều không có, Minh Thù nhặt quần áo trên mặt đất đắp lên người cô ta.

Sau đó xử lý vết tích mình đi vào, rời khỏi sơn động.

"Bây giờ cô sẽ liên hệ cha mẹ của tôi sao?" Vu Kiều nhỏ giọng hỏi.

Minh Thù liếc nhìn cô ta một cái: "Hiện tại đương nhiên là báo cảnh, cảnh sát sẽ liên hệ cha mẹ cô."

Nếu cô trực tiếp liên hệ nhất định sẽ gây phiền toái.

"..."

Tại sao lại cùng cô ta nghĩ đến không giống.

Sau khi Minh Thù xuống núi liền báo cảnh sát.

Cảnh sát rất nhanh đã tới, là người đầu tiên phát hiện nên Minh Thù nhận lấy đủ loại nghi vấn.

Đặc biệt là cô là một tiểu cô nương lại chạy đến vùng ngoại ô hoang vu này, còn phát hiện thi thể, thấy thế nào cũng vô cùng khả nghi.

Minh Thù thuận miệng biện một cái lý do vô ích, nói mình lên núi tìm Linh Chi.

Thôn dân gần đây nói quả thật có người ở lên núi tìm Linh Chi, miễn cưỡng có thể tin được.

Minh Thù được xem như người bị hiềm nghi, cuối cùng xác định hiềm nghi của cô không lớn, dù sao thời điểm Vu Kiều chết cô cũng không ở nơi này.

Cảnh sát rất nhanh liền điều tra ra thân phận của Vu Kiều, trực tiếp liên hệ với cha mẹ cô ta.

Cha mẹ đi suốt đêm tới, nhìn thấy thi thể của Vu Kiều liền gào khóc nức nở.

Vu Kiều đứng bên cạnh cha mẹ, muốn ôm lấy bọn nhưng thân thể luôn luôn xuyên qua bọn họ.

Trên mặt cô ta có sự mờ mịt xen lẫn bi thương.

Cô ta chết rồi.

Người chạy đến cuối cùng chính là bạn trai của Vu Kiều, mặt mũi tràn đầy tiều tụy. Nam nhân đứng tại cửa ra vào, thần sắc mờ mịt như Vu Kiều, một hồi lâu mới cứng ngắc đi tới.

"Các người nhất định phải bắt được hung thủ, cho Kiều Kiều một cái công đạo!!" Bạn trai Vu Kiều đỏ ngầu mắt, nắm lấy cảnh sát gầm thét.

"Đều là lỗi của tôi... " Bạn trai Vu Kiều đột nhiên ôm đầu khóc rống: "Nếu như tôi nhịn cô ấy, cô ấy sẽ không rời đi, đều là lỗi của tôi, đều là lỗi của tôi..."

Vu Kiều đứng bên cạnh hắn, nuốn đưa tay sờ hắn.

Ngón tay lại xuyên qua đỉnh đầu hắn.

Vu Kiều nhìn bạn trai yên lặng khổ sở, nếu như không phải cô ta tùy hứng sẽ không rơi vào tình trạng như hôm nay.

Bạn trai Vu Kiều giống như cảm nhận được, đột nhiên nhìn về phía Vu Kiều.

Ánh mắt hắn rơi vào hư không, tự nhiên cái gì cũng không nhìn thấy.

Vu Kiều nhịn không được khóc thành tiếng.

Đáng tiếc không có nếu như.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1427: Quy Tắc Cương Thi (3)

Vu Kiều muốn ở bên trong cùng bọn họ một lát, Minh Thù rời khỏi đồn công an trước, bên ngoài có một vài quần chúng đang vây xem.

Trong tiểu trấn có một điểm này khá được, truyền tin tức đều không cần điện thoại, chỉ cần rống một tiếng toàn trấn đều biết.

Minh Thù ra ngoài, có người bát quái hỏi cô.

Minh Thù mỉm cười nói không biết, từ trong đám người chen đi ra.

Phía trước có một người vội vàng đụng tới, Minh Thù tránh nhanh mới không bị đụng vào.

Người kia lảo đảo một chút, ngẩng đầu nhìn người trước mặt.

"Là tiểu đạo cô."

Minh "tiểu đạo cô" Thù: "..."

Minh Thù gật gật đầu, nhường đường cho hắn, nam nhân tựa hồ cũng không có ý dừng lại thêm nên nhanh chóng rời đi.

Minh Thù còn chưa đi được bao xa, nam nhân kia đã đuổi theo.

"Tiểu đạo cô, tiểu đạo cô..."

Nam nhân thở hơi: "Tiểu đạo cô, là như vậy, một người thân trong nhà tôi gặp phải chút chuyện, cô có thể giúp tôi đi xem một chút không?"

"Tôi? Minh Thù chỉ chỉ chính mình.

Hôm nay cô không có mặc đạo bào a.

Hơn nữa cô nhìn qua xinh đẹp như vậy, dù sao cũng không nên tìm cô chứ?

Không phải là muốn lừa gạt trẫm, kế thừa đồ ăn vặt của trẫm chứ?

Nam nhân cũng không có cách, người có thể mời tới đều không có tác dụng gì.

Cao tăng trong miếu lại không ở gần đây, gặp phải Minh Thù, nhớ tới trước đó cô mặc đạo bào liền lấy ngựa chết thành ngựa sống.

Minh Thù không quá nguyện ý đi theo nhưng nam nhân vẫn một đường đi theo cô, đúng lúc cái thôn kia ở trên đường Minh Thù về Vô Lượng sơn.

Cuối cùng Minh Thù vẫn đi theo vào thôn.

Nam nhân đưa cô đưa đến một gia đình, ngôi nhà giản dị, có thể nhìn ra được gia đình này không có bao nhiêu tiền.

Ở cổng có không ít thôn dân vây quanh chỉ trỏ vào bên trong.

"Trương Cẩu Đản bình thường làm chuyện ác nhiều vô kể, đây là gặp báo ứng."

"Đáng đời."

"Không biết đã làm gì chuyện thất đức, gặp báo ứng còn liên lụy mẹ của hắn."

"Nhường đường một chút." Nam nhân đẩy những thôn dân kia ra, ánh mắt các thôn dân rơi vào trên người Minh Thù, giống như nhìn thứ hiếm lạ dò xét cô.

Trên người cô mặc quần áo bình thường, tóc búi ra phía sau cài lên một chiếc trâm gỗ.

Bất quá gương mặt kia trắng nõn xinh đẹp, nhìn một chút liền sẽ để người ta cảm thấy cô cùng bọn hắn không phải người cùng một đường.

"Hầu Cường hắn cũng thật xui xẻo, có một người cháu như thế."

"Cô nương kia là ai, nhìn qua rất xinh đẹp?"

"Sẽ không phải là tìm đến xung hỉ chứ?"

Trong thôn có một cái thuyết pháp xung hỉ này.

Trương Cẩu Đản đều sắp không được, lúc này lại xuất hiện một cô nương, các thôn dân cũng không kìm được mà suy nghĩ lung tung.

Bất quá nếu thật là đến xung hỉ, cô nương kia cũng thật xui xẻo, cô nương xinh đẹp như thế cũng không biết cháu của Trương Cẩu Đản tìm được ở nơi nào.

Trong phòng, Trương Cẩu Đản nằm trên giường, một phu nhân lớn tuổi ngồi bên cạnh, sâu trong hốc mắt chứa đầy nước mắt.

"Cường Tử, con đã về." Phu nhân run rẩy vươn tay.

Hầu Cường nhanh tới phía trước: "Mẹ, con dẫn người đến xem Cẩu Đản."

Lão phu nhân lộ vẻ tuyệt vọng: "Đều đến nhiều người như vậy, có nơi nào không xem."

Hậu Cường thở dài trong lòng.

Trương Cẩu Đản là con trai của em gái hắn, em gái hắn cùng em rễ phải đi trước, để lại Trương Cẩu Đản theo bà nội lớn lên.

Trương Cẩu Đản khi còn bé rất nghịch ngợm, trưởng thành càng là gây chuyện thị phi.

Bây giờ đã hai mươi mấy tuổi cũng không biết tìm công việc đàng hoàng, cả ngày ở trong thôn hoành hành ngang ngược, phía sau không biết bao nhiêu người chửi mắng hắn là tiểu tạp chủng có mẹ sinh không có mẹ nuôi.

Minh Thù nhìn người trên giường, người trên giường gầy đến không chịu được, sắc mặt xanh lét, hít vào thì nhiều mà thở ra không bao nhiêu.

Người này...

"Tiểu đạo cô, cô xem một chút, Cẩu Đản đây là có chuyện gì?" Hầu Cường trấn an xong lão phu nhân liền vội vàng mời Minh Thù đến xem Trương Cẩu Đản.

"Hắn không biết mình đã làm việc gì trái với lương tâm sao?"

"Cái gì?" Hầu Cường không quá hiểu rõ, hắn xoa xoa tay, co quắp nói: "Tiểu đạo cô, tôi không có văn hóa gì, cô có gì cứ nói thẳng."

"Hắn làm qua..." Ánh mắt Minh Thù rơi vào bệ cửa sổ có chút cũ nát, một lát sau thu hồi: "Tôi không cứu được hắn, không muốn chết thì đi tự thú đi."

Hầu Cường nghe xong liền mờ mịt.

Minh Thù quay người rời khỏi.

"Tiểu đạo cô, tiểu đạo cô..."

Hầu Cường đuổi theo mấy bước, Trương Cẩu Đản trên giường lại bắt đầu gào thét, Hầu Cường chỉ có thể trở về.

Thời điểm Minh Thù trở lại đạo quán, Vu Kiều đã trở về.

Cô ta ngồi xổm dưới mái hiên cũ nát, thần sắc mờ mịt lại bất lực.

"Tôi còn có thể sống lại không?" Cô ta ngửa đầu nhìn về phía Minh Thù, cô ta không muốn chết, rõ ràng cô ta có người thân, bạn trai...

Cô ta sẽ có cuộc sống rất hạnh phúc.

Minh Thù ngồi bên cạnh cô ta, lấy màn thầu ra bắt đầu gặm, thật lâu, cô nói khẽ: Chết cũng đã chết, không có cơ hội duy nhất để sống lại."

Bên tai Minh Thù là âm thanh khóc rống của Vu Kiều.

Mấy ngày kế tiếp, Vu Kiều vẫn luôn ở bên cạnh ba mẹ cô ta.

Bởi vì bạn trai của Vu Kiều nên vụ án này được giao cho phía trên, phía trên phái tổ chuyên án xuống tiến hành điều tra đến hừng hực khí thế.

Bất quá thời gian Vu Kiều tử vong quá lâu nên rất nhiều thứ cũng không tra được.

Mãi đến lúc Trương Cẩu Đản ra tự thú.

Thừa nhận là hắn cùng mấy một đám người bắt cóc Vu Kiều, cuối cùng còn hại chết cô.

Cảnh sát rất nhanh liền đem người hiềm nghi quy án truy nã, mà để người ta thổn thức chính là mấy người hiềm nghi kia trừ chết mất thì tình trạng của những người còn lại cũng không quá tốt.

Đám người thương cảm cho Vu Kiều.

Nhưng cũng có người đem trách nhiệm đẩy lên người cô ta.

Chỉ bởi vì cô ta chạy loạn mới bị người ta để mắt tới, mới xảy ra chuyện như vậy.

Người nhà của mấy tên hung thủ kia thậm chí còn vũ nhục Vu Kiều đã chết, nói cái gì là tự cô ta ăn mặc thành như thế, câu dẫn con của bọn họ, hồ ly...

Minh Thù cũng không biết tâm tình của Vu Kiều lúc ấy là gì.

Bất quá bạn trai cô ta rất phẫn nộ đem những người kia đánh một trận.

-

Sáng sớm Vô Lượng sơn liền có mấy người đến.

Ba mẹ Vu Kiều cùng bạn trai cô ta dựa theo báo mộng của Vu Kiều đến đưa tiền cho cô.

Bởi vì Minh Thù phát hiện ra con gái của bọn họ trước, Vu Kiều báo mộng để bọn họ cảm tạ Minh Thù, cha mẹ Vu Kiều cũng không thấy gì kỳ quái.

Chỉ là nơi này...

Lại một đạo quán.

Hơn nữa còn một đạo quán cũ nát.

Cha mẹ Vu Kiều cho Minh Thù mười vạn.

Bạn trai Vu Kiều lại tăng thêm mười vạn, hết thảy hai mươi vạn.

Đám người đi rồi, Minh Thù nhìn về phía Vu Kiều vẫn đứng tại chỗ: "Không đi cùng bọn họ?"

Vu Kiều lắc đầu: "Thù đã báo, tôi muốn đến nơi tôi nên đến."

"Hắn đã quay lại." Minh Thù đột nhiên nói một tiếng.

Cửa chính hoang tàn của đạo quán có một bóng người chính chậm rãi đi tới.

Nam nhân đến trước mặt Minh Thù: "Cô có thể nhìn thấy Kiều Kiều đúng không? Có phải cô ấy ở đây không?"

Minh Thù liếc mắt, thân thể Vu Kiều đang từ từ biến mất, cô ta nhìn Minh Thù lắc đầu.

Đừng nói cho hắn.

Minh Thù mỉm cười: "Không có."

"Bất quá cô ta để tôi chuyển cho anh một câu."

"Cái gì?"

Minh Thù nhìn thân ảnh Vu Kiều hoàn toàn biến mất trong không khí, chậm rãi nói: "Thay cô ta chiếu cố cha mẹ thật tốt, kiếp này vô duyên, kiếp sau nối lại tiền duyên."

Nam nhân đứng trong đạo quán cũ nát một hồi lâu.

Mãi đến khi màn đêm buông xuống mới cùng Minh Thù từ biệt.

Minh Thù nhìn đạo quán vắng tanh, xem ra cần phải đi bắt mấy tên tiểu quỷ về thêm chút náo nhiệt.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1428: Quy Tắc Cương Thi (4)

Vụ án của Vu Kiều được phá án sau nửa tháng, Minh Thù lại gặp Hầu Cường lái máy cày đến.

Người đàn ông này đã trầm mặc hơn so với trước đó không ít.

"Chuyện lúc trước, còn chưa kịp cảm ơn tiểu đạo cô." Hầu Cường chờ Minh Thù lên xe, mở miệng nói: "Nhà tôi nghèo, không có nhiều tiền, tôi chuẩn bị kỹ càng lại đưa cho tiểu đạo cô, không biết tiểu đạo cô ở nơi nào?"

Mấy người hiềm nghi khác đều bị tra tấn đến điên rồi.

Chỉ có Trương Cẩu Đản đến tự thú trước, nhìn qua coi như bình thường.

Nếu không phải cô mở miệng nhắc nhở...

Có lẽ Cẩu Đản cũng giống như những người khác.

Minh Thù nói: "Trên bệ cửa sổ nhà Trương Cẩu Đản có một thanh kiếm, anh đưa nó cho tôi đi."

Hầu Cường trở về tìm một vòng mới tìm được thanh kiếm Minh Thù nói kia.

Vết rỉ loang lổ, hoàn toàn không nhìn không ra một chút giá trị gì.

Hầu Cường đưa Minh Thù đến Vô Lượng sơn, đạo quán đã được tu sửa đơn giản, bất quá nhìn qua ngoại trừ sạch sẽ một chút vẫn là cũ nát... Khắp nơi đều lộ rõ sự nghèo khó.

Thôn dân gần đây đều biết Vô Lượng sơn có một đạo quán.

Nhưng đạo quán này đã sớm hoang phế không người ở.

Đáy lòng Hầu Cường mặc dù hiếu kỳ nhưng cũng không dám hỏi nhiều.

"Anh biết kiếm này từ đâu có được không?" Minh Thù vuốt vuốt thanh kiếm hỏi.

"Cái này..." Hầu Cường lắc đầu, "Cẩu Đản cả ngày không có việc gì làm, không biết nó lấy được từ đâu."

Theo Hầu Cường, đây chính là một thanh kiếm bị gỉ vô dụng.

Hầu Cường thăm dò nói: "Nếu tiểu đạo cô muốn biết tôi có thể giúp cô đi hỏi Trương Cẩu Đản một chút."

"Vậy cảm ơn truóc."

"Không khách khí không khách khí, vậy tôi có tin tức sẽ nói cho cô biết."

Thời điểm Hầu Cường từ trên núi rời khỏi luôn cảm giác có cái gì đi theo mình, thế nhưng hắn quay đầu nhìn lại cũng không nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Minh Thù lau lau kiếm, lộ ra ánh sáng lộng lẫy của chính thanh kiếm.

Lưỡi đao sắc bén, chuôi kiếm khảm lấy một loại bảo thạch nào đó, xa hoa tinh xảo.

Cái đồ chơi này nếu là bán đi nhất định có thể mua được rất nhiều đồ ăn vặt...

"Khục khục..." Minh Thù đè ý nghĩ này xuống, cô cảm thấy trong thanh kiếm này có hơi thở của Kỳ Ngự.

Mặc dù rất kỳ quái...

Nhưng quả thực chính là như vậy.

Minh Thù thử quơ quơ kiếm, không có chỗ nào đặc biệt...

Chỉ là một thanh cổ kiếm tương đối xa xưa.

"Ta đã nói hẳn là bỏ đường!"

"Muốn thả muối!"

"Muốn thả đường!"

"Hừ, ta không muốn tranh luận cùng ngươi, chúng ta đi hỏi tỷ tỷ!"

Hai tiểu quỷ từ bên ngoài ngươi tranh ta trách chạy vào.

Một tiểu quỷ trong đó chạy nhanh, đoạt mở miệng trước: "Tỷ tỷ, tỷ thích đậu hủ ngọt hay là đậu hủ mặn?"

Minh Thù dừng tay đang quơ kiếm lại: "Ta thích hết được không?"

Hai tên tiểu quỷ: "..."

-

Bốn ngày sau Hầu Cường mang tin tức đến cho Minh Thù, kiếm này chính là tìm được tại ngọn núi phát hiện thi thể của Vu Kiều, bất quá cụ thể Trương Cẩu Đản không muốn nói.

Hầu Cường nói, Trương Cẩu Đản nói đến đây cả người đều không đúng, hắn cũng không dám hỏi nữa.

Minh Thù để hai con tiểu quỷ giữ nhà, tự mình mang theo thanh kiếm kia rời khỏi.

Trong sơn động đã được dọn dẹp sạch sẽ, mùi hôi thối cũng biến mất.

Minh Thù dùng đèn pin cẩn thận nhìn một lần cũng không phát hiện chỗ nào không đúng.

Minh Thù đứng bên ngoài sơn động nhìn về phương xa, dễ dàng nhìn thấy cách Vô Lượng sơn không xa còn có một ngôi làng.

Minh Thù đi một vòng trong núi, ngoại trừ bị con muỗi xem như điểm tâm nhỏ cũng không gặp phải những thứ khác.

Cô bắt con thỏ nướng thịt ăn, một bên suy tư, thanh kiếm này là ngoài ý muốn thất lạc ở nơi này, hay là...

Cô ép mũi chân lên mặt đất.

Tại phía dưới này?

Nếu như là ở phía dưới, vậy đi vào từ đâu?

Cũng không thể để cô trực tiếp dỡ ngọn núi lên chứ?

Cái này cũng không phải thế giới tu chân.

Minh Thù còn đang nghĩ có nên dỡ ngọn núi lên hay không, giữa trưa ngày thứ hai cô liền thấy một đám người lên núi.

Một đám đạo sĩ...

Cùng một đám người trong đội khảo cổ.

Mục đích của bọn họ không phải ngọn núi này mà là vượt qua tiến vào dãy núi phía sau.

Minh Thù lặng yên không tiếng động đuổi theo bọn hắn.

Nhìn thấy bọn họ dừng chân ở một nơi trong rừng rậm, một đám người bắt đầu xây dựng cơ sở tạm thời, xem ra là dự định ở đây lâu dài.

Minh Thù chờ ở bên ngoài nửa tháng, cô đi hết xung quanh ngay cả một con quỷ cũng không nhìn thấy.

Đám người kia cũng không có động tĩnh gì.

Mãi đến tối hôm đó, Minh Thù đang nằm trên cây nhắm mắt dưỡng thần.

Phương hướng doanh trại truyền đến âm thanh ùng ùng, cô nhảy xuống cây đi về phía doanh trại bên kia.

Toàn bộ doanh trại sụp đổ, một mảnh hỗn độn.

Một người sống trong doanh trại đều không nhìn thấy.

Cái này không đúng lắm...

Minh Thù đi một vòng, xác thực không nhìn thấy người.

Cô nhìn về hướng khe hở sụp đổ, khe hở rất lớn, đủ để cho một người thông qua.

Minh Thù đem đồ ăn trong doanh trại mang đi, sau đó từ khe hở xuống dưới.

Phía dưới cũng sụp đổ, Minh Thù bò trong khe hở nửa ngày mới đến một nơi giống như thông đạo.

Đưa tay đều không thấy được năm ngón.

Minh Thù lấy thú nhỏ ra, lung lay nó.

Móng vuốt thú nhỏ mềm nhũn cào cào tay Minh Thù.

Con sen ngươi làm gì! Quấy rầy người khác đi ngủ, thật quá đáng!

"Phát sáng một chút."

Thú nhỏ: "..." Ta không phải bóng đèn!!

Thú nhỏ mặc dù tức giận đến nổ thành một tô chè trôi nước nhưng vẫn là "miệng nói không nhưng thân thể rất thành thực" đem bốn phía chiếu sáng.

Đi trong thông đạo một mét liền thấy trên mặt đất có vết tích mờ nhạt, Minh Thù ngồi xuống nhìn nhìn, là vết máu.

Mà lại có vết tích lôi kéo, kéo dài hết một đầu thông đạo.

Minh Thù thuận theo thông đạo đi, đây là một cái cổ mộ.

Cơ quan trải rộng, bất quá rất nhiều đều đã bị người ta phá hư hết.

Minh Thù nhảy một cái rơi xuống, vừa đứng vững, chỗ tối liền có một người toàn thân đầy máu nhào ra.

Người kia còn chưa bổ nhào vào vào cô liền trực tiếp ba một cái ngã xuống đất.

Minh Thù vỗ ngực, hù chết trẫm!

Người kia vươn tay: "Cứu... Cứu tôi!"

Minh Thù nhìn kỹ quần áo người kia mặc, hình như là đạo sĩ?

"Các người gặp cái gì?" Minh Thù hỏi hắn.

"Cứu... Mạng... Có... Có..."

Người kia chưa nói xong liền tắt thở.

Là kịch bản điển hình nói xong cũng chết.

Tiếp theo Minh Thù lại gặp phải hai người, một người cũng là đạo sĩ, còn có một người bình thường.

Hai người này đều chết hẳn, tự nhiên không hỏi ra được gì.

Vết máu trên mặt đất càng ngày càng nhiều, nhìn thấy mà giật mình.

Minh Thù giơ thú nhỏ chiếu chiếu, trước mặt cô có hai cánh cửa, một cánh cửa sạch sẽ, một cánh cửa bên trên tất cả đều là dấu tay máu giống như là vô số người đột nhiên tràn vào trong cánh cửa kia.

Minh Thù đứng trước hai cánh cửa, cái này... Chọn cái nào?

"Ngươi chọn một cái." Minh Thù đâm đâm thú nhỏ.

Thú nhỏ lẩm bẩm một tiếng: "Cái có nhiều máu."

Minh Thù đi về phía cánh cửa đầy máu, cửa đá nặng nề, cần dùng lực mới có thể đẩy ra.

Cửa đá chuyển động có thanh âm hơi lớn.

Nhưng trong cửa đá rất yên tĩnh, không có vật gì kì quái nhào ra.

Đi vào cửa đá vẫn là một lối đi, phía trước tựa hồ có lối ra, mang theo ánh sáng nhạt nhẽo.

Minh Thù đi mấy bước ra đến cửa, ánh sáng lộ ra hoàn toàn.

Lúc này cô đang đứng trên một sạn đạo lơ lửng.

Phóng tầm mắt nhìn tới, toàn bộ không gian là hình trong.

Tựa như một toà nhà hình tròn lơ lửng giữa không trung.

Chỗ cô đang đứng chỉ là một tầng trong đó, từ trên xuống dưới còn có mấy tầng, mỗi một tầng đều có sạn đạo.

Vị trí trung tâm có một chiếc quan tài màu đen.

Cái mộ này là hướng đi xuống, thế nhưng vừa rồi cô đi tới một chút cảm giác đều không có, hoàn toàn không biết mình đang đi xuống dưới.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1429: Quy Tắc Cương Thi (5)

"A..."

Tiếng thét chói tai từ tầng dưới Minh Thù truyền đến.

Minh Thù thuận theo thanh âm nhìn lại, là một đám người đang nghiêng người phía dưới, tựa hồ nhìn thấy cô liền thét lên, lúc này tất cả mọi người đều cảnh giác nhìn cô.

"La cái gì?" Minh Thù lên tiếng: "Người."

Đối phương nghe xong liền yên tâm một chút.

"Cô là ai?" Có người gọi cô.

Trong đội ngũ của bọn họ không có một người như vậy.

"Tầm Y, sao ngươi lại ở chỗ này!" Trong đám đạo sĩ có người nhận ra cô, cau mày hỏi: "Ngươi lại muốn làm gì?"

Làm sao ở nơi nào cũng có thể gặp cô!

Lần trước không phải đạo môn truyền ra là cô đã chết sao?

Có người tận mắt nhìn thấy cô rớt xuống vách núi...

Minh Thù nắm lấy lan can sạn đạo, cúi người nhìn bọn hắn: "Tôi chỉ đến xem nha."

Đạo sĩ kia sắc mặt không tốt, nhưng không có đáp trả cô.

"Cô ta là ai?"

Trong đội ngũ có một nữ nhân duy nhất, cũng chính là người vừa rồi gào thét lên, cau mày hỏi đạo sĩ kia.

Đạo sĩ lạnh mặt: "Bại hoại."

"Ài, tôi còn ở đây, không nên ở ngay trước mặt tôi mắng tôi... A, đằng sau các người có gì đó!"

Đám người quay đầu, đằng sau nào có đồ vật gì.

"Tầm Y!"

"Chỉ đùa một chút thôi." Minh Thù cười hì hì ghé vào trên lan can, ánh mắt đột nhiên dừng lại: "Bất quá lần này đằng sau các người là thật có cái gì."

Nơi này rất cổ quái, coi như Minh Thù nói mò thì phòng ngừa vạn nhất, bọn hắn cũng phải quay đầu nhìn lại.

Nhưng cái này xem xét liền quá sợ hãi.

Trên sạn đạo không biết khi nào có động vật màu đen bò đầy lít nha lít nhít, bọn chúng giống như là thuỷ triều đang ào ào về phía bọn hắn.

"Chạy!"

"Chạy mau!"

Minh Thù đứng ở phía trên một tầng, có thể rõ ràng trông thấy những động vật kia.

Là bọ cạp màu đen.

"Con sen, bọn chúng đang lên, còn không chạy." Thú nhỏ nhắc nhở Minh Thù.

"Tiếp lấy ta."

Minh Thù toát ra một câu như vậy sau đó xoay người leo lên lan can, trực tiếp nhảy xuống dưới.

Thú nhỏ: "..." Đại gia ngươi a!!

Nơi này cách mặt đất chí ít năm tầng lầu, Minh Thù đột nhiên nhảy xuống cũng làm kinh ngạc đến đám người kia.

Minh Thù giẫm lên không khí an ổn rơi xuống đất, mặt đất an toàn, không có cơ quan gì.

"Phía trước cũng có!"

"Nhảy! Nhanh nhảy đi xuống!"

"Cao như vậy!"

Phía trên là tiếng kêu sợ hãi binh hoang mã loạn cùng thanh âm các đạo sĩ chém giết đám bọ cạp kia.

"Bên kia có nước, nhảy vào trong nước." Có người hô một tiếng.

Cách đó không xa có một ao nước.

Đám người chạy về bên kia, người đầu tiên nhảy ra khỏi lan can.

Ầm!

Máu tươi vẩy ra.

Người kia tử vong tại chỗ.

Đám người tựa hồ bị cái biến cố này doạ cho mơ màng.

Nơi nhìn qua như ao nước lại là cái bẫy.

"Bên này." Một đạo sĩ đứng một bên kéo lấy xích sắt thả xuống: "Nhanh, nắm lấy cái này xuống dưới!"

Xích sắt dài thẳng đến đất mặt bị người túm lấy phát ra thanh âm ào ào.

Tất cả mọi người nắm lấy xích sắt leo xuống gần tới đáy, đám bọ cạp kia tựa hồ không dám rơi xuống đất nên quanh quẩn trên sạn đạo kia.

Thấy cảnh tượng này, đám người dồn dập lui vào giữa.

Cảnh giác nhìn những cái con bọ cạp kia.

Xác định những con bọ cạp kia sẽ không xuống nên một số người trong đội ngũ trực tiếp nhảy xuống dưới ngã trên mặt đất thở.

Ở đây chỉ có mấy đạo sĩ kia tương đối cảnh giác.

Chủ yếu là cảnh giác Minh Thù.

Nữ nhân này vẫn luôn đối nghịch cùng người của đạo môn, một tay quấy nước đục một tay khiêu khích, đánh không thắng liền chạy.

Một nam nhân đeo kính trong đội lên tiếng: "Mấy vị đạo trưởng, những thứ kia không đi, làm sao chúng ta đi lên?"

"Chờ một chút, bọn chúng có khả năng sẽ rời đi." Một đạo sĩ nói: "Mọi người dành thời gian nghỉ ngơi, khôi phục thể lực."

Mọi người nghe hắn nói như vậy liền dồn dập bắt đầu bổ sung năng lượng, khôi phục thể lực.

Hai đạo sĩ nhìn Minh Thù: "Tầm Y ngươi đừng làm loạn!"

Minh Thù lấy bánh bích quy ra ăn, ngữ điệu trào phúng: "Đánh nhau với ngươi lãng phí thời gian của ta."

Đạo sĩ: "..."

Bọn hắn đối mặt vài lần, dùng ánh mắt giao lưu một phen, đem Minh Thù ngăn cách bên ngoài đội ngũ.

Còn lại đi về phía quan tài bên kia.

Gã đeo kính cũng vội vàng đi theo.

Nữ nhân kia trong đội ngũ ngồi dưới đất uống nước, ánh mắt cô ta quét lên người Minh Thù.

Người này...

Lai lịch gì?

Làm sao đám đạo sĩ thúi kia lại sợ cô ta như thế?

"Quan tài này hình như đã bị người khác động." Một đạo sĩ lên tiếng: "Thời điểm lần trước các người đến đã như vậy?"

Gã đeo kính trả lời: "Đạo trưởng, lần trước chúng tôi cũng không xuống đến, ở phía trên liền gặp phải những vật kỳ quái kia, hao tổn không ít người, đây cũng là lần đầu tiên chúng tôi xuống tới."

Quan tài toàn thân đen nhánh, phía trên chỉ có mấy vết khắc đơn giản làm cho quan tài tăng thêm một chút cảm giác thần bí.

Trừ cái đó ra cũng không còn thứ gì khác.

"Cái quan tài này hẳn là dùng xích sắt treo trên không trung, các người nhìn dưới này, có vết tích." Một đạo sĩ chỉ nào đó chỉ vào phía dưới quan tài.

Mà xích sắt kia to bằng cánh tay, bốn phương tám hướng đều có.

Xích sắt rũ xuống mặt đất, bên cạnh Minh Thù vừa vặn có một đầu, cô tròng mắt nhìn lại, chỗ đứt gãy giống như là có lực lượng gì trực tiếp căng đứt.

Cái quan tài này hẳn là bị xích sắt treo giữa không trung.

"Muốn mở quan tài không?"

"Không được, chờ sư phụ tới rồi nói sau, hành động lần này là sư phụ giao cho, chúng ta không thể xúc động."

Một đạo sĩ khác hiển nhiên cũng đồng ý.

Trước khi bọn hắn đến đã được trưởng bối của mình căn dặn, sau khi đi vào không thể xúc động.

"Phía trên có nhiều thứ như vậy, thật vất vả chúng ta mới đến được nơi đây, không mở quan tài chẳng phải là đi một chuyến tay trắng." Nhưng gã đeo kính không nghĩ như vậy.

Hắn trực gọi người tới chuẩn bị mở quan tài.

"Diêu tiên sinh!" Đạo sĩ ngăn cản bọn hắn: "Tốt nhất các người không nên mở quan tài, trong này có cái gì chúng ta cũng không xác định."

"Nhìn những thứ kia xem, chúng ta còn có thể đi lên hay không cũng không nhất định." Diêu tiên sinh gỡ mắt kính xuống, hắn hà một hơi, dùng góc áo xoa xoa: "Nếu chúng ta đều chết ở chỗ này, cũng phải cho tôi chết được rõ ràng."

"Diêu tiên sinh!"

Diêu tiên sinh cũng kiên trì: "Tu Luân đạo trưởng, các người là đến phụ trợ bảo vệ chúng tôi, chuyện còn lại đều phải nghe theo chúng tôi."

Đạo trưởng ngăn Diêu tiên sinh lại biểu lộ có chút khó coi.

Thời điểm bầu không khó hạ xuống đến mức đóng băng, thanh âm thanh thuý đột nhiên vang lên.

"Người ta muốn mở ngươi liền để hắn mở thôi, có lẽ được trúng thưởng nữa nha."

"Tầm Y ngươi ngậm miệng!" Tu Luân gầm thét.

"Miệng ở trên người ta, ta muốn nói liền nói, ngươi đến đánh ta đi!" Minh Thù khiêu khích: "Nói không chừng bên trong là một mỹ nhân tuyệt thế, mở ra vậy coi như là lưu danh bách thế rồi."

Tu Luân: "..."

Tu Luân hít sâu một hơi, kiên quyết khuyên nhủ Diêu tiên sinh: "Diêu tiên sinh, cổ mộ này rất kỳ quái, xuống tới đoạn đường này cậu cũng trải qua nhiều chuyện như vậy, bên trong quan tài có cái gì chúng ta không xác định có thể đối phó được."

Diêu tiên sinh tựa hồ nghĩ đến chuyện trước đó trải qua, có chút chần chờ.

Hắn suy tư một lát lại nhìn quan tài, cắn răng kiên trì: "Mở quan tài."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1430: Quy Tắc Cương Thi (6)

Tu Luân ngăn Diêu tiên sinh không được.

Diêu tiên sinh để người của hắn đi qua mở quan tài, Tu Luân chỉ có thể để mọi người người cảnh giác đề phòng hơn.

Minh Thù đứng bên ngoài nhìn bọn hắn mở quan tài.

Quan tài bị mở ra, lộ ra bên trong của quan tài.

Vẫn là màu đen, nhưng nhìn qua hoa lệ rất nhiều hơn so với bên ngoài quan tài.

Điêu khắc đơn giản màu cũng làm đám người Diêu tiên sinh bên kia bắt đầu sợ hãi thán phục.

Chờ bọn hắn sợ hãi thán phục xong mới bắt đầu mở nắp quan tài ra.

"Cẩn thận, không được đụng hỏng."

"Cẩn thận cẩn thận..."

Diêu tiên sinh hung hăng nói bọn hắn cẩn thận.

Nắp quan tài dần dần bị dịch chuyển khỏi, tất cả mọi người đều đi về phía bên kia.

Tu Luân cùng các đạo sĩ khác khẩn trương nhìn xem, sợ bên trong đột nhiên nhảy ra một thứ gì.

Nhưng mãi đến lúc nắp quan tài triệt để mở ra, bên trong rất yên tĩnh, không có bất kỳ vật gì nhảy ra.

"Không có gì."

Người mở quan tài kêu một tiếng.

Diêu tiên sinh cùng Tu Luân đi lên cùng nhau thăm dò phía bên trong quan tài.

Trong quan tài rỗng tuếch, đừng nói thi thể, ngay cả xương cốt cũng không có.

Giống như bên trong không có chôn người nào vậy.

"Kỳ quái..." Diêu tiên sinh lơ ngơ: "Làm sao lại cái gì cũng không có, chẳng lẽ đây là một cái quan tài trống? Không đúng, cổ mộ đại quy mô như thế, sao có thể là quan tài trống..."

Mà Tu Luân cùng các đạo sĩ khác lại đổi sắc mặt.

Quan tài này vốn nên treo ở trên không trung, lúc này quan tài lại rơi trên mặt đất, nếu như thật sự không phải quan tài trống, như vậy chỉ có hai khả năng...

Khả năng thứ nhất, thứ bên trong bị người ta mang đi.

Khả năng thứ hai, thứ bên trong... Là tự mình đi ra.

Khả năng thứ nhất còn tốt, ít nhất là do người làm, nhưng là khả năng thứ hai...

Các đạo sĩ ngẫm lại liền tê cả da đầu.

Ai biết thứ ra ngoài chính là cái đồ chơi gì?

Minh Thù chống cằm, ánh mắt như có điều suy nghĩ nhìn vào hư không.

"Có thể đây chỉ là cái quan tài trống thì sao?Mộ thất chân chính không ở nơi này?" Bên phía Diêu tiên sinh có người đưa ra lý luận.

Có trường hợp vì phòng ngừa bị trộm mộ, quả thực sẽ có tình huống như vậy.

Thế nhưng không ở nơi này thì ở đâu?

Đám người ngắm nhìn bốn phía, mộ thất này được xây rất kỳ quái, giống như một cái tháp...

Bọn hắn tìm kiếm bốn phía, đám bọ cạp còn đan;g quanh quẩn trên sạn đạo nên bọn hắn không dám tới gần biên giới, nhưng đi hết một vòng cũng không có bất kỳ thu hoạch gì.

Diêu tiên sinh mang người vây quanh quan tài thảo luận.

Trong quan tài cái gì cũng không có, dù đám người Tu Luân không còn đề phòng nhưng sắc mặt vẫn không tốt.

Cái này phức tạp hơn nhiều so với bọn hắn nghĩ tới.

"Ài."

Minh Thù đột nhiên lên tiếng.

Tu Luân thuận theo thanh âm nhìn sang, nhíu mày: "Tầm Y ngươi lại muốn làm gì?"

Minh Thù mỉm cười, ngữ điệu mang theo ba phần ý cười: "Ầy, bọn chúng đã xuống."

Bọn hắn? Bọn chúng!

Tu Luân nhìn về phía sạn đạo, bọ cạp mới vừa rồi đang quanh quẩn từ tầng ba đến tầng hai lúc này đã lặng yên không tiếng động tiếp cận dưới đáy.

"Các vị!" Tu Luân lập tức cất giọng kêu một tiếng: "Bọn chúng xuống tới rồi!"

Một tiếng này đem lực chú ý của mọi người đều kéo qua.

Cùng tất cả đám bọ cạp kia.

Động tác của đám bọ cạp giống như bị ấn nút tạm dừng khoảng chừng ba giây không nhúc nhích, sau đó bọn chúng đột nhiên tăng thêm tốc độ như ong vỡ tổ vọt xuống.

Mặt đất rất nhanh liền biến thành đám bọ cạp đen nghịt như thủy triều tuôn về phía bọn hắn.

"A!"

"Chạy mau!"

"... Không được, tôi không thể cứ đi như thế..."

"Diêu giáo sư, không còn kịp rồi, mau bỏ đi!"

Diêu tiên sinh bị người bên cạnh kéo ra khỏi quan tài rút lui theo đám người.

Tu Luân cùng các đạo sĩ ở phía sau hỗ trợ để những người còn lại chạy trước. Nhưng dưới đáy cũng không có con đường thông lên trên, bọ cạp bốn phía tụ tập lại chỗ bọn hắn.

Bọn hắn bị buộc đến nơi nhìn như cái ao trước đó.

Nơi này mặc kệ là dẫm lên hay là nhìn từ xa đều rất giống một cái ao.

Thi thể trên mặt đất đã được thu thập, bất quá trên mặt đất vẫn còn có máu.

Nhưng cảm xúc dưới chân nói cho bọn hắn biết cái này mẹ nó thật đúng là không phải cái ao nước.

"Sao cô ta không chạy?" Nữ nhân tên Bích Vân kia trong đội ngũ chỉ vào Minh Thù, cổ quái hỏi.

Người kia là ai bọn họ cũng không biết, nhưng rõ ràng là đám đạo sĩ kia nhận biết cô.

Tầm mắt mọi người đều tập trung vào trên người Tu Luân.

Người này muốn làm gì? Muốn chết sao?

"Những thứ này đều là tôi nuôi, tôi chạy cái gì?" Minh Thù giang hai tay trang bức.

Đám bọ cạp đằng sau ào ào tới gần, thật là có mấy phần khí thế như vậy.

... Nếu như bọn chúng không vung đuôi gai lên đâm về phía Minh Thù.

Minh Thù giơ chân, lập tức chạy về phía đất trống.

Không phối hợp với trẫm chút nào!

Ngu ngốc!

Đám người: "..."

Biến cố này của Minh Thù chỉ là trong nháy mắt, lực chú ý của đám người rất nhanh liền bị đám bọ cạp hấp dẫn trở về.

"Nó đã tới cửa." Bọ cạp đã bao phủ quan tài, chỉ còn lại một hình dáng đen sì.

"Nhanh đi lên!" Có người kêu to.

"Nơi này không thể đi lên, quá cao!"

"Đạo trưởng ông nhanh nghĩ biện pháp, tôi không muốn chết ở chỗ này, các người mau giết bọn chúng!!"

"Bên kia có xích sắt, nhanh qua bên kia, dùng xích sắt leo lên!"

Không biết là ai rống lên một tiếng, đám người dồn dập nhìn về phía một sợi dây xích gần nhất.

Nhưng bên kia đã có bọ cạp xuất hiện, bọn hắn có chút chần chờ không dám tiến lên.

Tu Luân dẫn đầu tiến lên, dùng kiếm đẩy những con bọ cạp kia ra chừa lại khu vực an toàn cho bọn hắn: "Nhanh!"

"Phía trên cũng có..."

"Không đi lên sẽ chết, nhanh lên đi!"

Minh Thù một bên chặt cự hạt một bên nghĩ, cái đồ chơi này... Hẳn là có thể ăn đi?

Nhìn tứ chi lớn như vậy, khẳng định rất nhiều thịt!

Ánh mắt Minh Thù nhìn đám bọ cạp có chút tỏa sáng.

Đám bọ cạp: "..."

Không biết có phải là ánh mắt của quá Minh Thù ngay thẳng hay không, đám bọ cạp lại lui về phía sau một chút.

"A!"

Tiếng kêu thảm thiết quanh quẩn trong toàn bộ không gian.

Minh Thù nhìn về phía đám người chen lấn tranh nhau đi về phía xích sắt.

Nhiều người như vậy lại chỉ có một sợi dây xích, ai lên trước cũng là một vấn đề.

Các đạo sĩ nhân số có hạn, bọ cạp tùy tiện tiến lên một cái liền có thể phá vòng vây chui qua.

Cho nên vì để có thể đi lên trước nên lúc này đã có người không để ý tới cái gì kính già yêu trẻ, lễ nghĩa liêm sỉ.

Vừa rồi có người bị đẩy ra, vừa vặn đằng sau có hai con bọ cạp, bị bọ cạp đâm một cái người kia trực tiếp ngã xuống đất kêu rên, tiếp theo là bị một đám bọ cạp bao trùm.

"A." Minh Thù xoa xoa cánh tay: "Thật là đáng sợ, quả nhiên là ăn hết."

"Tầm Y! Hỗ trợ!" Tu Luân hét lớn một tiếng.

Bùa chú của cô có tiếng là dùng tốt nhất.

Có cô hỗ trợ, chí ít có thể giảm nhẹ một chút áp lực.

Minh Thù từ phía xa hô một tiếng: "Thật xin lỗi, tà đạo không làm bạn cùng các ngươi, sợ làm bẩn sự trong sạch của các ngươi."

Tu Luân tức giận đến thổ huyết: "Tình huống hiện tại nếu chúng ta không liên thủ thì ai cũng không ra ngoài được!"

"Sao có thể, ngươi xem bọn nó đều không công kích ta..." Minh Thù lui về phía sau, tránh đi sự công kích của một con bọ cạp nào đó: "Vừa khen ngươi, ngươi liền tấn công ta, không ngoan sẽ bị ăn sạch!"

Tu Luân: "..." Nữ nhân này làm sao còn điên hơn so với trước kia?

Xem xét những con bọ cạp kia chính là không nhận người!

Minh Thù đem kiếm vung xuống.

Đám bọ cạp vù vù lui lại.

Minh Thù: "..."

Cô cúi đầu nhìn kiếm trong tay.

Dường như đã hiểu được chuyện gì.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1431: Quy Tắc Cương Thi (7)

Trên xích sắt giống như có một đàn kiến, từng người từng người bò lên.

Bọn hắn tranh nhau chen lấn trèo lên trên, quá nhiều người, xích sắt không chịu được lắc lư, có người không giỏi trèo xích sắt liền trực tiếp rơi xuống.

Người rơi xuống sẽ bị bọ cạp bao phủ.

Minh Thù vung những con bọ cạp kia ra rồi đến một sợi dây xích khác, không biết có phải thấy cô lợi hại hay không mà đằng sau lại có hai tên theo đuôi cô.

Hai người kia như bão đoàn theo sát Minh Thù.

Minh Thù liếc nhìn bọ họ một cái, nắm lấy xích sắt trèo lên trước.

Minh Thù vừa đi, đám bọ cạp liền điên cuồng tràn qua, hai người kia lập tức nắm lấy xích sắt theo sau.

Tình huống của bên kia liền không tốt như Minh Thù bên này, đại lực lượng bọ cạp công kích bọn hắn, thỉnh thoảng sẽ có người kêu thảm.

Xích sắt chỉ đến tầng thứ sáu, Minh Thù nhẹ nhàng linh hoạt rơi xuống trên sạn đạo.

Bọ cạp còn chưa lên tới, lúc này sạn đạo nhìn qua rất an toàn.

Cô nhìn quanh bốn phía một chút, thuận tiện tìm lối ra của sạn đạo.

Mấy người đầu tiên trèo lên bên kia cũng đã đến tầng thứ sáu, những người còn sống khác cùng các đạo sĩ cũng dồn dập đi lên.

"Đi mau." Tu Luân một bên chém bọ cạp đang bò lên, một bên thúc giục bọn hắn.

Có người phát hiện đi theo Minh Thù an toàn nhất liền dồn dập đi gần lại về phía cô.

"Cô chờ một chút... Cô chậm một chút!" Minh Thù đột nhiên bị người ta túm lại, Đan Bích Vân thở hỗn hển nói: "Chúng tôi đi theo không kịp."

Minh Thù đột nhiên bị túm một cái, quần áo xém chút đều bị cô ta kéo xuống.

Cô kéo quần áo trở lại, xoay người cười một tiếng: "Vị tiểu thư này."

Đan Bích Vân sửng sốt một chút, giờ phút này cô lại còn có thể cười được. Cho dù nụ cười của cô ôn nhu nhưng vẫn làm cho người ta cảm thấy rất quỷ dị.

"Nếu cô không theo kịp, có thể không đi theo tôi."

Thanh âm của nữ tử nhẹ nhàng chậm rãi êm tai, nhưng lời cô nói làm cho người ta không rét mà run.

Đan Bích Vân trừng lớn mắt: "Cô..."

Minh Thù kéo dài khoảng cách cùng cô ta, chém con bọ cạp cản đường phía trước: "Các người theo kịp là vận khí các người tốt khi gặp được tôi, các người không theo kịp, tôi cũng không có nghĩa vụ cứu các người."

"Người này làm sao lại như vậy..."

"Tôi và các người không cùng một phe, cô đừng hi vọng vào tôi." Minh Thù cắt đứt cô ta: "Mọi người tự cầu phúc, chúc các người may mắn."

Cô không đuổi bọn họ đi, không có nghĩa là cô sẽ xen vào việc của người khác cứu bọn họ.

Minh Thù nói xong liền tăng thêm tốc độ phóng tới lối ra cách đó không xa.

Đan Bích Vân bị người ta đẩy một chút, lảo đảo đuổi theo.

Đan Bích Vân phẫn nộ trong lòng, rõ ràng cô có năng lực đối phó đám bọ cạp kia, vì sao cô không cùng những đạo sĩ kia đối phó?

-

Trăng ẩn sao thưa.

Trong núi gió lạnh ào ào, bóng cây giống như quái vật giương nanh múa vuốt hoành trên mặt đất.

Nơi bị sụp đổ có một cái đầu ngóc lên, tiếp theo là một người từ trong khe hở chui ra ngoài, chính là Minh Thù.

Cô giẫm lên đá vụn nhảy đến nơi an toàn.

Sau đó là người thứ hai, người thứ ba...

Tiếp theo là bốn phía dần dần sáng ngời, tiếng người dần dần nổi lên.

Người phía trên tê liệt nằm trên mặt đất, lần nữa thấy ánh mặt trời,vui mừng sống sót sau tai nạn.

Các đạo sĩ đi lên cuối cùng, có người bị thương được người ta vịn ngồi vào một bên, từng người đều lộ ra sự chật vật không chịu nổi.

Trên người Minh Thù ngoại trừ một chút tro bụi so với bọn hắn quả thực chính là người của hai quốc gia.

"Bọn chúng có thể đuổi theo không?"

Tán cây bị gió đêm thổi sàn sạt vang lên ma sát màng nhĩ của mọi người, một đường lan tràn đến đáy lòng, sự sợ hãi không ngừng sinh sôi.

Nơi bị sụp đổ đen nhánh, không ai biết đám bọ cạp kia có đuổi theo hay không.

Không phải bọn hắn không muốn chạy.

Là thật sự không còn khí lực.

Bọn hắn an tĩnh đợi một lát, sau khi thấy nơi sụp đổ không có gì dị thường mới thở phào.

"Sao nơi này lại biến thành như vậy..." Có người kịp phản ứng từ trong nỗi sợ, bọn hắn đã ở đây lâu như vậy, tại sao lại không thấy ai?

"Người đâu?"

"Bọn hắn đã đi đâu? Hẳn là vì doanh trại bị sập nên dời tới nơi khác chứ?"

Doanh trại cùng thời điểm bọn hắn rời đi khác nhau rất lớn, một mảnh hỗn độn, quan trọng nhất chính là không thấy bất kỳ ai.

Đường truyền tin của bọn họ đều bị hỏng ở phía dưới, không liên lạc được với phía trên.

Không biết phía trên đã xảy ra chuyện gì, có thể coi là doanh trại bị sập chuyển đến nơi khác cũng không có khả năng không nghĩ biện pháp cứu bọn họ, một người cũng đều không lưu lại nơi này.

Có người kéo lấy thân thể mỏi mệt đi kiểm tra doanh trại, cuối cùng đạt được một kết luận nặng nề: "Thiết bị thông tin vẫn còn, tất cả mọi thứ đều ở đây, còn có mấy bát mì tôm vừa nấu còn chưa kịp ăn, bọn hắn... Mất tích."

Đám người vừa thoát được một kiếp đưa mắt nhìn nhau.

Thật vất vả mới thoát khỏi phía dưới, người của doanh trại lại mất tích?

Tu Luân tiến lên trước: "Tầm Y, ngươi xuống sau chúng ta, doanh trại đã xảy ra chuyện gì?"

Minh Thù đang sờ bánh bích quy, bị điểm tên, cô mờ mịt nhìn qua: "Sao ta biết có chuyện gì xảy ra?"

"Ngươi xuống sau chúng ta!" Tu Luân nói: "Thời điểm ngươi xuống, doanh trại đã biến thành như vậy?"

Minh Thù đột nhiên tỉnh táo lại: "Ngươi nghi ngờ ta làm?"

Tu Luân không có phủ nhận.

Doanh trại có người trông coi, không có khả năng để cô tùy tiện xuống dưới.

Mà cô trong mắt các đạo sĩ chính là yêu đạo, bại hoại, cặn bã... Người của doanh trại mất tích, có thể có quan hệ cùng cô hay không?

Một đạo sĩ nào đó gầm thét: "Ngươi xuống sau chúng ta, doanh trại xảy ra chuyện gì, chính ngươi rõ ràng nhất."

Minh Thù lại kéo giá trị hận thù quen thuộc, lười nhác giải thích, cô giật giật khóe miệng: "Ngươi có chứng cứ sao?"

Doanh trại không nhìn ra bất kỳ vết tích đánh nhau gì.

Mà lại đêm hôm khuya khoắt, cơ hồ cái gì cũng không thấy rõ, lúc này muốn tìm chứng cứ cũng rất khó.

"Những người kia ở đâu? Cô đã làm gì bọn họ!?" Đan Bích Vân trước đó bị chọc tức nên nhìn Minh Thù rất không vừa mắt.

"Sao tôi biết, có lẽ bị ăn đi." Những người kia hẳn là đều xuống phía dưới, bất quá làm sao lại xuống dưới... Có chút khó hiểu.

Lúc ấy cô chỉ nghe thấy thanh âm đổ sụp, không có nghe thấy tiếng kêu thảm hoặc là thanh âm của bọn hắn.

Xuống dưới liền nhìn thấy những người kia...

Cô cũng không rõ đã xảy ra chuyện gì, dù sao cũng chưa từng gặp những thứ kỳ quái gì.

Minh Thù lại cúi đầu nhìn kiếm trong tay mình, có lẽ là bởi vì thanh kiếm này ở đây nên thứ ẩn núp trong bóng tối mới không dám lộ diện

Đan Bích Vân quát lớn: "Không phải cô làm ra sao?Sao cô lại không biết?"

Minh Thù ngữ khí vô tội: "Ài, tôi cũng chưa nói qua, là tự cô nói."

Đan Bích Vân: "..." ·

Minh Thù lui đến một nơi tối hơn: "Chúng ta hiện tại là xã hội pháp trị, không có chứng cứ các người có thể làm gì tôi?"

"Tầm Y!"

"Không chơi cùng các người nữa, nếu có chứng cứ, hoan nghênh đến Vô Lượng sơn bắt tôi." Thanh âm của Minh Thù du du dương dương từ trong rừng rậm xuyên qua.

"Tầm Y ngươi đứng lại!" Tu Luân đuổi theo Minh Thù.

Nhưng chờ hắn đuổi tới, bên kia đã không còn bóng người.

"Đạo trưởng, có phải là nữ nhân vừa rồi làm không?" Có người nhỏ giọng hỏi.

Tu Luân nhíu mày, nhưng vẫn giải thích một câu: "Không nhất định, chuyện này chưa có chứng cứ, không thể kết luận."

Hắn nghi ngờ cô chỉ bởi vì cô là hiềm nghi lớn nhất.

Nhưng hắn cũng sẽ không cứ như vậy định tội cho cô, không thì bọn hắn cùng tà đạo như cô có khác gì nhau.

***Mọi người góp ý dùm tớ là ở vi diện này cách xưng hô của Thù thúc và các đạo sĩ cùng tiểu yêu tinh sẽ là ta - ngươi, còn các nhân vật hiện đại sẽ là cách xưng hôi tôi bình thường có được không ạ, vì hình như vi diện này Ngự Thẩm là người của thời kỳ cổ đại a!!! Mọi người góp ý nhé ***

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1432: Quy Tắc Cương Thi (8)

Minh Thù cho là tiểu yêu tinh ở nơi đó, kết quả cũng không có.

Bất quá quan tài kia...

Minh Thù giẫm lên bậc thang của Vô Lượng sơn, loáng thoáng lộ ra một góc của đạo quán, cô hững hờ đi vài bước, đột nhiên dừng lại.

Không đúng...

Sao lại an tĩnh như vậy?

Bốn phía chỉ còn lại thanh âm lá khô cô đạp qua.

Ngay cả tiếng côn trùng kêu cùng tiếng chim hót cũng không nghe được, lộ ra một cỗ tử khí âm u đầy quỷ dị.

Minh Thù lần nữa nhìn về phía đạo quán lộ ra một góc, bước chân cô không nhanh không chậm đi lên đẩy cánh cửa cũ nát ra.

Tiểu quỷ thường ngày thích vui đùa ầm ĩ trong sân lúc này lại không thấy tung tích.

Bước vào viện tử, cô cũng cảm giác được một cỗ lạnh lẽo.

Từ lòng bàn chân vọt thẳng lên trán.

Lông tơ dựng đứng, sống lưng phát lạnh.

Bá ——

Thân thể Minh Thù đột nhiên lật qua phía bên cạnh một cái, nắm lấy chổi quét rác quét ngang trở về.

Bàn tay lạnh lẽo đè cổ tay cô lại, cái chổi rơi trên mặt đất, Minh Thù ngẩng đầu liền nhìn thấy nam nhân băng lãnh lộ ra mấy phần lệ khí.

Minh Thù chỉ cảm thấy toàn bộ cánh tay đều muốn đông cứng.

Người đối diện bắt lấy cái chổi nhẹ nhàng bóp một cái, cái chổi gãy làm đôi.

Minh Thù sách một tiếng, nhanh chóng rút kiếm ra chém tới, thân hình nam nhân lóe lên biến mất ngay tại chỗ.

Một trận gió phất lạnh thấy xương qua bên tai Minh Thù.

Nam nhân xuất hiện bên trái cô, bấm tay thành trảo đánh úp về phía cổ cô.

Trường kiếm ong ong một tiếng, hình như có cảm ứng muốn tránh khỏi tay Minh Thù bay về phía nam nhân.

Minh Thù nơi nào chịu buông tay, dùng lực lượng của nó chém về phía cánh tay nam nhân.

Nam nhân bỗng nhiên co lại lui về khu vực an toàn, đôi đồng tử lạnh như băng nhìn cô không mang theo bất cứ tia cảm tình nào, phảng phất cô chỉ là một vật chết.

Trường kiếm khẽ rung một cái.

Ngón tay Minh Thù hơi tê dại: "Yên tĩnh!"

Trường kiếm: "..."

Trường kiếm an tĩnh lại, Minh Thù ngẩng đầu nhìn về phía đối diện.

Nam nhân một thân cổ phục màu đen, mái tóc đen nhánh được buộc lên lộ ra khuôn mặt góc cạnh soái khí, con ngươi đen như mực như hàn băng ngàn năm làm cho người ta nhìn một chút liền không rét mà run.

Trên người hắn quanh quẩn một cỗ khí thế vô hình, uy nghi như đế vương nhưng lại thanh quý vô song.

"Ngươi đến tìm cái này?" Minh Thù giơ kiếm trong tay lên.

Con ngươi đen như mực từ trên người cô đảo qua thanh kiếm, Minh Thù cũng không biết hắn đang suy nghĩ gì.

Toàn bộ không gian đột nhiên lâm vào tràng cảnh yên tĩnh quỷ dị.

Thật lâu, nam nhân mới vươn tay, ý kia tựa như là để trường kiếm của mình trở về, cũng như là muốn Minh Thù đem kiếm trả lại cho hắn.

Trường kiếm khẽ ong một tiếng, chấn động nhè nhẹ một lúc rồi an tĩnh lại.

Minh Thù nâng lên một nụ cười nhạt: "Thanh kiếm này hiện tại cũng không phải của ngươi, ngươi muốn... Liền đến đoạt a."

Lệ khí trên người nam nhân liền ngưng tụ lại.

Sự áp bách vô hình đột nhiên đánh tới.

Cửa đạo quán rách nát loảng xoảng một tiếng khép lại, lá rụng trên mặt đất không gió mà bay, không khí căng thẳng nguy hiểm bùng nổ trong lòng Minh Thù.

Có thể a tiểu yêu tinh!

Hôm nay ngươi dám động thủ! Trẫm liền chơi chết ngươi!

Ngay tại thời điểm Minh Thù cho là hắn muốn động thủ, nam nhân đột nhiên ngẩng đầu nhìn về một phương hướng nào đó.

Một giây sau, thân hình loé lên một cái giẫm lên bức tường của đạo quán rồi nhảy vào rừng cây, biến mất không thấy tung tích.

Minh Thù: "..."

Chạy cái gì a!

Có bản lĩnh ngươi động thủ mau!

Trường kiếm gấp rút kêu vài tiếng, khác nào nhóc con đáng thương bị chủ nhân vứt bỏ.

"Rung cái gì mà rung, coi như hắn trở về ta cũng sẽ không đem ngươi cho hắn!" Minh Thù vuốt vuốt kiếm: "Trước đó ngươi giả bộ cũng rất tốt, một chút phản ứng cũng không cho ta biết."

Trường kiếm: "..."

Oa oa oa, chủ nhân nhanh dẫn ta đi, ở đây có tên biến thái!

Minh Thù thu kiếm lại, ở trong Thiên Điện tìm thấy hai con tiểu quỷ bị doạ cho sợ hãi.

"Tỷ tỷ..." Hù chết bọn hắn.

Thân hình hai con tiểu quỷ nhìn qua có chút bất ổn, vẻ mặt tội nghiệp nhìn cô.

Minh Thù dẫn bọn hắn về linh bài bình thường dùng để tu dưỡng, thắp cho bọn hắn chút nhan, hỏi: "Hắn đến đây lúc nào?"

Tiểu quỷ trả lời: "Sáng hôm nay, thật đáng sợ, huhu."

Sáng hôm nay...

Dựa theo tình trạng của tiểu yêu tinh, hắn phải là cương thi có đạo hạnh ngàn năm a? Cương thi này cũng có thể gọi là Bạt, hoặc là Hạn Bạt.

Bất quá trên ghi chép...

Hạn Bạt có khuôn mặt dữ tợn, có thể nói là La Sát mặt xanh nanh vàng.

Tiểu yêu tinh nhìn qua cũng không khác người bình thường, có chút không hợp cùng trên ghi chép a.

... Đương nhiên vẫn là đẹp mắt hơn một chút.

Nếu như không có gì ngoài ý muốn, tiểu yêu tinh khẳng định là từ cổ mộ kia ra, thanh kiếm này hẳn là cũng đã từng ở trong cổ mộ, Trương Cẩu Đản không biết làm thế nào lấy được.

Minh Thù mằm trên giường suy nghĩ.

Được rồi.

Dù sao hắn khẳng định sẽ còn trở lại.

Đến lúc đó rồi nói sau.

-

Mấy ngày kế tiếp nam nhân cũng không xuất hiện, cũng không có ai tới cửa bắt cô.

Thời gian này có chút nhàm chán.

X tiên sinh cũng không biết đang chơi bời ở nơi nào.

Vẫn là nghĩ biện pháp kiếm tiền mua đồ ăn vặt đi!

Minh Thù ăn điểm tâm xong, dời cái ghế đến sân ngồi phơi nắng

Dùng di động lên một cái diễn đàn phong kiến mê tín nào đó.

Trong diễn đàn gió êm sóng lặng, không có tin tức gì, Minh Thù ấn mở một bản khối bị khoá lại điền mật mã vào.

Tin tức trong bản khối này tương đối bùng nổ.

Có không ít nhiệm vụ được tuyên bố, nếu như đại gia hỏa nào có cái gì không giải quyết được hoặc là cảm thấy đơn giản không cần tự mình động thủ liền sẽ đến đây tuyên bố.

Minh Thù nhìn thấy tin tức mới nhất.

Chính là thảo luận liên quan tới cổ mộ kia.

Minh Thù nhìn xuống phần giới thiệu tóm tắt của cổ mộ.

Minh Thù nhìn thấy thời đại phỏng đoán kia, có chút híp mắt, một ngàn năm trước công nguyên.

Một ngàn năm trước công nguyên... Hẳn là triều đại nhà Thương...

Má ơi!

Trước đó cô nói tiểu cương thi ngàn năm cũng đều là xem thường hắn a!

Thời điểm cổ mộ được phát hiện là tại một năm trước.

Có một đám trộm mộ bị bắt lại, cảnh sát từ những thứ bọn hắn trộm ra tìm được hai kiện đồ cổ chưa từng thấy qua.

Theo đám trộm mộ nói, bọn hắn là tìm được ở một cái mộ trống.

Bởi vì cổ vật kia chưa từng thấy qua nên rất được coi trọng, đội khảo cổ tiến về cổ mộ kia thăm dò

Một năm này, đội khảo cổ vẫn luôn tiến hành phân tích cổ mộ, nhưng thời gian dài như vậy bọn hắn cũng chỉ ở bên ngoài cổ mộ, cũng là cái mộ trống như lời mà bọn trộm mộ nói tới, không tìm được biện pháp tiến vào cổ mộ chân chính.

Mãi đến cách đây không lâu, rốt cuộc bọn hắn cũng có tiến triển.

Không biết làm sao vừa đi vào liền xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

Còn có người nói nhìn thấy quỷ, sợ vỡ mật.

Đội khảo cổ thường xuyên sẽ gặp phải một chút chuyện quỷ dị, lúc ấy bọn hắn cũng chỉ là suy đoán niên đại của cổ mộ này chí ít cũng trên ngàn năm, khả năng bên trong sẽ có chất độc hại gì gây tổn thương tới con người.

Chuyện ngoài ý muốn liên tiếp phát sinh trong đội ngũ.

Về sau mới có chuyện người của đạo môn tham gia.

Có lẽ là Minh Thù đi vào đúng chỗ, cô cũng không thấy cái mộ trống kia, ngược lại là đi thẳng đến cổ mộ chân chính.

Minh Thù lướt xuống cuộc thảo luận phía dưới, cái này là nhóm tiến vào cổ mộ trước kia phát ra.

Lướt đến hơn sáu trăm lần, tuyến thời gian đến lúc sau khi cô rời khỏi cổ mộ.

Có người đổi mới tình huống trong cổ mộ cùng những người trong doanh trại vô duyên vô cớ mất tích kia.

... Còn thuận tiện đề cập đến cô một chút, sửa chữa lại tin đồn cô đã chết.

Mặc dù không có nói thẳng cô là hung thủ, nhưng người này rõ ràng nói cô chính là hiềm nghi lớn nhất.

Minh Thù ngầm nhắn lại ở phía dưới.

Tiểu cặn bã của đạo môn: Người tốt sống không lâu, tai họa thọ ngàn năm.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1433: Quy Tắc Cương Thi (9)

Minh Thù bị cái tên này của nguyên chủ làm cho chấn động.

Tiểu cặn bã của đạo môn là cái quỷ gì?

Tuyệt đối không phù hợp với khí chất của nhân vật phản diện.

Minh Thù ấn mở trang cá nhân, phát hiện không có chỗ để đổi tên liền cắn hai cái màn thầu triệu hoán Hài Hòa Hiệu ra đổi tên.

【... 】 nó hiện tại ngoại trừ chức năng này đã không còn những chỗ dùng khác sao?

Hài Hòa Hiệu biết khuất đổi xong tên cho Minh Thù.

【 ký chủ, muốn xem tiểu yêu tinh đánh nhau không? 】 cố gắng tạo cho mình một cảm giác tồn tại.

Tiểu yêu tinh cũng không biết chạy đi đâu, xem cái gì mà xem, không xem!

Hài Hòa Hiệu cũng mặc kệ Minh Thù có xem hay không, một lời không hợp liền mở ra.

"..."

Hài Hòa Hiệu lại thích ăn đòn a.

Minh Thù không thèm đếm xỉa đến Hài Hòa Hiệu, rời khỏi trang cá nhân, tại nơi phát nhiệm vụ tìm một nhiệm vụ tương đối gần nơi cô ở.

[kẻ thù chung của đạo môn: Nhiệm vụ này ta nhận, địa chỉ cụ thể địa phát cho ta một chút.]

Đối phương dường như đang Online, rất nhanh liền trả lời.

[yêu tinh đừng chạy: A, huynh đệ, cái tên này của ngươi có chút độc a.]

[kẻ thù chung của đạo môn: Ta sẽ cố gắng.]

[yêu tinh đừng chạy:???]

Yêu tinh đừng chạy cũng không hiểu vị kẻ thù chung của đạo môn này phải cố gắng cái gì, bất quá hắn cũng không nhiều lời, rất nhanh liền trở lại vấn đề chính.

[yêu tinh đừng chạy: Con trai của một phú thương bị quỷ ám, chỗ này ta đi không được, ngươi giúp ta giải quyết, chỉ cần giải quyết tốt, thù lao đều cho ngươi.]

[kẻ thù chung của đạo môn: Địa chỉ.]

[yêu tinh đừng chạy: Huynh đệ, ngươi có được hay không a?]

[kẻ thù chung của đạo môn: Ta có được hay không, ngươi có muốn thử một chút hay không, huynh đệ?]

Câu nói này ngầm giống như: Huynh đệ chơi gay không?

[yêu tinh đừng chạy:...]

Yêu tinh đừng chạy không biết có phải là bị hù dọa cho đứng hình hay không, mãi một phút sau mới phát ra một cái địa chỉ.

Minh Thù cũng không có gì thu thập, phân phó hai con tiểu quỷ giữ nhà rồi lắc lư xuống núi.

Cho dù có điện thoại, cô cũng chỉ có thể tích tích cho máy cày.

Người không tầm thường...

Bắt đầu bằng việc ngồi máy cày.

Địa chỉ là ở trong thành phố, Minh Thù ngồi tàu hoả đi qua, thời điểm đến nơi đã là chạng vạng tối.

Chuyện đầu tiên khi vào thành phố ——

Ăn ăn ăn!!

Đồ ăn vặt trẫm sẽ đến sủng hạnh các ngươi!

Minh Thù ăn xong, đón xe tới địa chỉ yêu tinh đừng chạy cho.

Khu biệt thự này người không có phận sự không thể vào, Minh Thù chỉ có thể gọi điện thoại cho đối phương.

Ra đón Minh Thù là một nam nhân trung niên nâng cao bụng bự vui vẻ chạy đến, trên trán tràn đầy mồ hôi lạnh.

Minh Thù: "..." Vì cái gì không lái xe a?

"Mới vừa rồi là cô gọi điện thoại cho tôi??" Nam nhân trung niên tiến lên, cẩn thận từng li từng tí hỏi, đáy mắt có chút kinh diễm.

"Ừ."

Nam nhân trung niên lấy lại tinh thần từ trong dung mạo của Minh Thù, ánh mắt ngắm nhìn bốn phía:"Không biết đại sư ở đâu?"

Tiểu cô nương trước mặt trẻ tuổi như vậy, hắn căn bản không nghĩ tới cô là đại sư, nhiều lắm chỉ coi như cô chỉ là đồ đệ của đại sư.

Minh Thù đưa tay chỉ vào chính mình.

Nam nhân trung niên đầu tiên là sững sờ, sau đó tràn đầy chấn kinh.

Cái này cùng tiên phong đạo cốt đại sư hắn tưởng tượng hoàn toàn không giống a!

Đây chỉ là một người mang đồ bình thường, tóc búi cao, nhìn qua tràn đầy thanh xuân sức sống, bên tay còn xách theo... Hừm, là một nhãn hiệu điểm tâm dành cho các tiểu cô nương trẻ tuổi xinh đẹp.

Minh Thù không thèm đếm xỉa đến ánh mắt không thể tin được của nam nhân trung niên, bày ra vẻ trang bức... Không phải, khí thế cao nhân, thong dong trấn định nói: "Dẫn đường."

Có lẽ là biểu hiện của Minh Thù quá trấn định, nam nhân trung niên ngược lại có chút sững sờ gật đầu, dẫn theo Minh Thù đi vào.

Trong biệt thự chỉ có một nữ nhân cùng hai người hầu.

Bất quá thời điểm Minh Thù đi vào cũng lộ ra các loại ánh mắt phức tạp.

Đây là đại sư?

Còn trẻ như vậy?

Sẽ không phải là lừa người khác chứ gì?

"Xem ai?" Minh Thù quét mắt một vòng, phát hiện người nơi này đều rất bình thường, đành phải lên tiếng hỏi.

"Khụ khụ..." Nam nhân trung niên vội vàng dẫn đường:

"Khuyển tử ở trên lầu, cô... Đại sư mời tới bên này."

Người cũng đã đến, lừa đảo bọn họ cũng gặp phải không ít, nhưng vì con trai, bất kể như thế nào vẫn phải để cô đi xem một chút.

"Đại sư mời tới bên này." Nam nhân trung niên dẫn Minh Thù tới một căn phòng.

"Quách tiên sinh, sư phụ đang ở bên trong làm phép, ngài không nên quấy rầy sư phụ." Ngoài cửa có một thanh niên mặc đạo bào ngăn nam nhân trung niên lại.

"Ách..." Quách tiên sinh có chút xấu hổ.

Dù sao hắn cũng là làm ăn, mặc dù ngành nghề khác biệt nhưng tình huống lúc này cũng không kém.

Quách tiên sinh vội vàng giải thích cho Minh Thù: "Trước đó liên hệ bên kia vẫn không có ai tới nên tôi tìm những người khác, đại sư ngươi chờ một chút được không?"

Hắn cũng là khẩn trương cho con trai mình.

Hắn chỉ có một người thừa kế duy nhất.

"Ừ." Minh Thù không có ý kiến: "Có gì ăn không?"

"Có có có, em đưa vị đại sư này đi xuống dưới lầu ăn một chút gì trước." Quách tiên sinh giật nữ nhân bên cạnh một chút.

Minh Thù đi theo Quách phu nhân xuống lầu.

Thanh niên ngoài cửa kia hừ nhẹ một tiếng.

-

Một tiếng sau Quách tiên sinh mới xuống mời Minh Thù đi lên.

Ở dưới lầu, Quách phu nhân đã nói qua tình huống cho cô.

Con của bọn họ ban đầu nói căn phòng đó không thích hợp, có người động đến đồ vật của hắn.

Nhưng bọn họ sẽ không tiến vào phòng của hắn, ngay từ đầu còn tưởng là trộm vào nhưng lại không mất đi thứ gì, bọn họ cũng liền không để trong lòng.

Nhưng vài ngày sau đó con của bọn họ luôn cảm thấy có người sờ hắn vào ban đêm, sau đó hắn liền bắt đầu ăn nói linh tinh, nói có quỷ.

Con trai càng ngày càng không đúng, bọn họ mang hắn đến các bệnh viện lớn kiểm tra nhưng kết quả đều không có bệnh gì.

Quách tiên sinh là người làm ăn, có một số việc tự nhiên vẫn sẽ tin.

Bệnh viện kiểm tra không xảy ra vấn đề gì, nói không chừng chính là phương diện kia...

Bọn họ cũng đã tìm không ít người, nhưng chính là không chữa khỏi.

Minh Thù vừa bước vào phòng cũng cảm giác được một cỗ âm khí.

Khắp nơi trong phòng đều dán bùa, trong phòng tựa hồ còn đồ vật vừa bị đốt qua nên một cỗ mùi vị rất khó ngửi nức mũi cực kì.

Trong phòng còn có thanh niên vừa đứng ngoài cửa đứng đấy, bên cạnh thanh niên là một đạo sĩ mặc đạo bào, hẳn là sư phụ của thanh niên.

Ánh mắt Minh Thù cùng hắn đối đầu, đạo sĩ kia lộ vẻ mặt khinh thường.

"Quách tiên sinh, nếu ông đã không tin tôi, cần gì phải tìm tôi?" Đạo sĩ lên tiếng trước: "Một tiểu nha đầu như vậy, cô ta biết cái gì?"

"Đại sư, ngài đừng hiểu lầm, tôi đây cũng là sốt ruột cho con trai." Quách tiên sinh dù sao cũng đã lăn lộn trên thương trường nên rất biết cách nói chuyện: "Ngài thông cảm, tôi chỉ có một đứa con trai như vậy."

Người ta cũng đã nói như vậy, đạo sĩ đành phải hừ lạnh một tiếng.

Hắn ngược lại muốn xem xem một tiểu nha đầu ngay cả đạo bào cũng không có thì có thể làm được gì.

Gạt người cũng không có chút chuyên nghiệp, người trẻ tuổi bây giờ chính là táo bạo như thế.

Quách tiên sinh thấy đạo sĩ không chịu đi cũng không tiện nói gì.

"Đại sư, ngài xem..."

Minh Thù nhìn đạo sĩ kia cười một chút:"Ngài thật lợi hại."

"Đột nhiên bị khen" đạo sĩ: "..."

Minh Thù lướt qua đạo sĩ đi đến bên giường.

Nằm trên giường chính là một thiếu niên chừng mười bảy mười tám tuổi, mặt mày cùng Quách tiên sinh giống nhau đến mấy phần. Lúc này hắn xanh mặt cau mày, thỉnh thoảng lộ ra vẻ mặt sợ hãi.

Căn phòng này có âm khí, nhưng không có quỷ.

"Tiểu nha đầu nhìn ra cái gì rồi?" Đạo sĩ cười lạnh hỏi.

Minh Thù không để ý tới đạo sĩ: "Quỷ này bình thường đến lúc nào?"

Quách tiên sinh nói: "Bình thường đều là rạng sáng, lúc ấy con trai tôi luôn luôn la to, nói có quỷ..."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1434: Quy Tắc Cương Thi (10)

"Vậy chờ rạng sáng đi."

Quách tiên sinh: "..."

"Đại sư, cứ chờ đến sao?"

"Ừ..." Minh Thù trầm tư một chút: "Cũng có thể vừa ăn vừa chờ."

Quách tiên sinh: "..."

"Tiểu nha đầu, nếu con quỷ này tới thật thì ngươi cũng không nhất định có thể đối phó." Đạo sĩ cũng dự định rạng sáng sẽ động thủ, bất quá bị Minh Thù nói ra, hắn không thể không lên tiếng để tránh miếng cơm bị người ta đoạt.

"Đây không phải còn có ngươi sao?"

"Bị thổi phồng" đạo sĩ: "..."

"Ách... Đại sư không cần làm chút gì sao?" Chí ít cũng giống vị đại sư kia đi? Một chuyến đến đây của bọn hắn không phải rất nhiều trình tự sao?

Minh Thù biểu thị không cần.

Quách tiên sinh rất thấp thỏm.

Vị đại sư kia vẫn luôn trầm mặc, hắn không theo kịp tư duy của tuổi trẻ hiện tại.

"Đại sư cái này..."

"Quách tiên sinh yên tâm, tôi đã bố trí tốt."

"Vậy là tốt rồi vậy là tốt rồi." Quách tiên sinh bây giờ đối với Minh Thù rất không có lòng tin.

Còn xém gắn lên nhãn hiệu lừa đảo cho Minh Thù.

-

Minh Thù ngồi trên ghế sa lon ăn khoai tây chiên xem phim tình yêu máu chó.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua.

Đạo sĩ cùng đồ đệ của hắn đã đứng dậy đi lên lầu, chuẩn bị ôm cây đợi thỏ.

Minh Thù đợi đến 12 giờ đúng mới chậm rãi ôm khoai tây chiên lắc lư lên lầu.

Trong phòng truyền đến tiếng Quách thiếu gia kêu to.

Đạo sĩ cùng đồ đệ của hắn đứng tại cửa ra vào, thấy Minh Thù đi lên liền dồn lực chú ý trên người cô.

"Mời."

Minh Thù cười híp mắt nói một tiếng.

Đạo sĩ: "..."

Đạo sĩ cho đồ đệ của hắn một ánh mắt, hai người ăn ý phá cửa tiến vào, bên trong truyền ra một trận âm thanh kỳ kỳ quái quái.

Minh Thù mở cửa nhìn vào bên trong khe cửa.

So với trước đó, âm khí trong căn phòng nặng hơn gấp mấy lần.

Trong phòng có một con nữ quỷ đang cùng đạo sĩ đấu pháp, đạo sĩ kia vẫn còn có chút bản lãnh.

Bất quá khả năng học nghệ không tinh, không phải là đối thủ của con nữ quỷ kia, bị nữ quỷ trêu đùa đến vô cùng chật vật.

Ầm ——

Đạo sĩ từ bên trong bay ra ngoài, vừa vặn đụng vào khung cửa.

Ngẩng đầu một cái liền thấy Minh Thù đang răng rắc răng rắc ăn khoai tây chiên.

Đạo sĩ: "..."

"Cô ta đang đến đây." Minh Thù nhắc nhở đạo sĩ.

Đạo sĩ vội vàng ngồi dậy lấy ra một tấm bùa, đọc thần chú rồi dán lên người nữ quỷ.

Lá bùa chụp tới trên người nữ quỷ, nữ quỷ kêu thảm một tiếng lui trở về trong phòng.

Hiệu quả của lá bùa rất nhanh liền hết hạn, nữ quỷ tựa hồ bị chọc giận hướng về phía đạo sĩ gào thét một tiếng bén nhọn, lần nữa xông về phía hắn.

Nhiệt độ trong phòng hạ xuống đến đóng băng.

Minh Thù nhìn đạo sĩ bị nữ quỷ đánh một trận, thật thảm.

Tiểu đồ đệ kia không biết có phải là chưa từng gặp tình huống như vậy hay không, đã sớm mơ màng.

"Đại sư..." Quách tiên sinh cùng Quách phu nhân không nhìn thấy nữ quỷ, chỉ có thể nhìn thấy một mình đạo sĩ chạy trong phòng như kẻ điên.

Minh Thù ăn xong một mảnh khoai tây chiên cuối cùng, chậm rãi cùng Quách tiên sinh nói điều kiện: "Tôi động thủ, số tiền này coi như của tôi?"

"..."

Trước tiên cô phải tóm được con nữ quỷ này đi a!

Quách tiên sinh nhìn tình huống bên trong, cắn răng nói: "Chỉ cần đại sư có thể giúp đỡ bắt lấy con quỷ này, tôi nhất định hậu tạ thật tốt."

Lấy ngựa chết làm ngựa sống.

Tình hình này quá quỷ dị!

"Được."

Minh Thù từ trong túi xách lấy ra hai lá bùa dán lên người Quách tiên sinh cùng Quách phu nhân, dán được một nửa lại lấy về, một lần nữa lấy ra hai lá bùa khác dán lên người bọn họ.

Quách tiên sinh × Quách phu nhân: "..."

Vừa rồi cô muốn dán lên người bọn họ cái gì?

Người này có thể được không?

Chờ Quách phu nhân cùng Quách tiên sinh nhìn vào bên trong, bọn hắn liền nhìn thấy nữ quỷ dữ tợn.

"A!"

Hai người đồng thời hét lên một tiếng.

Những ngày này mặc dù bọn họ biết có thể là quỷ ám con của bọn họ nhưng cho tới bây giờ cũng không nhìn thấy qua.

Lúc này đột nhiên nhìn thấy, hai người chỉ có thể ôm nhau thét lên.

Minh Thù tiến vào phòng, tiện tay xách đạo sĩ kia ném ra ngoài,

"Cô cũng muốn chết!" Nữ quỷ dữ tợn nghiêm mặt: "Không muốn chết liền nhanh..."

Bá ——

Biểu tình dữ tợn trên khuôn mặt nữ quỷ dừng lại, sau đó bỗng nhiên bay về phía sau, hoảng sợ trừng mắt nhìn trường kiếm trong tay Minh Thù.

Minh Thù cười hỏi: "Nhanh cái gì?"

Nữ quỷ: "..."

Khí tức trên thanh kiếm kia... Thật là khủng khiếp.

"Tôi sai rồi, đại sư tôi sai rồi." Nữ quỷ co lại trong góc, nơi nào còn có sự phách lối vừa rồi, hung hăng kêu tự mình biết sai rồi.

"Chật vật" đạo sĩ: "..."

Vợ chồng Quách gia: "..."

Cái này... Xong rồi?

Bọn họ cũng không cần đánh nhau sao!

Liền tùy tiện móc thanh kiếm ra, lại nói một câu liền xong?

Minh Thù móc kiếm hù dọa cô ta đã là nhẹ, nếu cô thật sự động thủ, đoán chừng cũng chỉ có thể hồn bay phách tán.

"Vì sao ám hắn?"

Nữ quỷ khóc thút thít cáo trạng: "Hắn hắn hắn... Hắn nhảy loạn trên mộ của tôi."

Minh Thù nhìn về phía cha mẹ Quách gia, con trai của các người không có việc gì làm đi nhảy disco trên mộ của người ta?

Hiển nhiên bọn họ cũng không biết chuyện này, một mặt mờ mịt.

Minh Thù lại hỏi: "Vậy lúc trời tối cô sờ hắn làm gì?"

Nữ quỷ tựa hồ có chút ngượng ngùng: "Người ta chết sớm, cũng chưa có chồng, tiểu ca ca này dáng dấp trắng nõn như vậy, tôi..."

Cô ta cúi đầu xuống, một bộ dáng con gái mới lớn thẹn thùng.

Nếu như không nhìn thấy dáng vẻ dữ tợn vừa rồi của cô, vợ chồng Quách gia đoán chừng sẽ dễ chịu rất nhiều.

Minh Thù sách một tiếng: "Cô cũng thật biết nhìn a."

"Nhưng hắn nhảy loạn trên mộ của tôi trước." Nữ quỷ nói: "Đây là hắn trêu chọc tôi."

Nữ quỷ bắt đầu khóc lóc kể lể thân thế bi thảm của mình.

Sau khi chết còn bị người ta đối đãi như thế, cô ta thấy Quách thiếu gia dáng dấp không tệ nên mới sinh ra tâm tư như vậy.

Chờ nữ quỷ khóc lóc kể lể xong, Minh Thù đột nhiên quơ quơ kiếm: "Tự cô đi hay tôi đưa cô đi?"

Nữ quỷ: "..."

Không đúng!

Chẳng lẽ cô không nên đồng tình với mình, không để bọn hắn bồi thường cho mình sao?

Nữ quỷ nhìn trường kiếm trong tay Minh Thù, co rúm người lại: "Không làm phiền đại sư, tự tôi đi, tự tôi đi..."

"Nếu cô còn dám trở về phá hư đồ ăn... Cuộc sống của người khác, tôi đánh chết cô."

"Không không không... Không dám."

Nữ quỷ vội vàng lắc đầu, nhanh chóng biến mất trong căn phòng.

"Cái này đã giải quyết xong rồi?" Quách tiên sinh mờ mịt.

Minh Thù đem kiếm giấu ra sau lưng: "Không thì sao?"

"..." Loại đấu pháp trâu bò trong TV kia đâu? Làm sao cũng không có?!

"Cô ta có trở lại không?" Quách phu nhân tương đối quan tâm cái này.

"Nếu cô ta không muốn sống có thể trở về."

"..." Vốn đã chết a!

Bất quá nghĩ đến cảnh nữ quỷ vừa rồi sợ cô như vậy, lời cô nói hẳn là hữu dụng.

Thật sự là không thể chỉ nhìn người bằng bề ngoài.

Trước đó bọn họ đều đã không đem hi vọng đặt trên người cô, không nghĩ tới cuối cùng lại là cô giải quyết.

"Đại sư, ngài xem chúng ta còn cần làm chút gì không?"

Đơn giản như vậy luôn cảm thấy không quá an tâm.

Minh Thù: "..."

Những người có dạng tâm lý này đều có chút hành vi vô dụng, bất quá cũng là vì an tâm, trên thực tế cũng sẽ không có bất cứ tác dụng gì.

"Giẫm lên mộ phần của người ta cũng giống như phá hủy phòng của người khác vậy, chờ hắn tỉnh, các người dẫn hắn đi xin lỗi người ta." Minh Thù thuận miệng nói: "Không tìm đường chết sẽ không gặp quỷ nha."

"Được được được, nhất định đi nhất định đi..." Quách phu nhân liên tục đáp ứng.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1435: Quy Tắc Cương Thi (11)

Quách thiếu gia là cùng người ta đánh cược xem có dám đến nghĩa địa nhảy nhót vào ban đêm hay không. Thiếu niên mới lớn thích sĩ diện lại bị người ta thách thức nên Quách thiếu gia liền đi thật.

Ai biết trở về liền mang theo thứ như vậy.

Tên đạo sĩ kia cùng đồ đệ của hắn không biết đã rời đi lúc nào.

Không đi?

Không đi ở lại bị người ta châm chọc sao? Bọn hắn không có sĩ diện a!

Bởi vì thời gian quá muộn nên Quách tiên sinh an bài cho cô phòng dành cho khách, mục đích chủ yếu vẫn là sợ con nữ quỷ đó trở về.

Sáng sớm hôm sau Minh Thù cầm tiền đứng dậy cáo từ.

"Đại sư đại sư..." Quách phu nhân đuổi theo: "Đêm qua con trai tôi vẫn gặp ác mộng, đại sư ngài xem đây là có chuyện gì? Có bùa bình an gì..."

"Thân thể quá kém lại vừa vui mừng quá độ, không gặp ác mộng mới kỳ quái, có đôi khi chúng ta cũng nên tin tưởng khoa học." Minh Thù mỉm cười:"Tuổi trẻ bây giờ tịnh dưỡng một chút liền tốt, nếu thật sự không tốt liền dẫn hắn đi gặp bác sĩ tâm lý, tôi cũng không có cách nào."

Quách phu nhân: "???"

Minh Thù tại lúc Quách phu nhân đang trợn mắt há mồm thản nhiên rời đi.

Minh Thù đem nhiệm vụ mình hoàn thành phát cho yêu tinh đừng chạy.

Yêu tinh đừng chạy không trả lời cô, đoán chừng là đang offline.

Minh Thù nhìn xung quanh thành thị phồn hoa một chút, đến cũng đã đến, còn kiếm được tiền, không tự khao mình một chầu thức ăn thì quá có lỗi với bản thân mình!

"Làm cái gì, quay phim sao?"

"Không thất thợ quay phim... Nhưng rất đẹp trai a!"

"Khẳng định là minh tinh, nói không chừng là quay camera ẩn, chương trình truyền hình thực tế hiện tại đều quay như vậy."

"Minh tinh đẹp trai như vậy sao trước kia chưa từng thấy? Trời ạ, thật đẹp trai, a a anh ấy nhìn tới đây, nam thần cấm dục, tôi cảm thấy tôi lại muốn yêu đương."

Minh Thù rời khỏi cửa tiệm liền thấy một đám nữ sinh bao phủ lại.

Minh Thù thuận theo tầm mắt của bọn họ nhìn sang, cửa hàng bên cạnh có một người đứng đấy, ánh nắng chiếu rọi vào một nửa người hắn, lộ ra gò má lạnh lùng.

Không khác nào đế vương đi nhầm thời, toàn thân lộ ra một cỗ quân lâm thiên hạ lạnh lùng nhìn người bằng nửa con mắt làm cho người ta chỉ dám nhìn mà không dám tới gần.

Hắn đứng ở đó không nhúc nhích, mặc cho người qua đường vây xem dò xét.

Minh Thù đứng quan sát một lát cũng không nhìn ra hắn đứng đó làm cái gì.

Minh Thù gặm xong một cái đùi gà, hắn còn đứng ở đó.

Minh Thù gặm xong một cái Hamburger, hắn vẫn còn đứng ở đó.

Minh Thù gặm xong một cái...

Hắn là dự định đứng ở đó đến địa lão thiên hoang sao?

Có giá trị nhan sắc cũng không nên tuỳ hứng như thế!

Minh Thù từ trong đám người chen vào, tại trong tiếng thảo luận của các nữ sinh đi về phía hắn.

Vừa rồi cũng có nữ sinh muốn đi lên bắt chuyện, còn chưa tới gần liền bị khí thế trên người nam nhân dọa cho trở về.

Minh Thù điềm nhiên như không có việc gì đi đến bên cạnh hắn, thuận theo ánh mắt hắn nhìn qua, kia là tủ kính của cửa hàng bên cạnh, bên trong trưng bày mấy con rối, không có gì đặc biệt.

Tiểu cương thi ngàn năm thích cái đồ chơi này?

Cái sở thích này...

"Ngươi đang làm gì?"

Nam nhân đột nhiên quay đầu, hù dọa các nữ sinh sợ hãi kêu lên một tiếng.

Ánh mắt Minh Thù đối đầu với ánh mắt trầm tĩnh như hàn băng ngàn năm của hắn, sâu thẳm trong con ngươi không có nửa phần nhiệt độ.

Dường như hắn nhận ra Minh Thù, con ngươi hơi nheo lại, hắn hé mở môi mỏng, thanh âm lạnh lẽo nổ tung bên tai Minh Thù.

"Kiếm."

"Mắng ai đó?"

"Kiếm!"

Nam nhân quay người bắt lấy cánh tay Minh Thù, con ngươi băng lãnh bắt đầu nổi lên lệ khí khát máu.

Đám người vây xem hít sâu một hơi, không biết là bọn họ quen biết hay là Minh Thù bắt chuyện thất bại chọc giận đến nam nhân kia.

Minh Thù cảm giác cánh tay đều sắp bị cóng đến không còn cảm giác.

"Ngươi có bản lĩnh thì bóp chết ta, dù sao ta sẽ không trả lại cho ngươi." Tức chết ngươi!

Ánh mắt nam nhân rơi vào chiếc cổ trắng nõn của cô.

Chiếc cổ tinh tế thon dài, chỉ cần thoáng dùng sức liền có thể bẻ gãy.

Hắn không cảm giác được sự tồn tại của trường kiếm cũng không triệu hoán được, cô đem kiếm của mình giấu ở nơi nào?

Minh Thù hơi nâng cằm, ý kia giống như là nói ngươi có bản lĩnh liền bóp ta đi!

Bàn tay lạnh băng kia bóp chặt rồi nới lỏng, nới lỏng rồi lại bóp chắt, con ngươi đen như mực không có chút gợn sóng làm cho người ta không đoán ra được hắn đang suy nghĩ gì.

Cuối cùng nam nhân buông tay Minh Thù ra, ánh mắt lần nữa chuyển qua tủ kính, an tĩnh nhìn tủ kính.

Minh Thù xoa xoa cánh tay: "Ngươi đang nhìn cái gì?"

"..." Không ai đáp lại cô.

"Ngươi thích cái này?"

"..."

Minh Thù trầm mặc vài giây, gạt đám người đi ra ngoài.

Đám người đương nhiên coi là Minh Thù bắt chuyện thất bại.

Nhưng Minh Thù rất nhanh liền trở lại, trong tay còn ôm một con rối lông xù, cô đem con rối nhét vào trong ngực nam nhân: "Cho ngươi."

Nam nhân phong thần tuấn lãng, lạnh lùng ngạo nghễ ôm một con rốt đáng yêu đến không cách nào hình dung được...

Trong đám người phảng phất phiêu đãng vô số tâm tư của thiếu nữ.

Cái này cũng quá đáng yêu rồi!

Không được, bọn họ sắp không được rồi.

Nam nhân tròng mắt nhìn lấy con rối trong tay, cau mày lại, đây là cái gì?

Bàn tay hắn bóp một cái, toàn bộ con rối cũng thay đổi hình dáng, con rối đáng yêu lập tức bắt đầu vặn vẹo.

Phảng phất như từ truyện tranh thiếu nữ trong nháy mắt tiến vào truyện tranh khủng bố.

Đám người: "..."

Cái này... Cái này có chút...

Bất quá vẫn rất đẹp trai a!!

Giá trị nhan sắc chính là chính nghĩa.

Minh Thù thấy người vây xem càng ngày càng nhiều, lông mày hơi cau lại, đưa tay túm lấy tay hắn.

Dẫn hắn rời khỏi nơi này trước...

Con hàng này mới từ trong quan tài leo ra, lối ăn mặc này quá bắt mắt.

Nam nhân không nhúc nhích tí nào, ánh mắt lạnh như băng rơitrên người cô, im ắng chất vấn cô.

"Có muốn kiếm hay không?"

Con rối càng thê thảm đến không nỡ nhìn.

Minh Thù bảo trì nụ cười.

Cuối cùng nam nhân vẫn đi theo Minh Thù, đôi chân thon dài thẳng tắp mở ra, vạt áo theo gió mà lơ lửng.

Đám người không tự chủ được tránh ra nhường cho bọn họ một lối đi.

"Bọn họ quen nhau sao?"

"Hẳn là quen biết đi, không thì làm sao anh ấy lại đi theo cô ấy."

"A!! Nam thần của tôi cứ như vậy mà rời đi!"

"Haiz, rốt cuộc là phải quay chương trình truyền hình thực tế hay không, tôi còn có thể nhìn thấy anh ấy trên TV chứ?"

Minh Thù kéo hắn vào một cửa hàng thời trang nam, nhân viên cửa hàng vừa nhìn thấy nam nhân con ngươi liền sáng lên, tim đập đỏ mặt chào đón: "Hoan nghênh quý khách."

"Chọn mấy bộ quần áo cho hắn thử."

"Được, tiên sinh thích kiểu dáng thường ngày hat là chững chạc một chút?"

Nam nhân vuốt vuốt con rối biến hình, không phản ứng chút nào.

"Mỗi thứ một hộ." Minh Thù thay hắn trả lời.

Nhân viên cửa hàng rất nhanh liền lấy quần áo tới: "Tiên sinh mời qua bên này mặc thử."

Nam nhân bất động, Minh Thù dẫn hắn đến phòng thử đồ, ném quần áo cho hắn, trực tiếp đẩy hắn vào.

Nhân viên cửa hàng thấy Minh Thù đối xử với nam thần thô lỗ như thế, thái độ có chút bất mãn.

Tiểu ca ca đẹp trai như vậy sao có thể bị đối đãi như thế?

Minh Thù chờ ở bên ngoài nửa ngày, người bên trong cũng chưa có ra: "Ngươi thay xong chưa, sinh con trong đó sao?"

Bên trong không có ai trả lời.

Minh Thù: "..."

Minh Thù vén rèm lên, nam nhân đứng ở bên trong, quần áo bị hắn ném xuống đất, hoàn toàn không đổi.

Minh Thù: "..."

Nam nhân xuyên thấu qua kính thử đồ nhìn cô.

"Ngươi không thay quần áo, ra ngoài sẽ bị người ta vây xem." Minh Thù nói: "Ngươi muốn bị những người kia vây xem như vừa rồi?"

Nam nhân cúi đầu nhìn quần áo trên mặt đất.

Nửa phút sau, nam nhân có lỹ chẳng sợ phun ra hai chữ: "Sẽ không."

*** Sao ta - ngươi cứ thấy kì kì huhu ***

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1436: Quy Tắc Cương Thi (12)

"Ngươi như vậy, sẽ không mới là lạ..." Minh Thù dừng một chút, nhớ tới chuyện quan trọng:"Ngươi không đổi?"

Nam nhân thái độ cam chịu.

Minh Thù: "..."

Tiểu cương thi ngàn năm ngu xuẩn là chuyện bình thường.

Minh Thù vén rèm lên đi vào, ánh mắt nhân viên cửa hàng theo sát cô nhưng rất nhanh liền bị rèm ngăn trở.

Minh Thù nhặt quần áo trên mặt đất lên, nhíu mày nhìn hắn: "Cởi ra."

Trong tay nam nhân vẫn còn vuốt vuốt con rối kia, nghe vậy liền trầm mặc vài giây lui về phía sau một bước, dựa lưng vào tấm che, ánh mắt nhìn chằm chằm cô.

Minh Thù: "..."

Làm gì chứ!

Làm như trẫm muốn làm gì ngươi vậy!

"Còn muốn kiếm của ngươi hay không?"

Cảm giác áp bách lan tràn trong không gian nhỏ hẹp, Minh Thù không cảm thấy khó chịu nhưng cảm thấy thật lạnh giống như bị người ta ném vào trong hầm băng.

Bàn tay lạnh như băng bóp lấy cổ cô, thân thể Minh Thù bị ngã ngồi xuống ghế phòng thay đồ.

Thân thể lạnh lẽo bao phủ lấy cô, Minh Thù ngửa đầu nhìn hắn, khóe miệng nâng lên một nụ cười nhạt:"Sao ngươi không dùng sức??"

Nam nhân chỉ là bóp lấy cổ cô, một chút khí lực cũng không có.

Hắn có chút mờ mịt nhìn cô.

Dùng sức bóp chết cô.

Lấy lại kiếm của mình.

Đây là chuyện lúc này hắn phải làm.

Thế nhưng...

Ngay tại thời điểm hắn chần chờ, cánh môi đột nhiên nóng lên.

Khuôn mặt nữ sinh phóng đại hiện ra trước mặt hắn, lông mi dài quét qua làn da của hắn, nhiệt độ ngưng lại một lát, khoảng cách hai người kéo ra.

Chuyện chỉ vẻn vẹn trong nháy mắt nhưng hắn lại cảm thấy thật lâu.

Nam nhân đột nhiên buông tay lui ra phía sau mấy bước, dán lên bức tường lạnh lẽo của phòng thay đồ, con rối trong tay đã không còn hình dạng.

Trên cánh môi tựa hồ còn lưu lại nhiệt độ nóng bỏng kia.

Minh Thù đứng dậy đi tới gần hắn, bàn tay đặt lên đai lưng hắn, nam nhân đưa tay đẩy cô ra.

Minh Thù ngước mắt nhìn hắn.

Động tác của người phía sau hơi ngừng lại, cuối cùng tùy ý để Minh Thù cởi đai lưng xuống, áo bào màu đen mở ra lộ ra quần áo bên trong.

Quần áo từng cái từng cái rơi xuống đất, nam nhân quay đầu nhìn tấm gương.

Trong gương, nữ sinh đưa lưng về phía, hắn chỉ có thể nhìn thấy chiếc cổ trắng nõn của cô lộ ra, vừa rồi mặc dù hắn không dùng sức nhưng phía trên vẫn lưu lại một chút vết đỏ.

Hắn thu tầm mắt lại, tròng mắt nhìn đỉnh đầu nữ sinh.

Mái tóc mềm mại xù xù giống con rối trong tay hắn.

Hắn dùng sức liền có thể bóp nát...

Nam nhân nhắm mắt lại.

"Tốt nhất ngươi đừng có ý nghĩ gì biến thái." Nữ sinh đột nhiên ngẩng đầu, trên mặt mang theo ý cười nhạt nhẽo, cô hơi gần sát hắn: "Kiếm của ngươi còn đang trên tay ta, ta muốn bẻ gãy nó rất dễ dàng."

Minh Thù cảm thấy nam nhân trừng cô một chút.

Bất quá biểu lộ của nam nhân từ đầu đến cuối đều không biến hóa, hắn rất nhanh liền dời ánh mắt, vừa lui về vừa vuốt vuốt con rối.

Nếu không phải chất lượng của con rối không tệ, đoán chừng sớm đã tử trận.

Minh Thù cầm từng bộ quần áo cho hắn mặc thử, sau đó đẩy lên trước gương, quần áo màu lam thoải mái cộng thêm làn da trắng nõn của hắn lộ thêm mấy phần soái khí.

"Cũng không tệ lắm."

Minh Thù lại cởi quần áo xuống cho hắn, cho dù trên người không còn thừa bao nhiêu thứ nhưng nam nhân vẫn là một bộ khí thế của đế vương, không có nửa phần luống cuống.

Sau khi thử mấy bộ, Minh Thù cũng lười đổi cho hắn, trực tiếp để hắn mặc bộ cuối cùng vừa thử kia.

Mang người đi ra ngoài, tầm mắt của nhân viên cửa hàng đều nhìn thẳng.

Có rất ít người có thể mặc quần áo màu đen mà đẹp mắt như vậy.

Quả thực so với người mẫu đại diện cho nhãn hiệu của bọn họ còn dễ nhìn hơn.

Tại sao có người có thể đẹp mắt như vậy a!

"Tiên sinh mặc bộ này rất thích hợp, quả thực chính là thiết kế vì tiên sinh..."

Nhân viên cửa hàng thổi phồng nhưng hắn ngay cả một ánh mắt cũng đều không đổi.

Hắn cúi thấp đầu, bàn tay vuốt vuốt con rối, bóp một chút lỏng một chút, chờ con rối tự động khôi phục lại bóp xuống...

Nhân viên cửa hàng: "..."

"Xin hỏi tiên sinh thích cái nào? Cửa hàng chúng tôi hiện tại có khuyến mãi, sản phẩm mới bớt hai mươi phần trăm, nếu như ngài có thẻ hội viên còn có thể ưu đãi."

Minh Thù đem quần áo trên tay đưa cho nhân viên cửa hàng: "Đều gói lại hết."

"Được, ngài chờ một lát." Nhân viên cửa hàng vui vẻ ra mặt, bán nhiều như vậy, doanh thu hôm nay rất khả quan.

Thời điểm Minh Thù quét thẻ liền cảm thấy nuôi một tiểu cương thi có chút không dễ dàng.

Đây cũng là quá tốn tiền...

Trẫm có thể mua được bao nhiêu đồ ăn vặt?

Lần sau vẫn là tới quán ven đường tùy tiện mua cho hắn hai bộ đi.

Nhân viên cửa hàng đưa mắt nhìn Minh Thù cùng nam nhân rời đi, bất quá hai người này ở trong phòng thay đồ đã làm cái gì a? Lâu như vậy...

Mặc dù không còn cổ phục lộng lẫy nhưng giá trị nhan sắc của nam nhân vẫn rất bắt mắt, Minh Thù mua cho hắn cái khẩu trang: "Đeo lên."

Nam nhân nhìn chằm chằm khẩu trang vài giây, lại chậm rãi chuyển qua mặt Minh Thù.

Minh Thù tự mình động thủ đeo lên cho hắn.

Con ngươi nam nhân có chút nheo lại, Minh Thù cảm giác được một cỗ sát ý nồng đậm bao lấy toàn thân cô, cô cố ý lề mề một hồi, sau khi mang xong liền tiến đến bên tai hắn nói: "Muốn giết ta? Ngươi thử một chút xem là ngươi chết thảm, hay là ta chết thảm."

Hắn lui về phía sau một bước, không nói một lời vượt qua cô rời đi.

Minh Thù đưa tay túm lấy sợi tóc rủ xuống: "Tiểu yêu tinh sẽ có lúc ngươi hối hận, ngươi chờ đó cho trẫm!"

-

Minh Thù muốn làm tức chết hắn, bất quá cô đã chậm mấy bước, tiểu yêu tinh đã không thấy tăm hơi.

Lại còn dám mang theo một khoản tiền bỏ trốn!

Đừng để trẫm bắt được ngươi!

Minh Thù không tìm được người đành phải từ bỏ, đón xe đi đến nhà ga.

Trên xe cô nhận được tin nhắn của "yêu tinh đừng chạy".

[yêu tinh đừng chạy: Nhanh như vậy đã làm xong? Lợi hại nha huynh đệ!]

[kẻ thù chung của đạo môn: Khi ta nghiêm túc thì chính ta đều sợ.]

[yêu tinh đừng chạy:...]

[yêu tinh đừng chạy: Khụ khụ, huynh đệ ngươi còn đang ở thành phố B chứ?]

[kẻ thù chung của đạo môn: Ừ]

[yêu tinh đừng chạy: Ngươi có thể giúp ta một chuyện không?]

[kẻ thù chung của đạo môn: Bao nhiêu tiền?]

[yêu tinh đừng chạy: Nói chuyện tiền bạc làm tổn thương tình cảm huynh đệ a!]

[kẻ thù chung của đạo môn: Vậy ngươi muốn cùng ta nói chuyện tình cảm huynh đệ?]

[yêu tinh đừng chạy: Đừng đừng đừng, ta thích nữ nhân, là như vậy, ngươi có thể giúp ta đi một chuyến lấy ít đồ rồi đưa tới không? Yên tâm, tiền bạc không thành vấn đề!]

Trong đạo môn thỉnh thoảng mọi người sẽ hỗ trợ chuyện khẩn cấp, "yêu tinh đừng chạy" hiện giờ cách thành phố B có chút xa, mà những vật kia cũng không tiện giao cho người bình thường.

Vừa rồi hắn cũng đã hỏi một vòng cũng không có ai ở thành phố B.

Bây giờ gặp được một người, còn không nhanh đuổi gấp nắm lấy cơ hội.

Đương nhiên "yêu tinh đừng chạy" đại khái là không nghĩ tới Minh Thù sẽ là một đại lão trong vai nhân vật phản diện.

[kẻ thù chung của đạo môn: Tìm hiểu dịch vụ chuyển phát nhanh một chút.]

[yêu tinh đừng chạy: Ta cần gấp, chuyển phát nhanh quá chậm, mà cũng không tiện chuyển phát nhanh, ngươi hiểu mà.]

[kẻ thù chung của đạo môn: Không hiểu, không giúp, hẹn gặp lại.]

[yêu tinh đừng chạy: Dù sao cũng là đồng môn, đại huynh đệ ngươi đừng đi a!!]

[yêu tinh đừng chạy: Huynh đệ? Đại huynh đệ?]

Minh Thù rời khỏi diễn đàn, cứ như vậy thì lần sau làm nhiệm vụ sẽ rất phiền phức nên cô đem các nhiệm vụ gần đây có thể nhận đều nhận hết.

Diễn đàn này sau khi hoàn thành nhiệm vụ sẽ có một bảng xếp hạng, cái tên "kẻ thù chung của đạo môn" này vọt thẳng lên cao.

Bất quá nhiệm vụ như vậy cũng có hạn, Minh Thù lên tới hạng 20 liền bất động.

Đối với học bá mà nói, đáng sợ nhất chính là không có đề mục để xoát điểm.

Minh Thù thở dài trở về Vô Lượng sơn.

Vô Lượng sơn cùng thời điểm cô rời đi... Vẫn hoang vu như vậy.

Hai con tiểu quỷ thấy cô trở về liền xúm lại: "Tỷ tỷ đã trở về."

"Tỷ tỷ có mệt hay không?"

"Tỷ tỷ chúng ta thật đói a."

"Ta cũng đói a." Minh Thù phụ họa.

Hai con tiểu quỷ: "..."

Một người hai quỷ mắt lớn trừng mắt nhỏ.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1437: Quy Tắc Cương Thi (13)

Minh Thù một lần nữa tìm người sửa chữa đạo quán, đạo quán không tính là lớn nhưng việc này không phải người bình thường có thể làm, dùng tiền cũng dùng như nước chảy.

"Tỷ tỷ, tỷ tỷ, có đạo sĩ lên núi."

Tiểu quỷ từ bên ngoài bay vào, gân họng kêu to.

"Lên thì lên chứ sao." Chuyện trong cổ mộ đều đã qua lâu như vậy mới có đạo sĩ tìm tới cửa, cô cũng thật bất ngờ.

"Lên đâu?" Công nhân phía sau không nhìn thấy tiểu quỷ nên cho là Minh Thù nói chuyện với hắn, ngờ vực hỏi một tiếng.

"Không có gì." Minh Thù đứng dậy đi ra ngoài.

Các công nhân đối mặt vài lần.

Người cố chủ này vẫn luôn là lạ, thỉnh thoảng liền thích lẩm bẩm, nếu không phải nơi này là đạo quán thì bọn hắn cũng có chút sợ

Tiểu quỷ đi theo Minh Thù, bất quá bọn hắn không dám ra ngoài, bên ngoài đều là đạo sĩ.

Thời điểm Minh Thù ra khỏi đạo quán liền gặp các đạo sĩ vừa vặn đến bên ngoài đạo quán.

Dẫn đầu là Tu Luân đã gặp qua trước kia, các đạo sĩ còn lại cô cũng không biết, đại bộ phận đều đã có tuổi.

Minh Thù nâng lên nụ cười tiêu chuẩn cùng bọn hắn chào hỏi: "Khách hiếm thấy nha, các ngươi đã tìm được chứng cứ tới bắt ta?"

"Tầm Y, chúng ta tới tìm ngươi không phải là chuyện kia." Tu Luân nói: "Chuyện kia chúng ta đã đã điều tra xong, không liên quan gì đến ngươi."

"Thật đáng tiếc." Lại không được cõng nồi.

Tu Luân: "??"

Đáng tiếc cái gì?

"Vậy các ngươi tới tìm ta làm gì?"

Tu Luân nhìn người bên cạnh một chút, trầm giọng nói: "Thanh kiếm lần trước ngươi dùng trong cổ mộ có phải là lấy được từ trong cổ mộ hay không?"

Minh Thù nhíu mày: "Không phải."

Vốn chính là không phải lấy ra từ trong cổ nên nên cô không có nói láo.

Tu Luân nhíu mày, cũng không tin Minh Thù nói.

Hắn nói: "Tầm Y, đồ vật lấy từ trong cổ mộ ra rất quan trọng, hi vọng ngươi có thể đem thanh kiếm kia giao cho chúng ta."

"Ngươi nói ta giao ta liền giao?" Trẫm không sĩ diện a!

Mà cái này là đồ vật của tiểu yêu tinh, sao có thể giao cho các ngươi.

Tu Luân: "Ngươi muốn thế nào mới bằng lòng giao cho chúng ta?"

Minh Thù: "Có phải các ngươi đã quên một chuyện hay không?"

Tu Luân mang theo sự nghi hoặc, hắn đã quên chuyện gì?

"Ta ở trong đạo môn chính là người cặn bả, bại hoại... Bây giờ các ngươi lại đến tìm ta muốn ta đem đồ vật giao cho các ngươi, hôm nay các ngươi quên không uống thuốc sao?"

"Việc này liên quan đến toàn bộ đạo môn, thậm chí toàn bộ giới huyền học..."

Minh Thù đưa tay: "Ngươi đừng cùng ta nói những cái đó, giới huyền học, đạo môn thì có quan hệ gì với ta? Ta chính là một tà đạo, là tên bại hoại cặn bã, chuyện cứu vớt thế giới không liên quan tới tà đạo như ta."

Tu Luân: "..." Đây là lí do của cô sao!

Đám đạo sĩ phía sau nhịn không được quát một tiếng: "Tầm Y ngươi không nên ép chúng ta đánh ngươi!"

Minh Thù vừa nói vừa cười: "Ai nha, các ngươi thích đánh liền cứ đánh."

Các đạo sĩ: "..."

Thái độ này của Minh Thù như lợn chết không sợ bỏng nước sôi làm tâm tình các đạo sĩ bùng nổ.

"Bắt cô ta lại, ta không tin không tìm được kiếm."

Đề nghị này được các đạo sĩ còn lại tán thành, cô là tà đạo, bọn hắn bắt cô cũng coi như là vì giới huyền học trừ hại.

Tu Luân cản bọn họ lại: "Lần này chúng ta đến đây không phải gây phiền toái."

"Thế nhưng thái độ này của cô ta cũng không có khả năng giao kiếm cho chúng ta, không lấy được kiếm sẽ không tìm được thứ kia."

Minh Thù trắng trợn nghe thấy đoạn đối thoại của bọn hắn.

Bọn hắn muốn dùng thanh kiếm kia tìm tới... Nói đến, tiểu yêu tinh tên gì nhỉ?

Người của mấy ngàn năm trước, có lẽ là người của giới huyền học cũng không thể nào là tìm hắn uống trà, nhất định là vì tiêu diệt hắn.

Cũng thật đáng thương.

Thật vất vả mới ra được, còn bị người ta đuổi giết.

Bất quá Minh Thù rất nhanh liền không còn tâm tình thương tiếc cho tiểu yêu tinh, cô bị người ta vây công.

"Tầm Y! Thức thời liền giao thanh kiếm kia ra!"

"Chúng ta có thể cho ngươi một con đường sống!"

Tu Luân không ngăn các đạo sĩ này lại, bọn hắn vây quanh Minh Thù, một người một câu bắt đầu hô lên.

"Ta sẽ không giao, các ngươi đánh ta đi!"

"Đây là ngươi tự tìm chết!"

"Hừm, tới đi!"

Minh Thù làm ra tư thế nghênh chiến.

Các đạo sĩ liếc nhau, đồng thời động thủ.

-

Ngoài cổng đạo quán có đánh nhau, công nhân bên trong nghe thấy động tĩnh liền ra ngoài.

Bất quá thời điểm bọn hắn đến chỉ thấy các đạo sĩ nằm trên mặt đất, có lẽ đã kết thúc.

Cố chủ của bọn hắn ngồi ngồi dưới đất thở dài gặm màn thầu...

Hình tượng này làm sao có chút không đúng?

"Tầm Y tiểu thư, cái này..."

"Các người đến rất đúng lúc." Minh Thù nhìn bọn hắn: "Đem mấy người này ném xuống núi đi."

Các công nhân: "..."

Nếu không phải người trên mặt đất còn đang động đậy, bọn hắn cũng hoài nghi là cô để bọn hắn vứt xác.

Mấy ngày kế tiếp đều không ngừng có người tới cửa tìm Minh Thù.

Mục đích chính là thanh kiếm kia.

Không nói việc trước đó thanh kiếm kia là của tiểu yêu tinh, coi như không phải của hắn, cô cũng có khả năng cho đối thủ một mất một còn.

Cho nên dẫn đến đạo quán thường ngày vắng ngắt đột nhiên náo nhiệt lên.

Các công nhân không biết chuyện gì xảy ra, mỗi ngày đều kiên trì ra ngoài kéo người xuống núi.

Cố chủ của bọn hắn thật có thể đánh nhau.

Nhiều đạo sĩ như vậy cũng không phải là đối thủ của cô.

Các đạo sĩ: "..." Đánh rắm! Cô chơi ăn gian!

Vì tiết kiệm thể lực nên Minh Thù dùng bùa. Pháp thuật của nguyên chủ vốn là học rất tốt, dùng kỹ năng của cô có thể đối phó bọn hắn, hoàn toàn không có gì khó.

Bất quá cô chỉ là... Vẽ bùa tốt hơn nguyên chủ một chút, hiệu quả đa dạng hơn một chút, hiệu nghiệm lâu hơn một chút.

Tốt xấu gì cũng đã từng phi thăng qua, sao có thể so với bọn ngự kiếm phi hành đều không biết này?

Kết thúc một ngày náo nhiệt, các công nhân đều đã ngủ lại.

Minh Thù ngồi bên cửa sổ, ánh trăng chiếu sáng trên người cô, phảng phất dát lên cho cô một vầng sáng mông lung.

Không khí bốn phía đột nhiên phát lạnh.

Tia sáng trước mặt ảm đạm xuống, Minh Thù khẽ ngẩng đầu, thân hình nam nhân cao lớn đứng trước mặt cô.

Trên người vẫn mặc bộ quần áo trước đó, không chút nào lộn xộn, sạch sẽ giống như là vừa mới mua.

Con rối được hắn mang theo, thiếu chút nữa liền có thể đụng xuống mặt đất, con rối nhìn qua đáng thương đến dị thường.

Hắn đứng đối diện Minh Thù, ánh trăng bị hắn cản phía sau, cả khuôn mặt đều rơi vào trong bóng tối.

"Đừng cản trở ta phơi ánh trăng." Minh Thù không mặn không nhạt nói một tiếng.

Ước chừng mười giây sau, nam nhân hơi nghiêng người, ánh trăng lần nữa rơi xuống trên mặt Minh Thù.

"Kiếm!"

Hắn là tới lấy kiếm của hắn.

Minh Thù đưa tay ra phía sau đầu, cười nói: "Ta cho đám đạo sĩ kia rồi."

Nhiệt độ vù vù thấp xuống đỉnh điểm.

Minh Thù co rút thân thể lại, tốt lắm tiểu yêu tinh nhà ngươi!

Minh Thù nhìn quanh bốn phía, nhặt lấy cây chổi lông gà không biết ai đặt bên cạnh, nhảy dựng lên quật trên người nam nhân.

Lần trước còn dám chạy!

Mặc đồ của trẫm ăn đồ ăn của trẫm... Được rồi, không có ăn đồ ăn của trẫm, nhưng là mặc đồ của trẫm a!

Còn dám chạy!

Để ngươi chạy!

Nam nhân tuỳ tiện bắt lấy chổi lông gà, con ngươi đen như mực hoàn toàn lạnh lẽo.

"Buông tay!" Minh Thù lườm hắn.

Nam nhân hơi dùng sức, chổi lông gà phát ra tiếng tạch tạch rất nhỏ.

Minh Thù hít sâu, cố gắng gạt ra một nụ cười: "Ta nói lại lần nữa, buông tay."

Răng rắc ——

Chổi lông gà gãy thành hai đoạn.

Minh Thù cầm một nửa chổi lông gà, ánh mắt đảo qua người đối diện cùng chổi lông gà mấy giây.

Không xong rồi.

Tiểu yêu tinh muốn lật trời!

Chia tay!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1438: Quy Tắc Cương Thi (14)

Mười phút sau.

Nam nhân một thân lạnh lẽo đứng bên ngoài, mắt xuyên qua cửa sổ nhìn người bên trong.

Cô lại dám đánh mình.

Mặc dù hắn không đau...

Chẳng phải hắn chỉ bóp gãy một cây chổi lông gà thôi sao?!

Nam nhân mặt lạnh kéo lấy con rối rời đi.

Minh Thù nhìn hắn rời đi, ánh trăng thanh tịch rơi trên sàn nhà đem thân ảnh của cô kéo dài.

Đây chỉ là tàn hồn của tiểu yêu tinh, hiện tại một tính cách nào đó của hắn bị phóng đại vô hạn, không nên so đo với hắn.

Minh Thù an ủi mình một phen đã dễ chịu hơn một chút.

Thật nhớ tiểu yêu tinh ở vi diện trước

Vừa ngoan lại vừa mềm.

Minh Thù tự an ủi mình bằng cách ăn hết mấy bao đồ ăn vặt.

Cô cứ như vậy nằm trên xích đu ngủ thiếp đi.

Trăng bị mây che đi, gió đêm phất phơ.

Minh Thù cảm giác được sự lạnh lẽo, còn chưa mở mắt ra liền bị một đống chổi lông gà bao phủ lại.

Cô từ bên trong đám chổi lông gà giãy dụa ngồi dậy.

Nam nhân đứng bên cạnh cô, một mặt lạnh lùng.

Hiển nhiên vừa rồi chính là hắn làm ra.

"Ngươi..."

Nam nhân lạnh như băng tung ra một chữ: "Đền."

Minh Thù: "..."

Ai cần ngươi đền a!

Ngươi mẹ nó có phải bị bệnh hay không!

Có phải bị bệnh hay không!

Xà tinh bệnh!

"Cái đồ chơi này ngươi trộm chỗ nào?" Minh Thù hoàn toàn chắc chắn không phải hắn mua, ngay cả quần áo trên người hắn đều là cô mua, hắn khả năng cũng không biết nhân dân tệ là cái gì.

Nam nhân nâng ngón tay chỉ dưới núi.

Gần Vô Lượng sơn có một làng, thôn dân tự làm chổi lông gà mang ra chợ trên trấn bán lấy tiền.

"Đem trả lại cho ta!"

Nam nhân thu tay lại, lạnh lùng ôm con rối vào trong ngực... Tư thế giống như ôm kiếm.

Ý kia rất rõ ràng —— đại gia ta không đi!

Minh Thù phủi phủi lông gà dính trên người, nhẹ nhàng nói: "Nếu sáng mai ta còn chứng kiến những thứ này, ta liền đem kiếm của ngươi tách ra thành vài đoạn."

Minh Thù cảm giác lại mình bị trừng.

Nhưng nhìn lướt qua, nam nhân vẫn là dáng vẻ lạnh lùng không có một gợn sóng.

Minh Thù nâng tay chỉ ra bên ngoài.

Hai người giằng co một hồi, nam nhân xoay người nhặt chổi lông gà trên mặt đất lên rồi nhảy ra cửa sổ biến mất trong màn đêm.

Hắn chỉ là muốn lấy lại kiếm của hắn!

Vì sao lại khó như vậy!

Hắn xuống núi, có chút mờ mịt đứng trên đường cái...

Hắn tìm thấy ở đâu?

Nam nhân ôm một đống chổi lông gà chẳng có mục đích đi lên phía trước, muốn tìm lại một chút ký ức.

Nhưng là thực sự nghĩ không ra.

Hắn vừa đi vừa nhìn xung quanh, đường cái trống vắng ngay cả một con Quỷ Ảnh cũng không nhìn thấy.

Ném ở đây...

Hẳn là cô sẽ không biết chứ?

Hắn tìm một chỗ đem chổi lông gà ném đi, ôm con rối chuẩn bị trở về.

Đi được một khoảng cách, hắn lại dừng lại.

Ánh trăng chiếu vào góc cạnh băng lãnh trên mặt hắn, hắn hơi nhấp môi một chút, xoay người lại nhặt toàn bộ chổi lông gà lên.

Thật vất vả mới tìm được cái thôn kia, bất quá là nhà ai hắn quả thực không nhớ rõ, cuối cùng dứt khoát tùy tiện ném ở cổng của một gia đình.

Hắn ôm con rối rời khỏi làng.

"Dừng lại!"

Một tiếng quát lớn nổ tung trong đêm tối.

Hai người từ trong bóng tối lộ ra, một người trong đó còn đang cầm điện thoại phát Wechat: "Sư phụ, đã tìm được hành tung của người kia, ta phát định vị cho các người, các người mau tới nhanh, chúng ta sẽ chặn hắn."

Tin ——

Wechat gửi đi thành công.

Nan nhân mặc quần áo màu đen đậm đặc như mực an tĩnh đứng trong bóng đêm, khí thế lạnh lùng trên người hắn dần dần cường thế giống như quân chủ trong đêm tối.

Hai người liếc nhau, một trái một phải tấn công.

Nam nhân cả tay cũng lười động, chỉ dựa vào thân thể né tránh.

Hắn khinh thường những người yếu đến một ngón tay hắn cũng có thể nghiền chết này.

Một người trong đó vốn định bắt hắn, nam nhân hơi nghiêng người rơi vào khoảng không, ngược lại bắt lấy con rối kia.

Con rối từ trong ngực nam nhân trượt ra.

Người kia thấy mình bắt được thứ vô dụng, đáy lòng mặc dù kỳ quái người này lại ôm một con rối nhưng cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp ném đi.

Con rối trong màn đêm xẹt qua một đường vòng cung.

Trong nhát mắt hắn ném đi con rối, hắn có một loại sợ hãi tê cả da đầu.

Nhiệt độ bốn phía thấp xuống tới cực điểm.

-

Nam nhân xoay người nhặt con rối lên, vỗ vỗ bụi đất trên người con rối, ôm lấy như tư thế ôm kiếm rồi cất bước đi vào trong bóng tối.

Phía sau hắn, hai người nằm trên mặt đất, con ngươi trợn lớn.

Màn hình điện thoại đột nhiên sáng lên.

Lấp lóe đến mấy lần rồi lại lâm vào bóng tối.

-

Nửa giờ sau.

Một đám người đuổi tới hiện trường, nhìn thấy đệ tử nằm dưới đất liền giật mình, nhưng dường như cũng là tình huống trong dự liệu.

Một người trong đó tiến lên xem xét tình trạng của hai người.

"Thế nào?" Có người hỏi.

Người bắt mạch cho đệ tử lắc đầu, hơi thở vẫn còn, nhưng tu vi... Sợ là phế đi.

Bầu không khí lập tức trở nên nặng nề.

Hai người đang êm đẹp, nói phế liền phế.

"Bọn hắn thật sự gặp người kia?" Bên này không có khí tức kì quái, thậm chí ngay cả một chút âm khí cũng không xuất hiện.

"Ngày đó có người chụp được chính diện của hân, hẳn là sẽ không nhận lầm."

"Lần trước chúng ta gặp phải hắn... Thực lực của hắn thâm sâu khó lương, chúng ta đều không phải là đối thủ của hắn..."

Thời điểm nhận được tin liền lập tức để bọn hắn không nên manh động, nhưng hai đệ tử này cũng không có nhìn thấy.

"Thanh kiếm trên tay Tầm Y..." Có người lên tiếng: "Thật sự có thể đối phó hắn?"

Vấn đề này không có ai trả lời.

Mặc kệ có thể đối phó hắn hay không, hiện tại Tầm Y căn bản không giao thanh kiếm kia ra.

-

Nam nhân trở lại Vô Lượng sơn, cửa sổ đã đóng lại, hắn chạy một vòng quanh căn phòng, vươn tay đẩy thử cũng không có động.

Hắn khẽ mím môi, ngón tay có chút dùng sức, cửa sổ răng rắc một tiếng trực tiếp vỡ vụn.

Hắn nhảy vào cửa sổ, trực tiếp đi về bên giường.

Minh Thù đã ngồi dậy, cả khuôn mặt đều âm u.

Cách chiếc giường nửa mét, nam nhân dừng lại.

"Trả."

Trả lại.

Minh Thù lại nằm xuống:" Ngươi quấy rầy ta đi ngủ nữa, ta chơi chết ngươi."

Nam nhân: "..."

Hắn đứng tại chỗ không nhúc nhu ha, ánh mắt nhìn qua phía chiếc giường.

Nữ sinh trên giường đột nhiên động đậy, cô ngẩng đầu: "Ngươi tên gì?"

"..."

Tĩnh mịch.

Trong phòng phảng phất không có vật sống gì.

Cuối cùng là nam nhân bại trận.

Thanh âm hắn rõ ràng: "Độ Khâm."

Đỗ Thanh? Đỗ Khanh?

Cái nào a?

Hiển nhiên Độ Khâm cũng không có ý giải thích.

Minh Thù nằm lại trên giường nhìn màn cửa, suy nghĩ một hồi, hướng về phía Độ Khâm nhỏ giọng nói thầm một câu, "Ngươi chớ có làm loạn."

Người trên giường hô hấp dần dần trở nên bình ổn.

Độ Khâm dò xét bốn phía xung quanh cô một vòng, lại nhìn vào cả phòng.

Cô sẽ đặt kiếm ở chỗ nào?

Cả phòng đơn sơ, trừ một cái giường cũng chỉ có chiếc xích đu trước đó cô nằm, nhìn một chút liền có thể xem hết, căn bản không có nơi nào có khả năng giấu đồ vật.

Độ Khâm thu tầm mắt lại, ngón tay nhéo nhéo con rối.

Tại sao cô có thể yên tâm ngủ?

Không sợ mình xuống tay với cô sao?

Nhưng dưới đáy lòng Độ Khâm tự hỏi, hắn sẽ động thủ với cô sao?

Đáp án là sẽ không.

Hắn không xuống tay được.

Thậm chí không muốn cô có một chút tổn thương nào.

Hắn buông con rối xuống, mở bàn tay của mình ra.

Tại sao vậy?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1439: Quy Tắc Cương Thi (15)

Ngày thứ hai Minh Thù tỉnh lại, Độ Khâm vẫn còn đứng tại chỗ, Minh Thù nhìn khoảng cách một chút, dường như hắn một bước cũng không có xê dịch qua.

Làm yêu xong, còn biết nghe lời?

Minh Thù xoay người xuống giường, Độ Khâm đang cúi thấp đầu đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh lẽo quét về phía cô.

"Sữa cửa sổ cho ta." Minh Thù một bên mặc quần áo một bên nói.

Độ Khâm nhìn về phía cửa sổ.

"Không biết."

"Học." Minh Thù dứt khoát.

Độ Khâm: "..."

Thế là thời điểm công nhân đi ngang qua liền nhìn thấy một người mặc quần áo đen, khuôn mặt tuấn mỹ giống minh tinh trên TV đứng trước cửa sổ bị vỡ trầm tư.

Ừm... Hắn mặt không đổi sắc nhìn cửa sổ, hẳn là đang trầm tư đi.

Không đúng!

Nam nhân này là ai?

Từ đâu tới?

Đêm qua bọn hắn cũng không nhìn thấy.

"Người này là Tầm Y tiểu thư mang về sao?"

"Không có, hôm qua Tầm Y tiểu thư không có xuống núi".

"Đúng vậy, vậy người này lên núi lúc nào?"

Mọi người hai mặt nhìn nhau, cũng không biết một nam nhân soái khí như thế lên núi khi nào.

Minh Thù ăn xong điểm tâm trở về, Độ Khâm vẫn còn đứng trước cửa sổ "Trầm tư".

Minh Thù ngồi bên cạnh nhìn hắn, hắn vẫn có thể trấn định "Trầm tư", rất có tư thế đại lão đang thẩm định cái gì.

"Ngươi xem một chút là có thể sữa xong cửa sổ sao?" Cũng như đạo lí nhìn người một cái liền mang thai.

Độ Khâm mặt không đổi sắc phun ra hai chữ:"Không biết." Hắn đã nói qua.

"Không phải ta nói ngươi học sao?"

Độ Khâm quay đầu, con ngươi đen như mực một mảnh lạnh lẽo, nhưng sát khí cũng không hiện ra bên ngoài.

Minh Thù có chút không rõ lắm hắn là tức giận hay là thế nào.

Tiểu yêu tinh này...

Minh Thù cảm thấy nếu lại trêu chọc một chút, con hàng này có khả năng liền sẽ nổ tung.

Minh Thù suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn là tự mình động thủ sửa xong cửa sổ.

Thật không biết hắn tới làm gì.

Ngu ngốc!

"Răng rắc..."

Minh Thù nhìn qua cái bàn vỡ vụn.

Nụ cười của cô đã sắp giữ không được!

Muốn đánh chết hắn!

Trẫm đã rất nghèo!

Đồ ăn vặt cũng đều sắp không mua nổi!

Hắn còn đến phá hỏng!

Trẫm thiếu nợ ngươi sao?!

Tiểu yêu tinh thích ăn đòn!

Có lẽ là phát giác được ánh mắt không quá hữu hảo của Minh Thù, Độ Khâm thu tay ôm con rối lui lại... Lui về sau một bước... Đằng sau là mép giường.

"Ngươi đứng lại!" Minh Thù giọng la một tiếng: "Không cho ngươi chạm vào đồ vật trong phòng ta!"

Độ Khâm đứng bất động ở đó, hắn có chút mờ mịt nhìn cái bàn, cái này cũng quá yếu đuối, giống như cô...

-

Mấy ngày kế tiếp Độ Khâm vẫn luôn ở trong đạo quán.

Các công nhân đối với nam nhân đột nhiên xuất hiện này rất hiếu kì, bất quá hắn chưa hề mở miệng nói chuyện qua, trong tay còn ôm một con rối, nhìn qua có chút kỳ quái.

Cộng thêm khí lạnh đứng thật xa cũng có thể cảm nhận được trên người hắn, mọi người cũng không dám cùng hắn bắt chuyện.

Chuyện của cố chủ, bọn hắn không có quyền hỏi đến.

Để các công nhân tương đối hiếu kỳ còn có một chuyện khác, gần đây hình như không có ai đến tìm phiền phức.

Những người trước đó mỗi ngày đều tới đã liên tiếp vài ngày không tới.

Công việc sữa chửa đã dần dần hoàn thiện.

Minh Thù phát tiền xong việc cho các công nhân, đạo quán náo nhiệt một hồi lại quạnh quẽ xuống.

Độ Khâm ở lại chính là muốn lấy lại kiếm của hắn.

Chỉ vì một thanh kiếm!

Minh Thù không hoài nghi chút nào là hắn lấy được kiếm liền sẽ đi, cho nên loại tình huống này, sao cô có thể trả kiếm cho hắn?

Sẽ không trả lại cho hắn.

Tức chết hắn!

Để hắn phá hư đồ dùng trong nhà trẫm.

Độ Khâm ra tay không nặng không nhẹ, hiện tại trong phòng cô chỉ còn lại một cái giường có thể kiên trì.

Hai con tiểu quỷ cũng không biết đã tránh đi chỗ nào.

Có Độ Khâm ở đây, bọn hắn cũng không dám mạo hiểm ra ngoài, mỗi ngày cùng cô gặp mặt giống như băng đản hẹn nhau xuống lòng đất đánh bạc.

Minh Thù cắn màn thầu, ngồi dưới mái hiên kiểm tra tiền tiết kiệm của mình...

Ai.

Bắt quỷ kiếm tiền đi.

Minh Thù leo lên diễn đàn, xem có nhiệm vụ nào có thể kiếm tiền nhiều hay không.

Kết quả phát hiện đều là một chút việc vặt, không có tính khiêu chiến.

Không có tính khiêu chiến đại biểu cho việc không có tiền.

Không có tiền còn mệt hơn sống... Minh Thù biểu thị không nhận, cô muốn nhận chuyện lớn a!

Trong diễn đàn vô cùng yên tĩnh, tin tức mới nhất là của một ngày trước.

"Tiểu cương thi."

Minh Thù kêu nam nhân ôm con rối đứng dưới mái hiên một tiếng.

"Độ Khâm." Bình thường hỏi mười câu nhảy một chữ Độ Khâm, uốn nắn cách gọi của Minh Thù.

"Được rồi tiểu cương thi, tới đây."

Độ Khâm nắm lấy con rối nhéo nhéo mấy lần, chuyển động đôi chân dài đi đến bên cạnh Minh Thù, cúi đầu nhìn cô, im ắng hỏi: Làm gì?

"Đám đạo sĩ kia có phải là đang tìm ngươi?" Minh Thù hỏi hắn.

Độ Khâm gật đầu.

"Nếu ta báo lên là ngươi đang ở chỗ này, hẳn là bọn hắn có thể cho ta một số tiền lớn?"

"..."

"Chúng ta lên kế hoạch một chút, bọn hắn đưa tiền cho ta rồi ngươi liền chạy, thế nào?"

"..."

Rõ ràng là mặt trời chói chang nhưng Minh Thù lại cảm thấy còn lạnh lẽo hơn so với mùa đông giá rét.

Phương pháp kiếm tiền này không tốt sao?

Ngươi ở không tại nơi này của trẫm, không giao tiền sao?

Đồ ăn vặt của trẫm không đáp ứng có được không!?

"Được rồi." Minh Thù tiếp tục xoát điện thoại: "Bán ngươi cũng không được bao nhiêu tiền."

Con ngươi Độ Khâm trầm lãnh như hàn băng ngàn năm lẳng lặng nhìn chằm chằm Minh Thù, phảng phất đang nghĩ nên ra tay làm sao thì tương đối tốt.

Buổi tối Minh Thù nhìn thấy Độ Khâm khiêng một cổ quan tài đến, biểu thị cô nhận lấy.

Coi như ban ngày ta nói chuyện kia, ngươi cũng không cần ngay cả quan tài đều chuẩn bị xong cho trẫm chứ?

Minh Thù co lại trên giường: "Ngươi làm gì?"

Độ Khâm buông quan tài xuống, lúc này Minh Thù mới nhìn rõ, quan tài này tựa như là chiếc quan tài trước đó đã nhìn thấy trong cổ mộ kia.

Còn cho trẫm dùng hàng xài rồi?

Độ Khâm không nói một lời xốc nắp quan tài lên, sau đó... Nằm vào trong.

Minh Thù: "??"

Minh Thù chờ trong chốc lát, hấp tấp đi qua.

Nắp quan tài chỉ đóng một nửa, lộ ra khuôn mặt dễ nhìn cùng lồng ngực rắn chắc của nam nhân.

Độ Khâm còn chưa có nhắm mắt, ánh mắt vừa vặn đối đầu cùng ánh mắt của Minh Thù.

Hai người im ắng đối mặt vài giây.

Bầu không khí có chút vi diệu.

Độ Khâm đột nhiên cảm thấy có chút không thích ứng, cũng may nắp quan tài ngăn trở một chút, không thì có thể sẽ làm cô phát hiện mình không thích hợp.

Minh Thù hơi xoay người.

Con người Độ Khâm ngưng lại, nhìn Minh Thù ghé vào mép quan tài nhìn vào bên trong.

"Ngươi đi ngủ không cởi quần áo sao?"

Độ Khâm mặt không biểu tình, bá một cái kéo nắp quan tài lên.

Minh Thù: "..."

Lợi hại a tiểu cương thi.

Có cái nắp quan tài trượt được liền ghê gớm a!

"Này." Minh Thù gõ vách quan tài: "Ngươi ngủ bên trong không thất buồn bực sao?"

Trong quan tài một vùng tăm tối, Độ Khâm nhắm mắt lại, lắng nghe thanh âm bên ngoài.

Thời điểm hắn ở cổ mộ, toàn bộ thế giới đều là an tĩnh.

Nhưng lúc này bên ngoài có âm thanh, hắn cũng không thấy chán ghét.

"Tiểu cương thi cũng không cần cân nhắc vấn đề hô hấp..."

Độ Khâm: "..."

Minh Thù ở bên ngoài đi một vòng, Độ Khâm nghe thấy bên ngoài quan tài thỉnh thoảng có thanh âm truyền đến, cắn răng chịu đựng mới không có tung ra ngoài đánh cô.

Độ Khâm chỉ mang quan tài về, phía trên có điêu khắc giống một loại đồ thị cổ xưa nào đó.

Cho dù thời gian trôi qua lâu như vậy vẫn rõ ràng.

Cái đồ chơi này nhất định rất đáng tiền!

Trong phòng đột nhiên có thêm một cái quan tài, Minh Thù cảm thấy người bình thường nửa đêm nếu tỉnh lại nhất định sẽ bị hù dọa.

Cho nên cô quyết định khuyên Độ Khâm đem cái đồ chơi này bán đi.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1440: Quy Tắc Cương Thi (16)

Minh Thù muốn cắt đi mái tóc dài kia của Độ Khâm, nhưng chỉ cần cô sờ một chút Độ Khâm liền xem cô như đụng phải mộ phần tổ tiên nhà hắn, dữ dằn trừng mắt nhìn cô.

"Ngươi như vậy rất quái lạ." Minh Thù lời nói thấm thía, còn mở hình ảnh ra cho hắn xem: "Ngươi xem một chút, hiện tại người ta đều không để tóc dài như thế này."

Ánh mắt Độ Khâm lạnh như băng đảo qua màn hình điện thoại.

Sau đó dời mắt, không thèm để ý tới Minh Thù.

Minh Thù đưa tay sờ tóc hắn, Độ Khâm liếc cô một cái nhưng cũng không phản ứng lớn như trước đó.

"Ta cắt cho ngươi có được không?" Minh Thù cười nói.

Độ Khâm một tay túm tóc của mình về, xoay người một cái biến mất trong tầm mắt của Minh Thù.

Minh Thù: "..."

Thật sự không thể chịu nỗi tiểu yêu tinh.

Minh Thù nói với Độ Khâm vài ngày, Độ Khâm dường như không muốn bị cô làm phiền nên bất đắc dĩ ngồi xuống để Minh Thù cắt tóc.

Môn thủ nghệ này có chút xa lạ, Minh Thù lên mạng xem một chút.

"Tới đây, ta sẽ cẩn thận cắt cho ngươi."

Độ Khâm rút điện thoại trong tay Minh Thù ra, ngón tay nhanh chóng lật ra mấy tấm ảnh, chỉ vào một tấm ảnh nào đó.

Muốn cái này!

Minh Thù sờ mũi một chút: "Ta vẫn là nên mang ngươi xuống núi cắt đi."

Khí lạnh toàn thân Độ Khâm tăng thêm, rõ ràng là biểu thị không được.

Minh Thù: "..."

Trẫm mẹ nó không biết cắt a!

Độ Khâm sống chết không chịu xuống núi, hoặc là nói, hắn không cho phép người khác đụng vào tóc của hắn.

Minh Thù đi sớm về trễ, Độ Khâm không biết cô đi làm cái gì.

Mãi đến vài ngày sau, Minh Thù lần nữa đòi cắt tóc của hắn.

Minh Thù cầm cái kéo, một bộ đại sư.

"Đến đây, tiểu cương thi."

Độ Khâm: "..." Đã nói không được kêu hắn là tiểu cương thi!

Độ Khâm ngồi dưới mái hiên, Minh Thù đứng sau lưng hắn, tóc bị cô nắm trong tay.

Hắn trừng mắt nhìn tóc rơi xuống đất.

Minh Thù thế nhưng là học trộm học nghệ... Không phải, là đường đường chính chính học qua cho nên cắt cũng coi như không tệ.

Minh Thù đem gương cho Độ Khâm xem, cô từ phía sau vòng qua trước mặt hắn "Nhìn xem, đẹp chứ?"

Độ Khâm cảm giác được nhiệt độ trên người cô.

Ánh mắt hắn đảo qua chính mình trong gương.

Minh Thù loay hoay tấm gương soi đi soi lại, hài lòng tác phẩm của mình.

Sau này nếu không thể bắt quỷ còn có thể đi cắt tóc.

Cánh tay Minh Thù thủ đột nhiên mát lạnh, trước mắt một trận trời đất quay cuồng sau đó ngã vào trong lồng ngực lạnh lẽo.

Minh Thù lạnh đến run rẩy một chút.

Nhưng thứ lạnh hơn còn ở phía sau.

Cánh môi lạnh buốt của Độ Khâm tới gần ngăn chặn bờ môi của cô.

Nhiệt độ trên thân Minh Thù nhanh chóng biến mất, huyết dịch đều đông lại.

Lạnh...

Đầu lưỡi lạnh buốt cạy mở răng môi cô, lấy một loại khí thế bá đạo bắt đầu xâm nhập vào.

Sau khi Minh Thù thất thần liền nhanh chóng dùng linh khí xua tan những khí lạnh đó, sắc mặt dần dần chuyển biến tốt đẹp.

Độ Khâm không có nhắm mắt, Minh Thù có thể nhìn thấy lệ khí dưới đáy mắt hắn, cảm giác kia không giống như đang hôn mà giống như muốn nuốt cô vào trong bụng.

Minh Thù rụt lại một chút, Độ Khâm lại càng ôm chặt cô hơn.

Minh Thù: "..."

Đầu lưỡi Minh Thù nếm được mùi máu tanh, Độ Khâm sửng sốt một chút, sau đó giống như là nếm được được một món ăn mỹ vị gì, bắt đầu hút.

Hắn hơi nhắm mắt lại, ngăn trở lệ khí lạnh lẽo dưới đáy mắt kia.

Nụ hôn trở lên nhu hòa hơn hẳn.

Minh Thù cảm thấy đầu lưỡi tê tê.

Mặc dù có linh khí hộ thể nhưng hàn khí trên người Độ Khâm vẫn không ngừng xâm nhập tới, cảm giác kích thích cùng sự lạnh lẽo hắn mang đến làm thân thể cô như nhũn ra.

Bàn tay Độ Khâm hất lọn tóc đen trên cổ Minh Thù ra, cánh môi dịch chuyển khỏi, chậm rãi tới gần cổ cô.

Không khí mới mẻ tiến vào phổi.

"Tiểu cương thi ngươi cắn ta một chút thử xem." Minh Thù không ngăn cản động tác của hắn, chỉ là mang theo tiếng thở dốc nói một câu.

Độ Khâm dán cánh môi lên cổ Minh Thù, nửa ngày cũng không có cắn.

Cánh môi lạnh buốt thuận theo huyết mạch của cô chậm rãi chuyển động, thỉnh thoảng hắn lại đụng vào giống như chuồn chuồn lướt qua.

Từ khóe miệng lan tràn đến cánh môi.

Động tác của Độ Khâm đột nhiên dừng lại, dùng sức đẩy cô ra rồi nhanh chóng rời đi.

Minh Thù bị đẩy đến lảo đảo, xém chút không có đứng vững.

Đợi cô đứng vững, thân ảnh Độ Khâm sớm đã không còn.

Làm cái gì?

Minh Thù giơ tấm gương nhìn cánh môi bị chà đạp đến sưng đỏ, ánh mắt trầm xuống.

Từ sau khi Độ Khâm chủ động hôn cô, Độ Khâm lại xuất hiện lần nữa nhưng cũng như là chưa từng xảy ra chuyện gì.

Độ Khâm làm như không có chuyện gì xảy ra, Minh Thù tự nhiên cũng sẽ không chủ động nói đến.

Hôm nay Minh Thù nhận một nhiệm vụ nên phải xuống núi một chuyến.

Độ Khâm ôm con rối, một tấc không rời đi theo cô.

Minh Thù cẩn thận mỗi bước đi.

"Tiểu cương thi ngươi đi theo ta làm gì?"

"Kiếm." Độ Khâm lời ít mà ý nhiều.

Ý kia chính là ngươi không trả lại kiếm cho ta, ta liền theo ngươi.

Minh Thù ha ha một tiếng: "Vậy ngươi đi theo đi."

Độ Khâm hừ lạnh một tiếng, thời điểm đi xe Minh Thù cũng chỉ mua một phiếu, cũng không biết hắn làm sao lên xe được, tóm lại thời điểm Minh Thù ngồi xuống hắn cũng ngồi xuống theo.

Cũng may chuyến xe họ đi không có nhiều người, vị trí còn thừa không ít.

Người mua trúng chỗ ngồi của Độ Khâm bị Độ Khâm nhìn một chút, run lẩy bẩy đến chỗ trống bên cạnh ngồi xuống.

Điểm đến chính là thành phố bên cạnh, cần ngồi xe mấy giờ.

"Trước kia ngươi làm gì." Minh Thù nhàm chán, cùng Độ Khâm nói chuyện phiếm.

"..."

"Tướng quân? Hoàng đế?Hay là cái gì?"

"..."

"Thanh kiếm kia đối với ngươi rất quan trọng?"

Độ Khâm cuối cùng cũng đem ánh mắt từ trên người con rối chuyển qua trên người Minh Thù.

Trong con ngươi đen như mực phản chiếu lấy thân ảnh của Minh Thù, cảnh vật còn lại đều bị hư hóa.

"Ừ." Hắn khẽ mở môi mỏng.

"Vậy ta giúp ngươi cất giữ được không?" Minh Thù nhíu mày.

Độ Khâm bình tĩnh nhìn cô giống như là có thể nhìn thấy linh hồn.

Hắn lạnh như băng cự tuyệt: "Không."

Minh Thù bị cự tuyệt liền sách hai tiếng, cười như không cười nói: "Ta sẽ không trả lại cho ngươi, ngươi có bản lĩnh thì bóp chết ta đi."

"Hơ... Sao bỗng nhiên lại lạnh như thế?"

"Máy lạnh hỏng rồi sao?"

"Lạnh quá a..."

Hành khách bốn phía đột nhiên phàn nàn.

Độ Khâm vuốt vuốt con rối, bóp rồi lại lỏng, nới lỏng lại bóp.

Hắn đột nhiên nghiêng người chống khuỷa tay lên ghế dựa của Minh Thù, thời điểm Minh Thù đang nghi hoặc liền hôn xuống.

Nụ hôn không có chút kỹ xảo gì.

Minh Thù cảm thấy tay của hắn đặt trên cổ mình hơi bóp lấy.

Hắn chỉ cần dùng sức một chút.

Nhưng mãi đến nụ hôn này kết thúc hắn cũng không có hành động gì khác.

Ngón tay lạnh buốt trượt một chút rơi vào xương quai xanh của cô, lòng bàn tay không biết là vô tình hay là cố ý cọ cọ hai lần.

Sau đó rút lại, cảm giác áp bách biến mất, Độ Khâm như không có việc gì ngồi thẳng người, tiếp tục bóp con rối của hắn.

Minh Thù đưa tay sờ môi một chút.

Hắn không dám bóp chết mình, liền bóp con rối sao?

Lúc xuống xe có không ít người nhìn về phía Độ Khâm.

Nam nhân khí thế lạnh lùng từ chối người ngàn dặm, trong ngực lại ôm một con rối vô cùng cute làm cho không ít thiếu nữ rơi vào bể tình.

"Thật đẹp trai!"

"Anh ấy lại ôm một con rối cute như vậy, a a a, thật đáng yêu!"

"Nhanh chụp ảnh."

"A, đi nhanh quá..."

*

【 Hài Hòa Hiệu 】

Cửu Thiếu: Không thể bóp chết ngươi ta liền hôn ngươi! Hừ!

Minh Thù: Trả tiền!

Cửu Thiếu: Tiền gì, ta thiếu tiền ngươi lúc nào? Ngươi không được quăng nồi loạn cho ta!

Minh Thù: Trả tiền!

Cửu Thiếu:... Không có.

Minh Thù: (sờ đao)

Cửu Thiếu: (ôm lấy đùi) bồi thường bằng thịt có được hay không?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1441: Quy Tắc Cương Thi (17)

Minh Thù cảm thấy tiểu yêu tinh thật có chút dụ người.

Mặc dù hắn vẫn một bộ thái độ "Liên quan rắm gì tới ta" nhưng Minh Thù vẫn có chút bực bội.

Minh Thù mua cho Độ Khâm khẩu trang cùng mũ, tại trong tầm mắt giết người của Độ Khâm cưỡng ép đeo lên cho hắn.

"Đừng đem gương mặt này của ngươi rêu rao khắp nơi, đám đạo sĩ kia tìm ngươi khắp nơi, nếu đánh nhau sẽ liên lụy đến ta."

Ánh mắt Độ Khâm càng lạnh lẽo.

Minh Thù hơi kéo khẩu trang của hắn xuống, khẩu trang treo trên chiếc cằm trắng nõn của hắn, Minh Thù vịn bả vai hắn ngửa đầu lên mổ một chút.

Dòng xe huyên náo như nước lúc này lại bỗng nhiên rút đi.

Khí lạnh quanh người Độ Khâm thu liễm đi mấy phần, mặc cho Minh Thù đeo khẩu trang lên cho hắn.

Xem như cô hôn mình nên cũng không cùng cô so đo.

Hắn thích nhiệt độ trên người cô.

Cũng thích cô chạm vào mình.

Độ Khâm hơi nhấp cánh môi bên trong khẩu trang một chút, con ngươi đen như mực thu liễm mấy phần làm cho người ta không nhìn rõ ám quang trong đó.

Minh Thù đến nơi đối phương hẹn gặp.

Nhưng đối phương cũng chưa đến, Minh Thù đứng trong chốc lát, ánh mắt ngắm nhìn bốn phía tìm một quán cà phê đi vào ngồi.

Ba mươi phút sau, Minh Thù nhận được điện thoại của đối phương.

Cô đóng gói bánh gato nhỏ mang đi, đẩy cửa tiệm ra ngoài.

Bên kia đường đối diện có một nam nhân đang đứng đấy nhìn quanh bốn phía.

"Hồ tiên sinh."

"Đại sư?" Hồ tiên sinh quay đầu, thấy Minh Thù là một tiểu cô nương còn trẻ như vậy có chút sửng sốt, hung hăng cắn mạnh đầu lưỡi mới không đem lời chất vấn nói ra.

Người này là do một lão bằng hữu giới thiệu, hắn biết là nữ nhân nhưng cũng không nghĩ tới là còn trẻ như vậy.

Lão bằng hữu hẳn là sẽ không chỉnh hắn.

Hiện tại người đều không thể trông mặt mà bắt hình dong!

Ánh mắt hắn rơi vào người bên cạnh Minh Thù, người này...

Mang theo mũ cùng khẩu trang, còn cúi thấp đầu, cơ hồ cái gì cũng không nhìn thấy, quanh thân tản ra một loại khí thế làm cho người ta không dám tới gần.

Chỉ là con rối trong ngực kia...

Người này xem xét chính là một người bình thường!

Hồ tiên sinh nghĩ như vậy liền hơi an tâm một chút: "Đại sư, thực sự xin lỗi, xe của tôi nửa đường xảy ra chút vấn đề, làm trễ nải thời gian."

Minh Thù lễ phép mỉm cười gật đầu: "Dẫn đường đi."

Thấy thái độ của Minh Thù tốt như vậy, Hồ tiên sinh cũng càng thêm khiêm tốn: "Được được được, tôi đi lấy xe, đại sư chờ một chút."

Trên đường đi, Hồ tiên sinh vẫn luôn dò xét Độ Khâm, bất quá Minh Thù không giới thiệu, hắn cũng không tiện hỏi.

Dù sao lão bằng hữu cũng đã nói vị đại sư này tính tình có chút cổ quái.

Xe dừng lại ở một khu nhà.

Nơi này đều là nhà cấp bốn.

Đừng nhìn đây chỉ là khu nhà cấp bốn, bởi vì đều là cổ kiến trúc, nghe nói bị quy hoạch thành khu bảo vệ, các gia đình ở nơi này đều là được tổ tông truyền lại, có tiền cũng mua không được.

"Đại sư, tôi nói với ngài một chút tình huống." Thời điểm đi vào bên trong, Hồ tiên sinh chủ động giới thiệu.

"Trước đó không lâu lão gia tử nhà tôi qua đời, tôi từ trong tay lão gia tử kế thừa một căn nhà như thế... Bởi vì hoàn cảnh nơi này tốt, đúng lúc vợ tôi đã mang thai nên tôi liền muốn chuyển tới ở."

"Ai biết chuyển tới không bao lâu, một dự án của tôi liền thất bại, lúc ấy tôi cũng không để ý, chỉ xem là vận khí không tốt."

"Nhưng sau đó tôi liền không ngừng bắt đầu xui xẻo. Vợ tôi còn luôn nói nửa đêm nghe thấy động tĩnh, nhưng nhìn lại cái gì cũng không có."

"Chỉ là một chuyện bình thường nhưng tôi vẫn cảm thấy chỉ là năm nay vận khí quá nát. Nhưng hai chuyện kết hợp lại, liền khá là quái dị."

"Từ khi chúng tôi chuyển vào nhà này liền bắt đầu trở nên không thích hợp."

"Cho nên tôi liền mời người đến xem, cũng gặp mấy tên lừa gạt nhưng cũng có đại sư thật sự, nhưng bọn hắn đều nói không giải quyết được, để tôi mời cao minh khác."

"Đến rồi." Hồ tiên sinh chỉ vào một căn nhà trước mặt.

Vào cửa chính là một khoảng sân rất lớn, trồng không ít hoa cỏ.

"Vì sao không dọn ra ngoài?" Minh Thù một bên dò xét nhà ở, một bên hỏi.

"Ai." Hồ tiên sinh thở dài: "Tôi cũng đã nghĩ tới, nhưng dọn ra ngoài so với ở chỗ này còn thảm hơn, vợ tôi lại mang mang thai không chịu được giày vò, chúng tôi cũng không biết đã trêu chọc cái gì."

Hồ tiên sinh xoa xoa tay nói: "Đại sư ngài xem thật kỹ một chút, tiền không thành vấn đề."

"Lão Hồ."

Người phụ nữ mang thai nâng bụng lớn đẩy cửa ra, ôn nhu kêu một tiếng.

"Đại sư, đây chính là vợ tôi, vợ à, đây là đại sư anh mời đến." Hồ tiên sinh giới thiệu cho hai bên.

"Chào đại sư."

"Xin chào." Ánh mắt Minh Thù đảo qua bụng cô ta.

Hồ phu nhân thuộc về loại con gái Giang Nam dịu dàng kia, nhìn một chút tựa hồ cũng là nhu tình như nước.

Hồ phu nhân muốn pha trà cho bọn họ nhưng Hồ tiên sinh bắt cô ta mau nghỉ ngơi, tự mình loay hoay một hồi.

"Lão Hồ, chúng ta đã mời nhiều người như vậy, cái này..." Hồ phu nhân nhỏ giọng thì thầm cùng Hồ tiên sinh.

Hồ tiên sinh an ủi cô: "Đây là lão Chu giới thiệu, hắn cũng sẽ không lừa anh, lần trước chuyện của lão Chu chính là vị đại sư này giải quyết."

"Thế nhưng..."

Chuyện này so với lần trướckhông giống nhau.

"Được rồi, em đừng quan tâm, anh biết."

Hồ phu nhân ấp úng một chút, gật gật đầu.

Hồ tiên sinh lại nói lại tình huống cho Minh Thù.

Chính là sau khi vào đây ở hắn liền không ngừng xui xẻo.

"Có thể tùy tiện xem không?"

"Có thể có thể, đại sư cứ tùy tiện xem."

Minh Thù đứng dậy đi bốn phía xem xét, căn nhà cấp bốn này cũng không xem là nhỏ, đằng sau còn có mấy phòng

Minh Thù đi xem từng phòng, nguyên chủ không hiểu nhiều phong thuỷ nhưng cũng học qua một chút, tòa nhà này hẳn là không có vấn đề gì.

Thế nhưng cô cũng không thấy được âm khí.

Minh Thù đi đến căn phòng cuối cùng, phát hiện cửa phòng khóa lại.

Khóa đã rỉ sét, hẳn là đã lâu không có ai mở ra.

Minh Thù thử đẩy cửa, đẩy không ra.

Cô thử nhìn vào bên trong nhưng bên trong cái gì cũng không nhìn thấy.

"A!"

Tiếng kêu sợ hãi của Hồ phu nhân từ bên ngoài truyền đến, Minh Thù lập tức quay người ra ngoài.

"Vợ à, vợ, em không sao chứ?" Hồ tiên sinh khẩn trương đỡ Hồ phu nhân.

Hồ phu nhân có chút thất thần nhìn ấm trà bể nát trên mặt đất.

Thật lâu cô ta mới hiện lên một chút hoảng sợ, nói không nên lời: "Không, không có việc gì."

Vừa rồi Hồ phu nhân xém chút ngã xuống, bị ngã xuống như thế đoán chừng đứa bé sẽ không giữ được.

Minh Thù quay đầu nhìn Độ Khâm, lại phát hiện hắn đang nhìn chằm chằm Hồ phu nhân.

"Ngươi đang nhìn cái gì?"

Độ Khâm vươn tay chỉ vào bụng Hồ phu nhân.

Bụng?

Đứa bé sao?

Hồ phu nhân nhìn qua đã mang thai năm tháng.

Nhưng Minh Thù cũng không nhìn ra nơi đó có gì đó cổ quái.

"Đừng sợ đừng sợ, anh ở đây." Bên kia Hồ tiên sinh đang trấn an Hồ Hồ phu nhân, sau đó đưa cô ta trở về phòng.

Lúc đi ra, Hồ tiên sinh thần sắc khó coi, hắn nói: "Đại sư, ngài cũng nhìn thấy, chính là việc nhỏ như vậy không ngừng xảy ra.

Hôm nay vợ hắn không ngã xuống, vậy lần sau thì sao? Lần sau nữa thì sao?

Cái này không chỉ là tra tấn thân thể của bọn họ mà còn tra tấn tinh thần của bọn họ.

Bởi vì ngươi không biết chuyện xui xẻo tiếp theo lúc nào sẽ xảy ra.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1442: Quy Tắc Cương Thi (18)

Minh Thù không biết Độ Khâm muốn biểu đạt cái gì, nhưng lúc này cũng không tiện hỏi, chỉ có thể dời sang chủ đề khác.

"Trong căn phòng bị khoá lại có cái gì?"

Hồ tiên sinh sững sờ vài giây mới đáp: "Căn phòng kia sao, thời điểm lúc trước chúng tôi tới thì căn phòng kia đã bị khóa, có thể là lão gia tử khóa. Phòng cũng nhiều, tôi cũng vội vàng, sau đó lại xuất hiện chuyện như vậy... Nên tôi cũng không đi xem bên trong có cái gì."

"Có thể mở ra xem không?"

"Có thể có thể." Phòng này hiện tại là của hắn, đương nhiên có thể mở ra.

Hồ tiên sinh cũng không có chìa khoá, một hắn trực tiếp tìm đồ cạy khoá ta.

Ngoài ý muốn là căn phòng trống rỗng, cái gì cũng không có, ngay cả đồ lặt vặt đều không có.

Minh Thù đi một vòng trong phòng, trong phòng ngoại trừ lạnh một chút cũng không có âm khí.

"Đại sư..." Hồ tiên sinh thấp thỏm gọi Minh Thù: "Ngài nhìn ra cái gì sao?"

"Tạm thời không có."

"Ách..."

Hắn mời nhiều người như vậy đều không ai có thể giải quyết, Hồ tiên sinh cũng chỉ là thất vọng.

"Lại đây một chút." Minh Thù lấy ra hai tấm bùa bình an cho hắn: "Cái này ông cùng vợ ông mỗi người một lá, không được để rời khỏi người."

"Được được..." Hồ tiên sinh nhận lấy: "Vậy tôi an bài chỗ ở cho đại sư trước?"

-

Hồ tiên sinh an bài cho Minh Thù cùng Độ Khâm mỗi người một phòng, buổi chiều lúc ăn cơm, Hồ phu nhân có lẽ đã không có gì đáng ngại, tự mình xuống bếp nấu ăn.

Viện này trước kia cũng có người hầu làm, bất quạ sau khi xảy ra quá nhiều chuyện xui xẻo, người hầu đều nghỉ việc hết.

Cũng may Hồ phu nhân không phải là người cái gì cũng không biết, cũng có thể tự chăm sóc tốt chính mình.

"Cũng không biết các vị ăn có hợp khẩu vị hay không..."

Minh Thù thử một món ăn, gật đầu: "Không tệ."

"Đại sư thích là tốt rồi." Hồ phu nhân tựa hồ thở phào, ngồi xuống bên cạnh Hồ tiên sinh.

Minh Thù ăn đến vui sướng, Độ Khâm liền ngay cả chiếc đũa cũng không động đậy, ôm con rối ngồi bất động ở đó như pho tượng.

Có hắn ở đây, Hồ tiên sinh cùng Hồ phu nhân cũng không dám nói chuyện lớn tiếng.

"Đại sư, vị này... Tiểu huynh đệ không ăn sao?" Hồ tiên sinh thăm dò hỏi.

"Hắn giảm cân." Minh Thù thuận miệng đáp: "Không cần để ý tới hắn."

Hồ tiên sinh cùng Hồ phu nhân liếc nhau, cũng không dám nữa hỏi.

Chủ yếu là hơi thở trên người Độ Khâm có chút dọa người.

Hồ tiên sinh múc canh cho Hồ phu nhân, nhỏ giọng nói: "Ăn chút canh đi."

Hồ phu nhân nhìn Hồ tiên sinh mỉm cười.

Cơm nước xong xuôi, Minh Thù cùng Hồ tiên sinh nói chuyện một hồi lại đi một vòng trong sân, sau đó mới trở về phòng.

Cô vừa đóng cửa, trước mặt liền tối sầm lại.

Không cần nhìn cũng biết là ai, Minh Thù nhắc nhở hắn: "Phòng của ngươi..."

Bàn tay lạnh như băng đặt lên bả vai cô đẩy cô ép vào cửa, nụ hôn không có nhiệt độ rơi xuống, chặn câu nói phía sau của cô lại.

Minh Thù: "??"

Tiểu cương thi này đến cùng là có mao bệnh gì?

Minh Thù hơi ngửa đầu phối hợp với nụ hôn không có chút kỹ xảo nào của hắn, nụ hôn chỉ biết cướp đoạt, không mang theo chút nhiệt độ nào.

Nam nhân hơi lim dim mắt, chỉ có thể nhìn thấy mấy phần con ngươi trầm lãnh.

Hàng lông mi dài đảo qua mang theo một chút ngứa ngứa.

Minh Thù dứt khoát buông lỏng dựa vào cửa, thân thể cao lớn của nam nhân vượt lên, dây dưa cô từng giây từng phút.

Hắn tham lam chính là nhiệt độ trên người cô.

Nghĩ như vậy, Độ Khâm liền để mặc mình trầm mê xuống.

Minh Thù bị hôn đến não có chút thiếu dinh dưỡng.

Độ Khâm thức thời lui ra, cánh môi vẫn dán vào môi cô, hắn thấp giọng nói: "Ôm."

"Tiểu cương thi ngươi rất lạnh."

"Ôm." Độ Khâm cố chấp dùng một chữ biểu thị ý muốn của mình.

Minh Thù: "..."

Ngươi nha sao lại không theo kịch bản chứ!

Minh Thù bất đắc dĩ vươn tay, vòng qua nam nhân lạnh buốt cả người.

Cánh môi nam nhân sờ nhẹ gò má cô, từng chút từng chút dời xuống, cuối cùng rơi vào trên cổ cô.

Minh Thù không có lên tiếng, cô cảm giác Độ Khâm cọ xát đến mấy lần, sau đó yên tĩnh nắm chặt khuỷu tay giam cầm cô trong ngực hắn, bất động.

"Lạnh?"

Từ trước đến nay chỉ có một ngữ khí, lúc này lại đặt câu hỏi.

"Ừ." Minh Thù gật đầu.

Người bình thường đoán chừng hiện tại cũng đã đóng băng.

Minh Thù vừa gật đầu xong, thân thể liền bay bổng.

Cô bị Độ Khâm bế lên theo kiểu công chúa, Độ Khâm đi về phía giường nhét Minh Thù vào trong chăn, sau đó dùng chăn ôm lấy cô: "Như vậy?"

Minh Thù: "..."

Ngươi cho rằng hàn khí trên người ngươi chỉ một cái chăn liền có thể ấm? Hình như ngươi đã hiểu lầm cái gì a!

Độ Khâm thất Minh Thù không đáp, đột nhiên đưa tay bóp mặt của cô.

"Tiểu cương thi, ngươi không nên được voi đòi tiên a!" Minh Thù chụp tay của hắn.

Độ Khâm run rẩy một chút, trầm thấp nói một tiếng: "Độ Khâm, sống qua ngày độ, khâm định khâm."

Đây là một câu dài nhất mà Minh Thù nghe hắn nói qua.

Còn tưởng rằng hắn không biết nói chuyện chứ.

Thì ra là biết nói chuyện, chỉ là không muốn nói câu dài như vậy?

"Tiểu cương thi không dễ nghe hơn sao?"

"Không."

Ai là tiểu cương thi!

Hắn nới không phải!

"Thế nhưng ta liền muốn gọi ngươi như vậy." Minh Thù cố ý xích lại gần hắn: "Làm sao bây giờ?"

Độ Khâm không lên tiếng.

Hắn không nói một lời ôm Minh Thù, càng ôm càng chặt, Minh Thù hoài nghi hắn là muốn mình ngạt chết trong chăn.

Âm hiểm!

Minh Thù muốn giật chăn ra, Độ Khâm mặt không đổi sắc ép trở về.

Minh Thù: "..."

"Buông tay."

"Không."

"Ngươi lặp lại lần nữa?" Minh Thù ngữ khí bất thiện.

Người phía sau im lặng, nhưng cũng không buông ra.

Minh Thù: "..."

Tức chết trẫm! Loại người này nên đày vào lãnh cung!

Minh Thù giãy dụa một hồi, chăn mền bọc lấy tay chân không di chuyển được.

Cô ngửa đầu nhìn người bên cạnh, dùng sức cọ qua hôn lên khóe miệng hắn, lại cọ một chút hoàn thành một nụ hôn hoàn chỉnh.

Minh Thù hôn so với nụ hôn không có kết cấu gì của hắn liền lộ ra có kỹ xảo hơn nhiều.

Minh Thù thành công giải cứu mình ra.

Cô giơ một cước đạp người trên giường xuống dưới, đưa tay lau khóe miệng: "Độ Khâm, ngươi còn dám đối với ra như vậy, ta chơi chết ngươi!"

Độ Khâm xem thường, cô đã nói rất nhiều lần rồi nhưng mỗi lần đều không làm gì mình."

"Ngươi lên thử một chút!"

Tay Độ Khâm vừa đặt trên giường có chút dừng lại, một lát sau rụt về, lặng yên không tiến động đứng lên lui đến chỗ bóng tối đứng đấy.

Minh Thù ngồi trên giường nhìn qua hắc ám bên kia.

Cô ôm đầu ngã xuống, không muốn.

Tiểu yêu tinh tìm đường chết không thể sủng, sủng một chút liền lên trời.

Minh Thù xoay người đưa lưng về phía bên kia.

Không biết qua bao lâu, Minh Thù lật người, "Tiểu cương thi."

Người đang đứng trong bóng tối hơi động một chút, biểu thị hắn nghe thấy được.

"Tới đât."

Bóng đen bên kia lung lay hai lần, sau đó Minh Thù nhìn thấy hắn đi tới đứng cách giường hai mét.

Trong bóng tối, ai cũng thấy không rõ thần sắc của ai.

Minh Thù thấp giọng thở dài: "Lên dây."

"Ngươi lạnh."

Minh Thù sửng sốt một chút, còn tưởng rằng lúc trước hắn là sợ mình đánh hắn nên mới thu liễm lại.

"Ta không có yếu ớt như vậy." Minh Thù nói: "Lên đây."

Độ Khâm đi hai bước đến bên giường, động tác hắn rất chậm bò lên giường.

"Cởi quần áo đi ngủ."

"..." Độ Khâm suy nghĩ một chút, đột nhiên bước xuống giường.

"Ài, ngươi chạy cái gì." Minh Thù bắt hắn lại.

"Không biết."

"Không biết cái gì cho ngươi mặt mũi, ngươi còn muốn được đà lấn tới đúng hay không?"

"Quần áo, không biết."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1443: Quy Tắc Cương Thi (19)

Minh Thù suy nghĩ một hồi lâu mới hiểu được hắn nói cái gì.

Bởi vì không biết cởi quần áo nên hắn liền từ bỏ ngủ cùng mình?

Minh Thù bị cái nhận thức này dọa sợ.

Tiểu yêu tinh này sợ là có độc nha.

Trước đó là ai muốn sống muốn chết không cho ôm liền bóp chết ngươi?

Minh Thù lôi người trở lại, Độ Khâm ôm con rối ngồi trên giường cúi thấp đầu, hơi thở có chút trầm thấp.

Minh Thù đưa tay cởi áo khoác hắn xuống, sau đó thô lỗ đem người ấn xuống giường trực tiếp nằm vào trong ngực hắn, kéo chăn mền không hề có tác dụng đắp lên người hai người.

Độ Khâm dường như bị cái biến cố này làm cho mơ màng.

Một hồi lâu cũng không có phản ứng.

"Này, ngươi ôm ta còn muốn ôm con rối này?"

"..." Độ Khâm đem con rối để sang một bên, hai tay ôm Minh Thù.

Một đêm bình an vô sự.

-

Ngày thứ hai Minh Thù tỉnh lại từ trong ngực Độ Khâm, có lẽ là sau khi ngủ linh khí vận chuyển không quá trôi chảy dẫn đến tay cô có chút cứng ngắc.

A...

Sau này đi ngủ cùng tiểu yêu tinh chẳng phải là rất thống khổ?

Minh Thù đang muốn sờ đồ ăn vặt ăn an ủi một chút, đột nhiên liền bị người ta ép dưới thân.

"Ưm..."

Tay chân còn có chút cứng, Minh Thù bị ép tiếp nhận nụ hôn sáng sớm tốt lành.

Nếu không phải Hồ tiên sinh gõ cửa bên ngoài gọi cô ăn điểm tâm, đoán chừng Độ Khâm cũng sẽ không bỏ qua cho cô.

Minh Thù nhìn bên dưới hắn một chút: "Ngươi lại không có phản ứng?"

Độ Khâm ôm con rối, mờ mịt nhìn qua.

Hắn cần phản ứng cái gì?

Minh Thù: "..."

Minh Thù cảm thấy mình giống như một bà dì quái dị, cô tằng hắng một cái xuống giường trước, sau đó mặc quần áo cho Độ Khâm.

"Ngươi học nhanh như vậy, vì sao không biết mặc quần áo?" Trước đó hắn dùng điện thoại cũng rất lưu loát."

Tiểu cương thi Độ Khâm rất bá khí đáp lại cô ba chữ: "Không cần thiết."

Không cần...

Cần...

Đêm qua cũng không xảy ra chuyện gì, ngay cả những âm thanh bình thường Hồ phu nhân luôn luôn nghe thấy cũng đã biến mất.

Hồ phu nhân ngủ ngon, tinh thần cũng tốt hơn nhiều.

Hồ tiên sinh đối với Minh Thù chính là một trận cảm tạ.

Minh Thù: "..."

Cô cũng không làm cái gì, hôm qua căn bản cũng không thấy thứ gì.

Ăn điểm tâm xong, Minh Thù cùng Độ Khâm ngồi trong sân, cô nhích qua bên cạnh hỏi hắn: "Hôm qua ngươi chỉ về phía bụng cô ta làm gì?"

Nam nhân đang cúi thấp đầu khẽ ngẩng lên, trong con ngươi đen như mực chỉ có thân ảnh của nữ sinh.

Rõ ràng là cái nhìn chăm chú lạnh lẽo không có nhiệt độ nhưng hết lần này tới lần khác sẽ cho người ta cảm thấy hắn mang tới một chút khí thế nghiêm túc.

"Âm khí." Nam nhân nói xong liền gục đầu xuống, tiếp tục bóp con rối trong tay.

Rất muốn ôm cô.

Hắn muốn bắt cô về cùng hắn an nghỉ chung một chỗ.

Có cô bênh cạnh nhất định rất tốt.

Hồ phu nhân đi ra, vừa vặn nhìn thấy Độ Khâm đang dữ tợn bóp con rối, cô ta hít vào một ngụm khí lạnh, đột nhiên lui lại, dưới chân không biết dẫm lên cái gì sau đó ngã xuống.

Bịch ——

Hồ phu nhân ngã xuống đụng vào một vật phía sau phát ra một tiếng vang thật lớn.

"Vợ!"

Hồ tiên sinh từ giữa phòng vọt ra đến, sắc mặt biến đổi đỡ Hồ phu nhân dậy.

"Vợ à em sao rồi? Em có khó chịu ở đâu không?"

Hồ phu nhân sắc mặt trắng bệch, cô ta ôm bụng, gian nan phun ra mấy chữ: "Lão Hồ, con của em..."

Máu đỏ thẫm chảy ra dưới chân Hồ phu nhân, Minh Thù nhìn thấy một tia hắc khí từ trong bụng Hồ phu nhân chui ra ngoài, tia hắc khí kia giống như là khiêu khích Minh Thù, uốn éo mấy lần rồi vọt vào căn phòng phía sau.

"Vợ!" Hồ tiên sinh kinh hoảng kêu to.

Minh Thù lấy ra một lá bùa dán trên người Hồ phu nhân, sau đó đuổi theo tia hắc khí kia.

Một đường chạy đến căn phòng hôm qua nhìn thấy kia, cửa phòng không có khóa lại, Minh Thù đẩy cửa ra đi vào.

Vẫn là căn phòng trống rỗng.

Rầm!

Cửa phòng đột nhiên đóng lại, trong nháy mắt Minh Thù trở lại, bốn phía đột nhiên tối xuống, căn phòng đang sáng lâm vào tràng cảnh tối đen như mực.

Trong chớp mắt cô liền ở trong một vùng tăm tối.

Cái gì cũng không nhìn thấy.

Cái gì cũng không nghe được.

Nhưng vào lúc này, một con quỷ dữ tợn đột nhiên xuất hiện trước mặt Minh Thù, mở miệng to như chậu máu nhào tới.

"CMN!" Minh Thù nhảy qua bên cạnh lấy thú nhỏ ra đập tới.

Thú nhỏ mơ mơ màng màng bị ném ra, đập trúng con quỷ kia.

Thân hình con quỷ tiêu tán, thú nhỏ rơi xuống mặt đất.

Ánh sáng mờ nhạt chậm rãi sáng lên.

Thú nhỏ nhảy dựng lên: "Con sen!"

"Làm ta sợ muốn chết." Minh Thù vỗ ngực một cái.

Thú nhỏ: "..."

Thú nhỏ từ dưới đất nhảy lên người cô, leo vào trong lòng bàn tay, ngao một cái ăn hết đồ ăn trong tay cô.

Minh Thù: "..."

Trẫm chỉ mang một ít như thế đi đánh phó bản!

Minh Thù níu thú nhỏ lại nhéo nhéo một phen.

Thú nhỏ xù lông giãy dụa.

Một con quỷ lặng yên không tiếng động xuất hiện từ đằng sau

Minh Thù, duỗi ra móng vuốt sắc bén dữ tợn nghiêm mặt...

Minh Thù đột nhiên quăng thú nhỏ ra phía sau.

"Trúng chưa?"

Thú nhỏ nhảy dựng lên, gầm thét: "Ta nhắc lại cho ngươi biết ta chính là heo!"

Minh Thù ghét bỏ: "Ngươi không được, ngươi không có thịt nhiều như heo."

Thú nhỏ: "..."

Bỏ nhà ra đi!

Hiện tại lập tức lập tức!

Chủ nhân này người nào muốn thì muốn!

Thỉnh thoảng có quỷ xuất hiện, Minh Thù mang theo thú nhỏ trận đập một loạn.

"Ta nói, ngươi trốn tránh làm gì, ra đây tán gẫu a." Minh Thù nói với hư không.

"Xen vào việc của người khác!" Thanh âm bén nhọn nam không ra nam nữ không ra nữ từ bốn phương tám hướng truyền đến: "Đi chết đi!"

Một đám dữ tợn quỷ đột nhiên xuất hiện, từng thanh âm thét chói tai vang lên nhào về phía Minh Thù.

"Ta phi! Các ngươi có muốn nghe bài giảng dành cho quỷ không!" Dáng vẻ đáng sợ như vậy muốn hù chết trẫm, kế thừa đồ ăn vặt của trẫm sao?

Minh Thù không ném thú nhỏ nữa, bắt đầu vung bừa ra.

Trong lúc nhất thời toàn bộ không gian đều là tiếng thét chói tai của quỷ.

Minh Thù đảo mắt qua bốn phía, cuối cùng khóa chặt tại một nơi.

Cô xông ra khỏi bầy quỷ đang vây quanh chạy thẳng tới bên kia, đập tay vào trong bóng tối, đoàn hắc ám kia giống như đang sống chạy trốn tán loạn dưới tay Minh Thù.

"Sao ngươi phát hiện được ta!" Thanh âm tức hổn hển vang lên.

"Đại khái là bởi vì ta lợi hại đi."

"..."

Thanh âm kia sau khi kinh hoàng rất nhanh liền trấn định lại: "Bây giờ ngươi đang bị ta bao vây, ngươi cho rằng phát hiện ra ta liền có thể rời khỏi nơi này sao?"

"Wow, hóa ra ngươi lợi hại như vậy."

"Hừ!"

Minh Thù hiếu kì hỏi: "Nếu ngươi đã lợi hại như vậy, sao không biết giết Hồ tiên sinh cùng Hồ phu nhân?"

"Giết bọn hắn quá hời cho bọn hắn!" Thanh âm kia tràn ngập hận ý:"Ta muốn để bọn hắn mất đi tất cả, sống không bằng chết."

Minh Thù tán thưởng: "Có chí hướng a."

Thanh âm kia hung tợn nói: "Ngươi biết điều thì cút nhanh lên, đây là ân oán của ta cùng Hồ gia, không liên quan tới ngươi!"

Minh Thù lắc đầu: "Vậy không được, ta còn phải kiếm tiền."

Thanh âm kia gầm thét: "Các ngươi là đám đạo sĩ thúi xen vào việc của người khác! Đi chết đi cho ta!"

Trong bóng tối, bầy quỷ dữ tợn đột ngột xuất hiện.

Minh Thù vẩy vẩy tay áo chuẩn bị đánh nhau, nhiệt độ bốn phía đột nhiên mát lạnh, một giây sau cô liền bị người ta ôm lấy, sau lưng dựa vào lồng ngực lạnh lẽo.

Bóng tối bốn phía rút đi.

Cô vẫn đứng trong căn phòng trống rỗng, nam nhân vòng hai tay từ phía sau ôm lấy cô, hoàn toàn bao bọc cô.

Trong không khí tựa hồ có tiếng kêu thảm thiết của lệ quỷ.

Mỗi một âm thanh đều tràn ngập sự sợ hãi cùng tuyệt vọng.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1444: Quy Tắc Cương Thi (20)

Minh Thù cảm giác được lệ khí trên người Độ Khâm nồng đậm hơn so với bất cứ lúc nào, phảng phất muốn đem nơi này san thành bình địa.

Trong căn phòng trống rỗng còn có một con nữ quỷ lúc này đang không ngừng lui về phía sau, nhưng hận ý dữ tợn trên mặt cô ta không giảm đi chút nào.

Ánh mắt lạnh lẽo của Độ Khâm đảo qua, nữ quỷ co rúm người lại nhưng vẫn ngẩng đầu ưỡn ngực như cũ, không muốn cúi đầu.

"Chính là ngươi giở trò quỷ?" Minh Thù nhìn con nữ quỷ kia.

Nữ quỷ kỳ thật rất sợ Độ Khâm, khí tức trên người hắn thật đáng sợ, thế nhưng hận ý đã chống đỡ lấy cô ta.

"Là ta!"

"Vì sao?"

"Đây là Hồ gia nợ ta!" Nữ quỷ từng chữ ôm hận: "Hồ gia nhốt ta ở nơi tối tăm không thấy mặt trời này, là chúng nợ ta!! Ta muốn Hồ gia nợ máu trả bằng máu, đoạn tử tuyệt tôn!"

Minh Thù chờ nữ quỷ gào thét xong, nở nụ cười ôn nhu: "Mời ngươi bắt đầu biểu diễn!"

Nữ quỷ: "..."

-

Chuyện này phải ngược dòng tìm hiểu đến tổ phụ đời trước của Hồ tiên sinh kia.

Lúc ấy Hồ gia chính là đại hộ nhân gia.

Lúc ấy con trai trưởng của Hồ gia bệnh nặng, sau khi chết, Hồ gia cảm thấy hắn chết rất đáng thương, ngay cả vợ cũng chưa có liền thương lượng minh hôn cho vị con trai trưởng này.

Đối tượng được minh hôn chính là nữ quỷ này.

Nữ quỷ chỉ là con gái của một gia đình bình thường, Hồ gia có tiền có thế, bọn họ làm sao đấu được Hồ gia?

Cô ta bị ép gả vào Hồ gia, bọn họ sợ cô ta chạy liền nhốt cô ta vào một căn phòng.

Đêm hôm đó một ngày trước khi bọn họ quyết định minh hôn.

Nhị thiếu gia của Hồ gia âm thầm vào phòng cô ta làm nhục cô ta.

Chuyện này ngày thứ hai liền truyền ra.

Thân thể không sạch sẽ tự nhiên sẽ không thể minh hôn cho đại thiếu gia đã chết đi.

Nhưng là bọn họ cũng không thả cô ta ra.

Cô ta chỉ cầu xin bọn họ bỏ qua cho cô ta như vậy, cô ta cái gì cũng không biết nói.

Thế nhưng người nhà họ Hồ cũng không có.

Bọn họ chôn sống cô ta.

Sau đó…

Sau đó cô ta liền biến thành quỷ.

Nếu như không phải người nhà họ Hồ, cô ta sẽ gả cho một người bình thường, coi như cực khổ cũng sẽ trải qua hết cuộc đời của mình.

Nhưng bọn họ đã hủy hoại cô ta.

Cho nên cô ta liền cả ngày quấn lấy người nhà họ Hồ.

Đặc biệt là nhị thiếu gia lúc trước đã làm nhục mình.

Nhưng Hồ gia rất nhanh liền mời đạo sĩ tới, đạo sĩ này để người nhà họ Hồ đem thi thể của cô ta đào lên.

Sau đó dùng biện pháp âm độc chôn cô ta dưới nhà của Hồ gia.

Cô ta không thể rời khỏi nơi này, cũng không thể tìm người nhà họ Hồ gây phiền phức.

Cô ta nhìn người nhà họ Hồ càng ngày càng phát đạt.

Nhị thiếu gia của Hồ gia lấy vợ sinh con.

Sau đó người nhà họ Hồ liền dọn khỏi nơi này, cô ta cũng không biết đã qua bao lâu.

Mãi đến Hồ tiên sinh cùng Hồ phu nhân chuyển vào.

Dù sao cũng đã qua mấy thập niên, thứ năm đó đạo sĩ phong ấn cô ta có khả năng đã mất đi một chút hiệu quả, cộng thêm Hồ phu nhân có thai, cô ta lại có thể ảnh hưởng đến Hồ phu nhân.

Chỉ cần đến gần đứa trẻ trong bụng Hồ phu nhân, lực lượng của cô ta liền càng cường đại.

Mặc dù không thể lấy mạng của bọn họ nhưng lại có thể làm bọn họ mất đi tất cả.

Minh Thù thổn thức, quay đầu nhìn người ôm mình: "Tuyệt đối không nên đắc tội nữ nhân."

Thần sắc hờ hững của Độ Khâm có chút mê mang.

Tại sao hắn phải đắc tội nữ nhân?

Hắn lại không nói chuyện cùng những người khác.

"Ngươi tự đi, hay là ta động thủ?"

"Hồ gia đối xử với ta như vậy, ta muốn để bọn hắn nợ máu trả bằng máu!" Nữ quỷ hung tợn nói: "Ngươi đừng hòng ngăn cản ta."

"Ta chỉ là lấy tiền giải quyết phiền phức, hơn nữa hiện tại đây là hậu nhân của Hồ gia, đối tượng ngươi muốn báo thù sớm đã đi đầu thai."

"..."

"Ngươi để Hồ gia đoạn tử tuyệt tôn thì được gì? Người lúc trước đối xử với ngươi như vậy cũng không hẳn là người nhà họ Hồ."

"..."

Nữ quỷ cảm thấy Minh Thù đang lừa dối mình, nhưng lại không có gì phản bác.

-

Minh Thù cùng Độ Khâm rời khỏi phòng, cô nhìn người bên cạnh mình một chút: "Ngươi tới đây làm gì?"

"Cứu ngươi."

"Ta cần ngươi cứu!?" Nữ quỷ cũng chưa thấy tư thế hiên ngang của trẫm, ngươi ra ngoài thì trẫm làm được gì!

Trẫm cần ngươi cứu sao?!

Nam chính Thù biểu thị không phục.

Cô thế nhưng là một người có thể lật đổ đại lão toàn trường, sao có thể người khác cứu? Trẫm có sĩ diện a!

Độ Khâm: "..."

Hắn cứu cô cũng sai sao?

"Ta đã nói với ngươi, ngươi không cần..."

Minh Thù quay đầu, nơi nào còn có thân ảnh của Độ Khâm.

Đệt!

Tiểu yêu tinh này, không phải chỉ nói hắn một câu sao, làm sao lại chạy?

Hồ tiên sinh đã đưa Hồ phu nhân đến bệnh viện, Hồ phu nhân không có gì đáng ngại, đứa bé cũng đã giữ được.

Minh Thù đến bệnh viện báo tin.

"Đại sư, đã giải quyết sao?"

"Ừ." Minh Thù đem chuyện của nữ quỷ đơn giản nói qua một lần cho bọn họ.

Nghe xong Hồ tiên sinh rất khiếp sợ, hắn không nghĩ tới tổ tông của hắn đã làm qua chuyện này.

"Hài cốt của cô ta vẫn còn ở dưới tòa nhà, các người đào ra xây cho cô ta một ngôi mộ đi."

Biết chỗ mình ở chôn người, sắc mặt Hồ tiên sinh gọi là khó coi một chút.

Hắn nhấp cánh môi hỏi: "Đại sư, nữ quỷ đó... Đi đâu rồi?"

"Đi báo cáo chứ sao."

Có Độ Khâm ở đó, nữ quỷ trừ gào thét cũng không dám động thủ với cô.

Cuối cùng cô ta bị cô dày vò... Không phải, thuyết phục, liền lựa chọn đến địa phủ báo cáo.

Minh Thù nhận được thù lao của mình, cười tủm tỉm cho Hồ tiên sinh một viên ngọc: "Cho con của ông."

"Cái này..."

"Không đáng tiền, nhà ai có quỷ, hoan nghênh giới thiệu cho tôi."

"..." Ai không có việc gì nguyện ý gặp quỷ a!

"Cảm ơn đại sư." Hồ tiên sinh cung kính đưa Minh Thù ra ngoài.

Minh Thù rời khỏi bệnh viện, có tiền rồi, đi khao chính mình một chút.

Minh Thù lấy điện thoại ra tìm các cửa hàng ăn ngon gần đây một chút.

"Trời sắp mưa sao?"

"Dự báo thời tiết không nói có mưa a."

"Đi nhanh đi."

Ánh mắt Minh Thù từ màn hình điện thoại dời lên bầu trời.

Bầu trời âm trầm, mây đen kéo thành một mảnh.

Người bình thường nhìn cái này chính là mây đen, nhưng Minh Thù nhìn thấy chỉ có âm khí khắp bầu trời.

Khí tức của Độ Khâm...

-

"Không được để hắn chạy, mọi người ổn định!"

Trong công viên hẻo lánh, Độ Khâm bị vô số đạo sĩ bao vây ở giữa, các pháp thuật không ngừng bắn về thân thể hắn.

Âm khí không ngừng tràn ra từ trên người Độ Khâm, hắn mặt không đổi sắc đánh bay đạo sĩ đang tiến lại gần.

Độ Khâm liên tiếp đánh bay mấy đạo sĩ, đám người có chút chần chờ.

"Phong ấn của hắn vẫn chưa giải được, mọi người đừng sợ, cùng nhau tiến lên!" Không biết là ai hét lớn một tiếng.

Đám người tựa hồ được khích lệ, lần nữa liên thủ.

"Bùa trận!" Thanh âm già nua giống như có thể xuyên thấu tận trời: "Lui!"

Vô số lá bùa bay trên không trung, lấy Độ Khâm làm trung tâm vây hắn ở giữa.

Đệ tử còn lại dồn dập lui về phía sau.

Lá bùa xoay tròn vòng quanh Độ Khâm, Độ Khâm khẽ lại gần lá bùa nhưng giống như đụng phải thứ gì bị ép trở lại ở giữa.

Trong bùa trận nên âm khí đều bị ép ra, ánh sáng của lá bùa phát ra bao phủ Độ Khâm.

Sắc mặt của Độ Khâm dần dần khó coi, phảng phất đang trải qua sự dày vò gì.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1445: Quy Tắc Cương Thi (21)

Thời điểm Minh Thù đuổi tới chính là nhìn thấy một cảnh tượng như thế.

Độ Khâm cơ hồ đứng không vững, trong tay lại đang nắm chặt con rối kia.

"Tầm Y!"

"Ngươi tới làm gì!"

"Tầm Y ngươi muốn làm gì!!"

Tiếng kinh hô của các đạo sĩ truyền đến, người bên trong còn chưa quay đầu, các đạo sĩ phía sau đã bị ép tránh ra một con đường.

Minh Thù cưỡng ép bổ ra một con đường, gần như bình tĩnh hỏi: "Các ngươi đang làm gì?"

"Tầm Y, đây là chuyện của đạo môn, ngươi chớ có xen vào việc của người khác!"

Có đạo sĩ đứng ra quát chói tai.

Minh Thù nhìn Độ Khâm đã nhanh sắp đứng không vững, nhẹ giọng tuyên bố: "Thật xin lỗi, đó là người của ta."

"Cho nên..."

Cô dừng một chút, đột nhiên cười lên: "Ngươi nói việc này ta nên quản hay không quản đây?"

Cơ hồ là thanh âm của cô đồng thời rơi xuống, Minh Thù liền động thủ ném một vật ra ngoài.

Các đạo sĩ còn chưa lấy lại tinh thần từ trong câu nói kia của cô, thân thể liền triển khai bản năng phòng ngự.

Bùa trận bị vật Minh Thù ném ra phá tan một lỗ hổng, đạo sĩ duy trì bùa trận bị phản phệ, phun ra một ngụm máu.

Bùa trận bất ổn, Độ Khâm chống đỡ người đứng dậy, âm khí bị cưỡng ép càn quấy trong bùa trận, từng lá bùa tự cháy nổi bồng bềnh giữa không trung.

Toàn bộ bùa trận biến mất.

"Tầm Y!"

Thanh âm tức hổn hển của đạo sĩ từ đằng xa truyền đến.

Độ Khâm nhìn về bên kia, Minh Thù đang dùng kiếm của hắn càn quét đạo sĩ.

Hắn khẽ mím môi, chuẩn bị đi qua, dưới chân đột nhiên bị một thứ đủ loại màu sắc ngăn trở đường đi của hắn.

Con vật nhỏ kia kít một cái mở ra trên mặt đất.

Móng vuốt lông xù nắm lấy ống quần hắn, một chút liền leo lên người hắn.

Độ Khâm nhìn thấy Minh Thù ném nó ra, đây là vật của cô...

Thú nhỏ nắm lấy tóc Độ Khâm, leo lên đầu của hắn ngồi.

Độ Khâm: "..."

"Tầm Y ngươi biết ngươi đang làm cái gì không?"

"Tầm Y ngươi dừng tay!"

"Tầm Y!"

Thanh âm các đạo sĩ quát lớn càng ngày càng hỗn loạn, Độ Khâm có chút gấp nhưng thân thể không động được giống như là bị người ta khống chế, con ngươi đen như mực nhìn về thân ảnh bóng người ở phía xa.

Tại Hồ gia bởi vì cứu cô nên bại lộ hành tung, hắn cố ý dẫn dụ những người này ra nhưng là không nghĩ tới sẽ liên lụy đến cô.

Có thể cô thấy cái gì nên tìm tới?

Tại sao cô lại muốn tới?

Trong thế giới của cô, mình đối với cô mà nói là cái gì?

Độ Khâm không thể động đậy, chỉ có thể nhìn Minh Thù bị người ta vây công, sau đó những người kia từng người từng người ngã xuống đất tức giận mắng chửi.

Nhưng càng nhiều hơn chính là hoảng sợ.

Trước kia thực lực của Tầm Y căn bản không lợi hại như vậy, cô chính là vô sỉ không biết xấu hổ chuyên gia đánh lén.

Hôm nay cũng dám cùng bọn hắn chính diện đối đầu, còn lợi hại như thế...

Cái người tà đạo này sẽ không luyện cái gì yêu pháp chứ!!

Đây là ý nghĩ trong lòng mọi người, bất quá Minh Thù không có thời gian đi quan tâm bọn hắn nghĩ như thế nào, chỉ muốn đem bọn hắn đánh cho nằm sấp.

Người ở chỗ này chỉ có một lão già tương đối lợi hại, bất quá Minh Thù có bùa phụ trợ, tiêu hao bao nhiêu vẫn là cô chiếm thế thượng phong.

Phanh ——

"Sư phụ!"

"Ngọc Huyền chân nhân!"

Người cuối cùng đổ xuống.

Thân thể Minh Thù cũng lảo đảo theo một chút, cô dùng kiếm chống lên đất bảo trì lại tư thế đại lão.

Cô lấy ra mấy viên kẹo đường nhét vào trong miệng.

Hương vị ngọt ngào tản ra, Minh Thù thở một ngụm nói: "Độ Khâm là của ta, các ngươi ai còn dám có ý đồ với hắn, lần sau cũng sẽ không có kết quả tốt như vậy."

"Tầm Y."

Ngọc Huyền chân nhân ôm ngực dựa vào góc tường, hắn ho khan hai tiếng, nhẹ nhàng gọi cô.

"Tầm Y, Độ Khâm chỉ thiếu chút nữa sẽ thành ma, hắn sẽ mang đến tai hoạ cho nhân gian, ngươi biết mình đang làm cái gì không?"

Minh Thù quay đầu nhìn Độ Khâm.

Ánh mắt Độ Khâm trầm lãnh nhìn chằm chằm Ngọc Huyền chân nhân, Minh Thù nhìn sang, ánh mắt hắn chậm rãi chuyển qua trên người cô, môi mỏng nhẹ nhàng nhếch lên, ánh mắt vốn là không có một gợn sóng lúc này lại mang tới mấy phần thấp thỏm.

Cô sẽ... Ghét bỏ mình sao?

Minh Thù thu tầm mắt lại, nhẹ nhàng nói: "Cho nên?"

Trước khi Ngọc Huyền lên tiếng, cô tiếp tục nói: "Muốn một tên bại hoại trong đạo môn như ta giúp các ngươi bắt lấy hắn sao?"

"Tầm Y, ân oán của ngươi cùng đạo môn vào lúc này nên bỏ qua một bên, lấy đại cục làm trọng."

Minh Thù nâng khóe môi lên: "Thật xin lỗi."

Ba chữ thật xin lỗi làm cho Ngọc Huyền chân nhân khẽ nhíu mày.

Minh Thù kéo lấy kiếm đi về phía Ngọc Huyền chân nhân.

"Sư phụ! Tầm Y ngươi dám động thủ với sư phụ, ta làm quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi."

Đồ đệ của Ngọc Huyền chân nhân gầm thét lên tiếng.

Minh Thù tới gần Ngọc Huyền chân nhân, cô hơi xoay người, chỉ dùng thanh âm mà hai người có thể nghe thấy.

"Ta muốn lấy hắn làm trọng."

Ngọc Huyền chân nhân chấn kinh nhìn Minh Thù.

"Ngươi..."

Đây chính là thứ lợi hại hơn so với Hạn Bạt, tồn tại gần giống như ma!

Toà cổ mộ kia chính là dùng để trấn áp hắn.

Hiện tại hắn ra ngoài, cũng may thanh kiếm kia không ở trong tay hắn, có thể ngăn chặn lực lượng của hắn lại.

Nhưng...

Thanh kiếm kia vẫn đang trong tay Tầm Y!

Minh Thù mỉm cười, ngữ điệu nhẹ nhàng nói: "Cho nên, thật xin lỗi, để ta tiếp tục làm một tên bại hoại của đạo môn đi."

"Ngươi đây là đem toàn bộ nhân gian đặt trong nguy hiểm." Ngọc Huyền chân nhân tăng thêm ngữ khí.

Một khi phong ấn của hắn được giải trừ, toàn bộ Huyền Môn chỉ sợ đều không phải là đối thủ của hắn.

Ma...

Trong truyền thuyết, đẳng cấp cao nhất của cương thi có thể chống lại thần tiên.

"Thì sao?" Minh Thù lui lại, nở nụ cười xán lạn, "Các ngươi muốn đối phó hắn thì đối phó với ta trước."

Rõ ràng là ngữ khí nhẹ nhàng nhưng lại làm cho người ta hoàn toàn không cảm giác được nhiệt độ.

Minh Thù không nhìn bọn hắn nữa mà trở lại bên cạnh Độ Khâm, cô nhìn thú nhỏ một chút, thú nhỏ hừ lạnh một tiếng xoay đầu về phía bên.

Con sen, ta sẽ không tha thứ cho ngươi!!

Cho ta một bàn Mãn Hán Hoàn Tịch ta cũng sẽ không tha thứ cho ngươi!

Trừ phi cho ta hai bàn!

Không!

Mười bàn!

Minh Thù lấy thú nhỏ xuống, tùy tiện vuốt vuốt rồi trực tiếp nhét vào trong túi.

Thú nhỏ: "..." A a a a a!! Con sen, ngươi chờ đó cho ta!!

"Ta..." Độ Khâm hơi há môi, lại không biết nói cái gì.

Minh Thù nâng khoé miệng lên: "Còn có thể đi không? Muốn ta ôm ngươi không?"

Độ Khâm: "..."

Hắn còn chưa đến mức này.

Minh Thù duỗi tay đỡ hắn, Độ Khâm nhìn bàn tay đang đỡ mình cũng không có đẩy cô ra, đi theo cô rời khỏi nơi này.

Đám người Ngọc Huyền chân nhân trơ mắt nhìn bọn họ rời đi.

Ngay tại thời điểm bọn họ sắp biến mất không thấy gì nữa, Độ Khâm đột nhiên quay đầu.

Hắn chỉ nhìn một giây liền quay đầu lại, cùng Minh Thù biến mất ở ngã rẽ.

Đám người chỉ cảm thấy tê cả da đầu.

Cái nhìn cuối cùng kia của Độ Khâm...

Bình tĩnh không chút gợn sóng.

Nhưng bọn hắn lại cảm thấy trong lúc bất chợt bị ném xuống địa ngục, sự sợ hãi vô biên vô tận tràn lan đến, cho dù là Ngọc Huyền chân nhân cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy qua sự tồn tại này.

"Ngọc Huyền chân nhân... Làm sao bây giờ?" Có đạo sĩ run rẩy hỏi.

Bọn hắn trước đó đều cho là Tầm Y chỉ trùng hợp đạt được thanh kiếm kia.

Căn bản không nghĩ đên cô cùng Độ Khâm có dính líu quan hệ.

"Khụ khụ khụ..." Ngọc Huyền chân nhân ho khan vài tiếng: "Triệu tập các phái của đạo môn quyết nghị đi."

Mây đen trên bầu trời dần dần biến mất, ánh nắng xuyên phá mây đen rơi xuống.

Có lẽ trong lòng tất cả mọi người đều chỉ có sự nặng nề.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1446: Quy Tắc Cương Thi (22)

Tia sáng trong lối đi của tàu hỏa u ám, thỉnh thoảng sẽ có người đi qua nhưng sau khi âm thanh nhỏ vang lên lại lâm vào tràng cảnh yên tĩnh.

Minh Thù đẩy cửa đi vào.

Nam nhân an tĩnh nằm trên giường, cơ thể hơi nghiêng, thân thể thon dài co quắp trên chiếc giường nhỏ hẹp, tựa hồ có chút ủy khuất.

Hắn quay mặt vào bên trong, đứng tại cửa ra vào chỉ có thể nhìn thấy tóc tai lộn xộn cùng góc mặt tinh xảo của hắn.

Minh Thù đóng cửa lại, thả nhẹ động tác ngồi vào bên cạnh hắn.

Độ Khâm xoay người, chậm rãi mở mắt ra.

Sắc mặt hắn không tốt lắm, nguyên nhân có thể là do những lá bùa kia.

Hắn lẳng lặng nhìn Minh Thù.

Minh Thù cầm tay hắn: "Dễ chịu chút nào không?"

"Ngươi nghe thấy."

Độ Khâm không trả lời mà hỏi ngược lại Minh Thù.

"Nghe thấy cái gì?" Minh Thù vuốt vuốt tay hắn.

"Ma."

Minh Thù cúi người xuống nằm vào bộ ngực hắn, "Hừm, vậy ngươi rất lợi hại a, sau này liền có thể kiếm cho ta nhiều tiền hơn để mua đồ ăn vặt."

Độ Khâm: "..."

Thân thể ấm áp bao trùm trên người hắn, thân thể không được tốt cho lắm dường như được tiếp thêm sức mạnh dễ chịu hơn hẳn.

Yết hầu hắn nhấp nhô hai lần: "Ngươi không sợ..."

"Sợ cái gì, tới một tên đánh một tên, đến một đám đánh một đám, ta rất biết đánh nhau." Nữ sinh tràn đầy phách lối thả ra lời nói hùng hồn.

Độ Khâm: "..."

Độ Khâm không biết cô là cố ý hay là vô tình dời đi chủ đề.

Hắn muốn nói là bản thân hắn.

Người như hắn.

Hắn vốn không nên tồn ở thế giới này.

Thật lâu, Độ Khâm đưa tay ôm lấy cô.

Được rồi.

Cô không muốn nhắc tới, vậy liền không nói.

Minh Thù đá giày xuống bò lên giường nằm cùng hắn, vốn là chiếc giường nhỏ hẹp, hai người cơ hồ không có chỗ trống để nhúc nhích, thân thể hai người kín kẽ dính vào cùng nhau.

Toa tàu an tĩnh chỉ có tiếng hít thở của Minh Thù.

Minh Thù bất tri bất giác ngủ thiếp đi.

Thân thể mềm mại ở trong ngực, Độ Khâm một chút buồn ngủ cũng không có.

Nếu như trở lại chỗ kia, có cô bên cạnh thì hắn cũng nguyện ý.

Bất quá...

Cô khẳng định không nguyện ý.

Độ Khâm có chút phiền não, phải làm sao bây giờ...

-

Cốc cốc ——

Minh Thù bị đánh thức, cô lục lọi điện thoại nhìn thời gian, trời còn chưa sáng...

Giờ này lại có thằng ngu nào đến gõ cửa?

Độ Khâm đang nhắm mắt không có phản ứng, không biết là đã ngủ thiếp đi hay là không muốn mở mắt.

Cốc cốc cốc...

Tiếng đập cửa càng ngày càng nhanh.

Minh Thù chống đỡ thân thể ngồi dậy, hôn lên cánh môi Độ Khâm một cái sau đó mới đi xuống mở cửa.

Độ Khâm có chút mở mắt ra nhìn thân ảnh lung la lung lay của nữ sinh.

Cửa bị đẩy ra, tiếng ồn ào bên ngoài tràn tới.

Bên ngoài là một nhân viên công vụ, cô ta một mặt lo lắng: "Xin chào, nơi này của cô có bác sĩ hoặc là nhân viên y tế không?"

Minh Thù lắc đầu.

Nhân viên công vụ lộ vẻ thất vọng, cô ta vội vã nói một tiếng sau đó đi xuống toa khác:"Thật xin lỗi, quấy rầy rồi."

Tầm mắt Minh Thù rơi vào bên ngoài cửa sổ.

Trong bóng tối lờ mờ có thứ gì hiện ra.

"A!"

"Có quỷ!!"

Tiếng thét chói tai từ một nơi khác vang lên, hiển nhiên đã có người phát hiện thứ bên ngoài, Minh Thù nhìn thấy có một con quỷ ghé vào bên ngoài cửa sổ, lộ ra một nụ cười dữ tợn nhìn cô.

"Có quỷ, có quỷ, a a a, có ma!!"

Nhân viên công vụ mới vừa rồi thần sắc kinh hoàng dựa vào cửa sổ thét lên.

Đoàn tàu chẳng biết lúc nào đã ngừng lại, quỷ bên ngoài càng ngày càng nhiều, lít nha lít nhít chen chút ngoài cửa sổ xe.

Cái này mẹ nó là đem cả chiếc tàu hoả đều chở đến âm phủ?

Mà nơi này dường như còn có điểm gì là lạ...

Những con quỷ này nhìn qua rất hung tàn a.

Minh Thù nhìn điện thoại một chút.

Mười lăm tháng bảy.

Quỷ môn mở...

Thế nhưng bình thường cũng sẽ không xuất hiện tình huống như vậy, cái này là nguyên một đống chứ cũng không phải là mấy người.

Minh Thù quay đầu nhìn Độ Khâm một chút, Độ Khâm đã mở mắt ra đang nhìn cô.

Minh Thù bỏ điện thoại vào trong túi, đóng cửa trở lại bên trong.

"Ta ra ngoài xem một chút, ngươi ngoan ngoãn ở lại đây." Minh Thù mò thú nhỏ ra kín đáo đưa cho hắn.

Độ Khâm giữ chặt cô.

"Âm khí trên người ngươi quá nặng, ngươi đi theo ta, khả năng sẽ không ra được."

Ngón tay Độ Khâm có chút buông lỏng.

"Ta sẽ trở lại nhanh thôi."

Độ Khâm ôm chặt con rối, phát ra một đơn âm tiết:"Ừ."

Minh Thù xoa xoa đầu hắn, lại hôn một cái rồi đứng dậy rời đi.

Bên ngoài hỗn loạn tưng bừng, Minh Thù ở đây, khoang xe này mặc dù có quỷ vờn quanh nhưng số lượng rõ ràng ít hơn nên người của hai đầu toa tàu đều dồn dập chen ở đây.

Minh Thù đi qua hành lang, cô đưa tay gõ kính cửa một cái.

Quỷ bên ngoài dường như bị dọa sợ nên dồn dập ẩn vào trong bóng tối.

Trên người Minh Thù còn có vài lá bùa, cô dán vào hai đầu của toa tàu.

Đám người nhìn thấy khoang tàu này không có xuất hiện những thứ kinh khủng kia liền dồn dập tràn vào, ngay cả lối đi nhỏ cũng bị chiếm.

Vừa rồi có người nhìn thấy Minh Thù dán bùa, có lẽ là cảm thấy lá bùa hữu dụng nên thậm chí có người tiến lên xé bùa chuẩn bị chiếm thành của mình.

Minh Thù một tay xách người kia ra.

"Cô muốn làm gì!" Người kia hét lớn một tiếng.

"Hiện tại khoang tàu này an toàn, nếu lấy lá bùa này xuống vậy coi như không nhất định."

"..."

Nữ sinh nhìn qua tuổi tác không lớn lắm, nói chuyện không nhanh không chậm, chính là bộ dáng vô hại nhưng lại có thể làm cho người ta không dám ngỗ nghịch với cô.

Minh Thù răn dạy cho bọn họ rồi nhấc chân đi về phía mấy khoang tàu khác.

Cô thuận tay dán bùa lên, trên đường đi cũng gặp phải những người như vừa rồi muốn xé bùa chiếm thành của mình.

Cô chỉ nói một câu cũng sẽ không ngăn cản bọn họ, nếu như không nghe thì đó cũng là chuyện của bọn họ.

Bùa Minh Thù dán lên có hiệu quả, cô còn chưa đến khoang tàu tiếp theo đã có người biết.

"Cứu mạng cứu mạng..."

"Đại sư cứu mạng!"

Đám người nhào về phía cô, hoàn toàn ngăn trở đường đi của

cô.

"Tránh ra cho lão tử!"

Những người kia bị mấy tên hung thần sát người gạt ra.

Đám người vây quanh Minh Thù, từng người thân thể dũng mãnh lộ ra sát khí nằng nặc.

Bên ngoài tàu là lệ quỷ dữ tợn, bên trong tàu lại là đại hán hung thần sát khí.

"Kêu la cái gì, những thứ kia không phải còn chưa vào được sao?" Một đại hán chỉ vào những người kia quát lớn, thấy bọn họ không nghe, đại hán không biết từ chỗ nào móc ra một thanh khảm đao chém về phía ghế ngồi một cái: "Đều mẹ nó câm miệng lại!

Khoang tàu đột nhiên an tĩnh lại.

Hành khách run lẩy bẩy co lại một bên, sự sợ hãi không chỉ đến từ bên ngoài mà còn có trong tàu.

Giải quyết hành khách ầm ĩ xong, một người đại hán trong đó dò xét Minh Thù từ trên xuống dưới: "Tiểu nha đầu, cô có thể bắt quỷ? Nhanh đem những thứ đó giải quyết hết cho lão tử!!"

Đại hán hoàn toàn không cho Minh Thù cơ hội nói chuyện, trực tiếp ra lệnh cho cô.

Minh Thù đang nhìn chính là đằng sau đại hán, những con quỷ đang đứng cùng đám người.

Rộn rộn ràng ràng, cơ hồ có một nửa là quỷ.

Nhưng những người khác dường như không nhìn thấy.

"Nói chuyện với cô, cô ngẩn ra làm gì, nhanh đi!"

"Nếu hôm nay cô không giải quyết hết những thứ đó, tôi sẽ cho cô đẹp mặt."

Đại hán rống giận, đưa tay muốn túm lấy Minh Thù:"Móa nó, người sống lão tử còn không sợ, sao có thể sợ đám người chết này!"

Minh Thù linh hoạt tránh ra.

Đại hán bắt vào khoảng không, lông mày chữ bát dựng lên, càng lộ ra vẻ hung ác trừng mắt nhìn Minh Thù.

"Nếu ông không sợ, vậy tự ông đối phó đi." Minh Thù mỉm cười động viên hắn: "Phải tin tưởng mình, ông có thể."

"..."

Cục diện khẩn trương như vậy sao cô còn có thể cười được, lại còn động viên đối phương?

Đại hán chỉ vào Minh Thù: "Cô..."

"Ừ."

"Bắt tiểu nha đầu này lại cho lão tử!"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1447: Quy Tắc Cương Thi (23)

Đám đại hán đồng thời động thủ, trong xe phát huy không tốt, thân thể Minh Thù linh hoạt né tránh, bọn hắn ngay cả góc áo của Minh Thù cũng chưa từng bắt được.

"Mẹ nó!"

Đại hán tức giận mắng một tiếng, con ngươi đỏ ngầu đột nhiên nhìn về phía hành khách.

Khảm đao sắc bén không có dấu hiệu nào chém về phía hành khách.

Máu tươi vẩy ra rơi trên người hành khách bên cạnh.

"A —— "

Có thể là bị sợ đến choáng váng, đám người này trừ thét lên cũng không có bất kỳ động tác gì.

Minh Thù: "..."

Chạy thoát thân cũng không tích cực.

Còn có thể đứng nhìn bọn hắn.

"Còn không mau chạy, chờ bị bọn hắn chém sao?" Minh Thù đẩy một người vào khoang tàu gần nhất.

Một tiếng nhắc nhở của Minh Thù làm các nhân tài này tranh nhau chen lấn chạy về phía khoang tàu khác.

Minh Thù đá văng một đại hán, chống đỡ lối đi nhỏ của hai bên chỗ ngồi nhảy lên một cái, đạp ngã hai người phía sau rồi dùng tư thế soái khí rơi xuống đất.

Cô hơi huýt sáo, đại hán bên kia rống giận đứng lên.

Má ơi!

Minh Thù kéo hành khách vừa mới bị chém dậy, nửa kéo nửa túm ném qua một bên khác.

Ánh mắt đỏ ngầu của những đại hán kia giống như muốn giết người.

Từng người hung ác nhào tới.

Minh Thù đánh ngã người gần nhất, sau đó... Xoay người chạy.

Chạy khỏi khoang tàu, ba một cái đóng cửa lại rồi dán bùa lên.

Động tác này như nước chảy mây trôi một mạch làm xong, rất có phong thái của đại sư.

"Nha đầu thối, cô mẹ nó mở cửa ra!!"

Các đại hán điên cuồng kéo cửa, mặt của bọn hắn tựa hồ còn dữ tợn hơn so với đám quỷ bên ngoài.

"Ông nói tôi mở tôi liền mở a, ông lại không cho tôi đồ ăn vặt."

Bang!

Loảng xoảng!

Đại hán bên kia bắt đầu đạp cửa.

Nhưng mặc kệ bọn hắn đạp ra sao, cánh cửa này cũng không nhúc nhích tí nào.

Đằng sau Minh Thù là những hành khách chạy trốn vừa rồi.

Ánh mắt bọn họ nhìn Minh Thù tràn đầy cảm kích.

Vừa rồi nếu như không phải cô chặn mấy người kia lại thì có trời mới biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Trên tay bọn hắn lại có đao!

Bọn hắn đến cùng là làm sao vượt qua kiểm tra an ninh!!

Minh Thù từ giữa tấm thủy tinh nhìn bọn đại hán, cất giọng nói: "Nhìn đằng sau các ngươi đi."

Khoang tàu trống rỗng, ánh đèn đột nhiên lóe lên lờ mờ xuất hiện từng cái bóng.

Minh Thù quay người.

Đằng sau vang lên từng tiếng thét chói tai dần dần cao hơn.

Minh Thù từ trong ánh mắt "Kính sợ" của đám người mở cửa khoang tàu đi về phía trước.

Trước đó cô là đi về phía sau, lúc này đi lên phía trước hiển nhiên là trở lại khoang của Độ Khâm.

Minh Thù trở về, những người kia giống như nhìn thấy cứu tinh luống cuống chạy về phía cô.

"Mau cứu cô ấy..."

"Mau cứu cô ấy!!"

Khoang tàu phía trước truyền đến thanh âm tâm thần phân liệt, Minh Thù nhìn màn chắn một chút, từ trong đám người đi đến khoang tàu phía trước.

Bên trong khoang tàu có mùi máu tanh nồng đậm.

Một người phụ nữ mang thai đang muốn sinh.

Vừa rồi nhân viên công vụ tìm bác sĩ y tá chính là vì người phụ nữ mang thai này.

Nguyên một đoàn tàu lại không có một bác sĩ, lúc này gọi 120 cũng không thông, không biết có nên nói người phụ nữ mang thai này là xui xẻo hay không.

Người phụ nữ mang thai đã sắp không được, những con quỷ bên ngoài càn quấy, đám người tự phần mình thét lên, nơi nào còn có tâm trí lo lắng cho người phụ nữ mang thai.

Minh Thù dán bùa lên bốn phía, đỡ đẻ cô khẳng định không làm được, chỉ có thể dán cho người phụ nữ mang thai một lá bùa rồi đi về phía đầu tàu.

Minh Thù tìm tới trưởng tàu, chỉ huy trưởng tàu lái tàu về lại nhân gian.

Chờ tia sáng bốn phía dần dần bình thường, những con quỷ bên ngoài đã biến mất, đám người vừa chạy một vòng quanh Quỷ Môn, mặc kệ người bên cạnh là ai cũng ôm nhau khóc rống.

Nói như thế nào để đám người này không hỗn loạn không phải là chuyện của Minh Thù.

Minh Thù trở lại khoang tàu của người phụ nữ mang thai kia.

"Đừng kêu, quỷ đi rồi." Minh Thù thấy những người này còn rúc vào trong góc, lên tiếng nói: "Nếu còn không cứu cô ta, cô ta sẽ lập tức biến thành quỷ."

"..."

Đám người hoảng sợ.

Đừng dọa người như thế chứ.

Bị Minh Thù nói như vậy, có người bấm 120, có người chủ động tiến lên giúp người phụ nữ mang thai đưa đến vị trí rộng rãi,

Hơi thở của người phụ nữ mang thai đã rất yếu, tùy thời đều có thể nguy hiểm tính mạng, 120 chuyển tới bác sĩ chuyên nghiệp bên kia chỉ huy qua điện thoại.

"Dùng sức mau! Chịu đựng, đứa bé sắp ra rồi!"

"Không được từ bỏ, dùng sức, dùng sức..."

"Không... Không được..."

"Cô ta... Cô ta xuất huyết nhiều..."

Bác sĩ nhanh chóng nói cho bọn họ biện pháp xử lý khẩn cấp, nhưng người bên này đã bị dọa sợ, trong lúc nhất thời không có động tác.

"Cứu... Cứu con tôi..." Người phụ nữ mang thai vẫn còn ý thức gian nan phun ra mấy chữ.

"Không... Tôi không được..." Người phụ nữ kia mang theo tiếng khóc nức nở.

Bác sĩ không ngừng cổ vũ cho người phụ nữ đỡ đẻ.

Tất cả mọi người khẩn trương lên, cũng có người động viên cô ta.

Minh Thù trước đó đứng ở phía sau lúc này đã tiến lên một bước, cô cắn ngón tay nhỏ một giọt máu lên mi tâm của người phụ nữ mang thai.

Thần kỳ chính là giọt máu kia lại thấm vào mi tâm, biến mất không thấy gì nữa.

Đám người trực tiếp sửng sốt nhìn.

Hơi thở của người phụ nữ mang thai rõ ràng đã tốt hơn nhiều so với trước đó, cũng có sức lực hơn, bởi vì đau đớn nên kêu ra tiếng.

Một tiếng này làm cho tất cả mọi người hoàn hồn.

Minh Thù trở lại phòng vip, leo lên nằm vào ngực Độ Khâm.

Độ Khâm im lặng biểu thị nghi vấn của mình.

"Không có việc gì." Minh Thù ôm lấy hắn.

Ánh mắt Độ Khâm trầm xuống ôm lấy cô.

Bên ngoài đột nhiên xuất hiện mấy con Quỷ Hồn, Độ Khâm đảo mắt qua, mấy con quỷ dường như bị dọa đến biến thành trong suốt nhưng vẫn cố chấp không hề rời đi.

Minh Thù vỗ vỗ Độ Khâm: "Đừng làm rộn."

Độ Khâm thu tầm mắt lại.

Mấy con quỷ kia lề mề hồi lâu mới thận trọng tiến đến.

"Cảm ơn... Cám ơn ngươi." Quỷ Hồn nói lời cảm ơn với Minh Thù.

Những quỷ hồn này đều là theo chân mấy tên đại hán hung thần sát khí kia tới đây.

Đám đại hán kia đều là dân liều mạng, bọn hắn mua người của nhà ga đem bọn hắn lên tàu, bọn hắn muốn giết người trên tàu để tạo ra sự khủng hoảng.

Bọn hắn không giết được những người kia, nhưng hôm nay là nửa tháng bảy nên bọn hắn nghĩ biện pháp để trưởng tàu lái đến âm phủ.

Minh Thù đuổi những con quỷ này đi, có chút mỏi mệt nhắm mắt lại.

Những con quỷ kia nào có năng lực để nguyên một chiếc tàu tiến vào âm phủ.

Độ Khâm mới là mấu chốt.

Nếu không phải như thế, trẫm mới lười đi quản chuyện này.

Độ Khâm không nhúc nhích ôm cô, hô hấp của Minh Thù dần dần bình ổn.

Bên ngoài dường như có âm thanh khóc nỉ non của đứa bé vừa chào đời loáng thoáng từ xa mà đến gần, lại từ gần ra xa...

-

Thời điểm đám đại hán kia xuống tài liền bị cảnh sát chờ đã lâu bắt được.

Lúc ấy đám đại hán này đang ở trong trạng thái tinh thần sụp đổ.

Mà Minh Thù là người ngăn cản đám đại hán này bị người ta truyền đến truyền đi, cuối cùng còn xém chút nói cô thành ba đầu sáu tay.

Chuyện có quỷ trên đoàn tàu không có bị trắng trợn truyền ra, người phụ nữ mang thai được đám người hợp lực đỡ đẻ lại thu hút sự chú ý, được truyền thông ầm ầm đưa tin.

Cứu viện trong đoàn tàu còn có một tiểu cô nương rất quan trọng.

Bất quá sau đó đều không có người nào biết tiểu cô nương này tên gì.

Chỉ biết là cô ngăn trở đám hung thủ và cũng cứu được hai sinh mệnh.

Cụ thể hơn là bị cảnh sát lệnh cưỡng chế không cho phép tuyên bố.

Nhưng người của đạo môn liền biết a.

Người bên trong tấm ảnh không tính là mơ hồ kia dù có hóa thành tro bọn hắn cũng nhận ra.

Đối với việc Minh Thù sẽ cứu người này, người của đạo môn hiển nhiên đều có chút không thể tin được.

Cô thế nhưng là mang theo một tên có sự tồn tại gần như ma.

Vậy mà lại cứu người?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1448: Quy Tắc Cương Thi (24)

Vô Lượng sơn.

Minh Thù nằm trên ghế xem tin tức, mấy ngày nay tất cả tin tức đều là liên quan tới việc trên xe lửa.

Cũng có không ít văn chương viết về cô.

Nếu như không phải có ảnh chụp, Minh Thù cũng hoài nghi người bọn hắn nói chính là một thánh mẫu chuyển thế cứu khổ cứu nạn.

Trẫm thật ra chỉ là thu thập một chút cục diện rối rắm cho tiểu yêu tinh mà thôi.

Hoàn toàn không muốn quản những chuyện vớ vẫn đó có được không?!

Các ngươi khen trẫm như thế, trẫm sẽ ngượng ngùng.

Minh Thù tê liệt trên ghế một ngày, tiểu quỷ đưa thức ăn cho cô hai lần, chạng vạng tối mới nhớ tới tiểu yêu tinh của cô.

Minh Thù lắc lư trở về phòng.

Độ Khâm đang nằm trong quan tài, lãnh ý trên người đã được thu liễm lại, Độ Khâm lúc này nhìn qua chẳng khác nào một mỹ nhân đang ngủ say.

Từ lúc trở về, hắn vẫn luôn ngủ say.

Minh Thù ghé vào mép qua tài lẳng lặng nhìn hắn trong chốc lát, thở dài, quay người chuẩn bị rời khỏi.

Cánh tay đột nhiên mát lạnh, cô bị người ta giữ chặt.

Minh Thù quay đầu.

Con ngươi đen như mực an tĩnh nhìn cô chăm chú.

"Tỉnh?" Minh Thù lui trở lại: "Ta đã định đem ngươi đi chôn, kết quả ngươi lại tỉnh, thật đáng tiếc."

Đối tượng chính là dùng để oán.

Bàn tay đang nắm tay cô bỗng dưng buông lỏng, Độ Khâm rũ mắt xuống, kéo nắp quan tài bá một cái đóng lại.

Minh Thù giơ tay nhìn chằm chằm nắp quan tài, có một cái nắp quan liền ghê gớm nha!

Nửa ngày cô mới cười một chút, gõ gõ: "Ài, tiểu cương thi, ngươi đây là xem ta thật sự sẽ đem ngươi đi chôn sao?"

Trong quan tài không có động tĩnh.

"Nói chuyện với ngươi đó."

"Ngươi không nói lời nào, ta sẽ kéo ngươi ra ngoài chôn."

Độ Khâm cảm thấy quan tài thật sự động đậy, hắn mặt không đổi sắc đẩy nắp quan tài ra, chống đỡ thân thể ngồi dậy.

"Chôn ở đâu?"

Tràn ngập sát khí.

Minh Thù dựa vào quan tài, đáy mắt tràn ngập ý cười say lòng người: "Trong lòng ta được không?"

Độ Khâm run rẩy lông mi, biểu lộ trên mặt không có bất kỳ biến hóa nào, đầu óc có chút trống rỗng.

Ngữ khí của cô cùng trước đó không có gì khác biệt, Độ Khâm cũng không biết cô chỉ là thuận miệng nói, hay là có ý gì khác.

Sát khí toàn thân dần dần biến mất.

Hắn có chút mờ mịt ngồi đó, tựa hồ không biết nên phản ứng cái gì.

Nửa ngày, nam nhân khẽ mở môi mỏng: "Ôm."

Minh Thù gõ gõ nắp quan tài, ghét bỏ nói: "Ta cũng không muốn ngủ cùng ngươi trong này."

Độ Khâm cơ hồ không có gì suy nghĩ, xoay người ra: "Ôm."

Minh Thù giang hai tay.

Độ Khâm nghiêng người lấy ôm cô, cằm đặt bên trong hõm vai cô, chóp mũi đụng phải làn da mịn màng trên cổ cô.

Cảm giác ấm áp.

Là cảm giác của cô.

Càng thêm cảm giác quen thuộc...

Độ Khâm mờ mịt trong lòng, vì sao hắn lại có loại cảm giác này?

-

Độ Khâm được nuôi gần hơn nửa tháng, nhìn qua cùng trước đó cũng không khác nhau lắm.

Hai con tiểu quỷ vẫn sợ hắn, chỉ cần hắn xuất hiện thì bọn hắn liền sẽ không xuất hiện.

"Tỷ tỷ... Chúng ta phát hiện có người lén lén lút lút dưới chân núi." Nhóm tiểu quỷ đến báo tin cho Minh Thù.

"Hừm, ta biết rồi•

Từ lần trước sau khi trở về chưa được mấy ngày, cô liền phát hiện có người đang lén lút ở Vô Lượng sơn.

Đoán chừng là đạo môn phái người đến giám sát cô.

Dù sao Độ Khâm cùng kiếm của Độ Khâm đều ở chỗ của cô.

Bọn hắn đánh không lại cô nhưng lại không thể bỏ mặc không quan tâm, chỉ có thể giám sát trước.

Chỉ cần bọn hắn không lên núi, Minh Thù cũng lười đi quản bọn hắn.

Ngày thứ hai sau khi tiểu quỷ báo cáo có người lén lén lút lút, Minh Thù liền nhận được một thư mời rất chính thức.

Đạo môn mời.

Đối phương không động thủ, Minh Thù cũng lười gây sự.

Dù sao lãng phí đồ ăn vặt là một chuyện rất sai lầm.

Cho nên Minh Thù liền mang theo Độ Khâm đến dự tiệc.

Ngay từ đầu cô vốn là không muốn mang theo hắn, ngại vướng víu.

Nhưng tiểu gia hỏa này không mang theo không được.

Cuối cùng chính là hai người bọn họ cùng đi dự tiệc.

Yến tiệc được tổ chức tại trang viên trên một ngọn núi.

Không tính là lớn cũng không xa hoa, nhưng rất có ý cảnh.

Linh khí dồi dào, là một nơi khá tốt để tu thân dưỡng tính.

Nghe nói là một thổ hào nào đó tài trợ cho đạo môn.

Thời điểm Minh Thù đi vào liền phát hiện ở đây không chỉ có người của đạo môn, còn có hòa thượng... Đây là toàn bộ Huyền Môn.

"Cô ta là Tầm Y?"

"Chính là cô ta..."

"Tên bại hoại của đạo môn..."

"Cặn bã..."

Ánh mắt Độ Khâm đảo qua trên người những người này không mang theo bất luận nhiệt độ gì, đám người đang nghị luận dồn dập im lặng, cảnh giác nhìn Độ Khâm.

Đây chính nguyên nhân ngày hôm nay bọn họ tụ tập ở đây.

Người đàn ông này...

Lại ôm một con rối?

Đây là tạo hình mới sao?

Có chút không giống như trong tưởng tượng của bọn họ a!

"Tầm Y." Tu Luân mang theo hai đạo sĩ ra đón, hắn đảo mắt qua Độ Khâm, khẽ vuốt cằm, "Mời vào bên trong."

Tu Luân dẫn đường, càng đi vào bên trong thì càng có nhiều người xuất hiện.

Trừ những đạo sĩ cùng hoà thượng liếc một chút liền có thể nhìn ra, còn có rất nhiều âu phục giày da hoặc người ăn mặc bình thường.

Người trong huyền môn không nhất định đều là đạo sĩ.

Chỉ là đạo môn tương đối nổi danh hơn.

Những người này nguyên chủ đều chưa từng gặp qua, lần này lại tụ tập toàn bộ ở chỗ này.

Tiểu yêu tinh thật lợi hại.

"Mời." Tu Luân đưa Minh Thù tới một căn phòng, đẩy cửa ra mời cô đi vào.

Minh Thù thản nhiên đi vào, Độ Khâm ôm con rối nhắm mắt theo đuôi, bộ dáng ngoan ngoãn hoàn toàn không giống một đại nhân vật kinh động đến toàn bộ Huyền Môn.

Thời điểm những người trong phòng nhìn thấy Độ Khâm cũng có một ý niệm như vậy.

Cái này... Có phải là có chỗ nào không đúng?

Cái con rối kia là cái quỷ gì a!

Cho dù Độ Khâm ôm như tư thế ôm kiếm cũng không thể thay đổi sự thật nó chính là một con rối!

Minh Thù quét mắt một vòng người trong phòng.

Trong phòng có một cái bàn dài, đám người đều ngồi hai bên.

Ngọc Huyền chân nhân cũng ở đây, đều là các đại lão hết sức quan trọng trong Huyền Môn.

Minh Thù nở nụ cười: "Phô trương như vậy, ta còn có chút sợ."

Đám người: "..."

Không nghe ra ngươi sợ chỗ nào.

Không ai trả lời, Minh Thù chỉ cười một chút cũng không thấy xấu hổ, trước tiên kéo ghế ra cho Độ Khâm, Độ Khâm biết nghe lời liền ngồi xuống.

Minh Thù kéo cái ghế bên cạnh hắn ra, tuỳ tiện như nhà mình: "Ai đó kêu một chút điểm tâm lên ăn rồi trò chuyện chứ?"

Đám người: "..." Ngươi coi nơi này là nhà mình a!

Bọn hắn còn chưa mở miệng, ngươi làm sao lại ngồi xuống!

Ai cho ngươi ngồi!

Ngươi có biết xấu hổ hay không!

"Tu Luân, đi chuẩn bị một chút điểm tâm đi." Ngọc Huyền chân nhân phân phó Tu Luân.

Thời gian chờ điểm tâm, không khí trong phòng ngột ngạt, ai cũng không mở miệng.

Người của Huyền Môn cũng không nghĩ tới Minh Thù thật sự dám đến, hơn nữa còn dám mang Độ Khâm đến.

Đương nhiên cô tới là kết quả tốt nhất.

Tu Luân đưa đồ ăn vào, đệ tử còn lại đều lui ra ngoài, chỉ có hắn ở lại đứng một bên, cung kính đứng đấy.

Minh Thù chậm rãi ăn điểm tâm: "Hẹn ta đến đây muốn nói chuyện gì?"

"Chúng ta muốn cùng ngươi nói chuyện, liên quan tới..." Ngọc Huyền chân nhân nhìn về phía Độ Khâm, tựa hồ không biết nên gọi hắn như thế nào:"Chuyện của Độ Khâm."

Cuối cùng chỉ có thể gọi thẳng tên.

Người của Huyền Môn có thể biết trong cổ mộ có vật gì, biết tên Độ Khâm cũng không kỳ quái.

"Hừm, nói đi."

Minh Thù nói chuyện tốt như vậy, ngược lại làm cho người trong Huyền Môn sửng sốt mấy giây.

*

Vị diện này không có X tiên sinh, để Minh Thù cùng tiểu yêu tinh ân ái một chút ha ha ha ha!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1449: Quy Tắc Cương Thi (25)

Người trong Huyền Môn vốn định trực tiếp đánh vào Vô Lượng sơn.

Nhưng Ngọc Huyền chân nhân lấy chuyện trên tày hỏa phản đối đề nghị này, cuối cùng mọi người bỏ phiếu quyết định đàm phán.

Đánh chết bọn hắn cũng không nghĩ tới có một ngày sẽ cùng một tên bại hoại đối nghịch đạo môn đối mặt đàm phán như thế.

"Độ Khâm nói thế nào cũng không phải con người, hắn ở nhân gian chính là một quat bom hẹn giờ, đât chức trách của Huyền Môn, Tầm Y ngươi nên rõ điểm này."

Ngọc Huyền chân nhân đưa tay, ra hiệu Minh Thù nghe hắn nói xong.

Minh Thù im lặng, an tĩnh ăn cái gì đó.

Về phần Ngọc Huyền chân nhân nói cái gì cô cũng coi như là gió lướt qua tai.

Ngọc Huyền chân nhân cũng có thể thổi, thổi khó khăn của ngân gian tới một thế giới hoà bình.

"... Một khi phong ấn trên người hắn được giải trừ, cuối cùng ngay cả ngươi cũng sẽ không biết đến lúc đó cũng không có gì có thể khống chế nổi hắn."

Ngọc Huyền chân nhân dừng một chút, nhìn về phía Tu Luân.

Tu Luân gật đầu, quay người từ trong một ngăn kéo lấy ra một bản cổ tịch.

Hắn đem cổ tịch cũ nát đưa tới trước mặt Minh Thù.

Minh Thù: "Cái này là cái gì?"

Ngọc Huyền chân nhân: "Ngươi xem một chút liền biết."

Con ngươi Minh Thù có chút híp lại, cô vỗ vỗ tay lật cổ tịch ra.

"Ngươi lật nhẹ!" Có một đại lão bất mãn quát lớn một tiếng.

Cái cổ tịch này là bản độc nhất, lật hỏng liền không còn nữa

Cổ tịch đều là chữ phồn thể, có vài chỗ hoàn toàn không biết, Minh Thù liền đoán được, hiểu được đại khái.

Tư liệu ghi chép cổ mộ

Cổ tịch này hẳn là sau này mới chép lại, có rất nhiều thứ đều không minh bạch.

Chỉ biết thứ cổ mộ trấn áp chính là một người tên Độ Khâm.

Thân phận của hắn, vì sao lại bị trấn áp hoàn toàn không biết.

Phía trên còn viết nếu như Độ Khâm rời khỏi cổ mộ, giải trừ phong ấn liền mang tai hoạ cho nhân gian.

Minh Thù lật một lần cũng không thấy được tư liệu có liên quan tới phong ấn.

"Cho nên? Hôm nay các ngươi hẹn ta tới chính là muốn triệt để tiêu diệt hắn?" Minh Thù khép cổ tịch lại, đẩy trên mặt bàn.

Độ Khâm chậm rãi ngẩng đầu.

Con ngươi băng lãnh đảo qua căn phòng, nhiệt độ tại thời điểm này phảng phất đều giảm xuống mấy độ.

Đám người âm thầm kinh hãi.

Đây chính là Độ Khâm.

Vẻn vẹn một ánh mắt liền có thể khiến người ta sợ hãi.

Nếu như phong ấn của hắn được giải trừ sẽ là một sự tồn tại đáng sợ đến cỡ nào.

Hôm nay bọn hắn ngồi ở chỗ này đàm phán là chính xác sao?

"Ngươi hiểu lầm rồi, chúng ta không phải ý đó." Ngọc Huyền chân nhân hít sâu một hơi: "Chúng ta chỉ là muốn ngươi biết, hắn giải trừ phong ấn sẽ mang đến hậu quả gì."

"Mọi người làm người nên rộng rãi một chút, nói thẳng đi, muốn làm gì!" Minh Thù phóng khoáng không thôi: "Chớ cùng tiểu cô nương lằng nhà lằng nhằng."

Luôn có điêu dân muốn chia rẽ trẫm cùng đồ ăn vặt!

Đám người: "..."

Bọn hắn đây là đang làm nền!

Làm nền có biết hay không!

Nào có ai vừa đàm phán liền nói vấn đề chính!

Ngươi thấy nhà ai đàm phán như thế chưa!

"Tầm Y ngươi đừng quá không coi ai ra gì!" Một đại lão hơi trẻ tuổi đối diện Ngọc Huyền chân nhân thấp giọng một tiếng, mặt mũi tràn đầy sự chán ghét cùng không kiên nhẫn.

Cũng không phải tất cả mọi người đều nguyện ý đàm phán.

Trước đó ủng hộ trực tiếp đánh vào Vô Lượng sơn cũng có người đàn ông này.

Minh Thù run run chân, cười híp mắt nói: "Nếu ta đem ngươi để trong lòng, ngươi sẽ khóc."

Đại lão: "..."

Độ Khâm: "..."

Cô lại muốn đem người khác để trong lòng?

Nhiệt độ của người bên cạnh đột nhiên thấp xuống, Minh Thù không hiểu được liếc hắn một cái, trẫm làm đại sự, ngươi lại làm yêu cái gì?

Độ Khâm từ dưới đáy bàn giữ chặt tay của cô.

Minh Thù: "..."

Vì sao lại có loại cảm giác lén lút năm tay trước mặt giáo viên?

Minh Thù giật hai lần cũng không có hất ra, khí lực của Độ Khâm càng lúc càng lớn, Minh Thù đành phải từ bỏ quyết định này, chủ động nắm chặt tay hắn.

Cô đổi tư thế, vừa vặn đem động tác của hai người ngăn trở.

Ngọc Huyền chân nhân sợ Minh Thù cùng vị đại lão kia ầm ĩ lên liền vội vàng làm người hòa giải.

"Tầm Y, chúng ta thương lượng thế này, ngươi xem có được hay không."

Minh Thù nâng miệng khóe miệng cũng không có lên tiếng.

Ngọc Huyền chân nhân coi là Minh Thù đồng ý, chậm rãi nói: "Ngươi cũng biết, thanh kiếm kia chính là mấu chốt phong ấn. Chúng ta không phản đối hắn sống ở đây, nhưng ngươi nên đem thanh kiếm kia giao cho chúng ta bảo quản, như thế có thể bảo đảm hắn sẽ không giải trừ phong ấn."

Ngọc Huyền chân nhân cứ như vậy nói ra, Minh Thù có chút ngoài ý muốn.

Cô còn tưởng rằng bọn hắn sẽ không đề cập tới vấn đề này.

Dù sao bọn hắn không xác định mình rốt cuộc có biết hay không.

"Ta không đồng ý thì sao?"

"Tầm Y đây là vì tốt cho tất cả mọi người." Cái này là biện pháp tốt nhất.

Người cùng kiếm tách ra.

Coi như thật sự xảy ra vấn đề gì cũng còn có thể giải quyết.

Nhưng đối với Minh Thù mà nói vấn đề này căn bản không cần cân nhắc.

"Ta và các ngươi vốn cũng không phải là một phe, các ngươi tốt không tốt có quan hệ gì với ta?"

"..."

Trò chuyện không nổi nữa.

"Kiếm ta sẽ không có khả năng đưa cho các ngươi, Độ Khâm các ngươi nghĩ cũng đừng hòng động vào." Minh Thù nói khẽ.

Nếu kiếm đã là vật phong ấn Độ Khâm.

Nói không chừng còn có thể đối phó Độ Khâm.

Cô làm sao có thể đem vật như vậy giao cho người khác.

"Tầm Y."

Minh Thù mỉm cười đối mặt: "Hôm nay ta đến chính là sợ người của các ngươi truyền tin sai cho nên tự mình đến nói cho các ngươi biết."

"..."

"Các ngươi nếu không phục hoặc muốn làm cái gì cứ tới là được, dù sao các ngươi nhất định không đánh thắng ta, đến lúc đó là ai khóc còn chưa biết đâu." Minh Thù nhìn Ngọc Huyền chân nhân cười đến chân thành: "Đúng không, Ngọc Huyền chân nhân."

"Thấm sâu trong lòng" Ngọc Huyền chân nhân: "..."

Ba!

Đại lão trước đó oán Minh Thù lửa giận ngút trời vỗ bàn: "Các ngươi xem thái độ của cô ta, người như cô ta có chuyện gì đáng nói, cô ta chính là cùng tên ma đầu kia chung một phe, hiện tại không diệt trừ, nói không chừng sau này sẽ làm loạn ra cái gì."

"Ta cũng thấy thế, Tầm Y vốn chính là đồng đạo của chúng ta..."

"Cô ta ghi hận chúng ta cũng không phải ngày một ngày hai ngày, làm sao có thể cùng chúng ta đàm phán, cho nên ngay từ đầu ta đã phản đối."

"Độ Khâm cũng không phải loại gì lương thiện, hai người này ở cùng nhau... Ta đồng ý diệt trừ bọn họ."

Trong lúc nhất thời ngươi tranh ta ồn ào vô cùng náo nhiệt.

Ngay cả Ngọc Huyền chân nhân nói vài tiếng cũng không ai nghe.

Mà người đồng ý diệt trừ Minh Thù cùng Độ Khâm đã chiếm hơn phân nửa.

Ngọc Huyền chân nhân: "..." Các ngươi là chưa từng đánh nhau cùng Tầm Y!!

Thực lực của nha đầu này cùng trước kia hoàn toàn không cùng đẳng cấp.

Hắn có thể cảm giác được đây không phải là lực lượng của tà môn, là lực lượng rất thuần khiết.

Ầm!

Soạt ——

Đám người giật mình, dồn dập lui về phía sau.

Mặt bàn bị người ta đánh bay văng lên chiếc đèn treo phía trên, thủy tinh vỡ vụn đầy trời từ không trung rơi xuống.

Cái bàn rơi xuống đất chia năm xẻ bảy.

"Nhốn nháo cái gì mà nhốn nháo, muốn đánh liền nhanh tới." Minh Thù cưỡng ép rút tay từ trong tay Độ Khâm ra, một bên vẩy vẩy tay áo một bên nói: "Ai lên trước, ngươi... Hay là ngươi..."

Ngón tay Minh Thù liên tiếp xẹt qua mấy người.

Đám người: "..."

Đại lão nào đó xanh mặt: "Bên ngoài đều là người của Huyền Môn, ngươi dám động thủ, hôm nay ngươi còn có thể ra khỏi nơi này?"

"Vậy chúng ta thử xem một chút." Minh Thù ngữ khí nhẹ nhàng chậm rãi, cô nâng khoé môi người, con ngươi cong thành trăng lưỡi liềm: "Nói không chừng ta có thể sáng tạo kỳ tích liền đi ra ngoài thì sao."

"..."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1450: Quy Tắc Cương Thi (26)

Bị một kích như vậy của Minh Thù, những người còn lại tức giận không thôi.

Ngọc Huyền chân nhân muốn giảng hòa cũng không có cách, trong phòng đánh nhau ào ào.

Minh Thù trước khi đến còn cố ý vẽ không ít bùa, lúc này đã phát huy được tác dụng, cô lấy từng cái từng cái đập tới, coi như đối phương năng lực mạnh có thể tránh ra nhưng cũng có sai sót rơi vào thế hạ phong.

Minh Thù được treo lên huân chương đánh toàn bộ đại lão của Huyền Môn.

"Sư phụ!"

"Chưởng môn!"

"Tầm Y ngươi..."

Người của Huyền Môn bên ngoài nghe thấy động tĩnh liền dồn dập chạy vào, nhìn thấy tràng diện này tức giận không thôi.

Minh Thù buông tay, người kia kít một cái ngã xuống đất.

"Bọn hắn động thủ trước." Minh Thù vô tội: "Các ngươi không thể trách ta."

Các đại lão của Huyền Môn nằm rạp trên mặt đất tức giận đến đỏ bừng cả khuôn mặt.

Nếu không phải ngươi khiêu khích trước, bọn hắn sẽ động thủ sao?

"Bắt lấy cô ta!" Một đại lão nào đó nghiêm nghị hạ lệnh.

"Không phải ta nói bừa, các ngươi thật sự không phải đối thủ của ta, nhìn sư phụ của các ngươi xem." Minh Thù không biết xấu hổ nói: "Các ngươi thật sự muốn đánh với ta cũng chỉ có bị đánh."

Đám người: "..."

Tại sao cô lại có thể không biết xấu hổ như thế!

"Lên!"

"Ài ài ài..." Minh Thù nắm lấy Độ Khâm chạy ra ngoài.

Nhiều người như vậy cô sẽ lãng phí rất nhiều thể lực.

"Đuổi theo ta đi." Minh Thù chạy vẫn không quên khiêu khích bọn hắn: "Đuổi kịp ta, ta liền đánh các ngươi!"

Trong lòng mọi người có một vạn con mẹ nó chạy như điên mà qua.

Lớn lối như thế...

Không biết xấu hổ như thế...

Tức chết bọn hắn!

Minh Thù chạy được một khoảng cách liền nhìn về phía sau, không có ai đuổi tới.

Cô ôm cánh tay Độ Khâm thở một ngụm, chỉ biết khi dễ trẫm ít người!

"Không cần chạy." Hắn có thể.

"Vì sao không chạy?" Không chạy chờ bọn hắn đến hao tổn đồ ăn vặt sao của mình sao?

"Ta có thể đánh."

"Ngươi lần trước..."

Độ Khâm nắm chặt con rối, dắt lấy Minh Thù đi xuống núi.

-

Trên đường trở về Độ Khâm rất trầm mặc.

Không phải lại trầm mặc bình thường kia, mà là kiềm chế trầm mặc.

Minh Thù có chút run rẩy.

Cô giống như... Không có có chỗ nào chọc tới hắn a?

Trở lại Vô Lượng sơn, đám tiểu quỷ sợ hãi ra chào đón: "Tỷ tỷ đã trở về, chúng ta..."

Độ Khâm dắt lấy Minh Thù đi vào bên trong.

"Tiểu cương thi ngươi muốn làm gì..."

Minh Thù bị Độ Khâm đẩy vào phòng, cửa phòng loảng xoảng một tiếng khép lại.

Thân thể cao lớn của nam nhân bao trùm tới, bao phủ Minh Thù trong lồng ngực, nụ hôn lạnh lẽo như cuồng phong mưa rào rơi xuống.

Minh Thù bị hôn đến mơ màng.

Hắn đang làm gì?

"Ưm... Tiểu cương thi..."

Độ Khâm đè ép cổ tay cô, có lẽ đã học trộm Minh Thù nên kỹ thuật hôn đã tiến bộ hơn gì, Minh Thù bị hôn đến có chút mơ hồ.

"Tiểu cương thi..." Ngươi làm gì!

Minh Thù giãy dụa, nhưng Độ Khâm càng ép càng chặt.

"Con mẹ nó ngươi... Ưm..."

Ta XXX!

Nổi điên cái gì!

Lãnh ý trên người Độ Khâm không ngừng xâm nhập tới, Minh Thù bị hôn đến có chút thở không nổi, thật sự thở không nỗi, để trẫm thở một ngụm!

Ngươi mẹ nó không cần thở!

Nhưng trẫm cần a!!

Độ Khâm rốt cục cũng buông cô ra.

Minh Thù đẩy hắn ra, từng ngụm từng ngụm hít thở:" "Hô hô hô..."

"Ngươi có phải bị bệnh hay không?"

Tay Độ Khâm còn chống hai bên hông cô, hắn hơi trùng mắt, gằn từng chữ một: "Ta có thể bảo vệ ngươi."

Minh Thù: "???"

Ai cần ngươi bảo vệ?

Minh Thù hơn nửa ngày mới phản ứng được, vì việc này nên hắn mới trầm mặc từ trên đường đi tới lúc về?

Sau đó tức giận liền hôn mình?

Đây là mao bệnh quỷ gì?

Độ Khâm cúi đầu, môi mỏng lạnh lẽo đụng phải đầu Minh Thù.

Minh Thù có chút rụt lại, động tác của Độ Khâm dừng lại, ánh mắt rơi vào cánh môi đỏ mọng của cô, hắn lần nữa tiến tới, bàn tay vịn đầu Minh Thù làm cho cô không có chỗ trốn.

Nụ hôn lần này đã ôn nhu hơn nhiều.

Hắn hơi khép mắt, hai hàng lông mi dài tạo thành một cái bóng nhỏ, làn da còn tốt hơn so với con gái.

Nam nhân đẹp mắt như vậy, còn muốn nữ hài tử làm gì.

Độ Khâm hôn khóe môi cô, chậm rãi chuyển động xuống dưới rơi vào trên cổ cô.

Huyết mạch chuyển động giống như một loại vũ khí trí mạng nào đó hấp dẫn hắn.

Không thể cắn.

Không thể...

Độ Khâm cọ xát răng trên cổ Minh Thù mấy lần cũng không có cắn.

Bàn tay lạnh buốt luồn vào vạt áo nắm chặt chiếc eo thon của cô, Minh Thù run rẩy một chút, cho dù là linh khí hộ thể cũng không thể hoàn toàn phòng ngừa khí lạnh trên người hắn.

"Ngươi muốn làm gì?"

Minh Thù đè tay của hắn lại.

Người phía sau khẽ ngẩng đầu, có chút mờ mịt nhìn cô.

Hắn hơi há môi:" Không biết."

Chính là muốn... Làm như thế.

Minh Thù: "..."

Không biết mà còn có lý chẳng sợ như thế, ai cho ngươi lá gan đó."

Trong ý thức của Độ Khâm đại khái chỉ có một khái niệm mơ hồ, hắn cũng không biết mình muốn làm gì.

Minh Thù ném hắn lên giường, thời điểm đè lên hắn, hắn vẫn là một mặt mê mang.

Minh Thù đưa tay cởi nút thắt quần áo của hắn, Độ Khâm liền sững sờ ngẩn người nhìn cô.

Nhưng là...

Minh Thù chống đỡ lồng ngực hắn: "Có phải ngươi không được hay không?" Không được thì trêu chọc trẫm làm cái quái gì!!

Không được?

Cái gì không được?

Vì sao không được?

Độ Khâm mờ mịt để Minh Thù khơi dậy một chút dục vọng của hắn.

Ngón tay ấm áp đột nhiên trượt xuống bụng dưới của hắn, nơi nào đó bị cô nắm chặt.

Độ Khâm: "..."

Minh Thù: "..."

-

Sự thật chứng minh, Độ Khâm cũng không phải là không được.

"Tiểu cương thi, ta..."

Minh Thù lời còn chưa nói hết liền bị chặn lại trở về.

Minh Thù thật có chút chịu không được, quá đói.

"Ta đói..." Minh Thù không có khí lực gì: "Ta thật sự rất đói, bỏ qua cho ta đi."

Cái này mẹ nó đã trôi qua bao lâu?

Bên ngoài trời đã tối rồi.

Độ Khâm giữ im lặng đưa cánh tay tới trước mặt Minh Thù.

"..." Làm gì?

Trẫm không ăn thịt cương thi!

Ngươi mẹ nó lăn ra ngoài cho trẫm!!

Lăn xuống giường rồng của trẫm ngay!!

Cuối cùng Minh Thù nổi giận, Độ Khâm mới bất đắc dĩ buông cô ra, ban đêm Minh Thù ở bên ngoài phơi mặt trăng, không dám trở về.

Sợ trở về liền không ra được.

Thật là đáng sợ.

Mà kể từ sau ngày đó Độ Khâm giống như đã mở ra cái kỹ năng ghê gớm nào đó.

Minh Thù rất hối hận, cô hẳn là nên sủng hạnh đồ ăn vặt, không nên nghĩ đến việc khi dễ tiểu yêu tinh nhà mình.

Quan trọng nhất chính là Độ Khâm cũng không phải là thứ mềm mại đáng yêu, căn bản khi dễ không được.

Ngươi khi dễ hắn, hắn liền muốn trả thù lại ngươi như vậy.

Cô không muốn bị trả thù...

Tiểu yêu tinh muốn cùng đồ ăn vặt tranh sủng tình cảm!

Trẫm làm sao lại...

"Tiểu Y."

"A! Tiểu cương thi a, thật là đúng dịp." Minh Thù xoay người chạy.

Minh Thù bị níu cổ áo lại.

Cánh tay mang theo sự lạnh lẽo từ phía sau ôm lấy cô, cằm nam nhân đặt trên đỉnh đầu cô: "Tiểu Y, ôm."

Minh Thù: "..." Ôm không dậy nổi ôm không dậy nổi.

"Ngươi tránh ta." Không phải câu nghi vấn, là câu khẳng định.

Minh Thù gượng cười, cưỡng ép trấn định: "Ta tránh ngươi làm gì."

"Ban đêm không trở lại." Nhìn thấy hắn liền chạy, không phải tránh hắn thì là cái gì?

"..." Tối về để chết sao?

"Ta thích cùng ngươi làm loại chuyện đó, thật ấm áp." Độ Khâm đột nhiên nói: "Ngươi không thích, sau này ta sẽ không làm, ngươi đừng lẩn tránh ta."

Một chuỗi câu dài làm giọng nói của hắn nghe vào có mấy phần ủy khuất.

Giống như là lên án Minh Thù đối đãi với hắn như thế.

Minh Thù vẻ mặt kiên định, ngươi như vậy liền muốn lừa gạt trẫm sao? Không có khả năng!

Trẫm sẽ không khuất phục!

"Mời ngươi ăn."

*** Tối rảnh tớ sẽ viết tiếp a. Nay hơi bận!!!***

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1451: Quy Tắc Cương Thi (27)

Ngày thứ hai Minh Thù than thở.

Lần sau có đồ ăn vặt cũng không đi về cùng hắn!

Tức chết trẫm!

Minh Thù một bên mặc quần áo một bên hung dữ trừng người trên giường.

Nam nhân nằm trên giường bên cạnh, bên hông đắp một đầu tấm thảm.

Lộ ra bả vai cùng lồng ngực, còn có vết tích mập mờ đặc biệt mê người.

Tiểu yêu tinh!

Minh Thù mặc xong quần áo liền quay người rời đi.

Vạt áo cô đột nhiên bị giật lại.

Độ Khâm giữ chặt vạt áo cô:"Tiểu Y, mặc quần áo."

"Ta mặc đại gia ngươi!" Minh Thù đem vạt áo lôi trở lại.

Độ Khâm lại kéo tay cô: "Ta."

Minh Thù tức giận: "Tự mặc."

"Không biết."

"..." Đánh rắm!

Thời điểm ngươi cởi quần áo trẫm thì sao?

Tên tiểu yêu tinh này lại dám gạt trẫm hầu hạ hắn mặc quần áo lâu như vậy!

Minh Thù quyết tâm cự tuyệt mặc quần áo cho hắn.

Độ Khâm đột nhiên xốc tấm thảm lên, trên người chỉ mặc một chiếc quần cộc, hắn trực tiếp đi về phía cửa.

"Ngươi làm gì!"

"Ra ngoài."

Ngươi không mặc cho ta, ta liền để như vậy đi ra ngoài.

Minh Thù: "..."

Minh Thù vòng hai tay lên ngực, cũng không ngăn cản hắn.

Trong đạo quán chỉ có hai con tiểu quỷ, hơn nữa còn là tiểu quỷ nam, hắn ra ngoài thì cho hắn ra ngoài chứ sao.

Trẫm sợ ngươi nha!

Trẫm liền xem ngươi làm!

Độ Khâm mở cửa cũng chưa nghe thấy thanh âm của Minh Thù, hắn đứng tại cửa ra vào, đi ra cũng không được, đi vào cũng chẳng xong.

Chẳng lẽ cô muốn nhìn mình mặc như vậy đi ra ngoài?

Độ Khâm bất tri bất giác nhớ tới trong đạo quán cũng không có nhiều người.

"..."

Cho nên hiện tại hắn phải xuống đài sao?

Độ Khâm ba một cái khép cửa lại.

"Không đi ra sao?"

Độ Khâm đi đến bên cạnh Minh Thù, đưa tay ôm lấy cô, tại bên tai cô trầm thấp nói: "Tiểu Y, giúp ta mặc."

Minh Thù: "..."

Phạm quy a!

"Tiểu Y, giúp ta..."

Mặt đơ đáng yêu là phạm pháp!!

"Giúp ta."

Giúp bà nội ngươi!

Mặc dù cuối cùng Minh Thù vẫn giúp Độ Khâm mặc quần áo...

Tiểu yêu tinh không tìm đường chết thật sự thật là khó gặp được.

Ai.

Minh Thù cùng Độ Khâm cứ trải qua quãng thời gian gà bay chó chạy như vậy, hai tiểu quỷ thường xuyên nghe thấy Minh Thù mắng Độ Khâm, còn muốn tìm hắn liều mạng.

Nhưng đảo mắt một cái hai người lại vung thức ăn cho chó.

Thế giới của các đại nhân thật phức tạp.

-

Người của đạo môn bị Minh Thù giáo huấn một lần, đám người này không biết là đang chuẩn bị đại chiêu hay là không dám đến tìm chỗ cô tìm phiền phức.

Minh Thù vui vẻ nhàn nhã, lúc không có chuyện gì làm thì lên diễn đàn nhận nhiệm vụ kiếm ít tiền mua đồ ăn vặt, thuận tiện tu đạo.

Đạo môn công địch đã nhanh chóng bò lên top 5.

"Tỷ tỷ, tỷ tỷ, có đạo sĩ lên núi."

Tiểu quỷ bay trên không trung báo tin cho Minh Thù.

Lại tới?

"Bao nhiêu người?"

"Chỉ một người."

Động tác vẩy vẩy tay áo của Minh Thù dừng lại, một người?

Lên núi chính là Ngọc Huyền chân nhân.

Ngọc Huyền chân nhân thái độ rất tốt, phảng phất là tới thăm cô.

Minh Thù nhìn đằng sau Ngọc Huyền chân nhân: "Ngươi đến dò xét, đại đội ở phía sau?"

Ngọc Huyền chân nhân giật giật khóe miệng một cái: "Chỉ một mình bần đạo."

"Thà một mình ngươi chết chứ không để đạo hữu chết? Ngươi thật đúng là đại công vô tư a." Minh Thù tán thưởng.

"..."

Có thể kính già yêu trẻ một chút hay không!

Ngọc Huyền chân nhân hít sâu một hơi: "Tầm Y, lần này ta đến không có mục đích khác, ngươi không cần khẩn trương."

Có mục đích khác cũng đánh không lại cô a.

"Ngươi thấy ta khẩn trương chỗ nào?" Minh Thù mỉm cười quét mắt về phía hắn: "Ta chỉ là nghĩ đến đám các ngươi muốn tấn công lên núi, kết quả chỉ một mình ngươi đến, cái này thật khiến ta bất ngờ, Huyền Môn các ngươi sợ là có độc nha."

Cái gì Huyền Môn các ngươi! Ngươi không phải người của Huyền Môn sao!

Ngọc Huyền chân nhân cảm thấy mình còn chưa nói xong sẽ bị tức chết trước.

Tại sao hắn lại phải tới chịu tội!

Đám người kia vậy mà đều ném hắn ra!

Ngọc Huyền chân nhân xuất ra khí thế đại lão hòa ái dễ gần:"Khụ khụ... Là như vậy, Độ Khâm ở chỗ này không có gây chuyện, chúng ta cũng không thể không có nhân đạo như thế cho nên quyết định để ngươi làm người giám hộ của Độ Khâm."

Các ngươi muốn nhân đạo cũng nhân đạo có không được a.

"Ngươi không thể để Độ Khâm đả thương người khác, không thể để Độ Khâm một mình rời khỏi Vô Lượng sơn, càng không thể Balabala..."

Ngọc Huyền chân nhân liên tiếp nói mấy cái không thể.

Minh Thù xem thường.

Đây là tiểu yêu tinh của cô, đương nhiên cô sẽ trông chừng cho thật kỹ, ai cần các ngươi đến chỉ huy!

Đánh không lại cô còn làm ra một bộ uỷ thác như thế, các ngươi đã hỏi qua ý kiến của Độ Khâm chưa?

"Tầm Y." Ngọc Huyền chân nhân nghiêm túc mấy phầ: "Ta biết trước kia ngươi là bởi vì chuyện của Thanh Thành Tử nên đối với Huyền Môn có rất nhiều hiểu lầm."

"Các ngươi không có bao che hung thủ tiêu diệt cả nhà Vô Lượng sơn?"

Ngọc Huyền chân nhân: "..."

Nào có cái gì là cả nhà, người của cả trên lẫn dưới núi cộng lại cũng chỉ năm ngón tay!

"Chuyện này..." Ngọc Huyền chân nhân thở dài: "Ngươi biết vì sao Thanh Thành Tử lại xây đạo quán ở đây không?"

"Làm sao ta biết."

Thời gian nguyên chủ gia nhập phái Vô Lượng là ngắn nhất.

Trừ việc cảm thấy sư huynh cùng sư phụ rất tốt, trên cơ bản cũng không biết chuyện gì.

Ngọc Huyền chân nhân quay người nhìn về phương xa: "Từ nơi này, ngươi có thể nhìn thấy cái gì."

Minh Thù thuận theo tầm mắt của Ngọc Huyền nhìn sang.

Dãy núi chằng chịt mờ mịt trong sương mù, nguy nga hùng vĩ.

Đó là hương của cổ mộ.

"Sư phụ ngươi rất thông minh, hắn tự thành lập một phái, lúc còn trẻ chính là đối tượng chúng ta ghen tị."

Ngọc Huyền chân nhân chậm rãi nói đến.

Thanh Thành Tử không có sư phụ, nhưng là hắn tinh thông các loại đạo pháp, tuổi nhỏ thành danh, mình xây phái Vô Lượng.

Lúc trước hắn muốn xây đạo quán ở chỗ thật xa như thế, bọn hắn cũng không rõ ràng vì sao.

Ngọc Huyền chân nhân thanh âm nặng nề: "Thanh Thành Tử mấy năm kia làm việc có chút cực đoan, quan hệ cùng Huyền Môn cũng rất kém, cuối cùng thậm chí đã rời khỏi Huyền Môn thường xuyên làm một chút chuyện chúng ta cũng không thể nào hiểu được."

"Về sau..."

"Một người bạn của sư phụ ngươi... Cũng chính là người ngươi cho là hung thủ, nhận được tin của Thanh Thành Tử truyền đến để hắn đến Vô Lượng sơn tìm hắn. Mặc kệ ngươi tin hay không, thời điểm hắn tìm tới sư phụ ngươi, sư huynh của ngươi đều đã chết."

"Sư phụ ngươi đúng là do hắn giết chết, nhưng lúc ấy sư phụ ngươi đã mất lý trí nên bất đắc dĩ mới giết hắn."

Ngọc Huyền chân nhân dừng một chút, thanh âm bao hàm tang thương: "Sau này chúng ta mới biết Thanh Thành Tử nhiều năm như vậy đều là đang nghĩ cách làm thế nào để m cổ mộ thả Độ Khâm ra..."

"Vì sao?" Thanh Thành Tử cùng Độ Khâm có quan hệ gì? Tại sao muốn thả hắn ra?

Ngọc Huyền chân nhân lắc đầu: "Không biết, đáp án này có lẽ vĩnh viễn cũng sẽ không biết."

Những đạo thuật kia của Thanh Thành Tử từ đâu học được?

Rõ ràng là một thiếu niên thiên tài, sau này sẽ trở thành phái tông sư.

Cuối cùng lại rơi vào kết cuộc này.

Người trong huyền môn ai không thổn thức tiếc hận cho hansw.

Nhưng chuyện đã xảy ra chính là đã xảy xa...

"Bất quá đây chỉ là lời từ một phía của ngươi."

Thanh Thành Tử cũng chết hết, chân tướng năm đó đến cùng như thế nào ai biết được?

Đương nhiên chuyện này đối với cô mà nói cũng không quan trọng.

Ngọc Huyền chân nhân lắc đầu thở dài.

Lúc trước bọn hắn muốn giải thích, thế nhưng nha đầu này cái gì cũng không nghe.

Hiện đã giải thích xong, cô cũng không tin...

"Bất kể nói thế nào thì hiện tại Độ Khâm cũng ra ngoài rồi, nếu ngươi đã muốn giữ hắn lại liền phải chịu trách nhiệm với hắn."

"Bên ngoài... Đều là người vô tội."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1452: Quy Tắc Cương Thi (28)

Đúng như Ngọc Huyền chân nhân nói, hắn tới đây không có ý gì khác, chỉ là muốn nói cho cô biết những chuyện này.

Ẩn hàm chính là —— chúng ta đánh không thắng ngươi, cũng không ép ngươi, chỉ cần ngươi không gây sự, ngươi ở Vô Lượng sơn muốn làm gì thì làm.

Nếu sau này Độ Khâm thật sự ra ngoài nguy hại cho xã hội, bọn hắn có thể sẽ thành đoàn tới diệt, đó là khẳng định.

Ngọc Huyền chân nhân xuống núi, đệ tử tới nghênh đón.

"Sư phụ, cô ta nói thế nào?"

Ngọc Huyền chân nhân: "Không nói gì."

Không đáp ứng, cũng không phủ nhận.

Một tiểu cô nương tuổi còn quá trẻ, cho dù hắn sống lâu như vậy cũng không nhìn thấu.

"Sư phụ, đây là ý gì?" Đệ tử không hiểu.

Phần lớn người của Huyền Môn vẫn có chủ trương động thủ, nhưng Ngọc Huyền chân nhân cảm thấy như vậy không ổn.

Hắn liệt kê ra mấy ví dụ, cuối cùng thuyết phục mọi người dùng phương pháp này.

Ngọc Huyền chân nhân nhìn về phía Vô Lượng sơn, thật lâu hắn mới thu tầm mắt lại: "Đi thôi."

Tầm Y này cùng trước kia không giống.

Nhưng cụ thể thế nào hắn lại nói không nên lời.

-

Trên núi.

Minh Thù ngồi ở cổng đạo quán, trong tay cầm thanh kiếm kia, Độ Khâm không biết từ chỗ nào nhảy xuống.

Ánh mắt hắn rơi vào trên thân kiếm.

"Ngươi vẫn muốn?" Minh Thù không nhìn hắn, chỉ là nhẹ giọng hỏi hắn.

Gió mát lượn lờ trong núi đem thanh âm của hắn thổi đến: "Ngươi bảo quản."

Hắn nguyện ý cho cô.

Cái gì cũng có thể.

Cho dù...

Độ Khâm thu hồi ánh mắt từ trên thân kiếm lại.

"Trước kia không phải ngươi rất muốn sao?" Minh Thù ngửa đầu nhìn hắn: "Thanh kiếm này đối với ngươi rất quan trọng, ngươi từ bỏ?"

"Có ngươi."

Có ngươi là đủ rồi.

Độ Khâm cũng không rõ từ khi nào cô trở nên quan trọng như

vậy.

Bọn họ gặp nhau cũng không lâu.

Nhưng hắn chính là không nhịn được bị cô hấp dẫn... Cô sẽ phát sáng.

Độ Khâm hơi xoay người nắm chặt chuôi kiếm trong tay Minh Thù.

Trường kiếm khẽ rung lên.

Giống như bởi vì Độ Khâm mà vui vẻ.

Con ngươi đen như mực đối đầu với ánh mắt của Minh Thù: "Nó có thể giết chết ta."

Thanh kiếm này đã phong ấn lực lượng của hắn, cũng có thể giết hắn.

"Ta đem nó cho ngươi." Độ Khâm tiếp tục nói: "Sinh tử do ngươi."

Xuyên thấu qua ánh mắt hắn, phảng phất có thể nhìn thấy sự nghiêm túc của hắn.

Hắn là thật sự nguyện ý đem tất cả của mình cho cô.

Thậm chí là quyền lợi sống sót của hắn.

Minh Thù nâng khóe môi cười lên, một tay khác ôm lấy cổ hắn kéo về phía mình, đặt lên cánh môi của hắn một nụ hôn.

Trước cổng đạo quán cũ kĩ có thân ảnh hai người dây dưa.

"Yên tâm, ta sẽ bảo quản thật tốt."

"Ngươi..."

Độ Khâm lời còn chưa nói ra liền nghe Minh Thù cười hì hì nói: "Dù sao cái này cũng rất đáng tiền, chờ chúng ta không có tiền còn có thể bán lấy tiền."

Độ Khâm tối sầm mặt lại.

"Ôi... Eo của ta! Tiểu cương thi ngươi buông ra cho ta!"

"Tiểu cương thi... Đừng đừng đừng, ta sai rồi, đừng làm bậy."

"Ưm..."

Minh Thù bị Độ Khâm dày vò một trận, cô buồn bực thay quần áo xong vội vàng tìm đám tiểu quỷ ăn cái gì đó.

"Tỷ tỷ, vị đại nhân kia khi nào thì đi a?" Tiểu quỷ thấp thỏm hỏi.

"Chúng ta rất sợ hãi."

Minh Thù gác chéo chân, khí chất lưu manh xuất hiện: "Sợ cái gì, hắn có thể ăn các ngươi sao?"

Đám tiểu quỷ điên cuồng gật đầu.

Thế nhưng so với ăn bọn hắn còn đáng sợ hơn.

Đây là tra tấn tâm lý!

Mỗi ngày đều có thể nhìn thấy nhân vật khủng bố như vậy.

"Yên tâm."

Con ngươi của đám tiểu quỷ sáng lên, vẻ mặt chờ mong nhìn Minh Thù.

Minh Thù nở nụ cười như gió xuân tháng ba: "Hắn sẽ không đi."

Tiểu quỷ: "..."

Biểu lộ trên mặt tiểu quỷ giống như bị ấn nút tạm dừng.

Thật đáng sợ.

Tỷ tỷ cũng thật đáng sợ.

Oa oa oa...

-

Huyền Môn mặc dù để cô trông chừng Độ Khâm nhưng vẫn phái người đến giám sát Vô Lượng sơn.

Bất quá cũng không ảnh hưởng đến cuộc sống của bọn họ.

Đương nhiên, có thể là không dám ảnh hưởng.

Đệ tử của Huyền Môn mỗi tháng đều đổi một người giống như rèn luyện vậy.

Đệ tử giám sát của Huyền Môn nằm trong bụi cỏ, đỉnh đầu là mặt trời nóng bỏng.

Thời gian dài như vậy hắn cũng không thấy Độ Khâm xuống núi, ngược lại là Minh Thù thỉnh thoảng sẽ xuống núi nhưng chẳng mấy chốc liền trở về.

"Ngươi không nóng sao?"

Giọng nói thanh thúy của thiếu nữ đột nhiên vang lên.

Đệ tử của Huyền Môn quay đầu liền thấy nữ sinh chẳng biết lúc nào đã ngồi xổm bên cạnh mình, mặt mũi tràn đầy ý cười ấm áp.

Cô cô cô...

Cô tới đây lúc nào?

Không phải, cô xuống núi lúc nào?

Đệ tử của Huyền Môn nuốt một ngụm nước bọt, thần xui quỷ khiến gật gật đầu.

Nóng a!

Làm sao không nóng!

Thời tiết hiện tại chính là đầu mùa hè.

"Muốn ăn không?"

Đệ tử của Huyền Môn cảm giác được một cỗ khí lạnh nhích lại gần mình, còn có một ly kem đưa tới trước mặt hắn.

"Cái này..." Có thể ăn sao?

Cô sẽ tốt bụng như vậy sao? Sẽ không hạ độc cái gì chứ?

Hẳn là sẽ không đi...

Người giám sát trước đó không phải rất tốt sao?

Đệ tử của Huyền Môn nhìn nữ sinh nét mặt tươi cười như hoa đứng dậy, cô nhướng mày cười khẽ: "Muốn ăn thì tự mình mua đi."

Đệ tử của Huyền Môn: "..."

Minh Thù cầm ly kem lên đi đến con đường bên cạnh, đảo mắt liền biến mất.

Đệ tử của Huyền Môn khóc không ra nước mắt.

Đột nhiên hiểu được thời điểm bàn giao vị sư huynh kia chịu đủ tàn phá lại một mặt đồng tình nhìn hắn là thế nào.

Minh Thù giày vò bọn hắn rất đa dạng.

Cái này vẫn là nhẹ.

Chính là loại kia... Để ngươi rất bực bội, nhưng cũng không phải đặc biệt quá đáng.

Ngươi nói có tức hay không!

Hắn thông nên nhận nhiệm vụ này!

Hắn tình nguyện giao tiếp với quỷ!!

Hôm sau, sáng sớm đệ tử của Huyền Môn liền thấy Minh Thù cùng Độ Khâm xuống núi.

Xuống núi!

Hắn còn chưa thấy qua hai người cùng nhau xuống núi bao giờ.

Đệ tử của Huyền Môn lập tức phấn chấn tinh thần lên.

Dù sao cô đều biết mình đi theo nên đệ tử của Huyền Môn cũng không ẩn nấp, trực tiếp nghênh ngang đi theo ở phía sau.

Thời điểm tới đường cái, đệ tử của Huyền Môn nhìn Minh Thù kêu một chiếc máy cày...

Hắn cũng rất không rõ mỗi lần cô ra ngoài đều ngồi cái loại xe không phù hợp với thân phận của mình như vậy sao!

Người đứng bên cạnh cô thế nhưng chính là người các đại lão của Huyền Môn đều chú ý!

Được rồi... Người này có một con rối bất ly thân, có chút đáng yêu tương phản tồn tại.

Độ Khâm ngồi bên cạnh Minh Thù, Minh Thù một tay ôm lấy hắn miễn cho hắn rơi xuống.

Hầu Cường mở máy cày, ánh mắt của hắn thỉnh thoảng rơi trên người Độ Khâm.

Tư thế của hai người thân mật như vậy, xem ra quan hệ cũng không đơn giản.

"Tiểu đạo cô, các người cũng có thể có đối tượng sao?" Hầu Cường rất hiếu kì.

"Vì sao không thể có?" Minh Thù nói: "Tôi cũng không phải ni cô."

Phần lớn đạo sĩ đều có thể kết hôn sinh con, không thì cái từ đạo lữ này giải thích thế nào?

Hầu Cường: "..."

Hình như có chút đạo lý.

Hầu Cường đưa Minh Thù đến trấn, Minh Thù nắm tay Độ Khâm đi vào trong trấn.

"Ngươi có thể đừng ôm con rối này hay không?" Thu hút sự hấp dẫn rất cao a huynh đệ!

"Vậy ôm ngươi?"

Minh Thù: "Ngươi vẫn là ôm đi."

Hai người đi tới một con đường, thanh âm Độ Khâm đột nhiên truyền đến: "Đây là của ngươi cho."

Minh Thù: "???"

Minh Thù nhìn con rối. trong ngực hắn.

Lúc ấy cô cho là... Hắn thích cái này, muốn dùng cái này để lừa gạt hắn đi theo cô.

"Lúc đó không phải ngươi nhìn nó, thích nó sao?"

Độ Khâm mờ mịt: "Ta nhìn chính mình."

"..." Cái đồ chơi gì?

Cho nên đây chỉ là một hiểu lầm?

Minh Thù cảm thấy mình cần lẳng lặng.

Đệ tử của Huyền Môn theo dõi một ngày, phát hiện hai người này chỉ là đi lòng vòng trong trấn, cũng không làm bất cứ chuyện gì.

Thậm chí còn thuận tay giúp một người giải quyết phiền phức.

Đây là nhân vật phản diện có thể diệt thế trong truyền thuyết sao?

Thật lâu về sau, một đệ tử nào đó trong Huyền Môn lục lại hồi ức có một câu nói như vậy ——

Đó là tình yêu đẹp nhất ta từng thấy.

*

Vi diện thứ 41 hoàn tất.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1453: Phiên Ngoại Độ Khâm (29)

Năm 1479 trước công nguyên.

Việt Hà.

Liên tiếp ba tháng mưa to làm nước sông Việt Hà dâng lên nhấn chìm các địa phương xung quanh, tử vong vô số, bi thương gào thét khắp nơi.

Vậy mà lúc này ở một nơi bão táp mãnh liệt trên sông Việt Hà có một nam nhân trống rỗng đứng đấy.

Hắn có mái tóc cùng con ngươi đen như mực, dáng người thẳng tắp, nhìn thoáng qua như thần linh đột nhiên giáng thế.

Dưới màn mưa mờ mịt có thể nhìn thấy dung mạo uy thế như đế vương của nam tử.

Hắn an tĩnh đứng trên sông Việt Hà.

Nước sông Việt Hà càng ngày càng dâng đến mãnh liệt.

Giống như ác thú bị chọc giận lao nhanh về phương xa, nhấn chìm càng nhiều sinh linh.

Nam nhân bỗng nhiên ngẩng đầu.

Thanh âm thanh liệt xuyên thấu màn mưa: "Ta, Độ Khâm, nguyện lấy thân tế thiên cầu phúc trời xanh, cứu sống sinh linh tại thủy hỏa, không để bọn họ cực khổ."

Ầm ầm ——

Trên tầng mây dường như có thiên quân vạn mã đang lao nhanh xuống.

Tia chớp to bằng cánh tay chọc thủng tầng mây như muốn đem toàn bộ bầu trời xé rách.

Thiên Địa đều đang rung lên.

Dòng màu đỏ tươi nhuộm đỏ sông Việt Hà.

Trận sóng mãnh liệt trên sông Việt Hà dần dần bình ổn lại.

Bầu trời tạnh ngắt.

Tìm khắp nơi trên sông cũng không tìm được thân ảnh của nam nhân kia.

Tiếng chuông nặng nề từ phương xa truyền đến.

"Ngô Vương vạn tuế..."

Ở dãy núi phía xa, người trên tế đài phun ra một ngụm máu tươi.

Hắn ngã trên tế đài nhìn về phía sông Việt Hà, run rẩy giơ tay lên.

"Vương..."

-

Năm 1679 trước công nguyên.

Thời gian hai trăm năm trôi qua, tai nạn kinh hoàng năm đó đã không ai, nhớ kỹ.

Triều đại thay đổi, bách tính an cư lạc nghiệp.

"Không xong không xong, sông Việt Hà biến đỏ!!"

"Sông Việt Hà biến đỏ!!"

Thanh âm hoảng sợ đang truyền ra trong thôn Việt Hà.

Các thôn dân dồn dập chạy tới sông Việt Hà.

Thế hệ của bọn hắn cư trú trên bờ sông, dựa vào sông Việt Hà mà sống.

Mà lúc này nước sông Việt Hà trong suốt một mảnh đỏ tươi giống như có người đổ thuốc màu vào sông làm nó nhuộm đỏ.

Toàn bộ mặt sông đều là màu đỏ tươi.

Có thôn dân xuống dưới xem, đều là màu đỏ, không biết lan tràn tới nơi nào.

"Xảy ra chuyện gì?"

"Thật đáng sợ, sẽ không phải là có yêu quái chứ?"

"Đây là máu sao?"

Dị tượng của sông Việt Hà làm người ta không dám tới gần bờ sông, nhưng sông Việt Hà vẫn hoàn toàn bình lặng như trước đây, vài ngày sau đó cũng không có xảy ra bất cứ chuyện gì.

Dân chúng nghị luận ầm ĩ, rốt cục thôn dân quyết định xuống sông Việt Hà xem thử.

Bọn hắn cột chắc bè trúc, chọn ra mấy thôn dân biết bơi cùng nhau lên bè trúc.

Có người lá gan khá lớn đưa tay múc một ngụm nước, nhưng nước trong lòng bàn tay đều là trong suốt.

Chúng người đưa mắt nhìn nhau.

Bọn hắn cẩn thận xem nước trên mặt sông.

Sông Việt Hà vẫn là sông Việt Hà trước kia, dường như chỉ có màu sắc thay đổi cũng không có bất kỳ biến hóa nào.

"Nhìn xem!"

Đột nhiên có người chỉ vào bên trái phía trước.

Nơi đó giống như có một màu khác.

Đám người nuốt một ngụm nước bọt.

"Đi qua không?"

"Đi qua... Đi."

Đều đã tới đây, không đi qua chẳng phải là một chuyến phí công sao.

Bọn hắn nhìn về bên bờ, các thôn dân đang chen chúc trên bở quan sát bọn hắn bên này.

"Đi qua chỗ đó cẩn thận một chút."

Mọi người cầm trong tay một cây gỗ nhọn xem như vũ khí.

Bè trúc tiến lên, mặt nước tràn ra gợn sóng phiêu dạt về phía bờ.

Càng ngày càng gần, màu sắc kia dần dần phóng đại lộ ra, người trên bè trúc có chút trừng lớn mắt.

Người?

Nam nhân hai tay đặt trước ngực an tĩnh nằm trong nước, sợi tóc đen như mực bị nước cuối trôi có chút tung bay.

Nước chảy mang theo ánh sáng màu đỏ lộ ra dung mạo thanh tú của nam nhân, phảng phất như thần tiên trên trời.

Bọn hắn chưa từng thấy người nào đẹp như vậy.

Cho dù nam nhân đang ngủ say nhưng bọn hắn cũng có thể cảm giác được khí thế tôn quý trên người nam nhân.

Bên cạnh nam nhân còn có một thanh kiếm.

Lưỡi kiếm sắc bén phảng phất muốn vọt ra khỏi mặt nước.

Các thôn dân ban đầu còn chần chờ, cuối cùng vẫn thương lượng xuống vớt người lên.

-

Độ Khâm ngủ say hai trăm năm.

Thời điểm mở mắt ra, thế giới long trời lở đất.

Mà hắn là người đã chết.

Năm đó hắn mang binh chinh phạt giết chóc quá nhiều, dẫn đến trận mưa to ba tháng đều không ngừng kia làm sinh linh trên thiên hạ đồ thán.

Lúc trước cũng không phải là không có người khác hiến tế.

Có thể là không được.

Nhưng hắn không nghĩ tới mình còn có thể tỉnh lại.

Là bộ dáng của người chết.

Đáng tiếc chính là tất cả lực lượng của hắn dường như đều biến mất, hắn chỉ là một người bình thường.

Sau khi Độ Khâm rời khỏi Việt Hà, sông Việt Hà liền khôi phục bình thường.

Độ Khâm tỉnh lại liền rời khỏi làng chài, hắn không biết mình khởi tử hoàn sinh sẽ mang đến cái gì, nhưng trực giác nói cho hắn biết hắn không thể dừng lại ở đó.

Sự thật chứng minh trực giác của hắn là đúng.

Sau khi hắn rời đi không bao lâu, làng chài nghênh đón một nhóm người lạ.

Các thôn dân rất sợ hãi, đem chuyện của hắn tại sông Việt Hà toàn bộ đều nói hết.

Sau chuyện này, Độ Khâm liền bị đám người kia đuổi bắt.

Bọn họ không muốn giết hắn, bọn họ muốn bắt sống hắn.

Đó là ngày thứ mười ba sau khi hắn tỉnh lại.

Hắn dừng lại một sơn động nghỉ ngơi, lúc nửa đêm đột nhiên cảm thấy thân thể không thích hợp.

Trên cánh tay hắn nổi gân xanh, trong thân thể có một cỗ lực lượng lạnh lẽo giống như muốn làm hắn đông cứng.

Sau đó hắn liền mất đi ý thức.

Lúc hắn tỉnh lại phát hiện mình bị nhốt trong một chiếc lồng, chiếc lồng cao hơn nửa người, hắn chỉ có thể ngồi ở bên trong.

Gân xanh trên cánh tay hắn biến mất, chuyện xảy ra trước khi hắn mất đi ý thức phảng phất chỉ là ảo giác.

Chiếc lồng bị đặt ở một nơi trống trải trong điện.

Bốn phía đốt lên dị hương.

Mùi hương kia...

Rất đặc biệt.

Độ Khâm thử mở chiếc lồng ra nhưng thân thể bất lực không có cách nào mở ra.

Hắn không biết mình đã chờ đợi trong điện trống trải kia bao lâu.

Hắn không cần ăn cái gì.

Cũng không cần đi ngủ.

Mái đến một ngày có người tiến đến.

Người kia tự xưng là quốc sư.

Hắn nói tìm được mình phí không ít công sức.

Quốc sư hỏi hắn có nguyện ý trở thành phụ tá đắc lực của hắn hay không.

Độ Khâm cảm thấy mình hẳn là tức giận, thế nhưng dường như hắn đã quên tức giận là cái gì, chỉ là bình tĩnh lạnh lùng cự tuyệt hắn.

Quốc sư cũng không nhụt chí, liên tiếp vài ngày đều tới khuyên hắn.

Độ Khâm nghĩ cách làm sao để rời khỏi.

Quốc sư thuyết phục mấy ngày thấy hắn không hề lay động liền có chút tức giận.

Hắn gọi mấy người tiến vào, Độ Khâm nghe thấy có người gọi những người kia là phù thuỷ.

Hắn cùng chiếc lồng bị mang tới một cái mật thất của đại điện.

Trong mật thất có một cái ao, hắn bị ném vào trong ao.

Phù thuỷ vây quanh ao, bốn phía ao đều có vật làm hắn rất khó chịu, hắn không có cách nào tới gần mép ao, càng không có cách nào rời đi.

"Ngươi thức thời liền đáp ứng yêu cầu của ta, đi theo ta có cái gì không tốt? Sau này sẽ là trên vạn người dưới một người!"

"Không cần."

Hắn vốn là trên vạn người.

"Hừ!" Quốc sư cười lạnh, "Rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt."

Quốc sư ra lệnh cho phù thuỷ, các phù thuỷ vây quanh ao, thỉnh thoảng lại đọc chú ngữ kỳ quái.

Thời gian hai trăm năm đã đủ thay đổi rất nhiều thứ.

Độ Khâm bị ép ở trong cái áo kỳ quái kia.

Ngay từ đầu hắn không có cảm giác gì, nhưng dần dần hắn phát hiện trên người mình lần nữa xuất hiện gân xanh kia.

Sau đó da thịt của hắn bắt đầu hư thối.

Ao nước phảng phất có thể ăn mòn linh hồn của hắn...

Không!

Hắn đã chết.

Hắn làm sao có thể còn linh hồn?

Nếu không có linh hồn, sao hắn lại sống được?

*

Bối cảnh không tưởng, chớ khảo chứng.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1454: Phiên Ngoại Độ Khâm (Xong)

Độ Khâm không nhớ rõ mình đã ở trong ao chờ đợi bao lâu.

Trên người hắn nổi gân xanh, sau đó da thịt bắt đầu tróc ra.

Xương cốt trắng toát lộ ra vô cùng kinh khủng, thế nhưng cũng không đau, phảng phất đây không phải là da thịt của hắn.

Hắn trở thành một cái khung xương.

"Ha ha ha ha, quả nhiên bất phàm, như vậy cũng không sao." Quốc sư đứng bên cạnh ao cười to: "Ta hoành đồ bá nghiệp ha ha ha!"

Độ Khâm cảm giác ý thức của mình có chút không khống chế được, không...

Độ Khâm muốn chống lại nhưng cỗ lực lượng kia so với hắn còn lợi hại hơn.

Hắn không có cách nào khống chế được ý thức của hắn...

Hắn lâm vào thời kỳ hỗn độn.

Bên tai thỉnh thoảng sẽ vang lên thanh âm của quốc sư.

Hắn rời khỏi ao.

Quốc sư luôn luôn để hắn giết người.

Giết rất nhiều rất nhiều người, vô số người mắng hắn là quái vật, mắng quốc sư cực kỳ tàn ác.

Nhân gian yên tĩnh hai trăm nay lại lần nữa lâm vào biển máu cùng tử vong.

Độ Khâm không biết mình đã giết bao nhiêu người, hắn muốn thoát khỏi sự khống chế này nhưng lực lượng của hắn quá yếu.

Nhưng hắn có thể khống chế thân thể trong thời gian ngắn ngủi.

Hắn bắt đầu ở sau lưng quốc sư chậm rãi khôi phục ý thức.

Quá trình như vậy dài dằng dặc lại đau khổ.

Nhưng hắn có thể kiên trì.

Khi hắn có thể triệt để khống chế thân thể của mình, hắn không vội vã cùng quốc sư ngả bài mà lặng lẽ tiếp tục để lực lượng của mình lớn mạnh.

Quốc sư vẫn để hắn giết người.

Không...

Hắn hiện tại là Vương thượng.

Hoành đồ của quốc sư càng lúc càng lớn, hắn cũng càng ngày càng lợi hại, khi quốc sư lấy việc giết chóc đạt được thống nhất thiên hạ mới nhớ tới muốn diệt trừ hắn.

Đáng tiếc đã chậm.

Độ Khâm giết quốc sư, cũng đem hắn ném vào cái ao trước kia để hắn nhìn tứ chi của mình tách rời.

Nhưng cho dù giết quốc sư hắn cũng không khống chế nổi dục vọng muốn giết người của mình.

Giết chóc...

Giết chóc không giới hạn.

Vô số vong hồn dưới kiếm của hắn.

"Vương..."

"Vương..."

"Ngài tỉnh lại!"

"Vương, ngài không nên như vậy!"

Thanh âm của ai?

Độ Khâm không biết.

Có thể thanh âm kia vẫn luôn ghé vào lỗ tai hắn, hắn rất phiền, giết chết...

"Vương, ngài nhìn ta, ngài tỉnh a!"

Độ Khâm chẳng biết tại sao đột nhiên tỉnh táo lại.

Trong tay hắn đang bóp chiếc cổ của một đứa trẻ khoảng chừng mười tuổi, sắc mặt chuyển từ xanh đến xám.

"Vương..."

Thanh âm non nớt từ trong cổ họng hắn gian nan phát ra.

Độ Khâm nghi hoặc nhìn hắn, sau đó buông tay, đứa trẻ rớt xuống đất ôm cổ ho khan nhưng lại không rời khỏi.

"Vương, quá tốt rồi." Đứa trẻ mừng rỡ nhìn hắn: "Ngài đừng giết người nữa."

Độ Khâm nhìn xương trên tay mình.: "Nhịn không được."

"Không sao Vương, ta sẽ giúp ngài." Đứa trẻ một mặt kiên định.

"Giúp ta?" Hắn không cần người giúp.

Độ Khâm nhìn đứa trẻ kia một chút, nhấc chân đi về nơi xa, kia là thành trì của nhân loại.

Đứa trẻ lảo đảo nghiêng ngã chạy theo hắn, mang theo tiếng khóc nức nở: "Vương, ngài đừng đi."

Độ Khâm hiếm khi được thanh tỉnh lâu như vậy, hắn dừng lại, quay đầu nhìn đứa trẻ kia.

Đứa trẻ khóc đến rất thương tâm.

Thương tâm...

Hắn đau lòng cái gì?

Độ Khâm nhìn thành trì phương xa, lại nhìn nó, cuối cùng trầm mặc quay người đi về một hướng khác.

Đứa trẻ nhắm mắt theo đuôi hắn.

Nó luôn luôn gọi hắn là Vương.

Hắn là Vương...

Vương gì?

Ai là Vương?

Độ Khâm cảm thấy mình đã quên lãng rất nhiều thứ.

Mỗi lần hắn muốn giết chóc, đứa trẻ kia liền sẽ gọi hắn, một tiếng lại một tiếng phảng phất muốn đem hắn từ trong vực sâu kéo về.

Sau đó...

Dường như hắn đã quen thuộc sự tồn tại của đứa trẻ kia.

Thế nhưng bọn hắn bị nhân loại truy sát, rõ ràng chỉ là một đứa trẻ yếu ớt nhưng mỗi lần đều bảo vệ hắn làm cho mình đầy thương tích.

"Vương, ta sẽ bảo vệ ngài."

Ánh mắt đứa trẻ kiên định lại thật lòng chăm chú nhì hắn.

Nhưng từ đáy mắt nó hắn nhìn thấy chỉ là một bộ xương.

"Vì sao?"

Đứa trẻ cười đến vui vẻ: "Ngài là vua của ta."

Độ Khâm rất muốn nói cho nó biết hắn không phải, hắn ngay cả mình là ai cũng không nhớ rõ.

Thế nhưng cuối cùng hắn một chữ cũng không nói.

Bọn hắn một đường đều bị truy sát, đứa trẻ mang theo hắn chạy trốn, không cho hắn giết người.

Lại sau đó...

Bọn hắn tìm đucợ một chỗ để ẩn cư.

Không có giết chóc.

Không có máu tươi.

Độ Khâm nhớ là mình đã nơi đó thật lâu, đứa trẻ kia từ thiếu niên lại trưởng thành thành thanh niên.

Thanh niên thỉnh thoảng sẽ rời đi, Độ Khâm đã có thể khống chế tốt mình nên hắn rời đi, Độ Khâm cũng không cảm thấy có gì lạ,

Nhưng thời gian thanh niên rời đi càng ngày càng dài.

Mãi đến ngày ấy...

Thanh niên mang người trở lại đón hắn.

Thời điểm nhân loại nhìn thấy hắn liền hoảng sợ, ký ức về hắn vẫn chưa phai mờ.

Nhưng thanh niên cũng không quan tâm, đưa hắn ra ngoài vào ở một cung điện rất lớn.

Bọn hắn gọi thanh niên là Vương thượng.

Nhưng có thể là thấy thanh niên quỳ gối vì hắn nên cung kính tôn xưng hắn là Vương.

Thanh niên muốn nghĩ biện pháp khôi phục máu thịt trên người hắn, nhưng khi đó quốc sư không biết dùng biện pháp gì nên hắn vẫn luôn không tìm được biện pháp.

Thanh niên dần dần già đi.

Nhưng hắn vẫn như lúc ban đầu.

Ngược lại là thực lực càng ngày càng cường đại.

Thanh niên tựa hồ bắt đầu sợ hãi.

Độ Khâm không biết hắn đang sợ cái gì.

Thanh niên dùng thời gian mười năm để kiến tạo tòa cổ mộ kia.

"Vương, ngài ngủ say đi." Thanh niên nói: "Ta sẽ ở đây thật lâu sau đó tới đón ngài."

"Vì sao?"

Thanh niên một thân mang long bào, một chân quỳ xuống, "Vương, không có ta, ta sợ bọn họ khi dễ ngài."

"Được."

Độ Khâm cũng không chần chờ chút nào.

Hắn cũng không biết mình như vậy sống còn có ý nghĩa gì.

Hắn nằm vào quan tài đã chuẩn bị xong.

Thanh niên đã già, hai bên tóc mai của hắn đều là tóc trắng, đứng bên ngoài quan tài đau thương nhìn hắn.

Hắn nói với mình, bởi vì sợ hắn mất khống chế nên sẽ phong ấn một nửa lực lượng của hắn trên thân kiếm, thanh kiếm kia là vật phong ấn, cũng là sát khí.

Sa đó hắn tự mình đem nắp quan tài khép lại.

Thế giới của Độ Khâm lâm vào trong bóng tối.

Hắn nghe thấy tiếng khóc bi thương bên ngoài.

"Vương, chờ ta."

Đây là lời cuối cùng thanh niên nói với hắn.

Thế nhưng Độ Khâm cũng chờ được hắn.

Hắn tỉnh lại rất nhiều lần nhưng không ai đến tìm hắn, hắn vẫn luôn ở trong bóng đêm.

Sau đó hắn không kiên nhẫn được nữa nên tự mình ra ngoài

Thế giới bên ngoài làm hắn có chút mê mang.

Lạ lẫm làm cho hắn không biết làm sao.

Những người mang trang phục cổ quái luôn luôn nhìn chằm chằm hắn, có thể không còn là ánh mắt hoảng sợ như trước kia mà là một loại khác...

Hắn tìm kiếm khí tức, tìm được cô.

Lúc ấy hắn chỉ là muốn lấy lại đồ của mình, cũng không nghĩ tới người kia sẽ trở thành người quan trọng nhất với hắn.

Sau đó hắn đứng trước tủ kính nhìn hình dáng của mình.

Thân thể vốn là khung xương lại khôi phục máu thịt, lúc ấy hắn rất mờ mịt.

Sau đó thiếu nữ kia mỉm cười tới gần hắn, đem con rối lông xù kín đáo đưa cho hắn.

Cô cứ như vậy không có dấu hiệu nào xông vào thế giới của hắn.

Nhưng hắn cũng không bài xích cô.

Hắn thích nhiệt độ trên người cô.

Cũng thích cô.

Độ Khâm đứng trước Vô Lượng sơn nhìn về phía cổ mộ,

"Tiểu cương thi."

Độ Khâm quay đầu, nữ sinh đứng trước cổng đạo quán mỉm cười gọi hắn, vẫn ôn nhu như lcus ban đầu gặp mặt.

Hắn ôm con rối mỉm cười đi về phía tia sáng của hắn.

"Ta nhớ được hắn tên là Thanh Thành, là Tế Tư của ta."

*

Cửu Thiếu chỉ là kế thừa ký ức của Độ Khâm, cũng không phải là Độ Khâm trước kia.

A, đột nhiên cảm thấy Thanh Thành cùng Độ Khâm thật đáng yêu!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1455: Truyền Thuyết Người Cá (1)

#tiêuđềngườicá: Triều Sương một lời không hợp liền mưu triều soán vị #

Tích ——

Tích tích ——

"Bác sĩ, con gái của tôi sao rồi?"

"Đêm qua đã được cứu lại, nhưng... Chuẩn bị sẵn sàng đi."

"Bác sĩ, không có biện pháp khác sao?"

"Bệnh viện chúng tôi tạm thời không có cách nào."

"Tôi nghe nói..."

Thanh âm bên tai Minh Thù càng ngày càng nhỏ lại, cô chậm rãi mở mắt ra, lọt vào mắt là trần nhà trắng xóa.

Cô đang nằm trên giường bệnh, còn mang theo máy hô hấp.

Minh Thù đưa tay kéo máy hô hấp xuống, mùi thuốc xộc tới làm hô hấp của cô khó khăn, cô lại vội vàng kéo lên lại.

Vì sao mỗi lần tỉnh lại đều đáng thương như thế?

Được rồi.

Thân thể bất tử này chỉ cô mới có thể dùng...

Minh Thù quyết định tiếp thu ký ức trước.

Nguyên chủ tên là Triều Sương.

Triều Sương là con gái một trong nhà được ba mẹ yêu thương, hạnh phúc mỹ mãn.

Mãi đến một ngày Ba Triều mang theo một đứa trẻ không kém tuổi cô bao nhiêu về nhà.

Đương nhiên không phải là con gái tư sinh.

Ba của Triều Sương là người của quân đội, đứa trẻ đó là con gái của một chiến hữu, chiến hữa đó vì cứu hắn mà chết, trong nhà chiến hữu cũng chỉ còn lại một đứa trẻ như vậy.

Ba Triệu nội tâm cảm thấy áy náy nên mang đứa trẻ kia về nhà nuôi.

Từ sau khi đứa trẻ kia về, Triều Sương liền rõ ràng cảm thấy đứa trẻ kia được ba cô thiên vị hơn.

Bởi vì chiến hữu vì cứu hắn mà chết nên hắn muốn bồi thường lại những thứ tốt nhất cho đứa trẻ này.

Trước kia cô muốn cái gì có cái đó.

Hiện tại chỉ cần đứa trẻ này thích, ba Triều liền phải để cô tặng lại cho đứa trẻ đó.

Ngay từ đầu còn tốt, dù sao cũng đều còn nhỏ, ngày thứ hai ba Triệu cũng sẽ đền bù lại cho Triều Sương.

Là trẻ em nên dỗ dành liền tốt.

Triều Sương không thích đứa trẻ đó, nhưng cũng không phải là thích.

Dù sao sau khi cô ta nào liền phân chia tình thương của ba mình.

Nhưng sau khi tuổi tác của bọn họ tăng trưởng, ba Triều rõ ràng càng thiên vị đứa trẻ đó hơn, có đôi khi đồ vật chỉ có 1 cái cũng sẽ cho đứa trẻ kia.

Ba Triều luôn nói là nợ ba của cô ta, không thể bạc đãi cô ta, không thể để cô ta chịu ủy khuất nên để cô phải nhịn một chút.

Có thể Triều Sương cũng chỉ là một đứa trẻ, cũng là con ruột hắn.

Cô cũng cần được thiên vị.

Ở vào tình thế như vậy, coi như Triều Sương là một đứa bé hiểu chuyện cũng sẽ sinh lòng bất mãn.

Triều Sương càng ngày càng phản nghịch, đứa trẻ kia càng ngày càng nhu thuận.

Tình huống như vậy mãi đến khi bọn họ lên đại học.

Sau khi lên đại học, Triều Sương có người mình thích.

Nguyên chủ không nghĩ tới cô ta ngay cả người mình thích cũng cướp, khi cô nhìn thấy hai người ôm nhau liền triệt để bộc phát lao vào đánh cô ta một trận.

Cô hồn bay phách lạc về đến nhà, nghênh đón cô chính là một bàn tay của ba mình.

Nếu không phải có mẹ che chở, nói không chừng một cái tát kia thật sự sẽ rơi trên mặt cô.

Sau đó ba cô nói với cô chuyện gì?

Muốn cô nhường bạn trai cho cô ta.

Nguyên chủ nằm mơ cũng không nghĩ tới ba mình sẽ nói ra những lời này.

Nguyên chủ cũng sẽ không vì một nam nhân mà muốn chết muốn sống, nếu cô ta đã muốn vậy liền cho cô ta, cô cũng không thèm.

Thế nhưng sau đó chỉ cần cô kết giao với một người bạn trai thì cô ta liền sẽ đoạt, mà những người con trai kia luôn là một bộ gặp được cô ta mới là chuyện hạnh phúc nhất.

Cô ta là cố ý.

Vẻ mặt vô tội của cô ta trước mặt ba mẹ Triều đều là giả vờ.

Cô ta cố ý đoạt mọi thứ của mình.

Đoạt thứ mình thích.

Đoạt ba của mình.

Nguyên chủ hoàn toàn tỉnh ngộ, nếu như không phải mẹ cô không có cảm giác với cô ta, có lẽ cô ta ngay cả mẹ mình cũng sẽ đoạt.

Nguyên chủ có khả năng tức giận nên kết giao với một tên lưu manh ngoài trường, dáng dấp vẫn được, chỉ là tính tình không tốt, dùng mặt người dạ thú hình dung là thích hợp nhất.

Nhưng nguyên chủ những năm này cũng không phải loại hiền lành, hắn cũng không dám động tay động chân với cô.

Lần này cô ta rõ ràng có chút chần chờ.

Nguyên chủ cố ý biểu hiện ra dáng vẻ mình rất thích tiểu lưu manh nên cuối cùng cô ta vẫn ra tay.

Song lần này xảy ra vấn đề, tiểu lưu manh xém chút đã lăng nhục cô ta.

Nguyên chủ cũng không cảm thấy hối hận, là cô ta tự tìm lấy.

Nhưng nguyên chủ bị ba mình hung hăng đánh cho một trận.

Mẹ cô đã chịu đủ cuộc sống như thế nên muốn ly hôn, nhưng ba Triều không đồng ý...

Tiếp theo là bối cảnh cần nói đến của thế giới này.

Đây là thế giới nhân loại cùng người cá cùng nhau tồn tại.

Nhân loại chiếm cứ lục địa, tộc người cá chiếm cứ mặt biển.

Nhưng chiến tranh của nhân loại cùng tộc người cá chưa bao giờ ngừng lại, cơ hồ cách một đoạn thời gian liền sẽ bộc phát chiến tranh.

Đương nhiên chiến tranh như vậy đối với nhân loại bình thường mà nó cũng không có ảnh hưởng gì.

Chỉ cần không phải tới gần hải vực thành phố liền hết sức an toàn.

Bởi vì chiến tranh không ngừng nên học sinh ở trường học phải học khóa học chiến đấu.

Đó là một khóa thực chiến, cũng chính là muốn đến gần hải vực thành phố tiến hành thực chiến.

Loại thực chiến này chỉ chọn tiểu quy mô chiến đấu, phòng ngừa bọn họ bị thương.

Nguyên chủ cùng cô ta được phân đến một đội ngũ, ngay từ đầu cô ta đã được những người còn lại trong đội ngũ tán thành, nguyên chủ bị cô lập.

Thời điểm thực chiến, thiết bị thông tin của nguyên chủ xảy ra vấn đề, không nhận được chỉ lệnh.

Nếu như không phải người trong quân đội tới cứu viện kịp thời, có lẽ sẽ có người mất mạng.

Nguyên chủ bị chỉ trích, cô giải thích là bởi vì thiết bị thông tin của mình xảy ra vấn đề, nhưng khi bọn hắn kiểm tra truyền tin của cô, thiết bị thông tin vẫn bình thường không có chút tổn hại liền nhận định là cô nói láo.

Nguyên chủ nghĩ mãi mà không rõ, càng nhiều hơn chính là phẫn uất, nhưng cô lại không tìm được chứng cứ chứng minh mình trong sạch.

Sau khi thực chiến kết thúc gặp được ba Triều, ba Triều một mặt thất vọng nhìn cô, cuối cùng cũng chỉ là đưa cô ta đi.

Lúc cô ta lên xe lộ ra một nụ cười đắc ý làm nguyên chủ bừng tỉnh đại ngộ.

Nhất định là cô ta giở trò quỷ.

Nhưng sau khi nguyên chủ trở về liền bệnh tình nguy kịch, không có thuốc nào cứu được.

Bác sĩ nói cô bị lây nhiễm virus, một ít người cá có virus đối với tộc người cá mà nói không có quan hệ gì, nhưng đối với con người mà nói chính là trí mạng.

Bác sĩ phỏng đoán có thể là cô tham gia khóa thực chiến trên hải vực nên bị lây nhiễm.

Đêm qua nguyên chủ phát bệnh được đưa đi cấp cứu.

Đáng tiếc...

Minh Thù tiếp thu xong ký ức, một mặt cảm thán.

Đại đa số ba mẹ có thể vì con của mình đánh đổi mạng sống.

Nhưng cũng có một phần nhỏ ba mẹ có thể làm ra những chuyện không thể tưởng tượng được...

Ngay từ đầu nguyên chủ cũng không xấu, là ba Triều tạo thành tính cách của cô sau này.

Răng rắc ——

Cửa phòng bệnh bị đẩy ra.

Nữ nhân tiều tụy từ bên ngoài tiến vào, thấy Minh Thù mở to mắt liền nâng lên một nụ cười:"Sương Sương, con tỉnh rồi."

"Mẹ." Thân thể Minh Thù vẫn chưa có khí lực gì, chỉ là kêu một tiếng.

"Ừ." Mẹ Triều đi lên phía trước, cúi đầu che giấu nước mắt: "Cảm giác thế nào? Có chỗ nào không thoải mái cứ nói với mẹ."

"Vẫn tốt, chỉ là không có sức lực gì." Minh Thù nói: "Con muốn ăn cái gì đó."

Ăn no liền có sức lực.

"Muốn ăn cái gì?" Mẹ Triều kinh ngạc, từ lúc đưa đến bệnh viện cô cũng ăn không vô thứ gì.

Sau khi kiểm tra trị liệu, bác sĩ cũng cấm ăn những vật khác, chỉ có thể dựa vào thuốc dinh dưỡng duy trì.

Hốc mắt mẹ Triều nóng lên, nức nở nói: "Được, mẹ đi hỏi bác sĩ một chút có thể cho con ăn cái gì, con chờ một chút."

Minh Thù nhìn mẹ Triều vội vàng rời đi.

Minh Thù quay đầu nhìn bên ngoài phòng bệnh, các tòa cao ốc san sát nối tiếp nhau làm cảm giác đè nén vô thanh vô tức xâm nhập vào mọi người.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1456: Truyền Thuyết Người Cá (2)

Bệnh tình của Minh Thù dùng phương thức quỷ dị để chuyển biến tốt đẹp, đừng nói mẹ Triều, ngay cả ánh mắt bác sĩ nhìn cô cũng như nhìn quái vật.

"Có thể là thân thể cô ấy sinh ra một loại kháng thể nào đó, cụ thể còn cần sau khi kiểm tra mới biết được."

Chưa có kết quả kiểm tra, bác sĩ cũng không dám nói lung tung.

"Tốt rồi tốt rồi." Mẹ Triều tự lẩm bẩm: "Tốt tốt, tốt..."

Con gái của bà không sao.

Tiếp theo là các loại kiểm tra phiền toái, mẹ Triều không ngại cực khổ trước sau bận rộn.

Bác sĩ dường như cũng không kiểm tra ra cái gì kì quái, chỉ có thể gọi là kỳ tích.

Thậm chí có bác sĩ hoài nghi có phải là bọn hắn sai lầm hay không.

Gần hơn một tháng trôi qua, Minh Thù mới được bác sĩ cho phép có thể xuất viện.

"Sương Sương, con để đó, để mẹ thu dọn." Mẹ Triều đau lòng nói: "Thân thể con vừa mới khôi phục, nên nghỉ ngơi cho tốt."

Minh Thù: "..."

Chỉ có hai bộ đồ.

Mẹ Triều đem quần áo trong tay cô lấy lại, một bên thu dọn một bên liên tục nói chuyện.

Trước đó Minh Thù nằm viện đã lấy vòng tay đeo lên, hiện tại khoa học kỹ thuật đã phát triển theo hướng trí năng, một cái vòng tay đều tụ tập các loại thiết bị điện tử.

Minh Thù mở tài khoản của mình một lần nữa kích hoạt.

Tích tích tích ——

Tin nhắn liên tiếp nhảy ra.

Minh Thù phóng lên không trung ấn mở nhìn một chút, có một bộ phận tin tức rác rưởi cũng có những người nguyên chủ quen biết nhắn tới hỏi cô đã đi đâu.

Bất quá sau khi hỏi xong cũng không có tin tức gì.

Chính là thuận miệng hỏi một chút.

Còn có một email, là trường học gửi tới.

Phạm lỗi nặng, ở lại trường quan sát, lại còn không thể tham gia các khóa thực chiến khác.

Điểm số của khóa thực chiến rất cao, nếu như biểu hiện tốt còn có thể trực tiếp tiến vào quân đội.

Cái giải quyết này có thể nói là rất nghiêm trọng.

"Sương Sương, đừng xem nữa, đi thôi." Mẹ Triều thu dọn đồ đạc xong, nhẹ giọng gọi cô.

"Ồ." Minh Thù ôm một cái đồ vặt trên giường rồi nhu thuận đuổi theo mẹ Triều.

"Mẹ tin tưởng con, không phải lỗi của con."Vừa rồi mẹ Triều cũng đã nhìn thấy email kia, sợ con gái của mình nghĩ quẩn nên nhẹ giọng an ủi: "Chuyện của trường học mẹ sẽ nghĩ biện pháp, con đừng gấp."

Minh Thù cười một cái.

-

Nhà ở không phải biệt thự mà là một tòa chung cư nhỏ.

Mẹ Triều muốn ly hôn nhưng ba Triều không có đồng ý.

Mẹ Triều vốn định trực tiếp dọn ra ngoài nhưng ngay sau đó Triều Sương liền xảy ra chuyện, mẹ Triều không có thời gian đi thu xếp chuyện này nên hiện tại vẫn còn ở cùng với ba Triều.

Phòng của nguyên chủ ở tầng 2, mẹ Triều đưa cô về phòng nghỉ ngơi trước rồi một hồi mới xuống dùng cơm.

Mẹ Triều vẫn luôn ở bệnh viện chăm sóc Minh Thù nên căn nhà đều rối bời, bà dọn dẹp đơn giản một chút rồi bắt đầu nấu cơm cho Minh Thù.

"Sương Sương, xuống dùng cơm thôi."

Minh Thù đổi một bộ quần áo thoải mái rồi xuống dưới, trên bàn ăn có các món ăn hương vị màu sắc đều đủ, Minh Thù cảm thán một tiếng: "Tay nghề của mẹ thật tuyệt."

Người mẹ biết nấu cơm là người mẹ tốt nhất vũ trụ nha!

"Đều là những món con thích." Mẹ Triều cười: "Sáng mai mẹ sẽ làm cho con thêm các món khác."

"Được được được."

Mẹ Triều bật cười, đứa nhỏ này dường như đã sáng sủa không ít... Bị giày vò như vậy, thật sự là tra tấn nó.

Mẹ Triều vừa ngồi xuống, phía trước liền truyền tới âm thanh mở cửa.

"Sở Sở, nhanh vào đi, nóng sắp chết rồi."

Mẹ Triều nhìn về phía cửa, giữa hai hàng lông mày mang theo lãnh ý.

Minh Thù chỉ nhìn lướt qua, tiếp tục phấn đấu cùng mỹ thực.

Triều Sở vào nhà trước nhìn thấy phòng ăn có người liền nhỏ giọng nói với người phía sau: "Ba.... chị và mẹ đã trở về.".

Ba Triều nhìn về phía phòng ăn.

Bầu không khí có chút đè nén.

Ba Triều dường như muốn nói gì đó nhưng lại không biết nghĩ đến cái gì, giận tái mặt: "Trở về cũng không biết gọi điện thoại."

"Ba!"

Đôi đũa trong tay mẹ Triều đập lên bàn,

"Triều Tiến! Trong mắt ông còn có con gái của ông hay không?"

Con gái của bọn họ nằm viện thời gian dài như vậy, ban đầu hắn ghé qua hai lần nhưng bị bà không cho vào, sau đó cũng chưa từng tới nữa.

Bà nghĩ mãi mà không rõ, hắn có thể đối với Triều Sở kia tận tâm tận lực nhưng đối với con gái mình lại có thể nhẫn tâm như vậy.

"Tại sao tôi không có." Triều Tiến không biết làm sao bị chọc giận: "Nhưng nó xem tôi là ba nó sao? Bà nhìn chuyện nó làm, Sở Sở đã chọc giận nó chỗ nào mà nó lại ác độc như vậy?"

Mẹ Triều trừng lớn mắt, hắn lại nói con gái mình ác độc?

"Ông... ông quả thực không thể nói lý."

Trước kia rõ ràng hắn thích Sương Sương như vậy, làm sao hiện tại lại biến thành dạng này rồi?

Mẹ Triều vẫn luôn nghĩ mãi mà không rõ vấn đề này.

Một Triều Sở thật có thể để hắn đối với xử với con gái ruột của mình như vậy?

"Ba, chớ ồn ào." Triều Sở giữ chặt Triều Tiến: "Chị và mẹ vừa trở về, ba đừng nóng giận..."

Triều Sở xác thực dáng dấp rất đẹp.

Ôn nhu giống như một đóa hoa.

Triều Tiến trầm mặt đi vào phòng ăn: "Tôi không thể nói lý? Chuyện nó làm, đánh nhau ẩu đả, khi dễ bạn học, bà không biết? Mất mặt chính là ai? Còn qua lại với lưu manh ngoài trường, xém chút hại Sở Sở."

"Triều Tiến ông đừng trái với lương tâm, chuyện kia chính là Triều Sở tự làm tự chịu..."

Ba!

Triều Tiến đập bàn một cái.

Bát của Minh Thù cũng rung theo.

Minh Thù ôm lấy bát nhìn về phía Triều Tiến.

"Khóa thực chiến lần này nó còn xém chút hại chết bạn học, nếu không phải tôi, bà cho rằng thật sự chỉ là giải quyết đơn giản như vậy?"

"Chuyện này Sương Sương nói thiết bị có vấn đề, tại sao ông không chịu tin tưởng Sương Sương?"

"Làm sao tôi có thể tin tưởng nó?"

"Nó là con gái của ông, vì sao ông không tin nó? Ông có trách nhiệm của một người làm ba hay không?!

"Nếu tôi không có trách nhiệm, hiện tại nó còn được đứng ở đây sao?"

Hai người trực tiếp ầm ĩ lên.

Triều Sở đứng ở phía sau dường như muốn ngăn cản, nhưng liền trở thành bộ dáng sợ hãi yếu ớt khuyên nhủ.

Minh Thù bới xong một miếng cơm cuối cùng.

"Soạt —— "

Bát sứ đập trên sàn nhà, vỡ vụn thành vô số mảnh.

Căn phòng đột nhiên an tĩnh lại, mẹ Triều cùng Triều Tiến đồng thời nhìn về phía Minh Thù vừa quẳng bát.

Minh Thù trấn định kéo mẹ Triều lại để bà ấy ngồi xuống, rót cho bà ấy cốc nước.

"Sương Sương..." Không phải bà ấy cố ý ồn ào trước mặt cô, thế nhưng bà ấy rất tức giận.

Minh Thù nhấp môi khẽ cười:"Uống nước, bớt giận."

Minh Thù quay người nhìn về phía Triều Tiến, trên mặt cô mang theo ý cười nhạt nhẽo, trên người cô có một cỗ khí chất mà Triều Tiến chưa từng thấy qua, phảng phất có thể để người nhìn người sợ hãi.

Triều Tiến khẽ nhíu mày.

"Mẹ tôi nói không sai, Triều Sở bị vô lễ đó là cô ta tự mình tìm lấy."

"Chị..." Triều Sở biểu lộ kinh ngạc, giống như là không thể tin được sao cô có thể nói ra lời như vậy.

"Triều Sương!" Triều Tiến tức giận quát một tiếng: "Mày..."

Minh Thù mỉm cười, cắt đứt hắn: "Nếu cô ta không muốn cướp bạn trai tôi thì sao có thể bị người ta vô lễ, ba nói có phải là cô ta tự mình tìm lấy?"

"Em không phải..." Triều Sở lắc đầu giải thích: "Em không có cướp bạn trai của chị."

"Sở Sở là vì muốn tốt cho mày mới đi tìm tên côn đồ kia, mày còn nói xấu Sở Sở. Triều Sương, mày làm sao một chút lương tâm cũng không có." Triều Tiến tràn đầy thất vọng.

Minh Thù: "Cô ta nói với ba như thế?"

"Chị, những người kia không phải là người tốt." Triều Sở điềm đạm đáng yêu nói: "Em thật sự lo lắng cho chị..."

Cô ta muốn nói lại thôi.

Phảng phất là thật sự lo lắng cho cô.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1457: Truyền Thuyết Người Cá (3)

Có thể nói thủ đoạn của Triều Sở là vô cùng cao minh.

Mỗi lần đoạt người đều hoàn mỹ làm cho đối phương hết lòng hết dạ với cô ta, cũng sẽ không làm bẩn thanh danh của mình, cuối cùng còn có thể làm cho đối phương cho là mình không đủ ưu tú, không xứng với cô ta nên không dám dây dưa.

Còn có thể lấy lòng bên phía Triều Tiến.

Người như vậy, giới diễn viên cũng chứa không nổi cô ta a.

"Có hay không trong lòng cô chân nhắc chút số G là được." Trong tay cô không có chứng cứ, mà Triều Sở cũng sẽ không thừa nhận, nói nhảm cũng không muốn nói nhiều.

"Ba, con thật không có." Triều Sở nhìn về phía Triều Tiến, nước mắt rưng rưng nhìn thấy mà yêu: "Chị đã hiểu lầm con."

"Sợ là cô đã quên ai mới là ba của cô." Minh Thù lên tiếng trước Triều Tiến.

Sắc mặt Triều Sở cứng lại.

Thời điểm cô ta được đưa vào Triều Gia đã biết nhận thức, cái gì cũng rõ ràng.

Lúc đầu nên gọi Triều Tiến là chú, thế nhưng không biết vì sao Triều Sở liền gọi Triều Tiến là ba, còn gọi mẹ Triều là mẹ.

Lúc vừa tới mẹ Triều đối với cô ta cũng rất tốt.

Nhưng khi phát hiện ba Triều thiên vị Triều Sở, còn sửa lại tên cho Triều Sở, sau đó bà ấy liền dần dần lạnh nhạt đi.

"Triều Sương mày câm miệng!" Triều Tiến chỉ vào Minh Thù quát lớn: "Mày xem một chút bây giờ bộ dáng của mày là gì, cả ngày ở bên ngoài gây chuyện, mày là muốn chọc giận chết tao có đúng hay không?"

Minh Thù buông tay, vẻ mặt vô tội: "Tôi lại không có nói sai, tại sao phải câm miệng? Chẳng lẽ cô ta là con ruột của ba?"

"Triều Sương!"

Sắc mặt Triều Tiến tái xanh, lời này sao có thể nói lung tung.

Triều Sở thương tâm gần chết, nước mắt lạch cạch lạch cạch rơi xuống: "Thật... thật xin lỗi, con biết con là người ngoài..."

"Sở Sở, con đừng nghe nó nói hươu nói vượn." Triều Tiến vội vàng an ủi: "Con chính là con gái của Triều Tiến ta."

"Cha từ nữ hiếu, thật tuyệt."

"Triều Sương, mày cút lên cho tao!" Triều Tiến gầm thét.

"Triều Tiến, ông lại rống một tiếng thử xem!" Mẹ Triều đứng lên kéo Minh Thù ra phía sau.

Hai người đều có lửa, một chút liền phun trào.

Triều Sở nhìn như can ngăn nhưng một chút thành tâm cũng không có.

Minh Thù muốn đi lên đánh một trận nhưng bị mẹ Triều cản lại.

Minh Thù: "..." Đánh một trận là được rồi, ồn ào cái gì a!

Cuối cùng chuyện này lấy việc Triều Tiến đóng sập cửa rời đi kết thúc.

Triêu Sở đứng ở phòng khách nhìn Minh Thù lại nhìn mẹ Triều, cuối cùng cắn môi lên lầu.

Có lẽ là cãi lộn quá nhiều nên trên mặt mẹ Triều đã không có quá nhiều cảm xúc.

Bà ấy đưa Minh Thù trở về phòng: "Sương Sương, sáng mai mẹ đi tìm nhà ở, chúng ta dọn ra ngoài."

"Được." Dọn ra ngoài cũng tốt, miễn cho cả ngày ăn cơm đều cãi nhau, ảnh hưởng đến tâm tình ăn cơm.

"Con nghỉ ngơi đi."

Mẹ Triều đẩy Minh Thù vào phòng rồi đóng cửa lại.

Minh Thù cảm thấy thái độ của Triều Tiến thật kỳ quái.

Chẳng lẽ Triều Sở thật sự là con riêng của hắn.

Minh Thù vừa mới chuẩn bị đi rửa mặt, Triều Sở liền đến gõ cửa.

Hốc mắt cô ta sưng đỏ mang theo con ngươi ẩm ướt, nhìn qua vô cùng đáng thương.

"Làm gì?"

Triều Sở nhỏ giọng: "Chị, lúc chị nằm viện không phải em cố ý không tới thăm chị, là ba nói mẹ không cho chúng ta tới, còn nói chị bị cách ly..."

Triều Sở cũng rất kỳ quái, cô ta cũng đã biết chuyện.

Rõ ràng cô đã bị bệnh nặng, tại sao lại hồi phục được?

Triêu Sở hơi nắm chặt tay, vẻ điềm đạm đáng yêu trên mặt không thay đổi.

Minh Thù sách một tiếng, đây là tới khoe khoang tình thương của cha sao?

Minh Thù đột nhiên cười một chút: "Muốn vào trong nói chuyện không?"

Triều Sở: "..."

Cô ta nhìn nụ cười trên mặt Minh Thù, đáy lòng có chút cổ quái.

Lần trước Triều Sương nhìn thấy mình liền xù lông như con nhím, lúc nào lại dễ nói chuyện như vậy?

Đừng nói chi là mời mình vào phòng như thế."

"Chị... Không cần." Triều Sở lắc đầu, khuyên nhủ: "Chị không có việc gì là tốt rồi, kỳ thật ba cũng rất lo lắng cho chị, chị không nên cãi nhau với ba."

Triều Sở một mặt "Cô không có việc gì là tốt rồi", còn biểu hiện ra tư thái cùng Triều Tiến có quan hệ vô cùng tốt như thế.

Đại khái chính là —— tôi mới là con gái bảo bối của Triều Tiến, xem như cô là con ruột thì có ích lợi gì.

Nguyên chủ trước kia cũng không ít lần bị cô ta chọc giận.

Nhưng cô ta lại một bộ dáng vẻ vô tội vì muốn tốt cho cô.

Các tiểu khả ái chính là như vậy, bất kể lúc nào cũng bày ra một mặt vô tội vô hại.

Lợi hại đến mức không nhịn được.

Minh Thù nhìn chằm chằm cô ta không lên tiếng, Triều Sở có chút kỳ quái.

Trước kia nếu cô ta nói như vậy, cô sớm đã tức giận.

Hôm nay làm sao...

Nhìn qua bình tĩnh như vậy?

"Vậy chị... Chị nghỉ ngơi cho tốt, em về phòng trước."

Triều Sở chuẩn bị rời đi, cánh tay đột nhiên bị người ta giữ chặt: "Đừng a, cô gọi tôi một tiếng chị, đương nhiên tôi phải chăm sóc cô thật tốt."

Triều Sở kinh ngạc nhìn về phía Minh Thù.

Người phía sau mỉm cười, tay dùng lực kéo cô ta vào phòng.

Cửa phòng răng rắc một tiếng khép lại.

Đáy lòng Triều Sở bỗng dưng lạnh lẽo.

"Chị, chị..."

"Xuỵt, chúng ta chậm rãi hưởng thụ thời gian tốt đẹp."

"..."

-

Minh Thù ném Triều Sở ra ngoài, cô vịn khung cửa cười híp mắt nói: "Triều Sở, tốt nhất cô đừng có đến trước mặt tôi tạo cảm giác tồn tại, không thì cả đời cô sẽ khó quên được."

Cửa phòng phịch một tiếng đóng lại.

Triều Sở trắng bệch mặt, trên trán lấp đầy đổ mồ hôi, sau lưng cô ta dán vào vách tường của hành lang.

Cô lại dám đánh mình...

Còn là ở trong nhà.

Trên khuôn mặt nhu nhược của Triều Sở lộ ra một tia ngoan độc, cô ta nắm chặt vạt áo, móng tay bấm vào thịt trong lòng bàn tay cũng không biết.

Triều Sương!

Tại sao cô còn sống trở về!

Tại sao cô không chết!

Tại sao lại còn sống trở về!

Triều Sở nghe thấy tiếng bước chân liền vội vàng điều chỉnh vẻ mặt lại, khập khễnh trở về phòng của mình.

Những nơi cô ta bị đánh đã nổi lên màu xanh tím.

"A!"

Triều Sở đột nhiên đem đồ vật trên bàn quét xuống mặt đất.

"Triều Sương, vận khí của cô làm sao lại tốt như vậy, dính virus của người cá cũng không chết!"

Triều Sở giống như là nhớ tới cái gì đột nhiên giơ cổ tay lên, ấn mở cổ tay nhanh chóng gọi qua một dãy số.

Tít ——

Tít tít ——

Triều Sở ở trong phòng gọi tới gọi lui.

Bên kia vẫn không có ai nghe.

Cô tiếp tục gọi tới.

Mãi đến lần thứ ba mới có người nhận.

"Alo? Ai vậy?"

"Tôi, Triều Sở." Triều Sở nói: "Hẹn nhau một chỗ, tôi có việc muốn nói với anh."

"Ah, Triều đại tiểu thư." Đối phương cười quái dị một tiếng, Triều Sở rất không thích thái độ như vậy, cảm giác như mình bị khinh bạc, nhưng cô ta cũng chỉ có thể nhịn.

Người bên kia nửa ngày mới nói: "Được thôi, cô muốn hẹn ở đâu?"

Triều Sở nói một cái địa chỉ.

Đối phương sảng khoái đáp ứng.

Triều Sở cúp điện thoại, cô ta kiểm tra tiền trong thẻ của mình một chút, đôi mắt đẹp có chút nheo lại, sự hung ác dần dần lộ ra dưới đáy mắt.

"Triều Sương, là cô tự tìm lấy."

-

Mẹ Triều nói làm liền làm, ngày thứ hai Minh Thù liền nghe nói bà ấy đã đã tìm được mấy chỗ tương đối phù hợp, chờ sau khi đi xem liền có thể xác định được.

Sau khi Triều Tiến rời khỏi đây vẫn chưa trở về, hẳn là hắn đã trở lại quân đội, Triều Sở đoán chừng là chưa kịp cáo trạng.

Về phần Triều Sở...

Gần đây trường học được nghỉ nên cô ta vẫn luôn ở nhà, bất quá xét thấy chuyện bị Minh Thù đánh nên nhìn thấy cô liền chạy thật nhanh.

Mẹ Triều ra ngoài làm việc, trong nhà cũng chỉ còn lại Minh Thù cùng Triều Sở.

Lúc Minh Thù xuống lầu cũng cùng cô ta mặt đối mặt, Triều Sở cúi thấp đầu nhanh chóng lên lầu trở về phòng mình.

Minh Thù làn cho mình chút đồ ăn rồi chậm rãi trở về phòng.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1458: Truyền Thuyết Người Cá (4)

Tích tích tích ——

"Sương, gần đây cậu đã làm gì?" Thanh âm mạnh mẽ của cô gái truyền tới: "Mấy ngày nay đều không liên lạc được với cậu, cậu không sao chứ? Hôm nay tôi vừa trở về Balabala..."

Minh Thù nhìn ghi chú một chút.

Hách Nhan.

Số lượng bạn bè của nguyên chủ không nhiều.

"Mời cậu ăn cơm a, gặp nhau ở công viên trung tâm, chụt chụt!"

Hách Nhan bên kia lốp bốp nói xong.

Minh Thù chỉ nghe thấy câu nói mời ăn cơm của cô ấy.

Công viên trung tâm...

Vì đồ ăn ngon!

Minh Thù thu thập một chút, thuận tiện thông báo cho mama đại nhân một tiếng sau đó ra khỏi nhà.

Công viên trung tâm có rất nhiều người, Minh Thù xuống xe liền thấy có một cô gái đứng bên cạnh đó.

Mặc áo hở rốn, váy ngắn, tóc gợn sóng, dung mạo tinh xảo hoa lệ rất có cảm giác xung kích.

Mang theo cái kính râm lớn đứng ở nơi đó, quả thực chính là vô cùng có khí chất của đại tỷ.

"Sương!"

Hách Nhan phất tay về phía cô.

Minh Thù trấn định đi qua, Hách Nhan vọt thẳng tới ôm lấy cô: "A a a, Sương, có nhớ tôi hay không?"

"... Tôi nhớ cậu mời tôi ăn đồ ăn ngon."

"Chỉ biết có ăn, không biết quan tâm đến tôi." Hách Nhan hừ một tiếng.

"Cậu không vui sao?"

"Phốc..." Hách Nhan vung tay lên: "Đi đi đi, muốn ăn cái gì? Tỷ mời cậu."

Hách Nhan tự mình lái xe, Minh Thù rất im lặng: "Cậu có xe, vừa rồi đứng ở bên ngoài làm gì?"

Hách Nhan một bên thiết lập đường đi, một bên nói: "Khoe khoang chính mình một chút a, nếu không chẳng phải sẽ lãng phí thời gian tôi chưng diện lâu như vậy sao."

Minh Thù: "..."

Lý do này rất cường đại, hoàn toàn không tìm thấy điểm phản bác.

"Sương a, cậu biết không, lần này tôi tham gia hoạt động trao đổi của học sinh, thật phát rồ, đều không cho chúng tôi dùng thiết bị thông tin. Một tuần mới có thể liên lạc một lần, mỗi lần tôi gọi cho cậu đều không được, gần đây cậu đã làm gì chứ?"

Hách Nhan tham gia một hoạt động trao đổi của học sinh.

Sau khi trở về liền lập tức liên hệ cho cô, đoán chừng là còn chưa trở về trường học nên chưa biết chuyện đã xảy ra của cô.

Minh Thù: "Bế quan tu luyện."

"Oh my god." Hách Nhan biểu lộ khoa trương:" Cậu muốn tu luyện thành hồ ly tinh sao? Lợi hại lợi hại, vậy cậu còn ăn làm gì, hồ ly tinh đều là hút dương khí của người khác, ha ha ha ha..."

Hách Nhan chính là có tính tình này, nói xong lời cuối cùng liền làm cho mình tức cười.

"Ài, đúng rồi, thời điểm tôi đi không phải cậu đã có đối tượng sao? Lại bị con nhỏ Triều Sở kia đoạt?"

Thời điểm Hách Nhan ra đi đó cũng là nguyên chủ trước kia..

Đối tượng kia...

"Ừ."

Hách Nhan biết không ít chuyện của nguyên chủ.

"Tôi XXX nó..." Hách Nhan chửi nhỏ một tiếng: "Có phải cô ta bị bệnh hay không? Đoạt đối tượng của cậu đến nghiện rồi? Bản thân mình ăn nhờ ở đậu, cả ngày còn âm mưu ý đồ xấu như vậy, tôi còn chưa thấy qua loại người này, Sương, lần này cậu đừng cản tôi, tôi phải giáo huấn cô ta."

Minh Thù liếc nhìn cô ta một cái, trầm lặng nói: "Chuyện lần trước cậu đã quên?"

Lần trước Hách Nhan liền muốn dạy dỗ Triều Sở.

Kết quả là Hách Nhan bị nhà trường xử lý.

"Tự tôi có thể làm được." Minh Thù vỗ vỗ bả vai của cô ấy: "Yên tâm."

Hách Nhan biết cô không thích người khác nhúng tay vào nên cũng không tiếp tục yêu cầu hỗ trợ.

"Vậy ba cậu..." Hách Nhan muốn nói lại thôi.

"Không có gì, giờ tôi đã hiểu được rồi."

Hách Nhan dùng một loại ánh mắt phức tạp nhìn cô, đại khái chính là cảm thấy cô đang mạnh mẽ chống đỡ.

Đây chính là ba của mình.

Lại giúp đỡ một người ngoài.

Nếu ba cô giúp người ngoài...

Hách Nhan cảm thấy mình có thể sẽ làm một trận.

Hoàn toàn không tiếp nhận được.

Hách Nhan đột nhiên cho Minh Thù một cái ôm to lớn.

Minh Thù: "..."

Làm gì!

Ôm ôm ấp ấp còn thể thống gì!

Cũng may xe có thể hoán đổi hình thức lái tự động, không thì hiện tại nơi bọn họ ở chính là hiện trường tai nạn giao thông.

Ánh mắt Hách Nhan nhìn cô trong suốt đường đi giống như nhìn một đứa bé đáng thương bị bỏ rơi.

Cho nên liền bắt đầu vô cùng tận tâm.

Minh Thù liền... Không giải thích.

Ăn xong đồ ăn, Hách Nhan đột nhiên hỏi cô: "Đông Ca nói có trò thú vị, cậu có đi không?"

Hỏi xong Hách Nhan liền trả lời: "Dù sao cậu trở về cũng là đối mặt với người mình không thích, đi cùng tôi đi."

Đông Ca, người này có thể là một đại nhân vật, không phải là những tên tiểu lưu manh kia có thể so sánh.

Nguyên chủ vẫn luôn lăn lộn trong cái vòng này, cô biết Đông Ca sớm hơn so với Hách Nhan, bởi vì từng giúp Đông Ca một chút chuyện nên Đông Ca nguyện ý bảo bọc cô.

Hách Nhan đưa Minh Thù đi qua đó.

Bên ngoài khu biệt thự có đủ loại xe đậu ở đó, có xe sang trọng cũng có xe gắn máy rẻ tiền, đẳng cấp hoàn toàn khác biệt.

Nhưng cũng không trở ngại nơi này náo nhiệt.

Đứng ở cửa chính là một đám người.

"Hách Nhan về rồi."

Hách Nhan vừa xuống xe liền có người huýt sáo.

Hách Nhan ném qua bên kia một cái nháy mắt, trêu đến một mảnh tiếng cười.

Minh Thù từ trong xe bước xuống.

"Wao! Triều Sương cũng tới."

Tiến vào biệt thự thì người chào hỏi càng nhiều, Hách Nhan một đường hôn gió đi qua giống như đang đi thảm đỏ.

Minh Thù hững hờ đi phía sau.

"Đông Ca!"

Hách Nhan kêu một tiếng, nam nhân đang đứng một bên khác xoay người lại, con ngươi sắc bén quét tới, ngũ quan tuấn lãng, trên người có khí chất rong ruổi giữa hắc ám làm cho người ta kính sợ.

"Hách Nhan sao." Thanh âm của Đông Ca không tính là thân thiện nhưng cũng không xa cách: "Đã lâu không gặp."

"Đông Ca còn chưa quên tôi, chứng minh cũng không lâu." Hách Nhan cười nói.

Người khác Hách Nhan đều vọt thẳng qua cho một cái ôm nhiệt tình.

Nhưng người này là Đông Ca, cô ấy cũng không dám.

"Sao có thể quên cô." Đông Ca tựa hồ cười một chút, nhưng rất nhanh liền thu liễm lại.

Ánh mắt của hắn rơi vào trên người Minh Thù: "Triều Sương, khóa thực chiến đã xảy ra chuyện gì, người ta đều nói cô cố ý?"

"Khoá thực chiến gì?" Hách Nhan kỳ quái.

"Cô không biết?" Đông Ca khẽ nhíu mày.

"Tôi vừa trở về, có thể biết cái gì? Là khóa thực chiến gì?"

Đông Ca hai ba câu liền đem chuyện của khoá thực chiến nói cho Hách Nhan, Minh Thù muốn cản cũng không được.

"Cái này mẹ nó là có người hãm hại!" Hách Nhan thốt ra: "Tôi chắc chắn chính là Triều Sở giở trò quỷ!"

"Không có chứng cứ a." Minh Thù buông tay: "Lúc ấy là thiết bị thông tin mất hiệu nghiệm, sau khi kiểm tra thiết bị không có vấn đề cho nên chính là tôi cố ý không nghe chỉ huy."

Triều Sở làm sao làm được, nguyên chủ vẫn luôn không hiểu rõ.

Mặc dù Minh Thù có ký ức nhưng cũng không biết được, nói không chừng nguyên chủ đã không để ý đến manh mối quan trọng.

"Cho nên cô liền phải nhận xử lý?"

"Không thì nổ trường học sao?"

"Trời ạ!" Hách Nhan nắm tóc kêu rên: "Sao tôi lại gặp người có tâm kế như thế, lại dám ức hiếp Sương của tôi!"

Hách Nhan suy nghĩ linh tinh, tuyên bố muốn dạy cho Triều Sở một bài học.

Minh Thù: "..."

Đông Ca: "..."

"Tự tôi có thể làm được." Minh Thù nói: "Cô cũng đừng quan tâm."

"Như vậy sao được!"

"Được."

"..." Hách Nhan nhìn chằm chằm Minh Thù: "Thật... Không muốn tôi hỗ trợ?"

"Ừ, đây là chuyện của tôi." Nói thật... Nếu như Triều Sở không trêu chọc đến mình, cô cũng không có ý định để ý đến cô ta, dù sao hiện tại lại không có phúc lợi dùng giá trị hận thù đổi lấy đồ ăn vặt.

Hành vi hao tốn thể lực lại lỗ vốn như thế, không làm được.

Nhưng theo các kịch bản cẩu huyết này —— Triều Sở chắc chắn sẽ không cứ để yên như vậy.

Minh Thù nói hết lời mới khiến cho Hách Nhan từ bỏ ý định đi tìm Triều Sở.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1459: Truyền Thuyết Người Cá (5)

"Trường học bên kia xử lý nghiêm trọng, có thể sẽ ảnh hưởng đến chuyện cô tốt nghiệp." Đông Ca nói: "Tôi sẽ nghĩ biện pháp tìm quan hệ xử lý giúp cô.

Minh Thù ngờ vực nhìn Đông Ca một chút: "Đông Ca... Người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, anh muốn tôi làm gì?"

Đông Ca mặc dù bảo bọc nguyên chủ nhưng tuyệt đối không thể tự mình đi tìm quan hệ giúp cô xử lý.

"A..." Đông Ca cười nhẹ một tiếng: "Triều Sương cô rất thông minh."

Minh Thù híp mắt lại, chậm rãi nói: "Cho nên trước kia anh coi tôi là đồ đần?"

"..."

Đông Ca giật giật khoé miệng một chút, câu nói kia là lý giải như vậy sao?

Hắn nhìn bốn phía: "Nhiều người phức tạp, vào trong rồi nói."

Minh Thù nhún vai biểu thị tùy ý.

Hách Nhan bên cạnh còn đắm chìm trong sự tức giận nên cũng không có ý kiến.

Đông Ca đưa cô cùng Hách Nhan lên lầu, vừa đóng cửa, bốn phía an tĩnh lại.

Hách Nhan hầm hừ, trực tiếp rót cho mình ly rượu đỏ, uống hết một ngụm vẫn chưa hết giận, lại rót thêm một ly.

Đông Ca liếc cô ấy một cái cũng không có ngăn cản.

"Ngồi đi."

Đông Ca rót cho Minh Thù một ly nước: "Hách Nhan, cô uống ít một chút."

"Không cho tôi tìm Triều Sở tính sổ, các người ngay cả rượu cũng không cho tôi uống? Đông Ca, có phải anh đã yêu tôi hay không!!"

Đông Ca "..." Con bé này.

Đông Ca ngồi xuống đối diện Minh Thù: "Triều Sương, vậy tôi liền nói rõ."

Minh Thù làm dấu tay xin mời.

Mời ngươi bắt đầu biểu diễn!

"Sau khi cô trở về từ khoá thực chiến liền được đưa đến bệnh viện, bác sĩ nói cô bị lây nhiễm virus người cá, bệnh viện cũng không cho ra phương án trị liệu, thậm chí đã thông báo bệnh tình nguy kịch, nhưng hiện tại cô lại khỏe mạnh ở đây."

Cho nên?

"Tôi cần máu của cô." Đông Ca nói: "Yên tâm, chỉ là một chút máu, sẽ không gây hại gì với cô."

Minh Thù giật giật khóe miệng: "Nếu như phát hiện máu của tôi có một hiệu quả nào đó, Đông Ca có phải là còn muốn để tôi bán mạng?"

Đông Ca trầm mặc ba giây, sau đó nói: "Triều Sương, tôi có thể cam đoan với cô sẽ không xuất hiện tình huống như vậy."

"Nhưng là..."

Ánh mắt Đông Ca hơi trầm xuống, ngữ khí cũng giảm thấp xuống mấy phần: "Chuyện này không chỉ có tôi nhận được tin tức mà còn có người khác, cô biết virus người cá không chỉ ở truyền nhiễm ở hải vực thành phố mà bất kỳ nguồn nước nào cũng có thể bị truyền nhiễm. Nếu có thuốc giải virus người cá, đó là một khoản lợi rất lớn..."

Tại khu giao chiến, virus người cá rất nghiêm trọng, cũng may nó chỉ truyền nhiễm thông qua nguồn nước.

Bất quá bây giờ đã biết virus người cá đã có thuốc giải độc, người bình thường sợ bị lây nhiễm đều sẽ định thời gian sử dụng thuốc giải để dự phòng.

Cho nên hiện tại nếu nghiên cứu ra thuốc giải độc liền có thể kiếm một món lời vô cùng lớn.

Virus người cá lần này nguyên chủ bị lây nhiễm là hoàn toàn mới, không có bất kỳ tư liệu ghi chép gì.

Ai cướp được trước liền sẽ kiếm được một món lời.

"Anh đây là biến tướng uy hiếp tôi?"

Đông Ca ngữ khí lạnh nhạt: "Chỉ là để cô biết lợi và hại."

Minh Thù móc ra một đường cong xinh đẹp, ngữ khí nhu hòa: "Nếu như tôi không đồng ý thì sao?"

Đông Ca có chút trầm mặc.

"Tôi sẽ không đối với cô như vậy, Đông Ca tôi không phải người vong ân phụ nghĩa."

"Nói cách khác, hiện tại các người có loại virus này?"

Đông Ca chỉ là cười nhạt một chút, xem như ngầm thừa nhận.

Không có virus thì nghiên cứu thuốc giải độc như thế nào?

Bất quá những việc này Đông Ca đương nhiên sẽ không nói tỉ mỉ với Minh Thù.

Minh Thù gõ gõ ngón tay lên tay vịn của ghế sô pha, đột nhiên hỏi: "Làm sao anh biết tôi bị lây nhiễm virus này?"

Bệnh viện của thế giới này không có quyền tiết lộ bất luận tư liệu gì của người bệnh.

Xem như cô bị lây nhiễm virus người cá, chính phủ bên kia muốn tiến hành nghiên cứu cũng phải được sự đồng ý của cô mới được.

"Cái này quan trọng sao?"

Minh Thù khoanh hai tay trước ngực, cơ thể hơi dựa vào phía sau, ung dung tự tin nói: "Không quan trọng, nhưng tôi muốn biết."

"..." Đông Ca hơi híp mắt dò xét Minh Thù một hồi lâu, quá không giống nhau.

Mặc kệ là phương thức nói chuyện hay là khí thế cũng hoàn toàn không giống Triều Sương trước kia hắn hiết.

Chẳng lẽ bị lây nhiễm virus người cá còn có thể biến đổi tính tình?

"Trao đổi đi, cô phải đáp ứng điều kiện của tôi, chuyện trước kia tôi hứa với cô cũng hữu hiệu."

Minh Thù suy tư một lát, nhịn đau nói: "Tôi cho anh tối đa là 100CC máu."

"..."

Cái này có hơi ít.

"Anh không muốn nói cho tôi biết cũng không sao, tôi chỉ là hiếu kì muốn biết mà thôi, như Đông Ca nói, cái này cũng không quan trọng."

"..."

Vốn nên là lá bài hắn nắm trong tay, đột nhiên liền biến thành lá bài trong tay cô...

Làm sao lại đảo ngược nhanh như vậy!?

Đông Ca suy tư một lát: "Được."

Tin tức là người phía dưới truyền đến, Đông Ca cũng không rõ là ai, còn phải cần tra xét mới biết được.

Minh Thù biểu thị lúc nào cho cô đáp án, lúc đó sẽ cho hắn máu.

Một tay giao tiền, một tay giao hàng, đạo lý này Đông Ca hiểu rõ nên cũng không có quá nhiều dây dưa.

Minh Thù muốn đưa Hách Nhan uống trộm rượu của Đông Ca đi nhưng Hách Nhan đã nằm bất tỉnh nhân sự ở bên cạnh.

Đây chính là nguyên nhân Đông Ca nói cô ấy không được uống nhiều, loại rượu này chỉ uống một chút liền say.

"Tôi cho người mang cô ấy đến phòng khách nghỉ ngơi."

Đông Ca an bài tốt cho Hách Nhan rồi đưa Minh Thù xuống dưới.

Đông Ca không biết có phải sợ cái kho máu di động giá trị vạn vàng này chạy hay không mà lại đưa cô đi theo.

Người bên cạnh Đông Ca trước kia cũng đã gặp Triều Sương, nhìn thấy cô cũng không có gì ngoài ý muốn.

Nhưng người không biết cô liền dồn dập hiếu kỳ.

Nếu không phải Đông Ca giữ mình trong sạch, bên cạnh cho tới bây giờ đều không có nữ nhân, đoán chừng người ta sẽ hoài nghi cô là bạn gái mới của Đông Ca.

Trong cuộc yến hội cũng không ít thứ vui đùa, Minh Thù không có hứng thú gì, ánh mắt đặt trong sân tiệc đứng.

Đông Ca vẫn luôn mang theo ánh mắt dò xét Minh Thù, suy tư đến cùng vì sao cô lại biến hóa gì lớn như vậy.

Minh Thù đang bưng lấy đĩa điểm tâm, ánh mắt rơi vào đám người phía xa.

Cô an tĩnh nhìn bên đó, khóe miệng hơi nhếch lên, dường như tâm tình không tệ.

Ánh mắt dò xét cô đối diện cũng thản nhiên nhìn qua.

"... Lúc này cậu gọi cho tôi làm gì? Trước đó không phải tôi đã gửi cho cậu sao? Đúng, chung cư Sơn Thuỷ tòa nhà số 7..."

Minh Thù không nghĩ tới đi toilet ra cũng có thể nghe thấy chỗ ở hiện tại của cô

Người kia ép giọng tới cực thấp, nhưng bốn phía tịch mịch vẫn là vừa vặn để Minh Thù nghe được.

"Được rồi, tranh thủ thời gian xử lý đi, cẩn thận không nên để lại chứng cứ."

Người kia cúp điện thoại, từ chỗ tối đi tới.

Hắn ngẩng đầu một cái liền thấy nữ sinh lặng yên không tiếng động đứng đó, giống như một u linh...

Đối phương nhìn cô một chút, trước đó thấy cô đi bên cạnh Đông Ca cũng không biết thân phận của cô là gì nên không dám lên tiếng, cúi đầu xuống chuẩn bị rời đi.

Nữ sinh đưa tay ngăn hắn lại.

Đối phương cẩn thận hỏi: "Em gái, có việc?"

Ánh sáng bên cạnh chiếu tới tạo thành một bóng mờ trên mặt nữ sinh, tự dưng âm trầm.

Thanh âm thanh thuý của nữ sinh vang lên: "Anh mới vừa nói chung cư Sơn Thuỷ tòa nhà số 7?"

"..."

Cô nghe thấy được?

Rõ ràng mình nói nhỏ giọng như vậy...

Hắn cẩn thận nhớ lại, lời mới vừa nói cũng không có chỗ nào bại lộ.

Bất quá chỉ là một cái địa chỉ mà thôi.

"Đúng vậy, em gái có chuyện gì không?"

"Thật trùng hợp, tôi ở đó."

"..."

*** R I P *** =)))))

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh

dtv-ebook.com

Chương 1460: Truyền Thuyết Người Cá (6)

Trong rừng trúc tĩnh mịch, nam nhân bị Minh Thù giẫm trên mặt đất.

Cô ngồi trên khóm hoa bên cạnh ăn điểm tâm, hững hờ hỏi: "Anh nói có người dùng tiền thuê các người đến đối phó tôi?"

"Đúng đúng..." Hắn làm sao biết người bọn hắn muốn đối phó lại ở chỗ này!

"Ai?"

"Tôi... Tôi không biết." Nam nhân run rẩy nói: "Chúng tôi cũng dựa vào bên trung gian giới thiệu."

Minh Thù xoay người một chút, dưới ánh mắt hoảng sợ của nam nhân, chậm rãi cười lên: "Anh nhất định có biện pháp nghe ngóng được chứ?"

"..."

Minh Thù mặc dù mơ hồ đoán được là ai nhưng cũng không xác định được nên vẫn là hỏi rõ ràng thì tương đối tốt hơn.

Minh Thù buông hắn ra, nam nhân liên tiếp gọi mấy cuộc điện thoại.

Vừa cúp số điện thoại cuối cùng, nam nhân nhìn về phía nữ sinh bên cạnh.

Cô đang nhàn nhã ăn điểm tâm, hoàn toàn không nhìn ra đây là nữ sinh trước đó đánh hắn mà hắn hoàn toàn không có năng lực phản kháng.

"Hỏi... Hỏi được rồi." Nam nhân nói.

Minh Thù bỏ điểm tâm vào trong miệng, đầu lưỡi liếm cánh môi một cái, vỗ vỗ tay hỏi: "Ai."

"Triều Sở..."

Quả nhiên là cô ta.

"Cô ta để các người đối phó tôi như thế nào?"

Nam nhân nuốt một ngụm nước bọt: "Cái này..."

Nữ sinh nhẹ nhàng quét mắt tới, áp lực của nam nhân tăng gấp bội, thân thể cũng nhịn không được giật giật một chút.

Hắn không dám giấu diếm, một mạch nói.

Nghe xong, Minh Thù tặc lưỡi: "Ác độc như vậy sao?"

"..." Hiện tại hắn có nên phụ họa hay không?

"Cô ta để các người đối phó tôi như thế nào, các người cứ trả lại cho cô ta như vậy."

"... Cái này, cái này là làm trái nguyên tắc của chúng tôi."

Minh Thù: "Tôi trả tiền cho anh"

"... Đây không phải vấn đề tiền, chúng tôi coi như làm chuyện không thể lộ ra ngoài ánh sáng nhưng cũng có tự trọng."."

"Anh muốn bị đánh? Hay tôi thuận tiện thông báo cho Đông ca một chút?"

"... Được, không thành vấn đề, bảo đảm ngài sẽ hài lòng."

Bọn hắn làm nghề này đương nhiên sẽ không đồng cảm cho ai, bất quá chuyện phản bội này...Còn là lần đầu tiên làm, có chút kích thích.

"Làm rất tốt." Minh Thù lại hù dọa hắn một chút: "Nếu anh dám gạt tôi, dù anh trốn đi đâu tôi cũng sẽ tìm được, tôi không biết anh nhưng Đông ca thì biết, tôi tin là muốn tìm anh cũng không khó."

Nam nhân lắc đầu liên tục, biểu thị mình không dám.

Đông Ca là người hắn không thể trêu vào.

Minh Thù cáo mượn oai hùm xong liền bưng lấy chiếc đĩa chậm rãi rời khỏi.

Sau khi cô rời đi, nam nhân mới dám nuốt một ngụm nước bọt.

Tiểu cô nương này cũng quá dọa người.

Nghĩ đến chính sự, nam nhân vội vàng liên hệ người bên kia thay đổi mục tiêu nhiệm vụ.

Người bên kia rõ ràng có chút kỳ quái, nhưng nam nhân đã lên tiếng, bọn hắn cũng chỉ có thể làm theo.

-

Minh Thù trở lại nơi nhiều người lúc nãy phát hiện đều không có ai ở đây, trên sân mới vừa rồi còn náo nhiệt lúc này lại vắng tanh.

Chuyện này...

Tan cuộc rồi?

Còn sớm như thế a!

Loại tụ tập này không đến rạng sáng sao?

Bọn hắn đều Phật Hệ như thế sao?

"Triều Sương, sao cô còn ở chỗ này." Một tiểu đồng bọn quen mặt nào đó không biết từ chỗ nào chạy tới.

"Người đâu?"

Tiểu đồng bọn thuận miệng nói: "Bọn họ đều đến bể bơi bên kia, không biết làm cái gì, thần thần bí bí, đi đi đi, chúng ta cũng mau chóng qua đó."

Bể bơi ở ngay phía sau biệt thự.

Lúc này bốn phía bể bơi tất cả đều là người, trình độ náo nhiệt vẫn như cũ, ánh đèn đem toàn bộ bể bơi chiếu thành sáng rọi, kỳ quái chính là phía trên bể bơi lại dùng tấm màn màu đen che lại.

Minh Thù được người của Đông mời đến một nơi cao hơn để có thể quan sát hết toàn bộ bể bơi.

Minh Thù không khách khí ngồi vào đối diện Đông Ca, một mặt nghiêm túc: "Điều kiện trước đó, tôi muốn thêm một cái."

Đông Ca: "??"

Đều đã đàm phán xong, làm sao còn muốn thêm điều kiện?

Minh Thù đưa hai ngón tay: "Thêm hai trăm vạn." Như vậy thì sẽ có tiền đưa cho nam nhân kia.

"..."

Hắn cũng đã chuẩn bị cùng cô kì kèo mặc cả, cô chỉ đòi cái này?

Đông Ca phức tạp trong lòng.

Chút tiền ấy hắn cũng không muốn cùng Minh Thù thảo luận, tùy tiện gật đầu: "Được."

Minh Thù thêm giá xong liền nhìn bốn phía: "Các người đang làm gì? Chuẩn bị tự sát tập thể tại bể bơi?"

Đông Ca thần sắc nhàn nhạt nhìn về hướng bể bơi: "Cô ở khóa thực chiến chắc hẳn cũng đã gặp qua người cá chân chính."

Minh Thù cũng nhìn theo, hạ mắt một chút: "Đừng nói với tôi là anh buôn lậu người cá?"

Người cá ở trên đại lục thuộc về buôn lậu, là điều luật thế giới này không cho phép.

Bất quá vài kẻ có tiền liền thích chơi cái này.

Không có mua bán sẽ không có giết chóc.

Cho nên người buôn lậu người cá kiếm lời kỳ thật cũng không phải số ít.

Đông Ca nhấp một miếng rượu đỏ, nhàn nhạt nói: "Không phải tôi."

Minh Thù chống cằm suy nghĩ một chút: "Không biết người cá ăn có ngon hay không."

"Phốc..."

Hình tượng đại lão của Đông Ca xém chút không ổn định được.

Đông Ca nghĩ rằng cô sẽ nói ra mấy phương hướng, nhưng vạn vạn không nghĩ tới cô suy nghĩ thật lâu chính là một câu như vậy.

Cái này hắn phải trả lời như thế nào?

Đông Ca lấy tay che môi ho nhẹ một tiếng, phân phó người bên cạnh: "Mở ra đi."

"Là Đông ca."

Tất cả ánh đèn tụ tập lại phía trên của bể bơi, người dưới mặt đất tựa hồ cũng bắt đầu rướn cổ lên nhìn phía trên bể bơi.

Miếng vải đen chậm rãi kéo ra.

Mặt nước bị ánh đèn chiếu lên, toàn bộ bể bơi đều an tĩnh lại, tất cả mọi người nhìn về phía bể bơi.

Miếng vải đen triệt để kéo ra.

"Cái gì cũng không có."

"Đây là để chúng ta nhìn cái gì? Bể bơi sao? Coi như cái bể bơi này nhìn qua xa hoa một chút cũng không nên phô trương như thế chứ?"

"Nói bậy, Đông ca không phải loại người khoe của như thế."

"Nhìn, mau nhìn!!" Đột nhiên có người hét lên một tiếng.

Đám người thuận theo nhìn sang, chỉ thấy chỗ ánh sáng hơi tối của bể bơi loáng thoáng có một hình dáng ở đó.

Ánh đèn bá một cái tụ tập ở nơi đó.

Soạt!

Đuôi cá màu lam nhạt vẩy lên nước lạnh, vẻn vẹn một giây liền chìm vào đáy nước, mặt nước dập dờn gợn sóng.

"Là người cá!"

"Người cá!Người cá sống!!"

Dù ở thế giới này khắp nơi đều tràn ngập người cá, nhưng mọi người ở khu vực đất liền cũng chỉ nhìn thấy người cá qua TV.

Coi như ở hải vực thành phố thì cũng chỉ có số ít người tận mắt nhìn thấy người cá.

"Làm sao không thấy nữa rồi?"

"Để hắn lên đi, vừa rồi không thấy rõ."

"Hôm nay lại nhìn thấy người cá sống, vẫn là Đông ca lợi hại..."

"Nhanh để người cá đi lên, để mọi người nhìn rõ ràng một chút!"

Người xung quanh bể bơi dồn dập chen về phía người cá vừa lặn xuống, mặc dù trên bờ rất rộng rãi nhưng do quá nhiều người nên có người đột nhiên bị gạt ra mép bể bơi.

"Cẩn thận!"

Người kia trực tiếp nhào xuống dưới bể bơi.

Người bên cạnh kéo hắn cũng không kéo kịp.

Tiếng kêu chói tai từ bể bơi truyền đến, người cá từ trong nước xuất hiện lộ ra hàm răng sắc bén nhảy lên một cái.

Ầm!

Soạt ——

Người kia ngã vào trên lồng thủy tinh trong suốt.

Người cá đụng vào thủy tinh ngã vào trong nước, mặt nước lắc lư một chút, dường như đã chìm xuống đáy nước.

Người kia nhìn thấy người cá ở khoảng cách gần như vậy, sắc mặt tái nhợt dán vào bề mặt lồng thủy tinh, tứ chi phảng phất đều cứng ngắc lại.

Người cá —— hung tàn.

*

【 Hài Hòa Hiệu 】

Tiểu tiên nữ: Hôm nay ăn cá.

Tiểu thiên sứ: Ngư Ngư khả ái như vậy, vì sao lại ăn Ngư Ngư.

Tiểu tiên nữ: Vậy ăn con thỏ?

Tiểu thiên sứ: Con thỏ khả ái như vậy, vì sao lại ăn con thỏ?

Tiểu tiên nữ: Ta uống hạt sương được chưa?

Tiểu thiên sứ: Có thể.

Tiểu tiên nữ: Các ngươi là con ruột sao?

Tiểu thiên sứ: Đúng vậy a.

Tiểu tiên nữ: Không nói nhiều, bỏ phiếu đi con ruột!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1461: Truyền Thuyết Người Cá (7)

Người cá rất xinh đẹp, nhưng đi cùng vẻ xinh đẹp chính là bản tính hung tàn của bọn họ.

Nếu không phải bể bơi đã sớm làm qua lớp phòng hộ, đoán chừng hiện tại người kia đã mất mạng.

Đám người ba chân bốn cẳng kéo người kia trở về.

Có lớp phòng hộ nên mọi người hơi an tâm một chút, một vài người to gan vẫn muốn đến gần nhìn người cá một chút.

Bể bơi rất lớn, ánh đèn chuyển động theo vị trí của người cá.

Người cá bị đuổi chạy quanh bể bơi, thỉnh thoảng phát ra một tiếng gầm gừ bén nhọn.

Trong bể bơi rõ ràng không chỉ có một người cá.

Minh Thù còn tưởng rằng đây chỉ là thưởng thức, không nghĩ tới còn có đấu giá.

Minh Thù nhìn số tiền đang tăng không ngừng trên màn ảnh, cái này có thể mua được bao nhiêu đồ ăn vặt a? Dùng tiền đi mua con cá, đầu óc của những người này có phải là bị ngu hay không?

"Một con cuối cùng..." Trên màn hình lớn chuyển đổi đến cảnh dưới đáy nước, một mỹ nhân như đuôi màu trắng bạc xuất hiện trong màn hình.

"Màu trắng bạc... Chưa từng nghe qua loại người này cá."

"Thật xinh đẹp a!"

"Bao nhiêu tiền, tôi mua!!"

Đám người bị cái đuôi màu trắng bạc làm kinh diễm đến, dồn dập lên tiếng muốn đấu giá.

Trong bể bơi, người cá kia không biết bị thứ gì dọa cho ngoi lên.

Ánh sáng chiếu trên người hắn không khác nào các vì sao lấp lánh.

Chiếc đuôi màu trắng bạc vẩy lên mặt nước, nổi lên một trận bọt nước.

Minh Thù: "..." Có thể ta phải làm kẻ ngu rồi.

Thế nhưng trẫm không có tiền a!

Nhà nguyên chủ cũng chỉ coi là có chút tiền... Bình thường tiêu xài một chút không sao, nhưng phá của như vừa rồi là tuyệt đối không thể nào.

Hơn nữa nhìn điệu bộ này, đoán chừng giá cả sẽ rất hung tàn.

Minh Thù nhìn về phía Đông ca.

Đông ca: "..." Lại muốn sao?

Minh Thù: "..." Làm sao ta biết!

=

Trong bể tắm thủy tinh, thiếu niên co rúc vào nơi hẻo lánh, mái tóc bạch kim phiêu đãng ở trong nước.

Có tiếng bước chân truyền đến.

Thiếu niên xinh đẹp vẩy đuối cá một cái bơi về nơi tối hơn, ánh mắt của hắn hung ác trừng về phía tiếng bước chân truyền đến.

"Triều Sương, người cá tôi đã mang đến cho cô, hi vọng cô nói lời giữ lấy lời, có thể cung cấp đầy đủ máu để chúng tôi nghiên cứu ra thuốc giải độc."

"Không lấy mạng tôi là được."

Hai người cùng nhau đi vào.

Minh Thù nhìn thấy đầu tiên chính là ánh mắt hung tàn kia của thiếu niên.

Đáng thương a.

Lại bị người ta bắt được.

Khục khục... Đây là tiểu yêu tinh nhà mình, không thể cười nhạo, không thể cười nhạo... Nhịn xuống!

"Cô muốn chuyển đến đâu?" Đông Ca hỏi Minh Thù.

"..." Đó là một vấn đề, trẫm phải suy nghĩ thật tốt.

"Cô nghĩ xong rồi nói cho tôi, tôi đi lên trước."

Minh Thù phất tay làm tư thế OK.

Đông Ca quay người rời đi, thời điểm qua khúc cua hắn nhịn không được quay đầu nhìn một chút, cô sẽ không thật sự ăn luôn chứ?

Minh Thù tới gần thủy tinh, thiếu niên co rúc vào nơi hẻo lánh, lộ ra thần sắc hung ác muốn dọa cô lùi lại.

Nhưng đối với Minh Thù mà nói, thiếu niên dường như chỉ là một con sư tử con vừa biết đi đang lộ ra răng nanh với cô.

Một chức lực uy hiếp cũng không có.

Chỉ có sự đáng yêu làm người ta dở khóc dở cười.

Minh Thù đứng bên ngoài suy nghĩ thật lâu, nên đưa hắn tới chỗ nào...

Để ở chỗ này khẳng định là không an toàn, Đông Ca mặc dù đáp ứng cô nhưng cũng không gánh nổi sẽ những người có tâm tư khác.

Nhưng người cá lại không thể rời khỏi nước...

Biến thành con người?

Người cá của thế giới này tựa hồ không có năng lực kia, không thể đem đuôi cá hóa thành hai chân, chí ít trong trí nhớ của nguyên chủ là không có.

Minh Thù gọi vài tiếng, thiếu niên ngoại trừ việc dữ dằn nhìn cô cũng không có bất kỳ phản ứng gì.

Cái này làm sao xử lý a!

Mua một cái tai họa sao!

Không bằng ăn cho rồi!

Minh Thù quyết định đi lên ăn một chút lại nghĩ.

Thiếu niên thấy Minh Thù đi rồi liền chậm rãi từ nơi hẻo lánh bơi tới một bên thủy tinh, hắn dán vào thủy tinh nhìn bên ngoài.

"Tôi nói..."

Minh Thù đột nhiên xuất hiện.

Thiếu niên vội vàng lui lại phía sau.

"..." Minh Thù nói: "Lát nữa tôi tới đón cậu."

Thiếu niên: "..."

-

Chờ lúc hắn tỉnh lại liền phát hiện mình đang nằm ở một nơi xa lạ.

Soạt ——

Đuôi cá màu bạc từ đáy nước vung ra, ba một cái đánh vào bên cạnh.

Thiếu niên đau đến run rẩy một chút.

Lại đem hắn nhốt ở một nơi nhỏ như vậy!

Trước đó tốt xấu gì còn có thể để hắn bơi lội một chút, hiện tại ngay cả đặt cái đuôi cũng biết bao nhiêu khó khăn...

Con người thật độc ác!

"Cậu an tĩnh chút."

Thiếu niên ngẩng đầu liền nhìn thấy nữ sinh đang đứng trước cửa ra vào, cô chậm rãi đi tới mở công tắc bên cạnh, tiếng nước rầm rầm vang lên.

Thiếu niên nhếch môi, nhào về phía Minh Thù cắn qua.

Minh Thù kéo khăn tắm bên cạnh chặn lại mặt của thiếu niên, một tay đè hắn vào trong nước.

Chiếc đuôi màu trắng bạc xinh đẹp vung ra bọt nước, trên người Minh Thù bị dính không ít nước, nếu cô lại bị lây nhiễm virus người cá, không thể không bóp chết hắn!

Tiểu yêu tinh!

"Đừng quậy, tôi liền buông cậu ra."

Động tác của đuôi cá màu trắng bạc chậm lại, Minh Thù hơi buông tay ra, kéo khăn tắm xuống lộ ra khuôn mặt dữ dằn của thiếu niên.

Thiếu niên mặt mày tinh xảo, đó là một loại vẻ đẹp phi giới tính, trong trẻo lại tươi đẹp làm cho người ta nhìn một chút liền có thể đắm chìm.

Một vài sợi tóc bạc rơi xuống bên góc mặt hoàn mỹ của hắn, một vài giọt nước dính trên chiếc cằm trắng nõn nhỏ xuống lồng ngực rắn chắc của hắn, cuối cùng trượt vào mặt nước.

Đáy mắt có một vầng sáng nhàn nhạt màu bạc lộ ra sự chán ghét cùng không thích với con người.

Hắn dán vào mép bể tắm kéo xa khoảng cách của hắn cùng Minh Thù.

Đuôi cá hơi cuộn lại một chút.

"Tôi muốn làm gì cậu, cậu cho rằng cậu chạy trốn được? Cậu ngoan ngoãn..."

Minh Thù ngừng nói, liếc mắt nhìn nước trong bồn tắm bị nhuộm thành màu đỏ.

"Cậu bị thương rồi?"

Thiếu niên mím môi không nói, cố gắng cuộn đuôi cá của mình lại.

Minh Thù đứng dậy vớt hắn ra.

"Đừng cắn tôi."

Thiếu niên mở miệng ra, tại thời điểm cách bả vai Minh Thù một centimet liền dừng lại.

Hắn hung hăng cắn cánh môi.

Vì sao...

Không nỡ cắn cô?

Minh Thù đặt hắn lên mép bồn tắm: "Ngồi vững."

Minh Thù múc nước tưới lên đuôi cá màu trắng bạc của hắn, trên đuôi cá có lân giáp bao phủ xinh đẹp giống như mỹ nghệ được người ta điêu khắc tỉ mỉ.

Tại phía dưới đuôi cá có một vết thương nhỏ.

Trước đó cũng đã khép lại, chỉ là bị hắn dùng lực dày vò nên lại làm miệng vết thương mở ra.

Tên ngu ngốc này.

"Có đau không?" Minh Thù hỏi hắn.

Không gian lâm vào tĩnh mịch, thiếu niên hơi nắm lấy mép bồn tắm.

"Không... Không đau."

Thanh âm khàn khàn của thiếu niên đánh vỡ sự yên lặng.

Con người đều không có ý tốt!

Sao có thể nói cho cô biết!

"Không đau thì cậu liền tùy tiện giày vò? Sao cậu không dứt khoát cắt luôn cái đuôi đi." Minh Thù tức giận mắng hắn.

Thiếu niên: "..."

Cái đuôi của hắn, hắn muốn lăn qua lăn lại thế nào thì kệ hắn!

Liên quan gì đến cô!

Xen vào việc của người khác!

Cô khẳng định có ý đồ gì với mình!

Con người đều là sinh vật độc ác đáng sợ như vậy!

Minh Thù đứng dậy rời khỏi phòng, thiếu niên nhìn mặt đất ướt sũng lại nhìn cái đuôi màu trắng bạc của mình, nơi bị tay cô chạm qua rất không thoải mái.

Hắn xoay người một lần nữa ngồi trở lại trong bồn tắm, nước thấm vào đuôi cá rửa sạch nơi cô vừa chạm vào.

"Cậu muốn chết sao?"

Thiếu niên lần nữa rời khỏi nước.

Hắn trợn mắt nhìn: "Không... Không cần cô lo!"

Minh Thù cười nói: "Cậu là do tôi mua, tôi có quyền quản."

"Cô... Các người căn bản không có quyền mua bán chúng tôi!!" Đáy mắt thiếu niên xẹt qua một tia hận ý.

Minh Thù khẽ cười một tiếng: "Vậy rất xin lỗi, cậu bây giờ chính là do tôi mua."

"..."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1462: Truyền Thuyết Người Cá (8)

Minh Thù xử lý vết thương cho hắn.

Cũng không biết thuốc của con người đối với người cá có hữu dụng hay không, có thể bị nhiễm trùng hay không...

Minh Thù nhìn thuốc trong tay, không dám bôi lên vết thương của hắn.

"Người cá dùng cái gì để trị liệu vết thương?" Minh Thù hỏi hắn.

Thiếu niên liếc nhìn cô một cái, một lát sau lại gục đầu xuống, một vài sợi tóc bạc ngăn trở ánh mắt của hắn: "Một loại tảo biển."

Minh Thù bỏ thuốc xuống, hỏi hắn hình dạng cụ thể là thế nào.

Sau đó Minh Thù một lần nữa mở nước để hắn nằm vào.

Sau đó cô rời khỏi.

Cửa phòng vệ sinh hơi mở, hắn có thể nhìn thấy bóng lưng mơ hồ của cô.

Thiếu niên hơi há môi, cuối cùng cũng không lên tiếng.

Con người đều không phải người tốt.

Xem bọn hắn như hàng hóa để mua bán.

Thiếu niên dò xét bốn phía, phải nghĩ biện pháp rời khỏi nơi này.

Nhưng hắn nhìn lên mặt đất, cơ hồ đuôi cá cũng không có tác dụng gì, hắn phiền muộn giương cái đuôi lên.

-

Thiếu niên nằm trong bồn tắm ngủ say, đột nhiên hắn giống như cảm ứng được cái gì từ trong bồn tắm ngồi dậy nhìn về một hướng nào đó.

Bên ngoài thủy tinh trong suốt có người tiến vào.

Không phải người trước kia.

"Tìm được rồi."

Người võ trang đầy đủ đứng bên ngoài phòng vệ sinh nói với người phía sau.

Thiếu niên cọ lấy thân thể ngồi vào nơi hẻo lánh, ánh mắt hung ác âm trầm nhìn chằm chằm. bọn hắn.

"Mang đi."

Người bên ngoài đè lên tay nắm của cửa thủy tinh, trong nháy mắt hắn đụng tới tay nắm, cả người đều giật như bị điện giật, run rẩy không thôi.

Bất quá hai giây liền ngã xuống đất không dậy nổi.

Thứ đủ loại màu sắc từ dưới chân hắn nhảy dựng lên đụng vào người phía sau.

Người kia bị đâm một cái đến lảo đảo, lại không nhìn thấy là cái gì liền lấy sung ra nhắm vào hư không.

"Sao vậy?"

"Có cái gì đụng tôi."

"Gì chứ, không phát hiện có vật sống khác..."

"Khẳng định có!"

Người trong phòng đều đang cảnh giác nhìn xung quanh căn phòng, thế nhưng bốn phía cũng không có bất kỳ sinh vật gì.

"A!"

Sau lưng chết lặng, hắn ngã nhào xuống đất, một thứ bảy màu từ trên bả vai hắn lăn xuống, người kia trừng lớn mắt, cái này là thứ đồ chơi gì?

Thứ bảy màu nhảy lên một người khác.

Tất cả mọi người trong phòng đều ngã xuống đất, người canh chừng bên ngoài nghe thấy động tĩnh tiến vào cũng bị thú nhỏ đụng đến nằm trên mặt đất.

Thú nhỏ run run lông.

Lăn đến một bên phòng tắm, từ khe hở dưới đất đem mình chen vào.

Thiếu niên nhìn thấy bánh trôi mềm nhũn bảy màu nằm rạp trên mặt đất chậm rãi có hình dạng.

Con ngươi đen như đá quý đối đầu với ánh mắt của hắn.

Thiếu niên: "..." Cái này là cái gì?

Thú nhỏ dò xét hắn một chút, xác định không có vấn đề gì lại từ khe hở chen ra ngoài.

Thiếu niên loáng thoáng nhìn thấy nó lăn một vòng trong phòng sau đó nhảy lên mặt bàn ngồi, nhìn qua hơi đáng yêu.

Thế nhưng những người đang nằm trên mặt đất cho thấy nó tuyệt đối không đáng yêu.

Những người nằm trên mặt đất không nhúc nhích, hắn cũng biết tình huống của bọn họ là như thế nào.

Thời điểm Minh Thù trở về nhìn thấy chính là một đống người nằm đầy mặt đất.

Trước đó thú nhỏ đã thông báo với cô, Minh Thù cũng chẳng suy nghĩ gì, trấn định nhảy qua người bọn đi qua.

Lúc này bên ngoài sắc trời đã sáng, ánh sáng chiếu vào phòng vệ sinh sáng trưng.

Minh Thù đẩy cửa phòng tắm đi vào, trong phòng tắm một mảnh hỗn độn, không ít thứ rơi trên mặt đất.

Thiếu niên đang ghé vào mép bồn tắm, nghe thấy thanh âm liền lập tức bừng tỉnh.

Vầng sáng màu bạc có chút mở ra:"Cô..."

"Là cái này sao?"

Minh Thù đưa tảo biển trong tay cho hắn xem.

Thiếu niên nhìn tảo biển trong tay cô, trong lòng chấn kinh, làm sao cô tìm được... Thời gian ngắn như vậy?

"Là cái này sao?"

Thiếu niên gật gật đầu.

Minh Thù ôm hắn ra "Trực tiếp bôi lên?"

Thiếu niên tiếp tục gật đầu.

Minh Thù nghiền nát tảo biển rồi bôi lên vết thương của hắn.

Bôi thuốc xong, Minh Thù ngồi xổm trên mặt đất ngửa đầu nhìn hắn: "Những người bên ngoài là tới tìm cậu?"

Thiếu niên gật đầu.

"Cậu trừ gật đầu còn biết cái gì?" Có phải ngươi không biết nói chuyện đâu chứ!

Thiếu niên lắc đầu.

"..."

Ngươi trâu bò!

Ngươi có cái đuôi ngươi liền trâu bò!

"Bọn hắn tìm cậu làm gì? Muốn ăn cậu sao?"

"Con người bắt chúng tôi làm gì, cô không biết sao?"

"Tôi không có bắt cậu, tôi nên tính là người cứu cậu, cậu cho rằng bị người khác mua đi sẽ có đãi ngộ như vậy?"

"..." Thiếu niên trầm mặc.

Người cá bị con người bắt lại không phải để thưởng thức tìm niềm vui, mà là bị giết hại.

Giống như cô...

Nhưng cũng không bài trừ việc cô có mục đích khác.

Không thể tin tưởng cô.

Con người cũng không thể tin tưởng!

Minh Thù một mặt ngươi kiếm lời: "Cậu nên thỏa mãn đi."

"Chừng nào thì cô thả tôi ra"

Minh Thù nhíu mày: "Cậu là do tôi mua, tại sao tôi phải thả cậu? Cậu đừng suy nghĩ, đời này cũng không thể thả."

Trẫm là dùng máu để đổi!

Làm sao có thể tùy tiện thả?

Không thể nào.

Đời này cũng không thể.

"..." Nói nhiều như vậy, còn không phải cũng giống như những người khác sao.

Thiếu niên nhìn ra bên ngoài, đáy mắt nhiễm lên một tầng u ám: "Cô cũng thấy người muốn bắt tôi rất nhiều, những người kia không phải cô có thể đối phó được."

Minh Thù lau lau tay đứng lên, từ trên cao nhìn hắn.

"Trừ phi tôi không muốn cậu, nếu không thì không ai có thể mang cậu đi từ trong tay tôi."

Đáy lòng thiếu niên đột nhiên run lên.

Cô không muốn hắn...

Không biết vì sao khi nghe thấy câu này hắn rất khó chịu.

Phi!

Tại sao hắn lại suy nghĩ cái này?

"Trước đó cậu muốn chạy?" Minh Thù nhìn mặt đất bừa bộn, ngữ khí bình thản.

"Các người không có một thứ nào tốt." Vì sao hắn không chạy? Thế nhưng hắn cũng không chạy được!

"Hừm, tôi là người." Trẫm làm sao có thể là đồ vật!

"???"

Mặc dù không hiểu cô đang nói cái gì nhưng cũng không trở ngại việc hắn chán ghét cô.

Thiếu niên biểu lộ hung ác nhưng cũng không không ảnh hưởng đến vẻ đẹp của hắn.

Dáng dấp tốt chính là tùy hứng.

Hung dữ cũng đẹp mắt như vậy.

Minh Thù biết hắn sẽ không nói nên cũng không hỏi, trực tiếp ra ngoài trói đám người kia lại.

Trên mặt đất còn sót lại cây súng, Minh Thù nhặt lên xem, chuẩn bị buông xuống lại đột nhiên giống như nghĩ đến cái gì, lại cầm lên nhìn kỹ vài lần.

Súng của quân đội?

Triều Tiến là người của quân đội, nguyên chủ từng thấy Triều Tiến mang súng trở về, trên mặt súng có ám tiêu như vậy.

Minh Thù nhìn về hướng phòng tắm một chút.

Đuôi cá màu trắng bạc của tiểu yêu tinh nhìn thật ngon... Rất ít khi thấy được.

Nhưng người của quân đội bắt người cần phải lén lút như vậy

sao?

Chẳng lẽ không nên trực tiếp phát cho cô một lệnh bắt giữ, nói cô trái với pháp luật sao?

Nhất định không phải kẻ tốt lành gì!

Minh Thù đánh một người trong đó tỉnh lại, cô đánh nửa ngày hắn mới tỉnh lại, Minh Thù có chút im lặng nhìn về phía thú nhỏ.

Ngươi đã làm gì bọn hắn?

Thú nhỏ lẩm bẩm: "Ồn ào quá, liền để bọn hắn câm miệng."

"..."

Minh Thù nắm chặt người đang yếu ớt tỉnh lại: "Đừng ngủ, rời giường đi."

Đối phương còn có chút choáng, ánh mắt đều là một mảnh mơ hồ, chỉ nghe thấy thanh âm dễ nghe của cô gái.

Một lát sau trước mắt hắn mới rõ ràng, tiểu cô nương lạ lẫm xinh đẹp đang phóng khoáng đứng trước mặt mình, trong tay còn cầm một cây súng.

"..."

Xảy ra chuyện gì?

Hắn là ai?

Hắn ở đâu?

Hắn đang làm gì?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1463: Truyền Thuyết Người Cá (9)

Một phút sau.

Cuối cùng hắn cũng nhớ tới mình đang thi hành nhiệm vụ, sau đó gặp phải một viên bánh trôi kỳ quá...

Đó rốt cuộc là cái gì?

"Cô... Là ai?" Thanh âm hắn có chút khàn khàn, híp mắt dò xét tiểu cô nương trước mặt.

"Lời này hẳn là tôi hỏi các người đi." Minh Thù nói: "Xông vào nhà tôi, muốn làm gì?"

Nhà cô?

Nam nhân giống như đã nghĩ đến cái gì, hắn giãy dụa một chút, nhưng càng giãy dụa thì sợi dây trên tay càng chặt.

Thân là quân nhân tự nhiên sẽ biết đó là nút buộc.

Nam nhân từ bỏ việc giãy dụa, đối đầu với ánh mắt của Minh Thù, chính nghĩa nói: "Cô tàn trữ người cá, trái với pháp luật của công dân!"

"Vậy anh dám báo cảnh sát bắt tôi sao?"

"..."

Dưới tình huống bình thường hắn đương nhiên dám.

Nhưng vấn đề bây giờ là nhiệm vụ...

"Tôi chính là quân nhân, cô nhanh thả tôi ra, không thì tội danh của cô sẽ càng nặng hơn thôi."

Minh Thù cười khẽ, thái độ thờ ơ: "Tàn trữ người cá liền đủ phán cả một đời, lại thêm một tội tập kích quân nhân, cũng không có gì khác biệt nha."

"..."

Nam nhân hít sâu một hơi, hắn khuyên nhủ: "Tiểu cô nương, người cá là giống loài cực kì hung tàn, cô giấu hắn cũng chỉ mang đến tai nạn cho cô."

"Thế nhưng người như tôi từ nhỏ đã thích những thứ hung dữ."

"..."

Còn có thể trò chuyện hay không!

"Nếu anh không nói cho tôi biết là ai bảo các người đến, có thể tôi phải động thủ."

Minh Thù nhìn hắn, trong con ngươi lúc nào cũng mang theo ý cười lại làm cho người ta hoàn toàn không cách nào tưởng tượng được một tiểu cô nương như thế lại có thể nói ra lời như vậy.

"Yên tâm, tôi sẽ nhẹ nhàng một chút."

Mấy phút sau.

Nam nhân kêu rên liên hồi.

Đây chính là nhẹ nhàng một chút mà cô nói sao?

Tại sao phải làm hắn tỉnh lại!

Nhiều người như vậy, tại sao lại là hắn!!

Người bình thường đoán chừng cũng không kiên trì được bao lâu, người đã được trải qua huấn luyện sẽ kiên trì lâu hơn một chút.

Nếu không phải loại đặc biệt trâu bò kia, người bình thường cũng sẽ không chịu nổi phương thức thẩm vấn của Minh Thù.

Thân thể này căn bản không phải để tra tấn.

Thiếu niên chống lấy đuôi cá đứng trước cửa phòng vệ sinh, nhẹ nhàng đẩy cửa ra nhìn về phía bên ngoài.

Vẻn vẹn nhìn vài giây liền khép cửa lại.

Con người quả nhiên thật hung tàn.

Thật đáng sợ.

Nhất định phải nghĩ biện pháp rời khỏi nơi này.

Thiếu niên lần nữa chuyển đến cửa sổ, trước đó hắn đã đẩy cái cửa sổ này nhưng hoàn toàn đẩy không ra.

Nhưng lúc này, hắn nhẹ nhàng đẩy lại đẩy ra được.

Gánh nặng trong lòng thiếu niên liền được giải tỏa, hắn nhìn ra bên ngoài một chút, tiếng kêu thảm thiết của nam nhân vẫn còn tiếp tục.

Hắn nắm lấy bệ cửa sổ bò lên trên, đuôi cá ở trong nước dùng rất tốt nhưng ở đây lại có vẻ hơi vụng về.

Bò nửa ngày cũng không bò lên được cửa sổ.

Nhanh lên.

Không thì sẽ bị phát hiện.

Thiếu niên có chút gấp, cái đuôi không tìm được nơi chống đỡ, thân thể hụt một chút ngã về phía sau.

Thời điểm Minh Thù đẩy cửa ra vừa vặn nhìn thấy một màn đạp hụt kia của thiếu niên.

Tới đỡ?

Đỡ cái gì mà đỡ, không ngã đau một chút liền không biết tốt xấu.

Cho nên thẳng nam Thù cứ như vậy nhìn thiếu niên ngã trên sàn nhà.

Cô đi qua đỡ người dậy, trực tiếp ôm hắn đến trước cửa sổ: "Nơi này là tầng 25, cậu cho rằng đuôi cá của cậu có thể bay được? Cậu dự định té xuống cung cấp thi thể cho những nhà nghiên cứu yêu thích giải phẫu người cá sao?"

Thiếu niên hơi nhô đầu ra cửa sổ, phía dưới dòng xe cộ như nước, lại còn nhỏ bé như kiến hôi.

Quên mất...

Nơi này là lục địa.

"Còn chạy không?"

Thiếu niên: "..." Không chạy thì không chạy, cần phải nói như vậy sao? Con người ác độc!

Minh Thù ôm hắn trở lại bồn tắm, nước thẩm thấu qua đuôi cá, thiếu niên co rúc vào nơi hẻo lánh.

"Sao cậu lại đắc tội với người của quân đội? Tốn công tốn sức như vậy tới bắt cậu?"

"... Không liên quan tới cô."

Minh Thù vòng hai tay lên ngực: "Chuyện không liên quan đến tôi, nhưng cậu có thể dựa vào chính mình để chạy thoát sao?"

Thiếu niên: "..."

Thiếu niên dường như giãy dụa nội tâm thật lâu, cuối cùng vẫn trầm mặc.

Minh Thù bất đắc dĩ, sự phòng bị của hắn cũng quá nặng đi.

Đối mặt với mình cũng phòng bị như vậy, Minh Thù không dám nghĩ tới thời điểm không có cô hắn đã trải qua như thế nào.

Minh Thù thu dọn phòng vệ sinh một chút, đóng cửa lại rời khỏi.

Những người kia chỉ là nhận được mệnh lệnh bí mật đến đây bắt hắn, cũng không rõ mục đích bắt hắn là gì.

Minh Thù đem những người bên ngoài xử lý.

Cái này là người sống cũng thật phiền toái.

Cuối cùng Minh Thù suy nghĩ thật lâu mới đem toàn bộ bọn hắn đưa cho chú cảnh sát.

Đương nhiên sẽ không cứ như vậy đưa qua, còn chuẩn bị cho bọn họ một chút lễ vật nhỏ coi như chứng minh thân phận của bọn hắn, muốn ra được cũng sẽ có chút phiền phức.

Để bọn hắn khi dễ tiểu yêu tinh nhà trẫm!

Thú nhỏ nằm sấp trên ghế sa lon, khẽ ngẩng đầu nói: "Con sen, ngươi cẩn thận virus người cá một chút, đừng để bị lây nhiễm."

"Biết rồi."

"Ta đói!"

"Không bằng chúng ta đem con cá trong kia nấu ăn?"

"..." Không cho ta ăn thì cứ nói không cho ta ăn, cần phải châm chọc ta như thế sao?

Thiếu niên "vừa vặn nghe thấy": "..."

Con người thật ác độc!

Tích tích tích ——

Minh Thù đang trêu chọc thú nhỏ đột nhiên nhận được điện thoại của mẹ Triều.

"Sương Sương con đang ở đâu?"

"Khách sạn."

"Con không sao chứ?"

"Không có việc gì."

"... Vậy là tốt rồi, vậy con cứ ở khách sạn trước, chờ mẹ tìm được nhà ở liền dọn qua, mấy ngày gần đây không nên quay lại."

Giọng điệu này của mẹ Triều rõ ràng là đã xảy ra chuyện gì.

Bất quá bà ấy cũng không có dự định nói cho Minh Thù, nói xong hai câu liền vội vàng cúp điện thoại.

Nếu mẹ Triều đã không nói cho cô biết, cô cũng có thể tự mình nghe ngóng.

Đêm qua trong nhà có hai tên cướp xông vào, thấy sắc đẹp nảy lòng tham nên xém chút làm nhục Triều Sở, nếu không phải mẹ Triều trở về kịp thời, đoán chừng Triều Sở thật sự đã...

Mặc dù mẹ Triều ghét Triều Sở nhưng cũng không thể nhìn cô ta xảy ra chuyện như vậy.

Cho nên Triều Sở thoát được một kiếp.

Đêm qua nếu như đổi thành nguyên chủ, đoán chừng đã... Xong đời rồi.

Minh Thù tìm số điện thoại của Triều Sở, nhắn tin chúc mừng.

Làm sao cũng phải để tiểu khả ái Triều Sở biết là mình xúi giục người tìm cô ta a.

Triều Sở không biết là chưa thấy được hay là thấy được cũng không trả lời, Minh Thù chờ vài phút đều không có phản ứng.

Cô để điện thoại di động xuống, suy nghĩ tiếp theo nên làm sao bây giờ.

Khẳng định không thể cứ đợi mãi ở chỗ này.

Trước tiên cần phải tìm nơi tiểu yêu tinh có thể ở.

Minh Thù gãi gãi mu bàn tay, phía trên chẳng biết lúc nào đã hiện lên một mảng, Minh Thù nhấp môi một chút ra ngoài mua thuốc.

Đây cũng không phải nói là người cá bẩn.

Chỉ là hoàn cảnh sinh hoạt không giống.

Hiện tại con người đã sản xuất ra các loại thuốc phòng ngừa người cá, chỉ cần không phải virus gì khó giải quyết cũng chỉ cần uống thuốc liền không sao.

Minh Thù thương lượng với mẹ Triều thuê một tòa biệt thự độc lập.

Mẹ Triều hơi kinh ngạc nhưng cũng không có phản đối, còn tự cô chọn chỗ mình thích.

Nguyên chủ không biết mẹ Triều làm công việc gì, chỉ biết là làm cho chính phủ, chẳng những dễ dàng mà giờ làm việc cũng tùy ý, tiền lương lại cao, hàng năm còn có các loại phụ cấp khác.

Không mua biệt thự mà chỉ thuê thì đối với bà ấy mà nói cũng rất nhẹ nhàng.

Mà biệt thự có bể bơi bên ngoài không có nhiều, Minh Thù cũng không chọn được bao nhiêu.

Minh Thù đem những nơi chọn được đưa cho mẹ Triều, sau khi mẹ Triều xem cảm thấy khá được liền cứ quyết định như vậy.

Bất quá muốn giấu diếm mẹ Triều nuôi một con cá...

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1464: Truyền Thuyết Người Cá (10)

Có lẽ là vận khí tốt nên vừa chuyển nhà xong mẹ Triều liền có việc phải rời khỏi, mà trong thời gian ngắn sẽ không trở về.

"Sương Sương, con có việc cứ gọi cho mẹ, nếu ba con cùng Triều Sở tới tìm con gây phiền phức thì con cũng đừng cùng bọn họ ồn ào, cứ gọi bảo vệ tới đuổi bọn họ ra ngoài."

Minh Thù gật đầu.

"Mẹ mời cho con một..."

"Mẹ không cần, tự con có thể làm." Nói đùa, có người ở đây thì tiểu yêu tinh làm sao bây giờ?

"Thế nhưng không có ai chăm sóc con."

"Con đã lớn như vậy sẽ tự chăm sóc tốt cho mình, con còn phải đi học, mẹ mời người trở về cũng không có việc gì còn lãng phí tiền, còn không bằng cho con nhiều tiền mua chút đồ ăn vặt."

Mẹ Triều nói không lại Minh Thù, cuối cùng chỉ có thể lui một bước mời nhân viên làm thêm giờ định thời gian tới quét dọn.

Minh Thù không còn đường để cự tuyệt.

Sau khi tiễn mẹ Triều rời đi, Minh Thù có chút thở phào.

Nuôi một con cá làm sao lại phiền phức như vậy đâu?

Còn không thể ăn!

Minh Thù mang thiếu niên ra ngoài, bể bơi không lớn như chỗ của Đông Ca nhưng cũng không nhỏ, đủ để thiếu niên lăn lộn ở bên trong.

Thiếu niên vẫn luôn bị đặt trong bồn tắm nhỏ xíu rơi xuống nước, thiếu niên dễ chịu bơi xung quanh bể bơi hai vòng, đuôi cá màu xám bạc vẩy lên từng trận bọt nước.

Minh Thù ngồi bên cạnh hồ bơi nhìn hắn.

Thiếu niên chậm rãi bơi về phía cô, mặt nước từ đáy mắt phản xạ ra như ngôi sao sáng chói.

Hắn lẳng lặng đứng cách xa Minh Thù một mét nhìn cô một hồi lâu, đột nhiên một đầu đâm vào trong nước chìm xuống dưới đáy.

Cô...

Muốn ăn hắn!

Khẳng định là muốn nuôi cho béo lại ăn hắn.

Tại sao hắn có thể cảm thấy cô thật đẹp?

Minh Thù chờ không thấy hắn ngoi lên chỉ có thể vào biệt thự trước.

Minh Thù đứng một nơi trong biệt thự có thể rõ ràng nhìn thấy tình huống của bể bơi.

Mặt nước một mảnh yên tĩnh, ngay cả bong bóng cũng không có một cái.

Mấy ngày kế tiếp thiếu niên cũng không có ngoi lên.

Minh Thù cự tuyệt mấy lần hẹn hò của Hách Nhan, đêm hôm đó cô ấy uống say, Minh Thù đưa cô ấy trở về trước mới đi đón tiểu yêu tinh.

Cho nên Hách Nhan không biết hiện tại cô đang nuôi người cá.

Vẫn kiên nhẫn hẹn cô.

Minh Thù cả ngày nói bậy lý do đều lãng phí không ít tế bào não.

Về phần thiếu niên, mãi đến khi Minh Thù đi thay nước cho hắn, hắn mới lộ diện.

Nước không ngừng giảm bớt, đuôi cá xinh đẹp của thiếu niên lộ ra, hắn dựa vào mép bể bơi mang theo tia đề phòng nhìn Minh Thù.

Đề phòng đại gia ngươi!

Trẫm muốn ăn ngươi, ngươi cho rằng ngươi có thể chạy trốn được!!

Thả nước xong, Minh Thù vung tay áo quét dọn bể bơi.

Nếu không phải vì hắn, đánh chết cô cũng không thể làm ra loại chuyện này.

Minh Thù quét dọn xong bể bơi liền chờ bể bơi một lần nữa rót đầy nước.

Nước còn chưa tới đầu gối cô, cô đi đến chỗ thiếu niên bên kia.

Thiếu niên di chuyển sang bên cạnh, Minh Thù một tay kéo hắn ngồi lên mép bể bơi hù họa: "Đừng nhúc nhích, tôi xem vết thương của cậu."

"..." Ai cần cô xem! Làm bộ tốt bụng! Khẳng định là muốn đợi hắn tốt lên liền ăn hắn!

Minh Thù sờ tìm vết thương trên đuôi cá của hắn, vết thương trước đó đã khép lại đến không tệ.

Kiểm tra vết thương xong, Minh Thù buông hắn ra, chống đỡ mép hồ bơi nhảy lên.

"Có việc thì gọi tôi, đừng nghĩ đến việc chạy."

"..."

-

Để tiện cho việc chăm sóc hắn, Minh Thù đại đa số thời gian đều sẽ ở bể bơi.

Khi trời mưa sẽ ôm hắn trở về phòng để hắn ngủ trong bồn tắm.

Vì để hắn dễ chịu một chút, Minh Thù còn cố ý mua một cái bồn tắm siêu cấp lớn.

Thiếu niên vẫn kháng cự cô, bất quá đã tốt hơn nhiều so với trước đó.

Chí ít thời điểm cô ở bể bơi hắn sẽ ló đầu ra nhìn cô từ phía xa.

-

Đảo mắt đã qua một tháng.

Hôm nay Minh Thù nhận được điện thoại của Đông Ca.

Chuyện lúc trước đã có tin tức.

Lời ngầm chính là ——

Đã đến lúc phải đi hiến máu.

Minh Thù đi đến nơi hẹn gặp, Đông Ca đã ở đó.

Sau khi hai bên hàn huyên vài câu, Đông Ca đem một văn kiện đưa cho cô: "Tin tức là do người này tiết lộ ra ngoài, bất quá chuyện này dường như không đơn giản như vậy, sau lưng của hắn nhất định còn có người, giấu có chút kỹ, tạm thời không có manh mối hữu dụng."

Minh Thù mở văn kiện ra, là một người hoàn toàn xa lạ, bên trên có không ít ghi chú, giết người, đã từng ngồi tù...

Người ngay cả bệnh viện cũng không dám đến này tại sao lại biết chuyện của cô?

"Tại sao phải tiết lộ chuyện của tôi? Ức hiếp một tiểu cô nương như tôi rất có cảm giác thành công sao?" Tên biến thái nào!

Đông Ca khóe miệng co quắp một chút.

Không biết vì cái gì mà khi cô nói ba chữ tiểu cô nương này hắn có chút cảm giác không hài hòa.

"Khục... Cái này cần phải xem cô có đắc tội người nào hay không, cô xuất viện dưới tình huống không cần bất kỳ thuốc giải độc nào, bao nhiêu người muốn bắt cô đi nghiên cứu, cô hẳn là nên rõ điểm này chứ?"

Chuyện này tiết lộ ra ngoài chính là để cô bại lộ trước mặt những người này.

Nếu như không phải trước đó có giao tình cùng cô, Đông Ca cũng không xác định có thể lựa chọn thủ đoạn khác hay không.

"Gần đây có nhiều người tới tìm cô, tôi sẽ giải quyết dùm cô."

Đông Ca làm chuyện tốt muốn lưu danh dĩ nhiên không phải là cần sự cảm kích của Minh Thù, chẳng qua là bán một cái nhân tình.

Con bé này... Hiện tại hắn có chút không hiểu rõ.

Minh Thù liếc hắn một cái, nâng khóe miệng nói lời cảm ơn: "Cảm ơn Đông ca."

Đông Ca nói: "Tại địa bàn của tôi, tôi sẽ bảo kê cô, lời này trước kia cũng đã nói."

Vậy ngươi còn nói ra!

Tâm cơ!

"Các anh nhiều người như vậy đều biết loại virus này, muốn dựa vào cái này phát tài." Minh Thù nói sang chuyện khác: "Vậy còn gọi cái gì là virus hiếm thấy?"

Đông Ca trầm mặc một hồi, trầm giọng nói: "Con virus này xuất hiện đầu tiên tại chiến khu, lây nhiễm mấy ngày liền sẽ chết. Nhưng chỉ xuất hiện trong một cuộc chiến dịch đó, sau này cũng không có xuất hiện."

"Sau đó tại lục địa lại phát hiện được, bất quá sau đó cũng không xuất hiện nữa, mãi đến cô..."

"Người biết được kỳ thật cũng không nhiều, chính phủ bên kia cũng đang nghiên cứu cái virus người cá này, tiến triển không tốt. Virus người cá lần này lợi hại hơn so với trước kia, nếu như bộc phát ở diện tích lớn, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng."

Người có thể biết đều là những người có chút bản lĩnh.

Minh Thù chống cằm suy nghĩ, chỉ bởi vì cô bị nhiễm virus này nên mới làm cô bại lộ?

Vậy...

Cô rốt cuộc là bị lây nhiễm ở nơi nào?

Minh Thù chợt hỏi: "Người này thì sao?"

Đông Ca lật đến một trang cuối cùng, chỉ vào dòng cuối cùng.

"Ở chỗ này, bất quá người của tôi theo dõi vài ngày cũng không thấy hắn trở về."

Minh Thù nhìn địa chỉ một chút, ở thành phố này.

"Được." Minh Thù khép tư liệu lại: "Rút máu đi."

Đông Ca gật đầu, gọi người tới rút máu cho cô.

"Làm cho tôi chút đồ ăn." Minh Thù nói với Đông Ca: "Tôi bồi bổ máu."

Đông ca: "..."

Ăn đồ ăn bổ huyết?

Giáo viên của cô dạy cô như thế sao?

Bất quá yêu cầu của Minh Thù lại không quá phận, Đông Ca tự nhiên sẽ thỏa mãn cô.

Chờ hút máu xong, Minh Thù cũng đã ăn gần hết, cô tùy tiện xoa xoa vết máu dính trên tay rồi kéo tay áo xuống đứng dậy rời đi.

Khí thế tiêu sái lại đẹp trai.

"Triều Sương, ngươi đây cô nên cẩn thận." Đông Ca căn dặn cô một câu.

Người của hắn mặc dù có thể giúp cô ngăn trở một chút phiền toái nhưng cũng chỉ là tạm thời.

Hiện tại cô chính là bánh thơm trái ngon.

Minh Thù đưa tay quơ quơ: "Tôi sẽ để bọn hắn biết, so với virus người cá thì tiểu cô nương xinh đẹp đáng sợ hơn nhiều."

Đông ca: "..."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1465: Truyền Thuyết Người Cá (11)

Minh Thù dựa theo địa chỉ tìm qua, quả nhiên như Đông ca nói, thật không có người.

Cô nhảy vào phòng nhìn một chút, chí ít là một tháng liền không trở về, căn phòng cũng không có bao nhiêu thứ, dường như chỉ là một điểm dừng chân tạm thời.

Chuyện khó giải quyết này, Minh Thù dứt khoát không nghĩ.

Chính sách của cô chính là ——

Tới liền đánh!

Minh Thù đi ra ngoài sớm đã bị đồ ăn vặt mê hoặc, nơi nào còn nhớ trong nhà mình còn một tiểu yêu tinh.

Ra ngoài không được ăn, sao có thể xứng đáng với một chuyến ra ngoài?

Mãi đến chạng vạng tối, tiếng gầm gừ của thú nhỏ vang lên.

-

Một tia sáng cuối cùng từ đường chân trời biến mất.

Nam nhân đeo mặt nạ bò trên tường đang chuẩn bị nhảy xuống dưới, vội vàng thoáng nhìn qua liền phát hiện một bên khác cũng có một người đang chuẩn bị trèo tường.

Người cùng phe?

Còn trẻ như vậy?

Là một cô gái?

Dáng dấp còn rất...

Nam nhân quay đầu nhìn một chút, một bên bò ra ngoài, một bên trượng nghĩa nói: "Chớ đi vào, bên trong có vật kỳ quái, chạy mau!"

Minh Thù nắm lấy bên cạnh, cọ một chút leo lên tường.

Nam nhân kinh ngạc nhìn thân thủ của Minh Thù, kinh ngạc hơn là cô điên rồi, hắn đã nói không vào trong được nhưng cô vẫn đi vào trong.

Bất kể cô như vậy.

Cô muốn chịu chết, hắn còn muốn sống.

Dục vọng ham sống làm nam nhân chuẩn bị nhảy ra ngoài chạy đi.

Nhưng còn chưa kịp nhảy liền bị người ta níu lấy cổ áo kéo ra phía sau một cái.

Nam nhân rơi xuống bãi cỏ, hôn mê trong chớp mắt mới kịp phản ứng xảy ra chuyện gì, lửa giận nổi lên: "Cô làm gì!"

"Anh bò lên tường nhà tôi làm gì?" Minh Thù còn đang đứng trên bờ tường, cô từ trên cao nhìn xuống người đang nằm trên bãi cỏ.

"Cô... Nhà cô?"

CMN sợ là cô có bệnh nha!

Nhà cô có cửa cô không đi, cô lại trèo tường?

Hắn còn tưởng rằng là cô là người cùng phe mới tốt bụng nhắc nhở cô!!

Minh Thù kéo người vào trong.

"Bà cô tôi sai rồi!"

"Tôi thấy tiền sáng mắt, tôi có tội! Tôi thật sự biết sai rồi!"

"Cô tha cho tôi đi!"

Tiếng cầu xin tha thứ của nam nhân vang dội, bốn phía bể bơi đều có mấy người đang nằm kêu rên.

Thú nhỏ đứng phía trên lều che nắng trong bể bơi bên cạnh, giống như quân vương đang dò xét giang sơn thiên hạ của mình.

Bốn phía bể bơi ướt sũng, mặt nước hơi rung nhẹ, không nhìn thấy con cá kia.

"Cá đâu?"

Minh Thù hỏi thú nhỏ còn đang bày tư thế.

"Phía dưới."

Minh Thù đi một vòng quanh bể bơi: "Không có."

Thú nhỏ giật mình, từ trên lều che nắng trực tiếp nhảy vào bể bơi.

... Xong rồi!

Thật sự không thấy.

Rõ ràng nó thấy hắn chìm xuống đáy nước!

Nó cho là hắn sẽ không chạy... Dù sao cái tên người thú hai chân này bình thường nhìn thấy con sen đều là tự mình dán vào, nơi nào sẽ chạy a.

Thú nhỏ nổi lên mặt nước.

Nó chột dạ nhìn Minh Thù một chút.

Có phải con sen sẽ cắt khẩu phần ăn của nó hay không?

Nhất định sẽ.

Xong rồi xong rồi, vẫn là nên bỏ nhà ra đi.

Minh Thù ngược lại cũng không tức giận nhiều, biết tiểu yêu tinh chạy đi cũng chỉ bình tĩnh đem mấy người kia trói lại, hỏi ra là bọn hắn là hướng về cô mà đến.

Nhìn thấy trong bể bơi có người cá liền nổi lên tâm tư xấu xa.

Minh Thù gọi điện thoại cho Đông Ca để hắn qua giúp đỡ xử lý đám người này.

Đông Ca nhớ thương máu trên người cô nên lập tức phái người tới.

Còn hỏi Minh Thù có cần hắn cho người canh giữ bốn phía hay không.

Bánh thơm trái ngon, không thể để xảy ra vấn đề.

Virus người cá lần này không chỉ là phát tài đơn giản như vậy, chính phủ bên kia vẫn luôn lo lắng loại virus này sẽ bộc phát.

Nếu như bọn hắn có thể nghiên cứu ra trước vậy lời nói cũng sẽ có trọng lượng với bên phía chính phủ.

Đến lúc đó lợi ích mang đến có thể còn lớn hơn so với tiền.

Minh Thù cự tuyệt ý tốt của Đông Ca.

Chờ những người này thanh lý xong, biệt thự an tĩnh lại.

Thú nhỏ nhanh như chớp lăn đến bên chân cô: "Con sen, ngươi... Không đi tìm cái tên người thú hai chân quái dị kia?"

"Còn chưa trách ngươi."

"..." Ta cũng không phải luôn luôn bảo vệ hắn!!

Tự hắn muốn chạy, làm sao trách ta!

Minh Thù dùng ngón tay đâm nó: "Muốn thì ngươi có thể làm được gì, đồ đần."

"..."

Thú nhỏ phồng má ôm lấy ngón tay Minh Thù.

Minh Thù lại đâm hai lần, thú nhỏ cũng tức giận, nó không sai, là người thú hai chân kia sai! Ai bảo hắn chạy! Con sen đối với hắn tốt như vậy!!

Không biết tốt xấu!

Minh Thù giày vò thú nhỏ hai lần rồi trở lại thư phòng mở camera giám sát của bể bơi ra.

Thiếu niên là thừa dịp thời điểm thú nhỏ đang đối phó người khác liền từ một bên khác chạy đi.

"Chạy cũng rất nhanh."

Minh Thù cảm thấy mình vẫn là nên ra ngoài tìm một chút thì tương đối tốt hơn, người của quân đội không chừng còn đang muốn bắt hắn.

Coi như người của quân đội không bắt hắn thì một con người cá trên đường cái cũng sẽ không có kết quả tử tế.

Minh Thù thuận theo hướng hắn chạy đi tìm.

Lúc này bóng đêm dần dần bao phủ, bốn phía khu biệt thự yên tĩnh lại.

Đi đến lối rẽ, Minh Thù có chút mờ mịt, nên đi hướng nào?

Minh Thù lắc lắc thú nhỏ.

Thú nhỏ mềm nhũn ngồi phịch trong lòng bàn tay cô, đừng lung lay đừng lung lay, sắp chết rồi sắp chết rồi!!

"Nhanh ngửi, chỗ nào?"

"Ta không phải chó!" Thú nhỏ xù lông.

"Được được được, không phải, nhanh ngửi."

"..." Đã nói nó không phải chó!Không dùng từ ngửi có được không!!

Thú nhỏ dùng móng vuốt chỉ vào một phương hướng.

Minh Thù nhấc chân đi về bên kia, thú nhỏ đột nhiên lại thay đổi phương hướng.

Minh Thù: "..."

Chơi ta sao!

Minh Thù tát một cái xuống, toàn bộ thú nhỏ đều dẹp lép lại trong lòng bàn tay cô.

"Đến cùng là chỗ nào?"

"Bên kia bên kia!!" Thú nhỏ từ trong tay Minh Thù nhảy xuống:"Hẹn gặp lại con sen!"

Minh Thù: "..."

Minh Thù tại lúc nó nhảy xuống liền một tay vớt nó trở về bỏ vào trong túi rồi đi về phía nó chỉ.

Con sen ngươi là tên hỗn đản!

Ngươi thả ta ra!

Ta muốn đổi một con sen khác!

A a! Ngươi ngược đãi động vật nhỏ!

Đây là hướng đi tới bờ sông...

Đất liền không có biển, nhưng có một đầu sông có thể thông đến biển khơi.

Tiểu yêu tinh muốn trở lại biển?

Càng đi về phía trước càng vắng vẻ, nhìn về phía trước mơ hồ có thể thấy được mặt sông.

Ầm!

Tiếng súng từ bờ sông truyền đến, Minh Thù giật mình trong lòng, nhanh chóng chạy về hướng âm thanh kia.

Bờ đê hoang vu, một tiếng súng kia giống như là ảo giác của cô.

Cỏ hoang không có điểm dừng, Minh Thù đi đến tít ngoài rìa, cô nhìn về phía con sông một chút, dòng nước chảy xiết, phía dưới không thấy rõ bất cứ thứ gì.

Trên thân thú nhỏ chiếu sáng bốn phía, ánh mắt Minh Thù đảo qua, trên đám cỏ hoang phía trước có vết máu đã khô.

Vết máu lan tràn lên phía trước, cỏ hoang có vết tích bị trượt qua.

Minh Thù thuận theo vết tích lại đuổi theo gần nửa cây số.

Minh Thù mơ hồ nhìn thấy phía trước có ánh sáng, còn có vài bóng người lắc lư, Minh Thù tắt đi ánh sáng trên người thú nhỏ, lặng yên không tiếng động ngang nhiên xông qua.

Tới gần, Minh Thù liền thấy rõ thứ sáng ngời kia là cái gì... Là X sáng chói.

Thiếu niên bị buộc đến mép sông, đứng ở nơi đó lung lay sắp đổ.

"Giao bảo hạp ra, tôi cho cậu một con đường sống."

X tiên sinh!

Rất tốt!

Lại dám đối nghịch với tiểu yêu tinh nhà ta!

"Cậu sẽ hủy hoại tộc người cá!" Thanh âm thiếu niên mang theo tia phẫn nộ: "Con người không có một ai tốt, cậu cùng bọn hắn làm bạn sẽ không có kết cục tốt."

Lúc này Minh Thù mới nhìn rõ, X tiên sinh bị cỏ hoang che lấp ở một nơi, mơ hồ có ánh sáng thoáng hiện.

Lại là cá?

Nội chiến sao?

Bảo hạp lại là cái gì? Có thể ăn sao?

X tiên sinh cười nhẹ một tiếng, giống như đối với lời nói của thiếu niên cảm thấy buồn cười.

"Chuyện này cũng không cần cậu lo lắng, đưa bảo hạp cho tôi!"

"Không có khả năng!" Thiếu niên tiếp tục lui về phía sau, gằn từng chữ một: "Tôi tuyệt đối sẽ không đưa bảo hạp cho cậu!"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1466: Truyền Thuyết Người Cá (12)

Thân thể thiếu niên bỗng nhiên nảy lên rơi vào bóng tối.

Tại thời điểm trước khi X tiên sinh bổ nhào qua có một cái bóng nhảy vào bóng tối theo thiếu niên trước hắn một bước.

X tiên sinh cũng không thấy rõ thứ rơi xuống là người hay là cái gì.

Âm thanh hai người rơi xuống nước vang lên, sau đó liền bị âm thanh nước chảy xiết che giấu lao nhanh về phương xa.

X tiên sinh sắc mặt âm trầm nhìn về phía dưới, nghĩ đến dáng vẻ kiên quyết vừa rồi của thiếu niên liền lên cơn giận dữ: "Đuổi theo!"

Những người đứng thẳng phía sau dồn dập nhảy xuống nước đuổi theo.

Nhảy đến không trung mới phát hiện những bóng người kia đều là người cá.

-

Dưới nước là sân nhà của người cá, thiếu niên nhảy xuống nước chuẩn bị lặn xuống dưới đáy để tránh khỏi sự đuổi bắt của những người phía trên.

Nhưng hắn không nghĩ tới còn có một người đồng thời nhảy xuống cùng hắn.

Cho dù là dưới đáy nước u ám, người cá cũng có thể nhìn thấy rõ.

Thiếu niên có chút trừng lớn mắt.

Sao cô lại...

Cánh tay bị người bơi tới nắm chặt, thiếu niên gian nan nuốt một ngụm nước bọt, âm thanh rơi xuống nước phía sau làm thiếu niên kéo Minh Thù lại, mang theo cô bơi về chỗ sâu hơn.

Minh Thù coi như có dị năng thiên phú cũng không thể nhịn thở quá lâu.

Thiếu niên thỉnh thoảng nhìn qua cô.

Ánh mắt quét đến người cá đuổi theo phía sau, thiếu niên có chút gấp, hắn không tiếp tục bơi về chỗ sâu mà tận lực bơi nhanh về phía bờ sông.

Ầm——

Tiếng nổ rầm trời từ phía sau vang lên, thiếu niên bị dòng nước đẩy ra phía trước một khoảng cách.

Hắn vịn Minh Thù, có chút kinh ngạc nhìn về phía sau.

Sao lại nổ tung?

Bất quá hắn cũng không quản được nhiều như vậy, tăng thêm tốc độ, mãi đến khi hắn cảm thấy không còn ai đuổi theo phía sau mới thả chậm tốc độ, đưa Minh Thù ngoi lên mặt sông.

Không khí mới mẻ tràn vào, Minh Thù ôm cổ thiếu niên, từng ngụm từng ngụm thở hổn hển.

"Nghẹn chết tôi rồi."

Thiếu niên cứng đờ.

Mặc dù trước đó cũng bị Minh Thù ôm tới ôm lui nhưng cũng chưa bao giờ bị ôm kiểu như vậy.

"Đi... Lên bờ." Minh Thù chỉ chỉ bờ sông.

Thiếu niên giống như người máy nhận được mệnh lệnh liền đưa Minh Thù đi qua.

Minh Thù bò lên bờ nằm trong bụi cỏ thở.

Thiếu niên nhìn Minh Thù, cắn môi một chút, ánh trăng chiếu xuống mặt nước theo con ngươi hắn quét qua, hắn nói khẽ: "Cô không có việc gì... Tôi đi đây."

"Này, cậu ném tôi ở vùng hoang vu dã ngoại này là dự định để tôi chết đói sao?"

"..."

Thiếu niên nhìn xung quanh một chút.

Mặt sông rộng không ít so với trước đó, bờ sông sỏi đá lởm chởm, cách đó không xa có cây cối cao lớn như đang giương nanh múa vuốt.

Nói là vùng hoang vu dã ngoại cũng không sai.

Thân thể thiếu niên chập trùng theo dòng nước, nửa ngày hắn mới tới gần bờ sông: "Sao cô tìm được tôi?"

Minh Thù chống đỡ thân thể ngồi dậy, gió sông phất qua, cành lá sau lưng cô như yêu ma quỷ quái đung đưa.

Nhưng trên người cô cũng là một mảnh âm trầm.

"Tôi muốn tìm cậu liền có thể tìm được, cho nên tôi đã cảnh cáo cậu không nên chạy loạn."

"..." Thật vất vả mới có cơ hội, vì sao không chạy? Con người chính là muốn cầm tù bọn hắn để tìm niềm vui, còn tàn nhẫn giải phẫu bọn hắn.

Hắn hẳn là nên chạy.

Thế nhưng lúc ấy hắn đã chần chờ...

Minh Thù thấy hắn không trả lời, ánh mắt lại rơi vào đuôi cá màu trắng bạc của hắn: "Có phải ngươi lại bị thương rồi?"

Thiếu niên khẽ vỗ nhẹ đuôi lên mặt nước một cái, Minh Thù ngửi được một mùi tanh nhàn nhạt cùng mùi máu tươi.

"Tới đây tôi xem một chút."

Thiếu niên: "..." Tại sao hắn phải đi qua?

Hắn mới không thèm đi qua!

Cô coi mình là ai!

Con người đều không có ai tốt!

Thiếu niên sau khi tẩy não chính mình liền chậm rãi di chuyển đến bờ.

Minh Thù mò thú nhỏ ra chiếu sáng, vết thương trước đó đã khép lại trên đuôi thiếu niên lại bị vỡ ra.

Máu tươi thuận theo vảy cá xinh đẹp nhỏ xuống mặt nước.

Minh Thù không dám dùng quá sức: "Vết thương của cậu..."

Thanh âm thiếu niên bình tĩnh: "Không tốt lên được."

Minh Thù giữ lấy vòng eo hắn, ngẩng đầu nhìn hắn: "Vì sao?"

Thiếu niên bỗng dưng đối đầu với ánh mắt của Minh Thù, nhịp tim chẳng biết tại sao lại tăng nhanh, huyết dịch cả người cũng bắt đầu chảy loạn.

"... Dù sao, dù sao cũng không tốt lên được, cô đừng hỏi nữa."

"Là vết thương thì đều có thể hồi phục, cậu còn công năng không hồi phục hay sao? Như thế nào mới có thể tốt lên?"

Không biết có phải do giọng nói cường thế cùng bá khí của Minh Thù hay không, làm thiếu niên trong lúc nhất thời không biết phản bác như thế nào.

Hắn hơi há môi, nửa ngày mới phun ra ba chữ: "Đi biển sâu..."

"Vậy liền đi."

Thiếu niên hạ mắt nhìn chằm chằm Minh Thù, kinh ngạc hỏi: "Cô.... Nguyện ý thả tôi trở về?"

"Thả cậu trở về?"

"Không phải sao?" Là cô nói đi biển sâu.

Minh Thù cười một chút, hơi ngồi thẳng dậy ôm lấy cổ thiếu niên xích lại gần hắn, thấp giọng khẽ nói: ""Tôi đi cùng cậu."

Thiếu niên bị hơi thở ấm áp trên người cô làm cho rất không được tự nhiên, trong thoáng chốc nghe thấy một câu như vậy cả người liền run một cái: "Cô... Theo giúp tôi?"

"Có vấn đề sao?"

Đương nhiên là có vấn đề!

"Con người không thể hoạt động trong biển sâu." Nơi người cá sống là nơi con người căn bản không thể nào sống được.

Cho dù là khoa học kỹ thuật của bọn họ phát đạt, võ trang đầy đủ cũng không thể đến nơi đó.

Đây là chuyện rõ như ban ngày.

Thiếu niên không biết tại sao cô lại nói ra lời như vậy.

Minh Thù dựa vào hắn: "Cậu có biện pháp, người cá các cậu nhất định sẽ có biện pháp làm cho con người xuống dưới."

Thiếu niên cố gắng đem thân thể của mình ngửa ra phía sau, hắn lắc đầu: "Không có."

Cô còn muốn ôm bao lâu?

Nói chuyện cần phải lại gần như thế sao?

"Vậy quên đi." Minh Thù buông hắn ra, cúi đầu tiếp tục xử lý miệng vết thương của hắn: "Tôi chết ở chỗ này là được, dù sao nơi này không có thức ăn không có nước uống, tôi chỉ có thể bị chết đói."

Thiếu niên: "..."

Cô đây là uy hiếp hắn sao?

"Ai nha, cậu đưa tôi đến nơi này, nếu tôi chết vậy coi như là cậu giết, tôi làm quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho cậu."

"..."

Cô nhất định là đang uy hiếp mình!

Thiếu niên xác định cùng khẳng định.

Hắn dữ dằn trừng Minh Thù một chút: "Thật không có."

Giữa người cá cùng con người chỉ có chiến tranh, làm sao lại có biện pháp để con người xuống biển sâu.

"Vậy cậu cứ ném tôi ở đây đi."

Minh Thù buông hắn ra lui về trong bụi cỏ phía sau, vô cùng tiêu sái nói: "Thời điểm ra đi bắt cho tôi chút cá, ít ra tôi còn có thể ăn mấy ngày."

Thiếu niên: "..."

Dưới ánh trăng, đuôi cá màu trắng bạc của thiếu càng lộ vẻ xinh đẹp.

Hắn cúi đầu nhìn vết thương của mình, có chút nhấp môi: "Cô qua đây."

"Làm gì?"

"Tới đây."

Thiếu niên thần sắc nghiêm túc, phảng phất sắp nói ra chuyện trọng đại gì.

Minh Thù lề mề đi qua: "Làm gì?"

"Tôi nghe trưởng bối trong tộc nói qua..." Thanh âm thiếu niên càng ngày càng nhỏ, cuối cùng Minh Thù cũng không nghe được.

"Cậu nói cái gì?"

Thiếu niên hình như có chút quẫn bách liếc nhìn cô một cái, đột nhiên nghiêng người qua ngậm lấy cánh môi cô, đầu lưỡi hắn cạy mở răng môi cô ra.

Minh Thù còn chưa kịp phản ứng, thiếu niên đã lui ra ngoài.

Hắn cúi đầu xuống: "Như vậy cô có thể thở trong nước, bất quá thời gian không dài, cần... Cần..."

Cần gì, phía sau cứ thế không nói ra.

Minh Thù bất tri bất giác đưa tay sờ lên cánh môi, xúc cảm mềm mại như bông gòn.

*

【 Hài Hoà Hiệu 】

Tiểu tiên nữ: Các ngươi cần phải hôn hôn mới có thể tốt.

Tiểu thiên sứ: Cho ngươi phiếu phiếu!

Tiểu tiên nữ: Đột nhiên hào phóng như vậy, các ngươi muốn làm gì?

Tiểu thiên sứ: Không muốn hôn ngươi.

Tiểu tiên nữ:... Cút!

Tiểu thiên sứ: Không muốn phiếu?

Tiểu tiên nữ: Muốn!

Tiểu thiên sứ: Muốn còn kiên cường như thế?

Tiểu tiên nữ: Phải!

Tiểu thiên sứ:... Ngươi thắng.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1467: Truyền Thuyết Người Cá (13)

Minh Thù lúc này không muốn động cho nên cũng không có lập tức động thủ.

Thiếu niên trợn tròn mắt.

Đợi cô muốn động, thời gian đều trôi qua, hắn lại...

Cô có phải là cố ý hay không!!

"Tôi thật sự mệt mỏi." Minh Thù vô cùng thành khẩn: "Cậu không muốn lên đây nghỉ một lát sao?"

Thiếu niên: "..."

Nghĩ đến cô là con người lại ngâm trong nước lâu như vậy, thiếu niên biệt khuất lên bờ, đem đuôi cá ngâm trong nước.

"Tôi tên An Liễm."

Minh Thù đang nhai nhai sợi cỏ, bên tai đột nhiên vang lên thanh âm réo rắt của thiếu niên.

Minh Thù có chút nâng khóe miệng lên, tiến đến bên cạnh hắn: "Cậu thầm mến ai?"

"..." An Liễm xoay đầu sang một bên không muốn để ý đến cô.

Tại sao hắn lại muốn đồng ý để cô đi theo mình về biển sâu?

Đáp án này...

An Liễm nghĩ mãi mà không rõ.

Hắn hẳn là nên chán ghét con người, xa cách con người.

Là con người mang đến tai họa cho bọn hắn, mang đến chiến tranh cho bọn hắn.

"Con cá vừa rồi là ai?" Minh Thù nhai nhai sợi cỏ, nằm trên mặt đất hỏi hắn.

Cá?

"Cô nói Yaze?"

"Tôi biết hắn tên gì còn cần phải hỏi cậu sao?"

"..." An Liễm càng cảm thấy không muốn nói chuyện cùng Minh Thù, đồng thời vô cùng hối hận chuyện trước đó mình quyết định.

Bây giờ hắn có thể đổi ý không!

"Hắn muốn cái gì của cậu?"

An Liễm đột nhiên đề phòng: "Cô hỏi cái này làm gì?"

"Tùy tiện hỏi một chút."

An Liễm thuận theo ánh trăng dò xét nữ sinh nằm bên cạnh, góc mặt của nữ sinh có đường cong nhu hòa, cổ áo hơi mở một chút lộ ra xương quai xanh tinh xảo.

Khóe miệng cô có chút giương lên làm cho người ta có một loại ảo giác vô cùng ôn nhu.

Chỉ là ảo giác!

Cô chính là hung tàn.

An Liễm nắm chặt một cọng cỏ, chậm rãi nói: "Đó là bí mật của tộc người cá, không thể nói cho cô biết."

"Cậu cũng là bởi vì cái đó nên bị con cá kia truy sát?"

"Ừ."

"Những người trong quân đội kia thì sao?"

"Yaze cấu kết với con người." Nói đến đây, trong giọng nói của An Liễm mang theo sự tức giận:"Con người đều không có ai tốt."

"Bảo bối ngoan, đừng đem tôi mắng cùng."

"..."

Ai là bảo bối của cô!

Không biết xấu hổ!

Con người thật không biết xấu hổ!!

Minh Thù có chút ghé mắt, thiếu niên cúi đầu đầu, ánh trắng xuyên thấu qua thân ảnh của hắn phảng phất như một vì sao lấp lánh.

Tiểu yêu tinh thật là đẹp mắt.

Bất quá...

Ánh mắt Minh Thù lồng ngực trần của hắn, mặc dù người cá đều là như vậy những cũng sẽ bị không ít người dòm ngó, đáy lòng Minh Thù có chút bực bội.

Trừ cái hộp kia, An Liễm ngậm miệng không nói.

Chuyện của tộc người cá cùng Yaze, hắn ngược lại là nói không ít.

Minh Thù thần sắc phức tạp: "Nói cách khác, cậu bây giờ là bị Yaze đoạt quyền? Vậy cậu trở về làm gì? Tặng đầu sao?"

"Yaze sẽ hại tộc người cá, không thể để hắn dẫn đầu tộc người cá, tôi cần phải trở về."

"Con cá kia cấu kết con người muốn làm gì a?" Làm một con cá tốt không thích, lại cấu kết cùng con người.

Cũng rất có lý tưởng!

An Liễm chậm rãi lắc đầu: "Không biết, nhưng khẳng định không phải chuyện tốt, con người các cô... Con người vẫn luôn thăm dò tộc người cá của chúng tôi, muốn phát động chiến tranh."

"Người cá cùng con người chiến tranh cũng không hoàn toàn là con người sai, tài nguyên của hải vực phong phú, con người muốn khai thác tài nguyên hải vực, cái này cũng có không gì đáng trách, mà tộc người cá lại đặt chân một bước vào hải vực của con người, làm sao có thể không đánh nhau."

An Liễm giống như bị thứ gì đâm trong lòng một cái, rầu rĩ khó chịu.

Trên mặt hắn nâng lên một nụ cười lạnh, thanh âm cũng lạnh hơn mấy phần:"Cô quả nhiên giống như bọn họ."

Minh Thù cơ hồ là trong chớp mắt mới kịp phản ứng là mình nói sai.

Tiểu yêu tinh hiện tại là người cá, hắn thật sự đem chính mình xem như một phần tử của tộc người cá.

Cô chỉ là đứng ở góc độ của một người qua đường.

Không đem chính mình hòa vào thế giới này, cũng không đứng ở góc độ của người cá.

Chỉ là một kẻ qua đường bình luận.

Minh Thù cố suy nghĩ tại sao mình lại xuất hiện tình huống như vậy, cuối cùng quy kết đến chuyện tiểu yêu tinh để trần mới ảnh hưởng đến cô.

"Hải vực là gia viên của chúng tôi, sao chúng tôi có thể nhường? Con người một khi chiếm lĩnh hải vực thì bọn hắn sẽ càng thêm tham lam, các người bắt giết tộc nhân của tôi còn chê ít sao?"

Thanh âm của An Liễm trầm thấp, hắn bơi vòng quanh trong nước: "Tôi sẽ nghĩ biện pháp dẫn một con thuyền tới, đến lúc đó cô..."

Minh Thù bắt lấy cánh tay hắn: "Thật xin lỗi."

Thiếu niên quay lại nhìn:"Cô là người, tôi là người cá, cô không cần nói xin lỗi với tôi."

An Liễm tránh khỏi tay Minh Thù, cấp tốc bơi về chỗ sâu.

Đằng sau có tiếng nước ầm vang, tiếp theo hắn liền bị người ta ôm lấy.

"Tôi giúp cậu."

An Liễm nhìn bàn tay đang vòng bên hông mình, thanh âm hắn có chút gấp: "Giúp... Giúp tôi cái gì?"

"Cậu muốn cái gì, tôi đều có thể giúp cậu."

Gợn sóng lăn tăn trên mặt nước một vòng một vòng dập dờn tới.

Thanh âm của thiếu niên tràn ngập ác ý: "Nếu như tôi muốn nhân loại diệt vong thì sao?"

Minh Thù có chút nhíu mày.

Thiếu niên đẩy tay cô ra, thanh âm lạnh lùng: "Cô xem, cô không có khả năng đứng về phía tôi."

"Cái này có hơi phiền toái, dù sao cũng nhiều người như vậy." Tiểu vi diện mà thôi, hủy hoại liền hủy hoại: "Bất quá cũng không phải không được, nếu cậu thật sự muốn, tôi có thể..."

"Đủ rồi!"

An Liễm thấp giọng một tiếng.

Hắn tin tưởng cô.

Kỳ thật vừa rồi hắn cũng không cảm thấy tức giận nhiều, chỉ là... Chỉ là muốn xả ra một chút.

Hắn vẫn luôn tin tưởng cô.

Hắn thả lỏng lực đạo trên tay ra, Minh Thù thuận thế ôm chặt hắn: "Không tức giận nữa?"

An Liễm nhìn bóng người phản chiếu trên mặt nước, thân mật vô gian, tràn đầy mập mờ.

Hắn lại cùng một con người...

An Liễm có chút tuyệt vọng, trở lại biển sâu, coi như Yaze không đoạt quyền thì khả năng hắn cũng không có cách nào lại thống lĩnh tộc người cá.

"Chúng ta đi thôi, về biển sâu sớm một chút." An Liễm nói.

Minh Thù dán vào cổ hắn: "Tôi vĩnh viễn đứng bên phía cậu."

An Liễm cảm thấy nhịp tim của mình dừng một chút.

Một loại cảm giác vui mừng nào đó không ngừng đánh thẳng vào trong lòng hắn.

An Liễm mờ mịt trong chốc lát, không hiểu tại sao mình lại có cảm giác như vậy.

Vẻn vẹn chỉ một câu như vậy sao?

Con người không phải am hiểu nhất chính là nói dối gạt người sao?

"Đi... Đi thôi." An Liễm có chút bối rối bơi về chỗ sâu.

Minh Thù bị hắn mang theo cũng chìm xuống một chút, Minh Thù chỉ có thể treo trên người hắn.

"Có phải cậu đã quên cái gì hay không?"

An Liễm hạ mắt, một lát sau mới nhớ ra.

Minh Thù từ phía sau chuyển tới trước mặt hắn, hơi hơi chu môi.

An Liễm: "..."

An Liễm nhìn người trước mặt, một chút ý cự tuyệt cũng không có, hắn nhấp môi một chút hôn về phía Minh Thù.

Vẫn là nụ hôn rất ngắn.

Nhưng mà...

"Sao cậu nói có thể thở dưới nước?"

Minh Thù vừa xuống dưới liền bị sặc nước bọt, không chút nào phòng bị.

An Liễm cũng hơi mơ màng, hắn vịn cánh tay Minh Thù, có chút quẫn bách: "Tôi... Trưởng bối trong tộc tôi nói như vậy, tôi... Tôi cũng không biết."

Hắn lại chưa từng mang con người xuống.

Càng chưa làm qua chuyện như vậy...

Minh Thù: "..." Cho nên ngươi chính là đem trẫm làm thành chuột bạch đúng không!

An Liễm cố gắng nhớ lại một chút, là như vậy a...

Hắn không có nhớ lầm.

Vì sao không được?

"Nếu không..." An Liễm nhìn cô, ánh mắt vừa nhìn qua lại nhanh chóng dời khỏi, khó chịu nói: "Tôi hôn lâu một chút?"

Minh Thù mặt mày cong cong đáp ứng: "Được."

An Liễm: "..."

Luôn có cảm giác cô đang gạt mình.

Mọi người muốn X tiên sinh tên Yaze hay Á Trạch a!!! Có hai cách dịch í 😫😫

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1468: Truyền Thuyết Người Cá (14)

Sự thật chứng minh, mặc kệ hôn bao lâu vẫn cứ không được là không được.

"Dựa vào cậu, không bằng dựa vào chính tôi."

Quả nhiên không thể trông cậy vào tiểu yêu tinh.

Trẫm phải sớm nên có cái giác ngộ này.

Kịch bản của nam nữ chính sao có xảy ra trên người nhân vật phản diện, muốn đi theo cái tình tiết máu chó làm sao lại khó như vậy?

Minh Thù sờ soạng nửa ngày mới lấy ra một hạt châu, lấy tư thế đại lão tiện tay nhéo nhéo.

An Liễm nhìn cô.

Minh Thù nhìn chằm chằm hạt châu.

Hạt châu không có bất kỳ phản ứng gì

Linh khí không đủ...

Cái này mẹ nó thật sự xấu hổ a!

Để trẫm thật ngầu trang bức một chút không được sao?

Minh Thù trấn định mò thú nhỏ ra, thú nhỏ một mặt xem thường, cuối cùng còn không phải dựa vào ta sao, ngươi có bản lĩnh ném ta đi!!

Minh Thù đâm nó, đừng lẩm bẩm, nhanh đi.

Hừ!

Một chút thái độ cầu xin nó cũng không có.

Thú nhỏ ba một cái đem móng vuốt nhỏ nhấn vào hạt châu một cái, hạt châu trong nháy mắt phát sáng lên.

Con ngươi An Liễm bị ánh sáng lấp lánh của hạt chạau chiếu sáng, hắn khẽ nhíu mày: "Đây là?"

Minh Thù mỉm cười: "Tị Thủy Châu."

An Liễm: "..." Loại vật này, hẳn là con người tự biên ra a?

Làm sao có thể thật sự tồn tại?

Minh Thù trấn định kéo tay An Liễm: "Đi!"

Thú nhỏ rớt xuống nước.

"..."

Qua cầu rút ván a!!

Con sen ngươi là tên hỗn đản!

Thú nhỏ dùng móng vuốt nhỏ cào cào trong nước, đuổi theo Minh Thù cùng An Liễm.

Chân trời tờ mờ sáng.

Tia nắng đầu tiên xuyên tới mặt đất, xua tan màu đen của hắc ám mang đến một ngày mới.

-

Nơi nào đó bên bờ sông.

Yaze đứng bên bờ nghênh đón luồng ánh sáng mặt trời đầu tiên, hắn có một cái đuôi màu vàng, dưới ánh nắng càng giống như thỏi vàng chói loá.

Ở trong tộc người cá.

Đuôi cá màu vàng thuộc về huyết thống chủng tộc cao quý.

"Mặt sông có người cá lần lượt xuất hiện."

Ánh mắt Yaze vượt qua bọn hắn, không nhìn thấy người mình muốn thấy, thanh âm không khỏi lạnh hơn mấy phần: "Chưa bắt được?"

"Không có..." Mấy người cá gục đầu xuống.

Yaze chắp tay nhìn về phương xa, ánh nắng càng ngày càng mãng liệt, sóng nước lấp lánh trên mặt sông phảng phất có ai đặt một thỏi vàng vào trong.

Thanh âm Yaze dưới ánh mặt trời truyền đến trong tai tất cả người cá: "Hắn nhất định sẽ về biển sâu, đuổi theo trước lúc hắn trở về!"

"Vâng."

"Đại nhân, con người bên kia." Người cá đứng sau lưng Yaze nhắc nhở.

"Tạm thời mặc kệ, không giải quyết An Liễm, kế hoạch của chúng ta sẽ bị ngăn trở, đi!"

Yaze tung người nhảy xuống, đuôi cá màu vàng trong không khí xẹt qua một đường cong lọt vào trong nước, nổi lên một ít bọt nước nho nhỏ.

-

Biển sâu.

Nước biển nhìn như không có một gợn sóng, kì thực là giấu đi sự mãnh liệt.

Sinh vật dưới đáy biển thỉnh thoảng kết thành đội bơi qua.

Hai thân ảnh từ giữa những sinh vật dưới đáy biển này xuyên qua.

Hai người này chính là Minh Thù cùng An Liễm.

Có An Liễm dẫn đường, từ dòng sông đến biển sâu kỳ thật cũng không mất nhiều thời gian.

Nếu như không phải Minh Thù cần ăn cái gì, đoán chừng sẽ nhanh hơn.

Đáy biển có rất nhiều đồ ăn a!

Minh Thù vẫn luôn lo lắng cho vết thương của An Liễm, không thì đoán chừng muốn đem mỗi một chủng loại đều ăn một lần mới có thể đi.

Nhưng sau khi tiến vào biển sâu, vết thương của An Liễm tựa hồ bắt đầu tự động khép lại.

An Liễm mang theo Minh Thù bơi về chỗ sâu hơn, cuối cùng dừng lại ở một hẻm núi dưới đáy biển.

Minh Thù nhìn trong vách núi có một thực vật chưa từng thấy qua, còn có một vài sinh vật dưới đáy biển từ trong hẻm núi du đãng bơi qua.

Nhìn thấy một thứ lạ lẫm chưa từng thấy qua đang đứng trên hẻm núi, đám sinh vật này cũng giống như có chút hiếu kỳ.

Minh Thù thuận tay tóm lấy một con cá biển đang hiếu kì lại gần.

An Liễm: "..."

Tình hình như vậy trên đường đi hắn đã được chứng kiến không ít, đã thành thói quen, thật sự là thói quen.

Không phải chỉ là bắt một con cá sao?

Trước đó cô còn muốn bắt luôn cá mập.

"Muốn xuống dưới?" Minh Thù nắm con cá biển nghĩ đến làm sao để nấu chín, thuận miệng hỏi An Liễm.

An Liễm gật đầu, hắn tựa hồ có chút lo lắng, cánh môi mấp máy đến mấy lần mới chậm rãi nói: "Chúng ta phải xuyên qua hẻm núi, hẻm núi rất nguy hiểm."

Nguy hiểm?

Minh Thù nhìn qua hẻm núi gió êm sóng lặng.

Chỉ có một vài sinh vật dưới đáy biển.

Cũng không cảm thấy nơi đó nguy hiểm.

Bất quá có thể là nguy hiểm tiềm ẩn, An Liễm là người cá sống ở nơi này đã nói nguy hiểm, vậy khẳng định nguy hiểm.

Có thể bắt nhiều hơn hai con cá a!

Bốn phía tất cả đều là hải sản có thể ăn, Minh Thù đột nhiên nhớ tới một việc: "Dọc theo con đường này sao tôi không nhìn thấy người cá?"

Ngoại trừ đường ven biển nhìn thấy con người cùng tộc người cá đang giao chiến, dọc theo con đường này ngay cả một người cá cô cũng không nhìn thấy.

"... Tôi tránh bọn hắn." Cô là con người, không thể để cho người cá nhìn thấy.

"Tránh bọn hắn làm gì? Tôi lại không ăn bọn hắn."

Thứ biết nói chuyện trẫm không ăn.

Trẫm là người có nguyên tắc!

"..."

Ăn ăn ăn, chỉ biết ăn!

An Liễm lại hối hận khi mang cô tới nơi này.

An Liễm nhìn trong túi cô một chút, nơi đó phát ra ánh sáng yếu ớt, tâm tình hắn phức tạp.

Nếu như cô không có bản lĩnh, khả năng hắn thật sự sẽ không để ý tới cô.

Minh Thù đang quan sát hải sản ăn tương đối ngon kia trong vách núi, nhóm hải sản đột nhiên chấn kinh, nhanh chóng biến mất trong hẻm núi.

Cơ hồ là đồng thời, người cá từ bốn phương tám hướng xuất hiện vây quanh bọn họ.

Minh Thù: "..." Một đám không thể ăn lại hù doạ cho những thứ cô có thể ăn chạy?

Làm sao lại muốn ăn đòn như vậy?!

Minh Thù vẩy vẩy tay áo muốn lên đánh cho bọn hắn một trận.

An Liễm nhanh tay kéo Minh Thù ra phía sau, ánh mắt cảnh giác nhìn những người cá này.

Trong hẻm núi, phía sau đám người cá chậm rãi xuất hiện một người cá có đuôi màu vàng.

Yaze lơ lửng trên không trong hẻm núi: "An Liễm, chờ cậu đã lâu."

An Liễm trước đó vẫn muốn tăng thêm tốc độ chính là lo lắng Yaze sẽ đuổi kịp hắn, không nghĩ tới...

"Ha, cậu còn mang theo con người?"

An Liễm theo bản năng ngăn trở Minh Thù lại.

Ánh mắt Yaze chuyển qua trên người Minh Thù, cảm thấy hiếu kì.

Nữ nhân này trên người ngay cả một thứ phòng hộ cunhx không có.

Lực chú ý của Yaze hoàn toàn bị Minh Thù hấp dẫn:"Con người sao có thể đến đây?"

Minh Thù đối với hành vi tự đưa tới của của X tiên sinh rất vui mừng, há miệng liền bắt đầu hù dọa hắn.

"Vì sao con người không thể đến đây? Ngay cả người cá các người có thể sống dưới nước còn có thể nhảy nhót trên mặt đất! Tôi cho cậu biết, lấy kỹ thuật của chúng tôi bây giờ, đánh tới nơi này của các người cũng bất quá là vấn đề thời gian."

An Liễm: "..."

Yaze: "..."

An Liễm biết cô làm sao xuống được, tự nhiên biết cô là hoàn toàn đang nói mò.

Nhưng Yaze không biết.

Con ngươi hắn có chút nheo lại.

Một con người mà thôi, hắn còn không thèm để vào mắt.

Coi như cô nói là sự thật thì tộc người cũng không phải dễ ức hiếp như vậy.

Yaze đem một chút lo lắng dưới đáy lòng đè xuống, hiện tại quan trọng nhất không phải con người.

Hắn nhìn về phía An Liễm: "Giao bảo hạp cho tôi, bây giờ cậu giữ thì làm được gì? Tộc người cá có ai còn nghe lời cậu?"

Thanh âm hắn mang theo ý cười.

Thế nhưng mặc kệ lý giải như thế nào cũng không cách nào nghe được nửa phần thiện ý từ bên trong.

"Không có khả năng." An Liễm ngữ khí kiên định: "Cậu đừng mơ tưởng dựa dẫm vào tôi lấy được đồ vật."

"An Liễm, cậu không nên rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, giao bảo hạp ra, đối với tất cả mọi người đều tốt, tôi sẽ dẫn dắt tộc người cá lên đỉnh cao nhất."

An Liễm nhìn Yaze, từng chữ từng chữ nói ra: "Cậu sẽ không, cậu sẽ chỉ làm tộc người cá diệt vong."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1469: Truyền Thuyết Người Cá (15)

"Vậy cậu cũng đừng trách tôi."

Thần sắc trên mặt Yaze âm trầm xuống, hắn phất tay: "Bắt bọn họ lại!"

Dưới đáy hẻm núi lại tràn ra một đám người cá, ba tầng trong ba tầng ngoài vây quanh bọn họ.

An Liễm đối mặt với nhiều người cá như vậy cũng không có lộ ra ý muốn lùi bước.

"Lát nữa cô chạy trước." Hắn thấp giọng nói cùng Minh Thù: "Không được để bọn hắn bắt ngươi."

Hắn bị bắt lại cũng không sao, chỉ cần hắn không giao đồ vật ra, Yaze cũng không dám giết hắn.

Nhưng cô không giống.

Cô là con người.

Đối với người cá mà nói, con người là sự thống khổ của bọn hắn, bọn hắn căm hận con người.

"Ừm, được." Minh Thù gật đầu.

"..."

Rõ ràng lời này là hắn nói ra nhưng cô lại sảng khoái đáp ứng như vậy, trong lòng An Liễm lại có chút buồn bực.

Hắn rất nhanh liền điều chỉnh tốt tâm tình của mình.

Hắn muốn cô sống sót.

Người cá đầu tiên phát động công kích, Minh Thù còn tưởng rằng có bản lãnh thông thiên gì khuấy động biển cả.

Kết quả phát hiện đám người cá này chính là vật lộn mà thôi.

Bọn hắn cũng không có năng lực đặc thù gì.

Minh Thù cảm thấy đám người cá này nếu như không phải dựa vào dưới nước tác chiến, đoán chừng sớm đã bị con người ăn... Không phải, bắt hết.

An Liễm vẫn luôn che chở cho Minh Thù.

Minh Thù vẫn chưa động thủ, trong tay nắm lấy đầu con cá biển kia, ánh mắt vẫn luôn đảo quanh trên người X Ngư tiên sinh.

Cô phải làm sao mới có thể diệt đi khí số của hắn.

Giúp tiểu yêu tinh cướp tộc người cá về?

Cái này hẳn là cũng có thể chứ?

Mặc kệ!

Trước tiên cứ cướp trước, vạn nhất có thể được thì sao?

Đường là do người đi.

Không đi thử, làm sao có thể biết đó là đường ngươi muốn đi hay không?

Nếu không được lại đổi phương pháp khác.

Dù sao thứ cô có nhiều nhất chính là thời gian.

"Chạy." An Liễm đột nhiên đẩy Minh Thù một chút, bên kia xuất hiện một cái khe hở, tốc độ nhanh liền dễ dàng xông ra khỏi vòng vây.

Minh Thù không nói hai lời co cẳng liền chạy.

An Liễm nhìn Minh Thù rời đi, hắn cắn răng một chút, cô phải đi thật xa không được trở lại.

Yaze quát khẽ: "Đừng quản con người kia, bắt lấy An Liễm trước!"

An Liễm đã có thể thống lĩnh tộc người cá, liền xem như vật lộn cũng không phải người cá bình thường có thể chế phục.

Yaze càng xem càng không kiên nhẫn.

Nhiều người cá như vậy cũng không bắt được một mình hắn!!

"Một đám rác rưởi!"

"Hừm, không sai."

Yaze bỗng nhiên quay đầu.

Nữ sinh xinh đẹp đang nở một nụ cười đáng yêu với hắn, nắm đấm không ngừng phóng đại, cuối cùng rơi vào hốc mắt của hắn.

Yaze bị đánh cho lui lại, còn chưa có từ "Cô lúc nào đến bên cạnh mình" kịp phản ứng lại bị Minh Thù bắt lấy cánh tay quật hắn sang bên cạnh.

Có lẽ là thiên phú của tộc người cá, Minh Thù mặc dù có Tị Thủy Châu nhưng động thủ trong nước vẫn có chút phí sức.

Cô vung mạnh hai lần liền có chút rã rời.

"Sao cậu lại nặng như vậy!"

"Có chút choáng váng" Yaze: "..."

Yaze lắc lắc đầu, đuôi cá hất lên đánh về phía sau lưng Minh Thù.

"Cẩn thận!"

An Liễm vội vàng bơi về phía Minh Thù, trên mặt hắn mang theo sự lo lắng trước nay chưa từng có.

Tại sao cô lại trở về!

Không phải hắn để cô chạy sao?

Cô còn dám trêu chọc Yaze!

Cái tên điên này!

Minh Thù thân thể linh hoạt, Yaze chỉ nghĩ đến người đã bị vụt khỏi, đuôi cá xuôi trong dòng nước đẩy tới.

Ba!

Yaze đánh một cái vang dội trên mặt mình.

Minh Thù ở phía dưới ngoi đầu lên: "Oa, cái đuôi của cậu thật dài nha, lại có thể đánh tới mặt mình, lợi hại lợi hại."

Yaze: "..."

Minh Thù kéo tóc Yaze túm hắn về một bên khác.

Yaze bị đau, trên mặt lộ ra một tia ngoan độc nhưng đáng tiếc Minh Thù nhìn không thấy.

Cô chỉ có thể cảm giác được hiện tại X tiên sinh rất tức giận.

"Tức giận là được rồi, tức giận nhiều, cậu sẽ trở nên đẹp trai bức người!" Minh Thù đem hắn đặt trên tảng đá ngầm dưới đáy biển: "Trở nên đẹp trai sẽ có nhiều người thích cậu nha."

Yaze: "..." Bệnh tâm thần a!

Con người đều bị điên như vậy sao?

Da đầu Yaze đau từng trận, đuôi của hắn dùng sức hất lên muốn để Minh Thù buông mình ra.

Ai biết Minh Thù đột nhiên buông ra, hắn lại đang dùng sức tại mép của hẻm núi như thế liềm trực tiếp làm mình tự văng đi.

Yaze vừa muốn đi lên, thân thể đột nhiên chìm xuống dưới, trên đỉnh giống như là có đồ vật gì đang đè ép hắn.

Nguy rồi!

Thời điểm Yaze phát hiện không đúng đã chậm, hắn đã bị dòng nước ngầm hất thẳng tới chỗ sâu của hẻm núi.

Tình huống phía trên cũng không khá hơn chút nào.

Minh Thù chỉ cảm thấy có một cỗ lực lượng cực lớn từ đằng xa đẩy tới.

An Liễm từ phía sau nhào tới ôm lấy cô, hai người đồng thời bị dòng nước ngầm cuốn vào trong hẻm núi.

An Liễm ôm cô thật chặt, đem đầu của cô đặt trong lồng ngực mình, dòng nước ngầm đánh thẳng vào thân thể bọn họ, cảm giác trời đất quay cuồng đang không ngừng đánh tới.

Dòng nước ngầm mang theo bọn họ không ngừng chuyển động.

Cùng một chỗ với bọn họ còn có một số hải sản, lúc này cũng bị trôi theo như máy giặt lăn lộn đến cực kì đẹp đẽ.

-

Tê...

Minh Thù ôm lấy đầu chóng mặt ngồi dậy, dạ dày một trận cuộn lên, cảm giác muốn ói lại ói không ra rất khó chịu.

Lúc này cô đang ngồi trên một mảnh san hô.

Cũng không biết là cái gì phát sáng, rừng san hô mười màu lấp lánh vô cùng đẹp đẽ.

Tiểu yêu tinh đâu?

Minh Thù quay đầu, phát hiện An Liễm đã ngất đi ở phía sau.

Cô vội vàng đứng lên, thân thể vừa bị nghiền ép, vừa mỏi lại đau, đều do tiểu yêu tinh! Nếu không phải hắn ôm mình không buông tay, mình nào có bị xem như quần áo lăn lộn ở bên trong lâu như vậy!

Đau chết trẫm!

Minh Thù chậm rãi đi đến An Liễm bên kia.

"An Liễm?"

Hai mắt An Liễm đóng chặt, hai hàng lông mi dài nhẹ nhàng bao trùm mí mắt của hắn không khác nào hoàng tử đang ngủ say.

Minh Thù vỗ vỗ mắt An Liễm.

Liên tiếp gọi vài tiếng An Liễm cũng không có bất kỳ phản ứng gì.

Minh Thù ôm hắn lên, ngón tay đụng phải vị trí vết thương của hắn, mặt nước đột nhiên bắt đầu tràn ra màu máu tươi.

Vết thương lại bị vỡ?

Minh Thù nhìn miệng vết thương của hắn, xác thực lại bị vỡ, mà tựa hồ còn nghiêm trọng hơn so với trước đó một chút.

Minh Thù nhíu mày, vết thương kia...

Hắn nói đến biển sâu là có thể trị, trong biển sâu có thứ gì có thể trị?

Bà nội nó, trẫm không phải người cá, tri thức vượt chủng tộc trẫm không biết a!!

Minh Thù không biết được làm sao bây giờ, chỉ có thể cầm máu trước cho hắn.

Có lẽ là ở trong nước biển tốc độ chảy máu của vết thương chảy cũng không nhanh, có một vài con cá nhỏ bơi tới, miệng mở rộng đem những ngụm máu kia uống vào.

Thẩn thể chúng trong suốt, cỡ ngón tay, chiều dài cũng chỉ dài như ngón tay.

Sau khi uống nước biển nhiễm máu, thân thể trong suốt dần dần biến thành màu đỏ.

Giống như là bị đổ mực đỏ...

Minh Thù nhìn những con cá nhỏ đó, khẽ nhíu mày, cái đồ chơi này... Làm sao lại nhìn có điểm gì là lạ?

Minh Thù nhanh ôm An Liễm lên.

Cơ hồ là trong nháy mắt cô đứng dậy, một đám cá nhỏ từ trong san hô bơi ra, tranh nhau chen lấn giành ăn nước biển nhiễm máu.

Thậm chí có con cá đã đem mục tiêu nhắm vào Minh Thù cùng An Liễm.

Càng ngày càng nhiều cá nhỏ xuất hiện, lít nha lít nhít...

Minh Thù cảm thấy may mắn là mình không có triệu chứng sợ hãi chứng dày đặc.

Cô nhanh chóng lui về phía sau, nhóm cá nhỏ như bị kinh động, từng con cá như là mũi kiếm bắn về phía cô, hoàn toàn là màu trắng bạc.

Má ơi!

Bọn hải sản này lại còn muốn ăn trẫm!

Lật trời!

Gan rất lớn mà!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1470: Truyền Thuyết Người Cá (16)

Minh Thù mang theo An Liễm tránh khỏi những con cá nhỏ đang kết thành đội kia, tìm một nơi ở tạm thời.

Một bên quan sát hoàn cảnh bốn phía, một bên chờ hắn tỉnh lại.

Tia sáng trong rừng san hô đem bốn phía chiếu sáng.

Dòng nước ngầm trong hẻm núi cuốn bọn họ tới chỗ nào, Minh Thù cũng không rõ.

Bất quá nơi này ngoại trừ cô cùng An Liễm cũng không nhìn thấy những người cá khác.

An Liễm kêu lên một tiếng đau đớn, chậm rãi tỉnh lại.

"Tỉnh rồi sao." Khuôn mặt Minh Thù đập vào mắt An Liễm: "Đây là chỗ nào a? Có gì ăn không?"

An Liễm: "..."

"Bị ngu rồi?" Bàn tay thoảng qua trước mặt hắn.

An Liễm chuyển động mắt theo bàn tay cô, khuôn mặt tinh xảo có chút nhíu lại, đôi môi bình thường đã nhợt nhạt lúc này càng lộ vẻ tái nhợt.

Hắn chống đỡ thân thể ngồi dậy, ánh mắt đảo qua bốn phía, thấp giọng hỏi một tiếng: "Đây là đâu?"

"Lời này hẳn là tôi hỏi cậu mới đúng." Nơi đây cũng không phải sân nhà của trẫm, sao trẫm biết được!

Cái chỗ chết tiệt này, ngoại trừ đám cá nhỏ đang kết thành đoàn kia cũng không có những hải sản sống khác.

"Tôi không biết."

"Cậu không biết? Đây chẳng phải là địa bàn của cậu sao?"

An Liễm chống đỡ thân thể ngồi dậy, Minh Thù vẫn đặt tay trên bả vai hắn, hắn không có cách nào rời khỏi chỉ có thể dựa vào cô.

Hắn khẽ giải thích: "Bị cuốn vào dòng nước ngầm trong hẻm núi, ai cũng không biết sẽ tới nơi nào."

Đây chính là nguyên nhân người cá kiêng kị hẻm núi kia.

Muốn đến tộc người cá, nhất định phải thông qua hẻm núi.

Dòng nước ngầm trong hẻm núi có quy luật, tộc người cá đều rõ ràng, chỉ cần phát hiện có thứ gì ở trong tối chảy ra mà lúc đó không ở gần hẻm núi sẽ không bị dòng nước ngầm cuốn đi.

Nhưng nếu không cẩn thận bị dòng nước ngầm cuốn đi...

Theo An Liễm biết, chưa từng có một người cá nào sống sót trở về.

An Liễm nói với Minh Thù xong, tâm tình liền nặng nề.

"Nói cách khác bây giờ chúng ta phải sống dưới đáy biển?" Vậy trẫm ăn cái gì? Nơi này ngoại trừ những con cá nhỏ đủ nhét kẽ răng kia cũng không có những hải sản khác!!

An Liễm nhìn về phía rừng san hô, cánh môi tái nhợt hé mở: "Dòng nước ngầm không biết đã cuốn chúng ta đến đâu, nhưng đã có thể đi vào thì nhất định có thể ra ngoài."

Hắn nghiêng đầu, ánh mắt rơi vào hạt châu đang phát sáng trong túi của Minh Thù:"Cái kia của cô... Còn có thể kiên trì bao lâu?"

Nơi này không biết là nơi nào, cũng không biết có thể thông đến mặt biển hay không.

Nếu như viên hạt châu kỳ quái kia của cô không được...

Đáy lòng An Liễm có chút xiết chặt.

Minh Thù mò hạt châu ra, thú nhỏ đang ôm hạt châu, ánh sáng từ hạt châu xuyên qua người nó cũng làm nó trở nên trong suốt.

"Còn có thể kiên trì vài ngày đi."

"Vậy chúng ta tìm đường ra ngoài trước." An Liễm nhìn phía trên: "Tôi đi xem một chút có thể ra ngoài từ phía trên hay không."

Nói xong An Liễm liền muốn lên trên.

Minh Thù kéo hắn trở về: "Tôi đã xem qua, phía trên là đá ngầm, là một tảng rất lớn, không ra được. Rừng san hô bên kia có bầy cá ăn thịt người..."

Từ nơi này của bọn họ nhìn lên, phía trên chính là nước biển, đương nhiên nguyên nhân là bởi vì tia sáng cùng dòng nước nên không thể hoàn toàn thấy rõ.

Rừng san hô bên kia...

An Liễm đi xem bầy cá mà Minh Thù, nói cho cô biết đây là một loài cá ăn thịt người.

Bất quá là trong biển sâu rất khó gặp.

Chỉ cần không thấy máu, bọn chúng cũng không có tính công kích.

Rừng san hô cũng không biết rộng bao nhiêu, từ bên này căn bản không nhìn thấy điểm cuối cùng.

An Liễm nhìn về một phương hướng khác, cho ra ý kiến của mình:"Vậy chúng ta đi bên kia."

An Liễm từ trong ngực Minh Thù rời khỏi, hắn động đậy đuôi cá một chút, sắc mặt lập tức khó coi.

Minh Thù bặm môi: "Vết thương của cậu giống như đã chuyển biến xấu."

An Liễm: "..."

Không phải giống như!

Đuôi cá khẽ động liền đau.

"Tôi ôm cậu." Minh Thù cười híp mắt nói.

"Không cần."

An Liễm thử bơi về phía trước, hắn phảng phất có thể cảm giác được vết thương bị đang bị xé rách.

An Liễm quét mắt về phía Minh Thù, có nên cho cô ôm mình hay không?

"Cầu xin tôi, tôi liền ôm cậu."

"..." Hẹn gặp lại!

An Liễm vô cùng có cốt khí, một hơi bơi ra khỏi mấy mét, vết thương mơ hồ đang chảy máu.

Vừa rồi không cảm có cảm giác, lúc này tùy tiện một động cái liền đau tới không chịu được.

Ngay tại thời điểm An Liễm đang hít không khí, bên hông bị người ta nắm chặt, tiếp theo hắn liền bị bế lên.

An Liễm dán vào ngực Minh Thù, phảng phất có thể nghe thấy tiếng tim đập của cô.

Nhẹ nhàng hữu lực.

"Nhìn tôi làm gì? Nơi này chỉ có cậu quen thuộc, nếu cậu chết, tôi làm sao ra ngoài?"

Tâm tư đang có chút loạn của An Liễm bị một câu này của Minh Thù trực tiếp đánh bay.

"Tôi sẽ đưa cô ra ngoài."

"Cậu vẫn là nên dẫn tôi ra ngoài rồi nói sau."

"..."

An Liễm biết hoàn cảnh dưới đáy biển nhiều hơn so với Minh Thù, bốn phía mặc dù là hoàn cảnh lạ lẫm nhưng tốt xấu gì hắn cũng nhận ra một vài thứ Minh Thù hoàn toàn không quen biết, cũng là người chỉ huy lộ tuyến.

Minh Thù cảm thấy may mắn là mình mang theo một tên Hài Hòa Hiệu, không thì nhất định sẽ bị chết đói ở chỗ này.

Một người một cá, không biết đã đi được bao lâu.

Vết thương của An Liễm đã chuyển biến xấu đến nghiêm trọng, hiện tại đã hoàn toàn không thể động đậy.

Hắn ngồi trên tảng đá ngầm nhìn chằm chằm đuôi cá màu trắng bạc của mình.

"Cái này còn hữu dụng không?"

Trước mặt đột nhiên xuất hiện một vòng lục sắc, đó là tảo biển lúc trước hắn để Minh Thù đi tìm...

An Liễm dời ánh mắt rơi vào ngồi cô gái đang ngồi xổm bên cạnh hắn.

Hắn khẽ nhếch cánh môi: "Tôi... Lừa cô."

Minh Thù ngẩng đầu: "Cái gì?"

"Lúc ấy tôi lừa cô." An Liễm rủ mắt: "Cái này đối với tôi vô dụng."

Hắn lúc ấy là nghĩ tới nếu như cô thật sự sẽ giúp mình đi tìm, vậy thì hắn có thể lừa cô rời đi rồi nghĩ biện pháp chạy trốn.

Cô đi, cũng không có khả năng trở lại.

Thế nhưng hắn không nghĩ tới cô thật sự có thể mang đồ trở về.

Lừa cô?

Tâm tình có chút phức tạp.

Cô nhìn dáng vẻ tái nhợt của thiếu niên, đè xuống cơn giận,:"Trước đó không phải có thể khép lại sao?"

"Năng lực tự chữa lành của người cá rất mạnh, đây chẳng qua là khép lại bên ngoài, vết thương của tôi..."

An Liễm muốn nói lại thôi.

Minh Thù thanh âm nhẹ nhàng, không nghe ra cảm xúc gì:"Lúc này cậu còn không nói cho tôi biết? Cậu thật sự muốn chết ở chỗ này?"

An Liễm vốn là đang chột dạ vì nói cho Minh Thù biết là mình lừa cô.

Hắn có chút nắm chặt mép của tảng đá ngầm, rũ mắt yên lặng

"Được, nếu cậu chết, tôi liền ném cậu về rừng san hô cho cá ăn." Minh Thù uy hiếp cũng rất thuận miệng.

"..."

An Liễm buông tay đang nắm tảng đá ngầm ra, chậm rãi di chuyển đến miệng vết thương.

Ngón tay hắn dùng sức, móng tay trực tiếp cắm vào vết thương.

Minh Thù giật mình kéo tay hắn lại, ngăn cản hành vi của hắn: "Cậu làm gì!"

Có bệnh a!

Trẫm còn chưa tính sổ với ngươi, ngươi còn ăn vạ?

Cho là như vậy trẫm sẽ tha thứ cho ngươi sao?

Không thể nào!!

"Cô không muốn biết sao?" An Liễm đẩy Minh Thù ra, lấy tốc độ cực nhanh làm vết thương vỡ ra, máu tươi tràn lan trong nước biển thuận theo dòng nước lưu động.

Hắn nhịn đau, tìm tòi cái gì đó trong vết thương.

Cánh môi tái nhợt khẽ nhếch lên.

"Vết thương của tôi chính là bảo hạp của tộc người cá."

An Liễm đem bảo hạp đẫm máu đưa đến trước mặt Minh Thù: "Đây chính là thứ cô muốn biết."

"Hài lòng chưa?"

Thời điểm mang theo bảo hạp rời khỏi, vì không để bọn hắn phát hiện bảo hạp nên hắn liền đem bảo hạp giấu bên trong đuôi cá của mình.

Yaze vĩnh viễn cũng sẽ không nghĩ tới.

Thứ hắn muốn, ở ngay chỗ này.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1471: Truyền Thuyết Người Cá (17)

"Cậu có phải hay không..."

Minh Thù cũng không biết nên mắng hắn như thế nào.

Nếu cô muốn biết, cô cần phải hỏi hắn sao?

Hắn không muốn nói, không phải cô cũng đã phối hợp không hỏi sao?

Minh Thù ngăn chặn miệng vết thương của hắn: "An Liễm."

An Liễm lông mi run rẩy, hai hàng lông mi dài rậm làm cho người ta không nhìn thấy nửa phần cảm xúc dưới đáy mắt của hắn, hắn an tĩnh chờ câu tiếp theo của cô.

Hắn không muốn lại giấu giếm cô thứ gì.

Rất khó chịu.

Bất quá Minh Thù chỉ là kêu một tiếng cũng không nói ra câu tiếp theo.

Ngay tại thời điểm An Liễm thấp thỏm, Minh Thù đột nhiên đưa tay kéo hắn xuống.

Nụ hôn nóng bỏng rơi xuống.

An Liễm có chút trừng lớn mắt, trong lúc nhất thời đã quên phản ứng.

Trong đầu dường như có thứ gì nổ tung.

Tất cả mọi thứ đều biến thành mơ hồ.

Nhịp tim "Thẳng thắn phanh" điên cuồng đập loạn lên.

Mặc dù trước đó đã tiếp xúc thân mật qua nhưng lúc trước hắn cũng không có cảm giác gì, có lẽ là do lúc đó không phải cô chủ động...

Trong đầu An Liễm trống rỗng một lúc lâu, chờ hắn kịp phản ứng, Minh Thù đã đem hắn triệt để kéo vào trong ngực, hương thơm nhàn nhạt trên người cô không ngừng xâm chiếm thế giới của hắn.

Răng môi giao nhau, triền miên lại nóng bỏng.

An Liễm dường như đã quên sự đau đớn trên người, đôi tay đang thả bên người chậm rãi ôm lấy cổ Minh Thù, hắn hơi ngửa đầu, lộ ra chiếc cổ trắng nõn mê người.

Đôi môi tái nhợt dần dần ửng đỏ.

Minh Thù hôn lên cánh môi hắn, nhẹ giọng cảnh cáo: "An Liễm, lần sau cậu còn dám làm mình tổn thương, tôi sẽ cho cậu biết thế nào gọi là sống không bằng chết."

An Liễm có chút hé môi, đầu lưỡi chạm vào cánh môi Minh Thù.

Hắn không biết là vô tình hay cố ý, đầu lưỡi nhẹ nhàng đảo qua:"Tại sao tôi phải nghe lời cô?"

Minh Thù nhắm mắt lại hôn hắn trong chốc lát.

Đầu ngón tay cô từ trên mặt hắn phất qua, khóe miệng có chút nâng lên nụ cười: "Cậu là do tôi mua về, đương nhiên phải nghe tôi."

An Liễm đột nhiên cứng đờ.

Hắn nhấp môi một chút, đáy mắt tuôn ra sự u ám, khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo có chút hung ác.

Lúc này An Liễm mới có một khí thế mà người cá nên có.

Hắn hỏi: "Chỉ là như vậy phải không?"

Minh Thù chỉ làm như không nhìn thấy biến hóa của hắn, cánh môi hai người kề nhau, hơi thở giao hòa, cô chậm rãi nói.

"Tôi vì cậu mới đến nơi quỷ quái này, để báo đáp, chẳng lẽ cậu không nên nghe tôi sao?"

An Liễm đột nhiên bất động, sự hung ác trong mắt dần dần rút đi

Đúng vậy.

Đều là bởi vì hắn.

Cô mới bị kẹt ở nơi này.

Bọn họ còn có thể ra ngoài hay không cũng là vấn đề.

Một cây tảo biển thổi qua đụng vào đuôi cá của An Liễm, sau đó ngừng lại.

An Liễm hơi sững sờ.

Hắn vươn tay nắm lấy tảo biển.

Trong đầu hắn hiện lên cảnh máu của mình vừa rồi chảy ra, giống như đã trôi đi...

An Liễm ngẩng đầu, con ngươi sáng lấp lánh nhìn Minh Thù: "Tôi biết làm sao ra ngoài, đi theo dòng nước nhất định có thể tìm được lối ra ngoài."

Lúc trước tại sao hắn lại không nghĩ tới?

Theo hướng nước chảy nhất định sẽ có lối ra.

Minh Thù chỉ là nhàn nhạt ồ một tiếng.

"Vết thương kia của cậu đến cùng làm sao để khỏi?" Cô không có nghĩ nhiều như vậy, hiện tại thứ cô quan tâm nhất chính là vết thương của hắn.

"Tự khỏi." An Liễm thấp giọng trả lời.

Trước đó không tốt là bởi vì hắn để bảo hạp ở bên trong.

Bảo hạp được lấy ra, vết thương sẽ tự khép lại.

Minh Thù khẽ nhíu mày, nhìn vị trí vết thương của hắn, cái này thật có thể tự khỏi? Cô làm sao lại có chút hoài nghi?

An Liễm đã kiên trì nói như vậy, Minh Thù cũng không có cách nào, chỉ có thể quan sát trước.

Phát hiện vết thương xác thực không có chuyển biến xấu, có xu thế khép lại cô mới có chút buông lỏng trong lòng.

Chỉ sợ tiểu yêu tinh này lại tự mình tìm đường chết.

Thật sự là làm tan nát trái tim của lão già này.

Còn không có đồ ăn!!

Trẫm phải ra ngoài ăn hải sản!!

Hai người thuận theo phương hướng của dòng nước bơi đi, nhưng đáng tiếc cũng không tìm được lối ra, bọn họ đang đứng trên một đầu hẻm núi sâu không thấy đáy.

Dòng nước trong hẻm núi rất gấp, phía dưới là cái gì, sau khi xuống dưới gặp phải cái gì, bọn họ đều không rõ ràng.

An Liễm không dám tùy ý xuống dưới.

"Không xuống được?"

Không phải chỉ là một hẻm núi sao!

Không phải chỉ là một hẻm núi có dòng nước ngầm đang chảy gấp sao!

Có gì để sợ!

Bên ngoài còn có hải sản đang chờ trẫm!

An Liễm lắc đầu: "Dòng nước ngầm trong biển rất đáng sợ, cho dù là tộc người cá chúng tôi cũng không thể..."

"Cậu sợ?"

"Tôi không sợ, tôi là lo lắng cho cô..."

An Liễm bỗng nhiên ngậm miệng.

Tại sao hắn lại nói như vậy?

Minh Thù nở nụ cười xán lạn, ngoài miệng lại thúc giục hắn: "Yên tâm, tôi bảo kê cậu, nhanh lên."

An Liễm: "..."

Ở trong biển, đến cùng là ai bảo kê ai?

"An Liễm."

Nghe thấy giọng nói, An Liễm chợt xoay người nhìn về phía tảng đá ngầm bên kia.

Yaze đang tựa vào tảng đá ngầm, nhìn qua có chút chật vật, đuôi cá màu vàng xẹt qua trong nước mang theo một chút máu.

"Yaze, sao cậu lại ở chỗ này?" An Liễm theo bản năng kéo Minh Thù ra sau lưng.

Yaze đứng ở tảng đá ngầm bên kia, chưa có trả lời vấn đề của An Liễm, ánh mắt ngoan độc đảo qua trên người Minh Thù.

Hắn nói: "Tôi biết cách ra ngoài, nếu cậu muốn ra ngoài thì hãy cùng tôi hợp tác."

Người nói tiếp chính là Minh Thù:"Bảo bối, không bằng chúng ta bắt hắn lại ăn?"

Ánh mắt cô càn rỡ dò xét Yaze, phảng phất là nghĩ nên ra tay từ chỗ nào thì tương đối tốt.

Yaze: "..."

An Liễm: "..."

Yaze lui về phía sau, lần nữa lên tiếng: "Hẻm núi kia không thể xuống dưới, cậu nhìn bộ dáng của tôi bây giờ một chút liền biết bên trong nguy hiểm cỡ nào."

Không biết có phải bởi vì tình cảnh lúc này của mình hay không, Yaze bày ra sự yếu ớt quá rõ ràng.

"Yaze cậu không có tốt bụng như vậy." An Liễm cũng không tin tưởng Yaze.

Một người soán vị ngươi, ngươi có thể trông cậy vào hắn sao?

An Liễm không có ngây thơ như vậy.

"Xem tôi đây." Đánh nhau là chuyên môn trẫm!

Bả vai An Liễm bị vỗ một cái, một giây sau Minh Thù liền từ bên cạnh hắn đi thẳng qua tảng đá ngầm bên kia.

Minh Thù giương nắm đấm về phía Yaze: "Không cần cậu nói, tôi cũng có thể biết."

-

Mười phút sau.

Yaze nằm rạp trên mặt đất, máu trên đuôi cá màu vàng càng chảy đến nhanh hơn làm cho khắp nơi trong hẻm núi đều là máu.

Có dòng máu chảy đi liền có thể biết dòng nước nơi này đến cùng là chảy xiết đến bao nhiêu.

Minh Thù ấn lấy đuôi cá của Yaze, có chút thèm nhỏ dãi.

Nếu chặt cái đuôi này xuống... Cũng là đuôi cá a!

Mấy ngày nay cô chỉ có thể ăn đồ ăn vặt, coi như đồ ăn vặt của Hài Hòa Hiệu ăn ngon nhưng cũng không no bụng, mà theo Hài Hòa Hiệu nói hàng tồn đã không còn nhiều lắm.

Những đồ ăn vặt này đều là lúc trước có Thiên Khải nó thu thập đến.

Hiện tại Thiên Khải không còn, nó đã mất đi năng lực kia.

Ăn xong hàng tồn đó chính là thật sự xong đời.

Yaze chật vật không chịu nổi, hai lần... Hai lần bị một con người...

Đáng ghét!

Đến cùng là tại sao cô lại có thể sống sót ở chỗ này?

"Mau nói, làm sao ra ngoài, không thì tôi liền chặt cái đuôi." Minh Thù lấy đại đao ra.

Lưỡi đao đã gần sát Yaze.

Yaze dường như có thể cảm giác được sự lạnh lẽo từ lưỡi đao truyền đến.

Đao từ đâu tới!

Đao này từ đâu tới!

Ngươi mẹ nó cũng đã bắt đầu chặt, còn dám nói lời uy hiếp sao? Bệnh tâm thần a! Ánh mắt đó của ngươi là có ý gì!!

Yaze nhìn lưỡi đao đang rơi xuống, hét lớn một tiếng: "Dừng tay!"

Hôm nay tớ có việc nên up 2 chap thôi nha, hẹn mọi người ngày mai a ♥□♥□♥□

Chương 1472: Truyền Thuyết Người Cá (18)

Tộc Người Cá.

Nơi này giống như một thần điện cổ xưa, cây cột hình trụ đứng sững không khác nào Định Hải Thần Châm.

Tổng cộng có ba cây hình trụ.

Ở giữa hình trụ là một không gian rất lớn, lúc này đang tụ tập đủ loại người cá.

"Vẫn chưa có tin tức sao?"

"Yaze đại nhân bị cuốn vào hẻm núi nhiều ngày như vậy, còn có thể trở về sao?"

"Yaze đại nhân không trở lại thì chúng ta làm sao bây giờ?"

"Tiền tuyến không có Yaze đại nhân chỉ huy đã thất bại hai trận."

"Nếu để con người biết Yaze đại nhân của chúng ta không ở đây, nhất định sẽ thừa cơ nổi lên."

Các người cá xì xào bàn tán, có thảo luận về tiền tuyến chiến tranh, cũng có thảo luận về Yaze.

Mơ hồ còn có người đề cập đến An Liễm.

"Yaze đại nhân về rồi!"

Người cá từ phía xa bên kia bơi tới.

"Yaze đại nhân về rồi!!"

Tất cả người cá đều lộ vẻ mặt kinh hỉ, dồn dập bơi về phía trước.

Toàn bộ tộc người cá đều là hình trụ như vậy nâng lên, nhìn qua giống như một loại di tích cổ xưa nào đó.

Minh Thù dò xét những cây cột này, trong tay còn mang theo một con cua lớn đỏ bừng.

Đối với việc Minh Thù ở trong biển còn có thể nấu chín hải sản, An Liễm lúc đầu cũng rất kinh sợ.

Nhưng quen thuộc liền tốt rồi.

"Yaze đại nhân!"

"Yaze đại nhân..."

"Yaze..."

Nhóm người cá đuổi tới nhìn thấy thiếu niên có đuôi cá màu trắng bạc đang đứng chắp tay liền dồn dập dừng lại.

Trên người thiếu niên phủ lấy một chiếc áo sơ mi, cúc áo vừa vặn chụp đến đuôi cá cùng thân thể dính liền một chỗ, bộ phận dư thừa được cột lên thành nút.

Không lộ vẻ quá dài cũng thêm được mấy phần trẻ trung.

Trang phục như vậy chưa bao giờ có trong tộc người cá.

Bất quá thiếu niên cao quý tao nhã, mặc thành như vậy tuyệt đối không lộ ra vẻ khó nhìn.

Phảng phất hắn trời sinh chính là như thế.

Những người cá này thần sắc từ kinh ngạc đến nghi hoặc, cuối cùng chuyển thành phẫn nộ.

"Tại sao lại là An Liễm, Yaze đại nhân đâu?"

"Đó là con người? Tại sao con người lại tới đây?" Nơi này là biển cả, không phải lục địa.

Con người làm sao có thể giống người cá?

"Tại sao con người lại tới đây?" Bất kể đến để làm gì, con người chính là kẻ thù của bọn hắn!

Các người cá trợn mắt nhìn: "An Liễm phản bội tộc người cá, hắn lại còn dám dẫn con người trở về!"

Thanh âm của các người cá dần dần lớn.

"Yaze đại nhân!"

Có người cá nhìn thấy Yaze bị Minh Thù treo trên cây cột, kêu lên một tiếng sợ hãi.

Yaze tay chân bị trói, ngay cả miệng cũng đều bị chặn lại.

Dùng bốn từ để hình dung chính là —— chật vật không chịu nổi.

Yaze cũng không nghĩ tới, thời điểm mình đối mặt với An Liễm dù có rơi vào thế hạ phong cũng không có chật vật qua như vậy.

Cuối cùng lại bị trải nghiệm trong tay một con người!!

"Ưm ưm ưm!!" Bắt bọn họ lại cho ta!

Tộc người cá cũng không cần dùng ngôn ngữ, giữa bọn họ có phương thức liên lạc đặc thù.

Mệnh lệnh của Yaze được người cá tiếp thu được, tất cả người cá đều rơi vào trạng thái chiến đấu.

Minh Thù cầm càng cua giống như cái kéo răng rắc hai lần.

"Cậu còn có một tội danh như thế?"

Phản bội tộc người cá?

Trước đó hắn cũng chưa nói qua.

An Liễm còn chưa trả lời vấn đề của Minh Thù, đám người cá đã công kích đánh tới.

"Tôi không có phản bội tộc người cá."

Thanh âm của An Liễm bị chìm ngập trong các tiếng chửi rửa.

Minh Thù cắn một miếng thịt cua, xoay người xách Yaze lên.

Yaze có chút sửng sờ.

An Liễm bị vây công, cô không đi hỗ trợ còn chạy tới xách hắn?

Cái này làm sao hắn gọi binh tới cứu mình bây giờ!!

Minh Thù mỉm cười mở càng con cua ra, kềm vào cổ của hắn.

Tưởng trẫm ngốc a!

Nếu hiện tại bọn họ nghe được hắn, tự nhiên là sẽ khai đao trước rồi cứu hắn.

Cô hướng về phía bên kia hô to: "Này đám nam thanh niên cá nhỏ bên kia, nếu không dừng tay, tôi sẽ ăn... Giết chết hắn!"

Yaze: "..."

Mới vừa rồi cô muốn nói ăn sao?

Tuyệt đối là ăn!

Dọc theo con đường trở về hắn cứ nơm nớp lo sợ cái đuôi của mình, bây giờ lại nghe thấy từ này Yaze đã cảm thấy buồn nôn.

Yaze bị người ta ấn lấy cổ, các người cá bị ép dừng lại, cảnh giác nhìn Minh Thù.

An Liễm còn đang bị vây quanh giữa đám người cá.

Bọn hắn đã không có đường tránh ra, cũng không dám lên trước.

Người cá nào đó gầm thét: "Buông Yaze đại nhân ra!"

Minh Thù: "Ai ngu mới thả."

Người cá: "..."

"Để hắn tới đây."

Người cá: "..." Ai ngu mới thả!

Yaze kêu lên một tiếng đau đớn, thần sắc trên mặt xuất hiện sự vặn vẹo, cô cô cô...

Đau đau đau!

Muốn tắt thở!

Mau thả ra!!

Minh Thù không nhìn thấy biểu lộ trên mặt của X tiên sinh, bất quá từ phản ứng của những người cá khác có thể biết lúc này X tiên sinh khẳng định không dễ chịu.

Nữ nhân này nói động thủ liền động thủ, lại không chút nào chần chờ.

An Liễm từ trong đám người cá đi tới, ánh mắt hắn có chút phức tạp nhìn Minh Thù một chút.

"Cậu muốn nói gì?" Minh Thù bĩu bĩu cằm: "Bây giờ nói."

An Liễm nhấp môi một chút, hắn nhìn về phía đám người cá, cất giọng nói: "Tôi chưa từng phản bội tộc người cá, tất cả việc này đều là mưu đồ của Yaze."

Trước đó Yaze vì muốn đoạt quyền từ trong tay hắn mà thiết kế một màn kịch.

Nói hắn cùng con người cấu kết, phản bội tộc người cá.

An Liễm đem chuyện này nói hết cho bọn họ nghe.

Từ lúc Yaze thiết lập mọi chuyện đến lúc bọn họ hiểu lầm hắn, ép hắn rời khỏi tộc người cá.

Sau đó liền bị loài người bắt được, gặp phải Minh Thù...

"Người phản bội tộc người cá chính là Yaze, không phải tôi."

Thanh âm kiên định của An Liễm truyền khắp trong tai của mỗi một người cá.

"Thế nhưng..." Có người cá đứng ra:"Lúc ấy chúng tôi đều nhìn thấy chứng cứ."

"Yaze vu oan cho tôi." An Liễm bình tĩnh trả lời, cũng không bởi vì tộc nhân của mình hiểu lầm mà tức giận và cũng không bởi vì bọn họ không tin mình mà bất mãn.

"Yaze đại nhân sao có thể làm loại chuyện này?"

"Đúng, Yaze đại nhân tuyệt đối sẽ không lừa gạt chúng ta, mọi người không nên tin hắn, hiện tại hắn đã cùng con người cấu..."

"A!"

Tiếng kêu thảm thiết của Yaze cắt đứt người cá kia.

Đám người đồng thời nhìn về phía Minh Thù bên kia, chỉ thấy Yaze đang quỳ một chân trên đất, càng cua trên cổ đã xâm nhập vào làn da.

Minh Thù xoay người, cười nói: "Cậu nói, rốt cuộc có phải cậu bày mưu hãm hại hắn không."

Bả vai Yaze nặng nề, càng cua trên cổ phảng phất như lưỡi đao sắc bén, chỉ cần cô dùng sức một chút mình liền bị đầu lìa khỏi cổ.

Không chỉ là đau đớn trên thân thể

Còn có áp lực tinh thần.

Hắn đột nhiên cảm thấy nữ sinh đứng bên cạnh biến hóa đến đáng sợ.

Phảng phất trên người cô tùy thời liền có thể mọc ra xúc tu đáng sợ kéo hắn vào Địa Ngục.

Cảm giác áp bách làm cho người ta rùng mình.

Yaze thở hổn hển, cắn răng thừa nhận: "Là... Là, là tôi!"

Minh Thù ngước mắt, mặt mày cong cong giành nói: "Thấy chưa, Yaze đại nhân của các người tự mình thừa nhận."

"Đó là cô uy hiếp đại nhân!"

"Đại nhân tuyệt đối sẽ không làm ra loại chuyện này!"

"Chúng tôi không tin!"

Yaze như đang ở hiện trường fan não tàn điển hình "Ta không tin ta không nghe, ngươi gạt ta".

"A..." Yaze lại hét thảm một tiếng, thở hổn hển đến nhanh hơn: "Là, là tôi, là tôi làm!! Không phải cô ta ép tôi nói!"

Đám người cá: "..."

Trên cổ vẫn còn bị càng cua kẹp đó!

Lời này một chút sức thuyết phục đều không có được không!?

"Thật sự là tôi làm!!"

Các ngươi mẹ nó tại sao không tin!

Lão tử muốn treo rồi!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1473: Truyền Thuyết Người Cá (19)

Mặc kệ Yaze nói thế nào, đám người cá đều cảm thấy là Minh Thù ép buộc hắn.

Minh Thù: "..." Có fan não tàn thật tốt.

Yaze: "..." Bỏ qua cho ta có được không! Bọn ngu xuẩn này!!

"Cô mau thả Yaze đại nhân ra!"

"Các người xem tôi ngốc sao?"

"..."

An Liễm duỗi tay nắm chặt cánh tay Minh Thù: "Để tôi."

Đây là chuyện trong tộc hắn, không nên để cô vì mình mà ra mặt.

"Cậu làm được sao?"

"..." Bị hoài nghi như thế, An Liễm biểu thị rất tức giận: "Tôi có thể!"

Minh Thù dò xét hắn trên dưới một hồi, lưu loát đưa tay đánh ngất Yaze, sợ hắn nửa đường tỉnh lại, Minh Thù lại trói hắn lại chỉ chừa lại con mắt, xong xuôi đem người ném cho hắn: "Vậy tôi đành làm liều."

An Liễm: "..."

Mình ở trong mắt cô đến cùng là yếu bao nhiêu?

An Liễm phức tạp nhìn người bị trói trong tay mình, vẫn là trầm mặc.

Đại khái là rất vô dụng.

Minh Thù quét mắt qua đám người cá, nâng lên nụ cười đi đến một cây hình trụ ngồi xuống, từ phía sau lôi ra mấy con cua đã nướng chín.

Đám người cá: "..."

CMN!

Yaze đang ở trong tay An Liễm, đám người cá không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể nghe An Liễm nói.

Tốt xấu gì cũng là người đã từng thống lĩnh tộc người cá, An Liễm nói chuyện mạch lạc rõ ràng, toàn bộ sự kiện xảy ra, bất kỳ điểm đáng ngờ gì hắn đều có thể giải thích rõ ràng.

Dần dần có người cá bắt đầu dao động.

Ngươi cho rằng An Liễm là muốn lấy lý phục người?

Không!

Ngay cả Minh Thù cũng nghĩ sai!

Sau khi nói xong, hắn lấy bảo hạp ra.

"Bảo hạp ở nơi này của ta, bảo hạp ở chỗ ai, người đó liền có thể thống lĩnh tộc người cá, quy củ này mọi người chưa rõ sao?"

Đám người cá: "..."

Đám người cá hai mặt nhìn nhau một lát.

Bọn hắn lại nhìn Yaze vẫn đang hôn mê như cũ.

-

An Liễm đưa Minh Thù đến một tòa cung điện, cả tòa cung điện đều là dùng vỏ sò xây dựng, phát ra ánh sáng trắng tinh.

"Bảo hạp hữu dụng như vậy, vì sao trước kia cậu không lấy ra?"

Minh Thù nghĩ đến tốc độ phản bội vừa rồi của đám người cá kia, có chút im lặng.

Cái này mẹ nó liền giống như ngọc tỉ của Hoàng Đế.

Ai cầm người đó là lão đại.

Đây chính là nguyên nhân Yaze đuổi theo hắn không buông sao?

Thiếu niên cúi đầu nhìn bảo hạp trong tay, thanh âm trầm thấp: "Tôi không muốn bọn họ hiểu lầm cô."

Ngay từ đầu hắn có thể lấy bảo hạp ra.

Thế nhưng không giải thích rõ mọi chuyện, lai lịch của cô liền không có cách nào làm sáng tỏ, coi như người cá thần phục hắn bởi vì bảo hạp cũng sẽ đối với cô có sự hiểu lầm.

Minh Thù xoay người đột nhiên tới gần hắn, trong ánh mắt mang theo ý cười nhạt nhẽo: "Cậu sợ bọn họ hiểu lầm tôi như thế? Cậu thích tôi sao?"

Thiếu niên có chút trừng lớn mắt.

Giống như là nghe thấy điều làm hắn không thể tin được.

Hắn có chút lui lại, đuôi cá màu trắng bạc không có quy luật quét qua hai lần: "Không thể..."

"Cô nghỉ ngơi trước, tôi ra ngoài một chút."

Thiếu niên cơ hồ là chạy trối chết.

Minh Thù: "???"

Không thể cái gì?

Không thể thích cô?

-

An Liễm rời khỏi cung điện, thần sắc trên mặt hắn vẫn còn có chút ngạc nhiên.

Nhịp tim phảng phất muốn đập đến kịch liệt.

Thích cô... Sao?

An Liễm đứng bên ngoài cung điện một hồi lâu, triệu tập người cá tập hợp.

Hắn rời đi một thời gian dài như vậy, rất nhiều chuyện cần phải bố trí một lần nữa.

Thế nhưng bận rộn đến mấy cũng không thể để An Liễm quên đi Minh Thù.

Hắn thậm chí còn nhớ tới lúc cô hỏi mình vấn đề kia, trên mặt chỉ có một biểu lộ.

"An Liễm đại nhân, chúng ta bố trí như vậy có vấn đề gì không?Mặc dù con người không có ưu thế trong nước bằng chúng ta, thế nhưng vũ khí của bọn hắn tiên tiến hơn so với chúng ta, chúng ta..."

"An Liễm đại nhân? Ngài có nghe tôi nói không?"

An Liễm lấy lại tinh thần, giữa hai hàng lông mày tinh xảo lộ ra một mảnh lạnh lùng: "Ừ, cậu tiếp tục."

Người cá nhìn hắn mấy lần, thấy An Liễm nghiêm túc hắn mới tiếp tục nói: "Chúng ta có thể sẽ tổn thất nặng nề, những chiến dịch gần đây, các tộc nhân đã có chút sa sút tinh thần..."

An Liễm cùng bọn hắn nghiên cứu chiến dịch, quy hoạch bước phát triển mới.

Thời gian trôi qua rất nhanh, người cá xung quanh đều đã rời đi.

An Liễm đưa tay vuốt vuốt mi tâm, ánh mắt liếc về tay áo nửa xắn lên.

Là cô bắt hắn mặc y phục như thế, sự trói buộc làm hắn rất không thoải mái, nhưng vì sao hắn lại không cởi xuống?

Đột nhiên rất nhớ cô...

Tơ vương một khi ngoi lên liền kềm nén không được nữa.

An Liễm đến chỗ ở của Minh Thù, hắn đứng bên ngoài cũng không có đi vào.

Những ngày qua thanh âm phản đối của đám người cá càng ngày càng lớn.

Một con người ở trong tộc người cá thì sẽ xảy ra chuyện gì?

Cho dù cô không giống những con người khác, nhưng xét đến cùng cô vẫn là con người.

"Đứng ở đây làm gì, làm thần giữ cửa?"

Thanh âm thanh thúy từ phía sau vang lên, thân thể An Liễm cứng đờ, đuôi cá màu trắng bạc tựa hồ cũng quên đong đưa.

"Ài, cậu chạy cái gì?!"

An Liễm chạy ra một khoảng cách rất xa, xác định Minh Thù không có đuổi theo hắn mới dừng lại thở phào.

Tại sao hắn phải chạy a!

Chạy cái gì mà chạy!

Có gì phải sợ!

An Liễm tâm phiền ý loạn, các người cá cũng có thể cảm giác được.

Hôm nay An Liễm bỏ tất cả mọi chuyện, một mình tiến về chỗ sâu nhất của tộc người cá.

Rừng tảo biển như đại thụ che trời của lục địa, đi vào liền có thể cảm giác được mình rất nhỏ bé.

An Liễm một đường đi về chỗ sâu nhất.

"Là ai!"

Hai người cá đuôi màu đen trong tay cầm Tam Xoa Kích ngăn An Liễm lại.

An Liễm ngữ điệu bình thản trả lời: "An Liễm."

Hai người cá dò xét hắn vài lần: "Chuyện gì?"

"Tôi muốn gặp chủ nhân của các người."

"Chờ một chút."

Một người cá trong đó xoay người tiến vào chỗ sâu.

Ở trong tộc người cá mà dám lớn tiếng nói chuyện cùng thống lĩnh của tộc người cá như thế cũng chỉ có những người cá có đuôi màu đen này.

Màu sắc của đuôi cá quyết định địa vị của người cá trong tộc.

Đỏ vàng lam lục những màu sắc này đều vô cùng dễ thấy.

Màu vàng kim tương đương với người cá trong quý tộc.

Mà màu trắng bạc thuộc về loại vô cùng hiếm thấy, trong ghi chép của tộc người cá cũng chỉ có mấy vị.

Thêm vào đó chính là mỗi một vị đều vô cùng xuất sắc.

Nhưng cũng không phải là mỗi một vị người cá có đuôi màu trắng bạc đều sẽ mang đến may mắn cho tộc người cá, ngược lại cũng có mang đến tai nạn cho tộc người cá.

Cho nên đuôi cá màu trắng bạc tồn tại, khen chê không đồng nhất.

Nhưng đuôi cá màu đen...

Đó chính là sự tồn tại mà tộc người cá chán ghét, bởi vì biểu tượng màu đen trong tộc người cá chính là xui xẻo, tai họa...

Người cá đuôi màu đen từ chỗ sâu trở về: "Mời."

An Liễm xuyên qua khu rừng tảo biển, ánh sáng phía trước mở rộng.

Trước một ngôi nhà san hô, người cá đuôi màu đen tuyền đang ngồi trên một tảng đá, hững hờ dùng ngón tay quấn lấy tóc của mình.

"An Liễm đại nhân đến nơi này của tôi có chuyện gì?"

Thiếu nữ có gương mặt xinh đẹp mềm mại, thanh âm lại khàn giọng khó nghe như một bà lão, không lý giải được sự không hài hòa cùng quỷ dị.

An Liễm không lộ ra bất kỳ sự khác thường gì, hai tay thả trước người, thản nhiên nói: "Tôi có việc hỏi cô."

Người cá nhấc ngón tay lên vê một chòm tóc của mình:"Cậu muốn hỏi tôi cái gì?"

An Liễm ánh mắt nặng nề nhìn cô ta.

Một lúc sau, hắn chậm rãi nói: "Liên quan tới việc người cá thích con người."

Một sợi tóc trong tay người cá rơi xuống, cô ta chậm rãi quay đầu nhìn qua, khóe miệng lộ ra một nụ cười cổ quái.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1474: Truyền Thuyết Người Cá (20)

Thiếu niên ngồi ở một nơi cao nhất tộc người cá, đuôi cá màu trắng bạc theo dòng nước chảy đong đưa.

Ánh mắt hắn nhìn về một phương hướng nào đó, nhưng nhìn kỹ sẽ phát hiện căn bản không có mục tiêu.

Ngay tại thời điểm thiếu niên đang xuất thần, một bóng người từ phía dưới bơi lên.

Cô có chút đột ngột xuất hiện trước mặt thiếu niên, xông vào con ngươi không có mục tiêu của hắn.

Minh Thù tại trước khi thiếu niên lấy lại tinh thần liền bơi qua trực tiếp ôm lấy hắn: "Gần đây cậu trốn tránh tôi làm gì? Hả?"

An Liễm đang ngồi ở một chỗ dưới "Vách núi", Minh Thù tới ôm lấy mình như thế, toàn bộ thân thể đều treo ở bên ngoài.

Hắn không biết là có cái gân nào không đúng lại duỗi tay vịn chặt eo của cô.

Chờ hắn làm xong liền trầm mặc nhìn tay mình, hận không thể lập tức chém đứt nó.

Tại sao hắn lại không biết thận trọng một chút.

Ôm cũng đã ôm rồi, buông ra lại chẳng phải là thật mất mặt nên An Liễm chỉ có thể bảo trì động tác này.

Tay Minh Thù đang khoác trên vai hắn có chút dùng sức bóp một chút: "Hỏi cậu đó?"

"Tôi không trốn tránh cô, tộc người cá có nhiều việc, tôi bận bịu..."

"Bận bịu đến đây ngắm phong cảnh?"

"..."

An Liễm trầm mặc vài giây, bàn tay hơi dùng sức để cô ngồi vào trong ngực mình.

Hắn nâng cằm Minh Thù lên, cúi đầu xuống ngậm lấy cánh môi cô, trằn trọc cọ xát, phát tiết tơ vương trong lòng mình.

Hắn rất nhớ cô.

Rất nhớ rất nhớ.

Nhớ đến phát điên.

"Nếu người cá thích con người nhưng không được con người thật lòng thích, cô có biết sẽ rơi vào kết cục gì không?"

Thanh âm của thiếu niên cực thấp giống như là đang lẩm bẩm.

Minh Thù hơi mở mắt, thiếu niên đã dừng lại động tác đang nhìn cô không chớp mắt.

Minh Thù không rõ cho lắm, hỏi: "Như thế nào?"

An Liễm rũ nhẹ mi mắt xuống: "Sẽ mất đi tất cả những gì tộc người cá ban tặng, ở trong nước không thể thở nổi, ở lục địa không có cách nào sống sót."

Tộc người cá cùng con người vẫn luôn đứng ở trạng thái đối lập.

Nhiều năm như vậy, không phải là không có người cá thích con người, đáng tiếc...

Có thể đi đến cuối cùng cũng không có bao nhiêu.

Cuối cùng đều là con người phản bội người cá, người cá bị trừng phạt.

Trở thành người cá không có cách nào hô hấp trong biển cả, đuôi cá cũng sẽ làm cho bọn họ không thể sinh hoạt trên đất bằng.

Kết quả thảm hại.

Minh Thù ôm lấy cổ thiếu niên, trán tựa trán, chóp mũi đụng chóp mũi, cô nhẹ nhàng hôn một cái: "Vậy cậu muốn đánh cược một phen không?"

Thiếu niên hỏi lại: "Cô sẽ thật sự thích tôi sao?"

"Cậu có dám đánh cược hay không?"

An Liễm lẳng lặng nhìn cô, hắn nhấp môi một chút, thanh âm kiên định: "Tôi dám."

Hắn nguyện ý đem tương lai mình giao cho cô.

Minh Thù nâng lên một nụ cười, thanh âm nhẹ nhàng ôn nhu: "Vậy cậu phải lấy lòng tôi thật tốt, không thì nói không chừng tôi quay đầu liền không thích cậu nữa."

"Lấy... Lấy lòng?"

Từ này đối với An Liễm mà nói rất lạ lẫm, thế nào là lấy lòng?

Minh Thù nêu ví dụ: "Tỉ như mỗi ngày bắt cho tôi hai con hải sản."

"Chỉ... Như vậy?"

"Ừ."

An Liễm hạ mắt, đột nhiên kịp phản ứng: "Ý vừa rồi của cô là...cô thích tôi?"

Minh Thù giả ngu: "Tôi nói qua sao? Tôi chưa nói qua, nhưng tôi có thể dành cho cậu một vị trí, nếu tôi muốn thích ai thì nhất định sẽ cân nhắc cậu."

An Liễm: "..."

Câu nói mới vừa rồi kia rõ ràng chính là ý tứ này.

"Cô gạt tôi." Cô không thích mình, tại sao phải vì mình làm nhiều chuyện như vậy?

"Không có." Minh Thù có lý chẳng sợ phủ nhận.

Trẫm nhiều lắm là hết lần này tới lần khác gạt cá, sao có thể là gạt người?

An Liễm: "..."

An Liễm tự mình biết Minh Thù nói dối, dứt khoát trực tiếp dùng hành động ngăn chặn miệng của cô lại.

Biển Vu từng nói, chỉ có người yêu mến mình mới có thể tiếp nhận hành động như vậy.

Cô chính là thích hắn!

Lừa đảo!

"An Liễm đại nhân, không xong rồi, Yaze..."

Người cá từ dưới đáy xông lên, nhìn thấy tư thế thân mật của hai người liền kinh ngạc không thôi, nhưng sau đó cũng không để ý nhiều như vậy, đem câu phía trên câu nói cho xong.

"An Liễm đại nhân, Yaze bị cứu đi."

Yaze ở trong tộc người cá còn có người của mình, An Liễm cầm bảo hạp, bọn hắn không dám không nghe theo, nhưng trong lòng vẫn luôn không thừa nhận.

Cho nên lập mưu cứu đi Yaze.

Minh Thù cảm thấy việc này rất bình thường.

Tiểu tinh nghịch làm sao có thể lĩnh cơm hộp nhanh như vậy.

Không trốn thoát, làm sao xứng đáng với danh hiệu tiểu tinh nghịch của hắn.

An Liễm phái người cá đuổi theo, cuối cùng cũng không bắt lại được, Yaze mất tung tích, mấy ngày trôi qua cũng chưa có tin tức, cũng chỉ có thể bỏ qua một bên trước.

Chuyện này qua đi, tộc người cá liền bắt đầu lan truyền An Liễm cùng Minh Thù có quan hệ không thể nói.

An Liễm đối với chuyện này cũng không để ý tới, mỗi ngày đều để người cá đưa hải sản tới cho Minh Thù.

Đáy biển chính là không bao giờ thiếu hải sản.

Muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Hôm nay người cá đưa hải sản xong, Minh Thù gọi bọn họ lại: "An Liễm đâu?"

Mấy ngày nay cô đều không nhìn thấy hắn.

Hai người cá liếc nhau, một người cá nhỏ nhắn xinh xắn trong đó tựa như muốn nói nhưng lại bị người cá kia ngăn lại, lạnh lẽo cứng rắn nói: "An Liễm đại nhân có việc đang bận."

Đáy mắt của người cá đó viết rõ ràng sự bất mãn.

Minh Thù nhìn sang bên cạnh: "Bận cái gì?"

Người cá kia hừ lạnh một tiếng: "Chuyện này không liên quan tới cô."

Người cá bên cạnh kéo cô ta lại, ngữ khí có chút gấp: "Mộng Du, đừng nói nữa."

Mộng Du bất mãn: "Cô kéo tôi làm gì, tôi nói sai sao? Cô ta là con người, là kẻ thù của chúng ta!"

"Không phải, Mộng Du, An Liễm đại nhân phân phó chúng ta không được bất kính với cô ấy, nếu An Liễm đại nhân biết, An Liễm đại nhân sẽ tức giận."

Mộng Du nghĩ đến thiếu niên, tâm thần có chút dập dờn.

Nhưng vừa chuyển ý nghĩ, nhớ tới những lời đồn mấy ngày nay của đám người cá, lửa giận dưới đáy lòng của Mộng Du liền từ từ bốc lên.

Cô là con người, dựa vào cái gì có thể được An Liễm đại nhân xem trọng?

Nghĩ đến đây, Mộng Du mang theo sự phẫn nộ nói" "Cô ta chỉ là một con người, căn bản không có tư cách cùng An Liễm đại nhân đứng chung. Tôi không biết cô làm thế nào để hoạt động được dưới đáy biển, nhưng tôi hi vọng cô thức thời một chút, rời khỏi nơi này, rời khỏi An Liễm đại nhân."

Câu nói phía trước là nói với người cá kia, một câu tiếp theo là nói với Minh Thù.

Minh Thù nâng lên nụ cười nhạt: "Tôi không có tư cách, vậy ai có tư cách? Cô sao?"

"An Liễm đại nhân đương nhiên phải kết giao cùng người cá!" Coi như ngươi không phải cô ta, cũng sẽ không phải là một con người!

Minh Thù nở nụ cười sâu sắc: "Lúc trước hắn bị Yaze nói xấu phản bội tộc, các người giúp hắn nói chuyện sao?"

Mộng Du lập tức cứng đờ.

An Liễm không nói, không có nghĩa là không nhớ rõ những người cá này tại thời điểm Yaze đuổi tận giết tuyệt hắn chỉ có thái độ hờ hững đứng bên ngoài quan sát.

"Cô thì biết cái gì!" Mộng Du thẹn quá hoá giận: "Tôi cảnh cáo cô, tốt nhất cô nên rời khỏi nơi này! Không thì đừng mong có kết quả tốt!"

Hiện tại tộc người cá đối với sự tồn tại của cô đã rất bất mãn.

An Liễm đại nhân dẹp bỏ nghị luận, sớm muộn gì cũng vì cô mà xảy ra chuyện.

"Tôi sẽ không đi, cô đến đánh tôi đi!" Nơi này nhiều hải sản như vậy, sao có thể đi, không thể bỏ qua bất kỳ một con hải sản nào.

Mộng Du trợn mắt líu lưỡi: "Các người... Con người đều không biết xấu hổ như vậy?!"

Minh Thù nhún vai, cười híp mắt nói: "Người không biết xấu hổ vô địch thiên hạ."

Mộng Du trợn mắt nhìn: "Cô..."

"Mộng Du đừng nói nữa, đi thôi..." Người cá kia túm lấy Mộng Du lôi đi.

"Tôi..."

"Mộng Du tôi xin cô!!"

Mộng Du cùng người cá kia biến mất ở cổng.

Minh Thù nhìn phương hướng bọn họ rời đi, khóe miệng nâng lên nụ cười có chút không hiểu được.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1475: Truyền Thuyết Người Cá (21)

Minh Thù biết Mộng Du sẽ không từ bỏ ý đồ, nhưng không nghĩ tới ngày thứ hai cô ta đã đến.

Hôm nay cô ta tới đưa hải sản một mình, rất không khách khí đem hải sản ném trên mặt đất: "Cả ngày ăn nhiều như vậy, cô là quỷ chết đói đầu thai sao?"

Minh Thù có chút híp mắt.

Người cá vốn là xinh đẹp, Mộng Du là giống cái tại trong tộc người cá lại là sự tồn tại đầu, có đuôi cá màu đỏ ửng kết hợp tạo nên vẻ đẹp động lòng người.

Cho dù lúc này đánh đá cũng có thể khiến người ta nhìn dung mạo mà tha thứ cho cô ta.

Minh Thù xoay người kéo hải sản sang một bên: "Cô thích An Liễm?"

"Phải thì thế nào."

Mộng Du không chút e dè ưỡn bộ ngực lên, trước ngực được tảo biển bọc thành "Nội y" tinh xảo, lúc này thứ trắng như tuyết kia tựa hồ muốn nhảy ra ngoài.

Minh Thù nhìn một chút.

Ngực to a!

"Đáng tiếc An Liễm không thích cô."

Minh Thù nói thẳng vào chỗ đau của Mộng Du.

Quả nhiên là người cá giống cái khi phẫn nộ, đuôi cá màu đỏ ửng đảo qua ghế được làm từ vỏ sò bên cạnh, soạt một tiếng, vỏ sò rơi tán lạn trên mặt đất.

"Cô cho rằng An Liễm đại nhân sẽ thích cô sao?" Cô ta cả giận nói: "An Liễm đại nhân chỉ là nhất thời bị ma quỷ ám ảnh, đối với cô bất quá cũng là hiếu kì, chờ An Liễm đại nhân đối với cô mất đi hứng thú, cô cho rằng cô còn có thể sống ở nơi này?"

"Tôi không có cho rằng như thế." Minh Thù vẫn giữ vẻ mặt ôn hòa, phảng phất không nhìn thấy lửa giận của Mộng Du.

Cô dừng một chút, thanh âm chậm rãi mà êm ái: "Hắn chính là thích tôi."

Tiểu yêu tinh không thích ta, muốn lật trời sao?!

"Cô..." Mộng du chỉ vào Minh Thù, lửa giận từ từ bốc lên, gần như sắp muốn đem lý trí của cô ta bao phủ: "An Liễm đại nhân không có khả năng thích cô!!"

Rống xong một tiếng này, ánh mắt Mộng Du oán độc, cô ta lộ ra hàm răng sắc bén, vẫy đuôi một cái nhào về phía Minh Thù.

Minh Thù xoa xoa tay, chuẩn bị báo thù cho hải sản của mình!

Tiểu yêu tinh?

Tiểu yêu tinh là cái thá gì!

Tin tức Minh Thù cùng Mộng Du đánh nhau rất nhanh truyền đến bên tai An Liễm.

An Liễm gần đây quả thực bề bộn nhiều việc, Yaze chạy trốn, tiền tuyến bên kia lại là một đống chuyện.

Đột nhiên nghe thấy tin tức này, An Liễm giật mình trong lòng, dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới.

Trong cung điện một mảnh hỗn độn, Minh Thù ngồi trên mặt bàn miễn cưỡng kiên trì không có vỡ nát, Mộng Du chật vật nằm ở nơi hẻo lánh.

"An Liễm đại nhân..."

Con ngươi Mộng Du sáng lên, lắp bắp kêu một tiếng

Thiếu niên ngoài cửa ngay cả một ánh mắt cũng không cho cô ta, từ ngoài cửa tiến thẳng đến Minh Thù bên kia, cầm bả vai cô khẩn trương hỏi: "Có bị thương không?"

"Cô ta đánh không lại tôi, cậu cho rằng gần đây tôi ăn không ngồi rồi?"

"..."

Hắn đang quan tâm cô, vì sao cô không thể nói chuyện thật tốt với mình!

Mộng Du nhìn dáng vẻ khẩn trương của thiếu niên, lửa giận dưới đáy mắt lại ngùn ngùn bốc lên.

"An Liễm đại nhân, cô ta..."

An Liễm nắm chặt tay Minh Thù, hắn hơi quay đầu, thần sắc lạnh lùng phân phó: "Dẫn cô ta đi."

Mộng Du không thể tin được trợn to mắt: "An Liễm đại nhân, tôi..."

An Liễm bình tĩnh nhìn qua, Mộng Du chợt cảm thấy yết hầu bị người ta bóp chặt, một chữ cũng nói không nên lời, cảm giác áp bách vô hình đánh tới làm cô ta không thể nào phản kháng.

Người cá tiến lên mang Mộng Du rời đi.

Mãi đến khi người cá kéo cô ta ra ngoài, Mộng Du mới kêu to lên.

Thanh âm dần dần nhỏ lại.

Người cá xung quanh cũng lui xuống, An Liễm ôm lấy Minh Thù cam đoan: "Lần này là tôi sơ sót, lần sau tôi sẽ không để bọn họ bất kính với em."

Nói xong lời cuối cùng, ánh mắt An Liễm trầm xuống một chút.

Lúc trước hắn trở lại chỉ là muốn vạch trần âm mưu của Yaze, nhưng bây giờ...

Hắn không thể buông quyền lợi trong tay ra, chỉ có như vậy, hắn mới có tư cách đứng bên cạnh cô, che chở cô thật tốt.

"Hoạt động gân cốt một chút rất tốt." Minh Thù biểu thị mình cũng không ngại.

An Liễm: "..."

Minh Thù mặt mày cong lại, nhíu mày nói: "Người cá thích cậu cũng thật nhiều."

"Thế nhưng bọn họ không phải em." An Liễm kéo tay cô để cô ôm eo mình: "Tôi chỉ muốn em thích tôi."

Minh Thù dán vào lồng ngực hắn, khóe miệng có chút giương lên, đồ ngốc..

Mộng Du nghe nói là bị đày đến tiền tuyến, sau chuyện này, những người cá giống cái cũng không dám đến gây sự với Minh Thù.

Minh Thù cả ngày chỉ trải qua việc ăn hải sản, khi dễ tiểu yêu tinh nhà mình, tiếp tục tháng ngày ăn hải sản.

Đây đại khái là một đoạn thời gian thoải mái nhất mà cô trải qua.

Nếu không phải Hài Hòa Hiệu nhắc nhở cô bên ngoài còn có mẹ Triều, khả năng cô sẽ còn tiếp tục tiếp chờ ở đây.

"Tôi muốn trở về một chuyến." Minh Thù tìm tới An Liễm.

An Liễm khẽ ngẩng đầu, cánh môi động đậy, giống như gian nan phun ra mấy chữ: "Em không thích nơi này?"

"Lúc tôi rời đi không có nói với mẹ, tôi sợ bà ấy tìm tôi khắp nơi."

"Chuyện này... Như vậy sao." An Liễm kéo tay cô: "Tôi cùng em?"

Minh Thù buồn cười: "Cậu có thể biến cái đuôi của cậu thành chân không?"

Đuôi cá màu trắng bạc khẽ vẫy hai lần, dòng nước có chút phun trào, lần đầu tiên An Liễm chán ghét mình là người cá như thế.

Hắn sa sút hỏi: "Vậy khi nào em trở về?"

Hắn rất sợ hãi, sợ cô đi rồi sẽ không trở lại nữa.

"Không biết a." Minh Thù thấy cảm xúc của hắn không tốt, nâng cằm hắn lên rơi xuống một hôn: "Không nỡ xa tôi?"

An Liễm không có phủ nhận.

Minh Thù hôn khóe môi hắn một chút: "Vậy tôi suy tính một chút, sớm giải quyết xong chuyện bên kia."

Đáp lại Minh Thù chính là một nụ hôn triền miên.

Hôm Minh Thù rời khỏi biển sâu, An Liễm tự mình đưa cô đến bờ biển, hắn rất muốn đi cùng cô nhưng cái đuôi của hắn không tiện, còn có chuyện chiến tranh tiền tuyến cùng việc của Yaze đều cần hắn.

Minh Thù leo lên từ một nơi không người của lục địa, An Liễm bơi ở trong nước.

"Ta vẫn là nên trở về cùng em đi?" An Liễm lên tiếng.

"Không cần, trở về tôi còn phải phân lòng chăm sóc cậu." Thiết lập của An Liễm bây giờ chính là người rất có trách nhiệm, nếu cô thật sự dẫn hắn đi, đoán chừng hắn cũng không biết khai tâm.

An Liễm nghĩ tới chuyện trước kia trên đất bằng, mất đi nguồn nước, hắn xác thực cần người chăm sóc... Hắn đi lên, thật sự sẽ gây thêm phiền phức cho cô.

"Đi đi." Minh Thù phất phất tay.

An Liễm vội vàng kéo cô lại:"Hôn tôi một cái."

Minh Thù bất đắc dĩ ôm lấy hắn hôn một ngụm giống như dỗ con trai: "Được rồi."

"Em cẩn thận."

"Ừ." Minh Thù nghĩ nghĩ, mò thú nhỏ ra phóng vào trong tay hắn: "Có chuyện gì có thể nói cho nó biết, nó sẽ truyền lại cho tôi."

Thú nhỏ giãy dụa ngồi dậy, nội tâm gào thét: Con sen ngươi muốn làm gì!

Minh Thù gõ gõ đầu thú nhỏ, im ắng nói cho nó biết: Ngoan, bảo vệ hắn thật tốt.

Thú nhỏ: "..." Không có nhân tính! Biến thái! Đổi con sen! Nhất định phải đổi!

Thú nhỏ trực tiếp lăn khỏi lòng bàn tay An Liễm rơi vào trong nước.

Nó mới không muốn cùng cái tên người thú quái dị này ở chung một chỗ!

Tức chết!

Sau khi Minh Thù rời đi, An Liễm lẳng lặng nhìn một đoàn màu sắc rực rỡ đang nổi trong nước.

Thú nhỏ nhảy lên lộ ra cái bụng nhỏ: "Nhìn cái gì?"

Thiếu niên lẳng lặng hỏi nó: "Ngươi thích ăn hải sản không?"

"..."

Đừng tưởng rằng như ngươi vậy liền có thể dụ dỗ ta!

"Ta muốn ăn cua biển!"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1476: Truyền Thuyết Người Cá (22)

Minh Thù vì chấp nhận để tiểu yêu tinh đưa cô đi liền lựa chọn địa phương vắng vẻ, cô phải đi thật xa mới đến được đường cái.

Mệt chết trẫm!

Thật vất vả lắm mới cản được một chiếc xe.

Chủ xe là một đôi vợ chồng, biết được Minh Thù muốn đi chỗ nào, hai vợ chồng đều sững sờ.

"Thành phố S đã bị phong tỏa, nghe nói tình hình bệnh dịch nghiêm trọng, một tiểu cô nương như cô đi đến đó làmgì?"

Minh Thù có chút mơ màng.

Phong tỏa? Tình hình bệnh dịch?

Một lúc sau Minh Thù mới biết rõ khoảng thời gian này cô rời đi đã xảy ra chuyện gì.

Thành phố S bộc phát một loại virus người cá hiếm thấy.

Một khi lây nhiễm loại virus này, sau 12 giờ phát tác, bình quân trong bảy ngày liền sẽ chết, hiện tại chống chọi dài nhất là mười hai ngày.

Nhưng cuối cùng vẫn sẽ chết.

Trước kia virus người cá chỉ có thể truyền nhiễm thông qua nguồn nước, nói cách khác, ngươi chỉ cần không uống nước bị nhiễm virus người cá, tiếp xúc với da bình thường cũng sẽ không lây nhiễm —— đương nhiên, người nào có năng lực chống chọi yếu ớt sẽ có thể bị lây nhiễm thông qua làn da.

Nhưng virus người cá bây giờ không những bị lây nhiễm trong nguồn nước.

Bọn chúng có thể thông qua sự tiếp xúc giữa người và người, đồ ăn, nguồn nước...

Chỉ cần lây nhiễm loại virus này liền sẽ bị truyền nhiễm.

Minh Thù một lần nữa kích hoạt cổ tay lên mạng xem một chút.

Hiện tại toàn bộ thành phố S đều bắt đầu phong tỏa, không thể vào cũng không thể ra.

Minh Thù gọi điện thoại cho mẹ Triều trước nhưng bị nhắc nhở tắt máy.

Minh Thù lại gọi cho Đông Ca, Đông Ca ngược lại là nhận điện thoại, đối với việc cô mất tích lâu như vậy, Đông Ca biểu thị hắn "Thân thiết" chào hỏi.

Chào hỏi xong, Đông Ca mới giải thích tình huống cho cô biết.

"Hiện tại tình huống trong thành phố không tốt, các phe đều đang gia tăng nghiên cứu thuốc giải virus, máu trước kia cô cung cấp đã sử dụng hết, nhưng cũng không có kết quả gì..."

Minh Thù sau khi nghe xong mới hỏi: "Mẹ tôi cùng Hách Nhan thế nào?"

"Hách Nhan không có việc gì, mẹ cô tôi cũng không rõ."

"Anh giúp tôi đi xem một chút."

"Tất cả đường đi đều bị phong tỏa, không cho người đi lại trên đường." Đông ca dừng một chút: "Tôi nghĩ biện pháp đã."

Minh Thù nói với đôi vợ chồng kia thả mình ở một nơi gần thành phố, sau đó nghĩ biện pháp đến thành phố S.

Tất cả phương tiện đến thành phố S đều bị ngừng.

Chỉ có thể tự nghĩ biện pháp đi qua.

Minh Thù để lại tin nhắn cho mẹ Triều.

Đông ca tại ngày thứ ba mới liên hệ cho cô: "Tôi đến nhà cô xem cũng không có ai, kết quả tốt nhất là mẹ cô không có việc gì, kết quả xấu nhất chính là bị lây nhiễm, đưa đến trạm phòng dịch, hoặc là..."

Chết rồi.

Minh Thù cúp điện thoại, có chút xuất thần nhìn cảnh sắc đang bay lượn bên ngoài cửa sổ xe.

Mặc dù cô không cùng mẹ Triều ở chung thời gian quá dài, nhưng mẹ Triều đối với thân thể này là thật sự yêu thương.

Minh Thù phun ra một ngụm trọc khí.

Phó thác cho trời đi.

Tất cả con đường đến thành phố S đều bị thiết trí chướng ngại vật trên đường, không thể thông qua.

Bên ngoài có rất nhiều người, có vài người chính là người địa phương không ở trong thành phố S thời điểm virus bộc phát.

Có người thì có bạn bè người thân ở thành phố S.

Minh Thù nghĩ biện pháp trà trộn vào đội y tế tình nguyện, xâm nhập vào thành phố.

Sau khi vào, cô đi thẳng đến biệt thự trước đó, đúng như Đông Ca nói, nơi này cũng không có người.

Ngay tại thời điểm Minh Thù hồi tưởng lại đơn vị làm việc của mẹ nguyên chủ, đột nhiên tiếp nhận được một cuộc điện thoại.

"Xin hỏi có phải Triều Sương tiểu thư không?"

Trong điện thoại phát ra thanh âm xa lạ.

"Ừ."

"Chào cô, chúng tôi ở bộ chỉ huy hỗ trợ rút lui cho người nhà, xin hỏi bây giờ cô có đang ở thành phố S không? Nếu như ở đây, xin cô nói cho chúng tôi biết vị trí, chúng tôi phái người đến đón cô."

Rút lui cho người nhà...

"Triều Tiến?"

"Triều Tiến?" Đối phương sửng sốt một chút: "Cô nói ba cô sao? Thật xin lỗi, chúng tôi hỗ trợ rút lui chính là người nhà của viện nghiên cứu, cũng chính là mẹ cô Dư Tĩnh Nhã."

"Mẹ tôi không sao chứ?"

"Không có việc gì, cô yên tâm, xin hỏi bây giờ cô đang ở đâu?"

Minh Thù nói cho bọn hắn vị trí của mình, bất quá nửa giờ mới có người đến đón cô.

Lên xe, người phụ trách nói cho cô biết: "Trước kia thông báo rút lui được đưa ra, cô là nhóm đầu tiên trên danh sách rút lui, trước đó chúng tôi đã liên lạc với cô, bất quá vẫn luôn không liên lạc được, đây đã là nhóm cuối cùng của chúng tôi."

Nhóm đầu tiên trong danh sách rút lui được tính là người nhà của nhân vật tương đối quan trọng mới có thể nằm trong nhóm đầu tiên.

Mẹ của nguyên chủ lợi hại như vậy sao?

Bất quá ngẫm lại cũng đúng, Triều Tiến ở trong quân đội chức trách rất cao, có thể cùng hắn kết hôn, mẹ Triều cũng cần phải có mấy phần bản lĩnh.

Minh Thù nhìn phương hướng xe rời đi, hỏi: "Hiện tại trực tiếp ra khỏi thành?"

Đối phương lắc đầu: "Không phải, chỉ là rút lui đến một nơi tương đối an toàn, tình hình bệnh dịch nghiêm trọng, chúng tôi không dám mạo hiểm đưa tất cả mọi người ra ngoài. Bất quá cô là con gái của Du Tĩnh Nhã, chúng tôi sẽ sắp xếp cho cô đến viện nghiên cứu bên kia, cô cũng có thể nhìn thấy mẹ mình."

Nửa đường lại đón thêm hai người.

Trên xe một đường an ổn mở đến địa điểm được sắp xếp, sau khi hai người kia xuống dưới lại đi thêm một khoảng cách đến viện nghiên cứu.

Minh Thù đi vào cần cách ly kiểm tra trước, xác định không có lây nhiễm.

Du Tĩnh Nhã khả năng nhận được tin tức, vội vàng chạy tới.

Du Tĩnh Nhã cũng không sợ lây nhiễm, không để ý tới nhân viên công tác ngăn cản, trực tiếp đi vào ôm chặt lấy Minh Thù: "Con đi đâu vậy, mẹ lo lắng muốn chết."

"..." Cái này có chút khó bịa.

Thế là Minh Thù viện cớ đỡ bà lão băng qua đường lại gặp phải bắt cóc, thật vất vả mới thừa dịp tình hình bệnh dịch mới trốn ra được.

Du Tĩnh Nhã khẩn trương kéo lấy cô xem xét.

Thấy con gái mình không sao mới thở phào.

Thời gian cách ly hơi lâu, Du Tĩnh Nhã vẫn ở bên trong nói chuyện với cô để cô đừng lo lắng.

Trong lúc đó có người tới gọi bà ấy, thấy cô ở trong phòng cách ly cũng không tiện nói gì, hỏi mấy vấn đề rồi vội vàng rời đi.

"Mẹ đang nghiên cứu cái gì?"

"Virus bộc phát lần này." Du Tĩnh Nhã nói: "Virus lần này cùng virus người cá trước kia không giống, rất khó giải quyết."

Trước đó bà ấy nhận được tin tức rời đi cũng là vì cái này.

Nhưng lúc ấy virus người cá này vẫn chưa bộc phát

"Bởi vì truyền nhiễm theo đường tắt?"

Du Tĩnh Nhã gật đầu, cầm tay Minh Thù: "Lần này virus người cá truyền nhiễm theo đường tắt, nếu như giải quyết không tốt, rất có thể không chỉ là thành phố S này."

Nếu virus thật sự truyền nhiễm toàn diện mà bọn họ còn chưa có biện pháp giải quyết, đây là sự đả kích mang tính chất hủy diệt đối với nhân loại.

Minh Thù vô tình nghĩ đến người trước đó Đông Ca điều tra kia.

Chuyện này có thể cùng người kia có quan hệ hay không?

Du Tĩnh Nhã nói chuyện với Minh Thù đến khi thời gian cách ly kết thúc, sau đó tự mình đưa cô đến ký túc xá.

Du Tĩnh Nhã là nhà nghiên cứu chủ yếu nên được phân phối ký túc xá rất lớn, bên kia cũng liền không sắp xếp cho Minh Thù ký túc xá khác.

Cho dù là lúc này, Du Tĩnh Nhã vẫn kiên nhẫn làm xong tất cả thủ tục cho cô.

"Mẹ phải qua bên kia làm việc, tối nay mới có thể trở về, tầng 2 là nhà ăn, nếu con đói bụng cứ đi qua quẹt thẻ."

Du Tĩnh Nhã đưa một tấm thẻ cho cô, cẩn thận căn dặn: "Không nên chạy loạn, nếu như nhàm chán có thể lên mạng, khu vực hoạt động phía dưới cũng có thể đi, nhưng không thể rời khỏi nơi này, rõ chưa?"

Minh Thù gật đầu: "Được, con biết rồi."

"Vậy mẹ đi đây?"

"Được rồi."

Minh Thù đưa Du Tĩnh Nhã tới cửa.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1477: Truyền Thuyết Người Cá (23)

Minh Thù đã hiểu rõ một chút tình huống hiện tại, cục diện quả thực rất không tốt.

Virus người cá này tựa hồ vẫn chưa có ai có thể nghiên cứu ra thuốc giải.

Đông Ca bên kia hỏi Minh Thù có thể cho hắn một chút máu hay không.

Mặc dù thế đạo bây giờ thay đổi, nhưng giao dịch trước đó vẫn còn, Minh Thù để hắn đến viện nghiên cứu bên này lấy.

Vì đưa cái đồ chơi này cho hắn, Minh Thù cũng mất không ít sức lực.

Minh Thù không cùng Đông Ca gặp mặt, sau khi Đông Ca lấy được máu liền gọi điện thoại cho cô.

"Viện nghiên cứu có biện pháp không?"

Minh Thù một bên quét thẻ ăn, một bên nói: "Anh đây là nghe ngóng địch tình?"

"..." Đông Ca im lặng vài giây: "Tình huống hiện tại, nguy cấp nhất chính là nghiên cứu được thuốc giải."

Ai biết virus người cá này có thể thông qua những biện pháp khác truyền nhiễm hay không?

Bây giờ bọn họ chưa bị lây nhiễm, thế nhưng nếu không giải quyết được, bọn họ vẫn bị sẽ vây ở chỗ này.

Lúc này cũng không phải nói nhét ít tiền, có chút quyền liền có thể ra ngoài.

Toàn bộ thành phố S, tất cả nhân viên của chính phủ không ai có thể rời đi.

"Không có."

"Vậy được rồi, có tiến triển tôi báo cho cô." Đông Ca vội vàng: "Đúng rồi, cô gọi cho Hách Nhan trước đi, cô ta vẫn luôn nháo muốn đi tìm cô, tôi cúp trước."

"Chờ một chút."

"Còn có việc?"

"Người lần trước anh điều tra, sau đó có tra được thêm gì không?"

Gần đây có nhiều việc, Đông Ca mất một lúc sau mới nhớ tới người Minh Thù nói là ai.

"Người của tôi sau đó lại theo dõi nhưng vẫn luôn không thấy ai, trên xã hội cũng không có bất kỳ vết tích hoạt động gì, có khả năng đã chết."

Không cần Minh Thù nhiều lời, Đông Ca lập tức hiểu rõ mấu chốt: "Có phải cô cảm thấy chuyện này cùng người kia có quan hệ hay không?"

"Chuyện này quá trùng hợp." Minh Thù nói.

"Là rất trùng hợp." Đông Ca phụ họa một tiếng.

Minh Thù: "..."

Cần ngươi có làm được cái gì!

Minh Thù cúp máy.

Cô cắn đũa suy tư, sau lưng người kia còn có người, mục đích của đối phương là cái gì? Virus bộc phát, thừa cơ phát tài?

Như vậy, trong tay đối phương khẳng định là có thuốc giải.

Hiện tại virus vừa mới bộc phát, đối phương vẫn chưa ra mặt, có thể là muốn kiếm nhiều tiền hơn một chút.

Thế nhưng...

Nếu như phỏng đoán này sai, vật tất cả đều xong rồi.

Được rồi.

Ăn no lại nói.

Liên tiếp hai ngày, Minh Thù chỉ có thể nửa đêm nhìn thấy Du Tĩnh Nhã trở về nghỉ ngơi, trời còn chưa sáng lại rời đi, hoặc là nói dứt khoát trực tiếp làm việc đến hừng đông, lại vội vàng rời đi.

"Mẹ."

Du Tĩnh Nhã xoa xoa mi tâm: "Sao lại tỉnh? Có phải là sáng quá? Để mẹ tắt đèn."

Minh Thù đem ly nước phóng đặt vào tay Du Tĩnh Nhã: "Con ngủ ban ngày rồi, nếu mẹ cứ tiếp tục như vậy sẽ không chịu được, nghỉ ngơi sớm một chút đi."

Du Tĩnh Nhã uống một hớp nước, nói: "Công việc của mẹ còn chưa làm xong, nhiều người như vậy vẫn đang chờ, sao mẹ có thể đi ngủ..."

Hiện tại mỗi phút mỗi giây đều có người chết đi.

Thời gian giành giật từng giây.

"Thế nhưng bây giờ mẹ cũng không thể có được đáp án ngay lập tức được, nghỉ ngơi không tốt sẽ ảnh hưởng đến bộ não của mẹ, sẽ chỉ làm hiệu suất làm việc giảm xuống, thậm chí nguy hiểm cả tính mạng của mình."

Du Tĩnh Nhã sửng sốt một chút.

Minh Thù đem ly nước trên tay bà ấy thu lại: "Nghỉ ngơi sớm một chút."

Du Tĩnh Nhã trầm mặc, cuối cùng gật đầu: "Được."

Bà ấy vào phòng vệ sinh rửa mặt xong, vừa dính vào giường liền ngủ mất.

Minh Thù tắt hết đèn chỉ chừa lại một chiếc đèn ngủ, cô ngồi vào vị trí trước đó của Du Tĩnh Nhã mở tư liệu ra.

Ngày thứ hai tinh thần Du Tĩnh Nhã đã tốt hơn so với trước đó không ít, thời điểm rời đi dường như có suy nghĩ gì mới, còn cho Minh Thù một cái ôm to lớn.

-

Minh Thù còn tưởng rằng hôm nay Du Tĩnh Nhã sẽ trở về đặc biệt muộn, ai biết còn sớm hơn so với trước đó, bất quá sắc mặt không tốt lắm.

Minh Thù ngồi trên ghế gặm nhắm màn thầu, thăm dò nhìn sang.

Phía sau Du Tĩnh Nhã còn có một người đi theo.

Người này không ai khác chính là Triều Sở.

"Sương Sương." Du Tĩnh Nhã kêu một tiếng: "Triều Sở sẽ ở đây hai ngày."

"Chị." Triều Sở nhu thuận kêu một tiếng.

Minh Thù không có lên tiếng, Du Tĩnh Nhã để Triều Sở đi vào.

Trước đó Triều Sở tìm người muốn đối phó cô, cuối cùng tự mình gặp nạn, sau đó bọn họ cũng chưa từng gặp lại.

Nhưng lúc trước Minh Thù đã nhắn tin chúc mừng cô ta, cô ta khẳng định biết...

Bây giờ lại còn có thể bình tĩnh tới đây như vậy.

Bội phục bội phục.

Ký túc xá của Du Tĩnh Nhã có hai phòng ngủ một phòng khách, trước đó Minh Thù cùng Du Tĩnh Nhã mỗi người một phòng, hiện tại chỉ có thể nhường một phòng cho Triều Sở.

"Mẹ, mẹ đưa cô ta tới làm gì?"Làm bao cát cho trẫm luyện võ sao?

"Con... Triều Tiến hắn tự mình gọi điện thoại cho mẹ, dù sao cũng đã từng là vợ chồng, hắn vẫn là ba của con, lúc này mẹ cũng không thể thờ ơ lạnh nhạt như thế chứ?"

"Triều Tiến bên kia không phải cũng có rơi rút lui cho người nhà sao?"

"Nơi rút lui được sắp xếp rất nhiều người, Triều Tiến lo lắng cho Triều Sở." Du Tĩnh Nhã ngữ khí nhàn nhạt.

Bà ấy ở bên này chính là ký túc xá của viện nghiên cứu, mỗi người một phòng, bên ngoài còn có cảnh vệ súng thật đạn thật, ba tầng trong ba tầng ngoài đều tuần tra, đương nhiên là nơi rút lui tốt nhất.

Xem như địa vị của Triều Tiến trong quân đội, tại nơi rút lui nhiều lắm cũng chỉ có thể sắp xếp cho Triều Sở một phòng đơn.

Thế nhưng điểm sắp xếp để rút lui an toàn sao?

Cũng không.

Đêm qua có một nơi trong khu rút lui xảy ra vấn đề, bị một vài người lây nhiễm virus công kích.

Triều Tiến lo lắng chuyện như vậy lại phát sinh liền gọi điện thoại cho bà ấy bên này.

Du Tĩnh Nhã đến cùng là một người mềm lòng.

Du Tĩnh Nhã đưa Triều Sở về lại rời khỏi tiếp tục đi làm việc.

Trong phòng chỉ còn lại Minh Thù cùng Triều Sở.

Thần sắc của Triều Sở so với vừa rồi đã âm trầm hơn một chút, sâu trong đáy mắt cất giấu hận ý đối với Minh Thù...

Cô đã xém chút hủy hoại mình.

Những người kia...

Triều Sở không dám tưởng tượng, nếu như cô ta bị những người kia làm bẩn sẽ có kết cục gì.

Triêu Sở nhịn xuống vẻ oán độc, không nói một lời tiến vào căn phòng Du Tĩnh Nhã chỉ cho cô ta.

Minh Thù yên lặng gặm xong màn thầu.

Triều Tiến thật là trâu bò.

Đến cùng ai là con ruột a!

Minh Thù cũng không thể nói Du Tĩnh Nhã ngốc, loại thời điểm này, chỉ cần là người không phải lòng dạ ác độc không chút tình cảm nào, chồng đã gọi đến nơi này của mình, phần lớn người đều sẽ đáp ứng.

Du Tĩnh Nhã rạng sáng mới trở về, Minh Thù vẫn ngồi trên ghế.

"Sương Sương, sao còn chưa ngủ?"

Du Tĩnh Nhã một bên cởi giày một bên hỏi cô.

"Chuẩn bị ngủ."

Du Tĩnh Nhã nhìn về phía phòng của Triều Sở:"Cô ta ở bên trong?"

Minh Thù gật đầu, vẫn luôn không ra ngoài, cũng không biết ở bên trong làm gì.

Ngay tại thời điểm hai người nói chuyện, Triều Tiến gọi điện thoại tới.

"Du Tĩnh Nhã, Sở Sở vẫn còn con nít, bà tức giận cứ đổ lên người tôi, tại sao lại trút giận lên người nó!!"

Triều Tiến vừa mở miệng chính là một trận rống.

Du Tĩnh Nhã mở loa ngoài, Minh Thù tự nhiên cũng nghe thấy.

"Triều Tiến ông có ý gì?" Bà ấy mệt mỏi một ngày trở về, Triều Tiến lại phun ra một câu như vậy làm lửa giận của Du Tĩnh Nhã cũng bốc lên.

Triều Tiến ở bên kia nói: "Tôi có ý gì? Bà không cho Sở Sở ăn cơm là có ý gì?"

Du Tĩnh Nhã: "..."

Bà ấy lúc nào không cho Triều Sở ăn cơm?

"Tôi biết bà đối với tôi bất mãn, nhưng bà không thể trách tội con gái, tôi cho bà biết..."

Thanh âm của Triều Tiến đột nhiên ngừng lại.

Nếu không phải sợ có người khẩn cấp liên hệ bà ấy, Du Tĩnh Nhã cũng muốn tắt máy.

Người đàn ông này...

Đến cùng là vì cái gì?

Từ lúc virus bộc phát đến nay, hắn có quan tâm bà ấy cùng Sương Sương không?

Có đôi khi bà ấy cũng tự mình hoài nghi Sương Sương có phải con ruột của hắn hay không.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1478: Truyền Thuyết Người Cá (24)

Minh Thù thừa dịp thời điểm Du Tĩnh Nhã ra ngoài gõ cửa phòng của Triều Sở.

Triều Sở có chút đề phòng, chỉ lộ ra nửa người: "Chị muốn làm gì?"

Minh Thù đưa tay đẩy cửa, Triều Sở lập tức muốn đóng cửa nhưng cửa phòng không nhúc nhích tí nào, phảng phất đẩy cửa chính là đẩy một bức tường.

"Triều Sương!"

Triều Sở cắn răng kêu một tiếng.

Minh Thù kinh ngạc: "Không giả vờ nữa sao? Trước kia không phải cô vẫn là gọi tôi là chị sao? Hiện tại sao lại gọi đại danh của người ta rồi?"

Triều Sở thầm hận, phảng phất muốn đâm trên người cô mấy lỗ thủng: "Triều Sương cô muốn làm gì?"

Ánh mắt cô ta quét bên ngoài một vòng, không có thân ảnh của Du Tĩnh Nhã.

Lúc này cô tìm đến mình...

Triều Sở coi như không biết Minh Thù muốn làm gì nhưng cũng biết tuyệt đối không phải chuyện gì tốt.

"Không làm gì, muốn cùng cô tâm sự chuyện nhân sinh."

Triều Sở trợn tròn mắt: "Chúng ta không có chuyện gì để nói."

Minh Thù dùng lực đẩy cửa ra, Triều Sở lui về sau mấy bước, miễn cưỡng đứng vững.

"Tôi cảm thấy chúng ta rất nhiều chuyện để nói, tỉ như chuyện lần trước cô tìm người đối phó tôi."

Sắc mặt Triều Sở trong nháy mắt tái nhợt: "Cô còn dám nhắc lại!"

"Vì sao không dám, đây không phải là cô tìm người đối phó tôi trước sao, tôi chẳng qua chỉ là mượn hoa hiến phật."

Mượn hoa hiến phật là dùng như thế sao!

Triều Sở cắn môi, đang muốn biện cho mình một lý do chính đáng liền thấy nữ sinh ở cửa đi về phía cô ta.

Triều Sở tê cả da đầu, đáy lòng dâng lên một tia sợ hãi, ký ức bị đánh lần trước điên cuồng tuôn ra.

"Triều Sương cô không được qua đây, cô đứng lại! Cô dám đánh tôi, ba sẽ không tha cho cô!"

Triều Sở một bên lui lại một bên hô lên.

Minh Thù giữ chặt cánh tay Triều Sở: "Không quan trọng a, dù sao hắn cũng không coi tôi là con gái, tại sao tôi phải quan tâm hắn có tha thứ cho tôi hay không?"

Triều Sở có chút trừng lớn mắt.

Tiếp theo là thân thể bị bay lên không, cả căn phòng trời đất quay cuồng,

Ầm!

Lưng chạm đất, Triều Sở cảm giác lưng tê một cái, sau đó chính là đau đớn càn quét tứ chi.

"Trước đó cô cáo trạng với Triều Tiến mẹ tôi không cho cô cơm ăn? Phải không?"

"Triều Sương, cô... A..."

"Triều Sương cô là tiện nhân, cô dám đánh tôi...Cô chết không yên lành, dừng tay!"

Minh Thù đánh Triều Sở một trận, để lại cho cô ta một nụ cười ý vị thâm trường rồi đạp cửa ra ngoài.

Thời điểm Du Tĩnh Nhã trở về, Minh Thù còn đem đồ ăn của cô ta chiếm đoạt.

Du Tĩnh Nhã có chút khó khăn, có thể là một mặt ta rất đói, ánh mắt ta cần ăn bữa khuya của Minh Thù nên Du Tĩnh Nhã tự nhiên là không để ý tới Triều Sở.

Triều Sở ở bên trong đói bụng một đêm, còn bị đánh, có thể nghĩ, có thể tưởng tượng được một đêm này khó mà qua được.

Loại người tìm đường chết này đánh một trận liền tốt.

Ngừng một lát không đủ vậy thì hai bữa!

Bao ăn no!

Triều Sở tự nhiên sẽ cáo trạng với Triều Tiến, thời điểm Triều Tiến gọi đến chất vấn, Minh Thù tuyên bố lại ồn ào liền đem Triều Sở ném ra ngoài.

Làm Triều Tiến tức giận đến muốn đánh chết cô.

Minh Thù để Du Tĩnh Nhã kéo Triều Tiến vào sổ đen, loại đàn ông này không kéo vào sổ đen, giữ lại ăn tết sao?

Triều Tiến bên kia liên lạc không được với Du Tĩnh Nhã cùng Minh Thù, Triều Sở liền an phận nhiều, cả ngày ở trong phòng, không phải chuyện quan trọng tuyệt đối không rời khỏi phòng nửa bước.

Minh Thù muốn cùng cô ta tâm sự đều không được.

Răng rắc ——

Triều Sở mở cửa phòng ra, Minh Thù ngồi trên ghế sa lon nghiêng đầu nhìn cô ta.

Người phía sau cúi đầu cấp tốc đóng cửa lại, cực nhanh rời đi.

Còn chưa tới thời gian ăn cơm, hôm nay sao cô ta lại đi ra ngoài?

Minh Thù cắn một miếng hoa quả, muốn đi theo xem lại bị điện thoại của Đông Ca cản lại.

"Virus trong thành phố đang biến dị, sơ bộ phỏng đoán, rất có thể sẽ truyền nhiễm thông qua không khí..."

"Truyền nhiễm qua không khí?"

Cái đồ chơi này muốn truyền nhiễm thông qua không khí vậy còn có đường sống sao?

"Không chỉ như vậy, còn phát hiện thời gian phát tác rút ngắn, lây nhiễm virus một canh giờ sẽ phát tác... Trong thành phố đã không an toàn."

Trong thành phố không an toàn, thế nhưng có thể ra ngoài sao?

"Quan sát thêm một lúc, nếu như không được, tôi dự định rút lui."

"Rút lui? Làm sao rút lui?"

Đông Ca lạnh lùng nói: "Lao ra."

Không có người nào muốn chết, Đông Ca cũng không muốn, hắn bên kia có súng ống đạn dược, có thể mang theo huynh đệ sống sót lao ra.

Về phần có thể mang virus ra ngoài hay không...

Nếu quả như thật sự truyền nhiễm thông qua không khí, bọn hắn không ra ngoài, virus cũng sẽ lan tràn.

Đông Ca coi như có nghĩa khí nói cho Minh Thù, nếu quả thật phải đi ra ngoài sẽ thông báo cho cô.

Đương nhiên, hắn đến cùng là vì máu của Minh Thù vô cùng có khả năng nghiên cứu ra thuốc giải độc hay là có nghĩa khí thật cũng không được biết.

-

Thời gian virus bộc phát sớm hơn Minh Thù nghĩ rất nhiều.

Sau bữa trưa, trên mạng liền xuất hiện các loại tin tức, lấy thành phố S làm trung tâm, các thành phố lân cận cũng bắt đầu bộc phát virus.

So với virus trước đó, giờ phút này virus rõ ràng lợi hại hơn nhiều.

Chính phủ công bố có đã có thuốc giải, thế nhưng sau khi dùng qua, virus nên bộc phát vẫn bộc phát, lại truyền nhiễm với tốc độ nhanh hơn.

Rất nhanh liền có người tổng kết ra, virus sau khi biến dị là truyền nhiễm thông qua không khí.

Trong lúc nhất thời trên mạng tràn ngập các loại ngôn luận.

Du Tĩnh Nhã vội vàng trở về: "Sương Sương, thu thập một chút, chúng ta phải rút lui."

"Vì sao?"

"Trong viện bạo phát virus, bây giờ chúng ta phải rút khỏi thành phố S."

Virus bên ngoài đã bộc phát, chính phủ bên kia vừa bắt đầu rút lui, rút lui cùng bọn họ chính là những nhà nghiên cứu bên này.

"Sao lại bộc phát virus?"

"Có người đập nát ống nuôi cấy virus, theo hệ thống thông gió truyền nhiễm ra ngoài, mau đeo khẩu trang lên."

Du Tĩnh Nhã đưa cho Minh Thù một cái khẩu trang.

Sau đó lại cầm phun sương phun vào người cô một trận.

Ai đập nát ống nuôi cấy virus, hiện tại đã không có thời gian đi truy cứu, nếu ở đây đợi thêm có khả năng sẽ bị lây nhiễm.

Minh Thù: "..."

"Triều Sở đâu?"

"Ra ngoài còn chưa trở lại."

Du Tĩnh Nhã khẽ nhíu mày, đem đồ vật quan trọng thu lại, gọi người bên ngoài tiến đến lấy đồ, thuận tiện giúp Minh Thù thu dọn quần áo: "Đi thôi."

Viện nghiên cứu có rất nhiều nơi đã bị khóa lại, thời điểm đi qua dường như còn nghe thấy tiếng kêu la tuyệt vọng.

Phía dưới viện nghiên cứu đều là cảnh vệ cầm súng, sau khi kiểm tra xong thân phận mới có thể cho qua để bọn họ đi về đoàn xe bên kia.

Du Tĩnh Nhã lái xe của mình, bất quá tay lái phụ vẫn có một cảnh vệ ngồi đó.

"Cốc cốc... "

Ngoài cửa sổ xe, một cảnh vệ trong tổ chức rút lui đang gõ cửa.

Du Tĩnh Nhã quay cửa sổ xe xuống, cảnh vệ kia lập tức nói: "Dư giáo sư, có một người tên là Triều Sở nói cô ta là con gái của ngài."

Du Tĩnh Nhã nhíu mày, thuận theo phương hướng cảnh vệ chỉ nhìn qua.

Triều Sở bị người ta cản bên ngoài.

Đáy lòng bà ấy hiện lên một ý niệm, cứ ném cô ta ở đây, dù sao cô ta cũng không phải con gái của mình.

Thế nhưng lương tâm đang không biết nên thế nào.

"Chúng tôi không biết cô ta." Minh Thù đoạt nói trước khi Du Tĩnh Nhã lên tiếng: "Mẹ tôi chỉ có một mình tôi là con gái."

Minh Thù chồm người qua đem cửa sổ xe đóng lại.

Cảnh vệ: "???"

Minh Thù vỗ vỗ bả vai Du Tĩnh Nhã: "Mẹ, Triều Tiến sẽ không để cô ta ở đây, mẹ cũng đừng quan tâm vớ vẩn."

Du Tĩnh Nhã ngẫm lại cũng đúng, Triều Tiến chắc chắn sẽ có chút quan hệ, mang Triều Sở theo cũng không thành vấn đề.

Đây chính là đứa con gái hắn thích nhất…

Ngẫm lại cũng thật là mỉa mai.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1479: Truyền Thuyết Người Cá (25)

Quả nhiên như Minh Thù nói, Triều Sở vẫn được người ta mang theo.

【ký chủ. 】

Minh Thù: "??"

Ngươi đột nhiên nhảy ra ngoài làm gì? Trẫm không muốn xem tiểu yêu tinh đánh nhau, cảm ơn!

【... Virus trong viện nghiên cứu là Triều Sở làm ra. 】 Hài Hòa Hiệu thành khẩn trả lời, muốn lấy lòng cô, lấy lòng cô!

Ngươi có chứng cứ?

Cổ tay Minh Thù chấn động một cái, Minh Thù cúi đầu xem xét, một video không biết từ đâu gửi qua cho cô.

Trong video, Triều Sở không biết làm sao âm thầm vào được viện nghiên cứu bên kia.

Từ lúc cô ta đi vào đến lúc đánh nát ống nuôi cấy...

Sau đó cô ta ra ngoài, Minh Thù nhìn thấy có cảnh vệ mở cửa cho cô ta, hai người lén lút, nhìn qua đã thấy không bình thường.

Còn có nội gián?

Triều Sở lợi hại a!

Minh Thù kéo Triều Tiến từ trong danh sách đen ra, đem video gửi tới cho hắn.

Tặng kèm tin nhắn: Con gái của ông siêu lợi hại!

Gửi xong Minh Thù lại kéo vào danh sách đen, để Hài Hòa Hiệu tìm ra mấy dãy số cao tầng từ viện nghiên cứu của Du Tĩnh Nhã, tất cả đều đóng gói nặc danh gửi tới.

Tên thật?

Làm người phải linh hoạt, thời điểm nên nặc danh liền nặc danh!

Các cao tầng của viện nghiên cứu bên kia đồng thời nhận được tin nhắn.

Nguyên nhân chủ yếu là hệ thống theo dõi bị phá hủy nên bọn họ cũng không bắt được hung thủ đánh nát ống nuôi cấy.

Tốc độ truyền nhiễm của virus quá nhanh, bọn họ cũng không có thời gian đi khôi phục camera giám sát.

Hiện tại coi như hoài nghi video Minh Thù gửi cho bọn họ là thật hay giả cũng phải tra xét cẩn thận.

Không lâu sau đó đã nhìn thấy Triều Sở bị người trước đó kéo từ trong xe ra mang tới phía sau xe.

-

Du Tĩnh Nhã là sau khi đi theo đoàn xe lên đường, sắp ra khỏi thành phố S mới biết được tin tức này.

Bà ấy biểu lộ nói không nên lời là chấn kinh hay là thất vọng, sau đó liền bình tĩnh lại.

Triều Sở chỉ là bị giam lại vẫn chưa có định tội, chờ sau khi bọn họ khôi phục lại camera giám sát mới có thể có kết luận.

Đoàn xe rời khỏi thành phố S, tiến về một thành phố khác.

Lúc xuống xe, Triều Sở bị mang đi giam lại ở một nơi khác, thời điểm đi ngang qua Minh Thù, Minh Thù cho cô ta một nụ cười kỳ quái.

Im lặng biểu thị —— là ta làm!

Tiểu khả ái đáng giá có được.

Triều Sở ngay từ đầu cho là cô đang cười trên nỗi đau của người khác, nhưng càng nghĩ lại càng không đúng.

Triều Sở hiện lên một ý niệm trong đầu, đầu tiên là tự mình chấn kinh.

Làm sao có thể?

Thế nhưng cô như vậy, rõ ràng là...

Triều Sở đột nhiên đi về phía cô, nhưng còn chưa đi được hai bước liền bị cảnh vệ ngăn lại.

"Đàng hoàng một chút!"

"Triều Sương, là cô!"

Mặc dù không biết cô làm sao để vạch trần mình, nhưng khẳng định là cô!

"Chúc cô may mắn."

Triều Sở mặt mũi tràn đầy sự không cam tâm nhưng cũng không có cách, cô ta bị ép rời khỏi.

-

Virus cũng không phải là lan tràn, mà là bộc phát.

Bộc phát ra trong mỗi thành phố, lại truyền nhiễm qua không khí, nói cách khác, có người cố ý phát virus người cá ra ngoài.

Tốc độ virus xâm nhập vượt xa dự tính của mọi người.

Virus bộc phát lần này làm tất cả mọi người đều bó tay toàn tập, ngay cả thuốc giải tạm thời cũng không nghiên cứu ra được.

Số lượng tử vong càng ngày càng tăng.

Những người trên internet đã bắt đầu bị ảnh hưởng.

Du Tĩnh Nhã bên này không có đột phá cũng áp lực rất lớn, bà ấy là người phụ trách nghiên cứu virus, nhưng virus người cá lần này cùng trước kia hoàn toàn không giống.

Liên tiếp gặp nạn, tộc người cá bắt đầu một đợt phản công mới.

Tiền tuyến cũng tổn thất nặng nề, mà virus đã bắt đầu lan tràn ra trong quân đội.

"Cái này đến cùng có phải là âm mưu của tộc người cá hay không, nếu như là thật, tộc người cá đã mưu đồ bao lâu? Chúng ta bây giờ..."

Thanh âm của người chủ trì sục sôi.

Không biết bắt đầu từ khi nào, virus người cá bộc phát liền bị cho là âm mưu của tộc người cá.

"Hiện tại chính phủ còn chưa nghiên cứu ra thứ gì để khắc phục chớ nói chi là thuốc giải, thử hỏi sinh mệnh của dân chúng nên do ai tới cứu vãn?"

Tin tức bị người ta yên lặng đè xuống.

Nam nhân ngồi trên ghế salon, sắc mặt âm trầm nhìn chằm chằm hình ảnh không tiếng động phía trước..

"Yaze tiên sinh."

Trước bàn làm việc, nam nhân mặc quân trang hai tay để lên bàn bắt đầu chéo lại chống cằm.

"Chuyện virus, anh có gì muốn nói không?"

"Không liên quan tới tôi." Yaze trầm giọng nói.

"Yaze tiên sinh phủ nhận nhanh như vậy?"

Yaze nhìn về phía hắn: "Hàn thiếu muốn tin hay không thì tùy."

Đối với thái độ như vậy của Yaze, Hàn thiếu dường như đã quen thuộc, hắn thả tay xuống."Vậy Yaze tiên sinh cảm thấy chuyện này là ai làm?"

"Không biết."

Hàn thiếu híp con ngươi nguy hiểm lại: "Yaze tiên sinh chí ít phải biết một chút chứ?"

Yaze: "Tôi nói không biết."

Người cá kỳ thật đối với virus bọn họ mang theo vẫn chưa có người nào nghiên cứu được nhiều.

Bởi vì những virus kia đối với bọn họ mà nói cũng giống như những con vi khuẩn nhỏ, không có bất kỳ lực uy hiếp gì.

Không có lực uy hiếp, tại sao bọn họ phải chú ý?

Yaze đứng lên, đuôi cá màu vàng kim đã bị hai chân thẳng tắp thay thế: "Trận chiến dịch tiếp theo, hi vọng Hàn thiếu có thể nghe tôi."

"Yaze tiên sinh!" Hàn thiếu đứng lên: "Anh biết tình huống hiện tại của quân đội như thế nào không?? Virus lan tràn, tinh thần sa sút."

"Cho nên?"

"Yaze tiên sinh không ngại nói cho tôi biết cái này đến cùng có phải âm mưu của tộc người cá các người hay không chứ?"

Hiện tại tất cả thành phố đều bộc phát loại virus này, quy mô lớn như thế, thời gian lại không khác nhau là mấy, làm sao cũng không thể nào là trùng hợp.

"Không phải."

Ánh mắt Hàn thiếu nặng nề nhìn hắn, thật lâu mới nói: "Vậy tôi lại tin tưởng Yaze tiên sinh một lần, đương nhiên cũng hi vọng Yaze tiên sinh có manh mối gì có thể ngay lập tức cho tôi biết."

Yaze hừ lạnh một tiếng, phất tay áo rời đi.

Sau khi hắn rời đi, Hàn thiếu bấm một dãy số.

"Quan sát Yaze cho tôi."

-

Tiền tuyến chiến tranh càng ngày càng nghiêm trọng, người cá bên kia không biết vì sao đấu pháp luôn luôn xuất kỳ bất ý, làm cho người ta muốn phòng cũng khó mà phòng được.

Cho dù là Yaze thỉnh thoảng thông báo cho bọn hắn một chút tin tức nhưng trận thắng được lại càng lúc càng ít.

Mấy ngày, bọn hắn đã rời khỏi một khoảng cách rất dài.

Yaze kỳ thật rất biệt khuất, nếu hắn biết con người không đáng tin cậy như thế, đánh chết cũng sẽ không hợp tác với bọn hắn.

Một cái virus liền toàn quân bị diệt.

Đến cùng là ai ở sau lưng kiếm chuyện?

Virus phát ra trong quân đội rất nghiêm trọng, quân lính tan rã.

Các người cá rất mơ màng.

Làm gì?

Mê hoặc bọn họ sao?

An Liễm chỉ muốn nhanh đánh bại đám người này xong để đi tìm Minh Thù, cho nên người cá một đường tiến lên, rất nhanh liền làm cho quân đội của con người sa sút tinh thần rút khỏi đường ven biển.

Yaze muốn ngăn lại cơn sóng dữ, sau khi phát hiện chút lực lượng của mình không làm được liền vứt lại Hàn thiếu trực tiếp chạy trốn.

Đối mặt với người cá đánh tới cửa, Hàn thiếu có thể làm sao?

Toàn thế giới đều nhanh đã xong đời, đương nhiên là chạy a!

Các người cá chiếm cứ đường ven biển, từ phía trên nhìn xuống, liên miên đều là sắc thái diễm lệ của người cá.

Có tiếng ca vang lên.

Dễ nghe êm tai, phảng phất có thể gột rửa linh hồn của con người.

"An Liễm đại nhân, virus ở thế giới loài người giống như rất nghiêm trọng." Có người cá tới báo cáo.

Trước đó bọn họ đã nhận được tin tức này, bất quá không nghĩ tới sẽ nghiêm trọng như vậy, để bọn hắn trực tiếp từ bỏ phản kháng.

Thiếu niên nhìn qua phương hướng đường ven biển, nhạt nhẽo nói: "Đưa tôi tới xem một chút."

Người cá lập tức tránh ra một con đường: "An Liễm đại nhân mời sang bên này."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1480: Truyền Thuyết Người Cá (26)

Khu tránh nạn.

Minh Thù vén rèm lên đi vào, cảnh vệ bên trong sững sờ, sau đó cảnh giác hỏi: "Tìm ai?"

Minh Thù đưa giấy thông hành trong tay ra.

Cảnh vệ cẩn thận kiểm tra, sau đó hỏi: "Cô có chuyện gì?"

Minh Thù thong dong trấn định cất giấy thông hành: "Triều Sở còn bị giam ở đây?"

Camera giám sát được khôi phục, việc Triều Sở làm quá rõ ràng, bất quá Triều Sở vẫn không thừa nhận.

Cho dù là xem camera giám sát, cô ta cũng cũng giảo biện đó không phải là mình.

Cho nên tạm thời bị giam ở đây.

"Ở ngay đây."

"Đưa tôi tới xem."

Cảnh vệ chần chờ một chút, sau đó đưa Minh Thù vào.

Triều Sở bị nhốt một mình trong phòng, thời điểm cửa được mở ra, Triều Sở liền nhìn lại.

Tia hi vọng trong con ngươi cô ta bị dập tắt khi nhìn thấy Minh Thù.

Cô tới làm gì?

"Anh ra ngoài trước, tôi hỏi cô ta chút việc."

Cảnh vệ nhìnTriều Sở, lại nhìn Minh Thù, nhắc nhở: "... Vậy cô nhanh lên."

Minh Thù đưa tay làm thế OK, cảnh vệ đóng cửa lại ra ngoài.

Triều Sở ôm đầu gối, trong ánh mắt phảng phất toàn sự lạnh lẽo, hung tợn nói: "Triều Sương cô tới làm gì? Cười nhạo tôi?"

"Nhìn cô không buồn cười." Minh Thù nâng khóe miệng cười nhạt: "Tôi là tới hỏi cô, ai sai cô làm ra."

Triều Sở tựa hồ đã bị hỏi nhiều lần, chỉ là cười lạnh một tiếng: "Không hiểu cô đang nói cái gì."

"Cô không nói cũng không sao, tôi có nhiều thời gian, cũng có tinh lực, muốn để cô nói ra mà nói cũng rất dễ dàng."

Thiếu nữ nở nụ cười xán lạn, phảng phất là đang nói chuyện cùng người mình rất thích.

Triều Sở: "..."

Cô đây là chuyển hướng uy hiếp chính mình?

"Cô muốn tôi nói cái gì? Tôi cái gì cũng không biết, cô có vấn đề gì, sợ là đã hỏi nhầm người." Triều Sở giống như thật sự không biết Minh Thù muốn nói cái gì.

Không hổ là tiểu khả ái đã từng diễn kịch nhiều năm tại Triều gia.

"Cô thật sự không nói?"

Đối đầu với ánh mắt của Minh Thù, đáy mắt Triều Sở hiện lên một tia sợ hãi.

Cô ta thậm chí không dám nhìn lâu.

Người chị này của cô ta, lúc nói chuyện phảng phất như là một người nhu nhu nhược nhược, là một nữ sinh yếu đuối rất dễ dàng giải quyết.

Thế nhưng khi cô động thủ, quả thực chính là một ác quỷ.

Nhưng...

Con ngươi Triều Sở đảo quanh hai vòng: "Muốn tôi nói cũng được, trừ phi cô dẫn tôi ra ngoài!"

Minh Thù đột nhiên cười khẽ một tiếng.

"Cô cười cái gì?" Triêu Sở chống bên cạnh đứng dậy: "Cô không mang tôi ra ngoài, tôi sẽ không nói cho cô biết!"

Minh Thù vẩy vẩy tay một chút, ngữ điệu nhẹ nhàng chậm rãi: "Cô nghĩ thật nhiều, không bằng chúng ta làm chút chuyện vui sướng?"

Triều Sở: "???"

Chuyện vui sướng?

Là cô ta hiểu sai sao?

Thiếu nữ đang đi về phía mình, cứ như vậy trong một nháy mắt, Triều Sở cảm thấy kia là một ác ma.

Nụ cười trên mặt cô không có chút nhiệt độ nào.

Phía sau là bóng tối bao phủ.

Ẩn giấu đi ác thú làm cho người ta sợ hãi.

Lúc nào cũng có thể lấy tính mạng người ta.

Triều Sở nuốt một ngụm nước bọt dán vào góc tường, có chút yếu ớt nói: "Cô đừng tới đây..."

-

Năm phút sau, Triều Sở núp ở nơi hẻo lánh run lẩy bẩy.

Triều Sở lẩm bẩm trong miệng: "Tôi không biết người kia là ai, tôi cùng hắn chỉ là liên lạc qua điện thoại... Đều là hắn để tôi làm như vậy, cũng là hắn nói cho tôi biết người nào có thể giúp tôi."

"Hắn để ngươi làm như thế? Nam hay nữ?"

"Giọng nói... Là nam."

Nam?

Minh Thù nhíu mày hỏi: "Mục đích?"

"Tôi... Tôi không biết, tôi chỉ là dựa theo phân phó của hắn làm. Tôi thật sự không biết, cô thả tôi..."

Triều Sở tựa hồ là thật sự sợ hãi, co lại thành một đoàn.

Minh Thù hững hờ hỏi: "Cô có nhược điểm gì trên tay hắn?"

"..."

Triều Sở bất động hai giây, sau đó là tiếp tục nức nở, cũng không trả lời vấn đề của Minh Thù.

"Xem ra vừa rồi cô còn chưa đủ vui vẻ?"

Triều Sở sắc mặt tái nhợt, mắt thấy Minh Thù muốn đi qua liền nhắm mắt lại, phảng phất nhận mệnh rống: "Cô đừng tới đây, tôi nói, tôi nói..."

Minh Thù giương cằm lên, ra hiệu cô ta bắt đầu.

Triều Sở gian nan nuốt nước miếng, xoa xoa nước mắt trên mặt: "Lúc ấy tôi chỉ là muốn để cô lây nhiễm virus người cá bình thường, tôi không nghĩ tới sẽ như thế... Tôi không muốn lấy mạng của cô, hắn dùng chuyện này uy hiếp tôi, nếu tôi không nghe hắn, hắn liền đem chuyện này nói cho ba cùng tất cả mọi người...

Trên tay người kia có chứng cứ.

Cô ta không dám không nghe.

Minh Thù: "??"

Chờ một chút?!!

Triều Sở còn có liên quan cùng chuyện trước đó nguyên chủ bị lây nhiêm virus người cá?

Triều Sở khóc đến nước mắt như mưa: "Triều Sương cô bỏ qua cho tôi, tôi thật sự không phải cố ý."

Minh Thù hai tay ôm lấy khuôn mặt.

Nguyên chủ chỉ cảm thấy là Triều Sở phá hủy thiết bị thông tin của mình, hại mình không tiếp thu được mệnh lệnh.

Sau đó bị lây nhiễm virus người cá nhưng cho tới bây giờ cũng không nghĩ là Triều Sở làm.

Thật lâu, Minh Thù vỗ vỗ mặt, hỏi: "Phương thức liên lạc của người kia là gì?"

Vòng tay của Triều Sở đã bị lấy đi, chỉ có thể nói cho Minh

Thù một mã số.

Minh Thù để Hài Hòa Hiệu ngụy trang thành vòng tay của Triều Sở, để cô ta gọi điện thoại cho người kia.

Triều Sở nào dám phản kháng.

Có lẽ là nguyên nhân mạng lưới nên gọi nhiều lần mới thông.

"Ai?" Giọng nam trầm thấp truyền tới.

Triều Sở nhìn Minh Thù một chút: "Tôi, Triều Sở."

"Là cô sao, Triều Sở tiểu thư, không phải cô đã bị bắt sao? Làm sao còn có thể gọi điện thoại cho tôi?"

Triều Sở giật mình, hắn biết tất cả mọi chuyện...

Hắn chỉ xem mình là quân cờ sao?

Là loại sử dụng xong liền có thể ném kia sao?

Triều Sở phát lạnh cả sóng lưng.

Minh Thù viết cho cô ta mấy chữ, Triều Sở nhìn vào đọc theo: "Tôi trốn ra được, tôi là vì làm chuyện anh nói, hiện tại anh đến đây đón tôi."

"Trốn ra được?" Nam nhân tựa hồ có chút ngạc nhiên: "Sao cô trốn ra được?"

"Gần đây virus bộc phát, nơi tôi bị giam cũng náo đến kịch liệt, tôi thừa cơ liền..."

"Tút tút tút..."

Triều Sở nhìn về phía Minh Thù.

Đây là hắn tắt máy.

Không liên quan đến cô ta.

Nam nhân kia phát hiện nên vội tắt điện thoại, đồng thời đã tắt máy hạ tuyến.

Bất quá...

Minh Thù vẫn là từ chỗ Hài Hòa Hiệu biết được vị trí nơi đó.

"Triều Sương, cô dẫn tôi ra ngoài..." Triều Sở thấy Minh Thù muốn đi, đột nhiên nói: " Cô dẫn tôi ra ngoài."

Minh Thù từ trên cao nhìn cô ta: "Cô cảm thấy những chuyện cô làm có thể để tôi đưa cô ra ngoài?"

"Tôi cũng là bị ép..."

"Cho nên... Tôi bị lây nhiễm virus người cá cũng là bị ép?"

"..."

Triều Sở không phản bác được.

Nếu không phải cô ta có ý định này, cũng sẽ không bị người kia uy hiếp, giúp đỡ hắn làm việc.

Thế nhưng lúc ấy cô ta thật chỉ là muốn tìm virus người cá bình thường giáo huấn cô một chút.

Cô bị lây nhiễm virus người cá đó, đây cũng không phải là cô ta làm, là người kia, đều là người kia!!

Minh Thù mím môi cười nhạt: "Chúc cô may mắn."

Triều Sở nhìn Minh Thù rời đi, cô ta bỗng nhiên bổ nhào qua, cửa phòng khép lại, cô ta đâm vào kim loại trên ván cửa.

"Thả tôi ra ngoài!"

"Thả tôi ra ngoài!"

"Triều Sương cô thả tôi ra ngoài!"

"Triều Sương cô là tiện nhân, cô chết không yên lành!

Vì sao cô không chết khi bị lây nhiễm virus người cá khi ấy! Vì sao còn sống trở về!!

Triều Sở mặt mũi tràn đầy vẻ oán độc.

Đáng tiếc không ai có thể nhìn thấy.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1481: Truyền Thuyết Người Cá (27)

Minh Thù muốn rời khỏi Du Tĩnh Nhã sẽ phải tốn chút sức lực, hoặc là nói Du Tĩnh Nhã căn bản sẽ không thả cho cô rời đi.

Cho nên đối với chuyện này Minh Thù liền hao tốn thời gian rất dài.

Rời khỏi khu tránh nạn, Minh Thù đứng ở ven đường nhặt được một chiếc xe, tiến về địa chỉ Hài Hòa Hiệu đưa cho.

Minh Thù cũng không muốn quản chuyện này, nhưng cứ tiếp tục như thế thì ăn gì cũng sẽ bị lây nhiễm.

Thân thể này trước đó mặc dù tốt nhưng không có nghĩa là sẽ không bị lây nhiễm.

Làm bẩn người thì có thể, làm bẩn đồ ăn tuyệt đối không được!

Minh Thù trên đường gặp người người đang vội vàng đi lại, người nào cũng đều giống như dân tị nạn.

Minh Thù cảm thấy cái này rất có hình tượng Zombie.

Đáng tiếc đây không phải Zombie.

Những người này nếu chết liền sẽ chết.

Minh Thù chạy xe hai ngày hai đêm mới đến được địa chỉ Hài

Hòa Hiệu cho, không phải thành phố lớn gì, chính là một cái trấn nhỏ.

Tiểu trấn gần ngay hải vực, trên trấn có quân đội lui tới,một nửa đường đi bị cách ly, binh sĩ mặc quân trang đối diện đường đi đang tiến hành trừ độc.

Mặc dù bọn họ cũng rõ trừ độc như vậy đối với virus người cá lúc này cũng không có bất kỳ tác dụng gì.

Nhưng làm như vậy có thể để trong lòng bọn họ dễ chịu hơn một chút, cho nên cho dù biết vô dụng, bọn họ cũng muốn tiến hành trừ độc.

"Xác định lúc trước hắn ở đây?" Minh Thù không yên lòng hỏi Hài Hòa Hiệu.

Trong trấn nhỏ đều là người của quân đội, người kia có lá gan lớn như vậy?

Vừa rồi cô đã nghe ngóng, những người này rút lui đến đây vài ngày.

【đúng vậy kí chủ. 】 Hài Hòa Hiệu trả lời 【 bất quá thời gian đã trôi qua dài như vậy, hắn còn ở nơi này hay không ta cũng không biết. 】

Nếu như ngay cả người muốn tìm là ai cũng không biết, không có bất kỳ vật gì tham khảo, Hài Hòa Hiệu có lợi hại hơn nữa cũng chỉ có thể bất lực.

"Nếu hắn đã cảm thấy chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất..."

Nói không chừng thật sự vẫn còn ở nơi này.

Minh Thù đi vào bên trong tiểu trấn, nơi quân đội trấn giữ không thể ra vào, các nơi còn lại đều có thể tùy ý đi lại.

Một con phố khác trong tiểu trấn đều là những người bị lây nhiễm không có thuốc chữa nằm ở đó.

Bọn họ chỉ có thể ở đây chờ chết.

Chuyển qua một con đường khác, bên này người liền ít nhưng nhà nào cũng đóng chặt cửa, thỉnh thoảng Minh Thù có thể nhìn thấy bốn phía sau màn cửa đều lộ ra một đôi mắt.

Tiểu trấn vẫn còn rất lớn, tận mấy con phố.

Nơi binh sĩ chiếm lĩnh là khu vực tương đối phồn hoa trước kia, Minh Thù càng đi vào trong càng quạnh quẽ, ngay cả người tránh ở trong phòng nhìn lén cũng không có.

"Tiểu nha đầu thối chạy đi đâu!"

Âm thanh quát lớn đột ngột vang lên, ở góc đường có một cô bé khoảng mười tuổi, đằng sau là một nam nhân cao lớn đang đuổi theo.

Cô bé chạy thật nhanh từ góc đường ra lao thẳng đến Minh Thù bên này.

Nam nhân cầm trong tay bình nước ném thẳng về phía cô bé.

Cái bình đụng vào bắp chân cô bé, thân thể cô bé mất đi cân bằng ngã sấp về phía trước.

Vừa vặn té nhào vào trước mặt Minh Thù.

Cô bé ngẩng đầu: "Chị... Mau cứu em."

Thanh âm của cô bé tràn đầy tuyệt vọng, phảng phất Minh Thù là ngọn cỏ cứu mạng cuối cùng của cô ấy.

Minh Thù mỉm cười.

—— sau đó hờ hững đi về phía bên cạnh.

Cô bé chấn kinh nhìn Minh Thù.

Tựa hồ không thể tin được chị gái xinh đẹp như thế lại có thể thấy chết không cứu.

Nam nhân thấy Minh Thù thức thời như thế liền vô cùng hài lòng, tiến lên bắt cô bé lại: "Tiểu nha đầu thối, dám trộm thuốc của lão tử, biết thuốc của lão tử có giá trị bao nhiêu tiền không? Bán mày cũng không mua nổi!"

Nam nhân lục soát khắp người cô bé một lần, từ trong túi quần cô bé lấy ra một bình thủy tinh đựng thuốc.

Nam nhân níu lấy cổ áo cô bé, hung ác hỏi: "Còn một bình đâu?"

"Tôi... Tôi chỉ lấy một bình." Cô bé bị dọa đến run lẩy bẩy.

"Mày nghĩ lão tử mù sao! Còn một bình, nhanh giao ra!"

"Tôi thật sự chỉ lấy một bình!" Thanh âm cô bé mang theo tiếng nức nở truyền ra trên đường phố.

"Khóc cái gì!" Nam nhân đưa tay che miệng cô bé: "Không cho phép khóc, mau đem thuốc giao ra, việc này lão tử cũng không cùng một tiểu nha đầu so đo."

Cô bé nghẹn ngào khóc, cuối cùng chỉ có thể dưới lực uy hiếp của nam nhân nên chỉ vào đường khi nãy mình chạy tới.

Nam nhân đến nơi cô bé chỉ tìm ra được một bình thuốc.

Hắn ném cô bé ra: "Cút! Đừng để lão tử gặp lại mày!"

Cô bé lảo đảo nghiêng ngã chạy.

Thời điểm rời đi, cô bé có chút oán hận trừng Minh Thù một chút: "Người xấu!"

Minh Thù: "???"

Nồi này cũng là trẫm?

Trẫm chính là đi ngang qua!

Ân oán của các ngươi cùng trẫm có mấy mao tiền quan hệ!

Nam nhân đem hai bình thuốc cất kỹ, ánh mắt rơi trên người Minh Thù một vòng, xoa xoa tay đi tới, mang theo khí chất gian thương đặc thù: "Tiểu cô nương muốn mua thuốc không?"

"Không có bệnh, không mua."

Nam nhân cười hắc hắc hai tiếng: "Thuốc của tôi thế nhưng là có thể khắc chế virus người cá, cô thật sự không mua? Ở hoàn cảnh này, cô có muốn mua một bình dự phòng hay không?"

Minh Thù nghe thấy bốn chữ virus người cá, có chút ghé mắt: "Anh có thuốc khắc chế virus người cá?"

"Hắc hắc, cô có mua hay không?" Nam nhân vươn tay khoa tay múa chân một chút: "Cái giá này, tôi cho cô biết, cái này chỉ có tôi có, tôi là thấy cô dung mạo xinh đẹp mới nói cho cô biết, người khác tôi cũng không nói."

Minh Thù: "..." Ngươi cũng thật thành thực.

Nam nhân thành thật như thế, Minh Thù làm sao cũng phải cho mấy phần mặt mũi.

"Tôi xem một chút."

Nam nhân tựa hồ cảm thấy sắp thành công nên đem thuốc vừa rồi thu lại móc ra cho Minh Thù.

Bình thuốc có chất lượng thấp kém, bên trong có chất lỏng trong suốt không nhìn ra điểm gì đặc biệt.

"Cái này thật có thể khắc chế virus người cá?"

Thuốc khắc chế và thuốc giải có sự khác nhau rất lớn

Thuốc khắc chế chỉ có thể trì hoãn thời gian virus phát tác, không thể trị tận gốc.

"Đương nhiên có thể, đây chính là phương pháp bí truyền của tôi, nếu tôi gạt cô, cả nhà tôi đều chết!"

Nam nhân ưỡn bộ ngực lên đánh cược.

"Nếu anh đã có thuốc khắc chế, vì sao không nói cho chính phủ? Chính phủ hẳn là sẽ cho anh một khoản tiền rất lớn, anh cần gì phải buôn bán cực khổ như vậy?"

Hiện tại ngay cả chính phủ cũng không có thuốc khắc chế, trong cái trấn nhỏ này lại có người có thuốc khắc chế.

Thật sự lạ lùng.

Nam nhân biểu lộ cứng lại, hắn cứng họng: "Tiểu cô nương, cô có mua hay không? Không mua chớ trì hoãn thời gian của tôi."

Minh Thù nhún vai: "Tôi không có bị lây nhiễm." Cho nên không cần.

Nam nhân một tay đoạt lại thuốc: "Lãng phí thời gian của tôi, nếu không phải nhìn cô dung mạo xinh đẹp, ai thèm để ý đến cô."

Nam nhân nói thầm đem thuốc cẩn thận cất kỹ, sau đó nhìn về phía Minh Thù: "Tôi cảnh cáo cô, không được phép đem chuyện này loan truyền, không thì tôi sẽ cho cô biết tay!"

"Tôi đã rất xinh đẹp."

"..." Nam nhân giống như là ăn phải con ruồi khó chịu, cứng rắn thấp giọng một tiếng: "Nhìn không nổi a!"

Nam nhân ôm chặt cánh tay nhìn chung quanh một chút, nhanh chóng nhanh rời đi.

Minh Thù: "..." Nếu không phải thấy ngươi khen trẫm, trẫm sớm đã đánh ngươi.

Minh Thù có chút hiếu kì bình thuốc khắc chế kia.

Bất quá cô tới đây là tìm hung thủ ở phía sau làm bẩn đồ ăn kia, không phải đến tìm thuốc khắc chế, cũng không có thời gian đi thăm dò chuyện này.

Nhưng cô không nghĩ tới sẽ còn gặp phải nam nhân kia.

Đó là buổi chiều ngày thứ hai cô ở tiểu trấn.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1482: Truyền Thuyết Người Cá (28)

Minh Thù đi một vòng quanh tiểu trấn, đi đến một tòa nhà tương đối thấp bên cạnh.

Xa xa nghe thấy có tiếng người.

Minh Thù giẫm lên gạch đá đi về phía âm thanh phát ra.

Chỉ thấy một đám người mặc quân trang đang quyền đấm cước đá người đối diện, từ trong tay hắn cướp đi một cái cái rương.

Người kia không phải ai khác.

Chính là nam nhân kia.

Minh Thù chờ những người kia rời khỏi mới chậm rãi đi qua.

Nam nhân nằm trên mặt đất, máu tươi hỗn hợp trong bùn đất lại dính tại trên gương mặt, nhìn qua vô cùng chật vật.

Minh Thù ngồi xổm trước mặt hắn: "Đồ của anh bị cướp rồi?"

Nam nhân có chút gian nan mở mắt ra, môi hơi mấp máy nhưng lại không phát ra âm thanh được.

"Cô..."

Cổ họng hắn phát ra thanh âm ngắt quãng.

Đoán chừng đám người kia vừa rồi ra tay không nhẹ, nam nhân nhìn qua đã sắp không được.

"Là... Có phải cô nói hay không?"

Minh Thù ôm đầu gối, nở nụ cười ngọt ngào: "Tôi cùng anh không thù không oán, cũng không cần đồ vật của anh, tại sao tôi phải nói cho người khác biết."

Nam nhân nhìn chằm chằm cô vài giây, chậm rãi gục đầu xuống.

Không biết vì sao, lúc những người kia tiến vào, người đầu tiên hắn hoài nghi lại không phải cô.

Mà là tiểu nha đầu thối kia.

Hiện tại mọi người đều bị virus chi phối, nhân tính căn bản là không có cách khảo nghiệm.

Cho dù là một tiểu nha hắn cũng không nên mềm lòng.

Soạt ——

Trong sân có một trận âm thanh nhẹ vang lên, tiếp theo Minh Thù liền thấy một thân ảnh xuất hiện tại cửa ra vào, đuôi cá diễm lệ có chút chướng mắt lấy tốc độ quỷ dị vạch qua cửa bổ nhào trên người đại hán lực lưỡng.

"Cô... Cô tới đây làm gì!" Nam nhân giống như hồi quang phản chiếu: "Trở về, mau trở về!"

"Anh sao vậy?" Người cá giống cái lắc đầu, thanh âm uyển chuyển dễ nghe, lắp bắp nói: "Anh có sao không? Tôi dìu anh."

Trong mắt người cá giống cái phảng phất chỉ có nam nhân, hoàn toàn không nhìn thấy Minh Thù.

Trên người nam nhân không còn khí lực, chỉ có thể để người cá vịn.

Minh Thù vẫn còn ngồi xổm trên mặt đất, lúc này cô ngửa đầu nhìn bọn họ.

"Các ngươi..."

Nam nhân được người cá vịn, trên khuôn mặt chật vật lộ ra một tia ngoan lệ, phảng phất nếu Minh Thù nói ra cái gì không đúng hắn sẽ liều mạng với cô.

"Anh nuôi người cá bao lâu? Trao đổi tâm đắc một chút? Nuôi thế nào thì tương đối tốt?"

Minh Thù tung ra mấy vấn đề như thế, nam nhân bỗng nhiên sửng sốt.

-

Mười phút sau.

Minh Thù đang ngồi trong nhà nam nhân.

Trong nhà trang trí đơn giản, dù sao cũng là ở tiểu trấn nên không có gì đặc biệt.

Minh Thù nhìn xung quanh một chút, cơ hồ không nhìn thấy đồ dùng gì trong nhà, lúc này cô đang ngồi trên một chiếc ghế thấp giống như học sinh đang chờ lên lớp.

Nam nhân được người cá đặt trên ghế.

"Khụ khụ khục..."

Người cá khẩn trương vỗ lưng nam nhân.

Nam nhân khoát tay: "Không có việc gì, bất quá là bị đánh một trận, chịu được."

"Thế nhưng..."

"Được rồi, tôi thật sự không sao." Nam nhân nói: "Cô về trước đi, không được ra ngoài, tôi lo những người kia sẽ trở lại."

Người cá giống cái nhìn Minh Thù, cắn cánh môi đỏ, lại lắp bắp nói: "Tôi muốn ở bên cạnh anh, tôi lo lắng cho anh."

Nam nhân lôi kéo người cá giống cái nói một hồi lâu, người cá giống cái mới rời khỏi.

"Khụ khụ khục..." Nam nhân ôm ngực ho khan: "Hôm qua cũng chỉ có... Cô cùng tiểu nha đầu kia, nếu như... Nếu như không phải... Cô nói cho quân đội, vậy... Vậy khẳng định là tiểu nha đầu kia, khụ khụ khục..."

Nam nhân nói chuyện đứt quãng.

"Tôi không nghĩ tới... Không nghĩ tới mình nhìn lầm, để cho mình gặp chuyện như vậy."

"Nhân tính thiện ác, nhất niệm chi gian."*

Nam nhân giống như là đồng ý với thuyết pháp của Minh Thù, ánh mắt nặng nề nhìn chằm chằm hư không.

"Nhà anh có gì ăn không?" Ngồi không rất nhàm chán, muốn ăn cái gì đó.

Nam nhân lấy lại tinh thần, gật gật đầu: "Trong tủ lạnh ở phòng bếp có, tự cô vào lấy đi."

Minh Thù vào phòng bếp lấy đồ ăn, tìm một cái bàn nhỏ đặt lên ăn: "Anh ăn không?"

Đồ của người ta, Minh Thù rất lễ phép hỏi nam nhân trước.

Nam nhân khục khục hai tiếng, lắc đầu.

Bộ dáng hiện tại của hắn, làm sao có thể ăn cái gì?

Nam nhân không ăn, Minh Thù liền không khách khí.

Nam nhân nhìn Minh Thù một chút: "Cô không giống người địa phương, lúc này cô đến đây làm gì?"

Hải vực bên kia đã bị người cá chiếm lĩnh, hiện tại tất cả quân đội đều rút lui đến lục địa.

Thành phố gần tiểu trấn cơ hồ đều bị những binh lính này chiếm lĩnh.

Ở bên ngoài nói là bảo vệ bọn hắn nhưng trên thực tế làm chuyện gì cũng chỉ có ai gặp qua mới biết.

Không có phía trên ràng buộc, tại thời điểm virus lan tràn lại không có thuốc khắc chế, một vài binh sĩ sẽ tạo ra chuyện gì nữa cũng có thể nghĩ.

"Tìm người."

"Người thân của cô?" Nam nhân theo bản năng nghĩ đến cái này.

Minh Thù giật giật khóe miệng: "Kẻ thù của tôi."

"..."

Nghiêm túc sao?

Thời điểm này lại chạy đến đây tìm kẻ thù?

Bao thù lớn?

Ngày tận thế còn không thể buông xuống?

Minh Thù hơi đảo mắt, lộ ra một chút ý cười: "Sao anh làm được thuốc khắc chế kia? Thật sự hữu hiệu, anh sẽ không là lừa người khác chứ?"

"Tôi... Khục khục..." Nam nhân kích động, nhịn không được ho khan.

"Tôi đương nhiên không có gạt người!" Nam nhân nói một hơi.

Minh Thù sách một tiếng, không quá tin tưởng: "Chính phủ có nhiều chuyên gia như vậy cũng không làm ra được thuốc khắc chế, sao anh làm được?"

"Tôi..."

Nam nhân ấp úng một tiếng, không có nói tiếp.

Minh Thù nhai bánh mì, ngữ khí từ tốn nói: "Anh cảm thấy những người vừa rồi cướp đi thuốc khắc chế của anh, thời điểm bọn hắn phát hiện không đủ dùng vẫn sẽ tới tìm anh hay không?

Nam nhân sửng sốt một chút.

Hắn hoàn toàn không nghĩ tới chuyện này.

Những người kia làm ra được chuyện cướp bóc, nhất định sẽ... Hắn không thể ở lại chỗ này.

Thế nhưng hiện tại hắn hoạt động cũng khó khăn, làm sao có thể mang theo một người cá lặng yên không tiếng động rời đi?

Nam nhân đem ánh mắt đặt trên người nữ sinh đang ăn.

Nội tâm của hắn giãy dụa.

Mình nói cho cô biết, có thể mang đến cho mình mầm tai họa càng lớn hay không?

Thế nhưng nếu như không ai giúp mình, hắn phải làm sao để rời đi?

Nam nhân nghĩ tới nghĩ lui trong đầu.

Nam nhân hít sâu một hơi, chậm rãi nói: "Tôi nói cho cô biết, nhưng cô phải đáp ứng tôi hai điều kiện."

Minh Thù nghe xong chính là phiền phức, vội vàng khoát tay: "Không không không, anh đừng nói, tôi không nghe tôi không nghe!"

"..."

Mới vừa rồi là ai đang hỏi hắn a!!

Nam nhân nói: "Hiện tại tôi cũng không thể nhờ ai giúp..."

Minh Thù cười hề hề: "Đại huynh đệ a, chúng ta bèo nước gặp nhau, coi như tôi ăn đồ ăn của anh, anh cũng không cần ỷ lại vào tôi chứ?"

Trẫm chỉ là muốn nghe cái bát quái, tham gia náo nhiệt, thật không muốn dính vào chuyện phiền toái gì!

Không hẹn!

Chúng ta không hẹn!

Nam nhân: "..."

Làm sao khiến lại khiến cho hắn là mặt dày mày dạn rồi?

Mới vừa rồi là ai hiếu kì nói đến!

Là ai!

Là hắn sao?

A!

Nam nhân sắp bị làm cho tức chết.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1483: Truyền Thuyết Người Cá (29)

Nam nhân tên là Nghiễm Dương, trước kia hắn làm việc ở bờ biển, có một lần gặp phải một người cá bị thương, ma xui quỷ khiến hắn lại đem người cá giấu đi.

Ngay từ đầu người cá đối với hắn cũng rất hung tàn, thế nhưng sau khi được hắn chăm sóc một đoạn thời gian, người cá liền dần dần đối với hắn cũng không có sự đề phòng.

Người cá không thể rời khỏi nước quá lâu, Nghiễm Dương vì chăm sóc cô ấy nên dọn nhà ra ngoài, sau đó lại dọn đến cái trấn nhỏ này.

Sau đó bọn họ vẫn luôn sống cùng nhau, đồng thời có tình cảm.

Sau khi virus người cá bộc phát, tiểu trấn lúc đầu gió êm sóng lặng, không có bộc phát loại virus này.

Thế nhưng vài ngày trước, đám quân đội kia rút lui đến đây, đồng thời cũng mang đến virus cho tiểu trấn.

Nghiễm Dương rất không may bị lây nhiễm.

Nhưng hắn cũng chưa chết, lúc hắn tỉnh lại vẫn còn sống.

Lúc tỉnh lại, hắn được người cá ôm nằm trong hồ bình thường người cá vẫn hay nằm.

Tất cả người nhiễm bệnh nhiều nhất chỉ có thể chống đỡ 24 giờ, nhưng hắn vẫn còn sống.

Cho nên Nghiễm Dương cảm thấy nhất định có nguyên nhân gì đó.

Hắn bài trừ khả năng là người cá, cuối cùng đem ánh mắt khóa chặt trong chiếc hồ kia.

Vì nghiệm chứng suy đoán này, hắn lấy một chút thí nghiệm với người khác.

Kết quả đã nghiệm chứng được suy đoán của hắn, nguyên nhân đúng là do hồ nước kia.

Cho nên sau đó hắn liền muốn dùng cái này kiếm tiền...

Hắn muốn mua một ngôi nhà có hồ nước lớn hơn cho người cá, để cô ấy dễ chịu hơn một chút.

Hắn biết rất nguy hiểm cho nên vẫn luôn vụng trộm bán, mà lại chỉ bán cho người quen.

Tiểu nha đầu kia không biết từ chỗ nào biết được tin tức, chạy đến nơi này của hắn trộm thuốc.

Sau đó chính là một màn Minh Thù nhìn thấy.

Bởi vì Minh Thù nghe thấy được, lại nhìn cách ăn mặc của cô rất có tiền, nên hắn liền...

Đều là dung mạo gây họa!

"Tôi... Mặc dù có thể khắc chế virus, nhưng tôi biết... Virus... Vẫn còn đang ở trong thân thể tôi... Tôi cũng không biết còn có thể chống đỡ được bao lâu..."

Nghiễm Dương nhìn về phía nữ sinh đang ngậm một ổ bánh mì.

"Tôi chỉ là muốn nhờ cô đưa cô ấy ra ngoài, tôi biết... Hiện tại hải vực đã bị người cá chiếm lĩnh, cho nên... Xin cô đưa cô ấy tới bờ biển."

Trước đó hắn cho là mình may mắn, có lẽ, có lẽ liền tốt thì sao?

Thế nhưng khi bị đánh một trận, hắn liền cảm giác thân thể của mình cùng thời điểm bình thường có chút không giống.

Minh Thù nhíu mày: "Coi như tôi đáp ứng anh, cô ấy sẽ đi theo tôi sao?"

"Tôi sẽ... Thuyết phục cô ấy." Nghiễm Dương nói: "Xin cô đồng ý với tôi, tôi còn một số thuốc khắc chế, tôi đều cho cô."

Những người kia cướp đi chỉ là một số ít, hắn còn giấu một chút.

Minh Thù nghĩ đến Du Tĩnh Nhã khả năng cần loại thuốc khắc chế này, đem bánh mì một ngụm nhét vào miệng: "Được thôi."

"Cảm ơn, cám ơn..."

Minh Thù không biết Nghiễm Dương nói với người cá kia như thế nào, dù sao cuối cùng người cá kia đỏ mắt, ngoan ngoãn đáp ứng theo Minh Thù rời khỏi.

Minh Thù ra ngoài lái xe vào đây, cho cô ấy ngồi ở vị trí phụ lái, dùng tấm thảm đắp lên cái đuôi ướt át.

Thời điểm rời đi, người cá ghé vào cửa sổ xe nhìn Nghiễm Dương phía sau, đến khi không nhìn thấy người nữa cô ấy cũng không thu tầm mắt lại.

Minh Thù cũng không lập tức rời đi, cô còn phải đi tìm kẻ thù của mình.

Đáng tiếc chính là trong tiểu trấn tựa hồ cũng không có người nào khả nghi.

Người cá cần nước, Minh Thù quyết định đến bờ biển trước.

Dù sao tiểu trấn cách bờ biển cũng không xa.

Thời điểm sắp ra khỏi tiểu trấn, phía trước gặp phải một đội ngũ đang kiểm tra.

"Lát nữa không được nói chuyện." Minh Thù lấy tấm thảm đắp kĩ hơn.

Người cá nắm lấy tấm thảm, gật gật đầu.

Minh Thù lái xe qua, xe quả nhiên bị ngăn lại.

"Làm gì?"

"Đi ngang qua, nghỉ ngơi." Minh Thù cầm tay lái, nhìn người bên ngoài cửa sổ xe.

Đối phương dò xét cô mấy lần, ước chừng là thấy dung mạo xinh đẹp, trong lúc nhất thời vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Một lúc sau mới nói: "Chúng tôi muốn kiểm tra một chút, cô ta là ai? Đắp thảm làm gì?"

Tầm mắt của người nọ ngờ vực nhìn xuống dưới.

Ở cái thời tiết này, xem như đắp chăn mỏng cũng đã rất kỳ quái, mấu chốt là tấm thảm cô ấy đắp lại còn rất dày.

Hắn cho đồng bạn một cái nháy mắt, hai người đi đến phía người cá bên kia.

"Phía dưới không phải là giấu đồ vật chứ?"

Bọn hắn ngược lại cũng không để ý phía trên.

"Vật tư." Người đứng bên phía Minh Thù chỉ vào phía sau xe.

Đằng sau chính là một chút thức ăn —— Nghiễm Dương cống hiến

Nhiều người như vậy tiến vào tiểu trấn, vật tư của tiểu trấn hiện tại đã bắt đầu khẩn trương.

Những người này cản ở đây chính là không cho người trong tiểu trấn mang vật tư đi.

"Mở cửa xe."

Người có thể đi, nhưng vật tư nhất định phải để lại.

Mà người cá bên kia đã có người đưa tay tiến đến chuẩn bị xốc tấm thảm trên đùi cô ấy lên.

Ánh mắt Minh Thù có chút nheo lại, ngón tay gõ gõ tay lái.

Đồ ăn vặt của trẫm là thứ mà các ngươi có thể dòm ngó sao?!

Ngay tại thời điểm cô chuẩn bị tiến lên, nơi xa đột nhiên có người kêu một tiếng: "Có người cá! Bên kia có người cá!"

Người bên này quay đầu nhìn lại.

"Người cá đuôi màu trắng bạc, ở đằng kia!"

Người vây quanh xe Minh Thù nghe xong lập tức cầm súng lên chạy về phía bên kia.

Minh Thù cau mày, đuôi cá màu trắng bạc... Cô ở tộc người cá cũng chỉ thấy qua tiểu yêu tinh có.

Hắn lên bờ?

Minh Thù hỏi thú nhỏ tiểu yêu tinh có phải là đi lên hay không, sau khi đạt được đáp án khẳng định, Minh Thù vội vàng lái xe đuổi theo những người kia.

Hai cái chân nào có chạy nhanh bằng bốn cái bánh xe, Minh Thù rất nhanh vượt qua bọn hắn.

Xe gào thét chạy qua, binh lính đang chạy phía sau: "???"

Xe này không phải muốn đi ra ngoài sao?

Tại sao lại lái về?

Minh Thù nhìn thấy từ xa, dưới sườn dốc phía trước đường cái có một cái đuôi màu trắng bạc chợt lóe lên.

Minh Thù đạp ga đuổi theo.

Di chuyển trên bờ khẳng định không có xuống nước được nhanh như vậy, Minh Thù rất nhanh liền đuổi kịp.

Nhưng ở chỗ đó còn có một bóng người.

Yaze?

Không...

Không phải.

Yaze không có gầy như người kia, chiều cao cũng không đúng.

Nhưng hắn có X giống Yaze.

Vị diện này có hai X?

Nếu như lúc ấy hai người ở cùng một chỗ, bị hút vào cùng một giới môn cũng không phải là không thể...

Tiểu yêu tinh đuổi theo hắn làm gì?

Minh Thù nhìn về phía sau xe một chút, đã có người lái xe đuổi theo.

Cô lấy ra mấy quả bom ném trên đường cái.

Một tiếng ầm vang làm đường cái bị tạc ra mấy cái hố, ngăn lại những chiếc xe kia.

Thanh âm lớn như vậy, tự nhiên cũng gây nên lực chú ý của An Liễm..

Thời điểm An Liễm quay đầu, vừa vặn nhìn thấy Minh Thù nhô tay ra cửa sổ xe cùng súng trong tay cô.

Hắn hơi kinh ngạc, tại sao cô lại ở chỗ này?

Minh Thù nhắm chuẩn X tiên sinh đang chạy phía trước, nổ súng...

Phát súng thứ nhất bắn sai lệch, bắn vào bên cạnh X tiên sinh.

X tiên sinh giật mình, ôm đầu vọt ra hướng bên cạnh.

Minh Thù tiếp tục nổ phát súng thứ hai.

Vị trí của X tiên sinh chạy thật mẹ nó động lòng người, Minh Thù một tay lái xe một tay nổ súng, còn muốn nhắm chuẩn quả thực có chút thử thách cô.

X tiên sinh tránh mấy lần xạ kích, đang muốn quay đầu nhìn là ai âm thầm bắn súng.

Kết quả vừa quay đầu liền thấy bên kia đang nhắm vào mình là một cây súng tiểu liên...

Chờ chút!

Súng tiểu liên?

Tạch tạch tạch đột ——

Đạn dày đặc ùn ùn kéo đến, X tiên sinh biểu tình biến đổi đến quỷ dị.

Ngươi mẹ nó lấy súng tiểu liên từ đâu ra!!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1484: Truyền Thuyết Người Cá (30)

X tiên sinh coi như tương đối linh hoạt cũng không thể hoàn toàn tránh đi nhiều đạn như thế, cho nên rất không may liền trúng đạn.

Minh Thù dừng xe, từ trên sườn dốc xuống tới, tại thời điểm trước khi X đứng lên một cước đạp bay.

X tiên sinh ngã xuống đất, đầu có chút choáng...

Minh Thù hoàn toàn không cho hắn cơ hội phản kháng, đem X tiên sinh trói lại, bỏ vào cốp xe, ngồi lên xe, nổ máy xe...

Chờ chút!

Hình như đã quên ai.

Minh Thù vỗ vỗ trán, đẩy cửa xe ra xuống dưới.

Phanh ——

Đạn sượt qua cửa xe bắn vào trên cành cây cách đó không xa.

Người phía sau đuổi theo tới.

Minh Thù nhìn xuống, An Liễm nằm trong bụi cỏ, đang ngửa đầu nhìn cô.

Ánh mắt... Có chút ai oán.

Minh Thù cầm súng tiểu liên quét một vòng phía sau, trượt xuống sườn dốc, một tay nắm lấy người bên cạnh đặt trên môi hắn một nụ hôn.

Minh Thù mang theo hắn đi lên, đạn không ngừng bắn tới, Minh Thù che chở cho hắn lên xe.

Minh Thù ngồi lên xe đạp cần ga, xe phóng nhanh ra ngoài, người đuổi theo phía sau nhào vào khoảng không.

Đạn bắn vào phía sau, tiếng phanh phanh vang lên không ngừng.

Nhưng rất nhanh liền bị Minh Thù vứt bỏ.

Minh Thù chạy ra một khoảng cách xa, xác định đằng sau không có ai đuổi theo mới thả chậm tốc độ.

Minh Thù quay đầu nhìn An Liễm phía sau, hỏi: "Cậu đuổi theo người kia làm gì?"

Ánh mắt An Liễm lại rơi trên thân người cá đang ngồi ở ghế phụ.

Người cá đang ngồi ở ghế phụ đoán chừng là bị dọa sợ, nghiêm mặt tái nhợt, run rẩy không dám phát ra âm thanh.

Tấm thảm mỏng trượt xuống một chút lộ ra màu sắc đuôi cá xinh đẹp.

Vì sao cô lại mang theo một người cá?

Cô ở sau lưng mình lại có những người cá khác!?

"Tôi đang hỏi cậu? Cậu phát ngốc cái gì?" Minh Thù nửa ngày không nghe thấy âm thanh, không khỏi liếc hắn một chút, thấy hắn đang nhìn chằm chằm người cá, ngữ khí lành lạnh: "Cậu nhìn cô ấy làm gì?"

An Liễm ấp úng một chút, thanh âm lạnh nhạt: "Virus người cá."

Minh Thù kinh ngạc: "Là hắn làm ra?"

"Ừ."

X của ta thật lợi hại!

Yaze không có kiếm chuyện, X tiên sinh trốn đi này lại dám ngầm kiếm chuyện!

Bởi vì trong xe còn có một người cá nên Minh Thù cũng không có nói tiếp, xe một đường phi nhanh đến hướng bờ biển.

Đến bờ biển, Minh Thù dựa theo hứa hẹn thả người cá kia đi.

Minh Thù trở lại xe, lôi kéo tay An Liễm.

An Liễm giương mắt nhìn cô, khóe miệng có chút giương lên: "Em nhớ tôi không?"

Mỗi một giây rời xa cô đều là dày vò.

Đáp lại An Liễm chính là một nụ hôn.

Hôn xong, Minh Thù vuốt vuốt mặt hắn: "Không nhớ."

An Liễm: "..."

Không nhớ ngươi hôn ta làm cái gì!

Minh Thù vuốt ve an ủi An Liễm một lát, cô xuống xe mở cốp sau...

Người đâu?

Cốp xe trống rỗng, nơi nào còn tung tích của X tiên sinh vừa rồi.

Trong cốp xe dính một ít máu, chứng minh X tiên sinh đã từng ở bên trong.

Minh Thù xác định mình trói đến vô cùng chặt, thời điểm ném vào còn cố ý đánh hắn một trận.

Tình huống bình thường là không thể nào tỉnh lại!

Cho nên...

Thế giới này thật ra còn có năng lực khác sao?

Bởi vì lúc trước căn bản không nghĩ tới nên cô cũng không phòng bị.

"Chạy?" An Liễm từ trên xe bước xuống, chuyển động đến trước mặt cô, trong giọng nói tựa hồ cũng không có suy nghĩ gì.

Minh Thù thuận tay ôm lấy eo hắn: "Cậu biết hắn chạy thế nào sao?"

An Liễm lắc đầu: "Lần trước tôi đuổi theo hắn, hắn cũng đột nhiên biến mất."

"Cậu đuổi theo hắn làm gì? Virus người cá kia có vấn đề gì?"

An Liễm nhìn Minh Thù một chút: "Virus người cá sẽ không tạo thành tổn thương cho người cá, em biết chứ?"

"Ừ."

An Liễm tiếp tục nói: "Nhưng virus lần này sẽ ảnh hưởng đến người cá, nó không thuộc về virus người cá."

Minh Thù có chút nhíu mày.

"Đây là một loại virus biển sâu, người cá gọi nó là Tử Thần."

Dòng nước ngầm dưới đáy biển thay đổi, một số thời khắc cũng sẽ mang đến cho người cá những thứ không biết được.

Tỉ như loại virus này.

Tộc người cá đã từng bộc phát qua một lần, bất quá may mắn chính là năng lực chống cự của tộc người cá mạnh mẽ, loại virus này sẽ không nguy hiểm đến tính mạng của bọn họ.

Nhưng sẽ làm cho tuổi thọ của người cá rút ngắn, thậm chí phát sinh biến dị.

Sau đó tộc người cá tìm tới biện pháp giải quyết, rời khỏi khỏi hải vực kia, từ đó hải vực kia cũng bị định là cấm khu.

"Các người có biện pháp giải độc?"

An Liễm gật đầu: "Có, bất quá tôi đã cho con người thử qua nhưng vô dụng, thân thể của các người khác với chúng tôi."

Con người cùng người cá cấu tạo cũng khác nhau, khẳng định không giống.

Vật gì đối với người cá hữu dụng, đối với con người không nhất định sẽ hữu dụng.

Được rồi...

Minh Thù ôm hắn vào xe, An Liễm ôm cổ cô không buông tay: "Tôi rất nhớ em."

Từng giây từng phút đều nhớ.

"Nhớ tôi cũng không nên ôm tôi không buông tay, lưng tôi khom xuống rất đau."

An Liễm có lý chẳng sợ: "Tôi muốn ôm em."

Minh Thù nghẹn họng.

Đưa tay vỗ vỗ lưng hắn: "Để tôi lên xe trước."

An Liễm chần chờ một chút, chậm rãi buông tay ra, Minh Thù từ một bên khác lên xe, An Liễm lập tức cọ tới ôm lấy cô.

Minh Thù thở dài dưới đáy lòng, an tĩnh ôm lấy hắn.

Trong xe trong lúc nhất thời lâm vào yên tĩnh.

Không biết qua bao lâu, Minh Thù cúi đầu hôn mi tâm hắn một chút, hỏi hắn: "Cậu muốn đi theo tôi?"

"Ừ." Hắn không muốn rời khỏi cô, hắn không chịu được thời gian không có cô, sự nhớ nhung càng ngày càng lớn không có điểm cuối cùng.

"Tộc người cá bên kia..."

An Liễm vội vàng nói: "Tôi đã sắp xếp xong xuôi, bọn họ sẽ cùng con người đàm phán..."

An Liễm một hơi đem sự sắp xếp của mình nói ra, tâm tư kín đáo, bố cục thỏa đáng, mỗi quyết định đều là trải qua sự cân nhắc nghiêm túc.

Minh Thù chờ An Liễm ôm xong liền đeo dây an toàn lên, nổ máy xe.

Minh Thù lại đem chủ đề nói về X tiên sinh chạy mất kia: "Sao cậu tra được người kia?"

"Hắn đang bắt người cá, vừa lúc bị tôi phát hiện." An Liễm trả lời: "Lúc ấy hắn chạy, sau đó tôi phát hiện người cá ngay lúc đó không thích hợp, hỏi qua một chút người cá đã có tuổi trong tộc mới biết chuyện này."

"Hắn muốn ra tay với người cá?" X tiên sinh này là muốn hủy diệt thế giới sao?

Trẫm có chút sợ hãi nha!

Ăn đồ ăn vặt an ủi một chút.

An Liễm: "Tôi không biết hắn muốn làm gì, lúc ấy hẳn là hắn muốn mang người cá đi."

An Liễm không bắt được hắn cho nên không biết được mục đích của hắn.

Minh Thù như có điều suy nghĩ gật gật đầu.

Chuyện này xem ra cũng thật phiền toái.

Minh Thù mang theo An Liễm trở về, so với thời điểm cô đi, tình huống hiện tại càng khốc liệt hơn, phảng phất bất kỳ nơi nào cũng có thể nhìn thấy thi thể.

Minh Thù trên đường nghe thấy tin tức tộc người cá cùng con người đàm phán.

Bất quá hẳn là tiến triển không được thuận lợi.

Dường như con người muốn để tộc người cá đưa ra thuốc giải của virus người cá lần này, nhưng tộc người cá cũng không có, cho dù có cũng vô dụng đối với con người.

Cho nên đàm phán cứ như vậy thất bại.

Minh Thù trở lại khu tránh nạn trước đó, kết quả lại được cho biết, Du Tĩnh Nhã đã cùng những người khác rút lui đến một nơi khác.

Minh Thù chỉ có thể tự mình đi qua.

Đến nơi chính là vào buổi chiều.

Minh Thù dừng xe ở chỗ tối: "Tôi đi vào một lát, cậu đợi ở trong xe."

An Liễm biết mình không tiện liền gật đầu đáp ứng, đưa mắt nhìn Minh Thù đi về một dãy nhà cách đó không xa.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1485: Truyền Thuyết Người Cá (31)

"Sương Sương, con muốn mẹ lo lắng chết phải không?"

Du Tĩnh Nhã nhận được tin tức liền vội vàng chạy ra.

Mặt mũi bà ấy tràn đầy lo lắng, còn xém níu lấy lỗ tai Minh Thù giáo dục.

Minh Thù cúi đầu nghe, theo Du Tĩnh Nhã đi vào, Du Tĩnh Nhã thấy cô không mạnh miệng cũng không giáo dục nữa.

"Bên ngoài không gặp nguy hiểm gì chứ?"

"Không có, con gái của mẹ rất lợi hại." Minh Thù lập tức nâng lên nụ cười.

"Hiện tại virus lan tràn, lợi hại thì làm được cái gì, con thật là..." Du Tĩnh Nhã lại là một trận quở trách.

Đợi đến chỗ ở của Du Tĩnh Nhã, bà ấy mới dừng lại, lấy chìa khoá ra mở cửa.

Căn phòng rất nhỏ, ở một người cũng có chút chật chội.

Bất quá điều kiện bây giờ chỉ có thể như vậy.

Bên ngoài hiện giờ phòng ở nhiều, nhưng ngươi dám tùy tiện ở sao?

Mọi người đều tình nguyện chật chội một chút.

Minh Thù cùng Du Tĩnh Nhã nói chuyện một hồi, cô đem bình thuốc lúc trước đạt được cho Du Tĩnh Nhã.

"Đây là?"

"Trước đó con gặp phải một người, hắn cho con, cái này có tác dụng khắc chế virus."

Du Tĩnh Nhã con ngươi bá một cái sáng lên: "Có thật không?

Du Tĩnh Nhã không chịu trách nhiệm nghiên cứu phát minh thuốc khắc chế virus, nhưng đây là đồng nghiệp của bà ấy phụ trách, gần đây nghiên cứu ra được thuốc khắc chế virus cơ bản không có hiệu quả gì, trong phòng thí nghiệm nghĩ mãi không ra.

Minh Thù cho Du Tĩnh Nhã thuốc khắc chế virus, Du Tĩnh Nhã căn dặn cô hai câu lại vội vàng chạy về phòng thí nghiệm.

Minh Thù không có chờ lâu, tiểu yêu tinh vẫn còn ở bên ngoài.

Thời điểm rời đi, Minh Thù gặp Đông ca.

Đông Ca nói lúc rút lui gặp phải đội ngũ này, hắn bên kia có mấy chuyên gia cho nên tuân theo quy tắc rút lui cùng nhau.

Lúc này đoán chừng cũng không đoái hoài tới Đông Ca trước kia là làm gì.

Minh Thù thuận tay cũng cho hắn một bình thuốc khắc chế virus.

Mặc dù là quan hệ hợp tác nhưng bên kia không nhất định sẽ đem cái này cho hắn.

Minh Thù bí mật cho hắn, cũng được coi là có nghĩa khí.

Từ chỗ của Đông Ca, Minh Thù còn thăm dò được trước đó Triều Tiến đã tới đón Triều Sở đi.

Đối với người ba cặn bã này, Minh Thù chỉ có thể cảm thấy hắn rất thần kỳ.

Cùng Đông ca tách ra, Minh Thù trở lại xe.

"Bây giờ chúng ta đi đâu?" An Liễm hỏi cô.

"Tìm một chỗ cho cậu ở trước." Minh Thù nói: "Để cậu không cần đi theo tôi, phiền phức."

An Liễm trừng mắt nhìn đuôi cá màu trắng bạc của mình, đáy mắt hiện lên một tia ám trầm.

-

Ba ngày sau.

Minh Thù tại chỗ ở tạm gặp được Đông ca.

Đông Ca đi gấp, phảng phất đã trải qua một chuyện ghê gớm gì.

Minh Thù ôm một túi đồ ăn vặt, răng rắc răng rắc ăn: "Có việc?"

Đông Ca trầm mặt: "Cô biết thuốc khắc chế cô cho tôi, bên trong có cái gì không?"

"Cái gì, hải sâm?"

"..." Hải sâm là thứ quỷ gì?

Đông Ca đem câu trả lời kỳ quái kia bỏ qua một bên, nói: "Trải qua phân tích, thuốc khắc chế chính là nước bình thường."

Minh Thù hạ mắt, tiếp tục ăn đồ ăn vặt: "Chỉ như vậy?"

Đông Ca không đạt được phản ứng mình muốn từ Minh Thù, lại tạm ngừng một chút.

Hắn tằng hắng một cái: "Thứ khả nghi duy nhất bên trong chính là máu của người cá."

Thuốc khắc chế Minh Thù cho hắn, sau khi phân tích thành phần cũng chỉ còn lại máu của người cá."

Minh Thù đối đầu cùng ánh mắt của Đông ca.

Đông Ca gật đầu.

Vật hữu dụng duy nhất bên trong chính là máu của người cá.

Hắn không nghĩ tới mình cho là máu của cô có thể nghiên cứu ra vật hữu dụng, kết quả lại là máu của người cá.

Minh Thù có chút híp mắt: "Máu của người cá có thể khắc chế virus? Nói cách khác, máu của người cá vô cùng có khả năng giải độc?"

Đông Ca gật đầu.

Minh Thù ngồi xuống ấn mở cổ tay, gần đây tín hiệu không tốt, Minh Thù gọi một hồi lâu mới gọi được.

Du Tĩnh Nhã một lúc lâu mới nhận, bất quá bên kia vô cùng ồn ào.

"Mẹ, thuốc khắc chế..."

Minh Thù còn chưa nói xong, Du Tĩnh Nhã liền cắt đứt cô: "Sương Sương, chỗ của mẹ rất bận, lát nữa mẹ sẽ gọi cho con."

Nói xong, Du Tĩnh Nhã liền cúp điện thoại.

Minh Thù: "..."

Tại trước khi Du Tĩnh Nhã cúp máy, Minh Thù mơ hồ nghe thấy bên kia có người đang cãi nhau về người cá...

Du Tĩnh Nhã bên kia khẳng định cũng đã biết rồi.

Con người cùng người cá vốn là thế bất lưỡng lập, bây giờ vì cứu con người nên chính phủ nhất định sẽ lần nữa khởi xướng chiến tranh, bắt giữ người cá, chế tác thuốc khắc chế, kéo dài thời gian để nghiên cứu ra thuốc giải độc.

Nghĩ tới điểm này, Minh Thù cọ một cái đứng lên.

Cô một bên đi lên lầu một bên nói: "Đông Ca, tạm biệt không tiễn."

An Liễm ở phòng tắm trên lầu, Minh Thù đẩy cửa đi vào, thiếu niên bừng tỉnh từ trong bồn tắm ngẩng đầu nhìn lên.

"An Liễm, cậu có thể liên hệ với tộc nhân của cậu không?"

Thiếu niên còn buồn ngủ, hắn dụi dụi mắt, thời điểm động đậy kéo theo tiếng nước, lồng ngực ở trong nước như ẩn như hiện.

"Biển sâu không thể, gần hải vực có thể."

Người cá truyền tin tức cùng con người không giống, sóng âm bọn họ phát ra có thể truyền đi rất xa.

Minh Thù nói: "Cậu nói cho bọn họ, mau chóng rời khỏi bờ, trở lại trong biển."

An Liễm không hiểu: "Vì sao?"

"Thuốc khắc chế virus người cá cần phải dùng máu của người cá, con người có thể sẽ bắt giết các người lấy máu."

An Liễm có chút trừng lớn mắt, trong con ngươi tràn ngập vẻ không thể tin được.

"Là lỗi của tôi: "Minh Thù chủ động nhận lỗi: "Là tôi đem thuốc khắc chế cho bọn họ, nhưng tôi không biết cần máu của người cá."

An Liễm hơi mấp máy môi, thấp giọng nói một tiếng: "Không, không có việc gì."

Hắn chống đỡ thân thể ngồi dậy: "Tôi sẽ thông báo việc này cho bọn họ, em đừng... Xin lỗi, tôi không trách em."

An Liễm hé miệng, tựa hồ phát ra âm thanh nào đó, nhưng Minh Thù cũng không nghe thấy bất kỳ thanh âm gì.

Mấy phút sau, An Liễm đóng cánh môi lại.

Minh Thù ngồi bên cạnh bồn tắm, cầm tay An Liễm: "Thật xin lỗi."

An Liễm chủ động ôm lấy cô: "Em không cần nói xin lỗi, mặc kệ em làm gì, tôi đều tin tưởng em."

Minh Thù sờ sờ đầu hắn, mái tóc bạch kim dưới bàn tay mềm mại giống như tảo biển.

-

Mặc dù Minh Thù để An Liễm thông báo cho người cá nhưng vẫn muộn một chút, những người cá trước đó cùng con người đàm phán đã bị bắt lấy.

Thời điểm Minh Thù biết tin tức này, máu của người cá đều đã bị chở tới đây.

Nhiều máu như vậy, chỉ sợ những người cá kia lành ít dữ nhiều.

Con người...

Người cá...

Không giết người cá, con người liền phải chết.

Cứu con người, người cá liền phải chết.

Cái này tựa hồ như một đề toán khó giải.

Mà người ra đề mục...

Minh Thù vô hình nghĩ đến vị X tiên sinh kia.

Chuyện này cùng hắn có bao nhiêu quan hệ? Làm cho con người cùng người cá tự giết lẫn nhau sao? Làm như vậy đối với hắn có chỗ nào tốt.

Tin tức máu của người cá có tác dụng khắc chế virus không biết bị ai truyền ra, rất nhanh, tất cả mọi người biết đều biết tin này.

Hải vực lúc đầu đã ngưng chiến lại bắt đầu chiến tranh.

Lần này không phải tranh đấu vì lãnh địa, mà là vì bản thân người cá.

An Liễm thân là thủ lĩnh của tộc người cá, tự nhiên phải trở về trấn thủ, Minh Thù bên này còn có việc, chỉ là đem nhỏ thú cho hắn cũng không có theo hắn trở về.

Thời điểm An Liễm đến, chiến tranh đã lan tràn đến mặt biển.

"An Liễm đại nhân!"

"An Liễm đại nhân ngài trở về rồi?!"

"An Liễm đại nhân, Yaze... Yaze hắn trở về..."

Có người cá chỉ vào một bên nào đó.

Yaze đang cùng một đám người cá ở cùng một chỗ, tại trước khi An Liễm lên tiếng, Yaze giành nói: "An Liễm, chuyện giữa chúng ta trước kia nên buông xuống, lần này con người muốn đuổi tận giết tuyệt tộc người cá chúng ta, tôi cũng không muốn cuối cùng tranh được chính là một tộc người cá rách nát."

*** hẹn mọi người mai a, nay tới đây thôi 😫😫***

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1486: Truyền Thuyết Người Cá (32)

Yaze muốn tộc người cá, hắn quả thực cũng đã cùng con người hợp tác, thế nhưng cục diện hôm nay cùng hắn nghĩ tới hoàn toàn không giống.

Hắn hợp tác cùng con người cũng không nghĩ tới sẽ đem tộc người cá đặt vào tình trạng này.

An Liễm cùng Yaze đàm luận một hồi lâu, cuối cùng đạt thành quan hệ đồng minh, cùng nhau đối kháng con người.

Hai bên chiến đấu càng lúc càng kịch liệt, xác chết trôi vô số trên mặt biển.

-

Trong thành phố, trên đường phố vắng tanh.

Một nam nhân mặc trang phục màu đen bước nhanh từ trên đường xuyên qua đến một tòa nhà cao bảy tầng, hắn nhìn hai bên một chút, sau đó đi vào trong tòa nhà.

Đây là một tòa nhà đã cũ, không có thang máy, chỉ có thể đi bộ.

Nam nhân đi rất nhanh, đảo mắt đã đến tầng 5.

Hắn đứng trước một cánh cửa ở tầng 5, lấy ra một chuỗi chìa khoá mở cửa đi vào.

Căn phòng lờ mờ, nam nhân thuần thục bật đèn lên.

Tia sáng lan tràn, chỉ thấy trong phòng có mấy cái bể thủy tinh dùng để nuôi cá.

Bên trong bể nước tất cả đều là nước màu đen, trong nước có người cá đang co rút, chỉ có thể từ bộ ngực có chút phập phồng của người cá phán đoán rằng người cá vẫn còn sống.

Nam nhân đóng cửa lại đi đến bể nước, hắn cúi đầu nhìn vào bên trong, tựa hồ đang kiểm tra tình trạng của người cá.

Tại bên cạnh bể nước có một loạt dụng cụ làm thí nghiệm.

Nam nhân thay quần áo, khử độc, đi đến trước bàn thí nghiệm, bắt đầu loay hoay những cái bình kia.

Hắn thỉnh thoảng sẽ đi qua đi lại giữa bể nước cùng bàn thí nghiệm, đôi lúc sẽ dừng lại nhéo nhéo lông mày, tựa hồ bị cái gì làm khó.

Không biết qua bao lâu, nam nhân dừng lại động tác, nhìn chất lỏng trong một bình thủy tinh nào đó.

Hắn tựa hồ có chút kích động, cầm bình thủy tinh đi đến một bể nước trong suốt trước mặt, bên trong cũng có một người cá.

Hắn dùng ống nhỏ giọt, nhỏ một giọt chất lỏng vào bể nước.

Chất lỏng lan ra, hỗn hợp thành màu sắc trong suốt.

Nam nhân nhìn chằm chằm bể nước, dường như muốn lập tức nhìn thấy đáp án.

Đáng tiếc, người cá bên trong bể nước không có bất kỳ phản ứng gì.

Nam nhân nhíu mày, lại quan sát một lúc, người cá vẫn không có phản ứng.

Hắn chờ đợi ròng rã một đêm.

Nam nhân ở trên ghế sa lon ngủ thiếp đi, bên ngoài trời vừa sáng, nam nhân liền bị tiếng soạt nước làm cho bừng tỉnh.

Hắn ngay lập tức nhìn về phía mấy cái bể nước kia.

Mấy cái bể nước phía trước đều rất yên tĩnh, chỉ có bể nước tối hôm qua hắn nhỏ chất lỏng lúc này bọt nước đang bay tung tóe.

Người cá ở bên trong lăn lộn, phảng phất đang chịu đựng sự tra tấn kinh khủng nào đó.

Nam nhân nhảy cẫng lên,vội vàng chạy tới bể nước.

Trên thân người cá nổi bọc mủ nhìn là thấy buồn nôn, người cá nảy lên, bọc mủ vỡ tan, chất lỏng chảy vào trong nước, trong nước một mảnh đục ngầu.

Nụ cười trên mặt nam nhân chậm rãi mở rộng, có chút kích động, lại có chút điên cuồng.

"Ha ha ha ha ha ha ha..."

Nam nhân không để ý tới người cá kia, đi đến bàn thí nghiệm đem chất lỏng trong bình thủy tinh tách ra sắp xếp gọn lại.

Hắn lấy đồ vật đi ra ngoài, đứng tại cửa ra vào chờ trong chốc lát, có người từ góc đường chạy tới, nam nhân đem đồ vật giao cho hắn: "Ném xuống biển đi."

Người kia đáp một tiếng, quay người chạy đi.

Tiếp theo lại có mấy người tới, nam nhân đều phân phó cho bọn họ như vậy.

Chờ đưa xong một bình cuối cùng, nam nhân xoay người đi lên lầu.

Hắn đi vòng quanh một hồi rồi trở lại phòng ngủ, nằm trên giường, giơ tay lên xoay trước mặt mình một cái.

-

Nam nhân đang ngủ trên giường.

Lúc nửa đêm, hắn giật mình tỉnh lại.

Hắn theo bản năng đảo mắt quanh căn phòng, căn phòng quen thuộc, bài trí quen thuộc, không có gì dị thường.

Phía sau lưng đổ nhiều mồ hôi làm hắn rất không thoải mái, hắn chống đỡ thân thể ngồi dậy.

Vừa mới động đậy, phát hiện không đúng lắm.

Cửa sổ bên kia...

Nam nhân bỗng nhiên nhìn sang bên kia, bên cạnh màn cửa dường như có một người đang đứng đấy.

Nam nhân đưa tay lên đầu giường bật đèn, nhưng hắn bật đến mấy lần, đèn cũng không có sáng.

Hắn từ dưới gối lấy ra một cây súng, nhắm vào màn cửa bên kia: "Ai?"

Gió đêm từ cửa sổ chưa được đóng chặt thổi tới, màn cửa lắc lư, bóng người kia cũng lắc lư theo.

Nam nhân dùng sức dụi mắt mấy cái, bóng hình vừa mới nhìn còn giống người, lúc này đã nhìn không thấy tung tích.

Hoa mắt nhìn lầm, sợ bóng sợ gió một trận.

Nam nhân tìm ra đồ vật dùng để chiếu sáng từ trong phòng ngủ đi ra ngoài, bên ngoài căn phòng hiện ra tia sáng yếu ớt.

Người cá bên trong bể nước giống như thi thể, nhìn qua rất là dọa người.

Toàn bộ thành phố đều là một vùng tăm tối, ngay cả điểm tránh nạn bên kia cũng tối như mực, hẳn là bị cúp điện.

Ding dong——

Chuông cửa đột ngột vang lên.

Nam nhân nhìn về phía cửa phòng, ánh sáng trong tay cũng chiếu tới.

Nhưng cửa phòng lạnh lẽo đóng kín, không nhìn thấy bên ngoài cửa.

Ding dong ——

Lúc này... Ai lại đến gõ cửa?

Nam nhân luôn cảm thấy tối hôm nay không đúng lắm, nhưng hắn lại không nói ra được, chính là tâm lý có chút sợ hãi.

Ding dong ——

Ding dong ding dong ——

Người ngoài cửa tựa hồ có chút mất kiên nhẫn.

Nam nhân cầm súng đi về phía cửa, đây là phòng cũ, camera nhìn ra bên ngoài đã không cách nào sử dụng được.

Không nhìn thấy bên ngoài là ai, nam nhân nắm chặt tay cầm cửa, hắn hít sâu một hơi, sau đó đẩy cửa ra.

Trong hành lang so với căn phòng còn đen hơn, súng của hắn nhắm vào bóng tối, ánh mắt đảo quanh, không phát hiện người nào khả nghi.

Mẹ!

Gặp quỷ?

Nam nhân trầm xuống, chậm rãi đẩy cửa ra, họng súng cũng dần dần chuyển về phía cửa.

Hô ——

Ầm!

Cánh tay của nam nhân bị đá giơ lên trên, nòng súng phun ra lử, phịch một tiếng, tiếng súng vang vọng khắp hành lang.

Súng từ trong tay rơi xuống, nam nhân lập tức lui về sau, muốn đóng cửa lại.

Phía sau có một cánh tay trắng nõn mềm mại đưa ra, nhẹ nhàng giữ chặt cửa.

Một cái đầu từ phía sau nhô ra, thanh âm mỉm cười truyền tới trong hành lang: "Chào buổi tối, X tiên sinh."

Nam nhân cứng đờ.

"Là ngươi!"

Thanh âm kia tràn ngập sự phẫn nộ cùng tức giận.

Nam nhân lập tức rút lui về sau, muốn kéo cửa đóng lại.

Minh Thù đưa chân chặn lại, cửa bị kéo về phía cô, nam nhân bị ép dời ra hai bước.

"Chạy cái gì,hơn nửa đêm ta tìm đến rất mệt mỏi, nhà ngươi có gì ăn không?"

Nam nhân trừng Minh Thù một chút, đưa tay chặt tới.

Minh Thù ngửa đầu ra sau, đem cửa đẩy đến, tay nam nhân đánh trên cửa, "Bang" một tiếng, xương cốt tựa hồ cũng muốn rã rời.

"Cẩn thận nha." Minh Thù cười tủm tỉm nhắc nhở hắn: "Rất đau."

Nam nhân che tay mình, nhấc chân đạp tới.

Hai người tại hành lang đánh qua đánh lại.

Chiêu thức của nam nhân có chút ác liệt, Minh Thù nhìn qua yếu ớt giống như không có khí lực gì, nhưng mỗi lần nam nhân đều không chiếm được thế tốt.

Hai người vừa đánh vừa chuyển động, nam nhân đã chuyển động đến bậc thang.

Hắn nhìn trên lầu một chút, sau khi cùng Minh Thù đánh hai chiêu liền co cẳng chạy lên lầu.

Minh Thù: "??"

Tòa nhà này vốn cũng không cao, nam nhân lên tới tầng cao nhất, đẩy cửa sân thượng ra chạy tới mép sân thượng.

Minh Thù đuổi theo, bức nam nhân đến sát mép sân thượng.

Nam nhân hừ một tiếng: "Ngươi muốn thế nào?"

Minh Thù cười cười đi về phía hắn bên kia: "Ta có thể làm gì ngươi, ngươi là một đại nam nhân, còn sợ một tiểu cô nương như ta?"

Nam nhân thở phì phò: "Ngươi đừng tới đây."

Minh Thù nhíu mày giật dây: "Ngươi nhảy đi."

Nam nhân: "Ngươi cho rằng ta không dám?"

Minh Thù: "Ta không nói ngươi không dám, ngươi nhảy đi chứ sao."

Nam nhân: "..."

Không đúng, tại sao hắn phải ở đây cùng cô nói loại chuyện này?!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1487: Truyền Thuyết Người Cá (33)

"Rốt cuộc vì sao ngươi không chịu bỏ qua cho ta? Ta đến nơi đây, ngươi cũng còn đuổi tới?"

Nam nhân gầm thét.

Minh Thù: "..."

Trẫm cũng chỉ mới đuổi theo ngươi một chút, không cần kích động như vậy a?

Rất nhanh nam nhân liền đổi một câu trước khi Minh Thù nói: "Tháp Thiên Khải cho ngươi cái gì để ngươi giúp đỡ nó như thế?!

Minh Thù khẽ híp mắt, hứng thú dò xét hắn một chút, kêu lên một cái tên: "Dạ Ảnh?"

Nam nhân: "..."

Giọng điệu nghi ngờ kia của Minh Thù làm Dạ Ảnh chấn động một cái.

Cô giống như...

Cũng không biết mình là ai?!

Cho nên vừa rồi hắn đã làm gì?

Dạ Ảnh hận không thể tát cho mình một cái.

Hắn làm sao lại ngu như vậy!

Chủ yếu là thời điểm nhìn thấy cô liền luống cuống.

Hắn làm sao lại nhận ra cô?

Trước đó cô lấy ra súng tiểu liên, hắn đã có chút hoài nghi.

Xác nhận là vừa rồi, giọng điệu kia của cô...

Đoán chừng không có mấy người có thể bắt chước được.

Cười hì hì làm ngươi có cảm giác sợ nổi da gà.

"Ngươi lại không chết." Minh Thù ngữ khí ngạc nhiên, người này chẳng những không chết, còn chạy đến những vị diện này.

Mà hắn lại có ký ức...

Chẳng lẽ bởi vì lúc ấy hắn ở bên trong tháp trụ?

Sau lưng Dạ Ảnh dán vào mép sân thượng, ép buộc mình trấn định lại: "Ta không dễ dàng chết như vậy! Sao ngươi lại tìm tới nơi này?"

Minh Thù a một tiếng: "Rất đơn giản a, trước kia ngươi mặc dù không có lộ diện nhưng nhất định sẽ tiếp xúc với những người khác, trước đó ngươi phái người đi tung ta... Chuyện thân thể này lấy nhiễm virus, ta thuận theo hắn tra tới đây."

Một người chỉ cần có quỹ tích hoạt động, tuyệt đối sẽ không hoàn toàn ẩn thân.

Cô cũng là đột nhiên nhớ tới cái người mất tích kia.

Bất quá bởi vì hiện tại tín hiệu không tốt, Minh Thù bỏ ra chút thời gian mới tra được lúc trước người kia cùng ai tiếp xúc qua, đã làm qua những chuyện gì.

Minh Thù phát hiện, nam nhân kia cách một tuần đều sẽ mua một tấm vé đến thành phố này.

Cho nên liền để Hài Hòa Hiệu giám sát, có cái bị thủ tiêu, có cái bởi vì trục trặc không thể sử dụng.

Cuối cùng vẽ ra điểm trung tâm chính là gần đây.

Sau khi nằm vùng, thành công phát hiện Dạ Ảnh cùng người kia nói chuyện giao dịch.

Dạ Ảnh không nghĩ tới mình ban ngày liền bại lộ, hắn khẽ cắn môi, thầm hận nói: "Ban ngày ngươi đã nhìn thấy... Vì sao hiện tại mới đến?"

"Ngày tốt cảnh đẹp, sao có thể không trân quý..."

"Nói tiếng người!" Dạ Ảnh quát lớn, ai muốn nghe cô ở đây phát điên.

"Há, lúc ấy ta đang gặm móng heo, đã rất lâu không ăn, muốn ăn no bụng lại tìm ngươi." Minh Thù mặt mày cong cong: "Như vậy càng có sức lực đánh ngươi."

Đương nhiên thuận tiện đuổi theo mấy người kia, đem cái bình kỳ quái kia cướp về.

Dạ Ảnh: "..."

Tên thần kinh!

"Được rồi, vấn đề của ta đã trả lời xong, đến lượt ngươi trả lời ta."

"..." Dạ Ảnh đảo mắt qua bốn phía, trong đầu phác họa con đường nào có thể chạy trốn tốt nhất.

"Virus là ngươi làm?"

"Phải thì thế nào." Mẹ nó, nơi này làm sao lại cao như vậy, tại sao phải chạy lên chạy!!

"Ngươi để cho con người cùng người cá tự giết lẫn nhau?"

Dạ Ảnh cười lạnh: "Chiến tranh của người cá cùng con người vẫn luôn tồn tại, tại sao lại là ta để bọn họ tự giết lẫn nhau??"

Lần trước hắn chạy trốn dùng đạo cụ chỉ có ba lần cơ hội, hắn đều dùng hết...

Cho nên hiện tại hắn chỉ có một con đường, từ nơi này nhảy xuống?

Dạ Ảnh ngắm phía dưới một chút, đây là lầu 7, coi như hắn nhảy xuống không chết, đoán chừng cũng sẽ chạy không được xa.

"Hai chủng tộc của thế giới lớn nhất bị hủy diệt, có thể ảnh hưởng đến thế giới bình thường phát triển, ngươi muốn dùng cái này để lấy trộm năng lượng của thế giới này?"

Minh Thù thanh âm nhẹ nhàng chậm rãi, bị gió đêm thổi qua càng lộ ra sự vô hại.

Dạ Ảnh quét mắt qua, chậm rãi chuyển lên người Minh Thù.

Minh Thù tùy ý cho hắn dò xét.

Không biết hắn là ai, cô còn không biết mục đích hắn làm như vậy.

Nhưng đã biết hắn là Dạ Ảnh, vậy có thể đoán được rồi.

"Ta đây không phải lấy trộm." Bị Minh Thù nói như vậy ra, Dạ Ảnh cũng không giấu diếm: "Năng lượng của thế giới nhiều như vậy, ta bất quá chỉ là mượn dùng một chút."

"Ngươi giết nhiều người như vậy để mượn dùng? Mặt mũi của ngươi lớn như vậy, coi mình là thần tiên sao?"

Dạ Ảnh: "..."

Nhiều người sống như vậy, hắn có thể trộm... Không phải, mượn dùng?

Loại vị diện này chỉ là người bình thường mà thôi, có gì đặc biệt hơn người.

"Tháp Thiên Khải căn bản chính là không có ý tốt, nó dựa vào cái gì giam chúng ta lại? Ngươi cần gì phải đuổi theo ta không buông, chúng ta vốn là người một đường."

Minh Thù rũ mắt: "Ta cùng ngươi cũng không phải người một đường."

"Ngươi không phải cũng là..."

"Ngươi quá xấu, cùng ngươi một đường, rất ảnh hưởng đến mỹ mạo của ta."

"..." Bệnh tâm thần!

Mặc dù cô bị bệnh tâm thần, nhưng Dạ Ảnh vẫn phải lôi kéo một chút.

"Không bằng ngươi cùng ta ở cùng một chỗ, đừng quản cái gì Tháp Thiên Khải, chỉ cần chúng ta có đủ lực lượng rồi, ba ngàn thế giới chính là của chúng ta!"

"Ngươi quá xấu."

"... Ngươi giúp đỡ Tháp Thiên Khải, nó cho ngươi cái gì tốt? Không bằng ngươi cùng ta ở cùng một chỗ, chúng ta liên thủ, nhất định có thể xưng bá ba ngàn thế giới!"

"Ngươi quá xấu."

"..." Ngươi mẹ nó nói thêm câu lão tử xấu thử một chút!!

Dạ Ảnh hít vào, thở ra, hít vào, thở ra, hít vào...

Lặp đi lặp lại ba lần sau.

Hắn nói: "Chờ chúng ta xưng bá thế giới, ngươi muốn cái gì sẽ có cái đó, ai dám ngăn cản ngươi? Toàn bộ thế giới đều bị ngươi đạp ở chân..."

"Sửa lại một chút, hiện tại ta muốn làm cái gì cũng có thể làm cái đó, không ai dám cản ta."

"..." Thổi! Ngươi mẹ nó thổi phồng!

Dạ Ảnh xuyên qua ánh sáng nhàn nhạt nhìn thấy nữ sinh đối diện chậm rãi nâng khóe môi lên, kéo ra độ cong âm trầm quỷ dị.

"Thuốc giải độc đâu?"

Dạ Ảnh cổ quái cười một tiếng.

Cũng không biết là cười cái gì.

Một giây sau, hắn hỏi Minh thù: "Ngươi biết loại virus này được gọi là gì không?"

Minh Thù không đáp.

Dạ Ảnh rất tự nhiên nói tiếp đi: "Người cá đều không chịu nổi virus này... Nó gọi là Tử Thần, căn bản không có thuốc giải."

Trong giọng nói tràn đầy sự cười trên nỗi đau của người khác.

Minh Thù: "Ngươi xác định?"

Dạ Ảnh: "Ta lừa ngươi làm gì, mục đích của ta chính là giết chết bọn hắn, tại sao phải làm thuốc giải?"

Minh Thù: "..." Nói hay lắm có đạo lý.

Minh Thù vẩy vẩy cánh tay.

Dạ Ảnh theo bản năng lui về phía sau.

Nhưng phía sau chính là mép sân thượng, căn bản không thể lui.

Trong lòng hắn run lên.

Sau sống lưng tự dưng đổ ra mồ hôi lạnh.

Hắn nhìn vị trí của mình, sau khi quyết định liền chống đỡ mép sân thượng nhảy qua.

"Nếu là ngươi thay đổi chủ ý có thể tới tìm ta, ta rất hoan nghênh ngươi gia nhập... Ngươi làm gì!"

Dạ Ảnh đột nhiên đổi giọng.

Bên kia, Minh Thù lấy súng kia, họng súng đen ngòm nhắm ngay phương hướng của hắn.

Nữ sinh cầm súng nhẹ nhàng nói: "Làm ngươi."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1488: Truyền Thuyết Người Cá (34)

Con ngươi Dạ Ảnh có chút rút lại.

Nhịp tim tại thời khắc này tăng vọt, hắn phảng phất có thể nghe thấy tiếng tim đập điên cuồng của mình.

Thịch thịch thịch thịch——

Khẩn trương đến kịch liệt.

Đoàng——

Tiếng súng vang lên.

Dạ Ảnh tự như bị kinh sợ, ngón tay buông ra, thân thể rơi xuống phía dưới, đạn sượt qua da đầu hắn, dòng máu tươi ấm áp chảy xuống vung vẩy giữa không trung.

Không!

Sao hắn có thể chết như vậy.

Tuyệt đối không thể!

Hắn còn có nhiều chuyện chưa hoàn thành như vậy, hắn không thể chết.

Minh Thù từ trên đài bên kia chạy tới, ghé vào mép sân thượng nhìn xuống dưới.

Hắc ám như sương mù tràn ngập dày đặc.

Dạ Ảnh đã không thấy tung tích.

Tầng 2 có một cái giá đỡ quảng cáo nằm ngang, quảng cáo đã bị dẹp, nhưng nắm lấy giá đỡ quảng cáo hẳn là có thể an toàn rơi xuống đất.

Dạ Ảnh cũng không phải người bình thường, làm được việc này tuyệt đối không khó.

Minh Thù không mang theo thú nhỏ nên không dám nhảy loạn, chỉ có thể từ trên lầu chạy xuống dưới.

Minh Thù đi một vòng dưới lầu cũng không phát hiện Dạ Ảnh.

Không đúng...

Trên mặt đất không có bất kỳ vết tích gì, hắn không rơi xuống?

Cũng không thể như lần trước, đột nhiên biến mất chứ?

Minh Thù ngửa đầu nhìn phương hướng tầng 2, con ngươi có chút nheo lại, quay người chạy lên lầu.

Tầng 2 tựa hồ là sòng bạc, lúc này cánh cửa rộng mở, những cái bàn hỗn loạn chồng chất ở bên trong, một vài thiết bị cũ kỹ sớm đã mất đi hiệu lực

Soạt ——

Tiếng thủy tinh bể từ bên trái truyền đến.

Tựa hồ là có người đang đập bể kính.

Minh Thù cầm súng đứng tại chỗ, vài giây sau đi về phương hướng phát ra âm thanh.

Phía trước có một cái tủ đựng đồ lặt vặt.

Minh Thù xoay xoay cổ tay, nhếch miệng lộ ra một độ cong hoàn mỹ, đột nhiên phi thân một cước đá vào trong hộc tủ.

Ngăn tủ đổ xuống, bên trong truyền ra một tiếng kêu đau đớn.

Tiếp theo là một bóng người từ bên trong xông ra, Minh Thù lui lại, giơ súng, nhắm chuẩn...

Đoàng ——

Đoàng đoàng ——

Đạn bắn vào cửa, cửa làm bằng gỗ nát thành mảnh gỗ vụn, đạn sượt qua kim loại văng lửa khắp nơi.

Dạ Ảnh bị đánh cho tán loạn, nhìn qua có chút buồn cười.

Dạ Ảnh đẩy cái tủ về hướng Minh Thù bên kia, đồng thời một viên đạn xuyên thấu qua tấm ván gỗ, thân thể Dạ Ảnh nghiêng về phía sau một cái, bả vai bất lực rủ xuống.

Móa!

Hắn đạp cái tủ về phía Minh Thù, cũng mặc kệ bên cạnh là cái gì, một mạch kéo lấy ném về phía Minh Thù.

Trong phòng có các loại đồ vật bay loạn.

Hai người cách một cái bàn, Minh Thù tránh khỏi những vật kia, từ khe hở nhắm chuẩn vào chân Dạ Ảnh.

Đoàng ——

Thân ảnh người bên kia bỗng dưng trùng xuống.

Dạ Ảnh thở hốc vì kinh ngạc, nắm lấy một cái ghế, dùng sức ném về phía Minh Thù, thân thể của hắn đột nhiên lao về phía cửa sổ.

Thủy tinh soạt một tiếng vỡ vụn, Dạ Ảnh rơi ra ngoài cửa sổ.

Đối diện đường đi có xe lái tới, ánh sáng dần dần đến gần.

Dạ Ảnh lăn khỏi chỗ đó, lăn đến góc tường thở một ngụm, cũng không dám trì hoãn, trực tiếp chạy về phía con đường nhỏ bên cạnh tòa nhà.

Thời điểm Minh Thù đuổi tới, bên kia đã có xe đến, trên xe có mấy cảnh vệ cầm súng đi xuống, cẩn thận xem xét bốn phía.

Minh Thù ẩn vào chỗ tối.

Sau đó chuyển động tới một nơi tương đối an toàn.

Minh Thù nhìn lên bầu trời.

Lúc này bầu trời không ngừng nhấp nhô ra một loạt chữ.

Hắn ảnh hưởng đến toàn bộ thế giới, nhất thiết phải xoá bỏ hắn, đem mảnh vụn linh hồn giam cầm.

Mảnh vụn linh hồn...

Dạ Ảnh không phải là toàn bộ.

Nhưng hắn có thể bảo trì tất cả ký ức?

Cái này mẹ nó là bật hack!

"Đội trưởng, anh lên nhìn một chút!" Trên lầu có người hô.

"Chuyện gì xảy ra?"

"Tôi cũng không biết nói gì, tóm lại anh lên nhìn đi."

"... Chờ một chút."

Người phía dưới mang theo một tiểu đội lên lầu.

Minh Thù thu súng lại, phủi bụi trên người, lần theo phương hướng Dạ Ảnh rời đi đuổi theo.

Dạ Ảnh bị thương còn có thể chạy nhanh, hơn nữa còn khó đối phó.

Không phải nói giá trị vũ lực của hắn tốt, mà là mánh khóe đằng sau của hắn.

Minh Thù đuổi theo một đường Dạ Ảnh chạy đi, phát hiện đường hắn chạy là hướng bờ biển.

-

Hải vực.

Chiến tranh của người cá và con người vẫn còn tiếp tục, chiến trường không ngừng mở rộng.

Sự sống còn chi phối ý chí chiến đấu của con người, cộng thêm không ngừng có quân đội cùng vũ khí tới tiếp viện, tộc người cá có vẻ hơi yếu thế.

"An Liễm đại nhân... Không bằng chúng ta về biển sâu trước?"

Chỉ cần trở lại biển sâu, bọn họ liền an toàn.

Mặc dù việc này để bọn họ mất đi hải vực...

Nhưng dù sao cũng tốt hơn so với bây giờ cùng con người giao chiến, tổn thất nặng nề.

Đuôi cá màu trắng bạc của An Liễm lộ ra một nửa, hắn mặc trên người một chiếc áo trắng, dưới áo được thắt nút vừa vặn che lại đuôi cá cùng chỗ giao nhau của thân thể.

"Con người sẽ không bỏ qua cho chúng ta."

Yaze từ đáy nước ló đầu ra.

An Liễm lạnh mặt: "Trước kia cậu cấu kết với con người, sao không nghĩ tới điểm này?"

Yaze: "..."

Hắn chỉ là muốn lợi dụng con người một chút mà thôi! Mà thôi!

Yaze quyết định không so đo với An Liễm: "Trước đó tôi ở chỗ con người bên kia nghe thấy bọn hắn nói nghiên cứu phát minh ra một loại tàu ngầm kiểu mới có thể đến biển sâu, nếu như bọn hắn bắt lấy người cá, hỏi ra vị trí của chúng ta, tất cả tộc người cá đều sẽ gặp nạn, chúng ta không thể rút lui."

Các người cá hai mặt nhìn nhau: "Vậy phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ cứ dây dưa như vậy? Tộc nhân của chúng ta đã bị bọn hắn bắt rất nhiều, tôi..."

"Lần trước tôi vụng trộm đến đường ven biển bên kia, tất cả đều là thi thể của tộc nhân."

"Nghĩ đến nhiều tộc nhân của chúng ta bị con người đồ sát như vậy, tôi liền hận không thể giết chết bọn hắn!"

"Giết bọn hắn!"

"An Liễm đại nhân..."

"Kỳ thật còn có một biện pháp."

Yaze thành công hấp dẫn lực chú ý của tất cả người cá.

Hắn nhìn An Liễm: "Bảo hạp của người cá."

An Liễm nhíu mày không nói, Yaze tiếp tục nói: "Nghe đồn bảo hạp nắm giữ thần biển chi lực, có thể hô phong hoán vũ, khống chế toàn bộ hải vực. Coi như truyền thuyết này khoa trương nhưng hẳn là có thể chế tạo sóng gió, chuyện này đối với chúng ta mà nói là có lợi."

Các người cá dồn dập nhìn về phía An Liễm.

Bọn họ cũng đều biết bảo hạp ở trên tay hắn.

An Liễm nhấp môi một chút, nói: "Bảo hạp không thể tùy tiện mở ra."

Các người cá kích động lên.

"An Liễm đại nhân, hiện tại con người đã muốn đuổi tận giết tuyệt chúng ta, bọn hắn đồ sát chính là tộc nhân của chúng ta, nhiều tộc nhân như vậy, nhiều như vậy..."

"Ngài nhìn xem, hiện tại mặt biển đều là màu đỏ, đây là máu của tộc nhân chúng ta!"

"An Liễm đại nhân!"

"Bảo hạp không thể tùy tiện mở ra." An Liễm vẫn là câu nói này.

"Cậu tình nguyện để tộc nhân tử vong cũng không nguyện ý mở bảo hạp ra?" Trong giọng nói của Yaze mang theo sự chất vấn: "Cậu thật sự muốn để tộc người cá diệt vong?"

"Cậu căn bản cái gì cũng không biết!"

An Liễm cất cao giọng một chút.

Yaze: "..."

Trong truyền thuyết lực lượng của hải thần, nếu như có thể khống chế lực lượng như vậy, đó chính là chúa tể của Đại Hải.

"Bảo hạp không thể mở, mọi người chuẩn bị trận chiến đấu tiếp theo đi."

An Liễm nói xong liền bơi về nơi xa.

Yaze nhìn thân ảnh của hắn, như có điều suy nghĩ.

*

【 Hài Hòa Hiệu 】

Yaze: Ta không phải nhân vật phản diện sao? Vì sao lại biệt khuất như thế!!

Tiểu tiên nữ: Dạ Ảnh ra sân a.

Yaze: Tại sao Dạ Ảnh lại ra sân?

Tiểu tiên nữ: Tên nghe êm tai.

Yaze:... Đây chính là lý do để cho ta biệt khuất như thế?

Dạ Ảnh:... Huynh đệ, đổi không?

Yaze: Không đổi, không gặp lại.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1489: Truyền Thuyết Người Cá (35)

Trên mặt biển chiến đấu kịch liệt, hai bên đều vô cùng quyết liệt.

Một trận tiếp một trận chiến đấu, con người cùng người cá chết nhiều vô số kể.

Chiến tranh thắng thua nửa này nửa kia.

Nhưng mục đích của con người đã không phải là thắng được chiến tranh, bọn hắn dốc hết khả năng để bắt được nhiều người cá.

Coi như người cá rút lui, bọn hắn cũng sẽ đuổi theo vây bắt bọn họ.

Hiệu quả của thuốc khắc chế rất tốt, hiện tại nhiều người bị lây nhiễm đang chờ lấy thuốc khắc chế để cứu mạng.

Lúc hoàng hôn.

Chiến tranh ở hải vực vẫn còn tiếp tục.

Cuộc chiến này, người cá chiếm thế thượng phong.

Nhưng vào thời điểm này, bên ngoài chiến trường đột nhiên có một chiếc ca nô chạy gần vào.

Ngay từ đầu mọi người cũng không chú ý tới.

Theo tiếng ca nô càng ngày càng gần bên ngoài chiến trường, người cá cùng con người đều phát hiện.

Hai bên giao chiến, đột nhiên xông tới một bên không rõ thân phận.

Đáy lòng mọi người ít nhiều cũng sẽ có chút ngờ vực vô căn cứ.

Mắt thấy là sắp tới gần chiến trường, ca nô đột nhiên tăng tốc, người cá cùng con người bên kia đều tưởng rằng viện binh của hai bên, đồng thời cảnh giác lên.

Nhưng ca nô bá một cái từ chỗ đó tiến lên đi về phía mặt biển.

Người cá: "..."

Con người: "..."

Chúng ta đang chiến tranh được không?! Tôn trọng một chút?!

"Đằng sau còn có một chiếc!"

Có người chỉ vào phương hướng ca nô đến, chỉ thấy đằng sau còn có một chiếc ca nô theo sau, rõ ràng là đuổi theo chiếc phía trước.

Cho nên đây là đuổi người đuổi tới biển? Còn chạy đến trên chiến trường?

"A! Lật rồi!"

"Mau nhìn, ca nô lật rồi!"

"Tại sao lật rồi? Bên kia giống như không có bắn ra cái gì a?"

Chiếc ca nô phía trước đột nhiên bị lật làm hai nhóm người trên chiến trường đều dừng lại quan sát.

Chiếc ca nô phía sau vèo một cái lướt qua bọn hắn...

"..."

Có thể tôn trọng một chút hay không!!

Ca nô dừng lại ở vị trí chiếc ca nô kia lật.

Minh Thù đi đến phần đuôi nhìn người từ trong nước ngoi lên.

Dạ Ảnh một mặt xanh đen, râu ria xồm xoàm, dùng thực lực thuyết minh thì chính là hai chữ chật vật.

Ca nô vì sao lại lật?

Dạ Ảnh cũng không biết, chính là hắn chạy đến đây, phảng phất đụng vào một tầng lá chắn trong suốt, sau đó liền bị lật.

Hắn xóa xoa mặt, nhìn về phía Minh Thù xa xa.

Đúng là nữ nhân âm hồn bất tán!

Dạ Ảnh sờ trên người lấy ra một cái bình không khác cái bình lúc trước hắn giao cho những người lắm.

Chỉ là so sánh một chút, bình trong tay hắn lớn hơn nhiều.

Dạ Ảnh nhìn về phía Minh Thù gọi cô: "Nơi này đã là hải vực, chỉ cần ta đổ thứ này vào trong biển, nó sẽ không ngừng cùng nước biển phản ứng ra một loại virus để người cá tử vong."

"Há, cho nên?" Minh Thù giẫm lên mép ca nô, khuỷu tay đặt trên đầu gối, khóe môi có chút nâng lên.

"Để ta đi, không cho phép lại đi theo ta, không thì ta liền lập tức đem virus đổ vào trong biển."

Minh Thù đưa tay làm dấu xin mời: "Ngươi đổ đi."

Dạ Ảnh: "..."

Virus đương nhiên cũng không khoa trương như hắn nói, không thì hắn cũng không cần giao cho nhiều người như vậy phân tán đi đổ.

Phản ứng của nữ nhân này làm sao cùng hắn nghĩ tới có chút không giống chứ?

Dạ Ảnh không biết Minh Thù là đang kích hắn hay là thật không quan tâm.

"Ta đổ xuống, toàn bộ người cá ở hải vực đều sẽ chết." Dạ Ảnh cắn răng: "Ngươi thật sự không muốn ngăn ta?"

Minh Thù một mặt vô tội: "Ta không có cản ngươi nha, ngươi đổ đi chứ sao."

"..."

Chính hắn cũng đang ở trong biển, căn bản không dám đổ virus vào trong biển.

Bốn phía mặt biển gió êm sóng lặng, Dạ Ảnh nhanh chóng suy nghĩ con đường có thể chạy trốn.

Nơi này cách bờ biển quá xa, hắn không có khả năng bơi về.

Ngay tại thời điểm Dạ Ảnh đang chuyển động cực nhanh trong đầu, thân thể của hắn đột nhiên chìm xuống, biến mất ở mặt nước.

Tốc độ nhanh như vậy, rõ ràng là bị kéo xuống.

Minh Thù lập tức nhảy xuống nước, chìm xuống đáy biển.

Dưới nước, Dạ Ảnh đang bị hai người cá công kích, An Liễm đứng ở một nơi an toàn.

Thấy Minh Thù xuống tới, hắn vẩy vẩy cái đuôi bơi tới bên cạnh Minh Thù, đem người kéo vào trong lồng ngực của mình.

"Cướp chiếc bình kia." Minh Thù chỉ vào cái bình trong tay Dạ Ảnh.

An Liễm nhìn về phía bên kia, phát ra mệnh lệnh cho hai người cá, một người cá công kích Dạ Ảnh, một người đoạt cái bình trong tay hắn.

Dạ Ảnh dưới đáy nước bị chế ngự, phản kháng không lại.

Nhìn qua giống như con rùa đang bơi loạn trong nước.

Người cá cướp đoạt cái bình trong tay hắn, trên cánh tay đều đổ máu nhưng Dạ Ảnh cũng không có buông ra.

Hắn dùng hết sức lực mở nắp bình ra.

Không cho hắn tốt, tất cả mọi người cũng đừng muốn tốt hơn.

Đều đi chết đi!

Nắp bị mở ra, có nước thẩm thấu vào trong bình, chất lỏng bên trong dần dần bắt đầu biến sắc.

Vốn là màu sắc trong suốt đã biến thành màu lam nhạt, theo nước biển càng ngày càng nhiều, màu sắc cũng càng ngày càng đậm.

Trên mặt Dạ Ảnh càng lộ ra vẻ điên cuồng.

Hắn đem nắp hoàn toàn mở ra, sau đó bỗng nhiên buông tay, cái bình chậm rãi rơi xuống, chất lỏng bên trong cùng nước biển hỗn hợp lại.

Ha ha ha ha!

Vẻ mặt điên cuồng của Dạ Ảnh vẫn chưa phai nhạt, đột nhiên phát hiện mình đang lên cao.

Hắn bị nhốt bên trongmột cái bong bóng.

Bong bóng chậm rãi nổi lên mặt nước.

Chuyện gì xảy ra...

Minh Thù cùng An Liễm nổi lên mặt nước, trở lại ca nô.

Dạ Ảnh bị nhốt bên trong bong bóng, tất cả đều là nước, hắn không có cách nào hô hấp, lúc này đang dán vào mép bong bóng dùng sức đâm.

Thả ta ra ngoài!

Những chữ Dạ Ảnh muốn nói đều viết lên mặt.

Minh Thù hai tay ôm ngực, nâng lên nụ cười nhạt: "Dạ Ảnh, thời điểm ngươi hoàn chỉnh đều đánh không lại ta, chỉ một mảnh vỡ của ngươi còn muốn vượt qua ta?"

"Ngươi an tâm đi đi, nếu ta gặp mảnh vỡ khác của ngươi ta sẽ đưa bọn hắn cùng ngươi đoàn tụ."

Dạ Ảnh: "..."

Yên tâm cái gì! Ai mẹ nó muốn đoàn tụ!

Phi!

Hắn không phải là vì đoàn tụ sao? Nhưng hắn không phải đoàn tụ như vậy!

Sắp nhịn không nổi.

Hắn cần không khí mới mẻ...

Tháp Thiên Khải muốn xóa bỏ Dạ Ảnh.

Nhưng Minh Thù không muốn giết người.

Cho nên...

Tự hắn ngộp chết, cũng không tính là cô giết a?

Minh Thù cưỡng ép tìm cho mình một lý do.

Sau đó càng thêm kiên định không thể thả hắn ra.

"Chuyện virus..." An Liễm nhắc nhở Minh Thù: "Không thể để hắn chết như vậy."

"Tôi đã hỏi qua, hắn không có thuốc giải." Cô cũng không nghĩ Dạ Ảnh nói láo, bởi vì hắn thật sự không cần thuốc giải.

Hắn muốn chính là người cá cùng con người của toàn thế giới đều chết sạch.

Trước đó virus nguyên chủ bị lây nhiễm cùng mấy chuyện đã xảy ra kia hẳn là Dạ Ảnh đang làm thí nghiệm, không ngừng sửa đổi virus.

An Liễm khẽ nhíu mày.

Hắn ghé mắt nhìn nữ sinh bên cạnh.

Cô hơi vểnh mặt lên, ánh mắt rơi vào bong bóng trên mặt biển, khóe miệng luôn luôn nâng lên một đường cong, có đôi khi làm cho người ta không phân rõ đến cùng là vui vẻ hay là không vui.

Hắn thích...

Rốt cuộc là người nào?

Tại sao phải thích cô?

An Liễm trong lòng không có đáp án.

Hắn chính là thích cô, không có bất kỳ lý do gì.

Cô giống sứ mệnh của mình.

Thời điểm gặp được cô, sứ mệnh đã bắt đầu.

An Liễm duỗi tay nắm chặt tay Minh Thù.

Bất kể như thế nào hắn cũng muốn ở bên cạnh cô, đây là việc hắn muốn làm, cũng nhất định phải làm.

Minh Thù phân ra một ánh mắt cho An Liễm, ánh nắng chiều trong mắt cô chứa ánh sáng của tia nắng cuối cùng.

Tay cô khẽ nhúc nhích, xen kẽ qua năm ngón tay của An Liễm.

Gió biển từ mười ngón tay đan xen lững lờ trôi qua, đem sự ôn nhu chưa từng huyên náo bay về phương xa.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1490: Truyền Thuyết Người Cá (36)

Minh Thù nhìn người bên trong bong bóng dần dần ngừng giãy dụa, cuối cùng mất đi ý thức.

Con ngươi oán độc của Dạ Ảnh chăm chú nhìn Minh Thù.

Người phía sau chỉ là điềm nhiên như không có việc gì cười một chút, gió thổi phất phơ, không để ý chút nào.

Ai bảo các ngươi không ở Tháp Thiên Khải dưỡng lão thật tốt, lại chạy đến đây kiếm chuyện.

Kẻ cầm đầu Dạ Ảnh cũng đã chết rồi.

Nhưng đã tạo thành cục diện bây giờ, tiếp theo nên làm cái gì?

Minh Thù quay đầu nhìn một chút.

Người bên kia đang theo dõi bong bóng trống rỗng phiêu dạt trên mặt biển bên này.

Vẻ mặt con người như gặp ma.

Người cá lại có chút kích động.

Hải thần!

Nhất định là hải thần!

Chỉ có hải thần mới có được lực lượng như vậy!

Minh Thù: "..."

Cô yên lặng ngắm bánh trôi bảy màu đang lơ lửng trên mặt biển một chút, chúc mừng a, hải thần tân nhiệm.

Tiểu · hải thần tân nhiệm · Bảy Màu · Thú nhỏ vui vẻ lăn lộn một vòng.

Cố ý cuốn lên vòi rồng trên mặt biển.

Các người cá càng kích động.

Vòi rồng hướng tới vị trí của Minh Thù, trực tiếp làm ca nô lật ngược.

Minh Thù cùng An Liễm rơi vào trong nước.

An Liễm che chở Minh Thù, phòng ngừa bị cuốn vào bên trong vòi rồng.

Minh Thù xóa xoa mặt, ngươi đang làm gì!

Tiểu · hải thần tân nhiệm · Bảy Màu · Thú nhỏ: "..." Sai lầm sai lầm!

Minh Thù: "..." Trẫm tin ngươi có ma!

Hừ!

Thú nhỏ uốn éo vặn vẹo trên mặt biển, sau đó tiến vào trong nước không thấy nữa.

Minh Thù: "..."

Quả nhiên là cố ý!

Có bản lĩnh ngươi đừng trở về!

Vòi rồng dời khỏi phía xa trên mặt biển, chậm rãi biến mất ở đường chân trời.

"Em phải đi rồi sao?" An Liễm nhẹ giọng hỏi.

Minh Thù nắm lọn tóc bị gió thổi lên: "Không đi."

An Liễm có chút trừng lớn mắt, trong sự vui mừng mang theo sự nhảy cẫng: "Thật sự?"

"Giả."

An Liễm: "..." Đến cùng là thật hay giả?

-

Minh Thù đương nhiên không hề rời đi, cô ở lại giúp bọn hắn đánh nhau... Không phải, đánh trận.

Minh Thù biết được Yaze tạm thời ở bên phía người cá bên này, có chút ngạc nhiên.

Nhân vật phản diện đều... Thức thời như thế sao?

Có Minh Thù ở đây, cuộc chiến này đánh nhau càng dễ hơn nhiều.

Đối với chủng tộc người cá chỉ dựa vào vật lộn cũng không bị đánh chết này, Minh Thù cũng cảm thấy rất thần kỳ.

Cho nên Minh Thù dẫn bọn hắn đi cướp bóc trang bị của con người.

Cái này mẹ nó mới là phương thức đánh trận chính xác.

Vật lộn cái quỷ gì!

Các ngươi sợ là bật hack mới lâu như vậy không bị đánh chết!

Trước kia người cá cũng cướp được một chút, nhưng loại vật này bọn hắn không biết chế tạo, toàn bộ nhờ vào cướp cũng rất phiền phức.

Minh Thù chỉ có thể cảm thán ở biển thật gian nan.

Cơ hội đổi đời quả nhiên vẫn là cá ướp muối, một chút cũng không sai.

Mà đối với người cá nói, Minh Thù là một con người lại dẫn đầu bọn hắn đánh con người...???

Cái này thật không phải là gián điệp do con người phái tới sao?

Coi như cô cùng An Liễm đại nhân có quan hệ không tầm thường, cũng không sửa đổi được sự thật cô là con người!

Chủng tộc khác biệt, làm sao có thể kề vai chiến đấu?

Minh Thù dùng sự thật dạy cho bọn hắn cô vẫn thật có thể dẫn bọn họ đánh trận, hơn nữa còn có thể chiến thắng được một cách đẹp đẽ.

Bất quá thỉnh thoảng nghe thấy người cá nói lên chuyện hải thần trước đó, cô chỉ có thể trầm mặc.

Nào có cái gì hải thần.

Đều là gạt người.

Một lúc sau, thanh âm của các người cá liền nhỏ xuống.

Có thể dẫn đầu bọn hắn đánh con người... Con người, coi như cô có hai cái chân dài, cũng là con người tốt!

Trải qua nửa tháng, con người rốt cuộc cũng chưa bắt được một người cá.

Hơn nữa còn bị người cá bức về đường ven biển.

Con người bên kia cũng truyền tới tin tức.

Thuốc giải độc cũng cần máu của người cá.

Chỉ có máu của người cá mới chứa chất giải độc, hơn nữa số lượng cực kỳ ít, cần rất nhiều máu của người cá.

Vậy cũng thật xấu hổ.

Hiện tại không bắt được người cá thì làm sao có máu của người cá?

Tiếp tục mở rộng binh lực bắt người cá?

Bất quá sự thật chứng minh không được, vũ khí hạng nặng của bọn hắn xuống nước liền sẽ bị phá hỏng.

Loại vật này uy lực to lớn, nhưng một khi bị phá hỏng, sửa chữa cũng rất tốn thời gian.

Người cá dưới nước xuất quỷ nhập thần, trước kia bọn hắn còn có thể đề phòng được, hiện tại đề phòng đã không được, hoàn toàn không biết bọn họ sẽ từ chỗ nào xuất hiện.

Cho nên làm sao bây giờ?

Con người đang chờ máu của người cá để cứu mạng.

Minh Thù ngồi ở một khối đá ngầm trên biển, cúi thấp đầu loay hoay cổ tay, đang nhắn tin cho Du Tĩnh Nhã.

Bất quá vẫn không gửi đi được.

Cuối cùng gửi thêm một lần rồi từ bỏ.

Cô liếc mắt, thiếu niên dựa vào đá ngầm, đuôi cá màu trắng bạc lộ ra chóp đuôi, ánh sáng chiếu vào giống như một vầng sáng làm cho người ta nhìn không rời.

Minh Thù đưa tay bắt lấy chóp đuôi hắn.

Thiếu niên kinh ngạc, quay đầu nhìn qua: "Làm... Làm gì?"

"Sờ một chút, thế nào?" Minh Thù có lý chẳng sợ.

Tiểu yêu tinh có cái đuôi hơi kỳ quái, hơn nữa còn rất đẹp, không sờ làm sao xứng đáng hắn với cái đuôi dài của hắn.

Thiếu niên nhìn chóp đuôi bị Minh Thù dắt lấy...

Đó là sờ sao?

Đó là túm được không?

Có người đối đãi với đối tượng của mình như thế sao?

Minh Thù buông cái đuôi hắn ra, chuyển đến bên cạnh hắn, ghé vào bả vai hắn: "Hỏi cậu một chuyện."

An Liễm cảm thụ được nhiệt độ trên người Minh Thù, hơi gật đầu: "Ừ."

Minh Thù xích lại gần lỗ tai hắn, nhỏ giọng thầm thì hai câu.

Thần sắc An Liễm đầu tiên là cổ quái, sau đó trên gương mặt lộ ra một tia ửng đỏ, một mực đỏ đến mang tai.

"Em hỏi cái này để làm gì?"

"Có vấn đề gì? Cậu cùng với tôi, vấn đề này chẳng lẽ không cần cân nhắc?"

"..." An Liễm liếc mắt nhìn cô một chút, chậm rãi gật đầu: "Có thể."

Minh Thù nhíu mày, cười đến có chút mập mờ.

An Liễm giống như không tốt lắm, chìm xuống dưới đáy nước, toàn bộ đuôi cá đều chìm đến đáy nước, Minh Thù chỉ có thể nhìn thấy bên hông hắn lộ ra một chút màu trắng bạc.

Minh Thù cũng chỉ thuận miệng hỏi một chút, rất nhanh liền dời chủ đề: "Cậu dự định cứ dông dài như vậy?"

"Đường ven biển thủ không được, đối với tộc nhân sau này mà nói cũng là tai nạn, chúng ta không thể để con người bước vào hải vực."

Cái này là quy củ vẫn luôn di truyền của tộc người cá.

Con người nên sinh sống trên đất bằng.

Hải vực là địa bàn của người cá.

"Nhưng hao tổn như vậy cũng không phải là biện pháp."

An Liễm cũng hiểu điểm này.

Gần đây hắn vẫn luôn suy nghĩ, phải làm thế nào mới có thể kết thúc chiến tranh nhiều năm như vậy.

Nếu cứ tiếp tục đánh cũng đánh không ra kết quả, không chỉ là vấn đề tiêu hao, còn rất phiền phức.

Minh Thù để An Liễm dựa vào chân của mình, cô sờ mái tóc mềm mại của An Liễm:"Cho nên cậu định làm như thế nào?"

An Liễm cau mày suy nghĩ.

"Muốn tôi dạy cậu không?"

An Liễm liếc nhìn cô một cái: "Không cần."

"Cậu xác định?"

An Liễm nhấp môi một chút, có chút nâng lên một đường cong: "Em hôn hôn tôi đi, có em cổ vũ, tôi sẽ giải quyết tốt."

Minh Thù: "..."

Cái này là nhân cơ hội kiếm lời ở chỗ lão tử sao?

"Không hôn."

Ngươi nói trẫm hôn trẫm liền hôn?

Không có sĩ diện sao?

An Liễm hơi nhô một chút: "Hôn."

"Không."

"Vì sao không?"

"Không muốn hôn."

An Liễm càng vượt lên, Minh Thù chỉ có thể lui về phía sau, tay chống trên đá ngầm cùng hắn đối mặt.

"Tôi muốn..."

Ánh mắt của thiếu niên trong suốt giống như biển khơi xanh thẳm, gợn sóng dập dờn, chứa đựng phong cảnh đẹp nhất.

Hắn một tay nắm chặt tay Minh Thù, một tay khác vòng qua hông cô.

"Tôi muốn hôn em."

Thiếu niên cúi đầu xuống, trán chống đỡ lấy trán của Minh Thù, nhẹ giọng lẩm bẩm.

"Có thể chứ?"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1491: Truyền Thuyết Người Cá (37)

Trước đó đàm phán thất bại, lần này An Liễm tự mình đi.

Tốt xấu gì cũng là "Lão Đại" của tộc người cá, coi như bên kia muốn làm gì cũng phải ước lượng một chút, nếu hại chết "Lão Đại" của người ta, sau này bọn hắn sẽ đứng trước tình huống như thế nào.

An Liễm không cho phép Minh Thù đi cùng, Minh Thù không yên lòng, hai bên đều lui lại một bước.

Cô ở bên ngoài chờ hắn, nếu có chuyện gì cô cũng có thể đi cứu hắn.

An Liễm bị hai chữ cứu hắn này làm cho nghẹn họng.

Hắn mới không cần cô cứu!!

An Liễm mang người cá đến nơi đàm phán.

Minh Thù tùy tiện tìm một chỗ đợi.

Đồng thời ở bên ngoài còn có Yaze...

Ánh mắt Minh Thù nhìn Yaze giống như muốn thu hoạch đầu người.

"Cô nhìn tôi như vậy làm gì?" Yaze có chút run rẩy lui về phía sau hai bước.

Người này mang đến cho hắn một cảm giác rất kỳ quái.

Dù sao chính là...

Bản năng sợ hãi.

Nghĩ tới đây, Yaze liền hận không thể thêm cho mình hai bàn tay.

Từ khi gặp cô, hắn cảm thấy thân thể mình đều không tốt, tư tưởng tựa hồ cũng bị cô làm cho ảnh hưởng đến.

"Cái đuôi của cậu...."

Yaze vẫy đuôi một cái, còn ẩn giấu trong bụi cỏ bên cạnh.

Hắn nổi giận gầm lên một tiếng: "Cô đừng mơ tưởng cái đuôi của tôi!"

Trước đó nữ nhân này vẫn muốn ăn cái đuôi của hắn.

Con người ghê tởm.

Âm hiểm xảo trá!

Không biết xấu hổ!

Minh Thù mỉm cười: "Cậu có muốn tự sát một chút hay không?"

Yaze hạ mắt.

Cô mới vừa nói cái gì?

Có muốn tự sát một chút hay không? Vì sao? Tại sao hắn muốn tự sát? Hắn có bệnh sao!

Yaze cảnh giác hỏi: "Tại sao tôi phải tự sát?"

Minh Thù lấy ra hai con cua, ngay tại chỗ lấy tài liệu nhóm lửa, chậm rãi từ tốn nói: "Dù sao cuối cùng cậu cũng phải chết, về sớm một chút, các huynh đệ của cậu vẫn còn chờ cậu đấy."

Yaze: "..."

CMN!

Hắn từ đâu có huynh đệ?

Sớm một chút là về đâu?

Yaze quyết định cách xa Minh Thù xà tinh bệnh này một chút.

An Liễm cùng tên xà tinh bệnh này ở cùng nhau, sớm muộn cũng xong đời, đến lúc đó tộc người cá chính là của hắn rồi!

Minh Thù cùng Yaze mỗi người chiếm một bên.

Minh Thù nướng cua ăn, xác cua chất thành một đống lớn.

Binh sĩ ở một bên khác trợn mắt hốc mồm.

Người này cũng quá tham ăn đi?

Đó cũng không phải là cua bình thường, nhiều thịt như vậy, cô không ngán sao?

Lần đầu đàm phán hiệu quả chẳng ra sao, hai bên ước định thời gian lần sau đàm phán tiếp.

Một đoạn thời gian tiếp theo, chính là thời gian đàm phán dài dằng dặc.

An Liễm không nói với Minh Thù nội dung cuộc đàm phán, Minh Thù cũng không hỏi.

Mãi đến thời điểm ký kết điều ước cuối cùng.

Minh Thù đứng trên tảng đá ngầm, xung quanh đều là người cá, có người ló đầu ra, có người lặn dưới đáy nước, thỉnh thoảng lộ ra một đoạn đuôi cá xinh đẹp.

"An Liễm đâu?" Minh Thù ngồi xổm trên mép tảng đá hỏi người cá đang dựa vào đá ngầm nói chuyện phiếm.

Người cá cuống quít lui lại một chút:"An Liễm đại nhân cùng Yaze đại nhân có việc thương lượng, vừa rồi đi đến bên kia, đoán chừng trong thời gian ngắn sẽ không trở về."

Người cá chỉ chỉ mặt biển.

Minh Thù nhìn về phía mặt biển, hắn cùng Yaze có chuyện gì để nói? Mà hắn lại không nói với mình?

Luôn cảm thấy nơi đó là lạ.

Minh Thù đứng trên tảng đá ngầm chờ trong chốc lát.

Mặt biển sóng gió nảy lên, bầu trời mây đen dày đặc.

Thời tiết như vậy trên mặt biển rất phổ biến, nhưng các người cá tựa hồ có chút bất an, bọn họ cũng nói không nên lời là vì sao, chính là một loại cảm giác.

"Yaze đại nhân..."

Minh Thù quay đầu nhìn lại, Yaze từ một bên khác đi tới.

Phương hướng hắn đến, căn bản không phải phương hướng người cá vừa rồi chỉ.

Minh Thù đi qua, đứng trên trên tảng đá ngầm hỏi Yaze: "An Liễm đâu?"

"Làm sao tôi biết, tôi cũng không ở cùng hắn." Yaze nhảy lên nham thạch ngồi, tiện miệng nói: "Không phải cô vẫn cùng hắn như hình với bóng sao? Làm sao hiện tại còn hỏi tôi?"

Minh Thù khẽ nhíu mày, không đúng...

Cô nhìn về phía mặt biển, mây đen dày đặc phảng phất muốn rơi xuống, sóng biển nơi xa tuôn về phía bên này.

Phảng phất có thể cảm nhận được cảm giác áp bách của biển cả.

"Hôm nay không phải thời gian ký kết điều ước sao?" Yaze đột nhiên nói một tiếng: "Cô không đi theo hắn?"

Minh Thù bỗng nhiên quay đầu: "Hôm nay ký kết điều ước?"

Yaze cổ quái: "Cô không biết?"

An Liễm nói với cô chính là sáng mai.

Tại sao hắn sửa thời gian lại?

Minh Thù nhảy xuống nước, tiện tay bắt một người cá: "Đưa tôi lên bờ."

Người cá nào dám phản bác, vội vàng đưa Minh Thù bơi về phía bờ.

Thời điểm Minh Thù lên bờ, sóng lớn trên mặt biển phía sau đã dâng lên, sóng biển đánh vào nham thạch phát ra âm thanh lớn.

Cô nhẹ cau mày, chạy tới nơi trước đó đàm phán.

Nhưng nơi đó trống rỗng, không có bất kỳ ai.

Bọn hắn đi đâu?

Tiểu yêu tinh lại ở sau lưng cô làm gì!

Tốt lắm!

Làm đến không lọt cả một giọt nước, cô cứ thế không nhìn ra được một chút!

Tìm được hắn sẽ đánh chết hắn!

Minh Thù ở bên trong tìm một vòng cũng không tìm thấy vật hữu dụng

Cô rời khỏi tòa nhà kia, đưa mắt nhìn bốn phía, trên mặt đất có vết bánh xe hỗn loạn, hẳn là thời điểm bọn hắn rời đi lưu lại.

Minh Thù đi theo vết bánh xe.

Nhưng đi đến bên ngoài đường cái, trên cơ bản liền nhìn không rõ lắm, chỉ có thể phân biệt phương hướng đại khái, lại đi về phía trước, đoán chừng là cái gì cũng đều không nhìn thấy.

Minh Thù thở ra một hơi.

Mảnh vụn linh hồn...

Hy vọng hữu dụng đi.

-

Ở một dốc núi cách bờ biển không xa.

Nơi này tụ tập không ít binh sĩ, bọn hắn cầm súng đứng thẳng tắp một hàng dài, bầu không khí trang nghiêm.

Trên sườn núi.

Thiếu niên ngạo nghễ đứng đó, dung mạo tuyệt mỹ.

Trong tay hắn ôm một chiếc hộp, lúc này chiếc hộp đang ở trạng thái nửa mở ra, không có chỗ nào đặc biệt, cũng giống như một chiếc hộp bình thường.

Đứng đối diện là một nam nhân mặc quân trang, lúc này đang khẩn trương nhìn thiếu niên.

Thiếu niên nhắm chặt con ngươi, cánh môi đỏ ửng đóng đóng mở mở, không biết đang niệm cái gì.

Thời gian trôi qua, trên gương mặt xinh đẹp càng lúc càng tái nhợt.

Mây đen trên bầu trời càng ngày càng dày đặc.

Bọn hắn tựa hồ có thể nghe thấy tiếng biển gào thét.

Sóng lớn mãnh liệt.

Chấn động lòng người.

Thiếu niên chỉ là ôm lấy chiếc hộp, cũng không hề động vào nó.

Nhưng chiếc hộp đang lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được chậm rãi mở ra.

Nam nhân đối diện muốn nhìn rõ đồ vật trong hộp, nhưng mặc kệ hắn cố gắng thế nào, thứ nhìn thấy cũng hoàn toàn mơ hồ.

Nam nhân nuốt một ngụm nước bọt.

Tộc người cá có rất nhiều truyền thuyết kỳ quái.

Nhưng trong lúc bọn hắn cùng tộc người cá giao thủ, tộc người cá cũng không biểu hiện ra điểm gì đặc biệt.

Cùng bọn hắn khác biệt chỉ có duy nhất cái đuôi.

Tràng diện lúc này để hắn tin tưởng những truyền thuyết kỳ quái kia có lẽ cũng không phải là giả.

Bầu trời đen kịt phảng phất muốn đổ xuống.

Mọi người đều vô hình có loại cảm giác không thở nổi.

Cánh môi của An Liễm chuyển động càng lúc càng nhanh, ngón tay hắn có chút run rẩy, tựa hồ nâng không được cái hộp nhìn qua không có chút trọng lượng kia.

"Trời mưa..."

Nam nhân đưa tay sờ lên gương mặt, một mảnh nước đọng lại.

Rầm rầm ——

Tiếng mưa rơi phảng phất là từ phía trên bên cạnh truyền đến, đang dùng tốc độ nhanh nhất hướng tới bọn hắn bên này.

Một giây sau, tất cả mọi người đều bị tưới thành ướt sũng.

Nước mưa đánh vào người rất đau, có thể nghĩ trận mưa này lớn đến bao nhiêu.

Thân ảnh thiếu niên mơ hồ trong màn mưa.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1492: Truyền Thuyết Người Cá (38)

An Liễm có chút nhịn không được.

Thân thể của hắn lung lay một chút, nhưng vẫn cắn răng kiên trì đến cuối cùng.

Ngay tại thời điểm hắn cảm thấy mình sắp không được, mu bàn tay đột nhiên bị người ta nâng lên, có người từ phía sau vòng lấy hắn, ổn định thân thể của hắn.

Sau lưng rơi vòng một thân thể ấm áp.

An Liễm phảng phất có thể nghe thấy nhịp tim đang đập mạnh của người phía sau.

Không cần nhìn cũng biết là ai.

Tại sao cô lại tới đây...

Sau khi ý nghĩ này của An Liễm hiện lên liền rất gấp gáp.

Nhưng hắn còn chưa kịp đem ý nghĩ này của mình biểu đạt ra.

Lực lượng có chút tương tự cùng bảo hạp từ tay Minh Thù truyền đến mu bàn tay hắn, cuối cùng bị bảo hạp hấp thu.

Đáy lòng của hắn chấn kinh.

Nhưng rất nhanh liền buông lỏng xuống.

Hắn muốn mở mắt ra.

Thế nhưng hiện tại không thể, hắn tập trung tinh thần tiếp tục niệm một đoạn cuối cùng.

Trong màn mưa.

Nữ sinh từ phía sau ôm lấy thiếu niên.

Hình tượng mông lung thêm mấy phần đẹp đẽ.

-

"Ba."

Hộp trong tay thiếu niên tự động khép lại.

Thân thể An Liễm bất lực trượt xuống, Minh Thù để hắn ngồi dưới đất.

Hắn có chút gian nan ngẩng đầu, xuyên qua màn mưa nhìn người ôm mình.

Hắn khẽ nâng tay lên, tựa hồ muốn sờ mặt Minh Thù, nhưng nâng lên được một nửa lại không có khí lực rũ xuống dưới.

Minh Thù tiếp được tay của hắn, nhẹ nhàng nắm chặt.

Nhưng mở miệng lại không khách khí: "Có phải cậu có tật xấu gì hay không? Con người cho cậu cái gì tốt để cậu liều mạng như vậy?"

Bọn họ đến cùng ai mới là con người?

Cô thân là một con người đứng đắn cũng không có tích cực như vậy.

An Liễm khẽ lắc đầu: "Tôi không phải vì con người."

Hắn đối với con người không có hảo cảm.

Trừ cô...

Hắn là vì tộc người cá.

Chiến tranh dài dằng dặc này, hắn muốn dừng lại.

"Vậy cậu cũng có bệnh." Minh Thù không chấp nhận lời giải thích.

"..."

Bàn tay Minh Thù dán sau lưng hắn, liên tục không ngừng truyền lực lượng vào thân thể hắn.

An Liễm cảm giác dễ chịu rất nhiều.

Hắn chậm chậm hỏi: "Vì sao em có được lực lượng giống như bảo hạp?"

"Bảo hạp?" Minh Thù nhìn về phía chiếc hộp hắn còn ôm lấy: "Là cái hộp rách này sao? Bất quá chỉ là linh khí thiên địa mà thôi, không có cái gì hiếm lạ."

Trước đó tìm tới hắn, cô đã nhìn thấy linh khí phóng lên tận trời, phỏng đoán một chút hẳn là hắn cho nên thuận theo tìm đến đây.

An Liễm: "..."

Bọn họ là người của cùng một thế giới sao?

Trên thế giới này, ai có được lực lượng như vậy?

Bảo hạp của An Liễm là từ trong tay thủ lĩnh của tộc người cá đời trước, đồng thời còn kế thừa bí quyết sử dụng nó.

Hắn cũng không biết bảo hạp này là từ đâu tới.

Tộc người cá đều truyền rằng bảo hạp có thần biển chi lực...

"Tốt hơn một chút không?"

An Liễm định thần lại, thử hoạt động cánh tay một chút, gật đầu: "Tốt hơn nhiều rồi."

Minh Thù đỡ hắn dậy, mưa quá lớn, cộng thêm thanh âm sóng biển mãnh liệt bên kia truyền đến, đám người đứng khá xa lúc này tựa hồ mới phát hiện có thêm một người.

Trước đó An Liễm để bọn hắn đứng xa một chút.

Lúc này cũng không đoái hoài tới lời căn dặn của An Liễm, cấp tốc xúm lại.

"An Liễm tiên sinh, đây là..."

Tới gần, thấy rõ người này là ai, đám người trầm mặc.

Người này vẫn luôn đi theo An Liễm, cũng không biết xảy ra chuyện gì.

Con người êm đẹp lại làm bạn cùng người cá.

Bất quá thời kỳ mấu chốt như thế, không ai dám đem lời này nói lung tung, chỉ là dùng ánh mắt cùng hành vi biểu thị bọn hắn đối với Minh Thù có sự nghi hoặc cùng kỳ quái.

"Không có việc gì, đi về trước đi." An Liễm nói một tiếng.

Tiếng mưa rơi làm thanh âm của hắn vỡ vụn, người đối diện cũng chỉ nghe thấy hai chữ trở về.

Hắn nhìn mưa đang rơi to, dắt cuống họng rống: "Xong rồi? Mưa này làm sao vẫn chưa ngừng?"

An Liễm: "Đến giờ liền sẽ ngừng."

Nam nhân không nghe rõ: "Cậu nói cái gì?"

An Liễm không còn khí lực rống cùng hắn.

Minh Thù chỉ có thể nói đỡ cho hắn: "Không nhìn thấy hắn rất không thoải mái sao? Tránh ra!"

An Liễm: "..."

Đây là thay hắn nói sao?

Đối phương mặc dù có chút nghi hoặc nhưng lúc này vẫn rời đi trước thì tương đối tốt hơn.

Bọn hắn xuống núi lái xe trở lại trụ sở trước đó, thế nhưng đi đến một nửa liền phát hiện nước biển đã vọt lên.

Bọn hắn liền quay đầu lại chỗ cũ.

Tới nơi, đối phương liền muốn lôi kéo An Liễm hỏi chuyện nhưng bị rống cho Minh Thù dừng lại, cuối cùng hậm hực chuẩn bị cho bọn hắn một cái phòng.

Minh Thù đưa An Liễm tới bồn tắm trong, để hắn nằm dễ chịu hơn một chút, sờ sờ đầu hắn: "Nghỉ ngơi thật tốt."

An Liễm nắm lấy tay của cô: "Ở bên cạnh tôi."

"... Cậu là trẻ con sao?" Trẫm rất đói! Trẫm phải đi sủng hạnh hải sản, ai muốn ở bên cạnh ngươi!!

Minh Thù muốn hất tay ra.

An Liễm cố chấp lôi kéo cô.

Minh Thù: "..."

Vì đồ ăn vặt!

Minh Thù vội vàng dỗ dành hắn nghỉ ngơi.

An Liễm là thật sự mệt mỏi, có Minh Thù ở bên cạnh, hắn rất nhanh liền ngủ thiếp đi.

Minh Thù thận trọng rút tay ra, quan sát hắn một lúc, thấy hắn không tỉnh liền xoay người hôn lên mi tâm hắn một chút, cuối cùng lại rơi trên cánh môi hắn một nụ hôn như chuồn chuồn lướt qua.

Cô nhấc chân rời khỏi phòng.

Hải sản!

Trẫm đến đây!

-

An Liễm mở bảo hạp ra, nước mưa chứa đại lượng linh khí rơi xuống có thể tiêu diệt virus.

Cái này có chút thần kỳ, nhưng xác thực có thể.

Tộc người cá lần trước chính là mở bảo hạp ra mới có thể cứu vớt tộc người cá.

Bất quá virus lần này bị Dạ Ảnh cải tiến qua, đến cùng có được hay không vẫn chưa có kết quả.

Mà mỗi lần mở bảo hạp ra đều là mỗi lần người cá gặp nguy hiểm...

"An Liễm tiên sinh."

Nam nhân trực tiếp đẩy cửa đi vào, trên mặt mang theo vẻ giận dữ cùng háo sắc, lớn giọng rống.

"Mưa đã rơi một ngày một đêm, đường ven biển toàn bộ bị dìm ngập, khi nào mới có thể ngừng?"

"Anh rống với hắn cái gì?" Minh Thù từ ngoài cửa tiến vào: "Không nói chuyện bình thường được sao?"

Tiểu yêu tinh của trẫm là người ngươi có thể tùy tiện rống sao?!

Nam nhân: "..."

Dòng nước ấm từ đáy lòng An Liễm lững lờ trôi qua, khóe miệng hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười cực kỳ nhạt.

Nam nhân quyết định không để ý con người phản đồ này.

Hắn đem ánh mắt lần nữa chuyển đến An Liễm: "An Liễm tiên sinh, xin trả lời vấn đề của tôi, mưa lúc nào mới có thể ngừng?"

An Liễm ngồi trên ghế, đuôi cá được dùng chăn mỏng đắp, chỉ lộ ra một chút chóp đuôi màu trắng bạc.

"Thời điểm nên ngừng liền sẽ ngừng."

Nam nhân trừng lớn mắt, câu trả lời này cùng không trả lời khác nhau ở chỗ nào?

Hắn có chút tức giận chất vấn: "An Liễm tiên sinh đây là có ý gì? Gần đường ven biển còn có rất nhiều người, mà cứ tiếp tục như thế, thành trấn gần đây đều sẽ bị bao phủ."

An Liễm thoáng giương mắt, con ngươi trong suốt đối đầu với tầm mắt của nam nhân, kéo căng lấy khuôn mặt đẹp đẽ của hắn, gằn từng chữ một: "Trong giao dịch của chúng ta không có việc tôi phải phụ trách với sống chết của con người, điểm này hi vọng anh rõ ràng."

Dung mạo xinh đẹp của An Liễm sẽ làm cho người ta cảm thấy hắn dễ bị ức hiếp.

Nhưng vào giờ phút này, nam nhân từ trên người hắn cảm nhận được một cỗ áp lực.

Hắn là người cá.

Là thủ lĩnh của tộc người cá.

Đây mới là tư thái hắn nên có.

Chương 1493: Truyền Thuyết Người Cá (39)

Nam nhân nuốt một ngụm nước bọt, nói: "Thế nhưng cậu cũng không nói sẽ có chuyện như vậy?"

An Liễm trầm xuống: "Tôi cũng không nói không có."

Nam nhân: "..."

Nam nhân tức giận rời đi, thông báo cho các thành trấn gần đây nhanh chóng rút lui.

Minh Thù sách một tiếng, cười khen hắn: "Lợi hại."

An Liễm: "..."

Hắn vốn là lợi hại, không thì làm sao có thể cùng bọn hắn đàm phán?

Minh Thù đóng cửa lại: "Mưa lúc nào thì ngừng?"

An Liễm trả lời: "Nửa tháng đi."

Minh Thù quay người, lông mày khẽ nhếch, lâu như vậy?

Đây chính là nguyên nhân An Liễm không nguyện ý mở bảo hạp ra.

An Liễm nói nửa tháng chỉ là thời gian ước chừng, bởi vì hắn cũng không xác định đến cùng sẽ mất bao lâu thời gian.

Bởi vậy, trận mưa lớn này rơi không ngừng nghỉ gần hơn nửa tháng.

Nước biển không ngừng dâng lên, những thứ ở thành phố dọc theo bờ đều bị nhấn chìm.

Bất quá may mắn không phải sóng thần, chỉ là nước biển dâng lên nên bọn họ có đủ thời gian để rút lui.

Hơn nửa tháng sau, mưa ngừng rơi, bầu trời đã tạnh.

Đám người phảng phất có một thế kỷ chưa từng thấy qua ánh nắng.

An Liễm đi tìm nam nhân kia.

Hai bên tiến hành cuộc gặp gỡ không quá tốt.

"An Liễm tiên sinh, trận mưa lớn này tạo cho chúng tôi rất nhiều tổn thất, cậu biết không?"

An Liễm ngồi ở đối diện nam nhân, hai tay đang chắp trước ngực đặt ở mặt bàn: "Cái này có quan hệ gì với tôi?"

"Đây là cậu gây ra..."

"Nếu không phải như vậy, các người sẽ chết càng nhiều người." An Liễm cắt đứt hắn.

Nam nhân nghẹn họng một chút.

Hơn nửa tháng này, virus đã bị khống chế, mấy ngày gần đây cũng có tin tức truyền đến tựa hồ có người bắt đầu khỏi hẳn.

An Liễm nhìn thẳng vào nam nhân: Hay anh chỉ là muốn mượn cớ bội ước?"

Sau lưng nam nhân đột nhiên lạnh lẽo.

Được chứng kiến lực lượng thần kỳ như vậy, nam nhân nào dám bội ước.

Nghĩ đến đây, nam nhân cũng không dám nhiều lời nữa.

Hắn tằng hắng một cái, cho người bên cạnh một ánh mắt, hai phần văn kiện được bày ra trước mặt An Liễm cùng trước mặt hắn.

Hải vực thuộc về sự quản lý của người cá, con người muốn tiến vào hải vực cần thông qua phê chuẩn của người cá.

Không được bắt giết người cá.

Nếu thuyền đã được phê chuẩn tiến vào hải vực lại bị nhận sự công kích vô cớ của người cá, người cá cũng cần phải cho bọn hắn một lý do hợp lí.

Mà điều ước mới cũng ban bố đối với luật pháp quy định về thợ săn cá của con người.

Đại khái chính là, hai bên đều hợp tác chính là cục diện có lợi.

Cục diện như vậy không biết có thể duy trì bao lâu, nhưng ít ra hiện tại có thể để cho người cá vẫn luôn trải qua chiến tranh có cơ hội nghỉ ngơi lấy lại sức.

Sau khi virus hòa hoãn, thông tin dần dần khôi phục.

Minh Thù gọi cho Du Tĩnh Nhã, bất quá bị hung hăng dạy dỗ một trận.

"Cái kia..." Cúp điện thoại, Minh Thù nhìn An Liễm: "Tôi phải trở về một chuyến, cậu đi cùng tôi đi."

"Có thể chứ?"

"Ừ."

"Thế nhưng..." An Liễm nhìn mặt biển: "Tôi vẫn chưa xử lý xong chuyện của tộc người cá."

Hắn cắn môi, có chút khó khăn nói: "Chờ tôi xử lý xong, tôi đến tìm em có được hay không?"

Minh Thù có chút ngoài ý muốn, hắn lại không đi cùng mình.

"Cậu xác định?"

An Liễm một bộ dáng vẻ muốn đi nhưng lại không thể đi.

Cuối cùng mất mác nói: "Tôi xử lý xong sẽ đến tìm em."

Minh Thù không có cưỡng cầu.

"Đúng rồi, cậu nhìn thấy X... Yaze không?"

An Liễm lắc đầu, từ sau khi mở bảo hạp ra cũng chưa từng thấy qua hắn.

Người cá cũng nói từ lúc mưa bắt đầu rơi xuống, Yaze đã không thấy tăm hơi.

X tiên sinh chạy trốn, Minh Thù không tìm thấy hắn cũng không có cách, chỉ có thể tạm thời về trước.

Trong điện thoại bị dạy dỗ, trở về còn bị Du Tĩnh Nhã giáo huấn.

Bất quá cũng may còn có rất nhiều chuyện chờ lấy Du Tĩnh Nhã nên Minh Thù tạm thời trốn qua một kiếp.

Đợi cô xử lý xong chuyện bên này, nói không chừng sau này đều chỉ có thể sinh sống ở trong biển hoặc là bờ biển.

Mà liên quan tới chuyện virus.

Bên ngoài mọi người đều xôn xao.

Người biết nội tình cũng sẽ không dám nói loạn.

Cuối cùng đại bộ phận đều đổ cho trận mưa to kia.

Là mạng bọn họ vẫn chưa hết.

Đồng thời chiến tranh giữa người cá cùng ngon người đã ngừng cũng trở thành một sự kiện bàn tán sôi nổi.

"Sương Sương, Hách Nhan tới."

Du Tĩnh Nhã lúc ra khỏi cửa đột nhiên hướng về phía Minh Thù hô một tiếng.

Minh Thù từ trong phòng bếp nhô cái đầu ra, Hách Nhan tùy tiện phất tay về phía cô, cười tươi như hoa.

"Các con trò chuyện, dì đi làm." Du Tĩnh Nhã vỗ vỗ bả vai Hách Nhan.

"Dì đi thong thả."

Du Tĩnh Nhã vừa đi, Hách Nhan liền vọt vào cho Minh Thù một cái ôm to lớn.

"Tôi không tìm được cậu, cậu cũng không tới tìm tôi!!" Hách Nhan lên án.

"Không phải tôi đã gọi điện thoại cho cậu sao?" Minh Thù đẩy cô ấy ra, cứu bữa sáng của mình.

"Điện thoại sao có thể biểu đạt được tình cảm tôi đối với cậu!"

"..." Trẫm cùng ngươi không có tình cảm, cảm ơn.

"Tôi cũng muốn ăn." Hách Nhan ngửi thấy mùi thơm: "Thật đói a, sáng sớm tôi đã tới."

Minh Thù: "..."

Thế nhưng Du Tĩnh Nhã chỉ chuẩn bị một phần bữa sáng.

Trẫm cũng ăn không đủ!

Hách Nhan ăn cái gì tuyệt đối không thục nữ, điển hình như ngoạm miếng thịt lớn, uống từng ngụm rượu lớn...

Nhưng cái này mẹ nó là bữa sáng!

Ngươi ăn nhiều như vậy, trẫm ăn cái gì!

Ngươi là cố ý đến đoạt bữa sáng của trẫm thì có!

Hai người cơ hồ là vừa cướp vừa ăn bữa sáng, cuối cùng còn gọi thức ăn ngoài.

"Ài, Sương Sương cậu nghe nói chuyện của ba cậu chưa?"

"Chuyện gì?" Cô vừa trở về, làm sao có thời gian đi nghe ngóng những thứ này.?"

Hách Nhan cắn cái muỗng: "Nghe nói ba cậu phạm quy, hiện tại đã tạm thời cách chức, mà lại còn có thể bị khởi tố."

Minh Thù nghi hoặc: "Vì sao?"

Hách Nhan cầm muỗng gõ gõ bát: "Còn có thể vì sao a, còn không phải là con nhỏ Triều Sở kia hại, ba cậu cũng là tự làm tự chịu."

Tin tức này là Hách Nhan nghe được từ chỗ của Đông Ca.

Nghe nói trước khi virus bộc phát, Triều Tiến phụng mệnh đi rút lui một nhóm người.

Nhóm người này đều là người rất quan trọng, nhưng lúc ấy vị trí không đủ, Triều Sở là do Triều Tiến tự mình mang theo, vốn nên để Triều Sở đi xuống.

Nhưng Triều Tiến không làm như vậy, ngược lại len lén giải quyết một người.

Càng cẩu huyết chính là Triều Sở bị lây nhiễm virus, tính cả đám người được Triều Tiến chấp hành nhiệm vụ đều gặp tai họa.

Hiện tại virus đã không còn, Triều Tiến nhất định sẽ bị truy cứu trách nhiệm.

Phải biết đám người lúc ấy đều là nhân tài có cống hiến quan trọng đối với quốc gia.

Hách Nhan cùng Minh Thù nói không ít chuyện về virus.

Cái gì bát quái đều có.

Hai người cứ như vậy ở trong nhà một ngày, chạng vạng tối Đông Ca tới đón Hách Nhan.

Minh Thù mỉm cười nhìn Hách Nhan.

Hách Nhan ngược lại là hào phóng, lôi kéo Đông Ca giới thiệu cho Minh Thù: "Sương Sương, giới thiệu lần nữa với cậu một chút, bạn trai tôi."

"Chúc mừng."

Đông Ca gật đầu: "Gần đây có rất nhiều chuyện, khi nào rảnh tôi lại mời cô ăn cơm."

Minh Thù không hề nghĩ ngợi: "Được."

Đưa tiễn Đông Ca cùng Hách Nhan xong, Du Tĩnh Nhã cũng đã quay về.

"Sương Sương, mẹ có chuyện muốn nói với con." Du Tĩnh Nhã ngồi vào đối diện Minh Thù, sắc mặt có chút nghiêm túc.

"Ừm." Minh Thù bưng lấy đồ ăn vặt: "Chuyện gì?"

Du Tĩnh Nhã hơi mấp máy môi: "Ba con..."

Chuyện Du Tĩnh Nhã nói cùng Hách Nhan nói không khác nhau lắm.

Bất quá Du Tĩnh Nhã nói rõ ràng kỹ càng hơn nhiều.

Cuối cùng Triều Tiến nói chuyện này là do hắn làm, hoàn toàn không liên quan đến Triều Sở.

Cho nên hiện tại phải truy cứu trách nhiệm của Triều Tiến.

"Mẹ, con có thể hỏi một câu..."

Du Tĩnh Nhã ra hiệu cho Minh Thù hỏi.

"Con là con ruột sao?"

"..."

Vấn đề này, Du Tĩnh Nhã cũng rất muốn biết.

**** Bật mí một chút là chap sau ngọt lịm a!! Mọi người chuẩn bị tinh thần ăn cẩu lương đê ~~~****

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1494: Truyền Thuyết Người Cá (40)

Bản án của Triều Tiến vẫn còn đang thẩm tra, tạm thời sẽ không có kết quả gì.

Minh Thù chuẩn bị giải quyết chuyện bên này xong sẽ đi tìm tiểu yêu tinh của mình.

Chuyện cô phải làm kỳ thật cũng chỉ có một việc.

Giải quyết Du Tĩnh Nhã!

Nhưng để Minh Thù không tưởng tượng được chính là...

An Liễm đến tìm cô.

Minh Thù mở cửa, trong nháy mắt nhìn thấy An Liễm liền có chút không chân thực.

Ngoài cửa, thiếu niên áo sơ mi trắng quần tây đen, xinh đẹp tinh xảo giống như ánh đèn sáng lấp lánh.

Hắn hơi nở nụ cười, trong con ngươi đều là thân ảnh của cô.

Minh Thù dời ánh mắt xuống chân hắn: "Cậu... Cái đuôi của cậu đâu?"

An Liễm tựa hồ có chút khẩn trương: "Em...Em không thích như vậy sao?"

Minh Thù: "..."

Cái này cùng thích hoàn toàn không liên quan có được không?

Ngươi mẹ nó làm sao đem cái đuôi biến thành chân rồi?

Minh Thù kéo người vào, trực tiếp ôm ngang hắn lên.

An Liễm: "..."

Cô có thể đừng ôm mình như thế hay không!!

Minh Thù đem người đặt trên giường, tay đặt trên đùi hắn: "Cậu làm thế nào?"

"Chỉ là..."

"Chỉ là gì?"

An Liễm nhìn cô một chút, chủ động vươn tay ôm lấy cổ cô, đưa bờ môi của mình qua.

Ngay từ đầu Minh Thù thờ ơ, nhưng theo động tác càng lúc càng lớn mật của An Liễm, đối mặt lại là tiểu yêu tinh của mình, cô làm sao có thể không có cảm giác.

Minh Thù bóp chặt cánh tay hắn, đem người ép trên giường.

"Sương Sương, Sương Sương..."

Minh Thù đang cởi quần áo đến một nửa, bên ngoài đột nhiên vang lên thanh âm của Du Tĩnh Nhã.

Cô trầm mặc, cài quần áo lại cho An Liễm rồi lên tiếng.

An Liễm mở to mắt, cánh môi ửng đỏ, ngực chập trùng lên xuống.

"Đừng lên tiếng."

An Liễm ngoan ngoãn gật đầu.

Minh Thù xuống giường đi ra ngoài.

An Liễm nằm trên giường, miệng lưỡi có chút khô khan, bên ngoài mơ hồ có thanh âm truyền đến.

Hắn chậm rãi xuống giường, hai chân rơi xuống đất, hắn hơi nhíu mày, bất quá cũng là trong nháy mắt liền đứng dậy đi về phía phòng tắm.

Hắn mở nước, cởi quần áo của mình xuống rồi ngâm mình trong bồn tắm.

Cho dù bây giờ hắn có được hai chân nhưng vẫn cần nước, cũng thích cảm giác trong nước.

Minh Thù tiến vào phòng không nhìn thấy người, ánh mắt rơi vào trong phòng tắm.

Cô đẩy cửa đi vào, thiếu niên ngâm mình trong bồn tắm, đầu nằm trên thành bồn tắm, một vài sợi tóc thấm ở trong nước.

Trước kia đuôi cá cơ hồ là chiếm cứ hơn phân nửa bồn tắm lớn, lúc này chỉ có đôi chân thon dài thẳng tắp.

Minh Thù nhẹ nhàng đóng cửa phòng tắm lại.

An Liễm bị tiếng nước đánh thức, sau đó hắn liền bị người ta ôm lấy.

Hắn hạ mắt, đưa tay ôm người đang nằm sấp trong ngực mình, nhẹ giọng hỏi: "Tôi không thể gặp người khác sao?"

Lại để hắn trốn đi...

"Cậu cảm thấy cậu có thể gặp người khác?"

"Bây giờ tôi cũng đã giống con người." An Liễm nhấc đôi chân dài gác lên đùi Minh Thù: "Vì sao không thể gặp người khác?"

Nói đến vấn đề này...

Minh Thù ngẩng đầu nhìn hắn: "Cậu vẫn chưa nói cho tôi biết cậu làm như thế nào."

Ánh mắt An Liễm dao động một lát, hắn bỗng nhiên ôm lấy Minh Thù: "Tôi rất nhớ em, em có nhớ tôi hay không?"

"Không nhớ."

"Gạt người."

Biểu hiện vừa rồi của cô rõ ràng rất nhớ hắn.

"Cậu đừng nói sang chuyện khác." Tiểu yêu tinh lợi hại!

An Liễm dùng hành động nói sang chuyện khác.

Nước trong bồn tắm lay nhẹ, Minh Thù cùng An Liễm chuyển đổi vị trí, cô bị đè ở phía dưới, nụ hôn mang theo sự nhớ nhung của An Liễm rơi xuống.

"Cậu..."

"An Liễm!"

Ai cmn dạy ngươi!

Da thịt của hai người thân mật tiếp xúc với nhau, dòng nước mềm mại đem thân ảnh bọn họ bao trùm.

An Liễm chỉ là hôn cô, cũng không có động tác dư thừa nào khác.

Nhưng dần dần An Liễm tựa hồ có chút không đúng, tiếng thở dốc của hắn có chút nặng, động tác cũng ngừng lại, nằm sấp trên người cô.

Minh Thù chống đỡ thân thể ngồi dậy ôm lấy hắn: "Cậu sao vậy?"

"Khó... Khó chịu." An Liễm miễn cưỡng phun ra hai chữ: "Tôi... Cái kia..."

"Cái gì?"

An Liễm cọ đến bên tai Minh Thù, nhẹ nhàng phun ra mấy chữ.

"Trước kia từng có?"

"Sau khi thành niên... Đều sẽ có." An Liễm cắn môi, thanh âm nhiễm lên mấy phần trầm thấp mê người.

Không biết vì sao, lần này động dục kỳ này thật giống như trước thời hạn.

An Liễm có chút xấu hổ, ở trước mặt cô...

Minh Thù nâng cằm hắn lên để cho hắn ngẩng đầu: "Vậy trước kia cậu làm sao qua được?"

"Nhịn, chịu đựng."

Minh Thù khẽ cười một tiếng, cúi đầu ngậm lấy cánh môi hắn, hôn trong chốc lát mới nói: "Không cần nhịn, không phải có tôi ở đây sao?"

"Có thể, có thể chứ?"

"Nếu cậu không muốn, tôi..."

Ánh mắt An Liễm có chút trầm xuống, cuối đầu ngăn chặn cánh môi Minh Thù.

Tiếng nước rất nhỏ vang vọng trong phòng tắm.

-

Minh Thù không biết thời điểm người cá động dục sẽ đáng sợ như vậy, cô cảm giác eo của mình đều sắp bị gãy mất.

An Liễm nằm sát ở mép giường, biểu lộ rất là vô tội: "Tốt hơn một chút chưa?"

"Lần sau cậu động dục cách xa tôi ra một chút!" Đau lòng cái gì, đều là giả, là giả!

Tiểu yêu tinh cái gì đều đi chết đi!

Trẫm mới không đau lòng hắn!

"Thế nhưng..." An Liễm chần chờ một chút, vẫn là ăn ngay nói thật: "Hôm qua cũng không phải thời kỳ động dục của tôi, tôi là...Sau khi chạm vào em mới như thế."

Bình thường mà nói mỗi thời kỳ động dục của người cá đều là thời gian cố định.

Coi như đến sớm hay muộn cũng sẽ không cách xa quá.

Nhưng hôm qua cách thời kỳ hắn động dục còn có một thời gian rất dài.

Sáng hôm nay hắn suy nghĩ thật lâu mới đạt được kết luận này.

Đặc biệt là bây giờ mình chạm vào cô đã cảm thấy tinh thần rạo rực...

Minh Thù: "..."

Minh Thù đem mặt vùi vào trong chăn, thời gian này không có cách nào qua rồi.

Chia tay!

Minh Thù nằm trên giường giả chết trong chốc lát, sau đó ngồi dậy ôm đồ ăn vặt ăn.

Cô một bên ăn một bên dò xét An Liễm.

An Liễm ngồi trên thảm nhung dưới đất, hai chân cuộn lại, chống cằm nhìn cô.

"Cậu vẫn chưa trả lời vấn đề của tôi." Minh Thù đột nhiên lên tiếng.

"Có thể không trả lời không?"

Minh Thù xuống giường, trượt vào lồng ngực hắn: "Tôi muốn biết cậu bỏ ra cái giá gì mới có được đôi chân này."

Trong truyện cổ tích, nàng tiên cá đều trả giá bằng giọng nói ngọt ngào của mình.

Mặc dù có hai chân nhưng mỗi một bước đi lại giống như là đi trên mũi đao.

Hắn thì sao?

Hắn phải trả cái giá gì?

An Liễm nhìn qua rất bình thường, tựa hồ không xảy ra chuyện gì.

Nhưng quy tắc chính là quy tắc.

Đạt được thứ không thuộc về mình, kiểu gì cũng phải đánh đổi một số thứ.

"Không có gì." An Liễm ôm cô, cằm đặt trên bả vai cô, chậm rãi nói: "Bất quá có chút đau mà thôi, vì em, tôi có thể chịu."

Vì cô, đừng nói giẫm trên mặt đất như mũi đao, coi như đánh đổi tính mạng hắn cũng nguyện ý.

Minh Thù ngờ vực: "Còn gì nữa?"

"Không có."

Minh Thù không tin lắm.

Cởi quần áo của An Liễm xuống kiểm tra lại một lần.

Nhưng quả thật như hắn nói, thân thể của hắn rất hoàn chỉnh, không có bất kỳ nơi nào kỳ quái.

Truyện cổ tích đều là gạt người?

Cũng không hoàn toàn như vậy... Chí ít hắn giẫm trên mặt đất cũng như trên mũi đao.

Minh Thù sờ bắp chân hắn: "Sau này đừng đi lại, tôi tìm xe lăn cho cậu."

"Sao? Không cần, tôi có thể..."

"Hoặc là tôi ôm cậu, cậu chọn một?"

An Liễm: "..."

Hắn tình nguyện lựa chọn xe lăn.

Bị cô ôm tới ôm lui, cái kia cũng thật mất thể diện

*

Cửu Thiếu: Cô vợ nhỏ muốn ôm hắn! Cái thiết lập của nhân vật này lại cự tuyệt không cho ôm, quá đáng ghét!

Minh Thù: Cút!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1495: Truyền Thuyết Người Cá (41)

Minh Thù giấu đi An Liễm vài ngày.

An Liễm không biết mình có điểm nào không tốt để cô không nguyện ý cho mình ra ngoài gặp người nhà của cô.

Mãi đến vài ngày sau, Minh Thù dẫn hắn đi mua một bộ quần áo sau đó để tự hắn mang về.

An Liễm cũng không suy nghĩ nhiều, nhưng thời điểm đi vào liền phát hiện Du Tĩnh Nhã cũng ở đó.

Hơn nữa còn rất kỳ quái.

Hắn đi vào, Du Tĩnh Nhã liền cười tươi như hoa chạy ra đón.

"Đây chính là An Liễm a? Ai, dáng dấp thật đẹp mắt, mau ngồi."

An Liễm: "..."

An Liễm mơ màng ngồi xuống.

Du Tĩnh Nhã nhiệt tình quá mức làm cho An Liễm có chút không biết làm sao.

Nhưng lại không thể để Minh Thù chế giễu, chỉ có thể cưỡng ép bình tĩnh ứng phó Du Tĩnh Nhã nhiệt tình.

Minh Thù không biết đã nói gì với Du Tĩnh Nhã, cho dù hắn đang ngồi xe lăn bà ấy cũng không hỏi gì dư thừa.

Lần gặp phụ huynh này hài hòa đến dị thường.

Mà Du Tĩnh Nhã rõ ràng đối với An Liễm rất hài lòng.

Tiếp theo An Liễm cứ như vậy quang minh chính đại ở lại.

"Sao em không nói với tôi..." Về đến phòng, thân thể căng cứng của An Liễm liền thư giãn xuống.

Hắn một chút phòng bị cũng không có.

"Trước đó không phải rất muốn gặp sao?" Minh Thù buồn cười: "Hiện tại đã gặp rồi, làm sao còn không cao hứng."

An Liễm nói: "Không phải không cao hứng, quá đột ngột, tôi một chút chuẩn bị cũng không có."

Minh Thù gặm hoa quả lấy từ phòng khách đến, thuận miệng trả lời: "Cần gì chuẩn bị, có gương mặt này của cậu là đủ rồi."

Xinh đẹp chính là lợi khí.

An Liễm quay người đối mặt cùng Minh Thù: "Em chỉ là coi trọng gương mặt này của tôi?"

"Không thì sao?"

An Liễm từ xe lăn đứng lên, từng bước từng bước đi đến trước mặt Minh Thù, Minh Thù che chở hoa quả lui lại, làm gì!

An Liễm nhìn cô chăm chú, trầm giọng nói: "Tôi muốn em thích tôi."

Minh Thù thành khẩn không thôi: "Thế nhưng tôi chỉ muốn thích gương mặt này của cậu thì làm sao bây giờ?"

"..."

Mặt là của hắn.

Thích mặt của hắn, chính là thích hắn!

An Liễm cúi đầu hôn má cô một chút, thanh âm vô cùng ngọt ngào: "Tôi cũng thích em."

Minh Thù: "??"

Chấm hỏi!!

Cái này là cái logic gì?

Hắn làm sao đột nhiên lại thổ lộ?

Minh Thù cho tới bây giờ cũng không hiểu được lý luận thổ lộ của tiểu yêu tinh.

-

Minh Thù sáng sớm đã bị Hách Nhan đánh thức, nói muốn hẹn cô ăn cơm, là Đông Ca mời khách, nếu không phải mấy chữ cuối cùng này, đoán chừng Minh Thù sẽ bóp chết Hách Nhan.

Sáng sớm đã quấy rầy giấc ngủ của người khác.

Minh Thù để Hách Nhan gửi địa chỉ tới.

Cô mơ mơ màng màng sờ người ở bên cạnh trong chốc lát, vượt qua An Liễm, sờ đến đồ ăn vặt của mình, một mặt hạnh phúc ngủ tiếp.

An Liễm trầm mặc nhìn tay của cô...

Vì thế Minh Thù liền bỏ ra cái giá thê thảm.

"Sáng sớm cậu cũng động dục sao?!" Minh Thù cơ hồ là lăn xuống giường, quấn ga trải giường, chỉ vào An Liễm mắng.

An Liễm vô tội: "Đối với em mới như vậy."

Minh Thù: "..."

Minh Thù hít sâu, cởi ga trải giường ra đi rửa mặt.

Rửa mặt xong, Minh Thù phát hiện mình không có theo cầm quần áo.

Cô ghé vào cửa phòng tắm, thò đầu ra: "An Liễm, lấy quần áo cho tôi, là cái váy màu lam ở tủ đồ bên trái."

"... Được."

Minh Thù lùi về phòng tắm chờ hắn.

Minh Thù nghe thấy tiếng bước chân của An Liễm, nhưng sau đó liền không có động tĩnh..

"Để cậu lấy quần áo cũng lâu như vậy, cậu đi mua sao?"

An Liễm mập mờ lên tiếng.

Minh Thù lại chờ trong chốc lát, cửa phòng tắm bị đẩy ra, một bộ váy được đưa vào.

"Cậu... Làm sao lại chậm như vậy?"

Minh Thù nhận lấy quần áo.

"Quần áo của em nhiều như vậy..."

Minh Thù nhìn quần áo trong tay, là một chiếc váy màu trắng.

Trong tủ bên trái cô treo chính là chiếc váy màu lam, chiếc màu trắng này cùng chiếc váy kia có chút tương tự, nhưng màu sắc lại chênh lệch lớn như vậy...

Minh Thù thản nhiên thay xong quần áo.

Đến lúc ra cửa, Minh Thù chọn một đôi giày Du Tĩnh Nhã mua cho cô vẫn chưa từng mang qua.

"Màu này nhìn được không?" Cô cố ý đến trước mặt An Liễm.

An Liễm cẩn thận nhìn trong chốc lát, nghiêm túc đến không chịu được: "Rất đẹp, em mang gì cũng đều đẹp."

"Thế nhưng tôi cảm thấy màu đỏ có chút chói."

"Sẽ không."

"Phải không." Minh Thù nhìn trên mặt đất, giày cao gót màu đen lộ ra ngón chân xinh xắn, nổi bật lên làn da trắng như tuyết.

Minh Thù nhìn An Liễm cười một chút, đẩy hắn đi ra ngoài.

Trước đó An Liễm còn rất kháng cự ngồi xe lăn, dù sao hắn có thể đi.

Nhưng bị Minh Thù dạy dỗ mấy lần, hắn liền thành thật, ngoan ngoãn để Minh Thù đẩy đi.

Đông Ca mời khách ăn cơm, Minh Thù gọi món không chút khách khí.

"Vị này chính là..."

Ánh mắt Hách Nhan dán vào An Liễm.

Trời ạ!

Sương Sương nhà cô đi đâu bắt được một tiểu mỹ nhân đẹp mắt như vậy.

"Bạn trai, An Liễm."

Đông Ca biểu lộ có chút cổ quái.

Hắn nhớ không lầm, đây chính là người cá.

Thật lâu, Đông Ca mới tìm lại được thanh âm của mình: "Các người?"

Minh Thù mỉm cười: "Đúng vậy."

Có Hách Nhan ở đây, Đông Ca cũng không tiện hỏi hắn làm sao đem cái đuôi biến thành chân.

Trong lúc ăn cơm cũng chỉ có âm thanh trò chuyện của Hách Nhan cùng Minh Thù, Đông Ca ngồi bên cạnh không ăn gì, nhưng lại gắp cho Hách Nhan không ít đồ ăn.

Mặc dù cuối cùng bị Hách Nhan ghét bỏ, còn đổi vị trí.

Đông Ca: "..."

Yêu đương thật mệt mỏi.

An Liễm liền yên tĩnh nhiều, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn Minh Thù lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, nhu thuận đến không chịu được.

"Vậy hẹn lần sau a!"

Thời điểm tách ra, Hách Nhan còn lưu luyến không rời.

"Chúng ta về nhà sao?" An Liễm quay đầu hỏi Minh Thù.

"Tôi cảm thấy..." Minh Thù trầm tư một lát: "Chúng ta hẳn là đi siêu thị."

"..."

Lại muốn cùng đồ ăn vặt bồi đắp tình cảm sao?

Có thể không đi không?

-

Minh Thù sau đó lại thử nhiều lần, phát hiện hắn thật sự không phân biệt được màu sắc, cô còn cố ý tìm một người cá hỏi trước kia An Liễm có phải như vậy hay không.

Nhưng người cá kia trả lời không có.

Trước kia An Liễm có thể phân biệt được màu sắc.

Thế nhưng...

Minh Thù đưa một cái chén tới trước mặt An Liễm: "An Liễm, đây là màu gì."

Đáy lòng An Liễm hơi hồi hộp một chút, nhìn chằm chằm cái chén trong tay Minh Thù.

Thứ hắn nhìn thấy chính là một mảnh đen trắng, căn bản không biết đó là màu gì.

"Cậu không phân biệt được đúng không?" Tại trước khi An Liễm nghĩ ra đối sách, Minh Thù xích lại gần hắn: "Đây chính là cái giá? Cậu gạt tôi."

An Liễm cúi thấp đầu, ngón tay nắm chặt vạt áo, đầu ngón tay cũng bắt đầu trắng bệch.

Minh Thù buông cái chén xuống, cái chén cùng mặt bàn va chạm, phát ra thanh âm rất nhỏ.

Tim An Liễm cũng nhảy theo một cái.

Cô tức giận sao?

Ngay tại thời điểm An Liễm thấp thỏm có nên nhận lỗi hay không, Minh Thù đột nhiên ngồi xổm trước mặt hắn.

Cô nắm chặt tay An Liễm, gỡ ngón tay đang siết chặt vạt áo của hắn ra.

"Cậu hi sinh nhiều như vậy, đáng giá không?"

"Đáng giá."

"Cho dù tôi không thích cậu?"

"... Tôi thích em là đủ rồi."

An Liễm cầm tay Minh Thù, hắn ngẩng đầu: "Tôi không biết phải làm như thế nào mới có thể sống cùng em, tôi không muốn mất em, đây là biện pháp duy nhất tôi có thể nghĩ đến."

"Đây không phải chuyện cậu nên cân nhắc."

An Liễm sửng sốt, hắn nhấp môi một chút: "Tôi chỉ là muốn sống cùng em mà thôi, có lỗi sao?"

"Cậu mất đi nhiều thứ như vậy..."

"Thế nhưng tôi có em."

Hắn mất đi nhiều thứ như vậy cũng không bằng có được cô.

Minh Thù hơi nắm chặt tay của hắn: "Cậu bây giờ ngay cả đỏ vàng lục đều không phân biệt được, không thể nhìn thấy màu sắc rực rỡ của thế giới này."

An Liễm đưa tay nâng lấy mặt Minh Thù, trong con ngươi chỉ có thân ảnh của cô, phảng phất toàn bộ thế giới cũng chỉ có cô.

Hắn nói khẽ: "Không sao."

Thế giới đen trắng không đáng sợ.

Đáng sợ chính là thế giới đó không có em.

"Trong mắt tôi, em vĩnh viễn là ánh sáng duy nhất."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1496: Truyền Thuyết Người Cá (42)

Bản án của Triều Tiến đã được xét xử, để Minh Thù ngoài ý muốn chính là giam giữ mấy năm mà thôi.

Bởi vì Triều Tiến có chứng cứ, chứng minh người lúc ấy hắn giết đã bị lây nhiễm virus, mà tinh thần lại đang không bình thường, hắn chính là giết người tự vệ.

Cho nên sau khi xét xử, Triều Tiến cũng chỉ bị hình phạt mấy năm.

Nhà ở của Triều Tiến là quân đội phân cho, lúc này phải bị thu về.

Người thi hành tới thông báo cho Triều Sở.

Triều Sở nắm văn kiện thông báo, cả người đều có chút mơ màng.

"Thế nhưng tôi không có chỗ ở..."

Người thi hành chỉ giải quyết việc chung, giọng nói lộ ra sự băng lãnh: "Rất xin lỗi, Triều Sở tiểu thư, chúng tôi có thể cho cô trì hoãn mấy ngày để cô tìm được chỗ ở mới."

Triều Sở còn muốn nói gì đó nhưng người ta căn bản không cho cô ta cơ hội nói.

"Chính là ba cô ta, xém chút hại chết rất nhiều người..."

"Ài, tôi nghe nói đây không phải con gái ruột của hắn, hắn căn bản không quan tâm con gái ruột."

"Thật hay giả?"

"Không biết, tôi cũng là nghe nói, anh nói nếu người này không phải con gái ruột mà hắn cũng liều mạng như vậy, làm sao lại không quan tâm con gái của mình?"

"Sách, sự thật vốn là cánh rừng lớn, loài chim nào có."

"Đi thôi đi thôi..."

Nội dung cuộc trò chuyện của người thi hành không sót một chữ bị Triều Sở nghe được.

Cô ta nắm lấy văn kiện tay, hung hăng dùng sức, văn kiện hoàn toàn biến dạng.

Triều Sở trước kia đều dựa vào Triều Tiến, chi phí ăn mặc hoàn toàn đều không cần cân nhắc.

Đột nhiên để cô ta rời khỏi nơi này, cô ta ngay cả mình nên đi đâu tìm chỗ ở cũng không biết.

Nhưng văn kiện này là chính phủ đưa ra, nếu cô ta không dời đi cũng chỉ có thể bị đuổi ra ngoài.

Triều Sở chỉ có thể tự mình chạy đi tìm chỗ ở.

Chuyện virus có không ít người chết, phòng ở ngược lại có rất nhiều, bất quá đại tiểu thư như Triều Sở chưa hề trải qua chuyện như vậy nên cũng không ngoại lệ bị người ta lừa gạt.

Trên người cô ta vốn là còn một chút tiền tiết kiệm.

Nhưng mỗi lần đều bị lừa gạt như thế, tiền tiết kiệm đã thấy đáy.

Cuối cùng Triều Sở chỉ có thể tìm một căn phòng rất kém cỏi để ở, Triều Sở nhìn mặt đất bừa bộn, đáy lòng tràn đầy mỏi mệt.

Cô ta ngồi xổm trên mặt đất khóc trong chốc lát, đột nhiên nhớ tới bạn học của mình.

Hiện trường học còn đang nghỉ học, không biết lúc nào mới có thể khôi phục.

Cho nên Triều Sở liền gọi điện thoại cho các bạn học tương đối quen thuộc.

Nhưng các tin tức của Triều Tiến đều truyền bá trên TV, các bạn học trước đó chơi rất tốt, lúc này đều trở mặt không quen biết.

Cũng sẽ có người giúp cô ta, nhưng gia cảnh của đối phương cũng không tốt hơn cô ta, khả năng giúp đỡ lúc này cũng rất ít.

Lúc trường học khai giảng học kỳ sau, Triều Sở không bỏ ra nổi học phí, tự nhiên cũng không thể đến trường học được.

Triều Sở nghĩ đến Du Tĩnh Nhã.

Cô ta thu thập một phen, đi tìm Du Tĩnh Nhã.

Du Tĩnh Nhã ngay cả gặp cũng không chịu gặp cô ta, Triều Sở không biết làm sao lại tìm tới chỗ ở của bọn họ.

Triều Sở ấn chuông nửa ngày cũng không có ai mở cửa.

Cô ta liền ở bên ngoài chờ đợi.

"Có phải em mua cho anh vật gì kỳ quái hay không? Vì sao trên đường mọi người đều nhìn anh?"

"Dung mạo của anh đẹp mắt a."

"Ánh mắt rất kỳ quái..."

"Do anh đẹp quá thôi, nếu sau này chúng ta không có tiền, anh chỉ cần đứng trên đường một chút, lúc ấy chúng ta liền có tiền."

"Em..."

Triều Sở nghe thấy thanh âm, trong nháy mắt ngẩng đầu vừa vặn nhìn thấy thiếu niên có chút phẫn nộ trừng mắt nhìn Minh Thù.

Thiếu niên áo trắng quần đen ngồi trên xe lăn, hắn có chút quay đầu, mái tóc bạch kim theo gió phất lên lộ ra gương mặt tinh xảo của hắn.

Tia sáng phác hoạ ra thân hình của hắn, ở trên đường bên cạnh hiện ra một cái bóng nhỏ.

Triều Sở bị dung mạo của thiếu niên làm cho rung động.

Tại sao có thể có người đẹp mắt như vậy?

Hơn nữa còn ở cùng Triều Sương?

Đáy lòng Triều Sở hiện lên vẻ không thể tin được.

"Tại sao cô lại ở đây?"

Triều Sở bị thanh âm của Minh Thù làm cho bừng tỉnh, cô ta nghênh tiếp ánh mắt của Minh Thù, biểu lộ cổ quái: "Tôi đến tìm mẹ."

Minh Thù đặt tay trên xe lăn, cười nói: "Cô tới nhà tôi tìm mẹ cô? Có phải đi sai chỗ hay không?"

Triều Sở gần đây bị ủy khuất rất nhiều, bị Minh Thù nói kiểu này cũng không nhịn được lửa giận dưới đáy lòng: "Triều Sương, tôi đã gọi mẹ nhiều năm như vậy, không phải cô nói không phải thì là không phải, hiện tại tên tôi vẫn còn trên hộ khẩu của Triều Gia."

"Mẹ tôi đã làm đơn ly hôn, hẳn là chẳng mấy chốc sẽ xong." Minh Thù cười đến ác liệt: "Rất nhanh tên chúng ta liền sẽ không ở cùng một hộ khẩu."

Triều Tiến xảy ra việc này, Du Tĩnh Nhã muốn ly hôn liền dễ hơn nhiều.

Đáy lòng Triều Sở hiện lên một tia oán độc, cứng rắn nói: "Tôi không phải tới tìm cô."

"Vậy chúc cô may mắn." Minh Thù nhún vai, cúi thấp đầu đẩy An Liễm đi vào, từ đầu đến cuối cũng không cho Triều Sở một ánh mắt.

Triêu Sở nhìn bóng lưng Minh Thù, móng tay bấm sâu vào trong da thịt, vẻ oán độc cũng không che giấu được.

Tại sao cô không chết đi!

Minh Thù gọi điện thoại cho Du Tĩnh Nhã, Du Tĩnh Nhã liên tiếp mấy ngày cũng chưa trở lại, Triều Sở náo loạn một trận bị Minh Thù gọi bảo vệ tới đuổi ra ngoài.

Một đoạn thời gian rất dài sau đó, Minh Thù cũng chưa từng gặp lại cô ta.

-

Mấy năm sau.

Triều Tiến rời khỏi tù.

Bên ngoài long trời lở đất, Triều Tiến có chút không thích ứng.

Trên người Triều Tiến cái gì cũng không có, hắn chỉ có thể liên lạc với Triều Sở.

Những năm này Triều Sở chỉ đến thăm hắn thời điểm hắn mới vừa vào, sau đó cũng không xuất hiện lại.

Liên lạc với Triều Sở, Triều Sở nói một địa điểm gặp mặt.

Đã qua nhiều năm, Triều Sở đã biến thành một dáng vẻ hắn hoàn toàn xa lạ.

Trang điểm thật đậm, cách ăn mặc hở hang, ngay cả dung mạo cũng có chút biến hóa.

"Sở Sở, sao con lại biến thành dạng này?"

Triều Sở tháo kính râm xuống, tiện tay ném trên bàn,môi đỏ móc ra một tia cười lạnh: "Vì sao? Tôi một mình ở bên ngoài, không có tiền, cũng không có người nào hỗ trợ, không thế này còn có thể thế nào?"

"Không phải ba để con đến tìm Du Tĩnh Nhã sao?"

"Bà ấy căn bản không gặp tôi." Triều Sở thần sắc khinh miệt, dường như không quá muốn nói chuyện trước kia, từ trong túi xách lấy ra một phong thư: "Trong này có chút tiền, sau này ông đừng đến tìm tôi nữa."

Triều Tiến kinh ngạc không thôi: "Sở Sở, ba... Ba không phải tới tìm con đòi tiền, ba là ba của con."

"Ba tôi sớm đã chết." Triều Sở đột nhiên cay nghiệt: "Nếu như không phải ông, ba tôi cũng sẽ không chết, tôi cũng sẽ không có kết cục như hôm nay, Triều Tiến, đều là ông hại tôi!"

Triều Sở đột nhiên đem tất cả chuyện trách tội lên người Triều Tiến.

Triều Tiến trong lúc nhất thời không kịp phản ứng, mãi đến lúc Triều Sở rời đi hắn mới lấy lại tinh thần, thời điểm đuổi theo đã sớm không nhìn thấy thân ảnh của Triều Sở.

Triều Tiến dưới sự phẫn nộ tìm tới Du Tĩnh Nhã chất vấn.

Minh Thù nhận được tin tức liền chạy tới, bất quá Triều Tiến đã đi rồi, Du Tĩnh Nhã một mình ngồi bên ngoài viện nghiên cứu.

"Mẹ?"

Du Tĩnh Nhã hai tay chống lên mặt, bà ấy chậm rãi ngẩng đầu, thần sắc bi thương lại châm chọc.

"Sương Sương." Bà ấy giữ chặt tay Minh Thù: "Con biết tại sao Triều Tiến không thích con như vậy không?"

"Hắn lại nghi ngờ mẹ vượt quá giới hạn... Nghi ngờ con không phải con ruột của hắn." Du Tĩnh Nhã cười đến châm chọc: "Nhiều năm như vậy, nhiều năm như vậy hắn đều nghĩ mẹ như vậy, Sương Sương, sao mẹ lại không hiểu sớm hơn?"

Triều Tiến chẳng những nghi ngờ mà còn làm qua giám định.

Bất quá khi đó hắn để Triều Sở đi lấy tóc của nguyên chủ, Triều Sở đoán chừng cũng không lấy tóc của nguyên chủ cho nên đạt được kết quả không trùng khớp.

Từ đó, Triều Tiến liền chắc chắn rằng Du Tĩnh Nhã cho mình mang nón xanh.

Nhưng hắn là người sĩ diện, không chịu làm rõ.

Minh Thù: "..."

Nguyên chủ mặc dù dáng dấp giống Du Tĩnh Nhã hơn nhưng cùng Triều Tiến vẫn giống đến mấy phần.

Đầu óc Triều Tiễn chứa phân sao?

"Mẹ, về nhà đi."

"Về nhà, về nhà." Du Tĩnh Nhã chỉ là không thể tin được, bà ấy đối với Triều Tiến đã sớm thất vọng rồi.

Một đoạn thời gian sau đó, Minh Thù nghe nói Triều Tiến sống rất không tốt, cuối cùng vì buồn bực sầu não mà chết.

Về phần Triều Sở, không biết đắc tội ai cũng bị chỉnh rất thảm, tuổi già thê thảm.

*

Vi diện thứ 42 hoàn tất.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1497: Truyền Thuyết Người Cá (Xong)

Biển sâu.

Biển khơi xanh thẳm cuồn cuộn từng trận sóng, sắc trời thay đổi, mặt trời buổi chiều dần dần chìm xuống phía tây, bầu trời bị nhuộm thành màu vỏ quýt.

Ánh sáng màu vàng óng lướt qua trên mặt biển.

"Yaze đại nhân..."

Xa xa có tiếng kêu la truyền đến.

Thứ màu vàng kim kia có chút dừng lại.

Mấy người cá từ phía sau đuổi theo, Yaze đưa bọn họ đến một tảng đá ngầm gần đó.

Yaze ngồi trên tảng đá ngầm, cái đuôi màu vàng kim rũ vào trong nước giống như vàng bị đổ trong nước.

"Yaze đại nhân, chúng ta thật sự từ bỏ tộc người cá sao?" Một người cá trong đó cẩn thận hỏi hắn.

Yaze đưa tay vuốt tóc về phía sau:"Tôi phát hiện tôi có sứ mệnh quan trọng hơn tộc người cá."

Các người cá hai mặt nhìn nhau.

Một người cá trong đó yếu ớt nhấc tay: "Yaze đại nhân, sứ mệnh gì?"

Yaze: "..."

Yaze nhìn người cá kia một chút.

Người cá không biết mình nói sai cái gì, vẻ mặt vô tội nhìn Yaze, thật muốn biết...

Sứ mệnh gì mà còn quan trọng hơn so với thống lĩnh tộc người cá?

Mấy người cá còn lại cũng lộ ra một chút hiếu kì.

Yaze tằng hắng một cái, khí thế phóng khoáng: "Đó là tự do!"

Tộc người cá có nữ nhân kia ở đó, hắn có điên mới trở về.

Làm người... Không phải, làm cá liền phải thức thời.

Các người cá: "???"

Bọn hắn không tự do sao?

Bọn hắn rất tự do a?

Bất quá Yaze đại nhân nói nhất định là đúng!

"Yaze đại nhân muốn đưa bọn tôi theo đuổi tự do không?"

Yaze: "..." Cũng không muốn mang theo các ngươi!

Đối mặt với ánh mắt sùng bái cùng mong đợi, Yaze nâng lên một chút ý cười: "Đi!"

Yaze nhìn về mặt biển phương xa.

Yaze nhớ tới chuyện trước đó mình bị An Liễm tìm tới cửa.

Lúc ấy, hắn vẫn còn đang đánh chủ ý lên bảo hạp...

An Liễm tìm hắn chỉ vì một chuyện, đó là làm thế nào để đem đuôi cá biến thành hai chân.

"Cậu điên rồi sao?" Yaze lúc ấy rất khiếp sợ.

"Không có." An Liễm thần sắc lạnh nhạt: "Đây là chuyện duy nhất tôi có thể làm vì cô ấy."

"Cô ta là con người, cậu còn vì cô ta làm chuyện này?" Yaze âm dương quái khí nói: "Tôi còn nói cậu không điên, cậu lại đi thích một con người."

An Liễm uốn nắn hắn: "Tôi thích chỉ có cô ấy."

Yaze hừ lạnh: "Khác nhau ở chỗ nào? Cô ta chính là con người, mà cậu thân là người cá lại yêu thích kẻ thù của tộc người cá chúng ta! Bây giờ cậu là muốn cùng con người làm bạn rồi? Cậu thích loài người sao?"

Yaze lúc đương thời có một câu không dám nói ra —— cậu như vậy còn có tư cách gì làm thủ lĩnh của tộc người cá!!

An Liễm nói: "Tôi không thích con người."

Yaze: "Cậu không thích con người, tại sao lại thích cô ta?"

An Liễm: "Tôi chỉ thích cô ấy."

Yaze: "Vậy cậu chính là thích con người."

An Liễm: "Tôi không thích."

Hai người liền triển khai vấn đề thích hay không thích này thảo luận đến hăng say.

Yaze có chút nổi giận: "Trước đó không phải cậu nói tôi cùng con người làm bạn sẽ hủy hoại tộc người cá sao, bây giờ cậu đang làm gì?"

An Liễm liếc hắn một cái, ánh mắt có chút lạnh lẽo: "Trước đó cậu dự định cấu kết với con người, muốn ra tay với tộc nhân của mình."

Yaze: "..."

"Cậu còn muốn cướp bảo hạp."

Yaze: "..."

Thân là một người cá, sao có thể không để ý tới!

An Liễm tiếp tục nói: "Những chuyện tôi làm đều là vì tộc người cá, tộc người cá những năm này đã giao chiến rất nhiều, hao tổn cực lớn, tộc người cá cần nghỉ ngơi lấy lại sức."

"Nhưng cậu cùng con người giao dịch là cái gì? Để một bộ phận hải vực cho bọn hắn? Cậu cho là bọn hắn sẽ thỏa mãn?"

"Đủ rồi "

Yaze nổi giận gầm lên một tiếng, đuôi cá ba một cái đánh ra một trận sóng nước.

Chỉ ngươi có thể! Chỉ ngươi lợi hại!

"Người cá thích con người sẽ không có kết cục tốt!" Yaze hung tợn nói: "Con người dễ dàng thay lòng đổi dạ, nếu cô ta thay lòng, cậu sẽ xong đời."

An Liễm bình tĩnh nói: "Nếu quả thật có một ngày như vậy, đối với cậu mà nói không phải tốt hơn sao?"

Yaze: "..."

Đúng a!

Hắn quan tâm cái này làm gì?

Ánh mắt Yaze đảo qua trên người An Liễm, hắn nâng khóe miệng nói: "Biển Vu có biện pháp, cậu nên đi tìm cô ta."

An Liễm khẽ đảo mắt: "Cô ta đưa ra yêu cầu tôi không thể đáp ứng."

"Yêu cầu gì?"

"Không liên quan tới cậu."

"Cậu không nói tôi cũng biết." Yaze kéo dài thanh âm: "Không phải cô ta cũng coi trọng cậu sao? Ha ha ha ha, bất quá yêu cầu của cô ta đoán chừng cũng không phải để cậu phải ở nơi đó của cô ta, hẳn là một chuyện nào đó..."

Yaze không có ý tốt dò xét An Liễm vài lần, ý tứ rất rõ ràng.

Biển Vu có đức hạnh gì, hắn biết rõ.

Dù sao trước đó mình cũng đã thua thiệt qua.

Đương nhiên, hắn không có bị như thế kia.

Hắn chính là muốn thống nhất tộc người cá!

An Liễm ngữ điệu không thay đổi: "Cho nên cậu có biện pháp nào hay không?"

"Có." Yaze dắt khóe miệng: "Bất quá cậu muốn lấy cái gì để đổi?"

An Liễm rũ mắt xuống, gió biển đem thanh âm của hắn thổi vào trong tai Yaze: "Cậu sẽ hài lòng."

-

Yaze đưa An Liễm đến nơi sâu nhất của đáy biển.

Sinh vật biển ở nơi này đặc biệt ít, phảng phất đều tránh khỏi khu vực này.

Yaze chỉ vào nơi xa chỉ có thể nhìn thấy một cái khe hở tối tăm.

"Dưới kia có một loại thực vật, cùng thuốc của biển vu trộn lại ăn hết liền biến thành chân."

"Dáng vẻ ra sao?"

"Sẽ phát sáng, cậu nhìn thấy liền sẽ biết."

An Liễm gật đầu, trực tiếp đi về phía bên kia.

Yaze kéo hắn lại một chút: "Này, rất nguy hiểm, vì một con người, đáng giá không?"

Hắn bất quá chỉ là trùng hợp mà thôi.

Nếu để hắn bất chấp nguy hiểm đi tìm, hắn khẳng định không nguyện ý.

"Ừ."

Yaze nhìn An Liễm không chùn bước chìm vào trong bóng tối.

Nửa ngày mới lộ ra một tia châm chọc.

Hắn không rõ, con người có cái gì đáng cho hắn làm như thế.

Hắn còn rất chờ mong thời điểm hắn bị ném bỏ...

Nghĩ như vậy, Yaze quyết định giúp hắn thật tốt!

Mỗi một hẻm núi dưới đáy biển đều tràn ngập nguy hiểm, Yaze biết An Liễm xuống dưới, một nửa cơ hội trở về không được.

Nhưng An Liễm đã trở về, mặc dù toàn thân chật vật nhưng trong tay hắn nắm thật chặt thứ hắn muốn tìm.

Yaze lấy ra một cái bình nhỏ: "Đây là lần trước tôi ở chỗ biển vu lấy được, thời điểm chuyển đổi phải cần uống một giọt."

An Liễm muốn nhận lấy.

Yaze rụt tay lại, vươn tay kia ra: "Một tay giao tiền, một tay giao hàng."

An Liễm nhìn Yaze một chút, đem bảo hạp đưa cho hắn.

Yaze lộ vẻ mặt mừng rỡ, nhanh chóng nhận lấy bảo hạp dò xét, sau khi xác định là thật mới đưa cái bình cho hắn.

"Lần thứ nhất chuyển đổi rất đau, mà sau khi cậu giẫm trên mặt đất sẽ như dao cắt, còn có cậu sẽ mất đi một vật... Bất quá mất đi cái gì tôi cũng không biết, coi như cậu khôi phục lại thành người cá cũng không thể trở về."

An Liễm không nói một lời cầm đồ vật rời đi.

Yaze hồi ức xong.

Tang thương thở dài.

Vẫn là hắn còn quá trẻ tuổi, tin tưởng An Liễm là một con cá tốt.

Mẹ nó, sau khi bảo hạp được mở ra, một đoạn thời gian rất dài trong tương lai cũng không thể mở ra lại.

Đó chính là một cái hộp bình thường.

Vẫn là hắn quá ngây thơ.

-

Yaze ở bên ngoài lang thang thật lâu, mãi đến một ngày nào đó, hắn đột nhiên khôi phục ký ức.

Nghĩ đến chuyện mình đã từng làm qua với Minh Thù, Yaze hận không thể cho Minh Thù đập mình thêm mấy cái.

Hắn đang suy nghĩ nên chạy trốn hay trở về tìm Minh Thù tự thú.

Yaze lựa chọn trở về.

Nếu hắn chết ở vi diện này...

Nói không chừng sẽ bị chết thật.

Ở Tháp Thiên Khải, mỗi ngày hắn đều muốn chết, nhưng sau khi sống lại một lần, hắn phát hiện mình vẫn rất sợ chết.

Trong Tháp Thiên Khải, ngoại trừ không thể tự do hoạt động, kỳ thật cũng rất tốt, bạn tù sát vách cũng khá tốt!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1498: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (1)

tiêu đề hoa thần: Cẩm sắt một lời không hợp liền đắc đạo phi thăng

"...việc ác khó chứa, loại bỏ thần cốt, tước đoạt thần tịch, nhận 77 49 lôi kiếp, lấy bình chúng nộ...""

Thanh âm tang thương thoáng hiện lên trong tai Minh Thù, cô còn chưa kịp mở mắt ra chính là một trận đau thấu xương, tiếp theo trời đất quay cuồng, toàn bộ thế giới lâm vào bóng tối.

Thời điểm Minh Thù lần nữa mở mắt, phát hiện mình đang nằm trong bụi hoa tranh nhau khoe sắc.

Cô thử giật giật, trước mặt có lá xanh lắc lư.

Minh Thù: "!!"

Lại tiếp tục không phải là người!!

Cái này thì làm sao chơi thật tốt đây?

Trẫm ăn cái gì a!

Ăn đất sao?

Minh Thù quyết định tiếp thu ký ức trước.

Nguyên chủ tên là Cẩm Sắt, ở trên chín tầng trời Hoa Thần trông coi Bách Hoa.

Ngàn năm trước, Cẩm Sắt hạ giới lịch kiếp, ngẫu nhiên lại gặp Thái tử cũng lịch kiếp ở hạ giới.

Cẩm Sắt chẳng qua chỉ là tiểu kiếp, làm qua loa mà thôi cho nên vẫn có ký ức, cô nhận ra Thái tử.

Cẩm Sắt nữ giả nam trang cùng Thái tử kết bạn, trở thành bạn thân.

Cẩm Sắt nhìn Thái tử từ một công tử nghèo túng không có gì cả đến lúc trở thành một tướng quân có tiếng trên thế gian.

Cô cùng hắn chinh chiến, cùng hắn cưỡi ngựa bắn tên, cùng hắn uống rượu...

Có thể trong mắt Thái tử, Cẩm Sắt chính là một hảo huynh đệ.

Một hảo huynh đệ không gì có thể thay thế.

Nhưng Cẩm Sắt đã sớm thích hắn.

Thái tử phải lịch chính là tình kiếp, thời điểm khi nữ tử kia xuất hiện, Cẩm Sắt liền nhìn thấy một Thái tử mà cô chưa từng thấy qua.

Cẩm Sắt chỉ là yên lặng đi theo Thái tử.

Nhìn Thái tử cùng nữ tử kia dạo phố, vì nữ tử kia đánh đàn, vì nữ tử kia hái hoa...

Đáng tiếc cuối cùng Thái tử lịch kiếp thất bại.

Hỏng bét chính là ở lúc mấu chốt gặp phải người của Ma tộc.

Vì bảo vệ Thái tử, thân thể Cẩm Sắt chịu trọng thương, tu dưỡng tám trăm năm mới khôi phục lại.

Tám trăm năm sau khi tỉnh lại, tin tức đầu tiên Cẩm Sắt nghe thấy chính là Thái tử đón về một vị Hoa Thần Hạnh Hoa.

Cẩm Sắt trông coi Bách Hoa, Thái tử nghe nói cô tỉnh lại liền tự mình dẫn vị Hoa Thần Hạnh Hoa này tới gặp cô.

Nói bên trong nói bên ngoài đều là để cho cô quan tâm.

Trừ cái đó ra cũng không có chuyện khác.

Cẩm Sắt nhìn dáng dấp của nữ tử này cùng nữ tử tám trăm năm trước kia cơ hồ là giống nhau như đúc.

Cô khổ cười đáp ứng.

Thái tử đối với vị Hoa Thần Hạnh Hoa này tốt bao nhiêu, thần tiên trên trời không người nào không hiểu.

Cẩm Sắt đã thành thói quen, lúc ở hạ giới, hắn cũng đối với cô ta như thế.

Mỗi khi nhìn thấy Thái tử cùng Hoa Thần Hạnh Hoa ân ân ái ái, Cẩm Sắt vẫn sẽ đau lòng đến không thở nổi.

Hoa Thần Hạnh Hoa tựa hồ phát giác được tình cảm cô đối với Thái tử, bắt đầu phòng bị cô.

Bất quá Cẩm Sắt không nghĩ tới sẽ tranh giành cùng cô ta.

Nhưng Hoa Thần Hạnh Hoa dường như không nghĩ như vậy, khắp nơi đều nhằm vào cô, còn để Thái tử hiểu lầm cô.

Cẩm Sắt mỗi lần giải thích đều bị thái độ lạnh lùng của Thái tử chặn trở về.

Dần dần cô liền không giải thích.

Chuyện như vậy cứ tiếp tục hai trăm năm, trong lúc đó Cẩm

Sắt đau lòng, bế quan trăm năm.

Thời điểm xuất quan liền được cho biết cô bị gả cho Bắc Hải Long Vương.

Cẩm Sắt lúc ấy liền sững sờ nguyên tại chỗ, Bắc Hải Long Vương tính khí nóng nảy, nhiều năm như vậy đều không có một bạn lữ, có thể nghĩ hắn xấu tính tới mức nào.

Cô làm sao cũng không nghĩ tới cô lại được tuyển chọn gả cho Bắc Hải Long Vương.

Nhưng cô không có chỗ trống để phản kháng, cô chỉ là một Hoa Thần thấp cổ bé họng, không một ai sẽ nghe ý kiến của cô.

Vào đêm trước khi xuất giá, Cẩm Sắt mới từ trong miệng Hoa Thần Hạnh Hoa biết được là Thái tử muốn đẩy Hoa Thần Hạnh Hoa thượng vị nên muốn cô thoái vị.

Hoa Thần Hạnh Hoa còn nói cho cô biết, thời điểm lúc trước Thái tử lịch kiếp là cô cứu được Thái tử, nhưng Thái tử tưởng rằng Hoa Thần Hạnh Hoa cứu.

Cẩm Sắt nhìn Hoa Thần Hạnh Hoa đắc ý, chất vấn tại sao cô ta phải làm như thế.

Hoa Thần Hạnh Hoa đắc ý lại phách lối, không ngừng khiêu khích Cẩm Sắt.

Lửa giận của Cẩm Sắt nổi lên, ra tay động thủ đối với Hoa Thần Hạnh Hoa.

Kết quả có thể nghĩ được, Cẩm Sắt bị trói đẩy lên kiệu hoa.

Nhưng tại ngày thành hôn, Bắc Hải Long Vương liền chết.

Mà Cẩm Sắt trở thành người hiềm nghi duy nhất, Bắc Hải muốn Cẩm Sắt đền mạng.

Cho nên lúc ban đầu Minh Thù nghe thấy những thanh âm mơ hồ kia.

Minh Thù: "..."

Làm sao lại xui xẻo như vậy!

Cô hiện tại chính là một gốc hoa, là một gốc... Không biết là chủng loại hoa gì.

Minh Thù ép cong nhánh hoa, đóa hoa đen thui, trừ màu sắc đặc biệt một chút cũng không đẹp như hoa khác, cũng không thơm.

Đồ ăn vặt của trẫm đâu!!

Trẫm muốn an ủi một chút!

Hiện thực tàn khốc nói cho Minh Thù biết, hiện tại cô chỉ có thể ăn đất, đồ ăn vặt cũng đừng nghĩ tới.

Minh Thù ngó ngó đóa Mẫu Đơn đỏ thẫm diễm lệ bên cạnh.

Mẫu Đơn lắc lắc lá cây.

"Ngươi nhìn ta làm gì?" Mẫu Đơn nũng nịu nói: "Ta sẽ không thích ngươi, đồ xấu xí."

Minh Thù: "..."

Trẫm lại nghe hiểu.

Minh Thù hất lá cây lên đánh tới: "Lặp lại lần nữa."

Mẫu Đơn lập tức oa oa oa khóc lên: "Ngươi ức hiếp ta, ngươi ức hiếp ta, huhuhu."

"Tại sao lại ức hiếp Mẫu Đơn tỷ tỷ."

"Không được phép ức hiếp Mẫu Đơn."

"Mẫu Đơn tỷ tỷ đừng khóc, chúng ta giúp ngươi!"

Bốn phía đột nhiên vang lên đủ loại thanh âm.

Đau đầu.

Muốn ăn cái gì đó.

Những đóa hoa này ăn có ngon hay không...

Những đóa hoa lên án Minh Thù bị Minh Thù hù dọa cho dừng lại.

Trêu đến càng nhiều đóa hoa căm thù cô, Minh Thù cũng không sợ bọn họ, những đóa hoa này xem xét vẫn chưa có tu luyện đến nơi đến chốn, lại không thể đánh cô, sợ cái bóng!

Có lẽ bởi vì hiện tại cô là một đoá hoa cho nên có thể nghe hiểu lời bọn chúng nói.

Minh Thù giống như đầu gấu đột nhiên xông vào lớp học sinh tiểu học, dọa cho không ít đóa hoa nhát gan khóc rống.

Minh Thù mỗi ngày đều dầm mưa dãi nắng, hấp thu tinh hoa nhật nguyệt, cố gắng tu luyện. Thời điểm nhám chán liền trêu chọc bọn hoa này, thời gian qua thật nhanh.

Cô phải biến thành người!

Cô muốn ăn đồ ăn vặt!

Tu luyện không biết năm tháng.

Nơi Minh Thù ở chính là một cái hoa cốc, nơi này linh khí sung túc, tộc độ hấp thu linh khí của Minh Thù rất nhanh, Minh Thù lúc này đã có thể bao quát chúng sinh.

Mà đóa hoa của cô cũng đã biến lớn.

So với hoa Mẫu Đơn kia còn lớn hơn.

Chính là đen một chút...

"Đại Hồng a."

Minh Thù cầm lá cây chọc chọc hoa Mẫu Đơn bên cạnh.

Hoa Mẫu Đơn khó chịu đẩy cô ra: "Làm gì, không nên động thủ động cước, đừng gọi ta là Đại Hồng!"

"Được rồi Đại Hồng. Nơi này vẫn luôn không có người đến sao?" Minh Thù hỏi cô ấy.

Hoa Mẫu Đơn: "..." Ngươi mới là Đại Hồng! Cả nhà ngươi đều là Đại Hồng!

Hoa Mẫu Đơn có chút sợ Minh Thù, cô ấy luôn cảm giác đóa hoa Đại Hắc này cứ nhìn chằm chằm mình, có chút sợ hãi.

Cho nên Hoa Mẫu Đơn yếu ớt nói: "Ba trăm năm sẽ có người đến một lần."

"Ba trăm năm? Lần trước đến đã là bao lâu?"

"Chính là không lâu trước khi ngươi đến, cũng mấy chục năm đi, còn hơn hai trăm năm..."

"..."

Hoa Mẫu Đơn khẽ nói: "Bất quá ta khuyên ngươi tốt nhất đừng tu luyện nhanh như vậy, nếu như được chọn trúng, ngươi liền thảm rồi."

"Vì sao?"

"Ta không nói cho ngươi biết." Hoa Mẫu Đơn kiêu ngạo.

Minh Thù hiện tại đã cao hơn so với Hoa Mẫu Đơn, cô cầm lá cây quất cô ấy: "Nói nhanh một chút, không thì ta sẽ ăn ngươi."

Hoa Mẫu Đơn: "..."

"Hoa được chọn trúng kết quả đều rất thảm, ta cũng là nghe hoa khác nói." Hoa Mẫu Đơn khóc chít chít nói.

Cô ấy muốn dọn nhà!

Cô ấy không muốn ở sát bên đóa hoa Đại Hắc này!

Thật là đáng sợ!

*

Hoa Mẫu Đơn: Vì sao lại ức hiếp ta, ta xinh đẹp như vậy!

Minh Thù: Nhìn qua ăn rất ngon.

Hoa Mẫu Đơn:...

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1499: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (2)

Minh Thù nhớ tới một việc.

"Ta là thế nào tới nơi này?"

"Chính là... Đột nhiên xuất hiện a." Hoa Mẫu Đơn vẫn còn đang khóc.

"Đột nhiên xuất hiện?"

Hoa Mẫu Đơn một bộ là chuyện đương nhiên, ngữ khí nói Minh Thù không có kiến thức: "Tất cả hoa ở nơi này đều là đột nhiên xuất hiện, có cái gì kỳ quái đâu."

Minh Thù: "..." Quấy rầy.

Minh Thù phát hiện hoa ở nơi này xác thực đều không tu luyện, cả ngày chỉ có phơi nắng.

Bọn chúng không tiến bộ, Minh Thù không thể không tiến lên a.

Cô muốn khôi phục hình người!

-

Mấy thập niên sau.

Đối với người tu luyện mà nói, bất quá cũng chỉ trong nháy mắt.

Minh Thù đã cao hơn nửa người, cánh hoa màu đen không khác nào lụa mỏng, tầng tầng lớp lớp, ưu nhã cao quý.

Tối hôm đó trời mưa to.

Minh Thù đón nhận trận mưa to, nhánh hoa ở trong mưa gió lắc lư.

Hoa Mẫu Đơn ở bên cạnh y y a a kêu lên, còn có bốn phía truyền đến thanh âm rất nhỏ.

"Có người tiến đến... A!"

"Có người đến rồi."

"A, hắn giẫm lên ta, đau quá."

Tầng tầng lớp lớp thanh âm từ trong đêm mưa truyền đến.

Minh Thù mơ hồ nhìn thấy một bóng người cao lớn cực nhanh từ đằng xa lướt tới.

Thời điểm hắn lướt qua Minh Thù, vạt áo mắc trên phiến lá của Minh Thù, đem Minh Thù lệch ra một bên có ánh sáng.

Đằng sau tựa hồ có người đuổi tới, tiếng rống giận xuyên phá màn mưa.

Người kia vốn đã lướt qua Minh Thù nhưng hắn lại trở về, một tay nhổ tận gốc Minh Thù.

Minh Thù: "..."

Minh Thù bị hắn ôm lên một đường phi nhanh, người đuổi theo hắn dần dần biến mất ở phía sau, bốn phía âm u, chỉ có từ hạt mưa từ không trung không ngừng rơi xuống.

Vừa tới đây Minh Thù đã cảm thấy không đúng lắm.

Nơi này không có linh khí, chỉ có ma khí...

Cái này mẹ nó sẽ không phải là Ma Giới chứ?

Minh Thù được đưa tới bên trong một sơn động.

Người kia đặt cô ở trên một tảng đá trong sơn động.

Nam nhân ngồi xổm trước mặt cô, cẩn thận dò xét cô.

Nam nhân dung mạo tuấn mỹ, mặc một bộ quần áo màu trắng ở trong mưa lâu như vậy cũng không có một chút ướt át.

Mái tóc xanh tùy ý buộc lên một nửa, một nửa xả ở sau ót, cùng trang phục trắng như tuyết kia hình thành sự chênh lệch rõ ràng.

Cặp mắt đào hoa có chút nâng lên, ánh mắt liễm diễm, phảng phất gió xuân quanh quẩn làm cho người ta trầm mê.

Khóe môi hắn nâng lên nụ cười có mấy phần tà khí, ngữ điệu nhẹ nhàng: "Tiểu Hoa thần, đã lâu không gặp."

Minh Thù: "..."

Hắn biết nguyên chủ?

Minh Thù không có cách nào nói chuyện cùng hắn nên chỉ có thể vững như bàn thạch cùng nam nhân "Đối mặt".

"Ài, đã quên bây giờ ngươi đã thành thế này." Nam nhân nhẹ giọng cười lên, khuôn mặt vốn đã rất đẹp, lúc này càng như xuân về hoa nở.

Nam nhân đứng dậy rời đi, cứ như vậy đem cô ném vào trong góc.

Minh Thù: "???"

CMN!

Minh Thù trơ mắt nhìn nam nhân rời khỏi sơn động, bên ngoài mưa đã tạnh, tia sáng ở cửa vào của sơn động dần dần sáng lên, ánh mặt trời chiếu thẳng vào.

Không có linh khí, Minh Thù cảm giác rất đói...

Không thể ăn đồ ăn vặt coi như xong đi, hiện tại linh khí cũng bị mất, đây là muốn bỏ đói trẫm, kế thừa đồ ăn vặt của trẫm sao?

Quá oan uổng!

Đừng để trẫm tu luyện thành người!

Nam nhân giữa trưa mới trở về, vẫn một thân y phục trắng như tuyết kia, chợt nhìn qua như thượng thần trên chín tầng trời. Nhưng nhìn kỹ liền sẽ phát trên người hắn có ma khí quanh quẩn.

Cái này mẹ nó là ma tộc.

Nam nhân ôm một cái chậu đen thui, nhìn không ra làm bằng vật liệu gì, cùng đóa hoa đen thui kia của cô rất xứng đôi.

Nam nhân đem chậu tới trước mặt Minh Thù, sau đó trồng cô xuống.

"Tiểu Hoa thần, ngươi phải nỗ lực tu luyện nha."

Minh Thù dùng lá cây ba một cái đánh tới.

Nam nhân kinh ngạc dưới một chút, duỗi tay nắm chặt lá cây của cô, khóe miệng nâng lên một nụ cười say lòng người: "Đã thanh tỉnh sao?"

Minh Thù rút lá cây trở về, lại vỗ xuống dưới một chút, chứng minh cô cái gì cũng biết.

Minh Thù đánh hoa khác khả năng có hơi đau một chút, nhưng đối với nam nhân mà nói, bất quá chỉ là vỗ nhẹ.

"Vậy ngươi phải tu luyện thật tốt." Bên trong cặp mắt đào hoa của nam nhân lộ ra mấy phần mong đợi.

Minh Thù: "..."

Không biết có phải là ảo giác của cô hay không.

Ánh mắt của hắn có chút không đúng...

Có điểm giống ánh mắt cô nhìn Đại Hồng.

Minh Thù không nói được nên chỉ có thể vung lá cây kháng nghị, nam nhân giống như dỗ dành tiểu hài, một bên lấp đất cho cô, một bên nói cô cố gắng tu luyện, mau mau lớn lên.

Minh Thù: "..."

Tu luyện cái đầu ngươi a!

Nơi này tất cả đều là ma khí, tu luyện thế nào? Cô cần linh khí có được không!

Nam nhân mỗi ngày đều tưới nước cho Minh Thù, nhưng lá cây của Minh Thù càng ngày càng rũ xuống.

Chết đói.

Chết đói.

Nam nhân sờ cằm nói thầm: "Yếu ớt như thế? Thật là khó nuôi..."

"Thế nhưng không tu dưỡng tốt sẽ không có có hiệu quả."

Minh Thù chấn động tinh thần.

Hiệu quả gì?

Tiểu yêu tinh này muốn làm gì cô?

Nam nhân ngồi xếp bằng xuống, ánh mắt liễm diễm rơi trên người cô: "Tiểu Hoa thần, ngươi đừng cáu kỉnh, ngoan một chút, nhanh chóng tu luyện."

Thanh âm của hắn trong suốt, mang theo một chút ý cười vô cùng mê người.

Minh Thù dùng lá cây cuốn đất trong chậu lên trực tiếp đập tới.

Bùn đất nện trên mặt nam nhân, từ trên khuôn mặt tuấn mỹ của hắn trượt rơi xuống mặt đất.

Nụ cười trên khóe miệng nam nhân tựa hồ cứng ngắc lại một chút.

Hắn đưa tay phủi phủi hai gò má, nắm lá cây của Minh Thù: "Nghịch ngợm."

Hai chữ nghịch ngợm tràn ngập sát khí.

Minh Thù cũng cảm thấy tiểu yêu tinh nghịch ngợm, một người một hoa cứ như vậy "Đối mặt", cuối cùng là nam nhân buông cô ra trước.

Hắn dời Minh Thù đến một nơi hẻo lánh, sau đó liền mặc kệ cô.

Minh Thù: "..."

Nam nhân liên tiếp vài ngày cũng không trở về, Minh Thù liền đói bụng nhiều ngày như vậy, có thể là thực vật nên ngoại trừ đói một chút cũng chưa từng xuất hiện triệu chứng khác.

-

Sáng sớm ngày thứ ba

Nam nhân mang theo sương sớm tiến vào, vẫn là áo trắng như tuyết, mặt mày như ngọc, bước đi mang theo gió, quả nhiên là công tử vô Song.

Trong tay hắn cầm không ít thứ, đem những thứ kia toàn bộ để lên bàn.

Hắn ngồi trong chốc lát, tựa hồ nhớ tới chuyện gì lại rời khỏi sơn động.

Minh Thù cảm giác được một chút linh khí, run run lá cây nhìn về phía bên kia.

Cô sử dụng toàn bộ sức mạnh rút mình ra khỏi đất, nhảy ra khỏi chậu hoa, thời gian tu luyện vẫn là quá ngắn, đối với một gốc thực vật như cô mà nói, từ nơi hẻo lánh đi đến cái bàn bên kia khoảng cách như núi đao cùng biển lớn.

Vì ăn...

Trẫm có thể!

Tưởng tượng một chút hình ảnh một đóa hoa nhảy nhảy nhót nhót trên mặt đất...

Mấu chốt là Minh Thù nhảy rất bất ổn, nhảy nhảy một cái liền muốn lay một cái.

Minh Thù thật vất vả mới nhảy đến trước cái bàn, lá cây vừa với tới đồ vật trên bàn, nam nhân liền từ bên ngoài tiến đến.

Không khí tựa hồ ngưng lại trong nháy mắt.

Sau đó Minh Thù lập tức bắt đầu hấp thu linh khí.

Nam nhân bước nhanh tới, đồ trên bàn đã mất đi linh khí, trở thành phế phẩm.

"..."

Hắn nhìn về phía đóa hoa bên cạnh bàn.

Ngón tay bóp răng rắc răng rắc.

Trên khuôn mặt tuấn mỹ lộ ra một tràn ý cười: "Tiểu Hoa thần, ai cho ngươi ra?"

Minh Thù dùng lá cây ba một cái lắc tới gần một gốc thực vật, linh khí vù vù tiến vào thân thể cô.

Nam nhân đưa tay đoạt lấy.

Một người một hoa ấn lấy một đầu thực vật.

Lá cây của Minh Thù nhìn như yếu ớt nhưng nam nhân lại không kéo được.

Nam nhân ngầm dùng lực, Minh Thù đột nhiên buông lực đạo ra, nam nhân lui về phía sau, Minh Thù dùng lá cây vươn ra đẩy chân hắn một chút, nam nhân xém chút ngã sấp mặt.

Hắn giữ vững thân thể, ánh mắt liễm diễm rơi trên người Minh Thù, mang theo sự dò xét cùng tìm tòi nghiên cứu.

Minh Thù dùng hai bên lá cây làm một tư thế chống nạnh.

Ngươi cứ việc nhìn!

Trẫm sợ ngươi a!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1500: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (3)

"Lạc Hàm, cút ra đây!"

Ngay tại thời điểm Minh Thù cho là nam nhân muốn đánh cô, bên ngoài đột nhiên vang lên một tiếng rống giận.

Nam nhân đem thực vật đã vô dụng ném đi, sau đó phất tay áo rời khỏi sơn động.

"Ngươi dám trộm Vô Cực Đỉnh, ngươi chán sống sao?! Đem Vô Cực Đỉnh trả lại!: "

"Trộm? Đây là Hổ Diễm các ngươi thua ta, sao có thể là trộm?" Âm thanh của nam nhân không nhanh không chậm vang lên.

"Đánh rắm! Ngươi giở trò lừa gạt, gạt hộ pháp của chúng ta! Mau đem Vô Cực Đỉnh trả lại!"

"Thua chính là thua, đừng tìm cái cớ thấp kém như thế, thật đúng là mất mặt Hổ Diễm."

"Lạc Hàm ngươi chớ có cuồng ngôn!"

"Nếu đồ vật bị thua bởi ta, tự nhiên sẽ không có đạo lý trả lại."

"Đừng nói nhảm với hắn, cùng tiến lên cướp Vô Cực Đỉnh trở về!"

Minh Thù chuyển đến cửa hang, lay cửa hang nhìn về phía bên

ngoài.

Bên ngoài là một vùng đất trống, lúc này nam nhân bị vây giữa, tất cả mọi người công kích một mình hắn, nam nhân đều lộ ra vẻ thong dong trấn định, tung chiêu không nhanh không chậm.

Minh Thù nhìn những người kia ngã xuống đất, chết rất cực kỳ không cam tâm.

Nam nhân giải quyết xong người cuối cùng, hắn vung tay lên, ngọn lửa màu đen từ trong tay áo tràn ra càn quét thi thể trên mặt đất.

Ngọn lửa lướt qua, thi thể liền bị đốt thành tro bụi.

Minh Thù: "..."

Có chút kinh khủng nha!

Minh Thù liếc nhìn bên ngoài sơn động, cô có nên chạy trốn hay không...

"Tiểu Hoa thần muốn đi đâu?"

Lạc Hàm lặng yên không tiếng động đứng trước mặt Minh Thù, khuôn mặt cười tươi như hoa, phảng phất người vừa rồi giết người không phải hắn.

"Đều đã chạy được... Tu luyện không tệ." Lạc Hàm tán dương một tiếng sau đó thô lỗ mang cô về trồng trong chậu, cuối cùng còn vẽ trận pháp bốn phía.

Minh Thù: "..." Con bà nó, ngươi chờ đó cho trẫm!

Mấy ngày kế tiếp đều có người đến tìm Lạc Hàm gây phiền phức, bất quá kết quả đoán chừng đều bị hắn xử lý.

Hôm nay Lạc Hàm từ bên ngoài trở về, hắn đem một ít linh thạch đặt trong chậu hoa, xếp thành một linh trận.

Minh Thù nhìn linh khí dần dần dồi dào, hắn dẫn linh khí từ đâu tới?

Trải qua mấy ngày từ những người muốn tìm chết kia để lộ ra tin tức, nơi này hẳn là Ma Giới...

Lạc Hàm xích mặt lại gần: "Tiểu Hoa thần phải tu luyện thật tốt nha."

Minh Thù liền dùng một lá cây quất tới.

Lạc Hàm: "..."

-

Thời gian kế tiếp, Minh Thù rất xác định con hàng này chính là muốn nuôi cô tốt, sau đó dùng cô làm một chuyện xấu xa gì đó.

Nhưng Minh Thù vẫn phải tu luyện.

Chỉ có lợi hại mới có thể treo hắn lên đánh!

Lạc Hàm không ngừng tìm các loại đồ vật cho Minh Thù, tu vi của Minh Thù từ từ đi lên.

Đảo mắt, cô đã cùng Lạc Hàm ở chung được trăm năm.

Phần lớn thời gian Minh Thù đều tu luyện, Lạc Hàm có đôi khi cũng sẽ không biết tung tích, cho nên giao lưu giữa bọn họ...

Đại khái chính là Lạc Hàm tiện miệng, Minh Thù dùng đất đập hắn.

Lạc Hàm tại Ma Giới có rất nhiều kẻ thù, cách một đoạn thời gian sẽ có người đến nơi này tìm hắn gây phiền toái, sau đó bị xử lý.

Vòng đi vòng lại.

Năm thứ hai trăm, Minh Thù đã có thể tùy ý hoạt động, bất quá khoảng cách biến hóa vẫn còn một đoạn thời gian rất dài.

Lạc Hàm từ bên ngoài trở về, thấy Minh Thù chiếm lấy giường của mình, ánh mắt hoa đào lóe lên một tia sáng, khuôn mặt lại hết sức ôn nhu: "Tiểu Hoa thần, gần đây ngươi càng ngày càng nghịch ngợm."

"Ngủ của ngươi một cái giường mà thôi, ồn ào cái gì."

Lạc Hàm khẽ nhếch mày lên, ngữ điệu kinh ngạc: "A, biết nói chuyện rồi."

Minh Thù: "..."

Minh Thù cọ một chút ngồi dậy, lung lay đóa hoa trên đỉnh đầu.

Phương hướng đóa hoa nhắm ngay Lạc Hàm: "Ngươi nghe thấy ta nói chuyện?"

Lạc Hàm nâng lên một nụ cười: "Ta không có bị điếc cho nên nghe thấy được. Chúc mừng ngươi Tiểu Hoa thần, khoảng cách biến hóa lại tiến thêm một bước."

Minh Thù nhảy xuống giường: "Nghe thấy là tốt rồi, ta đã sớm muốn mắng ngươi, nghẹn chết ta rồi..."

Lạc Hàm: "..."

Minh Thù chống nạnh, chỉ vào Lạc Hàm mắng một trận, từng câu từng câu đều không bị lặp lại.

Nụ cười trên khóe miệng của Lạc Hàm dần dần ngưng lại..

Chờ thời điểm Minh Thù lấy hơi, Lạc Hàm thanh âm trầm thấp hỏi: "Mắng đủ chưa?"

Minh Thù: "Đói bụng."

Lạc Hàm: "..."

Lạc Hàm một hơi giấu ở trong lòng, xả ra không được, nhịn xuống cũng không xong, hận không thể một tát chụp chết cô, nhưng ngẫm lại cuối cùng vẫn nhịn xuống.

Chờ thời điểm hắn cho cô đẹp mặt!

Lạc Hàm từ trong tay áo lấy ra một chút thực vật mang theo linh khí ném qua: "Tiểu Hoa thần, ngươi còn ký ức không?"

Minh Thù nhận lấy thực vật hấp thu linh khí.

"Ký ức ngươi ngược đãi ta sao? Yên tâm, ta sẽ nhớ kỹ, không dám quên."

Lạc Hàm dò xét cô bằng hai mắt, ánh mắt hơi liễm lại, cười cười tẩy trắng: "Ta lại chưa từng nuôi hoa, làm sao biết ngươi cần linh khí, ngươi lại không nói cho ta biết."

"Ta làm sao nói cho ngươi viết?" Lời của trẫm nói ngươi mẹ nó cũng nghe không hiểu a!

Lạc Hàm nở nụ cười mê người: "Vậy cũng không phải do ta, ngươi không nói, làm sao ta biết ngươi cần?"

Minh Thù: "..."

Tay thật ngứa.

Muốn đánh chết hắn.

"Lại nói, sau đó không phải ta đã dẫn linh trận cho ngươi sao, ta đối với ngươi có phải rất tốt hay không, cả đời ta đều không đối với ai tốt như vậy, ngươi là người đầu tiên."

"Ha ha."

Ngươi chờ đó cho trẫm!

Từ khi Minh Thù biết nói chuyện, Lạc Hàm miệng thì càng tiện, hành vi càng lác liệt để Minh Thù hận không thể tháo hắn thành tám khối chôn đi.

"Tiểu Hoa thần, ta tìm được một vật tốt.

Lạc Hàm hấp tấp tiến vào, đem một gốc thực vật phóng tới trước mặt cô.

"Chí ít năm trăm năm có thể để tu vi của ngươi gia tăng không ít."

Minh Thù cuốn gốc thực vật kia lên, chậm rãi hấp thu.

Kết quả...

Sáng ngày thứ hai.

Minh Thù nhìn lá rụng đầy đất cùng nhánh hoa trụi lủi của mình.

"Lạc Hàm!!"

"Ha ha ha ha ha ha ha..." Lạc Hàm cười đến nghiêng ngả: "Như ngươi vậy cũng thật đẹp mắt, ngươi xem."

Lạc Hàm tạo ra cho Minh Thù một thủy kính.

Bên trong thủy kính, Minh Thù chỉ còn lại một đóa hoa trên đỉnh giống như gà rừng bị lột sạch lông.

Không được cản trẫm!

Hôm nay trẫm phải đánh chết cái tên Xà tinh bệnh này!

"Thay đổi hình tượng, thay đổi tâm tình, ta cảm thấy như ngươi vậy rất đẹp, có một không hai, rất đặc biệt."

Minh Thù bảo trì nụ mỉm cười —— mặc dù không nhìn thấy.

Ban đêm Minh Thù chờ Lạc Hàm đi ngủ, vụng trộm lẻn qua, biến ra một thanh cái kéo lớn răng rắc răng rắc đem mái tóc kia của hắn cắt đến hỗn loạn.

Lạc Hàm đối với cô cũng không có quá nhiều phòng bị, không biết có phải là bởi vì cô quá yếu hay không, hắn hoàn toàn không để vào mắt.

Cho nên Minh Thù rất dễ dàng ra tay.

Hôm sau, Minh Thù nhận được cái nhìn chăm chú dạo người của Lạc Hàm.

Cô lung lay nhánh hoa đã không có lá cây.

Để ngươi làm!

Chuyện như vậy đều chỉ là việc nhỏ.

Hắn còn cho cô hấp thu linh thực mang theo ma khí, hại cô xém chút tẩu hỏa nhập ma, sau đó một mặt vô tội nói mình không chú ý.

Mẹ nó!

Nếu không phải hắn động tay động chân, cô làm sao lại không phát hiện?

Vậy liền coi xong, cô có thể cưỡng ép giải thích vì —— hắn là muốn cho mình biến thành ma tu giống như hắn.

Đương nhiên Minh Thù cũng sẽ không để mình lỗ như vậy, bị chỉnh rồi, tối hôm sau đều sẽ trả lại gấp đôi.

Một người một hoa cứ như vậy tra tấn lẫn nhau.

"Tiểu Hoa thần, ngươi có muốn đổi đất hay không?" Lạc Hàm cười hì hì lại gần.

"Không đổi." Lại muốn hại trẫm!

"Không cần khách khí, ta giúp ngươi đổi."

"Ta không đổi!" Minh Thù cuốn đất lên đập trên mặt Lạc Hàm:"Ngươi cách xa ta một chút!"

Lạc Hàm tránh khỏi bùn đất, cười tủm tỉm quở trách cô: "Ài, Tiểu Hoa thần ngươi như vậy cũng thật làm người ta thương tâm, ta tốt bụng giúp ngươi, ngươi làm sao còn bất nhân như thế."

"Ngươi không phải là người."Hắn chính là cầm thú!

"Ngươi làm sao lại mắng chửi người khác."

"Ngươi là người sao?"

"..."

Lạc Hàm không trả lời được vấn đề này.

Bởi vì trên ý nghĩa chân chính mà nói, hắn quả thật đã không tính là người.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1501: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (4)

Thời gian gà bay chó chạy tiếp tục trôi qua, Minh Thù tu luyện càng thuận lợi, cảm giác mình rất nhanh liền có thể đắc đạo thăng thiên.

Ban đầu Lạc Hàm hạn chế Minh Thù rời khỏi sơn động, nhưng sau khi dần dần phát hiện cô cũng không có ý tứ rời đi liền cho phép cô hoạt động bên ngoài sơn động.

Sau đó liền lười nhác quan tâm cô.

Nhưng hôm nay...

Lạc Hàm trở về liền phát hiện đóa hoa kia đã không thấy nữa.

Hắn cũng chỉ cho là cô ra ngoài, nhưng đợi trong sơn động đến trời tối cô cũng chưa trở lại.

Sẽ không phải là trốn đi?

Chẳng lẽ vì trước đó hắn buông lỏng cảnh giác?

Lạc Hàm nhíu mày, đang chuẩn bị ra ngoài tìm liền thấy bên ngoài sơn động có một gốc hoa chậm rãi dùng rễ cây đi tới.

Lạc Hàm buông lỏng thần sắc, nâng khóe miệng nói: "Còn biết trở về, ta cho là ngươi bị ma tộc bắt rồi."

"Làm sao có thể." Minh Thù ai oán trở về: "Nhưng phía sau có người đuổi tới."

Lạc Hàm: "..."

Cơ hồ là thời điểm Minh Thù dứt lời, đằng sau liền xuất hiện mấy tên ma tộc đang chạy về phía sơn động bên này.

"Lạc Hàm, tại sao lại là ngươi!" Ma tộc nhìn thấy Lạc Hàm, biểu lộ liền hết sức khó coi.

Minh Thù đứng giữa ma tộc cùng Lạc Hàm, đóa hoa lay động giống như là đang quan sát bọn hắn.

Đôi mắt đào hoa của Lạc Hàm chiếu sáng rạng rỡ, dung mạo tuấn mỹ làm cho người ta có thể nhìn đến thất thần.

Nhìn từ bề ngoài, Lạc Hàm hoàn toàn không giống một ma tộc, càng giống thần tiên trên trời hơn.

Cánh môi đỏ ửng của Lạc Hàm khẽ mở, âm thanh trong trẻo trong mang theo sự áp bách vô hình: "Nếu biết là ta, các ngươi còn chưa cút?"

Mấy tên ma tộc có chút không cam lòng nhìn Minh Thù.

Cuối cùng cắn răng: "Đi!"

Mấy tên ma tộc rút lui, thời điểm sắp không nhìn thấy nữa đột nhiên có người cao giọng hô lên.

"Lạc Hàm, thịnh yến của ma tộc, ngươi có gan liền tới tham gia!"

Lạc Hàm đối với câu nói kia không có bất kỳ sự đáp lại nào.

Chờ sau khi ma tộc rời đi, con ngươi liễm diễm của hắn chuyển đến trên người Minh Thù, đáy mắt phảng phất chứa lấy thâm tình nhưng chỉ có người bị hắn nhìn chăm chú mới biết.

Ánh mắt nhìn chăm chú kia căn bản chính là chết chóc.

"Ngươi cố ý."

Không phải câu nghi vấn, là câu khẳng định.

"Không phải." Minh Thù phủ nhận đến vô cùng thản nhiên: "Thời điểm ta ra ngoài gặp phải bọn hắn, bọn hắn muốn bắt ta về."

Lạc Hàm nhắm mắt lại.

Tay áo trắng như tuyết bị gió mang theo xẹt qua trong không khí, trong gió tựa hồ có hơi thở nguy hiểm.

"Lần sau không được ra ngoài một mình."

Lạc Hàm ném câu nói này xong sau đó thân thể lóe lên, biến mất ngay tại chỗ.

-

Mấy tên ma tộc kia lúc này đang đứng cách sơn cốc không xa.

"Gốc hoa kia, ta xem khoảng cách biến hóa còn không xa, nếu như có thể bắt được cô ta, cưỡng ép làm cho cô ta biến hóa, hẳn là có thể gặp được."

"Chúng ta đánh không lại Lạc Hàm."

"Chúng ta như vậy..."

Ma tộc cùng tiến tới thấp giọng thảo luận.

"Rõ chưa?"

"Cái này... Cái này có thể được không?"

"Chúng ta không phải là đối thủ của Lạc Hàm, hắn... Căn bản cũng không phải là người..."

"Mặc kệ có được hay không, dù sao cũng phải thử một chút? Không thì chúng ta phải đến nơi nào tìm? Đến lúc đó thịnh yến của ma tộc chẳng lẽ lại bị Hổ Diễm bọn hắn qua mặt?"

"Được!"

"Cứ làm như vậy!"

"Lạc Hàm chỉ có một mình, ta không tin hắn có thể phân thân chi thuật!"

"Thảo luận về ta, vì sao không thảo luận ngay trước mặt ta?"

Sau lưng của mấy tên ma tộc phát lạnh, phảng phất có rắn độc đang bò trên lưng bọn hắn.

Lạc Hàm!

Không phải hắn mới vừa bỏ qua cho bọn hắn sao?

Ánh nắng trời chiều không khác nào bị máu tươi thấm đỏ, rộng rãi lan tràn.

Bên chân Lạc Hàm có mấy thi thể đã không còn thanh âm nằm đó, hắn hơi ngửa đầu, bên trong cặp mắt đào hoa liễm diễm chiếu đến ánh nắng chiều phía chân trời.

Áo trắng như tuyết, khí chất như tiên.

Thân ảnh thon dài bị ánh chiều tà kéo dài, nam nhân đẹp đến giống như một bức tranh.

-

Lạc Hàm ban đêm mới trở lại sơn động, Minh Thù lại chiếm đoạt giường của hắn... Nói là giường cũng có chút miễn cưỡng, kỳ thật chính là một tảng đá lớn.

Lúc này cô nằm ở phía trên, đóa hoa màu đen rủ xuống bên cạnh.

Lạc Hàm đem đồ vật trong tay ném qua: "Tiểu Hoa thần, sáng mai ta phải rời đi mấy ngày, ngươi đừng có chạy lung tung, lại để cho người khác nhìn thấy ngươi sẽ không ai có thể cứu ngươi."

"Hứ." Minh Thù khinh thường.

Trẫm cần người khác cứu?

Nếu không phải...

Được rồi.

Dạng này không nên ngầm đâm tính toán chuyện của hắn, vẫn là kìm nén.

Minh Thù dùng lá cây đem câu bữa tối tới, ôm lấy hấp thu.

Lạc Hàm nhìn cô tiến vào trạng thái tu luyện, ngồi bên bàn đá bên kia một hồi lâu, hắn từ từ đi đến bên cạnh Minh Thù.

Bàn tay nâng lên, Minh Thù lơ lửng trên không.

Trong con ngươi Lạc Hàm có chút giãy dụa, hắn bỗng nhiên thu tay lại, quay lưng rời đi.

Hắn hít sâu một hơi.

Một lần nữa bày ra dẫn linh trận bốn phía giường đá.

Lạc Hàm không chờ Minh Thù tỉnh lại, vào lúc ban đêm liền rời đi.

Lạc Hàm đi lần này chính là gần nửa tháng.

Minh Thù tu luyện cũng không cảm thấy lâu là bao, chỉ là không có Lạc Hàm tìm đồ vật cho mình, cô cần phải tự mình đi tìm.

Muốn tại Ma Giới tìm đồ vật mang theo linh khí, có thể nghĩ khó đến bao nhiêu.

Minh Thù đói đến muốn tu thành ma!

Tia sáng ở cửa hàng tối một chút, Minh Thù quay đầu nhìn sang.

Nam nhân áo trắng như tuyết từ bên ngoài cửa hang tiến vào.

Minh Thù từ bên trong chậu hoa nhảy ra, một đường chạy tới dùng lá cây ôm lấy Lạc Hàm: "Chết đói."

"Đột nhiên bị một gốc hoa ôm lấy" Lạc Hàm: "..."

Ánh mắt Lạc Hàm có chút ấm áp, hắn nâng khóe môi lên, thanh âm trong sáng mang theo ý cười: "Hiện tại Tiểu Hoa đã biết ta quan trọng bao nhiêu chưa?"

"Vâng vâng vâng, ngươi quan trọng nhất, có gì ăn hay không."

Lạc Hàm: "..."

Lời kia làm sao thấy là lạ ở chỗ nào a!

Lạc Hàm biến ra không ít thứ cho Minh Thù, Minh Thù dùng lá cây hấp thu xong một cái ném một cái giống như tiểu hài đang chơi đùa.

Với tốc độ hấp thu này của Minh Thù, Lạc Hàm đã thành thói quen.

Cuối cùng Lạc Hàm lấy ra một cái hộp, đem cái hộp đẩy lên trước mặt cô: "Tiểu Hoa thần, cũng không thể lại nói ta đối với ngươi không tốt, cái này ta đặc biệt vì ngươi hái về."

Minh Thù dò xét cái hộp kia nửa ngày, không hề động đậy.

Lạc Hàm bật cười: "Không muốn sao? Vậy thật đáng tiếc, cái này có thể là đồ tốt, ngươi thật không muốn? Tiểu Hoa thần, không nên hối hận nha."

Nói xong Lạc Hàm liền muốn thu hồi lại.

Minh Thù dùng lá cây kít một cái vỗ xuống, ấn trên hộp, bá một cái kéo đến bên cạnh mình.

"Tiểu Hoa thần, không nên dối lòng!"

Lạc Hàm cười hì hì nói một câu, cũng thuận tay thả lỏng ra.

Minh Thù dùng lá cây mở hộp ra, bên trong có một trái cây màu đỏ.

Trong nháy mắt mở hộp ra, linh khí dồi dào tràn ra ngoài, nồng đậm hơn mấy phần so với trong sơn cốc.

Mặc dù không biết đây là trái cây gì, nhưng nhìn linh khí như vậy nhất định cũng không phải phàm vật.

"Ngươi tốt bụng như vậy?" Minh Thù hoài nghi.

"Tiểu Hoa thần, ta thế nhưng là rất mong chờ thời điểm ngươi biến hóa, ta đối với ngươi là thật tâm tốt ý, ngươi cũng không nên vô lương tâm a."

"Ai biết ngươi chờ ta biến hóa để làm gì." Con hàng này tuyệt đối không có ý tốt.

Ánh mắt Lạc Hàm hơi đảo một chút như một ao ước bị loạn, dẫn người ta trầm luân vào bên trong cảnh đẹp kia.

"Tiểu Hoa thần nghĩ ta như vậy thật làm cho người ta bị tổn thương." Lạc Hàm chống cằm: "Bất quá ta hào phóng, không cùng người so đo, nhanh chóng hấp thu đi, không thì sẽ không có hiệu quả."

Minh Thù suy tư một lát, cũng không so đo hắn muốn làm gì.

Dù sao cô có tự tin hắn sẽ không dám làm gì mình.

Minh Thù hấp thu trái cây này lại tốn nửa tháng.

Nửa tháng này Lạc Hàm cũng không rời đi.

Đại đa số thời điểm hắn đều ngồi trong sơn động, xuất thần nhìn qua một phương hướng nào đó.

Nếu có ma tộc ở đây liền sẽ phát hiện nơi hắn nhìn chính là phương hướng của Ma Cung.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1502: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (5)

Hấp thu cần nửa tháng, sau đó Minh Thù lại tốn thêm một tháng để đem lực lượng dung hợp thành lực lượng của mình.

Chờ Minh Thù tỉnh lại đã là nửa tháng sau.

Vừa mở mắt liền nhìn thấy Lạc Hàm đang tiến đến trước mặt mình.

Cặp mắt đào hoa của Lạc Hàm chớp nhẹ, hai hàng lông mi tinh tế không khác nào hai cái bàn chải nhỏ tại dưới mi mắt hắn phản chiếu ra một cái bóng.

"Tiểu Hoa thần, sao ngươi còn chưa biến hình?"

"Không phải không thay đổi, thời điểm chưa tới." Minh Thù lải nhải niệm một câu.

"..."

Lạc Hàm thổi phù bật cười một tiếng.

Ngón tay hắn vuốt vuốt một chiếc lá của Minh Thù:"Tiểu Hoa thần, ta phát hiện ngươi làm sao lại thú vị như vậy."

"Sau này chuyện ngươi phát hiện sẽ còn nhiều hơn." Tiểu yêu tinh ngươi chờ đó cho trẫm! Sổ sách trước đó trẫm đều nhớ kỹ!

"Thật sao?" Lạc Hàm có chút nhíu mày: "Vậy ta rất chờ mong."

Minh Thù đem lá cây của mình rút về, cô nhảy xuống đất đi một vòng, hẳn là cách biến hóa không xa, chỉ là cần một cơ hội khác.

Bất quá con hàng này cứ chờ mong mình biến hóa như thế...

Khẳng định không có ý tốt.

Minh Thù duỗi lá cây ra ôm lấy Lạc Hàm: "Ngươi muốn ta biến hình như vậy, ngươi có phải có sở thích kỳ quái gì hay không?"

Lạc Hàm: "..."

Ai có sở thích kỳ quái!

Lạc Hàm đẩy cô ra:"Ta nuôi dưỡng ngươi thời gian dài như vậy, nếu ngươi không thể biến hình, chẳng phải là lãng phí nhiều đồ như vậy của ta hay sao?"

Minh Thù lại ôm hắn: "Tại sao khi đó ngươi lại nhổ ta về, ta ở nơi đó rất tốt."

Lạc Hàm đẩy mấy lần, Minh Thù cũng đều ôm lại, hắn chỉ có thể bất đắc dĩ giang tay ra nói: "Dung mạo ngươi... Đặc biệt."

Hoa cốc nhiều hoa như vậy nhưng chỉ có dung mạo của cô đặc biệt nhất, không nhổ cô thì nhổ ai?

Ừm!

Không thành vấn đề!

"Vậy ngươi chính là có mục đích mới nhổ ta rồi."

"..."

Thực vật không phải đều là chủng loại đơn thuầnsao?

Đóa hoa này làm sao lại tinh như vậy?

Còn nghịch ngợm như thế!

Ánh mắt Lạc Hàm buông xuống rơi vào trên thân đóa hoa màu đen, cánh hoa màu đen như tơ lụa mỏng manh.

Lạc Hàm đột nhiên đưa tay.

"Ngươi làm gì!"

Minh Thù hất nhánh hoa ra tránh khỏi tay Lạc Hàm.

"Nhịn không được muốn động thủ đối với đóa hoa xinh đẹp như ta sao?"

Lạc Hàm tựa hồ bị hai chữ xinh đẹp làm cho tỉnh lại.

Nhan sắc của ngươi cùng hai chữ xinh đẹp này không liên quan có được không?

Cô đến cùng đã trải qua cái gì mới biến thành dạng này?!

Lạc Hàm hạ mắt, hậm hực thả tay xuống: "Tiểu Hoa thần, hiện tại thế nhưng là ngươi ôm ta."

"Ta ôm ngươi thì làm sao."

Minh Thù có lý chẳng sợ.

"Hiện tại ta chỉ là là một đóa hoa, ôm ngươi một chút thì thế nào? Có thể mang thai sao?"

Lạc Hàm: "..."

Ngươi có lý ngươi có lý.

Nam nhân tốt bụng không đấu cùng hoa!

Lạc Hàm nói sang chuyện khác: "Nửa tháng sau là thịnh yến ma tộc, ngươi có đi hay không?"

"Thịnh yến ma tộc làm gì? Có đồ ăn ngon sao?"

Lạc Hàm nâng trán, khóe miệng giật giật: "Ngươi trừ biết ăn còn biết cái gì?"

"Tính mạng còn không giữ nổi, còn phải biết cái gì?" Còn biết ngươi a.

Lạc Hàm: "..."

"Thịnh yến ma tộc chính là một trận tranh tài của ma tộc, đến lúc đó cũng sẽ có người bày quầy bán hàng trao đổi đồ vật, hẳn là sẽ có đồ tốt."

Đồ tốt...

"Náo nhiệt không?"

"Ừ..."

Là đánh nhau, có thể không náo nhiệt sao?

"Vậy đi chứ sao." Minh Thù ngữ điệu nhẹ nhàng.

Lạc Hàm hơi nâng khóe miệng lên một chút, bên trong ánh mắt liễm diễm hiện lên tia u ám nhìn không thấu.

-

Thịnh yến ma tộc

Địa điểm tổ chức là tại Ma Đô, một trăm năm cử hành một lần.

Những quy tắc thi đấu kia cùng tiên môn rất khác biệt.

Thịnh yến ma tộc chỉ có một chữ —— loạn.

Người tham gia sau khi tiến vào Ma Đô sẽ nhận được một bảng hiệu nhỏ.

Muốn đánh nhau phải không, tùy tiện tìm một chỗ liền có thể bắt đầu, thắng có thể cướp đi bảng hiệu, đến cuối cùng thống kê, người có số lượng bảng hiệu ở top 50 sẽ thi đấu cuối cùng.

Không tham gia đánh nhau sẽ không có loại bảng hiệu này, nếu như ngỏm...

Vậy thì tự nhận xui xẻo đi.

Dù sao đây là Ma Đô.

Là một nơi quả đấm trên hết.

Minh Thù ghé vào trên đầu vai Lạc Hàm, cô đã thu nhỏ không ít, lúc này chỉ lớn cỡ lòng bàn tay, cô rủ đóa hoa xuống nhìn cái bảng hiệu nhỏ trong tay Lạc Hàm.

"Qua loa lấy lệ như vậy sao?"

Cái này mẹ nó chính là tiện tay lấy xuống!

Cô vừa mới nhìn thấy người phát bảng hiệu kia tự mình tách ra.

"Ừ." Lạc Hàm tiện tay đưa bảng hiệu nhỏ cho cô.

Minh Thù dùng lá cây nhận lấy: "Cái này có ký hiệu gì đặc thù sao?"

Vạn nhất có người giả mạo thì làm sao?

"Không có." Lạc Hàm phủ nhận phỏng đoán của Minh Thù.

Minh Thù: "..." Tùy tiện như vậy sao?

Lạc Hàm tiếp tục nói: "Coi như gian lận đi đến cuối cùng cũng vô dụng, trận chiến cuối cùng không ai sẽ thủ hạ lưu tình cho ngươi cơ hội gian lận."

Không hổ là ma tộc.

Rất trực tiếp.

"Là Lạc Hàm."

"Hắn lại tham gia sao!"

"Đều thắng 3 nhiệm kì rồi, hắn vẫn chưa đủ sao!"

"Móa nó, nhìn thấy hắn ta liền run chân."

"Không có tiền đồ."

"Ngươi không run sao!"

"Các ngươi không biết sao, là có người mời hắn tham gia..."

"Ai lại không biết suy nghĩ như vậy? Hại mình đừng hại chúng ta a, Lạc Hàm ở đây còn có thể chơi thế nào?"

"Là Bát Kỳ."

"..."

Lạc Hàm đi tới chỗ nào, đám người liền tự động phân ra cho hắn một con đường.

Ánh mắt mọi người nhìn ánh hoặc là chán ghét, hoặc là e ngại...

Cũng có một vài cô nương trong ma tộc đối với gương mặt của hắn có chút si mê.

Người đẹp mắt, vĩnh viễn sẽ không thiếu người xem.

"Bát Kỳ là ai?"

Lạc Hàm hôm nay hiếm khi không tiện miệng, tâm tình rất tốt giới thiệu cho cô.

"Bát Kỳ, Hổ Diễm là hai đại hộ pháp của ma tộc, trừ Ma Quân bên ngoài, thế lực của hai người bọn họ là lớn nhất."

"Người lần trước đuổi theo ngươi chính là Bát Kỳ."

"Ngươi cùng bọn hắn đều có thù?"

"Không tính đi." Cặp mắt đào hoa của Lạc Hàm nhắm lại, cười đến tùy ý: "Nhưng bọn hắn coi ta là địch nhân, ta chưa hề xem bọn hắn là địch nhân."

"Ngươi coi bọn hắn là cái gì? Tình nhân?"

Tình... Tình nhân?

Lạc Hàm xém chút đem Minh Thù ném xuống.

Tiểu Hoa thần này thật đúng là cái gì cũng dám nói!

Bình tĩnh!

Không so đo cùng một đóa hoa.

Lạc Hàm mặc niệm mấy lần thần chú tĩnh tâm dưới đáy lòng.

"Nói chuyện với ngươi đó" Minh Thù dùng lá cây vỗ vỗ hắn, đột nhiên trầm mặc là ý gì, sẽ không thật sự là tình nhân a?

Minh Thù tưởng tượng một chút...

Lá cây run lên.

Hình ảnh quá đẹp, không dám tưởng tượng.

Ánh mắt Lạc Hàm rơi vào một nơi nào đó: "Bọn hắn không xứng."

Lời nói không nặng không nhẹ, nhưng là một bầu trời khinh thường.

Nam tử áo trắng như tuyết, tuấn mỹ vô cùng.

Cả người tản ra khí chất vương giả, nụ cười trên mặt có mấy phần tà khí cùng khinh thường, phảng phất giữa thiên địa không người nào có thể trở thành đối thủ của hắn.

Minh Thù: "..."

Thiết lập nhân vật lần này của tiểu yêu tinh có chút trâu bò a!

Minh Thù dùng lá cây chạm vào gò má của Lạc Hàm, Lạc Hàm có chút không thích ứng, nghiêng nghiêng đầu, ngón tay đẩy lá cây của cô sang bên cạnh.

"Tiểu Hoa thần, ngươi có muốn xem một vài đồ vật hay không, ta cướp cho ngươi..." Lạc Hàm kịp thời dừng lại, tiếng nói nhất chuyển: "Ta mua cho ngươi."

"Tốt như vậy?"

"Đối với Tiểu Hoa thần tốt một chút là chuyện đương nhiên, không phải nuôi con chó cũng còn có tình cảm sao."

"..."

"Ai, Tiểu Hoa thần... Ai ai ai... Đừng quất a..."

Đám người mơ màng nhìn Lạc Hàm.

Lạc Hàm điên rồi sao?!

*

Lần này là tìm đường chết thật, không lừa các ngươi! Ừ, Lạc Hàm chính là Cửu Thiếu, mỗi lần đánh Lạc Hàm đều muốn đánh thành Lạc Yến...

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1503: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (6)

Ma tộc đánh nhau cũng không cần nhiều lý do như vậy.

Nhưng cũng không ngăn được đám người liếc hắn thêm một cái.

Minh Thù một đường đi ngang qua liền thấy hiện trường đánh nhau hỗn loạn.

Hai người đánh không tính là gì, đáng sợ chính là đánh lấy đánh lấy, biến thành đại hỗn chiến.

Lúc này cơ hồ tất cả mọi người đều bị chặn lại, bị ép vây xem.

So với bây giờ.

Minh Thù ghé vào bả vai Lạc Hàm, nhàm chán hỏi: "Lúc nào bọn hắn mới đánh xong?"

Cái này chính là đã đánh được nửa canh giờ!

Đánh nhau chiếm đường, rất không có công đức có được hay không!

Còn đánh đến không ra gì!

Ngu ngốc!

"Tiểu Hoa thần kiên nhẫn một chút, dạng náo nhiệt như vậy trăm năm mới có thể gặp một lần." Lạc Hàm khí định thần nhàn đứng bên ngoài đám người.

Lấy hắn làm trung tâm, chu vi năm mét không có một vật sống.

"Không có ý nghĩa." Cô lại không thể đánh, còn không thể ăn đồ ăn vặt.

Lạc Hàm liếc nhìn cô một cái, khóe miệng có chút nâng lên, đi về phía bên kia.

Các ma tộc đang đánh hội đồng phát giác được Lạc Hàm tới liền dồn dập dừng tay, đột nhiên chung một chiến tuyến.

"Lạc Hàm ngươi muốn làm gì?"

Cặp mắt đào hoa của Lạc Hàm cong thành một độ cong thật đẹp:"Tham gia thịnh yến ma tộc, ta có thể làm gì? Các ngươi đây không là phải biết rõ còn cố hỏi sao."

Đám ma tộc bên kia dâng lên vạn phần cảnh giác.

Nhưng Lạc Hàm bất quá cũng chỉ là nâng tay áo lên, đám người này liền bị bay ra ngoài đập trên đường phố.

Bảng hiệu nhỏ từ trên người bọn hắn bay ra, Lạc Hàm đưa tay nhận lấy: "Cám ơn."

Ma tộc: "..."

Lạc Hàm từ trong đám người đi qua.

Chờ Lạc Hàm đi xa, trong đám người mới có tiếng nghị luận vang lên.

"Đó là ai?" Người lần đầu tham gia thịnh yến ma tộc, đại đa số cũng sẽ không biết Lạc Hàm.

"Lạc Hàm."

"Hắn chính là Lạc Hàm?!"

Mặc dù không biết, nhưng tên hẳn là đã nghe qua.

Lạc Hàm là ai?

Hơn 400 năm trước, nam nhân này đột nhiên xuất hiện tại Ma Giới, lấy lực lượng một mình tru sát mười hai Ma Vương.

Mười hai Ma Vương này là ở mười hai Ma Giới hoành hành ngang ngược, làm nhiều việc ác, người của ma tộc đều vô cùng chán ghét mười hai Ma Vương này.

Lạc Hàm nhất chiến thành danh.

Sau đó Ma Giới không ngừng truyền ra tin tức của hắn, hắn không phải giết ai thì chính là cùng ai đó kết thù...

Dù sao Lạc Hàm tại Ma Giới cũng không có thanh danh gì tốt.

Bất quá dáng dấp của hắn rất đẹp, cũng không có ít nữ nhân trong ma tộc thích thầm.

Ma tộc vốn chính là chủng tộc giết chóc, Lạc Hàm giết nhiều người như vậy sẽ chỉ làm ma tộc cảm thấy hắn lợi hại mà không phải cảm thấy hắn tàn nhẫn.

Ma tộc...

Không có người nào tốt.

Ngươi không chết thì là ta chết.

Lạc Hàm tham gia tất cả ba lần thịnh yến ma tộc, ba lần đều là hắn đoạt giải quán quân.

Năm nay hắn lại tới tham gia, người đã tham gia qua thịnh yến ma tộc đã không có dục vọng đối với việc đoạt giải quán quân này.

Ai có thể vượt qua hắn?

Minh Thù nghe một đường, đối với chiến tích huy hoàng của hắn đã có chút hiểu rõ.

"Ngươi lợi hại như vậy?"

"Đúng thế, Tiểu Hoa thần, ngươi phải nghe lời ta thật tốt, ta bảo kê ngươi."

"Ha ha..." Trẫm xem ngươi làm!

Minh Thù cùng Lạc Hàm cãi nhau, một đường đi dạo bên trong Ma Đô, nhìn thấy đồ tốt, Lạc Hàm thật sự sẽ "mua" về.

Đại khái hình thức như sau:

Lạc Hàm: "Cái này rất đẹp, bao nhiêu tiền?"

Ma tộc: "... Không không không, không cần tiền, cho ngài, cho ngài."

Lạc Hàm: "Cái này không tốt lắm, sao có thể không trả tiền, ngươi lấy được thứ này cũng không dễ dàng, không bằng..."

Ma tộc: "Không cần! Cái này không đáng tiền! Thật sự không đáng tiền! Chính là ta nhặt được, ngài thích là tốt rồi."

Lạc Hàm: "Vậy xin đa tạ."

Ma tộc: "Không khách sáo với không khách sáo."

Minh Thù nhận lấy đồ vật Lạc Hàm "mua" về, yên lặng không nói gì.

Hắn đây là quang minh chính đại lấy được.

Hơn nữa còn thật sự không thể tính là cướp, bởi vì từ đầu đến cuối hắn nói đều là mua, nhưng người ta đều muốn tặng cho hắn, hắn có thể làm sao?

Tiểu yêu tinh này lại lợi hại hơn so với trẫm!

Không thể tha thứ.

Ừ, thật là thơm.

"Lạc Hàm!"

Sau lưng có tiếng giận dữ gầm lên làm Lạc Hàm dừng bước lại, hắn quay đầu nhìn lại.

Đứng phía sau là một tên đại hán lưng hùm vai gấu, trên vai vác một cái búa lớn, mang theo một đám tiểu đệ hung thần ác sát.

Trên khuôn mặt tuấn mỹ bất phàm của Lạc Hàm lộ ra một tràn ý cười, bốn phía mơ hồ có tiếng thốt lên kinh ngạc của các nữ tử.

"Hổ Diễm." Lạc Hàm xoay người, vạt áo trắng như tuyết tung bay, hắn dù bận nhưng vẫn ung dung hỏi: "Có chuyện gì sao?"

Giọng nói kia phảng phất là chào hỏi bạn cũ.

Hổ Diễm khiêng búa lớn mở miệng một phát lộ ra một hàm răng vàng, hung ác rống lên: "Lạc Hàm ngươi còn dám đến đây!"

"Vì sao không dám?" Lạc Hàm cười đến vô sỉ: "Bát Kỳ hộ pháp mời ta đến, không thể không cho hắn mặt mũi."

Hổ Diễm híp con ngươi lại.

"Vậy thì tốt, hôm nay chúng ta liền tính toán sổ sách trước đó." Hổ Diễm đem búa đập xuống đất, mặt đất nứt ra một cái lỗ, vết nứt lan tràn đến chân Lạc Hàm.

Ánh mắt Lạc Hàm rơi trên vết nứt kia, ý vị không rõ cười một cái.

"A a a, hắn cười lên thật là đẹp mắt!"

"Không biết hắn trên giường sẽ như thế nào, quả thực giống như Tiên Quân trên chín tầng trời làm cho người không cầm được."

"Thật đẹp mắt."

"Hì hì, ta cảm thấy..."

Nhóm nữ nhân của ma tộc không che đậy miệng, không biết xấu hổ không biết thẹn, lời gì cũng dám nói ra bên ngoài.

Đóa hoa đang nằm sấp trên vai Lạc Hàm hơi chuyển động phương hướng nhìn về phía đám người kia.

"Đem Vô Cực Đỉnh giao ra!"

Tiếng rống giận của Hổ Diễm nương theo lấy pháp thuật bắn tới.

Lạc Hàm điểm nhẹ mũi chân lên mặt đất, thân hình bay lên không trung, pháp thuật đánh vào đám người phía sau, thanh âm huyên náo nhất thời vang lên.

Đám người tự động lui lại chừa cho bọn hắn không gian lớn hơn.

Hổ Diễm vung búa, rống giận phóng tới Lạc Hàm.

Thân là hộ pháp của ma tộc, thực lực của Hổ Diễm không thể khinh thường, chí ít Lạc Hàm cũng không có vung tay áo liền đem người đánh bay.

Ngược lại là nghiêm túc đánh.

Minh Thù đang xem kịch đột nhiên bị văng ra ngoài, cộng thêm pháp thuật đánh tới, Minh Thù trực tiếp bị bay ra thật xa.

Minh Thù: "???"

Lạc Hàm cong người muốn vớt cô, kết quả bị Hổ Diễm làm cho cắt đứt.

Minh Thù kít một cái rơi vào trong đám người.

Lạc Hàm quét mắt về phía cô, thấy cô không có việc gì liền từ bỏ việc muốn vớt cô, chuyên tâm đánh nhau cùng Hổ Diễm.

Minh Thù từ trong đám người chuyển ra bên ngoài.

Như bà cụ non thở dài.

Nam nhân a!

Không đáng tin cậy!

Không đáng tin cậy!

Trẫm vẫn là nên đi tìm đồ ăn vặt đi.

... Vẫn là nên ăn đất đi.

Minh Thù ngồi ở nơi hẻo lánh, vô cùng có tính người làm ra một cái động tác hất mặt.

Lạc Hàm rất dễ thấy.

Ma tộc đại đa số đều mặc trang phục đen thui, nữ hài tử mặc trang phục tươi đẹp hơn một chút.

Nhưng tuyệt đối không có ai mặc một thân trắng như tuyết giống như hắn.

Thân là ma tộc, một chút tự giác của ma tộc cũng không có.

Minh Thù đang suy nghĩ loạn, đột nhiên phát hiện trong đám người có một tồn tại sáng chói mắt.

X tiên sinh!

A!

Đi mòn giày sắt tìm chẳng thấy!

Người kia lại tự mình dâng lên!

X tiên sinh sáng chói mắt chỉ nhìn trong chốc lát liền rời khỏi đám người.

Minh Thù nhìn Lạc Hàm, tiểu yêu tinh này hoàn toàn không cần cô.

Cho nên Minh Thù đứng dậy vui sướng đi theo X tiên sinh.

Minh Thù càng nhìn người kia càng cảm thấy quen thuộc, đây là ai vậy?

Trong đầu rất nhanh hiện lên một thân ảnh.

Minh Thù nhớ ra.

Thái tử trên chín tầng trời, hắn chạy đến đây làm gì?

Không sai, người Minh Thù nhìn thấy chính là Thái tử.

Người nguyên chủ thích gần ngàn năm, vì cứu hắn nên thân chịu trọng thương, cuối cùng lại muốn để Hoa Thần Hạnh Hoa thượng vị mà đem nguyên chủ gả cho Bắc Hải Long Vương kia.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1504: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (7)

Lăng Vô một thân một mình đi không nhanh, thỉnh thoảng quan sát bốn phía.

Tiên khí trên người hắn không biết bị thứ gì che giấu, ma tộc bốn phía cũng không phát hiện có một thần tộc trà trộn vào.

Minh Thù không gần không xa đi theo.

Lăng Vô tựa hồ nhìn thấy ai liền cúi đầu xuống, đi về phía hẻm nhỏ vắng vẻ.

"Điện hạ, ta đã nghe được, Hoa Thần Hạnh Hoa được đưa đến Ma Cung."

"Ma Cung?" Lăng Vô nhíu mày.

"Đúng vậy, nghe nói Ma Quân rất thích hoa yêu có thể biến hóa, cách mỗi ba trăm năm liền sẽ chọn lựa hoa yêu mới đến phụng dưỡng hắn, năm nay vừa vặn thời điểm chọn lựa hoa yêu nên Hoa Thần Hạnh Hoa bị xem như hoa yêu..."

Lăng Vô đưa tay, người kia lập tức im miệng.

"Thăm dò vị trí của Hoa nhi, nghĩ cách cứu viện."

"Vâng, điện hạ."

Hai người rất nhanh tách ra, không ai phát hiện Minh Thù đang dán vào góc tường.

Minh Thù run run lá cây, như có điều suy nghĩ nhìn qua phương hướng Lăng Vô rời đi.

Hạnh Hoa bị bắt vào trong Ma Cung, Lăng Vô là tới cứu cô ta?

Bất quá đường đường là Hoa Thần trên chín tầng trời lại bị tùy tiện xem như hoa yêu?

Trừ phi Hạnh Hoa bị thương hoặc là trên thân có đồ vật gì che đậy lại khí tức thần tộc trên người cô ta.

Minh Thù ma sát lá cây một chút.

Đều là hai người kia hại nguyên chủ biến thành dạng này, hại mình không có cách nào ăn đồ ăn vặt...

Minh Thù quyết định cho X tiên sinh thêm một chút kịch.

-

Ma Cung.

Ma Quân đang nghe người phía dưới báo cáo chuyện thịnh yến ma tộc lần này.

"Ma Quân, Lạc Hàm kia lại tới."

Ma Quân đang uống trà phốc một cái toàn bộ phun ra.

Hắn nặng nề gác lại chén trà: "Ai mời hắn đến?! A!?"

"Cái này..." Ma tộc báo cáo chần chờ một chút, đối đầu với ánh mắt phẫn nộ của Ma Quân, yếu ớt nói: "Là Bát Kỳ hộ pháp..."

"Bát Kỳ cái thằng ngu này!" Ma Quân cọ một cái đứng dậy, ống tay áo phất rơi chén trà, chén trà vỡ vụn, nước trà tung tóe đầy mặt đất.

Ma tộc không nhúc nhích.

Ma Quân chắp tay đi qua đi lại ở phía trên.

"Ta đã sớm nói qua cho các ngươi, lần này không được phép để Lạc Hàm tham gia, các ngươi đều xem lời nói của bổn quân như gió thổi bên tai có đúng không?"

Ma tộc nuốt một ngụm nước bọt lui về phía sau, Ma Quân nổi giận cũng không nên liên lụy trên người hắn.

Ma Quân giận mắng hai câu, đột nhiên chỉ vào bên ngoài: "Đi, kêu Bát Kỳ hộ pháp đến."

"Vâng."

Ma tộc giống như được đặc xá lệnh nhanh như chớp vọt ra ngoài gọi Bát Kỳ hộ pháp.

Bát Kỳ hộ pháp vừa vặn tới gặp Ma Quân.

Bát Kỳ là một nam nhân gầy gò, một mặt khôn khéo, hắn chắp tay hành lễ: "Ma Quân."

Ma Quân xoay người, nắm lấy đồ vật bên cạnh đập lên người Bát Kỳ.

Bát Kỳ đứng im bị đánh một cái, một chân quỳ xuống: "Ma Quân, Bát Kỳ làm gì sai sao?"

Ma Quân từ phía trên đi xuống: "Lạc Hàm là sao? Hả? Trước đó ta đã cảnh cáo các ngươi lần này không được phép để hắn đến, thịnh yến ma tộc còn không làm được nữa rồi! A!"

Lúc Bát Kỳ tiến đã bị chỉ điểm một câu.

Đối mặt với cơn thịnh nộ của Ma Quân, Bát Kỳ rất bình tĩnh trả lời: "Ma Quân, Lạc Hàm còn chưa diệt trừ, cuối cùng sẽ không được an bình."

"A, nếu có thể trừ, bổn quân đã sớm diệt trừ hắn."

"Bát Kỳ có một cách."

Ma Quân nhìn về phía Bát Kỳ.

Bát Kỳ đứng dậy, nói nhỏ bên tai Ma Quân.

Nói xong, Bát Kỳ lui ra phía sau một bước: "Bát Kỳ nguyện vì Ma Quân làm viêc này."

"Việc này..."

"Ma Quân, có một gốc hoa cầu kiến..." Ma tộc đột nhiên xông tới bẩm báo.

"Hoa?" Ma Quân thần sắc cổ quái: "Hoa gì?"

"Một đóa... Hoa màu đen." Ma tộc thần sắc càng cổ quái: "Cô ấy nói có chuyện quan trọng muốn nói với ngài, thuộc hạ sợ xảy ra chuyện gì nên mới tới bẩm báo với ngài một tiếng."

Ma Quân đối với hoa yêu tình hữu độc chung.

Cho nên ma tộc mới có thể đến bẩm báo một tiếng, đổi thành giống loài khác đã sớm xiên ra ngoài.

Ma Quân nhíu mày nói: "Cứ làm theo lời ngươi nói, để nó tiến vào."

Câu trước là để phân phó Bát Kỳ, một câu tiếp theo là để phân phó ma tộc.

Bát Kỳ tuân lệnh, rời khỏi đại điện.

Thời điểm ra ngoài gặp phải vào Minh Thù, hắn nhìn một đóa lớn chừng bàn tay hoa, nhảy qua cánh cửa hơi cao đi vào trong đi.

Minh Thù đứng ở đại điện trống trải, nhìn qua có vẻ hơi nhỏ bé.

Trên cao, Ma Quân gác chéo chân ngồi ở phía trên, híp mắt hứng thú dò xét cô.

"Tiểu Hoa yêu, lá gan không nhỏ, nói một chút gặp bổn quân có chuyện gì?"

Minh Thù hoàn toàn như trước đây đi thẳng vào chủ đề, cười hỏi: "Ngươi muốn bắt Thái tử của thần tộc không?"

Thần tộc cùng ma tộc từ xưa tới này đều không thay đổi chính là đối thủ một mất một còn.

Ma Quân nghe vậy chỉ là cười xùy một tiếng: "Thái tử của thần tộc? Tiểu Hoa yêu, biết đây là nơi nào không?"

"Không biết ta tới làm gì?" Tên Ma Quân này có phải là bị ngốc?

Ma Quân đột nhiên nghiêm giọng lại: "Biết ngươi còn dám tới lừa gạt bổn quân?"

Minh Thù chống nạnh: "Tại sao ta phải lừa ngươi? Người không biết nói đạo lý sao?"

Ma Quân hừ lạnh: "Thái tử của thần tộc sao có thể đến Ma Giới, coi như hắn tới đây, làm sao có thể để một Tiểu Hoa yêu như ngươi phát hiện?"

Minh Thù rất muốn cho hắn một cái trợn mắt trừng, nhưng đáng tiếc thân là hoa làm không được.

Làm hoa cũng phải gìn giữ nụ cười.

Đây là lễ phép.

Minh Thù nói: "Lăng Vô tới đây là vì cứu Hoa Thần Hạnh Hoa. Đúng, không sai, ngươi đã bắt Hoa Thần Hạnh Hoa trên chín tầng trời."

"Hoa Thần Hạnh Hoa?" Ma Quân ngữ điệu có chút cổ quái.

Hoa Thần Hạnh Hoa từ đâu tới?

Ai bắt?!

Ma Quân đối với việc này hoàn toàn không biết gì cả.

Nhưng hắn không thể biểu hiện ra ngoài.

Hắn cứng cổ hỏi: "Lăng Vô thật sự đang ở Ma Giới?"

"Ngươi không tin có thể đi xem a." Minh Thù ngờ vực: "Hay là ngươi chưa thấy qua Lăng Vô? Sẽ không phải là không biết chứ?"

"Đánh rắm!" Ma Quân đập tay vịn.

Đập xong Ma Quân cảm thấy không đúng lắm.

Hắn thân là Ma Quân, coi như không biết Thái tử của thần tộc cũng không phải chuyện gì lớn.

Ma Quân nhìn chằm chằm Minh Thù, giọng điệu âm tàn: "Tiểu Hoa yêu,nếu ngươi dám lừa gạt bổn quân, bổn quân liền để ngươi sống không bằng chết!"

"Nếu ta không gạt ngươi thì sao?"

"Ngươi có tư cách gì cùng ta nói điều kiện?" Sự áp bách thuộc về Ma Quân từ phía trên quét xuống.

Một Tiểu Hoa yêu vẫn chưa biến hóa cũng dám đến trước mặt hắn đến làm càn!

Minh Thù đứng ở phía dưới không nhúc nhích tí nào.

Ma Quân có chút kinh ngạc.

Ngay cả một ma tộc cũng không gánh nổi sự áp bách của hắn, Tiểu Hoa yêu này...

Nếu như Ma Quân nhìn kỹ liền sẽ phát hiện bốn phía Minh Thù có một kết giới rất nhỏ bao vây cô lại.

Ngay tại thời điểm Ma Quân nghi hoặc, một cỗ gió kỳ quái càn quét vào, toàn bộ đại điện ào ào hỗn loạn,

Ma Quân không phát giác được thứ gì, cơn gió kia dường như cũng chỉ là gió bình thường, cũng không mang theo bất kỳ nguy hiểm nào.

Nhưng phía sau ngai vàng của hắn phịch một tiếng nổ tung, mảnh vụn tung tóe hỗn loạn.

Ma Quân lui lại mấy bước, thần sắc khó coi giống như ăn phải con ruồi.

Ngay tại dưới mí mắt của hắn lại nổ ngai vàng của hắn!

Mấu chốt là hắn còn không biết ai làm!

Hắn quay người nhìn về phía Minh Thù, người phía sau quơ quơ đóa hoa nhỏ, thảnh thơi đến không còn hình dáng.

Tiểu Hoa yêu này...

Ma Quân làm mình tỉnh táo lại, hỏi: "Ngươi muốn gì?"

Thanh âm thanh thúy của Minh Thù vang lên, giọng điệu mỉm cười: "Thỏa thuận."

Ma Quân: "..."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh

dtv-ebook.com

Chương 1505: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (8)

Cùng Ma Quân nói xong điều kiện, Minh Thù ngồi xổm ở nơi hẻo lánh cùng thú nhỏ vỗ tay.

Thú nhỏ hừ một tiếng: "Nhớ chia cho ta."

Minh Thù dùng lá cây vỗ vỗ nó, biểu thị biết rồi.

Ma Quân phái người ra ngoài điều tra, quả nhiên rất nhanh liền truyền đến tin tức bắt được một người trong thần tộc.

Ma Quân giận tím mặt cho người lục soát khắp nơi, nhất định phải bắt được Lăng Vô, càng thêm tuần tra nghiêm ngặt trong Ma Cung.

Tiếp theo lại bắt được thêm mấy người trong thần tộc.

Nhưng Lăng Vô vẫn luôn không thấy bóng dáng.

Minh Thù xung phong nhận việc mang ma tộc ra ngoài trượt một vòng.

Lăng Vô có thể dùng pháp thuật che giấu dung mạo cùng hành tung nhưng chữ X sáng chói nào có thể che giấu được, đó là hương khí từ linh hồn phát ra.

Lăng Vô không biết đã sai chỗ nào mà ma tộc đột nhiên phát hiện được hắn.

Nhưng Hạnh Hoa vẫn chưa cứu được ra, hắn không thể đi.

Có Minh Thù xác nhận, Lăng Vô muốn che giấu hành tung bên trong ma tộc liền khó như lên trời.

Bất quá Lăng Vô không dễ bắt như vậy, ma tộc đuổi theo nhiều lần cũng chưa bắt được người.

"Các ngươi có được không?" Minh Thù ngồi trên đỉnh đầu một ma tộc: "Không bằng trở về gọi Ma Quân?"

Ma tộc: "..."

Bọn hắn cảm thấy khả năng của mình không được.

Đây chính là Thái tử của thần tộc.

Cho nên các ma tộc lập tức trở về gọi Ma Quân.

Ma Quân: "??"

Hắn đường đường là một Ma Quân, cần phải đích thân ra mặt đi bắt một Thái tử của thần tộc?

Không đi!

Hắn không sĩ diện a!

"Đi gọi Hổ Diễm!"

"Ma Quân... Hổ Diễm hộ pháp, đang... Đang lùng bắt Lạc Hàm toàn thành."

"..."

Hộ pháp bên cạnh cũng không thể dùng, Ma Quân chỉ có thể hầm hừ tự mình ra mặt.

Ma Quân xuất thủ, liền biết có được hay không.

Lăng Vô rất nhanh bị bắt lại.

Ma Quân cho người phong bế mệnh môn của Lăng Vô.

"Sao các ngươi biết ta ở đây?!" Lăng Vô kéo căng lấy khuôn mặt, cho dù bị bắt cũng giống như toàn thế giới thiếu tiền hắn.

Ma Quân có chút khinh thường trả lời vấn đề này, hắn chính là Ma Quân!

Nhưng nghĩ đến đóa hoa Tiểu Hắc kia, hắn nói: "Có người để ta chuyển lời cho ngươi một tiếng."

Lăng Vô nhíu mày.

"Cẩm Sắt trở về."

Trên khuôn mặt căng thẳng của Lăng Vô xuất hiện một tia kinh ngạc.

Ma Giới đối với chuyện trên chín tầng trời cũng không rõ ràng lắm cho nên trông thấy Lăng Vô đột nhiên xuất hiện vẻ mặt như vậy, Ma Quân có chút hiếu kì.

Hắn vẫy tay gọi: "Đi thăm dò một chút Cẩm Sắt là ai."

"Vâng."

-

Mấy trăm năm trước, chuyện của Thái tử cùng Hoa Thần Hạnh Hoa, Hoa Thần Cẩm Sắt tại trên chín tầng trời rất xôn xao.

Chỉ cần có tâm nghe ngóng, rất nhanh liền có thể biết.

"Nói như vậy, Cẩm Sắt này hẳn là bị hóa thành tro bụi?"

"Lên diệt thần đài, ai còn có thể sống..." Ma tộc nhỏ giọng trả lời

Ma Quân hơi híp mắt, sờ lấy cằm của mình nói thầm: "Vậy Tiểu Hoa yêu là ai? Bạn của Hoa Thần Cẩm Sắt?"

Ma tộc không dám tùy tiện trả lời, cúi thấp đầu giả chết.

"Lăng Vô tên Thái tử này diễm phúc vẫn chưa cạn." Ma Quân đột nhiên hừ lạnh một tiếng: "Đi, giáo huấn hắn thật tốt cho ta, hỏi một chút hắn đến Ma Đô làm gì!"

Ma Quân tâm tình không ổn định, ma tộc không dám vi phạm, vội vàng rời đi.

"Chờ một chút."

"Ma Quân?"

"Hoa yêu năm nay đưa tới đều ở đâu?"

"Vẫn là nhốt ở chỗ cũ."

Ma Quân gật gật đầu, phất tay ra hiệu hắn lui xuống.

Ma Quân đi gặp Minh Thù trước, thực hiện lời hứa của mình, tìm không ít đồ tốt cho Minh Thù, còn dùng túi trữ vật đựng vào.

"Không hổ là Ma Quân, có tiền."

Minh Thù kéo lấy túi trữ vật đi ra ngoài: "Vậy ta đi trước, lần sau có cơ hội lại hợp tác."

Ma Quân chắp tay đứng trước cửa, ngăn lại đường đi của cô: "Tiểu Hoa yêu, ngươi cho rằng Ma Cung là nơi ngươi muốn vào liền vào, muốn ra liền ra sao?"

Đóa hoa màu đen có chút dừng lại.

Thanh âm thanh thúy của nữ hài tử vang lên: "Cho nên lúc ta tiến vào còn cố ý vẽ một cái truyền tống trận bên ngoài Ma Cung."

Ma Quân còn chưa kịp phản ứng, đối diện đã không còn bóng dáng của đóa hoa Tiểu Hắc kia.

"..."

"Người đâu! Người đâu!!" Ma Quân gầm thét.

"Ma Quân, Ma Quân, xảy ra chuyện gì?"

"Đi bắt Tiểu Hoa yêu kia trở lại cho bổn quân!" Cũng dám đùa nghịch hắn! Ma Quân tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng!

Ma tộc binh hoảng loạn đáp ứng.

Ngay tại thời điểm bọn hắn đi ra ngoài, bầu trời đột nhiên có hỏa cầu rơi xuống nện vào trên cung điện, lửa lớn nhất thời bốc lên.

Ma Quân bên này được ma tộc che chở rời đi.

Ngọn lửa chỉ đốt một tòa cung điện kia.

Trong con ngươi Ma Quân toát ra hình bóng ngọn lửa, hắn nghiến răng nghiến lợi:"Tiểu Hoa yêu! Khá lắm!"

-

Minh Thù chạy thật xa ra khỏi Ma Cung, sau đó mới nhìn về phương hướng Ma Cung.

Lúc này Ma Cung bị lửa lớn bao trùm, bên ngoài đều có thể nhìn thấy các ma tộc dồn dập quan sát bên kia, thấp giọng nghị luận.

"Tiểu Hoa thần."Thân thể Minh Thù bay lên không, bị người ta vớt lên: "Làm ta đi tìm, ngươi đây là muốn chạy sao? Ngươi xứng đáng với công ơn ta nuôi dưỡng ngươi lâu như vậy sao?"

Minh Thù nguýt hắn một cái... Đương nhiên Lạc Hàm không nhìn thấy.

"Đây là gì?" Lạc Hàm cướp lấy túi trữ vật, bên trong cặp mắt đào hoa của Lạc Hàm tuôn ra một chút nguy hiểm: "Ai cho ngươi?"

"Ta." Minh Thù túm túi trữ vật về: "Mắc mớ gì tới ngươi."

Bảo vệ đồ ăn vặt!

Tiểu yêu tinh lại muốn cướp đồ ăn vặt, không thể tha thứ!

"Ngươi là Tiểu Hoa thần ta nuôi, ngươi nói có quan hệ gì với ta?" Lạc Hàm đè ép túi trữ vật: "Ai cho ngươi?"

"Liên quan gì tới ngươi!" Minh Thù giơ đóa hoa lên, thân có thể không cao bằng nhưng khí thế không thể thua.

Lạc Hàm nhìn bộ dáng kia của cô, đột nhiên cười một chút.

"Ta là sợ ngươi bị người ta bán, lấy tiền xong lại không cần ngươi."

"Ta cũng không ngu xuẩn như ngươi."

"..."

Rốt cuộc là ai ngu xuẩn?

Ai ngu xuẩn?

Một đóa hoa như ngươi còn rất đắc ý, ai cho ngươi dũng khí!

Lạc Hàm buông tay ra, xoa xoa lá cây của cô, nhẹ giọng nói: "Đây là túi trữ vật đặc thù của Ma Cung, ngươi tiến vào Ma Cung hay là gặp phải người của Ma cung?

"Ta không nói cho ngươi biết!" Tức chết ngươi!

Lạc Hàm: "..."

Lạc Hàm nhìn chằm chằm đóa hoa, muốn một phát bóp chết cô.

Nhịn xuống!

Bình tĩnh!

Còn có chính sự!

Đừng để lão tử biết là ai cho cô!

"Vừa rồi ta nghe thấy Thái tử của thần tộc chạy đến đây." Lạc Hàm nhìn chung quanh một chút: "Hiện tại Ma Đô giới nghiêm, chúng ta tìm một nơi ở lại trước."

"Đều đã bắt được còn giới nghiêm cái gì?"

"..." Ánh mắt Lạc Hàm mang theo vài phần thâm ý rơi trên người cô:"Làm sao ngươi biết hắn bị bắt lại?"

Đại bộ phận ma tộc ngay cả Ma Cung bắt ai cũng đều không rõ ràng.

"Ta..." Minh Thù dừng lại: "Sao ta phải nói cho ngươi biết."

"Ngươi rất để ý hắn?" Lạc Hàm nâng cô lên trước mặt: "Tiểu Hoa thần?"

Minh Thù vung lá cây quất trên mặt hắn: "Coi như ta để ý hắn thì thế nào?"

X tiên sinh không thể không để ý.

Không để ý thì làm sao bắt hắn về?

Không phải mỗi một X tiên sinh đều thức thời giống như Yaze sẽ tự mình đưa tới cửa.

Ánh mắt liễm diễm của Lạc Hàm chìm xuống.

Đáy lòng hắn rất khó chịu.

Thế nhưng hắn khó chịu cái gì?

Cô bất quá chỉ là...

Lạc Hàm tự tẩy não dưới đáy lòng mình một chút, sau đó đem Minh Thù đặt trên bả vai, giọng điệu cùng thường ngày không có gì thay đổi:"Tiểu Hoa thần, ta mặc kệ ngươi làm cái gì, nhưng tốt nhất ngươi đừng nên chạy."

Minh Thù hỏi: "Ta chạy thì thế nào?"

Lạc Hàm nâng cánh môi đỏ lên thành một độ cong xinh đẹp, mang theo màu sắc mê người.

"Ngươi thử một chút."

Minh Thù từ trên bả vai Lạc Hàm nhảy xuống chạy ra thật xa.

Tiểu Hoa chống nạnh: "Chạy rồi."

"..." Xà tinh bệnh!

ta nuôi hoa có bệnh thì làm sao bây giờ, online chờ, rất cấp bách

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1506: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (9)

Lạc Hàm tìm một khách điếm ở lại, thịnh yến ma tộc vốn cũng không phải một ngày là có thể xong, khách điếm tốt một chút sớm đã bị người ta thuê.

Lạc Hàm đây là đoạt của người khác mới có một căn phòng như thế.

Ma Giới kỳ thật cũng không khác nhân gian là bao, cũng không có thảm như bên ngoài truyền ra như vậy.

Cái gì không thấy ánh mặt trời, ăn tươi nuốt sống...

Minh Thù nhìn Lạc Hàm lấy cái chậu hoa trước kia cô ở ra, vẫy vẫy cô tới: "Tới đây."

Minh Thù nhảy qua tiến vào trong chậu.

"Cái chậu này sẽ không phải là Vô Cực Đỉnh gì đó chứ?"

Khóe miệng Lạc Hàm hơi nâng nhẹ, hai hàng lông mày xinh đẹp cau lại: "Tiểu Hoa thần, ngươi muốn được trồng bên trong Vô Cực Đỉnh?"

"Ta chỉ tùy tiện hỏi một chút."

Tốt xấu gì cũng có chữ đỉnh, làm sao cũng phải có hình dạng của cái đỉnh a?

Cô đây chính là cái chậu...

Minh Thù móc đồ vật từ trong túi trữ vật ra.

Ma Quân cũng không biết đi chỗ nào tìm được, mỗi một đồ vật linh khí đều vô cùng sung túc.

Lạc Hàm thấy Minh Thù không để ý tới mình liền xoay người đến bên cạnh bên cửa sổ đứng đấy.

Vị trí này chính là dễ dàng nhìn thấy Ma Cung.

Ma Cung lửa đã tắt, chỉ có khói xanh lượn lờ bốc lên.

Hắn quay đầu nhìn Minh Thù đã tiến vào trạng thái tu luyện một chút, khí sắc ẩn giấu giữa hai hàng lông mày dần dần lộ ra.

Ngón tay trắng nõn nắm chặt cửa sổ, hô hấp có chút bất bình.

Lạc Hàm nhắm mắt lại, giấu sự giãy dụa dưới đáy mắt.

Gió nhẹ lướt qua, tóc xanh tung bay cùng y phục trắng như tuyết hỗn loạn thành một mảnh.

Chờ Lạc Hàm mở mắt đã khôi phục lại bộ dáng bình thường.

Cặp mắt đào hoa như chứa một hồ nước, bộ dáng mỉm cười làm cho người ta ngưỡng mộ si mê.

-

Ban đêm.

Lạc Hàm đẩy cửa sổ ra nhìn về phía bên ngoài.

Ma Đô yên tĩnh không tiếng động, u quang lưu động.

Hắn thiết lập pháp thuật trong phòng rồi xoay người ra ngoài, bất quá trong chớp mắt đã dời khỏi mấy chục mét.

Hắn lặng yên không tiếng động lướt qua những u quang kia, u quang giống như bị hắn hấp dẫn, du du dương dương đuổi theo hắn.

Lạc Hàm phất tay áo, u quang bá một cái tản ra.

Lại đảo mắt, giữa không trung đã mất đi thân ảnh của Lạc Hàm, u quang chậm rãi di chuyển sang bốn phía.

-

Hôm sau.

Minh Thù liền bị năm chữ đập vào tai "đại hôn củaMa Quân".

Trời mới biết một buổi tối Ma Quân đã bị kích thích cái gì.

Trước lúc này cũng không có truyền qua tin tức Ma Quân có người mình thích, càng chưa từng nghe qua việc hắn muốn cưới ai.

Những hoa yêu được đưa về kia?

Mỗi ba trăm năm liền sẽ đưa đến một lần, đây là lệ cũ, Ma Quân làm sao lại cưới một hoa yêu.

"Hắn muốn cưới ai?" Minh Thù hỏi Lạc Hàm đang bình chân như vại uống trà.

Cánh môi của Lạc Hàm chạm vào chén trà, chén sứ trắng tinh lộ ra cánh môi vô cùng đỏ của hắn, nước đọng lại một chút như anh đào trên ngọn núi dính sương sớm.

Hắn nhấp một ngụm trà, phun ra một cái tên: "Hạnh Hoa."

Minh Thù: "..."

Ma Quân đây là muốn cưới người Thái tử yêu để hắn tức chết

sao?

Không có ngây thơ như vậy a?

Hôn lễ của Ma Quân được định vào ba ngày sau.

Thời gian gấp gáp làm cho cả Ma Đô đều lu bu lên.

Trước ngày đại hôn của Ma Quân, Ma Đô cấm tất cả đánh nhau ẩu đả cho nên các ma tộc không có việc gì liền tụ tập ở đầu đường tán gẫu.

Ma Cung khua chiêng gõ trống chuẩn bị.

Trước đó vài ngày vẫn là Ma Cung vắng ngắt, lúc này rực rỡ hẳn lên.

Thời gian ba ngày thoáng một cái trôi qua.

Vào ngày hôn lên, các ma tộc dồn dập tiến về Ma Cung tham gia hôn lễ.

Có thể đi vào Ma Cung đều là các ma tộc có thân phận, có địa vị.

Các ma tộc còn lại có thể ở bên ngoài Ma Cung nhận "Kẹo mừng", vui vẻ chúc mừng.

"Chúng ta đi xem náo nhiệt... Tham gia hôn lễ không?" Minh Thù hỏi Lạc Hàm.

Lạc Hàm vô cùng tự mình hiểu lấy: "Người của Ma cung chỉ sợ không chào đón ta."

Minh Thù muốn đi xem tiểu tinh nghịch nên hào hứng nhảy ra ngoài: "Vậy ta tự đi."

Lạc Hàm vớt cô lại: "Tiểu Hoa thần, ngươi đừng làm loạn, hôm nay trong Ma cung tất cả đều là ma tộc, ngươi đi vào còn có thể toàn thây đi ra?"

"Ta sợ bọn họ a!" Trẫm thế nhưng đã đốt qua Ma Cung!

Lạc Hàm: "..."

Cô đến cùng xem bản thân mình là cái gì?

Một Tiểu Hoa yêu chưa biến hóa được cũng dám ăn nói ngông cuồng!

"Ngươi không đi cũng đừng cản ta, buông tay!"

"Được được được, dẫn ngươi đi." Lạc Hàm giống như bất đắc dĩ.

"Ta có thể tự mình đi."

"Ta thật vất vả mới nuôi ngươi lớn như vậy, dù có xấu xí ngu xuẩn cũng chính là ta nuôi không tốt, nào có thể để người khác hái đi."

Minh Thù dùng lá cây quất tới.

"Ai ai ai... Tiểu Hoa thần, tại sao ngươi lại nổi giận..."

Minh Thù chẳng những quất hắn, còn biến lớn ra quất.

Với phương pháp của ngươi nuôi, nếu không phải trẫm mạng lớn, sớm mẹ nó đã treo không biết bao nhiêu lần.

Còn xấu xí?

Trẫm mặc dù là đóa hoa màu đen, nhưng bây giờ đã nhìn rất đẹp mắt!

Ngu xuẩn?

Nếu trẫm ngu xuẩn, ngươi mẹ nó chính là đầu heo!

"Tiểu Hoa thần, dừng tay!"

"Không có tay, không dừng được!"

Lạc Hàm bị Minh Thù đuổi đến chạy tán loạn trong phòng.

Nếu có người ở đây nhất định sẽ cảm thấy thần kỳ.

Đây chính là Lạc Hàm giết người không chớp mắt a!

"Tiểu Hoa thần, ngươi sẽ không tìm được ai đối với ngươi tốt như vậy, sau này ngươi phải báo đáp ta thật tốt." Lạc Hàm cười hì hì nói.

Minh Thù nâng lá cây lên, phảng phất mỉm cười.

"Ta nhất định sẽ báo đáp ngươi thật tốt."

Tích góp nhiều chuyện để đánh như vậy, nếu không đánh cũng thật có lỗi với ngươi.

Lạc Hàm cười nhẹ hai tiếng, không biết là không thèm để ý lời cô nói hay là không nghe ra được ý nghĩa nên bị câu nói kia của cô chọc cười.

-

Ma Cung.

Cửa chính Ma Cung lụa đỏ tung bay, tiếng người huyên náo cùng ma tộc kết bạn đi vào trong.

"Lạc Hàm..."

"Hắn đang đi về phía bên này a! Hắn đến đây thật, làm sao bây giờ!"

"Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Có nên đóng cửa hay không?"

"Đóng cái gì! Hôm nay là đại hôn của Ma Quân, đóng cửa sẽ có nhiều điềm xấu."

"Vậy làm sao bây giờ? Hắn sẽ không phải là đến đập phá chứ?"

"Xem... Xem trước một chút, các ngươi đi gọi hộ pháp, nhanh đi!"

Công tử tuấn mỹ tư thế nhàn nhã tùy ý từ trong con đường đám người tự động tránh ra đi tới, nơi hắn vừa đứng chính là một bức tranh đẹp nhất.

Ma tộc đứng trước Ma Cung thở mạnh cũng không dám, chỉ mong hắn là đi ngang qua.

Nhưng nguyện vọng của hắn thất bại, bởi vì người đó đã đứng trước mặt hắn.

Áo trắng như tuyết, lụa đỏ nhẹ nhàng.

Hai loại màu sắc làm cho thị giác của người ta tạo thành cảm giác cực đoan đánh vào.

"Lạc Hàm... Ngươi ngươi... Ngươi muốn làm gì?" Ma tộc cố gắng trấn định hỏi: "Hôm nay... Là đại hôn của Ma Quân, ngươi không nên đến gây phiền toái!"

Cặp mắt đào hoa của Lạc Hàm nhíu lại: "Ta không được tham gia hôn lễ?"

"..."

"???"

Tham gia hôn lễ?

Ngươi?

Không đi sai chứ?

Mặc dù lơ ngơ nhưng Ma tộc vẫn đưa Lạc Hàm vào.

Tới tham gia hôn lễ vẫn tốt hơn so với đập phá.

Ma Quân thật vất vả mới kết hôn, nếu như bị đập phá, bọn hắn cũng sẽ gặp nạn.

"Tại sao Lạc Hàm cũng tới?"

"Ta thấy hắn là đến gây chuyện? Hôm nay có thể có trò hay để xem..."

"Cách xa hắn một chút."

"Đi đi đi..."

Lạc Hàm tự mình mang hiệu quả giải phóng mặt bằng.

"Lạc Hàm!" Hổ Diễm mang theo mấy người xuất hiện ngăn chặn đường đi của hắn, tức giận hỏi: "Ngươi tới làm gì!"

Lạc Hàm: "Tham gia hôn lễ."

Đáy mắt Hổ Diễm mang theo hận ý, khắc chế xúc động muốn động thủ, hừ lạnh một tiếng: "Ma Cung không chào đón ngươi, mời rời đi!"

"Hôm nay ta nhất định phải ở lại thì sao?"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1507: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (10)

"Ngươi biết rõ tất cả mọi người không chào đón ngươi còn mặt dày mày dạn lưu lại, ngươi có biết xấu hổ hay không?"

"Xấu hổ?"

Bóng cây phản chiếu lên áo hắn, cặp mắt đào hoa của Lạc Hàm cong cong, thanh tuyến nhu hòa giống như gió xuân quanh quẩn bên tai.

Hắn đưa tay vỗ vỗ, bốn phía yên tĩnh, phảng phất chỉ còn lại tiếng vỗ tay của hắn.

"Ma tộc cũng biết xấu hổ, Hổ Diễm hộ pháp thật là làm cho ta mở rộng tầm mắt, không hổ là hộ pháp của Ma Cung."

"..."

Hổ Diễm tức giận, búa lớn trong tay vung lên: "Cút nhanh, nếu không đừng trách ta không khách khí!

"Hổ Diễm!" Nam tử không biết từ chỗ nào hiện ra, đè cánh tay Hổ Diễm xuống: "Hôm nay là đại hôn của Ma Quân, không thể vô lễ."

"Bát Kỳ ngươi bớt lo chuyện người khác, hôm nay ta thế nào cũng phải..."

"Hổ Diễm!" Bát Kỳ quát lớn một tiếng: "Ngươi muốn Ma Quân tức giận cũng đừng liên lụy tới mọi người!"

Ma tộc phía sau nghe xong mừng rỡ tiến lên giữ chặt Hổ Diễm.

"Hộ pháp, tỉnh táo một chút."

"Hộ pháp không nên manh động."

"Hộ pháp tỉnh táo!"

"Hộ pháp..."

Hổ Diễm bị kéo ra đằng sau, trong cổ họng phát ra một tiếng gầm thét không cam lòng.

Bát Kỳ xoay người, đôi mắt tinh xảo trong suốt, trên mặt hắn rất nhanh lộ ra ý cười: "Lạc Hàm các hạ, hôm nay là đại hôn của Ma Quân, Hổ Diễm cũng là kích động nên có nhiều chỗ đắc tội, xin thông cảm."

Lạc Hàm vô cùng phối hợp bắt đầu diễn kịch: "Được rồi, ta cũng không so đo với người yếu như thế."

Bát Kỳ nghe thấy câu nói này, khóe miệng rõ ràng run rẩy một chút.

Trước đó cũng không biết là ai, bởi vì một câu mà đuổi người của hắn hơn nghìn dặm cũng không chịu bỏ qua.

Bát Kỳ đè lửa giận trong lòng xuống: "Lạc Hàm các hạ mời vào bên trong."

Lạc Hàm cười mỉm, trong mắt có ánh sáng lưu chuyển, phất tay áo đi vào bên trong.

Ánh mắt Bát Kỳ rơi vào trên bả vai Lạc Hàm.

Vừa rồi không có nhìn kỹ tưởng rằng là hoa thêu, lúc xoay người mới phát hiện đó là một đóa hoa thật.

Hơn nữa còn có có chút quen mắt.

Hoa màu đen vốn là tương đối ít thấy, trong đầu Bát Kỳ hiện lên vài hình ảnh, con ngươi hắn đột nhiên nhíu lại.

Là nó!

Là Tiểu Hoa yêu trước đó cầu kiến Ma Quân kia.

Chẳng những để Ma Quân bắt được thái tử Lăng Vô, còn thả lửa đốt một tòa cung điện của Ma Cung làm Ma Quân tức giận đến truy bắt cô khắp nơi.

Hắn vẫy vẫy phía sau, một ma tộc tiến lên nghe lệnh.

"Bát Kỳ hộ pháp?"

"Đi theo hắn, xem hắn muốn làm gì."

Ma tộc gật đầu, cấp tốc theo sau.

Bát Kỳ lui về phía sau gặp Ma Quân.

Ma Quân thân mang hỉ phục đang đứng trước thủy kính, hài lòng soi đi soi lại.

Ma Quân cả người đều lộ ra vui sướng, các ma tộc hầu hạ đều cảm thấy.

Ba ngày trước.

Ma Quân đến nơi giam giữ hoa yêu, mang về một hoa yêu.

Không nói hai lời liền kết hôn, ngăn cản cũng không được.

Ba ngày này bọn hắn đều nhìn ra Ma Quân giống như thật sự rất thích hoa yêu kia...

"Ma Quân..."

"Ngươi không ở bên ngoài chào hỏi, chạy đến đây làm cái gì?" Ma Quân bên trong thủy kính nhìn Bát Kỳ.

"Ma Quân, Lạc Hàm tới."

"..." Ma Quân cắn răng: "Tại sao hắn lại đến! Đuổi hắn ra cho bổn quân!"

"Ma Quân, thuộc hạ lo lắng đánh nhau làm chậm trễ hôn lễ nên tự mình để hắn tiến vào." Bát Kỳ nói: "Còn có... Ta phát hiện một chuyện."

Ma Quân vừa định mắng Bát Kỳ, nghe thấy câu nói này liền đổi giọng: "Chuyện gì?"

Thuộc thấy trên bả vai Lạc Hàm có một con hoa yêu, rất giống con trước đó."

Ma Quân ánh mắt lạnh lẽo: "Nó cùng Lạc Hàm một phe?"

Bát Kỳ: "Bọn họ ở cùng nhau."

Nếu như đúng là con hoa yêu kia, vậy khẳng định là một phe.

Dù sao Lạc Hàm...

Bên cạnh hắn đừng nói người sống, ngay cả ruồi sống cũng không có có một con.

Hắn có thể để một con hoa yêu nằm trên bả vai của mình như vậy, quan hệ tuyệt đối không đơn giản.

"Tiểu Hoa yêu kia..."

Bát Kỳ chờ trong chốc lát cũng không nghe thấy câu phía sau của Ma Quân, ngẩng đầu hỏi: "Ma Quân, có chỗ nào không đúng

sao?"

Ma Quân cúi đầu suy tư, một lát sau lắc đầu.

"Không có việc gì, hôm nay không nên gây chuyện. Chờ sau đại hôn của bổn quân, ngươi liền chấp hành kế hoạch của ngươi, hôm nay không cho phép có sự sai lệch!"

Bát Kỳ đáp ứng: "Thuộc hạ đã hiểu."

-

Lạc Hàm đi một vòng trong Ma cung, sau lưng có một cái đuôi nhỏ theo sau.

"Tiểu Hoa thần, ngươi dẫn dụ tên ma tộc kia ra ngoài được không?" Hắn thấp giọng thương lượng cùng Minh Thù.

"Vì sao?"

"Dung mạo ngươi rất đẹp, tương đối bắt mắt."

"Không đi." Tiểu yêu tinh cũng dám sai sử trẫm!

Minh Thù ôm lá cây, nói: "Ngươi để một đóa hoa xinh đẹp như ta đi đối phó một tên ma tộc, ngươi cũng nghĩ ra được sao."

Lạc Hàm giật khóe miệng một cái, đóa hoa xinh đẹp...

Có thể bỏ qua từ đóa hoa xinh đẹp hay không!

Ngươi căn bản cũng không phải là đóa hoa xinh đẹp có được không!

"Ta nuôi dưỡng ngươi thì được gì.

"Đẹp mắt."

"..."

Lạc Hàm một hơi giấu ở ngực, có lên hay không, xuống hay không.

Hắn nhìn về phía sau một chút, được rồi... Ban đêm rồi nói sau.

Đại hôn của ma tộc cùng thần tộc, nhân gian rất khác biệt.

Bọn hắn là vào buổi tối mới cử hành chính lễ, ban ngày chính là vui chơi giải trí, chờ đến tối mới là thời điểm náo nhiệt nhất.

Lạc Hàm tùy tiện chọn một con đường đi.

Chỗ rẽ đối diện đụng vào một thân ảnh, dựa theo định luật, không phải đụng vào trong ngực là vừa thấy đã yêu, cũng chỉ là đụng vào trên mặt đất, đến một đoạn gặp gỡ lãng mạn bất ngờ.

Kết quả đụng vào Lạc Hàm...

Minh Thù nhìn người kia như diều đứt dây bay ra, lá cây cũng run một cái.

"Ở bên kia!"

Mấy ma tộc từ phía sau đuổi theo, người đang ngã trên mặt đất một thân y phục đỏ thẫm, mũ phượng trên đầu lệch ra ngoài, mặc dù có chút chật vật nhưng cũng không ảnh hưởng chút nào đến mỹ mạo của cô ta: "Cô nương..."

Đây chính là tân nương tiểu khả ái Hạnh Hoa của chúng ta.

Hạnh Hoa nghe thấy tiếng hô, cô ta cũng không đoái hoài tới đau đớn từ dưới đất bò dậy.

"Chặn cô ta lại..."

"Đừng để cô ta chạy!"

Hạnh Hoa thấy đường bên kia đã bị chặn, quay đầu nhìn về phương hướng Lạc Hàm bên này.

Cô ta ngẩng đầu liền nhìn thấy một công tử áo trắng đứng trên hành lang.

Lụa đỏ từ phía sau hắn phiêu dật, nam tử tuấn lãng bất phàm không khác nào thần tiên.

Vẻ đẹp cùng Lăng Vô hoàn toàn khác biệt, người này... Phảng phất có thể khiến người ta trầm mê bên trong mỹ mạo của hắn mà không phải loại cách xa người ngàn dặm như Lăng Vô kia.

Hắn hẳn là không phải là ma tộc...

Con ngươi Hạnh Hoa có chút sáng lên, càng thêm ra sức chạy qua bên này tới..

"Ngăn cô ta lại." Minh Thù giật dây Lạc Hàm.

"Vì sao?" Thanh âm Lạc Hàm tự dưng có chút lạnh.

"Ngươi không cảm thấy cô ta rất đẹp mắt sao?"

"Cho nên?"

"Ngươi cản hay không ngăn cản?"

Lạc Hàm ghé mắt, trong con ngươi liễm diễm lộ ra mấy phần cổ quái, hắn giơ tay lên, ống tay áo không gió mà bay.

Hạnh Hoa đồng thời lên tiếng: "Công tử cứu mạng..."

Một giây sau.

Hạnh Hoa lần nữa bay ra ngoài, vừa vặn đập vào mấy tên ma tộc đuổi theo phía sau kia.

Hạnh Hoa bị ma tộc giữ chặt ba chân bốn cẳng, không thể động đậy.

Cô ta có chút không thể tin được nhìn Lạc Hàm, lần thứ nhất hắn hất bay mình có thể nói hắn không biết, cho là có người tập kích.

Thế nhưng là lần thứ hai...

Hắn lại hất bay mình?

Mấy trăm năm nay Hạnh Hoa đều được Lăng Vô nâng trong lòng bàn tay, trên chín tầng trời có người nào dám đối với cô ta như thế?

Người đàn ông này...

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1508: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (11)

Hạnh Hoa bị người ta chặn lại, nhìn qua có chút đáng thương.

Minh Thù còn chưa kịp phát biểu, Lạc Hàm liền quay người rời đi, mà lại đi rất nhanh, cơ hồ đảo mắt cô đã không nhìn thấy Hạnh Hoa nữa.

Minh Thù: "..."

Để trẫm kéo giá trị hận thù a!

Ngươi đi cái gì!!

Rời khỏi chỗ kia, Lạc Hàm lên tiếng: "Ngươi cứ như vậy không thể nhìn cô ta tốt?"

"Cô ta tốt ta liền không tốt." Nếu tiểu khả ái chạy thoát, đây không phải là cùng X tiên sinh tụ hợp sao? Sao có thể để cô ta cùng X tiên sinh tụ hợp.

Lạc Hàm cổ quái cười một tiếng: "Tiểu Hoa thần a..."

Minh Thù quơ lá cây: "Làm gì?"

"... Không có gì."

Lạc Hàm đi về phía trước, trong lúc đó cũng không nói thêm câu gì.

Minh Thù: "??"

Lại làm sao rồi?

Tâm tình của tiểu yêu tinh là kim châm dưới đáy biển sao?

-

Bóng đêm dần dần bao phủ.

Ma Cung đèn đuốc sáng rực, khắp nơi tiếng người huyên náo, tụm năm tụm ba trò chuyện nghị luận.

"Hôn lễ sắp bắt đầu sao?"

"Sắp rồi..."

"Cuối cùng cũng bắt đầu, ta muốn xem tân nương xinh đẹp tới đâu mà có thể để Ma Quân cưới cô ta."

"Nghe nói là hoa yêu..."

Minh Thù từ trong đám người nghe bát quái, lá cây khoác lên gò má của Lạc Hàm, Lạc Hàm hất ra mấy lần, Minh Thù lại kiên nhẫn khoác lên nên hắn liền từ bỏ.

Lá cây xanh nhạt chạm vào gò má hắn, có chút ngứa.

Mang theo hương thơm nhẹ nhàng đặc thù của thực vật.

Lạc Hàm đứng ở vị trí khá cao, bởi vì không ai dám cùng hắn đứng chung cho nên xung quanh đều là chỗ trống, hình thành một vị trí tuyệt hảo để xem hôn lễ.

Người phía sau thì chen thành một đoàn, vô cùng náo nhiệt.

"Ma Quân đến!"

Ngoài điện, Ma Quân thân mang hỉ phục được hai vị hộ pháp

Hổ Diễm cùng Bát Kỳ vây quanh tiến vào.

"Ma Quân vạn tuế."

Các ma tộc dồn dập hành lễ.

Lạc Hàm ôm ngực đứng đấy, không có chút ý tứ muốn hành lễ nào.

Đương nhiên cũng không ai dám nói hắn, Hổ Diễm ngược lại là muốn quát lớn, bất quá bị Bát Kỳ kéo lại.

Ma Quân cũng coi như tuấn tú lịch sự, phong thần tuấn lãng, mặc hỉ phục vào càng tăng thêm mấy phần anh tuấn bất phàm.

Tại lúc bái triều, Ma Quân leo lên ngai vàng, ánh mắt đảo xuống dưới, dừng lại trên người Lạc Hàm mấy giây sau đó dời đi.

"Các vị không cần đa lễ, hôm nay chính là ngày đại hôn của bổn quân, những lễ tiết kia liền miễn đi."

"Tạ ơn Ma Quân."

Ma Quân cười ha hả nói mấy câu.

"Ma Quân, giờ lành đã đến." Có ma tộc nhắc nhở hắn.

Ma Quân gật đầu, ra hiệu hôn lễ bắt đầu.

Phía dưới dân tình huyên náo, hiếu kì vị tân nương Ma Quân muốn cưới này là ai.

Âm thanh sáo trúc dần dần vang lên, có ma tộc chủ trì phát biểu mở màn, câu từ dài dòng phức tạp, người nghe thấy đều sắp muốn hôn mê.

"Mời tân nương —— "

Đại điện không hẹn mà cùng yên tĩnh.

Tất cả mọi người đồng loạt nhìn về một phương hướng.

Thị nữ mang trang phục màu hồng lượn lờ đi đến, giữa bọn họ có một vị trang phục tân nương lộng lẫy, xinh xắn lanh lợi, hoa nhường nguyệt thẹn, yêu kiều thướt tha.

Hai bên Hạnh Hoa có thị nữ đỡ đi, nói là đỡ nhưng kì thực là cưỡng ép.

"Thật xinh đẹp..."

"Hóa ra Ma Quân thích dáng vẻ thế này, bất quá thật sự xinh đẹp..."

"Đây là hoa yêu sao? Sao ta không có cảm giác yêu khí người cô ta?"

Hạnh Hoa không thể động đậy, chỉ có thể bị thị nữ cưỡng ép đưa đến bên cạnh Ma Quân.

Trên mặt cô ta vẫn còn nước mắt đọng lại, gấp gáp cắn môi một chút, quả nhiên là điềm đạm đáng yêu, nhìn thấy mà yêu.

Ma Quân từ khi Hạnh Hoa xuất hiện, ánh mắt đã bất động, hắn mơ hồ có chút kích động.

Đợi Hạnh Hoa được đưa đến bên cạnh mình, hắn vươn tay nắm tay chặt Hạnh Hoa, nụ cười nở rộ tại thời điểm này.

Minh Thù chống cằm: "Ngươi nói tên Ma Quân này lại dám dưới Hoa Thần trên chín tầng trời, trên đó có đánh xuống hay không?"

"Sẽ không."Giọng điệu của Lạc Hàm rất chắc chắc.

"Vì sao?"

"Tiểu Hoa thần, chiến tranh giữa Thần Ma không đơn giản như vậy."Khóe môi Lạc Hàm nâng lên một đường cong nhàn nhạt.

"Có câu nói giận dữ vì hồng nhan."

"Tiểu Hoa thần, ngươi đã nghe qua các truyền thuyết chưa?" Lạc Hàm oán cô: "Mỗi một người muốn giận dữ vì hồng nhan đều có cố sự phía sau, ẩn giấu đi dã tâm của mình."

"Vậy Lăng Vô kia không phải đã bị bắt sao, cái này đã đủ đánh nhau chứ?"

"Thiên Đế không chỉ có một đứa con trai."

"Ngươi biết cũng thật nhiều."

"Tiểu Hoa thần có phải là rất sùng bái ta không?" Lạc Hàm ghé mắt, ánh mắt lăn tăn tựa như gợn sóng trong ao, du du dương dương tiến vào lòng người mang theo một tia rung động.

"..." Muốn đánh hắn, đập chết cái tính cách này.

"Phu thê giao bái..."

"Phanh —— "

Tiếng của người chủ trì nương theo lấy tiếng cửa điện bị đạp bay đồng thời rơi xuống.

Đám người nhìn về phía bên ngoài điện.

Một nam tử phi thân vào, giẫm lên bả vai của ma tộc đi thẳng tới phía trước. Đằng sau nam tử còn có không ít người đồng thời xông tới.

"Thần tộc..."

"Người thần tộc đánh vào rồi!"

"Đừng mẹ nó ồn ào, cầm vũ khí chơi chết bọn hắn!"

"Ha, đám chân chó của thần tộc này cũng dám chạy đến Ma Cung giương oai, đều lên cho lão tử!"

Hai bên gặp mặt không cần nói nhảm nhiều lời, trực tiếp bắt đầu xông vào nhau.

"Oa!"

Minh Thù thán phục một tiếng.

Ánh mắt Lạc Hàm rơi trên người nam tử kia, Lăng Vô...

Con ngươi liễm diễm của hắn trầm xuống.

"Ài ài ài, Lạc Hàm ngươi đi đâu vậy?"

Lạc Hàm đang đi về phía bên ngoài đoàn người.

Hắn không trả lời Minh Thù, cấp tốc rời khỏi đám người, Minh Thù nhìn đại điện hỗn loạn, từ trên người Lạc Hàm nhảy xuống.

Lạc Hàm theo bản năng bắt cô lại, kết quả bắt vào khoảng không.

Hắn lại giương mắt, Minh Thù đã không thấy.

"..."

Lạc Hàm nhẹ cau mày, ánh mắt chuyển động giữa bên ngoài điện cùng trong điện, cuối cùng lách mình rời khỏi đại điện.

Không thể vì cô mà ảnh hưởng đến chính mình.

Không thể...

-

Trong điện.

Minh Thù trà trộn vào đám người, ỷ mình nhỏ bé nên từ từ chạy lên trên đài cao.

Hạnh Hoa bị Ma Quân ôm vào trong ngực, cô ta kích động nhìn Lăng Vô, muốn đi qua nhưng lại bị Ma Quân gắt gao kéo lại.

Lăng Vô bổ mấy ma tộc đang chặn đường ra rơi xuống trên đài cao.

"Hoa nhi!"

Hạnh Hoa kích động không thôi, hơi mấp mấy môi nhưng lại không phát ra được âm thanh.

Lăng Vô chỉ kiếm vào Ma Quân: "Ngươi đã làm gì Hoa nhi?!"

"Yên tâm ta sẽ không tổn thương cô ấy." Ma Quân nói: "Làm sao ta có thể tổn thương cô ấy."

"Buông Hoa nhi ra!"

"Ha ha ha ha, Thái tử điện hạ, người đã ở trong tay bổn quân làm sao có thể buông ra."

Minh Thù dán vào mép tường, cô thò đầu ra nhìn vị trí của Lăng Vô rồi chậm rãi chuyển tới.

Đối diện là thú nhỏ đang nằm bên cạnh đó không nhúc nhích.

Minh Thù lung lay lá cây, ra hiệu nó tiến lên.

Thú nhỏ xoay người, không thèm để ý tới cô.

Minh Thù: "..."

Lần trước đã nói chia của, cuối cùng cô lại độc chiếm một mình!

Nó mới không thèm giúp cô!

Con sen chính là một tên đại lừa gạt.

Minh Thù: "..." Ngươi mẹ nó thời điểm ăn một mình cũng không nghĩ tới ta!

*

Thú nhỏ: Ngươi ăn một mình!

Minh Thù: Ngươi không phải cũng ăn một mình sao!

Thú nhỏ: Thời điểm ngươi khó khăn, là ai chia cho ngươi?

Minh Thù: Thời điểm ngươi khó khăn, là ai chia cho ngươi?

Thú Nhỏ: Ngươi vô tình ngươi máu lạnh ngươi cố tình gây sự.

Minh Thù: (lấy đi đồ ăn vặt) a, vậy ta ăn một mình.

Thú nhỏ: (ôm lấy) ngươi tốt nhất...

【 dưới tình huống bình thường, Minh Thù cùng thú nhỏ cũng sẽ không chia đồ vật cho đối phương, cho nên không tồn tại việc ai đối với ai không tốt. 】

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1509: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (12)

Lăng Vô cùng Ma Quân đối đầu, giương cung bạt kiếm, bầu không khí đặc biệt khẩn trương.

Ngay tại thời điểm Ma Quân chuẩn bị động thủ, Lăng Vô đột nhiên nhào tới phía trước, cả người đều dồn về phía Ma Quân.

Ma Quân trừng lớn mắt, đây là kiểu mới công kích sao?

Ma Quân kéo Hạnh Hoa tránh ra.

Lăng Vô trực tiếp nhào vào trên người một ma tộc, hai người cứ như vậy lăn trên mặt đất.

Ma Quân: "..."

Làm gì?

"Thất thần làm gì, còn không mau bắt lại?"

Thanh âm thanh thúy vang lên, Ma Quân cúi đầu đã nhìn thấy Minh Thù giơ lá cây lên nói chuyện với mình.

Tiểu hoa yêu!

"Bắt người, nhìn ta có thể bắt được người?"

Ma Quân lúc này mới lấy lại tinh thần nhìn về phía Lăng Vô bên kia.

Phất tay cho người đi bắt Lăng Vô, Lăng Vô ngay cả chút phản kháng cũng không có, dễ dàng liền bị bắt lại.

Trạng thái của Lăng Vô không đúng lắm, còn có chút ý thức nhưng hoàn toàn không phản kháng được.

Xem xét chính là bị hạ dược.

Tiểu hoa yêu này...

"Dừng tay!"

Ma Quân nghiêm giọng một tiếng.

Hai bên đang giao chiến phía dưới, thấy Lăng Vô bị bắt đều dồn dập dừng lại.

"Bắt hết cho ta."

Người thần tộc còn muốn phản kháng.

Ma Quân rút một thanh kiếm của người bên cạnh đặt trên cổ Lăng Vô: "Ai dám phản kháng, đầu của Thái tử điện hạ các ngươi liền sẽ rơi xuống đất!"

Thần tộc đối mặt vài lần, không có thỏa hiệp, cục diện giằng co xuống tới.

Kiên nhẫn của Ma Quân có hạn, trường kiếm bao trùm ma khí rạch qua cổ Lăng Vô.

"Dừng tay!" Thần tộc quát lớn một tiếng, bỏ vũ khí xuống.

Ma tộc cùng nhau tiến lên đem bọn hắn trói lại.

"Dẫn bọn hắn đi trước." Ma Quân quyết định nhanh chóng phất tay.

"Điện hạ..."

"Các ngươi làm gì!"

"Điện hạ..."

Thần tộc kêu la bị mang xuống.

Ma Quân nhìn Minh Thù suy tư một chút, cũng không cho người bắt cô lại.

Tiểu hoa yêu này thật có chút cổ quái, mà dường như cô vẫn luôn giúp mình, vẫn là không nên đắc tội trước.

Ma Quân ngẩng đầu nhìn về phía Lăng Vô, nâng khóe miệng cười lạnh: "Thái tử điện hạ đã tới, vậy liền tham gia hôn lễ đi."

"Ngươi..." Thái tử giơ tay lên nhưng một chút khí lực cũng không sử dụng được: "Hèn hạ."

Vừa rồi hắn cũng không cảm giác được gì, chính là cảm giác bị đụng một cái sau đó liền không động được.

"Thái tử, là ta, là ta làm." Minh Thù nhấc tay nhận nồi: "Không liên quan tới Ma Quân, đều là ta làm ra, ngươi có chuyện gì cứ hướng tới ta."

Lăng Vô: "..."

Ma Quân: "..."

Lăng Vô nhớ tới chuyện trước đó Ma Quân nói với mình, hắn nhìn đóa hoa dưới mặt đất, nửa ngày mới phun ra hai chữ: "Cẩm Sắt?"

Hạnh Hoa nghe thấy cái tên này, sắc mặt liền biến đổi.

Làm sao có thể...

Cẩm Sắt đã bị đưa lên diệt thần đài...

Sao cô có thể còn sống?

"Ai, Thái tử vẫn còn nhớ ta sao, vậy ngươi phải nhớ thật kỹ, sau này ngươi sẽ muốn đánh chết ta."

Chúng ma tộc: "..."

Tiểu Hoa yêu này là nghiêm túc sao?

"Ngươi..." Đầu óc Lăng Vô có chút loạn, cũng không biết rõ vì sao đã lên diệt thần đài mà cô vẫn còn sống.

Chưa từng có ai nghe qua thần tiên lên diệt thần đài còn có thể sống sót.

Chuyển thế cũng không được.

Diệt thần đài, là nguyên thần toàn diệt.

"Nói xong chưa?" Ma Quân mặt lạnh lên tiếng.

Minh Thù lui ra phía sau một bước, hai lá cây mở ra biểu thị mình đã nói xong.

"Nói xong rồi, vậy mời Thái tử Lăng Vô tham dự hôn lễ."

Ma Quân không hiểu Minh Thù muốn làm gì, nhưng cũng không trở ngại, lúc này hắn đã quyết tâm muốn cưới Hạnh Hoa.

"Tiếp tục." Ma Quân nhìn về phía người chủ tr

Người chủ trì tại cái nhìn chăm chú của Ma Quân, mặc kệ vi phạm, tiếp tục lễ nghi vừa rồi.

Hạnh Hoa cứ như vậy ngay trước mặt Lăng Vô hoàn thành hôn lễ cùng Ma Quân, cả người cô ta vẫn còn chút ngơ ngơ ngác ngác

Cẩm Sắt...

Không chết?

Có ta chẳng những không chết, cô ta cái gì cũng đều nhớ.

Lăng Vô bị trói trên cây cột quan sát toàn bộ hành trình hôn lễ của Ma Quân cùng Hạnh Hoa, Ma Quân nắm tay Hạnh Hoa tiếp nhận chúc phúc của Ma tộc.

"Đáng thương nha." Minh Thù ngồi xổm ở bên cạnh Lăng Vô, ôm lấy một cây gậy gỗ nhỏ: "Vợ cũng bị cướp mất, có tức hay không?"

"Ngươi hận ta, ngươi đang trả thù ta?"

"Hận?" Minh Thù chống gậy gỗ nhỏ lên mặt đất, bộ dáng có chút buồn cười.

Nguyên chủ hận Lăng Vô không?

Hẳn là không hận.

Bởi vì ngay từ đầu cô cũng không có hi vọng xa vời được Lăng Vô đáp lại, cũng không nghĩ tới cô thích Lăng Vô, Lăng Vô nhất định phải thích lại mình.

Cho dù cuối cùng Lăng Vô đối với cô như vậy, cô cũng không nghĩ tới sẽ hận hắn.

Chỉ là cuối cùng sinh ra hận ý đối với Hạnh Hoa đi.

Minh Thù tiếp nhận thân thể này cũng không chịu trách nhiệm tiếp quản tình cảm của cô ấy.

Cho nên...

"Ta không hận ngươi, cũng không nên nói là trả thù, ta chỉ cần ngươi phối hợp với ta một chút, thật xin lỗi Thái tử điện hạ, ta có mục đích nha." Cũng là vì làm việc.

Ở trong mắt cô, đây chính là một tiểu tinh nghịch đang đợi bắt về!

Lăng Vô: "???"

Minh Thù vung gậy gỗ nhỏ, học dáng vẻ con người làm một tư thế quý tộc: "Mời Thái tử điện hạ tức giận, tức giận nhiều sẽ làm ngươi càng đẹp trai."

Hạnh Hoa bị Ma Quân mang theo, vừa quay đầu đã nhìn thấy Minh Thù cùng Lăng Vô đứng gần như vậy, không biết đang nói chuyện gì, vốn là tâm tình hỏng bét lập tức ngã vào đáy cốc.

Cô sẽ cùng Lăng Vô nói cái gì?

Hạnh Hoa tâm loạn như ma.

Cô ta nhìn Ma Quân một chút, không biết suy nghĩ cái gì, xiết chặt lòng bàn tay, đột nhiên nói: "Ngươi thật sự muốn cưới ta?"

Trước đó Hạnh Hoa chưa hề nói chuyện cùng Ma Quân, lúc này cô ta mở miệng, con ngươi Ma Quân nhiễm lên sự vui mừng, liên tục gật đầu không ngừng: "Phải."

Hạnh Hoa hốc mắt ửng đỏ, cô ta hít sâu một hơi, chậm rãi nói: "Vậy thì tốt, ngươi giết con hoa yêu kia đi."

Hạnh Hoa chỉ vào Minh Thù.

Ma Quân: "..."

Đây là Tiểu Hoa yêu, cô ta...

Không dễ giết như vậy.

"Ngươi không chịu?" Hạnh Hoa mỉa mai: "Xem ra Ma Quân cũng không thật sự muốn cưới ta."

Ma Quân nghe giai nhân nói như thế, nam tử hán đại trượng phu, nơi nào có thể nhận thua.

"Nàng nhìn xem."

Bất quá chỉ là một Tiểu hoa yêu, món nợ trước đó cô đắc tội với mình vẫn chưa cùng cô tính sổ.

Hắn đường đường là một Ma Quân, còn sợ không giết được cô sao.

Ánh mắt Ma Quân đảo qua đại điện, Lạc Hàm đâu rồi?

Bất quá hắn không ở đây càng tốt.

-

Minh Thù đang chọc tức Lăng Vô, mấy ma tộc khí thế hung hăng xông lại vây quanh cô.

Minh Thù chống gậy gỗ nhỏ, quay đầu nhìn lại.

"Tiểu hoa yêu." Ma Quân mang theo Hạnh Hoa đi tới: "Trước kia ngươi đốt cung điện của bổn quân, sổ sách này tính thế nào?"

"Ngươi không muốn bắt ta, ta sẽ đốt cung điện của ngươi?"

"Hừ!" Ma Quân phất tay áo: "Chạy đến Ma Cung của bổn quân giương oai, Tiểu hoa yêu lá gan của ngươi rất lớn, giải quyết cho bổn quân!"

"Qua cầu rút ván a!" Minh Thù nhảy dựng lên:"Ngươi là tên hôn quân!"

Ma Quân tức giận đến dựng râu trừng mắt: "Giết cô ta cho bổn quân!"

Quả nhiên thứ ở cùng Lạc Hàm đều không phải thứ gì tốt.

Ma tộc điên cuồng xông lên vây công một đoá hoa như Minh Thù.

Minh Thù vung gậy gỗ nhỏ, các loại pháp thuật bay loạn, ỷ vào mình nhỏ nhắn xinh xắn liền nhảy trên nhảy dưới tránh đi, trượt đến một đám ma tộc đầu óc choáng váng.

"Ầm ầm —— "

Toàn bộ đại điện lay động, đám người trong điện không phòng bị liền có chút xiêu xiêu vẹo vẹo ngã đầy đất.

Ma tộc bắt Minh Thù cũng bị lắc qua một bên, cùng Minh Thù kéo dài khoảng cách.

Bên ngoài đại điện có một phương hướng nào đó giống như ban ngày, cơ hồ đem toàn bộ Ma Cung chiếu lên sáng rực.

"Không được!"

Bát Kỳ quát to một tiếng.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1510: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (13)

Ma Quân sắc mặt cực kỳ kém, không lo nổi việc bắt Minh Thù, kéo theo Hạnh Hoa bay vút qua nơi phát ra ánh sáng.

Ma Quân cũng đã đi, ma tộc còn lại đương nhiên muốn đuổi theo.

Trong lúc nhất thời đại điện đột nhiên một mảnh trống rỗng.

Minh Thù: "..."

Đây là xem thường trẫm sao?!

Minh Thù nhìn Lăng Vô cũng bị lãng quên một chút, vung gậy gỗ nhỏ, quyết định đi xem náo nhiệt.

Nơi phát ra ánh sáng ở góc tây bắc của Ma Cung.

Lúc này ba tầng trong ba tầng ngoài tất cả đều là ma tộc.

Minh Thù từ phía dưới đi vào, nhìn thấy đầu tiên chính là nam tử tuấn mỹ áo trắng như tuyết đang đứng trong trận pháp.

Minh Thù: "..."

Có thể coi như cô chưa từng tới không?

Nhìn từ hoàn cảnh bốn phía, nơi này hẳn là đã từng có một tòa cung điện, bất quá sau khi trận pháp xuất, cung điện bị trận pháp xung kích, lúc này chỉ còn lại một mảnh hỗn độn.

Ma Quân cùng hai vị hộ pháp đứng bên ngoài trận pháp, con mắt chăm chú nhìn chằm chằm Lạc Hàm.

Dường như bọn hắn không vào được trận pháp, lúc này chỉ có thể ở bên ngoài lo lắng.

"Lạc Hàm, ngươi đừng làm loạn!"

Lạc Hàm đứng bên trong trận pháp, áo bào không gió mà bay, dung mạo tuấn mỹ thanh thuần làm cho người ta si mê.

Hắn tùy ý vỗ vỗ ống tay áo không có chút bụi nào: "Ta tìm lâu như vậy, hóa ra là trốn ở chỗ này, thật là khiến người ta ngoài ý muốn."

Thanh âm của hắn xuyên thấu qua trận pháp truyền tới, thân thể có chút dịch ra, lộ ra một cái đài phía sau, trên bàn có một đóa hoa sen phát ra ánh sáng.

Trong không khí phảng phất đều lan tràn mùi hương thanh nhẹ.

"Phật liên... Là Phật liên!"

Trong đám người không biết là ai rống lên một tiếng.

Hạnh Hoa giật mình trong lòng.

Phật liên...

Là Phật liên trong truyền thuyết có hiệu quả cải tử hồi sinh, tiên nhân dùng tu vi sẽ tăng mạnh?

Thiên địa tất cả chỉ có ba đóa Phật liên, là Thiên Địa hồng hoang lúc mới bắt đầu tụ tập ngàn vạn linh khí mà thành.

Một đóa đã bị hủy ngay lúc Thiên Địa mới bắt đầu.

Một đóa được trồng ở nơi cuối cùng trên trời, bất quá không có ai biết nơi cùng là ở nơi nào, tự nhiên sẽ không tìm được.

Một đóa còn lại thất lạc ở nhân gian nhưng cũng không ai biết tung tích của nó.

Hạnh Hoa đứng bên cạnh Ma Quân, đáy lòng có chút nóng lên, nếu như cô ta có được Phật liên, thực lực của cô ta chẳng những sẽ phóng đại, ngay cả bản thể cũng sẽ phát sinh biến hóa, thăng cấp thành chủng loại quý hiếm mà không phải Hoa Thần bình thường.

Ma Quân sắc mặt âm trầm.

Hắn vẫn cảm thấy tên tiểu bạch kiểm này không có ý tốt.

Lại dám đánh chủ ý lên Phật liên!

Lạc Hàm vươn tay muốn lấy Phật liên.

"Lạc Hàm ngươi không thể lấy!" Ma Quân trầm mặt quát lớn một tiếng.

"Ta tìm nó lâu như vậy, sao có thể từ bỏ?" Lạc Hàm nhếch miệng lên, ngón tay hắn tới gần Phật liên, ánh sáng xuyên qua gần như trong suốt.

"Dừng tay!"

Ma Quân gầm thét, đồng thời vung ra một đạo công kích, nhưng đã không kịp, Lạc Hàm đã lấy Phật liên xuống.

Đạo công kích kia đánh vào trận pháp, trực tiếp biến mất không thấy gì nữa.

Ma Quân trừng lớn mắt, trơ mắt nhìn Phật liên bị Lạc Hàm cầm trong tay.

Hắn...

Ma Quân muốn rách cả mí mắt, trong đôi mắt dường như có ngọn lửa đang nhiễu loạn.

Trận pháp dưới chân Lạc Hàm lúc đầu chỉ rộng mấy mét, tại thời điểm Phật liên bị lấy ra đột nhiên khuếch tán ra, bất quá trong chớp mắt, tất cả ma tộc đều ở bên trong trận pháp.

Trận pháp không chỉ đem toàn bộ Ma Đô đặt vào trong đó, còn không ngừng kéo dài ra bên ngoài, phảng phất không có giới hạn.

Ma Quân tức hổn hển gầm thét: "Thứ Phật liên trấn áp chính là Diệt ma trận, ngươi động đến Phật liên, Diệt ma trận đã khởi động, chúng ta đều phải chết ở chỗ này!"

Lạc Hàm sửng sốt một chút.

Ma Quân tức giận đến không biết làm sao biểu đạt tâm tình của mình, đôi mắt đỏ bừng, hắn không nghĩ Lạc Hàm nhanh tay như vậy!

Diệt ma trận liền từ mặt chữ lý giải cùng diệt thần đài giống nhau, không phải vật gì tốt.

Ma tộc nghe xong liền bùng nổ, có người thậm chí đã bắt đầu chạy ra bên ngoài, có người vẫn đứng nguyên tại chỗ.

"Diệt ma trận? Đây không phải cấm trận sao?"

"Vì sao lại xuất hiện ở Ma Giới?"

"Trận pháp khuếch tán vị trí, chẳng lẽ đều bắt đầu bên trong Diệt ma trận?"

"Đây chẳng phải là toàn bộ Ma Đô đều xong rồi?"

"Không xong rồi, trận pháp đã khuếch tán ra Ma Đô."

"Đây là ai làm? Vì sao chúng ta hoàn toàn không biết?"

"Đem Phật liên trả về được không?"

Đề nghị này lập tức được mọi người nhất trí đồng ý, chỉ cần đem Phật liên trả về không phải tốt sao?

"Chậm rồi." Ma Quân siết chặt nắm đấm, cắn răng nghiến lợi nói: "Diệt ma trận là Thần tộc bày ra, toàn bộ Ma Giới đều có, Phật liên... Cũng là Thần tộc để lại trấn áp Diệt ma trận. Bốn phía Phật liên không có bất kỳ cái gì phòng ngự, nếu ma tộc có lòng tham lam lấy đi Phật liên, toàn bộ Ma Giới đều sẽ xong đời, ai cũng chạy không thoát."

Đây chính là nguyên nhân Lạc Hàm có thể đơn giản như vậy lấy đi Phật liên.

"Vì sao Thần tộc phải bày ra Diệt ma trận, lại để lại Phật liên trấn áp?"

"Hiện tại là lúc quan tâm cái này sao!?"

"Thật sự đáng sợ như vậy sao?"

Lạc Hàm vẫn luôn không nói chuyện, nhưng cũng không có ý buông Phật liên ra.

"Ma Quân làm sao bây giờ?"

"Bổn quân làm sao biết!" Ma Quân nổi giận gầm lên một tiếng.

Một tiếng gầm này của Ma Quân vừa nổi lên, tràng diện lại yên tĩnh trở lại.

Dựa theo tốc độ vừa rồi trận pháp khuếch tán, không bao lâu nữa Diệt ma trận liền sẽ thật sự khởi động, ma tộc bên trong đều sẽ bị trận pháp tru sát.

Lạc Hàm thần sắc không có thay đổi gì, tựa hồ cũng không lo lắng Diệt ma trận khởi động hắn cũng sẽ chết.

"Lạc Hàm! Ta giết ngươi!"

Một ma tộc xông lên trước, còn chưa tới gần Lạc Hàm liền trực tiếp bị một đạo ma khí hất bay nện bên trong phế tích.

"Lạc Hàm ngươi muốn hại chết chúng ta!"

"Giết hắn!"

Giết hắn!"

Ma tộc như ong vỡ tổ xông lên.

Lạc Hàm thong dong trấn định ứng trả bọn họ, nhưng càng ngày càng nhiều ma tộc gia nhập, từng người từng người đều mắt đỏ như máu.

"Mau nhìn xem!"

Ngay tại thời điểm bọn hắn đang đánh nhau hỗ loạn, trên bầu trời mang theo ánh sáng áp bách rơi xuống.

Đây là lực lượng đến từ Thần tộc, trời sinh chính là khắc tinh của Ma tộc.

"Bắt đầu rồi."

Bọn hắn tựa hồ có thể nghe thấy tiếng kêu gào kinh khủng từ Ma Đô truyền tới.

Không ai dám chạm vào những ánh sáng kia.

Bọn chúng rơi xuống đất theo sát mặt đất khuếch tán ra phương xa, đến biên giới lại bay lên bầu trời, phảng phất là một cái vòng lặp lại vô hạn.

-

Minh Thù thừa dịp bọn hắn tránh né ánh sáng liền vù vù chạy đến Lạc Hàm bên kia.

Lạc Hàm thấy cô tới, ánh mắt có chút lóe lên, nâng cô lên thả trong lòng bàn tay.

"Cơ hội tốt như vậy, Tiểu Hoa thần ngươi làm sao lại không chạy?"

"Ta lúc nào đã nói ta muốn chạy?" Ngươi mẹ nó ở đây, trẫm có thể chạy đi nơi nào! Minh Thù hỏi hắn: "Ngươi có triệu chứng phán đoán?"

Lạc Hàm: "..."

Mặc dù không biết triệu chứng phán đoán là cái gì, nhưng khẳng định không phải lời khen.

Minh Thù nhìn Phật liên trong tay hắn, có chút thèm nhỏ dãi, lá cây lay lay tay của hắn, giọng điệu mềm nhũn:Lạc Hàm: "..."

"Cho ta cắn một cái."

Lạc Hàm chần chờ một chút, lý trí nói cho hắn biết hẳn là nên cự tuyệt yêu cầu không hề có đạo lý này của cô, nhưng trong tay lại tách ra một cánh hoa đưa cho cô.

Minh Thù dùng lá cây cầm hoa cánh, bắt đầu phái phát thẻ người tốt: "Ngươi thật tốt."

Lạc Hàm: "..."

Để ngươi tiện tay!

Để ngươi tiện tay!

Cô nói ngươi cho ngươi liền cho!

... Được rồi, một cánh mà thôi, không có gì đáng ngại.

Làm người nên rộng lượng một chút, cùng một Tiểu Hoa thần không thể biến hóa so đo cái gì.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1511: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (14)

"Hoa Nhi!"

Lăng Vô mang theo vài Thần tộc trước đó bị trói xuất hiện, thừa dịp Ma Quân phân tâm ứng phó Diệt ma trận liền đem Hạnh Hoa cướp về.

"Đi!" Lăng Vô nhận ra trận pháp này, cũng không dự định tham chiến.

Bọn hắn là Thần tộc, Diệt ma trận đối với bọn hắn vô dụng, bọn hắn có thể rời khỏi nơi này.

"Thái tử điện hạ..." Hạnh Hoa giữ chặt hắn: "Ta không đi được."

"Cái gì?"

"Trong thân thể ta có ma khí..." Hạnh Hoa đẩy hắn: "Ta không đi được, điện hạ chàng đi đi."

Lăng Vô nơi nào chấp nhận, ấn lấy cánh tay Hạnh Hoa, Hạnh Hoa không có nói láo, trong cơ thể của cô ta quả thật có ma khí.

Hạnh Hoa không đi được, Ma Quân cùng Lăng Vô lúc này còn có thể đánh nhau vì cô ta.

Minh Thù ôm lấy Phật liên xem kịch, dùng lá cây đâm Lạc Hàm: "Ngươi xem, cái này không phải là giận dữ vì hồng nhan

sao?"

Lạc Hàm: "..."

Lạc Hàm chuyển đổi vị trí, tránh đi ánh sáng trên bầu trời rơi, không cùng Minh Thù thảo luận vấn đề này.

Ánh sáng càng ngày càng nhiều, ma tộc coi như không chạm tới cũng cảm giác rất khó chịu.

Bá ——

Kiếm khí từ phía trước truyền đến, tại mặt đất vạch ra một cái khe sâu trực tiếp hướng về phía Minh Thù bên kia.

Lạc Hàm đưa tay, bàn tay đẩy ra bên ngoài một cái.

Kiếm khí bị ngăn lại thay đổi phương hướng đâm vào hai bên, một vài ma tộc bị liên lụy, bị kiếm khí đụng bay sau đó lại đụng phải ánh sáng.

Da thịt trên người ma tộc bắt đầu hòa tan giống như bị quăng vào chảo dầu.

"Ngươi là ai!" Lăng Vô nhìn chằm chằm Lạc Hàm.

Người đàn ông này nhìn qua không giống ma tộc...

Nhưng thứ quanh quẩn bên người hắn đúng là ma khí.

"Cửu trọng thiên Thái tử..." Lạc Hàm thì thầm một tiếng, bên trong cặp mắt đào hoa có chút lạnh lẽo: "Vừa rồi ngươi muốn làm gì?"

"Đưa Phật liên cho ta!"

Lạc Hàm đột nhiên cười lên: "Ha ha ha, Tiểu Hoa thần ngươi nghe thấy không?"

Minh Thù nói: "Cho hắn còn không bằng cho ta ăn."

Lạc Hàm: "..." Tốt! Các ngươi từng người từng người đều đánh chủ ý lên Phật liên của lão tử!!

"Ta không đưa thì sao?"

"Hiện tại đã ở bên trong Diệt ma trận, năng lực của ma tộc các ngươi sẽ bị suy yếu, ngươi không phải là đối thủ của ta!" Lăng Vô nói: "Đưa Phật liên cho ta."

"Ta cũng cần Phật liên." Nếu hắn không cần, tại sao phải tốn sức đi tìm? Làm sao có thể giao ra!

Lăng Vô nhíu mày, kiếm trong tay hất lên vạch ra hai đạo đường cong trong không khí.

Thân ảnh của hai người lập loè bên trong ánh sáng.

Cơ hồ đều không thấy rõ chiêu thức.

Lần trước Minh Thù là để thú nhỏ đánh lén cho nên một chiêu liền ngã.

Chính diện đánh, thực lực của Lăng Vô không thể khinh thường.

Lạc Hàm một tay đánh không tiện lắm, thuận tay đem Phật liên kín đáo đưa cho Minh Thù.

Minh Thù: "..."

Phát tài!

Minh Thù ôm lấy Phật liên Lạc Hàm kín đáo đưa cho cô, nuốt một ngụm nước bọt, mùi vị kia thật thơm ngon.

Rất muốn cắn một cái.

Minh Thù ôm Phật liên, không có cách nào bắt lấy Lạc Hàm, cho nên khi kiếm khí ở phía trước quét tới, Minh Thù bị quét đến, thân thể đột nhiên ngã xuống dưới.

"Tiểu Hoa thần!"

Lạc Hàm một tay vớt được Minh Thù.

Lăng Vô lách mình bay tới, kiếm trong tay vung về phía Lạc Hàm, Lạc Hàm đưa lưng về phía hắn, lúc này quay lại thủ đã không kịp.

Trong chớp mắt, Minh Thù mượn tay Lạc Hàm nhảy lên bả vai hắn, bản thể đột nhiên biến lớn ngăn trở một kiếm kia.

Lạc Hàm cuồng loạn trong lòng, trở lại ôm lấy Minh Thù, đồng thời lui về phía sau.

Ánh sáng rơi xuống trên người hắn, hắn cũng không có tránh đi, cứng rắn tiếp tục chống đỡ.

"Tiểu Hoa thần?"

Đóa hoa của Minh Thù tiu nghỉu xuống, nhìn thấy lá cây của mình bị chém đứt: "Hắn chém đứt lá cây của ta!"

Nghe giọng nói của Minh Thù không có vấn đề, Lạc Hàm có chút thở phào, trấn an cô: "Không sao, sẽ còn lớn lên."

"Ta muốn đi đánh hắn." Lá cây chính là tóc! Không có tóc chẳng phải là hói đầu!

Cũng dám chém tóc trẫm!

Không thể tha thứ!

"Tiểu Hoa thần..."

Minh Thù đột nhiên cảm thấy có chút choáng, vừa rồi hấp thu hết Phật liên, lúc này có một cỗ lực lượng trong cơ thể cô đang mạnh mẽ đâm tới.

Mà Phật liên bị cô ôm đang động đậy vọt vào trong cơ thể cô.

Cái này là thứ đồ chơi gì?

"Tiểu Hoa thần!"

Thanh âm của Lạc Hàm vang lên mang theo vài phần lo lắng.

Minh Thù không kháng cự được những lực lượng đang tiến vào thân thể cô.

"Tiểu Hoa thần..."

Thanh âm của Lạc Hàm bị ngăn cách, ý thức của cô đang không ngừng mất đi... Mất đi...

Sau đó liền lâm vào một không gian xa lạ.

Trong đầu mê man, phảng phất trở lại một nơi nào đó làm cho cô cảm thấy rất dễ chịu.

Nhưng cảm giác như vậy rất nhanh liền biến mất.

Đau đớn cuốn tới, tứ chi không khác nào bị đại lực lôi kéo, gân cốt cũng bắt đầu đau.

Đau quá...

Không biết qua bao lâu, Minh Thù mới cảm giác đau đớn biến mất.

Linh khí từ bên ngoài vọt tới xoa dịu thân thể của cô.

Rốt cục cảm giác mệt mỏi cũng biến mất.

Cô thử mở mắt ra, ánh sáng lần nữa tiến vào thế giới của cô.

"A, ngươi đã tỉnh."

Một gương mặt của nữ hài tử xuất hiện mang theo ý cười kinh hỉ, trên mặt có lúm đồng tiền, nhìn qua vô cùng khả ái.

Minh Thù dùng sức trừng mắt nhìn.

Lọt vào tầm mắt chính là giá đỡ bò đầy hoa màu tím, lúc này cô đang nằm trên giường êm ái, giá đỡ bốn phía treo lụa mỏng, sương mù lượn quanh không khác nào tiên cảnh.

Không phải cô đang ở Ma Giới sao?

"Đây là đâu?"

"Cửu trọng thiên." Tiểu cô nương lúm đồng tiền giòn tan trả lời: "Ngươi là Hoa Tiên mới tăng cấp nha."

Minh Thù: "??"

Phi... Phi thăng rồi?

"Tại sao ta lên được?" Cô nhớ kỹ là đang đánh nhau, sau đó Phật liên giống như để cho cô hấp thu, sau đó... Liền phi thăng?

"Phi thăng lên." Tiểu cô nương lúm đồng tiền nghi hoặc: "Không phải đều là lên như thế sao?"

Còn có thể phi thăng như thế sao?

Ngủ một giấc liền phi thăng?

Minh Thù ngồi dậy, ánh mắt rơi vào bàn tay trắng nõn của mình.

... Có thân thể!

Rốt cục cũng không cần ăn đất!

"Có gì ăn không?" Minh Thù bắt lấy tiểu cô nương lúm đồng tiền, cả mắt đều là ngôi sao nhỏ, rất lâu cô đã không ăn cái.

Tiểu cô nương lúm đồng tiền thấy Minh Thù không tốt lắm: "Có... Có, ngươi chờ một chút, ta đi lấy cho ngươi."

Tiểu cô nương lúm đồng tiền rất nhanh cầm một vài thứ trở về cho Minh Thù.

"Cảm ơn." Minh Thù tặng cho cô ấy một nụ cười xán lạn.

Tiểu cô nương lúm đồng tiền sửng sốt một chút, thời điểm trước đó chăm sóc cô liền phát hiện dung mạo của cô đặc biệt xinh đẹp, không nghĩ tới cười lên lại càng đẹp mắt như vậy.

Gò má cô ấy hơi ửng đỏ một chút: "Ta tên Thanh Chi, ngươi tên gì?"

"Cẩm Sắt."

"Ngươi là hoa gì?" Thanh Chi hiếu kì.

"Ta cũng không biết, đại khái là hoa dại đi." Mình là đóa hoa gì cũng không biết, trẫm cũng rất tuyệt vọng.

"Hoa dại cũng có thể phi thăng? Ngươi thật lợi hại!" Thanh Chi một mặt sùng bái.

Minh "hoa dại" Thù: "..."

Trẫm cũng cảm thấy thật lợi hại, ngủ một giấc liền phi thăng.

Minh Thù vừa ăn vừa hỏi Thanh Chi, hiểu rõ chuyện lúc trước một chút.

Bách Hoa tu luyện phi thăng lên đều sẽ lấy bản thể xuất hiện ở đây, sau khi được tiên linh nuôi dưỡng mới biến hóa.

Thanh Chi chính là chuyên gia ở đây chăm sóc những đóa hoa vừa phi thăng này chuẩn bị biến hóa thành Hoa Tiên.

Không sai, không phải Hoa thần, là Hoa Tiên...

Cô bây giờ là Hoa Tiên..

Luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng lắm.

Minh Thù hỏi Thanh Chi chuyện của ngoại giới, Thanh Chi cơ hồ không hề rời khỏi nơi này, chuyện của ngoại giới, cô ấy tuyệt đối không biết.

Thanh Chi nói: "Lát nữa ta dẫn ngươi đến đại điện bên kia, sau khi đăng ký, thân phận của ngươi chính là Hoa Tiên."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1512: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (15)

Cấp bậc của Tiên thấp hơn so với Thần, bình thường chỉ có thể phân phối đến từng cung điện làm tiểu Tiên quản lý cung điện.

Không ghi danh liền sẽ không được ra khỏi Hoa Thần điện, cũng không thể nghe chuyện bên ngoài.

Minh Thù chỉ có thể đi đăng ký trước.

Thanh Chi đưa cô tới, một bên giới thiệu bố cục của Hoa Thần điện cho cô.

Nguyên chủ đã từng là chủ nhân của nơi này, trong trí nhớ đối với nơi này hết sức quen thuộc.

Thanh Chi đưa cô đến đại điện: "Ngươi chờ một chút, ta đi gõ cửa."

Thanh Chi nâng váy lên bậc cấp, gõ cửa một cái.

"Chuyện gì?"

"Thanh Chi mang tân Hoa Tiên đến đăng ký."

"..." Thanh âm bên trong im lặng mấy giây sau mới nói: "Vào đi."

Thanh Chi đẩy cửa ra, ra hiệu Minh Thù đi theo.

Bố cục trong phòng cùng trong trí nhớ của nguyên chủ giống nhau như đúc, ngay cả người phía sau cái bàn cũng đều giống nhau.

Tiên quan phụ trách cúi đầu viết, không ngẩng đầu hỏi: "Hoa Tiên gì?"

Vấn đề này đã làm khó Thanh Chi rồi.

Cô ấy cũng không biết Minh Thù là Hoa Tiên gì a!

Ngay cả chính cô cũng không biết.

Minh Thù đi lên phía trước mấy bước, đúng lúc Tiên quan kia không nghe thấy thanh âm liền ngẩng đầu nhìn tới, Thanh Chi muốn kéo Minh Thù lại nhưng không có giữ chặt, trên mặt cô ấy lập tức lộ ra thần sắc lo lắng.

Bịch ——

Tiên quan đứng dậy kéo theo cái ghế ra, vẻ mặt chấn kinh nhìn Minh Thù.

"Cẩm... Hoa Thần Cẩm Sắt..."

"Còn nhớ ta sao" Minh Thù chống đỡ mặt bàn.

"..." Sắc mặt chấn kinh của Tiên quan không giảm, trái lại còn tăng lên.

Thật là cô!

Nhưng làm sao có thể chứ?

Bọn họ tận mắt nhìn thấy Hoa Thần Cẩm Sắt bị đưa lên Diệt thần đài...

"Hoa Thần Cẩm Sắt..." Tiên quan từ cái bàn bên kia chuyển ra, kích động đến có chút không nói nên lời: "Ngài... Ngài thật sự trở về rồi? Ta thật sự nhìn thấy ngài sao?"

"Ngươi cảm thấy là nằm mơ sao?"

Tiên quan bóp mặt một cái, đau đến nhe răng trợn mắt.

Nguyên chủ dầu gì cũng đã ở Hoa Thần điện nhiều năm như vậy, lúc trước Lăng Vô muốn đẩy Hạnh Hoa thượng vị, Hoa Thần điện đại đa số đều không đồng ý.

Bất quá dưới quyền lực của Thái tử điện hạ, bọn họ cũng không có cách nào.

Sau khi Hạnh Hoa thống lĩnh Hoa Thần điện, bọn hắn ngoài mặt chịu phục nhưng đáy lòng lại là không phục.

Lúc này nhìn thấy Minh Thù, Tiên quan nào chỉ là kích động.

Hoa Thần Cẩm Sắt của bọn họ không có việc gì!

Thanh Chi nhìn đến có chút mơ hồ.

Đây là tân Hoa Tiên mới thăng cấp, có thể quen biết cùng Tiên quan sao?

Làm sao có thể chứ?

"Khục, Thanh Chi, ngươi về trước đi." Tiên quan nhớ tới Thanh Chi vẫn còn ở đây, vội vàng phân phó một tiếng.

Thanh Chi nhìn Minh Thù, cúi đầu đáp ứng: "Vâng."

"Hạnh Hoa đâu?" Minh Thù dựa vào cái bàn, thuận miệng hỏi một tiếng.

"Hoa Thần Hạnh Hoa..." Tiên quan có chút cố kỵ.

"Nói."

"Hoa Thần Hạnh Hoa ở chỗ Thái tử bên kia, Hoa Thần Hạnh Hoa tại hạ giới bị thương, cần phải điều dưỡng."

Minh Thù nâng khóe miệng cười một chút, hỏi: "Chuyện của Ma Giới ngươi có nghe nói không?"

Tiên quan gật đầu: "Nghe nói một chút."

"Nói ta nghe một chút."

Tiên quan không biết Minh Thù hỏi cái này làm cái gì, cô ấy càng muốn biết, cô là làm sao trở về, Diệt thần đài lại là xảy ra chuyện gì.

Đương nhiên cô ấy cũng không thể không trả lời.

"Chuyện của Ma Giới..."

Tiên quan đều là biết được tin đồn liều gom lại chân tướng.

Tóm lại, đại khái chính là sau khi cô hôn mê, Hoa Thần Hạnh Hoa dùng một biện pháp tạm thời phong ấn Diệt ma trận lại.

Nhưng Hoa Thần Hạnh Hoa bị trọng thương, sau khi Lăng Vô đưa cô ta về vẫn luôn trông coi một tấc không rời.

Ma tộc bên kia không có tin tức gì, nhưng nếu có tin tức thì chức vị của cô ấy quá thấp, căn bản không nghe được.

Trong này không có liên quan tới Lạc Hàm.

Minh Thù suy nghĩ một lát, tiểu yêu tinh hẳn là không có việc gì...

Hắn lợi hại như vậy đâu.

" Hoa Thần Cẩm Sắt, ngài... Ngài làm sao trở về?" Tiên quan hỏi đến cẩn thận từng li từng tí.

"Phi thăng trở về chứ sao." Minh Thù nói.

Tiên quan có chút trừng lớn mắt, khó khăn hỏi: "Thế nhưng... Trước đó, ngài..."

Diệt thần đài a!

Minh Thù nhếch miệng thành một đường cong mờ nhạt: "Có thể là mệnh ta vẫn chưa tuyệt."

Tiên quan bội vàng phụ họa: " Hoa Thần Cẩm Sắt phúc phận thâm hậu..."

Cô ấy dừng một chút: " Hoa Thần Cẩm Sắt, chuyện của Bắc Hải Long Vương?"

Minh Thù không lắm để ý, lấy một quả tiên trên mặt bàn, răng rắc cắn một cái, nói: "Coi như thật là ta giết, ta cũng đã chết qua một lần, nhân quả đã xong."

"Không phải không phải..." Tiên quan khoát tay: "Chúng tôi tin tưởng ngài, Bắc Hải Long Vương chết khẳng định không có quan hệ gì với ngài. Ta chỉ là lo lắng, nếu có người biết ngài trở về, khó tránh khỏi sẽ dùng chuyện này gây bất lợi cho ngài."

"Vậy liền đến chứ sao."

"..."

Minh Thù ghi danh xong cho mình, tại trong tầm mắt phức tạp của Tiên quan bay ra ngoài.

Tiên quan thật lâu cũng chưa có lấy lại tinh thần.

Tại sao cô ấy lại cảm thấy Hoa Thần Cẩm Sắt rất không giống... Cười đến quá đẹp đẽ.

Trước kia trong mắt Hoa Thần Cẩm Sắt luôn luôn lộ ra sự đau thương, cho dù là cười cũng chỉ là mím môi cười yếu ớt, sẽ rất ít giống như vừa rồi cười đến xán lạn như vậy.

Thế nhưng gương mặt kia, cô ấy tuyệt đối sẽ không nhận lầm.

Cũng không biết Hoa Thần Cẩm Sắt ở dưới đã trải qua chuyện gì...

-

Thời điểm Minh Thù ra ngoài, Thanh Chi vẫn còn chờ ở bên ngoài, thấy cô ra liền lôi kéo cô hỏi lung tung này kia, hiếu kì cô làm sao lại quen biết Tiên quan.

Minh Thù thuận miệng bịa một lý do.

"Tiên quan an bài chỗ ở cho ngươi chưa?"

"Không có."

"A... Tiên quan quên rồi sao?" Thanh Chi gãi gãi đầu: "Không đúng, nếu ngươi đã quen biết Tiên quan, Tiên quan nhất định sẽ an bài cho ngươi một chỗ tốt."

Nói đến đây, Thanh Chi nở nụ cười: "Khẳng định là tạm thời không dễ an bài, vậy ngươi ở cùng ta trước, chờ sau khi sắp xếp ổn thỏa ngươi lại đi, thế nào?"

Minh Thù không có cự tuyệt.

Cô theo Thanh Chi trở về.

Nơi này trồng các loại hoa, có cái là tiên thực sắp được đưa tới từng cung điện.

Có cái sắp biến hóa thành Hoa Tiên.

Thanh Chi chăm sóc bọn họ rất tận tâm.

Tiên quan biết Minh Thù đang ở chỗ này của Thanh Chi nên thỉnh thoảng lại tới, làm cho Thanh Chi cho là mình làm sai chỗ nào.

Tiên quan cũng không dám an bài cho Minh Thù.

Cũng may hiện tại Hạnh Hoa không ở Hoa Thần điện, Tiên quan toàn quyền phụ trách cũng không sợ xảy ra chuyện gì.

Minh Thù thỉnh thoảng lại ra ngoài một chuyến, hỏi thăm một chút chuyện của hạ giới.

Ma Giới hẳn là không có việc gì, dù sao Hạnh Hoa cũng đều thành như vậy, cũng không thể phụ lòng nỗ lực của cô ta a?

Về phần Hạnh Hoa...

Vẫn luôn ở chỗ Thái tử bên kia chưa từng trở về.

Minh Thù ngậm một cọng cỏ, nằm trên một cây mai.

Hoa ở nơi này không có phân chia bốn mùa, mãi mãi đều ở vào trạng thái nở rộ.

Đỉnh đầu cô có hoa mai đang nở kiều diễm, trang điểm lộng lẫy.

Chợt có cánh hoa bay xuống, bày ra bốn phía Minh Thù.

"A, Hoa Tiên này tại sao lại ở đây lười biếng." Vài Tiểu Tiên đang đứng ở một cây mai trên đường nhỏ, một người trong đó nhìn thấy Minh Thù, bước nhanh về phía trước: "Ta tìm nửa ngày cũng không tìm được ngươi, ngươi còn nằm ở đây lười biếng, nhanh mang bọn ta đi lấy tiên thực."

Minh Thù nhai nhai cọng cỏ, nhớ tới lời hôm nay Thanh Chi nói khi cô rời đi.

Cô từ dưới đất đứng lên: "Đi theo ta."

Đưa bọn Tiểu Tiên này tới nơi, Minh Thù dựa vào gốc hoa bên cạnh nhìn bọn họ khuân đồ.

Trong đó có một Tiểu Tiên nhìn không được, chỉ về phía cô: "Ta nói ngươi Hoa Tiên này, làm sao cũng không biết giúp đỡ một chút? Nhiều như vậy, ngươi mau giúp chúng ta đưa qua, chậm trễ giờ cung yến ta sẽ cho ngươi sẽ đẹp mặt!"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1513: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (16)

Minh Thù liếc cô ta một chút, giật giật khóe miệng: "Cảm ơn."

Tiểu Tiên: "??"

"Ta cũng biết ta rất đẹp mắt, nhưng ngươi còn có thể để cho ta càng đẹp mắt, vậy ta khẳng định sẽ cám ơn ngươi."

Tiểu Tiên: "!!"

Người này sợ là bị thần kinh a!

Tiểu Tiên nuốt một ngụm nước bọt, quay người tự mình chuyển đi, thỉnh thoảng quay đầu nhìn xem Minh Thù đang dựa vào dưới gốc cây.

Váy đen như lụa mỏng cũng không hiện vẻ âm trầm, ngược lại mông lung mờ mịt, quanh quẩn là mấy phần linh khí.

Tóc xanh như suối, khuôn mặt như họa, nụ cười nhẹ nhàng, toàn thân đều bao phủ một tầng ánh sáng nhu hòa làm cho người ta có cảm giác thánh khiết lại tươi đẹp.

Hoa Thần điện lúc nào lại có nhân vật như vậy?

Mà trên chín tầng trời cũng không ai mặc quần áo có màu này...

Tiểu Tiên rất kỳ quái, thời điểm trước kia đến đều là Thanh

Chi phụ trách, bọn họ chưa từng thấy qua một người như vậy.

"Nhanh lên, sắp không kịp rồi." Có Tiểu Tiên thúc giục một tiếng.

Các Tiểu Tiên vội vàng tăng thêm tốc độ, chuyển xong đồ vật lại nhanh chóng rời đi.

Minh Thù đưa mắt nhìn bọn họ rời đi.

Cung yến a...

Bên trong Tiên Cung cái gì cũng tốt, chính là thiếu đồ ăn.

Một đám Thần Tiên không cần ăn cái gì.

Những ngày này cô chỉ có thể uống hạt sương, cùng Thanh Chi thỉnh thoảng cứu tế cô một chút.

Cung yến khẳng định là có ăn đồ ngon!

Minh Thù nhổ cỏ trong miệng ra, đuổi theo đám Tiểu Tiên kia.

-

Minh Thù ngửa đầu nhìn cung điện có chút quen thuộc, lông mày khẽ nhếch lên, lại là thiết yến của Lăng Vô?

Không phải nói Hạnh Hoa vẫn chưa tốt sao?

Làm sao còn có tâm tình tổ chức thiết yến?

Minh Thù không có thiếp mời, cửa chính vào không được, cô vòng ra phía sau chuẩn bị lep đi vào.

Vừa trèo lên tường, một cô nương áo đỏ bên trong liền trèo ra, hai người trên đầu tường mắt lớn trừng mắt nhỏ.

Cô nương áo đỏ liếc cô một cái, ước chừng là thấy cô không ồn ào liền điềm nhiên như không có việc gì tiếp tục trèo ra bên ngoài.

Minh Thù khẽ người ngồi vào trên đầu tường.

Cô nương áo đỏ có chút hé miệng, mắt không chớp nhìn chằm chằm cô.

"Ngươi... Rất nhuần nhuyễn nha." Cô nương áo đỏ bò lên cùng Minh Thù ngồi đối mặt nhau, con ngươi cô ấy linh động xoay chuyển hai vòng:"Ngươi đi vào làm gì?"

"Tìm ăn."

"Tìm ăn?" Cô nương áo đỏ có chút hoài nghi: "Ngươi sẽ không phải là đến nhìn lén Lăng Vô chứ?"

"Gọi thẳng tên của Thái tử, cô nương, cẩn thận Thái tử trị tội ngươi."

"Hứ." Cô nương áo đỏ mặt mũi tràn đầy khinh thường: "Hắn dám trị tôi ta, cha ta sẽ giết chết hắn."

"Oa a, cha ngươi thật tuyệt a, giới thiệu một chút?"

Cô nương áo đỏ cảnh giác: "Cha ta rất yêu mẹ ta."

"..." Tiểu cô nương này đang bổ não cái gì.

Trẫm là loại người này sao?

Trẫm thế nhưng là đã có tiểu yêu tinh!

"Tiểu công chúa chạy rồi, mau tìm!" Vài thân ảnh của Tiểu Tiên xuất hiện bên trong hành lang.

"Tiểu công chúa..."

"Tiểu công chúa..."

Cô nương áo đỏ biến đổi sắc mặt, kéo Minh Thù nhảy xuống tường ẩn giấu vào bên ngoài bụi hoa.

Đỉnh đầu Minh Thù là hai đóa hoa hồng lớn, lá cây yếu ớt đập đến trên mặt mình.

"Tiểu công chúa, bọn hắn tìm ngươi, ngươi kéo ta xuống làm gì?" Trẫm leo lên rất dễ dàng sao!?

"Ách..." Cô nương áo đỏ hạ mắt: "Ta đây không phải là sợ ngươi bị bọn hắn phát hiện sao, nếu như ngươi bị phát hiện leo tường đi vào sẽ chết rất thảm, ta cũng là muốn tốt cho ngươi, vì muốn tốt cho ngươi."

"Vậy ta phải cám ơn ngươi?"

"Không khách khí không khách khí, ta thích nhất là giúp người làm niềm vui." Cô nương áo đỏ một mặt tự hào.

Minh Thù: "..."

Minh Thù đem toàn bộ lá cây bên cạnh đập lên mặt cô ta, sau đó từ trong bụi hoa ra ngoài, tiếp tục trèo tường.

Ai cũng không thể ngăn cản trẫm đi sủng hạnh đồ ăn vặt!

Quần áo đột nhiên bị xiết chặt.

Cô nương áo đỏ ở phía dưới kéo cô lại.

"Ngươi đi vào làm gì? Ta đã nói với ngươi, Lăng Vô đã có người mình thích, ngươi coi như trèo tường đi vào cũng không thể chiếm được tình yêu của hắn, không nên treo cổ trên một thân cây, Cửu trọng thiên còn có rất nhiều mỹ nam."

Minh Thù: "..."

Minh Thù dùng sức túm y phục của mình cũng không túm được.

"Ta chính là muốn đi vào ăn một chút gì đó!"

Thuận tiện chào hỏi tiểu tinh nghịch một cái!

Ai thích hắn!

Cô nương áo đỏ túm lấy quần áo không buông: "Ngươi... Thật sự là đi vào ăn cái gì đó?"

"Không phải thì sao?"

"Vậy sao ngươi không vào bằng cửa?"

"Không có thiếp mời, không đi được." Có thể đi cửa chính, cô cần phải tốn sức trèo tường? Trèo tường không lao lực sao!

Minh Thù một mặt thản nhiên: "Hiện tại có thể nới lỏng tay chưa?"

"Tiểu công chúa khẳng định là chạy ra bên ngoài, nhanh đi tìm trở về! Nhất định phải tìm được trước khi yến hội bắt đầu!"

Tiếng bước chân từ hai bên truyền đến, cô nương áo đỏ kinh hoảng nhìn trái ngó phải, đoán chừng là phát hiện không có nơi để chạy.

Ngay lập tức vươn tay về phía Minh Thù: "Nhanh nhanh nhanh, kéo ta lên."

Minh Thù: "..."

Minh Thù đưa tay kéo cô ấy lên, hai người trở lại bên trong.

"Hắc hắc, ta tên Anh Lạc, ngươi tên gì?"

Minh Thù há mồm liền bịa: "Linh Lung."

"A..." Anh Lạc kỳ quái: "Sao ngươi lại cùng tên với tỳ nữ của ta?"

Minh Thù xém chút bị sặc nước bọt đến chết.

Cái này đều có thể lật xe a!

Cố ý sao?

Minh Thù sửa chữa: "Ta tên Hổ Phách."

Anh Lạc trợn mắt hốc mồm: "Mới vừa rồi ngươi nói...

Minh Thù mặt không đổi sắc nói mò: "Đổi tên."

Anh Lạc: "..."

Tên có thể tùy tiện đổi sao?

-

Sau một nén hương.

Minh Thù cùng Anh Lạc ngồi xổm bên ngoài cửa sổ nhà bếp, mỗi người cầm hai quả đào tiên gặm.

Trải qua tình nghĩa ngắn ngủi "Trộm đào" của hai người, Minh Thù đã biết cô nương áo đỏ này là ai.

Tiểu công chúa Phượng Tộc.

Cuối cùng sẽ coi mắt với Lăng Vô.

Đây là cung yến của nhân vật nữ chính.

Hạnh Hoa?

Cửu trọng thiên mặc dù đều biết Thái tử thích Hạnh Hoa nhưng bởi vì thân phận của Hạnh Hoa quá thấp, Thiên Đế bên kia vẫn luôn không đồng ý cho nên hai người vẫn chưa lập gia đình.

"Ai, nếu không phải mẹ ta lấy cái chết ép buộc, ta mới sẽ không thèm tới đây, ta mới không muốn lấy một khối băng như Lăng Vô làm phu quân, một chút gợi cảm cũng không có."

"Ừ." Răng rắc răng rắc răng rắc.

"Mấu chốt là hắn còn có người mình thích, ngươi nói có tức hay không!"

"Ừ." Răng rắc răng rắc răng rắc.

"Ngươi đừng ăn nữa." Anh Lạc kéo tay Minh Thù ra: "Ngươi nghe ta nói một chút, ta đều sắp nghẹn chết rồi."

"Ngươi đem quả đào kia của ngươi cho ta, ta nghe ngươi nói."

Anh Lạc nhìn Minh Thù, lại nhìn quả đào trong tay, trực tiếp đưa cho cô.

"Ngươi thật sự vào đây để ăn cái gì đó sao?"

"Ta lừa ngươi làm gì, có đồ ăn sao?"

"..."

Tiểu Tiên trên chín tầng trời thích Lăng Vô nhiều vô số kể, lúc đầu cô ấy nhìn thấy Minh Thù liền cho rằng cô cũng giống như những Tiểu Tiên nông cạn kia.

Cô thật sự là vào để ăn cái gì đó!

Anh Lạc huyên thuyên nói một tràng.

Minh Thù nhìn quả đào, ngẫu nhiên ứng phó hai câu.

"Ngươi nói ta làm sao xui xẻo như vậy, tuổi còn trẻ liền phải lập gia đình..."

Minh Thù cắt đứt cô ta: "Mạo muội hỏi một câu, ngươi bao nhiêu tuổi?"

Anh Lạc giả mù sa mưa lau hai hàng nước mắt không tồn tại: "Ta còn nhỏ, cũng chỉ hai ngàn tuổi."

Minh Thù: "..." Quấy rầy!

*

【 Hài Hòa Hiệu 】

Tiểu Tiên Nữ: Ta còn nhỏ, cũng chỉ ba tuổi.

Tiểu Thiên Sứ: Ngươi hàng năm đều ba tuổi?

Tiểu Tiên Nữ: Không được sao?

Tiểu Thiên Sứ:... Không biết xấu hổ!

Tiểu Tiên Nữ: Có phiếu liền được có được không, ném một cái sao?

Tiểu Thiên Sứ: Không cho gấu con ba tuổi ném.

Tiểu Tiên Nữ: Lặp lại lần nữa?

Tiểu Thiên Sứ: Không cho gấu con ba tuổi ném!

Tiểu Tiên Nữ: Khuê nữ, bọn họ không bỏ phiếu cho ngươi mua đồ ăn!

Minh Thù: Ừ?

Tiểu Thiên Sứ: Ném ném ném, ném liền đây!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1514: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (17)

Minh Thù cùng Anh Lạc cuối cùng vẫn là bị bắt được.

Lúc đầu Minh Thù có thể chạy, kết quả bị Anh Lạc ôm chặt lấy, nói cái gì đồng sinh cộng tử.

Minh Thù: "???"

Xin nhờ, chúng ta là lần đầu tiên gặp mặt có được không?

Đồng sinh cộng tử từ đâu tới?

Tiểu cô nương như ngươi rất dễ dàng bị lừa có biết không?

"Ta dẫn ngươi đến yến hội ăn cái gì đó!" Anh Lạc giải quyết dứt khoát.

Cho nên...

Cuối cùng Minh Thù vào trong yến hội, mà lại yêu cầu Minh Thù ngồi vào bên cạnh cô ấy, không thì cô ấy có chết cũng sẽ không tham gia.

Anh Lạc thả tấm lụa mỏng trước mặt xuống, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy bóng người bên ngoài.

Anh Lạc đều đã đến, Lăng Vô lại chậm chạp chưa tới.

Người phía dưới ầm ĩ nghị luận.

"Thái tử điện hạ đi đâu rồi?"

"Làm sao còn chưa tới?"

"Sợ là Thái tử cùng Hoa Thần Hạnh Hoa cùng một chỗ..."

Ba ——

Đối diện có một nam nhân đập bàn một cái, sắc mặt âm trầm, toàn thân đều viết "Ta không dễ chọc", tiếng nghị luận đột nhiên biến mất.

"Kia là cha ta." Anh Lạc nhỏ giọng giới thiệu cho Minh Thù, trong giọng nói không giấu được một chút sự kiêu ngạo.

Minh Thù thuận theo nhìn sang, khá quen thuộc, hẳn là nguyên chủ đã gặp qua.

Anh Lạc đối với việc Lăng Vô đến trễ, ở cùng ai cũng không có cảm giác gì, có thể thấy được tiểu cô nương này không thích Lăng Vô.

Cô ấy lôi kéo Minh Thù nói: "Ngươi biết không? Trước kia trên chín tầng trời có một vị Hoa Thần thích Lăng Vô, kết quả Lăng Vô thích Hạnh Hoa, hắn liền hại vị Hoa Thần kia tan thành tro bụi, Lăng Vô chính là thứ cặn bã! Vị Hoa Thần kia cũng quá thảm rồi, ta kiên quyết không thể gả cho hắn!"

Minh Thù có chút ghé mắt: "Cẩm Sắt không phải là bởi vì giết Bắc Hải Long Vương?"

"Hứ, Bắc Hải Long Vương căn bản không nguyện ý cưới Hoa Thần Cẩm Sắt, nhưng mệnh lệnh của Thiên Đế không thể không nghe, cho nên liền cầu xin cha ta bắt hắn đánh một trận, cha ta ra tay nhẹ cũng không có đánh chết tại chỗ, vẫn là chống chọi đến ngày thành hôn, nhưng chính là vào ngày đó hắn lại treo mất, hiện tại hắn là ở nhân gian Luân Hồi..."

"Cho nên... Hoa Thần Cẩm Sắt bị đẩy lên Diệt thần đài còn có một phần công lao của cha ngươi?" Không phải nói Bắc Hải Long Vương tính khí nóng nảy, Thiên Đế cũng không dám gây sao?

Vì sao lại làm ra loại chuyện này?

Tìm người đánh mình để kháng hôn? Kết quả còn trực tiếp đánh chết...

Thao tác của Thần Tiên đều nóng nảy như thế sao?

Thật có chút sợ hãi nha!

Anh Lạc phản bác: "Mới không phải, thời điểm Bắc Hải Long Vương chết..."

"Thái tử đến —— "

Lăng Vô xuất hiện, cắt đứt bầu không khí quỷ dị của đại điện.

Cũng cắt đứt Minh Thù cùng Anh Lạc nói chuyện.

Cùng Lăng Vô đồng thời xuất hiện còn có Hạnh Hoa, Hạnh Hoa được Tiểu Tiên đỡ lấy đi theo phía sau Lăng Vô, dáng người thướt tha, vòng eo nhỏ không đủ một nắm tay, khuôn mặt xinh xắn lộ ra thần sắc tái nhợt, có mấy phần mỹ cảm suy nhược.

"Sao lại là cô ta." Anh Lạc có chút kinh ngạc.

Minh Thù chống cằm ăn quả nho, mở miệng một chút, nghe vậy có chút ghé mắt: "Trước đó không phải ngươi nói Lăng Vô có người mình thích sao, ngươi không biết?"

"Ta chỉ nghe qua, chưa từng thấy qua." Anh Lạc trợn tròn đôi mắt đẹp: "Cô ta..."

Chuyện của Thái tử Lăng Vô cùng Hoa Thần Hạnh Hoa, trên chín tầng trời có ai không biết?

Hôm nay có thể nói là tiệc ra mắt của Anh Lạc cùng Lăng Vô... Nhưng Lăng Vô lại mang theo Hạnh Hoa đến đây.

Hàm nghĩa trong đó không cần nói cũng biết.

Lăng Vô tự mình an bài chỗ ngồi cho Hạnh Hoa.

Sắc mặt của cha Anh Lạc cực kỳ kém, chén rượu cũng sắp bị hắn bóp nát.

Phượng tộc là Thần tộc thượng cổ, cho dù là Thiên Đế cũng phải cho mặt mũi.

Lăng Vô lại không coi ai ra gì như thế, để tộc trưởng Phượng tộc như hắn phải nghĩ như thế nào?

Những người còn lại cũng kinh ngạc cách làm hôm nay của Lăng Vô, đối mặt nhau vài lần, từ trong mắt nhau nhìn thấy sự chấn kinh cùng nghi hoặc.

Lăng Vô coi như thích Hoa Thần Hạnh Hoa cũng không cần ra mặt vào lúc này a.

Tộc trưởng Phượng tộc của người ta vẫn còn ở đây!

Đây không phải là đánh vào mặt người ta sao?

Đắc tội một Thần tộc thượng cổ cũng không phải việc gì sáng suốt.

"Thái tử điện hạ, ngài đây là có ý gì?" Tộc trưởng Phượng tộc trầm giọng hỏi, giọng điệu coi như ép tới bình thản.

Lăng Vô đứng ở phía trên: "Hôm nay ta có một chuyện muốn hỏi công chúa Phượng tộc."

Tộc trưởng Phượng tộc cau mày, trong mắt viết đầy sự bất mãn, chịu đựng lửa giận hỏi: "Chuyện gì?"

"Công chúa Phượng tộc đã đi qua núi Tử Dương?"

"Đi qua." Thanh âm Anh Lạc cách tấm rèm truyền tới.

"Vậy cũng có gặp Hoa Nhi?"

"..." Anh Lạc nhíu mày: "Gặp qua."

"Thái tử điện hạ, ngài hỏi chuyện này để làm gì?"Tộc trưởng Phượng tộc đứng dậy, nổi nóng nói: "Coi như con gái của ta gặp qua Hoa Thần Hạnh Hoa thì sao? Hôm nay chúng ta tới không phải nghe ngài nói những lời này!

"Tộc trưởng Phượng tộc đừng nóng vội, hãy nghe ta nói hết." Lăng Vô ngữ khí lãnh đạm.

Tộc trưởng Phượng tộc quét mắt một vòng phía dưới, lại liếc con gái nhà mình, đập bàn một cái: "Thái tử điện hạ, nếu hôm nay ngài không đưa ra một lý do hợp lý, đừng trách ta không khách khí."

Lăng Vô nói: "Công chúa Phượng tộc chẳng biết tại sao lại chọc phải ma tộc, Hoa Nhi đi ngang qua vô ý bị cuốn vào, công chúa Phượng tộc lại đem Hoa Nhi đẩy ra làm bia đỡ đạn, tự mình chạy trốn, dẫn đến Hoa Nhi bị trói đến Ma Giới..."

Minh Thù tắc lưỡi: "Ngươi đã làm việc này."

Anh Lạc đỏ mắt lên vì tức, vội vàng giải thích một tiếng: "Ta không có!"

Minh Thù giơ ngón tay cái lên, cười tủm tỉm khen cô ấy: "Làm tốt lắm!"

Anh Lạc: "..."

"Thái tử điện hạ! Ngươi nói hươu nói vượn cái gì!" Người xù lông trước chính là tộc trưởng Phượng tộc, bảo vệ con gái vô điều kiện: "Mặc dù Anh Lạc ngang bướng nhưng tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện như vậy!"

Anh Lạc cũng vén rèm lên đi ra ngoài.

"Cha, chuyện này căn bản không phải như vậy..."

"Vừa rồi công chúa Phượng tộc cũng đã chính miệng thừa nhận từng tới núi Tử Dương, cũng đã gặp qua Hoa Nhi."

Anh Lạc bị cắt đứt, cô ấy tức giận trừng mắt về phía Lăng Vô.

"Ta gặp qua, nhưng ta..."

Lăng Vô tựa hồ không có ý định cho cô ấy cơ hội giải thích, lần nữa cắt đứt cô ấy.

"Trên người Hoa Nhi còn có vết tích Hỏa Diễm thiêu đốt đặc thù của Phượng tộc, cái này cũng có thể làm giả?"

Hạnh Hoa tại cái nhìn chăm chú của mọi người vung tay áo lên, lộ ra một vết sẹo.

Phượng tộc chỉ có số ít tộc nhân có được Hỏa Diễm đặc thù, mà ngọn lửa này sau khi thiêu đốt lên người sẽ lưu lại ấn ký đặc biệt, ai cũng không giả mạo được.

"Ta quả thật đã động thủ với cô ta một lần, nhưng là cô ta trước...

Ánh mắt Lăng Vô như đao rơi trên người Anh Lạc: "Công chúa Phượng tộc đây là thừa nhận?"

"Thái tử điện hạ, việc này ngươi làm sao cũng phải cho con gái ta một cơ hội giải thích, ngươi hùng hổ dọa người như thế lại là ý gì?"

"Tộc trưởng nói rất có lý, hiện tại càng giống Thái tử điện hạ muốn để tiểu công chúa của người ta chịu oan ức."

Tiếng phụ họa thanh thúy từ phía sau rèm truyền tới.

Thanh âm này làm biểu lộ của Lăng Vô khẽ biến, xoay người nhìn về phía rèm bên kia, hắn đưa tay, rèm không gió mà bay lộ ra người ở bên trong.

Thiếu nữ váy đen ngồi ngay ngắn trước bàn, bàn tay tinh tế trắng nõn vuốt vuốt chén Lưu Ly, đầu ngón tay thoáng như có ánh sáng nhẹ gõ gõ trên mặt bàn.

Tại trong nháy mắt dung mạo của thiếu nữ lộ ra, bốn phía mơ hồ có một mảnh thanh âm hít hơi.

Liền ngay cả tộc trưởng Phượng tộc cũng lộ ra thần sắc kinh ngạc.

"Đóa là Hoa Thần Cẩm Sắt sao?"

"Hình như ta đã xuất hiện ảo giác."

"Giống nhau như đúc..."

"Hoa Thần Cẩm Sắt..."

"Thế nhưng không phải Hoa Thần Cẩm Sắt đã..."

Tan thành tro bụi sao?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1515: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (18)

Thời điểm Hạnh Hoa nghe thấy thanh âm của Minh Thù liền ngây ngẩn cả người.

Lúc này nhìn thấy dung mạo của Minh Thù, tay cô ta bấm chặt vào lòng bàn tay mình, cô lại trở về Cửu trọng thiên!

Ánh mắt Minh Thù xuyên qua đám người, rơi vào trên người Hạnh Hoa.

Đối đầu với cặp mắt cười như không cười kia, đáy lòng Hạnh Hoa đột nhiên hốt hoảng.

"Tại sao ngươi lại ở đây?!"

Lăng Vô ngăn chặn đáy lòng nghi hoặc cùng kinh ngạc, nghiêm nghị chất vấn.

Tại thời điểm ở Ma Giới, cô đột nhiên biến mất giống như bị Diệt ma trận nghiền nát.

Hiện tại cô lại đường hoàng ngồi trên chín tầng trời!

Lăng Vô làm sao không kinh ngạc cho được.

Minh Thù thu tầm mắt lại, bưng chén Lưu Ly nhấp một ngụm rượu, cười cười trả lời: "Đương nhiên là phi thăng lên, ta cũng không phải lén lút trở về, Thái tử điện hạ yên tâm, sẽ không để cho ngươi bắt bím tóc của ta."

Lăng Vô: "..."

Đám người: "..."

Thế nhưng chuyện Diệt thần đài giải thích thế nào a!

Lúc trước mọi người tận mắt nhìn thấy, sao có thể là giả?

Diệt thần đài hỏng sao?

Anh Lạc trợn mắt hốc mồm nhìn Minh Thù, cô cô cô... Cô chính là Cẩm Sắt?

Vừa rồi cô ấy còn cùng Cẩm Sắt bát quái...

Phi thăng lên, đó chính là được thiên đạo thừa nhận, hợp lý hợp pháp tồn tại.

Có chứng!

Ai cũng nói không chừng cái gì!

Về phần Bắc Hải Long Vương chết, đúng như Minh Thù nói, coi như Bắc Hải Long Vương là cô giết thì cô cũng đã chết qua một lần, cát bụi trở về cát bụi, đất về với đất, nhân quả đã xong.

Minh Thù buông chén Lưu Ly xuống, ngữ khí mang theo ý cười: "Ta biết các ngươi bị mỹ mạo của ta chinh phục, nhưng bây giờ không phải là thời điểm nhìn ta a?"

Đám người: "..."

Đây tuyệt đối không phải là Hoa Thần Cẩm Sắt!

Hoa Thần Cẩm Sắt làm sao lại tự luyến như vậy!

Bất quá không thể không thừa nhận, rõ ràng là gương mặt kia làm cho người ta cảm giác hoàn toàn khác biệt, càng thêm xinh đẹp chấn động lòng người.

Bất quá Minh Thù nói không sai.

Trước mắt vẫn còn một việc chưa giải quyết.

Tộc trưởng Phượng tộc nhìn Minh Thù mấy lần, ánh mắt có chút phức tạp, hắn quay đầu nói với Anh Lạc: "Anh Lạc, con nói chuyện này một lần. Thái tử điện hạ hẳn là sẽ không thể không cho cơ hội này chứ?"

Lăng Vô tin tưởng Hạnh Hoa cho nên sau khi Hạnh Hoa nói với hắn, hắn căn bản liền không hoài nghi, trực tiếp định tội cho Anh Lạc.

Lúc này tộc trưởng Phượng tộc đã nói như thế, hắn chỉ có thể gật đầu.

Ánh mắt Anh Lạc cơ hồ là dính trên người Minh Thù.

Tộc trưởng Phượng tộc gọi cô ấy mấy lần, cô ấy mới lấy lại tinh thần.

"Chuyện là thế này, hôm đó cha ta để ta hạ giới đến núi Tử Dương tìm ca ca ta..."

Anh Lạc phụng mệnh đi tìm ca ca của mình nhưng cũng không tìm được người, cho nên cô ấy ở lại gần núi Tử Dương để chờ ca ca của mình trở về.

Lần chờ đợi này chính là ròng rã vài ngày.

Nhưng còn chưa đợi được ca ca của mình, ngược lại Hạnh Hoa lại đến.

Lời nói cùng Hạnh Hoa hoàn toàn khác nhau.

Là Hạnh Hoa bị ma tộc đuổi theo, cô ấy tiến lên hỗ trợ nhưng ma tộc này có chút lợi hại, Hạnh Hoa cùng cô ấy đều bị bắt lại.

Anh Lạc tính tình không xấu, cùng Hạnh Hoa hợp tác chạy trốn

Đáng tiếc thời điểm chạy trốn bị ma tộc phát hiện, Hạnh Hoa vì tự mình chạy trốn nên đẩy Anh Lạc về phía ma tộc.

Anh Lạc vung Hỏa Diễm ra, ngẫu nhiên sai sót lại rơi trên cánh tay Hạnh Hoa.

Lúc ấy Anh Lạc cũng không biết cô ta là Hạnh Hoa, chỉ coi là tự mình xui xẻo đi cứu một con sói mắt trắng.

Vừa rồi nhìn rõ ràng mới biết cô ta là ai.

Lăng Vô hỏi: "Vậy làm sao ngươi trốn được?"

"Ca ca ta cứu ta." Anh Lạc nói: "Không tin các ngươi có thể gọi ca ca tới hỏi!"

"Đó là ca ca của ngươi, hắn đương nhiên giúp ngươi nói chuyện."

"Ngươi..." Anh Lạc tức giận đến đỏ bừng cả khuôn mặt: "Không phải ngươi cũng giúp cô ta nói chuyện sao, cô ta có chứng cứ gì? Chỉ dựa vào một câu nói của cô ta liền muốn định tội ta?"

"Ta có chứng cứ!" Hạnh Hoa thanh âm yếu đuối: "Có thể chứng minh lời ta nói là sự thật."

Anh Lạc mặt mũi tràn đầy chấn kinh.

Cô ta có chứng cớ gì?

"Chứng cứ cái gì đều là giả." Minh Thù đứng dậy, sương mù theo làn váy cô tràn ra gợn sóng.

"Cẩm Sắt nơi này không có chuyện của ngươi!" Lăng Vô quát lớn một tiếng.

Minh Thù khoa trương vỗ ngực một cái: "Ngươi hung dữ như thế làm gì? Thật là sợ hãi, muốn đánh nhau sao?"

Đám người: "..."

Hoàn toàn không nhìn ra ngươi sợ hãi.

Ngươi còn hẹn đánh nhau!

Trải qua Diệt thần đài chính là biển đổi tính tình!

"Ta có chứng cứ!" Hạnh Hoa ngữ khí kiên định không ít.

"Chứng cứ có thể làm giả." Minh Thù nhìn về phía cô ta: "Ai biết chứng cứ của ngươi là thật hay giả. Các ngươi cũng không tin ca ca của tiểu công chúa làm chứng, dựa vào cái gì phải tin tưởng chứng cứ của ngươi?"

Lăng Vô: "..."

Hạnh Hoa: "..."

Anh Lạc: "Đúng rồi! Dựa vào cái gì các ngươi có thể tin, ca ca ta không thể tin?"

Minh Thù xoay người mỉm cười, cánh môi hé mở, từng chữ từng chữ rõ ràng: "Không bằng đến Vấn tâm đài thề đi, công bằng công chính, già trẻ không gạt."

Thần giới có Diệt thần đài có thể để cho Thần Tiên tan thành tro bụi.

Thề ở Vấn tâm đài, một khi nói dối hoặc là vi phạm liền sẽ bị trừng phạt.

"Đúng!" Anh Lạc lập tức phụ họa: "Cũng đừng xem chứng cứ gì, ta không thẹn với lương tâm, ta nguyện ý đến Vấn tâm đài thề để chứng minh sự trong sạch!"

Thái độ của Anh Lạc như thế, tầm mắt của mọi người liền đặt trên người Hạnh Hoa.

Chỉ cần mình không nói láo, lúc này liền hoàn toàn không sợ.

Chứng cứ so với Vấn tâm đài liền yếu đi không ít.

Bởi vì một số thời khắc, chứng cứ có thể làm giả nhưng Vấn tâm đài lại không thể.

Hạnh Hoa nắm chặt quần áo, sắc mặt tái nhợt, trên trán chảy ra mồ hôi dày đặc, nhịp tim như sấm.

Cô ta nào dám đến Vấn tâm đài.

"Hoa Nhi?" Lăng Vô nhíu mày kêu một tiếng.

Hạnh Hoa đảo mắt qua bốn phía, cánh môi tái nhợt khẽ nhếch: "Ta..."

Bị nhiều người nhìn chăm chú như vậy, Hạnh Hoa gắng gượng, cô ta cắn môi một chút, cánh môi tái nhợt lộ ra một chút huyết sắc.

"Ta nguyện ý đi, chỉ là thân thể ta còn có chút suy yếu..."

"Thề một cái mà thôi, có thể mất bao nhiêu công sức?" Minh Thù học theo tư thái trước đó Lăng Vô cắt đứt Anh Lạc: "Nếu ngươi không đi được, có thể để Thái tử ca ca ôm ngươi nha. Ngươi bây giờ không đi, vậy coi như là chột dạ, chột dạ liền chứng minh ngươi nói láo."

"Nếu ngươi nói láo, ngươi còn ác nhân cáo trạng trước, đây chính là dụng tâm không tốt. Nói nhỏ chuyện đây là cuộc chiến giữa hai nữ nhân, nói lớn chuyện ra, ngươi đây chính là châm ngòi quan hệ giữa Thiên Đế cùng Phượng tộc."

Thanh âm của Minh Thù không nhanh không chậm, Lăng Vô mấy lần muốn cắt đứt cô nhưng cũng không xem vào được.

Thời điểm ngươi muốn nói cái gì, tuyệt đối không nên bị người khác ảnh hưởng đến.

Nếu không ngươi liền sẽ trở thành bị động.

Cái mũ trước đó Lăng Vô chụp xuống tính là gì.

Minh Thù lần này liên tiếp chụp mấy cái mũ xuống, độ cao từ từ lên đến chuyện giữa hai thế lực.

Hạnh Hoa cả người đều sắp ngồi không yên.

"Cẩm Sắt ngươi bớt ở chỗ này nói hươu nói vượn!"

"Há, vậy liền đến Vấn tâm đài, dùng sự thực chứng minh, cùng ta rống thì làm được cái gì?"

Lăng Vô trừng Minh Thù một chút, đi đến bên cạnh Hạnh Hoa, nắm chặt tay cô ta: "Hoa Nhi?"

Hạnh Hoa có chút phát run.

Lăng Vô đầu tiên là nghi hoặc, mặc dù ánh mắt âm trầm.

Hắn nắm chặt tay Hạnh Hoa.

"Ta đi!"

Tựa hồ phát giác được biến hóa của Lăng Vô cùng ánh mắt hoài nghi bốn phía, Hạnh Hoa lên tiếng.

"Ta đi Vấn tâm đài."

Nhưng nói xong cô ta liền hối hận.

Nhưng lời đã nói ra cũng không có khả năng cứu vãn.

Đường đến Vấn tâm đài vẫn còn cách một đoạn, có thể để cô ta nghĩ biện pháp ra.

-

Vấn tâm đài.

Tiểu Tiên trông coi Vấn tâm đài đột nhiên bị nhiều người đến như vậy dọa sợ, quỳ trên mặt đất đầu cũng không dám ngẩng lên.

Vấn tâm đài này ngàn năm không có người đến, làm sao đột nhiên hôm nay lại có nhiều người đến như vậy?

Vấn tâm đài cùng Diệt thần đài không khác nhau lắm, chính là một cái bàn hình tròn.

Minh Thù tìm một chỗ ngồi xuống, ôm một bàn trái cây: "Đừng lề mề, bắt đầu đi."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1516: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (19)

Anh Lạc một mình đi trước, trực tiếp lên Vấn tâm đài thề, hơn nữa thề đặc biệt nặng.

Tộc trưởng Phượng tộc cũng có chút chấn kinh.

Bất quá nghĩ đến con gái của mình nếu quả thật đã làm qua chuyện đó, sao có thể lớn mật như thế.

Nghĩ như vậy mới thoáng yên tâm một chút.

Anh Lạc thề xong, đứng trên Vấn tâm đài trong chốc lát, Vấn tâm đài cũng không có bất kỳ phản ứng gì.

Minh Thù ăn trái cây đến vui sướng vẫn không quên thúc giục tiểu khả ái một chút: " Hoa Thần Hạnh Hoa, đến lượt ngươi rồi."

Hạnh Hoa cơ hồ là dán chặt trong ngực Lăng Vô.

Nghe thấy thanh âm của Minh Thù, mồ hôi lạnh chảy ướt sũng cả người.

Hạnh Hoa hơi mấp máy môi: "Ta..."

Làm sao bây giờ...

Vấn tâm đài căn bản không giả được.

Lăng Vô đã nhìn ra Hạnh Hoa có vấn đề, đáy lòng có chút kinh ngạc cùng kỳ quái, nhưng càng nhiều hơn chính là muốn làm sao đem chuyện này cho qua đi.

"Sẽ không thật sự là Hoa Thần Hạnh Hoa nói dối chứ?"

"Không đến mức đó đi..."

"Vậy cũng khó nói, việc ngày hôm nay..."

Mọi người ngầm hiểu lẫn nhau.

Yến hội ngày hôm nay thế nhưng là tổ chức vì Lăng Vô cùng Anh Lạc.

Yến hội này tự nhiên cũng không phải nói tổ chức liền tổ chức, tại chuyện Ma Giới trước đó đã truyền ra tin tức

Thái tử hiện tại là thích Hạnh Hoa, nhưng vạn nhất thật sự phải cưới Anh Lạc, vậy Hạnh Hoa coi như khó chịu.

Làm Thần Tiên nhiều năm như vậy, trong bụng ai lại không có điểm cong cong thẳng thẳng.

Mọi người có lẽ đã đem toàn bộ sự kiện bổ não đến không sai biệt lắm.

Hạnh Hoa không dám đi lên, Minh Thù thúc giục, cô ta cũng chỉ là nắm lấy Lăng Vô, không dám lên tiếng.

Trong đầu cô ta đang hỗn loạn tưng bừng.

Làm sao bây giờ...

Chẳng lẽ thật sự phải đi lên?

"Ta xem..."

Anh Lạc bị tộc trưởng Phượng tộc giữ chặt, cô ấy không hiểu nhìn cha mình, tiểu hồ ly này nói xấu con gái của ngươi a! Không dạy dỗ sao?

Tộc trưởng Phượng tộc dùng ánh mắt trấn an cô ấy.

Anh Lạc bĩu môi, nhu thuận đứng ở phía sau hắn.

Tộc trưởng Phượng tộc nói: "Thái tử điện hạ, ta xem hôm nay sợ rằng phải phụ một chuyện tốt của Thiên Đế, chuyện của ngươi cùng con gái ta nên dừng lại."

Gánh nặng trong lòng Lăng Vô liền được giải khai.

Tộc trưởng Phượng tộc đây là cho hắn một bậc thang.

"Bất quá ta còn một việc."

Tộc trưởng Phượng tộc cho hắn một bậc thang, Lăng Vô rất phối hợp: "Tộc trưởng cứ nói."

Tộc trưởng Phượng tộc nhìn về phía Minh Thù.

"Đang cắn trái cây" Minh Thù: "..."

Nhìn trẫm làm gì?

Việc này cùng trẫm ăn trái cây cũng không có quan hệ!

"Chuyện của Bắc Hải Long Vương năm đó thật ra còn có nguyên nhân, cụ thể ta sẽ bẩm báo cùng Thiên Đế. Chỉ là vị trí Hoa Thần này ta cũng xin cho Hoa Thần Cẩm Sắt trở về, hi vọng đến lúc đó Thái tử điện hạ không nên nhúng tay."

Minh Thù xém chút không có ngồi vững.

Lại có thể có người giúp trẫm nói chuyện?!

Mặc dù có rất nhiều loại Hoa thần, nhưng vị trí tộc trưởng

Phượng tộc nói chính là thống lĩnh Hoa thần điện Bách Hoa.

Lăng Vô cũng kinh ngạc, đây không phải là ép buộc Hạnh Hoa thoái vị sao?

Tộc trưởng Phượng tộc thần sắc trang nghiêm: "Thái tử điện hạ, đáp ứng chuyện này, việc này coi như xong."

Lăng Vô nhíu mày lại thành chữ Xuyên (川).

Hắn không đáp ứng, Hạnh Hoa sẽ tránh không được việc lên Vấn tâm đài.

Phản ứng của Hạnh Hoa đã nói rõ hết thảy, cô ta đang nói láo.

Hạnh Hoa nắm lấy Lăng Vô, trong con ngươi mang theo vài phần ủy khuất cùng khẩn thiết.

Lăng Vô nhìn thấy, nhưng với cục diện bây giờ, hắn không thể không đáp ứng.

"... Được."

Trong con ngươi Hạnh Hoa có chút tối sầm lại.

Tộc trưởng Phượng tộc gật đầu, xoay người nhìn về phía đám người: "Chuyện hôm nay chính là hiểu lầm giữa con gái ta cùng Hoa Thần Hạnh Hoa..."

Tộc trưởng Phượng tộc nói hai ba câu liền đem chuyện này định thành hiểu lầm.

Nhưng mọi người trong lòng đã rõ ràng, bên ngoài còn phải phụ họa.

Tộc trưởng Phượng tộc đã đem vị trí Hoa Thần này của Hạnh Hoa xuống... Tương đương với việc trừng phạt.

Chỉ là...

Chuyện của Bắc Hải Long Vương cùng Cẩm Sắt lại là xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ Bắc Hải Long Vương chết không có quan hệ gì với cô?

-

Tiểu Tiên ở Vấn tâm đài nhìn đám người này hùng hùng hổ hổ đến lại không hiểu thấu rời đi cũng rất mơ màng.

Minh Thù cùng cha con Anh Lạc rơi lại cuối cùng

Minh Thù vẫn ngồi ở chỗ cũ, trong tay chỉ còn một cái đĩa không.

"Tộc trưởng, vì sao ngươi phải giúp ta? Không tiếc để con gái của ngươi chịu ủy khuất, giao tình của ta cùng ngươi cũng không có thâm hậu như vậy a?" Đám người tản ra, Minh Thù trực tiếp hỏi.

Ánh mắt tộc trưởng Phượng tộc trầm xuống.

Vài giây sau, hắn thở dài: "Năm đó ta nhận được tin tức liền nhanh chóng trở về, nhưng không nghĩ tới vẫn là chậm một bước, việc Bắc Hải Long Vương chết không có quan hệ gì với ngươi, để ngươi chịu ủy khuất rồi."

Nhìn bộ dáng này của tộc trưởng Phượng tộc, lời Anh Lạc nói hẳn là sự thật.

Bắc Hải Long Vương thật sự là vì đào hôn, tự mình muốn chết để tránh đến hạ giới.

Kết quả bị người ta lợi dụng...

Vậy người lợi dụng hắn là ai, Lăng Vô hay là Hạnh Hoa?

Lăng Vô là muốn để nguyên chủ nhường ngôi cho Hạnh Hoa, đạt thành mục đích gả cô ra ngoài để không cần tính kế giết cô.

Vậy cũng chỉ có Hạnh Hoa.

Vở kịch ngày hôm nay nếu như không có cô xuất hiện quấy rối việc đến Vấn tâm đài, nói không chừng chứng cứ Hạnh Hoa lấy ra đã đủ để Anh Lạc cõng cái nồi này.

Tiểu khả ái này có chút lợi hại nha.

"Ta cho là ngươi đã..."

Tộc trưởng Phượng tộc nói không ra lời, nhưng ý tứ biểu đạt đúng chỗ.

Cho là cô đã không còn.

Cho nên hắn cũng không cần thiết bốc lên chuyện này.

"Ta sống lại chính là một kỳ tích nha."

"??"

Hắn làm sao cũng cảm thấy Hoa Thần Cẩm Sắt có điểm gì là lạ?

"Khục... Chuyện này ta sẽ nói với Thiên Đế." Tộc trưởng Phượng tộc nói: "Ngươi yên tâm."

Tộc trưởng Phượng tộc không để đêm dài lắm mộng, lúc này liền đi gặp Thiên Đế.

-

Một bên khác, Hạnh Hoa bị Lăng Vô mang về, lại cho tất cả mọi người lui xuống, Lăng Vô trầm mặc nhìn Hạnh Hoa.

Hạnh Hoa cẩn thận nhìn hắn mấy lần, cuối cùng đột nhiên quỳ xuống.

"Hoa Nhi, nàng làm gì."

Lăng Vô lập tức đỡ cô ta dậy.

"Thân thể nàng còn chưa tốt, nhanh ngồi xuống."

"Thật xin lỗi điện hạ..." Hạnh Hoa cúi đầu rơi lệ: "Ta không phải cố ý, ta thật sự không phải cố ý."

"Tại sao nàng phải..." Giọng nói Lăng Vô tràn đầy sự bất đắc dĩ.

Hạnh Hoa kéo tay Lăng Vô, nức nở nói: "Ta biết cô ta là Anh Lạc, trước kia ta đã gặp qua cô ta một lần... Ta thừa nhận, ta là bởi vì ghen cho nên mới... Nhưng điện hạ, ta là sợ mất đi chàng, ta chỉ có chàng, ta không thể mất đi chàng."

Hạnh Hoa không có phủ nhận, ngược lại hào phóng thừa nhận hết mọi việc.

Cô ta chính là ghen.

Cho nên mới đối như vậy với Anh Lạc.

Quả nhiên nghe thấy mấy câu cuối cùng kia, sắc mặt Lăng Vô mới có chút hòa hoãn.

"Hoa Nhi, chúng ta đã nhiều năm như vậy, nàng còn chưa tin ta. "

"Thế nhưng... Thế nhưng Thiên Đế vẫn luôn không đồng ý, Hoa Nhi biết mình không xứng với chàng... Thật xin lỗi điện hạ, là Hoa Nhi bị ma quỷ ám ảnh, nhưng sau đó ta đã thật sự rất hối hận, thế nhưng là ta sợ hãi, ta không dám nói..."

Lăng Vô ôm cô ta đến cái ghế bên cạnh ngồi xuống, sửa sang lại sợi tóc có chút loạn, nâng lấy khuôn mặt tràn đầy nước mắt của cô ta.

"Được rồi, chuyện này ta sẽ xử lý, nàng đừng nghĩ lung tung, điều dưỡng thân thể cho thật tốt."

"Điện hạ, chàng tha thứ cho ta sao?"

Lăng Vô vỗ vỗ đầu cô ta: "Lần sau không được làm chuyện như vậy, ta sẽ không thích người khác, ta chỉ thích nàng, biết chưa?"

Hạnh Hoa gật gật đầu.

Lăng Vô ôm cô ta nhẹ giọng an ủi.

Hạnh Hoa khóc thút thít một lát, giống như lo lắng: "Điện hạ, Cẩm Sắt..."

"Hoa Nhi, không sao, ta sẽ cho nàng một thân phận tốt hơn."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1517: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (20)

Hoa Thần điện.

Thanh Chi có chút mơ màng, đây là một Hoa tiên tử, làm sao ra ngoài một chuyến, trở về liền biến thành Hoa Thần của Hoa Thần điện rồi?

Hoa Thần Hạnh Hoa bị bãi nhiệm rồi?

Trong khoảng thời gian ngắn đã xảy ra chuyện gì?

"Hoa Thần đại nhân, ta liền biết ngài nhất định là vô tội, hiện tại Thiên Đế đã trả lại sự trong sạch cho ngài, thật sự là quá tốt."

"Hoa Thần Cẩm Sắt trở về."

"Thiên Đế anh minh."

Anh minh?

Mặc dù cô không biết tộc trưởng Phượng tộc nói gì cùng Thiên Đế, nhưng Thiên Đế có thể nhanh chóng chấp nhận lời tộc trưởng Phượng tộc nói như vậy?

Chuyện năm đó, coi như lúc ấy hắn không biết có nội tình, nhưng sau đó cũng khẳng định phải biết được.

Mặc kệ ở nơi nào.

Người đứng đầu mãi mãi cũng sẽ không thay đổi.

Lỗi lầm của bọn hắn vĩnh viễn sẽ không chủ động nhận lầm.

Thậm chí sẽ vì che giấu sai lầm của mình mà đại khai sát giới.

Thiên Đế này cũng khá tốt.

Mượn miệng của tộc trưởng Phượng tộc để cho cô khôi phục thân phận Hoa Thần.

Đổi thành một người âm tàn khác, đoán chừng sẽ lần nữa xuống tay với cô, che giấu quyết sách sai lầm của mình năm đó.

"Hoa Thần đại nhân, chúng ta vào trong nói đi."

Minh Thù mím môi cười nhạt, đi theo đám bọn họ tiến vào chính điện của Hoa Thần điện.

Hoa Thần điện không có nhiều thay đổi.

Một vài lão nhân của Hoa Thần điện đối với việc Minh Thù đột nhiên trở về biểu thị mười hai vạn phần hoan nghênh cùng kích động.

Bất quá một vài người mới cùng Hạnh Hoa có quan hệ tương đối tốt liền có vẻ hơi lãnh đạm.

"Cô ta vừa phi thăng Hoa Tiên, dựa vào cái gì thay thế Hoa Thần Hạnh Hoa?"

"Chuyện này căn bản không công bằng!"

"Hoa Thần Hạnh Hoa đã làm sai điều gì? Dựa vào cái gì để Hoa Thần Hạnh Hoa thoái vị?"

"Ta không phục! Cô ta chỉ là một Hoa Tiên mà thôi."

Bầu không khí trong đại điện đột nhiên quỷ dị.

"Các ngươi..."

Tiên quan chỉ vào đám người vừa nói chuyện kia.

Minh Thù phất tay, những người còn lại im lặng, cô khẽ nhếch cằm, không khác nào khí chất của nữ vương.

"Đại khái là bởi vì dung mạo của ta xinh đẹp."

"..."

Ngươi xinh đẹp là được sao!!

Minh Thù vòng hai tay lên ngực: "Hoa Thần Hạnh Hoa của các ngươi chỉ sợ là không về được, không nên ở chỗ này đợi cũng không bắt buộc, dành thời gian đến chỗ Thái tử bên kia tìm cô ta, nói không chừng còn có thể thu nhận các ngươi. Được rồi, tan họp, ăn cơm."

Đám người: "..."

Mặc kệ phục hay không phục, đây chính là mệnh lệnh của Thiên Đế.

Bọn họ có thể làm sao?

Thật sự phải đi tìm Hạnh Hoa?

Làm sao có thể, đây là Cửu trọng thiên, cũng không phải chợ bán thức ăn, là nơi ngươi muốn đi đâu liền có thể đi đó sao?

Sau khi đám người tản ra, Thanh Chi đi ở cuối cùng, đột nhiên có người gọi cô ấy lại.

"Thanh Chi."

Thanh Chi trở lại, yêu kiều cúi đầu: "Tiên Quan đại nhân."

Tiên quan vỗ vỗ bả vai cô ấy: "Đại nhân nói, sau này ngươi đi theo ngày ấy."

"A?"

"Chăm sóc đại nhân thật tốt."

"Ách?

Thanh Chi càng mơ màng.

Cô ấy gãi gãi đầu, hoàn toàn không biết mình nên làm gì, nhìn thấy Minh Thù đã đi xa liền vội vàng đuổi theo.

Ngày thứ hai Minh Thù bị Thiên Đế gọi đến một chuyến.

Chính thức cùng Hạnh Hoa bàn giao Hoa Thần điện, Hạnh Hoa lấy lý do dưỡng thương nên không có ra mặt.

Thiên Đế chỉ là hỏi cô làm sao có thể sống sót trên Diệt thần đài.

Minh Thù lấy lý do mệnh lớn qua loa trả lời.

Thiên Đế có khả năng kiêng kỵ, cũng không dám ép hỏi.

Chỉ là ban thưởng cho cô không ít thứ, ý tứ chính là —— Chuyện của Bắc Hải Long Vương cứ như vậy bỏ qua.

-

Sau đó Minh Thù vẫn luôn ở Hoa Thần điện, không có việc gì tổ chức trồng cây ăn quả, phát triển một chút nghề nghề tay trái.

Thanh Chi mỗi ngày đều làm đồ ăn cho cô.

Từ sau chuyện kia, Anh Lạc thường xuyên chạy đến nơi này của cô.

Ngay từ đầu cô còn có chút không được tự nhiên.

Nhưng nhiều lần cũng liền trầm tĩnh lại.

Mỗi ngày cùng Minh Thù vui chơi giải trí.

Hạnh Hoa cùng Lăng Vô cũng yên tĩnh hơn hẳn, trên chín tầng trời, ngoại trừ tin tức cô trở về, tựa hồ cũng không có những tin tức khác.

Bất quá dần dần, tin tức cô trở về cũng phai nhạt.

Minh Thù gặm dưa leo đi vào phòng.

Cô nghĩ đến biện pháp tìm X tiên sinh gây phiền phức a.

Không thì làm sao để khí số của hắn toàn tận?

Răng rắc ——

Động tác cắn dưa leo của Minh Thù hơi ngừng lại.

Cô ngước mắt, ánh mắt đảo qua gian phòng.

Dường như có cái gì không đúng.

Minh Thù bỗng nhiên quay người.

Nam nhân áo trắng như tuyết dựa phía sau cửa, tà khí phất qua tay cô, cặp mắt đào hoa mê người cực kì:"Tiểu Hoa thần, đã lâu không gặp, cũng đã biến hóa, còn rất xinh đẹp."

Âm cuối nhấn đến đặc biệt nặng.

Cẩn thận nghe liền thấy có chút cắn răng nghiến lợi.

Minh Thù trấn định cắn hai miếng dưa leo, thò đầu ra ngoài nhìn.

"Sao ngươi lên được?"

Hắn thế nhưng là ma a!

Lén lút lên cũng rất khó khăn có được không!

"Ta muốn lên tự nhiên sẽ có biện pháp đi lên." Lạc Hàm ấn lấy cửa, chậm rãi đóng cửa lại.

"Ngươi lên đây làm gì?" Minh Thù trấn định đi vào bên trong.

Lạc Hàm một tay lôi cô trở lại, vòng tay ôm eo cô, đem khoảng cách của hai người rút ngắn.

Hắn cúi đầu xuống, hơi thở mập mờ xông vào mặt cô.

"Tiểu Hoa thần, ngươi mang theo đồ vật của ta chạy, ngươi nói ta tới làm gì?"

"Ta không có mang con của người."

"..."

Lạc Hàm đẩy cô ta, vỗ vỗ tay áo, phảng phất giống như rất ghét bỏ.

Minh Thù răng rắc răng rắc cắn dưa leo, rất tốt! Lại có thể ghi lại một khoản!

Lạc Hàm vòng hai tay lên ngực, dựa vào cửa: "Trả Phật liên cho ta."

"Ngươi chính là đến vì nó?"

"Không phải thì sao?" Lạc Hàm có chút cúi người, tiến đến trước mặt Minh Thù, chóp mũi cơ hồ muốn đụng vào cô: "Ngươi biết ta tìm bao lâu, lại dùng thời gian bao lâu mới đạt được nó không?"

"Không biết." Minh Thù lui lại một bước, cô vỗ vỗ bụng của mình: "Ta nhớ không lầm, hiện tại nó cũng đã bị ta hấp thu, cho nên, ngươi muốn Phật liên..."

Minh Thù duỗi đầu ngón tay ra: "Chỉ có hai biện pháp, thứ nhất, giết ta, thứ hai, giết ta."

Lạc Hàm: "..."

Hai biện pháp của ngươi đến cùng là khác nhau chỗ nào!!

"Nghĩ xong chưa? Chọn cái nào?"

Lạc Hàm: "..."

Cái này có sự lựa chọn sao?

Căn bản không có được không!

Đáng ghét!

Rốt cục tại sao hắn phải nghĩ hết biện pháp đi lên?

Tìm cô làm mình tức giận sao?

Cặp mắt đào hoa của Lạc Hàm hơi híp lại, "Tiểu Hoa thần, ta nuôi dưỡng ngươi lâu như vậy, ngươi chính là đối xử với ta như thế sao?"

"Răng rắc..."

Minh Thù cắn một miếng dưa leo, nhấc chân, một cước đạp Lạc Hàm tới cánh cửa phía sau.

Tư thế đẹp trai lại tiêu sái, hoàn toàn không có một chút dịu dàng thục nữ mà nữ nhân nên có, có bá khí của nữ phỉ chuẩn bị trắng trợn cướp đoạt mỹ nam kia.

Lạc Hàm biểu lộ bối rối.

Thân thể ngửa ra phía sau, hoàn toàn dán vào cánh cửa.

Minh Thù ném dưa leo qua, ném đến một nửa lại thu hồi lại, hai miếng giải quyết hết.

"Ngươi không đề cập tới cái này ta cũng đã quên rồi, ngươi đối xử với ta thế nào? Cần ta giúp ngươi hồi tưởng một chút chuyện ngươi đã làm qua không?"

Cái sổ sách này không tính, uy tín của trẫm ở đâu!

Lạc Hàm gạt ra nụ cười: "Tiểu Hoa thần, không thể nói như thế, nếu không phải ta hao phí tâm tư nuôi ngươi, ngươi có thể biến hóa? Ngươi còn mang Phật liên của ta đi, việc này của ngươi thật làm cho người ta thất vọng đau khổ."

Minh Thù nâng khóe môi thành đường cong sâu sắc, lộ ra một nụ cười xán lạn.

Lạc Hàm nổi da gà một trận.

Hắn lập tức lấy ra một cái chậu đen thui: "Nhìn xem, chậu hoa ta cũng mang tới cho ngươi, ngươi cũng tìm không được một ai khác đối xử tốt với ngươi như ta."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1518: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (21)

Lạc Hàm ôm chậu hoa ngồi xổm trên trần nhà.

Minh Thù chống nạnh đứng ở phía dưới: "Ngươi xuống đây cho ta."

"Tiểu Hoa thần, ngươi hung dữ như thế sẽ không có bằng hữu."

"Không cần!"

Lạc Hàm tiếp tục tìm đường chết: "Ngươi nói ngươi làm sao lại hung dữ như thế? Tốt xấu gì ngươi cũng là một đóa hoa, ngươi xem người khác một chút, ôn nhu hiền lành biết bao?"

"Vậy ngươi tìm người khác đi." Trẫm đánh gãy chân của ngươi.

Lạc Hàm đột nhiên trầm mặc xuống.

Minh Thù nhảy lên ôm lấy cánh tay của hắn, đem người kéo xuống dưới.

"Suy nghĩ cái gì? Tìm một đóa hoa nào thì tương đối tốt sao?"

Tầm mắt Lạc Hàm nhẹ nâng lên một chút, con ngươi luôn luôn liễm diễm lúc này chỉ còn lại hàn ý lạnh lẽo. Ánh mắt kia giống như Minh Thù cùng hắn có thù sâu nặng.

Minh Thù hơi nắm chặt cánh tay hắn.

Một giây sau, ánh mắt Lạc Hàm nhẹ chuyển, khôi phục lại ý cười liễm diễm.

"Tiểu Hoa thần, ngươi biết thời điểm ngươi đáng yêu nhất là khi nào không?"

"Thời điểm quất ngươi?"

"..."

Lạc Hàm khóe miệng giật giật một chút, ngón tay bao trùm lên mu bàn tay Minh Thù, có chút kéo ra, đem chậu hoa đặt vào trong tay cô.

"Thời điểm được trồng ở trong chậu. Đến, lấy đi, đây là chậu hoa của ngươi."

"Lạc Hàm!"

"Ha ha ha ha..."

Minh Thù nhịn không được muốn tát hắn một cái.

Thân hình Lạc Hàm lóe lên, thoáng cái đã chuyển đến bên cửa sổ, ngón tay đặt trên cánh môi làm một động tác hôn gió.

"Tiểu Hoa thần, lần sau trở lại gặp ngươi."

Minh Thù một tay chống nạnh, tiểu yêu tinh có bản lĩnh thì ngươi đừng chạy a!

Trẫm để ngươi biết vì sao bông hoa lại đen như vậy!

Tiểu yêu tinh này làm sao lại đáng ghét như thế!

Đồ ăn vặt của trẫm đâu!

Cần an ủi một chút!

Minh Thù tiện tay đặt chậu hoa xuống, ra ngoài tìm Thanh Chi lấy đồ ăn.

-

Lạc Hàm nói lần sau lại đến tìm cô, kì thực cũng bất quá là thường thường liền tới một lần, mỗi lần đều sẽ làm Minh Thù tức giận đến muốn đánh chết hắn.

Minh Thù thậtc sự không muốn nhìn thấy tiểu yêu tinh đáng ghét như thế, dứt khoát bế quan.

Kết quả sau khi cô bế quan ra, tiểu yêu tinh vừa chuẩn lúc xuất hiện

Giống như treo cái máy theo dõi lên người cô vậy.

Vì sao hắn đến nhiều lần như vậy cũng không bị ai phát hiện?

Cửu trọng thiên làm việc đều là ăn cơm khô sao?

Minh Thù nhìn người nằm trên xích đu của mình, hỏi: "Có phải là ngươi có người thân trong Nam Thiên môn?"

Mỹ nam trên xích đu lay động một cái, thong dong tự tại.

Mỹ nam có chút mở mắt ra, lộ ra một phương xuân sắc dưới đáy mắt, cánh môi ửng đỏ hơi nâng lên: "Tiểu Hoa thần sao lại nói như vậy?"

Minh Thù đi qua, ấn xích đu lại: "Sao ngươi lên được? Vì sao không có ai phát hiện?"

"Tiểu Hoa thần muốn ta bị người ta phát hiện như vậy sao?" Lạc Hàm nhìn thẳng Minh Thù: "Tâm địa của ngươi thật có chút xấu."

Minh Thù không yếu thế chút nào nhìn lại: "Ta xấu, chính ta cũng sợ hãi."

Cánh tay Minh Thù bỗng nhiên bị xiết chặt, sau đó một trận trời đất quay cuồng, cô bị người ta kéo vào trong ngực.

Lạc Hàm lấy tư thế mập mờ ôm cô, cằm đặt trên bả vai cô, ngữ điệu thân mật: "Tiểu Hoa thần, ta thích ngươi hư hỏng như vậy."

Minh Thù run rẩy một chút, cô vẩy vẩy tay áo, trên da thịt trắng nõn hiện lên một lớp da gà.

Quá dọa người.

Lạc Hàm hiển nhiên cũng nhìn thấy: "Tiểu Hoa thần ngươi đây là phản ứng gì?"

Minh Thù bảo trì nụ cười: "Nói chuyện cẩn thận, còn có thả ta ra."

"Ta là đang nói chuyện cẩn thận với ngươi." Lạc Hàm kéo tay Minh Thù đặt trên ngực mình: "Ngươi sờ một cái xem, có phải là nó nhảy rất nhanh."

Lạc Hàm xích lại gần cô, trong con ngươi liễm diễm chỉ còn lại thân ảnh của một mình cô.

Cái nhìn chăm chú thật lòng kia có thể để cho bất cứ người nào vì hắn làm chuyện gì, vì hắn đi chết.

Hô hấp của Minh Thù hơi chậm lại.

Lạc Hàm còn đang đến gần, cô thậm chí có thể cảm giác được hơi thở của hắn hòa vào cô.

Hắn đột nhiên bật cười, thanh âm trong sáng: "Toàn thân trên dưới của ngươi có nơi nào ta chưa sờ qua, Tiểu Hoa thần, hiện tại để cho ta buông ra, có phải là đã chậm rồi."

Minh Thù: "..."

Liền biết lời hắn nói ra không có lời gì tốt!!

Minh Thù một cước đạp trên chân Lạc Hàm, cũng vô cùng không khách khí lấy cùi chỏ hung ác đập một cái.

"A..."

Lạc Hàm đau đến có chút trở mặt.

Tiểu Hoa thần thật sự là...

Đau quá!

Minh Thù xoay người, quỳ một chân trên người hắn, đè ép bả vai hắn: "Thật sự là toàn thên trên dưới nơi nào cũng đã sờ qua sao?"

Lạc Hàm chịu đựng đau đơn, không sợ chết cười đùa nói: "Thời điểm ngươi vẫn là hoa, ta đã đem ngươi nâng niu trong lòng bàn tay, Tiểu Hoa thần, ta đối với ngươi rất tốt."

Minh Thù mỉm cười, ngữ điệu êm ái đến tựa hồ có thể tan ra: "Vậy ta cũng tốt với ngươi một chút."

Lạc Hàm hơi thu lại nụ cười.

Bản năng sinh ra một chút dự cảm không tốt.

"Tiểu Hoa thần..."

Minh Thù nắm chặt tay hắn, uy hiếp nói: "Ngươi dám phản kháng thử một chút, ta lập tức gọi người đến bắt ngươi."

"Ngươi dám?"

Minh Thù đem hai tay hắn thả trước người, một tay đè lại, một tay khác sờ lên mặt hắn: "Tại sao không dám, ngươi là ma, trên chín tầng trời người người phải tru diệt, nói không chừng ta tố cáo ngươi, ta còn có thể thăng quan phát tài."

"Người người phải tru diệt..." Lạc Hàm lặp lại một lần, giọng điệu có chút cổ quái.

Hắn ngẩng đầu: "Vậy còn ngươi?"

"Ta? Ta là Hoa Thần Cửu trọng thiên..."

Minh Thù dừng một chút.

Khóe miệng Lạc Hàm kéo ra một chút ý cười, giống như trào phúng lại giống như không quan trọng, ngữ khí lại thâm tình: "Vậy không bằng hiện tại Tiểu Hoa thần liền đi báo cáo, ta nguyện ý vì Tiểu Hoa thần thăng quan phát tài."

"Không vội."

Minh Thù thuận tay từ mặt hắn dời xuống, Lạc Hàm có thể cảm giác được nhiệt độ trên đầu ngón tay cô cùng chuyển động mang theo một chút cảm giác run rẩy.

CMN!

Lạc Hàm chửi mẹ nó dưới đáy lòng một tiếng, cứng cổ, không muốn lộ ra nửa phần khác thường.

Vài giây đồng sau, Lạc Hàm đột nhiên nuốt một ngụm nước bọt:"Tiểu Hoa thần ngươi... Làm gì?"

Minh Thù một bên cởi quần áo hắn, một bên đương nhiên trả lời: "Đương nhiên là sờ lại, sao ta có thể thua thiệt chứ?"

Lạc Hàm hiện tại không muốn mắng mẹ.

Hắn muốn chết đi.

Tại sao hắn phải tiện miệng trêu chọc cô!

Tại sao hôm nay hắn lại muốn tới gặp cô!

Tại sao lúc trước hắn muốn nhặt cô trở về!

Lạc Hàm nhìn ngoại bào của mình bị giật ra, áo trong tràn ngập nguy hiểm, hắn vội vàng nói: "Tiểu Hoa thần, ta là nam nhân."

"Ta vẫn là nữ đây này."

"..."

"Tiểu Hoa thần..."

Minh Thù đột nhiên đè thân thể xuống, cánh môi Minh Thù cơ hồ là muốn chạm vào cánh môi hắn, Lạc Hàm đình chỉ phản kháng.

"Ngươi có thể phản kháng, khí lực của ta vô dụng."

Ánh mắt Lạc Hàm rơi vào cánh môi Minh Thù.

Người đối diện hơi nghiêng về phía trước, mang theo sự ấm áp mềm mại đặt trên môi hắn như chuồn chuồn lướt qua.

Lạc Hàm sững sờ nguyên tại chỗ.

Ngón tay rơi vào xương quai xanh, thân thể Lạc Hàm đột nhiên kéo căng.

Hắn nghiến răng nghiến lợi: "Tiểu Hoa thần!"

Minh Thù nở nụ cười xán lạn, coi là thật sự đem hắn lột xuống, đè ép sờ soạng một lần.

Lạc Hàm nhìn quần áo bị cởi hết, cơ bụng căng cứng rắn chắc kéo dài xuống, bị quần áo bên hông nửa chặn nửa che.

Lúc này hắn đang nửa nằm trên xích đu, bị người ta đè ép cũng không thể che đậy hết vẻ gợi cảm trên người hắn, kia là một loại đẹp đẽ dã tính, dụ người phạm tội.

Ánh mắt Minh Thù hơi trầm xuống, buông hắn ra, xoay người xuống dưới.

Trọng lượng trên người Lạc Hàm đi chợt nhẹ, ánh mắt thuận theo nhìn cô.

Câu nói kia của cô không sai.

Hắn rõ ràng có thể phản kháng.

Nhưng hắn không có...

Cũng không phải là bị câu uy hiếp trước đó của cô hù dọa, hắn muốn chạy, ai cũng không bắt được hắn.

Thế nhưng vì sao hắn lại không phản kháng?

*

Minh Thù: Cảm động hay không??

Cửu Thiếu: Không dám không động đậy dám động, cô vợ nhỏ cứ tùy tiện sờ.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1519: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (22)

Lạc Hàm kéo quần áo xốc xếch lên.

"Chúng ta hòa nhau."

Động tác của Lạc Hàm dừng lại, hắn chậm rãi ngẩng đầu, cặp mắt đào hoa nguy hiểm nheo lại: "Tiểu Hoa thần, chiếm tiện nghi của ta, ngươi liền muốn hòa nhau?"

Minh Thù từ trong tay áo lấy ra một trái cây, ngồi vào trên mặt bàn bên cạnh, chân đạp trên ghế, phong cách Hoa Thần bá đạo online.

"Ngươi được tiện nghi còn lên mặt? Coi như là ta thua thiệt, ta liền sờ soạng phía trên ngươi, không bằng ta sờ một lần nữa rồi hòa nhau?"

Lạc Hàm: "..."

Cô là nữ nhân sao?

Chưa từng thấy qua nữ nhân nào không biết xấu hổ như thế!

Bình tĩnh!

Bình tĩnh!

Cô không biết xấu hổ cũng không phải ngày một ngày hai.

Có gì tốt để ngạc nhiên!

Lạc Hàm ngăn chặn hỏa khí, chậm rãi mặc quần áo.

"Ta đã lớn như vậy, cho tới bây giờ chưa từng có người nào sờ qua ta, Tiểu Hoa thần, chẳng lẽ ngươi không nên chịu trách nhiệm với ta?"

"Ta đã lớn như vậy, cũng đã sờ qua nhiều người, người người đều muốn ta phụ trách, chẳng phải ta sẽ có được ba ngàn hậu cung?"

Sờ qua nhiều người?

Ba ngàn hậu cung?

Cô...

Hỗn đản a!

Lạc Hàm tức giận đến không biết nên làm sao để biểu đạt nội tâm phẫn nộ của mình.

Hắn nhìn Minh Thù, lại nhìn tay mình, có chút nắm chặt, sau đó phất tay áo rời khỏi phòng.

Lạc Hàm một đường rời khỏi Cửu trọng thiên.

Gió lạnh làm cho hắn hơi tỉnh táo một chút.

Hắn đang làm gì?!

Rõ ràng hắn là đến giải quyết cô, vì sao lại biến thành... Hắn sắp bị cô giải quyết?

Không được!

Phật liên vẫn còn ở chỗ cô.

Ngươi không thể sa đọa!

Không thể sa đọa!

Thế nhưng trong đầu luôn luôn không nhịn được hiện lên dáng dấp của cô, một cái nhăn mày, một nụ cười xinh đẹp, bàn tay tinh tế trắng nõn mơn trớn làn da hắn, mang theo cảm giác tê dại run rẩy, phảng phất có dòng điện chảy dọc đến toàn thân.

Lạc Hàm lắc đầu.

Không thể suy nghĩ.

Cô chẳng phải là cái gì.

Không phải...

Không nghĩ đến cô.

Không phải chỉ là một đóa hoa sao?

Cũng không phải chưa từng thấy qua...

Thế nhưng là hoa sờ qua hắn thật sự chưa từng thấy qua.

A!

Lạc Hàm đột nhiên vung tay áo, lực lượng vô hình khuếch tán ra, ngọn núi phương xa vang lên một tiếng rầm trời, bị nạo một nửa.

Lạc Hàm không biết mình bay đến chỗ nào, phiền não rơi vào một chỗ trong dãy núi, dự định một mình yên tĩnh, suy nghĩ một chút chuyện nhân sinh.

Kết quả hạ xuống liền phát hiện đối diện là một đám ma tộc đang đứng đó.

Ma tộc: "..."

Lạc Hàm: "..."

Ma tộc: "..." Vừa rồi ngọn núi kia bị nổ là cảnh cáo bọn họ sao?

Lạc Hàm: "..." Nơi này vì sao lại có một đám ma tộc?

"A!"

Ma tộc đột nhiên kêu to, tự phần mình tản ra.

"Lạc Hàm đến rồi!"

"Chạy mau a!"

Lạc Hàm: "..."

Lạc Hàm lười để ý đến đám kỳ lạ này, tiếng ồn ào bực bội, mũi chân hắn điểm nhẹ lên mặt đất, giẫm lên ngọn cây biến mất trong tầm mắt các ma tộc.

"Đi rồi?"

"Đi ngang qua sao?"

"Đi thật sao?"

Các ma tộc ngoi đầu lên, cảnh giác dò xét bốn phía, xác định Lạc Hàm đi rồi mới xấu hổ đối mặt nhau vài lần, trấn định đi lại chỗ cũ, phảng phất như vừa rồi người kêu to chạy trốn không phải bọn hắn.

Ma tộc dẫn đầu đứng ra ổn định lòng quân.

"Không phải chỉ là một Lạc Hàm sao, nhìn các ngươi sợ hãi xem, có gì phải sợ, chúng ta nhiều người như vậy, sao có thể sợ một mình hắn..."

"Ngươi nháy mắt ra hiệu làm gì?"

"Ngươi run cái gì! Ta nói chuyện với các ngươi, các ngươi đây là thái độ gì, có còn muốn lăn lộn hay không!"

Có ma tộc chỉ chỉ đằng sau.

Ma tộc kia biểu lộ cứng lại.

Sau đó chậm chạp xoay người.

Nam nhân áo trắng như tuyết chắp tay đứng giữa không trung, dung nhan tuyệt mỹ không khác nào thần tiên giáng trần làm cho người ta không dám khinh nhờn.

Nhưng đây là một ma tộc...

Lạc Hàm từ trên cao nhìn xuống bọn hắn: "Các ngươi ở đây làm gì?"

"Cái này cái này cái này... Chúng ta..."

"Các ngươi thế nào?"

"Chúng ta..."

-

Sau một thời gian uống cạn chung trà.

Lạc Hàm dựa vào tảng đá lớn, đối diện là một đám ma tộc run lẩy bẩy đứng đấy, nội tâm tràn ngập tuyệt vọng, vì sao bọn hắn tùy tiện chọn một chỗ cũng gặp phải tên sát tinh này!

"Nói cách khác, Ma Quân của các ngươi muốn tiến đánh Cửu trọng thiên?"

"Là... Vâng..."

"Hắn có phải điên rồi hay không?"

"... Vâng... Vâng... Không phải, không phải..."

"Đến cùng là điên hay không điên?"

"..." Cái này để bọn hắn trả lời thế nào a!

Nếu như bị Ma Quân biết bọn hắn nói hắn điên rồi, còn có thể sống được để thấy ánh sáng mặt trời ngày mai sao?

Thế nhưmg không nói...

Tựa hồ mặt trăng ngày hôm nay cũng không nhìn thấy.

Mọi người đối mặt vài lần.

Nhất trí điên cuồng gật đầu.

Pháp không trách chúng!

Bọn hắn cũng là vì bảo vệ mạng sóng, hi vọng Ma Quân có thể hiểu cho bọn hắn.

Ánh mắt Lạc Hàm đảo qua những ma tộc này, hắn bỗng nhiên lên tiếng: "Ta giúp các ngươi."

Ma tộc: "..."

Vừa rồi hình như đã nghe nhầm rồi.

Ta hình như cũng nghe nhầm rồi.

Các ngươi có nghe thấy cái gì không nên nghe hay không?

Lạc Hàm sợ là cũng điên rồi.

-

Cửu trọng thiên, Lăng Tiêu Bảo Điện.

"Báo —— "

Thiên Đế cùng chúng tiên quan đang bàn chuyện, một Tiểu Tiên lảo đảo nghiêng ngã chạy vào, phù phù một tiếng ngã xuống đất.

Hắn đứng lên: "Bẩm báo Thiên Đế, phát hiện đại lượng ma tộc đang tập kết."

"Cái gì?" Thiên Đế giật mình đứng lên: "Ma tộc muốn làm gì?"

"Bọn hắn dường như đang hướng tới thần giới." Tiểu Tiên nói.

Tiên quan phía dưới lập tức nghị luận.

Ma tộc trước đó một chút tiếng gió cũng không có, làm sao bỗng nhiên liền tập kết đội ngũ?

Diệt ma trận chỉ là tạm thời trấn áp, bọn hắn không sợ lần nữa mở Diệt ma trận ra, toàn bộ ma tộc đều xong đời?

Thiên Đế trong lòng không thể nào hiểu được thao tác này của ma tộc.

Nửa ngày mới hỏi: "Có bao nhiêu ma tộc?"

Tiểu Tiên điên cuồng lắc đầu, biểu thị không biết.

Tin tức ma tộc hướng đến thần giới rất nhanh liền truyền khắp toàn bộ thần giới.

Minh Thù cũng nghe thấy tiếng gió.

"Ma Quân điên rồi sao?" Minh Thù cắn một trái cây: "Ài, đừng ăn vụng dưa leo của ta!"

Tiểu Tiên trong Hoa Thần điện run lẩy bẩy: "Đại nhân, bây giờ không phải là lúc quan tâm dưa leo? Ma tộc đang muốn đánh lên a!"

Ma tộc a!

Đại chiến Thần Ma lại sắp bắt đầu sao?

Từ lúc Hồng Hoang bắt đầu, đại chiến Thần Ma vẫn luôn không ngừng diễn ra, cứ cách trăm ngàn năm liền đánh một lần.

Mặc dù Ma tộc vẫn luôn không thắng nổi, nhưng khi đánh nhau, gặp nạn vẫn là Tiểu Tiên không có thực lực gì như bọn họ!

Minh Thù gác chéo chân, run run vô cùng có quy luật trấn an lòng quân.

"Các ngươi nghĩ quá nhiều rồi, ma tộc coi như thật sự đánh lên, người nghênh chiến cũng không phải là các ngươi, một đám hoa như các ngươi có thể làm được cái gì? Các ngươi cứ lo lắng thì làm được cái gì?"

"..."

"Còn có Ma Quân thật rất yêu thích hoa, các ngươi thế nhưng là Hoa Tiên, nếu Thần tộc thật sự thất thủ, các ngươi cũng sẽ không treo, cứ thả lỏng tinh thần."

"..."

Cũng không yên lòng mà lại lo lắng hơn là xảy ra chuyện gì?

Hoa Thần đại nhân là nghiêm túc sao?

"Ma tộc không phải còn có Diệt ma trận đè ép sao? Đến lúc đó khởi động Diệt ma trận, một nồi cho hắn bưng."

"Diệt ma trận... Vì sao lúc trước không đem ma tộc tiêu diệt?"

"Con gái a." Minh Thù vỗ vỗ vai Tiểu Tiên kia: "Âm dương có thứ tự có biết hay không? Được rồi, nói ngươi cũng không hiểu. Được rồi được rồi, đừng vây quanh nữa, chuẩn bị cơm tối đi, những chuyện này phía trên có người bận tâm, các ngươi cũng đừng quản nhiều như vậy."

"..."

Còn có tâm tình ăn cơm chiều sao!!!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1520: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (23)

Hai tỗc Thần Ma cùng tồn tại, tự nhiên có đạo lý của nó.

Nếu như ma tộc diệt vong chỉ còn lại Thần tộc, Thần tộc không có gì uy hiếp sẽ phát triển trở thành bộ dáng gì?

Bất kỳ vật gì không có gì áp chế liền sẽ xấu đi.

Ma tộc tiến vào nhanh đến quỷ dị.

Liền tại thời điểm bọn hắn biết được tin tức, ma tộc đã mang theo đại quân tới gần Cửu trọng thiên.

Thần tộc bên này một chút phòng bị cũng không có, Thiên Đế triệu tập người đến Lăng Tiêu Bảo Điện khẩn cấp định ra một phương án.

Minh Thù mang theo dưa leo chạy tới Nam Thiên môn xem náo nhiệt.

Bên ngoài Nam Thiên môn đen nghịt một mảnh, ma khí trùng thiên.

Trong đội ngũ cũng không thấy Ma Quân.

Dẫn đầu chính là hộ pháp Bát Kỳ cùng Hổ Diễm, cờ của ma tộc im ắng tung bay.

Thần tộc bên này thì là đại tướng của Thần tộc, hai bên lúc này ở thế giằng co, ai cũng không hề động thủ.

Tràng diện rộng lớn bao la hùng vĩ.

Nhưng lại an tĩnh đến quỷ dị.

"Hắc."

Một bóng đỏ hiện lên trong mắt Minh Thù, bả vai bên trái bị người ta vỗ một cái, quay đầu nhìn lại là một khoảng không.

Minh Thù chuyển hướng bên phải, Anh Lạc đang nháy mắt ra hiệu với cô.

Anh Lạc học theo cô ngồi xuống: "Ngươi đang làm gì?"

Minh Thù rất thành thật: "Xem kịch."

Anh Lạc bưng lấy mặt: "Lại không có đánh nhau, có gì đáng xem. Ài, ngươi nói bọn họ còn muốn giằng co bao lâu? Có đánh hay không?"

"Ngươi muốn khai chiến như vậy?" Minh Thù liếc cô ấy một chút.

"Hắc hắc..." Anh Lạc xoa xoa tay: "Trước kia ta vẫn luôn bị cha ta cùng ca ca giam giữ không cho phép ra ngoài, ta sớm đã muốn luyện tay một chút, còn có tên ma tộc lần trước, ta nhất định phải báo thù! Tiểu nữ tử báo thù, trăm năm không muộn!"

Minh Thù: "..."

Sống được lâu, báo thù đều tùy ý như thế.

Minh Thù phá đám: "Lần trước không phải ngươi không đánh thắng?"

Anh Lạc bĩu môi: "Lần trước ta cố kỵ Hạnh Hoa, không dám xuất toàn lực, ai biết cô ta lừa ta như vậy?"

Minh Thù nhíu mày hỏi: "Ngươi không trách cha ngươi?"

"Tại sao phải trách ta cha?"

"Hắn cũng không giúp ngươi giáo huấn Hạnh Hoa."

"Há, ngươi nói cái này sao, cha ta nói, nếu để cho Lăng Vô tìm được cớ, Hạnh Hoa chẳng những sẽ không phải lên Vấn tâm đài, có lẽ ngay cả bãi chức Hạnh Hoa cũng không được. Nhưng ông ấy cho Lăng Vô một bậc thang, thuận thế bãi trừ vị trí Hoa Thần của Hạnh Hoa, vị trí Bách Hoa chi thần có thể không trèo được tốt như vậy, cha ta nói, đây là phương thức giáo huấn Hạnh Hoa tốt nhất. Thuận tiện còn có thể để ngươi khôi phục thân phận, một mũi tên trúng hai con chim."

"..."

Cho nên để cô khôi phục thân phận căn bản chính là thuận tiện đúng không?

Minh Thù cắn hai miếng dưa leo, tộc trưởng Phượng tộc này cũng thật khôn lỏi a!

Minh Thù cùng Anh Lạc ngồi xổm ở phía sau tán gẫu.

"Rốt cục bọn hắn có đánh hay không?" Anh Lạc chờ đến có chút không kiên nhẫn, Minh Thù đã trở về lấy hai lần đồ ăn vặt vẫn chưa đánh nhau.

Minh Thù cũng cảm thấy bọn hắn thật kiên nhẫn.

Cứ nhìn đối phương như vậy, có thể nhìn chết đối phương sao?

"Ài ài ài, mau xem mau xem..." Anh Lạc bỗng nhiên chụp lấy Minh Thù.

Minh Thù xém chút bị hoa sặc chết.

Cô nhìn về phương hướng Anh Lạc chỉ.

Ma tộc bên kia tránh ra một con đường.

Ma Quân từ phía sau bay lượn đến phía trước, đội ngũ Thần tộc có chút rối loạn hẳn lên.

Bất quá một lát sau có Thần tộc chạy về phía sau đoán chừng là đi báo tin.

Ma Quân muốn gặp Lăng Vô.

"Ài... Ngươi đi đâu?"

Anh Lạc đang nhìn chăm chú, đột nhiên phát hiện Minh Thù chạy sang một bên.

Cô lại đi lấy đồ ăn vặt sao?

Nhưng Anh Lạc phát hiện phương hướng Minh Thù chạy không đúng lắm, cô giống như... Giống như... Đi về phía ma tộc bên kia.

Anh Lạc nhìn chung quanh một chút, khẽ cắn môi, sau đó vội vàng đi theo.

-

Lăng Vô rất nhanh liền tới.

Hai bên cách nhau đàm phán.

Minh Thù nghe một bên lỗ tai, đại khái chính là để Lăng Vô đem Hạnh Hoa giao ra, không thì liền khai chiến.

Ma Quân tại ma tộc có Diệt ma trận uy hiếp, lại còn dám đuổi tới Cửu trọng thiên.

Có thể thấy được Ma Quân là yêu đến thâm trầm.

Thật sự là hồng nhan họa thủy.

Nơi đây hẳn là để tiểu yêu tinh đến xem.

Lăng Vô làm sao có thể giao Hạnh Hoa ra, nhưng vẫn không có đánh nhau, vẫn luôn chiến đấu bằng nước bọt.

Minh Thù cùng Anh Lạc lúc này đã chạy tới gần khu vực của ma tộc, mượn tầng mây che chắn thân hình của mình.

Anh Lạc đang nghi hoặc liền thậy Minh Thù đột nhiên đánh lén ma tộc.

Anh Lạc trừng lớn mắt, cô cô cô... Cô đang làm gì?

Minh Thù đánh lén xong liền chuyển sang nơi khác tiếp tục đánh lén, trêu chọc một chút liền chạy.

Bạo động trong đội ngũ ma tộc đang dần dần lớn.

"Thần tộc là đám tiểu nhân hèn hạ!"

"Lại dám đánh lén, có bản lĩnh mẹ nó đừng giấu đầu lòi đuôi!"

"Một đám rùa rụt cổ, không có % a MP;a MP;@# $..."

Thần tộc bên kia nghe thấy tiếng mắng liền không phục mắng lại.

"Các ngươi mắng ai hèn hạ?"

"Đến cùng là ai chạy đến địa bàn của chúng ta trước?"

Ma tộc không phục: "Các ngươi đánh lén!"

Thần tộc giễu cợt: "Ai đánh lén, là các ngươi tự biên tự diễn, vu oan cho chúng ta!"

Hai bên chiến nước bọt càng diễn càng liệt.

Dần dần thế cục không khống chế được, Ma Quân cùng Lăng Vô đều ngăn không được.

"Móa nó, chơi bọn hắn!"

"Lên!"

Ma tộc cùng Thần tộc đồng thời động thủ.

Bên ngoài Nam Thiên môn lập tức có tiếng chém giết lay trời.

Minh Thù quấy rối hai bên, cục diện này càng đánh càng không thu lại được.

Anh Lạc theo dõi toàn bộ hành trình, trong đầu đều là hình ảnh cô châm ngòi ma tộc cùng Thần tộc đánh nhau.

Mặc dù cô ấy thật sự muốn đánh nhau, nhưng cô ấy cũng không có nghĩ qua như vậy.

Tốt xấu gì cô ấy cũng còn nhớ thân phận của mình.

Cô ấy là một Thần tộc.

"Không phải ngươi muốn đánh nhau sao? Còn không đi?"

"Ngươi..."

Anh Lạc chần chờ.

"Ngươi còn muốn làm gì?"

Minh Thù một mặt vô tội: "Ta có thể làm gì?"

"Ngươi chuyện này... Còn không tính làm gì sao?"

"Dù sao sớm muộn gì bọn hắn cũng phải đánh nhau, ta chỉ là để bọn hắn đánh nhau sớm, náo nhiệt một chút, có vấn đề gì?"

Không đánh nhau, trẫm làm sao bắt tiểu tinh nghịch?!

Anh Lạc bị Minh Thù kéo đi, cô ngồi trên mây gặm dưa leo, sau đó đứng dậy đi về phía ma tộc.

Minh Thù một thân váy đen, chỉ cần không nhìn kỹ mặt của cô, trong lúc hỗn loạn kỳ thật cũng không có nhiều người sẽ chú ý đến cô.

"Làm gì!"

Bên ngoài tương đối hỗn loạn, bên trong lại rất có trật tự.

Minh Thù bị ma tộc ngăn lại.

"Ta muốn gặp Ma Quân của các ngươi." Minh Thù cười nói.

"Ngươi không phải ma tộc!" Ma tộc thấp giọng một tiếng.

Khí tức trên người Ma tộc cùng Thần tộc khác biệt rất lớn, coi như Minh Thù cố ý thu liễm một chút, cách gần nhau, quan sát tỉ mỉ một chút vẫn sẽ lộ ra nguyên hình.

"Đúng, ta tới đầu hàng." Minh Thù một mặt chân thành, làm cho người ta không phân biệt được là thật hay giả.

Ma tộc: "..."

Ma tộc dò xét Minh Thù mấy lần.

Lúc này, Thần tộc đột nhiên phái người tới đầu hàng.

Tại sao lại có cảm giác là âm mưu?

Cho nên ma tộc dự định kéo Minh Thù ra ngoài chém.

Minh Thù: "..."

Vì sao ngươi chỉ là một con pháo hôi, kịch cũng nhiều như vậy! CMN!

Cứ như vậy vào không được, Minh Thù chỉ có thể đánh vào.

"Xảy ra chuyện gì?" Ma Quân thấy động tĩnh của mình bên này, cau mày hỏi.

Ma tộc đi qua hỏi vài câu, rất nhanh trở lại bẩm báo: "Bẩm Ma Quân, có một nữ nhân của Thần tộc bảo là muốn gặp ngài đầu hàng."

Thần tộc... Nữ nhân? Đầu hàng?

Thần tộc bên kia đang làm gì?

Không chịu giao Hạnh Hoa cho hắn, cho nên thay một nữ nhân khác?

Hắn dễ đuổi như vậy sao?!

Ma Quân nhìn về phía bên kia, bóng người di chuyển, che chắn đến cực kỳ chặt chẽ, không thấy rõ là ai.

Bá ——

Ma tộc bị tung bay một mảnh, lộ ra người ở bên trong.

Ma Quân mi tâm cuồng loạn.

Tại sao lại là cô!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1521: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (24)

Minh Thù được đưa tới trước mặt Ma Quân.

Lần gặp gỡ trước vẫn là đóa hoa, lần gặp gỡ này lại là người.

Ánh mặt Ma Quân rơi trên người cô dò xét trên dưới.

Kỳ quái...

Ma Quân khẽ cau mày.

"Ma Quân, nhìn đủ chưa? Có phải là bị mỹ mạo của ta chinh phục?"

Ma Quân lập tức hoàn hồn, hận đến nghiến răng: "Cẩm Sắt lại là ngươi! Ngươi lại muốn làm gì?"

Minh Thù bày ra nụ cười rộng lượng: "Ma Quân, mặc dù ngươi ba lần bốn lượt bán ta, bất quá không sao, ta rất hào phóng, ta không cùng người so đo, ta có chuyện mua bán này muốn cùng ngươi đàm phân."

Ma Quân: "..."

Ai ba lần bốn lượt bán cô?

Bọn họ cho tới bây giờ cũng không có quan hệ thế nào có được không?

Cô còn rộng lượng không so đo, ai cho cô mặt mũi để cô nói như vậy!

"Mua bán gì?" Ma Quân cảnh giác không thôi.

"Đừng khẩn trương như vậy." Minh Thù cười tủm tỉm: "Không phải người muốn Hạnh Hoa sao?"

"..." Ma Quân gần như sắp cầm lỗ mũi nhìn Minh Thù.

Hắn giống như nghĩ đến cái gì, trầm mặt cảnh cáo: "Ngươi dám làm gì nàng ấy, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!"

Minh Thù bảo trì nụ cười lễ phép: "Ta có thể giúp ngươi bắt Hạnh Hoa tới."

"..." Giúp hắn? Hắn không nghe lầm chứ? Ma Quân nghi ngờ cổ quái: "Ngươi sẽ tốt như thế, ngươi có mục đích gì?"

"Rất đơn giản."

"..."

Cũng không cảm thấy đơn giản.

"Ta giúp ngươi bắt Hạnh Hoa ra, ngươi giúp ta đánh chết Lăng Vô, tốt nhất có thể khiến cho hắn mất đi ngôi vị Thái tử."

Ma Quân: "..."

Ma Quân nghĩ đến chuyện của cô cùng Lăng Vô, Lăng Vô vì Hạnh Hoa mà đối xử với cô như vậy, cô hận Lăng Vô là lẽ đương nhiên.

Ma Quân đột nhiên lộ ra một ánh mắt đồng tình nhìn Minh Thù.

Minh Thù: "..."

Người sống được lâu, có phải là đều thích bổ não?

Đồng tình cái quỷ gì!

Trẫm cần ngươi đồng tình sao?!

"Thế nào?"

Ma Quân thu lại sự đồng tình, tiếp tục dùng ánh mắt cảnh giác nhìn chằm chằm cô.

"Ngươi sẽ không là tới chơi chứ?"

"Nam tử hán đại trượng phu, chỉ một câu, ngươi có làm hay không!"

Ma Quân: "..."

Ma Quân mang nhiều người đến Cửu trọng thiên như vậy, bức Lăng Vô giao Hạnh Hoa, ban đầu không có ai động thủ là bởi vì có điều cố kỵ.

Trước kia mỗi lần đánh nhau đều là ma tộc thua.

Thực lực của Ma tộc kỳ thật cũng không cao là bao, chớ nói chi là lần này ở Ma Giới còn có một quả bom hẹn giờ.

Nhưng hắn không cam tâm...

Hạnh Hoa...

"Được!"

"Đến, ta dạy cho ngươi biện pháp." Minh Thù vẫy vẫy về phía Ma Quân.

Ma Quân không quá nguyện ý nghe theo, lề mề một hồi lâu mới tiến tới.

Nghe xong Ma Quân nỗi bảo tại chỗ: "Hèn hạ như vậy?"

Minh Thù hạ mắt: "Ma Quân, các ngươi thế nhưng là ma tộc, nói với ta hèn hạ cái gì?"

Ma Quân: "Ma tộc thì thế nào? Ma tộc liền phải hèn hạ?"

Minh Thù: "Các ngươi không hèn hạ?"

Ma Quân: "... Thỉnh thoảng."

Minh Thù bắt đầu giáo dục: "Đánh nhau chính là phải làm sao dùng ít sức nhưng thắng được, chẳng lẽ nguơi muốn nhìn tộc nhân của ngươi đi chịu chết? Làm một lãnh tụ, ngươi liền không bảo toàn tộc nhân của mình như thế, binh lính của mình cũng không nghĩ tới?"

Ma Quân: "..." Bọn hắn đây là đánh nhau sao? Đây là đánh trận! Cùng đánh nhau hoàn toàn là hai khái niệm!

Minh Thù thở dài lắc đầu: "Cho nên các ngươi nhiều lần thua không phải không có đạo lý."

Thua bằng bãn lĩnh.

Không có cách nào.

Ma Quân: "..."

Minh Thù tiếp tục lắc lư: "Lại nói, ta đây là mưu kế, sao có thể gọi là hèn hạ? Hai nước ở nhân gian đánh trận tại sao phải có quân sư bày mưu tính kế?"

Nhân số của Thần Ma kỳ thật cũng không chênh lệch lắm.

Thần tộc mỗi lần đều sẽ dùng kế sách, nhưng ma tộc ngại phiền phức, bình thường sẽ không cần cái gì mưu kế, đều là mang theo vũ khí đánh trước lại nói.

Ma Quân có chút động lòng.

Một giây sau liền nghe Minh Thù nói.

"Thời điểm trước kia ngươi đối phó ta thời cũng không thấy có bao nhiêu quang minh chính đại. Lại nói, ma tộc các ngươi bị chửi cũng không phải ngày một ngày hau, nhiều một chút cũng không có gì a, gánh nặng của thần tượng cung không nặng như vậy nha."

Ma Quân: "..."

Có ai không!

Đem đóa hoa dại này cho kéo ra ngoài chém cho bổn quân!!

Ma Quân liên tục cân nhắc, chủ yếu là sợ Minh Thù hố mình.

Nhưng ngẫm lại mấy lần trước, cô xác thực không có hố mình, ngược lại là hắn...

Nghĩ tới đây, Ma Quân đột nhiên có chút hổ thẹn.

Cuối cùng Ma Quân gật đầu, đồng ý biện pháp của Minh Thù.

Minh Thù mặt mày hớn hở: "Lăng Vô ngươi không cần đánh chết, lưu lại hơi thở cuối cùng cho ta để ta đến!

"Ngươi vẫn chưa dứt với Lăng Vô?" Ma Quân hỏi.

"Ta đối với hắn..." Minh Thù một mặt thần bí: "Ta rất thích hắn." Thích đến muốn lộng chết hắn, vậy đại khái chính là yêu đi.

【... 】 người bị cô thổ lộ cũng quá thảm rồi.

Hài Hoà Hiệu cưỡng ép tạo cảm giác tồn tại.

Cũng tặng kèm cho Minh Thù một đoạn tiểu yêu tinh đánh nhau.

Minh Thù: "..."

Ma Quân bên kia lộ ra thần sắc giật mình.

Tất cả mọi người đều là người trong đồng đạo, đột nhiên nhìn cô thuận mắt nhiều.

Minh Thù đàm phán xong: "Được, ngươi đợi tin của ta."

"... Ngươi bây giờ liền bắt đầu rồi?"

Thiếu nữ cười một tiếng, váy đen lộ ra da thịt trắng như tuyết, giống như ngưng chi Bạch Ngọc ngâm trong nước lộ ra ánh sáng lộng lẫy làm cho người ta nhìn mãi không thôi.

Thiếu nữ này không thể nghi ngờ là thật sự đẹp.

Nhưng khí tức trên người cô đều sẽ làm người ta trong lúc vô tình bỏ qua mỹ mạo của cô.

Thiếu nữ hé mở môi đỏ: lHừm, ngươi muốn mời ta ăn một bữa cơm cũng được."

"..."

Ma Quân nghĩ đến mình bị hố rơi những vật kia, yên lặng làm một cái thủ hiệu mời.

Minh Thù lại bị nhắc nhở, cười híp mắt nói: "Tiểu khả ái Hạnh Hoa hoa nhường nguyệt thẹn, khuynh quốc khuynh thành..."

Minh Thù liên tiếp ca ngợi làm Ma Quân nghe đến hôn mê.

"Được rồi được rồi, ta cam đoan để cho ngươi hài lòng, được rồi, ngươi đi nhanh lên!" Không thể trêu vào không thể trêu vào.

-

Minh Thù lắc lư về phía Thần tộc, lại lặng yên không tiếng động trở lại Hoa Thần điện.

Các Tiểu Tiên của Hoa Thần điện đều tụ tập lại một chỗ, thảo luận tình hình hiện tại bên ngoài Nam Thiên môn.

Minh Thù từ bên cạnh bọn họ đi qua về đến phòng.

"Lạc Hàm!"

Trong nháy mắt Minh Thù vào phòng liền phát giác được có người.

Lạc Hàm nâng lên khuôn mặt tươi cười, từ phía sau tấm bình phong nhô ra tới.

"Tiểu Hoa thần, còn chưa thấy ta liền biết là ta, ngươi đây là nghĩ đến ta rất nhiều?"

Minh Thù có chút nhíu mày: "Lần trước không phải ngươi chạy trốn rất nhanh sao?"

Lạc Hàm giật giật khoé miệng, trấn định nói: "Ta là có chuyện quan trọng phải làm."

Hắn mới không phải chạy.

Tuyệt đối không phải!

Minh Thù vòng qua tấm bình phong, đi vào bên trong, hỏi: "Lúc này ngươi đến tìm ta làm gì?"

Lạc Hàm tiến lên, đem tay Minh Thù đặt vào trong ngực mình: "Ta nhớ ngươi, tới nhìn ngươi một chút."

Minh Thù dùng ngón tay đâm vào ngực Lạc Hàm: "Vào vấn đề chính được không?"

Tiểu yêu tinh này không biết muốn làm gì.

Mặc dù cô biết, trong tiềm thức hắn là thích cô, thế nhưng hắn hiện tại....Căn bản cũng không phải.

Hắn có mục đích khác.

Từ một khắc hắn mang mình đi liền bắt đầu tính toán kế hoạch.

Lạc Hàm bị Minh Thù đâm đến sửng sốt một chút.

Hắn cực nhanh thu lại cảm xúc dưới đáy mắt, ép người gần hơn một chút, giống như phàn nàn: "Tiểu Hoa thần, ta đối với ngươi cũng là thật tâm, lần trước ngươi sờ soạng ta, chẳng lẽ không nên chịu trách nhiệm với ta?"

"Sờ một chút cũng sẽ không mang thai, ngươi là một đại nam nhân, có thể đừng nhỏ mọn như vậy hay không? Lại nói, là chính ngươi nói ngươi sờ soạng ta trước, ta mới sờ lại, chúng ta hòa nhau."

"Nhưng ngươi sờ vào trái tim ta rồi."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1522: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (25)

Minh Thù không nghĩ tới Lạc Hàm lại đột nhiên hôn mình.

Thân thể hoàn toàn bị hắn giam cầm trong ngực, hắn có chút dùng sức ôm cô đặt lên bàn, thân hình thon dài bao trùm tới, một tay ôm lấy eo cô, một tay giữ lấy mặt bàn chống đỡ lực lượng của hai người.

Nụ hôn này của Lạc Hàm có chút vội vàng, vụng về.

Minh Thù cảm giác cánh môi trên có chút đau nhói.

Cô ngẩng đầu lên lộ ra chiếc cổ xinh đẹp, đường cong ưu mỹ lưu loát, dưới làn da trắng nõn phảng phất có thể nhìn thấy mạch máu mờ nhạt.

Khoảng cách giữa hai người kéo ra một chút.

Lạc Hàm nhìn cánh môi đỏ mọng gần trong gang tấc, ánh mắt lộ ra mấy phần mơ màng: "Thế nào?"

"Lạc Hàm, người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, rốt cuộc ngươi muốn như thế nào? Vì lấy lòng ta, không tiếc bán nhan sắc như thế."

"Lấy lòng... Bán nhan sắc?" Lạc Hàm đem mấy từ này lặp lại một lần.

Hắn đột nhiên bật cười, ôm lấy Minh Thù, cằm đặt trên bả vai cô, vừa vặn ngăn trở ánh mắt Minh Thù nhìn hắn.

Hắn đang cười.

Nhưng bên trong cặp mắt đào hoa mê người kia cũng không có nửa phần ý cười.

Dùng thanh âm êm tai nhất nói lời tâm tình: "Ta không nhịn được thích ngươi, Tiểu Hoa thần, ngươi không thích ta sao?"

Lời này Lạc Hàm càng giống như là nói cho mình nghe.

Hắn không nhịn được thích cô.

Thời điểm không gặp được liền hồi tưởng từng chi tiết nhỏ lúc ở cùng cô.

Ban đêm trong giấc mơ đều là cô.

Những mộng cảnh kia lưu luyến kiều diễm.

Để hắn có đôi khi không phân rõ được, hắn đến cùng đang làm cái gì.

Lạc Hàm dùng sức ôm chặt người trong ngực.

Hắn nên làm gì.

"Tiểu Hoa thần, ta nên làm gì."

Minh Thù vốn định tránh khỏi hắn, đột nhiên nghe thấy một câu như vậy, có chút sững sờ.

Trong thanh âm có sự bất lực, do dự, bàng hoàng... Làm khôi giáp bình thường nam nhân này đắp lên người biến mất sạch sẽ, lúc này lại yếu ớt như trẻ sơ sinh, ai cũng có thể hủy diệt hắn.

Minh Thù vòng tay ôm lấy hắn, vỗ vỗ lưng hắn, ôn nhu hỏi:

"Ngươi muốn làm gì?"

"Ta muốn..."

Thanh âm của Lạc Hàm im bặt dừng lại.

Thật lâu, hắn ghé vào tai Minh Thù, nhẹ giọng hỏi: "Tiểu Hoa thần, ngươi nguyện ý chết vì ta không?"

"Không nguyện ý."

Minh Thù cự tuyệt vô cùng dứt khoát.

Cũng thế.

Ai lại nguyện ý đi chết vì người khác.

Lạc Hàm buông cô ra, lui về phía sau hai bước, sửa sang lại y phục.

Trên khuôn mặt tuấn mỹ bất phàm vẫn là ý cười mê người kia, cặp mắt đào hoa yêu kiều hiện ra ánh sáng làm cho người ta đắm chìm.

Ánh nắng ngoài cửa sổ rơi vào phác hoạ ra thân hình thon dài của nam nhân, làm gương mặt kia của Lạc Hàm càng sáng chói rực rỡ, bắt mắt vạn phần.

Hắn khẽ nhếch khóe môi: "Tiểu Hoa thần, hẹn gặp lại."

Minh Thù ngồi trên bàn nhìn hắn rời đi.

Minh Thù mò thú nhỏ ra: "Đi theo hắn, xem hắn muốn làm gì."

Thú nhỏ không vui: "Vì sao lại là ta!"

Minh Thù khen nó: "Bởi vì ngươi đáng yêu."

Thú nhỏ: "..."

Hừ!

Đừng tưởng rằng ngươi khen ta một câu, ta liền sẽ giúp ngươi!

Nhất định phải khen mười câu mới được!

-

Minh Thù có chút kỳ quái về hành vi cùng mục đích của Lạc Hàm, nhưng từ ngữ khí của hắn cho thấy tạm thời hắn sẽ không làm ra chuyện lớn gì.

Cho nên Minh Thù yên tâm đi trói Hạnh Hoa.

Hạnh Hoa vẫn luôn ở chỗ của Thái, thời điểm Ma Quân nói muốn Hạnh Liên, Lăng Vô liền phái thêm người đến trấn giữ, lúc này toàn bộ cung điện đoán chừng ngay cả con ruồi cũng không bay vào được.

Cô không vào được, nhưng Hạnh Hoa có thể xuất hiện.

Cho nên Minh Thù nằm sấp trên tảng đá lớn bên ngoài cung điện viết cho Hạnh Hoa một phong "Thư tình".

Ừ...

Tiêu đề chính là như thế.

Minh Thù sử dụng pháp thuật cho phong thư này vào trong.

Quả nhiên Hạnh Hoa rất nhanh liền xuất hiện.

Bất quá bị người ta ngăn lại ở cửa ra vào, Hạnh Hoa lại trở về.

Minh Thù ngồi chờ ở bên ngoài, quả nhiên chưa được bao lâu, cửa chính bị người ta mở ra, Hạnh Hoa từ bên trong đi ra, trực tiếp đi về một phương hướng nào đó.

Minh Thù thảnh thơi đi theo phía sau cô ta.

Hạnh Hoa đi đến nơi, thần sắc vẫn còn trấn định: "Ngươi ở đâu? Ta đến rồi!"

Không ai đáp lại cô ta, đáy lòng Hạnh Hoa kỳ thật hoảng hốt đến không chịu được, hai tay xiết chặt không dám buông lỏng.

Những bí mật chôn ở chỗ sâu của cô ta đột nhiên bị người ta làm lộ.

Cô ta vẫn cảm thấy chuyện mình làm đến giọt nước cũng không lọt được.

Nét bút hỏng duy nhất chính là một đêm trước khi Cẩm Sắt xuất giá, không nhịn được khoái ý trong lòng liền đi đến trước mặt cô nói lời nói kia.

Hạnh Hoa hít sâu một hơi.

Trong nháy mắt cô ta quay người liền thấy một thân ảnh màu đen tuyền kia.

Hạnh Hoa phảng phất bị ấn nút tạm dừng.

Minh Thù cất bước chậm rãi ưu nhã đạp lên bậc cấp.

Ánh sáng quanh quẩn trên người cô, khóe môi nâng lên ý cười giống như gió xuân tháng ba, mềm mại dễ chịu.

Rõ ràng là màu sắc đen nhánh nhưng khi mặc trên người cô lại tạo ra cảm giác thanh khiết.

Sự ghen ghét lan tràn dưới đáy mắt Hạnh Hoa.

Trước kia cô mặc y phục cùng những người khác của Thần tộc không khác nhau nhiều lắm, nhưng mỹ mạo của cô bắt mắt, cho dù cô không hề làm gì, chỉ là đứng một chỗ cũng sẽ trở thành tiêu điểm.

Hiện tại cô mặc thành dạng này so với trước kia càng chói mắt hơn.

Hạnh Hoa bấm chặt móng tay vào trong lòng bàn tay: "Cẩm Sắt... Quả nhiên là ngươi, ngươi hẹn ta đến đây muốn làm..."

Hạnh Hoa lời còn chưa nói hết, Minh Thù đã lách mình lướt qua, tại trong tầm mắt cô ta chấn kinh liền giơ tay chém xuống... Không phải, cổ tay bổ tới.

Trước mắt Hạnh Hoa tối sầm lại, thân thể ngã xuống đất.

Minh Thù lười đỡ cô ta liền để cô ta ngã xuống đất.

Sau đó lấy bao tải ra đem người đặt vào.

Trói người là chuyên môn của trẫm!

-

Trên chín tầng trời đã giới nghiêm.

Cô một mình ra vào thì dễ, nhưng mang người theo liền không dễ dàng như vậy.

Minh Thù đợi đến thời cơ thích hợp mới mang theo Hạnh Hoa chuồn đi thẳng đến vị trí của ma tộc.

Ma Quân vạn vạn không nghĩ tới tốc độ của Minh Thù lại nhanh như vậy.

"Sao ngươi lại để nàng ấy trong này?"

Ma Quân đẩy Minh Thù ra, cấp tốc đem Hạnh Hoa thả ra.

Nhìn thấy người bên trong chỉ là ngất đi không có chuyện gì khác, Ma Quân mới có chút thở phào.

Minh Thù ngồi xuống, tự rót cho mình chén trà.

Cô liếc nhìn động tác của Ma Quân, cười như không cười nói: "Ta nhắc nhở ngươi một câu, tiểu khả ái này rất lợi hại, ngươi có thể nhìn kỹ."

Ánh mắt Ma Quân trầm xuống.

"Không cần ngươi nói."

Ma Quân ôm người đặt lên giường, động tác nhẹ nhàng đắp chăn, cuối cùng thiết lập trận pháp tại bốn phía.

"Ài, ta nói, ngươi thích cô ta ở chỗ nào?"

Ma Quân đưa lưng về phía Minh Thù: "Chỉ cần là nàng, cái gì cũng đều thích."

Minh Thù như có điều suy nghĩ: "Ồ."

-

"Ma Quân..."

Thanh âm yếu đuối của Hạnh Hoa vang lên.

"Nàng đã tỉnh." Ma Quân dưới đáy mắt lộ ra sự kinh hỉ.

Hạnh Hoa co rúm người lại, phảng phất rất sợ hãi.

Đây là nơi nào?

Cô...

Cẩm Sắt!

Là Cẩm Sắt đem đem cô ta đến nơi này!

Quả nhiên, khi Hạnh Hoa nhìn thấy Minh Thù phía sau, thần sắc kích động: "Cẩm Sắt ngươi lại cấu kết ma tộc!"

Minh Thù vuốt vuốt cái chén trong tay, giọng điệu trầm lặng nói: "Tiểu khả ái, ngươi cùng Ma Quân thế nhưng là đã bái đường thành thân, ta chỉ là trả ngươi lại cho phu quân của ngươi, sao có thể nói là cấu kết ma tộc."

"Ta không có, là hắn bức ta!" Hạnh Hoa phản bác

Cô ta mới sẽ không gả cho Ma Quân.

Người cô ta muốn gả là Thái tử Lăng Vô.

"Thái tử sẽ đến cứu ta!" Hạnh Hoa kiên định nói.

"Hừm, sẽ." Minh Thù gật đầu.

Hạnh Hoa không hiểu vì sao Minh Thù lại phụ họa theo mình.

Một giây sau, Minh Thù liền mỉm cười bổ sung: "Dù sao ngươi cũng là bảo bối trong lòng hắn."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1523: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (26)

Hạnh Hoa không biết đang bổ não cái gì.

"Cẩm Sắt, ngươi cho rằng bắt ta liền có thể để Thái tử hồi tâm chuyển ý?" Cô khẳng định là muốn đoạt lại Lăng Vô từ trong tay mình.

Nữ nhân này chính là như vậy.

Nhìn như không cần không muốn, kì thật tâm cơ lại sâu nhất.

Muốn cướp đi Thái tử.

Cô ta đã sớm nhìn thấu cô!

Minh Thù không biết được ý nghĩ của Hạnh Hoa, chỉ là nâng khóe miệng cười nói: "Hắn có hồi tâm chuyển ý hay không, ta không quan tâm, thật sự ta chỉ muốn hắn oán hận ta nhiều một chút là đủ rồi."

Trẫm cũng không nông cạn như vậy, trẫm muốn đồ vật lợi hại hơn nhiều!

"..."

Có bị bệnh không!

Ma Quân cũng cảm thấy Minh Thù có thể là có bệnh.

Hạnh Hoa tự mình bổ não một phen, đột nhiên nói: "Có phải ngươi muốn đem chuyện kia nói cho Thái tử biết để nhận được sự đồng tình của Thái tử hay không?"

Minh Thù liếc cô ta một chút, tiểu khả ái này lại bổ não thứ gì.

Trên mặt Hạnh Liên lại lộ ra một tia giễu cợt: "Ngươi cho rằng Thái tử sẽ tin ngươi sao?"

Minh Thù đứng dậy, kéo lấy cái ghế đi về phía Hạnh Hoa bên kia.

Ma Quân đưa tay ngăn cô lại.

"Sợ cái gì, ta lại không đánh cô ta." Minh Thù ngồi xuống ngay tại chỗ: "Ta rất hiếu kì, ngươi làm thế nào để tất cả mọi người đều hiểu lầm là ta giết Bắc Hải Long Vương?"

Tình huống lúc ấy, nguyên chủ căn bản không có cơ hội đi tìm chứng cớ.

Cơ hồ là sau khi xảy ra chuyện, trong thời gian cực ngắn cô liền bị đẩy lên Diệt thần đài.

Cô không tin trong này không có vài việc gì đó.

Hạnh Hoa khẽ mím đôi môi trắng bệch, ánh mắt đảo qua Ma Quân, không có lên tiếng.

Minh Thù dời mắt về phía Ma Quân: "Ma Quân, nữ nhân chúng ta có chút chuyện riêng tư muốn nói, ngươi có thể tránh một chút không?"

Ma Quân trừng mắt, viết chữ không được trên mặt.

Tiểu hoa yêu này lại ức hiếp Hạnh Hoa thì làm sao bây giờ?!

Minh Thù thuận miệng cam đoan: "Yên tâm, nếu ta đánh cô ta nhất định sẽ nói với ngươi một tiếng, dù sao ngươi cũng không ngăn được ta."

Ma Quân xém chút bị Minh Thù làm cho phun một ngụm máu chết tươi.

Phách lối!

Quá phách lối!

Ma Quân lại tăng thêm hai tầng phòng hộ bên ngoài Hạnh Hoa, cẩn thận mỗi bước rời đi.

"Nói đi."

Hạnh Hoa nhìn chằm chằm Minh Thù, phảng phất muốn dùng ánh mắt đâm trên người cô ra mấy cái lỗ thủng.

Cô ta không trả lời Minh Thù, ngược lại hỏi: "Cẩm Sắt, vì sao ngươi lại không chết?"

"Mạng lớn, trời sinh, ngươi không nên ghen tị."

Hạnh Hoa: "..."

Cô ta là ghen ghét.

Lên Diệt thần đài cô còn có thể trở về.

Dựa vào cái gì!

"Ha ha ha..."

Hạnh Hoa đột nhiên cười lên, khuôn mặt xinh xắn có chút vặn vẹo, con ngươi ẩn tàng một chút sự điên cuồng.

"Coi như ngươi còn sống thì thế nào, Thái tử sẽ không thích ngươi, hắn vĩnh viễn sẽ không thích ngươi, sẽ không biết người ban đầu cứu hắn là ngươi, Cẩm Sắt, ngươi mới là kẻ thất bại."

Minh Thù lấy đồ ăn vặt ra bắt đầu ăn.

Một mặt không quan trọng xem Hạnh Hoa biểu diễn.

Hạnh Hoa rống một hồi lâu liền phát hiện Minh Thù không để ý tới mình, còn ăn đến rất hăng hái, đột nhiên có chút phát cuồng.

"Cẩm Sắt! Ta đang nói chuyện với ngươi!"

"Ta đang nghe đây." Minh Thù nhu thuận đáp một tiếng: "Ngươi cứ tiếp tục."

Hạnh Hoa có một loại cảm giác nắm đấm đánh vào trên bịch bông.

Mình ở chỗ này gào khàn cả giọng, cô ở bên kia hoàn toàn không để ý, xem mình như đang làm chuyện tiếu lâm.

Dựa vào cái gì!

Cô mới là kẻ thất bại!

Thái tử điện hạ là của cô ta!

"Ngươi muốn biết lúc trước vì sao ngươi lại bị đẩy lên Diệt thần đài nhanh như vậy, ta cho ngươi biết."

Minh Thù thoáng ngẩng đầu.

Hạnh Hoa nở nụ cười, cười đến đắc ý lại sung sướng.

"Ngươi cho rằng dựa vào năng lực của ta có bản lãnh lớn như vậy?"

"Cẩm Sắt, là Thái tử điện hạ giúp ta."

"Ha ha ha, có phải là rất bất ngờ không. Nếu như không phải

Thái tử điện hạ, ngươi đường đường là một Hoa Thần, làm sao có thể bị định tội nhanh như vậy, còn bị đẩy lên Diệt thần đài?"

Bắc Hải Long Vương lúc đầu cho là mình chết chắc, kết quả phát hiện mình vẫn còn một hơi thở cuối cùng.

Rất không may gặp phải Hạnh Hoa.

Lúc Hạnh Hoa đưa hắn trở về liền biết kế hoạch của Bắc Hải Long Vương.

Bắc Hải Long Vương để lại vật chứng minh cái chết của hắn không liên quan cùng bất luận kẻ nào.

Nhưng những vật kia đã bị cô ta giấu đi.

Chờ sau khi Bắc Hải Long Vương chết, cô ta lừa gạt Lăng Vô, nói lúc ấy mình cũng ở chỗ đó, có thể bị xem như hung thủ hay không.

Sau đó lại có chứng cứ chứng minh là Cẩm Sắt làm ra.

Cho nên vì để Hạnh Hoa cùng chuyện này không dính líu quan hệ.

Lăng Vô đối với người mình thích cũng không có điều tra đến những sơ hở kia, tại dưới tình thế bị Bắc Hải "áp bách", thuận thế đem Cẩm Sắt đẩy lên Diệt thần đài.

"Ngươi cho rằng Thái tử điện hạ không biết sao? Hắn lại không ngốc, coi như thời điểm xảy ra chuyện hắn không hoài nghi, nhưng sau đó thì sao?"

Thần sắc của Hạnh Hoa đều là đắc ý.

"Chính là vì bảo vệ ta nên Thái tử điện hạ không nói gì."

"Chỉ như vậy?"

Hạnh Hoa: "..." Như vậy còn chưa đủ sao?

Vẻ mặt này của cô là có ý gì?

Hạnh Hoa không biết đã sai ở chỗ nào, phản ứng của cô cùng mình nghĩ tới hoàn toàn không giống.

Cô không thích Thái tử sao?

Không có khả năng...

Minh Thù một mặt "Không có ý nghĩa" đứng dậy rời đi.

"Cẩm Sắt! Ngươi đứng lại!"

"Ngươi đứng lại cho ta!"

"Cẩm Sắt!"

Thanh âm của Hạnh Hoa từ bên trong truyền tới.

Ma Quân chờ ở bên ngoài, nghe thấy thanh âm của Hạnh Hoa liền khẩn trương nhìn vào bên trong.

Thấy Minh Thù ra liền lập tức muốn đi vào: "Có phải ngươi đánh nàng ấy hay không?"

Minh Thù đưa tay ngăn hắn lại, lộ ra nụ cười vô cùng hữu hão: "Để phòng tránh đêm dài lắm mộng, Ma Quân, bắt đầu đi."

"Ta muốn đi vào xem nàng ấy."

"Tự mình nổi điên, xem cái gì, nhanh lên a, ta có trồng một dàn dưa leo, ngày mai liền có thể ăn rồi."

Ma Quân: "..."

Dưa leo đại gia ngươi!

Ngươi mẹ nó để Lão tử vào xem!

-

Bên ngoài Nam Thiên môn tạm thời yên tĩnh xuống.

Đáy lòng bình tĩnh từ trước đến nay của Lăng Vô lúc này có chút hốt hoảng, cho người trông coi bên này rồi tự mình trở về một chuyến.

Hắn một đường thẳng đến phòng của Hạnh Hoa.

"Hoa Nhi."

Trong phòng trống rỗng, người trước đó khi hắn trở về liền sẽ tới nghênh đón lúc này đã không thấy.

"Hoa Nhi?"

"Hoa Nhi!"

Lăng Vô tìm từ trong ra ngoài một lần cũng không tìm được người liền vội vàng gọi người tới hỏi.

"Hoa Thần Hạnh Hoa đâu?"

"Hoa Thần Hạnh Hoa... Ở trong phòng."

Lăng Vô trầm mặt chỉ vào gian phòng trống rỗng.

"Ở đâu? Ta để các ngươi trông chừng nàng ấy, các ngươi trông thế nào?"

Một đám người run lẩy bẩy, dưới áp lực của Lăng Vô liền dồn dập quỳ xuống đất.

"Chúng tôi thật sự không nhìn thấy Hoa Thần Hạnh Hoa rời đi."

"Thái tử điện hạ tha mạng."

"Trước đó Hoa Thần Hạnh Hoa còn đang..."

Lăng Vô nhíu mày lại thành chữ Xuyên (川), trong mắt đã hiện lên cơn giận dữ, nổi giận gầm lên một tiếng: "Còn không đi tìm!"

"Vâng vâng... "

Nhưng đám người lật toàn bộ cung điện lên tìm cũng không tìm được Hạnh Hoa.

Ngay lúc Lăng Vô giận dữ, có người đưa tới một phong thư.

"Thái tử điện hạ, đây là từ ma tộc bên kia truyền tới cho ngài."

Lăng Vô nhận lấy mở phong thư ra, một tín vật quen mắt đồng thời rơi ra ngoài.

Trong lòng Lăng Vô một trận cuồng loạn, nhanh chóng đọc thư.

Đọc hết một chữ cuối cùng, con ngươi Lăng Vô bắn ra một tia hung ác.

Ngón tay hắn dùng sức, phong thư hóa thành bột mịn bay khắp nơi.

Đám người thở mạnh cũng không dám, cúi đầu hóp ngực, hận không thể tìm một chỗ chui vào.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1524: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (27)

Lộc Đỉnh Sơn.

Nằm ở giữa tam tộc Thần Ma Nhân.

Nơi này thường xuyên có sương mù quanh quẩn, sương mù có độc, mặc kệ là hai tộc Thần Ma hay là nhân loại cũng không thể ngăn cản loại sương mù này.

Cho nên Lộc Đỉnh Sơn là một nơi Thần Ma mặc kệ, nhân loại đối với nơi này cũng giữ kín như bưng, sẽ không dễ dàng đến đây.

Lúc này, chân núi Lộc Đỉnh Sơn.

Lăng Vô một mình đến đây.

Sắc trời mờ mịt, hắn chỉ có thể nhìn thấy bóng cây lờ mờ bốn phía.

Lại nhìn về phía trước chính là sương mù lượn lờ, bóng cây như ẩn như hiện, phảng phất quái vật đang ẩn núp trong sương mù để chờ thời cơ.

"Ma Quân!"

Thanh âm của Lăng Vô truyền ra thật xa, phiêu tán trong sương mù.

"Thái tử điện hạ thật can đảm!"

Ma Quân từ không trung đến, bốn phía lần lượt xuất hiện rất nhiều ma tộc vây xung quanh hắn.

Lăng Vô xoay người nhìn chằm chằm Ma Quân.

"Hoa Nhi đâu?"

"Nàng ấy không có việc gì, yên tâm, ta đã nói qua, ta thích nàng ấy, sẽ không tổn thương đến nàng ấy." Trong con ngươi Ma Quân mang theo vài phần thâm tình.

"Ngươi dùng nàng ấy để uy hiếp ta!" Lăng Vô cười lạnh: "Ngươi lợi dụng nàng ấy, ngươi cũng xứng đáng thích nàng ấy?"

Ma Quân: "..."

Biết ngay sẽ như thế này!

Đều là do Tiểu hoa yêu kia!

Ma Quân hít sâu một hơi.

Chuyện cũng đều như vậy, mặt mũi không thể không ném.

"Không như vậy, sao có thể hẹn Thái tử điện hạ ra?" Cần gì mẹ nó mặt mũi, trước tiên xử lý tình địch lại nói.

"Giao Hoa nhi ra!" Khí thế phẫn nộ quanh người Lăng Vô bốc lên.

"Thái tử điện hạ, muốn người, cái này còn phải xem ngươi có bản lãnh hay không."

Lăng Vô đảo mắt qua bốn phía, cảnh giác bọn hắn đánh lén mình.

"Ma Quân, không nghĩ tới ngươi lại hèn hạ như thế!"

"..."

Ma Quân âm trầm gạt ra một nụ cười.

Hắn vung tay xuống, cắn răng nghiến lợi nói: "Vậy liền để Thái tử điện hạ xem thế nào là hèn hạ!!"

Lăng Vô hơi đề phòng, cho là ma tộc vây quanh mình sẽ công kích hắn.

Thế nhưng những ma tộc này cũng không công kích hắn.

Ngược lại là trên mặt đất xuất hiện ánh sáng của trận pháp, ma tộc ở bên ngoài bày trận.

Lăng Vô biến sắc, nhanh chóng tiến về một hướng.

Đáng tiếc đã chậm.

Trận pháp đã ngăn hắn lại.

Trận pháp này...

Lăng Vô đứng bên trong trận pháp, ánh sáng cùng lửa giận trong con ngươi của hắn hỗn loạn.

"Ngươi sớm đã đợi ta đến!" Trận pháp này rõ ràng đã thiết lập trước, không thì cũng không nhanh như vậy.

"Chuyện này không liên quan đến bổn quân."

Ma Quân bĩu bĩu cằm nhìn về một phương hướng nào đó: "Cô ta làm ra."

Lăng Vô thuận theo Ma Quân nhìn về phía bên kia.

Thiếu nữ ngồi trên xích đu, ánh sáng của trận pháp vừa vặn chiếu mép váy của cô, còn lại đều ẩn giấu trong bóng tối.

"Cẩm Sắt..."

Minh Thù đưa tay quơ quơ, lại kéo một đợt giá trị hận thù: "Thái tử điện hạ, nhà ngươi tiểu khả ái nhà ngươi cũng là ta trói nha."

Trong đầu Lăng Vô ầm một cái nổ tung.

"Cẩm Sắt! Ngươi là Thần tộc lại cấu kết cùng Ma tộc!"

Minh Thù sách một tiếng, vỗ vỗ tay: "Các ngươi không hổ là một đôi trên chín tầng trời làm cho người ta ghen tị, lời nói cũng đều giống nhau."

"Coi như ta cấu kết cùng ma tộc thì thế nào?" Một giây sau Minh Thù liền nói: "Ngươi có thể làm gì ta?"

Ma Quân: "..." Đừng nói bậy, ai cấu kết cùng ngươi!!

Lăng Vô ép buộc mình tỉnh táo lại.

Hắn không nghĩ tới trong chuyện này còn có cô.

"Cẩm Sắt, có chuyện gì ngươi cứ hướng tới ta, thả Hoa Nhi ra!"

"Ta vẫn luôn hướng đến ngươi."

Mục tiêu của trẫm rất rõ ràng, chưa hề thay đổi.

Để tiểu tinh nghịch sống không vui là chức trách của trẫm.

"..."

Lăng Vô đột nhiên có chút không biết nói gì.

"Ngươi muốn thế nào?"

Minh Thù nhìn về phía Ma Quân.

Tình địch của ngươi, ngươi lên trước.

Đừng chơi chết là được.

Ma Quân: "..."

Ma Quân cho ma tộc một ánh mắt, ma tộc bắt đầu chuyển ma khí vào bên trong trận pháp.

Vốn là trận pháp mang theo ánh sáng dần dần bị ma khí quanh quẩn, bóng đen dần dần nặng xuống.

Lăng Vô bị bức lui tới vị trí ở giữa, mặc kệ hắn nói cái gì, Minh Thù cùng Ma Quân đều giả vờ không nghe thấy.

Không nhanh chóng chơi hắn, chẳng lẽ chờ người tới cứu hắn sao?

Lăng Vô tựa hồ muốn đột phá trận pháp, nhưng đáng tiếc bất kể công kích thế nào, trận pháp cũng đều không nhúc nhích.

Minh Thù cắn một cây nhân sâm, nhìn Lăng Vô bị ma khí bao trùm.

"A —— "

Trong trận pháp đột nhiên bộc phát ra một tiếng rống.

Sương mù ở Lộc Đỉnh Sơn tựa hồ cũng bị chấn động đến tản ra một chút, ánh trăng lạnh lẽo xuyên qua sương mù phản chiếu trên mặt đất

Bóng cây lắc lư.

Giương nanh múa vuốt không khác nào quái vật ăn thịt người.

Gió lạnh nổi lên, trận pháp lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được co lại, trong chớp mắt tiếp theo lại cấp tốc vỡ ra.

Bóng người mang theo ma khí từ bên trong lướt đi.

Ma Quân giật mình, không nghĩ tới hắn như vậy cũng có thể ra được.

"Lên!"

Hắn đẩy một ma tộc bên cạnh lên.

Mấy ma tộc lần lượt lên, Lăng Vô mỗi tay bóp một người, răng rắc hai tiếng liền tắt thở.

Động tác cắn nhân sâm của Minh Thù hơi ngừng lại, khí tức trên người Lăng Vô cùng vừa rồi không giống nhau lắm, giống như là một loại phong ấn nào đó được mở ra.

Ai, tiểu tinh nghịch này cũng muốn đi theo đường của nam chính.

Trẫm còn là một pháo hôi nhân vật phản diện.

Trẫm đã muốn làm một trùm phản diện có tiền có thế tại sao lại khó như vậy!?

Lăng Vô hiện tại là phật cản giết phật, ma cản giết ma.

"Tiểu hoa yêu, cái này mẹ nó là xảy ra chuyện gì?" Ma Quân cọ đến chỗ Minh Thù bên này.

"Điển hình là cốt truyện tuyệt cảnh thăng cấp giết ngược đi."

"A?"

Ma Quân nghe được những không hiểu gì.

Minh Thù hỏi: "Trước đó để ngươi chuẩn bị đồ vật đã chuẩn bị xong chưa?"

Ma Quân giật giật khóe miệng một chút: "... Rồi."

Minh Thù gật đầu: "Tạt đi."

Ma Quân: "Thật sự?"

Minh Thù: "Không thì ngươi đi lên đánh? Hắn hiện tại xem xét liền rất biết đánh nhau, muốn đi thì ngươi đi, dù sao ta cũng không đi."

Ma Quân: "..."

Ma Quân cảm thấy thanh danh một đời của mình đều sắp hủy trong tay Minh Thù.

Hắn nhìn ma tộc đã bị giết không ít, lại nhìn Lăng Vô đang chuẩn bị hướng về phía bọn hắn bên này, quyết định chắc chắn, nắm lấy ma tộc bên cạnh phân phó.

"Đi, đem đồ vật vừa rồi chuẩn bị lấy tới."

Ma tộc lập tức xoay người chạy ra phía sau mang theo mấy cái thùng lớn tới.

Một ma tộc trong đó xách một thùng, tại thời điểm bị Lăng Vô kiềm chế liền nhanh chóng dựa vào, đem thứ trong thùng tạt về phía thân thể hắn.

Lăng Vô phát giác được, thân hình bỗng nhiên lóe lên tránh đi chất lỏng được tạt ra, cũng một cước đá bay ma tộc kia.

"Soạt —— "

Mấy phương hướng khác đồng thời có chất lỏng bay tới.

Lăng Vô vừa vặn bị tạt trúng.

Trên người tất cả đều là chất nhờn, thân thể đột nhiên trở nên trở nên nặng nề.

Cái này là thứ đồ chơi gì?

Ma tộc lại càng hèn hạ như thế!

Lực lượng chưa dùng hết lúc này bị ép trong cơ thể, hoàn toàn không phát ra được...

Bịch ——

Thân thể Lăng Vô ngã xuống.

Các ma tộc nhìn nhau vài lần, không ai dám lên trước.

Ma Quân: "..."

Sau này làm sao hắn có thể đi gặp người khác a!

Hắn nhìn thiếu nữ vẫn ngồi trên xích đu lung la lung lay một chút.

Từ một loạt chuyện này, cô rõ ràng có năng lực tự mình giải quyết Lăng Vô, tại sao phải muốn hợp tác với mình?

Cô sẽ không phải là đang có ý đồ xấu với mình chứ?

Ma Quân cảm thấy rất có thể.

Hắn yên lặng cách xa Minh Thù một chút.

"Ma Quân, làm sao bây giờ?"

Ma Quân nhìn người nằm trên mặt đất: "Đem người trói lại cho ta."

"Vâng."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1525: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (28)

"Ma Quân, không xong rồi!"

Ma Quân vẫn còn đang suy tư nên giải quyết tên tình địch Lăng Vô này thế nào, một ma tộc đột nhiên từ trên trời lao xuống.

"Chuyện gì!"

Ma tộc thở một ngụm.

"Lạc Hàm..."

Ma Quân nghe xong cái tên này, mi tâm liền nhịn không được cuồng loạn.

Minh Thù cũng ngẩng đầu theo nhìn về phía ma tộc kia.

"Hắn thế nào?"

"Lạc Hàm hắn... Hắn... Hắn ở Cửu trọng thiên mở một cái Truyền Tống trận..."

Ma Quân nhíu mày: "Thì sao, hắn mở Truyền Tống trận cũng phải nói cho ta biết?"

Ma tộc nói: "Cái truyền tống trận kia, giống như... Giống như mở ra ở nơi trấn giữ hung thú Hồng Hoang."

Ma Quân: "..."

Minh Thù: "..."

Lợi hại a tiểu yêu tinh.

Không phải!

Vì sao thú nhỏ không nói cho cô biết?

Đào ngũ sao?!

Cô đang nghĩ đến thú nhỏ, đột nhiên liền thấy thú nhỏ từ trong bóng tối xông tới, trơn tru leo lên người cô.

Để ngươi giám thị tiểu yêu tinh, ngươi giám thị thế nào?

Thú nhỏ: "..."

Thú nhỏ chột dạ nhìn trái nhìn phải, không thể thừa nhận mình đào ngũ.

Nó dùng móng vuốt nhỏ che miệng, ngáp một cái, buồn ngủ quá a, con sen, ta ngủ một lát, đừng gọi ta.

Minh Thù: "..."

CMN!

"Không có khả năng!" Ma Quân kích động rống một tiếng, Minh Thù cũng đều bị rống đến giật mình: "Nơi đó đã sớm bị phong ấn, kia là lực lượng của thần thượng cổ, lấy năng lực của Lạc Hàm, làm sao có thể mở ra?"

Lạc Hàm có lợi hại hơn nữa cũng không thể lợi hại đến mức độ có thể cùng thần thượng cổ ngang hàng!

Hắn không tin!

"Ta cũng không biết, thế nhưng... Đã có hung thú ra ngoài, hiện tại đã ở Cửu trọng thiên, Ma Quân, đây là sự thật."

Không biết có phải ảo giác hay không, bọn hắn tựa hồ có thể nghe thấy tiếng gầm gừ của hung thú từ trên chín tầng trời truyền đến.

"Ma tộc chúng ta cũng có một cái phong ấn, Ma Quân, có thể cũng bị mở ra hay không?"

Hung thú Hồng Hoang, ý trên mặt chữ, cái đồ chơi này chính là sản vật của thời kì hồng hoang.

Hiện tại ở thần giới có thượng thần, thế nhưng không có thần thượng cổ.

Tất cả thần thượng cổ đều đã chết, hiện tại Thần tộc thượng cổ cũng chỉ là truyền thừa xuống huyết mạch.

Lúc trước mấy vị thần thượng cổ liên hợp mới đưa tất cả hung thú Hồng Hoang phong ấn bên trong một không gian độc lập.

Mà nơi phong ấn này lấy tam giới làm trung tâm.

Thần tộc, Ma tộc, cùng Nhân gian.

Ma Quân sắc mặt cực kém, phát điên gầm thét: "Lạc Hàm có phải điên rồi hay không!"

Ma tộc: "..."

Trước đó hắn còn nói ngài điên rồi.

Cho nên đến cùng là ai điên rồi?

-

Ngay tại thời điểm Ma Quân phát điên, vị trí của bọn họ trên Lộc Đỉnh Sơn, sương mù cũng bắt đầu tuôn ra.

Cả ngọn núi tựa hồ cũng đang chìm xuống dưới.

"Nguy rồi!"

Ma Quân quát to một tiếng.

"Chạy mau!"

"Lộc Đỉnh Sơn cũng là điểm phong ấn."

Lúc trước vì bảo vệ chủng tộc yếu ớt như Nhân loại cho nên tại nhân gian chọn Lộc Đỉnh Sơn nằm ở giữa tam giới này.

Ma Quân lựa chọn nơi này hoàn toàn là bởi vì nơi này cách ma tộc tương đối gần, nếu xảy ra chuyện gì hắn có thể nhanh chóng trở lại ma tộc, cũng có thể lập tức gọi cứu viện.

Ai biết mẹ nó Lạc Hàm ở phía sau âm thầm kiếm chuyện.

Tốc độ Lộc Đỉnh Sơn chìm xuống rất nhanh.

Minh Thù cơ hồ còn chưa kịp chạy, cả người đã rớt xuống.

Minh Thù: "!!!?"

Không chơi như vậy a!

Cô mơ hồ nghe thấy có người kêu thảm.

Bất quá bốn phía quá tối, thân thể không ngừng rơi xuống, cơ hồ đều không thấy rõ, ngay cả pháp thuật cũng không có cách nào dùng được, nơi này...

Bịch ——

Minh Thù ngã xuống đất.

Bốn phía ào ào có một đống đá vụn rơi xuống.

Minh Thù ôm đầu lăn về phía bên cạnh.

Bốn phía vang lên một tiếng sau đó dần dần an tĩnh lại.

Lúc này cô bị chôn bên trong một đống đá vụn, bốn phía chỉ có một không gian cực nhỏ.

Minh Thù: "..."

A!

Tiểu yêu tinh!

Trẫm muốn chơi chết ngươi!

Trẫm thật vất vả mới bắt được Lăng Vô!

Minh Thù dưới đáy lòng chào hỏi mười tám đời tổ tông của Lạc Hàm.

Minh Thù hít sâu một hơi.

Rất nhanh liền tỉnh táo lại.

-

Cửa sơn động, một đống đá vụn bị người ta đẩy ra, người dính đầy bụi bẩn từ bên trong xuất hiện.

"Khụ khụ khục..."

Minh Thù tránh khỏi tro bụi, từ bên trong leo ra.

Thú nhỏ ùng ục theo phía sau lăn ra ngoài.

Minh Thù đứng lên,lúc này cô đang đứng trên một sườn dốc, phóng tầm mắt nhìn tới...

CMN!

Nơi xa có các quái vật khổng lồ đang bay lượn.

Hung thú!

Không biết ăn có ngon hay không!

Minh Thù xoa xoa tay, chuẩn bị đi xuống bắt thú.

Đi đến một nửa, cô đột nhiên nhớ tới hình như mình không thể sử dụng pháp thuật.

Nơi này...

Cấm sử dụng pháp thuật?

"Ài, ngươi vẫn được sao?" Minh Thù cầm bánh trôi đang đâm bên chân lên.

Bánh trôi bảy màu cắn một cái lên vạt áo của cô, bay lên không trung lăn vài vòng rồi rớt xuống ngồi trên chân Minh Thù.

Con ngươi đen bóng mở to lên án việc ác Minh Thù, bộ dáng kia đáng yêu đến không chịu được.

"Ta đương nhiên được!" Hừ! Là thú, sao có thể không được!

Không như con sen yếu gà như vậy.

Minh Thù xoay người nhặt nó lên.

"Vậy ngươi thật tuyệt."

"Đương nhiên." Thú nhỏ ngửa đầu, một mặt đắc ý.

Minh Thù đưa tay ném thú nhỏ ra ngoài.

"Vậy nhờ ngươi rồi!"

"A a a... con sen, ngươi là tên hỗn đản a a..."

Tiếng gầm gừ của thú nhỏ bay xa.

Minh Thù tại bên trong các loại mắng chửi của thú nhỏ từ trên sườn dốc xuống phía dưới, đợi cô đi đến phía dưới, thú nhỏ đã giẫm lên một con hung thú.

"Con sen, nhìn xem, đây là ta vì ngươi đánh khắp thiên hạ!"

Thú nhỏ vung móng vuốt nhỏ lên không khác nào bá khí của đế vương quân lâm thiên hạ.

Minh Thù ha ha một tiếng: "Không nhìn thấy."

Cô nhìn về nơi xa, những hung thú bay lượn vừa rồi lúc này đã không nhìn thấy.

Thú nhỏ: "..." Hừ!

Thú nhỏ nhảy xuống, thúc giục Minh Thù đốt lửa nướng thịt.

Chín ăn ngon hơn so với sống.

Minh Thù cùng thú nhỏ cắt đầu hung thú này.

Thịt của hung thú cũng không tệ lắm, mà lại không có độc.

Cực phẩm Hồng Hoang.

Ăn xong, Minh Thù mới chậm rì rì ra bên ngoài, nơi này phải làm sao để ra ngoài...

Vèo ——

Bước chân của Minh Thù dừng lại, quay đầu nhìn lại, có cái gì từ đằng sau chạy tới.

Bốn phía bụi cỏ tươi tốt, không biết gió từ đâu tới, bụi cỏ như ngoài khơi tạo nên một tầng gợn sóng.

Minh Thù bẻ một nhánh cây.

Vèo ——

Cái bóng xẹt qua trong nháy mắt.

Cảm giác nguy cơ từ phía sau truyền đến, trong nháy mắt Minh Thù liền quất nhánh cây tới.

Cánh tay bị người ta nắm chặt, thân thể có chút hướng về phía trước, bị người ta kéo vào trong ngực.

Thanh âm quen thuộc mang theo nhiệt độ nóng bỏng rơi vào bên tai: "Tiểu Hoa thần, còn nói ngươi không thích ta, đều đuổi theo ta tới nơi này."

Minh Thù: "..."

Minh Thù một cước đạp lên mu bàn chân Lạc Hàm, Lạc Hàm bị đau đến buông cô ra.

Nhánh cây vù vù chào hỏi trên người hắn.

"Ta đã nhịn ngươi rất lâu."

"Ta mẹ nó để ngươi kiếm chuyện."

"Lợi hại a!"

"Ta đánh chết ngươi."

Minh Thù một bên quất một bên mắng.

Lạc Hàm không phản kháng, chỉ là ôm đầu rống: "Tiểu Hoa thần ngươi đừng quá đáng! Vừa rồi nếu không phải ta, ngươi đã bị tập kích, ngươi chính là đối đãi với ân nhân cứu mạng ngươi như thế?"

"Nếu không phải ngươi, ta có thể ở đây sao!" Nhánh cây tiếp tục quất tới, lá cây bay đầy trời.

Minh Thù quất đến lá cây rụng hết mới dừng lại.

Ngón tay thon dài trắng nõn của Lạc Hàm phất qua áo trắng, dung mạo vẫn đẹp đến hồn xiêu phách lạc.

Con ngươi liễm diễm của hắn như rượu ngon xa xưa, có một loại rung động say lòng người: "Tiểu Hoa thần, đánh là thương mắng là yêu, xem ra ngươi đối với ta là yêu đến không chịu được."

Minh Thù miễn cưỡng cho hắn một nụ cười.

Cô ném đi nhánh cây trong tay, ánh mắt rơi về phía sau Lạc Hàm.

Nơi đó có một bộ lông màu vàng đang nằm, tương tự như hồ ly.

Không nhúc nhích.

Hẳn là đã chết.

"Ngươi giết?"

"Đúng vậy, Tiểu Hoa thần muốn khen ta sao?" Lạc Hàm tranh công.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1526: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (29)

Lạc Hàm là từ chỗ Cửu trọng thiên tiến vào.

Hắn không nghĩ tới Minh Thù cũng sẽ ở đây.

Lạc Hàm: "Ngươi không có việc gì chạy tới Lộc Đỉnh Sơn làm gì?"

Minh Thù: "Ngươi không có việc gì thả hung thú làm gì?"

Lạc Hàm cười đến mập mờ: "Cái này không phải là vì tìm cho ngươi một chút đồ ăn ngon sao."

Minh Thù không nói một lời nhìn chằm chằm hắn.

Lạc Hàm vẫn cười, quả nhiên là khí thế thản nhiên cũng không thể đánh vỡ bầu không khí quỷ dị này.

"Lạc Hàm, ngươi không nói ta liền đi."

Minh Thù lên tiếng.

Cùng giọng điệu trước đó không có gì khác biệt.

Lạc Hàm lại có sự luống cuống từ trước đến nay không có.

Hắn cắn đầu lưỡi một chút, nói: "Tiểu Hoa thần, nơi này tiến vào thì dễ ra ngoài thì khó. Ngươi bây giờ ngay cả pháp thuật cũng không dùng được, ngươi nghĩ làm sao để ra ngoài?"

"Chỉ cần ta muốn, ta liền có biện pháp ra ngoài." Minh Thù giọng điệu tùy ý giống như là nói đùa.

Nhưng Lạc Hàm lại cảm thấy lời cô nói là sự thật.

Minh Thù nhìn hắn vài lần, thấy Lạc Hàm không có ý định mở miệng liền quay người tiếp tục đi về phương hướng trước đó.

Lạc Hàm đứng tại chỗ trong chốc lát, ánh mắt trầm xuống, hắn có chút hít hơi, ánh mắt rũ xuống chớp mắt một cái.

Sau đó nhấc chân đi theo.

Hắn từ phía sau ôm lấy Minh Thù, đem người giam cầm trong khuỷu tay, ghé vào bên tai cô giống như thở dài bất đắc dĩ: "Tiểu Hoa thần, thật không có cách nào bắt ngươi."

Lạc Hàm xoay người cô lại, cúi đầu cho cô một nụ hôn.

So với nụ hôn vụng về trước kia, lần này đã thuần thục hơn nhiều.

Kết thúc một nụ hôn, hắn ôm lấy Minh Thù giống như muốn hòa mình vào thân thể cô.

"Nghe qua Bán Nguyệt Tuyền chưa?"

Không đợi Minh Thù trả lời, Lạc Hàm tự mình nói: "Thượng cổ Hồng Hoang, hung thú Bán Nguyệt, bất tử bất diệt."

"Hung thú Bán Nguyệt sở dĩ vĩnh sinh bất diệt cũng là bởi vì uống nước Bán Nguyệt Tuyền, trên thân sẽ xuất hiện ấn ký Bán Nguyệt, mà thực lực lại tăng thêm, nghe nói không người nào có thể địch lại được cho nên được xưng là hung thú Bán Nguyệt."

Hắn dừng một chút: "Ta muốn tìm nước Bán Nguyệt Tuyền."

Minh Thù hiếu kì: "Thật có thể bất tử bất diệt?"

Lạc Hàm đột nhiên cười nhẹ một tiếng: "Thượng thần cổ đều sẽ chết, nào có cái gì bất tử bất diệt, bất quá vẫn là sống được lâu hơn một chút, lợi hại hơn một chút. Tiểu Hoa thần, sự chú ý của ngươi là điểm này sao?"

"Bất tử bất diệt a, ngươi không chú ý sao?"

Lạc Hàm lắc đầu, cánh môi lướt qua gương mặt Minh Thù, lại nhịn không được hôn một cái.

"Vậy ngươi tìm cái đồ chơi này làm gì? Uống ngon sao?"

"..." Lạc Hàm một tay đè đầu cô lại, ép vào trong lồng ngực của mình: "Hữu dụng, uống không ngon."

Giọng Minh Thù buồn buồn vang lên: "Ngươi tìm rất nhiều đồ vật."

"Ừ."

Lạc Hàm đột nhiên ôm chặt cô: "Thế nhưng... Ta không biết bây giờ nên làm gì."

"Ta nên làm gì."

Lạc Hàm nhẹ giọng thì thầm.

Hắn cắn tai Minh Thù, dùng giọng điệu như thâm tình nói: "Ta có thể giết ngươi không? Tiểu Hoa thần."

Minh Thù sửng sốt một chút.

"Có thể." Minh Thù vòng tay ôm lấy hắn: "Chỉ cần ngươi dám."

Có thể.

Chỉ cần ngươi dám.

Sáu chữ đơn giản.

Nhưng lại như tảng đá ngàn cân nện trong lòng Lạc Hàm.

Lại như cơn sóng thần bao phủ thế giới của hắn.

Lạc Hàm ai oán thở dài: "Tiểu Hoa thần, sao ngươi lại..."

Đáng ghét.

Lần đầu tiên hắn chán ghét một người như vậy.

Cũng là lần đầu tiên hắn thích một người như thế.

Lạc Hàm ôm Minh Thù thật lâu, mãi đến khi có hung thú xuất hiện hắn mới buông cô ra, mang theo cô đi về một phương hướng khác.

Minh Thù giẫm lên mặt cỏ mềm mại đầy đất, hỏi hắn: "Ngươi tìm những vật này làm gì?"

"Kéo dài tính mạng a Tiểu Hoa thần." Lạc Hàm nghiêng đầu, ánh mắt liễm diễm rực rỡ: "Tiểu Hoa thần muốn vì ta nỗ lực một chút sinh mệnh sao?"

Minh Thù không có lên tiếng.

Lạc Hàm cười một chút: "Đùa ngươi thôi, hiện tại ta không nỡ. Bất quá chờ ngày nào đó ta chán ghét ngươi, có lẽ ta liền buông bỏ được, thật chờ mong thời điểm ta chán ghét ngươi."

Ngữ khí của hắn vô cùng chân thành.

Minh Thù nâng khóe miệng, không mặn không nhạt nói: "Ta cũng rất chờ mong."

Biểu lộ của Lạc Hàm đột nhiên chìm một chút, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại bình thường.

"Tiểu Hoa thần thật sự là vô tình, bất quá ta càng thích bộ dáng này của ngươi thì làm sao bây giờ."

Minh Thù đẩy hắn ra: "Ngươi có bệnh."

"Bệnh tương tư, Tiểu Hoa thần ngươi không biết, mỗi lần không nhìn thấy ngươi, trong lòng ta rất nhức nhối, chỉ có ngươi mới có thể xoa dịu nổi thống khổ của ta." Lạc Hàm khoa trương ôm lấy ngực.

Không biết có phải là do nói ra hay không, hắn bắt đầu làm càng tệ hại thêm.

"Kéo dài tính mạng là có ý gì?"

"Ha ha ha, ta lừa ngươi thôi." Lạc Hàm cười như điên: "Ngươi xem bộ dáng này của ta có nơi nào giống như cần kéo dài tính mạng? Tiểu Hoa thần làm sao lại dễ lừa gạt như vậy."

Minh Thù liếc hắn một cái.

Lạc Hàm nhìn qua quả thật rất bình thường.

Minh Thù không biết hắn nói kéo dài tính mạng là thật hay giả.

Mỗi lần hỏi hắn đều là cười hì hì cho qua.

Đảo mắt một cái, bọn họ đã ở nơi này gần nửa tháng.

Lạc Hàm tiến đến nơi Truyền Tống đã đóng lại, Lạc Hàm nói có thể là có người từ bên ngoài đóng lại.

Hắn cũng chưa hoàn toàn mở ra, chỉ là để hắn có thể tiến vào.

Người bên ngoài muốn đóng lại cũng không khó.

"Vậy phải làm sao ra để ngoài?"

"Tiểu Hoa thần muốn ra ngoài?" Lạc Hàm khẽ cau mày.

"Không ra ngoài chẳng lẽ ở nơi này đợi cả một đời?" Nơi này hung thú lại không đẻ con, ăn hết liền không còn.

Lạc Hàm đưa tay ôm lấy cô:"Tiểu Hoa thần không muốn cùng ta ở đây đợi cả một đời sao? Ngươi xem, nơi này không có người khác, chỉ có chúng ta..."

"Rống!"

Phía trước có một con hung thú chạy như điên tới.

Lạc Hàm: "..."

Trong con ngươi liễm diễm của Lạc Hàm hiện lên một tia nguy hiểm, buông Minh Thù ra đi giải quyết con hung thú kia.

Chờ Lạc Hàm trở về, Minh Thù cười như không cười nói: "Nơi này cũng không phải chỉ có chúng ta."

Còn có khẩu phần lương thực!

Lạc Hàm hiển nhiên có chút không cao hứng, tâm tình đều viết lên mặt.

Minh Thù nhìn về phía hung thú đã chết kia.

"Nơi này không thể dùng pháp thuật, coi như ngươi là ma tộc cũng không thể ra tay một mình như thế chứ?"

Lạc Hàm cà lơ phất phơ cười một chút: "Tiểu Hoa thần, sùng bái ta đi?"

Minh Thù cắn răng: "Nói chuyện cẩn thận."

Lạc Hàm vuốt vuốt một chòm tóc của Minh Thù:"Ta chưa từng nói qua ta là ma tộc."

"..."

Minh Thù cẩn thận hồi tưởng một chút.

Thật giống như chưa từng nói qua.

Bởi vì người của ma tộc nói hắn là ma tộc, trên người hắn lại có ma khí quanh quẩn cho nên liền cảm thấy hắn là ma tộc.

Nhưng Lạc Hàm chưa từng chính miệng thừa nhận qua hắn là ma tộc.

"Vậy ngươi là thứ gì?"

"Tiểu Hoa thần mắng người sao."

"Ngươi cũng không phải người."

"..."

Lạc Hàm không biết phát điên cái gì, đột nhiên đè trên người cô cười lên.

"..."

"Ôm một chút."

Thanh âm của Lạc Hàm nhẹ nhàng chậm rãi, Minh Thù cũng không có đẩy hắn ra.

"Cho nên ngươi là thứ gì?"

Lạc Hàm ôm đến dễ chịu, dựa vào bả vai Minh Thù, hắn hơi mấp máy môi, thanh âm có chút chua chát: "Ta... Ta cũng không biết."

Hắn không phải Thần, không phải là người, cũng không phải ma.

Càng không phải cô hồn dã quỷ gì...

Hắn du tẩu bên ngoài lục giới.

Không thuộc về bất kỳ một thế giới nào.

"Tiểu Hoa thần." Lạc Hàm ôm chặt Minh Thù, giống như bắt được một cọng cỏ cứu mạng duy nhất:"Ngươi là của ta..."

Minh Thù nâng cằm Lạc Hàm lên, ôn nhu hôn xuống đem câu phía sau của hắn chặn lại.

Lạc Hàm hơi nhắm mắt lại, thuận theo nội tâm đáp lại cô.

Lạc Hàm nhịn không được giương khóe môi lên, hôn cũng có thể là một chuyện tuyệt vời.

"Ngươi cười cái gì, hôn đàng hoàng."

"Phốc... Ha ha ha ha..." Lạc Hàm ngược lại cười đến hăng say.

"..."

Minh Thù buông hắn ra, đứng lên chuẩn bị rời đi.

Lạc Hàm một tay kéo cô lại, đặt cô nằm trên đồng cỏ mềm mại, một nụ hôn nóng bỏng rơi xuống.

Lá cây bị gió thổi về phía chân trời trôi về phương xa.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1527: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (30)

Lại qua nửa tháng.

Trừ một vài hung thú, Minh Thù cùng Lạc Hàm cũng không gặp được những vật sống khác.

Ừ... Hung thú gặp được cuối cùng cũng đều bị Minh Thù ăn.

Có đồ ăn ngon sao có thể không ăn.

Còn không có độc...

"Tiểu Hoa thần, ta cảm thấy ngươi ở bên trong một năm, hung thú Hồng Hoang làm cho người ta kiêng kị khả năng đều bị ngươi ăn sạch, có thể để cho Thần tộc phong cho ngươi một cái danh hiệu Tiểu Kiều Hoa cứu vớt lục giới, ha ha ha ha..."

Lạc Hàm mỗi lần đều bị đánh nhưng vẫn không nhịn được tiện miệng.

"Lạc Hàm!"

"Ài." Lạc Hàm rất cung kính đem thịt nướng đưa tới, cười nói: "Tiểu Hoa thần, ta đã cắt cho ngươi, mời dùng."

Minh Thù nguýt hắn một cái.

Con ngươi liễm diễm của Lạc Hàm có chút nheo lại, ma khí quanh quẩn toàn thân, lẳng lơ mê hoặc.

Minh Thù thầm mắng một tiếng, dời ánh mắt nhìn về nơi khác.

Lạc Hàm đứng dậy đi dựng chỗ ở.

Minh Thù ngồi ở bên cạnh nhìn hắn, chờ thời điểm hắn sắp dựng xong, Minh Thù mới lên tiếng: "Ngươi thật dự định ở lại nơi này?"

"Trước đó không phải ta đã nói ra ngoài không dễ dàng như vậy sao, chúng ta cũng không thể vẫn luôn ngủ ở bên ngoài, ta cũng không muốn ủy khuất Tiểu Hoa thần."

Cuối cùng, Lạc Hàm lại bổ sung một câu: "Đã quên mang theo chậu hoa của ngươi, Tiểu Hoa thần ngươi..."

"Cút!"

Lạc Hàm cười nhẹ một trận, tiếp tục đi dựng chỗ ở.

Nhiệt độ thời tiết trong này chênh lệch rất lớn, mà lại không có quy luật chút nào.

Ban ngày có thể là nhiệt độ âm.

Ban đêm cũng có thể là là nhiệt độ cao.

Ấm lạnh đều dựa vào trời.

Lạc Hàm dựng chỗ ở xong lại ra ngoài tìm một chút cỏ khô, đơn giản trải ra một cái giường.

Thời điểm Minh Thù đi vào, hắn đang cho một tấm thảm nhung trên giường cỏ khô.

"Ngươi chỉ làm một cái giường?" Minh Thù nhíu mày hỏi.

Lạc Hàm đặt mông ngồi xuống, cười nói: "Tiểu Hoa thần, ngươi là một đóa hoa không cần ngủ giường a."

Minh Thù: "..."

Ngươi mẹ nó nghiêm túc sao?

Đây chính là thích mà ngươi nói!?

A?

Để ngươi thích người liền ngay cả chỗ ngủ cũng không có?!

Ai dám để ngươi thích!

Hiển nhiên Lạc Hàm là nghiêm túc, hắn bá chiếm giường của mình, hoàn toàn không có ý định nhường cho cô.

Minh Thù xoay người ra ngoài.

Chuẩn bị tìm thứ gì quất hắn.

Tiểu yêu tinh tìm đường chết, quất một cái liền tốt.

Cô vừa đi đến cửa hang, vạt áo liền bị kéo lại, tiếp theo có thân thể ấm áp bao trùm tới từ phía sau ôm lấy cô.

"Lừa ngươi thôi, làm sao ta cam lòng không cho Tiểu Hoa thần của ta ngủ. Sao ngươi lại đi rồi, hẳn là lúc này ngươi nên làm nũng..."

"Vừa rồi ta chuẩn bị ra ngoài tìm đồ đánh ngươi."

Lạc Hàm: "..."

Hiện tại hắn buông cô ra còn kịp không?

Một đóa hoa, vì sao lại bạo lực như thế.

-

Minh Thù cùng Lạc Hàm ở lại nơi này.

Lạc Hàm thỉnh thoảng sẽ ra ngoài tìm Bán Nguyệt Tuyền, thời điểm trở về kéo lấy hung thú làm đồ ăn.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Bất quá sinh mệnh của mọi người đều dài dằng dặc, chút thời gian này không tính là gì.

"Ngươi cũng sắp lật tung hết nơi này rồi, vẫn chưa tìm được Bán Nguyệt Tuyền của ngươi sao?"

"Bán Nguyệt Tuyền dễ tìm như thế, nơi này sao có thể chỉ có ít hung thú Bán Nguyệt?" Lạc Hàm nghiêng người qua:"Tiểu Hoa thần, kiên nhẫn một chút."

"Nơi này quá an tĩnh." Minh Thù nói.

"Không phải còn có ta sao?"

"Ngươi có đôi khi ra ngoài..." Minh Thù dừng lại.

Lạc Hàm nhíu mày, giữa hai hàng lông mày đều là ý cười, hắn hôn lên má Minh Thù một chút: "Tiểu Hoa thần đây là không muốn tách khỏi ta sao, vậy sau này ta đi đâu cũng mang ngươi theo được không?"

Lạc Hàm nói được thì làm được, ngày thứ hai ra ngoài thật sự đưa Minh Thù đi theo.

Nơi này không thể sử dụng pháp thuật, hung thú tự nhiên cũng không thể.

Cho nên hung thú dù có mạnh hơn nhưng khi đứng trước mặt Lạc Hàm đang bật hack thì cũng giống như một con cừu nhỏ.

"Làm sao vậy, Tiểu Hoa thần."

Lạc Hàm từ phía trước trở lại, đi đến trước mặt Minh Thù đỡ cô dậy.

"Không muốn đi."

"Lúc này mới bao xa..." Lạc Hàm nhìn phía trước, ngồi xổm trước mặt cô: "Đến, ta cõng ngươi."

Minh Thù cũng không già mồm, trực tiếp nằm sấp lên.

Lạc Hàm cõng cô lên, ước lượng một chút: "Tiểu Hoa thần, mỗi ngày ngươi ăn nhiều như vậy, thịt đều ở nơi nào rồi?"

"Tiểu Hoa thần, ngươi thế nhưng là một đóa hoa, hẳn là ăn chay."

"Tiểu Hoa thần..."

Lạc Hàm vẫn luôn nói chuyện nhưng cũng không nghe thấy người phía sau đáp lại.

Hắn hơi quay đầu.

Đối diện là thiếu nữ đang ngủ say.

Lâu như vậy, hắn sớm đã đem gương mặt này khắc ghi ở trong lòng.

Lạc Hàm thật ra đã sớm tìm được Bán Nguyệt Tuyền.

Nơi này lại lớn như vậy.

Thế nhưng...

Hắn không muốn rời khỏi nơi này.

Lạc Hàm mổ nhẹ trên cánh môi Minh Thù một chút, thì thầm nói: "Lại cùng ta đợi một trận đi, Tiểu Hoa thần."

Lạc Hàm từng bước từng bước đi lên phía trước.

Thú nhỏ ở phía sau nhảy nhót đi theo.

-

Buổi chiều ngày nào đó.

Minh Thù phát hiện Lạc Hàm lén lút ở sau lưng mình ra ngoài.

Từ lần kia sau khi Lạc Hàm nói mang cô theo, Lạc Hàm cũng chưa từng để cô lại rồi ra ngoài.

Đây là lần đầu tiên.

Minh Thù tìm người bốn phía.

Mãi đến thời điểm gần chạng vạng tối, thú nhỏ mới kêu la trong đầu cô.

Minh Thù tìm tới nơi đã là ban đêm, nhiệt độ vô cùng thấp, mặt đất đã có tuyết rơi.

Lạc Hàm cả người đều ngâm ở trong dòng suối hình trăng khuyết, cách đó không xa có một con hung thú, đó là hung thú Minh Thù chưa từng thấy qua.

Hình thể không lớn, nhưng trên thân có lớp vảy màu xanh lam bao trùm.

Mi tâm có ấn ký hình trăng khuyết.

Đây chính là hung thú đã uống qua nước Bán Nguyệt Tuyền.

Minh Thù ở trên bờ không với tới Lạc Hàm, chỉ có thể xuống dưới.

Nước suối vô cùng lạnh, là cảm giác lạnh thấu xương.

Minh Thù cắn răng đi qua, ngón tay vừa đụng phải Lạc Hàm, Lạc Hàm đột nhiên nắm lấy cổ tay cô, ấn cô vào trong nước.

Minh Thù bị sặc một hớp nước.

"Lạc Hàm, là ta..."

Lực lượng đang ấn cô trong nước thả lỏng ra.

Lạc Hàm ôm eo cô, thanh âm có chút khàn khàn: "Tiểu Hoa thần, sao ngươi lại tới đây, có làm ngươi đau không?"

Minh Thù thở một ngụm, tức giận: "Ta cho là ngươi rốt cục cũng muốn giết ta."

Lạc Hàm yếu ớt nói: "Sao có thể, ngươi là Tiểu Hoa thần của ta."

Thân thể Lạc Hàm hơi chìm xuống dưới, nhưng nâng tay của cô vẫn rất ổn: "Tiểu Hoa thần, đi lên trước."

Minh Thù nắm tay hắn lại kéo hắn lên bờ.

Minh Thù lạnh đến không chịu được, còn không thể dùng linh khí giữ ấm.

Kéo người lên bờ, cô hơi thở ra một ngụm khí, trong không khí lập tức lan tràn sương trắng.

"Ngươi sao vậy?"

"Không sao, nghỉ ngơi một lát liền tốt." Lạc Hàm có chút vui mừng: "Hung thú Bán Nguyệt so với ta nghĩ lợi hại hơn nhiều, may là ta không mang ngươi đến, không thì ngươi yếu như vậy, một cái tát liền chết rồi."

Minh Thù: "..."

Kéo lại ấn chìm nhất định còn kịp!

Minh Thù nhìn xung quanh một chút, gần đó có sơn động, Minh Thù đưa người qua, trong sơn động có không ít xương cốt.

Không biết có phải là hang ổ của hung thú Bán Nguyệt đã chết kia hay không.

Minh Thù đốt lửa lên, lột quần áo của Lạc Hàm ra.

Nhiệt độ vô cùng lạnh, sắc mặt Minh Thù đều cóng đến trắng bệch.

"Tiểu Hoa thần, tới đây." Lạc Hàm vẫy tay về phía Minh Thù.

Quần áo trên người Minh Thù vẫn còn ẩm ướt, cô đổi một bộ quần áo trước sau đó mới đi qua.

Lạc Hàm đưa tay ôm lấy cô: "Ôm ta sẽ không lạnh."

Thân thể Lạc Hàm vô cùng nóng giống như lửa, tinh thần cũng tốt hơn nhiều so với vừa rồi.

Minh Thù núp trong ngực hắn: "Ngươi thật sự không sao?"

"Ừ." Lạc Hàm nói: "Ngày mai sẽ tốt."

Lạc Hàm nhìn gò má Minh Thù, yết hầu chuyển động:"Tiểu Hoa thần, hôn ta một cái."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1528: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (31)

"Không hôn."

"Hôn đi, ta khó chịu."

"..."

Minh Thù qua loa hôn một cái.

Lạc Hàm lại bắt lấy cô hung hăng hôn một hồi lâu.

Minh Thù bị hắn ép dưới thân thể, nhiệt độ nóng bỏng từ trên người hắn xuyên qua, nụ hôn ngạt thở làm cho cô mê muội không thôi.

Lạc Hàm tựa hồ có chút không khống chế nổi, bàn tay đã luồn vào trong vạt áo cô, nhiệt độ nóng của bàn tay như ngọn lửa lướt qua trên người cô, xua tan sự lạnh lẽo.

Quần áo trên người Minh Thù bị cởi ra, lộ ra đường cong mỹ lệ.

Lạc Hàm đột nhiên khép quần áo Minh Thù lại, có chút thở gấp, con ngươi liễm diễm mơ màng dần dần lý trí lại.

"Không làm?"

Lạc Hàm xoay người ôm cô, để cô dựa vào ngực mình: "Tiểu Hoa thần, không thể muốn ngươi ở đây."

Nơi này...

Sao có thể xứng với cô.

Lạc Hàm vuốt vuốt bả vai Minh Thù, giọng điệu mập mờ: "Sao vậy, Tiểu Hoa thần rất thất vọng?"

"Nhiều chuyện." Người làm đại sự chính là không cần câu nệ tiểu tiết!

Ánh mắt Lạc Hàm rơi vào ngực Minh Thù, quần áo của cô rối bời, mơ hồ có thể nhìn thấy mấy phần xuân sắc bên trong.

Lạc Hàm nhắm mắt lại.

Đem sự nóng ran cả người đè xuống.

-

Hôm sau.

Lạc Hàm nhìn người trong ngực, thấy cô còn đang ngủ, khóe môi có chút nâng lên, thay cô cài quần áo thật tốt rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Hung thú Bán Nguyệt hôm qua vẫn còn nằm nguyên tại chỗ.

Hắn đi đến bên cạnh Bán Nguyệt Tuyền, nước Bán Nguyệt Tuyền lạnh lẽo phản chiếu hình bóng của hắn lúc này.

Hung thú Bán Nguyệt có lẽ là bởi vì đã uống qua nước suối cho nên cùng những hung thú bên ngoài hoàn toàn không giống nhau, lực lượng cường hãn, thậm chí có thể sử dụng pháp thuật.

Bất quá nước suối này quả thật hữu dụng.

Hắn ở bên trong ngâm một hồi, ngày hôm nay liền tốt.

Lạc Hàm lấy ra một cái bình nhỏ, rót một bình nước suối.

Hắn trở lại sơn động, thấy Minh Thù vẫn chưa tỉnh liền có chút nhíu mày.

Có phải là cô ngủ hơi nhiều rồi không?

Lúc trước hắn chạy một vòng, lần thứ nhất cô không tỉnh, nhưng lần thứ hai cũng sẽ tỉnh lại.

Coi như nằm trên người hắn cũng sẽ tỉnh dậy.

"Tiểu Hoa thần?"

Lạc Hàm nhẹ giọng gọi cô.

Minh Thù không có phản ứng.

Lạc Hàm liên tiếp gọi vài tiếng, Minh Thù cũng không tỉnh lại, trong lòng hắn xiết chặt, ôm người lên, ngón tay đặt lên cổ cô.

"Tiểu Hoa thần? Tiểu Hoa thần ngươi tỉnh lại?" Thân thể không có vấn đề, nhiệt độ cũng bình thường.

Lạc Hàm có chút gấp.

Trong thanh âm có sự khẩn trương từ trước đến nay chưa từng có.

"Ưm..."

Minh Thù dường như bị làm ồn, đưa tay đẩy mặt hắn ra sau đó ôm hắn ngủ tiếp.

Lạc Hàm thấy cô có phản ứng liền có chút thở phào, nhưng cũng không hoàn toàn yên tâm.

Hắn lại đánh thức Minh Thù.

Minh Thù mơ mơ màng màng mở mắt ra, ôm cổ Lạc Hàm: "Làm gì?"

"Tiểu Hoa thần, ngươi sao vậy?"

"Không có... Làm sao." Minh Thù ngáp một cái: "Thật buồn ngủ."

"Tiểu Hoa thần, ngươi dậy đi, ngươi có chỗ nào không thoải mái?"

"Chính là buồn ngủ..." Minh Thù yếu ớt đáp lại.

"Sao lại buồn ngủ, ngươi nhìn ta, Tiểu Hoa thần, ngươi không đói bụng sao?"

"Không..." Minh Thù trách móc một tiếng, lại cọ xát trên người Lạc Hàm:"Đừng quấy rầy, ta muốn đi ngủ."

Cô thật sự rất buồn ngủ.

Lạc Hàm càng gấp hơn, hỏi cô có đói bụng không, cô lại nói không?

Chuyện này thật ly kì giống như một thỏi vàng từ trên trời rơi xuống.

"Tiểu Hoa thần, ngươi đừng ngủ..."

"Tiểu Hoa thần?"

"Tiểu Hoa thần?"

Minh Thù ngủ thiếp đi, mặc kệ Lạc Hàm dùng biện pháp gì cũng không thể đánh thức cô.

Hắn vội vã ôm người về chỗ ở.

Dùng tất cả biện pháp muốn Minh Thù tỉnh lại nhưng đều không được.

Nhưng thân thể của cô lại không có bất cứ vấn đề gì, tựa như là đột nhiên rơi vào trạng thái ngủ say.

Lạc Hàm đang gấp gáp dần dần bình tĩnh trở lại.

Cô giống như tiến vào trạng thái tu luyện.

Lạc Hàm nghĩ đến trước đó cô bị sặc nước bên trong Bán Nguyệt Tuyền, hẳn là đã uống rồi.

Lạc Hàm canh giữ bên cạnh Minh Thù, đáy lòng có chút tự trách.

Bán Nguyệt Tuyền có thể để cho hung thú Bán Nguyệt trở lên lợi hại, tự nhiên cũng có thể khiến Nhân loại, Thần, Ma trở lên lợi hại.

Nhưng...

Đến cùng là biến thành thế nào, đáy lòng của hắn cũng không chắc.

Chỉ hi vọng cô có thể khỏe mạnh.

Nếu không...

Lạc Hàm ôm mặt.

Mặc kệ cô biến thành bộ dáng gì.

Cô cũng là Tiểu Hoa thần của mình.

-

Trên trời một ngày, nhân gian một năm.

Trên chín tầng trời.

Truyền tống trận Lạc Hàm mở ra đã trôi qua ba trăm năm.

Mặc dù đóng lại kịp thời nhưng vẫn có hung thú chạy ra.

Ma tộc bên kia cũng không may mắn thoát khỏi, Ma Quân mang theo đại quân rút lui trở lại ma tộc vây quét hung thú chạy đến.

Mà đóng Truyền Tống trận lại, trong đó Hoa Thần Hạnh Hoa có công lớn nhất.

Dẫn đến cô ta bế quan tu dưỡng hơn ba trăm năm, Ma Quân biết được việc này cũng chưa xuất binh lại, trong lúc nhất thời hai giới yên bình.

"Hoa Thần Hạnh Hoa xuất quan?"

"Hình như vậy, ta nhìn thấy Thái tử vội vàng đi đến nơi Hoa Thần Hạnh Hoa bế quan."

"Lần trước thật may là nhờ có Hoa Thần Hạnh Hoa."

Nhóm Tiểu Tiên trên chín tầng trời nghị luận ầm ĩ.

Rất nhanh tin tức Hạnh Hoa xuất quan liền truyền khắp Cửu trọng thiên.

"Các ngươi nói vì sao Hoa Thần Hạnh Hoa có thể đóng lại phong ấn?" Có Tiểu Tiên hiếu kì.

Hoa Thần Hạnh Hoa chỉ là một cái Hoa Thần.

Sao cô ta có thể có lực lượng như vậy?

Một Tiểu Tiên thần bí nói: "Ta nghe nói Hoa Thần Hạnh Hoa giống như có quan hệ cùng Thượng Thần."

"Thượng Thần nào? Ta không nghe nói có Thượng Thần nào cùng hoa có quan hệ a..."

"Không biết."

"Cô ta sẽ không phải là Thượng Thần chuyển thế chứ?"

"Có thật không?"

"Rất có thể, trước đó tại ma tộc không phải cô ta còn trấn áp Diệt ma trận sao? Lần này lại phong ấn lối vào của hung thú Hồng Hoang, lực lượng như vậy, nói không chừng là thật."

Lời đồn tứ tán.

Thân là người trong cuộc, lúc này Hạnh Hoa đang cùng Thái tử gặp mặt Thiên Đế.

"Hạnh Hoa, chuyện lần trước cũng nhờ có ngươi, ngươi có yêu cầu gì cứ nói ra."

Sắc mặt Hạnh Hoa ửng đỏ, lộ ra một cỗ mềm mại quyến rũ, cô ta thẹn thùng nhìn Lăng Vô bên cạnh một chút.

"Hạnh Hoa không có yêu cầu khác, chỉ xin Thiên Đế để Hạnh Hoa ở cùng Thái tử."

Thiên Đế khẽ nhíu mày.

Hạnh Hoa vì Cửu trọng thiên làm ra cống hiến lớn như thế, Thiên Đế cự tuyệt nữa sẽ có chút bất cận nhân tình.

"Việc này..." Thiên Đế trầm ngâm một lát: "Để ta suy nghĩ một chút."

Hạnh Hoa hơi cắn môi, có chút ủy khuất: "Vâng."

Thiên Đế lại ban thưởng không ít thứ, hàn huyên vài câu sau đó để bọn họ rời đi.

Ra khỏi Lăng Tiêu điện, Lăng Vô duỗi tay ôm lấy bả vai Hạnh Hoa.

"Điện hạ." Hạnh Hoa ủy khuất kêu một tiếng.

"Không sao, có ta ở đây." Lăng Vô an ủi Hạnh Hoa: "Ta đưa nàng đi gặp một người."

Tin tức Thượng Thần Vân Nghiêu thu nhận Hạnh Hoa làm đồ đệ lại nhanh chóng càn quét Cửu trọng thiên.

Trên chín tầng trời mặc dù không ít Thần, nhưng uy vọng tối cao vẫn là Thượng Thần Vân Nghiêu, hắn là Thượng Thần gẫn gũi nhất với Thượng Thần cổ.

Cho dù là Thiên Đế gặp hắn cũng phải lễ phép cung kính.

Hiện tại vị Thượng Thần này lại thu nhận Hạnh Hoa làm đồ đệ.

Địa vị của Hạnh Hoa tại Cửu trọng thiên coi như nước đẩy thuyền.

Hôn sự của cô ta cùng Lăng Vô, Thiên Đế đoán chừng cũng không có cách nào quấy nhiễu.

Đương nhiên, nếu cô ta là đồ đệ của Vân Nghiêu, Thiên Đế cũng không nhất định sẽ ngăn cản.

Có thể có một sư phụ là Thượng Thần, so với các đại tộc kia có lời hơn nhiều.

Trong lúc nhất thời, Hoa Thần Hạnh Hoa trở thành đối tượng làm cho người ta ao ước nhất trên chín tầng trời.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1529: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (32)

Vân cung.

Nơi ở của Thượng Thần Vân Nghiêu.

Lúc này các Thần Tiên hội tụ, tiếng người huyên náo.

Hôm nay là Thượng Thần Vân Nghiêu vì đồ đệ Hoa Thần Hạnh Hoa mà tổ chức thiết yến bái sư.

Hạnh Hoa đi theo bên cạnh Thượng Thần Vân Nghiêu gặp khách.

Trước đó cô ta gặp ai cũng phải hành lễ, lúc này ai gặp cô ta đều phải lấy lòng hai câu, đãi ngộ như vậy làm đáy lòng Hạnh Hoa vô cùng đắc ý.

Cẩm Sắt tiến vào nơi tràn đầy hung thú Hồng Hoang, cô cũng không ra ngoài được nữa.

Sau này sẽ không ai biết bí mật của cô ta, cô ta sẽ hạnh phúc sống cùng Lăng Vô.

Hạnh Hoa nhìn về phía Thái tử bên kia, trong mắt tràn đầy sự ái mộ cùng say mê.

"Hoa Nhi, vị này chính là..."

Hạnh Hoa hoàn hồn, nhanh chóng lắng nghe Vân Nghiêu.

Cửu trọng thiên rất lớn, cho dù là mấy ngàn năm cũng có rất nhiều người chưa từng thấy qua.

Thiết yến của Thượng Thần Vân Nghiêu không ai dám không đến, cho nên Hạnh Hoa nhìn thấy không ít gương mặt xa lạ.

"Chúc mừng chúc mừng."

"Hạnh Hoa tiên tử không hổ là đồ nhi của Thượng Thần, một thân linh khí này đoán chừng rất hơn người."

Hạnh Hoa khiêm tốn tạ lễ.

"Trước đó đã nghe qua sự tích của Hạnh Hoa tiên tử, thật sự là tuổi trẻ tài cao, ta nghe nói pháp thuật Hạnh Hoa tiên tử sử dụng là pháp thuật đã sớm thất truyền, không biết là thật hay giả."

"Nói như vậy, Hạnh Hoa tiên tử thật sự là có quan hệ với Thượng Thần?"

Mấy vị này nói đến đột nhiên thay đổi chủ đề.

Hạnh Hoa cũng không kiêu ngạo cúi người: "Hạnh Hoa may mắn từng được hầu hạ bên cạnh một vị Thượng Thần, sau đó chuyển thế làm người, lần nữa phi thăng đắc đạo, trong tiềm thức nhớ kỹ một vài thứ, Hạnh Hoa cũng là trước đó không lâu mới khôi phục ký ức."

"Ồ?"

"Không biết là vị Thượng Thần?"

Hạnh Hoa câu lên tất cả hiếu kì của mọi người.

Hạnh Hoa cười một chút: "Tên của Thượng Thần, Hạnh Hoa không dám đề cập tới."

Hạnh Hoa tựa hồ không có ý định nói.

Có Vân Nghiêu ở đây, mọi người cũng không dám ép hỏi, chỉ có thể bí mật thảo luận.

Thượng Thần chỉ có mấy vị, bây giờ Hạnh Hoa bái Vân Nghiêu làm sư phụ, khả năng duy nhất chính là vị kia Thượng Thần kia đã chết.

Đông ——

Tiếng chuông Nặng nề trang nghiêm truyền khắp toàn bộ Cửu trọng thiên.

Tất cả mọi người sững sờ.

Một lát sau có người kinh ngạc.

"Thượng Thần Vân Nghiêu lại vì Hạnh Hoa tiên tử gõ chuông Luân Hồi?"

Chuông Luân Hồi nếu như bị gõ vang thì đó chính là chiếu cáo toàn bộ Cửu trọng thiên.

Thượng Thần Vân Nghiêu có tư cách gõ chuông Luân Hồi.

"Hạnh Hoa tiên tử quả nhiên rất được Thượng Thần Vân Nghiêu yêu thích."

"Ha ha ha ha, chúc mừng Hạnh Hoa tiên tử."

Đáy lòng Hạnh Hoa cũng có chút giật mình, nhưng càng nhiều hơn chính là mừng thầm, ánh mắt nhìn Thượng Thần Vân Nghiêu mắt tràn ngập sự tôn kính.

Đông ——

Lại một tiếng.

Tiếng chuông kéo dài khiến người ta sợ hãi.

Đám người biểu lộ càng kinh ngạc.

Hạnh Hoa cũng giật mình, là một người gõ một tiếng chuông Luân Hồi đã là vinh hạnh lớn lao.

"Sư phụ?"

Vân Nghiêu nghiêm mặt nhìn về phía phương hướng tiếng chuông truyền đến.

Đông ——

Đông ——

Đám người có chút mơ màng.

Không đúng.

Coi như Thượng Thần Vân Nghiêu vì Hạnh Hoa tiên tử gõ chuông Luân Hồi cũng không cần gõ nhiều lần như vậy chứ?

Đông ——

Tiếng chuông phảng phất có thể gột rửa hết thảy vẩn đục, giữa thiên địa đều là hồi âm.

Tiếng chuông liên miên bất tuyệt.

Tổng cộng 77 - 49 tiếng.

Chuông Luân Hồi nhiều nhất một lần cũng chỉ có hai mươi mốt tiếng, đó là khi một vị Thượng Thần quy vị.

Chuông Luân Hồi ngoại trừ bị người ta gõ vang cũng chỉ còn lại chính nó vang, vì nghênh đón Thần Tiên quy vị.

Phần lớn đều là vang một tiếng, chiêu cáo Chư Thần Cửu trọng thiên có đồng liêu quy vị.

Số ít sẽ có bao nhiêu lần.

Đây đều là căn cứ theo thực lực của vị Thần kia.

"Có Thượng Thần cổ quy vị."

Thượng Thần Vân Nghiêu trầm giọng nói.

"Chư vị mau tiến về Thần Điện nghênh đón."

Hiện trường hoàn toàn yên tĩnh.

Thượng Thần Vân Nghiêu nói...

Thượng Thần cổ?

Không phải Thần.

Là Thượng Thần cổ.

Là Thượng Thần cổ sớm đã chết.

-

Thần Điện.

Một nhóm tiếp một nhóm Thần Tiên chạy tới.

Coi như không ở Cửu trọng thiên, chỉ cần nghe thấy nhiều tiếng chuông như vậy cũng phải lấy tốc độ nhanh nhất chạy đến.

Ngay cả Thiên Đế cũng đi theo đám người đến Thần Điện.

Thiên Đế thấy Thượng Thần Vân Nghiêu liền trực tiếp đi tới.

"Thượng Thần Vân Nghiêu, là ai quy vị? Sao lại có nhiều tiếng chuông như vậy?"

Thượng Thần Vân Nghiêu nhìn chằm chằm cửa lớn Thần Điện đóng chặt: "Là Thượng Thần cổ quy vị, vị nào, tạm thời không biết."

Thiên Đế bị ba chữ Thượng Thần cổ làm cho kinh hãi, nửa ngày cũng không có phản ứng.

Tại Cửu trọng thiên, Thượng Thần cổ đã sớm trở thành lịch sử.

Không ai sẽ cảm thấy bọn họ còn có thể xuất hiện.

Hạnh Hoa đứng phía sau Vân Nghiêu, có chút xiết chặt nắm đấm.

Lúc nào quy vị không được, hết lần này tới lần khác lại vào hôm nay.

Vừa rồi những người kia còn chúc mừng cô ta...

Nghĩ tới đây, gương mặt Hạnh Hoa liền có chút nóng lên.

Kẹt kẹt ——

Cửa Thần Điện điện mở ra, thanh âm kia thoáng như xuyên qua dòng lũ thời gian đến Cửu trọng thiên.

Bầu trời hạ xuống từng trận ánh sáng.

Tiên khí lượn lờ trong điện, có bóng người chậm rãi đi tới.

Tất cả ánh mắt của mọi người đều tập trung ở nơi đó, nhưng chính là không nhìn thấy rõ lắm, gấp đến độ có một số người rướn cổ lên.

"Nghênh đón Cửu Linh Thần Cổ quy vị."

Bên trong ánh sáng, thanh âm hùng hậu vang vọng đất trời.

Sự áp bách vô hình đảo qua, chúng thần bị ép gục đầu xuống không dám nhìn nữa.

Cửu Linh... Thần Cổ?

Trong lòng mọi người cuồng loạn, huyết dịch sôi trào, tâm tình kích động không lời nào có thể diễn tả được.

Thật sự là Thượng Thần cổ.

Mà khi Hạnh Hoa nghe thấy cái tên này, toàn thân đều cứng đờ.

"Cung nghênh Thần Cổ."

Âm thanh chỉnh tề vang lên.

"Đều là người quen, hành lễ lớn như vậy làm gì."

"..."

Thanh âm này làm sao có chút quen tai?

Ngoài cửa lớn Thần Điện, thiếu nữ váy đen ngạo nghễ đứng đó, tiên khí vờn quanh, dung mạo tuyệt mỹ, ngậm lấy nụ cười yếu ớt như gió xuân ấm áp.

Trên người cô phảng phất có ánh sáng thánh khiết, không người nào dám khinh nhờn nửa phần.

Cửa lớn Thần Điện chậm chạp khép lại.

Cô là trở về Thượng Thần cổ.

Cũng đã từng là Hoa Thần Cẩm Sắt.

Minh Thù giẫm lên bậc thang đi xuống, đám người tự động nhường ra một con đường cho cô.

Thiếu nữ trong lúc giơ tay nhấc chân đều là khí thế cao quý, cô có chút nghiêng đầu nhìn Thiên Đế: "Các ngươi tới nghênh đón ta cũng không mang theo lễ vật?"

Chúng thần: "..."

Chưa từng nghe qua việc này.

Không đúng!

Đây là Thượng Thần cổ a!

Thượng Thần cổ thanh lãnh cao quý trong tưởng tượng đâu?

Hạnh Hoa đứng phía sau Thượng Thần Vân Nghiêu, cách Minh Thù rất gần.

Từ lúc cô ta nghe thấy thanh âm của Minh Thù liền lộ ra một biểu lộ không thể tin được, đến bây giờ biểu lộ kia vẫn chưa tiêu tán.

Sao có thể như vậy...

Sao cô có thể là Thượng Thần cổ?

Cô bất quá chỉ là một Hoa thần, sao có thể là Thượng Thần cổ?

Hay là... Người kia...

"Tiểu khả ái, lại gặp mặt." Minh Thù cười tủm tỉm chào hỏi Hạnh Hoa.

Hạnh Hoa: "..."

"Hoa Nhi, Cửu Linh Thần Cổ nói chuyện cùng ngươi." Vân Nghiêu nhắc nhở Hạnh Hoa.

Hạnh Hoa cắn môi, hận ý dưới đáy mắt dần dần dày lên, biệt khuất kêu một tiếng: "Bái kiến Cửu Linh Thần Cổ."

Minh Thù cười cười nhìn về phía Lăng Vô ở một bên khác.

Ma Quân cái thằng ngu này!

Lăng Vô lại còn êm đẹp đứng ở chỗ này.

Lăng Vô đối đầu với ánh mắt của Minh Thù, sống lưng phát lạnh mà từ trước đến nay không có.

Chẳng biết tại sao, trong đầu Lăng Vô bỗng nhiên hiện lên một vài hình ảnh trước kia.

"Để tránh đêm dài lắm mộng, thừa dịp hôm nay nhiều người, ta nói cho các ngươi một chuyện." Minh Thù cất giọng nói: "Cái kia, đi chuẩn bị cho ta một chút đồ ăn."

Chúng Thần:" "..."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1530: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (33)

Thượng Thần cổ vừa quy vị cứ như vậy triệu tập chúng thần mở hội nghị bên ngoài Thần Điện, hơn nữa còn tùy tiện ngồi theo phong cách kia.

Muốn ngồi thế nào liền ngồi thế đấy.

Nhưng không thể đứng.

Bởi vì Thượng Thần cổ ngửa đầu nhìn người rất khó chịu.

Thượng Thần cổ này cùng bọn hắn nghĩ tới có chút không giống.

Đương nhiên, bản thân là một Hoa Thần lại biến thành Thượng Thần cổ đã rất không thể tin được.

Người nào đó làm đồ ăn cho Minh Thù mang lên cái bàn nhỏ.

Minh Thù liền ngồi trên bậc thang.

Đáy lòng Hạnh Hoa hoảng sợ đến không chịu được, luôn cảm thấy một lát nữa sẽ có chuyện không tốt xảy ra.

Nhưng hiện tại cô ta cái gì cũng không làm được.

"Thần Cổ muốn nói chuyện gì?"

Thiên Đế cẩn thận hỏi Minh Thù.

Thời điểm Thượng Thần cổ tồn tại, hắn còn không biết ở nơi nào, nào dám cùng Minh Thù tự cao tự đại.

Coi như người trước mặt này nhìn rất quen mắt...

Hắn cũng không dám a.

Nghĩ đến thái độ trước kia mình đối với cô, Thiên Đế càng thấp thỏm, cô có thể sẽ tính sổ với mình hay không?

Chuông Luân Hồi cùng thiên đạo đều nhận định là Thượng Thần cổ, thân phận tuyệt đối không phải là giả.

"Không phải chuyện lớn gì, không cần khẩn trương."

Minh Thù không khác nào em gái nhà bên cười đến ngọt ngào.

Nhưng con mịa nó đây chính là Thượng Thần cổ!

Nói ngọt hay không đáy lòng bọn họ cũng không chắc, hoàn toàn ngọt không nổi, không biết cô có ý đồ gì.

Bọn họ nín thở mà đợi.

Minh Thù cười híp mắt nói: "Sau này Cửu trọng thiên nên trồng thêm nhiều trái cây, chủng loại có thể ăn được quá ít."

"..."

Chờ nửa ngày liền nói cái này?

Một Thượng Thần cổ như ngươi cần ăn cái gì sao?

Ngươi thế nhưng là Thần Tiên!

Có một chút tự giác của Thần Tiên hay không!

"Thần Cổ nói đúng lắm, ta lập tức cho người đi làm." Thiên Đế đáp ứng.

Minh Thù vì đồ ăn vặt sau này của mình xong mới phủi tay: "Chuyện tiếp theo nói liên lụy đến hơi nhiều người."

Đám người hai mặt nhìn nhau.

Minh Thù giọng điệu trầm lặng nói: "Chuyện này bắt đầu nói từ lúc Thái tử điện hạ lịch kiếp đi."

Trước kia cô không nói là bởi vì nói cũng không ai tin, lãng phí thể lực.

Sắc mặt Hạnh Hoa trắng bệch, thân thể lung lay sắp đổ.

Vân Nghiêu liếc cô ta một cái, cũng không có quá nhiều biểu lộ.

Hắn thu nhận Hạnh Hoa làm đồ đệ cũng là nể mặt mũi của Thái tử.

Bất quá...

Vân Nghiêu nhìn về phía thiếu nữ ngồi trên bậc thang.

Năm đó khi hắn nhìn thấy người này vẫn chỉ là một thiếu niên, Cửu Linh Thần Cổ trong ấn tượng dù tính cách dịu dàng nhưng vô cùng quyết đoán, là một người rất quả quyết.

Nhưng bây giờ...

Luôn cảm thấy không đúng lắm.

Bất quá thời gian đã trôi qua lâu như vậy, cô lại là một lần nữa quy vị, nghĩ đến tính cách có chút biến hóa cũng không có gì đáng trách.

Thanh âm của Minh Thù nhẹ nhàng lại không chuyển đổi giọng điệu, nói về cố sự lại giống như đọc sách.

Chuyện ở hạ giới, người ngoài không rõ ràng.

Nhưng Lăng Vô rất rõ ràng.

Minh Thù nói đến những chuyện kia, hắn đều biết.

Hóa ra lúc ấy, người đi theo hắn là cô... Không, là Hoa Thần Cẩm Sắt.

Thế nhưng cho tới bây giờ Hoa Thần Cẩm Sắt cũng không nói cho hắn biết.

Một chữ cũng không đề cập qua.

"Thái tử điện hạ cho là cuối cùng Hạnh Hoa cứu ngươi thật sao?"

Lăng Vô ngẩng đầu, chẳng lẽ không đúng sao?

Minh Thù bĩu cằm nhìn về phía Hạnh Hoa: "Tiểu khả ái, ngươi nói đi?"

Hạnh Hoa run rẩy một chút, cúi thấp đầu không dám nhìn người.

"Hoa Nhi?" Lăng Vô kéo tay Hạnh Hoa: "Thế nào? Là nàng cứu ta?"

Nếu như người đối diện là Cẩm Sắt, cô ta có thể nói như vậy, bởi vì Lăng Vô sẽ tin tưởng cô ta.

Thế nhưng người đối diện là Thượng Thần cổ quy vị, coi như cô ta đổi trắng thay đen, chúng thần e ngại thực lực của cô cũng sẽ phụ họa.

Chớ nói chi là chuyện này vốn chính là cô ta nói dối.

"Ta..."

Lăng Vô giống như là muốn đạt được một đáp án khẳng định, cầm bả vai Hạnh Hoa khiến cho cô ta ngẩng đầu: "Hoa Nhi, là nàng cứu ta, đúng không?"

Đáy mắt Hạnh Hoa có sự bối rối, không dám nhìn thẳng vào hắn.

Cô ta gấp rút kêu một tiếng: "Thái tử điện hạ, ta..."

"Người cứu ngươi là Hoa Thần Cẩm Sắt." Minh Thù nói ra tên của nguyên chủ, nhưng khi chúng thần nghe tới cũng không có mao bệnh.

Thời điểm cô là Hoa Thần Cẩm Sắt cùng cô hiện tại không giống.

Đáy lòng Lăng Vô đã sớm có đáp án.

Lúc này lực lượng toàn thân giống như là bị rút sạch.

Hạnh Hoa làm gì hắn cũng giúp cô ta, bởi vì chính mình cảm thấy nợ cô ta.

Thế nhưng đột nhiên có người nói với mình.

Căn bản không phải như vậy.

Hắn cho tới bây giờ đều tính sai.

Minh Thù ăn hai miếng điểm tâm: "Tiếp theo nói việc Bắc Hải Long Vương chết."

Thời điểm đó Minh Thù vừa mới thăng cấp Hoa Thần, chuyện này liền bị đám người nghị luận, bất quá Thiên Đế không nói, bọn họ cũng chỉ có thể cảm thấy một mạng đổi một mạng, nhân quả kết thúc.

Dù sao Bắc Hải Long Vương cũng không phải là không về

được.

Hắn chỉ là đến nhân gian đầu thai.

"Bắc Hải Long Vương không nguyện ý cưới Hoa Thần Cẩm Sắt cho nên cầu xin bạn tốt của mình đánh chết mình, đương nhiên ta cảm thấy tên Bắc Hải Long Vương này đầu óc có chút bệnh." Minh Thù vẫn không quên phê bình.

Chúng thần: "..."

"Đáng tiếc chính là vị bằng hữu kia cũng không có đánh chết hắn, vẫn còn lưu lại một hơi thở cuối cùng."

"Thế là hôn lễ vẫn cử hành như thường lệ, thế nhưng cuối cùng lại biến thành Hoa Thần Cẩm Sắt giết Bắc Hải Long Vương."

"Tới đây liền cần tiểu khả ái Hạnh Hoa giải thích cho mọi người là làm như thế nào để giá họa cho Hoa Thần Cẩm Sắt."

"Đến, mời tiểu khả ái Hạnh Hoa bắt đầu diễn thuyết."

Khuôn mặt Hạnh Hoa trắng bệch như tờ giấy, thân thể mảnh mai không ngừng run rẩy.

Giống như là đoá hoa bị mưa gió xô đẩy.

Làm cho người ta thương tiếc.

Nhưng bây giờ không ai dám nói chuyện.

Chuyện của Anh Lạc trước đó đã làm chúng thần đối với Hạnh Hoa có một cái nhìn khác.

Vấn tâm đài cũng không dám lên.

Chuyện kia là ai đúng ai sai, liếc qua liền thấy ngay.

Hiện tại lại kéo chuyện của Bắc Hải Long Vương ra...

"Hạnh Hoa!"

Thiên Đế trầm giọng lên tiếng.

"Chuyện của Bắc Hải Long Vương có liên quan đến ngươi?"

Hạnh Hoa ngẩng đầu nhìn về phía Thiên Đế, giống như có chút không thể tin được.

Cô ta phảng phất đã dự liệu được gì, giãy dụa đứng dậy.

"Ta..."

"Bắc Hải Long Vương đến cùng là chết như thế nào, Hạnh Hoa ngươi cứ nói rõ ràng!" Thiên Đế cắt đứt cô ta.

Hạnh Hoa run rẩy cánh môi.

Chuyện của Bắc Hải Long Vương, Thiên Đế về sau khẳng định cũng có hoài nghi, thậm chí đã điều tra.

Có thể trong chuyện này liên lụy đến Lăng Vô con trai hắn cho nên mới áp xuống, những chuyện còn lại đều cho chính là Cẩm Sắt làm.

Xui xẻo chính là ở chỗ Cẩm Sắt trở về.

Thiên Đế chắc chắn sẽ không giao Lăng Vô ra.

Cho nên chỉ còn lại cô ta.

Lần này cô ta coi như bị vứt đi.

Tâm tình Thiên Đế cũng rất phức tạp.

Lúc trước xử lý Cẩm Sắt quá mức tùy ý, nghĩ tới dù sao cũng chỉ là một Hoa Thần, hạ xuống lửa giận của Bắc Hải mới là quan trọng.

Ai lại nghĩ tới sẽ có ngày hôm nay.

"Hạnh Hoa, Bắc Hải Long Vương chết có phải là ngươi vu oan cho Hoa Thần Cẩm Sắt hay không? Ngươi nói cho rõ ràng là làm như thế nào!"

"Không phải, ta không có!" Hạnh Hoa lên tiếng phản bác, cô ta không muốn bị vứt bỏ.

"Vì sao Cửu Linh Thần Cổ lại nói như thế? Chẳng lẽ Thần Cổ lại nói xấu ngươi!?" Thiên Đế cảnh cáo nhìn chằm chằm Hạnh Hoa.

Hạnh Hoa bị Thiên Đế nhìn chằm chằm, áp lực tăng gấp bội, cổ họng làm sao cũng nói không nên lời, phảng phất có người đang bóp chặt yết hầu của cô ta.

Không...

Hạnh Hoa lắc đầu.

Thế nhưng cô ta lại nghe thấy thanh âm của mình chậm rãi nói.

Từ lúc gặp phải Bắc Hải Long Vương, lại làm thế nào để giấu tín vật Bắc Hải Long Vương dùng để chứng minh cái chết của mình cùng người khác không có quan hệ.

Cuối cùng vu oan cho Cẩm Sắt.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1531: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (34)

Hạnh Hoa nói hết mọi chuyện rõ ràng.

Thế nhưng cũng không có nói tới Lăng Vô, giống như là cố ý che giấu cho hắn.

Thiên Đế cho người đưa cô ta đi, xử lý như thế nào, Thiên Đế nói sẽ cho Minh Thù một câu trả lời hợp lí.

Lăng Vô tựa hồ bị đả kích, một lúc lâu vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Minh Thù để bọn họ tản ra trước, Lăng Vô ở lại.

Thiên Đế có chút chần chờ.

Tốt xấu gì cũng là con của hắn.

Trước khi đi, chỉ có thể vỗ vỗ bả vai của hắn.

Bên ngoài Thần Điện vắng vẻ hơn hẳn.

Lăng Vô vẫn còn ngồi dưới đất, Minh Thù đứng dậy đi về phía hắn.

"Thái tử điện hạ."

Lăng Vô ngẩng đầu, con ngươi tiêu cự đối đầu với ánh mắt của Minh Thù, đáy mắt lại hiện lên một tia hận ý.

Minh Thù mỉm cười lấy kim sắc ra đặt lên mi tâm hắn.

Không có phản ứng.

Vẫn chưa được.

Xem ra hận ý còn chưa đủ.

Minh Thù vẩy vẩy tay áo.

Vẫn là đánh một trận đi.

Có lẽ đánh một trận thì sẽ được!

-

Thiên Đế cho là Minh Thù muốn làm gì Lăng Vô, kết quả chỉ là đem người đánh một trận.

Hắn cũng không biết nên thở phào hay là như thế nào.

Thiên Đế cho đám người lui ra.

"Lăng nhi, trước kia ta liền không đồng ý cho con cùng Hạnh Hoa ở cùng, vì sao con lại không nghe?"

Nếu như không phải Hạnh Hoa, vì sao lại có chuyện ngày hôm nay.

Lăng Vô nằm trên giường, đáy mắt mơ hồ trầm xuống, không có trả lời Thiên Đế.

Thiên Đế nói thật lâu.

Không được lời đáp lại liền thở dài, chắp tay rời đi.

Rời khỏi cung điện, Thiên Đế phân phó trông coi Lăng Vô cho thật tốt, ý tứ này chính là giam cầm.

"Cẩm Sắt... Cửu Linh Thần Cổ đâu rồi?"

"Bẩm Thiên Đế, hình như là hạ giới."

"..." Thiên Đế không xen vào chuyện của Thần Cổ người ta: "Nơi ở trước kia của Cửu Linh Thần Cổ vẫn còn, phái người tới sửa sang lại một chút."

"Vâng."

-

Lúc này Minh Thù đang ở nhân gian.

Đám người rộn ràng, âm thanh gào to không ngừng.

Minh Thù đứng trước sạp hàng, mua một bao đường lớn.

Cô một bên ăn một bên nghe ngóng có dị tượng gì, thời gian có thể vượt qua suy tính nhiều năm.

Dù sao từ chỗ kia ra, thời gian có khác biệt hay không, Minh Thù cũng không rõ ràng.

Từ chỗ kia ra quả thực không dễ dàng, Lạc Hàm vì để cô ra ngoài mà bị kẹt lại bên trong khe hở không gian.

Minh Thù suy tính hẳn là rơi xuống nhân gian.

Minh Thù rất nhanh liền nghe được một chút dị tượng, bất quá đều là dân chúng khuếch đại, không thu hoạch được gì.

Cô một đường đi qua, đủ loại kỳ văn chuyện lạ đã nghe được không ít.

Chính là không tìm được Lạc Hàm.

Minh Thù đến Hoàng Thành, trong thành cảnh tượng cổ quái, tất cả cửa hàng bên ngoài đều mở đèn, giữa ban ngày đốt đèn, đây không phải là có tiền đến cháy sạch sao?

Minh Thù lúc ăn cơm liền hỏi tiểu nhị một chút: "Các ngươi đốt đèn làm gì?"

"Cô nương mới đến Hoàng Thành?" Tiểu nhị cơ hồ là dùng giọng điệu khẳng định, cũng không đợi Minh Thù trả lời, tự mình nói: "Trường Minh Đăng này đã đốt nhiều năm là vì cầu phúc cho Tam hoàng tử điện hạ, một ngày cũng không thể tắt, hàng đêm đều Trường Minh."

Sáu năm trước, ái phi Hoàng đế sủng ái nhất mang thai long tự, Hoàng đế cực kỳ vui mừng, còn chưa sinh ra liền muốn viết chỉ lập làm thái tử.

Bị chúng thần khuyên can mới tính áp hậu.

Thời điểm Tam hoàng tử hạ sinh, trời sinh dị tượng, toàn bộ bầu trời thoáng như bị bao phủ một miếng vải đen, không thấy ánh mặt trời.

Nhưng khi Tam hoàng tử sinh ra liền khôi phục lại bình thường.

Có người truyền Tam hoàng tử chính là yêu nghiệt chuyển thế, yêu cầu Hoàng đế xử tử.

Hoàng đế không chịu, dưới sự áp lực của chúng thần nuôi lớn Tam hoàng tử, bất quá chuyện lập thái tử khẳng định là thổi.

Đáng tiếc thân thể Tam hoàng tử thật sự không tốt, ba ngày một bệnh nhẹ, năm ngày một bệnh nặng.

Thần Y đều đã mời hết.

Cũng không ai có thể xem được bệnh của Tam hoàng tử.

Sau đó liền có mệnh lệnh toàn thành đốt Trường Minh Đăng cầu phúc.

Trong thành từng nhà đều phải đốt, nếu như phát hiện có người không đốt thì liền bị hỏi tội.

Minh Thù lướt qua đèn đuốc sáng trưng trong Hoàng Thành, mỗi một lối đi lại có Trường Minh Đăng không khác nào trường long chiếm cứ trong Hoàng Thành, đầu nhắm thẳng vào Hoàng Thành.

Đây là trận pháp a.

Minh Thù tránh khỏi thủ vệ của hoàng cung đi đến Ngự Thiện Phòng trước, sờ soạng một chút đồ ăn sau đó mới chậm rì rì tìm tới cung điện của Tam hoàng tử.

Lúc này trong điện đèn đuốc sáng trưng.

Cung nữ thái giám đông đảo.

Minh Thù phất tay làm bọn họ bất động, nhảy cửa sổ đi vào.

Trên giường to lớn có một tiểu hoàng tử nằm phía trên.

Một đoàn trắng như tuyết, đáng yêu đến không chịu được.

Dường như phát giác được trong điện không đúng, hắn đứng lên, con ngươi đen bóng nhìn chằm chằm cô, cũng không sợ người lạ, giòn tan hỏi: "Ngươi là ai?"

Tinh thần này nhìn qua cũng không giống thân thể không tốt.

Minh Thù nghĩ tới những Trường Minh Đăng bên ngoài...

Hoàng đế này ngược lại là thật sự thương hắn.

Minh Thù dò xét hắn hai lần, mỉm cười: "Tiểu hài nhi, ta xem căn cốt của ngươi, hẳn là có thiên phú tu tiên, có bằng lòng theo ta tu tiên hay không?"

"Tu tiên?" Con ngươi tiểu hài chuyển hai vòng, hỏi: "Tu tiên thì làm được gì?"

Minh Thù đáp: "Trường Sinh."

Tiểu hài ngoẹo đầu: "Tại sao phải Trường Sinh?"

"Có thể ăn..." Minh Thù tằng hắng một cái: "Thế nhân truy tìm không phải là Trường Sinh sao? Ngươi không muốn?"

Tiểu hài xem thường: "Ta cũng không phải thế nhân."

Hắn có chút nâng bộ ngực nhỏ lên: "Phụ hoàng ta nói, ta là long phượng trong nhân loại, muốn cái gì có cái đó. Ta mới không cùng ngươi tu tiên, ngươi khẳng định là muốn gạt ta!"

Minh Thù: "..."

Biến thành đứa trẻ cũng đáng ghét như vậy!

Minh Thù quay người rời đi.

Mặc kệ!

Người nào muốn hắn thì muốn!

Trẫm muốn đi tìm đồ ăn vặt!

Phanh ——

Tiểu hài đặt mông ngồi trên giường nát, con ngươi đen bóng không nhúc nhích.

Minh Thù thu tay lại, mỉm cười: "Tu tiên không?"

Tiểu hài tựa hồ bị hù dọa, trong mắt có chút ướt át, méo miệng, ủy khuất đến khóc: "Tu... Ta tu được chưa?"

Đằng sau lại bổ sung thêm một câu: "Ta muốn nói cho phụ hoàng chém đầu ngươi!"

-

Minh Thù lắc lư đến chỗ Hoàng đế một vòng, cứ như vậy ôm tâm can bảo bối của Hoàng đế đi.

Tiểu hài yên lặng ôm cổ cô, vừa cùng cha mẹ mình tách ra, hắn rất không cao hứng.

Nhưng thời điểm khi Minh Thù bay đến không trung, một chút cảm xúc này của tiểu hài liền biến mất.

Nhìn qua Hoàng Thành hội tụ Trường Minh Đăng, trong con ngươi tràn đầy sự mới lạ.

"Ta đang bay a, ngươi bay cao một chút..." Hắn hưng phấn vỗ vỗ bả vai Minh Thù: "Cao hợ một chút, cao một chút..."

Nếu không phải Hoàng đế nói cái tên hùng hài tử này không thể dọa, cô đã muốn cho hắn lăn một vòng trên không trung.

Tiểu hài hiếu kì hỏi: "Ngươi có thể bay cao bao nhiêu?"

"Ngươi đoán xem."

"Ta không đoán." Tiểu hài vểnh miệng, một bộ biểu lộ "Ta lớn nhất": "Ta hỏi ngươi, ngươi cứ trả lời vấn đề của ta!"

Trong cung, không ai dám không trả lời vấn đề của hắn!

Minh Thù cười một tiếng: "Ta cho ngươi biết, hiện tại cũng không phải là hoàng cung, sau này ta nói cái gì chính là cái đó, ngươi dám phản đối, ta liền chơi chết ngươi."

Tiểu hài trừng lớn mắt.

Con ngươi ngập nước tràn đầy khiếp sợ ủy khuất cùng một chút sợ hãi.

Hắn quay đầu nhìn lại, hoàng cung dần dần thu nhỏ.

Lúc này, hắn tựa hồ mới hiểu được, hắn phải rời khỏi nơi kia.

Tiểu hài đột nhiên khóc lên, thanh âm trong đêm truyền khắp toàn bộ Hoàng Thành.

Thật lâu về sau, có một ngày nào đó trong đêm trên Hoàng Thành vang lên tiếng khóc trở thành bí ẩn chưa có lời đáp.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1532: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (35)

Lạc Hàm hiện tại chính là một phàm nhân, mặc dù không biết vì sao lại biến thành như vậy, nhưng khẳng định không thể mang về Cửu trọng thiên.

Cho nên cô chỉ có thể tìm một nơi đợi trước.

Về phần nơi này...

Ma Quân nhìn người đột nhiên xuất hiện, còn ôm theo một bé con.

Toàn bộ ma sinh đều không tốt.

"Ngươi lại tới làm gì!"

"Mượn chỗ ngươi dụng."

"..." Không cho mượn!

Chúng ta là Thần Ma đối nghịch có được không?

"Hắn thật hung dữ." Tiểu hài ôm cổ Minh Thù, giòn tan nói: "Phụ hoàng ta nói, loại người này sẽ không tìm được vợ."

Minh Thù: "..."

Ma Quân bắt đầu mài răng.

Tên tiểu hài này từ đâu tới!

Cuối cùng lại làm một biểu lộ càng hung dữ.

Tiểu hài ôm chặt Minh Thù: "Hắn có phải là không có vợ?"

"Hừm, vợ cùng người khác chạy." Minh Thù nói tiếp.

Ma Quân: "..."

Đứa trẻ chết tiệt!

Dám nói xấu bổn quân!

Kéo ra ngoài chém!

Ma Quân đột nhiên nhớ tới một việc, hắn nhìn Minh Thù, hỏi: "Cửu trọng thiên các ngươi có một vị Thượng Thần cổ quy vị đúng không?"

Tin tức ó Thượng Thần cổ quy vị đã truyền đến Ma Giới.

Từ sau chuyện lần trước, hai tộc Thần Ma liền kiểm soát nghiêm ngặt hơn nhiều.

Cho nên đối với người quy vị là ai, Ma Giới tạm vẫn chưa dò hỏi được, chỉ biết là nữ.

Minh Thù liếc hắn một chút: "Đúng vậy."

"Cô ta tên gì?"

"Cửu Linh."

"Cửu Linh... Cửu Linh? Cô ta thật sự là Cửu Linh?" Ma Quân đột nhiên kích động, nếu không phải Minh Thù ôm một đứa bé, hắn đoán chừng cũng muốn động thủ bắt Minh Thù.

"Đúng."

Ma Quân đầu tiên là trố mắt một lát, sau đó trong con ngươi cọ một cái phát sáng lên.

"... Ngươi làm gì?"

"Cửu Linh, Cửu Linh..." Ma Quân thì thào hai câu: "Ha ha ha ha..."

Ma Quân cười lớn chạy đi.

Chính là chạy.

Minh Thù: "??"

Cho nên đến cùng có cho mượn hay không?

Ma Quân của các ngươi cũng điên rồi?

Hộ pháp Bát Kỳ: "..."

Đại khái là vậy.

Ma Quân chạy nhanh cũng không có hạ lệnh, cho nên Minh Thù chiếm đoạt sơn cốc kia, trong sơn cốc linh khí dồi dào, thích hợp để tiểu hài sinh hoạt.

"A...Đại Hắc, ngươi về rồi!"

Hoa Mẫu Đơn đung đưa đoá hoa Đại Hồng, kích động kêu một tiếng.

"Làm sao ngươi biết là ta?" Minh Thù nhíu mày.

"Tốt xấu gì cũng cùng ngươi ở lâu như vậy, khí tức trên người ngươi ta sẽ không nhận lầm." Hoa Mẫu Đơn kiêu ngạo.

Có lẽ giữa thực vật có phương thức phân biệt đặc thù."

Minh Thù liếc cô ta trên dưới một cái: "Ngươi vẫn chưa biến hóa?"

"Không dám không dám." Hoa Mẫu Đơn rung đóa hoa thành trống lúc lắc, nói: "Biến hóa sẽ chết."

Minh Thù nghĩ đến Ma Quân vừa rồi đột nhiên phát điên chạy đi.

Hắn giống như vẫn luôn yêu thích hoa.

Còn giống như nhận biết Cửu Linh... Đây không phải là trẫm sao?

Sẽ không phải là có thù, hắn đi tìm mình chứ?

Minh Thù run rẩy một chút, vội vàng thiết lập trận pháp bốn phía sơn cốc, phòng ngừa hắn đến tìm mình tính sổ.

Minh Thù tìm một nơi ở trong sơn cốc.

Cô đặt tiểu hài xuống đất.

Tiểu hài nghiêng đầu nhìn cô, bên trong con ngươi đen nhánh thanh triệt tràn đầy sự hiếu kì.

"Sau này ngươi tên là Lạc Hàm. Lá rụng rơi, dính liền ngậm."

Tiểu hài không phục: "Vì sao? Tên của ta là phụ hoàng vì ta đặt, ngươi dựa vào cái gì đổi tên cho ta?"

Minh Thù mỉm cười đập nát cái ghế bên cạnh.

"... Lạc Hàm, ta tên Lạc Hàm."

Minh Thù xoa xoa đầu hắn, tiểu hài rụt cổ giống như kháng cự cô đụng vào.

Minh Thù cưỡng ép vò hai lần, tiểu hài như nữ chính trong phim tình cảm máu chó ủy khuất ba ba, nhưng lại dùng ánh mắt quật cường không thể chịu thua nhìn cô.

Minh Thù: "..."

-

Lạc Hàm dáng dấp đáng yêu mềm mại, rất nhanh liền được tất cả hoa trong sơn cốc yêu thích.

Bởi vì thân thể Lạc Hàm không tốt lắm, Minh Thù trước tiên cần phải giúp hắn điều dưỡng thân thể.

Minh Thù cảm thấy mang theo hài tử thật sự là chuyện thống khổ nhất trên thế giới.

Vì sao lại có chủng loại hùng hài tử này.

Hài Hoà Hiệu, ngươi có thuốc một đêm liền lớn lên hay không?

【 ký chủ, cho dù có lớn thì cũng chỉ là thân thể lớn, trí tuệ sẽ không thay đổi. 】 Hài Hoà Hiệu bình tĩnh trình bày sự thật.

Minh Thù: "..." Ngươi câm miệng!

【... 】 nói thật cũng phải câm miệng?

Hài Hoà Hiệu biểu thị không hiểu, cũng phát cho Minh Thù một đoạn tiểu yêu tinh đánh nhau.

Minh Thù: "..."

"A —— "

Thanh âm của Lạc Hàm vang vọng cả sơn cốc.

Minh Thù mi tâm cuồng loạn đứng dậy ra ngoài, đứng tại cửa ra vào nhìn về phương hướng âm thanh truyền tới.

Tiểu hài đang chạy về hướng bên này, lập tức bổ nhào vào trên người cô.

"Làm gì? Luyện cuống họng?"

Lạc Hàm ôm cô không buông tay, ngón tay chỉ bên ngoài sơn cốc: "Có... Có một người rất hung dữ ngồi xổmbên ngoài, dọa ta, ngươi nhanh giúo ta đi chém hắn!"

Minh Thù: "..."

Vị hoàng đế kia đến cùng đã dạy hắn thứ gì?

Minh Thù ôm hắn lên đi đến bên ngoài sơn cốc.

Ngoài sơn cốc, Ma Quân ngồi xổm ở bên ngoài, sắc mặt cực kỳ khó coi, Minh Thù ra tới, ánh mắt hắn liếc thấy cô liền lập tức đứng dậy chạy đi.

Minh Thù: "???"

Lạc Hàm ôm cổ Minh Thù lắc, mềm nhũn cáo trạng: ""Hắn làm ta sợ, ngươi giúp ta chém hắn!"

Minh Thù kéo tay hắn xuống: "Đừng làm rộn."

Lạc Hàm vểnh miệng, trong con ngươi tất cả đều là tâm tình bất mãn.

Nhưng hắn cũng không tiếp tục náo, núp trong ngực cô nhìn về phía cửa sơn cốc.

-

Ma Quân không biết có cái gân nào không đúng, vẫn luôn ngồi xổm ở bên ngoài.

Minh Thù vừa đi ra một cái hắn liền chạy.

Minh Thù nằm vùng bắt người, thật vất vả mới bắt được Ma Quân.

Ma Quân bị bắt được có hành vi "Một mặt ngươi đừng tới đây" kỳ lạ.

Đều mẹ nó điên rồi!

"Ma Quân, ngươi đang làm gì?"

Ma Quân hai tay cản ở trước ngực, ánh mắt hỗn loạn, lắp bắp hỏi: "Ngươi... Ngươi là Cửu Linh?"

Minh Thù thuận miệng tiếp một câu: "Cửu cửu cảm mạo linh?"

Ma Quân: "???"

"Há, đúng là ta." Minh Thù nhớ tới thân phận mới của mình: "Có vấn đề gì?"

Ma Quân lộ ra biểu tình như bị sét đánh.

"Làm sao... Làm sao có thể?"

Hắn từng bước từng bước lui về phía sau.

Một bên lui một bên lắc đầu, thì thào trong miệng: "Ngươi... Ngươi không phải... Ngươi không phải Cửu Linh."

Cửu Linh làm sao lại là cô!

Không có khả năng!

"Ta không phải chẳng lẽ là ngươi?" Cái này mẹ nó không là chính hắn hỏi, cô thừa nhận, hắn lại không tin.

Ma tộc đều khó phục vụ như vậy sao?

Ma Quân lẩm bẩm, đột nhiên quay người chạy: "Này!"

Ngươi mẹ nó đừng ngồi xổm ở bên ngoài sơn cốc!

Tiểu yêu tinh cả ngày đều luyện cuống họng!

-

Kể từ sau ngày đó, Ma Quân vẫn luôn mỗi ngày chạy đến hoa cốc nằm vùng, ánh mắt nhìn Minh Thù gọi là một lời khó nói hết.

Giống như là cải trắng nhà mình bị heo ủi, mà heo kia lại là đối tượng mình thầm mến nuôi, muốn giết chết lại không dám.

Nằm vùng ước chừng được nửa tháng, Ma Quân đã không thấy tăm hơi.

Minh Thù hỏi thăm một chút mới biết được hắn lại mang theo ma tộc chạy tới Cửu trọng thiên.

Minh Thù nắm lấy một ma tộc: "Hắn lại đến Cửu trọng thiên làm gì?"

Ma tộc kia gãi gãi đầu: "Ma Quân nói muốn đến tìm Hoa Thần Hạnh Hoa."

*** Mới hì hục type 3 chap up trước lỡ mai không up được a!!! Nếu mai không bận ta sẽ up tiếp 👻👻 Good night 🎶🎶

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1533: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (36)

Ma Quân muốn đến chỗ Hạnh Hoa không phải rất thuận lợi, Minh Thù nghe nói lại đánh nhau.

Cửu trọng thiên nào dám tùy tiện đem người cho Ma Quân, dù sao đây chính là thần nhân đắc tội Cửu Linh Thần Cổ.

Nhưng bọn họ không liên lạc được với Thần Cổ.

Ma Quân cả ngày ở bên ngoài Nam Thiên môn khóc lóc om sòm, làm cho người người trên chín tầng trời không được an bình.

Đánh?

Ma Quân nhìn thấy người đánh tới liền mang theo người chạy.

Cái này mẹ nó đánh như thế nào?

Ma tộc không biết xấu hổ, người nào có thể cùng tranh phong.

Cuối cùng không biết là ai ra mặt điều giải, giao Hạnh Hoa cho Ma Quân mang về.

"Giam cô ta lại." Ma Quân ném cô ta cho ma tộc.

"Ma... Ma Quân?"Ma tộc nhận lấy Hạnh Hoa lộ ra vẻ mặt nghi hoặc, trước đó không phải Ma Quân rất thích vị Hoa Thần này sao?

Tại sao muốn giam?

Chẳng lẽ muốn làm gì... Ừ... Cái kia...

Ma Quân lặng lẽ đảo mắt qua.

Ma tộc rụt cổ lại, lanh lẹ đáp ứng: "Vâng."

Hạnh Hoa bị đưa đi giam giữ.

Ma Quân đi một chuyến đến hoa cốc, đứng bên ngoài nhìn vào bên trong.

Minh Thù ngồi bên trong bụi hoa, dường như đang dạy tiểu hài chết tiệt kia, bất quá tiểu hài chơi đùa đến kịch liệt... Tên hùng hài tử này là ở đâu ra!

Ma Quân ở bên ngoài quan sát một trận, phiền muộn rời đi.

Rời khỏi hoa cốc, Ma Quân đến nơi giam giữ Hạnh Hoa.

"Ngươi... Ngươi muốn làm gì..." Trên người Hạnh Hoa có chút dơ dáy bẩn thỉu, nhìn qua chật vật nhưng vẫn không để người ta mất đi sự yêu thương vốn có.

Con ngươi Ma Quân lạnh như băng nhìn chằm chằm cô ta.

Hạnh Hoa nắm chặt vạt áo, ánh mắt đó của hắn là gì, trước kia hắn căn bản không phải nhìn mình như vậy.

Hiện tại người trên chín tầng trời căn bản sẽ không quản sống chết của cô ta.

Lăng Vô cũng luôn không lộ diện.

Hạnh Hoa nhìn Ma Quân một chút, đáy lòng suy nghĩ hỗn loạn.

Cô ta cắn cánh môi làm cho mình càng lộ vẻ yếu đuối, thận trọng hỏi: "Không phải ngươi muốn cưới ta sao?"

Ma Quân cười lạnh một tiếng.

Đáy lòng Hạnh Hoa có chút hồi hộp.

Cô ta khẽ cắn môi tiến lên mấy bước, vươn tay đặt trên bả vai Ma Quân, thân thể mềm mại dán vào.

"Ma Quân... A..."

Hạnh Hoa bị quẳng ở trên tường trượt xuống dưới đất, ôm lấy bả vai kêu đau.

Tại sao có thể như vậy!

Không phải hắn thích mình sao?

Không phải hắn vẫn muốn có được mình sao?

"Người tới đây!"

Ma tộc đợi ở bên ngoài tiến đến: "Ma Quân?"

"Hủy dung của cô ta cho bổn quân." Ma Quân lạnh giọng phân phó.

Hạnh Hoa trừng lớn mắt.

"Vì... Vì sao? Không muốn, các ngươi không được qua đây, không phải ngươi thích ta sao? Ta nguyện ý cùng ngươi, ngươi không được đối xử với ta như vậy... Thả ta ra!!"

Hạnh Hoa bị ma tộc đè lại, thanh âm của cô ta kêu to.

Ma Quân tiến lên mấy bước nâng cằm cô ta lên, có chút cúi người, để bên trong con ngươi cô ta phản chiếu lấy thân ảnh của hắn.

Thanh âm lạnh lẽo rơi vào tai Hạnh Hoa: "Tại sao phải đối với ngươi như vậy? Ai cho phép ngươi dùng dung mạo tương tự cô ấy?"

Cô ấy...

Trong đầu Hạnh Hoa lập tức hiện ra một thân ảnh.

Cô ta bất quá chỉ là một gốc hoa bình thường, người kia mang cô ta về gieo xuống, thế là cô ta dần dần có linh trí.

Người kia liền dạy cô ta tu tiên.

Thế nhưng cô ta chỉ muốn hầu hạ bên cạnh người kia.

Cô ta tận tâm tận lực hầu hạ người kia, nhưng cô ta lại tự nhủ, tư chất của cô ta bình thường, muốn tiến thêm một bước rất khó.

Rõ ràng cô ta chỉ cần tùy tiện động một ý nghĩ liền có thể thay đổi tư chất của mình, nhưng cô ta lại không chịu.

Tại sao...

"Ngươi xứng sao?"

Hạnh Hoa kinh ngạc, nhìn thấy lại là khuôn mặt lạnh lùng đến cực điểm của Ma Quân.

Ma Quân ghét bỏ hất tay cô ta ra, quay người rời đi: "Động thủ."

"Không!"

"Không muốn —— "

Tiếng kêu thảm thiết của Hạnh Hoa vang lên phía sau Ma Quân, hắn không nhanh không chậm giẫm lên dòng lũ thời gian, trở lại nơi trước kia.

Lần đầu tiên hắn nhìn thấy người kia là trên chiến trường giữa hai tộc Thần Ma.

Lúc ấy hắn vẫn chỉ là một thiếu niên, bởi vì trận chiến kia thảm liệt nên đưa bọn họ vốn không cần đi lên cũng bị điều động đến chiến trường.

Cô đứng bên trong trận doanh của Thần tộc, cao quý ưu nhã, là tư thái Thần tộc nên có.

Rõ ràng là tư thái làm cho ma tộc chán ghét nhưng hết lần này tới lần khác hắn cũng không sinh ra một chút chán ghét.

Trận chiến kia lấy Diệt ma trận bao trùm kết thúc toàn bộ ma tộc.

Thần tộc muốn khởi động Diệt ma trận triệt để hủy diệt ma tộc.

Thế nhưng sau khi Diệt ma trận khởi động, cô đột nhiên xuất hiện lấy Phật liên cùng linh khí tinh khiết từ thiên địa trấn áp Diệt ma trận.

Ma tộc không thể diệt.

Ma tộc bị diệt, hung thú Hồng Hoang bị phong ấn liền sẽ chạy đến, đến lúc đó hủy diệt cũng không phải chỉ là một ma tộc.

Sau đó...

Sau đó cô liền chết.

Cô là vị Thượng Thần cổ cuối cùng.

Hắn ở trong ma tộc gian khổ nhiều năm, cuối cùng ngồi lên vị trí Ma Quân.

Nhưng cả ngày lẫn đêm hắn luôn nghĩ tới vẫn là nữ thần thanh lệ cao quý kia.

Hắn biết cô là bản thể là của Cửu Linh tinh hoa, cùng thiên địa cùng Phật liên cùng tồn tại.

Cho nên hắn vẫn luôn luôn tìm hoa yêu, muốn tìm lại người trước kia.

Nhưng đã nhiều năm như vậy vẫn không có một hoa yêu có hình bóng của cô.

Mãi đến khi Hạnh Hoa xuất hiện.

Dung mạo cùng cô có mấy phần tương tự.

Ngay cả thần thái thỉnh thoảng cũng tương tự.

Đáy lòng của hắn rõ ràng người kia sẽ không xuất hiện lại, Hạnh Hoa cũng không phải cô.

Thế nhưng...

Bước chân Ma Quân hơi ngừng lại, dòng lũ thời gian trong nháy mắt tiêu tán, tiếng kêu thảm thiết đằng sau đã không còn nghe được.

Tại Thần tộc bên kia nghe thấy những chuyện Hạnh Hoa làm, hắn cơ hồ muốn nhịn không được nổi giận giết chết cô ta.

Tại sao cô ta có thể làm ra chuyện như vậy với cô.

Nếu không phải như vậy, có lẽ hắn còn có thể thả cho cô ta một con đường sống.

"Ma Quân, xử lý cô ta thế nào?"

"Đừng để ta gặp lại cô ta."

"Vâng."

-

Minh Thù mỗi ngày đều ở hoa cốc dạy hùng hài tử tu luyện, Ma Quân luôn luôn ở bên ngoài lắc lư, nhìn thấy Minh Thù liền chạy.

Ngay từ đầu Minh Thù còn rất phiền.

Sau đó liền mặc kệ hắn.

Mỗi ngày đều "dạy" hùng hài tử tu tiên thật tốt.

"Ngồi xổm xuống!" Minh Thù cầm cây roi mây giáo dục hùng hài tử.

Khuôn mặt hùng hài tử đỏ bừng, mặt mũi tràn đầy giận dữ: "Ngươi căn bản cũng không phải là dạy ta tu tiên, ngươi là đang ức hiếp ta!"

"Ai nói?"

"Tiểu Hồng nói, tu tiên không phải như thế! Ngươi chính là cố ý ức hiếp ta!" Lạc Hàm ưỡn bộ ngực nhỏ lên, đứng thẳng người.

Minh Thù quất roi mây tới, Lạc Hàm gào một tiếng luống cuống tay chân ngồi xổm xuống.

"Ta đây là vì muốn tốt cho ngươi, thân thể ngươi yếu như vậy, động một chút lại sinh bệnh, cũng là bởi vì ngươi không rèn luyện." Minh Thù một trận mò mẫm linh tinh.

Lạc Hàm hiển nhiên là không tin, trên khuôn mặt đỏ bừng tràn đầy sự ủy khuất.

Cô chính là ức hiếp mình!

Oa!

Muốn về nhà!

Hắn không muốn tu tiên!

Tay chân nhỏ nhắn của Lạc Hàm đau nhức không thôi, ban đêm đều ngủ không được, nằm trên giường lật qua lật lại.

"Ngươi nướng bánh sao?" Minh Thù gặm trái cây, từ bên ngoài tiến đến.

"Đau..." Tiểu hài một mặt ủy khuất: "Đều tại ngươi!"

"Đau là được rồi, không đau đó là người chết."

"Ngươi để ta chết đi đi!" Tiểu hài vò đã mẻ không sợ sứt.

Minh Thù cúi người, hơi thở thơm ngọt của trái cây xâm nhập qua, tiểu hài sững sờ nhìn cô, hai tay nắm lấy chăn nhỏ, cô cô cô... Muốn làm gì?

"Muốn chết? Minh giới chen chúc như vậy, muốn đầu thai đều phải xếp hàng, ngươi còn chưa nhất định có thể đầu thai thành người, còn muốn chết phải không?"

"..." Oa! Ngươi ức hiếp ta!

Minh Thù cắn trái cây, đưa tay nhéo nhéo tay chân hắn, cảm giác đau nhức dần dần biến mất, cơn buồn ngủ đánh tới, trong lúc mơ mơ màng màng, hắn tựa hồ nhìn thấy ý cười ôn nhu cùng lưu luyến của cô.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1534: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (37)

Lạc Hàm cứ như vậy chơi đùa từng ngày từng ngày lớn lên.

Không thừa dịp lúc này giày vò, chẳng lẽ phải chờ hắn lớn lên hoặc là hắn khôi phục ký ức sao?

Thời điểm dễ ức hiếp liền tranh thủ ức hiếp đi.

Cơ hội như vậy không có nhiều!

Không thể bỏ qua!

Nhưng Minh Thù phát hiện Lạc Hàm đối với linh khí dường như có chút bài xích, càng lớn càng biểu hiện rõ ràng, sau đó đã xuất hiện tình huống rất không thích ứng.

Minh Thù chỉ có thể mang theo hắn rời khỏi hoa cốc, trở lại sơn động trước đó hắn từng ở kia.

Hắn càng thích hợp sống tại nơi ma khí vây quanh.

Ngay từ đầu Minh Thù còn có thể dạy hắn một vài thứ.

Nhưng sau đó hoàn toàn là tự hắn tu luyện theo bản năng, căn bản không cần cô.

Bá ——

Thiếu niên áo trắng như tuyết, ngũ quan tinh xảo như một tác phẩm nghệ thuật điêu khắc tỉ mỉ, bên trong cặp mắt đào hoa có ánh sáng liễm diễm làm cho người ta mê say trầm luân.

Dung mạo của Lạc Hàm cùng trước kia không có gì khác biệt.

Chỉ là non nớt hơn một chút, vẫn còn thời kỳ thiếu niên.

Thiếu niên dáng người nhẹ nhàng, chiêu kiếm ác liệt, tốc độ nhanh đến mức làm cho kiếm ảnh lưu lại trong không khí.

Lưỡi kiếm sắc bén nhắm trực tiếp vào thiếu nữ ngồi trên xích đu bên cạnh.

Trong chớp mắt, thiếu nữ đưa tay nhẹ nhàng ngăn kiếm lại: "Lạc Hàm!"

Lạc Hàm thu hồi kiếm, tùy tiện ngồi xổm bên cạnh cô: "Kiếm pháp vừa rồi của ta có được hay không?"

"Thật tiện!"

Lạc Hàm hừ lạnh: "Ngươi mắng ta!"

Minh Thù nhíu mày: "Ngươi nghe được sao?"

"Ngươi cắn vào trọng âm."

"Lần sau ta sẽ chú ý."

"..."

Lạc Hàm đứng dậy ra ngoài, vừa đi ra mấy bước liền thấy cách đó không xa, Ma Quân đang lén lén lút lút ngồi xổm ở bên kia.

Hắn quay đầu nhìn thiếu nữ ngồi trên xích đu ăn cái gì đó một chút, biểu lộ có vẻ âm trầm.

Hắn nhìn kiếm trong tay, lại nhìn Ma Quân nơi xa.

Mang theo kiếm đi tới.

Ma Quân nhìn thấy thiếu niên, đáy lòng liền thầm hận, lại là tên tiểu bạch kiểm Lạc Hàm này!

Nhưng tiểu bạch kiểm Lạc Hàm cũng không cho hắn cơ hội phát biểu, trực tiếp rút kiếm chém tới.

Hai người cứ như vậy ở chỗ này đánh nhau.

Minh Thù ngẩng đầu nhìn lên, tình huống như vậy gần đây thường xuyên xảy ra, Minh Thù coi như xem biểu diễn.

Lạc Hàm cùng Ma Quân đánh xong liền phát hiện Minh Thù sớm đã không thấy tăm hơi, phiền muộn chém một đống cỏ bên ngoài.

-

Ma khí trên người Lạc Hàm càng ngày càng nặng, gần như sắp muốn giống như trước đó.

Mà tính cách cũng dần dần khôi phục lại bình thường... Muốn ăn đòn.

Minh Thù cảm thấy nên cân nhắc.

Cô hiện tại có thể suy tính vấn đề chạy trốn một chút.

"Cửu Linh..." Ma Quân đứng ở đằng xa gọi cô.

Ma Quân mặc dù vẫn luôn lắc lư trước mặt cô, nhưng rất ít nói chuyện cùng cô.

"Có việc?"

Ma Quân tựa hồ không dám tiến lên, liền đứng ở một bên: "Lăng Vô nhập ma."

Nhập ma?

Minh Thù đứng dậy đi về phía hắn.

Ma Quân lui về phía sau mấy bước, cùng Minh Thù bảo trì một khoảng cách nhất định.

"Sao lại nhập ma?"

"Không biết, ta vừa nhận được tin tức." Ma Quân đảo mắt, không dám cùng Minh Thù đối mặt: "Ta... Ngươi hẳn là muốn biết... Ta chính là đến nói cho ngươi một tiếng... Cái kia... Không có việc gì ta đi trước."

Ma Quân quay người liền muốn chạy.

Minh Thù một tay nắm chặt hắn, lôi hắn trở lại: "Ma Quân, ngươi nhìn thấy ta chạy cái gì? Còn một bộ vẻ mặt nam nữ si tình, ta thiếu nợ ngươi sao?"

Ma Quân nhìn Minh Thù một chút, đáy mắt có chút ảm đạm.

"Không có... Không có gì." Ma Quân miễn cưỡng gạt ra nụ cười, nhưng so với khóc còn khó coi hơn.

Ma Quân tránh khỏi tay Minh Thù, nhanh chóng chạy đi.

Minh Thù: "..."

Lăng Vô nhập ma... Vậy cách cô thu hồi tiểu tinh nghịch cũng không xa.

Buổi chiều.

Minh Thù nằm trên giường chuẩn bị đi ngủ, đột nhiên nhớ tới hôm nay hình như không nhìn thấy Lạc Hàm.

Được rồi.

Đã lớn như vậy, còn có thể trốn đi hay sao?

Cho nên Minh Thù yên tâm thoải mái ngủ một đêm.

Ngày thứ hai Lạc Hàm vẫn chưa trở về.

Minh Thù hỏi thú nhỏ.

Thú nhỏ nói Lạc Hàm ở trong khu rừng phía sau tu luyện, không có đi xa.

Tình huống bình thường như vậy, Minh Thù liền không quan tâm hắn.

-

Ban đêm.

Minh Thù nằm trên trên tảng đá lớn trong sơn động, bàn tay bị người ta ôm lấy đan xen vào lòng bàn tay cô, trong nháy mắt cô liền tỉnh lại.

Nhưng một giây sau chính là trên người nặng xuống, bị người ta đè ép không thể động đậy.

Nụ hôn nóng bỏng rơi xuống ngăn chặn lại lời chưa kịp nói ra của cô.

Lạc Hàm hôn rất bá đạo, phảng phất muốn hút hết ô xy trong người cô, để cô ngay cả một chút cơ hội thở dốc cũng không có.

Thân thể giống như có dòng điện chảy xuống, tê tê dại dại.

Nụ hôn của Lạc Hàm nóng rực giống như ngọn lửa thiêu đốt tứ chi, thân thể có chút mềm nhũn.

Thời điểm Minh Thù sắp thở không nổi, Lạc Hàm liền hôn nhẹ nhàng.

Đầu lưỡi mềm mại đảo qua cánh môi cô, giống như vẫn chưa thỏa mãn thăm dò vào răng môi cô, ngậm lấy lưỡi cô mút vào.

Thật lâu, Lạc Hàm buông cô ra, dùng trán đỡ lấy trán cô, chóp mũi đụng chóp mũi.

Hơi thở nóng rực đập vào mặt, mang theo hormone của nam nhân.

Giọng nói nam nhân trầm thấp mê người: "Tiểu Hoa Thần, hôm qua ngươi cùng Ma Quân vừa nói vừa cười, nói cái gì vậy? Không bằng nói cho ta nghe một chút?"

Minh Thù: "..."

"Ngươi khôi phục rồi?" Xong rồi xong rồi xong rồi!

"Không vui sao?" Nam nhân dời bàn tay nắm chặt eo Minh Thù:"Tiểu Hoa thần?"

"Ngươi khôi phục cùng ta vui hay không vui không có quan hệ gì." Minh Thù một mặt không quan trọng.

"Thật sự tuyệt tình." Lạc Hàm luồn tay vào vạt áo Minh Thù, bàn tay ấm áp nắm chặt vòng eo thon của cô, nhẹ nhàng bóp mấy cái.

Xúc cảm mềm mại làm cho ánh mắt Lạc Hàm trầm xuống.

Nụ hôn của hắn lần nữa rơi xuống, chỉ là mổ nhẹ, ngón tay không ngừng dời lên trên.

"Tiểu Hoa thần, ta rất nhớ ngươi."

"Lạc Hàm..." Minh Thù đưa tay chống đỡ bộ ngực của hắn.

"Ừ?" Lạc Hàm dừng lại, trong con ngươi tràn đầy mê ly, hắn trầm giọng nói: "Ta nhớ ngươi, rất nhớ, Tiểu Hoa thần..."

Thấy cô cùng Ma Quân đứng chung một chỗ, hắn cảm thấy cả người đều muốn nổ tung.

Sao cô có thể...

Cô là của mình.

"Ngươi nghĩ xong rồi?"

Hắn kéo Minh Thù tay xuống, hôn lấy cổ cô, đẩy vạt áo của cô ra, mỗi một động tác đều mang theo sự ôn nhu cẩn thận.

Tại thời điểm cuối cùng, Lạc Hàm thấp giọng hứa hẹn bên tai cô: "Nghĩ xong rồi, sau này ta chỉ muốn ngươi, ta cái gì cũng không cần, chỉ cần ngươi, có được hay không?"

Minh Thù nhếch môi, không có lên tiếng.

Lạc Hàm cọ xát vào cô: "Tiểu Hoa thần, có được hay không?"

Minh Thù đột nhiên xoay người, đem người ép dưới thân thể, Lạc Hàm có chút kinh ngạc nhưng rất nhanh liền bị một loại khoái cảm nào đó không nói nên lời bao phủ.

Một đêm điên cuồng.

Mặt đất bừa bộn.

Tay Lạc Hàm rủ xuống đất, đầu ngón tay hắn khẽ nhúc nhích, có chút mở mắt ra, trong con ngươi liễm diễm phản chiếu ánh sáng từ cửa hang rơi vào, rực rỡ sáng chói.

Chuyện tối hôm qua dần dần tái hiện lại trong đầu.

Hắn có chút nâng khóe môi lên, xoay người sờ về phía bên cạnh, nhưng hắn lại sờ vào khoảng không.

Lạc Hàm: "..."

Hắn cọ một cái ngồi dậy.

Trên mặt đất chỉ có y phục của hắn, y phục của cô ngay cả một kiện cũng không thấy.

Cả sơn động yên tĩnh đến đáng sợ.

Phảng phất khí tức của cô đều bị kéo ra khỏi.

Lạc Hàm bất động, nửa ngày mới hướng về hư không kêu một tiếng: "Tiểu Hoa thần?"

Không ai đáp lại hắn.

Lạc Hàm ngồi một hồi lâu.

Nhặt y phục của mình lên, chậm rãi mặc vào.

"Tiểu Hoa thần! Khá lắm!"

*

Ha ha ha Minh Thù vẫn cặn bã như thường ngày.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1535: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (38)

Lăng Vô nhập ma, đả thương vài người trên chín tầng trời, cuối cùng còn để hắn trốn thoát.

Vì thế Thiên Đế phải cho mọi người một câu trả lời hợp lý.

Đó là con của hắn.

Vì sao lại nhập ma?

Nhưng Thiên Đế cũng không biết vì sao, hắn bởi vì sợ chuyện của Hạnh Hoa mà Lăng Vô nghĩ quẩn cho nên để Lăng Vô ở trong cung điện.

Thỉnh thoảng lại đi xem hắn nhưng cũng không phát hiện có gì dị thường.

Nhưng hắn chính là đột nhiên nhập ma.

Một Thần tộc sa đọa thành ma, Thần tộc cũng sẽ không mặc kệ, nhất định phải bắt được hắn.

Thiên Đế cho dù muốn che chở con trai mình, lúc này cũng không thể làm việc tư.

Bọn họ nhận được tin tức Lăng Vô xuất hiện trong một cái trấn nhỏ ở nhân gian.

Nhưng thời điểm bọn họ đuổi tới, toàn bộ tiểu trấn đều không một người sống, thi thể nằm nghiêng ngả ở ven đường.

Đám người kinh hồn tản ra đi xung quanh tiểu trấn.

Trên đường đi tựa hồ có thể nhìn thấy cảnh tượng bách tính tranh nhau chen lấn chạy trối chết.

"Thái tử!"

Có người kinh hô một tiếng.

Phía trước là một khu vực vắng vẻ trong tiểu trấn, người đứng thẳng trên thân một cây cọc gỗ đúng là người bọn họ đang tìm.

"Thái tử!"

Mọi người đồng thời chạy tới.

Trên người Lăng Vô dính đầy máu đã ngưng kết, cúi thấp đầu không nhúc nhích, không rõ sống chết.

"Chuyện này..."

"Ai làm?"

"Những người này đều là thái tử giết sao?"

Mọi người thấp giọng trò chuyện, tựa hồ không dám tiến lên thả Lăng Vô ra.

"Ai nha, mọi người tới cũng rất nhanh."

Thanh âm đột nhiên vang lên làm đám người dồn dập nhìn qua.

Trong một quán mì bên cạnh, thiếu nữ váy đen chậm rãi đi ra, trong tay còn bưng một tô mì đang ào ào ăn.

Theo phía sau cô là một hài tử ôm tay ôm chân, tựa như bị dọa sợ không nhẹ.

Mà chúng tiên cũng bị dọa cho phát sợ.

Thượng Thần cổ sau khi quy vị liền biến mất này lại xuất hiện ở đây.

"Cửu Linh Thần Cổ..."

"Bái kiến Cửu Linh Thần Cổ."

Minh Thù khoát tay: "Ta còn tưởng rằng các ngươi không tới bắt hắn."

"Thái tử là do Cửu Linh Thần Cổ bắt?"

"Phí không ít thể lực, trở về các ngươi phải bồi thường cho ta."

"..." Bồi thường cái gì a?!

Sau khi Lăng Vô nhập ma thực lực đại trướng, tại trên chín tầng trời bọn họ liền không có cách nào bắt được hắn, sau đó bao vây hai lần đều để hắn trốn thoát.

Không nghĩ tới...

Không hổ là Thượng Thần cổ!

"Đứa nhỏ này, các ngươi nghĩ biện pháp an bài một chút." Minh Thù chỉ chỉ hài tử vừa rồi nấu ăn cho mình.

"Vâng."

Chúng tiên thương lượng mang Lăng Vô về trước.

Việc này xử lý thế nào còn phải trở về thương nghị mới có thể quyết định.

Mọi người không có ý kiến, tiếp theo là làm thế nào để mang

Lăng Vô về.

Minh Thù ngồi trên ghế ăn mì, một người thận trọng tiến lên.

"Cửu Linh Thần Cổ..."

Minh Thù thoáng liếc hắn, ra hiệu cho hắn nói tiếp.

"Thái tử sẽ tỉnh lại sao?"

"Ta cũng không giết chết, vì sao không tỉnh?"

"Vâng vâng vâng..." Người kia lập tức phụ họa: "Ý của Tiểu Tiên là Thái tử điện hạ lúc nào có thể tỉnh, Tiểu Tiên lo lắng trên đường trở về Thái tử đột nhiên tỉnh lại..."

"Oạch..." Minh Thù cầm chiếc đũa ăn mì.

Khóe miệng Tiểu Tiên nhịn không được run rẩy, đây là một Thượng Thần cổ sao? Chẳng lẽ cái này chính là quy chân cảnh giới tối cao sao?

"Lúc nào tỉnh sao, cái này cần phải xem hắn, năng lực chịu đòn của mỗi người không giống nhau, tự nhiên thời gian hôn mê cũng không giống..."

"Cửu Linh Thần Cổ, mạo muội hỏi một câu... Ngài, ngài làm sao để làm Thái tử hôn mê?" Chẳng lẽ không phải dùng pháp thuật sao? Pháp thuật cũng phải có thời gian sao?

Minh Thù cầm chiếc đũa, từ trên hướng xuống, hoa tay múa chân một chút.

"Cứ như vậy."

"..."

Không hổ là Thượng Thần cổ!

Không thể trêu vào!

"Các ngươi sợ hắn tỉnh cứ đánh mấy lần liền tốt." Minh Thù đề nghị.

"..."

Coi như nhập ma, đây cũng là Thái tử a!

Hắn không động thủ, bọn họ liền động thủ, vạn nhất Thiên Đế ghi hận làm khó dễ bọn họ thì làm sao bây giờ?

Tiểu Tiên miễn cưỡng cười cười đáp ứng.

"Nếu không ta giúp các ngươi đánh?" Minh Thù cười nói: "Bất quá các ngươi phải cung cấp cho ta một chút đồ ăn vặt."

Tiểu Tiên: "..."

Tiểu Tiên mặc dù cảm thấy yêu cầu này có chút cổ quái, thế nhưng nghĩ đến trước đó cô còn muốn Cửu trọng thiên trồng thêm nhiều loại cây ăn quả cho nên rất nhanh liền thản nhiên đồng ý.

Có Minh Thù động thủ, bọn họ cũng không sợ bị làm khó dễ.

"Cửu Linh Thần Cổ... Ngài... Cùng chúng ta trở về sao?"

"Về a!" Minh Thù một mặt đương nhiên: "Hoa Thần điện của ta còn trồng rất nhiều dưa leo."

Chúng tiên: "..."

Không có dưa leo ngươi liền không trở về sao?

-

Lăng Vô bị bắt về, Thiên Đế giữ lấy thái độ giải quyết việc chung đem Lăng Vô giam lại trước, ba tầng trong ba tầng ngoài cam đoan hắn chạy không thoát.

Đương nhiên chúng tiên cảm thấy là bên cạnh có một Thượng Thần cổ gặm dưa leo trấn giữ.

Không thì đoán chừng Thiên Đế cũng sẽ không thoải mái như thế.

Nhìn Thiên Đế đến bây giờ vẫn không bài trừ vị trí Thái tử của Lăng Vô liền có thể biết nội tâm của hắn thiên vị con của mình.

Đương nhiên, là một phụ thân, hắn làm như thế không gì đáng trách.

Nếu thật sự là một chút tình thân cũng không có, kia lại là một cố sự đế vương lãnh huyết vô tình.

Thiên Đế cho người điều tra về chuyện Lăng Vô nhập ma.

Minh Thù trở về Hoa Thần điện, cùng Thanh Chi làm một trận thiết yến dưa leo.

"Hoa Thần Cẩm Sắt... Không phải, Cửu Linh Thần Cổ, ngài... Ngài hài lòng chứ?" Thanh Chi bị dọa đến hai chân phát run.

Cái này là chuyện gì a!

Trước đó cô còn là một Hoa Tiên vừa thăng cấp, quay đầu chính là Hoa Thần, hiện tại...

"Ngươi run cái gì?"

Thanh Chi cứng đờ không dám run.

"Ta lại không ăn ngươi."

"..." Vậy cũng sợ hãi nha!

"Cẩm Sắt! Cẩm Sắt!" Anh Lạc từ bên ngoài xông tới.

Thanh Chi nghe thấy cái tên này xém chút cho vị tiểu công chúa này quỳ xuống.

Còn dám gọi thẳng tên, không muốn sống.

"Sao ngươi lại tới đây?" Nhưng Minh Thù chỉ là ngẩng đầu nhìn một chút, không phản ứng chút nào tiếp tục ăn đồ ăn.

Tiểu cô nương váy đỏ hạ mắt, thở phì phò nói: "Ta không thể tới sao? Ngươi làm Thượng Thần cổ liền không nhận người bạn này rồi?"

"..." Không biết chúng ta là bạn lúc nào.

"Ngươi thật sự là Thượng Thần cổ?" Anh Lạc xích lại gần Minh Thù, nhỏ giọng nói.

"Đại khái là vậy."

"Là như vậy, làm sao lại đại khái?" Anh Lạc nói thầm, ngồi vào bên cạnh Minh Thù: "Nghe nói Lăng Vô bị bắt trở lại, là thật sao?"

"Ừ."

"Sách, cũng không biết nổi điên làm gì..."

Anh Lạc lắm lời huyên thuyên một hồi lâu.

Thanh Chi thừa cơ chuồn đi, hù chết cô ấy, tiểu công chúa Anh Lạc có thể cùng Minh Thù nói như vậy, thật sự là bội phục bội phục.

Hiện tại cô ấy muốn trồng hoa thật tốt.

Thế nhưng trước khi Minh Thù đi vẫn đưa cô ấy theo, chúng tiên của Hoa Thần điện một trận ghen tị.

Thanh Chi: "..."

Nơi ở của Minh Thù là chỗ lúc trước Cửu Linh ở.

"Sau này ngươi liền phụ trách nơi này, cần gì cứ nói với ta. Nhiều loại cây! Thiếu loại hoa nào, hoa nào không thể ăn."

"..."

Thế nhưng là...

Cô chính là hoa a!

Thanh Chi trở thành quản gia trong cung điện của Minh Thù, ngay từ đầu người khác không biết, nhưng rất nhanh Thanh Chi liền phát hiện những Thần Tiên đó nhìn thấy mình liền dồn dập lộ ra nụ cười thân thiện.

Chuyện này làm Thanh Chi bị dọa sợ, vài ngày cũng không dám ra ngoài.

Mấy ngày nay Anh Lạc vẫn luôn chạy qua bên này, biết Minh Thù thích ăn đồ ăn vặt liền đem tất cả món ăn ngon của Phượng tộc mang tới.

"Ca ca ta làm đồ ăn rất ngon, Cẩm Sắt ngươi có thiếu một người làm ấm giường hay không?"

Thanh Chi mềm nhũn, đồ vật trong tay không có cầm chắc, cô ấy luống cuống tay chân đỡ lấy nhưng ngược lại liên lụy đến mình sắp ngã sấp xuống.

Mắt thấy mình sắp ngã sấp xuống, bên hông đột nhiên có một bàn tay đưa ra ổn định thân thể của cô ấy, đồ vật cũng được tiếp lấy.

"Cẩn thận một chút."

Thanh Chi đỏ mặt ấp úng một tiếng: "Đa tạ Thần Cổ."

"Không được lãng phí đồ ăn."

Thanh Chi: "..."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1536: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (39)

"Ài, Cẩm Sắt, ta đang nói chuyện với ngươi đó?"

Minh Thù để Thanh Chi lui xuống trước.

"Ta đã có người làm ấm giường." Cặn bã Thù nói đến một cách khẳng định.

"Có?" Anh Lạc ngờ vực: "Ai vậy? Sao ta không nhìn thấy người nào bên cạnh ngươi?"

"Bí mật."

"..." Còn bí mật, Anh Lạc bĩu môi, quay đầu lại tràn đầy phấn khởi: "Thật sự không suy tính một chút về ca ca ta sao? Ca ca ta rất đẹp trai, chính là mỹ nam nổi danh."

"Ca ca của ngươi biết ngươi bán hắn như vậy không?"

"Không biết, hắc hắc."

"Muội muội tốt."

"Vậy người làm ấm giường cho ngươi đến cùng là ai?!"

Anh Lạc đuổi theo Minh Thù hỏi.

Nhưng cũng không hỏi ra được.

Cô ấy không tin, lại đến hỏi Thanh Chi.

Thanh Chi biểu thị không biết, không thấy Thần Cổ nhà mình cùng ai lui tới.

Thần Cổ nhà mình trừ ăn ra còn có thể có những thứ khác sao?

Hiện tại muốn gặp cô đều phải đưa đồ ăn mới được.

Không ăn đừng mơ tưởng gặp được.

-

Vài ngày sau.

Minh Thù nhận được tin tức, nói là chuyện của Lăng Vô đã có kết quả.

Lần lịch kiếp trước đó của Lăng Vô cuối cùng không phải đã gặp ma tộc sao?

Mặc dù lúc ấy Cẩm Sắt cứu được hắn, nhưng vẫn để ma tộc hạ cho Lăng Vô một thần chú.

Bởi vì việc của Hạnh Hoa dẫn đến Lăng Vô không khống chế được, bị thần chú kia dẫn dắt trực tiếp nhập ma.

Đây không phải là Lăng Vô tự nguyện, Thiên Đế nghĩ hết biện pháp muốn trị khỏi cho Lăng Vô.

Đáng tiếc không có hiệu quả, ngược lại là ma khí của Lăng Vô càng ngày càng nặng, lúc đầu còn nhận biết một số người, sau đó cũng không nhận ra được ai.

Cả ngày đều phát điên, gào thét.

Dưới các loại áp lực, Thiên Đế bãi trừ vị trí Thái tử của Lăng Vô, giam giữ bên trong Trấn Ma Tháp.

Minh Thù đến Trấn Ma Tháp xem hắn.

"Cửu Linh Thần Cổ..."

Thủ vệ cẩn thận đưa cô đến tầng giam giữ Lăng Vô kia.

Lăng Vô ngồi xổm ở nơi hẻo lánh, toàn thân đều lộ ra một cỗ khí tức âm trầm.

"Mở ra."

"Chuyện này... Vâng..." Đây chính là Thượng Thần cổ, người cũng là do cô bắt trở lại, hẳn là sẽ không có vấn đề gì.

Minh Thù đi vào, Lăng Vô vẫn không có phản ứng, đưa lưng về phía cô.

Cô lấy kim sắc ra đưa tới gần trán Lăng Vô.

Ánh sáng của kim sắc lấp lóe, nhưng cũng chỉ lấp lóe vẻn vẹn một chút liền không có động tĩnh.

Vẫn chưa được?

Bởi vì quan hệ với vi diện sao?

Cánh tay Minh Thù đột nhiên bị nắm chặt.

Xúc cảm lạnh lẽo từ trong lòng bàn tay hắn xuyên qua.

"Hắn sắp chết."

"Hắn sắp chết..."

"Hắn sắp chết ha ha ha ha!"

Lăng Vô đẩy Minh Thù lên tường, bấm tay thành trảo, con ngươi đỏ như máu tràn đầy oán độc nhìn chằm chằm cô.

Minh Thù nhấc chân đạp tới, thuận tay ném qua một cái pháp thuật.

Ánh sáng của pháp thuật loé lên, Lăng Vô bị đẩy lùi đụng vào vách tường.

Cô sửa sang lại quần áo, từ trên cao nhìn Lăng Vô nằm dưới đất: "Ai sắp chết?"

Lăng Vô động đậy trên mặt đất hai lần, chậm rãi đứng lên.

Thần sắc hắn điên cuồng, tự lẩm bẩm: "Hắn... Người kia... Ha ha ha ha, chết rồi, sắp chết..."

"Người kia là ai?"

Lăng Vô đột nhiên im lặng.

Không gian tĩnh mịch xuống tới.

Lăng Vô nhìn về phía Minh Thù.

Con ngươi tràn ngập ác ý nhìn chăm chú Minh Thù, hắn nhếch môi cổ quái cười lên, thanh âm kia giống như là ác quỷ từ trong địa ngục bò ra, âm trầm bén nhọn.

"Lạc Hàm!"

-

Lạc Hàm sắp chết.

Minh Thù cảm thấy cái này có chút khó tin, tiểu yêu tinh kia nhìn thế nào cũng đều là nhảy nhót tưng bừng.

Thế nhưng...

Lúc trước hắn đang tìm đồ vật làm gì?

Hắn nói là kéo dài tính mạng.

Có lẽ...

Là sự thật.

Minh Thù chống đầu lưỡi lên hàm trên, như có điều suy nghĩ đi xuống bậc thang.

Ngày đó cô đi cái gì cũng không để lại, tiểu yêu tinh lại không đến tìm mình.

Càng nghĩ càng không đúng, Minh Thù cũng không trở về, trực tiếp đi tìm Lạc Hàm.

Lạc Hàm không có tận lực ẩn giấu hành tung của mình, Minh Thù rất nhanh liền tìm được hắn.

Bất quá nơi này?

"Công tử, tới chơi nha ~ "

"Không muốn đi sao..."

"Đến đây, cùng nhau chơi đùa ~ "

"Tiểu Hoa thần, ngươi đến tìm ta sao?" Lạc Hàm dựa vào lan can tửu lâu, cười hì hì hướng phất tay về phía cô.

Xung quanh hắn có không ít người, bất quá có có một khu vực trống không, không ai dám tới gần hắn.

Minh Thù gạt những cô nương trang điểm lộng lẫy kia ra, lên lầu kéo lấy Lạc Hàm, tại trong ánh mắt vui mừng của hắn đẩy hắn vào gian phòng phía sau.

Minh Thù có chút bực bội đặt hắn trên mặt bàn trong phòng, tay ấn lấy bộ ngực hắn đè xuống:"Lạc Hàm, ngươi rất lợi hại, đều học được đi dạo ở tửu lâu rồi?"

Lạc Hàm khoác tay lên lưng Minh Thù, mập mờ cọ xát một chút: "Vậy cũng không có cách nào, Tiểu Hoa thần không phải không cần ta nữa sao? Ta còn không thể tự đi tìm thú vui sao?"

"Ngươi..."

Lạc Hàm đã bắt đầu cởi đai lưng của cô.

"Tiểu Hoa thần, ta rất nhớ ngươi." Hắn ngửa đầu nhìn cô, ngữ khí tùy tiện nhưng trong con ngươi lại là sự nghiêm túc.

Cảnh sắc trước mắt Minh Thù lắc lư, hai người chuyển đổi vị trí.

"Tiểu Hoa thần, ngủ với ta xong liền chạy?" Lạc Hàm chặn hai chân của Minh Thù, kéo tay cô, hai tay bắt chéo ở sau lưng cô.

Tư thế của hai người mập mờ.

Hơi thở của hắn tới gần, cánh môi bị cắn nhẹ một cái.

"Ngươi không biết đi tìm ta?"

"Tại sao ta phải đi tìm ngươi?" Lạc Hàm đưa một tay ra chậm rãi cởi y phục của cô: "Ngươi xem, không phải bây giờ là ngươi đến tìm ta sao?"

Minh Thù hơi híp mắt.

Động tác của Lạc Hàm ngừng lại.

Có chút sợ.

Làm sao bây giờ...

Ánh mắt của cô có chút đáng sợ.

Hắn đường đường là một nam nhân!

Sao có thể sợ!

Không sợ!

Sự tôn nghiêm của nam nhân làm cho hắn không có buông Minh Thù ra, cứ thế tiếp tục.

Quần áo rơi xuống, đường cong mỹ lệ của thiếu nữ lộ ra.

Lạc Hàm có chút buông tay cô ta, thấy cô không phản kháng, lúc này mới hoàn toàn buông lỏng, ôm người lên đi về phía giường.

Hắn đặt Minh Thù xuống, nằm lên người.

"Phanh —— "

"Đông —— "

Nam nhân ngồi sập xuống đất, chật vật ôm lấy cái trán.

"Tiểu Hoa thần, ngươi đối với ta như vậy?"

Minh Thù nhặt lấy quần áo, cười nói: "Xem ra hôm nay ta đến nhầm."

Cái này mẹ nó nhảy nhót tưng bừng còn làm cho người ta tức giận, nơi nào giống như là sắp chết!

Lạc Hàm úp sấp trên mép giường: "Trán của ta đều bị u một cục rồi, ngươi xem, thổi cho ta một chút, rất đau."

Minh Thù nhấc chân liền đạp.

Lạc Hàm tránh đi, chống đỡ mép giường, một tay bổ nhào lấy Minh Thù.

"Đừng lộn xộn, ta thật sự rất nhớ ngươi." Lạc Hàm trầm giọng: "Rất nhớ ngươi."

Minh Thù nhớ rõ mục đích mình tới đây, hoàn toàn không hề bị lay động: "Ta hỏi ngươi một việc."

"Lát nữa lại hỏi có được không?"

Minh Thù nhìn hắn.

Lạc Hàm: "..."

Bị cô nhìn như vậy, có chút... Sợ.

Lạc Hàm buông Minh Thù ra, xoay người nằm vật xuống, thuận tay kéo cô vào trong ngực: "Chuyện gì?"

"Lần trước ngươi nói ngươi tìm những vật kia để kéo dài tính mạng?"

"Ta lừa ngươi." Lạc Hàm trả lời tự nhiên: "Không phải đã nói với ngươi rồi sao?"

"Ngươi sắp chết?"

"Tiểu Hoa thần, không cần rủa ta như thế chứ?"

Giọng điệu cùng thần thái của Lạc Hàm không có bất kỳ chỗ nào kỳ quái.

Lạc Hàm giống như nghĩ đến cái gì: "Hay là ngươi muốn ở sau lưng ta tìm một người khác? Ta cho ngươi biết Tiểu Hoa thần, cái này không thể được, ngươi là của ta."

"Nói thật với ta."

"Ta nói chính là... Aa..."

Lạc Hàm có chút trừng lớn mắt, hai hàng lông mi dài run rẩy, đáy mắt liễm diễm dần dần nhiễm lên sự mơ màng.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1537: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (40)

Lạc Hàm nằm lỳ ở trên giường, oán hận cắn chăn, trên mặt mang theo sự đỏ ửng không quá bình thường.

Hỗn đản!

Cầm thú!

Minh Thù quần áo chỉnh tề ngồi ở bên cạnh.

Lạc Hàm duỗi móng vuốt ra muốn sờ vào bàn tay nhỏ của Minh Thù: "Tiểu Hoa thần..."

Minh Thù một tay đẩy hắn ra: "Cho ngươi thêm một cơ hội, không nói... Lại thử cảm giác vừa rồi một chút?"

"Tiểu Hoa thần ngươi không nên quá đáng!" Lạc Hàm chụp giường ngồi dậy: "Ta không ra tay với ngươi, không có nghĩa là ta đánh không thắng ngươi!"

Minh Thù nhíu mày: "Há, ngươi còn muốn đánh ta?"

"Không thể đánh sao?" Lạc Hàm thốt lên.

"Ngươi đánh xem?" Minh Thù cười híp mắt giật dây hắn: "Không dám đánh ngươi chính là chó con."

"Gâu!"

Nào dám a.

Tiểu tổ tông.

Minh Thù: "..."

Minh Thù không kiên nhẫn ấn lấy hắn muốn làm một lần nữa, Lạc Hàm cũng không muốn lại thể nghiệm loại cảm giác nhìn thấy mà ăn không được còn bị giày vò kia.

"Ta nói ta nói, ta nói được chưa?"

Minh Thù vỗ vỗ bộ ngực hắn: "Nói."

Lạc Hàm ôm lấy chăn ngồi dậy: "Ngươi nhìn thấy ma khí trên người ta chứ?"

Minh Thù gật đầu.

"Vậy ngươi biết những ma khí này từ đâu tới không?"

"Là ngươi cho ta."

Minh Thù: "??"

Lạc Hàm rủ mắt xuống: "Thời điểm cuối cùng khi Lăng Vô lịch kiếp không phải xuất hiện ma tộc sao? Lúc ấy ma tộc muốn đẩy Lăng Vô vào chỗ chết nhưng ngươi liều mạng cứu hắn, lại vì hắn tìm được tiên dược..."

Lạc Hàm cắn răng.

"Thời điểm ngươi tìm thuốc có gặp qua ta, ta cũng cần vật kia, nếu như lúc ấy ngươi không giành với ta đem thuốc đi cứu Lăng Vô, ta cũng sẽ không biến thành như bây giờ."

Tiên dược có thể lọc sạch ma khí.

Nếu như lúc ấy hắn có được tiên dược liền sẽ không biến thành như bây giờ.

Thế nhưng...

Ngay lúc đó Cẩm Sắt liều mạng đoạt lấy, lúc ấy tình huống của hắn cũng không tốt lắm, căn bản không cướp được.

Minh Thù đưa tay ôm lấy hắn.

"Đó không phải ta."

Đó là Cẩm Sắt.

Lạc Hàm mặc dù cảm thấy có chút nói nhảm nhưng hắn lại tin tưởng cô.

Cũng không nói rõ là vì cái gì.

Chính là sâu trong nội tâm có sự tín nhiệm đối với cô.

Thế nhưng cái logic này không hỗ trợ...

Lạc Hàm có chút hít hơi, được rồi, không cùng cô so đo những thứ này.

Hắn tiếp tục nói: "Ma khí trong thân thể ta chưa được diệt trừ, ta cũng không biết còn có thể sống được bao lâu... Cho nên ta cần Phá Ma Đan."

Bởi vì ma khí đã xâm nhập vào trong cơ thể, không phải đồ vật bình thường là có thể lọc sạch được.

Chỉ có Phá Ma Đan...

Thế nhưng loại đan dược này cũng chỉ ghi chép tại thời kì Thượng Cổ Hồng Hoang.

Hắn hiện tại ngay cả vật liệu cũng chưa tìm đủ.

Mà Phật liên...

Minh Thù nói: "Không phải ngươi rất lợi hại sao?"

Lạc Hàm ôm Minh Thù cười.

Mới đầu là cười nhẹ, sau đó là cười to.

Minh Thù: "..." Bệnh tâm thần!

Đang nói chính sự cười cái gì!

Lạc Hàm cười đủ rồi mới dựa vào bả vai Minh Thù: "Tiểu Hoa thần, mặc dù ta không thuộc về lục giới, nhưng ta vẫn sẽ chết, hơn nữa... Sẽ không vào vòng luân hồi."

Đầu ngón tay hắn phất qua gương mặt Minh Thù.

"Nếu ta chết, ngươi sẽ không còn được gặp lại ta."

Minh Thù sửng sốt một chút, sau đó bắt tay hắn lại, dùng giọng điệu cực kì khẳng định nói: "Sẽ không."

Đây bất quá chỉ là một thế giới.

Bọn họ sẽ còn rất nhiều cơ hội gặp nhau.

Cho nên coi như chết ở thế giới này cũng không có gì.

Thẳng nam Thù nghĩ đến vô cùng lạc quan.

"Không thể là ma?"

Lạc Hàm lắc đầu, nếu là có thể, hắn đã sớm là ma.

Minh Thù: "..."

"Cho nên trước kia ngươi nhổ ta đi là muốn báo thù ta?" Minh Thù đột nhiên nhớ tới chuyện này.

Lúc ấy, hắn thế nhưng là trực tiếp gọi Tiểu Hoa thần.

"..."

Lạc Hàm cười ha hả: "Hiện tại ta thích ngươi, nếu ta không nhổ ngươi đi, làm sao có cơ hội quen biết ngươi rồi thích ngươi đúng không? Tiểu Hoa thần, đây chính là duyên phận!"

"Ha ha."

"Tiểu Hoa thần ngươi đừng động thủ... Tóc của ta... Ai ai ai, quần áo, ngươi muốn xem sao? Được thôi, đến đây ta cho ngươi xem... A... Tiểu Hoa thần!"

Hai người nằm trên giường làm ầm ĩ một hồi, Minh Thù nằm sấp trên người hắn: "Phá Ma Đan còn cần thứ gì?"

"Vô Cực Đỉnh, Phật liên, khói tím huyền trúc, nước Bán Nguyệt Tuyền, sừng rồng, phượng vũ..."

Lạc Hàm nói ra một chuỗi tên.

Trừ những vật Minh Thù quen thuộc kia còn có rất nhiều vật chưa từng nghe qua, có cái thậm chỉ đã tuyệt chủng.

"Phật liên..." Phật liên đã không còn.

Lạc Hàm nhìn cô, khóe môi lộ ra một chút ý cười, giọng nói nhẹ nhàng: "Được rồi, không tìm nữa, có nước Bán Nguyệt Tuyền chống đỡ, hẳn là còn có thể sống thật lâu, đủ để bồi tiếp ngươi."

Thẳng nam Thù một mặt thành thật: "Ta khẳng định sẽ sống lâu hơn so với ngươi."

"..." Còn có thể yêu đương thật tốt hay không!!

"Tiểu Hoa thần, đêm xuân ngắn ngủi, không bằng tận hưởng lạc thú trước mắt?"

"Ngươi có được không?"

"... Tiểu Hoa thần, ngươi thích ăn đòn!"

-

Minh Thù cảm thấy Lạc Hàm nói là sự thật, những vật kia khẳng định là tìm không đủ.

Cô cũng không biết trước kia Lạc Hàm dựa vào cái gì chống đỡ để hắn đi tìm những vật này.

Bất quá...

Minh Thù lật hết toàn bộ Thần tộc, cuối cùng tại chỗ của cha Anh Lạc nhìn thấy một vài ghi chép.

Linh khí Tiên Thiên biến thành linh thể.

Vạn vật trên thế gian đều có linh.

Linh khí tự nhiên cũng có.

Mấy vạn năm có lẽ sẽ sinh ra một cái.

Lạc Hàm chính là loại tồn tại này.

Thân thể của hắn có ma khí, có thể tưởng tượng được sự tra tấn cỡ nào.

Minh Thù đưa Lạc Hàm trở lại ma tộc, trên chín tầng trời hắn sống không thoải mái, chỉ có thể để hắn sống tại ma tộc.

"Tiểu Hoa thần?"

Lạc Hàm từ bên ngoài bay vào.

Không thấy được Minh Thù liền có chút kỳ quái, mấy ngày nay cô vẫn luôn xuất quỷ nhập thần, cũng không biết đang làm cái gì.

"Tiểu Hoa thần?"

Lạc Hàm nghe thấy tiếng bước chân lập tức quay người.

Minh Thù từ bên ngoài tiến đến bị Lạc Hàm nhào vào lòng.

Bước chân Minh Thù hụt về phía sau một bước, nhưng bị Lạc Hàm ôm nên rất nhanh liền giữ vững thân thể.

"Ngươi làm gì?"

"Muốn ôm ngươi." Lạc Hàm một mặt đương nhiên.

"Buông ra trước."

"Không."

"Buông ra!

"..." Lạc Hàm từ từ buông Minh Thù ra, đang muốn phát biểu một chút bất mãn của mình lại bị Minh Thù hôn một cái.

Một chút bất mãn này lập tức tan thành mây khói.

Lạc Hàm phát hiện Minh Thù càng ngày càng thích hôn hắn, mỗi ngày một lần sau đó mỗi ngày hai lần.

Ngay từ đầu Lạc Hàm còn rất vui vẻ, nhưng dần dần liền phát hiện không thích hợp.

Ma khí trong thân thể của hắn giống như đã được khống chế.

"Tiểu Hoa thần, ngươi đã làm gì ta?"

"Làm chuyện ân ái." Minh Thù rung đùi đắc ý, gặm trái cây mới hái rất là hài lòng.

"Ta hỏi ngươi nghiêm túc." Lạc Hàm nắm lấy cánh tay Minh Thù để cho cô quay tới mặt đối mặt với mình: "Vì sao ta cảm thấy... Thân thể của ta giống như đã tốt hơn nhiều?"

Minh Thù ngạc nhiên nhíu mày: "Há, ông trời thương hại ngươi?"

Tiểu Hoa thần."

"Thân thể của ngươi làm sao ta biết? Tốt còn không tốt sao? Chẳng lẽ ngươi muốn chết sớm?" Minh Thù đẩy hắn ra.

"Thật kỳ quái..."

"Trước kia không phải ngươi đã uống nước Bán Nguyệt Tuyền sao? Có lẽ là nước Bán Nguyệt Tuyền chế trụ." Minh Thù thuận miệng nói: "Đều sẽ chết, chết sớm hay muộn cũng như thế. Ngươi muốn chết ta cũng có thể đi tìm tiểu bạch kiểm khác."

Lạc Hàm: "???"

Tiểu bạch kiểm khác?!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1538: Hoa Thần Trên Trời Hạ Xuống (Xong)

Lạc Hàm cảm thấy Minh Thù đang lừa gạt mình.

Nhưng hắn nhất thời lại không tìm được chứng cứ chứng minh.

Thế là mỗi ngày hắn đều bắt đầu quan sát Minh Thù.

Nhưng Tiểu Hoa thần nhà hắn mỗi ngày ngoại trừ ăn ra cũng không có làm gì khác...

Chẳng lẽ là hắn nghĩ sai?

Thật sự chỉ là vận khí tốt, uống nước Bán Nguyệt Tuyền liền có hiệu quả?

Không!

Không có khả năng!

Hắn không tin thế giới này sẽ có chuyện may mắn như vậy.

Lạc Hàm giống như cái đuôi đi theo Minh Thù, nếu như không phải giá trị vũ lực của Minh Thù trấn áp, đoán chừng thời điểm Minh Thù giải quyết chuyện nhân sinh đại sự hắn cũng muốn đi theo.

"Lạc Hàm, gần đây ngươi có bệnh sao?"

"Có."

"Có bệnh liền uống thuốc."

Lạc Hàm như có điều suy nghĩ.

Minh Thù đang muốn nói hắn không có việc gì đừng làm phiền mình, người phía sau đột nhiên ôm lấy cô trực tiếp đặt lên giường.

Minh Thù: "???"

"Ngươi làm gì! Giữa ban ngày!"

"Có bệnh liền uống thuốc, không phải Tiểu Hoa thần nói sao?" Lạc Hàm đè tay lên eo cô, mập mờ cọ nhẹ, âm cuối chọc người: "Ta đây là đang thi hành mệnh lệnh của Tiểu Hoa thần."

"Lạc Hàm... Ngươi... Mịa nó!"

Minh Thù cảm thấy chính mình đã nuôi Lạc Hàm quá tốt rồi, thể lực tốt như vậy.

Là nữ nhân liền không thể nhận thua!

Minh Thù dùng hành động thực tế chứng minh, cô mới là Vương giả.

Lạc Hàm: "??"

Việc này có cái gì phải tranh?

Dù sao hắn có thể ngủ với cô vợ nhỏ hắn đều vui vẻ, ngủ thêm một lát cũng được.

Sau này Minh Thù phát hiện được chuyện này liền cự tuyệt cùng hắn ôm ôm hôn hôn.

Lạc Hàm: "??"

Mỗi ngày đều bị cự tuyệt còn không đánh lại, Lạc Hàm biểu thị rất ủy khuất.

Như vậy làm sao được!

Hắn sắp phải chết!

Làm sao có thể không tận hưởng lạc thú trước mắt!

Lạc Hàm ban đầu còn có thể lên giường, sau đó Minh Thù thấy hắn phiền, trực tiếp đuổi xuống đất ngủ.

Bất quá buổi sáng tỉnh lại đều là ở trên giường.

Tiểu Hoa thần luôn nói nhất định là ban đêm hắn leo lên.

Lạc Hàm hoàn toàn không tin, hắn không có thói quen mộng du.

Tiểu Hoa thần nhà hắn chính là mạnh miệng nhưng mềm lòng.

"Tiểu Hoa thần, chúng ta có phải là rất lâu không có..." Lạc Hàm ám chỉ Minh Thù.

"Cái gì?" Minh Thù từ bên trong một đống trái cây ngẩng đầu lên.

"Cái kia."

"Cái nào?"

"Chính là cái kia."

"Cái nào?"

"..." Lạc Hàm xích lại gần Minh Thù, nhỏ giọng nói thầm một câu.

Minh Thù buông đồ ăn vặt xuống, ngữ trọng tâm trường nói:

"Lạc Hàm a, trong thân thể ngươi vẫn còn ma khí, ngươi phải điều dưỡng thân thể cho thật tốt, nên rèn luyện thật nhiều, không thể cả ngày cứ nghĩ đến những chuyện lung ta lung tung này, tuổi còn trẻ nên phấn đấu hướng lên..."

"Thế nhưng ta chỉ muốn hướng về ngươi."

Minh Thù: "..."

Rất tốt, vẫn bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu bày tỏ kỹ năng như cũ

"Tiểu Hoa thần." Trong cặp mắt đào hoa của Lạc Hàm đều là ý cười, ngón tay thon dài trắng nõn chụp lấy đai lưng của mình, nhẹ nhàng kéo một cái, áo trắng như tuyết tản ra.

Hắn đi về phía Minh Thù, từng phụ kiện y phục rơi xuống mặt đất: "Ngươi thật sự không muốn ta sao?"

"Không!" Minh Thù trấn định cắn trái cây, ánh mắt rơi vào lồng ngực của hắn.

"Thế nhưng ta muốn ngươi." Áo trong mở ra lộ ra đường cong cơ bắp trôi chảy, gợi cảm mê người.

Hắn nửa quỳ trước mặt Minh Thù.

Minh Thù một mặt trấn định.

Đừng tưởng rằng ngươi câu dẫn trẫm, trẫm liền khuất phục ngươi!

Không thể nào!

Lạc Hàm lấy một viên trái cây, Minh Thù nhắm mắt lại, hắn cười ngậm vào, tại trước khi Minh Thù động thủ liền ngửa đầu hôn tới.

Trái cây bị hắn dùng đầu lưỡi đẩy qua.

Nước trái cây mang theo hương vị chua ngọt lưu chuyển giữa răng môi hai người.

-

Thời gian thấm thoắt trôi qua.

Lại một nữa đến thịnh yến ma tộc.

Lạc Hàm cùng Minh Thù tiến về Ma Đô, Ma Đô cùng trước kia cũng không có biến hoá quá lớn.

"Lạc Hàm? Hắn lại tới?"

"Má ơi, lần nào hắn cũng tham gia, có phải là có tật xấu hay không!"

"Lần trước không phải tham gia không thành sao?"

"Người bên cạnh hắn chính là Thượng Thần cổ của Thần tộc?" Trong đám ma tộc có người nói thầm một câu.

"Người Thần tộc vì sao phải chạy đến ma tộc của chúng ta!"

Tin tức Minh Thù là Thượng Thần cổ cũng không biết làm sao truyền ra, dù sao toàn bộ người của ma tộc đều biết.

Bất quá có Ma Quân đè ép, không ai dám gây phiền toái.

Đương nhiên coi như không có Ma Quân, đoán chừng cũng không ai dám gây phiền toái, dù sao đây chính là Thượng Thần cổ, không phải Thần tộc bình thường.

Đi lên gây phiền toái?

Muốn chết còn tạm được.

"Các ngươi nói người của Thần tộc tại sao lại cùng Lạc Hàm này ở cùng một chỗ?"

"Mắt mù chứ sao."

"Không phải, các ngươi không cảm thấy kỳ thật dung mạo của Lạc Hàm cũng rất đẹp mắt sao?"

"Đó chính là lấy sắc thị quân!"

Không cần nhiều lời, bên cạnh hai người tự động chừa lại một khu vực rộng rãi.

Nhưng âm thanh ma tộc trò chuyện bốn phía không sót một chữ đều bị hai người nghe hết.

Lạc Hàm gãi gãi lòng bàn tay Minh Thù: "Tiểu Hoa thần, có nghe thấy không, bọn hắn nói ta lấy sắc thị quân."

"Ngươi rất đắc ý?"

Lạc Hàm nâng khóe môi thành một độ cong thật đẹp, ánh mắt liễm diễm, trong giọng nói tràn đầy sự kiêu ngạo: "Tiểu Hoa thần, không phải người nào cũng đều có thể lấy sắc thị quân, ta đây là có tài sản."

Minh Thù: "..."

Tiểu yêu tinh cho tới bây giờ cũng không biết hai chữ khiêm tốn viết như thế nào.

"Lạc Hàm tại sao ngươi lại đến rồi!" Hổ Diễm mang theo búa lớn, nhìn thấy bọn họ lập tức nổi giận gầm lên một tiếng.

"Vì sao không thể tới? Các ngươi viết ở bên ngoài Lạc Hàm không thể tới sao?"

"Ngươi có biết xấu hổ hay không!" Biết rõ toàn bộ ma tộc đều không chào đón hắn, còn dám xuất hiện ở đây.

"Mặt của ta đều cho Tiểu Hoa thần."

"Lạc Hàm ta liều mạng với ngươi!"

Hổ Diễm kéo lấy búa lớn, gầm thét đánh về phía Lạc Hàm.

Lạc Hàm buông Minh Thù ra nghênh chiến, Minh Thù trực tiếp chạy.

Chờ Lạc Hàm đánh xong đi tìm người, ngay cả Quỷ Ảnh cũng đều không nhìn thấy.

Tiểu Hoa thần!

Lại chạy!

Đánh nhau lại không cổ vũ cho hắn!

Lạc Hàm nhìn người đứng chung một chỗ cùng Ma Quân bên kia, trong ánh mắt tràn ngập sự nguy hiểm.

Hắn khí thế hung hăng đi qua.

"Ngươi... Cứ tiêu hao như vậy, sớm muộn cũng... Xảy ra chuyện." Thanh âm của Ma Quân đứt quãng.

Bước chân của Lạc Hàm dừng lại, lách mình đến bên cạnh.

"Hừm, ta biết."

"Ngươi biết còn... Hắn đáng giá để ngươi làm như vậy sao?"

"Nào có cái gì đáng giá hay không đáng giá." Minh Thù thấp giọng nói cái gì đó, khoảng cách của Lạc Hàm hơi xa nên không nghe rõ, nhưng Ma Quân nghe xong sắc mặt rất khó coi.

"Coi như... Ngươi dùng lực lượng bản thể... Cũng không thể hoàn toàn thanh trừ ma khí trong thân thể hắn."

"Chí ít hắn cũng dễ chịu một chút."

"..."

Ma Quân lui lại một bước, thần sắc khó xử, có chút vội vàng nói vài câu sau đó chạy trối chết.

Lạc Hàm trước đó đã phát hiện được, chỉ là hắn không có cách nào chứng minh.

Thấy hai người tách ra, hắn lập tức quay người rời đi, từ một bên khác đi tới, giả bộ như hắn cùng Minh Thù ngẫu nhiên gặp.

"Tiểu Hoa thần, chạy đi đâu vậy?" Cô không nói với mình, vậy hắn coi như không biết.

Bất quá Tiểu Hoa thần khẳng định là thích mình.

Vui vẻ.

"Mắc mớ gì tới ngươi? Ngươi đánh xong rồi?"

"Đúng thế, ta rất lợi hại." Lạc Hàm cúi người, nói nhỏ bên tai cô: "Không phải Tiểu Hoa thần rõ ràng nhất sao?"

"Lần trước là ai..."

"Tiểu Hoa thần, lần trước là ngươi giở trò lừa gạt!"

"Ồ? Ta có sao?"

"Ngươi có, ngươi cho ta ăn..."

"Thế nhưng..." Minh Thù cười híp mắt nói: "Ta cảm thấy dáng vẻ kia của ngươi rất tốt, rất có tố chất làm họa thủy."

Lạc Hàm: "..."

Đánh rắm!

"Làm họa thủy của Tiểu Hoa thần?"

"Không muốn không muốn."

"... Không muốn cũng phải muốn." Lạc Hàm giọng nói nhất chuyển: "Tiểu Hoa thần chúng ta trở về đi."

"Không tham gia?"

"Không." Bên trong Ma Đô có một tên Ma Quân cứ nhìn chằm chằm đối với Tiểu Hoa thần nhà mình.

Nếu thời gian đã không nhiều, vậy bọn họ liền ở bên cạnh nhau thật tốt.

Chỉ có hắn cùng cô.

Minh Thù bị Lạc Hàm kéo ra bên ngoài Ma Đô.

Tại thời điểm bọn họ rời đi, có ma tộc ôm một tấm bảng hiệu treo ở bên ngoài cửa thành.

—— Lạc Hàm cùng chó không được đi vào.

Vi diện thứ 43 hoàn tất.

Chặng đường cuối đang từ từ đến gần...

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1539: Cuối Cùng Đã Gặp Tri Diệp (1)

tiêu đề thiết kế: Ngải Diệp một lời không hợp liền mách lẻo

Minh Thù là từ hiện trường tai nạn giao thông tỉnh lại, cô đang nằm bên trong chiếc xe bốc khói, lỗ mũi tràn ngập hương vị xăng dầu.

Xe lật nghiêng, cô bị kẹt trên ghế lái.

Ánh mắt có chút mơ hồ, trong đầu thiếu ô xy đến kịch liệt, chất lỏng ấm áp sềnh sệch thuận theo khóe mắt chảy xuống.

Cô thử đẩy thứ đang đè mình một chút

Không nhúc nhích tí nào.

Xong!

Thật đói a!

Thân thể này chưa ăn gì sao?

Bên ngoài hoàn toàn yên tĩnh, ngay cả xe qua đường cũng không có.

Cô sờ bốn phía cũng không sờ được điện thoại...

Minh Thù lấy ở chỗ Hài Hòa Hiệu một chút đồ ăn vặt lót dạ một chút, sau đó bắt đầu tự cứu.

Minh Thù tốn sức leo ra khỏi xe, điện thoại nằm ở trên đường cái cách đó không xa, chân của cô khả năng bị ép đến tê liệt, khập khễnh đi qua gọi điện thoại báo cảnh sát gọi xe cấp cứu.

Cô cũng không biết mình đang ở đâu, nhớ tới bản đồ dẫn đường trong xe tựa hồ vẫn còn sáng lại bò vào trong xem hướng dẫn.

Nơi này cực kì vắng vẻ, thời điểm Minh Thù ngồi trên đường cái chờ xe cấp cứu đến cũng không thấy một chiếc xe chạy qua.

Không biết xe cấp cứu phải mất bao lâu mới đến, Minh Thù cảm thấy nên tiếp thu ký ức trước một chút.

Nguyên chủ tên là Ngải Diệp.

Vừa tốt nghiệp liền tiến vào một công ty châu báu làm nhân viên quèn.

Làm một nhân viên quèn, tự nhiên sẽ bị các nhân viên kỳ cựu sai bảo ức hiếp đủ loại.

Nguyên chủ cũng không ngoại lệ, trong phòng làm việc, cả ngày đều bị xem như người hầu sai sử.

Nhưng nguyên chủ có ước mơ, vì ước mơ, cô đều nhẫn nại xuống.

Cô muốn trở thành một nhà thiết kế châu báu thật lợi hại.

Trong văn phòng có một nữ nhân tên Tần Nghệ, đối với nguyên chủ coi như không tệ, luôn luôn chiếu cố cô, hai người dần dần trở thành bạn bè.

Nhưng có một lần, nguyên chủ thấy bản thiết kế của mình đột nhiên trở thành chủ đề của công ty kia.

Nguyên chủ chỉ là vẽ vời một chút, cũng không có nộp lên cho công ty.

Bởi vì cô chỉ là một trợ lý, căn bản không có tư cách vẽ bản thiết kế.

Mà người kí tên kia cũng không phải cô, mà là Tần Nghệ.

Tần Nghệ lại chủ động tìm tới cô, nói không đành lòng thấy được tác phẩm tốt như vậy bị bỏ quên, cho nên liền làm chủ giúp cô nộp lên, không nghĩ tới liền thông qua.

Nhưng công ty không có khả năng dùng tên của một nhà thiết kế không có bất kỳ danh tiếng gì làm chủ đề.

Cho nên liền dùng tên Tần Nghệ.

Tần Nghệ cam đoan cùng nguyên chủ, đợi sau khi cô có kinh nghiệm nhất định sẽ cùng công ty nói rõ ràng chuyện này, tuyệt đối không chiếm dụng tác phẩm của cô.

Thủ đoạn của Tần Nghệ cũng coi như cao siêu, nếu cô ta trực tiếp dùng, cái gì cũng không nói cùng nguyên chủ, nguyên chủ có lẽ sẽ cảm thấy cô ta là lấy trộm, đạo tác phẩm của cô, cuối cùng nhất định sẽ đi tìm cô ta quậy một trận.

Thế nhưng cô ta lại bày ra một bộ dáng vẻ tôi vì tốt cho cô.

Nguyên chủ chỉ là một người mới ra trường, vẫn chưa bị xã hội phức tạp xâm nhiễm, cứ như vậy tin tưởng Tần Nghệ.

Tần Nghệ dụ dỗ nguyên chủ xong, sau đó lại dùng vài sáng tạo của nguyên chủ, hơn nữa mỗi một cái đều bán được tốt vô cùng, sự nghiệp của Tần Nghệ ở công ty nhanh chóng thuận lợi, thăng chức tăng lương, còn được cao tầng của công ty nhìn trúng, danh lợi tình yêu song thu.

Tần Nghệ cố ý để nguyên chủ trở thành phụ tá của mình.

Lý do rất đường đường chính chính, nói là để cô học tập thêm nhiều một chút.

Nguyên chủ liền kỳ vọng có một ngày Tần Nghệ có thể đem chuyện này cùng công ty nói, để công ty phát hiện tài hoa của mình.

Nhưng ngày đó chẳng qua chỉ là vọng tưởng của nguyên chủ.

Tần Nghệ làm sao có thể để cô ra mặt.

Tần Nghệ khả năng cũng biết cứ tiếp tục như thế chắc chắn sẽ không lâu dài.

Vì để khống chế nguyên chủ, Tần Nghệ tính kế chuốc say nguyên chủ.

Ngày thứ hai nguyên chủ tỉnh lại trên giường cùng một người nam nhân xa lạ.

Tần Nghệ nhận được điện thoại của cô liền vội vã chạy tới, nói là không được để chuyện này bị phát hiện, để nguyên chủ cái gì cũng không cần nói.

Nguyên chủ lúc ấy bị dọa cho sợ hãi, tất cả đều nghe theo Tần Nghệ.

Nhưng dần dần Tần Nghệ liền bắt đầu lộ ra nguyên hình, đối với cô liền không tốt như lúc trước.

Luôn yêu cầu cô vẽ bản thiết kế, sau đó cầm bản thiết kế của cô ở công ty hưởng thụ vinh hoa.

Lúc này nguyên chủ khẳng định đã cảm thấy không đúng, nhưng trên tay Tần Nghệ còn có những tấm hình kia, cô ta trực tiếp hâm dọa nguyên chủ.

Nếu cô không nghe cô ta, những tấm hình kia liền sẽ truyền đến tất cả mọi người bên trong công ty.

Không chỉ có như thế, còn sẽ tuyên bố đến trên mạng.

Coi như nguyên chủ sau đó kịp phản ứng, ngày đó ngoại trừ đầu óc có chút choáng, căn bản không có bất luận cảm giác gì, những tấm hình kia khả năng chỉ là dựng lên chụp cũng đã không còn kịp.

Ai sẽ tin tưởng cô?

Không một ai sẽ tin tưởng cô!

Cô không rõ, vì sao một người trước đó nói muốn giúp mình lại biến thành như vậy.

Đáy lòng nguyên chủ dần dần tích trữ hận ý.

Nguyên chủ tiết lộ bản thiết kế của mình, để cho công ty đối phương đoạt trước.

Chuyện này làm Tần Nghệ nhận không ít chỉ trích.

Nhưng Tần Nghệ rất nhanh liền tìm được kẻ chết thay, đem chính mình làm cho sạch sẽ.

Hành vi lần này của nguyên chủ chọc giận đến Tần Nghệ, bị cô ta hung hăng giáo huấn một trận.

Sau đó chính là ngày hôm nay...

Hơn nửa đêm cô lái xe đến đưa đồ cho Tần Nghệ, kết quả xảy ra tai nạn giao thông.

Minh Thù tiếp thu xong ký ức, có chút thở dài.

Ài.

Là một em bé đáng thương vừa tiến vào xã hội.

Cô ôm lấy trán nhìn về hai đầu đường cái, xe cứu thương làm sao còn chưa tới!

Trẫm đã sắp chết!

Sau khi Minh Thù ăn xong mấy túi đồ ăn vặt, xe cứu thương mới khoan thai tới chậm đưa cô đến bệnh viện.

Thương thế của cô rất nghiêm trọng.

Ngẫm lại cũng đúng, không thì làm sao nguyên chủ liền treo chứ?

Làm các loại kiểm tra trị liệu giày vò xong, Minh Thù còn phải đối mặt với sự hỏi thăm của cảnh sát.

Minh Thù dựa theo ký ức của nguyên chủ đem mọi chuyện nói một lần.

Lúc ấy nguyên chủ lái xe chuẩn bị quẹo cua, nhưng phía trước đột nhiên xông tới một chiếc xe, né tránh không kịp, cứ như vậy đụng phải.

Đêm hôm khuya khoắt, cô chỉ nhớ rõ hẳn là một chiếc ô tô, biển số là gì cũng không thấy rõ.

Đoạn đường kia không có camera giám sát, trong lúc nhất thời cảnh sát cũng không tìm được chiếc xe gây tai nạn.

Nếu như không tìm được chiếc xe gây tai nạn, Minh Thù đại khái cũng chỉ có thể tự nhận mình xui xẻo.

Hôm sau.

Tần Nghệ vội vàng đến bệnh viện.

Dung mạo của Tần Nghệ thiên về sự ngọt ngào, một đầu tóc quăn màu nâu, cách ăn mặc thời thượng tịnh lệ, khí chất xinh đẹp đoan trang làm cho người ta gặp lần đầu tiên liền rất thích.

"Tiểu Diệp, cô xảy ra chuyện gì?" Tần Nghệ vừa vào cửa chính là một mặt tràn đầy quan tâm cùng lo lắng: "Sao lại bị thương thành như vậy?"

Minh Thù giữ im lặng dò xét Tần Nghệ.

Ánh mắt kia tựa hồ cất giấu ý cười làm Tần Nghệ có chút không thoải mái.

Nhưng cô ta cũng không nghĩ nhiều, chỉ coi như cô là xảy ra tai nạn giao thông nên bị kinh sợ.

"Không có việc gì, đều đã qua..."

"Cô là Tần Nghệ?" Cảnh sát vẫn còn ở trong phòng lên tiếng.

"A, đúng, tôi là Tần Nghệ." Tần Nghệ vội vàng quay người, vẫn là dáng vẻ lo lắng: "Đã bắt được người gây tai nạn chưa?"

"Vẫn chưa." Cảnh sát trả lời: "Bởi vì đoạn đường kia vắng vẻ, không có camera giám sát, thời gian đó lại không có xe cộ thông qua cho nên đều tra có chút khó khăn. Là thế này, chúng tôi bên này có mấy vấn đề cần cùng cô Tần xác minh một chút."

"Được, không có vấn đề." Tần Nghệ rất phối hợp.

"Vậy chúng ta ra ngoài nói?"

Tần Nghệ gật đầu: "Tiểu Diệp, tôi ra ngoài cùng cảnh sát nói chuyện trước, lát nữa sẽ trở lại."

Minh Thù giật giật khóe miệng.

Đối với tiểu khả ái đáng đánh như vậy phải lễ phép.

Phải mỉm cười.

*

Ảnh chụp là dàn dựng chụp, chưa từng xảy ra chuyện gì! Xin chớ bổ não!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1540: Cuối Cùng Đã Gặp Tri Diệp (2)

Tần Nghệ một lúc lâu mới trở lại.

Cảnh sát cũng không tiếp tục theo vào.

Tần Nghệ tiến vào, thuận tay đem cửa khóa ngược lại.

Tần Nghệ lúc nãy quan tâm lo lắng lúc này nhìn qua có chút âm trầm, vẻ mặt ngọt ngào nhìn qua cũng cay nghiệt hơn hẳn.

"Tôi để cô làm chút chuyện cô cũng làm không xong, còn xảy ra tai nạn giao thông? Sao cô không đi chết đi?"

Tần Nghệ đi đến bên mép giường bệnh, liếc nhìn Minh Thù, giọng điệu chanh chua mắng một tiếng.

"Tôi đi chết, ai vẽ bản thiết kế cho cô?"

Tần Nghệ lập tức bị nghẹn họng một chút.

Bất quá rất nhanh liền khôi phục lại, hai tay cô ta vòng lên ngực, cười lạnh nói: "Xảy ra tai nạn giao thông cũng không đụng vào đầu cô, ngược lại làm lá gan lớn hơn đúng không? Cô dám nói chuyện với tôi như vậy?"

"Ngải Diệp tôi cho cô biết, cô làm xe tôi đụng thành như vậy, cô bồi thường đi."

"Công ty bảo hiểm sẽ bồi thường cho cô." Minh Thù giọng điệu trầm lặng nói: "Cô thật sự coi tôi là đồ đần sao?"

Người gây tai nạn cũng chưa tìm được, cảnh sát bên kia nói là đối phương toàn bộ chịu trách nhiệm.

Cô bên này coi như bồi thường cũng không thể bồi thường hoàn toàn...

Tần Nghệ đang muốn phát cáu lại cảm thấy không đúng lắm.

Ngải Diệp làm sao lại dám dùng giọng điệu này nói chuyện với mình?

Cô ta đưa tay muốn sờ trán Minh Thù, cổ quái hỏi: "Ngải Diệp đầu óc cô không có vấn đề chứ?"

Minh Thù đưa tay hất ra.

Bàn tay đánh vào mu bàn tay Tần Nghệ, "Ba" một tiếng vang giòn.

Tần Nghệ có chút trừng lớn mắt, mu bàn tay trong nháy mắt đỏ lên.

"Ngải Diệp!" Cô ta quát lớn: "Cô điên rồi!"

"Cô cảm thấy tôi điên rồi vậy tôi chính là điên rồi đi." Dù sao ngươi cũng không phải người đầu tiên nói trẫm như vậy, không quan trọng.

Một cái danh hiệu mà thôi.

Kẻ điên đánh người không phạm pháp!

Nếu không phải hiện tại trẫm không tiện để động thủ, sao có thể để ngươi ở đây ồn ào!

"Cô không muốn công việc nữa sao!" Tần Nghệ không lựa lời nói.

"Vậy cô nhanh chóng khai trừ tôi đi chứ sao." Minh Thù nhún vai: "Ta rất mong chờ."

Tần Nghệ kịp phản ứng lời mình nói sai: "Cô đừng quên, Ngải Diệp, nhược điểm của cô vẫn còn trong tay tôi."

"Hừm, thật là sợ nha." Minh Thù đưa tay về phía bên cạnh.

Tần Nghệ tựa hồ không có chú ý tới động tác của cô, cười lạnh uy hiếp: "Ngải Diệp, tôi mặc kệ cô nổi điên hay làm gì, nhưng cô nhớ kỹ cho tôi, nếu cô không nghe lời tôi, cô cũng đừng muốn tốt hơn."

Minh Thù một mặt đồng ý: "Thật trùng hợp, tôi cũng có ý nghĩ này."

"Cô có ý nghĩ gì? Cô còn muốn đối nghịch với tôi sao? Ngải Diệp cô cũng không xem một chút mình có bao nhiêu cân lượng, thật sự coi mình có chút tài hoa liền ghê gớm?"

Minh Thù cười cười: "Vẫn tốt, dù sao cũng không giống tiểu khả ái như cô, cần phải đạo tác phẩm của người khác để người ta thấy bản thân mình rất có hoa."

"Cô..."

Bị Minh Thù dẫm lên chỗ đau, Tần Nghệ tức giận đến run rẩy, trong đôi mắt đẹp chứ đựng đầy lửa giận.

Cô cũng dám...

Tần Nghệ càng nghĩ càng giận, giơ tay muốn đánh Minh Thù.

Nhưng vào lúc này, cánh cửa mới vừa rồi bị Tần Nghệ khóa trái bị y tá đẩy ra, cho nên Tần Nghệ cơ hồ không kịp thu liễm cảm xúc trên mặt mình, tay cũng dừng lại giữa không trung.

"Y tá, đây là vị bệnh nhân của khoa tâm thần nào chạy đến đây chơi? Cô xem cô ta đây là muốn đánh tôi a!"

Minh Thù cáo trạng với y tá.

Y tá nhíu mày nhìn Tần Nghệ, thấy cô ta ăn mặc ngăn nắp xinh đẹp không giống bệnh nhân cho nên chỉ là tiến lên kéo cô ta ra.

"Vị tiểu thư này, bệnh nhân cần phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, nếu cô không có việc gì thì mời rời khỏi nơi này, không nên quấy rầy đến bệnh nhân."

Tần Nghệ cắn răng: "Tôi là..."

Minh Thù cắt đứt cô ta: "Y tá, tôi không biết cô ta."

"Vị tiểu thư này, mời cô ra ngoài." Y tá đương nhiên là quan tâm đến cảm xúc của bệnh nhân.

Tần Nghệ nhìn y tá, lại nhìn Minh Thù.

"Ngải Diệp, tốt, tốt, cô chờ đó cho tôi!"

Tần Nghệ giẫm lên giày cao gót giận dữ rời đi.

Xảy ra một chút tai nạn giao thông lại để nha đầu chết tiệt kia dám nói chuyện như thế với mình.

Thật sự là tức chết cô ta.

Tần Nghệ một đường ra khỏi bệnh viện, đón xe đến công ty.

Trên đường đến công ty, lửa giận dần dần bình ổn lại.

Hiện tại cô ta vẫn chưa thể đá văng nha đầu chết tiệt kia ra, cô còn hữu dụng.

Không thể không nói nha đầu chết tiệt kia có thiên phú...

Cô như bây giờ hẳn chỉ là di chứng khi xảy ra tai nạn giao thông, cô ta không tin cô lại dám như thế đối nghịch với mình.

Tần Nghệ ấn mở điện thoại, chuẩn bị gửi một tin uy hiếp Minh Thù một chút.

Nhưng lật khắp album ảnh cũng không tìm được ảnh cô ta muốn tìm.

Kỳ quái...

Cô ta nhớ kỹ đã giữ mấy tấm ảnh này trong điện thoại, chẳng lẽ không cẩn thận bị mình xóa bỏ rồi?

"A ~ a ~ "

Trong điện thoại Tần Nghệ đột nhiên vang lên thanh âm kỳ quái.

Lái xe phía trước quay đầu nhìn lại.

Tần Nghệ mặt đỏ tới mang tai ấn tắt điện thoại nhưng âm thanh kia vẫn không dừng lại, trong xe tràn đầy âm thanh làm cho người ta mơ màng.

Tần Nghệ không tìm thấy âm thanh này là từ phần mềm nào vang lên, chỉ có thể luống cuống tay chân tắt tiếng đi.

Ánh mắt lái xe từ trên mặt Tần Nghệ rơi vào ngực cô ta.

Tần Nghệ phát giác được ánh mắt của lái xe, thẹn quá hoá giận, quát lớn: "Dừng xe! Dừng xe!"

Lái xe cổ quái cười một tiếng: "Hình như vẫn chưa tới nơi cần đến?"

"Dừng xe!"

Lái xe nhún nhún vai dừng xe lại, sau khi Tần Nghệ đưa tiền xuống xe vẫn không quên nhìn về phía cô ta không có ý tốt huýt sáo một cái: "Cô em bao nhiêu tiền một lần?"

Tần Nghệ nghe thấy lời này xém chút bạo nói tục.

Bất quá lý trí nói cho cô ta mau chóng rời đi.

Tần Nghệ vội vã đến công ty, cô ta kiểm tra điện thoại một lần cũng không phát hiện phần mềm kỳ quái hoặc là vết tích bị hack nào.

Chẳng lẽ là ai đùa ác?

Tần Nghệ nghĩ đến chính sự liền vội vàng bật máy tính lên đăng nhập vào một trang web tất cả đều là tiếng Anh, nhập mật mã vào, mở album ảnh.

Nhìn thấy ảnh chụp vẫn còn, Tần Nghệ có chút thở phào.

Trong điện thoại khẳng định là cô ta không cẩn thận đã xóa bỏ.

"Nha đầu chết tiệt, còn dám cố chấp." Tần Nghệ chuẩn bị gửi ảnh chụp tới, uy hiếp Minh Thù một chút.

Nhưng vào lúc này lại có điện thoại gọi đến.

Còn là cao tầng của công ty, Tần Nghệ chỉ có thể đóng trang ưeb lại nghe điện thoại trước.

"Chu tổng... Cái kia tôi vẫn chưa sửa đổi xong, tôi cảm thấy không phải rất hoàn mỹ, cho nên phiền Chu tổng cho tôi thêm mấy ngày, tôi nhất định sẽ giao cho chị trong thời gian quy định."

Tần Nghệ nói một hơi, kết quả bên kia không có lên tiếng.

"... Chu tổng?"

Tần Nghệ nhíu mày kỳ quái, một giây sau liền nghe thanh âm Chu tổng nổi giận: "Tần Nghệ, đến phòng làm việc của tôi ngay!"

Tút tút tút...

Sau đó Tần Nghệ mới biết được Chu tổng nghe thấy tiếng thở gấp trong điện thoại, Tần Nghệ bị hung hăng mắng một trận, Tần Nghệ giải thích có thể là do điện thoại của mình bị hack, Chu tổng mới bỏ qua cho cô ta.

Nhưng sau đó, mặc kệ ai gọi điện thoại cho cô ta cũng đều nghe là thanh âm này, cuối cùng dứt khoát ngay cả tiếng chuông cũng đổi.

Trong công ty lập tức nghị luận ầm ĩ.

Hiện tại Tần Nghệ ở trên cao, trong công ty kỳ thật cũng không ít người bất mãn với cô ta.

Việc ngày hôm nay có thể khiến những người này xem được một trò cười.

Tần Nghệ hiện tại ngay cả điện thoại cũng không dám mở, ngồi trong phòng làm việc tức giận đến cả người đều muốn nổ tung.

Đến cùng là ai làm thế với cô ta.

Chương 1541: Cuối Cùng Đã Gặp Tri Diệp (3)

Tần Nghệ bên này gà bay chó chạy, Minh Thù ở bệnh viện thảnh thơi nghĩ dưỡng.

Công ty bên kia có cảnh sát ra mặt cho nên xin nghỉ phép không có vấn đề.

Trong lúc Minh Thù nghĩ dưỡng lại có cảnh sát tới hỏi thăm mấy lần, muốn để cô nhớ lại một vài chi tiết.

Thế nhưng lúc ấy chiếc xe kia là từ phía trước lao ra, cũng không phải một đường bám theo cô.

Cho nên Minh Thù nhớ lại cũng không ra được đầu mối gì.

Chiếc xe gây tai nạn hoàn toàn không có manh mối.

Việc này liền thành án chưa được giải quyết.

Người nhà của nguyên chủ không sống ở đây, tự nhiên cũng sẽ không có ai chăm sóc cô, Minh Thù cảm thấy mình gần như khỏi hẳn liền làm thủ tục xuất viện.

Dựa theo ký ức tìm tới nơi nguyên chủ ở, coi như không tệ, là một cư xá có chút cũ kỹ nhưng nhìn ra được nơi này quản lý tốt vô cùng.

Minh Thù mang theo đồ ăn vặt mua trên đường khập khễnh lên lầu.

Mở cửa đi vào liền bị âm thanh đinh tai nhức óc dọa cho nhịp tim cuồng loạn.

Trẫm vẫn là bệnh nhân.

Ai mẹ nó không có đạo đức công cộng như thế!

Không đúng...

Đây không phải chỗ ở của nguyên chủ sao?

Vì sao lại có âm thanh lớn như vậy?

Minh Thù nhìn vào bên trong.

Trong phòng khách có một nam nhân mang quần cộc đứng đấy.

Nam nhân nghiêng người, ở ngực tựa hồ có hình xăm, mái tóc ướt sũng chảy xuống trên lỗ tai mang theo bông tai.

Hắn một tay chống đỡ trán, ánh mắt rơi vào bên ngoài cửa sổ, Minh Thù mở cửa đi vào, dường như hắn cũng không phát giác được.

Minh Thù: "..."

Đi nhầm nhà sao?

Minh Thù lui ra ngoài nhìn một chút.

Không đi sai a!

Nam nhân bên trong phát giác được có người tiến vào liền cấp tốc đem khăn tắm choàng lên người, ánh mắt lãnh đạm quét tới, nương theo tiếng nhạc đinh tai nhức óc kia làm người ta có chút sợ hãi.

Nhưng dáng người nam nhân cực kì đẹp đẽ.

Là loại gợi cảm dã tính kia.

Minh Thù buông đồ ăn xuống, đi vào tắt nhạc lại.

Cô liếc nhìn hắn: "Anh là ai?"

Đây chính là chỗ ở của nguyên chủ lại có một nam nhân mặc thành dạng này đứng trong phòng khách??

Có bệnh!

Ánh mắt nam nhân lạnh nhạt xa cách, kéo lấy khăn tắm, giống như dò xét một loại vật thể trân quý nào đó, từng tấc từng tấc đảo qua.

Minh Thù: "..."

Có gì đáng nhìn?

Coi như dáng dấp của trẫm rất đẹp, ngươi cũng không cần nhìn cẩn thận như thế chứ?

Nam nhân thu tầm mắt lại, xoay người đi lấy điện thoại, ngón tay hắn lướt trên màn hình mấy lần, sau đó đưa điện thoại đến trước mặt Minh Thù.

Là một tấm ảnh văn kiện.

Nam nhân tựa hồ chờ Minh Thù xem hết, ngón tay lướt qua tấm tiếp theo.

Hết thảy sáu tấm ảnh.

"Sau khi xem xong" Minh Thù: "..."

Đổi chủ?!

Cmn!

Làm sao lại đổi chủ?

Nam nhân cúi đầu xuống gõ chữ.

Sau đó đưa cho Minh Thù.

"Cô có thể tiếp tục ở, chị tôi nói cô muốn ở tới khi nào cũng được."

"Chị anh?"

Nam nhân tiếp tục gõ chữ, sau đó đưa màn hình qua cho cô xem.

"Tiền thuê nhà như cũ, bất quá có ba điểm cô cần tuân thủ."

"Một: Không cho phép tiến vào tầng 2."

"Hai: Không cho phép mang người lạ trở về."

"Ba: Chưa nghĩ ra, say này bổ sung."

Minh Thù: "..." Lại còn sau này bổ sung!

Nguyên chủ có thể thuê được nhà này còn phải nhờ vào thời điểm cô đến thư viện giúp được một vị tiểu tỷ tỷ nhặt được một phần văn kiện rất quan trọng.

Hai người mới quen đã thân, một lần hai lần liền thành bạn bè.

Sau khi tốt nghiệp, biết cô không có chỗ ở, vị tiểu tỷ tỷ kia liền cho cô thuê một phòng ở cư xá này.

Phòng ở có hai tầng, rất rộng rãi.

Tiểu tỷ tỷ kia muốn đổi nhà, nhà này không tiện, nhưng nhà ở lâu không có người ở cũng không tốt, lại không muốn cho người lạ thuê nên vừa vặn cho cô ở.

Hiện tại nhà này đã biến thành của em trai vị tiểu tỷ tỷ kia?!

Hơn nữa...

"Sao tôi biết anh nói là sự thật?"

Nam nhân khẽ cau mày, mở điện thoại ra tìm một video đưa cho cô xem.

Nữ nhân trong video có ấn tượng trong trí nhớ của Minh Thù.

Chính là vị tiểu tỷ tỷ kia.

Nam nhân đưa điện thoại cho cô, ra hiệu tự cô xem.

Minh Thù ấn mở.

"Tiểu Diệp, đã lâu không gặp, gần đây đều không liên lạc được với em, cũng không biết em sống như thế nào? Trước đó nghe em nói đã vào được công ty mình thích, làm công việc mình thích, thật tốt. Thật xin lỗi, lúc ấy chị vẫn chưa trả lời em..."

Nữ nhân trong màn hình sắc mặt tái nhợt.

Nằm trên giường bệnh, miễn cưỡng duy trì lấy nụ cười.

"Khả năng chị sắp không được, không muốn khổ sở."

"Em còn trẻ, em còn có rất nhiều cơ hội. Người sống một đời, người muốn vì giấc mơ của mình cố gắng, cho dù thất bại cũng sẽ không tiếc nuối, tiểu Diệp, em phải cố gắng lên."

"Nhà này, em muốn ở đến lúc nào cứ ở, tiểu Ngộ là em trai chị, không phải là người xấu..."

Minh Thù xem hết video, đưa điện thoại trả lại cho hắn.

"Chị ấy..."

Nam nhân cúi đầu gõ chữ.

"Chết rồi."

Minh Thù trầm mặc vài giây: "Nén bi thương."

Nguyên chủ đã thật lâu không liên lạc với tiểu tỷ tỷ, bởi vì lúc trước tiểu tỷ tỷ nói xuất ngoại cho nên nguyên chủ cũng không cảm thấy kỳ quái.

Bất quá cô vẫn theo thói quen nói về cuộc sống của mình cho vị tiểu tỷ tỷ này.

Không nghĩ tới cuối cùng lúc cô ấy chết còn có thể sắp xếp vì một người xa lạ như vậy.

Minh Thù có chút thở dài.

Đáng tiếc.

Ngải Diệp cũng đã chết.

Nam nhân lần nữa đưa điện thoại chuyển tới trước mặt Minh Thù.

"Tông Ngộ."

"Tên của anh?" Cũng thật dễ nghe.

Nam nhân gật đầu, xem như ngầm thừa nhận.

"Ngải Diệp."

Nam nhân gật đầu, biểu thị mình đã biết, tiếp tục gõ chữ.

"Còn có vấn đề?"

"Không có."

Nam nhân tắt điện thoại, kéo lấy khăn tắm lên lầu.

Chờ hắn xuống lại đã mặc quần áo tử tế, cúc áo sơ mi cài đến cẩn thận tỉ mỉ, không khác nào một cán bộ kỳ cựu.

Thế nhưng hắn có hình xăm a!!

Hắn là người của xã hội a!!

Minh Thù ngồi trên ghế sa lon nhìn hắn.

Người đối diện tự mình làm công việc của mình, hoàn toàn không để ý tới ánh mắt của Minh Thù, phảng phất cô chỉ là một người vô hình.

Ong ong ong ——

Điện thoại của nam nhân rung lên, hắn cầm lên nhìn thoáng qua, ấn mở, sau đó trả lời tin nhắn.

Dường như hắn không biết nói chuyện...

Một nam nhân đẹp mắt như vậy lại là một người câm.

Thượng Đế mở cho ngươi một cánh cửa, liền sẽ giam lại một cánh cửa sổ của ngươi.

Ai.

Minh Thù nhai khoai tây chiên răng rắc răng rắc, thanh âm chát chúa không thôi.

Tông Ngộ...

Cuối cùng đã gặp.

Minh Thù cười một chút, quay đầu xem tivi.

Nam nhân ở bên kia sột soạt giày vò một hồi lại lên lầu, trong lúc đó cũng không phát ra bất kỳ thanh âm nào.

Trước đó Minh Thù chính là ở phía dưới, căn phòng phía trên kỳ thật cô cũng chưa từng dùng tới.

Cho nên cô không cần phải chuyển đồ vật.

Mấy ngày kế tiếp, Minh Thù cùng Tông Ngộ cũng không có bất kỳ giao lưu nào.

Hắn hoàn toàn xem Minh Thù như người vô hình, Minh Thù ở phòng khách, hắn sẽ không bước vào phòng khách, Minh Thù ở phòng ăn, hắn liền sẽ không bước vào phòng ăn.

Mà nhà ở cũng bị hắn gọi người qua dọn dẹp một lần, chuyển vào đến không ít đồ dùng trong nhà.

Tầng 2 tân trang lại cửa, ngay cả chìa khoá cửa chính cũng đã đổi.

Minh Thù cầm chìa khoá mới, còn bị công nhân gọi đến thiết lập vân tay.

Minh Thù: "..."

Cô đây là đang ở cùng đại nhân vật nào a!

Hơn nữa vị đại nhân vật này tựa hồ còn có bệnh thích sạch sẽ, mỗi ngày tắm hai lần, đổi hai lần quần áo.

Quần áo đều là may đến cẩn thận tỉ mỉ, vô cùng chững chạc, hoàn toàn không giống thời điểm hắn để trần.

Cái này mẹ nó chính là dựa vào cách ăn mặc mà bắt hình dong sao?

*

Cửu Thiếu: Không thể nói chuyện làm sao ta thổ lộ?

Tiểu tiên nữ: Dụng tâm!

Cửu Thiếu:... Đánh rắm! Lời yêu cần phải nói ra!

Minh Thù: Có thể làm.

Hài Hoà Hiệu: Hài hòa hài hòa Hòa Hài.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1542: Cuối Cùng Đã Gặp Tri Diệp (4)

Minh Thù điều dưỡng đến tốt hẳn rồi mới đến công ty đi làm.

Trước đó Tần Nghệ đã gửi cho cô không ít tin nhắn để cô nhanh chóng đi làm, không thì là nhanh chóng đem bản thiết kế sửa đổi cho cô ta.

Bởi vì Tần Nghệ bị ảnh hưởng nên nguyên chủ chịu ảnh hưởng.

Cho nên trực tiếp dẫn đến bản thảo bản thiết kế lần này bị trì hoãn.

Tần Nghệ yêu cầu nguyên chủ nhanh chóng chỉnh sửa, bất quá bởi vì chuyện tai nạn giao thông nên chậm trễ thời gian dài như vậy.

"Tiểu Diệp cô đã đến."

"Ôi, rốt cuộc đã đến, nghỉ ngơi thời gian dài như vậy, tôi còn tưởng rằng sẽ không đi làm nữa chứ."

"Đúng đấy, nếu chúng ta nghỉ phép thời gian dài như vậy, sớm đã bị đuổi việc."

"Không phải là ỷ vào có Tần Nghệ làm chỗ dựa sao?"

"Chậc chậc..."

"Người ta thế nhưng là trưởng phòng thiết kế, sao có thể so sánh với người như chúng ta?"

Vừa tiến vào bộ phận thiết kế liền bị nhóm thiết kế oán hận tập thể.

Từ lúc cô nằm viện thời gian dài như vậy cũng không có một đồng nghiệp nào đến thăm mình, liền biết nguyên chủ cũng không hoà hợp cùng ai.

Tần Nghệ vô tình hay cố ý gây thù hằn cho cô, dẫn đến cô làm việc ở công ty lâu như vậy cũng không có một người bạn.

Một người bên cạnh chen vào, nói thẳng: "Ngải Diệp giúp tôi một chuyện, tôi không còn kịp rồi, cô đem cái này làm giúp tôi một chút..."

Minh Thù lách qua cô ta, cười tủm tỉm nói: "Tiểu công chúa, chuyện của mình thì tự mình làm, cầm tiền lương ở không sao? Bà chủ biết sẽ đuổi việc cô có biết không?"

"..."

Đám người mơ màng nhìn Minh Thù đi đến vị trí của mình.

"Xảy ra chuyện gì?"

"Không biết..."

"Di chứng của tai nạn giao thông?"

Nữ nhân bị cự tuyệt kia hừ lạnh một tiếng: "Cô ta chính là đầu óc bị đụng vào, vạn nhất nổi điên làm gì còn liên lụy chúng ta bị mắng, tôi vẫn là tự mình làm đi."

Đám người thảo luận một hồi, tự mình tán ra, bắt đầu làm việc.

Tần Nghệ tiến vào, thấy Minh Thù ngồi trên ghế, đáy lòng có chút thở phào, lập tức tiến tới: "Tiểu Diệp, vào văn phòng tôi một chút."

Tần Nghệ hiện tại là trưởng phòng thiết kế, có một văn phòng riêng.

"Có chuyện gì cứ nói ở chỗ này, tôi còn làm việc." Minh Thù ngồi ở vị trí của mình, nhìn đồ vật chất chứa gần đây.

Tần Nghệ có chút trừng lớn mắt, tựa hồ không tin đây là lời cô nói ra.

Người xung quanh nhìn qua biểu lộ cô ta khó coi lại chỉ có thể hạ giọng.

"Ngải Diệp bây giờ cô là trợ lý của tôi!" Từ hôm đó từ bệnh viện trở về, cô ta vẫn luôn xui xẻo.

Chuyện điện thoại làm cho cô ta ở công ty gây ra không ít trò cười cho thiên hạ.

Hiện tại thật vất vả mới cho qua được

Nhưng chuyện bản thiết kế hiện tại tựa như một cây đao treo trên đầu cô ta.

Chu tổng đã thúc giục nhiều lần.

Cô ta đến bệnh viện tìm cô, kết quả được biết cô đã xuất viện.

Gọi điện thoại cũng không nhận...

"Há, đúng." Minh Thù giống như nhớ tới, buông văn kiện trong tay xuống đứng dậy.

Tần Nghệ thấy thế liền kìm nén lửa giận đi về phía văn phòng.

Nha đầu chết tiệt kia cũng dám lên mặt với mình.

Vào văn phòng, Tần Nghệ liền nén không được lửa giận: "Ngải Diệp, cánh của cô cứng cáp rồi đúng không? Bản thiết kế đâu? Nhanh đưa cho tôi!"

"Bản thiết kế gì?" Minh Thù mỉm cười: "Tôi chỉ là một trợ lý, trưởng phòng thiết kế vì sao lại hỏi tôi việc bản thiết kế?"

"Ngải Diệp cô đừng giả ngu nữa, bên trên đang muốn bản thiết kế ngay lập tức, nhanh đưa cho tôi!"

Tần Nghệ đưa tay về phía Minh Thù.

"Bản thiết kế của tôi tại sao phải đưa cho cô?"

"Vì sao?" Tần Nghệ tựa hồ bị chọc cười: "Ngải Diệp đầu óc cô có phải thật sự bị đụng đến hư rồi? Cô nói tại sao cô phải đưa bản thiết kế của cô cho tôi? Nếu không phải tôi, cô có thể được như bây giờ?"

"Nếu không phải cô, hiện tại có lẽ tôi cũng là trưởng phòng thiết kế."

Tần Nghệ trực tiếp cười ra tiếng, trong con ngươi tràn đầy sự châm chọc: "Chỉ bằng một người vừa tốt nghiệp như cô, sinh viên không có bối cảnh, có thể làm trưởng phòng thiết kế?"

"Dựa vào một người đạo tác phẩm của người khác cũng có thể, vì sao tôi không thể?"

"..."

Nói đến đến ba chữ đạo tác phẩm, sắc mặt Tần Nghệ liền rất khó coi.

Cô ta cũng muốn tự mình thiết kế.

Thế nhưng mỗi khi cô ta nộp lên, cuối cùng được chọn cũng đều là của Ngải Diệp.

Tần Nghệ hít sâu một hơi.

Cô ta ngăn chặn lửa giận dưới đáy lòng, nói: "Tôi nhìn trúng tác phẩm của cô đó là vận khí của cô, cô bớt nói nhảm cho tôi, mau giao bản thiết kế cho tôi!"

"Tôi là người bệnh, làm sao có thời gian vẽ cái gì bản thiết kế bản." Minh Thù một mặt vô tội: "Hơn nữa tôi chỉ là một trợ lý, cô mới là trưởng phòng thiết kế."

"Ngải Diệp cô..."

Minh Thù quay người đi ra ngoài.

Tại trước khi Tần Nghệ bắt lấy cô liền kéo cửa phòng làm việc ra.

Thanh âm bên ngoài phòng làm việc lập tức truyền vào văn phòng.

Sắc mắt tái xanh của Tần Nghệ cứng lại.

"Ngải Diệp cô trở lại cho tôi!" Tần Nghệ hạ giọng quát lớn: "Cô không muốn làm? Hay là cô muốn cho tất cả mọi người trong công ty đều biết cô..."

Minh Thù dựng thẳng ngón tay lên làm một động tác xuỵt.

Cô chỉ chỉ vào chiếc túi trên bàn làm việc của Tần Nghệ.

Dùng thanh âm trầm thấp nói: "Khả năng bà chủ có lời nói muốn nói với cô, cố lên! Tôi coi trọng cô!"

Minh Thù làm một động tác cố lên với Tần Nghệ.

Sau đó thuận tay đóng cửa lại.

Tần Nghệ đầu tiên là mơ màng một chút.

Cô cỗ vũ mình cái gì?

Có bệnh!

Chờ chút!

Cô mới vừa nói...

Khả năng bà chủ có chuyện muốn nói với cô ta?

Tần Nghệ nghĩ đến phương hướng Minh Thù chỉ, chợt nhìn về phía bàn làm việc, luống cuống tay chân từ lấy điện thoại từ trong túi ra.

Màn hình điện thoại hiện lên... Cuộc gọi... Chu tổng...

Cô ta nhìn thấy thời gian cuộc gọi khá dài, mồ hôi lạnh trên trán Tần Nghệ bá một cái chảy xuống.

-

Minh Thù trở lại vị trí của mình, ăn một chút đồ ăn vặt, chậm rãi xử lý xong đám văn kiện chất đầy.

Những vật này chất đầy ở đây, chứng minh đều không quan trọng.

Một tiếng sau.

Có người tới gọi cô, bảo cô đến gặp Chu tổng.

"Phạm lỗi rồi?"

"Không biết, trước đó tôi nhìn thấy Tần Nghệ vội vàng hấp tấp đi lên, bây giờ vẫn chưa xuống..."

"Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?"

"Ai biết."

Minh Thù từ bên trong âm thanh nghị đến gặp Chu tổng.

Chu tổng là một nữ nhân gần hơn bốn mươi, thuộc về loại nữ cường nhân cường thế lanh lẹ kia, mọi chuyện đều muốn phải hoàn mỹ, được toàn bộ bộ môn xưng là lão yêu bà.

Minh Thù gõ cửa đi vào.

Tần Nghệ cúi đầu đứng ở một bên, không biết đã cùng Chu tổng nói chuyện gì, bầu không khí không phải rất tốt.

Theo ký ức của nguyên chủ, Chu tổng thật ra rất không thích Tần Nghệ.

Cũng không phải bởi vì Tần Nghệ gần đây ở công ty phát triển tốt, thời điểm trước kia Tần Nghệ chưa gặp được nguyên chủ, chính là dựa vào đi cửa sau tiến vào.

Được nhét vào bộ phận thiết kế, một người yêu cầu sự hoàn mỹ như Chu tổng tự nhiên sẽ thấy ngứa mắt đối với Tần Nghệ.

"Chu tổng." Minh Thù kêu một tiếng.

Chu tổng gật đầu, giọng điệu nghiêm túc: "Biết tại sao lại gọi cô tới không?"

Minh Thù vô tội nhún nhún vai.

Chu tổng liếc nhìn cô một cái: "Liên quan tới chuyện bản thiết kế. Bản thiết kế của cô có phải là bị Tần Nghệ đạo rồi?"

Tần Nghệ quét mắt về phía Minh Thù.

Cuộc gọi ở điện thoại, đến cùng là trùng hợp hay là cô làm?

Thế nhưng điện thoại vẫn luôn ở trong túi của cô ta, cô căn bản không có chạm qua, làm sao...

Tần Nghệ nghĩ đến điện thoại của mình lần trước, rõ ràng là bị hack.

Nhưng bây giờ không phải là lúc nghĩ những thứ này.

Cô ta dùng ánh mắt uy hiếp Minh Thù, ra hiệu cô không đượ phép nói hươu nói vượn.

Nhưng Minh Thù nhìn cũng không nhìn cô ta, cong khoé môi lên: "Đúng vậy."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1543: Cuối Cùng Đã Gặp Tri Diệp (5)

Tần Nghệ bỗng nhiên ngẩng đầu, ánh mắt thẳng tắp nhìn Minh Thù.

Sao cô dám...

Chu tổng lại hỏi: "Vừa rồi cô ở văn phòng của Tần Nghệ?"

"Ừ."

"Cô nói Tần Nghệ trộm tác phẩm của cô?"

Minh Thù tiếp tục gật đầu.

Tròng mắt Tần Nghệ đều muốn lòi ra ngoài, Minh Thù cũng không để ý tới cô ta.

Minh Thù không nhanh không chậm tiếp tục nói: "Là Tần Nghệ để tôi giúp cô ta vẽ bản thiết kế, tác phẩm trước đó đều là của tôi, cô ta đạo tác phẩm của tôi!"

"Cô nói hươu nói vượn!"

Tần Nghệ theo bản năng phản bác.

Lúc này không phản bác, đợi cô nói xong mình sẽ thật sự xong đời.

"Được rồi, tôi nói hươu nói vượn." Minh Thù cười môit chút, nhẹ nhàng ôn nhu, thoáng như em gái nhà bên nhu thuận dịu dàng ngoan ngoãn, nhưng lời nói lại không phải rất hữu hảo: "Vậy chúng ta liền ngay trước mặt Chu tổng, để Chu tổng ra một chủ đề rồi cùng vẽ, thế nào?"

Tần Nghệ: "..."

Cái này cùng cô ta nghĩ tới hoàn toàn không giống.

Làm sao một lời không hợp liền trực tiếp bắt đầu vẽ?"

"Có thể."

"Không, Chu tổng..."

"Đừng trì hoãn thời gian của tôi, liền lấy chủ đề của mùa này." Chu tổng giải quyết dứt khoát.

Minh Thù hướng về phía Tần Nghệ lộ ra một nụ cười.

Chu tổng cho người đưa vào thứ cần thiết: "Bắt đầu đi."

Tần Nghệ trừng mắt nhìn Minh Thù bên kia.

"Chu tổng... Tôi..."

Chu tổng liếc nhìn cô ta một cái.

Cô ở trong điện thoại nghe thấy những lời kia, bởi vì không xác định thật hay giả cho nên mới gọi người vào hỏi.

Vừa rồi Tần Nghệ vẫn luôn phản bác.

Nói là có người đùa ác.

"Tần Nghệ, nếu cô muốn chứng minh trong sạch của mình vậy thì bắt đầu." Thời điểm trước đó khi Tần Nghệ tiến vào công ty, năng lực chẳng ra sao cả, chẳng hiểu sao những mùa này cô ta lại đột nhiên nổi lên, còn có cao tầng thưởng thức còn tưởng rằng trước kia là cô ta giấu nghề.

Không nghĩ tới...

Tần Nghệ gấp đến độ mồ hôi đầy người, ngón tay bấm vào trong da thịt cũng không biết.

Minh Thù bên kia đã cầm đồ vật đến bên cạnh ngồi xuống, nhìn giấy trống không có chút trầm tư.

Ở mùa này nguyên chủ vẫn còn mấy ý tưởng chưa kịp vẽ ra.

Minh Thù suy nghĩ một chút, cuối cùng quyết định dùng của mình.

Hiện tại mặc dù cô dùng chính là thân thể của Ngải Diệp, nhưng tác phẩm của Ngải Diệp chính là tác phẩm của Ngải Diệp.

Cô có thể kế thừa kỹ năng của Ngải Diệp.

Nhưng không thể kế thừa tư tưởng của Ngải Diệp.

Không phải chỉ là thiết kế châu báu sao?

Có cái gì trẫm không làm được!

Trẫm có thể!

-

Trong văn phòng yên tĩnh không tiếng động.

Chu tổng cũng không làm việc, liền nhìn hai người bọn họ vẽ.

Minh Thù đã vẽ sắp xong, Tần Nghệ lại vừa mới bắt đầu.

Minh Thù để bút xuống, nhìn thành quả của mình một chút, ngẩng đầu lên nói: "Chu tổng, xong rồi."

Tần Nghệ run tay một cái, xém chút hủy hoại thành quả của mình.

Chu tổng để Minh Thù giao tác phẩm cho mình.

Chủ đề lần này là tuyết tinh linh, Minh Thù thiết kế chính là một sợi dây chuyền, đối với một người đã gặp qua tinh linh chân chính mà nói, tác phẩm vẽ ra được nhìn có hồn hơn so với trong tưởng tượng rất nhiều.

Chu tổng cầm lấy tác phẩm, trước mắt chính là sáng lên.

Chủ đề của mùa này, nói thật cô ấy vẫn luôn không hài lòng lắm.

Những bản thiết kế được nộp lên nhìn qua hoa lệ, dáng vẻ cũng không tệ lắm.

Nhưng hoàn toàn không có loại cảm giác nào.

Nhưng khi nhìn thấy cái này, Chu tổng cảm thấy mình đã tìm được loại cảm giác ấy...

Mà phong cách này rõ ràng cùng trước đó rất giống nhau, chỉ là dường như càng có linh khí hơn so với trước kia.

Tần Nghệ nhìn biểu lộ của Chu tổng, đáy lòng đã trầm xuống.

"Ngồi đi." Vẻ mặt của Chu tổng đã hòa hoãn hơn mấy phần.

"Cảm ơn Chu tổng."

Tần Nghệ bên kia vẫn chưa vẽ xong, Chu tổng giữ lấy nguyên tắc công bằng, tiếp tục chờ đợi.

Đến lúc Tần Nghệ nộp tác phẩm lên cùng phong cách trước đó hoàn toàn khác biệt.

Kết quả kia liền không cần nói cũng biết.

Tần Nghệ đầu đầy mồ hôi, cắn răng hoàn thành tác phẩm của mình.

Cô ta đem tác phẩm giao cho Chu tổng.

Tần Nghệ nhịp tim như sấm nhìn Chu tổng, trên mặt Chu tổng không có biểu tình gì, không nhìn ra đến cùng cô ấy nghĩ như thế nào.

Mỗi nhà thiết kế đều có phong cách của mình, cho dù là tận lực bắt chước cũng không có khả năng giống nhau 100%.

Bản thân Tần Nghệ cũng không có bản lãnh lớn như vậy.

Coi như tận lực bắt chước cũng chỉ xem là mèo vẽ hổ, cứng nhắc, không có bất kỳ linh khí nào.

Chu tổng đem hai tác phẩm bày ra ra cho Minh Thù cùng Tần Nghệ xem.

"Tần Nghệ, cô cảm thấy tác phẩm cô vẽ cùng trước kia giống nhau?"

"Chu tổng, tôi... Tôi vẫn chưa phát huy tốt..."

"Ba!"

Thân thể Tần Nghệ lắc một cái.

Chu tổng chống đỡ bàn đứng lên: "Ngải Diệp cô về trước đi, Tần Nghệ cô đi với tôi gặp tổng giám đốc."

Chuyện này là đại sự.

"Chu tổng..."

-

Trong văn phòng không khí ngột ngạt.

Minh Thù lại như không có việc gì, nên làm cái gì thì làm cái đó.

"Ài ài ài, tới tới, tôi nói với các người một việc."

Bộ phận thiết kế cơ bản đều là nữ nhân, nghe có bát quái liền dồn dập vây lại.

"Thế nào? Xảy ra chuyện gì?"

Nữ nhân viên bắt chuyện kia chen vào đám người nói: "Các người đoán vừa rồi tôi đã nghe được cái gì?"

Nữ nhân viên B: "Cái gì?"

Nữ nhân viên C: "Đừng đoán mò, mau nói, có cái gì bát quái."

Nữ nhân viên A thần bí nhìn xung quanh một chút, cố ý hạ giọng: "Vừa rồi tôi đi lên đưa đồ, nhìn thấy Tần Nghệ cùng Chu tổng đều ở bên trong văn phòng của Tổng giám đốc."

Nữ nhân viên C: "Chuyện này có gì kỳ quái?"

Nữ nhân viên A bị người ta cắt đứt, có chút bất mãn, "Tôi vẫn chưa nói xong đâu, các người có muốn nghe hay không?"

Nữ nhân viên B: "Nói nói nói, mau nói."

Nữ nhân viên A: "Tôi liền hỏi trợ lý của tổng giám đốc, các người đoán xem, Tần Nghệ giống như đã phạm lỗi đặc biệt nghiêm trọng, có thể sẽ bị đuổi việc."

Câu này vừa nói ra, phòng làm việc yên tĩnh trong chốc lát.

Đại khái là đều bị tin tức này làm cho khiếp sợ.

Tần Nghệ hiện tại thế nhưng là bảo bối của bộ phận thiết kế, làm sao có thể bị đuổi việc?

Có nhân viên nhìn về phía Minh Thù bĩu bĩu cằm.

Một đám người từ từ chạy đến Minh Thù bên kia vây cô lại.

Trước mặt Minh Thù đột nhiên tối sầm, cô ngẩng đầu: "Làm gì, cho ta đồ ăn vặt?"

"Trước đó cô cùng Tần Nghệ đi gặp Chu tổng đã xảy ra chuyện gì?"

"Các người muốn biết?" Minh Thù nhíu mày.

Một đám nữ nhân con ngươi sáng lên, cô quả nhiên biết.

"Không muốn biết hỏi cô làm gì, cô biết cái gì?"

Minh Thù có chút lùi phía sau, cười nói: "Chuyện của Tần Nghệ, cô ta..."

Ánh mắt của các nữ nhân kia phảng phất đàn sói nhìn thấy thịt.

Minh Thù cười một tiếng: "Tôi không nói cho các người biết."

"..."

"Ngải Diệp!" Nữ nhân viên nào đó đập một cái vào đống văn kiện trên bàn: "Cho cô mặt mũi, cô còn lên mặt?"

"Không thì sao? Cô đã cho, nếu tôi không nhận, chẳng phải là rất không có lễ phép? Tôi là một công dân có lễ phép."

"Ngải Diệp cô..."

Minh Thù tặng cho đối phương một nụ cười.

Mấy nữ nhân viên đối mặt nhau vài lần.

Một người trong đó âm dương quái khí nói: "Ngải Diệp, nếu Tần Nghệ xảy ra vấn đề, chỉ sợ cô cũng phải gặp tai hoạ, bây giờ cô lên mặt cùng chúng tôi, đến lúc đó cô cũng đừng khóc cùng chúng tôi."

"Yên tâm, sẽ không."

"..."

"Ài, Tần Nghệ xuống..." Có nhân viên nhỏ giọng thầm thì.

Tần Nghệ cúi đầu chạy xuống, trực tiếp chạy về phòng làm việc của mình.

Văn phòng là thủy tinh trong suốt, có thể nhìn thấy tình hình bên trong.

Tần Nghệ đang thu dọn đồ đạc.

Đây thật sự là bị đuổi việc rồi?!

*

Đối với thiết kế chưa quen thuộc, sợ viết sai, cho nên chi tiết cụ thể cái gì liền sơ lược a ~~

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1544: Cuối Cùng Đã Gặp Tri Diệp (6)

Tần Nghệ ôm đồ vật từ văn phòng đi ra, hốc mắt cô ta có chút đỏ, lớp trang điểm cũng phai nhoà, nhìn qua có chút chật vật.

"Nhìn cái gì!"

Tần Nghệ quát lớn một tiếng.

"Ôi, trưởng phòng thiết kế của chúng ta, đây là bị đuổi việc?" Một nhân viên nào đó bình thường cùng Tần Nghệ không hợp nhau trực tiếp lên tiếng.

Tần Nghệ trừng người kia một chút, ôm đồ vật đi ra ngoài.

Thời điểm đi ngang qua Minh Thù, hận ý dưới đáy mắt của Tần Nghệ đều tràn ra tới.

"Ngải Diệp cô hại tôi!"

"Sao lại là tôi hại cô rồi?" Minh Thù chống cằm: "Tôi bất quá chỉ là nói ra sự thật, nếu cô không làm, tôi có thể hại cô?"

"Chuyện điện thoại, còn có cuộc điện thoại hôm nay, cô dám nói không phải cô làm ra?"

Mặc dù cô ta không biết làm sao cô làm được, nhưng những tấm ảnh vừa rồi trên trang web cũng đã không nhìn thấy...

"Là tôi làm."

Minh Thù hào phóng thừa nhận.

Tần Nghệ sửng sốt một chút, không nghĩ tới Minh Thù cứ như vậy thừa nhận.

Thoáng cái Tần Nghệ liền hận đến nghiến răng nghiến lợi: "Cô cho rằng những tấm ảnh kia tôi chỉ lưu trên web sao? Ngải Diệp, cô chờ đó cho tôi!"

Tần Nghệ nói xong liền đi.

Ngải Diệp!

Cô ta sẽ không bỏ qua choco!

Cô ta muốn để mọi người trong công ty đều biết cô là hạng người gì, hại cô ta bị mất việc, cô cũng đừng nghĩ sẽ được tiếp tục ở công ty.

Minh Thù có chút nâng khoé môi: "Vậy tôi còn phải cám ơn cô đã nhắc nhở, tối nay tôi sẽ thăm viếng cô, tiểu khả ái."

Minh Thù nhìn đám người thảo luận náo nhiệt bên kia một chút, tiếp tục suy nghĩ chuyện của mình.

Ban đêm ăn cái gì thì tốt!

Nhất định phải ăn no một chút, như vậy mới có sức thăm viếng tiểu khả ái!

"Sao Tần Nghệ lại bị đuổi việc?"

"Không biết..."

"Hỏi người khác một chút."

Chuyện Tần Nghệ bị đuổi việc rất nhanh liền truyền đến khắp toàn bộ công ty.

Bất quá nguyên nhân bị đuổi việc vẫn luôn không có ai biết, công ty cũng không đưa ra một lý do cụ thể.

Chu tổng gọi Minh Thù đi vào.

"Ngải Diệp, chuyện này không phải chuyện gì tốt, sợ là sẽ ảnh hưởng đến công ty, cho nên cao tầng quyết định không công khai, công ty sẽ đền bù cho cô."

"Là phía trên Tần Nghệ có người làm chỗ dựa?"

Sắc mặt Chu tổng xấu hổ một chút.

Nếu như không phải chuyện này quá ác liệt, Chu tổng sẽ trực tiếp nháo đến đổng sự bên kia, nhất định phải đuổi việc Tần Nghệ, đoán chừng phía trên còn muốn bảo vệ Tần Nghệ.

"Ngải Diệp, có đôi khi chính là thân bất do kỷ. Cô yên tâm, những thứ cô nên có, nhất định tôi sẽ cho cô." Chu tổng rất quý nhân tài.

"Vậy người ở phía trên còn không phải sẽ làm khó dễ tôi sao?"

"Phốc..." Chu tổng mặt lạnh như băng đột nhiên cười lên: "Nào có nghiêm trọng như vậy, chúng ta là bộ phận thiết kế, không giống những bộ phận khác, cô biết một nhà thiết kế tốt có bao nhiêu khó khăn không? Vì Tần Nghệ mà ảnh hưởng đến toàn bộ lợi íc của công ty? Ngải Diệp, xã hội này là rất thực tế."

Tác phẩm của nhà thiết kế trực tiếp ảnh hưởng đến toàn bộ tình huống tiêu thụ..

Vì sao lúc trước Tần Nghệ lại được cao tầng coi trọng?

Điều kiện chủ yếu không phải cũng là bởi vì tác phẩm của cô ta sao?

Trong công ty dung mạo xinh đẹp thì dẹp đi.

Nếu cô ta không có tác phẩm, người phía trên có thể coi trọng cô ta?

"Được rồi, bản thiết kế của mùa này cô tranh thủ giao cho tôi."

Minh Thù ngờ vực nhìn cô ấy.

Chu tổng đã khôi phục lại bộ dáng nữ cường nhân: "Yên tâm, dùng tên của cô."

-

Tần Nghệ đến cùng là vì sao bị đuổi việc, nguyên nhân vẫn đang được phân vân.

Lúc này liền phải xem não ai đại động.

Ai nói đến càng giống công ty kia bên kia còn nhiều chuyện giấu hơn nhiều.

Minh Thù cùng Chu tổng tựa hồ cũng là người biết chuyện.

Lão yêu bà bọn họ cũng không dám hỏi.

Nhưng Minh Thù lại không chịu phối hợp nói cho bọn họ biết đã xảy ra chuyện gì, dẫn đến ấn tượng của Minh Thù trong lòng đám nữ nhân ấy càng xấu hơn.

Đương nhiên trước kia cũng không có tốt hơn.

Trước kia liền sai sử nguyên chủ làm việc.

Về sau làm trợ lý cho Tần Nghệ, Tần Nghệ vô tình hay cố ý gây thù hằn cho nguyên chủ, dẫn đến cô ngay cả một người bạn cũng không có, vẫn luôn bị cô lập.

Cho nên hiện tại cục diện này.

Cùng trước kia khác biệt lớn nhất đại khái chính là Minh Thù sẽ cự tuyệt những yêu cầu vô lý của bọn họ, làm bọn tức giận đến giậm chân.

Minh Thù tan tầm ra ngoài liền bị một cảnh sát cản lại.

Cảnh sát đến nói cho cô chuyện tai nạn trước đó.

Đã tìm được xe gây tai nạn, nhưng chủ xe cùng ngày ở bên ngoài, hắn cũng không rõ ai đã mở xe của mình.

Người gây ra họa vẫn không tìm được.

Cảnh sát lại đem một cái túi giao cho Minh Thù, nói là trước đó cô quên mang đi, cùng một vài thứ khác trong xe.

Để cô nhìn xem là của cô hay là chủ xe Tần Nghệ, nếu như là của Tần Nghệ thì giúp một tay chuyển giao cho cô ta.

Minh Thù cùng cảnh sát tách ra, trực tiếp đi ăn cái gì đó.

Cô mở những vật kia ra, cũng đều là của nguyên chủ, đồ của Tần Nghệ đoán chừng sớm đã bị cô ta lấy đi.

Có đôi khi nguyên chủ phải lái xe Tần Nghệ đưa đón cô ta, phía trên có đồ đạc của cô cũng không kỳ quái.

"Đồ ăn của cô đã đủ."

"Được." Minh Thù đem cái túi để qua một bên, bắt đầu ăn cơm.

Hiện đại thật tốt!

Có thật nhiều đồ ăn ngon!

"Ngộ ca ca, rốt cuộc là anh chuyển đến nơi nào?"

"Ngộ ca ca... Tôi thật sự không quan tâm, anh nói cho tôi biết anh chuyển đi nơi nào? Tôi cam đoan sẽ không quấy rầy anh, tôi chỉ là lo lắng cho anh..."

Minh Thù nghe thấy thanh âm, ánh mắt tùy ý nhìn sang, rất nhanh liền dời đi, một giây sau lại cấp tốc chuyển lại.

Đây không phải là chủ nhà mới nhậm chức của cô sao?

Tông Ngộ đứng bên hành lang, đứng trước mặt hắn là một cô gái, cô gái một đáng thương nhìn hắn, thương tâm đến cực hạn.

Tông Ngộ lãnh đạm, không có biểu lộ không kiên nhẫn cũng không có lộ vẻ muốn an ủi cô gái, mặc cho cô ta khóc.

Hắn cứ như vậy đứng ở nơi đó, ánh đèn chiếu trên người hắn như dát lên một tầng ánh sáng.

Vẫn là bộ tây trang màu đen, mỗi một cúc áo đều cài đến vô cùng cẩn thận, cao quý thanh nhã, không khác nào một quý tộc tôn quý cổ xưa.

"Ngộ ca ca..." Cô gái đưa tay muốn kéo Tông Ngộ.

Tông Ngộ cuối cùng cũng có chút phản ứng, ánh mắt quét về phía cô gái, đồng thời lui lại một bước.

Cô gái bắt vào khoảng không, thần sắc trên mặt càng lộ vẻ ai oán.

Minh Thù vuốt vuốt chiếc đũa, nam nhân này sợ là muốn độc thân cả đời nha!

Nghĩ xong lại cảm thấy không đúng lắm.

Người này giống như là tiểu yêu tinh nhà mình!

Minh Thù nhìn đồ ăn vẫn còn chưa ăn xong...

Được rồi.

Dù sao hắn cũng sẽ không trêu hoa ghẹo nguyệt, ăn no rồi nói sau.

Tiểu yêu tinh sao có thể so với đồ ăn!

Minh Thù nghĩ đến lạc quan.

Thế nhưng cô không nghĩ tới Tông Ngộ sẽ không xuất bài theo lẽ thường a.

Tông Ngộ lại đứng ở trước mặt cô.

Minh Thù một ngụm đem viên thịt xử lý.

"Chủ nhà tiên sinh, tôi không mời khách!"

Tông Ngộ cực nhanh gõ mấy chữ cho cô xem.

"Giúp tôi giải quyết nữ nhân phía sau."

Minh Thù chững chạc đàng hoàng: "Chủ nhà tiên sinh, tôi chỉ là một người bình thường, không làm chuyện giết người phóng hỏa. Anh ra giá bao nhiêu tiền?"

"Ngộ ca ca anh biết cô ta?" Cô gái đã đi qua, trong giọng nói yếu ớt lại mang theo một chút phòng bị."

Tông Ngộ gõ trên điện thoại ra một chuỗi số.

Cô gái thấy hai người giao tiếp cùng nhau, lập tức có chút bất mãn.

"Ngộ ca ca, cô ta là ai vậy?"

Hỏi xong cô gái lại quay đầu nhìn Minh Thù, cảnh cáo nói: "Tôi cho cô biết, cô không nên cảm thấy Ngộ ca ca dễ bị lừa, Ngộ ca ca sẽ không thích đám nữ nhân như các người!"

"Hắn thích nam nhân."

"..."

*

Đồ ăn vặt: Ư! Tách ra về một ván.

Tông Ngộ: A.

Đồ ăn vặt:...

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1545: Cuối Cùng Đã Gặp Tri Diệp (7)

Cô gái tựa hồ bị doạ cho khiếp sợ.

"Không có khả năng... Cô nói linh tinh gì vậy, Ngộ ca ca làm sao lại thích..."

Cô gái phản bác, dữ dằn trừng mắt nhìn cô.

Minh Thù mỉm cười: "Kỳ thật tôi là nam nhân, không tin cô sờ xem."

Cô duỗi tay nắm lấy tay cô gái, dường như thật sự muốn để cô ta sờ.

"A!" Cô gái hét lên một tiếng, hất tay Minh Thù ra:

"Biến thái!"

Vừa rồi hai người này đứng tại hành lang đã có không ít người nhìn chăm chú.

Lúc này nữ cô gái hét lên một tiếng như vậy, cơ hồ tất cả mọi người đều nhìn lại.

"Sờ một chút chứng minh tôi là nam nhân, cô đừng sợ, đến đây, cho cô sờ đại bảo bối của tôi..." Minh Thù trấn định tự nhiên, dùng giọng điệu tiểu hồ ly dụ dỗ.

Cô gái muốn tránh đến Tông Ngộ phía sau, kết quả Tông Ngộ trực tiếp tránh đi.

"Biến thái!" Cô gái xấu hổ đỏ mặt, dậm chân, ngay cả Ngộ ca ca của mình cũng không cần, trực tiếp chạy đi.

Minh "biến thái" Thù: "..."

Cô nhìn Tông Ngộ.

Người đối diện đang cúi đầu go chữ.

Thời điểm cô liếc qua, Tông Ngộ đưa điện thoại cho cô xem.

"Muốn tiền mặt hay là chuyển khoản? Nếu chuyển khoản, số thẻ bao nhiêu?"

"Anh không nói với tôi một tiếng cám ơn?"

Tông Ngộ suy nghĩ một chút, gõ xuống bốn chữ vô cùng chính trực.

"Giao dịch công bằng."

"Ách." Xứng đáng độc thân a.

Minh Thù cầm điện thoại hắn gõ ra một chuỗi số thẻ: "Chuyển vào trong này đi."

Tông Ngộ vẫn thật sự chuyển tiền cho cô, sau đó xoay người rời đi.

Minh Thù: "???"

Cái này là thao tác gì?

Cố ý cho tiền trẫm sao?

Vừa rồi coi như không cần cô, hắn cũng có thể tự mình giải quyết cô gái kia a?

-

Ngoài quán.

Cô gái đứng dưới biển quảng cáo trầm tư.

Không đúng!

Cô là nam nhân, cùng Ngộ ca ca có quan hệ gì? Ngộ ca ca làm sao có thể thích nam nhân?

Còn có coi như cô là nam, cô cũng không nói người Ngộ ca ca thích chính là cô...

Bị lừa!

Mới vừa rồi cô ta bị dáng vẻ biến thái kia của cô dọa sợ.

Cô gái chạy về chỗ cũ, nhưng Minh Thù đã đi.

Cô gái cắn răng, thở phì phò đạp một cước cái bàn bên cạnh: "Tức chết bản tiểu thư! A..."

Cô gái ôm lấy chân, nước mắt đầm đìa.

-

Minh Thù cơm nước xong xuôi lại đi dạo trên đường phố, chủ yếu là đi dạo quà vặt trên đường phố, vừa kiếm lời được một khoản tiền, không thể phụ lòng màn biểu diễn của mình.

Minh Thù ôm quà vặt, thỉnh thoảng lại quay đầu.

Người đến người đi trên đường phố, lúc này chính là lúc náo nhiệt nhất.

Ánh mắt cô quét qua đám người, học sinh cười cười nói nói, một đám tình nhân chán ngán, thành phần tri thức uống rượu mắng mẹ...

Minh Thù quay đầu, tiếp tục đi vào trong đám người.

Ngay tại thời điểm cô quay đầu, phía sau đám người có hai nam nhân nhìn nhau, cực nhanh đi theo.

Nhưng khi bọn hắn xuyên qua đám người, nơi nào còn có thân ảnh của Minh Thù.

"Người đâu?"

"Mới vừa rồi còn ở đây..."

Một người trong đó lấy điện thoại ra: "Mất dấu rồi..."

Bên kia không biết nói gì, nam nhân cúp điện thoại: "Tìm xem."

Hai người nhanh chóng tách ra.

Liền tại thời điểm bọn hắn tìm khắp nơi, Minh Thù đã bắt một chiếc xe đi về nhà.

Lại có người theo dõi cô...

Không.

Hẳn là theo dõi nguyên chủ.

Ngẫm lại, chuyện tai nạn giao thông lần trước không giống như là ngoài ý muốn, càng giống như là có người làm.

Minh Thù số điện thoại của nhà nguyên chủ.

"Alo?"

"Ba."

"... Tiểu Diệp, sao vậy?" Ba Ngải hoàn toàn không vui mừng khi nhận được điện thoại của con gái, rất bình thản nói: "Không có tiền? Ai, ba đã nói với con, ở thành phố lớn nào có tốt như vậy, con không có tiền liền tranh thủ trở về, ba con mặc dù không có nghìn vạn gia sản, nhưng dầu gì cũng còn có cửa tiệm cho con kế thừa."

Minh Thù khóe miệng giật một cái.

"Ba, con là muốn hỏi có phải ba vay nặng lãi hay không?"

"Con nói hươu nói vượn cái gì?" Ba con là loại người này sao?" Ba Ngải gào thét, sau đó hạ giọng: "Ba chỉ là thua cờ một chút, thua hai trăm khối, có phải là mẹ con để con gọi nghe ngóng hay không? Con gái a, con thế nhưng là con gái ruột của ba!"

Minh Thù: "..."

Đúng là con gái ruột.

Minh Thù nói mò một trần, xác định Ngải gia hết thảy đều bình thường.

Minh Thù cúp điện thoại.

Tài xế trước mặt chủ động tiếp lời: "Cô gái một mình ở bên ngoài, người trong nhà đều rất lo lắng sao?"

"Ừ..." Hẳn không có a?

"Con gái nhà tôi cũng ở bên ngoài, ai... Thành phố lớn này thật sự không dễ lăn lộn."

"Đúng vậy, nếu tôi không cố gắng, liền phải trở về kế thừa tiệm của nhà tôi."

"Ha ha ha..."

Tài xế nói rất nhiều, tới chỗ hắn còn chưa nói xong.

Xuống xe, Minh Thù đứng bên ngoài cư xá, nhìn vào khu cư xá trầm tư một chút.

Không phải trong nhà có vấn đề, chẳng lẽ lại là Tần Nghệ tìm người đến giết mình?

Không.

Động tác của cô ta hẳn là không nhanh như vậy...

Vẫn là nên đi tìm tiểu khả ái đem ảnh chụp giải quyết trước

Mặc dù không phải cô...

Minh Thù từ chỗ Hài Hoà Hiệu lấy được địa chỉ của Tần Nghệ, là một chung cư cao cấp.

Bất quá lấy sự hiểu rõ của nguyên chủ đối với Tần Nghệ, nhà này hẳn không phải là cô ta mua, hơn phân nửa là thuê.

Tần Nghệ lúc này đang ở nhà gọi điện thoại cho người phía trên cô ta.

"Lôi Thiếu, tôi biết, cái gì? Chuyện này... Tôi, được... Được rồi, tôi sẽ đến đúng giờ."

Tần Nghệ cúp điện thoại, một mặt vặn vẹo khó coi.

Ngải Diệp...

Đều là tiện nhân kia!

Cô cũng dám hại mình như thế!

Tần Nghệ đứng dậy đi vào phòng ngủ, tại trong tủ treo quần áo tìm kiếm một trận, tìm ra một cái hộp.

"Ngải Diệp, tôi rời khỏi công ty, cô cũng đừng muốn sống tốt ở công ty, tôi xem sáng mai cô làm sao đối mặt với người của công ty."

Tần Nghệ mở điện thoại ra, lấy ảnh chụp trong hộp ra, từng tấm từng tấm chụp xuống.

"Lúc trước không nên bỏ qua cho cô như vậy..."

Lần này tuyệt đối sẽ không chỉ là dàng dựng chụp đơn giản như vậy.

"Vậy thật đáng tiếc, không có thuốc hối hận cho cô ăn."

Bang ——

Hộp rớt xuống đất, tính cả những tấm hình kia toàn bộ tán loạn trên mặt đất.

Tần Nghệ cả người dán vào tủ quần áo, nhìn người đang ghé vào cửa sổ, trong đôi mắt đẹp tràn đầy hoảng sợ.

Trên cửa sổ, mái tóc bay lung tung ở phía trước lộ ra một cái đầu, hai tay ấn lấy cửa sổ.

"A!"

Tần Nghệ bất tri bất giác kêu to.

"Có quỷ!"

"Quỷ cái quỷ gì." Minh Thù từ phía dưới leo lên, lộ ra gương mặt của cô: "Trèo lên cửa sổ hóng gió, xém chút rơi xuống."

Tần Nghệ có chút trừng lớn mắt, vẻ hoảng sợ dần dần chuyển đổi thành khiếp sợ, sau đó là phẫn nộ.

"Ngải Diệp!"

"Ừ, đừng kêu lớn tiếng như vậy, tôi nghe thấy." Minh Thù nắm lấy bệ cửa sổ nhảy vào.

Cô vỗ vỗ tay, sửa sang lại quần áo, nhìn về phía Tần Nghệ, dùng giọng điệu cô cảm thấy vô cùng ôn nhu chào hỏi: "Chào buổi tối, tiểu khả ái."

"Ngải Diệp cô..."

Tần Nghệ chuyển mắt vào bệ cửa sổ cô vừa trèo lên.

Nhà cô ta ở thế nhưng là mười mấy tầng!

Làm sao cô trèo lên?

"Cô chạy đến nhà tôi làm gì? Cô muốn làm gì?"

Minh Thù ồ một tiếng, dùng giọng điệu ngày hôm nay thời tiết thật tốt nói: "Không phải cô nói với tôi nhà cô còn giữ hình của tôi sao?"

Tần Nghệ: "..." Cô ta đây không phải là uy hiếp cô sao?

"Biết cô sẽ không đưa cho tôi nên tôi chỉ có thể tự mình tới lấy." Minh Thù buông tay.

"..."

Đó là cô ta uy hiếp cô!!

Ai bảo cô tới lấy!!

Uy hiếp cô không hiểu sao?!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1546: Cuối Cùng Đã Gặp Tri Diệp (8)

"Ngải Diệp đây là nhà tôi, cô cút ra ngoài cho tôi, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát!"

Tần Nghệ nổi giận gầm lên một tiếng.

Minh Thù đi vào bên trong hai bước, ánh mắt lướt đến ảnh chụp trên mặt đất.

"Cô báo được cảnh sát, coi như tôi thua."

Người đối diện ngậm lấy nụ cười yếu ớt, dùng giọng điệu rất không quan trọng nói.

Đáy lòng Tần Nghệ dâng lên từng trận lạnh lẽo, trong tay còn cầm điện thoại, cô ta có chút luống cuống tay chân mở điện thoại báo cảnh sát.

Nhưng điện thoại căn bản không kết nối được.

Tại sao có thể như vậy?

Mồ hôi lạnh trên trán Tần Nghệ toát ra.

Ngải Diệp này...

Cô ta nhìn về phía điện thoại bàn trong phòng, ánh mắt quét đến Minh Thù, trực tiếp nhào về phía điện thoại bàn.

Nhưng kết quả đã để cô ta rất thất vọng, điện thoại bàn cũng không thể dùng.

"Cô rốt cuộc là ai?" Tần Nghệ dựa vào tường, dùng giọng điệu rất chắc chắn: "Cô không phải Ngải Diệp!"

Ngải Diệp làm sao có thể có thủ đoạn như vậy.

Đây không phải chỉ là một tiểu nha đầu bị mình đe dọa, ngay cả cái gì cũng không biết sao.

Đây tuyệt đối không phải Ngải Diệp!

Diễn viên Thù trong nháy mắt online: "Tôi là quỷ nha! Cô không nhớ sao? Tôi chết ở trên đường đến đưa đồ cho cô, hơn nửa đêm cô còn để tôi đi đưa đồ, cô đây không phải là cố ý muốn tôi chết sao?"

Vì phối hợp với bầu không khí, đèn ở trong phòng đột nhiên tắt đi.

"A!!"

Tần Nghệ ôm đầu hét lên.

Có thể là trước đó Minh Thù trèo từ mười mấy lầu lên còn có thể khống chế thiết bị điện tử của cô ta làm Tần Nghệ hoảng sợ không thôi.

Hoàn toàn không nghĩ tới trong giọng điệu đầy sơ hở của Minh Thù lại trực tiếp dọa cho cô ta sợ vỡ mật.

Cô ta ôm đầu núp ở góc xó xỉnh..

"Không phải tôi... Không liên quan đến tôi... Là cô tự mình lái xe, chuyện cô bị đụng chết không liên quan đến tôi!"

"Không phải cô tìm người hại tôi?"

"Tại sao tôi phải tìm người hại cô?" Tần Nghệ đều sắp sợ đến tè ra quần:"Tôi còn muốn trông cậy vào bản thiết kế của cô, làm sao tôi có thể hại cô? Tôi không có tìm người hại cô, cô đừng tìm tôi, trước kia là tôi có lỗi với cô, tôi xin lỗi cô, tôi biết sai rồi, cô bỏ qua cho tôi."

Minh Thù cũng chỉ là thuận miệng hỏi một chút.

"Tới đây, đốt hết những tấm ảnh này đi."

"..."

Thấy Tần Nghệ không hiểu, Minh Thù lại nói: "Cô muốn tôi ban đêm lại tới tìm cô?" Leo lầu rất mệt mỏi!

Tần Nghệ run lên một chút, cô ta run rẩy bò qua.

Trong bóng đêm chỉ có thể nhìn thấy một hình dáng.

Gió bên ngoài thổi màn cửa sổ, có bóng dáng chiếu trên mặt đất... Có bóng?

Quỷ làm sao lại có bóng?

Cô không phải quỷ!

Tần Nghệ trong chớp mắt phảng phất nghĩ thông suốt, tay cô ta sờ đến đèn bàn bên cạnh, hít sâu một hơi, bỗng nhiên nhảy dựng lên bổ nhào về phía Minh Thù.

Minh Thù né người sang một bên, Tần Nghệ nhào vào khoảng không.

Minh Thù từ phía sau nhấc chân đá vào mông Tần Nghệ.

Tần Nghệ nhào vào bệ cửa sổ, đèn bàn đụng vào bệ cửa sổ, soạt một tiếng vỡ vụn làm ngón tay Tần Nghệ bị đâm.

Tần Nghệ vừa định quay người, nửa người liền bị đẩy ra ngoài cửa sổ.

"Xuỵt, không nên kêu, không thì tôi liền lột sạch quần áo của cô, để người xung quanh vây xem một chút."

Tiếng kêu của Tần Nghệ bị kẹt tại trong cổ họng.

Minh Thù hù dọa cô ta xong lại lôi trở lại.

Tần Nghệ cả người tê liệt nằm trên mặt đất, toàn thân đều toát mồ hôi lạnh, tay chân hoàn toàn không làm được gì.

"Nhanh thiêu hủy những tấm hình kia."

Tần Nghệ nuốt một ngụm nước bọt, cơ hồ là bò qua tìm đồ vật đốt ảnh chụp.

【 ký chủ cô biến thành người xấu. 】 không có việc gì có thể so với tự tay hủy đi, tự cho là có thể uy hiếp nhược điểm của người khác để tra tấn người khác.

Minh Thù dưới đáy lòng trợn mắt trừng một cái.

Trẫm lúc nào tốt hơn?

Ngươi đối với trẫm có hiểu lầm gì sao?

【... 】 hình như rất có đạo lý.

Minh Thù cùng Hài Hòa Hiệu nói mò hai câu, đốc thúc Tần Nghệ thiêu hủy tất cả ảnh chụp, xác định một 1 tấm cũng không được thừa.

"Cô còn giấu ở chỗ nào khác hay không?"

Tần Nghệ tái nhợt nghiêm mặt lắc đầu: "Không có... Không có."

Để phòng ngừa vạn nhất, Minh Thù đem Tần Nghệ đánh cho một trận.

Đảm cô ta không có nói láo.

Minh Thù nhảy ra cửa sổ.

"Cô... Cô đến cùng là ai!" Tần Nghệ gian nan ngẩng đầu.

"Tôi?"

Diễn viên Thù giơ tay lên muốn biểu diễn một chút kịch rời đi, kết quả một trận gió thổi qua làm tóc bay đầy mặt, màn biểu diễn lập tức không còn, vèo một cái biến mất ở trước mặt Tần Nghệ.

Nhưng một chữ lại dọa Tần Nghệ chấn kinh.

-

"Đuổi theo!"

"Đừng để cô ta chạy!"

Trên đường phố vắng vẻ, một đám người đuổi theo một cô gái nhỏ.

Người này không phải ai khác, chính là Minh Thù.

Chuyện này phải bắt đầu nói từ lúc Minh Thù rời khỏi nhà Tần Nghệ.

Lúc đầu cô dự định đón xe trở về, thế nhưng vừa rồi trèo tường tiêu hao thể lực, cô quyết định đi ăn một chút để bù lại.

Ai biết ăn xong liền gặp phải một nam nhân.

Nam nhân nhìn thấy cô, không nói hai lời liền nhào tới.

Gặp phải tình huống như vậy, Minh Thù đương nhiên chỉ có thể phòng vệ chính đáng.

Thế nhưng...

Minh Thù quay đầu lại rống một tiếng: "Các người thật quá đáng! Một người đánh không lại tôi lại đi gọi nhiều người như vậy!!"

"Con nhỏ chết tiệt kia mau đứng lại!"

"Dừng lại sẽ bị lạnh!" Trẫm chỉ là đi ăn, đuổi theo cô làm cái gÌ! Còn gọi nhiều người như vậy!

"Móa nó, các người vòng qua bên kia chặn cô ta lại!"

Minh Thù cảm thấy có chút mệt mỏi, thân thể này chưa từng tập luyện, trước đó còn bị thương.

Cô có thể chạy xa như vậy đã cảm thấy mình rất thiên tài.

Ngay tại thời điểm cô chuẩn bị dùng Mãn Hán Toàn Tịch thả thú nhỏ ra, lối rẽ bên cạnh đột nhiên phóng ra một chiếc xe.

Tiếng xe motor ầm vang đột ngột xuất hiện trong đêm.

Xe motor cứ như vậy dừng ở trước mặt Minh Thù, ngăn trở đường đi của cô.

CMN!

Còn có đồng lõa!

Trẫm còn không có đồng lõa!

Quá đáng!!

Người lái xe mang theo mũ bảo hiểm, hắn hất đầu về phía Minh Thù, ra hiệu cô lên xe.

Ánh mắt Minh Thù rơi vào quần áo trên thân người kia...

Thời điểm lái xe motor còn có thể mặc âu phục đeo caravat, cũng mặc đến cẩn thận như thế, trừ người câm kia đoán chừng cũng không có người nào khác.

Minh Thù lanh lẹ lên xe.

Minh Thù chỉ là nắm lấy quần áo Tông Ngộ, Tông Ngộ quay đầu nhìn cô.

Đoán chừng là biểu đạt khó khăn, trực tiếp lôi kéo tay cô vòng qua eo của mình.

Xe motor tại thời điểm trước khi đám người kia sắp đuổi kịp nhanh như chớp vọt ra ngoài.

Đám người đi đường vòng nhào vào khoảng không, ăn đầy miệng khói xe.

Minh Thù xém chút văng ra ngoài, hai tay ôm lấy Tông Ngộ mới không có rơi xuống.

Vứt bỏ những người kia, tốc độ xe dần dần chậm lại.

"Sao anh lại ở chỗ này?" Minh Thù hỏi hắn, bất quá hỏi xong cũng không nghĩ đến đáp án, dù sao vị chủ nhà tiên sinh này là người câm.

Lần này là câm thật!

Trước đó sau khi điều dưỡng cô đã xác nhận qua.

Xe cuối cùng dừng lại ở bờ biển.

Tông Ngộ đẩy tay Minh Thù ra, ra hiệu cô xuống xe.

Minh Thù ôm lấy mặt mình, bị gió thổi lâu như vậy hơi đau một chút.

Tông Ngộ một chân chạm trên mặt đất, cứ như vậy ngồi trên xe motor, tư thế đẹp trai không thể nào diễn tả được.

Hắn cởi nón bảo hiểm lộ ra khuôn mặt tuấn tú làm cho người ta muốn phạm tội kia.

Minh Thù còn đang ôm lấy mặt mình, nhìn qua có chút đáng yêu.

Tông Ngộ nhấp môi một chút, từ trên xe bước xuống, sửa sang lại quần áo, khôi phục lại bộ dáng quý công tử cao quý thanh nhã.

"Không nhìn ra chủ nhà tiên sinh còn có một sở thích như thế, tôi còn tưởng rằng anh ít nhất phải lái Rolls-Royce chứ."

Tông Ngộ hờ hững lướt qua bên cạnh cô, đi về phía bờ biển.

Xong xong.

Tiểu yêu tinh lại là thiết lập không thèm để ý tới người khác.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1547: Cuối Cùng Đã Gặp Tri Diệp (9)

Minh Thù không nghĩ tới ở bờ biển còn có một đám người ở đây đóng quân dã ngoại, lúc này đang chơi đùa đến náo nhiệt.

Tông Ngộ còn chưa đến gần đã có người chạy tới.

"A Ngộ vừa rồi cậu đi đâu vậy?" Nam nhân một tay ôm lấy cổ Tông Ngộ, còn chưa nằm sấp xuống liền bị Tông Ngộ vén xuống dưới.

Nam nhân cũng không thèm để ý: "Tôi đã nói với cậu, cậu nên ra ngoài giải sầu một chút, cậu xem... A... Nữ nhân?"

Tầm mắt của nam nhân rơi vào Minh Thù ở phía sau.

"A Ngộ, đây là người cậu mang đến?"

Nam nhân nhìn chằm chằm Tông Ngộ, người đối diện không có phủ nhận.

"Các anh em các anh em đã xảy ra chuyện lớn!!" Nam nhân đột nhiên kêu to lên.

Người bên kia dồn dập chạy tới.

"Chuyện gì?"

"A Ngộ mang theo nữ nhân tới!" Nam nhân chỉ vào Minh Thù.

Minh Thù: "..."

Nữ nhân thì sao? Chưa từng thấy qua nữ nhân sao?

"Không thể nào? Nam giả nữ đúng không?"

"A Ngộ làm sao có thể mang nữ nhân tới, đừng đùa nữa, Liễu Tri Hàn cậu mẹ nó đừng đùa chúng tôi, đây nhất định là người cậu mang đến."

"Dáng dấp cũng rất đẹp mắt."

Liễu Tri Hàn kêu lên: "Đánh rắm, liên quan gì đến tôi, người này thật sự là A Ngộ mang đến. Không tin các cậu cứ hỏi A Ngộ."

Đám người đưa mắt nhìn nhau, ánh mắt nhìn về phía Tông Ngộ.

Người đối diện ánh mắt rơi vào hư không, ai cũng không nhìn nhưng cũng không có phản bác.

Hắn đột nhiên đưa tay nắm lấy cánh tay Minh Thù, đưa cô vào bên trong nơi cắm trại.

Đám người: "..."

Nằm mơ rồi!

Minh Thù bị ném ở trước một cái bàn.

Liễu Tri Hàn mang theo đám anh em kia vây tới: "Em gái, em cùng hắn là quan hệ thế nào?"

"... Không có quan hệ gì."

"Không có quan hệ gì sao hắn lại mang em đến? Em đừng lừa gạt ca ca, em cùng hắn có quan hệ thế nào?" Liễu Tri Hàn nháy mắt ra hiệu với Minh Thù.

"Thật sự không có quan hệ." Tạm thời không có.

"Tôi không tin, Tông Ngộ chính là một tên cách xa giống cái, bên cạnh hắn ngoại trừ Khương Tiểu Thải cùng chị gái hắn, tôi còn chưa thấy qua những giống cái khác, Khương Tiểu Thải vẫn là một đầu nhiệt, A Ngộ cũng không để ý đến cô ta."

Khương Tiểu Thải?

Cô gái trước kia mắng mình là biến thái sao?

"Em gái." Liễu Tri Hàn liếc mắt về phía Minh Thù, trong con ngươi tràn đầy lửa nóng bát quái: "Em nhanh nói cho ca ca biết, em cùng hắn có quan hệ thế nào?"

Minh Thù nhìn Tông Ngộ một chút, nói: "Tôi thuê phòng ở của hắn... Coi như là chủ nhà của tôi đi."

"Đều ở chung sao!"

Liễu Tri Hàn quát to một tiếng.

Trong lúc nhất thời không ít người ồn ào lên.

Minh Thù giật khóe miệng một cái: "Thuê phòng cùng ở chung là hai từ khác nhau."

"Không khác nhau không khác nhau."

"..." Chênh lệch rất nhiều có được không?

Thời điểm Liễu Tri Hàn nói chuyện với Minh Thù, Tông Ngộ chỉ là đứng nhìn, không ngăn lại cũng không phát biểu ý kiến của mình.

Minh Thù đối với đám người này có sự nhận biết đơn giản.

Đều là bạn của Tông Ngộ.

Đương nhiên bạn bè cũng chia làm quen cùng không quen.

Liễu Tri Hàn vẫn luôn nói chuyện cùng cô rõ ràng thuộc về loại tương đối quen thuộc, thậm chí có khả năng là bạn tốt.

"Nếu là A Ngộ của chúng ta mang đến, vậy em cứ tùy tiện chơi, cần gì cứ nói với ca ca, ca ca cam đoan sẽ giúp em giải quyết."

Liễu Tri Hàn vỗ bộ ngực cam đoan.

Hắn nhìn người tò mò bốn phía: "Được rồi, mọi người tản ra đi, đừng dọa đến em gái."

"Tri Hàn."

Người bên cạnh nắm lấy Liễu Tri Hàn kéo ra bên ngoài.

"Nữ nhân này không rõ lai lịch, cậu nói có thể A Ngộ bị lừa hay không?"

"Cậu cũng nghĩ như vậy?"

"Nữ nhân bây giờ cũng là vì tiền, tôi cảm thấy chúng ta phải điều tra rõ ràng một chút."

"Nói rất có đạo lý." Liễu Tri Hàn đồng ý: "Bất quá cô ấy vẫn luôn cùng A Ngộ ở cùng một chỗ, lát nữa tôi sẽ nghĩ biện pháp nói chuyện với cô ấy."

"A Ngộ... Tôi thật lo lắng, cậu nói xem chị gái của hắn đã đi rồi, hắn đem tất cả mọi thứ đều bán hết, chỉ còn lại..."

Liễu Tri Hàn vỗ vỗ bả vai hắn, trở lại chỗ Minh Thù bên kia.

"Em gái." Liễu Tri Hàn tiến đến bên cạnh Minh Thù: "Em nói cho tôi biết, hiện tại hắn ở chỗ nào?"

Tông Ngộ đột nhiên đưa điện thoại tới trước mặt Minh Thù.

Liễu Tri Hàn duỗi cổ nhìn qua.

Kết quả chưa kịp thấy gì, Tông Ngộ liền thu điện thoại trở về.

"Hắn không cho tôi nói cho anh biết." Minh Thù nhún vai.

Tông Ngộ nhìn cô một cái.

Liễu Tri Hàn liền xém chút vỗ bàn.

Đến cùng phải bạn bè hay không!

Hiện tại không có người nào biết hắn đang ở đâu.

Bình thường chừng mười lần tâm tình của hắn tốt có thể ra một lần.

Liễu Tri Hàn nói với mình phải tỉnh táo: "Cái kia, chúng ta add Wechat được không."

Minh Thù nhìn Tông Ngộ một chút, người đối diện cúi đầu loay hoay điện thoại, cũng không có ngăn cản.

Minh Thù cùng Liễu Tri Hàn vui sướng add Wechat, mấy người phía sau cũng chen lấn lên add.

Dù sao đây chính là giống cái hiếm hoi Tông Ngộ mang đến a!

Cuối cùng Liễu Tri Hàn đuổi mọi người đi mới xong việc.

Có người đem đồ nướng tới cho bọn họ, vẻ mặt Minh Thù đã ôn hòa hơn so với vừa rồi.

Tông Ngộ đột nhiên đứng dậy, hắn bấm tay gõ gõ cái bàn bên cạnh Minh Thù.

Minh Thù ngẩng đầu, mờ mịt xem hắn.

Làm gì?

Tông Ngộ viết một chữ "Đi" trên màn hình điện thoại.

"Tôi vẫn chưa ăn..."

Tông Ngộ cũng mặc kệ cô nói cái gì, nhấc chân liền rời đi.

Liễu Tri Hàn kêu một tiếng: "Ài, A Ngộ cậu đi sao?"

A Ngộ giơ tay lên quơ quơ.

Minh Thù tranh thủ thời gian bọn họ gọi nhau liền cầm hai xâu thịt nướng đuổi theo.

"Tri Hàn, nữ nhân này có lai lịch gì?"

Liễu Tri Hàn bực bội vuốt vuốt mái tóc: "Không biết, đi điều tra."

"Tôi thấy tính cách cô ấy cũng không tệ, luôn luôn cười mỉm, hẳn là không phải người xấu chứ? A Ngộ có người bên cạnh cũng rất tốt..."

"Người xấu viết trên mặt tôi là người xấu sao! Khương Tiểu Thải quấn lấy A Ngộ bao nhiêu năm? Hắn đã liếc mắt lần nào? Nữ nhân này đều chưa từng thấy qua liền đột nhiên xuất hiện, quá kì quái." Liễu Tri Hàn tát qua một cái: "Cậu bớt trầm mê nữ sắc lại, mau điều tra!"

"..."

-

Tông Ngộ có đôi chân dài nên đi rất nhanh, thời điểm Minh Thù đuổi kịp hắn, hắn đã lên xe, vẫn là chiếc motor kia.

Minh Thù yên lặng cắn hai miếng thịt nướng.

Cái này cùng khí chất của hắn hoàn toàn không hợp a!

Bất quá ngẫm lại hình xăm của hắn, tựa hồ giống như... Cũng rất xã hội.

Tông Ngộ thấy Minh Thù đứng bên cạnh đó liền ấn một tiếng bíp.

Minh Thù lên xe, Tông Ngộ đem nón bảo hiểm đưa cho cô.

"Không cần..."

Tông Ngộ trực tiếp đội nón lên đầu cô.

Nón bảo hiểm có chút lớn, tựa như một cái chậu đội trên đầu.

Minh Thù đẩy nón bảo hiểm lên, một ngụm đem thịt nướng giải quyết hết, cài xong an toàn rồi ôm eo Tông Ngộ.

Tông Ngộ có chút trừng mắt, nhìn bàn tay trắng nõn bên hông một chút, ánh mắt hắn có chút biến hóa nhưng rất nhanh liền khôi phục, nổ máy xe rời đi.

Bờ biển cách nơi bọn họ ở rất xa, đêm hôm khuya khoắt, Minh Thù có chút buồn ngủ.

Tông Ngộ còn đem tốc độ xe thả đến vô cùng chậm, gió thổi vào người càng cảm thấy buồn ngủ.

Cô thúc giục Tông Ngộ: "Chủ nhà tiên sinh, anh lái nhanh một chút được không?"

Tông Ngộ không hề bị lay động.

"Đêm hôm khuya khoắt rất thích hợp để đua xe, cảm xúc mạnh mẽ lúc trước của anh đâu?" Lằng nhà lằng nhằng như thế làm gì chứ!!

Tông Ngộ đột nhiên dừng xe lại, lấy điện thoại ra gõ chữ.

"Nếu nói tiếp cô liền xuống xe."

"Tôi rất buồn ngủ." Minh Thù đột nhiên xuống xe, kéo Tông Ngộ xuống phía sau: "Nhìn tôi đây, anh là một đại nam nhân lại lằng nhà lằng nhằng như thế, tiễn cô nương xuất giá không nỡ đi sao?"

"Đột nhiên bị lôi xuống phía sau" Tông Ngộ: "..."

*

Hôm nay Minh Thù là thẳng nam sao?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1548: Cuối Cùng Đã Gặp Tri Diệp (10)

Kỹ thuật lái xe của Minh Thù coi như rất ổn.

Chính là ngẫu nhiên có chút phiêu.

Tông Ngộ chưa từng bị người ta chở đi như vậy, xem như người hắn quen biết cũng không có.

Hắn rũ mắt xuống, ôm vòng eo thon của thiếu nữ phía trước, hương thơm dễ ngửi trên người cô không ngừng xâm nhập tới.

Tông Ngộ đại khái không nghĩ tới có một ngày mình lại bị người ta chở như vậy.

Lúc xuống xe, Tông Ngộ rõ ràng tức giận.

Viết một hàng chữ in hoa trên điện thoại.

"KHÔNG CHO PHÉP CÔ LẠI TỰ TÁC CHỦ TRƯƠNG!!!"

Một hàng chữ in hoa biểu thị sự phẫn nộ của chủ nhân, mấy dấu chấm than khắc sâu nhấn mạnh ra ý nghĩ cường điệu của chủ nhân.

Minh Thù gỡ nón bảo hiểm xuống: "Sao anh lại nhiều chuyện như vậy?"

Tông Ngộ kéo cô xuống xe, một lần nữa đậu xe ngay thẳng rồi đi một mạch lên lầu.

Minh Thù: "..."

Tiểu yêu tinh cũng rất khó hầu hạ.

Minh Thù đi lên, Tông Ngộ đã trở về phòng.

Ai, thật là mệt.

Ngủ đi.

Ngày mai lại nói.

Minh Thù cầm quần áo đi tắm, vừa đi ra liền bị Tông Ngộ đứng ở bên ngoài làm cho giật mình.

"Chủ thuê nhà tiên sinh anh lại làm gì?" Minh Thù kéo lấy áo choàng tắm, hơn nửa đêm lại đứng trước cửa phòng của nữ nhân!

Tông Ngộ không có nhìn loạn, quần áo trên người cũng đổi, rõ ràng đã tắm xong.

Hắn đưa điện thoại cho Minh Thù xem.

Minh Thù nhìn một chút.

"Không được nói cho bất luận kẻ nào biết tôi ở đây?" " Vì sao?"

Tông Ngộ nhanh chóng gõ chữ: "Không cho phép chính là không cho phép."

Minh Thù: "Đây coi như là điều thứ 3 sao?"

Tông Ngộ: "Không tính."

Minh Thù: "Anh đây không phải là chơi xấu sao?"

Tông Ngộ: "Cô có thể dọn ra ngoài."

Minh Thù: "..."

Ngươi là chủ nhà ngươi thắng!

Trẫm không so đo cùng một người câm, đi ngủ!

"Được được được, biết rồi." Minh Thù đẩy hắn ra tiến vào phòng của mình, đem ánh mắt của Tông Ngộ giam ở bên ngoài.

Tông Ngộ thu điện thoại lại, hắn nhìn về phương hướng phòng tắm.

Vừa rồi thiếu nữ mang theo hơi nước đi ra, cả người trắng trẻo ửng hồng, phảng phất như một quả đào ngon miệng mê người.

Tông Ngộ khẽ rũ đầu xuống, ánh sáng trên điện thoại dần dần tắt đi.

Ước chừng một phút sau, hắn đưa tay nhấn tắt đèn phòng tắm, cũng về phòng khách viết ghi chú dán trên cửa phòng tắm.

Ngày thứ hai Minh Thù đến cửa phòng tắm liền nhìn thấy một ghi chú ——

Tiện tay tắt đèn, không nên lãng phí.

Minh Thù: "..."

Bà nội nó!

Đến cùng là tên nào một ngày tắm hai lần?

Đến cùng là ai lãng phí?!

Minh Thù vuốt vuốt tờ ghi chú nói thầm: "Chữ viết cũng rất đẹp."

Minh Thù ra ngoài ăn điểm tâm xong trở về, Tông Ngộ cũng chưa có xuống lầu.

Hôm nay là cuối tuần không cần đi làm.

Minh Thù nằm trên ghế sa lon hồi tưởng một chút lại chuyện tối hôm qua.

Những người theo đuổi theo cô làm gì?

Đêm qua cô dự định dụ bọn hắn trượt một vòng, lại tìm một chỗ đánh bọn hắn.

Ai biết Tông Ngộ đột nhiên xuất hiện, làm hỏng loạn kế hoạch của cô.

Lần sau bọn hắn sẽ không may mắn như thế nữa.

Minh Thù ở nhà nằm một ngày, kết quả buổi tối Tông Ngộ lại từ bên ngoài trở về.

Minh Thù một mặt mơ màng nhìn lên lầu, không phải hắn chưa xuống lầu sao?

Ra ngoài lúc nào?

Tông Ngộ liếc cô một cái, trực tiếp đi lên lầu.

"Chủ nhà tiên sinh." Minh Thù gọi hắn lại.

Tông Ngộ dừng lại, ngón tay thon dài cầm tay vịn, có chút liếc mắt nhìn qua.

"Anh ra ngoài lúc nào?"

Vấn đề này đoán chừng Tông Ngộ không muốn trả lời, tiếp tục đi lên lầu.

Minh Thù từ trên ghế salon nhảy dựng lên đi đến cầu thang, ghé vào lan can nhìn hắn:"Anh vẫn còn tức giận?"

Tông Ngộ dừng lại, lấy điện thoại ra gõ mấy chữ, Minh Thù nhìn thấy hắn gõ xong một lần sau đó lại xóa bỏ, cuối cùng đưa đến trước mặt Minh Thù là một câu nói như vậy.

"Tôi không thích người khác tự tiện chủ trương."

Sau đó hắn lại gõ ra một câu.

"Không có lần sau."

Chờ Minh Thù xem xong, Tông Ngộ thu điện thoại lại giẫm lên bậc thang đi tiếp, mãi đến khi thân ảnh của hắn biến mất ở cầu thang, Minh Thù như có điều suy nghĩ sờ sờ cằm.

Không thích người khác tự tiện chủ trương...

Đây chẳng phải là có thể làm hắn tức giận sao?

Vị diện trước đó làm cho trẫm tức chết.

Vị diện này làm sao cũng phải lấy lại danh dự chứ?

Không thì mặt mũi của trẫm phải đặt ở nơi nào?

-

Cuối tuần.

Tông Ngộ cả ngày đều không lộ diện.

Thứ hai đi làm, lúc Minh Thù thức dậy liền nhìn thấy Tông Ngộ ngồi trên ghế sa lon xem tin tức, có chút kinh ngạc.

"Chủ nhà tiên sinh hôm nay dậy sớm như thế?"

Tông Ngộ giống như không nghe thấy, vô cùng ngay ngắn ngồi xem tivi.

Tư thế kia, thần thái kia...

Không biết còn tưởng rằng hắn đang tham dự hội nghị quốc gia.

"..." Tiểu yêu tinh lại không để ý tới trẫm!

Minh Thù nhìn TV một chút, vừa lúc phát ra một tin tức.

"Gần đây tổng giám đốc mới của tập đoàn Thụy Kim Ôn Quân xuất hiện tại sân bay, theo tin tức cho biết, Ôn tổng sẽ tổ chức tuyên bố..."

Tông Ngộ xem đến đây, chuẩn bị tắt TV.

Đằng sau đột nhiên vươn ra một cái tay bắt lấy điều khiển TV.

Bàn tay mang theo một chút nhiệt độ phủ lên tay hắn.

Làn da tiếp xúc làm Tông Ngộ giống như bị chạm vào điện, nhanh chóng buông tay ra, điều khiển TV rơi vào trong tay Minh Thù.

Tông Ngộ quay đầu, đột nhiên đối mặt với con ngươi trong suốt.

Hai người cách nhau rất gần, ngay cả hơi thở của nhau cũng có thể cảm giác được.

Nhưng ánh mắt Minh Thù đang dừng lại trên TV, tựa hồ cũng không chú ý tới.

Minh Thù nâng khóe môi lên: "Chủ nhà tiên sinh, anh có cảm thấy Ôn Quân này rất đẹp trai hay không?"

Cô có chút trừng mắt, ánh mắt của hai người đối đầu, tư thế lúc này càng lộ vẻ mập mờ.

Tông Ngộ cũng không nhúc nhích, phảng phất thân thể bị đông cứng lại.

Hắn muốn động đậy, thế nhưng không biết vì sao thân thể lại có chút không nghe theo hắn sai khiến.

Nhịp tim cũng đập không có quy luật.

Thịch thịch thịch thịch——

Hắn đột nhiên có chút sợ cô nghe thấy nhịp tim không bình thường của mình, thân thể căng thẳng.

Minh Thù hạ mắt, thần xui quỷ khiến lại nhào qua hôn một cái.

Tông Ngộ đột nhiên chuyển về phía bên cạnh, Minh Thù hôn vào không khí.

Tông Ngộ chống đỡ ghế sô pha đứng dậy, bước nhanh lên lầu.

Minh Thù: "..."

Rất tốt!

Tiểu yêu tinh!

Chờ thời điểm ngươi cầu xin trẫm!

Minh Thù tiếp tục nhìn người trên TV, nam nhân bị người ta vây quanh ở sân bay có một chữ X rất chói mắt.

Tiểu tinh nghịch.

Hoan nghênh ngươi.

-

Minh Thù vừa đến công ty liền bị Chu tổng gọi vào, để cô nhanh đem bản thiết kế nộp lên.

Lần này bởi vì chuyện của Tần Nghệ nên đã kéo dài rất lâu, cứ tiếp tục như thế sẽ không còn kịp nữa.

Minh Thù đem bản thiết kế cùng USB giao cho Chu tổng.

"Không tệ không tệ..."

Chu tổng sau khi xem xong rất hài lòng.

"Tiểu Diệp cô cứ làm thật tốt để công ty hài lòng, sau này chiếc ghế trưởng phòng thiết kế nhất định là của cô."

Minh Thù đối với chiếc ghế trưởng phòng thiết kế này không có hứng thú, bất quá có thể kiếm nhiều tiền hơn, mua càng nhiều đồ ăn vặt vẫn rất tốt.

Minh Thù cùng Chu tổng nói hai câu, chuẩn bị ra ngoài.

"Đúng rồi." Chu tổng gọi Minh Thù lại, từ trong ngăn kéo lấy ra một phong thư: "Đây là thư mời cuộc so tài châu báu Á Châu, cô cố gắng một chút, nhanh chóng lấy được tiền đồ."

Minh Thù sửng sốt một chút.

Cuộc so tài châu báu...

Nguyên chủ là dự định tham gia, nhưng đáng tiếc Tần Nghệ cũng muốn tham gia, dưới sự dụ dỗ uy hiếp của Tần Nghệ, cuối cùng cô chỉ có thể từ bỏ.

Mà lúc này đã kết thúc báo danh a?

"Không phải đã kết thúc báo danh sao?"

"Trong tay bạn tôi có một thư mời, vừa vặn cô ấy không dùng, tôi liền lấy cho cô."

"Chu tổng... Chị đối với tôi tốt như vậy, sẽ không phải là có ý đồ gì chứ?"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1549: Cuối Cùng Đã Gặp Tri Diệp (11)

"Đứa nhỏ này." Chu tổng đem thư mời đưa cho cô: "Tôi là người thích người trẻ tuổi có tài, các người lúc này nên liều mạng, giống như chúng tôi trước kia chính là quá bó tay bó chân..."

Chu tổng thở dài, phất tay đuổi người.

"Được rồi, mau đi đi."

Đó là cố sự a Chu tổng!

Minh Thù chóng mặt từ văn phòng đi ra.

Trong thư mời có địa chỉ trang web cùng một mật mã.

Trước đó nguyên chủ đã tìm kiếm về mạng lưới của cuộc thi đấu này, cần phải đưa ra tác phẩm trước, xác định không phải vàng thau lẫn lộn mới được thông qua báo danh, tương đương với người báo danh đã tham gia qua một lần vòng loại.

Nhưng lấy được thư mời này liền có thể trực tiếp tham gia tranh tài chính thức.

Loại thư mời này bình thường đều sẽ gửi cho các công ty châu báu lớn hoặc nhà thiết kế có danh tiếng, để bọn họ đề cử học viên của mình hoặc là người trẻ tuổi tương đối được coi trọng.

Danh sách trước đó chính là bị Tần Nghệ lấy mất.

Minh Thù đăng nhập địa chỉ trang web rồi nhập mã vào, sau khi điền tin tức của mình xong, trang web chuyển tới giao diện chủ đề.

Chủ đề là vĩnh hằng.

Thời gian hết hạn nộp bản thảo còn hai tháng.

-

Minh Thù sau đó bận bịu việc cuộc so tài, thời gian cùng Tông Ngộ gặp mặt càng ít.

Trên Wechat, Tri Hàn ngược lại thỉnh thoảng cùng cô tán gẫu, không phải nghe ngóng cô, chính là hỏi nơi ở của Tông Ngộ.

Minh Thù đương nhiên sẽ không nói cho hắn biết.

Mặc dù rất muốn chọc tức hắn, nhưng có đôi khi cũng phải cân nhắc một chút.

Nếu hắn thật sự tức giận, còn không phải mình tự đi dỗ?

Trẫm có thời gian như vậy, còn không bằng thêm hai cái đồ ăn vặt.

"Ngải Diệp, tối này cùng tôi tham gia một bữa tiệc."

Lúc Minh Thù sắp tan làm, Chu tổng đột nhiên xuất hiện.

"Tiệc?" Minh Thù con ngươi có chút tỏa sáng: "Có đồ ăn ngon sao?"

"Sao cô chỉ có biết ăn?"

"Dân lấy ăn làm đầu, không ăn sẽ chết đó Chu tổng."

"Bớt lắm mồm." Chu tổng hỏi: "Cô có lễ phục chưa?"

"Không cos." Trước kia loại hoạt động này đều là Tần Nghệ tham gia, nguyên chủ cũng chỉ có việc lái xe cho cô ta.

"Vừa vặn tôi cũng cần mua, cô đi cùng tôi đi."

Chu tổng cùng Minh Thù rời đi, người trong phòng làm việc lập tức tụ lại cùng một chỗ thảo luận.

"Ngải Diệp hiện tại thế nhưng là tâm phúc bên cạnh Chu tổng, cũng đều đưa cô ta tham gia dạ tiệc."

"Sách, hiện tại Chu tổng còn để cô ta làm nhà thiết kế, một trợ lý nho nhỏ cũng không biết có thể vẽ ra được thứ gì."

"Cũng không biết cô ta dùng thủ đoạn gì trèo nhanh như vậy."

"Tuổi trẻ bây giờ dụ dỗ người khác cũng là một bộ môn, những người như chúng ta vẫn là thành thật làm việc đi."

-

Dạ tiệc được tổ chức tại khách sạn, thời điểm Minh Thù cùng Chu tổng đến, bên ngoài đã có không ít phóng viên cùng fan hâm mộ vây quanh.

Chu tổng nói: "Dạ tiệc lần này, nghe nói đại sư thiết kế châu báu trứ danh Kaide tiên sinh cũng tới, cũng sẽ chia sẻ một vài thứ, tôi mang cô đến nhìn đại sư một chút."

Minh Thù giật khóe miệng giật một cái: "Chu tổng, tôi còn tưởng rằng chị muốn dẫn tôi đến chào hỏi đại sư, kết quả chị liền mang tôi đến nhìn một chút sao?"

Chu tổng gõ trán cô một cái: "Cô nghĩ gì thế? Có thể nhìn một chút cũng không tệ rồi, xuống xe."

Minh Thù đẩy cửa xe xuống dưới.

"A a a... Nguyệt Nguyệt, Nguyệt Nguyệt!!"

"Nguyệt Nguyệt nhìn tôi!"

"Nguyệt Nguyệt tôi yêu cô!"

Nơi xa có một đám fan cuồng kêu lên, ở giữa có một chiếc xe đang chậm rãi mở cửa.

"Ôn Nguyệt Nguyệt." Thấy Minh Thù nhìn về bên kia, Chu tổng giải thích: "Vừa mới tiến vào giới giải trí liền hot."

"Cô ta cũng họ Ôn?"

"Đúng vậy." Chu tổng gật đầu: "Thế nào?"

"Cùng họ với Ôn Quân." Minh Thù đóng cửa xe.

"Ôn Quân? Tổng giám đốc mới nhận chức của tập đoàn Thụy Kim?"

"Ừm, chính là hắn." Tiểu tinh nghịch của ta.

"Hẳn là trùng hợp đi, không nghe nói giữa bọn họ có quan hệ gì." Chu tổng cũng hơi nghi ngờ, bất quá rất nhanh liền bỏ qua: "Được rồi, những chuyện của giới giải trí không liên quan gì tới chúng ta."

"Ừm."

Minh Thù cùng Chu tổng đang chuẩn bị tiến vào bên trong.

Mấy vệ sĩ đột nhiên tiến lên, đem bọn họ ngăn ở hai bên: "Nhường một chút... Nhường một chút..."

Chu tổng không có biểu tình gì, tình huống như vậy đã gặp nhiều, không có gì tốt để so đo.

Minh Thù nhìn nữ nhân bị người ta vây quanh đi tới, dung mạo xinh đẹp không thôi, còn vô cùng có khí chất.

"Nơi này là nhà các người mở sao? Các người để tôi nhường tôi liền nhường?" Thanh âm yếu ớt đột nhiên từ bên cạnh Minh Thù vang lên.

Cô quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một cô gái đang đứng trước một cỗ xe, chống nạnh cùng một vệ sĩ lý luận.

Hôm nay khách sạn không có thảm đỏ, xe lại nhiều, rất nhiều người chỉ có thể ngừng ở bên ngoài, tự mình đi bộ vào.

Vị trí xe của cô gái này dừng lại có chút xảo trá, đoán chừng là chặn đường, thân là một nhân vật công cộng, tự nhiên không thể hạ giá đi đường vòng.

Cho nên vệ sĩ đi qua để cô ta dời đi.

Ai biết người ở bên trong liền nổi giận.

"Thật xin lỗi tiểu thư, chúng tôi..."

"Ai là tiểu thư? Ai là tiểu thư? Anh mới là tiểu thư!"

Cô gái trực tiếp cùng vệ sĩ tranh chấp.

Minh Thù cảm thấy cô gái kia có chút quen mắt.

Một hồi lâu mới nhớ tới, đây chính là cô gái trước kia mắng mình biến thái.

Bên này Ôn Nguyệt Nguyệt đã đến trước mặt, vệ sĩ có chút gấp.

"Ôn Nguyệt Nguyệt." Khương Tiểu Thải đóng cửa xe lại, nâng cằm lên, mặt mũi tràn đầy khinh thường: "Tôi còn tưởng là ai phô trương lớn như vậy."

Ôn Nguyệt Nguyệt thái độ ôn hòa lễ phép: "Khương tiểu thư."

"Cô nói vệ sĩ để tôi nhường đường?"

Ôn Nguyệt Nguyệt nhìn vệ sĩ kia, ôn nhu nhỏ nhẹ nói: "Chắc là hiểu lầm."

Minh Thù nghiêng đầu nói chuyện với Chu tổng: "Hôm nay không phải là chuyện của vòng thiết kế chúng ta sao, sao lại liên lụy đến giới giải trí rồi?"

"Dạ tiệc lần này đều mời hết các công ty châu báu, xem như là một dạ tiệc tương đối lớn trong vòng, Ôn Nguyệt Nguyệt là người phát ngôn của một công ty châu báu, trừ cô ta ra còn có rất nhiều nghệ sĩ cũng tới."

Người của công ty bọn họ cũng tới, chức vụ như Chu tổng tự nhiên không có tư cách cùng cao tầng đi chung, chỉ có thể tự mình tới.

Lúc Minh Thù nói chuyện cùng Chu tổng, bên kia Khương Tiểu Thải đã nhanh cùng Ôn Nguyệt Nguyệt cãi vã.

Đương nhiên chỉ có một bên ồn ào.

Ôn Nguyệt Nguyệt vẫn luôn biểu hiện rất có lễ phép, nhìn qua chính là Khương Tiểu Thải cố tình gây sự.

Bất quá Khương Tiểu Thải không phải người trong giới giải trí, cô ta điêu ngoa tùy hứng cũng không phải ngày một ngày hai cho nên hoàn toàn không quan tâm hình tượng của mình.

Khương Tiểu Thải một mực cản trở Ôn Nguyệt Nguyệt.

"Oa!"

"Thật là đẹp trai!"

"Tổng giám đốc tập đoàn Thụy Kim a!!"

"Trời ạ!! Thật sự là anh ấy, nghe nói vừa tiếp nhận tập đoàn liền hoàn thành một vụ làm ăn lớn."

"Tuổi trẻ tài cao, dáng dấp đẹp trai, còn chưa có bạn gái, kim cương Vương lão ngũ a!"

Nam nhân âu phục giày da được vệ sĩ vây quanh đi tới, có lẽ khí tức trên người hắn quá cường đại, tất cả mọi người đều chủ động tránh ra.

Ôn Nguyệt Nguyệt quay đầu nhìn lại.

Nam nhân mắt nhìn thẳng đi lên, thời điểm đi ngang qua Ôn Nguyệt Nguyệt cũng không có bất kỳ biểu lộ gì.

Ngược lại là đi đến bên cạnh Khương Tiểu Thải, hắn có chút dừng lại: "Khương Tiểu Thải, ba cô không dạy cho cô quy củ?"

Sắc mặt Khương Tiểu Thải lập tức xám xanh.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1550: Cuối Cùng Đã Gặp Tri Diệp (12)

Khương Tiểu Thải sắc mặt khó coi, lại không cùng Ôn Quân đối đầu, đoán chừng biết mình không phải đối thủ của Ôn Quân.

Biệt khuất lên xe dịch chuyển sang chỗ khác.

Ôn Quân cũng không lưu lại, trực tiếp đi vào trong dạ tiệc.

Ngay tại thời điểm hắn đi vào không lâu liền có người của khách sạn bắt đầu trải thảm đỏ, một đường trải đến chỗ Ôn Nguyệt Nguyệt.

"Ôn tiểu thư, mời."

Ôn Nguyệt Nguyệt biểu lộ cứng lại trong chớp mắt, sau đó mỉm cười giẫm lên thảm đỏ bước vào khách sạn.

"Đây là tổng giám đốc đặc biệt trải thảm đỏ cho Nguyệt Nguyệt của chúng ta sao?"

"Tôi cảm thấy là như vậy."

"Nguyệt Nguyệt cùng họ với tổng giám đốc a..."

Fan hâm mộ phía sau càng thảo luận càng hăng say, Minh Thù để Chu tổng đi vào trước, cô đến nơi Khương Tiểu Thải đỗ xe bên kia.

Khương Tiểu Thải mở cửa xe liền đối đầu với khuôn mặt của

Minh Thù.

"A!"

Khương Tiểu Thải ngắn ngủi kêu lên, phịch một tiếng đóng cửa xe lại.

Ba giây sau cửa sổ xe rơi xuống.

"Tên biến thái!"

Minh Thù cười híp mắt nói: "Muốn sờ đại bảo bối của tôi không?"

Khương Tiểu Thải chỉ vào Minh Thù: "Biến thái, lần trước cô dám gạt tôi!"

Cô còn dám xuất hiện trước mặt mình!

Đáng ghét!

Minh Thù tới gần, Khương Tiểu Thải sợ Minh Thù đụng mình liền rụt tay về, ôm lấy dây an toàn: "Cô muốn làm gì?"

Minh Thù đặt khuỷu tay lên cửa sổ xe: "Ôn Quân vừa rồi nói chuyện cùng cô như vậy, có muốn chỉnh hắn hay không?"

Khương Tiểu Thải nhíu lại khuôn mặt nhỏ: "Cô cùng Ôn Quân có thù?"

"Không có."

"Không có tại sao cô muốn chỉnh hắn?"

"Nhìn hắn khó chịu." Ai bảo hắn là tiểu tinh nghịch đáng yêu của trẫm.

"..."

Qua gần một phút, Khương Tiểu Thải mới lên tiếng hỏi: "Làm sao chỉnh hắn?"

Minh Thù ngoắc ngón tay về phía Khương Tiểu Thải, Khương Tiểu Thải nhìn cô một hồi lâu mới chậm rãi chuyển tới.

"Cô biết hôm nay Ôn Quân tới đây làm gì sao?"

"Còn có thể làm gì, làm chỗ dựa cho Ôn Nguyệt Nguyệt chứ sao." Khương Tiểu Thải nghiến răng.

Minh Thù nhíu mày: "Hắn cùng Ôn Nguyệt Nguyệt là quan hệ thế nào?"

"Không minh bạch."

"..."

Không minh bạch là cái quỷ gì?

Khương Tiểu Thải nhìn Minh Thù một chút, ai nha một tiếng: "Ôn Nguyệt Nguyệt là con nuôi của Ôn gia, trước kia Ôn Nguyệt Nguyệt thích Ôn Quân, hiện tại khẳng định là mập mờ không rõ chứ sao."

Quan hệ này làm sao lại phức tạp như vậy?

Con gái nuôi thích Ôn Quân?

"Ôn Quân thích Ôn Nguyệt Nguyệt không?"

"Vì cô ta, liền..." Khương Tiểu Thải không biết nghĩ đến cái gì, tiếng nói nhất chuyển: "Ôn Quân khẳng định thích Ôn Nguyệt Nguyệt."

"Ồ... Nếu không chúng ta nghĩ biện pháp câu dẫn Ôn Nguyệt Nguyệt, tức chết Ôn Quân?"

Khương Tiểu Thải: "..."

Cô ta không nên cảm thấy tên biến thái này sẽ có biện pháp gì tốt!

-

Minh Thù cùng Khương Tiểu Thải đi vào chung.

Khương Tiểu Thải cùng Minh Thù bảo trì khoảng cách nhất định, mặt mũi đều viết "Biến thái cách xa ta một chút, đừng cho là tạm thời chúng ta Kết minh, ta liền sẽ cho ngươi sắc mặt tốt".

"Hôm đó cô..." Khương Tiểu Thải khó chịu hỏi: "Sao lại cùng Ngộ ca ca ở cùng? Cô cùng Ngộ ca ca là quan hệ thế nào?"

"Ngộ ca ca của cô hắn thật sự thích nam nhân, tôi cũng thật sự là nam nhân, không tin cô cứ sờ."

"Biến thái!" Khương Tiểu Thải tức giận đến giơ chân.

Ngộ ca ca của cô ta mới sẽ không thích nam nhân!

Sẽ không!

Khương Tiểu Thải rơi mắt vào trên người Minh Thù.

Xinh đẹp như vậy, nhìn thế nào cũng không phải nam nhân, khẳng định là lừa mình.

Minh Thù đột nhiên lại gần, Khương Tiểu Thải giật mình, vội vàng thu hồi ánh mắt của mình.

Thanh âm êm tai của thiếu nữ vang lên: "Lát nữa cô gạt Ôn Quân đến nơi không có người."

"Gạt tới đó làm gì?"

Khương Tiểu Thải hỏi xong mới phát hiện không đúng, lừa gạt?

Minh Thù nháy mắt với Khương Tiểu Thải: "Lừa qua liền biết."

Hiện tại cô cùng Ôn Quân không quen biết, muốn đi gọi Ôn Quân khẳng định là không được.

Nhưng Khương Tiểu Thải hẳn là có thể.

"Cô làm gì?"

"Nhà thiết kế châu báu."

"Ồ, công ty nào lại dám nhận một người biến thái như cô vậy?"

"Quên rồi."

"..."

Khương Tiểu Thải cùng Minh Thù nói chuyện phiếm, vài phút liền trò chuyện hết chuyện của thiên hạ.

Minh Thù tìm một nơi ăn cái gì, Chu tổng gọi điện thoại bảo cô đi qua một chút.

Minh Thù cùng Khương Tiểu Thải trao đổi Wechat, sau đó đi tìm Chu tổng.

Chu tổng mang theo cô di ứng phó một vòng người, ánh mắt Minh Thù liền dán bên trên đồ ăn.

Có lời gì không thể cùng ngồi xuống vừa ăn vừa nói chuyện sao?

"Khụ khụ..."

Ánh đèn bốn phía đột nhiên tối sầm lại, tất cả ánh đèn đều tập trung trên sàn đấu.

"Hoan nghênh các vị tới tham gia dạ tiệc hôm nay..."

Người chủ trì nói nhảm một trận rồi mới tiến vào chủ đề của ngày hôm nay: "Chắc hẳn hôm nay mọi người cũng đều đã nghe thấy, chúng tôi đã may mắn mời được đại sư thiết kế châu báu trứ danh đến, Kaide tiên sinh..."

Trong vòng hào môn đối với những nhà thiết kế nổi tiếng vẫn có chỗ quen tai.

Bởi vì tác phẩm của những người này có tiền cũng mua không được.

Vật hiếm thì quý.

Nổi tiếng tự nhiên sẽ cao.

"Chúng ta cùng vỗ tay nhiệt liệt chào đón Kaide tiên sinh!"

Minh Thù đứng ở phía dưới bưng lấy một mâm bánh ngọt, Chu tổng ở bên cạnh vò vò mi tâm.

Trước kia Tần Nghệ tham dự các hoạt động này luôn luôn khéo léo khắp nơi, nào có tùy ý giống như cô.

Trước kia Chu tổng không có chú ý tới người trợ lý bên cạnh Tần Nghệ, bất quá...

Luôn cảm thấy có chỗ nào kỳ quái.

Kaide tiên sinh nói chuyện hài hước khôi hài, bởi vì nói tiếng Trung không tốt nên thỉnh thoảng sẽ nói sai, sau khi được người khác nhắc nhở có thể lập tức hóa giải xấu hổ, chọc đến phía dưới một tràng cười thiện ý.

Ánh mắt Minh Thù lướt một vòng trong đám người.

Nhìn đến X tiên sinh đứng ở nơi hẻo lánh.

Phương hướng hắn đang nhìn...

Ôn Nguyệt Nguyệt.

Ôn Nguyệt Nguyệt cùng một nam nhân đứng chung một chỗ, hai người thấp giọng trò chuyện với nhau cái gì, tư thế có chút thân mật.

Minh Thù nhét một ngụm bánh ngọt, ăn no một chút mới được, không thì lát nữa sẽ không có sức đánh người.

Kaide tiên sinh nói chuyện xong, phía trên lần nữa vang lên một tiếng nhạc êm ái.

Ôn Quân cúi đầu loay hoay điện thoại trong chốc lát, sau đó đi về một phương hướng.

Minh Thù nhìn thấy Ôn Nguyệt Nguyệt sắc mặt hơi khó coi, cuối cùng nói với người bên cạnh cô ta một câu rồi đi theo hướng Ôn Quân rời đi.

Cái này cũng không cần Khương Tiểu Thải lừa a!

Minh Thù đặt đĩa xuống đi theo phía sau.

"Tại sao anh không chịu bỏ qua cho tôi? Hiện tại tôi đã có cuộc sống của mình, anh còn muốn hủy đi cuộc sống hiện tại của tôi sao?"

"Ôn Quân anh thả tôi ra!"

"Ôn Quân anh say rồi!"

Thanh âm tràn đầy kinh hoảng của Ôn Nguyệt Nguyệt từ trong hành lang truyền đến, Minh Thù nhìn bên kia một chút, thời điểm anh hùng cứu mỹ nhân đã đến!

Minh Thù đẩy cửa ra, bên trong tia sáng hơi hối, Minh Thù chỉ nhìn thấy Ôn Nguyệt Nguyệt bị Ôn Quân ép ở trên tường.

"Ban ngày ban mặt, dám vô lễ với nữ nhân!"

Minh Thù rống một tiếng, một cước đạp tới.

Nam nhân kêu lên một tiếng đau đớn, Ôn Nguyệt Nguyệt thừa cơ đẩy hắn ra, ôm cánh tay co lại phía sau cánh cửa.

Ôn Quân vịn tay vịn, ngẩng đầu nhìn qua.

Còn chưa thấy rõ là ai, bên kia lại một cước đạp đến, Ôn Quân nhanh chóng tránh ra lui đến phía dưới bậc thang.

"Ai?"

Đáp lại hắn là một nắm đấm.

Ôn Quân đã tập luyện qua, trực tiếp cùng Minh Thù đối đầu vài chiêu.

Minh Thù có chút hối hận khi ăn ít điểm tâm, thân thể này yếu không ra gió, đoán chừng chống đỡ không được bao lâu liền sẽ hao hết HP*.

Đừng đánh không nỗi BOSS làm hỏng thanh danh một đời của mình.

Phải tốc chiến tốc thắng mới được.

Cho nên ——

"Đừng nhúc nhích!"

Nắm đấm của Ôn Quân ngừng lại giữa không trung, con ngươi đối đầu với họng súng đen sì.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1551: Cuối Cùng Đã Gặp Tri Diệp (13)

"Ai phái cô đến?"

Ôn Quân trầm giọng hỏi.

"Hầu Tử."

Ôn Quân: "..." Hầu Tử là ai? Trong đám kẻ thù của hắn còn có một người như thế?

"Xem ra kẻ thù của cậu cũng nhiều nha." Minh Thù cười hì hì nói: "Vậy liền không ngại cộng thêm tôi rồi."

Ôn Quân mặt không đổi sắc nhìn cô, ánh mắt đảo qua Ôn Nguyệt Nguyệt đang trốn trong góc phía sau.

Hắn nháy mắt ra hiệu cho Ôn Nguyệt Nguyệt, để Ôn Nguyệt Nguyệt ra ngoài gọi người trước.

Ôn Nguyệt Nguyệt không biết có phải là bị súng dọa cho phát sợ hay không, run rẩy đến lợi hại cũng không có phản ứng.

"Bất quá tôi hi vọng sau này anh có thể nhớ kỹ tên của tôi, mỗi ngày hận tôi nhiều một chút, tôi sẽ vô cùng vui vẻ."

Ôn Quân: "..." Bị điên rồi!

"Đúng rồi, tôi tên Ngải Diệp."

Ôn Quân: "..."

Người này là ai phái tới?

Hầu Tử... Đậu bỉ phái tới?

Ôn Quân đột nhiên nghĩ đến từ này, lửa giận liền đùng đùng bốc lên.

Cô đây là đang đùa nghịch mình!

Ôn Quân nhìn khoảng cách của mình và Minh Thù một chút, trong lòng nghĩ nên hành động một lần.

"Cô muốn thế nào?"

Ôn Quân muốn đợi Minh Thù buông lỏng một chút, giành lại súng trước sau đó liền có thể đối phó cô.

Nhưng Minh Thù cũng không cho hắn cơ hội này, thời điểm hắn hỏi ra vấn đề này, Minh Thù dùng hành động nói cho hắn biết cô muốn làm gì.

Đương nhiên là đánh hắn!

-

Trong cầu thang yên tĩnh.

Nam nhân chật vật bị trói trên lan can, Minh Thù đang cầm điện thoại chụp ảnh hắn.

Đáy lòng Ôn Quân rất biệt khuất, hắn lại không đánh thắng một nữ nhân.

Còn là ngay trước mặt Ôn Nguyệt Nguyệt.

Ôn Quân nghĩ tới đây liền vô cùng tức giận, gầm nhẹ một tiếng: "Đến cùng là ai phái cô đến!!"

"Ai phái tôi tới không quan trọng, quan trọng chính là, Ôn Quân tiên sinh, anh nhớ kỹ tôi chưa? Không nhớ kỹ cứ đến nhìn thêm hai lần, dáng dấp của tôi cũng không tệ, rất dễ nhớ."

Ôn Quân nhìn người đang tiến đến trước mặt mình, tức giận đến muốn xé nát cô ra.

"Ngải Diệp..."

"Ai, nhớ kỹ là tốt rồi." Minh Thù giòn tan đáp một tiếng: "Lần sau cũng không nên bắt nạt nữ nhân như vậy, người ta đều nói từ bỏ, anh còn muốn tiếp tục, đây chính là lăng nhục phụ nữ."

Ôn Quân tức giận đến không thở nổi.

Hắn đã thật lâu không có gặp phải người làm hắn tức giận như vậy.

Nữ nhân đáng ghét!

Đến cùng là ai phái tới!

Minh Thù kéo giá trị hận thù xong lại chuyển qua người bên cạnh.

Ôn Nguyệt Nguyệt ôm chặt thân thể, trong con ngươi mang theo vài phần hoảng sợ cùng cảnh giác.

Trong tay cô có súng...

"Còn không đi, muốn cứu hắn?"

Ôn Nguyệt Nguyệt nhìn Ôn Quân một chút, chậm rãi lắc đầu, cô ta thử kéo cửa ra, thấy Minh Thù không có phản đối liền trực tiếp chạy.

Minh Thù khẽ cười một tiếng, đi theo ra ngoài.

Cô giống như không có việc gì trở lại cuộc dạ tiệc.

Khương Tiểu Thải một tay kéo lấy cô đến nơi hẻo lánh: "Cô đi đâu vậy? Vừa rồi tôi không nhìn thấy Ôn Quân."

"Làm xong rồi."

Khương Tiểu Thải: "???" Không phải nói để cô ta đi lừa gạt Ôn Quân sao?

Minh Thù đem ảnh chụp gửi qua Wechat cho cô ta.

Điện thoại Khương Tiểu Thải dinh dinh mấy lần, cô ta ngờ vực lấy điện thoại ra.

"Cái này... Đây là Ôn Quân?"

X tiên sinh mặc kệ dưới tình huống gì đều là một chữ X, biến hoá duy nhất chính là động thái cùng trạng thái tĩnh.

Cho nên thứ bây giờ Minh Thù nhìn thấy vẫn là một nam nhân mang theo X.

Minh Thù gật đầu: "Đúng vậy."

Thần sắc Khương Tiểu Thải rất nhanh liền biến đổi.

"Ha ha ha ha..."

Khương Tiểu Thải đột nhiên cười ha hả, người đứng gần đó ghé mắt nhìn qua, không biết chuyện gì xảy ra.

Bị người ta nhìn chăm chú, Khương Tiểu Thải thu liễm lại một chút.

Khương Tiểu Thải nín cười: "Sao cô làm được?"

Cô ta đã biết Ôn Quân rất lâu rồi, còn chưa từng thấy dáng vẻ chật vật như thế của hắn.

Ảnh chụp này nhất định sẽ rất hot!

Ôn Quân cũng có ngày hôm nay!

Nhất định phải tung ra thật tốt!

"Không có gì là vũ lực không thể giải quyết." Minh Thù mỉm cười.

"Cô không sợ Ôn Quân tìm cô gây phiền phức?" Khương Tiểu Thải đột nhiên nhớ tới chuyện này.

"Chỉ sợ hắn không tìm tôi gây phiền phức." Vì mang tiểu tinh nghịch về nhà, trẫm cũng không dễ dàng a.

Khương Tiểu Thải: "..."

Biến thái quả nhiên là biến thái.

"Cô cứ như vậy tung ra?"

Khương Tiểu Thải tay đã sắp gửi các tấm hình đó, Minh Thù đột nhiên toát ra một câu như vậy.

"Không thì sao? Còn muốn cho hắn xem một chút sao?"

"..." Cũng là một nhân tài. Minh Thù nói: "Cô không sợ Ôn Quân biết cô tung ra liền tìm cô gây phiền phức? Trước đó nhìn qua cô rất sợ hắn?"

"Ai sợ hắn!" Khương Tiểu Thải ưỡn bộ ngực nhỏ lên.

Nhưng cô ta rất nghe theo con tim đóng giao diện lại, lấy ra một tấm sim mới thay đổi, đăng nhập rồi gửi cho một người.

Gửi xong cô ta liền ném sim đi.

Minh Thù dựa vào cái bàn uống đồ uống, tiện miệng hỏi: "Trong vòng các người đều lợi hại như vậy?"

"Không phải, ba tôi không có việc gì liền gọi điện thoại nhắc nhở, cho nên tôi dự bị thêm sim." Khương Tiểu Thải giải thích.

"..."

Ảnh chụp rất nhanh liền truyền khắp bạn bè trong vòng.

Khương Tiểu Thải chỉ là xem một chút, chịu đựng không có gửi.

[đây là Ôn Quân?]

[cười chết tôi rồi, Ôn đại tổng tài đây là đang làm gì? Trong cầu thang buộc chặt Play]

[ha ha ha cái này đủ để tôi cười một năm, tải về tải về.]

[còn tải về, các người không sợ Ôn đại tổng tài tính sổ sao?]

[tôi liền muốn biết là ai lợi hại như vậy.]

[sẽ không phải là P chứ?]

[coi như P đó cũng là lợi hại ép một chút, trước tiên đốt nén hương cho vị trâu bò này.]

Minh Thù không có add những người này, chỉ có thể mượn điện thoại của Khương Tiểu Thải xem hai lần.

Chụp cũng không tệ lắm.

Chính là không nhìn thấy biểu lộ trên mặt của Ôn Quân, có chút tiếc nuối.

Ôn Quân lúc này đã được người ta cứu xuống, hơn nữa cũng đã nhìn thấy ảnh chụp bạn bè trong vòng truyền tới.

Ảnh chụp là Minh Thù chụp, hắn ngược lại cũng không có hoài nghi là người khác gửi.

Ôn Quân xem một ít bình luận, sắc mặt cực kỳ kém.

"Xử lý những cái này cho tôi, còn có điều tra cho tôi người tên Ngải Diệp kia!"

"Là... Tiên sinh, còn tiếp tục không?"

"Tiếp tục cái gì?" Trở về để những người kia chế giễu sao?

-

Dạ tiệc kết thúc, Minh Thù cùng Chu tổng ra ngoài.

"Lần này Kaide tiên sinh sẽ đảm nhiệm chức ban giám khảo cuộc so tài châu báu, vừa rồi cô chạy đi đâu? Cũng không biết lộ cái mặt ra."

"Tổng thanh tra, làm việc dựa vào bản lĩnh."

Chu tổng sửng sốt một chút, kéo căng lấy mặt lộ ra một chút ý cười: "Cô có ý nghĩ như vậy rất tốt, chỉ có bản lĩnh thật sự mới có thể đi được càng xa hơn "

Cô ấy quả nhiên không nhìn lầm người.

"Cần tôi đưa cô về không?"

"Không cần, chúng ta không tiện đường, lát nữa tôi đón xe về."

"Vậy được rồi, cô đi cẩn thận."

Chu tổng tự mình lái xe rời đi, Minh Thù đứng tại cửa ra vào chờ xe.

Minh Thù vừa bắt được xe liền thấy Tông Ngộ từ cửa chính khách sạn đi ra, bên cạnh còn có Khương Tiểu Thải đi theo.

Khương Tiểu Thải một mặt ủy khuất, miệng nhỏ đóng đóng mở mở cũng không biết đang nói cái gì.

Tông Ngộ đi rất nhanh, Khương Tiểu Thải cơ hồ phải chạy mới có thể đuổi theo.

Minh Thù có chút buồn cười.

Nhưng nghĩ lại không đúng lắm, đây là tiểu yêu tinh nhà cô a!

Minh Thù quay người chờ lấy bọn họ đi qua, một tay ôm cánh tay Tông Ngộ.

Tông Ngộ có chút cứng lại.

Khương Tiểu Thải trừng lớn mắt, chỉ vào Minh Thù: "Cô cô cô... Tên biến thái, cô buông Ngộ ca ca ra!"

"Cô cũng đã mắng tôi, tại sao tôi phải buông?

Hai nữ nhân dường như đã quên trước đó bọn họ còn trò chuyện rất vui vẻ.

Tông Ngộ rút cánh tay ra.

Khương Tiểu Thải vỗ ngực, liền biết Ngộ ca ca sẽ không cùng tên biến thái này có quan hệ.

Nhưng Khương Tiểu Thải còn chưa đem chuyện này thả lỏng ra liền thấy Tông Ngộ khoác lên bả vai Minh Thù.

Khương Tiểu Thải: "!!"

*

Nữ chính: Vì sao tất cả mọi người đều muốn tìm ta gây phiền phức!

Minh Thù: Ai tìm ta gây phiền phức, ta đều hết mình hầu hạ!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1552: Cuối Cùng Đã Gặp Tri Diệp (14)

Khương Tiểu Thải lại bị chọc tức đến giậm chân chạy đi.

Minh Thù không khỏi cảm thán: "Cô ta như vậy cũng muốn theo đuổi người khác?"

Bị người ta chọc tức liền chạy một mạch, tám đời cũng đừng muốn theo đuổi người khác.

Tông Ngộ trầm mặc.

Minh Thù nghiêng đầu nhìn hắn, từ trên chiếc cằm trắng nõn của hắn rơi vào trên mi mắt hắn: "Thật trùng hợp, sao anh lại ở đây?"

Tông Ngộ lông mi run rẩy, rũ mắt xuống.

Lúc đối đầu với ánh mắt của Minh Thù, con ngươi lãnh đạm xa cách hiện lên một tia cảm xúc khác thường.

Tông Ngộ vội vàng thu tầm mắt lại, kéo tay cô đi ra bên ngoài.

Minh Thù bị ép đi theo hắn.

"Ài, chủ nhà tiên sinh, đào hoa đã bị đuổi chạy đi, anh còn ôm tôi làm gì?"

Tông Ngộ giống như không nghe thấy, mãi đến lúc mang cô ra khỏi phạm vi khách sạn.

Đèn ne-ong lóe ra ánh sáng óng ánh, Tông Ngộ nắm tay cô không nhanh không chậm đi trên đường cái.

Thân ảnh của hai người phản chiếu tại ven đường, bị ô tô gào thét lướt qua.

Minh Thù đảo mắt qua những hình bóng kia, nhiệt độ trên người hắn không ngừng truyền tới.

Cô có chút ghé mắt: "Chủ nhà tiên sinh, anh muốn đưa tôi đi đâu?"

Nghe thấy vậy, Tông Ngộ lấy điện thoại ra, một tay gõ mấy chữ đưa cho cô xem.

"Tùy tiện đi một chút."

"Anh có thể buông tôi ra trước không, nam nữ thụ thụ bất thân!"

Ngay tại thời điểm Tông Ngộ gõ chữ, có người đi đường bụm mặt lướt qua bọn họ.

"Mau nhìn mau nhìn, nam sinh này thật đẹp trai a!"

"Thật sự, má ơi, hôm nay ra ngoài lại gặp được một tiểu ca ca đẹp trai như vật!!"

"Đáng tiếc đã có bạn gái."

"Huhu, được làm bạn gái anh ậy thật hạnh phúc..."

"Ai, đừng suy nghĩ, hiện tại nam sinh chẳng những có nữ sinh đoạt mà còn có nam sinh đoạt, loại người như chúng ta làm sao có thể đoạt được, độc thân cả một đời đi!"

Tông Ngộ vừa vặn gõ chữ xong.

"Phiền phức, đưa tiền." Phiên dịch chính là, người vây xem quá nhiều, sợ có người đi đường tiến lên hành hung, đưa tiền để cô hỗ trợ một chút.

Minh Thù: "..."

Trẫm là loại người dùng tiền liền có thể mua chuộc sao?

"Mời tôi ăn cái gì đi."

Tông Ngộ rũ mắt xuống, hai hàng lông mi dưới mí mắt lộ ra một bóng râm nhỏ.

Đầu ngón tay hắn tiếp tục gõ chữ: "Được."

Tông Ngộ đưa Minh Thù đến một nhà hàng.

Nhà hàng không tính là lớn nhưng ở vị trí tốt, lúc này ban đêm càng lộ ra sự tịch mịch, chỉ một vài vị trí có người.

Tông Ngộ rõ ràng là khách quen, hắn đi vào, nhân viên phục vụ cũng không hỏi gì, trực tiếp dẫn hắn đến chỗ ngồi.

"Tiên sinh vẫn như cũ sao?"

Tông Ngộ lắc đầu, ra hiệu phục vụ hỏi Minh Thư.

Phục vụ đem thực đơn đưa cho Minh Thù.

Minh Thù chọn mấy món ăn nhìn qua ăn rất ngon.

"Còn cần gì khác không?"

Tông Ngộ cầm bút viết một chuỗi tiếng Anh đưa cho phục vụ.

Phục vụ lễ phép nói: "Hai vị chờ một lát."

Món đưa ra trước chính là rượu, Tông Ngộ thuần thục rót rượu —— cũng không có ý tứ rót cho Minh Thù.

"Tông Ngộ?"

Tông Ngộ ngẩng đầu, dưới tia sáng lờ mờ, con ngươi càng lộ vẻ thâm thúy.

Minh Thù chống cằm: "Tâm tình của anh không tốt?"

Ngón tay Tông Ngộ vuốt vuốt ly rượu có chút xiết chặt, hắn ấn mở điện thoại.

"Đừng phiền tôi, ăn đi."

"Tôi uống cùng anh."

Tông Ngộ thu hồi điện thoại lại, nửa ngày cũng không có phản ứng, thật lâu mới cầm một ly rượu mới rót rượu cho Minh Thù, đẩy đến trước mặt cô.

Ánh mắt hắn nhìn chằm chằm vào cô, tựa hồ đang chờ đợi cái gì.

Minh Thù cầm ly rượu lên uống một ngụm.

"Khục khục..." Minh Thù bị sặc, cảm giác nóng bỏng một đường đốt đến dạ dày.

Đây là rượu gì?

Rượu đế sao?

Tông Ngộ thu tầm mắt lại, khóe môi nâng lên một độ cong cực nhạt.

Minh Thù nhìn Tông Ngộ uống rượu đế, trên mặt không có bất kỳ biến hóa nào.

Bội phục bội phục.

Minh Thù vừa ăn vừa uống rượu, Tông Ngộ thỉnh thoảng sẽ rót rượu cho cô, nhưng tuyệt đối không có bất kỳ ánh mắt nào cùng giao lưu khác cùng cô.

Minh Thù cắn chiếc đũa, cầm điện thoại gửi tin nhắn cho Liễu Tri Hàn.

[Ngải Diệp: Tông Ngộ có phải là có mao bệnh gì?]

[Liễu Tri Hàn: Mao bệnh của hắn có nhiều lắm, em hỏi cái nào?]

[Ngải Diệp: Hắn giống như tâm tình không tốt.]

[Liễu Tri Hàn: Hắn mỗi ngày đều tâm tình không tốt.]

[Ngải Diệp:...]

Đây là anh em tốt a!

[Liễu Tri Hàn: Em đang ở cùng hắn? Các người đang ở đâu?]

Minh Thù gửi một cái định vị.

[Liễu Tri Hàn: Em tuyệt đối đừng để hắn uống rượu!]

Minh Thù nhìn chai rượu rỗng đối diện.

Cái này...

Còn kịp không?

[Ngải Diệp: Uống rồi.]

[Liễu Tri Hàn: Anh hùng bảo trọng.]

[Ngải Diệp:???]

Liễu Tri Hàn không có đáp lại.

Minh Thù có chút thấp thỏm, người này sẽ không say khướt chưa?

Nhưng cô quan sát một hồi lâu.

Tông Ngộ đều bảo trì trạng thái bình thường, động tác giống nhau, thần sắc bình tĩnh uống rượu, hoàn toàn không nhìn ra uống say hoặc là muốn mượn rượu làm càn.

"Tông Ngộ?"

Minh Thù đưa tay quơ quơ..

Người đối diện lạnh lùng liếc nhìn cô một cái.

Trên mặt là viết kép kèm theo ba chữ to "Đừng phiền ta".

Cho nên đây là uống say hay là không say a?

Minh Thù ăn xong, Tông Ngộ rung chuông tính tiền, hết thảy đều biểu hiện vô cùng bình thường, hoàn toàn không giống như một người đã uống rất nhiều rượu.

Câu nói kia của Liễu Tri Hàn đến cùng là có ý tứ gì?

Trên đường trở về, Tông Ngộ tự đi một mình, hai tay cắm trong túi quần, so với vẻ nam thần cấm dục kia có nhiều hơn mấy phần dã tính.

Trở về chung cư, vừa đóng cửa, Minh Thù đã cảm thấy khí tức trên người Tông Ngộ thay đổi.

Xô còn chưa kịp nhìn, một vật trang trí trước cửa đã bị gặp nạn.

Bị Tông Ngộ trực tiếp ném trên mặt đất.

Thanh âm vỡ vụn dọa đến Minh Thù nhảy dựng một cái.

Cái này chỉ là vẻn vẹn vừa mới bắt đầu.

Tông Ngộ đột nhiên bắt đầu nổi điên, tất cả mọi thứ đều đập trên mặt đất, thế nhưng hắn không có phát ra một chút thanh âm nào, chỉ có thanh âm đập đồ vật.

Giống như tâm tình bình thường bị đè nén đột nhiên bạo phát ra.

Minh Thù đứng cửa trước nhìn Tông Ngộ đập đồ vật.

May mắn là hiệu quả cách âm của nhà này cực tốt.

Đập đi, dù sao cũng không phải đồ vật của trẫm.

Có chút đồ ăn vặt thì tốt hơn.

Minh Thù đang nghĩ ngợi, người đang đập đồ vật bên kia tựa hồ phát giác được có người, đột nhiên đi về phía cô.

Thân ảnh cao lớn ập tới ép cô lên tường, không gian bị thu hẹp laik.

Con ngươi thâm thuý của nam nhân nhìn chằm chằm cô.

Trong nháy mắt kia giống như là bị một đại hung thú nào đó để mắt tới.

Làm người tê cả da đầu.

Minh Thù lùi ra phía sau: "Tông Ngộ... Tôi là người, không thể đập."

Tông Ngộ ấn tay lên bả vai cô, một tay khác vòng qua eo cô kéo cô vào trong ngực hắn, mang theo nụ hôn nồng đậm mùi rượu không có dấu hiệu nào cứ như vậy hôn xuống.

Tông Ngộ lúc đầu là hôn, sau đó chính là cắn.

Minh Thù cảm thấy đau nhói, có chút mở cánh môi ra, Tông Ngộ thừa cơ xông vào, bắt đầu lấy tư thái ngang ngược xâm chiếm tất cả của cô.

Hô hấp càng ngày càng mỏng manh, thân thể Minh Thù dần dần nhũn ra, dựa vào lồng ngực rộng rãi rắn chắc của Tông Ngộ.

Tông Ngộ đột nhiên ôm ngang Minh Thù lên thả trên ghế sa lon, tiếp tục tiến hành bước kế tiếp.

Minh Thù lúc này mới nhớ tới việc phản kháng.

Tiểu yêu tinh cũng dám mượn rượu nổi điên!

Chán sống!

Nhưng thân hình cao lớn của nam nhân đè xuống trực tiếp giam cầm cô dưới thân thể, nụ hôn lần nữa rơi xuống, tay Minh Thù đẩy hắn ra dần dần mất đi lực lượng.

Nhiễm lấy mùi rượu của hắn, tựa hồ cũng trở nên mập mờ.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1553: Cuối Cùng Đã Gặp Tri Diệp (15)

Minh Thù đem người đẩy xuống, nhìn mặt đất đầy bừa bộn, có chút đau đầu ôm lấy trán.

Mẹ, eo đều muốn gãy mất.

Cái này là chuyện gì!

Cô nhìn người đã ngủ trên giường một chút, thở dài, dọn dẹp sạch sẽ lại cầm chăn lông đắp lên cho hắn.

Cô ngồi dưới đất, nằm bên mép giường nhìn Tông Ngộ.

Cô đưa tay đụng đụng gương mặt Tông Ngộ, ngón trỏ cọ xát trên cánh môi hắn mấy lần.

Thật lâu, Minh Thù cúi người mổ nhẹ cánh môi hắn một chút.

Hình xăm trên ngực Tông Ngộ lúc này cũng lộ ra.

Kia là một con... Cá?

Khoé miệng Minh Thù co quắp một chút.

Đây là xăm cá chép sẽ may mắn sao?

Minh Thù cẩn thận nghiên cứu một hồi, hẳn là một con cá chép... Đầu hướng về vị trí ngực, cái đuôi lan tràn đến bờ vai.

Đã gặp qua trái Thanh Long phải Bạch Hổ, còn chưa thấy qua xăm con cá ở trên người.

Ý nghĩ của người xã hội thật sự kì lạ.

Ngồi trên mặt đất một lúc, Minh Thù đem đồ vật trên mặt đất thu thập sạch sẽ rồi trở về phòng mình.

-

Một tia nắng bên cửa sổ chiếu vào, đem cả phòng nhiễm lên một tầng màu vàng kim nhạt.

Tay nam nhân đang đặt trên trán chậm chạp dịch chuyển khỏi.

Đôi mắt lẳng lặng nhìn chằm chằm trần nhà.

Đêm qua...

Hắn chống đỡ ghế sô pha ngồi dậy, ánh nắng rơi vào trên ngực, hình xăm càng lộ ra lập thể sinh động như thật, phảng phất như vật sống.

Hắn xốc chăn lên nhìn một chút, con ngươi lãnh đạm khẽ híp một cái.

Tối hôm qua không phải nằm mơ?

Tông Ngộ nằm xuống lại, nhắm mắt lại.

Một phút sau, hắn cọ một cái ngồi dậy, hô hấp có chút dồn dập.

Tông Ngộ nhìn mặt đất bừa bộn một chút, quần áo của mình cũng không biết đã ném đi nơi nào.

Tối hôm qua người kia...

Ánh mắt Tông Ngộ thuận theo mặt đất đầy bừa bộn kia nhìn về phía cửa phòng đóng chặt.

Không biết vì sao, nếu như là cô, hắn lại cảm thấy mình có thể tiếp nhận.

Tông Ngộ thoáng bình tĩnh một chút, kéo lấy chăn nhanh chóng chạy vào phòng tắm thanh tẩy một lần, thay đổi quần áo sạch sẽ.

Hắn mang theo mái tóc còn ướt ngồi bên mép giường.

[Tông Ngộ: Liễu Tri Hàn.]

[Tông Ngộ: Liễu Tri Hàn.]

[Tông Ngộ: Liễu Tri Hàn.]

Liễu Tri Hàn sáng sớm liền bị Tông Ngộ đánh thức, hắn sờ điện thoại nhìn một chút, sau đó tiếp tục ngủ.

Vài phút bỗng nhiên tỉnh táo lại.

Từ trên giường ngồi xuống, ôm lấy điện thoại nhìn.

[Liễu Tri Hàn: A Ngộ? Cậu đừng sợ, không phải giết người phóng hỏa, chúng ta đều có thể giải quyết!]

[Tông Ngộ: Hỏi cậu một chuyện.]

[Liễu Tri Hàn:??]

[Tông Ngộ: Nếu như...]

[Tông Ngộ: Không ghét một người cùng mình tiếp xúc thân mật là vì sao?]

[Liễu Tri Hàn:!!!]

[Liễu Tri Hàn: A Ngộ cậu có người mình thích rồi? Trời ạ!

Thật hay giả, cục đá muốn nở hoa rồi sao? Rốt cục không cần bị người ta nói tôi là đồng tính!!]

[Tông Ngộ: Vì sao?]

[Liễu Tri Hàn: Còn có thể vì sao, cậu thích cô ấy chứ sao. Cậu mau nói cho tôi biết, người kia là ai?]

Chờ chút! Đêm qua...

Liễu Tri Hàn đột nhiên có chút dự cảm không tốt.

Sẽ không phải là nữ nhân kia chứ?

Hắn đã điều tra tư liệu của nữ nhân kia một chút, không có gì đặc biệt.

Chỉ là nhân viên của một công ty châu báu bình thường, bối cảnh không phức tạp, hoàn cảnh gia đình hòa thuận, cũng không biết vì sao lại dính líu đến A Ngộ.

[Tông Ngộ: Ngải Diệp.]

Tông Ngộ trả lời vững chắc suy đoán của Liễu Tri Hàn.

Hắn ôm điện thoại kêu rên một tiếng.

Thật sự là cô ấy!

Từ lúc cô ấy xuất hiện đã cảm thấy cô ấy không đơn giản.

Trong khoảng thời gian ngắn như vậy liền để A Ngộ biến thành dạng này!

Hồ ly tinh!

Nhất định là hồ ly tinh!

[Tông Ngộ: Bây giờ tôi nên làm gì?]

[Liễu Tri Hàn: Nữ nhân không thích gì ngoại quần áo túi xách đồ trang sức.]

[Liễu Tri Hàn: A Ngộ, mặc dù tôi rất muốn cậu có thể yêu đương bình thường, nhưng tôi vẫn muốn nhắc nhở cậu, lai lịch của nữ nhân kia giống như có chút bất chính. Không bằng cậu suy nghĩ về Khương Tiểu Thải một chút! Đều quen biết, đối với cậu vẫn khăng khăng chung tình!]

[Tông Ngộ: Không có cảm giác.]

[Liễu Tri Hàn:...]

Tông Ngộ để điện thoại xuống, mở cửa ra ngoài, hắn đứng ở cầu thang chần chờ gần một phút mới cất bước đi xuống.

Dưới lầu rất yên tĩnh, vẫn là mặt đất bừa bộn kia.

Hắn nhìn về phía phòng Minh Thù một chút, cửa phòng đã mở ra...

Tông Ngộ tim đập loạn, cơ hồ hắn sắp không khống chế được.

Hắn cầm tay vịn, chậm rãi đi xuống lầu dưới.

Thiếu nữ mặc quần áo chỉnh tề ngồi trước bàn ăn đang cầm sandwich ăn, chân rất không có quy củ gác lên cái ghế bên cạnh.

Tựa hồ nghe thấy động tĩnh hắn xuống lầu liền ngẩng đầu nhìn tới.

"Chủ nhà tiên sinh, chào buổi sáng."

Tông Ngộ nắm chặt tay vịn, thân hình cũng dừng lại.

Nhưng thiếu nữ chỉ là gọi hắn một tiếng, sau đó liền cúi đầu tiếp tục ăn đồ ăn của mình.

Cô đây là phản ứng gì?

Tông Ngộ đi đến đối diện cô.

Vẫn không có phản ứng.

Tông Ngộ vòng qua cái bàn đứng bên cạnh cô.

Tia sáng hơi tôi, nữ sinh rốt cục cũng ngẩng đầu, giọng điệu thanh thúy: "Chủ nhà tiên sinh, có việc?"

Ánh mắt Tông Ngộ trực tiếp xông vào mắt Minh Thù, phảng phất muốn từ bên trong phân tích ra được cái gì.

"Đêm qua..." Tông Ngộ hõ ra mấy chữ, trong đầu lặp đi lặp lại một vài hình ảnh.

"Đêm qua thế nào?" Minh Thù một mặt vô tội: "Anh nói những vật này? Đây chính là tự anh đập, không liên quan đến tôi."

Tông Ngộ bị phản ứng của Minh Thù làm cho có chút không biết làm sao.

"Tôi còn phải đi làm, chủ nhà tiên sinh tự mình tìm người thu thập đi." Minh Thù đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Tông Ngộ đưa tay kéo cô lại.

Hắn chữ chậm chạp rãi gõ chữ, phảng phất giống như rất gian nan: "Đêm qua, chúng ta có phải là..."

Hắn có chút dừng lại.

Hít sâu.

Đem mấy chữ cuối cùng gõ xong: "Có phải là đã quan hệ?"

"Chủ nhà tiên sinh anh uống rượu uống đến hồ đồ rồi sao?"

Minh Thù tránh khỏi tay hắn: "Tôi còn phải đi làm, không đùa với anh."

Uống đến hồ đồ rồi?

Không...

Không có khả năng.

Vì sao cô không thừa nhận? Không muốn nhận nợ?

Tông Ngộ hơi trầm xuống, lần nữa kéo cô trở lại, tiếp tục gõ chữ: "Tôi nhớ được, là cô."

Hắn nhìn chằm chằm Minh Thù, chắc chắn vạn phần.

Minh Thù: "..."

Uống say trí nhớ còn tốt như thế.

Không phải nói say rượu mất lý trí, tỉnh lại quên hết sao?

Phim truyền hình lại mẹ nó lừa người!

Minh Thù nói: "Coi như phải thì thế nào?"

Tông Ngộ lần này gõ đến nhanh hơn: "Cô thừa nhận?"

Tông Ngộ khẽ buông lỏng tay, Minh Thù rút tay mình lại: "Không phải anh đều nhớ sao? Tôi phủ nhận thì được gì?"

Bàn tay Tông Ngộ mất đi nhiệt độ, hắn lại mơ hồ có chút thất vọng.

Cô giống như có chút... Chán ghét mình?

Tông Ngộ từ trong túi lấy ra một tấm thẻ đưa cho Minh Thù, hắn vừa gõ xong một "Tôi", thanh âm của Minh Thù liền vang lên.

"Chủ nhà tiên sinh đây là lấy tiền bịt miệng tôi sao?"

Tông Ngộ lông mi run rẩy, ngón tay dừng lại trên màn hình, cánh môi đóng mở một chút...

"Vậy cảm ơn, tôi sẽ không nói lung tung, tất cả mọi người đều là người trưởng thành, tôi hiểu." Minh Thù nở nụ cười cầm cái túi bên cạnh lên nhanh chóng nhanh rời đi.

Tông Ngộ đưa tay, chỉ kéo được một góc áo của Minh Thù.

Phanh ——

Cửa phòng đóng lại.

Tông Ngộ có chút thất thần nhìn cửa.

Hắn không phải ý tứ kia.

-

Minh Thù đi xuống lầu mới vỗ vỗ ngực.

Hù chết trẫm.

May mắn chạy nhanh.

Bằng không tiểu yêu tinh kia khẳng định lại để trẫm chịu trách nhiệm.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1554: Cuối Cùng Đã Gặp Tri Diệp (16)

Từ buổi sáng hôm đó về sau, Minh Thù vài ngày đều không thấy Tông Ngộ.

Mỗi lần ra vào hắn đều tránh mặt cô, nếu như không phải trông thấy có vết tích hoạt động của hắn, Minh Thù cũng đều cho là hắn dọn ra ngoài ở.

Minh Thù mỗi ngày 9 giờ đi làm 5 giờ về.

Nên ăn thì ăn nên uống thì uống.

Coi như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Làm cặn bã cũng phải có tư chất tâm lý cường đại.

Bất quá làm Minh Thù cảm thấy kỳ quái chính là nhóm người trước đó truy sát cô lại không tiếp tục xuất hiện.

Không biết là từ bỏ hay là có mưu đồ bí mật gì khác.

-

Gần đây công ty mời vị Kaide tiên sinh kia đến công ty, toàn bộ bộ phận thiết kế đều phải nộp lên một tác phẩm.

Minh Thù có chút không hiểu thấu, người này lại không cho đồ ăn vặt, ai lại vẽ cho hắn?

Minh Thù cự tuyệt nhưng bị Chu tổng gọi vào mắng một trận, còn để cô vẽ ngay trong phòng làm việc.

Cái đãi ngộ này đều bị toàn bộ người của phòng làm việc cực kì ghen ghét.

Trước kia chỉ là một trợ lý, bây giờ lại là một tâm phúc bên cạnh tổng thanh tra.

Còn có người nói Tần Nghệ nói không chừng là do cô nên mới bị đuổi đi.

Lời này có thể nói không sai, nếu không phải Chu tổng phát hiện cô có tiềm năng hơn so với Tần Nghệ, khả năng cô ta đã chiêu cáo thiên hạ.

Lần thiết kế này bởi vì là sáng tác ngẫu nhiên nên chỉ có thời gian ba ngày, người của bộ phận thiết kế lần lượt giao bản thảo.

Mặc dù không biết vì sao, thế nhưng có thể để cho đại sư thiết kế châu báu trứ danh nhìn thấy tác phẩm của mình, thân là nhà thiết kế, tất cả mọi người đều có chút hưng phấn.

Minh Thù dưới sự thúc giục của Chu tổng, giẫm lên thời gian cuối cùng nộp bản thảo.

"Cô nha!"

Chu tổng lắc đầu.

"Việc này lại không có thù lao, tôi đây là làm không công nha!"

Chu tổng hừ một tiếng: "Cô biết có bao nhiêu người muốn để người ta nhìn tác phẩm của mình một chút không? Hiện tại có cơ hội như vậy, cô còn không quý trọng."

"Không muốn biết."

Chu tổng: "..."

Sao cô ấy lại nhìn trúng một nhân tài như vậy?

Cái này mẹ nó thật sự là một nhân tài a!

Chu tổng hầm hừ đuổi Minh Thù ra ngoài.

Minh Thù: "..."

Không phải trẫm đã nộp sao?

Đàn bà cùng tiểu yêu tinh đều khó phục vụ như vậy?

... Buổi trưa hôm nay nhà ăn hình như có thịt kho tàu!

Minh Thù tư duy nhảy cực nhanh, đảo mắt liền đem chuyện này ném ra sau ót, đi sủng hạnh đồ ăn vặt của mình.

Giờ làm việc rất nhàm chán, Minh Thù vừa tới giờ tan tầm liền vọt đi.

Vừa đè thang máy xuống, Chu tổng từ một đầu đi tới: "Tiểu Diệp..."

Minh Thù giật mình, vừa vặn thang máy mở liền cấp tốc tiến vào thang máy.

Cô đập đập nút đóng cửa, đóng cửa đóng cửa, mau đóng cửa!

Mặc kệ ngươi có bao nhiêu gấp, thang máy đều lấy tốc độ lão niên không nhanh không chậm đóng lại.

"Cô chạy cái gì?" Chu tổng một tay ngăn trở thang máy, cửa thang máy mở ra, Chu tổng lôi cô ra ngoài: "Tôi muốn nói với cô chút chuyện."

"A..." Minh Thù nắm lấy cửa thang máy: "Tôi đã tan việc a Chu tổng! Chị không thể chiếm dụng thời gian nghỉ ngơi của tôi!"

Trẫm muốn đi ăn cái gì đó!

"Tôi đã kêu đồ ăn ngoài, vừa ăn vừa nói."

"Được." Minh Thù lập tức buông tay ra, mặt mày hớn hở.

"..."

Cùng Chu tổng trì hoãn như thế, người của công ty đều đã sắp về hết.

Minh Thù vừa ra khỏi cửa công ty xém chút nữa bị người ta đụng, người đụng cô không ai khác chính là Khương Tiểu Thải.

Khương Tiểu Thải từ trong xe đưa ra một ngón giữa: "Biến thái!"

Minh Thù nhìn chiếc xe cách mình một centimet, đột nhiên ngã xuống đất.

Người giả bị đụng đụng đến vô cùng đúng chỗ.

Khương Tiểu Thải: "!!!"

Khương Tiểu Thải đẩy cửa xe ra đi xuống: "Tên biến thái cô đừng lừa tôi! Vừa rồi tôi cũng không có đụng vào cô!"

"Cô dọa tôi." Minh Thù nằm trên xe cô ta: "Bồi thường phí tổn thất tinh thần."

"Cô cô cô..."

Khương Tiểu Thải vốn là muốn hù dọa cô một chút, không muốn làm gì khác.

Ai biết Minh Thù không biết xấu hổ như vậy, trực tiếp giả vờ bị đụng.

Khương Tiểu Thải tức giận đến đỏ bừng khuôn mặt nhỏ, chống nạnh ở bên cạnh đi qua đi lại: "Biến thái cô tránh ra cho tôi, tôi sẽ không cho cô tiền!! Cô lại câu dẫn Ngộ ca ca của tôi!"

"Sao lại là tôi câu dẫn hắn? Là Ngộ ca ca của cô câu dẫn tôi trước!"

"Không có khả năng!"

"Làm sao cô biết không có khả năng?"

"Chính là không có khả năng! Ngộ ca ca của tôi mới không phải loại người như vậy!"

"Đó là cô chưa gặp phải."

"... Cô nói hươu nói vượn, biến thái!" Khương Tiểu Thải giơ chân: "Cô tránh ra cho tôi, có biết xấu hổ hay không!"

"Biến thái không biết xấu hổ."

"A a a..." Khương Tiểu Thải tức giận đến phát điên.

Tiểu nha đầu này làm sao lại đùa dai như thế.

Nhất định là muốn chọc cười chết trẫm, kế thừa đồ ăn vặt của trẫm.

-

Một nhà hàng sao cấp nào đó.

Minh Thù lấy việc không biết xấu hổ chiến thắng Khương Tiểu Thải, để Khương Tiểu Thải mời mình ăn cái gì bồi thường tổn thất tinh thần của mình.

Khương Tiểu Thải vốn là dự định dọa Minh Thù, bất quá cô ta chột dạ, Minh Thù dọa mấy câu liền làm cô ta kinh hãi.

Khương Tiểu Thải là thật sự không có ý đồ xấu, chính là bên trong yếu ớt, đoán chừng cũng là tiểu công chúa được nâng niu trong nhà.

"Sao cô lại thích Tông Ngộ như vậy? Hắn lại không biết nói chuyện, còn không hiểu phong tình, coi trọng khuôn mặt của hắn?"

"Mới không phải, cô thì biết cái gì." Khương Tiểu Thải khuấy cà phê, dữ dằn trừng Minh Thù một chút.

Minh Thù nhún vai.

Khương Tiểu Thải buông thìa xuống.

"Trước kia Ngộ ca ca không phải như vậy." Khương Tiểu Thải nói: "Giọng nói của anh ấy rất dễ nghe."

"Trước kia hắn biết nói chuyện?"

"Đương nhiên biết." Khương Tiểu Thải liếc Minh Thù một chút: "Ngộ ca ca chỉ là xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cuống họng bị tổn thương mới không thể phát ra tiếng."

Ngoài ý muốn...

Minh Thù hỏi: "Ngoài ý muốn chuyện gì?"

Khương Tiểu Thải: "Tại sao tôi phải nói cho cô biết, cô chính là cái đồ biến thái, nhất định là muốn làm bậy đối với Ngộ ca ca! Hừ!"

Minh "biến thái" Thù: "..."

Đến cùng là ai làm bậy với ai a!

Đêm hôm đó rõ ràng là hắn ra tay trước!

"Cô thích hắn như vậy?" Minh Thù nhíu mày.

"Đó là đương nhiên, từ nhỏ tôi cũng đã nói muốn gả cho Ngộ ca ca."

Nói đến người mình thích, con ngươi Khương Tiểu Thải liền sáng lấp lánh, thoáng như tinh thần sôi nổi hẳn lên.

"Mặc kệ anh ấy biến thành bộ dáng gì, tôi đều thích anh ấy."

Minh Thù liếc nhìn cô ta một cái, nhắc nhở cô ta: "Thế nhưng hắn không thích cô."

Ánh mắt Khương Tiểu Thải ảm đạm xuống.

Hai tay có chút nắm chặt, khẽ cắn cánh môi một chút, khuôn mặt nhỏ tràn đầy ủy khuất lại khổ sở.

"Nhưng tôi vẫn thích anh ấy."

Minh Thù: "!!!"

Ngươi còn khóc!!

Đừng tưởng rằng ngươi khóc, trẫm liền sẽ mềm lòng!

Không thể nào!

Đây chính là tiểu yêu tinh của trẫm!

Khương Tiểu Thải khóc đến thương tâm, hoàn cảnh an tĩnh, thỉnh thoảng có người liếc mắt, thậm chí có nhân viên phục vụ tiến lên hỏi thăm có cần trợ giúp hay không.

Minh Thù: "..."

Nhìn cái gì! Cũng không phải trẫm làm cô ta khóc!

"Cô đừng khóc." Còn muốn an ủi tình địch, trẫm cũng là quá nhàm chán.

Cái này khiến Minh Thù nhớ tới trước kia ở chỗ tiểu yêu tinh gặp được nữ nhân tên Tuyên Chỉ kia.

Khác biệt chính là, Tuyên Chỉ thích Kỳ Ngự chính chủ.

Mà Khương Tiểu Thải thích Tông Ngộ.

Nhưng tính tình của hai người này chính là giống nhau như đúc!

"Cô cùng Ngộ ca ca đến cùng là có quan hệ thế nào!" Khương Tiểu Thải đột nhiên ngẩng đầu chất vấn.

Cho tới bây giờ cô ta chưa từng thấy qua Ngộ ca ca có thể để cho một người dựa vào gần như vậy.

Nhưng tên biến thái này nhìn thế nào cũng chỉ là một người bình thường, không có chỗ nào đặc biệt.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1555: Cuối Cùng Đã Gặp Tri Diệp (17)

"Quan hệ thế nào..." Minh Thù suy nghĩ một chút:

"Chuyện này nói ra tôi sợ sẽ hù dọa đến cô."

Khương Tiểu Thải lau nước mắt: "Cô mau nói!"

"Chúng tôi, kỳ thật..."

Minh Thù còn chưa nói xong, bên cạnh đột nhiên chen vào một thanh âm: "Đây không phải Ngải Diệp sao?"

Tần Nghệ mặc váy áo hàng hiệu kiểu mới nào đó, phong cách ngọt ngào trước kia trở nên thành thục lại quyến rũ..

Cô ta nhìn Khương Tiểu Thải tựa hồ vừa khóc qua một chút, dắt cánh môi đỏ: "Ngải Diệp, cô lại ức hiếp người khác?"

Minh Thù nhìn cô ta một chút, nữ nhân này... Làm sao có dũng khí nói chuyện cùng mình rồi?

Chẳng lẽ là lần trước đánh không đủ khắc sâu?

"Cô biết cô ta?" Khương Tiểu Thải hít mũi một cái, con ngươi ướt sũng nhìn Tần Nghệ.

"Đồng nghiệp trước kia." Minh Thù nói.

Tần Nghệ nghe đối thoại của hai người, đại khái hiểu giữa bọn họ khả năng không phải quan hệ kia như cô ta nghĩ.

Cô ta thu tầm mắt lại, có chút ưỡn ngực lên.

Cổ áo hình chữ V xẻ sâu làm trước ngực cô ta lộ ra mảng da thịt lớn.

Ánh mắt Minh Thù rơi trên người cô ta, Tần Nghệ có chút đắc ý.

"Kiềm chế chút đi, nơi này không ai trả tiền cho sự nghiệp của cô."

"Phốc..." Bàn bên cạnh trực tiếp cười ra tiếng.

Tần Nghệ: "..."

Tần Nghệ tức giận, ai bảo cô nhìn ngực của mình!

Thứ cô ta khoe chính là quần áo và đồ trang sức!

"Ngải Diệp, cô làm tôi bị đuổi khỏi công ty, hiện tại nhất định lăn lộn không tệ chứ?" Tần Nghệ đè ép lửa giận, cười lạnh một tiếng: "Bất quá tôi còn phải cám ơn cô, nếu không phải cô, hiện tại tôi cũng sẽ không lên làm tổng thanh tra của LiYa."

Tần Nghệ rõ ràng chính là đến khoe khoang.

Coi như cô lợi hại thế nào, hiện tại còn không phải mình có thể trở thành người trên người sao.

Mà Tần Nghệ cũng đã dự liệu, đây là nơi công cộng, cô căn bản không dám làm gì mình.

"Vậy người của công ty đó cũng thật xui xẻo." Minh Thù khẽ cười một tiếng: "Mỗi ngày đều phải lo lắng con của mình tỉnh lại có còn theo họ của mình hay không." (ý là ăn cắp bản thiết kế nha)

"Cô..." Nhắc đến chuyện này, Tần Nghệ liền có chút không kiềm chế được, bất quá trong chốc lát, Tần Nghệ nâng lên nụ cười khéo léo: "Ngải Diệp, cô chờ đó cho tôi!"

Dường như Tần Nghệ nhìn thấy ai, buông câu này xong liền rời đi.

Minh Thù: "..."

Cho nên tiểu khả ái này tới đây làm gì?

Để trẫm xem sự nghiệp của cô ta sao?

-

Khương Tiểu Thải lại tiếp tục vấn đề vừa rồi.

Cô cùng Ngộ ca ca nhà mình đến cùng là có quan hệ gì?!

Minh Thù nói mò hai câu, lại dọa Khương Tiểu Thải đến mắng mình là biến thái.

Minh Thù: "..."

Cô ta đối với từ biến thái đến cùng là có hiểu lầm gì?

Thời điểm rời đi, Khương Tiểu Thải đều là một mặt phòng bị, sợ Minh Thù sẽ lôi kéo cô ta tiến hành một trận vận động không thể miêu tả.

"Chúng ta hòa nhau! Cô đừng có lại gặp mặt tôi!" Khương Tiểu Thải hầm hừ nói: "Còn có cách xa Ngộ ca ca ra một chút!"

"Tôi và Ngộ ca ca của cô lưỡng tình tương duyệt, cô không thể chúc phúc một chút sao?"

"Đánh rắm!" Khương Tiểu Thải bạo nói tục: "Ngộ ca ca mới không thích nam nhân, tôi cũng không tin cô là nam nhân!"

"Cô sờ xem!" Minh Thù đùa nghịch lưu manh.

Khương Tiểu Thải giậm chân xông ra khỏi cửa lớn.

Minh Thù ra ngoài, Khương Tiểu Thải đã không thấy bóng dáng.

Bên ngoài chẳng biết lúc nào đã mưa to, vệ sĩ giữ cửa gọi xe cho Minh Thù.

Thời điểm chờ xe, Tần Nghệ cũng từ bên trong đi ra, đi theo kiểu dáng dấp yểu điệu.

Một cỗ xe màu đen dừng lại, một nam nhân ôm một bó hoa hồng xuống xe, trực tiếp đi về phía Tần Nghệ bên kia.

Tần Nghệ mặt mũi tràn đầy thẹn thùng nhận lấy hoa, ánh mắt lại khiêu khích nhìn Minh Thù.

Người phía sau không để ý cô ta tí nào, giống như không muốn lãng phí thời gian cùng người không quan trọng.

Xe dừng lại bên cạnh cô, Minh Thù mở cửa xe, lên xe, đóng cửa, một mạch động tác tiêu sái lại đẹp trai.

Để lại Tần Nghệ sắc mặt khó coi, tức giận không có chỗ phát tác.

-

Minh Thù không nghĩ tới, duyên phận của mình và Tần Nghệ còn rất sâu đậm.

Bất quá ngày thứ hai lại gặp mặt.

Cái này đặt trong phim truyền hình đó chính là kịch bản dành cho nam nữ chính a!

Minh Thù là phụng theo mệnh lệnh của Chu tổng đến đây đưa đồ cho vị kia đại sư thiết kế châu báu trứ danh Kaide tiên sinh kia.

Về phần Tần Nghệ...

Tựa hồ cũng là tới gặp vị Kaide tiên sinh này.

Hai người cứ như vậy oan gia ngõ hẹp gặp Kaide tiên sinh ở khách sạn.

"Cô cũng tới gặp Kaide tiên sinh?" Giọng điệu Tần Nghệ có chút lạ, con ngươi nhìn chằm chằm Minh Thù.

Minh Thù đè thang máy xuống, khẽ cau mày: "Mắc mớ gì tới cô?"

Tần Nghệ chần chờ một chút, không cùng Minh Thù tiến vào thang máy, đến lúc Minh Thù đi rồi, đáy lòng cô ta vẫn có chút rụt rè.

Càng như vậy, Tần Nghệ càng hận Minh Thù.

Minh Thù lên lầu, gõ cửa phòng Kaide tiên sinh.

Có câu nói như thế nào nhỉ?

—— kinh hỉ luôn luôn tầng tầng lớp lớp.

Trong phòng Kaide tiên sinh.

Ôn Quân cùng Ôn Nguyệt Nguyệt cũng ở đó.

Ôn Nguyệt Nguyệt nhìn thấy Minh Thù lập tức run rẩy một chút, che miệng mới không có kêu ra tiếng.

Ôn Quân lúc Minh Thù tiến vào vốn là tư thái buông lỏng, trong nháy mắt biến thành phòng bị ngay lập tức.

Hắn cũng không nghĩ tới nữ nhân lúc trước tập kích mình thật chỉ là một người bình thường.

Hôm nay còn có thể nhìn thấy cô ở nơi này.

Thật sự khiến người ta ngoài ý muốn.

Bất quá nơi này còn có một vị Kaide tiên sinh, Ôn Quân đè ép lửa giận dưới đáy lòng, không có phát tác.

Ôn Quân đứng dậy: "Kaide tiên sinh, hi vọng ngài có thể suy nghĩ thật kỹ, nếu không còn vấn đề gì, chúng tôi xin phép đi trước."

Kaide tiên sinh cau mày, không có tiếp lời.

Ôn Quân đưa tay kéo Ôn Nguyệt Nguyệt lên, Ôn Nguyệt Nguyệt bối rối kéo khẩu trang lên, cúi thấp đầu, cùng Ôn Quân rời khỏi phòng.

Thời điểm đi qua Minh Thù, Ôn Quân cho Minh Thù một ánh mắt lạnh như băng.

Đáng tiếc...

Minh Thù không nhìn thấy.

Minh Thù đem đồ vật đưa cho Kaide tiên sinh: "Kaide tiên sinh, đây là tư liệu của tổng thanh tra để tôi mang đến cho ngài."

"Cảm ơn." Kaide tiên sinh lễ phép mời Minh Thù vào, một lần nữa rót nước.

Hắn mở ra văn kiện ra đọc.

Minh Thù đảo mắt qua bốn phía, căn phòng chỉ có thanh âm văn kiện lật qua lật lại.

Minh Thù cân nhắc ngôn ngữ một chút: "Kaide tiên sinh, có một vấn đề có thể hỏi ngài không?"

Kaide tiên sinh gật đầu: "Mời hỏi."

"Vừa rồi Ôn Quân đến tìm ngài có chuyện gì?"

Kaide tiên sinh khép văn kiện lại, giống như một ông già hiền lành cười nói với Minh Thù: "Ôn tiên sinh muốn mời tôi thiết kế cho Ôn tiểu thư một sợi dây chuyền."

Xem ra vị Ôn Nguyệt Nguyệt kia là bảo bối của Ôn Quân a.

Bất quá những tổng giám đốc khác tặng quà đều là lặng lẽ tạo bất ngờ, làm sao Ôn Quân lại khua chiêng múa trống mang theo Ôn Nguyệt Nguyệt tới cửa?

Minh Thù cười hỏi: "Ngài chưa đáp ứng?"

Kaide tiên sinh lắc đầu, dùng tiếng Trung có chút vấp nói: "Mấy năm trước, tôi đã tuyên bố sẽ không có tác phẩm mới."

Kaide tiên sinh thấy Minh Thù không có phản ứng, ngược lại hiếu kì: "Cô không hỏi vì cái gì sao?"

Mỗi lần đề cập đến vấn đề này đều có người không ngừng hỏi là vì sao.

Minh Thù hạ mắt: "Điều này không liên quan đến tôi." Cô chỉ là muốn biết tiểu tinh nghịch Ôn Quân này lại muốn làm gì.

"Cô..." Kaide tiên sinh vớ vét hết từ ngữ có trong đầu mình: "Có chút... Kỳ quái... Kỳ quái."

Cùng những người hắn đã gặp phải kia có chút khác biệt.

Minh Thù nâng lên nụ cười nhạt: "Kaide tiên sinh, mỗi người đều có lựa chọn của mình, nếu như tôi muốn biết lựa chọn của mỗi người là gì, đây chẳng phải là rất mệt mỏi sao?"

Kaide sửng sốt một chút.

Thật lâu thở dài: "Cũng vậy a."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1556: Cuối Cùng Đã Gặp Tri Diệp (18)

Tần Nghệ chờ ở bên ngoài, thấy Minh Thù rời khỏi phòng mới từ nơi hẻo lánh ra ngoài gõ cửa đi vào.

Nhưng cô ta không nghĩ tới Minh Thù sẽ quay lại, hình như đã quên cái gì.

Tần Nghệ cả người đều có chút cương cứng.

Minh Thù nhìn bản thảo trước đó Kaide tiên sinh mở ra một chút, lập tức rõ ràng giọng điệu cổ quái trước đó của Tần Nghệ là chuyện gì.

Minh Thù cười tủm tỉm gọi cô ta: "Tần Nghệ tiểu thư."

"A?" Kaide tiên sinh gần đây vẫn luôn có người tới thăm, đại đa số đều là người trẻ tuổi có tài, mang theo tác phẩm tới muốn để hắn chỉ điểm một phen.

Hoặc có thể lọt vào mắt của hắn, được thu làm đồ đệ.

Mặc dù hắn không có tác phẩm mới, thế nhưng chỉ điểm cho hậu bối, hắn cũng rất tình nguyện.

"Các người quen biết?"

Cảnh báo trong đầu Tần Nghệ lập tức ầm vang.

Cô ta đã cố ý chờ cô rời đi mới tiến vào, ai biết cô lại cho một đòn chí mạng như thế.

Giọng điệu nhẹ nhàng chậm rãi của Minh Thù rơi vào trong tai hai người: "Tần Nghệ tiểu thư thay tôi cầm bản thiết kế tới, tôi làm sao đi được."

Nguyên chủ trước kia cho Tần Nghệ không ít bản thảo chưa từng được công bố ở công ty.

Tần Nghệ luôn nói những bản thảo kia không được thông qua.

Hiện tại xem ra chính là bị cô ta giấu đi.

Bất quá cầm tới trước mặt vị đại sư này, cô ta có phải là đầu óc bị thiếu gân a?

Kaide tiên sinh mặc dù lớn tuổi nhưng không ngốc, nghe ra được ý tứ mà Minh Thù muốn biểu đạt.

Đạo tác phẩm của người khác trong vòng của bọn họ kỳ thật cũng không phải chuyện hiếm lạ.

Kaide tiên sinh nghi hoặc nhìn về phía Tần Nghệ cùng Ngải Diệp.

"Bản thảo này là của ai?" Thân là tiền bối, hắn không có hoài nghi, chỉ là nghi hoặc, hi vọng hai người có thể đưa ra một lời giải thích.

"Tôi." Minh Thù thuận miệng đáp một câu.

"Ngải Diệp, cô không nên nói bậy!" Tần Nghệ kịp phản ứng, lập tức lên tiếng: "Cái này rõ ràng là tác phẩm của tôi."

Hôm nay nếu như việc này bị hỏng...

Tuyệt đối không thể thừa nhận bản thảo không phải của cô ta.

Minh Thù nở nụ cười sâu sắc, giọng điệu vẫn ôn nhu như cậu: "Tôi nói bậy? Nếu không tôi gọi điện thoại để Chu tổng tới làm làm chứng?"

Đầu óc của đứa nhỏ Tần Nghệ này... Có phải là làm

bằng đậu hủ?

Tại sao mình bị khai trừ khỏi công ty, đáy lòng cô ta không tự suy nghĩ sao?

Còn dám cầm đồ của nguyên chủ chạy đến trước mặt đại lão?

Tần Nghệ đương nhiên biết rõ điểm này, cô ta chỉ là vì hoàn thành nhiệm vụ, dựa vào cái này tiếp cận Kaide tiên sinh mà thôi.

Nào có nghĩ mình sẽ bị phá hỏng.

Tần Nghệ cũng rất biệt khuất a!

Kaide tiên sinh đât bản thảo xuống, trên khuôn mặt già nua lộ ra mấy phần giận dữ: "Cuộc đời tôi ghét nhất chính là người đạo tác phẩm."

"Không phải... Kaide tiên sinh, ngài đừng nghe cô ta nói hươu nói vượn." Đều đã đến nước này, Tần Nghệ chỉ có thể kiên trì diễn tiếp.

Kaide tiên sinh bởi vì tiếng Trung không thuần thục nên nói chuyện chậm: "Diệp nói đây là tác phẩm của cô ấy, Tần nói là của cô?"

"Kaide tiên sinh..."

Kaide tiên sinh đưa tay ngăn Tần Nghệ lại.

Tần Nghệ cắn răng trừng Minh Thù một chút, nữ nhân này lại làm hỏng chuyện của cô ta.

Minh Thù không thẹn với lương tâm cho nên rất tri kỷ cho Tần Nghệ một nụ cười, tức chết ngươi!

Kaide tiên sinh cầm điện thoại đem bản thảo kia chụp lại gửi cho người khác.

Bầu không khí trong phòng nặng nề.

Trái tim Tần Nghệ từng chút từng chút chìm xuống.

Từ lúc cô ta nhìn thấy nữ nhân này liền có dự cảm không tốt.

Cô ta lại không có ý định dùng tác phẩm của cô làm gì, chỉ là tạm thời mượn dùng để tìm cách tiếp cận Kaide tiên sinh, cô lại làm hỏng chuyện của mình.

Đinh ——

Kaide tiên sinh cầm điện thoại lên nhìn một chút, ánh mắt bén nhọn quét về phía Tần Nghệ.

Công ty của Minh Thù mùa này đều dùng tên của cô, chỉ cần gửi cho thượng tầng xem liền lập tức rõ ràng.

Chớ nói chi trước đó Tần Nghệ còn có tình cảnh như vậy ở công ty.

Sắc mặt Tần Nghệ lập tức tái xanh.

"Kaide tiên sinh..."

"Ra ngoài." Kaide tiên sinh trực tiếp chỉ vào cửa.

"Kaide tiên sinh, ngài nghe tôi giải thích, hôm nay tôi... Lúc ra cửa vội vàng nên cầm nhầm, trước đó tôi cùng cô ấy là đồng nghiệp, đúng, là tôi cầm nhầm!"

Tần Nghệ tìm cho mình cái cớ.

Thần sắc Kaide tiên sinh đã rất kém, hắn ấn chuông bên cạnh, mấy vệ sĩ từ bên ngoài tiến vào kéo Tần Nghệ ra ngoài.

Tần Nghệ là một nữ nhân, nào có phải là đối thủ của các vệ sĩ vạm cỡ.

Kaide tiên sinh đưa tay nhéo nhéo mi tâm, thần sắc trên mặt sắc tràn đầy sự thất vọng.

Đã giải quyết xong, Minh Thù cũng dự định rời đi.

"Diệp, chờ một chút."

Kaide tiên sinh đột nhiên gọi cô lại.

Hắn lần nữa cầm lấy bản thảo kia: "Đây là tác phẩm của cô?"

"Xem như thế đi."

Kaide tiên sinh gật đầu, cũng không nói thêm cái gì, dùng giọng điệu trưởng bối động viên vãn bối: "Cô còn trẻ, có tiềm năng rất lớn, cố lên."

Minh Thù: "..."

Thế nhưng ý chí của trẫm không ở chỗ này a!

Lý tưởng của trẫm là có được đế quốc đồ ăn vặt!

-

Minh Thù rời khỏi phòng, trên hành lang không nhìn thấy vệ sĩ, cũng không biết những người kia đợi ở chỗ nào.

Cô ấn thang máy xuống lầu.

Một bên suy nghĩ chuyện vừa rồi.

Thang máy xuống đến một nửa đột nhiên dừng lại, Minh Thù bị chấn một cái, sau đó thang máy đột nhiên cấp tốc rơi xuống.

Minh Thù dán vào thang máy, bảo trì thăng bằng của mình.

Phanh ——

Thang máy rơi xuống đất.

Âm thanh lớn vang vọng trong khách sạn.

-

Một căn phòng nào đó trong khách sạn.

"Sự cố thang máy?" Ôn Quân cầm điện thoại đứng trước cửa sổ: "Ngoài ý muốn?"

"Không giống..." Thanh âm người bên kia chần chờ: "Giống như là có người đối phó cô ta."

"A." Ôn Quân thấp giọng một tiếng: "Xem ra kẻ thù của cô ta cũng không ít."

Dừng một chút, Ôn Quân hỏi: "Xác định thang máy rơi xuống dưới rồi sao?"

"Xác định, cứ như vậy rơi xuống, đoán chừng sống không được." Âm thanh lớn như vậy, khẳng định là rơi xuống đáy..

"Xác định xong lại nói cho tôi biết."

"Vâng."

Ôn Quân cúp điện thoại, hắn nhìn về một bên khác trong phòng.

Ôn Nguyệt Nguyệt ngồi ở trên giường, gấp gáp kéo lấy quần áo của mình: "Ôn Quân, anh không thể bỏ qua cho tôi sao?"

Ôn Quân đi về phía cô ta, thuận tay giật giật cà vạt: "Không phải tôi đã nói ở bên cạnh tôi một năm, một năm sau liền thả cho em tự do."

Ôn Nguyệt Nguyệt cắn răng: "Ban đầu là anh cự tuyệt tôi, vì sao hiện tại lại... Ưm..."

Ôn Nguyệt Nguyệt bị hôn đến sắp tắt thở.

Ôn Quân kéo tay cô ta giãy dụa đặt ở hai bên, cả người đều đè lên.

"Thân thể em rất thành thật..."

"Ôn Quân anh là tên hỗn đản!" Ôn Nguyệt Nguyệt tức giận đến mắng to.

Đáp lại Ôn Nguyệt Nguyệt là nụ hôn càng thêm thô bạo.

-

Trong thang máy.

Minh Thù ngồi dưới đất, sờ lấy hai viên kẹo đường duy nhất trên người, lột ra một viên bỏ vào trong miệng.

Chuyện xui xẻo này mình cũng có thể gặp phải...

Hình như không đúng lắm.

Sẽ không phải là Ôn Quân muốn giết người diệt khẩu chứ? Không đúng, là giết người báo thù.

Sự cố thang máy giống như hoàn toàn không tìm được nguyên nhân.

【 ký chủ, Ôn Quân là muốn đối phó cô nhưng hắn còn chưa kịp động thủ. 】 Hài Hoà Hiệu nhắc nhở Minh Thù.

"... Không phải hắn." X tiên sinh đã vậy còn quá chậm, ngu ngốc!

"Đó là ai?"

【... 】 Hài Hoà Hiệu quăng Minh Thù hai tấm giám sát, đoán chừng là nó móc xuống từ chỗ nào.

Nhưng người bên trong Screenshots mang theo mũ cùng khẩu trang, cũng không thấy rõ mặt a.

Minh Thù nghĩ đến người lần trước đuổi theo mình.

Ngải Diệp đến cùng đã làm gì!

Có người muốn đối phó với cô ấy như thế?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1557: Cuối Cùng Đã Gặp Tri Diệp (19)

Minh Thù bị nhốt trong thang máy hơn một giờ mới được cứu ra.

Từ trên cao như vậy rơi xuống, Minh Thù còn nhiều lần thoát chết, còn kém cho cô một cuộc phỏng vấn riêng "Sao có thể bất tử khi từ thang máy rơi xuống bất tử".

Tin tức này vài phút liền lên hot search.

Cuối cùng cô còn biến thành cá chép.

Chính là loại vô cùng có vận may kia.

Minh Thù: "..."

Trẫm làm sao lại xui xẻo như vậy!

Cần ăn đồ ăn vặt an ủi một chút!

Minh Thù báo cảnh sát nói đây không phải chuyện ngoài ý muốn.

Là âm mưu.

Khách sạn bên này cũng nói thang máy được kiểm tra rất thường xuyên, không có khả năng xuất hiện trục trặc như vật.

Thế nhưng sau khi điều tra được chính là thang máy trục trặc, hoàn toàn không tìm được vết tích do người làm.

Những video giám sát trước đó Hài Hoà Hiệu cho Minh Thù xem kia dường như cũng bị thủ tiêu.

Cái này mẹ nó là một băng đản a!

Nhất định phải bắt được lĩnh đồ ăn vặt!

Không phải, vì dân trừ hại, đây là chức trách của công dân

Cho nên Minh Thù để Hài Hoà Hiệu khôi phục lại video giám sát.

Nhưng cho dù có video giám sát thì người kia cũng mang theo mũ cùng khẩu trang, muốn tìm trong nhiều người như vậy cũng không phải một chuyện dễ dàng.

Cảnh sát chỉ có thể từ chỗ Minh Thù bên này tìm ra một vài chứng cứ khác.

Minh Thù tự cảm thấy mình rất vô tội, lốp bốp liền đem chuyện lúc trước nói ra.

"Tại sao phải truy sát cô?"

"Làm sao tôi biết?" Minh Thù nói: "Nếu tôi biết vì sao lại truy sát tôi còn cần các cảnh sát các người làm gì?" Trẫm liền tự mình giải quyết!

"..."

Cảnh sát bị Minh Thù oán đến hoài nghi nhân sinh, bọn hắn đây không phải là làm theo thông lệ điều tra sao? Có cần phải lớn tiếng như vậy không?

Cảnh sát dò hỏi xong, xác định không còn gì để hỏi mới để Minh Thù rời đi.

"Nếu quả thật có người gây bất lợi cho cô, cô phải cẩn thận một chút, có chuyện gì cứ gọi điện thoại cho chúng tôi." Hiện tại chỉ có ngần ấy manh mối, bọn hắn coi như điều tra cũng không biết nên bắt đầu từ chỗ nào."

"Chờ các người đến, thi thể thôi cũng đã lạnh băng."

"Hắc..."

Minh Thù nhanh như chớp chạy ra khỏi cục cảnh sát.

Cô vừa ra khỏi cửa lớn cục cảnh sát liền rơi vào một cái ôm có vẻ thanh lãnh ấm áp, hổmne nam tính của nam nhân đánh tới.

Minh Thù ngửa đầu, đối diện là một đôi con ngươi thâm thuý.

"Sao anh lại ở đây?"

Thời gian dài như vậy không lộ diện, đột nhiên xuất hiện liền có chút dọa người.

Tông Ngộ một tay ôm lấy cô, lấy điện thoại ra gõ chữ.

"Nhìn thấy tin tức."

"Nhìn thấy tin tức nên cố ý tới đón tôi?"

Tông Ngộ không có lên tiếng, xem như ngầm thừa nhận.

Hắn nhìn thấy tin tức liền chạy đến khách sạn, vừa chạy tới liền được cho biết người đã bị cảnh sát mang đi, hắn lại như ngựa không ngừng vó chạy tới.

Trên đường tới đây, hắn đại khái đã nghĩ thông suốt một số việc.

Minh Thù hơi chớp mắt, cười tủm tỉm hỏi: "Cho nên chủ nhà tiên sinh, có phải anh đã thầm mến tôi?"

Tông Ngộ bình tĩnh gõ ra năm chữ lớn: "CHÚNG TA ĐÃ NGỦ CHUNG."

Minh Thù: "..."

"Tôi sẽ chịu trách nhiệm với em." Tông Ngộ tiếp tục gõ chữ: "Sẽ thử thích em."

"Không không... Không cần, không cần chịu trách nhiệm." Minh Thù vội vàng lên tiếng: "Kỳ thật chúng ta đều là người trưởng thành, chút chuyện này cũng không có gì, đều là nhu cầu sinh lý có đúng không!"

Tông Ngộ nắm chặt cánh tay, cả người Minh Thù đều dán vào lồng ngực hắn, dưới bàn tay là nhịp tim trầm ổn của hắn.

Minh Thù nhìn màn hình điện thoại Tông Ngộ giơ lên trước mặt mình.

"Tôi sẽ chịu trách nhiệm với em!"

Cùng một câu trước đó một chữ cũng không thiếu, khác biệt duy nhất chính là dấu chấm câu sâu sắc kia.

Minh Thù: "..."

Trẫm không cần chịu trách nhiệm.

Hiển nhiên Minh Thù cự tuyệt không có hiệu quả, Tông Ngộ dùng hành động chứng minh hắn thật sự sẽ chịu trách nhiệm với cô.

Ai cần ngươi chịu trách nhiệm!

Xã giao vui vẻ không tốt sao?

Trẫm không muốn ngươi phân chia với đồ ăn vặt!

-

Sáng sớm hôm sau Minh Thù liền chạy.

Tiểu yêu tinh điên lên, trẫm sợ nhịn không được đánh hắn.

"Tiểu Diệp."

Vừa tiến vào công ty liền bị Chu tổng gọi vào văn phòng.

"Công ty muốn khai trừ cô." Minh Thù còn tưởng rằng cô ấy muốn hỏi mình chuyện bị xem như cá chép điên cuồng, kết quả Chu tổng mở miệng chính là một câu như vậy.

Chu tổng xụ mặt: "Tôi đã hỏi thăm một chút, là phía trên ra lệnh, không biết có phải là Tần Nghệ giở trò quỷ hay không."

"Hẳn là Ôn Quân làm đi." Hôm qua mới cùng X tiên sinh gặp mặt một lần, nếu không phải sự cố thang máy, cô vẫn còn muốn tìm tới cửa chào hỏi một chút.

"Ôn Quân?" Chu tổng có chút mơ màng: "Không phải Tần Nghệ..."

"Cô ta?" Minh Thù cười một chút: "Chu tổng, nếu cô ta có năng lực lớn như vậy, sao có thể chờ tới bây giờ?"

Chu tổng ngẫm lại cũng đúng, cao tầng của công ty đều biết tác phẩm trước đó của Tần Nghệ tác tất cả đều là của Ngải Diệp.

"Ôn Quân tại sao muốn nhằm vào cô?" Công ty bọn họ cùng tập đoàn Thụy Kim cũng không liên quan đến nhau, muốn khai trừ nhân viên công ty bọn họ, trừ phi có giao tình gì.

Minh Thù nói: "Có thể là bởi vì tôi đánh hắn."

"..."

Chu tổng đã sập không duy trì được hình tượng cao quý lạnh lùng của mình.

Cái gì gọi là "Có thể là bởi vì tôi đánh hắn", cô lúc nào thì đánh người ta? Tại sao muốn đánh người?

"Tiểu Diệp cô sắp bị khai trừ rồi, cô làm sao còn một bộ dáng vẻ không chú ý?" Chu tổng đều gấp thay cô.

"Chu tổng, là vàng kiểu gì cũng sẽ bị... Cũng sẽ phát sáng."

Minh Thù mặt mũi tràn đầy tự tin.

"Khai trừ tôi là tổn thất của công ty."

"Thế nhưng..."

Chu tổng không muốn cứ như vậy bị tổn thất một nhân tài, nhưng Minh Thù lại không để ý, lúc đầu cô cũng không quá ưa thích giờ làm việc 9 giờ tới 5 giờ về.

Nếu thật sự khai trừ cô, cô còn phải cảm ơn X tiên sinh.

Cô đều đã nghĩ kỹ nên làm sao để cảm ơn X tiên sinh.

Minh Thù tại trong ánh mắt lo lắng của Chu tổng rời khỏi phòng làm việc.

"Là cô ấy sao?"

"Hình như là vậy."

Minh Thù ra ngoài, có người cầm điện thoại đối chiếu với cô.

Đoán chừng là nhìn thấy tin tức sự số kinh hồn trong thang máy kia.

Minh Thù nâng lên nụ cười: "Chính là tôi, các người có muốn sờ tôi một chút lây một ít vận may hay không?"

Nhân viên bị giật mình nhanh chóng chạy đi.

Minh Thù tại bên trong sự chỉ trỏ trở lại vị trí của mình.

Nữ nhân viên đối diện Minh Thù âm dương quái khí lên tiếng: "Ôi, đây không phải tâm phúc bên cạnh Chu tổng của chúng ta sao? Làm sao cũng bị khai trừ a..."

Việc này lan truyền nhanh như vậy?

Không chú ý tới tin tức trẫm là cá chép môit chút sao?

Minh Thù thở dài: "Đại khái là bởi vì tôi đẹp đi, bị người ta đố kỵ."

"Cô..." Nữ nhân viên kia nghẹn họng một chút, không thể phủ nhận, dung mạo cô quả thật rất dễ nhìn.

Một nữa nhân viên bên cạnh hát đệm: "Ngải Diệp, cô cũng sắp bị khai trừ rồi còn phách lối như vậy?"

Minh Thù liếc mắt, cười một tiếng: "Chính là bởi vì bị khai trừ rồi cho nên mới phách lối, bằng không thì sau này các người không nhìn thấy tôi sẽ rất cô đơn a?"

Nhân viên: "..."

Có đạo lý, không thể phản bác.

Phi!

Ai cô đơn chứ?

Không nhìn thấy cô còn phải ăn mừng đây!

"Không biết xấu hổ, bị khai trừ còn không biết tốt xấu như thế, thật không biết sau này còn ai dám nhận cô, thật sự coi mình là cá chép chuyển thế, có vận may như vậy sao?"

"Tin tức kia nói không chừng là khoa trương, nếu thật sự rơi từ trên cao xuống như vậy còn có thể sống? Tôi không tin, ký giả bây giờ cái gì cũng dám viết."

"Cũng không biết tại sao bị khai trừ, có phải là làm chuyện gì mờ ám bị công ty phát hiện?"

"Khẳng định là như vậy, bằng không thì công ty vì sao lại khai trừ cô ta."

"Mau xem, người của bộ phận nhân sự tới."

Minh Thù ngẩng đầu nhìn lên, người của bộ phận nhân sự tự mình cầm thông báo tới: "Ngải Diệp, lập tức thu dọn đồ rời khỏi công ty, tiền lương đã tính xong cho cô!"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1558: Cuối Cùng Đã Gặp Tri Diệp (20)

Tại trong cái nhìn chăm chú cười trên nỗi đau người khác của đám người, Minh Thù vui vẻ tiếp nhận thông báo.

Rốt cục cũng không cần đi làm!

Trẫm muốn đi làm cá ướp muối!

"Thật sự bị khai trừ rồi..."

"Xứng đáng."

"Cô ta đi rồi, không khí nơi này của chúng ta đều tốt hơn một chút."

Minh Thù động tác trơn tru thu dọn đồ đạc.

Bốn phía thảo luận hoàn toàn không nằm trong phạm vi nghĩ ngợi của cô.

Loại chuyện đi làm này...

Ai nguyện ý đi làm chứ?

Cô có năng lực để cho mình ăn no mặc ấm, cần gì phải đi làm để tra tấn mình?

Ha ha ha!

Cảm tạ X tiên sinh.

Minh Thù hỏi Hài Hoà Hiệu số điện thoại của Ôn Quân để gửi tin nhắn cảm ơn hắn, cũng biểu thị sẽ tự mình đến cửa để bày tỏ lời cảm ơn chân thành.

"Nhận được tin nhắn" Ôn Quân: "..."

Xà tinh bệnh.

Bị khai trừ còn một bộ dáng rất vui vẻ?

Ngay tại thời điểm Minh Thù chuẩn bị rời đi, người của bộ phận nhân sự lại trở về, đem thông báo rút lại: "Thật xin lỗi Ngải Diệp, gửi nhầm thông báo, thật có lỗi thật có lỗi, cô cứ tiếp tục đi làm."

Minh "cá ướp muối" Thù: "???"

Chơi trẫm sao?"

Trẫm đều đã nghĩ được lời chào để rời trận, ngươi lại nói gửi nhầm thông báo?!

Minh Thù cướp giấy thông báo lại, mỉm cười: "Gửi thông báo ra chính là tát nước ra ngoài, nào có đạo lí thu hồi lại, tạm biệt, không hẹn gặp lại!"

Minh Thù đem giấy thông báo nhét vào trong thùng, lập tức chạy ra khỏi phòng làm việc.

Người của bộ phận nhân sự trợn tròn mắt.

Đi tới cửa, cô quay người nhìn một đám nhân viên trợn tròn mắt trong văn phòng.

"Các người cứ bị công việc tra tấn đi, tôi đi sẽ may mắn a!"

"..."

Là ở trong thang máy bị dọa đến điên rồi sao?

Thời điểm Chu tổng biết được tin tức này, Minh Thù đã ra khỏi công ty.

-

Minh Thù rời khỏi công ty, trong công ty đột nhiên có người liên tiếp gọi điện thoại cho cho cô.

Ban đầu là Chu tổng, tiếp theo là bộ phận nhân sự, cuối cùng ngay cả cao tầng cũng tự mình gọi điện thoại tới.

Minh Thù: "..."

Đám người này sợ là cũng điên rồi.

Cuối cùng Chu tổng mới nói cho Minh Thù, biết bởi vì Kaide tiên sinh coi trọng tác phẩm của cô, hiệm tại công ty cần cô trở về.

Minh Thù liền kỳ quái, người đại sư kia đến cùng là muốn làm gì?

Coi như hắn rất nổi tiếng cũng không cần đến toàn bộ công ty đều vây quanh hắn a?

Cái này mẹ nó không phù hợp với logic!

Minh Thù cự tuyệt trở về, bây giờ cô cùng công ty cũng không có một mao tiền quan hệ.

Minh Thù tắt điện thoại, nằm trên ghế sa lon ăn đồ ăn vặt suy nghĩ chuyện nhân sinh đại sự ---- -- -- một lát đi ăn cái gì thì tốt.

Cô đang suy nghĩ đến hăng say, trước mặt đột nhiên tối sầm lại.

Bóng đen bao phủ tới, khuôn mặt đẹp trai của nam xuất hiện ở phía trên.

Minh Thù ôm chặt đồ ăn vặt: "Chủ nhà tiên sinh, làm gì?"

Nam nhân đối diện lấy điện thoại ra, trên màn hình điện có một loạt chữ.

"Theo tôi ra ngoài ăn cơm."

"Không..." Ăn cơm?

Trẫm không phải loại người như vậy!

"Ăn cái gì?"

Tông Ngộ vươn tay về phía cô, Minh Thù chần chờ một chút, đưa tay đặt vào lòng bàn tay hắn, Tông Ngộ có chút dùng sức kéo cô dậy, nghiêng người hôn lên mi tâm cô một chút.

Minh Thù lui về phía sau lại bị Tông Ngộ kéo lại giam trong lồng ngực của mình.

"Tôi có thể nuôi em."

Tông Ngộ đem năm chữ này cho Minh Thù xem, sau đó lại gõ chữ.

"Em không cần làm việc, không cần nghĩ nhiều như vậy."

Minh Thù buồn cười: "Anh sẽ không cho là tôi bởi vì chuyện bị khai trừ nên hận đời giận tục chứ?"

Trong con ngươi thanh lãnh của nam nhân lộ ra một tia nghi hoặc, chẳng lẽ không đúng sao?

"Tôi mới không rảnh rỗi như vậy." Minh Thù nghiêng đầu: "Bất quá anh nuôi nổi tôi sao? Anh xem tôi, có thể ăn rất nhiều."

Tông Ngộ gật đầu.

Hắn lấy ra một tấm thẻ đưa cho cô, go chữ: "Có tiền, tôi rất có tiền, đủ để em ăn."

"Anh thích tôi như vậy?"

Tông Ngộ trừng mắt nhìn cô, cúi đầu đụng vào cánh môi Minh Thù như chuồn chuồn lướt qua.

Hắn vẻ mặt thành thật gõ chữ: "Cố gắng thích em."

Minh Thù cười đùa hắn: "Thế nhưng tôi không thích anh thì làm sao bây giờ?"

Tông Ngộ: "Không sao."

Minh Thù nhíu mày.

Hào phóng như vậy?"

Tông Ngộ nhanh chóng gõ ra một loạt chữ: "Không chiếm được tim của em liền đạt được thân thể em, không chiếm được em vậy liền hủy đi, ai cũng không chiếm được."

Minh Thù: "..."

Rất tốt!

Vẫn là tiểu yêu tinh vui buồn thất thường kia!

Tông Ngộ tiếp tục gõ chữ: "Cho nên, em cứ thử thích tôi xem."

Hắn đưa tay nhéo nhéo khuôn mặt Minh Thù, im ắng biểu thị —— hiểu chưa?

Minh Thù đẩy tay hắn ra, tránh khỏi hắn đi ra ngoài.

Diễn viên Thù từ xa gọi hàng: "Chủ nhà tiên sinh, tôi sẽ không thích anh! Coi như anh đạt được thân thể tôi cũng không chiếm được lòng tôi! L

Con ngươi lãnh đạm của Tông Ngộ lẳng lặng nhìn cô.

Ngón tay trên màn ảnh gõ ra một chữ.

"Sẽ."

-

Tông Ngộ mang theo Minh Thù đến chính là một bữa tiệc.

Cô nhìn thấy Khương Tiểu Thải liền biết tại sao hắn muốn mang theo mình.

"A Ngộ, cậu..." Liễu Tri Hàn quả thực không dám tin vào hai mắt của mình, A Ngộ lại thật sự đưa cô đến.

"Ngộ ca ca." Khương Tiểu Thải cũng là một mặt ủy khuất: "Sao anh lại mang tên biến thái này đến?"

Khương Tiểu Thải dữ dằn trừng mắt nhìn Minh Thù.

Cái đồ biến thái này lại câu dẫn Ngộ ca ca của cô ta!

Đối mặt với các loại ánh mắt hiếu kì, dò xét, tìm tòi nghiên cứu, Tông Ngộ thong dong trấn định kéo ghế ra để Minh Thù ngồi xuống.

Sau đó mới bắt đầu gõ chữ.

"Cô ấy là bạn gái của tôi."

Điện thoại chuyển một vòng ở trước mặt mọi người.

Vài ánh mắt, dò xét, hiếu kì lại biến thành kinh ngạc, chấn động.

Tông Ngộ là ai?

Khương Tiểu Thải ở bên cạnh hắn theo đuổi nhiều năm như vậy cũng không có gì tiến triển, nghe nói Khương Tiểu Thải ngay cả một đầu ngón tay của hắn cũng chưa từng được sờ qua.

Có lẽ là Tông Ngộ không thích Khương Tiểu Thải như vậy.

Nhưng trước kia có không ít nữ nhân lấy lòng Tông Ngộ thì sao?

Tròn mập gầy yếu, thanh thuần quyến rũ, cái gì cần có đều có, cũng chưa từng thấy hắn động qua tâm.

Đột nhiên lại có một người bạn gái...

Nữ nhân này dáng dấp cũng rất đẹp, nhưng cũng không phải loại xinh đẹp làm cho người ta chạm không tới a!

Sắc mặt Khương Tiểu Thải liền tái nhợt một mảnh, ngón tay nhỏ chỉ vào Minh Thù: "Cô... Cô..."

"Tiểu Thải, khụ khụ, đừng kích động."

"Thả tôi ra!" Khương Tiểu Thải tránh khỏi tay Liễu Tri Hàn, trong hốc mắt có nước mắt đảo quanh, cô ta đi đến bên cạnh Tông Ngộ: "Ngộ ca ca, anh thật sự thích cô ta?"

Tông Ngộ gật đầu.

Hắn cũng không biết.

Nhưng là bọn họ đã phát sinh quan hệ, hắn nhất định phải chịu trách nhiệm, hắn sẽ cố gắng thích cô.

"Thế nhưng cô ta..." Khương Tiểu Thải khóc thút thít một chút: "Cô ta là cái đồ biến thái! Sao anh có thể thích cô ta?"

Minh Thù: "..." Trẫm không phải chỉ để ngươi sờ đại bảo bối sao, làm sao lại là biến thái!? Nhiều lắm cũng chỉ là lưu manh a!

Tông Ngộ cúi đầu gõ chữ: "Thích không cần có nguyên nhân."

Mấy chữ phảng phất đánh thẳng vào mặt của Khương Tiểu Thải.

Cô ta thì thào một tiếng: "Nhiều năm như vậy, Ngộ ca ca anh ngay cả một chút cũng không thích em sao?"

Chữ "phải" trên màn hình điện thoại kia lạnh lùng lại vô tình.

"Tiểu Thải..."

Khương Tiểu Thải cự tuyệt Liễu Tri Hàn đỡ, nước mắt im ắng trượt xuống.

"Tôi...Tôi..."

Khương Tiểu Thải muốn nói cái gì nhưng làm sao cũng không nói nên lời.

Người ở đây đều có chút không dễ chịu.

Khương Tiểu Thải thích Tông Ngộ nhiều cỡ nào, bọn họ cũng đã nhìn thấy.

Nhưng Tông Ngộ chính là không thích cô ta.

Chuyện tình cảm này không thể cân nhắc.

Khương Tiểu Thải đột nhiên đẩy Liễu Tri Hàn chạy ra khỏi phòng.

"Khục... Cái kia tôi đi xem một chút, không để cô ta làm chuyện điên rồ, các người cứ tiếp tục." Liễu Tri Hàn đuổi theo Khương Tiểu Thải rời đi.

Sai chính tả hoặc câu từ các ngươi cứ comment a!! Ta type xong là up luôn cũng không có check lại 🥱🥱🥱

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1559: Cuối Cùng Đã Gặp Tri Diệp (21)

"Hôm nay tại sao phải mang tôi tới?" Minh Thù tiến đến bên cạnh Tông Ngộ hỏi.

Tông Ngộ đẩy điện thoại đến bên cạnh cô.

"Giải quyết triệt để những vấn đề này, miễn cho em hiểu lầm."

Trước kia bên cạnh hắn không có ai, Khương Tiểu Thải sau nhiều lần hắn cự tuyệt vẫn kiên nhẫn, hắn cũng lười nói, hi vọng cô ta phiền xong có thể tìm người khác để thích.

Nhưng bây giờ không được.

"Cái kia, chị dâu... Đến đây, tôi mời chị một ly." Một nam nhân bên cạnh đứng dậy: "Ngộ ca sau này liền giao cho chị."

Minh Thù vừa bưng ly rượu lên liền bị Tông Ngộ đoạt mất.

Hắn thay cô uống.

"Sau này anh vẫn là đừng uống rượu, tôi cũng không muốn chịu trách nhiệm." Minh Thù cướp rượu lại.

Tông Ngộ: "..."

"Ha ha ha ha, chị dâu anh minh, sau này tuyệt đối không nên để Ngộ ca uống rượu."

"Ngộ ca uống rượu chính là tai nạn, thật đáng sợ."

Đám người lao nhao, sắc mặt Tông Ngộ có chút đóng băng, không khí tựa hồ cũng ngưng kết lại.

"Ha ha ha, đến đây chị dâu, tôi kính trọng chị." Người thông minh lập tức nói sang chuyện khác.

"Ngộ ca của chúng ta rất không tệ, ánh mắt của chị dâu thật tốt."

"Cái gì gọi là rất không tệ? Đó là đứng đầu có được không, có biết nói chuyện hay không!"

"Vâng vâng vâng, Ngộ ca tốt nhất."

Mỗi người kính một ly, Tông Ngộ nhíu mày lại, mấy lần muốn giúp cô uống đều bị Minh Thù ngăn cản.

Liễu Tri Hàn nửa ngày mới trở về, hắn đã đưa Khương Tiểu Thải về nhà, đứa nhỏ này nếu là xảy ra chuyện gì, Khương gia sẽ đến tìm bọn hắn liều mạng.

Liễu Tri Hàn ngồi vào bên cạnh Tông Ngộ.

"A Ngộ."

Tông Ngộ mặt không đổi sắc nhìn qua.

"Cậu thật lòng sao?" Hắn nhìn về phía Minh Thù bên kia.

Tông Ngộ gõ chữ: "Tôi lúc nào đã đùa qua?"

"... Cậu thích cô ấy chỗ nào?" Liễu Tri Hàn nghĩ mãi mà không rõ, hắn làm sao lại coi trọng một nữ nhân như thế.

Mặc dù nữ nhân này luôn luôn mỉm cười, nhưng hắn cảm thấy nụ cười kia có chút làm người ta sợ hãi.

"Cô ấy."

Tông Ngộ chỉ gõ hai chữ.

Liễu Tri Hàn chờ Tông Ngộ tiếp tục, người đối diện cũng không có ý tứ muốn gõ tiếp.

Vấn đề kia trả lời là—— thích cô.

Liễu Tri Hàn một mặt cổ quái, một lát sau vỗ vỗ bả vai Tông Ngộ: "Mặc dù tôi cảm thấy cô bé này có chút kỳ quái, nhưng nếu cậu có thể vui vẻ một chút, người anh em như tôi cũng ủng hộ cậu."

Tông Ngộ liếc hắn một cái.

Liễu Tri Hàn cười cười, gia nhập cuộc chiến hỗn loạn.

Tông Ngộ ngồi bên cạnh nhìn tràng cảnh náo nhiệt, giữa thần sắc mang theo một chút cô đơn.

"Tông Ngộ." Thân thể ấm áp dán vào, thanh âm thanh thúy ghé vào lỗ tai hắn, một đường thẳng đến đáy lòng.

Giữa hai hàng lông mày lãnh đạm của Tông Ngộ không tự chủ hòa tan, lộ ra mấy phần nhu hoà, hắn cầm bàn tay Minh Thù đặt vào lòng bàn tay hắn, mười ngón đan xen.

Cô sẽ thích hắn.

Nhất định sẽ.

"Anh nắm tay tôi làm gì? Làm sao tôi được..." Minh Thù vung tay.

Tông Ngộ đổi một tay gắp thức ăn cho cô.

Minh Thù: "..."

Có ăn liền không tính toán với hắn.

Tông Ngộ cẩn thận lựa xương cá ra.

"Ài, nhìn xem..."

Liễu Tri Hàn thuận mắt nhìn sang, hai người ngồi rất gần, thiếu nữ ưu nhã ăn thức ăn, nam nhân lựa xương cá ra cho cô, hình ảnh ấm áp không nói nên lời.

Liễu Tri Hàn khẽ cau mày, uống một hớp rượu: "Chỉ hi vọng cô không có mục đích gì."

Mọi người liếc nhau.

-

Hôm nay Tông Ngộ mang cô tới, ngoại trừ giải quyết Khương Tiểu Thải còn có để cô làm quen cùng mọi người một chút.

Sau khi tan cuộc, Liễu Tri Hàn đi ở cuối cùng.

Hắn gọi Minh Thù sang bên cạnh.

"Ngải tiểu thư, lời tôi nói ra khả năng có chút không thích hợp, nhưng A Ngộ đã không còn thân nhân, là anh em của hắn, tôi vẫn là phải nói."

Minh Thù gật đầu: "Nói đi."

Liễu Tri Hàn: "Cô cùng A Ngộ tốt nhất không có mục đích khác. Nếu như cô có mục đích khác bị tôi phát hiện, vậy cũng đừng trách tôi không khách khí. Đương nhiên, nếu cô cùng A Ngộ là thật lòng bên nhau, tôi sẽ chúc phúc hai người, cũng xin cô chăm sóc A Ngộ thật tốt."

Minh Thù có chút nhíu mày: "Anh thích hắn sao?"

"Khụ khụ khục..."

Liễu Tri Hàn bị nước bọt làm cho sặc sụa.

Hắn cùng cô nói chuyện đứng đắn, cô lại cho mình một câu như vậy?

Liễu Tri Hàn nói: "Tôi cùng A Ngộ từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, tình anh em có biết hay không!"

"Hiểu rồi, hiện tại cũng là tình anh em a."

"..." Tình anh em đại gia ngươi! Hắn là một thẳng nam thẳng tắp thẳng tắp!

"A Ngộ." Liễu Tri Hàn vội kêu Tông Ngộ: "Đi đường cẩn thận, đi thong thả không tiễn."

Liễu Tri Hàn nhanh chóng trượt đi.

Tông Ngộ đi tới, tự nhiên nắm tay Minh Thù.

Trên đường trở về, Tông Ngộ cũng không giao lưu cùng cô.

Đến dưới cư xá, Minh Thù mới hỏi: "Cuống họng của anh..."

Tông Ngộ sửng sốt một chút, đoán chừng không nghĩ đến Minh Thù lại đột nhiên hỏi tới cái này.

Đèn đường cư xá mờ nhạt đem cái bóng của hai người kéo dài.

Tông Ngộ lấy điện thoại ra gõ chữ.

"Chuyện ngoài ý muốn, thanh quản bị tổn thương."

"Không thể trị khỏi?"

Tông Ngộ nhìn Minh Thù một chút, tốc độ gõ chữ cũng chậm đi rất nhiều: "Em ghét sao?"

"Tôi lại không thích anh, tại sao phải ghét bỏ." Minh Thù nhanh chân đi vào trong cư xá: "Tôi chỉ là tùy tiện hỏi một chút, anh không nên suy nghĩ nhiều."

Tông Ngộ: "..."

-

Minh Thù về nhà liền chui vào phòng tắm, có thể tác dụng của rượu phát tác chậm, Minh Thù tắm rửa xong liền có chút choáng.

Cô trở về phòng, ngay cả đèn cũng chẳng muốn mở, trực tiếp nhào lên giường.

Kết quả bổ nhào vào một thân thể ấm áp.

Minh Thù: "..."

Cô đưa tay sờ đèn trên đầu giường, còn chưa sờ đến, tay liền bị người ta lôi trở lại, đầu óc choáng váng một chút lăn lộn trên giường một vòng, bị người ta đè ở phía dưới.

"Tông Ngộ?"

Đáp lại cô chính là một nụ hôn nóng bỏng của Tông Ngộ.

Đây là lần đầu tiên bọn họ tiếp xúc thân mật như vậy sau ngày đó.

Trước đó Tông Ngộ nhiều lắm cũng chỉ là hôn trán cô hoặc nắm tay một chút.

Tông Ngộ hôm nay không uống rượu a!

Tại sao lại nổi điên?

Minh Thù sờ đến làn da nóng bỏng của hắn, trong đầu càng choáng, ô xy trong lồng ngực càng ngày càng ít, nơi bị hắn đụng qua cũng bắt đầu nóng lên...

-

Hôm sau.

Tông Ngộ tỉnh lại trước, nhìn người mềm nhũn nằm trong ngực mình làm khóe miệng hắn có chút cong lên.

Cô không có cự tuyệt mình.

Cùng người mình không thích làm loại chuyện này là không thể nào, cô nhất định là thích mình.

Tông Ngộ tẩy não cho mình một phen sau đó tròng mắt nhìn người trong ngực mình.

Nhìn thế nào cũng cảm thấy vui vẻ.

Tông Ngộ ôm chặt Minh Thù, quay đầu nhìn ánh mặt trời rơi bên ngoài cửa sổ.

Đây là buổi sáng đầu tiên khi tỉnh lại, hắn cảm thấy thế giới thật đẹp.

Minh Thù là bị hôn đến tỉnh, cô bực bội đẩy người phía trên ra, nằm sấp bên cạnh sờ lấy đồ ăn vặt của mình ôm ngủ.

Nhưng người bên cạnh cũng không có yên tĩnh xuống.

Minh Thù phát điên: "Tông Ngộ anh có thể yên tĩnh một chút hay không?"

Tông Ngộ không thể lên tiếng, tự nhiên không có cách nào trả lời cô, chỉ có thể dùng hành động của mình biểu thị không được.

"Tông Ngộ!"

Thanh âm của Minh Thù giống như chất xúc tác làm Tông Ngộ càng hưng phấn.

Sáng sớm rõ ràng thích hợp để ăn điểm tâm, vì sao lại biến thành dạng này.

"Tông Ngộ cái tên vương bát đản nhà anh..."

*

Cửu Thiếu: Ngươi chính là bữa sáng của ta.

Minh Thù: Lặp lại lần nữa?

Cửu Thiếu: (sợ hãi) cô vợ nhỏ, tôi mua cho em món ăn em thích ăn nhất.

【 thời khắc mấu chốt, hài hòa hài hòa. 】

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1560: Cuối Cùng Đã Gặp Tri Diệp (22)

"Anh làm gì?"

Minh Thù ngậm bánh mì từ phòng ăn đi ra liền thấy có người đang dọn đồ trong phòng mình.

Tông Ngộ giương cằm lên, ra hiệu trên lầu.

Trên lầu??

Nói đùa gì chứ!

Minh Thù một tay cướp đi đồ vật trong tay hắn, cười nói: "Tôi cảm thấy ở dưới rất tốt."

Tông Ngộ trong tay rỗng, ngược lại không có tức giận, chỉ là nhẹ gật đầu sau đó đi lên lầu.

Minh Thù: "..."

Tiểu yêu tinh này kỳ kỳ quái quái.

Không thể nói chuyện cũng không phải ngọn đèn đã cạn dầu.

Ăn thêm hai cái bánh mì an ủi một chút.

Minh Thù cho là hắn yên tĩnh, kết quả ban đêm Tông Ngộ liền ôm gối đầu của mình xuống dưới.

Minh Thù: "..."

Minh Thù cản hắn ngoài cửa: "Chủ nhà tiên sinh, chúng ta cần phải ở một phòng sao?"

Tông Ngộ ôm gối, gật đầu.

Cần.

Rất cần.

"Tôi cảm thấy không cần thiết." Minh Thù nói: "Anh xem, chúng ta bất quá chỉ là..."

Tông Ngộ đột nhiên khom người từ dưới cánh tay cô chui vào.

Minh Thù: "!!!"

Nam tử hán đại trượng phu, tại sao có thể khom người!

Minh Thù quay người nổi giận gầm lên một tiếng: "Tông Ngộ!"

Tông Ngộ ngồi bên mép giường, con ngươi thanh lãnh an tĩnh nhìn cô, màn hình điện thoại chuyển tới chỗ cô bên này: "Ngủ một lần là ngủ, ngủ hai lần cũng là ngủ."

Hắc!

Tiểu yêu tinh này lợi hại a!

Minh Thù chống nạnh: "Đưa tiền!"

Tông Ngộ đứng dậy ra ngoài, rất nhanh liền trở về đem mấy tấm thẻ toàn bộ đưa cho Minh Thù.

Minh Thù: "..."

Minh Thù cất kỹ mấy tấm thẻ, mặt mày cong cong: "Vậy được rồi, căn phòng này tôi để cho anh, tôi lên trên ngủ, ngủ ngon, chủ nhà tiên sinh."

Muốn đấu với trẫm, tiểu yêu tinh ngươi còn non lắm.

Tông Ngộ: "..."

Minh Thù rời khỏi phòng, thuận tay đóng cửa phòng lại.

-

Minh Thù mỗi ngày đều cùng Tông Ngộ đấu trí đấu dũng, bất quá hiệu quả không hề tốt đẹp gì, tiểu yêu tinh luôn có thể nửa đêm bò lên giường cô.

Nhiều lần, Minh Thù cũng liền lười nhác đuổi hắn.

"Leng keng —— "

"Mở cửa đi." Minh Thù đá đá người ngồi bên cạnh.

Tông Ngộ buông gối xuống, nhặt tấm chăn rơi trên mặt đất đắp lên đùi Minh Thù, lúc này mới đi mở cửa.

Một lát sau Tông Ngộ trở về, đưa điện thoại cho cô xem: "Tìm em."

"Ai vậy?"

Tông Ngộ lắc đầu.

Ở ngoài cửa là Chu tổng.

"Chu tổng, sao chị lại tới đây?" Nguyên chủ nói cho người khác biết mình ở chỗ này sao?

Chu tổng xụ mặt: "Tìm cô so với tìm tổng giám đốc còn khó hơn."

"Tôi cũng đã bị đuổi, Chu tổng, chị còn tìm tôi làm gì?" Minh Thù để Chu tổng tiến vào.

Chu tổng nhìn Tông Ngộ một chút, kinh ngạc dung mạo cùng khí chất của nam nhân này, không giống như là người bình thường.

Kinh ngạc hơn là Minh Thù có thể cùng nam nhân như vậy ở cùng một chỗ.

Tông Ngộ cầm đồ vật của lên mình, ra hiệu mình lên lầu.

Chờ Tông Ngộ lên lầu, Chu tổng mới nói: "Chuyện này không phải đã nói với cô sao? Công ty đã rút lại thông báo khai trừ."

Minh Thù rót cho cô ấy cốc nước, ngồi trên ghế sa lon bên cạnh: "Chu tổng, tôi không phải là người công ty muốn khai trừ liền khai trừ, muốn ở lại liền ở lại."

Chu tổng biết người trẻ tuổi tâm cao khí ngạo, cô ấy cũng có thể hiểu được loại cảm giác này.

Thế nhưng...

"Công ty tìm cô vội vã như vậy là bởi vì Kaide tiên sinh." Chu tổng nói thật: "Cô biết lần này Kaide tiên sinh đến chuyện chủ yếu nhất là làm gì không?"

Minh Thù nhíu mày, làm sao cô biết.

"Kaide tiên sinh lúc còn trẻ có một người bạn thân, nhưng người bạn thân kia đã mất sớm, Kaide tiên sinh tự biết thời gian của mình không nhiều, đặc biệt trở về tìm bản thảo của người bạn thân kia..."

"Tại sao muốn tìm bản thảo? Hơn nữa đã nhiều năm như vậy, còn có thể tìm được?"

"..." Chu tổng trừng Minh Thù một chút: "Cô đừng cắt đứt tôi."

Minh Thù nhún vai: "Ngài tiếp tục."

"Chuyện của Kaide tiên sinh cùng người bạn thân kia chỉ có chính ông ấy rõ ràng, nghe nói bản thảo đã tìm được, nhưng là bản thảo còn dang dở, hiện tại Kaide tiên sinh muốn tìm một nhà thiết kế hoàn thành bản thảo."

"Kaide tiên sinh cả đời không có con cái, cho nên ông ấy hứa hẹn, ai hoàn thành tác phẩm phù hợp yêu cầu của ông ấy liền có thể kế thừa tất cả của ông ấy."

Minh Thù: "..."

Cái này là thiết lập quỷ gì?

"Ông ấy không phải là nhà thiết kế sao? Vì sao còn muốn tìm người khác?" Đây không phải đến cho nhân vật chính bàn tay vàng a?

Chu tổng lắc đầu: "Tôi cũng không biết, trước đó các tác phẩm công ty đưa qua, tác phẩm của cô được chọn cho nên công ty mới tìm cô vội vã như vậy."

Nếu không phải vẫn luôn liên lạc không được với cô, công ty đoán chừng cũng sẽ không nói cho cô biết chuyện này.

Kaide tiên sinh trừ tài sản còn có các loại quan hệ xã giao khác.

Nhưng vật này là bảo vật vô giá, căn bản không thể dùng tiền tài để cân nhắc.

"Công ty đây là muốn để tôi đi giúp bọn hắn mưu lợi? Dựa vào cái gì? Tôi không đi."

Chu tổng sửng sốt một chút.

Cô ấy cũng là vừa biết được tin tức này, cô ấy chỉ muốn nha đầu này có thể trở về, cũng không nghĩ tới chuyện này.

Cô lại nghe một lần liền nghĩ đến mấu chốt...

Chu tổng vừa rồi không có nghĩ tới đây, lúc này kịp phản ứng, nào có còn dám khuyên Minh Thù.

"Cô thật sự không quay về?"

"Chu tổng, tôi cũng không muốn đi làm." Minh Thù cười nói.

Minh Thù cùng Chu tổng nói trong chốc lát, Chu tổng từ bỏ việc khuyên cô.

"Tiên sinh vừa rồi..."

"Bạn trai." Minh Thù cười nói: "Rất đẹp trai đúng không?"

"Rất đẹp trai, vậy chúc cô hạnh phúc." Nếu là bạn trai, cô ấy cũng không có gì để nói. Chu tổng vỗ vỗ vai cô: "Hi vọng còn có thể nhìn thấy tác phẩm của cô."

Minh Thù tiễn Chu tổng tới cửa.

Kaide tiên sinh...

Minh Thù nghĩ đến lão tiên sinh trước đó mình nhìn thấy kia.

Một lát sau lắc đầu.

Những chuyện này không liên quan đến cô.

-

Nhưng Minh Thù không nghĩ tới, hai ngày sau, vị lão tiên sinh này lại tự mình tới cửa.

Làm sao tìm tới cửa liền không nói, khẳng định không phải thủ đoạn đứng đắn gì.

Công ty bên kia sẽ để cô đi tiếp cận vị này?

Không thể nào!

Minh Thù mời ông ấy vào tiếp đãi.

Kaide tiên sinh vẫn dùng tiếng Trung lắp bắp kia giao lưu cùng Minh Thù, nói rõ ý đồ mình đến.

Hắn mời Minh Thù hoàn thành bản thảo còn dang dở kia.

"Kaide tiên sinh, ngài cũng là nhà thiết kế."

"Tôi... Không có tư cách." Thanh âm Kaide tiên sinh tràn đầy áy náy cùng thống khổ: "Diệp, xin hãy giúp tôi, tôi đã thấy qua rất nhiều tác phẩm, cũng đã gặp qua rất nhiều nhà thiết kế có bao nhiêu linh khí, nhưng cuối cùng đều kết thúc bằng sự thất vọng."

"Tôi vẫn nghĩ, có một người có thể hoàn thành tác phẩm này."

Minh Thù ngước mắt nhìn sang, Kaide tiên sinh giống như đang lâm vào một hồi ức nào đó.

Ý tứ vừa rồi của ông ấy chính là bản thảo vẫn luôn nằm trong tay ông ấy?

Kaide tiên sinh thành khẩn nói: "Tôi đã xem qua tác phẩm của cô, rất có linh khí, mặc dù không biết cô có thể hoàn thành hay không, nhưng tôi vẫn xin thử một chút."

Minh Thù: "Tôi bất quá chỉ là một nhà thiết kế mới tốt nghiệp chưa tới hai năm, Kaide tiên sinh, ngài có thể tìm một nhà thiết kế có kinh nghiệm hơn."

Kaide tiên sinh: "Tác phẩm này là của người bạn thân thời niên thiếu của tôi, tuổi của cô vừa vặn giống người đó."

Minh Thù: "..."

Kaide tiên sinh nói: "Tôi đã già, không còn loại cảm giác tuổi trẻ này, tôi không có cách nào hoàn thành nó."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1561: Cuối Cùng Đã Gặp Tri Diệp (23)

Minh Thù không muốn đáp ứng, cái này xem xét chính là một cái hố.

Nhưng Kaide tiên sinh vẫn luôn thỉnh cầu cô.

Mặc dù người như cô hơi hư hỏng một chút nhưng cũng không xấu đến nỗi ra tay với một ông già.

Đánh không được chửi không được, Kaide tiên sinh cứ như vậy ở lì chỗ này, cô có thể làm sao?

Cuối cùng Minh Thù nói suy nghĩ một chút.

"Vì sao không đáp ứng?"

Minh Thù nhìn chữ trên màn hình, chủ động ôm cổ Tông Ngộ, dán vào trong ngực hắn: "Phiền phức, có thời gian như vậy, tôi có thể ăn bao nhiêu đồ ăn."

Tông Ngộ buồn cười trong lòng.

Đưa tay sờ sờ đầu cô.

"Bất quá nếu ông ấy mời tôi ăn cái gì đó, tôi cũng có thể miễn cưỡng đáp ứng."

-

Minh Thù lấy loại điều kiện này cùng Kaide tiên sinh đàm phán, đối phương đương nhiên không hề nghĩ ngợi lập tức đáp ứng.

Vì bảo vệ bản thảo, Kaide tiên sinh chỉ cung cấp cho Minh Thù một bản photo.

Nếu như hắn hài lòng liền sẽ đem bản thảo cho cô triệt để hoàn thành.

Nhưng từ khi Minh Thù nhận lấy việc này liền không được sống yên ổn ngày nào.

Không phải nửa đêm gặp cướp, chính là ra ngoài liền xui xẻo.

Đây là có bao nhiêu người nhìn chằm chằm vị này?

Không phải chỉ là cái bản thảo sao?

Cần phải như vậy sao?

Minh Thù trong cơn tức giận tìm tới Kaide tiên sinh, cùng Kaide tiên sinh mật đàm hai giờ, ngày thứ hai Kaide tiên sinh liền công bố bản thảo lên internet.

Đám người: "..."

Còn có cái thao tác này!!

Hiện tại tất cả mọi người đều biết rồi, những người đang nhìn chằm chằm Minh Thù cũng chỉ có thể tản ra.

Chuyện này huyên náo nhốn nháo, Minh Thù dùng thời gian suy nghĩ mấy ngày, cuối cùng đem bản thảo trả lại cho Kaide tiên sinh.

Kaide tiên sinh nhìn bản thảo có chút thất thần.

Không biết đang lâm vào trong hồi ức gì.

Minh Thù chỉ có thể tự mình rời đi trước.

Đi tới một con đường, cô duỗi tay lên một cái.

Ngay tại thời điểm cô thả tay xuống, trước mặt đột nhiên có một chiếc xe tải dừng lại, cửa xe mở ra, người được huấn luyện nghiêm chỉnh xuống tới kéo lấy cô ném vào trong xe.

Minh Thù: "..."

CMN bọn buôn người!

Làm một người bị bắt cóc, Minh Thù rất thức thời không có giãy dụa.

Đám người này lâu như vậy không có động tĩnh, hiện tại cuối cùng cũng xuất hiện.

Lát nữa nếu nhìn thấy người trói mình, cô sẽ đánh cho cha mẹ hắn cũng không nhận ra!

"Huynh đệ, tôi không chạy, anh có thể cởi trói cho tôi không?"

Huynh đệ bên cạnh liếc nhìn cô một cái, lạnh lùng dời ánh mắt.

"Huynh đệ a, các người cũng là phụng mệnh làm việc, tôi đây cũng đã phối hợp, anh không thể chiếu cố tiểu cô nương như tôi một chút sao?"

"Làm một nam nhân, anh không thể đối xử với một tiểu cô nương yếu đuối như thế, lương tâm của anh không cắn rứt sao?"

"Huynh đệ..."

"Câm miệng!" Huynh đệ kia cuối cùng nhịn không được, quát lớn một tiếng.

Nữ nhân này ngay cả một chút cũng không sợ coi như xong, còn nhiều lời như vậy!

"Huynh đệ có gì ăn không?"

"... Không có!"

Cuối cùng Minh Thù vẫn có một bát mì tôm thêm một quả trứng.

Con tin không kêu la không chạy, muốn một bát mì tôm mà thôi, bọn hắn bớt việc tốt biết bao nhiêu.

Xe một đường phi nhanh.

"Còn chưa tới sao?" Minh Thù chờ đến có chút không kiên nhẫn: "Có thể cho thêm một bát mì tôm không?"

Ngồi lâu như vậy, trẫm cũng không còn khí lực đánh người.

"..."

Nữ nhân này chẳng những mạng lớn, lá gan cũng lớn a!

-

"Đến rồi, xuống xe!"

Cửa xe mở ra, người bên ngoài cầm gậy quát lớn.

"Hung dữ như thế làm cái gì." Minh Thù bưng lấy mì tôm xuống xe: "Tôi nói với các người, làm người phải..."

"Câm miệng!"

Minh Thù nhún vai, tiếp tục ăn mì tôm của mình, làm tốt một con tin xinh đẹp như hoa.

"..."

Ngươi mẹ nó nếu không ăn mì tôm cũng rất giống a!

Không biết còn tưởng rằng là bọn hắn mời khách đến!

Minh Thù bị mang theo đi vào bên trong, đây là một căn nhà cấp bốn, Minh Thù đi qua sân lớn, lại đi xuyên qua một cái phòng đến sân sau.

Sân sau có một nam nhân đang tập yoga.

Minh Thù ăn mì tôm cùng nam nhân tập yoga mặt đối mặt.

"Oạch..."

Minh Thù hít một hơi ăn.

Nam nhân bảo trì tư thế chắp tay trước ngực nâng trên đỉnh đầu, chân sau đứng thẳng.

"Chính là anh năm lần bảy lượt hại tôi?" Minh Thù lên tiếng trước: "Chiêu trò của anh như một khối nhỏ của bánh bích quy!"

Nam nhân: "??"

Chưa thấy qua con tin nào phách lối như thế.

"Làm sao bắt cô ta tới được?" Nam nhân thả tay xuống, hỏi người phía sau Minh Thù.

"Cô ta... Cái kia..." Huynh đệ kia có chút cà lăm: "Cô ta không phản kháng."

Trước đó bọn hắn đã nghĩ ra phương án, kéo lên xe trước, nếu cô phản kháng trực tiếp đánh ngất xỉu.

Ngón tay mam nhân chỉ vào từng bọn hắn, không biết nên dùng cái gì hình dung bọn hắn.

Nam nhân nhận lấy khăn người bên cạnh đưa qua lau mồ hôi: "Ngải Diệp, tốt nghiệp đại học G, cha mẹ trong nhà đầy đủ..."

Nam nhân đọc hết sạch sành sanh tư liệu của Minh Thù.

Hắn ngồi xuống trên ghế đàn em vừa đưa tới, bày ra tư thế đại lão.

Minh Thù oạch oạch hút hai miếng mì: "Cho nên?"

Nam nhân: "..."

Lúc này cô nên sợ hãi hoảng sợ chứ không phải trấn định ăn mì như thế!

Ai cho cô mặt mũi!

"Anh không có việc gì đi hại tôi? Tôi cướp gạo nhà anh hay cướp thịt khô của anh rồi?"

"..."

Cái này là cái quỷ gì!

Bệnh tâm thần a!

Nam nhân ổn định xúc động muốn nhổ nước bọt: "Ngải Diệp, bối cảnh của cô chúng tôi có thể điều tra rõ ràng, nếu không muốn người trong nhà xảy ra chút chuyện gì ngoài ý muốn, tốt nhất cô nên phối hợp một chút."

Minh Thù đột nhiên lộ ra một nụ cười âm trầm: "Vậy anh biết khi còn bé tôi từng giết bao nhiêu người không?"

Nam nhân kinh hãi một chút.

Sau đó kịp phản ứng, mình khẳng định là bị đùa giỡn.

"Ngải Diệp lá gan cô cũng không nhỏ."

"Mạng tôi cũng rất lớn."

"..."

Hôm nay thật không có cách nào hàn huyên!

Nam nhân quyết định không cùng Minh Thù nói nhảm: "Được, tôi liền nói thẳng."

Minh Thù đem bát mì tôm vừa ăn xong đưa cho huynh đệ đứng phía sau.

Huynh đệ: "..."

"Giao đồ vật trong tay cô ra."

"Thứ gì?" Trẫm cũng không biết các ngươi, lúc nào lại lấy đồ vật của các ngươi! Lại muốn lừa bịp trẫm sao?!

Nam nhân từ bên cạnh rút ra một tấm hình.

"Cái này."

Ngón tay hắn chỉ vào một đồ vật trên hình: "Ngải Diệp cô đừng đánh trống lảng, tôi không tin cô chưa từng nhìn thấy qua, đồ vật bên trong, chắc hẳn cô cũng đã nhìn thấy?"

Trên tấm ảnh là một cái USB.

Tại sao lại là cái đồ chơi này!

Liền không thể đổi một đạo cụ khác sao?

"Chưa từng thấy qua." Minh Thù nói: "Bên trong có cái gì?"

Nam nhân nhíu mày, không quá tin tưởng Minh Thù: "Chúng tôi đã điều tra rõ ràng, đồ vật ở chỗ của cô, cô đừng giả vờ với tôi!"

"Tôi thật sự chưa từng..."

Minh Thù dừng một chút, giống như nghĩ đến cái gì.

Tai nạn giao thông trước đó, trong chiếc túi cảnh sát giao cho cô hình như có một cái USB như thế.

Sau khi cầm về cô cũng chưa từng dùng qua.

"Nhớ lại?" Nam nhân nói: "Giao đồ vật ra, tạm tha cho cô một mạng."

Minh Thù nâng lấy khóe môi cười: "Vậy anh có thể để tôi một bước lên mây sao?"

Nam nhân: "..."

Ngươi mẹ nó hiện tại mạng cũng khó giữ được, còn một bước lên mây?

"Ngải Diệp cô biết chúng tôi giết cô liền có thể tìm được đồ vật." Nam nhân uy hiếp Minh Thù: "Hơn nữa không có bất luận kẻ nào biết cô là bị mưu sát, bọn họ sẽ chỉ cảm thấy cô là xảy ra chuyện ngoài ý muốn."

"Lợi hại như vậy, làm sao mấy lần trước tôi vẫn chưa chết?"

Bị vả mặt quá nhanh, nam nhân có chút không nói nên lời.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1562: Cuối Cùng Đã Gặp Tri Diệp (24)

"Như vậy đi, tôi cho anh một điều kiện, anh xem nếu có thể đáp ứng, tôi cảm thấy chúng ta có thể hợp tác một chút."

"..."

Nam nhân cảm thấy Minh Thù đây là điên thật rồi.

Hắn bắt cô tới nơi này là để cô nói điều kiện sao?

Hắn là để cô giao đồ vật ra!

Bởi vì nam nhân cự tuyệt không hợp tác cho nên Minh Thù đem người đánh một trận.

Thuận tiện cũng chào hỏi đám huynh đệ kia một lần.

Cuối cùng ăn hoa quả nhà hắn, ngồi trên thảm yoga của hắn, hỏi hắn: "Thế nào, có muốn suy nghĩ môit chút hay không?

Nam nhân ôm ngực quỳ trên mặt đất, trong đầu đều là sự mơ màng.

Cái này là cái quỷ gì!

Cô làm sao có thể đánh như vậy!

"Hợp tác làm cái gì?" Nam nhân cắn răng hỏi.

"Biết Ôn Quân không?"

"..." Ôn Quân, tổng giám đốc tập đoàn Thuỵ Kim, tin tức gần đây đều là hắn, ai lại không biết?

"Giúp tôi chơi hắn." Minh Thù cười nói: "Tôi liền đem cái USB kia trả lại cho anh, yên tâm, bên trong là cái gì tôi hoàn toàn chưa xem."

"Làm sao tôi tin tưởng cô?"

"Anh cảm thấy tôi cần phải lừa anh?"

"..."

"Ôn Quân thế nhưng là tổng giám đốc tập đoàn Thuỵ Kim, tôi làm sao chơi hắn?" Nam nhân có chút giận dữ.

"Amh làm sao để chơi tôi?"

Nam nhân thốt ra: "Cô có thể so với hắn? Các người chính là không cùng đẳng cấp..."

Minh Thù đảo mắt qua, ánh mắt rõ ràng còn mang theo chút ý cười lại làm cho nam nhân có loại cảm giác sống lưng phát lạnh.

Nam nhân im lặng.

Nam nhân đổi lý do khác: "Bên cạnh Ôn Quân còn có vệ sĩ, thân là tổng giám đốc, hắn có thể không có chút bản lãnh?" Nào có dễ như hại cô?

Minh Thù một mặt khẳng định: "Tôi tin tưởng các người là chuyên nghiệp."

Nam nhân: "..." Tôi cảm ơn cô a!

Nam nhân muốn kéo dài thời gian gọi cứu viện nhưng Minh Thù nào sẽ cho hắn cơ hội này, nơi này tất cả tin tức đều không phát ra ngoài được.

Đáy mắt nam nhân dần dần nhiễm lên vẻ hoảng sợ.

-

Minh Thù vừa bước vào cư xá liền bị Tông Ngộ chờ đã lâu bắt tại trận.

Không cần hắn gõ chữ, Minh Thù cũng có thể từ trong mắt hắn đọc lên lời hắn muốn nói lúc này.

—— đi đâu.

Cô nói xong hai giờ liền trở lại, kết quả đến bây giờ mới trở về.

"Xử lý chút chuyện." Minh Thù tùy ý nói: "Tôi đã lớn như thế, còn có thể bị bắt cóc sao, anh không cần ngạc nhiên."

Trong con ngươi Tông Ngộ tràn đầy chữ không đồng ý.

"Không nên xem thường tôi, tôi rất lợi hại." Gần đây cô cũng không phải cái gì cũng không làm, thân thủ không phải không tập luyện.

Lại không tốt, trẫm còn có súng a!

"Lo lắng "

Tông Ngộ gõ hai chữ, ngay cả dấu chấm câu cũng không có.

Cái này làm Minh Thù có chút không đoán ra được tâm lý cụ thể của hắn là gì.

"Lần sau không được như vậy." Tông Ngộ tiếp tục gõ chữ.

"Anh làm sao lại quản nhiều như vậy." Minh Thù lách qua hắn đi lên phía trước.

"Tôi chỉ quản em." Người này nếu không phải là cô, hắn mới lười nhác quản.

Minh Thù nhìn bốn chữ trên màn hình, có chút trầm mặc chớp mắt một cái, sau đó cầm cổ tay hắn: "Phiền chết, về nhà."

Tầm mắt Tông Ngộ chuyển qua bàn tay Minh Thù đang kéo tay hắn.

Hai hàng mi run rẩy, biểu hiện từng tia vui sướng, hắn nắm chặt tay Minh Thù về nhà.

Người phía trên liếc hắn một cái, quay đầu nói thầm.

Tông Ngộ không nghe rõ cô nói cái gì, nhưng hẳn là không phải lời hữu ích cho nên hắn cũng không muốn nghe.

-

Minh Thù về nhà tìm cái túi trước đó ném vào góc, từ bên trong tìm được cái ÚB kia.

Theo lời đại huynh đệ kia nói, cái đồ chơi này là lúc bọn hắn giao tiếp, cầm nhầm trong tay Tần Nghệ.

Bọn hắn điều tra thật lâu mới phát hiện là Tần Nghệ, ngày đó nguyên chủ lái xe Tần Nghệ cho nên tưởng rằng cô là Tần Nghệ liền động thủ.

Kết quả nguyên chủ xui xẻo, cứ như vậy nộp mạng.

Minh Thù xách Tông Ngô đang ngồi trước máy vi tính da.

Tông Ngộ đang xem tin tức, bị Minh Thù xách ra cũng không có một chút tức giận, cứ như vậy đứng bên cạnh nhìn cô.

Thứ bên trong USB...

Cái này mẹ nó là hiện trường vụ án giết người a?

Bên trong USB chẳng những có ảnh chụp, còn có ghi âm.

"Những năm gần đây, tôi đã thay cậu làm không biết bao nhiêu chuyện? Cậu có thể đi tới ngày hôm nay, nếu không có tôi, cậu cho cậu ông có thể?"

"Lòng cậu quá tham."

"Tôi quá tham? Như thế nào là tôi quá tham, cậu cho những người kia nhiều chỗ tốt như vậy, tôi chỉ để cậu cho tôi đi cửa sau một chút cũng không được?"

"Hiện tại kiểm tra nghiêm ngặt cậu không biết?"

"Nơi này cậu một tay che trời, sợ cái gì?"

"... Cậu!"

Minh Thù đang nghe đến nghiêm túc, Tông Ngộ đột nhiên đưa điện thoại qua.

"Anh muốn hù chết tôi sao?" Minh Thù nhìn điện thoại hắn.

"Đây là vụ án giết người biệt thự Lam Sơn."

"Biệt thự Lam Sơn... Vụ án giết người?" Minh Thù niệm một lần, mở ra trang web ra tìm kiếm.

Vụ án này đã xảy ra ba năm, hơn nữa đã phá án, vậy cái đồ chơi này là cái gì?

Thứ trong này rõ ràng có thể uy hiếp được ai đó, thế nhưng Minh Thù chỉ là nửa đường trông thấy, không biết đầu đuôi, hoàn toàn không biết cái này có thể uy hiếp được ai.

"Em lấy cái này từ đâu tới?" Tông Ngộ lại hỏi.

"Nhặt." Minh Thù nói: "Anh biết chứng cứ này ám chỉ người nào không?"

Tông Ngộ tròng mắt nhìn cô, cầm điện thoại chậm rãi gõ ra một cái tên.

Minh Thù có chút khiếp sợ: "Hắn?"

Tông Ngộ khom người từ phía sau vòng lấy cô, ấn mở một trang ưeb.

Trang web là một web yêu cầu mật mã đăng nhập mới có thể vào trang web.

Sau khi Tông Ngộ bấm vào liền ấn mở tìm kiếm, tìm tòi mấy cái rất nhanh liền nhảy ra mấy bài post.

Hắn ấn mở cho Minh Thù xem.

Đều là liên quan tới vụ án giết người biệt thự Lam Sơn.

Tội phạm giết người là một sát thủ đã bị truy nã nhiều lần, thời điểm bị bắt lại liền hào phóng thừa nhận hành vi của mình, ngay cả chi tiết cũng hết sức rõ ràng.

Cho nên cơ quan cảnh sát rất nhanh liền phá án.

Thế nhưng ở đây, liên quan tới vụ án này, những gì cô xem được đều cảm thấy đây là diệt khẩu, tội phạm giết người gánh tội thay.

Còn người điều khiển chân chính ở sau lưng vốn là —— thị trưởng.

"Thứ này em lất từ đâu tới?"

"Thật sự là nhặt."

"Trước đó những người kia đuổi theo em là vì cái này?"

"Đại khái là vậy..."

Tông Ngộ xoay cái ghế một vòng để Minh Thù đối mặt với mình, con ngươi hắn nhìn chăm chú cô.

Gõ chữ đều dùng lực không ít: "Em biết rất nguy hiểm không?"

"Không sao, bọn hắn không thể làm gì tôi." Minh Thù ôm cổ của hắn, hôn một chút lên môi hắn: "Đươc rồi, việc này tôi có thể giải quyết, ngoan, đừng lo lắng."

Nguyên chủ liền hoàn toàn là nằm không trúng đạn.

Cô cũng là vô tội a!

Tông Ngộ còn muốn gõ chữ liền bị Minh Thù cướp điện thoại, hắn chỉ có thể trừng mắt nhìn cô.

Từ lúc Tông Ngộ mất đi thanh âm đến giờ, đây là lần đầu tiên hắn cảm thấy không tiện nhất.

Minh Thù đưa tay cởi nút áo cài đến cẩn thận của hắn: "Chủ nhà tiên sinh, ngày tốt cảnh đẹp, không bằng làm chuyện khác?"

-

Vì việc này, Tông Ngộ quăng cho Minh Thù một sắc mặt tốt, Minh Thù biết hắn là lo lắng cho mình, nhẫn nại dỗ một trận, lại nói mình không có nguy hiểm.

Sau đó gió êm sóng lặng, phảng phất là vì nghiệm chứng lời Minh Thù nói.

Tông Ngộ để Minh Thù đem đồ vật giao đến cục cảnh sát bên kia đi, không nên liên lụy vào việc này.

Minh Thù qua loa đáp ứng.

Nếu quả thật là một tay che trời, thứ này thật sự đưa đi cuối cùng cũng không có tác dụng gì.

Trước hết để đại huynh đệ kia chỉnh tiểu tinh nghịch một chút, biểu đạt một chút sự quan tâm của trẫm đối với hắn rồi nói sau.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh

dtv-ebook.com

Chương 1563: Cuối Cùng Đã Gặp Tri Diệp (25)

Kaide tiên sinh vẫn còn tiếp tục yêu cầu bản thảo, Minh Thù nhìn một chút, có không ít cao thủ lộ diện.

Thậm chí còn có người biên lên một tiết mục nhỏ.

Những bản thảo này cuối cùng đều đến trong tay Kaide trong tay.

Ước chừng là nửa tháng sau Minh Thù mới nhận được điện thoại của Kaide tiên sinh, Kaide tiên sinh rất thích tác phẩm của cô.

"Kaide tiên sinh, ông có thể chờ một chút, có lẽ sẽ có tác phẩm ông vừa ý hơn." Cô không phải là nhân vật chính a!

Tại sao nhân vật chính đã có hào quang còn được đưa bàn tay vàng?

"Không được..." Thanh âm Kaide tiên sinh có chút khàn khàn: "Tôi không chờ được."

Minh Thù nghe thấy thanh âm Kaide tiên sinh có vẻ suy yếu, không nói thêm gì nữa.

Vài ngày sau cô nhận được điện thoại của luật sư để cô đi ký tên.

Kaide tiên sinh thực hiện ước định, muốn đem hết tất cả tài sản đều chuyển cho cô

Minh Thù cự tuyệt.

Kaide tiên sinh tự mình gọi điện thoại hỏi cô vì sao.

Minh Thù muốn nói quá phiền toái, còn bị nhiều người nhìn chằm chằm như vậy, khẳng định sẽ xảy ra chuyện cho nên cô cự tuyệt.

Nhưng nghĩ đến đối phương là một lão nhân gia, phải biết kính già yêu trẻ.

Cho nên cô cố gắng viện một cái lý do: "Tôi muốn dựa vào chính mình đứng trên võ đài đó!"

Lý do này nghe cũng rất chuyên tâm!

Quả nhiên Kaide tiên sinh nghe xong liền rất xem trọng cô.

Nhưng Kaide tiên sinh cũng không hề từ bỏ: "Nhưng đây là việc tôi đã hứa."

"..." Vì sao nhất định phải cho trẫm? Nhân vật chính không lấy được,, nhất định có âm mưu!

"Vậy Kaide tiên sinh thay tôi quyên góp đi."

Kaide tiên sinh hiếm thấy bị Minh Thù chọc cười: "Người như cô cũng không nhiều."

"Tôi cũng cảm thấy vậy."

"... Ha ha ha."

Kaide tiên sinh cũng không khuyên Minh Thù nữa.

Chỉ là thỉnh thoảng sẽ cùng Minh Thù gọi điện thoại tâm sự cái gì đó.

-

Cuộc sống như thế tiếp tục kéo dài đến thời gian hết hạn nộp bản thảo cho cuộc so tài thiết kế châu báu.

Minh Thù bị Chu tổng nhắc nhở mới nhớ tới mình còn phải tham gia cuộc thi đấu này.

Minh Thù bỏ ra mấy ngày mới đem bản thảo hoàn thành, vừa vặn nộp lên trước thời hạn cuối cùng.

Danh sách rất nhanh liền công bố hai mươi người đứng đầu, Minh Thù bất thình lình xuất hiện.

Hai mươi người này còn phải đưa ra bản thiết kế mới, bởi vì là cùng một chủ đề cho nên thời gian kỳ thật rất căng thẳng.

Nhìn về tiền thưởng của cuộc so tài, Minh Thù cũng phải nỗ lực tham gia.

Không phấn đấu vì đồ ăn vặt, không phải là một người ăn hàng tốt!

Hết thảy cũng là vì đồ ăn vặt!

Thứ tự công bố cuối cùng được cử hành tại hiện trường.

Minh Thù mang theo Tông Ngộ tiến đến, lúc đầu cô không muốn mang theo hắn, bất quá Tông Ngộ muốn đi theo, vậy chỉ có thể mang theo.

Đến hiện trường, Minh Thù liền nhìn thấy Ôn Nguyệt Nguyệt.

Gần đây Ôn Nguyệt Nguyệt chính là muốn bao nhiêu hot liền có bấy nhiêu hot, Ôn Quân dùng nhiều tiền nâng cô ta lên, có tài nguyên gì cũng đều đập trên người cô ta.

Công thêm quan hệ không minh bạch kia của cô ta cùng Ôn Quân càng là tiêu điểm để bàn tán.

Bất quá đây không phải cuộc so tài giữa các nhà thiết kế sao, vì sao một người nghệ sĩ như cô ta lại tới tham gia?

Chẳng lẽ lại còn có thể kiêm chức nhà thiết kế?

Ra trận Minh Thù mới biết được, cô ta không phải đến kiêm chức nhà thiết kế mà là tới làm ban giám khảo.

Trước đó Tần Nghệ có tham gia, bất quá tại chỗ Kaide tiên sinh náo đến tình cảnh như vậy, top 20 cũng không có tên của cô ta.

Nghe nói Tần Nghệ đã bị công ty kia khai trừ, thời điểm cô lướt tin tức bạn bè còn có người nhìn thấy Tần Nghệ ở quán bar mua say cái gì.

Đoán chừng cũng không trải qua được tốt đẹp.

"Ngải Diệp tiểu thư, có thể mượn một chút thời gian nói chuyện hay không?"

Một nữ nhân đột nhiên đi đến bên cạnh Minh Thù, hạ giọng nói.

Minh Thù liếc cô ta một cái, khuôn mặt có chút quen thuộc, hình như là... trợ lý của Ôn Nguyệt Nguyệt?

Ôn Nguyệt Nguyệt tìm mình?

-

Ôn Nguyệt Nguyệt lúc này đang ở hậu trường phòng trang điểm, Minh Thù được trợ lý mang vào, cô ta có chút kinh hoảng nhìn qua.

Trên mặt đã được trang điểm kỹ của Ôn Nguyệt Nguyệt cũng không che được quần thâm ở mắt cùng sự tiều tuỵ trên mặt cô ta.

"Ôn tiểu thư, tìm tôi có việc?"

Ôn Nguyệt Nguyệt nháy mắt cho trợ lý, trợ lý lập tức đóng cửa ra ngoài.

Cô ta đứng dậy, lặp đi lặp lại trạng thái vuốt vuốt tay mình, thần sắc có chút sốt ruột.

"Ôn tiểu thư?"

"Tôi nghe thấy..." Ôn Nguyệt Nguyệt đè thấp thanh âm: "Tôi nghe thấy Ôn Quân muốn đối phó cô."

Ôn Quân muốn đối phó cô quá là bình thường.

Bất quá...

"Cô nói cho tôi chuyện này làm gì?"

"Tôi muốn cô giúp tôi..." Ôn Nguyệt Nguyệt nói: "Tôi không muốn bị hắn khống chế, hắn chính là một tên điên."

"Tôi làm sao để giúp cô?" Minh Thù nhíu mày: "Tôi cũng chỉ là một nữ nhân."

Ôn Nguyệt Nguyệt bấm móng tay vào trong lòng bàn tay: "Tôi biết cô có bản lĩnh."

Thời điểm trong cầu thang trước đó, cô có thể tùy tiện lấy súng ra.

Có lẽ chỉ có cô mới có thể giúp mình thoát khỏi sự khống chế của Ôn Quân.

Minh Thù: "Cho nên?"

Ôn Nguyệt Nguyệt hỏi đến cẩn thận: "Cô muốn đối phó hắn sao?"

Minh Thù liếc cô ta một cái: "Cô đoán xem."

Ôn Nguyệt Nguyệt khẩn trương đến muốn chết, cô ta là thừa dịp hôm nay có cơ hội được gặp cô, bình thường căn bản cũng không tìm được cơ hội.

Hiện tại cô còn có tâm tình cùng mình nói đùa.

Ôn Nguyệt Nguyệt cắn răng: "Tôi có thể cung cấp cho cô một vài tin tức của hắn..."

"Cô không sợ hắn biết?"

Sợ, sao cô ta không sợ.

Thế nhưng...

Nếu như cô ta không phản kháng, hắn sẽ còn làm ra chuyện gì?

Ôn Quân trước kia cô ta thích sớm đã chết.

"Cô sẽ giúp tôi..."

Minh Thù cắt đứt Ôn Nguyệt Nguyệt, cười nói: "Tôi chính là muốn đối phó Ôn Quân, bất quá không cần đến cô."

Minh Thù kéo cửa đi ra ngoài.

"Ngải Diệp!"

Thanh âm của Ôn Nguyệt Nguyệt bị cánh cửa ngăn lại.

Minh Thù nhìn người đến người đi ở hậu trường, rủ mắt xuống đi ra bên ngoài khán đài.

Tông Ngộ duỗi tay nắm chặt lòng bàn tay Minh Thù, im ắng hỏi thăm.

"Không có việc gì."

Minh Thù nói một tiếng.

Tông Ngộ lấy điện thoại ra: "Không nên cách tôi quá xa."

Từ khi nhìn qua những vật kia, Tông Ngộ luôn luôn cảm thấy có uy hiếp.

Hắn không sợ mình gặp nguy hiểm, nhưng hắn sợ cô xảy ra chuyện.

"Được rồi được rồi, chủ nhà tiên sinh, anh dính người như thế sao?" Giọng điệu Minh Thù giống như cưng chiều lại giống như bất đắc dĩ.

"..." Hắn là vì nghĩ đến an toàn của cô, liên quan gì đến việc dính người?

-

Sắp đến thời gian bắt đầu, Ôn Nguyệt Nguyệt mới từ phía sau ra ngoài, cô ta vừa xuất hiện liền gây nên không ít nghị luận trên khán đài.

Lần bình chọn bày cần nhà thiết kế lên khán đài trình bày thiết kế của mình, cuối cùng người xem ở hiện trường cùng ban giám khảo sẽ chấm điểm.

Cả hai điểm cộng lại đạt được số điểm cao nhất sẽ là quán quân lần này.

Đương nhiên điểm trong tay ban giám khảo sẽ quan trọng hơn một chút.

Trước đó thông báo ban giám khảo có Kaide tiên sinh, nhưng hiện tại cũng bắt đầu rồi, trên ghế giám khảo cũng không nhìn thấy thân ảnh của Kaide tiên sinh.

Minh Thù xếp ở giữa, vị trí không gần phía trước cũng không ở cuối cùng.

Đến thời điểm cô ra sân, Tông Ngộ viết cho cô hai chữ cố lên.

Minh Thù đưa tay sờ đầu hắn một chút.

Đúng lúc camera đảo qua, trên màn hình lớn hiện ra cảnh thiếu nữ đứng dậy, tay sờ lên đỉnh đầu nam nhân, hình ảnh vô cùng ấm áp.

Đầu tóc nam nhân bị sờ loạn lại không thấy tức giận chút nào, ánh mắt theo sát từng bước đi của thiếu nữ.

Giá trị nhan sắc của nam nhân trong nháy mắt gây nên bạo động.

"Thật đẹp trai..."

"Đầy hình ảnh cưng chiều a! Xem một cuộc so tài cũng có thể bị ăn cẩu lương, oa oa oa...!"

"Thời gian ngược cẩu độc thân đến rồi."

"Nam nhân thật sự rất đẹp trai, lại bị sờ đầu, thợ quay phim ca ca, cầu quay thêm một lần nữa, còn chưa nhìn đủ liền quay đi rồi!"

"Còn muốn xem thịnh thế mỹ nhan, tiểu ca ca đang ở đâu?"

"Thợ quay phim ca ca lại quay thêm một lần a!!"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1564: Cuối Cùng Đã Gặp Tri Diệp (26)

Nghị luận phía dưới mãi đến lúc Minh Thù đứng trên khán đài mới yên tĩnh xuống.

Minh Thù trấn định tự giới thiệu bản thân, so với những người trước đó không phải là cố ý quá mức thì chính là khẩn trương đến giới thiệu không hoàn chỉnh, Minh Thù liền lộ ra bình thường hơn nhiều.

Để cho người ta cảm thấy đây chính là một nhà thiết kế bình thường trình bày thiết kế của mình.

"... Cái gì là vĩnh hằng? Kim cương? Trong mắt tôi, thời gian cùng vũ trụ mới là vĩnh hằng, cho nên ý tưởng thiết kế của tôi đến từ thời gian cùng vũ trụ."

Minh Thù đưa tay, màn hình lớn phía sau hiện lên bản thiết kế của cô.

Tông Ngộ nhìn bản thiết kế trên màn hình, đưa tay chống đỡ thái dương...

Thanh âm của cô bỗng nhiên xa dần, bốn phía trở nên yên tĩnh không tiếng động.

Hắn giống như rơi vào một không gian trống rỗng.

Cái gì cũng không có.

Có một thanh âm mơ hồ từ phương xa truyền đến.

Nói cái gì?

Tông Ngộ cố gắng muốn nghe rõ ràng...

Nhưng bất kể hắn nghe thế nào cũng không nghe rõ bên kia nói cái gì.

"Tông Ngộ?"

"Tông Ngộ... Tông Ngộ..."

Tông Ngộ bị gọi đến thức tỉnh, con ngươi tiêu cự đối đầu với ánh mắt mang theo sự khẩn trương, phảng phất tại thời điểm này hắn giẫm lên mặt đất trở lại nhân gian.

Người xung quanh đều nhìn hắn.

"Không sao." Minh Thù đỡ hắn: "Tôi đưa anh ra ngoài trước."

Tông Ngộ gật đầu theo bản năng.

Người xem bốn phía tính cả người chủ trì cùng thợ quay phim đều nhìn sang bên này, vừa rồi Minh Thù đang trình bày đến một nửa đột nhiên từ trên khán đài xuống tới thẳng đến bên này.

Bọn họ còn chưa có kịp phản ứng có chuyện gì xảy ra, thiếu nữ kia đã mang người rời khỏi hiện trường.

-

Tông Ngộ ngồi trên ghế bên ngoài sân, Minh Thù mua nước cho hắn.

Tông Ngộ uống một ngụm, dựa vào thành ghế trầm mặc.

"Vừa rồi sao vậy?"

Tông Ngộ thuận theo thanh âm của Minh Thù nhìn về phía cô, trong con ngươi lộ ra một chút mờ mịt.

Hắn đột nhiên đưa tay ôm lấy Minh Thù.

Minh Thù lơ ngơ, làm gì vậy a?

Minh Thù vỗ vỗ lưng hắn: "Được rồi, không sao."

Tông Ngộ cũng không hiểu rõ vừa rồi làm sao, nhưng khi lần nữa nhìn thấy cô, hắn đột nhiên cảm thấy rất quen thuộc cùng tình cảm không rõ ràng.

Đối với cô.

Hắn giống như...

Đã quen biết cô từ rất lâu trước kia.

"Cuộc so tài..." Tông Ngộ nhớ tới Minh Thù còn đang tham gia cuộc so tài.

"Cuộc so tài làm sao quan trọng bằng anh." Có lẽ là sợ Tông Ngộ lại bị kích thích gì, Minh Thù lười nhác đến không có khẩu thị tâm phi oán hắn.

Tông Ngộ sửng sốt một chút.

Thật lâu mới lần nữa ôm chặt Minh Thù.

Khoé mắt dần dần hiện lên ý cười.

Trong lòng cô, mình mới là quan trọng nhất.

Hắn biết...

Cô nhất định sẽ thích mình.

-

Minh Thù nửa đường rời sân, mặc dù tác phẩm của cô được điểm cao nhưng cử chỉ này không thể để cho cô cầm được hạng nhất.

Bất quá mặc dù không có cầm được quán quân nhưng vẫn đạt được hạng ba.

Minh Thù đau lòng.

Rất nhiều số đồ ăn vặt cứ như vậy bay đi.

Đều là do tiểu yêu tinh này!

Tức chết trẫm!

Sau khi lễ trao giải kết thúc, tất cả mọi người đều cho là đã kết thúc, người chủ trì lại thần thần bí bí.

"Hôm nay còn có khách quý đặc biệt, tin rằng mọi người đối với ông ấy cũng không xa lạ gì."

Người chủ trì cố ý trêu ngươi mọi người.

"Vị khách quý này chính là đại sư thiết kế châu báu trứ danh của chúng ta, Kaide tiên sinh! Mọi người cùng nhau nhiệt liệt hoan nghênh!"

Kaide tiên sinh ngồi trưen xe lăn, trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt được người ta đẩy tới.

Mặt mũi của ông ấy đã già nua hơn so với trước đó.

"Cảm ơn..."

Thanh âm của Kaide tiên sinh truyền ra, tiếng vỗ tay dần dần ngừng lại.

"Hôm nay tôi tới, là muốn kể cho mọi người một cố sự..."

Kaide tiên sinh dùng tiếng Anh, bất quá cho dù là tiếng Anh, lúc này cũng nói đến chậm rãi.

Ông ấy nói một câu liền dừng lại một lúc lâu.

Người đang xem cũng rất lo lắng.

Cố sự Kaide tiên sinh kể chính là cùng cố sự cùng người bạn thân.

Lúc ấy, Kaide tiên sinh vẫn là một học sinh, ông ấy chỉ có khát vọng, nhưng không có dũng khí thực hành.

Luôn cảm thấy thế giới này mài mòn tài hoa của ông ấy.

Không ai có thể thưởng thức ông ấy.

Mãi đến khi ông gặp được người bạn thân đến từ Hoa Quốc này.

Người đó dạy cho ông ấy dũng khí.

Để ông ấy tìm được phương hướng chính xác.

Kaide tiên sinh nói, nếu như không có người bạn thân này, liền sẽ không có ông ấy của hôm nay.

Đáng tiếc chính là ông ấy đã phản bội người bạn thân này.

Lúc ấy bọn họ sắp tốt nghiệp, ông ấy cùng người bạn thân này đồng thời được nhận lời mời của công ty châu báu lớn nhất.

Trong lúc nhận lời mời, tác phẩm của ông ấy cùng người bạn thân không cẩn thận bị cầm nhầm.

Bởi vì bọn họ luôn luôn ở cùng một chỗ, thậm chí có đôi ohi sẽ cùng nhau thiết kế một tác phẩm.

Cho nên nhìn vào phong cách, nếu như không phải đặc biệt hiểu rõ hai người đều sẽ nhận lầm.

Cuối cùng công ty kia bởi vì bản thiết kế của bạn thân ông ấy mà lựa chọn ông ấy trúng tuyển.

Khi ông ấy biết được tin tức này, đồng thời nhận được tin tức bạn thân đã về nước.

Thời điểm ông ấy đi nộp tác phẩm liền trông thấy tác phẩm kia không phải của mình, thế nhưng trong một ý niệm, ông ấy lựa chọn nộp lên trước.

Mặc dù cuối cùng ông ấy cũng không đi.

Thế nhưng từ sau lúc đó, ông ấy liền không còn nhận được tin tức của người bạn thân kia.

Ông ấy rất tự trách.

Nhưng ông ấy lại không dám đi tìm người bạn thân kia.

Cứ như vậy trôi qua nhiều năm..

Nếu như lúc ấy ông ấy lựa chọn nói ra, có lẽ sẽ không tạo thành cục diện như bây giờ.

Ông ấy thậm chí không dám đi tìm người bạn thân loa.

Đến bây giờ, khi tính mạng của ông ấy sắp đi đến điểm cuối cùng, ông ấy mới có dũng khí trở về đây tìm.

Đáng tiếc chính là người bạn thân sau kia khi về nước được hai năm liền qua đời.

Hôm nay ông ấy kể cố sự này ra là hi vọng mọi người không nên làm chuyện gì sai với lương tâm của mình.

-

Kaide tiên sinh quay đầu nhìn về phía màn hình lớn: "Đây là tác phẩm vẫn chưa hoàn thành của bạn thân tôi."

"Tôi không có tư cách hoàn thành nó. Cho nên... Tôi nhờ một tiểu bằng hữu giúp tôi hoàn thành, tuy nói không phải hoàn mỹ nhất, nhưng đây là tác phẩm khiến tôi hài lòng nhất."

Kaide tiên sinh nói xong, dừng một hồi lâu, chờ người phía dưới thảo luận.

Thật lâu ông ất mới nói: "Hiện tại, tôi giao nó cho vị tiểu bằng hữu này."

Ánh đèn đột nhiên chiếu tới trên người Minh Thù.

Minh Thù: "..."

Có thể bán lấy tiền không.

Minh Thù buông Tông Ngộ ra. đứng dậy đi đến khán đài.

Trước đó chuyện này đã truyền đi trong khắp vòng thiết kế.

Không nghĩ tới cuối cùng đập vào mắt chính là một cô gái tuổi còn trẻ như vậy.

Minh Thù biết Kaide tiên sinh vì sao lại lựa chọn thời điểm này để giao thứ này cho cô, không lấy được hạng nhất lại mang đến sự ưu ái nhất, cái này so với cầm giải thưởng còn trâu bò hơn nhiều.

Phần hảo ý này, coi như cô không muốn cũng phải nhận a.

"Thật sự không nghĩ đến sẽ là một cô gái trẻ tuổi như thế hoàn thành tác phẩm này, đạt được sự ưu ái của Kaide tiên sinh." Trong giọng nói chậm rãi của người chủ trì đều là sự kinh ngạc: "Thật sự là Giang sơn đời nào cũng có nhân tài đi ra..."

Minh Thù bảo trì nụ cười, ở trên khán đài cùng người chủ giao lưu vài câu.

Hoạt động chương trình kết thúc, cô lập tức trượt đi.

"Kaide tiên sinh, ngài là đang giúp tôi hay là hại tôi?" Minh Thù đi đến bên cạnh Kaide tiên sinh, tâm tình phức tạp.

"Đương nhiên là giúp cô." Kaide tiên sinh nói: "Tài hoa của cô không thể bị lãng quên, cô phải phát huy thiên phú của cô thật tốt, sau này cô cũng sẽ trở thành đại sư thiết kế châu báu trứ danh."

"..."

Trẫm chỉ là muốn an tĩnh làm một con cá ướp muối.

Minh Thù đưa mắt nhìn Kaide tiên sinh rời đi, có chút thở dài.

Một vài người bỏ lỡ có lẽ chính là cả đời.

Minh Thù nhìn về một phương hướng nào đó.

Tông Ngộ đạp lên ánh sáng đi tới, hai tay rộng mở, cao quý ưu nhã.

Minh Thù có chút nâng khóe môi lên.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1565: Cuối Cùng Đã Gặp Tri Diệp (27)

Kaide tiên sinh tại ngày thứ hai sau cuộc so tài châu báu liền qua đời.

Tin tức này cùng tin tức Minh Thù hoàn thành bản thảo của Kaide tiên sinh đồng thời leo lên hot search.

Minh Thù ngay hôm đó liền nhận được điện thoại công ty mời cô đến nhậm chức.

Mà không quá hai ngày, công ty châu báu trước đó Minh Thù làm tổ chức mới một buổi trình diễn thời trang châu báu, lúc này đương nhiên không quên cọ một chút vào Minh Thù đang hot gần đây.

Công ty thậm chí còn dùng giá cao cùng chức vị trưởng phòng thiết kế mời cô trở về.

Minh Thù nơi nào chịu.

Thật vất vả mới nhảy ra khỏi cái hố lửa này, không muốn tiến vào hố lửa mới.

Minh Thù tại trong những công ty khác chọn lấy một nhà, nói điều kiện xong chỉ phụ trách thiết kế, không chịu trách nhiệm cái khác, lúc không có chuyện gì làm có thể không cần đến công ty.

-

"Ngải tiểu thư, gần đây Ôn Quân có một vụ mua bán lớn."

Minh Thù nhận được điện thoại của đại huynh đệ kia, trong điện thoại nói rõ ràng với cô, gần đây Ôn Quân đang thượng lượng một vụ làm ăn lớn.

Đây là thành quả bọn hắn theo dõi lâu như vậy.

"Ừm, gửi tư liệu cho tôi."

Đối phương biệt khuất nói hai câu, đem tư liệu gửi vào email của cô.

Minh Thù nhìn mấy lần, thật đúng là một vụ mua bán lớn.

Cũng không biết đám người này làm sao có được tư liệu cặn kẽ như vậy, nhân tài a!

Mau thu tiểu tinh nghịch thu về, sau đó đưa cho quốc gia đi!

Minh Thù theo thời gian trên tư liệu viết đi ra ngoài.

"Em lại muốn đi ra ngoài?" Lúc Minh Thù ra cửa vừa vặn bị Tông Ngộ chặn lại.

"Làm chút chuyện." Minh Thù nói: "Rất nhanh sẽ trở về."

Tông Ngộ nhìn chằm chằm cô, phảng phất muốn từ trên mặt cô nhìn ra một đóa hoa.

Hắn chậm rãi gõ ra mấy chữ: "Cẩn thận một chút."

"Được rồi, chủ nhà tiên sinh."

Minh Thù nhanh như chớp rời đi.

Cô biết hôm nay Ôn Quân muốn đi đàm phán hợp đồng với đối phương.

Cho nên Minh Thù cố ý chặn Ôn Quân lại.

Ôn Quân nhìn người đứng trước xe, sắc mặt tái xanh, đẩy cửa xe đi xuống: "Ngải Diệp cô còn dám xuất hiện trước mặt tôi?"

"Đương nhiên dám, bằng không sao có thể để Ôn tiên sinh nhớ kỹ tôi."

"Bắt cô ta lại cho tôi." Ôn Quân phân phó vệ sĩ bên cạnh.

Minh Thù có chút hất cằm lên, rất có khí thế của một người đã trải qua nhiều cửa ải.

-

Năm phút sau.

Đám vệ sĩ nằm sấp đầy đất, Minh Thù kéo lấy Ôn Quân ném vào trong xe, nói với tài xế bị dọa đến xanh mặt phía trước: "Lái xe."

"Ngải Diệp!" Ôn Quân giãy dụa: "Cô muốn làm gì!"

"Không muốn làm gì, chỉ tâm sự một chút, không cần khẩn trương."

Cả khuôn mặt Ôn Quân đều có chút vặn vẹo, hội nghị hôm nay của hắn rất quan trọng...

"Ài, có phải anh đang nghĩ đến hội nghị hay không?"

Ôn Quân trừng mắt nhìn người bên cạnh.

Minh Thù nở nụ cười xán lạn: "Tôi chính là vì không cho anh đi tham gia hội nghị này cho nên mới cố ý đến chặn anh lại."

"Cô có ý gì!"

"Chính là không muốn anh thành công cuộc mua bán này chứ sao." Minh Thù nói.

Minh Thù không chỉ không cho Ôn Quân tham gia hội nghị, còn lấy điện thoại của Ôn Quân mắng đối phương hợp tác.

Coi như đến lúc đó Ôn Quân giải thích, điều này cũng làm cho người ta chán ghét a.

Một khoản buôn bán lớn như vậy không có khả năng một lần liền bị quấy nhiễu.

Cho nên Minh Thù trói Ôn Quân lại mấy lần.

Mặc kệ Ôn Quân mang theo bao nhiêu người, cuối cùng đều sẽ bị Minh Thù xử đẹp, đáng sợ nhất chính là cô đều có thể biết hắn ở đâu.

Thời điểm Ôn Quân trả thù Minh Thù, một chút hiệu quả cũng không có.

Vũ lực đấu không lại, âm mưu quỷ kế cũng vô dụng.

Cô không thích suy nghĩ nhiều,một chút dị thường trên thực tế cô cũng cảm thấy được, cũng nhanh chóng có phản ứng.

Mãi đến cuộc mua bán này triệt để không còn, Ôn Quân mới có cơ hội thở một ngụm.

Nhưng kế tiếp Minh Thù cho hắn kinh hỉ càng ngày càng nhiều hơn.

Liên tiếp mấy lần thất bại đã làm người của công ty đối với Ôn Quân dần dần có cái nhìn không thiện cảm.

Những người vốn không ưa Ôn Quân cũng bắt đầu âm thầm làm việc, kéo bè kết phái.

Công ty chia ra rất nhanh.

Cộng thêm Minh Thù luôn luôn tại thời khắc mấu chốt đem người trói đi.

Dẫn đến người ủng hộ Ôn Quân cũng dần dần mất đi lòng tin.

Không biết Ôn Quân đang làm cái gì.

Để Ôn Quân giải thích, hắn lại nói không nên lời.

Ôn Quân cũng không thể nói hắn bị một người mang đi, đối phương chỉ là cùng hắn hàn huyên nói chuyện phiếm a?

Nữ nhân này nhất định là do công ty đối phương tìm đến chơi hắn!

Hắn không thể nhận thua!

"Ôn tổng, có thể xuất phát."

"Tất cả chuẩn bị xong chưa?" Ôn Quân có chút mệt mỏi hỏi.

"Được rồi Ôn tổng."

Ôn Quân gật đầu, đi theo đám người xuống lầu, đi thẳng đến nhà để xe dưới hầm.

Hắn nhìn chung quanh, sợ nữ nhân kia đột nhiên chạy tới.

May mắn là lần này hắn lên xe an toàn, cũng rời khỏi nhà để xe.

Xe một đường rất an tĩnh, chưa từng xuất hiện bất luận cái gì ngoài ý muốn.

Nhưng khi đến hiện trường hoạt động, Ôn Quân liền nhìn thấy người đứng bên ngoài.

"Về... Trở về!" Ôn Quân quay lại trong xe.

"Ôn tổng, cái này..." Hoạt động này rất quan trọng.

"Trở về!"

Ôn Quân vắng mặt hoạt động lần này làm cho hội đồng quản trị đều tức giận, Ôn Quân có nỗi khổ khó nói.

Hắn hiện tại liền muốn giết chết Minh Thù.

Cô đến cùng là vì sao có thể biết rõ hành trình của mình như thế.

Nhất định có nội gián!

Ôn Quân lại bắt điều đầu tra nội gián, chuyện như thế vừa đưa ra, người bên cạnh Ôn Quân cũng bắt đầu khẩn trương lên.

"Tiên sinh, không bằng chúng ta hẹn cô ta ra, xem cô ta muốn cái gì?" Có người góp lời.

Nữ nhân kia muốn cái gì?

Trời mới biết cô muốn cái gì.

Thời gian dài như vậy, nếu cô muốn cái gì cũng đã sớm nói!

Bất quá...

Ôn Quân vẫy vẫy người kia, ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ vài câu.

"Rõ chưa?"

"... Vâng, tiên sinh." Người kia lập tức rời khỏi phòng làm việc.

Ôn Quân nhìn chằm chằm ảnh chụp trên bàn, một quyền đánh lên.

"Ngải Diệp!"

-

Cuối tuần.

Minh Thù ở bên ngoài phiêu đãng trong chốc lát, thời điểm trở về đã là ban đêm.

Còn nghĩ Tông Ngộ lại sẽ giảng đạo lý với mình, ai biết lúc trở về, Tông Ngộ lại không ở nhà.

Trong nhà một mảnh quạnh quẽ.

Tông Ngộ không có nói hôm nay muốn ra ngoài...

Minh Thù cảm thấy không đúng lắm, gọi điện thoại cho Tông Ngộ lại nhắc nhở tắt máy.

Minh Thù cầm điện thoại, lông mày có chút nhíu lên.

Ở cùng Tông Ngộ lâu như vậy, còn chưa từng xuất hiện qua tình huống không liên lạc được.

Xảy ra vấn đề rồi?

Ngay tại thời điểm Minh Thù suy đoán, Ôn Quân liền gọi điện thoại tới.

"Ngải Diệp, muốn hắn khỏe mạnh, đến địa chỉ tôi gửi cho cô."

Ôn Quân chỉ nói câu này, nói xong liền cúp máy.

Minh Thù: "..."

Tiểu yêu tinh ngu ngốc này!

Minh Thù mở Wechat ra.

Báo cho Liễu Tri Hàn một tin tức.

[Ngải Diệp: Huynh đệ của anh bị bắt cóc!]

[Liễu Tri Hàn:???]

Cái gì gọi là huynh đệ của hắn bị bắt cóc rồi?

Minh Thù gửi một Screenshots, chính là vị trí Ôn Quân gửi cho cô.

[Liễu Tri Hàn: A Ngộ?]

[Liễu Tri Hàn: Ai làm?]

[Liễu Tri Hàn: A Ngộ bị bắt cóc, em làm sao không có việc gì?]

Liễu Tri Hàn đồng thời gửi ba tin nhắn tới,

[Ngải Diệp: Nếu tôi bị bắt cóc, ai báo tin cho anh?]

[Liễu Tri Hàn:...]

Liễu Tri Hàn không có động tĩnh, Minh Thù gửi thêm một tin nhắn nữa sau đó xoay người đi ra ngoài.

Minh Thù xuống lầu bắt một chiếc xe.

"Cô gái đi đâu?"

"Chung cư Hải Đường."

"Được."

*

【 Hòa Hài Hào 】

Liễu Tri Hàn: Ngươi xem ngươi một chút, ngay cả huynh đệ của ta cũng làm mất rồi!

Minh Thù: Cho nên để ngươi đi cứu, để ngươi biểu hiện a!

Liễu Tri Hàn:... Không cần, cảm ơn!

Minh Thù: Không khách khí, ta biết ngươi rất vui vẻ.

Liễu Tri Hàn: Đó có phải là đối tượng của ngươi hay không?

Minh Thù: Hình như là...

Liễu Tri Hàn:... Dễ quên là bệnh, các Tiểu Mê muội mau chóng bỏ phiếu trị bệnh!!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1566: Cuối Cùng Đã Gặp Tri Diệp (28)

Liễu Tri Hàn mang người đuổi tới địa chỉ kia là đợi phá dỡ nguy phòng, bốn phía tòa nhà đều bị phá hỏng, chỉ còn lại một tòa chưa bị hủy đi lẻ loi trơ trọi đứng ở đó.

"Tri Hàn, Ngộ ca không sao chứ?" Có người hỏi.

"Sẽ không có chuyện gì." Liễu Tri Hàn nhìn điện thoại: "Các người tách ra, chờ tin tức của tôi."

Một đám người tự phần mình tản ra.

Liễu Tri Hàn tìm một vị trí quan sát.

Bên trong tòa nhà không có ánh sáng, không nhìn rõ bất cứ thứ gì.

Điện thoại Liễu Tri Hàn chấn động một cái.

[Ngải Diệp: Lát nữa có người tới, các người đừng đánh nhau, người một nhà.]

[Liễu Tri Hàn:...]

Tại sao hắn phải nghe nữ nhân này!!

Liễu Tri Hàn rất nhanh liền nhìn thấy một đám người lén lút tới, hai bên đối mặt nhau, đối phương lặng lẽ đảo qua, trực tiếp đi về một bên khác.

Liễu Tri Hàn: "??"

Đây là xem thường bọn hắn?

Đừng nói...

Đối phương mang người cũng rất nhiều.

Nhưng người của hắn đều là thân kinh bách chiến a!

Liễu Tri Hàn đoán chừng là Minh Thù đã thông báo cho đối phương, sau khi bọn hắn tới liền trực tiếp vây quanh toàn bộ tòa nhà này.

Ngăn chặn những nơi nào có thể rời đi.

Lại một giờ trôi qua.

Minh Thù đã đến, cô còn mang theo một người, Liễu Tri Hàn trừng lớn mắt nhìn qua, một hồi lâu mới nhìn rõ người kia hình như là Ôn Nguyệt Nguyệt.

Minh Thù mang theo Ôn Nguyệt Nguyệt xuất hiện, bên trong tòa nhà vẫn không có động tĩnh.

Ôn Quân bảo trì sự bình thản.

Minh Thù mang theo Ôn Nguyệt Nguyệt đi vào.

Dạng kịch này cô rất quen thuộc, rất nhanh liền nhìn thấy Ôn Quân.

"Ngải Diệp cô..." Dưới tia sáng lờ mờ, không thấy rõ thần sắc trên mặt Ôn Quân.

"Có qua có lại, không mang theo chút lễ vật, làm sao có thể đến nơi hẹn gặp." Minh Thù ngữ điệu nhẹ nhàng: "Lễ vật này, Ôn tiên sinh hài lòng chứ?"

Ôn Nguyệt Nguyệt chỉ mặc một bộ đồ ngủ đơn giản, rõ ràng đã đi ngủ.

Bị Minh Thù kéo từ trong chăn tới nơi này.

Ôn Quân cười lạnh: "Cô cho rằng tôi sẽ vì một nữ nhân mà thỏa hiệp?"

Minh Thù: "Vậy anh đoán xem, tôi có dám động thủ với cô ta hay không?"

Ôn Quân: "..."

Ôn Nguyệt Nguyệt ôm cánh tay, cách xa như vậy cũng có thể nhìn thấy cô ta đang run dữ dội.

Ôn Quân nhìn Ôn Nguyệt Nguyệt, đáy mắt cất giấu một chút lo lắng.

Nhưng hắn không có biểu hiện ra ngoài.

Ngược lại hỏi Minh Thù: "Tôi muốn biết, tại sao cô lại muốn nhằm vào tôi!"

"Không phải tôi muốn nhằm vào anh." Minh Thù nói: "Là anh nên trở về nơi anh nên ở."

"Nơi tôi nên ở?" Nữ nhân này đang nói cái gì?

Minh Thù nắm lấy cánh tay Ôn Nguyệt Nguyệt, trong tay có thêm một cây đao: "Tôi không nói nhảm với anh. Đem tiểu... Tông Ngộ giao ra, một tay giao tiền một tay giao đồ ăn vặt... Không phải, giao người."

Ôn Quân trong lòng lập tức xiết chặt.

Ôn Nguyệt Nguyệt run đến lợi hại hơn.

"Tôi cho anh thời gian một phút để cân nhắc, nếu anh không đổi, vậy tôi chỉ có thể động thủ, yên tâm tôi sẽ không giết cô ta, dù sao giết người là phạm pháp."

Ôn Quân nắm chặt hai tay, trong lòng hận không thể đem Minh Thù tháo thành tám khối.

Quyền chủ đạo hẳn là nằm trên tay hắn.

Vì sao cuối cùng lại biến thành cô chủ đạo!

Ôn Nguyệt Nguyệt...

Cô đến cùng là làm sao mang cô ta ra ngoài được!!

Hắn rõ ràng đều...

Ôn Quân giống như nghĩ đến cái gì.

"Ôn Nguyệt Nguyệt, em cứ như vậy muốn dồn tôi vào chỗ chết?" Nếu như không phải cô ta chủ động đi cùng cô, cô cũng không có khả năng dễ dàng mang người đến như vậy.

Ôn Nguyệt Nguyệt lắc đầu, run rẩy đến lợi hại hơn.

"Ôn tiên sinh, anh còn ba mươi giây."

Minh Thù giống như là không nghe thấy Ôn Quân nói cái gì, nhắc nhở hắn.

Đây là khảo nghiệm tâm lý của người nào có tố chất tốt hơn.

Hiển nhiên Minh Thù cũng không lo lắng.

Tiểu yêu tinh treo liền treo thôi, dù sao treo cũng có thể thu hồi mảnh vụn linh hồn, vi diện tiếp theo liền gặp lại.

Làm người phải lạc quan một chút.

Lạc quan... Chơi chết người động thủ đối với tiểu yêu tinh.

Ôn Quân nhìn Ôn Nguyệt Nguyệt, trong không khí lan tràn ra sự khẩn trương tột độ.

Năm giây cuối cùng, Ôn Quân phất tay cho người mang Tông Ngộ ra.

Tông Ngộ bị bịt mắt, quần áo trên người hắn dính một chút vết bẩn, nhưng hắn đứng nghiêm chỉnh làm cho người ta không để ý những vết bẩn kia.

"Ôn tiên sinh anh có đổi hay không?"

Ôn Quân: "..."

Hôm nay hắn mời cô tới đây để làm cái này sao?!

Ôn Quân đều tức giận đến sắp nổ tung.

Thế nhưng Ôn Nguyệt Nguyệt...

Nếu hắn không đổi, nữ nhân kia sẽ làm ra chuyện gì.

Nữ nhân này nhìn qua luôn luôn mỉm cười, trên thực tế chính là một ác quỷ lãnh huyết vô tình.

"Đổi!"

Ôn Quân nghiến răng.

Minh Thù khẽ cười một tiếng, giương cằm lên: "Lui ra phía sau, cùng một lúc buông bọn họ ra."

Ôn Quân nhắm mắt lại, phất tay cho người của hắn lui lại, đồng thời đẩy Tông Ngộ ra.

Minh Thù buông Ôn Nguyệt Nguyệt ra.

Ôn Nguyệt Nguyệt bước chân bị trượt lên phía trước.

Tông Ngộ không nhìn thấy nên đi chậm rãi, tốc độ của hai người cũng không khác nhau lắm.

Hai người một hồi lâu mới đi đến chỗ giao hàng.

Nhưng lúc này, Ôn Quân bên kia có hai người xông ra ——

Đoàng đoàng!

Đạn bắt sát chân của hai người kia, bắn vào trên mặt đất, tro bụi mịt mù.

Trong không khí có một cỗ thuốc súng nồng đậm.

Minh Thù tiến lên kéo Tông Ngộ qua chỗ mình, họng súng nhắm vào bọn hắn.

"Ôn tiên sinh có phải đã quên tôi có súng?"

Ôn Quân: "..."

Ngươi mẹ nó ăn mặc đơn giản như vậy đi lên, một chút cũng không thấy ngươi có giấu súng hay không, ai biết ngươi có thể đột nhiên mò ra!

Đây là phạm quy!!

Đúng vậy.

Cô lấy từ đâu tới?

"Tiên sinh..."

Ôn Quân nghe thấy thanh âm kia liền kéo Ôn Nguyệt Nguyệt qua: "Ngải Diệp, tôi không biết tại sao cô lại muốn nhằm vào tôi, nhưng tôi hi vọng có thể nói..."

"Không."

Minh Thù cự tuyệt.

"Chúng ta không có cách nào nói chuyện, thật sự."

Minh Thù gỡ miếng vải đen trên mắt Tông Ngộ xuống, kéo hắn lui về phía sau: "Tôi chỉ hi vọng Ôn tiên sinh có thể khỏe mạnh, thật lòng hận tôi thật tốt."

Trong tay Minh Thù có súng, bọn hắn không dám manh động.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn Minh Thù rút lui.

"Lần sau gặp lại, Ôn tiên sinh."

Minh Thù biến mất trong cầu thang.

Ôn Quân một cước đá vào đồ vật bên cạnh.

"Cô ta có phải bị bệnh hay không!"

Đám người: "..."

Đại khái là có.

Thấy qua người muốn chết muốn sống, muốn người khác yêu mình.

Chưa từng thấy qua muốn cho người ta hận mình như vậy.

"Tiên sinh..." Người bên cạnh lo lắng nhắc nhở l.

Sắc mặt Ôn Quân biến hóa, nắm lấy Ôn Nguyệt Nguyệt chạy xuống lầu: "Rút lui."

Ngay tại trong nháy mắt Ôn Quân chạy ra khỏi tòa nhà, tòa nhà phía sau đột nhiên nổ tung, may mắn chỉ là một tầng, không có tạo thành uy hiếp quá lớn cho bốn phía.

Minh Thù ra trước một bước.

Nghe thấy âm thanh liền quay đầu nhìn lại.

"Liền biết hắn không có ý tốt."

Lại muốn nổ chết mình.

Tông Ngộ nắm chặt tay Minh Thù.

Minh Thù vỗ vỗ mu bàn tay hắn, lấy điện thoại ra gọi những người kia tới.

Minh Thù phân phó: "Đánh cho tôi, lưu lại hơi thở cuối cùng là được."

Nhóm huynh đệ: "..."

Để bọn hắn vô cùng lo lắng tới đây chính là đến đánh người?

Con mẹ nó sao cô không đánh a!

Bọn hắn hơn nửa tháng mới chạy đến được đây!

Tức chết!

Thế là nhóm đại huynh liền đem sự tức giận này trút hết trên thân đám người Ôn Quân.

Liễu Tri Hàn cũng xông lại: "A Ngộ cậu không sao chứ?"

Tông Ngộ lắc đầu.

"Sao lại bị bắt cóc? Đó là Ôn Quân sao? Cậu lúc nào thì đắc tội hắn?"

Tông Ngộ nhìn Minh Thù một chút, dùng điện thoại Liễu Tri Hàn đưa qua gõ chữ.

"Không có việc gì, đừng hỏi nữa."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1567: Cuối Cùng Đã Gặp Tri Diệp (29)

Ôn Quân mang không ít người tới, nhưng Minh Thù bên này càng nhiều hơn, cộng thêm người Liễu Tri Hàn mang tới, thay phiên nhau cũng có thể mài chết bọn hắn.

Ôn Nguyệt Nguyệt là nữ nhân, không có ai động thủ với cô ta.

Minh Thù gọi người tới chính là đánh bọn hắn.

Có khổ lực miễn phí không dùng thì quá phí.

Đánh người xong, Minh Thù gọi mấy đại huynh đệ kia lại.

"Đây, thứ anh muốn, thứ bên trong này không được đầy đủ, cho nên để tỏ lòng thành ý của anh đối với tôi, tiếp theo anh phải giúp tôi một chuyện."

"Chuyện gì?" Đại huynh đệ có chút sợ.

Cô còn muốn thế nào!

"Nói cái này là của Ôn Quân, rõ chưa?"

"Mượn đao giết người!?" Đại huynh đệ phản ứng rất nhanh.

"Sao có thể gọi là mượn đao giết người? Cái này gọi là tiết kiệm sức lực!"

"..." Ha ha.

Tiết kiệm sức lực đại gia ngươi!

Cái này rõ ràng chính là mượn đao giết người.

Bất quá vị đại tổng tài này làm sao lại đắc tội cô?

Thật là đáng sợ...

"Hiểu chưa?"

"Tiết kiệm sức lực, tiết kiệm sức lực, tiết kiệm sức lực..." Đại huynh đệ sợ hãi.

Ngươi nói gì cũng đều đúng.

Minh Thù đột nhiên chụp lấy hắn: "Có gì ăn không?"

"..."

Đại huynh đệ sờ sờ trên người, lấy ra một thanh sô cô la.

Minh Thù cướp lấy sô cô la: "Luyện yoga thật tốt, cũng đừng ăn sô cô la."

"..."

-

Liễu Tri Hàn lôi kéo Tông Ngộ hỏi nửa ngày.

Tông Ngộ không có nói nguyên nhân mình là bởi vì Minh Thù nên mới bị Ôn Quân bắt đi.

Chỉ nói mình đi đến ngân hàng rút tiền tiết kiệm cũng không để ý.

Liễu Tri Hàn kia là hoàng đế không vội thái giám đã gấp, cả người đều sắp phát điên.

Cuối cùng còn đem Minh Thù mắng một trận.

Minh Thù: "..."

Được rồi.

Là trẫm sai.

Tông Ngộ quét mắt về phía Liễu Tri Hàn, ý tứ rất rõ ràng là để hắn câm miệng.

Liễu Tri Hàn tức giận đến giơ chân: "Tôi là vì muốn tốt cho cậu! A Ngộ cậu đã thay đổi!"

Tông Ngộ: "..."

Có gì kỳ quái?

Thay đổi vì cô là chuyện hắn nguyện ý làm.

"Cậu cũng không phải A Ngộ lúc trước! Cậu lại vì một nữ nhân mà hung dữ với tôi! Trừng tôi!"

"..."

Minh Thù gãi gãi đầu: "Không phải hắn thật sự thích anh chứ?"

"Đánh rắm!" Liễu Tri Hàn gầm thét: "Ngải Diệp em lại bịa chuyện, coi như Tông Ngộ ngăn lại tôi cũng muốn đánh em!"

Hắn cùng Tông Ngộ đó là tình anh em!

A phi!

Đó là hữu nghị!

Hữu nghị biết chưa!

Không phải là loại quan hệ lung ta lung tung kia!

Minh Thù đưa tay làm một tư thế OK: "Liễu thiếu gia, nói xong chưa? Nói xong tôi liền dẫn hắn về đi ngủ."

Liễu Tri Hàn: "..."

Liễu Tri Hàn nhìn bên kia: "Bọn người Ôn Quân làm sao bây giờ? Bọn hắn có thể báo cảnh sát hay không?"

"Hắn bắt cóc người trước, anh cảm thấy hắn dám báo cảnh sát?" Chẳng những trói người, còn muốn nổ chết người, Ôn Quân dám báo cảnh sát mới là lạ.

"..."

Liễu Tri Hàn lại trừng Minh Thù một chút.

Minh Thù: "..."

Làm sao lại trừng trẫm!

Minh Thù cùng Tông Ngộ rời khỏi hiện trường.

Tông Ngộ toàn bộ hành trình đều nắm chặt tay Minh Thù.

Về đến nhà, hắn tìm giấy bút viết: "Súng của em từ đâu tới?"

"Anh nhất định phải hỏi tôi những chuyện này?" Minh Thù nhíu mày.

"Nguy hiểm..." Tông Ngộ viết xuống, ngòi bút dừng lại mấy giây: "Tôi lo lắng..."

Chữ viết vẫn chưa xong, Minh Thù chống tay lên giấy.

"Tông Ngộ."

Tông Ngộ ngẩng đầu nhìn cô.

Minh Thù vuốt cằm hắn, khom người hôn một cái.

"Đừng lo lắng, chỉ cần anh còn sống, tôi sẽ không rời khỏi anh."

Mỗi một chữ đều giống như nện vào đáy lòng Tông Ngộ.

Làm hắn có một loại cảm giác hôn mê.

Minh Thù lại hôn hắn một chút: "Ngủ đi, muộn rồi, có chuyện gì sáng mai lại nói."

Minh Thù rút đi bút trong tay hắn.

Tông Ngộ không có cách nào biểu đạt ý tứ của mình, chỉ có thể bị Minh Thù dắt mũi.

Cô cố ý!!

Quả nhiên, ngày thứ hai Minh Thù liền không cho hắn cơ hội hỏi chuyện tối hôm qua.

Hơn nữa mỗi lần hắn đều không tìm được lý do phản bác.

-

Chuyện Minh Thù để đại huynh đệ đi làm, rất nhanh liền có hiệu quả.

Công ty Ôn Quân đứng trước các loại kiểm tra, không chỉ có như thế, xử lý việc gì cũng đều đột nhiên trở nên khó khăn.

Ôn Quân cũng không biết vì sao lại bị chỉnh đến sứt đầu mẻ trán.

Trong lúc nhất thời Ôn Quân cũng không đoái hoài tới việc tìm Minh Thù báo thù.

Đại huynh đệ làm việc cũng rất cẩn thận, còn làm giả chứng cứ để người ta tin tưởng trong tay Ôn Quân thật sự có đồ vật.

Có thể đại huynh đệ lấy về một nửa để đối phương cảm thấy còn lại một nửa chứng cứ, đã không thể hình thành chứng cứ liền tạo thành uy hiếp.

Cho nên trực tiếp đối phó Ôn Quân.

Ôn Quân lâm vào tình huống như vậy, hội đồng quản trị quyết định bãi nhiệm chức tổng giám đốc của hắn, tiếp nhận một vị khác từ Ôn gia.

Ôn Quân không lấy ra được chứng cứ cho người ta tin tưởng.

Ôn gia mặc dù thiên vị hắn nhưng công ty không phải trò đùa, không còn dám tiếp tục như thế.

Kỳ quái chính là Ôn Quân rời khỏi công ty, hết thảy liền khôi phục lại bình thường.

Nhưng có Ôn gia ở đây, Ôn Quân tạm thời vẫn không tính là thảm, khí số đoán chừng cũng chưa tận.

Bất quá còn có một vị muốn đối phó hắn, Minh Thù cũng không nóng nảy.

Ôn Quân tìm tới Ôn Nguyệt Nguyệt.

Ôn Nguyệt Nguyệt kéo lấy áo choàng, có chút sợ hãi: "Sao anh lại tới đây?"

"Em không chào đón tôi như vậy?"

Ôn Nguyệt Nguyệt mím môi, dùng giọng điệu khẩn cầu: "Ôn Quân, bỏ qua cho tôi đi."

Ôn Quân kéo cánh tay Ôn Nguyệt Nguyệt lại: "Lúc trước em thích tôi như vậy cũng chỉ là nói suông mà thôi?"

"Không..." Ôn Nguyệt Nguyệt bị kinh sợ, áo choàng rớt xuống đất lộ ra bả vai trắng nõn: "Ôn Quân, anh thả tôi ra."

"Em vẫn còn thích tôi đúng không?" Hắn đã mất đi công ty, không thể lại mất đi cô.

"Không..." Ôn Nguyệt Nguyệt lắc đầu: "Tôi không thích anh Ôn Quân, tôi không thích anh!! Bỏ qua cho tôi đi!"

"Em gạt tôi!"

Ôn Nguyệt Nguyệt đột nhiên ngưng giãy dụa.

"Ôn Quân, trước kia là tôi thích anh, thế nhưng... Thời điểm năm đó anh rời đi, tôi đã hết hi vọng."

"Anh biết lúc ấy tôi trải qua như thế nào không?"

Ôn Nguyệt Nguyệt tại thời điểm Ôn Quân rời đi sớm đã cùng Ôn gia đoạn tuyệt quan hệ.

Năm đó Ôn gia bức bách cô ta, xém chút gả cô ta cho một người cô ta hoàn toàn không thích, còn hắn thì sao?

Xuất ngoại trong sự sắp xếp của Ôn gia.

Cứ như vậy ném cô ta lại trong nước, mặc cho Ôn gia sắp xếp.

Nếu như không phải vận khí của cô ta tốt, có người hỗ trợ.

Hiện tại có lẽ cô ta đã bị ép cùng người ta kết hôn sinh con.

Nghe Ôn Nguyệt Nguyệt lên án xong, Ôn Quân gấp gáp nói: "Nguyệt Nguyệt, lúc ấy tôi không nghĩ rõ ràng, hiện tại tôi đã hối hận... Tôi thật sự rất hối hận, sau này tôi sẽ đối xử tốt với em."

Ôn Nguyệt Nguyệt hai mắt đẫm lệ: "Ôn Quân, hối hận cũng vô dụng, nếu chúng ta ở bên nhau, anh cũng không có cách nào lấp đầy những tổn thương mà anh mang đến cho tôi."

Khi đó cô ta tuyệt vọng.

Sao hắn có thể cảm nhận được.

Cô ta bất quá chỉ là thích hắn mà thôi...

Liền phải đối mặt với kết cục như vậy.

Sao hắn lại nhẫn tâm...

"Tôi không biết bọn họ sẽ đối xử với em như vậy, Nguyệt Nguyệt, tôi thật sự không biết."

"Tổn thương tôi nhận được không phải một câu anh không biết tôi liền có thể xem như chưa từng xảy ra mà tiếp nhận anh." Ôn Nguyệt Nguyệt lắc đầu: "Ôn Quân, tôi không còn thích anh."

Cô ta rút tay mình ra.

"Bỏ qua cho tôi, cũng bỏ qua cho anh đi."

"Nguyệt Nguyệt..."

"Nguyệt Nguyệt!!"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1568: Cuối Cùng Đã Gặp Tri Diệp (Xong)

Trận tuyết lớn đầu tiên đột nhiên ập tới, tất cả mọi người đều chưa kịp chuẩn bị.

Gió lạnh gào thét trên bầu trời của thành phố.

Minh Thù che lấy cổ áo đi vào khu nội trú.

Trên giường bệnh, Ôn Quân sắc mặt cực kém nằm ở đó.

Ba ngày trước, Ôn Quân xảy ra một trận tai nạn giao thông.

Lúc ấy Ôn Quân kịp thời tránh được.

Mặc dù bị đụng vào nhưng cũng không có nguy hiểm đến tính mạng.

Minh Thù đi vào, ánh mắt hắn ngoan lệ như đao quét tới.

"Ma đầu!"

"Ôi." Minh Thù buông tay đang che cổ áo xuống: "Ngươi cũng khôi phục rất nhanh!"

Ôn Quân cọ một cái ngồi dậy, liên lụy đến vết thương lại hít một ngụm khí lạnh.

"Ngươi dẫn ta về, cần phải đối phó ta như vậy!?" Có bao nhiêu thù! Có bao nhiêu thù a!

"Ai, không có cách nào." Minh Thù bất đắc dĩ: "Ngươi còn khí số, ta cũng không mang ngươi đi được."

"..." Tên vương bát đản nào quy định!

Ôn Quân nhìn chằm chằm Minh Thù: "Cuối cùng những thế lực kia nhằm vào ta, có phải kà ngươi giở trò quỷ hay không."

"Đúng vậy a."

Ôn Quân cắn răng: "Hèn hạ!"

Minh Thù nở nụ cười xán lạn: "Ma đầu ài, không hèn hạ sao có thể làm ma đầu, ta hèn hạ ta kiêu ngạo!"

Ôn Quân: "..."

Không cách nào phản bác cũng cảm thấy rất có đạo lý là xảy ra chuyện gì?

Nhất định là ma đầu sai!

"Ta vẫn chưa muốn trở về." Ôn Quân đột nhiên bắt đầu diễn kịch: "Ngươi cho ta ở lại một lúc, trở về chính là nơi tối tăm không thấy ánh mặt trời, xem như đều là ngươi quen, ngươi giơ cao đánh khẽ."

"Vừa rồi ngươi gọi ta là ma đầu."

"Ta gọi sao? Không có, ta không có! Tuyệt đối không phải ta!"

"Ngươi chạy thì làm sao bây giờ?"

"Ta có thể chạy thoát khỏi ngươi sao?"

Minh Thù lấy kim sắc ra, mỉm cười: "Không được, ta thế nhưng là ma đầu, không thể mềm lòng."

"..."

-

Tin tức tổng giám đốc Ôn Quân của tập đoàn Thụy Kim lâm vào hôn mê, đời này có thể không tỉnh lại đi dạo trên hot search một vòng liền bị một chuyện khác ép xuống.

Vốn là tham quan nào đó mua hung thủ giết người, một tay che trời, bất chấp vương pháp.

Bây giờ bị tố cáo, chứng cứ vô cùng xác thực.

Liên lụy quá nhiều người, phía trên yêu cầu điều tra rõ.

Trong lúc nhất thời bên trong thành phố đều là sợ bóng sợ gió trông gà hoá cuốc.

"Cô đã nói đem đồ vật giao cho chúng tôi!!" Đại huynh đệ lúc này đang cùng Minh Thù nói dốc.

"Đúng vậy, không phải tôi đã cho các anh sao?" Minh Thù một mặt đương nhiên.

"Cô..." Đại huynh đệ tức giận muốn chết: "Những chuyện bên ngoài là xảy ra chuyện gì?"

"Há, tôi cũng không nói sẽ không tố cáo a."

"..."

Xem như cô lợi hại!

"Chạy mau đi, bằng không lát nữa liền có người đến bắt các anh."

Đại huynh đệ căng thẳng nhìn xung quanh một chút: "Cô cũng có phần, cô cho rằng cô có thể thoát được?"

Minh Thù cười tủm tỉm hỏi: "Tôi làm cái gì?"

Đại huynh đệ gầm thét: "Cô có súng!"

Minh Thù càng cười đến xán lạn: "Anh có chứng cứ sao?"

Đại huynh đệ: "..."

Hình như không có.

Hắn chỉ là nhìn thấy qua mà thôi, có câu nói miệng không bằng chứng cứ.

Coi như hắn nói với cảnh sát, nếu không có chứng cứ cũng sẽ không làm gì được cô.

Đại huynh đệ chỉ vào Minh Thù, ngón tay run rẩy một hồi lâu liền quay người chạy.

-

Minh Thù quay người lên lầu, tại cầu thang thấy được Tông Ngộ chỉ mang một chiếc áo len.

Minh Thù tiến lên đem khăn quàng cổ đeo lên cho hắn: "Cứ như vậy ra ngoài, anh muốn bị cảm để đến bệnh viện thể nghiệm một chút các món ăn xa hoa sao?"

Khăn quàng cổ còn lưu lại nhiệt độ của cô, Tông Ngộ đang lạnh như băng lập tức ấm áp.

Tông Ngộ nhìn ra bên ngoài, tuyết lớn đầy trời, một mảnh trắng xóa.

"Đi."

Tông Ngộ bị Minh Thù dắt lên lầu, ấn vào ghế sô pha dùng chăn lông bọc lấy.

Cô ôm hắn: "Nghĩ gì thế?"

Tay chân Tông Ngộ đều bị quấn, không thể gõ chữ, chỉ có thể nhìn Minh Thù.

"Có phải là cảm thấy chuyện tôi làm rất xấu?" Minh Thù đối đầu với ánh mắt của hắn, đuôi lông mày khẽ nhếch.

Tông Ngộ lắc đầu.

Mặc kệ cô làm gì, hắn đều có thể tiếp nhận.

Minh Thù đột nhiên đẩy hắn nằm xuống ghế sa lon, Tông Ngộ hạ mắt, khuôn mặt của Minh Thù phóng đại trước mặt hắn.

Cô nhẹ nhàng đụng lên cánh môi hắn.

Giống như chuồn chuồn lướt qua.

Hô hấp của Tông Ngộ hơi dừng lại, tim đập rộn lên, huyết dịch trong cơ thể bắt đầu sôi trào.

Minh Thù chống đỡ ghế sô pha, giật chăn lông trên người hắn bọc mình lại.

Thân thể hai người chạm vào nhau, Minh Thù cười một chút: "Muốn không?"

Tông Ngộ gật đầu.

Minh Thù đưa tay che mắt hắn lại, cánh môi ấm áp hôn xuống.

-

Âm thanh tuyết rơi vang bên tai Tông Ngộ.

Hắn có chút động đậy cánh tay, trong phòng chỉ có một mình hắn, nhiệt độ bên cạnh đã lạnh, không biết cô đã rời đi bao lâu.

Tông Ngộ đưa tay sờ điện thoại nhìn thời gian.

Ánh mắt lại rơi vào cổ tay.

Trên cổ tay trắng nõn mang theo một chuỗi vòng tay, mỗi một hạt châu đều đẹp đẽ đến không cách nào bắt bẻ, thoáng như chòm sao rực rỡ.

Đây là cái gì?

Tông Ngộ ấn mở điện thoại nhắn tin cho Minh Thù.

Bên kia một lúc lâu mới trả lại.

"Rút thưởng ở cuộc họp mặt hằng năm của công ty."

"..."

Hắn nhớ kỹ trước đó quả thật cô có tham gia cuộc họp mặt hằng năm của công ty, nhưng rút thưởng lúc nào?

"Em đang ở đâu?"

"Ăn sáng a, hôm nay tuyết rơi đầy đường, anh đừng ra ngoài, lát nữa tôi mang bánh bao về cho anh."

"..."

Khóe miệng Tông Ngộ co giật một chút.

Có thể cho hắn một cái bánh bao, hắn có phải là nên cám ơn trời đất, cuối cùng cô còn chưa quên người bạn trai như hắn cũng cần ăn cái gì.

Tông Ngộ xuống giường rửa mặt, thu thập xong đã là nửa giờ sau.

Đúng lúc chuông cửa vang lên.

Tông Ngộ cho là Minh Thù quên mang theo chìa khoá, đi ra mở cửa lại phát hiện là Liễu Tri Hàn.

Tông Ngộ không hề nghĩ ngợi trực tiếp đóng cửa.

"A Ngộ A Ngộ! Đừng a!" Liễu Tri Hàn giữ chặt khung cửa, mắt thấy sắp kẹp tới tay, Tông Ngộ mới nới lỏng lực đạo.

Tông Ngộ lấy điện thoại ra gõ chữ: "Sao cậu biết tôi ở đây?"

"Tôi theo dõi Ngải Diệp hơn mấy tháng, nha đầu kia thật ranh ma, hắc hắc." Liễu Tri Hàn chen vào, ánh mắt đảo quanh nhà: "Cô ấy không ở nhà?"

Cha mẹ Tông Ngộ chết sớm, vẫn luôn sống cùng chị gái.

Chị gái cũng là nữ cường nhân, rất nhanh liền tích lũy ra một phần gia nghiệp.

Đáng tiếc...

Số mệnh không tốt.

Sau khi chị gái chết, Tông Ngộ liền bán sạch những vật kia, tự mình dọn nhà, bọn hắn ai cũng không biết hắn chuyển đến nơi nào.

"A Ngộ, cậu thật sự thích Ngải Diệp?"

Tông Ngộ trầm mặc gật đầu.

"Mặc dù tôi cảm thấy cô ấy có chút..." Liễu Tri Hàn không tìm được từ để hình dung: "Ài, được rồi, dù sao cậu vui vẻ là được."

Liễu Tri Hàn chính là tới xem người anh em của hắn một chút, biểu đạt một chút tình anh em.

Xem xong hắn liền chuẩn bị rời đi, bằng không khi nữ nhân kia trở về hắn lại bị chụp lên cái mũ "cong".

"Tôi đi đây..."

Ánh mắt Liễu Tri Hàn đột nhiên rơi vào cổ tay Tông Ngộ.

Áo len màu trắng, hạt châu trên cổ tay càng nổi bật hơn.

"Cái này..."

Tông Ngộ tròng mắt nhìn một chút.

Dùng điện thoại gõ ra mấy chữ: "Cô ấy cho."

Liễu Tri Hàn thần sắc cổ quái một chút, cười khan một tiếng: "A a a, tôi đi đây."

Liễu Tri Hàn xuống lầu, ngồi vào bên trong một chiếc xe.

"Ngộ ca ca thế nào?" Trên tay lái phụ, Khương Tiểu Thải đỏ vành mắt hỏi.

"Rất tốt." Liễu Tri Hàn nói: "Sau này em cũng đừng nhớ hắn."

"..."

"Đừng khóc!" Liễu Tri Hàn im lặng: "Bà cô nhỏ, người không biết còn tưởng rằng anh ức hiếp em!"

"Ngộ ca ca sẽ hạnh phúc chứ?" Khương Tiểu Thải khóc thút thít.

"Sẽ sẽ sẽ..."

Chuỗi vòng tay kia nghe nói là số lượng có hạn, có tiền cũng mua không được, nhưng ngụ ý vô cùng tốt —— Anh là mặt trời của em.

*

Vi diện thứ 44 hoàn tất.

Vị diện này... Kỳ thật viết cũng nhanh! Nhảy qua đi!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh

dtv-ebook.com

Chương 1569: Thành Thị Giết Chóc (1)

"Cứ ném ở đây."

"Sẽ không bị phát hiện chứ?"

"Không có việc gì, lúc cô ta ra ngoài không có ai nhìn thấy, chỉ có thể đổ thừa vận khí cô ta không tốt, bị người ta giết."

Âm thanh trò chuyện ngừng lại một chút.

Tiếp theo là thanh âm của một nữ nhân vang lên: "Đi."

Âm thanh đóng cửa, tiếng bước chân dần dần đi xa.

Minh Thù đang nằm trên một tảng đá lạnh lẽo, một hồi lâu mới xoay người, máu trên ngực không ngừng thấm ra bên ngoài.

Cô miễn cưỡng mở mắt ra.

Bốn phía căn phòng nhỏ hẹp, một mảnh hỗn độn, tia sáng mờ nhạt.

Ngực có vết tích bị dao đâm, trên người còn có rất nhiều vết thương, lúc này đều đang chảy máu.

Tiếp tục như thế sẽ tử vong vì mất máu quá nhiều a.

Thật đói!

Thật đói!

Minh Thù tìm tòi trên mặt đất một chút, tìm được một công cụ có thể dùng để tự sát.

Dạng thân thể này, căn bản là sống không nổi.

"Kẹt kẹt..."

Cửa đột nhiên bị đẩy ra, một cái đầu từ bên ngoài thò vào.

Người bên ngoài đối đầu với ánh mắt của Minh Thù, con ngươi có chút sáng lên: "Cô... Cô chưa chết?"

"Đang chuẩn bị tự sát" Minh Thù: "..."

"Ra ngoài!"

Người kia vừa bước chân vào, bỗng nhiên thu hồi lại.

"Tôi... Tôi không có ác ý, tôi chỉ là..."

"Ra ngoài!"

Đừng làm phiền trẫm tự sát!

Người kia bị dọa cho phát sợ, lui ra khỏi phòng đóng cửa lại.

Minh Thù mò thú nhỏ ra để nó trông chừng —— sau đó yên tâm tự sát.

-

Nguyên chủ tên là Nguyên Miểu.

Sinh viên năm ba, ngày nào đó tỉnh lại đột nhiên liền phát hiện thành phố của mình đã thay đổi.

Thời gian của toàn bộ thế giới đều bị đình chỉ, mọi người lâm vào trong khủng hoảng.

Mà vừa lúc này, tất cả mọi người đều có thể thấy được quy tắc được công bố trên các thiết bị điện tử.

Muốn sinh tồn ở chỗ này, mỗi ngày nhất định phải giết một người để lấy điểm sống sót của mình.

Đúng thế.

Một người tương đương với một điểm sống sót.

Không còn điểm sống sót liền tự động tử vong ở chỗ này.

Lúc ban đầu, không ai dám động thủ giết người, cơ hồ chín mươi phần trăm người đều chết hết.

Nhưng tựa hồ để bảo đảm trò chơi này có thể tiếp tục, tất cả mọi người đều một lần nữa trở lại lúc bắt đầu.

Có thể nghiệm trước đó, ý nghĩ muốn sống có thể để cho một người cầm dao đâm người thân của mình.

Mọi người lâm vào hỗn loạn tự giết lẫn nhau.

Nguyên chủ không muốn giết người, nhưng có người muốn giết cô, cô tự vệ giết chết người kia cho nên liền sống qua ngày đầu tiên.

Ngày đầu tiên kết thúc, người còn sống không đến một nửa.

Cả thành phố đều tràn ngập máu.

Nhưng rất nhanh, những thi thể này liền không nhìn thấy.

Nếu như không phải vết máu vẫn còn, bọn họ cũng hoài nghi đây tất cả đều là đang nằm mơ.

Bọn họ thật sự giết người.

Hai ngày sau đó, nguyên chủ đều ở vào tình thế như vậy vượt qua.

Cô không muốn chết.

Cô muốn sống.

Cho nên chỉ có thể không ngừng mạnh lên, thích ứng quy tắc này.

Lúc đầu cô cũng muốn tìm biện pháp trở về, nhưng theo thời gian trôi qua cũng không có bất kỳ người nào có manh mối.

Ai cũng không biết nên làm thế nào để trở về.

Sau đó có người phát hiện, thành phố này kỳ thật không ngừng có người mới gia nhập, bởi vì bọn họ mỗi ngày đều phải giết chết một người để bảo tồn điểm sống sót của mình.

Nhưng thời gian trôi qua lâu như vậy, nhân số bên trong thành phố vẫn như cũ

Mãi đến lúc có một nữ nhân tên Trang Tĩnh xuất hiện.

Trang Tĩnh gia nhập thế lực của nguyên chủ, thời gian dài như vậy đã đủ để cho người sống sót thành lập thế lực.

Mà nguyên chủ ở trong thế lực này cũng coi như là một nhân vật.

Nhưng sau khi Trang Tĩnh xuất hiện, tình huống bắt đầu nghịch chuyển.

Những người kia luôn luôn vây quanh Trang Tĩnh, nguyên chủ không thích Trang Tĩnh, luôn cảm thấy cô ta xuất hiện quá đột ngột, thế nhưng sự nghi vấn của cô bên trong thế lực lại biến thành cô bụng dạ hẹp hòi.

Nguyên chủ bí mật theo dõi Trang Tĩnh.

Sau khi Trang Tĩnh phát hiện đã mấy lần hãm hại cô.

Không có bằng chứng, cuối cùng còn bị người ta cảm thấy cô cố tình gây sự, nguyên chủ có lý cũng không có chỗ nói.

Cứ như vậy, tiếng nói của nguyên chủ bên trong thế lực càng ngày càng thấp.

Ân oán của Nguyên chủ cùng Trang Tĩnh cũng ngày càng dày đặc.

Mãi đến lần này, Trang Tĩnh bộ dạng khả nghi dẫn người ra ngoài, nguyên chủ theo dõi cô ta, lại phát hiện Trang Tĩnh là cố ý dẫn dụ cô ra để diệt trừ cô.

Cuối cùng...

Cho nên nguyên chủ liền bị diệt trừ.

Nếu như Trang Tĩnh có hào quang của nhân vật chính, vậy nguyên chủ chính là một nhân vật phản diện chết giữa đường.

Đáng tiếc đáng tiếc.

-

Minh Thù tiếp thu xong ký ức, đứng dậy hoạt động thân thể một chút.

Thế giới này lại mẹ nó là một cái... Thế giới cần đoạt đồ ăn vặt!

Tại sao phải muốn tàn nhẫn như vậy đối với trẫm!

Trước tiên tìm một nơi kiểm tra điểm sống sót của mình...

Điểm sống sót kiểm tra rất dễ, bất kỳ một thiết bị điện tử nào, chỉ cần nhập tên vào liền có thể tra được điểm sống sót của mình.

Điểm sống sót có thể dự trữ, cũng không cần ngươi mỗi ngày giết giết giết.

Cho nên giết càng nhiều người, điểm sống sót càng cao.

Mà điểm sống sót hiện tại đã có thể dùng để đổi lấy đồ ăn cùng một vài thứ cần thiết.

Bất quá điểm sống sót cũng không thể cướp đoạt.

Nói cách khác, ngươi giết người kia, coi như người đó có rất nhiều điểm sống sót nhưng ngươi giết hắn cũng chỉ có thể lấy được một ít điểm sống sót.

Đương nhiên, đạo cao một thước ma cao một trượng.

Nếu muốn đoạt điểm sống sót, chỉ cần bắt người lại ép buộc bọn họ tiến hành giao dịch là được.

Minh Thù nhặt thú nhỏ lên, kéo cửa ra ngoài.

Người mới vừa rồi đang núp phía sau một đống thùng giấy bên ngoài, lúc này nghe thấy thanh âm lại cẩn thận nhô một cái đầu ra.

Tuổi không lớn lắm, tóc ngắn ngang tai, mặc một bộ đồng phục, trên ngực còn in tên của một trường trung học nào đó, quần áo cũng còn rất sạch sẽ.

Trong con ngươi lộ ra sự mờ mịt cùng sợ hãi, tựa hồ không biết mình đang ở đâu, xảy ra chuyện gì.

Minh Thù nhìn hắn một chút.

Người kia có chút co rúm người lại, tựa hồ kỳ quái, vừa rồi Minh Thù đều sắp phải chết, hiện tại sao lại đột nhiên không sao.

Đây là một công ty, nơi vừa rồi cô bị nhốt là một văn phòng.

Minh Thù nhìn thấy trước đại sảnh có máy tính, cô trực tiếp đi qua.

Màn ảnh máy tính dừng lại tại một giao diện màu đen, phía trên là một ký hiệu lưỡi hái của tử thần.

Tất cả thiết bị điện tử trên thế giới này đều là như vậy

Bình thường chỉ có máy tính, điện thoại, máy tính bảng đều có thể truyền vào, còn lại chính là trưng bày.

Thế giới này sớm đã cúp điện, nhưng máy tính điện thoại vẫn có thể vận hành.

Không cần điện, chính là trâu bò như vậy.

Cũng không biết là nguyên lý gì.

Còn có người đã nghiên cứu qua cái ký hiệu này, nhưng đáng tiếc không có phát hiện đầu mối hữu dụng gì.

Có lẽ trò chơi này tên là Final Destination thì sao?

Người ta làm ký hiệu lưỡi hái tử thần, hoàn toàn không có mao bệnh.

Minh Thù di chuyển con chuột, hình ảnh chuyển động..

Kiểm tra.

Giao dịch.

Giao diện chỉ có hai lựa chọn.

Minh Thù lựa chọn kiểm tra.

Nhập tên của nguyên chủ vào.

Minh Thù nhìn điểm sống sót của mình —— 0.

0?

Bởi vì nguyên nhân chết qua một lần cho nên về 0 sao?

Con bà nó!

Đây là sắp chết a!

Minh Thù ngó ngó thiếu niên bên kia muốn tới đây lại sợ hãi ôm chặt một cây gậy, con ngươi có chút nheo lại, độ cong trên khóe môi có chút làm người ta sợ hãi...

Thiếu niên bỗng nhiên vọt vào thùng giấy đằng sau.

Minh Thù sách một tiếng: "Đồ hèn nhát."

Minh Thù sờ lấy bụng đi ra ngoài.

Bên ngoài là một lối đi, trên đường phố khắp nơi đều là vết máu, có chút thủy tinh đã vỡ vụn, tiêu điều bừa bộn, ánh nắng có chút gắt gao rơi vào trên làn da nóng hổi.

Minh Thù phân rõ phương hướng một chút, lựa chọn đi bên trái.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1570: Thành Thị Giết Chóc (2)

Vì sao thành phố lại biến thành dạng này, không một ai biết nguyên nhân.

Bọn họ có thể sống sót đã không dễ đang, nào có còn thời gian suy nghĩ chuyện gì.

Bây giờ muốn tìm đồ ăn cũng tương đối khó khăn.

Từ khi những người kia bắt đầu kéo bè kết phái, đồ ăn cơ bản đã bị phân chia.

Minh Thù tìm mấy cửa hàng, cuối cùng cũng tìm được một chút đồ ăn.

Bất quá một chút đồ ăn đó...

Minh Thù ngồi trên bàn thở dài, xem ra cần phải nghĩ biện pháp khác mới được.

Một chút đồ ăn vặt ấy căn bản cũng không đủ cho trẫm nhét kẻ răng!

Bên ngoài thủy tinh vỡ vụn, thiếu niên thò đầu vào nhìn.

Ngay tại lúc hắn dự định tiến vào, thiếu niên bỗng dưng cứng đờ, hắn chậm rãi giơ hai tay lên, cũng cố gắng nháy mắt ra hiệu cho Minh Thù.

Đằng sau thiếu niện lộ ra một nam nhân.

"Ài, còn có một cô gái." Nam nhân nhìn vào bên trong một chút: "Tiểu tử thúi đừng nhúc nhích. Bên này an toàn!"

Một câu tiếp theo là nam nhân rống với những người phía sau.

Trên đường phố vắng vẻ vang lên tiếng bước chân, tiếp theo có ba nam nhân từ phương hướng khác nhau chạy đến ngăn bên ngoài cửa thuỷ tinh.

Thiếu niên bị bọn hắn bắt giữ trong tay làm con tin.

"Nữ nhân?"

Minh Thù ngồi trên quầy nhìn bốn nam nhân đẩy thiếu niên tiến vào.

"Hôm nay vận khí cũng không tệ, lại có thể gặp được một nữ nhân."

Mặc kệ là trước hay sau sự cố, người già phụ nữ trẻ em đều là quần thể yếu ớt, trở thành người chết đầu tiên của đám kia người.

Bên trong thành phố, ngoại trừ người mới tiến vào, bằng không thì rất khó nhìn thấy một nữ nhân.

Không phải nói đều chết hết.

Mà những nữ nhân này đều dựa vào thế lực lớn hoặc là tổ chức, không phải ngươi muốn chạm vào liền có thể chạm.

Không thì chính là có bản lĩnh, cũng không thể tùy tiện đụng chạm.

Bốn người này xem ra hẳn không phải là người mới.

Ánh mắt không chút kiêng kỵ dò xét trên người Minh Thù.

"Lão Đại, sao tôi lại thấy khá quen?" Một người trong đó nhìn qua có chút nhát gan cẩn thận nói một câu.

"Là nữ thì bây giờ đều cảm thấy nhìn quen mắt sao?" Nam nhân đứng bên trái cười ha hả: "Lão Đại anh lên trước."

"Lão Đại, tôi thật sự cảm thấy cô ấy..."

Nam nhân được gọi là lão đại kia đẩy mũ lưỡi trai trên đầu ra, trực tiếp xoa xoa tay đi về phía Minh Thù.

"Móa nó, từ khi đến nơi quỷ quái này, đã rất lâu cũng không gặp được cô em nào."

"Tiểu muội muội, nhanh đến để ca ca sung sướng."

"Chạy mau!" Thiếu niên đột nhiên tránh khỏi sự không chế, ôm eo lão Đại, hét lớn về phía Minh Thù một tiếng.

"Tiểu tử thúi chán sống sao!" Lão Đại một đấm đánh vào đầu thiếu niên.

Thiếu niên bị người ta lôi ra phía sau, lão Đại xoay người một cước đá tới, thiếu niên "Ực" một tiếng phun ra một ngụm máu.

"Phi, lát nữa sẽ thu thập cậu!"

Lão Đại quay người, lại là một mặt hèn mọn đi về phía Minh Thù: "Tới đây tiểu mỹ nhân!"

Minh Thù yên lặng cắn xong một ngụm khẩu phần lương thực cuối cùng.

Cô hoạt động cổ tay một chút.

-

Nửa giờ sau.

Bốn người ôm đầu ngồi xổm thành một hàng.

Minh Thù ngồi xếp bằng trên quầy, trong tay cầm cây gậy gỗ, cô gõ gõ lên quầy.

Thanh âm của nữ sinh mang theo ý cười vang lên: "Tiểu mỹ nhân, lại đến chứ?"

"Không không... Không đến." Tiểu mỹ nhân lão Đại ôm chặt đầu, run lẩy bẩy.

"Bà cô nhỏ, chúng tôi sai rồi, chúng tôi có mắt mà không thấy Thái Sơn, cô đại nhân đại lượng bỏ qua cho chúng tôi." Liền biết vận khí của bọn hắn sẽ không tốt như thế.

Nam nhân trước đó cảm thấy Minh Thù nhìn quen mắt ôm đầu ngồi xổm ở bên cạnh nói thầm, đã nói nhìn cô khá quen, lão Đại còn không nghe.

Lật thuyền đi!

"Các người..."

"Bà cô nhỏ, xin tha mạng!" Lão Đại phù phù một tiếng quỳ xuống, ba người khác học theo quỳ đến vô cùng nhanh chóng.

"Tôi là hỏi..."

"Bà cô nhỏ, chỉ cần cô không giết chúng tôi, chúng tôi nguyện làm trâu ngựa cho cô!"

"Chúng tôi cam đoan nghe lời, cô để chúng tôi đi hướng đông chúng tôi tuyệt đối không đi hướng tây, xin hãy bỏ qua cho chúng tôi!"

Minh Thù gõ gõ quầy hàng, đám người lập tức không còn dám lên tiếng.

"Có gì ăn không?" Minh Thù nói xong lời kịch của mình.

Lão Đại và tiểu đệ bên cạnh liếc nhau, lập tức từ trên người lấy ra một chút đồ ăn, hai tay dâng lên cho Minh Thù.

Không có gì quan trọng hơn so với sống sót.

Mấy người này khả năng vừa quét sạch ở nơi nào, đồ ăn cũng không ít.

Minh Thù chọn lấy một bịch bánh bích quy ném cho thiếu niên đang đứng trong góc xó xỉnh.

Thiếu niên luống cuống tay chân nhận lấy, trên mặt có vết tích bị đánh, nhìn qua có chút đáng thương.

"Cảm ơn cám... cám ơn."

"Cậu vừa vào?" Minh Thù hỏi hắn.

Thiếu niên gật đầu, thành thật trả lời: "Không hiểu sao liền tới đây... Sau đó liền nhìn thấy mấy người kia ném cô vào trong đó."

Đây chính là người mới.

Vừa mới tiến vào. còn chưa từng giết qua người nào.

"Cậu tên gì?"

"Mạn Mạn."

Minh Thù ngẩng đầu nhìn qua: "Nữ?"

Thiếu niên nhìn mình từ trên xuống dưới, gật đầu: "Đúng a..."

Minh Thù chú ý đến nơi quan trọng của Mạn Mạn.

Mạn Mạn có chút quẫn bách, mặc dù lép một chút, nhưng cũng có a!

Vừa rồi chẳng lẽ cô vẫn luôn xem mình là nam nhân?

Mạn Mạn vào bằng cách nào cô ấy cũng không nhớ rõ, đây là điểm giống nhau của tất cả mọi người ở chỗ này, không nhớ rõ mình làm sao tới được.

Ngay cả bọn họ đến từ nơi nào, ký ức cũng vô cùng mơ hồ.

Mặt khác bốn người kia cũng đến chưa được bao lâu, thuộc về loại hình lấn yếu sợ mạnh, thực tế chỉ có một chút công phu mèo cào.

Minh Thù suy ngĩ một trận, thế lực kia của nguyên chủ, cô cũng không muốn trở về chịu tội.

Cho nên...

Phải có người của mình.

Kéo bè kéo lũ đánh nhau càng có ưu thế!

Có thể tìm càng nhiều vật tư!

Minh Thù quyết định mang theo bốn người này trước.

Ở bề ngoài nhìn vẫn là rất dọa người.

Bốn người làm sao biết người mình coi là nữ nhân yếu đối dễ ức hiếp lại là một bá vương hoa khó giải quyết.

Đối mặt với điều kiện Minh Thù nói ra, bốn người không hề nghĩ ngợi liền đáp ứng.

Về phần tiểu tử giả trang kia...

Minh Thù cũng không quá nguyện ý mang theo.

Thế giới thế này, tự nuôi mình đã rất khó khăn, lại mang theo một cái đuôi, vậy sẽ đói chết a!

Không mang theo không mang theo.

"Tôi sẽ nghe lời." Mạn Mạn nhắm mắt đi theo Minh Thù: "Tôi cam đoan, thật sự, hơn nữa tôi đã học qua TaeKwonDo."

Cô ấy không hiểu sao mình lại đến nơi này.

Hoàn toàn không biết tình huống như thế nào, nhất định phải tìm người đi theo mới có thể sống sót.

Người cô ấy gặp qua chính là bốn người kia cùng Minh Thù, còn có nhóm người trước đó ném Minh Thù.

Cô ấy căn bản không có sự lựa chọn.

Minh Thù ghé mắt, khóe miệng nâng lên nụ cười thản nhiên: "Tại sao tôi phải mang theo cô?"

"Tôi..." Mạn Mạn nhìn đám người đi ở phía trước: "Cô cũng nguyện ý mang theo bọn hắn..."

Mấy người này trước đó còn muốn...

Cô cũng nguyện ý mang theo.

"Bọn hắn hữu dụng."

Mạn Mạn thẳng tắp sống lưng, tựa hồ muốn chứng minh giá trị của mình: "Tôi cũng hữu dụng."

"Ngực cũng không có, cô làm được cái gì?"

Mạn Mạn lập tức ôm ngực, gấp đến độ không biết nói cái gì cho phải: "Tôi... Tôi thật sự hữu dựng, cô mang tôi theo, tôi có thể giúp cô làm việc, tôi sẽ giặt quần áo nấu cơm, làm cái gì đều được. Tôi không muốn chết, tôi muốn sống sót."

Cô ấy muốn sống.

Nữ sinh đối diện đột nhiên cười lên: "Biết nấu cơm?"

Mạn Mạn điên cuồng gật đầu.

"Đi theo đi."

"Chỉ cần cô mang tôi theo, chắc chắn sẽ không...Cô đồng ý?"

Trên mặt Mạn Mạn lộ ra sự vui mừng, chạy đến đuổi theo Minh Thù.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1571: Thành Thị Giết Chóc (3)

Thời gian ở nơi này lấy buổi tối làm chuẩn.

Khi một tia sáng cuối cùng biến mất, chính là một ngày tiếp theo.

Mà trước lúc trời tối Minh Thù phải giết chết một người để có được một điểm sống sót, bằng không thì hôm nay cô sẽ chết.

Giết người...

Cũng không cần cô tự mình động thủ a.

Bốn người này đối với nơi này cũng rất quen thuộc, rất nhanh liền đưa Minh Thù tìm được hai người lạc đàn.

"CMN! Hôm nay lại chỉ phân được ngần ấy đồ vật."

"Còn không phải tiểu tiện nhân kia, bằng không thì làm sao lại chỉ có ngần ấy."

"Hừ, không biết hắn đã cho Hổ ca mê hồn dược gì, thứ gì cũng đều đưa cho hắn."

Hai người tựa vào góc tường chửi mẹ mắng cha, hoàn toàn không chú ý tới có người tới gần.

Chờ thời điểm bọn hắn phát hiện đã không kịp, trong nháy mắt ngã xuống đất, tầm mắt chỉ nhìn thấy có một thân ảnh từ ngã rẽ chậm rãi đi tới, cùng thiếu niên đang hốt hoảng theo phía sau.

"Haha, cái đồ chơi này dùng thật tốt."

"Đây mới gọi là vũ khí, thứ trước đó dùng quả thật chính là rác rưởi."

Lão Đại cầm súng chuyển về phía Minh Thù, họng súng vừa vặn nhắm vào cô.

Minh Thù vòng hai tay lên ngực, khóe miệng nâng lên đường cong mờ nhạt, trong ánh mắt đều là gợn sóng nhàn nhạt.

Bầu không khí lại đột nhiên khẩn trương lên.

"Hắc hắc, bà cô nhỏ..." Lão Đại bá một cái dời nòng dúng đi: "Chúng tôi đã làm xong, vũ khí này thật lợi hại."

Người bên cạnh không hiểu đụng lão Đại một chút: "Lão Đại, chúng ta..." Có súng a! Còn sợ cô ta sao? Nữ nhân này ngu xuẩn như thế, loại vật này cũng đều cho bọn hắn.

Lão Đại nguýt hắn một cái, hạ giọng quát lớn: "Câm miệng!

Súng này từ đâu tới, hắn vừa rồi căn bản không nhìn thấy.

Nữ nhân này cũng không phải nhân vật đơn giản.

Cô dám đem súng cho bọn hắn như thế khẳng định có tính toán, còn có thể khống chế bọn hắn.

Vừa rồi nếu thật sự nổ súng, không chừng hiện tại người chết chính là bọn hắn.

"Sau này liền nghe theo cô ấy." Lão Đại phân phó một tiếng.

-

Minh Thù quay người ra khỏi hẻm nhỏ, Mạn Mạn ôm một cái ba lô đuổi theo Minh Thù, nói ra suy đoán của mình: "Vừa rồi bọn hắn có phải muốn động thủ hay không?

"Người biết quá nhiều sẽ bị diệt khẩu." Minh Thù làm một tư thế cắt cổ.

Mạn Mạn ôm chặt ba lô rụt cổ lại, không còn dám nói chuyện.

Cô ấy quay đầu nhìn một chút, bốn nam nhân kia đang thu thập hai người đã chết kia, sau đó nhanh chóng đuổi theo.

Minh Thù tìm một cửa hàng có máy tính đi vào.

Để người vừa rồi giết người cùng mình giao dịch.

"Cô ta tên Nguyên Miểu!" Người giao dịch lui ra ngoài nắm lấy cánh tay lão Đại: "Cô ta tên Nguyên Miểu, là Nguyên Miểu của Phong Vân Môn, tôi liền nói cô ta làm sao lại quen mắt như vậy."

Lão đại kinh hãi: "Cậu xác định?"

"Vừa rồi tôi tận mắt nhìn thấy."

Phong Vân Môn cái tên này là bởi vì đám người kia chiếm một khách sạn tên là Phong Vân, ở bên ngoài nói mình là khách sạn Phong Vân liền có chút hạ giá, cho nên liền tùy tiện sửa lại một chữ Môn.

Hiện tại trong thành phố này, Phong Vân Môn thế nhưng là thế lực lớn nhất, không thể trêu vào.

Lão Đại nuốt một ngụm nước bọt: "Tuyệt đối không được đắc tội cô ấy, rõ chưa!"

Ba người còn lại run lẩy bẩy.

Ai dám đắc tội cô a!

Trong Phong Vân Môn, cô là một nữ nhân lại có thể leo đến vị trí kia, có thể là loại lương thiện sao?

-

Minh Thù rời khỏi giao diện giao dịch, chọn vào mục kiểm tra.

Nguyên Miểu —— điểm sống sót —— 0.

0!

Vẫn là 0?!

Minh Thù để người kia đem một nửa số điểm giao dịch cho mình, vẫn là 0.

Minh Thù: "..."

Chơi nhau rồi.

Phải chết rồi.

"Bà cô nhỏ, có vấn đề gì không?" Người bên ngoài hỏi một tiếng.

Minh Thù rời khỏi giao diện, cắn một miếng bánh bích quy: "Không có việc gì, đi tìm người tiếp đi, cô ấy vẫn chưa có điểm sống sót."

Người Minh Thù chỉ chính là Mạn Mạn.

Mạn Mạn vừa rồi đã hiểu rõ một vài thứ, biết mình muốn tiếp tục sống nhất định phải có điểm sống sót."

Điểm sống sót dựa vào số người giết được.

Trước đó cô ấy suy đoán nhiều lắm chính là tận thế, nào có nghĩ đến sẽ là tình huống như vậy.

Bốn người kia nào dám có lời oán giận, chỉ có thể ghen tị dưới đáy lòng tiểu tử này vận khí tốt.

Nghĩ đến lúc bọn hắn tiến vào còn không phải dựa vào chính mình?

Các loại thủ đoạn hèn hạ gì cũng đã dùng hết.

Thật vất vả mới sống đến bây giờ.

-

Bầu trời càng lúc càng ảm đạm.

Bọn họ đã đi hai con đường, rốt cục cũng nhìn thấy có một bóng người đang hốt hoảng chạy đi.

"Bà cô nhỏ, giết người kia đi." Lão Đại chỉ vào bóng người kia.

Minh Thù lại không nhìn người kia, tiếp tục đi lên phía trước.

Lão Đại có chút không hiểu được, nhưng Minh Thù không mở miệng, hắn cũng không dám tự tiện chủ trương, chỉ có thể đi theo Minh Thù.

Nửa giờ sau.

Gặp phải hai người đang bao vây một thanh niên.

Minh Thù dựa vào tường nhìn gần một phút mới có chút hất cằm lên, như nữ vương cao quý hạ lệnh: "Giết bọn hắn đi."

Lão Đại nháy mắt cho ba người phía sau.

"Đừng đánh chết, thời khắc cuối cùng để cô ấy tự lên."

Mạn Mạn không thể tin được trừng lớn mắt.

"Điểm sống sót chính là thứ duy nhất để sinh tồn ở đây, tôi không có khả năng mãi mãi để người ta giúp cô giết người, cô phải tự mình thích ứng."

Thanh âm của Minh Thù nhàn nhạt, không nghe ra cảm xúc gì.

Mạn Mạn nuốt một ngụm nước bọt, hai tay đã bắt đầu run rẩy.

Người của lão Đại đem hai người kia giải quyết, một thanh niên khác đang núp ở nơi hẻo lánh, lão Đại hỏi Minh Thù hắn làm sao bây giờ.

"Để hắn đi."

Thanh niên nghe vậy liền lộn nhào chạy trối chết.

Minh Thù lấy một cây súng ra đưa cho Mạn Mạn: "Dạy cô ấy."

Mạn Mạn cầm súng,nặng nề không khác nào cầm một tảng đá ngàn cân.

Trong con ngươi Lão Đại hiện lên một tia hèn mọn, bất quá đối mặt với ánh mắt của Minh Thù liền lập tức sợ hãi, bày ra biểu lộ "Lão Đại ta rất tốt": "Mạn Mạn, tới đây."

-

Một tia sáng cuối cùng dập tắt ở chân trời.

Cả thành phố lâm vào bóng tối vô biên vô tận, không khác nào bị quái vật nuốt vào trong bụng.

Bọn họ bị nhốt ở thành phố này, không ra được.

Giống như con thú bị nhốt đang giãy dụa.

Minh Thù phát hiện mình cũng không treo, vẫn còn sống rất tốt.

Mà Mạn Mạn ôm đầu gối núp ở góc xó xỉnh, mơ hồ có tiếng nức nở truyền đến, trong bóng đêm càng làm người ta thêm sợ hãi.

Minh Thù không suy nghĩ được, chỉ có thể đứng dậy đi đến bên cạnh Mạn Mạn.

"Đừng khóc."

Mạn Mạn cắn môi, sợ mình chọc giận đến cô liền bị đuổi đi.

Bất quá trong khoảng thời gian ngắn, cô ấy đã rõ ràng nơi mình đang ở là nơi nào.

Thanh âm Lão Đại đột nhiên chen vào: "Cô em a, lúc tôi tiến vào kỳ thật cũng chưa từng giết người, chuyện xấu nhất chính là thu chút phí bảo hộ, người sợ chết cũng là bị dọa đến chạy đi, nhưng hiện tại, cô xem một chút..."

"Tiểu mỹ nhân, anh nói rất nhiều?"

Lão Đại bị ba chữ tiểu mỹ nhân dọa đến run một cái: "Hắc hắc, không có không có, bà cô nhỏ, cô nói cô nói."

Minh Thù ngồi vào bên cạnh Mạn Mạn: "Mỗi một thế giới đều có quy tắc, quy tắc nơi này chính là như vậy. Cô không giết người, người liền giết cô, cô chết hắn sống, cô sống hắn chết."

Mạn Mạn ôm chặt mình, thanh âm vỡ vụn: "Thế nhưng... Thế giới như vậy, đến cùng... Có ý nghĩa gì?"

Tại sao phải bắt bọn họ đến nơi này rồi tự giết lẫn nhau?

Minh Thù nâng khóe môi: "Cô cứ sống sót trước rồi lại suy nghĩ vấn đề này đi."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1572: Thành Thị Giết Chóc (4)

Nói đến Phong Vân Môn trước đó.

Đây là một thế lực lớn nhất nơi này.

Mà vị trí của bọn người Minh Thù lúc này đã là một địa bàn của thế lực khác —— Thanh Long Hội.

Thế lực này nghe nói trước kia chính là thế lực ngầm của thành phố này.

Sau khi thành phố này phát sinh biến hóa, thế lực này liền từ dưới đất biến thành trên mặt đất.

Thành phố này sớm đã bị phân chia rõ ràng, mỗi thế lực chiếm một đầu của con phố.

Những thế lực mới hoặc là xoay người đi lên hủy diệt thế lực kia trước, hoặc là bị thôn tính.

Giữa các thế lực lớn đều có sự ma sát.

Mà lúc này, bọn người Minh Thù bị đám người này bao vây lại.

Trời sắp sáng, đám người này ra ngoài liền vừa vặn ngăn chặn bọn họ lại.

Dẫn đầu là một nam nhân bụng bự đang sờ lấy đầu trọc của hắn, đôi mắt ti hí dò xét Minh Thù từ trên xuống dưới.

"Đây không phải Nguyên Miểu của Phong Vân Môn sao? Làm sao lại chạy đến đây? Nếu không phải có người báo tin nói nhìn thấy người giống cô, tôi cũng không tin a."

"Dùng chân chạy chứ sao, tôi còn có thể mọc cánh bay sao?" Minh Thù cười nhẹ nói.

"..." Nam nhân bụng bự nghẹn họng một chút, sau đó giận dữ: "Nguyên Miểu, chúng ta từ trước đến nay nước sông không phạm nước giếng, hôm nay là cô vượt biên giới!"

"Phong cảnh nơi này của các người không tồi, tôi đến xem." Minh Thù một mặt trấn định.

Nam nhân bụng bự không nghe Minh Thù nói mò, hừ lạnh một tiếng: "Nguyên Miểu, mau nói cô muốn gì?"

"Nếu tôi nói tôi lạc đường anh tin không?"

"Nguyên Miểu!" Nam nhân bụng bự tức giận, cảm thấy Minh Thù là đang đùa giỡn hắn.

"Đừng kích động, cẩn thận cao huyết áp." Minh Thù nhắc nhở.

"..." Nam nhân bụng bự sờ lấy đầu trọc của mình hai lần, ánh mắt lộ ra sự hung ác: "Cô... Đừng nói nhảm, giết cô ta cho tôi!"

Người nam nhân bụng bự mang tới đang chuẩn bị tiến lên, một tiếng quát lớn đột nhiên vang lên.

"Dừng tay."

Đằng sau chẳng biết lúc nào có một chiếc xe ngừng lại.

Nam nhân dáng người tuấn lãng từ trong xe xuống tới, trên người mặc một chiếc áo sơ mi hoa, lộ ra hơn phân nửa lồng ngực, kính râm dây chuyền vàng xì gà, tiêu chuẩn lão đại, một kiện cũng không thiếu.

"Hổ ca." Nam nhân bụng bự lập tức khom người: "Bà cô này chạy đến địa bàn của chúng ta, tôi đang định giáo huấn cô ta."

Hổ ca gỡ kính râm xuống cài lên trước ngực, kẹp lấy xì gà hút một hơi, phun ra vòng khói lượn lờ.

"Mang về trước."

Minh Thù híp con ngươi lại, không biết nghĩ đến cái gì cũng không có phản đối.

Thanh Long Hội khẳng định giấu rất nhiều đồ ăn vặt!

Không đoạt nó thì đoạt ai?

Nam nhân bụng bự có chút không hiểu rõ: "Hổ ca, bà cô này thế nhưng là người của Phong Vân Môn..."

"Tin tức của Phong Vân Môn bên kia cậu vẫn chưa nghe nói?" Thanh âm Hổ ca thô tục, hơi híp mắt hút một ngụm xì gà.

Nam nhân bụng bự lắc đầu, thấp giọng đáp: "Vẫn chưa..."

"Bên kia truyền ra cô ấy chết rồi." Hổ ca nói: "Nữ nhân tên Trang Tĩnh đã thay cô ấy thượng vị."

Hổ ca nói xong lại nhìn về phía Minh Thù: "Nguyên Miểu, cô biết nên lựa chọn thế nào chứ?"

Bị người ta thay thế.

Thả ra tin tức đã chết.

Đủ để đại biểu cô đã bị Phong Vân Môn từ bỏ.

"Biết."

Minh Thù mỉm cười gật đầu.

Mời trẫm đi cướp, mua bán tốt như vậy, sao có thể bỏ qua?

Ánh mắt Hổ ca mang theo tia cổ quái dò xét cô một chút: "Đi về trước đi."

Nam nhân bụng bự còn muốn nói gì đó nhưng Hổ ca đã quay người rời đi, lời muốn nói chỉ có thể nghẹn lại trong cổ họng.

Có người mở cửa xe cho Hổ ca.

Tại trong nháy mắt cửa xe mở ra, trong xe tựa hồ còn có một thân ảnh trắng như tuyết đang cuộn tròn, thân ảnh cao lớn của Hổ ca chặn lại, rất nhanh liền không nhìn thấy.

Xe khởi động, phi nhanh về một phương hướng khác.

Nam nhân bụng bự lúc này sắc mặt cực kém nói một tiếng: "Lại mang tiểu tiện nhân kia ra ngoài."

"Xuỵt, lời này truyền đến tai Hổ ca liền không có quả ngon để ăn." Người bên cạnh nhắc nhở một câu.

Nam nhân bụng bự hiển nhiên biệt khuất: "Thật không biết Hổ ca nghĩ như thế nào, tiểu tiện nhân kia..."

"Được rồi được rồi, đừng nói nữa, chuyện lần trước cậu đã quên sao? Hổ ca rất quan tâm người kia, đừng có lại nói lung tung."

Nam nhân bụng bự rất biệt khuất, ánh mắt nhìn Minh Thù đều lộ ra sự hung ác giống như muốn đem cô đi rút gân lột da.

Minh Thù cười đến thong dong trấn định.

-

Vị trí của Thanh Long Hội so với Phong Vân Môn dễ chịu hơn nhiều.

Cây xanh liên miên, mơ hồ trong đó lộ ra một kiến trúc như một góc của băng sơn, trên đường nhỏ trong rừng có người đang quét dọn, vừa đi vào liền để cho người ta có một loại cảm giác đang sống ở thế giới ảo.

Nơi này trước kia là khu biệt thự cao cấp, về sau bị Thanh Long Hội chiếm cứ.

Hoàn cảnh tệ hại như vậy, nhưng Thanh Long Hội vẫn lựa chọn nơi này.

"Các người ở chỗ này nghỉ ngơi đi."

Người đón bọn họ chạy tới mang bọn họ vào trong một ngôi biệt thự, trong giọng nói lộ ra mấy phần khinh thường.

Mạn Mạn dán chặt lấy Minh Thù, trong giọng nói có chút run rẩy: "Có phải bọn hắn muốn giết chúng ta không?"

Minh Thù đang đánh giá biệt thự, nghe vậy liền mỉm cười: "Cô rất sợ hãi?"

"..."

Có thể không sợ sao?

"Cô không sợ sao?"

Minh Thù ngữ điệu nhẹ nhàng chậm rãi: "Sợ có thể giải quyết được chuyện gì sao?"

Mạn Mạn cắn môi, không biết trả lời Minh Thù như thế nào.

Mặt khác bốn người kia có vẻ trấn định hơn nhiều.

Bất quá nhìn kỹ vẫn có chút sợ.

Bọn hắn hoành hành cũng chỉ dám hoành hành trước mặt người yếu.

Đối mặt với Thanh Long Hội có tổ chức, có kỷ luật này cũng chỉ là một con tép.

Minh Thù dò xét biệt thự xong, đi tới cửa lập tức bị người ta ngăn lại.

"Có gì ăn không?"

Minh Thù không có ý định ra ngoài, chỉ là hỏi một câu như vậy.

Đối phương nhíu mày, nhưng xét thấy người là do Hổ ca mang về, cuối cùng chỉ có thể nói cô chờ một lát.

Đồ ăn ở nơi này rõ ràng rất phong phú, chẳng những có hoa quả mới lạ, còn có thịt —— có thể cướp!

-

Buổi chiều.

Nam nhân bụng bự tự mình tới mời Minh Thù đến tham dự tiệc tối, bất quá thần sắc của hắn càng giống như là mời Minh Thù đi chết.

Chỉ mời một mình Minh Thù, những người còn lại chỉ có thể ở lại biệt thự.

Minh Thù đi theo nam nhân bụng bự qua đó, trên đường có chút nhàm chán, thuận miệng hỏi một câu: "Các người hiện tại còn tâm trạng như thế?"

Đều đang vì mạng sống mà cố gắng, còn có tâm tình tham dự tiệc tối?

Nam nhân bụng bự không biết bị câu lên hồi ức gì không tốt, xì một tiếng khinh miệt: "Còn không phải tiểu tiện nhân kia."

"Tiểu tiện nhân nào?"

Nam nhân bụng bự đột nhiên quay đầu, trừng cô một chút: "Không nên hỏi không nên hỏi."

"Không phải anh cũng đang nói?"

"Tôi và cô có thể giống nhau?"

"Không giống, anh không có ngực."

"..."

Hắn có thể có... Sao?

Nam nhân bụng bự bực bội sờ đầu trọc hai lần: "Đi nhanh một chút, thật là, chỉ là một nữ nhân mà thôi, Hổ ca còn coi trọng như vậy, hừ!"

"Hình như anh rất ghét tôi?"

"Nữ nhân chỉ cần sung sướng dưới thân nam nhân, xuất đầu lộ diện đoạt cái danh tiếng gì." Giọng điệu nam nhân bụng bự có chút ác độc: "Đừng tưởng rằng Hổ ca hiện tại giữ cô lại, cô còn có thể xem mình vẫn là người của Phong Vân Môn, tôi cho cô biết, nơi này là Thanh Long Hội, cô cẩn thận một chút cho tôi, đừng để rơi vào trong tay tôi."

Minh Thù khẽ cười một tiếng: "Vậy tôi phải cẩn thận tốt một chút."

Nam nhân bụng bự hừ lạnh một tiếng.

Ánh sáng của biệt thự phía trước dần dần xuất hiện.

Thời điểm Minh Thù bước vào biệt thự này, tia sáng cuối cùng cũng biến mất ở chân trời, bầu trời yên tĩnh lâm vào trong bóng tối.

Hôm nay...

Không có chết.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1573: Thành Thị Giết Chóc (5)

Biệt thự khả năng có máy phát điện, sáng như ban ngày.

Nam nhân bụng bự mang cô xuyên qua phòng khách, đến phòng ăn.

Hai bên phòng ăn đều có vệ sĩ đứng đấy, mặc dù không phải âu phục nhưng từng người đều là áo đen mang theo cái kính râm, khí chất cũng giống như vậy.

Ở giữa là bàn ăn hình chữ nhật, phía trên bày biện trái cây, ngọn nến, hoa tươi.

Dưới đèn thủy tinh càng lộ ra mấy phần lãng mạn.

"Hổ ca, người đã mang đến." Nam nhân bụng bự cúi đầu khom lưng nói với nam nhân ngồi trên ghế.

Hổ ca ngậm xì gà, vểnh lên tư thế lão đại ngồi ở bên kia.

Bên tay phải hắn có một thiếu niên, trên người bọc lấy một tấm chăn trắng như tuyết chỉ lộ ra một cái đầu, cuộn rút trên ghế, hai tay ôm đầu gối, tựa hồ rất sợ hãi tràng diện này.

Có lẽ là nghe thấy động tĩnh, thiếu niên khẽ ngẩng đầu nhìn qua.

Bên trong ánh mắt đen nhánh sáng ngời phản chiếu lấy ánh sáng của đèn thủy tinh càng lộ ra ngũ quan tinh xảo, vài sợi tóc trên trán nổi bật lên làn da trắng nõn của hắn.

Thiếu niên đối đầu với ánh mắt của Minh Thù, có chút kinh sợ, hốt hoảng vội vàng cúi đầu ôm chặt đầu gối của mình.

"Mời ngồi." Hổ ca giương cằm lên về phía Minh Thù.

Có người tiến lên kéo ghế ra cho Minh Thù, sắp xếp cô ngồi đối diện Hổ ca, cùng hắn cách xa vạn dặm.

Nam nhân bụng bự đứng ở một bên, hiển nhiên không có tư cách nhập tiệc.

"Nguyên Miểu tiểu thư chính là nữ trung hào kiệt, Hổ ca tôi bội phục, trước tiên kính cô một ly."

Minh Thù cười cười bưng ly rượu lên, nâng nhẹ lên không trung một chút: "Vậy tôi liền không khách khí."

Hổ ca: "..."

Lời nói là tự mình nói, đối phương không biết xấu hổ như thế nhận lấy, hắn có thể làm sao?

Sau khi hàn huyên hai câu, Hổ ca cho người mang thức ăn lên.

Đưa lên đầu tiên chính là một phần của thiếu niên kia.

"Trước đó cậu vẫn chưa ăn gì, ăn nhiều hơn một chút đi." Hổ ca đột nhiên hạ thấp giọng nói: "Cậu xem, đây là món cậu thích nhất."

Thiếu niên ôm đầu gối, ánh mắt mang theo sự cảnh giác nhìn chằm chằm Hổ ca.

Người đối diện không thèm để ý, đem đồ ăn trong đĩa cắt gọn, đẩy đến trước mặt thiếu niên.

"Muốn tôi đút cho cậu?" Hổ ca đột nhiên lạnh mặt xuống.

Thiếu niên run rẩy một chút, bối rối vươn tay từ dưới tấm chăn trắng như tuyết cầm cái nĩa, miệng nhỏ bắt đầu ăn.

"Để Nguyên Miểu tiểu thư chê cười rồi." Hổ ca thấy thế, ngẩng đầu nhìn về phía Minh Thù.

Minh Thù cười như không cười nhìn hắn: "Hổ ca diễm phúc không cạn nha."

Hổ ca không có phủ nhận.

Minh Thù hơi rũ mắt, cầm dao nĩa bắt đầu ăn phần của mình.

Có lẽ là lúc ăn không nên nói chuyện, Hổ ca cũng không có nói tiếp, trên bàn ăn chỉ âm thanh dao nĩa va chạm.

Chờ Minh Thù ăn xong, Hổ ca mới nặng nề mở miệng: "Nguyên Miểu tiểu thư có bản lĩnh, Phong Vân Môn không coi trọng là tổn thất của bọn họ, Nguyên Miểu tiểu thư, cô nói có đúng không?"

"Anh muốn lôi kéo tôi?" Minh Thù lau miệng, đem khăn quăng lên mặt bàn, ánh mắt đảo qua thiếu niên vẫn còn đang ăn kia.

"Ha ha ha ha, Nguyên Miểu tiểu thư, có câu nói nói chim khôn chọn cành mà đậu, người chọn minh quân mà thần đúng hay không? Phong Vân Môn đối xử với cô như thế, không bằng cô đến chỗ của tôi, tôi liền thích người có bản lĩnh, nam nhân cùng nữ nhân không có gì khác biệt, chỉ cần cô có bản lĩnh, vậy liền có thể có đãi ngộ tốt ở nơi này."

Hổ ca nói đoạn văn này đến hăng hái.

Minh Thù vòng hai tay lên ngực, có chút lùi ghế ra phía sau.

"Thế nhưng thủ hạ của anh không cho là như vậy."

Minh Thù nhìn về phía nam nhân bụng bự đứng bên cạnh.

Nam nhân bụng bự trong lòng hơi hồi hộp một chút, quả nhiên một giây sau liền nghe Minh Thù từ tốn nói: "Hắn rất xem thường nữ nhân, nói nữ nhân chỉ nên ở dưới thân nam nhân sung sướng."

Nam nhân bụng bự sợ đến ngây người.

Hắn không nghĩ tới Minh Thù sẽ trực tiếp cáo trạng như thế.

Coi như Hổ ca nhìn trúng cô, hiện tại cô cũng không phải là người của Thanh Long Hội, cô lại cáo trạng!

Nụ cười trên mặt Hổ ca thu liễm lại, ánh mắt lạnh lẽo quét về phía nam nhân bụng bự.

"Hổ ca... Tôi..."

Hổ ca đưa tay: "Nguyên Miểu tiểu thư, người anh em này đã theo tôi thời gian rất dài, nể tình tôi, lần mạo phạm này cô liền tha thứ cho hắn, cô yên tâm, tôi sẽ để hắn xin lỗi cô."

Hổ ca nhìn về phía nam nhân bụng bự.

Nam nhân bụng bự rất biệt khuất a!

Nếu để cô gia nhập, vậy hắn còn có thể sống dễ chịu sao?

"Còn một việc." Minh Thù không đợi nam nhân bụng bự xoắn xuýt xong, tiếp tục nói: "Vừa rồi hắn mắng hắn là tiểu tiện nhân."

Phương hướng ngón tay Minh Thù chỉ chính là phương hướng của thiếu niên.

Thiếu niên dừng lại vài giây, có chút luống cuống nhìn về phía Hổ ca

Sắc mặt Hổ ca đã triệt để âm trầm xuống.

Nam nhân bụng bự giật mình, rống to: "Nguyên Miểu cô nói bậy bạ cái gì! Hổ ca, anh đừng nghe cô ta nói hươu nói vượn, tôi không có nói, là cô ta hãm hại tôi, nữ nhân này không có lòng tốt, chính là muốn châm ngòi ly gián."

Thanh Long Hội có người nào không biết, từ khi thiếu niên này xuất hiện, Hổ ca liền nâng niu hắn trong lòng bàn tay, coi như người ta không cảm kích, Hổ ca vẫn hấp tấp vây quanh thiếu niên.

Bất luận kẻ nào nói một không tốt về hắn liền sẽ bị phạt nặng.

Nghiêm trọng hơn thậm chí sẽ trực tiếp mất mạng.

Bất quá bọn hắn là âm thầm bất mãn đối với thiếu niên này, cho nên mọi người bí mật nói, cũng sẽ không lan truyền ra.

Con ngươi Hổ ca có chút nheo lại, giọng nói mang theo sự chất vấn: "Nguyên Miểu tiểu thư, cô hẳn là vẫn chưa gặp qua A Ẩn, vì sao lại biết người hắn nói chính là A Ẩn?"

Minh Thù mỉm cười, thản nhiên nói: "Há, tôi chỉ tùy tiện đoán, không nghĩ tới thật sự là hắn."

"Hổ ca." Nam nhân bụng bự luống cuống: "Hổ ca tôi không có mắng, là nữ nhân này không có lòng tốt, cô ta là người của Phong Vân Môn, Hổ ca, đây khẳng định là quỷ kế của Phong Vân Môn, Hổ ca anh không nên mắc lừa!"

Hổ ca nghe nam nhân bụng bự giải thích, có chút trầm tư.

Minh Thù trầm lặng nói một tiếng: "Hổ ca anh cũng không cần đoán cái gì, tôi chính là muốn chỉnh hắn, để hắn biết cái gì gọi là thà đắc tội tiểu nhân cũng không nên đắc tội nữ nhân."

Minh Thù vừa nói xong, khóe miệng Hổ ca giật giật một cái: "Nguyên Miểu tiểu thư có chứng cứ chứ?"

"Trước đó hắn ở cùng một chỗ với những người kia, anh gọi tới hỏi một chút chẳng phải sẽ biết sao." Minh Thù nâng khóe miệng cười.

Ánh mắt Hổ ca trầm xuống nhìn nam nhân bụng bự một chút: "Gọi những người kia đến."

Điệu bộ này là muốn bởi vì một câu liền muốn truy cứu trách nhiệm.

Mồ hôi của nam nhân bụng bự từng giọt từng giọt rơi xuống.

Hổ ca không cho phép bất luận kẻ nào nói xấu thiếu niên một câu, hắn bị bắt gặp ở đây...

Đều là tiện nhân kia!

Rất nhanh những người trước đó đều bị mang tới.

"Các người trước đó ai nghe thấy hắn mắng A Ẩn?"

Chúng người đầu óc mơ hồ đưa mắt nhìn nhau.

Lúc ấy nam nhân bụng bự nói chuyện cũng không nhỏ, kỳ thật những người này đều nghe thấy được...

"Nói!"

Hổ ca đột nhiên vỗ bàn.

Cái nĩa trong tay thiếu niên rơi xuống, keng một tiếng vang lên, phòng ăn đột nhiên an tĩnh lại, tất cả mọi người thở mạnh cũng không dám.

Hổ ca vội vàng thu liễm khí thế trên người, an ủi thiếu niên: "Không có việc gì không có việc gì, tôi không mắng cậu."

Thiếu niên lùi về trên ghế, ôm đầu gối, vùi mặt vào trong khuỷu tay.

Mặc kệ Hổ ca nói cái gì hắn cũng không có đáp lại.

Hổ ca chịu đựng lửa giận, ánh mắt sắc bén như đao quét về phía đám người: "Nói!"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1574: Thành Thị Giết Chóc (6)

Mười phút sau.

Nam nhân bụng bự quỳ trên mặt đất, mồ hôi giọt rơi xuống đất thấm ướt một mảnh.

"A Ẩn, cậu nói nên xử lý thế nào thì tốt?" Hổ ca chống đỡ mặt bàn hỏi thiếu niên bên cạnh.

Thiếu niên không có ngẩng đầu, chỉ là lắc đầu một chút, biểu thị mình không biết, thậm chí che lỗ tai theo bản năng.

Hổ ca đứng dậy đi đến trước mặt nam nhân bụng bự.

"Hổ ca..."

Hổ ca một cước đạp tới, giày da giẫm lên bụng nam nhân bụng bự, hung hăng ép xuống.

Nam nhân bụng bự đau đến kêu thảm, cả khuôn mặt đều bị bóp méo.

Hổ ca thu hồi chân lại: "Dẫn đi trước."

Người bên cạnh chạy lên kéo nam nhân bụng bự ra ngoài.

"Tiện nhân... Cô hại tôi." Nam nhân bụng bự hung tợn nhìn chằm chằm Minh Thù.

Minh Thù chậm rãi uống một hớp rượu: "Cho nên, không nên đắc tội nữ nhân."

"Hổ ca! Tôi đã đi cùng anh lâu như vậy, tôi là anh em của anh!"

"Hổ ca..."

Thanh âm của nam nhân bụng bự dần dần biến mất.

Những người còn lại cũng bị mang đi, phòng ăn khôi phục lại sự yên tĩnh.

Thiếu niên lúc này mới cẩn thận ngẩng đầu, con ngươi tràn ngập sương mù đối đầu với ánh mắt của Minh Thù, hắn như nai con bị hoảng sợ, bối rối mở ra một ánh mắt khác.

"Hít một ngụm?" Hổ ca chẳng biết lúc nào đã châm xì gà, đem xì gà đưa tới trước mặt thiếu niên.

Thiếu niên tựa hồ không quá nguyện ý, nhưng bị Hổ ca nhìn chằm chằm, cánh môi màu hồng ngậm lấy xì gà, có chút hít vào.

"Khụ khụ khục..."

Thiếu niên bị sặc ho khan một trận, hốc mắt có chút phiếm hồng, một bộ dáng vẻ bị người ta bắt nạt làm cho người ta muốn đè dưới thân thể hung hăng chà đạp một phen.

"Ha ha ha ha..." Hổ ca tâm tình đã hơi tốt, phất tay để người ta dẫn thiếu niên đi.

Thiếu niên bọc lấy tấm chăn, hốc mắt phím hồng nhìn Minh Thù một chút, theo người rời khỏi phòng ăn.

"Nguyên Miểu tiểu thư, đề nghị trước đó của tôi, cô cảm thấy thế nào?"

"Tôi suy nghĩ một chút." Trẫm chỉ là dự định đoạt kho đồ ăn vặt của ngươi, không muốn bán mạng cho ngươi.

"Được rồi, vậy tôi cho cô thời gian." Hổ ca ngược lại là hào phóng: "Trước khi cô cân nhắc xong cứ ở lại biệt thự, có gì cần cứ nói với người bên ngoài, sẽ có người thay cô xử lý."

Cái này không thể nghi ngờ chính là hàm ý giam cầm.

Sau khi Minh Thù rời đi, Hổ ca đem điếu xì gà trong tay thô lỗ dập đi.

"Hổ ca, tại sao anh muốn..." Có người tiến lên hỏi thăm.

"Tiểu tử kia sớm đã hai lòng, tôi không tìm được cơ hội chỉnh hắn, hôm nay Nguyên Miểu cũng đã cho tôi một cơ hội tốt." Hổ ca nói.

Người hỏi kinh ngạc một chút.

Không nghĩ tới Hổ ca đã nghĩ như vậy.

Quả nhiên là gần vua như gần cọp.

-

Minh Thù trở lại biệt thự, Mạn Mạn lập tức vây quanh: "Thế nào, có sao không?"

Minh Thù chống đỡ lấy mi tâm, đẩy cô ta xa ra, nở nụ cười tự tin: "Có thể có chuyện gì, cũng không nhìn một chút tôi là ai?"

Mạn Mạn thở phào.

Bốn con hàng khác đang ngồi xổm ở bàn trà bên kia, vây quanh một bàn hoa quả ăn đến hăng say.

Minh Thù tiến đến, bọn hắn cũng không có phản ứng.

Ăn ngon!

Ăn quá ngon!

Đã rất lâu không được ăn hoa quả tươi mát, thật cảm động đến rơi nước mắt.

Ngay tại thời điểm bọn hắn đang cảm động, một cái tay chen vào đem trọn bàn hoa quả lấy đi... Lấy đi rồi...

"Làm gì... Bà cô nhỏ, hắc hắc cô trở về rồi?" Lão Đại vô cùng kịp thời thu lời chuẩn bị mắng ra về.

"Mấy tiểu mỹ nhân các người nghĩ biện pháp nghe ngóng một chút nơi bọn hắn lấy vật tư." Minh Thù ôm đĩa trái cây, thật lòng phê bình: "Đêm hôm khuya khoắt không nên ăn nhiều như vậy, tôi giúp các người giải quyết."

Tứ mỹ nhân: "..."

Lần nữa lại cảm động đến rơi nước mắt.

Minh Thù ôm đĩa trái cây lên lầu, bốn tiểu mỹ nhân ôm đầu khóc rống, Mạn Mạn có chút sợ hãi đuổi theo Minh Thù đi lên.

Minh Thù để cô ấy tuỳ ý chọn một phòng ở, khóa chặt cửa cùng cửa sổ.

Minh Thù lấy lý do chuyện này trọng đại cần phải thận trọng cân nhắc, vẫn luôn không trả lời Hổ ca.

Nhưng mỗi ngày đều đúng giờ hỏi người ta đồ ăn.

Hổ ca cũng hoài nghi, cô có phải là chỉ đến ăn cái gì hay không.

Mà nhiều ngày như vậy, Minh Thù không thu hoạch điểm sống sót cũng chưa từng xuất hiện vấn đề gì.

Không biết có phải là bởi vì nguyên chủ đã chết hay không.

Hôm nay, Minh Thù xuống lầu liền nói với tứ mỹ nhân đang vây quanh ở ghế sô pha: "Các người nghe ngóng được chưa?"

Tứ mỹ nhân lắc đầu: "Những người bên ngoài rất biết ngậm miệng, cái gì cũng không nói."

Lão Đại nói: "Đêm qua tôi chuồn đi xem xét, biệt thự ở nơi này không ít, mấy tòa biệt thự đều có người trông coi, bất quá tôi ở phía sau sân kia nhìn thấy một mảnh vườn rau, còn có một số hoa quả."

Vật tư ăn xong liền không có.

Nhưng trồng lại liền không ngừng mọc lên..

Minh Thù phản ứng đầu tiên: "Sao anh không hái một chút trở về?"

"..."

Đêm hôm khuya khoắt hắn đều sợ muốn chết, nơi nào còn có tâm tình hái hoa quả.

"Tôi... Tối nay tôi sẽ nghĩ biện pháp hái cho cô một chút?" Lão Đại sợ đến vô cùng tự nhiên.

"Ngoan."

"..."

Mặc dù không thăm dò được tung tích của vật tư, nhưng Minh Thù biết được một số việc của thiếu niên kia.

Thiếu niên tên là Nam Ẩn, ước chừng là xuất hiện khoảng ba tháng trước, cũng chính là theo một nhóm người mới tiến vào —— người mới vào quy luật liền ba tháng một nhóm.

Lúc ấy bị Hổ ca mang về, người đều đã sắp chết.

Tất cả mọi người đều cảm thấy hắn sống không được.

Thần kỳ chính là---- hắn còn sống.

Thiếu niên dáng dấp rất đẹp, bị Hổ ca coi trọng, về sau vẫn bị xem như vật sở hữu của Hổ ca.

Ở thế giới này cũng mặc kệ ngươi là nam hay là nữ, dáng dấp đẹp liền xem như là nam nhân cũng có thể bị người ta xem trọng.

-

Minh Thù không nghĩ tới, mình và thiếu niên lại nhanh như vậy lần nữa gặp mặt.

Hơn nữa còn là ở phòng mình tạm thời ở.

Minh Thù tiến vào chẳng qua là cảm thấy có người, vô thức cầm đồ vật trong tay đập tới.

Người bên kia "Phanh" một tiếng ngã trên sàn nhà, phát ra một tiếng kêu thấp, nghe thấy thanh âm mới biết là hắn.

Minh Thù vòng qua giường, đồ vật trong tay Minh Thù chiếu sáng lên người thiếu niên đang nằm rạp trên mặt đất.

Hắn ngẩng đầu, trong con ngươi tràn ngập sương mù đáng thương lại bất lực.

Minh Thù: "..."

Tiểu yêu tinh phạm quy!!

Đạo diễn!

Chụp đùi gà của hắn!

Bộ dạng này căn bản không có cách nào ghét bỏ mà!!

Ảnh hưởng đến trẫm phát huy!

Minh Thù hít sâu một hơi, nội tâm không ngừng lặp lại mấy lần "Người người đều có trách nhiệm yêu mến Xà tinh bệnh", đưa tay bật đèn, xoay người ôm người đặt lên giường: "Cậu vào bằng cách nào?"

"Có... Cửa sau." Thanh âm thiếu niên trầm thấp lại cực kỳ êm tai: "Tôi lén đi vào."

"Cậu đến tìm tôi?"

Thiếu niên gật đầu, một giây sau lại hít vào một ngụm khí lạnh, theo bản năng ôm tay mình lại.

Minh Thù nhíu mày, xốc tay áo hắn lên một mảnh.

Trên cánh tay có vết thương rõ ràng, giống như là bị người ta đánh.

Mà vết thương lại rất mới, hẳn là vừa bị đánh.

Thiếu niên bối rối buông tay áo ra, theo bản năng co rút thân thể lại.

"Ai đánh?"

"..."

"Ngoan, nói cho tôi, ai đánh."

"..." Thiếu niên cẩn thận liếc nhìn cô một cái: "Hổ... Hổ ca... Hắn... Tôi không nguyện ý... Hắn liền..."

Thanh âm thiếu niên nhỏ bé mang theo vài phần sơi hãi.

"Còn chỗ nào nữa không?"

Thiếu niên chần chờ một hồi, nhẹ gật đầu.

Ngón tay hắn vịn bả vai, chỉ chỉ trên lưng.

Minh Thù vén áo hắn lên, thiếu niên kéo lấy áo, hai người giằng co một hồi, hắn chậm rãi buông tay ra.

Bất quá áo bị vén lên tựa hồ càng làm cho thiếu niên không có cảm giác an toàn.

Sau lưng có hai vết thương, có vết máu nhỏ thấm ra bên ngoài, không biết dùng thứ gì đánh, trên làn da thịt trắng nõn lộ ra vết thương dữ tợn.

Ánh mắt Minh Thù tối xuống, trầm mặc đi lấy thuốc.

*

Cửu Thiếu vị diện này lại là manh a ~

Tìm đường chết xong vẫn là phải ngọt ngòn ngọt.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1575: Thành Thị Giết Chóc (7)

"Ưm..."

Minh Thù vừa đụng phải vết thương của hắn, thiếu niên liền đau đến hít vào một hơi.

"Kiên nhẫn một chút."

Làn da này làm trẫm cũng có chút không dám xuống tay.

Minh Thù tận lực thả nhẹ động tác.

Thiếu niên quả thật cũng không phát ra âm thanh, đầu chôn vào trong khuỷu tay, chờ Minh Thù bôi thuốc xong mới khẽ ngẩng đầu lên.

Minh Thù kéo áo hắn xuống, lại bôi thuốc cho vết thương trên cánh tay hắn, một bên hỏi hắn: "Cậu tìm tôi làm gì?"

Thiếu niên cẩn thận nheo mắt nhìn cô: "Mang... Tôi rời khỏi nơi này."

"Sao cậu biết tôi có thể rời khỏi nơi này?" Minh Thù buồn cười: "Cậu xem, hiện tại tôi cũng tương đương với cậu bị giam lỏng ở đây."

"... Tôi... Tôi cũng không biết có thể tìm ai."

Thiếu niên cúi đầu xuống, phảng phất có thể khiến người ta cảm thấy sự bất đắc dĩ cùng khổ sở của hắn.

Minh Thù buông tay áo hắn ra: "Nếu tôi mang cậu rời đi, cậu có thể cho tôi lợi ích gì?"

"Lợi ích?" Thiếu niên mờ mịt chớp mắt một cái: "Tôi... Cái gì cũng không có."

Minh Thù cười nhạt không nói.

Thiếu niên cái hiểu cái không, xiết chặt vạt áo: "Tôi... Dùng tôi được không?"

"Tìm! Nhất định vẫn chưa chạy xa, Hổ ca nói, không tìm thấy người, các người cũng đều không xong!!"

"Một đám rác rưởi, một người cũng không trông chừng được."

"Các người đứng đấy làm gì, còn không tìm, muốn chết phải không?"

Tia sáng từ bên ngoài cửa sổ hiện lên, tiếp theo là các tiếng bước chân cùng các loại thanh âm huyên náo.

Thân thể thiếu niên run nhè nhẹ.

Minh Thù xuống dưới, đi đến cửa sổ nhìn một chút.

Biệt thự cô đang ở cách tòa biệt thự kia của Hổ ca không xa, lúc này bên ngoài tất cả đều là người đang vội vàng tìm người.

Người muốn tìm... Rõ ràng chính là người lúc này đang ngồi trên giường cô.

Minh Thù khẽ nhíu mày.

Cô kéo màn cửa xuống.

Thiếu niên đứng ngồi không yên: "Nếu hắn tìm được tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho tôi."

"Nếu tôi mang cậu ra ngoài, cậu thật sự sẽ lấy thân báo đáp?"

Hai đầu lông mày của thiếu niên có chút giãy dụa, thanh âm huyên náo bên ngoài giống như bùa đòi mạng, thiếu niên tái nhợt nghiêm mặt gật đầu: "Ừ."

"Đi."

Minh Thù nhét hắn vào trong chăn: "Ngủ trước, lát nữa sẽ mang cậu đi."

Thiếu niên kinh ngạc, chăm chú kéo lấy tay áo Minh Thù.

"Cô sẽ bỏ tôi lại sao?"

Minh Thù vuốt vuốt tóc rối trên trán hắn: "Yên tâm, chuyện tôi đáp ứng nhất định sẽ làm."

Thiếu niên tựa hồ yên lòng, buông tay ra, vô cùng quy củ nhắm mắt lại.

Minh Thù tắt đèn pin, mở cửa đi ra ngoài.

Đúng lúc người phía dưới tiến đến kiểm tra.

Thiếu niên nghe thấy bên ngoài có âm thanh đi lại nhưng không có người nào tiến vào căn phòng này.

Mãi đến tiếng bước chân dần dần đi xa, hành lang khôi phục lại sự yên tĩnh.

"Bà cô nhỏ... Bọn hắn đang tìm cái gì?"

"Tìm người chứ sao."

"Tìm ai, khẩn trương như vậy?"

"Anh muốn tìm giúp?"

"Không không không..."

"Thu thập một chút, tối nay chúng ta sẽ rời khỏi nơi này."

"A?"

Thanh âm sau đó thiếu niên không nghe rõ, bên ngoài triệt để không còn âm thanh.

-

Biệt thự.

Hổ ca ở trong phòng đi tới đi lui, tựa hồ rất bực bội, mặt đất có một vài thứ vỡ nát, Hổ ca đột nhiên một cước đá vào mặt bàn.

Hắn đi về phía cửa.

"Các người tìm..."

Thanh âm Hổ ca im bặt dừng lại.

Thân thể cũng lui lại phía sau.

Người trông chừng ngoài cửa ngã xuống làm thần kinh Hổ ca kéo căng, cảnh giác nhìn nữ sinh đi tới.

"Nguyên Miểu, đây là ý gì?" Ánh mắt Hổ ca tập trung vào họng súng, hai tay không dám động loạn, từng bước từng bước lui về phòng.

Nữ sinh cười cười nói: "Hổ ca, người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, vật tư của anh giấu ở đâu?"

Hổ ca thốt lên: "Cô vẫn đang làm việc cho Phong Vân Môn?"

Tin tức trước đó Phong Vân Môn truyền đến chẳng lẽ đều là giả?

Cố ý để cho mình xem?

"Không có." Minh Thù lệch đầu sang phía dưới: "Tôi chỉ là muốn cướp một chút vật tư mà thôi."

"..."

Ngươi mẹ nó cướp đồ còn nói đến có lý chẳng sợ như thế?

Hiển nhiên Minh Thù chính là muốn cướp một cách quang minh chính đại.

Không sợ ngươi biết là cô đoạt, chỉ sợ ngươi không biết.

Hổ ca muốn phản kháng bảo vệ vật tư của mình, nhưng đáng tiếc cuối cùng cũng không có đánh thắng Minh Thù.

Lúc này đại bộ phận đều bị hắn kêu ra ngoài tìm người nên Hổ ca cơ hồ cũng không có cơ hội gọi tiếp viện.

Cuối cùng chỉ có thể biệt khuất đưa Minh Thù đi lấy vật tư.

-

Một cỗ xe tải đựng không ít đồ vật cùng một chiếc xe việt dã dừng ở trước biệt thự Minh Thù ở.

Người canh giữ biệt thự thấy thế, lập tức chạy tới.

Thấy rõ người lái xe liền sửng sốt một chút: "Hổ ca?"

Hổ ca sắc mặt khó coi, ôm eo xuống xe: "Các người đi xuống trước."

"Hổ ca?"

"Xuống dưới!"

Mấy người cẩn thận từng bước đi, đầy bụng nghi hoặc rời đi.

Minh Thù để Mạn Mạn ra ngoài, cuối cùng cô lên lầu gọi Nam Ẩn, mang theo hắn xuống lầu.

"Kỳ quái, hắn là ai?"

"Ài, người này từ đâu xuất hiện?"

"Dáng dấp thật dễ nhìn, nữ nhân sao?"

"Cái rắm, cậu xem dáng người kia, rõ ràng là nam nhân!"

Nam Ẩn vừa ra khỏi cửa lớn biệt thự, tứ mỹ nhân liền sôi nổi thảo luận, biểu thị bọn hắn hoàn toàn chưa thấy qua người này.

Hổ ca vốn là đứng ở bên ngoài, thần sắc trên mặt âm tình bất định.

Nghe thấy thảo luận, hắn nhìn về phía cửa lớn, vừa nhìn xong, Hổ ca lập tức trừng lớn mắt: "A Ẩn!"

Hổ ca nhìn thấy người, không quản đau đớn trên thân thể mấy bước xông lên.

Thiếu niên tựa hồ cực kỳ sợ hắn, núp ở sau lưng Minh Thù.

Minh Thù che chở Nam Ẩn: "Hổ ca, người này tôi cũng mang đi, anh không có ý kiến chứ?"

Hổ ca: "!!"

Ngươi mẹ nó đoạt vật tư của lão tử còn đoạt người của lão tử!

Minh Thù cười tủm tỉm hỏi: "Hổ ca có ý kiến?"

Sự đau đớn trên người Hổ ca nhắc nhở hắn nữ nhân này rất đáng sợ.

Thần sắc của hắn giãy dụa, có chút không cam tâm.

Nhưng còn chưa động thủ liền bị súng trong tay Minh Thù trấn trụ.

Hắn nghiến răng: "Không!"

Minh Thù đỡ thiếu niên xuống dưới, để hắn ngồi vào ghế lái phụ trên xe việt dã.

Hổ ca nhắm mắt đi theo, nếu như không phải biểu lộ quá doạ người, càng giống như là một oán phụ bị vứt bỏ.

"A Ẩn mấy tháng này ăn dùng đều là thứ tốt nhất, cô có thể cho hắn cuộc sống tốt như vậy sao?" Hổ ca cuối cùng nhịn không được lên tiếng, ánh mắt rơi vào trên người thiếu niên, mơ hồ có chút lo lắng.

"Chuyện này cũng không cần Hổ ca quan tâm."

"Nguyên Miểu, nếu A Ẩn có chuyện bất trắc, tôi sẽ không bỏ qua cho cô!"

"Nói đến đây..."

Minh Thù ném súng vào trong xe, thuận tiện đóng cửa sổ xe lại, vẩy vẩy tay áo: "Trước đó anh đánh hắn?"

Trên mặt nữ sinh vẫn mang theo ý cười nhẹ nhàng nhàn nhạt, bộ dáng vô hại nhưng Hổ ca lại cảm thấy sống lưng phát lạnh, theo bản năng lui về phía sau.

"Tôi chỉ là..."

Phanh ——

Nắm đấm vung trên mặt Hổ ca.

Hổ ca lảo đảo một chút, che lấy mặt bị đánh, lửa giận vừa dâng lên lập tức bị nắm đấm liên tiếp đánh tới ngăn chặn.

"Tôi ở đây cũng chưa từng đánh hắn, anh lại dám đánh hắn?"

"Tôi mẹ nó để anh đánh hắn."

"Còn dám ngấp nghé mỹ mạo của hắn?"

"Rất tốt!"

Hổ ca trước đó đã bị đánh qua, lúc này một chút năng lực đánh trả cũng không có.

Bị Minh Thù đè ép hung hăng đánh một trận.

Sau khi Minh Thù đánh xong, lắc lắc cổ tay, nhìn Hổ ca nằm trên mặt đất cười một chút, lên xe nổ máy.

Hổ ca nổi giận gầm lên một tiếng: "Nguyên Miểu, thuốc giải!"

Vừa rồi thời điểm đi lấy vật tư, không biết cô đã cho mình ăn thứ gì, còn nói là có độc...

Minh Thù hạ cửa sổ xe xuống, nhẹ nhàng nói: "Sau khi tôi an toàn rời đi sẽ đem thuốc giải thả ở Central Park, tốt nhất anh đừng phái người đi theo tôi, bằng không thì anh liền chờ chết đi."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1576: Thành Thị Giết Chóc (8)

Mãi đến khi xe chạy ra khỏi khu vực này, Mạn Mạn ngồi ở phía sau mới dám lên tiếng.

"Nguyên Miểu, cô đắc tội người kia như thế không có chuyện gì chứ?"

Thế lực của người kia cũng rất lớn a.

Thiếu niên ngồi bên ghế phụ nghe vậy liền cuộn hai chân lên, đem chính mình ôm chặt.

"Tôi đã đắc tội nhiều người, hắn tính là gì." Minh Thù không thèm để ý: "Hổ giấy mà thôi, tuyệt đối chưa từng trải qua chuyện lớn gì."

Mạn Mạn trợn mắt hốc mồm.

Trong xe an tĩnh lại, Mạn Mạn không khỏi nhìn về phía thiếu niên ngồi bên ghế phụ.

Hắn thật dễ nhìn...

Hổ ca phái người đi theo bọn họ, bất quá sau khi đến gần Central Park, những người kia liền rút lui.

Minh Thù tìm một khách sạn.

"Hôm nay ở đây nghỉ ngơi trước đi."

Tứ mỹ nhân lái xe đến trong góc ngừng lại, nhiều vật tư như vậy phải để người trông coi mới được, cho nên bọn hắn thương lượng xong thời gian, hai người một ca.

Minh Thù mở cửa xe, thiếu niên nhìn bên ngoài một chút.

Có lẽ là sợ hãi, hắn nắm chặt tay Minh Thù cũng không có buông ra.

Đại sảnh khách sạn một mảnh hỗn độn, trên mặt đất tất cả đều là vết máu, đủ để thấy được nơi này đã từng xảy ra việc chém giết.

Nam Ẩn dán vào Minh Thù, tận lực tránh đi những vết máu kia.

"Sợ?"

"Ừ..." Nam Ẩn thấp giọng lên tiếng, sau đó lại lắc đầu: "Không... Không sợ."

Minh Thù dùng sức rút tay, Nam Ẩn có chút hốt hoảng bắt lấy, Minh Thù đành phải chuyển một cách khác, nắm lấy eo của hắn: "Hiện tại có thể buông lỏng ra chưa?"

Ngón tay Nam Ẩn khẽ buông lỏng, Minh Thù đưa tay ra, chiếu đèn pin ra phía sau một chút: "Mạn Mạn."

"Đây." Mạn Mạn núp ở sau lưng lão Đại, cũng rất sợ hãi.

Hoàn cảnh nơi này quả thật cực kì âm trầm.

"Mạn Mạn." Lão Đại thấp giọng hỏi: "Cô biết người bên cạnh bà cô nhỏ không?"

"Không biết." Mạn Mạn cũng hạ giọng: "Trước đó cũng chưa thấy qua, hắn vào biệt thự lúc nào?"

Lão Đại cũng cảm thấy kỳ quái: "Sao tôi lại cảm giác bọn họ đã quen biết rất lâu..."

"Có thể là bạn bè trước kia của Nguyên Miểu?" Mạn Mạn suy đoán.

"... Có khả năng."

Hai người liếc nhau, cuối cùng đồng thời im lặng đuổi theo Minh Thù.

-

Khách sạn không có chỗ nào khả nghi, Minh Thù chọn tầng 3, cửa sổ vừa vặn ở nơi dừng xe, xảy ra chuyện gì còn có thể nhảy xuống.

Minh Thù an bài xong cho những người còn lại, cuối cùng mới đưa Nam Ẩn vào một căn phòng, căn phòng này rất sạch sẽ, ngay cả chăn mền cũng là vừa thay giặt qua, không có vết tích của ai đã vào ở.

Bất quá thời gian dài như vậy không có ai quét dọn, phía trên cũng có một lớp bụi.

Minh Thù đổi một cái chăn mới: "Hôm nay cậu ngủ ở phòng này."

Nam Ẩn ấp úng một tiếng: "Tôi... Một mình?"

"Nếu không thì sao?"

Nam Ẩn nắm lấy tay áo Minh Thù: "Có thể ở cùng cô hay không?"

"Nam nữ thụ thụ bất thân." Minh Thù một mặt chững chạc đàng hoàng.

"Thế nhưng... Tôi đã đáp ứng nếu cô đưa tôi ra ngoài, tôi liền lấy thân báo đáp, tôi hiện tại... Cũng coi như là người của cô." Nam Ẩn nói.

Minh Thù bật cười: "Cậu sợ như thế?"

Nam Ẩn không lo nổi cái gì, điên cuồng gật đầu.

Minh Thù lời muốn mắng hắn đã ra tới đầu lưỡi, cuối cùng nuốt trở vào.

Tiểu yêu tinh trước đó đều muốn chọc tức chết cô.

Thật vất vả mới ngoan như vậy, vẫn là không nên tức giận.

"Tôi ra ngoài xem một chút, lát nữa sẽ trở về."

Nam Ẩn lần này ngược lại là ngoan ngoãn nhẹ nhàng gật đầu.

Minh Thù để đèn pin lại, mở cửa đi ra ngoài.

Nam Ẩn đứng tại chỗ, trọn vẹn một phút, cái bóng phản chiếu trên mặt đất mới chậm rãi chuyển động, cuối cùng hình bóng kia ngồi bên mép giường, chậm rãi cuộn thành một đoàn.

Minh Thù khóa kín toàn bộ lối đi an toàn của tầng này, thang máy sớm đã không dùng được nên cô cũng không cần nghĩ nhiều.

Xác định không có nơi nào khác có thể vào được, Minh Thù chuẩn bị trở về, đi tới cửa lại quay người xuống lầu.

Sau mười mấy phút Minh Thù lần nữa lên lầu.

Cô đẩy cửa ra đi vào.

Đèn pin khả năng sắp hết pin, chỉ có chút ánh sáng yếu ớt, thiếu niên núp ở đầu giường, có chút đáng thương.

Minh Thù thả đồ vật trong tay xuống, xách khăn lên, chiếc khăn lạnh lẽo đụng lên mặt thiếu niên, thiếu niên run một cái, cả kinh lật ngược lại.

Minh Thù đưa tay kéo lấy hắn: "Lau mặt."

Thiếu niên vẫn chưa hoàn hồn, ánh mắt lo lắng rơi trên người Minh Thù, một lát sau mới lấy lại tinh thần, tiếp nhận khăn lau tung tung mặt mình.

Tóc rối bị hắn lau đến bù xù lên.

Không khỏi có mấy phần nhu thuận đáng yêu.

"Hổ ca đã làm gì cậu chưa?" Minh Thù lau tay cho hắn, hững hờ hỏi.

"Không có."

"Thật không có?"

"Không, không có." Thiếu niên nhìn cô, ngữ khí kiên định: "Hắn chưa từng chạm vào tôi."

Minh Thù để tay hắn xuống, cởi giày ra, đem bàn chân trắng nõn của hắn bỏ vào nước lạnh rửa, cuối cùng lau khô nhét vào trong chăn.

Minh Thù thu thập một chút, ngồi vào bên cạnh cũng không có ý tứ lên giường.

"Cô không ngủ sao?" Thiếu niên kéo chăn xuống lộ ra nửa gương mặt, đôi mắt đen như mực nhìn cô chăm chú.

"Cậu ngủ trước đi."

Thiếu niên nửa ngày cũng không có động tĩnh, nhưng cũng không có nhắm mắt đi ngủ, cứ như vậy nhìn chằm chằm cô, Minh

Thù ghé mắt: "Thế nào? Không ngủ được?"

Thiếu niên hạ mắt, rầu rĩ hỏi: "Có phải cô cảm thấy tôi cùng hắn đã có chuyện gì?"

Minh Thù hỏi lại: "Vậy cậu và hắn có cái gì không?"

"Không có!" Nam Ẩn ngữ khí hơi gấp: "Cô không tin có thể..."

Nam Ẩn bỗng dưng im lặng.

Có chút thất bại kéo chăn qua đỉnh đầu.

Hắn cũng không phải nữ nhân, không có cách nào kiểm nghiệm.

Nếu cô cảm thấy mình bị... Có thể vứt bỏ hắn hay không?

Nam Ẩn nghĩ đến kết quả này liền cảm thấy khó mà tiếp nhận...

Chăn đột nhiên bị kéo ra một chút, không khí mới mẻ tràn vào, Nam Ẩn cảm giác bên cạnh nặng xuống, tiếp theo có thân thể ấm áp nằm vào bên cạnh hắn.

"Muốn ôm không?"

Thanh âm êm tai của nữ sinh vang lên bên tai hắn.

Nam Ẩn xoay người, đưa tay ôm lấy cô.

"Hiện tại có thể ngủ chưa?"

Nam Ẩn rầu rĩ nói: "Cô tin tưởng tôi."

Minh Thù sờ sờ đầu hắn: "Tin tưởng cậu, mau ngủ đi."

-

Bên ngoài khách sạn một mảnh đen kịt.

Có bóng người xuyên qua bóng đêm dừng lại ở góc cua nhìn xung quanh phương hướng khách sạn, bất quá trời quá tối, cái gì cũng không nhìn thấy.

"Xe ngừng ở bên kia, trong xe hình như có không ít thứ."

Có người thấp giọng nói.

"Bao nhiêu người?"

Bảy người, chỉ có bốn nam nhân nhìn qua rất biết đánh nhau, ba người còn lại không đủ gây sợ."

"Xe liền ngừng ở bên kia..."

Những người này rất nhanh tính toán xong kế hoạch hành động.

Trước đó bọn hắn đã phái người tới gần quan sát một trận, phát hiện trong xe có người, cửa chính khách sạn cũng bị khóa bên trong, cửa chính không vào được.

-

Minh Thù là bị đánh thức.

Thanh âm kinh hoảng của Mạn Mạn cùng thanh âm của lão Đại trộn lẫn vào nhau, trực tiếp truyền vào.

Nam Ẩn cũng có chút mở mắt ra, đèn pin đã tắt hẳn, lúc này hai người chỉ có thể từ trong bóng tối cảm giác được sự tồn tại của nhau, lại không nhìn rõ bất cứ thứ gì.

Nam Ẩn ngẩng đầu, muốn hỏi đã xảy ra chuyện gì, đột nhiên trên cánh môi lại nóng lên, đụng vào một cánh môi mềm mại.

Thân thể hắn có chút cứng đờ.

Mặc dù không nhìn thấy nhưng hắn lại không ngốc, có thể cảm giác được đó là cái gì.

Minh Thù thuận thế hôn hắn một chút: "Tôi ra ngoài xem một chút."

Nam Ẩn không dám lên tiếng, buông Minh Thù ra, đem chính mình cuộn vào trong chăn.

Vừa rồi cô hôn mình...

Nam Ẩn vươn tay sờ cánh môi một chút, khóe miệng có chút giương lên.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1577: Thành Thị Giết Chóc (9)

Trong hành lang, Mạn Mạn ôm đèn pin đứng trong góc xó xỉnh.

Lão Đại đang nhào trên thân một người, dao trong tay hắn đang từ trong thân thể người kia rút ra.

"Sao vậy?"

Mạn Mạn vội vàng chạy tới ôm lấy cánh tay Minh Thù: "Vừa rồi tôi đi toliet, nghe thấy sát vách có âm thanh."

Phòng của Mạn Mạn vừa vặn sát bên lối đi của cầu thang.

Hiệu quả cách âm vốn cũng không tốt lắm, ban đầu cô ấy tưởng rằng lão đại bọn họ đang làm cái gì, nhưng càng nghĩ càng không đúng.

Âm thanh kia đứt quãng, giống như là âm thanh mở khóa.

Bởi vì sợ nên cô ấy cũng không dám ra ngoài, nhưng âm thanh kia vẫn luôn tiếp tục, cuối cùng cô ấy chỉ có thể cắn răng ra ngoài, cũng may vận khí cô ấy tốt, phòng của lão Đại không có khóa, cô ấy trực tiếp đi vào đánh thức người dậy.

Lúc bọn họ đi ra vừa vặn đối đầu với người đã mở khóa tiến vào.

Tiếp theo chính là một màn Minh Thù nhìn thấy như vậy.

Người kia đã chết, Minh Thù chiếu đèn pin lên người hắn: "Người của Phong Vân Môn."

"Bà cô nhỏ biết sao?"

"Gặp qua hai lần." Minh Thù nói: "Phong Vân Môn rất ít khi hành động đơn độc, khẳng định còn có người, Mạn Mạn cô đợi ở chỗ này, hai người các anh đi theo tôi."

-

Nguyên chủ dù sao cũng là nòng cốt bên trong Phong Vân Môn, đối với cách hành sự của Phong Vân Môn cũng hiểu rõ trong lòng.

Cho dù có một vài người có phong cách hành sự khác nhau, nhưng bên trong một tổ chức, khó tránh khỏi vẫn sẽ bị ảnh hưởng.

Minh Thù rất nhanh bắt được mấy người còn lại.

Trong đó có mấy người đã bị bọn lão đại tiêu diệt trong lúc giao thủ.

Minh Thù để lại hai người sống.

Dẫn người vào đại sảnh khách sạn, ánh sáng chói mắt trực tiếp chiếu vào trên thân hai người.

"Nguyên... Nguyên Miểu!?"

Thấy rõ người, hai người kia bị dọa đến mặt không có chút máu.

"Cô là người hay là quỷ!"

"Không phải cô đã chết sao? Chẳng lẽ tôi cũng đã chết?"

Lão Đại đạp cho mỗi người một cước: "Nói bậy cái gì! Bà cô nhỏ sống rất tốt, còn trù ẻo bà cô nhỏ chết, không muốn sống sao!"

Không chết?

Hai người liếc nhau, từ trong mắt nhau nhìn thấy sự khiếp sợ cùng hoảng sợ.

Khắp Phong Vân Môn đều truyền rằng cô đã chết.

Làm sao lại không chết?

Bọn hắn nhìn thấy Minh Thù có bóng, tựa hồ lúc này mới xác định người này là thật sự vẫn còn sống.

Một người trong đó hỏi: "Nguyên Miểu... Nếu cô đã không chết, vì sao không trở về Phong Vân Môn?"

"Trang Tĩnh bây giờ không phải là đã thay thế tôi sao? Tôi trở về làm gì."

Sắc mặt của hai người cứng lại.

Hiện tại bên trong Phong Vân Môn đều biết cô đã chết rồi, Trang Tĩnh thì đang ăn sung mặc sướng.

"Nguyên Miểu, chúng tôi không biết là cô, nếu sớm biết là cô, chúng tôi khẳng định không dám động thủ."

"Đúng vậy Nguyên Miểu, chúng tôi thật sự không biết là cô."

"Đúng đúng đúng, cho chúng tôi mười lá gan cũng không dám."

Hai người nhanh chóng ôm đùi.

"Vậy cho các người một trăm cái lá gan các người liền dám."

Hai người: "..."

Cái này cái này cái này...

Tại sao cô lại không trả lời theo kịch bản a?

Cái này để bọn hắn làm sao đáp?

Minh Thù đưa tay về phía lão Đại.

Lão Đại mờ mịt: "..."

Bà cô nhỏ đây là ý gì?

Lão Đại bỗng nhiên nghĩ thông suốt, nhanh chóng từ trên người lấy ra một bao đồ ăn vặt, rất cung kính đưa qua cho Minh Thù.

Minh Thù: "..."

Minh Thù đem đồ ăn vặt bỏ vào trong túi.

Minh Thù đem đồ ăn vặt thăm dò về trong túi.

Còn muốn?

Lão Đại lại sờ một bao đưa qua.

Minh Thù âm trầm nhìn lão Đại một chút.

"Bà cô nhỏ, trong túi tôi không có nhiều như!" Lão Đại vẻ mặt cầu xin: "Bằng không tôi ra ngoài lấy cho cô?"

"Súng a!" Sớm biết trẫm liền tự mình lấy ra, trang cái gì bức! Trang cái gì bức! Lật bàn!

Lão Đại: "..."

Sao không nói sớm!

Lão Đại vội vàng đưa súng cho Minh Thù.

Minh Thù lấy đạn ra, để lại một viên ném trên mặt đất: "Hai người các người chỉ một người có cơ hội sống sót."

Hai người run lẩy bẩy.

"Nguyên Miểu, chúng ta tốt xấu..."

"Thật xin lỗi, bây giờ tôi không phải người của Phong Vân Môn, thế giới này cũng không nói đến cái gì thể diện."

Minh Thù một câu cắt đứt.

Ngày hôm nay bọn hắn đến cướp đồ, thu đầu người lấy điểm sống sót.

Nếu như cô thua.

Hậu quả là cái gì đã rất rõ ràng.

Hai người nhìn súng trên mặt đất, bầu không khí trong lúc đó ngưng trọng lên, hai người đều cương cứng không nhúc nhích.

Chỉ có một người có thể sống...

Ai muốn chết a!

Bọn hắn đều không muốn chết.

Một người trong đó cắn răng, bỗng nhiên nhào về phía súng trên mặt đất, một người khác cũng không cam chịu yếu thế, hai người mỗi người nắm lấy một đầu, không ai nhường ai.

Minh Thù lui ra phía sau, mở đồ ăn vặt vừa rồi lão Đại đưa qua bắt đầu ăn.

Đoàng——

Một người chậm rãi ngã xuống đất.

"Thật xin lỗi..."

Người còn sống nắm chặt súng, trên mặt chỉ có sự may mắn, cũng không có khổ sở.

Thanh âm nhẹ nhàng chậm rãi của Minh Thù kéo suy nghĩ của hắn lại: "Cậu có thể đi rồi, trở về nhớ kỹ đem chuyện này từng câu từng chữ đều chuyển lại cho Trang Tĩnh."

Người kia kinh ngạc.

Chẳng lẽ không phải là không cho phép nói với người ngoài chuyện xảy ra ở nơi này sao?

Cô sao lại...

Đương nhiên người kia cũng không dám hỏi nhiều, có thể sống sót, hắn lập tức đứng lên rời đi.

"Bà cô nhỏ, vì sao không giết hắn?"

"Tôi cần hắn trở về giúp tôi nói cho bọn họ biết tôi còn sống."

"Vì sao?"

"Hù dọa bọn họ một chút chứ sao."

"..."

"Được rồi, ném thi thể ra ngoài, máu cũng xử lý một chút, đừng để Nam Ẩn nhìn thấy."

"..."

Thi thể này qua mấy giờ đã không thấy tăm hơi, có cái gì tốt để xử lý.

Nam Ẩn... Là tên của thiếu niên kia?

Đến cùng là từ đâu xuất hiện!!

Chửi thầm thì chửi thầm, lão Đại vẫn là cùng người khiêng thi thể của người kia ra ngoài, vết máu cũng dùng vật che lại.

-

Về đến phòng, thiếu niên đã ngồi dậy, bọc lấy chăn mền ôm gối, bộ dáng vô cùng tội nghiệp.

"Vừa rồi có âm thanh của súng."

"Ừ."

"Cô không sao chứ?" Thiếu niên lại hỏi, ánh mắt đảo quanh trên người cô, giống như là sợ cô thiếu tay thiếu chân vậy.

"Tôi nào có dễ dàng xảy ra chuyện như vậy."

Minh Thù xách chăn trên người hắn ra: "Cậu bọc lấy mình làm gì?"

Trước đó gặp mặt hắn cũng là bọc lấy một tấm chăn màu trắng.

"Tôi..." Mất đi chăn bảo hộ, thiếu niên có chút luống cuống: "Tôi..."

Tôi nửa ngày, cũng không có nói thêm câu tiếp theo.

Minh Thù cướp gối trong tay hắn thả ở phía sau, đưa tay đè ép bả vai hắn trực tiếp đẩy xuống.

Minh Thù cũng nằm xuống, chăn đắp lên thân hai người.

Thiếu niên lập tức quấn tới.

Minh Thù vỗ vỗ sau lưng hắn: "Trước kia cậu làm gì?"

Thiếu niên cọ vào cổ cô: "Ừm... Không làm gì.

"Không làm gì là cái gì?"

"Chính là... Có tiền... Cái gì cũng không làm, học tập... Chơi cái gì đó." Thiếu niên yếu ớt nói.

Con cái nhà có tiền, khó trách yếu ớt như thế.

"Thành tích của cậu tốt không?

"Tốt, hạng nhất." Thiếu niên gật đầu, sau đó uể oải không thôi, trong thanh âm đều là sự ủy khuất: "Bất quá đến đây hình như không có tác dụng gì."

Minh Thù sờ sờ đầu hắn: "Không có việc gì, cậu yếu ớt là một điểm tốt."

Có chút bản lãnh liền mẹ nó vểnh đuôi lên trời, tức chết người... Lần sau nếu là gặp phải tiểu yêu tinh thiết lập tìm đường chết kia, có phải cô nên đánh phế trước hay không?

Minh Thù cảm thấy cái này có thể suy nghĩ một chút.

Vì tiểu yêu tinh lượng thân định chế.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1578: Thành Thị Giết Chóc (10)

Phong Vân Môn.

Trang Tĩnh đang thương nghị chuyện quan trọng, có người gõ cửa cắt đứt bọn họ.

"Chị Tĩnh, xảy ra vấn đề rồi."

Trang Tĩnh đi ra ngoài, nhìn thấy nam nhân đang ngồi trên ghế sa lon uống nước, cau mày hỏi: "Xảy ra chuyện gì? Sao chỉ có một mình cậu trở về, những người khác đâu?"

Nam nhân đang uống nước chính là người bị Minh Thù thả ra.

Nghe thấy thanh âm của Trang Tĩnh, hắn lập tức buông ly nước xuống.

"Chị Tĩnh..." Thanh âm hắn khàn khàn: "Chúng tôi gặp... Nguyên Miểu..."

Hai chữ Nguyên Miểu này làm căn phòng an yên tĩnh vài giây.

Sắc mặt Trang Tĩnh lộ ra một tia không không thể tin được.

Cô ta cấp tốc quay người đóng kỹ cửa: "Cậu nói cái gì? Nguyên Miểu đã chết, sao cậu lại nhìn thấy cô ta? Cậu xác định người cậu nhìn thấy chính là cô ta sao?"

Nam nhân gật đầu: "Xác định, những người còn lại... Đều chết

hết."

Trang Tĩnh: "..."

Cô vẫn chưa chết?

"Cậu gặp cô ta ở đâu?"

Nam nhân đem chuyện lúc trước không sót một chữ nói cho Trang Tĩnh.

Trang Tĩnh biểu lộ hung ác cùng nham hiểm: "Cô ta để cậu nói cho tôi biết?"

Nam nhân gật đầu, nếu như không phải vậy, hắn có lẽ cũng không sống nổi.

Trang Tĩnh cười lạnh một tiếng: "Tôi đã có thể giết cô ta một lần, liền có thể giết cô ta lần thứ hai, cậu đi gọi thêm mấy người mang tôi qua đó xem."

Nam nhân có chút sợ hãi.

Hắn vừa trở về từ cõi chết.

Nhưng bị Trang Tĩnh nhìn chằm chằm, hắn không thể cự tuyệt, nhanh chóng ra ngoài gọi người.

Trang Tĩnh mang người rời khỏi, tại đại sảnh khách sạn đụng phải lão đại của Phong Vân Môn —— Cừu Phú.

Không phải nói hắn cừu phú, tên của hắn chính là như vậy, đại khái cha mẹ của hắn rất cừu phú (thù giàu).

"Tĩnh muội khí thế hung hăng đi đâu sao?" Cừu Phú cùng Trang Tĩnh chào hỏi.

"Đại ca, bọn hắn nói phát hiện một ít vật tư, tôi đi xem một chút." Trang Tĩnh thuận miệng viện một lý do.

"Để người phía dưới đi là được, em đi theo làm gì, tới tới tới, tôi muốn nói với em chút chuyện." Cừu Phú khoác tay lên bả vai Trang Tĩnh, kéo cô ta trở về.

Trang Tĩnh nhíu mày, phân phó người cô ta mang theo: "Các người đi trước."

Mấy người còn lại đưa mắt nhìn nhau.

-

Minh Thù muốn tìm một nơi thích hợp để ở.

Thành phố này kỳ thật rất lớn, to to nhỏ nhỏ đều bị phân chia địa bàn, Minh Thù mang theo tứ mỹ nhân chọn một nơi có hoàn cảnh tốt, đem người thu thập, chiếm đất làm vua.

Đây là một trường học, bốn phía có tường vây quanh, còn có máy phát điện.

Minh Thù để bọn hắn đem nơi không cần toàn bộ phá hỏng, đề phòng có người tiến vào.

Ngay từ đầu còn có người lơ đễnh, nhưng nghĩ đến chuyện trước đó tại khách sạn, nếu không phải cô sớm đã khoá hết toàn bộ lối đi lại, không chừng đã xảy ra chuyện gì nghiêm trọng.

Bọn họ cứ như vậy tạm thời dàn xếp lại.

Minh Thù dời máy tính trở về, điểm sống sót của tứ mỹ nhân không nhiều, Mạn Mạn thì càng khỏi phải nói.

Để Minh Thù ngoài ý muốn chính là Nam Ẩn.

Lại có hơn hai trăm.

Nam Ẩn vô tội giải thích: "Là Hổ ca cho tôi."

Hơn hai trăm điểm sống sót a!

Cái này có thể làm người ta đỏ mắt không thôi.

Dáng dấp thật đẹp chính là một lợi thế, đều không cần tự mình động thủ liền có nhiều điểm sống sót như vậy.

Minh Thù vẫn là 0, mặc kệ cô có để người ta giao dịch cho mình hay không, dù sao cũng sẽ không chết.

Nam Ẩn không cần lo lắng về điểm sống sót, nhưng những người khác vẫn là cần phải phấn đấu vì sống sót.

"Tiểu nha đầu, làm cơm xong chưa?"

"Lập tức..." Mạn Mạn tại trong phòng bếp bận rộn.

Mùi thơm của đồ ăn đều đã bay qua, tứ mỹ nhân nhịn không được gọi hàng.

Mạn Mạn đem món ăn cuối cùng bưng lên bàn: "Nguyên Miểu đâu?"

"Cùng người kia ra ngoài..." Một trong tứ mỹ nhân bĩu bĩu cằm.

"Tôi đi gọi bọn họ vào ăn." Mạn Mạn nói.

Tứ mỹ nhân không có ý kiến, cô không trở lại, bọn hắn cũng không dám động a, chỉ có thể nhìn đồ ăn chảy nước miếng.

Mạn Mạn đi ra ngoài, từ xa nhìn thấy Minh Thù cùng Nam Ẩn đang ở trên bãi tập.

"Nguyên Miểu, ăn cơm." Mạn Mạn hô một tiếng.

Minh Thù phất tay về phía cô ấy, biểu thị mình nghe thấy

được.

Mạn Mạn làm cơm cũng không tệ lắm, màu sắc hương vị đều đủ, so sánh với lương khô không có mùi vị gì, Minh Thù rất hài lòng.

Nam Ẩn ăn đến không nhiều, chỉ ăn nửa bát.

"Không ăn?"

Nam Ẩn lắc đầu.

"Nguyên Miểu, cô có thể tìm một ít hạt giống về không? Chúng ta có thể tự mình trồng, tôi nghe nói hiện tại vật tư đã rất khó tìm."

"Không vội, chúng ta tạm thời ở nơi này thôi." Minh Thù bị lực chú ý của Mạn Mạn dời đi.

"Ách, nơi này rất tốt a?" Mạn Mạn không hiểu.

Nơi này vẫn chưa phải tận thế, mặc kệ là thời tiết hay nước đều rất bình thường, trường học có không ít đất trống, toàn bộ đều có thể dùng để trồng vài thứ

Minh Thù không giải thích gì, chỉ nói là tạm thời ở chỗ này.

Chờ Minh Thù thương lượng với Mạn Mạn xong, tứ mỹ nhân đã đem đồ ăn xử lý đến gần hết.

Minh Thù đánh cho mỗi người một đũa.

Tứ mỹ nhân: "..."

Tứ mỹ nhân yên lặng buông bát đũa xuống.

Cơm nước xong xuôi, tứ mỹ nhân ra ngoài kiểm tra bốn phía, Mạn Mạn thu dọn bàn ăn, Minh Thù mang Nam Ẩn lên lầu.

"Đồ ăn không hợp khẩu vị?"

Đồ Hổ ca cho hắn ăn xác thực rất tinh xảo, xem ra cần phải nghĩ biện pháp.

Sớm biết liền mang theo đầu bếp của Hổ ca đi.

"Không phải." Nam Ẩn lắc đầu: "Tôi chỉ là không ăn được."

"Thuộc mèo sao?" Ăn ít như vậy.

Nam Ẩn mê mang: "A... Không có cầm tinh con này a?"

Căn phòng này là ký túc xá của học sinh, Minh Thù đem hai cái giường phá hủy ghép thành một cái giường lớn.

Nam Ẩn ngồi bên mép giường, ánh mắt xuyên qua cửa sổ nhìn về phương xa.

"Muốn tắm không?" Minh Thù hỏi hắn.

Nam Ẩn quay đầu, hạ mắt: "Có thể chứ?"

"Không thể."

"..."

Hoàn cảnh ở trường học không tốt như biệt thự, cho nên Minh Thù không có ý định ở lại nơi này, cô muốn tìm một nơi tốt hơn.

Không thể ủy khuất tiểu yêu tinh nhà mình.

Phía sau trường học có một dòng suối nhỏ, dòng nước trong suốt, Minh Thù múc nước để Mạn Mạn đun nóng đưa lên lầu.

Nam Ẩn ngồi bên mép giường, ôm đầu gối nhìn mặt trời lặn.

"Đi tắm đi." Minh Thù đem khăn sạch sẽ đưa cho hắn.

"Không phải là không được sao?"

Minh Thù buồn cười vò đầu hắn hai lần: "Hiện tại có thể."

"Ồ."

Nam Ẩn cầm khăn đi vào phòng vệ sinh, hắn cũng không đóng cửa, cứ như vậy bắt đầu cởi quần áo.

Minh Thù: "..."

Tiểu yêu tinh có phải là cố ý hay không?

Minh Thù đi qua khoá cửa ngoài lại, quay đầu đã nhìn thấy vết thương trên lưng Nam Ẩn, có chút chói mắt.

Minh Thù đóng cửa phòng vệ sinh lại, đứng bên ngoài chờ hắn.

-

Cửa phòng vệ sinh bị kéo ra, thiếu niên mang theo hơi nóng của nước từ bên trong đi ra, quần áo trên người có chút ướt át, cổ áo rộng mở lộ ra xương quai xanh tinh xảo mang theo vài giọt nước.

Tóc ướt dán vào gương mặt hắn chảy xuống dưới.

Trong con ngươi tựa hồ cũng nhiễm lên hơi nước.

"Tôi đã tắm xong..." Thiếu niên nhìn Minh Thù.

Minh Thù lau khô tóc cho hắn, để hắn nằm lỳ trên giường.

Nam Ẩn nghiêng đầu, không hiểu thấu nhìn cô.

Minh Thù xốc áo hắn lên, Nam Ẩn theo bản năng che vạt áo lại.

"Tôi xem vết thương sau lưng cậu."

Nam Ẩn hạ mắt, chậm rãi buông tay ra.

Ngón tay Minh Thù lướt qua vết thương, Nam Ẩn chôn mặt trong gối nên không thấy rõ thần sắc, chỉ nghe thấy hắn nhỏ giọng á một tiếng.

Mãi đến lúc hắn cảm giác được trên lưng truyền đến nhiệt độ mới thoáng ngẩng đầu.

Thanh âm mang theo sự luống cuống cùng cảnh giác: "Cô... Cô làm gì?"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1579: Thành Thị Giết Chóc (11)

Minh Thù hôn một chút lên vết thương của hắn: "Đau không?"

Nam Ẩn cảm nhận nhiệt độ trên lưng, có chút cứng ngắc: "Hiện tại không đau."

Minh Thù chọc chọc ngón tay xuống.

"A..."

"Không phải không đau sao?"

"..." Ngươi đâm sao có thể không đau a!!

Nam Ẩn ủy khuất trừng Minh Thù một chút.

Minh Thù cười cười, cúi đầu hôn xung quanh vết thương của hắn, Nam Ẩn lập tức không dám lên tiếng, kìm nén sự bực bội.

Nhưng Minh Thù cũng không tiếp tục làm gì, thuốc mát lạnh tan ra trên đầu ngón tay cô bôi lên vết thương của hắn."

Cuối cùng vết thương trên cánh tay.

"Được rồi."

Nam Ẩn kéo áo xuống, bọc lấy chăn co lại bên cạnh.

Minh Thù: "..."

Làm như trẫm muốn làm gì với ngươi không bằng.

-

Ban đêm.

Nam Ẩn lật qua lật lại không ngủ được, hắn sờ soạng eo Minh Thù, cẩn thận ôm lấy cô.

Đầu sát bên mặt cô, có thể nghe thấy tiếng hít thở đều đặn của cô.

Trong phòng đưa tay không thấy được năm ngón, Nam Ẩn cẩn thận nhìn phía trước, cánh môi dán vào khoé môi Minh Thù, hắn xê dịch vị trí, hoàn mỹ rơi vào cánh môi.

Nhịp tim Nam Ẩn đập cực nhanh.

Hắn chờ trong giây lát, cẩn thận vươn đầu lưỡi ra.

Vừa đụng phải cánh môi mềm mại kia liền đột nhiên nghe thấy thanh âm.

"Nam Ẩn?"

Thiếu niên bị bắt tại trận cứng đờ quên luôn động đậy, tựa hồ nhịp tim đang nhảy cũng ngưng lại.

Cánh môi hai người vẫn còn kề nhau, hắn có thể cảm giác được lúc nói cô chuyện thỉnh thoảng lại ma sát.

"Hơn nửa đêm không ngủ, làm gì chứ?"

Thiếu niên dứt khoát nhắm mắt lại, giả vờ ngủ.

"Ùng ục ục..."

Trong bóng tối, thanh âm bụng sôi ùng ục ục phản chủ vang

lên.

Cả người Nam Ẩn đều không tốt.

Bàn tay ấm áp bao trùm bụng hắn: "Đói bụng?"

Nam Ẩn thất bại mở mắt ra, ngoài miệng lại nói: "Không đói bụng..."

"Không đói bụng kêu cái gì?"

"..." Tự nó kêu, không liên quan tới hắn.

Minh Thù xoay người mở đèn lên, lạnh lùng nói: "Cậu đói bụng còn chuẩn bị cắn tôi? Trước đó để cậu ăn nhiều một chút, cậu nói ăn không vô, hơn nửa đêm đói bụng, cậu cố ý sao?"

Nam Ẩn: "..."

Thiếu niên đem đầu vùi vào trong gối, không muốn gặp người.

Hắn nghe thấy Minh Thù xuống giường, mở cửa rời đi.

Cô tức giận sao?

Nam Ẩn tròng mắt nhìn bụng mình, đáy mắt có chút ảo não.

"Bảo ngươi không có ý chí tiến thủ!" Hắn chỉ vào bụng, nhỏ giọng thầm thì.

Nam Ẩn nằm dài trên giường, mặt mũi tràn đầy thất bại.

Làm sao bây giờ!

Cô tức giận...

Nếu đuổi hắn đi thì làm sao bây giờ?

-

Nửa giờ sau, Minh Thù trở về, đưa cho Nam Ẩn một tô mì.

Nam Ẩn thở phào dưới đáy lòng, không phải cô muốn đuổi mình đi.

"Sao trước đó không ăn no?"

"Tôi cái gì cũng không làm, sợ ăn nhiều, cô sẽ ghét bỏ tôi." Nam Ẩn khẽ ngẩng đầu, yếu ớt nói.

Mấy người kia làm việc cũng còn bị cô ghét bỏ.

Minh Thù nhíu mày, hai đầu lông mày mang theo một chút ý cười: "Vậy cậu hối hận không? Ở chỗ Hổ ca cậu thế nhưng là được sống cuộc sống cơm ngon áo đẹp."

Nam Ẩn bỗng nhiên lắc đầu: "Tôi không thích cuộc sống như vậy, tôi... Tôi chỉ muốn ở cùng cô."

"Vì sao?"

"... Không biết, chính là muốn cùng cô." Nam Ẩn nhu thuận trả lời.

Minh Thù trầm mặc vài giây: "Ăn đi, lạnh."

"Ừ." Nam Ẩn nhìn tô mì, lại nhìn Minh Thù: "Cô ăn không?"

Năm phút sau.

Nam Ẩn mơ màng nhìn đáy bát.

Hắn chỉ ăn vài miếng.

Nam Ẩn như trẻ em bị cướp đồ ăn vặt, vẻ mặt vô tội lại mờ mịt nhìn Minh Thù.

"Khục khục..." Minh Thù đứng dậy đi ra ngoài, kéo Mạn Mạn vừa trở về phòng tiếp tục xuống dưới.

Mạn Mạn ngáp một cái: "Nguyên Miểu, buồn ngủ quá a."

"Xuống xong liền đi ngủ."

Mạn Mạn chống đỡ sự buồn ngủ, nấu xong bát mì, cuối cùng trực tiếp nằm trên mặt bàn ngủ thiếp đi.

Minh Thù xách người lên cất vô phòng, lại từ từ trở về phòng.

Nam Ẩn ăn no xong cuối cùng cũng an ổn một giấc đến hừng đông.

-

Mấy ngày kế tiếp, Minh Thù mang theo tứ mỹ nhân đi lòng vòng cũng không phát hiện nơi nào tốt hơn.

Hôm nay, trời vừa sập tối.

Cổng trường học bị đập đến loảng xoảng.

"Có ai không?"

"Có ai không?!"

Minh Thù nắm tay Nam Ẩn xuống lầu, nhìn về phía Mạn Mạn đứng tại cửa ra vào: "Xảy ra chuyện gì?"

Mạn Mạn ôm khung cửa: "Không biết, vừa rồi đột nhiên có người gõ cửa, bọn hắn ra ngoài xem rồi."

Chỗ này của bọn họ cách cổng trường học không xa, lão Đại rất nhanh đã trở lại.

"Bà cô nhỏ, bên ngoài có mấy người, hình như là người mới, mang theo vật tư muốn chúng ta thu nhận."

"Vật tư?"

"Không ít đâu." Lão Đại nói: "Cũng không biết tìm ở nơi nào."

Đám người này nhìn qua xác thực giống như là vừa mới vào, từ cách ăn mặc, thần sắc đến cách nói chuyện...

Dẫn đầu là một thanh niên đeo kính.

Có nam có nữ, thậm chí còn có học sinh choai choai, nhiều như rừng cộng lại có hơn mười mấy người.

Tầm mắt Minh Thù đảo qua người có vẻ ít tuổi nhất, người kia có chút co lại, một bộ dáng vẻ sợ hãi.

"Cô chính là lão Đại nơi này?" Thanh niên đeo kính nhìn thấy Minh Thù tới, trong nháy mắt có chút kinh ngạc.

Có lẽ là kỳ quái, vì sao tứ mỹ nhân nhìn qua cường hãn hơn một chút...

Dẫn đầu lại là một cô gái nhỏ..

Bên cạnh cô gái còn đó một thiếu nhiên đặc biệt đẹp đẽ, nhóm này hợp lại làm sao cũng đều cảm thấy quái dị.

"Các người muốn làm gì?" Minh Thù đứng trước cổng, ánh mắt đảo qua bọn hắn.

Thanh niên đeo kính nhìn xung quanh một chút: "Chúng tôi có vật tư, chúng tôi có thể cho các người vật tư, cô có thể cho chúng tôi đi vào tránh tạm không?"

Đằng sau có người lên tiếng: "Bên ngoài có người muốn giết chúng tôi."

"Nơi này là nơi quỷ gì, tôi muốn trở về!" Một nữ sinh bên cạnh thiếu niên bắt đầu khóc: "Tôi rất sợ hãi."

"Tôi cũng sợ hãi."

"Đừng khóc!" Thanh niên quát lớn một tiếng: "Vị tiểu thư này, cô xem..."

Minh Thù nâng lên nụ cười yếu ớt, ngữ khí nhẹ nhàng chậm rãi: "Các người vừa mới đến liền có thể tìm được nhiều vật tư như vậy?"

"Những thứ này là..." Thanh niên nhìn Minh Thù, hắn ấp úng mấy lần: "Những thứ này là chúng tôi trộm được của một đám người."

"Trộm?" Minh Thù bật cười: "Vậy các người rất có bản lĩnh, cần gì cầu xin chúng tôi trợ giúp."

"Cái này... Cái này chỉ là vận khí của chúng tôi tốt."

Thanh niên nói đây là bọn hắn nhìn thấy có hai nhóm người đang đánh nhau.

Loại tình huống này xác thực rất phổ biến, tranh địa bàn tranh vật tư tranh điểm sống sót, đánh nhau là chuyện thường ngày.

Lúc ấy hai nhóm người kia đã đánh đến đỏ mắt, cách vật tư có chút xa.

Bọn hắn liền trộm vật tư của một chiếc xe đậu sau cùng.

"Chúng tôi vừa đến đây, vừa mới quen thuộc quy tắc, lúc tiến vào mọi người không phải học sinh chính là thành phần tri thức, nào có làm qua những chuyện này. Hiện tại lại là ban đêm, gần đây đều không có chỗ ở phù hợp, nhìn thấy nơi này có ánh sáng cho nên chúng tôi liền tới."

Thanh niên rất là thành khẩn.

Minh Thù nhéo nhéo lòng bàn tay Nam Ẩn, quay đầu hỏi tứ mỹ nhân: "Tiểu mỹ nhân anh thấy sao?"

"Tiểu mỹ nhân" lão Đại: "..."

Có thể không gọi ta như vậy không?

Loại lịch sử đen tối này có thể không lật ra hay không?!

"Bà cô nhỏ, tôi cảm thấy có chút kỳ quái..." Lão Đại hạ giọng.

"Hừm, cho nên?"

"Không bằng..." Lão Đại cùng Minh Thù có nghĩ ý xấu.

Đám người bên ngoài này có điểm lạ, nhưng vật tư của bọn họ xác thực rất nhiều.

Bà cô nhỏ rất biết đánh nhau a!

Có vật tư đưa tới cửa, không cầm thì phí.

"Anh sắp xếp đi." Minh Thù gật đầu, nắm tay Nam Ẩn trở về.

"Ài, sao cô ta lại đi..."

"Có để cho chúng ta đi vào hay không?!"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1580: Thành Thị Giết Chóc (12)

Đám người này tổng cộng có mười mấy người.

Tứ mỹ nhân sắp xếp cho bọn họ ở bên trong tòa nhà sát vách, còn vô cùng tốt bụng dẫn điện qua cho bọn họ.

Một đám người vây quanh cảm ơn tứ mỹ nhân.

Tứ mỹ nhân thật vất vả trở về.

"Các người thật sự để bọn họ ở lại?" Mạn Mạn vẫn còn ôm cửa nhìn ra bên ngoài, ánh sáng trong tòa nhà sát vách kia giống như chiếc đèn soi sáng trong bóng tối.

"Tiểu nha đầu như cô thì biết cái gì." Lão Đại túm Mạn Mạn vào trong.

"..."

Lão Đại tiến đến trước mặt Minh Thù: "Bà cô nhỏ, vừa rồi tôi đã đếm một chút, tổng cộng có mười lăm người, tên đeo kính kia có tiếng nói nhất, những người còn lại đều nghe theo hắn."

Minh Thù như có điều suy nghĩ gật đầu: "Sáng mai rồi nói sau."

-

Một đêm an tĩnh.

Đám người kia dậy vô cùng sớm, thời điểm Mạn Mạn chuẩn bị làm điểm tâm, bên kia đã vô cùng nhiệt tình đem bữa sáng tới, nói là cảm ơn vì đã thu nhận bọn họ.

Mạn Mạn chống đỡ không được sự nhiệt tình của đối phương, mơ màng tiếp nhận đồ vật.

Sau bữa sáng, thanh niên đeo kính mang theo một người tới.

"Cảm ơn tiểu thư đã thu nhận chúng tôi, vẫn chưa hỏi tên của tiểu thư là gì?"

"Có việc?" Minh Thù không trả lời mà hỏi lại.

"Tôi chỉ là muốn hỏi một chút về điểm sống sót." Thanh niên nói: "Chúng tôi không hiểu nhiều, chỉ biết phải cần điểm sống sót, trước đó có một người đuổi giết chúng tôi, chúng tôi hợp lực giết chết hắn, đạt được không ít điểm sống sót, sau đó phát hiện có thể giao dịch cho người khác."

Minh Thù có chút híp mắt: "Chính là như anh nói."

"Ách..." Thanh niên nhìn nữ sinh đối diện mỉm cười, nghẹn họng một chút.

Thanh niên do dự một lát: "Còn có một việc, chúng tôi muốn ở chỗ này đợi một thời gian, tìm hiểu một chút tình huống hiện tại, bên ngoài quá nguy hiểm."

"Các người cho bao nhiêu vật tư?"

"Cái này..." Thanh niên nhìn người của mình bên kia, nói: "Tiểu thư cảm thấy bao nhiêu thì phù hợp?"

Minh Thù cầm đồ vật trong tay ném vào lão Đại ngồi ở cách đó không xa.

Lão Đại ôm đầu đứng lên: "Người anh em, đến đây, tôi cùng cậu đàm phán."

Cuối cùng lão Đại cầm về không ít thứ.

Đám người này cứ như vậy ở lại đây.

Bữa sáng đều là bọn họ đưa tới, giống như sợ bị đuổi ra vậy.

Mạn Mạn không hiểu tại sao Minh Thù muốn để bọn họ ở lại.

Nhiều người như vậy, vạn nhất có người xấu thì làm sao bây giờ?

Cô ấy đã từng gặp qua, trong thành phố này, người nhìn qua vô hại cũng có thể lộ ra răng nanh cắn ngươi một ngụm.

-

"Cô là Mạn Mạn?"

Mạn Mạn đang phơi quần áo, nghe thấy thanh âm quay đầu nhìn lại liền thấy một nữ nhân đang đi về phía mình.

"... Đúng vậy." Mạn Mạn đáp một tiếng, không quá nguyện ý cùng cô ta giao lưu, tiếp tục phơi quần áo.

"Lúc tiến vào cô vẫn là học sinh?" Nữ nhân tựa hồ không chú ý tới Mạn Mạn không vui: "Đột nhiên lại tới đây, có phải là rất sợ hãi?"

"Vẫn... Tốt."

"Lúc tiến vào tôi cũng rất sợ hãi." Nữ nhân chủ động giúp Mạn Mạn, vừa nói: "Bất quá đều đã tiến vào, vẫn là phải cố gắng sống sót."

"Ừ."

Nữ nhân câu được câu không cùng Mạn Mạn trò chuyện.

"Đúng rồi, tôi xem trong đội ngũ các người làm sao lại là cô gái kia làm lão Đại?" Nữ nhân đột nhiên hỏi: "Có phải cô ấy rất lợi hại?"

Mạn Mạn liếc nhìn cô ta một cái, không có đáp.

Nữ nhân cười ngượng ngùng một chút: "Cô đừng hiểu lầm, tôi không có ý gì khác, chỉ là hiếu kì. Tôi thấy bên cạnh cô ấy còn có một thiếu niên, hắn tên là gì?"

Mạn Mạn ôm thau trên mặt đất nhanh như chớp chạy về.

Lão Đại đang đi tới, hai người trực tiếp đụng vào nhau.

"Làm gì, hốt hốt hoảng hoảng."

Mạn Mạn phồng má cáo trạng: "Nữ nhân bên kia muốn nghe ngóng Nguyên Miểu."

Lão Đại nhìn về phía bãi tập, nữ nhân kia đã đi về.

-

Đám người kia thay đổi người đến nghe ngóng, bất quá bọn họ nhân số ít, cơ bản sẽ không để đám người đó nghe ngóng được gì.

"Nhìn thấy Nam Ẩn không?"

"Vừa rồi tôi thấy hắn ra ngoài." Mạn Mạn trả lời

"Ra ngoài?" Nam Ẩn trước đó nhiều nhất cũng chỉ đứng bên ngoài một lát, không có cô cũng sẽ không rời khỏi nơi này.

"Ừm, nói là có chút buồn bực, ra ngoài đi dạo một chút." Mạn Mạn gật đầu.

Minh Thù đi ra ngoài, trên bãi tập có hai người tựa hồ đang luyện thân thủ, mặt khác tòa nhà bên kia có mấy người đang ngồi.

Nhìn qua không có gì dị thường.

Tiểu yêu tinh chạy đi đâu?

Lão Đại ôm một cái rương, Minh Thù hỏi hắn: "Tiểu mỹ nhân, thấy Nam Ẩn không?

"Tiểu mỹ nhân" lão Đại: "..."

Đều đã nói không được gọi hắn như vậy!

"Không có." Tên tiểu bạch kiểm kia lại chạy sao? Xem xét chính là yếu không ra gió...

Hỏi một vòng người, ai cũng không nhìn thấy hắn.

Trường học có mấy tòa nhà, Minh Thù đi qua mấy tòa nhà tìm người.

"Cậu xem tôi có điểm nào không tốt so với nha đầu kia?"

"Nơi nào cũng không sánh nổi, tôi phải đi về."

"Ài, chúng ta vẫn chưa trò chuyện xong..."

Thanh âm từ đằng sau dãy phòng học truyền đến, Minh Thù xoay qua chỗ khác đã nhìn thấy một nữ nhân đang cản Nam Ẩn ở bên kia, dưới chân Nam Ẩn rơi đầy hoa.

"Tôi không muốn trò chuyện cùng cô." Thiếu niên mấy lần muốn rời đi đều bị nữ nhân kia cản lại.

"Tôi nói cậu..."

"Các người đang làm gì?" Minh Thù lên tiếng.

Thiếu niên ngẩng đầu nhìn qua, thừa dịp nữ nhân xuất thần liền lập tức từ khía cạnh đi ra ngoài, trốn đến sau lưng Minh Thù.

Nữ nhân có chút bối rối, bất quá rất nhanh liền trấn định lại.

Minh Thù liếc mắt, đối đầu với ánh mắt luống cuống của Nam Ẩn: "Sao vậy?"

"Cô ta..." Nam Ẩn nhỏ giọng đem sự tình nói một lần.

Hôm qua hắn nghe cô ta cùng Mạn Mạn nói chuyện phiếm, Mạn Mạn nói sau chỗ này có một khóm hoa, còn hái trở về cho Minh Thù xem, Minh Thù nói thích, cho nên...

Ai biết nữ nhân này đột nhiên xuất hiện, nói có chút không giải thích được.

Minh Thù nhìn về phía nữ nhân bên kia: "Cô để ý hắn?

"Tôi chỉ là thấy cậu ấy ở đây, cùng cậu ấy nói mấy câu mà thôi, có thể là em trai này nhát gan nên bị hù dọa." Nữ nhân giải thích: "Tôi không có ý gì khác.

Minh Thù nâng lên ý cười nhạt nhẽo: "Vừa rồi tôi đều nghe thấy được."

-

Minh Thù kéo người về, người bên kia thấy tình huống không đúng đã lao đến.

"Xảy ra chuyện gì?"

"Sao lại..."

Minh Thù ném người qua, người bên kia chạy lên đỡ người lại.

Toàn thân nữ nhân phát run, khắp khuôn mặt đều là vẻ thống khổ.

Người bên ngoài tựa hồ cũng có thể cảm giác được sự thống khổ của cô ta lúc này.

Nhưng nhìn qua cô ta chỉ là chật vật một chút, cũng không thấy bất luận vết máu hay vết thương nào.

Làm bọn họ không biết xảy ra chuyện gì.

"Tiểu thư, đây là thế nào?" Thanh niên nghe thấy động tĩnh liền lên trước.

Minh Thù đảo mắt qua bọn họ, khóe môi có chút giương lên, nhẹ giọng cảnh cáo: "Lại dám đánh chủ ý lên người của tôi, cũng không phải chỉ bị đánh đơn giản như vậy."

Thanh niên nhìn về phía nữ nhân, ánh mắt có một mảnh lạnh lẽo.

Nữ nhân đứng không vững, chỉ có thể bị người ta đỡ, lúc này ôm cánh tay run rẩy, không dám ngẩng đầu, hô hấp dồn dập, mỗi một hô hấp đều liên lụy đến thần kinh làm cho cô ta càng đau, sự tra tấn cứ như thế lặp đi lặp lại.

Người kia chính là ác quỷ!

Thanh niên lễ phép xin lỗi: "Thật xin lỗi tiểu thư, nếu có chỗ nào mạo phạm xin hãy tha lỗi."

"Tha lỗi không được."

Minh Thù ném câu này lại rồi quay người rời đi.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1581: Thành Thị Giết Chóc (13)

Chờ thân ảnh của Minh Thù biến mất, thanh niên mới giận tái mặt quát lớn một tiếng: "Mang vào."

Vào trong, thanh niên đưa tay chính là một cái tát vung lên mặt nữ nhân.

Những người khác cũng không dám lên đỡ, nữ nhân trực tiếp té lăn trên mặt đất, những người còn lại dồn dập lui ra phía sau, im lặng nhìn xem.

"Tôi đã sớm nhắc nhở qua các người, thời điểm làm việc không được phép gây rắc rối, ai bảo cô đi trêu chọc bọn họ?"

Giọng nói của thanh niên đã mất đi sự ôn hòa, từng câu từng chữ như rắn độc nện vào đáy lòng mọi người.

Bọn họ không tự chủ được lui về phía sau một bước.

Nữ nhân trên mặt đất giãy dụa quỳ xuống: "Thật xin lỗi."

"Nói, xảy ra chuyện gì."

"..."

Nữ nhân không dám giấu diếm, đem chuyện lúc trước nói một lần.

Một chữ cuối cùng rơi xuống, thanh niên nhấc chân đạp lên người cô ta, thân thể nữ nhân bay ra ngoài đập vào cái bàn đằng sau.

"Một nam nhân mà thôi, sau khi chuyện thành công còn không phải mặc cho cô chơi? Sao cô lại không giữ được bình tĩnh ở thời điểm này?"

Thanh niên phất tay: "Thành sự không đủ bại sự có thừa, dẫn đi."

Nữ nhân run rẩy bị mang đi, những người còn lại ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Thanh niên đột nhiên đặt câu hỏi: "Nhiều ngày như vậy, các người đã thăm dò được gì?"

"Bốn nam nhân kia mỗi lúc trời tối sẽ thay phiên nhau gác đêm, nhưng đều là ở trong tòa nhà bên kia, không có việc gì sẽ không ra ngoài."

Thanh niên kêu người đến, thương lượng bố trí kế tiếp.

"Rõ chưa?"

"Rõ!"

"Tôi có một chuyện không rõ." Có người đột nhiên nhấc tay đặt câu hỏi.

Thanh niên đẩy mắt kính: "Chuyện gì?"

"Những người này nhìn qua không có chỗ gì tốt có thể kiếm, tại sao chúng ta phải tốn sức vào bọn họ?"

"Đây không phải chuyện cậu nên hỏi." Ánh mắt thanh niên dưới mắt kính trở nên ác độc, nói: "Đi chuẩn bị đi."

Những người còn lại liếc nhau, tự phần mình tản ra.

-

"A!"

Tiếng kêu thảm thiết phá vỡ đêm tối.

Minh Thù đưa tay sờ bên cạnh, vẫn chưa sờ đến người, một giây sau liền bị người ta ôm vào trong ngực.

Minh Thù ôm người, mở đèn lên.

Thiếu niên bọc lấy tấm chăn ôm cô, Minh Thù quét mắt một vòng, trầm mặc vỗ vỗ lưng hắn.

Bên ngoài đã huyên náo.

"Tôi ra ngoài xem một chút, cậu chờ ở đây."

Nam Ẩn lắc đầu, một mực kéo cô lại.

Minh Thù không có cách nào, chỉ có thể dẫn hắn xuống dưới.

"Xảy ra chuyện gì?"

Tứ đại mỹ nhân đều ở dưới, Mạn Mạn còn buồn ngủ ngồi trên bậc thang.

"Không biết." Lão Đại nói: "Vừa rồi tôi gác đêm, bên kia đột nhiên kêu lên một tiếng, sau đó liền rùm beng."

Bọn hắn chưa kịp đi qua nghe ngóng tin tức, cửa liền bị người ta đập vang.

Lão Đại nhìn một chút. hắn đứng dậy đi qua mở cửa.

Bên ngoài gõ cửa chính một nữ sinh bên trong đội ngũ kia, mặt không chút máu nói: "Chết... Chết người."

Người chết chính là nữ nhân hôm nay bị Minh Thù đánh kia.

Trong đội ngũ của bọn họ có người đi tiểu phát hiện người chết trong hành lang.

Thời điểm Minh Thù đi qua, nữ nhân kia vẫn còn nằm nguyên tại chỗ, mặt hướng xuống đất, không có vết thương cùng vết máu, trên người cũng không có vết tích rõ ràng.

Những người còn lại đều đứng cách đó không xa, hoặc là ôm nhau run lẩy bẩy, hoặc là nhắm mắt lại không dám nhìn.

"Cô ấy là bị người ta giết chết."

"Là ai làm?

"Hôm nay cô ấy..."

Có người nhìn về phía Minh Thù vừa đi tới.

Cô vừa cùng nữ nhân kia xung đột, tối nay cô ta liền chết, làm cho người ta cảm thấy nghi ngờ cũng là bình thường.

Nam Ẩn ôm cánh tay Minh Thù, thân thể hắn dán vào cô, tựa hồ có chút sợ hãi.

"Nói không chừng là cô ta đột tử thì sao?" Thanh âm bên kia càng lúc càng lớn, lão Đại nghe không nổi nữa: "Trên người cô ta ngay cả một chút vết thương trí mạng cũng không có, làm sao có thể trách bà cô nhỏ của chúng tôi!"

"Đúng đấy, các người không nên nói lung tung, tối hôm nay bà cô nhỏ không hề rời đi..."

Minh Thù đưa tay, người nói chuyện nhất thời im bặt.

Minh Thù nâng khóe môi: "Một người chết mà thôi, có gì tốt để ngạc nhiên, chưa thấy qua người chết?"

Đám người hít vào một ngụm khí lạnh.

Lời này...

Giống như hoàn toàn không có cách nào phản bác.

Bọn họ cũng không phải đang ở xã hội pháp trị.

Bọn họ hiện tại thế nhưng là ở thế giới không giết người liền sống không nổi.

"Cô... Đây tốt xấu gì cũng là một mạng người!" Một nam sinh nào đó đứng ra quát lớn.

"Mạng người ở đây không đáng tiền." Minh Thù cười khẽ: "Các vị không rõ sao?"

Thanh niên ngăn người bên kia lại bị Minh Thù bốc lên lửa giận: "Tiểu thư, cô ấy tốt xấu gì cũng là người của chúng tôi, cứ như vậy chết không minh bạch..."

Minh Thù nhìn hắn, trong ánh mắt tựa hồ có chút gợn sóng: "Anh còn muốn lấy lại công đạo thay cô ta hay sao?"

Người phía sau thanh niên cả giận nói: "Nói như vậy chính là cô giết?"

"Đúng thì sao?"

Tràng diện đột nhiên an tĩnh lại.

Tứ mỹ nhân có chút mơ màng.

Cái này...

Không thể nào là cô giết a!

Cô căn bản không có rời đi, hơn nữa nếu cô muốn giết người vẫn luôn để bọn hắn làm thay, chưa từng tự mình động thủ, nhiều lắm thì đem người đánh cho dậy không nổi.

Làm sao đột nhiên lại đại khai sát giới?

Minh Thù nở nụ cười nhạt nhẽo: "Ai bảo cô ta không biết tốt xấu, động vào người của tôi."

Người của cô...

Mọi người nhìn thấy thiếu niên nhìn qua nhu nhu nhược nhược, lại đẹp đẽ khiến cho người ta run sợ kia, trong lúc nhất thời lặng im không nói gì.

-

Rời khỏi chỗ đó, lão Đại không nín được: "Bà cô nhỏ, sao cô lại muốn cõng nồi?"

"Sao anh không nghi ngờ là tôi giết?"

"Cô giết người cần phải quanh co lòng vòng?" Lão Đại theo bản năng nói: "Nếu cô muốn giết cô ta, trước đó đã động thủ."

"Anh rất hiểu tôi?"

"Không dám không dám..." Lão Đại vôi vàng phủ nhận.

"Theo dõi bọn họ." Minh Thù quay đầu nhìn phía sau một chút: "Có động tĩnh liền ra tay trước."

"Được."

Minh Thù mang theo Nam Ẩn lên lầu, cô trầm mặc đóng cửa lại, đưa lưng về phía hắn, bầu không khí không khỏi có chút ngưng trọng.

Nam Ẩn có chút luống cuống: "Tôi..."

Minh Thù đột nhiên quay người, kéo hắn đến bên giường, đem người đè xuống giường: "Nam Ẩn, người là do cậu giết?"

Nam Ẩn đối đầu với ánh mắt của Minh Thù, vẫn là con ngươi thanh triệt vô tội kia.

"Tôi không có..."

Minh Thù cúi đầu hôn lên cánh môi hắn một cái: "Nghĩ kỹ lại nói, có phải cậu giết hay không".

Minh Thù cạy mở răng môi hắn, đầu lưỡi thămdò tiến vào.

Hai tay Nam Ẩn bị Minh Thù đặt hai bên, con ngươi có chút nhiễm lên sương mù, hô hấp dồn dập.

Minh Thù thuận theo khóe môi hắn hôn đến cổ, mang theo một trận nhột, phảng phất có dòng điện lan truyền toàn thân hắn.

Hô hấp của Nam Ẩn càng ngày càng nhanh.

Hắn có chút cắn chặt răng.

Tại thời điểm Minh Thù mở nút áo thứ ba, ủy khuất nói: "Là tôi!"

"Cho nên từ đầu đến cuối cậu cũng đang gạt tôi?" Minh Thù nhìn chăm chú hắn từ trên xuống dưới: "Cậu rất lợi hại sao?"

Nam Ẩn nhếch môi không đáp.

Căn phòng một mảnh tĩnh mịch.

Chỉ còn lại tiếng thở của hai người, cách lồng ngực có thể nghe thấy nhịp tim của nhau, cuối cùng dần dần đồng bộ.

"Cô... Làm sao phát hiện?" Nam Ẩn lên tiếng trước.

"Cậu xưa nay không rời khỏi giường vào buổi tối, coi như rời đi cũng sẽ gọi tôi, thời điểm hôm nay cậu nằm lên vị trí không đúng, lúc đó cậu không ở trên giường." Minh Thù trả lời.

Nếu như người khác chết, không phải nữ nhân kia, có lẽ cô sẽ không hoài nghi.

Có thể là trùng hợp…

Vậy chưa chắc là trùng hợp.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1582: Thành Thị Giết Chóc (14)

"..." Nam Ẩn lộ ra thần sắc ủy khuất: "Sao cô lại quan sát cẩn thận như vậy."

"Cho nên tại sao phải gạt tôi?" Rõ ràng có năng lực tự vệ, lại giả vờ như một bộ dáng vẻ ai cũng có thể ức hiếp.

Con bà nó!

Tiểu yêu tinh quả nhiên là diễn viên chuyên nghiệp a!

Coi như không có ký ức, kỹ thuật diễn xuất vẫn là trước sau như một.

Vốn cho rằng là một con chó con vô hại.

Không nghĩ tới là một ác thú ngụy trang đến vô cùng tốt!

Nam Ẩn nhỏ giọng nói: "Tôi chỉ là muốn... Đi theo cô." Hắn lại không làm sai.

"Nói như vậy vết thương trên người cậu cũng là tự mình làm?" Xem Hổ ca như vậy, đoán chừng là không nỡ động thủ với hắn.

"Tôi sợ cô không dẫn tôi đi..." Nam Ẩn không dám giấu diếm: "Chỉ có thể như vậy."

Minh Thù dùng sức cầm tay hắn: "Cho nên cậu cứ như vậy tự làm mình bị thương?"

"Đau..."

"Đừng a... đau."

Nam Ẩn ủy khuất không thôi, kìm nén sự bực bội không dám lên tiếng.

Không kêu liền không kêu

Hai người giằng co một trận, Minh Thù khẽ cắn môi, cuối cùng nới lỏng lực đạo.

Cô xoay người đi xuống: "Đêm nay cậu ngủ một mình đi."

Nam Ẩn lập tức phản đối: "Không muốn..."

Minh Thù mỉm cười: "Đừng giả bộ ủy khuất, cậu cũng có thể giết người, còn sợ sao?"

"..."

Cửa phòng phịch một tiếng đóng lại.

-

Minh Thù đứng bên ngoài đến hừng đông, trên mặt đất có không ít đồ ăn vặt tán loạn, ngày thứ hai Mạn Mạn nhìn thấy cô đứng tại cửa ra vào liền giật mình.

Mạn Mạn cẩn thận tới gần: "Nguyên Miểu, cô..."

Minh Thù giơ ngón trỏ lên.

Mạn Mạn lập tức im miệng.

"Đi xuống trước đi."

"Ồ."

Mạn Mạn nhìn cửa phòng, lại nhìn Minh Thù, kỳ quái gãi gãi đầu.

Chẳng lẽ Nguyên Miểu bị tiểu ca ca kia đuổi ra ngoài?

Tiểu ca ca kia hung dữ như thế sao?

Nhìn qua rõ ràng thụ như vậy...

Mặt khác tứ mỹ nhân thấy Minh Thù đứng bên ngoài phòng cũng là một mặt nghi hoặc.

Bất quá không ai dám đi lên muốn ăn đòn, tự phần mình trượt xuống lầu.

Minh Thù chờ tất cả mọi người đi xuống, lúc này mới đẩy cửa đi vào.

Nam Ẩn bọc lấy chăn núp ở đầu giường, nghe thấy âm thanh lập tức ngẩng đầu nhìn tới.

Một đôi mắt đỏ bừng, tựa hồ một đêm không ngủ.

Hắn đứng dậy nhảy xuống giường đi thẳng tới trước mặt Minh Thù, một tay ôm lấy người.

"Cô đừng bỏ tôi lại."

Thanh âm thiếu niên khàn khàn, mang theo sự khủng hoảng cùng bất lực.

Cô cũng không tức giận nhiều, nghe thấy thanh âm này của hắn, đáy lòng lập tức nhũn ra, ôm hắn lại.

Giây lát, Minh Thù đẩy hắn ra, cẩn thận nhìn mặt hắn: "Tối hôm qua không ngủ?"

Nam Ẩn sắc mặt tiều tụy, dưới mí mắt có màu xanh đen: "Cô không ở đây... Không dám ngủ."

Minh Thù: "Cậu là sợ thật hay là sợ giả?"

"Tôi sợ cô không quan tâm tôi." Nam Ẩn nói.

"Hiện tại đã biết sợ?" Minh Thù nhét hắn về trên giường: "Thời điểm gạt tôi không phải lá gan rất lớn sao?"

"Tôi sai rồi." Nam Ẩn lôi kéo tay cô: "Cô đừng tức giận."

Minh Thù tức giận hất ra: "Sao cậu giết cô ta?

Nam Ẩn hạ mắt: "Cô ta làm hỏng hoa tôi chuẩn bị tặng cô."

Còn muốn làm loại chuyện đó với hắn...

Còn muốn động thủ với cô.

Mỗi một chuyện đều không thể tha thứ.

Minh Thù không biết được nên cười hay là nên mắng hắn.

Dưới lớp bọc lương thiện này lại là một tên Xà tinh bệnh a!

Liền biết cô không có khả năng có vận khí tốt gặp được một tiểu yêu tinh vô hại như thế!!

Bàn tay Minh Thù bị Nam Ẩn nắm chặt, ngón tay hắn chậm rãi sờ lên: "Tôi đã nói qua nếu cô dẫn tôi rời khỏi nơi đó, tôi liền... Lấy thân báo đáp."

Hắn ôm lấy cổ Minh Thù: "Hiện tại tôi liền cho cô có được không?"

"Được đại gia cậu." Minh Thù đè đầu hắn lại, đem hắn nhấn xuống dưới: "Đi ngủ!"

Nam Ẩn: "..."

-

Bên kia đã có một người chết, bầu không khí có chút bi thương, giống như thật sự rất khó chịu, thậm chí còn dựng lên một cái bia mộ ở phía sau.

Minh Thù ném mấy củ lạc vào trong miệng: "Tiểu mỹ nhân, học người ta một chút, diễn kịch liền diễn nguyên bộ."

Lão Đại ngồi ở phía dưới câm lặng: "Bà cô nhỏ, cô có thể đổi cách xưng hô không?"

Minh Thù suy nghĩ một chút: "Đại mỹ nhân?"

"..."

Khác nhau ở chỗ nào?

Khác nhau ở chỗ nào sao?

Hắn có tên a!

"Bà cô nhỏ." Lão Đại đứng dậy ngồi xổm bên cạnh Minh Thù: "Cô nói bọn họ đến cùng muốn làm gì?"

Dự tính ban đầu của hắn chính là muốn cướp vật tư của bọn họ, nhưng mấy ngày nay quan sát, càng xem càng cảm thấy kỳ quái.

"Âm mưu sát hại tính mệnh không đến mức làm một vòng tròn lớn như vậy chứ?"

"Lúc đầu anh cảm thấy bọn họ không thích hợp là vì cái gì?" Minh Thù hỏi hắn.

"Bọn họ nói mình vừa mới tiến đến, nói vật tư kia là trộm được, nhưng điểm sống sót..." Lão Đại lộ ra một cái thần sắc cô hiểu mà.

Nào có thể tốt số như vậy.

Hay là nhiều người đều như vậy?

Thanh niên mặc dù ngày thứ hai cố ý tới nói, nhưng càng như vậy liền càng làm sao cũng cảm thấy không thích hợp.

Còn có nữ nhân kia, lá gan lại to đến dám đi đùa giỡn tên nam sủng kia của bà cô nhỏ, vừa đến có thể có lá gan này?

Lão Đại con ngươi sáng lên một chút: "Nói như vậy, ban đầu bà cô nhỏ cũng cảm thấy bọn họ không thích hợp? Cô từ nơi nào nhìn ra được?"

"Tôi chính là thấy vật tư của bọn họ nhiều." Minh Thù mỉm cười, thành thật nói: "Tôi không có nghĩ nhiều như vậy."

"..." Dự tính ban đầu của hắn cũng là vật tư a!

Hai người vì vật tư yên lặng liếc nhau.

Sau đó lão Đại mới phản ứng được là không đúng.

Cô sẽ không động thủ giết người, cũng sẽ không giết loại người nhìn qua vô tội kia, trước đó nhiều lần cô đều bỏ qua cho những người mới vừa vào.

Lúc ấy đám người đứng ngoài cửa lớn kia biểu hiện ra chính là người mới vừa vào.

Sao cô lại muốn đoạt vật tư của bọn họ?

Cho nên khẳng định cô đã nhìn ra cái gì!

Bà cô nhỏ vẫn là bà cô nhỏ!!

-

Đối phương tận lực theo dõi lại không muốn bọn họ nhìn ra, nhưng Minh Thù bên này cũng đã biết rõ trong lòng.

Từng người mang theo tâm tư xấu xa lại chờ đợi hai ngày.

Hôm nay một trong tứ mỹ nhân vội vàng chạy vào: "Bà cô nhỏ, bọn họ giống như muốn hành động."

"Ồ? Đợi lâu như vậy mới hành động, kiên nhẫn không tệ lắm." Minh Thù chỉ là nói một tiếng.

"Vậy chúng ta làm sao bây giờ?"

"Chờ chứ sao." Minh Thù chống cằm cười một chút: "Chờ bọn họ tự đưa tới cửa."

"..." Bà cô nhỏ này cười cũng quá làm người ta sợ hãi, không biết còn tưởng rằng đang muốn ăn thịt người.

Quả nhiên vào ban đêm chưa được bao lâu, bên ngoài đã có động tĩnh.

Minh Thù ngồi trong đại sảnh, giống như bình thường chỉ để lại một chiếc đèn.

Lão Đại cùng ba con hàng kia tự phần mình đứng trong góc xó xỉnh.

Chờ người bên ngoài hành động.

Cửa lớn bị người ta đẩy ra một chút, để bọn họ tiện hơn, hôm nay Minh Thù còn cố ý không khóa cửa, một nhân vật phản diện tốt như cô sớm đã không tìm được.

Sau khi cửa bị đẩy ra lại yên tĩnh một hồi, đoán chừng là đang chờ động tĩnh bên trong.

Minh Thù đứng ở nơi bọn họ không nhìn thấy.

Rất nhanh liền có cái gì bị ném vào từ trong khe hở.

Lão Đại động như u linh, một cước đá vật kia đi.

Bang ——

Đồ vật đập trên cửa bị phản trở về.

Minh Thù cùng tam mỹ nhân nhìn về phía lão đại.

Lão Đại: "..."

Sai lầm sai lầm!

Minh Thù bịt lỗ mũi, đem đồ vật bốc khói đá ra ngoài, trong không khí tất cả đều là khói mịt mù, những người còn lại lập tức học theo Minh Thù nín thở.

Minh Thù chuyển tới nơi hẻo lánh, đèn pin chiếu vào bên kia, người bên ngoài còn chưa kịp thấy rõ là ai đã hôn mê.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1583: Thành Thị Giết Chóc (15)

Trong đêm tối dường như có tiếng quỷ khóc sói tru, người nghe được đều cảm thấy tê cả da đầu.

Trong trường học có tia sáng thoáng qua, không biết qua bao lâu, rốt cục cũng khôi phục lại sự yên tĩnh.

Minh Thù để tứ mỹ nhân lôi người sống vào hết.

Mắt kính của thanh niên đã không còn, máu tươi trên trán ròng ròng chảy xuống, bị trói cùng một chỗ với người khác.

Minh Thù ngồi trên ghế, gác chéo chân lột đậu phộng.

"Đêm hôm khuya khoắt, các vị lại không đi ngủ, tinh thần tốt như vậy?"

Thanh niên không có mắt kính, nhìn không rõ lắm, híp mắt nói: "Cô đã sớm biết?"

Nếu như không phải cô đã biết, hành động ngày hôm nay sao có thể thất bại?

Thanh niên cắn răng hỏi: "Sao cô phát hiện được."

Minh Thù nhún vai, ném đi vỏ đậu phộng trong tay, cười híp mắt nói: "Tôi chỉ là dự định đoạt vật tư của các người, ai biết các người còn có mưu đồ khác."

Thanh niên: "..."

Đoạt vật tư của bọn họ?

Cho nên ngay từ đầu, bọn họ kỳ thật cũng đã bắt đầu đấu nhau?

Cũng thế, hiện tại ở cái thế giới này, mọi người đều có mưu đồ của mình.

"Các người là ai phái tới?"

Thanh niên hơi hồi hộp một chút, bình tĩnh trả lời: "Không có ai phái chúng tôi tới, giống như cô, chúng tôi cũng chỉ là dự định đoạt vật tư cùng nơi này của các người."

"Ồ."

Thanh niên nhìn nữ sinh đối diện, không biết cô có ý gì.

Minh Thù tự mình lột đậu phộng, trong phòng chỉ có âm thanh cô lột đậu phộng.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Sắc trời bên ngoài đã dần sáng.

Mãi đến giờ phút này, Minh Thù mới cho người đi đem máy tính tới, để cho từng người bọn họ giao dịch điểm sống sót.

"Bà cô nhỏ, điểm sống sót của bọn họ cũng không ít. Loại chuyện này đã làm không ít a?"

Giả dạng làm người mới vào mang theo vật tư, vì vật tư, đại bộ phận đều sẽ đồng ý thu nhận.

"Cho các người để lại một điểm sống sót, các người chỉ còn lại một ngày để cân nhắc."

Thanh niên không lên tiếng.

Người bên cạnh có chút sốt ruột: "Tôi không muốn chết..."

"Câm miệng!"

Thanh niên quát lớn một tiếng.

Người kia muốn nói gì đó nhưng trở ngại ánh mắt của thanh niên, không còn dám lên tiếng.

"Bà cô nhỏ, vì sao cô cảm thấy là có người sai sử?" Lão Đại nghĩ mãi mà không rõ.

Những người này có lẽ chính là vì vật tư mà đến thì sao?

Minh Thù nói: "Nếu như chỉ là vì vật tư, bọn họ sẽ không cần đợi lâu như vậy mới động thủ, rõ ràng hắn biết tôi khó đối phó."

"Vậy có lẽ là nhận biết cô thì sao?" Tốt xấu gì cũng đã từng là người đứng thứ hai của Phong Vân Môn.

Sự nổi tiếng vẫn còn a!

"Nhận biết tôi còn dám tính toán tôi, anh không cảm thấy càng đáng nghi sao?"

"..."

Hình như là vậy.

-

Thời gian một ngày, nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn, mắt nhìn sắc trời đã sắp tối đen, người bị trói lần lượt bắt đầu khóc.

Cầu xin thanh niên nói ra.

Bọn họ là thật sự không biết, nếu biết cũng đã sớm nói.

Nhưng thanh niên vẫn luôn ngậm miệng không đề cập tới.

"Đối phương cho anh cái gì tốt?" Minh Thù kéo lấy ghế, ngồi vào đối diện thanh niên: "Bây giờ anh cũng đã sắp chết rồi, cái mạng này chỉ có một, anh chết, đối phương sẽ cho anh cái gì? Lập một cái bia sao?"

Thanh niên quay đầu ra, căn bản không nhìn Minh Thù.

Minh Thù đứng dậy, đi đến trước mặt thanh niên: "Anh thật sự không bán một chút người phía sau anh, đổi lấy một cơ hội sống sót?"

Thanh niên không phản ứng chút nào.

Minh Thù đưa tay ấn lên bả vai thanh niên: "Tôi hỏi lần nữa, là ai?"

Trên trán thanh niên trong nháy mắt có mồ hôi lạnh bốc lên.

Thân thể của hắn ngã xuống đất, tính cả người bị trói cùng một chỗ với hắn cũng bị ngã theo.

"Anh nói đi!"

Người kia sợ hãi đến run rẩy.

"Tôi không muốn chết, anh đừng hại chết chúng tôi, nhanh nói cho cô ta biết!"

"Cậu cho rằng... Nói, cô ta sẽ... Bỏ qua cho chúng ta?"

Giọng nói của thanh niên tràn đầy sự thống khổ.

Trong thân thể phảng phất có vô số người cầm dao cắt thịt của hắn, bóp nát xương hắn.

Thanh niên ráng chống đỡ thêm vài phút, cuối cùng thật sự chịu không được, lớn tiếng kêu lên.

Thanh âm kia khiến tứ mỹ nhân đứng phía sau đều run đến nổi da gà.

May mắn lúc trước bọn hắn không có đãi ngộ này.

Bà cô nhỏ thật là đáng sợ.

Thanh niên đã đau đến có chút thần chí không rõ.

"Tôi nói..." Thanh niên đau đến không chịu được, hắn muốn chết cũng không còn khí lực: "Tôi nói... Là Trang Tĩnh, Trang Tĩnh của Phong Vân Môn."

Minh Thù cũng không ngoài ý muốn, cười cười thu tay lại: "Trên thế giới này cũng chỉ có cô ta không muốn tôi xuất hiện, hơn nữa lại biết tôi khó đối phó nhất."

Thanh niên co lại vào trên mặt đất thở gấp.

Tại sao lại có người đáng sợ như vậy.

Hắn thật sự cảm giác mình đã đi dạo một vòng Quỷ Môn quan.

Tổ chức của thanh niên cũng không phải tổ chức gì lớn, bọn họ có nhiều người như vậy chính là dựa vào người mới tiến vào, lợi dụng những đội ngũ không có nhiều người chiếm tiện nghi hoặc là đánh vào tâm lý nữ nhân đến giành vật tư.

Trang Tĩnh tìm tới hắn, để hắn hỗ trợ diệt trừ người đứng thứ hai tiền nhiệm của Phong Vân Môn.

Bởi vì Trang Tĩnh đã nói qua, cô rất khó đối phó.

Cho nên thanh niên cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, thăm dò rõ ràng rồi mới động thủ.

Về phần thanh niên vì sao không nói là bởi vì Trang Tĩnh bắt em trai của hắn làm con tin.

"Trang Tĩnh..."

Minh Thù nâng khóe môi cười một chút: "Mang bọn họ ra ngoài."

"Bà cô nhỏ, xử lí thế nào?"

"Xử lí thế nào còn cần tôi dạy cho các người?" Minh Thù liếc lão Đại một chút.

Lão Đại cười hắc hắc hai tiếng: "Đã hiểu đã hiểu, đem bọn họ đều kéo ra ngoài."

-

"Bà cô nhỏ, phía trước có đánh nhau."

Lái xe lão Đại quay đầu nhìn về phía Minh Thù đằng sau nói.

Minh Thù nhìn về phía trước, trên đường phố hoang tàn có hai nhóm người đang sống chết với nhau.

"Đường vòng." Nhiều người như vậy, nhặt đầu người cũng rất phiền.

"Được rồi."

Có thể là hôm nay vận khí không tốt, lượn quanh một con đường lại gặp hai nhóm người này, bọn hắn có thể là từ bên trong ngõ hẻm xuyên qua, một bên chạy một bên đánh.

Rõ ràng có một bên sắp thua.

"Bà cô nhỏ, chúng ta có nên gia nhập hay không?" Nói không chừng có thể nhặt đầu người thì sao?

Minh Thù nhìn chằm chằm một nhóm đang đuổi theo phía sau, trong đó tựa hồ có một bóng người quen thuộc.

Thật sự là đi mòn gót sắt tìm chẳng thấy, đến khi gặp được lại chẳng tốn chút công phu.

"Đi xuống hỗ trợ." Minh Thù nói.

"A?"

Lão Đại có chút mờ mịt.

Không phải bình thường bà cô nhỏ đều giáo dục không nên xen vào việc của người khác sao?

Hôm nay sao lại...

"Xuống xe xuống xe." Lão Đại vội vàng đẩy cửa xe xuống dưới, nhìn về phía người bị đuổi theo phía sau gân giọng hô một tiếng.

Bên bị đuổi theo đột nhiên nhìn thấy có người xông lại, còn tưởng rằng là tiếp viện của đối phương.

Kết quả người ta lấy súng ra bắn về phía đối diện.

Đám người này có chút mơ màng: "..."

Tình huống này là thế nào?

Phe của ai?

Trong xe.

Nam Ẩn ôm Minh Thù, đầu đặt trên bả vai của cô, an tĩnh xem cuộc chiến từ trong kính chắn gió.

Có tứ mỹ gia nhân gia nhập, chi viện súng ống, đối phương rất nhanh liền rút lui về một khoảng cách.

Tứ mỹ nhân che chở cho đám người kia rút lui đến trước xe Minh Thù.

Nam nhân cầm đầu một bên thở, một bên nói: "Cảm ơn người anh em."

Lão Đại liếc hắn một cái, hừ lạnh một tiếng: "Tôi cũng không muốn cứu cậu."

Nam nhân: "..."

"Bà cô nhỏ, làm sao bây giờ?" Lão Đại đi đến chỗ Minh Thù, gõ kính một cái.

Người đối diện vẫn chưa rút lui, nói không chừng lát nữa sẽ lại đánh tới.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1584: Thành Thị Giết Chóc (16)

Cửa sổ xe hạ xuống, mọi người nhìn thấy nữ sinh trong xe.

Cùng một thiếu niên đang ôm nữ sinh.

Thiếu niên dáng dấp cực kỳ đẹp đẽ, co quắp trên chỗ ngồi, cả người đều vùi vào trong ngực nữ sinh.

Cái này mẹ nó là yêu tinh sao?

Đẹp mắt như vậy...

"Trang Tĩnh đuổi theo các người làm gì?" Minh Thù hỏi nam nhân đang có chút xuất thần kia.

"Bà cô nhỏ đang hỏi cậu! Nhìn cái gì!" Lão Đại đâm nam nhân kia một chút.

Nam nhân lập tức lấy lại tinh thần: "Khụ khụ... Còn có thể vì sao a."

Còn không phải là vì vật tư cùng điểm sống sót.

Minh Thù nhìn về bên kia, đối phương tựa hồ không mang theo súng cho nên lúc này không dám tiến lên trước.

Minh Thù đẩy Nam Ẩn không có xương cốt ra, Nam Ẩn kéo lấy cô không buông.

Minh Thù thấp giọng dỗ hắn: "Ngoan."

Nam Ẩn lúc này mới buông tay ra, nhìn Minh Thù xuống xe, cửa sổ xe chậm rãi đóng lại, hắn lấy tấm thảm trên xe tới đắp lên người mình, ôm đầu gối nhìn chằm chằm bên ngoài cửa xe.

Minh Thù đi về phía bên kia.

Người đối diện hiển nhiên cũng nhìn thấy cô, lộ ra nửa người.

"Đã lâu không gặp."

Minh Thù phất tay chào hỏi, lộ ra nụ cười tiêu chuẩn.

"Nguyên Miểu, sao cô lại ở đây?" Trang Tĩnh thần sắc lạnh lùng, giọng điệu càng giống như là ngậm lấy mảnh băng.

Những người trước đó cô ta phái đi vẫn chưa giải quyết cô?

Một đám phế vật.

"Nhìn thấy tôi có vui vẻ không?" Thanh âm thanh thúy của nữ sinh truyền đến bên tai Trang Tĩnh.

"..."

Vui vẻ cái rắm a!

"Tôi rất hiếu kì vì sao cô không chết." Trang Tĩnh lạnh lùng nói: "Rõ ràng tôi đã đâm trúng trái tim cô, xác định cô đã chết."

Lúc ấy cô ta xác định 100% cô đã chết rồi.

Thế nhưng vì sao cô lại còn sống!

Minh Thù cười nói: "Cô thiếu một bước."

Trang Tĩnh giật mình, truy vấn: "Cái gì?!"

Minh Thù: "Đem tôi tháo thành tám khối."

Trang Tĩnh: "..."

"Đúng rồi, còn một tin phải nói cho cô biết. Những người cô phái tới kia, cô cũng đừng hi vọng."

Thần sắc Trang Tĩnh có chút khó coi.

Thật là một đám rác rưởi.

"Hôm nay gặp nhau ở đây cũng coi như có duyên phận, vậy chúng ta liền..."

"Đoàng!"

Đạn lướt qua mặt Trang Tĩnh, để lại một chuỗi vết máu trên gò má cô ta, nếu như không phải cô ta phản ứng nhanh, lúc này đoán chừng đã bị đạn bắn trúng.

"Nguyên Miểu cô hèn hạ!" Vừa nói liền nổ súng, không phải hèn hạ thì là cái gì?

"Như nhau." Minh Thù nhắm vào Trang Tĩnh, lần nữa nổ súng.

Trang Tĩnh cấp tốc tránh sang bên cạnh, đạn bắn vào trên thân cây cột, Trang Tĩnh rút súng ra núp sau cây cột bắn trả.

"Thất thần làm gì, đánh!"

Lão Đại nổi giận gầm lên một tiếng.

Sau đó liền nối thành một mảnh tiếng súng

-

"Chị Tĩnh, làm sao bây giờ? Hỏa lực của bọn họ quá mạnh."

Trang Tĩnh dựa vào cây cột, đạn không ngừng quét tới, tro bụi mịt mù, che cản ánh mắt.

Đạn hôm nay bọn họ mang theo không đủ, mới vừa rồi cùng đám người kia giao thủ đều đã hao hết.

Cô ta nhìn về phía sau một chút, cắn răng: "Rút lui."

Nguyên Miểu!

Mặc kệ cô là làm sao sống được, mình có thể giết cô một lần, liền có thể giết cô lần thứ hai.

"Hỗ trợ!"

"Rút lui!"

Trang Tĩnh mang theo người rút lui.

Minh Thù cũng không có đuổi theo.

Khu giao chiến dần dần an tĩnh lại.

Minh Thù phủi bụi trên người một chút, đem súng ném cho lão Đại.

"Cảm ơn các vị." Nam nhân vội vàng nói cảm ơn, nhưng sâu trong nội tâm vẫn có mấy phần cảnh giác.

Minh Thù quét mắt nhìn bọn hắn một chút: "Không cần cám ơn, hôm nay nếu người các người gặp phải không phải Trang Tĩnh, tôi cũng sẽ không cứu các người."

Nam nhân: "..."

"Tôi nghe cô ta nói cô là Nguyên Miểu?" Nam nhân thăm dò hỏi: "Là Nguyên Miểu của Phong Vân Môn?"

"Anh biết tôi?"

"Nghe... Nghe qua, nghe qua." Nam nhân nói: "Nhưng nghe nói cô..." Đã chết a.

Nhìn người trước mặt sống sờ sờ, lại nhớ tới mới vừa rồi cùng Trang Tĩnh giao thủ, nam nhân tựa hồ đã rõ ràng là chuyện gì.

Nếu quả thật là như vậy, cô gặp phải Trang Tĩnh, xuất thủ tương trợ hắn liền có thể giải thích được.

"Nguyên Miểu tiểu thư đây là định đi đâu?" Nam nhân chủ động hỏi thăm.

Minh Thù liếc xéo hắn, không có trả lời.

Nam nhân vội vàng nói: "Không có ý gì khác, kẻ thù của kẻ thù chính là bạn bè."

Ý cười trên khóe môi Minh Thù lúc này mới sâu hơn mấy phần: "Ở đây nói bạn bè, có chút buồn cười."

"Ha ha ha ha, có lợi ích liền có bạn bè, Nguyên Miểu tiểu thư cảm thấy thế nào?"

Minh Thù đảo mắt qua nam nhân, vóc dáng cao lớn, lại tuyệt đối không đần.

"Bất kể nói thế nào, Nguyên Miểu tiểu thư cũng đã cứu tôi, không bằng tôi mời cô ăn cái gì đó."

"Được." Minh Thù lập tức nở nụ cười xán lạn không ít.

Nam nhân cũng hơi sửng sốt một chút.

Trước đó cảm thấy thiếu niên trong xe rất đẹp, hiện tại lại phát hiện nữ sinh này dáng dấp cũng thật đẹp.

-

Nam nhân không biết tên thật, bọn họ đều gọi hắn là Đại Giang ca.

Đại Giang ca đưa bọn Minh Thù đến doanh trại tạm thời.

"Hoàn cảnh đơn sơ, Nguyên Miểu tiểu thư đừng ghét bỏ."

Minh Thù nắm tay Nam Ẩn, để hắn ngồi trên ghế sô pha.

Trước đó Nam Ẩn không có xuống xe, đại đa số người đều không nhìn thấy hắn, lúc này ra ngoài, lập tức làm đám người kia đến vây xem.

Nam Ẩn ăn mặc rất sạch sẽ, hoàn toàn không giống như là người sống ở thế giới chỉ có bạo lực và máu tanh này.

Càng giống như là tiểu thiếu gia cao quý ưu nhã ở thế giới bình thường.

"Dáng dấp thật đẹp."

"Tôi nhìn dáng vẻ hắn rất yếu, sao có thể sống được?"

"Người này trước kia nói không chừng là minh tinh..."

Đại Giang ca quét mắt qua nhóm người thảo luận bên kia một chút, thấp giọng quát lớn: "Nhìn cái gì, nhanh đi chuẩn bị đồ ăn."

Bị Đại Giang ca quát lớn như thế, người vây xem lưu luyến tản ra.

Đại Giang ca trước đó cũng là một thế lực nhỏ, bất quá gần đây Phong Vân Môn đang thanh lý các thế lực nhỏ xung quanh.

Người của thế lực nhỏ đều chết gần hết, hắn mang theo những anh em còn sống cùng nhau chống lại.

Hôm nay nếu không phải gặp được Minh Thù, đoán chừng bọn hắn cũng đã toàn quân bị diệt.

"Phong Vân Môn thanh lý các thế lực nhỏ xung quanh? Vì cái gì?"

"Khục, làm sao tôi biết, Phong Vân Môn vốn chính là thế lực lớn, bọn hắn muốn chiếm đoạt những thế lực nhỏ này cũng không có gì kỳ quái."

Đại Giang ca nói không sai.

Phong Vân Môn muốn chiếm đoạt thế lực nhỏ xung quanh cũng không cần lý do gì.

"Bất quá có một việc kỳ quái." Đại Giang ca nói: "Tôi cảm thấy bọn hắn đang bắt người."

Minh Thù nhíu mày: "Bắt người? Không tìm được vật tư, bắt lại làm lương thực dự trữ?"

Đại Giang ca: "..."

Người khác nghĩ tới khẳng định là âm mưu, làm sao đến chỗ cô liền thành lương thực dự trữ!

Đúng lúc người phía dưới đưa đồ ăn lên.

Cuộc nói chuyện của hai người tạm thời bỏ dở.

Đều là chút lương khô, bất quá có thịt khô, đoán chừng là bọn hắn vừa tìm được ở nơi nào.

Minh Thù thử một chút, sau đó đưa cho Nam Ẩn.

Đại Giang ca thăm dò hỏi: "Nguyên Miểu tiểu thư, cô trước kia thế nhưng là người của Phong Vân Mô, ngay cả một chút tin tức cũng không biết?"

"Tôi đã rời khỏi Phong Vân Môn thời gian dài như vậy, làm sao tôi biết."

"Cũng đúng" Đại hán thở dài: "Trước kia vật tư còn nhiều, mọi người sống dễ chịu hơn một chút, hiện tại vật tư càng ngày càng ít, chỉ sợ sau này sẽ chỉ càng ngày càng gian nan."

Hiện tại chỉ có người mới bổ sung tiến vào, nhưng không có vật tư.

Mà người đã mệt mỏi làm sao có thời gian đi trồng thực vật.

Cuối cùng ổn định nhất chính là những thế lực lớn kia.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1585: Thành Thị Giết Chóc (17)

Đại Giang ca quả thật là một người thành thật, thời điểm Minh Thù rời đi còn đưa cho cô một chút đồ ăn, cảm tạ ơn cứu mạng của cô.

Minh Thù đương nhiên tiếp nhận.

Lên xe, lão Đại mới hỏi ra việc đã nhẫn nhịn rất lâu: "Bà cô nhỏ, Phong Vân Môn đây là muốn làm gì?"

"Đại khái muốn..." Minh Thù chống cằm trầm tư: "Thống nhất thiên hạ."

Lão Đại: "..."

Ngươi trầm tư liền ra một câu Chuunibyou như thế?

Thống nhất thiên hạ cái rắm a!

Coi Thanh Long hội người ta đã chết sao?

"Được rồi, chuyện này không liên quan đến chúng ta, trước đó không phải Đại Giang ca đã nói phía đông có một mảnh đất không tệ sao, đi xem một chút."

"Được rồi, bà cô nhỏ."

Lão Đại nổ máy xe, đi về phía mảnh đất Đại Giang ca nói kia.

Một mảnh đất này cũng là khu biệt thự, đại khái là vừa xây xong.

Mặc dù không tốt như Thanh Long hội, nhưng cũng tốt hơn nhiều so với những nơi khác, bất quá bởi vì đã lâu không có người ở nên có không ít cỏ hoang.

Minh Thù đi vòng quanh bốn phía, trong biệt thự cũng đầy đủ mọi thứ.

"Chỗ này không tồi, ở chỗ này đi."

"Bà cô nhỏ, nơi này có phải quá không an toàn không?" Lão Đại có chút chần chờ.

Bọn họ cũng không có nhiều người như Thanh Long hội.

Bất quá lão Đại phản đối cũng không có tác dụng, cuối cùng quyết định sẽ ở nơi này.

Lão Đại trở về đón Mạn Mạn cùng một huynh đệ khác, thuận tiện đem đồ vật bên kia lấy tới.

"Thích nơi này không?" Minh Thù mang theo Nam Ẩn lên lầu.

Nam Ẩn nở nụ cười mềm mại: "Thích, ở cùng em đều thích."

"Nói láo hết bài này đến bài khác."

Nam Ẩn bối rối nắm chặt tay Minh Thù: "Tôi đối với em là thật lòng."

"Chân tình có thể ăn sao?"

"... Có thể." Nam Ẩn thấp giọng, cũng có chút chờ mong: "Em có muốn thử một chút hay không?"

Minh Thù: "..."

Minh Thù dời mắt: "Cậu chọn một phòng đi."

Nam Ẩn có chút thất vọng dưới đáy mắt, ngược lại tự động viên mình, thất bại chính là mẹ của thành công, hắn sẽ thành công!

Nam Ẩn chọn phòng xong, Minh Thù thu thập một chút, vừa vặn bọn lão Đại cùng Mạn Mạn cũng đã đến.

Biệt thự đều phải sắp xếp một lần nữa, mấy ngày trước đều là binh hoang mã loạn, mỗi người đều bề bộn nhiều việc.

Chỉ có Nam Ẩn cả ngày ăn không ngồi rồi đi theo bên cạnh Minh Thù.

Làm cho người ta đố kỵ lại ghen tị.

Muốn trách thì trách dáng dấp của bọn hắn không đẹp bằng a!

Thật vất vả mới làm xong, Mạn Mạn chuẩn bị nấu một nồi lẩu lớn.

Lão Đại còn không biết lấy từ chỗ nào ra hai bình rượu đế.

"A! Thoải mái!"

Lão Đại uống một hớp rượu lớn, thoải mái thở ra một hơi.

"Bà cô nhỏ, uống một chút?" Lão Đại giương bình rượu về phía Minh Thù.

"Không được." Minh Thù lắc đầu, nghiêm túc dùng bữa.

"Uống một chút a, tốt xấu gì hôm nay cũng coi như chúng ta có một chỗ ở yên ổn." Lão Đại tự mình rót rượu cho Minh Thù: "Coi như tôi kính trọng cô, nếu không phải gặp được cô, không chừng bây giờ chúng tôi đang làm việc xấu gì, Mạn Mạn cô cũng tới."

"A... Tôi không biết uống."

"Sẽ không đi học nữa, người cũng đã lớn rồi, làm sao lại lằng nhà lằng nhằng."

Mạn Mạn bưng lấy ly rượu, ủy khuất nhìn Minh Thù.

"Cho chúng ta sau này có thể sống cuộc sống tốt hơn, đến, cạn ly!"

Lão Đại giơ ly rượu lên, ba con hàng còn lại lập tức phụ họa.

Mạn Mạn run rẩy giơ tay lên, Minh Thù để đũa xuống, có chút thở dài.

Lão Đại nhìn Nam Ẩn một mặt nhu thuận dùng bữa một chút, cũng không dám gọi hắn, ai biết Nam Ẩn đột nhiên ngẩng đầu: "Tôi cũng muốn uống."

Bầu không khí trên bàn ăn lập tức quỷ dị.

Có cho uống hay không, bọn hắn không dám nói.

Để cho bà cô nhỏ định đoạt.

"Uống đi." Minh Thù rót cho hắn một ly nước.

Nam Ẩn: "..."

Nam Ẩn gục đầu xuống, cầm chiếc đũa đâm đồ ăn trong chén.

Lão Đại xấu hổ, nhắm mắt nói: "Tới tới tới..."

Một bữa cơm kết thúc, lão Đại lấy việc uống nhiều quá để cho người ta đỡ lấy trượt đi, hai con hàng còn lại cũng chuẩn bị đi gác đêm.

Mạn Mạn cũng yên lặng chạy đi.

Minh Thù đứng dậy ngồi trên ghế sa lon nghỉ ngơi.

Nam Ẩn đi lên lầu thay quần áo khác, một thân nhẹ nhàng khoan khoái cọ tới ôm cổ cô.

"Nam Ẩn."

"Ừ."

"Cậu dính người như thế, là trẻ con sao?"

Nam Ẩn khẽ ngẩng đầu: "Em không vui sao?"

"... Cũng không có."

Nam Ẩn hôn lên má Minh Thù một cái: "Tôi sợ nếu tôi buông lỏng tay, em đã không thấy tăm hơi."

Minh Thù kéo người vào trong ngực: "Vì sao lại nghĩ như vậy?"

"Không biết..."

Có đôi khi hắn cảm thấy mình cách cô thật xa.

Hơn nữa cô không nguyện ý...

Thích một người chẳng lẽ không phải là chiếm hữu tất cả của người đó sao?

Thế nhưng cô không muốn hắn.

Minh Thù sờ sờ đầu hắn: "Cậu nghĩ nhiều như vậy làm gì."

"Không có, tôi chỉ muốn em." Từ lần đầu tiên nhìn thấy cô, hắn liền muốn có cô, không cần biết dùng biện pháp gì.

Không thể có được lòng cô, cũng muốn có được cô.

"..."

Minh Thù có chút nắm chặt cánh tay, ôm chặt hắn, nhìn màn đêm tăm tối ngoài cửa sổ.

Hô hấp của Nam Ẩn dần dần bình ổn, Minh Thù ngồi thêm một hồi lâu, mãi đến đêm khuya mới cẩn thận ôm người trở về phòng.

Đem người bỏ vào trong chăn, Minh Thù ngồi bên mép giường, chăm chú nhìn gương mặt đẹp đẽ của thiếu niên.

Ngón tay phất lên cánh môi hắn, ngón trỏ nhẹ ép xuống.

Thiếu niên lại đột nhiên mở môi ra, ngậm lấy ngón trỏ của cô, đầu lưỡi vòng quanh đầu ngón tay, nhẹ nhàng mút vào.

Trong đầu Minh Thù trống rỗng một chút.

"Tiểu yêu tinh!"

Cô chửi thầm một tiếng, dời ngón tay đi, dùng môi ngăn chặn cánh môi hắn.

Thiếu niên bị bừng tỉnh, kinh ngạc nhìn người đang hôn mình, một hồi lâu mới thanh tỉnh lại.

"Làm sao lại dễ tỉnh như vậy." Ban đầu cô chỉ muốn hôn trộm hắn một chút.

"Không muốn sao?"

Nam Ẩn thấp giọng hỏi, trên gương mặt trắng nõn như ngọc có chút ửng đỏ, làm thiếu niên càng thêm ngon miệng mê người.

Minh Thù hôn lên cánh môi hắn một chút, trằn trọc hôn một hồi lâu: "Lần sau đi."

Nam Ẩn thất vọng gật đầu, một mặt nhu thuận.

Bộ dạng này làm Minh Thù cảm thấy giống như cô đang khi dễ hắn.

Cô cởi giày xuống lên giường, ép người dưới thân thể hôn một hồi lâu.

"Em... Đừng hôn."

"Là cậu nói a."

"Ừ..." Hôn hắn liền sắp không nhịn được nữa.

Minh Thù nằm vào bên cạnh, Nam Ẩn chủ động cọ qua, kéo tay của cô đặt bên hông, chậm rãi chuyển xuống: "Giúp tôi một chút có được không? Tôi khó chịu."

Minh Thù: "..."

"Tôi thật sự rất khó chịu." Thanh âm của Nam Ẩn ủy khuất, âm cuối tựa hồ còn mang theo chút nghẹn ngào.

Cách lớp vải cũng có thể cảm giác được nhiệt độ nóng rực truyền tới.

Minh Thù liền biết mình không nên tin tưởng tiểu yêu tinh này.

Phi!

Lần sau phải nhịn lại!

Cũng không tiếp tục hôn trộm!

*

【 Hài Hòa Hiệu 】

Cửu Thiếu: Cô vợ nhỏ, hôn tôi!

Minh Thù: Không dám không dám, không thể trêu vào.

Cửu Thiếu: Tôi có đồ ăn ngon nha.

Minh Thù:... Không! Trẫm mới không phải người nông cạn như vậy!

Cửu Thiếu: Thật sự không muốn sao? Tôi thế nhưng là đặc biệt mua cho em, ăn rất ngon đấy, em xem...

Minh Thù:... Hôn một chút?

Cửu Thiếu: (nghĩ nghĩ) ừ, hôn một chút.

Mười phút sau.

Minh Thù: Đã nói là hôn một chút?

Cửu Thiếu: Là một chút a, bất quá là thời gian dài một chút.

Minh Thù: (sờ đao)

Cửu Thiếu: Cô vợ nhỏ, đồ ăn vặt đồ ăn vặt, đến, tôi cho em ăn, a...

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1586: Thành Thị Giết Chóc (18)

Đám người trong biệt thự cũng nhìn ra được tâm tình của Nam Ẩn hôm nay không tệ, bởi vì bữa sáng ăn hai bát cháo... Sau đó bị Minh Thù dạy dỗ.

Đám người: "..."

Đáng thương.

Quá đáng thương.

Thời gian tiếp theo, thỉnh thoảng có tin tức Phong Vân Môn thanh lý các thế lực nhỏ xung quanh truyền đến.

Trang Tĩnh tựa hồ vì bận bịu việc này nên cũng không có thời gian đến tìm cô gây phiền phức.

Bất quá chuyện Phong Vân Môn bắt người ngược lại không có nhiều chứng cứ có thể chứng minh được.

Động tác của Phong Vân Môn lớn như vậy, Thanh Long Hội đương nhiên sẽ có phản ứng.

Hai bên thăm dò nhau đánh qua hai lần.

Thực lực của Thanh Long Hội cùng Phong Vân Môn không chênh lệch bao nhiêu, đánh mấy lần, phát hiện Phong Vân Môn đối với bọn hắn vô ý sau đó liền yên tĩnh xuống.

Đoán chừng là muốn nhìn một chút Phong Vân Môn đến cùng muốn làm gì.

Từ sau chuyện này, Phong Vân Môn liền càng thêm không chút kiêng kỵ bắt đầu mở rộng địa bàn của mình.

Nơi Minh Thù chọn khoảng cách cùng địa bàn của Phong Vân Môn khá xa, càng ở gần Thanh Long Hội bên này, bất quá cũng không ở trong khu vực quản lý của Thanh Long Hội.

Cô để tứ mỹ nhân đi tìm những thế lực nhỏ bị đuổi đến không còn chỗ nào có thể đi kia, để bọn hắn nghe theo mình.

Cô bên này quá ít người.

Kéo bè kéo lũ đánh nhau có chút thiệt thòi.

Tự mình lên?

Đây không phải là quá lãng phí thể lực sao!

Những người này có thể sống sót, không phải có bản lĩnh chính là có vật tư, cô cũng không thua thiệt.

Bởi vậy ở thời điểm này hợp nhất một đội ngũ là thích hợp nhất.

Thế là Phong Vân Môn ở phía trước đuổi người.

Minh Thù liền ở phía sau đem người thu thập hết.

Chờ Phong Vân Môn kịp phản ứng, Minh Thù bên này đã có quy mô, hơn nữa đều là tinh anh bên trong các thế lực nhỏ, đối với Phong Vân Môn càng là hận đến thấu xương.

Có lẽ là Minh Thù bên này động tĩnh quá lớn, Phong Vân Môn bên kia đã đứng ngồi không yên.

"Nguyên Miểu tiểu thư, Cừu Phú tới."

Một tiểu đệ nào đó đến báo tin.

Minh Thù nhíu mày: "Hắn tới làm gì?"

"Nguyên Miểu tiểu thư, không bằng chúng ta..." Tiểu đệ làm một tư thế cắt cổ.

Chính người này đã làm bọn hắn đến bộ dáng như hiện tại.

"Chém chém giết giết không văn minh."

"..."

Trước kia lúc ngươi thu thập người không nghe lời cũng không thấy văn minh a?!

A...

Lấy đi toàn bộ vật tư mới là văn minh.

-

Cừu Phú không phải tới một mình.

Còn mang theo Trang Tĩnh.

Trang Tĩnh lạnh mặt nhìn Minh Thù, một bộ dáng vẻ hoàn toàn không để vào mắt, giống như cô ta tới nơi này chính là vinh hạnh của cô.

Minh Thù sờ cằm, Trang Tĩnh này giống như cùng lần đầu gặp gỡ có chút không giống...

"Miểu Miểu, đã lâu không gặp." Cừu Phú thần sắc tự nhiên như là tới gặp bạn bè.

Minh Thù xoa xoa cánh tay nổi da gà: "Đừng gọi tôi như vậy."

Thiếu niên ngồi ở một bên khác khẽ ngẩng đầu nhìn qua, ánh mắt đảo qua trên người Cừu Phú, bất quá trong nháy mắt lại gục đầu xuống tiếp tục lật sách trong tay.

Ánh mắt Trang Tĩnh tại thời điểm thiếu niên ngẩng đầu liền bị hấp dẫn.

Trong con ngươi lộ ra mấy phần kinh diễm cùng si mê.

Lại có một thiếu niên đẹp đẽ như thế?

Bất quá...

Nghĩ tới người này cùng Minh Thù ở cạnh nhau, trong lòng Trang Tĩnh liền có chút không cân bằng.

"Cậu đi lên trước."

Minh Thù nói với Nam Ẩn.

Nam Ẩn nhìn đám người một chút, chậm rãi đứng dậy đi lên lầu.

Ánh mắt Trang Tĩnh vẫn luôn dõi theo thiếu niên, mãi đến khi thân ảnh hắn hoàn toàn biến mất mới thu tầm mắt lại.

Cừu Phú ngược lại không để ý tới Nam Ẩn, thở dài: "... Sao lại xa lạ với tôi như vậy, tôi không biết cô còn sống, nếu tôi biết cô còn sống, sao có thể không dẫn người đến tìm cô?"

"Ai nói cho anh biết tôi đã chết?"

Cừu Phú theo bản năng nhìn về phía Trang Tĩnh.

Trang Tĩnh nói: "Chúng tôi tận mắt nhìn thấy cô bị người ta đâm trúng trái tim, rớt xuống lầu, kết quả chỗ kia còn sập cho nên liền nghĩ rằng cô đã chết."

"Cho nên việc này chính là hiểu lầm, cô không cần thiết cùng tôi đối nghịch. Chúng ta trước kia thế nhưng là cùng nhau đồng sinh cộng tử." Cửu Phú nói tiếp.

"Tôi không cùng anh đối nghịch a."

Trang Tĩnh ánh mắt lạnh lùng: "Cô thu nhận những người kia, không phải là cùng Phong Vân Môn đối nghịch?"

Minh Thù: "Những người kia đánh dấu là đầu người của Phong Vân Môn các người? Không cho phép tôi thu nhận? Tôi thu nhận chính là cùng các người đối nghịch? Thành phố này đã là Phong Vân Môn các người định đoạt sao?"

Cửu Phú cười ha hả nói: "Dĩ nhiên không phải, Miểu Miểu cô nghe tôi nói, chúng ta có hiểu lầm liền nói với nhau, giải bày hiểu lầm là tốt rồi, không nên nháo thành dạng này để người ngoài có cơ hội lợi dụng được. Phong Vân Môn luôn luôn hoan nghênh cô trở về, đãi ngộ vẫn giống như trước đây, sẽ không bạc đãi cô."

"Không phải hiểu lầm gì đó." Minh Thù nói: "Người giết tôi không phải chính là tiểu khả ái Trang Tĩnh?

Trang Tĩnh khẽ cau mày.

Sau đó liền lạnh lùng nói: "Nguyên Miểu, cô đây là nói xấu tôi, lúc ấy nhiều người nhìn thấy như vậy, bây giờ cô lại muốn đổ lên người tôi?"

Khí thế kia giống như Minh Thù thật sự bêu xấu cô ta vậy.

Ánh mắt Cửu Phú đảo qua người Trang Tĩnh cùng Minh Thù, nói: "Trang Tĩnh, đây là chuyện gì?"

Trang Tĩnh trấn định không thôi: "Trước đó Nguyên Miểu liền không hài lòng tôi, hiện tại tôi thay thế vị trí của cô ta, đáy lòng cô ta không cam lòng tôi có thể hiểu được."

Cô ta dừng một chút, lại nói: "Đại ca đã mời cô ta trở về, vậy tôi không còn gì để nói, vị trí này trả lại cho cô ta là được."

Trang Tĩnh nói đến khí thế, lấy lui làm tiến, trong lòng Cửu Phú liền đứng về phía Trang Tĩnh.

Minh Thù hứng thú nhìn Trang Tĩnh.

Minh Thù đột nhiên nói: "Được rồi, liền theo tiểu khả ái nói."

Đáy mắt Trang Tĩnh hiện lên một tia kinh ngạc, có chút nắm chặt nắm đấm.

Nữ nhân này...

Cô ta là nghĩ cô không có khả năng đồng ý mới nói như vậy.

Thế nhưng không nghĩ tới cô sẽ thuận thế tiếp nhận.

Nếu Cừu Phú đồng ý... Bất quá cũng không có gì, hiện tại ở Phong Vân Môn, coi như cô trở về cũng không ai sẽ nghe lời cô.

Nghĩ như vậy, Trang Tĩnh liền bình tĩnh lại.

Nhưng Cừu Phú lại chần chờ.

"Như vậy, tôi để cô cùng Trang Tĩnh ngồi ngang hàng thế nào?" Cừu Phú suy nghĩ ra một biện pháp rất công bằng.

"Thật xin lỗi, tôi không có thói quen cùng người khác ngồi ngang hàng."

Trang Tĩnh âm thầm trừng Minh Thù một chút.

Cô không có, cho là cô ta có sao?

Bị cự tuyệt, sắc mặt Cừu Phú hơi trầm xuống một chút: "Nói như vậy, cô phải nhất định cùng người đại ca này đối nghịch?"

Minh Thù chống cằm: "Nguyên Miểu đã chết, hiện tại ngồi ở chỗ này cũng không phải Nguyên Miểu trước kia."

"Nguyên Miểu, cô có thể suy nghĩ rõ ràng."

Cừu Phú cảm thấy mình tự tới đã rất cho cô mặt mũi, còn để cô trở về hưởng thụ tất cả đãi ngộ trước đó.

Nếu như không phải cô, hôm nay người tới liền không phải hắn.

Cho thể diện mà không cần.

Trước kia nhìn trúng cô là bởi vì năng lực của cô, hiện tại đã có Trang Tĩnh, hắn muốn gọi cô trở về cũng bất quá là muốn thêm một người hùng sức.

"Nghĩ rất rõ ràng a." Trẫm có thể làm lão Đại, tại sao phải đi làm tiểu đệ cho người khác? Trẫm có bệnh sao?

Cừu Phú bình tĩnh nhìn cô một hồi lâu, đứng dậy: "Được rồi, đã như vậy, vậy cũng đừng trách người đại ca này trở mặt không quen biết."

"Xin cứ tự nhiên."

"Hừ!"

Cừu Phú phất tay áo rời đi, bên ngoài biệt thự tốp năm tốp ba người đứng đấy, ánh mắt bất thiện nhìn chằm chằm Cừu Phú cùng Trang Tĩnh.

Chính bọn họ mà đến nơi bọn hắn thật vất vả tạo dựng lên cũng bị mất.

Nhưng không có ai động thủ.

Ngay sau khi Cừu Phú lên xe, trong biệt thự có một người xông ra từ một bên khác trực tiếp ném bom về chiếc xe của Cừu Phú cùng Trang Tĩnh.

"Ầm —— "

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1587: Thành Thị Giết Chóc (19)

Khói bụi mịt mù, Cừu Phú cùng Trang Tĩnh ngã vào một bên xe, trên thân hai người bị nổ có chút chật vật, nhưng không có bị thương.

"Đại ca."

Trang Tĩnh nhanh chóng đỡ người lên.

Cừu Phú nhìn về phía biệt thự bên kia, Minh Thù đang đứng tại cửa chính, một số người đứng bên cạnh, trong tay đều cầm vũ khí.

Người Cừu Phú mang đến sau khi phát sinh nổ tung đã bị bom nổ chết gần hết, lúc này tất cả mọi người xông tới.

Hai bên hình thành cục diện đối nghịch.

"Nguyên Miểu!" Cừu Phú sắc mặt âm trầm: "Cô muốn nổ chết tôi?"

Minh Thù giương môi khẽ cười: "Anh vẫn thật là... Đoán sai rồi, nếu là tôi, cũng sẽ không để anh sống sót."

"Đây là địa bàn của cô, không phải cô thì là ai? Nguyên Miểu, cô thật đúng là làm ra được!" Hôm nay hắn mang theo thành ý đến mời cô trở về, cô lại đối với hắn như vậy?

"Bên ngoài biệt thự không thuộc quyền quản lý của tôi..." Minh

Thù cười một chút, đột nhiên nhận nồi: "Chính là tôi làm, thì sao?"

Hiệp sĩ cõng nồi Minh Thù online.

Người phía sau Cừu Phú lập tức cầm súng lên đạn.

"Cô..."

"Làm cái gì làm cái gì!" Lão Đại cầm súng nhắm vào bọn hắn.

Bầu không khí đột nhiên khẩn trương lên.

Bốn phía biệt thự lần lượt xuất hiện người, người hôm nay Cừu Phú mang theo so với Minh Thù bên này rõ ràng không chiếm được ưu thế.

Cừu Phú thần sắc nghiêm nghị: "Nguyên Miểu, cô nhớ kỹ cho tôi."

Minh Thù mỉm cười gật đầu: "Tôi sẽ nhớ kỹ."

Cừu Phú: "..."

Cừu Phú lên xe rời đi, Trang Tĩnh nhìn Minh Thù một chút, cũng lên xe theo.

"Đại ca, cứ để như vậy?"

Cừu Phú nhìn đám người đứng ven đường đang nhìn chằm chằm hắn, xanh mặt: "Cô ta bên này có nhiều người như vậy, cùng cô ta náo, khẳng định không chiếm được lợi thế."

"Thế nhưng..."

Cừu Phú đưa tay, dùng ánh mắt ra hiệu cô ta đừng nói nữa.

-

Bất quá một canh giờ, Minh Thù liền nghe nói đoàn xe của Cừu

Phú bị Thanh Long Hội phục kích.

Hai bên giao chiến, trọn vẹn đánh hơn hai giờ.

Nghe nói Cừu Phú bị thương, mặc dù cuối cùng cũng không để Thanh Long Hội chiếm được thế tốt.

Nhưng việc này đã để hai thế lực lớn triệt để khai chiến.

"Bà cô nhỏ, có phải cô làm hay không?" Lão Đại hào hứng chạy tới hỏi Minh Thù.

Minh Thù một mặt mờ mịt ăn hạch đào: "Liên quan gì đến tôi?"

"Không phải cô làm sao?" Lão Đại còn xém khoa tay múa chân: "Còn chuyện làm bọn hắn đánh nhau?"

"Không phải tôi." Việc này trẫm thật sự chưa từng làm.

"Vậy người của Thanh Long Hội làm sao lại biết vị trí của Cừu Phú?" Phục kích chuẩn xác như vậy, xem xét chính là có người để lộ bí mật.

Minh Thù hỏi: "Trước đó người nổ xe Cừu Phú là ai a?"

Lão Đại nghẹn họng một chút: "... Không phải bà cô nhỏ sắp xếp người sao?"

"Tôi lừa bọn họ, tôi đi đâu sắp xếp người."

"..."

Việc này cũng có thể lừa gạt a!

Đây không phải là kéo giá trị hận thù sao?

"Người kia bị nổ chết, chưa thấy qua." Lão Đại ngờ vực: "Không phải cô sắp xếp, vậy ai sắp xếp?"

Minh Thù thuận miệng nói: "Nói không chừng trong nhóm bọn họ có nội gián thì sao?"

Cửu Phú đến nơi này của cô, nếu như không phải có nội gián, sao có thể có người biết?

Lão Đại ngẫm lại thấy có đạo lý, Cửu Phú thân là lão Đại của Phong Vân Môn, chắc chắn sẽ không nói cho tất cả mọi người biết —— hôm nay ta muốn đi ra ngoài.

Nhất định là có người tiết lộ hành tung của hắn.

"Bọn hắn đây là muốn đánh nhau sao?" Lão Đại xoa xoa tay, có chút chờ mong.

"Khó nói." Minh Thù ném túi đồ ăn vặt trong tay ra: "Cái này cần phải xem Thanh Long Hội bên kia muốn cái gì."

"Bọn hắn đều đã làm Cửu Phú bị thương, việc này có thể?" Lão Đại ngạc nhiên.

"Tiểu mỹ nhân a, đầy đủ lợi ích, cái gì cũng có thể." Minh Thù mỉm cười.

Lão Đại: "..."

Lão Đại cảm thấy có chút mơ màng, hắn còn tưởng rằng Thanh Long Hội cùng Phong Vân Môn nhất định sẽ đánh nhau, ai biết mấy ngày trôi qua vẫn không có động tĩnh.

Thật chẳng lẽ giống như bà cô nhỏ nói?

Nhưng lợi ích gì mới có thể để hai thế lực lớn hòa bình như vậy?

Minh Thù để lão Đại tập hợp đội ngũ, bởi vậy hắn cũng không có thời gian suy nghĩ nhiều.

Trong không gian của Minh Thù có một đống vũ khí lung ta lung tung, thú nhỏ nhét vào lúc nào cô cũng không biết, cô chính là một cái kho quân dụng di động.

Bởi vậy phần cứng bao no.

Lão Đại vẫn luôn huấn luyện liền thành —— mặc dù hắn cũng tò mò những vật này từ đâu tới.

Bất quá bà cô nhỏ lợi hại như vậy, chuyện này cũng không cần lo a!

Thời điểm lúc đầu những người này đến liền bị thủ đoạn của Minh Thù dạy dỗ qua, nào dám kiếm chuyện, hết thảy nghe theo cô an bài.

Một đám người hô hố bắt đầu huấn luyện.

Phong Vân Môn bên kia hai lần đến tìm phiền phức bị thiết bị vũ trang của Minh Thù bên này dọa cho phát sợ, sau đó cũng không lại đến nữa.

Nhưng Phong Vân Môn càn quét cũng không có đình chỉ.

Lấy Phong Vân Môn làm trung tâm, toàn bộ xung quanh đã quy hoạch đến địa bàn của Phong Vân Môn.

Bên trong thành phố có tiếng kêu thảm cùng tiếng súng, bất quá thoáng qua liền mất.

-

"Bà cô nhỏ, mấy ngày nữa lại qua ba tháng."

Hôm nay Lão Đại vừa vào cửa liền ồn ào.

"Ừ." Minh Thù đang cắt móng tay cho Nam Ẩn: "Nhóm người này mới tiến đến, lại muốn cướp vật tư."

"..." Lão Đại nhìn hai người ân ân ái ái một chút, chỉ cảm thấy hoảng loakn: "Cũng không thể nói như vậy, dù sao cũng là điểm sống sót."

"Điểm sông sót cướp của Thanh Long Hội hoặc là Phong Vân Môn càng nhanh."

"..." Có đạo lý a!

Người còn sống sót trong tay cũng không chỉ còn một chút điểm sống sót.

Nhưng người mới...

"Vậy chúng ta lúc nào đi đoạt?" Lão Đại kích động, bọn hắn đã có nhiều người như vậy, còn có vũ khí, hoàn toàn không phải sợ.

Minh Thù nhìn lão Đại một chút, vuốt vuốt tay Nam Ẩn thổi thổi, sau đó mười ngón đã nhau: "Các người đã luyện xong?"

"Không kém bao nhiêu, có thể nổ súng là được, cũng không thể trông cậy vào người luyện thành xạ thủ a?"

"Luyện tập nhiều, đừng để bị người ta thu đầu người."

"..."

Lão Đại gãi gãi đầu, những người kia hắn xem qua chính là lính quèn, không có điểm gây sợ, nơi nào cần phải hao tâm tổn trí như thế.

Chờ lão Đại lơ ngơ rời đi, Nam Ẩn mới mở miệng: "Gần đây em đều đang hỏi thăm tin tức của Phong Vân Môn, vì sao?"

Minh Thù nhéo mũi hắn một chút: "Câu lại nghe trộm tôi nói."

"Em lại không có tránh tôi..." Nam Ẩn sờ mũi một cái.

Coi như hắn không muốn nghe, đôi khi cũng có thể nghe thấy, cái này không phải lỗi của hắn.

"Tôi cảm thấy Phong Vân Môn đang làm chuyện đại sự gì đó." Minh Thù giải thích: "Thanh Long Hội sau lần giao chiến kia cùng Phong Vân Môn cũng biến thành có chút kỳ quái."

"Chuyện đại sự gì?"

"Cậu không cảm thấy gần đây người trở nên càng ngày càng ít sao?"

Trước đó còn có thể nghe thấy tiếng súng cùng tiếng đánh nhau, hiện tại cơ hồ là không nghe được.

Trước kia ở bên ngoài ngẫu nhiên còn có thể nhìn thấy người đi thoảng qua, hiện tại ra ngoài, đi mấy con phố cũng không nhìn thấy một bóng người.

"Ừ..." Nam Ẩn mê mang hỏi: "Có quan hệ gì sao?"

Minh Thù nhún vai: "Không biết, cho nên mới điều tra."

Nam Ẩn hạ mắt, chậm rãi "A" một tiếng.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1588: Thành Thị Giết Chóc (20)

Minh Thù cho người đi xem Phong Vân Môn bên kia.

Nhưng Phong Vân Môn trừ thanh lý địa bàn cũng không làm gì khác.

Giống như chính là chuẩn bị thống nhất thiên hạ.

Minh Thù cho người đi bắt người đến hỏi, kết quả cũng không có manh mối gì, chỉ biết mấy thế lực bị bọn hắn thanh lý, quy thuận đều còn sống, phản kháng liền chết hết.

Khắc hoạ chân thật thuận ta thì sống nghịch ta thì chết.

Minh Thù cảm thấy mình hẳn là nên bắt Trang Tĩnh tới hỏi.

Nhưng Trang Tĩnh không biết có mao bệnh gì, cứ luôn ở trong khách sạn Phong Vân không ra ngoài.

Minh Thù cũng không thể trực tiếp đánh vào a?

Phong Vân Môn nhiều người như vậy, một mình cô thì bao lâu mới có khả năng giết hết.

Được rồi...

Bảo trì sự thần bí cũng rất tốt.

Như vậy mới kích thích.

Cứ tiếp tục ăn đồ ăn vặt đi.

Chỉ cần không quấy rầy trẫm ăn đồ ăn vặt đều không thành vấn đề.

-

Ba ngày sau, một nhóm người mới tiến vào.

Những người này đại bộ phận sẽ xuất hiện tại không gian ẩn núp, chỉ có số ít người vận khí không tốt mới có thể xuất hiện trên đường cái.

Hôm nay là ngày lễ để các thế lực lớn thu hoạch đầu người.

Nhưng lần này tựa hồ có chút không giống, người tiến vào...

Vũ trang từ đầu đến chân, vũ khí càng là tiên tiến.

Cùng người nơi này đối mặt, hơn phân nửa là người nơi này gặp nạn.

Trừ phi nhân số người nơi này đặc biệt chiếm ưu thế...

Trong lúc nhất thời tất cả thế lực đều bàng hoàng, không còn dám tùy tiện ra ngoài.

"Bà cô nhỏ, cô xem..."

Lão Đại chỉ vào hai người trên đường phố nơi xa.

Mà một bên khác còn có mấy người, tựa hồ dự định đánh lén bọn hắn.

Người bên kia cúi đầu nhìn tay, sau đó khoa tay hai lần, hai người tản ra.

Bất quá trong nháy mắt, người chuẩn bị đánh lén bọn hắn liền bị giải quyết hết.

"Đây là đại thần max cấp đến Tân Thủ thôn a." Minh Thù sờ lấy đồ ăn vặt: "Có ý tứ."

"..." Lão đại đều sắp phát điên.

Cái này còn có ý tứ?

Những người này không biết lai lịch gì, đi lên liền vượt qua thần, bọn hắn phải chơi thế nào!

Phi!

Chơi cái rắm!

Bọn hắn là đang bảo vệ tính mạng!

Minh Thù đột nhiên ấn lão Đại xuống, phía dưới có một người đang nhìn về bên này, Minh Thù cẩn thận nhìn một chút, phát hiện hai người kia đang đi về phía bọn họ.

"Đi!" Minh Thù lui về phía sau.

"Bà cô nhỏ, chuyện gì?"

"Bọn hắn có trang bị, hẳn là có thể phát hiện vị trí của chúng ta, đi mau."

"A a a..."

Lão Đại đuổi theo Minh Thù rút lui, sau khi rời khỏi sân thượng một khoảng cách, nhanh chóng từ trên sân thượng nhảy đến một toà nhà khác, xuống lầu rời đi.

"Hô hô hô... Bà cô nhỏ, bọn hắn hẳn là không đuổi theo chứ?"

Minh Thù dừng lại, chờ trong chốc lát: "Hẳn là không có, cẩn thận một chút."

Lão Đại chửi thề một câu: "Những người này có lai lịch gì, còn có trang bị, đây là muốn bức tử chúng ta sao?"

"Có lẽ anh nói đúng." Minh Thù đẩy cửa bên cạnh ra, lách mình đi vào.

Trong phòng có chút tối, chỉ có màn hình máy vi tính đang lóe lên.

Phía trên đang chậm rãi gõ ra mấy hàng chữ.

Nhắc nhở 1: Có người xâm nhập, thợ săn giết người giết được một người xâm nhập có thể đạt được 100 điểm sống sót.

Nhắc nhở 2: Điểm sống sót dùng để trao đổi kỹ năng.

"Kỹ năng gì?" Lão Đại kỳ quái: "Làm sao trao đổi? Trao đổi ở đâu?"

Lão Đại thấy Minh Thù không có phản ứng, tự mình điều khiển máy tính.

Nhưng máy tính một chút phản ứng cũng không có, vẫn dừng lại ở giao diện nhắc nhở kia.

Minh Thù gõ gõ ngón tay lên mặt bàn: "Phong Vân Môn hẳn là biết việc này."

"A?" Lão Đại sửng sốt một chút, sau đó kịp phản ứng: "Bọn hắn đã sớm biết sẽ có người xâm nhập?"

Người xâm nhập hẳn là những người một thân vũ trang ngoài kia.

Minh Thù cười một chút: "Cho nên nói người còn sống phải cần bật hack."

"..."

Hắn cũng muốn bật hack a!

Hắn cầm cũng không phải kịch bản của nhân vật chính! Hắn có thể làm sao, hắn cũng rất tuyệt vọng!

Trên máy vi tính cứ như vậy có hai câu nhắc nhở.

Giết một người thì có 100 điểm sống sót,

có thể so sánh trước kia vài người mới đáng tiền nhiều —— nhưng trình độ khó đánh cũng thẳng tắp lên cao a!

Trước đó đều là tiểu quái, hiện tại trực tiếp thăng cấp lên đến BOSS.

Hơn nữa còn là một đống BOSS.

"Tiểu mỹ nhân, lát nữa anh đi giết một người xem." Minh Thù vỗ vỗ bả vai lão Đại.

"Tôi... Tôi?" Lão Đại chỉ mình.

Thấy Minh Thù cười tủm tỉm gật đầu, lão Đại điên cuồng lắc đầu: "Bà cô nhỏ, vừa rồi cô không nhìn thấy thủ đoạn của những người kia, mấy người cứ như vậy hai ba cái liền giải quyết, sao tôi có thể đi? Tôi không được, tôi không được..."

"Là nam nhân đừng nói không được."

Lão Đại cấp tốc lắc đầu: "Tôi không phải, tôi không được." Bảo vệ tính mạng quan trọng hơn, ai còn quan tâm ngươi có phải là nam nhân hay không, có thể còn sống sót chính là Ngưu Nhân!

"..." Minh Thù nghĩ nghĩ: "Yên tâm, sẽ cung cấp trang bị cho anh."

"..."

-

Một tiếng sau.

Lão Đại thở hổn hển kéo lấy một người trở về, trang phục trên người hắn đã rách mấy lỗ, bất quá cũng may không thấy máu.

"Đây cũng quá khó giết." Lão Đại ngồi dưới đất thở: "Quả thật giống như Tiểu Cường đánh không chết."

"Bằng không thì anh cho rằng 100 điểm sống sót là để anh lấy dễ như vậy?"

Lão Đại: "..."

Minh Thù mở trang bị của người kia ra trước, xác thực vô cùng tân tiến, chí ít so với khoa học kỹ thuật trong trí nhớ của nguyên chủ lợi hại hơn nhiều.

Minh Thù kéo tay người kia, trên cổ tay có một chiếc đồng hồ vẫn còn đang hoạt động, mà bên trong có một điểm đỏ, một điểm màu lục cùng hai điểm vàng.

Minh Thù để lão Đại đi xa một chút, điểm đỏ chuyển động theo lão Đại.

Điểm đỏ đại biểu bọn họn, điểm màu lục đại biểu chủ nhân của chiếc đồng hồ, điểm vàng kia... Đại biểu là đồng bạn

Nhưng cô không có trên này.

Minh Thù nghĩ đến điểm sống sót của mình là 0, trầm mặc lấy đồng hồ xuống ném cho lão Đại.

Minh Thù lột người ra, tướng mạo chính là một người bình thường, bất quá cơ bắp vô cùng rắn chắc.

Những trang bị này rất lạ lẫm, trong lúc nhất thời Minh Thù cũng không thể toàn bộ xem hết được, quyết định đi về trước.

Trong biệt thự hẳn là đều nhìn thấy nhắc nhở kia, thảo luận đến kịch liệt.

Minh Thù vừa về đến liền bị người ta vây quanh.

Minh Thù chỉ có thể nói còn phải nghiên cứu thêm một chút, để bọn hắn đừng nóng vội.

"Em đã về." Minh Thù đi vào liền bị Nam Ẩn nhào vào lòng, ôm cô không buông tay.

Lão Đại ở phía sau tắc lưỡi.

Chỉ biết ức hiếp cẩu độc thân.

"Được rồi." Minh Thù đem Nam Ẩn giật ra.

"Em ra ngoài lâu như vậy." Nam Ẩn tội nghiệp: "Tôi rất sợ hãi."

Còn mang theo nam nhân khác ra ngoài lâu như vậy!

"Giả vờ."

Nam Ẩn hít mũi một cái, giả bộ càng đáng thương.

Minh Thù: "..."

Tiểu yêu tinh đánh sẽ khóc, không thể đánh, khóc lên sẽ rất khó chơi.

Vậy liền không để ý tới hắn

Dù sao hắn không có gì liền không giả.

Thẳng nam Thù xách người lên ghế sa lon, kêu người tới nghiên cứu trang bị.

Nam Ẩn không được an ủi liền ôm đầu gối, vô cùng đáng thương nhìn bọn họ.

"Những vật này đều chưa thấy qua..."

"Đây là cái gì, súng sao? Làm sao không có phản ứng..."

Minh Thù đưa tay đè xuống: "Muốn chết?"

Người kia hậm hực thả đồ vật giống súng trong tay xuống.

Minh Thù cùng bọn hắn đem tất cả trang bị mở ra, có nhiều thứ không biết, nhưng tách ra thì nhiều như rừng, trên thân người này có không dưới hai trăm loại đồ vật có thể trở thành "Đạo cụ".

Đây vẫn chỉ là bọn họ phát hiện, có lẽ còn có thứ ẩn giấu gì bọn họ chưa phát hiện thì sao?

Mọi người hai mặt nhìn nhau một hồi.

Thật sự là võ trang đầy đủ.

Xong.

Bọn họ phải chơi thế nào mới qua được loại đại thần max cấp này?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1589: Thành Thị Giết Chóc (21)

Mọi người cùng nhau thảo luận công dụng của những thứ này.

Nam Ẩn nằm trên đùi Minh Thù, cầm đồ vật giống súng trước đó lên, toàn thân hiện lên màu trắng bạc, đường cong trôi chảy.

Ầm ầm ——

Tiếng nổ kịch liệt vang lên.

Thiếu niên bỗng nhiên ôm chặt Minh Thù.

Minh Thù tại trong chớp mắt tiếng nổ vang lên liền nghiêng người ngăn trở mẩu thủy tinh đang bay tới.

Căn phòng bị vụ nổ chấn động đến một mảnh hỗn độn.

Mấy người đang ôm đầu trên ghế sa lon chậm rãi ngẩng đầu.

"Xảy ra chuyện gì? Có người tập kích?"

"Tôi đi..."

Người bên ngoài đang vây xem mảnh thủy tinh bị nổ trước đó, cũng có người cảnh giác nhìn bốn phía.

Nhưng cũng không phát hiện tình huống gì dị thường.

Cái này cũng không thể là tự nổ chứ?

Minh Thù cúi đầu nhìn thiếu niên đang ôm mình có chút phát run: "Vừa rồi cậu làm gì?"

"Không có..." Thanh âm thiếu niên yếu ớt.

Mọi người nhìn về phía Nam Ẩn.

Hắn làm?

Minh Thù nghiến răng, chịu đựng xúc động muốn đánh hắn: "Không sao, vừa rồi cậu làm gì?"

Nam Ẩn ngẩng đầu, trong con ngươi tràn ngập sương mù, giống như bị dọa cho phát sợ.

Nhưng ngẫm lại hắn có thể giết người a!

Minh Thù tuyệt đối không đồng tình, hạ giọng, ghé vào lỗ tai hắn nói: "Lại giả vờ thì tối nay cậu liền ngủ một mình."

Nam Ẩn: "..." Hừ!

Một chút lòng cảm thông cũng không có.

Nam Ẩn nhặt súng vừa rồi rớt xuống đất lên đưa cho cô xem: "Là cái này."

Hắn từ trên mặt bàn lấy ra một viên nhỏ như hạt đậu, mở chóp súng ra, đem thứ đó bỏ vào: "Liền...Như vậy..."

Ầm ——

Nam Ẩn lại bị dọa đến ném súng đi, ôm Minh Thù run rẩy.

Bởi vì nổ trên không trung làm sóng khí chấn động đến lợi hại, đám người bị nổ bay ra bên ngoài không ít, nhưng không có người nào bị thương.

"CMN!"

"Nam Ẩn thiếu gia cậu có thể nói trước một câu hay không!"

"Xém chút tè ra quần."

"Mới vừa rồi tôi còn cho rằng viên nhỏ xíu kia là đồ ăn, ai biết có uy lực lớn như vậy, may mắn tôi không có nếm..."

Minh Thù đều có chút không biết tiểu yêu tinh này là sợ thật hay là giả vờ.

Minh Thù kéo hắn dậy: "Sao cậu biết làm như thế?"

Nam Ẩn ôm cổ cô, mặt dán vào cổ, trên khuôn mặt vô tội tràn ngập sự ủy khuất: "Phía trên có viết."

Minh Thù: "..."

Minh Thù nhặt súng lên, nhìn chóp súng vừa rồi hắn mở ra, quả nhiên nơi đó có khắc mấy chữ, còn vẽ lên đồ án hình tròn.

Lực sát thương của vũ khí làm đám người không dám tùy tiện đụng vào những trang bị này.

-

"Bà cô nhỏ, cô nói trao đổi kỹ năng kia là cái gì?"

"Làm sao tôi biết." Minh Thù cắn một miếng thịt: "Tôi lại không có làm qua."

Đời này chỉ sợ cô đều trao đổi đến không dậy nổi.

Là một nữ nhân có điểm sống sót bằng 0!

Tuyệt đối không thể nhận thua!

Trẫm thế nhưng là muốn sống đến sau cùng làm lão đại của nhân vật phản diện!

"Vậy những vật này... Làm sao bây giờ?"

Minh Thù nhìn đồ vật trên bàn, lại nhìn Nam Ẩn đang ôm mình, cuối cùng nói: "Trước tiên thu thập một chút đi."

Minh Thù mang theo Nam Ẩn lên lầu.

Bởi vì chuyện của người xâm nhập nên cả thành phố đều lâm vào sự khẩn trương từ trước đến nay chưa từng có.

Những kẻ xâm nhập này giống như u linh, luôn luôn đột nhiên xuất hiện lại đột nhiên biến mất, làm cho người ta khó lòng phòng bị.

Trong tay Minh Thù có một chiếc đồng hồ, ngược lại có thể tránh khỏi một chút, nhưng phạm vi có hạn, vượt qua phạm vi liền không thể hiện ra.

Người xâm nhập tại ba ngày sau liền phát động tấn công đối với một vài thế lực nhỏ.

Đây là tiến công diệt gọn, đối phương sẽ không nói một lời, mặc kệ ngươi nói cái gì, cuối cùng đều chỉ sẽ bị công kích.

Thời gian trôi qua, thỉnh thoảng Minh Thù sẽ dẫn bọn hắn ra ngoài giết người xâm nhập, bọn họ lấy trang bị trở về cũng dần dần thăm dò rõ ràng một chút biện pháp sử dụng.

Nhưng dù cho như thế, người của Minh Thù bên này vẫn gấp đến không chịu được.

Hiện tại bọn họ vẫn chưa biết trao đổi kỹ năng là gì, lại phải trao đổi ở nơi nào.

Cứ như vậy trôi qua nửa tháng.

"Thanh Long Hội bị vây công!"

Hôm nay có người mang về một tin tức.

"Thất thủ?" Minh Thù nhíu mày.

"Không có, chỉ là bị công kích, bất quá lấy bản lĩnh của những người xâm nhập kia, hẳn là chẳng mấy chốc sẽ tấn công vào..."

Trên lầu, Nam Ẩn đứng ở góc tường nghe âm thanh cuộc trò chuyện phía dưới, một lát sau hắn quay người trở về phòng.

-

Khu biệt thự Thanh Long Hội.

Hổ ca chống nạnh đi tới đi lui trong biệt thự, bên ngoài có tiếng phá hủy hỗn loạn cùng tiếng súng.

"Hổ ca, chúng ta sắp ngăn không được."

Hổ ca vuốt vuốt mái tóc: "Ngăn không được cũng phải ngăn, bằng không thì tất cả mọi người đều phải chết!"

"Hổ ca chúng ta rút lui đi!"

"Không thể rút lui!" Hổ ca quát lớn một tiếng.

"Vì sao? Người xâm nhập có vũ khí tiên tiến, chúng ta căn bản liền không phải là đối thủ của bọn hắn. Hổ ca, giữ được núi xanh không lo không có củi đốt, chúng ta rút lui trước đi."

Gần đây cùng đám người này giao thủ, bọn hắn thế nhưng là đã hiểu được cái gì mới gọi cao thủ chân chính.

Bọn hắn trước kia đều là trò đùa của trẻ con.

"Tôi nói không thể rút lui liền không thể rút lui!" Hổ ca nổi giận gầm lên một tiếng: "Đều cút ra ngoài ngăn lại cho lão tử!"

Hổ ca nổi giận, đám người nào dám phản đối, dồn dập chạy ra bên ngoài.

Vừa tới cửa liền thấy một người từng bước mà lên, người kia bọc lấy áo choàng màu đen, không thấy rõ khuôn mặt.

"Là ai!"

Có người quát lớn một tiếng.

Nhưng người kia giống như không nghe thấy, không nhanh không chậm đi lên.

Hổ ca từ bên trong đi ra, trong con ngươi lộ ra một tia mừng rỡ: "Cậu đã đến. Mau mau cút, đều cút cho tôi!"

Đám người: "..."

Đây là ai vậy?

Cái này mẹ nó là ai vậy?!

-

Hổ ca mời người vào bên trong, người kia đưa tay kéo mũ trùm xuống, lộ ra khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp.

"A Ẩn thiếu gia." Hổ ca thần sắc cung kính, thậm chí mang theo một chút kính sợ.

Người này không phải ai khác.

Chính là Nam Ẩn.

"Thời gian của tôi không nhiều." Nam Ẩn nói: "Tìm được người chưa?"

Hổ ca gật đầu: "Người hẳn là ở Phong Vân Môn bên kia, lần trước tôi phát hiện người tên Trang Tĩnh có năng lực đặc thù, mà hành vi trước đó của bọn họ lại khác thường, có chín mươi phần trăm khả năng."

Nam Ẩn gật đầu, đi về phía tầng hầm biệt thự.

Hổ ca đuổi theo sát: "A Ẩn thiếu gia, tôi có một vấn đề không biết có nên hỏi hay không?"

"Anh muốn hỏi Nguyên Miểu."

Nam Ẩn dùng câu khẳng định.

"Đúng thế..." Hổ ca có chút xấu hổ, cũng lau mồ hôi của mình, thiếu niên này cũng không phải người bình thường gì.

Thiếu niên đẩy cửa tầng hầm ra, giẫm lên bậc thang đi vào.

Mãi đến lúc đến nơi, hắn mới lên tiếng: "Hỏi."

"Vì sao cậu lại lựa chọn cô ấy?"

Thiếu niên đi tới giữa tầng hầm, trên mặt bàn có một cái rương, thiếu niên chậm rãi mở rương ra.

"Không phải tôi lựa chọn cô ấy." Hắn ấn lấy cái rương, khóe miệng có chút giương lên: "Là cô ấy thuộc về tôi."

Hổ ca: "??"

Nghe không hiểu lắm.

Nam Ẩn từ trong rương lấy ra một cái đồng hồ đưa cho Hổ ca, cuối cùng lần nữa đem cái rương khóa lại, giao cho Hổ ca: "Mang theo nó rút lui, tôi sẽ liên lạc với anh."

Hổ ca ôm lấy cái rương giống như ôm bảo bối.

"A Ẩn thiếu gia thì sao?"

"Trở về."

"Cậu trở lại?"

Nam Ẩn trùm mũ lên: "Không quay về, cô ấy sẽ tức giận."

Hắn hơi quay đầu, khoé môi dưới mũ có chút giương lên: "Anh không biết, cô ấy tức giận có bao nhiêu đáng sợ."

Hổ ca: "..."

Hắn biết!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1590: Thành Thị Giết Chóc (22)

Nam Ẩn núp bên trong lùm cây, từ nơi này của hắn có thể nhìn thấy chiến trường đang giao chiến bên ngoài.

Trong bụi cây có bóng đen lóe lên, Nam Ẩn liền mất tung tích

Trên chiến trường rất nhanh liền vang lên tiếng kêu thảm thiết, tiếng súng dần dần ngừng lại.

Người xâm nhập cảnh giác nhìn bốn phía, cuối cùng phất tay bắt đầu rút lui.

Nam Ẩn đứng trên sân thượng nhìn người xâm nhập đang rút lui phía dưới, ngón tay trắng nõn dưới áo khoác đen có máu tươi đang chảy xuống.

Hắn giơ tay lên cởi áo khoác ra, dùng áo khoác đen lau sạch sẽ từng chút từng chút máu trên ngón tay, tiện tay đem áo khoác ném xuống sân thượng.

Trong nháy mắt quay người, trên mặt hắn lộ ra sự ngây thơ vô tội mờ mịt, phảng phất không biết tại sao mình lại ở nơi này.

Áo khoác sau lưng đang chậm rãi rơi xuống.

-

Nam Ẩn trở về, biết được Minh Thù không ở đây, hắn có chút thở phào.

Nhưng khẩu khí này còn chưa thả lỏng ra liền nghe nói Minh Thù dẫn người đến Phong Vân Môn.

Biểu lộ trên mặt Nam Ẩn đều sắp duy trì không được, tại trong tầm mắt nghi hoặc của Mạn Mạn liền bước nhanh lên lầu.

Cô đến Phong Vân Môn làm gì?

Nam Ẩn ở trong phòng nghĩ tới nghĩ lui, nếu hiện tại hắn đi qua, nhất định cô sẽ hoài nghi...

Làm sao bây giờ làm sao bây giờ?

Nếu cô tức giận thì làm sao bây giờ?

Cuối cùng Nam Ẩn cắn răng một cái, vẫn là quyết định đi qua.

Nam Ẩn tránh khỏi người của biệt thự, đi về phía khách sạn Phong Vân.

Vừa tới gần khách sạn Phong Vân liền nghe thấy tiếng súng, hắn lập tức tăng thêm tốc độ.

Đã có thể nhìn thấy vài chữ khách sạn Phong Vân to trên cửa, cửa chính chất đống không ít thứ, hai bên đang ở bên ngoài khách sạn Phong Vân đánh nhau.

Nam Ẩn đứng trong ngõ hẻm, tìm kiếm thân ảnh của Minh Thù.

Nhưng hắn cũng không nhìn thấy.

Ngay tại thời điểm Nam Ẩn nghi hoặc, đột nhiên thoáng nhìn qua thân ảnh người xâm nhập.

Hắn cấp tốc nhìn quanh bốn phía, khách sạn Phong Vân rất cao, nhưng các toà nhà bốn phía cũng không cao, lúc này đều mơ hồ có người xâm nhập xuất hiện.

Trong lòng Nam Ẩn cảm thấy nặng nề.

Thanh Long Hội bị tập kích, Phong Vân Môn tự nhiên cũng tránh không được.

Soạt ——

Tại tầng mười mấy của khách sạn Phong Vân, cửa thủy tinh đột nhiên vỡ vụn, có người từ bên trong đập ra.

Thủy tinh từ trên không rơi xuống, chiết xạ ra ánh sáng rực rõ không khác nào cầu vồng.

Vèo ——

Thanh âm rất nhỏ từ bên tai Nam Ẩn vang lên, trong con ngươi nhìn lấy khoảnh khắc trước khi khách sạn Phong Vân sụp đổ.

Tất cả diễn ra trong nháy mắt, hoàn toàn không cho người ta cơ hội phản ứng.

Hô hấp của hắn hơi chậm lại, không lo nổi vấn đề có bại lộ hay không, vọt thẳng qua bắt lấy lão Đại đang nằm rạp trên mặt đất: "Cô ấy đâu?"

Lão Đại đột nhiên bị bắt lại, theo bản năng phản kích.

Ánh mắt vừa nhìn đến là ai, công kích lại không dừng lại được.

"Răng rắc."

"A!"

Lão Đại quát to một tiếng, cánh tay bị Nam Ẩn nắm lấy, thiếu niên nhìn qua không có bất kỳ lực lượng gì lúc này cứ như vậy đón lấy công kích của hắn, không thấy bất luận vẻ mặt khó chịu nào.

"Cậu..."

Lão Đại mặt mũi tràn đầy kinh ngạc.

Người này thế nhưng là nhận biết Yandere (bệnh kiều) thiếu gia sao?

"Cô ấy ở đâu?"

Nam Ẩn lặp lại một lần.

Lão Đại hoàn hồn, nhìn về phía toà nhà sụp đổ kia: "Bà cô nhỏ đã vào trong!"

Nam Ẩn bỗng nhiên buông tay, trực tiếp chạy về bên kia.

"Này...!"

Thanh âm của Lão Đại bị Nam Ẩn ném lại phía sau.

-

"Khụ khụ khục..."

Minh Thù đưa tay phẩy phẩy tro bụi trước mặt, thú nhỏ ngồi xổm trên bả vai cô, cách đó không xa là Trang Tĩnh cùng Cừu Phú, còn có một nam sinh tuổi tác không lớn.

Chân Cừu Phú bị đè lại, Trang Tĩnh muốn kéo Cừu Phú ra.

Mà nam sinh kia chỉ là nhìn xem, ánh mắt của hắn lướt qua Minh Thù bên này, hứng thú nhìn qua.

Minh Thù chống đỡ đồ vật bên cạnh đứng lên.

Bởi vì cô dùng sức, phía trên đột nhiên vang lên một trận.

"Đừng nhúc nhích!" Trang Tĩnh kinh hồn bạt vía.

Minh Thù lại vỗ một cái ác liệt, tiếng vang càng rõ ràng hơn, phảng phất bất cứ lúc nào cũng sẽ đè xuống.

"Nguyên Miểu!"

Trang Tĩnh tức hổn hển, hung ác trừng tới.

"Cô muốn chết sao?"

Trang Tĩnh càng trừng, Minh Thù liền càng vỗ: "Tay mọc trên người tôi, tôi muốn làm cái gì thì làm cái đó, không phục cô đánh tôi đi!"

Bốn phía sột sột soạt soạt cùng thanh âm răng rắc, Trang Tĩnh nghe thấy mi tâm liền nhảy loạn.

Nam sinh kia ngược lại trấn định nhất, khóe miệng thậm chí mang theo một chút ý cười.

"Nguyên Miểu cô..."

Trang Tĩnh muốn nổi giận lại bị nam sinh ngăn lại, nhìn Cừu Phú nói: "Kéo hắn ra trước."

"Đau quá... Mau đỡ tôi ra!"

Cừu Phú cũng thúc giục Trang Tĩnh.

Trang Tĩnh lại trừng Minh Thù một chút, đem Cừu Phú lôi ra.

Đầu gối Cừu Phú bị chảy máu, nhưng hẳn là không có tổn thương tới gân cốt, chỉ là chảy một chút máu.

Trang Tĩnh rất nhanh cầm máu cho hắn

"Hiện tại chúng ta hẳn là nên nghĩ biện pháp ra ngoài mà không phải ở đây nội chiến, cô nói xem, Nguyên Miểu tiểu thư?"

Thanh âm của nam sinh cực kỳ êm tai, mang theo dáng vẻ thư sinh.

Minh Thù ngồi lên tấm xi măng bị đổ vỡ bên cạnh, lấy ra một bịch bánh bích quy bổ sung thể lực: "Không vội, chuyện trước đó vẫn còn chưa có xong."

Trang Tĩnh cười lạnh một tiếng, nhưng lời còn chưa thốt ra liền bị nam sinh cắt đứt.

"Nguyên Miểu tiểu thư trước đó nói không sai, ban đầu Phong Vân Môn liền biết sẽ có người xâm nhập, cô cũng nhìn thấy, người xâm nhập được trang bị hoàn hảo, cho nên đối với ứng, chúng ta liền có thể dùng điểm sống sót đổi kỹ năng."

Nam sinh không nhanh không chậm giải thích.

"Vậy cậu là cái gì?" Minh Thù nhìn chằm chằm hắn, nam sinh này nhìn qua không có chút uy hiếp nào, nhưng có thể biết nhiều như vậy, còn có thể để Cừu Phú cùng Trang Tĩnh lễ phép tiếp đón, hắn cũng không phải nhân vật gì đơn giản.

Lúc đầu cô cũng đoán bên trong Phong Vân Môn có phải là có X tiên sinh hay không.

Đáng tiếc, cũng không có.

"Tôi..."

Nam sinh cười một chút: "Tôi là người trao đổi kỹ năng."

"Người trao đổi kỹ năng?" Khó trách trên màn ảnh máy vi tính tự mình gõ, liền biết vị kỹ năng trao đổi này là một vật sống.

Có thể nói có thể nhảy, tự nhiên là có thể đem tin tức truyền đi.

Nam sinh đưa tay, trong không khí có ánh sáng nhàn nhạt thoáng hiện, cứ như vậy có rất nhiều ô vuông nhỏ xuất hiện.

Bên trong ô vuông có dấu chấm hỏi, cái gì cũng không nhìn thấy.

Bất quá cứ như vậy đã có thể khiến người ta tin tưởng.

"Cô muốn ra ngoài không?" Nam sinh hỏi.

"Không muốn." Minh Thù không chút nào chần chờ cự tuyệt.

"..."

Nam sinh hiển nhiên bị nghẹn họng một chút.

Tại sao lại có người không muốn ra ngoài?

Nơi này cũng không phải nơi gì tốt.

"Nguyên Miểu tiểu thư vì sao không muốn ra ngoài?"

"Nơi này có ăn có uống, còn có thể xưng vương xưng bá, rất tốt, tại sao phải ra ngoài?"

"Cô không muốn biết những người xâm nhập kia là xảy ra chuyện gì sao?"

"Không muốn."

Nam sinh tốt tính tiếp tục nói: "Vậy cô không muốn biết tại sao mình lại ở chỗ này?"

"Không muốn."

Minh Thù liên tiếp mấy cái không nuốn, nam sinh coi như tốt tính lúc này cũng có chút nhịn không được.

"Như vậy xin hỏi Nguyên Miểu tiểu thư tới nơi này cần làm chuyện gì? Cô tới đây, không phải là vì tìm kiếm đáp án này?"

Minh Thù nhẹ nhàng nói: "Tôi chỉ là muốn biết nơi này có người tôi muốn tìm hay không, thuận tiện đoạt... Không phải, hỏi các người đang làm gì."

Nam sinh: "..."

Nam sinh cực lực nhẫn nhịn: "Nguyên Miểu tiểu thư muốn tìm ai?"

Minh Thù liếc hắn một chút: "Dù sao cũng không phải cậu."

Nam sinh tiếp tục nói: "Nói không chừng tôi biết thì sao?"

"Vậy thật đáng tiếc, tôi cũng không biết hắn tên gì." Thân phận của tiểu tiểu tinh nghịch là gì, nếu trẫm biết đã tốt.

"..."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1591: Thành Thị Giết Chóc (23)

Trong không khí có chút ngột ngạt.

Hai người đối mặt một hồi lâu, cuối cùng là nam sinh dời mắt trước, thấp giọng hỏi Trang Tĩnh: "Hắn sao rồi?"

Trang Tĩnh: "Không có gì đáng ngại, bất quá phải nhanh chóng ra ngoài."

Nam sinh ngắm nhìn bốn phía, lúc này phạm vi có thể hoạt động của bọn họ có hạn, cũng không biết phía trên có bao nhiêu thứ.

Hắn tuy là người trao đổi kỹ năng nhưng bản thân lại không có kỹ năng.

Kỹ năng của Trang Tĩnh liên quan đến lực tinh thần, lúc này cũng không giúp được gì.

"Răng rắc răng rắc..."

Minh Thù cùng một con chuột đồng ngồi ở bên cạnh ăn bánh bích quy.

Nam sinh co giật khóe miệng một chút, nhận thức của hắn đối với người trước mặt này cần phải gầy dựng lại.

"Nguyên Miểu tiểu thư, cô có biện pháp ra ngoài?"

"Không có."

"Vậy tại sao cô không gấp chút nào?"

Minh Thù buồn cười: "Gấp có thể có biện pháp? Nếu như là vậy, vậy thế giới này liền không cần người thông minh, xảy ra chuyện, mọi người gấp gáp liền tốt."

"..."

Nam sinh từ bỏ cùng Minh Thù giao lưu.

Cừu Phú có thể là vô cùng đau đớn nên vẫn luôn không nói chuyện, sau khi an tĩnh cũng chỉ còn lại tiếng thở nặng nề của hắn.

Trang Tĩnh kiểm tra vết thương của Cừu Phú, sợ hắn mất máu quá nhiều.

Minh Thù vuốt vuốt thú nhỏ đang phát sáng, dựa vào ở bên kia.

Mãi đến giờ phút này, nam sinh mới phát hiện vật phát sáng trong tay Minh Thù là một vật sống.

Thú nhỏ đang ôm cánh tay Minh Thù.

Cho ta ăn một miếng cho ta ăn một miếng!

Minh Thù kéo nó xuống, ngao một ngụm đem bánh bích quy ăn hết.

Ánh sáng trên người thú nhỏ trong nhất thời tối lại, sau đó túi đồ ăn vặt trong tay Minh Thù liền bị cướp đi.

Minh Thù không vớt được nó, thú nhỏ leo vào trong khe hở hơi cao một chút, đắc ý nhìn Minh Thù.

Tạch tạch tạch ——

Tiếng súng không có dấu hiệu nào nổ vang ở phía trên.

Nam sinh cùng Trang Tĩnh đồng thời nhìn lên, nhưng đáng tiếc cái gì cũng không nhìn thấy.

Tiếng súng liên tiếp vang lên, nối thành một mảnh.

"Là bọn hắn." Nam sinh nói: "Nhanh chóng ra ngoài."

"Làm sao ra ngoài?" Trang Tĩnh nhíu mày: "Bốn phía nơi này đều bị đè hết."

Trừ phi bọn họ biến thành con ruồi.

"Nguyên Miểu tiểu thư cô có biện pháp không?" Nam sinh nhìn về phía Minh Thù.

Minh Thù đang bắt thú nhỏ, nghe thấy lời này liền vỗ vỗ tay, mỉm cười nói: "Không có a."

"Nguyên Miểu tiểu thư, người của cô đều đang ở bên ngoài, người xâm nhập bây giờ đang ở phía trên, cô không lo lắng?

"Đó là số mệnh bọn họ không tốt." Minh Thù nhún vai: "Mỗi người đều có thời điểm chết, chết sớm chết muộn đều như thế."

"..."

Tiếng súng giống như bùa đòi mạng làm cho tim người nghe thấy đập thình thịch không ngừng.

Nam sinh lui đến bên cạnh Trang Tĩnh, thấp giọng cùng cô ta nói hai câu, Trang Tĩnh gật đầu.

Minh Thù run chân nhìn bọn họ, Trang Tĩnh nhắm mắt lại, Minh Thù rất nhanh liền cảm giác được lực lượng lạ lẫm đang đọng lại về phía mình.

Cảm giác đọng lại đồng thời sinh ra hàng vạn sợi dây nhỏ đang muốn thấm vào đầu cô.

Đây chính là kỹ năng của Trang Tĩnh?

Lực tinh thần?

Cũng thật lợi hại nha.

Minh Thù nhìn về phía nam sinh cười ngọt ngào một tiếng, sau lưng nam sinh không khỏi phát lạnh một chút.

"Phốc —— "

Trang Tĩnh phun ra một ngụm máu tươi.

"Trang Tĩnh!"

Nam sinh đưa tay đỡ lấy cô ta.

Trang Tĩnh đưa tay lau vết máu trên khóe miệng, con ngươi đỏ như máu nhìn Minh Thù bên kia, tràn đầy hận ý.

Nhưng cô ta trừng lâu, trong đầu chính là một trận mê muội.

"Cô ta cũng có kỹ năng!" Trang Tĩnh bắt lấy tay nam sinh, giữ vững thân thể.

"Không có khả năng." Nam sinh phản bác: "Cho tới bây giờ tôi cũng chưa từng trao đổi kỹ năng cho cô ta."

Muốn trao đổi kỹ năng chỉ có thể thông qua hắn, hắn nhớ rõ, trước hôm nay tuyệt đối chưa từng gặp qua người này.

"Cô ta không có kỹ năng, sao có thể kháng cự?" Trang Tĩnh không tin.

Lực tinh thần là kỹ năng lợi hại nhất, trước đó cô ta sử dụng đều chưa từng thất bại.

Hôm nay lại bị phản phệ.

Cô nhất định có kỹ năng!

Đáng ghét!

Nguyên Miểu tiện nhân này vì sao cũng sẽ có kỹ năng!

Đau quá...

Trang Tĩnh dựa vào tường ngồi xuống ôm đầu, không còn khí lực tranh luận cùng Minh Thù.

"Cậu cam đoan người trao đổi kỹ năng chỉ có một mình cậu?" Minh Thù há miệng liền nói mò.

"Chỉ có một mình tôi!" Nam sinh giọng điệu chắc chắn.

"Cậu xác định như vậy?"

"Tôi đương nhiên xác định, tôi..."

Thanh âm của nam sinh im bặt dừng lại.

Hắn nhìn Minh Thù một chút, rốt cuộc cũng không có mở miệng.

Tiếng súng bên ngoài vẫn còn tiếp tục, bất quá cách bọn họ nơi này đã xa không ít.

Nam sinh dựa vào tường, nếu như trước đó hắn trấn định, lúc này hắn lại mang theo sự ngờ vực vô căn cứ cùng cảnh giác.

Trang Tĩnh bởi vì phản phệ nên đầu vô cùng đau đớn ngồi bên cạnh Cừu Phú khôi phục.

Trong lúc nhất thời không gian lại an tĩnh lại.

-

Thú nhỏ vừa rồi nhảy lên phía trên đột nhiên nhảy trở về.

Chuẩn xác rơi xuống trong lòng bàn tay Minh Thù, lẩm bẩm cáo trạng.

Người quái dị kia tới.

Người quái dị? Người quái dị nào?

Minh Thù ba giây sau mới phản ứng được.

Tiểu yêu tinh!

Ở đâu?

Thú nhỏ gãi gãi móng vuốt trong lòng bàn tay cô, ngươi liền không có khẩn trương như vậy với ta bao giờ! Hừ!

Ở đâu!

Thú nhỏ bất đắc dĩ chỉ vào một phương hướng, bên kia tất cả đều là xi măng cốt thép sụp xuống, căn bản cái gì cũng không nhìn thấy.

Minh Thù đi qua, có một khe hở nhỏ, bất quá cũng không nhìn thấy gì.

Nơi này hẳn là đều sập toàn bộ, hắn vào bằng cách nào?

Cùm cụp ——

Thanh âm rất nhỏ từ đằng xa truyền đến.

Minh Thù trông thấy có ánh sáng chiếu vào.

Con ngươi Trang Tĩnh có chút sáng, cô ta chống đỡ thân thể: "Có người? Ai ở bên kia?"

"Miểu Miểu?"

Thanh âm Nam Ẩn có chút ngột ngạt, không biết có phải là bởi vì hoàn cảnh nơi này hay không.

"Em ở bên trong sao?"

Minh Thù có chút thở dài, thật đúng là hắn tới.

"Ở đây." Minh Thù đáp một tiếng.

"Em không sao chứ? Em nhất định không có việc gì." Nam Ẩn tự hỏi tự trả lời, vui vẻ nói: "Chờ một chút, tôi lập tức cứu em ra."

Trang Tĩnh nghe nói là đến tìm Minh Thù, lập tức hung tợn trừng cô một chút.

Minh Thù trả lại cho cô ta một nụ cười.

Trang Tĩnh: "..."

Nam Ẩn cách cô khá xa, thanh âm bên kia sột soạt hỗn loạn, ngẫu nhiên còn có thể nghe thấy thanh âm đồ vật rơi xuống.

Minh Thù để thú nhỏ đi qua xem.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, tiếng súng bên ngoài đã hoàn toàn không nghe thấy.

Trang Tĩnh giống như rắn độc nhìn chằm chằm Minh Thù.

Minh Thù vô cùng tri kỷ hỏi: "Muốn đánh nhau sao?"

Trang Tĩnh: "..."

Hiện tại cô ta chính là muốn đánh nhau cũng không còn khí lực.

Kỹ năng bị phản phệ đến kịch liệt, hiện tại cô ta còn cảm thấy toàn thân bất lực, đầu óc phình to.

Thời gian dần dần trôi qua.

Sột sột soạt soạt...

Tảng đá rơi xuống, Minh Thù buông lỏng nhìn về phía trước.

Trang Tĩnh nhìn bốn phía, tựa hồ rất lo lắng sẽ sụp xuống, nhưng bốn phía chỉ có xi măng bể nát rớt xuống, kết cấu vững chắc.

"Miểu Miểu??"

Nam Ẩn kêu một tiếng.

Minh Thù đứng dậy, hỗ trợ dọn dẹp ra một không gian, cô thấy người bên kia mặt mũi dính đầy vết bẩn, bất quá trong nháy mắt nhìn thấy cô khỏe mạnh, trong con ngươi tựa hồ có thứ gì hòa tan, lộ ra một nụ cười nhu thuận.

*

【 Hài Hòa Hiệu 】

Cửu Thiếu: Tôi vẫn rất ngoan, thật sự a cô vợ nhỏ, em xem tôi.

Minh Thù: Ha ha.

Cửu Thiếu: Cô vợ nhỏ, huhuhu em xem tôi!

Minh Thù: Không xem, không gặp lại!

Cửu Thiếu: Nhanh nhanh nhanh bỏ phiếu, cho vợ ta mua đồ ăn vặt.

Tiểu thiên sứ:... Cửu Thiếu a, có phải ngươi bị tiểu tiên nữ uy hiếp?

Cửu Thiếu: Nói bậy! Tiểu tiên nữ là vì để cho ta cùng cô vợ nhỏ tương thân tương ái, các ngươi ném hay không ném?

Tiểu thiên sứ:… Ném.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1592: Thành Thị Giết Chóc (24)

Bên ngoài một khoảng cách sụp đổ còn có một lối đi vẫn chưa hoàn toàn phong kín, từ lúc Nam Ẩn làm ra lối đi bò qua đến liền có thể nhìn thấy.

Nam Ẩn nhảy xuống, giang tay ra kéo lấy tay Minh Thù.

Nam Ẩn một tay ôm lấy người: "Tôi cho là em xảy ra chuyện gì rồi."

"Không có việc gì." Minh Thù vỗ vỗ lưng hắn: "Mạng tôi rất lớn, sao cậu biết tôi ở đây?"

Nam Ẩn: "..."

Nam Ẩn buông Minh Thù ra, nhu thuận nói: "Chúng ta đi ra ngoài trước."

"Nam Ẩn."

Nam Ẩn nhất thời sụp đổ xuống, phải bịa lý do thế nào mới có thể để cô tin tưởng đây?

"Tôi..."

Lời phía sau của hắn còn chưa nói hết, đột nhiên kéo Minh Thù lui về phía sau, đề phòng nhìn người từ trong lối đi ra tới.

"Nam Ẩn?" Nam sinh có chút kinh ngạc: "Sao cậu lại ở chỗ này?"

Nam sinh nhảy xuống, ánh mắt đảo qua trên người Nam Ẩn cùng Minh Thù, không biết đã rõ ràng việc gì, lộ ra một nụ cười mập mờ.

"Không phải cậu nói mặc kệ nơi này sao?" Nam sinh nói: "Làm sao lại tiến vào rồi?"

Nam Ẩn nắm chặt tay Minh Thù, không nói gì.

Trang Tĩnh cùng Cừu Phú phía sau một trước một sau đi ra, Cừu Phú đau đến đầu đầy mồ hôi: "Ra ngoài, mau đi ra..."

Hắn không thể chờ đợi ở chỗ này.

"Chúng ta đi." Nam Ẩn kéo Minh Thù đi ra ngoài.

Trong lối đi cũng có các tảng đá sụp đổ, Nam Ẩn che chở Minh Thù đi ra ngoài.

"Hắn là ai?" Trang Tĩnh đỡ Cừu Phú, mang theo vài phần tìm tòi nghiên cứu hỏi nam sinh.

"Hắn?" Nam sinh xoa môi dưới một chút: "Sau này cô sẽ biết, không nên trêu chọc đến hắn."

-

Minh Thù dựa vào Nam Ẩn: "Hắn biết cậu?"

"... Ừ." Đoán chừng biết mình không gạt được, Nam Ẩn lên tiếng.

"Bây giờ cậu vẫn không có ý định nói cho tôi biết nơi này xảy ra chuyện gì?"

Nam Ẩn trầm mặc, tiếng bước chân của hai người vang vọng trong không gian thu hẹp.

Mãi đến khi trở về mặt đất, Nam Ẩn mới nói: "Chính là một cái thí nghiệm..."

"Chúng ta rời khỏi nơi này trước đi." Nam Ẩn nhìn xung quanh một chút, mang theo vài phần khẩn cầu: "Nơi này không an toàn, trở về tôi sẽ nói cho em biết."

Minh Thù liếc hắn một cái, không có phản bác.

Bên ngoài là một vùng phế tích, người giao chiến đã không nhìn thấy.

Trên mặt đất chỉ có vết máu, không thấy thi thể.

Minh Thù nhìn về phía sau một chút, trên đỉnh phế tích còn có thể nhìn thấy hai chữ Phong Vân.

Không tìm được X tiên sinh, một chuyến tay không.

Lãng phí đồ ăn vặt của trẫm!

Nam Ẩn nhanh chóng mang theo Minh Thù trở về biệt thự.

Lão Đại ngồi bên ngoài biệt thự, từng người từng người đều giống như dân tị nạn từ trọng trại đi ra.

Bên cạnh còn chất đống mấy thi thể của người xâm nhập.

"Xem đi, tôi đã nói không cần lo lắng cho bà cô nhỏ." Lão Đại nhìn thấy Minh Thù, cọ một cái nhảy dựng lên.

"Không sao chứ?" Minh Thù hỏi một tiếng.

"Không có việc gì không có việc gì, chúng tôi thế nhưng là có trang bị." Lão Đại cười hắc hắc, ánh mắt rơi vào trên người Nam Ẩn.

Nam Ẩn nhu thuận đứng bên cạnh Minh Thù, hoàn toàn không nhìn ra có gì dị thường.

Hắn ngờ vực gãi gãi đầu, trước đó nhìn thấy Nam Ẩn, chẳng lẽ là ảo giác của mình?

Minh Thù để Nam Ẩn đi lên trước, ở lại sắp xếp một chút.

Đợi cô đi lên đã là nửa giờ sau.

Nam Ẩn đã thay quần áo sạch sẽ ngồi bên mép giường, một bộ dáng vẻ đang chờ bị thẩm vấn.

Minh Thù thấy bộ dáng kia của hắn cũng không phát cáu nổi, chỉ có thể kéo lấy cái ghế ngồi vào đối diện hắn: "Nói đi, chuyện gì xảy ra."

Nam Ẩn nhìn Minh Thù, lại cúi đầu vuốt vuốt ngón tay.

Ngón tay cái đều bị hắn bóp đến đỏ lên, hắn mới chậm rãi nói: "Không gian cộng sinh, đây là tên thí nghiệm."

Minh Thù chống cằm, ra hiệu hắn tiếp tục.

Nam Ẩn giải thích cho Minh Thù về không gian cộng sinh.

Cùng loại với không gian song song.

Nhưng cũng khác biệt.

Không gian song song là hai đầu đường thẳng song song, vậy không gian cộng sinh chính là hai đầu tuyến tương giao, tại điểm tương giao, nơi đó chính là không gian cộng sinh, cũng được gọi là không gian bất tử.

Trong không gian này có người khống chế, dựa theo suy nghĩ của mình kiến tạo nên một thế giới.

"Em có thể hiểu thành... Game online thực tế ảo." Nam Ẩn nói: "Thành phố này tương đương với thế giới game. Chỉ là so sánh một chút, nơi này không phải thế giới giả tưởng, nơi này là tồn tại thật."

"Bất quá bởi vì một vài nhân tố không xác định, thí nghiệm này ba năm trước đã bị đình chỉ." Nam Ẩn nói: "Hơn một năm trước, tôi nhận được tin tức có người khởi động lại thí nghiệm, cũng chiêu mộ rất nhiều người tự nguyện tiến vào nơi này."

"... Chờ một chút."

Minh Thù hô ngừng, Nam Ẩn lập tức dừng lại, trong đôi mắt đen như mực tràn ngập vẻ ta rất ngoan, ngươi để ta ngừng ta liền ngừng.

Minh Thù chỉ làm như không nhìn thấy: "Chiêu mộ người tự nguyện tiến vào nơi này, vậy tôi cũng là người tự nguyện? Vì sao không có ký ức?"

"Đây chính là nguyên nhân thí nghiệm bị đình chỉ."

Nam Ẩn nói: "Thời điểm ban đầu khởi động, thời điểm tạo dựng thế giới, tất cả mọi người sẽ được thiết lập lại một phần ký ức, cho là mình chính là người sống ở nơi này."

Minh Thù co giật khoé miệng một chút.

Ngay cả ký ức của mình cũng đều là dựng lại?

Nam Ẩn tiếp tục nói: "Sau khi tiến vào, ký ức cũng sẽ bị ảnh hưởng, nhưng không có nghiêm trọng như thời điểm mới khởi động."

Minh Thù: "Làm sao tiến vào, trực tiếp truyền tống? Hay là có ý thức tiến vào?"

Nam Ẩn: "Ý thức."

Nam Ẩn có chút hít hơi.

Không gian này có thể để cho ý thức tồn tại, đạt thành không gian bất tử.

Mà sau khi con người đi vào nơi này, thân thể sẽ lâm vào trạng thái ngủ đông.

Thế nhưng thời gian dài không ra ngoài, thân thể ở thế giới hiện thực liền sẽ dần dần suy yếu đến tử vong, cuối cùng chỉ có ý thức khi sống ở thế giới này.

Ý thức sẽ biến hoá theo biến hoá của không gian cộng sinh.

Tỉ như thế giới này biến thành một thế giới đại dương, như vậy ngươi cũng sẽ bị dựng lại ký ức biến thành sinh vật biển.

Minh Thù tiếp tục hỏi: "Vậy người trao đổi kỹ năng là gì?"

"Người trao đổi kỹ năng?" Nam Ẩn rất nhanh liền biết Minh Thù nói ai: "Cái kia hẳn là nhóm tăng thêm kỹ năng, dùng để chống lại chuyện kế tiếp."

"Vậy người vừa rồi?"

Nam Ẩn lắc đầu: "Hắn... Trước kia làm việc với nhau, bất quá tôi không thích hắn, hắn cũng không thích tôi."

"Những người chết kia thì sao?

Ánh mắt Nam Ẩn có chút khẩn trương lên: "Đều... Lâm vào hôn mê."

Tình huống bình thường, sau khi chết ở thế giới này sẽ trực tiếp trở lại thế giới hiện thực.

Mặc dù nhất định sẽ có tổn thương, nhưng không nghiêm trọng lắm, nghỉ ngơi một chút liền sẽ tốt.

Chính là bởi vì hiện tượng diện tích tử vong lớn như thế nên bọn hắn mới phát hiện thí nghiệm bị mở lại.

Bọn hắn bỏ ra thời gian gần nửa năm mới lần nữa tìm được biện pháp tiến vào.

Minh Thù có chút nhíu mày: "Cho nên, hiện tại là ai đang thao túng thế giới này?"

Để thế giới này biến thành như vậy, khiến mọi người tự giết lẫn nhau?

Sẽ không phải là...

Cái tên ngốc Dạ Ảnh kia a?

Dạ Ảnh muốn năng lượng của thế giới, chỉ có thể thông qua hủy diệt thế giới để hoàn thành, thật đúng là... Có thể là tên ngốc kia.

Nam Ẩn gằn từng chữ một: "Mục đích chúng tôi vào là vì tìm người kia."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1593: Thành Thị Giết Chóc (25)

Sau khi nói xong, Nam Ẩn có chút khẩn trương nhìn Minh Thù.

Cô có tức giận hay không?

Cô có tức giận hay không?

Trong đầu Nam Ẩn hiện tại đều là mấy câu này.

Thật sợ cô tức giận.

Nếu cô tức giận thì mình làm sao bây giờ... Giả bộ đáng thương có hữu dụng không?

Minh Thù ngồi bên cạnh trầm tư, Nam Ẩn không biết cô đang suy nghĩ gì, bầu không khí yên tĩnh lại đè nén.

Thật lâu, Nam Ẩn đứng dậy đi đến trước mặt Minh Thù, nắm chặt cổ tay cô: "Em tức giận sao?"

Minh Thù hoàn hồn, cười như không cười nhìn hắn: "Cậu nói xem?"

"Tôi không phải cố ý, tôi sợ bại lộ quá nhiều sẽ làm người ta phát hiện." Hơn nữa ngay từ đầu đánh vào hắn vẫn là như vậy, cũng không phải sau khi gặp được cô mới như vậy.

Nhưng không thể nói.

Thật ủy khuất.

"Thế nhưng là cậu gạt tôi."

"Tôi... Tôi..." Nam Ẩn có chút rút tay lại: "Vậy em muốn thế nào?"

Biểu lộ ủy khuất kia giống như là mình khi dễ hắn.

Minh Thù bất đắc dĩ kéo người vào trong ngực.

Nam Ẩn ngồi trên người cô, ôm cổ cô, con ngươi đen nhánh trong suốt không nháy một cái nhìn chằm chằm cô.

"Cậu tin tưởng tôi không?"

Nam Ẩn gật đầu.

"Sau này còn dám giấu tôi không?"

Nam Ẩn lắc đầu: "Không dám."

Hắn cẩn thận tới gần Minh Thù, thử hôn cô một chút, thấy cô không có phản đối, thân thể dán chặt vào làm nụ hôn này thêm sâu sắc.

Nam Ẩn cố ý dẫn dụ, Minh Thù đè ép không cho hắn động đậy.

"Vì sao? Em không thích tôi sao?"

Tra nữ Thù buồn cười: "Tôi lúc nào đã thích qua cậu?"

Nam Ẩn có chút trừng lớn mắt: "Vậy em..." Đối với hắn như vậy?

Đây không phải thích thì là cái gì?

"Em không thích tôi, tại sao phải đối với tôi tốt như vậy, còn..."

Cùng mình làm chuyện thân mật như vậy.

"Tốt với cậu cùng tôi có thích cậu hay không, không có quan hệ." Minh Thù nhún vai.

Nam Ẩn ngẩn người, một hồi lâu mới rủ mắt xuống: "Em không thích tôi, cho nên mới không nguyện ý cùng tôi... Thật sao?"

Minh Thù ôm hắn, cằm đặt trên bả vai hắn: "Tôi có thể ở cùng cậu đã rất nể mặt cậu."

"Thế nhưng..." Nam Ẩn trầm giọng: "Tôi muốn em thích tôi giống như tôi thích em, trong mắt chỉ được có tôi."

Bàn tay hắn đặt vào trái tim Minh Thù: "Nơi này cũng thuộc về tôi."

Minh Thù nắm chặt tay hắn: "Cậu không cảm thấy mình quá tham sao?"

"Tôi cũng không khống chế nổi a."

Âm cuối của Nam Ẩn run rẩy, loại kia giống như lên án cùng khổ sở đập vào mặt.

Minh Thù cúi đầu nhìn hắn, Nam Ẩn buông mi mắt xuống, sương mù tràn ngập.

"Làm sao lại khóc rồi?"

"Em không thích tôi..."

Minh Thù: "..."

Không thích ngươi sẽ khóc sao?

Vậy cô vẫn luôn không thích, có phải là muốn khóc mãi mãi?

Hiển nhiên Nam Ẩn chính là tính toán như vậy.

Hắn cũng không khóc thành tiếng, chỉ là yên lặng rơi lệ.

Khóc đến đặc biệt có nghệ thuật, làm cho người ta cảm thấy vô cùng đau lòng.

Dáng dấp thật đẹp chính là tùy hứng.

Nước mắt rơi trên mu bàn tay Minh Thù, tựa hồ còn mang theo hơi ấm.

Phiền a...

"Đừng khóc."

"Em không thích tôi."

"Cậu khóc tôi cũng sẽ không thích cậu!"

Nam Ẩn tiếp tục khóc.

Hắn cũng không tin!

Sẽ khóc đến khi nào cô thích mình mới thôi!

Hừ!

Minh Thù: "..."

Một phút sau, Minh Thù ngăn chặn cánh môi Nam Ẩn lại.

Giữa căn phòng có hai thân ảnh trần trọc quấn quít nhau, sự mập mờ lặng yên không tiếng động quấn quanh, nhiệt độ dường như cũng dần dần lên cao.

Nam Ẩn chỉ cảm thấy toàn thân khô nóng.

Chuyện sau đó, Nam Ẩn có chút nhớ không rõ.

-

"Cốc cốc, Nguyên Miểu, ăn cơm tối."

Cửa phòng bị gõ vang, Minh Thù từ trong ngực Nam Ẩn ngẩng đầu lên, uể oải đáp một tiếng.

Cô chống đỡ thân thể đứng lên, Nam Ẩn lại một tay túm cô trở về.

"Đừng làm rộn." Minh Thù đẩy hắn: "Tôi đói."

Nam Ẩn có chút bất mãn: "Tôi còn muốn ôm em một lát."

"Mỗi ngày đều ôm, cậu ôm không đủ?"

"Ôm không đủ." Nam Ẩn trả lời đến vô cùng thành thật.

"..."

Minh Thù mặc kệ hắn, cưỡng ép ngồi dậy bắt đầu mặc quần áo, Nam Ẩn nhìn cô, đem sự không vui viết lên mặt.

Minh Thù mặc quần áo tử tế xong, khom người hôn hắn một chút: "Xuống ăn cơm không?"

"Không đi."

"Vậy tôi đi."

"..." Nam Ẩn kéo lấy cô: "Chờ một chút."

Hắn đứng dậy sửa sang cổ áo Minh Thù một chút, đem vết tích mập mờ trên cổ cô che lại: "Được rồi."

Cô vợ nhỏ của mình không thể cho người khác nhìn.

-

Căn cứ theo lời Nam Ẩn nói, hiện tại bọn họ chỉ có thể tìm ra người đứng sau tấm màn này mới có thể trở về.

Nhưng đối phương ẩn núp ở nơi nào, hoàn toàn không có manh mối.

"Người xâm nhập là người nào?"

"Hắn." Nam Ẩn nói: "Bởi vì phát hiện chúng tôi tiến vào, cho nên xuất hiện những kẻ xâm nhập này."

Cái này giống như một trò chơi, hai bên đều muốn khống chế thế giới của trò chơi này.

Người xâm nhập tập kích Thanh Long Hội cùng Phong Vân Môn, có thể là biết hắn cùng nam sinh kia đang ở hai địa phương này.

Nam Ẩn đã nói ra với Minh Thù, cũng sẽ không tránh đi Minh Thù hành động.

Người của bọn hắn tiến vào kỳ thật không ít, nhưng bởi vì nguyên nhân ký ức cho nên người liên hệ được cũng không nhiều.

Hổ ca chính là một người trong đó.

"Tôi còn tưởng rằng cậu là thật sự bị Hổ ca bao nuôi?"

Nam Ẩn quay đầu chính là một lời thổ lộ: "Chỉ cho em bao nuôi."

"Bao nuôi không nổi!"

"Vậy tôi rút lại."

"Cậu là ỷ lại vào tôi đúng không?"

"Ừ." Nam Ẩn một mặt tự hào gật đầu, chính là muốn ỷ vào cô.

"Mau mau cút."

Nam Ẩn tỏ vẻ ngượng ngùng: "Lăn lên giường sao? Hiện tại là ban ngày, có thể không tốt lắm? Bất quá nếu cô vợ nhỏ thích, tôi cũng có thể..."

Minh Thù làm bộ muốn đánh hắn, Nam Ẩn mới cười cười rời khỏi phòng.

Minh Thù đẩy cửa sổ ra, nhìn người đang huấn luyện phía dưới một chút, sau đó nhìn về phương xa.

Sẽ không phải tên biến thái Dạ Ảnh kia chứ?

Sẽ ẩn núp ở đâu?

Minh Thù quyết định ra ngoài đi vòng vòng, dù sao đám kia cách thật xa đều có thể nhìn thấy, nói không chừng vận khí tốt liền bắt gặp thì sao?

Nam Ẩn có chuyện mình muốn làm, sau khi hai người nói ra liền không dính nhau các việc có liên quan.

Tình huống này để những người còn lại cảm thấy bọn họ là đang cãi nhau.

Nhưng mỗi lần xuất hiện cùng lại là đặc biệt dính nhau.

Thức ăn cho chó vã một cái lại một cái.

"Tiểu mỹ nhân, đi hóng mát." Minh Thù níu lấy lão Đại đi ra ngoài.

"Lại đi?" Lão Đại im lặng: "Bên ngoài bây giờ tất cả đều là người xâm nhập, chúng ta rêu rao như thế không tốt a?"

"Chính là muốn rêu rao." Bằng không thì sao có thể làm cho đối phương phát hiện mình?

"..."

Thế nhưng hắn không muốn đi a!

Mỗi lần giết người đều là hắn.

Hắn giết người cũng rất mệt mỏi!

Còn có thể không gọi hắn là tiểu mỹ nhân không?

Tốt xấu gì hiện tại hắn cũng là thủ lĩnh của nhiều người như vậy, có một danh hiệu mỹ nhân là xảy ra chuyện gì!

"Bà cô nhỏ, có thể thương lượng với cô một chuyện không?"

"Không thêm bữa ăn."

"..." Lão Đại giật giật khoé miệng một cái, ai cần thêm đồ ăn! "Sau này cô có thể đừng gọi tôi là tiểu mỹ nhân hay không, cô xem một chút cái này rất tổn hại đến hình tượng."

Còn luôn luôn nhắc nhở hắn chuyện ngu xuẩn trước đó làm ra.

"Được rồi, tiểu mỹ nhân."

"..."

"Tiểu mỹ nhân" lão Đại: "..."

Có thể đổi một bà cô nhỏ khác không? Hắn muốn đổi người khác!

A a a!

Tiểu mỹ nhân cái gì, quá xấu hổ!

Bên cạnh có người cười trộm, lão Đại lập tức rống một tiếng: "Nhìn cái gì, chưa nhìn thấy mỹ nhân... Phi! Đều đi huấn luyện cho tôi!"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1594: Thành Thị Giết Chóc (26)

Mọi người đối với người xâm nhập càng ngày càng hiểu rõ —— chủ yếu là cướp trang bị càng ngày càng nhiều.

Hiện tại người xâm nhập mặc dù có chút khó giết nhưng đã không khó đối phó như trước.

Một người lão Đại liền có thể giải quyết.

Thế nhưng nếu là một đám ——

"Bà cô nhỏ, cứu mạng a!!"

Lão Đại từ phía trước xông đến, hốt hoảng phóng lên xe: "Lái xe, bà cô nhỏ mau lái xe."

Minh Thù chân gác trên tay lái, tay gối sau đầu, cô nghiêng đầu nhìn người xâm nhập đang đuổi theo phía sau.

"Bà cô nhỏ mau lái xe, cô nhìn cái gì!"

"Vội cái gì, đây không phải vẫn chưa đuổi tới sao?"

"Bọn hắn có một đám a!!" Lão Đại phát điên nhìn về phía sau, đám người kia đã cách bọn họ rất gần.

"Anh như vậy không làm được đại sự." Minh Thù bắt đầu giáo dục lão Đại.

Lão Đại: "..."

Van cầu ngươi có thể rời khỏi nơi này trước sau đó giáo huấn hay không!

Mau đi!

Minh Thù chậm rãi nổ máy xe, tiếp tục giáo dục: "Làm người nên chững chạc."

"Tôi chững chạc là được rồi a bà cô nhỏ!! Nhanh lái xe đi!"

Người xâm nhập phía sau đã sắp tiếp cận đuôi xe.

Minh Thù một cước đạp lên chân ga, xe cuối cùng cũng chuyển động.

Ầm ầm ——

Thân xe bị tiếng vang chấn động đến lắc lư theo, lão Đại nắm lấy thành xe, một mặt kinh dị.

Trong kính chiếu hậu khói đặc cuồn cuộn, mà người xâm nhập đuổi theo đều bị khói dày đặc nuốt chửng, đã không nhìn thấy.

"Đều nói anh nên chững chạc." Minh Thù dừng xe: "Xem đi, báo ứng a."

"..."

Báo ứng đại gia ngươi!

"Bà cô nhỏ tôi là mới vừa rồi từ bên kia chạy tới."

"Cho nên?"

Lão Đại hít sâu một hơi: "Cô chôn thuốc nổ, không sợ tôi cũng nổ bay?"

Minh Thù á một tiếng: "Điểm này tôi vẫn nắm chắc, yên tâm, nổ chết tôi sẽ để Mạn Mạn lập cho anh một cái bia."

Lão Đại: "..."

Bình tĩnh.

Ngươi đánh không lại bà cô nhỏ.

Minh Thù đẩy cửa xe đi xuống dưới, khói đặc bên kia dần dần tản ra, người xâm nhập ngổn ngang lộn xộn nằm trên mặt đất.

Lão Đại chạy tới nhìn một chút, một tên cũng chưa chết.

Nhưng bộ dạng này, đoán chừng cũng là sống không bằng chết.

"Bà cô nhỏ, làm sao đây?"

"Xách một người mang đi, còn lại anh xem mà làm chứ sao."

-

Một toà nhà nào đó ở khu vực biên giới thành phố.

Nam nhân ngồi trên ghế sa lon bằng da thật, trong tay bưng lấy ly rượu khẽ động mấy lần, chất lỏng màu đỏ không khác nào máu tươi.

Bốn phía có người xâm nhập thẳng tắp đứng đấy, giống như kỵ sĩ chờ đợi Vương tước.

"Chủ nhân."

Có người xâm nhập tiến đến, một chân quỳ xuống.

"Chuyện gì?"

"Phong Vân Môn kia vừa bắt đầu hành động."

Nam nhân nhẹ a một tiếng: "Bọn hắn muốn đối phó tôi, không dễ dàng như vậy."

Người xâm nhập cúi thấp đầu, không dám nói tiếp.

Nam nhân đặt ly rượu xuống, khóe miệng nâng lên nụ cười nhạt: "Đi chuẩn bị đi, vốn còn muốn cho bọn hắn một chút thời gian chơi đùa, không biết trân quý cũng không nên trách tôi."

"Vâng thưa chủ nhân."

Người xâm nhập đứng dậy rời đi.

Nếu như Minh Thù ở đây, nhất định có thể nhìn thấy trên mặt nam nhân viết kép X to lại phát sáng.

Minh Thù xác thực cũng nhìn thấy.

Uy lực của X còn lợi hại hơn so với trong tưởng tượng của cô, đặc biệt là Dạ Ảnh, vậy đơn giản chính là X tiên sinh phiên bản thăng cấp.

Trong đêm tối chỉ còn lại đèn đường.

Ánh đèn chiếu thẳng vào bên trong.

Giống như sợ cô không nhìn thấy.

"Bà cô nhỏ, nơi này có người sao?" Lão Đại nhìn quanh trái phải, hoang phế cũ nát, nhìn qua giống như là thật lâu không có người nào tiến vào.

"Bà cô nhỏ, cô xem..." Lão Đại đột nhiên túm lấy Minh Thù.

Minh Thù nhìn về bên kia, Trang Tĩnh đang nhanh chóng đi vào tòa nhà kia, bất quá trong nháy mắt liền biến mất không thấy gì nữa.

Trang Tĩnh...

Nguyên chủ vẫn cảm thấy Trang Tĩnh không đúng lắm, nếu như Trang Tĩnh cùng người ta cấu kết, đánh vào nội bộ một thế lực lớn...

Xem ra trực giác của nguyên chủ cũng không sai.

Trang Tĩnh đi vào một hồi liền ra, cô ta cảnh giác nhìn xung quanh một chút, cúi đầu xuống đi về một phương hướng.

"Theo phía sau."

"A? A a a..."

Trang Tĩnh tựa hồ muốn về Phong Vân Môn, sau khi khách sạn Phong Vân bị hủy diệt, bọn họ lần nữa chiếm cứ một địa bàn gần đó.

Nhưng lão Đại đi theo sau cảm thấy lộ tuyến có chút không đúng.

"Bà cô nhỏ, đây không phải đường về Phong Vân Môn?"

Phương hướng là đúng, nhưng đường này không đúng.

-

Trang Tĩnh dùng sức đẩy cửa tầng hầm ra, bởi vì rỉ sét cũ kỹ nên phát ra thanh âm ken két rợn người.

Vào tình thế như vậy có vẻ hơi âm trầm.

Tia sáng trong tầng hầm ảm đạm, Trang Tĩnh chiếu đèn pin vào bên trong, lách mình đi vào.

Trong phòng này là một loại máy móc cỡ lớn nào đó, máy móc này đang ở trạng thái hoạt động, các loại đèn tín hiệu chớp tắt.

Trang Tĩnh đi vòng qua vị trí phía sau.

Cô ta nhìn các loại nút bấm trên máy, cuối cùng khóa chặt trên một nút màu đỏ.

Chính là cái này.

Cô ta vươn tay, ấn xuống.

Nhưng tiếp xúc đến nút bấm cũng không thấy cảm giác lạnh lẽo mà là mang theo sự ấm áp của làn da, cô ta đang đặt tay trên một bàn tay.

Trang Tĩnh giật mình trong lòng, thuận theo bàn tay kia nhìn sang, con ngươi lập tức co rút lại.

"Nguyên Miểu!"

Lại là cô!

"Tiểu khả ái đã lâu không gặp a, nhớ tôi không?"

Đáy mắt Trang Tĩnh hiện lên hận ý nồng đậm, một giây sau tiếp tục nhìn về phía nút bấm ấn xuống.

Minh Thù nắm lấy cổ tay cô ta kéo ra phía sau.

Trang Tĩnh ánh mắt hung ác, một chưởng bổ về phía Minh Thù, lực tinh thần cũng xông ra bao toả Minh Thù.

Từ lần trước sau khi bị thương, lực tinh thần của cô ta lại cường đại không ít, cộng thêm gần đây luyện tập, Trang Tĩnh cảm thấy mình có thể đối phó Minh Thù.

Khi lực tinh thần sắp bao vây Minh Thù lại, mắt thấy không bị bất kỳ cản trở nào, biểu lộ trên mặt Trang Tĩnh lộ ra mấy phần vui mừng.

Cô ta liền biết.

Mình nhất định có thể đem nữ nhân này đạp dưới chân.

Nhưng vào đúng lúc này, trong đầu Trang Tĩnh lại đau đến không khác nào bị kim đâm.

Lực tinh thần bao vây bốn phía Minh Thù không rút về được, phảng phất như bị giam cầm ở đó.

Đáy lòng Trang Tĩnh hốt hoảng, trong lúc nhất thời phân tâm.

"Phốc..."

Máu tươi phun tung toé trên máy móc, Trang Tĩnh ôm đầu kêu to, đau quá...

Vì sao lại đau như thế!

Đau quá!

Cô ta nắm lấy tóc mình, gần như sắp muốn đem cả da đầu giật xuống.

Minh Thù làm bộ đại sư vỗ vỗ góc áo: "Tiểu khả ái, cô so lực tinh thần với tôi, đây không phải là tự mình chuốc lấy cực khổ sao?"

"Cô... Nguyên Miểu cô..." Trang Tĩnh đau đến nói chuyện đều nói không rõ ràng: "A..."

Trang Tĩnh dựa vào máy móc, bỗng nhiên bổ nhào về phía vừa rồi.

Tay cô ta vươn về phía nút bấm, ấn xuống.

Ba ——

Đầu ngón tay sắp đụng vào nút bấm, thân thể liền bị người ta kéo một cái, quẳng lên máy móc ở phía sau.

Minh Thù cản ở phía trước, cười tủm tỉm hỏi: "Đây là cái gì? Cô muốn ấn xuống?"

Trang Tĩnh dựa vào thở gấp, trong con ngươi đầy tơ máu tất cả đều là hận ý.

Khuôn mặt bởi vì vặn vẹo triệt để mất đi vẻ xinh đẹp.

"Nguyên Miểu cô là đồ tiện nhân!"

"Hừm, còn có sức mắng tôi, xem ra tôi ra tay vẫn còn nhẹ." Minh Thù vẩy vẩy tay áo đi qua: "Đến đây tiểu khả ái, tôi sẽ đối với cô thật tốt."

Nụ cười trên mặt kia còn lưu manh hơn so với lưu manh.

Trang Tĩnh: "..."

Bệnh tâm thần a!

Trang Tĩnh co rút về phía sau, ánh mắt rơi vào nút bấm sau lưng cô.

Không được, cô ta phải nghĩ biện pháp.

Không thể để cô làm hỏng chuyện của mình.

Làm sao bây giờ...

** Mắt nhắm mắt mở type luôn a!!! Cơ mà hấp dẫn quá phải type sẵn tiện đọc luôn haha**

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1595: Thành Thị Giết Chóc (27)

Trang Tĩnh suy nghĩ cẩn trọng, nếu thật sự bị Minh Thù đánh, cô ta căn bản ngay cả khí lực đánh trả đều không có.

Hơn nữa cô ta lại cách cái nút kia càng ngày càng xa.

Minh Thù ngồi xổm trên mặt đất: "Cái nút kia là gì?"

Trang Tĩnh trừng mắt nhìn Minh Thù, hận ý giống như rắn độc bao phủ mắt cô ta, hận không thể cắn cô một ngụm.

"Cô cho rằng... Hộc hộc... Tôi sẽ... Nói cho cô?"

"Không nói cho tôi biết cũng không sao, tôi không cho cô ấn xuống là được." Minh Thù nhấp môi khẽ cười.

"..."

Tên khốn kiếp này!

Trong đầu Trang Tĩnh một trận mê muội, trước mắt biến thành màu đen, trực tiếp ngất đi.

-

Chờ Trang Tĩnh lần nữa tỉnh lại, cô ta vẫn còn ở trong căn phòng dưới tầng hầm kia, cô ta bị trói trên một máy móc, bốn phía chỉ có âm thanh cơ khí vận chuyển.

Trang Tĩnh giãy dụa một chút, thứ trói cô ta chính là dây gai vô cùng to, lúc này đâm vào trong da, vừa đau vừa ngứa.

Cô ta đã hôn mê bao lâu?

Nhiệm vụ của cô ta vẫn chưa hoàn thành, nghĩ tới đây, Trang Tĩnh tiếp tục giãy giụa.

Nhưng càng giãy dụa dây thừng càng chặt, trong tay không có bất kỳ công cụ gì có thể dùng.

Ngay tại thời điểm Trang Tĩnh giãy dụa, tiếng bước chân vang lên, một nam nhân xuất hiện bên cạnh cô ta.

Trang Tĩnh giật mình, cảnh giác nhìn hắn.

Nam nhân cởi trói cho cô ta, xốc cô ta lên, nửa kéo nửa túm đi ra ngoài.

Tầm mắt Trang Tĩnh liếc đến cái nút kia, trong đầu cực nhanh suy nghĩ đối sách.

"Đại ca, Đại ca, anh nhẹ một chút..." Thanh âm của Trang Tĩnh mang theo sự ủy khuất.

Thân thể Trang Tĩnh dựa vào trên người nam nhân, dáng người cô ta vô cùng tốt, cô ta không tin nam nhân này không động tâm.

"Đau?"

"Ừ... Đại ca, anh chậm một chút."

Nam nhân lộ ra một vẻ mặt bỉ ổi.

Trang Tĩnh cười lạnh trong lòng, thân thể lại vô cùng nhiệt tình dán vào: "Đại ca..."

Tại lúc Trang Tĩnh cho là mình sắp thành công, nam nhân đột nhiên giơ tay lên, trực tiếp bổ xuống.

Hai mắt Trang Tĩnh chớp một cái, lần nữa hôn mê bất tỉnh.

"Hừ, Lão tử đã sớm chuyển giới." Lão Đại hừ lạnh một tiếng, nâng người lên đi ra ngoài.

Lão Đại kéo người ra, lại nhét vào cốp xe phía sau.

"Bà cô nhỏ, những vật kia làm sao bây giờ?"

"Đợi tôi một lát." Minh Thù lần nữa tiến vào tầng hầm, ở bên trong một hồi lâu mới ra ngoài.

"Đi thôi."

"Đi đâu?"

Minh Thù mỉm cười: "Đi tìm tiểu tinh nghịch của chúng ta."

Tiểu tinh nghịch?

Ai vậy?

Bà cô nhỏ gọi tên làm sao đều kỳ quái như thế?

"Bà cô nhỏ, rốt cuộc cô có thể đổi cho tôi một cách gọi khác hay không?"

"Được rồi tiểu mỹ nhân."

"..."

-

Minh Thù lần nữa trở lại toà nhà trước đó.

Cô tại trong tầm mắt quỷ dị của lão Đại, cứ như vậy lái xe đến trước cửa chính.

"Đi, hô hai cái."

"... Hô cái gì a?" Lão Đại run rẩy.

"Anh tùy ý phát huy, kêu người ra là được."

"..."

Lão Đại không muốn đi.

Nhưng trong cái nhìn chăm chú cùng nụ cười mỉm của Minh Thù liền run rẩy xuống xe.

Thời điểm bà cô nhỏ cười đến xán lạn mới là thời điểm đáng sợ nhất.

Lão Đại đi đến cửa chính, các loại lời kịch đi dạo một vòng trong đầu.

"Thu phế phẩm... Tủ lạnh máy giặt... Sách vở báo chí... Chai bia..."

"Khụ khụ khục..." Minh Thù xém chút bị bánh bích quy nghẹn chết.

Cô cầm nước uống một ngụm, thuận miệng hít hơi.

Để hắn hô tùy tiện, hắn thế nào còn thu phế phẩm!

Lão Đại hô xong cũng rất quẫn bách, trước khi hắn tiến vào, hắn ở trên đường đều thường xuyên có thể nghe thấy âm thanh này, vừa rồi đầu óc co lại liền hô lên.

Tại thời điểm lão Đại cân nhắc có nên hô thêm một câu hay không, cửa mở ra, có người ra ngoài.

Lão Đại vèo vèo lui về xe bên cạnh.

"Hiện tại làm sao xử lý?"

Lão Đại lau mồ hôi hỏi Minh Thù.

Minh Thù đặt khuỷu tay trên cửa sổ xe, nhìn về phía người bên kia hô một tiếng: "Tôi muốn gặp chủ của các người."

"Chủ nhân là người các người muốn gặp thì gặp?"

Bọn họ nghe thấy người xâm nhập nói chuyện ở bên ngoài, lão Đại nói thầm một câu: "Hoá ra biết nói chuyện, không phải câm điếc."

"Cậu liền nói cho hắn biết hai chữ Dạ Ảnh này, hắn sẽ ra ngoài gặp tôi."

Người xâm nhập: "..."

Lão Đại: "..."

Vì sao bà cô nhỏ tự tin như vậy?

Hắn cũng không biết a!

Đại khái là bởi vì dáng dấp bà cô nhỏ rất đẹp đi.

Người xâm nhập tựa hồ không quá nguyện ý đi vào báo tin, trực tiếp muốn động thủ.

Lão Đại "Ngao" một tiếng, cấp tốc vọt vào trong xe.

-

Năm phút sau, người xâm nhập ngoan ngoãn đi vào báo tin.

Minh Thù phủi tay, đá người đang giẫm trên mặt đất đi: "Cứ ép tôi phải giảng đạo lý."

Người xâm nhập: "..."

Lão Đại ôm cửa xe run lẩy bẩy, bà cô nhỏ giảng đạo lý thật là đáng sợ.

Không đúng!

Hắn không thể sợ.

Hắn hiện tại thế nhưng là đại diện cho bà cô nhỏ.

Bà cô nhỏ chỉ mang một mình hắn đi ra ngoài, đây là nhìn trúng hắn! Không thể để cho bà cô nhỏ mất mặt!

Lão Đại lập tức xuống xe, thẳng tắp sống lưng đứng sau lưng Minh Thù.

"Anh làm gì?" Minh Thù không hiểu thấu.

"Bà cô nhỏ, bảo vệ cô!"

"..."

Minh Thù đưa quả hạch trong tay cho hắn: "Bóc."

"Ok."

Người xâm nhập: "..."

Bên trong rất nhanh có người xâm nhập đi ra đứng thành hai hàng, rõ ràng đằng sau còn có đại nhân vật ra sân.

Nam nhân tự mang theo hiệu ứng ánh sáng cao lớn uy mãnh, trang bị hoàn hảo đi ra từ trong đám người xâm nhập.

"Minh Thù!"

Nam nhân nghiến răng nghiến lợi: "Lại là ngươi!"

"Đúng vậy a, nhìn thấy ta có vui vẻ hay không!"

Dạ Ảnh tức giận đến giậm chân tại chỗ hai bước: "Ngươi liền không thể bỏ qua cho ta?"

"Không thể." Minh Thù cười: "Ngươi tinh nghịch như thế, không thể bỏ qua cho ngươi."

Dạ Ảnh cũng chỉ là nóng nảy lúc đầu.

Dù sao mắt thấy kế hoạch của mình đã sắp thành công, đột nhiên nhảy ra một tên Xà tinh bệnh, loại tâm tình này làm hắn nhịn không được phát điên.

Bất quá hắn tự cảm thấy mình là một đại lão có thể khống chế cảm xúc.

Cho nên nhất định phải tỉnh táo lại.

Hắn đưa tay phủi tóc một chút, sau đó thở ra một ngụm khí lạnh, cả người đều buông lỏng.

"Bây giờ ngươi tìm ta đã chậm, nơi này —— a, bao gồm ngươi, chẳng mấy chốc sẽ... Ầm..."

Dạ Ảnh giơ hai tay lên không trung làm ra một tư thế nổ tung.

Minh Thù chuyển ra phía sau xe, đem Trang Tĩnh bên trong đẩy ra ngoài, ném tới trước mặt Dạ Ảnh.

Dạ Ảnh đầu tiên là lơ đễnh, sau khi thấy rõ là ai, hô hấp đều nghiêm trọng hơn hai phần.

"Nếu như ngươi là để cô ta đi ấn cái kia..." Minh Thù đâm đâm ngón tay trong không khí một chút: "Như vậy rất xin lỗi thông báo cho ngươi biết, cô ta chưa kịp ấn đã bị ta bắt lấy."

"... Hèn hạ!" Dạ Ảnh nửa ngày mới phun ra hai chữ.

Minh Thù mỉm cười: "Ngươi có tư cách mắng ta?"

Dạ Ảnh: "..."

Đúng lúc này Trang Tĩnh yếu ớt tỉnh lại, ánh mắt mơ hồ đối đầu với ánh mắt lạnh lẽo của Dạ Ảnh, cả người trong nháy mắt tỉnh táo lại.

Cô ta giãy dụa ngồi dậy: "Tôi..."

Dạ Ảnh nhấc chân liền đạp tới: "Phế vật, một chút chuyện nhỏ cũng làm không được.

Thân thể Trang Tĩnh bay về phía bên cạnh một khoảng cách.

Trang Tĩnh trước đó bị đánh, hiện tại lại bị đá, cảm giác xương cốt toàn thân đều sắp tan thành từng mảnh.

"Không phải, anh nghe tôi giải thích, là cô ta..."

Trang Tĩnh căm hận trừng mắt về phía Minh Thù: "Đều là cô ta ngăn cản tôi, bằng không thì tôi đã hoàn thành nhiệm vụ anh giao phó! Đều là cô ta..."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1596: Thành Thị Giết Chóc (28)

Dạ Ảnh nháy mắt cho người bên cạnh, ý tứ đại khái chính là để bọn hắn rời đi.

Hắn vốn chính là cho Trang Tĩnh cơ hội, ai biết cô ta ngay cả chút chuyện này cũng làm không được.

Đã như vậy, vậy cũng không cần lãng phí thời gian đi giúp cô ta.

Dù sao cũng chỉ là một quân cờ.

Một quân cờ không còn, hắn còn rất nhiều quân cờ khác.

"Ta khuyên ngươi tốt nhất đừng đi." Minh Thù dựa vào đầu xe, ăn quả hạch lão Đại đưa qua.

Tại thời điểm Dạ Ảnh nhìn qua, cô học theo động tác lúc trước của hắn: "Mặc dù ta không biết ngươi muốn làm gì, nhưng ta đã đặt bom ở đó, chỉ cần các ngươi chạm thử liền sẽ nổ tung."

Dạ Ảnh: "..."

Bệnh tâm thần a!!

"Có kinh hỉ hay không?"

"..."

Tuyệt đối không!

Nhìn thấy cô chính là kinh hãi!

Dạ Ảnh cười lạnh: "Ngươi cho rằng ta chỉ chuẩn bị một cái? Đây cũng không phải là một bữa cơm đơn giản như vậy, ta đương nhiên sẽ chuẩn bị thêm."

"Nói rất có đạo lý."

"Ngươi ngăn không được ta, ha ha ha ha..."

"Cho nên bây giờ ta mới tới đây."

Đáy lòng Dạ Ảnh lập tức lạnh lẽo, cũng cấp tốc lui lại phía sau.

Cô có ý gì?

Muốn ở chỗ này động thủ với mình?!

Dạ Ảnh nhanh chóng lấy ra một vật, còn chưa kịp cầm chắc, mu bàn tay liền mát lạnh, thứ có lông xù đảo qua, tiếp theo đồ vật đã không thấy tăm hơi.

Thú nhỏ ùng ục lăn đến bên chân Minh Thù.

Minh Thù khom người cầm đồ vật lên, là một thứ giống như điều khiển từ xa, phía trên có một loạt nút ấn, không có ký hiệu, không biết là cái gì.

Dạ Ảnh sớm đã sầm mặt lại.

Đương nhiên Minh Thù không nhìn thấy.

Dạ Ảnh xiết chặt nắm đấm, đột nhiên đẩy một người xâm nhập lên: "Lên, lên cho tôi!"

"Bà cô nhỏ, bọn hắn nhiều người... A..."

Lão Đại kêu to né tránh công kích của một người xâm nhập, đã không còn thời gian cho hắn phàn nàn.

Minh Thù đem những người khác giao cho thú nhỏ, tự mình bay thẳng về phía Dạ Ảnh.

Dạ Ảnh chạy vào bên trong, vội vàng đóng cửa lại.

Phanh ——

Dạ Ảnh cắn răng, từ bỏ ngăn cản, chạy vào bên trong toà nhà.

Sau khi Minh Thù đi vào liền không thấy bóng dáng của Dạ Ảnh, cô chậm rãi lên lầu, chỉ có một mình tiếng bước chân của cô.

Minh Thù lấy ra một cái đồng hồ.

Ngay tại trong nháy mắt cô cúi đầu, bên cạnh có tiếng gió đánh tới, sau đó là tiếng súng, đạn sượt qua người cô bắn vào bức tranh treo phía sau, chuẩn xác trúng vào mi tâm của người trong tranh.

"Kỹ thuật bắn súng của ngươi rất tốt nha." Minh Thù tán dương một câu.

Dạ Ảnh thầm mắng, tiếp tục bắn súng, mấy phát sau đó một viên đạn cũng không bắn trúng Minh Thù.

Hai người ngươi tới ta đi, Dạ Ảnh ỷ vào mình quen thuộc với hoàn cảnh nơi này, thỉnh thoảng lại đánh lén.

-

"A Ẩn thiếu gia."

Hổ ca vội vã đuổi tới một tháp chuông, dây chuyền vàng nổi bật lên khuôn mặt hung hãn của hắn.

Thiếu niên đang đứng dưới tháp chuông, thần sắc đạm mạc nhìn về phương xa, sự ngoan ngoãn đáng yêu trên khuôn mặt thiếu niên đã bị sự lãnh đạm trầm ổn thay thế.

Hắn liếc Hổ ca một chút: "Đồ đâu?"

Hổ ca vỗ vỗ cái rương mình mang theo: "Đều ở chỗ này, đảm bảo vô cùng tốt."

Nam Ẩn gật đầu, quay người đẩy cửa tháp chuông ra.

Hổ ca phát hiện trong góc tháp chuông có một cỗ thi thể nằm đó, trong lòng của hắn ngưng lại, bước nhanh đi theo.

Hoàn cảnh trong tháp chuông có chút âm trầm, Hổ ca là đại hán gần một mét chín, lúc này lại cảm thấy sợ hãi đến hoảng loạn.

Nhưng thiếu niên trước mặt bình tĩnh vô cùng, phảng phất không cảm giác được biến hoá của nơi này.

Hổ ca cắn răng, nhanh chóng theo sau.

Đến tầng cao nhất của tháp chuông, vị trí ở giữa có mội cái đồng hồ hình tròn đứng thẳng.

Hổ ca lén lút tự nhủ dưới đáy lòng, cái chuông này làm sao là lạ?

Nam Ẩn mở rương ra, trừ một vài trang bị đã thấy qua trên thân người xâm nhập cũng chỉ có một cái đồng hồ.

Cơ hồ đồng hồ là phiên bản thu nhỏ của tháp chuông này.

"Chuẩn bị xong chưa?"

"Cái gì?" Hổ ca có chút mơ màng.

"Đã xong." Thanh âm là từ đồ vật trong tay Nam Ẩn truyền tới, lúc này Hổ ca mới phát hiện hắn không phải nói chuyện với mình.

"Anh đi xuống trước đi."

Nam Ẩn lấy đồng hồ ra, quay đầu nói với Hổ ca.

"Vậy cậu..."

Thiếu niên ánh mắt lãnh đạm liếc hắn một cái.

Ánh mắt kia cùng lần đầu tiên hắn gặp phải giống nhau như đúc.

Nhưng lúc ấy...

Bên cạnh hắn khắp nơi đều là thi thể, máu tươi hội tụ thành sông.

Hắn phảng phất nghe thấy âm thanh Tử Thần đang nâng lưỡi liềm lên.

"Vậy tôi ở phía dưới chờ cậu."

Hổ ca quay người liền chạy xuống lầu.

Mãi đến lúc chạy ra khỏi tháp chuông, Hổ ca mới có chút thở một ngụm.

Tháp chuông sau lưng yên tĩnh.

Hắn ngửa đầu nhìn lên, ở phía dưới tự nhiên cái gì cũng không nhìn thấy.

Trong nháy mắt quay đầu, lại đột nhiên đem ánh mắt dời về phía nơi hẻo lánh... Không đúng, thi thể đâu?

Thời gian thi thể biến mất ở thế giới này là ba tiếng, thời điểm

A Ẩn thiếu gia liên hệ hắn còn nói mình không có ở tháp chuông, vậy khẳng định người kia là sau khi chết đến bây giờ chưa đủ ba tiếng.

Nhưng bây giờ không thấy thi thể!

Có người!

Hổ ca đưa tay sờ đến súng của mình.

Đoàng ——

Đột đột đột ——

Hổ ca né tránh không kịp, trên cánh tay trúng một vết đạn, chỗ tối bốn phía lần lượt xuất hiện người đang tới gần tháp chuông.

Hổ ca che lấy cánh tay, dựa vào cửa tháp chuông nhìn chằm chằm người xâm nhập đi tới.

Ngay tại thời điểm hắn chuẩn bị liều mạng một lần, cửa đằng sau đột nhiên bị mở ra, hắn bị người ta đẩy một chút, tiếp theo trước mặt đều là sương trắng, cái gì cũng không thấy rõ.

Bàn tay có chút lạnh lẽo dắt tay hắn xuyên qua sương trắng, Hổ ca có thể cảm giác được đạn sượt qua người.

Ầm ầm ——

Mặt đất chấn động, bọn hắn cũng đã xông ra khỏi sương trắng, tháp chuông phía sau đang sụp đổ.

Nam Ẩn mang theo Hổ ca di chuyển vào một toà nhà, hắn nhìn chằm chằm đồng hồ trên cổ tay, lông mày hung ác nhíu lại, Hổ ca nhìn thấy chiếc đồng hồ kia đang nhanh chóng nghịch chuyển.

Nghịch chuyển...

Nam Ẩn ấn mở đồng hồ trên cổ tay, tốc độ cực nhanh nói với bên kia một tiếng: "Đừng động thủ! Có hỏi..."

"Ầm ầm —— "

Thanh âm của Nam Ẩn bị dìm ngập trong âm thanh nổ tung.

Tại một phương hướng nào đó trong thành phố đang chậm rãi bốc lên khói đặc.

"Cậu nói cái gì?"

Nam Ẩn biểu lộ khó coi, trực tiếp đứng dậy xông ra ngoài.

"A Ẩn thiếu gia?" Hổ ca quát to một tiếng.

Nói chạy liền chạy?

Bên ngoài còn có người xâm nhập a!

-

Soạt ——

Dạ Ảnh từ trên cầu thang té xuống ở đối diện cái chuông.

Cái chuông này vốn là đã bị đình chỉ hoạt động, lúc này lại điên cuồng nghịch chuyển.

Mà giờ khắc này chuông ở cả thành phố đều đang điên cuồng nghịch chuyển.

Những ánh sáng trên màn hình máy vi tính dập tắt.

Minh Thù xuống tới, Dạ Ảnh vẫn còn đang nhìn chằm chằm cái chuông.

"Nhìn cái gì?" Minh Thù thuận theo phương hướng của hắn nhìn sang.

Nghịch chuyển...

"Là thằng ngu nào!"

Dạ Ảnh đột nhiên tức giận mắng một tiếng, từ dưới đất nhảy dựng lên.

Minh Thù một chưởng chụp hắn trở về.

"Minh Thù ngươi mẹ nó tránh ra, ngươi ngăn ta nữa, chúng ta đều phải chết ở chỗ này!" Dạ Ảnh trong tức thì nóng giận.

Đều là nữ nhân này!

Nếu không phải cô làm hỏng chuyện của hắn, hiện tại làm sao lại xuất hiện tình trạng như vậy!

Cô còn ngăn cản hắn!

A!

Giết cô!

Dạ Ảnh gấp đến đỏ mắt, toàn thân đều là sát khí, công kích càng là không muốn sống.

Minh Thù hai chiêu đem hắn đánh ngã, đè cổ hắn lại: "Thật xin lỗi, chết thì chết thôi, thế nhưng ngươi không thể chạy."

"Ngươi là tên điên, ta không muốn chết, ngươi mẹ nó muốn chết thì chết một mình đi!"

Minh Thù mỉm cười: "Vậy thật đúng là đáng tiếc."

"Minh Thù ngươi..."

Minh Thù đưa tay chính là chặt xuống, trực tiếp đánh ngất Dạ Ảnh.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1597: Thành Thị Giết Chóc (29)

Minh Thù xách Dạ Ảnh ra ngoài, thú nhỏ đã giải quyết tất cả người xâm nhập, lão Đại ôm bức tường run lẩy bẩy nhìn thú nhỏ đang ngồi xổm trên lưng người xâm nhập ăn cái gì đó.

Đây là thứ đồ chơi gì?"

Bánh trôi bảy màu thành tinh?

Tràng diện vừa rồi, hắn tuyệt đối là suốt đời khó quên!

"Tiểu mỹ nhân."

"Bà cô nhỏ!" Lão Đại giống như nhìn thấy cộng rơm cứu mạng, như một làn khói chạy tới.

"Giết hắn." Không nhìn thấy Trang Tĩnh, không biết có phải là chạy hay không.

"... Hiện... Hiện tại?"

"Bằng không thì chờ thêm năm nữa?"

"A a a..." Lão Đại thuần thục lấy dao ra làm thịt người.

Lão Đại nhắm vào cổ Dạ Ảnh, thời điểm hạ dao xuống đột nhiên bị lệch ra, dao cắm xuống mặt đất bên cạnh.

Tiếp theo cả người đều nằm sấp trên người Dạ Ảnh.

Toàn bộ thế giới tựa hồ cũng bắt đầu lay động.

Xảy ra chuyện gì?

Động đất?

Lão Đại nhìn về phía Minh Thù: "Bà cô nhỏ..."

"Nhanh lên!" Minh Thù giữ vững thân thể, thúc giục một tiếng.

"A a a..."

Lão Đại đứng lên, nhanh chóng làm thịt Dạ Ảnh, hắn nhìn thấy Minh Thù làm gì đó trong không khí, thế nhưng hắn cái gì cũng không nhìn thấy.

Mặt đất lắc lư đến lợi hại hơn, toà nhà bên cạnh dường như đang chìm xuống.

Không phải dường như...

Là đang chìm xuống.

Xảy ra chuyện gì a!

A a a a!!!

"Đi." Minh Thù vớt thú nhỏ lên, cấp tốc lên xe.

Lão Đại chậm nửa nhịp, Minh Thù nổ máy xe mới lao đầu lên xe.

Các toà nhà bốn phía chìm xuống với tốc độ cực nhanh, cảnh tượng hùng vĩ kia làm cho lão đại nuốt một ngụm nước bọt.

May mắn là chỉ có toà nhà chìm xuống, đường đi vẫn chưa bị phá hư, xe từ trên đường cái nhanh như tên bắn vụt qua.

Người đang ẩn núp trong các toà nhà bốn phía lúc này đang điên cuồng chạy ra bên ngoài.

Toàn bộ tụ tập tại bốn phía trên đường cái.

"Tôi không biết, hoá ra có nhiều người như vậy..."

Lão Đại nhìn đám người bốn phía đường cái đang bối rối không biết phải làm sao.

"Chuyện anh không biết cũng rất nhiều."

Có lẽ là thấy xe có thể chạy trên đường, phía sau Minh Thù lập tức có xe theo sau.

Bất quá đại bộ phận đều không có xe, cho dù có cũng sớm đã không còn xăng.

Bởi vậy phần lớn người đều chạy bộ theo ở phía sau.

Minh Thù lái xe đến gần biệt thự, các toà nhà thấp đã không nhìn thấy, chỉ có thể nhìn thấy các toà nhà cao cong vẹo đang lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được chìm xuống.

"Bà cô nhỏ, cô xem đó là cái gì?"

Lão Đại hoảng sợ chỉ vào một phương hướng nào đó.

Bên kia lúc này chỉ có thể nhìn thấy đường chân trời, mà đường chân trời đang chậm rãi dâng lên màu xanh biếc.

Là cây.

Một cây tiếp nối một cây từ dưới đáy xuất hiện.

"Giữ chặt."

"A a a..."

-

Khu biệt thự cũng đã chìm xuống.

Tất cả mọi người không biết làm sao đứng ở trên đường nhỏ bên ngoài, chỉ có nơi này vẫn chưa chìm xuống.

"Xảy ra chuyện gì?"

"Xảy ra chuyện gì?"

"Chúng ta không chạy nhanh là chết chắc!!"

"Ai biết xảy ra chuyện gì?"

Xe từ xa đến gần, tam mỹ nhân tưởng rằng Minh Thù cùng lão đại nhà mình trở về, kết quả xuống tới chính là tên tiểu bạch kiểm Nam Ẩn kia.

Nam Ẩn chạy thẳng đến chỗ Mạn Mạn: "Cô ấy đâu?"

Khí thế trên người thiếu niên làm Mạn Mạn có chút e ngại.

Cùng thời điểm hắn ở bên cạnh Minh Thù hoàn toàn không giống.

Giống như đã thay đổi thành một người khác.

Đáy mắt Mạn Mạn mang theo sự sợ hãi, nói: "Trước đó Nguyên Miểu mang theo đại ca ra ngoài."

"Đi đâu?"

"Không... Không biết."

Nam Ẩn quay đầu quét một vòng bốn phía, chuẩn bị ra ngoài tìm người.

Ngay tại thời điểm hắn mở cửa xe, nơi xa lại có xe lái vào đây, chiếc xe kia hắn nhận biết, lập tức chạy nhanh về phía bên kia.

Lốp xe cùng mặt đất ma sát phát ra âm thanh chói tai.

"Nam Ẩn cậu điên rồi!" Minh Thù thò đầu ra hét về phía Nam Ẩn: "Xém chút đụng vào cậu!"

Nhưng Nam Ẩn không lo nổi nhiều như vậy, trực tiếp chạy đến bên cạnh xe: "Em không sao chứ?"

"Không có việc gì." Minh Thù xuống xe.

Nam Ẩn thở phào, lôi kéo cô gấp gáp nói: "Thế giới này đang gây dựng lại, chúng ta mau chóng rời khỏi nơi này, bằng không thì sẽ biến thành thế giới mới, không có cách nào rời đi."

Bọn hắn là dự định ở lại thế giới này thừa cơ đem tất cả mọi người thanh lý, như vậy cũng có thể tìm ra ai là người đứng sau tấm màn.

Nhưng quy luật của thế giới này là tính sống sót.

Hành vi của bọn hắn dẫn đến toàn bộ thế giới thoát ly khỏi khống chế của Dạ Ảnh, bắt đầu gây dựng lại.

Minh Thù nhíu mày: "Rời đi?"

"Em đi theo tôi."

Minh Thù nhìn người phía sau.

"Tôi chỉ có thể mang một mình em đi." Nam Ẩn nói.

"Mặt đất đã nứt ra!!"

Đột nhiên có người rống lên.

Mặt đất xuất hiện vết nứt giống như mạng nhện, trong nháy mắt khe hở mở rộng, có người đứng không vững trực tiếp rớt xuống.

Mà bên trong khe hở, nhánh cây tươi tốt từ dưới đáy xuất hiện.

Minh Thù kéo Nam Ẩn lui lại, tránh đi những khe hở kia, vừa nói: "Không phải cậu nói thế giới này có thể tạo dựng dựa theo ý nguyện của mình sao?"

Nam Ẩn sửng sốt một chút: "Là có thể, nhưng cần thiết bị, trong này không được."

"Có lẽ có thể thì sao?"

"Không được!" Nam Ẩn nắm lấy Minh Thù: "Rất nguy hiểm..."

Bên hông Nam Ẩn đột nhiên có cành lá quấn tới, kéo về phía sau.

Minh Thù giật mình, giữ chặt cánh tay Nam Ẩn.

Nhưng bên cạnh không ngừng có cành lá đảo qua muốn quấn chặt lấy bọn họ.

"A..."

Có người bị cành lá kéo xuống khe hở.

"Nắm chặt!" Minh Thù rút kiếm ra chém đứt cành lá, cô giẫm lên cành, mượn lực nhảy đến một bên khác, chém đứt cành lá quấn trên người Nam Ẩn, ôm hắn rơi xuống mặt đất.

Vừa giẫm tới mặt đất, mặt đất đột nhiên sinh ra cành lá cuốn lấy bọn họ, mặt đất đồng thời tách làm bọn họ rơi xuống.

Bóng đen bao phủ tới xuyên qua vô số cành lá, chờ Minh Thù đứng trong một vùng tăm tối, Nam Ẩn đã biến mất không thấy tung tích.

Rõ ràng cô đã nắm chặt Nam Ẩn, làm sao không thấy nữa?

Bốn phía cái gì cũng không nhìn thấy, nhưng cô có thể nghe thấy tiếng xào xạc của cành lá đang chuyển động.

Giống như rắn bốn phía đang bò xung quanh cô.

-

Tích...Tích...Tích...

Trong phòng tụ tập không ít người, ở giữa có mấy cái máy móc hình tròn, bên trong máy móc đều có người đứng đó.

Âm thanh tích tích nhắc nhở người bên trong máy móc vẫn còn sống.

"Không gian cộng sinh bất ổn cực độ, hắn vẫn chưa đi ra?"

"Vẫn chưa..."

"Cưỡng ép lôi bọn hắn ra!"

"Thế nhưng..."

"Đừng thế nhưng nữa, nhanh lên!"

Vâng."

Trong phòng lập tức hỗn loạn, âm thanh tích tích cũng càng ngày càng gấp rút.

Giống như đang nhắc nhở bọn hắn thời gian không còn nhiều.

Dành dựt thời gian.

"Nhanh lên!"

Tích ——

Âm thanh nối thành một mảnh, tất cả mọi người trong phòng đồng thời dừng lại, nhìn về phía mấy cái máy móc kia.

Răng rắc ——

Cửa khoang chậm rãi mở ra, người bên trong ngã sấp xuống, đám người giằng co vài giây, tiến lên kiểm tra.

"Chết... Chết rồi."

Hô hấp của mọi người ngưng lại.

Liên tiếp có âm thanh của máy móc mở ra làm đám người tim muốn nhảy lên cổ họng.

"Khụ khụ khục..."

"Hắn còn sống, hắn còn sống, nhanh nhanh nhanh... Nhanh đưa ra ngoài kiểm tra!"

Mấy người còn lại, bao gồm cả nam sinh trước đó cũng còn sống.

Mà cái cuối cùng...

Đám người tụ tập đến trước máy móc, cửa khoang chậm rãi mở ra, người ở bên trong mở mắt ra.

Con ngươi đen nhánh không khác nào bảo thạch thấm lấy nước đá làm cho người ta không rét mà run.

Mang theo ngón tay trắng nõn vịn vào cửa khoang, ánh mắt đảo qua đám người bên ngoài, gằn từng chữ một: "Ai bảo các người kéo tôi về?"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1598: Thành Thị Giết Chóc (30)

Nam Ẩn bị người ta cưỡng ép đè xuống kiểm tra một lần, thần kinh nhận sự đả kích không nhỏ, thỉnh thoảng sẽ xuất hiện tình huống đau đầu.

"Để tôi ra ngoài!"

Nam Ẩn đập cửa thủy tinh, hắn biết bên ngoài có người, nhưng không có ai đáp lại hắn.

Hắn đưa tay vuốt vuốt mi tâm, thư giãn sự đau đớn.

Răng rắc ——

Nam Ẩn ngẩng đầu nhìn qua, giáo sư lớn tuổi đẩy cửa đi vào: "Cảm thấy thế nào?"

Nam Ẩn thả tay xuống: "Khi nào các người mới để tôi ra ngoài?"

"Cậu vẫn chưa khôi phục lại, hiện tại không thể để cậu ra ngoài." Giáo sư nói: "Chúng tôi cũng là nghĩ cho thân thể của cậu."

Nam Ẩn cố nén lửa giận: "Tôi không sao!"

Giáo sư gõ gõ báo cáo trong tay: "Đây cũng không phải là việc cậu có thể định đoạt."

Thân thể của hắn, dựa vào cái gì hắn không được định đoạt?

"Thế giới cộng sinh thế nào?

Giáo sư ra hiệu Nam Ẩn ngồi xuống.

Nhưng hắn nơi nào ngồi vững được, hiện tại hắn chỉ muốn biết cô có xảy ra chuyện gì hay không.

Giáo sư thấy hắn như thế cũng không ép buộc, nói: "Con đường vào thế giới cộng sinh đã đóng lại, ở vào trạng thái hoàn toàn phong bế, căn cứ theo các cậu nói, hiện tại thế giới cộng sinh cũng đã hoàn thành gây dựng lại, ý thức thể bên trong..."

Giáo sư lắc đầu.

Chỉ sợ là không về được.

Thế giới cộng sinh sau khi gây dựng lại sẽ thanh trừ toàn bộ ký ức của ý thức thể bên trong, để bọn họ cho là mình chính là một phần tử của thế giới kia.

"Không có khả năng!"

"Tôi không tin..."

Lúc trước bọn hắn đã có thể tìm được biện pháp tiến vào thế giới cộng sinh, hiện tại nhất định cũng có thể.

Sau khi Nam Ẩn được cho ra ngoài, ngay lập tức đi thăm dò cửa vào của thế giới cộng sinh.

Nhưng sự thật cùng hắn nghe được giống nhau.

Đã không có biện pháp tiến vào.

"Nam Ẩn, nơi này đã bị đóng lại hoàn toàn, sau này đừng lại nghiên cứu cái này..." Giáo sư kéo tay Nam Ẩn, tốt bụng khuyên can.

"Không..." Nam Ẩn lắc đầu, thần sắc mang theo vẻ kiên định: "Tôi nhất định sẽ đi vào."

"Vì cái gì?" Giáo sư không hiểu.

"Tôi... Ném đi đồ vật rất quan trọng ở bên trong." Nam Ẩn nói: "Tôi muốn đi vào tìm trở về."

"... Thứ gì? Ài, thế giới kia đã hoàn toàn biến dạng, coi như cậu đi vào cũng vô ích." Giáo sư nói: "Hơn nữa hiện tại cậu căn bản là không vào được."

"Vật rất quan trọng." Nam Ẩn đẩy tay giáo sư ra: "Không có nó, tôi sẽ không sống nổi."

"..."

Giáo sư nhìn Nam Ẩn, nửa ngày mới thở dài rời đi.

Hắn tìm tới nam sinh trước đó đi vào cùng Nam Ẩn, nam sinh nhàn nhã ngồi trên bệ cửa sổ, nghe xong vấn đề của giáo sư, nam sinh lộ ra một nụ cười nhẹ: "Giáo sư ông ngăn cản hắn thì được gì, chuyện hắn đã hạ quyết tâm, người nào có thể khuyên hắn thay đổi?"

"Tôi biết, nhưng hắn như vậy tôi có chút lo lắng."

Nam sinh nhún nhún vai: "Giáo sư nói với tôi thì được gì?"

Giáo sư nhìn chằm chằm nam sinh: "Rốt cuộc là thứ gì?"

Nam sinh từ trên bệ cửa sổ nhảy xuống: "Không phải thứ gì, là một người."

"Người?"

"Đúng vậy." Gió từ bên ngoài cửa sổ thổi tới, màn cửa sổ trắng tinh bay lượn sau lưng nam sinh, đem thanh âm của hắn đều thổi tan: "Một nữ nhân."

-

Nam Ẩn không biết ngày đêm chìm đắm trong phòng thí nghiệm, ai khuyên cũng vô dụng, nhiều lần thân thể nhịn không được, đám người đã cho là hắn không được, kết quả nghỉ ngơi một đêm, ngày thứ hai lại ở trong phòng thí nghiệm.

Đại đa số người cũng không biết hắn kiên trì như vậy là vì cái gì.

Lúc trước đưa ra kết thúc thí nghiệm này chính là hắn.

Sau đó xuất hiện việc ngoài ý muốn, mọi người đến nhà mấy lần mới khiến cho hắn đáp ứng vào xem một chút.

Làm sao hiện tại lại ngược lại như vậy.

Soạt ——

Trong phòng thí nghiệm phát ra tiếng vang ầm ầm.

Người bên ngoài câm như hến, tự phần mình nhanh chóng rời đi, không còn dám tới gần phòng thí nghiệm.

Bên trong mặt đất bừa bộn, thiếu niên chống đỡ mặt bàn thở gấp.

Vì sao lại không được...

"Ai nha, phát điên như vậy làm gì."

Nam sinh đẩy cửa đi vào, giọng điệu không biết là cười trên nỗi đau của người khác hay là châm chọc.

Nam Ẩn quay đầu liếc hắn một cái: "Cút!"

Nam sinh cười một chút: "Nam Ẩn, cậu vốn là như vậy, làm cho người ta chán ghét."

"Không cần cậu thích."

"A..." Nam sinh có chút kinh ngạc: "Lúc đầu tôi còn muốn nói cho cậu một biện pháp, bất quá xem ra cậu không cần, vậy tôi đi trước."

"Đứng lại!"

Nam sinh vốn là không nhúc nhích, hắn mỉm cười đối đầu với ánh mắt của Nam Ẩn.

Nam Ẩn từ bên kia đi tới: "Biện pháp gì?"

"Đây là thái độ cầu xin người khác sao?" Nam sinh nhíu mày.

Nam Ẩn gục đầu xuống, hít sâu một hơi: "Cầu xin cậu nói cho tôi biết biện pháp gì."

"Cậu quỳ xuống tôi sẽ nói cho cậu biết."

Ánh mắt sắc bén của Nam Ẩn quét về phía nam sinh, nam sinh ôm ngực, hoàn toàn không quan tâm đến ánh mắt của hắn.

Không khí trong phòng thí nghiệm tựa hồ cũng ngưng lại.

Yên lặng đến cây kim rơi cũng nghe tiếng.

Nam Ẩn lui lại một bước, đầu gối chậm rãi khuỵu xuống.

Nam sinh có chút híp mắt, tại thời điểm Nam Ẩn sắp quỳ xuống liền đưa tay kéo hắn lên.

"Nam nhi dưới đầu gối là vàng, cậu vì một người mà làm đến mức độ như thế, Nam Ẩn, sự kiêu ngạo của cậu đâu?"

Thanh âm của nam sinh mang theo sự chất vấn cùng châm chọc.

Nam Ẩn thần sắc bình tĩnh, thật lâu mới nhẹ giọng nói một tiếng: "Tôi nguyện ý vì cô ấy từ bỏ tất cả mọi thứ."

"A..."

Nam sinh thu tay lại, có chút ghét bỏ xoa xoa: "Vậy mà tôi không biết cậu còn có một mặt như thế, thật là khiến người ta ngoài ý muốn."

Nam Ẩn trầm mặc, hắn cũng không nghĩ tới.

Thế nhưng kiêu ngạo thì tính là gì?

"Cậu cần phải hiểu rõ, coi như cậu tiến vào cũng không nhất định có thể gặp lại cô ấy." Nam sinh vén tay áo lên, đi về phía đài thí nghiệm bên kia.

Đứng trước đài thí nghiệm, nam sinh quay đầu, nở nụ cười cổ quái: "Mà cậu... Cũng không thể ra ngoài được nữa."

"Không tìm được cô ấy, tôi nguyện ý chết."

"Ôi, thật là cảm động." Nam sinh xoay người: "Còn nhớ rõ một lý luận trước kia tôi đưa ra không?"

"A đúng, cái kia đã bị cậu phủ nhận." Nam sinh mang theo sự trả thù liếc hắn một cái: "Nhưng theo kinh nghiệm của chúng ta trước kia chứng minh, không gian cộng sinh có tính nghịch chuyển."

Nam Ẩn giống như nghĩ đến cái gì, một lát sau nói: "Tôi không có phủ nhận."

Nam sinh có chút xù lông: "Thái độ kia của cậu không phải là phủ nhận?"

"Đó là tự cậu nói."

Nam sinh: "..."

"Sao cậu lại giúp tôi?"

"Giúp?" Nam sinh cười lạnh: "Cậu đi rồi, tôi cũng không cần bị người ta nói là lão nhị vạn năm, chính xác mà nói, tôi hiện tại là đang quang minh chính đại mưu sát cậu."

Nam Ẩn: "..."

Hai người ở trong phòng thí nghiệm gần một nửa đời người, bọn hắn mặc dù không hợp nhau nhưng lại ăn ý đến quỷ dị, trước kia từng xuất hiện qua.

Cho nên nam sinh đặc biệt chán ghét hắn.

Rõ ràng là cùng nhau hoàn thành thí nghiệm, cuối cùng trong mắt mọi người hắn chỉ là lão nhị vạn năm.

Nam Ẩn đứng trước máy móc, nam sinh cầm một bộ thiết bị đi tới: "Cậu đã suy nghĩ kỹ?"

"Ừ."

"Không hối hận?"

"Không hối hận." Nam Ẩn mang trang bị xong, đi vào máy móc, thời điểm sắp kết nối với máy móc, hắn lần nữa hỏi vấn đề trước đó: "Sao cậu lại giúp tôi?"

Những lý do trước đó hắn nói, hắn tuyệt đối không tin.

Nam sinh ở bên ngoài điều khiển máy móc, nghe vậy hơi dừng lại: "Tôi muốn nghiệm chứng lý luận của tôi, đáp án này có hài lòng không?"

Nam Ẩn nhìn chằm chằm hắn vài giây: "Nếu sau một năm tôi còn chưa ra ngoài, thân thể này cậu liền xử lý đi."

"Yên tâm, chờ cậu đi vào tôi liền giúp cậu xây mộ."

"..."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1599: Thành Thị Giết Chóc (Xong)

Trong rừng cây rậm rạp sinh trưởng các loại kỳ hoa dị thảo, trong không khí có hương hoa lượn lờ.

Thiếu niên từ trong bụi cỏ đi tới đứng dưới một gốc cây, sương sớm từ lá cây nhỏ xuống nện trên chóp mũi thiếu niên, óng ánh trong suốt.

Thiếu niên đưa tay sờ chóp mũi một chút, nhìn về phương xa.

Thế giới này...

Biến lớn.

Thế nhưng nơi này ngoại trừ những thực vật này cũng không có những sinh vật khác.

Yên tĩnh vắng vẻ.

Hắn đứng bên trong thiên địa này, phảng phất không tìm thấy đường về.

Thiếu niên có chút ôm chặt cánh tay, tiếp tục đi lên phía trước, gió nhẹ phất qua người hắn, mang theo sự lạnh lẽo vô tận.

Tim hắn cũng từng chút từng chút lạnh buốt.

Mặt trời lên mặt trăng lặn, không biết đã đi được bao lâu, thiếu niên có chút rã rời dựa vào thân cây nghỉ ngơi.

"Tôi... Có lẽ không tìm được em."

Hắn mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Mơ hồ nhìn thấy có người đang chạy về phía bên này.

Nhưng hắn quá mệt mỏi, thật sự nhịn không được.

-

Sạt sạt sạt ——

Âm thanh lá cây ma sát hòa âm trong gió rơi vào đáy lòng, quấn quanh tâm hồn.

Thiếu niên có chút mở mắt ra, trước mắt là một đóa hoa màu hồng vừa nở ra, hắn không biết đây là chủng loại gì, nhưng cực kỳ đẹp.

Cánh hoa rơi xuống trên mặt hắn.

Hắn đang nằm dưới táng cây.

Thiếu niên chống đỡ thân thể ngồi dậy, bốn phía không có một ai, chỉ có hoa màu hồng nối thành một mảnh.

Cánh hoa trong không khí bay múa xoay tròn giống như tinh linh.

Đây là nơi nào?

Hắn làm sao lại tới nơi này?

Không đúng...

Nơi này có người.

Người cuối cùng hắn nhìn thấy là ai?

Soạt ——

Nhánh cây trên đỉnh đầu lay động, trong biển hoa màu hồng có một người từ trên đó nhảy xuống, rơi trước mặt hắn, mang theo cánh hoa bay múa đầy trời.

Thiếu niên không chớp mắt nhìn cô chằm chằm.

Hắn cẩn thận vươn tay chạm đến gò má của đối phương, xúc cảm chân thật làm khóe miệng thiếu niên chậm rãi lộ ra nụ cười.

"Tôi liền biết em sẽ không có việc gì."

Thiếu niên một tay ôm lấy người.

Cánh hoa từ trên trời giáng xuống, thân ảnh của hai người mông lung lại mơ hồ.

"Tôi rất nhớ em."

Thanh âm của hắn nghẹn ngào, mang theo sự lưu luyến ôn nhu cùng nhớ nhung.

"Tôi cho là sẽ không còn được gặp lại em."

Hắn rời đi lâu như vậy, thật sự cho là sẽ không còn được gặp lại cô.

Thế nhưng chưa đến một khắc cuối cùng, hắn không muốn từ bỏ.

Minh Thù đưa tay sờ sau ót hắn, nhẹ nhàng phất qua lưng hắn: "Không phải bây giờ đã gặp được sao?"

Cô ôm lấy mặt thiếu niên, chóp mũi chạm chóp mũi, cánh môi nhẹ nhàng chạm vào, thiếu niên lại giống như cá khát nước tham lam bắt đầu nhận lấy hương vị của cô.

-

Nam Ẩn ôm Minh Thù lại, trên mặt lộ ra mấy phần đỏ ửng: "Em không sao chứ?"

"Anh nói xem?"

"Thật xin lỗi, anh..."

Minh Thù cầm quần áo lên mặc, trên người dính nhớp không phải rất dễ chịu, nhưng cũng không tìm được nơi để tắm rửa, chỉ có thể nhịn.

Cô liếc thiếu niên bên cạnh một chút: "Anh vào bằng cách nào?"

"Liền... Như vậy vào."

"Cứ như vậy là thế nào?"

"Anh giải thích em cũng nghe không hiểu."

"Anh không giải thích làm sao biết em nghe không hiểu?"

"..."

Nam Ẩn nhu thuận bắt đầu nói một tràn danh từ chuyên nghiệp, Minh Thù đưa tay hô ngừng: "Đừng nói nữa."

Cô đem quần áo trên mặt đất nhặt lên cho Nam Ẩn, đi lên thuyền: "Lên đây."

"Đi đâu?"

"Anh sẽ không cho là em ở vùng dã ngoại hoang vu chứ?" Minh Thù buồn cười: "Mau lên."

Nam Ẩn đưa tay đặt vào trong lòng bàn tay Minh Thù, mượn lực lượng của cô, một giây sau lại đem người kéo vào trong ngực, tại bên trong cánh hoa bay múa đầy trời cho cô một nụ hôn ôn nhu lại triền miên.

Trên đường trở về, Nam Ẩn một bộ dáng vẻ hiếu kì: "Sao em tìm được anh?"

"Đi ngang qua."

"Trời cao cũng định rằng chúng ta phải gặp nhau."

"..." Đồ đần.

Đi khỏi biển hoa kia, lại tiến về phía trước, Nam Ẩn rất nhanh đã nhìn thấy các tòa nhà.

Kích thước của thành phố không lớn, bốn phía đều bị màu xanh biếc bao phủ, giống như thế ngoại đào nguyên.

Minh Thù mang theo Nam Ẩn trở về, lập tức có không ít người vây xem, phần lớn đều là khuôn mặt quen thuộc.

"Bà cô nhỏ, hắn không phải..."

"Tiểu mỹ nhân, làm chuyện của anh đi."

Lão Đại: "..."

Mạn Mạn dắt lấy lão Đại rời đi: "Lúc này anh hỏi làm gì, không có mắt nhìn a."

"Hắc! Nha đầu thối hiện tại cũng dám giáo huấn tôi!" Lão Đại đưa tay liền đập vào đầu Mạn Mạn.

"Ôi." Mạn Mạn ôm đầu kêu rên: "Tôi phải nói cho Nguyên Miểu, huhuhu..."

Minh Thù đưa Nam Ẩn lên lầu.

Lão Đại vừa cùng Mạn Mạn náo động lại lặng lẽ meo meo theo sau, như kẻ gian vẫy tay về phía Minh Thù.

"Bà cô nhỏ, vậy chuyện trước đó chúng ta chuẩn bị còn cần tiếp tục không?"

"Không cần, để bọn hắn đem đồ vật dọn dẹp đi, nhanh lên, đừng để hắn nhìn thấy."

"... Được rồi." Vì sao không cho hắn nhìn thấy? Loại tình huống này, chẳng lẽ không nên để đối phương xem mình vì hắn nỗ lực biết bao nhiêu sao?

Được rồi!

Loại phàm nhân như hắn nào có thể hiểu được suy nghĩ của bà cô nhỏ.

Lão Đại từ từ xuống lầu, phân phó người đi đem đồ vật dọn dẹp.

"Vì sao?" Người bên kia không rõ ràng cho lắm: "Chúng ta làm cái này lâu như vậy, đã sắp hoàn thành, đây không phải uổng phí thời gian sao?"

"Người cũng đã trở về, không dọn dẹp giữ lại làm gì?" Lão Đại quát lớn một tiếng: "Bớt nói nhảm cho tôi, cho các người một ngày, dọn dẹp sạch sẽ cho tôi!"

"..."

Trở về rồi?

-

Trong phòng, Nam Ẩn đứng trước cửa sổ nhìn xuống dưới, người đến người đi trên đường phố, náo nhiệt lại ồn ào.

Hắn quay đầu lại hỏi: "Sau đó xảy ra chuyện gì?"

Minh Thù từ phía sau ôm lấy hắn, đưa tay quơ quơ trên không trung.

Mới vừa rồi còn xuân quang đầy trời, lúc này lại bắt đầu có tuyết rơi, trong nháy mắt, toàn bộ thế giới đều bị bao phủ trong làn áo bạc.

Mà trên đường phố một trận ồn ào.

"Em..."

Trước đó hắn nói có thể dựa theo ý nguyện của mình cấu tạo thế giới này, nhưng cũng không thể tùy theo ý muốn khống chế thời tiết như vậy.

Thanh âm tức hổn hển của lão Đại từ dưới lầu truyền đến: "Bà cô nhỏ cô dừng tay! Không muốn đồ ăn sao!? Đồ ăn đều bị cô làm cho chết rét! Cô kích động cũng không cần làm cho tuyết rơi a!"

Minh Thù: "..."

Minh Thù nhanh chóng buông Nam Ẩn ra, đem hoàn cảnh khôi phục lại.

Nam Ẩn quay người, cô có chút nghiêng thân, tay chống trên bệ cửa sổ, vòng Nam Ẩn lại trong khuỷu tay cùng bệ cửa sổ.

Cô nhướng mày cười khẽ: "Thế giới này, hiện tại em là chúa tể."

Thiếu niên hạ mắt, đưa tay mình tới: "Vậy em nguyện ý làm chúa tể trong thế giới của anh không?"

Minh Thù nhìn tay hắn, lặng im không nói.

Hô hấp của Nam Ẩn có chút dừng lại, cuối cùng cơ hồ là nín thở mà chờ đợi.

Mãi đến lúc ngón tay bị nắm lấy, tiếp theo cả bàn tay đều bị giữ chặt: "Đi thôi."

"Em đồng ý?" Thiếu niên lộ ra nụ cười mừng rỡ.

"Anh cho em cái thứ hai để lựa chọn sao?" Minh Thù hỏi ngược lại.

"Em cự tuyệt anh cũng không có cách nào..." Thiếu niên nhỏ giọng thầm thì.

"Vậy em cự tuyệt..."

"Không được." Thiếu niên lập tức đan xen mười ngón tay cùng Minh Thù, giơ tay lên, trong con ngươi lộ ra mấy phần giảo hoạt: "Đáp ứng chuyện của anh sao có thể cự tuyệt, cô vợ nhỏ."

Ta vì ngươi trải ra một con đường trong lòng, nguyện để ngươi đi qua leo lên vương tọa, trở thành chúa tể trong thế giới của ta.

Vi diện thứ 45 hoàn tất!

Qua part3 luôn nha mọi ngườiii

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1600: Điện Hạ Nuông Chiều (1)

Lúc Minh Thù tỉnh lại là đang nằm bên trong bãi tha ma, một tiếng chim nào đó kêu quanh quẩn trong bãi tha ma.

Trong không khí tràn ngập một cỗ mùi vị khó ngửi, cách đó không xa còn có một bộ xác thối, phía trên có vài con quạ đen đứng đấy.

Cô đứng dậy, quạ đen chấn kinh, phạch phạch bay đi.

"A! Quỷ!"

Cách đó không xa có hai người ăn mặc như gia đinh đang ném một cỗ thi thể hoảng hốt chạy chạy bừa, xa xa còn có thể nghe thấy thanh âm bọn họ hô to có quỷ.

Minh Thù: "..."

Cô nhìn nơi mình nằm vừa rồi, lại nhìn nơi hai gia đinh kia ném thi thể.

Ở giữa có cỏ dại, cô đột nhiên đứng lên, đoán chừng là đã hù dọa đến hai người kia.

Bãi tha ma làm cho người ta không quá thoải mái, Minh Thù quyết định rời đi trước rồi tiếp thu ký ức.

-

Nguyên chủ tên là Thần Nguyệt, sát thủ trong tổ chức sát thủ Tiên Nguyệt Lâu.

Từ nhỏ đã được Tiên Nguyệt Lâu thu dưỡng, trải qua huấn luyện nghiêm khắc nhất, cuối cùng cũng bộc lộ hết tài năng trong các sát thủ.

Mắt thấy lâu chủ cao tuổi, muốn tại trong lâu tìm một sát thủ kế thừa vị trí lâu chủ.

Trong lâu có đông đảo sát thủ, lấy Thiên Địa Huyền Hoàng phân chia, có thể tranh đoạt vị trí lâu chủ nhất định phải là cấp bậc sát thủ Thiên.

Mà có khả năng cùng nguyên chủ tranh cao thấp nhất chính là Vãn Lạc cùng Tùy Phong.

Vãn Lạc là nữ tử giống nguyên chủ, Tùy Phong lại là nam tử.

Nguyên chủ có cảm tình đối với Tùy Phong, nhưng đáng tiếc Tùy Phong thích Vãn Lạc.

Thời điểm biết được hắn muốn tham dự cũng định từ bỏ.

Nhưng Vãn Lạc công kích cô, cuối cùng nguyên chủ vẫn tham gia, coi như không lấy được vị trí lâu chủ cũng phải vì Tùy Phong xóa bỏ chướng ngại.

Đây chính là suy nghĩ của nguyên chủ.

Nhưng cô không biết, Vãn Lạc là dự định tại sự kiện lần này diệt trừ vật chướng mắt là cô.

Nội dung so tài của bọn họ rất đơn giản, ai giết chết Dương Tấn Trung trước, người đó là lâu chủ đời tiếp theo.

Dương Tấn Trung chính là võ lâm hào kiệt quang minh lẫm liệt, địa vị trong võ lâm cực kỳ cao, võ công tự nhiên cũng lợi hại.

Muốn giết chết hắn cũng không dễ dàng như vậy.

Những người ám sát Dương Tấn Trung liên tiếp thất bại, nguyên chủ trà trộn vào Dương phủ chờ đợi thời cơ.

Nhưng cô không nghĩ tới, Vãn Lạc đã sớm bán cô cho Dương Tấn Trung.

Cuối cùng nguyên chủ thất bại, bị Dương Tấn Trung đánh gãy kinh mạch, nguyên chủ liều mạng chạy ra ngoài, gặp phải Vãn Lạc đã chờ lâu.

Lúc ấy cô nào phải là đối thủ của Vãn Lạc, bị cho uống thuốc độc, ném vào bãi tha ma.

Minh Thù tiếp thu xong ký ức, có chút thở dài.

Kinh mạch bị tổn thương, coi như hiện tại cô muốn nghĩ dưỡng tốt đoán chừng cũng cần một thời gian...

Minh Thù nhìn thân thể của mình, vẫn còn mặc y phục nha hoàn của Dương phủ, bất quá trên người khắp nơi đều là máu, cũng khó trách vừa rồi hai gia đinh kia kêu to có quỷ.

Sau khi đi vòng quanh bãi tha ma, Minh Thù đem quần áo trên người đổi đi.

Cô vừa cởi áo ngoài, bên cạnh có một trận âm thanh vang lên, một thân ảnh chật vật từ bụi cỏ bên kia xông tới.

Ánh mắt của hai người giao tiếp trên không trung.

"Mau đuổi theo!"

"Bên kia..."

Tiếng bước chân bên kia dần dần đi xa, nam tử tránh khỏi Minh Thù, chạy về một bên khác.

Đáng tiếc bên kia rất nhanh có mấy người nhảy ra chặn lại đường đi của hắn.

Nhìn thấy Minh Thù, những người kia cảnh giác mấy phần.

"Thái tử điện hạ, không muốn chịu khổ hãy theo chúng tôi trở về."

Minh Thù nhíu mày, Thái tử điện hạ?

Tại bãi tha ma gặp được Thái tử điện hạ?

Đây thật là kỳ ngộ a!

Vòng vây bị thu hẹp, nam tử bị bức lui tới chỗ Minh Thù cách đó không xa.

Hắn quét mắt qua áo ngoài dính máu nữ tử đang cầm, hỏi: "Ngươi biết võ công không?"

"Trước kia biết." Minh Thù ném đi áo ngoài, tại thời điểm Thái tử điện hạ chuẩn bị nói cái gì đó liền cười một tiếng: "Vừa bị người ta phế đi võ công."

Thái tử điện hạ: "..."

Phế vật!

Trên mặt Thái tử điện hạ viết to hai chữ này.

"Bắt lại."

Người bên kia trực tiếp hạ lệnh.

Thái tử điện hạ dường như không có võ công, nếu như không phải đối phương không có ra tay nặng, đoán chừng hắn đã sớm chết.

-

Minh Thù cùng vị Thái tử điện hạ kia bị nhét vào bên trong một chiếc xe ngựa, xe ngựa lung la lung lay di chuyển trên đường núi gập ghềnh.

Thái tử điện hạ rõ ràng không chịu nổi dạng xóc nảy này, biểu lộ rất khó coi.

Mấy lần cùng người bên ngoài giao lưu đều bị đối phương rống trở về.

Thái tử điện hạ ngồi xổm trong góc, hắn ghét bỏ nhìn Minh Thù một chút.

Minh Thù: "..."

Không phải chứ vị điện hạ này, chính ngươi cũng là một tên yếu gà, dựa vào cái gì ghét bỏ trẫm!

"Ngươi làm gì?" Thái tử điện hạ khả năng muốn tìm chút chuyện để nói, cứng rắn hỏi một câu.

"Sát thủ."

"Ha ha..." Thái tử điện hạ cười đến âm dương quái khí: "Sát thủ bị người ta phế bỏ võ công?"

"Ngựa có sai lầm, người có thất túc*, có vấn đề gì?" (có thể hiểu như sông có khúc, người có lúc)

"Chứng minh ngươi không lợi hại bao nhiêu." Thái tử điện hạ ngữ khí ghét bỏ.

Minh Thù gạt ra nụ cười tiêu chuẩn: "Thái tử điện hạ nhàn nhã thoải mái quan tâm ta có lợi hại hay không như thế, xem ra ngươi cũng không quá lo lắng cho an nguy của mình."

"... Ngươi bây giờ cũng bị bắt, ngươi không lo lắng?"

"Ta là bị Thái tử điện hạ liên lụy." Minh Thù vô tội chớp mắt: "Chẳng lẽ ngươi không cứu ta ra ngoài sao?"

Thái tử điện hạ nghẹn họng một chút.

Nửa ngày hắn mới hừ lạnh một tiếng: "Ai biết ngươi xuất hiện ở đó có phải là có âm mưu gì."

Nói xong Thái tử điện hạ liền quay đầu đi, không có ý định để ý tới Minh Thù.

Minh Thù hỏi: "Sao bọn hắn lại bắt ngươi?"

Thái tử điện hạ lấy sau ót đáp lại cô.

Minh Thù tỉ mỉ quan sát hắn một chút.

Cổ phục mặc trên người có chút bẩn, còn bị rách không ít, mũ cũng bị lệch ra.

Trên mặt có chút vết bẩn, lờ mờ cũng có thể nhìn ra là một vị mỹ nam.

Minh Thù ngược lại là không nghĩ tới lần này lại gặp được tiểu yêu tinh nhanh như vậy.

Thái tử điện hạ...

Hoàng đế đương triều vô năng, Thái hậu nắm giữ triều chính.

Mà Thái hậu sủng hạnh gian thần, dẫn đến Thái tử điện hạ chính thống sống rất cực khổ.

-

Sắc trời bên ngoài đã sắp tối, xe ngựa dừng lại, có người ném thức ăn cho bọn họ.

Thái tử điện hạ bày ra vẻ mặt "Ta không ăn".

"Thật sự không ăn?" Minh Thù hỏi hắn.

"Không ăn." Thái tử điện hạ hừ lạnh.

"Vậy ta ăn." Minh Thù lập tức nói.

"..."

Thái tử điện hạ nhìn cô mấy lần, Minh Thù nhanh chóng giải quyết hết đồ ăn, giang tay ra, nhìn về phía hắn mỉm cười.

"..." Tên điêu dân!

Xe ngựa đi suốt đêm, không biết muốn đưa bọn họ đi nơi nào.

Xe ngựa lay động đến kịch liệt, Thái tử điện hạ được nuông chiều từ bé căn bản ngủ không được, ở bên kia nhích tới nhích lui.

Minh Thù mở mắt ra, hỏi: "Không ai cứu ngươi sao?"

"Ngươi hỏi nhiều như vậy làm gì?" Thái tử điện hạ ôm cánh tay.

"Ta còn muốn thời điểm có người tới cứu Thái tử điện hạ, thuận tiện cứu luôn người vô tội này."

"Ngươi không phải sát thủ sao? Tự cứu chứ sao." Thái tử điện hạ hơi độc miệng.

"Trí nhớ của Thái tử điện hạ không tốt sao, không phải trước đó ta đã nói ta bị người ta phế đi võ công sao?"

"Ồ." Thái tử điện hạ chậm rãi phun thêm một câu: "Chúc mừng."

"..." Tên tiểu yêu tinh này!

Minh Thù quyết định không nói chuyện với hắn.

Tiểu yêu tinh này nhìn qua tựa hồ không có gì phòng bị, kì thật trong lòng phòng bị rất nặng.

Ngẫm lại cũng đúng, có một người cha không có cách nào dựa vào, còn có một Thái hậu cùng gian thần luôn nhìn chằm chằm, nếu ai hắn cũng tin tưởng, vậy có thể sống đến bây giờ sao?

Minh Thù mặc niệm ở trong lòng hắn rất đáng thương.

Lập tức cảm thấy tinh thần ổn định hơn hẳn.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1601: Điện Hạ Nuông Chiều (2)

Minh Thù cùng Thái tử điện hạ đều bị giam trong một gian phòng, đối phương tựa hồ đang chờ người nào tới, tạm thời sẽ không xuống tay với bọn họ.

Gian phòng ngay cả giường cũng không có, chỉ có một đống cỏ khô.

Trừ cánh cửa kia cũng không có cửa nào khác.

Đám người kia không biết có phải là biết Thái tử điện hạ không biết võ công hay không, ngay cả trói cũng không thèm trói.

Về phần Minh Thù...

Cô vừa mất đi võ công, lúc này có chút suy yếu tái nhợt, nhìn qua không có chút lực uy hiếp nào.

Vì vậy cô cũng không bị trói, cứ như vậy đem bọn họ giam trong gian phòng này.

Minh Thù không phải là không thể chạy, cô muốn nhìn một chút tên tiểu yêu tinh này có thể chơi ra trò gì.

"Hắt xì..."

Thái tử điện hạ ngồi trên cỏ khô trong góc xó, đưa tay xoa xoa cái mũi, chóp mũi bị dày vò đến đỏ bừng.

Hắn có chút ôm chặt cánh tay, không khí ẩm ướt trong phòng không ngừng thấm vào trong thân thể.

Thời tiết bây giờ đang vào mùa xuân, nhiệt độ ban ngày còn có thể chịu được, nhưng nhiệt độ buổi tối liền hạ xuống đến lợi hại, không có quần áo chống lạnh căn bản không nhịn được.

"Hắt xì... Hắt xì..."

"Thái tử điện hạ quả nhiên dễ hỏng như vậy." Minh Thù nằm trên đống cỏ khô cắn một cọng cỏ, yếu ớt lên tiếng.

Trong phòng một màu đen kịt, Thái tử điện hạ chỉ có thể nghe thấy thanh âm của Minh Thù, không nhìn thấy ánh mắt của cô.

Bất quá từ trong ngữ khí của cô dường như có thể tưởng tượng ra biểu lộ lúc này của cô có bao nhiêu châm chọc.

Điêu dân!

Thái tử điện hạ không lên tiếng, ôm chặt mình, xoa xoa cánh tay sưởi ấm.

Thân thể càng ngày càng lạnh, đầu óc tựa hồ cũng bắt đầu choáng váng.

Tại thời điểm hắn ngã xuống liền rơi vào một cái ôm ấm áp.

Trong phòng ngoại trừ hắn cũng chỉ còn lại tên tự xưng sát thủ bị phế sạch võ công kia...

"Buông ra!"

Thanh âm hắn khàn khàn hô một tiếng.

Thân thể muốn giãy dụa nhưng lại không có khí lực gì.

Thanh âm trong trẻo của nữ tử vang lên bên tai: "Thái tử điện hạ, ngươi cũng đừng không biết tốt xấu."

Hơi thở nóng rực thả bên tai hắn làm toàn thân Thái tử điện hạ đều kêu gào khó chịu.

Trên người đột nhiên có vải vóc mềm mại đem cả người hắn đều bọc lại.

Mặt của hắn áp vào nơi mềm mại, hương thơm của nữ tử đập vào mặt làm hắn càng choáng váng, trong đầu đã mất đi năng lực suy nghĩ.

-

"Người ở bên trong thế nào?"

"Có thể thế nào, liền như thế thôi, rốt cuộc bao giờ mới đến?"

"Chuyện phía trên làm sao chúng ta rõ, trông chừng người cho kỹ, đừng để chạy mất, bằng không thì chúng ta đều phải rơi đầu. Còn có đồ ăn cũng phải đưa một chút, đừng để xảy ra chuyện gì."

"Yên tâm, vừa rồi nữ nhân kia còn hỏi ta đồ ăn."

Âm thanh trò chuyện bên ngoài đứt quãng, Thái tử điện hạ đưa tay che trán, cảm giác mềm mại trên người làm hắn có chút thất thần.

Đây là cái gì?

Đêm qua...

Hắn cọ một chút ngồi dậy, chuyển động quá nhanh làm trong đầu một trận mê muội, toàn thân bất lực.

Trên người đắp một cái áo choàng to lớn, mềm mại thoải mái dễ chịu, phía trên được thiết kế tinh xảo xa hoa, trong cung cũng chưa từng thấy qua dạng áo choàng này.

Thái tử điện hạ nắm lấy áo choàng, nhìn về phương hướng cửa phòng.

Nữ tử kia đang đứng tại cửa ra vào, dựa vào cửa gặm màn thầu.

Ánh mắt lại đặt trên người hắn, trên mặt mang theo ý cười rất nhạt, bộ dáng vô hại làm cho người ta nhìn qua vô cùng dễ chịu.

Thái tử điện hạ trầm xuống, hỏi cô: "Cái áo choàng này từ đâu tới?"

"Ngươi đoán xem."

"..." Thời điểm trước đó bị bắt cô ngay cả áo ngoài cũng không có, hiện tại cũng chỉ mặc một bộ quần áo đơn bạc, vậy cái áo choàng này từ đâu tới?

Thái tử điện hạ muốn giật áo choàng xuống, vừa động đậy liền nghe người bên kia nói: "Ta còn trông cậy vào ngươi ra ngoài, ngươi cũng đừng treo."

Thái tử điện hạ cứng đờ.

Ùng ục ục...

Thái tử điện hạ bỗng nhiên che bụng, ánh mắt liếc về phía Minh Thù.

Người đối diện nâng khóe miệng cười: "Thái tử điện hạ ngươi thật sự có thể nhịn đói a, bội phục bội phục."

Thái tử điện hạ cắn răng: "Dù sao cũng tốt hơn so với bị hạ độc, ta cũng không có gan lớn như ngươi."

"Ngươi không nghe thấy? Bọn hắn không có ý định giết ngươi, cho nên sẽ không hạ độc."

Ánh mắt của hắn lạnh lẽo liếc nhìn cô một cái, nhạt nhẽo nói một câu: "Ngươi không phải người trong cung, ngươi không hiểu."

Nói xong hắn liền nằm xuống, nghiêng người đưa lưng về phía cô.

Giết người trong cung càng phổ biến chính là giết người vô hình.

Độc dược mãn tính làm ngươi chết một cách lặng yên không tiếng động, ngay cả thái y cũng không tra được.

Hắn gặp quá nhiều.

Từ lúc bọn họ bị bắt đến bây giờ, Thái tử điện hạ một chút đồ ăn cũng không ăn, đêm qua cô cưỡng ép rót một chút nước, bằng không thì hiện tại nói không chừng đã thành cái dạng gì.

Minh Thù ngó ngó màn thầu trong tay mình.

Có chút không nỡ...

Người bên ngoài quá keo kiệt, chỉ cho hai cái màn thầu.

Đuổi ăn mày sao!

Minh Thù ngồi xổm bên cạnh Thái tử điện hạ, chọc chọc hắn: "Ta nói, người của ngươi đến cùng có tới cứu ngươi hay không?"

"Không tới." Thái tử điện hạ tức giận đáp một câu.

"Vậy ngươi đây là chờ chết?"

Thái tử điện hạ lôi kéo áo choàng che cổ mình: "Có thể chết cùng ta là phúc khí của ngươi, kiếp sau nói không chừng có thể đầu thai tốt."

"Thôi đi, kiếp sau nói không chừng biến thành cái gì." Minh

Thù không dám lấy lòng.

"A..."

Thái tử điện hạ cao quý lãnh diễm cho cô một nụ cười lạnh.

Thiết lập của người này thật tuyệt.

Minh Thù ngồi xổm ở nơi đó nghĩ đi nghĩ lại...

Đây chính là tiểu yêu tinh a!

Chết đói thì làm sao xử lý?

Đói chết thì làm sao bây giờ?

Đồ ăn vặt quan trọng!

Mặc kệ!

Đồ ăn vặt của trẫm quan trọng nhất!

Tiểu yêu tinh! Đồ ăn vặt! Tiểu yêu tinh! Đồ ăn vặt!

Thái tử điện hạ không biết Minh Thù ngồi xổm ở bên cạnh mình làm cái gì, ngay tại thời điểm hắn chuẩn bị xoay người, đằng sau đột nhiên vang lên một tiếng vang nhỏ.

Hắn quay đầu liền thấy nữ tử một cước đạp trên ván gỗ bên cạnh.

"..."

Điêu dân muốn làm gì?!

"Nhìn cái gì?"

Thái tử điện hạ lập tức quay đầu: "Ai thèm nhìn ngươi, dáng dấp lại không dễ nhìn."

"Ngươi nói ai không dễ nhìn?"

"Ai hỏi nói người đó."

"..." Trẫm cho ngươi đồ ăn vặt, trẫm chính là heo!

-

Hai canh giờ sau.

Minh "heo" Thù trầm mặc níu lấy cỏ khô, từng cọng từng cọng bẻ gãy, sau đó hung hăng ném trên mặt đất, toàn bộ làm như muốn dẫn mặt tiểu yêu tinh.

Còn bên cạnh là Thái tử điện hạ cầm đồ ăn đang suy nghĩ có nên ăn hay không.

"Thế nào, Thái tử điện hạ cũng sợ ta hạ độc hại ngươi?" Minh Thù đảo mắt qua.

"Trước đó ngươi giấu đồ ở đâu?" Quần áo trên người cô đều vô cùng đơn giản, cơ hồ không có chỗ để giấu đồ.

Cái áo choàng không hiểu thấu xuất hiện này, còn có đồ ăn hiện tại trong tay hắn.

Đều giống như vô hình xuất hiện.

"Ta nói ta là tiên nữ ngươi tin không?" Minh Thù ném đi cỏ khô trong tay.

"..." Nói nhảm!

"Không ăn trả lại cho ta!"

Thái tử điện chuyển về phía bên cạnh, tránh khỏi tay Minh Thù, nhanh chóng lấy một khối bánh ngọt bỏ vào trong miệng.

Bánh ngọt vào miệng liền hòa tan, cảm giác thơm ngọt trong nháy mắt tràn đầy khoang miệng.

Mùi vị kia...

Lại còn ngon hơn so với đồ ăn trong cung.

Minh Thù âm trầm bóp hai cọng cỏ khô.

Tức chết trẫm!

Thái tử điện hạ rất nhanh đã đem bánh ngọt giải quyết xong.

Minh Thù cười hỏi: "Thái tử điện hạ không sợ ta hạ độc?"

"Dựa vào ngươi?" Thái tử điện hạ trước đó tiếc mạng cực kỳ đột nhiên như cao nhân hạ phạm nói một câu.

"Phải không, vậy Thái tử điện hạ cũng phải cẩn thận độc phát a, vừa rồi ta thế nhưng là đã hạ độc ở bên trong, ngươi suy nghĩ một chút, bộ dáng này của ta, nếu như không phải người bên ngoài giúp, ta làm sao có thể có những vật này."

Minh Thù nở nụ cười xán lạn, giống như đang nói đến một chuyện vô cùng vui vẻ.

Thái tử điện hạ bỗng nhiên nắm chặt tay, hộp bánh ngọt trong tay soạt một chút thay đổi hình dạng.

Mười mấy giây sau, Thái tử điện hạ ném đi hộp bánh ngọt, xoay người nằm xuống: "Vậy xem như mạng ta không lớn đi."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1602: Điện Hạ Nuông Chiều (3)

Thái tử điện hạ cũng cảm thấy có chút kỳ quái.

Dường như hắn...

Cũng chưa từng nghi ngờ cô.

Từ lúc cô xuất hiện đến lúc tiếp nhận đồ của cô, hắn ngoài miệng mặc dù hoài nghi nhưng trong lòng chưa từng có ý nghĩ đó.

Thái tử điện hạ nắm chặt áo choàng trên người, điêu dân này...

Bọn họ đã bị nhốt ở đây hai ngày.

Hai người ai cũng không cho ai sắc mặt tốt, ngươi oán ta ta liền oán lại ngươi.

Ngươi không oán ta, ta cũng nghĩ cách oán ngươi một câu.

Phảng phất không oán một câu thì toàn thân liền không thoải mái.

-

Sáng sớm ngày thứ 3.

Minh Thù nghe thấy bên ngoài có tiếng vó ngựa cùng âm thanh bánh xe ma sát trên mặt đất.

Thái tử điện hạ liếc nhìn cô một cái, giống như đã đoán được tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì: "Lát nữa tự ngươi tìm cơ hội chạy."

Thái tử điện hạ vừa dứt lời, cửa phòng liền bị người ta mở ra, tia sáng trút vào, tro bụi lượn lờ trong không khí.

"Thái tử điện hạ, ra ngoài."

Thái tử điện hạ đứng dậy, áo choàng rơi xuống mặt đất, hắn không sợ hãi chút nào đi ra khỏi cửa phòng.

Bên ngoài có một chiếc xe ngựa nào đó ngừng lại.

Bốn phía xe ngựa có không ít người vây quanh.

Màn xe bị người ta nhấc lên, nam nhân áo gấm từ bên trong đi ra, trên mặt mang theo ý cười: "Ha ha ha ha, Thái tử điện hạ đừng trách, có chút chuyện ngoài ý muốn trì hoãn canh giờ, có nhiều thiên tài đuổi tới như vậy."

Nam nhân được người ta đỡ xuống xe ngựa.

Tiếng cười đắc ý vang vọng trong sân nhỏ.

"Quả nhiên là ngươi."

Nam nhân chắp tay: "Chính là vi thần."

"Lữ đại nhân, đều đã đến nước này còn giả vờ giả vịt?" Thái tử điện hạ hừ lạnh: "Ngươi không mệt, ta xem cũng rất mệt mỏi, đặc biệt là dáng dấp của ngươi còn xấu như vậy, vừa nhìn liền ngán."

Lữ đại nhân thu tay lại, mặc dù còn đang cười nhưng rõ ràng đã lạnh hơn mấy phần so với vừa rồi: "Thái tử điện hạ, ngài như vậy đã có chút đắc tội với người khác."

Hắn hiện tại là tù nhân, lại còn dám nói chuyện như thế với mình.

Thật sự coi mình vẫn còn là Thái tử điện hạ.

"Đắc tội Lữ đại nhân không có kết cục tốt đúng không?" Thái tử điện hạ tiếp lời hắn: "Vậy ta thật muốn xem một chút, đắc tội Lữ đại nhân sẽ là kết cục gì, bị người ta ngâm nước thép hay là bị người ta thiên đao vạn quả."

Lữ đại nhân đã tính trước, cũng không thèm để ý Thái tử điện hạ mở miệng khiêu khích, ngược lại nói: "Nếu điện hạ thích, vi thần nguyện ý hầu hạ điện hạ như vậy."

"Người bên cạnh ngài ta đã đều cẩn thận dẫn ra, ài, nhắc tới cũng là vi thần may mắn, đúng lúc điện hạ không biết võ công để cho ta bắt được thóp, bằng không thì việc này..."

Lữ đại nhân buông tay, lộ ra một vẻ mặt bất đắc dĩ.

Thái tử điện hạ lần này đến để điều tra một vụ án, bởi vì liên lụy quá lớn, Lữ đại nhân chính là muốn giết người diệt khẩu.

"Lúc trước vi thần đã nói điện hạ đừng tra chuyện này." Lữ đại nhân thở dài: "Nhưng điện hạ không nghe, cũng không nguyện ý cùng vi thần cùng nhau phát tài, vậy vi thần liền không có cách, điện hạ, đây chính là ngài ép vi thần."

"Phải không?"

Nam nhân đối diện mặc dù chật vật nhưng khí thế lại không yếu chút nào.

Hắn là Thái tử của Đông cung.

Thái hậu cùng một đám gian thần luôn nhìn chằm chằm hắn, nhưng hắn cũng không dễ bại như Hoàng đế.

"Lữ đại nhân, ngươi biết ngươi đã làm sai chuyện gì không?"

Đáy lòng Lữ đại nhân lập tức có chút cảnh giác.

Ánh mắt đảo qua bốn phía, đều là người của mình, không có phát hiện gì dị thường.

"Không biết vi thần đã làm sai chuyện gì?"

Thái tử điện hạ nhếch miệng lên, lộ ra nụ cười châm chọc lạnh lẽo: "Không giết ta ngay lập tức."

Sự bất an trong lòng Lữ đại nhân vô hạn mở rộng.

Trong không khí có âm thanh vang lên, Lữ đại nhân vừa quay đầu liền thấy vô số người từ không trung bay tới.

"Lữ đại nhân phạm thượng, giết chết không kết tội!"

Thanh âm của Thái tử điện hạ truyền khắp sân nhỏ.

Người trên không trung bay tới, hoàn toàn không cho Lữ đại nhân cơ hội phòng bị, kiến huyết phong hầu.

"Thái tử điện hạ, ta thật sự đã xem thường ngươi!"

"Quá khen." Thái tử điện hạ đứng chắp tay: "Dù sao ta chính là Thái tử, không phải ngươi."

Lữ đại nhân cắn răng.

Hiện tại hối hận cũng đã muộn, biện pháp duy nhất chính là đều giết chết bọn họ ở chỗ này.

May mắn...

Phòng ngừa vạn nhất, hôm nay hắn tới cũng không phải chỉ mang theo ngần ấy người đến.

Lữ đại nhân từ trong tay áo lấy ra đạn tín hiệu.

"Đều lên cho ta!"

Thái tử điện hạ nhíu mày nhìn đạn tín hiệu nổ trên không trung: "Tốc chiến tốc thắng! Bắt lại gian thần phạm thượng chống lại triều đình!"

Trong sân giao chiến càng thêm kịch liệt, Lữ đại nhân được người bảo vệ ở giữa, người của hắn chết còn có người khác bổ sung.

Trong lúc nhất thời cũng không ai làm gì được hắn.

"Thái tử điện hạ cẩn thận!"

Thái tử điện hạ khí thế cường đại cũng không thay đổi được sự thật hắn chính là một tên yếu gà.

Có người đâm tới, hắn chỉ có thể lui lại.

Sau lưng đột nhiên bị người ta dựa vào, hắn giật mình trong lòng, áo choàng quấn lấy đâm tới hất lên bên cạnh, tính cả người vung trên mặt đất, troi bụi tung tóe đầy trời.

Một giây sau áo choàng rơi xuống trên người hắn.

Thái tử điện hạ cúi đầu nhìn áo choàng một chút, chuyển sang bên cạnh.

"Ngươi... Không phải không còn võ công?"

"Đúng vậy." Minh Thù mỉm cười, giọng điệu nhẹ nhàng chậm rãi: "Nhưng ta không nói ta không thể đánh a."

Thái tử điện hạ: "..." Điêu dân lại dám gạt hắn!

-

Người của Lữ đại nhân rất nhanh đuổi tới, nhân số nhiều hơn một nửa so với Thái tử điện hạ bên này.

Thái tử điện hạ bên này dường như có chút chống đỡ không được, không ít người đều rút về bên cạnh Thái tử điện hạ để hắn rút lui trước.

Thái tử điện hạ cân nhắc thua thiệt một chút, quyết định nghe theo thuộc hạ của mình.

"Ngươi đi theo ta." Thái tử điện hạ nắm tay Minh Thù, kéo cô rút lui về phía sau.

"Thái tử điện hạ, muốn đi đâu!?" Lữ đại nhân dẫn người tới cắt đứt đường lui của hắn: "Vi thần còn có rất nhiều lời chưa nói xong cùng Thái tử điện hạ."

"Chiêu đãi Thái tử điện hạ của chúng ta thật tốt!" Lữ đại nhân sắc mặt âm trầm phân phó người phía sau.

"Điện hạ ngài đi trước!"

Thái tử điện hạ không chần chờ chút nào, tại dưới sự che chở của thuộc hạ kéo theo Minh Thù rút lui về phía sau.

Nhưng Lữ đại nhân nhất định phải giết chết hắn ở chỗ này, không tiếc bất cứ giá nào.

Thái tử điện hạ cùng Minh Thù còn chưa chạy ra khỏi sân liền bị người ta ngăn lại.

"A!"

Minh Thù kéo một cái, Thái tử điện hạ lảo đảo một chút, rơi vào phía sau Minh Thù.

Minh Thù nhấc chân một cước đạp bay người xông tới.

Cô có chút hít một ngụm khí lạnh, kinh mạch bị tổn thương nghiêm trọng, dùng sức như vậy liên lụy đến toàn thân đều đau nhức.

Minh Thù liên tiếp ngăn trở hai người công kích.

Bên cạnh đột nhiên có một người vọt đến, lưỡi dao sắc bén chợt lóe lên trong mắt Thái tử điện hạ.

Hắn theo bản năng bổ nhào chắn trước mặt Minh Thù.

Lưỡi dao đâm rách áo choàng, tại trên cánh tay Thái tử điện hạ vạch ra một đầu vết máu.

Chờ cảm giác đau đớn trên cánh tay truyền đến, Thái tử điện hạ mới bất tri bất giác kịp phản ứng.

Tại sao hắn phải cứu cô?

"Đừng nhìn ta như vậy, là ta đã liên lụy đến ngươi, tự nhiên sẽ bảo vệ ngươi chu toàn."

"... Điện hạ, đừng gây thêm phiền phức được không?"

"..."

Minh Thù tránh khỏi hắn, một quyền vung sang bên cạnh ngăn trở một người công kích.

Ầm!

Sương mù nổ tung trước mặt Minh Thù cùng Thái tử điện hạ.

"Khụ khụ khụ..."

Minh Thù đột nhiên cảm thấy có người giữ chặt cổ tay mình, tiếp theo thân thể bay lên không trung, sân nhỏ trong nháy mắt bị bỏ lại phía sau.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1603: Điện Hạ Nuông Chiều (4)

"Ngươi là ai!"

Minh Thù bị kéo ra thật xa mới mờ mịt hỏi một câu.

Người kéo cô dừng lại, hai người rơi vào trong một rừng cây.

Người kia xoay người, kéo miếng vải đen trên mặt xuống: "Nguyệt tỷ tỷ, là ta!"

Dưới miếng vải đen là một gương mặt non nớt, một đôi mắt sáng lấp lánh nhìn cô.

Minh Thù: "..."

Đông Thập.

Sát thủ cấp Địa của Tiên Nguyệt Lâu.

Quan hệ cùng nguyên chủ... Cũng coi như có chút tốt.

Đương nhiên chỉ có Đông Thập tự cho là tốt.

Nguyên chủ cũng không quá quan tâm đến hắn.

"Ngươi kéo ta ra ngoài làm gì?" Ai bảo ngươi kéo trẫm ra!!

"Ta... Thấy Nguyệt tỷ tỷ bị vây công, cho nên liền..." Đông Thập giải thích: "Ta... Làm sai sao?"

"Ngươi nói xem?"

Đông Thập lắc đầu: "Ta không biết..."

"Mang ta trở về."

"A?"

Lúc Minh Thù trở về, trong sân nhỏ đã không còn ai, chỉ có vết máu trên mặt đất hiện lộ rõ ràng, biểu thị nơi này đã từng phát sinh ra đánh nhau.

Đông Thập đi theo phía sau Minh Thù: "Nguyệt tỷ tỷ, những người vừa rồi là ai?"

Tiểu yêu tinh có nhiều người che chở như vậy, hẳn là không có việc gì.

Dù sao cũng là Thái tử, nào có thể dễ dàng treo như vậy.

Minh Thù đi ra khỏi sân nhỏ, Đông Thập lập tức đuổi theo: "Nguyệt tỷ tỷ?" Làm sao không trả lời hắn?

"Sao ngươi lại ở chỗ này?"

"Vừa làm xong nhiệm vụ." Đông Thập lập tức cười lên, lộ ra hai cái răng chó đáng yêu: "Vừa vặn đi ngang qua nơi này, không nghĩ tới liền gặp Nguyệt tỷ tỷ."

"Ngươi không về lâu?"

"Không có, xảy ra chuyện gì sao?"

"Không có việc gì."

Đông Thập gãi gãi đầu: "Nguyệt tỷ tỷ, tỷ còn chưa nói cho ta biết những người vừa rồi là ai."

Minh Thù khoát tay: "Trước tiên tìm một nơi ăn cơm đi."

"Được rồi." Đông Thập vui vẻ đáp ứng: "Ta biết phía trước trong thành có một quán ăn cực kỳ ngon."

Minh Thù: "..."

Xong!

Gặp phải tình địch!

Minh Thù liếc hắn một cái: "Ngươi đổi một bộ quần áo trước đi, sợ người khác không biết ngươi là sát thủ?"

-

Minh Thù không có lập tức trở về Tiên Nguyệt Lâu, trước tiên cô cần phải khôi phục lại võ công.

Người bình thường bị đứt gãy kinh mạch, đoán chừng rất khó khôi phục lại.

Nhưng Minh Thù có thể lợi dụng linh khí tu dưỡng cũng không phải việc gì quá khó.

Đông Thập không biết Minh Thù ở bên ngoài làm gì, nhưng hắn muốn đi theo Nguyệt tỷ tỷ, cho nên Minh Thù ở lại, hắn cũng ở lại.

"Nguyệt tỷ tỷ, chúng ta có phải là nên trở về?"

Thời gian quá lâu, Đông Thập cũng có chút lo lắng.

Mặc dù bọn họ chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ, trong lâu đối với hành tung của bọn họ cũng sẽ không hỏi quá nhiều, nhưng thời gian dài không trở về, khó tránh khỏi sẽ có một ít chuyện.

"Ừ, cần phải trở về."

"..."

Cho nên Nguyệt tỷ tỷ ngươi buông đùi gà ra trước a!

Hai người mỗi người đè lấy một nửa đĩa, trong mâm chỉ còn lại một cái đùi gà.

"Nguyệt tỷ tỷ, ta trả tiền!"

"Ngươi gọi ta một tiếng tỷ tỷ, ngay cả một cái đùi gà cũng không chịu hiếu kính?"

"Nguyệt tỷ tỷ, ta là tiểu bối của tỷ, tỷ nên để cho ta!"

"Ngươi đừng gọi ta là Nguyệt tỷ tỷ, đùi gà trước mặt không có tình nghĩa."

Minh Thù dùng sức kéo một cái, đĩa lập tức đến trước mặt Minh Thù, cô cầm chiếc đũa kẹp lấy, nhanh chóng đem đùi gà bỏ vào trong chén mình.

Khuôn mặt non nớt của Đông Thập giận dữ, vỗ bàn gầm thét: "Ông chủ, lấy thêm mười cái đùi gà!"

Minh Thù: "..."

Ăn đùi gà xong, Minh Thù cũng cảm thấy là cần phải trở về.

"Ta đến một nơi, ngươi về trước đi."

"... Nguyệt tỷ tỷ, có phải tỷ muốn lén lút ở sau lưng ta đi ăn? Không bằng chúng ta về Tiên Nguyệt Lâu, thật lâu chưa ăn đồ ăn trong lâu, không biết đầu bếp có nghiên cứu ra món ăn mới hay không."

Minh Thù: "..." Tình địch cút!

Cuối cùng Minh Thù vẫn là không vứt bỏ Đông Thập.

-

Minh Thù cùng Đông Thập trở lại Tiên Nguyệt Lâu đã là nửa tháng sau.

"Nguyệt tỷ tỷ, bọn hắn nhìn chúng ta như vậy làm gì?" Đông Thập sờ sờ trên dưới, không có cảm thấy chỗ nào không đúng.

Đông Thập ở bên ngoài làm nhiệm vụ, tự nhiên không biết chuyện cô đã xảy ra, nhưng bây giờ đoán chừng chuyện này đều đã truyền khắp Tiên Nguyệt Lâu.

Không chừng Vãn Lạc còn thêm dầu vào lửa.

"Không có việc gì."

"Thần Nguyệt cô nương, lâu chủ cho mời."

Minh Thù còn chưa đi đến chỗ ở của mình liền bị người của lâu chủ chặn lại.

"Nguyệt tỷ tỷ..." Đông Thập kêu một tiếng, trên khuôn mặt non nớt lộ ra mấy phần lo lắng.

Từ lúc tiến vào đã cảm thấy không thích hợp.

Minh Thù ra hiệu hắn không có việc gì, theo người đi gặp lâu chủ.

"Thần Nguyệt cô nương, mời..."

Minh Thù vào phòng, trong phòng có một cỗ máu tanh nhàn nhạt, hỗn hợp có mùi đàn hương, không nói ra được là mùi cổ quái gì.

Trong phòng có màn sa rũ xuống.

Màn sa trước mặt bị đẩy ra, hai người kéo lấy một người máu thịt be bét ra ngoài, người kia ngoẹo đầu, rõ ràng đã tắt thở.

Màn sa lần nữa bị đẩy ra, Minh Thù từ bên trong màn sa đi qua.

Lâu chủ ngồi trên cao tọa, mặc dù đã cao tuổi nhưng tinh thần vẫn phấn chấn như cũ, đôi mắt chim ưng sắc bén khôn khéo.

"Bái kiến lâu chủ." Minh Thù vô cùng lễ phép hành lễ.

"Thần Nguyệt ngươi còn dám trở về?" Thanh âm của lâu chủ nặng nề, mang theo vài phần tang thương.

Minh Thù nâng lên nụ cười nhạt: "Ta không làm gì sai, vì sao không dám trở về."

"Tự mình trốn đi, không sai?"

"Lâu chủ, ta đã dám đứng ở chỗ này, làm sao có thể là tự mình trốn đi."

-

"Vãn Lạc cô nương, Vãn Lạc cô nương."

Nữ tử một thân váy áo màu tím nhạt mở cửa phòng ra, khuôn mặt thanh lệ có chút bất mãn: "Chuyện gì ồn ào như thế?"

Người tới thở hổn hển: "Vãn Lạc cô nương, Thần Nguyệt trở về."

"Ngươi nói cái gì?"

"Thần Nguyệt trở về."

Vãn Lạc nhíu mày, không phải cô đã...

Làm sao lại trở về?

Vãn Lạc mấy bước đi đến trước mặt người vừa tới, nắm lấy cổ tay cô ta: "Ngươi không nhìn lầm?"

Người tới lắc đầu: "Làm sao lại nhìn lầm, trong lâu có rất nhiều người nhìn thấy, Đông Thập cùng cô ta đồng thời trở về..."

Người kia đang nói, Vãn Lạc liền nhìn thấy Đông Thập từ trên sân đi qua, đằng sau còn có một người đi theo.

"Đông Thập!"

Cô ta gọi Đông Thập lại.

"Vãn Lạc cô nương." Đông Thập không mặn không nhạt kêu một tiếng, hoàn toàn không có vẻ nhiệt tình như lúc gặp Minh Thù.

Người đứng phía sau hắn cúi thấp đầu, tựa hồ có chút sợ hãi.

Vãn Lạc đảo mắt qua trên thân người kia, cũng không rất để ý, đi đến cửa sân, hỏi: "Ngươi cùng Thần Nguyệt đồng thời trở về?"

Đông Thập là sát thủ cấp Địa, địa vị không cao bằng sát thủ cấp Thiên, không thể không trả lời.

"Đúng vậy."

Hô hấp của Vãn Lạc ngưng lại, có Đông Thập làm chứng, Thần Nguyệt khẳng định là không chết, thế nhưng sao cô có thể sống được?

Không có khả năng...

Các loại suy nghĩ bay loạn trong lòng Vãn Lạc.

Đông Thập đứng trong chốc lát, thấy cô ta không có phản ứng liền mang theo người kia nhanh chóng trượt đi.

Người này cùng Nguyệt tỷ tỷ có thể không hợp nhau.

Cũng đừng để cô ta nắm được nhược điểm gì đối phó Nguyệt tỷ tỷ.

"Vãn Lạc cô nương, lâu chủ cho mời."

Vãn Lạc thu liễm lại nghi ngờ trong lòng, đi gặp lâu chủ.

"Vãn Lạc bái kiến lâu chủ."

"Ừ."

Vãn Lạc quét mắt qua người bên cạnh, gương quen thuộc mặt kia làm nội tâm Vãn Lạc không ngừng chìm xuống.

Cô lại thật sự còn sống.

Minh Thù mỉm cười nhìn về phía Vãn Lạc.

Vãn Lạc: "...

Cô lại còn cười với mình?

Vãn Lạc trong lúc nhất thời đã quên phản ứng, mãi đến lúc lâu chủ gọi cô ta hai tiếng, cô ta mới lấy lại tinh thần.

"Vãn Lạc, trước đó là ngươi nói Thần Nguyệt phản bội chạy trốn thật sao?"

"... Vâng." Đây là cô ta tự mình bẩm báo, không có cách nào phủ nhận.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1604: Điện Hạ Nuông Chiều (5)

Cô ta tự tay giết người, ai biết hiện tại người lại sống sờ sờ đứng trước mặt mình.

Nếu như biết sẽ có ngày hôm nay, sao cô ta có thể để lại một nhược điểm lớn như vậy.

Hiện tại cô ta chỉ hối hận lúc ấy đã không chém cô thành từng mảnh.

"Nhưng hiện tại Thần Nguyệt nói cô ấy cũng không có phản bội chạy trốn, chỉ là bị thương ở bên ngoài tĩnh dưỡng."

Thanh âm của lâu chủ hỉ nộ khó phân biệt, Vãn Lạc thấp thỏm trong lòng, không biết cô đã nói bao nhiêu chuyện.

Vãn Lạc lập tức nghĩ ra đối sách: "Bẩm lâu chủ, lúc ấy chúng tôi ở cùng tại Dương phủ, nhưng đột nhiên không nhìn thấy Thần Nguyệt, sau đó cũng không có tin tức, về sau ta nhận được tin tức nói trông thấy Thần Nguyệt cùng người khác rời đi, ta chờ thật lâu cũng không thấy cô ta trở về, sau đó mới trở về lâu bẩm báo cho lâu chủ."

"Thế nhưng Thần Nguyệt nói là ngươi làm bại lộ hành tung của cô ấy cho Dương Tấn Trung, còn truy sát cô ấy."

Vãn Lạc cuồng loạn trong lòng.

Tố chất này trong lòng sát thủ đã được huấn luyện nghiêm khắc.

Cho dù trong lòng cô ta loạn thành một bầy, thần sắc cũng không có bất kỳ biến hóa nào.

"Lâu chủ, ta không có, xin lâu chủ minh xét."

"Ngươi chưa làm qua, vì sao Thần Nguyệt nói như vậy?"

"Lâu chủ, ta không biết vì sao Thần Nguyệt lại nói như thế, nhưng chuyện ta chưa làm qua chính là chưa làm qua."

Vãn Lạc đứng thẳng tắp, giống như không nguyện ý tiếp nhận dạng vu cáo này.

Cô ta nhìn về phía Minh Thù: "Nếu Thần Nguyệt nói là ta làm, như vậy xin hỏi chứng cứ đâu?"

Lâu chủ đối với ân oán của những người này trong lâu sao có thể không rõ ràng.

Mọi người bất quá đều là đang diễn trò, xem kỹ thuật diễn xuất của ai tốt hơn thì càng hơn một bậc.

Lâu chủ quét mắt về phía Minh Thù: "Thần Nguyệt, ngươi có chứng cứ không?"

"Cái kia... Thật không có."

Lâu chủ: "..."

"Thần Nguyệt ngươi không có chứng cứ chính là vu cáo ta!" Thanh âm của Vãn Lạc nặng thêm mấy phần, coi như cô nói ra thì sao, lại không có người thứ ba ở đây.

Mà Dương Tấn Trung hiện tại đã chết.

Ai có thể chứng minh cô là bị Dương Tấn Trung gây nên thương tích?

"Vậy ngươi không phải cũng vu cáo ta?"

"Có người tận mắt nhìn thấy ngươi cùng người khác rời đi trong khi làm nhiệm vụ, ta nói sai sao?"

Minh Thù hỏi: "Ai nhìn thấy?"

Vãn Lạc nói: "Một hạ nhân của Dương phủ, lúc ấy ta trà trộn vào Dương phủ, cùng một nha hoàn có quan hệ không tệ, cô ấy tận mắt nhìn thấy."

"Thật là khéo, ta cũng có nhân chứng."

Đáy lòng Vãn Lạc có chút hồi hộp.

"Lâu chủ, ta có thể để nhân chứng vào không?"

Lâu chủ quét mắt một vòng trên người Minh Thù cùng Vãn Lạc, gật đầu: "Gọi vào."

Người làm chứng này không phải ai khác, chính là người trước đó Đông Thập mang theo kia, Minh Thù cố ý đến Dương phủ mang hắn tới.

Người kia vừa tiến vào liền trực tiếp quỳ xuống, run lẩy bẩy.

"Lâu chủ hỏi, hay là ta tới hỏi."

Lâu chủ ra hiệu Minh Thù tự mình hỏi.

Minh Thù từ trên thân lấy ra một tấm mặt nạ da người mang lên, hỏi người kia: "Biết người này không?"

Người kia nhìn một chút, bối rối gật đầu: "Biết... Biết."

Minh Thù gỡ mặt nạ da người xuống: "Đây là bộ dáng của ta lúc đó, vậy ngươi có nhìn thấy Dương Tấn Trung động thủ với ta không?"

"Nhìn... Nhìn thấy."

"Ta có phải là sau khi bị Dương Tấn Trung làm trọng thương mới trốn khỏi Dương phủ?"

"Phải... Phải."

Minh Thù nhìn về phía Vãn Lạc.

"Người này là cô ta tìm đến, độ tin cậy không cao." Vãn Lạc chất vấn.

"Ta không có nói láo, ta nói đều là sự thật, không dám lừa các ngươi, các ngươi bỏ qua cho ta đi."

Lâu chủ trầm mặc nhìn người kia.

Vãn Lạc nắm chặt tay, nhịp tim đập cực nhanh.

Minh Thù cho người dẫn người kia đi trước.

Sau đó quay đầu mỉm cười hỏi Vãn Lạc: "Vậy nhân chứng của ngươi đâu?"

"Cô ấy... Cô ấy ở Dương phủ. Ta có thể cho người đưa cô ấy đến!"

Minh Thù nhìn về phía lâu chủ: "Lâu chủ, xem ra hôm nay không có kết luận."

Đối với chuyện Vãn Lạc động thủ với nguyên chủ, cô quả thật không có chứng cứ.

Nhưng tội danh phản bội chạy trốn cũng có thể tẩy sạch.

Lâu chủ lại không ngốc, Vãn Lạc chỉ là một tiểu cô nương vừa bắt đầu làm việc, nào có thể qua mặt đại lão mấy chục năm như hắn?

Cô tạm thời còn phải ở Tiên Nguyệt Lâu đợi...

Đầu bếp của Tiên Nguyệt Lâu cũng không tệ.

Lâu chủ trầm tư một lát: "Hai người các ngươi về trước đi, chuyện này ta sẽ tự điều tra rõ ràng."

"Lâu chủ..." Vãn Lạc còn muốn nói thêm điều gì.

"Đi xuống đi." Lâu chủ phất tay.

Cô ta có chút không cam lòng lui ra ngoài, Minh Thù chậm rãi đi bên cạnh.

Vãn Lạc trừng mắt về phía Minh Thù, mạng cô cũng thật là lớn.

Minh Thù nở nụ cười xán lạn: "Vãn Lạc cô nương, ban đêm gặp."

Vãn Lạc: "..."

Ban đêm gặp cái gì?

Minh Thù rời khỏi sân, ở bên ngoài gặp được Tùy Phong.

Tùy Phong xác thực dáng dấp rất phong thần tuấn lãng.

Nhưng ánh mắt nhìn cô có chút lạnh lẽo, thậm chí mang theo một chút chán ghét.

Minh Thù nâng khóe miệng cười.

Tùy Phong khẽ cau mày, thần sắc của cô gái đối diện làm hắn có chút không thoải mái, hơn nữa.... Sao cô lại lộ ra vẻ mặt như thế với mình?

"Tùy Phong ca ca." Vãn Lạc từ trong sân đi ra, trực tiếp bước nhanh tới.

Tùy Phong dịch chuyển mắt khỏi Minh Thù, nhìn về phía Vãn Lạc: "Ta nghe nói lâu chủ gọi muội đến, muội không sao chứ?"

Vãn Lạc lắc đầu: "Không có việc gì. Thần Nguyệt bây giờ đã trở về, chuyện trước kia đến cùng là hiểu lầm."

"Bởi vì chuyện lúc trước?" Dương Tấn Trung mặc dù chết rồi nhưng cũng không phải là bọn hắn làm, nhiệm vụ này thất bại.

Cho nên chuyện khảo hạch còn cần một lần nữa.

"Ừm..." Vãn Lạc nói: "Tùy Phong ca ca, chúng ta đi trước đi."

Tùy Phong nhìn Minh Thù một chút, gật đầu đáp ứng.

"Vãn Lạc cô nương, ban đêm ta đến tìm ngươi!" Minh Thù ở phía sau hô to, giọng nói kia giống như bọn họ rất quen thuộc.

Vãn Lạc: "..."

"Cô ta tìm muội làm gì?"

"..." Trời mới biết cô muốn tìm mình làm gì!

Vãn Lạc nghĩ đến chuyện mình làm, trong lòng có chút cảnh giác.

"Không có việc gì, hẳn là muốn cùng muội nói chuyện gì đó. Hay là Tùy Phong ca ca cùng muội ở cùng một chỗ, nếu như cô ta hỏi chuyện lúc trước, Tùy Phong ca ca cũng có thể làm chứng cho muội."

"Được."

-

Ban đêm.

Vãn Lạc cùng Tùy Phong nói chuyện thật lâu, nhưng Minh Thù vẫn chưa tới.

Mãi đến nửa đêm, Tùy Phong nói có thể cô sẽ không tới liền đứng dậy rời đi.

Vãn Lạc tiễn Tùy Phong, lại chờ trong chốc lát, vẫn không có ai tới.

Cô là hù dọa mình?

Vãn Lạc vừa nghĩ vừa trở về phòng, vòng qua bình phong liền thấy người đang ngồi bên cạnh bàn bưng lấy một đĩa bánh ngọt ăn đến quên cả trời đất.

Con ngươi cô ta co rút lại, lui lại một bước, đụng vào mép bình phong mới dừng lại.

"Vãn Lạc cô nương, nhìn thấy ta rất kinh ngạc sao?"

"Ngươi vào bằng cách nào!" Cô ta liền ở bên ngoài lại một chút động tĩnh cũng không nghe thấy?

Minh Thù chỉ chỉ cửa sổ mở ra: "Leo cửa sổ a."

"Ngươi muốn làm gì?" Vãn Lạc nhanh chóng tỉnh táo lại: "Nếu như là vì chuyện của Dương Tấn Trung, lâu chủ nói sẽ điều tra rõ ràng, chúng ta đợi tin tức là được rồi."

Minh Thù nghiêng đầu một chút: "Ngươi nhìn thấy ta liền không hiếu kỳ sao?"

"Hiếu kỳ cái gì?"

"Vì sao ta lại xinh đẹp như vậy."

"..."

Vãn Lạc dùng ánh mắt như đang nhìn người bệnh tâm thần nhìn cô.

"Khục, nói nhầm. Hẳn là vì sao ta không chết."

Vãn Lạc cực nhanh hỏi lại: "Chuyện này có liên quan gì với ta?"

Minh Thù ăn hết một khối bánh ngọt cuối cùng, cô đứng dậy, cười nói: "Rất nhanh... Sẽ có liên quan."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1605: Điện Hạ Nuông Chiều (6)

"Thần Nguyệt, đây là Tiên Nguyệt Lâu, ngươi cũng dám... Thả ta ra!"

Vãn Lạc có chút chật vật nằm sấp trên bàn, đầu bị Minh Thù ấn lấy, thân thể cũng không thể động đậy.

Minh Thù xích lại gần cô ta: "Thời điểm ngươi động thủ giết ta không phải rất đắc ý sao?"

"..."

Vãn Lạc thở hổn hển, cũng không trả lời Minh Thù, ngược lại cực nhanh tự hỏi phải làm sao để thoát khỏi tay cô.

Nhưng Minh Thù cũng không cho cô ta cơ hội này, lại lôi ra đánh một lần.

"Thần Nguyệt!"

Vãn Lạc nằm trên mặt đất lạnh lẽo, ngón tay hung hăng bấm vào da thịt, thấm ra tia máu.

"Ừ."

Minh Thù đáp một tiếng.

"Ngươi nhìn thấy ta không cao hứng, ta liền thật cao hứng." Minh Thù cười híp mắt nói: "Tức giận nhiều sẽ xinh đẹp nhiều hơn.

Vãn Lạc cũng không nhịn được lửa giận trong lòng cùng hận ý hét lên: "... Vì sao ngươi không chết!"

"Có thể là bởi vì ta đẹp đi." "Tự luyến" Thù sờ cằm: "Cũng có thể là ngươi mua thuốc giả."

Thuốc giả...

Làm sao có thể là thuốc giả!

Đó là độc dược độc nhất ở trong lâu.

Một giọt liền mất mạng.

Làm sao lại là thuốc giả!

Sắc mặt Vãn Lạc hung ác nham hiểm, cắn răng hỏi: "Rốt cuộc là làm sao ngươi sống được?"

Minh Thù hỏi cô ta: "Biết có câu nói nói như thế nào không?"

"... Câu gì?"

Minh Thù nâng lên nụ cười nhạt nhẽo, nhẹ nhàng phun ra mấy chữ: "Tai họa lưu ngàn năm."

"..."

Vãn Lạc hận không thể nhảy dựng lên đánh cô mấy cái.

Nữ nhân này còn đáng hận hơn so với trước kia!

"Ta rất hối hận lúc ấy không chém ngươi thành từng mảnh!" Vãn Lạc cắn răng thầm hận.

Nếu như cô ta cẩn thận hơn một chút, liền sẽ không xuất hiện cục diện hôm nay.

"Đáng tiếc." Minh Thù buông cô ta ra, ngồi vào bên cạnh: "Trên thế giới này không có thuốc hối hận, lâu chủ, ta nói đúng không?"

Vãn Lạc cứng đờ.

Cửa bị người ta đẩy ra, lâu chủ chậm rãi đi tới.

"Lâu chủ..."

Vãn Lạc kêu một tiếng, câu tiếp theo làm thế nào cũng nói không ra lời.

"Lâu chủ, ta không có lừa gạt ngươi chứ? Đây chính là tự cô ta nói."

Ánh mắt sắc bén của lâu chủ rơi trên người Vãn Lạc.

Vãn Lạc lúc này mới lấy lại tinh thần, quay đầu liền bổ nhào đến bên chân lâu chủ: "Lâu chủ, là cô ta ép ta nói, đều là cô ta ép ta nói."

Vãn Lạc chỉ vào Minh Thù.

"Nói đạo lý một chút a tiểu tỷ tỷ, mặc dù ta đánh ngươi nhưng lời nói thế nhưng là ngươi tự nói ra."

"Ngươi bức cung! Vu oan giá hoạ!"

"Phốc..." Minh Thù cười ra tiếng: "Lâu chủ, chỗ này của chúng ta từ lúc nào đã làm đại ngôn của quan phủ a?"

Hai từ này chính là chụp trên đầu triều đình, nơi của bọn họ giống như đám cỏ dại bên ngoài, dùng hai từ này liền có chút không hợp.

Lâu chủ nghe không hiểu đại ngôn là cái gì.

Nhưng hắn không thể nói cho bọn họ biết mình không hiểu.

Miễn cưỡng lý giải một chút, lâu chủ cảm thấy mình đại khái đã hiểu mấy phần.

Nghĩ đến trước đó nha đầu này phá cửa sổ nhà hắn, hỏi hắn có hứng thú nghe góc tường hay không...

Lúc ấy lâu chủ đại khái là muốn bóp chết cái tên phạm thượng này.

-

Vãn Lạc bị giáng cấp thành sát thủ cấp Hoàng, lại còn nhận hình phạt.

Việc này trong nháy mắt lan truyền khắp Tiên Nguyệt Lâu, đại đa số người cũng không biết tình huống như thế nào, chỉ biết là Vãn Lạc phạm tội.

Nhưng người thông minh, liên thông một chút tin đồn trước đó nói Thần Nguyệt phản bội chạy trốn, hiện tại người ta lại êm đẹp trở về, lúc này vẫn là sát thủ cấp Thiên, hai chuyện này khẳng định không tránh khỏi việc có liên quan với nhau.

Vãn Lạc nằm lỳ ở trên giường, lúc trước là sát thủ cấp Thiên được ở một tiểu viện riêng lại dời đến một tiểu viện nhỏ cùng mấy người này.

Gian phòng chen chúc ẩm ướt, nào có thể so sánh cùng chỗ ở trước kia của cô ta.

Bị giáng cấp thành sát thủ cấp Hoàng, muốn thăng cấp lại gần như không có khả năng.

Bởi vậy những sát thủ cấp Hoàng luôn dè chừng cô ta, cộng thêm việc sát thủ cấp Thiên luôn luôn cao cao tại thượng, hiện tại gặp rủi ro, những người ở tầng chót này khó tránh khỏi có chút hả giận trong lòng.

Cái này khiến trong lòng Vãn Lạc rất khó chịu.

Sát thủ cấp Thiên vẫn luôn là tín ngưỡng của những người này, hiện tại mình lại lưu lạc đến nước này.

Cô ta rất hận!

Vì sao lúc ấy không đem nữ nhân kia chém thành từng mảnh.

"Ăn cơm."

Một cái màn thầu, một bát rau xanh.

Người đưa đồ ăn tới thả trước mặt cô ta liền đi ra ngoài.

"Thật là, còn muốn ta hầu hạ cho cô ta."

Người kia vừa đi vừa nói thầm, thanh âm cũng không nhỏ, rõ ràng là cố ý để Vãn Lạc nghe thấy.

Vãn Lạc nhận hình phạt, vết thương vừa đau lại vừa ngứa.

"A!"

Cô ta trực tiếp ném đồ ăn trên mặt đất.

Người kia còn chưa đi ra khỏi cửa phòng, lui về một bước, nhìn màn thầu dính tro bụi một chút: "Đây là một ngày cơm, có muốn ăn hay không."

Ầm!

Cửa phòng vô tình đóng lại.

Vãn Lạc tức giận đến không thở nổi, Thần Nguyệt... Cô ta sẽ không cứ như vậy, cô ta nhất định sẽ trở lại, cô ta muốn trở lại, mấy người các ngươi cứ chờ đó.

Kẹt kẹt ——

"Cút! Đều cút ra ngoài cho ta!"

Vãn Lạc khàn giọng rống một tiếng.

"Vãn Lạc?"

Nghe thấy thanh âm quen thuộc, Vãn Lạc sững sờ, vội vàng cúi đầu đem thần sắc dữ tợn trên mặt thu liễm lại.

Cô ta nghẹn ngào kêu một tiếng: "Tùy Phong ca ca."

Tùy Phong bước nhanh tới, đem người kéo vào trong ngực: "Muội sao rồi? Lâu chủ hạ lệnh, hiện tại ta mới có thể tới thăm muội."

"Tùy Phong ca ca..." Vãn Lạc khóc không thành tiếng: "Đều là Thần Nguyệt, Thần Nguyệt cô ta hãm hại muội, là cô ta hãm hại muội, Tùy Phong ca ca, huynh tin tưởng muội."

"Ta tin tưởng muội."

"Tùy Phong ca ca, huynh thật sự tin tưởng muội sao?"

"Ừ."

Tùy Phong an ủi cô ta một hồi: "Không có việc gì không có việc gì, lâu chủ bây giờ đang tức giận, chờ lâu chủ hết giận, ta sẽ cầu xin lâu chủ."

"Cảm ơn Tùy Phong ca ca."

"Nha đầu ngốc." Tùy Phong sờ sờ đầu cô ta: "Ta mang theo thuốc, có thể để vết thương của muội hồi phục nhanh hơn một chút."

Vãn Lạc nhận lấy thuốc, khổ sở nói: "Thế nhưng vết thương của muội ở trên lưng..."

"Ta đi gọi người..."

"Tùy Phong ca ca, muội không muốn bọn họ nhìn thấy bộ dáng này của muội." Vãn Lạc lôi kéo hắn: "Huynh... Giúp muội bôi đi."

Minh Thù cùng Đông Thập ở trong viện thảo luận việc đầu bếp làm thịt kho tàu, Tùy Phong đột nhiên xông tới, nha hoàn bên ngoài chưa kịp ngăn lại.

Tiên Nguyệt Lâu tuy nói là tổ chức sát thủ, nhưng nơi này sát thủ chỉ cần có bản lĩnh, thời gian trôi qua càng giống như những công tử tiểu thư.

Nha hoàn cùng sai vặt đều xứng đáng có.

Nha hoàn lảo đảo nghiêng ngã theo ở phía sau: "Thần Nguyệt tiểu thư, thật... Thật xin lỗi, Tùy Phong công tử, ta... Ta ngăn không được."

"Không có việc gì, lui xuống đi."

"Vâng..."

Đông Thập đứng dậy, lạnh mặt kêu một tiếng: "Tùy Phong công tử."

Tùy Phong sắc mặt âm trầm, ánh mắt nhìn Minh Thù giống như lưỡi đao sắc bén.

"Là ngươi hại Vãn Lạc thành như thế?"

"So với việc cô ta lấy mạng của ta, chút giáo huấn này đã rất nhẹ." Minh Thù ngữ khí không nặng không nhẹ, thậm chí mang theo một chút ý cười: "Ta cảm thấy mình rất hiền lành."

Đông Thập: "..."

Nào có ai nói mình lương thiện như thế.

Hơn nữa bọn họ là sát thủ.

Sát thủ không có lương thiện!

"Không có khả năng!" Tùy Phong không tin: "Vãn Lạc sẽ không làm chuyện đồng môn tương tàn."

"Vậy ý của ngươi chính là nói lâu chủ thị phi bất phân?"

"..." Tùy Phong mi tâm cuồng loạn: "Ta không có nói như vậy."

"Mệnh lệnh là lâu chủ hạ xuống, nếu lâu chủ đều đã xác định chuyện này, ngươi đến tìm ta có ý gì, đánh nhau sao?"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1606: Điện Hạ Nuông Chiều (7)

Tùy Phong vốn cũng nói chuyện không tốt, căn bản nói không lại Minh Thù.

Bất quá mấy câu liền bị Minh Thù làm cho mờ mịt.

Hắn xém chút đã quên việc mình đến tìm cô để làm gì.

"Chuyện này nói không chừng còn có ẩn tình, Vãn Lạc không phải loại người như vậy, trước hết ngươi để lâu chủ rút lại mệnh lệnh..."

Minh Thù cắt đứt hắn: "Đông Thập, ngươi nghe thấy hắn nói gì không?"

Đông Thập trừng Tùy Phong một chút: "Nguyệt tỷ tỷ, Tùy Phong công tử muốn tỷ nói với lâu chủ rút lại mệnh lệnh."

"Ngươi coi ta là ai? Lâu chủ có thể nghe ta? Ngươi đặt lâu chủ ở chỗ nào, Tùy Phong công tử a, cơm không thể ăn bậy, lời nói cũng không thể nói lung tung, cẩn thận lâu chủ tìm ngươi nói chuyện."

Cuối cùng, Minh Thù vẩy vẩy tay áo: "Tùy Phong công tử, chúng ta vẫn là đến đánh một trận đi."

Tùy Phong: "..."

Thần Nguyệt này đã xảy ra chuyện gì?

Trước kia mặc kệ hắn nói cái gì, cô đều sẽ đồng ý.

Hôm nay làm sao...

Tùy Phong không còn được cảm giác Minh Thù nghe lời vô điều kiện, trong lòng tự nhiên có chút khác thường.

Ánh mắt nhìn Minh Thù đều mang theo vài phần cổ quái.

"Có đánh hay không? Không đánh đừng quấy rầy chúng ta." Minh Thù thúc giục một tiếng.

Tùy Phong không biết làm sao, xoay người rời đi.

Chờ ra khỏi viện tử, hắn quay đầu nhìn bảng hiệu trên cửa viện một chút.

Hắn không thích nữ nhân này, đại khái là bởi vì cô không nói chuyện quá nhiều, mà Vãn Lạc lại khác biệt, người như bọn họ, cuộc sống vốn là rất tẻ nhạt, Vãn Lạc luôn luôn linh tinh cổ quái, tựa hồ có thể xua tan những lo lắng kia.

Cho nên hắn càng thích Vãn Lạc.

Tùy Phong thu tầm mắt lại, quyết định đến chỗ lâu chủ.

-

Đông cung.

Nam nhân đứng trong đình viện, ngửa đầu nhìn ánh trăng.

Hắn khoác trên người một chiếc áo choàng được chế tác tinh xảo, ánh trăng chiếu lên giống như có ánh sáng lưu động.

Tiểu thái giám mang theo đèn bước nhanh từ hành lang tới: "Điện hạ, Bệ Hạ truyền."

"Chuyện gì?"

"Nô tài không biết."

Thái tử điện hạ kéo lấy áo choàng: "Đi thôi."

Ra khỏi Đông cung, thị vệ Tạ An của Thái tử điện hạ tiến lên: "Điện hạ, chạng vạng tối nghe nói Thừa tướng đại nhân tiến cung, lúc này Bệ Hạ truyền đến, sợ là vì vụ án tham ô của Trữ Châu trước đó."

Thái tử điện hạ: "Ta đã trở về lâu như vậy, hiện tại bọn họ mới nổi lên, xem ra là có chuẩn bị."

Tạ An lo lắng: "Bệ Hạ không cách nào bảo vệ ngài, điện hạ, tối hôm nay sợ là một trận ác chiến."

Thái tử điện hạ có chút nắm chặt áo choàng: "Ừ."

Tạ An lo lắng.

Thừa tướng cùng Thái hậu một phe, lần này Thái tử điện hạ điều tra vụ án tham ô động đến người của bọn họ, dù sao cũng sẽ không kết thúc yên lành

Chỉ hi vọng...

Bệ Hạ coi như không có thành tựu cũng không nên cản trở điện hạ.

"Đúng rồi, ta để ngươi điều tra người, tra được thế nào rồi?"

Tạ An xoay người lại, phản ứng vài giây mới nói: "Tạm thời vẫn chưa có tin tức..."

"Tiếp tục tra."

"Vâng."

Bóng đêm mịt mờ.

Nam tử chậm rãi đi về phía một nơi thông đến cửa cung.

-

Tùy Phong cầu xin cho Vãn Lạc, lâu chủ trực tiếp phát cho hắn một cái nhiệm vụ, đem hắn đuổi đi.

Quy củ của Tiên Nguyệt Lâu mặc dù không nhiều, thế nhưng nếu như chống lại mệnh lệnh, kết quả cũng cực kỳ thảm.

Không có Tùy Phong bảo vệ, thời gian Vãn Lạc trải qua cũng không quá như ý.

Minh Thù ở Tiên Nguyệt Lâu ăn không ngồi rồi hơn nửa tháng, đầu bếp của Tiên Nguyệt Lâu đều đã đến chỗ lâu chủ cáo trạng, để lâu chủ cho cô một nhiệm vụ.

Minh Thù chính là ngồi ăn rồi chờ chết, làm sao lâu chủ không cho phép.

"Đây là nhiệm vụ."

Lâu chủ đem một tờ giấy đưa cho cô.

Minh Thù mở ra nhìn một chút: "Ám sát... Thái tử điện hạ?"

Lâu chủ gật đầu: "Đông cung phòng giữ nghiêm ngặt, tự ngươi cẩn thận."

Hắn dừng một chút: "Nếu như ngươi hoàn thành nhiệm vụ lần này, lâu chủ đời tiếp theo chính là ngươi."

Minh Thù đem tờ giấy đốt đi: "Lâu chủ, lời này của ngươi đã nói qua với bao nhiêu người?"

Lâu chủ có một chòm râu, đoán chừng dựng râu trừng mắt.

"Loại chuyện ám sát thái tử của một nước này, ta sẽ tùy tiện giao cho người khác?"

Minh Thù hoài nghi.

"Ra ngoài!" Lâu chủ cả giận nói.

Việc của hắn, lúc nào đến phiên cô suy đoán.

Minh Thù rời phòng, trở về viện thu dọn đồ đạc.

Đông Thập bưng khoai nướng đi tới, mùi thơm lập tức hấp dẫn lấy ánh mắt của Minh Thù.

"Đông Thập." Minh Thù cười tủm tỉm gọi hắn.

"Ầy, cố ý nướng cho Nguyệt tỷ tỷ, rất thơm... Ài, tỷ để lại cho ta hai cái a!"

Đông Thập cướp lại hai cái, thấy Minh Thù đang thu dọn đồ đạc liền hỏi: "Nguyệt tỷ tỷ có nhiệm vụ sao?"

"Đúng vậy." Minh Thù nói: "Gần đây ngươi rất nhàn?"

Đông Thập nhún vai: "Vãn Lạc không phải đã bị giáng cấp sao? Chúng tôi sắp khảo hạch chọn ra một người thăng lên sát thủ cấp Thiên."

"Nhiệm vụ lần này nguy hiểm không?"

"Bình thường." Tiểu yêu tinh nếu biết trẫm đi ám sát hắn, không biết có vui vẻ hay không.

"Vậy không phải ta sẽ rất lâu đều không gặp được Nguyệt tỷ tỷ?" Có đôi khi một nhiệm vụ khó phải giải quyết từ mấy tháng đến nửa năm cũng có thể.

Sát thủ cấp Thiên tự nhiên đều là nhận nhiệm vụ khó giải quyết.

Khuôn mặt non nớt rất không vui.

Không có Nguyệt tỷ tỷ, không ai giúp hắn lắc lư đầu bếp làm nhiều đồ ăn ngon.

Đông Thập kiên trì muốn đưa Minh Thù ra ngoài.

Hai người rời khỏi Tiên Nguyệt Lâu.

"Vãn Lạc, chỉ là một cái nhiệm vụ đơn giản, ngươi lại thất bại!? Tinh thần không tốt? Ngươi mỗi ngày đều tinh thần không tốt, Tiên Nguyệt Lâu là nơi nào, ngươi cho rằng là nhà ngươi?"

Đông Thập dắt lấy tay áo Minh Thù, để cô nhìn bên kia.

Lúc này bọn họ đang đứng ở hành lang hơi cao một chút, phía dưới là một sân luyện võ.

Lúc này phần lớn người đều đứng ở một bên, mà ở giữa chỉ có hai người.

Chính là Vãn Lạc đã lâu không gặp.

"Ta cho ngươi biết, lần sau lại không hoàn thành nhiệm vụ, ngươi liền làm nha hoàn cho ta đi!"

"Trừng ta làm gì?"

"Ngươi còn trừng!"

Ba!

Người giáo huấn Vãn Lạc một roi đánh tới.

Vãn Lạc kêu thảm một tiếng: "Vết thương trên người ta còn chưa hồi phục, ngươi liền để ta đi làm nhiệm vụ, ta thất bại có thể trách ta sao?"

"Ngươi còn mạnh miệng? Tiên Nguyệt Lâu dùng tiền nuôi không ngươi sao?"

Vừa nói vừa đánh vài roi trên người Vãn Lạc.

Vãn Lạc chịu không nổi, đứng dậy chạy.

Chọc đến phía dưới náo loạn bắt người một hồi.

"Đáng đời."

Đông Thập hừ lạnh một tiếng.

"Xem cô ta còn dám khi dễ Nguyệt tỷ tỷ hay không."

"Đi thôi."

Hai người muốn từ trên hành xuống dưới phải đi ngang qua sân luyện võ, vừa lúc nhìn thấy Vãn Lạc đang bị hai người hợp lực bắt lấy.

Hận ý dưới đáy mắt Vãn Lạc trong nháy mắt mãnh liệt bắn ra.

Thần Nguyệt!

Chính là cô.

Chính là nữ nhân này!

"Nhìn kỹ cho ta, lại có ai không nghe lời chính là kết cục này."

Ba...

Roi mang theo gai đánh vào trên thân người, có thể tưởng tượng có bao nhiêu đau đơn.

"Các ngươi chỉ là sát thủ cấp Hoàng, muốn trèo lên liền cố gắng cho ta, đừng ngã xuống, bằng không thì kết cục sẽ chỉ càng không tốt hơn."

"Quy củ của Tiên Nguyệt Lâu không nhiều, nhưng không phải là không có quy củ! Các ngươi đều nhớ kỹ cho ta!"

Thanh âm răn dạy cùng tiếng kêu thảm thiết hỗn hợp thành một mảnh.

Rời khỏi địa bàn Tiên Nguyệt Lâu, Đông Thập nhìn Minh Thù: "Nguyệt tỷ tỷ, tỷ phải sống sót trở về."

Nghề này của bọn họ, hôm nay đi ra ngoài, ai biết còn có thể còn sống trở về hay không.

Nguyện vọng lớn nhất đại khái chính là có thể còn sống trở về.

"Yên tâm, nói với đầu bếp, ta sẽ còn trở lại."

"Phốc ha ha ha..." Đông Thập phình bụng cười to: "Đầu bếp sẽ cầm đao chém tỷ."

"Đi đây."

Đông Thập đưa mắt nhìn Minh Thù rời đi, mãi đến lúc thân ảnh của Minh Thù đã không nhìn thấy, hắn mới nói một tiếng: "Nguyệt tỷ tỷ... Hẹn gặp lại."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1607: Điện Hạ Nuông Chiều (8)

"Thật sự rất thảm, cả nhà đều bị chém đầu!"

"Âm thanh đêm qua quá dọa người..."

"Đúng vậy đúng vậy, nhiều người như vậy, quá đáng thương."

Minh Thù ngồi bên cửa sổ, bên ngoài có mấy tên ăn mày ngồi xổm, đang thảo luận chuyện đại sự vừa xảy ra trong kinh thành.

Quan viên nào đó một nhà có một trăm hai mươi bảy miệng ăn, ngay tại đêm qua bị Bệ Hạ ra lệnh chém đầu cả nhà.

Tối hôm qua cấm quân giết người, trên đường cái đều có thể nghe thấy âm thanh kêu oan, đến cuối cùng biến thành mắng Bệ Hạ yếu ớt vô năng, yêu hậu lầm nước.

Cuối cùng hạ lệnh kéo hết thi thể trực tiếp ném trên bãi tha ma, ngay cả mộ phần cũng không cho lập.

"Đến rồi đến rồi, nhìn xem, đó chính là xe chở thi thể."

Minh Thù thuận theo thanh âm nhìn sang, mấy chiếc xe kéo thi thể được vải trắng che lại, đang đi về phương hướng ngoài thành.

Vải trắng cũng không che lại toàn bộ thi thể, có vài người tay chân, thậm chí là đầu đều lộ ra.

Bách tính bốn phía dồn dập che mũi lui ra phía sau.

Còn có vài người nhát gan, trực tiếp sợ quá đến khóc lên.

"Thật ác độc."

"La đại nhân thanh chính liêm minh, vì chúng ta xử lý không ít chuyện, không nghĩ tới cuối cùng lại rơi vào kết cục này."

"Ngay cả hài tử cũng không buông tha..."

Mọi người chỉ dám lén lút nghị luận, sợ nói lớn tiếng bị người ta nghe thấy.

Hết thảy năm chiếc xe, một hồi lâu mới đi qua.

Trên mặt đất có vết máu uốn lượn, cho dù đi bằng xe cũng không ai dám cứ như vậy đi qua, dồn dập tránh đi.

Minh Thù ghé vào cửa sổ: "Ài, vì sao những người kia lại bị diệt tộc?"

Mấy tên ăn mày giật mình, thấy Minh Thù nghe ngóng việc này liền liếc nhìn nhau, chuẩn bị rời đi.

Minh Thù thả một lượng bạc trên bệ cửa sổ.

Đám ăn mày lập tức ngồi xổm trở về.

Nịnh nọt nói với Minh Thù: "La đại nhân tham ô nhận hối lộ, bởi vì Thái tử điện hạ đang điều tra một vụ án tham ô ở Trữ Châu, gần đây đang nghiêm ngặt, La đại nhân nhún tay vào, vị kia giết gà dọa khỉ."

Lời này cùng những người kia nói cũng không khớp.

Minh Thù lại thêm một lượng.

Tên ăn mày cười hắc hắc: "La đại nhân từ trước đến nay thanh chính liêm minh, tự nhiên không có khả năng tham ô nhận hối lộ, việc này..."

Tên ăn mày hạ giọng: "Kỳ thật đều có quan hệ cùng Thừa tướng."

"Thái tử điện hạ điều tra vụ án Trữ Châu chọc giận đến Thừa tướng, La đại nhân là người của Thái tử điện hạ, Thừa tướng là dùng La đại nhân để trả thù Thái tử điện hạ."

Tin tức ngầm của Cái Bang từ trước đến nay nhiều vô kể, Minh Thù từ chỗ bọn hắn nghe được không ít việc.

Lần trước Thái tử điện hạ điều tra một vụ án tham ô ở Trữ Châu, người bị quy án cùng Thừa tướng có quan hệ không ít.

Động đến người của Thừa tướng, Thừa tướng khẳng định khó chịu.

Cho nên liền thiết lập ván cục diệt trừ từng người bên cạnh Thái tử điện hạ.

Hoặc là dùng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy.

Cái này không thể nghi ngờ chính là đang cảnh cáo Thái tử điện hạ.

Hắn là Thái tử, nhưng chung quy chỉ là một Thái tử.

Âm thanh bánh xe ùng ục vang lên trong các tiếng huyên náo, một chiếc xe ngựa cực nhanh đi về phía đoàn xe vừa rồi đi qua kia.

Xe ngựa lung lay, màn xe bị gió phất lên, trong nháy mắt Minh Thù nhìn thấy góc mặt của người ngồi ở trong xe ngựa.

Màn xe rơi xuống, xe ngựa cũng biến mất trong tầm mắt Minh Thù.

Cô ném bạc cho tên ăn mày, tính tiền ra khỏi cửa tiệm.

Chiếc xe ngựa kia đang đi về hướng ngoài thành.

"Cha..."

"Cha... Tránh ra!" (tưởng tượng tiếng người ta cưỡi ngựa trong phim nha:v)

Một đám người cưỡi ngựa cực nhanh chạy tới, vết máu trên mặt đất bị giẫm đạp đến loang lổ.

-

Xe ngựa của Thái tử điện hạ bị cản lại bên ngoài thành.

"Tránh ra!"

"Điện hạ, trở về đi." Tạ An quỳ gối trước xe ngựa: "Ngài đi cũng vô dụng, ngược lại sẽ cho Thừa tướng gây chuyện, điện hạ, ngài tỉnh táo một chút."

Thái tử điện hạ phiền muộn hạ màn xe xuống.

Tạ An cho là mình đã khuyên nhủ được hắn, ai nghĩ tới hắn lại đột nhiên xuống xe, phóng mình lên ngựa.

"Điện hạ!" Tạ An giang hai tay, cản ở phía trước: "Ngài nhịn thêm một chút."

Thái tử điện hạ nắm chặt cương ngựa: "La đại nhân cả đời thanh liêm, chuyên cần chính sự vì dân, là ta hại chết hắn, ta không thể để xác của hắn bị vứt ở nơi hoang dã, ngay cả bia mộ cũng không có một cái!"

"Điện hạ, ngài không thể đi!"

Thái tử điện hạ phất roi lên đánh vào mông ngựa, ngựa bị đau, trực tiếp vọt tới.

Tạ An bị ép tránh ra.

"Đuổi theo!"

Tạ An vội vàng lấy ngựa của người bên cạnh, mang người đuổi theo.

Điện hạ đây là giận đến điên rồi!

Thừa tướng đối phó hắn thế nào cũng không sao, điện hạ đều có thể nhịn xuống.

Nhưng lần này Thừa tướng đột nhiên đối phó người bên cạnh điện hạ, còn buộc Bệ Hạ ra lệnh hơn một trăm người, người già phụ nữ trẻ em, một người cũng không được tha.

Tạ An rất lo lắng điện hạ không qua được cửa này...

-

Minh Thù không nghĩ tới, nhanh như vậy cô lại tới bãi tha ma.

Mặc dù không phải bãi trước kia, nhưng hoàn cảnh cơ hồ là giống nhau như đúc.

Minh Thù vừa mới nhìn đoàn xe chở thi thể đã rời đi, cô lần theo vết máu đi qua, rất nhanh liền tìm tới nơi ném thi thể.

Thật sự chính là ném ở đây, ngay cả vùi lấp qua loa cũng không có.

Hoàng đế đều đã hạ lệnh, đoán chừng cũng không ai dám chống lại.

Mà lúc này trong đám người kia có một thân ảnh đứng đấy, hắn chỉ an tĩnh đứng ở nơi đó như vậy.

Minh Thù nghe thấy có người tới, cô lách mình đến chỗ tối.

"Điện hạ trở về đi." Tạ An tìm thấy Thái tử điện hạ, vội vàng khuyên can.

"An táng cho bọn họ."

Tạ An càng gấp hơn: "Điện hạ, ngài không thể làm thế."

Nếu như bọn hắn chôn những người này, đó chính là kháng chỉ.

Đến lúc đó Thừa tướng lại sẽ nói cái gì?

Chịu thiệt thòi sẽ chỉ là điện hạ.

"An táng cho bọn họ." Thái tử điện hạ gằn từng chữ nói ra.

"Điện hạ!"

Tạ An phù một tiếng quỳ xuống, người đứng phía sau cũng vội vàng quỳ xuống theo.

"Điện hạ, ngài còn muốn hại chết thêm nhiều người sao?"

Tạ An không muốn nói câu nói này, nhưng bây giờ hắn chỉ có thể làm như vậy mới ngăn cản được hắn.

Quả nhiên thần sắc của Thái tử điện hạ cứng đờ một lát.

Hắn chậm rãi giơ tay lên chống đỡ trán.

"Chức vị Thái tử này... Có ý nghĩa gì?"

Ngay cả thần tử của mình cũng không gánh nổi.

"Điện hạ..."

Thanh âm Tạ An có chút nghẹn ngào, lại càng nhiều hơn là nói không nên lời.

"Ta giúp ngươi an táng."

Thanh âm thanh thúy từ bên cạnh vang lên, khuôn mặt xinh xắn của nữ tử từ trong bụi cỏ đi ra, trên bả vai khiêng một cái xẻng.

Tạ An an trong nháy mắt đứng dậy, cảnh giác bảo vệ Thái tử điện hạ ở phía sau.

Thái tử điện hạ từ giữa ngón tay nhìn về phía người bên kia.

Người bên kia cầm xẻng đâm trên mặt đất một cái, nghiêng đầu một chút, khóe miệng nâng lên nụ cười xán lạn: "Thái tử điện hạ, đã lâu không gặp."

"Ngươi là ai!"

"Tạ An." Thái tử điện hạ đè bả vai Tạ An lại.

Tạ An kinh ngạc nhìn về phía Thái tử điện hạ.

"Thế nào?" Minh Thù giương cằm lên.

Thái tử điện hạ hỏi: "Ngươi không sợ bị mất đầu?"

An táng những người này, chính là kháng chỉ.

Hắn biết rõ.

Hắn cũng biết mình nên chấp nhận.

Thế nhưng...

Hắn thật sự sắp không chịu nổi.

Nữ tử đối diện nở nụ cười xinh đẹp: "Người trong giang hồ, từ trước đến nay không nghe lời quan phủ các ngươi, thánh chỉ đối với ta vô dụng."

Thái tử điện hạ trầm mặc vài giây, hỏi: "Ngươi muốn cái gì?"

"Ừ..." Minh Thù chống cằm: "Tạm thời chưa nghĩ ra, nghĩ kỹ rồi nói sau, coi như điện hạ thiếu ta."

Trẫm muốn mạng của ngươi a!

Nhiều người như vậy trẫm không dám nói, sợ bị đánh!

"Không cần, ngươi nhanh chóng rời khỏi nơi này."

Thái tử điện hạ đột nhiên xoay người, thái độ lạnh lẽo cứng rắn cự tuyệt cô.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1608: Điện Hạ Nuông Chiều (9)

Trên bãi tha ma chỉ có âm thanh đào đất, âm thanh kéo dài rất lâu.

Không có khả năng đào từng mộ cho từng người, cho nên Minh Thù đào một cái hố to, đem tất cả mọi người bỏ vào.

Thái tử điện hạ đứng bên cạnh, thần sắc bình tĩnh nhìn cô.

Trong lúc Minh Thù chôn người đã ăn ba lần.

Đám người: "..."

Hoàn toàn không thể hiểu được, loại thời điểm này còn có thể nuốt cái gì vào bụng.

Nhưng bọn hắn cũng không có cách nào phản bác cái lý luận đói bụng không còn khí lực làm sao đào hố này.

Chôn người xong, dựng lên một cái bia không có chữ, bầu trời đầy chấm nhỏ, cô kéo lấy xẻng đi tới: "Thái tử điện hạ, xong rồi."

Thái tử từ chỗ Tạ An nhận lấy rượu, đứng trước bia mộ không có chữ: "La đại nhân, sau này ta nhất định sẽ hậu táng."

Rượu rơi xuống mặt đất.

Minh Thù chống đỡ cái xẻng gặm màn thầu, quét mắt một vòng thần sắc lo lắng của Tạ An.

"Cái kia... Bên kia còn có mấy bộ thi thể, các ngươi có muốn đi xử lý một chút hay không?"

Tạ An: "??"

Tạ An cho người đi qua nơi Minh Thù chỉ, quả nhiên lôi ra mấy bộ thi thể.

Bọn hắn kiểm tra một chút rồi bẩm: "Tạ đại nhân, hình như là người của Thừa tướng."

Tạ An bá một cái nhìn về phía Minh Thù.

"Không cần cám ơn, mười cái đùi gà."

"..."

Thái tử điện hạ đi tới, nhìn thi thể trên mặt đất, lại nhìn Minh Thù bên cạnh: "Các ngươi lui xuống trước."

"Điện hạ!" Nữ nhân này lai lịch không rõ, sao có thể để cô đơn độc ở cùng điện hạ.

Tạ An mới không tin sẽ có người nguyện mạo hiểm tính mạng tới làm chuyện này.

Khẳng định cô có mưu đồ.

"Lui xuống."

"... Vâng."

Tạ An cẩn thận mỗi bước rời đi.

Ban đêm trên bãi tha ma càng lộ ra vẻ âm trầm, Thái tử điện hạ tới gần Minh Thù: "Vì sao ngươi muốn giúp ta?"

Minh Thù yên lặng gặm một miếng màn thầu: "Ta đã nói với ngươi ta là sát thủ."

Thái tử điện hạ: "Cho nên?"

Minh Thù: "Lâu chủ của ta để cho ta tới giết ngươi, ta đây không phải là đang nghĩ biện pháp tiếp cận ngươi sao? Ngươi xem, ta giúp ngươi một chuyện lớn như vậy, có phải ngươi nên cảm kích ta, sau đó ta liền... Ài, ngươi đừng đi a!"

Thái tử điện hạ cười lạnh: "Một sát thủ bị phế võ công làm sao vẫn chưa bị vứt bỏ?"

Minh Thù ca tụng lâu chủ một chút: "Lâu chủ của chúng ta nào có phải loại tục nhân kia, lại nói giết người không nhất định phải dùng võ công."

Thái tử điện hạ đi hơi nhanh: "Không dùng võ công? Dùng màn thầu?"

Minh Thù: "..."

Tiểu yêu tinh lại coi thường màn thầu!

Màn thầu thì sao!

Trẫm không đùa với ngươi a!

Thái tử điện hạ đang bước đi, đột nhiên không nghe thấy âm thanh.

Hắn bỗng nhiên trở lại, đằng sau không có một ai.

Hắn vội vàng trở về chỗ cũ.

Bốn phía chỉ có âm thanh sạt sạt sạt của gió thổi qua cỏ hoang.

Thái tử điện hạ có chút nắm chặt nắm đấm, có phải mới vừa rồi là hắn nói hơi quá đáng hay không?

Rõ ràng thật vất vả mới gặp được cô.

Không phải cô nói đến ám sát mình sao?

Cho nên cô nhất định sẽ còn xuất hiện.

Thái tử điện hạ đại khái là lần đầu tiên chờ mong có người đến ám sát mình như thế.

"Điện hạ." Tạ An đang chờ ở phía dưới, nhìn thấy Thái tử điện hạ xuống tới liền vội vàng nghênh đón.

"Hồi cung."

Tạ An nhìn đằng sau Thái tử điện hạ, ngay cả Quỷ Ảnh cũng không nhìn thấy.

Hắn có chút kỳ quái, nhưng nhìn vẻ mặt của Thái tử điện hạ không tốt cũng không dám hỏi nhiều.

-

"Đã tiến cung thì liền không thể so với ở bên ngoài, mỗi tiếng nói cùng hành động đều phải có quy củ, ở đây, làm không tốt liền phải rơi đầu."

Ma ma đang giáo huấn cung nữ mới tiến cung.

Minh Thù đứng phía sau, cô không tiến vào cũng không có cách nào, Thái tử điện hạ chính là ở Đông cung.

Đương nhiên cô cũng có thể trực tiếp đi vào, nhưng không có thân phận hợp pháp, cô cũng không thể một mực trốn trốn tránh tránh a?

Tìm Thái tử điện hạ?

Bản thân hắn còn khó giữ được, trong Đông cung có mấy con kiến, người khác đều rõ ràng, cô đột nhiên xuất hiện, không chừng sẽ gây ra việc gì ngoài ý muốn.

Tiểu yêu tinh vốn là sống rất gian nan.

Cô vẫn là không nên gây thêm phiền toái cho hắn.

Học xong một ngày quy củ, Minh Thù trở lại chỗ ở, đột nhiên nghe thấy bên trong có tiếng cãi vã.

"Sở Linh Nhi, vừa rồi cô lại dám cáo trạng cho ma ma!"

Minh Thù đứng tại cửa ra vào nhìn tràng cảnh bên trong, một tiểu cung nữ bị mấy cung nữ vây quanh ở giữa, những người còn lại đều đứng bên cạnh.

Sở Linh Nhi: "Không phải ta."

"Không phải ngươi thì là ai? Ta nhìn thấy ngươi cùng ma ma nói chuyện, làm hại ta bị ma ma đánh đến mấy lần!"

"Ta nói không phải ta."

"Còn không thừa nhận, giáo huấn cô ta cho ta!"

Loại chuyện cung nữ ăn hiếp nhau này rất phổ biến, Minh Thù đứng tại cửa ra vào, chờ bọn họ giáo huấn xong mới đi vào.

Cô đi vào, những người còn lại đều an tĩnh lại, thấy cô không nói lời nào, tất cả mọi người liền tản ra tự mình làm việc của mình.

Lúc Minh Thù tiến vào liền để lại ấn tượng sâu sắc cho đám người này, không ai dám trêu chọc cô.

Y phục trên người Sở Linh Nhi bị kéo đến hỏng, tóc loạn thành một bầy, cô ấy đưa tay lau lau nước mắt, nhanh chóng đứng lên.

Minh Thù không chỉ một lần nhìn thấy người tên Sở Linh Nhi này bị ức hiếp.

Cái tên này của cô ta cùng cái đãi ngộ này, Minh Thù cảm thấy khả năng người này là nữ chính.

Không biết có biết nấu cơm hay không...

Chờ chút!

Nếu cô ấy là nữ chính, vậy nam chính là ai?

Sẽ không phải là tiểu yêu tinh a?

Hắn thế nhưng là Thái tử, sau này sẽ kế thừa hoàng vị... Không có khả năng không có khả năng, nói không chừng hắn còn chưa kịp kế thừa hoàng vị liền treo thì sao?

Lại nói nữ chính cũng không nhất thiết phải làm phi tử nha.

"Trong cung có thiết yến, các ngươi phải đi qua hỗ trợ, đến lúc đó đều nghe lời tốt cho ta, nếu ai dám gây chuyện thị phi, đừng trách ta không khách khí!"

Ma ma phát biểu xong, cho người ta đều đi theo thái giám.

Minh Thù cho tới bây giờ đều là đi cuối cùng, ma ma gọi cô lại.

"Ma ma." Minh Thù lộ ra nụ cười.

Ma ma gật đầu: "Ta biết ngươi ổn trọng nhất, không gây chuyện thị phi, đến lúc đó, ngươi trông coi bọn họ thất tốt cho ta. Chúng ta là một thể, phạm sai lầm đều sẽ bị liên lụy."

Minh Thù: "..." Ma ma có phải là có hiểu lầm gì đối với trẫm hay không?

-

Thiết yến lần này là sinh nhật của công chúa Như Hâm.

Công chúa Như Hâm, bởi vì mẫu phi qua đời sớm cho nên công chúa Như Hâm được Thái hậu nuôi dưỡng lớn lên.

Có Thái hậu làm chỗ dựa, công chúa Như Hâm ở trong cung chính là công chúa được sủng ái nhất.

Còn có người truyền, nếu không phải bởi vì công chúa Như Hâm là nữ tử, chỉ sợ Thái hậu đã sớm phế Thái tử lập công chúa Như Hâm làm hoàng nữ.

Tóm lại trong cung không thể đắc tội công chúa Như Hâm.

"Sở Linh Nhi ngươi đem cái này đến đưa cho công chúa Như Hâm đi."

Cung nữ đem khay giao cho Sở Linh Nhi.

Sở Linh Nhi không nói một lời tiếp nhận, sau đó đi đến phủ công chúa.

Chờ Sở Linh Nhi đi rồi, mấy cung nữ liền tụ lại thành một nhóm: "Chờ xem kịch vui đi."

"Chọc giận công chúa Như Hâm, cô ta tuyệt đối chịu không nổi."

Trên mặt mấy cung nữ lộ ra nụ cười chiến thắng.

Minh Thù đi qua bên người bọn họ, mấy người trong nháy mắt im lặng.

Chờ Minh Thù đi ra ngoài, bọn họ mới hạ giọng: "Ta luôn cảm thấy cô ta kỳ kỳ quái quái."

"Chớ chọc cô ta, chọc giận cô ta đều không có kết cục tốt."

"Đúng, lần trước có một cung nữ khiêu khích cô ta, ngươi đoán cô ta làm gì, cô ta đem người đánh một trận, cung nữ kia cáo trạng cho ma ma, nhưng trên người cung nữ chẳng có chuyện gì, cô ta phản cáo cung nữ vu hãm, kết quả ngày thứ hai cung nữ kia liền bị đưa ra khỏi cung."

"Cô ta đánh thật?"

"Phải, mấy người tận mắt nhìn thấy nhưng không ai dám nói ra, hơn nữa trên người cung nữ kia cũng không có vết thương..."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1609: Điện Hạ Nuông Chiều (10)

Thời điểm Minh Thù tìm được Sở Linh Nhi, Sở Linh Nhi đang quỳ trên mặt đất, cả khuôn mặt đều sưng lên, bất quá không nhìn thấy những người khác, đoán chừng đều đã rời đi.

Minh Thù vòng qua mấy hành lang liền thấy cách đó không xa có không ít người.

"Hoàng huynh, áo choàng này của huynh nhìn qua thật là đẹp, bất quá cái này làm sao giống như là bị hỏng chứ?"

"Thái tử điện hạ, nếu ngài thiếu tiền, có thể nói cho vi thần một tiếng, vi thần đưa ngài một ít a."

"Cái áo choàng cũng đều hỏng, không dùng được nữa rồi, hoàng huynh ném đi."

Nói lời này chính là thanh âm ngọt ngào lại kiêu căng của nữ tử.

Cô ta vừa mở miệng, những người nam nữ trẻ tuổi bên cạnh lập tức phụ họa, hoàn toàn không sợ đắc tội Thái tử điện hạ.

Ngẫm lại cũng đúng, Thái tử điện hạ hiện tại cơ hồ là bị một đảng Thừa tướng ép đến sít sao, Bệ Hạ lại không thể trợ giúp hắn, bọn họ đương nhiên dám trêu chọc Thái tử điện hạ.

Nói không chừng làm tốt còn có thể được Thừa tướng cùng Thái hậu thưởng thức, thăng quan tiến chức.

"Hoàng huynh không nỡ, không bằng các ngươi giúp đỡ hoàng huynh đi."

"Công chúa Như Hâm!" Tạ An ngăn cản trước người Thái tử điện hạ: "Điện hạ chính là Thái tử, ngài không nên quá phận!"

"Bản công chúa nói chuyện, lúc nào đến phiên một nô tài như ngươi mở miệng!" Công chúa Như Hâm bỗng nhiên giận dữ: "Vả miệng!"

Tạ An nhíu mày.

Thái giám bên cạnh công chúa Như Hâm tiến lên, những thái giám này đều là người luyện võ, Tạ An sợ liên lụy đến Thái tử điện hạ nên không dám phản kháng.

"Hoàng huynh, huynh ném cái áo choàng kia đi, ta liền không đánh hắn có được không?" Sự tức giận trên mặt công chúa Như Hâm đã biến mất không thấy gì nữa, chỉ còn lại nụ cười xinh xắn.

Minh Thù mò thú nhỏ ra: "Chớ ngủ, có Mãn Hán Toàn Tịch."

Thú nhỏ: "..." Tin ngươi sẽ có ma!

Thú nhỏ tiếp tục giả chết.

Minh Thù dùng sức lắc mấy lần, thú nhỏ mới bất đắc dĩ mở mắt ra: "Con sen!"

"Xuỵt!"

Móng vuốt của thú nhỏ cào cào lòng bàn tay cô, hầm hừ nói: "Liền biết ngươi gạt ta!"

"Nhanh đi."

Thú nhỏ: "..."

Con sen ngươi là tên hỗn đản!

"Được được, ta hỗn đản."

"..."

Thú nhỏ trừng Minh Thù một chút, từ trong lòng bàn tay cô nhảy xuống, lăn vào trong bụi cỏ.

-

Thái tử điện hạ thần sắc bình tĩnh đối diện với sự khiêu khích của công chúa Như Hâm, nhưng vào đúng lúc này, công chúa Như Hâm đột nhiên lui về phía sau một bước.

Sắc mặt bá một cái mất đi huyết sắc.

"Đừng tới đây... Đừng tới đây!!"

Công chúa Như Hâm không có dấu hiệu nào kêu to lên.

Đám người trong lúc nhất thời đều mơ màng.

Đây là thế nào?

Khắp khuôn mặt công chúa Như Hâm đều là vẻ hoảng sợ, tay quơ quơ trên không trung, giống như là có thứ gì rất đáng sợ.

"Công chúa..."

"Công chúa ngài sao vậy?"

"Công chúa ngài không nên làm ta sợ, ngài sao vậy?

"Không được qua đây, ngươi không được qua đây, đi ra!" Công chúa Như Hâm kêu to, hoàn toàn không cho người khác tới gần.

Cô ta đẩy người ra, thét chói tai chạy về nơi xa.

Đám người này đoán chừng cũng bị hù dọa liền vội vàng đuổi theo.

Bốn phía rất nhanh liền an tĩnh lại.

Minh Thù nhìn về phương hướng công chúa Như Hâm chạy đi, khóe miệng hơi nâng lên, từ trên hành lang trực tiếp nhảy xuống.

"Ai..."

Tạ An nghe thấy âm thanh, cảnh giác lên tiếng.

Minh Thù đẩy lá cây ra, đi ra ngoài: "Thái tử điện hạ, lại gặp mặt."

Thái tử điện hạ: "..."

Tại sao cô lại ở chỗ này!

"Lại là ngươi!" Tạ An có chút im lặng, làm sao ở nơi nào cũng đều có thể gặp được cô.

"Không phải ta, hiện tại điện hạ nhà ngươi nói không chừng đã bị ức hiếp."

"..."

Tạ An nhìn phương hướng công chúa Như Hâm biến mất, nuốt một ngụm nước bọt: "Mới vừa rồi là ngươi làm?"

Minh Thù ưu nhã hành lễ: "Chính là ta."

Minh Thù nhìn về phía Thái tử điện hạ, khóe miệng nâng lên mấy phần ý cười: "Điện hạ, cái áo choàng này..."

Thái tử điện hạ sắc mặt biến hóa, bỗng nhiên giật áo choàng xuống ném cho Tạ An: "Ngươi làm việc thế nào? Ta có nhiều áo choàng như vậy, tại sao phải chọn cái áo rách này?"

Tạ An ôm lấy áo choàng: "..."

Không phải ngài sống chết muốn dùng cái này sao?

"Điện hạ, vi thần biết sai."

Tạ An vô cùng thức thời.

Điện hạ nói như vậy, vậy khẳng định chính là như vậy.

"Vì sao ngươi ở đây!" Thái tử điện hạ hỏi Minh Thù.

Minh Thù chỉ chỉ y phục cung nữ trên người mình: "Thể nghiệm một chút cuộc sống của cung nữ."

Thái tử điện hạ co giật khóe miệng một chút: "Không phải ngươi muốn ám sát ta?"

Điêu dân này!

Hắn ở Đông cung đợi cô đến ám sát, cô lại chạy đến đây làm cung nữ!

Tạ An đều đã sợ đến ngây người.

Thái tử điện hạ vừa nói cái gì?

Ám sát?

Nữ nhân này chính là thích khách!

Minh "thích khách" Thù: "Thái tử điện hạ, ta không đến Đông cung, làm sao ám sát ngươi?"

Thái tử điện hạ cười lạnh: "Sát thủ các ngươi không phải sẽ vượt nóc băng tường?"

"Bị phế a." Minh Thù bắt đầu nói mò: "Ta nào còn có thể vượt nóc băng tường."

"Đây còn không phải là ngươi vô dụng."

"... Điện hạ ngươi nói như vậy có chút quá đáng."

"A, đã xấu còn vô dụng, ngươi làm sát thủ làm gì?"

"A, điện hạ bị một nữ nhân khi dễ, ngươi làm Thái tử làm gì?" Minh Thù không chút khách khí oán lại.

Ánh mắt lạnh lẽo của Thái tử điện hạ bỗng nhiên bắn về phía Minh Thù.

Minh Thù không sợ hãi chút nào ngẩng đầu, nghênh đón ánh mắt của hắn.

Hai tên phế vật đối mặt một hồi, đồng thời dời ánh mắt.

Thái tử điện hạ phất tay áo rời đi.

Bổn thái tử không so đo cùng điêu dân!

Minh Thù: "..." Tiểu yêu tinh tính tình có chút lớn a!

Tạ An: "..." Không phải chứ điện hạ, các ngươi đây là đang thảo luận chuyện ám sát sao?

Đó là thích khách a!!

Vì sao điện hạ có thể mặt không đổi sắc cùng thích khách thảo luận loại chuyện này.

Tạ An không biết nên làm gì Minh Thù bây giờ, Thái tử điện hạ lại không nói, cuối cùng Tạ An chỉ có thể ôm lấy áo choàng đuổi theo

"Điện hạ, cái kia..."

Thái tử điện hạ trừng Tạ An một chút: "Gần đây Như Hâm càng ngày càng làm càn, có lẽ là bởi vì chuyện của La đại nhân nên nghĩ ta dễ bị bắt nạt. Ngươi để nó tìm một chút chuyện làm, để nó làm tốt thân phận của một công chúa."

"Vâng."

Tạ An đáp ứng, tiếp tục đề tài vừa rồi: "Điện hạ, tên thích khách kia..."

Thái tử điện hạ trầm mặc, không trả lời.

Tạ An: "..."

Cho nên có bắt hay không?

Tạ An còn chưa kịp kiếm chuyện cho công chúa Như Hâm làm, cô ta liền như phát điền, dẫn đến trong yến hội một trận huyên náo.

Trong miệng luôn lẩm bẩm có quỷ, nói năng khùng điên không được qua đây.

Nhân vật chính của yến hội biến thành như vậy, yến hội cứ như vậy giải tán.

Công chúa Như Hâm điên rồi, chuyện này làm Thái hậu rất lo lắng.

Ngự y của Thái Y Viện đến xem mấy lần cũng không ai có biện pháp.

Chỉ có thể trói công chúa Như Hâm trên giường, để tránh cô ta làm tổn thương đến mình.

Thái hậu lửa giận công tâm, cho người điều tra rõ ràng đến cùng là xảy ra chuyện gì.

Việc này tra đi cũng không tra được trên người Thái tử điện hạ, ngược lại tra được trên người Sở Linh Nhi.

Từ chỗ Sở Linh Nhi tìm ra được con rối nguyền rủa công chúa Như Hâm.

"Không phải ta... Đây không phải ta!" Sở Linh Nhi cứng cổ, không muốn thừa nhận.

"Tìm được từ chỗ của ngươi, còn không phải ngươi?" Thái giám the thé giọng nói: "Tang vật cũng đã lấy được!"

"Không phải của ta, ta là bị hãm hại." Sở Linh Nhi lặp đi lặp lại một câu nói như vậy.

"Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, mang đến gặp Thái hậu!"

Minh Thù đột nhiên từ trong đám người đi ra: "Ta có biện pháp có thể trị khỏi cho công chúa."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1610: Điện Hạ Nuông Chiều (11)

Sở Linh Nhi cùng Minh Thù cùng nhau được đưa tới chỗ Thái hậu.

Thái hậu bảo dưỡng rất tốt, nhìn qua trẻ trung hơn rất nhiều so với tuổi thật của bà ta.

"Ngươi nói ngươi có biện pháp chữa khỏi cho công chúa Như Hâm?" Thái hậu ngồi trên cao tọa, ánh mắt dò xét Minh Thù tựa như đang dò xét một vật.

"Đúng thế."

Thái hậu lo lắng cho công chúa Như Hâm, hiện tại là lấy ngựa chết làm ngựa sống.

"Nếu ngươi trị không hết, xem ta có lột da ngươi hay không!"

Minh Thù được đưa đến chỗ công chúa Như Hâm bên kia, Thái hậu không yên lòng đi theo cô.

"Ta cần hoàn cảnh an tĩnh." Minh Thù cản bọn họ lại tại cửa ra vào.

Thái hậu không có lên tiếng, cung nữ bên cạnh bà ta quát lớn: "Làm càn, nào có thể để ngươi cùng công chúa điện hạ đơn độc ở cùng nhau.

Cung nữ hiển nhiên đại biểu cho thái độ của Thái hậu.

Bọn họ làm sao có thể để một cung nữ đơn độc ở cùng một chỗ với công chúa Như Hâm.

Minh Thù không thèm để ý: "Các ngươi muốn công chúa Như Hâm có chuyện gì, ta cũng không có ý kiến, cùng lắm thì liền chết một lần."

Thái hậu: "..."

Nếu Minh Thù sợ chết, Thái hậu còn có thể hù dọa một chút.

Nhưng Minh Thù bày ra một bộ ngươi hoặc là giết chết ta hoặc là chờ ở bên ngoài, Thái hậu trong lúc nhất thời lại không có nghĩ ra được đối sách.

"Thái hậu cứ như vậy để cô ta đi vào sẽ không gây bất lợi với công chúa Như Hâm chứ?"

Thái hậu nhìn chằm chằm cửa phòng: "Hừ, cô ta dám làm tổn thương Như Hâm, ai gia lột da cô ta."

Nói xong, Thái hậu liền trở mặt: "Như Hâm đáng thương của ta, làm sao lại trở nên như vậy."

"Thái hậu ngài chớ buồn, công chúa điện hạ chắc chắn không có việc gì."

"..."

Thái hậu lo lắng gật đầu.

Như Hâm là một tay bà ta nuôi nấng, nào có thể để cô ta chịu nửa điểm ủy khuất.

Minh Thù ở bên trong bao lâu, Thái hậu liền đứng bên ngoài chờ đợi bấy lâu.

Kẹt kẹt ——

Cửa phòng mở ra.

"Như Hâm, Như Hâm của ta..."

Thái hậu vội vàng nhìn về phía cửa, Minh Thù ra trước, sau đó là Như Hâm sắc mặt có chút tái nhợt ra theo.

"Như Hâm." Thái hậu tiến lên: "Con sao rồi?Sao lại xuống giường? Không sao chứ?"

Công chúa Như Hâm có chút e ngại nhìn Minh Thù một chút, ánh mắt nhịn không được quay sang bên cạnh, tái nhợt nghiêm mặt lắc đầu: "Hoàng nãi nãi, con không sao."

"Thật sự không có chuyện gì sao?"

"Hừm, con đây không phải rất khỏe mạnh sao?" Công chúa Như Hâm gượng cười nói: "Nhờ có... Thần Nguyệt cô nương, Hoàng nãi nãi phải ban thưởng thật tốt cho Thần Nguyệt cô nương."

"Được được được." Thái hậu vội vàng đáp ứng: "Thưởng thưởng thưởng, chữa khỏi cho Như Hâm bảo bối của ai gia, nhất định phải thưởng."

"Công chúa nghĩ dưỡng thật tốt, chẳng mấy chốc sẽ khỏi hẳn." Minh Thù cười nói: "Nhớ lấy, không nên tức giận."

Công chúa Như Hâm run nhẹ một chút: "Nhớ... Nhớ kỹ."

"Sao vậy, còn run lên?

"Có chút lạnh..."

"Ôi, nhanh vào trong nhanh vào trong."

Một đám người vây quanh công chúa Như Hâm trở về phòng.

Công chúa Như Hâm nằm ở trên giường, nữ nhân kia đã không nhìn thấy, trước mặt là Hoàng nãi nãi quen thuộc của cô ta.

Cô ta há miệng muốn cáo trạng, ánh mắt lại liếc qua hư ảnh lơ lửng giữa không trung, lập tức run rẩy một chút, nhắm mắt lại, cái gì cũng không dám nói.

Nữ nhân kia thật đáng sợ.

-

Nhà giam.

Sở Linh Nhi bị trói trên cây cột, roi quất trên người cô ấy, quần áo đã thấm máu.

"Nói hay không! Đến cùng là ai sai sử ngươi!"

"Không nói đúng không? Để ngươi mạnh miệng, nói hay không, nói hay không..."

"Mau nói, là ai sai sử!"

Sở Linh Nhi cắn răng, ngay cả hô một tiếng cũng không có, cứ như vậy cứng rắn tiếp tục chống đỡ.

Ngay tại thời điểm Sở Linh Nhi sắp ngất đi, một người mặc y phục công công vội vàng chạy đến: "Ôi, làm sao lại đánh người thành dạng này, mau thả ra."

"Công công, cái này..."

Không phải để bọn hắn thẩm vấn thật tốt sao?

"Cái này cái gì, mau thả ra!" Công công nói.

"A a a..."

Mấy người ba chân bốn cẳng thả Sở Linh Nhi ra.

Quản sự công công dò xét Sở Linh Nhi vài lần, gấp gáp gấp: "Cũng đừng làm cho người chết, nhanh đi gọi người đến xem."

Những người còn lại làm sao biết tình huống như thế nào, nhưng phía trên phân phó, bọn hắn chỉ có thể làm theo.

Sở Linh Nhi được trị liệu một phen, còn cầm không ít bạc, cuối cùng được đưa trở về.

"Bị đánh thành như vậy, vẫn sống được chứ?"

"Ta thấy cô ta gần chết, sẽ không chết ở nơi này của chúng ta chứ?"

"Ma ma, có thể đổi một phòng khác hay không!"

Người ở cùng Sở Linh Nhi đều muốn đổi phòng, bị ma ma mắng cho một trận.

Vào ban đêm Sở Linh Nhi bị sốt cao, các cung nữ cũng không ai quan tâm cô ấy.

Thời điểm Sở Linh Nhi ngủ đến mơ mơ màng màng, cảm giác có người đang sờ trán cô ấy, sau đó nâng cằm cô ấy lên đút cái gì vào.

Cô ấy không có khí lực, chỉ có thể bị ép nuốt thứ đó xuống.

Cô ấy cố gắng mở mắt ra, muốn nhìn một chút là ai.

Ánh mắt mơ hồ dần dần có hư ảnh.

Minh Thù đứng bên cạnh cô ấy, trong tay cầm một cái bình nhỏ, đổ ra, lại mạnh mẽ đút cho cô ấy.

Người này... Luôn luôn độc lai độc vãng, nhưng không ai dám trêu chọc đến cô.

Sở Linh Nhi hơi mấp máy môi, trong cổ họng phát ra thanh âm khàn giọng khó nghe: "Ngươi... Ngươi cho ta ăn cái gì?"

"Độc dược." Minh Thù ném cái bình nhỏ cho cô ấy, cười nói: "Ban đêm lại ăn hai viên, đảm bảo ngươi chết rất xinh đẹp."

Sở Linh Nhi: "..."

Minh Thù quay người rời đi, vừa đi đến cửa liền nghe một tiếng nặng nề.

Cô quay đầu.

Sở Linh Nhi từ trên giường ngã xuống.

Sở Linh Nhi cũng không nhìn cô, dùng cả hai tay chống đỡ thân thể muốn đứng lên.

Thử nhiều lần, cuối cùng vẫn đều ngã xuống đất.

Trước mặt Sở Linh Nhi tối sầm lại, cô ấy nghe thấy thanh âm thanh thúy hỏi mình: "Ngươi muốn chết như vậy?"

"Ta không muốn chết."

Sở Linh Nhi không nhấn mạnh trọng âm nhưng lại có thể khiến người ta cảm thấy nguyện vọng sống sót mãnh liệt của cô ấy.

"Vậy đang làm gì? Bái triều sao?"

"Ta muốn uống nước."

"..."

Minh Thù xách người trở về, rót cho cô ấy chén nước.

Cổ họng Sở Linh Nhi đều sắp bốc cháy, một hơi đem nước uống xong, Minh Thù lại rót cho cô ấy một chén.

"Cảm ơn... Cảm ơn."

"Không khách khí." Minh Thù ngồi vào bên cạnh: "Ngươi biết nấu cơm không?"

Sở Linh Nhi uống nước xong, ý thức lại bắt đầu mơ hồ, không nghe được Minh Thù nói cái gì.

Minh Thù: "..."

Nửa đêm Sở Linh Nhi đã cảm thấy tốt hơn nhiều, đã bớt sốt, ngay cả thân thể cũng không còn đau như trước.

Bất quá vết thương vẫn còn đẫm máu, cũng không có gì thay đổi.

Sở Linh Nhi sờ đến cái bình sứ nhỏ trên giường.

Cô ấy nhìn về phía giường ngủ của Minh Thù, lúc này phần lớn cung nữ đều trở về, bên kia lại không có ai.

"Sở Linh Nhi mạng ngươi cũng thật là lớn, nguyền rủa công chúa Như Hâm cũng chỉ bị đánh vài roi."

Sở Linh Nhi nhìn cung nữ nói chuyện kia một chút: "Ta đã nói qua... Không phải ta."

"Mọi người tận mắt nhìn thấy thứ đó được tìm từ chỗ ngươi, còn không phải ngươi? Ngươi cũng không nên liên lụy đến chúng ta."

"Đúng đấy, ma ma cũng thật là, lại còn cho cô ta ở đây."

Âm thanh các cung nữ châm chọc khiêu khích im bặt dừng lại lúc Minh Thù tiến vào.

Hôm nay người của Thái hậu bên kia đến thưởng không ít thứ cho Minh Thù, công chúa Như Hâm cũng khá, khẳng định cô đã trị khỏi.

Ai còn dám cùng cô đối nghịch.

Minh Thù bưng lấy điểm tâm tiến đến: "Còn chưa ngủ? Lát nữa ma ma sẽ tới."

Đám người lập tức lên giường của mình yên vị.

Minh Thù đem một cái bao quần áo đưa cho Sở Linh Nhi.

Không đợi Sở Linh Nhi phản ứng, cô đã quay người rời đi.

Minh Thù đưa rất kín đáo, người chú ý cũng chỉ thấy Minh Thù đứng bên cạnh một chút, sau đó liền đi.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1611: Điện Hạ Nuông Chiều (12)

Vết thương của Sở Linh Nhi hồi phục rất nhanh, hôm đó Minh Thù từ phòng bếp trở về liền nghe thấy một cung nữ bị mang đi, cô ta là người hãm hại Sở Linh Nhi nguyền rủa công chúa Như Hâm.

Cung nữ kia chính là bình thường cùng Sở Linh Nhi không hợp nhau.

Giữa trưa Sở Linh Nhi tìm tới cô, đưa bao quần áo lúc trước trả lại cho cô.

"Những vật này ta không thể nhận."

"Vì cái gì? Cái này có thể mua rất nhiều đồ ăn ngon."

"Đây là Thái hậu ban thưởng cho ngươi."

"Ngươi xem như là bị ta liên luy, hẳn là nên cho ngươi.

Sở Linh Nhi nhíu mày: "Ngươi có ý gì?"

"Ngươi nghe hiểu."

"..." Ánh mắt Sở Linh Nhi lập tức phức tạp, nếu quả thật như cô ấy nghĩ, cô không sợ mình đi tố giác sao?

Một hồi lâu cô ấy mới nói: "Muốn trong khoảng thời gian ngắn chờ vào sinh nhật của công chúa Như Hâm làm xong những vật kia hoàn toàn không có khả năng, người muốn hãm hại ta trước kia đã chuẩn bị xong."

"Coi như không có chuyện này, sớm muộn ta vẫn sẽ bị tố giác."

"Chuyện lần này, chẳng qua chỉ là một cơ hội cho đối phương mà thôi."

Minh Thù không nghĩ tới vị này ngược lại là nghe hiểu.

Minh Thù phất phất tay: "Đồ vật cho ngươi chính là của ngươi, không muốn ngươi liền ném đi."

Sở Linh Nhi muốn đuổi theo nhưng bên kia có người tới, cô ấy chỉ có thể thu hồi lại đồ vật, nhìn Minh Thù rời đi.

Một đoạn thời gian sau đó, Sở Linh Nhi vô tình hay cố ý giúp Minh Thù làm việc, cô ấy phát hiện Minh Thù thích nhất là chạy đi tìm ma ma đổi đồ ăn.

Ngay từ đầu còn tưởng rằng cô nuôi cái gì, kết quả phát hiện đều bị cô ăn hết.

Có một lần Sở Linh Nhi ở trong cung được thưởng mấy khối quế hoa bánh ngọt, cô ấy mang quế hoa bánh ngọt về cho cô, quả nhiên cô đã dễ nói chuyện hơn so với trước đó.

Sở Linh Nhi: "..."

Đây là người nào a!

-

"Ngày mai sẽ phải phân phối đến các cung, thật hi vọng ta có thể được phân phối đến một nơi thật tốt."

"Tuyệt đối không nên là chỗ của công chúa Như Hâm."

"Đúng vậy, nghe nói cung nữ ở nơi đó thường xuyên mất tích..."

Cái mất tích này tất cả mọi người đều hiểu là có ý gì.

Sở Linh Nhi ngồi bên cạnh Minh Thù: "Ngươi muốn được phân đến cung nào?"

"Sẽ có người tới đón ta." Minh Thù giọng điệu rất chắc chắn.

"... Ai?"

"Ngươi đoán xem."

Sở Linh Nhi nơi nào đoán được, bất quá bình thường cô làm việc đều không phạm sai lầm, ma ma đều hết sức coi trọng cô, khả năng đã sớm tìm cho cô một nơi thật tốt.

Minh Thù trong lúc rảnh rỗi hỏi cô ấy: "Ngươi muốn đến chỗ nào?"

Sở Linh Nhi lắc đầu: "Không biết."

Minh Thù bát quái: "Ngươi không có huyết hải thâm thù gì muốn báo sao?"

Trong tiểu thuyết đều là viết như thế.

Sở Linh Nhi nghi hoặc: "Không có."

Thần sắc của cô ấy bình thản, không hề giống nói láo.

"... Vậy ngươi tiến cung làm gì?" Lại không đi theo kịch bản!

"Sống sót."

"... Trong cung lại càng dễ chết a??" Một chủ tử tùy tiện giết chết một cung nữ liền đơn giản giống như giẫm chết một con kiến

vậy.

"Dù sao cũng tốt hơn so với ở bên ngoài." Sở Linh Nhi nhìn qua bên ngoài thành cung: "Ở bên ngoài... Khả năng ta đã sớm chết."

Minh Thù: "..."

Cái kịch bản này quá loạn!

-

Ngày thứ hai, tất cả cung nữ đều đứng thành một hàng chờ ma ma phát biểu.

Cũng đơn giản chính là đến các cung ít nói chuyện làm việc nhiều, chủ tử nói cái gì chính là cái đó.

Ma ma dựa theo trên danh sách đọc, có người được phân đến cung tương đối tốt tự nhiên sẽ vui vẻ.

Cũng có người được phân đến cung chẳng ra sao, vẻ mặt lập tức giống như mẹ vừa chết.

Đặc biệt là được phân đến chỗ công chúa Như Hâm bên kia.

"Sở Linh Nhi, Đông cung."

Ma ma đọc xong, tràng diện có chút trầm mặc.

Hiện tại Đông cung tình huống như thế nào, tất cả mọi người đều rõ ràng, mặc dù Thái tử còn có người ủng hộ, nhưng một đảng Thừa tướng...

Bọn họ đều biết thế cục không thiên vị Đông cung, được phân đến chỗ này còn không bằng đến chỗ công chúa Như Hâm bên kia.

"Thần Nguyệt, Đông cung."

Đám người: "..."

Vị này không phải rất được ma ma sủng ái sao?

Làm sao cũng bị phân đến Đông cung?

Ma ma khép sổ lại: "Được rồi, người không được đọc tên đều trở về làm việc,người được đọc tên thu dọn đồ đạc, tập hợp ở bên ngoài."

Minh Thù không có gì để thu thập, đồ vật cô mang đến vốn cũng không nhiều.

Thời điểm Sở Linh Nhi thu thập luôn luôn dùng nét mặt cổ quái dò xét Minh Thù.

Cô nói có người đón cô, chính là Đông cung?

Thời điểm ở bên ngoài tập hợp, có người đột nhiên đến gọi Minh Thù cùng Sở Linh Nhi đi.

Người đến là một quản sự thái giám, còn mang theo mấy tên thái giám, tư thế nhìn có chút bất thiện.

"Bọn hắn muốn làm gì?" Sở Linh Nhi thấp giọng hỏi Minh Thù.

"Lát nữa bọn hắn nói cái gì, ngươi cứ đều đáp ứng."

"..."

Quản sự thái giám dò xét Minh Thù cùng Sở Linh Nhi một chút: "Dung mạo cũng không tồi, hai người các ngươi phân đến Đông cung, nhưng biết nên làm như thế nào chứ?"

"Công công ngươi cứ nói." Minh Thù cười nói tiếp.

Quản sự thái giám thấy Minh Thù hiểu chuyện, thần sắc liền hòa hoãn hơn mấy phần.

Bàn giao cho cô cùng Sở Linh Nhi mấy việc.

"Được rồi, nhớ kỹ lời ngày hôm nay, bằng không thì các ngươi không có quả ngon để ăn, rõ chưa?"

Quản sự thái giám ra hiệu bọn họ có thể đi.

Chờ đi ra khỏi thật xa, Sở Linh Nhi mới hỏi: "Bọn hắn có ý gì?"

"Làm nội gián trong đó chứ sao."

"... Ngươi đáp ứng?"

"Bằng không thì sao?" Minh Thù nói: "Ngươi muốn bị bọn hắn làm chết ở chỗ này?"

"..." Sở Linh Nhi biệt xuất ra mấy chữ: "Ta không làm được loại chuyện này."

"Lại không có để ngươi làm nội gián thật."

Sở Linh Nhi xoắn xuýt một hồi: "Đông cung dù sao cũng là thái tử của một nước, sao bọn hắn có thể trắng trợn như thế?"

Minh Thù thần thần bí bí cười: "Chỉ có ngươi không ngờ rằng, không có gì bọn hắn không làm được."

Sở Linh Nhi: "..."

Sở Linh Nhi đột nhiên nhớ tới một chuyện: "Có phải ngươi để ta tới Đông cung cùng ngươi hay không?"

"Ta nào có phận sự lớn như vậy."

"..." Sở Linh Nhi có chút hoài nghi.

Không phải cô, vậy chính là phân ngẫu nhiên?

"Ngươi nói có người đón, là Đông cung sao?" Cô ấy lại hỏi.

"Ngươi đoán xem."

"..."

Cô ấy làm sao đoán a!

-

Minh Thù cùng Sở Linh Nhi chậm trễ thời gian, thời điểm bọn họ đến Đông cung đã là buổi tối.

"Thần Nguyệt, Sở Linh Nhi?"

Cung nữ dò xét bọn họ từ trên xuống dưới, ánh mắt kia hận không thể lột hết quần áo bọn họ xuống kiểm tra.

Đây là đại cung nữ Xảo Tình của Đông cung, hiện tại bọn họ thuộc sự quản lý của cô ta.

"Đến Đông cung liền phải tuân thủ quy củ của Đông cung..."

Xảo Tình đe doạ Minh Thù cùng Sở Linh Nhi một phen, Minh Thù nghe đến không ngừng ngáp.

"Đây là gian phòng của các ngươi, trên giường có quần áo, đều đổi xong, ngày hôm nay coi như xong, sáng mai ta lại đến dạy các ngươi."

Gian phòng là phòng bốn người, bất quá gian phòng trừ Minh Thù cùng Sở Linh Nhi tựa hồ cũng không có người khác ở.

"Các ngươi tốt nhất đừng có tâm tư khác, bằng không thì..."

Xảo Tình uy hiếp một câu, hừ lạnh ra khỏi phòng.

Sở Linh Nhi: "..."

Minh Thù không có chút áp lực tâm lý nào, ngã đầu liền ngủ.

Sở Linh Nhi nhìn hoàn cảnh mới, thật lâu cũng ngủ không được.

-

Hôm sau.

Xảo Tình trời còn chưa sáng liền đến gọi bọn họ rời giường, thay y phục cung nữ của Đông cung xong, Xảo Tình dẫn bọn họ ra phía sau.

"Hôm nay dọn dẹp nơi này sạch sẽ, lát nữa ta tới kiểm tra."

Xảo Tình giao nhiệm vụ cho bọn họ xong liền vội vàng rời đi.

Tại trên hành lang gặp phải Tạ An, Xảo Tình vội vàng cúi người hành lễ: "Bái kiến Tạ An đại nhân."

"Xảo Tình cô nương, vừa vặn ta có việc muốn hỏi ngươi."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1612: Điện Hạ Nuông Chiều (13)

Xảo Tình mau chóng hỏi: "Tạ An đại nhân, chuyện gì?"

Tạ An hỏi: "Hôm qua nội vụ phủ có phải là phân phối cung nữ tới?"

Xảo Tình: "Đúng vậy, nô tỳ đã sắp xếp xong xuôi cho bọn họ."

Tạ An: "Ngươi đi gọi người tên Thần Nguyệt đến."

Xảo Tình không hiểu: "Tạ An đại nhân, đây là..."

Tạ An cắt đứt cô ta: "Mau đi đi."

Xảo Tình lơ ngơ.

Bất quá Tạ An là người bên cạnh Thái tử điện hạ, lời nói của hắn đại biểu cho Thái tử điện hạ.

Xảo Tình chỉ có thể đi gọi Minh Thù qua.

Thời điểm tới nơi vẫn không quên cảnh cáo cô.

Tạ An vẫn chờ nguyên tại chỗ, nhìn thấy Minh Thù, ánh mắt có chút phức tạp dò xét cô hai lần: "Thần Nguyệt cô nương, điện hạ cho mời."

Xảo Tình có chút trừng lớn mắt.

Cô ta còn tưởng rằng là Tạ An nhận biết cô, làm sao cũng không nghĩ tới sẽ là Thái tử điện hạ gọi cô.

Tạ An đưa Minh Thù đến tẩm cung.

"Thần Nguyệt cô nương, nhắc nhở ngươi một câu, đây là Đông cung."

"Cho nên?"

"Đừng làm loạn."

"Tạ An đại nhân đúng không? Là điện hạ các ngươi gọi ta tới, có quan hệ gì với ta?" Minh Thù nhún vai: "Hơn nữa phân phó ta đến đây cũng là Thái tử điện hạ a?"

Tạ An: "..."

-

Thời điểm Minh Thù đi vào, Thái tử điện hạ vừa đứng dậy, trên người chỉ mặc áo trong đơn bạc.

Nghe thấy âm thanh, Thái tử điện hạ ngẩng đầu nhìn tới, ánh mắt hai người đụng nhau, ai cũng không mở miệng.

Qua một lúc, Thái tử điện hạ dời mắt trước: "Thay y phục."

"Thái tử điện hạ làm gì vậy?"

Thái tử điện hạ cười lạnh: "Cho ngươi cơ hội ám sát ta."

Minh Thù kinh ngạc: "Thái tử điện hạ tri kỷ như vậy."

Thái tử điện hạ tiếp tục cười lạnh: "Đúng vậy, ta chính là tri kỷ như thế, còn không qua đây thay y phục?"

"Điện hạ, ngươi đối với ta như vậy, sẽ không phải là coi trọng ta chứ?"

Thái tử điện hạ dời mắt xuống, lộ ra vẻ ghét bỏ: "Dựa vào vóc dáng này của ngươi? Ta sẽ coi trọng ngươi? Ta mắt mù sao?"

Minh Thù cúi đầu nhìn một chút, mặc dù không phải rất hùng vĩ nhưng cũng là tiểu gia bích ngọc a?

"Ta còn có mỹ mạo!"

"..." Thái tử điện hạ tựa hồ bị chọc đến phát cười: "Ngươi như vậy cũng có thể xưng là mỹ mạo, mỹ nhân trên thế giới này đều chết hết sao?"

"..."

Tiểu yêu tinh đủ rồi nha!

Minh Thù mỉm cười: "Quả thật không bằng các mỹ nhân điện hạ thấy qua, nhưng đã rất dễ nhìn hơn nhiều so với các cô nương khác."

Thái tử điện hạ: "..."

Điêu dân cũng dám mắng hắn!

Thái tử điện hạ chỉ về phía cô, hít sâu, chậm rãi phun ra mấy chữ: "Điêu dân không dễ dạy!"

Hắn nhấc chân đi ra ngoài.

Đi tới cửa liền nghĩ đến bản thân còn chưa thay y phục, lại quay trở về.

"Thay y phục cho ta!"

Minh Thù làm bộ cúi đầu: "Điêu dân không biết."

"Thần Nguyệt!"

"Ừ?"

Thái tử điện hạ nhìn nữ tử mặt mày cong cong trước mặt, sự tức giận đột nhiên liền tan thành mây khói.

Đưa cô tới nơi này so với dự đoán cũng không phải như vậy, làm sao lại biến thành dạng này?

Đều do tên điêu dân này quá khinh người!

Thái tử điện hạ tự mình mặc quần áo, sau đó giận đùng đùng rời đi.

Sau khi Minh Thù rời khỏi đây, Tạ An mới nói cho cô biết, sau này cô sẽ phụ trách sinh hoạt thường ngày của Thái tử điện hạ, cũng chính là cung nữ thân cận.

Bên cạnh Thái tử điện hạ vẫn luôn là thái giám hầu hạ, không thì chính là Tạ An, còn chưa từng để cung nữ hầu hạ qua.

Cho nên ánh mắt kia của Tạ An nhìn cô giống như nhìn yêu phi hoạ quốc.

Người này dáng dấp xinh đẹp nhưng cũng không phải rất đẹp để điện hạ đưa ra quyết định như vậy a?

Hơn nữa...

Người này không phải thích khách sao?

"Điện hạ, ngài đến cùng là nghĩ như thế nào?" Tạ An thật sự là nghĩ mãi mà không rõ.

Để một mối nguy hiểm lớn như vậy ở bên cạnh, không lo lắng sao?

"Ngươi thật sự tin cô ấy là đến ám sát ta?" Thái tử điện hạ ngữ khí nhẹ nhàng.

"Không phải sao?"

Thái tử điện hạ nói: "Trước đó ta bị Lữ đại nhân bắt, cô ấy muốn ra tay, lúc ấy liền có thể động thủ."

Tạ An nhíu mày.

"Điện hạ, ta vẫn cảm thấy..."

Thái tử điện hạ đưa tay: "Không cần nói, ta biết phân rõ."

Tạ An lông mày đều sắp nhăn lại thành chữ Xuyên ((川).

Làm sao đều cảm thấy không thích hợp a!

Tại sao điện hạ phải đối với một sát thủ tốt như vậy?

Tạ An cùng Thái tử điện hạ nói nhiều lần cũng không có kết quả.

Mà Minh Thù vừa thăng chức cũng có chút mờ mịt.

Tiểu yêu tinh đây là ý gì?

Ngoài miệng nói không muốn nhưng thân thể lại rất thành thật sao?

"Thần Nguyệt!"

Xảo Tình mang theo hai cung nữ ngăn lại đường đi của Minh Thù.

Sắc mặt Xảo Tình rất kém.

"Có việc?"

"Ngươi..." Xảo Tình chỉ vào Minh Thù chất vấn: "Ngươi làm sao để điện hạ cho ngươi hầu hạ bên cạnh?"

Bên cạnh điện hạ xưa nay chưa từng có cung nữ thân cận.

Ngay cả thư phòng cũng không thể đi vào.

Cung nữ này vừa tới, tại sao lại được điện hạ bổ nhiệm rồi?

Xảo Tình nghĩ mãi mà không rõ.

Cũng không cam tâm.

Minh Thù nhún vai: "Có thể là ta khá đẹp đẽ?"

"Ngươi không biết xấu hổ!"

"Biết rồi." Minh Thù mỉm cười: "Không biết làm sao xinh đẹp a?"

"Ngươi..." Xảo Tình tức giận đến sắc mặt ửng đỏ, tựa hồ muốn cùng Minh Thù lý luận.

"Xảo Tình tỷ tỷ." Cung nữ đằng sau giữ chặt Xảo Tình.

Xảo Tình hơi tỉnh táo một chút, nhìn chằm chằm Minh Thù nói: "Đừng tưởng rằng ngươi bây giờ có điện hạ làm chỗ dựa ngươi liền có thể làm mưa làm gió ở Đông cung, Đông cung này cũng không đơn giản như người nghĩ, chúng ta đi."

Hai cung nữ đằng sau nhìn Minh Thù, vội vàng cúi đầu rồi đuổi theo Xảo Tình rời đi: "Xảo Tình tỷ tỷ, ngươi chậm một chút."

"Xảo Tình tỷ tỷ."

Xảo Tình đi đến cực nhanh.

Cô ta trực tiếp trở về phòng của mình, một cước đá vào ván cửa.

Âm thanh loảng xoảng làm hai cung nữ đuổi theo phía sau sững sờ trong chốc lát.

"Xảo Tình tỷ tỷ, ngươi đừng nóng giận."

Xảo Tình phát tiết liền đạp mấy cái.

Xoay người nói với hai cung nữ: "Ta đã ở Đông cung bao lâu? Hiện tại điện hạ đều không cho ta bước vào tẩm điện nửa bước, nha đầu kia mới đến hôm qua liền lọt vào mắt điện hạ?"

"Xảo Tình tỷ tỷ..."

Hai cung nữ ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi.

"Cũng không biết dùng biện pháp gì câu dẫn điện hạ, hồ ly tinh."

Hai cung nữ ngươi một lời ta một lời an ủi Xảo Tình.

-

Minh Thù cả ngày đều không thấy Thái tử điện hạ, bất quá có người một lần nữa đến đưa quần áo cho cô, sắp xếp cho cô một gian phòng mới.

Gian phòng ở ngay bên cạnh tẩm điện của Thái tử điện hah, rõ ràng là hạ quyết tâm để cô hầu hạ hắn.

Minh Thù đi tìm Sở Linh Nhi, người đối diện đang cần cù chăm chỉ làm việc.

"Ngươi cùng Thái tử điện hạ là thế nào?" Sở Linh Nhi dành thời gian hỏi cô.

"Ta dự định tới giết hắn."

Sở Linh Nhi giật mình, hoảng hồn vươn tay che miệng cô lại.

"Ngươi điên rồi, ở đây lại nói lời này."

Minh Thù kéo tay cô ấy xuống, nhún nhún vai: "Hắn biết a."

Sở Linh Nhi: "..."

Thái tử điện hạ biết?

Biết rồi còn điều người đến bên cạnh hầu hạ mình, còn là hầu hạ thân cận, cho cô cơ hội sao? Thái tử điện hạ cũng điên rồi?

"Ngươi... Cùng Thái tử điện hạ có thù sao?"

"Không có, làm sao có thể có thù."

"Vậy tại sao ngươi muốn..."

"Hắn tiện miệng."

"..."

Sở Linh Nhi biểu thị không hiểu.

"Thần Nguyệt, ngươi trốn ở chỗ này làm gì, Thái tử điện hạ trở về, bảo ngươi đến hầu hạ!" Xảo Tình đột nhiên xuất hiện, lạnh như băng thông báo cho cô.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1613: Điện Hạ Nuông Chiều (14)

Thư phòng.

Nam nhân ngồi trước bàn sách, trong tay cầm một quyển sách, nhưng ánh mắt lại rơi vào hư không, cũng không có đọc sách.

Minh Thù đẩy cửa đi vào, âm thanh rất nhỏ bừng tỉnh nam nhân.

Hắn liếc tay mình một chút, ba một cái đem sách ném trên bàn: "Thần Nguyệt, làm một cung nữ còn muốn cho người mời ngươi tới hầu hạ, ngươi có thể diện thật lớn."

Minh Thù đặt trà trên bàn: "Đúng vậy, nếu điện hạ không quen nhìn có thể không gọi ta."

Thái tử điện hạ liếc nhìn cô: "Dựa vào cái gì không gọi? Ngươi hiện tại là cung nữ của Đông cung."

Minh Thù lộ ra nụ cười tiêu chuẩn: "Vậy điện hạ còn có gì phân phó?"

"Đứng bên cạnh đi, đừng chướng mắt."

"Vậy ta đi ra." Minh Thù lập tức đi ra ngoài.

"Đứng lại." Thái tử điện hạ lại quát lớn một tiếng.

"Điện hạ, không phải ngươi nói để ta đừng chướng mắt sao?"

"Ta để ngươi đi ra?" Thái tử điện hạ cười lạnh: "Một chút quy củ cũng không có, tố chất nghề nghiệp của ngươi đâu?"

Minh Thù: "..."

Ôi tiểu yêu tinh, ngươi còn biết tố chất nghề nghiệp sao?

Minh Thù ưỡn ngực, bắt đầu biểu diễn: "Sát thủ! Chính là phóng đãng không bị trói buộc như thế!"

Thái tử điện hạ: "..." Điêu dân lại mắc bệnh!

Minh Thù quay trở lại, chống đỡ bàn sách: "Không phải, điện hạ, ngươi biết rõ ta là tới giết ngươi, ngươi còn giữ ta lại? Ngươi sẽ không phải là thích ta chứ?"

Cơ thể thiếu nữ hơi nghiêng về phía trước, trên người cô như có như không hương thơm bay tới chóp mũi Thái tử điện hạ, mùi thơm dịu dàng.

Nhịp tim của Thái tử điện hạ không khỏi đập mạnh.

Điểm này làm cảm xúc của hắn rất nóng nảy.

Trên khuôn mặt tuấn mỹ lộ ra một chút châm chọc: "Bổn thái tử nào có thể thích ngươi, ngươi cho rằng câu dẫn ta liền có thể giết ta?"

Minh Thù đưa tay ấn lên mu bàn tay Thái tử điện hạ, cười tủm tỉm nói: "Điện hạ, làm người nên thành thật một chút nha."

Thái tử điện hạ thoáng như bị giật điện một chút, mãnh liệt rút tay lại.

Một giây sau vỗ bàn đứng dậy: "Thần Nguyệt dám phạm thượng, phạt ngươi đem toàn bộ Đông cung quét dọn một lần! Lăn ra ngoài!"

Minh Thù: "..."

Minh Thù nhún nhún vai, nhanh như chớp lăn ra khỏi thư phòng.

Thái tử điện hạ tức giận đến một quyền nện trên bàn sách.

Tên điêu dân này!

Tức chết bổn thái tử!

Tạ An có chút cổ quái tiến vào: "Điện hạ, chuyện gì lại nổi giận như vậy?"

Thái tử điện hạ một giây liền trở mặt, điềm nhiên như không có việc gì ngồi xuống, rót trà uống một ngụm, thở phào trong lòng.

"Hôm nay trên triều đình, Vinh Uy tướng quân cũng giúp đỡ Thừa tướng nói chuyện, có thể thấy được hiện tại đại bộ phận quan viên đều đã cùng Thừa tướng đứng trên một con đường."

Nói đến chính sự, Tạ An cũng có chút nghiêm túc: "Trong tay Vinh Uy tướng quân có binh quyền, nếu thật sự là như vậy, đối với chúng ta rất bất lợi."

"Bất lợi thì phải làm thế nào đây?"

Thái tử điện hạ gõ nhẹ đầu ngón tay trên mặt bàn mấy lần.

"Chẳng lẽ cũng muốn để ta học theo Thừa tướng uy hiếp dụ dỗ?"

Tạ An: "Điện hạ, Vinh Uy tướng quân hôm nay dù giúp Thừa tướng nói chuyện nhưng cũng không nói việc gì quan trọng, cũng chưa chắc hắn chính là đứng bên phe Thừa tướng, chúng ta có thể tranh thủ một chút."

Thái tử điện hạ trầm tư một lát: "Vinh Uy tướng quân thích uống rượu, ngày mai đưa thiếp mời hẹn Vinh Uy tướng quân du hồ uống rượu."

Tạ An lo lắng: "Điện hạ, đây có phải là có chút không ổn hay không, ngài ra ngoài rất nguy hiểm... Hơn nữa cứ như vậy hẹn Vinh Uy tướng quân, Thừa tướng bên kia..."

Ánh mắt Thái tử điện hạ rơi vào hư không: "Vậy ngươi cho rằng lén lút Thừa tướng cũng không biết?"

Tạ An: "..."

Cung nữ thái giám trong Đông cung cơ bản đều là Thừa tướng cùng Thái hậu nhét vào.

Bọn hắn nhổ một người, bọn họ liền có thể nhét thêm mấy người tiến vào.

Sau đó Thái tử điện hạ liền dứt khoát để bọn họ tùy tiện nhét.

Chỉ có tẩm điện cùng thư phòng dùng người nhà, không cho người lạ tới gần.

Nhưng động tĩnh ở Đông cung có thể nói là không có bất kỳ bí mật gì có thể nói.

-

"Ngươi làm sao đắc tội Thái tử rồi?" Sở Linh Nhi một bên lau cửa sổ một bên hỏi Minh Thù.

Cô vừa đi hầu hạ một lát liền bị phạt quét dọn toàn bộ Đông cung.

Năng lực này cũng thật tuyệt.

"... Có thể là ta quá đẹp."

"..." Có biết xấu hổ hay không?

Coi như dáng dấp thật đẹp, vậy cũng không thể không biết xấu hổ như thế chứ?

Minh Thù sát lại, đột nhiên ném đồ vật trong tay ra, kéo Sở Linh Nhi chạy đi.

"Ài, ngươi làm gì? Còn nhiều việc như vậy..."

"Xuỵt."

Minh Thù ra hiệu cô ấy an tĩnh một chút.

Sở Linh Nhi: "..."

Minh Thù kéo cô ấy ngồi xổm trong góc xó, Sở Linh Nhi lơ ngơ, thuận theo ánh mắt Minh Thù nhìn sang, chỉ thấy bên kia có một tên thái giám đang lén lén lút lút đi tới.

"Ngươi đợi ở chỗ này, ta đi xem xem."

"Ài, có thể nguy hiểm hay không?" Sở Linh Nhi lôi kéo cô.

"Không chết được."

Minh Thù nhanh chóng thoát ra ngoài, biến mất trong tầm mắt của Sở Linh Nhi.

Minh Thù đi theo tên thái giám kia, thái giám đi đến hậu viện của Đông cung.

Nhà bếp?

Cửa sổ nhà bếp không có đóng chặt chẽ, Minh Thù liếc thấy bên trong bày biện màn thầu cho bữa sáng của bọn cung nữ thái giám.

Minh Thù đưa tay vào mò hai cái.

Cầm lấy màn thầu xong liền leo tường nhìn bên ngoài.

Chỉ thấy tên thái giám kia nhìn quanh bốn phía, từ trong tay áo lấy ra một vật thả vào trong chum nước ở hậu viện

Tia sáng quá mờ, Minh Thù chỉ có thể nhìn rõ hẳn là bột phấn.

Thứ gì?

Minh Thù bỏ màn thầu vào trong ngực, đi thẳng ra ngoài.

Tại trước khi thái giám phát hiện liền một tay ấn hắn vào trong chum nước.

"Ưm ưm... Ùng ục ục..."

Đầu thái giám bị ấn trong nước, tay không ngừng giãy dụa, Minh Thù nhấc hắn lên đem cả người hắn đều thả vào chum nước.

"Khụ khụ khụ..."

Thái giám nắm lấy mép chum nước ngoi đầu lên, một giây sau lại bị đè xuống.

Tiếng nước vang ầm ầm trong viện.

Thái giám cảm thấy mình sắp phải chết, ngay tại thời điểm hắn sắp không thở nổi, lực đạo ấn lấy hắn đột nhiên thả lỏng.

Thái giám nổi lên mặt nước, từng ngụm từng ngụm thở hổn hển.

Nhưng trong nháy mắt ngẩng đầu liền thấy một cây gỗ rơi xuống.

Thái giám hai mắt chớp một cái, hôn mê bất tỉnh, lặng xuống dưới đáy chum nước.

Minh Thù kéo người ra ngoài, ngồi xổm ở bên cạnh nhìn trong chốc lát.

Không chết a.

Không phải độc dược...

Vậy hắn thả thứ đồ chơi gì?

Cũng không phải thuốc làm thân thể khoẻ mạnh a?

Minh Thù đi đến chum nước bên cạnh chưa bị hắn thả vào nước rửa tay một cái, tiến vào phòng bếp.

Một hồi lâu cô mới ra ngoài kéo lấy tên thái giám kia rời đi.

-

Hôm nay Tạ An trực đêm, từ xa nhìn thấy có thứ gì hình người đang kéo lấy một vật đi tới.

Hình ảnh quả thực có chút dọa người.

Tạ An cảnh giác đi qua.

"Ai?"

Bên kia dừng lại, Tạ An nghe thấy một tiếng phịch, người kia ném đồ vật trong tay đi, không biết đập vào đâu.

Tiếp theo có thanh âm thanh thúy truyền tới: "Tạ An đại nhân, tới kéo giúp ta một chút."

Tạ An: "..."

Lại là cô!

Tạ An đi qua, nhìn trên mặt đất một chút, đó là một thái giám, nơi thái giám bị kéo qua có một mảnh nước đọng lại.

Không biết còn tưởng rằng cô kéo quỷ nước.

Tạ An cau mày hỏi: "Ngươi đang làm gì? Hắn xảy ra chuyện gì?"

Đêm hôm khuya khoắt cô không ngủ được lại kéo lấy một tên thái giám đến đây làm gì?

"Ta phát hiện hắn lén lén lút lút liền bắt lấy nha, mệt chết ta."

"..."

Tạ An ngờ vực dò xét cô hai lần.

"Lén lén lút lút làm gì?" Ta thấy ngươi mới là lén lén lút lút!!

Minh Thù nhún vai: "Hắn thả thứ gì vào trong chum nước, ta để hắn xuống dưới uống mấy ngụm, bất quá hình như không chết, không biết là cái gì."

"..."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1614: Điện Hạ Nuông Chiều (15)

Tạ An mang người đến Thiên Điện.

Thái giám bị đánh thức, sau ót một trận đau nhức, sờ đến một tay đầy máu.

Âm thanh tiếng nên thiêu đốt làm thần kinh thái giám từng trận đau.

"Đại nhân, tỉnh rồi."

Thái giám bỗng nhiên nhìn về phía trước, Tạ An cầm kiếm tiến lên, trên cái ghế bên cạnh có một tiểu cung nữ đang xiêu xiêu vẹo vẹo ngồi đó.

Bất quá có thể tại trước mặt Tạ An còn dám ngồi một cách không có quy củ như thế, nào có thể là một tiểu cung nữ bình thường?

Tạ An cũng có chút đau đầu.

Thật không biết Thái tử điện hạ coi trọng nữ nhân này ở chỗ nào.

Lai lịch không rõ thì không nói, cách làm việc càng là phách lối.

Được rồi!

Giải quyết người trước mặt này trước.

Tạ An tiến lên hai bước: "Ngươi thả vào trong chum nước cái gì?"

Thái giám vội vàng quỳ trên mặt đất, run rẩy trả lời: "Tạ An đại nhân... Ta... Ta nghe không hiểu ngài đang nói cái gì."

"Hừ, nghe không hiểu? Hơn nửa đêm vì sao ngươi lại ra phía sau viện?"

"Ta... Ta hơi đói... Cho nên..." Thái giám vội vàng dập đầu: "Tạ An đại nhân tha mạng, ban đêm ta không có ăn cái gì, thật sự là quá đói, ta không phải cố ý trộm đồ ăn, Tạ An đại nhân tha mạng."

Thái giám chết cũng không thừa nhận.

Một mực chắc chắn mình đến phòng bếp trộm đồ ăn, đang muốn uống miếng nước nhưng không biết vì sao bị người ta ấn vào trong nước, sau đó bị đưa đến nơi này.

Tạ An lục soát trên người thái giám cũng không có bất kỳ vật gì.

Lại cho người đi lấy nước đến, kết quả thái giám mấy ngụm liền uống.

Tạ An nhìn về phía Minh Thù.

Minh Thù tay khoác lên trên ghế dựa, đưa ra đề nghị: "Hắn nhất định thả thứ gì vào bên trong, không bằng dùng hình thử một chút?"

Thái giám: "..."

Tạ An: "..."

Tạ An rời khỏi phòng, hẳn là đi xin phép Thái tử.

Quả nhiên sau một nén hương, Thái tử điện hạ khoác lên một bộ áo choàng màu đen đi tới.

Tóc chưa buộc, cứ như vậy thả ở sau lưng, có mấy sợi rơi trước người, giống như yêu tinh từ trong đêm đi tới mê hoặc lòng người.

Hắn quét mắt một vòng thái giám trên mặt đất, ánh mắt chậm rãi rơi vào trên người Minh Thù.

"Ta để ngươi quét dọn Đông cung, ngươi lại cho ta xem chuyện gì?"

"Điện hạ nói đạo lý một chút, không thấy một người tốt như ta giúp ngươi bắt một tên có ý đồ xấu sao?"

Thái tử điện hạ khẽ nhếch khoé miệng, độ cong lạnh lẽo lại châm chọc: "Người có ý đồ xấu, chẳng lẽ không phải ngươi?"

Minh Thù cười đáp ứng: "Đúng vậy, vậy ngươi còn giữ ta lại?"

"..."

Vấn đề này, chính hắn cũng không có đáp án.

Thái tử điện hạ nhanh chóng nói sang chuyện khác: "Ngươi nói hắn thả thứ gì vào trong chum nước, thả thứ gì?"

"Điện hạ, vấn đề này ngươi phải hỏi hắn, đồ vật cũng không phải ta thả, làm sao ta biết?"

Thái tử điện hạ hơi híp mắt lại một chút: "Hắn nói cái gì rồi?"

Lời này chính là hỏi Tạ An.

"Bẩm điện hạ, không nói gì, vừa rồi cung đã cho hắn uống qua nước trong chum, không có xảy ra vấn đề gì, trong chum nước cũng đã kiểm tra, không có độc."

"Điện hạ." Thái giám bò về phía Thái tử điện hạ, một bên nước mũi một bên nước mắt: "Ta cái gì cũng không làm, ta chỉ là muốn trộm ít đồ ăn, là cung nữ này... Cô ta ăn nói linh tinh, nói nô tài thả thứ gì vào trong chum nước, nô tài chỉ là muốn uống miếng nước mà thôi, nô tài oan uổng a!!"

Tạ An đá thái giám văng ra: "Câm miệng! Điện hạ không hỏi ngươi."

"Điện hạ tha mạng..."

"Nô tài biết sai rồi."

"Điện hạ tha mạng!"

Thái giám một bên cầu xin tha thứ một bên đem trách nhiệm đẩy lên người Minh Thù.

Minh Thù không có phản ứng gì, dường như cũng không lo lắng sẽ liên lụy đến mình.

"Điện hạ, ngài xem?" Tạ An đến bên cạnh Thái tử điện hạ thấp giọng hỏi thăm.

"Thần Nguyệt, ngươi đến hỏi."

"Điện hạ?"

Thái tử điện hạ nhìn Tạ An một chút, vẻ mặt rất bình tĩnh, Tạ An cũng không dám lên tiếng nữa.

Bộ dáng này của điện hạ chính là biểu thị hắn đã quyết định.

Tạ An là bất mãn Minh Thù, nhưng lại càng không nguyện ý việc có người âm mưu hãm hại Thái tử điện hạ.

"Ta được cái gì tốt?"

Phốc...

Tạ An xém chút phun ra một ngụm máu tươi.

Hiện tại là thời điểm cho cô chứng minh mình không sai, cô lại còn muốn cái gì tốt?

Điên rồi!

"Thần Nguyệt cô nương, nếu như ngươi không thể chứng minh lời mình nói, đó chính là vu cáo, phải nhận hình phạt!" Tạ An cảnh cáo Minh Thù.

"Vậy nếu ta có thể chứng minh thì sao? Ta được cái gì tốt?"

Cô trừng trừng Thái tử điện hạ.

Thái tử điện hạ theo bản năng hỏi một câu: "Ngươi muốn cái gì tốt?"

Minh Thù nở nụ cười xán lạn: "Mỗi bữa cho ta ăn thêm đùi gà."

Phải biết cơm nước của cung nữ thái giám cũng không hề tốt đẹp gì, chỉ là có thể để ngươi ăn no nê.

Đồ tốt đều là các chủ tử.

Minh Thù muốn ăn cái đùi gà đều phải hơn nửa đêm bay ra ngoài ăn.

Rất mệt mỏi.

Thái tử điện hạ: "..."

Tạ An: "..."

Đường đường là sát thủ lại chỉ có một chút chí hướng ấy!

"Được."

Minh Thù lúc này từ trên ghế xuống đi đến trước mặt thái giám.

"Tiểu thái giám, ta cho ngươi một cơ hội, ngươi nói ra cũng không cần chịu khổ."

"Ta cái gì cũng không làm qua, ngươi đừng mơ tưởng nói xấu ta!" Thái giám cứng cổ.

Minh Thù đưa tay vỗ vỗ bả vai hắn.

"Cho ngươi cơ hội lại không muốn."

Ngay tại trong nháy mắt cô vừa dứt lời, sắt mặt tiểu thái giám biến đổi lớn, giống như là đang nhận lấy sự thống khổ rất lớn.

-

Tiểu thái giám chính là một người bình thường, có thể chịu một phút đã là cực hạn.

Ngón tay hắn chống đỡ mặt đất, máu me đầm đìa.

"Có người... Có người để ta bỏ đồ vào trong nước."

"Ai?" Tạ An níu lấy cổ áo tiểu thái giám: "Ai bảo ngươi làm?"

Tiểu thái giám cũng không dám giấu diếm nữa: "Lâm công công."

Tạ An tiếp tục hỏi: "Hắn để ngươi thả cái gì?"

Tiểu thái giám: "Là một loại thuốc bột, ăn vào sẽ không tạo thành tổn thương đối với người, thế nhưng... Chỉ cần dùng cùng hương liệu của Đông cung liền sẽ để người dị ứng."

Tạ An nhíu mày sao, truy vấn: "Chỉ là dị ứng?"

"Vâng, nô tài không dám nói lung tung, Lâm công công đúng là nói như vậy."

Mỗi một cung đều có hương liệu mình quen dùng, Đông cung tự nhiên cũng không ngoại lệ, bất quá Thái tử điện hạ không phải rất thích cho nên tẩm cung không cần hương liệu, phòng bên ngoài sẽ dùng một chút.

Vả lại các nơi còn lại có hương liệu, điện hạ kiểu gì cũng sẽ không đi vào.

"Đi lấy hương liệu tới." Tạ An cao giọng phân phó.

Tiểu thái giám nằm sấp trên mặt đất, hô hấp đều không thở nổi.

Hương liệu được đốt lên trước mặt hắn, tiểu thái giám uống nhiều nước như vậy, một lát sau trên mặt liền trồi lên nốt đỏ, rất là dọa người.

Tiểu thái giám còn đưa tay cào: "Thật ngứa, ngứa quá a..."

Bất quá một lát, trên mặt tiểu thái giám liền bị cào đến nát da.

"Mục đích làm như vậy là cái gì?" Tạ An giẫm đạp tiểu thái giám trên mặt đất.

"Ta không biết, ta không biết..." Tiểu thái giám hô to: "Lâm công công chỉ nói cho ta như vậy, còn lại ta cái gì cũng không biết."

Tạ An thẩm vấn một hồi lâu, thái giám đều là ta không biết.

Hắn nhìn về phía Minh Thù bên cạnh: "Thần Nguyệt cô nương, nếu không ngươi đến?"

Mặc dù không biết cô dùng thủ đoạn gì, nhưng tựa hồ dùng rất tốt.

Nhưng như vậy cũng không để hắn cảm thấy cô không có nguy hiểm!

Minh Thù chống cằm, trầm lặng nói: "Hỏi cũng vô dụng, hắn không biết."

Nếu là biết, vừa rồi đã nói.

Tạ An: "..."

Tạ An nhìn Thái tử điện hạ trầm mặt, phất tay: "Dẫn hắn đi."

"Thật ngứa, tha mạng, điện hạ tha mạng, tha mạng a..."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1615: Điện Hạ Nuông Chiều (16)

"Điện hạ, đây là ý gì?"

Tạ An không hiểu, đang êm đẹp lại muốn để bọn hắn dị ứng?

Thái tử điện hạ chậm rãi gõ lên mặt bàn.

Tạ An tại gian phòng đi tới đi lui: "Lâm công công là người của An phi, An phi lại là muội muội của Thừa tướng, chuyện này khẳng định là Thừa tướng làm ra, hắn muốn làm gì?"

"Thái tử điện hạ, việc này khẳng định có âm mưu!"

"Điện hạ, ngài nói một câu a?"

Thái tử điện hạ hỏi: "Tấn Quốc Công có phải là sắp trở về."

"Vâng, hôm qua vừa nhận được tin tức, ít nhất mười ngày liền đến kinh thàng. Chuyện này cùng Tấn Quốc Công có quan hệ?" Tạ An bị chỉ điểm, hơi nghi hoặc một chút, không nghĩ ra mấu chốt.

"Thừa tướng không muốn để ta cùng Tấn Quốc Công gặp mặt."

"..."

Trong tay Tấn Quốc Công có một bộ phận binh quyền, coi như Thừa tướng không chiếm được cũng sẽ không để điện hạ cùng Tấn Quốc Công dính líu quan hệ.

"Thừa tướng thật đúng là giỏi tính toán!" Tạ An lửa giận khó nhịn dưới đáy mắt.

"Nhưng dị ứng sao có thể ngăn cản điện hạ cùng Tấn Quốc Công gặp mặt?"

"Làm sao không thể, mua được ngự y, nói các ngươi là bệnh truyền nhiễm không được sao." Minh Thù nói tiếp: "Bệnh truyền nhiễm rất đáng sợ, nói không chừng đến lúc đó các ngươi còn sẽ có vui mừng lớn hơn..."

Tạ An: "..."

"Chờ một chút..."

Tạ An cùng Thái tử điện hạ đồng thời nhìn về phía Minh Thù, lại muốn làm chuyện xấu gì.

Minh Thù sờ cằm: "Nếu ta không phát hiện, vậy cuối cùng chẳng phải là sẽ bị giam ở đây?"

"Thật ác độc!"

Minh Thù đột nhiên đứng lên.

Tạ An: "..."

Thái tử điện hạ: "..."

Hai người liếc nhau, từ trong mắt nhau nhìn thấy được sự không hiểu cùng nghi hoặc.

Chủ nhân chỉnh chủ còn không tức giận, cô đột nhiên phản ứng lớn như vậy làm cái gì.

"Các ngươi mới vừa nói Lâm công công kia là người của An phi, An phi lại là muội muội của Thừa tướng đúng không?" Minh Thù hỏi Tạ An.

Tạ An không rõ ràng cho lắm gật đầu: "Phải..."

Minh Thù đột nhiên hành lễ: "Điện hạ, điêu dân đi xuống trước."

"... Ngươi đi đâu?"

"Người ác độc như vậy, nhất định phải giáo huấn một chút." Lại muốn ngăn cản trẫm ra ngoài ăn đùi gà, quá ghê tởm!

"Ngươi đứng lại!" Thái tử điện hạ quát lớn một tiếng.

Minh Thù mấy bước vọt ra khỏi phòng.

"Đuổi theo cô ấy, đừng để cô ấy làm loạn." Thái tử điện hạ chỉ hận mình không biết võ công.

Tạ An đuổi theo cô ra ngoài, ở bên ngoài chỉ thấy Minh Thù giẫm lên mái hiên biến mất trong màn đêm.

Tạ An nhanh chóng phi thân theo sau.

-

Gần đây phủ Thừa tướng phát sinh một chuyện đại sự.

Người lớn trong phủ Thừa tướng đều bị cạo sạch.

Nghe nói Thừa tướng phát lệnh truy nã tặc nhân cạo đầu hắn toàn thành, kết quả ngay cả một cọng lông của người ta cũng chưa bắt được.

Chuyện này truyền ra trong chợ búa, trở thành đề tài nói chuyện của trăm họ.

Đương nhiên chỉ dám lén lút nói, bị phủ Thừa tướng nghe thấy có thể sống không nổi.

Thừa tướng tại phủ Thừa tướng tức giận đến quẳng không ít thứ.

"Bắt được người không!" Thừa tướng một sợi tóc cũng không có, trơn bóng như cái trứng mặn.

"Không có... Không có."

"Phế vật! Phế vật! Một đám rác rưởi!" Thừa tướng liên tiếp đạp tới, bọn hạ nhân ngã đầy đất, không người nào dám phản bác.

Là ai làm ra cũng không biết, bọn hắn bắt ai đây?

Nhưng Thừa tướng nổi giận, bọn hắn cũng chỉ có thể tìm tán loạn trên đường, làm dáng một chút.

Mà lúc này người cạo đang êm đẹp ở Đông cung —— rửa chén đĩa.

Minh Thù bị Xảo Tình tố cáo, nói cô ăn vụng màn thầu trong nhà bếp.

Minh Thù nói kia là tên tiểu thái giám ăn, tiểu thái giám chính miệng thừa nhận, không có quan hệ gì với cô.

Kết quả vẫn là bị phạt rửa chén đĩa.

"Tiểu yêu tinh có bệnh a." Minh Thù ném chén đĩa vào nước, vù vù hai lần cầm lên phóng tới bên cạnh.

Thật vất vả mới tới giờ ăn cơm trưa, Minh Thù nhìn thấy một bát cơm trắng cùng một bàn rau xanh, cả người đều không ổn.

Đùi gà đâu?

Minh Thù bưng lấy bát đi tìm Thái tử điện hạ.

"Đùi gà của ta đâu?" Minh Thù đem bát thả trước bàn sách của

Thái tử điện hạ: "Điện hạ, giữ lời mới là một quân tử."

"Ta là Thái tử." Thái tử điện hạ hững hờ lật qua một trang.

Minh Thù đổi giọng: "Giữ lời mới là một nam nhân!"

Thái tử điện hạ cười nhẹ một tiếng, ném đi sách trong tay: "Nếu ta cho người ở nhà bếp làm thêm đồ ăn cho ngươi, không chừng ngươi sẽ bị xa lánh."

Hắn mở hộp cơm bên cạnh ra, từ bên trong lấy ra đùi gà.

Minh Thù con ngươi có chút tỏa sáng.

Thái tử điện hạ bưng đùi gà, hắn lung lay trước mặt Minh Thù một chút: "Chỗ này không chỉ có một cái đùi gà, ngươi trả lời ta một vấn đề, đây đều là ngươi."

Minh Thù suy nghĩ một lát: "Vấn đề gì?"

Thái tử mang theo sự yêu thích cùng hứng thú: "Tóc của Thừa tướng có phải là ngươi cạo hay không?"

Hôm đó Tạ An mặc dù đuổi theo cô, nhưng bất quá lúc xuất cung liền không tìm được thân ảnh của cô.

Sau khi Tạ An trở về bẩm báo, ngày thứ hai cô mới trở về.

Trong tay cầm bánh bao bị Xảo Tình bắt được chân tướng cho nên hắn liền thuận thế phạt cô đi rửa chén đĩa.

"Đúng vậy." Minh Thù hào phóng thừa nhận: "Thừa tướng này là muốn hại ta, không trả thù sao được?"

Thái tử điện hạ nhắc nhở: "Người hắn muốn đối phó là ta."

"Ta ở Đông cung, hắn chính là muốn hại ta."

"..." Thái tử điện hạ trầm tư một lát: "Ngươi không phải là vì ta..."

"Điện hạ, có giấc mơ là tốt, nhưng mơ mộng hão huyền cũng đừng quá phận."

"..."

Thái tử điện hạ đem đùi gà tức giận đưa cho cô: "Ăn đi."

Minh Thù mặt mày cong cong nhận lấy: "Điện hạ thật tốt."

"..."

Trở mặt nhanh như vậy, tại sao không đi diễn kịch đi?

"Sang bên kia ăn!"

"Ồ."

Minh Thù bưng lấy đĩa đi cái bàn bên cạnh.

"Ta nhớ tới một chuyện."

"Ngoạm... chuyện gì?" Minh Thù cắn đùi gà, nói chuyện không rõ ràng lắm.

"Võ công của ngươi không phải đã bị phế đi sao?" Vì sao còn có thể vượt nóc băng tường?

"..." Minh Thù lau miệng: "Hồi phục chứ sao."

Thái tử điện hạ đứng dậy đi đến bên cạnh Minh Thù, một tay chống đỡ mặt bàn: "Ta coi như không tập võ cũng biết võ công bị phế trong thời gian ngắn muốn khôi phục là không thể nào, ngươi đang gạt ta!"

Điêu dân lại dám lừa gạt hắn!

"Bằng không thì sao có thể nhanh chóng được điện hạ đồng cảm, tới gần ngươi ám sát ngươi đây?" Minh Thù thuận theo hắn nói.

Thái tử điện hạ: "..." Lý do rất bình thường, hoàn toàn không có cách nào phản bác.

Thái tử điện hạ cảm thấy mình sắp ngã bệnh.

Cô là đến giết mình, mình nghe thấy lại một chút phản ứng cũng không có.

"Ngươi đến cùng là đến giết ta hay là đến ăn nhờ ở đậu?" Chính như hắn cùng Tạ An nói, hắn không tin cô là đến giết mình.

Cô có rất nhiều cơ hội động thủ, nhưng cô không hề ra tay.

"Thuận tiện nha, đầu bếp ở Đông cung cũng không tệ."

"Sát thủ các ngươi nghèo như vậy?"

"Ai, cái nghề này khó thực hiện a." Số nhiều đều bị lâu chủ thu, tiền chia đến trong tay bọn họ kỳ thật cũng không nhiều.

Thái tử điện hạ đột nhiên có chút hứng thú: "Ta giá trị bao nhiêu tiền?"

"Điện hạ vô giá."

"Có ý gì?"

"Không đáng tiền."

Không...

Đáng..

Tiền...

Hắn thế nhưng là Thái tử!

Thừa tướng cùng Thái hậu vì giết chết hắn không biết suy nghĩ bao nhiêu biện pháp, mua bao nhiêu sát thủ.

Hắn làm sao lại không đáng giá!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1616: Điện Hạ Nuông Chiều (17)

Thái tử điện hạ hầm hừ thu tay lại, gió lạnh ngoài cửa thổi vào làm Thái tử điện hạ kéo lấy quần áo, quay người trở lại nơi trước đó hắn ngồi.

Minh Thù quét mắt đến lò sưởi bên chân hắn.

Vào thời tiết này, các cung còn chưa bắt đầu cung cấp lò sưởi.

Minh Thù ăn mấy ngụm cơm, đứng dậy đóng phòng cửa lại.

Thái tử điện hạ nâng bút lên liền thấy hành động này của cô: "Ngươi đóng cửa làm cái gì, muốn ám sát ta?"

"Lạnh."

Minh Thù đáp lại một chữ, sau đó liền an tâm ăn đùi gà của mình.

Thời điểm Tạ An đến chính là nhìn thấy tràng diện như vậy.

Thái tử điện hạ ngồi trước bàn sách, nhất bút lên, mực bút rơi trên giấy, mơ hồ viết chữ lên phía trên.

Mà Thái tử điện hạ lại không có chút nào phát giác, không biết đang suy nghĩ gì.

Ánh mắt Tạ An phức tạp nhìn Minh Thù một chút, đi đến trước bàn sách: "Điện hạ."

Thái tử điện hạ hoàn hồn, để bút xuống, đưa tay giữ chặt ống tay áo: "Chuyện gì?"

Tạ An nhìn Minh Thù một chút.

"Không sao."

Trong lòng Tạ An lại là một trận khó chịu.

"Vinh Uy tướng quân bên kia đáp ưnhs."

"Hừm, vậy đi chuẩn bị đi."

"Vâng."

Thời điểm Tạ An ra ngoài, Minh Thù đã ăn xong, đang thu dọn đồ đạc trượt theo Tạ An.

Tạ An cùng Minh Thù đứng tại cửa ra vào liếc nhau, đồng thời phất tay áo đi về hai phương hướng khác nhau.

Minh Thù còn đang suy nghĩ làm sao để Thái tử điện hạ mang mình theo, ai biết còn không cần cô nghĩ biện pháp, thời điểm Thái tử điện hạ ra ngoài đã gọi cô đi theo hầu hạ.

Vì thế Xảo Tình hận không thể ở trên người cô trừng đến lủng mấy lỗ.

Xe ngựa ở bên ngoài Đông cung chờ đợi

Thái tử điện hạ hiển nhiên đã lên xe ngựa.

Minh Thù còn cho là mình phải đi theo bên cạnh xe ngựa, đang nghĩ ngợi sau khi rời khỏi đây liền trượt, màn xe đột nhiên bị đẩy ra, lộ ra khuôn mặt tuấn mỹ bất phàm của Thái tử điện hạ.

"Lên đây."

"Điện hạ, ta đi bộ là được rồi." Đi lên còn trượt thế nào?

"Lên đây!"

"..."

Minh Thù giẫm lên ghế đẩu đi lên, trong xe ngựa bố trí dễ chịu, bên cạnh còn có cái bàn nhỏ, bất quá chỉ có nước trà, không có đồ ăn vặt.

Thái tử điện hạ dựa vào gối mềm, trong ngực có lò sưởi đặt vào, vô cùng có dáng vẻ một quý công tử.

Minh Thù tìm một chỗ ngồi xuống.

Xe ngựa chậm rãi chuyển động, đi về phía ngoài cung.

Thời điểm xuất cung, tiếng ồn ào dần dần xuyên qua màn xe truyền đến, Minh Thù vén một góc rèm lên nhìn ra bên ngoài.

Bốn phía đường đi có rất nhiều tiểu thương buôn bán đồ ăn vặt, âm thanh gào to cùng tiếng trả giá không dứt.

Hương thơm của đồ ăn bay vào trong xe ngựa.

Muốn ăn!

Ta cũng muốn!

Thú nhỏ chẳng biết lúc nào chui ra, ôm lấy cánh tay Minh Thù.

"Rót cho ta một chén trà."

Minh Thù một tay lấy thú nhỏ ấn xuống đẩy ra đằng sau, thuận tay liền rót cho hắn một chén trà.

Minh Thù đột nhiên nghe lời như thế, Thái tử điện hạ còn có chút không thích ứng.

Trước đó bảo cô làm việc, làm là làm, nhưng ngoài miệng kiểu gì cũng sẽ nói vài lời không dễ nghe.

"Ngươi muốn làm gì?" Thái tử điện hạ nhận lấy chén trà.

"Điện hạ." Giữa hai hàng lông mày Minh Thù đều là ý cười: "Ta có thể xuống dưới không?"

"Xuống dưới làm gì?"

"Ăn cái gì a." Minh Thù nói đến thẳng thắn.

Thái tử điện hạ đưa chén trà cho cô: "Ngươi cả ngày ăn nhiều như vậy cũng không thấy ngươi lên cân, lãng phí lương thực làm gì?"

"... Không ăn một bữa đói đến hoảng loạn."

"Ngươi ăn một ngày bằng người khác ăn cả năm."

Minh Thù bắt thú nhỏ lại, trực tiếp vén rèm xe lên muốn xuống dưới.

Thái tử điện hạ dưới tình thế cấp bách liền kéo cánh tay cô lại: "Được rồi, mua cho ngươi."

Minh Thù quay đầu: "Thật chứ?"

"Bổn thái tử nói chuyện nhất ngôn cửu đỉnh*."

Thái tử điện hạ quả nhiên vé rèm xe lên gọi Tạ An, để hắn đi mua chút đồ ăn trở về.

Tạ An: "..."

Điện hạ chưa từng ăn những vật này, khẳng định là Thần Nguyệt kia!

"Điện hạ, tay."

Bị Minh Thù nhắc nhở, Thái tử điện hạ lúc này mới thức tỉnh, vội vàng buông tay ra, ôm lấy lò sưởi, ánh mắt dời về nơi khác.

-

Lúc Thái tử điện hạ cùng Vinh Uy tướng quân gặp mặt, Minh Thù liền ngồi xổm ở bên ngoài phòng ăn đồ ăn vặt Tạ An mua.

Tạ An cầm kiếm đứng trước cửa: "Ngươi có một chút quy củ hat không?"

Minh Thù ngẩng đầu liếc hắn một cái: "Tạ An đại nhân, ta cũng không phải thật sự làm cung nữ cho các ngươi."

Tạ An hừ lạnh một tiếng: "Nếu không phải điện hạ che chở cho ngươi, dựa vào ngươi có muốn làm cung nữ cũng không đảm đương nổi."

"Nếu không phải hắn ở đây, ta cũng không thèm."

"Ngươi nói cái gì??"

"Nói ngươi thật đáng yêu."

Một đại nam nhân bị khen đáng yêu, Tạ An xém chút rút kiếm chém cô.

Nhưng vào lúc này, cửa phòng bị người ta mở ra, thanh âm cởi mở truyền tới: "Ha ha ha, cung nữ thân cận của điện hạ có thể có chút ý tứ."

Thái tử điện hạ không có lên tiếng.

Vinh Uy tướng quân tiếp tục nói: "Không bằng điện hạ thưởng cung nữ này cho vi thần?"

Thái tử điện hạ còn chưa lên tiếng, Minh Thù chủ động nói tiếp: "Tướng quân thật có mắt nhìn, điện hạ, quyết định như vậy đi."

"Thần Nguyệt, không được hồ nháo." Thái tử điện hạ thấp giọng một tiếng, tâm tình kém tới cực điểm.

"Thần Nguyệt? Tên rất hay, tên rất hay!" Vinh Uy liên tiếp tán thưởng: "Điện hạ, ngài hẳn là không bỏ được? Một tiểu cung nữ mà thôi, trong cung muốn bao nhiêu có bấy nhiêu."

Vinh Uy tướng quân có chút híp mắt, lộ ra mấy phần lạnh lẽo: "Điện hạ, người làm đại sự không câu nệ tiểu tiết, một nữ nhân ngài đều không nỡ, vi thần làm sao yên tâm?"

"Đúng vậy." Minh Thù ở bên cạnh phụ họa.

"..."

Tên điêu dân này!

Tức chết hắn!

"Vinh Uy tướng quân, chuyện này ta không thể đáp ứng ngươi, cáo từ."

Thái tử điện hạ kéo tay Minh Thù rời đi.

"Điện hạ, ngài cũng đừng hối hận." Thanh âm của Vinh Uy tướng quân đã trầm xuống.

Thái tử điện hạ quay đầu: "Không hối hận."

-

Minh Thù bị Thái tử điện hạ ném lên xe ngựa, thái giám đánh xe bị lãnh ý trên người Thái tử điện hạ dọa đến run rẩy một chút.

Điện hạ đây là thế nào?

Thái tử điện hạ lạnh giọng phân phó: "Hồi cung."

Minh Thù ngồi bên trong, dán vào xe ngựa, Thái tử điện hạ lạnh như băng liếc nhìn cô một cái: "Ngươi không phải muốn ám sát ta sao, còn chưa động thủ liền muốn từ bỏ rồi?"

Minh Thù nâng khóe miệng cười: "Ngươi ghen."

Thái tử điện hạ giống bị giẫm trúng cái đuôi mèo: "Nói bậy!"

"Điện hạ, thừa nhận đi, ngươi thích ta."

"A, bổn thái tử sẽ không thích ngươi."

"Ai."

Minh Thù lắc đầu thở dài.

Thái tử điện hạ chịu đựng lửa giận, thấp giọng cảnh cáo: "Vào Đông cung ngươi chính là người của Đông cung, còn dám có ý nghĩ như vậy, xem bổn thái tử làm sao thu thập ngươi."

Thái tử điện hạ nói xong liền vội vàng nhắm mắt lại.

Không biết là trốn tránh hay là không muốn nói chuyện với Minh Thù.

Minh Thù hơi nâng khóe môi, đầu ngón tay trắng nõn vén màn xe lên nhìn ra ngoài.

Vinh Uy tướng quân... Tối nay lại viếng thăm tốt.

Thứ hắn muốn, sao cô có thể không cho hắn.

Thái tử điện hạ đại khái là thật sự tức giận, sau khi hồi cung một câu cũng không nói cùng Minh Thù, cũng không cho cô hầu hạ, trực tiếp trở về tẩm điện.

"Điện hạ, Vinh Uy tướng quân?"

"Lão gia hỏa, lòng tham cực kì." Thái tử điện hạ cười lạnh một tiếng: "Hắn không có triệt để đứng về phe nào, chính là đợi thêm bên nào có lợi thế cao hơn."

Yêu cầu khác đều có thể đàm phán, hắn cũng dám đưa ra một yêu cầu như vậy.

Mặc kệ hắn có nguyên nhân gì, hắn cũng không thể đáp ứng.

"Điện hạ, ngài thích Thần Nguyệt sao?"

Thái tử điện hạ sững sờ nguyên tại chỗ.

"Ngài giữ lại cái áo choàng kia, chú ý động tĩnh của cô ấy, ngài thích cô ấy, đúng không?"

Tạ An không có đạt được đáp án.

Nhưng đáy lòng Tạ An đã có đáp án.

Nếu như điện hạ không thích cô, không thể lại trầm mặc.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1617: Điện Hạ Nuông Chiều (18)

Ban đêm.

Minh Thù leo tường tiến vào phủ của Vinh Uy tướng quân.

Phủ tướng quân hơi lớn, Minh Thù không phải rất quen thuộc, ngoặt đông ngoặt tây, cứ thế không tìm được Vinh Uy tướng quân.

Răng rắc ——

Tiếng vang rất nhỏ từ đỉnh đầu truyền đến.

Một đạo hắc ảnh từ phía trên nhảy xuống, cùng Minh Thù giao thue.

Bất quá mấy chiêu, người kia liền lên tiếng: "Nguyệt tỷ tỷ là ta!"

Minh Thù dừng lại, thuận thế kéo lấy người nhảy lên xà nhà.

Bọn họ mới vừa lên, phía dưới đã có binh lính tuần tra đi tới.

"Kỳ quái, vừa rồi nghe thấy có động tĩnh..."

"Nghe lầm rồi, gần đây gió lớn, Đi đi đi."

"Không phải, vừa rồi không có gió."

"Được rồi, mọi người nhìn kỹ một chút.

Sau khi đem bốn phía tìm kiếm một lần cũng không phát hiện gì dị thường, một đám người mới rời đi.

Đông Thập kéo khăn che mặt xuống, mừng rỡ không thôi: "Nguyệt tỷ tỷ, thật trùng hợp!"

Minh Thù: "..."

Minh Thù hỏi hắn: "Tại sao ngươi lại ở chỗ này?"

Đông Thập đối với Minh Thù không có gì giấu giếm, nói thẳng: "Nhận được nhiệm vụ giết con trai thứ của Vinh Uy tướng quân."

Minh Thù nghe xong cũng không có phản ứng gì: "Ngươi biết gian phòng của Vinh Uy tướng quân ở đâu không?"

Đông Thập gật đầu: "Biết a, phủ tướng quân này ta đều quen thuộc, mục tiêu hôm nay cùng mấy tên cẩu bằng hữu uống say, ta đang định đi giết hắn."

"Dẫn đường."

"Được rồi, Nguyệt tỷ tỷ."

Đông Thập đưa Minh Thù đến chỗ ở của Vinh Uy tướng quân.

"Cái kia Nguyệt tỷ tỷ, vậy ta đi làm nhiệm vụ trước, một hồi gặp bên ngoài."

"Ừ."

Đông Thập lắc mình mấy cái đã không thấy tăm hơi, Minh Thù đẩy cửa sổ nhảy vào.

-

"A!"

Phủ của Vinh Uy tướng quân sáng sớm đã có một tiếng hét thảm vang tận mây xanh.

Vinh Uy tướng quân ôm con trai đã chết, bi phẫn kêu to.

Bọn hạ nhân đứng xa xa không dám tới gần.

Vinh Uy tướng quân có một tiểu công tử làm xằng làm bậy, trắng trợn cướp đoạt dân nữ, thịt cá của bách tính, bây giờ đã chết rồi.

Trong lòng từng người tự phần mình tỏ ý vui mừng.

Chết rất tốt.

Vinh Uy tướng quân liền thích chính là đứa con trai nhỏ nãy

Nâng trong lòng bàn tay giống như bảo bối.

Hiện tại chết rồi, Vinh Uy tướng quân nơi nào chịu được.

"Thần Nguyệt..."

Vinh Uy tướng quân ôm thi thể tiểu công tử, mặt mũi tràn đầy đều là gầm thét.

Nhất định là nữ nhân kia!

Nhất định là cô!

Là cô giết con trai hắn.

Hắn muốn báo thù cho con trai hắn.

"Người đâu? Có ai không!"

Người chờ bên ngoài lập tức chạy vào, run run rẩy rẩy đáp một tiếng: "Tướng quân."

"Đi..."

Vinh Uy tướng quân vừa nói một chữ đi liền không có âm thanh.

Tại thời điểm hạ nhân nghi hoặc, Vinh Uy tướng quân lại tràn ngập uy nghiêm nổi giận gầm lên một tiếng: "Cút ra ngoài."

Vinh Uy tướng quân nhìn con trai trong ngực.

Đáy mắt có chút khổ sở, càng nhiều hơn chính là bất đắc dĩ.

Chuyện Vinh Uy tướng quân mất con nhất thời huyên náo nhốn nháo, nhưng sau khi Vinh Uy tướng quân cử hành tang lễ liền chuyển bảng hiệu cho Đông cung, trắng trợn đưa lễ.

Thừa tướng bên kia nơi nào không rõ.

Vinh Uy tướng quân đây là đứng bên phe Thái tử điện hạ.

Đừng nói Thừa tướng nghĩ mãi mà không rõ, ngay cả Thái tử điện hạ cũng đều nghĩ mãi mà không rõ.

Tạ An suy đoán: "Điện hạ, có thể con trai của Vinh Uy tướng quân là Thừa tướng động thủ?"

Thái tử điện hạ như có điều suy nghĩ, hôm nay gặp Vinh Uy tướng quân, ánh mắt hắn luôn rơi trên thân người đứng bên cạnh hắn.

Nhưng không phải ánh mắt ái mộ.

Càng giống nhu là e ngại cùng căm hận.

Hai loại cảm xúc đan vào một chỗ, có chút vặn vẹo.

"Vinh Uy tướng quân không thể trọng dụng, đề phòng nột chút."

"Vâng." Tạ An cũng nghĩ như vậy, luôn cảm thấy có chút cổ quái.

-

Chuyện hạ dược trước đó, cũng không biết Thái tử điện hạ xử lý như thế nào, Minh Thù chỉ biết Thừa tướng đã rất lâu không có vào triều.

Còn tên đầu trọc kia, cô đã dùng thuốc chế tác riêng bôi lên, dù có muốn được một nhánh tóc xinh đẹp đoán chừng là không thể nào.

Thừa tướng mặc dù không vào triều nhưng chính sự lại tuyệt đối không trì hoãn.

Hoàn toàn không cho Thái tử điện hạ cơ hội lợi dụng sơ hở.

Bất quá Vinh Uy tướng quân đứng đội để Thái tử điện hạ bên này chuyển biến tốt đẹp hơn một chút.

Trận tuyết rơi đầu tiên tại kinh thành đến có chút sớm, Minh Thù liền thấy trên sân đầy tuyết, Sở Linh Nhi đang cùng nột cung nữ quét dọn sân.

Cô đi xuống đình viện, kéo Sở Linh Nhi qua một bên: "Xảo Tình lại làm khó dễ ngươi?"

Sở Linh Nhi thần sắc bình tĩnh: "Không có, là ta chủ động làm."

Bởi vì có Minh Thù là "tâm phúc" hầu hạ bên cạnh Thái tử điện hạ, Sở Linh Nhi thường xuyên cùng Minh Thù ở cùng một chỗ nên ở đây có chút thanh nhàn.

Trừ Xảo Tình kia luôn sai sử cô ấy làm chỗ này làm chỗ kia.

"Thật chứ?"

Sở Linh Nhi gật đầu.

Minh Thù cầm chổi cùng cô ấy quét tuyết.

Sở Linh Nhi kỳ quái: "Ngươi không hầu hạ điện hạ rời giường?"

Minh Thù khẽ nhíu mày: "Hắn gần đây dậy rất trễ, lúc này không cần đi." Gần đây hắn ngay cả tảo triều cũng không đi.

Sở Linh Nhi ngược lại là không có phát hiện, bất quá ngẫm lại cô cả ngày hầu hạ điện hạ hẳn là rõ ràng nhất nên cũng không nhiều lời.

"Ngươi dự định ở chỗ này một mực làm cung nữ?" Minh Thù hỏi Sở Linh Nhi.

Sở Linh Nhi hiếm thấy cười lên: "Nơi này rất tốt

"Ngươi không sợ Thái tử thất thế? Nếu xảy ra chuyện, toàn bộ Đông cung đoán chừng đều chạy không thoát."

Sở Linh Nhi hận không thể ngăn chặn miệng Minh Thù lại.

Loại lời này là có thể nói lung tung sao?

"Ngươi không muốn có mưu đồ để tương lai của bản thân tốt hơn một chút?" Minh Thù không chút nào để ý.

"Mưu đồ?" Sở Linh Nhi quét tuyết: "Ta bây giờ có thể còn sống đã là vạn hạnh, ta rất thỏa mãn, coi như sau này thật sự... Ta cũng nhận mệnh."

"Ngươi không giống một người nhận mệnh a."

Sở Linh Nhi sắc mặt cứng lại, cô ấy hỏi lại: "Vậy còn ngươi?"

"Hắn muốn hoàng vị, ta liền thay hắn tranh hoàng vị, hắn không muốn, ta liền dẫn hắn đi chứ sao."

Sở Linh Nhi mơ màng một chút

Một hồi lâu mới phản ứng được, từ hắn này ám chỉ ai.

Sở Linh Nhi vẫn luôn không hiểu thấu cô.

Cô không giống một cung nữ, nào có cung nữ có thể không sợ chết như vậy, cả ngày cùng Thái tử điện hạ đối nghịch.

Làm việc ngay cả một chút trình tự cũng không có.

Giống như chỉ cần cô vui vẻ là được rồi.

Sở Linh Nhi nhìn qua tuyết trắng mịt mùng, đáy mắt hiển hiện một chút mờ mịt, cô ấy vẫn luôn cố gắng sống sót, nhưng từ lúc nào cô ấy lại đột nhiên cảm thấy kỳ thật chết cũng không có việc gì?

"Thần Nguyệt, điện hạ gọi ngươi." Xảo Tình đứng dưới hành lang, thần sắc không tốt gọi cô một tiếng: "Cả ngày chỉ biết lười biếng."

Minh Thù giao chổi cho cung nữ bên cạnh: "Điện hạ liền biết ta lười biếng."

"Ngươi..."

"Xảo Tình tỷ tỷ bình tĩnh, bình tĩnh, chúng ta không chấp nhặt với cô ta."

Xảo Tình bị người phía sau giữ chặt.

Minh Thù cười tủm tỉm từ trước mặt cô ta đi qua, đi thẳng về hướng tẩm cung của Thái tử điện hạ.

Trong tẩm cung ấm áp như xuân, Thái tử điện hạ ngồi bên mép giường, trên người bọc lấy một cái áo choàng.

"Điện hạ, hôm nay ngươi dậy sớm hơn nửa canh giờ a."

Minh Thù cho là hắn sẽ oán lại, kết quả nửa ngày cũng không có tiếng.

Minh Thù mấy bước đi qua: "Điện hạ?"

Thái tử điện hạ có chút hoảng hốt ngẩng đầu, mặt không có chút máu, cánh môi khẽ nhếch: "Ngươi đã đến."

Thanh âm khàn giọng trầm thấp.

Minh Thù đưa tay sờ trán hắn, một mảnh lạnh buốt.

Minh Thù nhanh chóng chuẩn bị lò sưởi đưa cho hắn, lại cởi áo choàng của mình ra đắp lên người hắn.

"Ôm ta một cái." Thái tử điện hạ thanh âm rất thấp, giống như là khẩn cầu Minh Thù.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1618: Điện Hạ Nuông Chiều (19)

Minh Thù đưa tay ôm lấy hắn, dùng áo choàng che kín hân lại.

Không biết là áo choàng ấm áp hay là trên người cô ấm áp, Thái tử điện hạ đã cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Bàn tay Minh Thù dán vào sau lưng hắn, dùng linh khí sưởi ấm thân thể của hắn.

Trong phòng an tĩnh.

"Thân thể ngươi thật ấm áp." Thái tử điện thì thầm một tiếng.

"Điện hạ thích?"

Thái tử điện hạ như có như không nhẹ gật đầu.

"Vậy điện hạ chính là thích ta?"

Có thể là trạng thái của Thái tử điện hạ không tốt, lại nhẹ gật đầu.

Gật đầu xong, hắn có chút kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía Minh Thù.

Minh Thù tròng mắt, một loại nào đó cười không ngớt.

Thái tử điện hạ quẫn bách dời mắt: "Ngươi không nên thừa cơ chiếm tiện nghi của ta!"

Điêu dân!

Minh Thù nắm cằm hắn: "Điện hạ vừa rồi gật đầu."

Thái tử điện hạ bị ép đối đầu với ánh mắt của Minh Thù, có lý chẳng sợ phủ nhận: "Ta mới không có!"

Hắn đây chẳng qua là đầu óc không rõ ràng gật đầu theo bản năng.

Đúng!

Đầu óc không rõ ràng!

Đều là lạnh!

Minh Thù giọng điệu mỉm cười: "Vậy điện hạ buông ta ra."

Thái tử điện hạ cứng lại, sau đó ôm càng chặt hơn: "Bổn thái tử lạnh, thân là cung nữ thân cận, ôm ngươi một chút thì thế nào? Bổn thái tử ôm ngươi là phúc khí của ngươi!"

"Điện hạ không sợ ta ỷ lại vào ngươi, cùng ngươi ngang hàng?"

Thái tử điện hạ: "..."

Vậy ngươi ngược lại là muốn a!

"Ngươi làm gì sợ lạnh như thế?" Minh Thù dời chủ đề.

Thái tử điện hạ trầm mặc một hồi, đem đầu dán vào bụng cô: "Khi còn bé gặp một chuyện."

"Ta nhớ được... Năm kia cũng là tuyết rơi lớn như vậy. Ta đi học, đi tới đi tới, cung nữ thái giám bên cạnh đột nhiên đều không thấy."

"Sau đó ta cũng không biết làm sao hôn mê bất tỉnh, chờ lúc tỉnh lại ta đã nằm trên một tảng băng, tảng băng sắp vỡ ra, ta muốn kêu cứu, thế nhưng trên tảng băng quá lâu, ta đã cóng đến không kêu được."

"Sau đó có thái giám đi ngang qua phát hiện ta, nhưng thời điểm cứu ta, tảng băng đã vỡ ra, ta rơi vào trong nước, sau khi cứu được liền sốt vài ngày, ngự y nói ta hàn khí nhập thể, cứ như vậy rơi xuống căn bệnh này.

"Mà chuyện này... Cuối cùng kết luận là ta ham chơi, tự mình chạy đến tảng băng."

"A..."

Thái tử điện hạ cười lạnh một tiếng.

"Lúc ấy ta còn nhỏ, tuy biết có người muốn hại ta nhưng lại không biết là ai, còn bây giờ..."

Người hại là ai không cần nói cũng biết.

Lúc ấy Thái hậu đã bắt đầu khống chế Hoàng đế.

Thái tử như hắn làm sao không chướng mắt?

"Làm Thái tử khổ cực như vậy, ngươi còn muốn làm?"

"Đây không phải việc ta có thể lựa chọn." Thái tử điện hạ nói: "Liền giống như ngươi, ngươi muốn làm một sát thủ sao?"

Nguyên chủ khẳng định là không nguyện ý.

Ai không muốn làm một người bình thường, coi như sống nghèo khó một chút cũng còn hơn liếm máu trên lưỡi đao, không biết sớm chiều tốt.

"Đúng vậy, không thể lựa chọn." Minh Thù có chút ôm chặt hắn.

"Ngươi muốn hoàng vị?" Minh Thù hỏi hắn.

"Muốn, làm sao không muốn, bọn họ đợi ta như thế, nếu ta không tranh một chuyến, chẳng phải những năm khổ cực này đều nhận không rồi?"

Minh Thù đưa tay sờ lên đầu hắn.

-

Tạ An đứng tại cửa ra vào trong chốc lát, quay người đi đến bên cạnh.

Tiểu thái giám vội vàng chạy tới bị Tạ An một phát bắt được: "Làm gì vội vàng như vậy?"

Tiểu thái giám nhanh chóng gian bẩm báo: "Tạ An đại nhân, Tấn Quốc Công sắp vào thành, nô tài đến bẩm báo cho điện hạ."

"Không phải nói hai ngày nữa mới tới?"

"Đúng vậy, nhưng Tấn Quốc Công không chịu được lạnh, cho người đi đường suốt đêm, cái này không nói trước được, nô tài cũng là sáng sớm mới nhận được tin tức."

Tạ An nhíu mày: "Ta đã biết, ngươi luixuống trước đi."

"Cái này..." Tiểu thái giám có chút khó khăn: "Văn võ bá quan hiện tại cũng đi nghênh đón, điện hạ còn chưa dậy sao?"

"Ta sẽ nói cùng điện hạ."

"Vậy nô tài cáo lui trước."

Tạ An nhìn thái giám rời đi, quay người trở về phòng, hắn có chút nhấc màn cửa lên, nhìn vào bên trong một chút.

Thật lâu, Tạ An buông màn cửa xuống.

"Điện hạ, Tấn Quốc Công hôm nay sẽ vào thành, ngài thu thập xong chưa?"

"Biết rồi."

Thái tử điện hạ buông Minh Thù ra: "Thay y phục đi."

Hắn làm sao lại cùng cô nói nhiều như vậy?

Điêu dân lầm người!

Thái tử điện hạ nội tâm ảo não không thôi.

Tức chết hắn!

Minh Thù lấy y phục của hắn tới, cẩn thận mặc cho hắn.

Cuối cùng phủ thêm áo choàng lên cho hắn, buộc dây lưng lại.

Thái tử điện hạ vuốt áo choàng nhìn một chút: "Cái này hình như không phải cái vừa rồi."

"Điện hạ, ngươi là thái tử một nước, mặc y phục rách rưới để biểu thị rõ ràng ngươi rất nghèo sao?"

"Thế nhưng..." Đó là ngươi cho a.

Thái tử điện hạ nhìn kỹ áo choàng một chút, cái này cùng bình thường hắn mặc không giống nhau lắm, ngược lại rất tương tự với cái cô cho.

Hơn nữa rất ấm áp.

Minh Thù đem tay hắn bỏ vào.

Thái tử điện hạ đột nhiên kéo tay của cô.

Thần Nguyệt..."

Minh Thù ngẩng đầu nhìn hắn.

Thái tử điện hạ một giây sau liền buông cô ra: "Vô sự, hôm nay ngươi không cần đi theo ta, ở Đông cung đợi đi."

Trường hợp như thế, mang cô theo không hợp quy củ.

Thái tử điện hạ vội vàng rời đi.

Lúc gió lạnh phất qua hai gò má, Thái tử điện hạ mới thở ra một hơi.

-

Thái tử điện hạ mang Tạ An đi nghênh đón Tấn Quốc Công, Minh Thù thì đang suy nghĩ, bên trong triều này người nào có thể dùng.

Ngẫm lại cô là một sát thủ, có thể dùng giá trị vũ lực để giải quyết mọi việc, bây giờ lại phải động não.

Nhân sinh gian nan!

Đại thần trong triều đại đa số đều là Thừa tướng...

Vậy trước tiên đem Thừa tướng xử lý không phải tốt sao?

Không có Thừa tướng, Thái hậu liền giống như mất đi một phụ tá đắc lực.

Không có Thừa tướng, một đảng Thái hậu cũng sẽ mất đi người đáng tin cậy, đến lúc đó liền dễ làm hơn nhiều.

Bất quá...

Chuyện giết người này giao cho ai thì tốt đây?

Cô có thể bắt Thừa tướng ra, nhưng không thể giết người.

"Ngươi nhìn ta như vậy làm gì?" Sở Linh Nhi có chút sợ hãi lui về phía sau: "Ngươi lại muốn làm gì?"

Minh Thù vẫn lắc đầu: "Nhìn ngươi cũng không được."

"???"

Cô ấy làm sao không được?

"Nguyệt tỷ tỷ!"

"Nguyệt tỷ tỷ, Nguyệt tỷ tỷ!!"

Minh Thù đưa mắt nhìn qua, một tiểu thái giám đang khoa tay múa chân phất tay về phía cô, giọng nói này...

Bất quá tiểu thái giám nhìn qua rất lạ mặt a.

Tiểu thái giám cấp tốc chạy đến trước mặt Minh Thù: "Nguyệt tỷ tỷ."

"Đông Thập?"

"Là ta là ta."

"..."

Minh Thù ánh mắt phức tạp nhìn hắn: "Đông Thập, ngươi lần này lại là nhiệm vụ gì? Không cần thiết liều mạng như vậy chứ?"

"A?" Đông Thập nghi hoặc: "Liều mạng gig?"

Minh Thù dời mắt xuống.

Đông Thập bất tri bất giác che lại nơi nào đó, nghẹn đỏ mặt: "Nguyệt tỷ tỷ, tỷ làm sao lại đùa nghịch lưu manh như thế?!"

Minh Thù: "..."

Đông Thập thấy còn có một Sở Linh Nhi ở đây liền lôi kéo Minh Thù đi về nơi hẻo lánh.

"Ta không có bị cái kia, Nguyệt tỷ tỷ đừng nghĩ lung tung, ta đây là dùng mặt của người khác, tỷ xem?" Đông Thập lột mặt nạ ra: "Thuật dịch dung của ta có phải là lợi hại hơn so với trước kia?"

"Vậy tiểu thái giám đó đâu? Ngươi giết?"

"Không có không có, hắn xuất cung." Đông Thập tự tin nói: "Lâu chủ đã nói qua, không có cái gì là dùng tiền không giải quyết được."

Không nghĩ tới lâu chủ của bọn họ còn có phần giác ngộ này.

Minh Thù hỏi: "Vậy nếu không giải quyết được thì sao?"

Đông Thập gãi gãi đầu: "Vậy liền giết chứ sao."

Minh Thù: "..."

Lâu chủ vẫn là lâu chủ.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1619: Điện Hạ Nuông Chiều (20)

"Ngươi vào làm gì? Có nhiệm vụ mới?"

"A đúng, lâu chủ để ta mang cho tỷ một phong thư."

Đông Thập đem thư giao cho Minh Thù.

Minh Thù mở ra nhìn một chút.

Nội dung rất đơn giản, chính là để cô nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ, bằng không thì tiền liền không có.

Minh Thù: "..."

Nhiệm vụ này trẫm không làm được a.

"Nguyệt tỷ tỷ, lâu chủ để ta ở đây hỗ trợ tỷ hoàn thành nhiệm vụ." Đông Thập rất vui vẻ nói: "Có thể cùng Nguyệt tỷ tỷ ở cùng một chỗ, thật tốt."

Minh Thù: "..."

Lâu chủ nghiêm túc sao?

Minh Thù ngó ngó Đông Thập: "Ta hỏi ngươi, trong lâu chúng ta có người đến ám sát Thừa tướng đương triều không?"

Đông Thập hạ mắt: "Có!"

Hắn đếm số trên đầu ngón tay: "Thừa tướng ác độc, lòng lang dạ thú, lấn lương ép thiện,qua trung gian kiếm lời rút tiền riêng, làm nhiều việc ác, người muốn giết hắn rất nhiều, nhiệm vụ trên bảng chúng ta thì đầu của Thừa tướng đại nhân đặc biệt đáng tiền."

Bên trong Tiên Nguyệt Lâu, ngoại trừ một vài nhiệm vụ được giao xuống còn có một bảng nhiệm vụ.

Nhiệm vụ trên bảng, nếu có nhiều người cùng tiến hành ám sát một người, như vậy số tiền này liền sẽ tính gộp lại...

Không sai, Tiên Nguyệt Lâu chính là gian thương như thế.

Hơn nữa nhiệm vụ trên bảng nhiệm vụ, ngươi cảm thấy mình có thể làm liền có thể nhận, thất bại cũng sẽ không có trừng phạt gì.

Đông Thập đếm xong tội danh của Thừa tướng, nhún nhún vai: "Bất quá đều không ai nhận, bên cạnh Thừa tướng có rất nhiều cao thủ."

"Ngươi đi nhận hết cho ta."

Đông Thập sững sờ nguyên tại chỗ: "Nguyệt tỷ tỷ?"

Minh Thù nhíu mày: "Ta mang ngươi đi kiếm tiền."

Đông Thập run lẩy bẩy: "..."

Nghiêm túc sao?

Hiển nhiên Minh Thù là thật lòng, để Đông Thập lập tức đi làm.

-

Tấn Quốc Công địa vị nổi bật, trong tay còn có binh quyền, ban đêm Hoàng đế liền vì Tấn Quốc Công tổ chức thiết yến.

Thái tử điện hạ đêm hôm đã khuya mới trở về.

Minh Thù đứng tại cửa ra vào đón hắn.

Thái tử điện hạ hiển nhiên uống nhiều rượu, Minh Thù từ trong tay Tạ An tiếp nhận người.

"Điện hạ uống rượu, chuẩn bị canh giải rượu cho điện hạ trước." Tạ An phân phó Xảo Tình bên cạnh.

Xảo Tình trừng Minh Thù một chút, vội vàng xuống dưới chuẩn bị canh giải rượu.

"Hắn làm sao uống nhiều như vậy?" Minh Thù cùng Tạ An đỡ người lên giường, cô vung lấy cánh tay hỏi Tạ An.

"Hôm nay tâm tình điện hạ không tốt lắm..."

Từ lúc ra ngoài vẫn không mấy vui vẻ.

Ánh mắt Tạ An đảo quanh trên người Minh Thù: "Sáng nay ngươi cùng điện hạ nói cái gì?"

Minh Thù: "..."

Cô có thể cùng hắn nói cái gì?

Buổi sáng thế nhưng là kỳ kỳ quái quái.

Mắc mớ gì đến trẫm.

Tạ An không quá yên tâm đem Thái tử điện hạ uống say giao cho Minh Thù, cho nên vẫn luôn ở tại phòng đợi.

Thái tử điện hạ uống say rất yên tĩnh, để hắn cởi quần áo liền cởi quần áo, cho hắn uống canh giải rượu, hắn cũng ngoan ngoãn uống.

Minh Thù đem chăn đắp kín cho hắn: "Vậy ta ra ngoài trước."

Tạ An gật đầu.

Minh Thù trở về phòng lật qua lật lại không ngủ được.

Để cho tiện hầu hạ, gian phòng của cô ngay tại sát vách Thái tử điện hạ, Minh Thù xoay người, mặc quần áo xuống dưới.

Phía trước có người gác đêm, Minh Thù dứt khoát nhảy cửa sổ đi vào.

Trong phòng có lửa than, so với gian phòng kia của cô ấm áp hơn nhiều.

Cô đi đến bên giường, chỉ thấy trên giường một đoàn đắp lên chăn bông, ngay cả một sợi tóc của Thái tử điện hạ cũng không nhìn thấy.

Minh Thù túm chăn xuống, bị người ta gắt gao đè ép.

Cô thật vất vả mới vươn tay sờ vào người bên trong sờ, cảm giác trên tay lạnh buốt, toàn bộ trong chăn đều là sự lạnh léo.

Có thể là nhiệt độ trên tay cô làm Thái tử điện hạ cảm thấy dễ chịu, gắt gao nắm lấy không buông tay.

Minh Thù thật vất vả mới xốc được chăn lên, Thái tử điện hạ như một đứa trẻ co quắp ở trên giường.

Cả người hắn đều là lạnh lẽo, ngủ đến rất không yên ổn.

Minh Thù mở tay hắn ra, dùng linh khí bao trùm hắn.

Thân thể Thái tử điện hạ dần dần ấm áp lên, Minh Thù đưa tay vuốt mi tâm hắn, lại cúi đầu hôn một cái.

Minh Thù trước khi trời sáng liền rời đi.

Lúc Thái tử điện hạ thức dậy, thân thể vẫn ấm áp, loại cảm giác ấm áp này hắn đã cực lâu chưa có cảm nhận qua.

Thái tử điện hạ đứng dậy, mở cửa phòng.

"Điện hạ."

"Đêm qua có người từng tới phòng của ta?"

Thái giám bên ngoài liếc nhau, đồng thời lắc đầu: "Không có a điện hạ."

"Thần Nguyệt đâu?"

"Thần Nguyệt cô nương ở nhà bếp."

"Để... Được rồi."

Thái tử điện hạ đóng cửa lại.

Hai tên thái giám: "..."

Tình huống này là như thế nào?

Thái tử điện hạ tự mình thay quần áo, không cho ai đi theo hắn, tự mình đi về phương hướng nhà bếp.

Còn chưa đi đến nhà bếp liền thấy Minh Thù cùng một tên tiểu thái giám đứng chung một chỗ.

Tiểu thái giám nói đến rất kích động, Minh Thù dựa vào bên cạnh cười khẽ, hình ảnh nhìn qua vô cùng chướng mắt.

Hình ảnh này làm đáy lòng của hắn rất không thoải mái.

Cho dù đối phương là một tên thái giám.

Tại sao hắn lại không thoải mái?

Cô ở cùng ai đó là chuyện của cô, cùng mình có quan hệ gì?

Chuyện này không liên quan tới hắn.

Chuyện này không liên quan tới hắn.

Thái tử điện hạ nhìn chằm chằm Minh Thù gần một phút, phất tay áo trở về đường cũ.

Trở lại thư phòng, Thái tử điện hạ càng nghĩ càng phiền muộn.

"Người đâu."

Người đang chờ bên vội vàng chạy vào.

"Điện hạ? Có gì dặn dò sao?"

"Ngươi đi tra một chút tên tiểu thái giám đứng cùng Thần Nguyệt là ai."

"Vâng."

Bất quá qua một chén trà, thái giám liền trở về bẩm báo.

"Điện hạ, tiểu thái giám là vừa được điều đến, dường như quen biết với Thần Nguyệt cô nương, vừa bị điều đến Đông cung đến."

Thái tử điện hạ hỏi: "Quen biết? Quen biết thế nào??"

Cô lại ở sau lưng mình quen biết những thái giám khác!

Còn cười cười nói nói.

Điêu dân!

Tức chết hắn!

Thái giám trả lời không được: "Cái này..."

"Đi tra cho ta."

"Vâng." Thái giám không dám trì hoãn, mau chóng rời đi.

Ngay tại thời điểm hắn hốt hoảng rời khỏi cửa điện, Thái tử điện hạ đằng sau lại đột nhiên lên tiếng.

"Không cần, lui xuống đi."

"..."

Thái tử điện hạ đây là quậy cái gì a?

-

Mấy ngày kế tiếp, Thái tử điện hạ đều đi sớm về trễ.

Minh Thù mỗi lần gặp hắn, hắn đều vội vàng rời đi, hoàn toàn không nói với cô cũng không níu lấy cô hầu hạ.

Quả thật giống như biến thành người khác.

"Ha ha, bị điện hạ chán ghét sao?

Xảo Tình từ bên cạnh Minh Thù lướt qua, mặt mũi tràn đầy sự cười trên nỗi đau của người khác.

"Ta liền nói điện hạ bất quá là thích thứ mới nẻ, ngươi cho là mình thật sự có thể để điện hạ đối với ngươi lau mắt mà nhìn sao?"

"Làm sao ngươi biết ta không thể?" Xảo Tình người này cũng là miệng lưỡi lưu loát, trên thực tế cái gì cũng không dám làm.

Cô ta không quen nhìn mình lâu như vậy, nhiều lắm là mỗi lần gặp gỡ châm chọc hai câu, sau đó liền... không có sau đó.

Xảo Tình che miệng, âm dương quái khí cười hai tiếng: "Đừng có nằm mơ, ngươi bất quá cũng chỉ là một cung nữ, còn muốn bò lên giường điện hạ!"

"Xảo Tình!"

Thanh âm quát lớn của Tạ An làm Xảo Tình giật mình, cô ta quay đầu liền thất Thái tử điện hạ đứng cách đó không xa, thần sắc âm tình bất định.

Xảo Tình cuống quít quỳ xuống: "Điện hạ."

"Quỳ."

Thái tử điện hạ lạnh như băng phun ra hai chữ này, từ một bên khác rời đi.

Xảo Tình: "..."

"Ai, họa từ miệng mà ra a thiếu nữ." Minh Thù cười tủm tỉm lướt qua người cô ta: "Lần sau chú ý một chút."

"Có phải ngươi nhìn thấy điện hạ đứng phía sau hay không!" Xảo Tình trợn tròn mắt.

"Không có." Minh Thù nhún vai: "Vừa rồi ngươi ngăn cản ta, sao ta có thể nhìn thấy, chỉ có thể trách ngươi vận khí không tốt, quỳ cho tốt, ta sẽ không cho ngươi phần cơm a!"

"Ngươi, ngươi... Thần Nguyệt! Ta và ngươi không đội trời chung!"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1620: Điện Hạ Nuông Chiều (21)

Minh Thù bận rộn chuyện của Thừa tướng nên cũng không rảnh bận tâm đến phản ứng của Thái tử điện hạ.

Đông Thập đã đem những nhiệm vụ có liên quan đến Thừa tướng đều nhận hết.

Hiện tại chỉ cần cùng cô đi lấy đầu người lĩnh tiền.

Minh Thù chọn một buổi tối mây đen gió lớn, tuyết lớn đầy trời.

Lập tức sắp đến cửa ải cuối năm, phủ Thừa tướng cũng giăng đèn kết hoa, chuẩn bị ăn tết.

Minh Thù để Đông Thập chờ ở bên ngoài, cô vào trong trói Thừa tướng ra trước.

Minh Thù xuất thủ, vậy nhất định sẽ không có sai lầm.

Hai người khiêng Thừa tướng, một đường chạy vội ra ngoài thành.

"Hô hô..."

Đông Thập ném Thừa tướng trên mặt đất, thở ra hai cái ngụm khí lạnh.

"Nguyệt tỷ tỷ, liền dễ dàng như vậy đem người mang ra ngoài?"

"Nguyệt tỷ tỷ của ngươi ra tay, có thể không giải quyết được?" Minh Thù tự tin nói: "Trước tiên giết chết hắn lại nói."

Đông Thập: "... Ta?"

"Bằng không thì là ta?"

Đông Thập: "..."

-

Thừa tướng mất tích.

Thái tử điện hạ sáng sớm chỉ nghe thấy tin tức này.

Hắn kéo lấy áo choàng hỏi Tạ An đến báo tin: "Làm sao mất tích?"

"Không biết."

"Xác định là mất tích?"

"Vâng, đêm qua hạ nhân tự mình hầu hạ Thừa tướng nằm ngủ, sáng nay đi xem, chăn mền đều không thấy, quần áo lại vẫn còn, khẳng định không phải Thừa tướng tự mình rời đi."

"Bên cạnh Thừa tướng nhiều người tài ba như vậy, không có ai phát hiện gì dị thường?"

"Những người kia... Đêm qua đều hôn mê." Cho nên đây mới thật sự là nguyên nhân xác định Thừa tướng mất tích.

Thái tử điện hạ có chút trầm tư.

Thừa tướng vì sao lại mất tích?

Đáp án này không một ai biết, Thái hậu để Hoàng đế phái người tìm kiếm toàn thành cũng không tìm được người, giống như Thừa tướng chính là hoàn toàn biến mất trên thế giới này.

Phủ Thừa tướng bởi vì Thừa tướng mất tích nên lâm vào tràng cảnh hỗn loạn.

Nếu như là bắt cóc, bọn cướp nhất định sẽ tới đưa tin tức.

Nhưng liên tiếp mấy ngày trôi qua cũng không có tin tức gì.

Nhưng vào lúc này, không biết là ai truyền ra tin tức Thừa tướng đã chết.

Thái hậu cùng phủ Thừa tướng tự nhiên không tin.

Sống phải thấy người, chết phải thấy xác.

Chỉ cần không thấy thi thể, Thừa tướng liền có khả năng còn sống.

Nhưng nguyện vọng này rất nhanh liền bị đánh vỡ, có người ở ngoài thành phát hiện thi thể của Thừa tướng, chỉ có thân thể, đầu đã không cánh mà bay.

Đám người Thái hậu không thể không tin được là Thừa tướng đã thật sự chết rồi.

Dân chúng vỗ tay khen hay.

Đây chính là ác giả ác báo!

Thời điểm Vinh Uy tướng quân biết chuyện này, đem ý niệm kỳ quái dưới đáy lòng đánh bay, lần nữa cho Thái tử điện hạ một tấm chân thành.

Lần này rõ ràng đã thành tâm nhiều hơn so với lần trước..

Thái tử điện hạ có chút không hiểu thấu.

Bất quá chuyện này đối với hắn mà nói đến cùng là chuyện tốt.

Thái tử điện hạ ôm lấy lò sưởi, không biết nghĩ như thế nào lại nghĩ đến Minh Thù.

Hắn tới nhà bếp tìm Minh Thù, Minh Thù đang cùng tiểu thái giám cùng nhau chia vàng, hai người giấu nhanh nhưng hắn vẫn nhìn thấy.

Lại cùng tên tiểu thái giám này ở cùng một chỗ!

Thái tử điện hạ tiến lên, tại trong tầm mắt hoảng sợ của tiểu thái giám liền túm Minh Thù ra ngoài.

"Điện hạ, ngươi làm gì?"

Thái tử điện hạ không có trả lời, một đường túm cô trở về phòng, thô lỗ quăng trên giường, nửa người của hắn bao phủ xuống.

Thái tử điện hạ sắc mặt âm trầm.

"Thần Nguyệt, ngươi còn nhớ rõ mình tới làm gì không?"

"... Nhớ kỹ a."

"Ta thấy ngươi là không nhớ rõ." Mỗi ngày hắn đều chờ cô đến câu dẫn mình, kết quả cô lại chạy đi chơi cùng tiểu thái giám!

Chẳng lẽ hắn còn không có lực hấp dẫn bằng một tiểu thái giám?

Thân là một sát thủ lại không có đạo đức nghề nghiệp như thế!

"..."

Trẫm nhớ hay không trong lòng mình không rõ sao?

"Điện hạ... Ưm..."

Minh Thù kinh ngạc nhìn khuôn mặt phóng đại trước mặt mình, đối đầu với con ngươi của Thái tử điện hạ, con ngươi thâm thúy, đọng lấy ánh sáng âm trầm.

Đôi môi lạnh lẽo của hắn bao trùm lên cánh môi cô, giống như tham lam thu hết nhiệt độ trên môi cô.

Minh Thù trong lúc nhất thời đã quên phản ứng, cứ như vậy nhìn hắn.

Mãi đến lúc trên người truyền đến lãnh ý, Minh Thù mới lấy lại tinh thần.

Cô dùng tay đẩy Thái tử điện hạ ra: "Điện hạ... Hô... Ngươi làm cái gì vậy?"

Đột nhiên thú tính quá độ, cái này cũng không phải đầu xuân a!

Thái tử điện hạ hai tay đè ép cổ tay cô, chống đỡ hai bên thân thể, cả người đều ép trên người cô.

Áo choàng rộng rãi đem thân thể hai người toàn bộ che kín.

Thái tử điện hạ lần nữa cúi đầu xuống ngậm lấy cánh môi Minh Thù.

Thân thể lạnh lẽo bao trùm trên người cô, hormone nam tính đặc thù tràn ngập trong thế giới của cô.

Mãi đến lúc nơi nào đó chống đỡ lấy cô, Minh Thù có chút thở một ngụm, ôm lấy Thái tử điện hạ có chút mất lý trí: "Điện hạ, ngươi nghĩ kỹ?"

Thái tử điện hạ hô hấp bất ổn.

Hắn dừng lại động tác, không biết qua bao lâu, đột nhiên đứng dậy, lảo đảo lui lại mấy bước.

Ánh mắt hắn phức tạp nhìn Minh Thù, chỉnh lý xong quần áo rồi quay đầu rời khỏi phòng.

Minh Thù: "..."

Cô chỉ hỏi một chút, cũng không phải cự tuyệt hắn...

Đây là làm cái gì a!?

-

Đến tối Minh Thù cũng không thấy Thái tử điện hạ, cô đợi một trận, không thấy Thái tử điện hạ trở về đành phải về phòng trước.

Cô nằm ở trên giường, bất tri bất giác ngủ thiếp đi.

Minh Thù nghe thấy âm thanh ồn ào.

Thân thể trong nháy mắt căng cứng, bất quá thoáng qua lại buông lỏng.

Bên cạnh có một thân thể lạnh lẽo nằm xuống, quanh quẩn lấy mùi rượu.

"Ta biết ngươi không ngủ."

Người tới tuyệt đối không che giấu, trực tiếp xoay người ép cô dưới thân thể.

"Ta cũng biết, mỗi lúc trời tối ngươi đều sẽ đến chỗ ta."

Ngay từ đầu hắn xác thực không biết thân thể mình xảy ra chuyện gì, nhưng là nhiều lần, hắn kiểu gì cũng sẽ để ý đến.

Thế nhưng thời điểm cô ở đây đối với mình như vậy lại cùng tên tiểu thái giám khác đi gần nhau như thế.

Tạ An còn thời thời khắc khắc nhắc nhở chính mình.

Cô là một thích khách.

Cô là đến ám sát mình.

Nụ hôn lạnh lẽo trong bóng đêm rơi xuống.

Không kịch liệt giống như ban ngày.

Ôn nhu lại cẩn thận.

Hắn ôm lấy Minh Thù: "Ngươi nói không sai, ta thích ngươi. Không biết bắt đầu từ lúc nào, ta luôn luôn nghĩ đến ngươi."

"Ta cũng rất sợ hãi, vạn nhất... Ta thất bại, đó chính là vạn kiếp bất phục, ta sẽ mất đi ngươi, thậm chí sẽ liên luỵ đến ngươi."

Thái tử điện hạ nói chuyện đứt quãng.

Hắn ôm lấy khuôn mặt Minh Thù: "Thần Nguyệt, đáp lại ta một chút có được hay không? Ta biết ngươi không ngủ..."

"Điện hạ ngươi uống say." Thanh âm của Minh Thù không có gì thay đổi.

"Ta không có, lời ta nói với ngươi đều là thật lòng." Thái tử điện hạ lần nữa ngăn chặn cánh môi Minh Thù, giọng nói trầm thấp mập mờ: "Nếu ngươi nguyện ý thì đáp lại ta, nếu không nguyện ý ta sẽ dừng lại."

Răng môi Minh Thù bị cạu ra, đầu lưỡi lạnh buốt xâm nhập vào.

Minh Thù thở dài, đưa tay ôm cổ hắn.

Thái tử điện hạ có chút cứng lại.

Một lát sau liền mừng rỡ làm sâu sắc nụ hôn này, cơ hồ muốn đoạt hết không khí trong lồng ngực Minh Thù.

Trong đầu chóng mặt, quần áo trên người lúc nào bị cởi, Minh Thù đều có chút mơ hồ.

Tiểu yêu tinh bắt đầu cường thế, thật có chút không chống đỡ được...

Thái tử điện hạ cắn vàng tai Minh Thù, một lúc lâu mới phun ra mấy chữ: "Ta sẽ lấy ngươi."

Thanh âm hắn vừa dứt, lửa nóng xuyên qua sự lạnh lẽo, Minh Thù run rẩy một chút, nhưng rất nhanh liền bị khoái ý thay thế.

***Hahaha thả thính một chút rồi đi ngủ a!!"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1621: Điện Hạ Nuông Chiều (22)

Trên giường một mảnh hỗn độn, hai người rúc vào nhau nằm ở bên trong góc giường.

Nam nhân ôm Minh Thù, hai đầu lông mày lộ ra mấy phần nhu sắc, giống như có thể hòa tan vào tuyết bên ngoài.

Nhiệt nhiệt độ cơ thể trên người hắn lúc này lại vô cùng bình thường, hắn giống như có thể nghe thấy âm thanh huyết dịch lưu động.

"Ngươi có lạnh hay không?"

"Lận Quyết, ngươi có phải cầm thú hay không?"

"Ngươi nói có như thế có quá đáng hay không, cùng cầm thú ở cùng nhau vậy ngươi là cái gì? Tiểu Cầm thú? Còn có gọi thẳng đại danh của ta, là đại bất kính."

"Có tên không cho gọi? Vậy lấy tên làm gì?"

"Gọi phu quân."

"... Ngươi không biết xấu hổ sao?" Minh Thù còn kém trợn mắt trừng một cái: "Chúng ta bây giờ nhiều lắm chỉ tính là ngủ qua, danh phận gì cũng đều không có, ngươi chính là lừa gạt ta, chiếm tiện nghi của ta!"

Lận Quyết: "..."

Tiện nghi này trên đời này có bao nhiêu người muốn chiếm?

"Thân ở trong phúc không biết phúc."

"Phúc..." Minh Thù cười nhẹ: "Theo ngươi, ta sợ là sẽ phải chết sớm."

Lận Quyết đau đầu, dứt khoát dùng môi ngăn chặn cô lại.

Minh Thù bị hôn đến chóng mặt, cả người như nhũn ra, dán vào trong ngực Lận Quyết.

"Còn cần không?" Lận Quyết thấp giọng hỏi cô.

"Không... Không hẹn!" Minh Thù lập tức tỉnh táo lại.

Lận Quyết có chút thất vọng, nhưng cũng không có cưỡng cầu: "Ngươi có lạnh hay không?"

"Còn tốt."

"Có thật không? Trên người ta có phải quá lạnh?"

"Còn tốt."

"Ngươi sờ một cái xem." Lận Quyết nắm tay Minh Thù đặt trên lồng ngực mình.

"Lận Quyết!"

"Đã mói gọi phu quân! Đơn giản như vậy cũng không nhớ được, ngươi có phải đần hay không, a... Ta sai rồi ta sai rồi, buông tay, ngoan..."

Hai người trên giường làm ầm ĩ một hồi, cuối cùng Lận Quyết ôm cô, cằm chống đỡ lấy đỉnh đầu của cô.

"Chuyện của Thừa tướng có phải là ngươi làm?"

Hắn có thể nghĩ đến người duy nhất có thể giết chết Thừa tướng cũng chỉ có cô.

"Không phải, ta nào có thời gian đi giết hắn."

Giọng điệu của Minh Thù vô cùng bình thường, Lận Quyết cẩn thận phân biệt một hồi, phân không ra cô đến cùng là nói thật hay giả.

"Thừa tướng chết rồi, đối với ngươi không phải có lợi nhất sao? Ngươi quản ai giết làm gì, chết là tốt rồi."

"..."

Nói thì nói như thế, nhưng Thừa tướng chết rất không minh bạch, đều khiến người khác có chút không thoải mái.

Lận Quyết suy tư một hồi, nói: "Chờ ta cho ngươi một thân phận thích hợp, sau đó liền cưới ngươi."

Hắn cũng không ngại thân phận của cô.

Nhưng muốn đón cô làm Thái Tử Phi của Đông cung, nhất định phải có một thân phận thích hợp.

"Ai nói ta muốn gả cho ngươi?"

"Ngươi cũng đã là người của ta, không gả cho ta thì gả cho ai?"

Lận Quyết hôn trán cô một chút, giọng điệu nhiễm hơn mấy phần lạnh lẽo: "Ta mặc kệ, ta nhất định sẽ cưới ngươi."

-

Thừa tướng chết, đối với Thái hậu bất lợi nhất.

Đám con trai của Thừa tướng từng người đều là giá áo túi cơm, ỷ vào Thừa tướng diễu võ giương oai, hiện tại Thừa tướng không còn nên để bọn hắn dẫn đầu phủ Thừa tướng, đừng nói người phía dưới không phục, bọn hắn cũng không có năng lực kia.

Những người trước đó bị Thừa tướng đè ép cũng bắt đầu nội đấu, tại thời điểm gần cửa ải cuối năm chính là thời điểm thế cục khẩn trương nhất.

Lận Quyết cũng không có tùy tiện ra tay đối với một đảng Thừa tướng, hắn đang bận tìm hậu trường cho Minh Thù.

Sau khi chuẩn bị tất cả thỏa đáng, Lận Quyết tiến cung xin chỉ.

Thế nhưng hắn không nghĩ tới, hắn còn chưa lên tiếng, Hoàng Thượng đã ban hôn cho hắn trước.

Lận Quyết nào có thể đồng ý, tại chỗ cùng Hoàng đế náo loạn một trận.

Hai người tại Ngự Thư Phòng làm cho nghiêng trời lệch đất, Lận Quyết còn chưa ra khỏi hoàng cung, việc này liền truyền khắp toàn bộ hoàng cung.

Hôn sự này khẳng định không phải Hoàng đế ban chỉ cho hắn, nhất định là Thái hậu ở sau lưng khuyến khích.

Lận Quyết sắc mặt cực kém trở lại Đông cung.

Bang bang ——

Cửa thư phòng bị dùng sức đẩy ra, Minh Thù giật mình.

"Ngươi làm gì?"

Lận Quyết mấy bước tiến lên, kéo Minh Thù vào trong ngực.

Minh Thù đưa tay, dừng lại vài giây trên không trung, sau đó vỗ vỗ sau lưng hắn: "Sao vậy? Ai khi dễ ngươi?"

Tiểu yêu tinh cũng dám khi dễ!

Xem trẫm chết rồi sao?

"Ta nhất định sẽ cưới hỏi đàng hoàng đón ngươi vào cửa."

"..."

Minh Thù trấn an xong Lận Quyết, từ thư phòng đi ra.

Đông Thập vẫy tay về phía cô, cô nhìn chung quanh một chút, nhấc chân đi qua, Đông Thập kéo cô đến một nơi không có ai.

"Lâu chủ đồng ý huỷ bỏ nhiệm vụ đối với Thái tử, bất quá..."

"Làm sao?"

"Tỷ bây giờ thiếu nhiều tiền như vậy." Đông Thập đem tờ giấy giao cho Minh Thù, ôm đầu: "Nguyệt tỷ tỷ, đây là lâu chủ nói, không quan hệ với ta, ta đã tận lực."

"Trước đó tiền giết Thừa tướng đều cho hắn, hắn còn muốn?"

"... Tiên Nguyệt Lâu nhận tiền." Đông Thập yếu ớt nói.

"..."

Gian thương!

"Nguyệt tỷ tỷ, lâu chủ còn nói... Sát thủ động tình, cách ngày giỗ không xa."

"Hắn có phải là còn phái người đến truy sát ta?"

"Kia thật sự không có, lâu chủ nói liền muốn nhìn tỷ tự chịu diệt vong." Đông Thập thật lòng chuyển lời: "Sau đó vì tình bị tổn thương, trở về làm một sát thủ vô tâm vô tình thật tốt."

"..."

Đông Thập vội vàng khoát tay: "Nguyệt tỷ tỷ, cái này không liên quan đến ta, không phải ta nói, đều là lâu chủ nói."

Hắn một chữ cũng không có bịa thêm.

"Lâu chủ rất tuyệt."

Tiên Nguyệt Lâu cũng không thiếu sát thủ, sát thủ cấp Thiên không còn, còn có rất nhiều sát thủ cấp Địa đang chờ thượng vị.

Bất quá vị lâu chủ này quả thực có chút độc hành riêng biệt.

Tựa hồ chỉ cần không phản bội Tiên Nguyệt Lâu, hắn cũng sẽ không truy cứu quá nhiều.

Nhưng nếu dám phản bội Tiên Nguyệt Lâu...

Đào sâu ba thước cũng muốn móc thi thể ra.

Lâu chủ nhất định là một người có cố sự!

"Ách." Đông Thập xoắn xuýt, hắn có nên phụ họa hay không?

"Ngươi giúp ta tra một chút, trước đó Lận Quyết tiến cung đã xảy ra chuyện gì."

"Nguyệt tỷ tỷ, tỷ thật sự thích Thái tử?" Đông Thập chau mày ủ rũ.

"Ừ."

"Thế nhưng Thái tử tiền đồ đáng lo, không bằng Nguyệt tỷ tỷ chọn một người có tiền đồ khác?"

"Ta nhìn trúng cũng không phải tiền đồ của hắn." Minh Thù buồn cười.

Đông Thập: "..."

Đông Thập biểu thị không quá hiểu được, hắn nghĩ nghĩ, hay là đi tìm hiểu tin tức đi.

Đông Thập tốc độ cực nhanh, chủ yếu là tin tức này truyền đi khá nhanh, rõ ràng là có người cố ý đem tin tức này truyền tới.

"Hoàng đế ban hôn cho Thái tử." Đông Thập nói: "Nguyệt tỷ tỷ, người hoàng gia không đáng tin cậy, người như chúng ta ở bên cạnh cùng bọn họ..."

Không có kết cục tốt.

Đông Thập lúc này đã có chút lý giải suy nghĩ của lâu chủ.

Hoàng thất xưa nay lãnh khốc vô tình, lợi dụng người khác, hào vô nhân tính.

Tình yêu, tình thân, cái gì cũng có thể hi sinh.

Thái tử này...

Dù sao hắn cũng không coi trọng.

"Hắn đáp ứng?" Minh Thù hỏi.

"... Hình như không có, nghe nói cùng Hoàng đế ầm ĩ một trận, bất quá thánh chỉ đã hạ, Thái tử không đáp ứng đó là kháng chỉ."

Tình huông hiện tại của Thái tử, kết quả kháng chỉ sao có thể tốt hơn?

Coi như Thừa tướng đã chết, nhưng Thái hậu vẫn còn ở đó.

Đông Thập vô cùng đáng thương nói: "Nguyệt tỷ tỷ, chúng ta đi thôi, về Tiên Nguyệt Lâu đi, muốn làm cái gì thì làm cái đó, không cần suy nghĩ những chuyện này."

"Nam nhi tốt chí ở bốn phương."

"... Thế nhưng Nguyệt tỷ tỷ là nữ nhi."

"Không cần để ý những chi tiết kia." Minh Thù nói: "Tự ngươi về trước đi."

"Nguyệt tỷ tỷ."

"Ta tự có chừng mực, nói với lâu chủ, ta nhất định sẽ làm cho hắn thất vọng."

"Nguyệt tỷ tỷ!"

*

Lâu chủ: Ta chính là muốn kiếm tiền mà thôi.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1622: Điện Hạ Nuông Chiều (23)

Tất cả mọi người xem việc lần này sẽ là Thái tử cúi đầu.

Nhưng khiến người ta không nghĩ tới là.... Hoàng đế mất tích.

Cũng giống như Thừa tướng, không ai phát hiện là mất tích thế nào, hiện trường không tìm được bất luận manh mối gì.

Trước đó Thừa tướng mất tích, vài ngày sau bị người ta phát hiện là chết rồi.

Hiện tại Hoàng đế mất tích...

Đám người không dám suy nghĩ nhiều, binh hoang mã loạn bắt đầu đi tìm Hoàng đế.

Toàn bộ hoàng cung đều lộn xộn, Hoàng đế mất tích, đối với Thái hậu mà nói thế nhưng là chuyện tốt.

Bà ta không thể khua chiêng múa trống giết chết Hoàng đế, nhưng Hoàng đế mất tích, nếu như chết ở bên ngoài, chuyện này cùng bà ta liền không có quan hệ.

Hiên tại bà ta chỉ cần giết chết Thái tử...

Trong hoàng cung, bà ta chính là nhất ngôn cửu đỉnh.

Mà Hoàng đế mất tích, người ở Đông cung cũng lâm vào tràng cảnh hoảng loạn, không biết sẽ lại phát sinh biến cố gì.

Ba ngày sau khi Hoàng đế mất tích, Thái hậu liền bắt đầu có ý tứ thu lại toàn bộ quyền hành, không vội đi tìm Hoàng đế, ngược lại vội vã truyền lại tin tức cho đám đại thần bên ngoài.

Lận Quyết mặc dù đối với Hoàng đế rất thất vọng, nhưng nói thế nào cũng là phụ hoàng của mình, hắn không thể không đi tìm.

Nhưng Thái hậu bên này nháo trò, Lận Quyết liền phải phân tâm đến ứng phó Thái hậu.

Hoàng đế không ở đây, lẽ ra phải do Thái tử tạm nắm giữ triều chính.

Một đảng Thái hậu cũng không vui, muốn Thái hậu tạm thời giám quốc.

Hai bên triệt để vạch mặt.

Kim Loan điện mỗi ngày đều có người tranh cãi đến ngất xỉu.

Lận Quyết cũng hoài nghi Hoàng đế mất tích cùng Minh Thù có quan hệ, nhưng Minh Thù luôn luôn mỉm cười nói cả ngày cô không phải ở Đông cung chính là ở bên cạnh hắn, làm sao có thời gian đi trói Hoàng đế.

Hơn nữa bắt cóc Hoàng đế đối cô cũng không có chỗ tốt.

Nói không chừng Hoàng đế này chính là Thái hậu bắt cóc.

Vừa ăn cướp vừa la làng.

Lòng dạ khó lường.

Bị Minh Thù tẩy não một phen, Lận Quyết cảm thấy rất có đạo lý.

Cô vợ nhỏ nói đều đúng.

Cô vợ nhỏ chắc chắn sẽ không lừa hắn.

-

Hôm nat, Minh Thù đột nhiên bị một tiểu thái giám gọi lại.

Lâm công công dẫn người chặn cô lại vứt bỏ trong phòng.

"Thần Nguyệt cô nương ở Đông cung sống không tệ a?" Thanh âm của Lâm công công bén nhọn.

"Vẫn được."

Thái độ của Minh Thù tùy ý như thế làm Lâm công công có chút bất mãn.

Bất quá nghĩ đến chính sự, Lâm công công liền đè xuống một chút bất mãn này.

Lâm công công hất cây gậy lên: "Trong cung gần đây không yên ổn, hẳn là Thần Nguyệt cô nương cũng biết."

Minh Thù đưa tay: "Đừng nói nhảm, muốn ta làm gì cứ nói thẳng, ta bề bộn nhiều việc."

Lâm công công: "..."

Thẳng thắn như thế?

Lâm công công có chút ngờ vực: "Nghe nói Thái tử thường xuyên ở gần ngươi."

"Đúng vậy, ngươi có ý kiến?"

"Thần Nguyệt cô nương cảm thấy Thái tử thế nào??" Lâm công công thăm dò.

"Ngươi muốn hỏi ta có phải là người của Thái tử?" Minh Thù thẳng thắn.

"..."

Uyển chuyển!

Uyển chuyển biết hay không!

Thẳng thắn như thế làm thế nào để sống sót trong cung.

"Nếu Lâm công công đã hỏi..."

Minh Thù nhéo cánh tay một chút, nét mặt tươi cười như hoa: "Vậy ta liền không khách khí."

Lâm công công: "???"

-

Năm phút sau, Lâm công công cùng mấy tên tiểu thái giám dự định ép Minh Thù đi vào khuôn khổ đều nằm trên mặt đất.

Minh Thù giẫm lên ngực Lâm công công, chỉ vào một tiểu thái giám: "Ngươi đi mang chút đồ ăn đến cho ta, đừng nghĩ đến cáo trạng hoặc là chạy trốn, lại đến gấp mười người cũng chỉ có thể bị ta đánh."

"Ôi... Ôi... Nhanh đi, nhanh đi a! Không được gọi người, không được gọi người!" Lâm công công vội vàng phân phó.

Đau chết hắn.

Người dẫn đầu của mình đều trong tay Minh Thù, tiểu thái giám nào dám phản bác.

"Thần Nguyệt cô nương, ngài đài cao quý chân, đau quá..." Lâm công công cầu khẩn.

"Hiện tại biết đau? Thời điểm tìm ta nên có cái giác ngộ này." Tìm trẫm làm việc lại không mang theo đồ ăn vặt!

"..." Ai biết tiểu cung nữ như ngươi có thể đánh nhau?

Nếu hắn biết sớm, nào có mang ít người đến như vậy!

Nội tâm Lâm công công đều sắp bị bóp méo, ngoài mặt lại không thể không cầu khẩn Minh Thù: "Thần Nguyệt cô nương, sai rồi, ta sai rồi, ngươi thả ta ra, ta biết sai rồi."

Minh Thù chờ tiểu thái giám mang đồ ăn tới mới buông Lâm công công ra.

Lâm công công được đám tiểu thái giám nâng đỡ.

"Gọi người chưa?" Lâm công công hỏi tiểu thái giám vừa rồi ra ngoài.

Tiểu thái giám vô tội sợ hãi: "Công công, không phải ngài nói không được gọi người sao?"

Lâm công công: "..."

Nghe không hiểu đó là nói mát sao?

Thằng ngu này!

Lâm công công đưa tay muốn đánh tiểu thái giám, kết quả eo răng rắc một tiếng.

"Ôi..."

Minh Thù ăn đồ ăn vặt nhìn Lâm công công cùng đám tiểu thái giám làm ầm ĩ.

Chờ bọn hắn an tĩnh lại, Minh Thù mới cười hỏi: "Các ngươi tìm ta muốn làm gì?"

Lâm công công biểu lộ cứng đờ: "Không có... Không có việc gì, chính là muốn hỏi Thần Nguyệt cô nương một chút, ở Đông cung sống có tốt hay không, ta đây là muốn quan tâm Thần Nguyệt cô nương."

Minh Thù quay đầu dò xét bốn phía.

Từ dưới đất nhặt được một cây cây gỗ, một gậy đánh về phía Lâm công công.

Lâm công công tay mắt lanh lẹ đẩy một tiểu thái giám bên cạnh ngăn trở.

Cây gậy đánh vào bàn chân tiểu thái giám, tiểu thái giám kêu thảm một tiếng, trực tiếp quỳ xuống.

"Ngươi còn tránh."

"..."

Không tránh chờ bị đánh sao?

Trên mặt Lâm công công gạt ra nụ cười so với khóc còn khó coi hơn: "Thần Nguyệt cô nương, ta thật sự chỉ là muốn quan tâm ngươi một chút..."

Bá ——

"A!"

"Công công cứu mạng!"

"Cứu mạng a! Công công a!"

Đám tiểu thái giám phù phù phù phù quỳ xuống.

Cung nữ này cũng thật là đáng sợ.

Thế này sao lại là cung nữ?

Đây rõ ràng chính là ác ma.

Lâm công công đối đầu với nụ cười của Minh Thù, sống lưng bỗng nhiên phát lạnh.

Hai chân hắn như nhũn ra quỳ xuống theo đám tiểu thái giám.

"Là.. là... Thái hậu hạ lệnh, để ngươi hạ dược với Thái tử."

Bởi vì ở Đông cung chỉ có cô có thể tiếp cận Thái tử, cho nên mới tìm tới cô.

Ai biết tìm tới chính là một cọng rơm cứng.

Hoàng đế mất tích nhiều ngày như vậy không có tin tức, Thái hậu đã ngồi không yên.

Minh Thù nhíu mày: "Các ngươi công khai mưu hại Thái tử?"

"..."

Bọn hắn cũng chỉ là làm việc, bọn hắn có thể làm sao?

"Muốn sống hay không?"

Lâm công công sửng sốt một chút: "Ngươi dám giết... Chúng ta?"

"Vậy phải đa tạ Lâm công công đã đưa ta đến nơi này, đằng sau không phải chính là một cái giếng cạn sao, giết xong quăng vào bên trong, hiện trong cung loạn như vậy, ai sẽ biết."

Lâm công công: "..."

Tại sao hắn lại muốn đưa cô đến nơi này!

Vì cái gì!

"Ngươi muốn thế nào?"

"Cho các ngươi một cơ hội." Minh Thù vẫy tay về phía bọn hắn.

Lâm công công cùng mấy tên thái giám liếc nhau, cấp tốc bò qua.

"Nhớ kỹ chưa?"

"Cái này..."

"Làm không xong chuyện này, các ngươi đều phải chết."

Thiếu nữ đối diện luôn luôn mỉm cười, nói chuyện cũng không nặng không nhẹ, tương đối dễ nghe, nhưng khi cô chăm chú nhìn ngươi, chính là để ngươi cảm thấy trong lòng hốt hoảng, hận không thể tìm một chỗ chui vào.

"Nhớ... Nhớ kỹ."

"Đừng để ta thất vọng."

Lâm công công cẩn thận hỏi: "Chúng ta có thể đi chưa."

Minh Thù đem một cái bình nhỏ ném tới trước mặt Lâm công công: "Ầy, uống hết bình thuốc độc này liền có thể đi."

Thuốc! độc!

Lâm công công: "..."

Hắn biết cô sẽ không dễ dàng thả bọn hắn đi như thế.

Ma quỷ!

Cô chính là ma quỷ.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1623: Điện Hạ Nuông Chiều (24)

Trên triều đình hai bên đều có lý, người đứng thành hàng đều đã chọn đội, những người vẫn chưa nguyện ý đứng vào đội nào liền dồn dập xin phép nghỉ, ngay cả bái triều cũng không lên.

Bọn hắn cũng không muốn không cẩn thận liền mất đầu.

Nửa tháng sau.

Hoàng đế vẫn không rõ tung tích.

Thái hậu tuyên bố Hoàng đế băng hà, trong vòng một đêm trong cung liền treo đầy cờ tang.

Hoàng đế đã băng hà nên do Thái tử kế thừa hoàng vị, vậy mà lúc này Thái hậu lại xuất ra di chiếu muốn lập con trai An phi làm đế.

Mọi người đều biết thánh chỉ là giả.

Mà bây giờ cục diện này có biết hay không cũng không có gì khác biệt.

Thái hậu cùng Thái tử, trận chiến này tránh không được.

-

Lận Quyết bận bịu cùng người thương nghị thế cục bây giờ, thời gian mỗi ngày cùng Minh Thù gặp mặt thời rất ngắn.

Nhưng mỗi lần gặp gỡ đều muốn cùng Minh Thù liều chết triền miên.

Tựa hồ sợ hãi lần sau không nhìn thấy được.

Minh Thù chịu không được hắn.

Nào có nghiêm trọng như vậy.

Không phải chỉ là một Thái hậu sao, lại đến mười Thái hậu cô cũng có thể làm được.

Nếu không...

Cũng bắt đi?

Minh Thù cảm thấy cái này khả thi rất lớn.

Bắt giặc trước bắt vua a!

Bất quá cô còn chưa kịp đi bắt Thái hậu, đột nhiên liền nghe thấy có đại quân bao vây Hoàng Thành, dân chúng tránh trong nhà không dám ra ngoài, toàn bộ Hoàng Thành an tĩnh đến quỷ dị.

"Bọn hắn điều nhiều người như vậy đến kinh, các ngươi cũng không phát hiện?"

Một đám người phía dưới không dám lên tiếng.

Lận Quyết đảo mắt qua đám người: "Nói chuyện đi! Đều câm? Trước đó không phải nói rất nhiều sao?"

Một đám người lại không dám lên tiếng, cúi thấp đầu xuống cố gắn giảm bớt sự tồn tại.

"Cút ra ngoài!"

Tạ An chờ sau khi đám người kia rời đi mới tiến lên một bước:

"Điện hạ, bọn hắn lại âm thầm điều nhiều người đến như vậy, hiện tại Hoàng Thành bị bao vây, đối với chúng ta rất bất lợi."

"Những người kia..." Lận Quyết dừng một chút: "Hẳn là Tấn Quốc Công mang đến."

"Tấn Quốc Công..." Tạ An kinh hãi: "Nói cách khác, Tấn Quốc Công đã sớm ở bên phe Thái hậu?"

Lận Quyết từ chối cho ý kiến.

"Khó trách trước đó đi bái phỏng Tấn Quốc Công, Tấn Quốc Công nhiều lần từ chối." Tạ An cắn răng.

Tấn Quốc Công đã sớm là người của Thái hậu, đương nhiên sẽ không chịu gặp bọn hắn.

Thế nhưng...

Tấn Quốc Công nhiều năm chưa từng hồi kinh, làm sao lại cùng Thái hậu dính líu quan hệ?

Lận Quyết không có thời gian đi xoắn xuýt những chuyện này: "Người của chúng ta còn bao lâu mới tới?"

Tạ An: "Vinh Uy tướng quân bên kia chí ít còn một ngày mới có thể đến, coi như đến cũng rất khó đi vào hoàng cung, đối với chúng ta vẫn bất lợi."

Thái hậu đột nhiên vây thành là chuyện bọn hắn không nghĩ tới.

Thái hậu coi như muốn hoàng vị, bọn hắn cho là ít nhất phải cố kỵ sau này trong lịch sử nói thế nào một chút, ai có thể nghĩ bà ta căn bản không cần thiết.

Lịch sử...

Vương giả mới có quyền lợi quyết định lịch sử viết như thế nào.

Lận Quyết: "Chuẩn bị một chút, chúng ta ra khỏi thành."

"Điện hạ?"

"Ở lại trong cung đã gây bất lợi cho chúng ta, vậy chúng ta liền ra ngoài." Lận Quyết nói: "Hành sự cẩn thận, không được để những người kia nhìn ra."

"Vâng."

-

Thái giám bên cạnh Thái hậu mang người vội vàng đuổi tới Đông cung.

"Thánh chỉ đến —— "

Cung nữ thái giám của Đông cung dồn dập quỳ đầy ra đất.

Thái giám quét một vòng: "Thái tử điện hạ đâu?"

"Điện hạ nói thân thể khó chịu nên đã ngủ." Xảo Tình chủ động trả lời.

"Thân thể khó chịu?" Lúc này còn có tâm tình đi ngủ? Thái giám nhướng mày, nhấc chân đi về phía tẩm điện: "Đi xem Thái tử điện hạ một chút."

Tẩm điện bị người ta đá văng ra, bọn thái giám tràn vào phòng, nhưng gian phòng không có một ai.

"Người đâu?"

"Người đi đâu?"

Cung nữ thái giám không người nào biết được.

"Đều mang đi cho ta!"

Thái tử điện hạ mất tích, Thái hậu thuận thế lập con trai An phi làm đế, bất quá chỉ là đứa trẻ mấy tuổi, Thái hậu cũng chỉ là dùng ngoài mặt, người cầm quyền mới là bà ta.

-

Lúc này dưới chân núi cách Hoàng Thành khá xa.

Lận Quyết ngồi trước đống lửa, Minh Thù ở bên cạnh hắn đi tới đi lui: "Sao lại muốn đi?"

"Thái hậu không phải chính thống, chờ lúc ta trở về liền có thể danh chính ngôn thuận giết bà ta, còn có thể chiếm được một tiếng tốt, vì sao không đi?"

Lận Quyết cũng không cảm thấy đến quyết định của mình là sai lầm.

Hoàng cung vốn cũng không phải là sân nhà của hắn, hắn ở đó khắp nơi đều bị hạn chế, còn không bằng rời đi trước.

"Ta có thể giúp đỡ..."

Lận Quyết kéo Minh Thù vào trong ngực, nhẹ nhàng ôm cô: "Ta hẳn là nên bảo vệ ngươi chứ không phải muốn ngươi vì ta làm chuyện gì."

"Vì sao có biện pháp đơn giản như vậy lại không cần, muốn phiền toái như vậy?"

"Ngươi nói biện pháp đơn giản là gì?" Lận Quyết vuốt lòng bàn tay cô: "Giết Thái hậu? Sau đó thì sao? Tay chân của Thái hậu nhiều như vậy, ngươi giết một Thái hậu sẽ có một kẻ dã tâm khác, ngươi muốn giết hết sao?"

"Có cái gì không thể?"

"..."

Ý nghĩ của hắn cùng cô không giống...

Bất quá không thể phản bác cô vợ nhỏ.

Cô vợ nhỏ nói đều là tốt cho hắn!

"Ta chẳng những muốn hoàng vị, còn muốn lòng dân, hiểu không?"

"Ngồi vào vị trí kia, ngươi chính là lòng dân."

"..."

Trò chuyện không nổi nữa.

Lận Quyết đem khoai lang nướng trong đống lửa móc ra ngoài, lột vỏ ra đút cho Minh Thù, khoai lang vàng rượm, thơm ngọt ngon miệng.

Một ngày sau, Lận Quyết cùng Vinh Uy tướng quân đại bộ đội tụ hợp.

Ngoài ra còn có một chi đội ngũ, Minh Thù không biết, bất quá nhìn dáng vẻ của Vinh Uy tướng quân, chi đội ngũ kia hẳn là lai lịch không nhỏ.

"Điện hạ, hiện tại đánh lại sao?"

Vinh Uy tướng quân cẩn thận dò xét Minh Thù một chút.

Người đối diện ngay cả một cái liếc mắt cũng không cho hắn, không nháy mắt nhìn Lận Quyết.

"Trừ quân đội ngoài Hoàng Thành còn có cấm quân trong cung, chút người này của chúng ta đánh lại sẽ tổn thất nặng nề."

"Điện hạ có ý gì?"

"Chờ."

Vinh Uy tướng quân không biết phải chờ cái gì, bất quá hắn hiện tại cũng chính là nghe lệnh làm việc, Thái tử điện hạ để chờ, hắn liền chờ chứ sao.

Chờ bọn hắn bàn việc xong, Lận Quyết đột nhiên phát hiện Minh Thù đã không nhìn thấy.

Vinh Uy tướng quân yếu ớt chỉ chỉ bên ngoài: "Vừa rồi cô ấy đi ra ngoài, khoảng một nén hương."

Lận Quyết: "..."

Lận Quyết tìm một lượt doanh địa, chỉ tìm thấy một tờ giấy cùng một đoàn đủ mọi màu sắc... Bánh trôi?

"Lằng nhà lằng nhằng, không cùng ngươi chơi, chờ ngươi đăng cơ ta lại đến."

Lận Quyết: "??"

Nói đồng cam cộng khổ thì sao?

Nói đồng sinh cộng tử thì sao?

Cô lại đi!!

Lận Quyết đau tim.

Lận Quyết ngồi trong đống tuyết, một hồi lâu thở dài.

Đi rồi cũng tốt.

Ở bên cạnh hắn xác thực rất nguy hiểm.

Thú nhỏ lăn hai vòng trong tuyết, Lận Quyết nhìn chằm chằm nó một hồi lâu, đây là thứ đồ chơi gì?

Động vật sao?

Chưa thấy qua loại động vật này, còn có cái nhan sắc này...

Thú nhỏ đột nhiên dừng lại, con ngươi đen bóng trừng Lận Quyết.

Nhìn cái gì? Nếu không phải ngươi, con sen sẽ ném ta ở đây?

Người thú quái dị hai chân, đáng ghét lại khó coi!

Con sen còn xem hắn là bảo bối, hừ!

Rõ ràng nó mới là bảo bối!

Người quái dị!

Lận Quyết: "..."

Mặc dù không hiểu đó là cái thứ đồ chơi gì, nhưng hắn cảm thấy vừa rồi nó đang chửi mình.

Đừng hỏi vì sao hắn biết.

Trực giác.

Nếu không phải cô vợ nhỏ ghi chú phía sau cái đồ chơi này là cô để lại, hiện tại hắn sẽ một cước giẫm chết nó.

Một người một thú ở trong tuyết trầm mặc đối mặt một hồi lâu.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1624: Điện Hạ Nuông Chiều (25)

Thời điểm Minh Thù ra đi cũng mang theo Sở Linh Nhi đi.

Bị Minh Thù mang theo bay một trận, gió tuyết đánh vào trên mặt, từng trận từng trận đau nhói.

Minh Thù ném cô ấy vào một nơi trong thành, lại đưa không ít bạc cho cô ấy: "Sau này sống một cuộc sống thoải mái đi."

"Thần Nguyệt, số bạc này..."

"Há, ta thuận tiện lấy ở phủ Thừa tướng, yên tâm, ta đã đã xoá ký hiệu trên bạc, cứ tùy tiện tiêu xài.

Sở Linh Nhi giật giật khóe miệng một cái.

"Cái này quá quý giá, ta không thể nhận."

Minh Thù lui lại một bước: "Ta còn có chuyện phải làm."

Không đợi Sở Linh Nhi mở miệng, thân ảnh Minh Thù đã biến mất.

-

Thái hậu phái người điều tra hành tung của Thái tử, muốn diệt trừ tận góc mầm tai hoạ này.

Mà trên triều đình không phục bà ta, không phải bị cách chức chính là bị giết.

Văn võ bá quan mặc kệ là bị ép hày là tự nguyện, hiện tại cũng đều nghe theo Thái hậu.

Không đúng, hiện tại hẳn là Thái Hoàng Thái Hậu.

Hôm nay Thái Hoàng Thái Hậu mở tiệc chiêu đãi văn võ bá quan, trong cung từ trên xuống dưới một mảnh bận rộn.

Tiểu hoàng đế cùng Thái Hoàng Thái Hậu ngồi trên cao tọa, tiếp nhận bách quan bái triều.

Tiểu hoàng đế có chút sợ hãi rúc vào bên cạnh Thái Hoàng Thái Hậu, mặc kệ triều thần phía dưới nói cái gì, tiểu hoàng đế đều phải nhìn Thái Hoàng Thái Hậu.

Mà ngồi bên tay phải Thái Hoàng Thái Hậu chính là công chúa Như Hâm.

Công chúa Như Hâm vẫn uống rượu, âm tình bất định nhìn tiểu hoàng đế cùng văn võ bá quan phía dưới.

"Như Hâm." Thái Hoàng Thái Hậu đột nhiên vẫy tay về phía công chuâ Như Hâm.

Công chúa Như Hâm lập tức thu liễm thần sắc, nhu thuận đáp một tiếng: "Hoàng nãi nãi."

"Đến, tới chỗ Hoàng nãi nãi."

Công chúa Như Hâm đứng dậy đi qua, quỳ một chân trên đất, nắm chặt tay Thái Hoàng Thái Hậu: "Hoàng nãi nãi?"

"Đứa trẻ ngoan." Thái Hoàng Thái Hậu sờ đầu cô ta: "Nhìn sắc mặt này của con làm sao lại trắng như vậy, người bên cạnh hầu hạ không chu đáo?"

"Không có Hoàng nãi nãi, chính là vừa rồi đến gió hơi nhiều."

"Không có việc gì là tốt rồi, nếu không thoải mái nhất định phải nói với Hoàng nãi nãi."

"Dạ."

Tiểu hoàng đế co lại ở bên cạnh, có chút sợ hãi nhìn xem.

Công chúa Như Hâm ở đây càng được Thái Hoàng Thái Hậu sủng ái, nhưng cô ta là nữ nhân cho nên không thể làm Hoàng đế.

Yến hội tiến hành rất thuận lợi.

Sáo trúc êm tai, ăn uống linh đình.

Mắt thấy sắp kết thúc, trong đám văn võ bá quan đột nhiên có người ngã xuống, rượu cùng chén đĩa trên bàn rớt xuống đất tạo thành một tiếng vang to lớn.

Toàn bộ người đều nhìn về bên kia.

Còn chưa kịp đặt câu hỏi, văn võ bá quan liên tiếp ngã xuống đất.

Liền ngay cả Thái Hoàng Thái Hậu cùng công chúa Như Hâm cũng đều xuất hiện dấu hiệu choáng ván bủn rủn.

"Người đâu! Có ai không!" Thái Hoàng Thái Hậu hét lớn một tiếng.

Cấm quân trông coi bên ngoài xông tới, kết quả vừa đi vào, từng người cũng đều ngã theo.

Mấy tên thái giám đứng bên cạnh cầm khăn che miệng mũi, trong lúc hỗn loạn cấp tốc rời khỏi đại điện.

Thái Hoàng Thái Hậu lớn tiếng gọi người nhưng trừ nhóm

Cấm Vệ quân vào đầu tiên cũng không còn người nào tiến đến.

Tất cả mọi người tê liệt trên mặt đất, trên mặt viết sự thấp thỏm lo âu.

Bọn hắn không biết chuyện gì xảy ra.

"Ai! Là ai!"

Thái Hoàng Thái Hậu gầm thét, bất quá bởi vì không có khí lực nên thanh âm kia cũng không lớn.

"Ta."

Nữ tử từ bên ngoài điện tiến vào, trên người cô còn mang theo tuyết, sau khi đi vào tuyết chậm rãi hòa tan, thấm ướt bả vai.

Nữ tử chậm rãi đưa tay, vỗ vỗ tuyết còn chưa tan ra hết, nhướng mày cười khẽ: "Không nghĩ tới còn có niềm vui bất ngờ đang chờ ta."

Trên mặt công chúa Như Hâm xuất hiện chữ X, trước đó không có, hiện tại đột nhiên xuất hiện.

"Là ngươi!" Thái Hoàng Thái Hậu nhận ra Minh Thù.

Là cô!

Là cung nữ trước đó chữa bệnh cho công chúa Như Hâm.

Nghe nói cô được phân đến Đông cung, bà ta còn nghĩ cung nữ này cũng có thể lợi dụng một chút.

Không nghĩ tới...

"Ừ." Minh Thù từ bên kia đi qua, từng bước từng bước đi lên đài cao.

Thái Hoàng Thái Hậu muốn lấy đồ vật đập Minh Thù, nhưng thật sự là không còn khí lực.

"Người đâu..."

"Đừng kêu, Cấm Vệ quân của ngươi hiện tại cũng đã nằm ngáy o o." Minh Thù nhắc nhở Thái Hoàng Thái Hậu.

Trên khuôn mặt tràn đầy nếp nhăn của Thái Hoàng Thái Hậu lộ ra một chút tức giận cùng không thể tin được.

"Ngươi không phải tìm thái giám ép ta hạ dược Thái tử điện hạ sao?" Minh Thù cười nói: "Ta đây cũng chỉ là đáp lễ một chút. Nói đến, ngươi còn phải cảm ơn Thái tử điện hạ, bằng không thì ngươi cũng không có nhiều thời gian thoải mái như vậy."

"Ngươi..."

Minh Thù nhìn về phía công chúa Như Hâm không nói một lời bên cạnh.

Độ sáng này...

Minh Thù khẽ nhếch khóe miệng, bắt lấy cánh tay công chúa Như Hâm, tay công chúa Như Hâm Công đang giấu ở bên cạnh đột nhiên giương lên.

Dao găm sắc bén xẹt qua trước mắt Minh Thù, mấy sợi lông mi rơi xuống.

Kém một chút đã vạch vào mắt cô.

Minh Thù trở tay đem người chế trụ, một cước đạp xuống.

Sau lưng công chúa Như Hâm răng rắc một tiếng.

Cô ta nghiêng đầu sang chỗ khác, dùng ánh mắt oán độc trừng Minh Thù.

Ánh mắt kia cho dù bị ánh sáng che chắn Minh Thù cũng có thể cảm giác được.

"Dạ Ảnh, ngươi đã trở nên yếu đi."

Dạ Ảnh: "..."

Mẹ, hắn có thể không yếu đi sao? Lại bị cô quăng xuống dưới như vậy, hắn ngay cả ký ức cũng đều sắp mất đi.

"Lần này lại bị ta bắt lấy." Minh Thù cười híp mắt nói: "Vận khí của ngươi thật tốt."

Vận khí của hắn tốt cái búa a!

Minh Thù trơn tru đem Dạ Ảnh trói lại, cũng nhanh chóng che miệng của hắn.

"Ngô ngô ngô..."

Ngươi mẹ nó có bản lĩnh thả ta ra, chúng ta đánh tay đôi.

Minh Thù yên lặng đạp một cước.

Nghĩ hay lắm.

Thật lãng phí đồ ăn vặt.

Đồ ăn vặt của trẫm không đáng tiền sao?

Một cước kia của Minh Thù thế nhưng là nhắm vào đạp, đau đến Dạ Ảnh trong nháy mắt nước mắt đầm đìa.

"Thái hậu." Minh Thù đi đến bên cạnh Thái Hoàng Thái Hậu, tiểu hoàng đế kia đã dọa đến co lại thành một đoàn.

Trước đó tiểu hoàng đế cúi đầu, lúc này lại lộ ra một chút, Minh Thù mới phát hiện trên mặt hắn cũng có một chữ X.

Ngày hôm nay đây là thu hoạch lớn?

Từ nhỏ đã bị Thái hậu ép làm Hoàng đế bù nhìn... Thiết lập của nhân vật này cũng thật tốt.

"Ngươi muốn làm gì?" Thái Hoàng Thái Hậu cố gắng duy trì khí thế: "Hiện tại hoàng cung từ trên xuống dưới đều là người của ai gia, ngươi dám làm gì ai gia, ngươi cho rằng ngươi có thể chạy thoát?"

Minh Thù hỏi lại: "Tại sao ta phải trốn?"

Thái Hoàng Thái Hậu: "..."

Minh Thù mỉm cười: "Ta còn phải nghênh đón Thái tử điện hạ trở về, sao có thể trốn."

"Ngươi nằm mơ."

"Hừm, ta sẽ làm thật tốt." Minh Thù gật đầu: "Bất quá bây giờ ta phải mời Thái Hoàng Thái Hậu giúp ta một chuyện."

Minh Thù đem dao găm vừa rồi của Dạ Ảnh đưa cho bà ta: "Giúp ta giết cô ta."

Minh Thù chỉ về phía công chúa Như Hâm.

Tiểu tinh nghịch phải giết ngay tại chỗ.

Để hắn chạy liền phiền toái.

Thái Hoàng Thái Hậu: "..."

"Ngươi nói đùa cái gì?" Kia là công chúa bà ta sủng ái nhất, nữ nhân này điên rồi sao?

"Ta cũng không đùa giỡn với ngươi, nếu ngươi không giết, ta cũng để cô ta giết ngươi."

Trong thanh âm của thiếu nữ chứa đầy chứa ý cười.

Thái Hoàng Thái Hậu nắm chặt dao găm nhìn về phía Minh Thù.

Minh Thù làm dấu tay xin mời.

Nhưng Thái Hoàng Thái Hậu đột nhiên nhào về phía Minh Thù, ánh sáng chợt lóe lên, trong không khí vạch ra tiếng vang rất nhỏ.

Giết cô!

Giết cô!

Giết tiện nhân này!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1625: Điện Hạ Nuông Chiều (26)

Cho dù Thái Hoàng Thái Hậu được bảo dưỡng tốt thì cũng đã già, nào có phải là đối thủ của Minh Thù.

Mấy lần liền bị Minh Thù chế phục.

Thái Hoàng Thái Hậu lúc này ngoại trừ dùng ánh mắt biểu thị sự phẫn nộ của mình đối với Minh Thù, tựa hồ ngay cả khí lực nói chuyện cũng không có.

"Các ngươi ai muốn mạng sống?" Minh Thù nhìn triều thần phía dướu.

Triều thần run lẩy bẩy, cái này...

"Ngươi đi." Minh Thù chọn một người: "Cho ngươi một cơ hội lập công."

"Bị điểm đến" triều thần: "..."

Hắn không muốn lập công.

Triều thần run rẩy bò lên, thời gian quá dài, Minh Thù xuống dưới trực tiếp xách người đi ra ngoài.

Hắn tiếp tục run rẩy nhặt dao găm trên mặt đất lên, tay càng run dữ dội hơn, dao găm mấy lần bị rơi xuống, thật vất vả mới tới gần còn không dám ra tay.

"Lưu đại nhân ngươi dám!"

Thái Hoàng Thái Hậu bên kia dùng hết khí lực quát lớn một tiếng.

Lưu đại nhân khẽ run rẩy, dao liền rơi mất.

"Người của ai gia rất nhanh liền đến, ngươi không được bị nữ nhân này lừa gạt!" Thái Hoàng Thái Hậu tiếp tục lên tiếng.

Lưu đại nhân run rẩy đến lợi hại hơn.

Hắn...

Hắn hắn... Hắn chính là con tôm nhỏ a!

"Ta đến!"

Phía dưới có một người đột nhiên nhấc tay.

-

Mùi máu tươi lan tràn khắp đại điện, Dạ Ảnh còn lại một hơi cuối cùng, Minh Thù ngồi xổmbên cạnh hắn: "Làm người thật tốt không được sao? Không nên ra ngoài kiếm chuyện, ngươi trốn tránh ta, ta có thể tìm được ngươi? Ngươi nói ngươi có phải ngốc hay không."

Dạ Ảnh trong cổ họng phát ra âm thanh hehe.

Mẹ, hắn làm sao biết cô lại đột nhiên xuất hiện!!

Điều này cũng tại hắn!

Minh Thù lấy kim sắc ra, chờ Dạ Ảnh tắt thở.

Một phút trôi qua...

Dạ Ảnh còn chưa tắt thở, he he thở hổn hển, mở to mắt nguyền rủa Minh Thù.

Hai phút trôi qua...

Dạ Ảnh vẫn chưa tắt thở.

"Ngươi có tắt thở hay không?"

Dạ Ảnh: "..."

Liền không!

Hắn mới không dễ dàng chết như vậy!

Ba phút...

"Còn chưa tắt thở?"

Không!

Dạ Ảnh quật cường thở phì phò.

"Bổ thêm một đao."

Minh Thù phân phó người bên cạnh.

"Thần Nguyệt ngươi chết không yên lành!" Thái Hoàng Thái Hậu thanh âm khàn khàn.

Minh Thù quay đầu nhìn bà ta, nâng khoé môi lên: "Ngươi vẫn là cầu nguyện ta không nên chết thì tương đối tốt hơn."

"Ngươi thả Như Hâm ra, có cái gì cứ nhắm vào ai gia, ngươi cứ nhắm vào ai gia!!" Thái Hoàng Thái Hậu phát điên.

"Không được." Minh Thù thu tầm mắt lại: "Thất thần làm gì, giết chết cô ta."

Triều thần kia ngược lại không chần chờ, trực tiếp một dao đâm tới.

Dạ Ảnh phun ra một ngụm máu tươi, ánh mắt dần dần mờ hồ.

"Công chúa Như Hâm, ngươi còn nhớ rõ nữ nhi của vi thần không? Ngươi làm hại nó tuổi còn trẻ liền chết..."

Phốc phốc!

Lại là một dao đâm qua.

"Nó cũng là người, nó đã làm sai điều gì? Ngươi lại đối xử như vậy với nó, hủy danh dự, đoạn nhân duyên của nó..."

Dạ Ảnh đã nghe không được người kia nói cái gì.

Trước mặt có ánh sáng hiện lên, cái gì cũng không biết.

Minh Thù kéo người kia ra: "Được rồi, đều chết rồi."

Người kia đột nhiên ném dao găm đi, ôm đầu khóc rống.

Công chúa Như Hâm là công chúa được sủng ái nhất trong cung, cô ta thấy ai không vừa mắt, người đó liền xui xẻo.

Khuê nữ của mình bởi vì công chúa Như Hâm mà chết, nhưng hắn cái gì cũng không thể nói.

Hiện tại rốt cục cũng được báo thù.

Báo thù ha ha ha!

Dù sao đều phải chết!

Báo thù hắn cũng không tiếc!

Minh Thù đem Thái Hoàng Thái Hậu cùng tiểu hoàng đế đều trói lại, bọn người Lâm công công ở bên ngoài chờ lấy, bọn hắn dựa theo Minh Thù nói hạ độc để cấm quân đều tới không được.

Minh Thù gọi bọn hắn tiến vào.

Thái Hoàng Thái Hậu thấy bọn người Lâm công công, tức giận đến run rẩy cả người.

Bất quá miệng bị Minh Thù chặn lấy, kêu cũng không được.

Bọn người Lâm công công cúi thấp đầu, không dám nhìn Thái Hoàng Thái Hậu.

Mạng của bọn hắn hiện tại nằm trong tay Minh Thù.

"Thần Nguyệt cô nương?"

"Đem bọn hắn đều trói lại, quan văn cùng quan võ tách ra."

"Vâng."

-

Trong điện đèn đuốc chập chờn, ngoài điện tuyết lớn đầy trời, âm thanh tuyết rơi ào ào loáng thoáng truyền đến.

Minh Thù ngồi trên bậc thang trong điện, trong tay cầm mấy Hổ Phù, những người quỳ phía dưới lúc này tự phần mình run lẩy bẩy.

Người ngồi trước mặt bọn hắn nào có phải là nữ nhân.

Chính là một Tu La.

Mãi đến hừng đông, Minh Thù đứng dậy để Lâm công công cho đám người này lần nữa uống thuốc, xác định bọn hắn ba ngày đều không khôi phục lại được.

Đám người trong điện mắt lớn trừng mắt nhỏ, Thái Hoàng Thái Hậu để bọn hắn nghĩ biện pháp, kết quả không có một ai có biện pháp.

Bọn hắn cũng đã thử để ám vệ ám sát, nhưng còn chưa đến gần liền bị cô giải quyết.

Bọn hắn hoàn toàn không có phần thắng.

"Cô ta trói chúng ta ở đây làm gì?"

"Không phải là muốn giết chúng ta chứ?"

"Muốn giết chúng ta, vì sao không động thủ sớm một chút, thời gian kéo dài càng lâu, đối với cô ta càng bất lợi."

"Hổ Phù cũng đều bị cô ta cầm đi..."

Tới gần giữa trưa, cửa điện bị bọn thái giám đẩy ra, ánh sáng chói chang phóng vào trong tầm mắt mọi người.

Nhìn người tiến vào, đám triều thần kinh ngạc không thôi.

Cái này...

Không phải là Hoàng đế đã mất tích sao?

Tại sao lại ở chỗ này?

Hoàng đế tự nhiên không chết.

Hắn là cha đẻ của Lận Quyết, Minh Thù làm sao có thể cho hắn treo.

Bất quá thời điểm Đông Thập rời đi, thuận tiện để hắn mang ra ngoài giam lỏng.

Hiện tại cục diện này để một Hoàng đế chính thống như hắn đến xử lý không thể thích hợp hơn.

Hoàng đế mềm yếu vô năng, không có nghĩa là trong lòng của hắn không có hận.

Đối với Thái hậu, đối với mấy tên gian thần này, hắn đều hận hơn so với những người khác.

Nhưng hắn không có năng lực.

Nghe nói hôm đó, toàn bộ đại điện đều bị vết máu xâm nhiễm, Thái Hoàng Thái Hậu không có chết, bị giam lỏng.

Một câu tiếp một câu thánh chỉ được đưa ra ngoài cung.

Cấm quân mang theo Hổ Phù điều động tam quân, đem một đảng Thái hậu toàn bộ nhốt vào địa lao.

Hết thảy đều nhanh đến mức để cho người ta phản ứng không kịp.

Đặc biệt là một đảng Thái hậu.

Không phải chỉ là đi tham gia yến hội sao?

Làm sao ngày thứ hai toàn bộ liền bị nhốt vào đại lao?

-

Một thành trấn cách kinh thành không xa.

Tạ An đang cùng người nói chuyện, chợt có một người lảo đảo nghiêng ngã chạy vào.

"Tạ An đại nhân, Tạ An đại nhân, Bệ Hạ hồi cung!"

"Bệ Hạ?" Tiểu hoàng đế kia không phải vẫn luôn ở trong cung sao?" Vài giây sau, Tạ An mới phản ứng được: "Bệ Hạ không có việc gì?"

"Không có việc gì, Bệ Hạ không có việc gì." Người báo tin mặt mũi tràn đầy sự may mắn: "Hơn nữa Bệ Hạ đã hạ được Thái hậu một đảng."

"Cái gì?"

Tạ An khiếp sợ không thôi.

Chẳng lẽ Hoàng đế Bệ Hạ mới là ẩn tàng sâu nhất?

Tạ An nhanh đi báo cáo cho Lận Quyết.

Vừa đạp ra khỏi cửa phòng liền thấy nơi xa có một chi đội ngũ vội vàng chạy tới.

Một bên khác, Lận Quyết nghe thấy âm thanh vừa vặn mở cửa ra.

Chi đội ngũ kia ngừng dưới lầu, toàn bộ người xuống ngựa hành lễ.

"Bái kiến Thái tử điện hạ."

Bách tính bốn phía sớm đã bị đám người này dọa đến trốn đi, âm thanh lúc này đinh tai nhức óc lại để bọn hắn hiếu kì thò đầu ra nhìn lén.

Tuyết lớn chẳng biết lúc nào đã ngừng, thế giới bị bao phủ trong làn áo bạc đột nhiên xuất hiện một màu sắc đẹp đẽ

Lận Quyết mãnh liệt nắm chặt lan can, một giây sau hắn nhanh chân từ bên cạnh Tạ An lướt qua đi xuống lầu.

Đứng tại cửa ra vào, ánh mắt lần theo hướng kia nhìn sang.

Thiếu nữ đi bộ bước đến, trên mặt nâng lên nụ cười nhạt nhẽo, toàn bộ thế giới băng tuyết giống như vì nụ cười của cô mà hòa tan.

Lận Quyết nghe thấy tiếng tim mình đập thình thịch.

Con ngươi đen nhánh nhìn cô, tuyết trắng một mảnh nhưng hắn chăm chú chỉ có một mình cô.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1626: Điện Hạ Nuông Chiều (27)

"Cung nghênh Thái tử điện hạ hồi cung."

"Cung nghênh Thái tử điện hạ hồi cung."

"Cung nghênh Thái tử điện hạ hồi cung."

Lận Quyết bỗng nhiên lấy lại tinh thần, tại trong ánh mắt hiếu kì tìm tòi nghiên cứu của bách tính liền kéo Minh Thù vào trong ngực ôm chặt.

"Không được rời khỏi ta."

Sau khi tách ra, hắn mới biết được mình chịu không nỗi cuộc sống không có cô đến cỡ nào.

Mỗi một ngày đều là dày vò.

Minh Thù vỗ vỗ lưng hắn: "Hồi cung đi."

Lận Quyết khả năng cũng cảm thấy ôm trên đường cái không quá phù hợp, đi theo Minh Thù lên xe ngựa đằng sau.

Tạ An đơn giản đem đồ vật thu thập một chút rồi lên đường hồi cung.

Vinh Uy tướng quân đến chậm một bước chỉ thấy cái đuôi của đội ngũ.

Vinh Uy tướng quân: "..."

Các ngươi lại ném tướng quân như ta ở chỗ này!!

A!

Tốt xấu gì hắn cũng là tướng quân!

Làm như vậy thích hợp sao?

-

Trong xe ngựa, chuyện đầu tiên Lận Quyết làm không phải hỏi Minh Thù trong cung xảy ra chuyện gì mà là ấn lấy cô hôn một trận.

"Bên ngoài có người!" Minh Thù ngăn hắn lại, không cho phép hắn tiến thêm một bước.

"Ngươi đừng lên tiếng."

"Không được."

Lận Quyết cùng Minh Thù đối mặt một hồi, buông lỏng cô ra: "Được rồi, nghe lời ngươi."

Lận Quyết ôm Minh Thù lại, lúc này mới bắt đầu hỏi thăm chính sự: "Trong cung xảy ra chuyện gì?"

"Kia liền có chuyện như vậy chứ sao." Minh Thù thưởng thức mặt dây chuyền bên hông hắn.

Mặc kệ Lận Quyết hỏi cái gì, Minh Thù đều trả lời vô cùng qua loa, không thì chính là nói không tỉ mỉ.

Hắn chỉ biết rõ ràng đại khái nhưng chi tiết trong đó hoàn toàn không rõ ràng.

Sau khi hồi cung, Lận Quyết đi gặp Hoàng đế mới biết được toàn bộ chuyện đã xảy ra.

Hắn bên này còn đang chuẩn bị, cô vợ nhỏ nhà hắn đã ở phía sau đại khai sát giới, loại tâm tình này... Lận Quyết đoán chừng đời này đều không muốn thể nghiệm lại.

Cô liền không thể an phận làm một nữ nhân, hưởng thụ cảm giác được che chở hay sao?

Vì sao cần phải hung hãn như vậy.

Sau này lấy hắn, hắn còn không phải bị bạo lực gia đình sao?

Trong triều có không ít đại thần chết, một đảng Thái hậu càng có rất nhiều tàn dư đang đợi thanh lý, Hoàng đế cùng Lận Quyết đều bề bộn nhiều việc.

Một cái bận bịu này chính là đến đầu mùa hè của năm sau.

-

Minh Thù ngồi trên xích đu ở đình viện ăn điểm tâm.

Xảo Tình đứng tại cách đó không xa trừng cô, cuối cùng lại không nói gì, quay người cùng cung nữ khác đi làm việc.

"Xảo Tình tỷ tỷ, ngươi làm sao là lạ..." Cung nữ bên cạnh thận trọng nói.

"Có sao?" Xảo Tình vén tay áo lên, lộ ra một chút vết thương kéo dài đến đầu cánh tay.

"Vâng."

"Không nên hỏi cũng đừng hỏi, làm việc."

"... Vâng."

Các cung nữ lập tức tản ra.

Đông cung hiện tại không giống Đông cung lúc trước.

Xảo Tình sờ lên vết thương trên cánh tay, trước kia còn có thể mơ ước trở thành nữ nhân của điện hạ, hiện tại...

Trên người cô ta tất cả đều là vết thương, nơi nào còn xứng với điện hạ.

Nếu không phải Tạ An đại nhân khai ân, khả năng cô ta đến tư cách ở lại nơi này cũng không có.

Xảo Tình có thể nói là cùng Lận Quyết cùng nhau lớn lên, người của Thái hậu năm lần bảy lượt tìm cô ta, cho tới bây giờ cô ta cũng chưa từng đồng ý.

Cô ta xưa nay cũng không bước ra khỏi Đông cung, bởi vì một khi đi ra, cô ta cũng không biết thời điểm trở về còn là Xảo Tình trước kia hay không.

Đoạn thời gian bị bắt lại kia, người của Thái hậu không ngừng tra tấn cô ta, ép hỏi cô ta tung tích của điện hạ.

Có lẽ là cảm thấy cô ta nhất định biết điện hạ đi đâu, hành hạ cô ta đến còn một hơi cuối cùng...

"Hô!"

Xảo Tình vỗ vỗ mặt, bất kể như thế nào, bây giờ cô ta vẫn còn được ở Đông cung.

Nữ nhân kia... Vẫn đáng ghét!

Muốn bò lên giường của điện hạ, không biết xấu hổ!

"Điện hạ..."

Xảo Tình nghe thấy thanh âm, quay người nhìn lại.

Nam nhân dáng người thẳng tắp từ cửa cung tiến vào, mấy bước đi về phía xích đu, trực tiếp bế người lên.

Xảo Tình tức giận giậm chân: "Không biết xấu hổ!"

-

Trong phòng, tiếng thở dốc nặng nề của nam nhân cùng thanh âm rất nhỏ của thiếu nữ hoà quyện cùng nhau, người nghe được sẽ mặt đỏ tới mang tai.

Lận Quyết để ý đến cảm xúc của Minh Thù, mãi đến lúc thấy cô dễ chịu mới phóng thích cho mình.

Lận Quyết nằm trên người Minh Thù, ôn nhu hôn cô.

Thật lâu, hắn lên tiếng: "Hôm nay ta nói chuyện cùng phụ hoàng, phụ hoàng đáp ứng ban hôn cho chúng ta, bất quá..."

"Ta lúc nào đáp ứng gả cho ngươi?" Cưới cũng không cầu hôn, vậy mà liền muốn gả! Trẫm giá rẻ như vậy sao?

"Ngươi không gả cho ta còn muốn gả cho ai?" Lận Quyết vốn định lui ra ngoài, nghe vậy lại ổn định bất động: "Ta nói cho ngươi biết Thần Nguyệt, ngươi không gả cũng phải gả."

Minh Thù mỉm cười: "Ngươi dùng giọng điệu này nói với ta một lần nữa."

Lận Quyết: "..."

Nói liền nói!

Hắn là thái tử của một nước còn sợ cô?

"Cô vợ nhỏ, gả nha, van xin ngươi, ngươi không gả cho ta, ta phải làm sao bây giờ, ta sẽ cô độc suốc quãng đời còn lại."

Mặt mũi?

Cô vợ nhỏ cũng bị mất, còn cần cái gì mặt mũi.

Lận Quyết vô cùng không biết xấu hổ quấn lấy Minh Thù, mãi đến khi cô đáp ứng mới thôi.

Thái Tử Phi mào có thể là một người tuỳ tiện, bởi vậy Hoàng đế ban hôn chính là chi nữ của Thừa tướng tân nhiệm.

Người biết chân tướng sẽ không nói lung tung, không biết thì sẽ ghen tị với Thừa tướng tân nhiệm.

Thừa tướng tân nhiệm cũng khổ trong lòng a.

Lận Quyết sợ đêm dài lắm mộng, hôn lễ liền định vào một tháng sau.

Trong lúc chuẩn bị hôn lễ, Minh Thù vẫn ở Đông cung, ba ngày trước hôn lễ, cô mới được đón đến phủ Thừa tướng tân nhiệm.

Đông Thập hơn nửa đêm leo cửa sổ vào tìm Minh Thù.

"Nguyệt tỷ tỷ, tỷ thật sự muốn gả cho Thái tử?" Khuôn mặt non nớt của Đông Thập tràn đầy ưu sầu.

"Ừ." Minh Thù gật đầu.

"Hắn có gì tốt?"

Minh Thù nở nụ cười nhạt nhẽo, trong con ngươi lộ ra mấy phần ôn nhu: "Hắn không có gì tốt, bất quá đúng lúc là hắn mà thôi."

Đông Thập không hiểu: "Có ý tứ gì?"

"Ngươi cho rằng gặp phải liền biết rồi."

"Mới không phải, lâu chủ nói, nữ nhân chọc không được." Đông Thập lấy ra một cái hộp: "Đây là quà cưới lâu chủ tặng."

Minh Thù nhíu mày: "Sẽ không phải là độc dược a?"

"Không... Không thể nào, lâu chủ không phải người nhỏ mọn như vậy." Đông Thập nói: "Nguyệt tỷ tỷ lại không có phản bội Tiên Nguyệt Lâu, lâu chủ làm sao lại cho tỷ độc dược."

Minh Thù: "..."

Đây không phải tiêu chuẩn trong tiểu thuyết phim truyền hình sao?

Ngươi chọn nam nhân hay là chọn tổ chức!

Chọn nam nhân liền uống độc dược, sau đó cùng nam chính tới một lần sinh tử tuyệt luyến, kiếm đủ nước mắt.

Hiển nhiên lâu chủ của Tiên Nguyệt Lâu chúng ta không phải loại tục nhân kia.

Hắn đưa cho Minh Thù ---- -- -- giấy nợ?

"Đây là ý gì?"

Đông Thập nhìn tờ giấy nợ kia, cũng có chút mờ mịt.

"Ta không biết." Đông Thập gãi gãi đầu: "Lâu chủ đây là ý gì?"

Lâu chủ chỉ là dặn dò hắn đem cái hộp này đưa tới, xem như lễ vật tân hôn của cô, hắn nào dám xem bên trong là cái gì.

Minh Thù trước khi xuất giá đã trở thành một sát thủ âm vốn.

Minh Thù vuốt vuốt chiếc hộp, hỏi Đông Thập: "Ngươi nói nếu ta phản bội Tiên Nguyệt Lâu, lâu chủ hắn cũng không biết a."

Đông Thập: "Ách... Cái này... Thế nhưng mỗi một kẻ phản bội Tiên Nguyệt Lâu cuối cùng đều bị bắt." Không một ai có thể chạy thoát.

Đang!

Cửa sổ phát ra tiếng vang, hai người đồng thời nhìn lại, chỉ thấy trên cửa sổ có một thanh phi tiêu, trên phi tiêu cái gì cũng không có.

Nhưng Minh Thù cùng Đông Thập đều biết, đó là phi tiêu của Chấp Pháp Đường ở Tiên Nguyệt Lâu.

Minh Thù lấy phi tiêu xuống, như có điều suy nghĩ nhìn về phía bóng tối.

Tiên Nguyệt Lâu thần thông quảng đại, những gì bọn họ thấy bất quá cũng chỉ là một góc của băng sơn.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1627: Điện Hạ Nuông Chiều (28)

Hôn lễ.

Minh Thù được người mặc lên hỉ phục nặng nề, mũ phượng nặng đến cổ cô đều sắp gãy mất.

Cái này cần bao nhiêu tiền a!

Có thể đổi bao nhiêu đồ ăn vặt a!

Lãng phí!

Tức giận đến Minh Thù lại lấp trong miệng hai khối bánh ngọt.

"Ôi, tiểu thư, ngài đừng ăn." Nha hoàn hầu hạ nhanh chóng bưng đồ ăn trước mặt Minh Thù đi: "Giờ lành sắp đến."

Minh Thù ôm chặt lấy đĩa, lẽ thẳng khí hùng: "Không ăn no làm sao có sức lực thành hôn?"

Nha hoàn: "..."

Minh Thù cùng nha hoàn giằng co một hồi, bên ngoài đã có người đến thúc giục, nha hoàn đành phải từ bỏ, làm tóc trước cho Minh Thù.

"Giờ lành đến —— "

Nha hoàn lần này là rất kiên quyết kéo đi cái đĩa trong tay

Minh Thù đi: "Tiểu thư, van ngài, tranh thủ thời gian a."

Người này xuất giá làn sao không sốt ruột tí nào?

Coi như không nóng nảy, dù sao cũng phải khẩn trương chứ?

Coi như không khẩn trương, cũng phải cao hứng chứ!

Kết quả tiểu thư này của cô ta hoàn toàn bất vi sở động, hôn lễ đại sự như vậy còn giống như thua một bàn điểm tâm.

Một đám người vội vàng hấp tấp đội khăn tân nương lên cho Minh Thù, dẫn cô ra khỏi phủ Thừa tướng.

Đội ngũ đón dâu đã chờ bên ngoài phủ.

Hồng y như lửa, Thái tử điện hạ đứng trước đội ngũ đón dâu, hắn nhìn người từ cửa phủ ra ngoài, trên mặt chậm rãi lộ ra nụ cười.

Đây chính là người hắn muốn cưới.

Minh Thù bị khăn tân nương che chắn nên không nhìn thấy phía trước, chỉ có thể đi theo trình tự.

Từ phủ Thừa tướng đến Đông cung, thảm đỏ trải đất, mười dặm hồng trang nghênh đón.

-

Hôn lễ chi tiết rườm rà, chờ hôn lễ kết thúc, Minh Thù đã mệt mỏi tê liệt.

Được đưa vào phòng cưới, cô một tay kéo lấy khăn tân nương xuống.

"Ai, Thái Tử Phi, không được không được!" Cung nữ hầu hạ bên cạnh kinh hô một tiếng.

Minh Thù đem khăn đưa cho cô ấy: "Có cái gì không được, điện hạ lại không ở đây."

"... Cái này là điềm xấu, khăn tân nương phải được Thái tử lấy xuống. Thái Tử Phi ngài nhanh lên đội khăn tân nương lên đi."

"Một hồi đội không được?"

"Không, không được a Thái Tử Phi." Cung nữ sắp khóc.

"Như vậy, ngươi đi ra ngoài trước." Minh Thù đẩy cung nữ ra ngoài: "Ngươi đi xem, lát nữa nếu Thái tử đến đây, ngươi liền tiến đến nói cho ta một tiếng."

"Cái này... Thái Tử Phi, Thái Tử Phi ngài đừng đóng cửa."

"Thái Tử Phi, ngài để cho ta đi vào..."

Minh Thù thở ra một hơi, lấy mũ phượng nặng trĩu trên đầu xuống, hoạt động cổ có chút cứng ngắc một chút.

Cô ngó ngó mũ phượng trong tay, cái đồ chơi này có thể đổi bao nhiêu đồ ăn vặt a.

Lãng phí.

Minh Thù ở trong phòng nhét đầy bao tử, cả ngày hôm nay đều là các loại lễ nghi lung tung, cô căn bản không có thời gian ăn cái gì.

Lận Quyết phải ứng phó rất nhiều người, trong thời gian ngắn không qua được, Minh Thù ăn xong đồ ăn liền bất tri bất giác ngủ thiếp trên giường.

Cô là bị hôn đến tỉnh, mùi rượu nhàn nhạt lưu chuyển giữa răng môi, con ngươi Lận Quyết híp lại, tựa hồ mang theo một chút men say.

"Cô vợ nhỏ..." Hắn thì thầm một tiếng.

Bên ngoài đã an tĩnh lại, hẳn là tiệc cưới đã kết thúc.

"Chàng không mệt?" Minh Thù hỏi hắn.

"Mệt mỏi." Lận Quyết hôn hôn khuôn mặt cô: "Nhưng đêm tân hôn không thể thiếu động phòng hoa chúc, đúng không cô vợ nhỏ."

Minh Thù: "..." Xin chú trọng

-

Hôm sau.

Minh Thù vừa mở mắt liền đối đầu với Lận Quyến tinh thần phấn chấn.

"Chào buổi sáng, Thái Tử Phi."

"Chào buổi sáng."

Minh Thù toàn thân đều không thoải mái, Lận Quyết chôn trong cổ cô nhẹ ngửi mấy lần, cánh môi như có như không lướt qua làn da của cô.

"Cô vợ nhỏ thật thơm."

"Tránh ra."

"Lại ôm một lát."

Lận Quyết chơi xấu.

Bởi vì chuyện thành hôn nên Hoàng đế cố ý cho hắn nghỉ phép, gần đây đều không cần đi vào triều.

Lận Quyết hôn bả vai cô, hôn tiếp hôn tiếp liền bắt đầu không có quy củ.

"Cô vợ nhỏ?"

"Làm gì?"

Lận Quyết xoay người đè trên người cô, nơi nào đó đã đứng lên, không nặng không nhẹ chống đỡ lấy cô.

Nhưng hắn cũng không hề động, nhìn chăm chú người đối diện.

"Nàng thích ta không?"

Hắn hỏi.

Minh Thù nghiêng đầu: "Làm liền làm, không làm liền dậy, ta muốn đi ăn sớm..."

Minh Thù thở hốc vì kinh ngạc.

Hắn cứ như vậy không có chút phòng bị nào xông tới.

"Cô vợ nhỏ nàng thích ta không?" Hắn đè thấp thân thể, cơ hồ cùng Minh Thù dán chặt đến không có khe hở dư thừa nào, thanh âm trầm thấp.

Minh Thù: "..."

Lận Quyết cười nhẹ một tiếng: "Cô vợ nhỏ nếu không trả lời ta, chúng ta cứ như vậy đợi đi."

Gian phòng trong lúc nhất thời lặng im không nói gì.

Minh Thù quay đầu, Lận Quyết hôn cô một chút, thân thể bọn họ thân mật dán vào nhau, cảm giác nóng rực không ngừng kéo lên nhưng người đều tỉnh táo.

Cuối cùng là Lận Quyết thở dài trước.

"Trả lời một chút khó khăn như vậy sao?"

"Ta đói."

Lận Quyết động hai lần: "Vậy cô vợ nhỏ cho ta ăn no trước đi?"

Minh Thù trong lòng có chút bực bội, nhịn một chút, chủ động với hắn.

Lận Quyết cũng không dám trì hoãn quá lâu, sợ thật sự làm cô vợ nhỏ hắn vừa cưới đói chết.

Thời điểm mặc quần áo cho Minh Thù, Lận Quyết nhìn chăn trắng trên giường, đột nhiên rút ra môt cây dao găm.

Minh Thù: "..."

Làm gì!

Coi như trẫm không trả lời, ngươi cũng không cần đột nhiên rút đao như vậy!

Lận Quyết rạch trên ngón tay một chút, đem giọt máu nhỏ lên chăn trắng.

Minh Thù nhìn chằm chằm hắn.

"Cái này lát nữa sẽ có người đến thu dọn, nếu không có sẽ có người nói lung tung, ta cũng không muốn vợ ta bị người ta nói loạn." Lận Quyết giải thích.

"Thế nhưng chàng nhỏ cũng thật nhiều giọt, ta bị băng huyết sao?"

Lận Quyết: "..."

Lận Quyết nhanh chóng đè chặt tay cầm máu, sau đó cẩn thận mặc áo ngoài cùng giày cho Minh Thù.

"Vợ ta thật xinh đẹp." Thái tử điện hạ mừng khấp khởi vây quanh Minh Thù.

"..." Giống một kẻ ngu.

Chết đói.

Ăn cơm!

Minh Thù lắc đầu, vội vàng mở cửa ra.

"Cô vợ nhỏ chờ ta một chút."

Lận Quyết vừa mặc vừa đi ra ngoài.

Bữa sáng đã sớm chuẩn bị xong, Xảo Tình đợi ở một bên, thần sắc uể oải.

Thấy Lận Quyết đuổi theo Minh Thù tới, đáy mắt càng là hiện lên một chút tức giận, cũng dám đi trước điện hạ! Không biết quy củ.

"Cô vợ nhỏ, đút ta."

"Không muốn."

Xảo Tình: "..." Cũng dám cự tuyệt yêu cầu của điện hạ!

"Đút một cái."

"Không muốn!" Minh Thù ôm chặt bát: "Chàng không có tay sao?"

Xảo Tình: "..." Cũng dám nói chuyện như thế với điện hạ!

"Không có."

"Vậy chàng đừng ăn, ta ăn một mình." Minh Thù nhìn Lận Quyết cười một chút.

Một nụ cười kia làm cả người Lận Quyết đều nhộn nhạo, cô vợ nhỏ cười lên thật là xinh đẹp.

Lận Quyết tằng hắng một cái, trấn định phân phó người hầu bên cạnh: "Các ngươi lui xuống trước."

Xảo Tình tiến lên một bước, bị người phía sau giữ chặt, nửa kéo nửa túm lôi cô ta rời đi.

"Xảo Tình tỷ tỷ, ngươi làm gì?"

"Nữ nhân kia..."

"Xảo Tình tỷ tỷ, hiện tại cô ta là Thái Tử Phi."

"... Thái Tử Phi bất kính với điện hạ, ngươi không thấy sao?"

"Điện hạ đối với Thái Tử Phi sủng ái cùng yêu thích, ngươi cũng không phải không nhìn thấy, Xảo Tình tỷ tỷ, chúng ta đều là người hầu, đừng mơ tưởng tới các chủ tử."

Xảo Tình: "..."

Xảo Tình nghe thấy tiếng cười mơ hồ từ bên trong truyền tới, giậm chân một cái, quay người chạy đi.

*** Hôm nay rảnh lúc nào ta sẽ up a!! Hôm nay ta chuyển nhà nên giờ bye bye thôi***

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1628: Điện Hạ Nuông Chiều (29)

Người của Đông cung đều biết Thái tử điện hạ sủng ái nhất chính là Thái Tử Phi.

Nếu ai dám nói xấu Thái Tử Phi, tuyệt đối không có quả ngon để ăn.

Lời nói của Thái Tử Phi chính là quy tắc của Đông cung.

Gây ai cũng không nên gây với Thái Tử Phi.

Xảo Tình cả ngày biệt khuất đến không chịu được, nhưng vừa nhìn thấy Minh Thù liền nói không ra lời, thở hổn hển làm xong việc rồi vội vàng trượt đi.

-

Thái hậu bị giam lỏng trong cung, bà ta không phải mẹ đẻ của Hoàng đế, nghe nói mẹ đẻ của Hoàng đế là bị bà ta giết chết.

Mỗi ngày Hoàng đế chỉ cho phép người đưa cho bà ta một bữa hoặc là cơm thiu cơm nguội.

Thời gian kia của Thái hậu có thể nói là sống không bằng chết.

Hết lần này tới lần khác Hoàng đế vẫn chưa để bà ta chết.

Hoàng đế hận sự bất lực của mình, nhưng càng hận hơn chính là khuất nhục Thái hậu đã cho mình.

-

Hai năm sau.

Hoàng đế thoái vị, đem hoàng vị truyền cho Lận Quyết.

Trước khi thoái vị, Hoàng đế đã xử tử Thái hậu.

Sau khi Lận Quyết đăng cơ lập tức phong Minh Thù làm hậu, cũng hạ lệnh huỷ bỏ hậu cung, đời này của hắn đều sẽ chỉ có một vị hoàng hậu này.

Quần thần kích động phản đối.

Cùng ngày tảo triều, Minh Thù đã ghé thăm từng nhà mỗi người, quần thần lập tức đổi giọng, dồn dập khen Bệ Hạ anh minh, Đế Hậu Vô Song.

Sau này lại cũng không có người nào dám nhắc tới chuyện hậu cung.

Lại một năm nữa trôi qua.

"Xảo Tình tỷ tỷ, ngươi thật phải đi?"

"Ừ, ta nên xuất cung." Xảo Tình nói: "Sau này các ngươi phải hầu hạ Bệ Hạ thật tốt... Còn có Hoàng hậu nương nương."

Xảo Tình được người đưa đến cửa cung, đúng lúc đụng phải Minh Thù từ bên ngoài trở về.

"Hoàng hậu nương nương."

Minh Thù dừng lại, nhíu mày nhìn Xảo Tình: "Muốn xuất cung."

"Vâng."

Minh Thù sờ soạng trên người, vừa rồi ở ngoài cung đã tiêu đến gần hết, lát nữa lại hỏi tiểu yêu tinh tiền tiêu vặt.

Hiện tại cô rất nghèo a.

Cuống cùng Minh Thù chỉ mò ra hai mảnh vàng.

Minh Thù cũng không xấu hổ, đem hai mảnh vàng kia đưa cho cô ta.

Xảo Tình: "..."

"Xảo Tình tỷ tỷ, cầm đi." Cung nữ bên cạnh Minh Thù nhanh chóng thúc giục một tiếng.

Xảo Tình lúc này mới nhận lấy: "Tạ ơn Hoàng hậu nương nương."

Minh Thù gật đầu: "Đi thôi."

Minh Thù mang người đu vào trong cung; Xảo Tình đứng tại cửa cung nhìn cô, thật lâu cô ta đột nhiên lấy dũng khí đuổi theo Minh Thù.

"Hoàng hậu nương nương, Xảo Tình có mấy câu muốn hỏi ngài, có thể chứ?"

Minh Thù không có cự tuyệt, để người bên cạnh lui xuống.

"Hoàng hậu nương nương, ngài biết ta thích Bệ Hạ, vì sao ngài không đuổi ta ra khỏi cung."

"Thích một người không sai, ta cũng không phải Thần, không có khả năng tước đoạt quyền lợi được thích của người khác." Minh Thù nói.

Xảo Tình sửng sốt một chút.

Cô ra không nghĩ tới cô là nghĩ như vậy.

"Vật Hoàng hậu nương nương không lo lắng sao?"

"Lo lắng cái gì?" Minh Thù cười: "Hắn sẽ coi trọng ngươi hoặc những nữ nhân khác?"

Xảo Tình đánh bạo gật đầu: "Bệ Hạ dù sao cũng là vua của một nước, sau này gặp được càng nhiều mỹ nhân, mà nương nương..." Nhan già sắc suy.

Minh Thù ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, thật lâu mới nhẹ nhàng nói một tiếng: "Hắn sẽ không."

Tiểu yêu tinh làm sao lại coi trọng người khác.

Lúc ấy Xảo Tình không hiểu cô sao lại chắc chắn như thế.

Lúc ấy đáy lòng cô ta thậm chí là có chút khinh thường.

Đế vương sủng ái đều có kỳ hạn, trong lịch sử những người nói độc sủng một người kia, cuối cùng còn không phải có người khác.

Hiện tại Bệ Hạ thích cô, không có nghĩa là sau này vẫn sẽ thích cô.

Cô ta không tin.

Thế nhưng rất nhiều năm về sau, Xảo Tình lại hồi tưởng lúc ấy cùng Minh Thù đối thoại, cô ta mới hiểu được, trên thế giới này thật sự có đế vương có thể độc sủng một người.

Đương nhiên đây là sau này.

Lúc này trong đáy mắt Xảo Tình tràn đầy mắt vẻ không thể tin được.

"Vậy Xảo Tình chúc nương nương được như ý nguyện."

-

Sau khi Xảo Tình xuất cung liền có cung nữ mới được đưa tới, Minh Thù tại trong đám cung nữ nhìn thấy Sở Linh Nhi.

Thời gian mấy năm, khuôn mặt của Sở Linh Nhi tựa hồ không có gì thay đổi, bất quá khí chất trên người đã trầm ổn hơn một chút.

Minh Thù rất ngạc nhiên: "Tuổi tác của ngươi còn có thể vào cung?"

Sở Linh Nhi nói: "Dáng dấp của ta rất nhỏ a."

"..."

Sở Linh Nhi báo cáo sai tuổi tác, cộng thêm dáng dấp của cô ấy nhìn qua xác thực rất trẻ, lại nhét ít tiền mới được vào cung.

"Ngươi vào để làm gì?"

Thế giới bên ngoài không tốt sao? Tại sao phải chạy đến hoàng cung chật chội này?

"Mấy năm ta học được một nghề."

"Nghề gì?"

"Nấu cơm."

Thời điểm trước đó ở cùng cô, cô luôn luôn nhắc tới việc này, nhưng lúc ấy cô ấy không biết.

Cho nên cô ấy dùng tiền của Minh Thù đi học mấy năm trù nghệ.

Lúc này Minh Thù đưa cô ấy tới nhà bếp để nấu cơm cho cô.

Có lẽ Sở Linh Nhi trời sinh chính là nấu cơm, có lẽ là Sở Linh Nhi xác thực như Minh Thù suy nghĩ, có vầng hào quang của nhân vật chính.

Tóm lại cô ấy làm cái gì cũng đều ăn rất ngon.

Bởi vậy Sở Linh Nhi bị Minh Thù chọn làm đầu bếp chuyên phụ trách nấu cơm cho cô.

Hoàng đế?

Hoàng đế có mười đầu bếp, cô chỉ có một người, kiên quyết không chia.

Lận Quyết biểu thị trong lòng rất khó chịu.

Muốn lấy vợ tốt làm sao lại khó như vậy?

"Tạ An."

"Bệ Hạ?" Tạ An cảnh giác, sẽ không lại để hắn đi làm chuyện gì kỳ quái chứ?

Chớ hoài nghi, bệ hạ của bọn hắn chính là làm được.

Vì Hoàng hậu nương nương, lên núi đao xuống biển lửa đều được.

"Sở Linh Nhi kia..." Lận Quyết chắp tay đi tới đi lui: "Có thể nghĩ biện pháp đuổi đi hay không? Hiện tại Hoàng hậu cũng không cùng ta dùng bữa!"

Tạ An cẩn thận: "Bệ Hạ, nương nương không cùng ngài dùng bữa, ngài có thể dùng cùng nương nương."

"Trẫm chính là Hoàng đế!"

Lận Quyết vỗ bàn một cái.

"Đi Phượng Loan Cung!"

Tạ An: "..."

Liền biết là như vật.

Một hồi sẽ còn trình diễn một khóc hai nháo ba treo ngược?

Nếu để cho triều thần nhìn thấy Hoàng đế như vậy, không biết sẽ có cảm tưởng thế nào.

Tạ An sờ lên cổ mình.

Hắn đột nhiên cảm thấy mình cổ mình có chút ngứa.

-

Đế Hậu tình cảm ổn định, nhưng vẫn luôn không có con cái.

Vấn đề này làm một vài đại thần lại bắt đầu kích động, ý đồ để Lận Quyết nạp phi.

Lận Quyết rất quả quyết, ai nhắc đến người đó bị giáng chức.

Hắn còn sẽ không chính diện giáng chức ngươi, hắn âm thầm tìm lý do quang minh chính đại để ngươi bị giáng chức, để ngươi có oan không có chỗ nói.

Ngay từ đầu tất cả mọi người là nghĩ đến có thể đưa nữ nhi tiến cung, dựa vào Hoàng đế sủng ái để trải đường đi tốt hơn cho mình.

Cái này vừa nhắc tới liền bị giáng chức, ai còn dám nhắc?

Cỗ gió này còn chưa thổi lên liền bị Lận Quyết đè xuống.

Minh Thù ổn định cương vị hoàng hậu, độc chiếm ân sủng.

Lận Quyết: "..."

Muốn sủng ái hoàng hậu không dễ dàng a!

So với làm hoàng đế còn khó!

Trẫm nào có dễ dàng như vậy!

Dễ dàng a!

"Bệ Hạ, ngài vẫn là đừng nên học." Sở Linh Nhi run lẩy bẩy, nguyên liệu nấu ăn ở nhà bếp của cô ấy đều sắp bị chà đạp hết.

"Không được!" Hoàng đế Bệ Hạ đem dao phay bỗng nhiên chém vào đồ ăn trên thớt: "Trẫm không tin, không phải chỉ là nấu cơm sao, có thể có bao nhiêu khó khăn, tiếp tục!"

"Thế nhưng Bệ Hạ..."

Ngày ngay cả nguyên liệu cũng không phân biệt được a!

"Nhưng cái gì mà nhưng?"

"..."

Sở Linh Nhi nhìn chung quanh bừa bộn một chút, cùng Tạ An đứng bên ngoài lau mồ hôi cũng lau mồ hôi theo.

Có phải cô ấy đã làm sai chỗ nào để Bệ Hạ muốn tới hủy đi nhà bếp của cô ấy?

*

【 Hài Hoà Hiệu 】

Cửu Thiếu: Mỗi ngày đều có người cùng ta tranh sủng tình cảm, cô liền không thể chỉ sủng ta, chỉ sủng ta, chỉ sủng ta sao?!

Đồ ăn vặt: Ha ha ha ha.

Cửu Thiếu: (sờ đao) ngươi cười cái gì.

Đồ ăn vặt: Liền cười.

Cửu Thiếu: Ngươi lại cười, ngươi lại cười, ta liền đem ngươi... Ăn hết!

Minh Thù: Hả?

Cửu Thiếu: Cô vợ nhỏ, tôi vừa chuẩn bị đồ ăn vặt cho em, em ăn em ăn.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1629: Điện Hạ Nuông Chiều (Xong)

Lận Quyết không nấu được cơm, còn xém chút phá hủy hết nhà bếp.

Hắn đứng trong một đống bừa bộn, trong tay cầm một thanh dao phay, Tạ An muốn kéo hắn ra ngoài lại có chút không dám.

Lận Quyết nhìn dao phay trong tay, lại nhìn Tạ An.

Tạ An: "..."

Bệ Hạ đây là ánh mắt gì? Thẹn quá hoá giận?

Lận Quyết cứ như vậy đi ra khỏi phòng bếp, Tạ An đuổi theo sát.

"Đừng đi theo trẫm."

Tạ An: "..."

Sở Linh Nhi chờ Lận Quyết đi rồi mới ngoi đầu ra: "Tạ An đại nhân... Bệ Hạ không sao chứ?"

Tạ An trầm ngâm: "Ta cũng không biết."

Không phải chỉ là không nấu đuocuw cơm sao? Bệ Hạ thế nhưng là một người trăm công ngàn việc, cần nấu cơm sao? Không cần!

Bên này Lận Quyết một đường đi đến Ngự Hoa Viên, hắn chống đỡ núi giả, vòng ra đằng sau, lưng tựa vào núi giả, đưa tay...

Trong tay còn cầm dao phay.

Hắn quăng dao phay ra, đưa tay ôm đầu.

Vừa rồi trong nháy mắt kia hắn cảm thấy rất quen thuộc, thế nhưng hắn làm sao cũng nhớ không nổi.

Hình ảnh vỡ vụn trong đầu không thể ghép lại được.

-

"Nương nương."

Tạ An không tìm thấy Lận Quyết, chỉ có thể tìm đến Minh Thù.

"Thế nào."

"Không nhình thấy Bệ Hạ."

"Ngươi nói cái gì?" Minh Thù không xác định lại hỏi một lần.

"Không nhìn thấy Bệ Hạ." Tạ An đem chuyện ở nhà bếp nói một lần.

Lận Quyết không cho hắn đi theo, hắn khẳng định không yên lòng nên cho người theo sau từ xa, ai biết bọn hắn bị mất dấu, lại tìm một lần nữa, ngay cả bóng người cũng không tìm được.

Tạ An có chút thấp thỏm, Bệ Hạ cũng không thể bởi vì chính mình không biết nấu cơm liền bỏ nhà đi a?

"Các ngươi nhìn người cũng nhìn không được, có tác dụng gì." Minh Thù đứng dậy đi ra ngoài: "Không phải, hắn đến nhà bếp học nấu ăn làm gig?"

Dựa vào một người như hắn có thể học nấu ăn?

"... Còn không phải là vì nương nương." Giọng điệu Tạ An có chút oán trách.

Minh Thù trầm mặc.

"Mất dấu ở đâu?"

Tạ An nhanh chóng dẫn Minh Thù đi, kế bên này núi giả nối thành một mảnh, mất dấu rất bình thường.

Minh Thù ở bên trong tìm một vòng, cuối cùng ở giữa hai ngọn núi giả mới tìm được người.

Hắn ngồi ở trên núi giả, phía trước lại có thực vật che chắn, cơ hồ không nhìn thấy người.

Minh Thù leo lên núi giả: "Chàng làm gì ở đây?"

Lận Quyết đầu chôn giữa hai chân, nghe thấy thanh âm của Minh Thù, hắn chậm rãi ngẩng đầu.

"Cô vợ nhỏ, ta có phải là mất trí nhớ."

Nam nhân tội nghiệp nhìn qua cô.

Minh Thù ngẩn người.

Minh Thù ngồi vào bên cạnh hắn: "Chàng đây không phải vẫn còn nhớ ta sao? Mất trí nhớ cái gì?"

Lận Quyết dựa vào cô, nam nhân trên triều đình quát tháo phong vân lúc này lại bất lực như một đứa trẻ, ôm thật chặt eo Minh Thù.

"Trong đầu của ta có vào hình ảnh xa lạ, ta rõ ràng không có trải qua, nhưng lại cảm giác hết sức quen thuộc."

Hắn thấp giọng nói.

"Ta có phải là đã từng mất trí nhớ?"

Đặc biệt là cô, hắn cảm giác mình giống như là thật lâu trước đây đã nhận biết cô.

Đối với cô hết thảy đều như lòng bàn tay.

Nhưng từ khi hắn biết nhận thức, những người hắn từng gặp qua trong đời cũng không có cô.

"Không có."

"Thật sự?"

"Ừ."

"Vậy những hình ảnh kỳ quái kia là chuyện gì xảy ra?"

Minh Thù cầm tay hắn: "Có lẽ là đời trước chúng ta đã gặp qua đi."

Đời trước?

Trực giác của Lận Quyết không đúng lắm, nhưng hắn lại không có cách nào phản bác.

Thật lâu, hắn hỏi: "Vậy kiếp sau chúng ta sẽ còn ở bên cạnh nhau không?"

"Chàng nghĩ hay lắm, tai họa đời ta còn chưa đủ, còn muốn tai họa ta kiếp sau?"

"Cô vợ nhỏ nàng ghét bỏ ta?"

Minh Thù cười một tiếng: "Chúc mừng chàng, đáp đúng."

Minh Thù buông hắn ra, nhảy xuống ngọn núi giả: "Xuống đây."

"Ta không." Lận Quyết ngồi trên núi giả: "Nàng nói thích ta, ta liền xuống."

"Vậy chàng cứ ở trên đó đi."

"..."

Lận Quyết thấy Minh Thù đi thật liền vội vàng xuống dưới: "Cô vợ nhỏ chờ ta một chút."

"Cô vợ nhỏ ta làm cho đồ ăn cho nàng, nàng có muốn nếm thử không?"

Minh Thù đi đến nhanh hơn.

Cô không ăn đồ ăn bị cháy.

Kể từ ngày sau đó, Lận Quyết cũng không đề cập qua chuyện mất trí nhớ này, bất quá hắn vẫn kiên trì không ngừng làm đồ ăn bị cháy cho Minh Thù.

Làm Hoàng đế không thích, chạy tới làm đầu bếp, có phải là có tật xấu hay không!

Mặc kệ Minh Thù nói cái gì hắn cũng không nghe.

Cái này cần lãng phí bao nhiêu nguyên liệu.

Lãng phí đáng xấu hổ có biết không!

Sở Linh Nhi cả ngày đều kinh hồn táng đảm.

"Tạ An đại nhân, ngươi khuyên nhủ Bệ Hạ đi."

"Ta khuyên như thế nào?" Tạ An cũng rất bất đắc dĩ: "Ngay cả Hoàng hậu nương nương Bệ Hạ cũng không nghe, ta có thể khuyên như thế nào?"

"Thế nhưng..." Sở Linh Nhi xoắn xuýt: "Bệ Hạ làm căn bản không có cách nào ăn a."

Thời gian dài như vậy, liền xem như người bình thường cũng học được không ít thứ chứ?

Hết lần này tới lần khác hoàng đế Bệ Hạ của chúng ta chính là không tầm thường.

Thời điểm đến là cái dạng gì, hiện tại còn là cái dạng gì.

Không có chút tiến bộ nào.

Tạ An nâng trán thở dài.

Hắn là Bệ Hạ, bọn hắn có thể làm sao a!

-

Tiên Nguyệt lâu cách một đoạn thời gian sẽ phát nhiệm vụ cho Minh Thù, nói là trả nợ, Minh Thù chỉ có thể níu lấy Đông Thập truyền tin cùng đi làm nhiệm vụ.

Cô làm nhiệm vụ đơn giản thô bạo, một buổi tối liền có thể giải quyết.

Bởi vậy Đông Thập đặc biệt thích cùng Minh Thù làm nhiệm vụ, quả thực chính là nằm không mà thắng.

Cũng không lâu lắm, lâu chủ liền triệu hồi Minh Thù đến, xác định cô chính là lâu chủ kế nhiệm.

Minh Thù: "???"

Không phải muốn khảo hạch sao?

Lần trước khảo hạch đều là trò đùa sao?

Lâu chủ vỗ vỗ vai cô: "Kiếm tiền thật tốt."

Minh Thù: "..."

Cho nên lâu chủ này là biết ai kiếm tiền tốt liền có thể kế thừa đúng không?

Thời điểm Minh Thù rời khỏi Tiên Nguyệt Lâu có gặp Tùy Phong, nghe nói Tùy Phong lấy Vãn Lạc, bất quá Vãn Lạc hiện tại tính tình cổ quái, nếu như không phải có Tùy Phong, sớm đã bị xử trí.

Tùy Phong ánh mắt lãnh đạm thoáng như không có nhìn thấy cô.

"Tùy Phong là bị Vãn Lạc làm cho liên lụy, hiện tại đã xuống đến cấp Địa, nếu hắn còn che chở cho Vãn Lạc, đoán chừng..."

Đông Thập lắc đầu.

Đáng tiếc.

"Đi thôi."

"Nguyệt tỷ tỷ, lâu chủ nói sau này ta liền theo tỷ."

"Tiến cung làm thái giám?"

"A..." Đông Thập mờ mịt, tiện tay che lại nơi nào đó: "Ta... Ta có thể núp trong bóng tối."

"Ngươi đừng theo ta, có việc sẽ liên hệ ngươi."

Tiểu yêu tinh ghen, trẫm cũng rất sợ hãi a.

Đông Thập nếu là một cô nương coi như xong, còn có thể mang theo, đây một nam nhân, làm mang cô mang theo được.

-

Lận Quyết cả đời chỉ sủng ái một vị hoàng hậu, không có một dòng dõi, sau này chỉ có thể nhận nuôi một đứa bé trong dòng dõi bồi dưỡng làm thái tử đời tiếp theo.

Đứa bé này từ nhỏ ở bên cạnh Minh Thù, những cái khác không có học được, đồ ăn thì học được bảy tám phần, ba câu không bỏ được từ ăn.

Minh Thù sợ nó lớn lên là một Tiểu Bàn Tử, mỗi ngày biến đổi phương cắt xén đồ ăn vặt của nó.

Tiểu Bàn Tử... Không phải, tiểu Thái tử liền chạy tới cùng Lận Quyết cáo trạng.

Lận Quyết nghĩa chính ngôn từ nói cho nó biết, mẫu hậu là vì tốt cho nó, Tiểu Bàn Tử không thể kế thừa hoàng vị.

Tiểu Thái tử: "..."

Lận Quyết lúc tuổi già, tiểu Thái tử đã trưởng thành, có thể một mình đảm đương mọi chuyện, hắn đem hoàng vị truyền cho nó, mang theo Minh Thù xuất cung du ngoạn.

Tạ An vốn định đi theo Lận Quyết, nhưng là bị Lận Quyết bác bỏ.

Lý do chính diện là: Tiểu Thái tử cần hắn.

Nội tâm OS: Trẫm cùng cô vợ nhỏ đi đến thế giới có hai người, ngươi đi theo cái gì! Không mang theo không mang theo!

Tạ An lấy Sở Linh Nhi, gia đình hạnh phúc mỹ mãn, nếu quả như thật sự muốn đi theo Lận Quyết, khẳng định lại là một trận phong ba, bởi vậy cuối cùng Tạ An chỉ có thể ở lại.

-

Tại trong một trấn nhỏ, Lận Quyết cùng Minh Thù định cư lại, ồn ào nhốn nháo qua một đoạn thời gian rất dài.

Lận Quyết cảm giác gần đây thân thể của mình càng ngày càng kém.

Hắn muốn đi đến cuối cùng.

Minh Thù ngoài miệng ghét bỏ nhưng lại tận tụy chăm sóc hắn, bất kỳ chuyện gì đều là tự mình đi làm.

Ngay từ đầu Lận Quyết còn có thể chuyển động, sau này đã không thể đi, chỉ có thể nằm ở trên giường.

Minh Thù đổi một ngôi nhà cho hắn, gần ngay bên hồ, mở cửa sổ liền có thể nhìn thấy mặt hồ.

Hắn cố gắng muốn ở bên cạnh cô lâu hơn một chút nữa.

Những thời gian không đợi người.

Hắn rốt cục sắp không chịu nổi.

"Cô vợ nhỏ..."

Lận Quyết vươn tay, nắm chặt tay Minh Thù.

Những năm này hình ảnh trong đầu hắn xuất hiện càng ngày càng nhiều, bất quá vẫn là vỡ vụn.

Nhưng hắn biết, hắn cùng người bên cạnh nhất định có ràng buộc rất sâu.

"Đừng sợ."

"Ta không sợ." Lận Quyết nói: "Ta chỉ là không thể lại giúp nàng."

Minh Thù cúi người, gương mặt dán vào mu bàn tay hắn: "Sẽ còn thời gian."

"Nàng có thể... Nói thích ta không?"

Minh Thù ngẩng đầu, tại trong con ngươi đang chậm rãi khép lại của Lận Quyết, có chút nhấp môi dưới: "Ta thích chàng."

Khóe miệng của hắn nâng lên một nụ cười nhàn nhạt.

Bàn tay đang cầm tay cô dần dần mất đi lực lượng.

Minh Thù có chút nắm chặt, lấy ra kim sắc hơi không giống với khi thu X tiên sinh, cả khối đá chỉ có một khối nhỏ không có phát sáng.

Cô đem tảng đá tới gần Lận Quyết.

Một khối nhỏ kia cuối cùng đã được thắp sáng.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1630: Vạn Kính Thù Ngự (1)

Minh Thù đứng ở tầng cao nhất của Tháp Thiên Khải, bốn phía vẫn có mấy cánh cửa nổi bồng bềnh giữa không trung, ánh sáng chiếu vào mặt cô làm cả người cô nhìn qua đều có chút hư ảo.

Minh Thù hít sâu một hơi, cầm tảng đá kia chuẩn bị rời đi.

Cửa tháp bộp một tiếng đóng lại.

Minh Thù quay đầu nhìn về phía phiến giới môn nào đó, sau đó rơi vào trên tháp trụ.

Trên tháp trụ chậm rãi hiện ra một hàng chữ.

—— còn một người vẫn chưa tìm về

Minh Thù hơi nâng khóe môi: "Trong điều kiện của chúng ta cũng không có thời gian hạn chế, hiện tại ta không muốn tìm, không được sao?"

Tháp trụ rất lâu không có đáp lại, không biết có phải là bị Minh Thù chọc giận hay không.

"Mở cửa."

Gần một phút, cánh cửa kia chậm rãi mở ra.

Minh Thù nâng lên nụ cười yếu ớt đi ra ngoài, theo bật thang đi xuống lầu

Phía dưới đã khôi phục lại bình thường, đại bộ phận đều ngồi xổm trong phòng giam thuộc về mình.

Lúc này thấy cô xuất hiện, tất cả mọi người đều tận lực cách xa cô.

"Đại Ma đầu lại còn ở phía trên..."

"Ta cho là cô ta đã đi rồi."

"Ta cũng vậy a..."

"Xuỵt xuỵt xuỵt, cô ta nhìn tới, má ơi, hù chết người."

Minh Thù đi đến đại điện dưới đáy tháp trống trải, có một con chuột lớn đang đợi ở đó.

"Tiểu tổ tông, ngươi giải quyết xong rồi sao?" Tiểu Ngũ rất là hưng phấn: "Tiểu tổ tông xuất thủ, quả nhiên hết thảy đều không thành vấn đề.

"Không có, còn có đừng gọi ta là tiểu tổ tông!" Đã nói mấy lần!

"Được rồi tiểu tổ tông."

Chuột không dễ dạy.

"Tiểu tổ tông ngươi còn chưa giải quyết xong đã muốn đi sao?"

"Đúng vậy a, tự các ngươi giải quyết đi." Từng người đều trông coi cô ra ngoài hay không đi ra, cô muốn đi ra thì thế nào! Thế nào!

"Thế nhưng..."

Tiểu Ngũ lời còn chưa nói ra, Minh Thù đã không thấy tăm hơi.

Minh Thù ở những vi diện kia thời gian dài như vậy, ngoài tháp cũng bất quá chỉ mới mấy ngày mà thôi.

Lúc này trên nước U Thuỷ, người của tam đại lục đều vẫn còn ở đó.

Minh Thù đột nhiên xuất hiện dưới đáy tháp, âm thanh ồn ào im bặt dừng lại.

Minh Thù giẫm lên mặt nước, mặt nước gợn sóng tràn ra, thi thể dưới đáy sinh động như thật, liền biểu lộ trên mặt cũng còn có thể rõ ràng nhìn thấy.

"Cô ta đi vào lúc nào?" Có người nghi hoặc.

"Tháp Thiên Khải không phải đều đóng lại sao, vì sao cô ta còn có thể vào?"

"Cô ta đến cùng ai vậy? Ly Dương Quốc quốc chủ "

Đan Tinh nghe thấy nghị luận, ngay lập tức chạy tới: "Tôn chủ."

"Tháp Thiên Khải đã quan bế, cho tất cả giải tán đi."

"Vâng."

Minh Thù phải chạy về Vạn Kính Sơn, liền không cùng Đan Tinh nhiều lời.

Nhưng có người cũng không muốn để Minh Thù rời đi.

"Các hạ dừng bước."

Long gia chủ cùng quốc chủ Liệt Dương Quốc đồng thời ngăn chặn đường đi của cô lại.

"Có việc?"

"Các hạ." Hai người chắp tay hành lễ, thái độ vô cùng lễ phép: "Các hạ, chúng ta có mấy câu muốn hỏi ngươi."

Minh Thù vô tội hỏi lại: "Tại sao ta phải trả lời ngươi? Cùng các ngươi rất quen sao?"

"..."

Theo lễ phép a!

Khách sáo một chút dù sao cũng nên có chứ?!

Có hiểu quy củ hay không!

Minh Thù sách một tiếng, đi thẳng vào vấn đề nói: "Nếu như các ngươi muốn hỏi Tháp Thiên Khải, vẫn là miễn đi, coi như ta biết một số việc của Tháp Thiên Khải cũng không có khả năng nói cho các ngươi biết. Nếu như muốn nghe ngóng thân phận của ta... Cũng miễn đi, cẩn thận rước họa vào thân."

Minh Thù ngữ điệu cũng không nhanh, cô nói xong liền mỉm cười, hai người còn chưa kịp phản ứng từ bên trong nụ cười kia, người trước mặt thoáng qua liền biến mất ở trước mặt bọn hắn.

Long gia chủ cùng quốc chủ Liệt Dương Quốc đều là giật mình.

"Quốc chủ Ly Dương Quốc!"

"Đang chuẩn bị trượt" Đan Tinh: "..."

Hắn xoay người, bày ra tư thái giao lưu giữa các quốc chủ: "Quốc chủ Liệt Dương Quốc, có chuyện gì không?"

"Vị các hạ kia thật sự là từ Vạn Kính Sơn đến?"

"Vấn đề này trước đó ta đã trả lời qua."

"Vạn Kính Sơn...Có phải Ly Dương Quốc vẫn luôn biết là ở nơi nào?" Vạn Kính Sơn là nơi tìm Trường Sinh, ai không muốn biết?

Vạn Kính Giới quả thật có người có thể sống thời gian rất dài, nhưng kia cũng là dị năng thiên phú.

Dạng thiên tài như vậy có thể có bao nhiêu?

Coi như Long gia chủ cùng quốc chủ Liệt Dương Quốc cũng không thể nói mình là thiên tài như thế!

Đại đa số cũng chỉ là có chút thiên phú hoặc hạng người bình thường, bọn hắn muốn Trường Sinh cũng chỉ có thể tìm phương pháp khác.

Đan Tinh cười đến không lộ nửa phần chân ngựa: "Quốc chủ Liệt Dương Quốc nói đùa, chúng ta sao lại biết Vạn Kính Sơn ở nơi nào. Nếu như không có việc gì, vậy ta liền cáo từ trước."

Long gia chủ cùng quốc chủ Liệt Dương Quốc nhìn Đan Tinh rời đi.

Hai người thần sắc đều không phải rất tốt.

Long gia chủ trầm giọng hỏi: "Theo ý ngươi, Đan Tinh biết sao?"

Quốc chủ Liệt Dương Quốc ngẩng đầu nhìn bầu trời một chút: "Đan thị nhất tộc, truyền thuyết là từ một đời kia của Minh hoàng truyền thừa, thứ bọn hắn biết đến hơn xa chúng ta nhiều."

"Quốc chủ khai quốc Liệt Dương Quốc không phải cũng là đan thị nhất tộc?" Long gia chủ nói: "Chẳng lẽ Hoàng thất các ngươi không biết một chút?"

Quốc chủ Liệt Dương Quốc nói: "Liệt Dương Quốc cùng Ly Dương Quốc quả thật có nguồn gốc, nhưng lúc đó quốc chủ khai quốc chỉ là một Đức Vương không được sủng ái trong cung, chân chính có thể tiếp xúc đến trọng điểm cũng là Hoàng thất chính thống Ly Dương Quốc."

Quốc chủ Liệt Dương Quốc nói như vậy, Long gia chủ cũng không còn gì để hỏi, còn hắn có tin hay không cũng chỉ có hắn tự mình biết.

Long gia chủ như có điều suy nghĩ: "Tháp Thiên Khải không vào được, vậy Vạn Kính Sơn..."

Hai người ngầm hiểu lẫn nhau liếc nhau.

-

Một bên khác, Đan Tinh nhanh chóng trở lại đại đội ngũ của Huyền Tử bên này.

"Quốc sư, cho người rút lui đi."

Nguyệt Qua chắp tay, đôi Ngân Đồng nhìn chăm chú một nơi nào đó: "Quốc chủ, ta lo lắng Long gia cùng Liệt Dương Quốc bên kia..."

Đan Tinh phất phất tay: "Không sao, tôn chủ đã không nói gì, cũng không cần quản bọn họ."

Dừng một chút, Đan Tinh cười lạnh: "Bọn hắn có ý đồ gì, đoán cũng đoán được, liền coi như bọn hắn tìm được Vạn Kính Sơn cũng vào không được."

Nguyệt Qua thu tầm mắt lại: "Là Nguyệt Qua suy nghĩ nhiều."

"Đi thôi."

Nguyệt Qua gật đầu lui ra, bắt đầu chủ trì đám người rút lui.

Đan Tinh ngồi ở một bên uống trà, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về nơi xa, lộ ra một cái nụ cười giễu cợt.

Vạn Kính Sơn...

Trường Sinh.

An nghỉ cả đời.

-

Minh Thù trở lại Vạn Kính Sơn.

Tụ Hoan ngay lập tức ra đón: "Tôn chủ, ngài đã trở về."

"Hừm, mấy ngày gần đây hắn thế nào?"

"Ngự chủ tử vẫn luôn mê man, chưa tỉnh lại." Tụ Hoan đáp.

"Các ngươi đến Linh Trì chuẩn bị, lát nữa ta dẫn hắn tới."

"Vâng."

Tụ Hoan mang người đến Linh Trì, thú nhỏ từ trong tay áo Minh Thù lăn ra ngoài, ùng ục ục đi theo Tụ Hoan

Minh Thù đẩy cửa phòng ra, gian phòng quanh quẩn lấy mùi hương nhàn nhạt, thiếu niên trên giường yên tĩnh nằm đó, không khác nào hoàng tử đang ngủ say.

Minh Thù đứng bên mép giường, hạ mắt nhìn chăm chú hắn.

Thật lâu mới khom người hôn lên mi tâm hắn một chút.

Cánh môi lưu luyến không muốn rời, theo mi tâm đến chóp mũi, rơi vào trên cánh môi màu hồng nhạt của hắn.

Ánh mắt Minh Thù có chút trầm xuống.

Không được!

Tiểu yêu tinh đụng một cái liền lên cơn nghiện.

Thế nhưng nhìn thật ngon miệng thì làm sao bây giờ.

Cánh môi vốn là màu hồng nhạt, thời điểm Minh Thù buông ra đã biến đến mức ửng đỏ, giống như là bôi son phấn.

Thiếu niên càng đẹp đến mức chấn động lòng người, vẻn vẹn nhìn một chút liền sẽ khiến người ta trầm mê vào bên trong sắc đẹp của hắn.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1631: Vạn Kính Thù Ngự (2)

Linh Trì hoàn toàn vấn vít sương mù như trước đây, bất quá lúc này bốn phía Linh Trì đã có hơn rất nhiều linh thạch.

Linh thạch bày ra thành bộ dáng trận pháp, vây xung quanh toàn bộ Linh Trì.

Thú nhỏ ở trong Linh Trì nhảy tới nhảy lui, Tụ Hoan đem một viên linh thạch cuối cùng cố định xong.

Tụ Hoan nhìn thú nhỏ một chút, cô ấy không thể quản được tiểu chủ tử này, cung kính lui ra ngoài.

Minh Thù ôm Kỳ Ngự tiến vào, trước tiên để cho hắn ngồi trên ghế bên cạnh Linh Trì.

"Đừng đùa, đi ra ngoài trước."

Thú nhỏ nổi lên trong nước, móng vuốt nhỏ lay lay hai lần: "Dựa vào cái gì? Con sen, ngươi chính là một cái móng heo lớn!"

Nói xong thú nhỏ lập tức phủ định.

"Phi, móng heo lớn còn có thể ăn, ngươi cũng không thể ăn."

"Vậy ta cũng thật vô dụng."

"Biết là tốt rồi." Thú nhỏ lại phủi đi hai lần: "Nếu không phải ta, ngươi còn không phải chính là vô dụng, ngươi còn không đối xử tốt với ta."

Minh Thù xuống dưới nó vớt lên: "Cút nhanh ra ngoài."

"Con sen!" Thú nhỏ xù lông, tròn vo như cá nóc: "Ngươi đối với ta như vậy, sẽ mất đi ta."

"Được rồi, ngày mai gặp."

Minh Thù đẩy cửa sổ ra ném thú nhỏ ra ngoài.

Kinh Vũ không biết từ chỗ nào xuất hiện, tiếp nhận lấy thú nhỏ, lông đuôi diễm lệ đảo qua mặt đất, bay lên không trung.

Thanh âm tức hổn hển của thú nhỏ từ xa truyền tới, cuối cùng tiêu tán trong làn gió.

-

Minh Thù đặt Kỳ Ngự vào giữa hồ Linh Trì.

Cô lấy viên đá kia ra thả xuống, kim sắc chủ động bay đến đỉnh đầu Kỳ Ngự.

Trận pháp bốn phía Linh Trì đồng thời khởi động, một khối linh thạch điểm một cái, cuối cùng linh thạch tới gần Linh Trì, tụ lại liên tiếp bay đến viên đá trước mặt Kỳ Ngự.

Minh Thù chuyển ra phía sau hắn, lòng bàn tay dán vào lưng hắn.

Ánh sáng tụ lại trong kim sắc như nước chảy thấm vào đỉnh đầu Kỳ Ngự.

Trên mặt Kỳ Ngự dần dần xuất hiện thần sắc thống khổ.

Minh Thù chỉ có thể tận lực giảm bớt nỗi thống khổ của hắn.

Nhưng linh hồn dung hợp cùng linh hồn tách rời không phải đơn giản như đem một chén nước tách ra lại đổ vào như vậy.

Sắc mặt Kỳ Ngự dần dần tái nhợt, cả người căng thẳng.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, thần sắc thống khổ trên mặt Kỳ Ngự dần dần giảm bớt, kim

sắc trên đỉnh đầu kim sắc dần dần ảm đạm.

Minh Thù xác định đã dung hợp xong mới buông tay ra, rời khỏi Linh Trì.

Minh Thù đứng ở phía trên một lúc, sau đó rời khỏi phòng.

"Tôn chủ."

"Trông coi nơi này, không cho phép bất luận cái gì tới gần."

"Vâng."

Kỳ Ngự cần phải ở trong linh trì đợi bảy bảy bốn mươi chín ngày mới có thể đi ra ngoài, Minh Thù mỗi ngày đều ở Linh Trì cùng hắn.

Tụ Hoan thỉnh thoảng sẽ báo cáo cho Minh Thù một chút tình huống bên ngoài.

U Thủy bên ngoài đã lui, những thi thể này cũng biến mất không thấy gì nữa, những người còn lại tự phần mình tản ra.

Bất quá tin đồn liên qua đến Tháp Thiên Khải lại lần nữa truyền ra trong tam đại lục.

Những người vẫn chưa có ý định từ bỏ liền ở bên ngoài Tháp Thiên Khải trông coi.

Hôm này Minh Thù mới từ trong Linh Trì ra ngoài, Tụ Hoan vội vã tới: "Tôn chủ, quốc sư Ly Dương Quốc phái Tuyết Sư của hắn tới đưa một tin tức."

"Tin tức gì?"

Tụ Hoan đem một cái ngọc giản giao cho Minh Thù.

Minh Thù bóp nát ngọc giản, vật ghi chép trong trong ngọc giản tự động hiện ra trong không khí.

- --- một vị chủ, tế đàn khác thường.

Mãi đến lúc mấy chữ kia biến mất trong không khí, Minh Thù vẫn chưa thu tầm mắt lại, Tụ Hoan cẩn thận nhìn một chút, phát hiện ánh mắt của cô nhìn vào hư không, không có tiêu cự.

"Tôn chủ?"

"Tôn chủ?"

Tụ Hoan liên tiếp gọi vài tiếng, Minh Thù mới lấy lại tinh thần, con ngươi dần dần có tiêu cự.

Cô vuốt vuốt ngọc giản đã nát, hỏi: "Hôm nay là ngày thứ mấy?"

"Ngày thứ 26."

Mới hai mươi sáu ngày, còn có một nửa thời gian tiểu yêu tinh mới có thể rời khỏi Linh Trì.

Minh Thù lại trầm mặc một lát, phất tay: "Ngươi lui xuống trước đi."

Tụ Hoan cảm thấy Minh Thù không thích hợp nhưng cũng không biết chỗ nào không thích hợp, cúi đầu lui xuống.

Tôn chủ đây là thế nào?

"Tụ Hoan Tụ Hoan Tụ Hoan."

Tụ Hoan mới vừa đi tới bậc thang liền thấy thú nhỏ nhảy tới, lập tức bật lên trên người cô ấy, Tụ Hoan nhanh chóng chụp lấy tiểu chủ tử này.

"Tiểu chủ tử, ngài hù dọa Tụ Hoan."

"Nhà bếp vì sao không có ai làm đồ ăn?" Thú nhỏ thở phì phò.

"Vừa rồi đã đưa qua cho tôn chủ, còn chưa kịp làm đâu."

"... Lại đưa cho cô." Thú nhỏ lẩm bẩm, Tụ Hoan cũng không biết nó đang lẩm bẩm cái gì, chỉ có thể mờ mịt nhìn nó.

Thú nhỏ lẩm bẩm xong mới hỏi: "Cô ấy ở đâu?"

"Tôn chủ ở Linh Trì bên kia."

"Lại ở nơi đó, hừ!"

Tụ Hoan bất đắc dĩ, thấy vừa rồi Minh Thù không đúng lắm liền vội vàng nói: "Đúng rồi tiểu chủ tử, vừa rồi tôn chủ có điểm gì là lạ."

"Cô ấy có bao giờ không là lạ?" Thú nhỏ chắc chắn: "Khẳng định là bởi vì tên người thú hai chân quái dị kia!"

Nam nhân đều là móng heo lớn!

Móng heo lớn không thể ăn!

Con sem cũng là móng heo lớn!

Tụ Hoan lắc đầu: "Không phải, là quốc sư Ly Dương Quốc phái Tuyết Sư tới đưa tin tức, tôn chủ sau khi xem liền có điểm gì là lạ..."

Thú nhỏ chớp chớp con ngươi đen nhánh, chuyển hai vòng, hỏi: "Tin tức gì?"

Tụ Hoan: "Liền mấy chữ... Tế đàn khác thường."

Thú nhỏ sửng sốt một chút.

Từ trong tay Tụ Hoan nhảy xuống dưới, nhanh như chớp biến mất trong hành lang ở cung điện.

Tụ Hoan: "..."

Tôn chủ là lạ, làm sao tiểu chủ tử cũng là lạ.

-

Thời điểm thú nhỏ tìm được Minh Thù, Minh Thù đang ngồi trên bậc thang bên cạnh phòng Linh Trì, trong tay vuốt vuốt một khối cổ ngọc đỏ như máu.

"Con sen con sen."

Thú nhỏ ùng ục ục nhảy đến, nắm quần áo cô leo lên, há miệng liền cắn một ngụm trên huyết ngọc.

Minh Thù một tay đè đầu nó lại.

Thú nhỏ xù lông: "Con sen, cái đồ chơi này ngươi giữ lại làm gì?"

Minh Thù giơ huyết ngọc lên cao, ánh nắng xuyên thấu qua làm huyết ngọc như có máu đang đang chuyển động, lộng lẫy trong suốt, sặc sỡ loá mắt.

Dưới ánh mặt trời, mơ hồ có hai chữ như ẩn như hiện ——

Thù Dương.

"Nó rất xinh đẹp không phải sao?"

Thú nhỏ nhảy dùng móng vuốt kéo lấy cổ tay cô: "Ngươi cho ta!"

Minh Thù thu tay lại, nắm chặt huyết ngọc trong tay: "Ta muốn đến Ly Dương một chuyến."

"Ngươi..."

Thú nhỏ lông toàn thân đều nổ tung.

"Ta không đi!"

"Há, tự ta đi." Minh Thù đứng dậy, nhìn về phía cửa phòng: "Ngươi ở đây xem hắn đi."

Thú nhỏ: "..."

Thú nhỏ nhảy lên nắm lấy váy Minh Thù, rơi trên người cô: "Ta mới không ở chỗ này xem tên người thú quái dị hai chân không có lông kia."

Minh Thù: "..."

Người thú quái dị hai chân không có lông lát nữa sẽ chơi chết ngươi.

-

Ly Dương Quốc, quốc đô, Vân Mộng đài.

Mưa phùn liên tục, từ Vân Mộng đài nhìn xuống, toàn bộ quốc đô giống như đều mênh mông trong một tầng lụa mỏng, mưa bụi mông lung.

Nguyệt Qua cúi đầu đứng bên cạnh Đan Tinh, hai người đều không che dù, mưa phùn rơi trên vai, trên tóc bọn hắn, không khác nào chiếu xuống ngân sa.

Hai người biểu lộ trang nghiêm nhìn chằm chằm đài cao phía trước.

Đài cao màu trắng như ngọc hình tròn cao cỡ nửa người, bốn phía đài cao khắc lấy đồ án phức tạp, đồ án một mực kéo dài tế đàn phía trên.

Mà lúc này giữa tế đàn đang có chút sương mù màu đen hiện ra, sương mù kia ước chừng lớn cỡ nắm tay nhỏ.

Thế nhưng tại ba ngày trước, đoàn sương mù kia cũng bất quá chỉ lớn bằng ngón tay cái.

Ba ngày liền đã lớn đến như vậy.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1632: Vạn Kính Thù Ngự (3)

"Quốc sư."

Nguyệt Qua chắp tay: "Quốc chủ?"

Đan Tinh phun ra một ngụm khí lạnh, đưa tay lau mặt: "Ngươi nói đây là thứ gì?"

"Nguyệt Qua không biết."

Vân Mộng đài là nơi cúng tế, mặc kệ là cúng tế cái gì cũng đều là hắn chủ trì.

Bởi vậy Vân Mộng đài hắn rất quen thuộc.

Thế nhưng...

Tình huống như vậy, hắn chưa từng thấy qua.

"Tôn chủ khi nào mới tới?"

"Hẳn là rất nhanh liền có thể tới." Tốc độ của Tuyết Sư rất nhanh, chỉ cần đem tin tức đưa đến Vạn Kính Sơn, tôn chủ muốn tới đây cũng bất quá chỉ là một ý niệm trong đầu.

Đan Tinh có chút lo lắng nhìn về phía quốc đô mông lung phía dưới.

"Nguyệt Qua, gần đây ta luôn cảm thấy có chuyện gì sắp xảy ra."

Đôi Ngân Đồng của Nguyệt Qua hơi thu liễm lại, không có nói tiếp.

Đan Tinh quay đầu: "Có phải ngươi cũng cảm thấy hay không?"

"Ba ngày trước ta lên một quẻ." Nguyệt Qua nói: "Quẻ tượng không tốt lắm, nhưng ta không hiểu là có ý gì."

Đan Tinh: "..."

Trực giác của hắn quả nhiên là đúng.

Hai người lặng im không nói gì đứng trong màn mưa, phảng phất như pho tượng.

Lạch cạch-----

Có âm thanh vang lên, ngay sau đó là giọng nữ linh động truyền đến: "Dạo bước trong mưa cũng phải đi a, các ngươi đứng ở nơi này làm gì? Bị phạt đứng sao?"

Con ngươi Đan Tinh lập tức sáng lên, trên mặt đều viết lên sự kinh hỉ.

"Tôn chủ, ngài đã tới."

Trên đường đến Vân Mộng đài, nữ tử áo trắng hoa văn đỏ cầm một chiếc dù màu xanh nhạt chậm rãi đi tới.

"Bái kiến tôn chủ." Nguyệt Qua lui ra phía sau một bước, nhường vị trí cho Minh Thù.

Minh Thù gật đầu, giẫm lên mặt đất đầy nước mưa đi tới.

"Tế đàn thế nào?"

Đan Tinh nhanh chóng ra hiệu cho Minh Thù nhìn về phía tế đàn: "Hắc khí kia không biết là cái gì, đột nhiên xuất hiện."

Ánh mắt Minh Thù rơi vào trên tế đài, trọn vẹn nhìn một hồi lâu, sau đó nhắm mắt lại: "Xuất hiện lúc nào?"

"Phát hiện lúc ba ngày trước, lúc ấy chỉ lớn như vậy." Đan Tinh đưa ngón tay cái lên minh hoạ.

Phát hiện lúc ba ngày trước, nói cách khác, cũng không biết là xuất hiện lúc nào.

Minh Thù đưa dù cho Đan Tinh, trực tiếp nhảy lên tế đàn.

"Tôn chủ..." Đan Tinh kinh ngạc một chút.

Tế đàn ngoại trừ quốc sư, những người còn lại đều không được lên.

Liền xem như quốc sư cũng chỉ tại thời điểm cúng tế mới có thể đi lên.

Đương nhiên Đan Tinh ngăn cản không được Minh Thù, chỉ có thể khẩn trương nhìn lên, hi vọng đừng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Minh Thù đi đến tế đàn, hắc khí giống như là từ bên dưới tế đàn rỉ ra, liên tiếp tụ lại giữa tế đàn.

Minh Thù đưa tay đụng đụng, ngón tay xuyên qua hắc khí.

Không có nguy hiểm.

Cô thử lấy đồ xua tan hắc khí, nhưng mặc kệ Minh Thù làm cái gì, hắc khí vẫn bất động, tựa như không khí.

Cái này là thứ đồ chơi gì a?

Minh Thù mò thú nhỏ ra, đưa đến trước mặt hắc khí.

"Nhìn xem cái này là thứ đồ chơi gì, có phải thân thích của ngươi hay không?"

"..."

Thú nhỏ dùng móng vuốt đập vào mu bàn tay Minh Thù, ngươi mới có dạng thân thích này!!

Thú nhỏ nhảy hai vòng bốn phía hắc khí: "Kỳ quái, nơi này là vùng dã ngoại hoang vu, làm sao lại xuất hiện khói Dẫn Hồn?"

"Khói Dẫn Hồn là cái gì?" Minh Thù tự nhận kiến thức rộng lớn nhưng chưa từng nghe qua cái đồ chơi này.

"Hừ." Thú nhỏ ngạo kiều hừ một tiếng: "Ta không phải rất lợi hại."

"Vâng vâng vâng, ngươi lợi hại."

Thú nhỏ được khen, lúc này mới mừng khấp khởi nói: "Khói Dẫn Hồn sẽ chỉ xuất hiện khi thai nghén mang trong mình một sinh mạng mới, hiện lên màu trắng trong suốt, sau khi sinh mạng mới được sinh ra, khói Dẫn Hồn liền sẽ biến mất."

Minh Thù chỉ chỉ đoàn hắc khí kia: "Thế nhưung đây là màu đen."

Thú nhỏ nhìn hắc khí, lại nhìn Minh Thù: "Hình như là vậy..."

Minh Thù: "..."

"Đây là tế đàn." Minh Thù điểm đầu ngón tay nên tế đàn một cái, nhắc nhở thú nhỏ, cái này mẹ nó là cục đá!

Thú nhỏ nói: "Có thể là cái đài này mang thai? Cục đá thành tinh..." Bị người ta làm cho mang thai cũng không phải là không được a.

Đương nhiên câu phía sau thú nhỏ không dám nói, sợ Minh Thù bóp chết nó.

Thú nhỏ chắc chắn: "Khói Dẫn Hồn sẽ không xuất hiện loạn, nó xuất hiện ở nơi này, chứng minh nơi này nhất định có sinh mạng mới sắp được sinh ra."

"Ngươi xác định?"

"Ta lúc nào lừa qua ngươi." Thú nhỏ lẩm bẩm, con sen hiện tại cũng không tin ta!

Nhất định là do tên người thú quái dị hai chân không có lông kia!

Minh Thù vớt nó lên, nhảy xuống tế đàn.

Cô cùng thú nhỏ nói chuyện rất khẽ cộng thêm bị tiếng mưa rơi bao trùm, Đan Tinh cùng quốc sư đều không nghe rõ.

Dĩ nhiên không phải bọn hắn nghe không rõ, mà là không dám nghe lén.

Đan Tinh nâng du lên đỉnh đầu Minh Thù: "Tôn chủ, thế nào?"

"Cái tế đàn này..."

Minh Thù tạm ngừng.

"Các ngươi xuống núi trước, khi nào ta kêu thì lên."

"..."

Đan Tinh cùng Nguyệt Qua liếc nhau, cũng không dám hỏi cái gì, đem dù trả lại cho Minh Thù, một trước một sau đi xuống núi.

Minh Thù che dù đứng trước tế đàn, cô nhìn qua phương hướng tế đàn, sắc mặt lộ ra cảm xúc làm người ta nhìn không thấu.

Mưa chẳng biết lúc nào đã rơi lớn.

Minh Thù thả dù trong tay xuống, cứ như vậy đứng trước tế đàn, nước mưa theo gò má cô chảy xuôi xuống làm ướt y phục.

Thú nhỏ ôm cánh tay Minh Thù, lông mềm mại cọ nhẹ mấy lần.

Minh Thù đứng trước tế đàn đến khi mưa tạnh, ánh nắng xuyên phá mây đen, một lần phản chiếu khắp mặt đất.

Minh Thù xoa xoa nước mưa trên mặt, quần áo trên người trong nháy mắt đã khô.

Cô kêu Đan Tinh cùng Nguyệt Qua lên tới.

"Đào đi."

Đan Tinh cùng Nguyệt Qua đồng thời kinh sợ: "Tôn chủ, đây là Vân Mộng đài."

"Đó không phải cũng là nhân tu xây lại sao, có gì tốt để ngạc nhiên?"

"..."

Sao có thể giống nhau!

"Tôn chủ, dưới Vân Mộng đài có đồ vật gì?" Đan Tinh hỏi: "Nhất định phải đào sao?"

"Ừ." Minh Thù không quan trọng: "Các ngươi đào hay không đào."

Đan Tinh không hiểu rõ, có chút do dự hỏ quốc sư bên cạnh: "Nguyệt Qua quốc sư, ngươi xem?"

"Nếu tôn chủ đã kêu đào, quốc chủ nghe theo là được." Nguyệt Qua cung kính nói: "Tin tưởng tôn chủ nhất định có đạo lý."

Minh Thù: "..."

Có đạo lý gì cô cũng không thể nói, nói là nghi ngờ cái Vân Mộng đài này thành tinh mang thai a?

Cô không cần mặt mũi của tôn chủ sao?

Đan Tinh cùng Nguyệt Qua liếc nhau, hai người đi đến bên cạnh nói thầm một hồi, cuối cùng vẫn tìm người đến đào.

Bởi vì không biết sẽ đào ra cái gì nên Minh Thù để bọn hắn tìm người quen biết, miễn cho phức tạp.

Đan Tinh run lẩy bẩy.

Coi như Minh Thù không nói, hắn cũng không dám tùy tiện gọi người đến đào a, đây chính là Vân Mộng đài!

Người Đan Tinh gọi tới nghe nói muốn đào Vân Mộng đài cũng có chút không dám, cuối cùng Đan Tinh nổi giận, một đám người liền nhanh chóng đi đào.

Vân Mộng đài hình tron bị người ta thô bạo đập ra, từng cục đá chất đống ở bên cạnh.

Minh Thù ngồi bên cạnh uống trà ăn điểm tâm, thần sắc nhàn nhã hơn nhiều so với Đan Tinh đang khẩn trương.

"A!"

Một người đang đào đột nhiên ngã xuống.

"Thế nào thế nào!?"

Đan Tinh mấy bước tiến lên.

Người còn lại ở phía trên từng người sắc mặt trắng bệch, nhìn kỹ, hai chân đều đang phát run.

"Bên trong có cái gì?" Đan Tinh hỏi.

Đáng tiếc không có ai trả lời hắn.

Đan Tinh quýnh lên, chuẩn bị tự mình đi xem, Nguyệt Qua ngăn hắn lại: "Quốc chủ, ta đi."

Nguyệt Qua nhảy tới, thuận theo nơi đang đào đi tới.

Nguyệt Qua từ trước đến nay không có biểu tình gì trên mặt, lúc này lại đang rạn nứt ra một tia không thể tin được.

Mọi người xem có chỗ nào sai chính tả cmt xuống dùm ta nhee

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1633: Vạn Kính Thù Ngự (4)

Trong quan tài lưu ly trong suốt có một nữ tử, nữ tử trang phục lộng lẫy, vải áo thoáng như mới, nhưng sắc mặt đã xám xanh, thần sắc dữ tợn giống như ác quỷ bị giam trong quan tài.

Mà phần bụng của nữ tử nhô cao lên.

Vân Mộng đài là nơi cúng tế cầu phúc của Ly Dương Quốc, ở phía dưới lại có thứ này...

Hắn thân là quốc sư, lại một chút cảm giác cũng không hay biết.

Trong quan tài lưu ly tràng cảnh doạ người, Đan Tinh cũng chưa bao giờ thấy qua cảnh tượng như vậy, hơn nữa còn là ở dưới Vân Mộng đài.

"Cô ta chết rồi sao?"

Từ mặt ngoài nhìn vào, nữ tử hẳn là đã chết, nhưng cái bụng kia...

"Quốc chủ, nếu không, móc ra toàn bộ nhìn xem?"

Bọn hắn lúc này nhìn như vậy chỉ có thể nhìn thấy một bộ phận, rất nhiều chi tiết đều không nhìn thấy.

"Cũng được..."

"Không được." Minh Thù đứng bên cạnh Đan Tinh, nghe vậy liền lập tức phủ định: "Phía dướicó trận pháp, các ngươi khẽ động, trận pháp liền sẽ khởi động."

"Cái gì... Trận pháp?" Đan Tinh kinh ngạc: "Tôn chủ, đây là cái gì? Ngài nhận biết sao?"

Đúng đúng đúng, đừng hốt hoảng.

Tôn chủ ở chỗ này!

Nhất định không có việc gì.

"Cô ta là Vương phi của Đức Vương." Minh Thù nói: "Các ngươi chưa thấy qua à... A, cũng thế, đều đã trôi qua lâu như vậy, các ngươi khẳng định chưa thấy qua."

Đan Tinh: "..."

Đức Vương... Cái này cần ngược dòng tìm hiểu đến cuộc chiến U Thủy đi, không biết đã truyền qua bao nhiêu đời, hắn làm sao có thể nhận biết.

"Là vị Đức Vương phản bội Ly Dương?" Nguyệt Qua cẩn thận hỏi thăm.

"Từ sau cuộc chiến U Thủy, còn ai dám dùng phong hào Đức Vương?" Minh Thù nâng khóe miệng lên một nụ cười nhạt.

Đan Tinh gãi gãi đầu, cuộc chiến U Thuỷ, lại là cuộc chiến U Thuỷ.

"Tôn chủ, trận chiến kia đến cùng còn xảy ra chuyện gì? Cái này... Vương phi của Đức Vương vì sao lại ở đây?"

Đức Vương phản bội Ly Dương, đứng phía sau xúi giục đám người công tháp, sau khi kết thúc công tháp, ba phần thiên hạ, Đức Vương thành lập Liệt Dương Quốc, phân chia Đại lục Sùng Thiên.

"Sau khi Đức Vương xưng đế, đổi thành quốc chủ Chiêu Võ, cưới đích nữ của Tần thị làm hậu."

Đan Tinh gật đầu, đây đều là ghi chép trong lịch sử, nhưng về sau không phải Đức Vương cùng vị đích nữ Tần thị này hợp táng sao?

Vậy người này...

Là ai?

Minh Thù nhìn về phía người nằm trong quan tài lưu ly: "Cô ta không họ Tần, cô ta là Vương phi của Đức Vương ở Ly Dương Quốc."

Đan Tinh: "..."

Nguyệt Qua: "..."

"Tôn chủ, vậy tại sao cô ta lại ở chỗ này??"

Minh Thù nhìn chung quanh một chút, lại ngó ngó quan tài lưu ly, Đan Tinh nín hơi chờ lấy đáp án của Minh Thù.

"Làm sao ta biết, cũng không phải ta chôn."

Đan Tinh: "..."

Vậy ngài nhìn cái gì.

"Tôn chủ, Vân Mộng đài phát hiện một cỗ thi thể như thế, khẳng định không phải chuyện tốt, hơn nữa ngài nhìn bụng cô ta... Rất kỳ quái." Đan Tinh vội vàng nói: "Tôn chủ, ngài nói dưới này còn có trận pháp, là trận pháp gì?"

Minh Thù đưa tay chỉ huy người bên cạnh: "Các ngươi đem nơi này mở ra, không được đụng vào quan tài."

"Mau mau..." Đan Tinh thúc giục một tiếng.

Vân Mộng đài to lớn hoàn toàn bị phá hư, tảng đá được dời đến bên cạnh, quan tài lưu ly cũng triệt để lộ ra.

Mà đoàn hắc khí kia lúc này đang bay đến phía trên quan tài... Chính là đối diện với bụng của nữ tử kia.

"Nguyệt Qua."

"Quốc chủ." Nguyệt Qua nhanh đi tới.

Đan Tinh hơi cau lông mày lại hỏi: "Ngươi có thể cảm giác được người ở bên trong là chết hay sống không?"

Nguyệt Qua lắc đầu: "Không cảm giác được sinh khí, hẳn là không phải vật sống."

"Dĩ nhiên không phải sống, sống còn không phải không được đụng tới." Thanh âm của Minh Thù từ bên cạnh truyền tới.

"Tôn chủ, ngài liền đừng thừa nước đục thả câu, đây rốt cuộc là cái gì?"

Minh Thù ném đi hột trong tay, cầm một cái xẻng sắt đi đến trước quan tài.

Nguyệt Qua cùng Đan Tinh đuổi theo sát.

Minh Thù dùng xẻng sắt đào bốn phía quan tài, tựa hồ đang tìm đồ vật gì, cuối cùng dường như đã tìm được cái gì, bắt đầu đào xuống phía dưới.

Minh Thù không có để bọn hắn hỗ trợ, bọn hắn cũng không dám tiến lên, chỉ có thể chờ lấy.

Bang bang ——

Xẻng sắt đụng vào thứ gì, phát ra từng tiếng vang.

"Két..."

Sau một tiếng này, Đan Tinh cùng Nguyệt Qua liền thấy trong bùn đất có máu thẩm thấu ra, Minh Thù đào ra một rễ cây, rễ cây kết nối ở dưới đáy quan tài, mà rễ cây thẩm thấu ra tất cả đều là máu tươi.

Minh Thù ném xẻng sắt cho Nguyệt Qua: "Tìm, bốn phía quan tài nhất định còn có."

-

Đại lục Sùng Thiên.

Liệt Dương Quốc.

"Quốc chủ, quốc chủ, không xong rồi, Thắng Hướng các hạ..."

Quốc chủ Liệt Dương Quốc đưa tay, ra hiệu người kia yên tĩnh, quay đầu nói với Long gia chủ: "Long gia chủ, xin lỗi không tiếp được một chút."

Long gia chủ gật đầu.

Quốc chủ Liệt Dương Quốc đứng dậy rời đi, chờ rời khỏi một khoảng cách dài, hắn mới hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

"Quốc chủ tự ngài xem đi." Người kia cũng không nói gì, chỉ nói một câu như vậy.

Quốc chủ Liệt Dương Quốc nhíu mày: "Bên kia?"

"Vâng."

Quốc chủ Liệt Dương Quốc bước nhanh đi về một phương hướng, đẩy cửa thư phòng ra, mở ra thông đạo lại đi một hồi lâu, phía trước dần dần có ánh sáng.

Ánh sáng theo hắn từ bên trong ra ngoài, bên ngoài lại là một tràng diện khác.

Sơn động không lớn không nhỏ, có thực vật xanh bò đầy, đỉnh đầu sân vườn có ánh sáng rơi xuống.

Trong này có ba tên lão giả, nhìn qua tuổi tác vô cùng lớn, tóc trắng mi trắng, nếp nhăn đầy mặt, nhưng từng lão giả đều là tinh thần phấn chấn.

Quốc chủ Liệt Dương Quốc lúc này một chút kiêu ngạo cũng không dám bày ra: "Ba vị tổ gia gia, đã xảy ra chuyện gì?"

Các lão giả đem đường tránh ra.

Quốc chủ Liệt Dương Quốc nhìn thấy cảnh tượng trước mặt.

Một nam tử áo đen ngồi xếp bằng dưới đất, khóe miệng chậm rãi tràn ra máu tươi, trên mặt đất khắc hoạ lấy trận pháp, nhưng lúc này trận pháp đang dần dần bị hủy đi.

"Chuyện gì xảy ra?"

"Đột nhiên liền biến thành như vậy." Một lão giả nói: "Nhất định là có người phá hỏng."

Quỗc chủ Liệt Dương Quốc nhìn về phía nam tử áo đen kia: "Thắng Hướng không thể ổn định sao?"

Lão giả nói: "Đối phương không biết lai lịch gì, Thắng Hướng sợ là nhịn không được."

Quốc chủ Liệt Dương Quốc: "Chúng ta không thể hỗ trợ?"

Lão giả lắc đầu: "Không được, lúc này chúng ta hỗ trợ sẽ chỉ làm chuyện càng ngày càng hỏng bét."

Quốc chủ Liệt Dương Quốc: "Trận pháp thiết lập tại Vân Mộng đài, người bình thường trên căn bản không thể vào trong, chỉ có..."

Bị quốc chủ Liệt Dương Quốc nhắc nhở, ba vị lão giả mới như tỉnh ra từ trong mộng.

Vân Mộng đài chỉ có quốc chủ Ly Dương Quốc hoặc quốc sư mới có thể tùy thời đi lên.

Lão giả số một: "Ly Dương bên kia khẳng định đã phát hiện."

Lão giả số hai: "Làm sao bây giờ? Thời gian còn chưa tới, nếu như lúc này bị phá hỏng liền phí công nhọc sức."

Lão giả số ba: "Mãi mới chờ đến lúc này, tuyệt đối không thể để người ta phá hỏng."

Quốc chủ Liệt Dương Quốc nói: "Ta có biện pháp."

Ba tên lão giả đồng thời nhìn về phía hắn.

"Ba vị tổ gia gia nếu là tin người tiểu bối này, tiểu bối lập tức đi làm."

"Ngươi có nắm chắc không?"

Quốc chủ Liệt Dương Quốc: "Tám chín phần mười."

Ba tên lão giả liếc mắt nhìn nhau, gật đầu: "Vậy liền giao cho ngươi, nhất định phải kéo dài thời gian."

"Vâng."

Quốc chủ Liệt Dương Quốc chắp tay lui ra, chờ sau khi trở lại thư phòng, quốc chủ Liệt Dương Quốc nhìn về phía thông đạo đang đóng lại một chút.

"Quốc chủ, chúng ta thật sự phải..."

"Hừ, đều chết nhiều năm như vậy còn vọng tưởng trở về, còn tưởng rằng hiện tại ta là hắn lúc ấy sao?" Quốc chủ Liệt Dương Quốc cười lạnh một tiếng: "Đi thôi, đi cùng Long gia chủ thương nghị một chút."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1634: Vạn Kính Thù Ngự (5)

Bãi đất ở Vân Mộng đài một mảnh đỏ tươi, đám người cũng không biết nên đứng ở nơi nào.

Minh Thù trực tiếp ngồi xuống trên nắp quan tài lưu ly, Nguyệt Qua cùng quốc chủ cũng không dám, chỉ có thể đứng trên tảng đá vụn ở Vân Mộng đài.

Đôi Ngân Đồng của Nguyệt Qua phản chiếu trên mặt đất hoàn toàn đỏ ngầu: "Những rễ cây này là từ dưới đất lên, không biết thông đến nơi nào."

Bọn hắn đã đào xuống dưới, nhưng lrễ cây giống như không có điểm cuối cùng.

Đan Tinh cảm thấy một nhiệm kỳ quốc chủ này của mình sợ là sắp chấm dứt.

Dưới sự quản lý của hắn lại để Vân Mộng đài biến thành cái dạng này!

"Các ngươi đi tìm hai đứa trẻ đến, một nam một nữ, bảy tuổi, sinh ngày dương tháng dương năm dương." Thanh âm của Minh Thù lạnh lẽo vang lên.

Đan Tinh nuốt một ngụm nước bọt, hỏi đến có chút gian nan: "Tôn chủ, tìm tới làm cái gì?"

Minh Thù đáp rất tùy ý: "Hiến tế a."

"..."

Đan Tinh một mặt quỷ dị nhìn Minh Thù.

Tôn chủ là nghiêm túc sao?

Không phải nói đùa với mình chứ?

Đan Tinh ý đồ muốn từ chỗ Nguyệt Qua đạt được đáp án mình muốn, nhưng Nguyệt Qua nhẹ gật đầu, chứng minh bọn hắn không có hiểu sai.

Đại lục Huyền Tử sớm đã không cho hiến tế người sống.

Nếu bị phát hiện sẽ xử lí tội chết.

"Quốc sư a..." Đan Tinh nhíu mày nhìn về phía Nguyệt Qua.

Nguyệt Qua cũng không chần chờ: "Nguyệt Qua tự mình đi làm."

"Quốc sư!"

Đan Tinh không có ngăn Nguyệt Qua lại, gió trên đỉnh núi tựa hồ có chút ý lạnh, đó rốt cuộc là thứ gì...

Đứa bé bảy tuổi không khó tìm, nhưng bảy tuổi, lại là ngày dương tháng dương năm dương liền khó khăn.

Đan Tinh cũng không dám rời khỏi Vân Mộng đài, người trên núi càng là không cho phép rời đi nửa bước, đề phòng để lộ tin tức, gây nên khủng hoảng không cần thiết.

"Tôn chủ, đây rốt cuộc là cái gì?" Đan Tinh cả gan hỏi.

Trăng sáng nhô lên cao, khắp trời đầy sao.

Minh Thù gối lên cánh tay, trong con ngươi phản chiếu sao sáng đầy trời, rực rỡ chói mắt, để cho người ta nhìn mãi không thôi.

"Một loại cấm thuật." Thanh âm giống như bị gió thổi tán, tan vào giữa thiên địa.

Đan Tinh kinh ngạc.

Cấm thuật? Cái gì cấm thuật? Muốn làm gì? Vì sao lại ở phía dưới Vân Mộng đài?

Đủ loại vấn đề xoay quanh trong đầu Đan Tinh, muốn lập tức có một đáp án.

Nhưng Minh Thù cũng không có ý tứ tiếp tục nói hết, cô nhìn bầu trời đầy sao, không biết đang suy nghĩ gì.

Thời điểm Đan Tinh không biết nên làm sao bây giờ, Minh Thù đột nhiên phun ra một câu không đầu không đuôi.

"Đại lục Huyền Tử gần trăm năm suy thoái."

"Phải..." Đan Tinh nhanh chóng trả lời: "Gần đây Hoàng thất nhất tộc nhân khẩu càng ngày càng tàn lụi, mà những người có thiên phú trong đại lục không phải rời khỏi đại lục Huyền Tử thì chính là không may chết yểu..."

Minh Thù chỉ vào trong đêm tối, chính là nơi dễ thấy quan tài lưu ly.

Đan Tinh không hiểu nhìn sang.

"Tôn chủ?"

"Quan tài lưu ly, linh mạch làm dẫn, huyết nhục chí thân, hồn phách trở về."

"... Cái, cái gì?" Đan Tinh cả người đều kinh ngạc.

Minh Thù nghiêng đầu, cười với Đan Tinh: "Có người muốn phục sinh."

Đan Tinh: "..."

Phục...

Phục sinh??!

Đan Tinh cảm giác thanh âm của mình đang run rrẩy: "Ai... Ai vậy?"

"Ai nằm trong quan tài lưu ly?"

"... Vương phi của Đức Vương? Đức Vương?" Đan Tinh nghẹn ngào, nửa ngày mới nuốt một ngụm nước bọt: "Không... Không đúng, Vương phi tuy là thê tử của Đức Vương nhưng cũng không phải là cốt nhục chí thân."

"Nhưng cô ta mang cốt nhục của Đức Vương."

Con ngươi Đan Tinh có chút co rút lại.

"Vương phi là mang thai nên mới bị bỏ vào trong quan tài lưu ly? Cái này cũng quá tàn nhẫn đi?"

"Tàn nhẫn sao?" Minh Thù hỏi hắn.

Đan Tinh gật đầu, nếu thật sự là như vậy, vậy cũng chính là tàn nhẫn.

"Cái này tính là gì." Minh Thù khẽ cười một tiếng, ngược lại chủ đề liền dời đến một trăm tám mươi độ: "Mang đến cho ta chút gì ăn, muốn bỏ đói ta sao?"

"..." Chúng ta không phải đang nói chính sự sao?

Đan Tinh nào dám để Minh Thù bị đói, nhanh chóng cho người đi chuẩn bị đồ ăn.

"Vậy người kia làm sao có thể phục sinh? Trên thế giới thật sự có biện pháp phục sinh?"

"Không có."

"..."

Nếu như không có, vậy bây giờ là tình huống như thế nào?!

Không phải nói là cấm thuật sao?

Tôn chủ a, nói chuyện đừng nói một nửa chứ!

Đến cùng là có chuyện gì xảy ra a a!!

Đan Tinh cào tâm cào phổi muốn biết, Minh Thù chỉ lo ăn rồi ngắm trăng, căn bản không để ý tới hắn.

Tiểu yêu tinh cũng không biết sao rồi.

Có chút nhớ hắn.

-

Ba ngày sau.

Nguyệt Qua tìm được hai đứa trẻ, bởi vì sợ chúng nhìn thấy máu ở Vân Mộng đài nên Nguyệt Qua bịt mắt dẫn tới.

Hai đứa bé rõ ràng sợ hãi, run rẩy rúc vào với nhau.

"Tôn chủ, ngài sẽ không thật sự muốn bắt bọn nó hiến tế chứ? Không có biện pháp khác sao?"

Minh Thù cười hỏi hắn: "Đại lục Huyền Tử cùng hai đứa bé, ngươi chọn cái gì?"

"Có chuyện gì lẽ ra là người dẫn đầu như chúng ta gánh chịu, không nên đem hi vọng ký thác vào trên người đứ trẻ."

"Nhưng chúng nó có thể giải quyết tốt chuyện này." Minh Thù nói: "Ngươi không cảm thấy lựa chọn như vậy càng có lời sao?"

"Chúng nó chỉ là những đứa trẻ vô tội..." Đan Tinh thì thầm một tiếng.

Minh Thù thổi phù một tiếng bật cười: "Ta không muốn mạng của chúng nó, yên tâm đi."

Đan Tinh không khỏi thở phào.

Minh Thù cho người trải ra một con đường trên mặt đất đầy vết máu, mang theo hai đứa bé kia đi đến trước quan tài lưu ly, giao cho Đan Tinh cùng Nguyệt Qua, mỗi người ôm một đứa đứng hai bên quan tài.

"Một hồi ta mở quan tài, đồng thời đem giọt máu của chúng nó nhỏ trên bụng, sau đó để giọt máu rơi xuống mép quan tài, vây quanh đối diện, lại thêm một giọt trên bụng, cuối cùng dùng biện pháp nhỏ xung quanh đến lúc về chỗ cũ, hai bên đồng thời tiến hành nhỏ từ một phương hướng, rõ chưa?"

"Muốn để máu của chúng nó nhỏ một vòng xung quanh quan tài?"

Minh Thù gật đầu.

"Đã rõ."

"Ta cũng nhắc nhở các ngươi, cái đồ chơi này bây giờ còn chưa thành hình, biện pháp này còn hữu hiệu, nhưng nếu các ngươi sai lầm, hậu quả liền tự mình gánh chịu."

Nghe thấy Minh Thù cảnh cáo như vậy, Nguyệt Qua cùng Đan

Tinh càng thêm ngưng trọng lên.

Minh Thù đứng trước quan tài, cô đảo mắt qua trên người Đan Tinh cùng Nguyệt Qua.

Hai người đồng thời gật đầu, biểu thị đã chuẩn bị xong.

Minh Thù đặt tay lên quan tài, trầm mặc đếm ba tiếng, bỗng nhiên đẩy nắp quan tài ra.

Đan Tinh cùng Nguyệt Qua đồng thời vạch phá hai đầu ngón tay của hai đứa trẻ.

Máu từ trong ngón tay trắng nõn toát ra, có lẽ là đau đớn, hai đứa bé "Oa" một tiếng khóc lên.

Trong nháy mắt mở nắp quan tài ra, Đan Tinh cùng Nguyệt Qua rõ ràng cảm giác được linh khí bốn phía đang điên cuồng tuôn vào trong bụng của Vương phi, bụng lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được lớn lên.

Minh Thù lấy tay chống đỡ quan tài, linh khí tuôn vào bị cản lại bên ngoài quan tài.

Bụng đang lớn lên dần dần an tĩnh lại, khói Dẫn Hồn khói bay ở phía trên đã chớp tắt.

Khói Dẫn Hồn biến mất, liền đại biểu thứ trong này đang muốn sinh ra.

"Thất thần làm gì, còn không nhanh lên."

Thanh âm của Minh Thù làm Đan Tinh cùng Nguyệt Qua hoàn hồn, lập tức ôm hai đứa bé nhỏ máu dọc theo quan tài.

Hai người trao đổi vị trí, lần nữa đem giọt máu nhỏ vào bên trong quan tài.

Thời điểm cuối cùng, Minh Thù nhắc nhở bọn hắn: "Tốt nhất để cho máu của chúng nó chồng lên nhau."

Bạch!

"Cẩn thận!"

Không biết là ai rống lên một câu.

Rễ cây trong bùn đất đang sống sinh trưởng ra rất nhiều chi nhánh, cấp tốc lớn lên đâm về phía Đan Tinh bên kia.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1635: Vạn Kính Thù Ngự (6)

Đan Tinh phản ứng nhanh chóng, rễ cây đâm không trúng nhưng trong bùn đất càng có nhiều rễ cây vung ra, lít nha lít nhít bay về phía bọn họ.

Đứa bé trong tay Đan Tinh bị dọa đến hét lên một tiếng, đúng lúc rễ cây đánh tới, trong lúc đứa trẻ giãy dụa lại từ trong tay hắn rơi xuống.

Đan Tinh muốn vớt đứa trẻ lại nhưng rễ cây chặn ngang tới, cản trở giữa bọn hắn.

Minh Thù tay chống đỡ quan tài nhìn một đoàn hỗn loạn này, không biết nên dùng ngôn ngữ gì để hình dung tâm tình của mình.

Đứa trẻ kia rơi xuống mặt đất, oa oa kêu to, còn chưa kịp hoàn hồn liền lảo đảo nghiêng ngã chạy về phía trước.

Bên cạnh đồng thời có rễ cây cấp tốc vọt về phía đứa trẻ.

Minh Thù vỗ quan tài một cái, bốn phía quan tài giống như có khí lưu phun trào, cô phi thân qua bắt lấy đứa bé kia.

Nhưng vào lúc này,quan tài không có dấu hiệu nào đung đưa, bụng của nữ tử trong quan tài lại bắt đầu lớn lên.

Mặc dù không nhanh như vừa rồi nhưng cũng chậm không hơn bao nhiêu.

Minh Thù cấp tốc quét rễ cây điên cuồng tuôn ra, đem đứa trẻ đưa cho Đan Tinh: "Tiếp tục!"

Đan Tinh ôm thật chặt đứa trẻ: "Vâng."

Minh Thù níu rễ cây đâm tới lại, đưa nó quấn sang bên cạnh, cấp tốc kết lại, lại dùng phương pháp này đem rễ cây có thể động đều kết lại hết, lúc này mới trở lại quan tài lưu ly bên kia.

Bụng nữ tử đã nở lớn tùy thời đều có thể nổ, Khói Dẫn Hồn như ẩn như hiện, gần như sắp muốn biến mất.

Đan Tinh cùng Nguyệt Qua tăng thêm tốc độ, sau khi vòng quanh quan tài một vòng lại một lần nữa trở lại chỗ đứng lúc đầu của bọn hắn.

"Tôn chủ, xong rồi."

"Rút lui."

Đan Tinh cùng Nguyệt Qua liếc nhau, đồng thời lui về phía sau.

Đan Tinh đem đứa bé giao cho người bên cạnh, khẩn trương nhìn bên kia.

"Quốc chủ, quốc chủ, xảy ra vấn đề rồi."

Dưới núi có một người vội vã chạy tới.

"Chuyện gì?" Đan Tinh cũng không quay đầu lại, bây giờ còn có chuyện gì có thể lớn hơn Vân Mộng đài?

"Đại lục Sùng Thiên cùng đại lục Đông Nguyên liên thủ đánh lén biên giới đại lục của chúng ta, thương vong thảm trọng."

"Ngươi nói cái gì?" Đan Tinh bỗng nhiên quay đầu, ánh mắt kia làm cho người báo tin run rẩy một chút: "Đại lục Sùng Thiên Đại cùng đại lục Đông Nguyên... Đánh lén biên giới đại lục của chúng ta, thương vong thảm trọng."

"Xảy ra chuyện gì, không biết trước tin tức sao?" Đan Tinh thần sắc khó coi.

"Không có... Không có."

"Quốc chủ, xảy ra chuyện gì?" Nguyệt Qua từ một bên khác vòng qua, thấy Đan Tinh sắc mặt khó coi mới cau mày hỏi một câu.

Đan Tinh trầm giọng nói: "Đại lục Sùng Thiên cùng đại lục Đông Nguyên liên thủ đánh lén biên giới, thương vong thảm trọng."

Trong ba đại lục, đại lục Huyền Tử đã từng là bá chủ, đại lục Đông Nguyên cùng đại lục Sùng Thiên gần trăm năm vẫn luôn nhìn chằm chằm.

Biên giới cũng thường xuyên có ma sát, thương vong.

Nhưng trực tiếp báo lên tới hắn vẫn là lần đầu tiên.

Chứng minh bọn hắn tuyệt đối không phải đơn giản tiến công.

"Lúc này?" Nguyệt Qua nghi hoặc, sau khi Đan Tinh gật đầu, bên trong đôi Ngân Đồng liền hiện lên một tia ám quang: "Làm sao lại lựa chọn lúc này, bọn hắn muốn làm gì?"

Đan Tinh nhìn về phía Minh Thù bên kia, máu trên mặt đất hóa thành sợi tơ đang chậm rãi leo lên không trung, bao phủ quan tài lưu ly ở bên trong

"Quan tài lưu ly cùng Đức Vương có quan hệ, đại lục Sùng Thiên Đại lúc này tiến công..."

Đan Tinh cùng Nguyệt Qua liếc nhau, nghĩ đến giống nhau.

Khẳng định cùng cỗ thi thể này có quan hệ!

"Quốc chủ, làm sao bây giờ?" Người báo tin lo lắng hỏi.

"Thông báo cho Vinh gia cùng Cao gia." Đan Tinh nói: "Quốc sư ngươi thủ tại chỗ này."

"Vâng."

Đan Tinh mang người rời khỏi Vân Mộng đài, Nguyệt Qua lo lắng nhìn về phương xa.

Mây đen bao vây trước khi bão tố tới.

-

Tơ máu trên không trung xen lẫn thành hình lưới, triệt để bao vây quan tài lưu ly lại.

Minh Thù chậm rãi buông tay ra, bụng của nữ tử đột nhiên bành trướng, Minh Thù lần nữa đưa tay lên, sau khi lặp đi lặp lại hai lần, Minh Thù bỗng nhiên lui về phía sau.

Chỗ cô đứng nhanh chóng bị tơ máu bao vây lại.

Quan tài lưu ly lắc lư mấy lần, cuối cùng an tĩnh lại.

Khói Dẫn Hồn mờ nhạt bay phía trên quan tài lưu ly.

Thời điểm những rễ cây ở quan tài lưu ly bị tơ máu bao vây lại, tựa hồ liền đã mất đi hoạt tính, nhanh chóng khô quắt rơi xuống mặt đất.

"Tôn chủ."

Minh Thù xoa xoa tay, từ trong tay áo lấy ra một trái cây, gặm hai cái mới nói: "Quốc chủ của các ngươi đâu?"

Nguyệt Qua chắp tay: "Đông Nguyên cùng Sùng Thiên đánh lén biên giới, quốc chủ trở về thương lượng.

"Lúc này?" Minh Thù cười đến có chút ý vị không rõ.

"Tôn chủ, thứ này kế tiếp nên xử trí như nào? Có thể hủy đi nó không?"

"Nó ở trên linh mạch của đại lục Huyền Tử, hủy nó chính là hủy đi linh mạch của đại lục Huyền Tử, ngươi nếu là nguyện ý, ta cũng không ngại giúp ngươi hủy đi nó."

Toàn bộ đại lục Huyền Tử...

Nguyệt Qua đương nhiên không dám, cũng không thể.

"Tôn chủ." Nguyệt Qua nhìn về phía quan tài lưu ly: "Đức Vương thật sự muốn phục sinh?"

"Phục sinh?"

Nữ tử hững hờ cắn trái cây, nụ cười nhàn nhạt giống như châm chọc lại như thương hại.

"Nào có cái gì phục sinh."

Nguyệt Qua mang theo tia không hiểu nhìn về phía Minh Thù, nếu như không có, vậy bọn hắn trông thấy chính là cái gì, hơn nữa lời này không phải chính cô nói ra sao?

Minh Thù nâng khóe môi lên, trầm lặng nói: "Trước đó ta nói câu nói kia, đằng sau còn có một nửa."

Quan tài lưu ly, linh mạch làm dẫn, huyết nhục chí thân, hồn phách trở về.

Máu tươi làm thức ăn, giết chóc làm ác, nhân thần đều cự, Ma Linh trở về.

"Ma Linh?"

Minh Thù gật đầu: "Đức Vương đem Vương phi mang thai con hắn, dùng phương pháp đặc biệt nhốt vào trong quan tài lưu ly, lại đem quan tài đặt ở trên linh mạch, linh mạch có thể cam đoan Vương phi còn sống."

"Cùng thời gian đó, một sợi thần hồn Đức Vương dùng để thiết hạ cấm chế biến mất, đứa bé bắt đầu trưởng thành, Vương phi liền sẽ bị đứa bé trong bụng hấp thu sinh mệnh mà chết đi, mà đứa bé cũng sẽ dung hợp với một sợi thần hồn Đức Vương để lại kia, kế thừa ký ức của Đức Vương."

"Đây chính là cái gọi là phục sinh."

Nguyệt Qua nói: "Hắn sinh sẽ là người bình thường sao?"

Minh Thù: "Ngươi cảm thấy một người trưởng thành trong thi thể sẽ là người bình thường sao?"

Nguyệt Qua: "..."

Dĩ nhiên không phải.

"Xuống núi." Minh Thù quay người đi xuống dưới núi.

"Tôn chủ, xuống núi làm gì?" Nguyệt Qua lúc này trong đầu rối bời.

"Đứa bé trong bụng đã bắt đầu trưởng thành, liền cần chất dinh dưỡng, Vương phi đã chết, không có cách nào cung cấp chất dinh dưỡng cho nó, dưới núi nhất định còn có đồ vật." Minh Thù dùng câu khẳng định nói.

Nguyệt Qua nghĩ đến những rễ cây mang theo máu kia.

Những rễ cây kia đều là thông xuống dưới mặt đất.

Dưới chân núi Vân Mộng đài đóng giữ lấy không ít người, Minh Thù để bọn hắn tách ra đi tìm, có nơi nào dị thường liền cẩn thận xem xét.

Bao quát ngọn núi ở Vân Mộng đài nhưng không giới hạn ở đây, phạm vi có thể khuếch tán xung quanh.

Mọi người có chút mờ mịt, không có mục tiêu, bọn hắn hoàn toàn không biết phải tìm cái gì.

*

【 Hài Hoà Hiệu 】

Tiểu tiên nữ: Phỏng vấn Hài Hoà Hiệu của chúng ta một chút, sắp offline, ngươi có cảm tưởng gì?

Hài Hoà Hiệu: Cuối cùng cũng không thể thả tiểu yêu tinh đánh nhau.

Minh Thù:...

Cửu Thiếu:...

Tiểu thiên sứ:...

Nhị Cẩu Tử:...

Hài Hoà Hiệu: Làm sao, các ngươi không muốn xem?

Minh Thù Cửu Thiếu Tiểu Thiên Sứ Nhị Cẩu Tử: (lắc đầu) chúng ta không phải loại người / hệ thống nông cạn kia.

Vương giả: Ta đến ta đến!

Vinh Diệu: Ta cũng tới

Hài Hoà Hiệu: Đi đi đi.

Nhị Cẩu Tử:... Ta góp một bàn mạt chược.

Minh Thù Cửu Thiếu Tiểu Thiên Sứ:... Phản đồ!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1636: Vạn Kính Thù Ngự (7)

Hoàng cung Ly Dương Quốc.

Đan Tinh đang cùng các đại gia tộc cùng triều thần nghị sự.

"Quốc chủ, lần này là đại lục Đông Nguyên cùng đại lục Sùng Thiên liên thủ, chúng ta không phải là lấy trứng chọi đá?"

Còn chưa bắt đầu đã có người nửa đường bỏ cuộc.

Tình huống trăm năm này của đại lục Huyền Tử, trong lòng bọn hắn đều biết rõ.

Mà đại lục Đông Nguyên cùng đại lục Sùng Thiên vẫn ở đường dốc.

Cái này cũng không trách bọn hắn.

Đan Tinh đập một cái vào trên long ỷ, trên mặt không thể che hết vẻ giận dữ: "Ly Dương Quốc là thế hệ thủ vệ của đại lục Huyền Tử, bây giờ còn chưa đánh tới, các ngươi liền muốn lui?!"

Đan Tinh nổi giận, người còn chưa kịp lên tiếng liền dồn dập đem lời muốn nói ra nuốt trở về.

"Biên giới tổn thất nặng nề, hiện tại quan trọng nhất chính là phái người chi viện." Đan Tinh nói: "Vinh gia chủ."

Vinh gia chủ bị điểm tên hít sâu một hơi, đi tới, chắp tay khom người: "Quốc chủ."

"Ngươi điều khiển một chi đội ngũ đến biên giới trước, ổn định tình huống."

"... Vâng." Vinh gia chủ trong lòng không quá tình nguyện, ai biết tình huống ở biên giới như thế nào?

Đan Tinh cười lạnh: "Mọi người tốt nhất nên đoàn kết một chút, nếu đại lục Huyền Tử thật sự xảy ra chuyện gì, ai cũng không có kết cục tốt, các ngươi cho là hai đại lục kia sẽ tiếp nhận các ngươi?"

Dưới lửa giận của Đan Tinh, cuối cùng không ai dám nói, hết thảy dựa theo sắp xếp làm việc.

Biên giới bên kia, Long gia cùng Liệt Dương Quốc dẫn đầu càn quét qua biên giới đại lục Huyền Tử.

Đại lục Huyền Tử không có phòng bị, phòng tuyến biên giới rất nhanh liền thất thủ, cuối cùng Vinh gia mang người đuổi tới mới tạm thời cản bọn hắn lại được.

Người sau đó Đan Tinh phái tới cũng lần lượt đuổi theo, cục diện dần dần ổn định.

Minh Thù bên kia cũng tìm được một nơi dị thường... Hoặc nói là một cái thôn.

Cái thôn này cách Vân Mộng đài không xa, từ trong thôn cũng đều có thể nhìn thấy Vân Mộng đài, nhưng từ Vân Mộng đài căn bản không nhìn thấy cái thôn này.

Thôn ở dưới một ngọn núi, đỉnh núi hoàn toàn che chắn tầm mắt nên không nhìn thấy phía dưới.

Ra vào thôn cũng chỉ có một con đường, nếu không có người đi nhầm vào, đoán chừng bọn họ cũng không phát hiện được.

Cái thôn này dị thường...

Chính là không có bất kỳ ai.

Minh Thù đưa tay khều thảo dược phơi trong sân: "Nơi này có vết tích sinh hoạt, hẳn là trước đây không lâu mới dọn đi."

"Bốn phía đồ vật lộn xộn, đi rất vội vàng." Nguyệt Qua bổ sung: "Nhìn từ quy môn của thôn, nơi này chí ít có hơn một trăm người. Nhưng không nhìn thấy đồ vật của người già cùng trẻ em..."

Minh Thù vứt bỏ thảo dược: "Để bọn hắn tìm cẩn thận một chút."

Thôn này quái dị như vậy, Nguyệt Qua không dám lơ là, tự mình mang người đi lục soát.

Thế nhưng cái thôn này trừ quái dị một chút, không có người già trẻ em cũng không có chỗ nào cổ quái.

Đồ vật thôn dân nên có đều có, giống như chính đã sinh hoạt ở đây.

"Các ngươi nói... Sẽ có người bắt bọn họ đi hay không?" Có người nhỏ giọng nghị luận.

"Nói không chừng là vậy."

"Thôn này cách Vân Mộng đài gần như vậy, chúng ta làm sao lại cho tới bây giờ cũng chưa từng phát hiện qua?"

"Đúng thế, tà môn."

Minh Thù đứng trước một cái sân nghe bên kia trò chuyện: "Quốc sư, ngươi cảm thấy thế nào?"

Nguyệt Qua cung kính trả lời: "Trong thôn mặc dù hỗn loạn nhưng cũng không có vết tích đánh nhau, hẳn là người ở nơi này tự mình rời đi."

Hơn nữa nhìn qua các loại vết tích, hẳn là vài ngày trước.

Cũng chính là thời điểm bọn họ ở Vân Mộng đài, những người này rời khỏi nơi này trùng hợp như thế, tất nhiên có gì đó quái lạ.

"Quốc sư, quốc sư..."

Có người từ đằng xa hô hào chạy tới: "Chúng ta tìm thấy một cái giếng."

Giếng được phát hiện ở phía sau thôn, lúc đầu được dùng đồ vật phủ lên, Nguyệt Qua để bọn hắn lại tìm một lần, sau đó liền phát hiện miệng giếng này.

Minh Thù còn chưa đến gần đã ngửi được một cỗ máu tươi.

"Mùi máu tươi nồng như vậy, các ngươi vừa rồi không ngửi thấy?"

Người đứng bên cạnh giếng lắc đầu: "Nói đến kỳ quái, vừa rồi thứ này hẳn là ở phía trên, chúng ta thật đúng là không ngửi thấy."

Người kia chỉ chỉ đồ vật che miệng giếng bên cạnhz

Vì để cho Minh Thù tin tưởng, bọn hắn còn đem đồ vật một lần nữa đắp lên, quả nhiên mùi máu tươi biến mất.

"Hẳn là có kèm theo trận pháp gì." Nguyệt Qua nói: "Trong giếng có cái gì?"

"Bẩm quốc sư, chúng ta không dám động loạn."

Minh Thù nhìn trong giếng một chút, tối như mực, không nhìn rõ bất cứ thứ gì, nhưng mùi máu tanh rất nồng làm cho người ta cảm thấy buồn nôn.

Minh Thù cho người tìm đến đồ vật dùng để múc nước.

Thùng gỗ buộc dây thừng bị thả xuống, dây thừng không đủ phải buộc thêm một chút, lúc này mới cảm giác được đã rơi vào trong nước.

Thùng gỗ chậm rãi bị kéo lên.

Càng lên cao, đám người càng có thể ngửi được mùi vị làm cho người ta buồn nôn kia.

Lấy thùng gỗ rời khỏi miệng giếng.

"Oẹ..."

Có người trực tiếp chạy sang bên cạnh nôn.

Minh Thù che mũi, lui ra phía sau một bước, Nguyệt Qua mặt không đổi sắc nhìn xem, nhưng cũng nhìn ra được hắn đang cực lực chịu đựng mùi vị khó ngửi kia.

Trong thùng gỗ tất cả đều là huyết dịch sền sệt, bên trong có ngâm vật kỳ quái, giống như là cái gì đã mục nát.

Người cầm thùng gỗ bịt lỗ mũi: "Cái này là thứ gì?"

"Thật buồn nôn, thối quá a..."

"Là người." Nguyệt Qua cho người đặt thùng gỗ lên mặt đất, chỉ vào một bộ phận nhô lên trên thùng gỗ: "Chỗ đó là ngón tay."

Đám người: "..."

Người?

Người thối thành như vậy?

Cái này...

"Oẹ!"

Lại là một trận nôn mửa, cũng may đại đa số người đều không ăn cái gì, cũng không có phun ra thứ gì.

Trong giếng toàn là vật như vậy, bọn hắn lờ mờ có thể phân biệt ra được ngón tay, lỗ tai, tóc...

"Quốc sư..."

Minh Thù lui đến phía dưới, nhìn về phương hướng Vân Mộng đài: "Đây chính là thứ cung cấp cho phía trên."

Lông mày Nguyệt Qua một mực nhíu chặt: "Tôn chủ, chỗ như vậy có thể còn có hay không?"

Ngón tay trắng nõn của Minh Thù xẹt qua không trung, chỉ về phương hướng Đô Thành.

"Đô Thành của đại lục Huyền Tử xây dựng trên linh mạch, bảo vệ toàn bộ đại lục. Đức Vương là muốn mượn lực lượng của linh mạch nuôi dưỡng vật kia, đạt được tâm nguyện phục sinh, đã như vậy, trừ vị trí Đông Phương hiện tại. Tây, Nam, Bắc, tam phương nhất định còn có một nơi như vậy."

"Nguyệt Qua sẽ cho người đi tìm."

Minh Thù từ chối cho ý kiến.

Nhất định phải tìm được thứ này ở bốn phía, bằng không thì sẽ không có cách nào hủy đi thứ trên Vân Mộng đài.

Quả nhiên Nguyệt Qua rất nhanh liền dẫn người đi tìm ở tam phương giống như Minh Thù nói.

"Sơ tán người ở Đô Thành trước đi."

"Tôn chủ, vì sao?"

"Ai biết trong quá trình sẽ phát sinh chuyện gì, Đô Thành cách Vân Mộng đài gần như vậy, chết đi coi như xong?" Minh Thù cắn một miếng trái cây: "Ta cũng không chịu trách nhiệm."

Nguyệt Qua: "..."

Hiện tại biên giới bên kia nghiêm trọng, nếu lúc này sơ tán Đô Thành... Sợ là sẽ bị người ta cố ý lợi dụng.

"Thời gian không chờ người a."

Nguyệt Qua: "..."

Nguyệt Qua nhanh chóng đi tìm Đan Tinh thương lượng, Đan Tinh nghe xong, không nói hai lời liền cho người sơ tán Đô Thành.

Tôn chủ đều không nghe, muốn chết sao?

Hắn cũng không muốn chết!

Bách tính bên trong Đô Thành đột nhiên nhận được thông báo sơ tán, từng người đều tưởng rằng hai đại lục đang đánh nhau.

Đám người khủng hoảng một chút, trạng thái chồng chất, còn có người đục nước béo cò, người phụ trách sơ tán bó tay toàn tập.

Cái này đều là chuyện gì a!!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1637: Vạn Kính Thù Ngự (8)

Biên giới.

Quốc chủ Liệt Dương Quốc ngồi bên trong doanh trại, nghe người phía dưới báo cáo tình hình chiến đấu, cau mày, thần sắc không rõ làm cho người ta không đoán ra được hắn đang nghĩ gì.

Người báo cáo nói xong, cẩn thận quan sát hai lần, không biết mình nên đi hay nên ở lại.

"Quốc chủ?"

Quốc chủ Liệt Dương Quốc phất tay, ra hiệu hắn lui xuống.

Thời điểm người báo cáo ra ngoài, vừa vặn có một nam nhân trung niên từ bên ngoài đi vào.

Quốc chủ Liệt Dương Quốc nâng mắt nhìn qua: "Bên kia thế nào?"

Nam nhân trung niên bước nhanh đi vào doanh trại: "Quốc chủ, Vân Mộng đài bên kia phòng thủ nghiêm ngặt, người của chúng ta không thể đi lên."

"Vậy liền nghĩ biện pháp!" Quốc chủ Liệt Dương Quốc bóp chặt thành ghế, trên mu bàn tay nổi gân xanh.

"Quốc chủ." Nam nhân trung niên vẻ mặt nghiêm túc: "Nữ nhân trước đó xuất hiện ở Tháp Thiên Khải, tựa hồ cũng ở Vân Mộng đài."

Quốc chủ Liệt Dương Quốc trầm mặc: "Vị ở Vạn Kính Sơn kia?"

Nam nhân trung niên gật đầu.

"Cô ta ở trong đó làm gì?"

"Cụ thể không rõ ràng, nhưng dường như Vân Mộng đài hiện tại là cô ta định đoạt."

Quốc chủ Liệt Dương Quốc tay phải chống đỡ lấy môi, ngón tay ma sát trên cánh môi mấy lần: "Vạn Kính Sơn... Đi thông báo đại lục Đông Nguyên bên kia, tối nay phát động tập kích."

"Quốc chủ, đại lục Huyền Tử bên kia phái không ít người đến, làm như vậy chúng ta khả năng cũng sẽ tổn thất..."

"Cứ làm theo lời ta nói!"

Nam nhân trung niên thở dài: "Vâng."

-

Ban đêm.

Đại lục Đông Nguyên cùng đại lục Sùng Thiên đồng thời khởi xướng tập kích, trong lúc hỗn loạn tưng bừng, quốc chủ Liệt Dương Quốc mang người chạy vào đại lục Huyền Tử bên kia, đảo mắt liền mất đi tung tích.

Thời điểm quốc chủ Liệt Dương Quốc đuổi tới Đô Thành của Ly Dương Quốc, bách tính bốn phía sớm đã không còn một ai, chỉ còn lại một Đô Thành trống rỗng.

"Sao lại thế này?"

"Thuộc hạ cũng không biết..."

Tin tức của bọn hắn bị trì hoãn một chút cho nên không thể kịp thời nhận được tin tức.

Trước khi quốc chủ Liệt Dương Quốc nổi giận, người kia vội vàng nói: "Thuộc hạ lập tức đi thăm dò."

Bên trong Đô Thành vắng vẻ không người, quốc chủ Liệt Dương Quốc cũng không dám tiến vào, sợ có mai phục gì.

"Quốc chủ, đã tra được. Hai ngày trước quốc chủ Ly Dương Quốc đột nhiên hạ lệnh để bách tính ở Đô Thành toàn bộ di tản."

"Nguyên nhân gì?"

"Cái này..." Người kia ấp a ấp úng: "Cái này dân chúng cũng không rõ ràng, hoàng thất Ly Dương Quốc phát mệnh lệnh, không dời đi cũng phải cưỡng ép chuyển đi, chưa hề nói nguyên nhân."

Quốc chủ Liệt Dương Quốc nhìn về phương hướng Vân Mộng đài.

"Đi."

Tin tức từ Vân Mộng đài truyền đến giống như người kia nói, trọng binh trấn giữ, trừ những thủ vệ này cũng không có những người khác.

Trận pháp phòng ngự ở Vân Mộng đài toàn bộ triển khai, một con chim cũng bay không lọt.

Quốc chủ Liệt Dương Quốc chủ nhìn về phía đỉnh núi, sắc mặt dần dần tối xuống.

Hắn thân là quốc chủ Liệt Dương Quốc, lại cũng có rất nhiều chuyện đều không rõ ràng.

Mãi đến lần trước khi Tháp Thiên Khải mở ra, những lão gia hỏa kia mới nói cho hắn biết một số việc.

Cuộc chiến U Thủy, tổ tiên Đức Vương của bọn hắn trở thành người được lợi lớn nhất, phân chia Huyền Tử.

Tam đại lục lúc mới bắt đầu chiến loạn không ngừng, Đức Vương là muốn đuổi tận giết tuyệt Ly Dương Quốc.

Đáng tiếc Ly Dương Quốc thống lĩnh đại lục Huyền Tử thời gian dài như vậy, nào có thể bị Đức Vương rung chuyển, bởi vậy ở trong chiến loạn, Đức Vương tìm cách chiếm lĩnh Vân Mộng đài.

Hắn cho người đào Vân Mộng đài ra, đem Vương phi mang thai con của mình dùng bí thuật nhốt sống bên trong quan tài lưu ly.

Đây là hắn để lại cho mình một đường lui.

Cho dù có một ngày hắn chết, hắn cũng còn có thể ngóc đầu trở lại.

Rõ ràng đã trôi qua lâu như vậy, đời sau cũng không biết đã chết mấy đợt, lại có những người cũ ghi nhớ cái chức trách này.

Ý đồ muốn đón hắn trở lại.

Quốc chủ Liệt Dương Quốc bẻ gãy nhánh cây trong tay, trên mặt xuất hiện một tia ngoan lệ.

Hiện tại đại lục này là của hắn, hắn làm sao có thể để một người chết trở lại.

Người chết nên an nghỉ dưới đất.

"Nghĩ biện pháp dẫn dụ bọn hắn ra." Quốc chủ Liệt Dương Quốc phân phó nam nhân trung niên.

Nam nhân trung niên có chút lo lắng, nhưng thấy quốc chủ Liệt Dương Quốc kiên trì, chỉ có thể thở dài dưới đáy lòng.

Ngay tại thời điểm bọn hắn chuẩn bị dẫn thủ vệ lên núi, trên đỉnh Vân Mộng đài đột nhiên phát ra hồng quang loá mắt.

Hồng quang từ không trung lướt qua, đảo mắt liền đã bao phủ toàn bộ Đô Thành.

Hồng quang xen lẫn bầu trời không khác nào một cái lưới lớn.

"Quốc chủ." Nam nhân trung niên vội vã chạy tới: "Tình huống này không đúng, chúng ta có phải là..."

Bọn hắn hiện tại cũng ở trong phạm vi này.

Hồng quang này là thứ gì?

Quốc chủ Liệt Dương Quốc: "Lên núi."

Nam nhân trung niên: "Quốc chủ!"

Quốc chủ Liệt Dương Quốc im ắng liếc hắn một cái.

Nam nhân trung niên không lay chuyển được quốc chủ Liệt Dương Quốc, nhưng khi bọn hắn đến chân núi, thủ vệ trước đó còn canh giữ bốn phía Vân Mộng đài, lúc này lại một người cũng không thấy.

"Quốc chủ, chuyện này quá kì quái, chúng ta không thể đi lên."

Quốc chủ Liệt Dương Quốc có chút chần chờ, nhưng hắn không đi lên, chờ Đức Vương thật sự trở về thì làm sao bây giờ?

Thật chẳng lẽ muốn để hắn đem tất cả thứ thật vất vả mới đạt được chắp tay nhường cho?

Không...

Hắn không làm được.

Cho dù người này đã từng tổ tiên của mình.

Hắn cũng không có hào phóng như vậy.

-

Đỉnh núi.

Quan tài lưu ly bị nâng lên không trung, rễ cây kết nối dưới đáy đã bị chém đứt toàn bộ.

Trong quan tài thỉnh thoảng phát ra từng tiếng vang, tựa hồ là thứ bên trong biết mình sắp bị hủy diệt, không cam lòng va chạm quan tài lưu ly.

Nguyệt Qua đứng phía sau Minh Thù, trong tay bưng lấy nửa chén máu.

Nguyệt Qua thần sắc có chút khó coi, tay bưng chén có chút phát run.

Hắn không thích máu tươi, nhưng lúc này hắn cảm thấy mình có chút không khống chế được, hương vị của máu này tựa hồ rất mê người.

"Muốn uống một ngụm không?" Minh Thù đột nhiên quay đầu, cười tủm tỉm nhìn chằm chằm hắn.

Nguyệt Qua: "..."

Ai dám uống a!

Nguyệt Qua hít sâu, lại hít sâu, tiếp tục hít sâu...

"Tôn chủ nói đùa."

Minh Thù thu tầm mắt lại, chờ hồng quang trên trời triệt để hoàn thành, cô nhận lấy cái chén trong tay Nguyệt Qua, đi về phía quan tài lưu ly.

Quan tài lưu ly lắc lư đến lợi hại hơn.

Minh Thù đem chén máu kia đặt phía dưới quan tài lưu ly, rời khỏi một khoảng cách, quan tài chậm rãi hạ xuống.

Nữ tử trong quan tài đã ngồi dậy, làn da trên mặt cô ta đã tróc ra không ít, lúc này nhìn qua càng lộ ra vẻ dữ tợn buồn nôn.

Tay nữ tử đang cào mép quan tài, thỉnh thoảng dùng thân thể va chạm.

Ánh mắt Minh Thù rơi xuống bụng cô ta: "Ngươi không nên được sinh ra."

"Ta không nên được sinh ra?" Trong bụng đột nhiên vang lên thanh âm non nớt: "Ngươi dựa vào cái gì quyết định ta có nên sinh ra hay không!"

"Dựa vào ta lợi hại hơn ngươi." Minh Thù cũng chẳng suy nghĩ gì, nó ở trong bụng được nuôi dưỡng thời gian dài như vậy, không biết nói chuyện mới kỳ quái.

"..."

Lời này để thứ trong bụng nhất thời không có cách nào đáp trả.

Ngươi lợi hại ngươi giỏi!

Thanh âm non nớt kia lại vang lên: "Ngươi muốn giết ta?"

"Ngươi chiếm cứ linh mạch của đại lục Huyền Tử thời gian dài như vậy, làm hại toàn bộ đại lục suy thoái, chẳng lẽ không nên giết ngươi?"

"Cái này cũng không phải ta có thể lựa chọn, ngươi dựa vào cái gì trách ta!"

Minh Thù tán đồng: "Đúng, phụ thân ngươi sai, cho nên muốn trách thì trách phụ thân ngươi, thời điểm xuống dưới nhất định phải tìm hắn tính sổ thật tốt, thật là không có nhân tính."

"Đã có ký ức của Đức Vương ký, cũng xem chính mình như Đức Vương, lại giả dạng ngây thơ vô tri" Ma Linh: "..."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1638: Vạn Kính Thù Ngự (9)

Có lẽ là biết cùng Minh Thù nói không thông, Ma Linh liền không lên tiếng nữa mà bắt đầu va chạm quan tài lưu ly, muốn dựa vào lực đi ra.

"Đừng phí sức." Minh Thù nói.

Ma Linh dựa vào nữ tử nhìn bên ngoài, hắn cũng không thể nhìn rõ bên ngoài là ai, chỉ có một hình dáng mơ hồ.

Thanh âm của hắn dần dần bén nhọn: "Ngươi là ai?"

"Ngươi không biết ta?" Minh Thù nhíu mày: "Mất trí nhớ rồi?"

Ma Linh dung hợp ký ức của Đức Vương, nhưng chỉ là vẻn vẹn một sợi thần hồn của Đức Vương, ấn tượng khắc sâu nhất của hắn chính là mình là Đức Vương, là phục sinh... Hắn còn có kế hoạch lớn phải hoàn thành.

Cộng thêm hắn còn chưa ra đời, thấy không rõ lắm, tự nhiên không nhận ra là ai.

"Không biết cũng tốt, miễn cho ngươi bị hù doạ."

"..." Ma Linh thần sắc vặn vẹo, hung ác đụng quan tài hai lần: "Ngươi thả ta ra ngoài!"

"Không được." Minh Thù cười một chút: "Ngươi ra ngoài, Vạn Kính Giới còn có thể sống yên ổn? Ta là cảm thấy không quan trọng, bất quá nếu vị kia nhà ta nhìn thấy, cũng không phải sẽ khó chịu sao?"

Ma Linh: "..."

Chuyện này đến cùng là chuyện gì?!

Mãi hắn mới chờ đến ngày hôm nay, nói không cho hắn ra ngoài liền không cho hắn ra ngoài?

Phanh ——

Phanh phanh phanh ——

Ma Linh điều khiển thân thể của nữ không ngừng va chạm quan tài lưu ly.

Minh Thù giơ tay lên, chén máu trôi nổi dưới đáy quan tài nối thành một đường.

Theo động tác tay của Minh Thù, tơ máu bắt đầu hình thành một cái trận pháp.

Phanh ——

"Thả ta ra ngoài!"

"Ta muốn giết sạch các ngươi!"

"Thả ta ra ngoài!"

Phanh ——

Phanh phanh phanh ——

Thanh âm càng lúc càng lớn, hồng quang bốn phía quan tài bị đâm đến bất ổn, lúc nào cũng có thể sẽ đứt gãy.

Ma Linh cũng phát hiện, đâm đến càng hung hăng.

Hắn muốn đi ra ngoài!

Hắn nhất định phải ra ngoài!

Người ngăn cản hắn đều phải chết, đều phải chết!

"Người nào!"

Thanh âm Nguyệt Qua quát lớn làm Minh Thù phân tâm, ánh mắt liếc qua bên kia.

Chỉ thấy bên kia đột nhiên nhảy ra mấy người mang theo vũ khí, đang công kích về phía Nguyệt Qua.

Thời điểm bao vây Nguyệt Qua, đằng sau còn có người xuất hiện.

Trong đó liền có quốc chủ Liệt Dương Quốc.

"Dừng tay!"

Quốc chủ Liệt Dương Quốc chủ hô một tiếng.

Người đang cùng Nguyệt Qua giao thủ chần chờ một chút, cấp tốc lui về bên cạnh quốc chủ Liệt Dương Quốc.

Nguyệt Qua nhíu mày nhìn bọn hắn.

Người của đại lục Sùng Thiên sao lại xuất hiện ở đây, hay là quốc chủ Liệt Dương Quốc...

Nguyệt Qua nhanh chóng lui đến bên cạnh Minh Thù, sợ bọn hắn ra tay với Minh Thù.

Ma Linh thông qua sợi thần hồn kia của Đức Vương, phát giác được có hậu nhân của mình xuất hiện liền lập tức hưng phấn: "Giết bọn hắn! Nhanh giết bọn hắn!!"

Ánh mắt quốc chủ Liệt Dương Quốc rơi vào quan tài lưu ly, đây chính là tổ tiên phục sinh?

Quốc chủ Liệt Dương Quốc cảm thấy tam quan của mình bị đánh vào một chút.

Sau khi phục sinh là cái dạng này... Đức Vương tại thời điểm đó biết mình sẽ là cái dạng này không?

Nhưng rất nhanh hắn liền phát hiện, thanh âm không phải từ trong miệng nữ tử phát ra.

Mà là trong quan tài.

Hắn đứng ở phía dưới, chưa nhìn thấy tình huống bên trong quan tài, cũng chỉ có thể suy đoán hẳn là núp ở bên trong.

Thật sự có thể phục sinh sao?

Quốc chủ Liệt Dương Quốc rất nhanh thu tầm mắt lại, hơi chắp tay với Minh Thù: "Các hạ, chúng ta lại gặp mặt."

Minh Thù liếc nhìn hắn, động tác trong tay cũng không dừng lại, nhanh chóng hoàn thành trận pháp.

"Quốc chủ Liệt Dương Quốc, ngươi tới nơi này làm gì? Nghênh đón tổ tiên của ngươi trở về đoạt vị trí của ngươi?"

Đức Vương là một người có dã tâm, hậu đài của hắn cũng kế thừa cái ưu điểm này của hắn, không phải một cái đèn đã cạn dầu.

Nếu là hắn tới đón Đức Vương, vậy coi như có chút hiếu thuận.

Quốc chủ Liệt Dương Quốc nâng lên một nụ cười: "Xem ra các hạ cũng biết, nói ra thật xấu hổ, ta cũng không nghĩ tới tổ tiên sẽ làm ra chuyện như vậy."

Minh Thù nhíu mày.

Cô còn chưa lên tiếng, Ma Linh bên trong đã ngồi không yên.

Dùng thanh âm non nớt bén nhọn bưng cái mác tổ tiên quát lớn: "Hỗn trướng! Ngươi đang nói cái gì! Ngươi còn không giết bọn hắn nghênh đón ta ra ngoài!"

Quốc chủ Liệt Dương Quốc nói với quan tài lưu ly: "Tổ tiên, cảnh còn người mất, hiện tại cũng không phải thời đại kia của ngài, bây giờ ngài trở về sẽ để những hậu bối như chúng ta khó xử."

Ma Linh: "..."

Nói hươu nói vượn!

Chỉ cần hắn đi ra, đó chính là thời đại của hắn.

"Nhìn xem, con cháu của ngươi đều không chào đón ngươi." Minh Thù mỉm cười: "Ngươi làm người thất bại như vậy, còn ra ngoài làm gì, a, đã quên, ngươi bây giờ không phải là người."

Ma Linh tức giận đến đụng quan tài lưu ly, quan tài lắc lư đến lợi hại hơn.

"Các hạ, những việc này ta là không tán thành." Quốc chủ Liệt Dương Quốc nói: "Ta nguyện ý cùng các hạ cùng nhau ngăn cản tổ tiên."

Quốc chủ Liệt Dương Quốc nói đến vô cùng thành khẩn.

"Hắn thế nhưng là lão tổ tông của ngươi." Khoé mắt Minh Thù mang theo ý cười nhạt nhẽo: "Ngươi bất hiếu như thế sao?"

Quốc chủ Liệt Dương Quốc: "..."

Hắn hiện tại là đang giúp cô có được không?

Quốc chủ Liệt Dương Quốc hít sâu một hơi, thong thả nói: "Ta tôn kính tổ tiên của ta, nhưng hắn không thuộc về thời đại này, sự xuất hiện của hắn sẽ để cho đại lục lâm vào nguy hiểm không thể dự đoán, vì con dân của ta, ta không thể để hắn ra ngoài."

"Ngươi không phải là cùng Long gia liên hợp tiến đánh đại lục Huyền Tử, hiện lại nói cái gì nguy hiểm??"

"Các hạ, việc này ta cũng không có cách, người tổ tiên để lại nhất định phải hoàn thành nguyện vọng này, ta chỉ có thể chủ động nhận lấy nhiệm vụ này."

"Ha ha."

Một tiếng ha ha kia của Minh Thù làm đáy lòng quốc chủ Liệt Dương Quốc hơi hồi hộp một chút.

Thanh âm thiếu nữ lần nữa vang lên: "Vậy ngươi đưa lão tổ tông của ngươi đến đoạn đường cuối cùng đi."

Quốc chủ Liệt Dương Quốc còn chưa lý giải câu nói này có ý tứ gì liền thấy trận pháp dưới đáy quan tài đột nhiên mở rộng.

Ánh sáng của trận pháp quét tới, quốc chủ Liệt Dương Quốc cả kinh lui về phía sau, nhưng tốc độ của ánh sáng càng nhanh hơn, cơ hồ trong nháy mắt đã xuyên qua thân thể của hắn.

Ánh sáng đem toàn bộ Vân Mộng đài bao phủ lại.

"Thả ta ra ngoài!"

Ma Linh còn đang gào thét.

Quốc chủ Liệt Dương Quốc nhìn ngón tay Minh Thù đang kết ấn, đó là phương thức kết ấn hắn chưa từng thấy qua.

Người của Vạn Kính Sơn này... Rốt cuộc là ai.

Quốc chủ Liệt Dương Quốc thấp giọng hạ lệnh: "Tiến lên."

"Quốc chủ!!"

"Lên!"

Nam nhân trung niên bị ánh mắt lạnh lùng của quốc chủ Liệt Dương Quốc làm cho chấn kinh, lời đến khóe miệng liền nuốt trở về, phất tay cho người động thủ.

Tất cả mọi người cùng nhau nhào về phía Minh Thù cùng Nguyệt Qua.

Minh Thù đưa một tay ta, trong lúc vung tay áo vô hình có sóng khí bay về phía bọn hắn.

Sóng khí rõ ràng nhìn qua cũng không nguy hiểm đến tính mạng nhưng khi bọn hắn chặn lại liền như cự thạch ngàn cân va vào trên người.

Người xông lên trước từng người từng người bị đụng bay, rầm rầm rơi trên mặt đất, toé lên tro bụi ngay tại chỗ.

"A!"

Trong quan tài lưu ly đồng thời phát ra một tiếng kêu to.

Hồng quang bốn phía quan tài lưu ly bị xông phá, nữ tử từ bên trong quan tài xoay người đi lên, đứng phía trên quan tài.

Lúc này quốc chủ Liệt Dương Quốc mới nhìn rõ dáng vẻ của nữ tử.

Vải áo ở phần bụng to lớn kia đã nứt ra, lộ ra làn da màu xám.

Vốn là y phục hoa lệ, trong nháy mắt đã trở nên cũ nát, theo động tác của nữ tử không ngừng rách ra rơi xuống.

"Ha ha ha ha..." Thanh âm Ma Linh từ trong bụng truyền tới: "Ta lập tức liền ra ngoài, những người các ngươi đều trở thành một bộ phận của ta đi!"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1639: Vạn Kính Thù Ngự (10)

Ba phe đều chiếm một phương, lúc này ai cũng không động thủ.

Ma Linh mở miệng: "Các ngươi hiện tại thần phục ta, ta liền tha cho các ngươi một mạng!"

Minh Thù sách một tiếng: "Ta không có hứng thú."

Ma Linh: "Vậy ngươi liền đi chết đi!"

Ma Linh khống chế tay của nữ tử, đá vụn trên mặt đất chấn động, bay lên không trung.

"Wow, ngươi thật lợi hại nha."

Minh Thù vô cùng qua loa khen một câu.

"Ngươi biết là tốt rồi!" Ma Linh đoán chừng còn chưa sinh nên trí thông minh còn có chút thiếu sót.

Đá vụn nỗi bồng bềnh giữa không trungđồng loạt nhắm vào Minh Thù cùng quốc chủ Liệt Dương Quốc.

"Ngươi còn không chạy?" Minh Thù hiếu kì hỏi quốc chủ Liệt Dương Quốc: "Lão tổ tông của ngươi muốn giết ngươi a."

Quốc chủ Liệt Dương Quốc: "..."

"Các ngươi đều đi chết đi —— "

Thanh âm bén nhọn của Ma Linh vạch phá không khí, đá vụn gào thét bay về phía bọn họ.

"Ngươi cứ từ từ chơi đi!"

Trẫm mới không bồi ngươi chịu chết.

Chết một lần rất đói.

Minh Thù nắm lấy Nguyệt Qua, thân thể nhảy lên, tránh đi đá vụn bay tới.

Kinh Vũ từ không trung lướt đến, xuyên qua hồng quang tiếp lấy Minh Thù.

"Chúc các ngươi chơi đến vui sướng." Minh Thù ngó phía dưới hô một tiếng, Kinh Vũ hót vang một tiếng, bay lên không trung.

Tiếng kêu thảm thiết từ bên dưới truyền đến.

Là những người quốc chủ Liệt Dương Quốc mang đến kia.

"Tôn chủ, linh mạch..." Nguyệt Qua hơi lo lắng.

Cứ như vậy để bọn hắn ở trên linh mạch, thật sự không có vấn đề sao?

"Bọn hắn chết linh mạch cũng sẽ không sao." Minh Thù thuận miệng đáp một tiếng.

"..." Nguyệt Qua tẩy não mình phải tin tưởng tôn chủ.

Kinh Vũ dừng lại ở bên ngoài hồng quang, toàn bộ Đô Thành đều bị hồng quang bao trùm, nhìn qua vô cùng rung động.

Phía trên Vân Mộng đài, cát bay đá chạy, quốc chủ Liệt Dương

Quốc chủ cùng Ma Linh đánh cho hôn thiên ám địa.

"Này, có mang theo đồ ăn không."

Nguyệt Qua đường đường là quốc sư của một nước lại lạnh mặt từ trong Túi Trữ Vật lấy ra rất nhiều đồ ăn vặt.

Quốc chủ nói mang theo, nói dễ dụ...

"Tôn chủ, Nguyệt Qua có một chuyện không rõ, xin tôn chủ giải thích."

Nhìn đồ ăn vặt, Minh Thù hào phóng gật đầu: "Nói."

Nguyệt Qua nhìn xuống dưới: "Quốc chủ Liệt Dương Quốc là hậu duệ của Đức Vương, vì sao hắn lại xem như kẻ địch?"

"Lúc trước hắn không phải đã nói?" Minh Thù nhét hai miếng điểm tâm.

"Tôn chủ, ngài cảm thấy những lời kia của hắn tin được không?" Mặc dù quả thật có thể tin tưởng, nhưng hắn không tin.

Vẻn vẹn chỉ vì địa vị của mình?

Nếu quả thật như lời đồn, Ma Linh mang theo ký ức của Đức Vương ra ngoài sẽ làm cho cả đại lục Sùng Thiên cao hơn một bậc, chuyện này đối với Liệt Dương Quốc mà nói sẽ là chuyện tốt.

Quốc chủ Liệt Dương Quốc lại không ngốc, sao hắn lại cự tuyệt?

"Quốc sư a, làm người nên thành thật một chút đi, người ta nói thế nào ngươi liền tin thôi, nghĩ nhiều như vậy làm gì, tăng thêm phiền não cho mình."

"..." Thành thật không nổi, đây là Vân Mộng đài của hắn, dưới Vân Mộng đài là linh mạch!!

"Dù sao bọn hắn cũng không sống qua ngày hôm nay."

Phốc ——

Nguyệt Qua xém chút nhịn không được, đây chính là nguyên nhân cô nói không nên nghĩ ngợi?"

Suy nghĩ của tôn chủ chính là không tầm thường.

-

Liệt Dương Quốc.

Ba tên lão giả vây quanh Thắng Hướng, lúc này trận pháp bốn phía Thắng Hướng đã ảm đạm.

Thắng Hướng sắc mặt tái nhợt, trước ngực nhuộm không ít vết máu.

"Phốc —— "

"Thắng Hướng các hạ!" Lão giả số một tiến lên một bước.

Trận pháp ảm đạm bốn phía Thắng Hướng lúc này đang lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được biến mất.

"Khụ khụ khục..." Thắng Hướng ôm ngực ho khan, phun ra tất cả đều là máu.

Lão giả số hai lập tức chuyển linh khí cho hắn, ổn định tâm mạch của hắn.

Lão giả số ba cùng lão giả số một liếc nhau.

"Thắng Hướng các hạ, ngươi thế nào?"

Thắng Hướng trở lại bình thường, lắc đầu: "Trận pháp bị phá, nhưng..."

"Nhưng cái gì?" Lão giả số một tính tình nôn nóng: "Tổ tiên không sao chứ? Ra ngoài rồi sao?"

Thắng Hướng phun ra một ngụm máu: "Ta cũng không biết, trận pháp bị phá, liên lạc của ta cùng bên kia đã bị cắt đứt."

"..."

Không gian có chút trầm mặc.

"Không được, ta tự mình đi nhìn xem." Lão giả số một đứng dậy.

"Không thể, trước tiên tạm truyền tin hỏi quốc chủ một chút." Lão giả số ba nói: "Chọc tới Ly Dương Quốc, không biết sẽ tạo ra chuyện gì nữa."

Đại lục Huyền Tử càng ngày càng không tốt, nhưng không có nghĩa là người ta không nắm chắc lá bài.

"Cũng được, ta đi hỏi một chút." Lão giả số một nói xong liền lấy một khối thạch truyền âm ra, truyền linh lực vào.

Nhưng thạch truyền âm một hồi lâu cũng không có phản ứng.

Ba vị lão giả tính cả Thắng Hướng đồng thời trầm xuống.

Bọn hắn truyền âm, quốc chủ có bao giờ không đáp, trừ phi xảy ra vấn đề rồi?

"Két..."

Thạch truyền âm có động tĩnh.

"Phanh... A..."

Nhưng động tĩnh bên trong thạch truyền âm làm bốn người đồng thời cứng đờ.

Một tiếng hét thảm kia rất giống thanh âm của quốc chủ?

"Đều đi chết đi!"

"Ta muốn san bằng vạn kính! Ha ha ha ha!!"

Đám người: "..."

Răng rắc ——

Thạch truyền âm thạch răng rắc một tiếng, triệt để vỡ vụn.

Không gian khôi phục lại sự yên tĩnh.

Kia là... Tổ tiên Đức Vương của bọn hắn sao?

"Người đâu, người đâu..."

Lão giả số một vội vã truyền người tiến đến, để hắn đi nghe ngóng quốc chủ Liệt Dương Quốc ở nơi nào.

Người nghe ngóng rất nhanh trở lại.

Trước đó quốc chủ Liệt Dương Quốc cùng Long gia bên kia thương lượng ban đêm đánh lén, thế nhưng sau khi ban đêm đi đánh lén, quốc chủ Liệt Dương Quốc liền mất đi tung tích.

Hiện tại đánh lén đã kết thúc, quốc chủ Liệt Dương Quốc cũng không thấy trở về.

Những người còn lại đang trấn an lửa giận của Long gia.

Đã nói cùng nhau đánh lén, bọn hắn cẩn trọng đánh lén, kết quả người tổ chức đánh lén lại không nhìn thấy.

"Bị người ta làm vũ khí sử dụng" Long gia biểu thị: Không làm!

"Quốc chủ đến Vân Mộng đài!" Lão giả số hai trầm mặt.

"Hắn đến Vân Mộng đài làm gì, điên rồi sao?!" Lão giả số một chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

"Hiện tại tổ tiên có phải là đã ra ngoài?" Lão giả số ba coi như ổn trọng, nhưng không có ai trả lời vấn đề của hắn.

Tình huống bên kia, bọn hắn ở cách xa ngàn dặm, căn bản không rõ ràng.

"Thắng Hướng, nếu tổ tiên ra sớm sẽ có ảnh hưởng gì không?"

Thắng Hướng ho khan hai tiếng, suy yếu nói: "Lực lượng cùng ký ức cũng có thể chịu ảnh hưởng."

"Có ý gì?"

"Chính là nói, tổ tiên khả năng cũng không nhớ rõ chúng ta."

"..."

Không nhớ rõ bọn hắn?

Vậy bọn hắn làm tất cả hiện tại làm có ý nghĩa gì?

"Ta không nên tin tưởng hắn có thể trì hoãn." Lão giả số một hối hận.

"Tổ tiên tình huống không rõ, ta cũng chỉ là nói một khả năng, có lẽ tổ tiên còn nhớ rõ..." Thắng Hướng lại nói.

"Đúng đúng đúng, chuyện này không thể nói tuyệt đối." Lão giả số hai phụ họa một tiếng: "Chúng ta bây giờ trọng yếu nhất chính là đi đón tổ tiên trở về."

Mấy người khác đều đồng ý.

Về phần quốc chủ Liệt Dương Quốc...

Hắn tự mình chạy tới Vân Mộng đài, không biết muốn làm cái gì, coi như hắn còn sống, bọn hắn cũng sẽ không bỏ qua cho hắn.

Tộc của bọn hắn có rất nhiều người, muốn bao nhiêu quốc chủ thì có bấy nhiêu quốc chủ.

"Thắng Hướng các hạ, chúng ta phải chăng nên lập tức lên đường tiến về Vân Mộng đài xem xét?"

Thắng Hướng lau đi vết máu trên khoé miệng: "Nếu tổ tiên thật sự đã xuất thế, vậy liền không có ai là đối thủ của hắn, không cần bối rối."

Mà...

Nếu tổ tiên xảy ra chuyện, bọn hắn vội vàng hấp tấp đi qua cũng chỉ làm cho địch nhân thừa dịp cơ hội.

Lời này Thắng Hướng không nói ra, nhưng mấy người này đều là lão yêu quái đã sống rất lâu, nào có thể không rõ.

Chuyện càng khẩn cấp, càng không thể hoảng.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1640: Vạn Kính Thù Ngự (11)

"Chết chưa?"

Minh Thù đá đá quốc chủ Liệt Dương Quốc không động đậy trên mặt đất.

Nguyệt Qua kiểm tra một chút: "Vẫn chưa."

Minh Thù trầm tư vài giây: "Vậy bổ một đao."

Nguyệt Qua giật giật khóe miệng một cái: "Tôn chủ, đây là quốc chủ Liệt Dương Quốc."

Minh Thù đương nhiên: "Hừm, cho nên tranh thủ thời gian bổ một đao."

Lúc này không bổ đao, lúc nào mới bổ?

"..." Nguyệt Qua giải thích: "Hiện tại biên giới đang giao chiến, có hắn trong tay, biên giới bên kia sẽ rất dễ giải quyết."

"..." Minh Thù ôm đồ ăn vặt nhét hai cái: "Tùy tiện đi, đi xem cái kia một chút."

Lúc này toàn bộ Đô Thành đều là một vùng phế tích, Nguyệt Qua cuối cùng rõ ràng vì sao tôn chủ lại muốn để bách tính rời khỏi Đô Thành.

Nếu không rời đi, lúc này gặp nạn chính là toàn bộ bách tính ở

Đô Thành.

Lực lượng của Ma Linh so với trong tưởng tượng của hắn còn cường hãn hơn nhiều.

Ma Linh vẫn chưa được sinh ra, còn đang mượn dùng thân thể của Vương phi.

Lúc này nằm trên mặt đất, trên người không có một chỗ nào tốt.

Minh Thù ngồi xổm trên mặt đất, nhìn lấy cái bụng tròn vo: "Ngươi còn sống không?"

Trong bụng không có động tĩnh.

Minh Thù lấy ra một cây đao đưa cho Nguyệt Qua: "Lấy nó ra."

"Ngươi đến cùng là ai!" Thanh âm có chút suy yếu từ trong bụng vang lên.

"Coi như ta nói ngươi cũng không biết."

"Ngươi không nói làm sao biết ta không biết?"

Minh Thù khả năng cảm thấy hắn nói rất có đạo lý, ngoẹo đầu nói: "Vậy ta liền không nói cho ngươi biết."

Ma Linh: "..."

"Cầm đao" Nguyệt Qua: "..."

Nhớ ngày đó hắn là một quốc sư mười ngón không bị váy bẩn, hiện tại...

Nguyệt Qua hít sâu một hơi.

Ma Linh tựa hồ phát giác được chuyện phát sinh ở ngoại giới, Nguyệt Qua tới gần, Ma Linh liền bắt đầu kêu to.

"Ngươi làm hỏng chuyện tốt của ta, cho dù ta chết cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi!"

Phốc phốc ——

Đao đâm vào bụng.

Ma Linh đột nhiên an tĩnh lại, bên trong phế tích chỉ còn lại âm thanh của gió thổi qua.

Nguyệt Qua đột nhiên cảm thấy có chút lạnh lẽo.

Hắn nhanh chóng vạch bụng ra.

Trong bụng đã không có vết máu, càng giống như là một lớp da, bao vây lấy một cục thịt hình cầu.

Viên thịt hiện lên màu hồng, hơi mờ, có thể nhìn thấy bên trong có một đứa trẻ đang cuộn mình.

Đây chính là Ma Linh?

Cùng một đứa trẻ bình thường... Tựa hồ không có gì khác biệt.

Nguyệt Qua đưa tay muốn lấy nó ra.

"Đừng nhúc nhích."

Nguyệt Qua lập tức thu tay lại, vừa rồi cái đồ chơi này còn biết nói chuyện, khẳng định không chết.

Ma Linh lúc này an tĩnh đến dị thường, giống như là đã chết.

Minh Thù cũng không tiến lên, sờ soạng thú nhỏ ra, trực tiếp ném qua.

"Cho ngươi bồi bổ."

Thú nhỏ kít một cái rơi trên viên thịt.

Móng vuốt nhỏ có chút ghét bỏ vỗ vỗ viên thịt: "Là rất bổ, nhưng cũng thật buồn nôn a?"

"Không ăn liền chơi chết đi."

Thú nhỏ: "..."

"Ăn!"

Cái này bổ hơn Mãn Hán Toàn Tịch nhiều.

Thú nhỏ xù lông, móng vuốt nhỏ dùng sức chụp hai lần, Ma Linh phát giác được nguy hiểm, bá một cái, từ trong bụng bay ra.

Cỗ thi thể kia mất đi Ma Linh, trong khoảnh khắc liền hóa thành tro bụi, gió thổi qua liền rốt cuộc cũng biến mất không nhìn thấy.

Nữ nhân này, mặc kệ khi còn sống là tự nguyện hay là bị ép buộc, đều triệt để kết thúc.

"Thả ta ra!"

Ma Linh bén nhọn gào thét, mơ hồ ngậm lấy mấy phần hoảng sợ.

Đến cuối cùng đã hoàn toàn biến thành hoảng sợ.

Nguyệt Qua ngẩng đầu hờ hững nhìn vào hư không.

Thú nhỏ đem viên thịt làm cái vợt bóng bàn chụp tới chụp lui, viên thịt kia càng chụp càng nhỏ, càng chụp càng nhỏ.

Cuối cùng chỉ lớn bằng một viên ngọc trai.

Thú nhỏ ôm nó rơi xuống ngay trước mặt Nguyệt Qua, ngao một ngụm liền nuốt...

Cuối cùng hắn tựa hồ còn có thể nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Ma Linh.

Cái này...

Là thú gì?

Chưa từng thấy...

Thú nhỏ nằm trên mặt đất, móng vuốt nhỏ vỗ cái bụng nhỏ của mình.

Dễ chịu lẩm bẩm một tiếng.

Đã rất lâu chưa được ăn no như vậy.

"Con sen, không bằng chúng ta đi tìm một chút, nói không chừng còn có thì sao?"

"... Ngươi xem Ma Linh là bán sỉ?" Minh Thù tức giận: "Một đầu linh mạch có thể nuôi ra một Ma Linh đã rất may mắn."

Nguyệt Qua: "..."

Không phải nói Ma Linh rất khó đối phó sao?

Bọn họ mở miệng một tiếng còn muốn nuôi thêm mấy cái?

"Tôn chủ, Ma Linh xem như đã giải quyết sao?" Nguyệt Qua xác nhận một lần.

Cái này giải quyết đến quá thuận lợi a?

"Ừ." Minh Thù gật đầu: "Nhớ đưa đồ ăn vặt tới làm thù lao a."

Nguyệt Qua nhịn không được co giật khóe miệng: "Tôn chủ, nếu ngài đã có thể trực tiếp giải quyết Ma Linh, vì sao còn cần tốn công tốn sức như thế..."

Minh Thù liếc hắn một cái: "Ma Linh cùng linh mạch tương liên, không dùng trận pháp đem bọn hắn ngăn cách, linh mạch cũng sẽ bị hủy."

Nguyệt Qua cảm thấy mình giống như đã hiểu.

Dù sao tôn chủ làm gì đều đúng.

Minh Thù chờ Nguyệt Qua xử lí xong quốc chủ Liệt Dương Quốc mới quay người trở lại Vân Mộng đài.

Quan tài lưu ly đã vỡ vụn, cái chén máu trên mặt đất kia lại hoàn hảo không chút nào tổn hại.

Minh Thù đứng trước cái chén, trong tay kết ấn.

Nguyệt Qua nhìn trận pháp trước đó khuếch tán ra như đảo ngược thời gian, biến trở về huyết dịch trở lại trong cái chén kia.

Minh Thù nhìn máu trong chén, thú nhỏ ở bên chân cô nhảy nhót.

"Cho ta cho ta cho ta!!"

"Nhanh cho ta!!"

"Cho ngươi ăn bể bụng." Minh Thù đưa cái chén cho nó.

Thú nhỏ bưng lấy cái chén, xém chút một ngụm uống hết.

Minh Thù cướp về một chút, đưa cho Nguyệt Qua: "Uống đi."

Nguyệt Qua thần sắc kinh ngạc.

Lúc trước hắn liền có thể cảm giác được huyết dịch này ẩn chứa lực lượng cường đại, tản ra hương vị mê người.

"Tôn chủ..."

"Uống hay không?"

Nguyệt Qua: "..."

Nguyệt Qua hai tay nhận lấy, trong chén thừa cũng không nhiều, chỉ một ngụm nhỏ.

Không có mùi máu tanh, nhưng cũng không có hương vị ngọt ngào, chỉ là một loại hương vị rất mê người.

Nguyệt Qua đem ngụm máu kia uống hết, một cỗ ấm áp đột nhiên bay lên.

Toàn thân đều bị kia cỗ ấm áp kia bao phủ.

Lực lượng trong cơ thể trôi chảy, càng thêm thông thuận hơn so với trước kia.

Cũng chưa từng xuất hiện tình huống lên cấp, nhưng hắn cảm thấy mình cùng linh khí của thiên địa càng thêm thông thuận.

"Đi biên cảnh."

Nguyệt Qua nhanh chóng hoàn hồn: "Tôn chủ, ngài muốn đích thân đi?"

"Xử lý lão tổ tông của bọn hắn, ngươi cho rằng đám người kia sẽ từ bỏ ý đồ?"

-

Đan Tinh nghe nói Minh Thù muốn đến biên cảnh cũng nhanh chóng theo sau.

Chủ yếu thành trì đều sắp đặt Truyền Tống trận, bọn họ muốn đến biên cảnh cũng bất quá chỉ trong chốc lát.

"Bái kiến quốc chủ, quốc sư."

Vinh gia chủ mang người đợi ở Truyền Tống trận.

Nhưng Đan Tinh cùng Nguyệt Qua đều để cho một nữ tử ra trước, nữ tử kia Vinh gia chủ cũng đã gặp.

Rất cung kính kêu một tiếng các hạ.

Vinh gia chủ đón bọn họ vào một gian phòng.

Đan Tinh lên tiếng hỏi thăm: "Tình huống hiện tại thế nào?"

"Đại lục Sùng Thiên cùng đại lục Đông Nguyên liên thủ, chúng ta chỉ là đại lục, chống cự có chút phí sức, bất quá cũng may đều giữ vững."

Cuối cùng, Vinh gia chủ lại thêm một câu.

"Liền lúc trước, đại lục Sùng Thiên bên kia tựa hồ có người nào tới, không biết thương nghị cái gì."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1641: Vạn Kính Thù Ngự (12)

Người đến đại lục Sùng Thiên bên kia tự nhiên là ba tên lão giả kia, từ biên giới bên này biết được chi tiết cụ thể quốc chủ Liệt Dương Quốc rời đi, mấy người thương nghị, chuẩn bị tiến vào đại lục Huyền Tử, đến Vân Mộng đài xem xét.

Nhưng bọn hắn còn chưa kịp hành động đã có người tới báo, nói là đại lục Huyền Tử bên kia mang theo quốc chủ Liệt Dương Quốc tới yêu cầu đàm phán.

Ba tên lão giả ở đại lục Sùng Thiên địa vị cao thượng, lúc này quốc chủ Liệt Dương Quốc không ở đây, làm chủ sự tình liền rơi trên đầu bọn hắn.

Chuyện đàm phán này, ba tên lão giả không đồng ý cũng phải đồng ý.

Tốt xấu gì kia cũng là quốc chủ của bọn hắn, coi như quốc chủ không thiếu nhưng cũng không thể để cho người ta vũ nhục.

Đây là vũ nhục đối với toàn bộ đại lục Sùng Thiên.

Thời gian đàm phán được chọn vào một ngày trời trong gió nhẹ, trời xanh mây trắng, đội ngũ hai bên ước định tại một nơi không có bãi cỏ ở biên giới.

Đan Tinh tự mình đi đàm phán, ba tên lão giả thì chỉ có một vị tới.

"Xin ra mắt tiền bối." Đan Tinh lễ phép hành lễ.

Người đến chính là lão giả số hai tương đối ổn trọng, hắn sờ lấy chòm râu bạc trắng của mình: "Ngươi biết ta?"

Đan Tinh cũng không giấu diếm: "Khi còn bé may mắn gặp qua tiền bối một lần."

"Ha ha." Lão giả số hai thả tay xuống, chắp sau lưng, giống như cảm thán: "Đại lục Huyền Tử tuổi trẻ tài cao."

"Quá khen." Đan Tinh khiêm tốn cười cười.

Hắn cũng không đợi lão giả số hai lên tiếng, tự động ngồi vào đối diện.

Hắn có lễ phép nhưng không có nghĩa là không có uy nghiêm của chi chủ một nước.

-

Bên ngoài sân đàm phán, Minh Thù ngồi xổm trên mặt đất gặm một cây trắng trắng mập mập giống như củ cải trắng.

Nguyệt Qua từ phía sau đi tới: "Tôn chủ, đều chuẩn bị xong."

"Hừm, răng rắc răng rắc..."

"Tôn chủ, chúng ta thật sự phải làm như vậy?"

"Vì sao không?" Minh Thù tiếp tục răng rắc răng rắc gặm "Củ cải", ăn ngon thật.

"Thế nhưng phía trước đang đàm phán, chúng ta lúc này đánh lén, phải chăng có làm trái quy củ?" Nguyệt Qua cẩn thận đặt câu hỏi.

"Quy củ? Đó là cái gì? Có thể ăn sao?" Minh Thù ngoái nhìn cười khẽ.

"..." Nguyệt Qua xấu hổ.

Không nên nói quy củ với cô.

Cô chính là quy củ.

Minh Thù muốn đánh lén nhưng Đan Tinh cự tuyệt, hắn là một quốc chủ chính trực!

Nhưng hiển nhiên Minh Thù mặc kệ hắn phối hợp hay không phối hợp, trước tiên giải quyết đám người này xong lại nói.

Người ta đều đánh đến cửa, ngươi còn cùng người ta so học thức.

Đây không phải có lễ phép.

Đây là ngốc.

Lúc này hẳn là nên đánh cho cha mẹ hắn cũng không nhận ra.

Thời điểm Minh Thù mang theo Nguyệt Qua đi đánh lén, Đan Tinh cùng lão giả số hai đang nói tới quốc chủ Liệt Dương Quốc.

Đột nhiên nghe nói có đánh lén, lão giả số hai ánh mắt sắc bén quét về phía Đan Tinh.

Đan Tinh: "..."

Lão giả số hai vỗ bàn một cái, tức giận quát một tiếng: "Bắt lấy hắn!"

Đan Tinh: "!!"

Tôn chủ đã làm gì!!

Không phải nói để hắn đến đàm phán sao!!

Đan Tinh cũng mang theo người, lão giả số hai động thủ, hắn đương nhiên sẽ không thúc thủ chịu trói.

Hai bên khai chiến, lão giả số hai đột phá đám người dự định bắt vua trước giặt.

Đan Tinh có thể ngồi vào vị trí quốc chủ đương nhiên có thực lực, nhưng đáng tiếc không có trải qua nhiều như lão giả số hai, mấy chiêu liền rơi vào thế hạ phong.

"Đại lục Huyền Tử khi nào cũng hèn hạ như thế!"

Lão giả số hai nghiến răng nghiến lợi.

Đan Tinh cũng không biết mình có thể hèn hạ như vậy a!

Bất quá mặt mũi không thể ném, Đan Tinh chỉ có thể cứng ngắc lấy da đầu trả lời: "Là ăn miếng trả miếng."

Trước đó đại lục Sùng Thiên cùng đại lục Đông Nguyên nhiều lần đánh lén, bọn hắn có nói gì sao? Đúng! Đây chính là ăn miếng trả miếng! Hắn không sai!

Lão giả số hai bị Đan Tinh chọc giận, ra tay càng nặng.

Người xung quanh đều chừa lại đất trống cho bọn hắn, trên bầu trời hình như có lôi điện xẹt qua, thân ảnh của hai người trong không khí đều là hư ảnh, hoàn toàn nhìn không rõ ràng.

Phanh ——

Đan Tinh từ trên không trung rơi xuống, đập xuống đất, thình lình xuất hiện một cái hố.

"Tiểu tử miệng còn hôi sữa cũng dám cuồng vọng như thế." Lão giả số hai đứng tại hư không, như cao nhân hạ phàm chắp tay, mặt mũi tràn đầy khinh thường.

Đan Tinh: "..."

"Khi dễ tiểu bối cũng rất đắc ý nha."

Thanh âm nhẹ nhàng của thiếu nữ từ trong gió truyền đến.

Thanh âm đột ngột này làm lão giả số hai nhíu mày một cái, lần theo thanh âm quét qua.

Nữ tử váy trắng hoa văn đỏ đạp trên không trung mà đến, vạt áo thêu dị điểu xẹt qua một đường vòng cung bồng bềnh rơi xuống đất. Nữ tử dung mạo thanh tuyệt, mặt nâng nên nụ cười nhạt nhẽo, càng giống như là gió xuân tháng ba.

Minh Thù kéo Đan Tinh dậy, đẩy qua cho Nguyệt Qua phía sau, Nguyệt Qua vội vàng tiếp lấy quốc chủ nhà hắn.

Lão giả số hai từ trên không rơi xuống, ánh mắt nhìn chằm chằm Minh Thù, con ngươi lấp lóe, tất cả đều là tìm tòi nghiên cứu cùng dò xét.

"Ngươi chính là từ người từ Vạn Kính Sơn ra?"

Minh Thù nhíu mày cười khẽ: "Nhận biết là tốt rồi."

Lão giả số hai nhíu mày: "Vạn Kính Sơn khi nào lại cùng đại lục Huyền Tử tốt như vậy?"

Lại vào lúc này giúp đỡ đại lục Huyền Tử.

"Liên quan gì tới ngươi?"

"..."

Làm sao không liên quan!

Vạn Kính Sơn thế nhưng là nổi danh cùng Tháp Thiên Khải!

Bao nhiêu năm không có người xuất hiện qua?

Hiện tại đột nhiên xuất hiện một người từ Vạn Kính Sơn đến, còn giúp đỡ đại lục Huyền Tử, làm những người như bọn hắn nghĩ như thế nào?

Lão giả số hai nói: "Không biết đại lục Huyền Tử có thứ gì các hạ cần? Đại lục Sùng Thiên cũng cung cấp được."

Đan Tinh xém chút phun ra một ngụm máu.

Cái này mẹ nó là công khai đào góc tường.

"Quốc chủ bình tĩnh." Nguyệt Qua nhắc nhở Đan Tinh.

"Lão thất phu này!" Đan Tinh không an tĩnh được: "Hắn lại dám đánh chủ ý với tôn chủ."

Nguyệt Qua vội vàng trấn an.

"Đại lục Sùng Thiên các ngươi?" Minh Thù xùy cười một tiếng: "Đại lục Sùng Thiên các ngươi cũng đều là đại lục Huyền Tử chia ra, có đồ vật gì là của các ngươi?"

Lão giả số hai: "..."

Cái này mẹ nó cũng là chuyện của trăm năm trước!

"Các hạ, cường giả là Vương." Lão giả số hai nói: "Đại lục Huyền Tử không có năng lực, điều này cũng không trách được người khác."

"Nói rất có đạo lý." Minh Thù gật đầu.

"Các hạ đã là từ Vạn Kính Sơn ra, tất nhiên là người thông minh, biết nên lựa chọn như thế nào." Lão giả số hai tiếp tục thuyết phục.

"Biết a." Minh Thù cười vỗ vỗ tay.

Lão giả số hai không khỏi cảm thấy không thích hợp, đằng sau có người tiến lên.

Lão giả số một cùng lão giả số ba lúc này bị trói lại, bất tỉnh nhân bị kéo tới.

Đáy lòng lão giả số hai lập tức phát lạnh.

Sao lại thế...

Cô làm sao có thể bắt bọn hắn lại?

Minh Thù trầm giọng lên tiếng: "Cho nên ta dự định tiêu diệt các ngươi, thế nào, lựa chọn này có được hay không?"

Lão giả số hai: "..."

Cô muốn tiêu diệt bọn hắn, còn nói đơn giản như vậy?

"Ngươi..."

Minh Thù nói: "Đức Vương tính toán khá lắm, muốn dùng dùng linh mạch của đại lục Huyền Tử để phục sinh, linh mạch ảnh hưởng toàn bộ đại lục, đại lục Huyền Tử suy thoái, cuối cùng, món nợ này có thể tính trên đầu các ngươi."

"Ngươi đã làm gì tổ tiên!" Lão giả số hai đột nhiên kịp phản ứng.

"Tổ tiên của các ngươi? Không phải đã sớm chết sao?" Minh Thù hiếu kì: "Chẳng lẽ các ngươi lại muốn nhận một người không ra người, quỷ không ra quỷ là tổ tiên?"

Minh Thù ngược lại kinh ngạc: "Không nghĩ tới các ngươi bác ái như thế, bội phục bội phục."

Lão giả số hai cảnh giác: "Ngươi nói bậy bạ cái gì? Tổ tiên chắc chắn đã trở về, ngươi đã làm gì tổ tiên?!"

Minh Thù buông tay: "Ăn a."

Lão giả số hai: "..."

Ăn... Ăn?!

Cô nói đùa cái gì?

Ta mới đi làm nên time viết không nhiều, có thể 1day2chap, rảnh sẽ 3chap a!!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1642: Vạn Kính Thù Ngự (13)

Minh Thù cũng không có thời gian cùng hắn nói đùa, tại thời điểm lão giả số hai khiếp sợ liền trực tiếp động thủ bắt người lại.

Lão giả số hai vốn cho là mình có năng lực phản kháng, là cô sử dụng thủ đoạn bỉ ổi mới bắt được lão giả số một cùng lão giả số ba.

Ai biết thời điểm mình đối đầu cùng cô, loại cảm giác hoàn toàn không có cách nào phản kháng kia mới khiến cho hắn hiểu được, bọn hắn căn bản không phải là đối thủ của cô.

Cho dù người hắn mang theo nhiều cũng bị nữ tử này xem như củ cải mà gọt.

Một mình cô liền có thể giải quyết tất cả mọi người.

Long gia bên kia nghe được tin tức bên này, lập tức liền mang theo người rút lui.

Quốc chủ Liệt Dương Quốc cùng ba tên lão giả bị trói chung một chỗ.

Quốc chủ Liệt Dương Quốc thoi thóp, lão giả số ba cùng lão giả số một cũng không khá hơn chút nào.

Lão giả số hai hỏi quốc chủ Liệt Dương Quốc: "Vân Mộng đài xảy ra chuyện gì?"

"... Ác... Ác..."

Quốc chủ Liệt Dương Quốc đọc từng chữ không rõ.

Lão giả số hai nóng nảy: "Đói cái gì? Lúc này ngươi còn đói cái gì, Vân Mộng đài đến cùng là xảy ra chuyện gì, tổ tiên đâu?"

Hắn tuyệt đối không tin tổ tiên bị ăn.

Nhất định là nữ nhân kia hù dọa bọn hắn.

Quốc chủ Liệt Dương Quốc đột nhiên hoảng sợ.

"Cái gì không phải, ngươi đến cùng đang nói cái gì, tổ tiên đang ở đâu?" Lão giả số hai truy vấn.

Quốc chủ Liệt Dương Quốc cúi đầu, tự lẩm bẩm: "Không phải... Không phải... Ác... Đừng tới đây..."

Lão giả số hai gấp gáp: "Quốc chủ! Ngươi nói rõ ràng, đến cùng là xảy ra chuyện gì?"

Quốc chủ Liệt Dương Quốc đột nhiên ngẩng đầu, trong con ngươi đỏ ngầu tràn đầy hoảng sợ: "Hắn không phải tổ tiên! Hắn không phải... Không phải..."

Sau đó quốc chủ Liệt Dương Quốc liền không ngừng lặp lại hai chữ không phải này, mặc kệ bọn hắn hỏi cái gì đều không còn có bất kỳ phản ứng nào.

"Đó là cái gì?"

"Mau nhìn xem!"

"Mọi người mau ra đây xem, đó là thứ gì..."

Đám người đột nhiên bạo động.

Lão giả số hai ngẩng đầu nhìn qua, chỉ thấy chân trời có ba cây kim trụ xuất hiện, hào quang chói sáng, làm cho người ta nhìn mãi không thôi.

Minh Thù có chút nhíu mày nhìn bên kia, đó là phương hướng Vạn Kính Sơn...

"Giải quyết hết bọn hắn." Minh Thù thu tầm mắt lại, phân phó Đan Tinh cùng Nguyệt Qua.

"Tôn chủ, bên kia..." Đan Tinh chỉ vào chân trời.

"Làm theo lời ta nói." Thanh âm Minh Thù có chút lạnh lẽo.

Đan Tinh giật mình: "Tôn chủ, bọn hắn là đại lục Sùng Thiên..."

"Giết gà dọa khỉ, ta xem ai còn dám mạo phạm!"

Đan Tinh cùng Nguyệt Qua đồng thời cảm giác được một cỗ lãnh ý.

Cho dù hai người có chuyện muốn hỏi nhưng lúc này cũng không dám hỏi.

Nhanh chóng đi đem mấy người kia giải quyết hết.

Đều đã tiến đánh đại lục Huyền Tử, Đan Tinh đối với bọn hắn cũng không nghĩ ngợi nhiều, chỉ là lo lắng chuyện sau này.

Nếu tôn chủ đã nói như vậy, hắn đương nhiên sẽ không do dự.

Bao gồm quốc chủ Liệt Dương Quốc cùng người bị bắt lại toàn bộ xử tử, trả lại cho đại lục Sùng Thiên bên kia.

"Nhận được thi thể" Đại lục Sùng Thiên: "..."

Lão tổ tông lợi hại nhất của bọn hắn đều treo, còn đánh thế nào?

Hoàng tử Liệt Dương Quốc lúc này hạ lệnh rút lui.

Thời điểm vận chuyển thi thể, trên người quốc chủ Liệt Dương Quốc rơi xuống một bản sách cổ tàn tạ.

Sách cổ được đưa đến tay Hoàng tử Liệt Dương Quốc.

Hoàng tử Liệt Dương Quốc vốn chỉ là tùy ý lật xem, không nghĩ tới lại nhìn thấy một chút nội dung làm người ta kinh ngạc.

Bí mật của tổ tiên Đức Vương...

Phụ hoàng hắn đến Vân Mộng đài, không chỉ là muốn ngăn cản tổ tiên Đức Vương mà còn muốn cướp đoạt lực lượng của hắn.

Hoàng tử Liệt Dương Quốc cả người chảy đầy mồ hôi lạnh.

Muốn khép sách cổ lại, lại phát hiện đằng sau sách cổ còn có nội dung, hắn nuốt một ngụm nước bọt, tiếp tục lật ra phía sau.

Phía sau tất cả đều là vết tích bị xé.

Chỉ còn lại một chút, hắn cẩn thận nhận ra hai chữ: "Thù Dương..."

Hoàng tử Liệt Dương Quốc nhanh chóng lật ra phía sau, đằng sau ghi chép lại là một chuyện khác.

Tại sao phải xé?

Thù Dương là ai?

-

Vạn Kính Sơn.

Đại trận bảo vệ Vạn Kính Sơn biến mất, lúc này toàn bộ Vạn Kính Sơn bạo lộ ra, cung điện trôi nổi, vô số người nhìn về phương hướng ánh sáng rơi xuống.

Minh Thù khởi động lại đại trận, nhưng thử hai lần đều thất bại.

Cô chỉ có thể chạy về nơi ánh sáng rơi xuống trước.

"Tôn chủ, ngài đã trở về." Tụ Hoan vội vã đến đón, không đợi Minh Thù hỏi, cấp tốc báo cáo: "Hôm nay là ngày cuối cùng, chẳng biết tại sao đột nhiên có ánh sáng rơi xuống, đúng lúc là Linh Trì."

Minh Thù một bên đi về phương hướng Linh Trì, một bên phân phó: "Đại trận bảo vệ Vạn Kính Sơn không khởi động được, ngươi phái người đến Vạn Kính Sơn trông coi bốn phía, để phòng có người tiến vào."

"Vâng."

Ánh sáng bao phủ toàn bộ Linh Trì, có người nhìn từ xa cũng không dám tới gần.

"Tôn chủ, ngài đừng đi qua, ánh sáng này đả thương người." Có người nhắc nhở cô.

Minh Thù thử đi về phía trước mấy bước, rất nhanh liền lui về.

Quần áo trên người xuất hiện vết tích thiêu đốt, Minh Thù đưa tay phất qua, quần áo khôi phục bình thường.

"Ngươi có thể vào không?" Minh Thù hỏi thú nhỏ.

Thú nhỏ nhảy vào trong ánh sáng, vài giây liền nhảy trở về: "Thật nóng thật nóng thật nóng..."

Minh Thù: "..."

Ngay cả nó cũng không vào được!

Minh Thù hít sâu một hơi.

"Tôn chủ!"

Thân ảnh Minh Thù bị ánh sáng bao phủ, người phía sau trong lòng run sợ gọi vài tiếng.

Càng đi vào bên trong, Minh Thù liền phát hiện, thu liễm linh khí chỉ là nóng rực một chút, cũng sẽ không xuất hiện tình huống bị thiêu đốt.

Minh Thù đẩy cửa điện Linh Trì ra.

Trong điện ánh sáng chói mắt, cơ hồ không nhìn thấy rõ tình hình bên trong.

Minh Thù chỉ có thể dựa vào trực giác đi đến mép Linh Trì, đá phải cái bàn, cô lục lọi đi xuống dưới.

Ao nước có chút nóng bỏng, nhưng còn có thể chịu được.

Nhưng cô tìm một vòng trong nước cũng không tìm được người.

Minh Thù nhíu mày, hít sâu một hơi, lặn xuống đáy nước.

Dưới nước không có ánh sáng, từ đáy nước nhìn lên, mặt nước một mảnh ánh vàng rực rỡ, đáy nước vẫn thanh triệt trong suốt.

Phương hướng bậc thang dưới đáy nước có một đoàn ánh sáng màu vàng rực.

Minh Thù đi qua, lượn quanh hai vòng, ánh sáng hoàn toàn bao phủ Kỳ Ngự ở bên trong, cô chỉ có thể nhìn rõ một chút hình dáng.

Minh Thù không xác định những vật này đối với hắn có tổn hại hay không, chờ ở bên cạnh trong chốc lát.

Phát hiện hắn đang hấp thu những ánh sáng này, vậy hẳn là không sao.

Nhưng cũng không tuyệt đối, Minh Thù ở dưới đáy Linh Trì chờ đợi, mãi đến khi xác định trăm phần trăm hắn hấp thu ánh sáng này không có tổn hại, lúc này mới ra khỏi Linh Trì.

Minh Thù rời khỏi phòng, ánh sáng đã rút lui rất nhiều.

"Tôn chủ, ngài không sao chứ?" Người bên ngoài lo lắng nhìn tay của cô.

Minh Thù tròng mắt nhìn một chút, đỏ lên một mảnh: "Không có việc gì."

Không chỉ là trên tay, còn có cổ, trên mặt, làn da bị lộ ra đều có chút ửng đỏ.

Minh Thù dùng linh lực chữa khỏi vết thương.

"Tôn chủ, ánh sáng này là gì?"

Bọn họ ở Vạn Kính Sơn lâu như vậy cũng chưa từng thấy qua thứ này.

"Ta cũng không biết." Ngay cả cô cùng thú nhỏ đều bị thiêu đốt, nhưng có thể để tiểu yêu tinh hấp thu...

"Tôn chủ, không xong rồi, có số lớn người đang đi về phía Vạn Kính Sơn!"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1643: Vạn Kính Thù Ngự (14)

Đại trận bảo vệ Vạn Kính Sơn không có cách nào khởi động, cộng thêm ánh sáng rơi xuống, lúc này không ít người cho là có bảo bối gì xuất thế, đang điên cuồng chạy về bên này.

Ánh sáng không tiêu tan, đại trận liền không có cách nào khởi động, Minh Thù chỉ có thể mang người đến Vạn Kính Sơn ở bên ngoài chờ lấy.

Muốn đến Vạn Kính Sơn thì phải đến một thành trì cách Vạn Kính Sơn gần nhất trước.

Nhân số cũng không ít, một mảnh đen nghịt.

"Chư vị, xin đừng đi về phía trước." Thanh âm của Tụ Hoan truyền đến trong tai tất cả mọi người.

"Dựa vào cái gì, có bảo bối các ngươi còn muốn nuốt một mình?"

"Nào có chuyện tốt như vậy, nếu là bảo bối xuất thế, người gặp liền có phần!"

"Đúng vậy."

Đám người chạy tới nổi giận.

Mặc kệ phía trước là bảo bối gì, động tĩnh lớn như vậy, khẳng định là bảo bối tốt.

Chỉ cần là bảo bối, liền sẽ có người liều mạng tiến về phía trước.

Tụ Hoan khẽ khom người: "Chư vị, phía trước chính là lãnh địa tư nhân, không cho phép tiến vào."

"Lãnh địa tư nhân?"

Đám người có lẽ là bị bốn chữ này làm cho chấn động, lúc này bọn hắn mới phát hiện phía trước lại có một mảng cung điện lớn nổi bồng bềnh giữa không trung.

Tất cả thành trì ở Vạn Kính Giới đều là như thế này, không có gì tốt để ngạc nhiên, nhưng nơi này...

Bọn hắn cũng lăn lộn gần thành trì, thật đúng là chưa từng gặp qua kiến trúc như vậy ở đây.

Trước kia kế bên này là một vùng núi...

"Ngươi nói là lãnh địa tư nhân thì chính là lãnh địa tư nhân, ngươi có chứng cứ sao?" Có người không phục, đây có lẽ là cái bí cảnh gì thì sao?

"Đúng, lấy chứng cứ ra!"

"Ta xem bọn họ chính là muốn độc chiếm bảo bối!"

"Đừng cùng bọn họ nói nhảm, cùng nhau xông vào đi."

Tụ Hoan nhíu mày, trước khi nhóm người thứ nhất xông lên liền đem toàn bộ người đánh xuống.

"Chư vị, nơi đây chính là lãnh địa tư nhân, cảnh cáo một lần cuối cùng, nhanh chóng rời khỏi."

Tụ Hoan ra tay, người đối diện có chút chần chờ.

"Tôn chủ."

Tụ Hoan trở lại bên cạnh Minh Thù.

Cô ấy nhìn về phía đám người một chút, có chút bận tâm: "Tiếp tục như thế, người sẽ càng ngày càng nhiều."

"Sợ cái gì, không phải vẫn còn có ta?" Minh Thù ngồi trên ghế treo lơ lửng giữa trời, gác chéo chân ăn trái cây.

"Vị trí của Vạn Kính Sơn bại lộ, sau này sợ là không được an bình." Tụ Hoan lo lắng chính là chuyện này.

"Náo nhiệt một chút không tốt sao?" Minh Thù hỏi lại.

"..." Cái náo nhiệt này sợ không phải là náo nhiệt bình thường.

Đáy lòng Tụ Hoan mặc niệm cho những người này một trận.

Theo người tới càng ngày càng nhiều, bên ngoài rất nhanh liền hình thành một mảnh.

Trên bầu trời dưới mặt đất, đen nghịt tất cả đều là người.

Lúc này đến thì có người đã tham gia việc Tháp Thiên Khải, đã gặp qua Tụ Hoan đi bên cạnh Minh Thù.

Vạn Kính Sơn ba chữ này cũng không biết làm sao lại truyền ra.

Vạn Kính Sơn...

Con đường trường sinh...

Cái này không thể nghi ngờ chính là thuốc kích thích, lúc đầu có người e ngại Tụ Hoan trước đó uy hiếp, nhưng người càng nhiều, lực lượng của bọn hắm tựa hồ đã trở lại.

Có người bắt đầu xông vào bên trong.

Chỉ cần có người dẫn đầu, đằng sau tự nhiên sẽ có người đi theo, một đám người tuôn về phía Vạn Kính Sơn.

Tụ Hoan mang người ra chặn đường, Minh Thù ngồi ở phía sau, ánh mắt nhìn cô nhìn về phương hướng Linh Trì.

Cột sáng đang từ từ ảm đạm.

Tiếng chém giết cùng tiếng kêu thảm thiết ở bên ngoài Vạn Kính Sơn xen lẫn thành một mảnh.

Đan Tinh mang người đuổi tới, bầu trời không ngừng có người rơi xuống, mặt đất một mảnh vết máu.

Đan Tinh sắc mặt tái xanh, dồn hết khí lực, nổi giận gầm lên một tiếng.

"Dừng tay!"

"Dừng tay cho ta!"

Hai tiếng này của Đan Tinh vang vọng đất trời, mang theo sự áp bách của cường giả, đám người không tự chủ được ngừng lại.

Tụ Hoan ném người trong tay ra, nhanh chóng lui về, những người còn lại cũng đi theo cô ấy trở lại bên cạnh Minh Thù.

Đan Tinh bay lên phía trước, đứng chắn lại giữa hai bên.

Đan Tinh trầm mặt hỏi: "Các ngươi đang làm cái gì?"

Có người kích động: "Quốc chủ Ly Dương Quốc, trong này là Vạn Kính Sơn."

Đan Tinh nói: "Các ngươi biết là Vạn Kính Sơn còn dám xông vào bên trong?" Bọn ngu ngốc này!!

Nếu không phải sợ chọc giận đến tôn chủ, hắn mới lười nhác quản việc bọn hắn chịu chết.

"Quốc chủ Ly Dương Quốc, bên trong Vạn Kính Sơn có con đường trường sinh, lúc này còn có dị tượng, nhất định là có bảo bối xuất thế, chẳng lẽ ngươi không muốn sao?"

Đan Tinh nhìn qua người nói chuyện kia, gằn từng chữ một: "Hôm nay ai dám bước vào Vạn Kính Sơn, chính là kẻ thù của Ly Dương Quốc, là kẻ thù của đại lục Huyền Tử!"

"..."

Giữa thiên địa bỗng dưng an tĩnh lại.

"Xin hỏi quốc chủ Ly Dương Quốc sao lại che chở cho Vạn Kính Sơn như thế? Vạn Kính Sơn cho ngươi chỗ tốt gì?" Rốt cục cũng có người không phục, lớn tiếng chất vấn.

"Dựa vào cái gì tất cả đều là Hoàng thất Ly Dương các ngươi được chỗ tốt, Vạn Kính Giới dựa vào bản lĩnh nói chuyện, nếu Vạn Kính Sơn đã xuất hiện, ngươi dựa vào cái gì ngăn cản chúng ta?"

"Đúng!"

"Mọi người đều dựa vào bản lĩnh nói chuyện!"

Đan Tinh: "..."

Bọn ngu ngốc!

Đan Tinh hận không thể đem từng người bọn hắn ấn vào trong đất.

"Muốn bước vào Vạn Kính Sơn, trước tiên bước qua một cửa này của ta!" Đan Tinh cũng không nói nhảm, trực tiếp hù dọa.

Đám người: "..."

Trước đó đại lục Huyền Tử cùng hai đại lục còn đang đánh nhau, hiện tại không đánh nhau, chạy tới Vạn Kính Sơn...

Không sợ hai đại lục kia thừa cơ chiếm lĩnh đại lục Huyền Tử?

Thời điểm mọi người ở đây giương cung bạt kiếm, bầu trời có loài chim bay tới, đầu tiên là một con, sau đó là hai con, ba con...

Các loại hót vang hỗn loạn thành một mảnh.

Minh Thù ngẩng đầu nhìn lên, linh điểu đủ loại màu sắc đang tập thể bay về phía Vạn Kính Sơn.

"Tôn chủ." Tụ Hoan kinh ngạc: "Những linh điểu này..."

Làm sao lại đột nhiên có nhiều chim bay đến như vậy, vẫn là rất nhiều chủng loại chưa từng thấy qua.

Lần trước tôn chủ thành hôn cũng có những loài chim kia, bất quá chỉ là linh điểu bình thường.

"Tụ Hoan a."

Minh Thù trầm giọng gọi một tiếng.

Tụ Hoan cúi đầu: "Tôn chủ?"

Minh Thù sờ cằm, như có điều suy nghĩ: "Ngươi nói những con chim này ăn ngon không?"

Tụ Hoan: "..."

Tôn chủ, lúc này đừng nghĩ đến ăn!

Ngài không cảm thấy tình huống bây giờ không đúng lắm sao?

Những con chim này cũng quá kì quái!

"Cái này... Tôn chủ, đây đều là linh điểu, hẳn là đều đã có linh trí." Tụ Hoan đáp.

"..."

Không thể ăn a.

Ngàn dặm đưa chim...

Minh Thù thở dài.

"Phượng hoàng!"

Có người hô lớn một tiếng.

Đám người nhìn về hướng kia, nhìn xong lại khiến người ta không ít khiếp sợ.

"Bạch Phượng!"

"Không phải đã sớm diệt tuyệt sao?"

"Lại còn có thể nhìn thấy Bạch Phượng..."

"Ai nói diệt tuyệt? Bạch Phượng chỉ là không dễ xuất thế mà thôi, nó xuất hiện, tất nhiên sẽ phát sinh đại sự."

Phượng hoàng màu trắng từ trên cao lướt qua, linh điểu còn lại đều nhường ra một lối đi cho nó.

Bạch Phượng trên không trung biến hóa, hiện ra váy áo màu trắng, nữ tử chậm rãi rơi xuống, làn da như mỡ đông, băng cơ ngọc cốt, là một mỹ nhân xinh đẹp.

"Chư vị hữu lễ."

Thanh âm thiếu nữ nhẹ nhàng giống như gió chầm chậm phất qua giữa thiên địa, trêu chọc tâm hồn mọi người.

"Thật xinh đẹp a."

"Đây chính là Bạch Phượng... Không hổ là Phượng Hoàng nhất tộc, mỹ mạo khuynh thành."

Nữ tử quay đầu nhìn về phía Minh Thù, khẽ khom người: "Thù... Tôn chủ, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ."

"Ngươi tới làm gì?" Minh Thù ngồi trên ghế không nhúc nhích, thần sắc nhạt nhẽo nhìn nữ tử.

"Vạn kính chi chủ tức sẽ sinh ra, bạch khuyh xuất hiện ở đây, chính là chức trách."

Minh Thù cười như không cười nói: "Một thân trắng, ta còn tưởng rằng ngươi đến đưa tang."

Bạch Phượng: "..."

Cô ta chính là màu trắng, cô ta có thể làm sao?

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1644: Vạn Kính Thù Ngự (15)

"Ngươi mới vừa nói cái gì?"

Minh Thù một lúc sau mới hỏi một câu.

Bạch Khuynh nhẹ giọng lặp lại: "Vạn kính chi chủ tức sẽ sinh ra."

Minh Thù có chút híp mắt.

"Vạn kính chi chủ?"

"Đúng vậy, ngay bên trong Vạn Kính Sơn." Bạch Khuynh nhìn về phương hướng Linh Trì, ánh sáng chỉ còn lại một tầng hơi mỏng giống như sương mù.

Minh Thù từ trên ghế đứng lên: "Ngươi nói là sự thật?"

"Bạch Khuynh không dám nói bừa."

Minh Thù còn chưa kịp phản ứng, người phía sau đã vỡ tổ trước.

"Vạn kính chi chủ là cái gì?"

"Không biết, ngươi nghe qua chưa?"

"Ta cũng chưa nghe qua cái gì vạn kính chi chủ... Từ mặt chữ lý giải..."

Chúng người đưa mắt nhìn nhau, vạn kính là có chủ? Bọn hắn làm sao cho tới bây giờ đều chưa từng nghe qua?

"Từ sau cuộc chiến U Thủy lại chưa từng xuất hiện qua vạn kính chi chủ, lần này vạn kính chi chủ xuất thế, đối với Vạn Kính Giới mà nói là một chuyện tốt." Bạch Khuynh nói với Minh Thù: "Tôn chủ làm sao nhìn qua lại không cao hứng?"

Minh Thù có chút hít hơi, nâng lên nụ cười: "Ngươi nơi nào nhìn ra ta không cao hứng?"

"Toàn thân trên dưới ngươi đều viết hai chữ khó chịu."

Minh Thù đảo mắt qua, trong con ngươi liễm diễm chỉ là sự bình tĩnh không lay động, làm cho người ta nhìn đến sinh ra hàn ý trong lòng.

Bạch Khuynh che miệng cười một tiếng: "Ngươi xem, ngươi đây còn không phải là không cao hứng?"

"Ngươi nói nhiều như vậy?"

Bạch Khuynh thả tay xuống, hai tay chắp trước người: "Bạch Khuynh đi cung nghênh vạn kính chi chủ trước."

"Vạn Kính Sơn của ta là nơi ngươi muốn vào liền vào?"

Bạch Khuynh: "..."

Bạch Khuynh cũng không giận, lui lại một bước: "Vậy Bạch Khuynh ở bên ngoài chờ."

Tầm mắt của hai người giao nhau trên không trung.

Tụ Hoan hít thở cũng không thở, luôn cảm thấy chuyện này tựa hồ có chút không tầm thường.

Chuyện trước kia của tôn chủ, cô ấy cũng không rõ ràng.

Hoàn toàn nghe không hiểu bọn họ đang nói cái gì.

Ánh sáng đằng sau hoàn toàn biến mất, Minh Thù lui về bên trong Vạn Kính Sơn.

Tụ Hoan chậm nửa nhịp, mang người lui về phía sau một bước.

Bách điểu vờn quanh bầu trời như tiên cảnh ở nhân gian.

Minh Thù đưa tay, đại trận bảo vệ Vạn Kính Sơn khởi động, chậm rãi che kín Vạn Kính Sơn.

Minh Thù đứng tại hư không, trầm mặc nhìn Bạch Khuynh.

Người bên ngoài thấy Vạn Kính Sơn lại chậm rãi biến mất cũng không đoái hoài tới cái khác.

"Ài, này làm sao..."

"Chư vị." Bạch Khuynh ngăn lại những người chuẩn bị tiến về phía trước: "Khuyên nhủ các vị một câu, Vạn Kính Sơn không có con đường trường sinh, cũng không có bảo bối gì."

"Làm sao có thể không có?"

Bạch Khuynh đưa tay ngăn những người nói chuyện kia lại, có lẽ là dung mạo của cô ta xinh đẹp, lại là Bạch Phượng trong truyền thuyết nên bốn phía dần dần an tĩnh lại.

"Cuộc chiến U Thủy hẳn là có rất nhiều người đều chưa từng nghe qua, sau cuộc chiến U Thủy, lịch sử Vạn Kính Giới từng bị đứt đoạn, có rất nhiều chuyện bị vùi lấp trong dòng lũ lịch sử, không người nào biết."

"Thế nhưng Vạn Kính Sơn là sau cuộc chiến U Thủy mới nổi danh!" Có người nói.

"Phải." Bạch Khuynh không có phủ nhận, cô ta gật đầu: "Quả thật là như thế, nhưng các ngươi có biết vì sao Vạn Kính Sơn lại nổi danh, lại vì sao lại có tin đồn về con đường trường sinh?"

Đám người: "..."

Ở đây không ai có thể nói ra một nguyên nhân.

"Cho nên các ngươi dựa vào cái gì xác định Vạn Kính Sơn có con đường trường sinh?"

"Cái này..."

"Không có lửa làm sao có khói! Nếu như không có, tại sao lại có người truyền?"

"Đúng!"

"Vạn Kính Sơn đã có thể cùng Tháp Thiên Khải nổi danh, tất nhiên là nó có chỗ phi phàm!"

Bạch Khuynh lắc đầu: "Đã như vậy, vậy các ngươi cứ tự tiện."

Bạch Phượng phóng lên tận trời, nhóm linh điểu đang quanh quẩn trên bầu trời đuổi theo.

"Vạn kính chi chủ là cái gì?"

Bách điểu quanh quẩn trên bầu, lại không người nào trả lời.

Vạn Kính Sơn đã hoàn toàn biến mất ở trước mặt mọi người.

Bọn hắn thử tiến về phía trước, không có bất kỳ cái gì ngăn cản, giống như Vạn Kính Sơn vừa mới nhìn rõ chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước.

-

"Tôn chủ..."

Tụ Hoan nhỏ giọng kêu một tiếng.

Minh Thù rũ mắt xuống, chạy về phương hướng Linh Trì, Tụ Hoan thấp thỏm trong lòng, tôn chủ đây là thế nào?

Gian phòng ở Linh Trì vẫn bị ánh sáng bao phủ.

Minh Thù đứng ở bên ngoài, cô nâng ngón tay trắng nõn lên xuyên qua tầng ánh sáng kia.

Đầu ngón tay dần dần đỏ lên.

Cô thu tay lại, không chùn bước đẩy cửa phòng ra.

Cửa phòng theo hào quang màu vàng óng đẩy ra, nam tử tóc đen áo đen đang đứng bên cạnh Linh Trì.

Nghe thấy âm thanh, hắn ngoái đầu nhìn qua.

Một khắc ngoái nhìn, tuyệt đại phong hoa.

Nhưng lãnh ý cất giấu bên trong đôi mắt nam tử giống như bảo kiếm ra khỏi vỏ.

Minh Thù buông tay ra, chân muốn lui về phía sau.

Nam tử nhoẻn miệng cười, trong nháy mắt kia lãnh ý đều bị thu liễm lại, chỉ còn lại nhu tình: "Cô vợ nhỏ."

Hắn muốn đến chỗ Minh Thù bên này.

"Anh đừng tới đây."

Nam tử giống như không hiểu, hắn lộ ra vẻ mặt vô tội: "Em không nhớ tôi sao?"

Ánh mắt Minh Thù xông vào ánh mắt tràn ngập nhu tình của hắn, dùng giọng điệu tỉnh táo đến cực hạn hỏi: "Anh biết thân phận hiện tại của mình là gì không?"

Thần sắc Kỳ Ngự hơi thu liễm lại.

Dưới cái nhìn chăm chú của Minh Thù, hắn chậm rãi mở miệng: "Vạn kính chi chủ."

"Rất tốt." Minh Thù gật đầu, cô lui về phía sau: "Anh bây giờ còn muốn bước ra khỏi cánh cửa này, trở thành người của tôi sao?"

Kỳ Ngự hạ mắt, cơ hồ không chần chờ, bước nhanh về phía cửa.

"Anh là vạn kính chi chủ, cùng tôi thế bất lưỡng lập, Kỳ Ngự, anh phải suy nghĩ kỹ."

"Cô vợ nhỏ em nói cái gì đó?" Kỳ Ngự bước ra cửa, một tay lấy ôm lấy người: "Tôi mới mặc kệ cái gì vạn kính chi chủ, tôi chỉ muốn em."

Minh Thù thả tay hai bên người, chậm rãi dời lên trên, lại dừng lại trong hư không.

"Kỳ Ngự..."

"Thứ tôi nắm giữ đều đã mất, em là thứ cuối cùng tôi có." Kỳ Ngự nhẹ cọ vào cổ cô: "Nếu như em không cần tôi nữa, tôi sẽ chết."

Tay Minh Thù ngừng ở hư không chậm chạp rơi xuống, đặt bên hông hắn.

Khoé miệng Kỳ Ngự khẽ cong lên, nói nhỏ bên tai Minh Thù: "Cô vợ nhỏ, em muốn tôi không? Tôi rất nhớ em..."

Hắn ôm ngang Minh Thù lên trở lại gian phòng ở Linh Trì, nhẹ nhàng thả ở trên giường êm, nụ hôn nóng bỏng không có dấu hiệu nào rơi xuống.

"Cô vợ nhỏ?"

Kỳ Ngự không hiểu kéo tay Minh Thù đặt lên môi hôn một cái: "Thế nào?"

"Anh... Anh đi xuống trước."

Kỳ Ngự thấy sắc mặt Minh Thù không tốt lắm, vội vàng đứng dậy: "Chỗ nào không thoải mái?"

"Đừng dựa vào tôi quá gần..."

Kỳ Ngự: "..."

Minh Thù xốc ống tay áo lên, trên cánh tay tất cả đều là vết đỏ, Kỳ Ngự căng thẳng trong lòng, tiến lên nắm chặt cánh tay Minh Thù.

"Cô vợ nhỏ..."

Minh Thù cắn răng: "Buông tay!"

Kỳ Ngự theo bản năng buông ra, cánh tay Minh Thù đỏ lên một vòng.

"Cô vợ nhỏ..." Kỳ Ngự mờ mịt lại luống cuống nhìn tay mình: "Vì sao lại như vậy?"

"... Khắc tinh." Minh Thù mắng một tiếng.

Kỳ "khắc tinh" Ngự: "..."

Hắn chỉ là một tiểu khả ái a!

Vì sao lại là khắc tinh!!

CMN Lão tử chỉ là muốn thân cận cô vợ nhỏ một chút mà thôi!!

Vì cái gì!

Vì cái gì!!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1645: Vạn Kính Thù Ngự (16)

"Cô vợ nhỏ, khắc tinh cái gì?" Kỳ Ngự tội nghiệp nhìn nàng dâu nhà mình.

Minh Thù chỉ vào hắn: "Anh đừng tới đây!"

Kỳ Ngự đứng tại chỗ, dáng vẻ vô cùng muốn đi qua nhưng lại sợ làm Minh Thù bị thương.

Hai chữ uỷ khuất đều viết trên trán.

CMN cái kịch bản này là ai viết!

Cố ý gây khó dễ Lão tử sao!

Bình tĩnh!

Ổn định, Lão tử có thể thắng!

Một chút khó khăn không làm khó được Lão tử.

A!

Tức chết lão tử!

Minh Thù ngồi xếp bằng trên giường nhìn vết đỏ trên người mình.

Cô đã sớm nên nghĩ đến...

Vạn kính chi chủ.

"Cô vợ nhỏ, em vẫn chưa trả lời tôi?" Để cho ta đi qua! Để cho ta đi qua!!

"Tôi cảm thấy..." Minh Thù cân nhắc một chút: "Chúng ta vẫn là chia tay đi."

Kỳ Ngự: "..."

Kỳ Ngự bất động gần ba giây: "Cô vợ nhỏ em mới vừa nói cái gì? Hình như tôi không nghe thấy."

"Chúng ta chia tay đi."

"..."

Chia tay đại gia ngươi a!

Ngươi là cặn bã nữ!

Móng heo lớn!

Ai nói muốn chia tay!

Ai nói!

Bọn họ đều đã kết hôn được không?

"Không có khả năng, em đừng có mơ." Kỳ Ngự hừ lạnh một tiếng: "Trừ phi tôi chết..."

Con ngươi đen nặng của Kỳ Ngự nhìn chằm chằm cô: "Dù tôi có chết cũng sẽ không bỏ qua cho em."

Minh Thù: "..."

Minh Thù vẫy tay gọi hắn tới, Kỳ Ngự vừa rồi vô cùng muốn đi qua, lúc này lại do dự.

Cô sẽ không muốn giết người diệt khẩu chứ?

Kỳ Ngự lề mề một hồi lâu mới chuyển đến trước mặt Minh Thù, cảnh giác nhìn cô.

Trên mặt viết mấy chữ "đánh chết cũng không chia tay".

Minh Thù ngửa đầu nhìn hắn, chậm rãi nói: "Vạn kính chi chủ không được nhúng tay vào chuyện của Vạn Kính Giới..."

Kỳ Ngự nói thầm: "Đó không phải là một linh vật sao?"

Minh Thù liếc hắn một cái, Kỳ Ngự lập tức che miệng, lắc đầu, ta không nói.

"Vạn kính chi chủ mặc dù không được nhúng tay vào chuyện của Vạn Kính Giới nhưng địa vị cao thượng, được người người tôn kính."

"Vạn kính chi chủ lực lượng cường đại, không người nào có thể địch. Nếu có chuyện gì người thường không giải quyết được liền cần vạn kính chi chủ đi giải quyết, đây chính là ý nghĩa tồn tại của vạn kính chi chủ."

Kỳ Ngự: "..." Nơi nào cần thì tới nơi đó? Khổ như vậy sao?

Hắn không muốn làm cái gì vạn kính chi chủ, hắn muốn cô vợ nhỏ!

Minh Thù tiếp tục nói: "Bây giờ anh ra ngoài, Bạch Khuynh ở bên ngoài chờ anh, anh đi cùng cô ta, từ nay về sau anh chính là vạn kính chi chủ."

Bạch Khuynh là ai?

Không biết.

Không đi.

"Tôi không đi." Cô vợ nhỏ lại để mình đi cùng một kẻ không quen biết, trái tim thật đau.

"Thật sự không đi?" Minh Thù cười nói: "Chỉ cần anh bước ra khỏi Vạn Kính Sơn, chờ đợi anh chính là vinh hoa phú quý, quyền khuynh vạn kính."

Kỳ Ngự tức giận hỏi: "Vậy Vạn Kính Sơn thì sao?"

"Anh còn muốn quản tôi?"

Kỳ Ngự một chân quỳ xuống, hai tay đặt bên hông Minh Thù: "Không có em, nơi nào tôi cũng không đi. Em nhớ kỹ, tôi chỉ đi cùng em."

Kỳ Ngự cố chấp lại nghiêm túc.

Minh Thù có chút thất thần, ngón tay sờ lên gương mặt hắn, cảm giác thiêu đốt từ ngón tay truyền ra.

Kỳ Ngự lui lại một chút, đau lòng nhìn tay cô: "Cô vợ nhỏ, đừng đuổi tôi đi có được không?"

"Anh thích tôi như thế sao?"

Kỳ Ngự có chút gấp: "Thích em, là chuyện may mắn nhất cuộc đời tôi."

Minh Thù từ trên giường đi xuống, Kỳ Ngự đứng dậy lui lại một chút.

"Bạch Khuynh vẫn còn chờ anh, ra ngoài trước đi."

"Cô vợ nhỏ..." Kỳ Ngự nhíu mày.

Minh Thù nghiêng người, mổ nhẹ trên cánh môi hắn một chút: "Tôi thích anh, không đuổi anh đi."

Kỳ Ngự sững sờ nguyên tại chỗ.

Trong đầu phảng phất có vô số pháo hoa nổ tung.

Cô...

Cô cô cô... Cô nói thích mình?

Kỳ Ngự có chút không thể tin hỏi: "Cô vợ nhỏ, em mới vừa nói cái gì?"

"Không đuổi anh đi."

"Không phải cái này." Kỳ Ngự bất mãn: "Cô vợ nhỏ em lặp lại lần nữa."

"Anh là heo?"

Kỳ Ngự hận không thể ôm người vào trong ngực hôn một trận, nhưng lúc này hắn chỉ có thể tưởng tượng.

"Cô vợ nhỏ em mới vừa nói thích tôi."

"Ừ."

"Tôi nghe thấy được, em đừng... Hả?" Vừa rồi hình như cô không có phủ nhận?

"Cô vợ nhỏ em chờ tôi một chút."

Kỳ Ngự đuổi theo Minh Thù ra ngoài.

"Cô vợ nhỏ vừa rồi em đụng tôi không có chuyện gì sao?"

Bước chân Minh Thù hơi ngừng lại, ngoái đầu nhìn hắn: "Kỳ Ngự, tôi đụng anh chính là đánh đổi bằng việc không thể sử dụng bất luận linh lực gì, nói cách khác, vừa rồi anh muốn giết tôi, tôi cũng không có sức lực phản kháng."

Kỳ Ngự vươn tay ra, lại chậm rãi thu hồi lại.

"Trừ như vậy, không có những biện pháp khác sao?"

"Không có." Minh Thù quay người tiếp tục đi lên phía trước: "Cho nên, anh chính là khắc tinh."

Thanh âm của Kỳ Ngự từ phía sau vang lên: "Tôi sẽ không làm em bị tổn thương, vĩnh viễn sẽ không."

-

Bên ngoài Vạn Kính Sơn.

Bạch Khuynh cùng vô số linh điểu vẫn quanh quẩn trên không trung, những người còn lại hoặc là tìm hiểu trong hư không hoặc là vây quanh cùng một chỗ thảo luận.

Vạn kính chi chủ đến cùng là thứ gì.

"Quốc chủ, ngài biết không?" Có người hỏi Đan Tinh.

"Sau cuộc chiến U Thủy, lịch sử bị đứt đoạn, rất nhiều thứ đều bị vùi lấp trong lịch sử." Đan Tinh giống như thở dài nói một tiếng: "Bất quá vạn kính chi chủ này ta có nghe các trưởng bối đề cập qua, có được lực lượng cường đại, cùng quyền lợi ở Vạn Kính Giới. Nhưng..."

"Quốc chủ, nhưng cái gì?"

"Không có gì, tôn chủ sẽ xử lý." Đan Tinh quay đầu cảnh cáo: "Nhớ kỹ chứ trách của Hoàng thất Ly Dương là cái gì, đừng có những ý nghĩ khác."

"... Vâng, quốc chủ."

"Xuất hiện xuất hiện!!"

"Vạn Kính Sơn!"

Phía trước Vạn Kính Sơn xuất hiện một cái khe, mà người trong hư không bị lực lượng vô hình bắn ra.

Nhóm linh điểu giống như phát giác được cái gì, âm thanh hót vang dần dần lớn lên, hợp lại cùng nhau giống như một thủ khúc.

Đám người dần dần thấy rõ người xuất hiện.

Nam tử đứng bên cạnh Minh Thù, khuôn mặt như họa, dáng người thẳng tắp, thanh quý vô song, thời điểm hắn bước ra, giữa thiên địa giống như đều mất đi sắc thái.

Đám người có chút thở hốc vì kinh ngạc.

Vạn Kính Giới không ít người xinh đẹp, nhưng có thể thật đẹp đến như vậy rất ít gặp.

Bạch Khuynh rơi xuống từ trên không, cũng không biến hóa, cô ta vòng quanh Minh Thù cùng Kỳ Ngự vài vòng.

Có lông vũ màu trắng rơi xuống ở trước mặt Kỳ Ngự, mỗi một cây đều biến lớn, liên tiếp xếp thành bật thang thẳng đến không trung.

Kỳ Ngự nhìn về phía Minh Thù.

Minh Thù mỉm cười gật đầu: "Đi đi."

Kỳ Ngự có chút mím môi, không rất nguyện ý: "Em đừng đi."

Minh Thù đáp ứng: "Không đi."

Kỳ Ngự chần chờ thật lâu mới bước ra một bước, giẫm lên bậc thang lông vũ đi lên trên cao.

"Con sen, hắn là vạn kính chi chủ!" Thú nhỏ ngóc đầu ra.

"Ừ..." Minh Thù cúi thấp mặt xuống, cũng không nhìn lên không trung.

Thú nhỏ có chút xù lông: "Ngươi thật sự muốn tiếp nhận hắn? Ngươi thật vất vả mới lợi dụng cuộc chiến U Thủy cắt đứt khả năng vạn kính chi chủ xuất hiện, bây giờ ngươi lại muốn ở cùng hắn, ngươi điên rồi sao?"

Minh Thù ngẩng đầu nhìn lên, nam tử cẩn thận mỗi bước đi, dường như sợ cô rời đi, Minh Thù khẽ nhếch khóe môi: "Ngươi có nghĩ tới, có lẽ đây chính là mệnh thì sao?"

Thú nhỏ: "Ngươi chưa bao giờ tin cái này."

Nụ cười Minh Thù có chút tái nhợt: "Thế nhưng cho tới bây giờ ta vẫn không thoát khỏi."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1646: Vạn Kính Thù Ngự (17)

Thú nhỏ trầm mặc.

Thật lâu, nó đột nhiên nói một tiếng: "Thật xin lỗi."

Minh Thù đưa tay sờ nó: "Đã như vậy, vậy không bằng cứ nhìn xem, có lẽ sẽ có kết quả không tưởng tượng nổi thì sao."

"Ngươi cao hứng là tốt rồi." Thú nhỏ nói một tiếng: "Nếu hắn dám đả thương ngươi, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn."

"Hắn sẽ không."

"Nam nhân không thể tin."

"Hắn không giống."

"Hừ."

Thú nhỏ hừ lạnh một tiếng, rút vào trong tay áo Minh Thù, không lên tiếng.

Người thú quái dị hai chân không có lông, đáng ghét đáng ghét đáng ghét!

Trên bầu trời, nhóm linh điểu hót vang hội tụ thành trận phạm âm nhẹ nhàng, nam tử bị bách điểu vờn quanh.

Linh khí bốn phương tám hướng tuôn về phía nam tử, vòng quanh nam tử một vòng rồi phát tán ra phương xa.

Tựa hồ đang chiêu cáo toàn bộ Vạn Kính Giới, vạn kính chi chủ sinh ra.

Bạch Khuynh biến hóa, quỳ gối trước mặt Kỳ Ngự, hai tay dâng lên đoạn lông chim màu trắng, phía trên đặt một viên đá màu đen.

"Mời vạn kính chi chủ mở ra Thần kính cung."

Thanh âm của Bạch Khuynh truyền khắp dãy núi, tất cả mọi người đều nghe thấy được.

Trong đầu Kỳ Ngự cũng không biết nên làm thế nào, nhưng thân thể của hắn chủ động cầm lấy viên đá, có chút dùng sức bóp nát.

Bột phấn bị gió thổi tán, bay vào hư không.

Bốn phía cũng không có bất kỳ biến hóa nào, bất quá trong đầu Kỳ Ngự có nhiều hơn một vài thứ.

Bạch Khuynh đứng dậy: "Thần kính cung đã mở, chúc mừng vạn kính chi chủ."

Kỳ Ngự nhíu mày, hắn theo bản năng nhìn về người phía dưới.

Bạch Khuynh quay người, nhìn về phía đám người đang vây xem.

"Mười ngày sau, Thần kính cung cử hành lễ lớn, mời chư vị truyền đạt tin tức này, tiến về Thần kính cung tham gia lễ lớn."

"Cái gì Thần kính cung? Ở đâu a??"

"Vạn kính chi chủ đến cùng là cái gì?"

"Không hiểu a!"

Bạch Khuynh chậm rãi nói: "Các ngươi muốn biết, mười ngày sau sẽ có kết quả. Còn cửa vào, mời chư vị tiến về cửa thành lớn chờ là được."

Cô ta quay đầu nhìn về phía Minh Thù, khẽ khom người: "Còn xin tôn chủ cũng cho ít phần mặt mũi."

Minh Thù mỉm cười: "Tự nhiên."

Bạch Khuynh gật đầu, ánh mắt quay lại trên người Kỳ Ngự: "Chủ thượng, cần phải về Thần kính cung?"

Kỳ Ngự liếc cô ta một cái, bay thẳng xuống rơi đến trước mặt Minh Thù.

Bạch Khuynh: "..."

"Mười ngày sau ta sẽ dẫn hắn đến." Minh Thù cười cười lui về Vạn Kính Sơn.

Bạch Khuynh: "..."

"Đan Tinh." Minh Thù kêu một tiếng, Đan Tinh bị điểm tên, thấy Minh Thù ra hiệu hắn đi qua liền đuổi gấp vào theo.

Vạn Kính Sơn lần nữa biến mất trong tầm mắt mọi người, Bạch Khuynh đứng tại chỗ gần nửa phút, lúc này mới hóa thân thành Bạch Phượng phóng lên trời cao, mang theo linh điểu biến mất ở chân trời, để lại một đám người không hiểu thấu.

Bọn hắn không phải tìm đến Vạn Kính Sơn sao?

Vì sao lại xuất hiện một vạn kính chi chủ?

Còn có Bạch Phượng trong truyền thuyết?

-

Đan Tinh đi theo Minh Thù tiến vào Vạn Kính Sơn.

"Tôn chủ, có gì dặn dò sao?" Đan Tinh mặc dù biết đến nhiều hơn so với người khác, nhưng đây cũng là lần đầu hắn tiến vào Vạn Kính Sơn, không khỏi chú ý cẩn thận.

"Đưa hắn về nghỉ trước." Minh Thù phân phó Tụ Hoan, giao Kỳ Ngự cho cô ấy.

"Cô vợ nhỏ?"

"Ngoan, về trước đi." Minh Thù trấn an hắn hai câu.

"..." Kỳ Ngự trừng Đan Tinh một chút, theo Tụ Hoan rời đi.

Đan Tinh cúi đầu, thở mạnh cũng không dám.

Chờ Kỳ Ngự rời đi, Minh Thù mới nói: "Vạn kính chi chủ xuất hiện, ngươi cao hứng không?"

Tôn chủ sao lại hỏi như thế?" Đan Tinh bị dọa đến run chân, mồ hôi lạnh vù vù bốc lên.

"Các ngươi chờ ta chết đi, lại sợ ta chết đi, vạn kính chi chủ không giống, hắn có thể giết ta, cho nên, ngươi cao hứng không?"

"Tôn chủ." Đan Tinh lần này là thật sự quỳ xuống: "Hoàng thất Ly Dương trung thành với ngài, không dám có ý nghĩ này.

"Trung thành?" Minh Thù cười khẽ, châm chọc lại lương bạc: "Bất quá là không có biện pháp bắt ta, bị ép quyết định mà thôi, nói là trung thành, nhưng thật ra là giám thị đi."

"Tôn chủ, nhiều năm như vậy, Hoàng thất Ly Dương đều được ngài chiếu cố, cho dù lúc đầu là bị ép, nhưng nhiều năm như vậy, Hoàng thất Ly Dương là thật tâm thật ý trung thành với ngài."

Đan Tinh thấy Minh Thù không đáp, tiếp tục nói: "Năm đó nếu không phải ngài, cũng không có Hoàng thất Ly Dương của ngày hôm nay."

Minh Thù tựa hồ không muốn dây dưa những thứ không có ý nghĩa này: "Đứng lên đi."

Đan Tinh thở phào: "Đa tạ tôn chủ."

Hắn cẩn thận đứng lên, nheo mắt nhìn Minh Thù, cẩn thận đặt câu hỏi: "Tôn chủ, vạn kính chi chủ ngài tính xử lý như thế nào... Sẽ giết hắn sao?"

Minh Thù liếc nhìn hắn.

"Ta đã thành hôn cùng hắn, ngươi cảm thấy ta sẽ giết hắn sao?"

Đan Tinh kinh ngạc không thôi.

"Tôn chủ, ngài..."

Đây không phải là kẻ địch của ngài sao?

Minh Thù nhìn về phương hướng đại lục Huyền Tử: "Trở về đi, mười ngày sau tham gia lễ lớn của Thần kính cung."

"Tôn chủ, Thần kính cung..."

"Không uy hiếp được ta." Minh Thù cười một tiếng, thanh âm trầm thấp: "Các đời vạn kính chi chủ cuối cùng không phải đều chết hết sao, ngươi cảm thấy ta cần phải sợ hắn sao?"

"Vâng."

Đan Tinh hãi hùng khiếp vía rời khỏi Vạn Kính Sơn.

Sau khi hắn rời khỏi đây, trực tiếp mang người rời đi, những người kia muốn hỏi thăm đều hết cách, cuối cùng chỉ có thể tiến về thành chủ gần nhất.

"Quốc chủ, xảy ra chuyện gì?"

Đan Tinh xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán: "Chuyện lần này... Cũng không biết là tốt hay xấu."

Tôn chủ lại cùng vạn kính chi chủ ở cùng nhau.

Cô không hận...

"Quốc chủ?"

Đan Tinh lắc đầu, không muốn nhiều lời: "Trở về đi.

-

Kỳ Ngự ở trong phòng đi tới đi lui, vừa rồi con Bạch Điểu kia xoay quanh hắn, trong đầu hắn có một vài thứ không hiểu được.

Kẹt kẹt ——

Cửa phòng bị đẩy ra, Minh thù đạp lên ánh sáng tiến vào.

Kỳ Ngự đứng tại chỗ, mờ mịt nhìn cô vợ nhỏ nhà mình.

Tia sáng có chút ảm đạm, nữ tử chậm rãi tiến đến.

"Phát ngốc cái gì?"

"Cô vợ nhỏ..."

Minh Thù ngồi xuống, rót cho mình một ly trà, xem thường hỏi hắn: "Làm sao vậy, nôn nóng bất an."

"Tôi... Tôi không làm vạn kính chi chủ gì đó có được không?"

Minh Thù nhấp một hớp trà: "Vạn kính chi chủ là thiên địa chọn, không phải vấn đề anh có muốn hay không."

Kỳ Ngự đi đến bên cạnh Minh Th, muốn chạm vào cô lại không dám.

"Thế nhưng tôi không muốn làm vạn kính chi chủ này."

"Kỳ Ngự, đã chọn anh thì đó chính là anh, không được thay đổi." Minh Thù chủ động nắm chặt tay hắn.

"Thế nhưng em nói tôi là khắc tinh." Lão tử chỉ muốn làm tiểu khả ái của cô, không muốn làm khắc tinh.

Minh Thù có chút ngờ vực: "Anh không tiếp thu được ký ức truyền thừa sao?"

Kỳ Ngự hạ mắt: "Cái gì Thần kính cung, vạn kính chi chủ có lai lịch cái gì, chỉ những thứ này."

Lai lịch của vạn kính chi chủ cũng như Minh Thù nói.

Chính là vì giải quyết một vài vấn đề mà người thường không thể giải quyết được.

Thuận tiện làm một chút thần côn, dự đoán sự phát triển của Vạn Kính Giới trong tương lai, đừng để Vạn Kính Giới sai lệch cái gì.

Những thứ ngổn ngang này, nào có quan trọng bằng vợ hắn.

Minh Thù nhắm mắt lại, chẳng lẽ là cuộc chiến U Thủy bị cắt đứt mất hậu di chứng khi vạn kính chi chủ xuất hiện.

Minh Thù tằng hắng một cái: "Dù sao chức vạn kính chi chủ này, anh không muốn làm cũng phải làm."

"..."

CMN!

Lão tử đã làm sai điều gì!

Lão tử đến cùng đã làm sai điều gì!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1647: Vạn Kính Thù Ngự (18)

Mười ngày sau.

Kỳ Ngự giẫm lên bạch ngọc trải thành con đường, ánh mắt đảo qua bốn phía, tầng mây hình dạng không đồng nhất bay ở phía dưới, đỉnh đầu một mảnh xanh thẳm, xanh đến trong suốt.

Nơi xa có cung điện rộng lớn như ẩn như hiện, con đường bạch ngọc kéo dài tới bốn phương tám hướng, mỗi một đầu cuối cùng đều kết nối ở trước cung điện.

Ba chữ Thần kính cung cho dù cách thật xa cũng có thể thấy rõ.

Ngoài diện có mấy người đang đứng, đứng đầu tiên chính là Bạch Khuynh.

"Bái kiến chủ thượng, tôn chủ." Bạch Khuynh chào đón.

Minh Thù không có ý tứ đáp lời, Kỳ Ngự chỉ có thể gật đầu ra hiệu.

"Mời vào bên trong." Bạch Khuynh cười cười, nhường ra một con đường cho bọn họ.

Kỳ Ngự kéo tay áo Minh Thù, theo Bạch Khuynh tiến vào cung điện.

Trong đại điện trống trải, không xuất hiện người bên ngoài.

"Bạch Khuynh có một vấn đề muốn hỏi chủ thượng cùng tôn chủ." Thanh âm của Bạch Khuynh vang vọng trong đại điện.

Minh Thù: "Ta có thể không trả lời."

Bạch Khuynh: "Vâng, nhưng Bạch Khuynh vẫn muốn hỏi."

Minh Thù nhẹ a một tiếng, không biết là đáp ứng hay là phản đối.

Bạch Khuynh coi như cô đáp ứng, nói: "Xin hỏi chủ thượng cùng tôn chủ là quan hệ như thế nào?"

Ánh mắt Minh Thù nhẹ chuyển, cánh môi màu hồng hé mở.

"Cô ấy là vợ ta."

Kỳ Ngự đoạt trả lời trước.

Nếu không trả lời trước, có khả năng cô liền nói bọn họ không có quan hệ gì.

Chớ hoài nghi, loại tra nữ kéo quần lên liền không nhận người như cô có chuyện gì là không làm được.

Trước đó còn nghĩ tới việc chia tay hắn!

Quả thực chính là đang nằm mơ giữa ban ngày.

Bạch Khuynh cổ quái hỏi: "Chủ thượng, ngài nói cái gì?"

Kỳ Ngự một mặt tự hào: "Cô ấy là vợ ta, có vấn đề gì?"

Bạch Khuynh: "..."

Vấn đề lớn!

"Chủ thượng, ngài..." Bạch Khuynh nhìn Minh Thù một chút: "Ngài sao có thể cùng với cô ấy?"

Trước đó cô ta cũng chỉ là cảm thấy quan hệ giữa hai người bọn họ không bình thường lắm.

Trước khi vạn kính chi chủ sinh ra chính là một người bình thường, bọn họ đã quen biết trước đó, cô ta cũng không thể cưỡng ép mang người đi

Thế nhưng...

"Ta không cùng cô ấy, chẳng lẽ cùng với ngươi?" Kỳ Ngự trợn mắt trừng một cái.

Bạch Khuynh: "..."

Bạch Khuynh cảm thấy vị vạn kính chi chủ này giống như có chút lệch lạc.

Cô ta nhìn Minh Thù bên cạnh cười đến gió xuân hiu hiu một chút, đáy lòng mơ hồ có chút bất an.

Cô sẽ không làm gì với vạn kính chi chủ chứ?

"Chủ thượng thay quần áo trước đi."

Bạch Khuynh vẫy gọi, người đang chờ bốn phía lập tức tiến lên dẫn đường cho Kỳ Ngự.

Kỳ Ngự nhìn Minh Thù, sau khi Minh Thù gật đầu, hắn mới theo người rời đi.

Đại điện chỉ còn lại Minh Thù cùng Bạch Khuynh.

"Minh Thù." Bạch Khuynh gọi thẳng tên: "Vạn kính chi chủ sinh ra tại Vạn Kính Sơn của ngươi, là ta không nghĩ tới."

"Ta cũng không nghĩ tới a." Minh Thù cảm thán, tiểu yêu tinh khỏe mạnh đột nhiên biến thành vạn kính chi chủ.

"... Ngươi muốn làm cái gì?" Bạch Khuynh hỏi.

Vạn kính chi chủ lần này khắp nơi đều lộ ra vẻ cổ quái, tựa hồ không nhớ nổi một chút chức trách nào của mình, còn đem cô...

Minh Thù buồn cười: "Ta cái gì cũng không làm."

Bạch Khuynh chất vấn: "Vậy vì sao hắn lại như vậy?" Mỗi một đời vạn kính chi chủ đều sẽ có ký ức truyền thừa, nhưng vị này hiện tại giống như không có.

Minh Thù: "Trước khi hắn không phải vạn kính chi chủ, chúng ta đã có quan hệ, bây giờ hắn như vậy không phải rất bình thường sao?"

Minh Thù dừng một chút, trong con ngươi tràn ngập ý cười sâu sắc: "Có phải là hắn không trở mặt thành thù cùng ta, ngươi rất thất vọng?

Bạch Khuynh hai tay chắp trước ngực, khẽ khom người: "Bạch Khuynh không có ý nghĩ này."

Minh Thù liếc nhìn có ta: "Ngươi không có, hay là không dám?"

Trên gương mặt xinh đẹp của Bạch Khuynh hiện lên một tia quái dị, thoáng qua liền biến mất.

"Những người các ngươi a." Minh Thù đi một vòng trong đại điện.

Bạch Khuynh: "..."

Làm sao bây giờ?

Vạn kính chi chủ lại cùng vị ở Vạn Kính Sơn này có một chân...

Cái này khiến cô ta phải làm sao?

Bạch Khuynh xoắn xuýt đến không chịu được.

"Minh Thù, ngươi biết, ta đối với ngươi không có địch ý." Bạch Khuynh nói một tiếng.

"Đúng vậy, xúi giục vạn kính chi chủ giết ta, xác thực không có địch ý." Minh Thù cười híp mắt nói.

Bạch Khuynh: "Đây cũng chỉ là chức trách, ở tại vị trí của ta, không có lựa chọn nào khác."

"Vả lại, ta cũng không xúi giục vạn kính chi chủ giết ngươi, nhiệm vụ của ta chỉ là dẫn đạo bọn hắn triệt để kế thừa vạn kính chi chủ, hết thảy ý niệm bọn hắn đều là thuận theo Thiên Đạo..."

"Thuận theo Thiên Đạo..." Minh Thù đột nhiên cười lên: "Hay cho câu thuận theo Thiên Đạo."

Bạch Khuynh: "..."

Minh Thù thu lại nụ cười, trong giọng nói mang theo hàn ý: "Thời điểm ta muốn chết, Thiên Đạo không cho ta chết, thời điểm ta không muốn chết liền muốn lộng chết ta, nào có chuyện dễ dàng như vậy, lần này ngược lại ta muốn xem xem, thiên ý còn có thể làm gì được ta."

Bạch Khuynh: "Nếu như ngươi có thể cùng vạn kính chi chủ chung sống hoà bình, có lẽ... Cũng không phải là một chuyện xấu."

Nụ cười của Minh Thù lại trở về trên mặt: "Cho nên ta dẫn hắn đến Thần kính cung là muốn để hắn kế thừa vạn kính chi chủ, ta muốn nhìn xem, lần này là Thiên Đạo thắng hay là ta thắng."

"Dường như ngươi rất nắm chắc?"

"Bình thường thôi."

Bạch Khuynh: "..."

Bạch Khuynh cúi đầu cùng Minh Thù cáo lui, Minh Thù một mình đứng trong đại điện, không biết đang suy nghĩ gì.

Mãi đến ngoài điện có âm thanh truyền đến, có người tiến vào, cô mới hoàn hồn.

Nhóm người đầu tiên tiến vào chính là đám người trước kia ở bên ngoài Vạn Kính Sơn.

Minh Thù nhìn bọn hắn một chút, nhấc chân đi lên cao toạ, trực tiếp ngồi ở vị trí đầu tiên.

Người của Thần kính cung không dám nói cô, chỉ là an bài vị trí cho những người còn lại.

"Làm cho ta chút gì ăn."

"Vâng, tôn chủ."

Người tới càng ngày càng nhiều, Minh Thù ngồi ở phía trên, tự nhiên sẽ bị dò xét, bất quá cũng không ai dám gây chuyện.

Thần kính cung hoàn cảnh lạ lẫm, bọn hắn đều sẽ quan sát trước.

"Đây chính là Thần kính cung? Ngươi còn nhớ rõ mình làm sao tới nơi này không?"

"Không nhớ rõ, đi theo người dẫn đường kia, đột nhiên liền đứng ở bên ngoài."

"Truyền Tống trận sao?"

"Hẳn là vậy, nhưng cùng Truyền Tống trận hình như lại không giống nhau lắm..."

"Nữ nhân ở Vạn Kính Sơn kia cũng ở đây, các ngươi nói vạn kính chi chủ đến cùng là cái gì, gần đây được truyền đi khắp nơi."

Tiếng bàn luận xôn xao lan tràn trong đại điện.

Đại lục Đông Nguyên bên kia đến chính là trưởng lão Long Chính Hải của Long gia.

Hoàng thất Liệt Dương Quốc chỉ phái một người không đáng chú ý tới.

Đại lục Sùng Thiên cùng đại lục Đông Nguyên liên thủ tiến đánh đại lục Huyền Tử, cuối cùng đại lục Huyền Tử lại giết các nhân vật chủ yếu của Hoàng thất Liệt Dương Quốc, hiện tại Hoàng thất Liệt Dương Quốc phải cụp cái đuôi lại mà đối nhân xử thế, cũng không dám nhảy nhót.

Đan Tinh tự mình đến, trở ngại nhiều người như vậy cũng không tiến lên chào hỏi Minh Thù.

Đại điện trống trải, dần dần bị đám người chiếm cứ.

Tới sớm còn có vị trí để ngồi, tới muộn chỉ có thể đứng ở phía sau.

Bạch Khuynh một thân áo trắng mang theo các thị nữ từ trong điện đi ra, đối với Minh Thù ngồi trên vị trí cao nhất, ánh mắt chỉ hơi ngừng lại một chút.

"Là Bạch Phượng..."

"Thật xinh đẹp, trước đó cách xa, đều không nhìn thấy rõ."

"Đây chính là Bạch Phượng, không có chuyện lớn xảy ra sẽ không hiện thế, ngươi nên cẩn thận một chút, đừng lộ ra vẻ mặt bỉ ổi như thế."

"Ai bỉ ổi?"

"Ngoại trừ ngươi còn có thể là ai?"

"Dám nói đáy lòng ngươi không có tâm tư?"

"Ngươi..."

Bạch Khuynh đi đến vị trí chính giữa: "Chư vị hữu lễ."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1648: Vạn Kính Thù Ngự (19)

Có lẽ là thanh âm của Bạch Khuynh mang theo lực lượng thần kỳ, khiến cho tất cả mọi người đều an tĩnh lại.

Bạch Khuynh đảo mắt qua bốn phía: "Hôm nay mời chư vị tới Thần Điện là để chư vị nhận biết vạn kính chi chủ tân nhiệm, thuận tiện biết một vài chuyện."

"Vạn kính chi chủ là cái gì? Dựa vào cái gì muốn chúng ta quen biết?" Phía dưới có người hô.

Đây đều là chim đầu đàn, người biết chân chính lúc này sẽ không lên tiếng.

Bạch Khuynh: "Gần đây hẳn là mọi người đều nghe thấy rất nhiều tin đồn."

"Cũng không phải chỉ là truyền rằng vạn kính chi chủ vô cùng kì diệu, nếu không phải cô nương là Bạch Phượng nhất tộc, ngày hôm nay chúng ta mới sẽ không tới đây."

"Đúng vậy, chúng ta đều là cho cô nương mặt mũi chứ không phải vì vị vạn kính chi chủ gì kia."

"Đang êm đẹp lại toát ra một vị vạn kính chi chủ, cái này để người ta làm sao tiếp nhận?"

Bạch Khuynh đợi mọi người tranh luận xong mới lên tiếng nói: "Chư vị thảo luận xong rồi, có thể nghe ta nói hay chưa."

Mọi người đối mặt vài lần, tự mình an tĩnh lại.

"Sau khi cuộc chiến U Thủy mở ra ở Tháp Thiên Khải, mọi người hẳn là đều đã nghe thấy, chỗ này ta liền không nói."

"Cuộc chiến U Thủy dẫn đến đại lục phân chia thành ba phần thiên hạ, trong lúc đó chiến loạn không ngừng, thời gian kéo dài ngàn năm, kết quả liền dẫn đến toàn bộ lịch sử đại lục xuất hiện đứt đoạn."

"Vạn kính chi chủ vẫn luôn tồn tại trước cuộc chiến U Thủy, sau cuộc chiến U Thủy, các ngươi không biết được chỉ là bởi vì vạn kính chi chủ không còn xuất hiện, Thần kính cung ở vào trạng thái quan bế, bởi vậy mọi người đều không biết được."

Thanh âm của Bạch Khuynh không nhanh không chậm, nghe rất êm tai.

"Vạn kính chi chủ là Thiên Đạo chọn, hắn có được lực lượng cường đại nhất, là sứ giả của Thiên Đạo, mọi người cũng không nên lo lắng, vạn kính chi chủ dù lợi hại lại không thể nhúng tay vào chuyện phàm tục, chức trách của hắn là bảo vệ Vạn Kính Giới."

Bạch Khuynh đem chuyện vạn kính chi chủ được sinh ra như thế nào, chức trách của vạn kính chi chủ, từng cái đều giải thích rõ ràng.

Những chuyện này trước đây thật lâu đứa trẻ ba tuổi cũng biết, cũng không phải là bí mật gì.

Chờ Bạch Khuynh nói xong, mọi người còn có chút không bình tĩnh nổi.

Cho nên vạn kính chi chủ này kì thực chính là một linh vật rất lợi hại?

Có vấn đề liền tìm vạn kính chi chủ?

"Mời vạn kính chi chủ." Thanh âm của Bạch Khuynh có chút nâng cao.

Trong điện đột nhiên vang lên tiếng nhạc, kia là tiếng nhạc đám người chưa từng nghe qua, rõ ràng nghe qua vô cùng ôn hòa lại mang theo một cỗ áp bách làm cho người ta không dám khinh miệt.

Người không đủ thực lực, lúc này đầu đã đầy mồ hôi.

Kỳ "linh vật" Ngự từ giữa điện đi ra, trên người hắn đổi một thân hoàn toàn trắng muốt, tóc đen búi cao, bước chân mang theo gió, tiên khí phiêu dật.

Minh Thù chống cằm nhìn hắn, Kỳ Ngự đang bưng lấy mặt nghiêm túc lập tức nhìn Minh Thù nở nụ cười.

Trong nháy mắt kia giống như có thể nhìn thấy xuân về hoa nở, nghe thấy âm thanh tâm hoa nở rộ.

Thị nữ bên cạnh tiến lên nhắc nhở hắn chú ý, Kỳ Ngự bất đắc dĩ thu liễm nụ cười lại.

Nhìn thấy cô vợ nhỏ cũng không cho cười, là ai thiết lập nhân vật này!

Minh Thù cho Kỳ Ngự một nụ cười trấn an, ngón tay điểm nhẹ trên mặt.

Hắn giống như vẫn chưa đạt được ký ức truyền thừa của vạn kính chi chủ.

Nơi Kỳ Ngự vừa xuất hiện bị tiếng nhạc áp chế, đám người càng cảm thấy khó chịu.

Bạch Khuynh nhẹ giọng nhắc nhở bọn hắn hành lễ.

Đan Tinh nhìn Minh Thù một chút, mang người đi qua quỳ xuống trước, cái quỳ này làm áp lực trên người giảm đi không ít.

Đan Tinh thân là quốc chủ Ly Dương Quốc, hắn đều đã quỳ, một số người tự nhiên sẽ bắt chước, theo càng ngày càng nhiều người quỳ xuống, đám người cũng biết, chỉ có quỳ xuống thì lực lượng áp chế bọn hắn mới có thể biến mất.

Đương nhiên cũng có người chịu đựng, Bạch Khuynh chỉ là nhìn xem, cũng không lên tiếng.

Cuối cùng những người kia chịu không nổi, bị ép quỳ xuống.

Đây là lực lượng bọn hắn không có cách nào chống lại.

Nếu như ngay từ đầu bọn hắn chỉ là dự định đến xem vạn kính chi chủ này là cái gì...

Như vậy giờ phút này, bọn hắn đã không có bất luận lòng khinh miệt gì.

"Hi vọng chư vị nhớ kỹ, dù vạn kính chi chủ không cần các ngươi trung thành, nhưng các ngươi nhất định phải tôn trọng vạn kính chi chủ."

"Chúng ta nhớ kỹ."

"Chúng ta nhớ kỹ..."

Bạch Khuynh đưa tay, lực lượng vô hình nâng bọn hắn lên, quay người đem lông vũ màu trắng hai tay giao cho Kỳ Ngự: "Mời chủ thượng ban phúc."

Kỳ Ngự: "..."

Vừa rồi Bạch Khuynh đã ở phía sau dạy hắn, trong đầu cũng có ký ức truyền thừa.

Kỳ Ngự dựa theo ký ức kết ấn, lông vũ màu trắng trôi nổi giữa không trung, một phân thành hai, lại nối tiếp phân ra, cuối cùng vòng thành một vòng tròn xoay quanh Kỳ Ngự.

Ngón tay Kỳ Ngự khẽ nhúc nhích, lông vũ màu trắng bay về phía Minh Thù, xoay xung quanh cô.

Bạch Khuynh: "..."

Để ngươi ban phúc! Ngươi lại ban phúc cho cô!

Cô cần sao?!

Bạch Khuynh quét mắt một vòng đám người, nhanh chóng nhắc nhở: "Chủ thượng, không phải tôn chủ."

"Vì cái gì?" Kỳ Ngự hỏi lại: "Vợ ta không phải là người sao? Các ngươi kỳ thị?"

Bạch Khuynh: "..."

Vợ ngươi không cần a!!

"Đừng làm rộn." Minh Thù lên tiếng.

"Ồ." Kỳ Ngự lúc này mới ủy khuất phất tay, lông vũ bay trên không trung, hình thành một trận pháp ở đỉnh đầu mọi người.

Tinh mang rơi xuống, đám người chỉ cảm thấy thân thể đột nhiên nhẹ nhàng, một vài người tu vi thấp lúc này cũng cảm giác được bình cảnh buông lỏng, có dấu hiệu thăng cấp.

"Đây là lực lượng của Thiên Đạo, chư vị lĩnh hội thật tốt sẽ có lợi." Thanh âm êm tai của Bạch Khuynh lại vang lên.

"Xin hỏi... Sau này sẽ còn như vậy không?"

Người này hỏi, hiển nhiên cũng là đám người muốn hỏi.

Bạch Khuynh lắc đầu: "Đây là lực lượng sau khi vạn kính chi chủ sinh ra còn sót lại, bởi vậy dạng ban phúc này chỉ có một lần, vận khí của các ngươi rất tốt."

Đám người: "..."

Lúc Bạch Khuynh nói chuyện, Kỳ Ngự đã cọ đến bên cạnh Minh Thù, lấy lòng nói: "Cô vợ nhỏ, tôi vụng trộm để lại cho em."

Minh Thù buồn cười, nhưng vẫn nhẹ giọng giải thích rõ: "Lực lượng của Thiên Đạo tôi không thể dùng."

"Vì sao?"

Minh Thù nghĩ nghĩ: "... Hệ thống không kiêm dung?"

Kỳ Ngự ước chừng là nghĩ đến cuộc sống khốn khổ gần đây của mình, một mặt thất vọng.

Bạch Khuynh đem người kéo trở về, hắn hiện tại là chủ nhân của Thần kính cung, lễ này cũng là vì hắn mà tổ chức.

Hắn lại trốn đến bên cạnh, vẫn là không có hình tượng như vậy.

Để mặt mũi của Thần kính cung đặt ở nơi nào?

Kỳ "linh vật" Ngự: "..."

Cái gì lễ lớn, rõ ràng chính là cái hội gặp mặt.

Hắn không phải chỉ là một linh vật sao, muốn về nhà cùng cô vợ nhỏ hôn hôn.

Vạn Kính Giới?

Liên quan rắm gì đến hắn!

"Bạch Khuynh cô nương, ta còn một chuyện muốn hỏi."

Bạch Khuynh nhìn người ngồi ở vị trí đầu một chút, ánh mắt lại dán vào Kỳ Ngự, lần này... Vạn kính chi chủ sợ là bị cô diệt thảm hơn so với lần trước.

"Mời hỏi."

"Nghe đồn Vạn Kính Sơn nổi danh Cùng Tháp Thiên Khải, Vạn Kính Sơn cũng có con đường trường sinh, ta muốn hỏi vị tôn chủ ở Vạn Kính Sơn, cô ấy đến cùng là ai?!"

Người kia chỉ vào Minh Thù.

"Vạn Kính Sơn không có con đường trường sinh." Bạch Khuynh nói: "Có vài lời đồn cũng không thể tin, chư vị đừng tin lầm."

"Vậy dù sao cũng phải có giải thích hợp lý chứ?"

Bạch Khuynh có chút thở dài: "Vạn Kính Sơn đứng ở phía trên Trầm Minh Uyên."

Phía dưới bỗng nhiên an tĩnh lại.

"Trầm Minh chi địa, sinh hồn mất sạch, Tử Linh bay ra. Chư vị đừng lại có ý đồ với Vạn Kính Sơn, Vạn Kính Sơn không có con đường trường sinh."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1649: Vạn Kính Thù Ngự (20)

"Bạch Khuynh."

Bạch Khuynh trở lại: "Tôn chủ đã ngại phiền phức, nói cho bọn hắn có gì không thể?"

"Nhiều chuyện."

Minh Thù đứng dậy rời đi, đi vài bước lại đổ về lôi kéo Kỳ Ngự đi cùng.

"Chủ thượng..."

Bạch Khuynh ngăn thị nữ lại: "Đừng đi, lúc này chọc giận cô ấy sẽ không có kết cục tốt."

"Thế nhưng chủ thượng..."

"Không có việc gì, tiếp theo cũng không có chuyện gì quan trọng." Bạch Khuynh nói: "Ta đến là được rồi."

"Bạch Khuynh cô nương, ngài có phải là cố ý hay không?"

Bạch Khuynh cười nhạt không nói.

-

Minh Thù trên đường đi trầm mặc, mãi đến lúc trở lại Vạn Kính Sơn, Kỳ Ngự mới hỏi: "Trầm Minh Uyên là nơi nào?"

Vì sao cô lại phản ứng lớn như vậy.

"Anh đã có được ký ức truyền thừa?" Minh Thù hỏi mà không đáp.

Kỳ Ngự mặt mũi tràn đầy vô tội: "Cô vợ nhỏ, truyền thừa cái gì?"

"Kỳ Ngự."

Kỳ Ngự ngậm miệng, ủy khuất kêu một tiếng: "Cô vợ nhỏ..."

Hắn lôi kéo tay áo Minh Thù, ngón tay vòng quanh tua rua rủ xuống trên người cô.

Minh Thù tiến lên một bước, hai người mặt đối mặt, ở giữa chỉ cách một bàn tay.

Kỳ Ngự đối đầu với ánh mắt của Minh Thù, cơ thể có chút cứng ngắc.

"Cô vợ nhỏ..." Hắn hơi mấp máy cánh môi: "Mặc kệ xảy ra chuyện gì, anh sẽ không tổn thương đến em, tuyệt đối không."

Hắn rõ ràng đã cố gắng giả bộ như không có đạt được ký ức truyền thừa như vậy, vì sao cô vẫn biết.

"Em đương nhiên tin tưởng anh."

"..." Giọng điệu này của cô cũng không quá giống.

Minh Thù đưa tay sửa sang lại vạt áo Kỳ Ngự: "Trước anh có rất nhiều vạn kính chi chủ, nghĩ xem vì sao bọn hắn không có ở đây."

"..."

Đây là uy hiếp sao?

Tuyệt đối là như vậy!"

"Anh sẽ không." Kỳ Ngự nhu thuận cười: "Trong lòng anh, cô vợ nhỏ là quan trọng nhất, ai cũng không sáng bằng."

Minh Thù nhìn chằm chằm hắn, thật lâu mới vươn tay về phía hắn.

Kỳ Ngự cẩn thận đặt tay lên.

"Kỳ Ngự, nếu có một ngày anh hối hận rồi, em sẽ vì anh tìm một nơi thật tốt để hội tụ." Minh Thù đặt trên mu bàn tay hắn một nụ hôn, giọng điệu thân mật lại như lời tỏ tình.

Nhưng chỉ có người trong cuộc biết, đây căn bản không phải lời tỏ tình gì.

"Em sẽ hối hận sao?"

"Sẽ không."

"Vậy anh cũng sẽ không." Sẽ không... Hắn vĩnh viễn sẽ không.

Kỳ Ngự thả tay xuống hai bên người, có chút nắm chặt, sâu trong đáy mắt hiện lên một chút ám trầm.

Minh Thù ngước mắt.

Kỳ Ngự lập tức nâng lên nụ cười xán lạn.

Thiên Địa vạn vật, chỉ có thân ảnh của cô rõ ràng sáng tỏ, sặc sỡ loá mắt.

"Trở về đi."

"..." Kỳ Ngự cảm thấy không thích hợp, vấn đề vừa rồi hắn hỏi không phải Trầm Minh Uyên là nơi nào sao?

Cô lại chuyển chủ đề!!

-

Về sau Bạch Khuynh đến Vạn Kính Sơn tìm Kỳ Ngự, Kỳ Ngự sống chết không chịu cùng cô ta trở về Thần kính cung, Bạch Khuynh lui bước nói có thể để cho Minh Thù đi qua cùng, Kỳ Ngự cũng không chịu.

Cuối cùng Bạch Khuynh không cách nào, chỉ có thể theo Kỳ Ngự.

Một nhiệm kỳ vạn kính chi chủ này cùng trước kia hoàn toàn khác nhau.

Mặc kệ hắn có kế thừa ký ức truyền thừa hay không, hắn... Hẳn là cũng sẽ không phản bội người kia.

Mà những người ngấp nghé Vạn Kính Sơn bị Bạch Khuynh lấy Trầm Minh Uyên hù đến, không ai còn dám tới gần.

Vạn Kính Sơn tựa hồ khôi phục lại sự anh tĩnh vốn có.

"Tụ Hoan."

Tụ Hoan quay đầu, cúi người hành lễ: "Tôn chủ."

"Nhìn thấy Kỳ Ngự không?"

"Ngự chủ tử?" Tụ Hoan suy nghĩ một chút, lắc đầu: "Không có. Xảy ra chuyện gì sao?"

Minh Thù phất tay để Tụ Ho lui xuống, cô đến Linh Trì bên kia tìm một vòng.

Chỉ thấy ở trong linh trì có thú nhỏ đang ngâm mình.

Thú nhỏ dùng móng vuốt bám lên mép hồ, bất mãn hừ hừ:

"Không thấy thì không thấy thôi, dù sao hắn lại không ra khỏi Vạn Kính Sơn được, đợi có người trông thấy sẽ trả lại cho ngươi, ngươi lo lắng cái gì?"

Toàn bộ Vạn Kính Sơn đều là địa bàn của cô, ai dám gây bất lợi với con thú hai chân kia của cô?

Minh Thù liếc nó một chút.

Thú nhỏ lập tức nhảy vào trong nước.

"Hung dữ cái gì, thỉnh thoảng không nhìn thấy hắn cũng không phải chuyện gì kỳ quái, lần trước là hái trái cây cho ngươi, lần trước nữa là đào cho ngươi một gốc hoa ăn thịt người, lần trước trước nữa..."

Thú nhỏ liên tiếp kể ra mấy cái, giống như chuyện tiểu yêu tinh làm liền không có chuyện gì đứng đắn.

"Nịnh hót!"

Thú nhỏ lẩm bẩm dán cho hắn cái nhãn hiệu.

Minh Thù giật giật khóe miệng một cái, quay người rời đi.

Minh Thù gọi Kinh Vũ xuống, hỏi nó có nhìn thấy Kỳ Ngự không, ánh mắt Kinh Vũ nhìn thoáng qua phương hướng Linh Trì, lắc đầu.

Minh Thù nhắm mắt lại, Kinh Vũ run rẩy một chút, muốn chạy.

Minh Thù một tay nắm chặt cánh nó lại.

"Ngươi nhìn Linh Trì làm gì?" Minh Thù lôi Kinh Vũ xuống ấn lấy: "Ngươi nhìn thấy Kỳ Ngự?"

Kinh Vũ cả người run rẩy.

"Ngươi không nói ta liền đem ngươi đi nấu!"

Kinh Vũ dùng cánh ôm lấy đầu, nó không thể ăn, nó không có thịt, chớ ăn nó.

Minh Thù lại hỏi một câu: "Ngươi nhìn thấy Kỳ Ngự?"

Kinh Vũ tiếp tục lắc đầu, không có không có không có!

"Tụ Hoan, lấy nồi đến!" Minh Thù hô một tiếng.

Kinh Vũ: "..."

Kinh Vũ dùng cánh chỉ về một phương hướng, sau đó ôm đầu run lẩy bẩy.

Minh Thù nhìn về phương hướng Kinh Vũ chỉ, kia là... Phương hướng cây cầu nguyện.

Hắn đến đó làm gì?

Cũng không thể đem cầu nguyện cây đào trở về a?

Minh Thù nhảy lên Kinh Vũ nói: "Mang ta đi."

Kinh Vũ hót vang một tiếng, bay lên không trung.

Còn chưa tới gần cây cầu nguyện đã thấy một vệt ánh sáng phóng lên tận trời, trong lòng Minh Thù đập mạnh, một cỗ dự cảm không tốt từ đáy lòng xông thẳng lên.

Cô từ trên thân Kinh Vũ nhảy xuống, cực nhanh chạy về phía cây cầu nguyện.

Dưới gốc cây cầu nguyện, thiếu niên áo trắng ngồi trên mặt đất, bốn phía ánh sáng vờn quanh, Tinh Linh cầu nguyện nhỏ nhắn bay lượn trong ánh sáng.

Minh Thù ở bên ngoài ánh sáng, cô nổi giận gầm lên một tiếng: "Kỳ Ngự!"

Ánh sáng cản cô lại ở bên ngoài, Kỳ Ngự đưa mắt nhìn qua, khoé miệng nhếch lên, trên khuôn mặt tái nhợt lộ ra nụ cười nhu thuận.

"Anh đang làm gì! Anh dừng lại cho em!"

"Cô vợ nhỏ..."

Minh Thù thử xông vào ánh sáng, nhưng những ánh sáng kia giống như tường đồng vách sắt, cô đụng vào cũng không đơn giản như bị thiêu đốt.

Lá cây cầu nguyện sạt sạt sạt vang lên, Minh Thù đứng bên ngoài ánh sáng, ánh mắt phức tạp nhìn người bên trong.

Kỳ Ngự bị ánh sáng vờn quanh, tăng thêm mấy phần thánh khiết không cho người xâm phạm.

"Anh không muốn làm cái gì vạn kính chi chủ, nếu lực lượng này có hại đối với em, vậy anh cũng không muốn nữa."

Hắn nhìn Minh Thù cười một chút, trong tay kết ấn, một mảnh ánh sáng.

Ánh sáng xông phá lá chắn Vạn Kính Sơn, Tinh linh cầu nguyện bay ra Vạn Kính Sơn, phát tán Vạn Kính Giới Tứ Hải Bát Hoang.

Minh Thù bị ánh sáng bức lui lại mấy bước, ánh mắt cô chăm chú nhìn người bên trong ánh sáng.

Mãi đến khi ánh sáng tan hết, Minh Thù một bước xông lên, ôm lấy người ngã xuống.

Kỳ Ngự dựa vào ngực Minh Thù, nói nhỏ một tiếng: "Cô vợ nhỏ, anh là của một mình em."

Minh Thù ôm chặt hắn, thanh âm có mấy phần rung động: "Ừ, một mình em."

"Em vĩnh viễn thích anh có được hay không?"

"... Được."

Đôi mắt Ngự hơi sáng giống như ngôi sao lấp lánh.

Hắn chậm rãi đưa tay, còn chưa kịp sờ đến gương mặt Minh Thù đã bất lực rũ xuống.

Minh Thù nắm chặt tay, tròng mắt nhìn người trong ngực.

Cô hôn bàn tay Kỳ Ngự một chút, đáy mắt như có giọt nước hiện lên: "Kỳ Ngự..."

……

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1650: Vạn Kính Thù Ngự (Xong)

Thú nhỏ dùng móng vuốt ôm đầu ngồi xổm trên mặt đất.

"Ta là vì muốn tốt cho ngươi!" Thú nhỏ tức giận kháng nghị.

"Cho nên ngươi liền dạy hắn đi tan hết một thân lực lượng?"

"Có gì không tốt? Như vậy hắn mới không thể tổn thương ngươi!" Thú nhỏ có lý chẳng sợ: "Coi như để ta chọn lại một lần nữa, ta cũng sẽ làm như vậy!"

Nó cũng là vì cô!

Cô lại còn hung dữ với nó!

Minh Thù: "..."

Minh Thù chống đỡ trán.

Cô không thể trách nó.

Cũng không thể mắng tiểu yêu tinh.

Tức giận này...

Còn phải tự mình nhận lấy.

"Ra ngoài, cút nhanh lên."

"Cút thì cút." Thú nhỏ hừ lạnh một tiếng, ùng ục ục lăn ra

ngoài.

Minh Thù ngồi một hồi lâu, mãi đến bên ngoài một mảnh đen kịt, Minh Thù mới đứng dậy đi đến gian phòng sát vách.

Kỳ Ngự nằm ở trên giường, không có một thân lực lượng kia, lúc này Kỳ Ngự yếu đến cô chỉ cần tùy tiện ra tay cũng có thể chơi chết hắn.

Minh Thù giật giật chăn ra, ngồi bên mép giường, đầu ngón tay lướt qua hai hàng lông mày hắn.

Lực lượng Thiên Đạo trước đó áp chế thân thể của hắn cũng áp chế chi lực nguyên bản cô cho hắn, thậm chí đã thanh trừ không ít.

Nếu như chi lực nguyên bản hoàn toàn bị thanh trừ, hắn còn có thể bảo trì như dự tính ban đầu sao?

Minh Thù cũng không thể khẳng định đáp án này.

Hắn có lẽ là phát giác được điểm này nên mới chủ động tìm thú nhỏ.

Thiên Đạo lựa chọn không ai có thể cự tuyệt.

Nhưng sau khi tiếp nhận hắn có thể tan hết một thân lực lượng.

Đạt được lực lượng như vậy... Lại có bao nhiêu người chịu từ bỏ?

"Kỳ Ngự... Anh thật là giảo hoạt." Xem hắn vì mình làm như thế, sau này cô cũng không thể làm bất luận chuyện gì có lỗi với hắn.

Minh Thù thở dài, thu tay lại, cúi người mổ nhẹ trên cánh môi hắn một chút.

Cổ trong phút chốc bị người ta vòng lấy, vốn là người đang nhắm mắt, lúc này lại đang nhìn chằm chằm cô, con ngươi đen nặng lại mang theo mấy phần ý cười.

Minh Thù muốn đứng dậy, Kỳ Ngự vội vàng kéo người về phía mình một cái.

"Cô vợ nhỏ, em hôn trộm anh."

Minh Thù chống tay bên cạnh: "Vậy thì thế nào?"

Vậy thì thế nào?

Hôn trộm còn có lý chẳng sợ như thế!

Đều bị hắn bắt được!

Kỳ Ngự ngửa đầu, lý trực khí tráng yêu cầu: "Em hôn lại một chút."

Minh Thù bật cười, đưa tay nhéo mũi hắn một chút, nâng cằm hắn lên hôn xuống.

Mãi đến khi Kỳ Ngự có chút thở hổn hển, Minh Thù mới buông hắn ra, ngữ khí ôn nhu: "Được rồi, thả em ra."

"Cô vợ nhỏ..." Thanh âm Kỳ Ngự mang theo một chút khác thường, ôm cô không chịu buông tay.

"Không được." Minh Thù lấy tay hắn xuống, chững chạc đàng hoàng giáo huấn: "Thân thể của anh bây giờ còn kém hơn so với thời điểm lúc ban đầu tiến vào."

Kỳ Ngự: "..." Nói hươu nói vượn!

Thiên tài như hắn có gì là không được.

Minh Thù kéo tay hắn đang quấn lấy mình xuống, đem người nhét vào trong chăn: "Ai cho anh tự mình quyết định?"

Kỳ Ngự quay đầu ra: "Anh không muốn có bất kỳ tai họa ngầm nào tồn tại giữa chúng ta."

Minh Thù hơi ngừng lại, một lát sau vén chăn trèo lên, rút vào trong ngực Kỳ Ngự.

"Cô vợ nhỏ?"

Minh Thù ôm hắn: "Kỳ Ngự."

"Ừ?"

"... Không có việc gì."

Kỳ Ngự cũng không truy vấn, ôm thật chặt người trong ngực mình: "Mặc kệ trước kia phát sinh chuyện gì, đều là chuyện của quá khứ, sau này anh sẽ ở bên cạnh chăm sóc em, chỉ cần em quay đầu đều sẽ nhìn thấy anh."

"Ừ."

-

Ngày thứ hai Bạch Khuynh liền tìm tới cửa, Kỳ Ngự ngăn Minh Thù lại, tự mình đi nói chuyện cùng Bạch Khuynh.

Vạn kính chi chủ còn chưa làm được mấy ngày, đột nhiên liền không còn.

Cái này khiến Bạch Khuynh gọi là một lòng khó chịu, nhưng kết cục đã định, coi như Bạch Khuynh bất đắc dĩ bao nhiêu cũng không thể để Thiên Đạo làm một lần nữa.

Đây đại khái chính là vạn kính chi chủ có một nhiệm kỳ ngắn nhất.

Mà lúc này Kỳ Ngự đang ngồi thiền ở trong sân.

"Cô vợ nhỏ anh còn phải ngồi bao lâu?"

Minh Thù dời cái ghế dựa, nằm ở phía trên, lung la lung lay ăn hoa quả: "Mới chưa được nửa canh giờ, ồn ào cái gì, tiếp tục.

Kỳ Ngự: "..."

Người ngồi cũng không phải ngươi!

Ngươi ngược lại là dễ dàng!

Lão tử sắp mệt chết!

Dạng kiến thức cơ bản như ngồi thiền này, Kỳ Ngự cảm thấy cô hoàn toàn là đang chỉnh mình.

Cái gì hiện tại thân thể hắn yếu, hoàn toàn chính là một đêm trở lại trước khi giải phóng, cần phải rèn luyện?

Đánh rắm!

Hắn cảm thấy thân thể của mình vô cùng khoẻ mạnh! Hoàn toàn không có vấn đề!

Trừ việc đó ra, mỗi ngày hắn còn phải đến Linh Trì ngâm nước, ngâm xong rồi tu luyện.

Suốt cả ngày cứ trôi qua như vậy.

"Ngươi để ta ra ngoài!"

"Không được, con sen để ngươi ngâm một canh giờ." Thú nhỏ ngồi xổm trước mặt Kỳ Ngự, không cho phép hắn ra ngoài.

"Ta... Ta mắc tiểu."

Thú nhỏ chỉ chỉ tấm bình phong phía sau.

Kỳ Ngự: "..."

Kỳ Ngự nhấc chân liền xông rangoài, thú nhỏ lập tức ngăn hắn lại, một người một thú trong phòng làm ầm ĩ.

Kỳ Ngự chờ lấy thời cơ, một bước phóng qua thú nhỏ, một giây sau liền đụng vào trong ngực một người.

"Quậy cái gì?"

Kỳ Ngự: "..."

Kỳ Ngự cười hắc hắc một tiếng: "Cô vợ nhỏ, anh nhớ em."

Minh Thù kéo lấy hắn đi về phía Linh Trì: "Ai cho anh lên, xuống dưới."

"Tự anh xuống..." Kỳ Ngự ôm lấy tay Minh Thù: "Đừng ném anh!"

Thú nhỏ ở bên cạnh lẩm bẩm: "Đáng đời."

Kỳ Ngự nhìn về phía thú nhỏ, thú nhỏ thè lưỡi, lắc lắc thân thể nhỏ, xoay người lại, đem cái mông nhắm vào Kỳ Ngự, đắc ý xoay đến mấy lần.

Hahaha, người thú quái dị hai chân không có lông.

Kỳ Ngự nghiến răng nghiến lợi.

Thừa dịp Minh Thù cũng đang nhìn thú nhỏ liền ôm chặt lấy eo Minh Thù, ngã về phía sau.

Soạt ——

Nước vẩy ra phía trên làm thú nhỏ ướt lạnh đến thấu tim.

Thú nhỏ: "..."

Hỗn đản!

Cầm thú!

Thú nhỏ run run xù lông, hừ lạnh một tiếng, lăn ra khỏi phòng, nhìn thấy hai tên này liền cay con mắt.

Kỳ Ngự ôm Minh Thù không buông tay: "Cô vợ nhỏ theo anh đi mà."

"Không muốn." Thẳng nam Thù không lưu tình chút nào cự tuyệt hắn, cũng tuỳ tiện tránh khỏi hắn đi lên.

Kỳ Ngự nắm lấy vạt áo Minh Thù, lần nữa kéo cô xuống.

Hắn ép cô dán vào mép hồ, trực tiếp ngăn chặn lại miệng của cô.

"Theo giúp anh."

"Không..."

"Theo giúp anh?"

"... Được được được, buông em ra."

Kỳ Ngự hài lòng lôi kéo Minh Thù ngồi xuống: "Không được phép đi."

Minh Thù gật đầu.

Kỳ Ngự ngồi xếp bằng, nhắm mắt lại, một giây sau lại mở ra, sau đó lại nhắm mắt lại...

Sau khi lặp đi lặp lại nhiều lần, lúc này Kỳ Ngự mới tiến vào trạng thái tu luyện.

Minh Thù rón rén đi lên, mắt thấy là sắp rời khỏi Linh Trì, mắt cá chân đột nhiên bị người ta níu lại.

"Cô vợ nhỏ, làm sao lại nói không giữ lời?"

Minh Thù: "..."

Mẹ nó!

Cuối cùng Minh Thù chỉ có thể ngồi ở bên cạnh trông coi hắn.

Kỳ Ngự làm cái gì cũng đều thích dán vào cô, tiểu yêu tinh nhà mình, trừ sủng ái còn có thể làm sao?

Sau khi Kỳ Ngự ngâm Linh Trì xong, Minh Thù đi lên trước, sau đó mới vươn tay về phía hắn.

Đáy mắt người đối diện hiện lên một tia giảo hoạt, đưa tay cho Minh Thù, trong nháy mắt bị kéo lên lập tức đẩy Minh Thù ngã nhào trên mặt đất.

Kỳ Ngự ôm eo Minh Thù, bàn tay nóng rực lần theo phía trên: "Cô vợ nhỏ, anh cảm thấy thân thể anh rất khá... Anh giúp em thay quần áo a??"

"Kỳ Ngự!"

"Hừm, ở đây."

"Anh đứng dậy cho em!"

"Không muốn."

"Anh... Ưm..."

Trong phòng sương mù phiêu dật, đem thân ảnh của hai người nổi bật lại mông lung.

*

Chính văn hoàn.

Mỗi cố sự đều có kết cục.

Lại đánh xuống ba chữ này, cảm khái rất nhiều, hi vọng hàng năm có thể có một cố sự làm bạn cùng các ngươi đi.

Sênh ca vạn dặm, Thù gặp đồng quy, Tranh đồ không tắt.

Ta ở điểm xuất phát cố sự phía sau chờ các ngươi.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1651: Thù Dương Công Chúa (1)

Ánh nắng xuyên thấu xuống vực sâu, chiếu vào trên phiến lá không biết tên, lá cây kia vừa rộng lại vừa lớn, giống như cánh buồm nhỏ dính đầy hạt sương óng ánh..

Trên lá cây có một tiểu cô nương đang nằm, tiểu cô nương sắc mặt tái nhợt, hạt sương từ trên phiến lá trượt xuống nhỏ lên mi tâm tiểu cô nương, theo khuôn mặt xinh đẹp của cô trượt xuống.

Tiểu cô nương bộ dáng mười hai mười ba tuổi, dù còn chưa nẩy nở nhưng vẫn có thể nhìn ra dung mạo tinh xảo, trong nét ngây thơ mang theo vài phần cao quý.

Hạt sương lạnh buốt, tiểu cô nương bị sự lạnh lẽo quấy nhiễu, mơ màng tỉnh lại.

Trong nháy mắt cô mở mắt, đáy mắt bi thương xen lẫn sự tuyệt vọng, giống như toàn bộ thế giới đều là màu của tăm tối.

"Khụ khụ khụ..." Tiểu cô nương ho khan đứng dậy, cô chậm chạp ngửa đầu, đỉnh đầu có ánh nắng chiếu xuống, trong ánh mắt bi thương lộ ra sự mờ mịt.

Cô bị ném ở đây... Bao lâu?

Cô không nhớ rõ.

Ngay từ đầu cô còn có thể nhớ, nhưng sau đó trí nhớ rối loạn, liền không nhớ rõ.

Mỗi ngày lúc sáng sớm đều có thể nhìn thấy ánh nắng, tiểu cô nương đứng lên đi đến bên dưới ánh nắng, như vậy mới có thể làm cho cô cảm giác được một chút nhiệt độ.

Cô tham lam hi vọng ánh nắng có thể chiếu lâu một chút.

Cô sợ hãi sau khi không có ánh nắng sẽ lâm vào trong bóng tối vô biên vô tận.

Đáng tiếc ánh nắng cũng không theo tâm ý cô mà dừng lại, rất nhanh liền biến mất trên vực sâu.

Cô chỉ có thể nhìn thấy một mảnh nhỏ của bầu trời.

"Ta tên Minh Thù, ta muốn rời khỏi nơi này."

Tiểu cô nương lặp lại câu nói này, giống như sợ mình sẽ quên, cũng giống như luyện tập nói chuyện, sợ không ai nói chuyện với cô, sau này cô sẽ quên cách nói.

-

Vạn Kính Nguyên An sáu năm.

Hoàng thất Ly Dương của đại lục Huyền Tử mừng trưởng công chúa lúc ra đời trời sinh dị tượng, hiện ra cát thuỵ.

Quốc chủ mừng rõ, tự mình ban tên Minh Thù.

Ngày đầy tháng, lại phong hào Thù Dương.

Dựa theo tục lệ cũ của Hoàng thất, Công chúa cần phải tròn mười lăm tuổi mới có thể phong hào, mà vị trưởng công chúa này vẻn vẹn đầy tháng liền được phong hào, lại phong hào mang theo quốc hiệu, có thể thấy được quốc chủ đối với vị này cô cùng coi trọng cùng sủng ái.

Trong cung từ trên xuống dưới đối với vị trưởng công chúa này là ngậm trong miệng sợ tan, nâng trong lòng bàn tay sợ ngã, không người nào dám lơ là.

Mà vị trưởng công chúa này cũng cực kì thông minh, thiên phú hơn người, tuổi còn nhỏ liền có trình độ tối cao mà người thường không làm được.

Vạn Kính Nguyên An chín năm.

Trưởng công chúa Thù Dương ba tuần tuổi.

"Công chúa điện hạ, công chúa điện hạ, ngài ở đâu a?"

Từng cung nhân chạy loạn la lên, sắc mặt lo lắng.

Làm mất Công chúa của quốc chủ rồi, bọn họ có mấy cái đầu cũng không chém đủ.

"Công chúa điện hạ, ngài đừng làm rộn, mau ra đây."

"Công chúa điện hạ... Công chúa điện hạ, ngài làm sao lại leo lên cây!" Cung nhân đứng dưới tán cây, lo lắng nói: "Ngài mau xuống đây, ngài đừng để bị rớt."

Tiểu cô nương trắng trẻo đáng yêu dựa vào thân cây, nhìn về phía cung nhân thè lưỡi, tay chân lanh lẹ trèo lên trên, lá cây đem thân hình của cô che chắn lại.

"Công chúa điện hạ..." Cung nhân gấp đến không chịu được.

"Ngài cẩn thận a."

"Người đâu, có ai không..."

Nhóm cung nhân tụ tập dưới tán cây, trên tán cây thỉnh thoảng có âm thanh sàn sạt, nhưng bọn họ chính là không nhìn thấy người.

Tất cả mọi người nghiêm trọng chờ đợi, sợ người trên cây đột nhiên đến rơi xuống.

Sạt sạt sạt ——

Lá cây bị đẩy ra, tiểu cô nương đột nhiên nhảy xuống, cung nhân phía dùng linh lực dệt thành một tấm lưới.

Tiểu cô nương nhảy xuống, lộn một vòng trên không trung, vững vàng rơi xuống mặt đất.

Thân thể nhỏ lung la lung lay, nhóm cung nhân ba chân bốn cẳng xúm lại chạy qua.

"Công chúa điện hạ, ngài dọa chết chúng ta."

Tiểu công chúa kiêu ngạo ngẩng khuôn mặt nhỏ lên: "Tân Ngọc ca ca nói, chút chuyện nhỏ này như leo cây này không làm khó được ta."

"..." Thế tử lại dạy loạn công chúa điện hạ!

"Công chúa điện hạ, yến hội sắp bắt đầu, chúng ta đi thay quần áo trước có được hay không?" Cung nhân dụ dỗ tiểu công chúa.

"Tân Ngọc ca ca..."

"Ôi, công chúa điện hạ, ngài đừng có lại nói thế tử, bị quốc chủ nghe thấy, ngài sẽ bị phạt."

"Tân Ngọc ca ca..."

"Xuỵt xuỵt xuỵt!" Cung nhân mặt mũi tràn đầy gấp gáp: "Thế tử cả ngày mang theo ngài đi làm loạn, quốc chủ rất tức giận, ngài đây không phải là liên lụy đến thế tử sao?"

"Hừ!"

Cung nhân thấy tiểu công chúa nhanh chân chạy liền đau đầu đuổi theo.

Thật vất vả mới đưa tiểu công chúa đến yến hội, bọn họ cuối cùng cũng được thở phào.

Hôm nay là sinh nhật ba tuổi của tiểu công chúa, quốc chủ mở tiệc chiêu đãi bách quan, một công chúa có thể có đãi ngộ như vậy, đây chính là trước nay chưa từng có.

"Tân Ngọc ca ca!"

Tiểu công chúa đi vào liền bổ nhào về phía một nam đồng bên kia.

Nam đồng ước chừng sáu bảy tuổi, ngồi ở gần vị trí phía trước, đột nhiên bị tiểu công chúa nhào vào, nam đồng cũng không ổn định, hai người trực tiếp ngã xuống đất, té thành một cục.

Tràng diện lập tức bộc phát ra một trận tiếng cười.

Nam đồng có chút tức giận: "Thù Thù, muội nặng quá!"

Tiểu công chúa nằm trên người nam đồng: "Nói bậy, phụ hoàng nói ta rất nhẹ!"

Nam đồng: "Muội nhẹ chỗ nào, đè chết ta rồi, mau dậy đi."

Tiểu công chúa lại đè xuống: "Đè chết huynh!"

Nam đồng: "Muội mau dậy!"

Công chúa nhỏ: "Ta không!"

Phu nhân bên cạnh đem hai người làm ầm ĩ kéo lên: "Hai người các con thật sự là, Tân Ngọc, hôm nay là sinh nhật của công chúa điện hạ, không cho con làm ẩu, ngồi đàng hoàng cho ta."

Tân Ngọc ồ một tiếng, ngoan ngoãn ngồi xuống.

Tiểu công chúa trực tiếp ngồi bên cạnh hắn, lại bị cung nhân cưỡng ép kéo ra, đưa đến phía trên.

Trên cao toạ, quốc chủ cùng hoàng hậu ngồi ngang hàng, tiểu công chúa bị phóng vào trong ngực hoàng hậu.

"Mẫu hậu." Công chúa nhỏ giòn tan kêu một tiếng.

Hoàng hậu mỉm cười bóp cái mũi nhỏ của cô, mặt mũi tràn đầy cưng chiều: "Đào Khí."

Yến hội rất nhàm chán, tiểu công chúa là một người không chịu ngồi yên, ở trên long ỷ bò qua bò lại, sờ đông sờ tây, quốc chủ cùng hoàng hậu đều không có ý tứ mắng cô.

Đây chính là đãi ngộ của công chúa điện hạ.

Tiểu công chúa thừa dịp đại thần cùng quốc chủ hoàng hậu nói chuyện, trượt đến bên cạnh Tân Ngọc phía dưới, cô nằm rạp trên mặt đất, kéo lấy tay áo Tân Ngọc, lặng lẽ nói: "Tân Ngọc ca ca, chúng ta đi ra ngoài chơi có được không?"

Tân Ngọc như trộm nhìn hai bên một chút, hạ giọng: "Không được, ngày hôm nay là sinh nhật của muội."

"Thế nhưng thật là nhàm chán, bọn họ nói chuyện cũng nghe không hiểu a. Chúng ta liền đi ra ngoài chơi một lát, chỉ một lát?" Bánh bao nhỏ dựng thẳng một ngón tay, trong con ngươi đen bóng tràn đầy khẩn cầu: "Tân Ngọc ca ca, tân Ngọc ca ca, tân Ngọc ca ca, tân Ngọc ca ca..."

"... Chỉ một lát thôi."

Tiểu công chúa điên cuồng gật đầu.

Tân Ngọc dựng thẳng ngón tay lên đặt trên môi, ra hiệu cô yên tĩnh.

Hắn nhìn hai bên một chút, thấy lực chú ý của tất cả mọi người đều đặt trên cao tọa, lôi kéo bánh bao nhỏ chuồn ra khỏi đám người.

Hai người một đường chạy khỏi cung điện.

"Tân Ngọc ca ca, huynh dẫn ta bay đi!!" Tiểu công chúa bắt lấy Tân Ngọc: "Ta muốn lên trời ngắm sao!"

Tân Ngọc có chút khó khăn: "Ta..."

Đối đầu với ánh mắt chờ mong lại sùng bái của tiểu công chúa, Tân Ngọc khẽ cắn môi: "Vậy được rồi, bất quá lát nữa muội không được lộn xộn, bằng không thì ngã xuống ta nhất định sẽ chết."

"Được được, không động, ta không động." Tiểu công chúa điên cuồng gật đầu, biểu thị mình nhất định ngoan ngoãn.

Từ ngày mai ta đi làm việc tới 9h tối mới về nên sẽ up 1-2 chap a huhu

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1652: Thù Dương Công Chúa (2)

"Quỳ xuống cho ta!"

"Đã nói với ngươi bao nhiêu lần, không được phép mang theo công chúa điện hạ đi làm ẩu, lần này may là có ám vệ nên không xảy ra việc gì, lần sau thì sao?"

"Ỷ vào mình có chút bản lãnh, cánh đã cứng rồi đúng không? Một chút tu vi này của ngươi thì tính là gì? Tính là gì ngươi nói xem!"

Tân Ngọc cúi đầu, không dám lên tiếng.

"Ngươi thật sự là làm tức chết ta rồi! Hoàng thất nhiều thế tử dòng thứ như vậy, vì sao quốc chủ lại thích ngươi? Còn không phải là bởi vì công chúa điện hạ thích ngươi, ngươi không khuyên bảo công chúa điện hạ thật tốt, còn mang theo ngài ấy đi làm ẩu! Nếu công chúa điện hạ thật sự xảy ra chuyện gì, ngươi gánh được trách nhiệm sao?"

"Đừng nói là ngươi, liền xem như ta là cha ngươi cũng sẽ bị liên lụy."

Tân Ngọc quỳ gối trước linh bài tổ tông, thân thể thẳng tắp, bên tai là âm thanh nam nhân đang răn dạy hắn.

Trước đó mang theo tiểu công chúa bay trên trời, rơi xuống đất được ám vệ cứu, việc này không gạt được.

Người răn dạy hắn chắp tay rời đi, nghe thấy âm thanh cửa đóng lại, thân thể Tân Ngọc bỗng nhiên trượt xuống.

Hắn nhìn về phía cửa một chút, thở dài.

Hắn ngồi xếp bằng xuống, ngẩn người nhìn qua linh bài tổ tông.

"Tân Ngọc ca ca..."

"Tân Ngọc ca ca..."

Tân Ngọc quay đầu, nhìn thấy một người ở cửa sổ bên kia.

Hắn đứng dậy chạy tới, đẩy mở cửa sổ ra, tiểu công chúa kéo lấy cửa sổ, tội nghiệp nhìn hắn.

"Sao muội lại tới đây?"

Hốc mắt tiểu công chúa có nước mắt đảo quanh: "Tân Ngọc ca ca, thật xin lỗi."

Tân Ngọc lập tức mềm lòng: "Muội đừng khóc, vào đây trước, đừng để người khác nhìn thấy."

Tiểu công chúa lập tức bò vào trong, Tân Ngọc đỡ lấy cô, đóng cửa sổ lại.

"Tân Ngọc ca ca, huynh có bị đánh hay không?"

"Không có."

"Vậy Vương thúc mắng huynh sao?"

"Ừ."

"Thật xin lỗi."

"Muội đừng khóc." Tân Ngọc kéo ống tay áo lau nước mắt trên mặt cô, ngữ khí kiên định nói: "Sau này ta nhất định sẽ tu luyện thật tốt, sẽ không để muội rơi xuống nữa."

"Ta cũng sẽ cố gắng!" Tiểu công chúa nắm chặt hai tay.

-

Vạn Kính Nguyên An mười ba năm.

Băng tuyết ngưng kết thành một mảng trên mặt hồ, tiểu cô nương giẫm lên mặt băng bay lượn, xung quanh người cô có một cỗ băng tuyết quanh quẩn, giống như rồng lại giống như phượng.

"Thù Thù."

Tiểu cô nương quay đầu, hoảng hốt kết ấn trong tay, băng tuyết trên không trung bá bá bá rơi xuống, đập vào mặt tiểu cô nương.

"Ha ha ha ha ha ha ha..." Thiếu niên trên bờ ôm bụng cười to.

Tiểu cô nương đứng trên mặt băng, đưa tay vuốt mặt một cái.

Cô đột nhiên đưa tay kết ấn, băng tuyết ngưng kết thành trường long bay về phía bờ.

Thiếu niên sững sờ, chợt phất tay, đằng sau có một con phượng hoàng tuyết bay ra, trực tiếp nghênh đón trường long.

Hai bên đều sử dụng hết lực đụng vào, lực lượng của phượng hoàng rõ ràng mạnh hơn một chút, đem trường long bức lui, long đầu rạn nứt mở ra.

Phanh ——

Rầm rầm ——

Trường long vỡ nát trên không trung, lần nữa đập đầy tuyết vào mặt tiểu cô nương.

Tiểu cô nương tức giận đến dậm chân, vọt lên bờ, nắm lấy thiếu niên đánh một trận.

"Thù Thù, muội đừng có không nói đạo lý chứ!" Thiếu niên một bên tránh một bên ồn ào.

"Đều tại huynh!"

"Trách ta trách ta, đừng đánh nữa, lần sau để cho muội thắng được chưa?"

"Ai cần huynh nhường, ta khẳng định lợi hại hơn so với huynh!"

Ở một bên khác, hoàng hậu cùng mẫu thân của Tân Ngọc - Tấn Vương phi đang đứng cùng một chỗ.

"Hai đứa bé này, thật sự là..." Tấn Vương phi lắc đầu, trong con ngươi tràn đầy sự cưng chiều.

"Tân Ngọc thiên phú không tồi, sau này nhất định sẽ danh chấn thiên hạ." Hoàng hậu ngữ khí ôn hòa.

"Tân Ngọc so với công chúa điện hạ thật sự kém xa." Tấn Vương phi nói: "Công chúa điện hạ bây giờ bất quá chỉ mới bảy tuổi đã có thể làm được như vậy, Tân Ngọc thế nhưng là hơn công chúa điện hạ đến mấy tuổi lận."

Nữ nhi của mình được khen, trên mặt hoàng hậu lộ ra mấy phần vui mừng lại có chút lo lắng: "Cũng không biết chuyện này là tốt hay xấu, ta chỉ muốn nó được bình an lớn lên."

"Công chúa điện hạ bảo hộ đại lục, phúc phận lâu dài, ngài đừng quá lo lắng."

"Ừ..."

-

Vạn Kính Nguyên An mười bốn năm.

Đầu mùa xuân, đại lục Huyền Tử đột nhiên bắt đầu lưu truyền lời đồn yêu vật xuất thế, lời đồn này diễn ra đến mãnh liệt.

"Xảy ra chuyện gì?" Hoàng hậu lo lắng hỏi thăm quốc chủ.

"Gần đây quận Lan Khê bên kia có nhiều người tử vong, cũng không biết xảy ra chuyện gì." Quốc chủ nói.

"Là yêu ma quấy phá?"

"Căn cứ theo tin tức, không ai nhìn thấy là cái gì, ta đã phái người đi xem một chút, nếu chỉ là yêu ma quấy phá, vậy cũng dễ dàng giải quyết."

"Đã rất nhiều năm không có yêu ma xuất hiện..."

"Đúng vậy." Quốc chủ híp mắt lại: "Từ sau khi Thù Thù sinh ra..."

Hoàng hậu cùng quốc chủ liếc nhau, vào năm ấy, tất cả vận xui tựa hồ đều biến mất, chỉ có công chúa điện hạ mang đến may mắn.

"Đừng nghĩ lung tung."

Hoàng hậu lo lắng gật đầu, không biết vì cái gì, theo bước cô lớn lên, càng ngày bà ấy càng thấy bất an.

Chuyện của quận Lan Khê cuối cùng cũng được báo lên, là có yêu ma quấy phá.

Quốc chủ phái người tiến về quận Lan Khê tiêu diệt yêu ma.

Tân Ngọc làm thế tử cũng phải đi cùng, mở mang tầm mắt cũng như tăng thực lực lên.

Nhưng Tân Ngọc không nghĩ tới, tiểu công chúa sẽ trốn trong xe ngựa của hắn.

Xe ngựa đã rời khỏi Hoàng Thành, tiểu công chúa tội nghiệp nhìn hắn.

"Chuyện này rất nguy hiểm."

"Thế nhưng cho tới bây giờ ta chưa từng thấy qua yêu ma, ta muốn đi xem một chút."

"Ta bắt về cho muội xem có được hay không?" Tân Ngọc dỗ dành cô: "Muội về trước đi, bằng không thì quốc chủ cùng hoàng hậu sẽ lo lắng cho muội."

Bình thường ở trong Hoàng Thành, cô quấn lấy mình đi quậy phá coi như xong.

Cái này là rời khỏi Hoàng Thành đi tiêu diệt yêu ma, hắn nào dám mang cô theo.

"Ta mặc kệ, ta muốn đi."

"..."

Tân Ngọc cũng không có cách nào, trước tiên làm bộ đáp ứng, sau đó nhanh chóng cho người trở về đưa tin, đội ngũ cũng chậm lại, đợi Hoàng Thành bên kia phái người tới đón cô.

Nhưng Hoàng Thành bên kia cũng không cho người tới đón cô, ngược lại là đưa mấy ám vệ tới.

Ý là để công chúa điện hạ cùng đồng hành.

Nghe ý tứ của quốc chủ là muốn để công chúa điện hạ bắt đầu tự mình đảm đương một phía...

"Thù Thù còn nhỏ như thế..." Tân Ngọc nói cùng người truyền lời: "Xảy ra chuyện gì thì làm sao bây giờ?"

"Thế tử, bây giờ quốc chủ không có người con nào khác, công chúa điện hạ đã tám tuổi, ngài ấy nên bắt đầu độc lập. Thế tử không cần phải lo lắng, người quốc chủ phái tới đều là cao thủ hàng đầu, sẽ không để cho công chúa điện hạ xảy ra chuyện gì."

"..."

Trước kia đến cùng là ai thấy cô đi đường ngã đều đau lòng hơn nửa ngày a!?

Là hắn sao?

Cứ như vậy, tiểu công chúa đi theo đội ngũ tiến về quận Lan Khê.

Huyền Tử đại lục ba châu mười quận.

Quận Lan Khê linh khí dồi dào, là một nơi vô cùng tốt để tu luyện.

Nơi này sinh sản nhiều linh thạch cùng các loại kỳ hoa dị thảo, người ra ngoài càng là xinh đẹp tuấn tú.

"Tân Ngọc ca ca, thật xinh đẹp!" Tiểu công chúa ghé vào trên cửa sổ xe, nhìn qua cảnh sắc bên ngoài, hung hăng túm lấy Tân Ngọc.

Tân Ngọc bị ép cùng cô ghé vào cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Tân Ngọc nói: "Không giống Hoàng Thành."

Tiểu công chúa chỉ vào bên ngoài: "Tân Ngọc ca ca, huynh nhìn cái kia, còn có cái kia, ta đều chưa thấy qua, thật là đẹp a."

Đáy lòng Tân Ngọc lập tức có chút dự cảm không tốt.

Quả nhiên, một giây sau liền nghe thanh âm tiểu công chúa năn nỉ: "Tân Ngọc ca ca, chúng ta đi xuống xem một chút đi."

"Thù Thù, chúng ta còn phải lên đường."

"Vậy bọn hắn đi trước, lát nữa chúng ta đuổi theo có được hay không?" Tiểu công chúa lôi kéo tay áo hắn, dùng sức lắc: "Chỉ trì hoãn một lát, chỉ một lát."

Tân Ngọc: "..."

"Thù Thù, chúng ta không phải tới chơi." Tân Ngọc lời nói thấm thía: "Chúng ta trì hoãn một lát, liền sẽ có người chết."

Tiểu công chúa dường như bị giật mình: "Chết... Có người chết sao?"

Hôm nay rảnh được tí nên up luôn aaa*

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1653: Thù Dương Công Chúa (3)

Phía bắc quận Lan Khê có một thôn xóm, nơo xảy ra chuyện chính là nơi gần cái thôn kia.

Luôn luôn có người mất tích.

Thôn dân tu vi đều không cao, không thấy được là vật gì gây nên, tự nhiên sợ hãi, lời đồn cũng là từ nơi này truyền tới.

"Mùi máu tươi thật nồng."

Tân Ngọc vén rèm xe lên nhìn bên ngoài, vừa vặn nghe thấy câu nói này.

Giương mắt nhìn lên, thôm xóm cổ xưa tọa lạc ở dưới chân núi.

Lúc này bọn họ đang dừng ở cổng vào thôn xóm.

Trong gió truyền đến mùi máu tanh làm cho người ta buồn nôn.

"Tân Ngọc ca ca..."

Tân Ngọc sờ sờ đầu tiểu công chúa: "Không có việc gì, ta xuống dưới xem một chút."

Tân Ngọc nhảy xuống xe ngựa, phía trước đội ngũ xuất hiện bạo động, đôi câu vài lời từ phía trước truyền về.

Tân Ngọc khẽ nhíu mày, bước nhanh về phía trước.

Đứng tại cổng vào có thể nhìn thấy tình hình trong thôn, mặt đất đầy vết máu, khắp nơi đều có thể nhìn thấy được thi thể bốc thối...

Oẹ...

Tân Ngọc buồn nôn, cuống quít dời ánh mắt.

Con cháu Hoàng thất thời gian ra đời cùng trưởng công chúa không khác nhau lắm, ở thời kì thái bình thịnh thế, căn bản chưa từng thấy qua cảnh tượng như vậy.

Đừng nói là hắn, ngay cả một vài đại nhân đã gặp qua, lúc này đều bị tràng cảnh này làm cho buồn nôn.

"Bẩm đại nhân, trong thôn không còn người sống."

Người đi thăm dò trở về bẩm báo.

Toàn bộ thôn, không còn một người sống.

Mà người địa phương dẫn đường thì sắc mặt trắng bệch: "Tại sao có thể như vậy, hôm trước ta tới, nơi này còn rất tốt."

"Tân Ngọc ca ca..."

Tiểu công chúa mang người tới, Tân Ngọc mấy bước tiến lên, che mắt tiểu công chúa lại, nhíu mày trừng cung nhân: "Sao lại để Thù Thù xuống đây?"

Cung nhân bị dọa lui về phía sau: "Công chúa điện hạ kiên quyết..."

"Tân Ngọc ca ca?" Tiểu công chúa nghi hoặc lôi kéo tay Tân Ngọc, muốn để cho mình nhìn thấy.

Tân Ngọc chuyển một phương hướng, thả tay xuống.

Tiểu công chúa ngửa đầu nhìn hắn: "Tân Ngọc ca ca, xảy ra chuyện gì sao?"

Tân Ngọc hít sâu, trấn an cô: "Không có việc gì."

"Ta nghe thấy được." Tiểu công chúa nắm lấy tay áo hắn, con ngươi mờ mịt nổi lên sương mù: "Có người chết đúng không?"

Cô nghe được trong không khí có hương vị khó ngửi.

Đây là hương vị của máu tươi.

Tiểu công chúa nhịn xuống nắm thật chặt ngón tay, kéo chặt Tân Ngọc hơn, khuôn mặt nhỏ trắng nõn cũng kéo căng đến chặt chẽ.

Tân Ngọc không biết trả lời tiểu công chúa như thế nào.

Hắn nhịn về phương hướng thôn xóm một chút, nặng nề gật đầu.

Đại đội ngũ đóng nơi cư trú ở cách thôn không xa, sau đó phái người vào thôn tra tìm manh mối.

Tiểu công chúa ôm đầu gối, ngồi trước đống lửa, cung nhân bên cạnh tận tâm hầu hạ.

Tân Ngọc cầm cành khô chọc chọc đống lửa, trong đầu tràn đầy hình ảnh trước kia nhìn thấy.

Thứ gì tàn nhẫn như vậy...

Đồ sát một thôn xoám còn chưa đủ, còn làm thi thể biến thành cái dạng kia.

Bóng đêm dần dần bao phủ, tiểu công chúa chẳng biết lúc nào đã đi qua, ôm lấy cánh tay Tân Ngọc.

"Tân Ngọc ca ca, ta có chút sợ hãi."

Tân Ngọc trong lòng mềm mại, vỗ đầu muội muội nhà mình: "Đừng sợ, ta sẽ bảo vệ muội, lại nói Thù Thù của chúng ta rất lợi hại."

"Vâng." Tiểu công chúa nặng nề gật đầu.

-

Ban đêm.

Gió đêm lất phất, trăng khuyết treo trên không trung, ánh trăng lạnh buốt rơi vào trong dãy núi yên tĩnh.

A ——

Một tiếng hét thảm vang vọng toàn bộ nơi đóng quân.

Vốn là nơi đóng quân an tĩnh, trong khoảnh khắc liền hỗn loạn lên, công chúa nhỏ bị đánh thức, ghé vào cửa sổ xe nhìn ra bên ngoài.

Phương xa có bóng đen tiến về nơi đóng quân, những nơi hắn đi qua đều vang lên tiếng kêu thảm.

"Yêu ma!"

"Là yêu ma!"

"Bảo vệ công chúa và thế tử!"

"Nhanh, cản bọn hắn lại!"

Tiểu công chúa ngơ ngác nhìn xem, mãi đến khi có người kéo cô trở về xe ngựa, hạ màn xe xuống.

"Thù Thù, nhìn ta."

"Tân Ngọc ca ca..." Tiểu công chúa thì thào một tiếng: "Đó là cái gì?"

Tân Ngọc che lấy tai tiểu công chúa, không cho cô nghe âm thanh bên ngoài, thế nhưng tiểu công chúa vẫn có thể nghe thấy từng tiếng kêu thảm kia.

Giống một loại ma âm nào đó, không ngừng quanh quẩn bên tai.

Một canh giờ sau, nơi đóng quân an tĩnh lại.

Đó là lần đầu tiên tiểu công chúa nhìn thấy thi thể yêu ma, dáng dấp của bọn hắn cùng con người không khác nhau lắm, chỉ là nhìn qua khô quắt đến dị thường, giống như dinh dưỡng không đầy đủ.

Yêu ma ăn thịt người.

Đây là kẻ thù của bọn họ.

Đại lục Huyền Tử nhiều năm yên tĩnh, cuối cùng cũng nhấc lên gợn sóng.

Yêu ma tập kích bọn họ đều bị chém giết.

Nhưng cũng không tìm được manh mối yêu ma đột nhiên xuất thế.

"Công chúa điện hạ, thế tử, chúng ta dự định về thành tu chỉnh một chút." Có người đến báo.

Sau chuyện buổi tối, khí thế trên người Tân Ngọc đã trầm ổn hơn trước đó rất nhiều.

Hắn suy nghĩ một chút, hỏi: "Những yêu ma này vì sao lại đột nhiên tập kích chúng ta?"

"Hẳn là chúng ta ở cách thôn quá gần, dẫn đến bọn hắn đi qua."

Người trong thôn đều chết sạch, ai có thể nghĩ yêu ma còn đang quanh quẩn ở gần đó.

Bọn họ nhiều người như vậy, yêu ma đi tới cũng bình thường.

"Ừ..." Tân Ngọc gật đầu: "Vậy về thành trước đi."

"Vâng."

Đội ngũ trở lại trong thành tu chỉnh.

Tiểu công chúa ở thành chủ trong phủ, thỉnh thoảng cùng Tân Ngọc đi nghe bọn hắn nói chuyện.

Yêu ma tập kích người nhiều lần phát sinh, nhưng đều là chung quanh thôn xóm, thành trấn lớn hơn vẫn chưa nhận được tin tức này.

"Tân Ngọc ca ca, yêu ma đều là xấu sao?"

"Mặc kệ yêu ma là tốt hay xấu, bọn hắn đều cần ăn, mà chúng ta chính là thức ăn của bọn hắn." Tân Ngọc nói: "Bọn hắn là kẻ thù của chúng ta."

Tiểu công chúa cái hiểu cái không gật đầu.

"Vậy nếu như có yêu ma không ăn thịt người thì sao?"

"Vậy bọn hắn liền chết."

"Thế nhưng... Trước đó không phải nói yêu ma đã rất lâu chưa từng xuất hiện sao? Thời điểm bọn hắn chưa xuất hiện đã ăn cái gì?"

"..." Tân Ngọc đột nhiên tạm ngừng.

"Công chúa điện hạ, ngài gặp qua yêu ma, cảm thấy bọn hắn như thế nào?" Một người bên cạnh chen vào nói.

Tiểu công chúa ngoẹo đầu: "Xấu."

"Sao nữa?"

Tiểu công chúa suy nghĩ một lát: "Gầy."

"Yêu ma cũng có tu vi, nhưng bọn hắn không giống chúng ta, có thể một mực dùng linh lực duy trì. Yêu ma thời gian dài không ăn uống sẽ không tử vong, nhưng sẽ dẫn đến dáng vẻ hiện tại của bọn hắn."

"Yêu ma cường đại chân chính cùng nhân loại chúng ta không khác nhau, dùng mắt thường cơ hồ không có cách nào phân biệt."

"Lợi hại như vậy a... Thế nhưng tại sao phải có yêu ma? Trên đại lục chỉ có chúng ta không được sao?" Tiểu công chúa không hiểu.

Người kia cười một tiếng: "Công chúa điện hạ, trên đại lục còn có rất nhiều chủng tộc, sau này ngài sẽ gặp được. Yêu ma cũng chỉ là một chủng tộc trong đại lục, vừa lúc chủng tộc này là khắc tinh của chúng ta mà thôi."

"Trước khi công chúa điện hạ chưa được sinh ra, chúng ta vẫn luôn cùng yêu ma chiến đấu, nhưng sau khi công chúa điện hạ ra đời, những yêu ma này đột nhiên liền mất đi tung tích."

"Tất cả mọi người đều nói là công chúa điện hạ mang đến may mắn."

Tiểu công chúa cau mày: "Vậy ta hiện tại là không có năng lực này?"

"Ha ha ha." Người kia cười to: "Công chúa điện hạ, ngài sinh ra trời sinh dị tượng, yêu ma e ngại, nhưng theo thời gian trôi qua, những thứ này tự nhiên sẽ tiêu tán, yêu ma xuất hiện lần nữa cũng là chuyện trong dự liệu của chúng ta."

Yêu ma biến mất không để lại dấu vết, không có nghĩa là diệt tuyệt, bọn hắn nhất định sẽ ngóc đầu trở lại.

Bởi vậy bọn họ không có một khắc nào lười biếng.

Bọn họ làm sao có thể đem hi vọng ký thác trên người một đứa bé.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1654: Thù Dương Công Chúa (4)

"Không xong rồi không xong rồi!"

Tiểu công chúa mở mắt ra, trong viện người đến người đi, từng người đều sắc mặt nghiêm túc, đi lại vội vàng.

"Thù Thù."

Thiếu niên phản quang đi tới, thân thể còn lộ ra non nớt lúc này cũng cao lớn hơn mấy phần.

"Tân Ngọc ca ca, xảy ra chuyện gì?" Tiểu công chúa vuốt mắt, hít mũi một cái, mơ mơ màng màng hỏi một câu.

Tân Ngọc trầm mặc một hồi, nói: "Đêm qua lại có yêu ma tập kích một thôn xóm, bây giờ ta phải đi qua cái thôn kia nhìn xem, muội ngoan ngoãn ở lại đây, không cho phép chạy loạn, biết chưa?"

"Tân Ngọc ca ca, ta cũng đi."

"Không được, rất nguy hiểm." Tân Ngọc không hề nghĩ ngợi cự tuyệt.

Thôn kia vừa bị tập kích, ai cũng không biết yêu ma còn ở nơi đó hay không.

"Thế nhưng ta là trưởng công chúa." Thần sắc tiểu công chúa có chút nghiêm túc: "Bọn hắn đều nói ta là phúc tinh, ta đi, bọn hắn sẽ càng an tâm a?"

"Ai dạy muội?" Tân Ngọc nhíu mày.

Tiểu công chúa lắc đầu: "Không có ai dạy, ta nghe thấy có người nói như vậy."

Tiểu công chúa lôi kéo tay áo Tân Ngọc, cầu khẩn nói: "Tân Ngọc ca ca, huynh mang ta đi nha, phụ hoàng phái rất nhiều ám vệ đến, không có việc gì đâu."

Tiểu công chúa vốn là dáng dấp đáng yêu, lúc này làm nũng càng lộ ra vẻ hồn nhiên làm cho người ta hận không thể nâng trong lòng bàn tay, nơi nào có thể để cô có một chút không vui.

Tân Ngọc chịu không được cô như vậy, cuối cùng mang theo cô lên xe ngựa.

Cái thôn này lớn hơn so với thôn trước đó, bởi vì vừa bị tập kích nên máu còn chưa đông lại, trong không khí tràn đầy mùi máu tươi khó ngửi.

Tiểu công chúa bị để lại trong xe ngựa, nhưng cô ngồi không yên, thừa dịp cung nhân không chú ý liền trượt xuống xe ngựa.

Cô ở trong cung làm đã quen làm loại chuyện này, tránh đi cung nhân dễ như trở bàn tay.

Nhưng tiến vào thôn, sắc mặt tiểu công chúa liền khó coi.

Mặt đất đầy máu tươi cùng thi thể, trên mặt đất có vết tích bị giãy dụa lôi ra ngoài, mỗi một dạng đều là chói mắt.

Tiểu công chúa sững sờ đi vào trong.

Đây chính là yêu ma...

Kẻ thù của nhân loại.

"Cẩn thận!"

"Công chúa điện hạ!!"

Thanh âm hoảng sợ từ phía sau vang lên, bên tai có tiếng gió lướt qua, một giây sau cô liền rời khỏi mặt đất.

"Tiểu cô nương khả ái như thế, ăn nhất định rất ngon!" Thanh âm chói tai khó nghe vang lên bên tai cô.

Tiểu công chúa ngửa đầu, yêu ma khô gầy ôm cô, làn da trên mặt không khác nào vỏ cây già, thô ráp khó coi, đôi mắt hiện lên tơ máu đỏ tươi.

Yêu ma cúi đầu nhìn lo, trên mặt lộ ra cười quái dị, há miệng liền muốn cắn về phía cổ cô.

Tiểu công chúa thậm chí có thể thấy rõ máu trong miệng yêu ma, tràn đầy tham lam cùng hưng phấn, mùi máu tươi xông thẳng vào mũi.

Cô bị kinh sợ, bỗng nhiên nhắm mắt lại, ngay cả thét lên cũng đã quên.

Phanh ——

Tiểu chúa rơi xuống từ trên không, cô xoay người nhảy lên, giữ vững thân thể, được ám vệ đỡ lấy.

Đồng thời thân thể yêu ma từ trên trời rơi xuống, đập xuống bên trong mặt đất đầy máu.

"Thù Thù, Thù Thù..." Tân Ngọc nhận lấy cô từ trong tay ám vệ.

"Công chúa điện hạ!"

Tiểu công chúa sững sờ nhìn về phía Tân Ngọc: "Tân Ngọc ca ca... Ta giết hắn..."

Tân Ngọc ôm lấy cô: "Không có việc gì Thù Thù, thứ muội giết chính là yêu ma, là yêu ma muốn tổn thương muội, hắn đáng chết."

Tiểu công nhỏ run đếm dữ dội hơn.

Ngày bình thường việc tu luyện của cô đều là dùng cho việc quấy rối, cho tới bây giờ đều chưa từng tổn thương người nào.

"Ta đưa công chúa điện hạ trở về trước." Tân Ngọc quay đầu phân phó: "Trong làng còn có yêu ma, để mọi người cẩn thận."

"Vâng, thế tử."

Tân Ngọc tự mình đưa tiểu công chúa trở về, tiểu công chúa cũng không khóc rống, chỉ là trừng lớn mắt, trong mắt tràn ngập sương mù làm cho người ta nhìn đến đau lòng.

Hắn liền nói lần này không nên cho cô tới.

Cũng không biết quốc chủ cùng hoàng hậu nghĩ như thế nào.

"Thế tử."

Thế tử thở dài một tiếng, buông tiểu công chúa đã ngủ xuống, theo người rời đi.

"Thế tử, đã lục soát trong ngoài thôn, không có phát hiện yêu ma, con yêu ma tập kích công chúa điện hạ kia vẫn còn sống, đã áp tải tới."

Một đứa trẻ chưa từng trải qua thực chiến, không đủ để chuẩn xác để giết chết yêu ma.

"Giam ở đâu?"

"Lăng đại nhân đang thẩm vấn."

"Các ngươi trông coi Công chúa, ta đi xem một chút."

"Vâng."

-

"Công chúa điện hạ thật là lợi hại a."

"Thời điểm ta bằng công chúa, nhìn thấy yêu ma chân đều mềm nhũn, công chúa lại mặt không đổi sắc giết chết yêu ma."

"Bằng không thì sao ngài ấy có thể là đại phúc tinh của đại lục Huyền Tử chúng ta?"

"Có công chúa điện hạ phù hộ, đại lục nhất định sẽ bình an."

Tiểu công chúa nghe thấy tiếng thảo luận bên ngoài, yên lặng trở lại trên giường.

Cô sợ chết.

Giết con yêu ma kia cũng chỉ là theo bản năng của thân thể, lúc ấy trong đầu cô ngay cả làm sao để sử dụng linh lực đều đã quên.

Yêu ma... Thật là đáng sợ.

Tiểu công chúa liên tiếp mấy ngày đều không muốn ăn, cả người đã gầy gò không ít, Tân Ngọc tự mình đút mới có thể cô uống thêm một chén cháo.

Con yêu ma bị bắt lại kia khai báo cho bọn họ một nơi cư trú.

Lăng đại nhân dẫn người đi tiêu diệt, ba ngày sau mới trở về.

Nơi đó có không ít yêu ma tụ tập, lại rất nhiều tên đã khôi phục lại trạng thái bình thường, nếu không phải bọn hắn phát hiện kịp thời, có thể sẽ để yêu ma triệt để khôi phục lại.

Lần tiêu diệt này rõ ràng có hiệu quả, một thời gian cũng không xuất hiện việc yêu ma tập kích người.

Tiểu công chúa cũng dần dần chuyển biến tốt đẹp, thoát ra khỏi bóng ma của yêu ma mang đến, khôi phục lại dáng vẻ tiểu công chúa hoạt bát nhảy loạn trước kia.

Đại đội lại chờ đợi mấy ngày, xác định không có vấn đề liền để lại một phần nhỏ người, đại đội lên đường trở về Hoàng Thành.

Nhưng để tất cả mọi người không nghĩ tới chính là ngay trên đường trở về Hoàng Thành lại gặp gỡ yêu ma tập kích.

Vô số yêu ma từ chỗ tối lao ra, toàn bộ đội ngũ đều bị đánh tan.

Xe ngựa tiểu công chúa bị chấn kinh, không khống chế được chạy như điên.

"Công chúa!"

"Bảo vệ Công chúa!"

Tân Ngọc nghe thấy thanh âm liền quay đầu nhìn lại, xe ngựa đã cách hắn rất xa.

Tân Ngọc không hề nghĩ ngợi, trực tiếp đuổi theo xe ngựa.

Yêu ma tựa hồ biết cô là đối tượng đám người bảo vệ, trực tiếp đem mục tiêu nhắm vào cô.

Xe ngựa bị yêu ma tay không xé mở, cung nhân cũng bị thô bạo xốc lên, tiểu công chúa bại lộ ở trong tầm mắt yêu ma.

Biểu tình trên mặt yêu ma dữ tợn, trong mắt phản chiếu lấy tiểu công chúa đang hoảng sợ, đột nhiên nhào về phía cô.

Mắt thấy là móng vuốt của yêu ma sắp bắt được tiểu công chúa, thân thể yêu ma đột nhiên bay ra ngoài.

Ám vệ xuất hiện bốn phía tiểu công chúa, bao vây cô lại.

"Công chúa ngài không sao chứ?"

Tiểu công chúa giống như lúc này mới có thể hô hấp, quay đầu nhìn về phía cuộc chiến hỗn loạn.

Tân Ngọc bởi vì lo lắng cho cô, xông lại quá gấp bị yêu ma tập kích, lúc này đã bị thương.

Tiểu công chúa lập tức quýnh lên: "Cứu Tân Ngọc ca ca... Nhanh cứu Tân Ngọc ca ca..."

Ám vệ: "Công chúa, chức trách của chúng ta là bảo vệ ngài!"

Tiểu công chúa hốc mắt ửng đỏ, thanh âm không khỏi nâng cao: "Ta ra lệnh cho ngươi, cứu Tân Ngọc ca ca!"

Ám vệ nhíu mày, có chút khó khăn: "Công chúa, ngài đừng làm khó dễ chúng ta, nếu ngài có chuyện gì, chúng ta gánh vác không nổi."

"Đi! Đi!!" Tiểu công chúa đẩy bọn hắn ra: "Các ngươi không đi, ta đi!"

Ám vệ nhanh chóng kéo tiểu công chúa trở về: "Ta đi, Công chúa ngài đợi ở chỗ này."

"Các ngươi bảo vệ tốt cho Công chúa."

"Vâng."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1655: Thù Dương Công Chúa (5)

Yêu ma càng ngày càng nhiều, một tên chết lại một tên khác xông tới.

Tân Ngọc cùng một số người bị vây ở giữa, hắn thấy tiểu công chúa không có việc gì, lúc này mới chuyên tâm đối phó yêu ma.

Tiểu công chúa khẩn trương nhìn hắn, ánh mắt theo sát Tân Ngọc.

Tân Ngọc ca ca...

Ám vệ mang theo cô rút lui về phía sau, yêu ma vốn là đang trong chiến trường, bọn hắn đánh lấy đánh lấy, đột nhiên nhìn về phía tiểu công chúa bên này.

Từng con ngươi đỏ như máu làm cho người ta nhìn một chút liền sinh lòng khủng hoảng, tê cả da đầu.

Nhưng vào lúc này, những yêu ma này liều mạng ngăn lại những người còn lại, một bộ phận đột nhiên đánh về phía tiểu công chúa.

"Mang công chúa điện hạ rút lui!!"

Linh lực va chạm trong không khí phát ra tia lửa chói mắt, mặt đất đều đang run động.

Tiếng gào thét của yêu ma giống như một loại quái vật nào đó.

Tiểu công chúa bị người ta ôm lấy lao về phía sau.

Càng ngày càng nhiều yêu ma nhào tới, bọn hắn kẻ trước ngã xuống, kẻ sau tiến lên, chết một cái liền bổ hai cái, đuổi theo không bỏ.

"Yêu ma càng ngày càng nhiều!"

Có người nổi giận gầm lên một tiếng.

Nhiều yêu ma như vậy, đến cùng là trốn ở nơi nào!

"Bảo vệ công chúa điện hạ!"

Tiểu công chúa bị người ta ôm một đường phi nhanh, phía sau không ngừng có tiếng đánh nhau, tiểu công chúa đã không nhìn thấy người phía sau, chỉ có thể nhìn thấy vô số yêu ma dữ tợn nhào đến.

Tân Ngọc ca ca...

"Phía trước không có đường!!" Bọn hắn bị đuổi theo cơ hồ không nhìn đường, lại chạy tới đường cùng.

Không...

Hoặc nói là yêu ma bức bọn hắn tới nơi này.

Đám người bị ép dừng lại bên bờ vực.

"Bay qua! Vách núi này không rộng." Một chút khoảng cách ấy đối với bọn hắn mà nói không có vấn đề, có gì tốt để dừng lại?

"Vách núi này không bình thường, linh lực trên vách núi ở vào trạng thái mất khống chế, căn bản là không có biện pháp bay qua." Ám vệ dẫn đầu nói.

"Thật sự không thể bay qua?"

Một ám vệ không tin: "Ta thử một chút!"

"Đừng!"

Ám vệ kia đã xông ra ngoài, vừa qua khỏi ba mét liền thẳng tắp rơi xuống dưới, người phía trên vung trường tiên ra đem người quấn lấy, cấp tốc kéo lên.

Các yêu ma đã đến gần trong gang tấc, ám vệ giao tiểu công chúa cho người bên ngoài: "Các ngươi mang theo công chúa chạy sang bên kia, chúng ta dẫn dụ bọn hắn, nhanh!"

Nhóm ám vệ liếc nhau: "Vâng!"

"Chờ một chút."

"Công chúa điện hạ, có thể để áo choàng lại hay không?"

Tiểu công chúa nâng khuôn mặt trắng bệch lên, không nói tiếng nào cởi áo choàng ra đưa cho hắn.

"Bảo vệ tốt cho công chúa, đi đi."

"Mọi người cẩn thận!"

"Đi!"

Tiểu công chúa ôm cổ ám vệ, gió làm thanh âm của cô vụn vặt: "Tân Ngọc ca ca cùng bọn hắn sẽ chết sao?"

"Sẽ không, công chúa điện hạ, ngài yên tâm." Ám vệ đáp một tiếng.

-

Hô hô hô ——

Bên ngoài cuồng phong gào thét, mặt đất cát bay đá chạy, âm thanh cây cối bẻ gãy không ngừng vang lên.

Trong sơn động, mấy ám vệ vây quanh đống lửa, một người sưởi ấm cho tiểu công chúa đang ngủ.

"Cũng không biết bọn hắn bên kia thế nào."

"Hi vọng không có việc gì."

"Lần này yêu ma xuất hiện quá quỷ dị."

"Đúng vậy, nhiều yêu ma như vậy..." Quả thực là ùn ùn kéo đến, khắp nơi đều là yêu ma, đánh đến bọn hắn trở tay không kịp.

"Tân Ngọc ca ca... Tân Ngọc ca ca!" Tiểu công chúa đột nhiên bừng tỉnh, đầu đầy mồ hôi lạnh ngồi dậy, con ngươi đen bóng cấp tốc quan sát bốn phía.

"Công chúa điện hạ, ngài tỉnh rồi."

"Tân Ngọc ca ca đâu?" Tiểu công chúa kéo lấy ám vệ, đỏ cả vành mắt, thanh âm nghẹn ngào: "Tân Ngọc ca ca ở đâu?"

"Công chúa, chúng ta cùng bọn hắn thất lạc, thế tử cùng đại đội ngũ ở cùng nhau, không có việc gì."

"..."

Ám vệ vốn cho rằng phải trấn an một hồi lâu, không nghĩ tới tiểu công chúa rất nhanh liền an tĩnh lại.

Chỉ là khuôn mặt nhỏ tái nhợt đến kịch liệt, ám vệ cho đưa nước và thức ăn cho cô.

Mấy ngày kế tiếp, ám vệ mang theo cô né tránh yêu ma, lần theo dấu vết, rốt cục cũng trở lại thành trì.

Yêu ma tựa hồ không nguyện ý tới gần thành trì, bọn hắn đi vào, yêu ma liền không thấy tung tích.

Ám vệ liên hệ với những người còn lại, mọi người rất nhanh tụ hợp lại trong thành.

"Tân Ngọc ca ca, tân Ngọc ca ca..."

Tiểu công chúa chạy vào trong đội ngũ: "Tân Ngọc ca ca đâu?"

"Tân Ngọc ca ca ở đâu?"

"Công chúa, Công chúa..." Lăng đại nhân ngăn tiểu công chúa lại: "Thế tử không có việc gì, chỉ là bị thương nhẹ, ngài đừng nóng vội."

"Ta muốn gặp tân Ngọc ca ca." Tiểu công chúa nước mắt lạch cạch lạch cạch rơi xuống.

"Công chúa, chúng ta dàn xếp lại trước, thế tử cần phải trị liệu thật tốt, được không?"

"... Được."

Tiểu công chúa ở bên cạnh chờ đợi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ lo lắng, chờ Tân Ngọc được người ta ôm xuống, đưa vào gian phòng, tiểu công chúa cũng lung la lung lay vào theo.

Đại phu lo lắng công chúa nhỏ không thể nhìn thấy máu, muốn để cô ra ngoài.

Tiểu công chúa làm sao cũng không chịu, muốn xem đại phu trị liệu.

Vết thương của Tân Ngọc cũng không nhẹ như có Lăng đại nhân nói, sau khi đại phu trị liệu cũng không tỉnh lại.

"Công chúa, ngài về trước đi."

"Không." Tiểu công chúa cố chấp canh giữ ở bên cạnh giường, không chịu rời đi.

Mọi người lắc đầu, lui ra khỏi phòng.

Tiểu công chúa dựa vào mép giường, nhìn thiếu niên nằm trên giường.

Tân Ngọc ngủ hai ngày mới tỉnh lại.

"Tân Ngọc ca ca!"

Thanh âm kinh của của tiểu công chúa vang vọng trong tai hắn.

Hắn quay đầu liền đối mặt với con ngươi đỏ bừng của tiểu công chúa.

Tân Ngọc đưa tay sờ mặt cô: "Sao lại tiều tụy như vậy?"

"Tân Ngọc ca ca, thật xin lỗi." Tiểu công chúa mếu miệng.

"Muội xin lỗi cái gì?" Tân Ngọc kéo ra một cái nụ cười: "Là ta học nghệ không tinh."

Bọn hắn chẳng ai ngờ rằng, sẽ gặp phải lực lượng yêu ma lớn như thế.

"Tân Ngọc ca ca thật xin lỗi, đều là ta không tốt, nếu như ta không đến, có lẽ huynh sẽ không bị thương, đều là lỗi của ta."

Tiểu công chúa đột nhiên khóc lên, Tân Ngọc có chút luống cuống tay chân.

"Thù Thù đừng khóc, ta đây không phải không có chuyện gì sao?"

"Thế nhưng huynh bị thương."

"Nam hài tử bị thương rất bình thường." Tân Ngọc nói: "Muội đừng khóc."

Khóc đến hắn cũng không biết nên làm gì bây giờ.

Tiểu công chúa khóc rất lâu, Tân Ngọc cũng không biết làm sao bây giờ, cuối cùng là Lăng đại nhân nghe thấy thanh âm mới dỗ người thật tốt.

"Thế tử cảm thấy thế nào?"

"Không có vấn đề gì, nghĩ dưỡng liền tốt."

"Tân Ngọc ca ca đau không?"

"Không đau." Tân Ngọc vỗ vỗ đầu tiểu công chúa.

"Gạt người." Thanh âm tiểu công chúa nghẹn ngào: "Ta đều nhìn thấy, vết thương rất lớn, chảy rất nhiều máu..."

Tiểu công chúa tựa hồ lại muốn khóc, Lăng đại nhân làm một động tác im lặng, tiểu công chúa ngậm miệng, nước mắt đầm đìa nhìn Tân Ngọc.

"Những yêu ma này có chút cổ quái, ta dự định đưa công chúa và thế tử trở về trước." Lăng đại nhân nói.

Tân Ngọc nhìn tiểu công chúa, đồng ý trở về: "Ừm, Thù Thù ở đây không an toàn."

Năng lực của hắn cũng không đủ bảo vệ cô thật tốt.

Đối phó những yêu ma này cũng có vẻ hơi phí sức, hắn vẫn là quá yếu.

Lăng đại nhân tựa hồ biết Tân Ngọc đang suy nghĩ gì, nói: "Thế tử, ngài còn nhỏ, rất nhiều thứ đều chưa học, có thể làm đến nước này đã hơn những người bình thường.

"Chuyện lần này mọi người cũng không nghĩ tới sẽ phát triển thành dạng này, ngài không cần có quá nhiều áp lực tâm lý." Đều vẫn là đứa trẻ, không nhanh chóng khuyên bảo một chút, không chừng sẽ để lại ám ảnh gì.

Tân Ngọc cầm tay tiểu công chúa, nhìn Lăng đại nhân cười cười: "Ta biết, ta sẽ cố gắng."

Như vậy mới có thể bảo vệ tốt cho cô.

"Sau này ta sẽ tu luyện thật tốt." Tiểu công chúa mềm mại nói: "Sẽ không cản trở Tân Ngọc ca ca."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1656: Thù Dương Công Chúa (6)

Tiểu công chúa cùng Tân Ngọc được đưa về Hoàng Thành.

Biết được tình huống bên ngoài, hoàng hậu ôm tiểu công chúa thương yêu không dứt.

"Đều tại chàng!"

Hoàng hậu tức giận quát lên với quốc chủ.

"Bảo bối của chúng ta mới bao nhiêu tuổi? Chàng liền để con bé ra ngoài, xém chút xảy ra chuyện, ta chỉ có một đứa con gái như vậy, nếu con bé xảy ra chuyện gì, ta cũng không sống nổi!"

"Là lỗi của ta là lỗi của ta." Quốc chủ vội vàng trấn an.

Chờ dỗ xong hai mẹ con, quốc chủ ra khỏi cung điện, có chút thở dài.

Cung nhân hầu hạ bên cạnh tiến lên: "Quốc chủ, vì sao không nói cho hoàng hậu biết?"

Quốc chủ lắc đầu: "Chuyện này không cho phép nhắc đến trước mặt hoàng hậu cùng công chúa."

Cung nhân vội vàng cúi đầu xuống: "Vâng."

"Quốc chủ, Lăng đại nhân vẫn đang chờ ngài."

Quốc chủ nhìn phía sau cung điện một chút, mơ hồ có thể nghe thấy thanh âm của hoàng hậu cùng tiểu công chúa truyền tới.

"Đi thôi."

Lăng đại nhân tự mình đưa tiểu công chúa cùng Tân Ngọc trở về.

"Trên đường cực khổ rồi." Quốc chủ ra hiệu Lăng đại nhân ngồi xuống: "Chuyện của yêu ma tra được thế nào rồi?"

"Yêu ma xuất hiện đến quỷ dị, chúng ta bắt được một chút, cũng chỉ khai báo vài chuyện râu ria, cũng không có đạt được manh mối trọng yếu."

Quốc chủ nhíu mày suy tư.

Lăng đại nhân thử hỏi: "Công chúa điện hạ bên kia..."

"Hi vọng chuyện lần này có thể để con bé trưởng thành." Quốc chủ trầm giọng nói: "Nếu như không phải tế tư nói, ta chỉ có một đứa con... Ta cũng không cần ép buộc con bé như thế."

"Quốc chủ, công chúa rất thông minh."

"Chuyện của yêu ma còn phải tiếp tục tra, nhất định phải biết rõ ràng bọn hắn muốn làm gì."

Lăng đại nhân: "Bọn hắn trước đó tựa hồ hướng về phía công chúa, không biết là vì cái gì."

Lăng đại nhân dừng một chút: "Cũng có thể là thấy chúng ta bảo vệ công chúa điện hạ, muốn diệt trừ công chúa điện trước, gây hỗn loạn cho chúng ta."

Quốc chủ cùng Lăng đại nhân thương nghị một hồi lâu, Lăng đại nhân ngày thứ hai liền rời đi, trở về quận Lan Khê.

Hiện tại chỉ có quận Lan Khê xuất hiện yêu ma, những nơi còn lại đều rất thái bình.

Yêu ma nơi này cũng rất cổ quái, nhất định phải tra rõ chuyện gì xảy ra.

Thời gian kế tiếp, quận Lan Khê không ngừng truyền đến tin tức, nơi nào đó bị yêu ma tập kích.

Giống như yên lặng mấy năm kia chỉ là yêu ma nghỉ ngơi lấy lại sức, giờ phút này lại bắt đầu quy mô tiến công.

Mà sau khi tiểu công chúa trở về lại thay đổi dáng vẻ chơi đùa trước kia, bắt đầu nghiêm túc tu luyện.

-

Vạn Kính Nguyên An mười sáu năm.

Trên diễn võ trường, hai thân ảnh nhanh chóng trao đổi vị trí, linh khí ngưng tụ thành lưỡi dao, trảm phá không khí, vù vù vang dội.

Lưỡi đao va chạm trên không trung, hoa lửa văng khắp nơi, không khí khác biệt vặn vẹo.

Tiểu cô nương xinh đẹp đột nhiên nhảy xuống, thu lại hết linh khí trong tay.

Người đối diện bỗng nhiên thu thế, để đạo linh khí kia không rơi vào trên người tiểu cô nương.

Nhưng tiểu cô nương đột nhiên chuyển động, một cước đạp người ngã xuống mặt đất, nhanh chóng chế phục.

"Thù Thù muội lại chơi xấu!" Tân Ngọc câm lặng.

"Binh bất yếm trá, Tân Ngọc ca ca, huynh cũng nên cẩn thận."

Tiểu cô nương cười hì hì buông hắn ra.

Tân Ngọc một phát bắt được mắt cá chân tiểu cô nương, dùng sức kéo một cái, hai người nhất thời té thành một cục.

"Thù Thù, thế nào?"

Tiểu cô nương nhìn lưỡi đao chống trên cổ mình, hừ một tiếng: "Nếu không phải huynh tu luyện nhiều hơn ta hai năm, huymh là đối thủ của ta?"

"Công chúa, thế tử, nên nghỉ ngơi."

Minh Thù từ dưới đất bò dậy, đạp Tân Ngọc một chút, chạy nhanh như làn khói.

Tân Ngọc chống đất ngồi dậy, hắn kéo lấy quần áo nhìn một chút, sau lưng có một lỗ hổng rất lớn.

"Thù Thù rất lợi hại a." Tân Ngọc thở dài, qua một đoạn thời gian nữa, mình sợ là sẽ đánh không lại cô.

Nơi nghỉ ngơi có không ít đệ tử tôn thất tụ tập cùng một chỗ, bọn họ hiện tại là cùng nhau học tập tu luyện.

"Công chúa, thế tử."

Thấy hai người tiến đến liền dồn dập đứng dậy hành lễ.

Tân Ngọc đã đổi một bộ quần áo, đi theo tiểu cô nương ngồi vào trên ghế.

Một vài đệ tử tôn thất mặt lộ vẻ bất mãn.

Tấn Vương tuy là huynh đệ ruột của quốc chủ, nhưng trước kia cũng chỉ là một Vương gia không được sủng ái, bây giờ ỷ vào Tân Ngọc trèo lên trưởng công chúa, hiện tại Tấn vương phủ quyền cao như nước.

Rõ ràng lúc trước bọn hắn là cùng nhau được đưa vào trong cung, cũng không biết vì sao trưởng công chúa lại chọn trúng hắn.

"Công chúa, ngài nghe nói tin tức gần đây của quận Bắc Đồng chưa?"

Minh Thù uống một ngụm trà, hít một hơi, giòn tan hỏi: "Tin tức gì?"

"Quận Bắc Đồng này cũng xuất hiện yêu ma."

Từ hai năm trước khi yêu ma xuất hiện, quận Lan Khê vẫn bị yêu ma quấy nhiễu, quốc chủ phái người thanh lý, ức chế yêu ma phát triển, nhưng thỉnh thoảng vẫn có yêu ma tập kích nhân loại.

"Quận Bắc Đồng?" Minh Thù đặt chén trà xuống: "Tân Ngọc ca ca, đây không phải là sát bên quận Lan Khê sao?"

Tân Ngọc gật đầu: "Ừ".

"Ta nghe nói quốc chủ muốn phái người tiến về quận Bắc Đồng, ta đã để phụ vương giúp ta báo danh, ta cũng phải đi, công chúa ngài có đi hay không?"

"Minh Tân Hoàn!" Tân Ngọc quát lớn một tiếng.

Tiểu tổ tông này là có thể tùy tiện khuyến khích sao?

Người bị quát lớn kia có chút bất mãn, nhưng ngại công chúa đối với Tân Ngọc thân cận, hắn chỉ có thể ngậm miệng.

Tân Ngọc lập tức đổi chủ đề.

Vốn cho rằng việc này đã bị lãng quên, không nghĩ tới chưa được hai ngày, Minh Thù liền mang đến cho hắn một tin tức nói bọn họ phải đi quận Bắc Đồng.

"Ta đã tu luyện hai năm, nên ra ngoài học hỏi kinh nghiệm."

Minh Thù chống nạnh nói: "Phụ hoàng đã đáp ứng, huynh có đi cùng ta hay không?"

"Thù Thù, rất nguy hiểm..." Chuyện của hai năm trước, bây giờ hắn nghĩ lại cũng còn còn sợ hãi.

Cũng là từ lần kia sau khi trở về.

Cô liền trở nên không giống như trước, mặc dù vẫn còn ầm ĩ, lôi kéo hắn đi làm loạn, nhưng lúc tu luyện đã nghiêm túc hơn nhiều so với trước kia.

"Tân Ngọc ca ca, nếu như ta không ra ngoài, một mực trốn trong Hoàng Thành, một thân năng lực của ta cũng chỉ là trang trí."

"Cường giả chân chính là sinh ta trong rèn luyện."

"Chỉ có chiến đấu chân chính mới có thể để ta trở nên càng mạnh."

Tân Ngọc nhìn về phía tiểu cô nương trước mặt, trên mặt cô có ý cười ấm áp làm cho người ta nhìn mãi không thôi.

Tân Ngọc kỳ thật thỉnh thoảng sẽ ra ngoài tham gia chiến đấu, hắn cũng rõ ràng chỉ có chiến đấu mới có thể làm cho người ta trở nên mạnh hơn.

Nhưng cũng chính là như thế, hắn mới biết rõ, cùng yêu ma chiến đấu nguy hiểm đến cỡ nào.

Bọn họ không phải như lúc tập luyện với sư phụ, sẽ không dừng lại ở thời điểm nguy hiểm cho ngươi cơ hội phản ứng.

"Thù Thù, ta hi vọng muội suy nghĩ thêm một chút." Tân Ngọc nói: "Nếu như muội thật sự muốn đi, ta sẽ đi cùng muội."

"Cứ quyết định như vậy đi." Minh Thù vỗ vỗ bả vai Tân Ngọc: "Tân Ngọc ca ca, chúng ta phải cũng nhau mạnh lên, sau đó bảo vệ cho người chúng muốn bảo vệ."

"Muội nha." Tân Ngọc bất đắc dĩ: "Hoàng hậu biết không?"

Tiểu cô nương như tên trộm nói: "Ta không nói cho mẫu hậu, để phụ hoàng dỗ đi."

"Hoàng hậu sẽ lo lắng cho muội."

"Nếu ta nói cho mẫu hậu biết, bà ấy liền sẽ không cho ta đi." Minh Thù nói: "Ta cũng biết mẫu hậu lo lắng cho ta, nhưng ta không thể bị người khác bảo vệ cả một đời. Tân Ngọc ca ca, ta nên tiến lên phía trước."

"Ta sẽ bảo vệ muội cả đời."

Minh Thù quệt mồm: "Tân Ngọc ca ca, sau này huynh sẽ lấy vợ sinh con, sao có thể bảo vệ ta cả đời?"

Tân Ngọc nhất thời không nói gì.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1657: Thù Dương Công Chúa (7)

Vạn kính Nguyên An mười bảy năm, mùa đông.

Tuyết lớn đầy trời, bốn phía đều bao trùm lên một tầng màu xám, chất lỏng đỏ tươi thấm vào mặt băng.

Thi thể yêu ma ngổn ngang lộn xộn nằm một chỗ, phương xa còn có người đang chém giết lẫn nhau, mặt đất theo linh lực va chạm sinh ra một chút rung động rất nhỏ.

Mãi đến khi sắc trời bắt đầu tối, tiếng chém giết dần dần ngưng lại.

"Hô hô..."

Minh Thù chống đỡ đầu gối thở một ngụm: "Một năm này yêu ma càng ngày càng khó giết, Tân Ngọc ca ca, huynh không sao chứ?"

"Đương nhiên không có việc gì." Thanh âm Tân Ngọc vô cùng khoẻ mạnh truyền đến.

Minh Thù đặt mông ngồi xuống: "Mệt chết ta."

Tân Ngọc chỉ huy mọi người dọn dẹp chiến trường một chút, sau đó mới đi qua: "Gần đây thực lực của muội giống như lại tăng lên."

"Tân Ngọc ca ca cũng không tệ." Minh Thù cười hì hì khen một tiếng, cuối cùng lại có chút nghiêm túc: "Tân Ngọc ca ca, chuyện trước đó ta cùng huynh nói, huynh có phát hiện gì không?"

"Hừm, ta cũng đã quan sát qua, chuyện này một hồi trở về cùng các đại nhân khác thảo luận một chút đi."

Minh Thù gật đầu.

Tân Ngọc kéo cô lên: "Đi về trước đi."

Hai người trở lại doanh trại tạm thời.

Gần đây yêu ma xuất hiện càng ngày càng nhiều, hơn nữa còn là kết đội xuất hiện, động một tí chính là đồ sát thôn xóm.

Nghe nói quận Lan Khê bên kia đã có yêu ma bắt đầu ra tay với tiểu trấn.

Hiện tại mặc dù chỉ có hai quận xuất hiện yêu ma, nhưng cứ tiếp tục như vậy, không chừng các quận cùng khác cùng tam châu sẽ xuất hiện yêu ma.

Số lượng của yêu ma không ít hơn nhân loại.

Thậm chí còn nhiều hơn, bởi vì bọn hắn dễ dàng thai nghén, trưởng thành cũng vô cùng dễ dàng.

"Yêu ma thật sự là càng ngày càng làm càn!"

"Bọn hắn đây chính là ngóc đầu trở lại, chúng ta vẫn phải chuẩn bị đánh lâu dài."

"Ta đã truyền tin cho Hoàng Thành bên kia, mấy quận khác cùng tam châu đều sẽ cẩn thận."

Lúc này mọi người ngồi cùng một chỗ thảo luận, Minh Thù cùng Tân Ngọc cũng ở đây.

"Các vị đại nhân." Thanh âm non nớt cắt đứt bọn hắn.

"Trưởng công chúa." Đám người dồn dập kêu một tiếng, an tĩnh lại.

Thời điểm vị trưởng công chúa này bắt đầu đến, bọn hắn cũng lo lắng cô sẽ cản trở.

Nhưng theo mấy cuộc chiến trôi qua, cô rất nhanh liền lĩnh ngộ được thực chiến cùng luyện tập khác biệt, càng nhanh thích ứng với chiến trường hơn so với những đệ tử tôn thất khác.

Bởi vậy bọn hắn đối với vị trưởng công chúa này là vô cùng tôn kính.

"Các vị đại nhân có cảm thấy có nhiều chỗ kỳ quái hay không?" Tiểu cô nương ngồi phía trước, hai tay khoanh thả trước người, đã có uy nghiêm của cường giả.

"Yêu ma gần đây công kích trở nên thường xuyên..." Có người nói.

"Đúng là như vậy, hơn nữa bọn hắn luôn luôn đại quy mô xuất hiện, cùng yêu ma lúc trước không giống nhau lắm."

Yêu ma nhiều năm trước dù sẽ kết đội nhưng bọn hắn chỉ là vì một mục đích, đạt được mục đích liền sẽ tản ra.

Bây giờ lại không giống, bọn hắn luôn luôn kết đội xuất hiện, tận lực cam đoan lực chiến đấu mạnh mẽ nhất.

Đám người mồm năm miệng mười nói, lại thấy Minh Thù cũng không lên tiếng, tựa hồ nói đến không đúng.

"Công chúa điện hạ, ngài phát hiện cái gì sao?"

Minh Thù nói: "Các ngươi không phát hiện bọn hắn đồ sát không ít thôn xóm, nhưng thân thể nhìn qua vẫn gầy yếu sao?"

Lúc đầu cùng yêu ma chiến đấu, cô chỉ có thể nghĩ đến giết thế nào mới chết, tăng thực lực lên.

Nhưng gần đây cô quan sát liền cảm thấy không đúng lắm.

Đám người suy nghĩ kỹ một chút, hìmh như thật sự là như thế.

"Nhưng lực lượng của yêu ma đúng là mạnh lên..." Bọn hắn không chú ý tới điểm này, cũng chính bởi vì như vậy.

"Ta cũng nghĩ không thông, chính là cảm thấy kỳ quái." Minh Thù biểu thị mình nghĩ mãi mà không rõ: "Cho nên nói cho các vị đại nhân thảo luận một chút."

Phía dưới một trận xì xào bàn tán.

Nhưng mọi người cũng không đạt được kết luận gì.

Nếu như các yêu ma không ăn thịt người để bổ sung lực lượng, vậy bọn hắn làm như thế nào để trở nên cường đại?

Mọi người thảo luận không ra, cuối cùng quyết định thời điểm lần sau chiến đấu quan sát thật tốt một chút.

Mấy ngày sau đó phát sinh nhiều lần chiến đấu, bất quá yêu ma giảo hoạt, lại luôn luôn đánh một trận liền chuyển sang nơi khác.

Bọn họ ở ngoài sáng, yêu ma ở trong tối, khó lòng phòng bị.

"Lại có một thôn bị diệt rồi!"

"Cái gì?"

"Ngay tại nơi cách chúng ta không xa."

"Đáng chết!"

Minh Thù đi theo đại đội ngũ tiến vào thôn xóm, vẫn là tràng cảnh thảm hại không người, so sánh cùng mấy năm trước, Minh Thù đã có thể thong dong đối mặt.

Cô đi vào thôn, mặt đất lưu lại một vài cánh tay đứt rời, dường như là yêu ma ăn còn thừa.

"Công chúa, không có người sống."

Thôn xóm bị giết sạch, không một ai sống sót, thậm chí không tìm thấy một bộ thi thể hoàn chỉnh.

Minh Thù ngồi xổm trên mặt đất nhìn cánh tay bị điwts, thật lâu nói: "Các ngươi có nhìn thấy nội tạng không?"

Người đối diện nghĩ ngợi một hồi: "Không có, chỉ có một vài tứ chi bị đứt."

"Nếu như là ăn, làm sao lại chỉ để tứ chi bị đứt?" Minh Thù nói.

"..."

Đám người cẩn thận hồi tưởng, thôn xóm bị giết trước kia hình như hiện trường chỉ có vết máu cùng tứ chi bị đứt, không nhìn thấy qua nội tạng.

Cái này...

Liên hợp cùng chuyện trước đó Minh Thù nói, có người kinh ngạc: "Người trong thôn chẳng lẽ là bị bắt đi rồi?"

Sợ bọn họ phát hiện mục đích thật sự, cho nên lưu lại tứ chi bị đứt để bọn họ cho là người đều bị ăn sạch.

Đám người bị ý nghĩ này làm cho giật mình.

Không ít người sau sống lưng phát lạnh.

Nếu như là như vậy, những người kia bị bắt đi đâu? Yêu ma đến cùng muốn làm gì?

Có người lập tức liên hệ quận Lan Khê bên kia, đạt được đáp án giông nhau, thôn dân bị giết chỉ còn lại tứ chi bị đứt, không nhìn thấy nội tạng.

Chuyện này lập tức báo lên tới Hoàng Thành.

Mà người phụ trách chủ yếu đều truyền tống về Hoàng Thành, cùng quốc chủ gặp mặt thương nghị.

Minh Thù cũng theo người trở về Hoàng Thành, chuyện quá khẩn cấp, quốc chủ chỉ cùng Minh Thù nói hai câu nói liền bắt đầu thương nghị chính sự.

"Nếu như yêu ma muốn che giấu cái gì, vậy chuyện này nhất định rất bất lợi đối với chúng ta."

"Nếu như những người kia thật sự bị bắt đi, cũng không phải bị bọn hắn ăn, vậy bị dùng để làm cái gì?"

"Lần này yêu ma vốn là cổ quái, vài yêu ma bị bắt lại không phải tự sát thì chính là nói một vài manh mối vô dụng."

Đám người ngươi một lời ta một câu thảo luận đến kịch liệt.

Các bên đem ý kiến của mình nói hết ra.

Nhưng vào lúc này, Lăng đại nhân vẫn luôn không lên tiếng đột nhiên nhìn về phía Minh Thù ngồi bên cạnh quốc chủ: "Công chúa, ý của ngài thế nào?"

Chuyện này nghe nói là cô nói ra.

Vị trưởng công chúa này thật là không tầm thường.

Minh Thù nhìn về phía quốc chủ, quốc chủ sờ sờ đầu cô: "Có suy nghĩ gì cứ việc nói."

Minh Thù lại nhìn Tân Ngọc, Tân Ngọc cho cô một ánh mắt khích lệ.

Minh Thù hít sâu một hơi, dùng thanh âm non nớt nói: "Yêu ma tập kích chúng ta mặc dù không gầy yếu như lúc đầu xuất hiện, nhưng quan sát một chút vẫn là rất gầy yếu, chứng minh bọn hắn cũng không ăn uống gì."

"Nếu như không ăn uống, cần gì phải bắt nhân loại đi?"

"Bọn hắn bắt nhân loại đi, cũng không nghĩ rằng chúng ta nhìn ra, những nhân loại kia..."

Minh Thù dừng một chút, đột nhiên đổi chuyện: "Ta nghe nói, yêu ma trước kia cùng hiện tại có chỗ khác biệt, bọn hắn dù sẽ kết đội tác chiến nhưng cũng không hỗn loạn, có thể hiện tại bọn hắn có tổ chức."

Đám người thì thầm với nhau, tán đồng chuyện Minh Thù nói.

Minh Thù nhìn xuống dưới, nói ra phỏng đoán của bản thân: "Ta cảm thấy... Bọn hắn đang nuôi thứ gì."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1658: Thù Dương Công Chúa (8)

Minh Thù đưa ra chỉ là một cái suy đoán, không có chứng cứ xác thực.

Nhưng mọi người cũng cảm thấy hành vi của yêu ma khác thường, có lẽ suy đoán của Minh Thù là đúng.

Mọi người chuẩn bị điều tra một chút.

Nhưng không chờ bọn họ hành động, yêu ma đã hành động trước, trước đó yêu ma cố kỵ cái gì nên mới không tiến vào thành trấn lớn.

Ngay tại thời điểm bọn họ trở về Hoàng Thành, yêu ma đã khởi công tiến vào thành trấn lớn..

Tất cả mọi người tận lực chống cự nhưng vẫn bị yêu ma bắt đi không ít người.

Yêu ma không chút nào ham chiến, chỉ bắt người, bắt được liền chạy.

Bọn họ đuổi theo, không phải bị mất dấu thì chính là bị yêu ma mai phục đánh cho trở tay không kịp.

Hiện tại không chỉ là quận Bắc Đồng cùng quận Lan Khê, ba châu mười quận đều xuất hiện yêu ma.

Toàn bộ đại lục lần nữa lâm vào trong chiến loạn.

Yêu ma không chỉ ăn thịt người, chủng tộc còn lại bọn hắn cũng dòm ngó, chỉ là nhân tộc tương đối dễ bắt, nhưng bây giờ đều đã đánh nhau, chủng tộc còn lại cũng không may mắn thoát khỏi.

"Hiện tại biện pháp tốt nhất chính là giả vờ bị bắt." Minh Thù nói: "Như vậy liền có thể biết bọn hắn đang làm cái gì."

"Công chúa nói rất có đạo lý, nhưng chuyện này rất nguy hiểm."

"Bị yêu ma bắt đến địa bàn của bọn hắn, muốn sống ra..."

Chúng người đưa mắt nhìn nhau.

Đây chính là dê vào miệng cọp, có đi không về.

"Ta đi!"

Có người tự động xin đi giết giặc.

Minh Thù cùng Tân Ngọc đều không lên tiếng, liền coi như bọn họ muốn đi cũng không đến lượt bọn họ.

Thực lực cùng địa vị hiện tại của bọn họ đều không cho phép.

Cuối cùng đội ngũ chọn ra mấy người.

"Các ngươi chú ý an toàn." Minh Thù đứng trước mặt bọn hắn: "Đây là bùa truyền tống, nếu có nguy hiểm, lập tức dùng bùa truyền tống trở về."

"Đa tạ công chúa điện hạ."

"Công chúa điện hạ, nếu như chúng ta thật sự không may gặp nạn, có thể xin ngài chiếu cố người nhà của chúng ta không?"

Minh Thù gật đầu.

Thời điểm lần tiếp theo yêu ma đột kích, mấy người này trà trộn vào những người bị bắt kia.

Mọi người ngoại trừ chờ đợi cũng không thể làm chuyện gì.

Nhưng nhóm người đầu tiên đi, mãi đến khi yêu ma đột kích lần tiếp theo, bọn họ đều không nhận được tin tức.

Tình thế càng ngày càng nghiêm trọng, các bên đều nghĩ biện pháp tìm hiểu tin tức của yêu ma.

Người được phái đi ngoại trừ không có tin tức vẫn là không có tin tức.

"Công chúa, Công chúa, Lăng đại nhân mời ngài đến quận Lan Khê một chuyến."

"Bây giờ?"

"Vâng, bây giờ." Đến có người nói: "Quốc chủ cũng đi."

Phụ hoàng đều tự mình xuất thủ.

Quận Lan Khê...

Lăng đại nhân phát hiện cái gì?

-

Quận Lan Khê.

Cùng thời điểm mấy năm trước cô đến hoàn toàn không giống, những cảnh sắc kia bị hủy đến lung tung, người bình thường lạnh lẽo co lại, ngay cả cửa cũng không dám ra ngoài.

Toàn thành đìu hiu âm trầm.

Minh Thù kéo căng khuôn mặt nhỏ, được người ta đón vào phủ thành chủ. Tân Ngọc phải thủ tại quận Bắc Đồng quận nên không đi cùng cô.

"Công chúa điện hạ."

"Bái kiến Công chúa..."

"Phụ hoàng."

Quốc chủ gật đầu, ra hiệu cô ngồi xuống, mọi người hầu như đều đến đông đủ.

Lăng đại nhân đứng dậy, chắp tay với mọi người, cũng không nói nhảm, trực tiếp nói vào chính đề: "Trước đó ta phái người đóng vai bách tính bị bắt, trà trộn vào trong đội ngũ của yêu ma."

"Mấy lần trước đều thất bại, không một ai còn sống trở về, nhưng một ngày trước, ta để một người mang theo thạch truyền âm vào trong đó. Từ trong thạch truyền âm nghe được một vài thứ, chuyện quá khẩn cấp, lúc này mới mời quốc chủ cùng chư vị đại nhân đến quận Lan Khê bên này."

"Trước đó công chúa điện hạ phỏng đoán đến không sai, các yêu ma là đang nuôi một vật, nghe nói... Là Ma Thần."

Đại sảnh lâm vào tràng cảnh an tĩnh đến quỷ dị.

Minh Thù không hiểu nhìn về phía phụ hoàng nhà mình: "Phụ hoàng, Ma Thần là cái gì?"

Quốc chủ trầm giọng nói: "Truyền thuyết thời điểm đại lục Huyền Tử sơ thành có sinh ra hai vị Thần, một vị là Thần Sáng Thế của chúng ta, một vị chính là Ma Thần."

Hai vị Thần này sinh ra tại địa phương khác nhau, Thần Sáng Thế chưởng quản hết thảy Quang Minh Thiện Đức, mà Ma Thần chưởng quản hắc ám tà ác, từ lúc sinh ra liền chú định thế bất lưỡng lập.

Nhân tộc cùng chủng tộc còn lại đều là từ Thần Sáng Thế sở điểm hóa mà thành, đi theo Thần Sáng Thế, yêu ma thì đi theo Ma Thần.

Bọn họ không ngừng chiến đấu, sinh linh đồ thán, Thần Sáng Thế không đành lòng sở điểm hóa chủng tộc, biến mất trong dòng lũ lịch sử, hẹn Ma Thần trận chiến cuối cùng.

Trận chiến kia, trời long đất lỡ.

Thần Sáng Thế cùng Ma Thần đồng thời rơi xuống.

Mà vào lúc đó, Tháp Thiên Khải không có dấu hiệu nào xuất hiện. Từ đó, đại lục Huyền Tử nghỉ ngơi lấy sức, phát triển đến nay.

Nhưng cách một đoạn thời gian, yêu ma chưa bị diệt tuyệt liền sẽ ngóc đầu trở lại.

Đó là lần đầu tiên Minh Thù biết đến Tháp Thiên Khải.

"Tin tức này chuẩn xác không?" Quốc chủ hỏi.

"... Tạm thời không thể xác định." Lăng đại nhân nói: "Nếu thật sự là Ma Thần, chúng ta..."

Thần Sáng Thế lúc ấy dốc hết toàn lực cùng Ma Thần đồng quy vu tận.

Lực lượng của Ma thần không thể tưởng tượng được.

"Tra!" Quốc chủ hạ lệnh: "Nhất định phải tra rõ ràng!"

Tin tức là từ quận Lan Khê truyền tới, cũng là quận Lan Khê xuất hiện yêu ma đầu tiên, mọi người tự nhiên là đặt trọng điểm ở quận Lan Khê.

Nhưng Minh Thù cảm thấy có chút không đúng.

Nhưng lạ ở chỗ nào lại không nói ra được.

"Tiểu Thù a."

"Phụ hoàng." Minh Thù giòn tan kêu một tiếng.

Quốc chủ một mặt vui mừng: "Con có giận phụ hoàng không?"

"Phụ hoàng? Người đang nói cái gì?" Tiểu cô nương lôi kéo tay áo quốc chủ: "Tại sao con phải giận người?"

Quốc chủ: "Con là công chúa điện hạ của Ly Dương, phụ hoàng không thể để con sống như một đứa trẻ bình thường, cuộc sống không buồn không lo, để con gánh chịu nhiều như vậy..."

Quốc chủ đáy lòng khó chịu.

Chuyện này vốn không nên để một nữ hài tử tiếp nhận.

Hiện tại cô vẫn chỉ là con nít, ngay tại ba, bốn năm trước vẫn là một đứa trẻ làm nũng khóc lóc om sòm.

Nhưng hiện tại...

Mặc dù vẫn còn cất giữ tính tình cổ quái kia, nhưng trên người cô đã có sự trầm ổn cùng nhạy bén trên chiến trường.

Minh Thù ôm cánh tay quốc chủ, đầu dựa vào hắn: "Phụ hoàng người cũng đã nói, con là trưởng công chúa, con muốn bảo vệ con dân của con, bảo vệ đại lục Huyền Tử."

"Chờ sau này phụ hoàng có người thừa kế hoàng vị, con liền không cần mệt mỏi như vậy." Minh Thù ngửa đầu: "Cho nên, phụ hoàng nhanh chóng cùng mẫu hậu sinh một đệ đệ."

Quốc chủ cả người cương cứng.

Nửa ngày sau hắn mới nói: "Tiểu Thù, nếu như... Phụ hoàng nói nếu như sau này muốn con kế thừa hoàng vị, con nguyện ý không?"

"Con?" Minh Thù á một tiếng: "Thế nhưng con là nữ tử, không thể kế thừa hoàng vị."

"Phụ hoàng chỉ nói là nếu như, con nguyện ý không?"

Minh Thù liền vội vàng lắc đầu.

"Con mới không muốn bị vây ở trong cung đâu, phụ hoàng mỗi ngày đều xử lý không ít chính sự, gặp không ít đại thần, liền ngay cả thời gian ở với con cùng mẫu hậu đều không có, thật đáng sợ nha."

Quốc chủ: "..."

"Tiểu Thù a."

"Vâng?"

"Con giận phụ hoàng?" Hắn cũng biết không có thời gian ở bên cạnh mẹ con bọn họ, nhưng hắn thân là quốc chủ, không có cách nào.

"Không có." Minh Thù cười híp mắt nói: "Phụ hoàng phải phụ trách toàn bộ đại lục Huyền Tử, có con ở bên cạnh mẫu hậu là được rồi."

Quốc chủ sờ sờ đầu cô, đáy mắt có sự ôm hoà cùng từ ái: "Tiểu Thù, con phải nhanh chóng trưởng thành, trở nên càng cường đại mới được, con phải nhớ kỹ, chỉ có lớn mạnh mới có thể bảo vệ mình và người mình quan tâm."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1659: Thù Dương Công Chúa (9)

Vạn Kính Nguyên An mười tám năm - đầu mùa xuân.

Lăng đại nhân hao phí vô số người mới điều tra được thứ yêu ma nuôi nấng đúng là Ma Thần.

Cũng may hiện tại Ma Thần còn chưa hoàn toàn thanh tỉnh.

Chuyện này lan truyền ra ngoài, toàn bộ đại lục trở nên khiếp sợ.

Dồn dập tiến về quận Lan Khê, thương nghị chuyện không thể để cho Ma Thần thức tỉnh.

Vô số người tụ tập ở quận Lan Khê.

Yêu ma lúc ẩn lúc hiện tập kích bọn họ, nhưng lúc này đám người tụ tập, yêu ma cơ hồ là thua trận trở về.

Các hộ thành trận ở thành trì lớn cũng dần dần mở ra, loại trận pháp này tiêu hao vô cùng lớn, nếu như không phải đứng trước tai hoạ ngập đầu, bình thường sẽ không lựa chọn mở loại trận pháp này ra.

"Tân Ngọc ca ca, Ma Thần thật sự lợi hại như vậy sao?"

"Đây là lời đồn lưu truyền, khẳng định lợi hại." Tân Ngọc căn dặn: "Gần đây muội cũng không nên đi ra ngoài."

"Nếu Ma Thần đã có thể thức tỉnh, vậy Thần Sáng Thế có thể thức tỉnh không?"

"..." Vấn đề này có chút khó, Tân Ngọc trả lời không được.

Tân Ngọc suy nghĩ một chút, lôi kéo Minh Thù nhỏ giọng thầm thì: "Ta nghe phụ vương nói qua, Minh thị nhất tộc của chúng ta kỳ thật chính là huyết mạch của Thần tộc."

Tiểu cô nương con ngươi trợn lên thành hình tròn.

"Không phải huynh lừa gạt ta chứ? Sao ta lại chưa từng nghe qua? Nếu quả như thật sự là huyết mạch của Thần tộc, vậy khẳng định có chỗ bất phàm, chúng ta cùng những người khác cũng không có gì khác biệt a." Minh Thù không tin.

Tân Ngọc gãi gãi đầu, hắn cũng là nghe nói.

Chuyện xa xưa như vậy, ai biết thật giả.

Việc này Tân Ngọc cũng chính là thuận miệng nói, Minh Thù cũng không để trong lòng.

Đại đội ngũ rất nhanh liền định xong phương án, bọn họ đã tìm được nơi ở của Ma Thần, chỉ cần giải quyết xong Ma Thần vẫn chưa thức tỉnh, những yêu ma còn lại liền không đủ gây sợ.

Minh Thù cùng Tân Ngọc không thể đồng hành, bởi vì quá nguy hiểm.

Hành động lần này, thế hệ trẻ tuổi cũng không thể đi, đều là cường giả thực lực thông thiên cùng nhau đi tới.

Thời gian chờ đợi dài dằng dặc, càng là dày vò.

Nửa tháng sau.

Một chi đội ngũ chật vật chạy về, Minh Thù đứng trong đám người, nghe những người kia báo cáo, chỉ cảm thấy tứ chi phát lạnh.

Nhiều người đi như vậy, trở về không đủ một phần mười.

Còn lại đều chết hết.

Bọn hắn trúng mai phục, nơi đó căn bản cũng không có cái gì Ma Thần.

"Tân Ngọc ca ca." Minh Thù nhìn về phía Tân Ngọc, thì thào một tiếng: "Bọn hắn đều chết hết..."

"Đừng sợ." Tân Ngọc thần sắc cũng không tốt, nhưng lúc này hắn không thể biểu hiện ra ngoài, ra vẻ bình tĩnh an ủi Minh Thù.

Chẳng ai ngờ rằng, lần này sẽ có nhiều người chết như vậy.

Chuyện này đối với bọn họ mà nói không thể nghi ngờ chính là một đả kích.

"Không xong rồi!"

"Quận Nhạc An xảy ra vấn đề rồi!!"

"Quận Nhạc An xảy ra vấn đề rồi!!"

Quận Nhạc An có vô số người đột nhiên biến mất, không có ai nhìn thấy yêu ma, những người kia chính là đột nhiên mất tích.

Toàn bộ quận Nhạc An có mấy triệu nhân khẩu, cộng thêm chủng tộc khác cũng gần nghìn vạn... Nhiều người như vậy cùng chủng tộc mất tích gần hơn phân nửa.

Bởi vì đại bộ phận cường giả đều tụ tập ở quận Lan Khê, phòng ngự của quận Nhạc An bên kia tự nhiên thấp.

"Yêu ma cố ý dẫn dụ chúng ta tới nơi này, cái này là điệu hổ ly sơn!" Không chỉ như thế, còn thiết lập bẫy rập, để bọn họ tổn thất nhiều cường giả như vậy.

"Đáng chết!"

Đám người tức giận đến run rẩy, lại không người nào có biện pháp giải quyết.

Đột nhiên, một người nói: "Nhiều người như vậy, Ma Thần..."

Đám người sau lưng đột nhiên mát lạnh, cái này hẳn là Ma Thần sắp xuất thế đi!!

Quốc chủ lúc này hạ lệnh cho Minh Thù cùng Tân Ngọc, các thế hệ trẻ tuổi toàn bộ đưa về Hoàng Thành, những người còn lại tiến về quận Nhạc An.

"Phụ hoàng..."

"Tiểu Thù, đây cũng không phải là chuyện con có thể tham dự." Quốc chủ tự mình đưa cô lên xe ngựa: "Tân Ngọc, trông chừng con bé."

"Vẫn."

Quốc chủ thiết lập trận pháp không thể đột phá xung quanh xe ngựa của Minh Thù, để đội ngũ lên đường.

Minh Thù nhìn mình cùng quốc chủ càng ngày càng xa, mặc kệ cô dùng biện pháp gì đều không có cách nào ra ngoài.

Cô cầu cứu nhìn về phía Tân Ngọc: "Tân Ngọc ca ca... Tân Ngọc ca ca, huynh giúp ta."

"Thù Thù, ta không thể." Tân Ngọc nắm chặt nắm đấm.

"Đó là phụ hoàng của ta, Tân Ngọc ca ca, huynh giúp ta một chút, ta van ngươi." Minh Thù thanh âm nghẹn ngào.

Tân Ngọc lắc đầu, nắm thật chặt nắm đấm, cúi thấp đầu không nhìn Minh Thù.

"Thù Thù, muội đi chỉ làm cho bọn hắn bị cản trở." Việc của Ma Thần đã là việc không phải bọn họ có thể tham dự.

"..."

Trong xe ngựa đột nhiên an tĩnh lại.

Tân Ngọc bối rối nhìn sang, Minh Thù dựa vào cửa xe, trong con ngươi còn có sương mù, cô nhìn vào hư không, thật lâu mới nói: "Tân Ngọc ca ca, huynh nói đúng."

Cô còn chưa đủ mạnh.

Cô đi chỉ cản trở phụ hoàng.

Tân Ngọc thở phào, thử nắm lấy bả vai Minh Thù, nhẹ nhàng vỗ vỗ.

Cô mặc dù nghịch ngợm nhưng từ trước đến nay hiểu phân tấc, vô cùng thông minh.

-

Những ngày tiếp theo, toàn bộ đại lục tựa hồ cũng bị máu tươi xâm nhiễm, mỗi ngày đều nghe thấy tin tức có người chết.

Quận Nhạc An ngắn ngủi một tháng liền trở thành một nơi hoang vu không có vật sống.

Bọn họ mấy lần tìm tới đều là nơi giả có Ma Thần dùng để dẫn dụ bọn họ, người của bọn họ không ngừng tiêu hao, nhưng cái bóng của Ma Thần cũng chưa thấy qua.

Yêu ma xuất hành càng là không chút kiêng ky, liều mạng tập kích nhân loại.

Yêu ma đã từ các châu các quận, lan tràn đến phụ cận Hoàng Thành.

Hoàng Thành có hộ thành đại trận, yêu ma vào không được, nhưng thỉnh thoảng có thể nhìn thấy yêu ma quanh quẩn trên không trung, tùy thời mà hành động.

"Kia là Ma Thần... Ma Thần..."

"Ma Thần xuất thế, xong rồi, xong rồi."

Trong Hoàng thành có người la to, toàn bộ Hoàng Thành đều là lòng người bàng hoàng.

Từ xưa đến nay, bọn họ đều chưa từng gặp qua đại kiếp như vậy.

Yêu ma đáng sợ trước đó, vào lúc này xem ra cũng không bằng cái này.

Nửa tháng sau.

Quận Nhạc An truyền đến tin tức, các tộc tổn thất không ít người, rốt cục cũng đã tạm thời bao vây Ma Thần.

Có lẽ là Ma Thần bị nhốt hữu hiệu, yêu ma càn quấy đều rút lui.

Bầu trời mấy ngày âm trầm cũng dần dần tạnh, giống như sau cơn mưa trời lại sáng.

Minh Thù nắm lấy người báo tin: "Phụ hoàng đâu? Phụ hoàng ta có chuyện gì hay không?"

"Công chúa ngài đừng kích động, quốc chủ bình an vô sự."

Minh Thù lúc này mới thở phào, không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi...

Bọn họ không tìm được biện pháp huỷ diệt Ma Thần, chỉ có thể mang về trước, cầm tù trên tế đàn quốc sư thiết lập.

Cái tế đàn kia, về sau chính là Vân Mộng đài.

Ma Thần còn chưa hoàn toàn thức tỉnh, không chịu nổi nhật nguyệt tinh khí, bị nhốt trên Vân Mộng cũng tương đương với một lao tù, mỗi ngày đều hao tổn.

Vì nghĩ biện pháp diệt trừ Ma Thần nên quốc chủ cả ngày cùng người thương nghị đối sách, Ma Thần phải chết, bằng không thì đại lục Huyền Tử bọn họ liền xong rồi.

Nhưng mặc kệ bọn họ dùng biện pháp gì cũng không có cách nào giết chết Ma Thần.

"Phụ hoàng, con tới..."

Minh Thù nhìn quốc chủ từ bên cạnh mình đi qua, không dừng lại chút nào.

Cô có chút mờ mịt.

Phụ hoàng sao vậy?

"Phụ hoàng?"

Minh Thù bị cung nhân ngăn lại.

"Vì sao phụ hoàng không để ý tới ta?" Trước kia phụ hoàng sẽ không như vậy.

Cung nhân cúi người: "Công chúa điện hạ, quốc chủ gần đây là vì chuyện của Ma Thần nên rất nhiều ngày đều không nghỉ ngơi, mời ngài trở về."

"..." Minh Thù nhìn quốc chủ biến mất ở ngã rẽ: "Vậy các ngươi chăm sóc phụ hoàng thật tốt, ngày mai ta lại đến."

Minh Thù cẩn thận mỗi bước rời đi.

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1660: Thù Dương Công Chúa (10)

Tiểu cô nương ôm đầu gối ngồi bên dưới lá cây cực lớn, nước mưa từ bên cạnh chảy xuống.

Ánh mắt cô có chút mờ mịt nhìn cành lá khô bị nước mưa cọ xuống.

Bóng lưng của phụ hoàng chính là ký ức cuối cùng sau khi cô tỉnh lại.

Tại sao cô lại xuất hiện ở nơi này.

Cô không biết.

Tu vi của cô cũng hoàn toàn không có cách nào dùng, không phải là bị phế đi, chính là không có cách nào sử dụng mà thôi, giống như là bị giam cầm.

Cô khẩn cầu có người tới cứu cô.

Thế nhưng không có.

Cô rất đói, đói đến cơ hồ không có khí lực, nhưng cô không chết.

"Ta tên Minh Thù... Ta muốn rời khỏi nơi này." Tiểu cô nương nhẹ nhàng thì thầm một tiếng, ôm đầu gối thật chặt, cảm giác bụng đói bụng làm cho cô rất khó chịu.

Cô xê dịch ra bên ngoài, uống từ nước mưa trên lá cây mấy ngụm.

Một hồi lâu cô đứng dậy, đem nước mưa trong lá cây từng chút từng chút trút xuống một cái hố nhỏ bên cạnh.

Nếu như lúc này không dự trữ một chút nước, sau đó không có mưa, cô cũng không có gì để uống... Mặc dù không uống cũng sẽ không chết.

Cô biết mình không thích hợp, nhưng cô không biết mình không thích hợp ở chỗ nào.

Vì sao cô lại bị vứt bỏ ở đây.

Phụ hoàng, mẫu hậu, Tân Ngọc ca ca... Vì sao không xuất hiện.

-

Vật đổi sao dời, thời gian trôi nhanh.

"Ai nha..."

Một bóng người từ bên trên ngã xuống, rơi trên lá cây khổng lồ, cuối cùng lăn xuống mặt đất, đụng vào một khối đá bén nhọn.

Tiểu cô nương kia giống như không có cảm giác sau đó xoa xoa cái trán đầy máu.

Tiểu cô nương vẫn là tiểu cô nương kia, ngoại trừ trên người bẩn thỉu cũng không có bất kỳ biến hóa nào khác.

Cô muốn leo lên, trước kia chỉ có thể bò hơn hai thước, hiện tại cô đã có thể leo đến mấy chục mét, nhưng cô cách mặt đất quá xa, kiểu gì cũng sẽ ngã xuống.

"Ngươi muốn rời khỏi nơi này sao?"

"Ai?!"

Tiểu cô nương theo bản năng quay đầu.

Phía sau là nham thạch, không có ai.

Chẳng lẽ cô đã bắt đầu xuất hiện nghe nhầm rồi?

Nơi này an tĩnh ngay cả tiếng côn trùng kêu đều nghe không được, làm sao lại xuất hiện tiếng người?

"Ngươi có muốn rời khỏi nơi này hay không?" Thanh âm kia lại hỏi.

Là thanh âm rất non nớt, mang theo một chút không kiên nhẫn.

Tiểu cô nương lui về phía sau, dựa vào nham thạch, con ngươi cảnh giác nhìn chằm chằm bốn phía.

Có người nói chuyện.

Cô nghe thấy được.

Thật sự có người nói chuyện.

"Ngươi... Là ai?" Tiểu cô nương lòng tràn đầy cảnh giác, cô không nhớ rõ mình đã ở đây chờ đợi bao lâu, nhưng cô chưa từng nhìn thấy qua vật sống ở đây.

Liền ngay cả con kiến cũng không có.

"Đừng tìm, ta ở trong thân thể ngươi." Thanh âm kia nói.

Tiểu cô nương: "..."

Thân... Thân thể?

Cô sờ từ trên xuống dưới thân thể của mình, thanh âm kia ở trong cơ thể mình?

"Ngươi là thứ gì?"

"Ngươi mới là thứ gì." Chủ nhân của thanh âm kia vô cùng hung dữ.

"Ta không phải..." Tiểu cô nương yếu ớt giải thích.

"Nói nhảm, ngươi lại không phải. Ai, ngươi tên gì?"

"Minh... Thù."

"Ồ." Thanh âm kia dừng một chút: "Ngươi có muốn ra ngoài hay không?"

Ra ngoài... Rời khỏi nơi này... Cô đương nhiên muốn, nằm mơ cũng muốn.

Minh Thù ngẩng đầu nhìn lên trên, chỉ có một bầu trời xanh thẳm, cách cô thật là xa xôi.

"...Muốn." Cô muốn đi ra ngoài.

"Vậy ngươi tiếp nhận ta."

"... Cái...cái gì?" Minh Thù cà lăm một chút: "Tiếp nhận ngươi cái gì?"

Thanh âm kia trầm mặc một chút, nhưng trong đầu Minh Thù nhìn thấy một đoàn sương mù, trong sương mù có ánh sáng tràn ra.

Ánh sáng bao phủ lấy cô, trời đất quay cuồng, cô phát hiện mình đang đứng tại một chỗ trong hư vô.

Trong đầu có âm thanh truyền đến: "Đi lên phía trước, nhìn thấy đoàn ánh sáng kia, tiếp nhận nó."

Ánh sáng?

Minh Thù theo bản năng đi lên phía trước, rõ ràng là hư vô, lại giống như là giẫm trên mặt đất.

Bất quá một lát sau cô liền nhìn thấy ánh sáng thanh âm kia nói.

Cùng vừa rồi cô nhìn thấy không khác nhau lắm, ánh sáng lan tràn ra trong sương mù, cũng không thánh khiết, khiến người ta run sợ lại e ngại.

Minh Thù lui về phía sau một bước.

"Ngươi không tiếp nhận ta, cả đời liền bị nhốt ở chỗ này."

"Ngươi không phải thứ gì tốt."

"Hừ, thì tính sao." Thanh âm kia nói: "Ta đủ mạnh là tốt rồi."

"... Thế nhưng ngươi giống như ta, bị giam ở đây."

"..." Thanh âm kia có chút tức hổn hển: "Một đám không người không biết xấu hổ, lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn!"

"Ngươi cũng không phải người." Ở trong cơ thể cô khẳng định không phải là người.

"..."

Minh Thù cùng thanh âm kia cũng không có nhất trí, cô thử rời khỏi chỗ kia, không nghĩ tới rất dễ dàng liền rời đi.

Nhưng thanh âm kia không có biến mất.

Sau đó thanh âm kia không ngừng xuất hiện, muốn để cô tiếp nhận nó, nó có thể để cô rời khỏi nơi này.

Minh Thù hờ hững, trực giác nói cho cô biết, thứ kia không phải là thứ gì tốt, cô không thể tiếp nhận.

Cô cố chấp tự mình bò lên, hiện tại đã có thể leo cao đến trăm mét, nhưng càng lên trên vẫn là sẽ ngã xuống, mỗi lần đều là ngã đến mặt mũi bầm dập, nhưng chính là không chết.

"Ta nói ngươi làm sao lại như thế bướng bỉnh?" Thanh âm kia tức thì nóng giận: "Ta cũng sẽ không hại ngươi."

Minh Thù tựa dưới lá cây, đơn giản xử lý xuống vết thương trên người mình: "Ai biết ngươi muốn làm gì?"

"Ngươi không muốn biết phía trên xảy ra chuyện gì? Tại sao ngươi lại ở đây sao?"

"Ngươi biết?"

"Ta đương nhiên biết."

"Ngươi nói cho ta biết, vì sao... Vì sao ta lại ở đây? Phụ hoàng mẫu hậu, Tân Ngọc ca ca đâu? Bọn họ thế nào?"

"Hừ, ngươi chỉ cần đáp ứng ta, liền có thể tự mình ra ngoài xem."

Minh Thù cắn môi: "Ngươi không phải thứ gì tốt."

"Sao ta lại cảm giác ngươi đang mắng ta?"

"Ngươi vốn cũng không phải thứ gì tốt."

"... Được được được, đừng quản ta là thứ gì tốt hay không tốt, hiện tại chỉ có ta mới có thể để ngươi ra ngoài, ngươi chỉ cần tiếp nhận ta là được."

Minh Thù suy tư hồi lâu, vẫn lắc đầu.

Thanh âm kia tức giận đến phát điên, ở trong đầu cô kêu to.

Lại qua mấy ngày, thanh âm kia lừa gạt không thành, bắt đầu uy hiếp, nhưng Minh Thù bất vi sở động: "Nếu ngươi có thể tổn thương ta, liền không cần cùng ta nói nhảm nhiều như vậy."

"..."

"Như vậy, ta cùng ngươi định khế ước như thế nào? Khế ước bình đẳng!!"

"Ngươi có thể cùng ta định khế ước?" Minh Thù hạ mắt, cô đột nhiên kịp phản ứng: "Trước đó ngươi gạt ta tiếp nhận đoàn ánh sáng kia... Ngươi muốn cùng ta định khế ước cái gì?"

"..." Đứa bé này làm sao lại đáng ghét như thế!

"Ngươi quả nhiên không phải là thứ gì tốt!" Minh Thù kết luận.

"..."

"Ngươi đến cùng có muốn ra ngoài hay không?"

Minh Thù gật đầu: "Muốn."

"Muốn, lại không đáp ứng ta?"

"Ngươi không phải thứ gì tốt." Làm cho cảm giác của cô vô cùng không tốt.

"Cổ hủ!"

Minh Thù không đáp lại nó, mặc cho nó ở nơi đó la to.

Trong lúc Minh Thù dưỡng thương, thanh âm kia vẫn luôn líu lo không ngừng, dụ dỗ, uy hiếp, khóc đại náo, biện pháp gì nó cũng đều dùng.

Minh Thù chính là bất vi sở động.

Cô muốn ra ngoài, cũng không đại biểu cô không có đầu óc. Thứ trong cơ thể cô rõ ràng không phải thứ gì tốt, hiện tại lừa cô để cho cô ra ngoài cũng là vì chính nó.

Sau khi nó rời khỏi đây thì sao?"

Mình không nhất định có thể sống sót trở về Hoàng Thành, nào có thể đi gặp cha mẹ của mình.

Viết từ tối để hôm sau up a!!!

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1661: Thù Dương Công Chúa (11)

Một năm sau.

Thanh âm kia thỏa hiệp, bội phục nghị lực của Minh Thù.

"Ngươi muốn thế nào?"

Khế ước chủ tớ."

"... Ngươi được lắm, đã sớm nghĩ kỹ sao?" Bằng không thì làm sao nó vừa hỏi, cô liền nói ngay.

"Phải." Minh Thù không có giấu diếm: "Trước kia không phải ngươi cũng tính toán với ta."

Chủ nhân của thanh âm không còn lời nào để nói.

"Không có khả năng!"

"Vậy chúng ta ai cũng không ra được, dù sao ta đã ở đây lâu như vậy, bây giờ còn có ngươi nói chuyện cùng ta, ta không lỗ."

Thời gian trôi qua lâu như vậy, cô sớm đã thành thói quen, tâm cảnh cũng sớm có biến hóa.

"Âm hiểm! Xảo trá! Nhân loại các ngươi không có một người tốt!"

Thanh âm kia mắng rất lâu, có thể là bởi vì tiếp xúc với người khác không nhiều nên chỉ lặp đi lặp lại mấy từ, Minh Thù coi như giải sầu, nghe nó mắng.

Thanh âm kia cũng không đồng ý, hiển nhiên khế ước chủ tớ là làm trái nguyên tắc của nó.

Minh Thù lại cùng nó giằng co gần nửa năm, thanh âm kia cuối cùng vẫn là khuất phục.

-

Vạn kính Nguyên An bốn mươi tám năm.

Tiểu cô nương đi trên đường người đến người đi, sắc mặt trắng bệch, mờ mịt cảnh sắc trước mắt.

Đây là quận Nhạc An trước kia đã từng bị hủy hoại trong chốc lát, lúc này phồn hoa hưng thịnh.

"Ta đã nói với ngươi ngươi không tin, hiện tại đã tin a?" Thamh âm kia từ trong đầu cô truyền đến, vô cùng châm chọc.

Minh Thù lắc đầu...

Cô không tin.

"Tránh ra!"

"Đều tránh ra cho ta!"

Minh Thù bị người ta chen qua một bên.

Nơi xa có người cưỡi ngựa chạy nhanh đến, người trên ngựa cao giọng hô: "Chủ ta sắc phong Thái tử, khắp chốn mừng vui!"

"Đại hoàng tử thiên tư thông minh, sắc phong Thái tử là chuyện sớm hay muộn."

"Nghe nói Đại hoàng tử... A, không đúng, Thái tử điện hạ hết sức lợi hại, chỉ mười mấy tuổi, tu vi đã không phải người thường có thể sánh bằng."

Minh Thù nhìn người cưỡi ngựa đi xa, huyết dịc toàn thân giống như đều bị đông cứng.

Cô bị ném ở kia chỗ không thấy mặt trời, cha mẹ của cô lại...

Không!

Cô không tin!

Minh Thù đi về phương hướng Hoàng Thành.

"Ngươi đừng đi." Thanh âm kia nói.

"Ta không tin." Minh Thù nói: "Bọn họ sẽ không đối với ta như thế!"

"Sự thật bày ở trước mặt ngươi, ngươi còn không tin? Nhân loại chính là lừa mình dối người, thôi, tùy ngươi vậy, không gặp Hoàng Hà tâm không chết, tự ngươi tận mắt đi xem một chút."

Thanh âm kia rốt cuộc cũng không còn xuất hiện.

-

Trên người Minh Thù không có gì chứng minh thân phận, không cách nào sử dụng Truyền Tống trận, chỉ có thể từ quận Nhạc An đi tới Hoàng Thành.

Thật vất vả mới vào Hoàng Thành, cô lại phát hiện mình căn bản vào không được hoàng cung.

Minh Thù trố mắt nhìn cửa cung nguy nga kia.

Cô quay người rời đi, cô phải nghĩ biện pháp đi vào...

Cô đi trong đám người, tuyết lớn đầy trời rơi xuống.

"Tuyết rơi!"

"Oa, tuyết rơi!"

Tiếng hoan hô của đám người làm Minh Thù hoàn hồn, cô nhìn lên bầu trời, hoa tuyết trắng sáng từ không trung bay xuống.

Chính là tại thời điểm này, cô nhìn thấy một nam tử nơi xa.

Nam tử từ một cửa hàng ra, bên cạnh có một nữ tử dịu dàng như nước đi theo, hắn thân mật vịn cô ta lên xe ngựa.

Nam tử đột nhiên nhìn về phía đường phố, trong đám người reo hò không có bất kỳ cái gì dị thường.

Minh Thù đứng trong góc đường nhìn chiếc xe ngựa nơi xa.

"Nhìn thấy đi, căn bản là không còn người nào còn nhớ rõ ngươi."

"Sẽ không..."

"Ngươi..."

Thanh âm kia nhịn một chút, nói: "Bọn họ không làm gì được ta, nên quốc sư liền đưa ra việc để ngươi làm vật chứa, dùng ngươi đến phong ấn ta. Ngươi mang dòng máu của Thần tộc, lại là tường thụy chi thể, nói là thích hợp nhất dùng để phong ấn ta. Ngươi nói bọn họ có phải rất ác độc hay không?

Ngươi thế nhưng là con gái ruột của bọn họ!!"

Lời này thờ điểm cô rời khỏi chỗ kia nó đã nói qua.

Minh Thù thì thầm: "Là ngươi tổn thương nhân loại trước."

"Đánh rắm, ta đều chưa thức tỉnh, làm sao tổn thương nhân loại?"

"Là ngươi sai sử yêu ma tập kích nhân loại."

"Ai nói cho ngươi biết? Nói hươu nói vượn, ta cùng yêu ma có quan hệ rắm!" Thanh âm kia tức hổn hển: "Loại thấp kém kia, ngươi lại đem ta cùng bọn hắn đặt chung một chỗ!!"

"Yêu ma nói ngươi là Ma Thần, bọn hắn bắt đi nhân loại cung cấp nuôi dưỡng ngươi, để ngươi thức tỉnh."

"Đám đen sì buồn nôn kia?" Thanh âm kia tràn đầy ghét bỏ: "Bọn hắn là muốn lấy được lực lượng của ta, căn bản liền không có ý tốt, ai cùng bọn hắn là một đám, ta mới là số đen tám kiếp, còn chưa ra đời đã bị trấn áp, ta còn rất oan uổng! Còn có Ma Thần là cái gì? Lão tử không phải Ma Thần!!"

"..." Minh Thù lau mặt một cái: "Ngươi không phải Ma Thần thì là cái gì?"

"Linh, có từng nghe chưa." Thanh âm kia có vẻ kiêu ngạo: "Thế giới này, linh là độc nhất vô nhị."

"Không biết."

"... Đàn gảy tai trâu."

"Ngươi rất lợi hại phải không?"

"Hừ, đương nhiên lợi hại."

"Vậy ngươi có thể mang ta tiến cung không?" Không biết vì sao, cho dù cô rời khỏi chỗ kia cũng không có cách nào sử dụng linh lực.

"..." Thanh âm kia một giây không lên tiếng.

Minh Thù: "..." Đây chính là cái gọi là lợi hại? Để cô tiến cung cũng không được.

-

Trong cung cũng không có nhiều biến hóa, Minh Thù từ nơi chuồn êm xuất cung trước kia đi vào, không nghĩ tới lại thành công.

Trong cung tựa hồ có yến hội, rất là náo nhiệt.

Cô nhìn thấy vị Thái tử điện hạ bị truyền đến náo nhiệt kia.

Thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi hăng hái, mặc y phục của Thái tử, dáng vẻ uy nghiêm, khắp nơi lộ ra sự cao quý mà Thái tử nên có.

Quốc chủ cùng hoàng hậu mỉm cười nhìn hắn, kia là ánh mắt từng thuộc về cô.

Minh Thù muốn đẩy cửa ra đi vào, lại bị một người nắm chặt lấy cánh tay.

Cô quay đầu nhìn lại, nam tử tuấn lãng hiện ra trước mắt cô.

"Tân Ngọc... Ca ca."

Thần sắc nam tử căng cứng bỗng dưng biến đổi, ngón tay khẽ run, con ngươi có chút trừng lớn: "Thù Thù?"

Làm sao có thể?

"Tân Ngọc..."

Tân Ngọc đột nhiên che miệng Minh Thù: "Xuỵt, đi theo ta."

Tân Ngọc lôi kéo Minh Thù đi đến hậu điện, sau khi xác định không có người mới buông cô ra: "Thù Thù, thật sự là muội?"

Không đúng...

Không đúng...

Cô không phải Thù Thù!!

"Ngươi là ai?" Tân Ngọc đột nhiên giận tái mặt, trong tay biến ra linh kiếm, gác trên cổ cô: "Vì sao lại giả mạo Thù Thù, ngươi có mục đích gì?!"

"Tân Ngọc ca ca..." Minh Thù kêu một tiếng: "Ta là Minh Thù."

Sau nửa canh giờ, Tân Ngọc tin tưởng người đứng trước mặt hắn thật sự là Minh Thù.

Tân Ngọc nửa quỳ trước mặt cô, cầm bả vai cô, có vẻ kích động: "Thế nhưng... Quốc chủ nói muội bị yêu ma gây thương tích, không sống được. Ta... Tự mình đưa hạ táng linh cữu cho muội."

"Hạ táng?" Minh Thù mờ mịt: "Ta đã chết sao?"

Tân Ngọc cầm bả vai cô, rõ ràng cảm thấy nhiệt độ, cô không chết... Cô không chết!

Lúc trước hắn cùng cô tách ra chỉ hai ngày, đột nhiên liền nghe đến tin tức cô đã chết.

Hắn căn bản là không có cách nào tiếp nhận, thế nhưng thi thể ở nơi đó, hắn không thể không tin.

Cô không chết...

"Thù Thù." Tân Ngọc ôm lấy Minh Thù: "Muội không có việc gì quá tốt rồi."

Ánh mắt Minh Thù mơ hồ, thanh âm rất nhỏ: "Ta muốn gặp phụ hoàng cùng mẫu hậu. Huynh giúp ta một chút, Tân Ngọc ca ca."

Tân Ngọc vội vàng an ủi: "Muội đừng vội, chuyện này ta sẽ giúp muội sắp xếp."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1662: Thù Dương Công Chúa (12)

Minh Thù dựa theo Tân Ngọc sắp xếp, ở một nơi trong Thiên Điện chờ lấy, thế nhưng cô không đợi được quốc chủ cùng hoàng hậu.

Gặp mặt quốc sư trước.

Quốc sư ngữ khí lạnh lẽo: "Ngươi không nên ra ngoài."

Minh Thù nhìn quốc sư, quốc sư đóng cửa lại, tới gần cô: "Mới vừa rồi ngươi đã cùng Tân Ngọc gặp mặt?"

Ánh sáng trong tay quốc sư thoáng hiện, Minh Thù giật mình, hắn đây là không có ý định buông tha cho mình?

"Ta đưa ngươi trở về." Quốc sư nói.

"Ta muốn gặp phụ hoàng mẫu hậu!"

"Bọn họ không chào đón ngươi." Quốc sư thanh âm lạnh lẽo.

Ánh sáng trong tay quốc sư bay ra, đánh thẳng về phía cô.

Minh Thù không cách nào sử dụng linh lực, chỉ có thể tự mình né tránh.

Đồ vật trong Thiên Điện trong khoảnh khắc vỡ vụn, mặt đất đầy bừa bộn.

Quốc sư công kích cũng không lưu tình, rất nhiều lần trực tiếp đánh lên người cô, tựa hồ biết cô bị thương cũng sẽ không có sao.

Phanh ——

Minh Thù đụng vào tường, cả người ngã xuống, nện vào bên trong một đống bừa bộn.

Quốc sư tiến lên chế trụ cô, mặt mũi tràn đầy sự bất đắc dĩ: "Đứa bé, ngươi là vì Vạn Kính, là vì đại lục Huyền Tử, ngươi thân là trưởng công chúa của Hoàng thất, đây là chức trách của ngươi."

"Ta muốn gặp phụ hoàng mẫu hậu của ta!" Minh Thù miệng đầy máu.

"Ngươi sẽ không nhìn thấy bọn họ."

Quốc sư đưa tay, bàn tay hạ xuống về phía Minh Thù.

"Dừng tay!"

Cửa phòng đột nhiên bị đá văng, Tân Ngọc xông vào đầu tiên, linh lực công kích về phía Quốc sư.

Quốc sư nắm lấy Minh Thù, kéo về phía bên cạnh.

"Tiểu Thù..."

"Tiểu Thù!! Tiểu Thù của ta!!"

"Quốc sư, ngươi buông con bé ra, con bé là Tiểu Thù của ta, ngươi không thấy sao? Ngươi buông con bé ra!!!"

Hoàng hậu không để ý hình tượng xông tới.

Quốc sư bóp chặt cổ Minh Thù: "Hoàng hậu, đây không công chúa điện hạ, công chúa điện hạ đã chết."

"Không... Con bé không chết, con bé không phải ở đây sao? Ngươi xem, Tiểu Thù của ta, con bé là Tiểu Thù của ta. Đừng sợ, mẫu hậu ở đây."

Hoàng hậu lôi kéo quốc chủ: "Nhanh, để hắn buông Tiểu Thù ra!"

Thần sắc Quốc chủ cũng có vẻ khiếp sợ: "Quốc sư, buông con bé ra."

"Quốc chủ, cô ta..."

"Quốc sư!" Quốc chủ giận tái mặt.

Tân Ngọc bước nhanh tới cướp Minh Thù từ trong tay quốc sư ra, hoàng hậu lại từ trong tay Tân Ngọc đem người cướp đi.

"Tiểu Thù, Tiểu Thù... Tiểu Thù của ta, ta liền biết Tiểu Thù của ta không có chết."

"Mẫu hậu." Minh Thù ôm lấy hoàng hậu: "Người không cần con nữa sao?"

"Làm sao lại không cần, sao mẫu hậu lại không cần Tiểu Thù." Hoàng hậu ôm chặt nữ nhi của mình: "Mẫu hậu rất nhớ con."

Quốc chủ để quốc sư ra ngoài trước.

Quốc sư hình như không cam lòng, trở ngại thân phận của quốc chủ nên không dám nhiều lời, lui ra khỏi phòng.

-

Quốc chủ, hoàng hậu cùng Tân Ngọc đều cho rằng cô chết rồi.

Bởi vì lúc ấy bọn họ tận mắt nhìn thấy thi thể của cô.

Sau khi quốc chủ kích động lại cảm thấy có chút khó tin, giống như Tân Ngọc, hỏi thăm cô không ít chuyện, Minh Thù đều đáp được.

"Chàng làm cái gì vậy!" Hoàng hậu oán giận: "Đây chính là Tiểu Thù của chúng ta!"

"Phải phải phải..." Quốc chủ vội vàng trấn an một tiếng, có chút việc riêng chỉ có giữa bọn họ biết, người ngoài căn bản không có cách nào giả mạo.

Hoàng hậu ôm Minh Thù khóc một hồi lâu, nhiều lần đều xém chút ngất đi.

Quốc chủ cũng không chịu nổi, đây là nữ nhi hắn yêu thương nhất, thời điểm vừa mất đi cô, hắn cùng hoàng hậu đều thương tâm rất nhiều, dùng thời gian rất lâu mới có thể thoát khỏi.

Mất mà có lại, ba người ôm nhau khóc rống, Tân Ngọc đứng ở một bên, trong sự kích động mang theo sự đau lòng, hắn không biết Thù Thù của hắn ở nơi nào, chịu bao nhiêu cực khổ.

Quốc chủ để hoàng hậu mang Minh Thù về tẩm cung trước, hắn ở lại xử lý một chút chuyện này.

"Phụ hoàng, don cũng muốn biết." Minh Thù yêu cầu ở lại.

"Quốc chủ, ta cũng muốn biết quốc sư sao lại gan to bằng trời như thế, dám hại Tiểu Thù của ta!!" Đáy mắt hoàng hậu hiện lên một tia lạnh lẽo.

Quốc chủ nghĩ một hồi, gật đầu để bọn họ ở lại.

Quốc chủ muốn biết đến cùng là xảy ra chuyện gì, quốc sư đã làm gì với Minh Thù.

Thế nhưng Minh Thù không nhớ rõ cô đã xảy ra chuyện gì, trí nhớ của cô dừng lại ở ngày cuối cùng nhìn thấy quốc chủ đó.

"Ngày đó con đến tìm ta?" Quốc chủ hỏi: "Ngày đó ta đang suy nghĩ nhiều chuyện, nhưng có người của hậu cung nhắc nhở, phụ hoàng liền đến xem con, con không nhớ sao?"

Minh Thù lắc đầu.

Quốc chủ nhìn hoàng hậu, trong mắt hoàng hậu ngoại trừ đau lòng chính là phẫn nộ.

"Thế nhưng... Một tháng sau con mới xảy ra chuyện." Quốc chủ thì thào: "Ký ức của một tháng đó, com cũng không nhớ sao?"

Minh Thù lắc đầu, một tháng đó đã xảy ra chuyện gì?

Trong một tháng đó, yêu ma lần lượt công kích bọn họ, nhưng Ma Thần đã bị bọn họ bắt được, những yêu ma này không đủ gây sợ.

Cũng không có phát sinh chuyện gì đặc biệt

Nhưng không nghĩ tới, có một ngày lại có người cùng yêu ma cấu kết, mang yêu ma vào hoàng cung.

Yêu ma kia lợi hại hơn yêu ma bình thường rất nhiều, thời điểm chạy trốn liền chạy đến Thù Dương cung của Minh Thù.

Trong lúc nhất thời bọn họ đều không làm gì được con yêu ma này, tu vi của tiểu công chúa ngay lúc đó tự nhiên không địch lại.

Bị yêu ma giết chết.

Đây là rất nhiều người tận mắt nhìn thấy, nhưng hiện tại tiểu công chúa của bọn họ lại êm đẹp đứng trước mặt.

Không...

Ba mươi năm trôi qua, vì sao cô ngay cả một chút biến hóa cũng không có?

Bởi vì có tu vi nên tuổi thọ của mọi người kéo dài, lúc này quốc chủ cùng hoàng hậu cùng năm đó cũng không có bao nhiêu biến hóa, vẫn đẹp đẽ như thời còn trẻ.

Thế nhưng nữ nhi của bọn họ năm đó vẫn còn là một đứa bé, không có khả năng không lớn lên.

"Tiểu Thù, con nói cho phụ hoàng biết, đến cùng đã xảy ra chuyện gì?"

Minh Thù chậm rãi nói: "Con... Trong thân thể con hình như có Ma Thần."

Ma... Thần?

Quốc chủ khiếp sợ lui lại một bước.

Ngay tại không lâu sau khi tiểu công chúa của hắn qua đời, quốc sư liền nói đã tìm được biện pháp tiêu diệt Ma Thần.

Quốc sư có một chút lực lượng thần bí, chuyện này quốc chủ cũng không hoài nghi hắn, toàn quyền giao cho hắn đi làm.

Nhưng tại sao lại ở trong thân thể Tiểu Thù nhà hắn?

"Đi, gọi quốc sư gọi đến!" Quốc chủ trầm giọng phân phó Tân Ngọc.

Quốc sư từ bên ngoài tiến vào: "Quốc chủ, hoàng hậu."

Quốc chủ: "Quốc sư, ngươi có gì muốn nói không?"

Quốc sư nhìn Minh Thù bị hoàng hậu ôm vào trong ngực một chút, cũng không giấu diếm, đem chuyện năm đó nói thẳng ra.

Đó là thiết kế để Minh Thù giả chết, mang cô đi.

Bởi vì cô là tường thụy chi thể, huyết mạch của Thần tộc.

Chỉ có cô mới có thể phong ấn Ma Thần.

Quốc sư nói đến hiên ngang lẫm liệt: "Ta là vì đại lục Huyền Tử, thân là trưởng công chúa, hi sinh công chúa là việc không thể tránh được."

Ầm!

Hoàng hậu đem đồ vật bên cạnh nên vào người quốc sư.

Quốc sư không né tránh, trán bị nện vào, máu tươi chảy dọc xuống.

"Hoàng hậu, ta biết ngài tức giận, thế nhưng đại lục Huyền Tử có ngàn vạn bách tính, chẳng lẽ ngài muốn bỏ mặc? Ma Thần xuất thế, chính là tai nạn của toàn bộ đại lục."

"Ngươi nói hươu nói vượn!" Hoàng hậu cả giận nói: "Tiểu Thù chỉ là đứa bé, sao ngươi có thể để Tiểu Thù gánh chịu hết thảy!!"

Quốc sư: "Ta biết quốc chủ cùng hoàng hậu không đành lòng, cho nên ta tự tác chủ trương, mang công chúa điện hạ đi."

Hoàng hậu tức đến phát run, hung tợn trừng mắt nhìn quốc sư, phảng phất muốn đem hắn chém thành từng mảnh.

Đây là nữ nhi của bà ta, tiểu công chúa của bà ta, hắn dựa vào cái gì...

Dựa vào cái gì!

Quốc sư đột nhiên quỳ xuống: "Quốc chủ, hoàng hậu, thế tử, trong thân thể của công chúa điện hạ có Ma Thần, nhất định phải nhanh chóng đưa trở về, nếu không sẽ gây ra nhiễu loạn lớn."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1663: Thù Dương Công Chúa (13)

"Không... Ai cũng đừng nghĩ đến việc cướp đi bảo bối của ta!"

Hoàng hậu ôm Minh Thù rời đi.

Quốc sư muốn ngăn nhưng bị quốc chủ cùng Tân Ngọc ngăn lại.

Quốc sư ở sau lưng quốc chủ làm chuyện lớn như vậy, quốc chủ nào có thể tha thứ cho hắn.

Nếu như hắn không phải quốc sư, quốc chủ thậm chí muốn giết hắn.

Nhưng quốc sư một lòng vì Huyền Tử, nếu thật sự làm như thế, sợ là sẽ phải để người ta thất vọng đau khổ, hơn nữa chuyện này... Không thể để cho quá nhiều người biết được.

Minh Thù nhìn thấy thiếu niên kia, bây giờ chính là Thái tử điện hạ.

Thiếu niên dáng dấp trắng nõn, hiếu kì dò xét tỷ tỷ của mình."

Hoàng hậu nhắc nhở thiếu niên: "Minh Hi, đây là tỷ tỷ của con."

Thiếu niên giơ lên nụ cười, nhu thuận kêu một tiếng: "Tỷ tỷ."

Minh Thù đưa tay đụng đụng mặt thiếu niên, thiếu niên ngoẹo đầu nhìn cô, trong con ngươi tràn đầy ánh sáng, Minh Thù chậm rãi giơ lên nụ cười.

Từ khi sinh ra, hắn liền biết mình có một người tỷ tỷ, phụ hoàng mẫu hậu đều vô cùng thích cô, chỉ là cô không có ở đây.

Minh Thù cùng thiếu niên ở chung vô cùng hòa hợp, cho dù bọn họ chưa từng gặp nhau.

Nhưng bọn họ là người thân.

Bọn họ có sự ăn ý thuộc về người thân.

Quốc chủ không để ý đến việc quốc sư ngăn cản, chiêu cáo thiên hạ, Thù Dương trưởng công chúa trở về,

Vị trưởng công chúa Thù Dương đã từng là thiên tài kia vẫn chưa chết.

Mặc kệ trong cơ thể cô có cái gì, quốc chủ đều không cho quốc sư động vào cô.

Chuyện này quốc sư là lén lút làm, không thể nói lung tung, dưới thế lực đơn bạc, quốc sư cũng không làm gì được quốc chủ.

Nhiều năm như vậy, quốc chủ thiếu nợ Minh Thù, muốn bù đắp lại hết tất cả.

"Ta mặc kệ ngươi dùng biện pháp gì, ngươi nhất định phải lấy Ma Thần từ trong cơ thể tiểu Thù đi!"

Quốc sư lắc đầu: "Quốc chủ, ta đã nói qua, không có khả năng."

"Vì sao không có khả năng!" Quốc chủ giận dữ: "Ngươi dùng Tiểu Thù làm loại chuyện này, ngươi đã trải qua sự đồng ý của ta sao?"

Quốc sư cúi đầu: "Quốc chủ, ta là vì đại lục Huyền Tử."

"Đại lục Huyền Tử..." Quốc chủ cười lạnh: "Đó là nữ nhi của ta, là con gái ruột của ta!! Con bé hẳn là rất tuyệt vọng? Ngươi còn ném con bé ở một chỗ như vậy, nhiều năm như vậy, ta cũng không thể tưởng tượng, con bé là làm sao vượt qua được."

"Quốc chủ, ngài là chúa tể của đại lục Huyền Tử đầu tiên, sau đó mới là cha."

"Ta mặc kệ!" Quốc chủ tay run run chỉ vào quốc sư: "Ngươi không giải quyết chuyện này xong, chức quốc sư này ngươi cũng đừng làm!"

Quốc sư nhíu mày.

Những ngày gần đây, mặc kệ hắn nói thế nào, quốc chủ đều không hé miệng.

-

Vạn Kính Nguyên An bốn mươi chín năm.

Minh Thù trở về đã hơn nửa năm, mỗi ngày đều có người đến xem thân thể của cô, nhưng bất kể xem thế nào, thân thể của cô đều vô cùng bình thường, cũng không có phát hiện chỗ nào dị thường.

Cái thanh âm kia, từ sau khi cô trở về cũng không xuất hiện qua, coi như cô gọi nó, nó cũng sẽ không đáp lại.

Quốc sư bế phủ không ra ngoài, quốc chủ dưới cơn nóng giận muốn xử phạt quốc sư, lại bị không ít người phản đối.

Quốc sư cũng không phải là một người tùy tiện liền có thể làm, quốc sư đời tiếp theo còn chưa xuất hiện, quốc sư tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì.

Triều thần phản đối, quốc chủ bị ép coi như xong.

"Tỷ tỷ, tỷ xem." Thiếu niên giơ hoa đăng lên: "Mẫu hậu nói, lát nữa chúng ta có thể đi thả hoa đăng."

"Thật là đẹp." Minh Thù thưởng thức hoa đăng: "Đệ làm sao?"

"Phải. Mẫu hậu cùng phụ hoàng hàng năm đều sẽ làm, nói là..." Thiếu niên dừng một chút, lôi kéo Minh Thù chạy về dòng sông bên kia: "A, chúng ta đi cầu phúc đi."

Minh Thù đại khái có thể đoán ra hắn có lời chưa nói ra được.

Cô không tin cha mẹ mình sẽ làm ra loại chuyện đó đối với mình, bọn họ mãi mãi cũng yêu mình.

Cung nhân đã ở bờ sông chuẩn bị, Minh Thù cùng Minh Hi, cung nhân nhắc nhở bọn họ cẩn thận.

Minh Thù chỉ có bộ dáng mười hai tuổi, cùng Minh Hi đứng chung, cô càng giống như là muội muội.

Nhóm cung nhân thấp giọng thảo luận, chuyện liên quan tới trưởng công chúa cũng không phải là bí mật gì, mọi người đều biết có một vị công chúa được nhận hết sủng ái, thiên chi kiều nữ, sao có thể chết yểu.

Hoa đăng theo dòng sông trôi ra ngoài cung

Minh Hi líu lo không ngừng nói chuyện, Minh Thù ngược lại an tĩnh đến dị thường, thời gian quá dài, cô gần như đã quên mình đã làm gì.

"Tỷ tỷ, tỷ không vui sao?"

"Không có, ta chỉ là... Có chút bất an." Minh Thù nói.

Buổi sáng hôm nay, cô đã có loại cảm giác này.

"Hi vọng tỷ tỷ có thể vui vẻ, Minh Hi sẽ bảo vệ tỷ tỷ."

Minh hi chắp tay trước ngực cầu nguyện, ánh nến chiếu vào gương mặt trắng nõn, nghiêm túc lại thành kính.

"Thù Thù, Thái tử điện hạ." Tân Ngọc đột nhiên chạy tới, mặt mũi tràn đầy nghiêm túc: "Nhanh đi theo ta."

Minh hi kinh ngạc: "Xảy ra chuyện gì?"

Tân Ngọc ôm Minh Thù, một tay lôi kéo Minh Hi, nhanh chóng nói: "Quốc sư mang người tạo phản, đã tiến vào hoàng cung, ta mang các ngươi rời đi trước."

"Tạo phản? Làm sao lại như vậy?" Minh Hi kinh ngạc, đó chính là quốc sư a! Hắn làm sao có thể tạo phản?

"Ta cũng không tin." Tân Ngọc sắc mặt trầm xuống: "Nhưng chuyện này đã xảy ra."

"Phụ hoàng..." Minh Thù nhìn về một phương hướng, dường như cô nghe thấy tiếng chém giết.

"Thù Thù muội đừng lo lắng, quốc chủ cùng hoàng hậu có người bảo vệ, không có việc gì." Tân Ngọc an ủi cô.

-

Tân Ngọc mang lấy bọn họ cùng người tụ hợp, lui đến một nơi tương đối an toàn, nhưng tiếng chém giết càng lúc càng lớn, chân trời bị ánh sáng của linh khí chiếu rọi sáng như ban ngày.

Tân Ngọc rời đi một lúc, một hồi lâu mới trở về.

Minh Thù nghênh đón: "Tân Ngọc ca ca."

Tân Ngọc cầm bả vai Minh Thù: "Thù Thù, ta để người mang muội xuất cung trước, chờ chuyện này kết thúc lại đến đón muội có được hay không?"

"Không." Minh Thù lắc đầu.

Nhưng tay của Tân Ngọc nhanh hơn, trực tiếp bổ cho cô ngất đi, giao cho Minh Hi bên cạnh: "Mang cô ấy xuất cung, không nên quay đầu lại, có thể đi càng xa càng tốt. Thuốc này cách bốn canh giờ đút một lần, không được để cô ấy tỉnh lại."

"Tân Ngọc ca?"

"Bảo vệ tỷ tỷ ngươi thật tốt, đi mau."

Quốc sư âm mưu đã lâu, càng là biết được tất cả trong cung, lại âm thầm liên hợp không ít người, công phá hoàng cung bất quá chỉ là vấn đề thời gian.

Lúc Minh Thù tỉnh lại đã cách Hoàng Thành rất xa.

"Minh Hi?" Minh Thù ngồi dậy: "Phụ hoàng cùng mẫu hậu đâu? Đây là đâu?"

Lúc này bọn họ đang ở trên một sườn núi hoang vu, nơi xa có mấy người phòng bị đứng thẳng.

Minh Hi sắc mặt không tốt: "Phụ hoàng cùng mẫu hậu..."

"Bọn họ thế nào?" Minh Thù nắm lấy Minh Hi, nhưng Minh Hi nửa ngày không nói ra, Minh Thù quýnh lên, đứng dậy đi về.

"Tỷ tỷ, tỷ tỷ..." Minh Hi ôm lấy cô: "Tỷ không thể trở về đi, tỷ không thể."

"Vì cái gì?" Vì sao cô không thể trở về? Cô phải đi tìm phụ hoàng cùng mẫu hậu.

"Tỷ không thể..." Minh Hi nghẹn ngào: "Tỷ không thể trở về, ta đã đáp ứng Tân Ngọc ca phải bảo vệ tỷ."

"Phụ hoàng cùng mẫu hậu thế nào?"

"Bọn họ... Đều bị bắt lại."

Thân thể Minh Thù cứng đờ, nhìn về đường chân trời phía xa, đột nhiên hiểu rõ: "Quốc sư là hướng đến ta.

"Tỷ tỷ... Tỷ tỷ, tỷ không thể trở về." Minh Hi ôm chặt ở Minh Thù: "Hắn chính là đang chờ tỷ tự chui đầu vào lưới, phụ hoàng cùng mẫu hậu yêu tỷ như vậy, bọn họ sẽ không muốn tỷ trở về.

Minh Thù đẩy tay hắn ra, ngữ khí kiên định: "Chính vì bọn họ yêu ta, ta mới không thể để cho bọn họ thay ta chịu tội."

"Tỷ tỷ!"

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1664: Thù Dương Công Chúa (14)

Minh Thù không để ý bọn hắn quấy nhiễu, kiên trì trở về.

Nhưng cô không để Minh Hi đi theo, cho người mang theo Minh Hi đợi ở chỗ này, nếu là hướng đến cô, một mình cô trở về là được rồi.

Quốc sư bắt không ít người.

Minh thị Hoàng tộc có nội tình, theo lý thuyết, quốc sư không có khả năng đắc thủ dễ dàng như vậy, nhưng không chịu nổi phản đồ.

Quốc sư liên hợp những người kia, nói trong cơ thể cô có Ma Thần, để cô lại sẽ nguy hại đại lục.

Quốc chủ cùng hoàng hậu bị giam ở một nơi nào đó, Minh Thù muốn cứu người, nhưng mấy lần đều thất bại.

Lực lượng cá nhân của cô căn bản không cứu được bọn họ.

Quốc sư lấy quốc chủ cùng hoàng hậu áp chế, nếu cô không hiện thân, bọn họ liền giữ không được.

Minh Thù trở về chính là tự chui đầu vào lưới, nhưng cô không thể không đi, nơi đó có cha mẹ cô yêu nhất cùng Tân Ngọc ca ca của cô.

Cho nên cô dựa theo quốc sư ước định, đi đến Vân Mộng đài.

Quốc sư mang người vây quanh cô, từng người đều nhìn cô giống nhìn quái vật.

Minh Thù nhìn về phía quốc sư đứng phía sau đám người: "Phụ hoàng cùng mẫu hậu ta đâu?"

Quốc sư đưa tay, trong không khí vặn vẹo một chút, có bóng người hiện lên trên Vân Mộng đài, một mảng lớn người bị trói ở phía trên.

"Tiểu Thù!!"

"Đi mau!!"

"Con về làm gì, đi mau!

Minh Thù nhìn khuôn mặt quen thuộc kia, cả người cô đều đang run rẩy, Tại sao... Tại sao lại đối với cô như thế.

Cô chỉ là muốn ở cùng cha mẹ.

Cô có lỗi gì!

Minh Thù cơ hồ là cắn răng lên tiếng: "Ngươi muốn thế nào mới bằng lòng bỏ qua cho bọn họ?"

"Thúc thủ chịu trói!" Quốc sư nói: "Công chúa điện hạ, ngươi cũng đừng trách ta, ta là vì đại lục."

"Tiểu Thù, đừng tin hắn!"

Thanh âm trên Vân Mộng đài đột nhiên biến mất, Minh Thù chỉ có thể nhìn thấy bọn họ, lại không nghe được bọn họ đang nói cái gì.

Vân Mộng đài vẫn luôn là địa bàn của quốc sư, hôm nay cô tới đây cũng chính là bước vào hang hổ.

"Chỉ cần ta thúc thủ chịu trói, ngươi liền bỏ qua cho bọn họ?

"Đương nhiên." Quốc sư gật đầu: "Ta chỉ là không muốn Ma Thần trong cơ thể ngươi quấy phá mà thôi."

"... Được." Minh Thù giơ tay lên, ra hiệu mình sẽ không phản kháng.

Người vây quanh cô lập tức tiến lên, ép cô xuống, có người cho đút cho cô một thứ.

Minh Thù trong nháy mắt cảm giác không còn có khí lực, chỉ có thể bị người ta đỡ.

Quốc sư phất tay, cho người thả người ra.

"Quốc sư!"

Nhưng có người ngăn hắn lại.

Minh Thù không nhớ rõ đó là ai, chỉ cảm thấy có chút quen mặt, hẳn là dòng tộc minh thị, có lẽ là một thân vương nào đó...

"Ngươi đã đồng ý với ta!" Minh Thù dùng hết khí lực rống một tiếng.

"Bọn hắn không thể thả." Người kia nhìn Minh Thù một chút, nói: "Trong cơ thể cô ta có Ma Thần, chúng ta giết không chết cô ta, nếu như không ngừng nhớ tới cô ta, cô ta sẽ tạo ra chuyện gì nữa?"

Quốc sư nhìn về phía người kia, chau mày.

"Quốc sư, vì đại lục hưng thịnh, người cùng cô ta thân cận đều hẳn là..."

Người kia làm một động tác xoá bỏ.

"Đây cũng là ý của lão tổ tông minh thị." Người kia lại nói một tiếng.

"Ngươi đã đáp ứng ta chỉ cần ta thúc thủ chịu trói liền bỏ qua cho phụ hoàng mẫu hậu cùng bọn họ." Minh Thù nhìn qua quốc sư: "Ngươi là quốc sư, ngươi không thể lật lọng."

Quốc sư trầm mặc.

Người kia cho người ngăn chặn miệng Minh Thù, cô giãy dụa mấy lần, nhưng thứ vừa rồi cô bị đút tác dụng vô cùng lớn, một chút khí lực cũng không còn.

Cuối cùng quốc sư nghe người kia khuyên bảo, nhìn về phía người trên Vân Mộng đài.

Hắn trung thành chính là hoàng thất Ly Dương, không phải một người.

Vì đại lục... Vì Ly Dương... Hắn có đôi khi nhất định phải làm ra quyết định gì đó.

Quốc sư hít sâu một hơi, phất tay: "Chém!"

"Ngô ngô..." Minh Thù con ngươi trừng lớn.

Hắn tại sao có thể!

Trong sương mù mông lung, trận đồ sát trên tế đài kia để Minh Thù nhận thức được, trên thế giới này cũng không phải tất cả hứa hẹn đều sẽ thành hiện thực, có người sẽ lật lọng, có người sẽ vì lợi ích mà phản bội tộc nhân.

Nhất mạch thân cận của Minh Thù toàn bộ chết ở nơi này, tổng cộng 639 người.

Máu tươi đem toàn bộ tế đàn nhuộm thành huyết sắc.

Trận mưa kia làm máu tươi hỗn hợp cùng nước mưa theo bậc thang uốn lượn chảy xuống dưới núi, nhìn thấy mà giật mình.

Kia là máu của người thân của cô.

Cô nhìn thấy Tân Ngọc ca ca rống giận để cô mau rời đi.

Cô cũng nhìn thấy quốc chủ cùng hoàng hậu phẫn nộ muốn cùng người ta phản kháng, cuối cùng lại bị đạp trở về bộ dáng phòng bị.

Toàn bộ thế giới của Minh Thù đều là huyết sắc.

Cô thét lên khàn giọng cũng không ai dừng lại.

Bọn hắn giống như yêu ma, đem lưỡi đao vung lên thân nhân của mình, mỗi người đều ác độc đến đáng sợ.

Thanh âm cầu xin kia của Minh Thù giống như nhẹ giọng nói cho cô biết, nó không làm được, nó còn quá yếu.

Một trường giết chóc kia cũng không duy trì quá lâu, thi thể xếp dài trên Vân Mộng đài bị máu tươi nhuộm thành đỏ như màu máu.

Không...

Không được...

Minh Thù bị quốc sư mang đi, cô bị ném về cái vực sâu kia.

Cô nhìn thấy bầu trời có thứ gì đang ngưng kết, cuối cùng toàn bộ thế giới một vùng tăm tối.

Minh Thù ôm đầu gối ngồi trên mặt đất lạnh lẽo, nước mắt không khống chế được rơi xuống.

Là cô hại bọn họ.

Cô không nên trở về.

Cô có lỗi với bọn họ.

"Ta đã khuyên ngươi, không nên quay lại." Thanh âm kia trong bóng đêm vang lên.

Minh Thù không trả lời nó.

Không biết đã ngồi trong bóng đêm bao lâu, cuối cùng Minh Thù đứng dậy, chậm rãi chuyển đến một chỗ dưới mặt đá, cô nằm xuống, ý lạnh không ngừng vọt vào trong thân thể.

"Ta không chết được thật sao?" Cô hỏi.

"Phải."

"Ta muốn báo thù." Là tộc nhân của cô, là thân nhân của cô. Còn có Minh Hi, cô muốn rời khỏi nơi này, cô không thể sợ hãi, cô cũng không thể lùi bước.

"..." Thật vất vả mới ra ngoài, hiện tại lại bị ném trở về, phía trên còn bị xếp đặt trận pháp, lại muốn đi ra ngoài, nào có dễ dàng như vậy!

Thanh âm kia trầm mặc một hồi.

"May mắn bọn hắn coi ta là Ma Thần, bằng không thì chúng ta thật sự đúng là bị vây chết ở chỗ này, ngươi muốn báo thù cũng có thể, nhưng kế tiếp cũng phải nghe lời của ta."

Trong bóng tối trầm mặc một hồi lâu.

Chỉ có tiếng hít thở rất nhỏ của nữ tử.

Cô đã không còn khóc.

Không biết qua bao lâu, nữ tử nói một tiếng: "Được."

-

Vạn kính Vĩnh Thành hai mươi chín năm.

Khoảng cách năm Nguyên An đã qua gần ngàn năm.

Một trường giết chóc kia cũng không có lưu lại bất cứ dấu vết gì trong lịch sử, giống như bọn họ đều chưa từng tồn tại.

Bây giờ yêu ma dù quấy nhiễu không ngừng nhưng cũng không nghiêm trọng lắm, Hoàng tộc minh thị hưởng lạc an nhàn, toàn bộ đại lục đều là xa hoa lãng phí.

Minh Thù không nghĩ tới thời gian đã trôi qua lâu như vậy...

Cô ở phía dưới cơ hồ không có khái niệm về thời gian, mỗi lần ở hiện lên trong đầu đều là trận đồ sát kia.

Minh Thù đảo mắt một vòng bốn phía, thân thể cô đã cất cao, dung mạo hoàn toàn thay đổi, tuyệt sắc giai nhân.

Có lẽ là nhiều năm không thấy ánh sáng, làn da có chút tái nhợt.

Hai đầu lông mày thiếu nữ nhuộm lấy mấy phần tà ý, giữa ánh mắt lưu chuyển có một hương vị khác.

"Này, ngươi không đói bụng sao?"

"Đói."

"Ăn no lại đi đi."

"..."

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1665: Thù Dương Công Chúa (15)

Tam châu mười quận không có biến hóa, Minh Thù tìm tới nơi lúc trước cùng Minh Hi tách ra.

Đối với người tu luyện, thời gian ngàn năm cũng không dài, nhưng sự kiện kia hẳn là bị phong bế, Minh Thù cái gì cũng không nghe được.

Ngay tại thời điểm cô chuẩn bị rời đi, có người gọi cô lại.

Kia là một lão bà bà đã lớn tuổi.

"Ngươi nghe ngóng Thái tử Minh Hi làm cái gì?" Mắt của lão bà bà có chút vấn đề, lúc nhìn người chỉ híp mắt, làm cho người ta không thấy rõ cảm xúc dưới đáy mắt bà ta.

"Hắn... Là thân nhân của ta." Minh Thù có chút chần chờ.

"Thân nhân?" Lão bà bà chống lấy gậy, đột nhiên cả giận nói: "Nói bậy! Thân nhân của Thái tử điện hạ đã sớm chết."

Minh Thù: "..."

"Bất quá nhiều năm như vậy, còn có người tới hỏi Thái tử Minh Hi... Ta đều đã sắp không nhớ rõ a." Lão bà bà thở dài: "Tiểu cô nương, Minh Hi đã sớm chết."

"Chết như thế nào? Ai giết hắn?" Phụ hoàng cùng mẫu hậu đã nói qua, thiên phú của hắn không kém hơn mình, không thể nào chết được.

Mắt của lão bà bà híp đến gần như không còn khe hở, Minh Thù tùy ý cho bà ta dò xét.

Thật lâu lão bà bà nói: "Ngươi thật sự là thân nhân của Thái tử Minh Hi?"

Minh Thù không chần chờ: "Phải."

Lão bà bà nói cho Minh Thù chuyện sau khi cô rời đi.

Minh Hi biết được phụ hoàng cùng mẫu hậu đều chết hết, không để ý ngăn cản trở lại Hoàng Thành, nghe nói tỷ tỷ của hắn còn sống, liền muốn cứu tỷ tỷ của mình ra ngoài.

Nhưng tỷ tỷ còn chưa cứu được, ngược lại đã làm liên luỵ đến mình rồi.

"Bà... Là?"

Lão bà bà ho khan hai tiếng, giống như cảm khái phun ra một cái tên: "Tân Tĩnh."

Minh Thù nhìn lão bà bà kia, cô nhớ tới lần trước mình trở lại Hoàng Thành nhìn thấy nữ tử bị Tân Ngọc ca ca vịn kia.

Tân Tĩnh, muội muội của Tân Ngọc ca ca.

Trước khi xảy ra chuyện kia bị gả đi, phu quân của bà ta mượn gió bẻ măng, phản chiến cực nhanh cho nên không có bị liên luỵ đến...

-

Minh Thù thần sắc lạnh lẽo đứng bên ngoài Hoàng Thành.

Thanh âm của lão bà bà không ngừng vang vọng bên tai cô..

Minh Hi bị quốc chủ tân nhiệm bắt lấy, lấy tội danh cấu kết yêu ma, xử tử cực hình.

So với phụ hoàng mẫu hậu, thời gian sống chung của cô cùng Minh Hi không dài, nhưng cô vẫn đau lòng, đó là thân nhân của cô.

Bọn hắn giết đều là thân nhân của cô.

Thân nhân của cô từng người từng người đều chết trước mặt cô...

Tràng cảnh kia giống như ác mộng, chỉ cần cô nhắm mắt lại liền có thể nhìn thấy, cô thống hận mình khi đó yếu ớt.

Càng hối hận hành vi của mình.

Thế nhưng hết thảy đều không thể thay đổi.

Thân nhân của cô không trở về được.

Chuyện cô có thể làm chính là vì bọn họ báo thù.

Minh Thù vươn tay, hoa tuyết từ không trung bay xuống hoà tan trong lòng bàn tay cô, lãnh ý từ trong lòng bàn tay truyền đến toàn thân.

Lần trước cô trở về cũng là thời tiết như vậy.

Bây giờ cầm quyền vẫn là minh thị nhất tộc, chính là lúc trước giẫm lên máu tươi của cha mẹ cô để chiếm được hoàng vị.

Minh Thù hít sâu một hơi, tiến vào Hoàng Thành.

Nơi đầu tiên cô đến chính là phủ Quốc sư.

Vị quốc sư trước kia đã thoái vị, quốc sư mới nhậm chức cũng không biết hắn ở nơi nào.

Minh Thù lấy thủ đoạn ngang ngược mang theo quốc sư tiến cung, sự xa hoa lãng phí trong cung càng tăng lên, Minh Thù đánh vào lại không người nào có thể ngăn cản cô.

Đương nhiên, cũng có thể là thời gian dài như vậy, thực lực của cô đã không phải là thường nhân có thể so sánh được.

Dù sao trong cơ thể cô còn có một linh biết nói biết nghe độc nhất vô mhij.

Nó nói chỉ cần cùng nó tâm ý tương thông, bọn họ sẽ lợi hại nhất trên thế giới này, ai cũng không phải là đối thủ của bọn họ.

Quốc chủ đã không phải là vị quốc chủ năm kia, bất quá hắn là vị trưởng tử kia, Minh Thù đem quốc chủ bắt lại.

Cô không bắt tất cả mọi người lại mà chỉ là bắt một bộ phận.

Cô đứng trên cao, nhìn người bị đánh tơi bời phía dưới: "Đi nói cho bọn hắn biết, Minh Thù trở về."

Cô mang người đến Vân Mộng đài, để lại một người có thể báo tin, để hắn đi gọi người.

Đi gọi những người còn sống đã từng phản bội phụ cô, đưa bọn hắn đưa đến Vân Mộng đài.

Vân Mộng đài hoàn toàn trắng muốt, không nhìn thấy một chút dơ bẩn.

Nhưng ở đó đã từng chảy xuôi dòng máu của thân nhân cô.

Rõ ràng cô đã đáp ứng, cô đáp ứng... Chỉ cần bọn họ bình an, muốn cô làm gì đều có thể.

Vì cái gì...

Vì cái gì còn muốn giết bọn họ!

Người bị Minh Thù bắt tới lúc này sợ hãi chen chút thành một đoàn.

Thiếu nữ này trực tiếp giết vào Hoàng Thành, những hộ vệ trong Hoàng Thành ở trong mắt cô giống như củ cải trắng, giơ tay chém xuống, không chút nào tốn sức.

Trên người cô có khí tức âm u giống như bò từ Địa Ngục lên muốn lấy mạng của bọn hắn.

Người còn sống nhanh chóng tới, nhìn khuôn mặt lờ mờ có chút quen thuộc kia của Minh Thù chỉ cảm thấy hoảng hốt.

Minh Thù cho có dung mạo tương tự cùng hoàng hậu năm đó, nhìn một chút liền có thể nhận ra.

Một đám lão gia nhân lập tức như lâm vào đại địch.

"Minh Thù... Ngươi làm sao ra ngoài?!"

"Các ngươi không gọi ta một tiếng công chúa điện hạ sao?" Minh Thù đứng trên Vân Mộng đài, phía sau cô là những người bị bắt tới kia.

Có người hét lên: Ngươi muốn làm gì!"

"Làm gì?" Giờ phút này đáy lòng Minh Thù tràn đầy hận ý, bọn hắn vẫn còn mặt mũi hỏi cô muốn làm gì.

"Chuyện các ngươi đã làm qua không nhớ rõ sao?" Minh Thù có chút nâng lên nụ cười, như ác ma trong vực sâu mang theo ác ý cùng hận ý.

"Ta giúp các ngươi hồi ức một chút. Nguyên An bốn mươi chín năm, các ngươi ở đây giết sáu trăm ba mươi chín người, đã quên sao?"

Đám lão già bên kia này sắc mặt khó coi.

"Nếu các ngươi đã quên, hôm nay ta liền để các ngươi xem một chút."

"Bọn hắn vô tội!" Có người gầm thét.

"Ha ha..." Minh Thù cười nhẹ, cuối cùng là cười to.

"Vô tội... Các ngươi cũng xứng nói với ta cái từ này, thời điểm ta cầu xin các ngươi, sao các ngươi không suy nghĩ, người các ngươi giết cũng là vô tội?"

Thân nhân của cô không vô tội sao?

Bọn họ đã làm gì?

"Trong thân thể ngươi có Ma Thần, chúng ta làm như vậy cũng là vì toàn bộ đại lục! Muốn trách thì trách ngươi chảy dòng máu của Thần tộc, ngươi sinh ở minh thị nhất tộc, là trưởng công chúa, đây là trách nhiệm của ngươi!"

"Được, vì toàn bộ đại lục, ta là trưởng công chúa, cái này là trách nhiệm của ta... Vậy tại sao các ngươi phải giết phụ hoàng cùng mẫu hậu ta? Ta đã đáp ứng các ngươi không phản kháng, ta đã đáp ứng!"

Đáy mắt Minh Thù hiện lên sương mù, nhưng bị cô ép trở về.

Cô đưa tay chỉ vào đám người kia, từng chữ như đao: "Là các ngươi bội bạc, giết người vô tội, vì hoàng vị mà giết phụ hoàng cùng mẫu hậu của ta, giết Tân Ngọc ca ca của ta, ngay cả Minh Hi các ngươi cũng không buông tha!"

"Chặt đứt thân nhân trên thế giới này của ngươi, bọn họ..."

"A." Minh Thù cắt đứt người kia: "Thân thể các ngươi cũng chảy dòng máu minh thị nhất tộc, nói như thế, các ngươi cũng nên chết."

Trên người Minh Thù bộc phát ra khí thế bén nhọn làm cho đám người đối diện đồng thời lui lại một bước.

Minh Thù quay người nhìn về phía Vân Mộng đài.

"Minh Thù!"

Đằng sau có người rống to.

"Ta cái gì cũng không biết, tha cho ta!"

"Bỏ qua cho chúng ta đi, chúng ta cái gì cũng không biết!"

"Đúng, bọn họ cũng cái gì cũng không biết, nhưng vẫn là mất mạng, muốn trách... Liền trách các ngươi theo sai người." Minh Thù nhìn người kia, đem câu nói mới vừa rồi trả lại cho hắn.

Khóa miệng Minh Thù chậm rãi giương lên, nụ cười kia làm sự sợ hãi trong mắt mọi người tăng lên gấp bội.

Còn 1 chương cuối nhưng lưu luyến không muốn xem cũng như viết:((thôi đành dành cho ngày mai rồi chia tay vậy...

Hệ Thống Xuyên Nhanh: Boss Phản Diện Đột Kích

Mặc Linh
dtv-ebook.com

Chương 1666: Toàn Văn Kết Chuyện (Xong)

Quốc sư trước kia nhận được tin tức, gấp gáp trở về liền nhìn thấy thi thể xếp thành núi trên Vân Mộng đài.

Máu tươi một đường uốn lượn chảy xuống, giống như tái hiện lại cảnh tượng năm đó.

"Lão quốc sư!"

"Ngài nhanh ngăn cô ta lại!"

"Cô ta có Ma Thần tương trợ, chúng ta đều không phải là đối thủ của cô ta."

Đi lên một người liền chết một người.

Quốc sư trước kia đã cao tuổi, râu dài phẳng phiu, bạch y tung bay, nhìn qua còn có mấy phần tiên phong đạo cốt.

Trên người Minh Thù dính không ít máu, không biết là cô hay là người khác, đôi mắt xâm nhiễm màu máu trên Vân Mộng trên đài chăm chú nhìn chằm chằm hắn.

Quốc sư trước kia phất tay, bốn phía an tĩnh lại.

"Trưởng công chúa." Quốc sư trước kia kêu một tiếng: "Ngươi đây là làm gì chứ? Người mất đã..."

"Người mất đã mất, cho nên ta càng hẳn là vì bọn họ báo thù, bằng không thì ai còn nhớ rõ oan khuất của bọn họ."

"..."

"Ngươi đến rất đúng lúc."

Tiếng gió dần dần nổi lên, mang theo mùi máu tanh nồng đậm càn quét về phía Hoàng Thành, chân trời một mảnh u ám.

-

Trậm chiến kia trên Vân Mộng đài kéo dài ba ngày, vô số người tiến lên muốn hạ gụ người tựa như ác quỷ kia.

Nhưngkết cục đều là đem mạng nhét vào Vân Mộng đài.

Lão quốc sư bị trọng thương, được người vệ ở phía sau.

"Không xong rồi... Yêu ma... Yêu ma đột nhiên bạo động!!"

Tin tức này như vòi rồng truyền khắp toàn bộ Vân Mộng đài, thậm chí cả toàn bộ Hoàng Thành.

Bọn hắn ở đây vây quét Minh Thù, vô số người bị gọi trở về.

Yêu ma nghe tin lập tức hành động, trong nháy mắt liền bao vây mấy tòa thành trì.

Mọi người cuống quít cho người chống cự, nhưng số lượng yêu ma vô cùng đông đảo, rất nhiều người lại bỏ mạng ở Vân Mộng đài, đại lục lâm nguy.

"Lão quốc sư, việc này có phải là cùng cô ta có quan hệ?"

Trong cơ thể cô thế nhưng là Ma Thần, yêu ma đều là nghe lời cô.

Lão quốc sư cũng khẽ nhíu mày, năm đó nếu như không phải là bởi vì Ma Thần cũng sẽ không náo thành bộ dạng ngày hôm nay.

Hắn vốn cho rằng ở bên trong Trầm Minh Uyên, cô sẽ không thể trở về, thật không nghĩ đến, cô chẳng những trở về mà còn mang theo một thân năng lực quỷ dị trở về.

Lão quốc sư tiến lên: "Công chúa điện hạ, yêu ma là ngươi gọi đến?"

"Không phải." Minh Thù nói: "Ta cùng yêu ma không có bất cứ quan hệ nào, trong thân thể ta cũng không phải Ma Thần."

Lão quốc sư có chút trừng lớn mắt: "Không có khả năng..."

Minh Thù cười lạnh: "Trầm Minh Uyên vạn vật toàn diệt, cho dù là yêu ma xuống dưới cũng không sống nổi. Vì sao ta có thể từ bên trong đi ra, ngươi không nghĩ tới sao?"

"Nếu như không phải Ma Thần thì là cái gì?" Lão quốc sư thì thào một tiếng, năm đó hắn là tận mắt nhìn thấy trong núi thây biển máu, Ma Thần bị yêu ma vây quanh.

Nó không có khả năng không phải Ma Thần.

"Công chúa điện hạ, bất kể như thế nào, hiện tại quan trọng nhất chính là chống cự yêu ma." Lão quốc sư đột nhiên nói: "Nếu yêu ma xâm chiếm đại lục, toàn bộ Vạn Kính Giới đều nguy hiểm."

"Liên quan gì tới ta? Ta ước gì bọn hắn đều giết hết các ngươi."

"Trưởng công chúa!"

"Ta là trở về báo thù a, quốc sư."

Thanh âm Minh Thù trầm thấp làm người ta sợ hãi: "Các ngươi giết cha mẹ ta, giết thân nhân của ta, còn muốn lúc này ta đi quan tâm đại lục?"

Quốc sư cùng Minh Thù không thể thỏa thuận, bọn hắn muốn tiêu diệt cô là không thể nào, quốc sư thấy cô cũng không có ý rời khỏi Vân Mộng đài liền nhanh chóng cho người đi chống cự yêu ma.

Quốc chủ còn bị cô trói trên Vân Mộng đài, lúc này cũng không chết, bị máu tươi tưới toàn bộ, cũng không biết muốn làm cái gì.

Tốc độ lần này yêu ma tiến đánh rõ ràng còn mạnh hơn so với ngàn năm trước.

Bọn hắn cấp tốc hướng về phía Vân Mộng đài, giống như nơi này có thứ gì đang triệu hồi bọn hắn.

Người còn ở trên Vân Mộng đài thống hận Minh Thù: "Còn nói không phải ngươi gọi đến!"

"Các ngươi cảm thấy như vậy thì đó chính là như vậy đi."

"Ngươi chính là ác quỷ!"

Minh Thù có chút nâng khóe môi lên, nụ cười mang theo tà ý.

Ác quỷ... Cũng là các ngươi ép.

Nếu như cha mẹ của cô còn sống, coi như để cô một đời ở Trầm Minh Uyên, cô cũng nguyện ý.

Chỉ cần bọn họ còn sống...

Cô chỉ có nguyện vọng đơn giản như vậy.

Yêu ma rất nhanh tới gần Hoàng Thành, lần này những lão tổ tông kia cũng ngồi không yên, dồn dập hiện thân, ngăn cản yêu ma lại bên ngoài Hoàng Thành.

Minh Thù ở trên Vân Mộng đài, có thể nhìn thấy ngoài thành lít nha lít nhít yêu ma, vô cùng vô tận.

"Bọn hắn là hướng đến ngươi?" Minh Thù hỏi thanh âm kia.

"... Ngươi sử dụng lực lượng của ta như thế, bọn hắn khẳng định phát hiện." Thanh âm kia không có phủ nhận.

"Ngươi được yêu ma hoan nghênh như thế?"

"Không chỉ yêu ma, nếu như những người trước mặt ngươi biết ta là cái gì, bọn hắn cũng sẽ đối nhân xử thế." Thanh âm kia hừ lạnh.

"Linh... Đến cùng là cái gì?" Cho tới bây giờ cô cũng chưa từng nghe qua.

Thanh âm kia trầm mặc một hồi: "Thời điểm Vạn Kính Giới hình thành, Thiên Đạo tạo ra chúa tể thế giới này. Mà ta là vạn linh hóa thân, nếu như trưởng thành... Thiên Đạo cũng không làm gì được ta, Thiên Đạo chính là muốn mạt sát ta. Ngươi phải nhớ kỹ, bất kể là ai cũng không thể tin tưởng, từ hôm nay trở đi, bọn hắn đều là kẻ thù của ngươi, mãi đến khi ngươi leo đến độ cao không người nào có thể rung chuyển, lúc đó Thiên Đạo cũng không thể làm gì."

"Bất quá..."

"Lần trước nếu ngươi thua liền sẽ vạn kiếp bất phục. Ta đem hết thảy đều ép trên thân thể ngươi, Minh Thù, không được mềm lòng."

Minh Thù nhìn về phía bầu trời âm u.

Mềm lòng...

Thân nhân của cô đều chết, cô mềm lòng với ai?

Những người này là kẻ thù của cô.

-

Yêu ma công thành, mục tiêu là Vân Mộng đài, trong mắt bọn hắn, Minh Thù là Ma Thần, nhất định là cô đưa những yêu ma này tới.

Tất cả mọi người cảm thấy không thể để cho yêu ma cùng Minh Thù tụ hợp.

Nhưng khi yêu ma đầu tiên đột phá phòng tuyến, thời điểm lên tới Vân Mộng đài không phải thần phục cô, mà là công kích cô.

Một con hai con, một đám đều là như thế.

Như thiêu thân lao đầu vào lửa, con ngươi đỏ ngầu nhào về phía Vân Mộng đài, giống như trên người cô có cái gì hấp dẫn bọn hắn.

Cho dù là bọn hắn ở trên Vân Mộng trên đài đều bị tự động coi thường...

"Chuyện gì xảy ra?"

"Có phải là nội chiến... Những yêu ma này không muốn Ma Thần xuất thế?"

"Không đúng, có phải là âm mưu?"

"Làm sao có thể, ngươi xem nhiều yêu ma chết như vậy..."

Mọi người hai mặt nhìn nhau, tình huống bây giờ có chút phức tạp, bọn hắn cũng không dám động, yêu ma mặc dù coi thường bọn hắn, nhưng nếu bọn hắn khẽ động, yêu ma liền sẽ công kích bọn hắn.

"Những yêu ma này giống như mất lý trí, trên người cô ta có thứ gì hấp dẫn bọn hắn..." Lão quốc sư nói.

"Thứ gì?"

"Không phải chính là Ma Thần... Chẳng lẽ bọn hắn muốn cướp Ma Thần?"

"Không phải là không có khả năng này."

Lão quốc sư suy tư một trận, suy nghĩ biện pháp, trước tiên rút lui khỏi Vân Mộng đài, để Minh Thù lại cho bọn hắn.

"Lão quốc sư như vậy không tốt đâu, vạn nhất những yêu ma này làm chướng nhãn pháp thì làm sao bây giờ?" Bọn hắn chẳng phải là để Ma Thần cùng yêu ma hội hợp?

"Tình huống của những yêu ma này không đúng." Lão quốc sư nói: "Bọn hắn giống như không phải đến tụ hợp, càng giống là..."

Đến giết cô.

Nếu quả như thật là đến giết cô, bọn hắn có thể đợi thời điểm bọn họ lưỡng bại câu thương lại động thủ, hiện tại bọn hắn nên bảo tồn thực lực.

Lão quốc sư uy vọng cao, hắn đều đã nói như vậy, những người còn lại tự phần mình đối mặt vài lần, nghe theo lão quốc sư.

Về phần những người bị Minh Thù bắt kia, bọn hắn lúc này đã không để ý tới.

Số lượng yêu ma quá nhiều, tự bảo vệ bản thân cũng rất khó khăn.

Giống như yêu ma trên toàn bộ Vạn Kính đều xuất hiện.

Trên Vân Mộng đài tất cả đều là yêu ma, những người còn lại đều co đầu rút cổ ở một bên khác trong Hoàng Thành.

Yêu ma có mục tiêu, đối với bọn hắn liền coi nhẹ hơn nhiều.

Vốn cho rằng Minh Thù sẽ cùng yêu ma đánh nhau trên Vân

Mộng đài, nhưng kết quả ngoài ý muốn, yêu ma đột nhiên rời khỏi Vân Mộng đài, bắt đầu động thủ với những người còn lại.

"Lão quốc sư! Sao lại thế này?"

"Chẳng lẽ cô ta đã chết?" Có người suy đoán.

"Không có khả năng!" Trước đó bọn hắn nhiều người như vậy đều không làm gì được cô, hơn nữa Ma Thần còn đang ở trong cơ thể cô, cô làm sao có thể chết...

Nếu như lúc trước có thể giết chết Ma Thần, lão quốc sư cũng không cần phong ấn nó trong cơ thể cô.

"Có lẽ là yêu ma muốn ép Ma Thần ra..." Có người nói.

Đây cũng không phải là không thể nào, sự hiểu biết của bọn hắn đối với Ma Thần đến cùng cũng không nhiều bằng yêu ma.

Yêu ma có lẽ có biện pháp ép Ma Thần từ trong cơ thể cô ra thì sao?

"Làm sao bây giờ, yêu ma như điên cuồng, nhìn thấy người liền giết!"

"Người của các nơi đều sắp ngăn cản không nổi."

Trước kia yêu ma tiếc mạng, đánh không thắng sẽ chạy, hiện tại những yêu ma này không quan tâm mà động thủ.

"Trước tiên nghĩ biện pháp lao ra khỏi vòng vây, cùng những người còn lại tụ hợp." Cuối cùng lão quốc sư hạ một mệnh lệnh.

Hoàng Thành bị yêu ma vây khốn, người bên ngoài không vào được, tiếp tục bị vây ở chỗ này chính là tử cục, trước hết nên lao ra.

-

Trên Vân Mộng đài, Minh Thù đứng bên trong vết máu nhìn Hoàng Thành phía dưới.

Hoàng Thành này đã từng là Hoàng Thành phụ hoàng cô tận tâm tận lực bảo vệ.

Thế nhưng đổi lấy chính là đồ sát.

"Phụ hoàng, mẫu hậu, Tân Ngọc ca ca, Minh Hi... Người giết chết các ngươi, một người đều không chạy thoát."

Thanh âm của cô rải rác ở trong gió.

Phía sau cô có không ít yêu ma quỳ xuống, từng tên đều run lẩy bẩy, hận không thể tìm một chỗ chui vào.

Minh Thù quay người nhìn về phía bọn hắn: "Từ hôm nay trở đi, ta chính là chủ nhân của các ngươi."

Có chút yêu ma không phục, tham lam lại hung ác trừng mắt về phía cô.

Minh Thù phất tay, yêu ma kia còn chưa kịp nói chuyện, trong nháy mắt biến mất trong không khí.

Minh Thù cười lạnh một tiếng: "Nếu biết trong thân thể ta là cái gì, liền hẳn phải biết ta khống chế lực lượng của nó, các ngươi đều không phải là đối thủ của ta."

Các yêu ma run đến lợi hại hơn: "Chủ nhân vạn tuế."

"Chủ nhân vạn tuế."

"Chủ nhân vạn tuế."

Tất cả mọi người trong Hoành Thành nghe thấy được thanh âm từ trên Vân Mộng đài truyền đến.

Yêu ma nhận chủ... Ma Thần, Ma Thần thật sự giáng lâm!

-

Vạn kính Vĩnh Thành ba mươi năm.

Hoàng Thành thất thủ.

Vạn kính Vĩnh Thành ba mươi hai năm.

Minh Thù mang theo yêu ma quét ngang tam châu mười quận, toàn bộ Vạn Kính bị yêu ma xâm chiếm, Nhân tộc lâm nguy.

Nghe nói có người từng giết chết cô, nhưng chỉ một khoảnh khắc cô liền sống lại, mang đến sức mạnh càng đáng sợ hơn.

Đó là lực lượng bọn hắn chưa bao giờ thấy qua nhưng lại không thể không sợ hãi.

Ma đầu!

Cô là Đại Ma đầu chân chính.

Đại Ma đầu giết không chết!

Vạn kính Vĩnh Thành ba mươi ba năm.

Minh Thù tại Hoàng Thành đăng cơ xưng Hoàng, niên hiệu Minh An.

Trong địa lao lạnh lẽo ẩm ướt, lão quốc sư quần áo tả tơi bị xích sắt khóa lại, đối diện giam giữ không ít người, có minh thị nhất tộc, người gọi là lão tổ tông, cũng có Hoàng tộc minh thị.

Nơi xa có yêu ma đi tới mở cửa nhà lao.

Lão quốc sư bị ép đi ra, những người còn lại cũng dồn dập bị mang ra.

Sau khi bọn hắn bị tóm lại vẫn luôn bị giam ở đây, người bên ngoài muốn cứu bọn hắn nhưng mỗi lần đều thất bại.

Người kia...

Trong ngàn năm trưởng thành đến tình trạng khiến người người sợ hãi.

Bọn hắn được đưa tới từ đường Hoàng thất.

Minh Thù mang y phục nền trắng hoa văn đỏ đứng trước từ đường.

"Quỳ xuống!"

"Đều thành thật một chút cho ta!"

Yêu ma mang người tới, dồn dập ép quỳ trên mặt, ai không phục trực tiếp động thủ, mãi đến khi quỳ xuống mới thôi.

Minh Thù quay người, khuôn mặt thiếu nữ mỉm cười: "Các vị, lại gặp mặt."

"Ma đầu! Muốn chém giết muốn róc thịt ngươi cứ trực tiếp tới, ta không sợ ngươi!" Nam nhân nào đó cứng cổ rống.

Minh Thù gật đầu: "Đừng nóng vội, đều sẽ chết."

Yêu ma dời cái ghế đến cho Minh Thù, cô thuận thế ngồi xuống.

"Quốc sư, ngươi có hối hận không?" Minh Thù nhìn về phía lão quốc sư trước.

Lão quốc sư sắc mặt tiều tụy, hắn ngẩng đầu, trên khuôn mặt dính đầy vết máu lộ ra thần sắc kiên định: "Chưa từng."

"Diệt trừ Ma Thần, bảo vệ Vạn Kính là chức trách của ta!" Lão quốc sư nói năng có khí phách.

Minh Thù nhếch môi khẽ cười, thanh âm nhẹ nhàng: "Ngươi thật sự cho rằng trong thân thể ta chính là Ma Thần?"

Lời này để người ở nơi này đều sửng sốt một chút.

Không phải Ma Thần thì là cái gì?

"Không có khả năng!"

"Nếu như là Ma Thần, sao ta có thể từ Trầm Minh Uyên ra ngoài? Nếu như là Ma Thần, vì sao yêu ma muốn giết ta?"

Trầm Minh Uyên, sinh linh diệt toàn.

Ma Thần cùng Thần Sáng Thế không giống bọn hắn, giết không chết, cho nên mới sẽ nghĩ đến việc ném vào bên trong Trầm Minh Uyên.

Cô chỉ là một người bình thường, cho dù dựa vào lực lượng của Ma Thần cũng không có khả năng từ Trầm Minh Uyên ra ngoài.

Chuyện này bọn hắn vẫn luôn không nghĩ rõ, chỉ cảm thấy có thể là Ma Thần có năng lực gì bọn hắn không biết.

Về phần yêu ma giết cô...

Chuyện này cũng rất dễ giải thích, thân thể cô cho dù có Ma Thần nhưng cũng là một nhân loại.

Yêu ma làm sao lại để một nhân loại trở thành vật dẫn của Ma Thần.

Nhưng bây giờ Minh Thù nói cho bọn hắn biết, có lẽ từ lúc vừa mới bắt đầu bọn hắn đã sai.

"Ma Thần cùng Thần Sáng Thế đồng thời rơi xuống, căn bản không có cơ hội phục sinh." Thanh âm của Minh Thù truyền đến trong tai tất cả mọi người: "Thứ các ngươi tự cho là Ma Thần, cho tới bây giờ cũng không phải là Ma Thần."

Lão quốc sư gấp gáp nhìn chằm chằm Minh Thù, phảng phất là phán định cô nói dối.

Minh Thù đưa tay, linh khí quấn quanh đầu ngón tay cô, linh khí lan toả toàn bộ từ đường, bọn hắn giống như vẫy vùng trong đại dương linh khí, đau đớn trên người biến mất, vết thương tựa hồ cũng khép lại.

Con người lão quốc sư có chút co lại, linh khí sẽ không đến gần yêu ma...

Thời điểm mọi người ở đây đang cảm thấy dễ chịu, khí tức ác liệt ập đến, đám người thức tỉnh, bốn phía không biết khi nào nổi lơ lửng vô số ngân châm...

Không, không phải ngân châm.

Là linh khí ngưng tụ thành linh châm.

Đám người kinh ngạc nhìn về phía thiếu nữ ngồi trên ghế, váy rủ xuống, không gió mà bay, mấy đám linh khí giống như hài tử bướng bỉnh vòng quanh tay cô.

Ma Thần làm sao có thể điều khiển linh khí như thế, cho dù là một vài lão gia hỏa cũng không làm được như vậy.

Lúc này thiếu nữ làm cho cảm giác của bọn hắn tan vào bên trong linh khí, cô chính là một bộ phận của linh khí.

Cảnh tượng này quá quỷ dị.

"Hiện tại các ngươi còn cảm thấy trong thân thể ta là Ma Thần sao?" Giọng nói thiếu nữ vang lên, linh châm tẫn tán, không khí lưu thông.

Người ở chỗ này không một ai nói chuyện.

Trước đó bọn hắn rất chắc chắn, nhưng bây giờ...

Bọn hắn không xác định.

"Không phải Ma Thần... Đó là cái gì!?" Người nào đó trong góc xó xỉnh run rẩy hỏi.

"Ngươi không có tư cách biết."

"..."

Lão quốc sư thần sắc trố mắt, ánh mắt đăm đăm, Minh Thù gọi hắn hai tiếng, ánh mắt tiêu cự mới định trên người Minh Thù.

"Lão quốc sư, ngươi có lời gì muốn nói không?"

Lão quốc sư bình tĩnh nhìn Minh Thù một hồi, cánh môi khẽ động một cái, một lúc lâu mới có âm thanh phát ra: "Ngươi muốn giết chúng ta để báo thù cho cha mẹ của ngươi, có thể, chuyện năm đó là ta chủ trương, một mình ta gánh chịu, những người khác không liên quan, ngươi... Thả bọn hắn đi."

"Thả?"

Minh Thù buồn cười, nụ cười châm chọc lại lương bạc.

"Lời này ngươi cũng nói ra được?"

"Trưởng công chúa, ngươi có oán giận cứ hướng đến ta." Lão quốc sư nói.

"Năm đó ta để ngươi hướng đến một mình ta, tại sao ngươi không đồng ý?" Minh Thù nhìn xuống dưới, nở nụ cười xán lạn.

Lúc trước cô cầu xin hắn như vậy, cô nguyện ý từ bỏ hết thảy, chỉ cần hắn buông tha cho thân nhân của cô.

"Các ngươi lúc trước ai nghe ta? Ngươi, ngươi..." Người Minh Thù chỉ qua dồn dập gục đầu xuống, không dám nhìn cô: "Hay là ngươi? Thời điểm ta cầu xin các ngươi, các ngươi không nghe thấy sao? Quốc sư, ngươi thật sự là buồn cười."

"Minh Thù, lúc trước chúng ta cũng là vì đại lục!"

Minh Thù thu liễm cảm xúc dư thừa trên mặt lại: "Hiện tại ta cũng là vì báo thù cho cha mẹ ta."

"..."

"Sự kiện kia ta không có tham dự, ta không biết, ta thật sự không biết, đều là bọn hắn trù hoạch." Một người trong Hoàng tộc minh thị không chịu nổi trường hợp như vậy, bắt đầu cầu xin tha thứ.

"Ta cũng không biết, Minh Thù, trưởng công chúa... Ta cái gì cũng không biết, sự kiện kia đều là Thái Thượng Hoàng trù hoạch."

"Đúng, là trù hoạch, là uy hiếp chúng ta, nếu như chúng ta không nghe hắn, hắn liền để chúng ta chôn cùng, chúng ta không muốn chết."

"Công chúa điện hạ tha mạng."

Người còn sống năm đó của Hoàng tộc minh thị, từng người đều bắt đầu cầu xin tha thứ.

Thái Thượng Hoàng —— quốc chủ tiền nhiệm.

Lúc trước chính là hắn đề nghị quốc sư giết chết cha mẹ của cô, sáu trăm ba mươi chín mạng người.

Mà lúc này vị Thái Thượng Hoàng này cũng ở trong đám người, Minh Thù cho người bắt hắn lên.

Thái Thượng Hoàng đã cao tuổi, cùng nam nhân năm đó khí phách hăng hái, nắm chắc thắng lợi trong tay, muốn một mạch trảm thảo cha mẹ cô hoàn toàn không giống.

Hắn lúc này chật vật không chịu nổi, thậm chí lộ ra mấy phần đáng thương.

Thời điểm Hoàng Thành bị công phá, hắn muốn cùng người chạy, kết quả bị Minh Thù mang theo yêu ma chặn lại, một mực bị giam bên trong địa lao.

Mãi đến khi Minh Thù hạ hết tam châu mười quận, đăng cơ xưng Hoàng.

Thời điểm năm đó quốc sư mang Ma Thần trở về chính là hắn một đường cùng đi, thậm chí Minh Thù giả chết, bị quốc sư mang đi cũng là hắn một tay trù hoạch.

Hắn vẫn luôn dã tâm bừng bừng, mong muốn không chỉ là một cái vương vị mà là hoàng vị chí cao vô thượng.

Lúc ấy Minh Thù là người thừa kế duy nhất, lợi dụng chuyện của Ma Thần thuận lợi diệt trừ cô.

Chưa từng nghĩ đến Minh Thù lại trở về, còn bị quốc chủ biết được chân tướng.

Hắn cảm thấy không thể chờ đợi thêm nữa, thế là lợi dụng chuyện của Ma Thần thuận lý thành chương bức vua thoái vị.

Nhiều năm như vậy, hắn âm thầm kết bè kết cánh, cộng thêm có quốc sư tương trợ, bức vua thoái vị thuận lợi đến làm cho hắn cũng ngoài ý muốn.

"Ta còn phải gọi ngươi một tiếng hoàng thúc." Minh Thù nói:

"Ngươi thế nhưng là đệ đệ của phụ hoàng ta, ban đêm ngươi không gặp ác mộng sao?"

Con ngươi đục ngầu của Thái Thượng Hoàng nhìn về phía Minh Thù, trên khuôn mặt chất đầy nếp nhăn lờ mờ còn có thể nhìn thấy phong thái của ngày xưa.

Hắn chậm chạp phun ra mấy chữ: "Thắng làm vua thua làm giặc, kẻ thắng làm vua."

Hắn không hối hận lựa chọn lúc trước của mình.

"Được." Minh Thù gõ gõ ngón tay trên ghế: "Hay cho một câu thắng làm vua thua làm giặc, kẻ thắng làm vua. Đã như vậy, vậy ta cũng không cùng các ngươi nói nhảm."

Minh Thù vẫy gọi, yêu ma bưng khay tới.

Lão quốc sư nhịn không được lên tiếng: "Công chúa điện hạ, ngươi muốn giết nhiều người oan uổng như vậy?"

Minh Thù cười một chút: "Ngươi cảm thấy như vậy thì đó chính là như vậy đi."

Lão quốc sư liếc nhìn cô một cái: "Phụ hoàng cùng mẫu hậu ngươi có lẽ cũng không hi vọng tay ngươi nhiễm máu tươi, công chúa điện hạ, sau này ngươi sẽ hối hận."

"Tuyệt đối không." Minh Thù ngữ khí kiên định: "Coi như giết các ngươi ta sẽ chết, hôm nay các ngươi cũng phải chết."

Ở trong mắt cô, những người này tuyệt đối không vô tội.

Mặc kệ là lý do gì, bọn hắn đều phản bội phụ hoàng cô.

Phản bội đế vương, đáng chém.

"Ha ha ha ha..."

Thái Thượng Hoàng cười lớn bưng chén rượu lên, uống một hơi cạn sạch.

"Thái Thượng Hoàng!"

Rượu độc mất mạng trong phút chốc, Thái Thượng Hoàng liền câu nói sau cùng cũng không nói ra được.

Lão quốc sư thở dài, tiếp nhận rượu độc: "Công chúa điện hạ, bách tính đại lục là vô tội, hi vọng ngươi có thể bỏ qua cho bọn họ."

Minh Thù từ chối cho ý kiến.

Lão quốc sư lắc đầu, hắn đã không quản được đại lục này.

Một nửa người đều lần lượt chết, còn lại có chút huyết tính cũng uống một hơi cạn sạch rượu độc.

Mà những tham sống sợ chết gào khóc, không muốn uống rượu độc.

Cuối cùng bị yêu ma án lấy, toàn bộ rót vào.

Người nằm ngổn ngang lộn xộn bên ngoài từ đường.

Minh Thù đứng dậy đi vào từ đường, đốt hương, cung kính quỳ xuống.

"Phụ hoàng, mẫu hậu, Tân Ngọc ca ca, Minh Hi, mối thù của các ngươi ta đã thay các ngươi báo, ta biết, có lẽ ta đã trở thành một người các ngươi chán ghét, các ngươi không hi vọng ta biến thành dạng này, thế nhưng... Thật xin lỗi, ta chỉ có thể làm như thế, ta hận bọn hắn, bọn hắn nhất định phải nợ máu trả bằng máu."

Minh Thù dập đầu lạy ba cái, cũng không quay đầu lại rời khỏi từ đường.

"Đi tổ địa."

-

Tổ địa Minh thị, các lão tổ tông còn sống đều chọn trở lại tổ địa, thời điểm Minh Thù đến, ba vị tổ tiên minh thị đã đợi ở cửa vào.

Ba vị tổ tiên minh thị đã rời khỏi núi, đã cùng Minh Thù động thủ một lần, chỉ bất quá không phải là đối thủ của cô nên về đến nơi này.

Minh Thù đứng bên ngoài, cùng bọn hắn nhìn nhau từ xa.

"Ta chỉ hỏi một câu." Minh Thù cất giọng: "Lúc trước có phải các ngươi nhận mệnh chém giết phụ hoàng cùng mẫu hậu ta!"

"Phải." Một vị tổ tiên trong đó lên tiếng: "Ngươi mang Dị Linh, vốn cũng không nên còn sống."

Dị Linh...

"Các ngươi biết trong thân thể ta không phải Ma Thần?"

"Phải."

"Chẳng lẽ ta không phải con cháu trong minh thị nhất tộc?"

"Phải."

"Thân là tổ tiên, các ngươi đối với hậu bối của mình như thế? Các ngươi biết rõ quốc sư không để ý tới ý nguyện của ta, hắn mới là kẻ cầm đầu, các ngươi lại giết cha mẹ ta, chính là vì cái gọi là chặt đứt nhân mạch của ta trên thế giới này?"

"Đứa bé, ngươi còn rất trẻ tuổi, rất nhiều chuyện cũng đều không hiểu." Vị tổ tiên nào đó thở dài.

"Các ngươi cho tới bây giờ đều chưa từng cho ta cơ hội để ta hiểu."

"..."

"Đứa bé..."

Minh Thù không muốn nghe bọn hắn nói, quay người rời đi: "Các ngươi là tổ tiên minh thị, ta sẽ không làm gì các ngươi, từ nay về sau các ngươi liền trông coi tổ địa đi."

"Đứa bé! Dị Linh không được giữ lại!"

Thanh âm của tổ tiên bị trận pháp ngăn cách, Minh Thù quay đầu nhìn lại, tổ địa đã hiện ra một mảnh hư vô.

Dị Linh không được giữ lại...

"Ngươi sẽ làm thế nào?" Thanh âm kia đột nhiên vang lên.

"Đã từng có người dạy ta cái nào là đúng sai, dạy ta bảo hộ đại lục, thế nhưng có một ngày có người dùng hành động vô tình nói cho ta biết, đúng sai cũng không phải là trọng yếu."

Minh Thù nhìn về phương xa, ánh mắt thâm thúy sâu thẳm, giống như đang nhìn ai xuyên thấu qua hư không.

"Ta không sẽ phản bội ngươi."

Dưới thiên địa này, Minh Thù nói với nó một lời hứa.

Thân thể Minh Thù bị ánh sáng bao phủ, một đoàn tuyết trắng đột ngột xuất hiện bên người cô.

"Ai, rốt cục đã ra ngoài!" Đoàn tuyết trắng dễ chịu giang tứ chi ra, sau đó kít một cái bổ nhào vào trên mặt Minh Thù.

Minh Thù đưa tay lấy nó xuống, một đoàn nhỏ xíu, lông xù mềm mại vô cùng dễ chịu.

"Ngươi chính là Ma Thần?"

"Đã nói với ngươi, ta không phải Ma Thần!" Đoàn tuyết trắng bất mãn: "Ai là loại sinh vật cấp thấp kia."

"... Ma Thần nổi danh cùng Thần Sáng Thế, sinh vật cấp thấp?"

"Hừ." Đoàn tuyết trắng ngạo kiều hừ một tiếng: "Hắn tính là gì."

Minh Thù không phải lần đầu tiên nghe thấy nó khinh thường Ma Thần.

"Sao ngươi lại ra được?"

"Lời thề nha."Con ngươi đen bóng như đá quý của đoàn tuyết trắng nhìn chầm chầm Minh Thù: "Ngươi nói lời thề với ta, cho nên ta liền có thể ra ngoài."

Minh Thù: "..." Đây là cái thao tác gì?

Đoàn tuyết trắng lay tay chỉ cô: "Ngươi có đói bụng không?"

Minh Thù sờ sờ bụng, hình như có chút đói.

Vừa rồi cô rõ ràng không đói bụng...

-

Minh Thù đem những người lúc trước tham dự sự kiện Vân Mộng đài, từng người từng người đều tìm ra.

Trên đại lục liền lưu truyền ra, quốc chủ tân nhiệm là một ma đầu.

Mặc dù lời này cũng không sai...

Dù sao cô thế nhưng là mang the đại quân yêu ma, đây không phải ma đầu thì là cái gì?

Nhân loại chiếm cứ đại lục nhiều năm như vậy, hiện tại đã bị yêu ma xâm chiếm, giờ phút này bọn họ là chủ nhân của đại lục.

Nhân loại không ngừng liên hợp lực lượng khởi xướng tiến công Minh Thù, muốn chiếm đại lục trở về.

Nhưng cuối cùng đều là thất bại.

Minh Thù ngồi vững vững vàng vàng ngôi vị quốc chủ này.

Đương nhiên là có người không biết mệt tạo phản, mặc dù cuối cùng đều bị yêu ma trấn áp xuống.

Nhân loại phải có huyết tính, không thể tự kiềm chế thần phục bên dưới yêu ma.

Đây là một vài khẩu hiệu trên đại lục.

Sau khi Minh Thù mang theo yêu ma quét ngang mấy thế lực tạo phản tương đối lớn, toàn bộ đại lục tựa hồ liền an tĩnh trở lại.

Bất quá chuyện yêu ma tập kích người cũng thường xuyên phát sinh, coi như Minh Thù hạ lệnh cấm chỉ, cũng sẽ có yêu ma đánh lén nhân loại.

"Chủ nhân, không phải chúng ta muốn ăn người, chúng ta đói a!" Tập thể yêu ma tố khổ.

"Đúng vậy chủ nhân, không ăn một bữa đói đến hoảng."

"Đói gầy, liền đối tượng cũng không tìm được."

Minh Thù vuốt vuốt cái trán: "Trước đó các ngươi không ăn, không phải cũng khỏe mạnh?"

"... Cả ngày nhìn một đám đồ ăn nhảy nhót tưng bừng đồ ăn ở trước, chủ nhân, chúng ta không khống chế nổi chính mình." Yêu ma ủy khuất.

Bọn hắn cùng nhân loại vốn chính là thiên địch.

Giống như nhân loại ăn cá, ăn thịt, bọn hắn không giống ở việc tổn thương sinh linh.

Kỳ thật mọi người trừ giống loài khác biệt cũng không có gì không giống.

Minh Thù: "..."

Cuối cùng Minh Thù suy nghĩ một biện pháp để yêu ma làm việc cho nhân loại, nhân loại mỗi ngày lấy huyết dịch làm thù lao.

Yêu ma kỳ thật cũng không cần ăn quá nhiều, một yêu ma, một tháng uống một chén máu như vậy là đủ rồi.

Yêu ma: "..."

Làm việc không thể nào, đời này cũng không thể làm việc.

Minh Thù trầm mặc nhìn bọn hắn một chút.

"Chủ nhân anh minh."

Các yêu ma nhanh như chớp chạy ra khỏi đại điện.

"Ngươi vừa rồi sao lại đáp ứng chủ nhân?"

"Không phải ngươi hô trước sao?"

"Ta nghe thấy ngươi hô, ta mới hô."

"Ta không có hô!"

Mấy yêu ma không thừa nhận, dồn dập phủ nhận không phải bọn hắn lên tiếng trước.

Bọn hắn mới sẽ không thừa nhận, mới vừa rồi là bị ánh mắt của Minh Thù dọa cho sợ hãi.

-

Vạn kính Minh An hai trăm hai mươi hai năm.

Hai trăm năm nay, toàn bộ đại lục rất sợ hãi cô, bởi vì năng lực kia của cô quá quỷ dị, chí ít chết một lần liền sẽ bộc phát ra lực lượng cường đại đến cơ hồ không cách nào chống cự.

Tất cả mọi người hi vọng cô chết đi.

Nhưnh lại không có ai muốn cô chết.

Hôm nay, Minh Thù triệu tập đại thần ở Vô Cực điện.

Thiếu nữ trên long ỷ không có hình tượng chút nào cầm trái cây lại gặm, trong đám đại thần có yêu ma cũng có nhân loại, bọn hắn hiện tại là hỗ trợ lẫn nhau...

Đại khái là vậy.

Nếu như yêu ma không dùng ánh mắt nhìn đồ ăn nhìn bọn hắn.

Nhiều năm như vậy, trừ mấy năm đầu cô làm cho đại lục không được an bình, thời gian sau đó tựa hồ trầm mê ăn uống, cũng không có náo ra chuyện gì.

Công thêm yêu ma bây giờ phụng cô làm chủ, dẫn đến toàn bộ đại lục một mảnh hài hòa.

Có đôi khi một tháng cũng chưa chắc sẽ gọi bọn hắn tới một lần, ngày hôm nay không biết vì sao lại gọi tất cả mọi người tới.

"Biết ngày hôm nay gọi các ngươi tới làm gì không?" Thiếu nữ trên long ỷ cơ hồ không có gì biến hóa, vẫn là bộ dáng trước kia, chỉ là trên người cô đã không còn tìm thấy nửa phần lệ khí, chỉ làm người ta muốn thân cận ôn hòa.

Nhưng mọi người đều biết, vị quốc chủ này của bọn hắn căn bản cùng không dính dáng đến hai từ ôn hoà.

"Không biết..." Có người yếu ớt đáp một tiếng.

Minh Thù phất phất tay: "Tất cả ngồi xuống đi, đứng lâu mệt mỏi."

Đám người: "..."

Mỗi người bọn hắn hai mặt nhìn nhau một hồi, ngồi trên mặt đất.

Dù sao nơi này không có cái ghế nào cho bọn hắn ngồi.

"Lần này ta gọi các ngươi đến là vì tuyển quốc chủ đời tiếp theo."

"..."

Bên trong Vô Cực điện hoàn toàn tĩnh mịch.

Cô làm quốc chủ khá tốt, làm sao lại muốn chọn quốc chủ đời tiếp theo? Chẳng lẽ không hẳn là tự cô sinh thái tử sao?

"Chủ nhân, ngài còn chưa thành hôn, con cái từ đâu đến a?" Yêu ma nào đó ngay thẳng đến đặt câu hỏi.

"Đương nhiên là chọn từ trong những người các ngươi."

"Chủ nhân có ý gì?"

"Muốn chọn chồng sao?"

"Không thể nào... Chủ nhân chướng mắt ta a."

"Thật đáng sợ, chạy mau."

Yêu ma lấy tốc độ nhanh nhất dồn dập lui về phía sau, đem trận doanh phía trước giao cho nhân loại.

Đám người: "..."

Có ý tứ gì a?!

Tốt xấu gì cũng coi như đồng liêu, bình thường tạo điều kiện cho các ngươi ăn, trong thân thể các ngươi đều là máu của bọn hắn! Các ngươi chính là báo đáp như thế?

Trong Vô Cực điện cũng chỉ có mấy năm đầu tương đối nghiêm túc, về sau yêu ma ở trên điện hồ nháo, sau khi thấy Minh Thù không có xử lý bọn hắn, mọi người ở Vô Cực điện kỳ thật đều tương đối buông lỏng, nói nhao nhao thậm chí động thủ, chỉ cần không hủy đi Vô Cực điện đều bình thường.

Minh Thù không thèm để ý bọn hắn hỗ động: "Các ngươi bỏ phiếu đi."

Số phiếu nhiều nhất... Quốc chủ hạ nhiệm?

Đây là thật sự là muốn trực tiếp tuyển quốc chủ hạ nhiệm ở Vô Cực điện a?!

Tùy tiện như vậy sao?

"Không cần chọn yêu ma, chọn nhân loại là được." Minh Thù lại bổ sung một câu.

"Đột nhiên bị tước đoạt quyền bầu cử" các yêu ma: "..." Kỳ thị! Đây là kỳ thị!

Yêu ma nào đó không phục nhấc tay đặt câu hỏi: "Chủ nhân, chúng ta có quyền bỏ phiếu không."

Minh Thù con ngươi híp lại, cười đáp: "Có."

Các yêu ma lúc này mới an phận xuống.

Đám đại thần hai mặt nhìn nhau một hồi, không biết Minh Thù đây là nói thật hay là trò đùa.

Cuối cùng các yêu ma đã ném xong phiếu, đám đại thần mới hành động.

"Kẻ có số phiếu cao nhất —— Thu Phong."

Thu Phong là một nam tử dáng dấp rất đẹp mắt, đột nhiên bị điểm tên, hắn còn có chút mờ mịt.

Đám người dồn dập nhìn về phía vị Thu Phong này, nếu như vị phía trên chơi thật sự, vậy Thu Phong chính là quốc chủ hạ nhiệm.

Minh Thù nhìn thống kê số phiếu một lần.

Cô lấy ngọc ấn của quốc chủ ra, từ trên long ỷ đứng dậy, đám người có chút nín hở, ngọc ấn đều lấy ra, đây là chơi thật sự?

Thu Phong cũng không dám tiến lên, thậm chí có chút muốn lui về phía sau.

Bình thường biểu hiện quá tốt rồi sao?

Rõ ràng mình không có cảm giác tồn tại gì, tại sao lại bị tuyển chọn rồi?

Minh Thù đi lên phía trước hai bước, ánh mắt đảo qua đại điện, rơi vào trên người Thu Phong.

Thu Phong: "..."

Nhìn ta làm gì nha!

Rất sợ hãi!

Minh Thù mấp máy môi đỏ: "Đan Quân."

Hai chân Thu Phong mềm nhũn, xém chút quỳ xuống, nhưng lấy lại tinh thần giống như không đúng, không phải gọi mình.

Đan Quân không phải hắn a!

Đan Quân bị điểm tên đứng trong góc xó xỉnh, lúc này một mặt mơ màng, số phiếu cao nhất không phải Thu Phong sao? Gọi hắn làm gì?

Minh Thù giương ngọc ấn lên về phía hắn.

Đan Quân: "..."

Nghiêm túc sao?

"Quốc chủ." Đan quân phù phù quỳ xuống: "Quốc chủ, vi thần không dám."

"Tới."

Đan Quân: "..." Không đi qua được hay không.

Đương nhiên không được, Đan Quân lề mà lề mề đi qua, quỳ gối dưới bậc thang.

Minh Thù từng bước từng bước đi xuống, đưa ngọc tới.

Đan Quân nuốt một ngụm nước bọt, run rẩy vươn hai tay, trong đầu hắn đã tưởng tượng ra các loại đồ vật để ngổn ngang, nhưng cuối cùng trong lòng bàn tay hắn xác thật bị đặt vào một viên ngọc ấn.

"Từ hôm nay trở đi, ngươi chính là quốc chủ."

Minh Thù dưới tầm mắt kinh ngạc của đám đại thần mang theo yêu ma rời đi.

Đại điện trong nháy mắt trống trải, sự trầm mặc không ngừng lan tràn, không ai đánh vỡ sự trầm mặc.

-

Quốc chủ Ly Dương Quốc giao thế đến quỷ dị, nhưng không lâu sau khi Minh Thù giao ngọc ấn của quốc chủ ra,, Vạn Kính Giới liền hỗn loạn.

Nhân loại cùng yêu ma đồng thời chết đi không ít, không có ai biết là vì cái gì.

Chỉ biết vào một ngày, một phương hướng nào đó phát sinh đánh nhau kịch liệu, về sau yêu ma biến mất, không còn có dị thường xảy ra.

Đan Quân lần nữa nhìn thấy Minh Thù là ở trong Tháp Thiên Khải.

Cô bị xích vàng to bằng cánh tay khóa trên một cây trụ.

Mà cô nhìn qua rất nhàn nhã, tựa hồ đối với tình cảnh của mình đã sớm có đoán trước.

Trong đầu Đan Quân xuất hiện vài chuyện kỳ quái, tòa tháp này cùng hắn có quan hệ, người trước mặt này cũng cùng hắn có quan hệ.

Tháp Thiên Khải.

Làm Vạn Kính Giới xuất hiện không cách nào thay đổi cục diện, Tháp Thiên Khải liền sẽ bắt đầu thanh lý, mà lúc này quốc chủ của hắn rõ ràng chính là bị thanh lý.

"Quốc chủ." Đan Quân cúi đầu: "Ngài truyền ngôi quốc chủ cho ta, là đã sớm biết..."

"Ta vào đây, các ngươi nên cao hứng." Minh Thù cắt đứt hắn: "Từ nay về sau, không còn có yêu ma, cũng không còn có tên ma đầu này."

"Quốc chủ..." Thanh âm Đan Quân run rẩy.

Bọn hắn là sợ hãi cô, nhưng nhiều năm như vậy, yêu ma bị cô áp chế xuống, kỳ thật cũng không có diện mục đáng ghét như vậy.

"Mạng thôi." Minh Thù giật giật xích vàng trên tay, cười đến có chút châm chọc.

Nó nói đúng, Thiên Đạo không cho phép nó tồn tại, bởi vì cuối cùng nó sẽ thoát ly khống chế.

Cho nên nó nói với mình, thời điểm Thiên Đạo muốn động thủ, cô giao ngôi quốc chủ ra, vốn cho là mình có thể buông tay đánh cược một lần.

Không nghĩ tới...

Ách.

Không đánh chết cô, liền đem cô tới nơi này.

"Quốc chủ..."

Minh Thù phất phất tay: "Đi đo."

Đan quân trầm mặc vài giây, liền dập đầu mấy cái: "Quốc chủ, bảo trọng."

Minh Thù cười lên: "Yên tâm, ta nhất định sẽ ra ngoài."

Thân thể Đan Quân cứng đờ.

Minh Thù ý vị không rõ cười một chút, sau đó nhắm mắt lại, phất tay với hắn, ra hiệu hắn đi nhanh lên.

Thân ảnh Đan Quân dần dần biến mất.

Minh Thù một hồi lâu mới mở mắt ra, cô nhìn nơi Đan Quân vừa quỳ, lần nữa nhắm mắt lại.

Vạn kính chi chủ...

Lúc này Minh Thù mới biết được, mình nguyên lai là là có khắc tinh.

Trận chiến trước đó, Minh Thù đã thấy được lực lượng của Thiên Đạo, đó là lực lượng siêu việt giờ phút này cô không có cách nào vượt qua được.

Cũng là đến bây giờ, cô mới hiểu được quốc sư lúc trước tại sao lại muốn nhắm vào mình như vậy.

Vào lúc đó, mỗi một đời quốc sư đều là do vạn kính chi chủ tự mình chọn lựa người đảm nhiệm, mà nhiệm vụ của vạn kính chi chủ chính là bảo vệ cho an toàn của đại lục.

Giống như chức trách của cô khi thân là trưởng công chúa.

Cũng không hẳn là như vậy...

Đối với vạn kính chi chủ mà nói, bọn hắn sẽ chỉ ra lệnh thanh trừ nguy hiểm, sẽ không quản đạo lí đối nhân xử thế.

Bọn hắn muốn chỉ là dưới tổn thất ít nhất đạt được mục đích.

Vạn vật chi linh sẽ thoát ly khỏi khống chế của Thiên Đạo, vạn kính chi chủ tiếp nhận chỉ lệnh của Thiên Đạo, bóp chết hết.

Cho nên...

Trong không gian trống vắng, tiếng cười nhẹ của thiếu nữ vang lên.

Cái gì công bằng chính nghĩa.

Đều là giả!

Bọn hắn vì mục đích của mình không từ thủ đoạn, lại muốn rêu rao vì đại lục, vì tất cả mọi người.

Buồn cười đến cực điểm.

Cái gì Thiên Đạo, cái gì vạn kính chi chủ... Một ngày nào đó, cô sẽ rời khỏi nơi này.

-

Vạn kính Trường Ninh ba trăm bảy mươi ba năm.

Đức Vương mưu phản, dẫn người tiến vào Tháp Thiên Khải, Minh Thù ở Tháp Thiên Khải chờ đợi cực kỳ lâu, đồng thời làm khó dễ Tháp Thiên Khải.

Nhiều năm như vậy cô đã mò hết Tháp Thiên Khải, cũng lục lọi ra làm thế nào để áp chế vạn kính chi chủ, khắc chế khắc tinh của cô không thể xuất hiện.

Nhưng Tháp Thiên Khải vẫn là một đối tượng làm khó.

Sau đó cô cùng Tháp Thiên Khải đạt thành hiệp ước, thả cô rời khỏi Tháp Thiên Khải, nhưng cô cần phải ổn định hỗn loạn bên ngoài Tháp Thiên Khải, sau đó liền thả cô rời đi, nhưng sau khi rời đi, cô không được phép tùy ý giết người.

Minh Thù đáp ứng điều kiện của Tháp Thiên Khải.

Ở bên ngoài Tháp Thiên Khải, giết mười ngàn người hỗn loạn.

Tháp Thiên Khải tức giận, nhưng lại không làm được gì cô.

Đại lục ba phần thiên hạ, vô số người chết đi, lịch sử xuất hiện đứt đoạn, trừ đan thị nhất tộc được đặc thù truyền thừa, cơ hồ không người nào nhận biết cô.

Minh Thù ở trong chiến loạn trở lại Trầm Minh Uyên, xây Vạn Kính Sơn phía trên, chiếm cứ một phương.

Có người trong lúc vô tình tiến vào Vạn Kính Sơn, phát hiện dị tượng bên trong Vạn Kính Sơn, bảo bối trải rộng, lời đồn chảy ra.

Về sau Vạn Kính Sơn nổi danh cùng Tháp Thiên Khải.

Mà chi danh của Minh Thù lại không người nào nhớ rõ.

*

10:40pm 29/7/2019

Toàn văn xong.

Cảm ơn các ngươi đã đồng hành cùng ta trong 4 tháng qua, thật sự buồn a!!! 😭😭 hiện tại ta tập trung cho công việc, có hố mới sẽ báo cho các ngươi a😢😢 Khóc một dòng sông]#＞$* Bây giờ thì tới lượt ta gặp Thù thúc lại từ đầu thôi ♥□